CẬU CẢ
TU CHÂN

CẬU CẢ TU CHÂN

Tác giả: Vũ Hạ Đích Hảo Đại

Nhóm Dịch: Bánh Bao

Thể loại: Đô Thị, Vô Địch Lưu, Huyền Ảo

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

Bộ truyện về chàng thanh niên Chu Tự, đang sống một cuộc sống bình thường, đột nhiên, vào một ngày đẹp trời, cha hắn đột nhiên gọi điện

báo cho hắn biết, hôn thê là Thần Nữ Ma Đạo, hắn là Thánh Tử Ma Đạo...

Chưa kịp tiêu hóa xong lại biết được người người nghe tin, nhà nhà kéo tới để xác nhận xem hắn có thật là Thánh Tử ngàn đời có một, tàn bạo vô song, một tay che trời hay không...

Không chỉ vậy, hôn thê còn có sở thích mặc đồ nửa kín nửa hở nhưng phải 'giữ gìn tới khi kết hôn', còn chuyên 'chọc ghẹo xong mặt lạnh bỏ đi'...

Chu Tự nhìn trời: "Thánh Tử cái đách gì!!!!"

Main giấu tài, ai cũng nghĩ hắn là phế vật, nhưng phế vật này trong âm thầm lại một tay lật trời!

Table of Contents

- Chương 1: Chó Ba Đầu 1
- Chương 2: Chó Ba Đầu 2
- Chương 3: Xem Mắt
- Chương 4: Đấu Giả Thất Phẩm
- Chương 5: Thích Hợp
- Chương 6: Ma Chủng
- Chương 7: Huyết Khí
- Chương 8: Không Có Hiệu Quả Đặc Biệt
- Chương 9: Thu Thiển Và Bạch Cẩm
- Chương 10: Người Của Thần Nữ
- Chương 11: Huyết Độn
- Chương 12: Chưa Từng Giết Ai
- Chương 13: Quản Sự
- Chương 14: Thúc Thúc
- Chương 15: Cô Bé
- Chương 16: Chị Em 1
- Chương 17: Chị Em 2
- Chương 18: Làm Đồ Ăn
- Chương 19: Nhập Môn
- Chương 20: Như Mọt Sách
- Chương 21: Người Vừa Tới
- Chương 22: Tối Nay Có Hành Động
- Chương 23: Ấn Tượng Sâu Sắc
- Chương 24: Cái Bẫy
- Chương 25: Quá Tàn Bạo
- Chương 26: Nguy Rồi
- Chương 27: Ta Vốn Vô Dụng
- Chương 28: Cha Mẹ Biết Không?
- Chương 29: Tìm Sách
- Chương 30: Không Quan Trọng
- Chương 31: Ghi Chép Liên Quan Tới Phá Thiên Ma Thể
- Chương 32: Bảy Cái Vòng
- Chương 33: Thất Bại
- Chương 34: Chủ Động Xuất Kích
- Chương 35: Không Ăn Mặc Hở Hang
- Chương 36: Nóng Nực

- Chương 37: Bát Phẩm
- Chương 38: Nghỉ Việc
- Chương 39: Phe Phản Diện Vô Địch
- Chương 40: Album Gia Đình 1
- Chương 41: Album Gia Đình 2
- Chương 42: Lịch Sử Đen
- Chương 43: Tàn Khốc
- Chương 44: Phát Lương
- Chương 45: Hơi Bị Đẹp Trai
- Chương 46: Lương Về
- Chương 47: Bổ Sung Dinh Dưỡng
- Chương 48: Đun Nước
- Chương 49: Kết Quả
- Chương 50: Lục Mạch Thần Kiếm
- Chương 51: Không Dễ Quản
- Chương 52: Gà Đất Chó Sành
- Chương 53: Còn Có Ích
- Chương 54: Chắc Là Biết
- Chương 55: Đâm Vào Bụng
- Chương 56: Đại Địa Thần Khuyển Xuất Hiện
- Chương 57: Sao Lại Nằm Xuống Rồi
- Chương 58: Quá Thoáng
- Chương 59: Thánh Nữ Ma Đạo
- Chương 60: Ăn Thịt Nướng
- Chương 61: Khó Chọn
- Chương 62: Ngưng Tụ Xong Luồng Linh Khí Đầu Tiên
- Chương 63: Tiêu Tiền Không Đau Lòng
- Chương 64: Hành Sát
- Chương 65: Mạnh Mẽ
- Chương 66: Lại Là Xem Mắt
- Chương 67: Chỉ Là Hơi Nhanh
- Chương 68: Phương Trận Lục Quái
- Chương 69: Thư Viện
- Chương 70: Lý Lạc Thư
- Chương 71: Đạo Tử Đạo Tông
- Chương 72: Lượng Công Việc Tăng Lên
- Chương 73: Linh Thạch
- Chương 74: Mạnh Hơn Ta
- Chương 75: Chụp Ảnh
- Chương 76: Nhớ Rửa Bát

- Chương 77: Nói Là Làm
- Chương 78: Binh Giả Bậc Tám
- Chương 79: Chuẩn Bị Xuất Phát
- Chương 80: Bộ Váy
- Chương 81: Lúc Ấy Ngươi Sẽ Làm Gì?
- Chương 82: Kiếm Gỗ
- Chương 83: Chẳng Có Tác Dụng Gì
- Chương 84: Thiên Tri Quả
- Chương 85: Thú Tu Của Man Tộc
- Chương 86: Có Thứ Gì Đó Đang Nhìn Chằm Chằm Ta
- Chương 87: Cảnh Tượng Đêm Đó
- Chương 88: Chuyện Cũ
- Chương 89: Bảy Ma Tu
- Chương 90: Hai Người Rưỡi Đánh Ba Người
- Chương 91: Tàn Nhẫn
- Chương 92: Thánh Tử Xuất Hiện?
- Chương 93: Chí Mạng
- Chương 94: Chấn Động
- Chương 95: Mưu Đồ Một Con Đường Sống
- Chương 96: Không Ít Thu Hoạch
- Chương 97: Thực Lực Thật Sự
- Chương 98: Xuống Núi
- Chương 99: Bể Tình Ái
- Chương 101: Không Ổn
- Chương 102: Lập Công
- Chương 103: Độc Thân
- Chương 104: Biến Mất
- Chương 105: Phải Chuồn Thôi!
- Chương 106: Quen Biết
- Chương 107: Ta Không Xin Tiền
- Chương 108: Tô Thi
- Chương 109: Bị Xúc Phạm
- Chương 110: Cầm Dao Quá Nguy Hiểm
- Chương 111: Tất Cả Đều Được Sinh Ra Từ Đó
- Chương 112: Đại Chu Thiên Kinh
- Chương 113: Thanh Xuân Trở Lại
- Chương 114: Nhập Phẩm
- Chương 115: Cứu Vãn
- Chương 116: Nhà Gái Xa Xôi Hẻo Lánh
- Chương 117: Tiến Triển Ổn Định

- Chương 118: Có Chuyện Lớn Rồi
- Chương 119: Thật Kỳ Quái
- Chương 120: Ăn Kẹo Cho Đỡ Hồi Hộp
- Chương 121: Không Ăn Ta Ăn Một Mình
- Chương 122: Chờ Ta Trở Lại
- Chương 123: Chơi Cầu Trượt
- Chương 124: Thử Nghiệm
- Chương 125: Cửa Mở
- Chương 126: Biến Hóa Lớn
- Chương 127: Bao Giờ Rảnh Rồi Nói
- Chương 128: Tìm Được Chủ Nhân Tốt Hơn
- Chương 129: Giày Vò Hắn Cả Đời
- Chương 130: Thay Đổi
- Chương 131: Chó Săn Của Thánh Tử Ma Đạo
- Chương 132: Đệ Đệ Ta
- Chương 133: Động Thủ
- Chương 134: So Cao Thấp Với Trời
- Chương 135: Lên Kế Hoạch
- Chương 136: Khó Hiểu
- Chương 137: Có Đao Rồi
- Chương 138: Giác Ca
- Chương 139: Ánh Mắt Quái Dị
- Chương 140: Điều Tra
- Chương 141: Ta Trong Sạch
- Chương 142: Quẹt Thẻ
- Chương 143: Không Thể Chịu Nổi Vị Hôn Thê Này Nữa
- Chương 144: Bất Mãn Và Ngoan Ngoãn Tiếp Nhận
- Chương 145: Ngạo Nghễ
- Chương 146: Phải Thân Thiết Hơn
- Chương 147: Có Người Kề Dao Lên Cổ
- Chương 148: Cái Này Thì Sao?
- Chương 149: Mua Đồ
- Chương 150: Trên Sườn Núi
- Chương 151: Có Sao Không?
- Chương 152: Giận Run Người
- Chương 153: Rất Nhanh Thôi
- Chương 154: Mười Hai Đồng
- Chương 155: Cười Nhạo
- Chương 156: Con Trai Của Đại Di
- Chương 157: Quả Trí Tuệ

- Chương 158: Thiên Địa Huyền Tông
- Chương 159: Mẹ Yên Tâm
- Chương 160: Dạy Hắn Một Lần
- Chương 161: Có Chút Cô Đơn
- Chương 162: Đùa Thôi
- Chương 163: Nuôi Thú Cưng
- Chương 164: Tối Nay Ăn Gì?
- Chương 165: Dọn Dẹp
- Chương 166: Phiền Phức Rồi
- Chương 167: Trong Rừng Cây
- Chương 168: Ác Mộng
- Chương 169: Đa Tạ Tiền Bối Đã Chỉ Điểm
- Chương 170: Có Thể Không?
- Chương 171: Không Giúp Gì Được
- Chương 172: Cũng Vì Thời Khắc Này
- Chương 173: Viễn Cổ Văn
- Chương 174: Cần Phải Bị Thanh Trừ
- Chương 175: Vùng Ngoại Ô
- Chương 176: Kinh Nghiệm Đi Xem Mắt
- Chương 177: Thu Tỷ Ngọt Ngào
- Chương 178: An Toàn Là Trên Hết
- Chương 179: Sao Lại Thế?
- Chương 180: Là Lỗi Của Hắn
- Chương 181: Quầy Hàng
- Chương 182: Phải Quan Sát Thêm
- Chương 183: Thiên Ma Kiếm
- Chương 184: Xoắn Xuýt
- Chương 185: Mục Tiêu
- Chương 186: Động Thủ
- Chương 187: Không Có Áp Lực Tâm Lý
- Chương 188: Bắt Được Các Ngươi Rồi
- Chương 189: Chiến Ý Vô Song
- Chương 190: Đồ Lừa Đảo
- Chương 191: Không Phải Thanh Kiếm Bình Thường
- Chương 192: Quả Nho
- Chương 193: Cứ Thô Bạo Như Thế Sao?
- Chương 194: Quả Thụ Của Thần Minh
- Chương 195: Biến Thái
- Chương 196: Cứng Rắn Hơn
- Chương 197: Vô Ích Thôi

- Chương 198: Ta Nghe Thấy Rồi
- Chương 199: Có Ý Gì?
- Chương 200: Dây Leo Vô Tận Vô Biên
- Chương 201: Ma Đạo So Tài
- Chương 202: Để Ta
- Chương 203: Người Phụ Nữ Đáng Ghét
- Chương 204: Tri Thức Là Sức Mạnh
- Chương 205: Thuận Tiện Hơn
- Chương 206: Có Chút Quạnh Quẽ
- Chương 207: Ngươi Vừa Nói Gì
- Chương 208: Yêu Mà Quỷ Quái
- Chương 209: Lỗ Vốn
- Chương 210: Trở Về
- Chương 211: Vẫn Nên Quên Đi
- Chương 212: Có Thể Mạnh Hơn
- Chương 213: Thử Một Chút
- Chương 214: Không Sai
- Chương 215: Nhất Định Sẽ Tham Gia
- Chương 216: Là Một Chuyện Đáng Sợ
- Chương 217: Sững sờ
- Chương 218: Thu Tỷ Xấu Xa
- Chương 219: Còn Cái Nào Khó Hơn Không?
- Chương 220: Trò Chuyện
- Chương 221: Bác Bỏ
- Chương 222: Tin Tức
- Chương 223: Người Phá Trận
- Chương 224: Trận Pháp
- Chương 225: Phòng Ngừa
- Chương 226: Lê Minh Chi Kiếm, Xử Chết Chúng Thần
- Chương 227: Vết Sẹo Đã Lành
- Chương 228: Đã Chuẩn Bị Ổn Thỏa
- Chương 229: Tạm Được
- Chương 230: Học Chữ Tu Luyện
- Chương 231: Tiền Bối
- Chương 232: Bậc Tám
- Chương 233: Thật Quá Đáng
- Chương 234: Kiếm Ra Khỏi Vỏ
- Chương 235: Hiểu Lầm
- Chương 236: Chuẩn Bị Xong Tâm Lý
- Chương 237: Chỉ Đường

- Chương 238: Gia Muốn Lên Trời
- Chương 239: Thấy Rồng
- Chương 240: Còn Gì Nữa Không
- Chương 241: Vậy Con Có Thích Nàng Không?
- Chương 242: Bạch Ngọc Chi Tâm
- Chương 243: Cứ Như Thần Ấy
- Chương 244: Thanh Long - Hộ Pháp Ma Môn
- Chương 245: Chém Cổ Kim Vị Lai
- Chương 246: Tới Sớm
- Chương 247: Có Hơi Mờ
- Chương 248: Chuẩn Bị Sân Bãi
- Chương 249: Cường Giả
- Chương 250: Tâm Cơ Thâm Trầm
- Chương 251: Chân Dung
- Chương 252: Thập Nhị Tịnh Đường Chung Hổ
- Chương 253: Đệ Đệ Của Thánh Nữ
- Chương 254: Tuổi Còn Nhỏ Lại Rất Cao Minh
- Chương 255: Không Cần E Ngại Như Vậy
- Chương 256: Đuổi Theo
- Chương 257: Ngươi Xem Thường Ta Rồi
- Chương 258: Không Quá Tận Hứng
- Chương 259: Đã Lâu Không Gặp
- Chương 260: Hai Mươi Mấy Quả
- Chương 261: Truyền Thuyết Là Vậy
- Chương 262: Ai Bay
- Chương 263: Mặc Gì Bên Trong
- Chương 264: Học
- Chương 265: Chứng Thực
- Chương 266: Bị Nứt
- Chương 267: Mua Bánh Bao
- Chương 268: Ý Đồ
- Chương 269: Thần Vật
- Chương 270: Không Phải Sợ
- Chương 271: Trăm Bước
- Chương 272: Nhà Ma
- Chương 273: Bốn Hộp Đồ
- Chương 274: Cha Ta...
- Chương 275: Bắt Đầu
- Chương 276: Một Quyền
- Chương 277: Không Truy Cứu

- Chương 278: Có Người
- Chương 279: Ý Nghĩa Khác
- Chương 280: Không Lý Trí
- Chương 281: Bảo Tàng "Ta nghi là linh khí chỉ cần bao trùm toàn bộ hạt châu, lửa bên trong sẽ bộc phát.
- Chương 282: Trẻ Con Không Nên Ăn Ngọt Nhiều
- Chương 283: Đi Làm
- Chương 284: Biên Giới Thành
- Chương 285: Nguy Hiểm
- Chương 286: Bảy Cánh Cửa
- Chương 287: Triệu Hoán
- Chương 288: Đi
- Chương 289: Đăng Nhập
- Chương 290: Mặc Cả
- Chương 291: Ngụy Tín Đồ
- Chương 292: Tín Ngưỡng
- Chương 293: Tòng Thần
- Chương 294: Cảnh Báo
- Chương 295: Khích Lệ
- Chương 296: Nước Trong Suốt
- Chương 297: Nghỉ
- Chương 298: Hạ Dược
- Chương 299: Sắp Xong
- Chương 300: Trọng Lượng
- Chương 301: Đừng Sợ
- Chương 302: Mặt Trời Không Lặn
- Chương 303: Trở Về
- Chương 304: Lộ Tẩy
- Chương 305: Dám Ra Không
- Chương 306: Tên Gì
- Chương 307: Sợ Một Cái Tên
- Chương 308: Thần Quyền
- Chương 309: Hơi Giòn
- Chương 310: Phiền Phức
- Chương 311: Không Có Tác Dụng
- Chương 312: Lợi Hại
- Chương 313: Hàng Bình Thường
- Chương 314: Lê Minh Chi Kiếm
- Chương 315: Bất Thường
- Chương 316: Thật Không Lạnh

- Chương 317: Hôm Qua Hôm Kia Thì Sao
- Chương 318: Kiểm Tra
- Chương 319: Có Vấn Đề
- Chương 320: Mục Đích
- Chương 321: Ma Tu
- Chương 322: Hít Sâu Một Hơi
- Chương 323: Diệt Tận Gốc
- Chương 324: Bắt Mang Đi
- Chương 325: Là Ai?
- Chương 326: Công Thần
- Chương 327: Thái Cực Phong
- Chương 328: Lối Mòn
- Chương 329: Cố Lý, Trường An
- Chương 330: Không Tầm Thường
- Chương 331: Kẻ Xâm Nhập
- Chương 332: Bẫy Boss
- Chương 333: Lập Uy
- Chương 334: Quy Mô Lớn
- Chương 335: Ma Đạo Chân Ý
- Chương 336: Không Thể Ngăn Cản
- Chương 337: Giảng Đạo
- Chương 338: Giảm Công Lực
- Chương 339: Chuẩn Bị Xuất Phát
- Chương 340: Là Tín Đồ Của Ta
- Chương 341: Ba Người Mạnh Nhất
- Chương 342: Đại Đao Năm Mươi
- Chương 343: Bỏ Gian Tà Theo Chính Nghĩa
- Chương 344: Rút Đao
- Chương 345: Không Thể Rút
- Chương 346: Thú Cưỡi Hình Người
- Chương 347: Ai Là người Mạnh Nhất
- Chương 348: Như Này, Như Này
- Chương 349: Xuất Phát
- Chương 350: Đông Xui Xẻo
- Chương 351: Thống Nhất Thiên Hạ
- Chương 352: Giả Trang
- Chương 353: Xích Cổ Lại
- Chương 354: Chứng Minh Thân Phận “Ngươi muốn ăn gì?”
- Chương 355: Là Ai?
- Chương 356: Muốn Mua Không?

- Chương 357: Chọc Nhầm Người
- Chương 358: Sư Thúc
- Chương 359: Ngạc Nhiên Lắm À?
- Chương 360: Không Sợ Mất Mặt
- Chương 361: Tiên Nữ Hội
- Chương 362: Khiếp Sợ
- Chương 363: Xuất Hiện
- Chương 364: Giả
- Chương 365: Sống Thế Nào?
- Chương 366: Đông Xui Xẻo Nhận Đơn
- Chương 367: Kế Hoạch
- Chương 368: Bẫy
- Chương 369: Nhẹ Tựa Lông Hồng
- Chương 370: Tín Hiệu
- Chương 371: Vĩnh Ám Chi Dạ
- Chương 372: Ăn Thịt
- Chương 373: Trời Không Sáng
- Chương 374: Mất Mạng
- Chương 375: Thần Điện
- Chương 376: Hướng Thần Điện
- Chương 377: Chớ Khinh Thường
- Chương 378: Thần Quốc
- Chương 379: Tế Sống
- Chương 380: Sai?
- Chương 381: Quy Tắc.
- Chương 382: Ép Buộc
- Chương 383: Đo Chiều Cao
- Chương 384: Gần Trăm Người
- Chương 385: Hồng Dạ Quả.
- Chương 386: Thăm Dò
- Chương 387: Trân Quý
- Chương 388: Thanh Linh Nhi
- Chương 389: Biến Hóa Lần Hai
- Chương 390: Cửa Ra
- Chương 391: Cội Nguồn Của Bóng Tối
- Chương 392: Kiếp Sau
- Chương 393: Quà Tặng
- Chương 394: Thất Bại Triệt Để
- Chương 395: Chưa Xem Mắt Đã Thất Bại
- Chương 396: Gần Xong Xuôi

- Chương 397: Cảm Ơn
- Chương 398: Ta Là Thánh Tử Ma Đạo
- Chương 399: Lựa Chọn Chính Xác
- Chương 400: Đạt Được Mục Đích
- Chương 401: Khóa Cửa Hư
- Chương 402: Bước Thứ Nhất
- Chương 403: Khó Mà Tin
- Chương 404: Mở Sớm
- Chương 405: Tay Trong
- Chương 406: Phải Chuồn Nhanh Nhanh
- Chương 407: Hơi Lâu
- Chương 408: Chứng Minh Thân Phận
- Chương 409: Đuổi Ra
- Chương 410: Câu Hỏi???
- Chương 411: Tầng Thứ Nhất
- Chương 412: Giết Hay Không?
- Chương 413: Sai Hay Đúng?
- Chương 414: Chọn Chọn Lựa Lựa
- Chương 415: Liên Hoàn
- Chương 416: Gây Chú Ý
- Chương 417: Là Ai? "Ta sẽ không giao Thạch Đầu ra đâu, các ngươi nói cái gì cũng vô dụng"
- Chương 418: Chọn Phe
- Chương 419: Có Ước Mơ Là Tốt
- Chương 420: Không Được Đánh Phụ Nữ
- Chương 421: Thiệt Thòi
- Chương 422: Thứ Đáng Sợ Nhất
- Chương 423: Tháp Linh Muốn Ra Ngoài
- Chương 424: Không Hiểu Nổi
- Chương 425: Chủ Động
- Chương 426: Niềm Tin
- Chương 427: Thần Nguyên Tố
- Chương 428: Tin Không?
- Chương 429: Nhất Đạo
- Chương 430: Tội Do Người Thả
- Chương 431: Tiểu Sư Thúc Tổ
- Chương 432: Lý Cảnh Sơn
- Chương 433: Tuyệt Học Ba Nhà “Ừm, đúng là thú vị, sau đó thì sao?” Lý Cảnh Sơn bình tĩnh uống trà, hỏi. “Thư viện Đông Lâm này rất có ý tứ.

- Chương 434: Trích Lời Thánh Tử Ma Đạo
- Chương 435: Quên Cách Vung Kiếm
- Chương 436: Cứ Tìm Cha Và Nhị Thúc
- Chương 437: Mở Ra Ma Đạo Văn Thư
- Chương 438: Sắp Kết Thúc
- Chương 439: Chuyện Cũ
- Chương 440: Gì Cũng Giả, Nghèo Là Thật
- Chương 441: Ta Thua
- Chương 442: Có Người Cần Nuôi
- Chương 443: Xảy Ra Chuyện
- Chương 444: Có Người Nhúng Tay
- Chương 445: Tín Ngưỡng
- Chương 446: Vị Thần Đặc Biệt
- Chương 447: Tác Dụng Của Hạt Giống Quyền Hành
- Chương 448: Nhật Tộc
- Chương 449: Đắt
- Chương 450: Đẹp Không?
- Chương 451: Nhìn Thế Nào?
- Chương 452: Bình Hoa Không Có Tỳ Vết
- Chương 453: Vô Dụng Hơn
- Chương 454: Cầu Hôn Thế Nào "Ngươi muốn tìm sách gì à?"
- Chương 455: Có Người Muốn Đến
- Chương 456: Kết Quả Xem Bói
- Chương 457: Sinh Hai Đứa Thôi
- Chương 458: Khắc Họa Cái Gì
- Chương 459: Vỡ Nát
- Chương 460: Lại Tăng Cấp
- Chương 461: Lớn Chuyện
- Chương 462: Đều Đặc Biệt
- Chương 463: Biện Pháp Đặc Biệt
- Chương 464: Không Cần Thiết
- Chương 465: Có Người Giả Mạo
- Chương 466: Bị Lộ Tẩy
- Chương 467: Nhất Dương Chỉ
- Chương 468: Chúa Tể Vực Sâu
- Chương 469: Không Thích Hợp
- Chương 470: Đừng Sợ
- Chương 471: Nhân Cách Thứ Hai
- Chương 472: Nên Hay Không?
- Chương 473: Biết Rồi

- Chương 474: Là Ai?
- Chương 475: Sắp Đại Loạn
- Chương 476: Thần Dụ
- Chương 477: Thần Nguyền Rủa
- Chương 478: Thần Thích Ăn Cái Gì
- Chương 479: Người Nào
- Chương 480: Nên Thêm Người
- Chương 481: Bận Lắm
- Chương 482: Có Bảo Bối
- Chương 483: Mở Cửa
- Chương 484: Mộng Tưởng
- Chương 485: Theo Ý Ngươi
- Chương 486: Đã Xong
- Chương 487: Dạy Thể Thuật
- Chương 488: Nữ Thần Bóng Tối
- Chương 489: Dung Hợp Quyền Hạn
- Chương 490: Ăn Có Tính Không
- Chương 491: Không Phải Một Người
- Chương 492: Nên Tặng Gì
- Chương 493: Mưu Đồ
- Chương 494: Thăm Dò
- Chương 495: Anh Minh Bị Hủy Hoại
- Chương 496: Phải Nghiên Cứu Cách Cầu Hôn
- Chương 497: Có Cái Này Sẽ Đi Nhanh Hơn
- Chương 498: Nghi Ngờ
- Chương 499: Mặt Ta Thế Nào?
- Chương 500: Loan Tin
- Chương 501: Tìm Hang Ổ
- Chương 502: Khiêu Khích
- Chương 503: Lần Thứ Hai Nghe Được
- Chương 504: Quy Củ Cũ
- Chương 505: Đều Là Huynh Đệ, Có Thể Cho Ta Một Cái Đầu Hổ Không?
- Chương 506: Vô Dụng Chứ Không Ngốc
- Chương 507: Hội Tụ
- Chương 508: Ân Chí Viễn
- Chương 509: Quyền Hành Gì
- Chương 510: Nghe Quen Quen
- Chương 511: Mau Chóng Bẩm Báo
- Chương 512: Đừng Cầm Nhầm

- Chương 513: Nội Dung Bia Đá
- Chương 514: Lợi Hại vậy Sao?
- Chương 515: Thêm Kinh Nghiệm
- Chương 516: Là Ai?
- Chương 517: Có Ý Kiến Không?
- Chương 518: Có Người
- Chương 519: Chìa Khóa
- Chương 520: Giả Heo Ăn Thịt Hổ
- Chương 521: Trào Phúng
- Chương 522: Đang Nằm Trong Tay Ta
- Chương 523: Bắt Cóc
- Chương 524: Cha Mẹ Người Là Ai
- Chương 525: Biết Điều
- Chương 526: Động Trời
- Chương 527: Có Thể Trở Về Không?
- Chương 528: Không Dám
- Chương 529: Không Có Cách
- Chương 530: Có Chuẩn Bị Mà Đến
- Chương 531: Tù Binh Không Tính Chiến Công
- Chương 532: Nói Thế Nào?
- Chương 533: Khó Khăn
- Chương 534: Biến Hóa
- Chương 535: Mỗi Người Đều Có Việc
- Chương 536: Không Có Đường Lùi
- Chương 537: Kích Chiến
- Chương 538: Là Người Nào
- Chương 539: Cứu Hay Không Cứu
- Chương 540: Không Phải Người Tàn Nhẫn
- Chương 541: Khiếp Sợ
- Chương 542: Chưa Giúp Sức Được Gì
- Chương 543: Tính Cách Méo Mó
- Chương 544: Chó Rất Đáng Yêu
- Chương 545: Thăm Dò
- Chương 546: Ngươi Có Tội
- Chương 547: Kiệt Sức
- Chương 548: Lý Niệm
- Chương 549: Thu Tỷ Muốn Vào
- Chương 550: Lung Lay
- Chương 551: Hạt Giống Hi Vọng
- Chương 552: Ý Chí

- Chương 553: Tội Chết
- Chương 554: Không Có Người
- Chương 555: Bóng Đèn
- Chương 556: Ba Món Đồ
- Chương 557: Đạo Tử
- Chương 558: Nghịch Tử
- Chương 559: Bái Sư
- Chương 560: Quà
- Chương 561: Thất Thiên
- Chương 562: Mù Quáng
- Chương 563: Là Lùi Hay Tiến
- Chương 564: Tìm Quản Lý
- Chương 565: Ra Chào Thì Tốt
- Chương 566: Mượn
- Chương 567: Không Phù Hợp
- Chương 568: Chúng Ta Thuộc Phe Phản Diện, Sao Phải Sợ?
- Chương 569: Lên Nhanh Quá Cũng Phiền
- Chương 570: Rời Đi
- Chương 571: Ai Không Chọc Nổi
- Chương 572: Ai Lớn Hơn
- Chương 573: Mưa Có Quy Luật
- Chương 574: Có Thể Tỏ Ra Đau Khổ Không?
- Chương 575: Tử Thần
- Chương 576: Lễ Vật
- Chương 577: Có Khách
- Chương 578: Cây Bất Tử
- Chương 579: Còn Thiếu
- Chương 580: Chờ Đợi
- Chương 581: Hình Phạt
- Chương 582: Ăn Chặn
- Chương 583: Tác Dụng Của Mặt Trăng Đỏ
- Chương 584: Thần Dụ
- Chương 585: Thân Phận Của Thu Tỷ
- Chương 586: Quên Rồi
- Chương 587: Xuống Núi
- Chương 588: Bảo Vật
- Chương 589: Đạo Tử Kiếm Thư
- Chương 590: Nguồn Sống
- Chương 591: Bán Tiên
- Chương 592: Mọc Rễ

- Chương 593: Dấu Vết Năm Tháng
- Chương 594: Gặp Lại
- Chương 595: Xui Xẻo
- Chương 596: Đường Cùng
- Chương 597: Cách Kiểm Chứng Hiệu Quả Bói Toán
- Chương 598: Gửi Nhờ Bạn Gái
- Chương 599: Nơi Nguy Hiểm
- Chương 600: Đăng Nhập
- Chương 601: Phá Gia Chi Tử
- Chương 602: Kết Hôn Ở Tu Chân Giới
- Chương 603: Có Bản Thể Sao Phải Dùng ý Thức
- Chương 604: Thời Khắc Cuối Cùng
- Chương 605: Thử
- Chương 606: Phản Tác Dụng
- Chương 607: Đáp Lại
- Chương 608: Hỗn Loạn
- Chương 609: Nhiệt Tình
- Chương 610: Tiêu Chuẩn Quá Cao
- Chương 611: Gặp Bạn Cũ
- Chương 612: Cứng
- Chương 613: Chín Rồi
- Chương 614: Dám Để Lại Tên
- Chương 615: Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần
- Chương 616: Ý Tưởng Táo Bạo
- Chương 617: Hào Phóng
- Chương 618: Bái Sư
- Chương 619: Học Nấu Ăn
- Chương 620: Trang Tiếp Theo
- Chương 621: Cơ Hội
- Chương 622: Thăm Dò
- Chương 623: Phát Hiện
- Chương 624: Vòng Bảo Hộ
- Chương 625: Cẩn Thận Hơn
- Chương 626: Vô Lễ
- Chương 627: Quái
- Chương 628: Có Người Nhìn
- Chương 629: Mở Cửa
- Chương 630: Nữ Thần
- Chương 631: Thân Thế
- Chương 632: Ba Khả Năng

- Chương 633: Tín Ngưỡng Của Thần
- Chương 634: Trí Tuệ Và May Mắn
- Chương 635: Người Kế Vị
- Chương 636: Không Liên Quan
- Chương 637: Nở Hoa
- Chương 638: Quá Mạnh Mẽ
- Chương 639: Trẻ Lên Ba
- Chương 640: Thành Đầu Bếp
- Chương 641: Càn Quấy
- Chương 642: Không Dám
- Chương 643: Quả Rừng
- Chương 644: Ba Nhân Cách
- Chương 645: Giáo Huấn
- Chương 646: Học Hỏi Kinh Nghiệm
- Chương 647: Không ổn
- Chương 648: Đại Nhân Vật
- Chương 649: Hồ Ước Nguyện
- Chương 650: Gặp Là Đánh
- Chương 651: Không Dám
- Chương 652: Bắn Pháo Hoa
- Chương 653: Hấp Thu
- Chương 654: Khiêu Chiến
- Chương 655: Hạn Chế
- Chương 656: Quá Yếu
- Chương 657: Rồi Rồi
- Chương 658: Lộ Mặt
- Chương 659: Nhân Từ?
- Chương 660: Đau Không
- Chương 661: Thấy Thiếu Không?
- Chương 662: Vật Thứ Ba
- Chương 663: Thành Tâm Chúc Phúc “Mời các vị vào trong, mời vào trong Thượng Quan Độc Hành khách khí nói. Hắn cũng không dám làm càn.
- Chương 664: Đáng Đời Nhưng chuyện đã không nghĩ ra được thì họ cũng không nghĩ nhiều, mà cố gắng hết sức để hôn lễ viên mãn
- Chương 665: Vùng Đất Mới
- Chương 666: Trí Giả
- Chương 667: Thần Đầu Tiên
- Chương 668: Người Sinh

- Chương 669: Phó Bản
- Chương 670: Phân Biệt
- Chương 671: Ấn Đường Màu Đen
- Chương 672: Bảy Ngày
- Chương 673: Bắt Buộc
- Chương 674: Quyết Định
- Chương 675: Xin Nghỉ
- Chương 676: Khoác Lác Tiếp
- Chương 677: Oán Phụ
- Chương 678: Hợp Hoan Tông
- Chương 679: Chạy Mau
- Chương 680: Cầu Hôn
- Chương 681: Còn Chưa Xong
- Chương 682: Lại Có Thần Muốn Trở Về
- Chương 683: Chỗ Dựa
- Chương 684: Uống Rượu
- Chương 685: Say
- Chương 686: Tiểu Kính Tiên Tử
- Chương 687: Lại Nấu Ăn
- Chương 688: Kinh Người
- Chương 689: Hiểu, Hiểu Hết
- Chương 690: Trở Về
- Chương 691: Đẩy Nhanh Tốc Độ
- Chương 692: Mặc Cả
- Chương 693: Tranh Chấp Quyền Hành
- Chương 694: Thông Đạo
- Chương 695: Không Sợ Chết
- Chương 696: Chào Buổi Tối
- Chương 697: Chờ Ứng Kiếp Đi
- Chương 698: Vợ Vét
- Chương 699: Điền Hết Rồi
- Chương 700: Lì Xì
- Chương 701: Lãi Hay Lỗ
- Chương 702: Nhị Thẩm
- Chương 703: Tấn Công
- Chương 704: Tìm Kiếm
- Chương 705: Manh Mối Ở Đâu
- Chương 706: Lì Xì, Lì Xì Đi
- Chương 707: Tặng Quà
- Chương 708: Đầu Sỏ Lỗ To

- Chương 709: Đụng Phải Xương Cứng
- Chương 710: Tính Tiền?
- Chương 711: Vì Sao?
- Chương 712: Hẹn Gặp
- Chương 713: Công Cụ Tìm Kiếm
- Chương 714: Dại Dột
- Chương 715: Trở Thành Mục Tiêu
- Chương 716: Chống Lưng
- Chương 717: Sắp Xếp Phòng
- Chương 718: Thần Vận Mệnh
- Chương 719: Sợ
- Chương 720: Bàn Điều Kiện
- Chương 721: 260 Năm
- Chương 722: Trình Tỷ
- Chương 723: Đủ Rồi
- Chương 724: Mẹ
- Chương 725: Ba Thời Đại
- Chương 726: Không Trả Giá
- Chương 727: Ta Cũng Rất Nhiệt Tình
- Chương 728: Gan Hùm
- Chương 729: Đánh Đến Tận Cửa
- Chương 730: Xem Tivi
- Chương 731: Ai Là Phản Diện
- Chương 732: Thua Ngoại thành thần vực.
- Chương 733: Cách Bổ Đạo Mới
- Chương 734: Biết Không?
- Chương 735: Nên Hỏi Danh Hiệu
- Chương 736: Nên Đổi
- Chương 737: Hắc Hóa
- Chương 738: Tổn Hại Căn Cơ
- Chương 739: Chưa Trải Sự Đời
- Chương 740: Có Con Tin
- Chương 741: Không Ổn Rồi Đại Vương Ơi "Vậy khi nào chúng ta đi?"
- Chương 742: Bị Lừa Rồi
- Chương 743: Một Năm
- Chương 744: Ngịch Đồ
- Chương 745: Không Gian Loạn Lưu
- Chương 746: Phức Tạp
- Chương 747: Năm Hạn

- Chương 748: Phung Phí
- Chương 749: Xui Xẻo
- Chương 750: Khi Nào Kết Hôn
- Chương 751: Xong
- Chương 752: Chắc Không Ai Nhớ
- Chương 753: Không Ai Dám Dùng
- Chương 754: Chụp Ảnh
- Chương 755: Toàn Khách Vip
- Chương 756: Chúc Tết
- Chương 757: Tìm Gối
- Chương 758: Cao Thủ
- Chương 759: Có Quá Nhiều Người Quen
- Chương 760: Xem Người Khác Bị Đánh
- Chương 761: Ra Sân
- Chương 762: Hoàng Kim Môn
- Chương 763: Học Hỏi Kinh Nghiệm
- Chương 764: Nguyệt Tỷ Ra Tay
- Chương 765: Giác Ngộ
- Chương 766: Đúng Là Nghịch Đồ
- Chương 767: Không Xong
- Chương 768: Đứng Ở Đâu
- Chương 769: Không Có Tinh Thần Ma Môn
- Chương 770: Là Ai Quản
- Chương 771: Thích Thì Can Thiệp
- Chương 772: Lại Đánh
- Chương 773: Xin Thông Tin
- Chương 774: Không Đánh
- Chương 775: Không Ngu
- Chương 776: Nội Dung
- Chương 777: Dễ Vậy
- Chương 778: Quy Tức Thần Công
- Chương 779: Táo Của Phù Thủy
- Chương 780: Nhập Ma Còn Kịp Không?
- Chương 781: Cứ Tự Nhiên
- Chương 782: Là Người Xấu
- Chương 783: Diệt Quốc
- Chương 784: Như Nhau Thôi
- Chương 785: Kẻ Dũng
- Chương 786: Vô Úy
- Chương 787: Người Này Được

- Chương 788: Không Tầm Thường
- Chương 789: Tiêu Chuẩn
- Chương 790: Không Biết Không Có Tội
- Chương 791: Chuyện Xưa
- Chương 792: Quá Trình
- Chương 793: Về Đi
- Chương 794: Yêu Nghiệt To Gan
- Chương 795: Ta Chết Ngươi Phải Hối Hận
- Chương 796: Dũng Giả Thực Sự
- Chương 797: Ước Đấu
- Chương 798: Chơi Lớn Vậy Anh Trai
- Chương 799: Vẫn Thua
- Chương 800: Nữ Thần la
- Chương 801: Ba Ngày
- Chương 802: Không Xứng
- Chương 803: Đón Hoàng Kim Môn Chủ Trở Về
- Chương 804: Ổn Trọng
- Chương 805: Thánh Uy
- Chương 806: Gây Họa Rồi Mẹ Ơi
- Chương 807: Ngại Quá, Ngại Quá
- Chương 808: Tu Luyện Thôi
- Chương 809: Đi Hết
- Chương 810: Cẩn Thận
- Chương 811: Biểu Diễn Trước
- Chương 812: Cháy
- Chương 813: Sao Phải Lén Lút
- Chương 814: Không Thể Trách
- Chương 815: Sao Những
- Chương 816: Phân Chia
- Chương 817: Bắt Thú Cưng
- Chương 818: Thần Vĩ Đại Nhất
- Chương 819: Nữ Thần Băng Tuyết
- Chương 820: Bí Sử
- Chương 821: Dựng Mộ
- Chương 822: Mò Thị
- Chương 823: Bình Kinh Nghiệm
- Chương 824: Thời Đại
- Chương 825: Bóng Lưng
- Chương 826: Gọi Người Đánh
- Chương 827: Khi Nào Kết Hôn

- Chương 828: Trở Về
- Chương 829: Không Để Ý
- Chương 830: Đợi
- Chương 831: Sau Này Còn Nhiều Thời Gian Để Buồn
- Chương 832: Mất Tích
- Chương 833: Lựa Chọn
- Chương 834: Có Khi Nào
- Chương 835: Duy Nhất
- Chương 836: Hẹn Người Đánh Nhau
- Chương 837: Mấy Cánh Cửa
- Chương 838: Khác
- Chương 839: Nguy Cơ?
- Chương 840: Con Đường Khác Nhau
- Chương 841: Có Người Quyết Đấu
- Chương 842: Mọc Rồi
- Chương 843: Nguy Hiểm
- Chương 844: Tăng Lương
- Chương 845: Mời Khách
- Chương 846: Phân Rõ Giới Hạn
- Chương 847: Không Phát Hiện
- Chương 848: Là Người Nào?
- Chương 849: Tạm Được
- Chương 850: Chuyện Riêng Tư
- Chương 851: Trao Đổi
- Chương 852: Phân Chia Quyền Trượng
- Chương 853: Quang Minh Lỗi Lạc
- Chương 854: Lại Mời Khách
- Chương 855: Bặt Vô Âm Tín
- Chương 856: Kẻ Xui Xẻo
- Chương 857: Đánh
- Chương 858: Liều
- Chương 859: Hơi U Ám
- Chương 860: Bài Bản
- Chương 861: Kinh Khủng
- Chương 862: Tan Rã
- Chương 863: Tác Dụng Của Thần Dụ
- Chương 864: Ánh Mắt
- Chương 865: Chơi Không Lại
- Chương 866: Nhóm Chát
- Chương 867: Gan Dạ

- Chương 868: Chọn Người Chết
- Chương 869: Ngang Cấp
- Chương 870: Góp Đồ
- Chương 871: Thập Vạn Thiên Thần Môn
- Chương 872: Đến Giờ Rồi
- Chương 873: Phản Kích Thế Nào
- Chương 874: Triệu Hồi
- Chương 875: Hoành Tráng
- Chương 876: Cộng Hưởng Thiết Luật
- Chương 877: Trai Gái Khác Nhau
- Chương 878: Tước Đoạt Quyền Hạn
- Chương 879: Xui Xẻo
- Chương 880: Có Tội
- Chương 881: Nhanh Chốn
- Chương 882: Chê Yếu
- Chương 883: Vang Danh
- Chương 884: Thi Biến
- Chương 885: Người Hầu Của Ai?
- Chương 886: Tín Đồ Của Ai?
- Chương 887: Trung Lập
- Chương 888: Làm Đại Hiệp
- Chương 889: Góc Thế Giới
- Chương 890: Sao Làm Được
- Chương 891: Xem Cái Gì
- Chương 892: Gọi Đại Ca
- Chương 893: Lâu Quá Chưa Đánh
- Chương 894: Triệu Hồi
- Chương 895: Phía Sau Có Gì
- Chương 896: Chuẩn Bị Chạy
- Chương 897: Đạo Ý
- Chương 898: Không Mong
- Chương 899: Do Chưa Kết Hôn
- Chương 900: Mạnh Bạo Vào
- Chương 901: Mượn Tiền
- Chương 902: Hố Hàng
- Chương 903: Tặng Chơi
- Chương 904: Mượn Tiền
- Chương 905: Hái Không Được
- Chương 906: Ma Thần Nghe Giảng
- Chương 907: Có Phải Không?

- Chương 908: Độc Nhất Vô Nhị “Sau này uống rượu ít thôi.
- Chương 909: Ta Là...
- Chương 910: Đi Đi
- Chương 911: Không Ngon
- Chương 912: Quá Quý Giá!!
- Chương 913: Vấn Đề
- Chương 914: Chần Chừ
- Chương 915: Nhận Hàng
- Chương 916: Đói
- Chương 917: Một Bước Lên Mây
- Chương 918: Yên Tâm
- Chương 919: Kế Hoạch Đổ Vỡ
- Chương 920: Tai Họa
- Chương 921: Mấy Ngày Nữa
- Chương 922: Hỏi Quá Nhiều
- Chương 923: Bàn Bạc Hôn Lễ
- Chương 924: Trí Tuệ Bảo Điển
- Chương 925: Vừa Nhỏ Vừa Xấu
- Chương 926: Ba Hay Bốn
- Chương 927: Con Mồi Đến
- Chương 928: Nhà Giàu Không
- Chương 929: Có Phải Đàn Ông Không?
- Chương 930: Năm Ngàn
- Chương 931: Đến Nằm Vùng
- Chương 932: Qua Cửa
- Chương 933: Học Viện Thành Thần
- Chương 934: Hiểu Không?
- Chương 935: Chọn Toàn Bộ
- Chương 936: Có Mặt Mũi
- Chương 937: Tác Dụng
- Chương 938: Cần Người Dọn Dẹp
- Chương 939: Không Quen
- Chương 940: Thề Bảo Vệ Danh Dự
- Chương 941: Lầm Đường Lỡ Bước
- Chương 942: Đói Quá
- Chương 943: Chiến
- Chương 944: Biết Làm Không Vậy?
- Chương 945: Chơi Game
- Chương 946: Phù Rể Đâu?
- Chương 947: Vinh Dự

- Chương 948: Em Gái Hàng Xóm
- Chương 949: Hack
- Chương 950: Kinh Động
- Chương 951: Cửa Sau
- Chương 952: Có Kẻ Tấn Công Sever
- Chương 953: Thêm Bạn Tốt
- Chương 954: Giết Người Tru Tâm
- Chương 955: Ngũ Hay Tứ Phẩm Mạnh Hơn
- Chương 956: Điểm Tiếp Theo
- Chương 957: Họ Mạnh Không?
- Chương 958: Không Xong Rồi
- Chương 959: Tôn Nghiêm? Phải Có Tôn Nghiêm!
- Chương 960: Giết
- Chương 961: To Gan
- Chương 962: Đăng Ảnh
- Chương 963: Đạo Uẩn
- Chương 964: Sắp Phiền Phức
- Chương 965: Ba Ngàn
- Chương 966: Kiếm Tiền
- Chương 967: Trở Về
- Chương 968: Nên Cẩn Thận
- Chương 969: Chọn Phe
- Chương 970: Lại Gặp Tai Họa
- Chương 971: Không Thể Nói
- Chương 972: Mạng Kém Thật
- Chương 973: Mối Liên Quan
- Chương 974: Thời Đại Thứ Tư
- Chương 975: Kết Tinh Của Tình Yêu
- Chương 976: Lại Ngã
- Chương 977: Do Thám
- Chương 978: Manh Mối
- Chương 979: Pháp Tướng Thiên Địa
- Chương 980: Trên Biển Không Có Đường
- Chương 981: Đều Là Phú Bà
- Chương 982: Không Có Gì Mà Nguyệt Tỷ Không Giải Quyết Được
- Chương 983: Vô Dụng
- Chương 984: Cho Hiện Thanh Máu Và Lực Chiến
- Chương 985: Đoàn Diệt
- Chương 986: Khi Nào Các Ngươi Mới Tắt Thở

- Chương 987: Rất Biết Diễn Kịch
- Chương 988: Hồng Anh, Phá Hiểu
- Chương 989: Đi Gặp Cha Vợ
- Chương 990: Có Bao Nhiêu Bạn Gái
- Chương 991: Không Ra Gì
- Chương 992: Điểm Khác Biệt
- Chương 993: Sự Khủng Bố Của Nữ THần Trí Tuệ
- Chương 994: Thuận Mắt
- Chương 995: Kết Quả
- Chương 996: Chờ Gió Đông
- Chương 997: Quên Thu Phí
- Chương 998: Thần Nhân
- Chương 999: Xin Chào
- Chương 1000: Sắp Rồi
- Chương 1001: Xuất Hiện
- Chương 1002: Giải Phong Kiếm Tâm
- Chương 1003: Mạnh Vậy
- Chương 1004: Chuẩn Bị
- Chương 1005: Long Du Cửu Thiên
- Chương 1006: Ta Là Chân Lý
- Chương 1007: Đại Ca Của Ta
- Chương 1008: Chiến
- Chương 1009: Khai Thiên
- Chương 1010: Giết Không Chết
- Chương 1011: Chưa Thấy Chưa Sợ
- Chương 1012: Chiêu Mạnh Nhất
- Chương 1013: Đạo Đến
- Chương 1014: Thái Thượng Trưởng Lão
- Chương 1015: Lộ Tẩy
- Chương 1016: Sư Huynh
- Chương 1017: Kế Hoạch Bất Thành
- Chương 1018: Sai Kịch Bản Rồi
- Chương 1019: Cầm Nã Thủ
- Chương 1020: Tìm Việc Cho Đại Ca
- Chương 1021: Xém Toang
- Chương 1022: Đến Ly Hôn
- Chương 1023: Xong Xuôi
- Chương 1024: Mời Khách
- Chương 1025: Nguyên Liệu
- Chương 1026: Người Quen

- Chương 1027: Bạn Gái
- Chương 1028: Thử Thân Thủ
- Chương 1029: Định Ngày
- Chương 1030: Tiền Mừng
- Chương 1031: Tự Tung Tự tác
- Chương 1032: Đổi Hướng
- Chương 1033: Bão
- Chương 1034: Xong Rồi
- Chương 1035: Lại Rời Đi
- Chương 1036: Lại Đi Nữa
- Chương 1037: Hải Quái
- Chương 1038: Truyền Chức Vị
- Chương 1039: Lời Ca
- Chương 1040: Thần Nói, Phải Có Ánh Sáng
- Chương 1041: Trở Mặt
- Chương 1042: Chạm Mặt
- Chương 1043: Tự Do
- Chương 1044: Bật Đặc Hiệu "Thực lực gì ư?"
- Chương 1045: Thẹn Quá Hóa Giận
- Chương 1046: Lý Lạc Thư
- Chương 1047: Qua Rồi
- Chương 1048: Đơn Đấu
- Chương 1049: Nhất Phẩm Đạo Tâm
- Chương 1050: Chín Chậm Lại
- Chương 1051: Oan Quá
- Chương 1052: Người Mới
- Chương 1053: Đụng Độ
- Chương 1054: Con Nít
- Chương 1055: Nguyệt Tỷ Đi Kiếm Giúp Bạn Gái
- Chương 1056: Nên Gả Cho Ai
- Chương 1058: Dọa Sợ
- Chương 1059: Nguy Hiểm
- Chương 1061: Nguy Cấp
- Chương 1062: Phi Tang
- Chương 1063: Hãm Hại
- Chương 1064: Kiếm Tiền
- Chương 1065: Trai Hay Gái
- Chương 1066: Không Dám
- Chương 1067: Cấp Bách
- Chương 1068: Làm Nên Siêu Phẩm

- Chương 1069: Không Có Bất Thường
- Chương 1070: Bán Đứng
- Chương 1071: Tìm Cơ Hội Hàng Yêu Trừ Ma
- Chương 1072: Camera
- Chương 1073: Quá Hào Phóng
- Chương 1074: Không Ăn
- Chương 1075: Có Tiểu Đệ Không
- Chương 1076: Nói Thật Hả
- Chương 1077: Cảnh Giới
- Chương 1078: Phát Thiệp
- Chương 1079: Vinh Dự
- Chương 1080: Trấn Trạch
- Chương 1081: Trúng Kế
- Chương 1082: Biết Nhiều Chưa Chắc Đã Đúng
- Chương 1083: Kế Hay
- Chương 1084: Ngộ Kiếm Mới
- Chương 1085: Đi Ké
- Chương 1086: Phù Rể
- Chương 1087: Tự Đi
- Chương 1088: Tộc Ba Mắt
- Chương 1089: Nhân Từ
- Chương 1090: Dời Lịch
- Chương 1091: Vĩnh Sinh
- Chương 1092: Đặc Hiệu Này Được
- Chương 1093: Có Tính Không?
- Chương 1094: Câu Hay
- Chương 1095: Di Sản
- Chương 1096: Tu Chân Giới Nghĩ Lễ
- Chương 1097: Không Diệt Khẩu Được Rồi
- Chương 1098: Dọa
- Chương 1099: Phe Nào
- Chương 1100: Không Liên Quan
- Chương 1101: Xấu Hổ Quá "Đúng rồi.
- Chương 1102: Đang Load
- Chương 1103: Một Người Hai Cái
- Chương 1104: Một Phần Thôi
- Chương 1105: Chưa Ổn Định
- Chương 1106: Hiệu Dụng
- Chương 1107: Thay Mới
- Chương 1108: Giao Dịch

- Chương 1109: Ổn Thỏa
- Chương 1110: Nói Chuyện Đón Người
- Chương 1111: Không Dám
- Chương 1112: Dây Mơ Rễ Má
- Chương 1113: Mời Nổi Không
- Chương 1114: Ngả Bài?
- Chương 1115: Bắt Mạch
- Chương 1116: Hóng Chuyện
- Chương 1117: Xấu Một Chút
- Chương 1118: Xui Thôi
- Chương 1119: Ai Ngắt Lời
- Chương 1120: Gói Mang Về
- Chương 1121: Ai Ngăn Được Thứ ba, ngày mùng 10 tháng 5.
- Chương 1122: Yên Tâm
- Chương 1123: Cần Gì
- Chương 1124: Thần Nhân
- Chương 1125: Cảm Giác Thế Nào
- Chương 1126: Không Có Vũ Lực
- Chương 1127: Vặn Bên Nào
- Chương 1128: Chiến Tranh Lạnh
- Chương 1129: Viên Ngọc
- Chương 1130: Ánh Sáng Rực Rỡ
- Chương 1131: Căng Thẳng
- Chương 1132: Đau Đầu
- Chương 1133: Lộ Tẩy
- Chương 1134: Khoe Khoang
- Chương 1135: Lạc Lối
- Chương 1136: Thành Tỷ Phú
- Chương 1137: Chuyên Gia Đàm Phán
- Chương 1138: Chữa Trị
- Chương 1139: Còn Hai Nguyện Vọng
- Chương 1140: Thần Quang Minh
- Chương 1141: Cháy Kìa
- Chương 1142: Trò Chuyện Vui Vẻ
- Chương 1143: Vực Sâu
- Chương 1144: Trông Cậy
- Chương 1145: Vật Nhỏ
- Chương 1146: Gặp Lại
- Chương 1147: Thần Võ
- Chương 1148: Mở Kiếm Chủng

- Chương 1149: Nhân Viên Thư Viện
- Chương 1150: May Chưa Làm
- Chương 1151: Còn Nhỏ Không Hiểu Được
- Chương 1152: Chín Chín Phần Trăm
- Chương 1153: Vài Bước Đi Hết Đời Người
- Chương 1154: Nhân Sinh
- Chương 1155: Nhân Sinh
- Chương 1156: Nguyên Mẫu Kho Báu
- Chương 1157: Sẽ Thế Nào?
- Chương 1158: Trộm Đạo
- Chương 1159: Lật Trời
- Chương 1160: Đạo Của Mỗi Người
- Chương 1161: Không Học Được
- Chương 1162: Người Thứ Ba
- Chương 1163: Thiên Vân Đạo Tông
- Chương 1164: Khuyết Điểm
- Chương 1165: Thêm Vào Đâu
- Chương 1166: Không ổn
- Chương 1167: Câu Hỏi
- Chương 1168: Vực Sâu
- Chương 1169: Nguy Hiểm
- Chương 1170: Chắc Bị Tráo Rồi
- Chương 1171: Tương Lai Sáng Lạn
- Chương 1172: Còn Thiếu
- Chương 1173: Miệng Rộng
- Chương 1174: Ngụy Thần
- Chương 1175: Có Quen
- Chương 1176: TIn Tức Lớn
- Chương 1177: Mạc Vấn
- Chương 1178: Tìm Đạo Lữ
- Chương 1179: Đến Rồi
- Chương 1180: Dị Biến
- Chương 1181: Thiên Kiếm
- Chương 1182: Tốn Kha Khá Thời Gian
- Chương 1183: Chưa Đủ
- Chương 1184: Mạnh Lắm À?
- Chương 1185: Buông Kiếm, Tha Mạng
- Chương 1186: Vỡ Trận
- Chương 1187: Nghèo
- Chương 1188: Kiếm Thứ Ba

- Chương 1189: Biểu Diễn
- Chương 1190: Có Gì Nói Không?
- Chương 1191: Trảm Quá Khứ, Tương Lai
- Chương 1192: Số Phận
- Chương 1193: Vận Mệnh Sụp Đổ
- Chương 1194: Bóc Khỏi Thời Không
- Chương 1195: Có Người
- Chương 1196: Sao Mà Đỡ Được
- Chương 1197: Mượn Xài
- Chương 1198: Thành
- Chương 1199: Bận Rồi
- Chương 1200: Dọa
- Chương 1201: Không Biết Xài
- Chương 1202: May Mắn
- Chương 1203: Đánh Cược
- Chương 1204: Tính Toán
- Chương 1205: Lỡ Không Phải Thì Sao?
- Chương 1206: Tảo Bả Tinh
- Chương 1207: Thực Tập Sinh
- Chương 1208: Tặng Bảo
- Chương 1209: Phải Đi Hái Trái Cây
- Chương 1210: Sáng Quá
- Chương 1211: Không Thể Ngủ
- Chương 1212: Ngầu Đét
- Chương 1213: Tác Dụng Của Điện Thoại
- Chương 1214: Chỉ Đánh Một Chiêu
- Chương 1215: Thứ Gì
- Chương 1216: Quy Tắc
- Chương 1217: Còn Có
- Chương 1218: Tại Ách
- Chương 1219: Đánh Cược
- Chương 1220: Khó Nhai
- Chương 1221: Chỉ Cần Một Chiêu
- Chương 1222: Nhắm Mắt
- Chương 1223: Vẫn Có Cơ Sở
- Chương 1224: Tố Cáo
- Chương 1225: Thua
- Chương 1226: Khác Nhau
- Chương 1227: Bật Định Vị
- Chương 1228: Ép Người Quá Đáng

- Chương 1229: Ngày Gì
- Chương 1230: Sinh Nhật
- Chương 1231: Có Người Đến
- Chương 1232: Có Long Trảo Thủ “Trưởng
- Chương 1233: Yên Tĩnh
- Chương 1234: Giảng Giải
- Chương 1235: Sao Không Vào Trực Tiếp
- Chương 1236: Tiểu Sự Đệ Hay Tiểu Sư Muội “Các ngươi định bao giờ có con thế?”
- Chương 1237: Đại Nhân Vật
- Chương 1238: Cao Thủ Ẩn Danh
- Chương 1239: Là Ai
- Chương 1240: Kiểm Chứng
- Chương 1241: Chưa Đủ
- Chương 1242: Khóc
- Chương 1243: Đánh Ma Môn
- Chương 1244: Sao Không Đánh
- Chương 1245: Chết Rồi
- Chương 1246: Lực Lượng Tự Nhiên
- Chương 1247: Lòng Tự Trọng
- Chương 1248: Thăm Dò Di Tích
- Chương 1249: Chuẩn Bị
- Chương 1250: Xuất Phát
- Chương 1251: Không Nói Chuyện
- Chương 1252: Ánh Sáng Quyền Hạn
- Chương 1253: Nhờ Cậy
- Chương 1254: Vay Tiền
- Chương 1255: Chó Hoang, Ngựa Hoang
- Chương 1256: Cửa
- Chương 1257: Nữ Thần
- Chương 1258: Tiên Phong Của Nữ Thần
- Chương 1259: Xúc Xắc
- Chương 1260: Đi Đâu Trước
- Chương 1261: Lừa Trẻ Con
- Chương 1262: Cút
- Chương 1263: Tam Hoàng
- Chương 1264: Câu Hỏi Cuối Cùng
- Chương 1265: Không Đủ
- Chương 1266: Thời Đại Va Chạm
- Chương 1267: Một Phần Của Thời Đại

- Chương 1268: Thua Ư?
- Chương 1269: Ai Mới Là Kẻ Thua
- Chương 1270: Ba Người Mới Phải
- Chương 1271: Không Nghe Thấy Đâu?
- Chương 1272: Thế Giới Khác
- Chương 1273: Người Giữ Cửa
- Chương 1274: Luyện Võ Từ Nhỏ
- Chương 1275: Lần Đầu
- Chương 1276: Nửa Tháng
- Chương 1277: Lương Cao Hơn
- Chương 1278: Thời Gian Dài
- Chương 1279: Cây Trí Tuệ Trụi lủi
- Chương 1280: Không Thể Nói Lý
- Chương 1281: Không Để Ý
- Chương 1282: Kẹt Rồi
- Chương 1283: Cảm Giác Cấp Bách
- Chương 1284: Lộ Rồi
- Chương 1285: Kế Hoạch Thất Bại
- Chương 1286: Dấu Hiệu
- Chương 1287: Chuyện Không Liên Quan
- Chương 1288: Giao Dịch
- Chương 1289: Chín Mảnh
- Chương 1290: Lực Lượng Tri Thức
- Chương 1291: Quá Đáng
- Chương 1292: Hoàn Thành "Đa tạ tiền bối"
- Chương 1293: Kiểm Hàng
- Chương 1294: Có Hạng Mục Cần Nhạc Phụ Chủ Trì
- Chương 1295: Hết Áy Náy
- Chương 1296: Bản Chất Của Trăng Đỏ
- Chương 1297: Có Sáng Không?
- Chương 1298: Nứt
- Chương 1299: Nội Gián
- Chương 1300: Trách Nhiệm
- Chương 1301: Lĩnh Hội Thế Giới
- Chương 1302: Thích Trai Hay Gái?
- Chương 1303: Đạo Hiệu
- Chương 1304: Nữ Thần Đại Địa
- Chương 1305: Ngầu
- Chương 1306: Bất Ngờ Chưa "Các ngươi không sao chứ?"
- Chương 1307: Thêm Người

- Chương 1308: Ai Mạnh Bằng
- Chương 1309: Xong
- Chương 1310: Không Liên Quan
- Chương 1311: Phân Chia Chức Vụ
- Chương 1312: Tụ Tập
- Chương 1313: Không Thể
- Chương 1314: Về Chịu Tội
- Chương 1315: Cam Tâm Tình Nguyện
- Chương 1316: Cách
- Chương 1317: Tin Tức
- Chương 1318: Chuẩn Bị
- Chương 1319: Cội Nguồn Sức Mạnh
- Chương 1320: Không Có Chữ
- Chương 1321: Bổn Phận
- Chương 1322: Nữ Thần Trí Tuệ
- Chương 1323: Sụp Đổ
- Chương 1324: Giúp Một Tay
- Chương 1325: Ánh Mắt
- Chương 1326: Chia Đồ
- Chương 1327: Biểu Diễn
- Chương 1328: Tức
- Chương 1329: Chụp Ảnh
- Chương 1330: Biến Thân
- Chương 1331: Cố Ý
- Chương 1332: Nghiên Cứu Nhân Cách
- Chương 1333: Thật Giả Quần đảo Thiên Tiêu.
- Chương 1334: Mặc Thêm Quần Áo
- Chương 1335: Quyền Trượng
- Chương 1336: Thần Sứ
- Chương 1337: Đầy Đủ
- Chương 1338: Thế Giới Biến Đổi
- Chương 1339: Bạn Cũ Đến
- Chương 1340: Chức Vụ Gì
- Chương 1341: Top Máy
- Chương 1342: Khai Màn
- Chương 1343: Chờ Gánh
- Chương 1344: Tụ Tập
- Chương 1345: Bắt Đầu
- Chương 1346: Ngông Cuồng
- Chương 1347: Sao Mà Thắng Nổi

- Chương 1348: Mở Cửa
- Chương 1349: Bên Trong Có Gì
- Chương 1350: Cây Thế Giới
- Chương 1351: Hoa Tiêu
- Chương 1352: Khởi Động
- Chương 1353: Ảnh Hưởng
- Chương 1354: Gọi Điện Cho Nữ Thần Trí Tuệ
- Chương 1355: Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa
- Chương 1356: Điều Kiện
- Chương 1357: Nguồn Cơn Của Công Lực Ngàn Năm
- Chương 1358: Kế Hoạch
- Chương 1359: Bắt Đầu
- Chương 1360: Thiên Địa Ủng Hộ
- Chương 1361: Biến Hóa
- Chương 1362: Kính Sợ
- Chương 1363: Leo Lên Trên
- Chương 1364: Lại Biến Mất
- Chương 1365: Cút Xuống
- Chương 1366: Tham Chiến
- Chương 1367: Đánh
- Chương 1368: Lạ Mặt
- Chương 1369: Rớt Xuống
- Chương 1370: Làm Điện Thoại
- Chương 1371: Vấn Đề
- Chương 1372: Lui
- Chương 1373: Hướng Đi
- Chương 1374: Ca Sĩ
- Chương 1375: Là Ai?
- Chương 1376: Có Khách
- Chương 1377: Nguyên Do
- Chương 1378: Làm Đại Ca
- Chương 1379: Là Lạ
- Chương 1380: Nên Chọn Ai
- Chương 1381: Có Việc Gấp
- Chương 1382: Nguy Hiểm
- Chương 1383: Trình Độ Như Nào?
- Chương 1384: Chỉ Có Một Người
- Chương 1385: Ăn May
- Chương 1386: Lạnh
- Chương 1387: Biến Thái

- Chương 1388: Đi Xem Mắt

Chương 1: Chó Ba Đầu 1

Đêm.

Thanh Thành.

Trăng sáng chiếu trên cao, sao điểm khắp trời.

“GRÀO!!”

Một tiếng rống giận dữ vang lên ở vùng ngoại ô, giống như dã thú đang phẫn nộ.

"Chạy cái gì chạy, ngươi chạy cũng không lại ta."

Trong rừng rậm, Chu Tự đạp lên một con chó to như con trâu, mở miệng nói.

Con chó này có ba đầu, đang bị giẫm đạp chồng chéo dưới chân.

Chu Tự, năm nay 22 tuổi, vừa tốt nghiệp đại học không lâu.

Trong đêm mùng hai, hắn luôn cảm thấy có một số loài động vật kỳ lạ đang lang thang.

Thỉnh thoảng còn có thể làm tấn công con người.

Hoặc là do xem quá nhiều tiểu thuyết với hoạt hình, hắn cảm thấy duy trì hòa bình của thành phố vẫn tốt hơn.

Tật xấu thứ hai.

Điều này vẫn luôn ảnh hưởng đến việc tốt nghiệp đại học.

Chính vì như thế mới có chuyện đêm nay, thế nhưng đây quả thực là lần đầu tiên hắn thấy con chó ba đầu này.

Thật kỳ lạ.

Không cần nghĩ nhiều, giết chết trước đã.

“Reng reng reng! Điện thoại của ngươi lại đổ chuông rồi.”

Là tiếng chuông điện thoại.

Hắn lấy điện thoại ra nhìn, là điện thoại của lão cha.

"Alo, cha à?"

"Ngô nhi, ngươi đã trưởng thành rồi, vậy có một số việc làm cha cũng nên nói cho ngươi biết."

Giọng nói của Chu Nhiên truyền tới, chỉ là Chu Tự nghe xong thì cảm thấy không đúng lắm.

"Cha, sao cha lại nói chuyện trưởng thành quá vậy? Giả vờ giả vịt, ngươi xem phim truyền hình nào?”

"Khụ khụ, con trai à, cha đây chưa từng nói đùa, ngươi nghe cha nói."

"A, ngươi nói đi."

Chu Tự giẫm chân lên con chó ba đầu bên dước, ngăn cho nó kêu loạn.

Còn có hai cái đầu không biết có phải để trang trí hay không.

"Cha có việc cần phải thẳng thắn với ngươi, cha là chuyên gia của Giới Tu Chân."

Chu Nhiên nói.

Chu Tự có hơi sửng sốt, thử hỏi:

“Cha, Giới Tu Chân là cái gì?”

Là cái dạng trong tiểu thuyết sao?

“Chính là cái kiểu tu tiên ấy.”

Chu Nhiên trả lời.

Chu Tự vừa kinh hãi lại có chút vui mừng, thật đúng là:

“Nói như vậy, ta là hậu thế của Tiên môn hả?”

Trong lúc nói chuyện, hắn còn nắm chặt nắm tay, cho nên thân thể hắn khác thường, hoá ra không phải là ngẫu nhiên, mà là tự nhiên?

Sở dĩ hắn có thể dễ dàng đánh bại chó ba đầu hoá ra là có nguyên nhân đặc biệt.

Đại khái vào khoảng năm thứ hai, khi ấy bình thường điểm toán ở trường của hắn đều trên 90 điểm.

Chỉ là có lần xảy ra thất thường, thi được hơn bảy mươi điểm.

Về nhà cũng không dám nói, bèn nói dối là thi hơn tám mươi.

Mẹ tốt tính lắm, chưa từng trách cứ, kêu hắn hắn tiếp tục cố gắng.

Nhưng có lẽ là lần đầu tiên nên rất nhanh đã lộ, bị đánh một trận thật nặng.

Hắn cũng có chút hối hận, sau đó bền chí chuyên tâm học hành.

Bắt đầu từ khi đó, cảm giác khi đọc sách của hắn liền thay đổi, cứ như vừa đọc sách sẽ có thêm thứ gì đó, như bị bệnh vậy.

Hắn rất hoảng sợ, nhưng nghĩ đến mẹ sẽ đánh hắn nên hắn cũng không nói với họ về chuyện này.

Chờ khi mình sinh bệnh rồi, để cho họ hối hận vì đã đánh mình.

Đúng là một suy nghĩ ngây thơ.

Đáng tiếc nhất là, kể từ ngày đó, hắn đã không bao giờ mắc bệnh nữa.

Đến năm sơ trung, hắn phát hiện dường như trong cơ thể mình đang tràn ngập một loại sức mạnh, thậm chí hắn còn có thể vận dụng loại sức mạnh này.

Toàn lực đánh ra, có thể dời sông lấp bể.

Dùng xong thì sức mạnh cũng hết luôn, nhưng đọc sách lại có thể tiếp tục bổ sung.

Tri thức là sức mạnh.

Thế nhưng cũng có hạn mức tối đa, khi thân thể đã tràn ngập loại lực lượng này, cũng không thể tăng lên nữa.

Hắn gọi thứ này là công lực ngàn năm.

Trăm năm không đủ để hắn đánh.

Chỉ có ngàn năm mới xứng đôi.

Thế nhưng nghe cha nói như vậy, hắn cảm thấy đó có thể chính là tiên lực của mình.

"Khụ khụ khụ."

Lần này Chu Nhiên ho khan kịch liệt, sau đó truyền đến giọng nói nặng nề:

"Con trai a, cha đây ngả bài, cha thân là chuyên gia của ma đạo."

Chu Tự trầm mặc một lát:

"Cha, ta cúp máy đây, đang bận đây này."

Nói xong, hắn lập tức cúp điện thoại.

"Giới Tu Chân. Làm như có thật vậy."

Chu Tự lắc đầu rồi cất điện thoại, tí thì hắn tin rồi đấy.

"Nhỡ như thực sự có chuyện đó thì sao?"

Đột nhiên một cái đầu chó mở miệng phun tiếng người.

“Thế mà còn có thể nói chuyện?”

Chu Tự ngồi xổm xuống nhìn cái đầu chó, có chút bất ngờ.

Đương nhiên, hắn cũng không có ý định nói chuyện phiếm cùng đối phương, chỉ nhẹ nhàng động thủ nói:

"Đề nghị ngươi không được nói chuyện, lần đầu tiên gặp phải một con dã thú biết nói, dễ khiến ta mang gánh nặng tâm lý lắm đấy. Im lặng rồi để ta chôn ngươi.”

"Loài người, ngươi chớ có khinh người quá..."

Bịch!

Cái đầu chó đang căm phẫn bên cạnh còn chưa nói xong đã lập tức hứng trọn một quyền.

Ăn cú đấm, đầu chó vỡ nát, rơi xuống tại chỗ.

“Ngao!”

Hai cái đầu còn lại trên mặt đất kêu thảm thiết.

Một quyền này doạ chó ba đầu đến choáng váng, đầu chó ở bên kia lập tức nói:

"Đại nhân, ta chỉ đi ngang qua nơi này, không có ý tấn công ngài.”

Chương 2: Chó Ba Đầu 2

Bịch!

Hắn đứng dậy, đá chân qua.

Cái đầu chó đang nói chuyện lập tức bị đá vỡ.

Động vật xuất hiện trong thành, hắn đã đánh được vài năm rồi, có thể nói chuyện hay không, cũng không khác biệt quá lớn.

Xử lý xong thì trở về ngủ, hai ngày nay còn phải tìm việc làm.

Lại một cái đầu vỡ vụn tại chỗ, chó ba đầu bị dọa cả người phát run:

"Gia, thực sự tiểu nhân không biết nơi này là đạo trường của ngài, tiểu nhân chỉ là tới tìm người. Không có ý gây rắc rối.”

Chu Tự chưa từng nghe lọt, nắm tay, vùng vẫy.

"Hít sâu vào, có thể có chút không quen, nhưng một chút là xong rồi, ta rất có kinh nghiệm."

Đấm xuống.

Tốc độ cực nhanh, giúp chó ba đầu mới thôi sợ hãi.

“Reng reng reng, điện thoại của ngươi lại đổ chuông rồi.”

Trong túi lại vang lên tiếng chuông điện thoại.

Chu Tự dừng động tác.

Lúc này nắm đấm đang ở trước mắt Chó ba đầu, thiếu chút nữa, nó đã thể vĩnh viễn ở lại nơi này.

Chu Tự thu tay lại rồi lấy điện thoại ra.

Vẫn là cha hắn.

"Cha, ta đang bận thật mà.”

Lần này chân hắn càng đạp chắc, đối phương có thể nói tiếng người, càng dễ gây hiểu lầm.

"Con trai à, đừng gác vội, cha nói là thật, ngươi nghe cha giải thích."

Chu Nhiên lo lắng nhi tử cảm thấy hồ đồ.

Sau đó hắn giải thích rất nhiều, vợ chồng họ là cường giả siêu cấp giới tu chân, vì con trai nhà mình không có thiên phú tu luyện nên không thể không đến phàm trần để cho con trai có một cuộc sống tốt đẹp.

Cuối cùng Chu Tự miễn cưỡng tin:

"Nếu ta đã không có thiên phú tu luyện, sao phải nói mấy chuyện này với ta?"

Hại hắn còn tưởng rằng điểm đặc biệt trên cơ thể mình chính là tiên lực, bỗng nhìn lại có thể là ma lực.

"Là thế này, ta và mẹ ngươi quên mất một chuyện, ngươi sinh ra ở Ma môn, cho nên thực ra ngươi là Thánh Tử Ma Đạo."

Chu Nhiên nói khiến hắn trực tiếp trở thành nhân vật phản diện.

Chu Tự lại trầm mặc một lát:

"Cúp nha cha, còn bận đây này.”

"..."

Chu Nhiên lập tức nói:

"Chờ một chút, còn một chuyện cuối cùng.”

"Chuyện gì?"

Chu Tự cúi đầu nhìn chó ba đầu, đang suy nghĩ đối phương đang ở đâu.

"Chẳng phải ngươi cũng không còn nhỏ nữa sao? Mẹ ngươi sắp xếp cho ngươi một đối tượng xem mắt, ngươi đi gặp chút đi.”

Chu Nhiên nói.

"Nàng là ai vậy?"

Chu Tự có chút kinh ngạc.

Chu Nhiên nói:

"Giống như ngươi.”

Chu Tự thở phào nhẹ nhõm, người bình thường là tốt rồi.

Cảm thấy Ma đạo không an toàn lắm, hắn cũng không phải là người xấu, không thích hợp lắm.

Chỉ là vừa mới thở phào nhẹ nhõm, hắn đã phải hít lại, cha hắn nói như vậy:

"Ngươi là Thánh Tử Ma Đạo, nàng là thần nữ ma đạo nhà đối diện, môn đăng hộ đối.”

Chu Tự:

"..."

Cuối cùng cũng cúp điện thoại.

Trầm mặc một lát, hắn cất điện thoại đi, cúi đầu nhìn Chó ba đầu nói:

“Biết Giới Tu Chân không?”

"Gia, ngài muốn biết gì? Ngài cứ việc hỏi, chuyện lớn chuyện nhỏ trong Giới Tu Chân ta cũng biết được chút ít.”

Chó ba đầu trả lời ngay lập tức.

"Ngươi là ma đạo hay là chính đạo?"

Chu Tự mở miệng hỏi.

"Chính, chính đạo."

Chó ba đầu lắp bắp mở miệng đáp.

“Chó săn của chính đạo à.”

Chu Tự nắm quyền:

"Xem ra là đúng rồi."

Dứt lời, lại vung quyền.

"Gia."

Chó ba đầu lập tức hét lên:

"Gia, ta là chó săn ma đạo, ta thực sự là chó săn ma đạo. Tiểu nhân thấy ngài quang minh lỗi lạc, hàng yêu trừ ma, cho rằng ngài là ánh sáng chính đạo. Không ngờ ngài lại là ngọn hải đăng của Ma Đạo.”

"Vậy, ngươi đã từng ăn thịt người chưa?"

Chu Tự lại đặt câu hỏi lần nữa.

Đối mặt với vấn đề này, chó ba đầu lập tức do dự.

Cuối cùng nó cúi đầu nói:

"Khiến gia thất vọng rồi, cha mẹ không cho phép tiểu nhân động thủ với người thường."

"Ngươi đi đi."

Chu Tự buông chân ra, nói tiếp:

"Không có việc gì thì đừng vào tòa thành này."

Chó ba đầu cảm động đến rơi nước mắt, biến mất trong bóng tối.

…

Ngày hôm sau.

Ánh mặt trời chói chang.

Những ngày tháng tám, nóng đến kỳ lạ.

Chu Tự nhìn quán cà phê ở phía xa mà khẽ thở dài, cuối cùng chỉnh trang lại quần áo....

Thôi nào, thôi nào.

Hắn lắc đầu, bước vào quán cà phê.

Hôm nay đi xem mắt, địa chỉ là cha để lại.

Chẳng cho hắn nghỉ xả hơi chút nào, ngày hôm sau đã để cho hắn gặp mặt Thần Nữ Ma Đạo.

Tại quán cà phê, vừa vào cửa đã có thể thấy rõ tình hình bên trong.

Cửa hàng không lớn, được trang trí khá đẹp, chỉ có hai khách hàng nữ.

Một cô gái tên là Văn Tĩnh mặc váy trắng dài đến đầu gối, cổ áo khá bảo thủ, rất đẹp, chắc chắn không phải là người của ma đạo.

Người thứ hai trang điểm đậm, mặc áo giáp da màu đen, có chút lộ liễu.

Tương đối phù hợp với tạo hình ma đạo, là nàng rồi.

Không hề do dự, Chu Tự đi tới trước mặt cô gái trang điểm đậm này.

Lúc hắn tới, cô gái này ngẩng đầu lên nhìn Chu Tự một cái, tùy ý nói:

"Ngươi tới rồi?"

"Ừm."

Chu Tự gật đầu, ngồi xuống phía đối diện.

Có chút câu nệ.

Nhất thời không biết nên nói chuyện gì.

"Cái này, cũng là lần đầu tiên ta gặp chuyện này, cho nên không có kinh nghiệm gì."

Chương 3: Xem Mắt

Hắn chưa từng tiếp xúc với con gái, chứ đừng nói đến việc xem mắt, cho nên hắn cảm thấy thẳng thắn thì vẫn tốt hơn.

Nhiều khi ra vẻ hiểu biết sẽ vô cùng xấu hổ.

Cô gái kia nhìn Chu Tự rồi vươn tay ra, ra thế tay, cười nói:

"Tám trăm, tự ta chỉ bảo."

"Hở?"

Chu Tự không quá hiểu, xem mắt cũng phải trả phí?

Trông thấy Chu Tự không hề tình nguyện, cô gái kia lại nói:

"Vậy ngươi nói xem bao nhiêu? Thấy ngươi là người mới nên ta mới ra giá thấp như vậy, ngươi đừng có quá đáng. Mặc dù ngươi cũng không xấu, nhưng ta đã gặp nhiều người điển trai hơn ngươi rồi.”

Do dự một lát, Chu Tự xoè năm ngón tay nói:

"Năm trăm, gần đây ta có chút thiếu thốn."

Hắn vừa mới tốt nghiệp, còn đang tìm việc làm, trong nhà lại có đủ loại lý do không cho hắn tiền sinh hoạt phí, thật sự không có tiền.

Cô gái kia nhíu mày, không vui nói:

"Ngươi đây không coi ta là người đấy à?"

Dừng lại một chút, nàng lại nói tiếp:

"Được rồi năm trăm thì năm trăm, tốt xấu gì cũng tán gẫu ra tình cảm, đêm nay hời cho ngươi rồi.”

Chu Tự càng nghe càng cảm thấy không đúng, sau đó nói:

"Tối nay? Xem mắt đều tiến triển nhanh như vậy sao?”

Cô gái kia cũng sửng sốt:

"Xem mắt? Ngươi đang muốn kết hôn à? Thế thì năm trăm không được, thế nào cũng phải hai mươi vạn chứ? Sau đó, ngươi còn phải có nhà, không có xe thì còn dễ nói chuyện, phải rồi, nhà phải thêm tên ta, con chắc chắn sẽ theo họ ngươi, ta cũng khá truyền thống.”

Chu Tự đầy vẻ kinh ngạc, ma đạo thành thân cũng như vậy sao?

Thế nhưng hắn không có phòng ốc, vậy có phải xem mắt cũng sụp đổ rồi phải không?

Chỉ là khi hắn đương muốn mở miệng, đột nhiên trông thấy có nước hắt về phía cô gái mặc áo giáp da.

Đó là cà phê.

Ha~

Cà phê ướt đẫm cả người cô nàng kia.

Biến hóa quá đột ngột khiến cô gái mặc giáp da kia nghệt ra.

Nàng quay đầu nhìn về phía cô gái mặc váy trắng bên cạnh, trong lòng dấy lên nỗi tức giận.

Bộp!

Nàng đập tay lên bàn.

"Mẹ nó...mẹ kiếp, sao trông ngươi lại có chút quen mắt? "

Cô gái mặc giáp da vốn còn phẫn nộ, sau khi thấy rõ diện mạo của đối phương, nhất thời kiêu ngạo lập tức biến mất.

Nàng cẩn thận nhìn cô gái váy trắng, dường như nhớ tới cái gì đó, sau đó bị dọa liên tục lui về phía sau.

"Ha ha, hiểu lầm, ta đi rửa mặt."

Nói xong liền trực tiếp chạy ra ngoài.

Chu Tự:

"???”

Lúc này cô gái váy trắng nhìn Chu Tự nhẹ giọng mở miệng:

"Chu Tự?"

"Là ta."

Chu Tự lập tức gật đầu.

Hắn hiểu ra, có thể người này mới là tới để xem mắt, vị vừa rồi có thể là tới...đàm đạo nhân sinh.

Thế nhưng Thần Nữ Ma Đạo, xinh đẹp như vậy sao?

"Ta là Thu Thiển, không ngờ rằng ngươi còn có loại sở thích này, năm trăm là giá thông thường sao?"

Thu Thiển nhìn vị trí trống đối diện Chu Tự, như đang nhớ lại cô gái vừa ngồi ở vị trí kia.

Sau đó cất bước đi về chỗ ngồi trước đó của mình.

Trên đường đi, cô nhìn vào cốc cà phê trong tay, thở phào nhẹ nhõm: cuối cùng cũng không cần phải uống cái thứ khó nuốt như này.

Chu Tự:

"...."

Có phải vị thần nữ này đang hiểu lầm cái gì không?

Nhưng chỗ ngồi này đã bị ướt đẫm cà phê nên không thể ngồi được nữa.

Chốc lát sau, hắn ngồi đối diện Thu Thiển, thuận tiện mở miệng giải thích một chút:

"Vừa rồi có thể là nhận nhầm người rồi."

"Ta hiểu mà."

Thu Thiển gật đầu.

Chu Tự:

"...."

Có thể ngươi hiểu sai rồi.

"Cái này cho ngươi."

Thu Thiển không nhắc lại chuyện vừa rồi, mà đưa cho Chu Tự một quyển sách.

Trên đó viết là bí tịch hung ác nhất của ma đạo.

"Mẫu thân ngươi bảo ta mang cho ngươi, nói ngươi phải tu luyện."

Thu Thiển giải thích một câu.

Sau đó, nàng gọi một món tráng miệng.

Ta phải tu luyện?

Chu Tự kinh ngạc, không phải hắn không có thiên phú sao?

Đúng lúc này, điện thoại rung lên.

Là tin nhắn.

Vừa nhìn đã thấy do mẹ gửi tới: Con trai à, quên nói cho ngươi biết, ma tu đạo tu đã biết đến sự tồn tại của ngươi, hiện tại họ chưa biết ngươi tu cái gì, dù sao họ cũng không biết nên ta truyền ra ngoài ngươi luyện một loại công pháp lợi hại nhất, bạo lực nhất, hung mãnh nhất, tàn nhẫn nhất, dù sao cũng phải khiến họ kiêng dè. Cố gắng thật tốt, ta sai người giáo công pháp cho ngươi, đừng có nhát gan. Nhớ kỹ, phải xem mắt thành công, nếu không đừng hỏi chúng ta phí sinh hoạt.

Chu Tự:

"..."

Luôn cảm thấy bản thân đã đắm vào một loại phiền toái cực độ.

Có vẻ như có khá nhiều người quan tâm đến hắn.

Chẳng suy nghĩ nhiều, hắn tò mò mở quyển bí tịch hung mãnh nhất ra.

"Phá Thiên Ma Thể?"

Đây chính là tên của bí tịch.

Hắn lại mở trang tiếp theo, chỉ có một câu: Lấy ma quyền của ta, Trấn Cửu Châu Sơn Hà.

Bị bệnh, đó là cảm giác đầu tiên của Chu Tự.

Nếu như hắn còn học cấp hai, nhất định sẽ vô cùng hưng phấn, không chừng còn muốn xách kiếm phiêu lưu khắp thiên nhai.

Lấy ma kiếm của ta trấn sơn hà đại địa.

Khi còn bé cũng từng mơ mộng, chỉ là kỳ nghỉ hè năm đó có hơi nhiều bài tập., nên bị trì hoãn.

"Đây là công pháp ta chọn cho ngươi, ngươi có thể xem thử."

Sau khi món tráng miệng đến, Thu Thiển lại đưa cho Chu Tự một quyển sách:

"Gần đây tốt nhất ngươi không nên tự ý ra ngoài. Giới Tu Chân nghe đồn đại về ngươi như này, ma đạo thánh tử, ma môn đệ nhất, tu phá thiên ma thể, ham máu như cuồng, giết người như ngoé, quyền áp đồng lứa, bất khả chiến bại, không thể địch nổi. Nếu để họ biết thực ra ngươi chỉ là một người bình thường thì quá nguy hiểm cho ngươi. Cho nên cứ cố gắng thử tu luyện đi.”

Chu Tự tiếp nhận quyển sách thứ hai, trên đó viết: Chu Thiên Kinh.

Một cái tên rất nghiêm túc.

Thế nhưng vì sao Giới Tu Chân lại có hiểu lầm như vậy với hắn?

Hắn hỏi, câu trả lời nhận được là:

"Không biết, có thể là do cha mẹ ngươi muốn để người khác nể nang chăng."

Chu Tự:

"..."

Thu Thiển ăn món tráng miệng rồi nói tiếp:

"Với tình huống bình thường, vì cha mẹ ngươi nên họ sẽ không tùy tiện tới gần Thanh Thành. Thế nhưng gần đây nghe nói Đại Địa Thần Khuyển đã ra khỏi cấm địa, đi tới phụ cận Thanh Thành. Có thể là để mở cơ duyên. Như vậy sẽ có rất nhiều người danh chính ngôn thuận đi tới Thanh thành, ngươi rất nguy hiểm. Hơn nữa, gần đây đối xử với chó tốt một chút, rất có thể sẽ gặp được Đại Địa Thần Khuyển, thực lực của nó vô cùng mạnh mẽ. Thân phận địa vị cũng vô cùng cao. Một khi chọc vào là nguy hiểm vạn phần.”

Chu Tự:

"...."

Đây có phải là đến để xem mắt không thế?

Sao ta cứ thấy như thể đến để chuẩn bị hậu sự cho mình vậy?

Chuyện sau còn kinh khủng hơn chuyện trước.

Người của Giới Tu Chân mạnh như vậy, hắn còn không thể tu luyện, hình như rất bị động.

Chó đều nguy hiểm.

Vậy chó ba đầu thì sao?

Hình như ba cái đầu vẫn không đủ uy hiếp với hắn.

Nhưng ba mươi thì khác à nha.

Chương 4: Đấu Giả Thất Phẩm

"Thân phận địa vị của cha mẹ ta cao lắm sao?"

Chu Tự rất tò mò.

Hắn thấy cha mẹ mình mở cái quán cơm nhỏ xíu thì có thân phận địa vị gì chứ.

Một người lúc nào cũng nhễ nhại mồ hôi xào nấu trong bếp, một người thì dọn dẹp phòng ăn cũng phải cằn nhằn vài câu trừng mắt vài cái.

Ma Đạo chuyên gia đều như vậy sao?

"Rất cao, nếu không ma tu cùng đạo tu để ý ngươi như vậy quá mức."

Thu Thiển nhìn Chu Tự nói.

"Vậy sao chuyện liên quan tới ta lại truyền ra vậy?"

Chu Tự hỏi.

Thu Thiển lắc đầu:

"Ta không biết, ta cũng mới biết được chuyện liên quan tới ngươi thôi."

Chu Tự không hỏi tiếp, để lúc nào hỏi cha mẹ vậy.

Hắn lật quyển Chu Thiên Kinh, nhìn qua đã thấy những thứ viết trong này vô cùng phức tạp.

"Chỉ cần ta học được cái này, là có thể bảo đảm an toàn của bản thân?"

Chu Tự hỏi.

Tu chân, cũng khá hấp dẫn.

Dù lão cha bảo hắn không có thiên phú, nhưng mà thử một chút thôi mà, được thì được, không được cũng chẳng sao.

"Không thể."

Thu Thiển đặt cái muỗng xuống, ôn tồn nói:

"Phá Thiên Ma Thể được công nhận là công pháp hung tàn nhất, đáng sợ nhất Ma Đạo, khủng bố với địch nhân, cũng tàn nhẫn với chính mình. Cương mãnh, ngang ngược, đừng nói người bình thường, cho dù là thiên tài tu luyện cũng khó mà khống chế được. Gượng ép tu luyện, phần lớn tính cách sẽ thay đổi. Tu luyện đến mức độ nhất định đều sẽ chuyển tu. Tiếp sau đó căn bản là không thể nào chịu đựng nổi. Cả tinh thần, hồn phách, thân thể đều như vậy. Nhưng một khi đã chống trụ được, thực lực sẽ vô cùng cường đại khiến tất cả mọi người đều phải kiêng dè. Cho nên cha mẹ ngươi nói ngươi tu luyện cái này, quả thật có thể uy hiếp rất nhiều người. Cái này ngươi khó mà học được, cho dù có học được, cũng không khuyến khích ngươi học. Mà Chu Thiên Kinh chính là phần nhập môn dễ nhất mà ta lọc ra, cũng là một công pháp khá nhu hòa. Rất thích hợp để đặt nền móng. Cái này không phải để ngươi dùng nó đối địch với người ta, mà là nếu không may bị người khác thấy, họ sẽ biết ngươi không phải người bình thường, chỉ đang giả vờ bình thường thôi."

Chu Tự:

"..."

Cảm giác giống như cuộc sống bình thường sắp kết thúc vậy, không biết có tác động đến đám dã thú kỳ quái nào không.

Nghĩ tới đây, hắn thấy vẫn nên tìm hiểu rõ khả năng của những người tu chân thì hơn.

"Những kẻ tu chân đều rất mạnh sao?"

"Cũng không hẳn."

Thu Thiển hơi hối hận nhìn món điểm tâm, quá ngọt nuốt không trôi, lần này oán ai đây?

Nàng ngẩng đầu nhìn Chu Tự, tiếp tục giải thích:

"Tu chân phân chia cảnh giới, từ cửu phẩm đến nhất phẩm. Phân thượng trung hạ. Cửu phẩm đến thất phẩm là hạ tam phẩm, lục đến tứ là trung tam phẩm, tam đến nhất là thượng tam phẩm. Trung thượng không cần nói tới, nói một chút về hạ tam phẩm. Tam phẩm này lần lượt là, Lâm Giả cửu phẩm, Binh Giả bát phẩm và Đấu Giả thất phẩm. Cả ba không có khác biệt quá lớn, thực lực cũng gần tương đương nhau. Cửu phẩm hấp thu linh khí, mọi tố chất thân thể đều tăng lên, bát phẩm xem tâm thần thiên đạo, có thể dùng bảo vật giết địch, thất phẩm tinh thông thuật pháp, có thêm pháp bảo, thiện chiến. Ta hiện tại là Binh Giả bát phẩm, sắp lên thất phẩm rồi."

"Mỗi một phẩm lại phân rạch ròi thượng trung hạ à?"

Chu Tự hỏi tiếp.

"Không."

Thu Thiển lắc đầu, nhẹ giọng nói:

"Mỗi một phẩm đều có những cấp độ, không phân chia cụ thể, nhưng có đỉnh cấp.

Những thứ khác thực ra có thể xem năng lực của ngươi."

Lấy thực chiến là chính, Chu Tự hiểu rõ, sau đó hắn chỉ một tòa cao ốc ở bên ngoài rồi hỏi:

"Lâm Giả cửu phẩm có thể một quyền đánh đổ tòa nhà kia không?"

Thu Thiển nhìn sang, đó là một tòa cao bảy tầng lầu, lại là hai toà liền nhau:

"Không thể, dù Lâm Giả cửu phẩm mạnh hơn rất nhiều so với người bình thường, nhưng cũng không khoa trương đến vậy."

"Vậy Binh Giả bát phẩm thì sao?"

Chu Tự lại hỏi.

Lần này Thu Thiển im lặng một chút như đang ngẫm nghĩ, cuối cùng nàng vẫn lắc đầu:

"Không có khả năng lắm."

"Đấu Giả thất phẩm thì được chứ?"

Chu Tự cho rằng hẳn là có thể.

"Quả thực là có thể, nhưng mà một quyền phá nát thì không dễ gì."

Thu Thiển nói.

Chu Tự khẽ gật đầu, nghĩ thầm hình như cũng không mạnh lắm.

Công lực ngàn năm của hắn, có thể đánh nát mấy tòa.

Nhưng mà tu chân giả quá đặc biệt, vẫn nên cẩn thận một chút.

"Nếu ngươi tu luyện, nhớ không được nóng vội, dễ xảy ra vấn đề."

Thu Thiển nói với hắn mấy thứ cần chú ý khi tu luyện.

Lúc này, điện thoại di động của nàng đột nhiên vang lên.

Nhận điện thoại, nàng hơi cau mày.

Sau đó đứng dậy chào Chu Tự:

"Ta có việc phải đi ngay, nếu tu luyện có vấn đề gì thì cứ hỏi ta."

Chu Tự gật đầu, Thu Thiển cất bước rời đi, nàng liếc nhìn món điểm tâm ngọt một cái, nghĩ thầm: Cuối cùng cũng không phải ăn nữa.

Đi được nửa đường, nàng đột nhiên quay lại nói với Chu Tự:

"Đúng rồi, loại nữ nhân đó, sau này đừng có hẹn nữa. 500 tệ, cha ngươi mẹ vất vả rất lâu mới kiếm được."

Khoảng thời gian đầu khởi động mình sẽ lên 2 chương/ ngày. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ! <3

Chương 5: Thích Hợp

Chu Tự:

"..."

Đã nói rồi, đó là hiểu lầm.

Có điều không chờ hắn giải thích, Thu Thiển đã đi mất.

Nhìn đối phương rời đi, Chu Tự khẽ thở dài.

"Phù~ Ra mắt thất bại."

Nhìn bóng dáng Thu Thiển rời đi, hắn phát hiện đối phương quả thực rất xinh đẹp.

Ngũ quan xinh đẹp, nước da trắng nõn hơi ửng hồng, mái tóc cột cao, hai bên để tóc dài, rất trẻ trung.

"Mắt nhìn người của mẹ quả thực rất tốt, có điều hình như không phải nàng đến xem mắt, chỉ đến nói với ta về một số chuyện rất bình thường. Về phần tu luyện có gì cứ tìm nàng..."

Vốn chẳng để lại phương thức liên lạc thì tìm kiểu gì.

Lại còn cách rời đi vừa nãy, không phải chính là bạn của ta có chuyện, phải đi trước hay sao?

Dù sao cũng đều là thất bại, hắn cũng không định giải thích chuyện 500 tệ.

Có điều chuyện tu luyện có thể về thử một chút xem sao.

Biết đâu thành công thì sao?

Hắn sẽ có thể cầm kiếm đi khắp thiên hạ, ngự kiếm tung hoành nhân gian.

Lắc đầu, Chu Tự cũng đứng dậy rời đi, ngày mai còn phải kiếm việc làm, nuôi sống bản thân mình trước.

Chỉ là hắn vừa mới định đi thì bị một phục vụ ngăn lại.

"Có chuyện gì sao?"

Chu Tự hỏi.

"Cậu định đi sao?"

Nữ phục vụ rất lễ phép hỏi.

"Đúng vậy."

Chu Tự gật đầu.

Không hiểu vì sao nhân viên phục vụ này lại lưu luyến mình như vậy.

"Vậy, ngài vui lòng thanh toán chứ ạ?"

Cô nhân viên mỉm cười, khách khí hỏi.

"A?"

Chu Tự hơi sửng sốt một chút, mới lúng túng nói xin lỗi:

"Xin lỗi, tôi quên mất, bao nhiêu?"

Xem mắt mà, đối phương đi gấp không tính tiền, mình trả tiền là chuyện bình thường.

Thanh toán xong phần của Thu Thiển, nữ phục vụ chỉ chỗ mà cô gái mang bì giáp ngồi lúc trước hỏi:

"Cậu à, vị khách đã rời đi bên kia cũng là bạn của ngài sao?"

Chu Tự:

"..."

Thời khắc này, hắn thấy mình quá đỗi thua thiệt.

Dù không đáng bao nhiêu tiền, nhưng vẫn là thua lỗ.

Xem mắt thất bại, thanh toán hết thì thôi đi, lại còn bắt hắn phải thanh toán cho cả cái người khiến hắn bị hiểu lầm.

Hắn còn chẳng biết nữ tử đó là ai nữa kia.

Nghĩ kỹ lại, Chu Tự thấy hình như cô ta rất sợ Thu Thiển.

"Quen sao?"

Cảm giác chỉ có mình đơn phương quen người ta.

Rời khỏi quán cà phê, Chu Tự cầm hai quyển bí tịch đi thẳng về nhà.

Chỉ là trên đường về, hắn nhìn thấy một cô bé mặc váy dài qua đầu gối, khoác ba lô nhỏ trên lưng, trên đầu là hai búi tóc kiểu bánh bao hấp.

Cô bé đứng ở ngã tư, ngó trái ngó phải một hồi, thỉnh thoảng lại nhìn bản đồ trong tay.

Cuối cùng cô nhóc gật gù tỏ vẻ thì ra là thế, rồi đi tiếp về bên trái.

Chu Tự đi về bên phải, hắn cảm giác cô bé này kỳ quái thế nào ấy.

Xem bản đồ?

Đang chơi trò tìm kho báu sao?

…

Đường Xuân Cảnh.

Vườn hoa Phú Quý.

Trong một tiểu khu tự xây dựng đã rất nhiều năm rồi.

Chu Tự sống ở nơi này.

Nhà là của cha mẹ hắn.

Lúc trước nghe cha mẹ nói, họ mua chỗ này lúc kết hôn, bây giờ xem ra...

Đó có thể chỉ là lời nói dối thiện ý.

Hắn sinh ra ở ma môn, khi đó cha mẹ hắn đã kết hôn lâu rồi.

Cha mẹ hắn thì mở quán cơm nhỏ trên thị trấn cách nơi này hơn một tiếng đi xe buýt.

Lúc hắn học tiểu học, cha mẹ ở trong thành phố mở quán làm ăn, về sau tiền thuê nhà ngày càng cao nên phải về thị trấn.

Khi hắn lên cấp 2, bảo là mình có khả năng tự lập rồi, không cần cha mẹ lúc nào cũng phải kè kè bên cạnh chăm sóc nữa.

Cho nên vào kỳ nghỉ hắn đều sẽ đến thị trấn tìm cha mẹ, thuận tiện phụ giúp họ chút việc vặt.

Cha mẹ rất ít khi về.

Nếu không, năm hai trung học, hắn có muốn đi dọn đám dã thú kỳ quái thì cũng không có cách ra ngoài.

Trong nhà quản rất nghiêm.

Lên đến tầng ba.

Chu Tự lấy chìa khoá mở cửa.

Đồ dùng trong nhà dù khá cũ kĩ, nhưng được lau chùi rất sạch sẽ.

Đóng cửa lại, để chìa khóa lên bàn, Chu Tự rót cho mình chén nước.

"Lúc trước cảm thấy cha mẹ đến chỗ khác mở tiệm rất bình thường, bây giờ nghĩ lại, lại thấy không bình thường cho lắm."

Ai biết có phải họ chỉ mở tiệm lúc hắn được nghỉ hay không?

Nhưng mà đồ ăn lão cha nấu ngon bá cháy, lúc đến hỗ trợ, thấy buôn bán tốt lắm.

Chu Tự vừa đặt mông ngồi xuống ghế sofa thì chuông điện thoại vang lên.

Là mẹ hắn gọi đến.

"Mẹ?"

"Con trai, đã gặp Thu Thiển chưa?"

Giọng nói háo hức của Liễu Nam Tư truyền tới từ đầu dây bên kia.

"Gặp thì gặp rồi."

Chu Tự gật đầu đáp.

"Xinh lắm đúng không? Mẹ chọn trong ngàn vạn người mới được đấy."

"Cũng tạm."

Đương nhiên là Chu Tự thấy Thu Thiển rất đẹp, nhưng mà...

Khó mà mở miệng.

"Mẹ đã điều tra rồi, nàng rất thích hợp ngươi, tuổi tác cũng không chênh lệch lắm, diện mạo thanh tú, con nhà quyền quý gia đình trong sạch, tính cách thì ôn hòa, thiên phú cũng không tệ, toàn bộ giới ma tu không có ai thích hợp với ngươi hơn nàng."

Chương 6: Ma Chủng

Liễu Nam Tư hào hứng nói một tràng, có vẻ như bà rất hài lòng với cô con dâu tương lai này.

"Mẹ, thật ra không cần gấp gáp như vậy, con vừa mới tốt nghiệp xong."

Chu Tự đang nghĩ không biết nên nói chuyện xem mắt thất bại với mẹ thế nào cho uyển chuyển nhất.

"Chẳng phải lúc ngươi tốt nghiệp mẹ sẽ tìm cho ngươi sao?"

Liễu Nam Tư tức giận nói:

"Lúc đi học không chịu tìm bạn gái, đi làm rồi ngươi còn có cơ hội tìm sao?

Với lại nào có nhiều nữ sinh như vậy cho ngươi chọn?

Bảo ngươi lúc đại học thì tìm người thích hợp đi, tốt nghiệp rồi không đường ai nấy đi biết tìm đâu được, ngươi không nghe.

Nếu không làm sao ta với cha ngươi đến nỗi phải chạy vào ma môn tìm tư liệu, điều tra, chọn lọc từng người một?"

Chu Tự:

"..."

Để cho các ngươi phải nhọc công rồi.

Sau đó hắn mới kịp phản ứng lại:

"Ta nhớ được lúc đi học, ngươi không cho ta tìm."

"Cấp 2 cấp 3 đương nhiên là phải lấy việc học làm trọng, khi đó không thể tìm, đại học thì không giống lúc trước, tìm thoải mái."

Lúc đầu Liễu Nam Tư còn nhẫn lại được khuyên răn vài câu, về sau thì không nhịn được tiếc hận:

"Lúc ngươi còn đi học, chúng ta không bị gọi lên gặp giáo viên bởi vì ngươi yêu sớm đúng là có chút đáng tiếc, không được trải nghiệm thực tế.

Nếu không có lẽ bây giờ chúng ta đã được ẵm cháu rồi."

"Mẹ, ta cúp đây, ta phải đọc sách rồi."

Chu Tự hết kiên nhẫn nghe mẹ mình lải nhải rồi.

"Nhớ phải gọi điện cho Thu Thiển mỗi ngày đấy, bồi dưỡng tình cảm.

Chúng ta cũng phải mở cửa hàng rồi, không có thời gian chú ý đến ngươi."

Liễu Nam Tư nói.

Nghe thấy mở tiệm, Chu Tự vô cùng tò mò:

"Mẹ, hai người thực sự vẫn luôn mở tiệm cơm sao?"

"Chả thế thì sao?"

Ngữ khí của Liễu Nam Tư hơi gắt:

"Không mở tiệm cơm lấy đâu tiền nuôi ngươi ăn học? Lấy đâu ra tiền mua nhà cho ngươi? Làm sao gửi tiền sinh hoạt hàng tháng cho ngươi? Còn muốn cưới vợ nữa hay không? Được rồi, cúp đây, nhớ kỹ lời mẹ nói."

Bên kia trực tiếp cúp điện thoại.

"Cảm thấy quả thực rất bình thường."

Chu Tự để điện thoại di động xuống, thế nào cũng không cảm thấy cha mẹ là chuyên gia trong Ma Đạo.

Lại còn là chuyên gia khiến toàn bộ Giới Tu Chân chú ý.

Để cho cả kẻ làm con trai như hắn cũng bị chú ý theo.

"Nhưng nếu như cha mẹ không phải người bình thường, vậy thì thân thể ta không bình thường cũng không có gì lạ."

Hắn không nghĩ nữa.

Bây giờ vẫn nên xem một chút công pháp tu luyện trước đã, những cái khác chờ lúc nào bớt chút thời gian đến tiệm cơm một chuyến rồi hỏi cho rõ ràng.

Trên bàn bày hai quyển sách.

Chính là Phá Thiên Ma Thể và Chu Thiên Kinh hắn vừa mang về.

Hắn cầm quyển Phá Thiên Ma Thể lên, quyển này có tiếng tăm.

Xem trước một chút.

Nghe Thu Thiển nói ma công có thể khiến tính cách người ta thay đổi, hắn không định tu luyện.

Nhưng vẫn tò mò nội dung bên trong.

Chủ yếu là hình như ma công kia rất mạnh.

Có thứ mạnh hơn, lý nào lại xem thứ yếu trước?

Vừa nãy mẹ cũng không nhắc nhở hắn không được xem, vậy chắc là xem cũng không sao.

"Phá Thiên Ma Thể, lấy thân là gốc, nạp vào trăm loại thiên địa chi khí, khí huyết cuồn cuộn như sóng cuồng bão giật chạy khắp toàn thân, hết đợt này đến đợt khác."

Nhìn lời dẫn phía trên, Chu Tự rất đỗi ngạc nhiên, cứ cuồn cuộn như vậy, sau đó xông lên não?

Hình như không giống lắm.

Hắn tiếp tục xem.

"Ma chủng ngưng tụ, nhờ huyết khí cuồn cuộn nuôi dưỡng, đưa trở lại thân thể, ngày phá kén, chính là thời điểm Ma Thể đại thành.

Đến lúc đó, chân đạp một vùng sơn hà, quyền trấn bốn phương cửu châu."

Chu Tự xem giới thiệu tổng thể, cảm thấy Ma thể này thật lợi hại.

Còn về ma chủng, hắn tiện thể xem tiếp phần giới thiệu đằng sau.

Ma chủng lấy linh khí trong kinh mạch toàn thân sinh ra hạt giống năng lượng.

Hạt giống năng lượng này lớn mạnh cũng chính là làm cho thân thể mình càng thêm cường tráng.

"Chậc chậc, lợi hại, chỉ xem một ít giới thiệu vắn tắt mà cảm giác công lực ngàn năm đã khôi phục không ít."

Cảm nhận được biến hóa của thân thể, Chu Tự bất ngờ thốt lên.

Từ khi hắn phát hiện bản thân mình đặc biệt cũng đã thử khiến cho sức mạnh của mình càng lớn.

Sau hắn phát hiện đọc sách làm bài, sức mạnh đều sẽ tăng thêm.

Vì vậy, từ tiểu học thành tích của hắn đã vô cùng xuất sắc, ngày ngày chìm vào bài tập.

Cả nhà đều rất vui.

Đúng là học tập vui vẻ, học tập muôn năm.

Học giỏi, mẹ sẽ vui, mẹ vui cha sẽ không bị mắng, một khi cha vui vẻ thì đồ ăn ông nấu cũng cực ngon.

Thật sự là một tuổi thơ vui vẻ.

Vốn dĩ niềm vui này sẽ luôn kéo dài như thế nếu như cấp 2 bạn học không dúi một cuốn tiểu thuyết tình cảm vào trong ngăn bàn của hắn.

Đọc xong cuốn tiểu thuyết ấy, cánh cửa thế giới mới cứ thế mở ra với hắn.

Lời văn lê thê, hấp dẫn, lại còn có thể tăng thêm sức mạnh.

Chương 7: Huyết Khí

Ví dụ như “Có lẽ nhà ta có vị boss”, “Đạo lữ hung mãnh cũng trùng sinh”, sau khi xem xong hắn trực tiếp tăng thêm bốn năm trăm năm công lực.

Từ đó hắn bắt đầu trầm mê trong tiểu thuyết, thành tích rớt xuống thê thảm.

Ham chơi lêu lổng.

Mẹ nhìn thành tích của hắn chỉ im lặng.

Không tức giận, không động tay động chân đánh hắn.

Chỉ thủ thỉ với hắn một câu thấm thía: Con trai, ngươi còn nhỏ, sau này chắc chắn sẽ có vợ rất đẹp, yêu sớm đều sẽ thành vợ của người khác hết, nên tập trung vào học tập đã. Cho dù sau này nàng có thật sự trở thành vợ của ngươi, ngươi học không giỏi không kiếm ra tiền, nàng cũng sẽ li hôn với ngươi thôi.

Bị mẹ nói như vậy, hắn cũng không biết có nên phản bác hay không.

Nếu nói mình vì đọc tiểu thuyết mà tụt thành tích, có phải sẽ bị đánh chết hay không?

Để không bị phát hiện, hắn lại cắm đầu học tập cho thật giỏi.

Có điều đó cũng là lúc hắn mới ra ngoài tiêu diệt dã thú.

Dù sao đầy rồi cũng không thể thêm được nữa.

Hắn cảm giác không tiêu hao bớt một chút, đọc sách làm bài rất lỗ.

Hệt như làm phí công vậy.

…

Chu Tự phục hồi tinh thần rồi tiếp tục nghiên cứu Phá Thiên Ma Thể.

Đại khái là sau khi xem xong giới thiệu, hắn đang xem làm thế nào để nhập môn.

Nhìn phần mở đầu, Chu Tự cảm thấy bản thân mình khó mà học được.

"Ổn định đạo tâm, lấy tĩnh nạp khí, ngưng tụ luồng linh khí đầu tiên mới xem như bắt đầu, lại lấy Huyết Khí Đan như thế hỗ trợ thâm nhập vào bách mạch, Phá Thiên Ma Thể như thế mới coi như có khởi đầu."

Chu Tự có chút kinh ngạc:

"Đây mới chỉ là khởi đầu, còn chưa tính là nhập môn?"

Còn chưa nhập môn thì chưa tính là nhập phẩm.

Xem ra hắn không có hy vọng gì, đừng nói là ổn định đạo tâm lấy tĩnh nạp khí hắn còn làm không được, cho dù làm được cũng phải có huyết khí đan hỗ trợ.

Ài, muốn xin cha mẹ có khi cũng không được.

"Quên đi, xem như thế nào mới tính là nhập môn."

Nghĩ như vậy, Chu Tự liền tiếp tục đọc.

Lúc này hắn nhìn thấy một tấm bản đồ, trên bản đồ cho thấy bách mạch của cơ thể con người, có một đường màu đỏ rõ ràng xuyên qua bách mạch, theo một loại trình tự kỳ quái hội tụ tại khí hải.

"Lấy luồng linh khí đầu tiên kết hợp với huyết khí đan, mới mở bách mạch, tiếp theo vận chuyển một vòng, hội tụ tại đan điền, ngưng tụ ma chủng mới xem như nhập môn."

Đọc nội dung của cuốn sách, Chu Tự thấy cũng không quá khó khăn.

Nếu không phải không có linh khí cùng Huyết Khí Đan, hắn cũng muốn thử xem.

Tác dụng của Huyết Khí Đan có thể khiến linh khí cuồn cuộn.

Nghĩ tới đây, Chu Tự có chút ngạc nhiên.

Đúng là hắn không có linh khí, thế nhưng trên người hắn có công lực ngàn năm.

Hắn cũng có thể kiểm soát rất tốt.

Nếu dùng để thay cho linh khí...

"Có khi lại được."

Suy nghĩ một chút, hắn quyết định thử xem, công lực ngàn năm là do hắn đọc sách mà có được, nắm giữ mười mấy năm, nói nắm chắc trong tay thì cũng không quá.

Có thể kiểm soát được nguy hiểm.

Nói là làm.

Sau khi nhớ kỹ trình tự vận chuyển lại nghiên cứu vị trí của bách mạch.

Đại khái không thành vấn đề, hắn ngồi trên mặt đất, bắt đầu mượn công lực ngàn năm để tu luyện.

Tư thế tu luyện rất quan trọng, ít nhất trên đó cũng viết như vậy.

Ngũ tâm hướng lên trời, lưỡi đẩy lên đỉnh ngạc, thở vững thả lỏng.

Bình tĩnh một lát, từ khắp nơi trên thân thể, Chu Tự rút ra một chút công lực ngàn năm, từ đan điền mà ra, chìm xuống đáy chậu, thuận theo đốc mạch mà chạy đến bách mạch.

Bách mạch sơ khai bị hắn vọt qua.

Công lực ngàn năm này chạy theo chỉ dẫn của Chu Tự, nhẹ nhàng chạy đến bách mạch, là công pháp Phá Thiên Ma Thể.

Bởi vì là lần đầu tiên làm điều này, toàn bộ quá trình đều rất cẩn thận.

Cho đến nay vẫn không xảy ra điều gì bất thường.

Hồi lâu sau, lực lượng tụ tập ở bách hội, đi được một nửa, bắt đầu thuận theo nhâm mạch mà trở về đan điền.

Lực lượng như dòng suối, chảy thật lặng lẽ, thuận theo bách mạch mà tản ra, nhẹ nhàng mà ổn định.

Cạch!

Không biết đã qua bao lâu.

Công lực ngàn năm tụ tại đan điền, tích tiểu thành đại.

Lúc này, Chu Tự cảm thấy ở đan điền xuất hiện một luồng lực lượng mà trước nay chưa từng có.

Giống như đang hấp thu huyết khí của hắn.

Đang ngưng tụ một cái gì đó.

Chưa từng cảm thấy nguy hiểm, cũng không có đau đớn rõ rệt.

Hồi lâu sau, loại cảm giác này bắt đầu biến mất, cùng lúc đó trong đan điền Chu Tự xuất hiện một hạt giống màu đen, trên mặt phủ đầy phù văn.

Mà lúc này, phù văn đang không ngừng xoay chuyển, tựa như động sâu không đáy.

"Ma chủng?"

Chu Tự có chút kinh ngạc, vậy mà lại thành công?

Chỉ không biết là có khác với nguyên bản hay không.

Thế nhưng hắn cảm giác như ma chủng muốn cắn nuốt thứ gì đó.

"Huyết khí sao?"

Hắn nhớ tới phần giới thiệu của Phá Thiên Ma Thể, cần dùng huyết khí sôi trào nuôi nấng.

Hắn có thứ này đâu.

Cuối cùng mất một ít công lực ngàn năm vào đó.

Sau đó lập tức bị hấp thụ.

Chương 8: Không Có Hiệu Quả Đặc Biệt

"Xem ra có thể nuôi."

Nghĩ như vậy hắn lại cho thêm một ít.

Bởi vì lượng rất nhỏ, không bao lâu ma chủng đã hấp thu hoàn thành, trông thấy vậy hắn lại cho thêm một chút.

Lần này hấp thụ khá chậm.

Đợi một chút, cuối cùng ma chủng cũng hấp thu xong.

Sau đó hắn lại cho thêm một miếng lớn nữa vào.

"Giống như cho thú cưng ăn, khá thú vị đấy chứ."

Trong lòng nghĩ vậy, Chu Tự liền tiếp tục cho ăn, muốn nhìn xem khả năng ăn uống ma chủng này thế nào.

Không biết từ khi nào, phù văn chuyển động trên ma chủng như carton, không được nữa rồi?

Có phải ăn no rồi không?

Trong lòng Chu Tự đầy nghi hoặc.

Nhưng mà không đợi hắn xác định, phù văn phía trên ma chủng đột nhiên bắt đầu chuyển động ngược, sau đó, công lực ngàn năm bắt đầu phun ra từ đó.

Bịch!

“Khụ khụ!”

Trong phòng khách, Chu Tự che cổ họng, cảm giác như có thứ gì đó tấn công cổ họng hắn.

"Đây là ăn no quá, nôn à?"

Chu Tự nhẹ giọng nói, chỉ là vừa mới nói được một câu, hắn liền cảm thấy cổ họng có chút đau đớn, giọng nói có phần khàn khàn.

“Khụ khụ!”

Kiểm tra cẩn thận, xác định cổ họng và cơ thể không có vấn đề gì, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng cũng không cảm thấy ma chủng mang lại biến chuyển gì cho hắn.

"Xem ra đúng là không thể tu luyện lung tung."

Cổ họng bị khản đặc.

Nghĩ như vậy, Chu Tự vừa định đứng lên thì phát hiện trong phòng tối đen.

Chỉ có đèn tín hiệu của bộ định tuyến đang nhấp nháy.

Lấy điện thoại ra xem, hai giờ đêm.

Chu Tự:

"..."

Thời gian tu luyện trôi qua nhanh như vậy?

Nếu cứ tu luyện như vậy, thanh xuân cũng hết luôn.

Bật đèn uống một ly nước, Chu Tự bèn lấy mấy quả táo trong tủ lạnh để lót dạ.

Hắn đứng ở ban công nhìn vào bầu trời còn chút ánh sao rồi bắt đầu suy nghĩ.

"Tu chân là chuyện có thật, Phá Thiên Ma Thể ban nãy cũng miễn cưỡng xem như nhập môn, tuy rằng không có cảm giác gì, còn khiến cổ họng ta bị thương. Nhưng đúng là có sức mạnh khác xuất hiện. Như vậy cha mẹ, có thể thật sự là chuyên gia của Ma Đạo.”

Sau khi khẳng định, trong lòng Chu Tự có chút bất đắc dĩ, thật sự muốn làm nhân vật phản diện sao?

Sau này nếu có người tới hàng yêu trừ ma, hắn cũng không biết nên đáp lại như thế nào.

Ăn miếng trái cây rồi nhìn tiểu khu yên tĩnh, hắn cảm thấy cuộc sống bình tĩnh của mình bắt đầu xuất hiện gợn sóng rồi.

Oẹ!

Đột nhiên có một tiếng nôn mửa bên dưới.

Nhìn xuống, có người say rượu ôm thùng rác nôn mửa.

Có lẽ là vừa mới nhậu nhẹt trở về.

"Lại nói công lực ngàn năm còn có thể dùng làm linh khí, cũng không biết liệu có còn có tác dụng gì khác hay không."

Trước kia hắn chỉ biết công lực ngàn năm có thể cường thân kiện thể.

Cũng không thấy công dụng gì khác.

Chỉ là đánh người đau một chút, chạy nhanh một chút, nhảy cao một chút.

Không có gì khác.

Không thể bắn cầu lửa cũng không thể tạo ra hiệu ứng đặc biệt.

Trước kia là không biết phương pháp, hiện tại hình như có phương pháp, không biết có được hay không.

Lần sau có cơ hội thì thử chút, nhưng chắc cũng không ổn lắm.

Dù sao cũng chưa từng ngưng tụ công lực ngàn năm bên ngoài cơ thể mà.

“Chít!”

Tiếng động đột ngột thu hút sự chú ý của Chu Tự.

Rất chói tai, không giống như âm thanh của động vật bình thường.

Tìm kiếm một chút, hắn phát hiện gần thùng rác xuất hiện một con chuột đen, lớn hơn mèo, mắt lóe lên ánh sáng đỏ.

Lúc này nó đang nhìn nam tử say rượu kia.

Dường như đang xác định xem đối phương có nguy hiểm hay không.

Sau khi kêu lên vài tiếng, nó phát hiện đối phương không đáp lại, hẳn là không có vấn đề gì.

Nói xong bèn trực tiếp nhào tới.

Bịch!

Trong khoảnh khắc cơ thể của nó hơi nghiêng, một thứ nho nhỏ gì đó trực tiếp bắn vào người nó đánh nó ngã xuống đất.

Lúc này nam tử nôn xong ngẩng đầu nhìn chung quanh, vẫn không thấy gì, lau miệng đi về phía nhà.

"Lại sống rồi."

Chu Tự ăn táo, tắt đèn rời khỏi phòng.

Vừa rồi chỉ phun hạt táo ra, tấn công con chuột dị thường kia.

Chắc chắn không chết, nhưng sẽ bị thương không đi được.

Chơi nhiều rồi nên có kinh nghiệm ấy mà.

Thế nhưng bình thường loại dã thú như chuột đều có một tổ, hắn định xuống xem có thể tìm được đồng bọn của nó hay không, một lưới bắt hết.

Còn về công phun hạt táo...

Học qua TV đấy.

Đáng tiếc duy nhất chính là kiếm pháp đao pháp gì đó thì không học được.

Chủ yếu là có thể thêm công lực ngàn năm vào thứ này.

Còn có cái gì mà Đạn Chỉ Thần Công, Thiên Tàn Thối, Như Lai thần chưởng.

Hắn đều biết cả.

Chỉ là không có hiệu quả đặc biệt.

TÊN MINH TINH NÀY RẤT MUỐN VỀ HƯU (BẢN DỊCH): Trọng sinh, điềm đạm, nữ chính mang linh hồn mèo, main lạnh lùng

KHỦNG BỐ SỐNG LẠI (BẢN DỊCH): Linh dị, dị năng, hắc ám lưu, đô thị, hài hước

ĐỆ NHẤT DANH SÁCH (FULL): Mạt thế, hài hước, dị năng, hệ thống

Chương 9: Thu Thiển Và Bạch Cẩm

Chu Tự vừa nhai táo vừa đi tới bãi cỏ.

Con chuột vừa nãy có lẽ là ở đây.

Có trốn cũng không trốn được mấy bước.

Hắn tìm, quả thực có một con chuột to bằng con mèo đang giãy giụa muốn đứng lên, chỉ là vừa đứng được đã bị Chu Tự tóm cổ.

"Chậc chậc, nặng thật đấy. Ngươi biết nói chuyện sao?"

Một tay hắn tóm lấy chuột, mở miệng hỏi nó.

Lần trước gặp chó biết nói, nếu như chuột mà biết nói thì cũng không phải chuyện hiếm lạ gì.

Tiếc là, đối phương không hề mở miệng.

Vậy thì giống với dã thú lần trước thôi, phải xem xem nó có đồng bọn hay không.

Con chuột bị tóm lúc này quơ chân loạn xạ với Chu Tự như đang kêu gào gì đó.

Thấy vậy, Chu Tự cũng không nói gì, mà đi ra khỏi tiểu khu, tiện thể ăn nốt quả táo trên tay.

Ra ngoài rồi, hắn vẫn thấy con chuột này còn đang nhe nanh múa vuốt với mình.

Rắc!

Hơi dùng lực một chút, Chu Tự đã nhẹ nhàng bẻ gãy hai cái chân của nó.

Chít~

Con chuột kêu lên thảm thiết.

Cảm giác được nguy hiểm, chuột không gầm gừ với Chu Tự nữa, nó tìm mọi cách để thoát thân.

Nó nghiêng đầu sang một bên, muốn giãy khỏi cái tay của Chu Tự, trốn đến một nơi an toàn.

"Lại là hướng vùng ngoại ô sao?"

Chu Tự nhìn theo hướng con chuột muốn chạy trốn.

Bọn dã thú này bình thường đều có đồng bọn, bị đánh một trận bọn chúng sẽ tìm cách chạy về.

Có thể tóm gọn một mẻ.

Chuyện này hắn đã có kinh nghiệm.

Còn việc tha cho những dã thú này...

Lúc còn trẻ quả thật có chút không nỡ.

Khi đó nhờ phim hoạt hình dạy, hắn vẫn còn khát khao cứu vớt hết thảy.

Hắn thấy một dã thú khá là đáng thương, dường như đang cúi đầu nhận lỗi cầu xin tha thứ, tình cảnh như vậy, lúc đó sao hắn có thể không động lòng cho được?

Thế là hắn mềm lòng thả nó đi.

Kết quả không quá hai ngày sau, hắn bị một đám dã thú bao vây.

Dẫn đầu chính là dã thú được thả đi kia, khi đó nó đã sớm không còn bộ dạng đáng thương, chỉ còn hung ác ương ngạnh và tùy tiện tấn công người.

Cũng bởi vì chuyện này hắn hiểu được một đạo lý, dã thú nướng lên ăn không thơm, vẫn nên chôn làm phân bón thích hợp hơn.

Trên đường không một bóng người, dưới ánh đèn đường, Chu Tự túm con chuột mắt phát ánh sáng đỏ đi thẳng hướng vùng ngoại thành.

Theo hướng chuột chỉ dẫn, một đường quá mức thuận lợi, vậy là khả năng có mai phục rất cao, cũng không thể quá coi thường dã thú, sẽ dễ chịu thiệt.

Hậu quả của việc chủ quan, lúc còn trẻ hắn đã nếm thử một lần.

"Nếu như những ổ chuột bình thường, ổ chuột lần này hẳn là có không ít chuột, tiếc là chuột thì lít nha lít nhít, dọn dẹp khá phiền phức."

Lớn cỡ mèo, hoặc là lớn bằng trâu càng tốt.

"Lúc trở trời cũng đã sáng mất, buổi chiều còn phải đi phỏng vấn."

…….

Vùng ngoại ô, hai luồng sáng giao tranh, không phân cao thấp.

Uỳnh!

Các nàng nhảy lên, dưới lực công kích, rơi xuống một căn phòng cũ nát.

Có vậy hai người mới tạm dừng giao chiến.

"Thần Nữ đại nhân, đuổi cả ngày rồi, không mệt sao?"

Giọng nói mềm mại truyền đến.

Là một vị nữ tử yêu kiều mặc quần đen áo đen.

Lúc này trong tay nàng cầm thanh kiếm gãy, trên mặt đầy vết rạn, trông có vẻ sẽ vỡ nát ngay lập tức.

Ở đối diện cách nàng không xa là một nữ tử đeo mạng che mặt màu đen, mặc quần áo màu đen, cũng đứng trong bóng tối.

"Thử Đường của Thập Nhị Tịnh Đường sao lại đến thành phố này?"

Giọng nói của Thu Thiển vang lên vô cùng bình tĩnh, lạnh nhạt.

Trên cổ tay nàng là dải lụa đỏ phất phơ, đó là pháp bảo của nàng.

Kiếm của đối phương bị gãy, là do lụa đỏ của nàng đánh nát.

"Thập Nhị Tịnh Đường cũng là ma tu, sao lại không thể tới nơi này? Thần Nữ đại nhân vừa gặp ta đã trực tiếp động thủ, có phải không hợp quy củ lắm hay không? Hay là Thử Đường chúng ta đã đắc tội gì Thần Nữ đại nhân? Hay là..."

Bạch Cẩm nhìn Thu Thiển, giọng nói mang theo ý cười:

"Hay là Thần Nữ đại nhân lo lắng chúng ta phát hiện ra cái gì ở đây? Nghe nói vị được tôn là Ma Đạo Thánh Tử kia cũng ở đây."

"Nghe nói?"

Thu Thiển nhìn Bạch Cẩm nhẹ nhàng nói:

"Còn chưa xác định được sao? Ngươi tới để tìm hắn?"

"Nào dám."

Bạch Cẩm phất tay cười tủm tỉm nói:

"Đó là người của Thần Nữ đại nhân, đám tiểu tốt chúng ta đây nào dám tới gần Thánh Tử đại nhân? Có điều nhân vật lớn mà, ít nhiều cũng có chút hiếu kì, nhất là sau khi nghe một số tin đồn. Có người nói Thánh Tử tu luyện Ma Thể có lẽ xuất hiện chút vấn đề, không biết là thật hay giả?"

"Giả."

Thu Thiển lạnh lùng trả lời.

Đúng thật là giả, chưa từng bắt đầu thì lấy đâu ra thất bại?

"Vậy ta có thể đứng từ xa nhìn thử được không? Cảm nhận một chút uy nghiêm của Thánh Tử."

Bạch Cẩm cũng không thèm để ý Thu Thiển lạnh nhạt.

Thu Thiển không mở miệng, trực tiếp vung lụa đỏ.

Chương 10: Người Của Thần Nữ

Chỉ là dải lụa vừa mới bay lên, đã xìu xuống thu lại cỡ vòng tay, trở về cổ tay nàng.

"Hả?"

Không thể sử dụng pháp bảo?

"Bây giờ mới phát hiện?"

Bạch Cẩm nhìn Thu Thiển cười nói:

"Biết tính tình Thần Nữ đại nhân không tốt lắm, đương nhiên ta phải có chút chuẩn bị. Khó khăn lắm mới thuận lợi dụ được tới đây. Bây giờ toàn bộ nơi này đã bị trận pháp bao vây, không thể sử dụng linh khí, cảm quan cũng mất đi tác dụng. Giơ tay còn khó thấy năm ngón. Dù có thể mơ hồ thấy ta, cũng chỉ có thể động tay chân. Như vậy, Thần Nữ đại nhân còn có biện pháp giáo huấn ta sao?"

"Ngươi muốn cùng ta so công phu tay chân sao?"

Thu Thiển phát hiện bóng dáng Bạch Cẩm đã bắt đầu mơ hồ, quả thực thể nào thấy rõ:

"Ngươi cảm thấy mình có phần thắng hay sao?"

"Một đấu một đương nhiên không thể, nhưng mà..."

Bạch Cẩm vừa nói, chung quanh bắt đầu xao động, rất nhiều tiếng chít chít vang lên.

Thu Thiển bèn thấy vô số những ánh mắt đỏ thẫm.

"Nhưng mà ta là người Thử Đường của Thập Nhị Tịnh Đường. Bên cạnh ta có không ít Hắc Thử. Đành để Thần Nữ đại nhân chịu chút thiệt thòi vậy?"

Giọng Bạch Cẩm mang theo ý cười.

Dường như tất thảy đều trong sự khống chế của nàng.

"Ngây thơ."

Thu Thiển hừ lạnh.

Lời còn chưa dứt đã vèo một cái đi thẳng tới trước mặt Bạch Cẩm động thủ trước.

Bạch Cẩm kinh hãi, lập tức đề phòng.

Chỉ cần nàng kiên trì đủ lâu, đối phương nhất định không dễ chịu.

Quyền cước gia tăng, hai bên không ai nhường ai, ra thủ động quyền, né người quét chân.

Ngươi qua ta lại, không chừa đường lui.

Hai người động thủ, Hắc Thử xung quanh cũng không biết ra tay từ đâu....

Chu Tự mở đèn điện thoại đi tới vùng ngoại ô hoang vắng.

Nơi này ngay cả đèn đường cũng không có.

"Đêm nay thời tiết không tốt."

Ngẩng đầu nhìn lên trời, hắn phát hiện không có trăng sáng, sao cũng ít ỏi đến đáng thương.

"Chít chít."

Tiếng kêu của con chuột ngày càng lớn, dường như nó thấy được hi vọng.

"Xem ra là tới rồi."

Để không dọa tới một ổ chuột, Chu Tự tắt đèn.

Khi đôi mắt quen dần với bóng tối mới lờ mờ thấy đường.

Nói đến hắn cũng lạ, người tu chân có thể thấy rõ đường vào ban đêm sao?

Nếu như có, tu chân kia quả thực mạnh hơn hắn.

Công lực ngàn năm không có năng lực nhìn trong đêm.

Hắn cũng ngưng tụ công lực vào mắt, đáng tiếc không có bất kỳ tác dụng gì.

Cũng không bắn ra được luồng sáng.

Bỗng nhiên hắn thấy một căn phòng cũ nát không biết ở đâu ra.

Chỗ này hình như lại càng đen hơn, có điều quả thực nghe thấy vài tiếng chuột kêu líu ríu.

"Chít!"

Lúc này con chuột trong tay Chu Tự vô cùng kích động, nó kích động vì thấy đồng bọn.

Lần trước dọn cả ổ cũng thế này.

"Xem ra chính là chỗ này rồi, bên trong lại còn có ánh sáng đỏ, hẳn là mắt chuột. Nhưng mà...Sao lại cảm thấy có người?"

"Là người điều khiến đám chuột? Hay là có người bị hại rồi?"

Không chút do dự, Chu Tự xông thẳng vào.

…

Ầm!

Trong phòng, Thu Thiển đá Bạch Cẩm một cước.

Có điều nàng cũng bị Hắc Thử đánh lui một chút.

Lúc này trên người các nàng ít nhiều cũng có chút thương thế, không ai có ưu thế tuyệt đối.

Ở bên cạnh, một đám Hắc Thử bị thương cũng lui vào trong bóng tối.

Còn lại, một bộ phận vây quanh công kích Thu Thiển, một phần thì vây quanh bảo vệ Bạch Cẩm.

"Không hổ là Thần Nữ đại nhân, đã đến nước này rồi vẫn chiếm được ưu thế, đánh ta thành cái dạng này."

Bạch Cẩm chống gương mặt đã bị vài vết thương, ánh mắt lạnh lùng nhìn Thu Thiển:

"Chỉ có điều, Thần Nữ đại nhân còn có thể kiên trì bao lâu nữa đây? Số lượng Hắc Thử cũng không phải chỉ có từng này. Có muốn đoán xem có bao nhiêu không?"

"Nhiều Hắc Thử như vậy vào Thanh Thành, động tĩnh không thể nhỏ, ngươi không sợ bị hỏi tội hay sao?"

Thu Thiển nhìn Bạch Cẩm.

Nếu như quá nhiều Hắc Thử, quả thật có chút phiền phức.

"Ta đâu có vào thành, là Thần Nữ đại nhân cứ một mực đuổi theo ta, ta chỉ đang tự vệ."

Bạch Cẩm cười nói:

"Vả lại, nơi này là ngoại ô, đừng nói là người bình thường, ngay cả tu chân cũng chẳng mong gặp một mống. Hỏi tội cũng phải có người, có chứng cứ bắt tận tay day tận trán."

Thu Thiển lạnh lẽo nhìn Bạch Cẩm, nắn nắn cánh tay hơi nhói, thầm mắng không phải người.

Có điều Hắc Thử quá nhiều sẽ phiền phức đây.

Cộc!

Cộc!

Đột nhiên bên ngoài có tiếng bước chân vang lên.

Thu Thiển lập tức nhìn ra, người nào lại tới đây vào lúc này?

Tu chân giả?

Bạch Cẩm cũng nghe tiếng bước chân, nàng còn kinh ngạc hơn cả Thu Thiển.

Nơi này nàng đã cho người lựa chọn kỹ càng, tuyệt đối sẽ không có ai lai vãng.

Kẻ nào lại nghe tin mà tới đây đối phó nàng?

Lẽ nào là người của Thần Nữ?

Nàng lập tức nhìn về phía Thu Thiển, nhưng mà...

Trời quá tối, căn bản không thể thấy vẻ mặt đối phương, vậy thì không cách nào suy đoán có phải người viện trợ cho đối phương hay không.

Thu Thiển cũng lo lắng giống Bạch Cẩm vậy, trận pháp nơi này hạn chế mọi cảm quan, cản trở tầm mắt.

Chương 11: Huyết Độn

Khiến nàng không thể xác định người đến là người mình hay người của đối phương.

Nếu là người của đối phương, vậy thì sẽ cực bất lợi với nàng.

Sau đó các nàng thấy một đôi mắt phát ra ánh sáng đỏ, là Hắc Thử.

"Cũng là người của Thập Nhị Tịnh Đường?”

Trong lòng Thu Thiển cảnh giác, đang nghĩ có nên trực tiếp ra tay hay không.

Bạch Cẩm cũng có chút kinh ngạc, những người khác của Thử Đường tới?

Không đúng, đó là Hắc Thử của nàng.

Két!

Cánh cửa vốn không mấy nguyên vẹn bị đẩy ra, có người tiến vào.

Vì tường cũng đã đổ vỡ lỗ chỗ, cho nên bọn họ sớm đã mơ hồ thấy được vóc dáng người kia.

Thân cao chừng một mét tám, hẳn là nam nhân.

Có điều không phải tu chân giả, còn phải quan sát xem sao.

Xem có bị trận pháp áp chế linh khí hay không.

Rất nhanh, người đó đã đi đến, là một nam tử cầm một con Hắc Thử, cụ thể thế nào thì không rõ, chỉ thấy được hình dáng lờ mờ.

Nhưng có một điều có thể rõ ràng, đó chính là đối phương không bị áp chế linh khí.

Là người bình thường.

Như vậy, Bạch Cẩm thở phảo nhẹ nhõm, giật cả mình, hóa ra chỉ là người bình thường.

Xem ra chỉ đi ngang qua, cũng không phải đến hỗ trợ đối phương.

Thu Thiển cũng phát hiện đối phương là người bình thường, như vậy thì không cần quá lo lắng, nhưng mà...

Sao người bình thường lại có lá gan lớn như vậy được?

Túm Hắc Thử, đi vào trong cái trận pháp tối om giơ tay không nhìn rõ năm ngón này?

Có vấn đề.

Nàng vô thức thủ thế phòng bị, đề phòng bị tập kích.

Chu Tự tìm được nơi phát ra ánh sáng đỏ, đẩy cửa đi vào.

Bước vào, hắn thấy có hai bóng người mơ hồ.

Một người mang mạng che mặt, một người thì...không mang.

Hẳn đều là nữ, mà vây quanh hai người này đều là mắt chuột đỏ lòm.

Nhìn cũng không giống là bị chuột tấn công, ngược lại giống người nuôi chuột hơn.

"Nơi này đúng là tối, cảm giác tối hơn bên ngoài nhiều, thật không bình thường."

Không nên ở đây lâu, nhanh xử lý cho xong đám chuột kia thôi.

Sau đó hắn giơ cao con chuột nhìn hai bóng người mơ hồ, cất giọng hỏi:

"Con chuột này là của ai?"

Giọng nói đã tốt hơn nhiều, nhưng vẫn hơi khàn khàn.

Lần sau không nên cho ma chủng ăn quá nhiều khiến hắn đủ đen đủi.

"Là sủng vật của người ta."

Giọng Bạch Cẩm cười cợt:

"Ca ca thấy có vấn đề gì sao?"

Mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng Bạch Cẩm thấy đối phương đúng là người bình thường.

Cùng lắm cũng chỉ là to gan chút mà thôi.

Nghe có người trả lời, Chu Tự liền quay sang phía người không che mặt, chân thành nói:

"Nếu không trông sủng vật cho kỹ, để chạy loạn dễ chết lắm."

"Dễ chết?"

Bạch Cẩm vẫn duy trì nụ cười như cũ:

"Ở chỗ ca ca, chẳng phải nó vẫn sống tốt hay sao?"

Rắc!

Chu Tự đưa tay vặn gãy chuột cổ, sau đó vứt sang một bên, nói với Bạch Cẩm:

"Ngươi nhìn đi, chết rồi đấy thôi?"

Nét mặt tươi cười của Bạch Cẩm nháy mắt đông cứng lại.

Nhất thời cảm thấy người trước mắt có chút...tàn bạo.

Nhưng ngay lập tức nàng đã nổi giận.

Nàng dịch chuyển thân thể, định giáo huấn cái tên đột nhiên xuất hiện này một chút.

Rất nhanh, chỉ một cái xẹt qua thôi, nàng có thể làm cho đối phương không thể động đậy.

Dám động vào Hắc Thử của nàng sẽ luôn phải trả giá đắt, không phải sao?

Ngay khi nàng định ra tay thì trong nháy mắt, bên tai lướt qua một làn gió nhẹ, mái tóc dài rủ xuống bay bay trong gió.

Cảm nhận được điều đó, con ngươi Bạch Cẩm co rút, bởi vì nàng thấy bên người nàng đột nhiên xuất hiện một bóng đen.

Là người bình thường kia.

Hắn, hắn tới lúc nào?

Tiếp theo, bên tai của nàng vang lên một giọng nói khàn khàn:

"Một quyền này của ta có 30 năm công lực, ngươi chống đỡ nổi sao?"

Lời vừa dứt thì ầm một tiếng, tựa như có tiếng nổ vang lên bên tai.

Bạch Cẩm cảm giác bụng mình bị vật gì đó thật đáng sợ đánh tới.

Răng rắc.

Tiếng xương cốt của nàng gãy rời.

Máu huyết bắt đầu quay cuồng, cơn đau nhức kịch liệt tràn tới.

Phụt!

Nàng phun ra một ngụm máu tươi, sau đó hai chân nàng dời khỏi mặt đất.

Sức mạnh đánh tới khiến nàng không thể đứng vững.

Rầm!

Thân thể nàng đụng vào tường, bức tường cũng theo đó sụp xuống

Uỳnh uỳnh!

Bạch Cẩm lăn hai vòng trên mặt đất, khó khăn ngẩng đầu nhìn về phía Chu Tự.

Nam tử đó đứng trong bóng tối, không thể nhìn rõ dung mạo, nhưng giờ phút này lại như một cơn ác mộng từ trong bóng tối.

"Ngươi..."

Ọc!

Máu tươi cứ thế ộc ra.

Nàng muốn chạy trốn, nàng biết chắc chắn mình đã đắc tội vị tiền bối này ở đâu đó rồi.

Có liên quan đến Thánh Tử?

Nàng không biết, nhưng bây giờ nhất định phải trốn, nhưng mà ở trong trận pháp, nàng không cách nào sử dụng pháp lực.

Muốn hại chết chính mình hay sao.

"Ồ, thế mà đỡ được thật kìa."

Nhìn đối phương nhảy nhót tưng bừng, Chu Tự hơi kinh ngạc.

Nghe vậy, lòng Bạch Cẩm rối loạn, không dám ở lại thêm giây phút nào nữa.

Nàng phun ra một ngụm máu.

Sau đó máu tươi bao vây lấy nàng cùng biến mất tại chỗ.

Huyết Độn.

Chương 12: Chưa Từng Giết Ai

Nhìn đối phương rời đi, Chu Tự rõ ràng một điều.

Quả thực có tu chân giả.

Nghĩ vậy, hắn quay đầu nhìn về phía người còn lại.

Đối phương có hành động.

"Muốn đánh lén à?"

Trong lòng Chu Tự cảnh giác, trực tiếp ra tay.

"Không ổn, không trốn được rồi."

Thu Thiển kinh hãi, chỉ có thể đọ sức với.

Nhưng mà...

Một quyền đánh Bạch Cẩm trọng thương, rốt cục là cấp bậc gì?

Động tác của Chu Tự rất nhanh, hít vào chưa kịp thở ra, hắn đã xuất hiện trước mặt Thu Thiển.

Đấm ra một quyền thẳng vào mặt đối phương.

Rầm!

Khi đường quyền sắp chạm đến đối phương, hắn cảm giác có một lực cản vô cùng mạnh mẽ.

Hắn vô thức tăng thêm sức mạnh.

Răng rắc.

Tiếng đồ vật bị đánh vụ vang lên.

Sau đó một quyền tiếp tục hạ xuống.

Xoẹt!

Có mảnh vỡ bay ra, xẹt qua cánh tay của hắn, tiếp đó Chu Tự cảm giác được mình đánh vào người đối phương.

Rầm!

Đối phương bị hắn một quyền đánh bay ra ngoài.

Khi hắn định tiếp tục công kích thì phát hiện người đã không còn ở đó.

"Người này mạnh hơn người ban nãy không ít."

Chu Tự kinh ngạc.

…

Keng!

Keng!

Sau khi người thứ hai biến mất, Chu Tự nghe thấy dường như có một thứ gì đó đang đâm vào tường, như một con dao bướm.

Nó phát ra ánh sáng mờ.

"Là thứ vừa mới bị ta đánh nát à?"

Nhìn con dao nhỏ đâm vào tường, hắn có chút kinh ngạc.

Dường như thứ này lướt qua cánh tay hắn.

Hắn thuận tiện sờ sờ cánh tay.

“Híc!”

"Bị thương rồi?"

Lúc trước còn không có cảm giác gì, chứng tỏ thứ này rất sắc bén.

Pháp bảo trong truyền thuyết?

Chít chít…

Lúc này dường như chuột xung quanh mới lấy lại tinh thần, bắt đầu chạy trối chết.

Cũng hơi nhiều, nếu đánh từng này thì khá vất vả đấy.

Sau đó, hắn rút ra tất cả các con dao đâm trên tường rồi vung ra ngoài.

Tiểu Lý phi đao, hắn cũng biết.

Suy cho cùng thì...cực ngầu.

Nhất khi xem phim thời còn học sơ trung, khổ luyện hồi lâu, hắn nói với đám bạn học là hắn biết làm, ấy mà bọn họ còn không tin.

Nếu không phải sợ bị gọi phụ huynh, hắn đã thể hiện cho bọn họ thấy rồi.

Phải mất một khoảng thời gian, Chu Tự mới ra khỏi căn phòng kia.

Mới đi không bao xa, hắn cảm giác bầu trời đã sáng lên rất nhiều.

"Quả nhiên là căn phòng này có vấn đề."

Chu Tự nhìn bốn phía, hiện tại nhìn vô cùng rõ ràng.

Nhưng vừa rồi ở trong căn phòng đó, tối đến độ không thấy rõ bàn tay, trông người cũng chỉ thấy bóng dáng mơ mơ hồ hồ.

Bật đèn trong điện thoại cũng vô dụng.

Lúc này hắn mới có thể nhìn qua cánh tay.

Ban nãy ra quyền bằng tay phải, cũng không cảm thấy đau đớn.

Chỉ có chút vệt máu như vết xước thôi.

"Cảm giác như hoa văn vậy, rất lưu loát."

Giơ tay lên nhìn cho kỹ, hắn phát hiện hình như có chút giống với đường vân trên con dao phát sáng ban nãy.

Thế nhưng vừa rồi quá tối, cho dù những con dao kia có thể phát sáng, hắn cũng không thể thấy quá rõ ràng.

Cũng chẳng quan trọng.

Chỉ còn vài ngày nữa thôi.

Thân thể của hắn tốt hơn người bình thường rất nhiều, gần như sẽ không bị thương, cho dù bị thương cũng có thể hồi phục nhanh chóng.

Thể chất rất mạnh mẽ.

Nhưng vẫn sẽ bị thường, nếu không hắn cũng phải bắt đầu nghi ngờ liệu mình có phải là người hay không.

Ngoại trừ có công lực ngàn năm, những thứ khác không có gì đặc biệt.

Ồ, bây giờ có rồi đấy.

Đó là có cha mẹ làm nhân vật phản diện.

Thân là một nhân vật phản diện nho nhỏ, hắn lo lắng có một ngày nhân sĩ chính đạo sẽ tìm hắn để trừ ma vệ đạo.

Nhớ tới điều này, hắn liếc nhìn căn phòng vừa rồi.

"Vẫn không quen lắm."

Chu Tự lắc đầu thở dài.

Hai kẻ ban nãy là con người, tuy rằng hắn xử lý không ít dã thú, nhưng...

Chưa từng giết ai cả.

"Chẳng lẽ phải chờ bọn họ đến trả thù ta một lần, mới có thể thuận lý thành chương cảm thụ sự tàn khốc của Giới Tu Chân sao?"

"Ài..."

Nghĩ đến điều này, đột nhiên hắn nhớ tới một chuyện.

Những người vừa rồi đều là tu chân giả, mà đối phương bị hắn đánh trọng thương phải chạy trốn.

Nhỡ như người chạy người tìm đến gây phiền phức cho hắn, liệu hắn có thể ứng phó được không?

Tu chân giả cũng không giống dã thú.

"Quên đi, hỏi lão cha một chút."

...

Sáng sớm.

Chu Tự vừa từ vùng ngoại ô trở về con đường có lác đác mấy người.

Phải mua một bộ quần áo mới, vết thương ở cánh tay có chút lộ liễu, vẫn nên che lại một chút thì tốt hơn.

"Alo, cha à, hỏi người một chuyện."

Chu Tự nói với điện thoại mới được thông qua, định nói nghi vấn đêm qua.

"Con trai ta à, có thắc mắc gì muốn người làm cha đây giải thích hả?"

Giọng nói trầm thấp của Chu Nhiên truyền tới.

"Cha à, cha có thể bình thường một chút được không?"

"Nói mau đi, ta còn phải chuẩn bị bữa sáng cho mẹ ngươi."

"Tối qua, ta đột nhiên nghĩ đến một vấn đề."

Thấy cha mình đã bình thường trở lại, hắn bèn nói nghi vấn trong lòng:

"Tu chân giả mạnh như vậy, nếu có một ngày một đám tu chân giả muốn động thủ với ta, có phải ta sẽ gặp nguy hiểm không?”

Chương 13: Quản Sự

"Không phải lo đâu, cha đã thêm một lớp bảo hộ lên người ngươi rồi, chỉ cần ngươi không làm bậy, cha đều có thể bảo vệ ngươi. Đến lúc đó cha sẽ tự mình đến, cho ngươi mở mang tầm mắt phân lượng của chuyên gia Ma tu một chút. Thế nhưng lúc đấy ngươi đến giúp trong tiệm đi, đừng chạy loạn. Mẹ ngươi cũng nói rồi, nếu thấy sợ ở một mình thì cứ trực tiếp đến giúp trong tiệm. Đến lúc đó việc làm ăn trong cửa hàng cũng có thể giao cho ngươi.”

Chu Nhiên nói.

Còn về chuyện một đám tu chân giả định ra tay với Chu Tự, hắn không để ý.

Loại chuyện này cơ bản là không thể xảy ra.

"Ồi, cha làm việc đi, ta cúp máy đây. Rảnh rỗi thì ta sẽ đến tiệm để giúp, để mẹ không phải lo lắng. ”

“...”

Thừa dịp cha còn chưa nói gì, Chu Tự lập tức cúp điện thoại.

Hắn không muốn tiếp quản quán cơm chút nào.

Rõ ràng quê hương hẳn là ở bên này, hiện tại ba mẹ định cư ở thị trấn, quê hương cũng biến thành bên kia luôn.

"Không biết cha nói thật hay giả."

Hắn tìm trên người một vòng cũng không có phát hiện lớp phòng hộ nào.

Thế nhưng mánh khoé của Giới Tu Chân, quả thật hắn không hiểu.

Không tìm được cũng coi như bình thường.

Mong là đúng, cũng an toàn hơn nhiều.

Còn bây giờ...

Hắn nhìn vào cửa hàng quần áo cách đó không xa, định mua một chiếc áo khoác rồi sau đó ăn sáng.

Đi ứng tuyển.

Ngày tháng Tám rực rỡ.

Chu Tự khoác chiếc áo khoác giản dị màu đen vẫn luôn cảm thấy có người đang nhìn hắn.

Có lẽ tò mò hắn có nóng hay không.

Thực ra rất nóng, nếu không phải vết thương ở cánh tay có hơi lộ liễu thì hắn cũng không đến mức như thế.

Đương nhiên, bây giờ vết thương đã khỏi hẳn rồi, chờ hai ngày nữa bong vẩy là ổn luôn.

Thế nhưng nếu để lộ vết thương sẽ tạo cho người ta cảm giác mới đi tẩn nhau về, ảnh hưởng không tốt.

Rất dễ gây hiểu lầm.

Được rồi, là hắn đi đánh nhau về.

Hướng bắc của thành phố.

"Đường Đông Nhất Bắc."

Chu Tự nhìn vào biển báo rồi lại nhìn xung quanh, đây là con đường ít người hơn.

Đường phố khá rộng, cửa hàng không phải là quá lâu đời.

Không phải phố cũ.

Là một con đường không thể thu hút nhiều người lui tới.

"Nên là nơi này."

Hắn không đến bất kỳ công ty nào để ứng tuyển, chủ yếu là những công ty đó không cần hắn.

Chỉ muốn hắn đi làm sale.

Nhưng hắn không giỏi việc này, sau đó lại đi ứng tuyển nhân sự...

Đáng tiếc là vẫn muốn hắn đi làm sale.

Hắn thấy mình như bị lừa vậy.

Hơn nữa, hình như nghề này đều thích nhận nữ giới, nhất là những nữ nhân có vẻ bề ngoài không tồi.

Cổ hủ.

Thô tục.

Hắn làm thứ chuyện tục tĩu như vậy có ổn không?

Lần này, hắn đặc biệt chọn một công việc khá phù hợp với hắn ...

Thủ thư.

Tốt nhất là một nơi làm ăn bình thường và có một thư viện với số lượng lớn sách.

Còn không đóng cửa nữa.

Tuyệt vời.

Vừa có thể nhận lương lại có thể trở nên mạnh hơn.

Lại còn nhàn rỗi.

Nhưng...Có thực sự có loại công việc như này sao?

Ít khi lắm, Chu Tự đứng trước một thư viện xem như khá lớn, phía trên viết rõ ràng bốn chữ lớn "Thư Viện Đông Lâm".

"Bảng hiệu khá bụi bặm, nhưng nền đất coi như sạch sẽ. Độ sáng trong thư viện cũng vừa phải, tương đối vắng vẻ. Hình như đã mở từ lâu rồi, nếu vẫn còn vắng vẻ như vậy, thật sự sẽ không đóng cửa chứ? ”

Cũng xem như là một thư viện lớn, liệu còn hoạt động không?

Đương nhiên, đây không phải là điều mà hắn cần để ý, có thể làm hai tháng thì làm hai tháng.

Tiết kiệm phí sinh hoạt trước đã.

Chuyện Giới Tu Chân vẫn còn quanh quẩn hắn, qua vài ngày nữa, phỏng chừng tu chân giả tối hôm qua sẽ sai người tìm tới hắn.

Cũng chẳng dễ dàng để an tâm công tác mà.

Hơn nữa mình còn là con trai của đại phản diện.

Tóm lại hắn cũng đã chuẩn bị tâm lý cuộc sống sau này bất an là được.

Không có vấn đề gì lớn.

Không chọn được cha mẹ cho nên cái gì cũng phải tập thích nghi.

Làm đấng nam nhi thì phải có giác ngộ của đấng nam nhi.

Tại quầy.

Là một thiếu nữ đeo cặp kính vuông.

Nàng đang đọc sách.

"Xin hỏi, muốn ứng tuyển phải tìm ai ạ?"

Chu Tự nhẹ giọng mở miệng.

Hàn Tô ngẩng đầu nhìn Chu Tự, nâng kính lên nói:

"Tìm ta là được rồi."

Chu Tự:

"..."

Thì ra là một quản sự.

…

Buổi trưa.

Chu Tự rời khỏi Thư Viện Đông Lâm.

Vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Không còn nghi ngờ gì nữa, hắn trúng tuyển rồi.

Nhưng được tuyển quá tuỳ ý khiến hắn cảm thấy có phần không thật.

Bình thường đi tuyển ít nhất cũng phải để người ta viết một bản sơ yếu lý lịch chứ, nhưng vị thủ thư tên Hàn Tô kia chỉ hỏi hắn có mấy câu.

Sau đó báo rằng hắn được nhận rồi.

Mặc dù chung quy cũng chỉ là một công việc tạm thời nhưng nó lại rất thích hợp với hắn.

Một ngàn một tuần.

Lương cao.

"Chỉ hỏi họ tên, rồi hỏi có phải người địa phương hay không, có thích nghi với việc thỉnh thoảng phải làm thêm hai tiếng hay không. Cũng không biết các thư viện khác có phải cũng tùy ý như vậy hay không?”

Lắc đầu, hắn liền rời khỏi đường Đông Nhất Bắc, định trở về.

Chương 14: Thúc Thúc

Hôm nay là thứ bảy, ngày kia đi làm.

Kết toán lương vào thứ bảy.

Sáu ngày một tuần.

Làm việc từ 8:30 sáng đến 5:30 chiều.

Nếu có làm thêm giờ, đúng 8 giờ là tan làm.

Nếu một tuần làm thêm nhiều giờ sẽ có lương làm thêm giờ.

Mặc dù không quá chân thực nhưng Chu Tự rất thích công việc này.

Hy vọng không phải là một trò lừa bịp.

Cũng hy vọng thư viện có thể thêm mấy tháng.

Theo như lời Thu Thiển nói, tình cảnh hiện tại của hắn cũng không tốt.

Sau này có thể đến cả thời gian đi làm cũng không có, nhỡ như lực lượng của mình không bằng, vậy thì chỉ có thể trở về tiếp quản tiệm cơm của cha thôi.

"Lại nói tiếp, cha nói ta là Thánh tử, Thánh Tử kế thừa tiệm cơm có phải không phù hợp hay không?"

Hắn suy nghĩ cẩn thận một lúc, cha và mẹ là chuyên gia trong Ma Đạo, bọn họ là ông chủ và bà chủ của tiệm cơm, thánh tử của mình tiếp quản tiệm cơm cũng là chuyện dĩ nhiên mà.

Còn về Ma Môn...

Vẫn không nên kế thừa, làm gì có kẻ nào kế thừa làm kẻ phản diện chứ.

Cha hắn không bao giờ có thể nói với hắn một câu rằng: con trai, vị trí phản diện này giao cho con, cha đây nghỉ hưu thôi.

…

Phía tây thành phố.

Đường Xuân Cảnh.

Chu Tự mặc áo khoác, đi về phía tiểu khu nhà mình.

Sắc trời không còn sớm nữa, hắn định sẽ ăn chút gì đó rồi mới về xem ma chủng thế nào.

Lại đọc hai quyển sách Thu Thiển đưa cho hắn một chút.

Hiện tại hẳn là đã nhập môn Phá Thiên Ma Thể rồi chứ?

Tóm lại, cứ đọc tiếp đi.

Không được thì lại thử tu luyện Chu Thiên Kinh.

Tối hôm qua tận mắt thấy tu chân giả, thấy được thuật pháp lộ ra.

Hiện tại hắn cũng nên thăng cấp từ võ hiệp lên tiên hiệp.

Thiên phú của hắn kém, không mong cầu quá nhiều, có thể phóng hỏa cầu, thêm chút đặc hiệu là tốt rồi.

Nếu có thể ngự kiếm phi hành thì càng hoàn mỹ.

Trên đường đi, hắn thấy một cô bé cũng mặc áo khoác vượt lên từ sau hắn.

Trên đầu có hai búi tóc nhỏ, áo khoác thể thao màu xanh nhạt, lần này không phải là ba lô, mà là túi xách nhỏ.

Nàng mặc một chiếc váy trắng.

"Cô bé xem bản đồ ngày hôm qua?"

Kiểu tóc tương đối độc đáo, hắn nhớ là chuyện đương nhiên.

Trông thấy đối phương vừa xem bản đồ vừa đi vào một con hẻm nhỏ, Chu Tự có chút kinh ngạc, hắn nhớ rõ là bên trong không có đường?

Trước đây, xây một căn nhà đã chặn đường luôn rồi.

Vốn là một con đường gần trường học, cứ như vậy mà không còn nữa.

Hắn đã giận rất lâu đấy.

Cuối cùng vẫn thu nắm đấm lại.

Làm đại hiệp, vì nước vì dân.

Lúc ấy, chính mấy lời này đã tẩy não hắn.

"Nhường đường chút."

Còn đang bận suy nghĩ, Chu Tự đã bị người nhẹ nhàng đẩy sang một bên.

Bốn người đàn ông mặc đồ đen đi ngang qua hắn.

Bộ dáng có phần gấp gáp.

Sau đó, Hắn thấy bốn người đàn ông đi theo vào con hẻm nhỏ.

"Hử?"

Một cô bé đi vào con hẻm, bốn người đàn ông mặc đồ đen đi theo, điều này trông có vẻ không ổn.

Nhưng đang ban ngày ban mặt, thật sự có người dám làm điều xấu sao?

Hắn tò mò đến gần con hẻm nhỏ, rất nhanh đã nghe được tiếng cầu xin của cô bé:

"Đừng qua đây, các ngươi đừng tới đây."

Mày nhíu lại, không chút do dự, Chu Tự sải bước, muốn vào ngõ thể hiện đạo nghĩa hiệp sĩ.

Chỉ là...

Khi vừa mới đi đến đầu hẻm, hắn nghe thấy một tiếng bùm chát.

Bịch bịch!

Bụp!

Âm thanh rất đỗi nặng nề.

Tiếp theo là giọng nói của một tiểu cô nương, không còn giọng điệu cầu xin ban nãy nữa:

"Đã bảo các ngươi đừng tới đây mà, lại còn không nghe. Đã nói đồ không phải do ta lấy mà.” ”

Lúc này Chu Tự mới thấy rõ tình hình.

Ba người đàn ông bị đập dí vào tường, một tên thì bị đạp xuống đất.

Chu Tự:

"..."

Xấu hổ ghê.

Nhân lúc còn chưa bị phát hiện thì chạy ngay đi.

Chỉ là còn chưa bước được hai bước hắn đã bị tiểu cô nương kia gọi lại:

"Thúc thúc, chờ một chút."

Chu Tự ngây ngẩn cả người, thúc...thúc?

Mình mới 22 tuổi, cũng xem như vẫn còn trẻ trung chứ nhỉ?

Điều này khiến hắn nhớ lại thời gian đọc sách, khi đó đại khái hắn mới 19 tuổi.

Cuối tuần đó, hắn đến công viên ngắm mặt hồ, thể hiện sự u sầu mà những người trẻ tuổi nên có, như đang cảm thán ấm lạnh thế gian.

Khí chất phi thường thu hút một thiếu niên mới mười ba mười bốn tuổi.

Lúc đó hắn cũng kêu mình là thúc thúc.

Hắn nhớ nguyên văn như thế này: Thúc thúc ơi, có bật lửa không?

Nhất thời, hắn cảm giác mình đang ở trong chốn giang hồ.

"Thúc thúc?"

Giọng nói trong trẻo và dễ nghe của cô bé kéo Chu Tự trở lại từ những kỷ niệm.

"Có chuyện gì không?"

Chu Tự mở miệng hỏi.

Còn về mấy người nằm ở phía sau, hắn không để ý lắm.

"Có thể chỉ cho ta biết làm sao để đến hoa viên Phú Quý được không?"

Cô bé ngẩng đầu nhìn Chu Tự, hỏi.

Không hề đề cập tới bốn người ở phía sau.

Chương 15: Cô Bé

"Đi về phía trước, đến ngã tư đường thì rẽ phải."

Chu Tự vươn tay ra chỉ rồi nói.

"Cảm ơn thúc thúc."

Cô bé mỉm cười cảm ơn.

Sau đó liền vui vẻ đi về phía trước.

Như một đứa trẻ ngây thơ.

Nếu...

Chu Tự đưa mắt nhìn vào trong ngõ nhỏ, nhìn thảm trạng của bốn người kia.

Nếu không có chuyện này, hắn sẽ nghĩ cô bé này chỉ là con cái của một gia đinh bình thường, một mình ra ngoài đều cần phải lo lắng.

Bây giờ, hắn còn lo lắng cho mấy kẻ đang theo dõi cô bé hơn.

Sau đó hắn cất bước rời khỏi hẻm nhỏ, muốn đi xung quanh đánh một bữa, sau đó trở về nghỉ ngơi thuận tiện tu luyện.

Hắn rất nghiêm túc với chuyện tu luyện, trước kia xem phim truyền hình, thấy võ nghệ mới, hắn đều sẽ chăm chỉ tập luyện.

Ví dụ như lướt trên mặt nước, vượt nóc băng tường.

Mấy thứ đó hắn đều phải học rất lâu.

Nhưng dù học thế nào, cũng không thể đạt được sự ung dung thong thả như trong phim truyền hình.

Cuối cùng lớn lên hắn mới hiểu được.

Có một số loại võ nghệ cần công pháp. ...

Sau khi ăn cơm xong trở về, hắn phát hiện ở góc phía trước có một đứa nhỏ quen thuộc, đi về phía bên phải.

"Nàng vẫn chưa tìm được hoa viên phú quý?"

Chu Tự liếc mắt một cái liền nhận ra là người vừa mới hỏi đường hắn.

"Chẳng có lẽ nàng xem bản đồ đi hoa viên Phú Quý từ hôm qua đến hôm nay đấy à?”

Nhất thời, hắn cảm thấy đứa nhỏ này nhất định có thể bị mù đường.

Ít nhất là không biết xem bản đồ.

Thế nhưng cũng không có gì phải lo lắng, công phu chân tay của đối phương mạnh mẽ thái quá.

Chỉ nháy mắt bốn người kia đã quỳ xuống.

Chẳng lẽ chính là Triêm Y Thập Bát Điệt trong truyền thuyết?

Cái này hắn cũng biết đấy.

Trở về nhà, Chu Tự nằm vật lên giường, quyết định ngủ một lúc.

Đợi ngủ dậy rồi lại tu luyện.

Cả đêm không ngủ, chốt lại vẫn phải nghỉ ngơi.

Người hắn cũng không phải làm từ sắt thép.

Đánh dã thú lại đi ứng tuyển, hôm nay bận rộn không ít việc.

8 giờ tối.

Chu Tự bị tiếng chuông báo thức đánh thức.

"Ha~"

Ngáp một cái.

"Có hơi khát."

Nói xong liền đứng lên đi vào phòng bếp, chỉ là vừa mới từ tủ lạnh lấy ra mấy quả táo, hắn liền cảm thấy sau lưng có người đang nhìn hắn đầy chăm chú.

Hơi quay lại, hắn trông thấy một đôi chân trần tái nhợt.

Ngẩng đầu nhìn lại, là một thân ảnh khá thấp.

Một đứa trẻ?

Một cô gái?

"Ta đói bụng."

Giọng nói thanh thúy phát ra từ miệng đối phương.

Quả thực là một đứa trẻ nhưng cũng đúng là một thiếu nữ.

Hơn nữa, bóng của kiểu tóc kia, như thể đã thấy nó ở đâu đó, hai cái búi tóc nhỏ.

…

Cộc!

Chu Tự bật đèn.

Thấy người đứng ngay sau hắn là một cô bé mặc váy liền màu trắng, trên đầu có hai búi tóc bánh bao, đeo một ba lô nhỏ màu hồng trên lưng.

Chính là cô bé hắn gặp trên đường lúc chiều.

Cô bé khoảng tầm tám chín tuổi, trông vô cùng đáng yêu.

"Ngươi vào bằng cách nào?"

Chu Tự tò mò hỏi.

Hắn ở tận lầu ba, muốn đột nhập cũng không dễ đâu.

Muốn nhảy từ cửa sổ vào, quá gây sự chú ý.

"Ngươi không hỏi xem ta là ai sao?"

Cô bé nhìn trái táo trong tay Chu Tự hỏi.

Hắ cúi đầu nhìn trái táo trong tay một chút rồi đưa cho cô bé.

Cô bé nhận lấy quả táo, hắn mới nói:

"Có nói, ta cũng không biết ngươi là ai. Cho nên, sao ngươi vào được đây?"

"Không biết ta là ai, vậy cũng phải hỏi xem ta vào đây làm gì chứ? Với lại, táo này của ngươi để lâu rồi."

Cô bé cắn một miếng táo, chê ỏng chê eo.

Chu Tự:

"..."

Con nhóc này nghe không hiểu tiếng người chắc?

"Ngươi đi những nhà khác đi, khả năng có hoa quả tươi hơn."

Chu Tự đi đến mở cửa, có ý đuổi khách.

Cô bé cũng đi đến cạnh cửa, đóng cửa lại, nói:

"Ta tới tìm ngươi, tạm thời không thể rời đi, có một số chuyện cần nói rõ với ngươi. Trừ khi ngươi nói ngươi không phải người sống ở đây."

"Tu chân giả?"

Chu Tự nhìn cô bé hỏi.

Hắn vẫn còn nhớ chuyện ban ngày, hắn chưa từng gặp cô bé này bao giờ, giờ đột nhiên tới tìm hắn, hẳn là thân phận của hắn đã bị giới tu chân biết được.

Nếu vậy thì rõ rằng cô bé này có thể là tu chân giả, thực lực cũng khá cao.

"Đấu Giả thất phẩm."

Cô bé kiêu ngạo nói với Chu Tự.

Cao nhất trong hạ tam phẩm, mạnh hơn Thu Thiển một bậc, nhưng trông nhỏ tuổi hơn Thu Thiển.

Vậy là do thiên phú?

Cái này Chu Tự không hiểu, có điều Đấu Giả thất phẩm có thể phá nát nhà hắn.

Trong nhà có tu chân giả thật phiền phức.

Cô bé đến trước tủ nhìn bức ảnh trên đó, hỏi:

"Đây là ngươi và cha mẹ ngươi?"

Chu Tự nhìn sang, đó là ảnh hắn chụp cùng cha mẹ khi còn bé, khoảng bảy, tám tuổi gì đó, chụp trước một gốc cây trong công viên.

Cái cây đó là trồng cho hắn.

Trong ảnh hắn đứng trước cha mẹ, cười toe, nhìn có chút ngốc ngếch.

Phía sau hắn là một nam nhân khỏe khoắn cùng một nữ tử ăn mặc giản dị.

Hai người đều không có gì xuất chúng cả.

Nhìn thế nào cũng chỉ là một gia đình bình thường, chỗ nào giống chuyên gia Chuyên gia về Ma Đạo?

"Là cha mẹ ta."

Chu Tự gật đầu.

Chương 16: Chị Em 1

Đến giờ hắn vẫn chưa biết người này vào bằng cách nào, cô nhóc hoàn toàn không đếm xỉa gì đến vấn đề của hắn.

Nhìn xung quanh, cửa sổ không hỏng, tường cũng không sứt mẻ.

Cô bé cúi đầu lục lọi trong ba lô nhỏ của nàng, sau đó lấy ra một tấm ảnh kích cỡ tương tự tấm ảnh của Chu Tự trên tủ, đặt lên.

Sao lại lấy ra được? Chu Tự nghi hoặc nhìn cái ba lô.

Có điều người ta là tu chân giả, cũng không có gì quá ngạc nhiên.

Hắn nhìn ảnh chụp, trên đó cũng là ba người.

Ở chính giữa là cô bé nở nụ cười ngây thơ.

Mà đứng phía sau nàng là một nam một nữ, người nam mặc áo bào đen, uy vũ bất phàm.

Nữ mặc bộ áo trắng, dáng người trác tuyệt, dung nhan tuyệt thế, trong mắt ánh lên nét cười sờ đầu cô bé đứng phía trước.

Sau lưng họ là một cây đại thụ.

"Đây là cha mẹ ta."

Cô bé chỉ đôi nam nữ trong bức ảnh của mình.

Chu Tự:

"...Ngươi đang chèn ép cha mẹ ta sao?"

Hắn định tìm một cơ hội ném ảnh chụp của người này vào thùng rác xả giận cho cha mẹ.

Cô bé nhìn Chu Tự, sau đó chỉ cậu bé trên bức ảnh của Chu Tự:

"Ngươi, Chu Tự."

"Đúng vậy, đó là ta."

Chu Tự gật đầu.

Người này biết tên hắn, không lấy gì làm lạ.

Thu Thiển cũng biết.

Tiếp đó cô bé lại chỉ vào chính mình trên bức ảnh bên cạnh, nói:

"Ta, Chu Ngưng Nguyệt."

Thấy Chu Tự vẫn ngơ ngác, nàng chỉ người nam trên tấm ảnh của mình, nói:

"Cha ta, cha ngươi."

"Mẹ ngươi, mẹ ta."

Nàng vừa nói vừa chỉ hình người phụ nữ trên tấm ảnh của Chu Tự.

Chu Tự sửng sốt.

Sau đó khó tin nhìn hai tấm ảnh chụp:

"Ý của ngươi là, cha ta là cha ngươi, mẹ ngươi là mẹ ta?"

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu.

Chu Tự cầm hai tấm ảnh chụp so đi so lại, hắn chẳng thấy giống chỗ nào cả.

Cha mẹ đi chỉnh dung rồi sao?

Mà họ có thêm một cô con gái từ lúc nào vậy?

"Vậy ngươi là muội muội của ta?"

Chu Tự quét mắt nhìn Chu Ngưng Nguyệt một lượt từ trên xống dưới.

Có thêm một muội muội, hình như cũng rất tốt.

Dù lúc còn nhỏ hắn từng nói với cha mẹ muốn có một anh trai có thể giúp hắn làm bài tập, không biết sao cha mẹ lại không đồng ý.

"Không phải muội muội."

Chu Ngưng Nguyệt ăn táo nghiêm nghị nói:

"Ta là tỷ tỷ của ngươi, ta lớn hơn ngươi mấy tuổi."

Chu Tự:

"..."

Hắn nhìn ảnh chụp, phát hiện hóa ra không phải cha mẹ chỉnh dung, mà là do sức mạnh của thời gian.

Thời gian xuống tay có vẻ hơi ác.

Trả lại ảnh chụp cho Chu Ngưng Nguyệt, Chu Tự nhìn nàng chằm chằm:

"Ngươi không gạt ta chứ? Lớn hơn ta mấy tuổi, sao trông lại chỉ có tám chín tuổi thế kia? Đúng rồi, ngươi vào bằng cách nào?"

"Mẹ cho ta chìa khoá."

Chu Ngưng Nguyệt lấy ra một chùm chìa khóa, tiện thể lấy ra cả một tấm bản đồ:

"Bản đồ cũng là mẹ đưa cho ta."

Tò mò, Chu Tự cầm bản đồ, mở ra xem.

Vẽ rất tỉ mỉ, Đông Tây Nam Bắc đều chú thích rõ ràng, quả nhiên dành cho dân mù đường.

Sau đó hắn bấm điện thoại gọi cho mẹ.

Hỏi Chu Ngưng Nguyệt này có ích gì?

Đương nhiên là trực tiếp hỏi mẹ sẽ ra vấn đề ngay.

"Nhanh thế đã hết tiền sinh hoạt rồi?"

Liễu Nam Tư vừa nhận điện thoại đã hỏi ngay.

"Ta tìm được việc rồi, ta gọi hỏi chút chuyện thôi."

Chu Tự nhìn Chu Ngưng Nguyệt đang lục lọi đồ ăn trong tủ lạnh, nhỏ giọng hỏi người ở đầu bên kia điện thoại:

"Mẹ, có phải ta có muội muội gì đó không?"

"Không có."

Liễu Nam Tư lập tức phủ nhận, ngay sau đó đã nói ra một sự thật phũ phàng:

"Ngươi có một tỷ tỷ đấy, chắc là đang trên đường đến tìm ngươi rồi. Bây giờ người biết đến ngươi ngày càng nhiều, tỷ tỷ ở cùng ngươi an toàn hơn. Nếu muốn tu luyện cứ hỏi tỷ tỷ ngươi. Còn chuyện gì không? Nếu không còn chuyện gì thì ta dọn dẹp đóng cửa đây. Đúng rồi, ngươi với Thu Thiển sao rồi? Hôm nay có gọi điện thoại cho nàng không?"

"Mẹ, vậy người làm đi, ta cúp đây."

Nói xong Chu Tự cúp điện thoại cái rụp.

Thu Thiển...

Có muốn liên lạc cũng chẳng được, lúc nào tìm cơ hội nói với mẹ sau vậy.

"Bây giờ tin ta là tỷ tỷ ngươi rồi chứ?"

Chu Ngưng Nguyệt đứng cạnh tủ lạnh nhồm nhoàm ăn táo, nhìn Chu Tự.

"Vẫn không thể tin được."

Chu Tự lắc đầu.

Ai mà lại tin một cô bé tám chín tuổi lại là tỷ tỷ ruột của mình được chứ?

"Nguyệt tỷ thấp như này là vì chưa trưởng thành sao?"

Chu Tự tò mò hỏi.

"Không phải ngươi không tin ta là tỷ tỷ của ngươi sao?"

"Tin hay không và gọi thế nào là hai chuyện hoàn toàn khác nhau."

"Do công pháp đấy."

Chu Ngưng Nguyệt ngồi vào cái ghế cạnh bàn ăn nói:

"Thứ công pháp ta tu luyện khá kỳ lạ, mỗi một phẩm lại là một lần luân hồi. Cứ tuần tự luân hồi từ tám đến mười tám tuổi. Lúc ở bát phẩm ta bắt đầu lùi dần từ mười tám tuổi, bây giờ thất phẩm, vừa đúng tám tuổi. Chờ ta lên đến trung tam phẩm lục phẩm, sẽ lại là mười tám tuổi."

"Công pháp Thiên Sơn Đồng Mỗ, Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn?"

Chu Tự hơi chấn kinh.

Chương 17: Chị Em 2

Hắn đã từng học nhưng không học được.

Khi đó hắn cảm thấy chỉ cần học được là có thể trường sinh bất lão.

"Là Cửu Chuyển Minh Thần Công, đúng rồi."

Chu Ngưng Nguyệt trợn tròn mắt nhìn Chu Tự, vẻ mặt nghiêm túc:

"Nghe Thu Thiển nói, ngươi thường xuyên tìm đám nữ nhân nói chuyện thâu đêm? Loại năm trăm tệ một đêm ấy."

…

Chu Tự:

"..."

Năm trăm tệ cùng người ta trắng đêm tâm sự chuyện nhân sinh?

Lại còn thường xuyên?

Thu Thiển kia chẳng nhớ cái gì, chỉ ghi nhớ mỗi cái này thôi sao?

"Đó là hiểu lầm thôi."

Chu Tự phân trần.

Chuyện này vẫn phải giải thích một chút, thanh danh của gia đình rất quan trọng.

Lại còn là lần đầu tiên gặp mặt tỷ tỷ, đương nhiên, cho dù là muội muội thì cũng vậy.

Bên ngoài thì chẳng sao cả, nhất là những người chẳng mấy qua lại.

"Ta hiểu mà, về sau cẩn thận một chút, đừng để bị bắt được."

Chu Ngưng Nguyệt ăn táo gật đầu.

Ngươi hiểu cái gì?

"Mỗi tháng mẹ cho ta có chút sinh hoạt phí vậy, làm sao đủ để ta làm loại chuyện đó?"

Chu Tự nói.

"Vậy tích lại để hai tháng một lần?"

Chu Ngưng Nguyệt ngập ngừng hỏi.

"..."

Chu Tự ngán ngẩm chán muốn giải thích:

"Dù sao đó chỉ là hiểu lầm, lúc đó người ta nhận lầm người, mới xảy ra hiểu lầm vậy. Thu Thiển kia lại dặm thêm mắm dặm muối. Ta đi tu luyện đây, ngươi cứ tự nhiên đi."

Nếu là tỷ tỷ của hắn, nhà này cũng là của nàng, thích làm gì thì làm, không ảnh hưởng tới hắn là được.

"Ta đói bụng."

Chu Ngưng Nguyệt cũng không nhiều lời, bây giờ nàng muốn có gì đó bỏ bụng.

Chu Tự:

"..."

Cuối cùng hắn vẫn phải lấy từ trong tủ lạnh ra một gói sủi cảo và một gói màn thầu, hỏi Chu Ngưng Nguyệt:

"Ăn cái này nhé?"

"Ăn được là được."

Chu Ngưng Nguyệt tò mò nhìn cánh tay cầm màn thầu của Chu Tự:

"Ngươi đi xăm hình à? Cổ tay đầy vết kìa."

Nàng thấy hoa văn trên mu bàn tay của Chu Tự chỉ còn vết mờ mờ, có lẽ chỉ nay mai là hết.

"Không cẩn thận bị tu chân giả làm đấy."

Chu Tự cầm sủi cảo và màn thầu đi vào phòng bếp hâm nóng:

"Tối qua ra ngoài đụng phải hai tu chân giả, dạy dỗ các nàng một chút, không ngờ các nàng lại phản kháng nên đánh các nàng một trận. Lần đầu tiên gặp những thứ này, hơi coi thường nên bị thương."

Chu Ngưng Nguyệt nháy mắt với Chu Tự vẻ thán phục:

"Chưa tập bao giờ à? Vừa tới là thực chiến luôn, không hổ là Ma Đạo Thánh Tử. Thần Nữ Thu Thiển rất xứng đôi với ngươi."

Nàng không để ý Chu Tự nói gì mà đi thẳng ra phòng khách.

Chuyện bếp núc, nàng không hiểu lắm, từ nhỏ đến lớn nàng chưa bao giờ phải xuống bếp cả.

Chu Tự hâm xong sủi cảo, lại cho màn thầu vào hấp, chờ lúc nữa là được.

Còn chuyện Nguyệt tỷ hỏi hắn, hắn chưa từng để ý.

Chỉ có chút tò mò.

"Vì sao Thu Thiển lại là Ma Đạo Thần Nữ, còn ta là Ma Đạo Thánh Tử?"

"Ngươi muốn làm Thần Nam?"

Chu Ngưng Nguyệt ngồi trên ghế sofa hơi khó hiểu nhìn sang Chu Tự.

Chu Tự:

"???"

Không phải Thần Tử sao?

"Ta là Thánh Tử, sao nàng không phải là Thánh Nữ?"

Hắn hỏi.

"Ta mới là Ma Đạo Thánh Nữ, cha ngươi là cha ta, mẹ ta là mẹ ngươi, ngươi là Thánh Tử, ta là tỷ tỷ ngươi, theo lý thường đương nhiên phải là Thánh Nữ, không phải sao?"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Vậy Thần Nữ ở đâu ra?"

Chu Tự không hiểu.

Nhà bọn hắn ôm đồm Thánh Nữ Thánh Tử rồi, vậy Thần Nữ ở đâu ra?

"Cái này rất phức tạp, sau này ngươi tự hỏi nàng đi."

Chu Ngưng Nguyệt ngồi trên ghế sofa nhìn hai quyển bí tịch trên mặt bàn, hỏi hắn:

"Ngươi bắt đầu tu luyện rồi? Trước đừng xem “Phá Thiên Ma Thể” vội, xem “Chu Thiên Kinh” đi, lát nữa ta sẽ giới thiệu kỹ càng bộ môn công pháp này cho ngươi, có lẽ vài ngày là có thể nhập môn."

Dừng một chút, Chu Ngưng Nguyệt nói tiếp:

"Dạo gần đây tiếng tăm của của ngươi truyền đi tương đối nhanh, còn tiếng tăm gì hẳn là Thu Thiển cũng nói cho ngươi biết rồi. Thanh Thành không phải ai cũng có thể tùy tiện tìm tới ngươi gây phiền phức. Tạm thời người Ma tu coi như an phận, không có hành động gì quá khích. Chỉ có chuyện Thần Khuyển Đại Địa thì khá là phiền toái, cơ duyên mở ra, rất nhiều người đều có thể quang minh chính đại lại gần nơi này. Có điều cũng phải cần một chút thời gian. Ngược lại đạo tu thì rất khó chịu, nghe nói bọn chúng trà trộn vào người bình thường, mở tiệm trong thành. Trước kia có lẽ sẽ không tới, nhưng gần đây thì khác. Ngươi cẩn thận một chút, đừng có đến những loại cửa hàng này."

Chính phái tiêu diệt phản phái, Chu Tự tỏ vẻ đã hiểu.

"Loại cửa hàng nào thì do người tu đạo mở?"

Chuyện này thì Chu Tự muốn biết rõ ràng để tránh vướng phiền phức.

Nếu như ai cũng muốn đến đánh chết hắn, đương nhiên hắn sẽ không lưu tình, chỉ sợ không xong.

"Ừm~"

Chu Ngưng Nguyệt nghĩ ngợi rồi nói:

"Đại khái là loại cửa tiệm hoặc công ty tương đối hẻo lánh nhưng lại không hẻo lánh lắm, làm ăn khá được nhưng cũng không được lắm. Nhưng có cái điểm rất đặc thù. Đó chính là nhân viên trong đó tám chín phần, không đẹp trai thì là mỹ mạo. Người tu chân giới, phần lớn là vậy."

Chương 18: Làm Đồ Ăn

Chu Tự:

"..."

Hoá ra lại còn có thể nói vậy, nhưng hắn làm việc trong thư viện, hẳn là...

Cẩn thận nghĩ nghĩ, Chu Tự phát hiện thư viện Đông Lâm hình như rất phù hợp với lời Nguyệt tỷ nói.

Hơi hẻo lánh, lại không hẻo lánh lắm.

Rất ít khách, hắn còn lo sẽ phải đóng cửa.

Nhân viên quản lý quầy dù đeo kính, nhưng...

Hình như là rất đẹp.

Vì Thu Thiển quả thật rất xinh đẹp, nên gần đây hắn hơi thiếu con mắt đánh giá cái đẹp.

Dù rất phù hợp, nhưng không đến mức trùng hợp đến vậy chứ, hắn lại một bước đi thẳng vào hang ổ của đạo tu?

Sau hắn không thèm để ý nữa, cứ làm việc kiếm chút tiền sinh hoạt đã.

Chuyện khác để sau tính, tiền sinh hoạt phải kiếm, xin cha mẹ mãi quá mất mặt.

Dù sao cũng đã tốt nghiệp rồi.

Một lúc sau, Chu Tự bưng sủi cảo và màn thầu đến bàn cơm:

"Ăn được rồi đây."

Chu Ngưng Nguyệt đã ngồi sẵn từ lâu, đồ ăn vừa đến đã nếm ngay.

"Ừm."

Nàng vui vẻ ăn sủi cảo:

"Cũng không tệ lắm."

"Thực ra rất bình thường."

Chu Tự ngồi bên cạnh Chu Ngưng Nguyệt xem “Chu Thiên Kinh” lơ đãng nói:

"Cha làm đồ ăn mới ngon, các loại đồ ăn bao gồm cả sủi cảo, đều vô cùng mỹ vị. Ta cảm thấy đầu bếp khách sạn năm sao cũng không nấu ngon bằng hắn."

"Nhưng..."

Chu Ngưng Nguyệt cúi đầu đầy tủi thân:

"Từ nhỏ ta đã lớn lên trong ma môn, cha mẹ chỉ chăm lo ngươi, không quan tâm đến ta. Hai mươi mấy năm nay, số lần họ trở về có thể đếm trên đầu ngón tay. Cha có về cũng không bao giờ xuống bếp nấu cơm cho ta, không giống ngươi từ nhỏ đến lớn đều được họ che chở. Giám sát ngươi học tập, một ngày chăm ngươi ba bữa. Ngươi có tất cả còn ta chẳng có gì cả."

Chu Tự nghe vậy thì sững sờ, hắn thấy hình như đúng là vậy.

Vậy nên thật ra chính mình đã tước đoạt tất cả tình thương của cha mẹ với tỷ tỷ?

"Cho nên, ngươi làm em trai, có phải nên cảm thông với người tỷ tỷ cô độc này? Từ nay về sau, một ngày ba bữa ngươi làm, việc nhà ngươi dọn, để ta được cảm nhận một chút cảm giác được người chăm sóc."

Chu Ngưng Nguyệt đáng thương nhìn Chu Tự.

Chu Tự:

"..."

Đúng là hắn có biết nấu cơm, thường xuyên hỗ trợ trong tiệm, có đôi khi lão cha bận việc, việc nấu đồ ăn đều là một tay hắn làm.

Dù không ngon bằng ba làm, nhưng nhà ăn thì cũng không vẫn đề gì.

Nhưng sao...hắn lại có cảm giác bị Nguyệt tỷ lừa vậy nhỉ.

"Coi như ngươi đồng ý đấy nhé, nhưng ta không thích ăn bánh nhân rau hẹ, lần sau ta muốn ăn nhân thịt."

Thấy Chu Tự không phản đối, nàng hưng phấn ăn sủi cảo màn thầu.

Chu Tự:

"..."

Quả nhiên là giả vờ.

Nhưng ăn sủi cảo với màn thầu, không thấy là lạ sao?

"Phải tìm lúc nào đó hỏi cha mẹ chuyện Nguyệt tỷ lớn lên như thế nào mới được."

Chu Tự thầm nghĩ.

Đề phòng sau này nàng lại dùng cớ này lừa gạt hắn.

Dù cha mẹ đều ở đây, thế nhưng hắn toàn học với học, vẫn có thời gian về với Nguyệt tỷ.

Không suy diễn nữa, hắn bắt đầu chăm chú xem “Chu Thiên Kinh”.

Vừa vặn khôi phục lại ngàn năm công lực.

…

Mười giờ tối.

"Được rồi, đại để đã giảng giải hết cho ngươi rồi, rất đơn giản đúng không? Chỉ là tĩnh tâm ngưng thần, tập dần rồi sẽ quen rồi. Ngươi luyện mấy ngày, lâu thì ba ngày, ít thì một ngày là có thể cảm nhận được linh khí, rồi hấp thụ nó vào. Hội tụ luồng linh khí đầu tiên, sau đó thì dễ hơn nhiều, an tâm tu luyện, chờ có căn bản là có thể chuyển sang bước tiếp theo. Theo như trong “Chu Thiên Kinh”, vận khí một vòng là có thể nhập môn, bắt đầu tính phẩm cấp. “Chu Thiên Kinh” có thể nói là công pháp dễ nhất để nhập phẩm."

Chu Ngưng Nguyệt đặt “Chu Thiên Kinh” lên bàn, đứng dậy đi dọn phòng ở cho mình.

Chu Tự nghe rất rõ ràng, vận công pháp đúng một vòng là có thể nhập cửu phẩm.

Hắn đã xem qua, cũng đã hiểu rõ một vòng “Chu Thiên Kinh” phải làm như thế nào, thấy dễ dàng hơn so với “Phá Thiên Ma Thể” rất nhiều.

"Nguyệt tỷ, có phải bất kể công pháp gì, chỉ cần vận công một vòng là tính nhập môn rồi không?"

Chu Tự hỏi.

"Cũng gần vậy."

Chu Ngưng Nguyệt dừng bước, gật gật đầu:

"Nhưng không có công pháp, hấp thu linh khí rất chậm, vận khí thành công mới có thể tăng tốc. Vạn sự khởi đầu nan. Với lại, mỗi một loại công pháp, độ khó nhập phẩm khác nhau, hiệu quả cũng không giống. Ví dụ “Phá Thiên Ma Thể”, muốn dùng nó để nhập môn là vô cùng khó. Nhưng một khi đã nhập môn thì sẽ mạnh hơn tuyệt đại bộ phận người sử dụng công pháp khác rất nhiều. Tiếp sau đó thì còn phải xem xem, mạnh yếu không nói trước được nhưng ưu thế hơn rất nhiều. Tác dụng phụ ngươi cũng biết đấy, không dễ khống chế, huyết khí quay cuồng khiến người trở nên nóng nảy, dần dà tính cách thay đổi. Còn gì nữa không? Nếu không ta đi xem phòng của ta đây."

"Tạm thời hết rồi."

Chu Tự lắc đầu.

Vậy là thực ra hắn đã nhập môn rồi?

Chương 19: Nhập Môn

Chỉ là không có linh khí mà thôi.

Nhưng cũng không có cảm giác gì, chẳng lẽ không đúng phiên bản?

Lắc đầu, Chu Tự không nghĩ ngợi lung tung nữa.

Chốc nữa xem lại, nuôi ma chủng kia cũng khá thú vị.

Về phần nhập cửu phẩm có gì thay đổi...

Nguyệt tỷ nói phần lớn đều là thể chất mạnh lên, khí lực lớn hơn, giác quan nhạy bén hơn.

Có cảm giác đó sao?

Chẳng thấy gì cả.

Vì bản thân hắn vẫn luôn trong trạng thái vậy.

"Đó là phòng của cha mẹ ta, ngươi làm gì đó?"

Đột nhiên nhìn thấy Nguyệt tỷ đi thẳng vào phòng ngủ chính, Chu Tự lập tức mở miệng.

"Sau này sẽ là phòng của ta."

Tiếng Chu Ngưng Nguyệt truyền ra từ trong phòng ngủ chính.

"Bên kia còn có một phòng, ngươi không ở đó sao?"

Chu Tự đứng dậy định đến nói chuyện trái phải.

Nhà hắn ba phòng ngủ một phòng khách.

Phòng ngủ chính là phòng cha mẹ hắn, còn lại hai phòng, một phòng của hắn một phòng bỏ không.

"Không muốn, ta chịu cực khổ nhiều năm vậy, không muốn ở một gian phòng bỏ trống hơn mười năm lẻ loi hiu quạnh, không có cha mẹ làm bạn."

Thấy Chu Tự tới trước cửa, Chu Ngưng Nguyệt đáng thương nói.

Chu Tự:

"..."

Phòng ngủ chính cũng đâu có cha mẹ ở cùng.

Cuối cùng hắn vẫn phải thỏa hiệp, dù sao cha mẹ cũng rất hiếm khi trở về, quần áo cũng chẳng có bao nhiêu.

Bao giờ họ về thì ở phòng kia cũng được.

Nếu thực sự không được thì để Nguyệt tỷ chuyển đến phòng đó mấy ngày.

Không phải vấn đề gì to tát.

Sau đó hắn trở về phòng mình, muốn nhìn xem ma chủng ra sao rồi.

Khoanh chân ngồi xuống, hắn lại nhìn thấy ma chủng màu đen nằm trong đan điền.

Phù văn bên trên vô cùng an tĩnh, hoàn toàn không có dấu hiệu chuyển động.

Hắn thử chạm vào, ma chủng co vào một góc, như vừa bị kinh động đến.

Nó tựa như muốn nói: Không ăn được đâu, không ăn được đâu, thật sự không ăn được.

Chu Tự:

"..."

Ma chủng này thật không có tiền đồ.

Đúng lúc này hắn nhìn thấy trên phù văn trên ma chủng bắt đầu biến đổi.

Nó muốn nôn?

Đây là ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Chu Tự, tối hôm qua cũng vậy, làm hắn cũng bị sặc, bây giờ cổ họng đã bắt đầu rờn rợn rồi.

Nhưng ngay sau đó hắn lại phát hiện không phải.

Lần này biến chuyển rất chậm chạp, từ trong ma chủng còn có khí tức màu đỏ sậm tràn ra.

Khí tức này trong nháy mắt đã bị thân thể hắn hấp thu, từ từ biến mất.

Chu Tự bèn cảm thấy thân thể mình mạnh thêm, chỉ một chút thôi.

"Phụng dưỡng lại?"

Trên công pháp có ghi, lấy huyết khí sục sôi nuôi nấng ma chủng, ma chủng cũng sẽ tẩm bổ thân thể.

Xem ra là nuôi dưỡng nó, tiêu hóa xong nó lại cung phụng mình.

"Vậy có nghĩa là mình đã nhập môn, nhưng..."

"Linh khí đâu?"

Hắn có thể cảm nhận được, khí tức đỏ sậm hẳn chỉ là huyết khí, không phải là linh khí.

Hắn không quan sát, bắt đầu giữ vững đạo tâm, yên tĩnh nạp khí tu “Chu Thiên Kinh”.

Ngày hôm sau.

Chu Tự bị tiếng đập cửa đánh thức.

Tối hôm qua tu luyện ngủ thiếp đi, có vẻ như hắn thật sự khuyết thiếu thiên phú.

Bình thường tu luyện, hoàn toàn không có cảm giác.

Két!

Cánh cửa hé ra, Chu Ngưng Nguyệt thò đầu vào.

"Có phải ngươi quên trong nhà còn có một người tỷ tỷ cần ăn cơm không?"

Tám rưỡi sáng, Chu Tự chuẩn bị bữa sáng cho Nguyệt tỷ và mình, là màn thầu còn thừa từ tối hôm qua.

Dù hắn biết nấu ăn, nhưng bữa sáng, ngoài bánh bao hoặc cháo hoa, nhiều lắm thì hắn chiêm thêm quả trứng thôi.

"Ngày mai ta phải đi làm, đến bữa ngươi tự lo nhé."

Chu Tự nhai bánh bao.

Đều là lớn cả rồi, hắn không lo Nguyệt tỷ sẽ chết đói.

"Vậy chẳng phải ta sẽ biến thành trẻ em không có vòng tay chăm sóc của cha mẹ sao?"

Chu Ngưng Nguyệt cau mày.

Chẳng phải ngươi vân luôn vậy sao?

Chu Tự cảm thấy Nguyệt tỷ hẳn là phải quen rồi chứ.

"Vậy ta tìm người đến ở cùng với ta nhé."

Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Nam à?"

Chu Tự hỏi.

"Nam không được sao?"

"Không được."

"Vậy nữ."

"Nữ cũng không được."

"Ta cứ gọi thì sao?"

"Vậy ngươi nói với bố mẹ ấy."

Chớ nhìn hắn bị cha mẹ mặc kệ, thực ra quản nghiêm lắm đấy.

Lúc đi học, không được yêu đương, không được hút thuốc, uống rượu, không bài bạc, chơi game, thậm chí về muộn một chút cũng không được.

Có điều lúc đi học, để có thể thêm công lực, hắn cũng chỉ vùi đầu vào học và học.

Những thứ thói hư tật xấu đều không động vào.

Đến kỳ nghỉ còn miệt mài sách vở.

Mẹ hắn nhìn mà sót con, bảo hắn phải nghỉ ngơi, kết hợp học tập và nghỉ ngơi hợp lý.

Hai ông bà sợ hết hồn, không biết con trai bị cái gì kích thích?

Đến Tiểu Bá Vương cũng mua cho hắn, để hắn chơi một lúc.

Game trên mạng thì thôi không cho hắn chơi.

Nhưng trò chơi thú vị bằng đọc sách sao?

Hoàn toàn không.

Mấy thứ trò chơi rác rưởi chỉ có hủy thanh xuân của hắn mà thôi, cho nên hắn lựa chọn đọc sách.

Tri thức chính là sức mạnh.

Chu Tự thấy mình là con trai rất hợp tiêu chuẩn.

Ngoài việc hắn lên đại học bảo hắn yêu đương hắn không nghe ra.

Chương 20: Như Mọt Sách

Mọi mặt đều rất phù hợp với thiết lập của một đứa con trai ngoan.

Đương nhiên, trong lúc đó hắn có vụng trộm đánh một lượng lớn dã thú, cái này tính là chút phản nghịch tuổi trẻ đi.

Nhưng đây là vì dân trừ hại, là hành động nghĩa hiệp lớn lao.

Cha mẹ mà biết, nhất định sẽ cảm động, tự hào vì hắn, sẽ không động tay động chân đánh hắn.

Nhất định sẽ không.

"Đúng rồi, sáng nay ta bố trí cho ngươi cái Tụ Linh Trận, ngươi chịu khó một chút, ngưng tụ luồng linh khí đầu tiên trước, sau đó ta cho ngươi chút quà gặp mặt. Là một pháp bảo vô cùng lợi hại."

Chu Ngưng Nguyệt cầm đũa nói với Chu Tự.

"Pháp bảo? Ta dùng được không?"

Chu Tự hỏi.

"Hiện tại chưa dùng được, nhưng ngưng tụ được luồng linh khí đầu tiên là có thể dùng."

Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Pháp bảo gì vậy?"

Cái này khiến Chu Tự rất tò mò.

Dù hắn có ngàn năm công lực, nhưng vẫn rất muốn thử vào tu chân giới.

Pháp bảo có thể đưa hắn lên trời không nhỉ?

"Chờ ngươi ngưng tụ được rồi, ta sẽ nói cho ngươi biết."

Chu Ngưng Nguyệt úp úp mở mở nói.

…

Nguyệt tỷ đã muốn úp mở, Chu Tự cũng chẳng có cách nào.

Có điều...

"Nguyệt tỷ, ta làm bữa sáng, ngươi không rửa chén được sao?"

Chu Tự nhìn Nguyệt tỷ bỏ cái chén không lên giữa bàn, định đứng dậy bỏ đi, không nhịn được hỏi.

"Ta vừa mới chuyển đến, nói thẳng ra ta vẫn là khách, nào có lý để khách rửa chén chứ?"

Chu Ngưng Nguyệt đến mở tủ lạnh, cầm nốt số táo còn lại nhắc nhở Chu Tự:

"Hết hoa quả rồi, nhớ mua thêm đấy."

Chu Tự:

"..."

Lúc này sao ngươi không nghĩ ngươi là khách?

Cuối cùng hắn vẫn cầm bát đũa đi rửa, vì sửa sang quá sớm, trong nhà không có máy rửa bát.

Với lại phần lớn chỉ có một mình hắn, dùng máy rửa bát thì quá lãng phí, vẫn nên rửa bằng tay.

Còn có phiền phức hay không...

Thực ra cũng không có gì phiền phức, việc này hắn vẫn làm thường xuyên.

Chỉ có khi mẹ về, hắn mới không phải làm.

Đương nhiên, không làm gì hết sẽ bị mẹ nói.

Muốn giúp đỡ, thì bị chê làm không tốt, không cho làm, mà không làm lại cũng bị chê.

Cứ lòng vòng vậy, không cách nào khác, tránh hay không, đều thừa thãi.

A, trước kia vốn có cách giải quyết, đó chính là học bài.

Lúc đọc sách làm bài, mẹ dọn dẹp vệ sinh nhẹ nhàng hơn, cũng ít mắng ba hơn.

Quả nhiên, học cho giỏi mới dễ làm cho cả nhà hòa thuận.

Khi hắn cất xong chén bát, thấy Nguyệt tỷ đang ngồi xổm trong phòng khách ăn táo vẽ thứ gì đó.

Là mô phỏng ký hiệu.

Trận pháp?

Ma pháp trận?

Tóm lại chính là thứ kiểu vậy.

"Nguyệt tỷ đang làm gì vậy?"

Chu Tự tiện tay cầm quyển thơ Đường trên tủ định khôi phục công lực.

"Được rồi."

Chu Ngưng Nguyệt cắn táo đứng lên, nàng chỉ trận pháp nói với Chu Tự:

"Ngồi lên tu luyện đi, cả ngày hôm nay nêu không có chuyện gì cấp cấp thiết, thì cứ giữ lòng bình ổn, hẳn là có thể ngưng tụ luồng linh khí đầu tiên. Ta chuẩn bị cả buổi sáng đấy. Đi vào nhanh đi."

Lúc này trận pháp xuất hiện ánh sáng nhạt, Chu Tự ngồi xuống, muốn lau thử nhưng không lau được.

"Linh khí đấy, không dễ dàng lau đi được đâu, hôm nay ngươi không phải làm gì hết, cứ an tâm tụ khí đi. Dùng cách hít thở của “Chu Thiên Kinh”."

Chu Ngưng Nguyệt lấy đi cuốn sách trên tay Chu Tự, ngồi xuống

nói:

"Nam tử hán đại trượng phu, mạnh mẽ hơn mới là lãng mạn. Mỗi ngày đều đọc sách có khác gì con mọt sách, không tốt."

Chu Tự:

"..."

Đọc sách học tập mới thật sự mạnh lên, cái kiểu ngưng tụ linh khí này, sao so sánh được với công lực ngàn năm của hắn.

Có điều, ngưng tụ linh khí mới có thể thực sự chạm đến Giới Tu Chân, nhịn một chút vậy.

Sau đó hắn khoanh chân trên mặt đất, bắt đầu hít thở.

Giữ vững đạo tâm, tĩnh tâm ngưng thần.

Cứ vậy, hắn quên đi thời gian trôi qua đến tận sáng sớm ngày hôm sau.

Chu Ngưng Nguyệt khiếp sợ nhìn Chu Tự.

"Cha mẹ nói là khả năng tập trung của đệ đệ ta tương đối tốt, làm bài tập có thể từ nhá nhem đến hừng sáng, nhưng tu luyện cũng thông đêm, quả là lợi hại. Chân hắn không tê sao?"

Ngay lúc đó, linh khí xung quanh bắt đầu xâm nhập vào người Chu Tự.

Nhưng chỉ một chút ngưng khí vào được người hắn lại tản mát ra, đây là do thiên phú hấp thu linh khí quá yếu.

Có điều linh khí tràn ra cũng không biến mất, mà bị trận pháp vây lại, có thể tiếp tục hấp thu.

Hồi lâu sau, một luồng linh khí yếu ớt bắt đầu xuất hiện trên người Chu Tự, từ Nhâm mạch xuống, chảy vào đan điền.

Thấy vậy Chu Ngưng Nguyệt mới nhẹ nhàng thở phào.

"Thành công rồi. Dù quá là yếu ớt."

Chu Tự cũng cảm nhận được một luồng linh khí tiến vào đan điền.

Cảm giác hoàn toàn khác với công lực ngàn năm, cũng không tùy tiện theo ý hắn.

Lúc này linh khí tụ lại xung quanh ma chủng, như màn sương mù.

Xác định luồng linh khí đầu tiên không có vấn đề gì hắn mới ngừng hô hấp, sau đó mở mắt ra.

Chương 21: Người Vừa Tới

Nhìn bầu trời bên ngoài, hắn nhíu mày:

"Cảm giác cũng không lâu lắm."

"Sang ngày thứ hai rồi."

Chu Ngưng Nguyệt ở bên cạnh nói.

Nàng bưng bát, ăn gói sủi cảo cuối cùng trong tủ lạnh do chính nàng làm.

"À, sủi cảo và bánh bao đều hết rồi, hôm nay ngươi đi làm về nhớ mua thêm."

Chu Ngưng Nguyệt nói thêm.

Chu Tự không nói gì, hắn nhìn thời gian.

Sắp tám giờ rồi, còn hơn nửa tiếng nữa là đến giờ làm.

Vẫn kịp.

"Ta đi đây."

Chu Tự đứng lên, định đi ra ngoài.

"Chờ một chút, mang theo cái này đi."

Nói rồi, Chu Ngưng Nguyệt ném cho hắn một cái vòng tay màu đen và một tờ giấy:

"Đây là hướng dẫn sử dụng."

"Được."

Chu Tự nhận lấy đồ vật định đi.

"Chờ chút đã."

Thấy Chu Tự dừng lại, Chu Ngưng Nguyệt tiếp tục nói:

"Đồ ăn hết rồi, trưa nay ta ăn cái gì?"

"Tìm cha mẹ."

Chu Tự tùy tiện buông một câu, rồi mở cửa đi ra.

Bao nhiêu tuổi rồi, thật sự cho rằng mình tám tuổi sao?

Rầm!

Chu Tự đóng sầm cửa, không hề để ý giọng nói tủi thân phía sau.

Hắn mà đi làm muộn, mất việc thì sau này cả hai đứa cùng đói bụng luôn.

...

Tám giờ hai lăm phút, Chu Tự bước vào thư viện Đông Lâm.

May không bị trễ.

Lúc này thư viện đã có người trực ban, không có khách, khá là vắng vẻ.

Nhìn quanh bốn phía, chỉ có một nhân viên quản lý ở quầy tiếp tân.

"Mới tới à?"

Hàn Tô nghe tiếng bước chân, ngẩng đầu lên nhìn Chu Tự một cái.

"Vâng."

Chu Tự gật đầu, chờ người ta dẫn đi nhận việc.

Hàn Tô đứng lên nói với Chu Tự:

"Đi theo ta."

Nàng dẫn Chu Tự đến trước máy quẹt thẻ, nhập thông tin của hắn xong rồi làm thẻ đi làm:

"Sau này quẹt thẻ ở đây, thứ bảy trước khi tan làm sẽ tính tiền lương. Ngươi làm quen một chút việc bán sách và cho thuê sách..."

Nghe giảng giải một lát, Chu Tự hiểu được phạm vi công việc của mình.

Chỉ cần bán sách và cho thuê sách là được, không cần quản những thứ khác.

"Thêm cả ngươi nữa là chỗ này chúng ta có bốn nhân viên quản lý, công tác khác còn mấy nhân viên nữa, nhưng làm việc cũng không liên quan tới nhau mấy, không cần quá để ý. Ba người chúng ta thường xuyên không có mặt ở đây, chỗ này đại khái đều trông cậy vào ngươi."

Hàn Tô giải thích xong bèn vào phòng nghỉ.

Nhìn đối phương đi rời đi, Chu Tự có chút kinh ngạc, cứ vậy ném cho hắn sao?

Thật sự trông cậy luôn vào hắn?

Sau đó hắn bắt đầu làm quen thao tác, tìm hiểu giá sách cùng phân loại sách.

Kiểm tra xong những việc này, hắn mới thở phào một hơi.

Vậy sẽ không đến mức xảy ra sai sót quá lớn.

Hắn đã xem qua một lượt mục lục sách, may mà có sách hắn thích xem, dù không có giá trị gì.

Quầy thu ngân cũng có một ít sách, có lẽ có thể đọc.

Hắn tìm một quyển về lịch sử, định lật xem một chút.

Đương nhiên, kẹp bên trong chính là tờ giấy của Nguyệt tỷ, hắn phải xem xem cái vòng tay màu đen đó dùng để làm gì.

Đây chính là pháp bảo mà Nguyệt tỷ nói.

"Pháp bảo này vừa mới tạo ra không bao lâu, vẫn chưa đặt tên, ngươi cứ đặt bừa lấy một cái."

Đó là câu đầu tiên trên tờ giấy của Nguyệt tỷ.

Nhìn vòng tay một cái, hắn quyết định không đặt tên.

Ai không có việc gì tự nhiên đặt tên cho vòng tay?

"Vòng tay có ba công dụng, công dụng đầu tiên cũng là chủ yếu, đó chính là cất trữ vật. Ngươi dùng một sợi linh khí thử tiếp xúc với điểm đầu tiên, ngươi sẽ có thể bỏ đồ vật vào, phương pháp rất đơn giản. Thứ hai chính là ma khí cha mẹ đặc biệt chuẩn bị cho ngươi, dùng linh khí chạm vào điểm thứ hai, ma khí sẽ tiến vào trong cơ thể của ngươi, sau đó tản ra. Dùng trong trường hợp khẩn cấp. Một khi có người chọc tới ngươi, hoặc là chất vấn ngươi, dùng ma khí dạy dỗ họ, cho họ biết ngươi tàn bạo, khát máu, phẫn nộ cỡ nào. Thứ ba thì rất bình thường, dùng để che giấu khí tức, dạy dỗ người khác thất bại cũng chỉ có thể chạy trốn, lúc chạy có thể đề phòng bị truy kích đến. Khởi động ở điểm thứ ba."

…

Xem xong sách hướng dẫn mà Nguyệt tỷ để lại, Chu Tự đại khái đã hiểu được tác dụng của pháp bảo.

Pháp bảo tích trữ có thể để đồ vào thì sẽ tiện hơn rất nhiều, khi đánh dã thú sẽ làm bẩn quần áo.

Đến lúc đó có thể bỏ một vài bộ quần áo vào để không phải đi mua giữa chừng.

Vốn định thử công năng, nhưng lại phát hiện linh lực vừa mới ngưng tụ, không tiện điều động.

Chờ lát nữa đi.

Sau khi cất tờ giấy đi, hắn bắt đầu đọc sách khôi phục công lực ngàn năm, hôm qua không đọc nên công lực còn lại không nhiều.

Lỡ như gặp phải dã thú thì sẽ rất phiền phức.

“Ngươi là Chu Tự vừa mới tới à?”

Trước quầy truyền đến một giọng nói nhẹ nhàng.

Chu Tự ngẩng đầu lên nhìn, là một thiếu nữ trẻ tuổi, tóc dài xoã vai và hơi hơi.

Mắt sáng răng trắng, chim sa cá lặn, khoé miệng nở một nụ cười thiện ý.

“Ngươi là?”

Chu Tự khá tò mò.

Lúc này đối phương lấy ra một tấm thẻ công tác và giải thích:

“Tô Thi, cũng là nhân viên quản lý thư viện giống ngươi. Đúng rồi, Hàn Tô vẫn chưa chuẩn bị thẻ công tác cho ngươi, để ta đi giúp ngươi.”

Chương 22: Tối Nay Có Hành Động

Chu Tự lập tức đứng dậy nói cảm ơn.

Sau đó Tô Thi đi vào bên trong, còn Chu Tự thì tiếp tục đọc sách.

Hai người rồi, còn có một người cuối cùng nữa.

“Hai người này đều rất đẹp, để xem người thứ ba thế nào, nếu như đều đẹp giống vậy thì nơi này rất có khả năng là nơi mà Nguyệt tỷ nói. Ta có lẽ đã đi vào hang sói.”

Nghĩ một lúc Chu Tự cảm thấy hang sói thì không đúng lắm, hình như hắn mới là nhân vật phản diện.

Đây là đang xâm nhập vào nội bộ của nhân vật chính diện.

Sau đó hắn ngừng quan tâm đến những thứ này và tiếp tục khôi phục công lực ngàn năm.

Không bao lâu sau.

Chu Tự cảm giác có người tới gần, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy là một nam thanh niên, ngũ quan góc cạnh, sắc mặt lạnh lùng, cơ bắp trên cơ thể như ẩn như hiện.

Đẹp trai.

“Người mới à?”

Nam thanh niên nhẹ giọng nói và lấy thẻ công tác của mình ra:

“Minh Nam Sở, làm quen một chút.”

“Chu Tự, tạm thời vẫn chưa có thẻ công tác.”

Chu Tự lại một lần nữa đứng dậy.

Minh Nam Sở khẽ gật đầu rồi đi vào bên trong.

Hắn cũng không quá để ý đến Chu Tự, chỉ là làm quen một chút, để tránh sau này xảy ra những phiền phức không đáng có.

Khi đến phòng nghỉ, hắn nhìn thấy Tô Thi đang đứng trước gương chăm chút tóc của mình:

“Sao tự nhiên ngươi lại soi gương thế?”

“Hả?”

Tô Thi quay đầu lại liếc nhìn Minh Nam Sở, rồi lại tiếp tục soi gương và nói:

“Không phải, ta đang xem mình có phải xấu đi rồi không, cái tên người mới kia nhìn thấy ta mà không thèm nhìn thêm lúc nữa. Không phải kiểu cố ý không nhìn, mà là thật sự không muốn nhìn thêm. Ta đang nghĩ có phải hôm nay mình không đẹp bằng hôm qua không.”

“Đẹp hay không đẹp có tác dụng gì?”

Minh Nam Sở ngồi trên ghế, nhấc chân gác lên mặt bàn.

“Thế thì không được, ngoại trừ xinh đẹp ra thì ta không còn gì khác.”

Tô Thi tỏ vẻ nàng nhất định phải đẹp.

“Ngươi trực tiếp hỏi hắn là được không phải sao?”

Hàn Tô đẩy đẩy kính và đọc sách.

“Thôi không cần đâu, hắn cũng đâu có làm gì, cảm thấy làm phiền người ta lắm. Như thế lại nghĩ ta tự luyến. Đợi khi nào quen rồi thì hỏi sau.”

Tô Thi ngồi bên cạnh nói:

“Nghe nói tối nay có hành động?”

“Ừ, Thử Đường và Xà Đường của Thập Nhị Tịnh Đường vẫn luôn ở gần đây, đi trao đổi với chúng thử xem, để chúng tránh xa một chút. Hắc Thử với Độc Xà cũng không phải ăn chay, một khi ảnh hưởng đến trong thành, sẽ dẫn Thánh Tử Ma Đạo tới, và không có lợi cho ai.”

Hàn Tô nói.

“Có thể họ chính là muốn dẫn Thánh Tử Ma Đạo tới, một vài người của Ma Đạo cảm thấy Thánh Tử của họ không phù hợp. Cho nên muốn tận mắt mở mang kiến thức.”

Minh Nam Sở nói.

“Không phải chúng ta cũng tới để tìm hiểu vị Thánh Tử Ma Đạo này à?”

Tô Thi có chút lo lắng:

“Nghe đồn vị Thánh Tử này tàn bạo khát máu, nếu chúng ta bị hắn phát hiện thì có bị hắn xé luôn không?”

“Vị Thánh Tử này cũng tầm tuổi chúng ta, thực lực mạnh hơn chúng ta, nhưng cũng không chắc là mạnh hơn nhiều, chắc không đến mức xé được chúng ta đâu, có điều ta điều tra rồi. Thanh Thành rất yên tĩnh, không xuất hiện chuyện gì khác thường. Nếu như thật sự giống như tin đồn, Thánh Tử Ma Đạo khát máu như điên, giết người như rạ, thì thành phố này sẽ không yên bình như vậy mới phải.”

Hàn Tô bỏ sách xuống, vô cùng nghi hoặc.

Tình hình ở thành phố này không giống với nơi mà vị Thánh Tử Ma Đạo đó sống chút nào.

“Không chỉ những điều này, nếu như thực lực của Thánh Tử Ma Đạo thật sự mạnh như vậy, vậy tại sao lại phải lớn lên ở thành phố này? Ở đây toàn là những người bình thường.”

Minh Nam Sở tiếp lời.

“Không phải là vì để vững chắc đạo tâm, muốn hắn tu luyện (Phá Thiên Ma Thể) đến mức đại thành sao?”

Tô Thi hỏi.

“Có rất nhiều người không tin vào cách nói này, cho nên nhiều ma tu đều muốn tận mắt gặp vị Thánh Tử kia một lần. Dù là chúng ta cũng muốn làm rõ.”

Hàn Tô nói, nhưng sau đó nàng lại lắc đầu:

“Nhưng mà chuyện này không gấp, cứ thuận theo tự nhiên. Đừng để Thập Nhị Tịnh Đường làm hỗn loạn nơi này là được. Thế nào cũng sẽ gặp được vị Thánh Tử đó. Không cần phải dùng cách đối địch.”

…

Buổi trưa, cChu Tự ra ngoài ăn cơm.

Hắn ăn cơm rang, tiết kiệm tiền.

Đợi khi nào phát lương thì có thể ăn ngon một bữa.

Trong nhà chuyển đến một người chị chẳng biết làm gì cả, phải giữ lại ít tiền, phòng khi cần dùng.

Lúc này hắn thử khơi gợi linh khí, lúc chạm vào vòng tay, hắn đã cảm nhận được ba cánh cửa.

Hắn đã chọn cái thứ nhất.

Tiếp theo trong lòng hắn có một loại lĩnh ngộ, tờ giấy trên tay mà hắn lấy ra từ trước trực tiếp biến mất rồi lại xuất hiện.

Rất tốt.

Rất thú vị.

Chơi được hai lần hắn liền từ bỏ, linh khí tiêu hao không nổi.

“Nói ra thì ba nhân viên quản lý thư viện đúng là nam thì soái khí, nữ thì xinh đẹp, chỉ là vẫn chưa rõ có phải là đạo tu mà Nguyệt tỷ nói hay không.”

Chương 23: Ấn Tượng Sâu Sắc

Chu Tự khó hiểu.

Có điều cũng không hắn cũng không quá lo lắng, hắn cảm thấy trong ba người, ngoại trừ Minh Nam Sở ra thì những người khác đều không đáng đánh.

Có lẽ một quyền là giải quyết được.

Còn về thân phận nhân vật phản diện của mình, tốt hơn hết là không nên để bị phát hiện.

Hắn muốn làm người tốt, nhưng cha mẹ lại để cho hắn kế thừa thân phận nhân vật phản diện.

Thành viên của Ma môn, Thánh Tử Ma Đạo.

Trong nhà còn có một người chị, Thánh Nữ Ma Đạo.

Sau thời gian nghỉ trưa, Chu Tự trở lại thư viện.

Lúc này có rải rác khách nhân đang đọc sách trong đó.

Đọc sách miễn phí.

Đi đến quầy, hắn nhìn thấy có hai người đang tìm sách.

“Tối nay Thập Nhị Tịnh Đường chắc chắn sẽ đem theo rất nhiều Hắc Thử, ta không thể tiếp tục làm bình hoa nữa, ta phải giết vài con để mở phong ấn cho linh kiếm của ta.”

Tô Thi miệt mài tìm sách:

“Ta nhớ là có (Linh Thú Đồ Giám), để ở đâu rồi?”

“Ta làm sao biết được? Ngươi tự để mà, còn bảo ta đến giúp ngươi tìm. Lần sau tìm Hàn Tô ấy.”

Minh Nam Sở đang ngẩng đầu lên kiểm tra những cuốn sách trên tủ sách.

“Hàng thứ hai từ dưới lên, ô thứ ba từ trái sang, cuốn thứ ba.”

Giọng nói của Chu Tự đột nhiên vang lên phía sau hai người.

Tô Thi quay đầu lại nhìn Chu Tự một cái, sau đó tới tìm vị trí được chỉ.

“Ở đây thật này.”

Nàng có chút kinh ngạc.

“Sao ngươi lại biết vậy?”

Minh Nam Sở bất ngờ nhìn Chu Tự.

“Sáng nay lúc sắp xếp giá sách có nhìn thấy, tiện thể nhớ được.”

Chu Tự đeo thẻ công tác vừa nhận sáng nay lên và nói.

“Đều nhớ được hết sao?”

Minh Nam Sở tò mò hỏi.

“Không đến mức đấy, chỉ là có ấn tượng khá sâu sắc với mấy cuốn sách kỳ lạ.”

Chu Tự giải thích.

Sáng nay quả thực có nhìn thấy cuốn đồ giám đấy, nó được ghi lại khá chi tiết.

Nhưng mà có quá ít chữ, đọc hơi khó chịu nên hắn không đọc nữa.

Cuốn đồ giám đó tương tự như Sơn Hải Kinh, cho nên hắn cũng không nghĩ nhiều về nó.

Bây giờ xem ra đó không phải là một cuốn sách bình thường.

Thập Nhị Tịnh Đường, Hắc Thử.

Khiến hắn nhớ tới con chuột có hình thể cường tráng, mắt biết phát sáng tối hôm đó.

"Chơi game online không?"

Minh Nam Sở nhận lấy (Linh Thú Đồ Giám) và nhẹ giọng nói:

"Tối nay bọn ta vào phó bản."

…

"Không chơi."

Chu Tự lắc lắc đầu:

"Trước đây có chơi vài lần, nhưng sau này không chơi nữa."

Hắn thành thật trả lời câu hỏi của Minh Nam Sở.

Hắn thực sự không chơi game online, hắn cơ bản không đụng đến những thứ không làm cho hắn trở nên mạnh hơn.

Cho nên hắn chỉ có kiến thức nửa vời về game online.

Nhưng vẫn có thể hiểu vào phó bản là gì.

"Tối nay ta phải đi giết dã quái rồi, có thể sẽ phải tan làm trước, ngươi có thể tăng ca 2 tiếng không?"

Tô Thi giật (Linh Thú Đồ Giám) lại và nói với Chu Tự.

"Hàn Tô nói lương một giờ của ngươi khoảng 20, nếu làm thêm giờ thì tính theo 1,5 lần, là 30 một giờ."

Minh Nam Sở bổ sung thêm một câu.

"Được."

Chu Tự gật đầu đồng ý.

Hắn cảm thấy họ khá hào phóng nên cũng ngại từ chối.

Có điều…

Sao lại có cảm giác mọi người đều là ông chủ, có mỗi mình là nhân viên?

Đợi khi hai người họ đi vào phòng nghỉ, Chu Tự mới ngồi ở chỗ quầy và tiếp tục đọc sách.

Sau đó bắt đầu nhớ lại những gì Tô Thi vừa nói.

“Tối nay, Thập Nhị Tịnh Đường, Hắc Thử?”

Nếu như chưa từng tiếp xúc với giới tu chân, có lẽ hắn đã thực sự nghĩ họ sẽ chơi phó bản.

Nhưng sau khi tiếp xúc rồi, hắn không nghĩ như vậy nữa.

Hơn nữa những người này tám chín phần là tu chân giả.

Đặc biệt là Hắc Thử, khiến hắn nhớ tới con chuột hai ngày trước, sức tấn công cũng khá mạnh.

“Bỏ đi, tối nay tan làm ra ngoài xem thử, gặp thì xử lý, không gặp thì đi gần đó mua ít đồ rồi về.”

Trong nhà còn có một người chị chỉ muốn ăn không muốn làm việc.

Đương nhiên, không có lời oán giận gì cả.

Tự nhiên nhảy ra một người chị, cũng khá vui.

Làm con một lâu rồi, có một người chị gái cũng không có gì là không tốt.

Người chị này bây giờ rất có thể được đang chịu đói ở nhà, nhưng mà không sao.

Tu chân giả chịu đói mấy bữa cũng không có vấn đề gì lớn lắm, vả lại, không có gì ăn cũng không thể trông chờ vào hắn, nên trông chờ vào cha mẹ.

Trong chốc lát, vì để công lực khôi phục nhanh hơn, nên hắn cầm Cổ Thi Đại Toàn ở bên cạnh lên.

Hắn định xem mấy bài thơ khá khó như (Ly Tạo), (Tiêu Dao Du), (Xuất Sư Biểu), cảm giác công lực có thể tăng nhanh hơn một chút.

Sau đó lại đọc một vài tiểu thuyết cho đủ số lượng.

Một khi công lực ngàn năm đầy hắn sẽ đi dã quái, nếu không thì hắn không có động lực để đọc tiểu thuyết.

Hy vọng 8 giờ tối nay có thể đầy.

6 giờ chiều.

Chu Tự ăn cơm tối xong thì trở về nhận ca, ba người Hàn Tô tạm biệt hắn nói đi vào phó bản.

“8 giờ nhớ đóng cửa đấy, nếu như ngươi có việc gấp thì đóng cửa sớm hơn cũng được.”

Chương 24: Cái Bẫy

Trong rừng cây nào đó ở vùng ngoại ô.

Ba người Hàn Tô đang truy kích người ở phía trước.

“Những người này hình như có chỗ dựa nên không sợ, trao đổi nghiêm túc mà lại không nghe.”

Hàn Tô cau mày.

“Nếu cứ tiếp tục đuổi theo sẽ sa bẫy đấy, thực lực của đối phương không yếu hơn chúng ta là bao, chúng có hai người, chúng ta cùng lắm là hai người nửa, có thực lực để đối đầu với chúng ta. Cứ trốn chạy như vậy là muốn dẫn chúng ta vào bẫy đấy.”

Minh Nam Sở nói.

Tô Thi: “...”

Nàng chính là một nửa đó, nhưng mà nàng đẹp, có thể khiến một số người thất thần.

Mặc dù bây giờ là trời tối.

Nhưng thực ra thực lực của nàng cũng không kém, nàng đã bước vào Binh Giả bát phẩm được một thời gian rồi.

Chỉ là thiếu cơ hội lập công thôi.

“Có Hắc Thử và Độc Xà đến gần, xem ra đã đến bẫy của chúng rồi.”

Hàn Tô dùng pháp bảo dò xét rồi nói.

“Được, Tô Thi ở lại đánh dã quái, ngăn cản những thứ này, Hàn Tô đi theo ta, chúng ta đổi tuyến đường.”

Minh Nam Sở vừa dứt lời thì trực tiếp đi về hướng bên cạnh.

Hàn Tô lập tức đi theo, để lại Tô Thi một mình đứng ở chỗ cũ.

Nàng thậm chí còn không kịp đưa ra ý kiến.

Nhưng bây giờ đưa ra ý kiến cũng không có tác dụng gì, tác dụng của một người không thể phát huy được, tác dụng của nửa người vẫn phải phát huy.

Nếu không thì chẳng còn mặt mũi gặp mọi người nữa.

Cho nên, phải chạy trốn về hướng nào?

Chít chít!

Xoạt xoạt!

Có tiếng Hắc Thử kêu và tiếng Độc Xà bò.

Sao mà Hắc Thử và Độc Xà lại có thể hợp tác vậy?

Tô Thi không hiểu gì bắt đầu lùi lại.

Thân là kẻ yếu, không cần phải gây thù hận, dã quái cũng có thể đuổi theo nàng.

…

Khoảng 9 giờ, Chu Tự đi đến vùng ngoại ô.

Có điều đi một vòng lâu cũng không gặp phải dã thú.

Không nhìn thấy chuột hay bất cứ thứ gì khác.

“Lẽ nào họ thật sự đi vào phó bản rồi?”

Trong thoáng chốc, hắn cảm thấy mình đã đoán sai.

Hắn nghĩ không phải ngày nào cũng có thể thấy dã thú.

Mười mấy năm trước hắn cũng không thường xuyên nhìn thấy.

“Dạo một vòng nữa, không có thì thì trở về.”

Nghĩ như vậy, hắn liền đi về hướng rừng cây xung quanh.

Mặc dù trời tối nhưng trăng đêm nay khá tỏ, miễn cưỡng có thể nhìn thấy.

Chít chít!

Trên đường đi, hắn nghe thấy âm thanh quen thuộc.

Sau đó hắn nhìn về phía âm thanh phát ra, có một ánh mắt màu đỏ mờ mờ.

Hắn không do dự bước lại gần.

Sau đó một con chuột lao ra và lao nhanh về phía hắn.

Bịch!

Nó bị Chu Tự một cước dẫm chết.

Lần này ánh sáng màu đỏ có phần sợ hãi và bắt đầu bỏ chạy.

Nhìn thấy con chuột to bằng con mèo, Chu Tự lấy đồng xu ra và bắn đi.

Điện nhảy ra từ đầu ngón tay…một đồng xu, chiêu này hắn cũng biết.

Điều đáng tiếc duy nhất nhất là, không có hiệu ứng đặc biệt như đèn điện.

Bịch!

Tiếng đập truyền đến.

Hắc Thử bỏ chạy bị đồng xu đập chết.

“Chạy trốn khá tốt đấy, làm sao mới có thể để chúng không chú ý đến ta đây?”

Suy nghĩ một hồi, Chu Tự định dùng loại công năng thứ 3 của vòng tay, che giấu khí tức.

Không biết đối phó với mấy con chuột có dùng tốt không.

…

Trong rừng cây, Tô Thi vốn dĩ vẫn đang chạy điên cuồng đột nhiên dừng lại.

Nàng thở gấp, nhưng vẫn cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

“Rõ ràng đuổi theo lâu như vậy, sao lại đột nhiên cảm thấy không có con chuột hay Độc Xà nào đuổi theo nữa? Mất dấu rồi ư?”

Dưới sự tò mò, nàng định quay trở lại tìm đàn chuột, và nói với bọn nó là mất dấu rồi.

…

Tô Thi quay trở lại.

Nàng nắm chặt linh kiếm, cảnh giác xung quanh, đề phòng có Hắc Thử hoặc Độc Xà đánh úp.

Mặc dù nàng có hơi kém, nhưng cũng là tu chân giả bát phẩm, không đến nỗi đến mấy con chuột cũng không đối phó được.

Có điều nàng đã đi được một lúc, nhưng không hề bị đánh úp.

“Đi đâu rồi?”

Nàng có chút tò mò, quả thực không có dấu vết gì.

Đuổi theo nàng suốt dọc đường, lại đột nhiên biến mất, tại sao nàng quay lại tìm lại không tìm thấy Hắc Thử và?

“Lẽ nào đuổi theo Minh Nam Sở với Hàn Tô rồi ư?”

Nghĩ tới đây, sắc mặt của nàng liền không được tốt cho lắm.

Vốn dĩ chỉ tính một nửa, cuối cùng đến chuyện cỏn con như vậy cũng làm không tốt, một nửa cũng không được tính rồi.

“Phải đuổi theo bù đắp mới được.”

Tô Thi không do dự, nàng tăng nhanh tốc độ, hy vọng con chuột sẽ không ảnh hưởng đến Minh Nam Sở và Hàn Tô.

Có điều chỉ vừa mới tăng tốc thì mùi máu tanh nồng nặc bay tới.

Nàng ngay lập tức dừng lại, cầm linh kiếm lên, cảnh giác nhìn tứ phía.

Hành động cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Có mùi máu tanh đột nhiên bay tới, không có tiếng đánh nhau, hơn nữa còn các Hàn Tô họ rất xa.

Đây là…Có tu chân giả mới đang đến gần sao?

“Xong rồi xong rồi, tuyệt đối đừng là ma tu.”

Mặc dù sợ nhưng vẫn phải làm rõ ở đây có chuyện gì xảy ra.

Chương 25: Quá Tàn Bạo

Lỡ như có chuyện gì xảy ra thì còn biết thông báo với Minh Nam Sở họ, nếu như là chuyện gì đó quan trọng mà không kịp phát hiện và thông báo trước thì có thể sẽ hại chết Hàn Tô và Minh Nam Sở.

Sau khi hít sâu một hơi, Tô Thi bắt đầu từ từ đi về hướng có mùi máu tanh toả ra.

Lần này không mất nhiều thời gian nàng đã nhìn thấy được, dưới ánh trăng, thi thể của một vài Hắc Thử và Độc Xà nằm rải rác tứ phía.

Khắp nơi đều là máu thịt be bét.

Nhìn thấy những thứ này, Tô Thi nhăn mày lại và cảm thấy buồn nôn.

Nhưng không dám cử động mạnh.

“Từ những xác chết này có thể thấy được đối phương không hề dùng thuật pháp. Cũng là Binh Giả bát phẩm giống như ta sao?”

Binh Giả bát phẩm mặc dù cũng biết một vài pháp thuật, nhưng đều chẳng có lực sát thương.

Đối phương không dùng thuật pháp, có lẽ thực lực cũng chỉ mạnh hơn nàng một chút.

Đồng phẩm có phân chia mạnh yếu, bất kể là ai, thì có lẽ nàng đều là bên yếu.

Không phải là công pháp của nàng kém, mà là không biết do nàng không biết sử dụng như thế nào.

Cho nên mới không dám có chút buông lỏng nào.

Nàng từng chút từng chút tiến về phía trước, đi tìm tu chân giả đã ra tay.

Chít chít!

Không bao lâu sau Tô Thi đã nghe thấy tiếng Hắc Thử kêu.

Thế nhưng rất nhanh sau đó âm thanh đã biến mất.

Lúc này nàng đi đến trước một sườn dốc.

Nơi này có rất nhiều xác chết của Độc Xà và Hắc Thử.

Khi nàng nhìn xuống phía dưới, đồng tử lập tức co lại.

Ở sườn dốc, có một bóng người, hắn một tay bắt lấy Hắc Thử, một chân giẫm nát Độc Xà..

Lúc này như thể sắp kết liễu Hắc Thử trong tay.

Nàng ngay lập tức lùi lại một bước, nhưng vừa hay lại giẫm phải xác Hắc Thử ở phía sau.

Phụt phụt!

Tiếng động vang lên.

Đối phương đã phát hiện.

Tô Thi trong lòng sợ hãi, lập tức không dám động đậy.

Lúc này, nàng thấy người kia quay người lại liếc nhìn mình.

Trong bóng tối, nàng nhìn thấy trên mặt người đó dính đầy những vết máu, trong mắt hắn như phát ra ánh sáng lấp lánh, khóe miệng lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

Sau đó nàng nghe thấy đối phương trầm giọng nói:

“Ngươi cũng muốn giết à?”

Nói rồi nàng nhìn thấy đối phương vung tay, ném con Hắc Thử trong tay đến gần nàng.

Phốc!

Con Hắc Thử rơi xuống trước chân nàng, như thể đang muốn nàng giết nó.

Nhìn thấy ánh mắt hung ác của đối phương, Tô Thi cứng người không thể động đậy.

Nỗi sợ hãi trong lòng đang lớn dần.

Người này ở đâu ra vậy?

Những con Hắc Thử và Độc Xà này đều bị hắn bóp chết như vậy ư?

Quá, quá tàn bạo.

…

Chu Tự nhìn đối phương tỏ vẻ không hiểu.

Chuột và Độc Xà trên đường hắn đuổi theo đều có kích thước rất lớn.

Đây là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều như vậy.

Giết như vậy tốn rất nhiều thời gian, may mà giết được nửa chừng bọn nó bắt đầu phản kháng, tất cả đều đuổi theo giết hắn.

Như vậy mới có thể giết hết mấy con chuột và rắn trong thời gian ngắn được.

Đáng tiếc số lượng quá lớn, máu bắn khắp người.

Đúng lúc hắn cảm thấy khóe mắt hơi ngứa thì đột nhiên phát hiện Tô Thi đang ở phía sau mình.

Ánh trăng bị che khuất nhìn không rõ lắm, nhưng chắc là đúng.

Nghĩ đến đối phương muốn đánh dã quái thăng cấp, hắn có lòng tốt ném con chuột sang để giúp nàng thăng cấp.

Còn một con cuối cùng, suýt chút nữa là bị hắn bóp chết rồi.

Có điều nhìn thấy đối phương trì trệ không ra tay, hắn khẽ cau mày lại, lúc nói chuyện không dám cử động mạnh, vết máu dễ chảy vào trong miệng:

“Ngươi không giết à?”

Nói rồi hắn bước tới, định qua đó giẫm chết con chuột kia.

“Đợi, đợi một chút.”

Tô Thi bị dọa cho lập tức nói.

Nàng cảm nhận được đối phương đã không còn kiên nhẫn nữa, nếu như nàng không giết, thì với sự hung tàn của hắn, người bị giết rất có thể là nàng.

Điều này giống như câu hỏi lựa chọn vậy, mà nàng giống với Hắc Thử, chỉ có thể có một người sống.

“Ta, ta giết, giết ngay đây.”

Giọng Tô Thi run lên.

Lúc này nàng giơ linh kiếm trong tay lên, nhắm mắt lại và đâm xuống.

Tròng lòng tràn đầy sự tội lỗi.

Tự muốn giết và bị uy hiếp phải giết là hai tâm lý hoàn toàn khác nhau.

…

Minh Nam Sở và Hàn Tô đuổi theo hai người phía trước, đối phương rất giỏi chạy trốn.

Muốn đuổi kịp hơi phiền phức.

Minh Nam Sở không do dự lấy ra hai cây kiếm nhỏ và ném chúng ra.

Ầm!

Cây kiếm nhỏ trực tiếp phát nổ ở phía trước, khiến cho hai người ở trước mặt không thể không dừng lại.

Như vậy mới kết thúc cuộc truy đuổi.

“Hai vị, bọn ta không có ác ý, chỉ là mong các ngươi đừng để thuộc hạ của mình là Hắc Thử và Độc Xà đến gần thành phố này quá. Điều này đều không có lợi cho chúng ta. Các ngươi không sợ sẽ chọc tới Thánh Tử của các ngươi sao?”

Hàn Tô nâng kính lên và nói.

Hắc Thử xuất hiện sẽ dẫn đến nhiều sự thay đổi.

Họ cũng không thể che giấu.

Nếu như vị Thánh Tử đó trực tiếp trách cứ họ, đến lúc đó Thanh Thành không chứa chấp nổi họ nữa.

Chỉ buộc phải rời đi.

Chương 26: Nguy Rồi

“Những linh sủng này thiếu mất linh trí, khó kiểm soát không phải là điều đương nhiên sao? Vả lại…”

Thập Nhị Tịnh Đường, Khương Khâu của Xà Đường nhìn Minh Nam Sở và Hàn Tô cười khẩy:

“Vả lại, Thánh Tử là của Ma Đạo bọn ta, có gì bất lợi với bọn ta chứ? Ta thấy là nguy hiểm với các ngươi ấy chứ?”

“Buồn cười.”

Minh Nam Sở lạnh lùng nói:

“Các ngươi để linh thú của mình đến gần thành p này, không phải là đang khiêu khích quyền uy của Thánh Tử sao? Ai mới là người nguy hiểm hơn, lẽ nào trong lòng ngươi không rõ sao?”

Họ không muốn ra tay, nhưng nếu cần phải ra tay thì bọn cũng không ngại.

Người của Thập Nhị Tịnh Đường đang làm càn, vị Thánh Tử kia lại không có tin tức gì, lại dám thăm dò như vậy.

Không biết sống chết.

Khương Khâu vốn định tiếp tục nói, nhưng đột nhiên có một cuộc gọi đến.

Là cuộc gọi của Bạch Cẩm.

“Hai người các ngươi đã làm gì?”

Là giọng nói có phần tức giận của Bạch Cẩm.

Cuộc gọi như một tia sáng rơi bên cạnh Khương Khâu.

Hắn là một người đàn ông có đôi môi sẫm màu, bên cạnh hắn là một người đàn ông ốm yếu với sắc mặt nhợt nhạt.

“Không làm gì cả.”

Bạch Phong sắc mặt tái nhợt mở miệng nói.

“Không làm gì?” Bạch Cẩm lạnh nhạt nói:

“Ta đã nói với các ngươi rồi, đừng để Hắc Thử và Độc Xà tới gần Thanh Thành, các ngươi nghe không hiểu à?”

“Chỉ tới gần một chút thì có thể thể xảy ra chuyện gì được?”

Khương Khâu có chút không phục.

Trong cuộc gọi Bạch Cẩm tức giận cười khẩy:

“Có thể xảy ra chuyện gì? Các ngươi tự cảm nhận linh sủng của mình đi, rồi sau đó đến nói với ta có thể xảy ra chuyện gì.”

Hai người kinh ngạc, sau đó thử triệu hồi linh sủng.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt của hai người liền thay đổi.

Tất cả linh sủng được đem theo đều đã bị tiêu diệt.

Chuyện này, sao có thể?

…

Sau khi biết tình hình, trong lòng Bạch Phong và Khương Khâu đều khiếp sợ.

Tất cả linh sủng được đưa đến đều bị tiêu diệt?

Tuy rằng linh sủng không mạnh, nhưng cũng không dễ dàng bị giết như vậy.

Lúc này mới được bao lâu thời gian, mà đã bị tiêu diệt toàn bộ như vậy?

“Sao có thể? Không thể nào.”

Khương Khâu vẫn không thể tin nổi.

“Không thể nào?”

Bạch Cẩm ở bên phía truyền tin bật cười, giọng cười có chút lạnh lùng:

“Có gì mà không thể nào? Các ngươi vốn không biết mình đã chọc vào ai. Các ngươi chờ chết đi. Đợi hắn tìm được các ngươi, thì nói với hắn không thể nào đi.”

Bạch Cẩm vừa dứt lời, trực tiếp kết thúc truyền tin.

Hào quang biến mất.

Lúc này, Bạch Phong và Khương Khâu đều hoảng loạn.

Họ quay sang nhìn nhau, đều phát hiện vẻ hoảng sợ trong ánh mắt của đối phương.

Trước đây Bạch Cẩm đã cảnh cáo họ, không được tới gần Thanh Thành, đặc biệt là linh sủng.

Tất nhiên họ không tin, muốn lập công.

Nhưng…Ai có thể ngờ lại gặp phải họa sát thân.

Trốn.

Chưa từng nói ra, họ bắt đầu toàn lực thoát chạy khỏi Thanh Thành.

Đối phương còn chưa phát hiện ra họ, bây giờ bỏ chạy còn có hy vọng.

Chỉ cần không bị tìm được thì sẽ không phải chết ở nơi này.

Trong phút chốc, họ cảm thấy mình đang chạy đua với thời gian.

Một khi thất bại, điều chào đón họ có thể là một việc đáng sợ.

Thấy họ tháo chạy với vẻ hoảng loạn, Hàn Tô và Minh Nam Sở đều có chút kinh ngạc, họ có thể nghe được lời truyền tin vừa nãy.

Đối phương công khai truyền tin.

“Tất cả chuột đen và rắn độc đều đã chết?”

Hàn Tô có chút khiếp sợ.

Hơn nữa từ lời nói của đối phương có thể biết, có người nhúng tay vào chuyện ở nơi này.

Là loại người vô cùng không dễ chọc vào.

“Nguy rồi.”

Minh Nam Sở quay đầu nhìn về hướng lúc đến đây.

Hàn Tô cũng nhớ ra.

Họ để Tô Thi ở lại đối phó với chuột đen và rắn độc.

Bây giờ chuột đen và rắn độc bị người ta đánh chết, vậy thì Tô Thi...

Lành ít dữ nhiều.

“Đi thôi.”

Minh Nam Sở lập tức chạy trở về.

Hàn Tô cũng đuổi theo.

Họ hô gọi một lúc đã ngửi thấy mùi máu tanh.

Tiếp đó, lọt vào trong tầm mắt chính là xác chết của chuột đen.

Ánh trăng chiếu sáng trên bầu trời, đám mây trắng vốn che khuất mặt trăng đã trôi đi.

Lúc này Minh Nam Sở nhìn rất rõ ràng, tất cả chuột đen rắn độc bị chết đều không phải chết vì vũ khí sắc bén.

Như giết bằng tay không.

Có chút tàn bạo.

“Ở phía trước.”

Hàn Tô chỉ về phía trước.

Tốc độ của Minh Nam Sở nhanh hơn, hắn trực tiếp đi về phía trước.

Nhưng chỉ qua mấy hơi thở, hắn đã thấy một bóng hình đứng ở sườn dốc.

Đúng là Tô Thi, trên người không thấy có thương tích, hơi thở bình thường.

Điều khiến hắn bất ngờ là, lúc này Tô Thi đứng với tư thế hai tay chống vào kiếm, nhìn về phía trước, dưới kiếm có một con chuột đen.

Như là giết sạch tất cả tung tích dấu vết của chuột đen.

Việc này không bình thường.

Rất nhanh hắn đến bên cạnh Tô Thi, giọng nói không tính là đột ngột:

“Ngươi đang làm gì?”

Lúc này, Tô Thi mới quay đầu nhìn sang Minh Nam Sở bên cạnh, đôi mắt nàng hơi ướt, cơ thể run run.

Sau đó nàng không còn sức lực ngã ngồi xuống đất.

Chương 27: Ta Vốn Vô Dụng

Nhưng cảm giác không an toàn lắm, nàng bèn ôm chân của Minh Nam Sở bật khóc:

“Hu hu, Minh Nam Sở, vừa nãy ta suýt chết rồi. Làm ta sợ muốn chết.”

“Buông chân của ta ra trước đã.”

Minh Nam Sở tỏ vẻ mặt ghét bỏ.

“Đừng, quá nguy hiểm, ta cảm thấy hắn muốn giết ta.”

Tô Thi ôm chân của Minh Nam Sở khóc lóc đáng thương.

“Ai muốn giết ngươi? Nhìn ngươi như vậy, là ngươi đã giết chuột đen phải không?”

Lúc này Hàn Tô dừng ở bên cạnh Tô Thi.

“Ta cũng không muốn giết, nhưng hắn nói ta muốn giết, ta cũng không dám không giết. Ta không giết chuột đen thì hắn sẽ giết ta.”

Tô Thi lập tức đổi cái chân khác, ôm chân của Hàn Tô:

“Ta thấy hắn rồi, Thanh Thành rất nguy hiểm.”

“Ngươi đã thấy gì? Hơn nữa người mà ngươi nói là ai?”

Minh Nam Sở hỏi.

Tô Thi nói không đầu không đuôi, họ không biết là chuyện gì.

Gần đó không có bất kỳ ai.

Ít nhất họ cũng không phát hiện có người.

“Thánh Tử Ma Đạo, truyền thuyết sai rồi, hắn đâu chỉ khát mau điên cuồng, giết người như dạ, hắn quả thực tàn bạo vô cùng, hung ác đáng sợ. Một ánh mắt đã dọa ta sợ rồi. Giết chuột đen không cần thủ đoạn gì, trực tiếp dùng tay không. Đâu có tu chân giả nào như vậy.”

Tô Thi ôm chân của Hàn Tô đùi.

Nàng bị dọa sợ nghiêm trọng.

“Ngươi thấy khuôn mặt của hắn rồi?”

Minh Nam Sở hỏi.

“Không có, khắp khuôn mặt hắn đầy vết máu, hơn nữa trời lại tối.”

Tô Thi lắc đầu.

“Có cảm nhận được tu vi của hắn không?”

“Không, không cảm nhận đươc gì hết.”

“Có phát hiện đặc điểm rõ ràng gì không?”

“Cũng không có, lúc đó ta luôn cảm thấy mình chết chắc rồi.”

“Sao ngươi không có một chút có ích nào thế?”

“Ta vốn vô dụng mà, cũng không phải ngươi không biết.”

“Vô dụng thì ngươi chạy đến giữa xác chết làm gì? Nộp mạng hả?”

“Chẳng phải là ta lo lắng có thứ gì uy hiếp đến các ngươi sao? Ta muốn làm rõ ràng rồi nói cho các ngươi, ai ngờ lại trực tiếp gặp Thánh Tử Ma Đạo, suýt chút nữa thì chết.”

Hàn Tô dìu Tô Thi đứng lên nói:

“Lần sau gặp phải tình huống này thì trực tiếp chạy xa một chút, sau đó thông báo cho chúng ta cẩn thận một chút là được. Ngươi chạy vào như vậy, cuối cùng muốn thông báo cũng không thông báo được. Chết vô ích. Chắc chắn Thánh Tử Ma Đạo sẽ không bị hấp dẫn bởi dung mạo của ngươi. Còn nữa, bây giờ là buổi tối, khuôn mặt xinh đẹp cũng chưa chắc có thể nhìn rõ.”

Tô Thi:

“...”

“Đi về trước đi.”

Minh Nam Sở nhìn xung quanh nói:

“Xem ra người của Thập Nhị Tịnh Đường cũng có thể đã gặp vị Thánh Tử đó, hơn nữa còn chịu thiệt không nhỏ. Nhưng...”

Hắn nhìn xung quanh, nơi này có quá nhiều xác chết, khó tránh sẽ xảy ra vấn đề.

Cho nên cần phải dọn dẹp một chút.

Đây chính là công trình lớn.

...

Chu Tự tìm con sông, rửa vết máu, sau đó mua một bộ quần áo đá bóng rẻ tiền, nhân tiện thuê nhà nghỉ theo giờ, tắm rửa thay quần áo, cuối cùng mới trở về.

Quần áo cũng bị hắn vứt đi.

Hắn thường xuyên làm thao tác này, trước đây cũng không phải chưa từng nhuốm máu.

Vì để đề phòng quay về gặp phải cha mẹ trở về.

Hắn đều phải tốn mười mấy đồng để tắm rửa vệ sinh.

Quá trình dọn dẹp dã thú cũng phát sinh chi phí mà còn phải tự xử lý, cũng không dễ dàng.

Khoảng mười một rưỡi.

Hắn về đến tiểu khu.

Hắn cũng không để ý lắm đến chuyện vừa xảy ra ở vùng ngoại ô.

Ngược lại là Tô Thi đó, cảm thấy thực sự có hơi kém cỏi.

Xử lý con chuột cũng ngẩn người tại chỗ.

Vừa nhìn là biết không có kinh nghiệm, lúc đó dã thú còn giãy dụa mấy cái.

Có chút tàn nhẫn.

Hắn đều giết chết luôn bằng một đòn, không ngược đãi bọn chúng.

Rắc…rắc…

Khi đẩy mở cửa, Chu Tự phát hiện trong nhà sáng đèn, một cô gái đáng yêu ngồi trên sofa.

Ánh mắt không thiện cảm lắm.

“Không phải năm rưỡi ngươi tan làm sao?”

Chu Ngưng Nguyệt chất vấn.

“Tăng ca.”

Chu Tự đặt chìa khóa sang một bên, sau đó lấy đồ từ vòng tay ra.

Lúc quay về hắn còn nhân tiện mang về đậu phụ thối.

“Có muốn ăn không?”

Hắn đưa đậu phụ thối cho Chu Ngưng Nguyệt.

“Ngươi không thể mua chút đồ bình thường sao? Nặng mùi như vậy, cha mẹ cũng không mua.”

Chu Ngưng Nguyệt nhận lấy kiểm tra đậu phụ thối, bịt mũi nói.

Chu Tự vốn không để ý tới Nguyệt tỷ, nhưng hắn thấy Nguyệt tỷ mở miệng cảm giác không đúng.

“Nguyệt tỷ, ngươi há mồm ta xem xem.”

Vừa nãy hắn như thấy lỗ hổng.

“Ngươi nói cái này à?”

Chu Ngưng Nguyệt nhe răng, chỉ vào vị trí trống rỗng bên cạnh nói:

“Tám tuổi ngươi không thay răng hả?”

Chu Tự:

“...”

Tám tuổi có thay răng, hai mươi tám tuổi lại thay thì không bình thường rồi.

Nhưng rốt cuộc Nguyệt tỷ hai mươi mấy tuổi hắn còn không biết, tóm lại là khoảng tầm hai mươi hai tuổi trở lên đến ba mươi tuổi trở xuống.

…

“Sao muộn như vậy ngươi mới về? Còn thay quần áo khác?”

Chu Ngưng Nguyệt cúi đầu ăn đậu phụ thối rồi tiện miệng hỏi.

Nàng ngửi một chút, bịt mũi nhét đậu phụ thối vào miệng.

Nàng vừa nhai vừa chớp mắt.

Cảm giác rất ngon.

Chương 28: Cha Mẹ Biết Không?

“Đi hành hiệp trượng nghĩa, quần áo bẩn quá nên trực tiếp vứt luôn, mua một quần áo đá bóng.”

Chu Tự đặt từng chút từng chút đồ vào trong tủ lạnh.

Đặt ngay ngắn từng thứ.

Thuận tiện lấy ra.

Đợi làm xong tất cả, hắn mới đến phòng bếp kiểm tra, không có vấn đề lớn.

Có lẽ Nguyệt tỷ không tự mình xuống bếp.

Dù sao cũng không có đồ ăn.

“Lần sau phải mua chút đồ ăn về.”

Hắn thực sự không thường xuyên nấu ăn, nhưng thỉnh thoảng vẫn tự làm.

Ví dụ ăn xương sườn.

Đúng là cũng có thể mua đồ ăn nhanh bên ngoài, nhưng nói thế nào nhỉ, vừa ít lại cảm thấy toàn là xương, còn vô cùng đắt.

Không bằng tự mua một dẻ sườn về làm.

“Ồ, ngươi đánh thắng hả?”

Chu Ngưng Nguyệt cũng không ngẩng đầu hỏi.

“Hình như ta chưa từng thua.”

Chu Tự suy nghĩ cẩn thận nói.

Đúng là hắn chưa từng thua, tuy rằng gặp phải tình huống khẩn cấp.

Còn trẻ mà, thuận gió thuận nước thì sẽ thành công, sẽ không nhìn rõ năng lực của mình.

Sau đó dùng gần hết ngàn năm công lực, dã thú vẫn còn không ít.

Khiến hắn không thể không tính toán tỉ mỉ, lực kiểm soát trở nên mạnh hơn rất nhiều.

Đều là bị ép.

“Ngươi lợi hại như vậy cha mẹ biết không?”

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

“Không biết.”

Chu Tự trả lời.

“Cũng đúng, họ lo quá nhiều việc rồi.”

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu, sau đó nhớ tới điều gì:

“Đúng rồi, ngày mai bạn của ta đến, không đến ta lo ta đói chết.”

“Ba mẹ đồng ý rồi?”

Chu Tự có chút không dám tin.

“Đồng ý rồi.”

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu.

Chu Tự:

“...”

Không hợp lý.

Nhưng hắn cũng không vội, chờ ngày mai rồi tính.

Thật sự không được, thì lại đuổi đi.

Hắn lại không quen với tu chân giả, hơn nữa hắn là Thánh Tử Ma

Đạo, người đàn ông giết người như dạ khát máu điên cuồng trong truyền thuyết.

Làm gì cũng hợp tình hợp lý.

Hắn không nói thêm điều gì, cất bước đi về phòng.

“Nhớ đánh răng trước khi ngủ.”

Dặn dò một câu xong, Chu Tự quay về phòng.

Hắn phải tu luyện.

Ban đầu là tu luyện ‘Phá Thiên Ma Thể’, xem xem có phản ứng mới gì.

Đợi khi hắn quan sát Ma Chủng, phát hiện nghịch chuyển đã dừng lại.

Cơ thể thực sự có tăng lên một chút, nhưng không ảnh hưởng lớn đến hắn.

Cơ thể của hắn vốn rất mạnh, hiệu quả không đủ tác dụng cực kỳ bé nhỏ.

Sau đó hắn lại ném chút công lực ngàn năm qua.

Là khối lượng mà lần trước ăn no.

Quả nhiên, sau khi tiếp xúc công lực ngàn năm, phù văn trên Ma Chủng lại chuyển động.

Nhưng không bao lâu, khối lượng trước đó đã bị hấp thụ xong, không được no.

“Dạ dày lớn hơn rồi?”

Trong khi ngạc nhiên, hắn lại ném qua thêm một chút.

Rồi yên lặng nhìn Ma Chủng hấp thụ.

Một hồi lâu sau, Ma Chủng dừng hấp thụ, hình như muốn lùi sang một bên.

Chỉ sợ hắn lại ném đồ qua, ăn không nổi nữa.

Ăn tiếp thì sẽ nôn ra.

“Không nghịch chuyển, xem ra cần tiêu hóa một chút.”

Bình thường tu luyện Phá Thiên Ma Thể cần vận hành công pháp hấp thu linh khí, sau đó phối hợp với huyết khí đan, khiến huyết khí sôi trào để nuôi dưỡng Ma Chủng.

Hắn đã nhảy cóc qua rất nhiều bước, cũng không biết cuối cùng sẽ thế nào.

Nhưng hắn dự định tiếp tục xem xét, xem xem làm thế nào để tăng đến binh giả bậc tám.

Lâm giả bậc chín là nền tảng của tất cả, không có đặc hiệu gì, chỉ có tiến vào binh giả bậc tám mới bắt đầu xuất hiện đặc hiệu.

Hắn không cần nền tảng, chủ yếu là muốn chút đặc hiệu.

Hắn có rất nhiều võ công tuyệt thế, mọi sự đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ thiếu đặc hiệu.

Hơn nữa lần trước nghe Nguyệt tỷ nói, nền tảng binh giả bậc tám đủ tốt thì có thể điều khiển pháp bảo, thực hiện điều khiển kiếm bay lên.

Đương nhiên hắn chuẩn bị sẵn sàng trở nên cường mạnh.

Nghe nói chỉ có thể điều khiển kiếm bay lên trong thời gian rất ngắn, nhưng cũng đủ rồi.

Đẹp trai một lúc cũng là đẹp trai.

Sau khi lật xem ‘Phá Thiên Ma Thể’, Chu Tự phát hiện muốn tăng lên bậc bẩy thành công, chỉ phải nuôi dưỡng Ma Chủng đến trạng thái tốt nhất, sau đó đột phá.

Tuy có giải thích những không chi tiết.

Ví dụ trạng thái tốt nhất là gì vẫn không nói chi tiết.

“Ngày mai hỏi Nguyệt tỷ vậy.”

Làm rõ ràng trạng thái tốt nhất là gì, hắn cũng có thể hiểu được lúc nào mình có thể dùng đặc hiệu.

Sau đó hắn xem ‘Chu Thiên Kinh’, vận hành kinh mạch cần làm quen một chút, làm sai rất dễ tổn thương đến cơ thể.

Xác định một chút, hắn nhắm mắt lại bắt đầu dưỡng linh khí, đợi khi có đủ linh khí thì có thể vận hành Chu Thiên.

Tu chân như vậy coi như tiến đến cấp bậc thực sự.

Sáng sớm, Chu Tự ngồi khoanh chân dưới đất mở đôi mắt.

Hắn cảm nhận linh khí trong cơ thể, không có chút thay đổi...

Vốn tưởng rằng mình ngưng tụ dòng linh khí đầu tiên một ngày, ít nhiều thiên phú cũng không tồi.

Bây giờ mới phát hiện, hoàn toàn là công lao của Nguyệt tỷ.

Nhưng tuy rằng linh khí không tăng lên, nhưng điều khiển lại trơn tru hơn hôm qua.

Cũng còn được.

Cứ từ từ.

Chương 29: Tìm Sách

Khi đi ra ngoài chuẩn bị bữa sáng, hắn phát hiện Nguyệt tỷ đã ngủ dậy, đang bày các bức ảnh ra.

Ban đầu chỉ có hai bức ảnh, bây giờ là bốn năm bức, các bức ảnh có thêm đều là ảnh một cô gái.

Có bức ảnh hồi nhỏ, cũng có bức ảnh duyên dáng yêu kiều.

Ánh mắt của hắn đặt vào bức ảnh duyên dáng yêu kiều, đôi mắt như nước mùa thu, đôi lông mày như lông chim, da trắng như tuyết, vòng eo thon nhỏ, răng trắng như ngọc.

“Nguyệt tỷ, đây là ai?”

Chu Tự hỏi theo bản năng.

Người này cũng không hề kém so với mẹ của Nguyệt tỷ, khá giống với Thu Thiển.

“Là ta.”

Chu Ngưng Nguyệt đắc ý nói:

“Đẹp hơn ngươi đấy? Cha mẹ sinh ra ngươi, sinh sai lệch rồi.”

Chu Tự:

“...”

Hắn không kém chút nào đâu có được không.

Hồi đi học hắn cũng nhận được thư tình.

Đến nay cũng không biết là ai viết cho hắn.

Nhưng thấy dáng vẻ móm mém khi nói chuyện của Nguyệt tỷ, hắn cảm thấy thời gian không công bằng, lại đang điêu khắc Nguyệt tỷ chứ không phải đang giết heo.

Cũng không xem cha mẹ hắn bị giết thành cái dạng gì.

Sau đó Chu Tự chuẩn bị bữa sáng cho Nguyệt tỷ, thuận tiện hỏi điều thắc mắc tối hôm qua.

“Phá Thiên Ma Thể tăng lên thế nào?”

Chu Ngưng Nguyệt không nghĩ nhiều, nói thẳng:

“Trạng thái tốt nhất, trực tiếp xem Ma Chủng là được rồi. Bất kể là Phá Thiên Ma Thể hay là Chu Thiên Kinh, đều có chỗ có thể thể hiện trạng thái. Phá Thiên Ma Thể là Ma Chủng, Chu Thiên Kinh là linh khí dạng mây. Nhưng có những ngươi là trừu tượng, có những người có trật tự rõ ràng. Mạnh yếu cũng khác nhau. Cho nên cùng cảnh giới tuy rằng có tiến độ, nhưng thực lực không thể phân chia. Ví dụ như Chu Thiên Kinh của ngươi, kể cả tu đến đỉnh phong binh giả bậc tám, cũng không nhất định là đối thủ của Phá Thiên Ma Thể vừa mới bước vào bậc tám. Phương thức xác định cụ thể, chính là quan sát cẩn thận, sẽ thấy màu sắc ẩn giấu thay đổi, hoặc là danh sách phù văn. Tóm lại quan sát cẩn thận sẽ phát hiện điểm khác nhau, khi sự thay đổi chiếm tất cả, có nghĩa là đạt đến trạng thái tốt nhất. Nhưng chỉ thay đổi bảy tầng, cũng có thể cố gắng tăng lên. Nhưng không dễ dàng thành công. Phá Thiên Ma Thể lại rất dễ dàng thành công, rất ít người đạt đến trạng thái tốt nhất. Dù sao Ma Chủng sẽ đòi hỏi huyết khí, một khi không chịu nổi, sẽ có đả kích rất lớn với tinh thần và cơ thể.”

“Đòi hỏi huyết khí?”

Chu Tự có chút khó hiểu.

Có không?

Sao hắn cảm thấy cho Ma Chủng ăn, nó lại như có vẻ sợ hãi.

Nhưng quan sát cẩn thận thì có thể, đi làm tìm thời gian quan sát một chút.

Như vậy có thể biết được tiến độ.

Tuyệt đối đừng dưỡng!

Sách mới cần tìm đọc, nếu không sẽ bị phê thiếu tiềm lực.

…

Hơn 7 giờ sáng, Chu Tự và Nguyệt tỷ đi ra khỏi tiểu khu.

“Nguyệt tỷ định đi đâu?”

Chu Tự hỏi.

“Đi xung quanh xem thử, làm quen một chút.”

Chu Ngưng Nguyệt trả lời.

Hôm nay nàng mặc áo phông quần bò, trên đầu còn cột hai cái bánh bao, không mang theo túi đeo chéo, chỉ đeo một chiếc ba lô gấu nhỏ.

Túi đeo chéo rất có thể ở bên trong ba lô gấu.

Chu Tự không để ý đến những thứ này, hắn nghĩ tới chuyện trước kia, Nguyệt tỷ hình như bị mù đường thì phải?

“Thật sự không có vấn đề gì chứ?”

Hắn lại bắt đầu hỏi.

Chủ yếu là vì lo lắng Nguyệt tỷ sẽ không tìm được đường về nhà.

Cha mẹ nghĩ thế nào vậy?

Con gái của mình, trong lòng còn không biết rõ sao?

Để Nguyệt tỷ tự nhìn bản đồ tìm đường, còn không bằng trực tiếp sao chép điện thoại của hắn cho Nguyệt tỷ.

“Có vấn đề gì?” Chu Ngưng Nguyệt mặt đầy khó hiểu.

“Nguyệt tỷ có điện thoại không?”

Chu Tự cảm thấy vẫn nên đảm bảo một chút, để tránh tan làm trở về còn phải đi khắp nơi tìm người.

“Có.”

Chu Ngưng Nguyệt lấy điện thoại ra.

Một lúc sau, Chu Tự tạm biệt Nguyệt tỷ:

“Muốn hỏi đường nhớ gọi cho ta.”

“Tan làm nhớ đem cho ta một phần đậu phụ thối.”

Chu Ngưng Nguyệt đột nhiên nói.

Không phải chê nó nặng mùi sao?

Cuối cùng Chu Tự vẫn gật đầu đồng ý, còn không đi làm thì sẽ đến muộn mất.

Có điều hắn rất tò mò, nếu ngày hôm sau hắn gọi điện cho mẹ rồi nói Nguyệt tỷ mất tích rồi, thì cha mẹ sẽ có biểu cảm gì?

Không thể nói câu đã quen rồi đâu nhỉ?

Nguyệt tỷ là Đấu Giả thất phẩm, quả thực làm quen một chút là được.

Dù sao thì người thiệt chắc chắn là người khác.

Còn về bữa trưa, Chu Tự cũng không quan tâm.

Để Nguyệt tỷ tự mình nghĩ cách, không có cách thì đi tìm cha mẹ.

…

8 giờ hơn, tại thư viện Đông Lâm.

Chu Tự quẹt thẻ xong liền đi tới quầy.

Hắn nhìn thấy ba người Hàn Tô đều đang ở sau quầy, họ đang tìm sách.

Lại tìm sách?

Chu Tự tò mò.

Trí nhớ của họ kém như vậy sao?

“Các ngươi đang tìm sách gì?”

Hắn hỏi thăm.

Sau khi Tô Thi quay đầu lại và thấy đó là Chu Tự, giải thích:

“Cũng không phải là quyển nào cụ thể, chỉ là một vài ghi chép.”

Chu Tự không hiểu.

Chương 30: Không Quan Trọng

Có điều hắn phát hiện mắt Tô Thi hình như có quầng thâm, tối qua vào phó bản không thuận lợi sao?

Dã thú bị hắn giết sạch của cũng đâu phải lỗi của hắn, cuối cùng hắn còn để lại một con.

Tận tình tận nghĩa thế còn gì.

“Thuật Pháp Kiến Văn ở chỗ nào đấy?”

Minh Nam Sở trực tiếp hỏi Chu Tự.

Hàn Tô kinh ngạc nhìn Minh Nam Sở.

Mà Chu Tự sau khi nghe thấy Minh Nam Sở hỏi vậy thì đi đến giá sách sát tường bên ngoài quầy, sau đó lấy ra một cuốn sách từ trên tầng cao nhất.

Sau đó đặt sách lên quầy:

“Ở đây.”

Minh Nam Sở nhận lấy cuốn sách và cảm ơn hắn.

“Công Pháp Bàn Điểm thì sao?” Hàn Tô cũng hỏi.

Nàng không hỏi tại sao Thuật Pháp Kiến Văn lại ở bên ngoài, bởi vì tám phần là do Tô Thi xem xong tiện tay vứt ở đấy.

Sau đó thì quên.

Và được người khác tiện tay đặt lại giá sách.

“Tầng trên cùng, ô thứ sáu, chắc là cuốn thứ năm.”

Chu Tự trả lời.

Hàn Tô không đủ cao, cho nên để Minh Nam Sở xem giúp nàng.

Quả nhiên, một cuốn sách có bìa ngoài bí ẩn được lấy xuống.

Nhìn thấy cuốn sách, Hàn Tô liền liếc nhìn sang Chu Tự:

“Ngươi chỉ cần xem qua là nhớ sao?”

Nàng không hỏi sao lại có thể làm được, bởi đây chắc là thiên phú.

“Không phải, ta chỉ cảm thấy tên sách có hơi kỳ lạ, nên nhân tiện ghi nhớ.”

Chu Tự lắc đầu.

Khi hắn xác định phân loại một số sách thì tiện nhìn thấy những sách này.

Cảm thấy sách nào giống sách của giới tu chân thì sẽ chú ý đến.

Hắn không có khả năng xem qua sẽ nhớ được hết tất cả các cuốn sách đấy.

Có điều trí nhớ tốt hơn những người khác là điều bình thường, dù sao thì công lực ngàn năm vẫn luôn tăng cường cơ thể hắn.

Hắn sẽ không bị ốm và có giác quan nhạy bén.

Cũng chính vì như vậy, việc cho ăn lại của Ma chủng gần như vô dụng.

Tố chất của cơ thể rất mạnh.

Trong đó cũng bao gồm cả trí nhớ.

Dù sao thì từ nhỏ đến lớn đều như vậy, không phải công lực ngàn năm cũng vẫn là công lực ngàn năm.

Không quan trọng.

Nói tóm lại đọc nhiều sách là được rồi.

Nghĩ kỹ lại thì vẫn nên cảm ơn mẹ hắn, đánh hắn một trận khiến hắn quyết định chịu khó học hành, vì vậy mới bắt đầu mở ra những thiên phú như vậy.

Thành tích cũng tiến bộ ổn định.

Nhược điểm duy nhất có lẽ chính là cha mẹ đã bớt đi lý do đánh hắn, cảm thấy có hơi vắng lặng.

Đương nhiên không nghe lời thì vẫn sẽ bị đánh.

“Các ngươi vào phó bản không được thuận lợi à?” Chu Tự bắt đầu hỏi.

“Không thuận lợi cho lắm.”

Tô Thi dụi dụi mắt nói.

Tối qua nàng phải dọn dẹp thi thể, cả đêm không được ngủ.

Hàn Tô không nói gì, chỉ nhìn sách trong tay.

“Có hai người không chịu phối hợp, tùy ý làm càn, gây ra cho bọn ta không ít phiền phức. Một người là nhím biển một người là bạch quả”

Minh Nam Sở có chút tức giận.

Nếu không phải có hai tên ma tu kia thì hắn đâu đến nỗi bận rộn cả đêm?

“Nhím biển? Bạch quả?”

Tô Thi không hiểu.

Ma tu cũng không phải yêu.

“Có một loại nhím biển gọi là Sa Tệ, các loài của bạch quả chỉ có mình nó, những loài khác đều đã tuyệt chủng, giống như mồ côi.”

Chu Tự ở bên cạnh giúp giải thích.

Tô Thi:

“…”

Xong rồi.

Nàng đến nói chuyện đều nghe không hiểu rồi.

…

Đám người Hàn Tô tìm thêm mấy cuốn sách khác rồi đi vào phòng nghỉ.

Bốn người, thực tế chỉ có mình Chu Tự là cần phải làm việc.

Sau khi đi vào phòng nghỉ, Hàn Tô ngồi ở trong góc nói:

“Cái tên Chu Tự này có chút khác thường.”

“Dù hắn nói mình không hề nhớ được tất cả, nhưng chỉ cần ta hỏi, thì hắn đều có thể trả lời được, về cơ bản đều chính xác, đúng là xuất sắc.”

Minh Nam Sở dựa vào ghế nói.

Từ lần đầu tiên Chu Tự mở miệng chỉ ra vị trí của cuốn sách hắn đã cảm thấy như vậy rồi.

Không phải là Chu Tự đang nói dối, mà có một số người cảm thấy mình không nhớ được bao nhiêu, điều này khác với những người khác nhận biết không nhớ được bao nhiêu.

“Có cơ hội có thể kiểm tra thử xem thiên phú của hắn.”

Hàn Tô nâng kính và nói tiếp:

“Hắn là người bản địa, nếu như không có vấn đề gì còn có thể gia nhập cùng chúng ta, điều này có lợi cho chúng ta. Có người bản địa thì nhiều thứ sẽ thuận tiện hơn.”

“Nếu như hắn có thiên phú rất mạnh thì sao?”

Tô Thi tò mò hỏi.

“Để xem tâm tình hắn ra sao, chúng ta cần sự giúp đỡ chứ không phải phiền phức. Nơi này là địa bàn sống đỉnh cấp của Ma môn, lỡ như gây ra phiền phức vậy thì quả là trí mạng.”

Hàn Tô nói.

“Thực ra, từ phương diện nào đó mà nói, tâm tính của hắn người bình thường không thể có được, còn về tâm hướng thiện hay ác thì tạm thời chưa thể nhìn ra. Cần phải quan sát thêm một thời gian.”

Minh Nam Sở nói.

“Sao lại người bình thường không thể có được?”

Tô Thi lại hỏi.

“Người bình thường nhìn thấy ngươi có đi nổi nữa không?”

Minh Nam Sở nhìn Tô Thi và hỏi.

Chương 31: Ghi Chép Liên Quan Tới Phá Thiên Ma Thể

“Dù ta xinh đẹp, nhưng đi không nổi thì quá khoa trương rồi, nhìn thêm vài cái cũng là chuyện bình thường.”

Tô Thi cười nói.

Chỉ chút ưu điểm ấy.

“Chu Tự nhìn thấy ngươi cũng giống như nhìn thấy người bình thường, hoặc là nhìn thấy một người đẹp. Không còn gì khác nữa. Người bình thường có mấy ai có thể làm được? Xem mỹ nhân như đầu lâu.”

Minh Nam Sở nói.

Tô Thi gật đầu, cho nên không phải do nàng không đẹp, mà là tiêu chuẩn của người khác cao…

Vậy không phải là không đủ xinh đẹp sao?

“Tìm cơ hội kiểm tra thiên phú của hắn trước đã, xem xem là có chuyện gì. Sau đó nói tiếp, tính tình thế nào thì cần phải chung sống một thời gian. Bây giờ chúng ta phải xem xem người tối qua có phải là Thánh Tử Ma Đạo không trước đã. Nếu như phải, thì rất có thể chúng ta đã bị để mắt tới. Hoặc có lẽ hắn đang theo dõi chúng ta ở gần đây, một khi chúng ta làm ra chuyện gì trái với thông lệ, cũng sẽ bằng với nguy hiểm đang đến.”

Hàn Tô nhìn sách và nói.

…

Hàn Tô và Minh Nam Sở rất để ý đến sự xuất hiện của Thánh Tử Ma Đạo.

Khi đến Thanh Thành, thực ra họ cũng giống với ma tu, cũng có một chút nghi ngờ về vị Thánh Tử này.

Chỉ là cẩn thận không dám đưa ra kết luận.

Nhưng tối hôm qua Tô Thi đã nhìn thấy hắn, hơn nữa còn bị doạ sợ.

Đặc biệt là cảnh tượng đó, quả thực có hơi hung tàn.

Khiến cho họ cảm thấy, vị Thánh Tử kia rất có thể là danh xứng với thực.

Đương nhiên vẫn có những lo ngại.

Thứ nhất, Tô Thi không đáng tin cậy, khả năng nhận thức của nàng không mạnh, rất dễ xảy ra việc nhận thức sai lệch.

Thứ hai, Hắc Thử và Độc Xà không mạnh đến thế, người đến cũng chưa chắc đã là Thánh Tử Ma Đạo.

Thứ mà bây giờ họ cần phải kiểm tra đương nhiên là ghi chép liên quan tới Phá Thiên Ma Thể.

Tiện thể xác định xem đối phương có phải là Thánh Tử Ma Đạo hay không.

Kết luận là một chuyện, cái chính là lần sau đừng có mà không nhận ra.

Nếu không chuẩn bị tốt, sẽ mất đi cơ hội quyết định, vậy thì càng dễ gây ra phiền phức cho chính họ.

“Có điều gần đây Đại Đế Thần Khuyển tới vùng lân cận, không biết có ai rảnh hơi gây hấn với Thánh Tử Ma Đạo.”

Tô Thi hơi lo lắng về dáng vẻ thất thường của vị Thánh Tử kia:

“Giới tu chân lớn như vậy, kiểu gì cũng có người không có não, cũng không biết mình không có não.”

“Đúng, ngươi không có gì, nhưng mà ngươi biết mình không có gì.”

Minh Nam Sở lùi ghế lại và gác chân lên bàn.

“Ta vẫn có ưu điểm đấy, ta đẹp, kiểu rất đẹp ấy.”

Tô Thi đính chính.

“Những người con trai bình thường ngoài kia đều không thèm liếc nhìn thêm cái nữa.”

Hàn Tô nhắc nhở một câu.

Tô Thi:

“...”

Phụ nữ làm đẹp cho bản thân, không nhìn thì thôi, cũng đâu phải xinh đẹp cho hắn xem.

Sau đó nàng quay đầu lại nhìn Minh Nam Sở:

“Minh Nam Sở, ta có đẹp không?”

“Đẹp.” Minh Nam Sở trả lời mà không thèm ngẩng đầu.

“Ít nhất ngươi cũng phải nhìn ta lấy một cái trước đã chứ.” Tô Thi phàn nàn.

Minh Nam Sở không thèm để ý, chỉ nói chuyện chính:

“Giải quyết từng chuyện từng chuyện một, chuyện của Đại Địa Thần Khuyển có lẽ sẽ muộn một chút, trước tiên phải thử xem Chu Tự có đúng là có thiên phú hay không, thân là người bản địa, hắn có cơ duyên gặp mặt Đại Địa Thần Khuyển. Còn bây giờ, tra tư liệu trước đi.”

Hàn Tô và Tô Thi không có ý kiến gì.

…

Đường Xuân Cảnh.

Tại ngã tư đường.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn bản đồ rồi quay trái quay phải, so sánh với lúc vừa mới xuống đường.

“Không sai, đi về bên trái.”

Sau đó nàng đi về phía bên trái.

Nhưng rất nhanh sau đó nàng lại quay trở về ngã tư:

“Đi về bên trái đúng mà.”

Lúc này điện thoại của nàng reo lên.

“Buổi chiều đến đây?” sau khi nhấc máy, Chu Ngưng Nguyệt nói với điện thoại:

“Ta gửi bản đồ cho ngươi, ta vừa mới thử rồi, không có vấn đề gì cả.

Ta không biết đường khi nào hả?

Lần này chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

Ở chỗ nào?

Nhà ta à.

Không có người ngoài.

Tầng ba, nhà có cửa cũ hơn ấy, cửa ở đối diện là mới.

Tại sao không đổi cái nào dễ thương?

Ta cũng muốn chứ.

Nhưng mà thứ này cần phải có tiền đúng không?

Phía bên kia như im lặng hồi lâu rồi mới lên tiếng.

“Lạc đường?”

Chu Ngưng Nguyệt nhìn về phía ngã tư và nói:

“Không đâu, ta không còn lạc đường nữa rồi.”

Được thôi, ta đợi ngươi tới.”

Sau khi cúp máy, Chu Ngưng Nguyệt tiếp tục nhìn bản đồ, rồi sau đó nhìn sang trái:

“Không sai, là bên trái.”

Nàng đeo ba lô gấu nhỏ, tiếp tục xác định đường đi dưới ánh nắng mặt trời.

Không tìm được, có lẽ bản đồ của mẫu thân sai rồi.

…

Thư viện Đông Lâm.

Đến lúc nghỉ ngơi, Chu Tự mới tìm một nơi không có người, xác nhận tiến độ của ma chủng.

Vừa rồi thư viện có mấy người, nếu như xác nhận ở trong đó thì rất dễ bị quấy rối, cũng rất dễ bỏ quên nhiệm vụ.

Dễ mất đi công việc.

Chương 32: Bảy Cái Vòng

Ở đây dù là địa bàn của đạo tu, nhưng trước mắt không có vấn đề gì.

Có thể tiếp tục làm, dù sao thì công việc này cũng phù hợp với hắn.

Không cần phải làm gì cả, lương cũng không thấp.

Quan trọng là còn trả theo tuần.

Vừa có thể kiếm tiền vừa có thể trở nên mạnh hơn, còn có công việc nào tốt hơn công việc này không?

Đồng nghiệp vừa xinh đẹp vừa đẹp trai.

Sự bảo thủ và dung tục của những nhân sự trước đây, ở đây đều có.

Đương nhiên phải làm việc chăm chỉ.

Hơn nữa bị sa thải thì đi về sẽ rất mất mặt.

Không đến nỗi bị phát hiện, ma chủng của hắn không có linh khí cho nên không bị nhận ra.

Mà luồng linh khí đầu tiên…

Rất đáng tiếc, không nhập phẩm gần như không thể kiểm tra.

Đến cả tư cách bị đạo tu phát hiện là tu chân giả hắn cũng không có.

Sau khi chắc chắn không có vấn đề gì thì hắn nhắm mắt lại, bắt đầu quan sát ma chủng.

Lúc này ma chủng yên tĩnh ở đó, xung quanh có một luồng linh khí.

Linh khí vẫn luôn không tăng, nhưng Chu Tự cũng không để ý.

Mà bắt đầu quan sát kỹ ma chủng.

Nguyệt tỷ nói chỉ cần quan sát kỹ là có thể nhìn thấy.

Sau khi quan sát kĩ quả nhiên hắn đã nhìn thấy những thứ khác thường.

Ở mặt ngoài của ma chủng giống như một cái vòng, nó có màu vàng.

Chiếc vòng này chiếm một vị trí rất nhỏ.

Sau khi đo lường cẩn thận, đại khái là một phần chín.

Nói cách khác, nếu muốn đạt đến trạng thái tốt nhất thì cần phải có 9 cái vòng?

“Nguyệt tỷ cũng đã nói, 7 phần là có thể thăng cấp, thì cũng cần phải có 7 cái vòng.

Ăn no, tiêu hóa, cho ăn lại là có thể xuất hiện một cái vòng?

Có vẻ như là rất dễ.

Cho ăn là chuyện của một đêm, tiêu hoá cũng là chuyện của một hai ngày, cho ăn lại cũng như vậy.

Như vậy thì...hình như cũng phải đợi rất lâu.”

Cho dù 3 ngày được tính là một cái vòng, thì chín ba hai bảy cũng gần một tháng.

Lỡ như hệ tiêu hóa kém hơn thì xác định phải hơn một tháng.

Bây giờ hắn chỉ có thể hy vọng hệ tiêu hóa của ma chủng tốt một chút, như vậy mới có thể ăn ngon, có một cơ thể tốt.

Được, tối nay lại nói chuyện tâm tình với ma chủng.

Buổi chiều.

Trước khi tan làm

Tô Thi tới gần Chu Tự và nói:

“Chu Tự, chúng ta chơi một trò chơi đi, nếu như ngươi thắng ta sẽ giúp ngươi xin những phúc lợi khác, bét nhất cũng là tiền thưởng. Nhân viên thời vụ không có đâu.”

“Trò chơi gì?”

Chu Tự hỏi.

Nếu như không khó thì đương nhiên không thành vấn đề.

Nếu như khó…

Cũng có thể khắc phục.

Kiếm tiền mà, không sợ khó.

“Cái này.”

Tô Thi lấy ra hai viên đá, một vàng một trắng, sau đó để trước bàn Chu Tự:

“Hai viên đá to bằng nhau, ngươi đoán xem viên nào nặng hơn, đoán đúng thì ngươi sẽ thắng.”

Nói rồi nàng còn lấy cân ra để thể hiện sự chứng thực của mình.

Chu Tự cũng không nghĩ nhiều, hai tay cầm viên đá lên.

Sau đó hắn thử cảm nhận và lấy viên đá màu đỏ đặt lên cân rồi nói:

“Cái này nặng khoảng 3 gram.”

“Thật hay giả vậy?”

Tô Thi có chút khó tin.

Nói ra cái nào nặng là được rồi, còn nói nặng bao nhiêu gam.

Sau đó nàng cân cả hai hòn đá lên, quả thật nặng 3 gram.

Tô Thi:

“...”

Quả nhiên, nàng vẫn là người vô dụng nhất trong tiệm.

Đợi sau khi Chu Tự tan làm, Tô Thi mới ủ rũ quay về phòng nghỉ.

Nàng đưa hai viên đá cho Hàn Tô:

“Được rồi, hắn từng chơi qua rồi.”

“Lại làm sao?”

Hàn Tô tò mò hỏi.

“Ta hỏi hắn cái nào nặng, hắn còn nói cho ta biết là nặng bao nhiêu gam…còn nói đúng nữa.”

Tô Thi thở dài:

“Ta hoàn toàn không thể làm được điều này.”

“Yên tâm đi, những chuyện ngươi làm được, hắn không làm được. Ai cũng đều có ưu điểm của riêng mình.”

Hàn Tô an ủi một câu.

Nàng nghĩ một lúc, Tô Thi ngoài xinh đẹp ra thì không có ưu điểm gì rõ ràng, nên đã bổ sung thêm một câu:

“Không phải ai cũng có thể vô dụng như ngươi.”

Tô Thi:

“...”

Nàng còn có thể làm bình hoa.

Một bình hoa tự mình biết mình.

Còn có chí tiến thủ.

Hàn Tô không hề để ý đến Tô Thi, nàng nhìn hai viên đá, trên viên đá bắt đầu xuất hiện ánh sáng.

Rất yếu ớt.

“Thiên phú có hơi kém, cũng không có thuộc tính gì đặc biệt. Rất bình thường. Nhưng cũng tốt, quan sát một chút, có thể để hắn thử tiếp xúc với giới tu chân.”

…

Trên đường mua đậu phụ thối, Chu Tự thuận đường trở về.

Lúc đi đến ngã tư, hắn nhìn xung quanh, nhưng không nhìn thấy bóng dáng Nguyệt tỷ đâu.

“Xem ra là ta đã lo lắng quá mức rồi.”

Nghĩ đến đây, hắn liền đi về hướng hoa viên Phú Quý.

Về đến nhà, hắn liền nhìn thấy Nguyệt tỷ ngồi xổm trên mặt đất vẽ trận pháp của nàng.

Tốt rồi, thực sự ở nhà.

Không đi lạc.

Không đến mức mù đường như hắn nghĩ.

Nghe thấy âm thanh, Chu Ngưng Nguyệt bèn quay đầu lại nhìn Chu Tự và nói:

“Hôm nay tan làm sớm vậy? Ta còn hâm màn thầu đấy.”

Một mình ở nhà đương nhiên là ăn màn thầu rồi.

Chương 33: Thất Bại

“Này.”

Chu Tự đưa đậu phụ thối cho Chu Ngưng Nguyệt:

“Màn thầu để ta ăn là được rồi.”

Chu Ngưng Nguyệt cầm lấy đậu phụ thối rồi ngửi, mặt đầy ghét bỏ, sau đó lại ngồi sang một bên và bắt đầu ăn.

“Màn thầu để ngày mai ăn sáng, ngươi đi nấu cơm đi, đậu phụ thối cũng không thể ăn thay cơm được.”

“...”

Bây giờ Nguyệt tỷ coi mình là chủ nhà hay là khách?

Sau đó hắn đến tủ lạnh xem thử, phát hiện không có đồ ăn.

Quên mua rồi.

Tối nay ăn màn thầu thôi.

Nghĩ tới màn thầu, hắn nhìn thấy nồi màn thầu nóng hổi thì tò mò hỏi:

“Nguyệt tỷ biết tự hấp màn thầu?”

Theo lý thường thì Nguyệt tỷ chắc không biết dùng bếp từ, bếp gas mới phải.

Trong nhận thức của hắn, tu chân giả như Nguyệt tỷ giống với những người sống ở thời cổ đại.

Sao người cổ đại đến hiện đại lại biết dùng những thứ này?

Không khoa học.

“Mẫu thân dạy đấy.”

Giọng của Nguyệt tỷ từ bên ngoài vọng vào.

Như vậy Chu Tự mới gật đầu.

Có điều, Nguyệt tỷ thật sự đã đi tìm cha mẹ.

Quả nhiên dáng người nhỏ nhắn có thể được coi như trẻ con. Hắn thì khác, cao to như thế, muốn xin ít tiền sinh hoạt cũng ngại.

Chủ yếu là muốn xin cũng chưa chắc đã được.

Sẽ còn hỏi về chuyện xem mắt của hắn, thất bại rồi khó mà mở miệng, đến lúc đó lại phải đi xem mắt nữa thì phải làm sao?

Lại thất bại nữa thì?

Khi đó không cần người khác đến điều tra Thánh Tử Ma Đạo nữa, khắp nơi đều sẽ truyền tai nhau tin Thánh Tử Ma Đạo xem mắt thất bại.

Nhân vật phản diện này sẽ không còn chút tôn nghiêm nào nữa.

Không làm thì thôi. Không bằng trở về thừa kế tiệm cơm.

Chỉ là làm đầu bếp không oai bằng làm Thánh Tử.

“À đúng rồi, mẫu thân bảo ta hỏi ngươi, sao ngươi lại không gọi điện thoại cho Thu Thiển? Muốn có tình cảm cần phải liên lạc, không liên lạc với nhau lấy đâu ra tình cảm? Sau này kết hôn rồi cũng khó mà chung sống.”

Chu Ngưng Nguyệt miệng vừa chẹp chẹp ăn miếng đậu phụ thối vừa nói.

Chu Tự nghe thấy vậy thì lấy hai cái màn thầu đi tới cạnh bàn ăn rồi đáp:

“Gọi điện cho Thu Thiển?”

“Đúng rồi.”

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu trả lời:

“Mẫu thân bảo có gì nói hay không cũng phải nói một hai câu, bên kia còn đang đợi điện thoại của ngươi kìa. Ngươi cứ như vậy không gọi sẽ khiến đối phương cảm nghĩ rằng không ưa Thu Thiển. Nhưng mẫu thân lại nói ngươi thấy Thu Thiển rất xinh đẹp, rất hợp.”

Chu Tự:

“...”

Hắn nói thế khi nào vậy?

Lúc mẹ hỏi hắn hoàn toàn không nói thế, được chứ?

Tuy rằng Thu Thiển quả thực rất đẹp.

“Nhưng mà…”

Chu Tự dừng lại một nhịp:

“Bên kia cũng đâu để lại cho ta phương thức liên hệ.”

“Hả?”

Chu Ngưng Nguyệt chợt ngớ người, chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn Chu Tự:

“Không có phương thức liên lạc?”

“Ừ.”

Chu Tự ngồi ở bàn ăn, nói đại khái về chuyện xem mắt hôm đó.

“Nàng nói chuyện sơ sơ với ta, rồi sau đó nói có chuyện nên rời đi. Đâu có để lại phương thức liên lạc. Cho nên buổi xem mắt đấy chắc là thất bại rồi, chưa kịp nói với mẹ.”

“Thất bại?”

Chu Ngưng Nguyệt có chút khó hiểu:

“Sao có thể xem mắt thất bại được? Lần xem mắt này thực ra là để ngươi xem thử có thích hay không, người đồng ý đi xem mắt thì coi như thành công. Ngươi không đồng ý mới là thất bại. Mẹ nói ngươi không từ chối, cho nên buổi xem mắt thành công. Đính hôn luôn rồi. Người trong Ma Đạo đều biết vị hôn thê của Thánh Tử Ma Đạo là Thu Thiển, người được gọi là Thần Nữ Ma Đạo.”

“Hả?”

Lần này đến lượt Chu Tự kinh ngạc.

Không chỉ không thất bại, mà hoá ra còn đính hôn luôn rồi?

Mấy chuyện như đính hôn này đều không cần đến đương sự là hắn sao?

Chu Ngưng Nguyệt vừa ăn đậu phụ thối, vừa mặt tươi cười nhìn Chu Tự nói:

“Có cảm giác gì khi biết mình có vị hôn thê? Mẹ nói ngươi còn không tìm nổi bạn gái.”

Chu Tự nhìn Nguyệt tỷ, mở miệng nói:

“Ta và các hạ, người chó khác đường.”

Cẩu độc thân cũng là chó.

“Bây giờ ta vẫn còn nhỏ, ngươi thấy bé gái tám tuổi nào có bạn trai bao giờ chưa? Đấy là yêu sớm đấy.”

Chu Ngưng Nguyệt thản nhiên nói.

Chu Tự không tiếp lời, Nguyệt tỷ có thể lúc này coi mình là khách, lúc kia coi mình là chủ nhà, bây giờ cần làm một đứa trẻ, nàng đương nhiên cũng sẽ không do dự.

“Ngươi nên nói mấy thứ lãng mạn ấy, Thu Thiển cái gì cũng không biết, rất dễ bị ngươi dỗ dành.”

Chu Ngưng Nguyệt nói.

“Mấy thứ lãng mạn?”

Chu Tự nghĩ rồi nói:

“Từ đó mưa bụi rơi Thanh Thành, một người cầm ô hai người bước đi?”

Thấy trên mạng đó, lúc đó xem lại nên tiện nhớ được.

“Thật đáng tiếc.”

Chu Ngưng Nguyệt nhìn Chu Tự lắc đầu thở dài.

“Đáng tiếc cái gì?”

Chu Tự tò mò.

“Đáng tiếc là nói với chị ngươi, không phải nói với vị hôn thê của ngươi.”

Chu Ngưng Nguyệt nghĩ rồi nói:

“Đợi khi nào ngươi kết bạn với Thu Thiển, thì đăng cái này lên vòng bạn bè, chắc chắn có hiệu quả.”

Chương 34: Chủ Động Xuất Kích

Chu Tự:

“…”

Thôi bỏ đi.

Hắn không muốn quấy rầy sự yên tĩnh của vòng bạn bè.

Khi còn đi học, hắn cố gắng học võ lâm tuyệt học, lĩnh hội nghĩa lớn của hiệp khách, cho nên…

Có khá rất ít người hiểu hắn, vòng bạn bè vẫn luôn rất yên tĩnh.

Chủ yếu là vì trong danh sách bạn bè chẳng có ai.

Là lỗi của hắn, khi đã lựa chọn con đường khác với số đông.

Nếu như hắn có thể chọn lại, lần này hắn sẽ lựa chọn chặn tất cả bạn bè.

Dù sao thì trong một lần vui vẻ, hắn đã đăng một câu: Đạn Chỉ Thần Công đã đại thành…

Không ai hiểu hắn.

Về đến nhà, ánh mắt cha mẹ nhìn hắn cũng khác hẳn, mẹ mua rất nhiều đồ bổ não, còn nói với hắn không nên học hành quá áp lực. Cha uống ít rượu vào thì nói với hắn, nam tử hán đại trượng phu, ai mà chẳng có tuổi trẻ điên cuồng.

Mới có cấp hai, có đến mức phải vậy không?

Chu Tự đổi sang chủ đề khác:

“Nguyệt tỷ đang vẽ gì đấy?”

Ánh mắt của hắn hướng về trận pháp ở phòng khách, Nguyệt tỷ thường xuyên đi qua đi lại ở vị trí đó.

“Để ngươi dùng lúc tu luyện đấy, gần đây có rất nhiều người muốn mạo hiểm đến dẫn dụ ngươi, ta thấy chúng ta phải chủ động xuất kích. Để bọn chúng truyền bá danh tiếng của ngươi. Để có nhiều biết về sự tàn bạo, khát máu của ngươi hơn. Cụ thể thì đợi bạn ta đến rồi nói tiếp, nhưng phải để ngươi nhập phẩm trước đã.” Chu Ngưng Nguyệt nói.

Chủ động xuất kích?

Chu Tự nghĩ một hồi, phải đi đánh bọn Minh Nam Sở sao, vậy tiền lương còn không?

Sau đó hắn lại chú ý đến bạn của Nguyệt tỷ:

“Người bạn mà Nguyệt tỷ nói là ai vậy?”

“Chính là người chuyển đến ở cùng, chắc sắp đến rồi!”

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Cốc cốc!

Bỗng nhiên có tiếng gõ cửa truyền đến.

Chu Tự khá khó hiểu, ai lại không có việc gì làm mà gõ cửa nhà hắn?

Cha mẹ trở về rồi ư?

Không đến mức đấy, cũng đâu có chuyện gì, họ trở về làm gì?

“Là bạn của ta, cũng tới lúc đến rồi.”

Chu Ngưng Nguyệt nhảy từ trên ghế xuống, chạy ra mở cửa.

Chân của nàng không thể chạm vào mặt đất.

Chiều cao có hơi khiêm tốn.

Bạn của Nguyệt tỷ?

Chu Tự đi theo, hắn phải xem xem rốt cuộc là ai đến, cho dù là nam hay nữ, hắn đều không thể để đối phương ở lại.

Hy vọng đối phương biết điều một chút.

Nhưng khi Nguyệt tỷ mở cửa ra, Chu Tự chợt sững sờ.

Hắn nhất thời giật mình, bởi vì người đứng ở cửa là một cô gái.

Hơn nữa còn là cô gái mà hắn quen biết, chỉ là phong cách trang điểm khác đi một chút.

…

Lúc này, có một cô gái trẻ đang đứng trước cửa.

Tóc đuôi ngựa cột cao, bên trái có hai lọn tóc, một tím một đỏ, má phải dán giấy màu sặc sỡ.

Đôi mắt long lanh và hàm răng trắng bóng, miệng ngậm cây kẹo que, vẻ rất thỏa mãn.

Trang phục cô gái mặc cũng rất đặc biệt, khoác hờ chiếc áo khoác màu đen, bên trong là lót màu hồng phấn.

Bên dưới lớp áo khoác là áo dài tay kẻ xanh tím.

Nàng gác tay trên rương hành lý.

Thu Thiển, là một Thu Thiển hoàn toàn khác với hôm xem mắt.

"Thời thượng quá."

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Thu Thiển, Chu Tự vô thức thốt lên.

Ma Đạo Thần Nữ quả không tầm thường.

Chu Ngưng Nguyệt thì chẳng có cảm giác gì, có lẽ nhìn quen rồi.

Còn Thu Thiển vốn đang thỏa mãn ngậm kẹo, nhìn Chu Tự bèn khựng lại.

Nàng lập tức đứng nghiêm chỉnh.

Mặc áo khoác cẩn thận, kéo khóa lên, tiếp đó dùng phép thuật xóa sạch lọn đỏ lọn tím trên tóc, bỏ kẹo que trong miệng ra, xé bỏ lớp giấy dán trên mặt, lớp giấy bị xé vội để lại chút hồng.

Xong xuôi tất cả, Thu Thiển mới nhẹ giọng nói:

"Làm phiền hai vị quá."

Vừa nói nàng vừa nhìn Nguyệt tỷ, nghĩ thầm, làm sao tìm được cái lý do chính đáng đánh cho bả một trận.

"Không phiền, vào đi, nhà ta còn một phòng trống."

Chu Ngưng Nguyệt đứng sang một bên nhường chỗ cho Thu Thiển.

"Nguyệt tỷ không ở một mình sao?"

Thu Thiển bước vào, hỏi nàng.

"Nơi này là Thanh Thành, nhà ta đương nhiên là chỗ ở của Chu Tự, vốn là hai người ở, bây giờ thêm ngươi nữa là ba, cũng không có ai khác."

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Thu Thiển:

"..."

Hóa ra không có ai khác là ý này.

Chu Tự cũng nhường sang một bên.

Hắn phát hiện quả thật mình không thể đuổi Thu Thiển đi.

Thất sách rồi.

Có điều hình như Thu Thiển bình thường không an tĩnh thế này.

Cũng phải, vừa gặp đã dội cho người ta cả cốc cà phê, sao có thể thục nữ cho được.

"Đi thôi, ta dẫn ngươi đến phòng."

Chu Ngưng Nguyệt đi trước dẫn đường.

Thu Thiển gật đầu, đi theo sau.

"Đúng rồi, mặt ngươi sao rồi?"

"Ngã một phát, không nghiêm trọng."

"À, bản đồ ta đưa ngươi chuẩn không?"

"Đúng là do Nguyệt tỷ vẽ?"

"Đương nhiên."

Chu Ngưng Nguyệt ngừng một lát rồi nói tiếp:

"Là mẹ ta vẽ."

Thu Thiển:

"..."

Chu Tự nhìn theo các nàng, muốn nói gì đó lại không thể nào nói ra.

Cả hai người hắn đều không thể đuổi đi, một người là tỷ tỷ ruột, một người có vẻ như là vị hôn thê.

Bị cha mẹ ép duyên, tuổi trẻ bồng bột hắn vốn nên phẫn nộ, chống đối, thậm chí bỏ nhà.

Nhưng mà...

Không biết tại sao, lại thấy hơi vui vui.

Sau đó hắn tiếp tục ăn màn thầu của mình, muốn làm đồ ăn nhưng không có gì, chỉ đành hấp tạm mấy cái sủi cảo.

Đơn điệu quá thì chiên mấy cái, chần mấy cái.

Chương 35: Không Ăn Mặc Hở Hang

Một lát sau, Chu Ngưng Nguyệt đi ra, đậu phụ thối của nàng vẫn chưa giải quyết xong.

"Thu Thiển đến ở được không?"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn Chu Tự hỏi.

"Được thì được, nhưng mà Nguyệt tỷ gọi nàng đến, là mong nàng nấu ăn cho ngươi hả?"

Chu Tự cầm cái màn thầu lên, hỏi nàng.

"Cũng không phải."

Chu Ngưng Nguyệt ăn nốt miếng đậu phụ thối cuối cũng, nói:

"Chủ yếu vì chúng ta là cô nam quả nữ, ảnh hưởng không tốt."

"???"

Chu Tự đầy kinh ngạc:

"Chúng ta không phải tỷ đệ sao?"

"Chẳng phải ngươi không tin sao?"

Chu Ngưng Nguyệt thản nhiên nói.

Chu Tự không lên tiếng nữa, tìm người nấu cơm cho nàng, chẳng lẽ cũng phải học.

"Ta thu dọn xong rồi."

Thu Thiển từ trong đi ra, ăn mặc rất chỉnh tề.

Chu Ngưng Nguyệt chìa tay về phía Chu Tự:

"Thu Thiển không có chăn, muốn đi mua, ta không có tiền."

"Ta cũng không có."

Chu Tự thẳng thừng từ chối.

Hắn chỉ còn chút tiền cuối cùng, tiền lương thì bốn ngày nữa mới phát.

"500 tệ một đêm là có tiền."

Thu Thiển lầm bầm một câu.

Chu Tự lườm nàng một cái, lấy ra một phần trong số tiền còn lại.

Hai con sâu mọt này.

Cầm tiền, Chu Ngưng Nguyệt bèn dẫn Thu Thiển ra ngoài mua đồ.

"Đúng rồi, nhớ ngồi trên cái trận pháp kia tu luyện, sẽ giúp ngươi dễ hấp thụ linh khí hơn."

Nói xong, cánh cửa đóng sầm lại.

Chu Tự lấy trong tủ lạnh ra mấy quả táo, khoanh chân ngồi vào trong trận pháp.

Nhưng hắn không tu luyện ngay, mà ngồi xem Phá Thiên Ma Thể.

Loại sách này xem nhiều một chút cũng không có gì xấu, lúc tu luyện sẽ không bị quên một vài chi tiết.

Chỉ là...một vài chi tiết trong sách này chẳng có bất kỳ tác dụng gì đối với hắn, bởi vì căn bản hắn không cần vận công pháp, chỉ cần dùng công lực ngàn năm nuôi dưỡng ma chủng là xong.

Đáng tiếc biện pháp này chỉ có thể dùng với ma chủng, Chu Thiên Kinh thì không được.

Nếu không chẳng tội gì hắn phải ngồi ở đây tu luyện, ảnh hưởng việc đọc sách.

Quan sát một thời gian, hắn phát hiện con đường vận chuyển của Phá Thiên Ma Thể sẽ xuất hiện biến hoá theo sự tăng lên của cảnh giới.

Biến hóa vô cùng lớn.

Mà căn cứ theo ghi chép, chăm sóc cũng có liên quan tới con đường vận chuyển.

Nhưng hắn trực tiếp cho ăn thì sao?

Quả nhiên vẫn khác nhau, cũng may tạm thời không có vấn đề gì.

Hắn cũng không trông cậy dựa vào cái này để trở nên mạnh, có chút hiệu quả là tốt rồi.

Bố mẹ đều nói hắn không có thiên phú, hắn cũng không định đi dọa hai vị lão nhân gia, tùy tiện luyện một chút cũng được.

Kiểm tra ma chủng một lượt, phát hiện vẫn chưa tới lúc nói chuyện, hắn bèn bắt tay vào tu luyện “Chu Thiên Kinh”.

Khi cảm giác linh khí vào trong cơ thể đã nhiều hơn một chút, hắn mới mở mắt ra.

Phòng khách đã mờ sáng, nhìn ra ngoài, dường như mặt trời cũng vừa mới ló ra không bao lâu.

Kinh nghiệm cho hắn biết, đã qua một đêm.

"Mấy giờ rồi?"

Chu Tự định cầm điện thoại lên xem còn bao lâu thì đến giờ đi làm.

"6h53."

Từ phòng bếp truyền đến giọng nói êm tai.

Không phải Nguyệt tỷ.

Quay đầu nhìn lại, là Thu Thiển đang mặc một bộ quần áo ở nhà màu lam.

Đúng rồi, Thu Thiển giờ đang ở nhà hắn.

Có điều, khiến hắn bất ngờ chính là Thu Thiển đang làm bữa sáng?

"Ngươi biết nấu cơm?"

Chu Tự hỏi.

"Biết một chút."

Thu Thiển đáp.

Chu Tự không hỏi thêm nữa, hóa ra là Nguyệt tỷ được nuông chiều từ bé.

Không biết là cha mẹ chiều hay là ma môn chiều, dù sao cũng là Ma Đạo Thánh Nữ, dù không có cha mẹ ở bên, có lẽ nàng cũng được người chăm sóc.

"Có lẽ là cha mẹ chiều, nhìn thấy người ta chăm con gái, thế mà bọn họ chẳng hâm mộ chút nào. Lúc đó hắn còn tưởng rằng cha mẹ không thích con gái, bây giờ nghĩ lại là hắn ngây thơ, bọn họ sớm đã lén lút có con gái rồi."

Chu Tự thầm thở dài trong lòng.

Lúc nhỏ không được lớn lên cũng tỷ tỷ, cũng có chút tiếc nuối.

Nhưng mà ngờ Nguyệt tỷ chẳng biết làm cái gì hết, chỉ biết sai sử hắn, hắn lại thấy thật ra khi bé không ở chung với Nguyệt tỷ cũng không tệ.

Rửa mặt xong, Chu Tự an vị trên bàn cơm ăn sáng.

"Nghe Nguyệt tỷ nói, chủ nhật ngươi được nghỉ?"

Thu Thiển ngồi đối diện Chu Tự, hỏi hắn.

"Ừ."

Chu Tự gật đầu.

"Vậy là tốt rồi, chúng ta định chủ nhật đi xử lý người gần đây đến gây sự với ngươi, giúp ngươi chứng thực độ tin cậy của lời đồn."

Thu Thiển ngừng một chút, mới cúi đầu nhẹ giọng bổ sung thêm:

"Hầu như ta sẽ không ăn mặc hở hang ra ngoài, chỉ có Nguyệt tỷ mới mặc váy ngắn chạy khắp nơi."

…

Nghe vậy, Chu Tự hơi kinh ngạc.

Sao câu này nghe có vẻ đầu đuôi không đồng nhất thế nhỉ?

Sẽ không ăn mặc hở hang ra ngoài, là có ý gì?

Tức là ở nhà sẽ mặc ít à, để hắn còn chuẩn bị tâm lý?

Nghĩ đã thấy không thể nào.

Có điều, hắn cũng không cảm thấy Thu Thiển ăn mặc thiếu vải, lần đầu gặp mặt mặc váy cũng rất bình thường, còn hơi bảo thủ.

Lại nhớ tới bộ dạng Thu Thiển hôm qua lúc đến đây.

"Chẳng lẽ nàng đang giải thích?"

Chu Tự hơi bất ngờ.

Ngày hôm qua quả thực Thu Thiển rất phong cách, nhưng mà mặc kín mít, không hở ra chút nào.

Chương 36: Nóng Nực

Trời tháng tám, nóng như đổ lửa, mặc áo dài tay lại còn thêm áo khoác, như vậy là quá nhiều.

Nhưng mà nhìn thấy hắn, lại bình thường trở lại rồi.

"Chẳng lẽ nàng sợ ta sẽ hiểu lầm nàng là thiếu nữ bất lương?"

Chẳng phải ma tu vốn là thiếu nữ bất lương sao?

Chu Tự không nghĩ tào lao nữa, người ta đã chuyển đến rồi, muốn hiểu rõ cũng không khó.

Nhưng mà đến chuyện này đối phương cũng giải thích, vậy hắn cũng nên giải thích lại một chút chuyện hiểu lầm hôm đi xem mắt, mặc dù đã giải thích rồi, giải thích lại lần nữa cho chính thức.

Đang định mở miệng, Nguyệt tỷ đột nhiên dụi mắt đi tới, có vẻ còn đang ngái ngủ:

"Vừa nãy ai nhắc gì tới ta đó?"

Chu Tự liếc Nguyệt tỷ, quyết định không để ý, quay sang nói với Thu Thiển:

"Chuyện 500 tệ kia, chỉ là hiểu lầm thôi."

"Ta hiểu."

Thu Thiển cất giọng nói.

Chu Tự:

"..."

Trông ngươi chẳng giống hiểu chút nào.

Thu Thiển lúc này đang nhíu mày nhìn cháo trứng muối thịt nạc vừa nấu, trong lòng hơi hối hận: Nấu nhiều quá, làm sao ăn hết được? Để ai ăn đây?

Chu Tự đã không có ý định giải thích nữa, hắn quay đầu, vô cùng tò mò nhìn Nguyệt tỷ.

Nguyệt tỷ mặc bộ đồ gấu, trên đầu còn có cái mũ gấu.

"Nguyệt tỷ, ngươi không nóng sao?"

Chu Tự hỏi.

Bộ đồ không mỏng tí nào, phòng ngủ chính lại không có điều hòa.

Lúc trước cha mẹ bảo tiết kiệm tiền, bọn họ ngủ quạt máy cũng được, không nóng.

Khi đó sắp thi đại học, cha mẹ lắp điều hoà cho hắn, nghĩ lại vẫn rưng rưng.

Hắn luôn mong thi thật tốt, kiếm ra tiền chuyện đầu tiên chính là lắp cái điều hoà cho cha mẹ.

Hắn chưa từng quên.

Nhưng bây giờ đã từ bỏ ý định ấy rồi.

Chuyên gia về ma tu còn lắp điều hoà làm gì?

"Không đáng yêu sao?"

Chu Ngưng Nguyệt ngáp một cái hỏi Chu Tự.

"Đáng yêu thì đáng yêu, nhưng mà nóng chết, chịu sao được?"

Chu Tự nói.

"Vậy mua điều hoà nhé?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Nguyệt tỷ, ăn sáng đi."

Chu Tự cúi đầu ăn cơm không hỏi thêm nữa.

"Nguyệt tỷ là Đấu Giả thất phẩm, trong cơ thể có hàn khí, sẽ không nóng. Mà bộ đồ gấu nhỏ chính là quà cha ngươi mẹ chuẩn bị cho nàng vào lễ trưởng thành, là pháp bảo hiếm có trong tu chân giới, có thể tự giải nhiệt."

Thu Thiển ở bên cạnh giải thích cho hắn.

Nhưng mà nhìn thấy Chu Tự ăn xong, nàng lập tức múc ngay cho hắn một chén lớn.

Chu Tự:

"..."

Bộ đồ gấu thần khí, hắn hiểu, tất cả các thuộc tính đều được gia tăng.

Chỉ là, bữa cơm này có phải quá nhiều rồi hay không?

Hắn không tiện nói ra, Thu Thiển người ta là khách, không thể từ chối quá thẳng thừng.

Nhưng mà...tại sao khách lại thêm cơm cho chủ?

Không nghĩ mấy thứ này nữa, hắn quay sang nhìn Nguyệt tỷ đã an vị trên ghế, phát hiện hình như mình không có lễ trưởng thành.

Bị đối xử khác nhau nhưng mà hắn cũng không để ý, hắn không hứng thú với quà.

"Lễ trưởng thành cái gì?"

Nguyệt tỷ húp cháo, híp mắt lại:

"Ta mới tám tuổi, còn đang tuổi thay răng."

Chu Tự và Thu Thiển đều không để ý tới nàng nữa.

"Đúng rồi, cha mẹ bảo các ngươi cũng gần tuổi nhau, thế ai lớn hơn ai nhỏ hơn?"

Chu Ngưng Nguyệt tò mò hỏi.

Chu Tự nghi hoặc nhìn Thu Thiển, hắn đâu biết Thu Thiển bao nhiêu tuổi đâu, nhưng mà nhìn không lớn lắm, chắc tầm mười chín hai mươi?

"Ta hơn năm..."

"5 tuổi?"

Thu Thiển vừa cất lời, Chu Ngưng Nguyệt đã chấn kinh.

Thu Thiển nhìn Nguyệt tỷ, thầm nghĩ trưa nấu đồ ăn cho Nguyệt tỷ thêm thuốc gì để không bị phát hiện.

"Năm ngày."

Nàng nói ra đáp án.

Chu Tự cũng hơi bất ngờ, không ngờ trong ba người, bản thân lại nhỏ tuổi nhất?

Mặc dù chỉ nhỏ hơn Thu Thiển năm ngày.

Ngừng một chút, hắn mở miệng nói với Thu Thiển:

"Thu tỷ?"

Thu Thiển:

"..."

Nàng nhẹ gật đầu, quyết định tối nay cơm tối cho Chu Tự sẽ thêm chút gia vị, bị chê già rồi.

Nàng lại mỉm cười múc cho Chu Tự thêm một bát cháo.

Chu Tự:

"..."

"Đúng rồi, chủ nhật chúng ta có hành động, ngươi cũng ra ngoài mở mang tầm mắt nhé."

Chu Ngưng Nguyệt cầm thìa húp cháo.

"Các ngươi định làm gì?"

Chu Tự hỏi.

"Rất đơn giản, chủ nhật, lúc người của bọn chúng muốn dụ ngươi ra, ta sẽ đi cùng Thu Thiển, để Thu Thiển giả trang thành ngươi, còn ta âm thầm đi theo, sau đó dạy bọn họ làm người. Đánh một lần bọn chúng sẽ ngoan ngoãn được một thời gian."

Chu Ngưng Nguyệt nói tỉnh bơ.

"Bọn hắn sẽ ra mặt vào chủ nhật?"

Chu Tự cảm thấy bọn chúng sẽ không ngốc nghếch tới vào chủ nhật chứ.

"Không vấn đề gì, trong đám bọn chúng có người của ta, đến lúc đó kích động một chút là xong."

Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Đánh thắng được?"

Chu Tự hỏi.

"Chuyện nhỏ."

Chu Ngưng Nguyệt ngẩng đầu đầy tự hào nhìn Chu Tự.

Sự tự tin của Đấu Giả thất phẩm.

Chu Tự không biết Đấu Giả thất phẩm mạnh đến đâu, hắn từng cùng đấu với hai tu chân giả một lần nhưng không biết bọn họ cấp bậc gì.

Có điều Nguyệt tỷ tự tin như vậy, chắc hẳn là không có vấn đề gì.

Chủ nhật xem thử một chút cũng tốt, xem tu chân giả mạnh tới đâu.

Chương 37: Bát Phẩm

"Mấy ngày nay, mỗi ngày ngươi phải ở trong trận pháp tu luyện, hẳn là miễn cưỡng có thể vào cửu phẩm, còn lên bát phẩm thì hơi khó, đến lúc đó ta sẽ đến chỗ cha mẹ lấy vài thứ, để ngươi có thể tăng nhanh tiến độ tranh thủ sang năm lên bát phẩm."

Chu Ngưng Nguyệt vỗ ngực, hào sảng nói.

"Vậy thất phẩm thì sao?"

Chu Tự hỏi.

Sang năm mới lên được bát phẩm, hình như rất chậm, ma chủng của hắn hơn nửa tháng đã bát phẩm rồi thì phải?

Qua tiếp hơn nửa tháng nữa, khả năng có thể lên thất phẩm.

"Thất phẩm? Vậy phải rất lâu."

Chu Ngưng Nguyệt cầm cái thìa không áp lên môi, suy tư rồi nói:

"Nếu như bình thường, ta tám tuổi cửu phẩm, mười ba tuổi bát phẩm, mười năm sau thất phẩm. Cho nên ngươi muốn thất phẩm chắc phải mất bốn năm năm."

"Vậy là Nguyệt tỷ năm nay 23 tuổi?"

Chu Tự hỏi.

"Có khi là 29 tuổi rồi."

Thu Thiển ở bên cạnh nói theo.

"Ta tám tuổi, các ngươi mới là hai mươi mấy tuổi đấy."

Chu Ngưng Nguyệt uốn nắn lại sai lầm của bọn hắn.

"Tu chân giới thì thiên phú kém lại tu luyện càng nhanh sao?"

Chu Tự rất tò mò, Nguyệt tỷ phải mất mười năm, sao hắn lại chỉ có năm sáu năm?

"Không phải, ta lấy tài nguyên đỉnh cấp trong nhà ra cho ngươi tu luyện mới nhanh được như vậy, mà ngươi lại tu Chu Thiên Kinh, Chu Thiên Kinh chính là căn bản của căn bản, dễ dàng nhưng cũng yếu nhất, vậy nên đường mới càng ngắn. Cũng chỉ có thể đi hết hạ tam phẩm. Cho nên sau thất phẩm, ngươi sẽ gặp khó khăn. Còn ta thì khác, Cửu Chuyển Minh Thần Công của ta khó tu cũng mạnh hơn, đường cũng càng xa. Có thể đi thẳng tới cửu chuyển nhất phẩm, càng về sau tốc độ tu luyện càng nhanh lại càng dễ hơn người khác. Thân thể thu nhỏ là có chỗ tốt."

Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Vậy Thu Thiển tu là cái gì?"

Chu Tự nhìn sang Thu Thiển.

"Công pháp ta tu không phải trên ý tứ bình thường."

Ngừng một chút, nàng nói tiếp:

"Tịnh Linh Thần Khải là tên quyển công pháp nào."

Chu Tự chưa từng nghe qua, cũng không để ý.

Hắn không biết nhiều về tu chân giới.

Có điều lên thất phẩm hình như không dễ dàng gì, nhưng mà nếu là nuôi ma chủng, hắn cảm giác thất phẩm cũng chỉ là chuyện trong một tháng thôi.

Quả nhiên vẫn không đúng sách.

Hi vọng ma chủng đừng có không biết tốt xấu, sau bát phẩm đừng có tự tung tự tác.

…

Định sẵn chủ nhật hành động xong, Chu Tự đứng dậy đi làm.

Trước khi đi hắn uống nốt bát cháo, tiện thể mang bát không đến phòng bếp.

Cảm giác ánh mắt Thu Thiển cứ nhìn chằm chằm vào bát của hắn, không cẩn thận sẽ bị múc thêm vào bát.

Người trong Ma Đạo, quả nhiên khủng bố, lúc ăn cơm cũng vô hình bức ép người ta.

Có điều, hắn rất ngạc nhiên hỏi Nguyệt tỷ chuyện tuần hoàn từ tám đến mười tám tuổi.

Hóa ra trước mười tám tuổi, công pháp không có tác dụng tuần hoàn.

Sau mười tám tuổi, tùy thuộc vào cảnh giới của Nguyệt tỷ mà bắt đầu tuần hoàn.

Khi đó Nguyệt tỷ sắp thất phẩm, cho nên bắt đầu thu nhỏ.

Còn cụ thể hơn thì hắn không hỏi nữa, dù sao gần đây vẫn luôn dừng lại ở tám tuổi.

Có thể là lên đến trung tam phẩm không quá dễ dàng.

Nhưng mà gặp được cơ duyên, muốn lên cũng không khó, ví dụ đại địa Thần Khuyển mà các nàng từng nhắc đến.

Nếu như lần này được cơ duyên, tu vi có thể một ngày tăng lên ngàn dặm.

Chỉ có điều đến đại địa Thần Khuyển cũng có rất nhiều mối nguy hiểm, nếu không may đắc tội, đừng nói được tiến vào cơ duyên chi địa, rất có thể sẽ bị trọng thương.

Gần đây Thu Thiển và Nguyệt tỷ đều bắt hắn phải đối xử với chó tốt một chút.

Chu Tự ra khỏi tiểu khu, đúng lúc này một con chó đang nhìn hắn chằm chằm, như muốn lồng lên cắn.

Đối phương không an phận, Chu Tự trừng nó một cái.

Con chó rùng mình, ư ử một tiếng, cụp đuôi chạy trốn.

Chu Tự nhún vai, hắn cũng đâu phải ác ma chuyên ngược đãi chó, tại sao cứ một mực nhắc nhở hắn phải đối xử tốt với chó một chút?

Chẳng lẽ...là loại chó độc thân như Nguyệt tỷ?

...

Thư viện Đông Lâm.

Cất kỹ thẻ đi làm, Chu Tự mới đi đến quầy hàng đọc sách.

Hôm nay không thấy ba người kia, không biết có tới hay không.

Ba vị đó là chủ của cái thư viện này, chỉ có hắn mới là nhân viên.

Hi vọng cuối tháng ba vị chủ tiệm có thể cho hắn thêm chút tiền thưởng.

Trò chơi hôm qua hắn thắng, vậy nên có chút mong đợi.

Vừa ngồi xuống, đã thấy một phụ nữ trung niên đi vào.

"Dì Trình ạ."

Chu Tự cất tiếng chào bà.

Lần trước, may mà có dì Trình mới không có tổn thất gì nặng nề, lần này lại gặp, tất nhiên phải chào hỏi một tiếng.

Vẻ mặt dì Trình không thay đổi nhìn hắn một cái, khẽ gật đầu rồi đi vào bên trong.

Khu vực làm việc của những người khác ở bên trong.

"Dì Trình quả là một người nghiêm túc."

Nhìn dì Trình không nói không cười, trong lòng Chu Tự thầm ngậm ngùi, sau đó bắt đầu đọc sách.

Không có gì để tiêu hao, hắn chỉ xem vài mẩu truyện ngắn giết thời gian.

Nếu không phải sợ quá đột ngột, hắn rất muốn xem những sách liên quan tới tu chân giới.

Chương 38: Nghỉ Việc

Nhỡ không may bị phát hiện mình chính là trùm phản diện thì không tốt lắm.

Cũng không phải là lo lắng bọn họ sẽ ra tay với hắn, chủ yếu là vì tiền lương thôi.

"Hình như đã không còn quá phản cảm khi làm phản diện."

Chu Tự thầm thở dài.

Cha mẹ cho, hắn tiếp nhận cũng nhanh.

Cốc cốc!

Dì Trình với vẻ mặt nghiêm túc đang gõ lên mặt quầy hàng.

"Dì Trình, sao thế ạ?"

Chu Tự lập tức đứng lên.

"Chỗ này có một ít đồ, có thể chuyển giúp ta được không?"

Dì Trình nói với hắn.

"Được ạ."

Chu Tự nhận lời ngay lập tức.

Hắn đi theo dì Trình đến phòng tạp hóa, chỗ này có hai thùng sách.

"Không biết ai để hai thùng sách ở chỗ này, phải để trong nhà kho chứ."

Dì Trình cằn nhằn.

Hắn cũng biết nhà kho, mặc dù công việc của hắn không cần kiểm kê, nhưng vẫn phải hiểu qua một chút, làm việc cũng thuận lợi hơn.

"Hai cái thùng này chuyển xuống kho ạ?"

Chu Tự bên thùng lên hỏi.

"Không cần, để bên trong là được, ta sẽ nói chuyện với người kiểm kê, làm phiền ngươi rồi."

Dì Trình nói.

"Không có gì ạ."

Nói xong, Chu Tự bèn khuân hai thùng sách nặng trịch đi vào kho.

Hai chuyến mà thôi, dễ ợt.

Chỉ là, một giờ sau, hắn lại bị dì Trình gọi đi hỗ trợ khuân hàng.

Chẳng biết từ lúc nào phòng tạp hóa lại nhiều thêm một cái bàn làm việc...

Không vấn đề gì, vẫn chuyển được.

10h, dì Trình lại tới.

10h40 lại một chuyến nữa.

Đều bảo hắn đi khuân đồ.

Hai giờ chiều, ba giờ chiều, bốn giờ chiều.

Chu Tự đột nhiên cảm giác cả ngày hôm nay đều bận, lại cảm thấy hình như cũng chẳng bận bịu chút nào.

Bốn rưỡi, Chu Tự chuyển đồ xong, ngồi đọc sách trên ghế cũng cảm thấy không vui vẻ mấy.

Dì Trình vẫn dùng vẻ mặt nghiêm túc nói với hắn câu cám ơn.

Công nhân vệ sinh mệt mỏi như vậy sao?

May mà công việc của hắn cũng coi như nhàn hạ, hỗ trợ một chút cũng không sao.

Năm giờ, Chu Tự lại nhìn thấy dì Trình.

Lần này không cần đối phương lên tiếng, Chu Tự trực tiếp đứng lên:

"Dì Trình, chỗ nào thế?"

Tranh thủ thời gian chuyển đi, chuyển xong còn tan tầm.

Nếu không phải dì Trình vẫn luôn dùng khuôn mặt nghiêm túc nói cảm ơn hắn, hắn cũng cảm thấy liệu mình có bị nhắm vào hay không.

Lần này hắn chuyển may tính hỏng.

"Ngươi làm việc tạm thời?"

Vừa làm, dì Trình vừa hỏi hắn.

"Ừm."

Chu Tự gật đầu.

"Vậy thì chẳng phải bất cứ lúc nào cũng có thể bị nghỉ việc sao?"

Dì Trình lại nói.

"Nhưng sắp được lĩnh lương rồi."

Chu Tự đáp.

Bây giờ hắn đang rất thiếu tiền.

Trong nhà không hiểu tại sao lại nhiều thêm hai con mọt ăn bám, rõ ràng không cần hắn nuôi, nhưng lại cứ bắt hắn phải nuôi.

Đây là định dồn hắn đến đường cùng, sau đó trở về kế thừa tiệm cơm của lão cha chắc.

Nghĩ lại, bọn hắn một đứa là Ma Đạo Thánh Tử, một đứa Ma Đạo Thánh Nữ với một Ma Đạo Thần Nữ, vì sao phải sống cuộc sống gian khổ như vậy?

Làm công thôi, Thánh Tử đại nhân?

Dì Trình không nói gì nữa, vẻ mặt vẫn nghiêm túc như cũ.

Sắp hết giờ làm, Chu Tự thầm tính toán sau khi tan làm hắn phải làm những gì.

Hôm qua Thu Thiển mua đồ ăn, hôm nay hắn lại mua thêm một ít đủ ăn mấy ngày này là được.

Hoặc là hỏi Thu Thiển xem nàng đã mua bao nhiêu.

Nghĩ đến đây, Chu Tự gạt đi luôn, làm gì phương thức liên lạc mà hỏi.

Hơn năm giờ, Chu Tự định tan tầm thì thấy dì Trình lại đi về hướng bên này, trên tay xách không ít văn bản tài liệu.

Xong, tăng ca không có tiền làm thêm giờ.

Trong lòng hắn vừa nghĩ vậy thì nghe Tô Thi đến làm ca sau hào hứng chạy đến chỗ dì Trình:

"Trình tỷ, để ta cầm giúp ngươi."

"Tiểu Tô à, lại đẹp lên rồi."

Dì Trình tươi cười.

Nhìn dì Trình vẫn luôn nghiêm túc cười tươi như vậy, Chu Tự hiểu hắn khổ luyện mười tám loại võ nghệ giang hồ, trình độ đã đạt tới cảnh giới tối cao.

Bây giờ mới vào nhân thế, lại quên đây là một nơi phải biết nhân tình thế sự.

Mà cả một ngày hắn cũng chưa lĩnh ngộ ra được.

Lúc này dì Trình đi tới, Chu Tự đứng lên, ngữ điệu không thay đổi:

"Trình tỷ."

Nghe Chu Tự gọi như vậy, khóe miệng Trình tỷ hơi mỉm cười.

Nàng cầm cái phiếu nhỏ đặt trên quầy:

"Đây là phiếu thêm đồ ăn, ăn ở trên kia có thể ưu đãi mười lăm tệ. Hỏi người bên trong, bọn họ bảo bọn Tiểu Tô vẫn chưa xin cho ngươi."

Chu Tự quay đầu nhìn về phía Tô Thi.

Tô Thi lập tức nhìn vào một mặt phản quang giả bộ vuốt tóc.

Sau khi cảm ơn dì Trình di, Chu Tự liền quẹt thẻ tan làm.

Đương nhiên phải nhận vé ưu đãi.

Chu Tự đi rồi, dì Trình cất bước đi đến phòng nghỉ của nhân viên quản lý, thấy Hàn Tô đang đọc sách và Minh Nam Sở đang gác chân nghịch điện thoại di động.

Cộc cộc!

Nghe tiếng gõ cửa, Hàn Tô cùng Minh Nam Sở đều quay đầu nhìn ra, thấy dì Trình, Hàn Tô lập tức đứng lên, Minh Nam Sở thì hốt hoảng buông chân xuống, tiện tay phủi phủi mặt bàn.

"Trình tỷ."

Hai người cúi đầu chào, cứ có cảm giác sắp bị mắng đến nơi.

Bình thường hai bên chẳng mấy khi qua lại, dì Trình đột nhiên tới, có chút không bình thường cho lắm.

Chương 39: Phe Phản Diện Vô Địch

Hắn đi siêu thị mua một ít đồ ăn, mua thêm đồ ăn nhanh.

Mỳ gói hoặc là sủi cảo.

Để chuẩn bị cho Nguyệt tỷ ở nhà một mình.

Còn về có dinh dưỡng hay không…

Vốn dĩ nàng ăn cũng không lớn lên được, có dinh dưỡng hay không cũng không quan trọng.

Cha mẹ cũng không quản, một đệ đệ như hắn có gì mà quản?

Nghĩ lại, khi lần đầu tiên Nguyệt tỷ gặp hắn, đã gọi hắn là thúc thúc…

Bây giờ là đệ đệ, con gái thật dễ thay đổi.

Sau đó hắn lại mua một miếng thịt ba chỉ, một ít xương sườn, một số tôm he, một ít cá viên.

Như này có thể ăn mấy ngày rồi.

Đều là những món dễ làm, món quá phức tạp, hắn cũng không biết làm.

Như này cũng đã tốn rất nhiều tiền của hắn.

Cũng may, ba ngày nữa sẽ có lương vào tài khoản, không cần gọi điện cho mẹ.

“Tinh tinh tinh, điện thoại của ngươi lại kêu lên kìa.”

Chu Tự lấy điện thoại ra.

Vừa nhìn thì là mẹ.

Được, mình không gọi điện về thì mẹ cũng gọi đến.

“A lô, mẹ à?”

“Con trai, ngươi đang làm gì?”

Liễu Nam Tư ở bên kia điện thoại lên tiếng hỏi.

“Mua đồ ăn ạ.”

Chu Tự trả lời.

“Một mình?”

“Một mình.”

“Nghe nói Thu Thiển chuyển đến nhà rồi?”

“Nguyệt tỷ gọi đấy, nàng nói là cha mẹ đồng ý rồi.”

Việc này không liên quan đến hắn.

“Nếu ngươi chịu thường xuyên gọi điện để tăng tình cảm với Thu Thiển, thì đến mức để nàng chuyển đến nhà không?”

Liễu Nam Tư tức giận nói.

Chu Tự:

“…”

Các ngươi chỉ cho cách liên lạc.

Thu Thiển thực sự rất xinh, nếu lần đầu tiên xem mặt có cách liên lạc, hắn cũng sẽ gọi điện trò chuyện.

Không biết làm sao người của giới tu chân luôn cảm thấy hắn có thể làm tạo ra việc có thể trong khi không thể.

“Bây giờ nàng chuyển đến nhà rồi, có cảm giác thế nào?”

Liễu Nam Tư hỏi.

“Muốn có cảm giác gì?”

Chu Tự hỏi.

Buổi tối tu luyện, ban ngày đi làm.

Hình như cũng chưa từng trò chuyện nghiêm túc.

“Bây giờ vừa mới tiếp xúc sẽ không quen, không có cảm giác là bình thường, nhưng ngươi cũng phải tiến bộ lên, bỏ qua Thu Thiển, muốn tìm được người như nàng sẽ rất khó. Bồi dưỡng cảm tình cho tốt, qua thời gian nữa đưa về cho chúng ta gặp mặt.”

Liễu Nam Tư không nói thêm việc khác:

“Được rồi, giờ ăn cơm buổi tối đông khách hơn rồi. Nhớ kỹ lời mẹ nói. Mẹ ở có tai mắt bên cạnh con đấy.”

Nói xong Chu Tự phát hiện mẹ tắt điện thoại.

Tai mắt…

Nguyệt tỷ sao?

Lập tức Chu Tự có chút tò mò về bức ảnh Nguyệt tỷ mang đến, trước đây mẹ thật sự đẹp như vậy? Cha đẹp trai như vậy?

“Lần sau phải hỏi mới được, nếu thật là vậy, phải hỏi làm sao họ lại bị thời gian tuổi tác giết như con heo, để mình còn tránh xa.”

Còn về việc đưa Thu Thiển về gặp cha mẹ, việc này không gấp.

Hơn nữa đã đính hôn rồi, gặp hay không cũng không sao.

Trước tiên phải giải quyết rắc rối gần nhất của mình, nhờ Nguyệt tỷ tạo danh tiếng cho hắn.

Ngồi vững phe phản diện vô địch.

…

Két két!

Chu Tự mở cửa ra.

Sau khi đi vào cửa, hắn nhìn thấy hai cô gái, một lớn một nhỏ ngồi bên bàn ăn.

Đang ăn cơm nói chuyện rất vui vẻ.

Đương nhiên các nàng cũng nhìn qua.

Chu Tự không để ý đến hai người kia, mà nhìn ba món ăn một món canh trên bàn ăn.

Có thịt, có cá, có rau.

Cho nên...Ba người phe phản diện Ma tu trong nhà, thực ra người khổ nhất chỉ có hắn.

Phải đi làm, phải chuẩn bị thức ăn.

Hai người còn lại, ăn ngon mặc đẹp.

Không làm Thánh Tử cũng được.

“Ta đã giúp chuẩn bị xong cơm của ngươi rồi.”

Thu Thiển đẩy bát của Chu Tự đến vị trí của hắn.

Nhìn bát đũa của mình, Chu Tự cảm thấy vẫn có thể làm Thánh Tử Ma Đạo thêm mấy ngày.

Sau đó hắn xếp đồ vào trong tủ lạnh rất ngăn nắp gọn gàng, hoa quả cũng có mua một ít.

Nhưng hắn phát hiện trong tủ lạnh cũng có không ít, là Thu Thiển mua, không nhiều lắm, có lẽ mấy ngày là có thể ăn hết toàn bộ.

“Ta đã cho người của ta truyền tin tức đến những ma tu đó rồi, kể cả đạo tu cũng sẽ nghe được một số tin tức. Mấy ngày nay họ sẽ hành động, chủ nhật sẽ bắt đầu thu hút ngươi ra.”

Chu Ngưng Nguyệt uống ngụm canh rồi nhìn Chu Tự nói:

“Cho nên mấy ngày nay ngươi phải cố gắng tăng thực lực.”

Chu Tự gật đầu.

Dù sao cũng quay về tu luyện, có cố gắng cũng không có gắng được đến đâu.

Hắn không thể nắm chắc tiến độ của Chu Thiên Kinh, chỉ có thể an tâm ngồi xuống.

Hắn chỉ quan tâm Ma Chủng, đêm nay có lẽ bắt đầu báo đáp rồi, ngày mai có thể có hai vòng.

Lại gần thêm một bước đến bậc tám.

“Đúng rồi, được biết giới hạn của mình có thể chỉ ở bậc bảy, liệu có thất vọng hay không?”

Chu Ngưng Nguyệt đột nhiên hỏi.

Nghe thấy lời này, Chu Tự quay đầu nhìn về phía Nguyệt tỷ.

Sắc mặt có chút buồn rầu, bất đắc dĩ.

“Nói là đã nghĩ thông đương nhiên là giả, nam tử hán đại trượng phu, đâu có ai không muốn ngự kiếm thừa phong, trừ ma trong thời đất? Nói là đã nghĩ thông, thực ra chỉ là cúi đầu nói bỏ qua với số phận không còn cách nào thôi.”

Chương 40: Album Gia Đình 1

Hôm nay lên 6 chương, chúc các bạn đọc truyện vui vẻ! <3

Trong con mắt của Chu Tự mang theo vẻ thương cảm:

“Cho nên tối nay ta muốn nghỉ ngơi, Nguyệt tỷ có thể rửa bát giúp ta không?”

Chu Ngưng Nguyệt cắn đũa, trừng mở to đôi mắt nhìn Chu Tự, u oán nói:

“Chúng ta chính là ma.”

“Hơn nữa còn không trừ được.”

Thu Thiển bổ sung một câu.

Chu Tự:

“...”

Cuối cùng, hắn vẫn phải rửa bát.

“Chu Tự, không có táo tàu à?”

Giọng của Nguyệt tỷ vang lên ở chỗ tủ lạnh.

“Không tươi ngon.”

Chu Tự trả lời.

“Thu Thiển đi tắm rồi, muốn đi nhìn trộm không?”

Chu Ngưng Nguyệt lại hỏi.

Răng rắc.

Chu Tự đang rửa bát, không cẩn thận dùng sức hơi mạnh, bát ăn cơm của hắn nứt ra.

Thu Thiển xinh đẹp, dáng người cao gầy, đương nhiên những thứ cần có thì đều có.

Nhưng nghĩ kỹ lại, chỗ tắm rửa thì không thể nhìn trộm.

Hắn thu dọn mảnh vỡ, tiếp tục rửa bát.

Không nhìn đến tiếng lầm bầm nhỏ như ác ma của Nguyệt tỷ.

Rửa bát xong, hắn đến trận pháp của Nguyệt tỷ vẽ và ngồi xuống.

Bắt đầu quan sát sự thay đổi của Ma Chủng, ngày mai có thể có hai vòng hay không thì phải xem tình hình đêm nay.

...

Bên ngoài Thanh Thành.

Ngay trước khe cốc là vị trí tạm thời của mười hai tịnh đường.

Xung quanh có rất nhiều linh sủng qua lại, người bình thường không thể lại gần.

Chỗ nào cũng có thể nhìn thấy chuột đen, rắn độc, còn có linh sủng như con hổ.

Không có nhiều linh sủng như con hổ, nhưng bọn chúng chiếm diện tích không nhỏ.

Vị trí của bọn chúng gần bên trong khe cốc nhất.

Lúc này có một người đàn ông gần ba mươi tuổi đứng ở trung tâm nhất trong đám linh sủng như hổ.

Hắn mặc áo đen, quanh người hắn có hổ chiếm giữ, nhưng trên người những con hổ này có vẩy rồng.

Giống hổ mà không phải hổ.

Lúc này một luồng sáng chiếu về phía hắn, một lát sau luồng sáng rơi vào trong lòng bàn tay của hắn, hình thành một đoạn văn tự.

“Chủ nhật dự định thu hút Thánh Tử từ Thành Tây?”

Chung Hổ cau mày.

“Theo như lời của Bạch Cẩm, linh sủng rất dễ dàng dẫn dụ Thánh Tử, một đám người họ qua đó, có lẽ tỷ lệ cũng không thấp. Vậy thì đến lúc đó ta cũng đi một chuyến. Không cần đi cùng họ, từ một hướng khác đi qua đó, đi mở mang hiểu biết về phong thái của Thánh Tử. Nếu có thể gặp trực diện, cũng tiện lĩnh giáo một phen. Xác định trạng của thái Thánh Tử.”

Chung Hổ không sợ Thánh Tử.

Thực lực của hắn tương đương với Thánh Nữ, mà Thánh Tử nhỏ hơn Thánh Nữ không ít.

Kể cả Thánh Tử đã trở thành đấu giả bậc bảy, hắn cũng có thể đọ sức.

Sau đó hắn xoa con hổ bên cạnh, khuôn mặt mỉm cười:

“Chỉ không biết chủ nhật này ở ngoại ô Thanh Thành có thể gặp được Thánh Tử không. Đám người Bạch Cẩm quá yếu, sợ hãi là việc tất nhiên. Lần này ta tự đến đó.”

…

Chu Tự nhìn Ma Chủng, hiện tại Ma Chủng tiến vào trạng thái báo đáp.

Phù văn bên trên đang nghịch chuyển.

Cơ thể của hắn cũng thực sự được tẩm bổ.

Dệt hoa trên gấm.

Tốt hơn một chút so với vòng thứ nhất, nhưng vẫn không thay đổi gì.

“Bậc chín có thể không có tác dụng gì, có lẽ bậc tám sẽ xuất hiện thay đổi. Đợi thêm một khoảng thời gian.”

Mười mấy năm không có đặc hiệu hắn cũng trải qua rồi, lại vượt qua hơn nửa tháng nữa cũng không vấn đề gì.

Sau đó hắn bắt đầu tu luyện Chu Thiên Kinh.

Bởi vì phiên bản của Ma Chủng khác nhau, cho nên có thể tương thích với Chu Thiên Kinh.

Bình thường có thể tương thích hay không, hắn cũng không biết.

Chưa từng hỏi qua.

Cũng không thể thử.

Với thiên phú của hắn, vốn không thể lấy Phá Thiên Ma Thể để tiến vào cấp bạc.

Tu luyện Chu Thiên Kinh sẽ khiến con người đắm chìm trong đó, quên đi thời gian trôi qua.

Đợi khhi hắn cảm thấy khá được rồi, thì sẽ mở mắt ra.

Mở mắt lần này, hắn vẫn thấy bầu trời vừa sáng không lâu.

Lại một đêm trôi qua.

Hắn cũng không biết mình ngủ hay là không ngủ, nhưng tinh thần khá ổn.

Khi hắn muốn cầm điện thoại xác định thời gian, bên cạnh vang lên giọng:

“Bảy giờ sáu phút.”

Là giọng của Thu Thiển.

Hôm nay, Thu Thiển mặc chiếc váy trắng đi xem mặt hôm đó, ngồi ngay ngắn trên sofa cầm album, dường như đã xem rất lâu.

Chu Tự chuyển ánh mắt từ trên người Thu Thiển qua cuốn album, rất quen mắt.

“Thu tỷ, đây là album của nhà ta phải không?”

Đây là album của gia đình hắn.

Bên trong ảnh chụp từ nhỏ đến lớn của hắn, ảnh cha mẹ chụp cho hắn.

Chỉ cần hắn nghỉ phép và cha mẹ có thời gian rảnh, họ sẽ cùng đến công viên đi dạo và sau đó chụp ảnh.

Cuối cùng lưu lại trong cuốn album.

Có ảnh hắn khóc chảy cả nước mũi, có ảnh hắn tức giận, có ảnh chụp hắn vui vẻ, có ảnh chụ hắn thất thần, có ảnh hắn học cấp hai, có ảnh đạt giải thưởng.

Gần như bao quát cả cuộc đời của hắn.

Bị người khác xem được, hắn rất xấu hổ.

“Nguyệt tỷ cho ta xem.”

Thu Thiển nhìn Chu Tự ngồi dưới đất nói một cách vô tội.

“Bên trong ảnh không có Nguyệt tỷ, cho nên nàng nói không tính.”

Chu Tự nói.

Chương 41: Album Gia Đình 2

“Ngươi xem.”

Thu Thiển chuyển cuốn album qua đối diện với Chu Tự:

“Có Nguyệt tỷ.”

Chu Tự nhìn thấy trên album có thêm một gia đình ba người Nguyệt tỷ, có chút kinh ngạc.

Rõ ràng là một gia đình bốn người, cảm giác như biến thành một gia đình sáu người.

Còn Nguyệt tỷ cho bức ảnh vào album từ lúc nào, có lẽ là trước đây khi bày ảnh ra.

“Thu tỷ có album không?”

Chu Tự hỏi.

“Không có.”

Thu Thiển đặt album lên đầu gối, nói tiếp:

“Hoàn cảnh lớn lên của ta không nhàn hạ thoải mái như của ngươi, cho nên không có album, nhưng có một vài bức ảnh trong điện thoại.”

“Thu tỷ có thể gửi mấy bức cho ta xem không?”

Chu Tự quay người nói với Thu Thiển.

“Được.”

Thu Thiển đáp một tiếng, sau đó lấy điện thoại di động ra định gửi cho Chu Tự.

Chu Tự nhìn và vẫn giữ nụ cười.

Họ không có cách liên hệ của nhau, không gửi được

Nhìn thấy Thu Thiển như ngẩn người tại chỗ, tâm trạng của Chu Tự tốt lên không ít.

Tinh tinh!

Đột nhiên Di động rung lên.

Chu Tự có chút kinh ngạc, sau đó lấy điện thoại xem, bên trên hiện ra ảnh của Thu Thiển gửi đến.

Chu Tự:

"..."

Thêm bạn từ khi nào?

Nhìn thấy ánh mắt không hiểu nổi của Chu Tự, Thu Thiển giải thích nói:

"Hôm trước Nguyệt tỷ nói chúng ta không có cách liên lạc, nên nhân tiện giúp ngươi thêm ta vào danh sách bạn bè của ngươi."

Bình tĩnh, Thu Thiển trong lòng nghĩ.

"Cho nên Thu tỷ mở xem điện thoại của ta?"

Chu Tự kinh ngạc.

Điện thoại của hắn không có mật khẩu, vậy bí mật trong điện thoại của hắn…

Được rồi, hắn không có bí mật.

Lập tức hắn cảm thấy cuộc sống của mình thực sự quá nhàm chán, điện thoại cũng không có bí…

Ấy, hình như có mấy bức ảnh quyến rũ thu hút trong bộ sưu tập, chắc không bị lật đến chứ?

Tìm thời gian xóa đi

"Ngươi cầm đi."

Thu Thiển đưa điện thoại của mình cho Chu Tự:

“Nếu ngươi cảm thấy không công bằng, có thể xem của ta. Mật khẩu là 2580. Hôm nào thay đổi thì lại nói cho ngươi.”

Chu Tự:

“...”

Không từ chối.

Hắn nhận lấy điện thoại là liền mở album, hắn phát hiện hầu như đều là ảnh tự sướng của Thu Thiển.

Thỉnh thoảng còn có Nguyệt tỷ.

Nhưng quần áo ăn mặc đều rất kỳ lạ, rất thời thượng.

Có bức ăn mặc trang điểm như mở cửa lần trước, còn có một số bức ảnh ăn mặc trang điểm khá ngầu.

Mặc ít vải nhất…

Lại là chiếc váy mà bây giờ nàng đang mặc.

Nhìn cũng có vẻ thục nữ nhất, thuần khiết nhất.

Là bộ váy mặc khi xem mắt với hắn.

Sau đó hắn nhìn thấy một bức ảnh quán café, không phải ai khác, chính là hình ảnh hắn và cô gái mặc áo giáp màu đen bàn giá cả.

Chu Tự:

“...”

Lặng lẽ ấn xóa bỏ.

Thu Thiển ngồi ở một bên, nhìn bề ngoài có vẻ rất bình tĩnh, nhưng ánh mắt vẫn luôn liếc sang bên Chu Tự.

Lúc này Chu Tự xem qua nhóm bạn bè của Thu Thiển, hắn lại nhìn thấy mình trong đó.

Là bức ảnh mới xóa vừa nãy cùng với một câu: lần đầu tiên gặp mặt vợ chưa cưới, hắn lại bỏ chạy và bỏ ra năm trăm đồng dự định bàn chuyện chung sống một đêm với cô gái xa lạ.

Chỉ một người có thể nhìn thấy, là Nguyệt tỷ.

Chu Tự:

“...”

Cuối cùng hắn hiểu ra.

Thu Thiển thoạt nhìn thục nữ hiền lành, trên thực tế thích ăn mặc thời thượng, là cô gái không hiền lành.

Quan trọng nhất là, nàng thù dai.

Hiểu lầm vụ năm trăm đồng, nàng vẫn ghi nhớ trong lòng.

Cũng không biết sẽ ghi nhớ đến lúc nào.

Hắn trả điện thoại lại cho Thu Thiển, hắn quyết định vẫn nên ăn sáng trước.

…

“Nguyệt tỷ vẫn chưa ngủ dậy sao?”

Vệ sinh rửa mặt xong, Chu Tự ngồi bên bàn ăn.

Lần này hắn nhìn cháo trong nồi trước.

Không nhiều lắm.

Nếu không hắn sẽ phải đề phòng Thu Thiển, hắn luôn cảm thấy hôm qua nàng cố ý múc thêm cháo cho hắn.

“Tối hôm qua nàng đã vẽ rất nhiều trận pháp để giúp ngươi đột phá, bây giờ còn ôm gấu ngủ.”

Thu Thiển giải thích một câu.

Chu Tự cảm nhận linh khí, thực sự lớn mạnh hơn một chút, như vậy xem ra tiến vào bậc chín trước chủ nhật cũng không phải là việc không thể nào.

Nhưng hình như bậc bảy đã gần như là tận cuối rồi.

“Đúng rồi, tu chân sẽ trường thọ phải không?”

Chu Tự hỏi.

“Ừm.”

Thu Thiển gật đầu.

“Giới hạn của ta ở bậc bảy, chắc Thu tỷ không chỉ đến mức đó chứ?”

Chu Tự hỏi.

Hắn vẫn tính là người bình thường, nhưng có vẻ Thu Thiển có thể đi rất xa.

Nghĩ như vậy, cha mẹ là chuyên gia về Ma Đạo, có lẽ có thể sống rất lâu mới đúng.

Chẳng phải họ sẽ rơi vào cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh sao?

Nghĩ kỹ một chút, vì vậy hắn sẽ không xảy ra chuyện con cái muốn nuôi dưỡng mà cha mẹ không đợi, thậm chí không cần dưỡng lão cho bố mẹ.

Nói khoa trương hơn một chút, cha mẹ còn phải dưỡng lão cho hắn?

Quá hời rồi?

“Tương lai ta sẽ dừng lại ở bậc sáu.”

Thu Thiển cầm thìa ăn cháo.

Trong lòng còn có một câu chưa nói ra, đến lúc vợ chồng không hợp, cũng là nhà ta bạo hành ngươi.

…

Gần tám giờ.

Chu Tự đi làm.

“Nhớ mua táo tàu nhé, Nguyệt tỷ thích ăn.”

Thu Thiển nhắc nhở một câu.

Chương 42: Lịch Sử Đen

“Còn Thu tỷ thì sao?”

Chu Tự hỏi.

Thấy đối phương im lặng, Chu Tự lại hỏi:

“Kẹo mút?”

Lần thứ hai gặp mặt, Thu Thiển đang ăn kẹo mút.

Hơn nữa trong anh của nàng,

Ít nhiều cũng là thiếu nữ năm hai trung học

“Cũng được.”

Thu Thiển gật đầu, trong mắt mang ý cười.

Trên đường đi làm.

Chu Tự đang suy nghĩ chuyện Thu Thiển nói về tu vi.

Hắn cũng hiểu được ý đại khái, nhưng mạnh hơn hắn một bậc, đến lúc đó chênh lệch tuổi thọ sẽ không quá lớn.

Hắn vừa nghĩ đến cũng rất cảm động.

Nhưng bây giờ nghĩ đến việc này thì quá xa rồi, nếu Ma Chủng của hắn có chức năng như phiên bản bình thường, vậy thì có lẽ bậc bảy của hắn không phải là cực hạn.

Công lực ngàn năm mới là giới hạn của hắn.

Cũng không biết công lực ngàn năm có thể nuôi Ma Chủng uy đến bậc mấy.

Hơn nữa cũng không biết tu vi tăng lên sẽ mang lại ảnh hưởng gì cho cơ thể của hắn.

Hôm nay trước khi tan làm, có lẽ Ma Chủng sẽ hoàn thành hai vòng.

Đến lúc đó lại cho ăn thêm.

Tranh thủ hoàn thành chín vòng, tăng lên bậc tám.

Hắn dừng chút, lấy điện thoại ra xem bức ảnh trong bộ sưu tập.

Cũng may, vẫn còn.

Thu Thiển thù dai như vậy, không nói gì mà cũng không xóa đi, có lẽ là chưa phát hiện ra.

Lặng lẽ xóa đi, như vậy thì không còn lịch sử đen rồi.

…

Khi đến nơi làm việc, Chu Tự phát hiện Hàn Tô đang ở bàn lễ tân.

Có mấy quyển sách bày trước mặt nàng.

Hắn liếc nhìn một cái, đều là sách của giới tu chân.

“Ngăn bị ta xem?”

Phải hay không phải thì cũng đều giống nhau, hắn cũng không để ý việc này, hắn đến đi làm kiếm tiền, xem sách giới tu chân cũng giống nhau đọc tiểu thuyết bình thường.

Đều có thể trở nên cường mạnh.

Nhưng có một phần có thể khiến tốc độ trở nên cường mạnh của hắn nhanh hơn.

Nhìn thấy Chu Tự đến, Hàn Tô đứng lên.

Nàng nâng kính mắt theo thói quen, nói:

“Tốc độ đọc sách của ngươi có nhanh không?”

“Cũng được.”

Chu Tự trả lời.

Cũng không biết Hàn Tô có ý gì.

“Số sách này.”

Hàn Tô vỗ vào sách trên bàn:

“Đọc xong trước khi tan làm ngày thứ bảy, đến lúc đó chúng ta có việc nói với ngươi. Trong lúc đọc có vấn đề cũng không cần hỏi, để đến trước khi tan làm ngày thứ bảy rồi hỏi.”

“Được.”

Chu Tự gật đầu.

Có chút bất ngờ.

Tuy rằng bây giờ hắn cũng có rất nhiều thắc mắc, nhưng không dự định hỏi.

An tâm làm việc là được.

Tạm thời cũng sẽ không trừ ma vệ đạo lên người hắn, việc này càng không cần quan tâm.

Hàn Tô bàn giao xong bèn đi vào phòng nghỉ, Chu Tự bắt đầu xem xét bộ sách này.

Hắn không trực tiếp xem nội dung, mà đọc tên sách.

Kiến thức thuật pháp, kiểm kê công pháp, sách tranh linh thú đều có ở trong bộ sách này.

Sau đó hắn chọn đọc một quyển sách tên là Lý luận tu chân.

Quyển sách này ghi lại lý luận tu chân ngưng tụ sức mạnh, không đề cập đến công pháp.

Trên sách nói, trong trời đất ẩn giấu một loại vật chất không thể nhìn thấy, những vật chất này bắt nguồn từ trời đất, vừa giống thể khí lại giống thể rắn.

Vật chất này tràn ngập ở các nơi trong trời đất, thế giới có thể quan trắc còn xa mới so sánh được.

Nó thần bí, chưa được biết đến.

Cho đến cách đây rất lâu, lần đầu tiên có người phát hiện được sự tồn tại của nó, bắt đầu nhìn thấy nó, thậm chí hấp thụ nó.

Người này đặt tên cho nó là linh khí.

Linh khí, gốc rễ của vạn vật, căn cơ tu chân.

Sự xuất hiện của linh khí đã mở ra cánh cửa thế giới mới.

Thổ nạp pháp bắt đầu xuất hiện, công pháp ra đời.

Thuật pháp cũng xuất hiện theo đó.

Phi thiên độn thổ, rời núi lấp biển, trường sinh bất lão, trở thành việc có thể.

Giới tu chân giới sinh ra từ đó.

Người tu hành, có một bộ phận thuận theo đương nhiên tu ta thấy con người thật của ta, ngộ đạo trường sinh, là đạo tu.

Một bộ phận khác đi theo tiếng lòng của mình, khám phá điều mới, không theo quy tắc, vui buồn thất thường, như con người thật của ta nhưng không thể nhìn thấy ta, kiến tâm trường tồn, là ma tu.

Đạo tu và ma tu cùng một lòng hướng đạo, cùng một điểm đến.

Chu Tự đọc giới thiệu, cảm giác ma tu cũng không phải quá xấu mà.

Nhưng đi theo tiếng lòng..

Chính là muốn làm gì thì làm?

Quả nhiên, ma tu vẫn là phe phản diện.

Còn về cái gì mà con người thật của ta, bản ngã của ta, rất lấy làm tiếc, đọc không hiểu.

Không nhìn đến là được.

“Linh khí là một loại vật chất mà người bình thường không thể nhìn thấy cũng không thể cảm nhận được, vậy thì công lực ngàn năm của ta liệu có phải là loại vật chất như vậy không? Nhưng những người khác không thể nhìn thấy không thể cảm nhận được, mà ta cảm nhận được, hơn nữa còn tìm được biện pháp ngưng tụ? Cho nên vẫn là tiên lực?”

Nhưng hắn là do ma tu sinh ra, nghĩ đi nghĩ lại vẫn là ma lực.

Mất rất nhiều thời gian, hắn đã đọc xong quyển sách này.

Chương 43: Tàn Khốc

Đại khái chính là vậy, ghi lại nguồn gốc của giới tu chân.

Quyển thứ hai là Sách tranh linh thú, hắn từng đánh rất nhiều dã thú, không biết có phải linh thú hay không.

Lật xem hồi lâu, hắn phát hiện con chuột to như con mèo trước đây, tên là Hắc Thử.

Là linh sủng của một tu chân giả nào đó nuôi dưỡng.

Nhưng quyển sách này không ghi lại nhiều lắm, ít nhất không có Chó ba đầu.

Đó là dã thú duy nhất biết nói mà hắn gặp được cho đến hiện tại

…

Mấy ngày nay Chu Tự vẫn đang đọc sách của giới tu chân, đại khái cũng có chút hiểu biết về giới tu chân.

Nói một cách đơn giản, vị trí của giới tu chân không nằm trong bản đồ bình thường.

Bởi vì một số vấn đề lịch sử để lại, chỉ có tu chân giả mới có thể phát hiện.

Cụ thể tại sao cũng không được ghi lại.

Giới tu chân giới có ma tu, đạo tu, quỷ tu...

Tiến vào giới tu chân, đồng nghĩa với việc tham gia vào cạnh tranh.

Cuộc cạnh tranh này rấ tàn khốc, cuộc cạnh tranh của sinh vật, sự lựa chọn của tự nhiên, kẻ phù hợp sẽ được sinh tồn.

Một món pháp bảo, một quyển công pháp, một viên đan dược, một gốc cây linh thảo, đều dẫn đến cuộc cạnh tranh như này.

“Thật sự là tàn khốc.”

Chu Tự gấp sách lại lắc đầu thở dài.

“Cho nên hôm nay sẽ phát lương?”

Có tàn khốc thế nào cũng phải sống.

Hôm nay thứ bảy, mấy ngày nay Ma Chủng tăng ca thức đêm, cuối cùng làm ra ba vòng cho hắn.

Qua một thời gian nữa là có thể tiến vào binh giả bậc tám, đến lúc đó có thể học điều khiển kiếm bay lên.

Còn về Chu Thiên Kinh, đêm nay cũng phải bắt đầu thử tiến bậc chín.

Ngày mai các nàng Nguyệt tỷ hành động, phải cùng qua đó xem sao.

Nhìn nhận thế giới.

Đó chắc chắn là đêm máu và thịt đan xen, nhưng không biết có dã thú hay không.

Dạo này hắn đọc quá nhiều sách, công lực ngàn năm đã viên mãn, cần tiêu hao.

Thật sự không có chỗ để tiêu hao, trước tiên tâm sự với Ma Chủng.

“Nghe Nguyệt tỷ nói càng cho Ma Chủng ăn thì nó càng có tinh thần, nhưng tại sao Ma Chủng của ta càng được cho ăn thì tình thần càng uể oải?

Chẳng lẽ còn phải nghỉ ngơi hai ngày?

Hắn còn chỉ được nghỉ có một ngày, Ma Chủng mà cũng còn có thể có đãi ngộ tốt hơn so với hắn?

Bốn giờ chiều, Chu Tự kỳ vọng mong chờ phần lương đầu tiên của mình, còn về đám người Hàn Tô muốn nói gì, hắn cũng không quan tâm.

Đại khái là có liên quan đến giới tu chân.

Lúc này Tô Thi từ phòng nghỉ bên khác chạy đến.

Dáng vẻ vội vội vàng vàng.

“Chu Tự, quyển Kiến thức về quái vật biển cả chạy đi đâu rồi?”

Nàng vẫn giữ tư thế bước chân, định xuất phát bất cứ lúc nào.

“Quyển thứ tư, ô thứ sáu, hàng thứ hai từ dưới lên trên, kệ sách số mười ba.”

Chu Tự thuận miệng nói.

Trong bốn nhân viên quản lý viên, Tô Thi dễ mắc sai nhất.

Hơn nữa còn rất dễ quên mình để đồ ở đâu.

Không có ích nhiều lắm, nhưng một số việc đơn giản đều là nàng làm.

Ví dụ thẻ nhân viên và ghi chép giờ tăng ca của hắn.

Vì thế hắn đã lo lắng nửa tiếng, chẳng may bị ghi chép sai, thì chẳng phải xui xẻo sao?

Cho đến ngày hôm qua, hắn hoàn toàn xóa bỏ nỗi lo này.

Rõ ràng hắn chỉ tăng ca một tiếng, nhưng Tô Thi đã quên.

Vì để an toàn, nàng trực tiếp điền số giờ tăng ca cao nhất được phép.

Điều đáng tiếc duy nhất bị tài vụ kiểm tra ra.

Tô Thi nói lời cảm ơn rồi chạy đi tìm sách.

Chu Tự gật đầu tiếp tục đọc sách.

…

Phòng nghỉ.

Minh Nam Sở nhìn Hàn Tô nói:

“Sắp đến giờ rồi, có thể hỏi rồi. Tốc độ đọc sách của hắn không chậm, có vẻ cũng có hiểu biết.”

“Nếu không phải đột nhiên Trình tỷ tiến cử, có lẽ chúng ta còn đang quan sát. Nhưng Trình tỷ nói đúng, hắn thực sự khác biệt. Đã đọc ba ngày, lại không chủ động đưa ra câu hỏi liên quan. Đọc xong chỗ sách đó, nói thế nào cũng sẽ cảm thấy hiếu kỳ với giới tu chân. Hình như hắn chỉ đang đọc sách. Hơn nữa nhìn có vẻ thực sự là lần đầu tiên hắn đọc chỗ sách đó.”

Hàn Tô lau kính mắt, trong lòng có chút nghi hoặc.

Sở dĩ họ thử thu nhận Chu Tự sớm như vậy, hoàn toàn là vì Trình tỷ.

Hôm đó Trình tỷ tìm họ đến, hỏi bọn hắn có phải có dự định thu nhận Chu Tự hay không, sau đó khen Chu Tự hai câu.

Như vậy, mọi việc được làm trước thời hạn.

Nếu không, nói gì thì cũng phải đợi thêm nửa tháng nữa.

Nửa tháng vẫn còn là nhanh, chủ yếu là thời gian không đợi họ.

Phía Ma tu đã hành động, Thần Khuyển Đại Địa cũng sắp mở ra cơ duyên.

Một khi xảy ra vấn đề, họ có khả năng bị đuổi ra khỏi tòa thành này.

…

Hàn Tô nhìn đồng hồ, rồi lại nhìn tư liệu trên mặt bàn.

“Sắp tan làm rồi, bắt đầu được rồi.”

Minh Nam Sở gật đầu, dù sớm hơn không ít thời gian, nhưng mấy ngày này họ cũng đã để ý.

Vấn đề không lớn lắm.

Năng lực làm việc cũng rất tốt, bệnh hay hỏng việc của Tô Thi cũng đã được giảm bớt.

Đúng vậy, Tô Thi đọc sách sẽ để vứt một góc, sau đó họ sẽ phải đi tìm.

Nhưng có Chu Tự ở đây, trực tiếp hỏi hắn là được.

Như thể hắn hiểu rõ hết tất cả sách ở thư viện.

Tạm thời vẫn chưa thể làm khó được hắn.

Hoặc có thể do những cuốn sách quá hiếm thấy, họ đến tên còn không biết.

Chương 44: Phát Lương

Chu Tự bước vào phòng nghỉ, hắn biết sắp được phát lương rồi.

Những ngày này hắn đã tăng ca tổng cộng 4 tiếng, một tiếng 30 tệ, cộng lại là 120, cộng thêm lương cơ bản 1000 nữa. Tổng cộng tiền lương của hắn là 1120 tệ.

Chỉ là không biết là có tiền thưởng hay không, hắn vẫn còn nhớ lần trước chơi trò chơi hắn thắng.

Nhưng mà con người Tô Thi…

Không đáng tin.

Tiền thưởng tám phần là không có.

1120 cũng đủ rồi, hắn rất hài lòng.

Rất nhanh, hắn đã đến phòng nghỉ.

Hắn đi ngang qua chỗ này và lần, nhưng số lần vào bên trong để nghỉ ngơi ít hơn cả ít, gần như không nghỉ ngơi.

Lúc ăn cơm thì tính là nghỉ ngơi, nhưng ăn cơm xong thì hắn lại tiếp tục trở về quầy để làm việc.

Nghỉ chơi không bằng đọc sách tăng sức mạnh.

Nếu thực sự nhàm chán quá thì chọc ma chủng vài cái, giục nó để tâm sự.

Đáng tiếc là ma chủng thường xuyên giả chết.

Trong công việc, hắn cũng không buông lỏng, mỗi ngày đều tranh thủ thời gian để tìm hiểu những cuốn sách trên giá.

Phân loại tất cả.

Hệ thống mục lục cũng được thay mới hàng ngày.

Mỗi ngày chỉ có một ít khách, nhưng phần lớn đều là vào để đọc sách miễn phí.

Cho nên không cần hắn phải làm gì.

Rất nhàn hạ.

“Ngồi ở đây đi.”

Thấy Chu Tự xuất hiện trước cửa, Hàn Tô lên tiếng trước.

Họ đều là nhân viên, về bản chất không có phân chia cấp bậc.

Nhưng mà…Theo Chu Tự thấy, ba người này chính là người phát tiền lương.

Là ba ông bà chủ.

Chỉ là không biết ông chủ lớn là ai, là Hàn Tô hay là Minh Nam Sở?

Tô Thi thì không cần cân nhắc đến.

Sau khi ngồi xuống, Chu Tự yên lặng chờ đợi, hẳn là đang bàn về tiền lương.

“Tính tiền lương của ngươi nào, thứ hai đi làm hôm nay là thứ bảy.”

Hàn Tô cầm tư liệu trên bàn lên và nói:

“Thứ hai làm thêm hai giờ, thứ năm và thứ sáu mỗi hôm làm thêm một giờ, tổng cộng là 4 giờ. Cộng thêm tiền lương đã trao đổi trước đó. Tiền lương ngươi nhận được là 1120. Có vấn đề gì không?”

“Không có.”

Chu Tự lắc đầu.

Trang trọng như vậy khiến hắn cảm thấy có chút không bình thường.

Giống như thể sắp sa thải ai đó vậy.

“Đã đệ trình rồi, trước khi tan làm sẽ gửi vào tài khoản của ngươi.”

Hàn Tô thao tác một hồi, sau đó đưa tờ giấy cho Chu Tự.

Là giấy nhận lương.

Chu Tự nhận lấy và nhìn thử, quả thực không có tiền thưởng.

Không biết cuối tháng có hay không.

“Chuyện tiền lương nói xong rồi, bây giờ nói về việc xin phúc lợi đi.”

Hàn Tô nâng kính lên nhìn Chu Tự, vẻ mặt bắt đầu trở nên nghiêm túc.

Phúc lợi? Chu Tự trong lòng tò mò, ít nhất là tiền thưởng, hoá ra hắn không phải nhận được phúc lợi kém nhất.

Có điều hắn cũng muốn biết phúc lợi là gì.

“Bọn ta trực tiếp hỏi luôn vậy.”

Lúc này Minh Nam Sở cũng nhìn Chu Tự:

“Ngươi đã đọc sách được vài ngày rồi, có câu hỏi nào không? Hay trực tiếp hơn nữa, ngươi có muốn tìm hiểu thêm về giới tu chân không?”

Chu Tự:

“……”

Muốn lôi kéo hắn nhập hội?

Kéo Thánh Tử Ma Đạo vào đạo tu, cải tạo lại để làm người?

Nói cách khác, hắn sắp thâm nhập vào nội bộ của địch?

“Các ngươi là tu chân giả?”

Chu Tự trực tiếp hỏi.

“Tố chất tâm lý của ngươi khá tốt.”

Hàn Tô chân thành khen một câu.

Không có chút ngạc nhiên về giới tu chân.

“Đúng là tu chân giả, nhưng bọn ta căn bản không làm phiền cuộc sống của người bình thường. Cho nên người bình thường sẽ không thể biết đến sự tồn tại của giới tu chân. Sở dĩ nói với ngươi, là vì muốn nhờ vào thân phận người bản địa của ngươi. Ở lại thành phố này được dễ hơn. Sau này sẽ giúp ích rất nhiều cho bọn ta.”

Hàn Tô giải thích qua, rồi nói tiếp:

“Tuy nhiên cũng có lợi cho ngươi, bọn ta có thể thử để ngươi nhập môn. Có điều giới tu chân cũng không phải là nơi yên bình, sẽ có những nguy hiểm nhất định. Đương nhiên, không vào sâu thì tính nguy hiểm cũng sẽ không lớn. Có muốn cân nhắc một chút không?”

“Nếu ta không đồng ý, thì các ngươi sẽ làm thế nào?”

Chu Tự thử hỏi.

“Vậy thì cứ coi như bạn ta chưa từng hỏi.”

Minh Nam Sở nói

“Sẽ không có kiểu phong ấn ký ức đấy chứ?”

Chu Tự tò mò hỏi.

“Ngươi có nói ra cũng không có ai tin.”

Hàn Tô trả lời.

Chu Tự cảm thấy cũng đúng, dù hắn có lên mạng nói mình quen tu chân giả, thì cũng chẳng có ai tin.

Dù có tin, hắn cũng không thể đưa ra bất cứ bằng chứng nào.

Theo lý thuyết, đó không phải là viết tiểu thuyết sao?

“Vậy các ngươi cần ta phải làm gì?”

Chu Tự hỏi.

Thân là Thánh Tử Ma Đạo, hắn cũng không hiểu đạo tu muốn làm gì.

Có điều đạo tu chưa chắc là người tốt, ma tu cũng chưa chắc đã là người xấu.

Ví dụ như hắn, dù là một trùm phản diện, nhưng hắn muốn làm một người tốt.

“Thường thì ngươi không cần làm gì cả, yên tâm đi làm là được.”

Minh Nam Sở suy nghĩ rồi lại nói:

“Có điều sau này sẽ xuất hiện một loại cơ duyên, lúc đó cần ngươi phải đi cùng. Không thể nói là không có nguy hiểm. Xem xong những cuốn sách kia có lẽ ngươi cũng đã rõ, giới tu chân không hề an nhàn như ngươi bây giờ.”

Chương 45: Hơi Bị Đẹp Trai

Bây giờ ta cũng đâu có an nhàn, Chu Tự thầm nghĩ trong lòng.

Bởi vì cha mẹ là nguyên do của trùm phản diện, nên bây giờ hắn rất dễ bị người khác đến gây phiền phức.

Cha nói đã để phòng hộ trên người hắn. Chỉ cần không gây ra phiền phức lớn, thông thường sẽ không có chuyện gì.

Cũng không biết là thật hay giả.

Phiền phức lớn trong lời cha nói thì không có, nhưng những phiền phức nhỏ đều nhắm vào hắn.

Thánh Tử Ma Đạo, vừa nghe đã biết là tên tuổi của một trùm phản diện.

Có rất nhiều người đều đang quan tâm đến.

“Như vậy thôi à?”

Chu Tự có hơi bất ngờ:

“Vậy cũng không có vấn đề gì lớn lắm.”

“Ngươi đồng ý rồi ư?”

Hàn Tô hỏi.

Chu Tự gật đầu.

Chuyện thâm nhập vào nội bộ của kẻ địch thì sao có gì để từ chối?

Nếu có nguy hiểm thì chạy là được.

Không được thì dạy bọn chúng làm người, không có gì đáng ngại.

Biết đâu còn được tăng lương.

Nhưng rất nhanh sau đó hắn đã hối hận.

Hàn Tô đẩy đẩy mắt kính, đang thao tác gì đó, sau đó giải thích:

“Vậy tiền lương của ngươi sẽ bị trừ đi 120, tiền mua công pháp.”

Chu Tự:

“……”

120 tiền công pháp, hắn nhất thời cũng không biết là giá rẻ hay là hạ giá.

“Là công pháp gì?”

Hắn tò mò hỏi.

“Trọn một trong ba cuốn Chu Thiên Kình, Tĩnh Thần Khuyết, Mình Linh Công, đều là những công pháp dễ nhất. Có lẽ khá phù hợp với ngươi. Nhưng không phải là bọn ta không cho ngươi cuốn tốt, mà là ngươi mua không nổi.”

Hàn Tô nói.

Chu Tự:

“……”

Cảm giác bị lừa làm khách này.

Cuối cùng hắn chọn Chu Thiên Kinh.

“Vậy ta sẽ giải thích qua về Chu Thiên Kinh cho ngươi, sau đó ngươi thử học thổ nạp pháp, rồi ta sẽ nói cho ngươi biết những việc cần chú ý, ngươi về nhà có thể thử tu luyện được rồi.”

Hàn Tô lấy ra một cuốn sách từ trong ngăn kéo.

Chính là Chu Thiên Kinh, như thể đã sớm được chuẩn bị trước vậy.

Chu Tự chỉ có thể nhận lấy sách, đọc lướt qua rồi sau đó nghe Hàn Tô giải thích.

Sau khi nghe một lượt, hắn phát hiện khá khác với Nguyệt tỷ giải thích.

Nhưng nghĩ lại thì, tuổi tác của Nguyệt tỷ có vẻ lớn hơn một chút, thậm chí còn sắp 30 tuổi rồi.

Giải thích chi tiết hơn cũng là chuyện bình thường.

Hắt xì!

Ở nhà, Chu Ngưng Nguyệt hắt hơi một cái.

“Ta cảm giác như Chu Tự đang nói xấu ta.”

Nàng xoa xoa mũi và nói.

“Người nói xấu Nguyệt tỷ có nhiều lắm.”

Thu Thiển đang cầm quần áo trên đùi nói.

“Đây là quần áo ngươi chuẩn bị cho ngày mai à? ”

Chu Ngưng Nguyệt ngồi trên bàn ăn táo đông.

“Ừ, chắc là hơi bị đẹp trai.”

Thu Thiển gật đầu.

Đây là quần áo nàng chuẩn bị cho mấy ngày này, hầu hết quần áo của nàng đều do nàng tự chuẩn bị.

Có mấy bộ quần áo không dễ mua, nên nàng liền học tự làm.

“Mặc lên ta xem thử đi.”

“Tối nay hãng mặc.”

“Tối nay? Để cho Chu Tự xem à?”

“Dù sao cũng là đóng giả hắn, cũng phải nghe ý kiến của hắn chứ.”

Chu Ngưng Nguyệt nhìn Thu Thiển, gật gật đầu:

“Cũng phải, nên để vị hôn phu thấy đầu tiên. Nhưng mà không phải ngươi vẫn nghĩ đến chuyện 500 tệ kia của hắn sao?”

“Không phải hắn đã nói là hiểu lầm rồi sao?”

Thu Thiển ngẩng đầu liếc nhìn Chu Ngưng Nguyệt.

“Không phải ngươi vẫn luôn không tin sao?”

Chu Ngưng Nguyệt suy nghĩ rồi nói:

“Dù mẫu thân nói hắn chưa từng yêu đương, không hiểu những chuyện như này lắm, càng không có chuyện ra ngoài nói chuyện cả đêm với mấy cô gái lạ. Nhưng cũng không thể không đề phòng, ta thấy vẫn phải xác nhận xem thế nào.”

“Xác nhận như nào?”

Thu Thiển tò mò hỏi.

“Theo như mẫu thân nói, Chu Tự không có mấy kiến thức về tình cảm nam nữ, vậy thì hãy dùng nó để kiểm tra. Tối nay ngươi sang phòng hắn, sau đó thế này…thế kia…không phải là có thể xác nhận rồi sao?”

Chu Ngưng nghiêm túc nói.

Thu Thiển:

“……”

Nàng tìm gần đó, phát hiện không có cốc nước, khó mà hắt ra.

“Nguyệt tỷ định mặc gì vào ngày mai?”

Thu Thiển đổi chủ đề.

Đợi lát nữa ăn cơm bỏ ít thuốc là được rồi.

“Bộ đồ gấu, họ cũng khó mà phát hiện ra ta, hơn nữa còn một quyền một bộ. Mặc bộ đồ lên, ta sẽ là người đẹp nhất trong số Đấu Giả thất phẩm. Tất cả mọi người cộng lại cũng không phải đối thủ của ta. Trung tam phẩm chắc chắn sẽ không có ai đến, đến rồi cũng sẽ rụt rè. Trẻ con đùa nghịch, người lớn nhúng tay vào vậy cha mẹ sẽ ném ánh mắt qua đây. Cho nên trong ngoài Thanh Thành ta đều vô địch.”

Chu Ngưng Nguyệt đứng dậy, tay nắm quả táo đông hào khí cao ngất.

Nàng cắn một miếng táo đông, ghét bỏ nói:

“Táo này chẳng tươi gì cả, hôm nay Chu Tự được phát lương, đợi hắn về chúng ta đi mua mấy quả tươi đi.”

“Nguyệt tỷ định lấy bao nhiêu?”

Thu Thiển hỏi.

“500?”

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

“510.”

Thu Thiển nói.

“Nhiều thế, vậy chúng ta nên giúp hắn làm xong trận pháp, để hắn nhanh chóng thăng cấp. Như vậy hắn sẽ sẵn lòng hơn.”

Chu Ngưng Nguyệt ngồi xổm trên mặt đất, lại bắt đầu làm trận pháp của mình.

Chương 46: Lương Về

“Đại khái là vậy, thổ nạp cũng không có vấn đề gì, trở về có thể thử tu luyện.”

Hàn Tô giao Chu Thiên Kinh cho Chu Tự:

“Nếu có vấn đề gì thứ hai đi làm ngươi có thể đến hỏi bọn ta. Dù Tô Thi khá vô dụng nhưng nàng rất có thiên phú. Có lẽ giải thích cũng sẽ tốt hơn, nàng rảnh thì cũng có thể hỏi nàng.”

“À đúng rồi, chiều mai với tối mai đừng đi đến vùng ngoại ô phía tây thành phố. Ở có có thể sẽ xảy ra một số chuyện.”

Minh Nam Sở nhắc nhở một câu.

Chu Tự gật đầu, không hỏi gì thêm.

Và sau đó mang Chu Thiên Kinh đi ra khỏi phòng nghỉ, hắn đương nhiên biết chuyện xảy ra ở vùng ngoại ô vào ngày mai.

Chuyện đó là do Nguyệt tỷ một tay sắp đặt mà.

Hắn cần phải đi xem phong thái của tu chân giả, nếu gặp phải dã thú gì đó cũng tiện xử lý.

5 giờ rưỡi, Chu Tự chấm công tan làm, lúc này hắn nhận được một tin nhắn.

Lương về.

Tròn 1000.

Lỗ mất 120.

Vừa mới nhận lương, nhưng hắn lại không có ý định mua đồ.

Nguyệt tỷ đã nhắc đến lương của hắn hai ngày nay rồi, trở về chắc chắn sẽ bị lấy đi một phần.

Nên thôi hắn không tiêu nữa.

Có điều khi đi ngang qua một tiệm chụp ảnh, hắn dừng lại một lúc, rồi sau đó đi vào bên trong.

Trước đó đã muốn vào, nhưng vì trong ví không có tiền nên đành trì hoãn đến tận hôm nay.

Sáu giờ hơn.

Ở nhà.

“510?”

Chu Tự kinh ngạc khi nghe thấy Nguyệt tỷ và Thu Thiển muốn bằng đấy tiền.

Không ngờ hai con sư tử này lại tham lam như vậy.

Sau đó, việc này đã được thương lượng xong với điều kiện tiền ăn trong nhà được lấy từ 510 này.

Nhận được tiền, họ liền mở cửa.

“Nguyệt tỷ đã làm xong trận pháp rồi, ngươi vào tu luyện chắc sẽ có thể tiến vào cửu phẩm, bình thường thì sẽ không có vấn đề.”

Thu Thiển nhắn nhủ một câu, rồi sau đó lại hỏi:

“Ngày mai muốn ăn gì?”

Bây giờ Chu Tự phải tu luyện, cho nên chỉ có thể để ngày mai ăn.

“Cái rửa bát sắp hỏng rồi, mua cho ta một cái là được.”

Chu Tự trả lời.

Đợi sau khi Nguyệt tỷ và Thu Thiển rời khỏi, Chu Tự mới lấy album ảnh ra, sau đó lật lật rồi xếp từng bức ảnh vào.

Đây là ảnh vừa mới được in xong.

“Thế này thì sẽ không có vấn đề gì nữa.”

Hắn nhìn album ảnh và cảm thấy khá ưng ý.

Không tốn bao nhiêu, trừ đi số mà Nguyệt tỷ và Thu Thiển lấy đi thì hắn còn 450.

Không đến 500.

Không đến 500?

Hắn chợt nhớ tới điều gì đó.

“Sớm biết vậy thì lúc người kia ra giá 800, ta đã nâng giá lên 1000 rồi.”

Sau khi cất xong album ảnh, hắn ngồi vào trận pháp, dự tính tu luyện.

Có điều trước khi tu luyện, hắn lại quan sát ma chủng trước.

Ma chủng lúc này đã là ba cái vòng, còn đang hấp thụ công lực ngàn năm.

Hiệu suất đã phần nào giảm xuống.

“Khẩu vị có vẻ không tốt lắm, nghe Nguyệt tỷ với Thu Thiển nói, ma chủng của người khác khẩu vị rất tốt, chỉ sợ không có gì để ăn. Cũng không biết có phải do công lực ngàn năm không hợp khẩu vị hay không.”

Ngoại trừ công lực ngàn năm, hắn không có cách nào cung cấp những thứ khác.

Dù sao linh khí cũng chỉ có một ít, hắn vẫn còn chưa nhập phẩm, đừng nói đến làm cho khí huyết sôi trào. Dù là vận chuyển Chu Thiên hắn cũng không làm được.

Chọc vào ma chủng vài cái, phát hiện nó vẫn đang giả chết.

Có điều vẫn đang ăn, chỉ là không nhanh lắm.

Chắc là tối nay có thể ăn xong, ngày mai có thể tiêu hao hết, ngày kia lại ăn và kết thúc 4 vòng.

Rồi sau đó tiếp tục ăn.

Sau đó hắn bắt đầu vận chuyển Chu Thiên Kinh, lần này hắn có thể cảm nhận được linh khí của mình đã không còn yếu như trước.

Giống như dòng suối có thể di chuyển.

Không thể so sánh với công lực ngàn năm, nhưng đã đạt đến mức có thể vận chuyển.

Lục này hắn bắt đầu vận chuyển theo mạch Chu Thiên của Chu Thiên Kinh.

Linh khí đi lên từ Hội m, vào đốc mạch rồi sau đó lên Bách Hội.

Khác với Phá Thiên Ma Thể, giữa đường không hề có bất cứ phân tán, mà đi thẳng lên.

Không hề dễ, linh khí quá yếu nên sau đó có chút mệt mỏi.

Nhưng vẫn thuận lợi đến Bách Hội, như vậy sẽ dễ hơn rất nhiều.

Từ Bách Hội xuống, thuận theo nhâm mạch vào khí hải.

Hoàn thành vận chuyển Chu Thiên.

Lúc này, xung quanh có linh khí đang hội tụ bên cạnh ma chủng, và hình thành một đám mây trắng.

Sau khi mây trắng được ngưng tụ, thì có linh khí tràn ra, như thể đang nuôi dưỡng cơ thể.

Có điều linh khí đi ra ngoài chỉ dạo một vòng rồi đều quay trở về, giống như không tìm thấy nơi cần nuôi dưỡng.

Là nó quá yếu.

Chu Tự cũng có thể cảm nhận được, linh khí đã dùng tốt hơn rất nhiều, không giống trước kia, mở một pháp bảo tích trữ cũng khó.

Lúc này Chu Tự hướng ánh mắt lên ma chủng, hắn phát hiện ma chủng vậy mà lại bắt đầu ăn lại.

Linh khí đang nuôi dưỡng ma chủng sao?

Thế này là cần một bà vú để chữa bệnh sao?

Tra nam.

Chương 47: Bổ Sung Dinh Dưỡng

Có điều linh khí vừa mới được vận chuyển thành công, không đến mức khiến cho ma chủng ăn lại, khả năng duy nhất là thời gian đã trôi qua quá lâu.

Khi hắn một lần nữa mở mắt ra, thì trời đã sắp tối.

Vậy chứng tỏ đã trôi qua một ngày một đêm.

“Cuối cùng cũng tỉnh rồi, còn không tỉnh là bọn ta sẽ xuất phát đấy.”

Giọng nói của Nguyệt tỷ truyền tới.

Chu Tự theo bản năng muốn xem mấy giờ.

“6 giờ 36 phút chiều.”

Thu Thiển ân cần trở thành trợ thủ báo giờ.

Phải đi mở mang kiến thức về xen lẫn giữa máu và thịt thôi.

…

Sáu giờ hơn, Chu Tự thu bàn tay đang cầm điện thoại, rồi sau đó đứng dậy tự rót một cốc nước.

“Có muốn ăn cơm không? Có mì trộn.”

Thu Thiển hỏi.

Uống nước xong, Chu Tự sờ sờ bụng và cảm thấy hơi đói.

“Các ngươi có vội không?”

Hắn hỏi.

“Không vội, trời tối rồi thì càng tốt, ngươi chia cho ta một nửa mì của ngươi đi.”

Chu Ngưng Nguyệt bưng bát của nàng đến và bắt đầu chia mì.

“Nguyệt tỷ, tu chân giả không thể kiêng ăn sao?”

Chu Tự nhìn bát mì mà Thu Thiển chuẩn bị cho hắn bớt đi một nửa thì khá tò mò.

“Tám tuổi phải ăn nhiều một chút, bổ sung dinh dưỡng.”

Chu Ngưng Nguyệt ngồi trên bàn ăn ăn một cách ngon lành.

Có điều vừa mới ăn được một miếng, thì nàng chợt nhớ tới điều gì đó:

“Đúng rồi, Thu Thiển có thể thay quần áo chưa? Xem xem có hợp không.”

Chu Tự vừa mới ngồi xuống đã quay sang nhìn Thu Thiển ở bên cạnh, Thu Thiển lúc này mặc một bộ quần áo thường ngày đơn giản.

Không giống với dáng vẻ tối nay sẽ ra ngoài dạy dỗ người khác.

Càng không giống đang đóng giả thành hắn.

“Đợi ta một lát.”

Thu Thiển đáp lại một câu rồi đi vào trong phòng.

Thu Thiển đi vào trong phòng, Chu Ngưng Nguyệt liền quay lại nhìn Chu Tự.

Thấy ánh mắt của Nguyệt tỷ, Chu Tự như đã ngộ ra.

Bảo hắn đi nhìn trộm ư?

Hắn lo ngày hôm sau ăn cơm sẽ xong sẽ phải vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Dù hắn vẫn chưa biết thứ gì có thể khiến cho cơ thể hắn xảy ra biến đổi mạnh, nhưng một khi Thu Thiển trở nên hung ác, thì có trời mới biết nàng sẽ làm ra chuyện gì.

Cho nên hắn muốn nói với Nguyệt tỷ, vẫn nên bỏ đi.

“Thu Thiển đợi ngươi tỉnh lại mới mặc đó.”

Chu Ngưng Nguyệt nói trước một câu.

Chu Tự vốn dĩ muốn mở miệng từ chối, nhưng lại nuốt lời vào miệng.

Hoá ra là hắn nghĩ sai rồi, nhưng mà Thu Thiển thay quần áo cũng phải đợi hắn sao?

Lúc này Thu Thiển từ trong phòng bước ra, băng đô cột tóc gọn gàng.

Nàng mặc một chiếc áo vét màu đen, cổ tay màu trắng tương đối rộng.

Tổng thể khá là gọn gàng, trông khá đẹp trai.

Nhìn xuống là quần dài đen phối với giày boot.

Đơn giản vừa vặn, lại không có sự mảnh mai của phụ nữ.

“Thế nào?”

Thu Thiển hỏi Chu Tự.

“Khá đẹp đấy, nhưng mà…”

Chu Tự ngẩng đầu nhìn lên ngực Thu Thiển:

“Có phải hơi rõ một chút không?”

Dù là mặc vét, nhưng đặc trưng phụ nữ của Thu Thiển vẫn hơi rõ một chút.

“Như ta vẫn tốt hơn.”

Thấy Thu Thiển hướng ánh mắt sang, Chu Ngưng Nguyệt nói tiếp:

“Mặc bộ đồ gấu vào không bị chú ý gì cả.”

Chu Tự không nói gì, bộ dạng 8 tuổi thì có gì được?

Thu Thiển cũng không nói gì, mà đi đến cạnh Chu Tự;

“Đưa vòng tay cho ta.”

Chu Tự chỉ vào pháp bảo tích trữ của mình, sau khi thấy Thu Thiển gật đầu, hắn liền tháo ra và đưa cho nàng.

Thứ này có tác dụng gì?

Khi thấy Thu Thiển đeo vòng tay màu đen vào tay, hắn mới phát hiện ra vòng tay màu đỏ của Thu Thiển, hình như giống với của hắn.

“Là một đôi đó, cha mẹ làm đấy.”

Chu Ngưng Nguyệt đẩy bát vào giữa và nói.

Ăn xong rồi, đợi Chu Tự rửa bát.

Hoá ra hắn có lễ vật, nhưng hắn cũng không để ý.

Sau khi Thu Thiển đeo vòng tay vào, liền xuất hiện thay đổi, có khí tức màu đen trào ra hoá thành lĩnh đen quấn trên cổ Thu Thiển, một phần từ từ rũ xuống che lấy phía trước, phần còn lại bay phấp phới, như chiếc khăn quàng đón gió bay lên.

Lúc này Thu Thiển che nửa mặt, kiểu tóc nhẹ nhàng, không phân biệt được là nam hay nữ.

“Thế này thì sao?”

Giọng nói có chút khàn khàn.

“Rất đẹp trai.”

Chu Tự thật lòng nói.

Quả thực rất đẹp trai.

Còn có chút như học cấp 2.

Có điều khí tức màu đen đó có vẻ rất kỳ lạ, có chút cuồng bạo.

“ Đây là khí tức của Phá Thiên Ma Thể.”

Thu Thiển thấy Chu Tự đang nhìn khí tức xung quanh mình thì giải thích.

“Khí tức do ma chủng tạo ra?”

Chu Tự hỏi.

Hắn nhớ là ma chủng của hắn tạo ra khí tức màu đỏ sẫm, chứ không phải màu đen.

Cảm giác rất khác biệt.

“Ừ.”

Thu Thiển gật đầu.

Chu Tự cũng không để ý, nhưng mà hắn thấy Thu Thiển rất thích thay đổi đồ.

Đặc biệt là những loại mặc vào đẹp trai như này, có thể là một Thần Nữ Ma Đạo thích vẻ đẹp trai.

Còn về Thánh Nữ Ma Đạo…

Hắn liếc nhìn Nguyệt tỷ, chỉ biết ăn ăn uống uống.

Là chị của hắn nên rất thích sai bảo người khác.

Chương 48: Đun Nước

Nếu hắn biết trận pháp, thì tám phần người vẽ trận pháp cũng là hắn.

Sai một chút, có lẽ sẽ ở bên cạnh chê bai: Sao ngươi lại ngốc như vậy, không phải như vậy, như thế này…

Lại chợt nhớ đến những ngày tháng mẹ dạy hắn đọc.

Đó là năm lớp một, mẹ khí thế khác thường, giống như thể không có đề nào mà mẹ không biết làm.

Năm lớp ba, lớp bốn mẹ đã bớt nói hơn

Năm lớp năm, lớp sáu chỉ kiểm tra thích hợp, cấp hai cấp ba…

Mẹ đã đứng sau hậu trường, yên tâm trở thành hậu cần.

Nhưng vẫn có liên quan nhất định đến việc hắn học tốt, dù nhìn lại, đã quên gần hết những kiến thức đã học, nhưng khi đó hắn thực sự rất lợi hại.

Một trí nhớ tốt không bằng một nét chì mờ, làm nhiều rồi tự khắc sẽ biết.

Chỉ là hơi đau khổ.

Đương nhiên loại đau khổ này đến năm lớp hai đã biến mất rồi.

“Ăn cơm ăn cơm, sắp sửa xuất phát rồi.”

Chu Ngưng Nguyệt gõ vào mặt bàn và nói.

Chu Tự thôi không nghĩ nữa, tiếp tục ăn mì trộn.

Mùi vị cũng được.

Cảm giác Thu Thiển nấu ăn không ngon bằng hắn.

“Đúng rồi, để vòng tay cho ta đeo một đêm trước đã.”

Thu Thiển nói.

Lúc này ma khí xung quanh đã bắt đầu biến mất, chiếc khăn cũng biến thành chiếc vòng tay bình thường.

Chu Tự gật đầu đồng ý.

Vòng tay không có tác dụng gì với hắn, chỉ dùng để đựng đồ.

Có điều đây là đầu tiên hắn biết chiếc vòng tay này có công năng gì, nhưng có nói với hắn cũng vô ích.

Đợi sau khi hắn ăn xong mì, và rửa xong bát, liền tắt đèn đi ra ngoài.

Trước khi xuất phát hắn đặc biệt đun một ấm nước sôi.

“Ngươi đun nước sôi để làm gì?”

Chu Ngưng Nguyệt lúc này đã mặc bộ đồ gấu.

“Khi đánh nhau về sẽ thường thấy khát. Uống nước ngọt thì không hết khát, uống nước nóng thì không uống được, cho nên bây giờ đun sôi nước, đợi chúng ta trở về sẽ là nước ấm, uống vào là dễ chịu nhất.”

Chu Tự giải thích khi đi xuống cầu thang.

Hắn đi ra sau khi nước đã sôi.

Như vậy sẽ an toàn hơn một chút, nếu không giữa đường rò nước rò điện sẽ rất nguy hiểm.

“Như thể rất có kinh nghiệm vậy, chưa từng nghe mẫu thân nói người bị gọi họp phụ huynh vì ngươi đánh nhau bao giờ cả.”

Chu Ngưng Nguyệt nói.

“Ta không đánh nhau với người.”

Chu Tự trả lời.

Người luyện võ, sẽ không ra tay với những người trong tay không có bất cứ vũ khí nào.

Trừ khi họ tìm đến đánh trước.

“Vậy đánh với thứ gì?”

Thu Thiển tò mò hỏi.

Nàng mặc khá đẹp, lại còn trông rất xinh.

“Chó hoang, chuột, mèo hoang.”

Chu Tự đại khái kể ra những dã thú hắn đã đánh trong mấy năm nay, rồi lại nói tiếp:

“Những con vật này hoặc là không được quản lý, hoặc là không được quản lý tốt. Rất dễ làm bị thương mọi người, cho nên ta mới giúp đỡ xử lý chúng.”

“Làm người tốt việc tốt ư?”

Chu Ngưng Nguyệt có hơi tò mò.

“Cũng không hẳn là vậy.”

Chu Tự lắc đầu.

Có một chút tư lợi trong đó.

Hơn nữa năng lực lớn bao nhiêu thì trách nhiệm cũng nhiều bấy nhiêu, khi đó cũng bị ảnh hưởng.

Tóm lại lúc cấp hai, xem cái gì cũng rất dễ bị ảnh hưởng.

Hắn còn tin tình yêu có thể hoá giải tất cả.

Nhưng không những không hoá giải thành công, mà còn bị bao vây.

“Vậy chúng ta phải đi mua cốc, nếu không sẽ không có cốc uống nước sôi.”

Chu Ngưng Nguyệt nhìn Chu Tự.

Mua thì mua, nhìn ta làm gì? Chu Tự cau mày.

Lúc này Thu Thiển cũng quay sang nhìn hắn, không có ý định tự bỏ tiền ra trả.

“……”

Chu Tự thở dài:

“Đắt hơn 10 tệ thì không mua.”

…

Vùng ngoại ô thành Tây.

Xung quanh có lác đác một ít người ma tu các nơi.

"Thế mà đám người Thập Nhị Tịnh Đường không dám tới, chưa gì đã sợ rồi. Sợ còn cảm thấy Thánh Tử có vấn đề. Đúng là mâu thuẫn."

Trên đỉnh ngọn cây là một nữ tử mặc xiêm y màu đỏ đứng đó, quần áo của nàng tung bay theo gió, cặp đùi trắng nõn lộ ra nhưng nàng chưa từng để ý, đây cũng chẳng phải chuyện gì đáng xấu hổ.

Ở dưới tàng cây là một đám ma tu đang đứng, thỉnh thoảng bọn hắn lại ngẩng đầu lên, chân mày hơi nhíu lại:

"Làm phiền ngươi mau xuống đi được không? Hồng y chân dài, ban đêm rõ ràng quá."

Đó là một nam tử thô kệch, cơ bắp trên người cường tráng dị thường.

"Thế này không tốt sao?"

Nữ tử áo đỏ cúi đầu nhìn đối phương một chút, mặt đầy ý cười:

"Để cho các ngươi chiếm tiện nghi các ngươi còn không vui. Vả lại, chúng ta đến đây để dụ Thánh Tử ra, không rõ ràng một chút làm sao dụ hắn ra? Ta đứng ở chỗ này không phải đang giúp các ngươi sao? Huống chi ngoại hình của ta cũng đâu có kém, dáng người cũng không tệ, biết đâu Thánh Tử tràn trề sinh lực coi trọng ta thì sao? Mà dù hắn có vấn đề thì cũng có sao? Chỉ cần ta không chạy loạn, yên phận cả đời không lo."

Nữ tử áo đỏ nói xong vẫn tươi cười, dường như có chút chờ mong.

"Thánh Tử coi trọng ngươi?"

Một bên khác, nữ tử mặc đồ đen ngồi trên tàng cây, cười khinh miệt cười:

"Hồng Tuyết Liên ngươi đầu óc bã đậu sao? Ngươi không biết Thánh Tử đã có vị hôn thê chắc?"

Chương 49: Kết Quả

"Yên Phi Hoa? Không phải người Hợp Hoan Tông không nhúng tay vào bất kỳ chuyện gì sao? Sao lúc này lại có người đến?"

Hồng Tuyết Liên nhíu mày nhìn nữ tử mặc đồ đen nói:

"Với lại, có vị hôn thê thì đã sao? Ta không cầu danh phận."

"Không cầu danh phận?"

Yên Phi Hoa hơi kinh ngạc:

"Có phải ngươi quên vị hôn thê của Thánh Tử là ai rồi không?"

Nghe vậy Hồng Tuyết Liên mới đột nhiên tỉnh ngộ, chần chừ một lúc cuối cùng nhảy xuống đất.

Ma Đạo Thần Nữ Thu Thiển…

Dám động vào đồ của nàng, thường thì đều không có kết cục tốt.

Dù là hiện tại nàng đánh không lại ngươi, nhưng một thời gian ngắn sau nàng thăng cấp sẽ tìm tới tận cửa.

Tóm lại đắc tội nàng, đều sẽ rất thảm.

Đấy là đụng vào đồ của nàng, hiện tại nếu mơ tưởng vị hôn phu của nàng…

Có khi mất mạng như chơi.

Hồng Tuyết Liên biết điều này, Yên Phi Hoa cũng biết, cho nên hôm nay nàng mới tới.

Bình thường nàng sẽ không tới, đoạn thời gian trước tới gặp bạn trên mạng mới vào không may vào phải thành này, nhưng khi đó chuyện Ma Đạo Thánh Tử mới chỉ có một vài người biết.

Gần đây nàng biết được, mới hiểu mình đã vào thành nào.

Mà càng nguy hiểm hơn chính là, nàng nghe nói vị hôn thê của Ma Đạo Thánh Tử là Ma Đạo Thần Nữ Thu Thiển.

Bộ dạng Thần Nữ chỉ có số ít người biết, lại thường xuyên mang theo mạng che mặt ra ngoài.

Nhưng nàng có lẽ chính là một trong số ít người biết diện mạo Thần Nữ kia.

Đó là một hiểu lầm.

Khi đó nàng đang dạo trên con đường cơ bản chỉ có nữ tu mới đi, vô tình đụng phải một thiếu nữ.

Khoác hờ áo khoác, miệng ngậm kẹo que, có vài lọn tóc đỏ, bộ dạng rất tùy tiện.

Rõ ràng trông không phải người tốt, nhưng lại mặc rất nhiều.

Nàng cảm giác người này tuyệt đối không bình thường, sau đó theo phép lịch sự, nàng gật đầu một chút với đối phương, tiện thể hữu hảo mượn ít tiền của đối phương.

Lại sau nữa…

Các nàng tiến vào trong ngõ nhỏ vắng người.

Kết quả rất đơn giản, nàng bị đối phương đạp trên mặt đất, nắm tóc, dùng đế giày ray lên mặt. Trên người trừ quần áo, toàn bộ bị cướp sạch, lại còn bị bồi thêm một câu: Lần sau nhớ mang nhiều chút.

Nàng chịu vũ nhục cực lớn, sau đó bắt đầu điều tra người này.

Cuối cùng phát hiện mắt người này giống hệt đôi mắt của Thần Nữ, có thể là cũng một người, vì vậy nàng không tra tiếp nữa, sợ dính lửa thiệt thân.

Vốn tưởng rằng đời này sẽ không gặp lại vị Thần Nữ này nữa, sau đó tại quán cà phê, lại lần nữa đụng mặt làm nàng sợ chết khiếp, lập tức bỏ chạy. Sau đó nàng mới biết người mình hẹn có việc không đến được.

Mà người kia nếu như là Thần Nữ, làm sao lại xuất hiện ở chỗ đó?

Thậm chí còn hắt cà phê vào nàng?

Nguyên nhân nhất định là ở nam tử bước vào lúc đó.

Thần Nữ sẽ hẹn hò cùng nam tử xa lạ sao?

Đáp án là không.

Cho nên…

Nếu người kia là Thần Nữ, vậy người báo giá 500 với nàng lúc ấy, khả năng chính là người mà tất cả mọi người đều muốn diện kiến, Ma Đạo Thánh Tử.

Nếu là vậy, nàng muốn chết quách cho xong.

Hiểu lầm này rất lớn.

Nghe khẩu khí đối phương, rõ ràng là đến ra mắt…

Là đang xem mắt cùng Thần Nữ.

Mà nàng đi trả giá.

Quả thực là sẽ chết đến không thể chết thêm.

Cho nên hôm nay nàng đến để xem xem, vị kia rốt cục có phải là Thánh Tử hay không.

Nếu không phải nàng cũng an tâm một chút.

Tóm lại phải rời xa tòa thành này.

Lúc này có khí tức bắt đầu xuất hiện, là khí tức do những người khác phát ra.

Biện pháp để bọn hắn dụ Thánh Tử ra mặt rất đơn giản, đó chính là dùng khí tức có ý đồ khiêu khích.

Việc này rất nguy hiểm, nhưng cũng là biện pháp tốt nhất, bọn họ đều đã chuẩn bị chu toàn từ trước.

Nhỡ không may Thánh Tử đại khai sát giới, bọn họ cũng có thể trốn.

Muốn biết tình trạng của Thánh Tử luôn phải trả cái giá rất lớn.

Ma Đạo Thánh Tử tại ma tu địa vị cao trọng, quan hệ quá lớn, tương lai lại càng có khả năng đứng đầu thiên hạ.

Đừng nói ma tu, dù là đạo tu cũng phải chú ý.

Nhất cử nhất động của hắn thậm chí có thể ảnh hưởng toàn bộ tu chân giới.

Có người không phục, có người lo lắng, có người bí quá hoá liều.

Tóm lại mục đích hàng đầu của rất nhiều người chính là muốn làm rõ đến cùng Thánh Tử có khủng bố như trong truyền thuyết, giết người như ngóe, khát máu như điên, quyền áp mọi người hay không.

Chờ đợi một lát, Yên Phi Hoa nhìn thấy dưới bầu trời đêm, bắt đầu nổi sương mù.

"Sao đột nhiên lại nổi sương mù?"

Có người kinh ngạc thốt lên.

"Không cần ngạc nhiên, khẳng định là có người tới, không biết có phải là Thánh Tử hay không."

Hồng Tuyết Liên lập tức nói.

Lúc này nàng ăn mặc bình thường hơn nhiều, bả vai và đùi không dám tùy ý lộ ra nữa.

Nhỡ không may Thánh Tử thật sự nhìn trúng nàng…

Chắc chắn phải trốn đi lánh nạn.

Giờ khắc này, trong rừng cây rất nhiều người đều đã đề phòng, bọn hắn có không ít người.

Đối phương là Thánh Tử, trong lòng bọn họ tuy có lo ngại, nhưng cũng không dám chủ quan.

Chương 50: Lục Mạch Thần Kiếm

Một bên khác.

Lân Hổ từ trong rừng cây đi ra, không chỉ một con mà là cả một đám.

Lúc này có mấy con tản ra đi xem xét tình hình.

Chung Hổ đi sau cùng, hắn nhìn nơi những người khác tụ tập, bên đó có sức mạnh nổi lên, sương mù bắt đầu tuôn trào.

"Là Thánh Tử định ra tay sao?"

Chung Hổ có chút ngoài ý muốn, có sương mù sẽ ảnh hưởng rất lớn đến hắn quan phong thái của Thánh Tử.

"Đợi một lát nữa rồi đi nhìn xem, cũng lắm thì lãnh giáo một chút Phá Thiên Ma Thể của Thánh Tử."

Sau khi đã quyết định xong, hắn đứng yên tại chỗ chỗ đợi.

Để đám người bên đó đánh trước một trận.

Ở đó mặc dù không ít người, nhưng Đấu Giả thất phẩm lại không nhiều, hắn đến đó rất dễ bị chú ý.

Với lại...Hắn nhìn Lân Hổ xung quanh, nhớ tới lời Bạch Cẩm nói trước đó.

Rất có khả năng Thánh Tử ưa ngược sát linh sủng, linh sủng tới gần Thanh Thành xác suất lớn sẽ thu hút Thánh Tử.

"Nếu quả như vậy thật, có khi nào Thánh Tử sẽ đến chỗ của ta trước tiên hay không?"

Chung Hổ cũng không chắc chắn lắm.

Sau đó hắn ngẩng đầu nhìn lên trời, đêm nay trăng tròn sáng lạ thường.

Tầm mắt căn bản sẽ không bất kỳ cản trở nào, tất nhiên, hắn thân là Đấu Giả thất phẩm, đêm tối cũng không ảnh hưởng gì đến hắn.

"Hử?"

Chung Hổ vừa rồi còn đang nghĩ ngợi đột nhiên sửng sốt.

"Có Lân Hổ mất đi liên lạc với ta rồi?"

…

Chu Tự cùng với Nguyệt tỷ và Thu Thiển tới vùng ngoại ô.

Trên đường Nguyệt tỷ đưa bộ móng vuốt của bộ đồ gấu cho Thu Thiển:

"Cho ngươi mượn một cái, chỉ cần đừng cách ta quá xa, uy lực của một quyền đã rất lớn, có thể đánh sập một tòa nhà. Đừng dùng tuỳ tiện, sẽ dễ hao hết linh khí của ta. Kiểu này có lẽ là bọn hắn dạy chúng ta bài học làm người rồi."

Chu Tự nhìn một bộ đồ gấu, quá trẻ con, nếu không hắn cũng muốn thử một chút.

Tới trước rừng cây, hắn cảm giác nơi này quá mức an tĩnh.

Đến gió cũng không thổi, bầu không khí hơi bị đè ép, có lẽ là do trong đó có không ít tu chân giả.

"Đến rồi."

Thu Thiển nói với Chu Tự:

"Lúc nữa nơi này sẽ có sương mù, ngươi đừng đi vào. Xa xa có lẽ đủ để nhìn thấy diễn biến rồi, chỉ tới để xem thôi đừng nghĩ phải lập công."

Nguyệt tỷ vẽ một cái trận pháp:

"Đợi ở gần đây, tu chân giả bình thường sẽ không tìm thấy ngươi. Gặp nguy hiểm ngươi tự xem mà xử lý, tu vi của ngươi khá kỳ quái, mặc dù đã nhập phẩm nhưng cũng không thể nhận ra được.

Tu chân giả sẽ ít khi đụng đến người bình thường."

Chu Tự gật đầu, không có việc gì hắn sẽ không rời khỏi đây.

Nhìn chung quanh một lượt cũng không có dấu vết gì của dã thú gì, đêm nay có lẽ là sẽ không có, hơi đáng tiếc.

Công lực ngàn năm đã viên mãn, không tiêu hao đọc sách cũng bằng không, bứt rứt quá.

Phải tìm chuyện gì đó mà làm, quá lắm thì tiếp tục luyện võ vậy.

Xem xem còn có võ lâm tuyệt học nào còn chưa học hay không.

Lục Mạch Thần Kiếm?

Khi còn bé hắn đã từng học nhưng học không thành, lần này thử lại xem sao.

Nếu còn không được thì có thể luyện thêm Vịnh Xuân, thốn quyền.

"Hôm nay xem ta phát uy, về sau ngươi cũng có thể giống như ta vậy."

Chu Ngưng Nguyệt nắm chặt nắm đấm nói.

Bởi vì phải giả trang làm Thánh Tử cho nên phải dùng nắm đấm.

Dù gì Ma Đạo Thánh Tử tu Phá Thiên Ma Thể, dùng quyền cước trấn tứ phương, các nàng không dùng quyền thì còn nói chuyện gì nữa.

"Cái này cho ngươi."

Thu Thiển đưa cái vòng tay màu đỏ của mình cho Chu Tự:

"Nếu có chuyện gì có thể dùng lụa đỏ đỡ giúp ngươi mấy chiêu."

Chu Tự nhận lấy vòng, đeo lên tay:

"Được."

Cảm giác không khác mấy với cái vòng đen của hắn, chỉ có điều công năng không giống nhau nhưng hắn không để ý.

Chu Ngưng Nguyệt khởi động trận pháp, chung quanh bắt đầu nổi lên sương trắng.

Sương trắng vào ban đêm, thị giác sẽ bị ảnh hưởng không ít.

"Chúng ta đi thôi."

Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Chờ bọn ta quay lại."

Thu Thiển vận hành cái vòng tay màu đen, khí tức trở nên cuồng bạo.

Dù không thấy rõ diện mạo, nhưng trong mắt người khác Thánh Tử đại nhân vô cũng uy dũng.

Nhìn Nguyệt tỷ cùng Thu Thiển biến mất trong rừng cây, Chu Tự không làm khác, hắn lấy táo ra ăn.

Nếu còn phải xem lâu, không ăn chút gì đó, cảm giác cứ thiêu thiếu.

Chỉ là vừa mới ăn mấy quả đột nhiên hắn cảm giác có bóng đen xuất hiện từ đằng xa, như là dã thú đang chạy.

"Hửm?"

Hắn nhìn qua, do có sương mù cản trở tầm nhìn, dù ánh trăng rất sáng hắn cũng không thể thấy rõ bóng đen kia là cái gì:

"Chó hoang? Hay là Tam Đầu Khuyển lần trước?"

Hắn thấy hình thể con vật không nhỏ, không phải loại động vật nhỏ to cỡ con mèo như lần trước.

Tò mò, hắn cất bước đi theo.

Theo được một lúc hắn đã thấy một cái dã thú mình có vảy lại như con hổ.

"Lân Hổ?"

Chu Tự đã từng thấy ghi chép về loài này, cũng là linh sủng.

"Gầm~"

Lúc Chu Tự tới gần, Lân Hổ có dấu hiệu bắt đầu công kích.

Dã thú mà, tấn công người là bình thường.

Chương 51: Không Dễ Quản

Hôm nay sẽ lên 10 chương, chúc các bạn đọc truyện vui vẻ! <3

"Biết nói chuyện không?"

Chu Tự hỏi nó.

Lân Hổ giật giật chân trước, chuẩn bị sẵn sàng xồ tới, có vẻ nó cũng không hiểu câu hỏi của Lục Thủy.

"Gầm ~”

Gầm gừ một tiếng, Lân Hổ phóng về phía Chu Tự.

"Xem ra không biết."

Chu Tự cũng không thèm để ý.

Trước khi đối phương vồ xuống Chu Tự tránh một bước, lấy tốc độ cực nhanh phóng tới bên cạnh Lân Hổ, tiếp đó một bàn tay ấn lên đầu Lân Hổ.

Ầm!

Cát bụi mù mịt, trên mặt đất xuất hiện cái hố nhỏ, đầu Lân Hổ bị ấn xuống đất, cứ như vậy không còn khả năng nhúc nhích.

Kinh nghiệm bố trí một đòn tất sát, tuyệt không dông dài, trừ khi có đồng bọn.

"Bình thường dã thú lớn như lão hổ dạng này sẽ không có đồng bọn, nhưng linh sủng thì khó nói."

Bất kể có đồng bọn hay không cũng xử lý tất, không có gì phải băn khoăn cả.

Chôn xong rồi đi xung quanh dạo một vòng.

Nghĩ vậy, hắn thử tìm trong pháp bảo chứa đồ của Thu Thiển nhưng bới một lượt cũng không có vật gì dạng như cái cuốc.

Đại bộ phận đều là quần áo, các thể loại quần trong áo ngoài đều có, và một cục gạch.

Hắn không thể nào hiểu nổi, một ma tu Thần Nữ tại sao lại mang theo cục gạch tùy thân.

Cuối cùng hắn chỉ có thể kéo dã thú ra chỗ xa xa, chỗ đó có cái hố, ném vào sau đó nấp ít đất lên là được.

Huỵch!

Tiếng vang rất lớn trong rừng cây truyền ra, hình như có người đang đánh nhau ở đó.

Vì đi theo Lân Hổ nên giờ cách rừng cây quá xa, không thể nhìn thấy.

"Chút nữa quay lại xem."

Nói rồi hắn một mạch tiến lên phía trước, nhưng đi không được bao lâu liền khựng lại.

Xem ra Lân Hổ có đồng bọn.

Trước mặt hắn, một nam tử chừng ba mươi tuổi đang đi tới.

Bên cạnh hắn là một đám Lân Hổ, dường như chúng cố ý đi tìm hắn.

Cách một khoảng không xa, hai người đều dừng lại.

Chu Tự chỉ con Lân Hổ bị vứt qua một bên nói:

"Đây là hổ của ngươi? Về sau trông trừng kỹ một chút, không thì dễ chết lắm."

Chung Hổ mù mờ nhìn Chu Tự.

Thoạt nhìn rõ ràng là người bình thường, khí chất cũng rất bình thường, nhưng Lân Hổ lại chết dưới tay đối phương, xung quanh mình còn có nhiều như vậy, thế mà không chút nao núng.

Người đạo tu?

"Trông chừng kỹ một chút?"

Chung Hổ lắc đầu thở dài:

"Lân Hổ không dễ quản, rất dễ xảy ra vấn đề, tỉ như bây giờ..."

Lúc này Lân Hổ xung quanh đã trực tiếp vây Chu Tự lại.

"Chúng nhìn thấy đồng loại bị giết là sẽ mất khống chế muốn tấn công ngươi. Có lẽ là muốn bắt ngươi phải trả giá cho hành vi của mình."

Chung Hổ không muốn giết người trong thành này.

Nhưng mà đối phương đã giết Lân Hổ, hắn cũng không thể làm như không thấy, phải đòi lại chút bồi thường.

"Hóa ra là không dễ khống chế à."

Chu Tự nhìn Lân Hổ vây xung quanh, nắm chặt nắm đấm.

"Đúng vậy, ngươi phải cẩn thận một chút."

Chung tốt bụng nhắc nhở.

Sau đó để Lân Hổ phát động công kích.

Trong chớp mắt, Lân Hổ xung quanh bổ nhào về phía Chu Tự.

Hiếm khi mới thấy có đám dã thú dám chủ động công kích như Lân Hổ, Chu Tự hơi hoài niệm.

Lúc còn trẻ, hắn cũng từng gặp loại chuyện này.

Có thể cũng với tuổi tác hắn tăng lên, dã thú xung quanh đã không còn công kích hắn nữa.

Gần như sẽ không gặp trong thành phố, có gặp được cũng chẳng có đồng bọn nào.

Lần trước cũng có một đám chuột vây quanh hắn, tiếc là chúng quá nhỏ, chẳng có cảm xúc gì.

Lân Hổ thì khác, chúng có răng nanh vuốt nhọn, vóc dáng to lớn mang theo áp bách, đủ xúc cảm.

Lúc này, con Lân Hổ đàu tiên đến trước mặt hắn.

Chu Tự đưa tay chụp lên đầu nó rồi đè xuống.

Rầm!

Xương đầu vỡ nát, con hổ chết tại chỗ.

Con thứ hai cũng xông đến, Chu Tự Phong Thần Thoái một cước đá văng, thân hổ vặn vẹo bay ra ngoài.

Lại dùng Thiên Sương Quyền, quyền ra như gió, một tiếng gãy vỡ trầm trầm vang lên, cái đầu hổ thứ ba nát bấy.

Rồi đến Bài Vân Chưởng, tay chém như đao, tàn ảnh xẹt qua con Lân Hổ thứ tư máu thịt văng tung tóe.

Rầm!

Uỳnh!

Đùng!

Một đám Lân Hổ chẳng qua trong vòng mấy cái hít thở, tử thương hơn phân nửa.

Võ lâm tuyệt học, chỉ cần không cần đặc hiệu, cơ bản hắn đều biết.

Chung Hổ ngạc nhiên nhìn cái người trên thân không có chút linh khí nào kia:

"Thần lực trời sinh?"

Hắn không chút do dự, bấm ngón tay thi triển công pháp.

…

Một người phổ thông nhìn như rất bình thường lại trực tiếp giết chết số lượng lớn Lân Hổ, khiến Chung Hổ nghĩ không thấu.

Hắn đã quan sát rất cẩn thận, xác thực đối phương không có linh khí, không phải tu chân giả, nếu không hắn đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Pháp thuật hiện ra, hắn định một chiêu giải quyết trận chiến.

Lần này có chút kỳ quái, Lân Hổ thế mà lại tử thương thảm trọng.

Thần lực trời sinh thật sự có thể làm đến mức độ này sao?

Hắn cảm thấy không có khả năng lắm, nhưng trực tiếp hạ gục đối phương, rồi làm rõ ràng cũng không muộn.

Chương 52: Gà Đất Chó Sành

Ánh sáng thuật pháp chiếu rọi bốn phía ẩn chứa sức mạnh cường đại.

Khi Chung Hổ muốn công kích đối phương, đột nhiên phát hiện thân ảnh người kia đã biến mất, sau đó hắn nhìn thấy một nắm đấm ngay trước mặt mình.

"Nhanh quá, từ lúc nào?"

Tuy kinh ngạc, nhưng Chung Hổ vẫn kịp thời phòng ngự, pháp thuật phòng ngự chuẩn bị sẵn sàng đã cứu hắn một bàn thua trông thấy.

Vốn đã cảm thấy kì lạ, đương nhiên hắn sẽ không khinh địch, pháp thuật phòng ngự kịp thời xuất hiện.

Rầm!

Nắm đấm của Chu Tự trực tiếp đánh lên pháp thuật phòng ngự.

Khi Chung Hổ cảm thấy có thể ngăn cản được thì tiếng rắc rắc truyền đến.

Trong nháy mắt trên thuật pháp phòng ngự chằng chịt vết rạn.

Căn bản là không cách nào ngăn cản nắm đấm của đối phương.

"Nát rồi?"

Chung Hổ thầm kinh ngạc.

Một âm thanh ngay lập tức vang lên bên tai hắn:

"Không cần phải kinh ngạc, cũng không phải sợ hãi, dũng cảm đối mặt sẽ có tôn nghiêm hơn một chút."

"Ngạo mạn."

Chung Hổ không công kích nữa, trực tiếp bộc phát sức mạnh khổng lồ.

Thuật pháp phòng ngự mà thôi, hắn còn có hộ giáp phòng ngự, có thân thể cường đại.

Há lại vào thế thua hay sao?

Rầm!

Thuật pháp phòng ngự bị đánh vỡ, nắm đấm của Chu Tự đánh vào bụng Chung Hổ.

Chỉ cần nhận một quyền này, liền có thể hoàn toàn phản kích, Chung Hổ nghĩ là vậy, nhưng mà...

Rầm!

Khi hắn nhận lấy một quyền này, trong nháy mắt hắn cảm giác có cái thứ gì đó đang vỡ nát.

Răng rắc!

Uỳnh!

Hộ giáp phòng ngự bị phá nát, không chỉ có vậy, sức tàn phá không chỉ ở bên ngoài, hăn cảm nhận được trong thân thể cũng răng rắc, máu thịt tan tác, xương cốt vỡ nát.

Tất cả dường như đều dưới một quyền kia tan thành mảnh nhỏ.

Như gà đất chó sành không chịu nổi một kích.

Ầm!

Phía sau Chung Hổ trực tiếp có thứ gì đó nâng lên, tiếp theo trang phục hộ giáp trong nháy mắt nát vụn, làn da rách tươm, máu túa ra.

Máu tươi từ tứ chi, lưng ào ạt tuôn ra ngoài.

Ọc!

Miệng hăn phun ra một ngụm máu tươi, rồi cả người như con diều đứt dây bay ngược ra ngoài.

Rầm!

Hắn lăn vài vòng trên mặt đất rồi mới dừng lại.

"Sao, sao có thể?"

Chung Hổ còn sống, nhưng dũng khí của hắn, niềm kiêu ngạo của hắn, tam quan của hắn, tất cả đều bị một quyền không rõ kia đánh nát.

Một quyền kia đánh bại thân thể của hắn, phá vỡ nhận biết của hắn đối với người bình thường, làm tan nát cả tương lai của hắn.

Đấu Giả Thất phẩm dưới một quyền của người kia, chẳng là cái thá gì.

Tại sao Thanh Thành lại có thể có một người cường đại như vậy?

Một quyền, một quyền đã có thể trấn áp hắn hoàn toàn, triệt để.

Dùng quyền trấn áp?

Giờ khắc này hắn không thể không suy nghĩ nhiều, người này chẳng lẽ là…

"Nghe ta không sai đâu, ta rất có kinh nghiệm."

Sau khi một quyền đánh bại đối thủ, Chu Tự nói thêm.

Nếu như biểu hiện tốt một chút, sẽ có tôn nghiêm hơn.

Rầm!

Giết nốt con Lân Hổ cuối cùng, Chu Tự liền đi đến chỗ Chung Hổ.

"Còn sống à, mạnh hơn so với người lần trước ta gặp đấy."

Ngồi xổm bên người Chung Hổ, hắn nhận ra trong mắt đối phương có một khát vọng muốn trốn đi mãnh liệt.

Làm sao vậy?

Hắn cũng đâu có ăn thịt người.

"Đúng rồi, Lân Hổ không dễ khống chế sao? Cần ta giúp ngươi không?"

Chu Tự lại hỏi.

"Không, không cần."

Chung Hổ nhìn người bên cạnh, trong lòng dâng lên lỗi sợ hãi.

Câu nói này dường như đới phương đang bảo với hắn, còn không khống chế nổi nữa hắn sẽ lập tức lên trời.

Câu không dễ khống chế lúc trước, sẽ mang đến họa sát thân cho hắn.

Chu Tự nhìn đối phương, cảm giác bất lực như con dã thú lạc đàn trơ trọi.

Chu Tự nhìn chung quanh bốn phía, phát hiện đồng bọn của hắn.

Sau đó hắn đi kéo thi thể của Lân Hổ qua, bày bên cạnh Chung Hổ, đối mặt với Chung Hổ.

"Ngươi là tu chân giả tu vi gì?"

Chu Tự hỏi.

Có bạn đồng hành bên cạnh, hẳn là hắn sẽ không phải bất lực như vậy?

"Đấu, Đấu Giả thất phẩm."

Nhìn bốn thi thể Lân Hổ xung quanh dõi theo mình, trong lòng Chung Hổ như có tảng đá lớn đè ép.

Người này muốn làm gì?

Bỗng chốc hắn nhớ tới rất nhiều truyền thuyết liên quan tới đối phương.

Đứng đầu Ma Đạo, giết người như ngóe, khát máu như điên, Ma

Tử trời sinh.

Càng nghĩ trong lòng càng nguội lạnh, thân thể không cách nào động đậy, thậm chí có loại cảm giác có thể sẽ chết ở chỗ này bất cứ lúc nào.

"Đấu Giả thất phẩm à, mạnh đấy."

Chu Tự tiếp tục chuyển từng thi thể xung quanh tới bày bên người Chung Hổ, để đồng bạn của hắn nhìn hắn.

Không biết có thể đem đến cho hắn chút cảm giác an toàn nào hay không.

"Ngươi tên là gì?"

Chu Tự lại hỏi.

Hắn đã hỗ trợ bày cho một bên rồi, tiện thể bày luôn một vòng tròn đi.

"Chung, Chung Hổ."

Chung Hổ không dám không trả lời.

Nhưng nhìn thi thể Lân Hổ chung quanh, lòng hắn càng bất an.

"Tông môn ở tu chân giới nhiều như vậy, ngươi thuộc môn phái nào?"

Chu Tự chuyển hết số xác Lân Hổ còn lại tới, bắt đầu xếp từng cái một ra.

Chương 53: Còn Có Ích

Người một nhà cả mà, phải xếp ngay ngắn chỉnh tề.

"Người Hổ, Hổ Đường, Thập Nhị Tịnh Đường."

Chung Hổ ấp úng.

Lúc này hắn đã bị vây hơn nửa vòng, xung quanh tràn ngập bất an.

Lần đầu tiên hắn lần cảm giác Lân Hổ bên cạnh mình, rùng rợn như vậy.

"Có phải các ngươi đều rất thích nuôi dã thú?"

Chu Tự nhìn Chung Hổ có vẻ đã bình tĩnh hơn nhiều, hỏi hắn.

"Đúng, đúng là vậy, nhưng, nhưng không phải không khống chế được, không, sẽ không có lần sau, thật. Tiền bối xin hãy tin tưởng ta, ta, ta sẽ không nói láo."

Chung Hổ cực lực giải thích, giọng nói run lẩy bẩy.

Chu Tự không trả lời, chỉ là đứng yên tại chỗ nhìn hắn.

Lúc này tất cả Lân Hổ đều đã xếp xong, chỗ nào cũng có, duy chỉ có bên chân đối phương còn một chỗ trống:

"Thiếu một con nữa."

Nói xong hắn ngẩng đầu nhìn về phía Chung Hổ.

Dưới ánh trăng, âm thanh như vậy truyền đến, lại đúng lúc bắt gặp đối phương nhìn sang, trong lòng Chung Hổ chấn động mạnh.

Thiếu, thiếu một con?

Không phải thêm hắn nữa là vừa đủ sao?

Giờ khắc này trong lòng hắn sinh ra một lỗi sợ không thể diễn đạt bằng lời:

"Thánh...Tiền, tiền bối, cho ta một cơ hội, cho ta một cơ hội. Tiểu nhân có mắt mà không thấy Thái Sơn, cả gan làm loạn. Về sau...Không, không có lần sau nữa. Tiền bối, ta thật sự không có ý muốn quấy rầy ngài."

Chu Tự cảm thấy sao người này nói lại có phần tương tự với Tam Đầu Khuyển như vậy nhỉ?

Có điều một quyền vừa rồi không đánh chết, hắn xác thực cũng không có ý tiếp tục động thủ.

Nhưng mà trên người toàn máu là máu, trong pháp bảo của Thu Thiển lại không có y phục của hắn, lần sau phải bỏ vài bộ vào

"Phải đi chỗ nào đó rửa sạch vết máu một chút."

Hắn lẩm bẩm tự nói.

"Tiền, tiền bối."

Lúc này Chung Hổ lấy toàn bộ khí lực nửa ngồi dậy:

"Ta, ta có thể, ta có thể giúp tiền bối tẩy đi vết máu trên người. Ta còn có ích."

"Được sao?"

Chu Tự hơi ngoài ý muốn:

"Thử xem nào."

Nghe vậy, Chung Hổ cảm giác như mình thấy được hi vọng sống, sau đó hắn phun ra một ngụm máu tươi, liều mạng thi triển thuật pháp thủy.

Chu Tự bỗng nhiên nhìn thấy có dòng nước từ trong không trung tuôn ra, dòng nước tẩy sạch sẽ vết máu vương trên người hắn rồi rơi xuống khoảnh đất xung quanh.

Dọn dẹp cho Chu Tự sạch tinh tươm, Chung Hổ lại khổ sở ộc ra một ngụm máu tươi, nhưng hắn không hề để ý, chỉ cần không phạm sai lầm là được.

"Tiền, tiền bối, xong rồi."

…

điên rồi mới thấy được một quái vật đáng sợ kia.

“Ngươi học được thuật pháp này khi còn ở tu vi nào?”

Chu Tự sờ tay và quần áo, rất sạch sẽ và khô ráo, không hề đọng lại nước.

Có thứ này, hắn còn cần máy giặt làm gì?

Cha mẹ không lén lút sử dụng chiêu này đấy chứ?

Lúc bình thường chắc chắn sẽ không dùng, nhưng khi trong nhà bị cắt nước, nhà vệ sinh không có nước xả thì chắc chắn sẽ dùng.

Nhưng rất nhanh hắn lại thấy có lẽ không phải như vậy.

Vì…Tu chân giả có thể không cần dùng đến nhà vệ sinh.

Vừa nãy là hắn quá non nớt.

“Bát phẩm, Binh Giả bát phẩm sẽ có thể dễ dàng, dễ dàng sử dụng.”

Chung Hổ khó khăn giải thích.

Mặc dù không hiểu tại sao đối phương lại hỏi, nhưng người bị trọng thương là hắn cũng không nghĩ nhiều.

Có lẽ là đang đợi hắn không trả lời, để có đủ cớ ra tay.

Hắn cần phải phối hợp toàn lực.

“Bát phẩm là được?”

Chu Tự có chút bất ngờ.

Bát phẩm…Vậy không phải hắn sẽ có thể dùng loại hiệu quả đặc biệt này trong mười ngày nữa sao?

Cho dù có nhỏ một chút cũng không tồi.

Tối nay trở về xem xem ma chủng thế nào rồi, phải nói chuyện với nó, để nó phải tăng ca.

Đợi hạng mục này kết thúc, sẽ cho nó nghỉ một ngày.

Nghĩ vậy, Chu Tự chuẩn bị trở về.

Bên Nguyệt tỷ vẫn đang động thủ, hắn cần phải qua xem tình hình thế nào, nhân tiện thử tìm xem có dã thú hay không.

Nếu có thì có thể xử lý, nếu không có thì thôi vậy.

Trực tiếp mở mang kiến thức về sự đan xen của máu và thịt giữa các tu chân giả.

Hắn ở bên này…

Thấy Chung Hổ sắp ngã, hắn chỉ có thể miễn cưỡng bỏ qua vậy.

Như Thu Thiển đã nói, Đấu Giá thất phẩm quả nhiên không mạnh lắm, chỉ có thể làm nổ một tòa nhà, còn hắn có thể làm nổ nhiều toà.

“Đúng rồi, ngươi là người rất mạnh ở trong Thập Nhị Tịnh Đường sao?”

Chu Tự hỏi.

“Không, không phải.”

Chung Hổ cảm thấy mình nói không đủ kỹ nên lập tức nói tiếp:

“Trong, trong toàn bộ Thập Nhị Tịnh Đường thì không mạnh. Nhưng cũng coi như khá mạnh trong số những người đến tham gia.”

Chu Tự gật đầu, xem ra tu chân giả trên toàn địa đồ đều rất mạnh, có điều đây là thôn Tân Thủ được cha mẹ hắn bảo kê.

Những người mạnh đa số đều không dám đến, coi như vẫn an toàn.

“Khi nào thì Đại Địa Thần Khuyển mở cơ duyên?”

Cái này Nguyệt tỷ họ cũng không biết, họ nói vẫn chưa biết được là khi nào.

Có điều người này cũng là Đấu Giả thất phẩm, chắc sẽ có một vài tin tức ngầm.

Chương 54: Chắc Là Biết

Ngoài việc ăn ra Nguyệt tỷ còn vẽ trận pháp cho hắn, có khi còn xúi giục hắn nhìn trộm Thu Thiển tắm, những cái khác thì rất bình thường.

Hơn nữa hắn cũng đâu phải là loại người nhìn trộm vị hôn thê tắm…

Dù là thế, nhưng ngươi nói ra rồi thì ta còn nhìn trộm thế nào được nữa?

Nguyệt tỷ chẳng hiểu nhân tình thế sự gì cả.

“Không, không có thời gian cụ thể.”

Chung Hổ cảm thấy trả lời như vậy quá đơn giản, nên hắn lại lập tức nói tiếp:

“Nghe nói phải đợi Đại Địa Thần Khuyển vẽ xong khu vực cơ duyên, sau đó ấn định thời gian. Như thế cơ duyên mới có thể được mở ra.”

“Vẽ khu vực?”

Chu Tự tò mò nói:

“Nó làm thế nào để vẽ?”

“Cái này…”

Chung Hổ nhất thời cảm thấy mình đã bị hỏi khó, nếu hắn không trả lời được thì sẽ thế nào? Lập tức bị giết chết?

Sau cùng hắn bất chấp nói ra suy đoán của mình:

“Theo một số ghi chép, có lẽ là phải dùng phù hiệu đại địa để vẽ.”

“Phù hiệu đại địa? Là loại gì?”

Chu Tự hỏi.

“Có lẽ là thứ tương tự như trận văn, in trên mặt đất.”

Chung Hổ trả lời.

“Biết phát sáng không?”

“Chắc là biết.”

“Như kia à?”

Chu Tự chỉ vào rừng cây bên cạnh.

Chung Hổ nhìn theo, hắn thấy bên đó có một ánh sáng đang di chuyển, trên mặt đất có một loại phù văn khó hiểu, phù văn này đang tiến về phía họ.

Chung Hổ thấy cảnh này thì sững sờ, hình như đúng là thế thật.

Mà chỉ có Đại Địa Thần Khuyển mới có thể khơi gợi phù hiệu đại địa.

Xong rồi, Đại Địa Thần Khuyển đến rồi, nếu làm ảnh hưởng đến nó vẽ khu vực, chắc chắn sẽ phải chết.

Đúng là nhà dột rồi còn gặp mưa.

Nạn này không thể tránh được rồi.

…

Ở một bên khác, trong rừng cây phủ đầy sương mù.

Những ma tu đó nhìn lên bầu trời, mặc dù sương mù đã che gần hết tầm nhìn của họ, nhưng mọi người đều có những mánh khóe khác nhau, chưa chắc đã bị ảnh hưởng.

Nhưng rất nhanh, họ đã phát hiện ra những pháp thuật thông thường không có tác dụng với sương mù.

Vù…một bóng người từ đáp xuống dưới ánh trăng.

Hắn đứng trên ngọn cây, gió thổi quanh người, toàn thân hắn mặc một bộ đồ màu đen, ma khí dâng lên như một tấm khăn mỏng.

Màn đêm tối như thể đang làm nền cho hắn.

“Hình ảnh này không giống lắm.”

Yên Phi Hoa trốn sau gốc cây, nàng không có ý định ra tay, chỉ muốn lén lút quan sát.

Nàng cũng đâu phải thiên tài gì, cũng chẳng tò mò về Thánh Tử, càng không dám chọc giận Thánh Tử nên không muốn mạo hiểm.

Vẫn nên tiếp tục tìm một người bạn trai thì hay hơn.

“Thánh Tử?”

Lúc này có một người đàn ông ngẩng đầu lên nhìn về phía người đến bất thình lình kia:

“Bọn ta có chuẩn bị một chút lễ vật, mong được tặng cho Thánh Tử, bất đắc dĩ mới phải dùng cách này. Không biết Thánh Tử có thể nhận lấy lễ vật không?”

Đây là mượn cớ.

Đương nhiên cũng có lễ vật, đề phòng trường hợp Thánh Tử đồng ý.

Như vậy sẽ tốt hơn, dễ để xác định tình trạng của Thánh Tử ở tầm gần.

Thu Thiển nhìn người đàn ông ở phía dưới, sau đó di chuyển, nàng bước một bước, trực tiếp đáp xuống trước mặt đối thủ.

Khi thấy Thánh Tử đi đến, người đàn ông thầm vui mừng trong lòng, cuối cùng cũng có thể xác định tình trạng của Thánh Tử ở tầm gần rồi.

Thế nhưng còn chưa đợi hắn vui mừng, đã thấy Thánh Tử đột nhiên tăng nhanh tốc độ, ttrong nháy mắt đã xuất hiện ở ngay bên cạnh hắn.

Toang rồi.

Người đàn ông kinh ngạc, thế nhưng còn chưa đợi hắn kịp phản ứng, một cú đấm đã được đánh lên người hắn.

Bịch!

Máu tươi phun ra, cả người trực tiếp bị đánh bay, ngã trên mặt đất.

“Cùng lên hết đi.”

Giọng nói khàn khàn của Thu Thiển vang lên.

Lời vừa dứt, những ma tu ở xung quanh nhanh chóng ra tay, họ không còn chần chừ thêm nữa.

Nếu Thánh Tử đã ra tay, họ cũng không còn cách nào có thể tiếp tục chạy trốn, một khi bị nhắm tới sẽ vô cùng nguy hiểm.

Thu Thiển nhìn những người này ra tay, lặng lẽ lùi về sau một bước.

Mà chính trong một bước này, nàng giống như đã bị thay thế.

Cùng một chiều cao, nhưng thực ra được tạo thành từ ma khí ngưng tụ.

Đúng vậy, Chu Ngưng Nguyệt đã thay thế nàng.

“Ngược sát, bắt đầu.”

Chu Ngưng Nguyệt lộ ra vẻ mặt tươi cười.

Bước ra một bước, ngay lập tức đến bên cạnh người ở gần nhất, ra một đấm.

Bịch!

Trực tiếp làm đối phương trọng thương.

Ầm!

Những người đến gần cũng bị đánh bay ra.

Lúc này có ba người cầm kiếm lao tới.

Ba người cũng chỉ là bát phẩm.

Chu Ngưng Nguyệt chuyển động thân dưới, nhịp chân kỳ lạ, vượt qua ba người.

Bịch!

Bịch!

Bịch!

“A!”

Sau một tiếng hét thảm thiết, cả ba người đều bị đánh trọng thương và ngã ra đất.

Chu Ngưng Nguyệt nhanh chóng di chuyển, những nơi đi qua đều có tiếng hét thảm, đều có máu đổ.

…

Yên Phi Hoa trốn phía sau gốc cây, có chút sợ hãi khi nghe thấy tiếng la hét ở khắp nơi. Nàng không dám cử động, cũng không dám tiếp tục nhìn.

Chương 55: Đâm Vào Bụng

Có thể nghe thấy và cũng có thể cảm nhận được sức mạnh khủng bố của những cú đấm đó.

Điên rồi.

Nàng không biết là ai lại điên thế, chạy đến khiêu khích Thánh Tử Ma Đạo.

Không phải lời đồn đã nói rõ như vậy rồi sao?

Sức mạnh lớn như vậy, căn bản không phải thứ mà Binh Giả bát phẩm bình thường như nàng có thể đối đầu.

“Không phải có Đấu Giả thất phẩm sao? Tại sao lại không có vết tích của đấu pháp? Cũng không thể biến mất hoàn toàn được chứ?”

Yên Hoa Phi không biết những Đấu Giả thất phẩm đó đang làm gì, nhưng mà nàng muốn rút lui rồi.

Nhưng bây giờ vẫn chưa có ai rút lui, nàng đột nhiên rút lui sẽ rất nguy hiểm.

Đợi thêm lúc nữa, đợi thêm lúc nữa.

“Thánh Tử hạ thủ lưu tình…”

Ầm!

Đòn tấn công mạnh mẽ đang từng chút từng chút tiến lại gần chỗ Yên Phi Hoa.

Điều này khiến cho tim nàng đập nhanh, nàng không ngừng che giấu khí tức, lo sợ sẽ bị phát hiện.

Bịch!

Một bóng đỏ bị đánh bay ra, là Hồng Tuyết Liên.

Trên người có rất nhiều vết máu, ngã trên mặt đất không rõ còn sống hay đã chết.

Thật thê thảm.

Ầm!

Âm thanh phát ra ở ngay sau cái cây mà nàng trốn, gần, rất gần.

Yên Phi Hoa thở chậm lại, không dám phát ra một chút tiếng động nào.

Nàng đợi một lúc, phát hiện không có âm thanh truyền đến, cũng không có tiếng bước chân.

Đi rồi?

Như vậy Yên Phi Hoa mới thở phào một hơi.

Thế nhưng hơi thở còn chưa kịp dứt, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một bóng người màu đen, tiếng cười lạnh lẽo vang lên ngay bên tai nàng:

“Tìm thấy ngươi rồi.”

“A!”

Yên Phi Hoa bị dọa đến hét lên, nàng lập tức lùi lại.

Nhưng rất nhanh, nàng thấy một hư ảnh mà không cách nào có thể nhìn rõ đang tiến đến gần.

Ầm!

Có thứ gì đó đã đâm vào bụng.

Cơn đau nhức ập tới.

Ngay sau đó, nàng cảm thấy mình như bị bay ra.

Bịch!

Phần lưng truyền đến một tiếng đập mạnh, nàng va vào một cái cây, ý chí của nàng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Thật mạnh, thật đáng sợ.

Đây là suy nghĩ duy nhất nàng có trước khi ngất đi.

Nàng hối hận, hối hận khi đến để xác định mặt mũi dáng người của người này.

“Quá yếu.”

Chu Ngưng Nguyệt cười hì hì lùi đến chỗ khác.

Nàng nhìn xung quanh, khoé miệng lộ ra một nụ cười.

Tiếp tục chơi với bọn chúng, dạy bọn chúng làm người.

“Để ta tìm xem, thất phẩm đều trốn đi đâu rồi.”

Lần này, giọng của nàng trở nên khàn khàn, được truyền ra càng rõ hơn.

Những người đã trốn đi trước đó ai nấy đều kinh hồn bạt vía, rất sợ bị tìm thấy.

Lúc này, cả khu rừng như thể trở thành trò chơi của một người. Trò chơi mà ai bị tìm thấy sẽ bị thương nặng.

Chu Ngưng Nguyệt tiến về hướng trung tâm trận pháp, ở đó có cây.

“Ta đoán có người ở phía sau cái cây này.”

Giọng nói truyền tới phía sau cái cây.

Người đàn ông trốn sau cái cây vô cùng lo lắng thấp thỏm.

Hắn là Đấu Giả thất phẩm, vốn tưởng có thừa sức chiến đấu, nhưng hắn đã nhầm, vừa rồi đã tận mắt thấy Đấu Giả thất phẩm bị Thánh Tử một đấm đánh bay, hai đấm bị thương, ba đấm trọng thương.

Không bỏ hắn đánh.

Thân là thành viên của điện Thiên Vương ma môn, lần này hắn đến với một nhiệm vụ lớn, cho nên không thể ngã xuống như vậy được.

Cảm nhận được sức mạnh của đối phương đang đến gần, hắn cắn răng lui khỏi trận pháp, lớn tiếng nói:

“Các vị, Thánh Tử muốn so tài cùng chúng ta, không phải chúng ta nên ứng chiến sao? Trốn trốn tránh tránh thì tính là gì? Như vậy hoàn toàn không tạo ra áp lực cho Thánh Tử, không có chút hiệu quả nào. Liên thủ mới có thể khiến cho Thánh Tử phát huy sức mạnh tốt hơn, không phải càng tốt sao? Nếu không đánh bại từng người một, Thánh Tử cũng không được thoả thích.”

Hắn đang tìm người liên thủ, nhưng không dám nói liên thủ để đối phó Thánh Tử, chỉ dám nói để Thánh Tử có thể đánh tốt hơn.

Như vậy họ mới có sức mạnh để chiến đấu, cũng có thể nhanh chóng làm rõ tại sao Thánh Tử lại mạnh đến vậy.

Là do có pháp bảo, hay là sức mạnh được tăng lên tạm thời? Hay có nguyên nhân gì khác?

Dù sao cũng nhất định phải làm rõ.

“Hì hì, ngươi nói có lý.”

Lúc này một bóng đen xuất hiện.

Ngay sau đó là một nắm đấm đen.

Là Thánh Tử.

La Cát của điện Thiên Vương sử dụng toàn bộ sức mạnh, muốn chống lại cú đấm này.

Thế nhưng…

Bịch!

Phòng ngự bị phá vỡ, nắm đấm hướng vào mặt hắn.

Phụt!

Máu bắn tung tóe, răng bay ra ngoài.

Bịch!

Một Đấu Giả thất phẩm trực tiếp bị trọng thương nằm trên mặt đất, nhưng hắn ngay lập tức bò dậy, lao về phía Chu Ngưng Nguyệt, miệng hét lên:

“Không liên thủ, chỉ có thể dễ dàng bị đánh bại thôi.”

“Ô, nhẹ quá rồi.”

Chu Ngưng Nguyệt nghĩ thầm, nhưng tâm trạng rất tốt.

Sau đó tiếp tục tung ra cú đấm.

Bịch!

Bịch!

Bịch!

Sau vài cú đấm, La Cát ngã trên mặt đất, máu thịt lẫn lộn không rõ sống chết.

Nhưng sau khi La Cát ngã xuống, xung quanh cuối cùng cũng có một đám người bước ra, họ đã cảm nhận được ý chí của La Cát.

Lần này họ muốn liên thủ đối đầu với Thánh Tử.

Chu Ngưng Nguyệt cười, sau đó thử trao đổi với Thu Thiển:

“Thu Thiển, xong chưa thế?”

“Xong rồi, ma khí đã đi tới chỗ Nguyệt tỷ rồi.”

Giọng nói của Thu Thiển vang lên trong đầu Chu Ngưng Nguyệt.

Chương 56: Đại Địa Thần Khuyển Xuất Hiện

“Vậy thì bắt đầu đi.”

Chu Ngưng Nguyệt bước ra một bước, sau đó ma khí trên người nàng bộc phát.

Ma khí ngút trời như mây đen dồn đến, giống như quái vật bò ra từ vực thẳm vô tận.

Thấy cảnh này, mọi sự tự tin lại một lần nữa chìm xuống, nhưng không thể tiếp tục rút lui được nữa.

“Động thủ.”

Tất cả hét lên, bắt đầu tấn công Chu Ngưng Nguyệt.

Thế nhưng đây là một trận ngược sát từ một phía.

Đại chiến bùng nổ, tất cả đều không thể ngăn cản được nắm đấm như quái vật này.

Tiếng la hét không ngừng vang lên, bóng người phân tán khắp tứ phía, máu thịt bay tung tóe.

“A~”

Bịch!

“Thánh…”

Bịch!

“Ta khuất phục.”

Bịch!

“Bọn ta không có ý mạo phạm…”

Bịch!

“Ta, ta chỉ đi ngang qua thôi...”

Bịch!

Một đấm một người.

…

“Đại Địa Thần Khuyển?”

Chu Tự thấy ánh sáng di chuyển thì có chút e sợ.

Đại Địa Thần Khuyển xuất hiện rồi ư?

Theo như Nguyệt tỷ họ nói, Đại Địa Thần Khuyển vô cùng lợi hại, nếu gặp thì tốt nhất không nên đắc tội.

Nhưng mà Đại Địa Thần Khuyển cũng là chó nhỉ?

Nếu không có chủ nhân thì là chó hoang sao?

“Đúng vậy, nhìn, nhìn dáng vẻ thì chắc là Đại Địa Thần Khuyển đã vẽ khu vực đến đây rồi.”

Chung Hổ bắt đầu giải thích, hắn cảm thấy tối nay mình bị sao vậy. Cái gì cũng gặp phải.

“Đại Địa Thần Khuyển trông thế nào?”

Chu Tự tò mò hỏi.

Cái tên hiển hách như vậy, vừa nghe đã biết không đơn giản, không biết có đánh lại được hay không.

Mặc dù Nguyệt tỷ và Thu Thiển đã dặn dò, nhưng mà…

Thấy dã thú, nếu không xử lý sẽ cảm thấy trong lòng bứt rứt.

Lỡ như lại xông đến thành phố.

Còn nếu đánh không lại…Vậy thì chạy thôi, hắn đâu có ngốc.

Cho đến nay vẫn chưa xuất hiện con dã thú nào có thể khiến hắn phải chạy trốn.

Chỉ có lúc còn trẻ, sơ suất gặp bất lợi, nhưng đó là khi còn nhỏ.

Cho dù thế nào thì cũng phải thử xem, xem xem tình hình của Đại Địa Thần Khuyển này ra sao.

Có thể dạy nó ngoan ngoãn làm chó, dạy nó làm chó, không được thì về nhà tiếp quản tiệm cơm của cha.

Còn về cơ duyên chi địa gì đó, hắn vốn không có hứng thú.

Muốn trở nên mạnh thì đọc sách là được rồi, cần gì cơ duyên?

Đọc sách có công lực ngàn năm, công lực ngàn năm có thể cho ma chủng ăn, ma chủng có thể tăng vòng, đầy vòng rồi thì sẽ có thể thăng cấp. Như thế này không phải rất tốt sao?

Cần gì mấy thứ đấy?

“Hình dạng của Đại Địa Thần Khuyển?”

Chung Hổ suy nghĩ kỹ, nhưng thật ra hắn có chút phân tâm, vì hắn cảm thấy người trước mặt này như thể là muốn ra tay với Đại Địa Thần Khuyển vậy.

Có điều hắn vẫn trả lời:

“Thật ra Đại Địa Thần Khuyển không có hình dạng chính xác, mỗi lần Đại Địa Thần Khuyển đi ra khỏi cấm địa thì đều có hình dáng khác nhau. Nghe nói môi trường trong cấm địa sẽ ảnh hưởng đến hình dạng của bọn chúng.”

“Có ba mươi đầu à?”

Chu Tự hỏi.

Chung Hổ:

“…Không, không có đâu.”

…

Chung Hổ không thể hiểu được người trước mặt này, Cự Mãng Thượng Cổ cũng chỉ có chín đầu.

Nhưng hắn không dám hỏi nhiều, đối phương hỉ nộ thất thường, chỉ hơi không cẩn thận…

Hắn liếc nhìn vị trí trống trước chân, chỉ cần hơi không cẩn thận thì rất có thể sẽ bị lấp vào vị trí đó.

Hắn không dám nghĩ nhiều.

Xung quanh đều là xác của Lân Hổ. Bọn chúng cứ như vậy nhìn hắn, như thể đang kéo hắn vào thế giới như bọn chúng vậy.

Nếu có thể, sau khi trở về hắn không muốn nuôi Lân Hổ nữa.

Lúc này hắn ngẩng đầu lên nhìn Chu Tự đang ở dưới ánh trăng, không biết có phải là ảo giác không, hắn lại thấy người này có vẻ rất phấn khích.

Chu Tự quả thực khá phấn khích, Đại Địa Thần Khuyển vừa nghe tên thôi đã thấy rất mạnh rồi.

Hắn đã rất lâu không sử dụng toàn lực để vung nắm đấm, đấm ra một cú núi lở sông đứt.

Không phải là nói đùa.

Phung phí chín phần công lực đang có để xem tình hình cụ thể.

Lúc này ánh sáng tới gần, tiếng bước chân cũng theo đó truyền đến, nặng nề và có uy lực.

Vừa nghe đã biết đây không phải là động vật nhỏ.

Chung Hổ cũng nhìn theo, dường như đã quên mất vết thương của mình.

Đùng!

Đùng!

Sau rừng cây, ánh sáng bắt đầu xuất hiện, dáng người khổng lồ cũng đập vào mắt hắn.

Trong tầm mắt là một Cự Khuyển lớn bằng một con trâu, trên người nó hiện ra ánh sáng màu đỏ, lông tựa như có màu đỏ sẫm.

Và tương xứng với dáng người cường tráng, là ba cái đầu khổng lồ với vẻ uy phong.

Dưới chân nó có phù hiệu đại địa, phù hiệu phát ra ánh sáng chói lọi bao quanh Tam Đầu Khuyển uy vũ, nó đứng đó như một ngọn núi lớn không thể nào lay động được.

Khoảnh khắc Chung Hổ thấy nó, tinh thần như đang chịu một chấn động rất lớn.

Là thần uy của Đại Địa Thần Khuyển.

Cái này…

Hoàn toàn không cách nào có thể đối đầu.

Trong số các Đấu Giả thất phẩm, tuyệt đối không có ai là đối thủ của Thần Khuyển này. Cho dù có sờ được đến trung tam phẩm cũng không có bất cứ tác dụng gì.

Chương 57: Sao Lại Nằm Xuống Rồi

Đại Địa Thần Khuyển mang theo thần uy của Đại Địa, dù chỉ là ấu khuyển, nhưng cũng không phải đối thủ của họ.

“Xong rồi...”

Âm thanh tuyệt vọng vang lên, ba đầu của Đại Địa Thần Khuyển lập tức nhìn sang hắn, cái nhìn này suýt nữa khiến vết thương đã có chút ổn định của hắn bể nát và nứt ra.

Đây vẫn chỉ là một ánh mắt bình thường.

Thần uy của Đại Địa bí ẩn khó lường.

Sau đó hắn thấy Đại Địa Thần Khuyển nhìn về phía Chu Tự.

Chu Tự cũng đang nhìn Đại Địa Thần Khuyển.

“Có đánh nhau không nhỉ?”

Trong lòng hắn đặt ra câu hỏi này.

Nhưng hắn cảm thấy Đại Địa Thần Khuyển có phần không thể đánh thắng.

Lúc này, sáu con mắt của Đại Địa Thần Khuyển đều đang hướng lên người Chu Tự, bầu không khí có hơi đóng băng, như thể giây tiếp theo sẽ lập tức đánh nhau.

Chung Hổ không dám thở mạnh, sợ sẽ quấy rầy hai đại nhân vật này.

Mà ngay khi bầu không khí đạt đến mức sắp đóng băng, sắp sửa bộc phát, hắn chợt sững cả người.

Đại Địa Thần Khuyển cử động rồi, nhưng không giống với dự liệu của hắn lắm.

Nó, nó…nó…nó, sao nó lại nằm xuống rồi?

Rất nhanh hắn cảm thấy tam quan của mình lại một lần nữa sụp đổ, âm thanh mà Đại Địa Thần Khuyển phát ra rất sợ sệt, khiến người khác rất kinh ngạc:

“Gia gia, lần này không phải ta cố ý đến gần thành phố này, là vì ta có nhiệm vụ nên không thể không đến đây vẽ. Ta thực sự không có ý muốn làm phiền người.”

Chung Hổ ngã xuống, khóe miệng lộ ra nụ cười.

Hoá ra vẫn đang nằm mơ.

Sao hắn lại chọc giận người mà đến ngay cả Đại Địa Thần Khuyển cũng không dám chọc giận?

Ngủ thôi, ngủ thôi. Ngủ cùng chư vị Lân Hổ.

Chu Tự có chút kinh ngạc nhìn Tam Đầu Khuyển trước mặt, quả thực là giống với Tam Đầu Khuyển mà hắn đã gặp trước đây.

Nhưng hắn nhớ khi đó đã đánh nát hai cái đầu, sao lại còn có ba cái?

Hơn nữa con chó này quả thật không phải là chó hoang bình thường.

“Ngươi là Đại Địa Thần Khuyển?”

Chu Tự bắt đầu hỏi rồi bước tới.

Thấy Chu Tự đi tới, Đại Địa Thần Khuyển bị dọa sợ, nhất thời muốn chạy khỏi nơi này, nhưng nó lại không dám chạy.

Vì nó biết, chạy trốn không có bất cứ tác dụng gì.

Lần trước cũng bị bắt như vậy.

Sau đó…Suýt chút nữa thì bỏ mạng.

“Tiểu nhân chỉ là ấu khuyển, vừa mới được phái đến vùng lân cận Thanh Thành để mở cơ duyên, trưởng bối trong nhà nói Thanh Thành không có ai lợi hại. Là do họ thiển cận, hoàn toàn không biết nơi này là đạo tràng của gia gia.”

Trên người Đại Địa Thần Khuyển phát sáng, vô cùng căm phẫn đối với trưởng bối trong nhà.

Cái gì mà không có cường giả, suýt chút nữa là bị người ta đánh chết ba lần rồi.

Nguyên nhân chủ yếu nó bị đánh ba lần là vì nó có ba đầu. Nếu chỉ có một cái đầu, có thể nó đã bị đánh chết trong một lần rồi.

“Ấu khuyển à.”

Chu Tự quan sát xung quanh, ấu khuyển đã to bằng con trâu như thế này, vậy chó trưởng thành phải to đến mức nào?

“Vâng thưa gia gia.”

Đại Địa Thần Khuyển lập tức gật đầu.

Thấy Chu Tự nhìn mình như vậy, da đầu của ba cái đầu đều ngứa ran.

“Cái đầu này của ngươi lại mọc ra rồi à?”

Chu Tự chọc chọc đầu Đại Địa Thần Khuyển.

Là thật.

Bị Chu Tự chọc, Đại Địa Thần Khuyển như thể sợ hãi đến mức không dám nhúc nhích.

“Đại, đại địa bảo hộ.”

Đại Địa Thần Khuyển trả lời.

Chu Tự cũng không quan tâm, mà lại hỏi về cơ duyên:

“Cơ duyên là do ngươi mở, ngươi bảo cơ duyên cho ai là cho người đấy, có thể như thế không?”

“Không được đâu gia gia, bọn ta chỉ phụ trách mở cơ duyên, thực ra là do cơ duyên đến gần đây, cho nên mới mở cơ duyên ở đây.

Sau khi được mở, độ khó đi vào có thể điều chỉnh được.”

Đại Địa Thần Khuyển cẩn thận trả lời từng chút một.

“Cơ duyên sẽ là gì?”

Chu Tự hỏi.

Hắn quả thực không hiểu nhiều về chuyện của giới tu chân, Nguyệt tỷ cũng không rõ bên trong cơ duyên sẽ là gì. Nàng nói cơ duyên mà Đại Địa Thần Khuyển mở ra chẳng có quy luật gì cả.

“Nghe nói ở nơi sâu nhất sẽ gặp được một lão giả, lão giả này có thể giải thích nghi hoặc cho mọi người. Trưởng bối trong nhà nói, rất có thể là hiền giả, những thứ khác tiểu nhân cũng không biết.”

Đại Địa Thần Khuyển nói.

Hiền nhân?

Cây cổ thụ trí tuệ?

Hay là Solomon?

Có 72 Ma Thần Trụ sao?

“Khi nào sẽ mở cơ duyên chi địa?”

Chu Tự lại hỏi.

Đây là một bí ẩn, cho nên Nguyệt tỷ họ đều đang đợi.

Sau khi cơ duyên chi địa kết thúc, Thanh Thành có lẽ sẽ yên ắng một thời gian.

Lý do mà hầu hết moi người không ở vùng lân cận, là vì không cần lo lắng có người đến tìm hắn để gây sự.

“Gia gia thấy nên mở vào khi nào thì tốt?”

Đại Địa Thần Khuyển cẩn thận hỏi Chu Tự, sau đó lại bổ sung thêm một câu:

“Gia gia thấy lúc nào thích hợp thì sẽ mở lúc đó.”

Nói xong Đại Địa Thần Khuyển liền yên lặng nhìn Chu Tự, chờ đợi kết quả.

Chu Tự trầm mặc một lúc, lúc nào mở thì thích hợp nhỉ?

Chương 58: Quá Thoáng

Nếu bây giờ mở thì hắn không có ý muốn dạo chơi, chưa nói tới lỗ hay không lỗ, dù sao thì cơ duyên cũng không có tác dụng gì lớn đối với hắn.

Nhưng qua mười ngày nữa có thể hắn sẽ có hiệu quả đặc biệt, lúc đó chắc là muốn tìm dã thú hoặc một vài người để thử.

Nếu cơ duyên kết thúc, không phải sẽ không có chỗ nào để tìm người rồi sao?

Có những người đó, xung quanh mới có dã thú, hắn cũng có thể ra tay với tu chân giả.

Cho nên...

“Mười ngày sau là thích hợp để mở cơ duyên nhất.”

Bọn Hàn Tô cũng sẽ vào cơ duyên chi địa, Nguyệt tỷ không đưa hắn đi cùng, hắn cũng có thể để bọn Hàn Tô đưa theo cùng.

Đi để thử hiệu quả đặc biệt của hắn.

Hiệu quả đặc biệt à, sau này hắn không phải là võ hiệp đại hiệp nữa, mà là tiên hiệp đại hiệp.

“Vậy thì ngày thứ mười một sẽ mở cơ duyên chi địa.”

Đại Địa Thần Khuyển lập tức trả lời, sau đó cẩn thận nói:

“Gia gia, lát nữa ta phải gầm một tiếng, là để thông báo cơ duyên được mở, sẽ không làm phiền đến gia gia chứ?”

“Đợi ta đi xa rồi ngươi hãng gầm.”

Chu Tự trả lời.

Đại Địa Thần Khuyển lập tức gật đầu, ba cái đầu vô cùng đồng bộ.

Gia gia đúng là quá thoáng, cảm động luôn rồi.

…

Trong rừng cây, sương mù vẫn tràn ngập.

Chu Ngưng Nguyệt đánh đến tay đau cả tay, đúng là nhiều người thật.

Nàng đang định tiếp tục đánh nữ tử trước mắt thì đột nhiên phát hiện ra cái gì đó, lập tức lui về sau một chút rồi biến mất trong sương mù.

Nữ tử tưởng mình sắp bị hủy dung, sửng sốt một chút, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Ngay khi nàng định rời khỏi chỗ đó, đột nhiên một vệt ánh sáng phóng lên.

Tiếp theo là tiếng gầm gào dữ dội.

Gầm!

Hơi giống tiếng sói tru, lại khá giống tiếng chó sủa.

Ánh sáng loang ra trên bầu trời, ký hiệu cũng theo đó mở rộng ra, là ký hiệu đại địa.

Tiếp đó, một giọng nói uy nghiêm vang lên:

"Mười ngày sau, cơ duyên mở ra."

Đại Địa Thần Khuyển.

Đây là ý nghĩ đồng loạt xuất hiện trong đầu tất cả mọi người.

Cái này hơi nằm ngoài dự đoán của họ, vốn cho rằng phải mấy tháng nữa Đại Địa Thần Khuyển mới có thể mở ra cơ duyên chi địa.

Sao lại nhanh như vậy?

Lúc này ánh trăng xuyên qua màn sương, một bóng người lại lần nữa đáp xuống trên ngọn cây, hắn nhíu mày, sắc mặt trầm xuống, đẹp trai mà thần bí.

"Quá yếu."

Giọng nói khàn khàn đầy thất vọng:

"Tìm vài người mạnh hơn một chút tới đi, gặp nhau tại cơ duyên chi địa."

Lời vừa dứt, bóng người kia đã quay đi, biến mất trong đêm tối, dường như mang theo chút cô độc của kẻ mạnh.

Sương mù cũng dần tan hết.

Trong rừng cây người nằm la liệt, có người đang kêu rên, có người thì tức giận, có người lại lộ ra vẻ bất lực.

Trên người họ đều có vết thương nặng nhẹ, không có ai ngoại lệ.

Họ nhìn hướng Thánh Tử rời đi, trầm mặc hồi lâu.

Cuối cùng có người hỏi:

"Thánh Tử có ý gì?"

"Còn có thể có ý gì? Vào cơ duyên chi địa lại giày vò chúng ta lần nữa."

Lập tức có người đáp lại.

"Cảm giác có chút kỳ quái, không ai thấy mặt Thánh Tử cả, đến cơ duyên chi địa hẳn là có thể thấy nhỉ?"

"Không biết, nhưng mà chắc chắn chúng ta không đủ tư cách."

Đúng vậy, họ quá yếu.

Hoặc nên nói là Thánh Tử quá mạnh.

Trong tâm thức của họ, Thánh Tử hẳn là Binh Giả bát phẩm cao nhất hoặc là vừa mới lên Đấu Giả thất phẩm.

Vậy thì họ nhân số đông đảo, xếp chồng lên nhau đủ để đè bẹp Thánh Tử.

Nhưng mà…

Cảm giác Thánh Tử hoàn toàn không làm việc theo lẽ thường.

Có điều cơ duyên chi địa mở ra, điều này nói rõ họ còn có cơ hội diện kiến Thánh Tử ở khoảng cách gần.

Việc cần nhất phải làm hiện giờ, chính là về gọi người đến cơ duyên chi địa chính diện đọ sức cùng Thánh Tử tìm hiểu thực hư.

…

"Các ngươi thấy thế nào?"

Phía sau một cây đại thụ ở đằng xa, Tô Thi nhìn những người bị thương kia hỏi Hàn Tô cùng Minh Nam Sở ở bên cạnh.

Họ nhận được tin, nên phải tới xem xét nhưng không dám tới gần, chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

Bây giờ sương mù đã tản đi, họ mới có thể thấy những người này thảm hại thế nào.

"Thánh Tử quả thật quá lợi hại."

Tô Thi cảm thấy mình hoàn toàn không phải đối thủ của hắn.

Minh Nam Sở khoanh hai tay trước ngực tựa vào thân cây nói:

"Thực ra không đúng lắm."

"Không đúng lắm?"

Tô Thi nhìn về phía Minh Nam Sở.

Nàng không thấy có gì kỳ quái, nhìn không ra rất bình thường, tất cả mọi người hiểu nàng.

"Đúng là không bình thường."

Hàn Tô đẩy gọng kính nói:

"Những ma tu này nhìn có vẻ rất thảm, trên người rất nhiều vết thương. Nhưng mà không đủ tàn nhẫn, không giống với Thánh Tử trong truyền thuyết cho lắm. Hoặc là nói khác xa với người ngươi thấy kia."

"Khác chỗ nào?"

Tô Thi hỏi.

"Ngươi thấy sợ Thánh Tử là vì lần trước gặp, hắn đã thi triển sức mạnh cường đại sao?"

Hàn Tô hỏi.

Chương 59: Thánh Nữ Ma Đạo

Tô Thi nhớ lại chuyện hôm đó, lắc lắc đầu:

"Không có, chỉ là cảm giác hắn ra tay thật tàn nhẫn, mà lại còn tùy ý một câu đã bức bách ta, ra tay giết Hắc Thử, loại cảm giác đó khiến ta vô cũng sợ hãi."

"Đúng vậy, người ngươi gặp lúc đó cho ngươi cảm giác khủng bố trực quan, động tác không nhiều lại làm ngươi không thể coi nhẹ."

Hàn Tô quay đầu nhìn về phía rừng cây nói:

"Nhưng lần này không giống vậy, sương trắng làm phụ trợ, ra vẻ thần bí, hoàn toàn khác với người ngươi gặp kia. Mặc dù khiến người ta e ngại về sức mạnh nhưng lại không có loại cảm giác áp bách tinh thần."

"Cho nên lần này không phải là Thánh Tử ra tay?”

Tô Thi hơi kinh ngạc.

"Cũng chưa chắc đã không phải."

Minh Nam Sở nhìn ánh trăng nói:

"Có thể người này chính là Thánh Tử, còn người ngươi thấy lần trước lại là một kẻ khác đáng sợ hơn. Cũng thể còn có một khả năng nữa."

"Khả năng gì?"

Tô Thi hơi bất đắc dĩ:

"Các ngươi có thể nói rõ hơn một chút hay không?"

“Đó là người này giả trang làm Thánh Tử, người ngươi thấy mới là Thánh Tử thật. Chỉ là không thể nào hiểu nổi, rõ ràng Thánh Tử đáng sợ như vậy, sao còn phải giả trang?"

Hàn Tô nghĩ mãi không ra.

"Vậy nếu đây là giả trang, ai dám giả trang Thánh Tử?"

Tô Thi hỏi.

Nàng cảm thấy người nàng thấy kia đặc biệt khủng bố.

Vô cùng đáng sợ, rõ ràng hắn chẳng nói gì, nhưng mà khiến người ta cảm thấy rất đáng sợ.

Người này cũng rất lợi hại, nhưng mà có thể là do có Minh Nam Sở cùng Hàn Tô cũng ở đây nên nàng cảm thấy cũng không đáng sợ lắm.

Lúc này Minh Nam Sở cùng Hàn Tô đều nhìn về Tô Thi.

"Các ngươi nhìn ta làm gì?"

Tô Thi khó hiểu hỏi.

"Hỏi ngươi đấy."

Minh Nam Sở nói.

"Thánh Tử có chị gái, là Thánh Nữ Ma Đạo, ngươi biết không?"

Hàn Tô hỏi.

"Thánh Nữ Ma Đạo?"

Tô Thi sửng sốt một chút, sau đó bừng tỉnh:

"Là Nguyệt tỷ?"

"Nhưng hình như bây giờ Nguyệt tỷ thấp lắm."

Tô Thi lại nói.

"Tóm lại nếu có giả trang thì nàng là người có khả năng nhất."

Hàn Tô mở miệng nói.

"Về trước đã, mười ngày sau cơ duyên chi địa sẽ mở ra, chúng ta cũng cần chuẩn bị một chút."

Minh Nam Sở đứng thẳng người, đi về phía Thanh Thành.

Hàn Tô cùng Tô Thi cũng vội đuổi theo.

"Ta đột nhiên nghĩ đến một chuyện, nếu Nguyệt tỷ là tỷ tỷ của Thánh Tử, vậy không phải ta có thể hỏi thẳng Nguyệt tỷ xem Thánh Tử ở đâu? Sau đó tới chào hỏi."

Trên đường về, Tô Thi hỏi.

"Có thể thì có thể, nhưng vẫn là thôi đi."

Minh Nam Sở lắc đầu:

"Đến thăm không có mục đích thì không sao, nhưng mà có mục đích thì vẫn nên thử tiếp xúc từng chút một thì hơn. Tự nhiên kẹp ngươi ở giữa không phải chuyện gì tốt. Nhất là chúng ta lại không biết rốt cục trạng thái của Thánh Tử ra sao, nếu trạng thái không tốt, ngươi dẫn chúng ta đến chào hỏi chẳng khác nào ngươi là đang dẫn sói vào nhà."

"Còn nữa, lúc này tất cả mọi người đều đang nhìn chằm chằm vào Thánh Tử, ngươi đừng nói với bên ngoài ngươi quen Thánh Nữ Ma Đạo."

Hàn Tô bổ sung một câu.

Tô Thi ồ lên một tiếng, nàng ngoái lại phía sau, ngập ngừng:

"Nguyệt tỷ đánh người hung ác như vậy sao? Vậy lần sau gặp nàng ta cũng phải cẩn thận một chút. Nhỡ không may bị hủy mất khuôn mặt, sẽ chẳng ai thèm liếc mắt nhìn ta một cái thì hỏng hết, chẳng làm ăn được gì cả."

Nói rồi, nàng lấy tay sửa sang tóc, trưng ra bộ dạng xinh đẹp nhất.

"Vẫn có tác dụng đấy."

Minh Nam Sở nói.

"Hủy đến mức không ra hình người, có thể hù người ta mất hồn, tác dụng như nhau."

Hàn Tô nói theo.

Tô Thi:

"..."

…

…

Bên bờ sông.

Chu Tự rửa ráy tay chân.

Vừa nãy, vốn định đến gần rừng cây xem Nguyệt tỷ ra tay.

Nhưng trên đường lại gặp đám chim chóc kỳ kỳ quái quái biết cắn người kia.

Thấy nó bay là là, hắn xé xác nó ngay tại chỗ.

Khi còn bé hắn đã từng mấy lần gặp nó cắn trẻ con, khi đó hắn không biết bay (mặc dù bây giờ cũng không biết) nên chẳng thể làm gì bọn chúng.

Cảm thấy hổ thẹn năng lực của mình, sau đó Đạn Chỉ Thần Công bởi vậy đại thành.

Ngày đại thành chính là đám chim này tới số.

Ngày đó hắn giết đỏ cả mắt.

Cuối cũng cũng không cần nén giận trong lòng nữa.

Về sau, hắn lại học được thêm Tiểu Lý Phi Đao nữa, tiếc là không tìm được chỗ nào chế tạo phi đao.

Rửa sạch vết máu, Chu Tự định đi tìm Nguyệt tỷ.

Bởi vì công lực ngàn năm đã tiêu hao một chút, hắn cảm thấy có thể vừa xem sách vừa đi đến đó, đêm nay ánh trăng thật sáng.

Lục lọi trong pháp bảo chứa đồ của Thu Thiển, hắn tìm được một quyển sách rất thần bí khiến hắn rất tò mò.

…

Trước rừng cây.

Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển vừa kết thúc trận chiến, phát hiện Chu Tự sớm đã không biết tung tích.

"Ở bên đó."

Thu Thiển dùng pháp bảo, nàng có thể cảm nhận được dải lụa của nàng.

Chương 60: Ăn Thịt Nướng

Mặc lại bộ đồ gấu, Chu Ngưng Nguyệt phủi sạch bụi bặm trên người, lập tức đuổi theo Thu Thiển:

"Những người này thật thích ăn đánh, có điều khoảng thời gian này có lẽ họ sẽ không có động thái gì, đáng tiếc duy nhất chính là mười ngày sau cơ duyên chi địa sẽ mở ra. Chỉ có mười ngày mà thôi, sớm biết không cần tới cũng được."

Thời gian mười ngày này, rất nhiều người đều sẽ nhẫn nhịn.

"Thật ra cũng tốt, mười ngày sau có lẽ sõ không có vấn đề gì quá lớn. Nhưng mà hôm đó Chu Tự có đi không?"

Thu Thiển hỏi.

"Để xem đã, không được thì để hắn ở nhà làm đồ ngon chờ chúng ta về ăn."

Chu Ngưng Nguyệt lấy táo ra ăn.

Mới nãy đánh tơi bời cả một đám người, nàng chẳng có chút cảm giác nào.

"Cũng được."

Thu Thiển theo thói quen lấy ra một cây kẹp từ trong túi áo, định cho vào miệng nhưng nghĩ nghĩ nàng lại cất vào.

Chốc lát các nàng đã thấy Chu Tự vừa đọc sách vừa đi về bên này.

Chu Ngưng Nguyệt vừa mới phất tay định gọi hắn, Thu Thiển đã hùng hổ xông tới trước mặt Chu Tự, giật lấy quyển sách trên tay hắn, sau đó vội đóng lại, giấu sau lưng, vẻ mặt xấu hổ lại luống cuống.

Chu Ngưng Nguyệt từ phía sau đi tới, liếc nhìn thoáng qua thấy trên bìa sách viết “Làm thế nào để trở thành một vị hiền thê lương mẫu”.

Nàng chóp chép ăn táo, trầm trồ vẻ thì ra là thế.

"Đã xử lý xong, về thôi."

Thu Thiển cất giọng nói, không nhắc gì đến chuyện cuốn sách.

"Sao ngươi lại chạy ra khỏi trận pháp?"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn Chu Tự hỏi.

"Thấy có dã thú gần đó, tiện tay giải quyết rồi."

Chu Tự nhìn một chút Thu Thiển cùng Nguyệt tỷ, tò mò hỏi:

"Các ngươi thắng à?"

Sau đó nơm nớp nhìn Thu Thiển mấy lần, nghĩ thầm ngày mai ăn cơm phải cẩn thận một chút.

"Đương nhiên."

Chu Ngưng Nguyệt ngẩng đầu đầu ưỡn ngực, đắc ý nói:

"Không nhìn xem là ai ra tay. Khắp cái Thanh Thành này, ta không có đối thủ."

Ba người vừa đi vừa nói chuyện phiếm.

"30 tuổi trở xuống."

Thu Thiển bổ sung thêm.

"Đừng nói như ta sắp ba mươi tuổi vậy, thật ra ta còn rất nhỏ."

Chu Ngưng Nguyệt không nói tiếp chủ đề này nữa, nàng nói với Chu Tự:

"Chu Tự, chúng ta đi ăn khuya đi, chúc mừng mười ngày tới sẽ không có bất cứ phiền phức gì."

"Ăn thịt nướng."

Thu Thiển cũng nói.

Chu Tự:

"…"

Thật ra có chút phiền toái cũng chẳng sao, gọi họ quay lại đi.

…

…

Sáng sớm, Thu Thiển tiễn Chu Tự đi làm, sau đó ngồi ở bàn ăn, một tay chống cằm tựa như đang nghĩ ngợi điều gì.

"Oa~ "

Chu Ngưng Nguyệt ngáp dài từ trong phòng đi ra.

Thấy Thu Thiển đang suy tư, nàng ngồi xuống trước mặt, hỏi:

"Đây là hình tượng ngươi mới thiết lập hả? Thiếu nữ u buồn."

Vừa nói nàng vừa thổi thổi bát cháo của mình rồi bắt đầu ăn.

"Nguyệt tỷ, ngươi không đánh răng sao? Chu Tự đã nói rất nhiều lần rồi đấy."

Thu Thiển nói.

"Ta là Đấu Giả thất phẩm, thuật pháp vờn quanh khoang miệng, sạch hơn các ngươi đánh răng nhiều."

Chu Ngưng Nguyệt thở ra một hơi tiếp tục nói:

"Thế ngươi đang suy nghĩ gì?"

"Ta cảm giác mình đã rất cố gắng rồi, nhưng vẫn không hề được đáp lại."

Nói đến đây, Thu Thiển cũng có chút giận dỗi:

"Nếu không phải lúc ấy Nguyệt tỷ không nói rõ ràng, ta cũng không đến mức chưa gì đã bại lộ mặt xấu của mình."

"Bại lộ thì bại lộ, Chu Tự cũng không bảo là không tốt."

Chu Ngưng Nguyệt cúi đầu vui vẻ ăn cháo thịt nạc.

"Nhưng mà cũng không nói là tốt."

Thu Thiển tựa vào lưng ghế, thở dài:

"Người bình thường ai lại thích con gái nhìn như bất lương, họ đều thích con gái dịu dàng nhu thuận."

"Vậy ngươi ở cùng vị hôn phu của mình thấy không thoải mái sao?"

Chu Ngưng Nguyệt ngẩng đầu nhìn Thu Thiển.

"Không."

Thu Thiển duỗi chân nói:

"Nghĩ kỹ thì, ở chung rất hòa thuận, tính tình Chu Tự rất tốt, mặc dù có đôi khi không dễ nói chuyện lắm, nhưng về cơ bản cũng chỉ là hơi cứng miệng mà thôi. Không có cảm giác xa lạ. Chỉ là…"

"Chỉ là ăn ít cơm quá?"

Chu Ngưng Nguyệt đưa cái chén của mình cho Thu Thiển:

"Để ta ăn cho là được."

Thu Thiển nhìn Chu Ngưng Nguyệt, cuối cùng vẫn lấy thêm đồ ăn cho nàng.

"Không phải chuyện này."

Thu Thiển đặt chén trước mặt Nguyệt tỷ, nói tiếp:

"Ta cùng Chu Tự có hôn ước, ta luôn cố gắng làm mọi chuyện một vị hôn thê nên làm, cố gắng thể hiện mình thật tốt, quét dọn vệ sinh, nấu cơm cho hắn, lúc hắn tu luyện, sáng sớm ta sẽ đi xem hắn, nói thời gian cho hắn. Nhưng mà ta không hề được đáp lại, lúc nào cũng thấy hắn hờ hững với ta. Ta là vị hôn thê của hắn, đáng ra phải khác với Nguyệt tỷ, nhưng cảm giác lại hoàn toàn giống nhau. Mặc dù trước kia bọn ta không biết nhau, nhưng mà có hôn ước, ta chỉ hy vọng hôn sự của chúng ta có thể thuận lợi hơn, để tương lai sẽ tốt hơn một chút. Kết hôn là một chuyện quan trọng nhất đời người. Mặc dù ta bị buộc phải đính hôn, nhưng ta cũng không đi trách mối hôn sự của mình, còn rất chờ mong vào tương lai."

Chương 61: Khó Chọn

"Nguyệt tỷ thấy thế nào?" Thu Thiển lại hỏi Chu Ngưng Nguyệt.

"Mở to mắt ra nhìn thôi, thực sự không được thì nhắm mắt lại cũng được." Chu Ngưng Nguyệt cắn màn thầu nói chuyện hơi mập mờ.

"Giữa trưa ăn cháo thập cẩm với cháo hoa." Thu Thiển nói.

Chu Ngưng Nguyệt ngẩng đầu trừng Thu Thiển một cái: "Ngược đãi trẻ em."

"Lại nói Nguyệt tỷ rất giống Chu Tự nhé." Nói rồi Thu Thiển ra phòng khác lấy quyển album ảnh, lật ra:

"Ta thấy ở đây có một tấm ảnh chụp lúc Chu Tự thay răng, giống hệt với Nguyệt tỷ bây giờ..."

Thu Thiển đang giở album đột nhiên khựng lại.

"Sao thế?" Chu Ngưng Nguyệt nhìn sang.

Bộp!

Thu Thiển vội đóng album lại, nói:

"Không có gì."

"Không có?" Chu Ngưng Nguyệt mặt đầy nghi ngờ đi ra, nàng nhìn chằm chằm album ảnh nói:

"Album ảnh này là ảnh của một nhà bốn miệng chúng ta, ngươi khẩn trương như vậy làm gì?"

"Có con gián." Thu Thiển hơi né tránh.

"Ta xem xem." Chu Ngưng Nguyệt giành lấy album.

Thu Thiển muốn ngăn lại nhưng lại thôi.

Chu Ngưng Nguyệt mở album ảnh ra, sau đó nàng phát hiện chẳng biết từ lúc nào album ảnh đã nhiều thêm vài tấm ảnh.

Mà nhân vật chính trong mỗi tẫm ảnh chính là Thu Thiển.

Trong ảnh, Thu Thiển mặc quần áo kỳ cục, miệng ngậm kẹo que, nhìn đúng kiểu thiếu nữ bất lương.

Cứ lật tiếp, hình như ảnh những năm gần đây đều có.

Lật đến cuối cùng, chính là ảnh Chu Tự cùng Thu Thiển đặt chung một chỗ.

Nhìn có vẻ như quan hệ không hề bình thường.

Xem xong, Chu Ngưng Nguyệt quay sang nhìn về phía Thu Thiển, hỏi:

"Lúc nào cũng hờ hững?"

Thu Thiển quay mặt đi, nói lí nhí:

"Cũng, cũng tạm."

Rầm!

Nguyệt tỷ cầm album ảnh đập vào đầu Thu Thiển:

"Ta nói với ngươi, kiêu ngạo quá là không được đâu. Rất dễ biến một bộ phim vốn chỉ có ba tập, diễn thành một bộ phim truyền hình lê thê dài ba mươi tập đấy. Sau đó ta đặc biệt bay qua tìm họ, để họ mời ta bữa cơm. Thế nên, nếu một ngày nào ngươi thích Chu Tự, tuyệt đối đừng có che giấu, cũng đừng sợ bị người ta biết. Loại chuyện này mà càng khẩu thị tâm phi, thì khổ càng nhiều."

"Sao Nguyệt tỷ lại hiểu cái này?"

Thu Thiển ngạc nhiên nhận lấy album ảnh.

"Đương nhiên là bởi vì…"

Chu Ngưng Nguyệt kiêu ngạo, dường như rất từng trải, sau đó nàng nói:

"Mẹ ta nói với ta."

Thu Thiển:

"..."

Đưa lại album ảnh cho Thu Thiển, Chu Ngưng Nguyệt trở lại bàn tiếp tục ăn nốt phần cơm sáng của mình.

"Nguyệt tỷ ngươi ăn nhanh lên, chúng ta còn phải ra ngoài mua đồ, tối nay làm đồ ngon cho ngươi ăn."

"Vậy bữa trưa nay thì sao?"

"Cháo thập cẩm với cháo hoa."

"..."

Thư viện Đông Lâm.

Nhân lúc nhàn rỗi, Chu Tự quan sát ma chủng, hôm nay ma chủng đã có bốn vòng.

Bây giờ nó đang hấp thu công lực ngàn năm nhanh hơn rất nhiều.

Chủ yếu là vì tối hôm qua tu luyện Chu Thiên Kinh, cho nó chút linh khí.

Khác hẳn lúc trước bắt ma chủng làm không công, làm sao mà nó vui được.

Bây giờ cho nó chút tiền lương, vậy nên nhiệt huyết tràn đầy.

Cứ thế này thì đêm nay có thể ăn no, ngày mai là tiêu hóa xong, rạng sáng ngày kia phụng dưỡng xong là xuất hiện vòng thứ năm.

"Tầm hai ngày một vòng, mười ngày là đủ lên Binh Giả bát phẩm."

Nghĩ đến đây Chu Tự rất phấn khởi, Binh Giả bát phẩm tức là có đặc hiệu.

Chờ có đặc hiệu, là có thể thử chuẩn bị nhạc nền.

Có một số võ lâm tuyệt học, cần có nhạc nền hỗ trợ, mới có thể phát huy uy lực chân chính.

Nhưng mà có chút hơi hướng làm ra vẻ, cũng lắm có thể học âm phù, sau đó thêm vào đặc hiệu.

Dùng ra tuyệt học, nhạc nền cũng sẽ vang lên, ngoài việc có chút ngạo mạn, thì không có vấn đề gì hết.

Cuối cùng hắn không nghĩ nhiều nữa, cứ từ từ từng chút một, tạo ra đặc hiệu trước đã.

Có điều mấy ngày này phải chịu khó tu luyện Chu Thiên Kinh, phát tiền công cho ma chủng, nếu không lại tiêu cực biếng nhác.

Hắn nhận lương tuần, ma chủng thì phải lương ngày.

Lần sau phải thương lượng lại với nó mới được, cứ thế này không ổn, tuổi còn trẻ thì phải rèn luyện bản thân, làm nhiều oán ít, phải ăn cơm là làm việc, làm việc là sự nghiệp.

Với lại khẩu vị còn đòi cao.

Cũng là lần đầu tiên thấy nó ăn vui vẻ, mọi lần cho ăn đều thấy nó có vẻ rất không vui, làm việc thì như bị bắt xuống mồ.

Hắn đi làm thì tận tụy kính nghiệp, cần cù chăm chỉ.

Hôm nay lại không thấy ba vị chủ tiệm đến, cả thư viện chỉ một mình hắn là nhân viên quản lý.

Giữa trưa, Tô Thi chạy tới thay ca.

"Chu Tự ngươi đi ăn cơm đi, còn lại giao cho ta."

Miệng nàng còn nhai một miếng bánh mì vội vội vàng chạy tới.

Có lẽ là đột nhiên nhớ tới phải thay ca.

"Ừ."

Chu Tự gật đầu, sau đó nghĩ đi chỗ nào ăn mới tốt.

Ăn cơm rang, hay là cơm đĩa?

Hay là lại nấu bát mì?

Hơi khó chọn.

"Chờ đã."

Tô Thi đột nhiên gọi Chu Tự lại, vẻ mặt đầy mong đợi nói:

"Hàn Tô bảo ta hỏi ngươi tu luyện có vấn đề gì không, có cần ta giảng giải cho một chút không? Mặc dù ta không có tác dụng gì, nhưng cũng rất quen thuộc Chu Thiên Kinh."

"Tạm thời không có vấn đề gì."

Chu Tự trả lời.

Chương 62: Ngưng Tụ Xong Luồng Linh Khí Đầu Tiên

"Thật không hề có chút vấn đề gì sao?"

Tô Thi nhìn Chu Tự dường như rất khát khao được giải đáp vấn đề.

"Không có."

Chu Tự trả lời.

Không cần giả bộ có vấn đề, quá phiền toái.

Nhìn Chu Tự rời đi, Tô Thi cảm thấy xong rồi.

Ngay cả tác dụng hướng dẫn người mới nàng cũng không có mất rồi.

…

Buổi chiều, Chu Tự ngồi ở quầy hàng đọc sách.

Tối hôm qua tiêu hao một chút công lực, đương nhiên phải chăm chỉ xem sách bổ sung lại.

Về phần nuôi ma chủng, với công lực ngàn năm thì lượng tiêu hao là quá ít, chẳng tốn bao nhiêu.

Có điều hôm nay cho ăn ma chủng ăn, hắn cũng không dám cho ăn quá nhiều, sợ nó lại no quá phun cả ra, sau đó làm hắn sặc.

Lúc sắp tan làm, Minh Nam Sở đi ra tìm sách.

Hắn không trực tiếp đi tìm, mà nói với Chu Tự:

"Bí Cảnh Kiến Văn."

Chu Tự vươn tay sang đống sách ở bên trái đếm quyển thứ sáu rồi rút ra.

Sau khi xác định đúng là sách cần tìm, hắn đưa cho Minh Nam Sở.

"Hôm nay có tăng ca không?"

Minh Nam Sở nhận lấy sách, hỏi hắn.

Hắn mặc áo cộc tay, cái áo hơi bó sát người, cơ bắp như ẩn như hiện.

Chu Tự có thể cảm nhận được trên người Minh Nam Sở có sức mạnh tiềm tàng.

Đây chẳng phải nam thần nhu nhược gì, mà là loại hình nam nhân để đầu đinh có ánh mắt sắc bén.

Chung Hổ tối hôm qua kia mặc dù cũng thật đẹp trai, nhưng mà không thể so được với Minh Nam Sở.

"Tối nay mọi người bận sao?"

Chu Tự hỏi.

Nếu không có chuyện gì, hắn sẽ không tăng ca.

Đương nhiên, thêm giờ thì cũng được thôi, thêm một tiếng là tốt nhất, bởi vì Tô Thi sẽ tính cho hắn hai tiếng.

Nếu tài vụ không tra, hắn sẽ kiếm hời một tiếng tiền lương.

Sai cũng không phải hắn, là một vị chủ tiệm trong đó, không có gì phải lo lắng cả.

"Cũng không có việc gì, nhưng mà cần chiếm dụng nửa giờ của ngươi, không tính tiền làm thêm giờ."

Minh Nam Sở nói.

Chu Tự:

"..."

Người ta là ông chủ, nói gì mà chẳng được.

Sau khi quẹt thẻ tan làm, hắn được đưa tới gian phòng phía sau.

Nơi này có một phòng tập thể hình.

"Rảnh thì ngươi có thể tới nơi này luyện tập một chút, có điều lần này tới là để giúp ngươi ngưng tụ luồng linh khí đầu tiên."

Minh Nam Sở dẫn Chu Tự tới một căn phòng nhỏ.

Hàn Tô xem sách vẽ trận pháp, Tô Thi thì hỗ trợ.

"Tu luyện ở chỗ này nửa giờ, sẽ giúp ngươi tăng lên càng nhanh, nếu đồng ý tu luyện đến tan tầm cũng được."

Minh Nam Sở chỉ vào trận pháp:

"Dùng trận pháp này tu luyện thường xuyên, đại khái mười ngày là ngươi có thể ngưng tụ luồng linh khí đầu tiên. Ngày thứ mười, cũng chính là thứ năm tuần sau chúng ta sẽ dẫn ngươi tới một nơi."

"Cái này coi như là đưa trước cho ngươi thứ tốt."

Hàn Tô đứng lên đưa thứ trong tay cho Tô Thi.

"Mười ngày ngưng tụ luồng linh khí đầu tiên, rất nhanh thôi."

Tô Thi ở bên cạnh nói.

Hắn dùng có hai ngày đã ngưng tụ ra luồng linh khí đầu tiên, vậy nên vẫn rất lợi hại.

"Thử một chút đi."

Hàn Tô lùi sang một bên để Chu Tự thử tu luyện.

"Cái đó..."

Chu Tự đánh gãy sắp xếp của họ, nói:

"Ta đã ngưng tụ xong luồng linh khí đầu tiên."

Vừa dứt lời, chung quanh đột nhiên im ắng.

Ba người nhất thời đều nhìn Chu Tự, không nói gì.

Cuối cùng Hàn Tô là người đầu tiên phá vỡ sự yên tĩnh, nàng cho Chu Tự một khối đá nói:

"Rót linh khí vào tảng đá thử xem."

Chu Tự cầm lấy tảng đá, rót một sợi linh khí vào.

Sau đó tảng đá phát ra ánh sáng.

Ba người thấy lại trầm mặc một hồi.

Bầu không khí có chút xấu hổ.

"Khụ khụ."

Minh Nam Sở tựa ở cạnh cửa, ho nhẹ một tiếng:

"Trời không còn sớm, ngươi tan tầm trước đi. Ngày mai chúng ta lại nói cho ngươi sắp xếp cụ thể vào thứ năm tới."

"Ừm, ngày mai cần nhiều thời gian, định cho ngươi tăng ca."

Hàn Tô nhấc khung kính bên cạnh nói.

Chu Tự tan làm, Minh Nam Sở ba người cũng trở về phòng nghỉ.

Vừa về tới phòng nghỉ, Tô Thi uể oải nói:

"Lại bị so sánh rồi."

Minh Nam Sở ngồi vào chỗ, chân vắt lên mặt bàn, bắt đầu chơi điện thoại.

Một lát sau, hắn mới mở miệng nói:

"Xấu hổ à?"

Hàn Tô cúi đầu nói:

"Đừng nhắc nữa."

Ban đầu họ tưởng tất cả đều trong lòng bàn tay, sau đó lại bị người mời hung hăng tát cho một cái.

Phí công họ lúc đầu còn giải thích nhiều như vậy.

Ai biết đối phương đã ngưng tụ được luồng linh khí đầu tiên từ bao giờ.

"Về lý luận thì là chuyện không thể, có lẽ hắn có thiên phú gì đó. Ngày mai có thể thử một chút, sau đó hỏi xem hắn có muốn nói hay không. Một đêm cũng đủ để hắn cân nhắc lợi và hại."

Hàn Tô nói rồi lại nhìn về phía Tô Thi:

"Tô Thi, ngươi đi tìm Trình tỷ xin một khối linh thạch có thể kiểm tra cấp độ thiên phú."

"Trình tỷ sẽ lột da ta mất."

Tô Thi sờ sờ mặt mình, cảm giác sắp gặp họa đến nơi.

"Hết cách, ngoài ngươi ra, chúng ta không ai làm được chuyện này ."

Minh Nam Sở nói.

"Chờ Trình tỷ ăn cơm về, ta sẽ đi tìm nàng."

Tô Thi hạ quyết tâm.

Chương 63: Tiêu Tiền Không Đau Lòng

"Thật ra cảm giác rất không bình thường."

Hàn Tô suy nghĩ một chút nói:

"Trí nhớ vô cùng tốt, với một người như vậy, Tô Thi cũng trở nên bình thường, mặc dù không đáng được nhắc tới, nhưng vẫn không giống người bình thường cho lắm. Sức mạnh cũng không thể coi thường, quan trọng nhất chính là thiên phú bình thường sao có thể một ngày đã tụ được luồng linh khí đầu tiên. Cảm giác có phải chúng ta đã thuê một người không bình thường cho lắm?"

Tô Thi:

"..."

Giống như bị mạo phạm vậy.

…

Rời khỏi thư viện, Chu Tự phát hiện bốn nhân viên quản lý đều đến phòng tập thể hình, quầy hàng chẳng phải không có người?

Có vẻ như hoàn toàn không cần đến nhân viên quản lý.

Nhưng mà khi đó quả thực không có người nào, ba vị chủ tiệm không thèm để ý, hắn cũng chẳng nói được gì.

Còn về chuyện luồng linh khí đầu tiên…

Không ngưng tụ theo từng bước một, lần này hắn là thiên tài rồi.

Ở nhà không sánh bằng Nguyệt tỷ cùng Thu Thiển, vào hang ổ của địch, phải để cho địch nhân biết hắn chính là hạt giống thiên tài.

Chờ lần sau họ muốn giúp hắn nhập phẩm, lại trực tiếp nói cho họ đã nhập phẩm rồi.

Bát phẩm…

Cái này phải xem lúc nào Nguyệt tỷ giúp hắn nâng cao.

Hình như Châu Thiên Kinh muốn nhập bát phẩm cũng cần không ít thời gian, còn bát phẩm ma chủng thì cũng không có tác dụng gì, chẳng có chút linh khí nào, cũng không thể hiện ra được.

Chỉ có thể đến lúc đó rồi nói, có điều rõ ràng là bọn Minh Nam Sở muốn đi cơ duyên chi địa.

Đến lúc đó hẳn là ma chủng có thể tiến vào Binh Giả bát phẩm, có thể đi thử nghiệm một chút.

Nghĩ vậy, hắn một mạch trở về nhà.

Đi ngang qua quầy bán quà vặt, hắn mua cái kẹo que, nghĩ nghĩ lại mua thêm cái thạch.

Vừa mở cửa vào nhà, hắn đã ngửi mùi đồ ăn thơm ngào ngạt, sau đó thấy một bàn đồ ăn, xương sườn, tôm he, ốc lớn, thịt kho tàu, cá hấp…

Má ơi, cái này tốn bao nhiêu tiền?

Xương sườn tính theo cân phải bảy tám mươi, tôm he một cân mất sáu mươi, ốc lớn một con năm tệ, tất cả tám con bốn mươi tệ…

Tốt, kiếm được bao nhiêu tiền, thứ hai ăn hết, thứ sáu ăn cơm trắng.

Lại nghĩ một chút, về sau không chừng có tiền lại không có chỗ mà tiêu.

Thân là ba vị trùm phản diện địa vị bất phàm trong Ma Đạo, cuộc sống sau này họ có lẽ không bình yên chút nào.

Bây giờ nên ăn uống cho thoải mái đi.

Nhưng mà…Tám con ốc, ba người chia thế nào đây?

"Ngươi mang gì về đấy?"

Chu Ngưng Nguyệt nhận lấy kẹo que và thạch trong tay Chu Tự, ngạc nhiên hỏi:

"Thạch cho ta hả?"

"Ừ, kẹo cho Thu Thiển."

Chu Tự để chìa khóa một bên tùy ý nói.

"Thạch hình gấu, có phải ngươi coi ta là đứa bé hay không?"

Chu Ngưng Nguyệt mở ra thạch, vừa ăn vừa thể hiện sự bất mãn.

"Đâu có, Nguyệt tỷ lớn hơn ta mà."

Chu Tự qua loa nói, sau đó nhìn đồ ăn mặt bàn, mặt đầy thắc mắc:

"Hôm nay là ngày gì sao?"

"Không phải ngày gì hết."

Thu Thiển bưng nốt canh để lên bàn, nói tiếp:

"Dù sao cũng là tiêu tiền của ngươi, chúng ta không đau lòng."

Chu Tự:

"..."

Nói cũng phải, nhưng mà món cuối bưng lên tại sao lại là canh trứng rong biển?

Cứ như hết kinh phí vậy.

"Vậy ta ăn đây."

Chu Ngưng Nguyệt ngồi trên ghế định ăn cơm.

"Nguyệt tỷ, ngươi không rửa tay sao?"

Chu Tự hỏi.

Chu Ngưng Nguyệt quay đầu nhìn Chu Tự, nàng duỗi hai tay, có nước xuất hiện ở tay nàng, sau đó bắt đầu rửa, rửa xong nước lại biến mất.

Không thể không nói, cái này cao tay hơn so với Chung Hổ.

Chu Tự cũng không nói gì thêm, rửa tay rồi ra ăn cơm.

Lúc ngồi vào bàn ăn, hắn thấy Nguyệt tỷ giống như đã nhịn đói lâu lắm rồi.

"Nguyệt tỷ trưa không ăn cơm sao?"

Chu Tự hỏi.

"Cháo thập cẩm với cháo hoa."

Chu Ngưng Nguyệt trả lời.

"Ăn thanh đạm một chút mới tốt."

Thu Thiển cất kẹo que đi.

Chu Tự:

"…"

Hóa ra bả đắc tội Thu Thiển.

…

Vùng ngoại ô, Bạch Phong cùng Khương Khâu đang tìm kiếm Chung Hổ, đã lâu lắm rồi không liên lạc được.

Sau tối hôm qua, họ triệt để mất tin tức của Chung Hổ.

Dù là dùng bí thuật, hay dùng gì khác, đều không thấy đối phương đáp lại.

Đây không phải dấu hiệu gì tốt.

"Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

Bạch Phong hơi lo lắng.

Bạch Cẩm từng trọng thương, họ tới gần cũng tổn thất lượng lớn linh sủng.

Sau đó chính là tối hôm qua.

Tối hôm qua rất nhiều người đi tìm Thánh Tử, Chung Hổ cũng đi.

Mà những người khác trở về, mặc dù trọng thương nhưng mạng nhỏ vẫn còn, có lẽ Thánh Tử khinh thường giết họ.

Nhưng Thập Nhị Tịnh Đường Chung Hổ, đi từ tối hôm qua cũng không thấy trở về, thậm chí đến tin tức cũng không có.

Điều này không khỏi làm cho họ suy nghĩ vẩn vơ.

Thậm chí còn nghĩ Thập Nhị Tịnh Đường đã làm gì khiến Thánh Tử tức giận, bây giờ gặp một người giết một người.

"Chắc là không đâu, thực lực của Chung sư huynh không yếu, dù gặp phải Thánh Tử, không nói thực lực ngang nhau, nhưng khả năng để giữ mạng hẳn là không có vấn đề."

Khương Khâu cũng ỉu xìu nói.

Chương 64: Hành Sát

"Chỉ còn lại con đường này chưa tìm, đi qua nhìn một chút xem sao. Nếu còn có thể dùng Hắc Thử thì không phải phiền toái thế này."

Bạch Phong thở dài.

Đúng vậy, lần này họ ra ngoài hoàn toàn không dám mang theo linh sủng, sợ bị phát hiện, sau đó đầu một nơi thân một nẻo.

Rất nhanh họ thấy có vết máu.

"Hình như thật là bên này, đi thôi."

Bọn Khương Khâu tinh thần chấn động, lập tức tìm hướng đó.

Chẳng bao lâu họ đã thấy Lân Hổ cùng Chung Hổ.

Chỉ là…Cục diện có chút máu me và quái dị.

Họ thấy Lân Hổ đã bị giết đang vây quanh một người.

Người kia nằm giữa đám Lân Hổ, bộ dạng rất an tĩnh, giống hệt một nghi thức tà dị nào đó, khiến Bạch Phong và Khương Khâu hơi rung sợ.

"Chung, Chung sư huynh?"

Bạch Phong thử gọi một tiếng.

Không có tiếng trả lời, hai người liếc nhau một cái, lại gần hơn một chút.

Khi họ đên bên cạnh Chung Hổ, người vẫn đang nhắm nghiền mắt kia đột nhiên mở choàng mắt khiến hai người giật nảy mình.

"Giật mình à."

Chung Hổ nhìn hai người kia, bình tĩnh mở miệng.

Thấy Chung Hổ bình thường, hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

"Chung sư huynh, ngươi làm cái gì vậy?"

Khương Khâu có chút không hiểu chỉ chỉ Lân Hổ xung quanh.

Quả thực rất quỷ dị.

Nếu là ban đêm, lại càng quỷ dị.

Lân Hổ chết không đáng sợ, đáng sợ là sau khi chết lại được bày ngay ngắn chỉnh tề.

"Nhát gan."

Chung Hổ đưa tay để họ đỡ lên.

Bạch Phong cười cười, hắn là Thử Đường, nhát gan một chút là bình thường.

Sau đó hai người đỡ Chung Hổ qua một bên.

"Chung sư huynh, là ai làm ngươi bị thương thành dạng này?"

Bạch Phong hỏi.

"Thánh Tử."

Chung Hổ trực tiếp trả lời.

"Thánh Tử thật sự mạnh như vậy sao?"

Khương Khâu hơi xúc động:

"Tối hôm qua người ở rừng cây bên kia bị Thánh Tử đánh quá thảm, tất cả đều trọng thương. Nói như vậy Lân Hổ cũng là Thánh Tử giết? Chung sư huynh lại bày Lân Hổ thành dạng này, ngủ cùng Lân Hổ, là vì nhớ chúng nó sao? Bảo sao Lân Hổ dính sư huynh như vậy."

Chung Hổ lườm Khương Khâu một cái:

"..."

Chính là như vậy.

Bạch Phong nhớ tới thảm trạng của những người kia, nghĩ mà sợ:

"May mà chúng ta không đi. Nhưng mà người Ma Sát cùng Thiên Vương điện đã bắt đầu tìm người, họ đang tập hợp cường giả đỉnh cấp Đấu Giả thất phẩm. Họ cảm thấy chuyện Thánh Tử rất có vấn đề, tối hôm qua nhiều sương, Thánh Tử lại che mặt không thấy rõ, khẳng định có vẫn đề. Cho nên mười ngày sau, những người này sẽ trực tiếp tìm tới Thánh Tử. Chúng ta có gọi người không?"

Chung Hổ nghe họ nói vậy, chân mày hơi nhíu lại.

Thánh Tử che mặt?

Nhưng mà hắn thấy Thánh Tử có che mặt đâu, lại còn mà lại dùng thiên tư tuyệt đối đánh hắn tan nát, ngay cả Đại Địa Thần Khuyển cũng phải cúi đầu.

Sao lại có chuyện thực hư ở đây nữa?

'Vậy là chỉ có ta biết được diện mạo của Thánh Tử? Những người khác căn bản không biết nên vẫn muốn đi chống lại Thánh Tử? Thánh Tử có ý gì? Hắn định giết người khác răn đe để cho Thập Nhị Tịnh Đường bọn ta tự giác một chút?'

Nghĩ đến đây, Chung Hổ đổ mồ hôi lạnh ròng ròng.

Thực lực của Thánh Tử vô cùng kinh khủng, tâm tư lại càng sâu.

Hay là, Thánh Tử muốn ngược sát những người này.

Cũng có thể.

Dù sao…Hắn nhìn những xác Lân Hổ vây quanh mình kia, luôn cảm giác Thánh Tử rất biến thái.

"Không được, chúng ta không cần gọi, lần này chúng ta không tham gia."

Chung Hổ quyết định lần này không nhúng tay vào bất cứ chuyện gì.

Lần này chỉ đi xem những người khác kinh sợ thế nào.

Lần này Thánh Tử không giết người, vậy lần sau…

Nhất định sẽ hành sát những kẻ dám mạo phạm hắn.

…

“Nguyệt tỷ, các ngươi đều không tu luyện sao?”

Ăn cơm xong Chu Tự bắt đầu rửa chén.

Thu Thiển đi thay quần áo, nàng vừa mới làm bẩn quần áo.

Có tám con ốc thì một mình Nguyệt tỷ ăn bốn con, hắn và Thu Thiển một người hai con.

Nàng nói như vậy là công bằng.

Một người ăn hai con, việc này không công bằng, hai người đều chỉ ăn hai con, sẽ không cảm thấy bị phân biệt đối xử.

Đường đường Thánh Nữ Ma Đạo lại như vậy.

Suy nghĩ cho hắn.

“Tu luyện chứ, nhưng tu luyện không giống ngươi. Chúng ta tu luyện không nhất định phải ngồi xuống, ngủ nghỉ làm việc đều có thể tu luyện.”

Chu Ngưng Nguyệt mở tủ lạnh, tìm được nho xanh, lập tức ngắt một quả cho vào trong miệng.

“Ô, quả này ngọt quá. Lần sau mua thêm một chùm nhé. Đúng rồi, đừng thấy Thu Thiển vẫn luôn nấu cơm, nàng là người sắp thăng cấp đấy. Chỉ cần lấy được đủ cơ duyên trong Cơ Duyên Chi Địa, thì có thể rất nhanh thăng cấp. Nhưng có lẽ không dễ có được. Đến lúc đó kéo dài thêm mấy tháng cũng không vấn đề.”

“Thu Thiển hai mươi hai tuổi, Nguyệt tỷ hai mươi ba tuổi mới là đấu giả bậc bảy.”

Chu Tự sắp xếp bát đũa đã rửa xong, quay người nhìn về phía

Nguyệt tỷ:

“Nói như vậy thiên phú của Thu Thiển cao hơn Nguyệt tỷ?”

“Chắc chắn không phải, lai lịch Thu Thiển có chút khác biệt, cách tu luyện của nàng không giống người bình thường.”

Chu Ngưng Nguyệt ngắt nho xanh trong tủ lạnh ra ăn.

“Nguyệt tỷ, ngươi...có thể lấy ra ăn không?”

Chu Tự nhìn Nguyệt tỷ đứng trước tủ lạnh hỏi.

Chương 65: Mạnh Mẽ

Lúc này Chu Ngưng Nguyệt mới bưng nho ra xanh, sau đó ngồi ăn bên bàn ăn.

Giống như đang ăn cơm.

“Lai lịch của Thu Thiển có gì khác?”

Chu Tự cũng ngồi bên bàn ăn.

Nguyệt tỷ ăn ngon một cách kỳ lạ.

“Ngươi hỏi cha mẹ, hoặc là hỏi Thu Thiển cũng được.”

Chu Ngưng Nguyệt chọn quả nho xanh màu sắc hơi khác đưa cho Chu Tự:

“Có lẽ quả này không ngon lắm, đừng lãng phí.”

Chu Tự:

“…”

Cũng không bị nứt, chỉ có một vết thâm.

Không ngờ hắn trực tiếp cho vào miệng:

“Thực sự rất ngọt.”

Sau đó hắn lấy điện thoại ra gọi cho mẹ.

Nguyệt tỷ đã nói hỏi mẹ và Thu Thiển, đương nhiên là hỏi mẹ thích hợp hơn.

Thu Thiển là đương sự, chẳng may chạm vào cấm kỵ, thì ngày mai ăn cơm còn phải lo lắng cẩn thận.

“Con trai? Lại có vấn đề gì? Bị người ta ức hiếp?”

Giọng nói của Liễu Nam Tư vang lên.

Đầu bên kia có chút ồn ào, hình như có người đang gọi món.

“Mẹ, là ta.”

Chu Tự vừa định lên tiếng nói, phát hiện điện thoại bị Nguyệt tỷ cướp lấy.

Nhìn Nguyệt tỷ, Chu Tự kéo chùm nho đến trước mặt mình rồi ăn một quả.

“Tiểu Nguyệt à, ở nhà có bị ức hiếp không?”

Giọng của Liễu Nam Tư tươi vui hơn.

Lúc này Nguyệt tỷ mở loa ngoài, Chu Tự nghe xong cảm thấy liệu có phải mình được cha mẹ nhặt về không?

“Có ạ mẹ, mẹ à, ta rất nhớ ngươi, cũng rất nhớ cha.”

Chu Ngưng Nguyệt vui vẻ nói.

Chu Tự không muốn nghe nữa, cướp lấy điện thoại:

“Mẹ, ta có câu hỏi muốn hỏi ngươi.”

“Ngươi ức hiếp tỷ của ngươi hả ?”

Liễu Nam Tư hỏi.

“...Mẹ, ngươi cảm thấy có khả năng không? Nguyệt tỷ là đấu giả bậc bảy, đến lượt ta ức hiếp nàng không? Nàng chỉ biết sai người khác làm việc.”

Chu Tự nhìn Nguyệt tỷ, cảm thấy trước đây Nguyệt tỷ nói mình lớn lên trong cô độc, tám phần là giả.

Sau đó hắn bỏ qua chủ đề này:

“Mẹ, Nguyệt tỷ nói Thu Thiển có lai lịch đặc biệt, là lai lịch thế nào?”

“Lai lịch đặc biệt? Không có lai lịch đặc biệt gì, nhiều lắm là Thần Minh chi nữ.”

Liễu Nam Tư nói thẳng.

Chu Tự:

“...Thần Minh chi nữ?”

Điều này cũng không tính là đặc biệt sao?

Nói như vậy vừa, gọi là Thần Nữ thực ra chỉ có ý nghĩa về mặt con chữ thôi?

Lúc này điện thoại vang lên giọng nói của Chu Nhiên:

“Con trai, không cần để ý việc này, cho dù là Thần Minh thì cha cũng có thể đối kháng với nàng, Thần Minh không là gì cả.”

“Cha, có phải cha lén uống rượu giả không? Đang nói chuyện nghiêm túc đó.”

Chu Tự cảm thấy gần đây chắc chắn cha xem TV, nếu không thì là đọc tiểu thuyết.

Vừa nghĩ đến dáng vẻ nấu ăn của cha, hắn cảm thấy không thể liên tưởng được với cự phách Ma Đạo.

Càng đừng nói đối kháng với Thần Minh.

Nhưng tu chân giả đã xuất hiện rồi, sao còn mọc ra Thần Minh?

Chu Nhiên ở đầu bên kia điện thoại:

“...”

“Cha à, Thần Minh cũng muốn đi xem mặt sao?”

Chu Tự cảm giác có chút không thể tin nổi.

“Cho nên nói tìm đối tượng không dễ dàng, bảo con tìm một người trong thời gian đi học, bốn năm đại học ngươi làm cái gì hả?”

Là giọng của Liễu Nam Tư:

“Người khác lên đại học thì bận yêu đương, ngươi thì ngay cả phương thức liên lạc với bạn học cùng lớp cũng không có. Hỏi thì bảo đang học.”

“Mẹ, ta nghe thấy có người gọi món, các ngươi làm việc đi. Ta tắt nhé.”

Nói xong Chu Tự vội vàng tắt điện thoại.

Cha mẹ lớn tuổi rồi, quan niệm cũng thây đổi.

Trước kia lên đại học, bọn họ vô cùng vui mừng, vào đại học chuyên tâm học hành, bọn họ còn vui vẻ với mình.

Tốt nghiệp…Tốt nghiệp trực tiếp sắp xếp vợ chưa cưới.

Đây là không tin tưởng hắn.

Tuy rằng hắn không có ý kiến phản đối chuyện này, nhưng vẫn phải giãi bày cha mẹ coi thường hắn rồi.

“Đã biết lai lịch của Thu Thiển rồi, có suy nghĩ gì không?”

Chu Ngưng Nguyệt lại chuyển chùm nho xanh về trước mặt mình.

“Muốn suy nghĩ gì?”

Chu Tự hỏi.

Nghĩ Thu Thiển xinh đẹp như vậy, con mắt của mẹ thật tốt?

Hay là mình thật may mắn?

Nhưng vợ chưa cưới này là dùng sóng gió nửa đời sau của hắn để đổi lấy.

Sau khi trở thành Thánh Tử Ma Đạo, chắc chắn cuộc sống sau này của hắn sẽ khác với dự tính trước đây.

Có không ít ma tu dõi theo hắn, hình như ba ông chủ cũng đến có mục đích.

Đại khái cũng là vì hắn.

Cũng không biết khi nào mới có thể nghe thấy có người hô khẩu hiệu đó với hắn, đến đây hàng yêu trừ ma, chính là Thánh Tử Ma Đạo, tất cả mọi người đều có thể giết hắn.

“Thần Nữ cũng rất ít thấy, không nên sớm cất vào trong túi sao?”

Chu Ngưng Nguyệt cầm nho xanh nhìn Chu Tự nói:

“Mấy ngày này sống cùng Thu Thiển có cảm giác gì?”

“Mặc dù có chút tật xấu, nhưng về bản chất rất dễ tiếp xúc, chỉ cảm giác nàng đang kiềm chế tính cách.”

Chu Tự nói.

“Nàng thiếu một bờ vai vững chắc, một chỗ dựa mạnh mẽ.”

Chu Ngưng Nguyệt nhìn lối đi, phát hiện không có ai rồi mới nhỏ giọng nói:

“Tính cách của Thu Thiển không mạnh mẽ, cho nên ngươi là chồng chưa cưới, cần phải mạnh mẽ một chút.”

“Mạnh mẽ một chút?”

Chu Tự tò mò thử hỏi.

Chương 66: Lại Là Xem Mắt

Phải mạnh mẽ thế nào?

Đánh trước một quyền sao? Lúc nào đánh rồi tính?

“Đầu tiên ngươi phải ép nàng đến trong góc, sau đó khi nàng muốn chạy trốn, đưa tay chống vào tường, đề phòng nàng chạy trốn, sau đó tới gần nàng cảm nhận hơi thở của nàng. Sau đó như này...như này...Ban đêm giả bộ đi nhầm phòng, rồi lại như này...như thế… Vậy là xong rồi.”

Chu Ngưng Nguyệt giải thích một hồi, cảm giác nói đến khô miệng.

Tiếp tục ăn nho xanh.

Chu Tự:

“...”

Hắn cảm thấy không làm được.

Không phải nói có vấn đề, mà là Nguyệt tỷ nói rồi, hắn sẽ xấu hổ.

Có một số việc hắn muốn làm, nhưng bị nói thì hắn sẽ ngại đi làm.

Hay là làm việc gì khác đi.

Nhìn lén thay quần áo?

Nhưng không biết cần mấy cái mạng mới có thể qua ải.

Sau đó Chu Tự ngồi lên trận pháp của Nguyệt tỷ, dự định tu luyện.

“Tiến vào cấp bậc rồi còn cố gắng như vậy?”

Chu Ngưng Nguyệt có chút bất ngờ.

“Phải kiên trì bền bỉ.”

Chu Tự nói.

Dạo này phải phát tiền lương cho Ma Chủng, nếu không, không kịp thử đặc nghiệm.

“Ngươi đợi chút, ta thêm đồ gì đó cho ngươi, như vậy có thể khiến đám mây xảy ra thay đổi.”

Nói xong Chu Ngưng Nguyệt chạy vào phòng đi tìm đồ.

Âm thanh rầm rầm vang lên ở trong phòng.

“Nguyệt tỷ, ngươi cẩn thận một chút, đồ của cha mẹ rất quý.”

Chu Tự nhắc nhở nói.

“Đồ của cha mẹ không yếu ớt như vậy.”

“...”

…

Chu Tự cảm giác Nguyệt tỷ không hề lo sợ đắc tội với cha mẹ.

Hắn thì khác, cha mẹ ở nhà, hắn phải tự giác một chút.

Một khi cha mẹ nổi nóng, hắn sẽ phải tự giác một chút.

Đương nhiên, khi nào mẹ nổi nóng với hắn, cha sẽ tự giác đi dọn rác, sau đó cho quần áo vào trong máy giặt.

Tóm lại nếu mẹ nổi giận, tốt nhất là tìm việc để làm.

Sợ nhất chính là, mẹ rửa bát đũa xong, lau sạch bàn ăn, đổ rác, lau nhà, giặt quần áo, sau đó nổi nóng.

Khi đó chỉ có thể đứng tại chỗ mà không biết làm sao.

Nhưng vừa nãy gọi điện thoại, hắn cảm thấy Nguyệt tỷ sẽ làm nũng cha mẹ.

Có thể không trưởng thành lắm như hắn.

Lúc này Thu Thiển đi ra, hình như nàng đã nhân tiện đi tắm.

Tóc dài thả trên vai, hơi ẩm ướt.

Nàng mặc váy liền thân màu hạt dẻ, phần hông buộc dây lưng, váy dài đến đầu gối.

Thể hiện dáng người, cũng có thể nổi bật dung mạo.

Nói chung là vì nàng xinh đẹp, nên mặc gì cũng đẹp.

“Nguyệt tỷ đang làm gì?”

Thu Thiển tò mò hỏi.

“Nói là thêm thứ gì đó cho trận pháp, để đám mây của ta tiến triển.”

Chu Tự nói.

“Thêm thứ gì đó?”

Thu Thiển ngồi xổm bên cạnh Chu Tự, theo sau đặt tay lên trận pháp, một luồng sức mạnh không giống với linh khí truyền vào trong trận pháp.

Mùi dầu gội đầu, Thu Thiển tới gần Chu Tự liền ngửi thấy mùi hương mà hắn thường xuyên gội đầu.

Nhưng hình như có thêm mùi hương khác.

Cũng không hiểu tại sao.

Rất nhanh hắn tập trung chú ý đến sức mạnh của Thu Thiển:

“Đây là thần lực?”

Sức mạnh không giống với linh khí, lại kết hợp với lai lịch của Thu Thiển, có lẽ là thần lực.

“Không tính là thần lực.”

Thu Thiển ngẩng đầu nhìn Chu Tự có chút tò mò:

“Hình như ngươi không kinh ngạc chút nào.”

Chu Tự đã biết về chuyện của nàng, dường như không có một chút cảm xúc kinh ngạc nghi ngờ nào.

“Ta không tin.”

Chu Tự suy nghĩ làm so sánh:

“Tuy rằng Nguyệt tỷ nói là tỷ của ta, nhưng ta vẫn cảm thấy không đáng tin cậy lắm, nhưng gọi là tỷ cũng không vấn đề. Đương nhiên, ta cũng dần dần đặt Nguyệt tỷ vào vị trí tỷ tỷ, chỉ là nàng quá thấp.”

“Vậy chuyện xem mắt thì sao?”

Thu Thiển nhìn Chu Tự hỏi.

Sức mạnh của nàng đang tích tụ, nghĩ thầm, có cần để Chu Tự chống một chút, xem trả lời thế nào.

“Xem mắt?”

Chu Tự suy nghĩ nói:

“Cảm giác trực quan là sao người của Ma Đạo lại xinh đẹp như vậy…”

Nghe thấy câu trả lời của Chu Tự, Thu Thiển muốn vuốt tóc bên tai theo bản năng, nhưng rất nhanh nàng kìm nén lại, nghĩ thầm chỉ như được khen mà thôi.

Nhưng sức mạnh gia tăng thêm lại vừa đủ.

Không nhiều không ít.

Sau đó nàng ngồi bên cạnh Chu Tự nói:

“Được rồi, ngươi có thể thử xem, có ta gia tăng sức mạnh, thứ gì đó của Nguyệt tỷ cũng có thể cho thêm trong quá trình tu luyện.”

Chu Tự đáp một tiếng, sau đó bắt đầu tu luyện.

Thu Thiển thấy trạng thái của Chu Tự bình thường, liền đi đến trước gương vuốt mái tóc của mình.

Lập tức nàng lại buông tay, cảm thấy đột nhiên mình lại để ý đến ánh mắt của người khác.

Là do hôn ước hại mình.

Nhưng nghĩ lại, hai người đã đính hôn, thực ra cũng không tính là người khác.

“Để ý ánh mắt của Chu Tự như vậy? Vậy lần sau đi tắm có cần để cửa cho hắn không?”

Chu Ngưng Nguyệt cầm một chai nước thuốc đứng bên cạnh Thu Thiển hỏi.

Thu Thiển liếc nhìn Nguyệt tỷ một cái, nhẹ giọng cười nói:

“Nguyệt tỷ, buổi trưa ngày mai ăn cà chua xào cà chua.”

Chu Ngưng Nguyệt:

“...”

…

Chu Tự vẫn đang tu luyện, lần này có sự trợ giúp của Thu Thiển, hắn cảm thấy vận hành Chu Thiên Kinh thực sự có hơi khác.

Chương 67: Chỉ Là Hơi Nhanh

Trong quá trình đó, cảm giác này trở nên yếu đi, nhưng rất nhanh lại tiếp tục nổi lên.

Hình như linh khí mà hắn vận hành lớn mạnh thêm một vòng lớn.

Đợi khi hắn cảm thấy nên kết thúc, đám mây linh khí xuất hiện thay đổi, có thêm một tia màu đỏ.

Màu đỏ chiếm một phần bảy đám mây.

Nói cách khác, chỉ cần bảy màu sắc thì có thể tăng lên bậc tám?

“Nhưng không biết đều là màu đỏ, hay là bảy loại màu sắc khác nhau. Nhưng đám mây bảy màu, Ma Chủng chín màu, chẳng lẽ không có phân chia cảnh giới chính xác. Tu luyện vốn rất mơ hồ.”

Chu Tự lĩnh ngộ ra.

Sau đó hắn quan sát hạ Ma Chủng, lúc này Ma Chủng còn đang tiêu hóa, không bao lâu nữa có lẽ có thể bắt đầu báo đáp.

Đã được phát tiền lương rồi, nó cũng hăng hái hơn không ít.

Mỗi ngày Chu Tự đều tu luyện, vẫn luôn quan sát Ma Chủng biến hóa.

Nhân tiện cho nó tăng ca, sau đó thì thấy nó từ bốn vòng biến thành năm vòng, sáu vòng, bảy vòng.

Còn đám mây linh khí có thêm màu sắc, lần này là màu cam.

Hôm nay là thứ bảy.

Chu Tự tu luyện xong Chu Thiên Kinh, ném cho Ma Chủng một ít công lực ngàn năm.

Ăn xong thì là tiêu hóa, sau đó báo đáp.

Thứ ba hoặc thứ tư tuần sau thì có thể có chín vòng, sau đó thử tăng lên binh giả bậc tám.

Về phần lợi ích của lâm giả bậc chín…

Hiện tại không phát hiện ra, mỗi lần Ma Chủng tăng thêm một vòng, sức lực nuôi dưỡng cơ thể đúng là cao hơn, nhưng vẫn là ít ỏi đối với hắn.

Mà đám mây linh khí càng vô dụng.

Hoàn toàn chỉ để làm tiền lương cho Ma Chủng.

Cho nên Chu Tự vẫn đang đợi tăng cấp, khi đó có lẽ sẽ có tác dụng lớn với cơ thể của hắn.

Điều quan trọng nhất là lúc đó hắn đã có đặc hiệu.

Còn về chuyện công việc, hình như đến thứ ba vẫn chưa lấy được thứ gì đó, Hàn Tô bảo hắn đợi thêm hai ngày.

Đến lúc đó rồi nói tỉ mỉ cặn kẽ, nên chỉ đơn giản nhắc đến chuyện vùng đất cơ duyên.

Sau đó vẫn kéo dài tới thứ bảy.

Mấy ngày nay Tô Thi vẫn đang bận, hình như nàng đang làm việc giúp người của văn phòng bên cạnh, thỉnh thoảng còn lôi theo cả Minh Nam Sở cùng giúp đỡ.

Ngẫu nhiên còn quét dọn.

Sau đó…

Cứ cách ngày Trình tỷ sẽ chạy tới hỏi hắn những thứ như chổi để ở đâu.

Chu Tự tỏ vẻ tò mò, những người này coi hắn làm động cơ tìm kiếm rồi sao?

Cuối cùng hắn nói cho nàng biết vị trí, bởi vì mỗi ngày hắn đều quan sát thư viện, xác định phân loại sách.

Sau đó một số thứ kỳ lạ, đương nhiên cũng sẽ bị hắn chú ý tới.

Ví dụ như nơi vốn không nên có chổi thì lại có chổi, hắn liền có ấn tượng.

Sau đó. . .

Mỗi ngày Trình tỷ đều chạy đến hỏi một lần.

Mỗi lần vị trí đều khác nhau, đều do Tô Thi để.

Chu Tự cảm thấy ba ông chủ đang cho hắn thêm lượng công việc, tám phần là thấy hắn quá nhàn.

Khi hắn mở mắt ra vẫn là ban ngày.

Giọng nói quen thuộc lại vang lên lần nữa:

“Bảy giờ mười hai phút, muộn rồi.”

Người báo giờ đương nhiên là Thu Thiển, mỗi lần hắn tu luyện xong ở phòng khách đều sẽ thấy Thu Thiển.

Hắn có chút tò mò, nếu ở lại trong phòng, khi tỉnh lại liệu còn có thể thấy Thu Thiển không?

Hắn chưa từng thử.

“Thu tỷ, ngươi vẫn đang xem album?”

Chu Tự quay đầu nhìn Thu Thiển lật xem album, sau đó hiếu kỳ nói:

“Thu tỷ có ảnh chụp hồi nhỏ không?”

“Ở chỗ sư phụ.”

Thu Thiển ngẩng đầu nhìn Chu Tự một cái nói.

“Có thể gửi cho ta không?”

Chu Tự đứng lên nhìn bàn ăn một cái, quả nhiên đã có bữa sáng.

Vệ sinh cá nhân, ăn sáng, đi làm.

Hôm nay được phát lương, là một ngày đáng vui vẻ.

“Chốc nữa ta hỏi lấy chỗ sư phụ.”

Thu Thiển trả lời.

Sau đó nàng gấp album lại, đặt về chỗ cũ, đi ra ăn cơm.

Hôm nay nàng không cho Nguyệt tỷ ngủ nướng, mà kéo Nguyệt tỷ ra.

Có thể Chu Tự có điều khác thường, cần xác định một chút.

“Nguyệt tỷ, ăn cơm đi, không còn sớm nữa.”

“Ha”

Chu Ngưng Nguyệt ngáp một cái nói.

“Ta dậy rồi, đừng lôi nữa.”

"Hai màu đặc biệt như vậy sao?"

Trên bàn cơm Chu Tự tò mò hỏi.

Hắn nói với Thu Thiển đám mây của mình có hai màu, khiến nàng khựng lại.

"Cũng không phải đặc biệt, chỉ là hơi nhanh quá."

Chu Ngưng Nguyệt cúi đầu vào quyển sổ như đang tính toán gì đó.

Bên trên có rất nhiều trận pháp.

Bên cạnh còn có một số mô hình nhỏ, tựa như tiện thể mô phỏng sửa chữa.

"Về lý luận, tiến độ của ngươi có lẽ một tháng tăng lên một lần, nhưng tuần này lại tiến triển những hai lần, nhất định là có chỗ nào xảy ra vấn đề."

Thu Thiển ngẫm nghĩ lại nói:

"Cũng có khả năng ngươi có thiên phú tiềm ẩn."

Chu Tự:

"..."

Lần này hắn thật sự không làm gì, khả năng lớn là trò quỷ của ma chủng.

Nếu không, hắn thật sự là một thiên tài.

Nhưng vừa mới nghĩ tới đây, Nguyệt tỷ đã dội cho hắn ngay một gáo nước lạnh:

"Đừng có suy nghĩ nhiều, nhiều đồ cho ngươi tu luyện như vậy, nếu là thiên tài thực sự đã không chỉ là hai màu. Tiến triển của Chu Thiên Kinh là nhanh nhất, nhất là bây giờ."

Chương 68: Phương Trận Lục Quái

Chu Tự cũng không để tâm, sau đó hắn nhìn Nguyệt tỷ đang không ngừng vẽ mô hình, thuận miệng hỏi:

"Nguyệt tỷ đang làm trận pháp sao?"

Hắn không hiểu gì về trận pháp cả, Nguyệt tỷ có vẻ như rất lợi hại.

"Ừ, hiệu quả của trận pháp này quá kém, ta thay đổi vị trí đầu đuôi một chút, sửa lại một số chỗ nữa, sau đó điều chỉnh các tiểu tiết là có thể khiến nó phát huy hiệu quả tốt hơn."

Nói rồi, nàng đã xong một trận pháp hoàn chỉnh, trên mô hình xuất hiện một vòng ánh sáng nhạt.

"Hoàn thành."

Chu Ngưng Nguyệt hài lòng mỉm cười.

Sau đó nàng đặt một viên đá nhìn không khác gì một viên đã bình thường ở giữa trận pháp, một vòng sáng dựng đứng hiện ra giữa không trung.

"Đặt tay lên vòng sáng là có thể xác định có thiên phú tiềm ẩn hay không."

Chu Ngưng Nguyệt đặt mô hình trước mặt Chu Tự.

Chu Tự buông đũa, đặt tay lên vòng sáng.

Nói thực, hắn cũng có chút ít mong đợi, ai lại không hy vọng mình là thiên tài cơ chứ?

Nhưng mà…Đặt tay lên hồi lâu mà vòng sáng vẫn không có chút phản ứng nào.

Nhìn Thu Thiển cùng Nguyệt tỷ, vẻ mặt các nàng cũng không hề thay đổi, không hề chấn kinh, vậy là đã nói rõ mình chẳng phải thiên tài gì.

Nguyệt tỷ để Chu Tự tiếp tục ăn cơm, nàng thì thu lại mô hình cùng sổ tay.

"Nguyệt tỷ, thế nào rồi?"

Chu Tự hỏi.

"Ừm..."

Chu Ngưng Nguyệt suy tư một lát, chân thành nói với Chu Tự:

"Không có thiên phú tiềm ẩn, lại có thể tu luyện nhanh hơn so với dự tính. Vậy đã nói rõ một điều."

"Điều gì?"

Thu Thiển cũng rất tò mò.

"Không có thiên phú tiềm ẩn chính là thiên phú tiềm ẩn lớn nhất."

Chu Ngưng Nguyệt nhìn Chu Tự nói tiếp:

"Đệ đệ, ngươi phải tin tưởng chính mình, ngươi chính là một tuyệt thế thiên tài trong ngàn vạn người khó có được."

Nói xong, Chu Ngưng Nguyệt cầm đũa lên:

"Được rồi, vấn đề đã giải quyết, ăn cơm đi."

Chu Tự:

"..."

Hắn vốn dĩ rất nghiêm túc, đột nhiên cảm giác Nguyệt tỷ chỉ đơn thuần muốn ăn cơm mà thôi.

...

Bước vào thư viện, Chu Tự vẫn đi làm bình thường.

Hôm nay thứ bảy, là ngày phát tiền lương.

Tuần này tăng ca không nhiều, chỉ có hai tiếng, nhưng mà hắn thấy hình như Tô Thi điền bốn tiếng, không biết có bị tra được hay không.

Mặc dù tuần này vị chủ tiệm kia tăng thêm cho hắn không ít lượng công việc, nhưng mà thêm tiền lương thì hắn cũng có thể tiếp nhận.

Vừa mới xác định xong phân loại sách trong thư viện, Chu Tự đã thấy Trình tỷ đang đến đây.

"Trình tỷ, cây chổi ta đã để trong phòng để đồ."

Chu Tự nói ngay.

Hắn phát hiện chờ để bị hỏi, không bằng trực tiếp đem đồ đi.

Hôm nay có sách mới lên giá, cho nên hắn bận luôn một thể.

Trình tỷ chỉ cười coi như đã biết, lúc này đi sau nàng là một cô gái không cao lắm, nhìn khoảng 17, 18 tuổi, tóc ngắn qua vai, dáng vẻ hơi e thẹn.

Mặt nàng đầy ưu sầu, đặt một hòn đá trên quầy của Chu Tự nói:

"Cái này cho Hàn Tô, để Tô Thi tỷ không phải tới giúp chúng ta làm việc nữa."

Âm Túc, tài vụ của thư viện, hình như cũng là tu chân giả.

Hai bên có rất ít khi gặp nhau, phần lớn chỉ có Tô Thi mới chạy qua chạy lại.

Nhìn đối phương kiểu này, là Tô Thi đã gây thêm phiền phức cho nàng?

"Không cần nghĩ nhiều, mặc dù Tiểu Tô vô dụng, nhưng không đến mức làm loạn. Là do nàng quá xinh đẹp."

Trình tỷ nhẹ nhàng nói.

Nghe Trình tỷ nói vậy, Âm Túc cúi đầu trốn ra đằng sau.

Phòng làm việc sát vách có nam? Trong lòng Chu Tự lập tức có đáp án.

Không chỉ có nam, có thể còn là nam đồng nghiệp ngưỡng mộ trong lòng, cho nên vị tiểu cô nương tài vụ này mới lo lắng?

Thanh xuân thật tươi đẹp, hắn chưa từng được trải nghiệm loại thanh xuân này.

Hắn xem mắt, gặp được vị hôn thê, nàng đã nói ngay cho hắn biết sau này sẽ rất nguy hiểm.

Chẳng có chút dáng vẻ của cô nương như này tí nào.

Có điều nhìn Thu Thiển ăn mặc hệt như một thiếu nữ bất lương, nhưng cũng rất thú vị.

Chu Tự nhận lấy tảng đá, cụ thể thế nào, phải hỏi hai vị chủ tiệm kia.

Nhưng mà rốt cục là Hàn Tô là ông chủ lớn nhất hay là Minh Nam Sở?

Tạm định là Hàn Tô đi, Minh Nam Sở không thích trói buộc, không làm việc.

Mặc dù thực lực thoạt nhìn mạnh nhất trong ba người, nhưng mạnh nhất không nhất định là lớn nhất.

Ví dụ như nhà hắn.

Hắn cảm thấy một quyền của mình có thể khiến Nguyệt tỷ khóc bù lu, nhưng Nguyệt tỷ chẳng làm bất cứ chuyện gì, chứ đừng nhắc đến chuyện nấu cơm.

Có điều Chu Tự cũng không thèm để ý Nguyệt tỷ có bị đói hay không.

Đều là người lớn cả rồi.

"Tiểu ca."

Trước quầy có một vị khách.

Là một nam thanh niên, mặc áo thun bình thường, trong mắt có một chút tang thương, dường như đã phải chịu sự vùi dập của xã hội.

Lúc này Trình tỷ các nàng đã đi rồi.

"Ngươi cần gì?"

Chu Tự lịch sự trả lời.

"Là như vậy, ta muốn hỏi một chút nơi này có quyển sách nào tên là…"

Thanh niên nghĩ mãi một lúc mới nói:

"A, tên là Phương Trận Lục Quái."

Chương 69: Thư Viện

Chu Tự ngẫm nghĩ một lát, quyển sách này hình như không phải sách bình thường.

Có điều, hắn cũng không chắc chắn lắm.

Thấy Chu Tự không nói gì, thanh niên lại nói:

"Nếu không có thì thôi, ta đi rất nhiều nhà sách đều không có…"

"Giá số 16, hàng thứ tư từ trên xuống, quyển thứ ba ngăn đầu tiên."

Chu Tự ngắt lời đối phương, nói vị trí cuốn sách.

Vừa nghe vậy, thanh niên trợn mắt há hốc mồm, nhất thời chưa kịp phản ứng.

Nhưng hắn ngay lập tức bán tín bán nghi nói cảm ơn, sau đó đi đến giá sách bên kia.

Hắn tên là Lý Lạc Thư, là một người đã trải đủ mùi cuộc sống đầy thăng trầm khó khăn.

Vì một số chuyện, trong lòng hậm hực, định bụng phải tính toán một số chuyện cho tương, vậy nên bắt đầu tìm kiếm Phương Trận Lục Quái, hy vọng có được trợ giúp.

Hắn đã tìm rất nhiều nơi nhưng đều không có, nơi này lại bảo có khiến hắn có chút không dám tin.

Rất nhanh hắn đã tới giá số 16, tìm thấy quyển thứ ba ngăn đầu tiên hàng thứ tư từ trên xuống.

Rút quyển sách ra phía trên quả thực có viết Phương Trận Lục Quái, lật ra thì đúng là sách hắn muốn tìm.

"Trời đất, thư viện phân phối rộng quá vậy?"

Lý Lạc Thư kinh ngạc.

Nhưng mà hắn vẫn nên tìm một chỗ nghiên cứu một chút, có gì không hiểu, có thể thử hỏi lại vị tiểu ca kia.

Chu Tự không hề để ý, hắn mang tảng đá kia đến phòng nghỉ, tiện thể bảo ông chủ lớn đốc thúc bà chủ Tô Thi.

"Được, đúng rồi, hôm nay sẽ đăng ký cho ngươi tăng ca hai tiếng, nhớ ở lại một lúc. Chúng ta có không ít chuyện phải nhắc nhở, thứ Năm tới rất quan trọng, cũng nói một chút về thù lao với ngươi. Nếu tu luyện có vấn đề gì, hoặc là có nhu cầu gì cũng có thể đề cập. Ngươi suy nghĩ xem."

Hàn Tô nói.

"Tu chân giả cần rất nhiều thứ, ngươi chịu khó xem trong sách, sách gì hẳn là ngươi đã biết, vị trí ngươi cũng biết rồi."

Minh Nam Sở gác chân nghịch điện thoại nói.

…

Rời khỏi phòng nghỉ, Chu Tự lấy một quyển sách trên giá xuống, là sách liên quan tới tu luyện.

Trên đó có ghi tu luyện cần những gì.

Nếu đã có thù lao, đương nhiên hắn phải suy nghĩ một chút.

Chỉ là lật nửa ngày trời, cũng không thấy những thứ để tu luyện có tác dụng gì.

Ví dụ như đan dược, linh thạch, công pháp.

Hắn thiếu sao?

Thiếu.

Cần sao?

Không cần.

Trên sách ghi chép, tu luyện tốn rất nhiều tài nguyên, nhất là những người thiên phú kém, lại càng cần nhiều tài nguyên hơn lót đường, tốn thì nhiều mà công lại ít.

Chu Tự từ lúc tu luyện đến nay, không hề tiêu hao bất cứ thứ gì.

Như ma chủng chẳng hạn, tiêu hao chút công lực ngàn năm của hắn, thứ này xem thêm chút sách là xong.

Toàn bộ thư viện này đầy cả tài nguyên.

Còn đám mây linh khí chu thiên…

Hắn cũng chẳng phải bỏ ra cái gì, có lẽ là Nguyệt tỷ đã bỏ ra hết cho hắn.

Nghĩ như vậy Nguyệt tỷ cũng huy động không ít tài lực, đương nhiên, hắn cũng chẳng có gì phải áy náy, vì đó là của ba mẹ cả.

Lần trước nghe Nguyệt tỷ nói là về nhà lấy, cho nên đổi thành tiền lương đi.

Buổi chiều.

Chu Tự cảm giác ma chủng đã tiến vào giai đoạn tiêu hóa, đám mây linh khí thành hai màu, ma chủng giống như càng thêm năng động.

Nhưng mà cứ luôn làm việc với cường độ cao nhưng thế này rất dễ gục.

Chờ hạng mục này kết thúc thì thả cho nó một ngày nghỉ ngơi.

Hắn cũng không phải một ông chủ quá gay gắt.

"Ca, có rảnh không?"

Đột nhiên có tiếng gọi vang lên bên tai Chu Tự.

Chính là người thanh niên ban sáng kia, hình như tóc bù xù hơn một chút.

Đọc sách đến mức cuồng bạo?

"Có vấn đề gì sao?"

Chu Tự hỏi.

Đương nhiên là hắn rảnh.

Vốn là tới đây để làm, khách có nhu cầu gì hắn phải dốc toàn lực hỗ trợ.

Cho dù là có chỗ không hiểu, cũng phải trả lời một câu mình không hiểu.

"Là thế này, trận pháp này ta cảm thấy nó không đủ mạnh, có biện pháp nào có thể khiến nó lợi hại hơn một chút hay không."

Lý Lạc Thư chìa quyển sổ ghi chép cho Chu Tự nhìn.

"Ta không hiểu cái này."

Chu Tự lắc đầu thể hiện sự bất lực của mình.

Hắn thật sự không biết, cũng sẽ không giả vờ là mình biết.

"Không sao, ngươi cứ tùy tiện cho một chút ý kiến là được, bây giờ quả thực ta không có đầu mối."

Lý Lạc Thư khẩn cầu.

Hắn nghĩ thật lâu, thật sự không có bất kỳ biện pháp nào cả.

Đầu cũng sắp nổ tung.

Bất đắc dĩ, Chu Tự chỉ có thể nhìn kỹ hơn một chút, sau đó phát hiện hình vẽ cùng loại với hình Nguyệt tỷ vẽ sáng nay.

Suy nghĩ một lát hắn nói:

"Thay đổi vị trí đầu đuôi một chút, điều chỉnh lại cả phương vị đối ứng, sau đó điều chỉnh một số tiểu tiết, có lẽ sẽ có một chút tác dụng."

Nghe Chu Tự nói vậy, Lý Lạc Thư sửng sốt một chút, sau đó chăm chú nhìn lại trận pháp của mình, tưởng tượng một chút, hắn khiếp sợ phát hiện ra hình như là được…

Chương 70: Lý Lạc Thư

Sau khi cảm ơn, hắn lập tức trở về vị trí lúc trước, bắt đầu điều chỉnh.

Chu Tự không để ý nữa, nhưng hắn lại nhìn thấy một nam tử mang mắt kính đang đi về phòng làm việc phía sau.

Là nhân viên vật tư của thư viện, Từ Từ.

Phòng làm việc phía sau hình như chỉ có mình hắn là nam.

Nghĩ đến đây, Chu Tự lại nhớ tới Âm Túc, hai người đó chính là thanh xuân của cái thư viện này.

Chỉ là thanh xuân thường đều không có kết quả tốt, không biết hai vị này có được kết quả tốt hay không.

Cũng không quen biết lắm, cho nên Chu Tự không biết cụ thể tính cách của họ như thế nào, nên không dám kết luận.

Dù sao hắn cùng Thu Thiển cũng đã đính hôn, quen dần đi rồi trao đổi thêm chút tình cảm có lẽ không có vấn đề gì.

Loại việc nhìn trộm gì đó cũng chỉ có Nguyệt tỷ nghĩ ra được, hắn không phải loại người này, trừ khi có lý do hợp lý.

Lý Lạc Thư suy diễn nửa ngày, cuối cùng kinh ngạc đến mức bút trong tay bút cũng rơi xuống đất.

"Thần tiên ơi, hắn thật sự không hiểu sao?"

Nhìn hình vẽ sau khi đã hoàn thành, hắn vô cùng khiếp sợ phát hiện ra trận pháp ban đầu dường như đã thay da đổi thịt hoàn toàn, vượt xa khỏi tầm suy nghĩ của hắn.

Phải thiên tài như thế nào, mới có thể nghĩ ra cách biến hóa như thế này?

Đại nghịch bất đạo, mặc kệ quan niệm thế tục, thoát khỏi cái cũ tạo ra cái mới, đó mới chính là đại tài.

Chẳng qua khi hắn lại định tìm Chu Tự thì phát hiện ngồi ở quầy là một nữ tử.

Không do dự, hắn cất sách về chỗ cũ rồi rời khỏi thư viện.

Tô Thi nhìn đối phương rời đi, cảm giác người này khá là quen mắt.

Nhưng mà nàng cũng không nghĩ nhiều, tập trung ăn bánh bao của mình.

…

Chu Tự đang ngồi ở một cái quán nhỏ khá vắng người ăn cơm rang trứng.

Lương vừa mới được phát, tổng cộng 1120.

Cũng có nghĩa là hắn được cộng thêm bốn tiếng tăng ca.

Hôm nay tính vào tuần sau, cho nên tuần này hắn lời hai giờ.

Khả năng cao là vì Tô Thi đến văn phòng phía sau hỗ trợ, khiến cho tài vụ Âm Túc không có tâm tình đi thẩm tra đối chiếu.

Vậy là lời vào tay hắn.

Không biết lần sau bị mà bị kiểm tra đối chiếu phát hiện ra, có khi nào sẽ bị đòi lại hay không.

Bây giờ cứ phải thêm thêm cái đùi gà trước đã.

"Đại ca?"

Tiếng nói đột ngột vang lên khiến cho Chu Tự giật thót.

Người tới chính là người thanh niên trong thư viện kia, dường như đã trải qua sự hiểm ác của xã hội, cả người hắn chẳng có chút tinh thần nào.

Nhất là người này xưng hô với hắn, vẫn đang không ngừng biến hóa.

Đầu tiên là tiểu ca, sau đó là ca, hiện tại đến lần thứ ba đã là đại ca.

Không biết trong khoảng thời gian đó trong lòng hắn đã xảy ra biến hóa gì?

"Ta ngồi đối diện được không?"

Lý Lạc Thư hỏi.

Hắn cũng tới đây ăn cơm, chẳng vì cái gì cả, chủ yếu là rẻ.

Chu Tự gật đầu:

"Có thể."

Cám ơn một tiếng, Lý Lạc Thư liền ngồi xuống, hắn nhìn Chu Tự nói:

"Đại ca vừa mới ra ngoài đi làm?"

"Ừ, vừa mới tốt nghiệp."

Chu Tự gật đầu.

Thực ra hắn không có thói quen nói chuyện với người lạ.

Lúc đi học cũng đều là một mình yên lặng đọc sách, ít khi giao lưu với bạn học.

Có bạn học nữ mấy lần rủ hắn tham gia mấy buổi tụ tập trong lớp hắn đều từ chối.

Bạn học nữ này là thanh xuân sao?

Không phải, nàng là lớp trưởng.

"Vậy học lực chắc cao lắm."

Lý Lạc Thư rất hâm mộ:

"Lúc thi cấp ba ta thi không tốt vậy nên không học cấp 3, không muốn học nghề nên cũng chỉ có thể đi làm.

Làm trong xí nghiệp điện tử, cảm giác mỗi ngày đều máy móc đi làm rồi lại về, chẳng có chút tiền đồ nào cả. Sau đó ta nghỉ việc ở nhà máy điện tử, đi học nghề, mong có được cái nghề, với lại nghe nói tốt nghiệp được sắp xếp công việc. Sau khi tốt nghiệp, ta được phân đến nhà máy điện tử."

Lý Lạc Thư thở dài một tiếng, nghe có chút chán nản.

Chu Tự:

"..."

Bảo sao trong mắt hắn có chút thê lương, quả thực là đã từng trải nhiều.

"Sau, nghe nói làm đầu bếp khá có tương lai, ta lại nghỉ việc ở nhà máy, đến một trường dạy nấu ăn thường xuyên xuất hiện trên tivi học tập, hy vọng được làm ở một nơi nào đó tốt hơi. Tốt nghiệp ra trường, ta xác thực được vào làm việc ở nhà ăn, nhưng vẫn là nhà máy điện tử..."

Chu Tự đột nhiên có chút hứng thú đối với người này:

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó ta lại tiếp tục từ chức, cảm thấy tuổi quá lớn không thích hợp đi học nghề nữa nên nhờ người nhà hỗ trợ, tiến hành đặc huấn. Trong lúc đặc huấn ta học được mười tám loại võ nghệ, tay không tấc sắt có thể đánh mười tráng hán. Không chỉ có vậy, ta còn học đao kiếm, cầm trường kiếm trong tay, có thể hành tẩu bốn phương, dùng kiếm trong tay, dẹp yên mọi tà ma ngoại đạo trong thiên hạ. Nghĩ ta thành tài, người nhà có thể sắp xếp cho ta một công việc tốt. Tốt nhất là làm vệ sĩ cho một nhân vật lớn, tương lai cũng có viễn cảnh tốt đẹp. Cuối cùng..."

Chương 71: Đạo Tử Đạo Tông

Lý Lạc Thư thống khổ nói:

"Đi làm bảo vệ cho nhà máy điện tử."

Chu Tự:

"..."

Thật là một cuộc đời vô cùng đặc sắc, so với hắn còn đặc sắc hơn.

Hắn cũng chỉ đánh ít dã thú, nào có giống như người, toàn là những khó khăn trắc trở, bị vận mệnh bỡn cợt.

Nhưng mà hình như đối phương chính là kiểu người mang tâm thái đại hiệp muốn tiêu diệt mọi bất bình, không thể quá thâm giao.

"Nhiều năm như vậy, ta đã nhìn thấu nhiều, cũng có tuổi tác nhất định rồi. Những năm này thật ra ta không phải một mình, còn có một người bạn gái đi cùng, gần đây cũng vì nàng mới đâm ra lo nghĩ trong lòng bất an. Nói thế nào nhỉ, từ khi ta tốt nghiệp cấp 2, nàng đã ở bên ta. Vào vào ra ra nhà máy điện tử, nàng đều một mực đi cùng ta, không rời nửa bước. Nàng không giống những cô gái khác không giống với, có một số tật nhỏ. Sinh ra tai đã không thể nghe được, miệng không thể nói được. Nhưng nàng rất dịu dàng, nhiều năm như vậy nàng chưa bao giờ phàn nàn hay oán trách số phận của mình. Nhưng mà...Không biết có chuyện gì, mấy ngày nay cha mẹ ta cứ một mực thúc giục ta đi xem mắt. Nói cái gì mà mọi người xung quanh ai cũng đã xem mắt có vị hôn thê, hay là tiểu thư khuê các xuất sắc cỡ nào. Bảo cho ta phải tranh thủ. Cha mẹ không chấp nhận bạn gái của ta, cho nên gần đây ta rất là khổ sở."

Lý Lạc Thư thở dài.

Chu Tự:

"..."

Hắn đột nhiên phát hiện tuổi trẻ của người này đặc sắc hơn so với hắn nghĩ rất nhiều, nhưng mà loại chuyện này hắncũng chửng thể đưa ra bất kể đề nghị gì. Vẫn nên giữ yên lặng thì hơn.

"Kỳ thật ta cũng hiểu cha mẹ vì muốn tốt cho ta, với lại ta cũng nghĩ thông suốt rồi. Hôm nay đến làm thứ kia, chính là vì muốn nói lời tạm biệt với bạn gái."

Lý Lạc Thư thở dài.

"Đểu cáng."

Chu Tự nghĩ thầm trong lòng.

Nếu Thu Thiển có gì bị thương bị đụng, chắc chắn hắn sẽ không từ bỏ.

Nói thế nào đây, nếu Thu Thiển đã là vị hôn thê của hắn, hắn sẽ đặt Thu Thiển ở vị trí như vậy.

Người đầu tiên còn dễ tiếp nhận, đổi một người khác có lẽ hắn cũng không tiếp nhận được.

"Ngươi định thế nào?"

Chu Tự hỏi.

Cũng không thể để đối phương tự sinh tự diệt chứ?

Lý Lạc Thư thở một hơi nhẹ nhõm:

"Đêm nay về thả nàng đi, không cưỡng ép nàng tiếp tục ở bên cạnh mình nữa."

"Hả?"

Chu Tự ngớ người nhìn Lý Lạc Thư.

Nhất thời hoài nghi mình có nghe lầm hay không.

…

Chu Tự về tới thư viện.

Cảm giác mình bị Lý Lạc Thư lừa gạt.

Tên là Lý Lạc Thư tự mình nói, nghe cũng khá quen thuộc.

Có điều Lý Lạc Thư trách tội chuyện phải chia tay bạn gái lên đầu đám trẻ con nhà khác đi xem mắt, nói là người kia hại bạn gái của hắn.

Lần sau gặp được, nhất định phải phải cho đối phương đẹp mặt.

Chu Tự đương nhiên là ủng hộ hắn, dù sao cuối cùng cũng là đối phương tính tiền.

Trở lại quầy, Chu Tự phát hiện Tô Thi như đang tự hỏi điều gì.

"Muốn đổi ca sao?"

Chu Tự hỏi.

"Vừa nãy, hình như ta thấy một người."

Tô Thi cẩn thận ngẫm nghĩ lại nói:

"Nhưng mà không xác định được có phải là hắn hay không."

"Không có camera sao?"

Chu Tự hỏi.

"Không có."

Tô Thi trả lời.

Lúc này Minh Nam Sở đi ra, Tô Thi lập tức lớn tiếng nói:

"Minh Nam Sở, vừa nãy hình như ta thấy một người."

"Ai vậy?"

Minh Nam Sở hỏi.

"Người được Thiên Vân Đạo Tông định là Đạo Tử tuyệt thế thiên tài, Kiếm Thư sư huynh."

…

Đạo Tử Đạo Tông.

Chu Tự hỏi một chút chuyện liên quan tới người này.

Nhìn có vẻ như thân phận địa vị không chênh lệch hắn là mấy.

Hắn là Thánh Tử Ma Đạo, đối phương là Đạo Môn Đạo Tử.

Thật ngưỡng mộ, trời sinh đã là nhân sĩ chính phái, không giống hắn nhân vật phản diện trời sinh.

Rõ ràng chính mình còn đang có ý nghĩ hành hiệp trượng nghĩa, lại đột nhiên bị thông báo, đại nhân vật Ma Đạo chính là hắn.

Nhân vật lớn nhất, có khả năng chính là cha mẹ hắn.

Còn có bà chị, có khi người bên ngoài gọi nàng là Yêu Nữ, Ma Nữ.

Vị hôn thê có lẽ cũng là tương tự.

Về sau còn có một số người chính đạo, có lẽ vì phải sống dưới bóng ma của ba người bọn hắn, thóa mạ không thương tiếc.

Trên tivi thường xuyên chiếu Ma Đạo cẩu tặc lục thân không nhận, không chút do dự dứt khoát hãm vào vòng tay chính đạo, thậm chí phí hết tâm tư để khiến chính đạo chấp thuận.

Hắn cảm thấy rất có thể là do Ma Đạo không cho tìm cho hắn một vị hôn thê xinh đẹp.

"Đạo Tông Đạo Tử? Lúc người này thành danh không giống chúng ta, nghe nói tu vi của hắn sớm đã chẳng phải thứ chúng ta có thể tưởng tượng được."

Minh Nam Sở trả lời.

"Chỉ có một vị Đạo Tử thôi sao?"

Chu Tự lại hỏi.

Nhìn dáng vẻ đó, hình như không lớn hơn bọn hắn bao nhiêu.

"Không đơn giản chỉ một vị, nghe nói mấy ngàn năm chỉ có một Đạo Tử là hắn, sức một mình áp toàn bộ một lứa thiên kiêu. Mạnh đến không hợp lẽ thường, tương truyền trước lúc thành danh hắn không quá chói lóa như vậy."

Chương 72: Lượng Công Việc Tăng Lên

Minh Nam Sở ngẫm nghĩ nhìn về phía Tô Thi nói:

"Cụ thể có thể hỏi Tô Thi, nàng đã từng gặp vị Đạo Tử này. Những người như chúng ta rất khó gặp được hắn."

"Khi còn bé ta từng gặp qua, hình như trước đó rất lâu hắn đã xuống núi. Không có ai biết hắn đi làm cái gì, cũng không người nào biết vì sao hắn xuống núi. Dù sao hắn cũng mai danh ẩn tích. Ta nhớ khi còn bé hắn từng ôm ta, cảm giác trực quan chính là, thật chướng mắt."

Tô Thi lấy tay che mắt nói.

Vừa nãy không có cảm giác chướng mắt, cho nên không nhớ ra, nhưng vẫn có cảm giác quen thuộc.

"Vậy chuyện lúc trước của hắn thì sao?"

Chu Tự hỏi.

Hắn muốn thông qua Đạo Tử này, xác định con đường tương lai của mình.

Dù sao địa vị hắn và đối phương ngang bằng.

Hắn là Thánh Tử Ma Đạo.

"Không biết."

Tô Thi lắc đầu.

"Vậy trước và sau khi hắn trở thành Đạo Tử, thì thế nào?"

"Cái này cũng không biết."

Sao bà chủ này lại vô dụng thế không biết?

Sau đó hắn bị gọi vào phòng nghỉ, chuẩn bị nói về chuyện thứ năm tới.

Chắc là phức tạp lắm, Nguyệt tỷ các nàng cũng đang chuẩn bị.

Có vẻ như không có ý định dẫn hắn đi, bảo để nội ứng truyền ra Thánh Tử sẽ đến hiện trường giết người là được.

Tin hay không tùy họ.

Dù sao cũng đều có người tin người người không.

Chu Tự cũng không để ý, có người nghi ngờ là bình thường, có điều phần lớn mọi người dù có nghi ngờ thế nào cũng không thể nghênh ngang vào thành.

Không có lý do gì tùy tiện tới gần, không có chuyện còn tốt, xảy ra chuyện mà bị phát hiện...hình như rất nguy hiểm.

Chu Tự cũng cảm thấy, nơi này còn có nhân sĩ chính phái, tà ma ngoại đạo tiến đến, làm gì có chuyện được an toàn.

Lui một vạn bước mà nói, chính đạo mặc kệ, hắn cũng không thể chỉ đứng nhìn. Nhỡ không may có người làm loạn, hắn không chỉ thanh trừ dã thú, còn phải tiện thể trừ luôn cả dã ngoại ma nhân.

Cảm giác lượng công việc tăng lên.

Không động thủ lại cảm thấy không an lòng, từ nhỏ đã làm loại chuyện này đến giờ.

Thấy được là phải đi dọn dẹp, người hành hiệp trượng nghĩa vì nước vì dân.

Thói quen hơn mười năm, đâu phải ngày một ngày hai mà bỏ được, chỉ có thể tiếp tục kéo dài.

Hy vọng những người tu chân kia lý trí một chút.

…

Trong hẻm núi ngoài Thanh Thành bên ngoài.

Chung Hổ dùng không ít linh dược, cuối cùng cùng khiến mình nhìn trông tương đối bình thường.

Hết cách, mọi người đều là ma tu, một khi để người ta biết bọn hắn bên này không ít người đang ở trạng thái hư nhược, vậy thì rất nguy hiểm.

Không thể khôi phục tổng thời gian ngắn, vậy đành khiến chính mình trông có vẻ như đã khôi phục.

Có điều quả thực hắn cũng đã khôi phục không ít.

Một quyền kia thực sự quá nặng, nếu không đủ linh dược, hắn muốn khôi phục ít nhất phải mấy tháng.

Uy lực của Thánh Tử như trăng sáng giữa trời đêm.

"Chung sư huynh định đi gặp người Thiên Vương điện và Ma Sát?"

Giọng nói mềm mại truyền đến.

Bạch Cẩm đi đến bên cạnh Chung Hổ, thân người hơi đung đưa, đôi mắt kiều diễm.

"Họ có kế hoạch, đi nghe ngóng một chút cũng được."

Chung Hổ trả lời, không nhìn Bạch Cẩm.

Lần này hắn lúc không mang Lân Hổ nữa, định đi một mình.

"Sư huynh."

Bạch Cẩm cười xinh đẹp:

"Đêm hôm đó sư huynh gặp Thánh Tử? Có tin tức gì xác định không? Có thể nói cho sư muội biết với?"

"Sư muội đẹp như vậy, dám đi tiếp xúc Thánh Tử sao? Nếu Thánh Tử chính là cái người từng đả thương sư muội kia thì sao?"

Chung Hổ nhìn Bạch Cẩm hỏi.

Nghe vậy, Bạch Cẩm run lên, ý cười ngọt ngào biến mất không tung tích chỉ còn lại vẻ hoảng hốt, nhưng rất nhanh nàng đã khôi phục lại:

"Chẳng lẽ sư huynh nỡ để ta đi chịu chết?"

"Cơ duyên chi địa mở ra, chúng ta đến xem thôi, muốn đối phó Thánh Tử là chuyện của bọn hắn, chúng ta không cần can thiệp."

Chung Hổ nói với Bạch Cẩm.

"Thế nhưng cơ duyên chi địa không phải có đại địa Thần Khuyển sao? Thánh Tử có lợi hại bao nhiêu cũng không thể ở nơi đó đại khai sát giới chứ?"

Bạch Cẩm hỏi.

Nghe vậy Chung Hổ sửng sốt một chút, nhớ đến cảnh trước khi mình ngất đi, hắn nở nụ cười với Bạch Cẩm.

Cười vô cùng quỷ dị.

Không nói nhiều lời, hắn trực thẳng tiến về phía Ma Sát cùng Thiên Vương điện.

Bạch Cẩm ngây người tại chỗ, nụ cười vừa nãy của sư huynh, khiến nàng không hiểu sao lại thấy sợ sệt.

Chẳng lẽ ngay cả đại địa Thần Khuyển đều…

Thánh Tử kia rốt cục có bao đáng sợ?

Đáng sợ như vây, thật sự là Thánh Tử sao?

…

Chung Hổ đi vào trong hẻm núi.

Người ở đây vô cùng ít ỏi, rải rác mấy người, đều là Đấu Giả thất phẩm.

Họ lấy hai vị Đấu Giả thất phẩm đỉnh cấp cầm đầu.

Một vị mặc áo giáp đen, trên người có hắc khí vây chung quanh.

Thành viên Ma Sát.

Ma Sát, sinh linh được sinh ra trên địa giới ma tu.

Thành viên đông đảo, có thế lực của riêng mình gọi là Thiên Ma điện.

Bên cạnh hắn là một vị thanh niên nam tử, sắc mặt băng lãnh, lại mang theo kiêu ngạo.

Chương 73: Linh Thạch

Thiên Vương điện Kinh Nghĩa.

Thiên Vương điện khác với Thiên Ma điện.

Thiên Ma điện giống như Thập Nhị Tịnh Đường, là thế lực độc lập trong địa giới ma tu.

Còn Thiên Vương điện là một phần thuộc Ma Môn Đa Chủ điện.

Nhưng cho dù là Thập Nhị Tịnh Đường hay là Thiên Ma điện thì đều lấy Ma Môn là trên hết.

Thánh Tử là Ma Môn Thánh Tử, cũng là Thánh Tử Ma Đạo.

"Xem ra người đều đã đến đông đủ rồi."

Thiên Vương điện Kinh Nghĩa nhìn thấy Chung Hổ đến thì mở miệng:

"Vậy chúng ta thảo luận kế hoạch một chút. Các ngươi chỉ cần phối hợp với chúng ta là được rồi. Cái khác không cần ra tay."

"Phối hợp? Phối hợp thế nào?"

Có người hỏi.

Không cần bọn hắn làm gì cũng không sao, dù sao cũng khác biệt về thực lực.

Nhưng mà phối hợp, phối hợp thế nào?

Những việc có thể làm rất nhiều, cho nên nếu không xác định rõ, nhiều khi lại rước phiền phức lên mình.

"Theo như các ngươi nói, trước đó Thánh Tử giấu đầu lộ đuôi, như vậy lần này đi cơ duyên chi địa có lẽ cũng không gặp được hắn. Cho nên cần có biện pháp ép hắn phải ra mặt." Thiên Ma điện Sát Uyên cất giọng nói.

"Còn về biện pháp gì."

Thiên Vương điện Kinh Nghĩa nhìn mọi người xung quanh nói:

"Tìm một đạo tu đơn độc, giết chết sau đó tung tin Thánh Tử Ma Đạo thất bại thảm hại.

Chuyện các ngươi phải làm chính là lan truyền tin tức ra ngoài.

Đến lúc đó sẽ có lời tiếng truyền khắp nơi, nói Thánh Tử Ma Đạo cũng chỉ có thể, ba chiêu đã thua.

Nghe được câu nào các ngươi lặp lại câu ấy, dùng tu vi khuếch trương lên.

Lan truyền ngày càng rộng, tự nhiên sẽ có tiếng kêu thảm thiết, cũng sẽ có tiếng cầu xin.

Đến lúc đó Thánh Tử muốn giải thích thì phải ra mặt, không giải thích thì sẽ phải chịu danh tiếng này. Mặc kệ phương diện nào đi nữa, đối với chúng ta đều có lợi."

Những người khác đáp ứng, nhưng trong lòng dù sao cũng hơi lo lắng.

Giội gáo nước bẩn cho Thánh Tử, vị đại nhân kia thật sự sẽ không tức giận sao?

Có điều, người Thiên Vương điện cùng Thiên Ma điện người ra tay, hẳn là đã nghĩ kỹ hậu quả.

Bọn hắn chỉ cần hùa theo là được, không có vấn đề gì.

Chung Hổ trầm mặc không nói, hắn cảm thấy hai người kia đang tự tìm đường chết.

…

"Thứ năm tới, chúng ta sẽ đến cơ duyên chi địa, cái này ngươi biết rồi chứ? Lần trước có nói qua Đại Địa Thần Khuyển mở ra cơ duyên chi địa, cần trợ giúp của ngươi."

Trong phòng nghỉ Hàn Tô nói với Chu Tự.

Hiện tại bọn hắn cần phải biết rõ tình trạng thể chất của Chu Tự, và nói rõ tình hình hôm thứ năm.

Không có bao nhiêu thời gian, không thể kéo dài được nữa.

May mà hôm nay đã đem đồ tới.

"Biết, ta là người bản địa nghe nói có quyền ưu tiên."

Chu Tự nói.

"Đúng vậy, có quyền ưu tiên, nếu ngươi dẫn chúng ta vào, chúng ta sẽ đi vào dễ dàng hơn. Vẫn luôn là vậy, chỉ cần Đại Địa Thần Khuyển mở ra cơ duyên, đều sẽ ưu tiên người bản địa. Về phần xác định như thế nào, có lẽ sinh sống ở nơi này là được rồi."

Minh Nam Sở nói.

Sinh sống ở nơi này?

Nghe vậy, Chu Tự không tự tin lắm, nếu là trước kia, hắn sẽ cảm thấy mình sinh ra và lớn lên ở đây.

Nhưng mà lúc trước lão ba gọi điện thoại nói với hắn, hắn ra đời ở ma môn.

Chỉ có thể coi là nơi ở, chứ không thể tính là nơi sinh.

Không biết có ảnh hưởng lớn không.

"Nhưng mà trước khi nói kỹ chuyện này, cần phải kiểm tra một chút thiên phú của ngươi."

Hàn Tô lấy ra tảng đá lúc trước Chu Tự mang đến, đưa cho hắn, giải thích:

"Linh thạch đã được ta khởi động, ngươi chỉ cần cầm nó trong tay là được rồi."

Nhìn tảng đá, Chu Tự cảm thấy có lẽ cùng một dạng với viên đá Nguyệt tỷ cầm sáng nay, có điều Nguyệt tỷ không đơn giản thô bạo trực tiếp kiểm tra như thế này.

Mà phải tốn không ít thời gian, cuối cùng kết hợp cùng với trận pháp để kiểm tra.

Không biết cả hai cái nào lợi hại hơn.

Nhận lấy tảng đá, năm ngón tay của Chu Tự chụm lại, giữ tảng đá trong lòng bàn tay.

Minh Nam Sở cùng Hàn Tô đều nhìn hắn có chút chờ mong.

Chu Tự đã chẳng còn gì phải chờ mong, sáng sớm đã thử rồi.

Quả nhiên…Chỉ trong chốc lát, Hàn Tô đã thu hồi linh thạch đo thiên phú, nhất thời tràn đầy nghi hoặc.

"Luồng linh khí đầu tiên, ngươi làm sao ngưng tụ được?"

Minh Nam Sở dò hỏi.

"Có thể là trong nhà của ta nhiều linh khí hơn."

Chu Tự trả lời.

Nhà hắn có Nguyệt tỷ bày ra Tụ Linh Trận, hẳn là không thể ít linh khí được.

"Có ăn thứ gì đặc thù không?"

Hàn Tô hỏi tiếp.

"Chỉ ăn một chút hoa quả hải sản, không có thứ gì kỳ quái cả."

Chu Tự lắc đầu.

Hàn Tô cùng Minh Nam Sở liếc nhìn nhau, có hỏi cũng chẳng biết thêm được gì nữa.

"Có biến hóa gì mới nhớ nói với bọn ta, việc tu luyện có gì dị thường thì phải để ý."

Hàn Tô để lại một câu rồi không hỏi thêm gì nữa, nói đến cơ duyên chi địa:

"Cơ duyên chi địa do Đại Địa Thần Khuyển mở ra, lần này sẽ có rất nhiều ma tu gia nhập. Sau khi đưa chúng ta vào, ngươi hãy trực tiếp rời đi. Nếu chúng ta ở bên trong thu được gì đó, sẽ chủ động phân cho ngươi một phần. Ngươi vừa mới ngưng tụ luồng linh khí đầu tiên, ở lại bên trong quá nguy hiểm. Hi vọng ngươi có thể hiểu rõ điều này."

Chương 74: Mạnh Hơn Ta

"Lần này cơ duyên chi địa rất nguy hiểm, tuyệt đối đừng ôm tâm lý may mắn."

Minh Nam Sở vẫn gác chân lên bàn tiếp tục chơi điện thoại.

Vì không nghe được bất kỳ câu chuyện ly kỳ nào từ chỗ Chu Tự, hắn bèn yên trí tập trung vào phó bản.

Chu Tự gật đầu tỏ ra hiểu rõ.

Đến lúc đó sẽ một mình hành động, như vậy cũng tốt.

Tránh để bị phát hiện mình là đại boss của Thanh Thành.

Bố mẹ không ở đây, hắn chính là đại boss, Nguyệt tỷ quá yếu không đủ tư cách.

Đến lúc đó thử đặc hiệu cũng dễ dàng hơn.

Quan trọng nhất thật ra vẫn là làm việc, làm ở đây hắn cảm giác rất dễ chịu, lương lậu cũng không tệ.

Mặc dù không có tiền đồ gì, nhưng mà không biết về sau hắn có được an ổn hay không, không vội gì mà hoạch định nghề nghiệp.

"Hiện tại nói cho ngươi về khoản thù lao."

Hàn Tô đẩy kính mắt nói:

"Ngoài có được đồ vật từ cơ duyên chi địa sẽ phân cho ngươi một phần, chúng ta cũng sẽ có hỗ trợ ngoài ngoài định mức cho ngươi. Công pháp hoặc là đan dược cùng pháp bảo. Pháp bảo sẽ cho ngươi một thanh linh kiếm, đan dược cùng công pháp thì hơi khó khăn, phải xem thu hoạch của chúng ta đã. Quan trọng nhất chính là, chúng ta sẽ dốc toàn lực giúp ngươi nhập phẩm, có lẽ mất gần hai tháng. Nhưng mà trong thời gian này ngươi phải đến làm việc bình thường, không được từ chức."

"Không thành vấn đề."

Chu Tự không hề nghĩ ngợi, lập tức đồng ý.

Thật ra hắn chỉ muốn nghe chuyện tiền lương, tại sao hai vị chủ tiệm này chẳng nhắc đến gì hết.

Bản thân vừa mới nhận chức, nói ta không tiện.

Hay là tiếp tục làm thiên tài đi, lần sau, lúc bọn hắn muốn giúp thì nói thẳng mình đã nhập phẩm.

"Đúng rồi, có một việc phải nói cho ngươi."

Minh Nam Sở đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Chu Tự:

"Quả thực ngươi đã bước vào bậc cửa tu chân, nhưng tuyệt đối không được kiêu ngạo tự mãn, hoặc là xem mình tài trí hơn người không coi ai gì. Càng đừng làm chuyện gì đó ly kỳ."

"Dễ bị người ta phát hiện sao?"

Chu Tự tò mò hỏi.

Hắn có cái tật này từ khi còn bé, thời điểm lên cấp 2 là đỉnh cao, may mà bạn học cùng lớp căn bản không tin, còn cảm thấy đầu óc hắn có vấn đề, xem tivi quá nhiều.

Bây giờ thì đỡ nhiều rồi, chuyện quá khứ rồi.

"Đây là một chuyện, chủ yếu là dễ đắc tội một số người trong tòa thành này, chúng ta tới đây là có mục đích. Vì một vị đại nhân vật. Cho nên một khi ngươi chọc tới hắn, chúng ta cũng không thể nào cứu được ngươi."

Minh Nam Sở nói rất nghiêm túc.

"Đại nhân vật?"

Sẽ không phải là ta chứ? Chu Tự nghĩ bụng.

"Thánh Tử Ma Đạo, nghe đồn hắn khát máu như điên, giết người như ngóe. Thậm chí là tâm lý vặn vẹo, hỉ nộ vô thường. Mà hắn lại ở ngay trong tòa thành này."

Minh Nam Sở nói.

"Nhưng mà, tà ma ngoại đạo không phải nên sợ ánh sáng sao? Hắn cũng không dám tùy tiện bại lộ mà?"

Chu Tự hỏi.

Hắn nói là sự thật, hắn cũng không dám tùy ý lộ diện.

Nhỡ không may có vị nhân sĩ nghĩa hiệp nào tới tìm hắn trừ ma vệ đạo thì chết.

Nghe vậy, Hàn Tô và Minh Nam Sở im lặng giây lát, Chu Tự cảm giác rất tò mò.

Có chuyện gì vậy?

Tinh thần nghĩa hiệp đâu?

"Về lý luận ngươi nói không sai, nhưng chính tà phân chia không có đơn giản như vậy, còn nữa…"

Hàn Tô nhìn về phía Chu Tự có chút bất đắc dĩ nói:

"Còn nữa cũng phải nhìn tình huống, nói ra có thể ngươi sẽ không tin. Trong Thanh Thành này, cần cẩn thận nhất chính là chúng ta, vì nơi này thuộc vào địa giới ma tu."

"Có ý gì?"

Chu Tự hơi sửng sốt.

"Đơn giản mà nói, chúng ta đang ở trên địa bản của ma tu."

Minh Nam Sở nói.

Chu Tự:

"…"

Vốn cho rằng mình đánh vào nội bộ của địch nhân, không nghĩ tới địch nhân lại ẩn náu trong đại bản doanh của hắn.

Khó trách lại cần có người bản địa là hắn.

Nhoắng cái thân phận đã được hợp lý hóa, nếu phát hiện ma tu ở nơi này giảng đạo lý, mà cho dù là ba vị chủ tiệm có bị ép rời đi, còn có mình hắn ở chỗ này, vẫn có thể thu thập được tin tức của Thánh Tử.

Tu chân giới thật không dễ lăn lộn.

Sau đó Chu Tự cũng không thèm để ý nữa.

Đợi thêm một hai tháng, ám chỉ một chút với ba vị chủ tiệm nên tăng tiền lương.

Bây giờ cứ tiếp tục ẩn núp.

Lại nghe Hàn Tô bàn giao một chút sau đó Chu Tự định về quầy tiếp tục làm việc.

Hắn vừa mới định rời khỏi, Minh Nam Sở lại đột nhiên gọi hắn lại:

"Chờ một chút."

Chu Tự quay đầu nhìn về phía Minh Nam Sở.

"Hỏi ngươi một chút vấn đề lặt vặt."

"Vấn đề gì vậy?"

"Ngươi cảm thấy nhan sắc của một số nữ đồng nghiệp trong thư viện thế nào?"

Minh Nam Sở hỏi.

"Cũng được, mạnh hơn nhiều so với lúc ta còn đi học."

Chu Tự ngay thẳng đáp.

"Vậy tại sao chưa bao giờ thấy ngươi nhìn các nàng nhiều thêm một chút?"

Minh Nam Sở hỏi.

Chương 75: Chụp Ảnh

Hàn Tô nghe Minh Nam Sở hỏi vậy, cảm giác có vẻ gì đó rất kỳ quái.

Dường như đang lo lắng đối phương không thích nữ vậy.

Chỉ là rất nhanh Chu Tự đã đưa ra một đáp án khiến nàng và cả Minh Nam Sở đều có chút ngoài ý muốn:

"Nữ nhân xinh đẹp nữ dù nhìn một trăm lần cũng không phải của ngươi, nhưng nhìn sách một trăm lần tri thức sẽ là của ngươi, tri thức chính là sức mạnh."

"Ngươi như này có thể quen được bạn gái sao?"

Minh Nam Sở cảm thấy tương lai Chu Tự có khả năng rất khó.

"Không quen được đâu."

Chu Tự nghĩ nghĩ lại bổ sung một câu:

"Vị hôn thê chắc chắn sẽ không đồng ý."

Minh Nam Sở:

"..."

...

Giờ tan làm là Tô Thi trực ban.

Địa vị của ba ông chủ thực sự không cao.

Nhớ lúc phỏng vấn là ông chủ lớn trực ban ở đây.

Không nghĩ nhiều, Chu Tự rời khỏi thư viện.

Lần này hắn không trực tiếp ngồi xe về nhà, mà đứng lại ở công viên, đi vào ngắm cây cối, sau khi xác định không có vấn đề mới đi bộ về.

Không phải rất xa thì không lãng phí tiền nữa, coi như rèn luyện thân thể.

Nhân tiện nhìn xem có đồ gì ngon không để mua về nhà.

Khoảng tám giờ hơn gần chín giờ là thời gian ăn bữa đêm.

Chỉ cần mang đồ ăn về sẽ không cần lo Nguyệt tỷ nói để chúc mừng được phát lương thì phải ăn đồ nướng.

Đồ nướng cũng không rẻ.

Nhưng khi về đến nhà, hắn phát hiện hai người đó ngồi bên bàn ăn đang cắn thịt xiên.

Còn đặc biệt đưa thịt ba chỉ xiên qua.

Đã ăn hết số tiền còn lại rồi sao?

Cuối cùng Chu Tự quyết định ăn đậu phụ thối mà mình mua.

Nhân tiện nộp năm trăm mười đồng ra.

Thu Thiển ngây thơ vốn không biết tiền lương của hắn là một ngàn một trăm hai mươi đồng, nộp ra năm trăm mười đồng, còn lại sáu trăm mười đồng.

“Ngày mai đi công viên đi?”

Cuối cùng Chu Ngưng Nguyệt chiếm một phần đậu phụ thối có chút tò mò.

“Chúng ta còn dự định đi mua quần áo.”

Thu Thiển đưa thịt nướng cho Chu Tự, đổi lấy đậu phụ thối.

“Vậy đi công viên trước, rồi đi mua quần áo.”

Chu Tự nói.

Sau đó hai người nhìn về phía Chu Tự.

“...”

Quần áo nữ cũng không rẻ, thời trang trẻ em cũng không kém.

Muốn hắn phải nôn ra máu sao?

...

Ngày hôm sau đám người Chu Tự đến công viên.

“Ngươi mang theo cái giá để làm gì?”

Chu Ngưng Nguyệt ăn màn thầu hỏi.

Hôm nay họ không ăn cơm ở nhà, cho nên nàng vừa đi vừa ăn.

“Để chụp ảnh.”

Chu Tự lấy máy ảnh ra tiếp tục nói:

“Không chỉ có cái giá, còn có cái này.”

“Sao bỗng dưng lại chạy đến đây chụp ảnh?”

Thu Thiển có chút không hiểu.

Hôm nay nàng mặc chiếc váy dài màu hồng viền cam, cổ áo kín đáo.

Thực ra Chu Tự muốn bảo nàng mặc bộ đồ mà lần thứ hai họ gặp mặt, vô cùng khác biệt.

Nhưng nghĩ lại cảm thấy hay thôi đi.

Trong chốc lát

Chu Tự dừng lại dưới một cây cổ thụ lớn trong rừng cây.

“Được rồi, chính là ở đây, cái cây mà cha mẹ dẫn ta đi trồng lúc trước.”

Hắn bày cái giá chụp và máy ảnh ra, bảo Thu Thiển và Nguyệt tỷ đứng dưới tán cây.

Tìm vị trí thích hợp, thiết lập hẹn giờ.

Việc này khiến Thu Thiển và Chu Ngưng Nguyệt đều có chút khó hiểu.

Rất nhanh Chu Tự thiết lập xong rồi chạy đến, chuẩn bị chụp ảnh chung.

Thu Thiển nghi hoặc, nhưng Chu Ngưng Nguyệt trực tiếp tạo dáng, chụp cho xinh đẹp trước rồi tính.

Tách tách!

Hình ảnh dừng tại đó.

Chu Tự và Thu Thiển đứng bên nhau, Nguyệt tỷ đang chớp mắt tạo dáng đứng phía trước họ.

“Sao ta cảm thấy có vẻ quen mắt?”

Nguyệt tỷ nhìn bức ảnh lại có cảm giác vô cùng quen thuộc.

Sau đó nàng nghĩ ra.

“Không được, không được, đổi cách chụp khác.”

Nàng lập tức phủ nhận bức ảnh này.

Sau đó nàng bắt đầu bảo Thu Thiển và Chu Tự ngồi nửa quỳ, còn nàng thì đứng phía sau.

Vào thời khắc cuối cùng hai tay của nàng đặt lên đầu của Thu Thiển và Chu Tự rồi nhảy lên, nhân tiện cho đầu của hai người chạm vào nhau.

“Yeh!”

Là giọng vui vẻ của Nguyệt tỷ.

Tách tách!

Hình ảnh dừng ở đó.

Đầu của Thu Thiển và Chu Tự đập vào nhau, dường như họ có chút kinh ngạc, cũng hơi bị đau.

Chu Ngưng Nguyệt lại ấn hai người xuống để nàng cao hơn một bậc.

“Hoàn hảo.”

Nguyệt tỷ nhìn bức ảnh rất vui vẻ.

Chu Tự nghĩ ngợi rồi cũng không nói gì, xoa đầu, cảm giác đầu của Thu Thiển cứng thật.

“Đập vào ngươi bị đau rồi à?”

Ánh mắt Thu Thiển nhìn Chu Tự không có chút cảm xúc, như sự bình lặng trước cơn bão.

“...”

Chu Tự lập tức buông tay:

“Không có.”

Nhưng rất nhanh Thu Thiển không để ý Chu Tự xoa đầu nữa.

Thậm chí có chút kinh ngạc.

Phòng chụp ảnh.

Chu Tự in bức ảnh ra.

Đặt vào một cái khung, cái khung này giống với bức ảnh bày ở phòng khách.

Là bức ảnh cả gia đình hạnh phúc của Chu Tự và Nguyệt tỷ, cho nên bức ảnh này cũng vậy?

Lập tức Thu Thiển cảm thấy có chút kỳ lạ.

Rõ ràng Chu Tự không nói gì, nhưng lại như nói rất nhiều rất nhiều.

“Như vậy là đầy đủ rồi.”

Chương 76: Nhớ Rửa Bát

Hôm nay lên 10 chương, chúc các bạn đọc truyện vui vẻ ạ! <3

Chu Tự nhìn bức ảnh tỏ vẻ hài lòng.

Tuy rằng bị Nguyệt tỷ ấn, nhưng vẫn coi là bình thường.

Dù sao cũng là chị ruột.

Chu Ngưng Nguyệt ở một bên huých Thu Thiển, nhẹ giọng nói:

“Làm gì mà ngạc nhiên vậy, phản ứng của ngươi chậm quá.”

“Không, không quen lắm.”

Thu Thiển trả lời.

Thực sự không quen, trước đây nàng không tương tác tiếp xúc với người khác.

“Nhưng vẫn cần thử cách đối nhân xử thế của đệ đệ thối.”

Chu Ngưng Nguyệt kéo Thu Thiển sang một bên nói một cách thần bí:

“Đêm nay ngươi mặc hở hang một chút, đi đến phòng của hắn, nói chuyện với hắn, ngươi…”

Không đợi Chu Ngưng Nguyệt nói xong, Thu Thiển nói thẳng:

“Nguyệt tỷ, buổi tối hắn tu luyện.”

“???”

Chu Ngưng Nguyệt thộn mặt ra.

Xong rồi, làm sai rồi, lại khiến đệ đệ thối mê mẩn tu luyện.

...

Cửa hàng quần áo.

Chu Tự nhìn một cửa hảng không tính là cao cấp, cảm thấy có lẽ mình có đủ tiền để chi trả ở đây.

Anh nhìn giá cả, một bộ khoảng trên dưới hai trăm, hai bộ bốn trăm.

Còn dư hai trăm.

Cộng thêm số còn lại của tuần trước, miễn cưỡng còn bốn năm trăm.

Cũng được.

Chu Tự không có ý định xem quần áo, chỉ nhìn chằm chằm một tấm biển quảng cáo của cửa hàng này.

Bên trên là một cô gái rất xinh đẹp, mặc quần ngắn tất dài, trên đùi còn buộc một dải dây.

Hắn có chút tò mò, tại sao trên đùi phải buộc dây, cái đó không rơi sao?

Lập tức hắn rơi vào trầm tư.

“Thánh Tử đại nhân.”

Giọng nói đột ngột vang lên bên tai Chu Tự.

Chu Tự kinh ngạc, nhìn sang bên, là Thu Thiển không biết đi đến từ lúc nào.

Nàng vẫn mặc bộ đồ khi vừa đến.

“Xem quần áo xong rồi à ?”

Chu Tự lấy lại tinh thần.

“Vẫn chưa.”

Thu Thiển nhìn về phía biển quảng cáo mà Chu Tự ngẩn người đứng xem.

“Thánh Tử đại nhân đang nhìn cái gì?”

Câu Thánh Tử đại nhân này khiến Chu Tự cảm thấy bất an.

“Là cảm thấy tò mò tại sao không có việc gì cô gái buộc dây trên đùi để làm gì.”

Chu Tự trả lời.

Đương nhiên là hắn nói thật, nhưng không thể nghĩ ra đáp án.

“Nếu ở nhà ta thử mặc váy ngắn, rồi lại buộc sợi dây trên đùi, liệu có rất kỳ quái không?”

Thu Thiển đột nhiên hỏi.

“Ở nhà, chắc không phải chứ.”

Chu Tự vụt lên suy nghĩ, sau đó đưa ra câu trả lời.

“Ừm hừ!”

Thu Thiển hơi ngửa đầu, đôi mắt nheo lại, khóe miệng cong lên, kéo dài giọng, nhìn chằm chằm Chu Tự với ý sâu xa.

Chu Tự:

“...Thu tỷ ta không có ý gì khác.”

“Ta hiểu.”

Thu Thiển vẫn nhìn chằm chằm Chu Tự với ánh mắt đó.

Chu Tự:

“...”

Lần nào ngươi cũng hiểu.

Cuối cùng Thu Thiển mua váy ngắn, và đôi tất dài qua đầu gối.

Nguyệt tỷ cũng mua váy.

Không ngắn không dài, trên đầu gối một chút.

Nhưng nàng vô cùng kinh hãi với chiếc váy của Thu Thiển.

Thu Thiển đã chịu đả kích gì?

Khi về đến nhà, Chu Tự bày bức ảnh lên tủ, sau đó quyết định tu luyện.

Hôm nay Thu tỷ nhìn có vẻ nguy hiểm.

“Ngươi không ăn cơm sao?”

Thấy Chu Tự muốn tu luyện, Thu Thiển đặc biệt quan tâm hỏi một câu.

“Để lúc khác đi.”

Chu Tự trực tiếp ngồi lên trận pháp, bắt đầu tu luyện.

“Chu Tự là làm sao vậy?”

Chu Ngưng Nguyệt đang ăn nho xanh từ phòng bếp đi ra, vẻ mặt hiếu kỳ.

Hôm nay hai người này không bình thường .

“Không biết, ta chỉ cười với hắn thôi.”

Thu Thiển nhún vai, sau đó đi vào phòng bếp dọn dẹp, định nấu chút gì ăn.

Bây giờ vẫn còn sớm, Chu Tự sẽ tỉnh lại một lần vào khoảng mười giờ, đến lúc đó ăn sau cũng được.

…

Bắt đầu tu luyện, trước tiên Chu Tự xem Ma Chủng.

Sắp ra vòng thứ tám, hắn cách bậc tám chỉ có hai ngày, đến lúc đó đặc hiệu sẽ rơi vào hắn.

Võ lâm tuyệt học sẽ được hắn phát huy rạng rỡ.

Xác định Ma Chủng còn đang cố gắng tăng ca, hắn bèn bắt đầu tu luyện Chu Thiên Kinh.

Đợi tu luyện xong rồi ăn cơm.

Thời gian trôi từng chút từng chút, hắn lại phát lương cho Ma Chủng.

Khi hắn mở mắt, phát hiện đèn được bật sáng, trời đã tối.

“Mười rưỡi tối, cơm được hâm nóng xong rồi.”

Là giọng nói của Thu Thiển.

Chu Tự quay đầu nhìn qua, hôm nay Thu Thiển không xem album, đang cúi đầu xem điện thoại.

Nàng ngồi trên sofa, thò chân ra, nàng mặc chiếc váy dài đến đầu gối.

Cổ áo cũng để rộng thoáng hơn một chút, không kín cổng cao tường như buổi sáng.

“Nguyệt tỷ ngủ rồi à?”

Chu Tự nhìn xung quanh và không thấy Nguyệt tỷ.

Sau đó hắn đứng lên đi ăn cơm.

“Ừm, nàng nói lớn đến độ tuổi này, phải đi ngủ sớm. Như vậy mới có thể lớn nhanh hơn.”

Thu Thiển trả lời.

Chu Tự có chút tò mò, Nguyệt tỷ lại biến thành trẻ em rồi lớn lên, liệu có bị thời gian giết một đao không?

Giết thành như cha mẹ?

Ba mẹ đã như vậy rồi, Nguyệt tỷ di truyền cũng rất bình thường.

Người đã gần ba mươi tuổi không biết bị giết một đao, liệu có thể chịu đựng được không.

Tinh tinh!

Chu Tự nghe thấy tiếng điện thoại.

Còn không đợi hắn đứng lên đi lấy, Thu Thiển đã giúp hắn cầm qua, nhân tiện cất điện thoại của nàng đi.

“Ta đi ngủ đây, nhớ tự rửa bát đấy.”

Chu Tự:

“...”

Hắn cũng không phải Nguyệt tỷ.

Chương 77: Nói Là Làm

Sau đó hắn mở điện thoại, phát hiện là tin nhắn của Thu Thiển gửi.

Rất nhiều tin.

Xem nội dung thì đều là ảnh chụp, ảnh của một cô bé, từ nhỏ đến lớn đủ các kiểu.

Có bức ảnh ăn đồ ăn bị dính vào mặt, có bức ảnh bị ngã khóc sụt sùi nước mũi, có bức ảnh tức giận do đồ vật bị hỏng, có bức ảnh dùng khăn trải giường làm áo choàng, cũng có bức ảnh buộc tóc hai bên giả bộ dễ thương.

Gần như khái quát cả quá trình trưởng thành từ thời thơ ấu của nàng.

Còn có bức ảnh nàng bắt đầu làm thiếu nữ hư hỏng, dáng vẻ rất hung dữ, quần áo càng mặc càng nhiều.

Nói đến hung dữ...

Chu Tự nhìn kỹ lại, phát hiện đúng là cùng với tuổi tác càng cao, cũng thấy phồng phao theo đó.

Ngược lại không thể thấy sau sau khi làm thiếu nữ hư hỏng, lúc đó có thể là thay đổi lớn nhất.

Nhưng hiện tại Thu Thiển hai mươi hai tuổi, xem mắt xong cảm thấy cũng trở nên ngoan hiền.

Tuy rằng là giả bộ.

Xem ảnh xong, Chu Tự lưu hết lại, sau đó đi in ra, rồi đặt vào trong cuốn album.

Rồi lại chuẩn bị thêm một bản để ở trong phòng làm bản dự phòng.

Trước đó hắn đã xin nàng những bức ảnh này, không ngờ Thu

Thiển trì hoãn nhiều ngày như vậy.

Làm xong những việc này, hắn ăn cơm rồi rửa bát, có món cơm rang trứng và canh thịt xay cải bẹ, cho nên rửa cũng nhanh gọn.

Lúc sau hắn tiếp tục tu luyện, cảm nhận sự thay đổi của Chu Thiên Kinh, rồi thúc giục Ma Chủng làm việc có hiệu quả.

Đêm thứ ba, Chu Tự chìm vào tu luyện mới.

Lần này hắn không tu luyện Chu Thiên Kinh, mà quan sát Ma Chủng.

Một tuần mới đi làm hai ngày, tăng ca ba tiếng, cuối cùng đón được Ma Chùng chín vòng.

Lúc này Chu Tự quan sát cẩn thận, sẽ thấy một Ma Chủng phát ra ánh màu vàng.

Rõ ràng là màu đen, nhưng quan sát kỹ một chút, thì là màu vàng.

Điều này cho thấy hắn đã đạt tới trạng thái tốt nhất, là lúc thăng cấp.

Hôm nay hắn còn đặc biệt đọc sách, hỏi Nguyệt tỷ về tình hình cụ thể của tăng cấp.

Chuẩn bị sẵn sàng mọi việc.

Cách Ma Chủng thăng cấp rất đơn giản, vậy thì mượn sức mạnh của Ma Chủng thử vận hành phương thức vận hành của binh giả bậc tám.

Đến lúc đó sức mạnh trở về đan điền, quy về Ma Chủng, khi đó sẽ khiến Ma Chủng lớn dần, cánh cửa sức mạnh cũng sẽ mở ra một khe hở, có thể đạt đến bước thi triển công pháp đơn giản.

Cũng có nghĩa là cánh cửa đặc hiệu được mở ra.

Mọi việc thuận lợi, chính là binh giả bậc tám

Có thể cầm kiếm để điều khiển.

Chu Tự nhìn Ma Chủng, cảm thấy đối phương nặng trịch, dáng vẻ hoàn toàn ăn không nổi.

Sau đó hắn thử rút ra sức mạnh từ trong Ma Chủng, phát hiện có chút khó khăn, phải dốc toàn lực mới có thể rút ra được một chút.

Tăng cấp thật rắc rối?

Hơn nữa khi điều khiển cũng không được như ý muốn.

Cả đêm không đủ.

“Nói là sử dụng phương thức vận hành của bậc tám để vận hành một vòng, sau đó hội tụ tại đan điền. Nếu ta trực tiếp dùng công lực ngàn năm vận hành một vòng, liệu có phải là có thể hay không?”

Lần đầu tiên khi hắn ngưng tụ Ma Chủng chính là như vậy, bây giờ có lẽ cũng có thể?

Nghĩ đến đây, hắn không hề do dự, trực tiếp bắt đầu thử.

Một tia công lực ngàn năm được hắn lấy ra lần nữa, sau đó bắt đầu vận hành men theo hướng vận hành kinh lạc.

Ra khỏi hội âm, phân ra bốn khí, ngọc chẩm hội tụ tiến vào bách hội.

Từ bách hội đi xuống, vào mạch nhâm rồi lại phân tán, sau đó đan điền hội tụ.

Tốn không ít thời gian, cuối cùng Chu Tự cũng vận hành đến bước cuối cùng.

Đan điền hội tụ.

Lúc này hắn thấy rất nhiều sức mạnh bắt đầu hướng về phía Ma Chủng.

Ma Chủng vốn nặng nề, dường như bị nhét vào trong thứ gì đó.

Nó rung lên vài cái, dường như có chút không vững, sức mạnh cũng khó có thể hấp thụ.

Nhưng vẫn chưa dừng lại...

Ma Chủng đen xì bắt đầu tỏa ra kim quang, cùng với sức mạnh hội tụ, kim quang đang dần biến mất.

Chu Tự thấy nó giãy dụa hồi lâu, cuối cùng dừng giãy dụa, lúc này sức mạnh xung quanh đã hoàn toàn biến mất.

Ma Chủng cũng đen xì trở lại.

Lớn thêm một vòng nhỏ, nhưng vẫn có vẻ rất no.

Nhìn có vẻ không có vấn đề, đây là binh giả bậc tám?

Lúc này một luồng sức mạnh hoàn toàn mới tràn ra từ trên người Ma Chủng.

Cường mạnh hơn gấp mấy lần so với lúc ban đầu, hơn nữa còn có thể tùy ý điều động.

Cánh cửa của sức mạnh dường như mở ra...

Đặc hiệu xuất hiện rồi.

Nhưng hắn không vội tỉnh lại thử nghiệm, mà nghĩ đến chuyện khác.

Thăng cấp binh giả bậc tám dùng công lực ngàn năm vận hành công pháp bậc tám là được, bây giờ hắn cũng có thể vận hành công pháp của đấu giả bậc bảy, có phải là có thể trực tiếp tăng lên bậc bảy hay không?

Không chắc chắn, nhưng có thể thử xem.

Hắn nói làm là làm.

Lại tốn một chút thời gian.

Chương 78: Binh Giả Bậc Tám

Chu Tự hoàn thành phương thức vận hành đấu giả bậc bảy, sau đó sức mạnh bắt đầu hội tụ đan điền.

Lúc này Ma Chủng lại bắt đầu hấp thụ sức mạnh lần nữa.

Nhưng...

Không hấp thụ được bao lâu, tiếng rắc rắc giòn tan vang lên.

Răng rắc!

Ma Chủng nứt ra.

A?

Thấy biến hóa đột ngột, Chu Tự thộn mặt, lập tức phát ra công lực ngàn năm, lúc này mới bảo toàn được Ma Chủng đã bị thương.

Cũng may Ma Chủng đang liền lại với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Nhưng lần này Chu Tự quan sát nó, nó giống co lại một góc, tự ôm lấy mình, đáng thương, nhỏ yếu, bất lực, tuyệt vọng, hoảng sợ.

Chỉ có linh khí chu thiên mới có thể cho nó sự ấm áp.

Chu Tự:

“...”

Không đến mức, không đến mức, nghỉ ngơi hai ngày, nghỉ phép.

Hắn cũng là ông chủ tốt bụng.

Hai ngày nghỉ, cảm nhận thế giới tươi đẹp.

Ngay sau đó Chu Tự mở đôi mắt, là đêm khuya.

Hắn không lập tức cầm điện thoại, nhưng đợi một lúc mới phát hiện Thu Thiển đang nghỉ ngơi, không thể báo giờ cho hắn.

Nhất thời đúng là có chút không thói quen.

Hắn nhìn đồng hồ, ba rưỡi.

“Không thể đi đường tắt, chỉ có thể đi từ từ.”

Thử nghiệm thất bại, cố cưỡng tăng cấp, Ma Chủng vốn không chịu nổi.

Chín vòng có thể cũng chỉ là rất miễn cưỡng.

Nhưng cũng không có gì, bây giờ còn có chuyện quan trọng hợn cần xác nhận.

Đó chính là thử đặc hiệu.

Đầu tiên là mở ra Phá Thiên Ma Thể.

Đây là đặc hiệu sẵn có.

Nghĩ như vậy, hắn đứng dậy đi đến phòng vệ sinh.

Hắn bật đèn lên.

Khi hắn đứng ở trước gương, thấy bản thân mình bình thường trong gương.

Tiếp đó, Phá Thiên Ma Thể mở ra.

Sức mạnh trong cơ thể vận hành theo đó.

Lúc này khí tức màu đỏ sẫm xuất hiện ở bề ngoài cơ thể hắn, đôi đồng tử vốn màu đen trực tiếp biến thành màu đỏ sẫm.

Mỗi một milimet làn da trên cơ thể đều hiện ra màu đỏ sẫm, như ánh sáng mà không phải ánh sáng, như khí diễm mà không phải khí diễm, như ngọn lửa nhưng không hề có nhiệt độ.

“Đẹp trai đấy.”

Nhìn bản thân mình trong gương, Chu Tự vô cùng hưng phấn.

Cũng có chút rùng rợn.

Nửa đêm, như bị ảo giác vậy.

Hắn nhớ buổi tối nhìn vào trong gương, sở dĩ sẽ xuất hiện chuyện cổ quái kỳ lạ là vì không đủ ánh sáng.

Ánh sáng không đủ, đại não sẽ trợ giúp bổ sung hình ảnh dựa theo tưởng tượng, điều này dẫn đến các loại hình ảnh kinh hãi.

Đương nhiên, võ thuật không có tác dụng lắm với những thứ này, hắn chưa từng thử.

Nhưng bây giờ có đặc hiệu hắn không sợ nữa, tuy rằng phiên bản khác nhau, nhưng đặc hiệu sẽ không lừa gạt người ta.

Phá Thiên Ma Thể màu đỏ sậm rất rực rỡ.

Đặc biệt hơn nhiều so với màu đen thuần.

“Nhưng đôi mắt...”

Chu Tự nhìn đôi mắt trong gương, màu đỏ sẫm không quá rõ ràng.

“Huyết luân nhãn? Đáng tiếc không có Magatama, nếu không đã vẽ hai cái lên?”

Magatama: là những hạt hình dấu phẩy cong bằng ngọc.

Hắn cảm thấy hay là thôi đi, muốn vẽ thì phải vẽ ba cái Magatama.

Huyết luân nhãn là có năng lực đặc biệt, đôi mắt của hắn có năng lực đó không?

Chu Tự nheo đôi mắt nhìn vào kem đánh răng và bàn chải đánh răng bên cạnh, sau khi dùng sức cau mày mấy lần, hắn liền hiểu ra.

Đây là con mắt bình thường, không có năng lực đặc biệt.

Đương nhiên, điều này cũng được rồi, không được yêu cầu cái khác.

Sau đó hắn bắt đầu thử sức mạnh, nắm thành nắm đấm mấy lần, phát hiện sức lực của cơ thể mạnh hơn không ít so với không sử dụng công lực ngàn năm.

Nhưng về bản chất thì không tăng lên quá lớn.

Đây là sức mạnh thuộc về binh giả bậc tám.

Cảm giác có ích, lại như không có ích gì.

Nhưng bây giờ phải thử xem trong lúc sử dụng đặc hiệu, liệu có sử dụng được cả công lực ngàn năm không.

Công lực ngàn năm chắc chắn là có thể đủ dùng, nhưng sau khi sử dụng, đặc hiệu liệu có bị tấn công tiêu tán hay không thì không nói trước được.

Công lực ngàn năm thì không như vậy, Ma Chủng đã nứt ra rồi, đặc hiệu sẽ bị đánh tan cũng không phải là không thể nào.

Khi Phá Thiên Ma Thể còn đang vận hành, Chu Tự cẩn thận điều động công lực ngàn năm.

Rất nhanh công lực ngàn năm đi đến giữa lòng bàn tay, đặc hiệu không có bị phá hủy.

Cảm giác đặc hiệu chỉ ở bề ngoài, công lực ngàn năm là bên trong.

“Rất hoàn hảo.”

Sau đó hắn tắt Phá Thiên Ma Thể, nhìn bản thân mình không còn có đặc hiệu trong gương, đột nhiên hắn có một suy nghĩ.

Phá Thiên Ma Thể có thể mở một phần không?

Ví dụ chỉ mở con mắt.

Sau đó hắn thử điều khiển Phá Thiên Ma Thể mở ra một phần, kết quả…

Toàn thân đều là đặc hiệu.

Cảm nhận sự biến hóa vừa nãy, hắn cảm thấy mình không thất bại, chỉ là điều khiển không tốt thôi.

Thực ra có thể từ con mắt bắt đầu mở ra Ma Thể, đợi đôi mắt xuất hiện biến hóa, sau đó tạm dừng mở ra, như vậy là được.

Đương nhiên, đầu óc cảm thấy biết rồi, nhưng sức mạnh của Ma Chủng tràn ra lại không phối hợp.

Chương 79: Chuẩn Bị Xuất Phát

Sau đó Chu Tự rửa tay, dự định thử đặc hiệu khác, nhưng rất nhanh, hắn mới phát hiện mình không biết làm gì hết.

Ăn chút gì rồi đi ngủ thôi.

Hắn lấy chùm nho xanh ra từ tủ lạnh, đứng trên ban công lộng gió.

“Thực sự rất ngọt.”

Cảm thấy nho xanh ngọt hơn táo tàu nhiều.

“Ngày mai phải xin Nguyệt tỷ mấy cuốn sách ghi chép đặc hiệu.”

Đương nhiên là những loại đơn giản như hỏa cầu thuật, thủy lưu thuật, còn có kim quang thuật.

Kim quang chiếu rọi, đây là đặc hiệu thông dụng.

“Ọe”

“Hu hu...Quá khó rồi!”

Trên ban công, Chu Tự nhìn người đàn ông say rượu phía dưới, hình như hắn đang kêu khóc.

Chu Tự đã từng thấy người này mấy lần, hình như hắn đi tiếp khách hàng, mỗi lần đều về muộn như vậy.

Chu Tự ăn nho xanh nhìn người đàn ông đó khóc lóc đau khổ, cuối cùng thu lại tâm trạng đi vào trong nhà.

Đợi đối phương biến mất, hắn mới quay người đi về ngủ.

Hồi nhỏ hắn từng gặp chuyện như này, lúc đó hắn tràn đầy tấm lòng nghĩa hiệp.

Cảm thấy các ngươi cứ cố gắng làm việc sinh sống, kẻ địch cứ để ta giải quyết.

Có lúc hắn còn cảm động bởi bản thân mình lúc nhỏ.

“Lại nói đến ngày mai Cơ Duyên Chi Địa sẽ mở ra, thời gian học thuật pháp không còn nhiều, nhưng có Phá Thiên Ma Thể cũng đủ.”

Chu Tự nghĩ trong lòng.

Bây giờ hắn rất muốn đánh một quyền.

Trong một ngày, hắn có thể thử học kim quang thuật.

Hào quang vạn trượng cũng không kém.

Thứ năm, Chu Tự mở mắt ra, hôm nay hắn tỉnh dậy trước, các nàng Nguyệt tỷ phải xuất phát trước.

Là Nguyệt tỷ nói nàng có đặc quyền, đến sớm một chút có thể chiếm được tiên cơ sớm hơn, các nàng cũng dễ dàng có được cơ duyên.

Cho nên Chu Tự phải dậy trước nhìn các nàng xuất phát.

Vừa mới tỉnh dậy hắn chợt nghe thấy giọng nói quen thuộc:

“Năm giờ mười bốn phút sáng.”

Đương nhiên người báo giờ là Thu Thiển.

Quay đầu nhìn qua, lúc này Thu Thiển mặc váy ngồi ngay ngắn trên sofa.

Lần này chiếc váy dài không đến đầu gối.

Mấy ngày nay Chu Tự phát hiện, Thu Thiển mặc váy càng ngày càng ngắn.

Đẹp thì đẹp, nhưng luôn có cảm giác nguy hiểm một cách kỳ lạ.

Ăn cơm hắn cũng để Nguyệt tỷ ăn trước, chắc chắn không có vấn đề mới giả bộ làm xong việc rồi ăn cơm.

“Thu tỷ khi nào thì xuất phát?”

Chu Tự đứng dậy hỏi.

Lúc này Thu Thiển cất album:

“Thay xong quần áo thì xuất phát, bởi vì quá sớm, Nguyệt tỷ đi xuống mua đồ ăn sáng rồi. Ta cũng muốn xuống. Ngươi tự làm bữa sáng hoặc là ra ngoài ăn nhé.”

Nói xong Thu Thiển liền đi về phòng của mình.

Chu Tự gật đầu không nói gì.

Hắn ngồi trên sofa định nghỉ ngơi một chút, hoặc là chớp mắt một lúc.

Bây giờ vẫn còn sớm, có thể chợp mắt hai tiếng.

Đương nhiên, phải tiễn Thu Thiển đi rồi mới ngủ tiếp.

Hiện tại ngủ mất thì không thích hợp.

Rất nhanh có tiếng bước chân vang lên, Chu Tự nhìn về phía phòng của Thu Thiển, đang nghĩ lần này sẽ xuất sắc thế nào.

Nhưng sau khi thấy Thu Thiển, hắn ngẩn cả người.

Bây giờ, Thu Thiển để thả tóc, mặc chiếc áo có tính co giãn như áo len.

Nhưng chiếc áo này lại chỉ dài đến trên phần hông như bị ngâm nước co lại.

Cả phần hông eo lộ ra bên ngoài, phía trên cũng nổi bật bất thường.

Còn phía dưới mặc chiếc váy ngắn, đi tất trên đầu gối trên đùi lại buộc băng đô trước đây của nàng.

Chu Tự:

“...”

Nàng làm gì vậy?

“Ta đi đây.”

Thu Thiển nhìn Chu Tự một cái, lập tức đi thẳng ra cửa, tay trực tiếp đặt ở vị trí cửa.

“Đợi một chút.”

Chu Tự lập tức ra lên ngăn lại.

“Làm sao vậy?”

Thu Thiển nhìn Chu Tự, tay của nàng đặt trên tay nắm cửa, vẫn chưa mở cửa.

Làm sao vậy?

Thực ra Chu Tự cũng không biết làm sao, vừa nãy chỉ ngăn cản Thu Thiển theo bản năng.

Nhưng hắn vẫn nhìn quần áo trên người Thu Thiển đích:

“Mặc như này có hơi mát lạnh không?”

Thu Thiển cúi mắt nhìn áo và váy ngắn của mình nói:

“Mặc như nay thuận tiện ra tay, bởi vì tu vi của chúng ta không cao như vậy, tay chân bị gò bó là chuyện rất phiền phức.”

Chu Tự:

“...”

“Không thể mặc?”

Thu Thiển thấy Chu Tự không trả lời ngay bèn hỏi lại một câu.

Có thể mặc hay không?

Chu Tự cúi mắt, trong lòng hắn cũng hỏi bản thân như vậy, về lý thuyết thì có thể mặc nhưng mặc quá hở hang rồi.

Tuy rằng hắn là Thánh Tử Ma Đạo, nhưng lớn lên trong môi trường bình thường, được giáo dục bình thường, nên cũng là người hơi bảo thủ.

Thấy người khác mặc như vậy, đương nhiên hắn không có ý kiến, nhưng vợ chưa cưới của mình mặc như vậy, cho dù hắn không nói gì ngoài miệng, nhưng trong lòng cũng không dễ chịu.

Nhưng nếu nói không thể mặc thì liệu có phải là quản lý nàng quá không?

Bốp!

Đúng lúc hắn định lên tiếng nói không thể mặc, cánh cửa đột nhiên bị đóng lại.

Lúc này ở cửa đã không có bóng dáng của Thu Thiển.

“Trời ơi, chắc chắn không thể mặc, không thể đợi ta nói hết sao?”

Nói xong Chu Tự liền bay qua sofa định đuổi theo.

Nhưng vừa mới bay qua sofa, hắn liền dừng lại.

Bởi vì hắn thấy một cô gái ngồi xổm phía sau sofa.

Chính là Thu Thiển.

Chương 80: Bộ Váy

Lúc này, Thu Thiển hơi ngẩng đầu, mi mắt hạ xuống, khóe miệng cong lên mỉm cười đắc ý.

“Ha!”

Chu Tự:

“…”

…

Chu Tự nhất thời không biết có cảm tưởng gì, hắn nhìn Thu Thiển ngồi xổm dưới đất, biết đối phương đang đợi hắn đi đến.

Thấy Chu Tự đi đến, Thu Thiển cũng đứng lên, nàng cởi băng đô trên chân, buộc tóc lại.

Sau đó hai tay đặt ở phía sau, đi qua từng bước từng bước qua bên cạnh Chu Tự:

“Ta đi thay quần áo.”

Giọng điệu mang theo ý cười đắc ý.

Nhìn Thu Thiển trở lại phòng, Chu Tự cảm thấy hơi đau đầu.

Thần Nữ Ma Đạo đúng là không ngoan hiền.

Rất nhanh cửa được mở ra, lần này Thu Thiển mặc chiếc váy dài hơn chiếc váy vừa nãy, vẫn đi tất đến đầu gối, mặc áo bình thường.

“Thế này được chưa?”

Thu Thiển nhìn Chu Tự hỏi.

“Lại thay bộ khác đi.”

Chu Tự trả lời.

Một lúc sau, cửa phòng của Thu Thiển lại mở ra lần nữa.

Lần này là chiếc váy gần dài đến đầu gối, vẫn còn đi tất dài quá đầu gối.

“Bộ này thì sao?”

“Thay đi.”

Lại một lúc sau, cửa được mở ra.

Tất dài quá đầu gối biến mất, là váy liền thân, là chiếc váy mặc khi xem mắt.

“Cái này thì sao?”

Nhìn Thu Thiển, Chu Tự thở dài một tiếng nói:

“Thay bộ quần áo mà lần thứ hai chúng ta gặp mặt.”

Nghe thấy câu này, Thu Thiển làm làm thế tay OK, sau đó nghiêng nháy mắt trái.

Chu Tự:

“...”

Lần này chậm một chút, nhưng chưa đến hai phút cửa được mở ra, Thu Thiển lại đi, buộc tóc đuôi ngựa, mặc áo khoác màu đen, tay áo dài màu xám đích, phía dưới mặc quần dài rộng.

Đương nhiên áo khoác được kéo khóa đến bảy phần.

Thay xong quần áo, Thu Thiển từng bước đi tới trước mặt Chu Tự, như để Chu Tự kiểm nghiệm.

Lần này đương nhiên không có vấn đề, sau đó Chu Tự giúp Thu Thiển bóc một cái kẹo mút đưa qua.

Thu Thiển cắn một miếng, sau đó đi về phía cửa.

Nhưng khi đi đến phía sau Chu Tự, nàng mới nhẹ giọng nói:

“Ta nói rồi, ta gần như không mặc hở hang ra ngoài, cái này chỉ khi nào ra ngoài với ngươi mới mặc.”

“Được rồi, ta đi đây, ngươi nhớ ăn sáng đấy.”

Thu Thiển nói to hơn một chút, sau đó mở cửa rời đi.

Bốp!

Cửa bị đóng lại lần nữa.

Lần này là nàng đi thật.

Chu Tự nhìn cánh cửa, có chút đau khổ.

Vợ chưa cưới này, tính cách có chút xấu xa.

Nhưng…

Hình như quan hệ thay đổi một chút.

Như vậy, Thu Thiển làm vậy là có nguyên nhân, hay là hứng khởi nhất thời?

Hứng khởi nhất thời thì còn tốt, nếu có nguyên nhân…

Hắn vốn không biết là nguyên nhân gì.

Sau này sẽ có nhiều nguy hiểm?

Tiếp đó hắn tự rót nước lọc cho mình, ngồi trên sofa, chuẩn bị thưởng thức cốc nước lọc.

Tuy rằng bị Thu Thiển trêu đùa, nhưng lần đầu tiên thấy Thu Thiển mặc như vậy, hình như cũng không thiệt.

Về phần buộc một cái dây trên đùi, hắn đã hiểu ra nó có tác dụng gì.

Màu da chân khá là đều màu, khiến người ta nhất thời không có tiêu cự.

Buộc dây lên có thể tăng lớn tiêu cự, cũng thể hiện gợi cảm.

Đương nhiên cũng có thể dùng để chứa đồ như dao găm, ám khí…

Vừa nghĩ đến đây, Chu Tự hiểu ra.

Về sau vẫn nên đừng nhìn chằm chằm đùi của người khác trước mặt Thu Thiển thì tốt hơn, mặc dù chỉ là đang suy nghĩ.

Sau hắn uống nước lọc, nhắm mắt định chợp mắt một lúc.

Trạng thái hiện tại của hắn rất tốt, Ma Chủng đã không còn vết nứt, công lực ngàn năm cũng đã viên mãn.

Nhưng không biết làm sao, sau khi công lực ngàn năm viên mãn, hắn có cảm giác rất vi diệu.

Như còn có thể đọc sách vậy.

Cơ mà đọc rồi lại không gia tăng công lực ngàn năm.

Hắn nghĩ kỳ lại, sau khi tăng lên binh giả bậc tám thì mới có cảm giác này.

Cho nên có khả năng nhất định, tăng cấp sẽ mang lại thay đổi cho cơ thể của hắn, cơ thể xuất hiện thay đổi, công lực ngàn năm cũng có khả năng xảy ra thay đổi.

Tạm thời không thể hiện rõ ràng, đợi đến đấu giả bậc bảy có lẽ có thể rõ ràng hơn.

Nhưng có thời gian thì có thể thử đọc sách khác.

Không phải cảm giác công lực ngàn năm biến thành công lực vạn năm, mà là…

Một loại cảm giác rất kỳ lạ rất vi diệu, ngứa ngáy.

Không bắt được, không đuổi đi được.

Nhưng không vội, việc quan trọng hàng đầu hiện tại là thử đặc hiệu.

Đặc hiệu của hắn đã không đợi được muốn xuất hiện rồi.

Còn Ma Chủng, cứ để nó tiếp tục nghỉ ngơi đi.

Không biết lần này Cơ Duyên Chi Địa phải mất thời gian bao lâu.

Nghỉ phép được hưởng lương thật là tốt.

Ấy, nghĩ đến đây, Chu Tự đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Chỉ có hôm nay mới được nghỉ phép hưởng lương, nếu mình ở lại nơi này hai ba ngày, thì…Có tính là tự ý bỏ việc không?

…

Cổng tiểu khu.

Chu Ngưng Nguyệt đưa cho Thu Thiển một cái bánh bao:

“Bữa sáng của ngươi.”

Thu Thiển nhận lấy cắn một miếng, phát hiện là bánh bao chay.

“Nguyệt tỷ, không phải nói bánh bao nhân thịt sao?”

Thu Thiển hỏi.

“Bán hết rồi.”

Chu Ngưng Nguyệt ăn bánh bao nhân thịt trả lời.

Chương 81: Lúc Ấy Ngươi Sẽ Làm Gì?

“Nguyệt tỷ, cửa hàng đồ ăn sáng phải đi qua một con phố, sao người về được?”

Thu Thiển câu hỏi mới.

Về lý thuyết, Nguyệt tỷ không tìm được đường về mới đúng.

“Ta cũng không phải trẻ con tám tuổi, làm sao lạc đường được?”

Chu Ngưng Nguyệt liếc nhìn Thu Thiển một cái tiếp tục nói:

“Vừa nãy ngươi làm gì?”

“Làm gì là làm gì?”

Thu Thiển giả bộ ngốc nghếch.

“Ừm?”

Chu Ngưng Nguyệt liếc nhìn Thu Thiển nói:

“Ta đã thấy rồi, mặc hở hang như vậy. Cuối cùng muốn thử chồng chưa cưới của mình có phải lấy năm trăm tháng sau ra nói chuyện?”

Thu Thiển mở to hai mắt:

“Nguyệt tỷ, ngươi nhìn lén.”

“Không có,”

Chu Ngưng Nguyệt nhún vai nói:

“Lúc đi lên vừa hay thấy ngươi mở cửa.”

Chu Ngưng Nguyệt mặc váy, đeo túi con gấu, tóc búi tròn hai bên.

Như học sinh tiểu học đi tham gia trại hè.

“Thực ra cũng không làm gì, chỉ là đột nhiên phát hiện trước đây mình thể hiện không đủ rõ ràng, không có giao lưu tình cảm gì. Có chút nhạt nhẽo. Cho nên đổi cách khác, khiến hắn hiểu ta hơn.”

Trong đôi mắt của Thu Thiển mang theo ý cười.

“Hắn đắc tội với ngươi khi nào?”

Chu Ngưng Nguyệt cắn bánh bao hỏi.

Thu Thiển:

“...”

“Nếu lúc đó Chu Tự cho ngươi ra ngoài, ngươi sẽ làm thế nào?”

Chu Ngưng Nguyệt tò mò hỏi.

“Đây.”

Thu Thiển lấy ra một chai thuốc độc cho Chu Ngưng Nguyệt xem.

Chu Ngưng Nguyệt:

“...”

“Nếu hắn không ngăn ta lại, thì ta sẽ lùi lũi quay về thay quần áo, sau đó hạ độc hắn.”

Thu Thiển nói.

Đương nhiên nàng sẽ không giận dỗi mà trực tiếp mặc như thế ra ngoài, nàng cũng không ngốc.

Có những chuyện làm rồi sẽ rất khó quay đầu.

Hơn nữa nàng cũng đại khái nắm được tính cách của Chu Tự, nếu không cũng không dám bậy như vậy.

“Ma tu thật xấu xa.”

“Nguyệt tỷ đang nói tự mình sao?”

"Trẻ con tám tuổi, thì có thể có tâm tư xấu gì?"

"..."

"Lần này đi theo ta đi, cha ta bảo ta tải App điều hướng bản đồ về."

Một lát sau.

Hai nàng ở trong ngõ cụt.

"Nguyệt tỷ, đây là ở đâu?"

"Điện thoại cho ngươi, ngươi hỏi nó đi, cũng không phải dẫn đường của ta."

"..."

…

Trời mờ sáng.

Vùng ngoại ô bắt đầu xuất hiện không ít người.

Đều là ma tu.

Có bảy người dẫn đầu.

Trong bảy người này, hai người phía trước là hai ma tu đỉnh phong đấu giả bậc bảy.

Một người mặc chiến giáp màu đen, một người khuôn mặt lạnh lùng.

Bọn là chính là Ma Uyên – Ma Sát của Thiên Ma Điện và Kinh Nghĩa, thành viên Thiên Vương Điện.

Năm người đi theo phía sau họ đều là đấu giả bậc bảy, gần như là người cầm đầu tham dự Cơ Duyên Chi Địa lần này.

Chung Hổ của mười hai tịnh đường cũng ở trong đó, hắn không muốn tham dự, nhưng cũng phải đi theo.

Nếu cần, vào lúc quan trọng cũng sẽ quay đầu tấn công Thánh Tử, hắn khác với những người này.

Chưa từng trải nghiệm sự đáng sợ của Thảnh Tử, vốn không thể hiểu tàn nhẫn là thế nào.

Rõ ràng Thánh Tử không không nói lời ngông cuồng, không thể hiện khát máu, không tạo ra uy nghiêm.

Nhưng hắn lại cảm giác được tàn nhẫn.

Những người này sẽ không tin hắn, hắn cũng sẽ không nói cho những người này biết.

Thánh tử không lộ diện, có nghĩa là hắn không muốn để người khác biết.

Một khi Thánh Tử ngỗ ngược thì phải chết.

…

Hơn 7 giờ, Chu Tự uống hớp nước, rửa ráy mặt mũi, rồi đi làm.

"A~"

Hắn vừa đi trên đường vừa ngáp dài.

Vừa nãy định nghỉ ngơi, nhưng trong đầu toàn là dáng vẻ Thu Thiển ăn mặc mát mẻ, lại tưởng tượng tiếp một chút, cảm thấy ảnh hưởng khá lớn tới chất lượng giấc ngủ.

Quả nhiên hắn chỉ là một người bình thường.

"Lại nói, xoay cầu lửa đơn giản hơn tưởng tượng nhiều, tụ thủy cầu cũng vậy, Kim Quang Thuật thì lại khó hơn một chút."

Chu Tự duỗi hai tay, một bàn tay tụ ra quả cầu lửa nho nhỏ, một bàn tay ngưng tụ ra thủy cầu.

Sau đó lại phất tay tản đi.

Sợ thì chẳng sợ bị người ta nhìn thấy, ma thuật mà, rất bình thường.

Chỉ cần không ra tay với người ta là được, khi còn bé hắn học võ cũng từng bị người thấy.

Nhưng nào ai tin hắn thực sự biết Hàng Long Thập Bát Chưởng, biết Đại Lực Kim Cương Chỉ, biết Thất Thương Quyền, biết Tiểu Lý Phi Đao, biết Đạn Chỉ Thần Công?

Đến tận bây giờ còn chẳng ai tin nữa là.

Có điều có thêm đặc hiệu lửa là có thể thi triển Liệt Hỏa Chưởng, có đặc hiệu nước là có Bài Vân Chưởng.

Đương nhiên, vẫn là Phá Thiên Ma Thể ngầu nhất, lúc Thu Thiển giả trang hắn chỉ có ăn mặc đẹp trai, chứ còn đặc hiệu thì không bằng hắn.

Phát động Phá Thiên Ma Thể, khiến hắn nghĩ ngay tới Saiyan God, chỉ tiếc là tóc đen.

Hay là đi nhuộm một chút?

Không dám…

Hành vi kiểu như nhuộm tóc, cha mẹ không cho phép.

Khi còn bé mẹ đã nói rất rõ ràng, không được nhuộm tóc, không được bấm lỗ tai, không thể có hình xăm.

Quản vô cùng nghiêm.

Khoảng tám giờ, Chu Tự tới thư viện Đông Lâm.

Khi tới ba người Hàn Tô đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ xuất phát.

"Bên ma tu thường đi rất sớm, chúng ta đi trễ một chút đỡ phải đụng mặt họ, ngươi cũng được an toàn hơn một chút."

Trên đường đi, Minh Nam Sở giải thích.

Chương 82: Kiếm Gỗ

Tất cả mọi người đều biết đi sớm sẽ dễ dàng đạt được tiên cơ, nhưng họ thân là đạo tu, không có ý muốn đụng độ cùng những người kia.

Như thế sẽ chuốc thêm nhiều phiền toái.

Với lại có một người bản địa là Chu Tự ở đây, có lẽ họ sẽ không bị bỏ lại quá xa.

"Người đạo tu có đến nhiều không?"

Chu Tự hỏi.

Dù sao có Nguyệt tỷ cùng Thu Thiển ở đó, phải xem xem tình hình quân địch thế nào.

Nếu như quá nguy hiểm, hắn cũng tiện đi tìm.

"Có một ít, nhưng cũng không tính là nhiều, có điều phần lớn họ tới đây là vì Thánh Tử, cơ duyên chỉ là tiện thể thôi. Chúng ta cũng gần như vậy."

Hàn Tô đi phía trước dẫn đường nói.

"Nghe nói cơ duyên chi địa mở ra, đều sẽ gặp được các loại yêu thú, linh kiếm của ta đã mở phong ấn, lần này thế nào cũng phải thể hiện được tác dụng của ta, làm bình hoa lâu ngày quá cũng chán."

Tô Thi tự động viên chính mình.

Hàn Tô cùng Minh Nam Sở đều lựa chọn không nhìn Tô Thi.

Tô Thi không có tác dụng gì, nhưng ít nhất tu vi vẫn còn đó.

Tổng thể mà nói có thể sẽ giúp được không ít.

Tam lão bản lại phải đoạt quái sao?

Chu Tự nghĩ bụng.

Có dã thú đương nhiên hắn rất thích, hi vọng Tam lão bản đừng cướp quái.

"Cái này cho ngươi mang theo."

Minh Nam Sở đưa cho Chu Tự một thanh kiếm gỗ nhỏ hơn so với kiếm bình thường một chút.

"Kiếm gỗ?"

Nhận lấy thanh kiếm, Chu Tự có chút tò mò, cái này thì làm được cái gì?

"Chớ xem thường kiếm này, chất liệu đặc thù, cho dù chỉ một sợi linh khí cũng có thể hấp thu để dùng. Linh khí nhập kiếm, chính là bảo kiếm chém sắt như chém bùn. Đây là một trong những thù lao, cho ngươi phòng thân, thuận tiện mang theo. Chờ ngươi lên Binh Giả bát phẩm thì có thể cất giữ trong đan điền."

Minh Nam Sở giải thích qua cho hắn.

Nói xong còn cho hắn quyển hướng dẫn.

Giống như là pháp bảo sản xuất hàng loạt…

"Sau này có tiền có thể mua thêm pháp bảo chứa đồ, có điều rất đắt."

Tô Thi ở bên cạnh nhắc nhở.

Rất đắt?

Chu Tự nhìn nhìn cái vòng tay của mình, cái này là do cha mẹ chế tạo.

Vậy chỉ cần bảo cha mẹ làm nhiều thêm mấy chục cái, có phải nhà hắn sẽ phát tài liền hay không?

Ừm, trông cha mẹ có vẻ không thiếu gì tài nguyên tu chân giới.

Nguyệt tỷ quơ tay đã lấy ra cả núi đồ vật cho hắn tu luyện, cha mẹ thì càng khỏi phải nói.

Trong chốc lát, họ đi tới vùng ngoại ô.

Lúc này có một vệt ánh sáng vây lấy một vài khu vực.

"Người bình thường không nhìn thấy ánh sáng đâu, muốn nhìn thấy cần có linh khí, đi vào cơ duyên chi địa cần kiểm tra điều kiện linh khí, mà quyền ưu tiên của người bản địa chính là có thể bước vào cửa thử luyện đơn giản nhất. Còn nhanh hơn những người khác nhiều."

Hàn Tô nói rồi nhìn về phía Chu Tự.

Ý tứ rất rõ ràng, đã đến lúc hắn phát huy tác dụng rồi.

"Đặt tay trên màn sáng là được."

Minh Nam Sở nhắc nhở.

Chu Tự gật đầu không chút do dự.

Tay hắn đặt trên màn sáng, không có cảm giác tiếp xúc thực thể gì.

Thực ra hắn có hơi lo lắng, điều kiện sinh ra và lớn lên tại bản địa hắn chỉ thỏa mãn một nửa.

Nhưng mà rất nhanh màn sáng đã có biến hóa, trên đó hiện ra một cái đầu chó, sau đó ngưng tụ ra một cánh cửa.

"Mở cửa đi vào, chúng ta đi theo phía sau ngươi là được."

Sau lưng truyền đến tiếng của Minh Nam Sở.

"Được."

Chu Tự đáp rồi trực tiếp mở cửa, hắn thấy được một khung cảnh hoàn toàn khác với vùng ngoại ô lúc trước.

Giống như một vùng đất hoàn toàn mới.

Hắn một bước đã bước qua cánh cửa, tiến vào không gian bên kia.

Mấy người Hàn Tô cũng lập tức đi theo, đến khi tất cả họ đã bước vào, cánh cửa cũng đóng lại, rồi biến mất tại chỗ.

Xung quanh đã không còn bóng dáng của bất kỳ người nào.

…

Cơ duyên chi địa.

Bên ngoài rừng cây, đám Hàn Tô nhìn xung quanh, có chút ngoài ý muốn.

Chung quanh không có bất luận bài kiểm tra nhập cảnh nào hết.

"Vậy là vào thẳng luôn rồi?"

Tô Thi cũng phát hiện có gì đó không đúng.

"Đúng là vào luôn, nhưng mà…"

Minh Nam Sở nghi hoặc nhìn về phía Chu Tự.

Người bản đại có đặc quyền cao như vậy sao?

Chuyện này chưa từng nghe nói đến, chẳng lẽ tổ tiên đời đời kiếp kiếp đều là người địa phương, nên quyền ưu tiên cũng tăng lên?

"Mặc dù có chút kỳ quái, nhưng đúng là chúng ta đã vào, có lẽ sẽ sớm hơn một bước so với khối người."

Hàn Tô nhìn ngó xung quanh, sau đó thấy được màn sáng để ra:

"Lối ra ở bên kia."

Chu Tự quay lại nhìn, lối ra xác thực ở ngay phía sau.

"Ngươi về trước đi, theo như lời hứa trước đó, có được thứ gì sẽ phân cho ngươi một phần. Ngươi mới chỉ ngưng tụ luồng linh khí đầu tiên, ở lại đây quá nguy hiểm. Một người đánh chơi chơi cũng có thể khiến ngươi mất mạng ở nơi này. Đối phương còn là ma tu, không nói đạo lý được."

Minh Nam Sở khuyên nhủ.

Chương 83: Chẳng Có Tác Dụng Gì

Hàn Tô và Tô Thi cũng định khuyên một chút, trong cơ duyên chi địa, rất nhiều người đều muốn thử mạo hiểm một lần, ai cũng mang tâm lý ăn may.

Khi các nàng còn đang nghĩ kỹ lí do thoái thác, Chu Tự đã đồng ý ngay:

"Vậy ta rời đi trước."

Cuối cùng, ba người cứ như vậy nhìn Chu Tự bước ra màn sáng, rời khỏi cơ duyên chi địa.

"Cảm giác có gì đó không thích hợp."

Hàn Tô nhíu mày.

Tên đó quá quả quyết, không chút lưu luyến nào.

"Sẽ không lại đi vào từ chỗ khác chứ? Vào lần thứ hai sẽ không có quyền ưu tiên nữa, chuyện này ta nhớ hôm trước đã nói với hắn rồi."

Minh Nam Sở cũng cảm thấy không bình thường lắm.

"Cũng có thể là hắn tự mình thông suốt? Trong nhà còn có vị hôn thê, đương nhiên phải quan tâm đến an nguy của mình."

Tô Thi cảm thấy chẳng có vấn đề gì hết.

"Cũng không phải là ai cũng giống như ngươi biết mình rất vô dụng."

Minh Nam Sở châm chọc, sau đó nói tiếp:

"Huống chi Chu Tự ưu tú lạ thường."

"Có lẽ không cần quá lo lắng, nhìn hắn không giống người lỗ mãng."

Hàn Tô nói.

Sau đó ba người đều không quá để tâm nữa, chỉ cần có chút đầu óc, hẳn phải biết nơi này rất nguy hiểm.

Vài ngày trước vì muốn cho Chu Tự biết chênh lệch giữa nhập phẩm và không nhập phẩm, họ còn đặc biệt diễn tập cho hắn xem.

Còn nói cho hắn biết sự chênh lệch giữa bát phẩm cùng cửu phẩm.

Mà đến cơ duyên chi địa đều là bát phẩm trở lên.

Nên, mức độ nguy hiểm dùng đầu gối cũng có thể hiểu.

…

Chu Tự đổi một chỗ khác, lần nữa đứng trước màn sáng.

Không vội đi vào, mà đứng tại chỗ ăn táo, chủ yếu là sợ bây giờ mà vào sẽ đụng phải ba vị lão bản.

Vậy sẽ lúng túng lắm.

Đại khái mười phút sau, hắn mới để tay tại lên màn sáng, không có quyền ưu tiên thì không có quyền ưu tiên, hắn không thèm để ý.

Lần này tới để thử đặc hiệu, vừa vặn có thể thử với cảnh cửa này.

Rất nhanh đầu chó lần nữa xuất hiện, giống hệt một cái emoji.

Cửa cũng theo đó ngưng tụ.

Một lát sau, Chu Tự có chút kinh ngạc đứng trong rừng cây.

"Vậy là lại tiến vào rồi?"

Lần này hắn tới còn là rừng cây, mới nãy là ngoài bìa rừng, lần này chính là trong rừng cây, phía trước còn có một ngọn núi cao.

Mọi người đều biết, đi đỉnh núi có lẽ là có thể tìm thấy cơ duyên.

"Có vẻ như khoảng cách hơi xa, vậy vừa diệt dã thú vừa qua đó vậy."

Nói rồi trên tay Chu Tự xuất hiện ngọn lửa, đã đến lúc thả đặc hiệu rồi.

Nhìn ngọn lửa nhảy nhót trong lòng bàn tay, hắn nghĩ tới Bách Thức Quỷ Thiêu, cái này cũng rất phù hợp.

Lúc trước hắn đã từng nhìn thấy những đặc hiệu đó, cũng quan sát thực tế tại phòng trò chơi, võ học phải tập hợp trăm nhà, nếu như có người không nói võ đức, chỉ biết dùng kỹ năng, đó không phải công phu quyền cước.

Hắn không học được.

Hôm nay cũng coi như học được rồi.

Mỗi tội đi hồi lâu, nội tâm kích động của Chu Tự cũng nguội dần, sau đó chán nản.

Hắn đi lâu như vậy, vì sao một con dã thú cũng không nhìn thấy?

"Không phải tam lão bản nói cơ duyên chi địa có rất nhiều dã thú sao? Lời tam lão bản nói ra không thể tin, quả nhiên chẳng có tác dụng gì cả."

Cuối cùng hắn chỉ có thể đi về phía ngọn núi, hy vọng có thể nhìn thấy một ít dã thú.

Về phần cơ duyên…Hắn không ham, cứ tùy duyên đi.

Những thứ kia là Nguyệt tỷ các nàng theo đuổi, hắn không mơ tới được.

…

Đằng sau màn sáng lối vào cơ duyên chi địa.

Ở một nơi tất cả mọi người đều không thấy được có một con chó ba đầu đang nằm rạp trên mặt đất, nó nhìn vào bên trong cơ duyên chi địa, trong mắt có chút hứng thú.

"Gia nhất định có thể hiểu được tâm ý của ta, tới gần trung tâm của cơ duyên chi địa, chung quanh lại còn không có yêu thú quấy rầy, có thể khiến cho gia một đường thông suốt."

Đại Địa Thần Khuyển cảm thấy lần này mình đã lập công, gia nhìn thấy nó cũng sẽ không động thủ với nó.

Như vậy là nó có thể nghênh ngang đi lại ở chỗ này cũng không có nguy hiểm gì.

Những người khác muốn đi vào nó cũng không cố ý ngăn cản, nhưng chắc chắn sẽ không dễ dàng như vậy.

Nó là một con Thần Khuyển có đạo đức, sẽ không cố ý ngăn cản người tiến vào, cũng sẽ không tùy tiện tạo điều kiện.

Dù sao cũng chưa có ý chỉ của gia.

Lúc này khí tức đại địa không ngừng bao trùm trên người nó , khiến nó trở lên bất phàm.

Có đại địa bảo hộ, có thể uy hiếp rất nhiều thứ, cũng có thể bảo vệ nó tránh khỏi phần lớn công kích.

Nhưng mà…Thứ này không thể ngăn được nắm đấm của gia, quá kinh khủng.

Nghĩ tới chuyện đêm hôm đó, Đại Địa Thần Khuyển lại rùng mình.

Vẫn may tất thảy đều qua rồi.

Bây giờ cứ an tâm trông coi cửa vào cơ duyên chi địa là đủ.

Bên trong không cần quan tâm, gia sẽ áp chế tất cả.

Nó không cần phải đi nữa.

Chương 84: Thiên Tri Quả

"Phù~ cuối cùng cũng vào được rồi, đến từ sáng sớm mà kẹt lại tới tận bây giờ, cơ duyên chi địa đúng là không tầm thường."

Yên Phi Hoa mặc áo da, trên mặt tươi cười.

Nơi trọng yếu nhất cơ duyên chi địa chính là trung tâm cơ duyên, nhưng chỗ tốt không chỉ có trung tâm cơ duyên.

Nơi này có không ít linh dược linh vật, vào một chuyến chỉ cần vận khí không quá kém cỏi, đều có thể có một ít thu hoạch.

Tất nhiên, tốt nhất đừng đụng phải vật ngáng đường.

Nếu không sẽ mất cả chì lẫn chài.

Nhất là những đối thủ tương đối mạnh, vậy chỉ có thể tự nhận bản thân không may, còn mạng mà ra ngoài là tốt lắm rồi.

Mặt dù tu vi của nàng bình thường, nhưng cũng không phải là dạng mà ai cũng có thể bắt nạt.

Chỉ cần không phải Đấu Giả thất phẩm, bình thường đều có thể chạy thoát.

Mà Đấu Giả thất phẩm chưa chắc đã coi trọng những thứ nàng có được, nên về cơ bản nàng sẽ an toàn.

Chỉ cần không tham gia một số chuyện gì phiền toái là được.

Ví dụ như chuyện có liên quan tới Thánh Tử.

Lần này, ngay cả ý định đi xem trò vui nàng cũng không dám, chỉ muốn kiếm chút lời thôi.

Cơ duyên chi địa rất lớn, chí ít nàng không nhìn thấy giới hạn ở đâu, kiểm tra xung quanh một hồi, có nước nhìn không thấy đáy, có rừng cây không biết lớn đến nhường nào, còn có núi lớn xa xa.

Cuối cùng nàng đưa mắt hướng về phía ngọn núi, một đường đi về phía đó.

Linh vật thì bắt, linh dược thì hái, sẽ dễ dàng hơn.

Nên vào rừng cây, tiện thể tới gần ngọn núi kia nhìn xem.

Nàng vận công pháp tăng nhanh bước chân.

Dạo hồi lâu, nàng phát hiện vùng này không có gì cả, không có yêu thú cũng chẳng có linh dược.

Cũng không biết đây là vận khí tốt hay là vận khí kém.

Nhưng ngay sau đó, nàng đã phát hiện một chút dấu vết.

Cái này khiến nàng cảnh giác.

Mặt đất có một ít dấu chân mơ hồ, có vẻ như còn mới.

"Xem ra chỉ là một người, không biết tu vi mạnh hay là yếu."

Nàng không có ý định chạm mặt đối phương, định đổi một hướng khác.

Đột nhiên một bóng người đập vào mắt nàng.

Là một nam tử thoạt nhìn không có bất kỳ chút linh khí nào.

"Là hắn?"

Giờ khắc này Yên Phi Hoa không dám manh động, nàng trốn sau một gốc cây.

Nói thế nào đây, nàng vô thức cảm thấy không nên để bị phát hiện thì hơn.

Luôn có cảm giác lai lịch của người này không hề tầm thường.

Đúng vậy, nàng nhìn thấy Chu Tự.

"Kì quái, rõ ràng thoạt nhìn chỉ là một người bình thường, tại sao hắn có thể tiến vào nơi này? Là Thần Nữ đưa hắn tới? Vậy Thần Nữ đâu?"

Nàng cẩn thận xem xét bốn phía, cũng không phát hiện ra cái gì, vậy là Thần Nữ không ở gần đây?

Bị lạc hay là cố ý để người này thám hiểm ở đây?

"Những người cao quý đó mình không hiểu được, không nên dây vào thì hơn."

"Lần trước có thể xác định, người này không phải Thánh Tử, như vậy rốt cục là ai mới có thể khiến Thần Nữ đi gặp mặt? Chẳng lẽ người lúc trước cướp tiền của ta đó không phải Thần Nữ?"

Cho dù có phải hay là không, cũng đều không phải là người nàng có thể chọc nổi.

Cũng có thể người này lại là thân thích của Thần Nữ, ca ca hay đệ đệ gì đó.

Nàng nhận nhầm người, sau đó nghe thấy tự mình hét giá…

Có thể lắm chứ.

Đương nhiên, cái này không liên quan gì đến nàng, nàng không thể động vào nữ tử kia.

Quá độc ác.

Vừa định rời đi, đột nhiên nàng ngửi thấy một mùi thơm.

"Thiên Tri Quả?"

Phát hiện đột ngột này khiến nàng vô cùng sửng sốt, nàng rất cần thứ này.

Không ngờ lại gặp được ở đây.

Thứ này đối với nàng chính là linh dược giúp nàng trực tiếp thăng cấp, nàng còn định tìm chút linh dược, bán đi mua một Thiên Tri Quả.

Để một hai năm là có thể ăn, sau đó thăng cấp.

Không còn cách nào khác, nàng chỉ có thể đứng yên tại chỗ, bởi vì mùi thơm ở ngay phía trước, phía trước lại có người.

"Tuyệt đối đừng phát hiện."

Nàng chỉ có thể cầu nguyện, thực sự không được, nàng có thể che mặt đi đến mua.

"Mùi thơm?"

Chu Tự đang đang tìm kiếm dã thú đột nhiên ngửi thấy có mùi thơm.

Mùi này không hay gặp.

Hương hoa cũng không thơm được như vậy.

Hít mấy cái, hắn cất bước đi đến nơi có mùi thơm.

Rất nhanh hắn đã thấy trong bụi cỏ có một gốc cây nhỏ, trên cây kết lấy một trái màu xanh lục.

Mùi thơm chính là phát ra từ đây.

"Từng nghe nói đến hương hoa dại, chứ mùi quả dại thì chưa nghe qua bao giờ."

Tò mò, hắn lấy trái cây kia xuống.

Mùi hương không tệ, có lẽ có thể cho Thu Thiển dùng làm nước hoa.

Nhưng mà mùi hương trên người Thu Thiển vẫn dễ chịu hơn.

Yên Phi Hoa nhìn Chu Tự lấy Thiên Tri Quả xuống mà tiếc đứt ruột, cách hái không đúng.

Quá lãng phí, bây giờ nàng đang xoắn xuýt có nên mua lại hay không.

Lúc nàng còn đang do dự, xa xa truyền đến tiếng lá cây lạo xạo.

"Có người khác đang tới?"

Nàng lập tức trốn kỹ.

Chương 85: Thú Tu Của Man Tộc

Tiếp theo đó là bóng người cường tráng thô kệch xuất hiện ở phía xa.

"Man tộc, thú tu?"

"Nguy rồi."

Người kia không may rồi.

…

Thú tu Man tộc.

Làm bạn với thú sinh ra tính các hung dữ, chỉ có duy nhất biện pháp là tu hành, nếu tu hành có thành tựu thì các bộ phận trên cơ thể có thể hoá thú.

Chỉ là tính cách hung hăng thì khó mà khống chế được.

Không phải mỗi một thú tu đều có lý trí của con người.

Trong đầu Yên Phi Hoa hiện lên những tư liệu có liên quan đến thú tu.

“Từ ngoài nhìn vào hẳn đó là một thú tu đạt Binh Giả bát phẩm. Binh Giả bát phẩm chỉ cần tu hành cẩn trọng thì sẽ không có kích động thèm khát máu tươi à?”

Nàng cũng không hy vọng thú tu này sẽ ra tay với người thường kia, người đó có khả năng có quan hệ với Thần Nữ.

Chết rồi cũng sẽ gây ra ảnh hưởng không nhỏ.

Sau đó nàng trông thấy thú tu kia dừng lại ở cạnh Chu Tự cách đó không xa, trong mắt ngập tràn tơ máu, tràn ngập ý nghĩ khát máu cuồng bạo.

Xong rồi, người này không còn giữ được lý trí nữa rồi.

“Có cứu hay không đây?”

Yên Phi Hoa bắt đầu xoắn xuýt, nên biết đối phương chính là thú tu, mặc dù mọi người đều là bát phẩm, nhưng chắc chắn nàng không thể đấu lại đối thủ.

Giỏi lắm thì chỉ có thể thoát thân mà thôi.

Giờ vác thêm một người bình thường thì xác suất trốn thoát cũng chỉ còn lại 3 phần.

Trừ phi lấy được đồ vật gì đó nên không đuổi nữa.

Thú tu đột nhiên xuất hiện, nhất định là vì Thiên Thảo Quả.

Mùi thơm ngào ngạt, dẫn dụ những người khác tới cũng không có gì lạ.

Bây giờ nàng muốn quan sát xem sau khi người kia giao Thiên Thảo Quả ra, liệu thú tu có động thủ hay không.

"Tên này chắc không phải một người không biết thức thời đâu nhỉ?"

Yên Phi Hoa nghĩ vậy.

Người bình thường đều sợ chết mà.

...

Chu Tự có chút kinh ngạc với tên nam tử thô lỗ đột nhiên xuất hiện.

Tốc độ của người này rất nhanh.

Hắn quan sát thật cẩn thận.

Tóc ngắn, mặt dài, con mắt sung huyết, phảng phất một loại tính tình hung ác.

Mặc một chiếc gile bằng da thú, cơ bắp rõ ràng.

Tứ chi cường tráng.

Trông rất mạnh, lực lượng toàn thân như đang bùng nổ.

Cơ bắp kia còn khoa trương hơn Minh Nam Sở nhiều.

"Tu chân giả?"

Chu Tự mở miệng hỏi, quan sát là biết chẳng có chút liên hệ gì với thế giới bình thường.

Không thì sao có thể mặc thành cái dạng này?

Nguyệt tỷ và Thu Thiển cũng không mặc váy vóc thần tiên cổ trang gì, cho dù là trong ảnh cũng ăn mặc rất ít vải.

Vậy mà trong album ảnh nhà hắn lại có ảnh Nguyệt tỷ và Thu Thiển mặc loại quần áo như vậy, thế nhưng cũng chỉ có hai ba tấm như vậy mà thôi.

Trông rất đẹp mắt.

"Thiên Thảo Quả đâu?"

Thú tu Man Quan nhìn Chu Tự rồi hỏi.

"Cái này hả?"

Chu Tự giơ loại quả trong lòng bàn tay ra.

Hắn cảm giác người này có chút quen mắt.

Cũng không phải tướng mạo nhìn quen mắt, mà là...Ánh mắt.

Rất giống một đám dã thú kỳ quái mà hồi bé hắn nhìn thấy.

Khi đó, thực sự là lấy hết dũng khí mới dám ra tay đấy.

"Đưa đây cho ta.”

Con mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Chu Tự rồi cất tiếng.

Cảm giác quen thuộc, khiến Chu Tự có một loại xúc động muốn động thủ.

“Nhưng đây là quả mà ta nhặt được.”

Chu Tự vốn định nói lý trước.

Một kẻ vừa đến như hắn vẫn còn là lính mới.

"Ngu xuẩn."

Man Quan không nói thêm lời nào mà trực tiếp phát động công kích.

Móng vuốt của hắn như biến thành một lưỡi đao sắc bén nhắm thẳng đến cổ Chu Tự.

Yên Phi Hoa trông thấy cảnh này thì một mặt xoắn xuýt, nàng có nên ra tay hay không?

Nhưng mà nàng cảm thấy Chu Tự đúng là ngu xuẩn đến cực độ.

“Đúng là tiểu bạch chẳng hiểu cái gì cả, đã vào cơ duyên chi địa thì chính là quan hệ cạnh tranh, không có kẻ nào sẽ thủ hạ lưu tình. Lúc này còn không giao đồ vật ra, chẳng phải là muốn bỏ mạng sao?”

Yên Phi Hoa đang rất gấp, ra tay hay là không ra tay đây?

Thần Nữ như một ngọn núi lớn đè nặng lên nàng.

Cuối cùng nàng vẫn quyết định ra tay.

Dù sao mình cũng là người hay mềm lòng.

Chỉ là vừa định xuất hiện, nàng đột nhiên phát hiện cái người bình thường kia đã biến mất khỏi chỗ.

Ngay sau đó đã xuất hiện ngay trước mặt người Man tộc, càng khiến cho nàng ngạc nhiên hơn chính là, bàn tay của người bình thường đó đã bắt vào trên cô tay định tấn công của thú tu.

Chuyện xảy ra khi nào vậy?

Yên Phi Hoa trông rất rõ ràng, tay của người bình thường kia đã bắt đầu động, sau đó…

Răng rắc!

"Aaaa…."

Cánh tay của thú tu lập tức bị vặn gãy…một cách cứng rắn.

Đây là chuyện mà một người bình thường có thể làm ra được hay sao?

Nhưng còn chưa để nàng suy nghĩ thêm, nàng bèn trông thấy cánh tay còn lại của thú tu Man Quan kia bắt đầu hoá thú, muốn tấn công người trước mặt thêm một lần nữa.

Cơn đau nhức kịch liệt khiến hắn trở nên phẫn nộ, mà phẫn nộ khiến hắn mạnh lên.

“Dã thú à?”

Trong lúc chờ chương các bạn có thể đọc:

GEN CỦA TA VÔ HẠN TIẾN HÓA (BẢN DỊCH): Dị giới, đô thị, nâng cấp gen, hài hước, dị năng….

Chương 86: Có Thứ Gì Đó Đang Nhìn Chằm Chằm Ta

Giọng nói của Chu Tự truyền đến, giống như ẩn chứa nỗi kinh hỉ ngoài ý muốn:

“Chuyện này thì ta có kinh nghiệm rồi.”

Yên Phi Hoa trông thấy Chu Tự hành động, cánh tay của hắn giống như xoay một vòng, sau đó lại bắt lên cổ tay của thú tu thêm lần nữa.

Lần này không lập tức bẻ gãy mà khoá tay trog nháy mắt, khống chế thú tu, đè hắn ra đất.

Đã học qua chiến đấu.

"Cút cho ta!"

Thú tu bị đè xuống đất nổi khùng, hắn bắt đầu phản kháng nhưng lại không có chút tác dụng nào, cứ như vậy vô tình bị đè xuống đất.

Cả cơ thể hắn dường như đã hoá thú, hắn biết nhất định phải trốn thoát.

Yên Phi Hoa cũng không biết nên làm thế nào, căn nàng nàng còn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Thế cục đột nhiên biến đổi chỉ trong nháy mắt.

Nhưng rất nhanh nàng đã phát hiện ra tất cả sẽ nhanh chóng kết thúc.

Giọng nói của Chu Tự lần nữa vang lên:

“Hít sâu một hơi, bay đầu nên không cần nghĩ gì nhiều, ta có kinh nghiệm dày dặn. Sẽ rất nhanh thôi. Đừng nói chuyện, sẽ dễ mang đến ám ảnh tâm lý cho ta.”

Lời vừa dứt.

Oanh!!!

Tiếng vang truyền đến.

Sau đó không có bất kỳ động tĩnh gì.

Yên Phi Hoa đang chăm chú lúc trước trông thấy Chu Tự hạ quyền, con ngươi lập tức co rút.

Sau đó nàng nâng tay che kín miệng mình lại.

Thú, thú tu bị, bị người này, đánh, đánh thành….Vệt máu.

Lúc này trong đầu nàng đều ngập tràn một tin đồn.

Ma Đạo Thánh Tử, đệ nhất Ma Môn, tu Phá Thiên Ma Thể, khát máu như điên, giết người như ngóe.

Không sai đâu, đây chính là Ma Đạo Thánh Tử.

Ma Đạo Thánh Tử thực sự, còn đáng sợ hơn tên đã gặp vào tối hôm kia.

Khi ở quán cà phê, hắn thực sự đến xem mắt với Thần Nữ.

Nghĩ tới đây Yên Phi Hoa liền sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vạn phần hoảng sợ.

Nếu như...Nếu như ngày đó Thần Nữ dội cà phê lên người mình, vậy có phải ngay sau đó mình chỉ còn là một cái xác thôi không?

Có lẽ vậy.

“Lại nói, kể từ khi bắt đầu, luôn cảm thấy có thứ gì đó đang nhìn ta chằm chằm. Ở bên kia?”

Giọng nói của Chu Tự lại vang lên lần nữa.

Mà Yên Phi Hoa vừa nghe thấy câu này thì lập tức bị doạ đến lập tức dùng hai hai tay bụm chặt miệng, cả người lùi về sau thân cây, không dám làm thêm động tác gì, nàng nghe tiếng bước chân đang dần dần tới gần.

Tim như muốn nhảy ra ngoài.

Nếu bị phát hiệu chắc chắn sẽ chết dưới đòn của đối phương.

Lúc này, nàng thực sự muốn khóc.

Chẳng có chuyện gì tự nhiên mình lại theo tới đây làm gì?

Lúc này, tiếng bước chân đã đi đến phía sau thân cây, Yên Phi Hoa rất muốn chạy trốn nhưng lại không dám chạy.

Chỉ có thể cầu nguyện đối phương đừng tới đây.

Gào!

Đột nhiên có tiếng gầm từ bên kia núi truyền tới.

Chu Tự khi trước vốn muốn kiểm tra xung quanh lập tức bị hấp dẫn.

Hắn dừng bước, quay đầu nhìn về phía núi cao:

“Hoá ra dã thú ở đằng kia, vậy phải đuổi qua đó mới được.”

Vừa rồi ra tay quá mau lẹ còn chưa dùng được đặc hiệu, có chút nuối tiếc.

Sau đó hắn lấy ra một chiếc kiếm gỗ định đào một cái hố, chôn đối phương xuống.

Đó là thói quen từ nhiều năm rồi.

Ở ngoại ô hắn cũng thường xuyên chôn như vậy, đúng lúc gặp được Chung Hổ, đối phương cũng cần đồng bạn.

Nên hắn mới không động thủ chôn bạn của đối phương xuống.

Đương nhiên, số lượng cũng quá lớn.

Mấy giống động vật nhỏ thì không cần quan tâm, ví dụ như chim chuột gì đấy.

Dùng kiếm gỗ để tăng thêm linh khí, vậy mà hắn phát hiện dùng để đào hố cũng rất tiện.

“Lần sau có thể tìm Nhị lão bản xin cái cuốc, hoặc cái xẻng sắt.”

Mặc dù kiếm gỗ khá hữu dụng nhưng mà tay cầm ngắn quá.

Bỏ ra chút thời gian Chu Tự đã chôn xong dã thú cản đường không biết chạy từ đâu ra, sau đó tiếp tục đi về phía núi cao.

Yên Phi Hoa nghe thấy tiếng bước chân đã đi xa hoàn toàn mới vô lực ngã xuống nền đất.

Thánh Tử mang đến cho nàng một loại áp lực vô hình.

Khiến nàng e ngại.

Lúc này nàng chẳng còn muốn đến gần ngọn núi kia nữa.

Còn về phần những người khác….

Họ cũng sẽ được diện kiến thánh uy như nguyện nhỉ?

Chúc phúc cho họ vậy, mong thiên đường không còn đau khổ.

…

Dưới chân núi, Chu Tự vươn hai tay lên che trên lông mày, ngẩng đầu nhìn về phía ngọn núi cao trước mặt.

“Cao thật đấy.”

Ngọn núi này còn cao hơn cao ốc nhiều.

Một quyền thì không đánh nát được.

Thế nhưng tiếng gầm của dã thú truyền đến từ chính ngọn núi này, Tu Chân Giới có quá nhiều người, có thể sẽ tranh quái của hắn.

Nhất thời cảm thấy Tam lão bản không phải mối đe doạ nữa rồi.

Những người khác còn là mối đe doạ lớn hơn.

Vừa mới xử lý xong một con, trên tay vẫn còn dính chút máu, cũng may còn có Thuỷ Cầu Thuật, nếu không phải còn phải tìm chỗ nào đấy để tẩy rửa một chút.

Biết đặc hiệu đúng là tốt thật.

Chương 87: Cảnh Tượng Đêm Đó

Thế nhưng lại không được thuận tiện như Chung Hổ, nhưng chỉ cần để ma chủng ăn đủ chín cái vòng, vậy cũng không cần phải hâm mộ Chung Hổ nữa rồi.

“Đi lên xem một chút, trên đường hẳn là có thể gặp được một đám dã thú kỳ quái.”

Chu Tự cất bước đi về phía núi cao.

Dã thú quá hung mãnh, hắn cũng không thể thử đặc hiệu được.

Ra quyền quá mau thì dễ đánh chết, quá nhẹ thì lại dễ gây phiền phức, cứ như đang ngược đãi dã thú vậy.

Đi được một đoạn, hắn đột nhiên nhìn thấy có một bóng người xuất hiện, vừa quay đầu lại nhìn, hoá ra là một con hổ chỉ có lân phiến.

"Lân Hổ?"

Bốn mắt nhìn nhau.

Khoé miệng Chu Tự hơi nhếch lên, đúng là duyên phận, gặp được giống loài quen thuộc.

Chỉ là, ngay khi đối phương trông thấy hắn, đột nhiên giống như gặp phải một thứ gì đó vô cùng đáng sợ.

Nó nhanh chân trốn chạy.

Dường như đang dùng tốc độ nhanh nhất đời này.

Vừa chạy vừa kêu thảm thiết.

Chu Tự:

"..."

Xảy ra chuyện gì vậy?

Dáng dấp của hắn đáng sợ đến vậy sao?

Đâu thể vừa xử lý dã thú vừa che mặt được?

Không thể nào, hắn làm việc ngay ngắn đàng hoàng, căn bản không cần che mặt để làm việc.

Sau đó, Chu Tự lấy táo đông ra bắt đầu ăn, rồi tiếp tục đi dạo.

Có thể gặp được con đầu tiên, chắc chắn có thể gặp được con thứ hai.

Táo đông có hột, vừa tiện lâm thời động thủ.

Còn về phần truy kích lân hổ….

Rốt cục thì nơi này cũng không phải vùng ngoại ô Thanh Thành, cũng không phải khu vực sinh sống của người bình thường nên không phải truy kích.

Hơn nữa, nếu dã thú đã không có ý trí chiến đấu, vậy thử đặc hiệu cũng không tốt.

Liệt Hỏa Chưởng, Bài Vân Chưởng của hắn đều phải đối đầu với địch.

Bách Thức Quỷ Thiêu cũng vậy.

A, nghe nói còn có một chiêu Hỏa Chi Cao Hưng bị thất truyền, không biết có dùng được hay không.

...

Trong rừng cây, Bạch Cẩm, Bạch Phong, Khương Khâu, ba người cẩn thận đi tới.

Đương nhiên họ không dám vào núi, đó là nơi mà Đấu Giả thất giai đi vào.

Đương nhiên, việc họ có vào hay không cũng không quan trọng đến vậy.

Chỉ là Chung Hổ không để cho họ đi vào.

Bèn để họ an tầm ở trong rừng tìm cơ duyên là được rồi, chứ đừng nghĩ đến trung tâm của cơ duyên nữa.

Có thể có được chút lợi là được rồi.

Thánh Tử muốn tới, họ không có cơ hội đạt được cơ duyên.

Không tham lam thì sẽ không ở lại nơi này, nếu không biết có Thánh Tử, họ còn có thể thử một chút, nhưng đã biết có Thánh Tử, vậy thử một chút sẽ tạ thế đấy.

Chung Hổ nói vậy, họ chỉ đành nghe theo.

Bạch Cẩm cũng từng cảm thụ được thánh uy của Thánh Tử nên nàng càng thêm tin tưởng.

“Chúng ta cũng không cần cẩn thận như vậy, Thánh Tử cũng không tình cờ đến nỗi bắt gặp chúng ta ở nơi này đâu.”

Bạch Phong nói.

“Đúng vậy, có lẽ do chúng ta tự gò bó bản thân mình thôi.”

Khương Khâu nói theo.

Họ đều chưa từng được trải nghiệm sự đáng sợ của Thánh Tử nên không hề e ngại như Bạch Cẩm.

Mà đối mặt với hai kẻ vô tri kia, Bạch Cẩm chỉ dành liếc mắt nhìn xuống.

Hoàn toàn không có ý định giải thích bất cứ thứ gì.

Không sợ chết thì cứ chạy loạn đi, không ai xích họ.

Hôm nay không chỉ có môi Khương Khâu biến thành màu đen mà đến sắc mặt cũng phát đen, dường như đã làm xong công tác chuẩn bị.

Họ cũng muốn xông xáo tứ phương.

Chẳng qua khi họ muốn mở miệng, đột nhiên nghe được tiếng rên rỉ.

“Là Lân Hổ của Chung sư huynh.”

Bạch Cẩm nhận ra đầu tiên.

Rất nhanh họ đã nhìn thấy một con Lân Hổ đang hoảng sợ chạy về phía chỗ họ.

Dường như đã gặp phải một thứ gì đó rất kinh khủng.

Giống như đang chạy trốn một cách điên cuồng, theo đó còn là tiếng kêu thảm thiết.

Rất nhanh Lân Hổ đã chạy tới sau lưng ba người Bạch Cẩm, run lẩy bẩy.

Lân Hổ luôn mang lực uy hiếp vậy mà bây giờ Lân Hổ lại bị doạ thành cái dạng này….Khiến họ nhất thời cũng trở nên lúng túng.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Bạch Phong có chút không hiểu.

“Là do Chung sư huynh để Lân Hổ chứng kiện cảnh tượng đêm đó, nên nó nhận ra Thánh Tử. Nói cách khác….”

Bạch Cẩm e ngại nhìn về phía và Lân Hổ chạy tới.

Nói cách khác, Thánh Tử đến rồi.

Thậm chí hắn sẽ đi về phía họ.

“Rút khỏi nơi này thôi.”

Bạch Cẩm không chút do dự.

Lập tức muốn rời khỏi nơi này.

Đám người Bạch Phong nhất thời không biết nên đi hay nên ở nhưng mà….

An toàn là trên hết, hay là cứ rút lui trước đi.

Thế nhưng họ cũng không cảm thấy Thánh Tử tới đây có thể khiến nơi này lập tức xoay chuyển.

Quan sát bên kia.

………..

Oanh!

Hồng lăng phun trào, lập tức đánh nát một con dã thú.

Bên cạnh một con yêu thú to như con trâu, người lúc trước vốn muốn muốn thi triển hồng lăng lại chỉ đá một chân tới.

Rầm!

Yêu thú to như một con trâu lập tức bị đá bay ra ngoài.

Chết bất đắc kỳ tử.

“Nơi này không có nhiều yêu thú, thế nhưng rất chịu đánh.”

Chu Ngưng Nguyệt đáp xuống mặt đất, phủi tay, mở miệng nói.

Chương 88: Chuyện Cũ

Hiện tại các nàng đang đi tới bờ sông, dường như nơi này có thể thông nới sông nguồn.

“Làm sao Nguyệt tỷ lại xác định đầu nguồn sông là trung tâm cơ duyên vậy?”

Thu Thiên nhìn về phía đầu nguồn sông rồi hỏi.

“Đại Địa Thần Khuyển nói cho ta biết, ta cho nó tín vật hiện ra cha ta. Nó nói bên kia núi tốt hơn nhưng gian lận quá rõ ràng nên không ổn. Bèn tới nơi này, không ai tranh cũng tốt mà.”

Chu Ngưng Nguyệt nghĩ chuyện lúc trước lại cảm thấy kỳ lạ:

“Thực ra ta cảm thấy Đại Địa Thần Khuyển này không giống lắm. Cha ta nói lần này ra ngoài chính là chó non còn chưa nhận chủ, xác suất lớn sẽ muốn nhận ta làm chủ. Nhưng ta thấy nó không có ý định như vậy. Mặc dù ta cũng không muốn nhận nó.”

“Có thể nó thấy Nguyệt tỷ còn nhỏ, không phù hợp với thẩm mỹ của nó.”

Thu Thiển nhét một cây kẹo que vào miệng.

Hai người tiếp tục đi về phía trước.

“Nguyệt tỷ cảm thấy cơ duyên lần này sẽ là cái gì?”

Thu Thiển hỏi.

“Không biết.”

Chu Ngưng Nguyệt lấy nho xanh trong balo nhỏ của nàng ra, ăn có hai quả nàng còn ghét bỏ nói:

“Là ai bán vậy? Có hơi chua.”

Nói xong lại ăn tiếp.

Thu Thiển vốn muốn định mở miệng trả lời, chỉ là có một con yêu thú na ná con giun đột nhiên chui ra từ mặt đất, muốn tấn công các nàng.

Thấy thế, nàng vươn tay ra, mạng che mặt màu đen xuất hiện trên tay nàng, sau đó mạng che mặt hoá thành từng lưỡi dao bén mạnh mẽ bắn vọt qua.

Mỗi một lưỡi dao đều có một độ cong riêng biệt.

Roẹt!

Lưỡi dao xẹt qua con giun, cứa lên mặt đất, để lại từng chuỗi dấu vết.

Con yêu thú na ná con giun lập tức bị tan rã.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn về phía trước, hơi cau mày.

“Nguyệt tỷ?”

Thu Thiển thấy Chu Ngưng Nguyệt ngây người thì có chút hiếu kỳ hỏi.

Lúc này Chu Ngưng Nguyệt mới đi tới từng chuỗi vết đao vừa cứa qua kia, ngồi xuống xem xét:

“Hoa văn này trông có hơi quen mắt, có phải trước kia ta đã từng thấy qua hay không?”

“Chắc là không, ta rất ít khi xuất đao.”

Thu Thiển ngồi xuống, bắt đầu thu lưỡi đao về.

Những thứ này là một bộ phận của mạng che mặt.

Là pháp bảo của nàng.

“Nếu thứ này xẹt qua cánh tay, liệu có để lại hoa văn hay không?”

Chu Ngưng Nguyệt rút một thanh Hồ Điệp Phi Đao, khua khua trên tay.

“Có thể, Nguyệt tỷ có muốn thử chút không?”

Thu Thiển liếc qua Chu Ngưng Nguyệt rồi thành khẩn nói.

“Đương nhiên….”

Chu Ngưng Nguyệt đứng lên nói.

“Không thể thử.”

“Đúng rồi.”

Ném trả lại thanh đao cho Thu Thiển, Chu Ngưng Nguyệt lại mở miệng nói:

“Lần trước ngươi đến nhà ta, trên mặt bị thương rồi nói là bị đánh, chuyện xảy ra từ khi nào vậy?”

Nhắc tới việc này, trong mắt Thu Thiển hiện lên vẻ tức giận:

“Đợi ta tăng cấp, chắc chắn sẽ tìm lại thể diện. Nhưng đối phương là đàn ông, ta lại không muốn có qua lại, nếu là phụ nữ thì tốt rồi. Kể cả mấy năm nay không có cách nào, nhưng qua mấy năm nữa ta cũng sẽ khiến hắn hối hận.”

Qua lại quá nhiều với đàn ông, không tốt chút nào. Không thích hợp với nàng.

“Ừm, ngươi cố gắng lên, không chừng có cơ hội. Nói rõ xem là chuyện gì. Lần trước ngươi nói qua loa quá.”

Chu Ngưng Nguyệt cất nho xanh đi, đổi thành dưa hấu.

Nàng còn đặc biệt cho thêm đá.

“Nguyệt tỷ, ngươi mua dưa hấu lúc nào vậy?”

Thu Thiển nhìn Nguyệt tỷ ăn dưa hấu có chút tò mò. Trong nhà cũng không mua dưa hấu.

“Buổi sáng lúc đi mua đồ ăn sáng, ta nhân tiện mua luôn.”

Chu Ngưng Nguyệt giải thích nói.

“Cửa hàng hoa quả cách cửa hàng bán đồ ăn sáng một con phố, Nguyệt tỷ bị lạc đường nên thuận tiện mua luôn à?”

Thu Thiển cúi mắt nhìn Nguyệt tỷ.

“Ta cũng không phải trẻ con, ngươi nói chuyện ngươi bị người ta đánh thế nào đi, vào khoảng lúc nào.”

Nói xong Chu Ngưng Nguyệt cắn một miếng dưa hấu. Rất ngọt, rất mát.

“Có lẽ là hôm xem mắt. Ta nhận được tin Bạch Cẩm của mười hai tịnh đường đột nhiên tiến vào Thanh Thành. Chân tay của những người này khá nhanh nhẹn, ăn trộm đồ cũng dễ dàng. Vì để an toàn, ta dự định đuổi nàng đi.”

Thu Thiển suy nghĩ nói tiếp:

“Ta đuổi theo nàng ta từ ban ngày đến đêm khuya, cuối cùng rơi vào bẫy của nàng ta. Là trận pháp cảm nhận thị giác linh khí đều bị áp chế, sau đó bọn ta đánh nhau, ta vẫn chiếm thế thượng phong. Ta dự định cứ tiếp tục đánh, đến lúc có thể dạy nàng ta làm người, sau đó ném đi. Nhưng lúc chúng ta tạm dừng, đột nhiên có một người xông đến. Là một người đàn ông. Hắn không có linh khí, giống như người bình thường.”

“Một chút linh khí cũng không có?”

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

“Không có, là một người bình thường. Hắn xách Hắc Thử đi đến, hỏi chúng ta đây là Hắc Thử của ai. Vì hắn là người bình thường, cho nên Bạch Cẩm không thèm đùa giỡn mà nói thẳng là Hắc Thử của nàng, người đó vặt đứt cổ của Hắc Thử trước mặt Bạch Cẩm. Hắn nói là không trông coi thú cưng thì nó sẽ chết. Đương nhiên Bạch Cẩm nổi giận muốn giáo huấn đối phương, nhưng…”

Thu Thiển dừng lại.

“Chuyện bất ngờ đã xảy ra?”

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

“Ừm, chuyện bất ngờ đã xảy ra, người đó đến gần Bạch Cẩm bằng cách nào đó mà chúng ta không hiểu được, vung ra một quyền. Chỉ một quyền đơn giản, trực tiếp đánh cho Bạch Cẩm bị thương nặng, suýt nữa thì chết, nàng độn huyết bỏ chạy trong sợ hãi. Ta cũng muốn nhân cơ hội bỏ đi. Nhưng bị hắn phát hiện, hắn đánh ra một quyền với ta. May mà có cái khăn che mặt ngăn đỡ, nhưng mặt ta vẫn bị đánh bầm tím. Theo ta suy đoán có lẽ hắn là tu chân giả đi ngang qua đường. Rất có thể là thể tu.”

Thu Thiển sờ mặt nói.

Chương 89: Bảy Ma Tu

Nếu cho nàng thời gian, chắc chắn nàng có thể vượt qua đối phương, sau đó lấy lại thể diện. Đánh vào mặt của nàng mặt, đương nhiên nàng không muốn bỏ qua.

Chu Ngưng Nguyệt cẩn thận suy nghĩ gật đầu, cuối cùng đưa ra kết luận:

“Cũng có nghĩa là người đột nhiên xuất hiện này thấy các người để thú cưng đi lung tung, nên giáo huấn các ngươi. Nhưng các ngươi lại còn phản kháng, nên hắn trực tiếp đánh các ngươi một trận, là như vậy phải không?”

Thu Thiển:

“...”

Nói vậy hình như cũng đúng, nhưng sao lại cảm giác như đối phương đang duy trì bảo vệ chính nghĩa.

Đạo tu?

“Ừm, như vậy thì rõ ràng rồi.”

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu, dường như đã hoàn toàn hiểu ra.

“Ô! Có đá.”

Chu Ngưng Nguyệt liếm răng nói:

“Thiếu chiếc răng, cắn đồ ăn cũng không tiện.”

“Nguyệt tỷ hiểu rõ được gì rồi?”

Thu Thiển không thích ăn hoa quả, nàng ăn kẹo là được.

Nhưng ăn nhiều dễ bị sâu răng, cơ mà bây giờ nàng là bậc tám rồi, không cần lo lắng.

“Sau này rồi nói cho ngươi.”

Chu Ngưng Nguyệt cười ra vẻ thần bí.

Thu Thiển cũng không để ý, mà nhìn về phía núi cao xa xa nói:

“Đám người tìm Thánh Tử đó đều sẽ tập trung trên núi phải không, nghe nói họ đã có kế hoạch rất lợi hại. Nguyệt tỷ biết nội dung kế hoạch không?”

“Không biết, tóm lại họ tùy tiện lăn qua lăn lại, sau khi Cơ Duyên Chi Địa đóng lại thì đều quay về. Về phần danh tiếng ấy mà, bảo cha uống chút rượu rồi thổi đi là được.”

Chu Ngưng Nguyệt ăn dưa hấu không thèm để ý nói.

Thu Thiển:

“...”

Cho nên danh tiếng bên ngoài của Thánh Tử khoa trương như vậy, thực ra là vị đại nhân đó uống rượu rồi thổi ra? Hoặc là nói sự tồn tại của Thánh Tử bị bại lộ là vì nguyên nhân này? Sau đó dù sao cũng đều là bịa đặt thì phải bịa đặt cho thật lợi hại, tàn nhẫn?

Có lẽ nàng đã biết chân tướng. Không biết Chu Tự biết được thì sẽ có cảm xúc thế nào.

…

Trên núi cao.

Bảy ma tu từ các nơi xuất hạ xuống.

Nơi này là giữa sườn núi, quay lưng với ngọn núi cuối cùng, trong ma tu có lẽ chỉ có bảy người họ lên đây, những người khác không được sắp xếp đi lên, ít nhất là không có ai thuộc hàng ngũ họ. Họ đi lên đây với tốc độ nhanh nhất, về lý thuyết thì sẽ không có ai đến sớm hơn họ.

Không cần thiết lại đi lên trên nữa. Không ai biết lên đến đỉnh núi sẽ gặp phải điều gì, ở sườn núi vẫn dễ dàng kiểm soát nguy hiểm hơn.

Nơi này có một bãi đất trống nhỏ, đủ để họ thi triển. Lúc này có một con yêu thú bị ép đến nơi này. Trên người Ma Uyên của Thiên Ma Điện nổi lên ma khí, nhìn con yêu thú một sừng da dày nói:

“Chỉ có một con yêu thú, vẫn chưa đủ lắm, còn thiếu một đạo tu.”

“Chờ một lát đi, cảm giác như đạo tu cố ý tránh chúng ta. Nhưng qua khoảng thời gia nữa có lẽ họ cũng sẽ lên đây. Nếu không có, chỉ có thể tìm người đi xuống bắt một người lên. Bây giờ trước tiên là để con yêu thú này gây ra tiếng động, khiến những người khác chú ý đến nơi này.”

Kinh Nghĩa của Thiên Vương Điện nói.

Trước đêm chung kết, cũng cần có thứ khác.

“Thánh Tử đi trên đường liệu có sẽ vừa hay qua đây không?”

Phía sau có người hỏi.

“Thế chẳng phải càng tốt sao? Người của chúng ta không có ai tu Phá Thiên Ma Thể, cho nên chỉ cần xuất hiện khí tức của Phá Thiên Ma Thể, thì có lẽ đó là Thánh Tử. Có thể trực tiếp gặp được, đương nhiên cũng không cần rắc rối như vậy.”

Ma Uyên của Thiên Ma Điện nói.

Những người khác gật đầu.

Đúng là vậy.

Họ vốn đến tìm Thánh Tử, nhưng Thánh Tử cường mạnh. Gặp trực diện Thánh Tử khiến họ có chút áp lực.

Hình như Kinh Nghĩa còn có mục đích khác.

Chung Hổ yên lặng đứng đó, thực ra hắn không muốn gặp trực diện Thánh Tử. Nhưng theo như tác phong trước đó của Thánh Tử, khả năng hắn đến đây vô cùng cao. Nếu không, buổi tối hôm đó hắn cũng không cần che mặt, mà trực tiếp lộ mặt.

Cho nên...Tất cả đều là trò chơi của Thánh Tử?

Họ cứ tưởng rằng mình là người chơi, thực ra họ mới là trung tâm của trò chơi.

Thánh Tử lòng dạ thâm sâu.

Nếu có thể, hắn hy vọng những người này mau chóng bắt một người nào đó lên, sau đó làm xong việc rồi bỏ đi. Hoặc là đi tìm kiếm cơ duyên.

“Mấy người các ngươi chuẩn bị sẵn sàng, phải xác định có thể truyền thanh âm đi. Trước khi ra tay, ta muốn nói một câu đối thoại liên quan đến Thánh Tử, đánh tan hắn xong rồi mới nói việc khác. Khi đó các ngươi nói theo là được.”

Kinh Nghĩa của Thiên Vương Điện nói.

Những người khác đã chuẩn bị ổn thỏa, chỉ đợi bước tiếp theo.

Lúc này Ma Uyên đến phía trước yêu thú một sừng, bắt đầu giết nó.

Sẽ phải mất một lúc.

…

Hú!

Tiếng kêu của yêu thú từ núi cao truyền đến.

Ầm!

Sức mạnh cũng bùng nổ theo đó. Hình như bên trên xảy ra cuộc chiến đấu.

Đám người Tô Thi đã tới gần núi cao cau mày, cảm thấy trên núi cao có gì không đúng.

“Muốn đi lên không?”

Hàn Tô hỏi.

Chương 90: Hai Người Rưỡi Đánh Ba Người

“Hay là thôi đi, chúng ta không đủ thực lực, rõ ràng động tĩnh bên trên là chuẩn bị vì Thánh Tử Ma Đạo. Những người có thể đi lên đều có thực lực của đấu giả bậc bảy. Chúng ta ở dưới chân núi xem đi. Có tình hình gì cũng có thể biết được một phần. Nhân tiện xem xem có thứ gì khác có thể lấy được không.”

Minh Nam Sở nói.

Theo tình hình hiện tại thì thực lực của họ đúng là có hạn.

Ngọn núi này có lẽ là trung tâm Cơ Duyên. Về lý thuyết nếu đi lên sẽ không có vấn đề quá lớn. Nhưng lần này tất cả mọi người đều đến vì Thánh Tử Ma Đạo, cho nên ít nhiều sẽ có một số vấn đề. Không thích hợp đến quá gần. Không ai có thể chắc chắn bên trên sẽ xảy ra chuyện gì.

Hàn Tô không nói gì thêm, gật đầu đồng ý.

“Hình như có yêu thú đến.”

Tô Thi quan sát xung quanh nói.

Lúc này họ thực sự nghe thấy tiếng động.

“Ẩn nấp di, theo quy tắc của Cơ Duyên Chi Địa, nơi nào có yêu thú thông thường cũng có đồ tốt, cẩn thận một chút. Nếu yêu thú không phải quá mạnh, Tô Thi cầm chân nó, ta và Hàn Tô đi hái linh dược.”

Minh Nam Sở nói.

Nói xong Minh Nam Sở và Hàn Tô lập tức ẩn nấp.

Tô Thi:

“...”

Cuối cùng nàng cũng đi ẩn nấp theo.

Rất nhanh có Nham Trư đi đến, một nhà ba người, hình như đang tản bộ.

“Nham Trư? Nói như vậy gần đây có tiểu thanh trúc?”

Hàn Tô có chút bất ngờ.

“Tránh chúng nó ra, đi theo hướng mà chúng đi đến, có lẽ có thể hái được tiểu thanh trúc trước khi chúng kết thúc đi dạo. Ta đưa theo Tô Thi.”

Minh Nam Sở nói với Hàn Tô.

Sau khi Hàn Tô gật đầu, Minh Nam Sở nhảy đến bên cạnh Tô Thi, tóm lấy Tô Thi trực tiếp ném vào không trung:

“Câm miệng, đừng kêu ra tiếng.”

“Hu hu!”

Tô Thi bị ném vào không trung ôm miệng, cảm giác như sắp ngã chết. Hàn Tô lại ngự kiếm từ không trung bay qua. Tránh được ba con Nham Trư ở phía dưới một cách hoàn hảo. Trên đường nhân tiện đón được Tô Thi. Nhưng rất nhanh họ rơi xuống, vì bậc hai chỉ có thể ngự kiếm được một lúc.

Việc này cũng không có gì, Nham Trư không phát hiện ra là được.

Sau khi Minh Nam Sở đi đến, cuối cùng ba người thấy mấy cây tiểu thanh trúc.

“Để ta hái.”

Hàn Tô không hề chậm trễ.

Tiểu thanh trúc, là trúc mà không phải trúc, luyện hóa có thể cho vào thuốc, có thể cho vào vũ khí. Thuận tâm chi pháp, có thể hỗ trợ thăng cấp. Nói cách khác, đối với đạo tu mà nói, đây là đồ tốt để tăng cấp đấu giả bậc bảy. Gần như là đồ để dự trữ chuẩn bị.

Lựa chọn tốt nhất của ma tu là Thiên Tri Quả.

Nhưng khi Hàn Tô muốn hái, đột nhiên có một con độc xà xông đến.

Tô Thi vung kiếm theo bản năng.

Phụp!

Một kiếm chém chết độc xà. Tô Thi cầm kiếm bị kinh hãi, thì ra giết quái vật thực sự tăng kinh nghiệm?

Minh Nam Sở và Hàn Tô không để ý, mà nhìn về phía rừng cây.

Lúc này có ba người đi ra từ trong rừng cây, một nữ hai nam. Người dẫn đầu là Bạch Cẩm.

“Mười hai Tịnh Đường?”

Minh Nam Sở cau mày.

“Tiểu ca ca đã đặc biệt tìm hiểu người ta chưa?”

Bạch Cẩm thể hiện ý cười rõ ràng.

“Nhan sắc kém một chút, không chỉ kém hơn hai ba lần so với Tô Thi.”

Minh Nam Sở nói thẳng nói. Tô Thi nghe thấy Minh Nam Sở nói, ngẩng đầu ưỡn ngực. Đối phương thấy nàng sẽ thẹn quá thành giận.

Bạch Cẩm:

“...”

Bạch Phong và Khương Khâu cũng nhìn qua theo bản năng.

Việc này...Đúng là chưa thấy ai đẹp như vậy trong ma tu. Nhưng đúng lúc họ nhìn về phía Tô Thi, Minh Nam Sở và Hàn Tô ra tay cùng một lúc.

Tiểu phi kiếm bắt đầu tàn sát xung quanh. Trên người Hàn Tô cũng xuất hiện bùa chú.

“Hai người rưỡi đánh ba người, chẳng phải không có phần thắng.”

Sau khi Minh Nam Sở ném phi kiếm ra, tiếng nổ vang lên theo đó.

Rầm rầm!

Hắn trực tiếp xong đến, nhân tiện nói:

“Tô Thi, lôi quái vật.”

“Ồ, được.”

Tô Thi lập tức nhìn xung quanh.

Nhưng quái vật ở đâu?

…

Trong núi.

Chu Tự ra một chiêu liệt hỏa chưởng, đánh chết một con mãng xà tấn công đến, ngọn lửa bùng cháy trong lòng bàn tay hắn. Uy lực của chưởng này trực tiếp đánh rụi cây cối ở một bên.

Liệt hỏa chưởng, quả nhiên lợi hại.

Sau đó là một đòn bài vân chưởng, dòng nước nổi lên, xé nát những con chim khổng lồ đứng vây xem. Những con chim khổng lồ còn rắn chắc hơn sắt thép bị bài vân chưởng xé tan như miếng đậu phụ.

Có thể thấy được võ học đặc hiệu không phải tầm thường.

Sau đó Chu Tự mất hứng với những con dã thú này. Hắn lấy sách ra đọc.

“Cảm giác...Nói thế nào nhỉ, không đủ ngầu.”

Phạm vi đặc hiệu của một cánh tay có hạn, không chấn hãi về cảm quan, đặc hiệu như vậy chỉ có thể tính năm đồng tiền, cũng chỉ để lừa gạt trẻ con. Ấy, thực ra lừa trẻ con cũng rất tốt. Trọng điểm là hắn đã hai mươi hai tuổi, không phải là trẻ con nữa.

Chương 91: Tàn Nhẫn

Sau khi mở đọc sách kỹ năng, Chu Tự dồn ánh mắt lên sấm sét.

Chưởng tâm lôi.

Thì ra là thế, ra chiêu gió nổi kèm theo sấm sét.

Sấm sét mới là đỉnh phong của đặc hiệu.

Hắn quan sát kỹ càng phương thức thi triển công pháp chưởng tâm lôi. Sau khi xác định, lặng lẽ dùng sức mạnh của Ma Chủng bắt đầu vận hành.

Coi như thuận buồm xuôi gió. Dễ dàng hơn so với kim quang thuật.

Hú!

Trên núi truyền đến tiếng gầm thét của dã thú, vừa đau đớn vừa phẫn nộ.

“Có người ở giết dã thú?”

Hắn không ủng hộ những việc như này, quá tàn nhẫn. Sau đó hắn cất bước đi ra, tốc độ của hắn rất nhanh, nhưng trước đây chỉ là tốc độ rất nhanh.

Bây giờ hắn di chuyển có thêm sấm sét lóe lên. Đây là đặc hiệu.

Chu Tự chạy đi, hắn phải trực tiếp đi lên nơi mà dã thú tức giận gầm thét. Đi xem có chuyện gì.

Hơn nữa vì khoảng cách cũng đủ xa, nên chạy đến cũng rất sảng khoái.

Nhưng vừa nãy đọc sách, hắn có một cảm giác kỳ lạ, từ sau khi tăng lên bậc tám, công lực ngàn năm của hắn luôn có cảm giác ngứa ngáy. Lập tức hắn muốn đọc sách.

Có lẽ sẽ xuất hiện thay đổi. Hay là đợi tăng lên đấu giả bậc bảy rồi đọc.

Tóm lại, sự thay đổi của cơ thể khiến công lực ngàn năm cũng xuất hiện một chút thay đổi. Cụ thể vẫn phải đợi sau này rồi nói.

Bây giờ tăng tốc lên núi.

Soạt soạt!

Chu Tự lao về phía trước như một trận gió, kéo theo sấm sét đùng đùng bùng nổ.

Bên vách đá giữa sườn núi

Ma Uyên của Thiên Ma Điện dùng cây roi đen xì đánh vào yêu thú một sừng.

Lúc này yêu thú một sừng không ngừng lui về phía sau, cây roi của đối phương khiến nó sợ hãi, khiến nó không dám tiếp xúc.

“Nó đã kêu rất lâu rồi, chỉ thiếu một đạo tu.”

Ma Uyên của Thiên Ma Điện nói.

Đúng vậy, hắn đã ở đây quật đánh yêu thú một sừng rất lâu rồi, cũng khá ổn rồi.

Những người phía dưới, ai có thể chú ý thì có lẽ cũng đã chú ý đến rồi.

Nhưng điều khiến họ bất ngờ là đã lâu như vậy mà không có đến một đạo tu lên đây. Là họ không dám sao? Hay là có suy nghĩ khác?

“Trước tiên xử lý yêu thú đã, còn không có đạo tu lên thì xuống bắt một tên lên, chắc chắn có không ít người xem kịch ở gần đây.”

Kinh Nghĩa của Thiên Vương Điện nói.

Ma Uyên gật đầu, sau đó tiếp tục vung cây roi quật yêu thú.

Lúc này yêu thú bị đánh đến mức kêu thảm thiết, lùi lại đến bên vách núi.

Những hòn đá bắt đầu rơi xuống. Cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn nó sẽ rơi xuống.

“Yên tâm, không rơi xuống được đâu, ta sẽ đánh chết ngươi trước khi ngươi rơi xuống.”

Ma Uyên nói.

Người hắn nổi lên khí đen, giọng nói cũng có chút trầm thấp.

Yêu thú một sừng nhìn Ma Uyên rồi lại nhìn vách núi phía sau, nhất thời không thể đưa ra quyết định. Khát vọng muốn sống theo bản năng khiến nó không lùi lại phía sau nữa, nhưng nó lại sợ hãi nguy hiểm phía trước. Nhất thời nó rơi vào trong sự lựa chọn khó khăn nhất trong cuộc đời yêu thú.

Cơ thể đau lớn nhưng nó không muốn chết.

Ngay khi Ma Uyên sắp ra tay, đột nhiên có âm thanh lớn truyền đến. Là tiếng bước chân chạy đến và tiếng sấm sét.

“Có người đến đây?”

Kinh Nghĩa của Thiên Vương Điện nhìn về phía trước.

Người từ bên đó muốn qua đây thì cần phải nhảy qua một dường vách núi. Đương nhiên, việc này cũng không là gì đối với tu chân giả.

Rất nhanh họ thấy là một thanh niên hình như trên người có sấm sét. Không thể nhìn được tu vi của hắn, nhưng từ sấm sét có thể thấy được, đây là một vị binh giả bậc tám.

Đương nhiên năm người phía sau cũng nhìn về phía người đang chạy đến.

Bốn người trong số đó không có cảm giác gì, nhưng sau khi Chung Hổ nhìn rõ khuôn mặt của người đang chạy tới, trong lòng liền run lên.

Đến rồi, ác mộng đến rồi.

Lập tức hắn muốn bỏ đi, nhưng lại không dám. Hắn chỉ có thể cúi đầu, hy vọng Thánh Tử đừng nhìn hắn. Đương nhiên, hắn cũng không dám che mặt, lo sợ Thánh Tử không nhận ra hắn, nhân tiện xử lý luôn cả hắn.

Soạt soạt!

Chu Tự phi nhảy lên, chậm rãi hạ xuống bãi đất trống đối diện.

Sấm sét trên người tung hoành, thể hiện sự bất phàm của hắn. Đáng tiếc cảm giác vẫn không đủ rực rỡ. Nhưng vẫn tốt hơn nhiều so với trước đây, trước đây một chút đặc hiệu cũng không có.

Hắn thỏa mãn rồi.

Sau đó hắn nhìn về phía trước, là một người mặc áo giáp màu đen...không nhìn rõ được khuôn mặt, hầu như chỉ là khí đen.

Đúng là tu chân giả có đủ các loại hình dạng,

Hắn cầm một cây roi trên tay, muốn quật cây roi vào một con dã thú ở bên vách đá. Con dã thú này có cơ thể hổ báo, trên đầu có một cái sừng, cái đuôi dài. Da thịt trên người lở loét, máu tươi không ngừng chảy ra, dường như ánh mắt của nó hiện ra vẻ yếu đuối, bất lực, đáng thương.

Tàn nhẫn, quá tàn nhẫn rồi.

Chương 92: Thánh Tử Xuất Hiện?

Ai cũng có lòng trắc ẩn, cảnh tượng này dễ dàng khiến con người nổi lên lòng trắc ẩn nhất. Nhưng có lòng trắc ẩn với dã thú, là một chuyện không tốt. Chính vì vậy mà hồi nhỏ hắn chịu thiệt rất nhiều.

Sự xuất hiện của Chu Tự khiến dã thú thấy hy vọng, nó lập tức nhìn qua. Nhưng vừa mới nhìn qua, chưởng tâm lôi trên người Chu Tự trực tiếp bùng nổ.

Ầm!

Vẫn không có uy lực gì.

Nhưng yêu thú một sừng bị dọa sợ, lui lại phía sau một bước theo bản năng.

Sau đó...Nó dẫm hụt chân rơi xuống.

Hú!

Nó hoảng sợ kêu to. Cuối cùng nó biến mất ở dưới vách núi, không thấy bóng dáng.

Chu Tự:

“...”

Sớm biết vậy mình nên tiễn nó một đoạn đường trước, nó cũng không cần chịu đựng đau đớn như vậy.

Sau đó hắn nhìn về phía những người khác ở đối diện, không nhắc đến người mặc áo giáp, hắn phát hiện còn có một một thanh niên khuôn mặt khá lạnh lùng. Có vẻ địa vị cũng rất cao. Có chút kiêu ngạo, những người khác đều không thể đứng cùng với hắn. Không có cơ bắp, không xác định được có mạnh hay không.

Năm người còn lại, địa vị cũng khá cao, ô, Chung Hổ cũng có mặt trong đó.

Có lẽ đều là đầu giả bậc bảy.

Tụ tập ngược đãi dã thú, quả nhiên là ma tu.

“Tuy rằng là việc riêng cá nhân, nhưng các ngươi ngược đãi dã thú đã ảnh hưởng đến ta.”

Chu Tự nhìn Ma Uyên nói.

Ma Uyên nhìn thẳng hắn với ánh mắt lạnh lùng, dường như không nghe lọt chữ nào, sau đó quay đầu nhìn về phía Kinh Nghĩa của Thiên Vương Điện

Kinh Nghĩa của Thiên Vương Điện bấm tay thi triển công pháp. Sau đó hắn bắt đầu nói chuyện, thuật pháp xung quanh khuếch đại giọng của hắn:

“Nghe nói Thánh Tử cái thế vô song, quyền phá Cửu Châu, hôm nay Kinh mỗ đến chỉ giáo. Hy vọng Thánh Tử đừng nương tay. Cho chúng ta mở rộng tầm mắt được chứng kiến Phá Thiên Ma Thể viên mãn trong truyền thuyết.”

Giọng nói vang lên, vang vọng bốn phía. Bất kể là dưới chân núi, hay là nơi xa một chút cũng có thể nghe thấy.

Còn Chu Tự nghe thấy đối phương nói liền thộn mặt, không phải Nguyệt tỷ nói rất ít người biết hắn trông thế nào sao? Nàng cùng là lần đầu tiên gặp hắn. Chẳng lẽ con người này nhận ra hắn nhờ cảm giác?

Chung Hổ phía sau mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hắn nguyện công nhận Kinh Nghĩa của Thiên Vương Điện là người dũng cảm nhất, nếu hắn có tư cách này. Từ trước tới nay hắn chưa từng thấy người có dũng khí như vậy.

Bảo Thánh Tử không cần nương tay…

Hắn không biết đối phương là Thánh Tử?

Lập tức hắn có chút thương hại Kinh Nghĩa, nhưng Thiên Vương Điện bụng dạ khó lường, đương nhiên hắn cũng không có ý định nhắc nhở.

Đây là trò chơi của Thánh Tử, hắn không dám nhiều lời thêm một câu.

…

Dưới chân núi, đương nhiên đám người Minh Nam Sở và Bạch Cẩm ban đầu đang chiến đấu cũng nghe thấy tiếng nói vọng đến. Từng người họ đều lùi lại cách một khoảng cách sau đó ngẩng đầu nhìn lên vị trí núi cao.

Họ đều kinh sợ.

Thánh Tử xuất hiện?

Hàn Tô có chút bất ngờ nói:

“Xuất hiện rồi? Cảm giác không đúng lắm.”

“Ừm, đối phương lại truyền ra âm thanh như vậy, là để tạo uy thế hay là có ý gì khác?”

Minh Nam Sở cũng phát hiện ra.

Cách làm này không bình thường. Ít nhất không phải là cách làm bình thường đối mặt với Thánh Tử.

Soạt…Soạt!

Tô Thi vung kiếm, không ngừng đánh chết Hắc Thử và Độc Xà vây đến. Nàng phát hiện kiếm pháp của mình càng lúc càng chuẩn, đánh chết đối phương cũng càng lúc càng thuận tay.

Việc này...Có thêm kinh nghiệm thật nhanh.

Ba người Bạch Cẩm cũng kinh ngạc, họ nhìn núi cao.

Lập tức có chút lo lắng.

Nhưng người nói có lẽ là người của Thiên Vương Điện, họ thực sự gặp được Thánh Tử? Gặp được rồi lại thực sự nói những lời này? Nói như vậy nhưng thực ra là giả?

Họ từng nghe Chung Hổ nói, đến lúc đó truyền lời nói theo giọng của hắn là được. Cho nên đây là một phần của kế hoạch?

Vậy trước tiên không cần quan tâm.

Tiếp tục tấn công.

Đương nhiên Minh Nam Sở và Hàn Tô cũng nghĩ như vậy, tiếp tục giao đấu.

Đám người Bạch Cẩm không sợ.

Ba đánh hai, họ nắm chắc phần thắng.

Còn về người bị Hắc Thử và Độc xà truy kích, nói thế nào nhỉ...

Cũng khá là xinh đẹp.

…

Vòng vây bên ngoài rừng cây.

Yên Phi Hoa nhìn lên núi cao nở nụ cười:

“Đây là ma tu có dũng khí nhất mà ta từng thấy, cũng may hắn không phải là người của Hợp Hoan tông chúng ta. Nếu không...Ta phải bỏ chạy khỏi nơi này suốt đêm mất.”

Một nơi dễ bị ảnh hưởng, tuy Hợp Hoan tông họ không có danh tiếng tốt gì, nhưng không đắc tội với đạo tu Ma Tu. Tuy rằng họ cũng được liệt vào hàng ma tu, nhưng không can thiệp bất cứ chuyện gì.

Nhưng sự xuất hiện của Thánh Tử Ma Đạo, cũng dễ dàng gây ảnh hưởng đến họ, không lớn là được.

Hợp Hoan tông không có hứng thú với tranh đấu, nhiều lắm cũng chỉ có hứng thú với nam giới nữ giới. Nhưng họ theo nguyên tắc tự nguyên, chia tay cũng rất bình thường.

“Có thể những người này còn đang xem kịch vui, không biết tử thần ngay tại bên cạnh.”

Yên Phi Hoa lắc đầu, vẫn tiếp tục cách xa một chút.

Chương 93: Chí Mạng

“Nguyệt tỷ, có chuyện gì vậy?”

Thu Thiển đi ven đường lấy tay che ánh mặt trời nhìn lên núi cao hỏi.

Giọng nói này khiến người ta bất ngờ.

Có vẻ như gặp được Thánh Tử, còn muốn khiêu chiến Thánh Tử.

Nhưng điều này có thể sao?

Rõ ràng là không thể nào.

“Là một phần kế hoạch của đối phương phải không, truyền đi rõ ràng như vậy, sau đó chắc chắn sẽ đánh bại Thánh Tử Ma Đạo. Tiếp đó là Thánh Tử Ma Đạo chẳng qua cũng chỉ như vậy mà thôi. Sau đó mọi người đều biết, như vậy muốn rửa sạch danh tiếng thì Thánh Tử phải ra mặt. Không rửa sạch thanh danh thì phải thừa nhận, từ nay về sau Thánh Tử Ma Đạo chính là trò cười trong địa giới ma tu.”

Chu Ngưng Nguyệt nheo mắt ăn nho xanh.

Chua quá.

Đáng tiếc Chu Tự không có ở đây, nếu không sẽ cho hắn ăn.

Sự quan tâm đến từ chị ruột.

“Chia cho ngươi một ít, có muốn không?”

Chu Ngưng Nguyệt đưa nho xanh cho Thu Thiển.

Thu Thiển không nhìn đến, chỉ cau mày:

“Nếu đúng như Nguyệt tỷ, chúng ta cần nhúng tay không?”

“Không sao, chốc nữa chúng ta cũng học theo họ, truyền âm thanh là được. Chắc là không có vấn đề gì. Có tranh chấp mới là Thánh

Tử Ma Đạo. Không có tranh chấp, họ sẽ không tích cực đến nơi này như vậy.”

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Thu Thiển cũng không nói gì, thực sự cũng không có vấn đề lớn.

Nhưng nàng vẫn theo dõi, xem xem đối phương sẽ hất nước bẩn vào Thánh Tử như nào.

Sau đó có cơ hội sẽ đi dạy chúng làm người.

…

Đối mặt với câu hỏi đột ngột, Chu Tự nhất thời không biết phải đáp lại thế nào. Theo quy tắc võ lâm là đáp lại một cách khách sáo, sau đó toàn lực tấn công đối phương? Thấy thế nào cũng không phải.

Hơn nữa có vẻ đối phương giống như diễn kịch vậy, cảm giác có chỗ nào không đúng.

Nhưng không đợi hắn phản ứng lại, người mặc áo giáp màu đen liền trực tiếp hành động.

Gru!

Một tiếng gầm nhẹ truyền ra từ trong miệng hắn, tiếp đó trên người hắn bắt đầu nổi lên vô số khí đen.

Khí đen này bao phủ đầu của hắn, sao đó đầu lâu khổng lồ xuất hiện, cái đầu này xông đến thẳng Chu Tự.

“Loài người, kiếp sau đừng xen vào việc của người khác.”

Đầu lâu mang theo uy áp khổng lồ, vọt về phía Chu Tự. Muốn một miếng nuốt chửng Chu Tự.

Những người khác cũng không để ý, đây là chuyện bình thường.

Đòn tấn công của Ma Uyên Ma Uyên là đòn chí mạng đối với binh giả bậc tám, vốn không thể tránh né.

Chung Hổ đứng nhìn, hắn muốn biết Thánh Tử sẽ ra tay thế nào.

Bản thân Ma Uyên cũng không để ý, với hắn đây chỉ là con châu chấu.

Nhìn đầu lâu lại gần, Chu Tự cảm thấy có chút lạ lùng. Nếu gặp thứ này vào buổi tối chắc chắn sẽ rất kinh sợ. Vừa nghĩ đến đây, hắn đưa một tay tóm về phía đầu lâu.

Ầm!

Lòng bàn tay đụng vào đầu lâu kèm theo một chút lực tấn công.

Lúc này đầu lâu khổng lồ bị hắn tóm được, cảm giác như thật.

Răng rắc, trong lúc đầu lâu tiến đến đang cảm thấy quỷ dị, liền phát hiện xương đầu của mình bị vỡ vụn.

Phập!

Quả nhiên, đầu lâu bị trực tiếp bóp vỡ.

Cánh tay của Chu Tự thò vào trong đầu lâu, cuối cùng tóm được mũ giáp lạnh như băng.

“Ngươi đã làm gì? Buông tay ra.”

Giọng nói ngạc nhiên vang ra từ trong đầu lâu. Nhưng chỉ trong một hơi thở, Chu Tự tóm lấy mũ giáp rồi kéo ra, chiếc mũ giáp này còn giãy dụa.

Nhưng nó không thể giãy dụa ra, lúc này Chu Tự phát hiện phía dưới mũ giáp có một sợi dây đen xì nối liền với chiến giáp.

“Đây là cái gì?”

Hắn cảm giác ngạc nhiên.

Chỉ là sợi dây thôi mà. Cắt đứt đi.

“Ngươi làm gì hả? Dừng tay, ngươi dừng…”

Bốp!

Sợi dây đen liên kết với mũ giáp trực tiếp bị Chu Tự cắt đứt, vỡ vụn giống như thủy tinh. Còn mũ giáp cũng lập tức mất đi tiếng nói. Đầu lâu trực tiếp biến mất.

Phập!

Áo giáp ở phía xa ngã xuống đất.

Chu Tự:

“...”

Kỳ lạ khó hiểu.

Hắn gõ mũ giáp, không thấy phản ứng, hắn tiện tay ném mũ giáp xuống vách núi.

Đây là phân thân con rối của ai? Đến góp vui hả?

Chung Hổ:

“...”

Mất đi một người, mất một cách rất đột ngột, vượt qua dự liệu của hắn.

Hắn nghĩ rằng sẽ có một trận đại chiến, ít nhất Thánh Tử sẽ đánh ra một quyền, nhưng không ngờ Thánh Tử chỉ tóm lấy rồi bóp nát, Ma Uyên của Ma Sát đã không còn.

Thậm chí ngay cả chết thế nào, có lẽ hắn cũng không biết.

Thi thể nằm ở đó.

Bốn người khác cũng ngạc nhiên, vừa nãy đã xảy ra chuyện gì?

Cường giả Ma Sát ngã xuống thế nào?

Kinh Nghĩa của Thiên Vương Điện nhìn Chu Tự cau mày.

Hắn không do dự, trực tiếp bấm ngón tay thi triển công pháp.

Lúc này có ánh sáng ngưng tụ ở bốn phía, sau đó bốn cột sáng vút lên trời. Mỗi một cột sáng đều không giống nhau.

Phong, hỏa, lôi, thổ.

Làm xong những việc này, Kinh Nghĩa đứng chắp tay sau lưng. Ngọn lửa bắt đầu nổi lên xung quanh hắn, hóa thành từng quả cầu lửa xoay chuyển bên cạnh hắn.

Phong nâng hắn lên, khiến hắn đứng giữa không trung.

Sấm sét tàn sát xung quanh.

Đại địa không lộ ra dấu vết.

Chương 94: Chấn Động

“Có thể trực tiếp đánh chết Ma Sát, khiến ta cảm giác ngươi không phải đạo tu bình thường. Nhưng ngươi quá tự tin rồi, nơi này sớm đã là phạm vi trận pháp của ta.”

Kinh Nghĩa từ trên cao nhìn xuống Chu Tự.

Hắn đã chuẩn bị vẹn toàn, vốn đến đây vì Thánh Tử, hắn đâu thể sơ suất?

Chu Tự nhìn bốn cột sáng dâng lên, có thể cảm nhận được sức mạnh ẩn chứa bên trong. Không yếu.

Đương nhiên việc này cũng không có gì, điều thực sự khiến Chu Tự để ý là ma tu này đứng trong không trung, quả cầu lửa vờn quanh, sấm sét đợi lệnh.

Đặc hiệu vô cùng rõ ràng, vô cùng rực rỡ.

Quả cầu nước và quả cầu lửa của hắn quá tồi tàn rồi.

Trước khi so sánh, hắn có thể dương dương tự đắc, sau khi so sánh, hắn muốn quay về tu luyện. Muốn kéo Ma Chủng ra để tăng ca. Nhưng bây giờ không phải lúc làm vậy, hắn ngẩng đầu nhìn Kinh Nghĩa nói:

“Không cần nương tay phải không?”

“Đương nhiên.”

Kinh Nghĩa nhìn Chu Tự vung tay nói:

“Ta cũng sẽ không nương tay, ta muốn dùng sức mạnh lớn nhất, sức ảnh hưởng lớn nhất giết chết ngươi tại đây. Hoàn thành kế hoạch của ta.”

Cùng với cánh tay hắn vung lên, quả cầu lửa trực tiếp lao về phía Chu Tự.

Vô số quả cầu lửa tấn công đến, Chu Tự không ngừng lui về phía sau, tránh những quả cầu lửa này.

Ầm…Ầm…Ầm!

Quả cầu lửa va đập xuống mặt đất, tạo ra rất nhiều vết nứt, cứ tiếp tục tấn công như này, chắc chắn sẽ khiến ngọn núi sụp đổ.

Năm người đứng bên ngoài vẫn theo dõi, bốn người trong đó cảm thấy việc này mới bình thường. Lần này có lẽ không có vấn đề gì.

“Không cần tránh, vô ích thôi.”

Một bàn tay của Kinh Nghĩa nâng lên, trong lòng bàn tay bắt đầu xuất hiện sấm sét, sấm sét liên kết với bầu trời như một đám mây đen ép xuống.

“Lôi đình vạn quân.”

Kinh Nghĩa tóm lôi đình, vung tay xuống.

Ầm…Ầm!

Vô số lôi đình rơi xuống như mưa rơi.

Ầm…Ầm!

Quanh người Chu Tự đều là sấm sét tấn công đến, tránh cũng không kịp tránh.

“Có đặc hiệu đúng là khác.”

Hắn nhìn sấm sét tiếp tục tránh né, nhưng không biết thổ địa xuất hiện một đôi bàn tay to được ngưng tụ từ nham thạch từ lúc nào. Hai bàn tay to tóm lấy chân của hắn.

Ầm…Ầm...

Sấm sét rơi xuống, bao trùm Chu Tự.

Lúc sấm sét bao trùm, tất cả mọi người đều nhìn qua, lần này có lẽ giải quyết được hắn rồi đấy? Chung Hổ không có cảm giác này, đến hiện tại Thánh Tử cũng không ra tay. Điều này khiến hắn có chút bất an.

Thánh Tử đúng là đang trêu đùa Kinh Nghĩa, tiếp sau đây có lẽ là thời khắc tàn nhẫn.

Kinh Nghĩa của Thiên Vương Điện nhìn Chu Tự bị sấm sét bao trùm, cau mày, hắn có thể phát giác được đối phương không bị hắn giải quyết.

Không hề do dự, trường đao hắn xuất hiện trong tay, trên thân đao kèm theo phong, khiến sức mạnh trở nên mạnh hơn, tốc độ trở nên nhanh hơn.

Như vậy trường đao của hắn đâm thẳng về phía Chu Tự đang ở trong sấm sét.

Nhát đao này dường như chém đôi màn sấm sét, loại trừ trở ngại, đâm về phía Chu Tự.

Keng!

Khoảnh khắc đao chém xuống, như bị thứ gì ngăn lại.

Kinh Nghĩa có chút kinh ngạc.

Khi hắn muốn thu đao lại, lại phát hiện không thể thu đao lại.

Lúc này sấm sét tiêu tán, tất cả được hiện ra.

Một bàn tay của Chu Tự cầm tảng đá lớn chặn trên đầu, một bàn tay dùng hai ngón tay kẹp trường đao.

“Linh tê nhất chỉ, ta cũng biết.”

Chu Tự nhìn Kinh Nghĩa, vứt tảng đá lớn chặn trên đầu đi.

Nếu không phải có đôi tay đó, hắn thực sự không dễ dàng chặn được sấm sét. Bên trong cánh tay này có sức mạnh, không dễ dàng bị nghiền nát.

Răng rắc!

Phập!

Hắn hơi dùng sức, trường đao trực tiếp bị bẻ gẫy.

Bây giờ đến lượt hắn.

Thấy đối phương bình yên vô sự, thậm chí còn bẻ gãy trường đao, trong lòng Kinh Nghĩa dâng lên cảm giác không ổn.

Sau cả người lui về phía sau một khoảng cách, lui đến bên trong, kéo xa khoảng cách thì có thể tiếp tục ra tay. Nhưng khi hắn lùi vào trong núi, Chu Tự lại đến trước mặt hắn chỉ trong chớp mắt.

Thật nhanh.

Kinh Nghĩa cảm thấy tốc độ của đối phương nhanh hơn rất nhiêu so với lúc ban đầu.

Hắn vung cây đao bị gãy, muốn kéo dài khoảng cách.

Nhưng…

Bốp!

Khi hắn vung trường đao, cổ tay lại bị nắm chặt.

Điều khiến hắn kinh ngạc hơn chính là Chu Tự ở ngay trước mặt hắn. Lúc này Chu Tự tóm lấy cổ tay của đối phương, giơ nắm đấm lên:

“Ngươi đã toàn tâm toàn ý thỉnh giáo ta, thì ta cũng toàn tâm toàn ý đáp lại ngươi. Một quyền này có công lực năm trăm năm, ngươi...đỡ được không?”

Nắm đấm vung lên.

Cơn gió nổi lên cùng với nắm đấm hạ xuống, gào thét dữ dội.

Tất cả đều cảm giác được, nắm đấm của đối phương nặng đến đáng sợ.

Da đầu của Chung Hổ tê dại, đến rồi, Thánh Tử ra tay rồi. Chắc chắn uy lực của quyền này rất lớn, chỉ là không biết lớn mạnh thế nào.

Những người khác chỉ biết uy lực của cú đấm này rất lớn, nhưng

Kinh Nghĩa lại có cảm giác khác.

Chương 95: Mưu Đồ Một Con Đường Sống

Đối mặt với cú đấm này, hắn dường như thấy thiên thạch rơi xuống, cú đấm này có thể đánh hắn thành cặn bã. Nhìn nắm đấm sắp giáng xuống, đồng tử của hắn co lại, hắn muốn mở miệng nói điều gì, nhưng không thể nói ra tiếng.

Người này…Chắc không phải là Thánh Tử thật chứ?

Đây là suy nghĩ hiện lên trong đầu hắn, vì hắn vốn không biết ở đâu lại có sự tồn tại đáng sợ như vậy. Hắn chỉ biết Thanh Thành có Thánh Tử Ma Đạo.

Ầm!

Nắm đấm của Chu Tự giáng xuống, đánh Kinh Nghĩa đang hoảng sợ.

Gió mạnh nổi lên, thổi bay cát đá.

Phập!

Kinh Nghĩa tan nát ngay tại chỗ, nhưng vì Kinh Nghĩa đứng gần thân núi, cú đấm này trực tiếp đánh vào thân núi.

Ầm!

Lúc này núi cao chấn rung.

Phập!

Tiếp đó gió mạnh nổi lên, khiến năm người Chung Hổ lập tức đứng không vững, sức mạnh cường mạnh càng khiến họ kinh hãi. Nhưng đợi khi mọi thứ bình ổn lại, đợi họ ngẩng đầu lên kiểm tra. Năm người trực tiếp ngẩn người tại chỗ, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi.

Họ thấy Chu Tự đứng ở đó, phía trước hắn đã không có Kinh Nghĩa của Thiên Vương Điện, thậm chí…

Đã không có ngọn núi trước đó.

Một quyền đấm cho đỉnh núi cao nhất của cả tòa núi này biến thành bãi trống không như chỗ họ đứng, gió từ xa thổi đến. Thổi lạnh run lòng họ.

Chu Tự nhìn phía trước, không bất ngờ lắm.

Trong tay hắn còn cầm cánh tay của Kinh Nghĩa, sau khi vứt sang một bên, hắn quay đầu nhìn về phía năm người bên cạnh, chân thành hỏi:

“Các ngươi cũng muốn ra tay với ta sao?”

Tinh tang!

Trong tay năm người có pháp bảo, họ sợ đến trực tiếp ném xuống đất.

Thậm chí hai chân cũng run lên.

Người này muốn giết mình, không cần quyền thứ hai.

Sao Cơ Duyên Chi Địa lại cho người mạnh như vậy đi vào?

Chung Hổ nhìn Chu Tự, da đầu hoàn toàn tê dại.

Thánh Tử còn muốn chơi tiếp? Nếu chơi tiếp hắn cũng phải chết. Cũng không có ai biết rốt cuộc Thánh Tử muốn chơi đến lúc nào, cũng không biết rốt cuộc hắn đang có hứng thế nào. Lại càng không biết hắn liệu có đột ngột ra tay không.

Phải nghĩ ra một cách.

Lúc này, Chung Hổ dùng trí tuệ lớn nhất cả đời mưu đồ một con đường sống cho mình.

Hắn quỳ một chân xuống đất, thuật pháp trận pháp khuếch đại âm thanh được chuẩn bị trước đó cũng vận hành theo, giọng nói của hắn bắt đầu truyền ra, mang theo vẻ kích động và cung kính:

“Chung Hổ của Hổ Đường mười hai tịnh đường, tham kiến Thánh Tử.”

Nghe thấy giọng nói của Chung Hổ, bốn người còn lại đều ngạc nhiên, nhưng rất nhanh đã hiểu ra.

Thì ra người này chính là Thánh Tử, thì ra Chung Hổ đã sớm biết người này là Thánh Tử.

Khó trách biểu hiện vừa nãy của hắn có chút quái dị.

Vô liêm sỉ.

Bốn người không dám chậm trễ, không dám có chút nghi ngờ gì.

Còn phải nghi ngờ sao?

Kinh Nghĩa của Thiên Vương Điện, Ma Uyên của Ma Sát, đỉnh núi Cơ Duyên, tất cả đều bị Thánh Tử tùy ý đánh tan vụn.

Người có năng lực cũng không thể.

Bốn người đồng loạt quỳ một chân xuống đất, thuật pháp trận pháp khuếch đại âm thanh mở ra theo đó, giọng nói vô cùng cung kính:

“Quan An Hòa của Thiên Ưng Điện Ma Môn.”

“Văn Viễn của Chiến Đường Huyết Khấp Tông.”

“Lệ Kình của Pháp Vương Điện Ma Môn.”

“Miêu Tu Phong của Nộ Giới Lục Dục giới.”

“Tham kiến Thánh Tử.”

…

Bên bờ sông, Thu Thiển và Chu Ngưng Nguyệt đi trên đường, thỉnh thoảng bị yêu thú tấn công, nhưng ảnh hưởng không lớn.

Phần lớn Thu Thiển đều có thể tự giải quyết, nếu thực sự không giải quyết được, Chu Ngưng Nguyệt đang ăn dưa mới ra tay.

“Hình như cách đầu nguồn không còn xa nữa, nếu mình bay thì chắc đã đến rồi.”

Chu Ngưng Nguyệt cắn một miếng dưa hấu, cảm thấy có chút đáng tiếc.

Muốn tiến vào trung tâm, đương nhiên không thể nóng vội. Tốc độ quá nhanh ngược lại không thể tới trung tâm. Chỉ có thể đi bộ đến như hiện tại. Đại Địa Thần Khuyển nói như vậy, các nàng cũng nghe theo.

“Vẫn còn sớm, cũng không vội.”

Thu Thiển cắn kẹo mút trong tay, cầm phi đao hồ điệp. Dùng cây đao này giết địch thuận tiện.

Soạt!

Đột nhiên xa xa có chùm sáng vút lên trời.

Thu Thiển và Chu Ngưng Nguyệt quay đầu nhìn qua, là hướng núi cao, chính là nơi truyền ra âm thanh lúc trước.

“Bắt đầu ra tay rồi, khí thế còn rất lớn.”

Chu Ngưng Nguyệt vừa nhìn qua bên đó vừa ăn dưa.

Nàng cũng rất tò mò tiếp sau đây sẽ thay đổi thế nào.

Thu Thiển cũng quan sát, lúc này sấm sét đã xuất hiện, uy thế lớn hơn nhiều so với bậc bảy tầm thường.

“Nguyệt tỷ cảm thấy uy lực này có lớn không?”

Thu Thiển hỏi.

“Bình thường, nhưng cũng là thực lực đỉnh cao bậc bảy, trận pháp này quá tồi, quá kém.”

Chu Ngưng Nguyệt tỏ vẻ mặt chê bai:

“Như vậy mà cũng muốn hất nước bẩn? Không đủ chấn động lòng người.”

Thu Thiển suy nghĩ, cảm giác đây gần như là đỉnh phong của đấu giả bậc bảy bình thường.

Nàng tăng lên bậc bảy, mượn một số đồ sẽ mạnh hơn cái này, nhưng bản thân có thể đạt đến mức trận pháp này hay không cũng không dễ nói. Nhưng Nguyệt tỷ thì khác, đối phương dùng trận pháp, mà trận pháp của người khác đều là rác rưởi trong mắt Nguyệt tỷ.

Chương 96: Không Ít Thu Hoạch

“Xem ra sắp kết thúc rồi.”

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Một đòn sấm sét rơi xuống, thanh thế cũng đủ rồi.

Nói xong nàng tiếp tục ăn dưa, chờ đợi việc xảy ra tiếp theo.

Nhưng ngay khi Chu Ngưng Nguyệt muốn cắn dưa hấu trong tay, một tiếng ầm ầm vang lên.

Ầm!

Tiếng ầm ầm từ núi cao truyền đến, cả mặt đất dường như đều chấn rung.

Ngay sau đó.

Đá vụn từ núi cao rơi xuống.

Phập!

Ngọn núi cao cao phía xa, lập tức sập tan trước mắt Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển.

Nguyệt tỷ vốn đang định cắn dưa hấu, lập tức ngẩn cả người, đến mức không cắn tiếp miếng dưa nữa.

Thu Thiển cũng cầm kẹo mút không thể bỏ vào trong miệng.

“Nguyệt tỷ…”

“Đừng gọi ta, ta cũng bị kinh sợ, ta còn tưởng rằng vừa nãy đã là cao trào, thì ra chỉ là khúc nhạc dạo. Bút tích này hơi lớn rồi.”

Chu Ngưng Nguyệt đặt dưa xuống, thực sự bị chấn hãi. Việc này đã vượt qua phạm vi bậc bảy.

“Nguyệt tỷ có thể làm được không?”

Thu Thiển hỏi.

“Không, không làm được.”

Nguyệt tỷ lắc đầu, sau đó lại tưởng tượng, nói tiếp:

“Mặc bộ đồ gấu nhỏ cũng không được. Rốt cuộc là ai vì để làm rõ ràng trạng thái của Thánh Tử, mà chịu bỏ ra vốn liếng mồ hôi nước mắt như vậy?”

Sự xuất hiện của Thánh tử ảnh hưởng đến cả địa giới ma tu, thậm chí cả địa giới đạo tu.

Đương nhiên có một số người không muốn Thánh Tử xuất hiện. Một khi đã chắc chắn Thánh Tử không có năng lực gì, họ sẽ yên tâm hơn rất nhiều. Tóm lại những người này không an phận.

Nhưng nàng không ngờ, họ lại gây ra động tĩnh lớn như vậy tại đây.

Muốn hất bát nước bẩn gì?

Nâng lên, sau đó lại chèn ép?

Thu Thiển cũng nhìn về phía núi, nàng không cảm nhận được linh khí lớn mạnh, không có ánh sáng trận pháp, nhưng tốc độ sập tan của ngọn núi chỉ trong chớp mắt, cho thấy là do thực lực cá nhân gây ra.

Trừ phi có pháp bảo cường mạnh.

Nhưng khởi động pháp bảo cũng sẽ khiến nổi lên linh khí cường mạnh.

Nàng và Nguyệt tỷ đều không hề phát hiện ra, cho nên khả năng lớn là thực lực của con người. Các nàng yên lặng chờ đợi, xem xem rốt cuộc đối phương hắt nước bẩn thế nào cho Thánh Tử.

Rất nhanh các nàng chợt nghe thấy giọng nói, hoặc là nói cuối cùng bên trên cũng truyền đến giọng của ma tu. Trong giọng nói mang theo vẻ vừa cung kính vừa sợ hãi lại vừa kích động, hùng hậu dị thường:

“Chung Hổ của Hổ Đường trong Mười hai tịnh đường, tham kiến Thánh Tử.”

“Quan An Hòa của Thiên Ưng Điện Ma môn.”

“Văn Viễn của chiến đường Huyết Khấp tông.”

“Lệ Kình của Pháp Vương Điện Ma môn.”

“Miêu Tu Phong của Nộ Giới Lục Dục Giới.”

“Tham kiến Thánh Tử.”

Âm thanh rộng lớn vô biên chấn động lòng người, vẻ cung kính và sợ hãi trong đó truyền đi khắp bốn phương tám hướng.

Cùng lúc đó trên đỉnh núi dường như xuất hiện một luồng sáng, dường như bóng người.

Nguyệt tỷ nghe thấy giọng nói này, dưa hấu rơi xuống không tiếng động.

“Nguyệt tỷ?”

Thu Thiển nhìn về phía Nguyệt tỷ.

Nàng hoàn toàn bị giọng nói này khiến cho thộn mặt, hoàn toàn khác với dự liệu của các nàng. Lúc này Chu Ngưng Nguyệt ngồi xổm xuống nhặt dưa hấu của nàng:

“Đừng nhìn ta, ta cũng không hiểu họ đang hát đoạn nào, bút tích lớn như vậy, cuối cùng lại truyền ra giọng nói như này. Không thể tưởng tượng.”

“Liệu có phải là cố ý đẩy Thánh Tử lên địa vị cao không?”

Thu Thiển hỏi.

Như vậy tiếp sau đó Thánh Tử Ma Đạo sẽ rơi vào thế cưỡi trên lưng cọp tiến thoái lưỡng nan.

“Không giống lắm, họ lại không biết trạng thái của Thánh Tử, làm như vậy để làm gì?”

“Vậy có khả năng liên quan đến cha mẹ của Nguyệt tỷ không?”

Nếu hai người này muốn nhúng tay, thì việc như này cũng có khả năng xảy ra.

“Không thể nào, cha và mẹ không nghĩ con trai của mình vô dụng như vậy, không có chuyện gì lớn, họ sẽ không nhúng tay vào. Họ không có hứng thú với trò chơi trẻ con.”

Chu Ngưng Nguyệt lắc đầu.

“Vậy chúng ta qua đó xem sao không?”

Quá đó có lẽ có thể có không ít thu hoạch.

Chu Ngưng Nguyệt chưa vội trả lời, mà suy nghĩ một lúc.

Rất nhanh nàng đã có câu trả lời:

“Không, chúng ta tiếp tục đi về phía trước, đến trung tâm Cơ Duyên. Nhưng lúc trở về cần làm một việc.”

Thu Thiển nhìn về phía Chu Ngưng Nguyệt giống như đang hỏi cần làm việc gì.

“Sau khi trở về phải mua thêm quả dưa hấu, dưa này rất ngọt.”

Chu Ngưng Nguyệt chôn quả dưa xuống đất, vỗ vỗ chỏm đất rồi nàng mới đứng lên đi về phía trước:

“Sau đó chúng ta hỏi xem hôm nay Thánh Tử chính phái đi đâu rồi.”

“Sau đó thì sao?”

“Hết rồi.”

“…”

Trước khi rời đi, Thu Thiển lại nhìn ngọn núi bị sập vỡ đó.

Không mượn ngoại lực, chỉ dùng tu vi đã tấn công ngọn núi sập vỡ một cách dứt khoát nhanh gọn như vậy.

Phải vượt qua bậc ba.

…

Đương nhiên đám người Minh Nam Sở vốn đang tranh đấu dưới chân núi cũng thấy luồng sáng trận pháp, nhưng cụ thể thế nào, họ không thể biết được.

Tuy cách nơi này không xa lắm, nhưng cũng không có ảnh hưởng gì. Khi họ đều nghĩ như vậy, đột nhiên một tiếng ầm ầm từ núi cao truyền đến.

Ầm!

Chương 97: Thực Lực Thật Sự

Đại địa xuất hiện chấn rung.

Cuồng phong đột nhiên cuồn cuộn nổi lên, cuốn bay cát đá.

Họ lập tức nhìn về phía núi cao, nhưng vừa nhìn họ đã hoàn toàn sửng sốt. Ngọn núi có thể thấy bằng mắt thường vừa nãy, lại biến mất trong phút chốc, là sức mạnh cường mạnh đánh sập.

Gió bão cường mạnh tấn công đến, trên núi cao có thứ gì rơi xuống.

Phập!

Phập!

Tô Thi muốn tránh né, nhưng lúc này, một thứ gì đó đen xì rơi xuống trước mặt nàng, nàng rút kiếm đâm ra theo bản năng.

Chuẩn xác, tao nhã.

Kinh nghiệm lại tăng lên lần nữa.

Lúc này tất cả dừng lại, đám người Minh Nam Sở lập tức dừng tranh đấu, mà nhìn về phía bầu trời cao.

Phía trên thay đổi, có chút...Vượt ngoài dự liệu.

Nhưng điều khiến họ bất ngờ hơn chính là phía trên truyền đến tiếng nói, sợ hãi và cung kính:

“Chung Hổ của Đổ Đường mười hai tịnh đường, tham kiến Thánh Tử”

…

Nghe thấy giọng nói của Chung Hổ, Bạch Cẩm liền ngẩn người, Bạch Phong và Khương Khâu cũng bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ.

Núi cao Cơ Duyên trực tiếp bị tấn công đổ sập, hơn nữa còn là do Thánh Tử làm…

Lúc này họ thấy một luồng sáng dâng lên trên đỉnh núi, đó là một bóng hình, uy vũ bất phàm, cái thế vô song, quyền phá Cửu Châu. Bạch Cẩm không hề do dự, cung kính bái lạy về phía núi cao:

"Tham kiến Thánh Tử."

Bạch Phong và Khương Khâu cũng vậy, không dám có chút bất kính.

Một đòn này đã dọa họ sợ hãi.

Ở họ thanh âm vang lên sau, cả rừng cây thậm chí cả cơ duyên nơi, tất cả đều hướng tới núi cao phương hướng truyền ra thanh âm:

"Tham kiến Thánh Tử."

Đám người Minh Nam Sở lùi lại đứng với nhau, biến cố đột ngột này, giọng nói đột ngột này, khiến họ có chút kinh sợ.

Đây là thực lực thực sự của Thánh Tử Ma Đạo?

Lúc này chỉ cần đạo tu muốn tiến vào đều phải chịu nỗi khiếp sợ bởi Thánh Tử Ma Đạo chi phối.

Yên Phi Hoa ở bên ngoài nhìn ngọn núi đổ sập, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Quả nhiên, họ đã cảm nhận được thánh uy của Thánh Tử.

"Không biết họ cảm nhận được đau đớn hay không, đây không phải lần đầu tiên có người khiêu khích Thánh Tử, ta nghĩ chắc chắn cũng không phải lần cuối cùng."

Có lẽ có không ít người dũng mãnh trong giới tu chân, mặc kệ người khác có dũng mạnh hay không, tóm lại nàng làm con rùa rụt cổ.

Thần Khuyển Đại Đại canh giữ màn sáng bên ngoài cũng cảm nhận được đỉnh núi Cơ Duyên bị phá sập.

Càng nghe thấy câu “Tham kiến Thánh Tử”, điều này khiến nó có chút kinh ngạc.

“Thánh Tử? Thánh Tử Ma Đạo đến rồi?”

Nó không biết, nhưng rất nhanh nó phát hiện những người này hành lễ về phía đỉnh núi Cơ Duyên.

Mà người phá hỏng ngọn núi là ngài…

Cho nên, ngài chính là Thánh Tử Ma Đạo?

Liệu có thể hoàn thành nhiệm vụ mà trưởng bối trong nhà giao cho không?

Nó vẫn là ấu khuyển, vẫn chưa nhận chủ.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả Đại Địa Thần Khuyển đều cần nhận chủ, nhưng đương nhiên nhận một người lợi hại làm chủ sẽ tốt hơn.

Thánh Nữ Ma Đạo, là lựa chọn hàng đầu.

Thực sự cũng rất mạnh, nhưng…

Sau khi thấy được sự cường mạnh của ngài, nó không còn suy nghĩ nhận chủ nữa.

Vốn tưởng rằng ngài tôn quý, nó không trèo cao được, nhưng bây giờ ngài là Thánh Tử Ma Đạo, cấm địa cũng có chút quan hệ với Ma Đạo, nó có thể kết thân.

Lúc này trong lòng Đại Địa Thần Khuyển linh hoạt hẳn lên.

Tương lai không giới hạn ở ngay trước mắt nó, một khi nắm bắt được, nó sẽ lên chín vạn dặm như diều gặp gió cùng ngài.

…

Chu Tự ngẩng đầu nhìn lên, hắn cảm giác có một luồng quang dâng lên từ trên người.

Sau đó biến mất.

Đây là cái gì?

Hắn vốn định hỏi năm người bên cạnh.

Nhưng họ đều cúi đầu quỳ một chân xuống đất, hỏi họ chẳng khác gì tự hỏi mình. Những người này gọi hắn là Thánh Tử, còn hành đại lễ như vậy. Nhất thời hắn cũng không biết đáp lại thế nào, vậy thì không đáp lại nữa.

Suy nghĩ một lúc, hắn dự định chôn người vừa nãy, nhân tiện chôn luôn người mặc áo giáp đó. Nhưng tìm kiếm xung quanh, phát hiện không biết áo giáp đã đi đâu rồi, chỉ còn lại một cánh tay của người có đặc hiệu vô cùng hợi hại đó.

Cánh tay này còn sót lại ở đây vì hắn bị tóm lấy.

Chôn thôi.

Nghĩ như vậy, Chu Tự lấy mộc kiếm ra bắt đầu đào hố.

Thánh tử không có chỉ thị gì, cũng không có dấu hiệu để ý đến họ, điều này khiến năm người quỳ một chân đó toát mồ hôi lạnh.

Hắn đang xử lý sao? Thánh Tử quả nhiên không đơn giản.

Nhưng họ có chút không hiểu Thánh Tử, tại sao phải đào hố ở đây? Có vẻ như muốn chôn cánh tay đó.

Trong lòng bốn người còn lại hoảng sợ nhưng vẫn hiếu kỳ.

Còn Chung Hổ thì khác, thấy hành động kỳ lạ của Thánh Tử, trong lòng hắn chỉ có nỗi sợ hãi.

Vì tiếp sau đây chắc chắn sẽ xảy ra chuyện đáng sợ, giống như Thánh Tử đặt từng con lân hổ bên cạnh hắn.

Đêm đó là ác mộng của hắn.

Hôm nay có thể cũng sẽ là ác mộng của hắn.

Chương 98: Xuống Núi

Năm người nhìn Thánh Tử đào hố, động tác không nhanh không chậm, thong dong từ tốn khiến cho đám Chung Hổ cảm thấy một áp lực vô hình.

Như là làm bạn bên cạnh mãnh hổ, mà mãnh hổ này còn vừa dửng dưng giết một người trong số họ.

Cứ tiếp tục đợi ở đây sẽ thấp thỏm có thể bị giết bất cứ lúc nào, nhưng mà bỏ trốn…Thì chỉ có tìm đường chết.

Chờ đợi một lát, họ thấy một cái hố hiện ra trước mắt.

Mà lúc này một cánh tay đã được Chu Tự đặt vào trong hố.

Một cái hố chỉ có mỗi một cánh tay khiến Chu Tự thấy thế này làm sao đối phương có thể an tâm nhắm mắt.

Căn bản là tại công lực 500 năm quá mạnh, một vệt máu của đối phương cũng chẳng còn lưu lại.

Sau đó hắn ngẩng đầu nhìn về phía năm người Chung Hổ nói:

"Chỉ chôn có mỗi một cánh tay có phải qua loa quá hay không?"

Chu Tự thấy những người này có quen biết với người một lòng một dạ muốn khiêu chiến hắn kia, tốt xấu gì cũng chuẩn bị được bộ quần áo chôn theo cho người chết.

Nhưng mà lời Chu Tự lọt qua tai năm người, khuấy động ngàn con sóng dữ.

Cả năm đều khủng hoảng lo sợ mình sắp mất mạng tới nơi.

Thánh Tử là người như nào?

Khát máu như điên, giết người như ngóe.

Bây giờ Thánh Tử cảm thấy đối phương còn mỗi một cánh tay ra đi cô độc, vậy là định kéo người nào đó trong số họ chôn cùng sao?

Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu, lập tức đều khiến họ cảm thấy bất an.

Quan An Hòa đứng đầu tiên thấy Thiên Vương điện Kinh Nghĩa chỉ còn lại mỗi cánh tay phải, hắn quả quyết giật sống cánh tay trái của mình ra, một tiếng rên thống khổ trầm thấp bật ra từ trong cổ họng.

Sau đó hắn hiến cánh tay trái của mình lên:

"Thánh Tử, xin hãy dùng của cánh tay trái của ta bổ khuyết cho thân thể của Kinh sư huynh."

Tiếp đến, Văn Viễn thấy Quan An Hòa quả quyết như vậy, không nói hai lời cắt đứt chân trái:

"Thánh Tử, hãy dùng chân trái của ta bổ khuyết cho Kinh đạo hữu."

Thứ ba là Lệ Kình cũng không do dự cắt đứt đùi phải:

"Thánh Tử, xin hãy dùng đùi phải của ta bổ khyết cho Kinh sư huynh."

Miêu Tu Phong khí thế bừng bừng, trực tiếp lột ra một khối thịt lớn từ cái eo tương đối mập mạp của hắn:

"Thánh Tử, xin mời dùng eo của ta bổ khuyết cho Kinh đạo hữu."

Cuối cùng bốn người nhìn về phía Chung Hổ, chờ phản ứng của hắn.

Vì hiện tại không còn thiếu gì hết, chỉ thiếu mỗi cái đầu.

Chung Hổ mồ hôi lạnh túa ra, cuối cùng hắn lấy ra đầu của Lân Hổ dâng lên:

"Thánh Tử, đây là thủ cấp của bạn ta, hãy dùng nó để bổ khuyết cho Kinh đạo hữu."

Bốn người kia đều sợ ngây người.

Tại sao Chung Hổ lại mang theo một cái đầu hổ?

Tại sao?

Chung Hổ thầm cười lạnh, hi vọng cả đời đám này đều không biết nguyên nhân.

Vì ngày đó Thánh Tử nói thiếu một cái đầu, mà hắn suýt chút đã trở thành cái đầu kia.

Cho nên vì lý do an toàn, hắn quyết định mang theo một cái bên người đề phòng có lúc cần dùng.

Không ngờ chưa bao lâu, đã phải dùng tới rồi.

Chu Tự:

"..."

Hắn nhìn hành động của những ma tu này mà khiếp sợ.

Ma tu, quả nhiên bất thường.

Chí ít thì đại bộ phận đều bất thường.

Quá vặn vẹo.

Sau khi lấp hố lại, Chu Tự nhìn năm người này.

Năm người:

"..."

Họ rất muốn chạy, nhưng mà Thánh Tử nhìn bọn hắn như vậy thì làm sao chạy.

Chu Tự chỉ nghĩ, những người này không đi sao?

"Các ngươi không xuống núi sao?"

Hắn hỏi.

Không xuống thì hắn xuống đây.

"Xuống chứ, xuống chứ, bọn ta xuống núi ngay đây."

Năm người như được đại xá.

Họ khó khăn đi xuống núi.

Mặc dù khổ sở lắm nhưng chẳng ai dám biểu hiện ra ngoài, họ thậm chí còn muốn trực tiếp nhảy xuống, như vậy sẽ nhanh hơn một chút.

Họ rời đi không bao lâu, một vệt ánh sáng đột nhiên từ trên cao rơi xuống ngọn núi.

Luồng ánh sáng tốt lành, êm dịu mà thần bí.

Tiếp đó là một âm thanh già nua truyền đến:

"Ngươi là người đầu tiên ta gặp lại đạt được tư cách bằng cách này. Lần này cơ duyên chỉ tiếp nhận người lên đỉnh cao nhất, mà ngươi...Chỉ ở sườn núi không lên đến đỉnh, vậy mà vẫn trở thành tuyệt đỉnh của núi này."

Thánh Tử mở được cơ duyên? Năm người thầm kinh hãi.

Thánh Tử đến đây vì cơ duyên, lúc này họ còn sống được đã là vạn hạnh.

Ai dám đi cướp đây?

Mau mau xuống núi thôi.

Trên núi lúc này Chu Tự nhìn cánh cửa xuất hiện trước mắt, bước về phía đó.

Vậy mà lại thu được cơ duyên.

Mặc dù lúc đến không hề nghĩ đến chuyện này, nhưng mà nếu đã đạt được thì vào xem xem.

Theo như Đại Địa Thần Khuyển nói, có lẽ trong này có Cổ Thụ Trí Tuệ, hoặc là Solomon.

Nhà thông thái, có phải cái gì cũng biết hay không?

Hắn đang suy nghĩ mình nên hỏi vấn đề gì thì tốt.

Rất nhanh, hắn đã tới chỗ một gốc cây cổ thụ giữa bãi cỏ.

Gốc đại thụ cao chọc trời, dưới gốc cây có một chiếc bàn đá, một vị lão nhân đang ngồi thưởng trà.

Đây chính là nhà thông thái?

Chương 99: Bể Tình Ái

Xào xạc~

Gió nhẹ lay động, thổi qua bãi cỏ, thổi tung vạt áo mát rượi.

Chu Tự chầm chậm đi tới chỗ gốc cây, nếu đã tới rồi thì thoải mái một chút.

Công lực ngàn năm chỉ còn lại có chút chút, sớm biết thế này, trước khi vào nên xem sách đã, vậy mới được thong dong.

Ra ngoài đối địch, hắn luôn thích bổ sung đầy công lực ngàn năm, giống như sạc điện vậy.

Chốc lát, Chu Tự đã đến chỗ gốc cây, bây giờ hắn mới phát hiện trên cái cây này còn có quả, mới nhìn đã thấy không ngọt.

"Ngươi tên gì?"

Khi Chu Tự đi tới, lão giả hỏi hắn.

"Chu Tự."

Chu Tự trả lời.

Hắn thấy vị lão nhân này đang châm trà, nhưng lại chỉ có một cái chén trà , xem ra là không có ý định tiếp đãi hắn.

"Chu tiểu hữu, muốn uống trà không?"

Lão nhân hỏi.

"Không uống."

Chu Tự lắc đầu.

Bình thường hắn chỉ uống nước đun sôi để nguội, nước ngọt cũng không uống.

Nhưng mà nơi này thật sự chẳng có cái gì, một con dã thú cũng không thấy.

"Ngươi có muốn cái gì không?"

Lão nhân nhâm nhi chén trả, hỏi hắn.

"Đặc hiệu."

Chu Tự trả lời ngay:

"Có thể nói cho ta biết, làm thế nào mới có thể nhanh chóng có được đặc hiệu lợi hại không?"

Ông lão nhìn Chu Tự thật lâu:

"Chế tác hậu kỳ."

Chu Tự:

"..."

"Ta là trí giả ở chỗ này, biết được vô số chuyện kim cổ, ngươi có thể hỏi thứ có giá trị một chút. Ta rất nhàm chán, lúc còn hành tẩu trong trời đất, không ai nói chuyện với ta, khiến ta cảm thấy vo cùng tịch mịch. Cho nên ta đã để khe hở cơ duyên, cho người ta có thể mở ra cơ duyên. Người hữu duyên hoặc là người lợi hại sẽ có thể đạt được cơ duyên của ta. Mà ngươi là một trong vô số người."

Trí giả nhìn Chu Tự giải thích đại khái sự tình.

Chu Tự trầm tư một lát, chuyện quan trọng lại có giá trị.

Gần đây hắn có chuyện gì quan trọng đâu?

Đặc hiệu?

Đặc hiệu đối phương không trả lời, vậy còn có chuyện gì?

Rất nhanh hắn phát hiện không có chuyện gì trọng yếu hết, nhưng lại có một người quan trọng.

"Ta muốn hỏi một chút, làm thế nào tình cảm giữa nam và nữ mới có thể tiến triển nhanh hơn, rất nhiều chuyện nhất định sẽ có mâu thuẫn, ứng đối thế nào mới tốt? Tâm tư của con gái là thế nào?"

Chu Tự hỏi.

"Bể tình ái à?"

Trí giả hỏi.

"Nếu như có thể, ta hi vọng có con sông này xuất hiện."

Chu Tự đáp.

Trí giả nhìn Chu Tự, để chén trà xuống nói:

"Người khôn không rơi vào tình ái."

"Kẻ ngu tự mình cam đọa lạc."

Chu Tự ngồi đối diện trí giả.

"Ngươi là kẻ ngu?"

"Ta không phải, kẻ ngu là Tà Thần, có thông minh đến mấy, thủ hạ cũng toàn là những kẻ phản bội."

Trí giả nhìn Chu Tự, im lặng không nói.

"Theo quy trình đi."

Im lặng một lát, cuối cùng hắn cũng mở miệng:

"Thấy quả Trí Tuệ trên đầu kia không? Đi hái một quả ăn, ngươi sẽ được không ít lợi."

"Quả Trí Tuệ?"

Chu Tự kinh ngạc.

Không hỏi nhiều, hắn nhảy lên trên cây, chọn lấy một quả không lớn không nhỏ hái xuống.

"Không có độc. Ta muốn hại ngươi, ngươi không tránh nổi."

Trí giả nói, sau đó hắn tiếp tục uống trà.

Chu Tự không nói gì, hắn dùng Thủy Cầu Thuật rửa trái cây.

Trái cây có màu trắng, lớn độ bằng quả táo.

Hương vị…

Cắn một cái.

Không giống với táo lắm, hơi hơi giống nho.

Ngọt ngọt, mềm mềm.

Nhưng mà không mấy miếng, hắn đã ăn hết quả kia.

Mùi vị không tệ.

"Ăn vào sẽ trở lên thông minh?"

Chu Tự tò mò hỏi.

"Bây giờ ngươi cảm thấy thế nào?"

Trí giả ngẩng đầu nhìn Chu Tự ở trên cây.

"Chẳng có cảm giác gì cả."

"Vậy có lẽ ngươi cứ như vậy thôi."

"…"

Chu Tự không để ý, hắn hỏi:

"Quả này bao nhiêu tiền một cân?"

"Không cần tiền, ngươi hái được bao nhiêu đều là của ngươi."

Trí giả vẫn tùy tiện như vậy.

Chu Tự có chút ngoài ý muốn, sau đó hắn lấy ra một cái túi, bắt đầu hái quả Trí Tuệ.

Lần này chọn quả lớn.

Một quả, hai quả, ba quả…

Công lực ngàn năm tiêu hao?

Không cần phải nghĩ, hắn vẫn tiếp tục hái.

Nhìn Chu Tự không ngừng hái quả Trí Tuệ, trí giả mở lớn hai mắt.

Hắn nhìn kỹ thân thể Chu Tự, nhưng không nhìn ra cái gì.

Nhưng ngay lập tức hắn đã không chú ý nữa, tiếp tục duy trì sự hời hợt:

"Hết thời gian rồi, chuyển sang giai đoạn tiếp, xuống đây."

Chu Tự chỉ có thể trở lại bên cạnh bàn, tiện thể đem một túi quả Trí Tuệ cất kỹ.

Trí giả nhìn một túi quả Trí Tuệ, đuôi mắt giật giật mấy lần:

"Quả này không thể mang ra khỏi nơi này."

Chu Tự:

"…"

Vậy là phải ăn ngay bây giờ?

Hắn còn định mang về cho Thu Thiển và Nguyệt tỷ cùng ăn.

"Giai đoạn thứ hai là bắt mạch, đưa tay ra ta xem giúp ngươi."

Trí giả nói.

Bắt đầu bắt mạch.

Chu Tự cảm nhận được có một luồng linh khí yếu ớt đang dò xét kinh lạc của hắn, nhưng mà rất nhanh đã lui về.

Trí giả nhìn Chu Tự, thật lâu cũng không nói lời nào.

"Có vấn đề?"

Chu Tự hỏi.

"Sau này đừng thức đêm, có thời gian thì pha chút nước cẩu kỷ uống, ngươi còn chưa có bạn đời chưa cảm nhận được."

Giọng nói của trí giả trầm trầm.

Chương 101 sẽ là 30 TLT, chúng các bạn đọc truyện vui vẻ!

Có bất kỳ trục trặc gì hy vọng các bạn sẽ thông cảm và liên hệ ngay với Buu.Buu hoặc báo cáo vấn đề, mình sẽ hỗ trợ nhanh nhất có thể!

Chu Tự:

"..."

Không thể nào.

"Được rồi, hỏi vấn đề của ngươi đi, nghĩ rộng ra một chút, hỏi vấn đề hữu dụng ấy."

Trí giả nói với Chu Tự.

Lần này Chu Tự suy tư hồi lâu, sau đó hắn phát hiện quả thực còn một chuyện muốn biết:

"Ta muốn biết, trong tu chân giới thư tịch nào lợi hại nhất?"

Vì gần đây luôn cảm giác công lực ngàn năm hơi là lạ, nhưng xem sách lại không có hiệu quả gì lớn.

Hắn muốn tìm sách nào lợi hại hơn để xem.

Nếu đã lợi hại, đương nhiên phải biết thư tịch nào lợi hại nhất.

"Thư tịch nào lợi hại nhất tu chân giới?"

Trí giả trầm tư chốc lát rồi nói:

"Có thì có, nhưng ngươi muốn hỏi công pháp, hay là ghi chép về những vấn đề khác? Có phân loại cụ thể không? Trên đời này có Thần Minh chi thư, có tội ác bút ký, có vô thượng tâm pháp, có Tiên Thiên đạo văn, có vạn cổ ký tái."

"Không cần phân loại, ta muốn biết sách gì được tu chân giới cho là cao minh nhất, thần bí nhất, nhưng mà phải đọc được văn tự trên đó."

Chu Tự nói.

Đúng vậy, đọc hiểu được văn tự rất quan trọng.

Đọc không hiểu hắn không thể nào thu hoạch được công lực ngàn năm.

Ví dụ như tiếng Anh...

Chỉ có thể thu hoạch được phần mà hắn hiểu.

"Ngươi từng nghe nói đến Hoang Cổ Kinh Thế Thư chưa?"

"Hoang Cổ Kinh Thế Thư?"

Chu Tự lắc đầu:

"Ta từng nghe nói đến Hoàng Cực Kinh Thế Thư."

Không để tâm đến lời Chu Tự, trí giả tiếp tục nói:

"Không dựa vào phân loại, không lấy ứng dụng thực tế làm tiêu chuẩn cơ bản, vẻn vẹn chỉ có danh tiếng thì có thể nói Hoang Cổ Kinh Thế Thư là đứng đầu tu chân giới."

"Đây là sách thế nào?"

Chu Tự tò mò hỏi.

Vừa nãy hắn có nghe đối phương nhắc đến Thần Minh chi thư, loại này nghe có vẻ như rất lợi hại, vậy mà lại không bằng một quyển sách kinh thế gì đó.

"Sách thế nào?"

Trí giả lại rót cho mình một chén trà, vẻ mặt chăm chú hơn so với lúc trước một chút:

"Quyển sách này không có tác dụng gì trên thực tế, hoặc là nói không có người nào biết quyển sách này rốt cục là để làm gì. Có chăng chỉ là truyền thuyết. Mà truyền thuyết này đã lưu truyền rất lâu đời, rất nhiều người đều có ý đồ muốn thu hoạch được thứ gì từ quyển sách này. Có thể có được loại sách này trong tay, tất cả đều là những người mạnh nhất thời đại này."

"Là truyền thuyết gì?"

Chu Tự lấy quả ra ăn rau ráu.

Thấy Chu Tự thoải mái ăn quả Trí Tuệ, sắc mặt trí giả không mấy tốt đẹp, hắn không nhìn nữa:

"Hoang Cổ Kinh Thế Thư, nghe đồn có liên quan tới sơn hà đại địa, vạn vật sinh linh, Thượng Thương Đế Hoàng. Có người nói trong quyển sách này ẩn chứa sức mạnh có thể hủy thiên diệt địa, cũng có người nói quyển sách này có thể nhìn quá khứ, hiện tại, tương lai, thậm chí vượt ra khỏi ngoài thế giới quan."

"Thực tế thì sao?"

Chu Tự không để ý lắm loại truyền thuyết này.

Thường thì truyền thuyết đều khác xa so với hiện thực, hắn xem tivi nhiều, cũng đọc không ít tiểu thuyết.

Sẽ không bị lừa đâu.

"Thực tế?"

Trí giả ngẫm nghĩ một lát mới nói:

"Trên thực tế chưa có ai thu hoạch được bất kỳ thứ gì từ quyển sách này, nhưng mà sách đã bị một số người cất giữ. Qua tay không biết bao nhiêu chủ nhân, không ai thật sự đạt được thứ gì từ trong sách."

"Trong đó ghi chép về thứ gì? Làm gì có chuyện không có ai hiểu được chứ?"

Chu Tự ăn xong một quả, tiếp tục cầm quả thứ hai lên.

Ăn thứ này không biết có được gì hay không, nhưng hương vị cũng không tệ.

"Nội dung ghi lại thì có thể thấy rõ, nhưng phần lớn là một số nhân văn địa lý, nguồn gốc tu chân, vạn vật sinh trưởng."

Trí giả nói.

"Ngươi biết nội dung?"

Chu Tự ngừng nhai trái cây.

Nghe hỏi vậy, trí giả có chút kiêu ngạo:

"Ta hành tẩu giữa trời đất, biết được không ít chuyện. Đương nhiên Hoang Cổ Kinh Thế Thư ta cũng đã xem qua. Nhưng cũng chỉ xem hết Sơn Hải thiên, khi đó không hứng thú với những quyển khác lắm, hiện tại thì có chút phiền toái."

Chu Tự ngạc nhiên:

"Có nhiều phần lắm sao?"

Hắn tưởng cùng lắm cũng chỉ có một quyển cứ truyền qua truyền lại, thì ra không chỉ có một quyển.

"Hoang Cổ Kinh Thế Kinh cả thảy có ba phần, Sơn Hải thiên, Nhân Hoàng thiên, Thượng Thương thiên."

Trí giả giải thích.

"Cả thảy ba quyển."

Chu Tự ngẫm nghĩ dạng này hẳn là có thể có được khá dễ dàng.

"Ngươi cho rằng dễ có được sao?"

Trí giả cầm chén trà khẽ cười nói:

"Ba quyển nhìn thì không ít, trên thực tế ngươi phải lấy nó từ tay một số người mạnh nhất toàn tu chân giới. Ngươi cảm thấy với thực lực bây giờ của ngươi có thể làm được sao?"

"Khó lắm sao?"

Chu Tự hỏi:

"Chuyên gia về Ma Đạo hiện giờ, có được xem là trong nhóm người đó không?"

"Chuyên gia về Ma Đạo hiện giờ? Tịnh Thần Chu?"

Trí giả nhìn Chu Tự nói:

"Ngươi có quan hệ với hắn."

"Hắn...Có thể là cha ta."

Chu Tự không tự tin lắm.

Cha hắn tên là Chu Nhiên, Tịnh Thần Chu là gì?

Nhưng mà có một chữ Chu, xác suất rất lớn.

"..."

Trí giả lại một lần nữa rơi vào trầm mặc, cuối cùng chỉ có thể an tĩnh uống trà.

Chu Tự:

"..."

Chương 101: Không Ổn

Rốt cục là có hay không?

"Tự ngươi hỏi hắn đi."

Trí giả không muốn nói thêm vấn đề này này.

Người trước mắt, có hơi…

Không giống lắm.

"Nếu như cha ngươi quả thực là Chuyên gia về Ma Đạo, ngươi cứ trực tiếp hỏi hắn thư tịch lợi hại là được rồi. Vậy còn cái gì muốn hỏi nữa không?"

Trí giả hỏi.

Dường như đã sốt ruột muốn tiến vào giai đoạn kế tiếp - tiễn khách lắm rồi.

"Còn một vấn đề nho nhỏ nữ, lát nữa nơi này còn có người khác tới sao?"

Chu Tự hỏi.

"Có, nếu như không có ta cũng sẽ bổ sung đủ chín người."

Trí giả nói.

Cơ duyên mở ra, vốn là để nói chuyện với người khác.

Một người quá ít, mà nói chuyện cùng người này chẳng vui tí nào.

Không giống tu chân giả một chút nào.

"Vậy mấy quả còn lại này, chờ chút nữa nếu có người tên là Chu Ngưng Nguyệt hoặc Thu Thiển vào thì ngươi đưa cho các nàng nhé."

Chu Tự chỉ vào đống trái cây nói.

Đã no nê rồi, không ăn thêm được nữa.

Hái được mười mấy hai mươi quả, làm sao ăn hết được.

"Nếu như không vào thì sao?"

Trí giả hỏi.

"Thì thôi vậy."

Chu Tự tùy tiện nói.

Dù sao cũng không mang ra được.

"Có lẽ về sau chúng ta sẽ còn gặp lại, ta hành tẩu trong trời đất, khắp nơi đều có thể có mặt ta. Khi ngươi tu luyện đạt tới cảnh giới nhất định, có lẽ sẽ chạm đến khe hở ta để lại. Vậy thì chúng ta sẽ gặp lại lần nữa."

Trí giả đặt chén trà xuống chỉ vào đồng cỏ vô tận nói:

"Đi ra ngoài là có thể trở về. Nói trước cho ngươi một tiếng, ăn trái cây vào tốt nhất là về tu luyện, tiện tiêu hóa luôn một thể. Sẽ có ích cho ngươi nâng cao cảnh giới."

Hóa ra trái cây sẽ thêm vòng cho ma chủng.

Sau đó Chu Tự đứng dậy, hắn nhìn trí giả nói:

"Theo quy củ trong giang hồ, ta phải gọi ngươi tiền bối, hay là gì?"

"Quy củ giang hồ là không nên hỏi, hỏi chính là không hiểu quy củ."

Trí giả nói.

Chu Tự:

"..."

Nghĩ một chút vẫn nên đi thôi, không cản trở đối phương tiếp khách.

Trở về lôi ma chủng ra tăng ca, mau chóng lên Đấu Giả thất phẩm, mở ra đặc hiệu.

"Chờ một chút."

Khi Chu Tự sắp quay người rời đi, trí giả gọi hắn lại:

"Đến một chuyến mà để ngươi tay không ra về, cơ duyên này của ta như thừa thãi vậy. Ngươi tu cái gì?"

"Phá Thiên Ma Thể."

Chu Tự trả lời.

Đối phương muốn đưa đồ vật, đương nhiên hắn không cần phải khách khí.

Đưa thì nhận thôi, không dùng cũng phải nhận.

Phép tắc giang hồ là vậy.

Trí giả chẳng nói chẳng rằng, hắn phất tay trong không trung, một cây Phương Thiên Kích màu đỏ sậm xuất hiện.

Sau đó hắn ném về phía Chu Tự:

"Phá Thiên Chiến Kích, do một vị cường giả đỉnh cấp tu luyện đại thành Phá Thiên Ma Thể để lại. Sau ta có được, vẫn chưa có cơ hội đưa cho ai, cho ngươi. Muốn thử đặc hiệu có thể khởi động Phá Thiên Ma Thể xem sao."

Chu Tự cầm Phá Thiên Chiến Kích, nghĩ thầm đây có tính là thương không?

Nghe nói người cầm thương vận khí đều rất bình thường, nhưng mà lại nghe nói người thích cười vận khí cũng sẽ không quá kém.

Về sau hắn cầm thương cuồng tiếu, có lẽ sẽ trung hòa?

Không nghĩ lan man nữa, hắn trực tiếp khởi động Phá Thiên Ma Thể.

Giờ khắc này mắt của hắn biến thành màu đỏ sậm, trên thân hào quang màu đỏ sậm bao quanh, như lửa nhưng lại không phải lửa.

Khiến hắn bất ngờ chính là, Phá Thiên Chiến Kích trong tay như vừa được kích hoạt, từng đường vết nứt màu đỏ sậm bắt đầu kéo dài.

Không, đó là hào quang đỏ sậm.

Nhưng trong tích tắc, Phá Thiên Chiến Kích thật giống như có dung nham tuôn chảy.

Không chỉ vậy, còn có một vầng sáng đỏ sậm như dòng nước vây quanh hắn.

Chu Tự cảm thấy lúc này hình như mình mở ra đặc tính không nhỏ.

Ngầu.

Thấy con ngươi của Chu Tự màu đỏ sậm, kẻ ngu cũng sửng sốt một chút, nhưng là hắn vẫn cố gắng bảo trì vẻ thờ ơ.

"Nếu không có vấn đề gì, vậy có thể về được rồi đấy.”

Vẻ thờ ơ duy trì rất thành công.

Chu Tự thì rất mừng rỡ, hắn hai tay ôm quyền:

"Tiền bối, giang hồ đường xa, sau này chúng ta nhất định sẽ gặp lại."

Soạt!

Chu Tự vung Phương Thiên Kích, vác sau lưng quay người rời đi.

Trí giả:

"..."

…

Chu Tự một lần nữa trở lại ngọn núi.

Gió lớn thổi vù vù.

Đây là vì biến thành đỉnh núi, không có gì che chắn.

Tay hắn cầm Phá Thiên Chiến Kích, đi xuồng núi.

"Không biết đám Chung Hổ kia có còn ở đó hay không, để cho họ tới thử đặc hiệu của ta một chút."

Đánh dã thú bọn nó không biết phối hợp, vẫn là tìm người đánh thích hợp hơn.

Nhưng người xa lạ chắc chắc sẽ không hỗ trợ.

Đám Chung Hổ này thì khác, tuy có hơi vặn vẹo, nhưng đối với Thánh Tử là hình hình như vẫn khá cung kính.

Đương nhiên, nếu như cần thù lao, hắn cũng có thể trả cho một chút.

Hình như tu chân giới sử dụng linh thạch, lần sau đến chỗ Nguyệt tỷ lấy một ít.

Nghĩ vậy Chu Tự liền đuổi theo đám Chung Hổ.

Đám Chung Hổ đã rời núi từ trước đó chợt cảm giác sau lưng lành lạnh, không ổn rồi, mau chóng rời đi thôi.

Chương 102: Lập Công

Dưới núi, cuối cùng đám Minh Nam Sở cùng Bạch Cẩm cũng đình chiến, một người chia ra một nửa Tiểu Thanh Trúc.

Tính ra thu hoạch cũng phong phú.

Lúc này họ mới đi đến chỗ Tô Thi vẫn luôn cầm kiếm đứng nguyên một chỗ.

Từ lúc bắt đầu đến giờ, Tô Thi vẫn luôn giữ nguyên một động tác này.

Mũi kiếm đâm vào một bộ áo giáp đen xì.

Giống như tướng quân đắc thắng đang cảm khái điều gì.

Minh Nam Sở đi tới, quả nhiên thấy vẻ mặt Tô Thi cứng ngắc.

"Một chiếc áo giáp mà sợ đến mức này sao?"

Minh Nam Sở hỏi.

"Là, là Ma Sát, lúc ta phát hiện ra đã không kịp rút lui mất rồi."

Vẻ mặt Tô Thi vô tội lại đáng thương nhìn Minh Nam Sở.

"Hàn Tô đến rồi, ngươi tới ôm đùi nàng đi."

Minh Nam Sở nói thẳng.

"Oa, Hàn Tô."

Tô Thi trực tiếp bổ nhào lên người Hàn Tô vừa mới tới.

Minh Nam Sở nhìn áo giáp của Ma Sát:

"Nhìn áo giáp này hẳn là Đấu Giả thất phẩm, thế mà lại bị giết như vậy? Mạng của Ma Sát khá cứng, không nghĩ tới cứ như vậy mà chết. Cộng thêm bị Tô Thi đâm một kiếm, dù là có còn lưu lại sát khí có lẽ cũng đã tan rồi."

"Vậy là chúng ta đoạt được một bộ áo giáp của Đấu Giả Ma Sát? Dù không có tác dụng mấy, cũng có thể đổi được một chút tài nguyên."

Hàn Tô quay sang nhìn áo giáp nói.

"Ừ."

Minh Nam Sở gật đầu.

Hàn Tô vỗ vỗ đầu Tô Thi nói:

"Lập công rồi, ngươi đã là một người hoàn thiện rồi."

Tô Thi:

"..."

Được khen sao?

Nhưng mà sao nàng cứ có cảm giác Thánh Tử này cứ thích ném đồ cho người ta giết?

Tâm tính quá vẹo vọ.

Ngay khi Minh Nam Sở thu thập xong áo giáp Ma Sát, trên người hắn đột nhiên xuất hiện một vệt ánh sáng.

Tiếp đó trên người Hàn Tô cũng xuất hiện một vệt ánh sáng.

"Đây là cái gì?"

Tô Thi có chút kinh ngạc.

Vì nàng phát hiện trên người mình không ánh sáng.

"Là cơ duyên ngẫu nhiên."

Hàn Tô ngạc nhiên.

Vậy mà nàng cùng Minh Nam Sở đều trúng, cái này không hợp lẽ thường cho lắm.

Quan trọng hơn là, một khi họ tiến vào cơ duyên, có lẽ Tô Thi sẽ phải một mình sinh tồn ở ngoài này.

Cái này…Quá nguy hiểm.

Tô Thi cũng nghĩ đến, nàng hơi hoảng.

Vừa rồi một mình nàng cũng không thể đảm đương một phía.

"Đừng nóng vội, còn không ít thời gian, có vẻ như đang nhắc trước thôi."

Minh Nam Sở nhìn chung quanh một lượt nói:

"Tìm một chỗ kín đáo, bắt đầu bố trí khu vực an toàn, theo như những ghi chép, cơ duyên của cơ duyên chi địa sẽ không chiếm quá nhiều thời gian của người có cơ duyên đâu."

"Ta mang theo không ít trận bàn, phù lục, không có việc gì."

Hàn Tô xuất ra trận bàn và phù lục nói.

…

Ở cuối dòng sông, nơi này là một ngọn núi, dòng nước chảy từ núi ra, giống như nước ngầm đang chảy ra ngoài.

"Cảm giác không có nhiều nước chảy ra, thế nhưng con sông kia cũng không nhỏ."

Chu Ngưng Nguyệt có chút tò mò.

"Sau khi tới đây thì phải làm gì vậy?"

Thu Thiển hỏi.

Các nàng nhìn xung quanh nhưng lại không phát hiện bất cứ điều gì.

Nói cách khác, muốn đạt được cơ duyên, chỉ có thể yên lặng chờ đợi.

"Đại Địa Thần Khuyển cũng không biết."

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Vì vậy, chỉ có thể chờ thêm một thời gian ngắn nữa xem sao.

Chỉ là chưa đợi được bao lâu, các nàng liền phát hiện có một đạo ánh sáng bắt đầu hạ xuống.

Ánh sáng chiếu lên người các nàng.

"Xem ra có người đã nói trước vị trí cho các ngươi biết, mau tiến vào đi."

Thanh âm già nua từ trong ánh sáng truyền ra.

Một cánh cửa không gian xuất hiện.

Thu Thiển cùng Chu Ngưng Nguyệt liếc nhau một cái, sau đó bèn cùng nhau cất bước đi vào.

Vốn là đến tìm cơ duyên, bây giờ cơ duyên xuất hiện, dù có nguy hiểm cũng phải thử xem thế nào.

Sau khi vào cửa, đập vào mắt họ là một bãi cỏ, giữa đồng cỏ có một đại thụ cao chọc trời.

Dưới gốc đại thục có một cái bàn đá, bên cạnh bàn có một vị lão giả đang thưởng trà.

Trên mặt bàn còn bày một đĩa hoa quả.

Chu Ngưng Nguyệt cùng Thu Thiển trước tiên đi tới dưới tàng cây.

"Bái kiến tiền bối."

Hai người cung kính mở miệng.

Nhân vật ở trong cơ duyên chi địa tự nhiên sẽ bất thường.

"Các ngươi tên gì?"

Trí giả nhìn hai người một cái rồi hỏi.

Hai người này lịch sự hơn cái tên trước đây nhiều.

"Vãn bối Chu Ngưng Nguyệt."

"Vãn bối Thu Thiển."

Trí giả ban đầu định uống trà, sau khi nghe được hai cái tên này thì quay lại nhìn các nàng thêm một lần nữa.

Vốn mới sinh ra được chút hảo cảm liền biến mất trong nháy mắt.

"Ngồi đi."

Sau khi Chu Ngưng Nguyệt cùng Thu Thiển ngồi xuống, trí giả tiếp tục nói:

"Ta là trí giả hành tẩu trong trời đất, vì không có người nói chuyện cùng ta nên ta mới mở ra khe nứt cơ duyên, thế nên các người mới tìm được cơ duyên rồi gặp được ta."

Sau khi tự rót cho mình một chén trà, hắn lại mở miệng nói thêm:

"Các ngươi không uống trà sao?"

Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển lắc đầu.

Các nàng cảm thấy thái độ của vị trí giả này với họ đã kém đi trong thoáng chốc.

Rốt cuộc đã đắc tội vị tiền bối này ở đâu?

Chương 103: Độc Thân

"Vậy ăn hoa quả đi, tốt nhất nên ăn hết hoa quả trên mặt bàn đi."

Trí giả nói.

"Đây là loại quả gì vậy?"

Thu Thiển hỏi, trông thế nào cũng không giống như mấy loại hoa quả bình thường.

"Quả trí tuệ."

Trí giả tuỳ tiện đáp lời.

Sau khi nghe xong, Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển có chút kinh ngạc.

Quả trí tuệ, mở bình cảnh, tụ linh khí, rèn luyện lực lượng, có thể mở mang trí tuệ dẫn dắt thân thể tu luyện đến mức tốt nhất.

Một quả đã có giá trị liên thành, mà trên mặt bàn có tổng cộng là mười hai quả.

Hiện tại cơ duyên mất giá thê cơ à?

Trông thấy hai người kinh ngạc như vậy, tâm tình trí giả cũng tốt lên không ít.

Cái tên trước chẳng hiểu cái quái gì.

"Tiền bối, có thể mang đi ra ngoài không?"

Thu Thiển lại hỏi.

Mặc dù có hơi quá phận, nhưng vấn đề này lại rất quan trọng.

“Vậy ta ăn nhé?”

Chu Ngưng Nguyệt định sẽ ăn trước.

Có vấn đề thì Thu Thiển sẽ hỏi.

Sau khi trí giả nói có thể ăn, Chu Ngưng Nguyệt lập tức cắn một miếng.

Ngọt ngào, mềm mại, ăn ngon quá.

"Mang ra ngoài sao?”

Trí giả đặt chén trà xuống nhìn lên quả còn trên cây.

"Các ngươi thử xem có thể hái được bao nhiêu quả."

Thu Thiển cùng Chu Ngưng Nguyệt đi đến phía cái cây trước, trí giả nhìn thì vô cùng thờ ơ, kì thực chăm chú đến sự tình ở trên đến từng giây từng phút.

Các nàng đều thuận lợi hái một quả xuống.

Điều này cũng không có gì, quan trọng là quả thứ hai kìa.

"Ai nha."

Chu Ngưng Nguyệt vốn còn muốn hái tiếp, chỉ là lập tức bị đẩy xuống dưới.

Thấy đứa trẻ này rơi xuống, trong lòng trí giả nhẹ nhàng thở ra.

Mà Thu Thiển ở bên kia dường như còn đang hái được quả thứ hai.

"Thần lực?"

Trí giả trông thấy ánh sáng lấp lánh đặc biệt trên người Thu Thiển thì có chút ngoài ý muốn.

Đương nhiên, nếu ngay từ đầu đã vậy sẽ khiến người ta rất hiếu kỳ.

Thậm chí là kinh ngạc.

Nhưng là hiện tại...

Rõ ràng là rất bình thường.

Rất nhanh, Thu Thiển đã hái được quả thứ hai xuống, thế nhưng nàng cũng không thể tiếp tục ở lại trên tán cây nữa.

Cuối cùng rơi xuống đất.

"Tiền bối có thể giúp ta hái một quả được không?"

Chu Ngưng Nguyệt một mặt ngoan ngoãn nhờ trí giả giúp đỡ.

Trí giả nhìn đối phương, uống trà rồi nói khẽ:

"Hái xuống thì có thể mang đi."

"Tiền bối, ngươi xem cái này một chút."

Chu Ngưng Nguyệt lấy ra một viên đá bảy sắc.

"Cha ta nói, mặc kệ lần này gặp cơ duyên gì, chỉ cần là sống thì hãy đưa cái này cho người có cơ duyên. Sau đó đưa ra yêu cầu nho nhỏ.”

Trí giả trông thấy Thất Thải Thạch, cuối cùng vung tay lên một cái, một viên quả trí tuệ rơi xuống lòng bàn tay hắn, sau đó đưa cho Chu Ngưng Nguyệt:

"Không nghĩ tới ngươi lại là nữ nhi của hắn."

Một đứa con gái, một đứa con trai.

"Đa tạ tiền bối."

Chu Ngưng Nguyệt giao món đồ cho trí giả thuận tiện tiếp nhận quả trí tuệ, như vậy có thể mang ra ngoài bốn quả:

"Đúng rồi tiền bối, trước kia cha ta là người thế nào?"

Cái này nàng cũng không biết nhiều.

"Dạng chó hình người."

Trí giả trả lời.

Chu Ngưng Nguyệt:

"...tiền bối không sợ cha ta sao?"

"Hừ, ngươi hỏi một chút hắn, hắn tìm được ta sao?"

Trí giả khinh thường.

Thu Thiển:

"..."

Chu Ngưng Nguyệt:

"...."

"Ăn hết đống quả trên mặt bàn, hỏi mấy vấn đề xong các ngươi liền có thể rời đi. Ta nghĩ các ngươi cũng không có nhiều hứng thú với công pháp hay pháp bảo."

Trí giả đã không muốn nói chuyện với mấy người này thêm nữa.

"Tiền bối, ta muốn hỏi hỏi làm sao ở chung với người khác phái, làm thế nào để tăng hảo cảm."

Thu Thiển hỏi.

Trước mắt, chuyện này là vấn đề quan trọng nhất với nàng.

"Người khôn không rơi vào bể tình."

Trí giả liếc Thu Thiển một cái thật thâm sâu, sau đó trả lời giống như trước.

Thu Thiển:

"..."

Là do độc thân nên không biết chứ gì?

...

Thanh Thành, thư viện Đông Lâm, Lý Lạc Thư vừa nhìn điện thoại vừa ra khỏi thư viện, trên mặt đượm ý cười.

"Cuối cùng cũng lấy được phương thức liên lạc của đại ca rồi, lần này trở về có vấn đề về mặt trận pháp, cũng có thể hỏi đại ca một chút. Thần Nhân, trước đó tùy ý nhìn trận pháp một chút bèn có thể đưa ra phương pháp phá vỡ nhận thức của ta.”

Lý Lạc Thư cảm thật sự giác đối phương quá mạnh.

Người tài giỏi như thế mà tại làm nhân viên quản lý của thư viện.

Không biết cái thư viện này nghĩ thế nào nữa.

Chẳng có chút khả năng phân biệt nhân tài nào cả, giống như hắn đi làm ở xưởng điện tử vậy.

Nhân tài như hắn đây, vậy mà lại để ở trạm bảo an.

May mà tiền lương không thấp.

Hôm nay hắn đã xin nghỉ phép, phải rời khỏi Thanh thành về nhà xem mắt đây.

Quác...quác….

Đột nhiên trên trời có một đám quạ đen bay ngang qua.

Lý Lạc Thư ngẩng đầu lên nhìn thì có chút ngạc nhiên:

"Thanh Thành có quạ đen sao? Cảm giác không giống như quạ đen bình thường.”

Dưới sự tò mò, hắn ngắt mấy chiếc lá trên vành đai xanh, sau đó tung ra.

Vù!

Chương 104: Biến Mất

Một chiếc lá bay về phía chân trời, tiếp theo đó là tiếng một con quạ đen rơi xuống đất.

Khi Lý Lạc Thư tìm thấy quạ đen, phát hiện đây là một cái xác quạ đen đã hư thối.

"Đọa Thi à."

Hắn tiện tay ném xác quạ đen vào thùng rác, sau đó bèn đi ra khỏi Thanh Thành, không mua được vé xe về nhà nên phải cuốc bộ.

"Cách lần Đoạ Thi xuất hiện khi trước hẳn là hơn ba mươi năm rồi nhỉ? Cũng sắp bò ra ngoài hết rồi. Thế nhưng sao lần này lại đến ranh giới của ma tu rồi? Là nhắm vào ta sao?”

Trên đường, Lý Lạc Thư vẫn luôn suy tư, sau đó cũng chẳng thèm để ý nữa.

Cái hạng trộm vặt thế này, chờ hắn trở về, để cho đám này mở mang tầm mắt về sức mạnh của nhân viên bảo vệ đã làm việc trong thời gian dài.

Gần đây chi tay với bạn gái, ban đầu tâm trạng không tốt chút nào bèn lấy mấy kẻ này ra để trút giận.

Xin phép nghỉ còn bị lãnh đạo mắng một trận.

Cuộc sống đây đó đúng là gian khổ, hối hận sao lúc trước không nghiêm túc học hành.

Vừa mới tốt nghiệp sơ trung đã chạy ra ngoài dốc sức làm việc, cuối cùng học trường dạy nghề cũng vô dụng.

“Lại nói lâu rồi chưa về nhà, có nên mua cho cha mẹ chút quà không nhỉ?”

Đi đường, nhất thời hắn có chút lúng túng.

Cha mẹ có thiếu cái gì đâu?

Nghĩ rồi lại nghĩ, cuối cùng hắn bỏ việc mua quà, cha mẹ chẳng thiếu cái gì, chỉ thiếu một thằng con trai ưu tú thôi.

Thật đáng tiếc, hắn cứ một mực ở lại nhà máy điện tử, không quá ưu tú.

Thế nhưng hắn đã rất cố gắng rồi.

Tốn một khoảng thời gian khá dài, cuối cùng hắn cũng đến vùng ngoại ô.

Trước khi đi, hắn thấy một vầng sáng xuất hiện.

“Là cơ duyên chi địa, Đại Địa Thần Khuyển mở ra rồi?”

Hắn cũng không hiểu rõ thứ này lắm, vừa hay đi ngang qua nên mới phát hiện, nếu không phải vậy thì hắn cũng chẳng biết đâu.

“Đi hỏi một chút, nhỡ như có người quen, vừa tiện cùng về một nơi.”

Nghĩ như vậy, Lý Lạc Thư bèn tìm một màn sáng, gõ gõ.

Cộc…cộc!

Đại Địa Thần Khuyển đang nằm sắp ngay sau màn sáng này.

Với sự xuất hiện của Lý Lạc Thư, Đại Địa Thần Khuyển cũng hơi kinh ngạc, bản năng nói cho nó biết, người này vô cùng vô cùng nguy hiểm.

Sau đó nó bước ra khỏi màn sáng, nhìn về phía Lý Lạc Thư rồi hỏi:

“Có chuyện gì?”

Vốn uy nghiêm như nó mà bây giờ đã khách khí rất nhiều.

“Đại Địa Thần Khuyển mà có thực lực yếu vậy sao?”

Lý Lạc Thư có chút ngoài ý muốn.

“Nơi này cơ bản đều là hạ tam phẩm nhỉ?”

“Đúng đúng.”

Đại Địa Thần Khuyển cảm thấy bản thân như bi xúc phạm.

Nhưng lại không giám nổi giận.

Người này bất thường hoặc có thể nói là mạnh một cách bất thường.

Rõ ràng là cảm giác chẳng có tu vi gì, nhưng lại mang một loại khí tức cực kỳ nguy hiểm.

Khác hẳn với gia, chẳng cảm nhận được từ gia cái gì.

“Không không làm phiền ngươi nữa, à đúng rồi.”

Lý Lạc Thư dừng lại, tốt bụng nói:

“Một khoảng thời gian nữa khu vực gần đây sẽ không an toàn, tốt nhất đừng để họ ở lại phụ cận.”

Nói xong hắn lập tức rời đi, biến mất ở đằng xa.

Đại Địa Thần Khuyển hơi nghi hoặc một chút, thế nhưng nó vẫn có ý định kiểm tra xung quanh một chút.

Biết nhiều thứ một chút thì mới thể hiện được giá trị của nói.

Như vậy gia mới giữ nói lại.

...

"Tốt, đã bố trí ổn thoả rồi, ngươi nhớ kỹ đừng tùy ý đi ra ngoài."

Hàn Tô nói với Tô Thi.

Vị trí hiện tại của Tô Thi là ở dưới đại thụ.

Nơi này có rất nhiều tiểu kiếm cũng có rất nhiều phù lục, còn có cả trận pháp quay xung quanh.

Nếu người bình thường muốn vây đánh cũng phải tốn không ít thời gian.

Hơn nữa, một khi tới gần có thể còn bị tiểu kiếm đánh trọng thương.

Với Tô Thi, đây là một điều kiện vô cùng an toàn.

“Tốt rồi, yên tâm đi.”

Tô Thi nắm chặt linh kiếm, tỏ vẻ mình có thể tự làm được.

"Tuyệt đối đừng đi ra ngoài, dù là người quen biết ngươi cũng đừng đi ra. Rất có thể là giả."

Minh Nam Sở nhắc nhở.

Tô Thi gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Lúc này vầng sáng trên người Minh Nam Sở cùng Hàn Tô bắt đầu nở rộ.

Sau đó lập tức biến mất khỏi nơi này.

Tô Thi:

"..."

Hoàn cảnh xa lạ, một thân một mình.

...

Dưới vách núi cao vời vợi.

Một cái mũ giáp đen kịt mũ đột nhiên loé ra một luồng ánh sáng đỏ, giống như có món đồ trong nón đã hoàn toàn tỉnh lại.

Tiếp sau đấy, mũ giáp bắt đầu chuyển động.

“Haha, dù cơ thể ta bị đánh chết nhưng ta vẫn có thể tỉnh lại từ phần đầu như cũ.”

Trong chiếc mũ giáp truyền đến tiếng cười.

Dường như rất vui vẻ với việc trở về từ cõi chết.

Mà lúc này, một con Độc Giác Yêu Thú bị thương đi tới trước cái mũ giáp.

Nó dùng sừng bắt đầu đâm vào mũ giáp, nhưng mũ giáp không được đặt vững nên nó không đâm vào được.

Sau đó nó lấy móng vuốt đè lại, để mũ giáp ngay ngắn trước cái sừng trên đầu.

Biết hoá bất thình lình khiến mũ giáp có chút sững sờ:

“Không phải, ngươi đang làm cái quái gì vậy? Ngươi có não không vậy? Ngươi đâm ta làm cái gì? Có cái sừng thì đội mũ giáp cái gì? Aaaa…”

Chương 105: Phải Chuồn Thôi!

Trong rừng, một con thân báo yêu thú cả người chằng chịt vết thương, đầu đội mũ giáp đang thong thả đi tới.

Thỉnh thoảng nó còn gõ mấy lần lên mũ giáp.

Lúc này, bên trong chiếc mũ giáp có một con mắt đỏ lập loè:

“Con súc sinh này, ngươi cho rằng như vậy là có thể làm tổn thương đến ta sao? Đợi thêm một khoảng thời gian nữa ta sẽ khôi phục lại Ma Sát chi khu, mà ngươi cũng sắp chết dưới hắc tiên của ta thôi...Oa oa oa….”

Mũ giáp còn chưa nói dứt lời, cái sừng của Độc Giác Yêu thú đã phóng điện, để mũ giáp cảm nhận lôi đình chi nộ một chút.

“Hừ! Chỉ là lôi đình chi lực thôi mà, thực sự nghĩ là có thể đả thương ta đấy à? Thế nhưng trông ngươi cũng có chút tác dụng đấy, tạm thời giữ ngươi lại cũng không có...Oa oa oa…..”

Sừng lại bắn lôi đình chi nộ thêm một lần nữa.

“Cũng có chút thực lực, đợi khi ta khôi phục rồi sẽ không giết ngươi, còn thu ngươi là yêu bộc, cho ngươi tương lai vô hạn, để ngươi có cơ hội trở thành kẻ mạnh trong tu chân giới...oa oa oa….”

“Ngươi gọi ta một tiếng đại ca, chúng ta kề vai chiến đấu, để ta đưa ngươi tới cường giả chi...oa oa oa…”

“Vậy ta gọi ngươi một tiếng Giác ca, ngươi đừng có không biết điều, từ nay về sau ngươi chính là đại ca của ta, ngươi đi đâu thì ta sẽ đi đó, ngươi nói một là một mà hai là hai, huynh đệ đồng lòng, kỳ lợi đoạn kim.”

Lúc này Độc Giác Yêu Thú mới không tiếp tục phóng thích lôi đình chi lực nữa, trong mắt hiện lên chút đắc ý.

"Giác ca, ta cảm nhận được vị trí của Ma Sát khải giáp của ta, chúng ta giết qua đó đi."

Giác ca nhìn móng vuốt của mình một chút, cuối cùng đi theo hướng và mũ giáp đã chỉ.

"Giác ca tín nhiệm ta như vậy chính là phúc phần của tiểu đệ đây, về sau chúng ta trấn áp ma tu, thành lập liên minh yêu tu nha.”

...

Trong một góc của rừng cây, Tô Thi trốn ở thân cây mà quan sát tứ phía.

Nàng luôn cảm thấy mình đang bị theo dõi.

Đây là kinh nghiệm.

Kinh nghiệm của nàng tăng rất nhanh.

Quả nhiên, không bao lâu liền có một đám yêu thú đi tới khu vực gần cây.

Chỉ là khi trông thấy bầy yêu thu này đi tới, Tô Thi có chút kinh ngạc.

Dường như bầy yêu thú này đang chạy trốn, cả đám đều ước gì bản thân có thể chạy càng nhanh càng tốt.

Sao lại có cảm giác như đang chạy trối chết thế này?

Thế nhưng dường như bên chỗ nàng cũng không hề bị phát hiện.

Rất nhanh, Tô Thi phát hiện bản thân đang chạm mắt cùng với đám yêu thú này.

Thực sự chạm mắt, bản thân là người dễ bị ức hiếp hơn.

Đối phương đã trông thấy rồi, sau đó đám yêu thú gầm nhẹ.

Tô Thi:

"..."

Nàng phát hiện dường như những yêu thú muốn bắt mình để xả giận.

Oanh!

Ngay khi nàng còn đang hốt hoảng, một tiếng nổ rền truyền đến, có yêu thú còn bị nổ bay ra ngoài.

Là tiêu phi kiếm do Minh Nam Sở mai phục.

Trông thấy đám yêu thú bị nổ bay ra ngoài, Tô Thi cảm giác kinh nghiệm của bản thân lại tăng lên rồi.

Lần này nàng không sợ nữa mà bắt đầu dẫn quái.

Sau đó tiếng nổ mạnh không ngừng truyền đến, là tiểu phi kiến của Minh Nam Sở tiểu kiếm và phù lục của Hàn Tô.

Thế nhưng sau khi Tô Thi trông thấy số đồ vật kia đã tiêu hao đến quá nửa thì lập tức dừng ý định dẫn quái lại mà tránh lên trên cây giả chết.

Nếu không, nàng sợ không đợi được đến khi đám Minh Nam Sở trở về.

Chỉ là có một con gấu lớn bước ra, trong vuốt của nó là một đám lửa, lông tóc đều nổi lửa, thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Đấu giả thất phẩm.

Ngay khoảng khắc trông thấy đối phương, Tô Thi tràn đầy luống cuống.

"Không được, phải chuồn thôi."

Nàng nhìn chung quanh một lần, trận pháp vừa vỡ liền ngự kiếm mà chạy.

Không biết có thể kiên trì đến khi đám Minh Nam Sở họ trở về hay không.

Cũng phải sớm thông báo cho đám Hàn Tô biết, chắc chắn yêu thú thất phẩm rất khó đối phó.

Gào!

Con gấu khổng lồ gầm lên đầy giận dữ, vọt thẳng về phía Tô Thi.

Đoàng!

Tiểu phi kiếm của Minh Nam Sở lại nổ lớn, cũng không thể để lại thương tổn gì cho con gấu khổng lồ kia.

"Xong rồi xong rồi, không trốn thoát rồi."

"Không ổn rồi."

Ầm!

Hỏa Hùng bị ngăn cản lại, là trận pháp của Hàn Tô.

Thừa dịp đối phương không thể lập tức tấn công đến, Tô Thi lấy bùa hộ mệnh mà cha mẹ tặng ra, nắm chắc trong lòng bàn tay.

Lúc này, Hoả Hùng lại phát động tấn công một lần nữa, xung quanh ngập tràn hung hiểm, nàng muốn trốn cũng không trốn được.

Trông thấy móng vuốt của gấu đang vươn đến, Tô Thi bị doạ đến nhắm chặt mắt ngồi xổn xuống.

Cắn răng đảm bảo bản thân sẽ không bị đau mà kêu thành tiếng.

Chỉ là….

Chờ một hồi lâu cũng không thấy đòn công kích của Hoả Hùng, khi nàng vụng trộm mở mắt nhìn, phát hiện Hoả Hùng đứng ở đằng trước kia, hoả diệm trên móng vuốt đã tắt ngúm, ngọn lửa trên đỉnh đầu cũng biến mất luôn.

“Chết, chết rồi ư?”

Chương 106: Quen Biết

Nàng có phần không tin được, cũng không thu được kinh nghiệm, cho nên là có cao nhân vừa đi ngang qua sao?

Lúc này nàng thấy Hỏa Hùng trực tiếp ngã xuống.

Ầm!

Nặng nề mà đập xuống nền đất, xung quanh cũng không có sự tồn tại của bất kỳ kẻ nào.

"Là vị nào tiền...Ai nha!"

Một quả nào đó bay từ đằng xa tới, trực tiếp đập vào trán của Tô Thi.

Tiếp sau đó là một chuỗi hoa quả rơi xuống đầu nàng.

Chờ nàng che đống hoa quả rơi xuống trên đầu, nhặt hoa quả trên mặt đất lên mới phát hiện, đó là một chuỗi nho xanh cùng một loại trái cây màu trắng.

"Đưa ta ăn sao?"

Tò mò nàng ăn quả nho xanh, sau đó...

"Ô, chua quá."

Chua đến nỗi mắt nàng nheo lại.

"Đừng có lãng phí, nhớ kỹ, ăn cho bằng hết."

Giọng nói non nớt truyền tới.

Tô Thi xem xét xung quanh, vẫn không trông thấy một bóng người.

"Giọng nói ban nãy có chút quen tai, dường như là..."

Suy nghĩ một lúc nàng mới phản ứng lại:

"Là Nguyệt tỷ."

Vừa mới đoán được là Nguyệt tỷ, Tô Thi lập tức liền đứng lên đuổi theo ra ngoài.

Tìm được Nguyệt tỷ thì nàng sẽ an toàn ngay thôi.

Chỉ là vừa mới chạy đã bị một vầng sáng đụng cho bật trở về.

Ầm!

"Đau quá."

Là trận pháp chi quang.

Tô Thi nhìn trận pháp có chút kinh ngạc, trận pháp của Hàn Tô sẽ không vây nàng lại, vậy sao lần này lại không ra được?

Kiểm tra xung quanh một lượt, nàng phát hiện có mấy vị trí có thêm nhiều nho xanh hơn, là Nguyệt tỷ đã sửa đổi trận pháp sao?

Hay rồi, không ra được.

Chỉ có thể ăn hết nho xanh thôi.

Chỉ là…Chua quá đi.

Thế nhưng còn một loại quả màu trắng bên cạnh nàng cũng không biết là gì, chỉ có thể tạm thời để đấy.

“Bây giờ yêu thú đều đi rồi, ta có nên thay mặt không nhỉ?”

Có lẽ dáng dấp đẹp mặt sẽ lại càng dễ dẫn dụ yêu quái, mặc dù thẩm mỹ giữa người và yêu thú là không giống nhau.

Nhưng nghe nói đại yêu hoá hình cũng rất thích con người….

Do dự một chút, cuối cùng Tô Thi vẫn quất định dùng bùn đất làm mặt mình lấm lem.

Như vậy sẽ không có ai chú ý đến nàng nữa.

Đều nói hồng nhan bạc mệnh, hoàn toàn là vì chẳng ai thèm để ý đến người xấu xí cả.

Bây giờ nàng đã xấu xí hẳn là sẽ không bị để ý tới.

Đợi sau khi nàng bôi trét lên mặt xong, lấy ra một cái gương rồi ngắm nghía, phát hiện bây giờ mình thực sự chẳng có chỗ nào đẹp đẽ.

Độc Giác Yêu Thúc và mũ giáp âm thầm chứng kiến hết thảy đã trầm mặc rất lâu.

Sau đó Độc Giác Yêu Thú chuồn đi.

"Giác ca anh minh."

Hắn đã trông thấy, Hoả Hùng chỉ một kích là mất mạng, đánh thẳng vào đầu.

Nếu mà chiến thì hắn sẽ là kẻ chết trước tiên.

"Giác ca, nơi này quá nhỏ, chúng ta ra ngoài đi, đi lang bạt tu chân giới. Với thiên chất của Giác ca, 50 năm nữa sẽ là vô địch Tu chân giới...oa oa oa....”

"Giác ca nói rất đúng, khiêm tốn một chút mới tốt, vậy thì 100 năm đi."

...

Chu Tự một đường đi thẳng ra phía ngoài, không gặp được Chung Hổ, cho nên kiếm một chút dã thú để luyện tập.

Đặc hiệu của Phá Thiên Chiến Kích quả thật không tệ, uy lực kinh người.

Dã thú tụ tập trên núi, bị hắn đánh đến nỗi phải tự mình đào tẩu.

Đương nhiên, cũng không cần thiết phải đuổi theo.

Dù sao đã thử được đặc hiệu rồi, hơn nữa lại không có dã thú có tinh thần, không thử được độ mạnh của đặc hiệu.

"Cảm giác đánh dã thú ở nơi này không thuận tay như dã thú ở

Thanh Thành, hay là qua một khoảng thời gian nữa lại đi quanh mấy nơi gần Thanh Thành xem sao.”

Chu Tự tự nhủ, bèn đi tới vị trí vầng sáng.

Hắn phải về rồ.

Trí giả nói hắn biết tốt nhất là nên về tu luyện, có thể hấp thu hiệu quả của quả trí tuệ.

Nhất định phải tuân theo cái này.

Chuyện thêm vòng thì cần phải chú tâm.

Thế nhưng chuyện liên quan đến thư tịch cũng phải gọi điện hỏi lão cha một chút mới được, rời khỏi nơi này trước, trong cơ duyên chi địa điện thoại không có tín hiệu.

Vừa mới ra khỏi vầng sáng, Chu Tự liền trông thấy một con Tam Đầu Khuyển to như trâu đứng bên cạnh.

"Gia, ngươi ra rồi sao?"

Đại Địa Thần Khuyển một mặt cung kính.

"Ra ngoài còn phải đánh tiếng với ngươi à?"

Chu Tự tò mò hỏi.

Quy củ mà, đương nhiên hắn sẽ tuân thủ.

Hắn cũng không phải cái loại người không nói lý.

"Không cần không cần."

Đại Địa Thần Khuyển lập tức lắc đầu, sau đó nói:

"Gia là Ma Đạo Thánh Tử?"

Nó có chút khẩn trương.

"Ừm."

Chu Tự gật đầu.

Loại chuyện thế này cũng không cần phải giấu diếm, nhận ra thì nhận ra, hỏi thì trả lời.

Không hỏi thì hắn không trả lời.

Chính là ba ông bà chủ hỏi thì khó trả lời.

Ảnh hưởng tới công việc mà.

"Gia, ta là Đại Địa Thần Khuyển đi ra từ cấm địa tại ranh giới ma tu, trưởng bối của chúng ta có quen biết với chuyên gia về Ma tu đấy."

Đại Địa Thần Khuyển nói.

Chu Tự không hiểu cái con Tam Đầu Khuyển này đang muốn nói cái gì?

Chương 107: Ta Không Xin Tiền

Đại Địa Thần Khuyển cũng cảm thấy mình ăn nói lòng vòng, bèn trực tiếp nói:

"Gia, là như thế này, ta muốn làm chó của ngài, muốn làm một con chó săn Ma Đạo đủ tiêu chuẩn."

Chu Tự:

"Ta không nuôi chó."

Nuôi thú cưng thật là phiền phức, có một số người có thái độ với thú cưng rất vặn vẹo.

Hắn không thể hiểu được.

Coi thú cưng như con trai con gái thì thôi đi, thế mà còn thấy quan trọng hơn cả người thân của mình.

Thú cưng trong nhà còn được ăn uống tốt hơn cả cha mẹ ở quê.

Còn không biết tiền đắp vào người mấy con thú cưng nhiều hơn tiền cho cha mẹ biết bao nhiêu lần.

Cha mẹ không tốt với hắn thì thôi đi.

Nếu như không phải...

Hắn cảm thấy rất ngang trái.

Đương nhiên, trước mắt hắn cũng chưa gửi tiền phụng dưỡng cho cha mẹ, vốn muốn để dành tiền để mua điều hoà lắp cho họ cơ.

Nhưng là trước đó không lâu vừa mới từ bỏ rồi.

Hơn nữa cha mẹ cũng không cần hắn phải hiếu kính, đúng là nhân sinh bi ai.

Tử dục dưỡng nhi thân không cần.

Ngược lại là nuôi thêm tỷ tỷ, cộng thêm vị hôn thê.

"Gia, nuôi ta rất tiện, ta có đại địa bảo hộ, có thể tìm vật, có thể nghe ngóng tin tức, có thể làm thú cưỡi, có thể đánh có thể chịu."

Đại Địa Thần Khuyển cực lực chào hàng cho bản thân.

"Trong nhà ta không nuôi được."

Chu Tự nói ra, nhỡ như ngày nào đó tiện tay thanh trừng nó luôn.

"Gia, ta có thể thu nhỏ."

"Vẫn không nuôi được."

"Gia, ta ở lại ngoại ô là được, giữ vững nơi này vì gia, không tới gần Thanh Thành. Một khi có dã thú gì đó thì sẽ dùng bí pháp thông báo cho gia trước tiên. A, nghe nói gần đây có Đọa Thi đột kích, nếu gia muốn chiếu sáng con đường phía trước cho họ, ta cũng có thể thông báo cho gia trước tiên."

Đại Địa Thần Khuyển nói.

Nếu vẫn không đồng ý nữa thì nó cũng hết cách rồi.

"Đọa Thi?"

Chu Tự hơi kinh ngạc.

Đây là cái quái gì vậy?

Rất nhanh đã hiểu được đại khái vấn đề.

Theo như lời của Đại Địa Thần Khuyển nói, Đọa Thi là kết quả của một số người đã chết bị cưỡng ép lưu lại ở hiện tại, có cực ít thi thể của cường giả vì một loại dị biến nào đó sản sinh linh trí.

Cuối cùng Chu Tự cũng không cự tuyệt Đại Địa Thần Khuyển nữa, nhân số Đọa Thi rất nhiều, mà lại có mong muốn thành công nhất định.

Cái này...Xem ra hắn phải cầm thương mà chiến.

Vì sao lại là cầm thương?

Nguyện lấy Phương Thiên Kích trong, quét ngang hổ lang đạo chích, bảo vệ nước nhà an bình.

Vì sao không cầm kiếm?

Vì không có đặc hiệu.

Nếu như lần này chỉ là một đám dã thú nho nhỏ, tự nhiên hắn cũng không cần Đại Địa Thần Khuyển trông chừng.

Nhưng là một đám Đọa Thi, không thể để cho họ tùy tiện chạy loạn.

Cần có người quan sát.

Trở lại trong thành, hắn liền đi về nhà.

Vừa mới lấy điện thoại ra muốn cho gọi điện cho lão cha, phát hiện có người gửi kết bạn cho hắn.

Người nhắn là Lý Lạc Thư. …

“Lý Lạc Thư? Sao hắn lại thêm ta vào nhóm bạn bè?”

Hơn nữa làm sao hắn có được phương thức liên lạc của ta? Chu Tự suy nghĩ một lúc, cảm thấy đối phương có trải nghiệm phong phú như vậy, có thể có kỹ năng mà người tài giỏi không thể có. Hắn nghĩ thế nên không thấy kỳ lạ nữa. Sau đó hắn vào danh sách bạn bè kiểm tra.

Trong danh sách bạn bè xuất hiện một người rất lợi hại (bỏ bạn gái cũ đi xem mắt), như vậy sẽ không tỏ ra nghèo nàn.

Sau khi thêm bạn, Chu Tự chuẩn bị gọi cho cha thì di động rung lên, là tin nhắn của Thu Thiển gửi đến, một bức hình kèm một lời nhắn. Trên bức hình là Nguyệt tỷ cầm một loại quả màu trắng để chụp ảnh, hắn biết quả này, là Trí Tuệ Quả.

“Đã lấy được cơ duyên, bọn ta sẽ rất nhanh được về.”

Đây là tin nhắn của Thu Thiển.

Chu Tự:

“...”

Chẳng phải nói không thể mang đi sao? Ta bị lão già kia lừa? Thì ra trí giả cũng biết nói dối.

Hắn nhắn một câu cho Thu Thiển, chờ ngươi trở về, rồi gọi cho cha.

“Ngô nhi à, ngươi nói đi.”

Giọng của Chu Nhiên vang lên.

“Cha, sao dạo này ngươi cứ như vậy thế?”

Chu Tự cảm thấy cứ mỗi lần gọi điện cho cha, cha lại ngô nhi à, ngô nhi à. Trước kia cha không như vậy.

“Người có nói hay không nào?”

Chu Nhiên không vui nói.

“Cha, ta muốn xin ngươi một số thứ.”

Chu Tự nói.

Đầu bên kia điện thoại im lặng một hồi, sau đó giọng nói vang lên:

“Ta đã chuyển cho ngươi một ngàn rồi.”

Chu Tự:

“...Cha ơi, ta có tiền lương, ta không xin tiền.”

Phía bên kia điện thoại lại im lặng một hồi.

“Vậy ngươi chuyển lại cho ta đi.”

“...”

Chu Tự không nhắc đến chuyện một ngàn đồng nữa, mà trực tiếp đi vào vấn đề:

“Cha, ngươi có sách Hoang Cổ Kinh Thế Thư không?”

“Hoang Cổ Kinh Thế Thư?”

Chu Nhiên có chút bất ngờ:

“Ai nói với ngươi về quyển sách này?”

“Một lão già biết nói dối lừa người, hắn nói quyển sách này lợi hại nhất, nhưng ta phát hiện vừa mới bị hắn lừa, bây giờ không chắc đây có phải quyển sách lợi hại nhất không.”

Chu Tự nói.

Chương 108: Tô Thi

“Lợi hại thì đúng là rất lợi hại, nhưng không có tác dụng gì.”

Chu Nhiên trả lời.

“Cha có không?”

“Ngươi cần hả?”

“Ta muốn xem qua nội dung.”

“Có thì có, nhưng chỉ có nửa cuốn trên của Nhân Hoàng, nửa cuốn còn lại ở chỗ đạo tu, hai ngày nay ta sẽ đi lấy. Bây giờ ta cho người đưa nửa cuốn trên cho ngươi trước, nửa cuốn dưới chắc phải mấy ngày nữa.”

Chu Tự có chút kinh ngạc, sách lợi hại như vậy thế mà lại dễ dàng có được?

“Đúng rồi, ngươi đọc sách này để làm gì?”

Chu Nhiên tiện miệng hỏi.

“Tri thức chính là sức mạnh, đọc sách có thể khiến ta trở nên cường mạnh.”

Chu Tự trả lời.

“...”

“Con trai, dạo này trò chuyện với Thu Thiển thế nào rồi?”

Lúc này là giọng của Liễu Nam Tư:

“Có phải rất phù hợp với yêu cầu về người làm vợ của ngươi không? Chúng ta đã tìm rất lâu, điều tra rất lâu đấy.”

Đúng là rất tốt, nhưng nói những chuyện này với cha mẹ cứ cảm thấy có chút khó mở miệng.

Còn việc nói Thu Thiển không tốt, Chu Tự chắc chắn sẽ không làm vậy. Chẳng may cha mẹ tưởng thật thì không hay lắm.

“Mẹ, trời sắp tối rồi, ta phải mùa đồ ăn cho Nguyệt tỷ.”

Chu Tự tìm được cái cớ bèn định tắt điện thoại, nhưng đầu bên kia điện thoại không cho phép.

“Ngươi nói ngươi và Thu Thiển tiến triển đến mức nào trước đi.”

Khẩu khí của Liễu Nam Tư dứt khoát mạnh mẽ.

“Thì là như thế đó.”

“Như thế đó là như nào?”

“Mẹ, không phải ngươi có tai mắt sao? Ngươi hỏi tai mắt của ngươi đi, hỏi ta làm gì.”

“Hỏi tai mắt thì có thể biết rõ được như người trong cuộc không?”

“Ngươi đính hôn cũng không hỏi người trong cuộc.”

“Ngươi không vui?”

“Cũng…cũng không phải.”

“Vậy thì được, nhớ chủ động một chút, ngươi không chủ động chẳng lẽ trông chờ một cô gái chủ động? Môi trường sống của nàng khác với ngươi, ngày nào ngươi cũng nhìn thấy người ta yêu đương hẹn hò, nhưng nàng thì chưa từng. Nhớ chủ động một chút, nói chuyện với nàng, quan tâm nàng, nói những lời dễ nghe.”

“...”

Cảm giác thật khó khăn. Cuối cùng mẹ lại lải nhải một hồi rồi mới kết thúc cuộc nói chuyện.

Còn về việc chung sống với Thu Thiển thế nào, Chu Tự cũng không suy nghĩ nhiều, chung sống bình thường là được rồi. Như thế nào mới tính là chủ động đây? Có cơ hội lên mạng tìm kiếm xem, bây giờ đi mua chút đồ đã, có thời gian thì tu luyện một lúc. Ngày mai còn phải tiếp tục đi làm.

Ở trong nhà.

Mua đồ ăn xong, Chu Tự rảnh rỗi ngồi quan sát tình hình của Ma Chủng, ăn nhiều Trí Tuệ Quả như vậy, ít nhiều cũng phải có phản ứng chứ?

Quan sát đan điền, hắn nhìn thấy Ma Chủng vẫn trốn trong đó không có động tĩnh. Nhưng đám mây Chu Thiên có một chút ánh sáng vờn quanh, hình như là hiệu quả của Trí Tuệ Quả mang lại.

“Xem ra là nhằm vào đám mây Chu Thiên, không có nhiều tác dụng.”

Nghĩ như vậy, hắn ném một luồng công lực ngàn năm cho Ma Chủng. Nghỉ ngơi hai ngày, đến lúc phải đi làm rồi.

Lại có chín vòng, hắn có thể tăng lên đấu giả bậc bảy, đến lúc đó đặc hiệu sẽ lớn hơn rất nhiều. Hơn nữa cũng sẽ khiến cơ thể thay đổi, công lực ngàn năm cũng sẽ thay đổi theo. Lúc đó lại đọc sách, có lẽ có thể có hiệu quả, hiện tại ngoại trừ cảm giác ngứa ngáy thì không có gì.

Sau khi vứt công lực ngàn năm cho Ma Chủng, hắn phát hiện điểm sáng của đám mây bắt đầu lấp lánh, còn đám mây lại đang nuôi dưỡng Ma Chủng. Cũng vì vậy mà hiệu suất làm việc của Ma Chủng tăng nhanh hơn.

Chu Tự có chút chấn hãi.

Đang phát thưởng?

Bây giờ hắn có chút tò mò, một lần phát tiền thưởng liệu có phải có thể duy trì một vòng không? Nếu đúng vậy…

Hắn đếm được đám mây tổng cộng có năm điểm sáng. Vậy thì có thể duy trì năm vòng.

“Cho thấy ta đã ăn năm quả? Ăn thiếu mất bốn quả, bị thiệt rồi.”

Hắn cảm thấy mình đã ăn rất nhiều, không ngờ mới chỉ ăn được có mấy quả.

Đương nhiên, đây cũng coi như là thu hoạch bất ngờ, không cần quá để trong lòng, cùng lắm cho Ma Chủng tăng ca thức đêm, ít nhiều cũng sẽ không bị giảm tiến độ quá nhiều. Lúc này lại phát ít tiền lương, chắc cũng có thể nhanh hơn. Nghĩ như vậy, hắn bắt đầu tu luyện Chu Thiên Kinh.

…

“Nguyệt tỷ quen cô gái vừa nãy hả?”

Trên đường trở về Thu Thiển có chút tò mò hỏi.

“Ngươi nói Tô Thi à, hồi nhỏ ngươi cướp đồ chơi của nàng mấy lần, mỗi lần nàng đều dẫn theo ta xông đến nhà ngươi cướp đồ chơi về.”

Chu Ngưng Nguyệt cúi đầu ăn dưa hấu nói. Cuối cùng cũng không cần ăn đồ chua như vậy rồi, cũng không lãng phí.

Thu Thiển:

“…”

Nàng nhớ ra rồi. Hồi nhỏ mình bị Nguyệt tỷ ức hiếp rất nhiều lần, phải tìm một cơ hội bỏ thuốc cho Nguyệt tỷ mới được, nàng nghĩ vậy trong lòng.

“Chẳng phải Nguyệt tỷ nói Trí Tuệ Quả rất ngon sao, cho Chu Tự ba quả, còn ngươi ăn một quả còn lại sao?”

Thu Thiển hỏi.

Các nàng mang ra tổng cộng bốn quả. Trong đó cho Chu Tự ba quả, bởi vì tu vi của Chu Tự quá thấp, ăn nhiều ngược lại không có lợi, cơ thể không tiêu hóa được. Một quả còn lại, Nguyệt tỷ để dành cho mình ăn.

Chương 109: Bị Xúc Phạm

Chu Ngưng Nguyệt cắn miếng dưa hấu, ngẩng đầu nhìn Thu Thiển có chút bất đắc dĩ nói:

“Người lớn đều nói Tô Thi bị ta đánh đến vô dụng, ăn một quả Trí Tuệ Quả tăng thêm trí lực, coi như bù lại, hồi nhỏ xuống tay quá nặng.”

Thu Thiển:

“...”

Hình như nàng cũng bị đánh rất thảm, Thánh Nữ Ma Đạo thật sự không phải để đùa giỡn.

“Đúng rồi, ngươi quen biết Chu Tự bao lâu rồi?”

Chu Ngưng Nguyệt đột nhiên hỏi.

“Vừa đúng ba tuần.”

Thu Thiển trả lời.

“Sắp một tháng, nên làm chút gì đó rồi.”

“???”

…

Tô Thi ăn nho xanh dưới gốc cây lớn, cảm giác răng bị chua đến tê dại, nhưng không ăn hết cũng không được. Đợi khi nàng sắp ăn hết, bên cạnh đột nhiên xuất hiện hai luồng ánh sáng.

Là Minh Nam Sở và Hàn Tô.

Họ vừa ra đã nhìn thấy Tô Thi nhàn nhã ăn nho xanh.

“Các ngươi muốn ăn không?”

Tô Thi đưa nho xanh qua.

Minh Nam Sở:

“...”

Hàn Tô:

“...”

Họ còn tưởng Tô Thi sẽ hoảng sợ, sẽ lo lắng, thậm chí sẽ xảy ra chuyện. Nhưng nhìn thấy dáng vẻ rất thảm hại của Tô Thi, hình như đã xảy ra chuyện gì đó.

Sau đó họ nhìn xung quanh, phát hiện có không ít thi thể của yêu thú, thậm chí có một con gấu lửa. Đấu giả bậc bảy? Đã xảy ra chuyện gì?

Hàn Tô muốn lại gần hỏi, nhưng nàng phát hiện trận pháp đang bài xích nàng, khi nàng nhìn về trận pháp một lần nữa, đồng tử bỗng co lại. Trận pháp bị thay đổi, hơn nữa chỉ thay đổi mấy điểm, nhưng hiệu quả không gì sánh bằng.

Hóa mục nát thành thần kỳ?

Nhưng quyền kiểm soát vẫn trong tay nàng, xem ra cường giả đó không có ác ý.

“Đã xảy ra chuyện gì thế?”

Hàn Tô hỏi.

Minh Nam Sở lại dồn ánh mắt lên loại quả màu trắng bên trên.

Một lát sau Tô Thi nói là cuộc chạm trán của mình.

“Ban đầu ngươi còn chủ động dẫn dụ quái thú? Ngươi lấy đâu ra tự tin thế hả? Nhờ vào dung mạo sao?”

Minh Nam Sở hỏi.

Tô Thi:

“…”

“Nên cuối cùng là Thánh Nữ Ma Đạo cứu ngươi?”

Hàn Tô chỉ vào nho xanh và loại quả màu trắng nói:

“Nàng tặng ngươi những thứ này?”

“Đúng vậy, nho xanh rất chua, nhưng quả màu trắng thì ta cũng không biết là quả gì.”

Tô Thi nói, nhưng những đồ Nguyệt tỷ tặng thì chắc đều không ngon.

“Là cái này.”

Hàn Tô lấy ra quả màu trắng mà hắn mang ra nói:

“Là Trí Tuệ Quả, thứ quan trọng nhất trong cơ duyên lần này.”

“Cũng có nghĩa là lần này chúng ta có được ba Trí Tuệ Quả?”

Tô Thi hỏi.

Nàng phát hiện ba người đều có, vậy không phải vừa đủ sao?

“Thực ra là thiếu một quả.”

Minh Nam Sở lên tiếng giải thích:

“Chúng ta có thể trực tiếp lấy được hai quả, có lẽ có liên quan đến phương thức đi theo vào đây. Chúng ta có quyền ưu tiên. Ngay từ đầu ta cảm thấy có lẽ sẽ có rất nhiều người, sau khi đi vào mới phát hiện trong tổng cộng mới chỉ sáu người, chỉ thấy có chín trí giả.”

“Nên phải chia cho Chu Tự?”

Tô Thi lấy một quả ra nói:

“Vậy quả này của ta để dành cho hắn đi.”

Hàn Tô và Minh Nam Sở có chút tò mò. Trí Tuệ Quả, nếu ăn vào thì sẽ có sự thay đổi.

Tô Thi thiếu tự nhiên:

“Nếu ăn rồi vẫn vô dụng như vậy thì…”

Ngay cả ảo tưởng cũng mất rồi.

“Yên tâm đi, đừng nghĩ nhiều, vốn dĩ đã vô dụng, ăn vào vẫn vô dụng thì mới bình thường.”

Hàn Tô an ủi một câu.

“Có thể bởi vì ngươi vô dụng, nên Thánh Nữ mới tặng Trí Tuệ Quả cho ngươi, vì họa được phúc, vô dụng cũng có tác dụng.”

Minh Nam Sở cũng an ủi một câu.

Tô Thi:

“...”

Bị xúc phạm.

...

Trong một rừng núi vô cùng xa xôi bên ngoài Thanh Thành.

Vô số quạ đen đứng trên cành cây, dường như đang chờ đợi điều gì.

Sau đó một cánh tay thò ra từ trong lòng đất, tiếp đó bắt đầu có xác chết từ dưới đất bò lên.

Một cái, hai cái, mười cái...

Cả rừng cây dường như chìm vào âm u.

Một hồi lâu sau, bên trong vang lên tiếng cười khan khàn:

“Đạo Tử Kiếm Thư, ba mươi năm đã trôi qua, chúng ta lại quay về rồi. Lần này chúng ta được thừa nhận, được che chở, ngươi có thể chôn chúng ta lần nữa sao?”

Soạt soạt!

Lúc này vô số quạ đen từ trong rừng cây bay ra, giống như đang tìm kiếm, như đang dẫn đường. Bọn chúng biết khí tức của Đạo Tử Kiếm Thư, biết vị trí của hắn. Cho dù không biết cũng không sao, chỉ cần huyết tế mở ra, Đạo Tử Kiếm Thư cũng sẽ đến.

Ai dám cản trở họ, đều sẽ trở thành vong hồn, trở thành một thành viên của họ. Còn Đạo Tử Kiếm Thư thì khác, họ phải băm vằm con người này thành ngàn mảnh, lột da hắn, uống máu của hắn, ăn thịt của hắn. Không chết không ngừng, thù này không đội trời chung. Họ phải kéo Đạo Tử Kiếm Thư từ trên thần đàn xuống.

…

Trong phòng khách, Chu Tự đang tu luyện vận hành một vòng Chu Thiên, phát hiện điểm sáng của đám mây linh khí Chu Thiên sáng rõ hơn, dường như đang nhanh chóng hòa vào đám mây. Đám mây linh khí Chu Thiên biến hóa, Ma Chủng cũng càng chăm chỉ hơn.

Chương 110: Cầm Dao Quá Nguy Hiểm

Ngày mai sẽ lên 10 chương, chúc các bạn đọc truyện vui vẻ! <3

Nó ăn rất vui vẻ, giống như ăn cơm trắng với thịt nấu chín vậy. Lúc không có luồng linh khí có lẽ là ăn cơm không, có đám mây lại giống như có tiền lương mua được rau xanh vậy. Bây giờ đã phát tiền thưởng, mua được miếng thịt ba chỉ xào ớt xanh.

“Liệu có phải có thể lại kết hợp với canh sườn củ cải? Nhưng vừa nhìn thì thấy Ma Chủng thực sự đã bước ra từ trong bóng đen lần trước rồi.”

Có lẽ hai ngày nay nó nghỉ ngơi rất thoải mái.

Sau đó hắn mở đôi mắt, lúc này có lẽ là ban đêm. Quả nhiên đèn được bật sáng, sắc trời bên ngoài không quá tối, xem ra vẫn còn rất sớm.

“Bảy giờ ba mươi sáu phút.”

Trợ lý báo giờ cấp nữ thần chu đáo lên tiếng đúng giờ, dịu dàng êm tai.

Quay đầu nhìn qua, Chu Tự phát hiện Thu Thiển lại thay quần áo, áo sơ mi thông thường kết hợp váy xếp li. Váy không dài đến đầu gối. Thấy Thu Thiển mặc không đủ dài, cảm giác sắp xảy ra chuyện gì rất tồi tệ.

“Phải buộc một cái dây?”

Thu Thiển đang cầm sách nhìn thấy ánh mắt long lanh nhìn váy của nàng, bèn tháo băng đô trên tóc mình xuống hỏi.

“...”

Chu Tự hoảng hốt vội nói:

“Không cần.”

“Vậy buộc trên cổ?”

Nói xong Thu Thiển đặt sách lên trên đùi sau đó buộc dây vào cổ, nhưng nàng phát hiện không được đẹp lắm, thử hỏi Chu Tự:

“Có phải cần mặc cái áo cổ rộng hơn không?”

“Thu tỷ buộc lên tóc đi.”

Chu Tự đứng lên nói, cứ cảm thấy Thu Thiển sắp tấn công mình vậy.

Thu Thiển cũng không nói thêm nữa, mà tháo dây từ cổ xuống, buộc vào mái tóc thả trên vai.

“Nguyệt tỷ chưa về à?”

Chu Tự nhìn xung quanh nhưng không thấy bóng dáng của Nguyệt tỷ, nhưng lại nhìn thấy đồ ăn trên bàn ăn. Không phải một phần còn lại dành cho hắn, mà đồ ăn vẫn còn nguyên chưa ai động vào.

“Nguyệt tỷ đi lấy đồ chuyển phát nhanh rồi, nếu không lạc đường thì sẽ nhanh về thôi. Chuẩn bị đi, có thể ăn cơm rồi.”

Thu Thiển đứng lên, nhân tiện đặt sách sang một bên. Nàng ép thời gian, vừa mới làm xong, chưa đến mười phút. Chu Tự nhìn quyển sách đó, phát hiện chữ trên bìa sách rất kỳ lạ, hắn không hiểu, nên không thể xác định quyển sách đó có nội dung gì.

“Nguyệt tỷ biết lên mạng mua đồ sao?”

Lần đầu tiên hắn phát hiện các nàng Nguyệt tỷ biết mua hàng online.

“Không phải chuyển phát nhanh bình thường, là đồ của cha mẹ ngươi gửi đến.”

Thu Thiển bắt đầu xới cơm.

Chu Tự phát hiện vẫn chưa có đũa, hắn đi lấy thìa đũa:

“Đồ của cha mẹ ta gửi đến?”

Lập tức hắn nghĩ đến điều gì.

“Hoang Cổ Kinh Thế Thư.”

Tuy rằng chỉ có nửa cuốn trên, nhưng có thể đọc trước cũng tốt, cảm nhận bộ sách được gọi là lợi hại nhất giới tu chân, rốt cuộc có mang đến thay đổi mới hay không. Nhưng cơ thể thay đổi vẫn chưa đủ, hắn cũng không chắc chắn liệu có thể mang đến thay đổi rõ rệt cho công lực ngàn năm hay không.

“Ừm, nói là gửi cho ngươi. Đúng rồi tủ lạnh có dưa hấu, Nguyệt tỷ nói muốn ăn, ngươi bổ dưa giúp nàng đi.”

Thu Thiển đang dọn cơm nói.

“Thu tỷ, ta cảm thấy ngươi nên để nàng tự làm.”

Tuy rằng không tình nguyện, nhưng Chu Tự vẫn mở tủ lạnh định bổ dưa hấu cho Nguyệt tỷ, cũng không phải chuyện phiền phức gì.

“Nàng nói nàng mới tám tuổi, cầm dao quá nguy hiểm.”

Thu Thiển bình tĩnh trả lời.

Chu Tự:

“...”

Không có gì để nói, nhưng lúc mở tủ lạnh ra, hắn nhìn thấy ba quả Trí Tuệ Quả.

“Ồ, trong tủ lạnh có ba quả Trí Tuệ Quả, là thu hoạch quan trọng của Cơ Duyên Chi Địa. Ngươi đã ăn chưa?”

Thu Thiển quay đầu nhìn Chu Tự nói.

Lúc này nàng không ngừng nén chặt cơm vào trong bát. Cơm hơi nhiều, nén chặt xuống thì có thể cho họ ăn hết, Thu Thiển nghĩ trong lòng.

Chu Tự không chú ý đến hành động của Thu Thiển, cầm Trí Tuệ Quả lên ăn, nhân tiện nói:

“Các ngươi không ăn à?”

“Chúng ta đã ăn rồi, mà còn ăn rất nhiều.”

Thu Thiển trả lời. Không biết tại sao trí giả lại chiêu đãi các nàng nhiều Trí Tuệ Quả như vậy.

Chu Tự “ồ” một tiếng, vừa nhai quả vừa bổ dưa hấu. Vốn dĩ hắn còn cảm thấy ăn thiếu bốn quả có chút đáng tiếc. Bây giờ có thêm ba quả này, tổng cộng tám quả. Như vậy tốc độ tăng lên bậc bảy sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Vừa nãy quan sát Ma Chủng, hắn phát hiện hơn một ngày có thể hoàn thành tiêu hóa và báo đáp, cũng có nghĩa là ba ngày có thể cho ra hai vòng.

Tổng cộng tám Trí Tuệ Quả, mười ba ngày rưỡi có thể hoàn thành tám vòng, một vòng cuối cùng cho nó ba ngày tăng ca thức đêm. Như vậy khoảng mười sáu ngày thì có thể tăng lên đấu giả bậc bảy, còn dễ dàng hơn lâm giả bậc chín tăng lên binh giả bậc tám. Nhưng sau đó Ma Chủng sẽ thế nào thì hắn cũng không biết, Chu Thiên Kinh chỉ có thể đến bậc bảy, đến lúc đó tiền lương có đủ hay không là hai chuyện khác nhau.

Nếu không đủ, ngày nào Ma Chủng cũng giả chết, hiệu suất giảm thấp. Nghĩ kỹ có lẽ cũng không có gì, đấu giả bậc bảy có rất nhiều đặc hiệu, đủ cho hắn dùng rất lâu.

Nên biết thỏa mãn.

Khi hắn bổ dưa hấu xong, liền nghe thấy tiếng mở cửa.

Chương 111: Tất Cả Đều Được Sinh Ra Từ Đó

Hôm nay lên 10 chương, chúc các bạn đọc truyện vui vẻ! <3

“Ta đói rồi.”

Người còn chưa vào, tiếng nói đã vang lên trước. Là Chu Ngưng Nguyệt.

Nhưng lúc đi vào nhà nàng đã phát hiện thì ra sắp được ăn cơm rồi. Nàng lập tức ngồi xuống ghế đợi ăn cơm. Lúc này nàng ôm một cái hộp, khi ngồi xuống, nàng đặt cái hộp sang một bên.

“Nguyệt tỷ, đây là đồ chuyển phát nhanh à?”

Chu Tự bưng dưa hấu đến bàn ăn hỏi. Lúc này Thu Thiển cũng đã ngồi xuống và lấy cơm giúp Nguyệt tỷ xong.

“Mẹ nói là ngươi cần, nên đây là của ngươi.”

Chu Ngưng Nguyệt đưa chiếc hộp cho Chu Tự.

“Trong là gì?”

Thu Thiển tò mò hỏi.

“Nếu đúng là thứ ta cần thì chắc là Hoang Cổ Kinh Thế Thư.”

Chu Tự trả lời.

Hắn cầm chiếc hộp trong tay và mở ra, phải xem xem có phải quyển sách này rất lợi hại không. Tuy rằng không có nửa quyển dưới nhưng đọc quyển trên cũng có thể có rất nhiều cảm nhận.

Nhưng khi hắn mở chiếc hộp, liền trực tiếp ngẩn người. Trong hộp là nửa quyển sách vừa cổ xưa vừa tinh tế, chất liệu cũng không phải loại giấy bình thường.

“Quyển trên quyển dưới là như này sao?”

Chu Tự có chút kinh ngạc. Đây là nửa quyển sách bị xé ở giữa, chỉ có nửa quyển bên trên, là nửa quyển bị xé ngang.

Là trong lúc tranh cướp bị trực tiếp xé hỏng?

Chu Tự có chút bất đắc dĩ, thế này thì đọc thế nào? Nội dung đứt đoạn không liền mạch thì đâu có giá trị, nhưng cha nói hai ngày nữa sẽ gửi quyển dưới đến. Vậy đợi thêm hai ngày, không vội ngay lúc này. Nhưng trên bìa sách có ký hiệu kỳ lạ, không biết là ý gì.

Sau đó hắn mở ra xem, phát hiện hắn không hề biết chữ được viết trong đó, gần giống với ký hiệu trên bìa sách. Hắn hiểu ra, ký hiệu trên bìa sách không phải ký hiệu, mà là chữ viết.

“Nguyệt tỷ, đây là gì?”

Chu Tự cầm bộ sách chỉ vào chữ bên trên hỏi.

Chu Ngưng Nguyệt đang vui vẻ ăn cơm ngẩng đầu nhìn một cái nói:

“Trong trời đất, vạn vật hỗn độn, núi sông được ngưng tụ ra từ trong hỗn hộn, từ đó tỏa ra sinh khí, sinh linh được sinh ra trong núi sông, nhưng chúng sinh ngu muội không được khai sáng. Ngày ấy trời giáng xuống mưa trí tuệ, có người dùng lá cây hứng nước để uống, có người tắm mưa liếm ngọt đầu lưỡi, còn có người trốn dưới gốc cây muốn tránh mưa. Như thế vạn vật chúng sinh có sự khác biệt. Người thông minh, người ngu muội, người tầm thường được sinh ra từ đó.”

“Gì?”

Nghe thấy lời của Nguyệt tỷ, Chu Tự có chút kinh ngạc. Nguyệt tỷ đang nói gì?

“Không phải ngươi hỏi ta bên trên viết gì sao? Ta đọc cho ngươi nghe rồi đó.”

Chu Ngưng Nguyệt cắn thịt, sau đó uống ngụm canh.

Chu Tự:

“...”

Hắn đặt quyển sách thẳng mặt mình, trong mắt hắn đây là lời ma quỷ, làm sao đọc hiểu được?

“Đây là văn tự thời viễn cổ, một số công pháp giới tu chân giới đều được viết bằng kiểu chữ này. Nhưng cổ xưa chưa chắc đã tốt, Chu Thiên Kinh do người ngày nay sáng tạo ra.”

Thu Thiển cũng không vội ăn cơm, mà nhìn quyển sách trên tay Chu Tự. Hoang Cổ Kinh Thế Thư, thực ra nàng cũng không nghe nói đến. Đương nhiên, nàng cũng không cảm thấy lợi hại gì, từ lúc Nguyệt tỷ đọc nội dung, nàng đã cảm thấy vậy.

“Chữ viễn cổ?”

Chu Tự thở dài:

“Tại sao không dịch ra?”

“Ngươi hỏi cha đi, ta cũng không biết sách này là sách gì.”

Chu Ngưng Nguyệt nhả xương ra.

“Có những quyển sách có thể lợi hại do chữ viết, chứ không phải do nội dung.”

Thu Thiển cũng bắt đầu ăn cơm, dáng vẻ ăn cơm của nàng khá là duyên dáng, không quá tùy tiện. Đương nhiên, cũng không đến nỗi cứng nhắc.

Chu Tự:

“...”

“Nếu ngươi chỉ muốn biết sách viết gì thì để Thu Thiển đọc cho ngươi, muốn tự mình đọc hiểu thì bảo Thu Thiển dạy chữ cho ngươi cũng được.”

Chu Ngưng Nguyệt và hết cơm ở đáy bát vào miệng, sau đó cầm bát đưa cho Thu Thiển.

“Hết rồi.”

Thu Thiển uống canh trả lời.

“Hả?”

Chu Ngưng Nguyệt kinh hãi, sau đó qua kiểm tra, phát hiện vẫn còn rất nhiều, hhân tiện xới cho mình một bát rồi ngồi về vị trí tiếp tục ăn cơm.

“Thu tỷ có rảnh không?”

Chu Tự nhìn về phía Thu Thiển:

“Ta muốn học chữ.”

Không học kỹ năng này cũng không được, có thể những quyển sách lợi hại đều được biết bằng loại chữ này. Phiên dịch ra sẽ không được đầy đủ hàm ý, khác biệt cũng rất lớn. Ví dụ câu tại sao các hạ không bay lên theo gió, lên thẳng chín vạn dặm và câu sao người không lên trời đều có ý giống nhau. Nhưng công lực có được chênh lệch mấy lần. Cũng không phải sự khác biệt về con số.

Câu đầu tiên có được có được hai mươi phút thậm chí bốn mươi phút công lực, câu thứ hai chỉ có mười giây đến sáu mươi giây. Tại sao chênh lệch lớn như vậy? Điều này phải so sánh giữa hai câu văn.

“Ngươi muốn học vào buổi tối hay sáng sớm?”

Thu Thiển ngẩng đầu nhìn Chu Tự.

Bởi vì Chu Tự chỉ rảnh vào lúc đi làm về và buổi sáng khi tu luyện xong.

“Học buổi tối là tốt nhất, bởi vì tu luyện vào sáng sớm có hiệu quả mạnh hơn.”

Chu Ngưng Nguyệt lập tức chỉ ra mối quan hệ lợi hại trong đó.

Chương 112: Đại Chu Thiên Kinh

“Vậy...học buổi tối đi.”

Chu Tự nói.

Thu Thiển gật đầu đồng ý.

Nàng thì không có vấn đề, có vấn đề cũng là không có vấn đề.

“Đúng rồi, hôm nay có gặp chuyện gì kỳ lạ không?”

Chu Ngưng Nguyệt hỏi Chu Tự.

“Chuyện kỳ lạ?”

Chu Tự suy nghĩ nói:

“Gặp phải một số người tụ tập ngược đãi dã thú, ta có lòng tốt nhắc nhở họ vài câu. Họ còn nổi nóng, ra tay đánh mắng ta, sau đó ta cảm động bởi lời nói và hành động của họ, nên ta đáp trả, cuối cùng có lẽ người đó cũng phục sợ ta, tuy rằng hắn không đích thân nói ra. Nhưng mấy người khác có tiếp tục tụ tập ngược đãi dã thú hay không cũng khó nói. Cảm giác họ rất méo mó. Méo mó với dã thú đối và với cả bản thân.”

Chu Ngưng Nguyệt nhìn Chu Tự gật đầu tỏ vẻ hiểu rồi, nhân tiện khen một câu:

“Không hổ là Thánh Tử Ma Đạo.”

Thu Thiển cảm thấy khó hiểu, hai chị em này nói chuyện thật kỳ quặc. Nhưng phong cách rất giống nhau. Nàng không để ý, mà suy nghĩ chuyện khác.

…

Ăn xong, Chu Tự thu dọn xong mặt bàn phòng khách.

Thu Thiển bê đến một chồng sách đặt lên bàn, có cả quyển sách mà nàng đọc trước khi ăn cơm.

Điều này khiến Chu Tự có chút chấn hãi.

Học chữ mà cần nhiều tài liệu thế này sao?

“Phát âm, tập viết nét, nhận biết chữ đơn giản, sau đó là luyện tập viết.”

Thu Thiển đứng đối diện Chu Tự vỗ vào sách trên bàn nói:

“Phải biết đọc cũng phải biết viết, có những thứ cần phải viết tay, mà viết tay không chuẩn thì không thể nhận mặt chữ được. Đừng tưởng có nhiều loại kiểu chữ, chữ viết viễn cổ chỉ thống nhất một kiểu chữ.”

Chu Tự cầm lấy tài liệu cơ bản nhất lật mở xem qua, bài học này phải luyện mấy lần ư. Cảm giác như quay về những năm học cấp hai. Khi đó hắn làm bài vô cùng chăm chỉ, quên ăn quên ngủ. Bây giờ lại học chắc cũng ổn, học tập sẽ mang đến cho hắn cảm giác sung sướng có được sức mạnh.

Đọc nhiều sách xây dựng đất nước.

Sau khi xem xong tài liệu, Thu Thiển ngồi đối diện Chu Tự dạy hắn phát âm. Nghe mấy lần, Chu Tự cảm thấy phát âm rất kỳ quái, đầu lưỡi cũng không dễ uốn lên, may mà còn có thể chấp nhận.

Dạy được một số điều cơ bản, Thu Thiển viết cho Chu Tự hai chữ.

Kinh điển trong kinh điển, người lớn học chữ phải học tên của mình trước.

“Đây là tên của ngươi, ta cũng dạy ngươi phát rồi, tối nay luyện tập chữ này trước.”

Thu Thiển đưa bút cho Chu Tự nói.

“Chỉ hai chữ thôi sao?”

Chu Tự hỏi.

“Không dễ luyện đâu, nhìn quả bầu mà vẽ chiếc gáo thì rất dễ, nhưng nếu viết ra hai chữ này thật chính xác thì cần thời gian.”

Thu Thiển giải thích nói.

“Viết thêm hai chữ đi, như vậy mới có tinh thần hăng hái học tập.”

Chu Tự nói.

Hai chữ thực sự quá ít. Tuy rằng hắn mới học, nhưng năng lực học tập vẫn khá được. Cho dù nhìn có vẻ chữ viễn cổ này rất khó học, hắn cũng có thể học rất nhanh. Phát âm, viết chữ, hắn cũng không kém. Đương nhiên, có thể học nhanh được đến mức nào thì được quyết định bởi việc có thể thêm bao nhiêu công lực ngàn năm.

“Thêm hai chữ? Muốn hai chữ gì?”

Thu Thiển cầm lấy bút hỏi. Nàng cũng nghe nói Chu Tự học tập rất chuyên tâm, học nhiều hơn chút có lẽ cũng không có vấn đề lớn.

“Tên của Thu tỷ.”

Chu Tự nói.

Thu Thiển nhìn Chu Tự một cái sâu sắc, sau đó cầm bút viết tên của mình, nhân tiện dạy phát âm.

“Hiểu rồi.”

Chu Tự gật đầu thử phát âm. Sau đó hắn cứ đọc tên Thu Thiển bằng tiếng viễn cổ mãi. Thu Thiển ngồi ở đối diện yên lặng sắp xếp tài liệu, nhân tiện đọc sách, dường như không nghe thấy tiếng đọc của Chu Tự.

“Không một câu nào là đúng.”

Chu Ngưng Nguyệt ăn Quả Thánh Nữ đi đến, trong tay còn cầm một quyển sách:

“Trong hộp còn có quyển sách này.”

Nói xong rồi đưa sách cho Chu Tự.

“Đại Chu Thiên Kinh?”

Chu Tự đọc tên sách, cảm thấy rất giống với Chu Thiên Kinh của mình. Sau đó hắn mở ra xem, trực tiếp thộn mặt, bên trong là chữ viễn cổ.

“Đại Chu Thiên Kinh và Chu Thiên Kinh không có liên quan đến nhau, nhưng nếu ngươi đột phá được xiềng xích bậc ba thì có thể tu luyện Đại Chu Thiên Kinh, hai công pháp cùng chung đạo lý. Nhưng ta cảm thấy có lẽ cha mẹ ngươi muốn ngươi thử dịch quyển này. Đọc hiểu quyển này, rồi đọc Hoang Cổ Kinh Thế Thư sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.”

Chu Ngưng Nguyệt nói xong rồi vứt Thánh Nữ Quả vào trong miệng.

“Cha mẹ ngươi nhọc lòng rồi, đến lúc đó Nguyệt tỷ giúp ta kiểm tra?”

Chu Tự hỏi.

“Không được đâu.”

Chu Ngưng Nguyệt lắc đầu:

“Ngày nào ta cũng rất bận, ban ngày phải ăn cơm, ăn cơm xong phải ăn hoa quả, ăn hoa quả xong phải ăn cơm trưa, sau đó buổi tối phải ngủ. Hết luôn một ngày.”

Chu Tự:

“...”

Vẫn là vợ chưa cưới tốt.

“Ta đi tu luyện đây, các ngươi nhớ tu luyện sớm một chút, có Trí Tuệ Quả trợ giúp rất dễ dàng đột phá.”

Nói xong Chu Ngưng Nguyệt đi vào phòng ngủ.

Chương 113: Thanh Xuân Trở Lại

Chu Tự nhìn về phía Thu Thiển, Thu Thiển cũng phải tu luyện mới đúng, mà nàng còn cũng sắp tăng lên đấu giả bậc bảy.

“Ta không vội, bây giờ mới tám giờ hai mươi phút, đến mười một giờ rồi tu luyện.”

Thu Thiển nhìn đồng hồ nói. Chu Tự gật đầu, hắn là người không cần vội nhất.

Sau đó hắn luyện viết rất chuyên tâm, ánh mắt không rời khỏi vở luyện tập. Ban đầu hắn viết chữ viễn cổ cảm giác rất khó chịu, một lúc sau thì trơn tru hơn. Trong lúc luyện tập dường như không có công lực ngàn năm xuất hiện, nếu có thì chỉ là một chút chút. Còn không bằng hắn tùy tiện viết mấy chữ.

Cho đến mười giờ.

Khi hắn viết xong một chữ Chu, cơ thể dường như được tắm lần nữa. Mỏi mệt tan biến, công lực ngàn năm đã tiêu hao mấy trăm năm bắt đầu hồi phục. Cảm giác này giống như gặp được sách mới đề bài mới vậy. Đặc biệt dễ chịu, sảng khoái.

Sau đó hắn luyện tập càng thêm hăng say, quả nhiên chữ Viễn Cổ không tầm thường. Càng học hắn càng mạnh, càng mạnh hắn càng vui vẻ. Quả nhiên, đọc sách khiến con người vui vẻ.

Khoảng mười rưỡi, hắn dừng luyện viết, đã viết hết một quyển vở rồi, cần đổi vở luyện tập khác.

Khi hắn ngẩng đầu nhìn Thu Thiển, phát hiện nàng đang ngồi một tay chống cằm và lật mở sách, dáng vẻ vừa chuyên tâm vừa tùy ý, thuần khiết, tỏa sáng, đặc biệt thu hút ánh mắt người khác. Nhưng luôn cảm thấy thiếu mất thứ gì đó, nghĩ vậy hắn lấy một cái kẹo mút, bóc vỏ xong đưa đến bên miệng Thu Thiển.

Thu Thiển đang nhàn nhã đọc sách liền ngẩn người, lập tức ngồi ngay ngắn nhìn về phía Chu Tự. Bốn mắt nhìn nhau, Thu Thiển không nói gì mà nhìn xiên về phía trước, cắn kẹo mút.

“Ngươi không sợ bị sâu răng sao?”

Chu Tự rút lại tay hỏi.

“Hồi nhỏ ta từng sâu răng rồi, sau khi tăng lên binh giả bậc tám thì không có vấn đề gì.”

Thu Thiển giải thích nói.

Sau đó Chu Tự xin vở luyện tập mới, tiếp tục luyện viết. Quả nhiên học tập rất thú vị.

Mười một giờ.

“Được rồi, ta phải đi tu luyện rồi.”

Thu Thiển cắt ngang Chu Tự luyện tập.

Chu Tự:

“...”

Vậy là kết thúc rồi? Hắn nhìn vở luyện tập có chút không nỡ. Đã lâu không tự học buổi tối, đột nhiên cảm giác thanh xuân trở lại, lúc này liệu có nên ra ngoài đi dạo ngoại ô một vòng, trừ hại cho dân không nhỉ? Đương nhiên, hắn vẫn đi tu luyện, tiến độ của Ma Chủng rất quan trọng.

Ngày hôm sau.

Chu Tự tạm biệt Thu Thiển để đi làm, Thu Thiển nói dạo này nàng có thể sắp thăng cấp, nếu buổi sáng chưa ra khỏi phòng thì bảo hắn tự chuẩn bị bữa sáng.

Trong nhà lại có thêm một người có đặc hiệu, còn hắn phải đợi nửa tháng.

Khi đến thư viện, Âm Túc, cô bé tài vụ nhìn hắn muốn nói lại thôi, dường như muốn bảo hắn về tiếp tục nghỉ ngơi.

Chu Tự:

“...”

Xem ra thanh xuân của đối phương tiến hành rất thuận lợi. Nhưng thật đáng tiếc, cô bé tài vụ không cùng hệ thống với hắn, không quản được hắn.

Cuối cùng Âm Túc chỉ có thể quay về văn phòng của mình một cách không cam lòng.

Âm Túc rời đi không bao lâu, Từ Từ đi đến, hắn định mở miệng nói gì đó, nhưng sau khi thấy Chu Tự, hắn lại ngẩn người, sau đó mới khách sáo nói:

“Đi làm rồi à.”

“Ừm.”

Chu Tự gật đầu.

Nói chuyện thêm hai câu, Từ Từ mới đi về phía văn phòng.

Nhìn thấy đối phương rời đi, Chu Tự thở dài. Không phải hắn muốn phá hoại, mà là hắn phải nuôi gia đình. Hôm nay ba ông chủ không đến, có lẽ là vẫn ở trong Cơ Duyên Chi Địa.

Buổi trưa thứ bảy.

Cuối cùng Chu Tự nhìn thấy ông chủ thứ hai đi vào thư viện.

“Để ta trực ban, ngươi đi ăn cơm đi.”

Minh Nam Sở ngồi vào bàn lễ tân:

“Lần này thu hoạch khá nhiều, chờ ngươi tan làm rồi phân chia.”

“Được.”

Chu Tự gật đầu.

Sau đó hắn đi ăn cơm, hắn cũng không để ý đến thu hoạch lắm. Hắn chỉ dẫn đường, có lẽ cũng không được chia thứ gì. Nhưng hắn vẫn rất mong đến hết giờ làm, hôm nay là ngày phát lương. Nếu hắn không tính nhầm, cộng thêm hai tiếng tăng ca ngày thứ bảy tháng trước. Tuần này hắn tăng ca tổng cộng sáu tiếng, cũng sẽ có thêm một trăm tám mươi đồng. Tổng tiền lương là một ngàn một trăm tám mươi đồng, nộp mất năm trăm, còn có sáu trăm bảy. Cộng thêm một ngàn của cha gửi, hắn vẫn rất giàu.

Trong lúc ăn cơm, Chu Tự kiểm tra Ma Chủng, bây giờ Ma Chủng đã được một vòng.

Sau một vòng đã tiêu hao một điểm sáng, cũng chính là một Trí Tuệ Quả.

Còn có bảy quả, đủ để hắn đạt đến tám vòng. Khi đó có thể tăng lên đấu giả bậc bảy.

Ở bậc tám, hắn có chút cảm giác với báo đáp, không chỉ là cảm giác bồi bổ cơ thể, chủ yếu là có càng lúc càng nhiều sức mạnh có thể sử dụng.

Khi Phá Thiên Ma Thể toàn lực mở ra, khí diễm đỏ sẫm càng rõ ràng, ngọn lửa cũng lớn hơn. Khi được chín vòng, xem ra có thể di chuyển lửa lớn. Có lẽ lực uy hiếp rất mạnh.

Chương 114: Nhập Phẩm

Còn luồng linh khí Chu Thiên đã xuất hiện ba màu sắc đỏ, cam vàng. Thêm một vài ngày nữa, linh khí Chu Thiên có thể cũng sẽ tăng cấp theo. Nhưng không có chút ảnh hưởng nào với thực lực. Còn tu vi thì vẫn phải xem Ma Chủng.

Buổi chiều ăn bữa tối xong, Chu Tự đến phòng nghỉ ngơi.

Đến giờ bắt đầu làm buổi chiều, ông chủ lớn và ông chủ thứ ba đều đến, ông chủ thứ ba có vẻ rất vui vẻ. Có lẽ là có được không ít lợi ích trong Cơ Duyên Chi Địa.

Ba ông chủ đều có mặt trong phòng nghỉ ngơi, bên ngoài treo biển nghỉ ngơi.

Vừa mới đi vào, Chu Tự đã nghe thấy họ đang bàn luận một số chuyện.

“Tin tức đó là thật hay là giả?”

Minh Nam Sở hỏi Tô Thi.

“Ta hỏi rồi, là thật, cụ thể thế nào họ cũng không biết.”

Tô Thi trả lời.

Lại xảy ra chuyện gì? Chu Tự có chút tò mò.

“Là một số chuyện của giới tu chân.”

Sau khi bảo Chu Tự ngồi xuống, Hàn Tô tiếp tục nói:

“Nghe nói Thiên Vân Đạo Tông đột nhiên xảy ra đại chiến. Có đại nhân vật đang đọ sức, đánh đến mức trời đất đổi sắc, đến nay vẫn chưa ngừng.”

Chu Tự:

“...”

Quả nhiên giới tu chân không bình yên chút nào. Đánh đến mức trời đất đổi sắc, hắn thật sự không làm được.

“Đây là chuyện của đại nhân vật, chúng ta rất khó biết nguyên nhân. Hơn nữa những chuyện như này chính là truyền thuyết với nhân vật nhỏ bé như chúng ta. Không cần quá để ý.”

Hàn Tô giải thích.

Chu Tự gật đầu.

Tuy rằng hắn là Thánh Tử Ma Đạo, nhưng có lẽ những chuyện như này cũng không liên quan đến hắn.

“Nói về thu hoạch đi, chúng ta có được bốn cây thanh trúc, một áo giáp Ma Sát, một số vật liệu các loại yêu thú, và một ít linh dược. Quan trọng nhất là ba Trí Tuệ Quả.”

Hàn Tô vừa nói, Tô Thi ở bên cạnh đưa danh sách đã chuẩn bị sẵn cho Chu Tự xem.

Nhận lấy danh sách, Chu Tự chỉ xem qua một lượt, hắn cảm thấy có lẽ mình không được chia Trí Tuệ Quả, tổng cộng có ba quả, chắc chắn ba ông chủ mỗi người một quả. Dù sao thứ này có thể gặp mà không thể cầu. Những thứ khác thì đều gặp được và lấy được.

Nhưng, hắn chắc chắn ông già trí giả đó nhắm vào hắm.

Vô liêm sỉ.

“Vậy nói về việc phân chia đi.”

Hàn Tô nhìn Chu Tự đặt danh sách xuống mới lên tiếng:

“Chúng ta thương lượng một chút, lần này vai trò của ngươi rất quan trọng, nhưng vì không bỏ ra sức lực gì nên chia cho ngươi một Trí Tuệ Quả, những thứ khác thuộc về chúng ta. Trí Tuệ Quả là cơ duyên của trung tâm, có tác dụng rất lớn với việc tu luyện của ngươi. Đương nhiên, nếu ngươi cảm thấy bị thiệt, có thể chọn tất cả thứ khác ngoại trừ Trí Tuệ Quả. Có vấn đề không?”

…

Đương nhiên Chu Tự chọn Trí Tuệ Quả.

Bán đi để kiếm linh thạch thì không cần thiết, hắn khác với người khác, Thánh Tử Ma Đạo như hắn có vẻ cũng không thiếu những thứ này. Cho dù trong nhà không có, hắn cũng không biết dùng những thế đó để mua gì. Hắn có công pháp, vẫn có thể cho Ma Chủng ăn. Nếu linh khí Chu Thiên đột phá cực hạn tiến vào bậc ba, hắn còn có thể tu Đại Chu Thiên Kinh. Hắn không thiếu công pháp.

Pháp bảo thì có Phá Thiên Chiến Kích, không có pháp bảo nào có thể sánh bằng.

Đặc hiệu thuật pháp thì thiếu thật, nhưng rất nhiều thuật pháp đều phải đợi đến tăng lên đấu giả bậc bảy.

Còn về tăng cảnh giới...Thư viện có nhiều sách như vậy, đọc quyển nào cũng có thể tăng cấp.

“Ba người các ngươi không chia cho mình sao?”

Chu Tự tò mò hỏi.

“Chúng ta rất muốn, nhưng nghĩ lại thiên phú của ngươi quá cao, không làm khó ngươi.”

Minh Nam Sở lấy ra một quả màu trắng từ trong ngăn kéo đưa cho Chu Tự. Ông chủ thứ hai nói chuyện thật không kiêng kỵ, Chu Tự vừa nhận lấy quả vừa thật sự bội phục. Nhưng hắn vẫn hiểu, chia cho mình một viên Trí Tuệ Quả, ba ông chủ thực sự không ức hiếp người mới như hắn.

Nhân sĩ chính đạo có khác.

Khó trách một số người xấu thích làm bạn với người tốt. Chiếm hết lợi ích.

Nếu là người của Ma Đạo...Nghĩ đến đây trong đầu Chu Tự xuất hiện Nguyệt tỷ và Thu Thiển, hình như còn tốt với hắn hơn.

“Chuyện này miễn cưỡng cho qua, tiếp sau đây sẽ xảy ra chuyện gì cũng khó nói, bây giờ chúng ta sẽ giúp ngươi nhập phẩm để dễ dàng ứng phó với biến hóa tiếp sau đó. Có Trí Tuệ Quả trợ giúp, có lẽ không lâu nữa đâu, khoảng nửa tháng là đủ rồi."

Hàn Tô nói.

Họ đã nghĩ xong quy trình.

"Chúng ta chuẩn bị cho ngươi rồi..."

Tô Thi đang định nói về công việc của nàng, nhưng rất nhanh đã bị Chu Tự cắt ngang, giọng điệu có chút áy náy:

"Ấy, ta đã nhập phẩm rồi."

Hắn vừa dứt lời, Tô Thi trực tiếp sững sờ tại chỗ.

Hàn Tô và Minh Nam Sở cũng ngẩn người.

"Ha."

Minh Nam Sở cười ngượng ngùng, sau đó đưa một tờ giấy thông tin chi tiết của Trí Tuệ Quả cho Chu Tự:

"Không còn sớm nữa, ngươi về đi. Có cần gì thì nói với chúng ta."

Đợi Chu Tự rời đi, Tô Thi đến trước gương tạo kiểu tóc.

"Bị đả kích rồi?"

Chương 115: Cứu Vãn

Minh Nam Sở lấy di động ra, gác chân lên chiếc ghế bên cạnh, chuẩn bị bản sao.

“Ta phải ngắm dáng vẻ của mình, như vậy có thể nhìn ra ưu điểm của mình.”

Tô Thi soi gương nói.

Người mới ngưng tụ tia linh khí đầu tiên và tiến vào bậc chín giống như chơi trò chơi vậy.

Nàng hoàn toàn không bằng người ta.

Hàn Tô lấy sách ra đọc:

“Chẳng phải ngươi đã giết rất nhiều quái vật hoang dã, thu hoạch rất lớn sao? Sao không thấy ngươi khoe ra?”

Lời này là nói với Tô Thi, còn chuyện tu vi của Chu Tự thì họ không nhắc đến một cách ăn ý, cũng không cần đi xác định. Lần sau trước khi chuẩn bị đồ vẫn nên hỏi tu vi của Chu Tự, đúng là không phải tiến độ của con người.

“Vốn dĩ ta cũng muốn nói.”

Tô Thi tạo xong kiểu tóc, ngồi xuống bên cạnh Hàn Tô nói:

“Nhưng nghĩ lại ta cũng không quá thân thiết với Chu Tự, mà hắn đã có vợ chưa cưới, còn vừa mới gia nhập giới tu chân, ta lại xinh đẹp, sợ rằng sẽ gây ra hiểu lầm.”

“Cứ nói thẳng ngươi chỉ coi hắn là đồng nghiệp thì chẳng phải là được sao?”

Minh Nam Sở nhìn điện thoại di động nói.

“Vậy thì lại thể hiện ta yêu bản thân mình quá, vẫn nên từ từ thân thiết mới tốt, người xinh đẹp cũng có nỗi khổ.”

Tô Thi nói.

“Đừng nghĩ nhiều, với biểu hiện hiện tại của hắn, có thể thực sự chỉ coi ngươi là đồng nghiệp bình thường thôi.”

Hàn Tô nhắc nhở nói.

“Ý của Hàn Tô là, trong mắt hắn, chắc ngươi cũng chỉ bình thường thôi.”

Minh Nam Sở bổ sung một câu.

“Ta có đẹp không?”

Tô Thi hỏi.

“Đẹp.”

Hai người đồng thanh trả lời.

Nhưng một người thì cúi đầu đọc sách, một người cúi đầu chơi điện thoại.

“Ta đi làm việc đây.”

Tô Thi tức giận đứng lên rồi nghĩ đến điều gì nói:

“Quyển Thanh Quái Công Lược của ta để ở đâu?”

“Hỏi Chu Tự đi.”

Minh Nam Sở nói.

“Hắn tan làm rồi.”

“Vậy thì tự tìm đi.”

“Không tìm thấy.”

“Sách của mình mà ngươi cũng không tìm thấy?”

“Cũng không phải ngươi không biết ta vô dụng.”

“..., ngươi ăn Trí Tuệ Quả đi, có lẽ còn có thể cứu vãn một chút.”

“Ta không ăn.”

“...”

...

Hết giờ làm là Chu Tự lập tức về nhà học tập, hắn học chữ viễn cổ không nhanh, nhưng tiến độ cũng không chậm. Ít nhiều cũng nhận biết được một số chữ, hiểu được ý nghĩa của một số chữ. Ý nghĩa của một chữ khác với một câu. Nên cần phải đọc rất nhiều sách, luyện tập thật nhiều.

Luyện tập chủ yếu là để viết được chữ chuẩn nét chính xác. Chỉ khi hắn cảm giác có công lực ngàn năm, mới tính là viết được thực sự. Khó hơn rất nhiều so với học chữ bình thường. Cũng may hắn không sợ khó khăn, mỗi ngày đều tràn đầy tinh thần năng lượng.

Chủ nhật Chu Tự cũng không ra ngoài, hắn vẫn đang làm bài. Thu Thiển chuẩn bị tài liệu luyện tập cũng không đủ cho hắn làm, khiến Thu tỷ cũng phải kinh sợ. Lo lắng liệu có phải có vấn đề gì, giống như kiểu tẩu hỏa nhập ma.

Chu Ngưng Nguyệt đã hiểu lời cha mẹ nói, đệ đệ của mình học hành rất không bình thường, trước kia họ cũng lo sợ tinh thần của hắn có vấn đề.

“Tại sao học tập có thể khiến hắn vui vẻ?”

Chu Ngưng Nguyệt hỏi Thu Thiển ở một bên. Thu Thiển đang nhìn chằm chằm tài liệu, nghĩ thầm tìm một cơ hội đốt hết đi, mình lại không bằng số tài liệu học này.

Một tuần mới bắt đầu.

Sáng sớm thứ năm.

Chu Tự quan sát Ma Chủng còn đang cố gắng hấp thụ công lực ngàn năm, có chút không hài lòng. Hắn cảm giác cùng với thời gian trôi, hiệu suất của Ma Chủng càng lúc càng thấp.

“Sau bốn vòng, Ma Chủng có vẻ lực bất tòng tâm. Bắt đầu lười biếng rồi?”

Đây là bệnh chung của phần lớn nhân viên. Đương nhiên, hắn đi làm không cần lười biếng, bởi vì hắn vốn rất nhàn. Phân loại sách xong, thống kê rồi sắp xếp số sách cần lên kệ, cơ bản là hết việc. Cũng không có mấy khách, nếu có cũng đều vào xem sách, có rất ít người mua. Có thể là bởi vì không mua nên họ cũng ngại không đến thắc mắc.

Mấy ngày nay chỉ có một người đến hỏi hắn vị trí của quyển sách nào đó, cuối cùng người đó mua một quyển sách thiếu nhi. Có lẽ là để tìm cảm giác tồn tại và ở lại quá lâu nên ngại ra về tay không.

Da mặt Lý Lạc Thư khá dày, hỏi bao nhiêu vấn đề, cuối cùng cũng không mua sách. Nhưng hôm qua Lý Lạc Thư gửi tin nhắn đến, nói hai ngày nay hắn phải đi xem mắt, hỏi ý kiến của Chu Tự. Chu Tự cho vài ý kiến, Lý Lạc Thư đều cảm thấy không ổn. Cuối cùng hắn bảo Lý Lạc Thư đưa bạn gái cũ đi cùng, người một nhà phải đầy đủ. Lý Lạc Thư có nghe theo hay không cũng không biết. Người bình thường chắc sẽ không nghe theo.

Sau khi thúc giục Ma Chủng để nó tăng ca, Chu Tự dồn ánh mắt lên linh khí Chu Thiên.

Hiện tại linh khí Chu Thiên có bốn màu đỏ, cam, vàng, và xanh lục, tiến độ cũng không nhanh.

Trí Tuệ Quả tiêu hao hết cũng chưa chắc có thể tiến vào binh giả bậc tám, không thể so với Ma Chủng. Xác định được trạng thái hiện tại, Chu Tự liền tỉnh lại.

Chương 116: Nhà Gái Xa Xôi Hẻo Lánh

“Công lực ngàn năm đầy rồi, mấy ngày nay không thấy có dã thú xông vào. Thật sự không được thì phải đến vùng ngoại ô đi dạo xem.”

Hắn nghĩ trong lòng. Sau đó hắn chờ báo giờ, nhưng đợi một lúc, không nghe thấy tiếng báo giờ.

Hắn quay đầu nhìn về phía sofa, bóng dáng luôn ngồi ở đó đọc sách xem album không xuất hiện, nhất thời hắn có cảm giác cô đơn.

“Thói quen thực đáng sợ.”

Hắn đã quen với sự tồn tại của Thu Thiển đích, một tháng rồi. Hầu như nàng chưa từng ngừng báo giờ, bây giờ ngừng báo, hắn cảm thấy nhớ nhung.

Hắn lấy điện thoại qua xem, sáu giờ ba mươi chín phút. Vẫn sớm. Nhưng có một tin nhắn, là Lý Lạc Thư gửi đến.

Là kết quả xem mắt?

Hắn mở ra xem, bên trên là một đoạn tin nhắn như này: [biểu tượng khóc lóc], ta đã nghĩ cả đêm, sau đó ta mới nhớ ra ta chia tay với bạn gái rồi, đó là bạn gái cũ.

Chu Tự:

“...”

Hắn định đưa theo thật?

Đàn ông đích thực.

Hắn tự thẹn không bằng, bây giờ hắn học được đặc hiệu cũng xấu hổ nói ra, sợ bị nói là ngốc nghếch. Càng lớn lên càng để ý đến ánh mắt của người khác.

Chu Tự không đưa ra chủ ý bừa bãi, chủ yếu là hình như đối phương dám thực sự.

“Kinh nghiệm cho thấy xem mắt vẫn nên tránh hiểu lầm.”

Chu Tự trả lời một câu.

Hắn đã để xảy ra hiểu lầm, chắc chắn Thu Thiển có thể phát giác được là hiểu lầm, nhưng mỗi lần nói một câu “ta hiểu”, hắn lại cảm giác đối phương hiểu lung tung hết cả.

“Đại ca cũng xem mắt?”

Lý Lạc Thư gửi tin nhắn đến.

“Xem mắt một lần.”

Chu Tự trở về câu.

“Thành công rồi? Hai người hỏi nhau những gì? Không có chủ đề nói chuyện thì làm sao để tạo ra chủ đề nói chuyện?”

Lý Lạc Thư hỏi những câu hỏi rất bình thường, nhưng Chu Tự không trả lời được những câu hỏi này.

Nhưng xuất phát từ ý tốt, hắn vẫn quyết định nói một số lý luận:

“Thông thường con gái thích được khen, trong khi trò chuyện ngươi tìm cơ hội khen nàng, đừng quá khoác lác cũng đừng quá chung chung. Không xinh đẹp thì đừng khen xinh đẹp, nếu xinh đẹp thì khen nội hàm một chút, ví dụ như tính cách. Thấp lùn thì khen nhỏ nhắn, cao thì khen mảnh mai, béo thì khen đáng yêu, nói nhiều thì khen hoạt bát nhiệt tình, nói ít thì khen điềm tĩnh. Có thể cụ thể thì càng tốt, ví dụ khen đôi mắt, khen ngón tay.”

“Hơi khó, có gì dễ hơn không? Đại ca dạy ta đi, cha mẹ ta đã ra thông điệp, nếu xem mắt thất bại họ sẽ giúp ta xin nghỉ việc. [Biểu cảm cầu xin].”

Lý Lạc Thư lại gửi tin nhắn đến.

Chu Tự suy nghĩ sau đó bắt đầu gõ chữ:

“Vậy ngươi trực tiếp tìm lúc thích hợp khen trang phục của nàng, ngươi nói trang phục của nàng kết hợp phụ kiện vô cùng hợp với nàng, nếu có thể bày tư thế nghiêng người sẽ càng đẹp hơn. Vừa khen lại vừa đề ra yêu cầu nho nhỏ, không đến mức khen nàng lên tận mây xanh, còn có thể khiến nàng nghe lời ngươi một cách ngấm ngầm mà không nhận ra.”

“Nhớ kỹ rồi, còn nữa không?”

Lý Lạc Thư trả lời rất nhanh.

“Các ngươi xem mắt có đi ăn không?”

Chu Tự hỏi.

“Chắc là không ăn đâu, có thể là ở trên núi, nhà gái khá là xa xôi hẻo lánh.”

Lý Lạc Thư trả lời.

“Vậy khi hai ngươi đi ngắm cảnh, khen con người nàng không chỉ xinh đẹp mà chọn nơi hẹn hò cũng là cảnh đẹp, sắp sánh được với tranh của ngươi vẽ rồi, hoặc là nói sánh được với những bức ảnh mà ngươi chụp ở các nơi, khen nàng xinh đẹp có con mắt có tâm hồn, nhân tiện nâng cao bản thân. Nếu đến chỗ ăn uống, để nàng gọi món, khen nàng biết gọi món, đều là món ngon, sánh được những món ngươi làm. Nâng cao bản thân, cũng dễ dàng tạo ra đề tài. Phải nắm chắc tiêu chuẩn.”

Chu Tự gõ chữ rất lâu.

“Đại ca, ta hiểu rồi, khi nào chắc chắn được thời gian, ta đi khen nàng.”

Lý Lạc Thư vô cùng cảm kích. Chu Tự không nói gì. Đây chỉ là lý thuyết mà hắn từng đọc được trước đây. Điều đáng tiếc là hắn cũng không biết, cũng chưa từng sử dụng. Hình như cũng không cần rắc rối như vậy.

Tuy rằng Thu tỷ khiến người ta cảm thấy xấu xa, nhưng rất dễ tiếp xúc.

“Đúng rồi đại ca, khi ta quay về nhìn thấy một trận đồ, nghe nói có rất ít người giải được, đại ca muốn thử không?”

Lý Lạc Thư lại gửi tin nhắn đến và một hình ảnh.

Chu Tự xem qua, phát hiện là hình ảnh trận pháp rất kỳ lạ. Hắn hoàn toàn không hiểu. Hắn không trả lời, chốc nữa hỏi Nguyệt tỷ xem sao.

…

Đánh răng rửa mặt xong, Chu Tự bắt tay vào làm bữa sáng.

Nhìn lướt qua phòng của Thu Thiển, cánh cửa đóng kín, có linh khí lay động.

Nếu đoán không nhầm, có lẽ đang lên cấp.

Sắp Đấu Giả thất phẩm rồi, thực lực tăng lên rất nhanh, sắp tới ba vị lão bản hẳn là cũng sẽ thăng cấp, không biết mấy vị đây.

Hắn lấy sủi cảo và màn thầu từ trong tủ lạnh ra, tính hấp lên ăn với cải muối.

Bận rộn xong, hắn sẽ học Viễn Cổ văn.

Hấp cũng cần thời gian.

Chương 117: Tiến Triển Ổn Định

"Sớm biết thế đã bỏ vào hấp trước rồi mới đi đánh răng, đỡ tốn thời gian."

Chu Tự cầm tài liệu học tập lên nghĩ.

Nhưng chưa kịp mở sách thì điện thoại reo.

Lão cha gọi tới.

"Ta nghe."

Chu Tự đặt di động bên tai, dùng bả vai kẹp lại, tay thì lật tài liệu.

"Dậy rồi hả?"

Đúng là giọng của Chu Nhiên.

"Vâng, cha với mẹ ăn sáng chưa ạ?"

"Mẹ ngươi đang chuẩn bị, sách đã lấy giúp ngươi rồi, sẽ gửi cho ngươi ngay. Chỉ có điều lần này gửi ra ngoài sẽ không được nhanh lắm, lát nữa ngươi nói một tiếng với tỷ tỷ ngươi."

"Nói với Nguyệt tỷ?"

Chu Tự hơi thắc mắc:

"Quan hệ giữa cha và Nguyệt tỷ không tốt sao? Tại sao không gọi điện trực tiếp cho nàng?"

"Sáng sớm không phải Tiểu Nguyệt vẫn còn đang ngủ sao?"

Chu Nhiên nói.

Chu Tự:

"..."

Hóa ra ta không cần ngủ?

Bị đối xử bất công, con trai lớn rồi nên không cần để ý tới cảm nhận của nó.

Hừ~

"Đúng rồi, ta vừa xem rồi, ngươi không gửi lại tiền sao?"

Chu Nhiên đột nhiên hỏi.

"..."

Chu Tự lập tức đóng sách lại, cầm điện thoại nghiêm mặt nói:

"Cha, ta đang làm bữa sáng, bận lắm, cúp đây ạ."

Không chờ bên kia đáp lại, Chu Tự trực tiếp cúp điện thoại.

Tiền tới tay, làm sao có thể trả lại về?

Nói thế nào hắn cũng là ông chủ nhỏ của tiệm cơm.

Lúc này chuông điện thoại của hắn lại vang lên, vẫn là lão cha.

Xem ra một nghìn tệ khó mà giữ được.

"Cha, có chuyện gì sao?"

Chu Tự nhận điện thoại hỏi.

"Là ta."

Giọng của mẹ vang lên.

"Mẹ, ta với Thu Thiển tiến triển rất ổn định."

Chu Tự báo cáo luôn.

Thế này có lẽ sẽ không hỏi nữa đâu?

"Không phải hỏi ngươi cái này, chúng ta có tai mắt biết tất cả tình hình. Gọi bảo ngươi mấy hôm nữa về nhà một chuyến, cho ngươi gặp vài thân thích chưa từng gặp."

Liễu Nam Tư nói.

Thân thích?

Chu Tự hơi bất ngờ.

Nói ra quả thực hắn chưa từng được gặp họ hàng, người khác cuối năm thăm người thân, hắn cuối năm…

Thật ra cũng chẳng nhàn nhã, cha mẹ thường dẫn hắn đi dạo khắp nơi.

Dù không xa lắm, nhưng đến tết vẫn rất vui.

Lớn rồi thì không ra ngoài mấy.

Con trai lớn không dễ chiều như con gái.

Con gái vẫn như hồi tám tuổi, còn biết làm nũng.

Nhưng…

Nơi này mới là nhà, bây giờ cha mẹ cảm thấy trên thị trấn mới là quê hương sao?

"Bao giờ về ạ?"

Chu Tự hỏi.

Mấy ngày nay hắn không rảnh lắm, đọa thi kéo tới, hắn phải đi thử đặc hiệu.

Gần đây đặc hiệu càng mãnh liệt, bốn vòng đã có thể làm cho hắn cháy lên như lửa.

Ngầu nhất vẫn là tầng ánh sáng bao quanh cơ thể, đơn giản lại có nội hàm, tự mang uy lực.

Nhưng muốn có khí thế vẫn phải cần vận hết hỏa lực.

"Họ cũng không nói cụ thể lúc nào thì tới, nhưng dù sao mấy ngày nữa đi, tháng này chắc chắn sẽ tới. Ngươi chuẩn bị sẵn sàng. Lúc đó nhóc nhà bọn họ cũng tới. Ngươi đừng tự ti."

Liễu Nam Tư nói.

Chu Tự:

"..."

Mẹ, ngươi không có tự tin với con trai nhà mình đến vậy sao?

Nhưng con nhà thân thích, chẳng lẽ là con nhà người ta trong miệng phụ huynh?

Nghĩ lại, Chu Tự thấy hình như mình cũng tính là con nhà người ta.

Không chơi game, ngoan ngoãn đọc sách, thi toàn đứng hạng cao, lại còn không yêu đương.

Chính là đứa con nhà người ta đáng ghét trong mắt bạn học, là học sinh tốt trong mắt thầy cô, là con trai đáng tự hào trong mắt cha mẹ.

Nhưng người mẹ nói lần này có thể là người tu chân giới nên...

Thành tích này chẳng tính là gì.

Trước kia học võ lâm tuyệt học cũng không tiện chuyển ra ngoài, không có thành tựu.

Nhất thời không tìm ra ưu thế gì.

Xem ra đến lúc đó nên giữ nụ cười, ít mở miệng.

Cúp điện thoại, Chu Tự đến phòng bếp, bữa sáng chắc được rồi.

"Oa~Thu Thiển, hôm nay ăn gì thế?"

Chu Ngưng Nguyệt dụi mắt vừa đi vừa ngáp từ trong phòng đi ra.

Vẫn là bộ đồ gấu.

"Nguyệt tỷ, bộ đồ gấu này của ngươi mặc ngược cũng được sao? Mặt trước mặt sau thêm thuộc tính khác nhau."

Chu Tự bưng màn thầu và sủi cảo để lên bàn hỏi.

"Không, nhưng gợi ý không tồi, để về bảo cha với mẹ sửa giúp ta. Đúng rồi, Thu Thiển đâu?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

Lâu rồi không thấy Chu Tự làm bữa sáng.

"Trong phòng."

Chu Tự chỉ vào phòng của Thu Thiển.

Chu Ngưng Nguyệt tò mò đi tới, sau đó đặt tay lên cửa thăm dò một lúc rồi nói:

"Đang thăng cấp, có vẻ rất thuận lợi."

Sau đó nàng liền trở lại bàn ăn cơm.

"Cha bảo là sách đã cho người gửi đến đây, nhưng sẽ không đến ngay đâu, bảo ta nói với ngươi một tiếng."

Chu Tự nói.

Thu Thiển thuận lợi thăng cấp, hắn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Không cần để ý quá.

"Tại sao cha không trực tiếp gọi điện thoại cho ta? Có phải không thương ta nữa hay không?"

Chu Ngưng Nguyệt tội nghiệp nhìn Chu Tự nói:

"Quả nhiên vẫn quý con trai hơn."

Chu Tự:

"..."

Lại muốn trốn rửa chén.

"Nguyệt tỷ, ta hỏi ngươi cái này."

Chu Tự chuyển chủ đề, hắn đưa hình ảnh Lý Lạc Thư gửi cho Nguyệt tỷ xem:

"Đây là trận pháp hả? Có giải được không?"

Chương 118: Có Chuyện Lớn Rồi

Chu Ngưng Nguyệt nhìn, cảm thấy có chút mới lạ:

"Cái này ai đưa cho ngươi? Ngươi gửi cho ta, ta rất rảnh, chỉ ăn trái cây thôi, có thể dùng để giết thời gian."

"Một người bạn phải đi xem mắt gửi cho ta, hắn vô cùng lợi hại."

Chu Tự rất khâm phục.

Hắn mắng được bạn gái hắn, đáng để người ta bội phục.

Nhưng chẳng phải Nguyệt tỷ luôn bề bộn nhiều việc sao?

Bảy giờ bốn mươi năm phút, sau khi xem được kha khá tài liệu Viễn Cổ văn, Chu Tự phải ra ngoài đi làm.

Trước khi ra cửa hắn nhìn cửa phòng Thu Thiển một cái, xem ra ngay lúc này thì không thể nào ra được.

…

Hôm nay đi làm vẫn yên bình như trước đây.

Có điều, buổi trưa lúc ăn cơm, hắn nhìn thấy trên trời có quạ đen bay qua.

Việc này khiến hắn cảm thấy hơi quái lạ, Thanh Thành bình thường làm gì có quạ đen, có cũng không xuất hiện ở chỗ này.

Kỳ quái, hắn dùng một đồng tiền xu, tung một chiêu đánh hạ quạ đen.

Sau đó con quạ này rữa ra.

Không phải bị hắn đánh tan nát, hắn có nhiều kinh nghiệm đánh dã thú rồi, lúc nào thịt mục nát, đại loại có thể đoán ra.

Con quạ này, đã rữa ra ít nhất một tháng.

Không phải quạ đen bình thường.

"Đọa thi sao?"

Gần đây chỉ nghe nói đến thứ này, hơn nữa nhìn có vẻ cũng rất giống.

"Đêm nay đi ngoại ô một chuyến? Vừa vặn đi tiêu hao một chút."

Đại Địa Thần Khuyển không truyền tin tức đến, nghĩa là đọa thi vẫn chưa tới, nhưng một đứa lạc đàn không hẳn là không có.

Đi lòng vòng một lúc, sau đó hắn trở về tiếp tục làm việc, đang làm thì nhận được tin Thu Thiển gửi tới.

"Đã thăng cấp thành công, hiện tại là Đấu Giả thất phẩm, không xảy ra gì ngoài ý muốn cả. Hôm nay tan tầm nhớ về sớm một chút."

Nhận được tin này Chu Tự rất vui vẻ.

Thu Thiển thăng cấp thành công vậy mà lại nhắn tin cho hắn báo bình an, về lý luận, thăng cấp cũng có chút nguy hiểm, cụ thể là gì hắn không biết, phải xem linh khí thăng cấp thế nào.

Đến lúc đó cũng sẽ báo bình an cho Thu Thiển.

A, nhưng lúc hắn thăng cấp đều ở nhà cả, hình như không cần báo.

"Được."

Hắn chỉ đơn giản nhắn một chữ, không hỏi nguyên nhân.

Để mai rồi mới đi vùng ngoại ô.

Không vội, ngoại ô lúc nào đi cũng được, cơ hội được Thu Thiển chủ động bảo hắn về sớm thì không nhiều.

"Không xong, có chuyện lớn rồi."

Vừa trả lời Thu Thiển xong, Chu Tự đã thấy tam lão bản hớt hải từ bên ngoài chạy vào.

Chuyện gì mà khiến tam lão bản hốt hoảng như vậy?

Tam lão bản không dừng lại, trực tiếp xông vào phòng nghỉ, có lẽ là muốn thương thảo.

Nhưng rất nhanh tam lão bản lại chạy ra.

"Chu Tự ngươi biết Khôi Lỗi Đại Toàn ở đâu không?"

Tô Thi đã chuẩn bị sẵn tư thế để chạy trở về.

Chu Tự rút ra một quyển sách từ trên mặt bàn, xác định là Khôi Lỗi Đại Toàn thì đưa cho Tô Thi.

"Chờ chúng ta xác định rõ ràng sẽ nói cho ngươi."

Nói xong Tô Thi lập tức chạy trở về.

Con rối?

Cũng có liên quan tới đọa thi?

Không để tâm lắm, Chu Tự tiếp tục đọc sách, xem một chút thường thức về tu chân giới.

Đề phòng sau này lại không biết gì, bị coi là nhà quê.

Hồi lâu sau hắn bị gọi đến phòng nghỉ, lúc đi vào thì nhìn thấy một con quạ đen đang nằm trên trận pháp.

"..."

Con quạ đen hắn đánh rơi đã bị phát hiện.

"Chuyện có thể có chút rắc rối."

Hàn Tô nói.

"Đúng vậy, rất rắc rối, còn rất nguy hiểm. Ta vẫn luôn nghe nói đọa thi rất nguy hiểm."

Tô Thi gật đầu tán đồng.

"Chỉ cần một con quạ đen mà xác định được?"

Chu Tự tò mò hỏi.

Hắn biết là vì Đại Địa Thần Khuyển nói cho hắn biết.

"Đã là con thứ hai rồi, chỉ là con kia chúng ta không kiểm tra ngay nên không chắc chắn lắm, mà con này xác thực có sức mạnh của đọa thi, mà lại còn phù hợp với miêu tả."

Hàn Tô nói.

Minh Nam Sở đặt di động để lên bàn:

"Nói cách giải quyết đi, đêm nay tiện thể đi ngoại ô nhìn xem, hoặc là đi xa hơn một chút xác định tình hình."

"Nếu là thật, chúng ta sẽ đi ngăn cản sao?"

Chu Tự hỏi.

Nếu họ đều đi, chẳng phải là đoạt quái sao?

"Thực ra thực lực của chúng ta không đủ, nếu là đọa thi, không thể nào chỉ là hạ tam phẩm. Hẳn phải có một kẻ trung tam phẩm, xem mức độ khôi phục của họ. Nếu không ngăn cản, có thể chúng sẽ tiến hành huyết tế. Người trong tòa thành này sẽ gặp nguy hiểm."

Hàn Tô nói.

Chu Tự chẳng thèm để ý, dã thú đều rất nguy hiểm, nói chi đám quái vật này.

"Vậy không có cách nào sao?"

Tô Thi hỏi.

"Vì nơi này tương đối đặc thù, chúng ta viện binh không thích hợp, người ngoài không phải vạn bất đắc dĩ không thể tùy tiện xuất thủ."

Hàn Tô có hơi khó xử.

Mấy người họ tu vi quá yếu.

"Thật ra có một cách."

Minh Nam Sở tựa vào lưng ghế:

"Có phải các ngươi quên Chúa Tể tòa thành này là ai?"

"Thánh Tử Ma Đạo?"

Hàn Tô đẩy mắt kính hơi kinh ngạc.

Chương 119: Thật Kỳ Quái

Hình như nàng đã đoán được.

Chu Tự tò mò, đây là ý gì?

"Sau đó thì sao?"

Tô Thi hỏi.

"Ý của Minh Nam Sở là, chúng ta không đối phó được, không có nghĩa là Thánh Tử Ma Đạo không đối phó được. Chúng ta có thể nói chuyện này cho Thánh Tử Ma Đạo, nhằm vào tòa thành này đồng nghĩa với không để uy nghiêm của Thánh Tử vào trong mắt. Đương nhiên hắn sẽ không thể ngồi yên."

Hàn Tô vừa cười vừa nói.

Chu Tự:

"..."

Thế này rốt cuộc ai mới là nhân vật phản diện?

Hắn chỉ nghe qua nhân vật phản diện cố ý tìm chính phái chủ trì chính nghĩa, chưa từng nghe nói đến chính phái để nhân vật phản diện đi ra chủ trì chính nghĩa.

Lúc này chẳng phải nên là không ta còn ai sao?

Thế mà lại tính toán đổ lên đầu boss phản diện.

...

Chu Tự cảm thấy uy tín của chính đạo trong lòng hắn đang dần hạ xuống, đúng thật là Thánh Tử Ma Đạo tới, Thanh Thành được cứu rồi.

"Các ngươi liên hệ được với Thánh Tử Ma Đạo?"

Phân tích cẩn thận, hắn hỏi.

"Nghe qua định luật sáu người chưa?"

Minh Nam Sở hỏi Chu Tự.

"Giữa hai người xa lạ, có thể thông qua sáu người khác xây dựng mối liên hệ, đây là định luật sáu người, cũng có thể gọi là quy tắc sáu người."

Chu Tự đột nhiên cảm thấy quả thực là có thể.

Đúng là họ không thể trực tiếp liên hệ với Ma Đạo Thánh Tử.

Nhưng tu chân giới nhiều người như vậy, quanh đi quẩn lại biết Nguyệt tỷ là đủ rồi, thông qua Nguyệt tỷ là có thể cho hắn biết Thanh Thành có đọa thi đột kích.

Nguyệt tỷ biết, vậy cuối cùng chẳng phải Nguyệt tỷ đi sao?

Hi vọng Nguyệt tỷ đừng có không biết điều, cướp quái của ta.

Nếu cướp…Vậy cứ cướp đi.

Không chọc được vào Nguyệt tỷ, sáng sớm lão cha gọi điện thoại tới, hắn đã biết.

Nguyệt tỷ được yêu thương hơn.

Đáng tiếc mình thân là thân nam nhi, còn không biết nũng nịu.

"Chúng ta để ý trên trời, cũng không thấy quạ đen khác. Mục đích của đọa thi nếu thật sự là nơi này, tới được đây cũng phải mất mấy ngày, chúng ta vẫn có chút thời gian để chuẩn bị."

Hàn Tô lật sách nói.

Sau đó nàng ngừng tay lại:

"Tìm ra rồi, quy trình huyết tế. Không cần vào thành, chỉ cần vây quanh tám hướng là có thể dùng liên hệ đặc biệt của chúng mở ra huyết tế. Huyết tế duy trì trong bảy ngày. Sau khi thành công, máu thịt của chúng sẽ khôi phục lại, nếu số lượng huyết tế đủ lớn, chúng sẽ không khác gì người bình thường, giống như hồi sinh."

"Cương thi sao?"

Chu Tự có chút tò mò hỏi.

"Không hẳn, ngược lại giống con rối hơn."

Minh Nam Sở nói.

"Giết chết được không? Có phải cũng phải đánh vào đầu không?"

Chu Tự lại hỏi.

Hắn cần tìm hiểu rõ ràng, đến lúc diệt quái thuận tiện mau lẹ.

"Quả thực có chỗ cốt yếu, phần lớn ở tim hoặc đầu, chỗ hiểm giống như con người. Nhưng cũng có một số bị điều khiển, chỉ cần chặt đứt kết nối này, có lẽ sẽ làm cho đối phương mất đi năng lực hành động, đánh vào tim hoặc đầu lại không có tác dụng gì."

Hàn Tô nhìn sách nói.

Họ vẫn còn trẻ, kiến thức chưa đủ uyên bác, nhiều khi gặp được gì không biết thì phải tra tư liệu, từ từ tích lũy kinh nghiệm.

Tô Thi cũng rất chăm chỉ, tiếc là kinh nghiệm chẳng tăng lên là bao.

Nhưng nàng cảm giác giết quái tăng kinh nghiệm cực nhanh, nếu đọa thi không mạnh nàng cũng sẽ rút kiếm chém nó.

Sau khi xác định rõ hành động tiếp theo, Chu Tự trở lại trên quầy.

Ba vị lão bản nói gần đây khả năng vùng ngoại ô không an toàn lắm, không có việc gì thì đừng đến đó chơi.

Mấy ngày này họ sẽ đi xem xét tình huống, sau đó còn nghĩ cách để truyền tin đến tai Thánh Tử Ma Đạo, đến lúc đó đọa thi sẽ giao cho Thánh Tử giải quyết.

Chu Tự nhất thời không biết phải nói gì.

Chính phái không thực hiện chức trách, chuyện trừ ma vệ đạo lại giao cho boss phản diện.

Đương nhiên, không đoạt quái với hắn cũng tốt.

Nhưng đến lúc đó khả năng không chỉ một chỗ có đọa thi, hắn đến nói người ít trọng trách nhiều là được.

Lúc đó hắn sẽ cầm Phương Thiên Kích trong tay, quét sách một đám trộm cắp.

Bốn rưỡi, Chu Tự chốc lát lại nhìn điện thoại sốt ruột chờ tan tầm.

Không biết vì sao, Thu Thiển bảo hắn về sớm một chút, hắn lại muốn mau mau tan làm.

Thật kỳ quái.

Sau đó hắn cầm quyển sách lên xem giết thời gian.

Năm giờ rưỡi, cuối cùng đã tới lúc tan làm.

Hắn vội vội vàng vàng quẹt thẻ tan làm, chào tam lão bản tới nhận ca.

"Có vẻ rất vội về."

Tô Thi nhìn Chu Tự vội vàng có chút không hiểu.

Nhưng nàng cũng không nghĩ nhiều, gặm bánh mì, tiện thể xem Thanh Quái Công Lược hôm nay vừa tìm được.

…

Trên đường về Chu Tự ghé qua cửa hàng tiện lợi mua vài gói kẹo, cảm giác trong nhà đều là trẻ con vậy.

Sau đó hắn thẳng đường về nhà, không mua thêm đồ ăn vặt.

Về sớm như vậy, Thu Thiển chắc hẳn đang làm cơm tối.

Thu Thiển không làm, hắn về làm cũng được, có lẽ lại càng ngon hơn.

Cạch!

Chương 120: Ăn Kẹo Cho Đỡ Hồi Hộp

Chu Tự mở cửa nhà.

Nhưng vừa mới bước vào, hắn đã sửng sốt.

Thu Thiển chắp tay sau lưng, đứng trước cửa dường như đang đợi hắn về.

"Thu tỷ muốn làm gì?"

Nhìn Thu Thiển, Chu Tự cảm thấy quai quái, hôm nay Thu Thiển mặc váy liền áo trắng muốt, thanh thuần, tỏa nắng.

Đuôi tóc xõa xuống tựa hồ nhiễm chút màu lam, nhìn hơi lạ nhưng lại rất đẹp.

"Chúng ta đính hôn bao lâu rồi?"

Thu Thiển nhìn Chu Tự, cả người hơi mất tự nhiên.

Ta cũng đâu biết đính hôn lúc nào, trong lòng dù nghi hoặc, Chu Tự vẫn thử trả lời:

"Tầm một tháng nhỉ."

Nguyệt tỷ tới nhà hẳn là được một tháng rồi.

Lúc đó đầu tháng tám, hiện tại đầu tháng chín.

Nghe Chu Tự nói, Thu Thiển trù trừ một hồi, cuối cùng như đã hạ quyết tâm lắm.

Tay nàng từ phía sau đưa ra một bó hoa.

Hoa ngay để trước mặt Chu Tự, Thu Thiển ngượng ngùng, đôi môi hơi động đậy:

"Cho, cho ngươi. Là quà đính hôn một tháng."

Nhìn hoa, Chu Tự cứ thế đứng ngây chỗ chỗ, hắn chưa bao giờ nghĩ tới lại có loại chuyện này.

Lại còn có người tặng hắn hoa?

Loại hoa này màu trắng, mọc cánh hoa chi chít, giống như lúa mì.

Phong tín tử?

Thấy Chu Tự không nhận hoa, Thu Thiển như không kiên trì nổi nữa, nàng lập tức mở miệng, cố gắng để cho mình bớt ngượng:

"Ta, ta cũng cảm giác kỳ kỳ quái quái, là Nguyệt tỷ bảo tặng ngươi hoa. Vẫn là không thể nghe Nguyệt tỷ, ta mang cái này vứt đi."

Nhưng nàng chưa kịp thu tay về đã cảm giác có một đôi tay đón lấy hoa.

"Ta không thấy kỳ quái, chỉ là xúc động quá."

Chu Tự nhận hoa, cười nói với Thu Thiển.

Cảm giác rất rất kỳ quái, nhưng…Không ghét, còn thấy cảm động.

Tới tận bây giờ toàn nghe nói nam phải tặng nữ hoa, rất hiếm khi thấy nữ lại tặng hoa cho nam.

Dù hoa chẳng để làm gì, nhưng được người ta tặng, trong lòng rất là vui vẻ.

"Là Nguyệt tỷ nói."

Thu Thiển quay đầu nhìn sang chỗ khác.

Chu Tự nhìn thấy sắc mặt Thu Thiển ửng đỏ, đỏ đến tận mang tai.

"Ta đi làm cơm tối."

Nói xong, Thu Thiển đi thẳng đến phòng bếp.

Nhìn Thu Thiển đi đến phòng bếp, Chu Tự không khỏi tự nói:

"Nếu cả đời chỉ có thể thích một người, vậy ta nhất định sẽ không ngần ngại chọn Thu tỷ."

Thu Thiển vào bếp thì cầm dao bắt đầu thái thịt, lúc Chu Tự lấy lại tinh thần thì giật nảy mình.

May mà có vẻ Thu tỷ không nghe được.

Hắn định cắm hoa vào bình cho nó sống thêm chút thời gian.

Mà lúc này Thu Thiển ở trong phòng bếp thì hồi hộp đến cầm dao không vững.

Dù sao làm chuyện kỳ quặc như vậy, lại còn nghe được những lời khiến nàng căng thẳng.

Ăn viên kẹo cho đỡ hồi hộp.

Nhưng rất nhanh nàng lại nhớ ra lúc chiều chờ Chu Tự về, nàng đã ăn hết sạch kẹo.

"..."

Chu Tự ngồi trên ghế sô pha, nhìn hoa Thu Thiển tặng, lại nhìn kẹo mình mua về, cảm giác đưa không nổi.

Sau đó hắn quyết định đi học Viễn Cổ văn.

Nhưng vừa nhấc bút lên, trong đầu hắn toàn là hình ảnh Thu Thiển ngượng ngùng vừa nãy.

Hắn đột nhiên phát hiện mình không thể chuyên tâm vào học tập.

Hắn quay đầu nhìn về phía phòng bếp, lại nhìn thùng rác.

Cuối cùng bỏ bút xuống, đi vào phòng bếp:

"Thu tỷ, ta giúp ngươi một tay. Đúng rồi, ta có kẹo que này, muốn ăn không."

Trong thùng rác đầy là những que kẹo đã ăn hết.

Mãi đến giờ cơm tối, Chu Tự mới đột nhiên nhớ tới trong nhà hình như thiếu mất một người?

"Thu tỷ, Nguyệt tỷ đâu?"

Đúng vậy, hắn nhớ ra trong nhà còn có một Nguyệt tỷ, nhưng nhìn khắp cả gian phòng, đều không thấy đâu.

Nhưng làm hắn khó hiểu nhất chính là, phòng của Nguyệt tỷ và Thu Thiển đều có một loại mùi thơm, chỉ có phòng hắn là không có.

"Đi định vị cho chuyển phát nhanh rồi, có lẽ hai ngày nữa đồ mới đưa tới. Địa điểm gửi lần này khá xa nên phải tốn khá nhiều thời gian."

Trên bàn cơm Thu Thiển giải thích.

Mười phút sau, Thu Thiển gọi điện thoại cho Nguyệt tỷ.

Nguyệt tỷ nói đang mua dưa hấu.

"Nguyệt tỷ, có phải ngươi lạc đường hay không?"

Thu Thiển hỏi thẳng.

"Đâu có, ta chỉ lượn quanh một chút."

Bên kia vẫn vững tin mình không lạc đường.

Cuối cùng Chu Tự và Thu Thiển phải ra ngoài đón Nguyệt tỷ về, Nguyệt tỷ mua cơ man nào là dưa hấu, đậu phụ thối, bánh bao nhân thịt.

…

Thứ bảy, Chu Tự ngồi ở quầy xem điện thoại, hắn đang tra trên mạng xem nên tặng con gái hoa gì.

Nghĩ đi nghĩ lại, hắn cũng định tặng cho Thu Thiển một bó hoa.

Thu Thiển lớn từng này mà chưa từng có người tặng hoa cho nàng.

Dù bị trùng, nhưng không thể không tặng.

Hôm nay đi làm về sẽ tặng luôn, nhưng mang hoa về thế nào cũng bị Nguyệt tỷ nhìn thấy.

Rồi sẽ nhận được ánh mắt làm cho người xấu hổ.

Nhưng chỉ cần mặt hắn dủ dày, người xấu hổ sẽ là người khác.

Cuối cùng hắn quyết định chọn tử đinh hương.

Vốn định mua hoa hồng cho truyền thống, nhưng cứ cảm thấy hơi thô tục.

Mua hoa khác cho có lòng.

Hoa hồng thì để lần sau mua.

Đặt hoa trước, tan làm sẽ đến lấy.

Xong việc, Chu Tự lại quan sát ma chủng.

Chương 121: Không Ăn Ta Ăn Một Mình

Hiện tại ma chủng đã không còn nhiệt tình như lúc ban đầu, có vẻ như tăng ca thức đêm nhiều rất mệt mỏi.

"Xong chuyện lần này sẽ cho nó nghỉ ngơi vài ngày."

Mỗi lần hoàn thành chín cái vòng, đều phải cho ma chủng nghỉ ngơi vài ngày.

Chẳng có tinh thần tận tụy cống hiến hệt mình gì cả.

Nhưng nhờ sự tăng ca thức đêm của ma chủng, hắn đã có được sáu cái vòng, một lần hắn thử mở đặc hiệu, toàn lực mở ra lửa cháy hừng hực, khí thế kinh người.

Chỉ tiếc là hôm qua đi vùng ngoại ô đi dạo một vòng mà chẳng thấy đọa thi.

Đại Địa Thần Khuyển cũng không truyền đến tin tức mới, tin tức tốt duy nhất chính là cơ duyên chi địa kết thúc, phần lớn mọi người đều rời khỏi Thanh Thành.

Chuyện Thánh Tử xuất hiện ở cơ duyên chi địa cũng bị truyền về.

Cái này là Nguyệt tỷ nói, bảo hiện tại Thánh Tử ma tu, tu Phá Thiên Ma Thể một quyền phá núi, giết người như ngóe, xé tay, cắt chân, chặt eo, tàn nhẫn đến cực điểm.

Một kích thiết quyền trấn áp hết thảy đồng trang lứa khắp thiên hạ, ngạo nghễ vô cùng. Nếu chọc phải, chỉ có nước bái lạy Thánh Tử, dâng lên máu thịt, may ra còn cầu được một sợi sinh cơ.

Nghe được cái này, Chu Tự cảm giác lời đồn càng ngày càng quá đáng.

"Hử?"

Chu Tự hơi bất ngờ, hắn đứng lên ra khỏi thư viện.

Đại Địa Thần Khuyển vừa truyền đến tin tức, dùng phương thức đặc thù, hắn có thể nhận ra, nhưng cần phải liên kết đại địa mới xem được.

Trong thư viện dễ bị phát hiện, bên ngoài thích hợp hơn.

Hắn rất thích công việc này, không thể mất được.

Bên ngoài, Chu Tự đặt tay xuống đất, dùng biện pháp Đại Địa Thần Khuyển dạy, cuối cùng lấy ra một mảnh giấy từ trong đất.

Bên trên là mấy dòng chữ nghiêng nghiêng ngả ngả:

Gia, đọa thi xuất hiện, trong hai ngày này họ sẽ tới, bốn phía Đông Tây Nam Bắc đều có.

Hình như chúng định trực tiếp tiến hành huyết tế.

Chủ lực tại thành tây bên này.

Chu Tự cất tờ giấy vào, hai ngày này à.

Tầm thứ hai, hắn đã mài Phá Thiên Chiến Kích lâu lắm rồi.

…

Hôm nay là lần thứ tư Chu Tự lĩnh tiền lương, cũng là lần duy nhất được đúng 1000 tệ.

Vì phải học Viễn Cổ văn, hắn không tăng ca ngày nào.

Ba vị lão bản cũng không sắp xếp thêm việc tu luyện cho hắn, chẳng qua là cảm thấy tiến độ của hắn quá nhanh, để hắn bớt kiêu ngạo.

Tu luyện sau đó họ cũng đưa ra chút ý kiến, nói qua những điều cần chú ý.

Tất cả những điều này hắn đã được nghe Nguyệt tỷ nói nên không cần quá để ý.

Đương nhiên, vẫn phải gật đầu đồng ý và nói tiếng cảm ơn.

Nhưng lúc đại lão bản hỏi có cần đan dược phụ trợ hay không thì hắn từ chối.

Cho đến giờ Nguyệt tỷ cũng chưa từng cho hắn uống một viên đan dược nào, không biết là không cần hay là vì dùng thứ tốt hơn.

Dù thế nào, hắn thân là thành viên thiên tài của chính đạo, nhất định phải tự mình tu luyện, không cần đan dược phụ trợ.

Cứ vậy thăng cấp.

Linh khí Chu Thiên đã có bốn màu, cách bát phẩm cũng không còn bao xa.

Lần sau sẽ nói với ba vị lão bản rằng mình đã lên Binh Giả bát phẩm, không biết ba vị lão bản sẽ có biểu cảm gì.

Theo như Nguyệt tỷ nói, bình thường muốn thăng cấp Binh Giả bát phẩm phải mất mấy năm, có thêm tài nguyên cũng tầm nửa năm.

Gặp được cơ duyên đặc biệt, mới có thể tăng nhanh tiến độ.

Ví dụ như ăn nhiều quả Trí Tuệ.

"Tiền lương tính xong rồi, chuyện đọa thi chúng ta còn đang theo dõi, Thánh Tử Ma Đạo có lẽ đã nhận được tin tức. Ngày nghỉ, ngươi tốt nhất đừng ra ngoại thành."

Hàn Tô đưa tiền lương, tiện thể nhắc nhở hắn một câu.

Minh Nam Sở y vẫn gác chân lên mặt bàn nghịch điện thoại như cũ.

"Đúng rồi, mấy nữa ta muốn xin nghỉ phép mấy ngày."

Chu Tự chợt nhớ tới chuyện mẹ nói:

"Cụ thể lúc nào thì không rõ, có lẽ trong tháng này. Muốn xin nghỉ một hai ngày đi thăm cha mẹ ta."

Được đại lão bản cùng nhị lão bản đồng ý, Chu Tự rời khỏi phòng nghỉ, quẹt thẻ ra về.

Sau khi từ tiệm hoa về, luôn cảm thấy xung quanh có người nhìn hắn, cầm hoa cảm giác rất xấu hổ.

Thực tế cũng chẳng có ai nhìn, là mình tự tưởng tượng ra thôi.

Đường Xuân Cảnh, vườn hoa Phú Quý.

Tòa số sáu, tầng ba.

Cốc...cốc!

Chu Tự gõ cửa, hắn tin người ra mở cửa nhất định là Thu Thiển.

Có người khác Nguyệt tỷ nhất định sẽ không động, trừ khi ngoài cửa đưa đồ ăn.

"Ai vậy?"

Giọng của Thu Thiển truyền ra.

"Là ta."

Chu Tự đáp.

Cạch!

"Ngươi không mang chìa khoá...sao?"

Cửa mở, Thu Thiển mặc đồ ở nhà màu lam, tóc cột qua bằng dây cột chạy ra mở cửa, người còn chưa kịp đứng vững.

Nhưng cửa vừa mới mở ra, Thu Thiển cứ thế đứng khựng tại chỗ.

Nhìn Chu Tự đang cầm hoa, nàng lập tức luống cuống.

"Thu tỷ, tặng ngươi."

Chu Tự đưa hoa tới.

"A."

Thu Thiển vô thức nhận lấy hoa, sau đó đi vào.

"Oa~"

Chu Ngưng Nguyệt ngồi trên bàn ăn há miệng kéo dài giọng.

Thu Thiển:

"..."

Chu Tự:

"..."

"Các ngươi có ăn cơm không? Không ăn ta ăn một mình."

Chu Ngưng Nguyệt tới tấp gắp thịt vào bát nàng.

Chương 122: Chờ Ta Trở Lại

"Đúng rồi, nghe nói có đọa thi tới gần Thanh Thành, ta nhờ người tìm hiểu thì phát hiện có thật."

Chu Ngưng Nguyệt lấy thìa xúc cơm.

Quả nhiên truyền đến rồi, Chu Tự nghĩ thầm trong bụng.

"Đọa thi? Sao thứ này lại đến Thanh Thành?"

Thu Thiển vừa kịp thoạt khỏi trạng thái lúc nhận hoa.

Bình thường đọa thi cần máu thịt trong địa giới đạo tu hơn.

Đạo pháp tự nhiên, hợp với đất trời.

Tự nhiên cũng có thể giúp chúng khôi phục tốt hơn.

"Không biết, hẳn là có thù với ai, nếu không sao lại chạy tới đây?"

Chu Ngưng Nguyệt suy nghĩ một lúc rồi nói:

"Khả năng hai ngày này họ sẽ tới, chúng ta phải đi xem sao."

"Nguyệt tỷ muốn diệt thế nào?"

Chu Tự hỏi.

Chủ lực ở ngoại ô thành tây, khá gần nơi này.

Nếu Nguyệt tỷ muốn diệt, dễ sẽ đoạt quái với hắn.

"Ta đi thành nam, Thu Thiển đi thành đông, thành tây thành bắc ta tìm người dọn."

Chu Ngưng Nguyệt đã sắp xếp xong đâu vào đấy.

Chu Tự gật đầu.

Hắn muốn đi thành tây, nếu gặp phải người Nguyệt tỷ tìm, hi vọng đối phương đừng có không biết điều, đoạt quái với Thánh Tử hắn.

"Ngày mai ta được nghỉ, các ngươi muốn ra ngoài chơi không? Có một khu vui chơi."

Không cần quan tâm chuyện đọa thi nữa, Chu Tự chuyển sang hành trình ngày mai.

"Có cầu trượt không?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Có."

Chu Tự nhìn Nguyệt tỷ im lặng hồi lâu mới mở miệng.

"Còn gì nữa?"

Thu Thiển cũng hỏi.

"Kẹo bông."

Chu Tự biết rồi.

"Ngày mai chúng ta đi lúc nào?"

Thu Thiển lập tức hỏi.

Chu Tự:

"..."

...

Núi Khải Linh, Thiên Vân Đạo Tông.

Một đám đệ tử tiên khí lập lờ tụ tập trước một sơn động trên sườn núi, nơi này là động Khải Linh.

Một lão giả đang ngôi trước cửa động.

Cửa hang có một trận pháp vô cùng phức tạp.

Rất nhiều người đều đang nỗ lực phá vỡ trận pháp, nhưng không người nào có thể làm được.

"Đổng tiền bối, trận pháp này thật sự có người có thể giải được sao?"

Một nữ đệ tử trẻ tuổi hỏi lão giả ngồi trước cửa động.

"Có."

Lão giả nhìn đám người:

"Chỉ có điều người lúc trẻ có thể giải trận pháp này đã là Thái Thượng trưởng lão của tông môn."

"Thái, Thái Thượng trưởng lão?"

Người xung quanh đều trợn mắt há mồm:

"Đây không phải làm khó chúng ta sao?"

"Vốn là làm khó các ngươi, nếu không thé tốt trong động, các ngươi cũng đòi lấy được?"

Đổng tiền bối lên giọng nói.

"Tiền bối, bên trong rốt cuộc là gì?"

Lại có đệ tử hỏi thăm.

"Có con đường để trở thành cường giả."

Đổng tiền bối trả lời.

Thực ra hắn cũng không biết là gì, dù lần mở ra trước hắn cũng chưa từng nghe nói bên trong là thứ gì.

"Tất cả thiên kiêu trong tông môn đều thử qua rồi nhỉ? Hình như chưa có người nào có thể mở ra."

Một nam đệ tử thở dài.

Thiên tài trận pháp đều thử hết rồi nhưng đều vô dụng.

"Ta nhớ Đạo Tử từng đến đây xem qua một lần, có lẽ hắn mở được."

Lập tức có nữ đệ tử nói.

"Đúng vậy, Đạo Tử sư huynh mạnh như vậy, chắc chắn có thể?"

Những nữ đệ tử khác phụ họa theo.

"Nói như thể các ngươi từng gặp Đạo Tử sư huynh rồi ấy, mười mấy năm trước sau khi Đạo Tử rời đi, từ đó vô tăm bặt tích, chưa ai từng gặp hắn. Nghe nói lần này trở về, hành tung cũng mơ hồ bất định."

Có nam tử tương đối lớn tuổi chọc thủng huyễn tưởng của tất cả mọi người.

"Đổng tiền bối cảm thấy Đạo Tử sư huynh có hy vọng không?"

"Cái này...Đạo Tử thiên phú kinh người, nhưng trên phương diện trận pháp có lẽ còn chỗ khiếm khuyết, muốn mở ra có lẽ rất khó khăn."

Lời này dường như đang nói là không thể nào.

Ngay cả Đạo Tử cũng không làm được, ai làm được đây?

…

Núi Quan Hà, Lý Lạc Thư đổi lại trang phục Thiên Vân Đạo Tông, gạo sạch sẽ râu ria, đầu tóc gọn gàng, đôi mắt sâu thẳm, không chút sóng gió.

Hắn đứng chắp tay, gió nhẹ lay động góc áo của hắn.

Nhưng lại không cách nào lay động bình tĩnh cùng kiên định trong đôi mắt hắn, hắn đứng ở nơi đó tựa hồ tất thảy đều khó mà rung chuyển.

"Cứ trạng thái thế này lên đường đi. Nhớ kỹ nói năng cẩn thận, giống như lúc trước là được. Đừng có đi học thói xấu, dùng ngữ khí và thái độ thiếu nghiêm chỉnh."

Một vị mỹ phụ trẻ tuổi dặn dò Lý Lạc Thư.

"Được, mẹ, người chờ ta trở lại."

Lý Lạc Thư lên tiếng, cất bước đi xuống núi.

"Đi đi."

Mỹ phụ bất đắc dĩ nhắc nhở.

Thế là Lý Lạc Thư cứ như vậy đạp không bay đi xem mắt.

…

Chủ nhật, Chu Tự không ngủ, hắn học Viễn Cổ văn cả đêm.

Khi hắn xong phần luyện tập cuối cùng, ngẩng đầu nhìn phía đối diện.

Thu Thiển nằm nhoài trên mặt bàn ngủ, tóc dài không che khuất gò má của nàng.

Lông mi thật dài, một bên mặt min màng không tì vết.

"Cha mẹ chắc chắn là lo lắng ta nương tựa trận doanh chính phái mới tìm cho ta một vị hôn thê."

Chu Tự thầm nghĩ.

Sự tồn tại của Thu Thiển khiến hắn cảm thấy làm nhân vật phản diện cũng không có gì không tốt.

Đương nhiên, cả nhà hắn đều là nhân vật phản diện, hắn cũng sẽ không bao giờ đại nghĩa diệt thân đi làm chính phái gì đó.

Chương 123: Chơi Cầu Trượt

Hôm nay lên 8 chương, chúc các bạn đọc truyện vui vẻ! <3

Nghe nói trong tông môn chính phái rất nhiều ngụy quân tử, nhất là những tên nhìn thì có vẻ là thanh niên tài tuấn, ví dụ như Đạo Tử Đạo Tông lần trước nghe nhắc đến.

Nghĩ vậy Chu Tự cũng nhoài người trên mặt bàn, ôm sách nhìn Thu Thiển ngủ.

Không biết lúc nào, Thu Thiển đột nhiên mở mắt, hai người nằm bò trên bàn bốn mắt nhìn nhau.

Thu Thiển quay phắt đầu nhìn sang hướng khác.

Chu Tự:

"..."

Chín giờ hơn, cả ba tới khu vui chơi.

"Oa~có tàu lượn siêu tốc."

Chu Ngưng Nguyệt tay che ánh nắng chiếu vào mặt, reo lên.

"Nguyệt tỷ muốn chơi sao?"

Chu Tự hỏi.

Kỳ thật hắn không thích lắm, lúc bé từng chơi một lần, chơi xong nôn thốc nôn tháo.

Khi đó mẹ cứ cười mãi.

"Không chơi, bé gái tám tuổi nên chơi cầu trượt."

Chu Ngưng Nguyệt nhìn chung quanh một lượt.

Cuối cùng Chu Tự chỉ có thể dẫn Nguyệt tỷ đi tới khu nhi đồng.

Chờ Nguyệt tỷ đi vào, Chu Tự mới cùng Thu Thiển đi mua kẹo bông.

Còn chuyện Nguyệt tỷ có thể đi lạc hay không, đáp án là chắc chắn.

Nhưng không liên quan.

Đều là người lớn cả rồi, nàng vẫn có thể tự mình đi đến đâu ăn đến đó.

Mỹ danh là đi mua đồ.

Một lát sau, Chu Tự mua kẹo bông cho Thu Thiển:

"Thu tỷ muốn chơi gì?"

Hôm nay Thu Thiển mặc váy liền áo màu trắng, tóc xõa ra, đuôi tóc vẫn ánh ánh chút màu lam, cảm giác có thể phản quang.

"Có khiêu vũ không?"

Thu Thiển hỏi.

Khiêu vũ quảng trường?

Thu tỷ sành điệu như vậy chắc chắn không thể nào.

Sau đó Chu Tự ngộ ra, hắn nên đưa Thu Thiển đến khu trò chơi.

"Thế thì phải đến khu trò chơi, lần sau ta dẫn Thu tỷ đi."

Hắn trả lời.

"Vậy lúc đó ta sẽ mặc quần, mặc váy không thích hợp hoạt động."

Thu Thiển vừa ăn kẹo bông vừa nói.

Họ bước đi, dạo chỗ này chỗ kia sau đó đi tìm Nguyệt tỷ.

"Thu tỷ không tự đến đây chơi sao?"

Chu Tự hỏi.

"Ngươi không đưa ta đi, ta sẽ không đi."

Thu Thiển nói.

Chu Tự không tiếp tục hỏi cái này nữa mà nói đến chuyện xem mắt:

"Thu tỷ lần đầu tiên đi xem mắt?"

"Ừm."

Thu Thiển gật đầu nói:

"Lần đầu tiên tiếp xúc gần với nam nhân như vậy."

"Nói như vậy thật ra Thu tỷ không hiểu gì hết?"

Chu Tự nhìn Thu Thiển hỏi.

"Cũng không hẳn."

Thu Thiển suy tư một lát, mới nói:

"Thi thoảng Nguyệt tỷ có nói qua."

"Thu tỷ, đưa tay lên nào."

Chu Tự nói.

Thu Thiển không hiểu lắm giơ tay không cầm kẹo bông lên.

"Năm ngón tay mở ra."

Thu Thiển mở năm ngón tay ra.

Lúc này Chu Tự đem đối ứng để tay trên tay Thu Thiển nói:

"Sau khi có vị hôn phu, chắc chắn sẽ phải nắm tay. Giống như thế này, mười ngón đan vào nhau nắm lại, lòng bàn tay hơi dán vào nhau, có thể cảm nhận được nhiệt độ ở lòng bàn tay của nhau. Đây chính là nắm tay, Thu tỷ học một chút, sau này cần dùng đến."

Nói rồi Chu Tự nắm tay Thu Thiển thật chặt.

Hành động này làm Thu Thiển đang ăn kẹo bông chấn động, nhất thời không biết phải phản ứng thế nào.

Nếu theo phản xạ sẽ là trực tiếp túm cánh tay của đối phương, quật xuống đất, sau đó dùng gót giày đập tới tấp.

Nhưng…Không được, cũng không muốn.

"Đi thôi, đến bên hồ xem xem."

Chu Tự lôi kéo Thu Thiển đi đến bên hồ.

"A, được."

Lúc Thu Thiển phản ứng lại thì đã bị lôi đi từ bao giờ.

…

Sáng sớm thứ hai, sau khi phát xong tiền lương cho ma chủng, Chu Tự bắt đầu chú ý sự biến hóa của nó.

Hiện tại ma chủng đã đạt đến bảy cái vòng, hơn nửa người đều vàng óng ánh.

Sức mạnh từ bên trong nó tuôn ra, Chu Tự có thể cảm giác được rõ ràng thân thể mình mạnh lên một chút xíu.

Lâm Giả cửu phẩm cơ hồ không có hiệu quả, Binh Giả bát phẩm bắt đầu có chút hiệu quả, Đấu Giả thất phẩm có lẽ rõ rệt hơn.

Nhưng biến hóa lớn nhất vẫn là đặc hiệu, hai ngày này có thể thử một chút.

Đã chờ rất lâu rồi.

Nếu đọa thi còn không đến, có khi hắn sẽ trèo non lội suối đi tìm chúng.

Công lực ngàn năm đã sớm đầy tràn, hắn học tập say mê lấp đầy mọi khuyết thiếu.

Trước kia thỉnh thoảng còn có thể tìm chút dã thú rồi tiêu hao bớt, gần nhất có thể là do quá nhiều tu chân giả đều nhìn chăm chăm vào Thanh Thành, dã thú cũng biết khôn mà trốn đi.

Hắn mong chờ dã thú đến khiêu khích trái tim hiệp nghĩa của hắn.

Hiện tại hắn còn khoác cái vỏ bọc chính đạo, tiêu diệt dã thú là đạo lý hiển nhiên.

Sau khi bỏ bớt chút công lực ngàn năm cho ma chủng ăn, hắn lại quan sát một lúc.

Bây giờ ma chủng ăn vào hình như cứ ngắc ngoải, cứ có cảm giác nó có điều gì muốn nói.

"Cho ăn mà thôi, chuyện nên làm, không cần cảm ơn."

Nếu ma chủng có thể nói chuyện, Chu Tự ngay lập tức sẽ đáp lại câu này.

Sau khi để ma chủng tiếp tục tăng ca, hắn mở choàng mắt.

Như bình thường tầm này chắc là hơn bảy giờ rồi, thời gian vận Chu Thiên, hắn ít nhiều cũng đoán được.

Vừa mở mắt, hắn đã nghe được giọng nói quen thuộc dễ nghe:

"Bảy giờ một phút."

Chương 124: Thử Nghiệm

Là trợ lý nhỏ báo giờ chuyên dụng của hắn, Thần Nữ Thu Thiển.

Hôm nay Thu Thiển mặc quần áo bình thường, quần dài áo ngắn tay, tóc buộc cao.

"Cái này của ngươi."

Thấy Chu Tự nhìn sang, Thu Thiển đưa cho hắn một cái hộp:

"Hôm qua Nguyệt tỷ ra ngoài lấy về, có lẽ là nửa quyển sau."

Hoang Cổ Kinh Thế Thư?

Chu Tự lập tức đưa tay nhận lấy, mở hộp ra nhìn thì đúng là một dạng với thư tịch lúc trước.

Chỉ có nửa quyển, với lại bên trên cũng có ký hiệu.

Nhìn vào hắn hiểu được, đúng là nửa cuốn sau của Thế Thư.

"Ta đã đi điều tra về quyển sách này, lí do thoái thác nào cũng có, chỉ có một điều được công nhận, đó chính là quyển sách này rất có giá trị. Nếu có người biết sách đang ở trong tay ngươi, vậy mức độ nguy hiểm sẽ tăng lên vòn vọt, có khi phải có cha mẹ ngươi bên cạnh."

Thu Thiển nhắc nhở.

Không tra không biết, tra rồi nàng mới thấy nghĩ mà sợ.

Loại sách này mà cũng có thể tùy tiện đưa tới.

"Chỉ ba chúng ta biết, không sao cả."

Chu Tự đáp.

Hắn lấy nửa phần trên ra, sau đó đặt theo vết rách, ghép vào hoàn hảo.

Lúc này nhìn lại trang bìa, hắn cũng cảm giác nhìn thấy một quyển thư tịch trọn vẹn, phía trên viết Hoang Cổ Kinh Thế Thư.

Cuối cùng cũng đến tay.

Xoạt! Đột nhiên có ánh sáng xuất hiện.

Ánh sáng nhàn nhạt từ trong khe rách hiện ra, vết rách từ từ liền lại.

Hoang Cổ Kinh Thế Thư bị tách làm đôi khi tiếp xúc với nhau sẽ tự động khép lại.

Mắt thường cũng có thể thấy.

"Lại còn có thể như này."

Chu Tự có chút ngoài ý muốn, hắn còn định làm sao dính vào cho đẹp, không ngờ nó có thể tự động liền lại.

Qua vài giây, một quyển sách hoàn chỉnh xuất hiện trên tay hắn.

Tùy tiện lật ra, hoàn mỹ, bên trong không hề có dấu vết từng dán lại.

Hắn lật từng trang ra đọc, chữ ghi trên đó rất quái dị, nhưng hắn vẫn có thể hiểu được một bộ phận, nhất là phần mở đầu hắn có thể hiểu hết.

Thu Thiển đã dạy kỹ rồi.

Nhìn sách hắn nhẹ nhàng đọc thành tiếng:

"Trời đất ban đầu, vạn vật hỗn độn, từ trong hỗn độn ấy ngưng tụ ra sông núi biển cả, từ đó có sự sống, sinh linh từ trong sông núi, nhưng chúng sinh ngu muội không được khai trí. Hôm đó trên trời giáng xuống trận mưa trí tuệ, có người dùng lá cây hứng lấy nước uống, có người trong lúc tắm rửa trong mưa thè lưỡi ra liếm, có người thì trú dưới gốc cây tránh né. Vì vậy vậy vạn vật chúng sinh khác nhau. Người không, kẻ ngu, kẻ bình thường, bởi vậy mà sinh ra."

Vừa dứt lời, Chu Tự cảm nhận được thân thể mình biến hóa.

Ban đầu công lực ngàn năm của hắn đã tràn đầy nên vừa lúc thử nghiệm xem sao.

Loại cảm giác ngưa ngứa này có lẽ có lời giải, rốt cục là gì hắn cũng không dám xác định.

Cảm nhận một lát, phát hiện không mảy may có dấu hiệu sinh ra công lực ngàn năm.

Nhưng lại xuất hiện biến hóa khác, vừa nãy trong nháy mắt dường như hắn cảm giác được công lực ngàn năm hơi dao động một chút, hoặc là nói trước kia mặt nước vẫn luôn phẳng lạng, nay đột nhiên nhỏ xuống một giọt nước.

Giọt nước này quấy động mặt nước.

Vậy nên ngàn năm công lực bị xao động?

Chỉ như chịu chút trở ngại, nhưng cũng nói rõ vấn đề.

Đây là hắn chỉ xem một đoạn nhỏ, nếu hắn xem cả quyển thì sao?

Chu Tự cảm giác có lẽ công lực ngàn năm cửa mình thật sự sẽ sinh dị biến, nhưng không biết biến thế nào.

Cuối cùng hắn gấp sách lại, không phải là không muốn đọc tiếp, mà là…

Chữ bên dưới hắn không biết.

"Nhìn ra gì rồi?"

Thu Thiển bóc một gói kẹo hỏi.

Tư thế ngồi của nàng vô cùng đoan chính, tâm tình cũng tốt, câu vừa rồi của Chu Tự ý là ba người bọn họ đều là người một nhà.

"Cảm giác đây là một quyển sách thần."

Chu Tự cất sách lại rồi nói.

Có thể khiến cho công lực ngàn năm dao động, đương nhiên phải tôn là sách thần.

Cho đến hiện tại, đây là quyển đầu tiên, không biết sách cổ văn khác có hiệu quả như thế này hay không, Đại Chu Thiên Kinh thì chắc chắn là không có.

Hắn đã từng xem qua một chút rồi.

Có chăng chỉ là gia tăng công lực bình thường, được cái gia tăng tương đối nhiều.

Thu Thiển không để ý, vốn cũng không phải là sách bình thường, xem hiểu nhưng lại không có người hiểu.

Ai cũng nói trong sách này có bí mật, thế nhưng vô số năm qua đi, cũng không có ai có thể vén ra bí mật này.

Nàng thì từng xem một quyển sách, trong đó có người nhắc đến suy đoán về cuốn sách này, nói thật lâu trước đây Thần Minh hành tẩu giữa trần thế, có được thiên Thượng Thương Kinh Thế Thư, từ đó tên tuổi Thần Minh vang danh khắp đất trời, về sau…

Thần Minh biến mất.

Cụ thể xảy ra chuyện gì không ai biết, nhưng người viết sách kia suy đoán, Thần Minh mở ra sức mạnh Hoang Cổ Kinh Thế Thư Thượng Thương thiên.

Do vậy mới khiến thiên địa chúng sinh ca ngợi tên của hắn.

"Tối qua Nguyệt tỷ nhận được tin, đêm nay đọa thi sẽ đến phụ cận vùng ngoại ô. Chúng ta muốn đi dọn dẹp một chút."

Thu Thiển nói sang chuyện khác.

Chương 125: Cửa Mở

"Đêm nay sao? Vậy đến lúc đó ta cũng đi dạo xem."

Chu Tự nói.

"Đọa Thi đều rất mạnh, tốt nhất ngươi nên đi theo ta hoặc Nguyệt tỷ. Một mình hành động rất nguy hiểm. Nhưng nếu ngươi muốn một mình hành động thì phải nhớ kỹ một điều."

Thu Thiển cảm thấy thân là Thánh Tử cứ luôn bị nữ nhi bảo hộ, có thể sẽ tổn thương lòng tự trọng.

Cho nên nàng không ép buộc Chu Tự nhất định phải đi theo ai.

"Điều gì?"

Chu Tự chờ đợi nhìn Thu Thiển.

"Gặp nguy hiểm nhớ gọi tên ta, ta có thể nghe được."

Thu Thiển nghĩ nghĩ rồi giải thích tường tận một chút:

"Ta đã là Đấu Giả thất phẩm, mà ngươi cũng biết ta cùng có quan hệ với Thần Minh nên ta có một số năng lực mà Nguyệt tỷ không có. Ta có thể nghe thấy những lời ta muốn nghe thấy."

"Nghe nói Đấu Giả thất phẩm cũng không nhất định đấu lại được đạo thi, nếu Thu tỷ gặp được nguy hiểm nhớ…"

Nhìn Thu Thiển đăm đăm nhìn mình, Chu Tự cảm thấy vẫn nên nói thật lòng:

"Nhớ gọi điện thoại cho ta, gọi tên không chắc ta đã nghe được. Nếu không có thời gian gọi điện thoại, có thể lớn tiếng hô lên, có lẽ ta có thể nghe được."

Thu Thiển nhìn Chu Tự hồi lâu, bốn mắt nhìn nhau.

"Ừm."

Thu Thiển gật đầu đáp ứng.

Luôn có cảm giác là đang gạt ta, Chu Tự nghĩ thầm trong lòng.

Rầm!

Trong phòng ngủ chính đột nhiên truyền ra tiếng va chạm, sau đó là tiếng Nguyệt tỷ hưng phấn kêu lên:

"Ta tính ra rồi."

Cạch! Cửa bị mở ra, Chu Ngưng Nguyệt mặc bộ đồ gấu cầm tờ giấy đưa cho Chu Tự:

"Này, trận pháp lần trước ta đã giải được, đáp án ở đây. Hỏi xem có còn cái nào khó hơn không, càng khó càng tốt. Ta đi ăn cơm đây."

Nhận lấy trang giấy, Chu Tự nhìn thoáng qua, sau đó…Khác cái lúc trước chỗ nào sao?

…

Trên xe buýt, Chu Tự ngồi ở hàng ghế sau lấy điện thoại ra, định chụp đáp án gửi cho Lý Lạc Thư.

Về phần hắn có hiểu hay không, không liên quan gì tới hắn.

Chỉ là hắn chưa kịp gửi, tin nhắn của Lý Lạc Thư đã nhảy ra.

"Đại ca, ta xem mắt thất bại rồi."

Cùng một cái biểu tượng khóc ròng.

"Thành bại chính là chuyện thường nhà binh."

Nghĩ một lát, hắn nhắn lại một câu như vậy.

Sau đó lại hỏi thăm tình hình chuyện xem mắt:

"Sao lại thất bại? Nàng không vừa mắt ngươi sao?"

"Nàng bảo là hiện giờ nàng dốc lòng lo sự nghiệp, chỉ là tò mò về ta nên mới tới gặp ta một cái. Hình như gặp xong rất thất vọng."

Lý Lạc Thư thở dài não nuột.

"Ngươi không nói gì kỳ quái chứ?"

Chu Tự hỏi.

Người bình thường chẳng lại nói mình tức mắng bạn gái, Lý Lạc Thư lỡ lời cũng không hiếm lạ.

"Không có, để cho cha mẹ đỡ phải lo lắng, ta đã dựa theo những gì đại ca nói. Hôm qua ta thấy nàng mặc trang phục rất ngầu, phối thêm một thanh kiếm rất oách. Ta liền khen quần áo và bội kiếm của nàng đều rất đẹp, nếu là nam sẽ càng thêm ngầu."

Đây là nguyên văn lời của Lý Lạc Thư.

Chu Tự:

"..."

Người này thật là đi ra mắt sao?

"Sau đó ta tưởng là đối phương sẽ uống trà, nhưng không hiểu sao, trưởng bối nhà gái lại chuẩn bị cà phê. Cô gái chọn một loại, ta còn theo lời đại ca dạy khen nàng. Đại ca cũng biết một số loại cà phê là do mèo ăn rồi làm ra mà."

"Ngươi sẽ không nói là phân của mình mùi thơm, hương vị cũng tốt chứ?"

"Này thì không có."

Nhìn cái này Chu Tự thở phào, chỉ là rất nhanh hắn bèn không thể không bội phục đối phương.

"Ta có đồng nghiệp nuôi một con mèo, thế là ta nghĩ ra mình nên dùng ai làm đề tài nói chuyện rồi, sau khi đã xác định là cà phê phân mèo, ta bèn khen cô ấy xinh đẹp lại biết chọn cà phê, hương thuần ngon miệng khác xa thứ mèo nhà ta ị ra."

"..."

"Đại ca, ngươi bảo ta dùng sai rồi sao?"

"Không sai, có lẽ nàng thấy ngươi chướng mắt, không cho rằng ngươi có con mèo tốt như vậy."

Chu Tự đã không muốn nhắc lại chuyện này nữa, trực tiếp gửi cho Lý Lạc Thư hình Nguyệt tỷ cho, kèm thêm một câu:

"Đáp án trận pháp lần trước, nếu có trận pháp nào khó hơn thì gửi cho ta."

Sau đó hắn không để ý đến Lý Lạc Thư nữa.

Xuống xe buýt, hắn tiện tay lấy ra tin tức Đại Địa Thần Khuyển gửi.

"Đêm nay đọa thi sẽ tụ tập ở một chỗ khá xa thành tây, có thể là tối ngày mai sẽ động thủ. Gia muốn ra tay ngay hôm nay hay là mai?"

"Đương nhiên là hôm nay."

Chu Tự viết câu nói xong, vứt thẳng xuống mặt đất.

Tòa thành này đều thuộc phạm vi bảo hộ của Đại Địa Thần Khuyển, chỉ cần đúng phương pháp là có thể truyền tin đến nó.

Khả năng của Đại Địa Thần Khuyển khiến người khác phải hâm mộ.

Khắp tòa thành này, đâu đâu cũng là mạng lưới thông tin dưới lòng đất.

Chỉ tiếc là không lộng lẫy.

Quẹt thẻ đi làm không bao lâu, đại lão bản họ lại bắt đầu tìm đủ các loại sách.

Tiện thể nói cho hắn biết, đêm nay đọa thi sẽ tới phụ cận, họ muốn đi quan sát một chút.

Nếu Thánh Tử Ma Đạo muốn ra tay, có lẽ ngay hôm nay hoặc ngày mai.

Chu Tự không để tâm, chỉ giúp họ tìm sách, sau đó tiếp tục thẩm tra đối chiếu một chút phân loại sách, xếp sách mới lên giá.

Hôm nay tan làm sẽ đi thử đặc hiệu, sau đó cho ma chủng ăn, học Viễn Cổ văn.

Xem xem công lực ngàn năm sẽ biến hóa thế nào.

A, còn phải xác định xem bao giờ thì về gặp thân thích.

Đứa nhóc nhà thân thích không biết là nam hay nữ, mong rằng đừng có xuất sắc quá.

Hắn không muốn bị mẹ chê.

Chương 126: Biến Hóa Lớn

Thiên Vân Đạo Tông, trước động Khải Linh, núi Khải Linh.

Nơi này vẫn còn một vài đệ tử Thiên Vân Đạo Tông hiểu về trận pháp ở cửa động.

Rất nhiều người đều biết trận pháp mạnh đến thế nào, nhưng vẫn muốn thử một chút, nhỡ như giải được thì sao?

Từ đó bước lên một con đường hoàn toàn mới.

"Trong tông môn còn có người chưa từng thử sao?"

Một nam tử ngồi bên cạnh hỏi.

Không phải hắn đến để phá trận, mà là đến hóng hớt, tiện thể thu thập chút tin tức đem bán, kiếm chút phí.

Nhưng mà không có tiến triển gì cả, cũng không có danh nhân nào đến, tin tức của hắn chẳng đáng tiền.

Một xu cũng không kiếm được.

Cho nên hắn hi vọng có thiên kiêu tông môn ra mặt tới nơi này.

Có thể phá vỡ trận pháp hay không không quan trọng, quan trọng là hắn sẽ viết đối phương rất có hi vọng.

Như vậy cuối cùng cho dù không cách nào phá vỡ cũng không việc gì, đó sẽ là thất bại đáng tiếc, chỉ suýt chút nữa thôi.

Thiếu một chút nữa thôi là có thể phá vỡ trận pháp.

Tóm lại gì cũng có thể bị vỡ lở, chỉ có nịnh nọt là không bể, vừa kiếm được tiền lại còn không đắc tội người khác.

"Sư huynh An Khách, ta không đợi nữa, về tu luyện đây, có tin tức gì nhớ phải đăng luôn đấy."

Một vị nữ đệ tử đánh tiếng với An Khách, chuẩn bị ngự kiếm rời

đi.

"Được, nhớ đặt mua đấy."

An Khách đáp lại.

"Nếu như nội dung vớ vẩn, ta sẽ cho người vây đánh ngươi. Đi đây."

Nữ đệ tử cười phất tay.

"Miêu sư muội thật đáng yêu."

An Khách nhìn hướng nữ đệ tử biến mất âm thầm tự nói.

Sau đó hắn tiếp tục chờ đợi, đợi thêm mấy ngày nữa nếu vẫn thế này, hắn cũng phải rời đi tìm kiếm tin tức mới thôi.

Ngẫm lại cũng sắp đến lúc phải ra ngoài rèn rũa rồi.

Phải xác định trạm tiếp theo.

Giữa trưa, An Khách định đi tìm chút gì đó bỏ bụng, đã rất nhiều ngày không ăn gì, chỉ đợi ở nơi này.

Hắn cất bước rời đi, nhưng đi đến giữa sườn núi đột nhiên cảm giác trên trời có một bóng người lướt qua.

Lại có người đến động Khải Linh.

Xung quanh không có dao động sức mạnh quá rõ rệt, không có người tung hô, có lẽ không phải là thiên kiêu.

Đó là những suy đoán ban đầu của An Khách.

Nhưng mà...

Trực giác cho hắn biết, có thể sẽ xuất hiện biến hóa lớn.

Không chút do dự, hắn quay người, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến trước động Khải Linh, quả nhiên hắn đã đoán đúng.

Khi hắn đến trước động, thấy tất cả mọi người đều tụ tập lại, bọn họ đều đang nhìn chăm chăm vào cửa động.

"Suýt nữa thì bỏ lỡ mất."

An Khách chen lấn đi lên, nhìn tình hình trước cửa động.

Hắn thấy một bóng lưng khá là bình thường đang đứng trước mặt Đổng tiền bối, mà Đổng tiền bối cũng đứng lên.

Nói cách khác người vừa tới này không hề đơn giản.

Nhưng là vì người đó quay lưng về phía hắn nên hắn không không biết là ai.

Hỏi người bên cạnh, nếu không phải không thấy thì cũng là không biết.

"Rốt cục là ai?"

An Khách quýnh lên.

Không biết rõ thân phận, hắn không tiện viết ra.

Chẳng lẽ lại để người thần bí?

Như vậy thì hắn quá thiếu hiểu biết, ngay cả là ai cũng không tìm hiểu rõ.

Nhưng rất nhanh, hắn đã không còn phải phiền não vì cái này nữa, Đổng tiền bối lên tiếng, nói ra thân phận của đối phương:

"Đạo Tử muốn thử sao?"

Đạo Tử Kiếm Thư.

Giờ khắc này tất cả mọi người đều chấn kinh, Đạo Tử.

Người đến là sư huynh Đạo Tử Kiếm Thư, đối phương đã đến đây thì có thể thấy hắn khá tự tin.

Dù lần trước Đổng tiền bối nói rất uyển chuyển, nhưng ý tứ trong đó chính là Đạo Tử cũng không phá nổi.

Vậy thì hôm nay Đạo Tử có thể phá vỡ hay không đây?

"Hẳn là Đạo Tử có thể chứ?"

Có người lập tức nói.

"Không thể nào, sở trường của Đạo Tử không phải là trận pháp."

Lại có người bày tỏ quan điểm.

An Khách không nói gì, trực tiếp bắt đầu định tiêu đề: Bế quan hai mươi năm, Đạo Tử rời núi muốn phá trận pháp Thiên Khải.

Bây giờ thì xem xem Đạo Tử sẽ thu dọn tàn cục như thế nào, thất bại hắn cũng sẽ đặt ở cuối là đáng tiếc.

"Đúng là muốn thử một chút."

Đạo Tử Kiếm Thư khách khí nói.

Đổng tiền bối lập tức lui bước tránh đường.

"Vậy mà Đổng tiền bối lại nhường đường rồi? Lúc chúng ta ra tay cũng chưa từng nhúc nhích."

"Đạo Tử phá trận là chơi đùa chắc? Sao có thể cùng một dạng với chúng ta được?"

"Đạo Tử lợi hại lắm hả?"

"Thời điểm sư huynh Kiếm Thư thành danh ngươi còn chưa nhập môn, căn bản không hiểu phân lượng hai chữ Đạo Tử nặng bao nhiêu."

Đổng tiền bối lui sang một bên không nói gì, chỉ yên lặng đứng nhìn.

Đạo Tử cao minh là sự thật, hắn đã từng chứng kiến.

Dù nhìn lúc này cảm giác rất bình thường, không có loại hào quang khiến người ta chói mắt như trước, nhưng tuyệt không thể khinh thường.

Nhưng mà hắn vẫn không tin Đạo Tử có thể phá trận.

Có lẽ có thể duy trì được trong một ngày, như vậy cũng coi như bại mà vinh.

Rất nhiều người duy trì chẳng nổi một khắc.

Chương 127: Bao Giờ Rảnh Rồi Nói

Lúc này tất cả thấy Đạo Tử vươn tay đặt lên trên trận pháp, trận pháp sáng lên.

Có sức mạnh bắt đầu dung nhập, dường như đang có ý đồ thử phá giải một chút công kích cùng vây khốn của trận pháp.

Rất nhanh họ đã thấy trong trận pháp xuất hiện một luồng sức mạnh, sức mạnh này tạo thành kim đồng hồ đong đưa.

Tích!

Kim đồng hồ nhích một bước, ánh sáng nở rộ, một vòng trận pháp hoàn toàn mới tách ra từ trận pháp ở cửa động, bày ở bên cạnh.

Tích!

Kim đồng hồ lại chuyển động lần nữa, ánh sáng lóe lên, trận pháp mới lại được tách ra.

Tích!

Tích!

Kim đồng hồ không ngừng chuyển động, trận pháp cũng theo đó không ngừng gia tăng.

Màn quái dị này làm cho mọi người chấn động, họ căn bản không biết tại sao lại xuất hiện loại dị biến này.

Ngay cả Đổng tiền bối cũng không hiểu.

Trận pháp xuất hiện loại biến hóa như thế này, nằm ngoài dự liệu của hắn.

Soạt!

Vào lúc này, một lượng lớn trận pháp bắt đầu tràn ra, toàn bộ sơn động đều bị trận pháp này chiếm cứ.

Mới đầu không có cảm giác gì, bây giờ nhìn lại, dường như họ thấy đồng hồ.

Không giống với đồng hồ chỉ thời gian.

Sáu mươi trận pháp đồng hồ không giống nhau hiện ra trước mặt tất cả bọn họ, tiếp đó đồng hồ bắt đầu dịch chuyển, tất cả kim đồng hồ đều chỉ con số không.

Khi tất cả các trận pháp tách ra đều chỉ không giờ, trận pháp lại lần nữa dung hợp lại.

Tốc độ vô cùng nhanh.

Không đến hai nhịp, trong sáu mươi trận pháp chỉ còn lại một cái ở cửa động kia.

Đúng lúc đó, trận pháp này xuất hiện vết nứt.

Răng rắc!

Ầm!

Trận pháp Thiên Khải khiến tất cả mọi người phải bó tay...Vỡ vụn thành bột phấn.

Khiến một đám đệ tử đứng xem cứ ngây ngốc tại chỗ, ngay cả Đổng tiền bối cũng không ngoại lệ.

An Khách chấn kinh, nhất thời hắn cảm giác mình thật ngu xuẩn, ánh mắt thiển cận.

Hắn không chút do dự, sửa đổi tiêu đề: Biến mục nát thành thần kỳ, Đạo Tử đích thân tới núi Khải Linh phá đại trận Thiên Khải trong nháy mắt.

Sau đó hắn vẽ lại hình ảnh vừa mới thấy, trực tiếp truyền đi.

Dùng cách thức nhanh nhất ghi lại sự kiện lần này.

Tuyệt đối có thể dậy ngàn con sóng.

Đạo Tử Kiếm Thư nhìn cửa động, quay người rời đi.

Cả đám vốn định chờ Đạo Tử đi vào xem xét cơ duyên, nhưng không ngờ Đạo Tử lại quan tâm.

"Đạo Tử không đi vào sao?"

Đổng tiền bối lập tức hỏi.

Hắn vẫn hơi chấn động, quá nhanh.

Trận pháp này bị phá quá nhanh, khiến hắn có chút luống cuống.

"Để lần sau, nếu có thứ khó hơn hi vọng tiền bối báo với ta một tiếng."

Đạo Tử Kiếm Thư nhẹ giọng trả lời, đạp không mà đi.

An Khách lại một lần nữa chửi mình con mắt thiển cận, hắn vừa mới viết bảo mọi người tới xem Đạo Tử lấy được cơ duyên, nhưng mà Đạo Tử lại không cần, chỉ muốn khiêu chiến trận pháp có mức độ khó cao hơn.

Đây chính là lề lối, đây chính là cảnh giới.

Đạo Tử khủng bố như vậy.

…

"Đại ca, ngươi thật sự là Thần Nhân, nhưng mà cởi bỏ hình như cũng tốt, hôm nào đại ca rảnh thì tới nhà ta, ta dẫn ngươi đi lấy."

Chu Tự đang ăn trưa thì nhận được tin tức của Lý Lạc Thư.

Hình như người này không để ý lắm tới chuyện mình xem mắt thất bại.

Nhưng lại rất để ý công việc của hắn.

Làm bảo an nhà máy điện tử tốt như vậy sao?

So được với thư viện chắc?

"Bao giờ rảnh rồi nói."

Chu Tự trả lời.

Đồ vật có gì mà cần? Hắn hình như chẳng thiếu gì.

Có điều là Nguyệt tỷ phá mở trận pháp, Nguyệt tỷ thiếu sao?

Nàng không thiếu.

Thật sự chẳng thiếu gì, vốn chính là công chúa được sủng ái.

Trong nhà, muốn gì là được đó.

Nàng thì thiếu gì được?

Không thiếu đạo đức là cám ơn trời đất rồi.

"Tạm thời không có gì khó khăn hơn, nhưng có điều này phải nhắc đại ca, đúng vậy, mấy ngày này đại ca đừng đi ngoại ô chơi. Có thể sẽ có chút nguy hiểm. Ta đi xem mắt thêm lần nữa hẳn là có thể trở về, đến lúc đó đám trộm cắp nẫng tay trên kia ta sẽ xử lý hết."

Lý Lạc Thư tốt bụng nhắc nhở.

Đám trộm cắp nẫng tay trên?

Đọa Thi?

Đây cũng là kẻ đoạt quái?

May mà đêm nay hắn hành động, từ khi thân phận Thánh Tử của hắn bại lộ, nguy hiểm còn chưa xuất hiện, nhưng lại xuất hiện cả đống người đoạt quái.

Mạnh như Nguyệt tỷ, yếu như Tam lão bản.

Nguyệt tỷ ăn nhiều quả Trí Tuệ như vậy, một khi đột phá, về sau càng khó hơn.

"Đúng rồi, nếu lại đi xem mắt, đừng dùng cách ta đã dạy cho ngươi."

Chu Tự gửi một câu.

"Vậy ta phải làm như thế nào? Đại ca kinh nghiệm phong phú, ta cũng cảm nhận được."

"...ngươi đứng đắn một chút là được."

"Vậy ta sẽ thử xem."

Chu Tự cất điện thoại, thở phào một hơi.

Chuyện này nếu như bị bố mẹ của Lý Lạc Thư phát hiện đối phương xem mắt thất bại là do hắn dạy bậy, không biết có bị trách hay không.

Cái này cũng không tính là lỗi của hắn.

Người bình thường cầm được cây gậy đều vung vẩy vài cái, chơi đùa vui vẻ.

Nhưng luôn có một số người ăn no rửng mỡ mang đi quấy phân.

Vì ba vị lão bản muốn đi xem xét tình huống ở ngoại ô, Chu Tự bị yêu cầu tăng ca hai tiếng.

Hắn yếu nhất nên chỉ có thể ở lại trực, không thích hợp ra ngoài.

Chương 128: Tìm Được Chủ Nhân Tốt Hơn

Chu Tự cũng không vội, ba vị lão bản không đủ thực lực, không đến mức diệt được quá nhiều quái.

Nguyệt tỷ cùng Thu tỷ không ở nơi hắn muốn đi, không biết người Nguyệt tỷ mời thực lực thế nào.

Nhưng công việc cũng không thể bỏ.

"HÌnh như mấy người này cãi vã, nói căn bản Thánh Tử không thể sánh được với Đạo Tử."

"Cũng có người nói giữa họ nhất định phải chiến một trận, vấn đề còn lại chỉ là thời gian."

Trước khi rời đi Tô Thi xem điện thoại rồi nói.

Chu Tự ngoài ý muốn, sao hắn lại dây dưa dính líu đến Đạo Tử rồi?

Đáng tiếc tam lão bản đã ra cửa, không thể hỏi kỹ hơn.

…

"Cuối cùng cũng tới."

Trong rừng cây, một lượng lớn Đọa Thi tràn lên, những nơi chúng đi qua đều khô cháy.

Như sức sống đều bị hút sạch, lại cũng như bị ảnh hưởng mà dần suy yếu.

Dẫn đầu là một vị nam tử trung niên cưỡi Khô Lâu Chiến Mã, máu thịt trên người hắn đã thối rữa, chỉ có mặt coi như hoàn chỉnh.

Bộ mặt hắn cứng ngắc, cảm giác không còn chút sức sống.

Là cái xác không hồn.

Trên người hắn mặc áo giáp, tản ra khí tức mạnh mẽ.

Người xung quanh hắn cũng không có ai yếu.

Có mấy vị cũng cưỡi Khô Lâu Chiến Mã như hắn, sau lưng là rất nhiều binh sĩ.

"Chúng ta được bảo hộ, kiếm của Đạo Tử Kiếm Thư không có tác dụng gì đối với chúng ta, cho dù chúng ta chỉ còn một phần mười thực lực, cũng dư sức giết Đạo Tử."

Nam tử trung niên dẫn đầu như đang tự nói một mình, lại như tự cổ vũ sĩ khí cho chính mình.

Còn cách để khôi phục thực lực dĩ nhiên là huyết tế.

"Đã quan sát mấy lần, tòa thành này không có tu chân giả cao cường nào cả, xem ra cường địch duy nhất chính là Đạo Tử Kiếm Thư."

"Ròng rã ba mươi năm, chúng ta bị chôn dưới đất, bị vạn trùng cắn xé, tiếp nhận trọng lượng của đại địa đau đến không muốn sống. Phải khiến cho tất cả những kẻ đầu têu kia trả giá đắt."

…

Ban đêm, trên người Đại Địa Thần Khuyển tản ra ánh sáng nhạt, đứng ở vùng ngoại ô nhìn về phía trước.

Nơi này là vùng ngoại ô thành tây, cũng là vị trí chủ lực của Đọa Thi.

Quy mô Đọa Thi lần này khá lớn, người dẫn đầu tuyệt không phải hạ tam phẩm, mà nó đã sớm vượt qua hạ tam phẩm rồi.

Lần này ra mở cơ duyên chính là để chuẩn bị cho việc tiến vào trung tam phẩm, bây giờ đã chuẩn bị ổn thoả.

Qua một thời gian ngắn là có là có thể thoát khỏi hạ tam phẩm.

Mà nó vẫn chỉ ở hạ tam phẩm, cũng không sợ Đọa Thi đến.

Nơi này là địa bàn của gia, mà nó là cẩu tử của gia, nó không việc gì phải sợ.

"Hửm?"

Lúc này Đại Địa Thần Khuyển nghiêng đầu nhìn về phía rừng cây, đêm tối ngăn cản tầm mắt nó, nhưng không thể ngăn cản nó phát hiện đồ vật.

Nói gì đến nó còn có mũi chó.

Chỉ là nơi nó nghiêng đầu nhìn, lại không phát hiện gì.

"Đi rồi?"

Đại Địa Thần Khuyển nghi hoặc, nhưng mà không có người tới là tốt rồi.

Gia muốn tới đối phó Đọa Thi, không thể để người khác nhúng tay vào.

Uy nghiêm của cường giả há lại để người khác mạo phạm?

Chức trách của nó chính là không cho người khác ảnh hưởng gia hành hạ Đọa Thi, tới đây đồng nghĩa việc gây hấn với gia, đương nhiên không thể giữ lại.

Thế là nó lại nghĩ tới bản thân, suýt chút đã chết dưới quyền của gia.

...

"Đại Địa Thần Khuyển?"

Phía thành nam, Chu Ngưng Nguyệt hơi bất ngờ, nàng vừa mới nhận được tin tức, không thể tới gần phía thành tây.

Bên đó có Đại Địa Thần Khuyển trông trừng, dường như không cho những người khác đặt chân đến.

"Chả trách không có ý nhận ta làm chủ, hóa ra đã tìm được đối tượng tốt hơn nhận làm chủ nhân."

Chu Ngưng Nguyệt ngồi trên cây ăn nho xanh, không mấy để ý chuyện Đại Địa Thần Khuyển vào dưới trướng người khác.

"Không có ai quan sát bên kia cũng không sao, cũng may ta có chuẩn bị."

Lúc này cây đại thụ chỗ nàng đột nhiên tỏa ra quầng sáng, sau đó dưới tàng cây hiện ra đồ án, đó là trận pháp.

Sau đó trận pháp xuất hiện hình ảnh mơ hồ, hình ảnh ở phía thành tây.

"Không bị phá hư, xem ra Đại Địa Thần Khuyển cũng đần, không thể loại bỏ trận pháp của ta."

Chu Ngưng Nguyệt đung đưa đôi chân lơ lửng giữa không trung, gương mặt đắc ý.

Sau khi xác định mình có thể nhìn rõ tình hình bên thành tây, nàng điều chỉnh vị trí sang hướng thành tây.

Cúi đầu xem diễn biến trong trận pháp, ngẩng đầu nhìn đại cục.

Thánh Nữ Ma Đạo nắm chắc toàn cục, lần sau phải về khoe khoang với cha mẹ.

Mà ở một nơi cách cái cây khá xa, một đám Đọa Thi đang không ngừng quay vòng, tựa hồ như họ đang tiến lên, chỉ là không hề rời khỏi một vòng tròn.

Tình huống nơi này cũng không đáng để Chu Ngưng Nguyệt chú ý nhiều, không đáng á nhắc tới.

...

Thành đông.

Uỳnh!

Bên người Thu Thiển lụa đỏ tung bay, Đọa Thi không ngừng đổ xuống.

Nàng vừa đánh vừa lui, đang dần quen thuộc cảnh giới trước mắt.

Chương 129: Giày Vò Hắn Cả Đời

Thuật pháp cũng ngưng tụ lại trong tay nàng, ngọn lửa bùng lên, như từ trên trời giáng xuống.

Uỳnh!

Uỳnh!

"Không quen lắm, nhưng nhiều như vậy cũng đủ để quen."

Thu Thiển nhìn rất nhiều đọa thi nhủ thầm.

Trước mắt gặp phải đều là những đọa thi không có linh trí, xem ra chưa khôi phục được mấy.

Dễ giải quyết.

Có điều nhất định có một số đọa thi tỉnh táo trà trộn ở trong đó, tìm ra rất dễ, giả vờ suy yếu là xong.

Hiện tại giả vờ thì lộ liễu quá, đối phương không nhất định mắc câu, vậy nên cứ tiếp tục làm quen sức mạnh thất phẩm thôi.

Nhưng mà...Nàng nhìn hướng thành tây, trong lòng hơi lấn cấn.

"Cứ có cảm giác Nguyệt tỷ đang làm chuyện khác, không biết là gì."

Nhưng nhất định có vấn đề, bên kia có thể sẽ phát sinh gì đó.

Rảnh tay thì qua đó xem thế nào.

...

"Người ma đạo ra tay rồi, nhưng mà chỉ có vùng ngoại ô thành đông là động tĩnh lớn nhất, thành nam bên kia rất quỷ dị, cũng không vào được."

Hàn Tô hơi kinh ngạc.

"Thành tây càng kỳ quái, tất cả các biện pháp thăm dò đều bị chặn, mà dưới chân lại xuất hiện một cái đầu chó, dường như đang cảnh cáo ta."

Sắc mặt Minh Nam Sở không tốt lắm.

Đầu chó dễ khiến cho người nghĩ đến Đại Địa Thần Khuyển.

"Thành đông không có bất kỳ phát hiện gì."

Tô Thi nói.

Nàng cũng không xác định là không có vấn đề hay là không có phát hiện, nàng cứ nói Minh Nam Sở cùng Hàn Tô nghe để đấy là được.

Khẳng định còn phải tiếp tục dò xét.

"Xem ra là người ma đạo có hành động, không biết Thánh Tử Ma Đạo có xuất thủ hay không."

Hàn Tô không dám chắc.

Về lý luận, Thánh Tử Ma Đạo sẽ ra tay, nhưng mà Thánh Tử Ma Đạo thì không thể dùng lẽ thường mà phỏng đoán, chỉ có thể xem tình huống rồi nói.

Mà lúc này thân là Thánh Tử Ma Đạo, Chu Tự đã quẹt thẻ tan làm.

"Trình tỷ, ta về đây, còn lại giao cho ngươi vậy."

"Được."

Chào Trình tỷ, Chu Tự rời khỏi thư viện, đi đến vùng ngoại ô.

Trên đường, hắn nhận được tin tức của Đại Địa Thần Khuyển, dã quái đã vào chỗ, chỉ chờ hắn đi ký nhận.

Đột nhiên cảm giác có một con chó cũng không tệ.

Đến lúc đó hỏi cha mẹ xem, có thể nuôi được không.

Có thể nuôi thì nuôi, để nó làm tai mắt, tiện cho hắn sau này đi tiêu diệt dã quái.

Ma pháp mới có thể đánh bại ma pháp, tự nhiên diệt dã quái cũng phải dùng dã quái là tốt nhất.

Mất một chút thời gian, hắn tới được vùng ngoại ô.

Đại Địa Thần Khuyển đã sớm cung kính chờ đợi từ lâu, lúc này trên người nó vẫn phát ra ánh sáng như cũ.

"Gia đến rồi, đọa thi cách nơi này một đoạn, ta cõng ngài đến đó nhé?"

Đại Địa Thần Khuyển đi tới bên cạnh Chu Tự chân thành nói.

"Không cần."

Chu Tự lắc đầu.

Trên thân Đại Địa Thần Khuyển phát ra ánh sáng, mang theo uy nghiêm, sẽ làm giảm hiệu quả đặc hiệu của hắn, cách xa một chút tốt hơn.

Đợi bao giờ đặc hiệu của hắn ở đẳng cấp cao hơn rồi nói sau.

"Đúng rồi, lần đầu tiên gặp ngươi, ngươi đâu có phát sáng."

Chu Tự hỏi.

Đương nhiên, cùng lắm phát sáng cũng chỉ khiến hắn ngạc nhiên một chút.

Tiện thể ao ước một chút, nên tiêu diệt vẫn nên tiêu diệt. Không có áp lực, sẽ khiến hắn áp lực, nói tiếng người, chính là lộ ra dáng vẻ đáng thương bất lực.

Hắn thích loại dã quái đủ hung mãnh, đủ anh dung như vậy.

Đối phương chết cũng có tôn nghiêm, hắn ra quyền cũng không có áp lực tâm lý.

"Đây là bảo hộ của đại địa, để người khác không thể tới quấy rầy gia, ta sẽ chú ý đất đai xung quanh, đề phòng có người tự tiện tới gần."

Đại Địa Thần Khuyển nói.

Chu Tự nhìn đối phương hào sảng tán dương:

"Làm tốt lắm."

Lần này không có người đến đoạt quái, có lẽ bọn người Nguyệt tỷ gọi cũng sẽ không ảnh hưởng đến hắn.

Nghe Chu Tự khen, ba cái mặt của Đại Địa Thần Khuyển tươi cười hớn hở:

"Là gia dạy ta đúng đắn."

Chu Tự không nói thêm gì nữa, hắn lấy ra Phá Thiên chiến kích, phát động Phá Thiên Ma Thể.

Ngọn lửa đỏ sậm thiêu đốt trên người hắn, bên trong Phá Thiên chiến kích xuất hiện một cái bóng to lớn như cự thú vờn quanh bên người Chu Tự.

Thế trận này khiến Đại Địa Thần Khuyển sững sờ.

Sức mạnh gia biểu hiện ra cũng không khoa trương lắm, nhưng mà cái bóng đó khiến nó cảm nhận được sự hung ác.

Như là bất cứ lúc nào cũng có thể phản phệ.

Nhưng gia là ai chứ?

Thánh Tử Ma Đạo, giết người như ngóe, khát máu như điên, chỉ là một cái pháp bảo hung vật cũng xứng phản phệ gia?

Không biết tự lượng sức mình, tự tìm đường chết.

…

Trong rừng cây, nam tử trung niên cưỡi khô lâu chiến mã yên lặng nhìn về phía trước.

Họ vừa mới đến nơi này, muốn nghỉ ngơi ở đây một đêm, ngày mai sẽ bắt đầu động thủ.

Dù chưa tìm được Đạo tử Kiếm Thư.

Nhưng nơi này có khí tức của đối phương, khí tức này họ đã ghi nhớ ba mươi năm.

Không thể sai được.

"Lúc huyết tế bắt đầu, chính là thời điểm chúng ta khôi phục thực lực. Khi đó Đạo tử Kiếm Thư nhất định sẽ phải xuất hiện. Đạo tông Thiên Vân là danh môn chính phái, không thể nào chỉ đứng nhìn chúng ta huyết tế, nếu như Đạo tử Kiếm Thư e ngại mà không dám ứng chiến, như vậy chúng ta sẽ trở thành tâm ma của hắn, giày vỏ hắn cả đời."

Chương 130: Thay Đổi

Đọa thi Viên Chấp nói, lúc này hắn đã rất nóng lòng muốn bắt đầu huyết tế.

Nhưng không vội, trạng thái không đủ tốt.

Nghỉ ngơi một ngày, ngày mai mới là thời điểm chuyển trạng thái tốt nhất, cũng là trạng thái dễ dàng ứng phó với Đạo tử Kiếm Thư nhất.

Đến lúc đó lại thêm bảo hộ, có thể tập hợp toàn bộ quân lực, đánh giết Đạo tử Kiếm Thư.

"Tướng quân, có người đang đi về phía chúng ta, trên thân dường như có hỏa diễm. Huyết khí chi lực đậm đặc dị thường."

Một con chim đã bị phân hủy đảm nhận trinh sát, nó đậu trên một nhánh cây cất giọng nói tiếng người.

"Thực lực thế nào?"

Viên Chấp hỏi.

"Khả năng là Binh Giả bát phẩm, nhưng lại có pháp bảo rất lợi hại."

Con chim trả lời.

"Một đường đi tất cả mọi người đều chưa khôi phục, đi thôi, đến thịt hắn."

Viên Chấp không thèm để tâm.

Hắn vỗ vỗ khô lâu chiến mã, sau đó dẫn theo đám người đi lên phía trước.

Hắn đã cảm nhận được, huyết khí quả thực rất nồng đậm, nếu ăn vào có thể khôi phục được một chút.

Tới gần chỗ của Đạo tử, hắn vốn không có ý định đánh rắn động cỏ khi đang nghỉ ngơi, nhưng đối phương hình như không nghĩ như vậy.

Vậy thì tiễn đối phương môt đoạn đường vậy.

...

Chu Tự tay cầm Phá Thiên chiến kích dùng tốc độ vô cùng nhanh, chẳng mấy chốc đã đi tới trước rừng cây.

Bên trong đen xì.

Không cần đi sâu vào cũng có thể biết rõ đọa thi đang ở bên trong, mùi thi thể thối rữa quá mức nồng nặc.

Tối nay ánh trăng vô cùng sáng tỏ, có thể nhìn rõ được.

Thân là Binh Giả bát phẩm tôn quý, hắn vẫn không có khả năng nhìn ban đêm, thị lực hình như có tăng lên, nhưng cũng chẳng có hiệu quả gì mấy.

Nhìn ban đêm dựa vào nguyên lý gì vậy?

Rõ ràng đã có thể bay, có thể giải phóng đặc hiệu tấn công, nhưng mà mắt thì tăng cường chẳng rõ ràng gì cả.

Tu luyện một thuật pháp liên quan tới mắt chắc là được chứ nhỉ.

Hắn đứng trước rừng cây, không chỉ có thể ngửi thấy mùi xác chết phân hủy mà còn có thể nghe được tiếng bước chân đang tới gần.

"Thành quần kết đội à."

Cảm giác được đối phương đi rất chỉnh tề, trong lòng Chu Tự hí hửng.

Thật lâu không gặp được số lượng nhiều lại không phải là dã thú nho nhỏ.

Một lát sau, từ trong rừng cây đi ra một đoàn người.

Cầm đầu là một vị nam tử trung niên cưỡi khô lâu chiến mã, đối phương mặc áo giáp, uy vũ bất phàm.

Thấy hắn, Chu Tự cũng cảm nhận được người này khác với các tu chân giả khác, có khí phách hơn.

Không dễ đối phó.

Loại cảm giác này rất lâu rồi không có được, khi còn bé, lúc vừa mới bắt đầu diệt trừ dã thú, cũng đã từng có cảm giác này.

Phải cẩn thận tiếp đãi.

Đương nhiên, khi còn bé là do học nghệ chưa tinh lại tự đại, liên tiếp phạm sai lầm mới rơi vào tình cảnh nguy hiểm.

Đến hiện tại thanh điểm kinh nghiệm hắn tựa hồ đầy tuyệt đối, lại còn không tự đại.

Chỉ là dã thú đã thay đổi.

Theo thời gian thay đổi, thanh máu của dã thú sẽ nhiều dần lên, sau đó có thể có binh siêu cấp, quái tinh anh.

"Xem ra ngươi biết chúng ta ở đây, cố ý tới?"

Viên Chấp ngồi trên chiến mã nhìn Chu Tự.

Đối phương tới để tìm bọn họ, thấy họ một cũng không thấy ngoài ý muốn, cũng không hề kinh hoảng.

Với số lượng người bên họ, thực lực đến đâu hẳn là có thể hiểu rõ.

Nếu không sao có thể trấn tĩnh như vậy?

"Bản đồ của ta đã thắp sáng, bước chân của các ngươi quá chậm, chần chừ không tiến công, ta chỉ có thể chủ động đến đây. Mấy ngày nữa ta còn phải về nhà thăm cha mẹ. Cho nên đêm nay các ngươi phối hợp một chút. Không cần lo lắng, ta có kinh nghiệm, rất nhanh thôi. Nếu sợ có thể nhắm mắt lại."

Chu Tự như là ngọn lửa đứng ở nơi đó uy phong lẫm liệt.

Trong mắt hắn, đám này đều là dã quái.

Bây giờ hắn đã bắt đầu quen với dã quái biết nói chuyện, áp lực lớn nữa.

…

Đại Địa Thần Khuyển không đến quá gần mà chỉ đứng xem ở phía sau, tiện thể cảnh giác xung quanh.

Đề phòng có người đến gần nơi này, ảnh hưởng đến việc gia ra tay giết ngược lại kẻ xâm lấn.

Đương nhiên nó cũng không dám tiến lại quá gần, cũng không phải vì e ngại gì, chỉ là sợ bị gia đánh ngộ thương thôi.

Một đấm của gia cũng dễ dàng khiến nó chẳng còn cái đầu nào.

Đỉnh núi của cơ duyên chi địa cũng bị mất, nó không thấy thân thể nó kiên cố như vậy.

Đoạ Thi hoàn toàn không biết mình đã chọc phải ai.

Thế nhưng….Đại Địa Thần Khuyển nhìn chung quanh một lần nữa, nó luôn cảm thấy có một ánh mắt thông qua vật gì đó đang nhìn qua bên này.

Hẳn là trận pháp, nhưng sao có thể thế được?

Làm gì có trận pháp nào mà được đại địa bảo hộ như nó lại không thể phát hiện ra được?

Đừng nói là trận pháp, đến cả những thiết bị hiện đại cũng sẽ mất hiệu nghiệm trước đại địa bảo hộ của nó.

Nếu là trận pháp thì càng dễ tìm, thế nhưng nó biết có một trận pháp như vậy đang tồn tại, chỉ là vẫn không thể phát hiện vị trí.

Trận pháp đại sư của tu chân giới sao?

Người như vậy mà cũng phải dùng trận pháp để xem xét sao?

Chương 131: Chó Săn Của Thánh Tử Ma Đạo

Cường giả ở gần đây có thể trực tiếp phóng mắt tới xem, không cần nhờ đến trận pháp.

Rất nhanh nó cũng không suy nghĩ thêm nữa, gia cũng không phàn nàn gì, nó cũng chẳng cần để ý làm chi.

Chỉ cần không ảnh hưởng đến gia vậy cứ để đối phương tồn tại đi.

Chẳng sao cả.

Gia thân là Thánh Tử Ma Đạo ngập tràn phong độ, nó thân là chó săn của Thánh Tử Ma Đạo, cũng có đầy khí phách.

"Phát hiện rồi sao?"

Chu Ngưng Nguyệt ngồi trên tàng cây trông trận pháp ở dưới cây thì có hơi kinh ngạc.

Xem ra Đại Địa Thần Khuyển cũng không quê như nàng nghĩ, coi như cũng được.

Thế nhưng đến cả trận pháp của một Đấu Giả thất phẩm như nàng đây mà còn không phát hiện ra, hình như cũng không lợi hại lắm.

“Muốn đánh nhau, không biết tình hình sẽ thế nào.”

Chu Ngưng Nguyệt quan sát Chu Tự và Đoạ Thi đang đứng đối mặt với nhau, là đang nói chuyện.

“Không biết họ nói chuyện gì, nếu đã bị phát hiện rồi vậy thì chẳng cần kiêng dè gì nữa, cứ trực tiếp mở âm thanh, có một khả năng nhất định là bị xác định vị trí, nhưng khả năng này cũng không cao.”

Nghĩ vậy, Chu Ngưng Nguyệt liền bắt đầu mở thanh âm, cần chờ một chút thời gian.

Thế nhưng số lượng Đọa Thi đông đảo, hẳn là phải đánh một trận ác liệt, cũng dư dả thời gian.

...

"Tiểu tử ngươi có biết mình đang nói gì không?"

Viên Chấp ngồi trên chiến mã nhìn Chu Tự bị chọc đến bật cười.

Đúng là tiểu tử không biết trời cao đất rộng.

“Quả thực pháp bảo của ngươi rất tuyệt vời, sức mạnh cũng không tầm thường chút nào, nhưng lại chỉ có thực lực của Binh Giả bát phẩm. Ngươi nghĩ là bản thân mình rất mạnh sao?”

Viên Chấp cảm thấy đối phương hoàn toàn chẳng hiểu gì về thực lực cả.

"Chuẩn bị xong chưa?"

Chu Tự không hề trả lời mấy câu hỏi này của dã quái.

Chủ yếu là không biết nên trả lời thế nào.

Đương nhiên hắn biết bản thân mình nói gì, nghĩ là mình rất mạnh sao?

Mạnh lắm mà.

Còn mạnh hơn Đấu Giả thất phẩm, dù sao một quyền của thất phẩm cũng chỉ đốn được một toà nhà, một quyền của hắn là mấy dãy kia kìa.

Từ trước tới nay chưa gặp được cường giả nào mạnh hơn, có thể chính là kẻ trước mắt.

Hắn cũng có kinh nghiệm đối đầu với cường địch, cho nên cũng hiểu rõ.

Lúc này, Viên Chấp rút ra một thanh trường đao chĩa về phía Chu Tự:

“Giết hắn, lấy được thủ cấp thì có thể ăn tinh huyết.”

Lúc này, bên trong rừng cây xuất hiện ánh mắt đỏ tươi như máu, rất nhiều người đều coi Chu Tự thành con mồi.

Ngay sau đó, cơ thể bắt đầu chuyển động.

"Giết!"

Hàng loạt bóng Đoạ Thi vọt ra, thực lực mạnh yếu không giống nhau.

Yếu cũng đã nhập phẩm, mạnh thì gần thất phẩm.

Có vẻ như chỉ là bia đỡ đạn.

Đối diện với mấy kẻ đang đánh thẳng tới, Chu Tự mạnh mẽ vận chuyển Phá Thiên Ma Thể, hoả diễm đỏ sẫm cháy hừng hực.

Không có sức nóng nhưng lại mang một luồng sát ý hung tàn, dư ảnh hung thú xung quanh hắn càng trở nên rõ ràng, dường như đều có thể chủ động tấn công.

Đúng lúc này, Chu Tự chuyển động, hắn nhanh chóng tiến đến trước mặt một binh sĩ, huy động Phương Thiên Kích.

Ầm!

Một kích quét qua, ánh sáng đỏ sậm lưu chuyển, Đoạ Thi nát vụn tan rã.

Hoá thành bột phấn ngay tại chỗ.

Dễ vỡ quá đấy.

Chu Tự tiếp tục huy động Phương Thiên Kích, đại khai đại hợp, quét ngang khắp nơi, không một Đọa Thi nào có thể chịu được kích thứ hai.

Tất cả những Đoạ Thi đến gần đều hoá thành bột phấn dưới Phá Thiên Chiến Kích.

Ầm…Ầm!

Chu Tự vùng vẫy Phương Thiên Kích trong đám người, nhất thời, không một kẻ nào có thể áp sát hắn.

Lúc này, một vị nam tử cưỡi chiến mã mới nhảy lên một cái, vung trường đao ra, đánh thẳng về phía Chu Tự.

Không hề do dự, Chu Tự vung Phương Thiên Kích lên, chém về phía đối phương.

Keng!

Phương Thiên Kích và trường đao va chạm, Chu Tự vốn cho rằng đối phương sẽ bị hắn đánh chết hoặc là bay ngược ra ngoài.

Nhưng mà đao của đối phương chỉ hơi nghiêng một chút đã gỡ được đạo lực của hắn, sau đó lại chém thêm một đao xuống.

Lưỡi đao phủ xuống.

Bây giờ thu kích đã không còn kịp nữa, hắn trực tiếp di chuyển mũi chân về sau, nhảy lên, kéo dài khoảng cách.

Thế nhưng ngay khi hắn vừa hạ đất, đối phương đã bắt kịp trong nháy mắt, hắn cũng không hề để ý, trực tiếp vọt lên, huy động Phương Thiên Kích.

Tốc độ nhanh hơn lúc trước rất nhiều.

Đối phương khá bất ngờ, tăng thêm pháp thuật trên đao, muốn cứng đối cứng với hắn một phen.

Keng!

Ầm!

Dưới đòn của Phương Thiên Kích, đối phương bị đánh lùi khá xa, thê nhưng trên người hắn có đến mấy tầng pháp thuật phòng hộ, cho dù có lăn trên mặt đất cũng không phải chịu vết thương chí mạng nào.

Rất nhanh, đối phương đã lấy lại thăng bằng, hắn chau mày nhìn Chu Tự:

“Tu vi của ngươi không đúng, rốt cuộc ngươi là ai?”

“Quả thực không phải là Binh giả bát phẩm thông thường. Nói tên của ngươi đi, có chết chúng ta cũng sẽ nhớ ngươi.”

Viên Chấp nhìn Chu Tự rồi hỏi.

Chương 132: Đệ Đệ Ta

“Ta là ai? Tên á?”

Chu Tự hơi kinh ngạc.

Thời đại diệt quái cũng cần phải báo tên đến rồi à?

Nhưng mà báo tên thì không phù hợp lắm, hay là đổi sang cái khác đi.

Sau đó hắn bèn nghĩ tới, mở miệng nói:

"Thánh Tử Ma Đạo."

Hả?

Ngay khi câu nói Chu Tự vừa dứt, Viên Chấp cùng một số người có linh trí đều sững sờ.

Ngay sau đó là tiếng cười phá lên.

"Thánh Tử Ma Đạo? Là cái loại như ngươi sao? Sao ngươi không tự nhận mình là Đạo Tông Đạo Tử? Như thế có khi chúng ta còn kiêng kị một chút."

Chu Tự:

"...."

Bị dã quái cười nhạo rồi.

Sau đó hắn huy động Phá Thiên Chiến Kích định dùng tuyệt kỹ thành danh của hắn...

Ơ?

Đột nhiên Chu Tự phát hiện ra bản thân chưa từng học kỹ thuật bắn súng.

Trước kia hắn cảm thấy cầm trượng kiếm đi khắp thiên hạ có vẻ đẹp trai, nên đều học kiếm pháp.

Nên không hề học kỹ năng bắn súng.

“Vậy để ta tới lĩnh giáo thực lực của Thánh Tử Ma Đạo một chút nào.”

Đoạ Thi cầm trường đao khi trước tới gần Chu Tự.

Không thấy sử dụng pháp thuật gì, xem ra cũng không phải quá am hiểu, nhưng mà dường như đao của đối phương có uy lực rất lớn.

Không hề do dự, Chu Tự cầm thương lên mà chiến.

Keng…Ầm…Oanh!

Chu Tự không chắc chắn đọ sức cùng đối phương, nhưng không biết vì sao đánh rất tốn sức, rất vất vả.

Dường như hoàn toàn không động đến được đối phương, cứ như đánh vào nệm bông vậy.

Chẳng có chút cảm giác nào.

Ngay khi Chu Tự đang cảm thấy khó chịu, đao của đối phương đỡ lên Phương thiên kích, sau đó kéo xuống tay hắn.

Dưới tình huống khẩn cấp, hắn chỉ đành buông tay rồi lùi về sau.

Bang….Ầm!

Phá Thiên Chiến Kích phát ra tia lửa đỏ sậm bị hất tung ra ngoài, rơi rầm rầm xuống đất.

Chu Tự:

"..."

"Ai nha, đệ đệ ta à."

Chu Ngưng Nguyệt đang ngồi vắt vẻo trên cây ăn nho xanh ở thành nam một tay che mặt, có chút không dám nhìn thẳng.

“Dùng pháp bảo lợi hại như vậy mà cứ như cầm gậy gộc, đúng là phí của giời. Còn đánh thế nào được?”

Chu Ngưng Nguyệt thấy có chút kỳ quái, thực lực như vậy thì xem ra không tồi, nhưng quá bình thường.

Cảm giác chẳng có gì.

Chẳng nhẽ là cậy mạnh sao?

Đặc hiệu của hoả diễm thông thường, pháp bảo không tồi, lực lượng cũng không tệ, không có pháp thuật, càng không có kỹ xảo.

Như có thiên phú cao hơn một chút, cộng thêm thần lực trời sinh.

Lúc này nàng thấy đối diện như đang cười cợt, cũng không biết họ đang nói gì.

Nàng vẫn chưa kết nối được.

“Sớm biết như vậy thì trước đó chuẩn bị tốt một chút, bây giờ cũng không phải ngồi đợi khổ sở. Thế nhưng hẳn là còn kéo dài.”

Nàng ăn nho xanh rồi yên tâm ngồi xem, xem xem sau đây sẽ có biến hoá thế nào.

Nhìn sơ chắc phải chiến đấu gian khổ đây.

...

"Hahaha!"

Viên Chấp cười như được mùa, hắn nhìn Chu Tự rồi nói:

“Ma Đại Thánh Tử á? Nếu Thánh Tử Ma Đạo thực sự là ngươi vậy thì đúng là bi ai. Thánh Tử mà vậy hả? Đến pháp bảo cũng không cầm chắc, còn muốn đấu với chúng ta à? Ngươi có năng lực thế sao? Mục tiêu của chúng ta là Đạo Tông Đạo Tử, nghe nói cả hai đều là cường giả đồng đẳng nổi danh cùng một thời đại, thời đại khác nhau cũng có được tiềm lực ngang nhau. Đạo Tử Kiếm Thư cường đại ta đã từng gặp rồi. Mà ngươi, Thánh Tử Ma Đạo...Là Ma Đạo hết người rồi à?”

Chương 133: Động Thủ

Chu Tự thở dài một hơi, dã quái thì không ngừng châm biếm.

Hắn nhìn Viên Chấp rồi nhún vai:

“Vốn muốn thử đặc hiệu nhiều hơn chút, thế mà các ngươi lại không chịu, vậy thì cũng chẳng cần kéo dài làm gì nữa. Ta còn phải chạy về đi học, còn chưa làm bài tập đâu.”

“Rốt cuộc tiểu tử ngươi đang nói gì vậy?”

Nam tử đã đánh rơi Phương Thiên Chiến Kích của Chu Tự nhìn hắn, ánh mắt tràn đầy khinh miệt:

Quá yếu, dù lực lượng cũng không tệ nhưng vẫn còn quá yếu.

Căn bản không phải cùng một bậc với hắn.

“Ta mới chỉ đang nói thôi, nếu sợ thì có thể nhắm mắt, một một hơi thật sâu.”

Lời vừa dứt, sau đó Chu Tự động bộ pháp.

Ngay khi đối phương còn định nói thêm gì đó, một trận gió trực tiếp thổi qua, sau đó, Đạo Thi kia cảm thấy mắt tối sầm lại.

Sau đó nghe thấy tiếng nổ vang.

Oanh! Hắn cảm thấy thân thể mình bắt đầu lùi về sau.

Mà ngay sau đó là cảm giác xương cốt vỡ nát.

Không chỉ có xương người mà còn có cả xương đầu.

“Đừng sợ, chỉ trong nháy mắt thôi, cũng đừng làm vẻ mặt sợ hãi, khiến ta bị áp lực tâm lý.”

Ầm!

Tiếp theo, đối phương không còn cảm nhận được gì nữa.

Hắn ta chết rồi.

Một kích mất mạng.

Chu Tự đứng bên cạnh đối phương, lúc này xương cốt của tên kia đã hoá thành bột phấn.

"Hóa Cốt Miên Chưởng, ta biết làm lắm đấy."

Chu Tự nhìn về phía những người khác.

Lúc này tất cả những người trông thấy Chu Tự, trong mắt ngập tràn kinh ngạc, mới nãy còn không thể chống lại Đoạ Thi cầm dao, vậy mà bây giờ vừa đối mặt đã đánh nát nó rồi, chuyện gì đang xảy ra vậy?

"Động thủ, giết hắn."

Viên Chấp lập tức kêu lên.

Tất cả mọi người đều hướng về phía Chu Tự.

Trông tháy đại quân Đoạ Thi tấn công, Chu Tự bày thế, sau đó phát động công kích.

Vươn tay bẻ xương, phân cân thác cốt đối thủ, lập tức xé nát Đoạ Thi.

Hóa chưởng nhất trảo, Triêm Y Thập Bát Điệt, đánh đối phương ngã xuống nền đạp, vỡ nát tại chỗ.

Vỗ tay mà ra, Hóa Cốt Miên Chưởng, một chưởng toái thi hóa cốt.

Mê Tung Bộ.

Soạt!

Chu Tự lấy tốc độ cực nhanh xuyên thẳng vào trong đám người, chỉ trong chốc lát, vô số thịt nát bay từ giữa ra, một lượng lớn xương khô đều bị vỡ vụn.

Thây chất thành núi.

Sau đó Chu Tự đứng ở trước mặt Viên Chấp tốt bụng hỏi:

"Chuẩn bị xong chưa?"

Lúc này phía sau hắn chẳng còn Đoạ Thi nào, chỉ còn lại đống thây chất thành núi kia thôi.

"Giết!"

Mấy người cưỡi chiến mã bắt đầu động thủ, muốn giết chết Chu Tự.

Pháp thuật bắt đầu phun trào, lần này họ muốn dùng pháp thuật, pháp bảo để giết chết Chu Tự.

Chu Tự cũng không hề dừng lại, né qua né lại để tránh pháp thuật, hắn vọt tới trước mặt Đoạ Thi ở gần nhất, dùng Long Trảo Thủ.

Ầm!

Phòng ngự pháp thuật bị phá vỡ, tay hắn bắt lấy đối phương, trực tiếp xé nó thành mảnh nhỏ.

Oanh!

Hắc ám đặc hiệu mạnh mẽ bức lui Chu Tự, thế nhưng chỉ qua được một lúc, hắn lại tới gần Đoạ Thi, tay hắn bắt vào đỉnh đầu đối phương.

Huyết Tích Tử.

Răng rắc!

Ầm!

Một kích phá nát.

Mà lúc này có người đánh lén sau lưng, nắm đấm nắm chặt, ra quyền.

Lục Đạo Luân Hồi Quyền.

Ầm!

Một quyền Đọa Thi còn lại vỡ ra.

Lúc này, chỉ còn lại người cuối cùng, Chu Tự nhìn về phía Viên Chấp đang muốn đứng dậy tấn công hắn, dường như đối phương có chút kinh ngạc.

Nhưng là hắn sẽ không kinh ngạc, đây chính là quái tinh anh, phải cẩn thận.

Vèo!

Chu Tự đi tới phía dưới của Viên Chấp, một cước đá ra, Thiên Tàn Thối.

Đá cho ngươi tàn luôn.

Oanh!

Một kích mà qua, đối phương đỡ được, không tổn hại.

Nhưng lại bị đá bay lên trời.

Thấy tình cảnh này, Chu Tự ngồi xuống rồi nhảy lên một cái.

Soạt!

Cuồng phong gào thét.

Viên Chấp vốn muốn kéo giãn khoảng cách, khiếp sợ phát hiện người đáng sợ này lại áp sát hắn một lần nữa, vị trí còn cao hơn hắn một chút.

Lúc này, hắn cảm nhận được sự bối rối mà trước nay chưa từng có.

Cảm giác nguy hiểm tràn ngập lòng hắn, quá nhanh, người này giết người quá nhanh.

Trước kia đối phương dùng Phương thiên kích, hắn nghĩ đối phương chỉ có vậy, khi đó hắn có phần thắng.

Thế nhưng không ngờ là, không có Phương Thiên Kích mới là đáng sợ nhất.

"Ta thần phục, ta thần phục!"

"Thánh Tử đại nhân, ta thần phục."

Hắn lập tức hô to.

Nhưng mà lúc này Chu Tự chắp tay trước ngực mặt lộ vẻ từ bi, hắn nhìn Viên Chấp chân thành nói:

“Ngươi đã từng nghe đến một loại chưởng pháp là tòng thiên nhi hàng chưa?”

Lúc này, năm ngón tay của Chu Tự hoá thành chưởng, sau đó là một chưởng giáng xuống, cả khoảng không bị đè lại:

“Một chưởng này có 800 năm công lực, ngươi dùng đầu mà chặn đi.”

"Không!"

Cảm nhận được nguy cơ chết chóc nên Viên Chấp bạo phát ra toàn bộ lực lượng, muốn ngăn cản chưởng pháp tòng thiên nhi hàng.

Oanh!

Một chưởng của Chu Tự đánh thẳng vào phòng ngự của Viên Chấp, lớp phòng ngự bị phá vỡ, pháp thuật tan rã.

Ầm!

Sau đó một chưởng này rơi vào đầu Viên Chấp.

Oanh!

Ầm!

Chương 134: So Cao Thấp Với Trời

Xương đầu vỡ nát, cơ thể bị một chưởng đẩy xuống.

Hô!

Cơ thể Viên Chấp như một luồng sáng rơi từ trên trời xuống, lại như sao chổi rơi xuống.

Oanh!

Một kích lạc vào rừng cây.

Lực lượng cường đại khiến mặt đất lún xuống 3m3.

Sau đó chưởng phong cũng bắn vào rừng cây.

Oanh!

Cỏ cây đổ rạp, đại địa chấn động, mặt đất nứt ra.

Soạt!

Xung quanh nổi gió lốc cuồn cuộn.

Ảnh hưởng đang không ngừng lan rộng.

Đây chính là chưởng pháp tòng thiên nhi hàng.

Toàn bộ rừng cây ta hoang trong nháy mắt.

…

Gió lớn gào thét, Đại Địa Thần Khuyển nằm rạp trên mặt đất, chống lại cát bay đá chạy, đại địa quanh người nó bắt đầu rạn nứt, nhưng mà trong lúc đó nó cũng phát huy sức mạnh làm đại địa từ từ liền lại.

Nó vẫn luôn dõi theo gia cùng những người kia động thủ, ban đầu thì không có cảm giác gì.

Dù chiến kích của gia rất đặc thù, sức mạnh cũng không kém nhưng vẫn luôn có cảm giác bị trói buộc.

Đến khi nó thấy chiến kích của gia bị đánh rơi, nó biết tất thảy đều kết thúc rồi.

Lúc đầu khả năng gia còn muốn trêu đùa những người này một chút, nhưng những người này lại vội vàng tìm chết.

Cuối cùng quả thực tất cả họ đều chết.

Vị kia đọa thi trên mức hạ tam phẩm kia còn chưa kịp có động thái gì đã kết thúc.

Nhưng Đại Địa Thần Khuyển vẫn bội phục những người này, không chỉ xem thường gia còn giễu cợt gia.

Nó hoàn toàn không dám.

Tiếng gió dần ngừng lại, nó thấy một bóng người từ giữa không trung rơi xuống.

Nó không ngần ngại lập tức ngậm lấy Phá Thiên Chiến Kích, chạy đến chỗ bóng người kia.

Vùng ngoại ô thành nam.

Dưới gốc đại thụ, từng trái nho lộp bộp rơi từ trên cây xuống.

Cô gái nhỏ ngồi trên cây miệng nàng cắn quả nho, chỉ là quả nho này dường như đã dần mất đi lực giữ, nó rơi ra khỏi miệng cô bé.

Chu Ngưng Nguyệt tròn mắt nhìn hình ảnh trong trận pháp, nàng đờ cả người.

Tất cả biến hóa quá nhanh, nhanh đến mức đầu óc nàng không bắt kịp.

Rõ ràng còn đang yếu thế, trong nháy mắt đại quân Đọa Thi xương khô chất núi.

Ầm…ầm!

Tiếng ầm vang truyền đến từ sau lưng nàng.

Hóa ra là nhầm phương hướng.

Bên đó mới là hướng thành tây.

"Mọe ơi!"

Chu Ngưng Nguyệt quay đầu nhìn lại đằng sau, nàng bị dọa đến đầu óc đình chỉ hoạt động:

"Ngươi sinh ra thứ quái vật."

Một lúc sau nàng mới cứng ngắc nhảy xuống, chậm rì rì nhặt lại từng quả nho.

Rửa đi vẫn ăn được.

Nhưng mà nàng ngộ ra một điều, hóa ra Phương Thiên Kích vốn không phải vũ khí, mà là phong ấn.

Khi phong ấn rơi, chính là lúc tất cả sẽ kết thúc.

Sau khi nhặt lại tất cả số nho đã rơi, Chu Ngưng Nguyệt lại nhảy lên trạc cây, nàng không thể nghe được bên đó nói gì, phải tăng nhanh hành động.

Nếu không, đến chiến trường cũng dọn dẹp xong hết rồi.

“Nhất định cha với mẹ cũng không biết mình có một thằng con trai quái vật."

Chu Ngưng Nguyệt ngồi xuống trong lòng suy đoán:

"Nếu như cha biết, lúc khoác lác đã không phải là đứng đầu ma môn, giết người như ngóe, quyền áp thiên hạ. Mà là cổ kim độc nhất, nghịch thiên phạt thần, quyền trấn vạn cổ đại đạo, muốn so cao thấp với trời. Ông cha uống quá nhiều rượu giả, gì cũng chém ra được."

Vù...vù~

Rào...rào~

Trận pháp bắt đầu truyền ra thanh âm.

"Cuối cùng cũng được rồi, nhưng mà hình như không còn địch nhân nữa rồi, chỉ có thể xem xem Đại Địa Thần Khuyển có đến nói chuyện hay không thôi."

Vùng ngoại ô thành đông.

Tiếng nổ nho nhỏ truyền đến, Thu Thiển lập tức nhìn về hướng thành tây.

"Quả nhiên có động tĩnh, Nguyệt tỷ làm gì vậy?"

Nàng có chút tò mò, nhưng bây giờ nàng không định đến đó.

Lúc về hỏi Nguyệt tỷ sau vậy, bây giờ nàng không cách nào phân thân.

Đám đọa thi này không biết làm sao, đột nhiên mạnh lên.

Tựa như đã thay người điều khiển vậy.

Nàng cũng cảm giác trong đám đọa thi có ánh mắt vẫn luôn nhìn nàng.

Nàng muốn bước đến chọc mù hai mắt đối phương.

Có điều tạm thời không được, xung quanh có quá nhiều đọa thi nàng cần xử lý.

Đương nhiên, nàng sẽ không ngồi im chờ chết.

Uỳnh!

Lụa đỏ cuồn cuộn, gạt phăng một đám đọa thi xung quanh, nàng nhẹ nhàng nhảy lên.

Sau đó trong tay nàng xuất hiện một cục gạch, ném mạnh ra.

Vút~

Cục gạch bị ném hướng về phía có ánh mắt kia.

Trong nháy mắt cục gạch phóng đại, đè ép xuống.

Ầm!

Tiếng động cực lớn vang lên ở đằng sau, ánh mắt kia biến mất.

"Xong, xem ra cũng không mạnh lắm, hẳn là cũng chỉ là con rối."

Nếu như đã trấn áp được đối phương, vậy thanh lý xong đám đọa thi này, rồi đến chọc mù hai mắt người kia cũng không muộn.

...

Minh Nam Sở ở hướng thành bắc, khi họ thấy đọa thi, xác định là có thể đánh.

Sau đó họ dùng trận pháp cùng phi kiếm, tiêu diệt không ít đọa thi.

Minh Nam Sở đánh chủ lực, Tô Thi ở bên cạnh hỗ trợ.

Kinh nghiệm tăng vô cùng nhanh.

Sau khi giết mười mấy hai chục con, nàng cảm giác mình thăng cấp, xuất kiếm vừa nhanh lại chuẩn.

Chương 135: Lên Kế Hoạch

Bây giờ đối phó những quái vật không có đầu óc thế này, nàng đã có thể tự mình giết.

"Minh Nam Sở, ngươi dụ quái, ta dọn dẹp cho."

Tô Thi tràn đầy tự tin.

Minh Nam Sở lườm nàng một cái:

"Lấy đâu ra tự tin thế?"

"Là năng lực dụ quái của ngươi."

Tô Thi trả lời.

"Ta bên này kiềm hãm được mấy con, ngươi đến giết đi."

Hàn Tô ở bên cạnh nói.

"Có phản kích không?"

Tô Thi hỏi.

"Không."

Hàn Tô thu trận bàn nói.

"Ta đến liền, các ngươi nhớ phải luôn chú ý đến ta."

Tô Thi rút kiếm ra chém.

Hàn Tô ở bên cạnh đẩy mắt kính, đêm tối dường như không thể cản nổi ánh mắt nàng, nàng nhìn quanh bốn phía.

"Xác thực không có gì lợi hại hơn, xem ra đêm nay trắng đêm là có thể giải quyết."

Nàng nói.

Tô Thi không để ý, tiếp tục giết quái.

Kinh nghiệm tại từ từ tăng lên.

"Ta sẽ phân tán bọn nó, ngươi giữ nó lại, sau đó để Tô Thi giết."

Minh Nam Sở nói.

"Được."

Hàn Tô gật đầu.

Tiểu kiếm xuất hiện trong tay Minh Nam Sở, đều dùng để nổ.

Chỉ là hắn vừa mới định ra tay, mắt đất từng đợt chấn động.

Ầm…ầm!

Từ hướng thành tây phương hướng đột nhiên truyền đến tiếng động.

Cái này khiến họ có chút ngoài ý muốn.

Tô Thi đang giết quái cũng cảm nhận được, nàng lập tức thu kiếm vào vỏ.

Keng!

Trong nháy mắt lùi lại.

Liền mạch lưu loát.

Xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhiệm vụ tiếp theo của nàng có thể là dụ quái.

"Tiếng từ bên thành tây, hình như có đại chiến. Thánh Tử Ma Đạo?"

Minh Nam Sở nhìn sang phía thành tây suy đoán.

"Vậy chẳng phải thây ma sẽ đắp đống sao?"

Tô Thi hỏi.

Nàng đã từng gặp Thánh Tử Ma Đạo, tình cảnh khi đó chính là xác chết đắp đầy đồng.

Cho nên nàng hiểu một đạo lý, chỉ cần là nơi thây ma đắp đống, là có thể sẽ có bóng dáng Thánh Tử Ma Đạo.

"Xa quá, đến đó không kịp, mà cũng không thể vào đó."

Hàn Tô quay đầu nhìn đọa thi phía trước.

Đã bắt đầu động thủ, họ chỉ có thể diệt hết, nếu không sẽ ảnh hưởng rất lớn.

Lúc này quanh người nàng xuất hiện phù lục, phải đẩy nhanh tốc độ.

Như vậy có lẽ có thể đi nhìn một chút tình hình bên thành tây, không cần thấy người, thấy hiện trường là được.

…

Rừng cây biến thành một cái hố lớn, Chu Tự từ trên không trung rơi xuống chính vị trí trung tâm.

Vù!

Tiếng gió gào rít ở bên tai, nếu như lúc này mà có thể bay đã không phải xuống như thế này.

Ngự kiếm phi hành hắn mới đang học không dễ chút nào.

Nếu không phải học Viễn Cổ Văn, có lẽ hắn đã học được rồi, không đến mức rơi tự do thế này.

Mặt đất ngày càng gần, phảng phất đang ở ngay trước mắt, chân hắn vùng vẫy, chuẩn bị sẵn sàng tư thế tiếp đất.

Rầm!

Hắn hơi thẳng vào hố, đất cát xung quanh bay mù mịt, mặt đất vững vàng đón được hắn, tiếp đất thành công.

Sau khi bão cát tan đi, Chu Tự nhìn giữa hố, chỗ đó có gì phát ra ánh sáng.

Trang bị rơi?

Không hổ là quái tinh anh.

Đến gần phát hiện có ba món đồ.

Một thanh trường đao phát sáng, một khối thủy tinh hình thoi sáng lấp lánh, còn có một cái đầu lâu trắng hếu.

Đầu lâu này không giống với xương người bình thường lắm, như được đặc biệt tạo ra.

Trong cái đầu lâu có một hình bóng mờ ảo.

Nếu không nhìn lầm, có lẽ chính là thủ lĩnh đọa thi vừa bị hắn một chưởng đánh nát đầu.

"Như vậy mà còn không chết?"

Hắn kinh ngạc, công lực 800 năm, cơ bản thi cốt của đối phương không thể tồn tại.

Nhưng mà cái xương này vẫn nguyên vẹn.

Trung tam phẩm mạnh đến vậy sao?

Sau đó hắn giơ tay lên, định lấy vũ khí tăng thêm chút khí thế.

Cùng lúc đó Đại Địa Thần Khuyển chạy tới, Phá Thiên Chiến Kích được đặt lên tay hắn.

Chu Tự:

"..."

Chó này không tệ.

"Gia, không có nước bọt đâu, ta đã lót rồi."

Đại Địa Thần Khuyển lập tức nói.

"Tốt."

Chu Tự tán dương.

Sau đó hắn vung vẩy Phá Thiên Chiến Kích trước mặt đầu lâu:

"Có di ngôn gì không?"

"Ta không hiểu."

Đầu lâu biết mình không cách nào giả chết, cho nên muốn hỏi cho rõ.

"Ngươi không hiểu gì?"

Chu Tự hỏi.

Lúc này chỉ là cái đầu lâu, không thấy biểu cảm, cũng không thấy máu thịt.

Không có gì phải áp lực tâm lý.

"Ngươi là Thánh Tử Ma Đạo cao quý, tại sao lại phải tới gây phiền phức cho chúng ta? Chúng ta chỉ muốn huyết tế, nơi này không phải trong lòng Ma Đạo. Chẳng lẽ Thánh Tử Ma Đạo quản cả chuyện thiên hạ sao? Muốn làm một người còn chính đạo hơn cả đạo tu?"

Viên Chấp nhìn chằm chằm Chu Tự hỏi.

Vấn đề này thực ra Đại Địa Thần Khuyển cũng từng thắc mắc, ban đầu nó cũng tưởng gia là ánh sáng chính đạo.

Nhưng thực tế gia lại là hải đăng Ma Đạo.

Còn rốt cục là vì sao, nó cũng không suy nghĩ sâu xa.

Thân là chó của gia, nó không cần suy nghĩ mấy thứ này.

Mà sự tàn nhẫn của gia thì rõ như ban ngày.

"Ý của ngươi là ta là người tốt?"

Chu Tự hỏi.

Đúng là hắn muốn làm người tốt, tiêu trừ dã quái, cũng là tấm lòng hiệp nghĩa, vì nước vì dân, hành hiệp trượng nghĩa, đến nay hắn vẫn luôn nhớ kỹ.

Chương 136: Khó Hiểu

"Không, ý của ta là, thân là Thánh Tử Ma Đạo, chẳng lẽ ngươi muốn làm một người tốt sao? Nếu không tại sao ngươi lại ngăn cản chúng ta? Còn giết chết bọn ta trước khi chúng ta ra tay với người trong thành, thậm chí còn hăng hái hơn cả đạo tu."

Viên Chấp ở trong đầu lâu nhìn Chu Tự.

Nghe đối phương hỏi như vậy, Chu Tự đột nhiên cười hai tiếng:

"Ngươi biết cha ta là ai không?"

"Ý ngươi là gì?"

Viên Chấp khó hiểu.

"Cha ta là chuyên gia về Ma Đạo, trùm phản diện của tu chân giới, vậy ngươi nói ta là ai?"

Chu Tự lại hỏi.

"Thánh Tử Ma Đạo?"

Viên Chấp trả lời.

"Đúng thế. Ta là Thánh Tử Ma Đạo, cha ta là chuyện gia về Ma Đạo, con theo cha. Cha ta muốn giết ngươi, ngươi sẽ hỏi hắn lý do sao? Cùng một đạo lý, ta chính là Thánh Tử Ma Đạo, giết ngươi cần lý do sao? Ta muốn làm gì cần gì phải giải thích với ai? Ngươi chỉ cần hiểu một điều, ta tới để giết ngươi, còn ngươi ngoan ngoãn phối hợp với ta, dâng đầu của ngươi lên là đủ."

Nói xong, dưới ánh mắt khiếp đảm của đối phương, Chu Tự đâm Phương Thiên Kích xuống.

Sụt!

Phá Thiên Chiến Kích cắm vào trong đầu nâu trắng hếu.

Rắc!

Một tiếng vỡ trong trẻo vang lên, đầu lâu hóa thành bụi phấn.

Đối phương ngay cả không kịp kêu thảm, triệt để tan thành mây khói.

Không ngược dã quái.

Chu Tự thu kích, xử lý xong dã quái, ngoài đặc hiệu đánh không lại dã quái ra, hết thảy đều rất hoàn mỹ, câu nói cuối cùng càng khiến hắn thỏa mãn.

Đến đây là đủ rồi, nói nữa sợ hắn cạn từ rồi.

Nhưng mà đúng là hắn muốn làm một người tốt, nhưng hắn không có ý định chứng minh với người ta mình là người tốt.

Hắn đã xem rất nhiều tiểu thuyết, phim truyền hình.

Hiểu được một đạo lý.

Chứng minh với người khác mình là người tốt, đồng nghĩa với việc buông xuống vũ khí của mình, mặc cho người ta chém giết.

Cuối cùng vẫn sẽ muốn bị bức thành nhân vật phản diện.

Việc gì phải vậy?

Hắn rất hiểu.

Nhân vật phản diện quay đầu, luôn có người hoài nghi thăm dò.

Ví như một cái ly thủy tinh rất dày dặn, bảo rơi xuống một tí sẽ không vỡ, sau đó họ đều muốn xem xem bao giờ cái ly đó sẽ vỡ.

Mức độ thăm dò sẽ càng ngày càng cao.

Đến khi vỡ rồi mới thôi.

Lùi một vạn bước mà nói, chính đạo không có cô gái hắn thích, hắn không có việc gì chuyển trận doanh làm gì?

Tình yêu mới làm cho người ta ngốc nghếch.

…

Thành nam, ở trên cây.

Chu Ngưng Nguyệt nghe lời nói của Chu Tự, khóe miệng lộ ra ý cười.

"Nói tốt quá rồi, quả nhiên là Thánh Tử Ma Đạo. Để tỷ tỷ đây giúp ngươi truyền bá ý niệm của Thánh Tử một chút nào."

Ngay khi đối phương phát ra câu hỏi, nàng còn nghĩ rằng Chu Tự tuổi còn nhỉ sẽ lâm vào bẫy của đối phương, nào ngờ đến hắn lại trả lời tốt đến vậy.

Nhìn qua không giống người tốt chút nào.

Nghĩ vậy, nàng bắt đầu sửa đổi trận pháp, sửa chữa âm thanh ban nãy, sau đó bắt đầu truyền bá đi những nơi khác.

Để họ biết rằng, Thánh Tử Ma Đạo là nhân vật tầm cỡ nào.

“Lần truyền bá này phải giặm thêm chút mắm muối mới được, cũng không biết gần đây còn có tu chân giả nào khác hay không.”

Làm xong tất thảy, Chu Ngưng Nguyệt bèn ăn thêm một quả nho xanh.

“Ôi….”

Nàng híp mắt lại, quả này chua thật đấy.

Lại ăn thêm hai quả nữa, nàng phát hiện chúng đều rất chua.

“Không ăn nữa, đem về cho Chu Tự ăn.”

Cất nho xanh lại, nàng lại lấy dưa hấu ra, vẫn là dưa hấu ngọt hơn.

Cho dù không ngọt thì cũng không bị chua.

Thu Thiển đang đi trên đường, bên dưới chân nàng tràn đầy thi cốt.

Đám này đều là do nàng xử lý, cũng sắp hết rồi.

Tốn thêm chút thời gian nữa là ổn thoả rồi.

Chẳng qua ngay khi nàng muốn tiếp tục động thủ, trên không trung đột nhiên truyền đến âm thanh.

Có liên quan đến linh khí, chỉ cần là tu chân giả đều nghe được.

Giọng nói trầm thấp thống khổ, tựa như đang chất vấn:

“Ta không hiểu, ngươi là Thánh Tử Ma Đạo cao quý, sao lại muốn gây phiền phức cho chúng ta?”

Thu Thiển ngẩng lên nhìn trời, đây là trận pháp truyền âm thanh, mà còn liên quan đến Thánh Tử.

“Là thủ đoạn của Nguyệt tỷ?”

Không cần nghĩ nhiều cũng biết chắc chắn là do Nguyệt tỷ làm, đây là đang tạo thanh thế vì Thánh Tử sao?

Nhưng mà nàng cảm thấy gần đây thanh thế của Thánh Tử đã nổi như cồn rồi, còn phải làm thế nữa sao?

Còn nữa, muốn trả lời vấn đề này thế nào đây?

Rất nhanh nàng đã nghe thấy một giọng nói vang vọng, khí thế kinh người:

“Ta chính là Thánh Tử Ma Đạo, giết ngươi còn cần lý do sao? Ta muốn làm gì còn cần phải giải thích với người khác sao? Ngươi chỉ cần hiểu rõ một chuyện là, ta đến đây là để giết ngươi, ngươi cứ an tâm phối hợp cùng ta, dâng đầu ngươi lên là đủ rồi.”

Thu Thiển nghe thấy lời này, nhất thời cảm thấy Thánh Tử này giống hệt như lời bàn tán của giới phản diện.

Mà Chu Tự lại một lòng muốn giúp dân xử lý dã thú, là nhân sĩ chính nghĩa.

“Nghĩ kỹ lại thì cũng giống, lúc xử lý chó hoang mèo hoang hắn cũng không hề hỏi ý kiến của bọn chúng.”

Chương 137: Có Đao Rồi

Thu Thiển thầm nghĩ.

Không nghĩ nhiều nữa, nàng tiếp tục hoàn thành một số việc cuối cùng.

Mà sau khi nhóm ba người Tô Thi nghe được giọng nói này thì bắt đầu suy nghĩ rất nhiều.

“Thánh Tử Ma Đạo làm việc không cần giải thích với người khác, ta nói mà, Thánh Tử Ma Đạo cực kỳ tàn nhẫn, tư tưởng thì vặn vẹo. Hắn bảo ta giết dã thú thì ta bắt buộc phải giết, nếu không hắn sẽ lập tức giết ta. Vì sao ư? Chẳng vì lý do gì cả, chỉ bởi vì hắn chính là Thánh Tử Ma Đạo thôi.”

Tô Thi cảm thấy lúc đó mình đã hiểu ra từ sớm rồi.

Nếu không cũng chẳng có chỗ nào để khóc nữa.

“Xem ra chấn động vừa rồi thực sự là do Thánh Tử Ma Đạo gây nên, xem ra khó mà tiếp xúc được với vị Thánh Tử này. Thế nhưng sao có người phải lan truyền âm thanh?”

Hàn Tô đẩy kính mắt, có chút khó hiểu nói.

“Thực hư thế nào, đợi sau khi chúng ta kết thúc ở đây thì đến ngoại ô thành tây nhìn một cái là biết thôi.”

Minh Nam Sơn nói.

Mà ở một nơi khác, tu chân giả vốn còn chưa trở về cùng lúc nghe được câu nói này.

Thánh Tử Ma Đạo cả đời làm việc đều không cần giải thích với người khác?

Máu thịt dâng lên mà không vừa ý hắn thì tiện tay giết chết, không cần lý do?

Giết người như ngoé, hành sự ngang ngược.

Chu Tự hồn nhiên không biết đến mấy thứ này, hắn nhìn hai trang bị rơi trên mặt đất, dự định sẽ nghiên cứu một lúc.

“Thực lực của tên Đoạ Thi này chỉ có lục phẩm, những ánh sáng này dường như là đến từ sự che chở của người khác, chạm vào là có thể liên kết cũng với đối phương.”

Đại Địa Thần Khuyển mở miệng nói.

Có người che chở à?

Đây là đánh nhỏ rồi đánh đến boss à?

Sau đó hắn vươn tay bắt lấy vật thuỷ tinh phát ra ánh sáng kia.

Sau đó, trong đầu truyền đến một giọng nói:

“Thánh Tử Ma Đạo? Giết người của ta sẽ phải trả cái giá rất lớn.”

“Có thể báo cái tên với địa điểm không? Ta tìm người qua nói chuyện với ngươi.”

Chu Tự đáp lại.

Bé thì hắn còn đối phó được chứ lớn thì chắc chắn là không được.

Không phải nhà hắn không có lớn, nhưng để người lớn đi đánh chẳng phải tốt rồi sao?

Dù sao chuyên gia về Ma Đạo cũng nhàn rỗi mà.

Đối phương:

“....”

“Đề nghị lần sau làm chuyện thế này thì làm vào giữa trưa nhé.”

Chu Tự mở miệng nói.

“Vì sao?”

Đối phương trầm mặc một chút rồi hỏi.

“Sớm muộn cũng thích gây chuyện, chẳng phải bây giờ cũng gây chuyện sao?”

Chu Tự nói sau đó đặt thuỷ tinh ở trên tay:

“Không nói tên với địa điểm vậy thì ngươi đừng gác điện thoại, ta thay người tới đón ngươi. Nếu thực sự không được thì ngươi hẹn một địa điểm đi.”

Đùng!

Tia sáng bị phá vỡ ngay tại chỗ.

Chu Tự:

“….”

Thế là gác máy rồi à?

Lúc này thuỷ tinh nằm yên trong tay hắn, trông không bình thường chút nào.

Không biết, về hỏi Thu Thiển với Nguyệt tỷ vậy.

Vốn định cất đi, đột nhiên hắn thấy Đại Địa Thần Khuyển ở bên cạnh:

“Ngươi có biết đây là cái gì không?”

“Khí Linh Thạch, tương đối hiếm gặp, giá trị liên thành, có thể dùng để nuôi dưỡng pháp bảo như hung vật và linh vật. Trong pháp bảo của gia cũng có hung vật, sau khi ăn thì thân hình của nó sẽ chắc lại, ăn càng nhiều thì càng chắc lại, cũng sẽ càng mạnh lên. Pháp bảo trong người gia hẳn là hung thú không có ý thức.”

Đại Địa Thần Khuyển lập tức giải thích.

Chu Tự kích hoạt Phá Thiên Chiến Kích lên, sau đó đặt linh khí lên lòng bàn tay.

Quả nhiên, Khí Linh Thạch dung nhập vào trong chiến kích, giống như bị nuốt chửng vậy.

Đợi khi thôn phệ triệt để, hắn mới nhìn hướng đặc hiệu của Phá Thiên Chiến Kích, dường như lợi hại hơn.

Thế nhưng cảm giác đối phương có hơn điên cuồng, cảm giác sẽ cắn người.

Tìm thời gian rồi nói chuyện tâm tình với nó vậy.

Thu hồi Phá Thiên Chiến Kích, hắn lại cầm thanh trường đao này lên, bề ngoài đẹp đẽ, phong cách cổ xưa, có chút khí chất.

Quả thực hắn đã học qua đao pháp, giống như A Tỳ Đạo Tam Đao, Tuyết Phiêu Nhân Gian, Sát Thần Nhất Đao Trảm.

Mỗi một cây đao đều có uy lực kinh người, hắn học xong rồi nhưng lại không có đặc hiệu, cũng không có cây đao nào thích hợp.

Bây giờ có đao rồi.

Keng!

Tuốt trường đao ra khỏi vỏ, thân đen lưỡi trắng, bên trên có hoa văn, lưỡi đao loé bạch quang.

Đao này cũng không tệ.

Sau đó hắn vung hai lần, cảm xúc cũng rất tốt.

Nhưng làm sao để thêm đặc hiệu, có hơi làm khó hắn.

Suy nghĩ chút, hắn thêm lực lượng của ma chủng vào thân đao, sau đó lại vung ra.

Oanh!

Đao tách đất đai thành một vệt.

Cái này.

Ngầu quá!

Thử đao, hắn bèn nhìn quanh bốn phía.

Có hơi bừa bộn.

Cuối cùng hắn nhìn về phía Đại Địa Thần Khuyển, tự ngẫm kết quả hôm nay một chút.

Sau đó hắn đưa thanh đao qua:

“Cho ngươi này, lần này ngươi cũng góp sức, cho ngươi một nửa số trang bị rớt xuống.”

Trông thấy gia muốn đưa đao, Đại Địa Thần Khuyển cảm động đến rơi nước mắt.

“Gia, vô công bất thụ lộc, tiểu nhân chỉ báo chút tin tức, những Đoạ Thi khác cũng có một chút bảo vật, cho tiểu nhân những thứ kia là được rồi.”

Đại Địa Thần Khuyển nói.

Chương 138: Giác Ca

Nó đã nhìn ra gia rất vừa ý cây đao này.

Chu Tự nghĩ một chút thì cũng không kiên trì nữa, hẳn là Đại Địa Thần Khuyển cũng không nghèo.

Sau đó hắn bèn đi tới hố to, thực ra thì cũng không có gì nhưng cái hố này ảnh hưởng hơi lớn.

“Gia, muốn lấp cái hố này sao?”

Đại Địa Thần Khuyển hỏi.

“Ngươi có thể lấp bằng nó sao?”

Chu Tự nói.

“Tiểu nhân là Đại Địa Thần Khuyển, có đại địa bảo hộ.”

Nói xong nó bèn biểu diễn cho Chu Tự xem, mặt đất khôi phục từng chút từng chút một.

Hố to cũng dần dâng đầy lên.

“Ngươi rất hữu dụng đấy.”

Chu Tự tán thưởng.

“Tiểu nhân có rất nhiều tác dụng, trấn thủ ở chỗ này nhất định có thể giúp được gia.”

Đại Địa Thần Khuyển ân cần nói.

“Vậy trước tiên cứ để ngươi trông coi chỗ này đi.”

Chu Tự trả lời.

Nuôi chó mà thế này thì cũng được.

Đại Địa Thần Khuyển cảm động đến rơi nước mắt, tuyên bố sau này chuyện dọn dẹp sau cuộc chiến cứ để cho nó là được.

Sau đó nó bèn đưa Chu Tự trở về.

Nó sẽ toả sáng, là ngọn đèn giữa con đường.

Ngay khi Chu Tự và Đại Địa Thần Khuyển rời đi, một con yêu thú thân báo vuốt hổ đính mũ giáp chặn thận từng chút một di vào bên cạnh miệng hố.

Nó nhìn xuống trung tâm hố, từng bước đi tới.

“Giác ca, nguy hiểm lắm, đối phương chính là Thánh Tử Ma Đạo, nhỡ như bị phát hiện thì sẽ chết đấy.”

Mũ giáp nhỏ giọng nói.

Quả thực đúng là đầu người dâng đến tận cửa.

Thánh Tử là người thế nào?

Há lại để những người như họ có thể đến gần chứ?

Đồ ngu mới đi chất vấn Thánh Tử, mà hắn chính là kẻ ngu này.

Độc Giác Yêu Thú không để ý đến mũ giáp, nó đi đến nơi toàn xương vụn ở phía trước đào vài cái.

Sau đó, đống xương cốt lấp tức xuất hiện trước mặt nó, không hề do dự, nó bắt đầu ăn vào.

“Giác ca à, ngươi đang làm cái gì vậy? Nếu đói bụng rồi thì chúng ta đi săn đi. Nếu không lỡ ăn đồng loại thì chúng ta đi săn con người vậy.”

Giọng nói đau khổ của mũ giáp vang lên.

Mà sau khi ăn những thứ này, Độc Giác Yêu Thú đột nhiên co quắp.

Rất nhanh, Độc Giác Yêu Thú ngã xuống đất không ngừng giãy dụa, song, một lát sau cơ thể nó cương cứng, miệng trào máu tươi, không còn động tĩnh gì nữa.

Mũ giáp:

“....”

"Giác ca?"

"Giác ca ngươi đừng dọa ta."

"Giác ca ngươi đừng bỏ lại tiểu đệ mà."

Hai phút sau, Độc Giác Thú vẫn không có chút động tĩnh nào..

Mũ giáp không tiếp tục liên tiếng nữa mà đang giãy dụa tìm cách thoát khỏi Độc Giác Yêu Thúc, cuối cùng cũng được tự do rồi.

Vùng vẫy suốt hai phút đồng hồ, mũ giáp sắp tróc ra rồi, thế nhưng đúng lúc này, Độc Giác Yêu Thú vốn đang cứng nhắc đột nhiên hồi phục lại.

Nó lập tức đứng lên, sinh lực phi thường.

Mũ giáp:

“....”

“Giác ca, ngươi tỉnh rồi sao? Ta lo lắng đến nỗi muốn xuống để đánh thức ngươi đây...oa oa oa…”

Lôi đình hiện lên, sau đó Độc Giác Yêu Thú nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

“Giác ca, thứ vừa rồi là gì vậy, sao ngươi lại ăn chúng? Oa Oa…”

“Giác ca cả đời làm việc không cần giải thích với người khác? Giác ca nên như vậy để duy trì thần bí, cái gì cũng nói thì đừng trách ta đây không nhận người đại ca này.”

…..

“Kết thúc rồi, đi tìm Thu Thiển sau đó về nhà ăn khuya thôi. Con Độc Giác Yêu Thú có mũ giáp cuối cùng kia khá thú vị đấy chứ.”

Chu Ngưng Nguyệt vừa ăn táo đông vừa đi về phía Thu Thiển.

Chuyện đằng sau của vụ Đoạ Thi nàng cũng không quan tâm nữa.

Bởi vì đám Đoạ Thi cản đường ở đằng sau đã trở thành một đống xương khô rồi, không ai ra khỏi trận pháp, không ai sống được trong trận pháp.

Mà Thu Thiển cùng là đấu giả thất phẩm thì đánh tan đám Đoạ Thi từng chút một, trải qua một khoảng thời gian chiến đấu khá lâu cuối cùng nàng mới xử lý xong đám Đoạ Thi.

Tiêu hao không nhỏ nhưng nàng cũng có những năng lượng khác để bổ sung, những đấu giả thất phẩm bình thường căn bản không thể sánh được bằng nàng.

Nàng bước từng bước đến tường gạch.

Tường gạch ở trong rừng cây, nó giống như một bia đá to lớn, mà dưới bia đó còn có người đang trấn giữ.

Là một vị lão giả, hẳn là thực lực đã đến thất phẩm.

Hắn trông thấy Thu Thiển tới thì giọng nói pha chút ý cười:

“Cuối cùng thì các hạ cũng đến đây? Ta có thể cảm nhận được trên người cá chạ có năng lực đặc biệt. Ài….”

Một kiếm lướt qua, trực tiếp vạch lên ánh mắt của đối phương, sau đó là giọng của Thu Thiển vang lên:

“Từ nhỏ ta đã không thích có người nhìn chằm chằm ta với ánh mắt khác thường, hi vọng ngươi có thể nhìn chỗ khác.”

Lão giả:

“…..”

Hắn đã không còn mắt, điều này không giống đang thương lượng.

“Được rồi.”

Lão giả cũng không xoắn xuýt mấy chuyện này nữa mà tiếp tục nói:

“Trên người ngươi có một loại năng lượng rất kỳ quái, nếu ta không nhầm thì có thể có liên quan đến Thần Minh. Ngươi không tò mò vì sao thời đại này mà Thần Minh lại không hiện rõ ràng…”

Rầm!

Chương 139: Ánh Mắt Quái Dị

Thu Thiển vung một cước, trực tiếp giẫm đạp lên đầu vị lão giả.

Lão giả:

“….”

Ngươi có thể để ta nói hết không?

….

Thu Thiển lạnh lùng nhìn đọa thi trước mắt, mặc dù đầu đã bị nàng chém rơi, nhưng rõ ràng đối phương không thèm để ý.

Dường như còn có chút bất đắc dĩ.

Là con rối.

Người đứng đằng sau không hề yếu, không tự mình đến đây, có lẽ là có chỗ kiêng kị.

Nhưng những thứ này không liên quan gì đến nàng, hiện tại những gì nàng cần làm là tìm ra điểm liên kết kia rồi cắt đứt là đủ.

Cánh tay của lão giả nhấc lên, trên tay hắn xuất hiện cái miệng tiếp tục nói với Thu Thiển:

"Thân phận của ngươi có liên quan tới Thần Minh phải không? Ngươi cũng không tìm được tung tích của Thần Minh à? Nếu ngươi muốn biết tại sao, hoặc là muốn đi tìm họ, có thể tới núi Bắc Tịch tìm ta, đến lúc đó…"

Uỳnh!

Một kiếm trực tiếp chặt đứt tay của lão giả, sau đó tường gạch bắt đầu thu nhỏ lại.

Kiếm của Thu Thiển không ngừng chém xuống.

Cuối cùng thân thể của lão giả trên mặt đất tan thành mây khói.

Lão giả:

"..."

Khả năng ngươi có bệnh.

Lúc này tại chỗ thi thể trước đó còn lại một viên đá màu đỏ.

Lần này chưa kịp chờ hắn mở miệng Thu Thiển đã vung lụa đỏ cuốn lấy viên đá.

Rắc!

Tiếng vỡ vụn giòn giã truyền ra từ bên trong lụa đỏ.

Ầm!

Viên đá bị vỡ nát, cản trở biến mất, lụa đỏ tiếp tục phất phơ tung bay, bay trở về bên người Thu Thiên, trên mặt đất còn lại một một đống bột phấn.

Đối phương:

"..."

Hiện tại là sao? Không thèm nghe người ta nói gì luôn?

"Thu Thiển."

Một bóng người từ trên không trung đáp xuống, là Nguyệt tỷ:

"Ngươi đang làm gì vậy?"

"Không làm gì cả."

Thu Thiển tra trường kiếm vào vỏ, lụa đỏ quấn lại quanh cổ tay như vòng đeo tay.

"Mạnh tay như vậy còn nói không làm gì?"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn vô số vết chém trên mặt đất.

"Cứ nhìn ta chằm chằm, ánh mắt quái dị, khiến ta khó chịu, còn định mở miệng mê hoặc ta, nên ta băm hắn ra."

Thu Thiển trả lời.

"Chậc chậc, hành vi của Ma Đạo, nhưng mà Chu Tự cũng nhìn chằm chằm vào ngươi, sao không thấy ngươi chặt hắn?"

"Ánh mắt Chu Tự không kỳ quái."

"Nhìn chằm chằm chân của ngươi, thỉnh thoảng ngươi ăn mặc bó sát còn nhìn chằm chằm cái chỗ phía trên tương đối bắt mắt của ngươi, cái này không gọi là quái dị?"

"Nguyệt tỷ từng thấy hắn nhìn chằm chằm sao?"

"Không có, đoán bừa cũng biết được, Thánh Tử Ma Đạo nhìn thế nào cũng chẳng phải chính nhân quân tử gì. Vậy là hắn nhìn ngươi rồi?"

"...Không có."

"Vậy thì ngươi phải xem xét lại bản thân rồi, cho này, nho này cho ngươi, xem như an ủi."

Hoa quả Nguyệt tỷ cho, chắc chắn là chua, nếu ngọt nàng sẽ không bao giờ cho người khác.

….

Chu Tự về đến nhà, tắm rửa xong, hắn suy nghĩ xem tối nay ăn cái gì.

Chắc chắn Nguyệt tỷ và Thu Thiển phải ăn khuya, có lẽ hắn nên chuẩn bị trước.

Nhưng rất nhanh hắn đã nhận được tin nhắn của Thu Thiển, nói bây giờ đang ở quán nướng, hỏi hắn muốn ăn gì.

Chu Tự:

"…"

Dù sao cũng là mình trả tiền, hắn cảm thấy phải ăn ngon một chút.

Sau đó hắn bảo muốn ăn cà tím nướng thịt băm, cùng vô số loại thịt.

Ăn đi, Nguyệt tỷ không chết no được.

Nói xong, Chu Tự ngồi một chỗ học Viễn Cổ văn.

Cái này sẽ để hắn khôi phục công lực ngàn năm, đêm nay tiêu hao nhiều quá.

Hắn phát hiện, tu chân giả thật là lợi hại, bảo vật nhiều, uy phong bản lĩnh lớn, da cũng rất dày.

Đánh cho một chưởng, còn phải lại bồi thêm một kích.

Nghĩ vậy, hắn định xem xét trạng thái của ma chủng một chút , hiện tại ma chủng vẫn đang có bảy cái vòng.

Hôm nay là thứ hai, đến thứ năm hẳn là có thể đạt tới chín cái vòng.

Khi đó hẳn là có thể thử thăng cấp lên Đấu Giả thất phẩm, không biết ma chủng có chịu được hay không.

Lần trước nứt ra đã để lại cho hắn bóng ma tâm lý.

Nhỡ không may thăng cấp mất cả ma chủng, có lẽ hắn còn phải làm lại.

Thời gian hơn một tháng, coi như uổng phí.

Còn về Linh Khí Vân Đoàn, muốn thăng cấp cần không ít thời gian, trong một tuần là không thể, tuần sau có lẽ còn có hi vọng.

Chỉ là thăng cấp bằng linh khí cần tự mình làm, hẳn là một chuyện rất phiền toái.

Học được một lát thì Thu Thiển các nàng về, sau đó hắn tổng kết chi phí cho bữa ăn khuya này, mất hơn một ngày tiền lương.

"Thu tỷ nói người kia dụ dỗ ngươi đi gặp hắn?"

Nghe Thu Thiển kể lại chuyện, Chu Tự lập tức quan tâm hỏi.

"Ta không đi đâu."

Thu Thiển ăn cà nướng, trả lời, ngừng một lát nàng nói thêm:

"Trừ khi ngươi dẫn ta đi."

Chu Tự cảm thấy Thu tỷ đúng là khiến người ta yêu thích, nhưng mà hắn vẫn hỏi sang chuyện khác:

"Nơi đối phương nói là ở đâu?"

"Hình như là núi Bắc Tịch."

Thu Thiển nghĩ nghĩ.

…

Núi Bắc Tịch, bông tuyết bay tán loạn, hoàn cảnh ác liệt linh khí mỏng manh, chính là nơi tuyệt diệt sinh mệnh.

Sâu trong núi tối đen, trên người nam nhân trung niên tản ra một loại khí tức quỷ dị.

Ánh trăng chiếu xuống, rơi trên người hắn, hắn đang hấp thu tinh hoa của ánh trăng.

Chương 140: Điều Tra

Dưới ánh trăng có thể nhìn thấy thân thể của hắn khuyết mất một phần máu thịt.

Giống như đọa thi nhưng lại cũng hoàn toàn không giống.

Máu thịt của hắn không bị hư thối, mà dường như đang dần dần khôi phục từng chút một lại dưới ánh trăng.

Mặc dù chậm chạp nhưng vẫn đang không ngừng thay đổi.

"Thánh Tử Ma Đạo, không ngờ tu chân giới lại có một người như vậy. Lại còn đúng lúc nhảy ra đảo loạn kế hoạch của ta. Vốn định để cho những người đó tỉnh lại, mượn họ đi đến chỗ đó báo thù, tiện thăm dò tình hình cho ta. Kiếm của Đạo Tử, ta cũng đã chuẩn bị kỹ càng cho họ, bảo đảm sẽ không chết dễ dàng như thế. Vậy mà nửa đường lại lòi đâu ra một một tên Thánh Tử Ma Đạo."

Hầu Trầm ngước mắt nhìn lên vầng trăng:

"Từ lúc nào tu chân giới lại có thêm một Thánh Tử Ma Đạo?"

Thánh Tử Ma Đạo, nếu hắn đoán không nhầm, chỉ có một người có tư cách chỉ định.

Đó chính là chuyên gia Ma Đạo Chu Vương Tịnh Thần.

"Nhưng mà hai ba mươi năm ngắn ngủi, có thể biến hóa lớn như vậy sao?"

Hắn có chút nghi hoặc.

Thánh Nữ Ma Đạo thì hắn biết, nhưng Thánh Tử Ma Đạo thì không.

Trong mê mang, hắn cầm cái chén định bổ sung một chút huyết khí.

Trong chén là huyết dịch đỏ tươi.

Thế này có thể giúp hắn khôi phục Ma Đạo nhanh hơn, có lẽ không bao lâu nữa hắn sẽ không cần phải tiếp tục trốn chui chốn lủi nữa.

Đúng lúc này, một lão giả từ bên ngoài đi vào, bước chân gấp rút.

"Điện hạ."

Lão giả quỳ một gối trên đất cung kính nói:

"Đã tra ra, quả thực chuyên gia Ma Đạo có một đứa con trai."

Loảng xoảng!

Nghe được câu này, cái chén trên tay Hậu Trầm rơi xuống đất vỡ tan.

Hắn như bị kinh hãi.

"Điện hạ?"

Lão giả hơi lo lắng.

"Không sao, không có việc gì."

Hậu Trầm ổn định tinh thần:

"Chúng ta vẫn chưa bại lộ, chuyên gia Ma Đạo muốn ra tay với chúng ta cũng không thể tìm thấy chúng ta. Xem ra chỉ có thể tìm một ít yêu thú hoặc là thứ gì đó trà trộn vào tòa thành kia."

"Điện hạ, nghe nói chuyên gia Ma Đạo cũng không ở trong tòa thành kia, trong thành có lẽ chỉ có Thánh Tử Ma Đạo. Nếu phái ít kẻ yếu đến đó, không phải chỉ để giúp đối phương luyện tay sao? Sẽ chỉ khiến hắn ngày càng mạnh lên, đến lúc đó sợ rằng chúng ta tự mình đến đó e là cũng đã quá muộn."

Lão giả nói.

Hậu Trầm nhìn lão giả, mở miệng hỏi:

"Tu vi của Thánh Tử Ma Đạo như thế nào?"

"Đánh thắng một tên lục phẩm, cùng độ tuổi của hắn mà nói xem như cao minh, nhưng cũng chỉ có vậy thôi."

Lão giả trả lời.

"Ngươi giết hắn cần mấy chưởng?"

"Một chưởng là đủ."

"Rất tốt, vậy ngươi đi đi."

"..."

Lão giả sửng sốt một chút, nghiêm mặt nói:

"Quyết định ban đầu của điện hạ quả thực rất anh minh, nên để một ít yêu thú, đọa thi từng bước trà trộn vào Thanh Thành, dò la tin tức."

"Ha."

Hậu Trầm cười lạnh.

Thánh Tử Ma Đạo là ai?

Con trai của chuyên gia Ma Đạo Chu Vương Tịnh Thần, một vài tiểu tử tép riu thì bỏ đi, họ thực sự có can đảm đi thì tám chín phần đừng mong trở về.

Người khác muốn nếm thử vậy thì để người khác đi nếm thử là được.

Trước mắt vẫn chưa có người nào có thể kiềm chế được chuyên gia Ma Đạo, họ sẽ không tùy tiện chọc đến đối phương.

"Đúng rồi điện hạ, vừa nãy ta mới gặp một người, trên người có một tia thần lực. Hẳn là có quan hệ với một vị Thần Minh nào đó. Nếu có thể khiến nàng giúp đỡ chúng ta, có lẽ có thể sớm tra ra rõ ràng."

Lão giả nhớ lại chuyện lúc nãy:

"Người kia mềm không được cứng không xong, nhưng mà ta nói với nàng có thể tới nơi này tìm chúng ta. Có lẽ một ngày nào đó nàng cùng đường mạt lộ sẽ đến đầu nhập vào chúng ta."

"Đồ vật chôn bên dưới tòa thành kia, rất nhiều người đều muốn biết là thứ gì, sao ngươi không nghĩ có thể nàng được người khác phái đi."

Nói đến đây Hậu Trầm khựng lại:

"Ngươi bảo ngươi nói cho người kia biết vị trí của chúng ta rồi?"

"Cũng không phải, nói chỉ là núi Bắc Tịch."

Lão giả đáp.

Loảng xoảng!

Cái chén thứ hai vừa mới cầm lên cũng rơi xuống, hắn tức giận thở hổn hển quát:

"Ngươi là đồ ngu, thành sự không có bại sự có dư. Đêm nay Thánh Tử Ma Đạo xuất hiện, chưa biết rõ ràng tình huống ngươi lại dám nói cho đối phương biết vị trí của chúng ta?"

"Nhưng mà chỉ nói là núi Bắc Tịch, cả dãy núi ta như vậy, những người khác làm sao có thể tìm ra chúng ta?"

Lão giả có chút không hiểu.

"Vậy chính ngươi tự ở tại nơi này đi."

Hậu Trầm đứng dậy định rời đi.

Đột nhiên ánh trăng bị che khuất, khi hắn ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

Uy lực kinh thiên động địa, khí thế vùi sông núi.

"Thật điên rồ, tại sao ta lại đưa ngươi theo chứ? Cố gắng bao năm này cứ vậy mà uổng phí. Chỉ có thể đổi cách khác thôi."

Hầu Trầm đau đầu nhức óc.

Chương 141: Ta Trong Sạch

Lão giả ở một bên cũng khó mà tin được.

Chẳng qua hắn chỉ nói tên một dãy núi với tên đó thôi.

Mà đã thành ra thế này sao?

Uỳnh!

Bàn tay khổng lồ giáng xuống dãy núi.

Ngày hôm nay, tu chân giới ít đi một dãy núi, nhiều thêm một tòa Ngũ Chỉ sơn cốc.

…

Vườn hoa Phú Quý.

Chu Tự cất điện thoại đi, quyết định phải học Viễn Cổ văn thật tốt.

"Ngươi nói gì với cha ta rồi?"

Chu Ngưng Nguyệt lựa ra mấy quả nho nhìn có vẻ xước sát cho Chu Tự.

"Ta bảo cha tìm người nói chuyện thôi."

Chu Tự tùy tiện nói.

Sau đó hắn nhìn nho trước mắt, cảm giác mình chỉ được ăn đồ thừa.

Nhìn kỹ một chút thì tất cả đều bình thường, chỉ có điều bề ngoài không được đẹp lắm.

"Thu Thiển đi tắm rồi, lần này có lẽ sẽ tắm khá lâu. Nàng đánh rất nhiều đọa thi."

Chu Ngưng Nguyệt nhìn nhà tắm nghiêm túc nói.

Chu Tự ăn nho không thèm nhìn Nguyệt tỷ.

"Cái này cũng không nhìn trộm sao? Dáng người Thu Thiển đẹp lắm đấy, ta từng nhìn rồi."

Chu Ngưng Nguyệt thì thầm.

Chu Tự:

"..."

Ta không nói là không muốn xem, nhưng làm sao nhìn trộm bây giờ?

Không nhìn trộm được, ngày mai sẽ được nằm trên bàn cơm.

Thành công có lẽ cũng phải nằm.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn Chu Tự một chút, sau đó quay đầu nhìn về phía nhà tắm.

Nàng chỉ nhìn thôi, nhưng khi đã nuốt hết nho trong miệng nho, nàng bất chợt hô lên:

"Chu Tự ngươi đang làm cái gì? Sao có thể nhìn lén Thu Thiển tắm."

Chu Tự ở một bên:

"???"

Nguyệt tỷ, sao ngươi có thể vu oan người khác trắng trợn như thế?

"A, còn không qua đây."

Chu Ngưng Nguyệt lớn tiếng hét lên.

Rầm!

Cửa phòng tắm mở ra, bên trong dường như có sát khí.

Sau đó Chu Tự thấy Thu Thiển quấn khăn tắm, lụa đỏ cuồn cuộn quanh người nàng.

"Thu tỷ thật trắng...A, không, ta nói là Thu tỷ, ta trong sạch."

Chu Tự lấy lại tinh thần lập tức nói.

Rầm!

Cửa bị đóng lại.

Đêm nay Nguyệt tỷ sẽ biết tay, Thu Thiển nghĩ thầm trong bụng.

….

Chu Tự nhìn Thu Thiển đi vào, nói thế nào đây.

Thực ra nhìn thấy còn không nhiều bằng lần trước cố ý trêu đùa hắn, nhưng mà cảm giác hoàn toàn khác biệt.

"Đẹp chứ?"

Chu Ngưng Nguyệt nghiêng đầu nhìn Chu Tự hỏi.

"Nguyệt tỷ, ăn nhiều một chút, ngày mai có lẽ không kịp ăn đâu."

Chu Tự đẩy nho đến trước mặt Chu Ngưng Nguyệt.

Với tính cách của Thu tỷ, đêm nay hoặc là ngày mai chắc chắn sẽ trả thù lại, Nguyệt tỷ chết chắc rồi, Chu Tự cảm thấy mình cũng rất nguy hiểm.

Nhưng vẫn cảm thấy Nguyệt tỷ đã làm một đại sự.

Tuyệt cú mèo.

Chỉ là có một chút sóng gió, hắn vẫn gánh được.

Chu Ngưng Nguyệt vẫn như không, chẳng thèm để tâm.

Không hổ là tỷ ta, Thánh Nữ Ma Đạo, Chu Tự nghĩ thầm.

"Chu Tự, mai đi làm về, nếu không nhìn thấy ta thì nhớ tìm kỹ một chút."

Chu Ngưng Nguyệt thản nhiên ăn nho, nói với hắn.

Chu Tự:

"..."

Sau đó hắn tiếp tục học Viễn Cổ văn, Thu Thiển tắm xong đi ra, như thường lệ ngồi đối diện hắn, cùng hắn học.

Thỉnh thoảng còn dạy hắn vài thứ.

Yên bình đến mức khiến Chu Tự có chút sợ sệt.

Mười một giờ kết thúc tự học buổi tối, hắn bắt đầu tu luyện.

Chu Tự vận Chu Thiên Kinh phát lương cho ma chủng.

"Kiên trì thêm ba bốn ngày nữa là có thể nghỉ, cố lên!"

Hắn động viên ma chủng, chỉ cần qua ba bốn ngày này là có thể tiến vào Đấu Giả thất phẩm, nếu thuận lợi.

Đấu Giả thất phẩm giỏi thuật pháp, đặc hiệu trên người lộng lẫy, lại có thể ngự kiếm phi hành trong thời gian dài.

Phá Thiên Ma Thể mở ra, lửa đỏ sậm đốt cháy trời đất, Phá Thiên hung thú theo bên người hắn.

Đến lúc đó sẽ có thể không động thủ mà quân địch tự hàng phục.

Dưới đặc hiệu của hắn, dã thú đều sẽ thần phục.

Công lực ngàn năm biến hóa đều dựa vào khi nào hắn có thể hiểu văn tự trong Hoang Cổ Kinh Thế Thư.

Hiện tại hắn đang bảo Thu Thiển dạy hắn dựa theo văn tự trên đó .

Như vậy hắn sẽ có thể dùng thời gian ngắn nhất để hiểu được chữ trên đó.

Thật ra cũng có chút mong đợi, nhưng lên được Đấu Giả thất phẩm sau đó lại xem, vậy càng tốt.

Cảnh giới tăng lên có thể giúp thân thể biến hóa, thân thể có biến hóa công lực ngàn năm mới thay đổi rõ rệt hơn.

Sau khi vận xong Chu Thiên Kinh, hắn mở mắt ra.

Một ngày mới bắt đầu.

"Chào buổi sáng, bây giờ là bảy giờ hai phút, thời tiết nhiều mây chuyển nắng."

Là giọng của Thu Thiển.

Nhìn Thu Thiển mặc quần dài áo cộc tay, Chu Tự hơi bất ngờ.

Thêm chức năng tiểu trợ lý báo giờ sao?

"Thế nào rồi?"

Thu Thiển thấy Chu Tự nhìn mình chằm chằm, nghiêng đầu hỏi.

"Cảm thấy Thu tỷ thay đổi kiểu báo giờ."

Chu Tự nói.

"Vậy trước tiên có muốn thêm thứ gì không? Xưng hô thân thiết một chút...Ừm, ví dụ như Thánh Tử đại nhân."

Thu Thiển nhìn Chu Tự, trên mặt mang ý cười.

"Ta đi đánh răng."

Chu Tự cảm nhận được nguy hiểm.

Sau đó hắn thấy mặt bàn đồ ăn sáng, hắn không do dự gõ cửa phòng Nguyệt tỷ mấy lần:

"Nguyệt tỷ, ra ăn cơm."

Cốc cốc cốc!

"Dậy rồi, dậy rồi, đừng gõ nữa."

Giọng nói lười biếng của Nguyệt tỷ truyền ra.

Chương 142: Quẹt Thẻ

Chờ Nguyệt tỷ ăn một hồi xác định không có vấn đề gì, Chu Tự mới cho đồ ăn vào miệng.

Sau đó an toàn rời khỏi nhà.

…

"Mình nghĩ quá nhiều rồi?"

Trên đường đi làm, Chu Tự thắc mắc mãi.

"Thu tỷ không để ý chuyện tối hôm qua, hay là bị ta nhìn cũng chẳng sao hết?"

Là hắn lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử?

Hắn quẹt thẻ vào làm.

Hôm nay ba vị chủ tiệm đều tới rất muộn, tối hôm qua có lẽ cũng đi diệt dã quái.

Giữa trưa, nhị lão bản đi tới ngồi bên cạnh hắn, sắc mặt bình tĩnh:

"Việc tu luyện có vấn đề gì không?"

"Tạm thời không có."

Chu Tự lắc đầu.

"Cần linh thạch hay đan dược gì không?"

Minh Nam Sở lại hỏi.

"Cũng không cần lắm."

Chu Tự cảm giác hình như nhị lão bản có việc gì đó.

"Có muốn học pháp thuật không? Chỗ ta có."

"Nhị lão bản, ngươi là có chuyện gì không?"

"Nhị lão bản?"

Minh Nam Sở lần đầu tiên nghe được xưng hô như vậy, phản ứng không kịp.

Có điều hắn cũng không chút để ý, trực tiếp vào chủ đề chính:

"Mấy ngày trước ngươi vừa được phát tiền lương nhỉ? Có còn dư không, cho ta mượn một ít."

"???"

Chu Tự không nghĩ ngợi, từ chối thẳng thừng:

"Không có."

Minh Nam Sở:

"...tháng sau được phát tiền lương ta sẽ trả ngươi ngay."

"Tiền lương của nhị lão bản hẳn phải cao lắm chứ?"

Chu Tự hơi tò mò:

"Sao lại thiếu tiền?"

"Nhiều hơn ngươi một chút, nhưng mà nướng hết vào phó bản rồi."

Minh Nam Sở trả lời.

Chu Tự:

"..."

Nướng tiền vào game, hủy hoại thanh xuân của ông chủ.

"Tại sao không khỏi đại lão bản với tam lão bản?"

Chu Tự hỏi.

Một nhân viên như hắn lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?

"Tiền để dành của các nàng đều bị ta mượn hết rồi."

Minh Nam Sở bình tĩnh nói.

Cái này khiến Chu Tự chấn kinh, nạp tiền điên cuồng như vậy sao?

"Tiền của chúng ta đều là thu nhập bình thường, được bao nhiêu tiêu bấy nhiêu, phù hợp lẽ thường, cũng tốt cho tu luyện."

Minh Nam Sở giải thích:

"Cũng không phải là không kiếm được nhiều tiền, chỉ là có một số thứ không phù hợp lẽ thường, xài càng nhiều sẽ nhận được càng nhiều. Đối với tu luyện sau này cũng chẳng có gì tốt."

"Vậy tại sao còn muốn nạp tiền chơi game?"

Chu Tự khó hiểu.

Chơi vui như vậy sao?

"Cửa ải cuối cùng của phó bản."

Minh Nam Sở lấy điện thoại di động ra nói:

"Ta lĩnh ngộ kha khá rồi, còn thiếu một chút cuối cùng, chỉ cần hôm nay thông quan, là đêm nay có thể bế quan thăng cấp Đấu Giả thất phẩm."

Chu Tự:

"???"

Cuối cùng hắn cho Minh Nam Sở mượn một nghìn tệ, từ chối đổi lấy thuật pháp.

Ngày kế tiếp.

Minh Nam Sở thành công thăng cấp Đấu Giả thất phẩm.

Nạp tiền chơi game cũng có thể thăng cấp sao? Có phải tuổi trẻ của hắn bỏ lỡ mất cái gì rồi?

"Thật ra không phải như ngươi nghĩ đâu."

Tô Thi đứng trước quầy giải thích cho hắn:

"Trò chơi của Minh Nam Sở do tông môn của hắn nghiên cứu, cũng là một hình thái tu luyện khác, hắn chơi game chẳng khác nào đang tu luyện. Đánh thông quan chẳng khác nào mô phỏng thăng cấp. Cho nên thông quan là hắn lĩnh ngộ đủ rồi, như vậy là có thể thuận lợi thăng cấp. Hình như là vậy, lần trước thấy Hàn Tô nói thế."

"Ngươi cảm thấy có khả năng bọn họ đang hợp lại gạt tiền của ngươi hay không?"

Chu Tự nhìn Tô Thi.

Tô Thi trầm mặc một lát, sau đó vọt vào phòng nghỉ:

"Minh Nam Sở, Hàn Tô, có phải các ngươi gạt ta hay không?"

"Tam lão bản thật tự tin, ngay lập tức cảm thấy có lẽ mình đã bị lừa."

Chu Tự thầm nghĩ.

Rất nhanh hắn đã nghe Hàn Tô đáp lại:

"Yên tâm đi, cách để lừa ngươi rất nhiều, không đến mức phải dùng cái này."

Sau đó nàng cảm thấy ngôn từ khả năng không đúng, lại giải thích:

"Ngươi không nên nghĩ nhiều, ý của ta là lừa tiền của ngươi không cần hao tâm tổn trí như thế."

Tô Thi:

"..."

Chu Tự không để ý, hắn tập trung chuyện của hắn.

Có điều hai ngày nay trong nhà sóng yên biển lặng, hẳn là Thu Thiển đã quên chuyện khăn tắm.

Kể cũng kỳ, rõ ràng thấy cũng không nhiều, nhưng không cách nào quên được hình ảnh kia.

Hai ngày sau hắn vẫn như trước đây học Viễn Cổ văn, tiện thể tu luyện.

Ban ngày thì làm việc.

Công việc ở thư viện cũng không bận bịu, thường xuyên nhất có lẽ chính là làm công cụ tìm kiếm cho ba vị lão bản.

Văn vòng ngay sát vách cũng không đi tìm, trực tiếp đến hỏi hắn.

Nghiễm nhiên coi hắn như một công cụ tìm kiếm thông minh vậy.

Tuần này hắn tăng ca bốn tiếng.

Là vì mấy hôm trước còn nơm nớp lo sợ không dám về, bèn ở lại tăng ca.

Hôm nay là thứ sáu, đã không còn vấn đề rồi cho nên hắn không có ý định tăng ca, muốn về học Viễn Cổ văn, sau đó chờ đến lúc thăng cấp.

Ma chủng chín cái vòng đã chuẩn bị sẵn sàng, đêm nay là có thể đạt tới Đấu Giả thất phẩm.

Hắn đột nhiên có chút háo hức không biết sẽ mang đến biến hóa như thế nào, không chỉ là đặc hiệu, còn có công lực ngàn năm.

Chương 143: Không Thể Chịu Nổi Vị Hôn Thê Này Nữa

Lần thăng cấp này hình như chẳng có chỗ nào thử đặc hiệu để Đại Địa Thần Khuyển ở bên cạnh nhìn xem có chỗ nào không đúng hay không.

Sau đó đi hành hiệp trượng nghĩa.

Tan tầm về đến nhà Chu Tự phát hiện không thấy Thu Thiển cùng Nguyệt tỷ.

"Thu tỷ?"

Chu Tự gọi một tiếng.

Giày của cả hai đều ở nhà, cho nên có lẽ vẫn ở trong phòng.

Cạch, cửa phòng ngủ chính mở ra, Thu Thiển bước ra từ bên trong.

Trong tay nàng cầm một thanh đoản đao, trên đao có vết máu, trên mặt nàng cũng có vài vết máu.

Chu Tự nhìn thấy, Thu Thiển tự nhiên cũng nhìn sang.

"..."

"Thu tỷ ngươi cứ bận đi, chỗ làm ta còn có chút việc chưa xong, ta về tăng ca đây."

Nói rồi hắn vội vàng định rời đi.

Xem ra Nguyệt tỷ gặp chuyện rồi.

Chỉ là khi hắn ra mở cửa thì phát hiện cửa không tài nào mở nổi, giống như bị thứ gì chặn lại.

"Là Thổ Cấm Thuật."

Thu Thiển cầm đao đi đến chỗ Chu Tự, tiện thể còn giải thích cho hắn.

"Thu tỷ, thuật pháp để lần sau ta sẽ học, đi làm quan trọng hơn."

Thấy Thu Thiển cách mình càng ngày càng gần, Chu Tự lùi về sau một chút, sau đó hắn phát hiện sau lưng đã là tường.

"Thu tỷ, bình tĩnh."

Lúc này Thu Thiển đã tới trước mặt Chu Tự, giơ đao lên.

Có điều nàng ngay lập tức buông tay cầm đao xuống, chỉ có mặt sáp tới:

"Vừa mới giết gà máu tươi bắn lên mặt, vốn định nhờ Nguyệt tỷ lau giúp ta, không ngờ nàng đang đi vệ sinh. Lau giúp ta."

Thu Thiển cười xấu xa nhìn Chu Tự nói.

Chu Tự:

"..."

Không thể chịu nổi vị hôn thê này nữa rồi.

Sau đó hắn cầm khăn tay lau mặt cho Thu Thiển, rất mềm mại.

Nhất thời cảm thấy hình như mình được hời.

Sau đó Thu Thiển tiếp tục đi giết gà.

Thu tỷ quá tàn nhẫn, hắn không thể nhìn nổi cảnh tượng như thế.

Khi còn bé nhìn thấy lão cha giết gà, hắn bèn vô ý thức tránh đi.

Cảnh tượng máu me, thực sự khiến hắn khó chịu, mặc dù lúc ăn thì rất ngon.

Còn có giết heo nữa, hắn cũng không thể nhìn.

Chúng kêu thảm và giãy dụa, dễ động lòng trắc ẩn của hắn.

Không bao lâu Nguyệt tỷ đi từ trong phòng ra, có chút chán chường uể oải.

"Nguyệt tỷ, ngươi sao rồi?"

Chu Tự tò mò nhìn Nguyệt tỷ từ đầu đến chân.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn Chu Tự, chỉ nhìn mà không nói gì, cuối cùng ngồi ở trên ghế sa lon im lặng ăn khoai tây chiên.

"Đại khái là ăn đồ hỏng, đau bụng ngồi nhà vệ sinh cả một ngày."

Tiếng Thu Thiển truyền ra từ phòng bếp.

Khiến Nguyệt tỷ thích ăn uống nhất bị tiêu chảy không ngừng, còn không có khẩu vị, không muốn ăn bất cứ cái gì.

Giết người không dao.

Chu Tự nghĩ thầm trong bụng.

"Cha bảo ngày kia về, hai ngày đó phải gặp người nhà."

Chu Ngưng Nguyệt hữu khí vô lực nói.

"Vậy ngày mai ta sẽ xin nghỉ phép."

Chu Tự không để ý lắm.

Cũng không phải chưa từng về, việc gì phải để ý.

Còn người nhà thì…Đến rồi nói, cứ im lặng là được.

"Tối nay ăn gì?"

Chu Tự đột nhiên nhớ ra.

"Đều là món Nguyệt tỷ thích ăn."

Thu Thiển ở phòng bếp nói vọng ra.

Chu Tự lườm Nguyệt tỷ một cái, xem ra thời gian tới không có gì tốt đẹp, Thu Thiển trả thù sẽ chỉ có đến trễ chứ không vắng mặt

được.

Bốn năm ngày vừa rồi, cứ tưởng không có việc gì.

Hóa ra là đang làm tê liệt, để cho Nguyệt tỷ buông lỏng cảnh giác.

Sau đó một kích tất sát.

Hôn thê kiểu này chịu được không?

Hắn thì cũng thinh thích, mặc dù tính cách có hơi ác liệt, nhưng ưu điểm cũng rất nhiều.

Có lẽ chờ đến phiên hắn gặp nạn, sẽ không nghĩ như vậy nữa.

…

Cơm nước xong Chu Tự tiếp tục học Viễn Cổ văn, không biết có phải do tâm lý hay không, hắn cứ luôn cảm giác bụng hơi khó chịu.

Nhưng cẩn thận cảm nhận lại thì hình như không có.

Có lẽ là có tật giật mình.

Lúc đó hắn nhìn, còn khen một câu.

Nguyệt tỷ về phòng từ sớm, ngủ một giấc có lẽ sẽ không sao.

Thu Thiển thì ngồi trên ghế sa lon chỉnh tư liệu, vẫn chưa tới giờ nàng dạy học.

Nhìn qua, hôm nay Thu Thiển mặc áo sơmi cùng quần dài rộng rãi, rất đẹp mắt.

Người đẹp mặc cái gì cũng dễ nhìn, chỉ là…Chu Tự nhớ lại, cả tuần này Thu Thiển đều mặc quần dài áo cộc tay, trước đó còn thường xuyên mặc váy.

Gần đây thì không thấy nữa.

Không phải là hắn rất muốn nhìn, nhưng mà cảm giác cứ kỳ quái.

"Sao thế?"

Thu Thiển đặt tài liệu sang một bên hỏi.

"Không có."

Lúc này Chu Tự mới lấy lại tinh thần, ánh mắt trở về trên Viễn Cổ văn, tiếp tục học tập.

Thu Thiển ồ một tiếng, sau đó đứng lên:

"Ta về phòng một lúc."

Chu Tự không để ý, tiếp tục xem Viễn Cổ văn, nhìn nhìn rồi lại viết ra, công lực ngàn năm của hắn sẽ khôi phục một chút.

Ngày kia phải về, hắn muốn trong hai ngày này trực tiếp đem nạp đầy công lực ngàn năm.

Sau đó đi trấn Thanh Bắc tìm cha mẹ, đến lúc đó sẽ đến phụ cận dạo chơi xem có dã thú gì hay không, diệt luôn một thể.

Hắn đi vài lần rồi, chưa từng gặp được dã thú.

Gần Thanh Thành thì thường xuyên gặp.

Uổng công hắn lúc bé còn định lặng lẽ bảo vệ bố mẹ, lại không thấy có dã thú làm loạn.

Chương 144: Bất Mãn Và Ngoan Ngoãn Tiếp Nhận

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ có dã thú bọn chúng cũng sẽ bị tiêu diệt.

Lúc này hắn nghe có tiếng bước chân của Thu Thiển đi ra.

Hắn theo thói quen ngước mắt nhìn lên, sau đó cúi đầu tiếp tục học tập, nhưng ánh mắt chưa kịp nhìn xuống trang sách, hắn lại theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên.

Thu Thiển vừa nãy vẫn còn mặc áo sơmi quần dài, bây giờ đã đổi thành váy liền ngắn cũn, bên trên màu trắng, phía dưới màu hồng.

Trên váy còn có hình những cành hoa.

Đương nhiên, thế này cũng không có gì, chỉ có điều đôi chân kia quá hấp dẫn.

Hắn cố gắng quay đầu tập trung học hành.

Thu Thiển ngồi đối diện hắn, nhẹ giọng hỏi:

"Ta mặc ít thế này có phải không thích hợp lắm?"

"Không, không ra ngoài là được."

Chu Tự trả lời ngay.

"Ha~"

Thu Thiển một tay chống cằm nhìn Chu Tự, vẻ mặt xấu xa.

"Thu tỷ, ta không có ý kia."

Chu Tự lập tức phân trần.

"Ừ, ta hiểu."

Thu Thiển gật đầu.

Chu Tự:

"..."

Ngươi chẳng hiểu cái gì cả.

Hắn không nói thêm gì nữa, tiếp tục học tập, thỉnh thoảng sẽ ngẩng đầu nhìn Thu Thiển phía đối diện.

Trong lúc đó Thu Thiển ngồi xuống chỗ bên hắn, bên này có thể dựa vào ghế sô pha, Thu Thiển an vị trên mặt đất dựa vào ghế sô pha.

Bởi vì cái bàn trong phòng khách vốn cũng không cao, cho nên họ ngồi thẳng dưới đất.

Tóm lại ban đầu hắn cũng hơi mất tập trung, nhưng sau lập tức chuyên chú.

Hắn học rất nhanh, có lẽ không bao lâu nữa đã có thể học được tất cả văn tự trong Hoang Cổ Kinh Thế Thư.

Biết âm đọc lại phải hiểu ý nghĩ, như thế mới tính là hiểu văn tự.

Hiệu quả cũng tốt nhất.

Uỳnh uỳnh!

Gần mười một giờ, sấm đánh ầm ầm, có lẽ trời sắp đổ mưa.

Chu Tự nhìn ra ngoài, không cần thu quần áo.

"Sắp mười một giờ rồi, Thu tỷ chưa đi nghỉ sao?"

Hắn nhìn Thu Thiển đã trở lại chỗ đối diện hỏi.

"Nếu ta nói đêm nay sấm sét, ta không dám ngủ một mình, ngươi sẽ làm gì?"

Thu Thiển mở to hai mắt nhìn Chu Tự.

Câu hỏi này làm Chu Tự khựng lại, trong đầu của hắn đương nhiên đã có đáp án, nhưng mà...

Khó mà mở miệng.

Khi hắn đang cân nhắc xem nên mở miệng như thế nào, Thu Thiển lại cười nói:

"Lừa ngươi đó, người bình thường ai lại sợ sấm?"

Chu Tự:

"..."

Từ hôn đi.

Nếu ngày mai hắn không đi từ hôn, ngày kia sẽ không đi làm nữa, không có tâm trạng.

Một lát sau.

"Mười một giờ rồi, ngươi tu luyện đi."

Nói rồi Thu Thiển đứng lên, sau đó lại hỏi Chu Tự:

"Ngày kia ngươi về nhà, ta mặc như thế này đi cùng được không?"

"..."

Cái này vừa bó sát lại ngắn, phía trên còn lộ rõ, chắc chắn không được.

Nghĩ một lát, Chu Tự nói:

"Ngày kia ngươi mặc đồ ngươi cảm thấy hợp là được, ta ngắm giúp ngươi."

"Được, vậy ta đi nghỉ đây, ngươi nhớ tu luyện."

Thu Thiển đặt hai tay sau lưng từng bước từng đi về phòng.

Nhìn có vẻ tâm tình rất tốt.

Chờ Thu Thiển đi nghỉ, Chu Tự mới ngồi vào trận pháp.

Hắn nhìn kỹ trận pháp bên dưới, phát hiện mỗi lần đều có chút không giống nhau.

Hình như là Nguyệt tỷ đã sửa.

Mấy cái này Nguyệt tỷ tương đối am hiểu, hắn hoàn toàn không hiểu, Thu Thiển chắc hiểu một chút.

Sau khi ngồi xuống hắn mới nhớ lại Thu Thiển lúc nãy, có vị hôn thê thế này rất hao tâm tốn sức.

Lúc vừa mới quen, còn nghĩ là một Thần Nữ Ma Đạo thanh thuần điềm tĩnh, bây giờ không cảm thấy như vậy nữa.

Nhưng trong lòng hắn vẫn thích.

Mối hôn nhân trong nhà sắp xếp rất tốt, những tên bất mãn vì bị bố mẹ sắp đặt kia, phần lớn đều do đối tượng được sắp xếp không đủ đẹp.

Da trắng dáng đẹp chân dài, ưu nhã thanh tú không có bệnh công chúa, ai lại không thích?

Nhiều lắm chỉ phàn nàn tượng trưng một hai câu, sau đó ngoan ngoãn tiếp nhận.

Sau đó Chu Tự nhắm mắt bắt đầu quan sát ma chủng.

Đêm nay hắn không định tu luyện Chu Thiên Kinh, mà muốn tu luyện Phá Thiên Ma Thể.

Trong đan điền, Chu Tự cẩn thận quan sát ma chủng, lúc này ma chủng phát ra ánh sáng vàng, giống như trái cây vàng óng ánh, nặng trĩu, giống với trạng thái lần trước thăng cấp.

Chọc chọc ma chủng mấy cái, Chu Tự có thể cảm giác được đối phương đã triệt để no nê rồi.

Muốn ăn thêm phải cho nó lớn thêm một chút, cũng chính là thăng cấp lên Đấu Giả thất phẩm.

"Thử dùng sức mạnh của ma chủng thăng cấp trước một chút xem sao."

Chớp mắt, ánh sáng trên ma chủng nở rộ, lượng lớn nội lực ào ạt tuôn ra.

Sức mạnh đỏ sậm từ trong ma chủng tràn ra, chậm rãi vận chuyển trong kinh lạc khắp người.

Chỉ có điều mười mấy giây sau, Chu Tự đã từ bỏ việc thăng cấp bằng sức mạnh của ma chủng.

Hắn có thể vận dụng sức mạnh ma chủng tương đối trôi chảy.

Nhưng mà quá chậm chạp.

Khác hoàn toàn với công lực ngàn năm, giống như một cái dùng điện thoại có dây để liên lạc, một cái thì dùng di động vậy.

Quen dùng di động lại quay về dùng điện thoại bàn, ai chịu nổi?

Chương 145: Ngạo Nghễ

Sau đó công lực ngàn năm dao động, bắt đầu vận chuyển theo phương thức vận chuyển của Đấu Giả thất phẩm.

Tất thảy đều rất thuận lợi, có điều lần vận chuyển này dường như bao quát quanh người, thời gian sẽ lâu hơn lần trước một chút.

Hồi lâu sau công lực ngàn năm vận chuyển tới thời khắc cuối cùng, bắt đầu tụ vào đan điền.

Có thể thăng cấp lên Đấu Giả thất phẩm hay không đều trông vào lúc này.

Cái này không phải trăm phần trăm thành công, cho dù là thăng cấp ở trạng thái tốt nhất cũng sẽ như vậy.

Bởi vì hắn không thể xác định ma chủng có thể chịu nổi hay không.

Công lực ngàn năm tụ lại trong đan điền, bắt đầu dũng mãnh lao về phía ma chủng óng ánh ánh vàng, cảm nhận được luồng sức mạnh ma chủng gian nan nuốt vào, tựa như đang thử mở rộng dạ dày của nó, thử khiến mình tăng thêm một vòng, kiên cố thêm một chút.

Rất gian nan.

Ban đầu nó còn cố gắng nuốt vào, về sau chính là bị cố nhồi nhét vào.

Nó không ngừng khổ sở giãy dụa.

Tiếp sau nó run rẩy tại chỗ một hồi rồi bất động, nhét thêm chút nữa vào co thể sẽ là trực tiếp giết chết nó.

Cũng may tất cả sức mạnh đều đã đi vào trong.

Không bao lâu kim quang bắt đầu biến mất, ma chủng theo đó lớn thêm một vòng.

Luồng sức mạnh mới từ trong ma chủng tuôn ra, nhưng đang được xả van.

Nếu sức mạnh lúc trước được ví như dòng suối nhỏ, thì lần này chính là một dòng sông nhỏ.

Sức mạnh có thể dùng càng nhiều, đặc hiệu tự nhiên cũng trở lên rõ ràng, như vậy mới có thể tinh thông thuật pháp, mở ra đặc hiệu.

Khi đã xác định ma chủng không có vấn đề gì, Chu Tự mới mở mắt ra.

"Nếu không có vấn đề gì, vậy bây giờ ta đã là Đấu Giả thất phẩm."

Chu Tự có chút mới lạ.

Ngược lại cũng không vội phô trương rõ ràng đặc hiệu, chủ yếu là để sức mạnh của ma chủng ổn định hơn một chút.

Chút nữa lại mở ra.

Xem thời gian một cái, tiện thể uống hớp nước.

Ba giờ hai mươi sáu phút sáng, dở dở ương ương.

Thức đêm thì quá mức, đi ngủ lại quá muộn.

Rót chút nước uống xong, Chu Tự định thử một chút đặc hiệu Phá Thiên Ma Thể.

Hắn lấy Phá Thiên Chiến Kích ra, vừa mới lấy ra thì Phá Thiên Chiến Kích lại đột nhiên xuất hiện dị biến.

Trong chiến kích có cái gì đó thuận theo tay hắn tiến vào trong thân thể, phương hướng hình như vào đan điền.

"Chuyện gì đang xảy ra?"

Nghĩ nghĩ hắn cảm giác như là dã thú thấy đồ ăn, muốn cướp lấy nhai ngấu nghiến.

Đây cũng là một kẻ thích ăn đồ vật?

Bởi vì không có kiến thức về phương diện này, hắn cũng không rõ lắm đối phương định làm gì.

Cứ nhìn xem trước đã.

Chỉ cần thứ trong cơ thể không lợi hại hơn công lực ngàn năm, thường đều sẽ không có vấn đề gì.

Sau đó hắn thấy thứ bên trong Phá Thiên Chiến Kích hệt như hung thú vậy, hoành hành trong thân thể hắn, chỉ là năng lực có hạn, khắp nơi đều bị công lực ngàn năm cản trở.

Xuất phát từ hảo tâm, Chu Tự mở cho nó một lối thẳng đến đan điền.

Chẳng bao lâu, Phá Thiên hung thú vào tới đan điền, mục tiêu là ma chủng.

Như gặp được mỹ vị.

Mà cảm giác được sức mạnh từ đâu tới, ma chủng dường như có chút sợ sệt, nhỏ yếu bất lực lại đáng thương, muốn tránh né.

Đây là vừa mới vượt qua tử kiếp lại gặp ngoại địch.

Nhìn thấy ma chủng sợ hãi, hung thú lại càng ngạo nghễ, nó phóng vọt lên lao về phía ma chủng.

Định cho ma chủng đẹp mặt, sau đó cắn xé.

Đối phương khí thế hùng hổ, ma chủng run sợ, chỉ có thể núp ở một bên ôm đầu chịu đánh.

Bốp!

Bàn tay Phá Thiên hung thú đánh tới, sau đó…Đến cả da của ma chủng cũng không chịu nổi.

Ma chủng cùng hung thú giống như đều ngây người, rất nhanh Phá Thiên hung thú lại một lần xuất thủ, lần này gia tăng cường độ.

Bốp!

Vẫn không có cái gì phát sinh.

Lúc này ma chủng dường như dũng cảm hơn, đối phương đánh nó không đau.

Tiếp đó sức mạnh của ma chủng ào ào bộc phát, sức mạnh điên cuồng phun trào trực tiếp ấn Phá Thiên hung thú trên mặt đất không ngừng quật xuống.

Sức mạnh cuồng bạo không gì sánh được, bừa bãi tàn phá bốn phương.

Phá Thiên hung thú bị xé nát, chỉ còn thoi thóp.

Chu Tự cảm thấy, ma chủng hiện tại đã rất cường đại bành trướng dũng cảm, ai tới cũng có thể giẫm đạp.

Sau đó hắn lại ném khối công lực ngàn năm qua, ma chủng này không hề run sợ, điên cuồng hấp thu, sau đó…

Ma chủng lại bắt đầu giả chết.

Không có tiền đồ.

Có điều trạng thái tốt hơn nhiều, xem ra làm một đầy tớ của xã hội cũng cần được giải trí.

Tiền lương, tiền thưởng, giải trí, một thứ cũng không thể thiếu.

Vậy liền bồi dưỡng thêm Phá Thiên hung thú, cho nó chút tiêu khiển những lúc tăng ca.

Về phần Phá Thiên hung thú đã bị hắn ném về.

Dường như sợ mất mật rồi, nhưng không việc gì, hôm nào khôi phục lại lại cho vào trong đan điền.

Rào!

Lộp bộp lộp bộp!

Bên ngoài mưa rào tầm tã, giọt mưa lớn như hạt đậu hung hăng đập xuống đất mặt, trời còn nổi gió lớn.

Bão à?

Không còn cách nào khác, Chu Tự đành thu Phá Thiên Chiến Kích lại, thuận thế đứng dậy đi đến ban công, định thu quần áo vào, đề phòng bị xối ướt.

Nhưng mà lúc thu quần áo thì nhìn thấy đồ lót của Thu Thiển.

Hắn đang nghĩ vật này thu vào nên để chỗ nào?

Ghế sô pha hay là trong phòng?

"Ngươi thích màu hồng hay màu đen?"

Đột nhiên có tiếng nói ghé sát vào lỗ tai hắn.

"Màu hồng."

Chu Tự trả lời.

Sau đó hắn quay đầu thấy được cá nhìn khinh bỉ của Thu tỷ.

"..."

Được rồi, ngươi hiểu.

Chương 146: Phải Thân Thiết Hơn

Thu Thiển dọn quần áo xong rồi quay về phòng ngủ tiếp.

Thực ra Chu Tự thấy màu xanh nên hắn hối hận vừa nãy không nên nói là màu hồng, nói thẳng luôn màu xanh mới đúng.

Trước khi về phòng, Thu Thiển cười với hắn nhưng hoàn toàn không nhìn ra được nàng có ý gì, tóm lại không phải nụ cười vui vẻ.

Hắn vốn định quay về phòng đi ngủ, nhưng nghĩ một lúc lại thôi, sắp bốn giờ rồi, ngủ được hai tiếng, thà đi tu luyện còn hơn.

Sáng sớm, Chu Tự mở mắt.

“Buổi sáng tốt lành, bây giờ là bảy giờ mười hai phút, trời mưa to.”

Hắn quay đầu nhìn, là Thu Thiển mặc váy đang báo giờ. Lần này nàng mặc váy dài qua đầu gối phối với áo ngắn tay. Vẫn là câu nói đó, người đẹp mặc gì cũng đẹp.

Phập!

Cánh cửa phòng ngủ chính bị bật mở mạnh, giọng nói tràn đầy tinh thần của Chu Ngưng Nguyệt vang lên:

“Thu Thiển, ta muốn ăn sáng.”

Sống lại rồi, Chu Tự nghĩ trong lòng, nhưng hắn vẫn nhắc nhở một câu:

“Nguyệt tỷ, ngươi mở cửa nhẹ thôi, đó là phòng của cha mẹ ta.”

“Cũng là phòng của cha mẹ ta, họ sẽ chẳng nói gì đâu, có gì mà phải so đo với một con bé tám tuổi?”

Chu Ngưng Nguyệt nói xong đến ngồi bên bàn ăn.

“Ngươi không đánh răng rửa mặt hả?”

Chu Tự đứng lên chuẩn bị đi vệ sinh cá nhân. Chu Ngưng Nguyệt nghĩ ngợi rồi nhảy từ trên ghế xuống, theo Chu Tự đi về hướng nhà vệ sinh:

“Được, hôm nay ta đánh răng cùng ngươi.”

“...”

Chu Tự chỉ vào phòng ngủ:

“Ngươi có thể đánh răng trong phòng của ngươi, không cần tranh với ta.”

“Tỷ đệ đánh răng cùng nhau thì đã làm sao? Ta mới tám tuổi chứ không phải mười tám tuổi.”

Nói xong Chu Ngưng Nguyệt liền lấy kem đánh răng và bàn chải ra, đi vào phòng vệ sinh đứng bên cạnh Chu Tự lấy nước đánh răng. Chu Tự không nói nữa, bắt đầu đánh răng.

Bây giờ là tỷ đệ, lần đầu tiên gặp mặt thì gọi là thúc thúc.

“A! Phù.”

Chu Ngưng Nguyệt rửa mặt xong nói với Chu Tự:

“Thu Thiển rất đẹp đúng không? Mọi mặt đều hoàn hảo phải không? Con người thì xinh đẹp, chưa từng tiếp xúc với nam giới, nấu ăn ngon, tính cách cũng rất được.”

Tính cách rất xấu xa, Chu Tự thầm trả lời.

“Nguyệt tỷ muốn nói gì?”

Hắn lên tiếng nói.

“Nàng là vợ chưa cưới của ngươi, phải thân thiết hơn mới phải, ngươi phải học cách chủ động đi.”

Nguyệt tỷ tiếp tục đánh răng.

“Chủ động thế nào?”

Chu Tự nhổ bọt kem.

Hắn rất chủ động rồi, còn nắm cả tay nữa. Nếu không phải có kỳ đà cản mũi như Nguyệt tỷ, hắn có thể thường xuyên nắm tay Thu Thiển. Ôi thật nhớ cảm giác nắm tay.

“Tửu lượng của ngươi có tốt không?”

Chu Ngưng Nguyệt cũng nhổ bọt kem trong miệng nói.

“Không tốt lắm.”

Chu Tự trả lời.

Hầu như hắn không uống rượu, trước đây hắn từng uống một lần vào dịp tốt nghiệp, hắn cho rằng chắc tửu lượng của mình cũng không tệ, nhưng thật đáng tiếc công lực ngàn năm không hỗ trợ, không tối ưu hóa tửu lượng cho hắn. Cho nên kể cả hắn có công lực ngàn năm thì vẫn là một người bình thường biết say rượu.

Đương nhiên, người khác sẽ bị tổn hại sức khỏe vì uống rượu, còn hắn thì không.

Kể cả rượu sáu mươi bảy mươi độ, cùng lắm chỉ khiến hắn say, còn lại không tổn hại gì.

Nội lực của hắn rất thâm hậu.

“Vậy dạo này ngươi tập uống đi, đừng sử dụng tu vi, uống rượu bình thường thôi. Đợi khi ngươi cảm thấy tửu lượng khá ổn thì tìm Thu Thiển uống rượu. Tửu lượng của nàng cũng không tốt lắm, đến lúc đó chuốc nàng say, thì ngươi như này...sau đó như này...rất dễ phải không?”

Chu Ngưng Nguyệt nói xong lại bổ sung một câu:

“Phải dùng rượu của giới tu chân, nếu không sẽ không say được, để ta tìm rượu cho, ngươi đừng thất bại là được.”

Chu Tự:

“...”

Nguyệt tỷ không hổ là Thánh Nữ Ma Đạo, trước nay không làm việc của con người. Để hôm nào thử tửu lượng, hoặc là tìm cơ hội hẹn Thu Thiển ra ngoài uống vài chén, kiểm tra tửu lượng của đối phương.

…

“Chắc thứ hai thứ ba phải xin nghỉ phép? Được, nhưng nhân viên thời vụ không được nghỉ phép hưởng lương, trừ phi có nhiệm vụ đặc biệt.”

Trong phòng nghỉ, Hàn Tô đồng ý cho Chu Tự nghỉ phép, nhân tiện nói rõ chế độ.

“Vậy ngươi có nhiệm vụ đặc biệt gì cần thực hiện không? Ví dụ như nhiệm vụ thăm dò xung quanh Thanh Thành, ta có thể đảm nhiệm.”

Chu Tự tranh thủ hỏi.

Đại Địa Thần Khuyển còn đang ở gần đây, hắn có thể cho nó đi thăm dò.

“Hình như có một số đạo tu muốn đến thăm dò xung quanh Thanh Thành, họ nghi ngờ ở quanh đây có thi thể. Nhưng nơi này là địa giới ma tu, họ đến khiến người ta cảm thấy có dụng ý khác. Chúng ta tạm thời không tham gia. Còn chưa tìm được Thánh Tử Ma Đạo, làm nhiều việc dễ chọc đến hắn.”

Minh Nam Sở ngồi vắt chân cúi đầu chơi điện thoại.

Chu Tự nhìn ra, Minh Nam Sở dành một phần thời gian rèn luyện thân thể trong phòng tập thể thao, thời gian còn lại hầu như đều chơi game, còn chút thời gian dư chắc chắn là giúp Tô Thi tìm đồ.

Chương 147: Có Người Kề Dao Lên Cổ

Hàn Tô cũng gần vậy, họ đều bị Tô Thi nhờ giúp đỡ.

Tam lão bản cũng rất lợi hại, quan hệ tốt với tất cả mọi người, nói chuyện lại dễ nghe.

Khi Trình tỷ nói chuyện với Tô Thi cũng sẽ cười nhiều hơn. Người khác gọi Trình tỷ cũng không ngọt bằng Tô Thi gọi.

Đại lão bản đeo kính rất hay đọc sách, thỉnh thoảng sẽ vẽ bùa chú, hình như khá tinh thông về trận pháp và bùa chú, những cái khác thì hắn không biết.

Hắn chưa từng thấy ba lão bản ra tay, à từng thấy tam lão bản xử lý dã thú. Dưới ánh trăng, tam lão bản quá tàn nhẫn, không đâm chết chúng bằng một nhát kiếm.

Trước giờ tan làm, Chu Tự nhận được tin nhắn của Lý Lạc Thư.

“Đại ca, ta cảm thấy ta bị coi thường, lần này ta đi xem mắt một cách nghiêm túc và chân thành, nhưng lại thấy sự khinh thường từ trong ánh mắt của người khác, giống như nhìn hoa tàn của ngày hôm qua vậy.”

Đây là tin nhắn của Lý Lạc Thư gửi đến, hình như xem mắt thất bại nghiêm trọng.

“Chuyện thế nào?”

Chu Tự úp ngược sách xuống, tính trò chuyện với Lý Lạc Thư.

Đây là người có huyền thoại đặc sắc nhất mà hắn từng gặp, tuy rằng không phải trải nghiệm lợi hại gì, nhưng cũng không phải là điều mà người bình thường có được. Rất nhiều người đều sống qua ngày một cách lay lắt không có chí tiến thủ, Lý Lạc Thư thì khác, hắn vẫn luôn tìm kiếm cơ hội. Nhưng tạo hóa trêu ngươi, năm lần bảy lượt bị đưa đến nhà máy điện tử.

“Địa điểm hẹn hò của chúng ta lần này là trên một đỉnh núi, là lệnh của cha mẹ, chúng ta không thể từ chối. Ban đầu chúng ta trò chuyện khá ổn, sau đó nàng hỏi ta sao mấy năm nay không thấy bóng dáng của ta. Ta định nói là ta đi làm ở nhà máy điện tử, nhưng nhớ đến cha mẹ không cho nói vậy, nên bèn nói là đi học. Nàng lại hỏi tại sao không thấy bội kiếm trước đây mà ta hay đeo bên mình, đại ca biết đấy, ta từng học kiếm pháp. Trước kia ta múa kiếm vô cùng lợi hại. Ý của nàng chính là hỏi chuyện này. Ta nói trưởng thành rồi, ta không chơi kiếm nữa, múa kiếm thế nào ta cũng quên gần hết rồi. Sau đó nàng không còn nhiệt tình như lúc trước. Sau đó lại hỏi ta tình hình đi học thế nào, vì ta luôn ở trong nhà máy điện tử, ta cũng coi như nói thật, vẫn luôn dậm chân tại chỗ, càng học càng thụt lùi."

Lý Lạc Thư gửi một đoạn tin nhắn dài.

"Sau đó thì sao?"

Chu Tự lập tức hỏi.

"Không có sau đó nữa, nàng rất lịch sự nói có lẽ chúng ta không hợp nhau, thực ra nàng cũng không muốn rút lui. Nàng nói sẽ giữ bí mật cho ta, bảo ra có thể yên tâm. Sau đó một cô gái đến cùng nàng nhìn ta với nụ cười khinh thường, hình như nàng ta tự tin hẳn lên. Nói rằng nàng có kém đi nữa cũng không đến nỗi rút lui, nói ta quên tâm nguyện ban đầu, có tiếng mà không có miếng. Đại khái là vậy."

Lý Lạc Thư nói.

"Việc này..."

Chu Tự nhất thời cũng không biết phải an ủi đối phương thế nào.

"Ta cũng biết chẳng trách được người ta, ta đúng là không có tài cán gì, nhưng trong lòng vẫn khó chịu. Đại ca làm sao mà ngươi xem mắt một lần đã thành công? Đại ca có điểm gì thu hút nàng?"

Lý Lạc Thư vô cùng tò mò hỏi.

"Có thể...có người kề dao lên cổ nàng."

Chu Tự nhắn lại một câu.

Hắn thích nàng thì có thể đính hôn, nhưng nhìn thế nào cũng không giống Thu Thiển muốn gả cho hắn, có lẽ là cha mẹ hắn cố gắng gán ghép khiến đối phương không thể từ chối. Nhưng cũng may họ cũng tính là tiến triển thuận lợi.

Thu Thiển không từ chối tiếp xúc với hắn, cũng không thấy định kiến do đính hôn mang đến, ngược lại còn cố gắng học làm thế nào để trở thành người vợ đảm đang, nấu cơm, dạy hắn tu luyện, báo giờ cho hắn.

Không nề hà việc gì.

Cho nên giới tu chân giới có nhiều cô gái xinh đẹp vậy, tại sao hắn chỉ muốn nhìn trộm Thu Thiển tắm, đều có nguyên nhân của nó. Vì hắn chỉ coi trọng điều này. Đương nhiên, tính cách nàng xấu xa cũng là sự thật.

“Đại ca đúng là thần, nhưng nhà ta chắc không được. Đúng rồi, hình như đám nhãi con bên ngoài Thanh Thành bị người ta xử lý rồi, nhưng ta phát hiện còn có dã thú đi về phía bên đó. Đại ca, mấy ngày nay theo dõi quan sát mặt đất, nếu có thứ gì lạ bò lên thì nhớ báo cho ta, ta chạy về ngay.”

Lý Lạc Thư nhắc nhở Chu Tự.

Thứ gì kỳ lạ từ dưới đất bò ra?

Hình như đối phương hiểu biết khá nhiều, nhưng thực sự có thứ gì kỳ lạ, làm sao hắn có thể để đối phương quay về? Vậy chẳng phải là đến tranh cướp quái thú ư?

“Rất nguy hiểm hả?”

Chu Tự hỏi.

“Cũng khó nói, có lẽ có chút nguy hiểm đấy.”

Lý Lạc Thư trả lời, lúc sau hắn lại đa sầu đa cảm:

“Cảm thấy sau khi xem mắt không được công nhận, lại nhớ đến bạn gái cũ, từ trước tới nay nàng không nói ta vậy. Nhất thời ta muốn về tìm bạn gái.”

Chu Tự:

“...”

Đặt một vé số trúng thưởng mười tám ngàn tám trăm tám mươi tám đi, có thể sẽ tốt hơn.

Chương 148: Cái Này Thì Sao?

Chu Tự đề nghị vậy, sau đó nhận được một câu:

“Quá đắt, tiền lương ba tháng của ta đấy.”

“...”

Đó cũng là gần năm tháng tiền lương của hắn.

Sau đó họ không nhắn tin nói chuyện nữa, thực ra Chu Tự rất tò mò, những người hẹn hò với Lý Lạc Thư sẽ là người thế nào.

Người thứ nhất chỉ là tò mò nên mới đến gặp hắn, người thứ hai hình như cảm thấy trước đây Lý Lạc Thư rất lợi hại, bây giờ không lợi hại nữa nên không thể chấp nhận. Những người khác thì thấy hắn sa sút nên cười nhạo.

“Chắc hồi nhỏ hắn chính là con nhà người ta trong truyền thuyết.”

Chu Tự suy đoán trong lòng.

Trước đây hắn cũng quen biết con nhà người ta, sau này đối phương chuyển trường, nếu mình là con gái thì phải hẹn hò với đối phương, đương nhiên cũng sẽ tò mò, cũng sẽ hỏi chuyện ngày xưa.

Vì Lý Lạc Thư luôn làm việc ở nhà máy điện tử nên bị coi thường là chuyện đương nhiên.

Vẫn phải môn đăng hộ đối.

Quá lợi hại sẽ không trèo cao được, trừ phi mình cúi đầu.

…..

Cũng không phải ai ai cũng chịu được, đàn ông rất yêu thể diện.

Đương nhiên, cuối cùng hắn môn đăng hộ đối với một Thần Nữ Ma Đạo, thực sự khiến người ta bất ngờ. Nếu Thu Thiển là người bình thường nghiêm túc, hắn cũng rất vui lòng nếu họ hẹn hò.

Sống cuộc sống bình thường như trước đây, thấy dã thú thì đi xử lý. Sau đó kết hôn với Thu Thiển, sinh con, khi hắn già rồi không xử lý dã thú được nữa, thì sẽ rút khỏi giang hồ, rửa tay gác kiếm. Vậy là hết một cuộc đời.

Kể cả có công lực ngàn năm, hắn cũng như người khác, bị thương, già đi, cuối cùng linh hồn về với trời đất. Hiện tại không được rồi, hình như đấu giả bậc bảy có thể sống mấy trăm năm, phải xử lý dã thú mấy trăm năm. Nhất thời cũng không biết là lỗ hay là lãi nữa.

...

Đợi khi Chu Tự tan làm về nhà, Tô Thi vừa cắn bánh mỳ vừa đi tìm Hàn Tô và Minh Nam Sở.

“Hàn Tô, mấy ngày nay ta phải cùng cha mẹ ra ngoài một chuyến, ngày mai không đi làm được.”

…

“Cha mẹ ngươi đưa ngươi ra ngoài?”

Hàn Tô có chút ngạc nhiên nhìn sang Tô Thi.

“Đúng vậy.”

Tô Thi soi gương vuốt tóc:

“Họ nói là ra ngoài đi dạo, nhân tiện làm quen vài người, ta phải làm thế nào mới có thể tỏ ra mình rất có ích?”

Không sợ gặp người, chỉ sợ có người hỏi đến thành tựu.

“Ngươi vốn xinh đẹp, những thứ khác không cần để ý, ngồi ở đó chính là thành tựu lớn nhất.”

Hàn Tô nâng kính mắt nghiêm túc nói.

“Có nghĩa là làm bình hoa.”

Minh Nam Sở giải thích.

“Cũng không phải ai cũng làm bình hoa được, người khác muốn làm cũng không làm được.”

Tô Thi không tự ti chút nào, hơn nữa nàng còn là bình hoa rất có chí tiến thủ.

“Đúng rồi, dạo này ta nghe lời đồn về Thánh Tử Ma Đạo, nói rằng hắn thích cướp thịt của người khác, một số người cảm thấy nên để một ít thịt bò thịt lợn vào pháp bảo trữ vật. Chẳng may gặp phải Thánh Tử Ma Đạo, có thể lấy ra cầu bình an. Chúng ta có cần đi mua mười cân thịt lợn không?”

Tô Thi nói.

“Ai nghĩ ra cách này vậy?”

Minh Nam Sở ngẩng đầu nhìn về phía Tô Thi có chút kinh ngạc.

Nếu cách này có hiệu quả, thì đúng là không thể đoán được Thánh Tử Ma Đạo.

“Ta không biết.”

Tô Thi nhún vai.

Khi trả lời ra ba chữ này, nàng thường khá tự tin.

...

“Cái này thì sao?”

Thu Thiển mặc một chiếc áo ngắn rộng thùng thình hở eo đứng ở cửa cho Chu Tự lựa chọn.

Bây giờ nàng phải chọn quần áo để mặc ra ngoài vào ngày mai, đương nhiên nên để Chu Tự quyết định.

“Thay đi.”

Chu Tự ngắm một lúc mới bảo Thu Thiển thay quần áo.

“Vậy cái này thì sao?”

Một lúc sau Thu Thiển mặc một chiếc áo hở nửa bên vai, thực ra cũng rất đẹp, nhưng lại kết hợp với váy ngắn.

“Thay cái khác.”

“Còn cái này?”

Lần này Thu Thiển mặc áo ngắn tay và quần ngắn bình thường, nhìn được cả vào bên trong, hình như là bộ này được nhận thêm lúc ba giờ đêm qua.

“Đổi cái khác đi.”

Thu Thiển thay liên tiếp mấy bộ liền, không phải áo hở hang thì là váy quá ngắn, hoặc là quá gợi cảm, có không ít chiếc áo kỳ lạ, mà rất nhiều chiếc vẫn còn mác áo, đều mới mua cả ư?

“Các ngươi đang chơi trò thay quần áo hả? Ta đói rồi.”

Chu Ngưng Nguyệt ngồi bên bàn ăn gọi lớn. Sau đó nàng nhảy từ ghế cao xuống, chạy vào phòng của Thu Thiển, ném ra chiếc áo ngắn tay màu trắng gạo và một chiếc quần bò màu xanh nhạt:

“Được rồi, chọn cái này đi.”

Cuối cùng Thu Thiển mặc bộ này, buộc tóc đuôi ngựa, thuần khiết tỏa sáng.

“Rất tốt, không giống người của Ma Đạo.”

Chu Tự nói.

Rất giống sinh viên chưa tốt nghiệp.

“Thế này được không?”

Thu Thiển kéo trễ cổ áo xuống để lộ vai:

“Trong nhận thức của người bình thường, ma đạo luôn gợi cảm quyến rũ.”

Chu Tự đưa tay kéo cổ áo của Thu Thiển lên, như này không giống ma đạo nữa.

“Đúng rồi, có phải Thu Tỷ quên cắt mác quần áo đi không?”

Chu Tự nhớ ra cái mác áo vừa thấy.

Chương 149: Mua Đồ

“Ta cố ý để lại đấy, vậy ngươi mới biết là ta mới mua, chứ không phải có sẵn.”

Thu Thiển quay đầu nhìn Chu Tự với nụ cười xấu xa.

Chu Tự:

“...”

Biết rồi, ngươi rất hiểu ta.

Sau đó Thu Thiển đi vào phòng bếp dọn đồ ăn ra. Chu Ngưng Nguyệt ngẩng đầu nhìn Chu Tự, lên tiếng chỉ đạo:

“Lúc nãy ngươi nên kéo tay Thu Thiển, sau đó dồn nàng đến bên tường, nói bằng khẩu khí của Thánh Tử Ma Đạo: Cô gái, ngươi quyến rũ ta thành công rồi.”

Chu Tự:

“...”

Vẫn là Nguyệt tỷ lợi hại.

Ăn cơm thôi.

Trên bàn ăn, Thu Thiển xới thêm cơm cho Chu Tự:

“Ngày mai đến nhà các ngươi, ta có phải mang quà không?”

“Ồ, nói đến việc này, ta phải đi mua ít đồ. Đi làm lâu ngày về nhà cũng nên mua gì đó.”

Thu Thiển không nói thì Chu Tự sẽ về tay không.

Đến lúc đó họ hàng thân thích đến chơi, lại so sánh với con nhà người ta, mẹ sẽ có cái cớ để nói hắn. Mua quà về, mẹ sẽ không tìm được cái cớ nào. Mình làm hết việc nên làm, không có bản lĩnh lớn gì thì còn cách nào.

“Ngươi muốn mua gì?”

Thu Thiển hỏi.

Biết Chu Tự mua gì thì nàng cũng dễ tham khảo.

“Mang một chai rượu xái và một thùng sữa bò nguyên chất cao cấp là được.”

Chu Tự suy nghĩ nói.

Thu Thiển nhìn Chu Tự, nhất thời không nói gì.

“Có gì không ổn hả?”

Chu Tự hỏi.

“Cha ta là cự phách ma đạo, Thu Thiển cảm thấy tặng những thứ đó thì quá bình thường.”

Chu Ngưng Nguyệt đổi đĩa thức ăn đã hết trước mặt mình với đĩa thức ăn trước mặt Chu Tự.

“Nhưng các ngươi có tặng được thứ mà cự phách Ma Đạo thiếu không?”

Chu Tự hỏi.

Trong ấn tượng của hắn, đâu cần phiền phức vậy? Mua cho cha chai rượu giả, cha cũng rất vui.

“Tặng được.”

Chu Ngưng Nguyệt nhìn về phía Thu Thiển và Chu Tự nói:

“Cự phách Ma Đạo thiếu cháu nội, chỉ có hai ngươi mới tặng được.”

Chu Tự:

“…”

Thu Thiển:

“…”

Cuối cùng họ vẫn tặng chai rượu xái và sữa bò như Chu Tự nói, Thu Thiển theo hắn là được. Nếu thực sự không ổn thì mỗi người họ mang một ít. Dù sao Thu Thiển cũng sống với hắn, chắc chắn phải ở thành phố bình thường, chứ không phải đến sống ở ma môn.

Nhập gia tùy tục.

Ăn xong bữa tối, Chu Tự bắt đầu học chữ viễn cổ, Thu Thiển nói với hắn đã học được một nửa cuốn Hoang Cổ Kinh Thế Thư, qua khoảng thời gian nữa thì có thể đọc hiểu quyển sách này. Tốc độ học tập rất nhanh.

Chu Tự gật đầu, chờ học xong quyển sách này, sau đó có thể giãn dần tốc độ học.

Thực ra mỗi ngày học cùng Thu Thiển cũng rất vui vẻ.

Tuy rằng Thu Thiển động một chút là giở tính xấu xa, nhưng không đáng ghét chút nào. Thậm chí khiến hắn cảm thấy quay về thời thanh xuân. Nhớ lại thời thanh xuân của hắn, ngoại trừ đi học thì là học võ sau đó đánh dã thú.

Hồi còn đi học, vào giờ tự học buổi tối, người khác nói chuyện với bạn gái thì hắn cắm đầu học, người khác bắt đầu yêu đương thì hắn vẫn cắm đầu học, người khác chia tay tìm bạn gái mới rồi mà hắn vẫn vùi đầu học, à, có lẽ lúc đó hắn đang đọc tiểu thuyết. Sau đó tốt nghiệp...vẫn còn chưa hưởng thụ hết thú vui thời học đại học, hồi thần lại, hoàng hôn buông xuống, thời thanh xuân của hắn đã trôi qua.

Bây giờ có Thu Thiển, bắt đầu giờ tự học buổi tối, nhưng khác với trước đây, lần này có mỹ nữ bên cạnh.

“Ta đã đọc quyển sách này mấy lần rồi, cảm thấy cũng không có gì, tại sao nó lại nổi tiếng vậy?”

Thu Thiển ngồi bên cạnh Chu Tự dựa vào sofa mở quyển Hoang Cổ Kinh Thế Thư nói.

Lần này nàng không mặc váy nên nàng ngồi co hai chân lên, có thể đặt sách lên đầu gối.

Vì phải dạy Chu Tự nên nàng phải đọc hết quyển sách này trước. Thực ra nếu không phải Chu Tự xin quyển sách này đến, với thực lực địa vị của nàng cũng không được đọc nội dung của quyển sách này. Đừng nói là nàng, giới tu chân giới không có mấy người có thể đọc được quyển sách này.

Từ xưa đến nay có rất nhiều người suy đoán nội dung hoặc sức mạnh của cuốn sách. Nhưng thực tế không có ai biết nội dung cụ thể của cuốn sách này. Những người biết nó cũng không nói với người khác. Dù sao những người có quyển sách này hoặc là từng đọc quyển sách này đều là những người giỏi nhất giới tu chân.

Nhưng theo nàng thấy thì quyển sách này có tiếng mà không có miếng.

“Ta lại thấy khác, tuy quyển sách này viết lung tung, nhưng rất thú vị, còn chạm đến lòng ta.”

Chu Tự nói.

Trời giáng xuống mưa trí tuệ cũng viết ra, có thể không thú vị sao?

Sau khi trả Kinh Thế Thư cho Chu Tự, Thu Thiển lấy tài liệu đọc một lúc, sau đó đột ngột hỏi một câu:

“Cha mẹ ngươi thích con dâu như nào?”

Chu Tự quay đầu nhìn sang Thu Thiển, có chút bất ngờ, thì ra Thần Nữ Ma Đạo cũng để ý chuyện này ư?

“Không biết.”

Chu Tự lắc đầu:

“Họ chọn ngươi, có lẽ thích người giống ngươi.”

“Như ta?”

Thu Thiển hỏi.

Nói xong nàng lấy kẹo mút cho vào miệng, lúc nào căng thẳng Thu Thiển sẽ ăn kẹo mút, vui vẻ cũng ăn, Chu Tự nghĩ trong lòng.

Chương 150: Trên Sườn Núi

Sau đó hắn trả lời câu hỏi của Thu Thiển:

“Ừm, sau buổi xem mắt, mẹ nói với ta, ngươi là đối tượng thích hợp nhất mà họ chọn ra trong ma môn, họ đã điều tra rồi, bảo ta phải nghiêm túc. Cho nên tuy rằng họ không nói rõ thích con dâu như nào, nhưng chắc chắn là giống như ngươi.”

“Ồ!”

Thu Thiển ồ một tiếng, rồi rạp người xuống đầu gối nhìn Chu Tự, sau đó lấy kẹo ra nói với hắn:

“Muốn ăn không?”

Thu Thiển lắc cây kẹo trong tay, lập tức đánh vào tinh thần của Chu Tự.

Thu Thiển vừa mới mút qua kẹo này, hắn ăn hình như không được thích hợp? Mà không thể cho hắn cái kẹo mới hả? Ăn hay không ăn đây? Thực ra Thu Thiển là vợ chưa cưới của hắn, theo lý thuyết thì quan hệ giữa họ rất tốt, ăn chung một cái kẹo cũng không sao.

Nhưng sức ép tâm lý rất lớn…

Cuối cùng tay hắn đưa hướng về cây kẹo như bị ma xui quỷ khiến, nhưng khi sắp chạm vào thì một cái kẹo mới được nhét vào tay hắn.

“Cho ngươi này.”

Thu Thiển cười nói.

Chu Tự bình tĩnh thu tay lại rồi bóc vỏ cho vào miệng.

‘Ta biết ngay mà.’

Hắn sớm đã chuẩn bị tâm lý.

“Khì khì!”

Thu Thiển nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Chu Tự, không nhìn được bật cười.

Chu Tự quyết định học hành nghiêm chỉnh, trong sách có nhà dát vàng, trong sách có cô gái xinh đẹp.

Phấn hồng rồi cũng hóa bộ xương, tri thức mới là sức mạnh.

...

Đêm khuya.

Trên con đường gần sườn núi cách Thanh Thành khá xa, đèn điện sáng trưng.

Ầm ầm!

Sườn núi đột nhiên bắt đầu sụt lở, có yêu thú khổng lồ hoành hành xung quanh. Lúc này trên đường vang lên tiếng chó sủa, hình như nó đang sợ hãi điều gì, lại giống như kêu sủa với đường núi bị vùi lấp.

Ầm!

Một luồng kiếm quang tấn công đến, trực tiếp chém vào bóng hình khổng lồ trong đêm tối, sau đó có bốn bóng hình hạ xuống.

“Yêu nghiệt, lại tùy tiện làm người khác bị thương.”

Một thanh niên cầm đầu vung kiếm lên định đánh hạ đối phương.

“Sư huynh, không chỉ có một con đâu, cẩn thận chút. Sư muội, ngươi đi cứu người đi”

Một thiếu niên hơi thấp nhỏ khác nói.

“Được, các ngươi cẩn thận một chút, đó là Xích Nghê, da dầy như Man Ngưu, vô cùng mạnh, thuật pháp pháp bảo bình thường không thể khiến nó bị thương, thực lực kém cũng nhảy ra khỏi bậc ba, các ngươi đừng làm bừa.”

Một cô gái thấp nhỏ lập tức kêu lên, sau đó nàng đi về phía sườn núi.

Chó vẫn sủa ở bên đó.

“Thật kỳ lạ, tại sao con thú này lại chạy đến đây? Ai thả nó đến? Hình như có thứ gì đó thu hút chúng.”

Nhàn Văn Dao có chút nghi hoặc.

Không hề chậm trễ, nàng vung kiếm lên hướng về phía sườn núi chuẩn bị làm gì đó.

...

Trên bình nguyên, một thanh niên trẻ tuổi bước đi trên đường. Hắn nhìn về phía xa xa thở dài một tiếng:

“Cũng may còn có một cơ thể, lần này tên ngốc đó chết chắc rồi nhỉ? Vất vả cố gắng lâu vậy, lại bị hắn hủy diệt, ép ta không thể không đích thân ra tay.”

Đương nhiên thanh niên này là Hầu Trầm bị tiêu diệt. May mắn thay đối phương không đích thân đến. Nếu không có chuẩn bị nhiều thế nào cũng phải chết trong tay đối phương.

“Cự Phách Ma Đạo vẫn đáng sợ như trước.”

“Có thể dưới tòa thành đó có thứ gì đó, mấy ngày gần đây chắc cũng xuất hiện dấu hiệu rồi chứ?”

Nếu không phải vậy, tại sao hắn lại đích thân đến? Chắc chắn xung quanh thành phố sẽ xảy ra rất nhiều chuyện, Thánh Tử Ma Đạo sẽ ứng phó thế nào?

Hắn không có ý định đắc tội với Thánh Tử Ma Đạo, nhưng thấy Thánh Tử Ma Đạo bị thiệt là một việc rất thú vị.

…

Sớm tinh mơ trời còn chưa sáng rõ.

Chu Tự đã nghe thấy tiếng mở cửa của phòng Thu Thiển. Nàng mặc váy ngắn đi ra, hình như còn ngáp dài một cái, nhưng khi thấy Chu Tự, nàng lại buông tay xuống, bày dáng vẻ nho nhã.

“Thu tỷ ngáp cũng rất đẹp.”

Chu Tự nói.

“Ngươi không ngủ à?”

Thu Thiển không để ý chuyện vừa nãy mà nhìn Chu Tự đang cầm bút hỏi.

Chu Tự học xuyên đêm. Vì gần đây cho Ma Chủng nghỉ phép, hắn cũng không tu luyện mà vừa học vừa hồi phục công lực ngàn năm. Hiện tại hắn là đấu giả bậc bảy, sự thay đổi trong cơ thể cũng rất rõ ràng.

Tiếp đó cần phải xác định sự ảnh hưởng của Hoang Cổ Kinh Thế Thư với cơ thể. Vì công lực ngàn năm vẫn chưa đầy, đọc sách không cảm nhận được sự thay đổi lớn nhất nên trước tiên phải lấp đầy công lực ngàn năm, sau đó bắt đầu đọc Hoang Cổ Kinh Thế Thư, vậy mới biết được quyển sách này mang đến sự thay đổi lớn thế nào cho công lực ngàn năm.

Nếu không có sự thay đổi long trời lở đất, đó có lẽ là quyển sách này không quá mạnh.

Trí giả đang lừa hắn.

Đến lúc đó hỏi cha xem có những quyển sách như Thần Minh Chi Thư không, có lẽ loại sách đó mới là sách lợi hại nhất.

“Ta bận học.”

Chu Tự cầm lấy vở luyện cho Thu Thiển xem.

“Học suốt đêm không mệt à?”

Thu Thiển rất tò mò hỏi.

Bình thường học tập là một việc rất đau khổ. Tu chân cũng vậy. Vừa bắt đầu tu luyện, nàng cũng bài xích nó, lúc đó vừa mệt vừa khổ còn không thấy thành quả. Nhưng bây giờ tốt rồi, đấu giả bậc bảy như nàng đã vượt qua rất nhiều người cùng độ tuổi.

Chương 151: Có Sao Không?

Hơn nữa cũng không có nhiều người cùng là đấu giả bậc bảy đánh thắng được nàng.

Tiến vào bậc sáu của trung tam phẩm, nàng không có ý định tiếp tục tu luyện, nhưng còn rất lâu, cũng không dễ dàng tiến vào trung tam phẩm. Đợi lúc nào Nguyệt tỷ tiến vào, nàng cũng có thể cân nhắc đến việc tăng cấp.

“Tri thức có thể mang sức mạnh đến cho ta, sức mạnh có thể giải tỏa mệt mỏi cho ta, hơn nữa ta còn là tu chân giả, kết hợp lại thì không có cảm giác gì.”

Chu Tự nói.

“Ồ.”

Sau đó Thu Thiển đứng lên đi vào phòng vệ sinh để rửa mặt.

Chu Tự vẫn tính học tiếp, nhưng chưa bắt đầu, Thu Thiển đột nhiên quay người nói:

“Hôm nay không báo giờ cảm thấy hơi trống trải.”

Chu Tự ngẩn người, sau đó Thu Thiển lại cười nói:

“Gạt ngươi đấy.”

Sau đó nàng đi vào phòng vệ sinh.

Nàng ngắm mình trong gương, vuốt mái tóc hai bên tai, sau đó tốn thời gian rất lâu mới vệ sinh cá nhân xong. Bây giờ mới hơn năm giờ nên nàng không vội.

Vệ sinh cá nhân xong, nàng định hỏi Chu Tự muốn ăn gì, nhưng vừa đi ra đã thấy Chu Tự đang tu luyện. Nhìn Chu Tự tu luyện, Thu Thiển có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh khuôn mặt nàng hiện ra ý cười vô cùng rõ ràng.

Sau đó lấy di động ra chụp tự sướng với bóng lưng của Chu Tự.

...

Tám giờ ba mươi sáu phút.

Trời nhiều mây.

Bến xe Thanh Thành.

Chu Tự đưa theo Thu Thiển và Nguyệt tỷ mua vé xe buýt, sau đó lên xe đợi. Đương nhiên họ về nhà bằng xe buýt, mất khoảng một tiếng, không xa lắm.

“Không ngờ Nguyệt tỷ là trẻ con cũng có lợi.”

Chu Tự nhìn cái vé xe chỉ mất nửa giá, lập tức cảm thấy Nguyệt tỷ tám tuổi cũng không phải chuyện tồi tệ.

Nhưng ba người, Nguyệt tỷ ngồi cùng Thu Thiển, hắn ngồi một mình.

Nguyệt tỷ vừa ăn táo tàu vừa ngắm xung quanh, cảm thấy rất kỳ thú.

Lần đầu tiên nàng ngồi xe buýt.

“Xe này về thẳng nhà à?”

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

“Không, nhưng xuống xe chỉ đi bộ thêm khoảng mươi mấy phút thôi.”

Chu Tự nói.

“Mua đủ đồ chưa?”

Thu Thiển chỉ quan tâm việc này.

“Đủ rồi, nhiều lắm rồi.”

Chu Tự trả lời.

Hắn vốn tính sẽ mua rượu và sữa. Thu Thiển cảm thấy quá ít, lại mua thêm rượu, còn có hạnh đào, bánh trung thu, nghĩ kỹ lại cũng sắp đến trung thu rồi.

Sau đó thấy Thu Thiển mua, Nguyệt tỷ cũng đòi mua bằng được. Cuối cùng đều là hắn trả tiền.

Tám giờ bốn mươi năm phút xe bắt đầu khởi động ra khỏi bến xe. Sau khi đi được nửa tiếng, xe buýt đột nhiên dừng lại.

“Tới rồi à?”

Thu Thiển hỏi.

“Chưa, còn đang trên đường.”

Chu Tự nhìn về phía trước, phát hiện phía trước có không ít xe dừng lại. Tài xế xuống xe xem tình hình rồi nhanh chóng quay lại nói:

“Không ổn, phía trước bị sụt lở, đường bị chặn rồi. Nhưng có con đường nhỏ đến trấn Thanh Bắc, các ngươi muốn ngồi xe quay lại, hay là xuống xe tự đi con đường nhỏ?”

“Thế có trả lại tiền không?”

Lập tức có người hỏi.

“Ta hỏi đã.”

Tài xế không thể quyết định.

Cuối cùng trả lại mỗi người năm đồng, tổng giá vé là mười tám đồng, cũng tạm được. Chu Tự còn không nghĩ sẽ được trả lại tiền, dù sao hắn cũng không thể ngồi xe quay lại. Chạy về cũng rất nhanh, càng đừng nói Thu Thiển và Nguyệt tỷ biết ngự kiếm phi hành.

Đám người Chu Tự xuống xe, đi bộ vòng qua con đường nhỏ, khi đi qua sườn núi, họ thấy có hai chiếc xe được đào ra.

“Nghe họ nói người không bị sao, chỉ bị dọa sợ thôi.”

Chu Tự ngẩng đầu nhìn lên sườn núi, nơi này bị sạt núi, hắn còn không cảm nhận được. Nếu sớm biết sạt núi, hắn sẽ đến nơi này trước để lấp lại. Đương nhiên, nếu là trực tiếp chặn đường cướp của thì để người khác xử lý.

“Đó là vì họ may mắn.”

Chu Ngưng Nguyệt nhìn lên sườn núi nói.

Rời khỏi chỗ sạt lở đất, Thu Thiển mới nói:

“Quà tặng có cần xách qua không?”

Thu Thiển lấy đồ ra định nhẩm lại cho quen.

“Thu tỷ không cần quá để ý, ngươi đừng thăm cha mẹ Nguyệt tỷ, thăm cha mẹ ta là được. Xem ảnh là biết họ rất dễ trò chuyện.”

Chu Tự trấn an nói.

Vừa dứt lời, Chu Tự cảm giác có một trận gió khá lớn thổi tới. Khi hắn nhìn về hướng gió, phát hiện có một con chim ưng khổng lồ đang lao về phía hắn. Không hề do dự, hắn bước ra một bước chuẩn bị xé xác đối phương. Nhưng không đợi hắn ra tay, Thu Thiển liền đứng trước mặt hắn, dải lụa đỏ vút ra đập thẳng vào chim ưng.

Phập!

Sức mạnh cường mạnh đánh lui chim ưng, rõ ràng chim ưng không thể đối kháng được với đấu giả bậc bảy, nó bèn bỏ chạy.

“Ngươi có sao không?”

Thu Thiển lập tức hỏi Chu Tự.

“Thu tỷ, ta rất có kinh nghiệm đối phó dã thú, vừa nãy nên để ta.”

Chu Tự nói một câu, sau đó nhìn người mình nói:

“Ta không sao.”

Nếu vừa nãy để hắn đối phó, có thể xé xác đối phương, tuyệt đối không khiến nó cảm thấy đau đớn.

“Đó là yêu thú.”

Thu Thiển trả lời một câu, sau đó nhìn tay mình, phát hiện đã mất túi quà.

“Ngươi ném túi quà lên, con chim ưng đó nhân tiện cướp đi rồi.”

Chu Ngưng Nguyệt chỉ vào con chim ưng đang bay đi nhỏ dần nói.

Chương 152: Giận Run Người

“Ta đuổi theo, các ngươi chờ ta một chút.”

Nói xong Thu Thiển định ngự kiếm đuổi theo, những thứ khác thì thôi đi, chủ yếu là bánh trung thu cũng mất.

“Ta đi với ngươi, ngươi bay quá chậm.”

Chu Ngưng Nguyệt cắn táo tàu nói.

“Nhưng...”

Thu Thiển nhìn về phía Chu Tự, cảm giác sẽ có nguy hiểm.

“Ngươi gặp nguy hiểm hắn cũng không gặp nguy hiểm, đi thôi, còn chậm nữa túi quà của ngươi sẽ mất đấy.”

Chu Ngưng Nguyệt kéo Thu Thiển bay lên trời cao.

“Ngươi tự về trước đi.”

Giọng của Chu Ngưng Nguyệt vang lên.

Chu Tự:

“...”

Hắn không biết ngự kiếm phi hành, nếu không thì hắn cũng đi theo. Sau đó hắn nhìn lên bầu trời, có chút nghi hoặc.

“Sao quanh đây lại có dã thú? Là việc mà Lý Lạc Thư nói ư?”

Hắn không chắc chắn.

Nhưng nơi này cách Thanh Thành khá xa, hắn tan làm cũng không đến xử lý được.

“Xem ra phải ra ngoài dạo quanh khi được nghỉ, cho Đại Đại Thần Khuyển tìm kiếm.”

Tiêu diệt sạch sẽ toàn bộ dã thú hỗn loạn quanh đây. Nếu hồi nhỏ không tự kỷ tin tưởng vào sức mạnh siêu nhiên vậy, cũng sẽ không để lại thói quen đến bây giờ. Ngày nghỉ cũng không cần mệt vậy.

Nhưng trước khi hắn đi, đã bảo Đại Địa Thần Khuyển theo dõi quan sát mặt đất, xem có thứ gì bò ra không. Lý Lạc Thư từng nhắc nhở hắn, hắn cảm thấy thà tin là có còn hơn không. Dù sao cũng không hao tâm tổn sức.

Từ sau khi hắn mọc ra thân phận Thánh Tử thì liên tục có chuyện xảy ra, cũng không biết tại sao lại bại lộ.

Chu Tự nhảy lên núi, hắn phải tăng tốc ở chỗ không có người, không thấy bóng dáng các nàng Thu tỷ, không đợi nữa. Nhưng vừa lên đến núi, hắn cảm thấy bên trong có tiếng đánh nhau, còn có tiếng gầm thét.

“Có dã thú?”

Không hề do dự, hắn cất bước đi đến chỗ đánh nhau.

...

Ở trong rừng cây, bốn người tạo thành một trận pháp, vây nhốt một con yêu thú ở giữa. Họ đang tấn công từng chút một, đánh tan phòng ngự của đối phương, sau đó đánh chết nó.

“Cố gắng kiên trì, đừng để khí tức rối loạn, phải đánh chết con thú này trước khi con còn lại chưa xuất hiện.”

Hứa Phong cầm đầu nói.

Hắn là người lớn tuổi nhất trong bốn người, để râu, có tu vi cao nhất, gần như đạt tới đỉnh phong bậc bảy. Nhưng hắn cũng không có cách nào với con Xích Nghê trước mắt, chỉ có thể mài mòn từng chút.

“Sư huynh, nơi này gần Thanh Thành, nghe nói Thánh Tử Ma Đạo ở ngay trong Thanh Thành, chúng ta ra tay ở đây liệu có thể bị hắn phát hiện không? Liệu con yêu thú đánh người khác bị thương này có phải của hắn không?”

Nhàn Văn Dao có chút lo lắng lên tiếng…

“Chắc không đến mức, nhưng giết Xích Nghê cũng đừng khoe khoang, đề phòng bất trắc.”

Hứa Phong nói.

Họ khá kiêng sợ Thánh Tử.

Nếu không cần thiết thì không đối đầu với hắn thì hơn, nếu thực sự đối đầu thì chỉ có thể chạy khỏi đây trước. Những đạo tu như họ đến địa giới ma tu sẽ gặp nguy hiểm lớn.

“Nghe nói nếu gặp phải Thánh Tử Ma Đạo, dâng lên chút thịt thì sẽ được sống, các ngươi có chuẩn bị thịt chưa?”

Nhàn Văn Dao hỏi ba người khác.

“Sư muội, đầu óc biết suy nghĩ. Thánh Tử Ma Đạo cũng không phải kẻ ngốc, hắn sẽ để ý đến miếng thịt mà ngươi tùy tiện mua hả?”

Một thiếu niên hơi thấp đứng một bên nói.

“Đúng thế, vừa nghe là thấy vô lý rồi.”

Người lên tiếng lần này là một thiếu niên nho nhã lịch sự.

Nhàn Văn Dao chu miệng không nói gì, cho một ít thịt vào pháp bảo trữ vật cũng chẳng sao, mà còn an toàn hơn.

Rì rào!

Bỗng nhiên có tiếng cây cỏ xào xạc, sau đó là tiếng bước chân.

“Có người đến?”

Bốn người có chút bất ngờ.

“Cũng may chỉ là một con người.”

Hứa Phong kiểm tra rồi thở ra phào nhẹ nhõm, nói tiếp:

“Sư muội, chốc nữa ngươi phụ trách thuyết phục hắn đừng lại gần.”

“Được.”

Nhàn Văn Dao lập tức gật đầu. Nàng nhỏ nhắn đáng yêu, nói chuyện đáng tin. Nếu không phải bốn người họ không thể nhúc nhích tùy tiện vì trận pháp này thì cũng không đến mức phiền phức vậy.

Một lúc sau, Chu Tự đi đến chỗ trận chiến, hắn phát hiện xung quanh có rất nhiều vết tích đánh nhau, hình như là dã thú khá lợi hại. Quả nhiên, hắn thấy một con dã thú to lớn con trâu gấp bốn lần. Nó có thân mình sư tử, sừng trâu, đầu báo, bốn chân tràn đầy sức mạnh, nó đang bị giam cầm, trên người có rất nhiều thương tích.

Trận pháp giam cầm là một thanh kiếm không ngừng đâm vào trong cơ thể của nó, dường như là dần dần giết nó từng chút. Dã thú thô bạo, không khuất phục.

“Các ngươi thật tàn nhẫn, lại ngược đãi dã thú vậy.”

Chu Tự lên tiếng nói theo bản năng.

Nghe thấy tiếng nói của Chu Tự, bốn người liền sửng sốt.

“Thánh Mẫu ở đâu ra vậy?”

Hứa Phong giận run cả người.

…

Bốn người đau đầu với sự xuất hiện đột ngột của Chu Tự, ghét nhất gặp phải Thánh Mẫu kiểu này, lại còn nói ngược đãi thế này thế nọ, nếu là người người ma tu thì sẽ thả Xích Nghe ngay tại chỗ, sau đó đi mất, để mặc Xích Nghê ăn sinh vật trước mắt. Hắn đã từng gặp chuyện vậy.

Chương 153: Rất Nhanh Thôi

“Vị ca ca này, ngươi có thể đứng một bên đợi một lúc không, chốc nữa người ta sẽ giải thích cho ngươi.”

Nhàn Văn Dao tươi cười nói.

“Tuy rằng đối phương là dã thú, nhưng làm vậy quá tàn nhẫn. Ta muốn giúp nó.”

Chu Tự không để ý lời nói của cô gái kia, mà chầm rãi đi về phía Xích Nghê.

Hành động này khiến đám người Hứa Phong đau đầu.

“Ôi trời đừng qua đây, con vật này biết ăn thịt người, ngươi đừng thấy nó bị ngược đãi, ngươi phải nhìn hình hài của nó. Nó chỉ cần đập một cái là ngươi mất mạng đấy.”

Nhàn Văn Dao nói.

“Đừng phí sức nữa, ngươi không vào được đâu.”

Hứa Phong nói theo.

Bây giờ họ không thể cử động tùy tiện, nếu không đã đánh ngất cái người không biết sống chết này. Nhưng người thường không thể đi vào trong trận pháp nên không đáng ngại.

Nhưng ngay sau đó họ cau mày, người đó đã đi vào trận pháp.

“Tu chân giả?”

Hứa Phong có chút bất ngờ, không thấy linh khí trên người hắn.

Chẳng lẽ vừa mới hấp thụ linh khí đầu tiên?

“Đạo hữu, đừng làm bừa, đó là yêu thú Xích Nghê, tính cách hung tợn, ăn thịt sống.”

Nhàn Văn Dao lập tức nói.

Lúc này họ thực sự sợ đối phương phá hỏng trận pháp thả Xích Nghê ra.

Chu Tự đứng trước Xích Nghê, cảm thấy miệng nó rất hôi.

“Đạo hữu có lòng tốt thì cũng phải ở mức độ nào đó thôi, hành vi của ngươi chỉ là tốt bụng giả tạo.”

Hứa Phong nói với giọng không vui. Hắn ghét nhất là loại người này.

Chu Tự đứng trước mặt Xích Nghê, quay đầu nhìn về phía Hứa Phong:

“Ta chỉ nói các ngươi quá tàn nhẫn, ngược đãi dã thú vậy.”

“Nực cười, không làm thế này thì phải làm thế nào? Thả nó đi hả?”

Hứa Phong hỏi.

Gru!

Xích Nghê cắn về hướng Chu Tự như phát điên.

Bốn người khiếp sợ muốn tăng mạnh giam cầm, nhưng hắn đến quá gần, đối phương xong đời rồi. Nhưng đúng lúc này, họ thấy Chu Tự vung nắm đấm.

Hắn đang làm gì?

Nắm đấm có tác dụng gì với Xích Nghê?

Suy nghĩ này vừa hiện lên trong đầu thì tiếng ầm ầm nổ lên theo đó.

Ầm!

Một cú đấm giáng xuống, sóng khí lan rộng, trận pháp bị phá hỏng tại chỗ, bốn người trực tiếp bị bắn bay ra ngoài. Tiếp đó họ thấy Xích Nghê ngã xuống tan nát với tốc độ mắt thường có thể thấy!

Phập!

Cuối cùng biến thành một vũng máu.

Sự biến đổi đột ngột khiến bốn người chấn hãi.

Lúc này Chu Tự quay đầu nhìn về phía đám người Hứa Phong nói:

“Đương nhiên phải đánh chết bằng một quyền.”

Lập tức đám người Hứa Phong tê dại da đầu, lúc đầu còn là Thánh Mẫu, quay đầu đã biến thành kẻ giết yêu thú. Tinh thần hắn không có vấn đề chứ?

Rầm!

Có hung thú khác lao đến, hình như nó bị mùi máu tanh bên này thu hút, cũng là một con Xích Nghê.

Chu Tự ngẩng đầu nhìn đối phương, bước ra một bước đưa tay ấn xuống.

Phập!

Xích Nghê bị ấn xuống đất:

“Hít thở sâu, rất nhanh thôi.”

Sau đó vung nắm đấm.

Ầm!

Một cú đấm nổi gió tung bay cát đá, mùi máu tanh tràn ngập khắp nơi.

Chu Tự cúi đầu nhìn một chiếc răng và một cái sừng còn lại trên mặt đất, cảm thấy nên chôn chúng với nhau. Bây giờ vẫn còn thời gian, ra tay cũng không sao. Sau đó hắn tự đào cái hố.

Hiếm khi.

Hắn đặt sừng và chiếc răng vào trong hố, nhưng cảm thấy thiếu gì đó. Hắn cúi đầu nhìn cái hố suy nghĩ. Xuống tay quá nặng, chủ yếu là lo sợ đánh không chết ngay.

Lúc này bốn người Hứa Phong đã đứng lại với nhau, họ nhìn Chu Tự cảm thấy không đúng lắm.

Hơn nữa hắn đào cái hố to vậy làm gì? Muốn chôn cả yêu thú hả? Sừng và răng nanh đều là nguyên liệu luyện khí, hắn không cần sao?

“Đạo, đạo hữu?”

Nhàn Văn Dao thử gọi.

Lúc này Chu Tự ngẩng đầu nhìn bốn người một cái:

“Các ngươi có cảm thấy có mỗi sừng và răng nanh thì sẽ rất lẻ loi không?”

Bốn người không hiểu.

“Nếu cho thêm một số thứ gì đó, có phải sẽ tốt hơn không?”

Chu Tự nhìn bốn người bình tĩnh hỏi, nhất thời hắn không biết cho thêm cái gì mới tốt. Thực sự không được thì lấy cây lá chôn cùng luôn.

Bốn người sợ giật mình, họ cảm thấy người này muốn họ bồi táng? Nhưng nếu đối phương ra tay, họ thật sự còn có đường sống sao? Mà với thực lực của đối phương, giáng một cú đấm xuống, liệu họ còn cái xác nguyên vẹn không? Chắc không phải muốn họ tự kết liễu đời mình chứ.

Người này...thật đáng sợ.

“A...ha...”

Nhàn Văn Dao như hiểu ra lập tức nói:

“Đạo hữu nói rất đúng, thêm, phải thêm, ta có hai mươi cân thịt lợn, không, không biết có được không?”

Nói xong nàng lấy thịt ra, đặt vào trong hố rồi lùi lại, chỉ sợ mình cũng phải xuống hố.

Chu Tự nhìn thịt lợn có chút kinh ngạc, nhưng có phải hơi ít không? Còn không to bằng sừng của đối phương.

Hắn hỏi vậy, hình như bốn người lại càng sợ hơn.

Sau đó thiếu niên thấp lùn lập tức lấy ra bốn cái giò heo:

“Thế này đủ chưa?”

“Ta còn có da bò.”

Thiếu niên gày yếu nho nhã lấy ra một tấm da.

“À, ta còn có một cái đầu bò.”

Hứa Phong lấy đầu bò ra, sau đó lại bừng tỉnh:

“Bên kia thừa cái sừng, ta chặt cái sừng đó ngay.”

Sau đó bốn người nhìn Chu Tự.

Chương 154: Mười Hai Đồng

Chu Tự:

“...”

Người của giới tu chân đều mang theo thịt sống bên người ư? Cuối cùng sau khi chôn những thứ này, hắn bèn bỏ đi.

Bốn người nhìn bóng dáng Chu Tự rời mà toát mồ hôi hột. Khi chắc chắn đối phương đã đi xa, bốn người đều thở phào nhẹ nhõm.

“Người này chắc không phải Thánh Tử Ma Đạo thật chứ?”

Hứa Phong hỏi.

Giáng một quyền xuống thực sự có thể trấn áp tất cả.

“Không phải các ngươi nói mang theo thịt đều là lời đồn vô căn cứ sao?”

Nhàn Văn Dao nhìn ba người còn lại nói.

“Ta mang giò heo.”

“Ta mang da bò.”

“Ta mang đầu bò.”

Nhàn Văn Dao:

“...”

Nàng tính trả lời bài viết đọc được lần trước, mang theo thịt đúng là có thể đổi lấy một cái mạng.

Rất hiệu nghiệm.

...

“Rất hiệu nghiệm?”

Trong một quán ăn nhỏ bên đường, Tô Thi ngồi trước bàn nhìn xem điện thoại có chút bất ngờ, hiệu nghiệm thì tốt, nàng đã mang theo hai mươi cân thịt. Ngày nào đó gặp phải Thánh Tử Ma Đạo, nàng có thể cứu Minh Nam Sở và Hàn Tô từ trong nguy hiểm.

Lúc đó nàng sẽ là người có ích, Hàn Tô sẽ nói, quả nhiên tiểu đội ba người thiếu mất nàng thì không ổn. Minh Nam Sở sẽ nói, Tô Thi mới là người có ích nhất trong đội. Ồ còn có Chu Tự, cũng sẽ theo gương nàng, tu luyện chăm chỉ.

Tô Thi sung sướng tưởng tượng.

“Tam lão bản?”

Giọng nói đột ngột vang lên trên tai nàng.

Sau đó nàng quay đầu nhìn về phía sau, có chút bất ngờ:

“Chu Tự? Ta cũng là lão bản hả?”

Nàng biết Chu Tự gọi Minh Nam Sở là nhị lão bản, cứ tưởng rằng mình không phải lão bản.

Thì ra nàng cũng là lão bản.

Nếu ngươi không phải lão bản thì đã bị đuổi việc từ lâu rồi, Chu Tự nghĩ trong lòng.

Hắn rất bất ngờ tam lão bản lại ở trong quán ăn của nhà hắn, bây giờ không phải thời gian ăn trưa, trong quán ăn không có khách. Hơn nữa hắn nhìn quanh phát hiện cha mẹ đều không ở trong quán.

Quán ăn được bày trí bình thường, nhìn có vẻ không cao cấp nhưng cũng không cũ kỹ, cho người ta cảm giác cũng tạm được, không tồi tàn cũng không đến mức không bỏ tiền nổi. Quán không rộng lắm, khoảng gần tám mươi mét vuông.

Hắn đặt đồ mua về sang một bên rồi hỏi Tô Thi:

“Tam lão bản muốn ăn gì?”

“Hả? Ồ”

Tô Thi nhất thời không phản ứng lại được, sau đó lập tức nói:

“Mỳ tương xào.”

“Ngươi đợi một chút.”

Nói xong Chu Tự đi vào phòng bếp nhân tiện rửa tay.

Lúc quay về hắn đã dùng thuật pháp để rửa sạch vết máu. Biết dùng đặc hiệu đúng là tốt thật.

Lúc trước hắn rất ngưỡng mộ Chung Hổ, bây giờ hắn đã cùng cấp bậc đặc hiệu với Chung Hổ, nhưng vẫn không điều khiển tốt bằng hắn. Vừa mới tăng cấp mà, chưa có thời gian luyện tập, kém một chút cũng dễ hiểu. Đợi khi học xong chữ Cổ Văn là cũng khá ổn.

Làm mỳ xào tương cũng không rắc tối, lại không phải mỳ tương xào chính tông, chỉ có giá mươi hai đồng còn muốn gì? Trần mỳ, xào nóng với nguyên liệu là được rồi.

Sau đó hắn bỏ mỳ ra bát sứ, rồi bưng ra ngoài. Mẹ nói dùng bát to thì nhìn đồ ăn có vẻ nhiều hơn.

“Của ngươi đây.”

Chu Tự đặt bát mỳ trước mặt Tô Thi.

Tô Thi cất điện thoại rồi bắt đầu ăn ngay, sáng sớm nàng chưa ăn gì, cha mẹ đến đây rồi bảo nàng ngồi đợi, nàng đợi cho đến bây giờ.

Bưng bát mỳ ra xong, Chu Tự ngồi ở quầy đọc sách Đại Chu Thiên Kinh, đọc quyển này có thể tăng thêm không ít công lực. Vốn dĩ công lực đã đầy nhưng vừa nãy lại tiêu hao một ít, bây giờ phải tiếp tục bổ sung.

Hồi lâu sau Tô Thi ăn xong mỳ xào tương, nàng đi đến quầy hỏi Chu Tự:

“Bao nhiêu tiền?”

“Mười hai đồng.”

Chu Tự trả lời.

“Mười hai đồng mà nhiều mỳ vậy? Mà còn ngon hơn so với Thanh Thành.”

Tô Thi cảm thấy mình được hời rồi.

Ở Thanh Thành mười lăm đồng mà được rất ít, cũng không ngon vậy.

Chu Tự cũng cảm thấy ngon hơn Thanh Thành, chủ yếu là mỳ và tương làm rất ngon. Thực ra vẫn là vì cha có tài nấu ăn, hắn biết làm mỳ, còn làm tương thế nào thì hắn không biết.

Hồi trẻ cảm thấy mình phải vì nước vì dân, một người tự kỷ tin vào năng lực siêu nhiên như hắn làm sao có thể học nấu ăn? Chẳng phải tự hạ thấp thân phận sao? Lựa chọn giữa làm đại hiệp và làm đầu bếp, chắc chắn hắn chọn làm đại hiệp.

“Ta có tiền mặt.”

Nói xong Tô Thi lấy ra mươi hai đồng đưa cho Chu Tự. Nhưng Chu Tự vừa nhận tiền, liền có bốn người đi vào cửa.

“Các ngươi đang làm gì hả?”

Là giọng của một phụ nữ, hình như có chút ngạc nhiên. Giọng nói này có thể rất bình thường với người khác, nhưng với Chu Tự, giọng nói này rất uy nghiêm. Đó là giọng của mẹ.

Ngẩng đầu nhìn qua, đúng là mẹ ăn mặc giản dị, buộc tóc qua loa, bên cạnh là cha cường tráng, hai người nhìn có vẻ rất bình thường, đều khoảng bốn mươi tuổi.

Nhưng bên cạnh họ còn có hai người khác. Người đàn ông khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, khá đẹp trai, đôi mắt sâu dường như ẩn chứa sự thăng trầm của năm tháng, điều khiến Chu Tự bất ngờ nhất là người đó đứng ở đó dường như dung hòa với trời đất.

Đạo pháp tự nhiên, con người và trời đất hợp nhất. Đây là suy nghĩ hiện lên trong đầu hắn.

Chương 155: Cười Nhạo

Hồi nhỏ từng học nhưng không học được.

Bên cạnh thanh niên này là một cô gái đầy sức xuân, vô cùng xinh đẹp, vẻ mặt ngạc nhiên, mái tóc thả xuống hơi xoăn lên tự nhiên, hơi giống với tam lão bản, cũng hơi giống với mẹ của Nguyệt tỷ.

Còn mình đang làm gì ấy mà…

Bán hàng, còn có thể làm gì?

“Cha, mẹ.”

Tô Thi nhìn người đi vào lập tức chạy qua:

“Ta phát hiện mỳ xào tương ở đây rất ngon, mà còn rất rẻ, chỉ mười hai đồng.”

Nhưng lúc chạy đến, Tô Thi nhìn sang Liễu Nam Tư và Chu Nhiên, nàng do dự chào hỏi:

“Đại bá, thẩm thẩm?”

“Gọi là dì.”

Liễu Nam Tư cười nói:

“Tiểu Thi càng ngày càng đẹp.”

“Không đẹp bằng dì và mẹ.”

Tô Thi cười rất ngọt:

“Vừa nãy suýt thì không nhận ra dì.”

“Ngươi đang làm gì?”

Liễu Nam Tư tò mò hỏi.

“Ăn cơm trả tiền, đồ của nhà hàng này rất ngon, dì muốn ăn không?”

Tô Thi cười nói.

Chu Tự:

“...”

Nhất thời cảm thấy mười hai đồng trong tay khá bỏng tay.

…

Bên ngoài Thanh Thành.

Đại Địa Thần Khuyển nằm rạp trên mặt đất đón nhận lời khen ngợi từ cấm địa.

Nó báo việc mình được Thánh Tử Ma Đạo công nhận về, sau đó nhận được rất nhiều lời tán dương và hâm mộ.

Cấm địa ở địa giới của ma tu, gần với Ma Đạo, nhưng không phải tất cả đều thích dính dáng đến ma tu, rất nhiều con muốn quen biết với đạo tu.

Ví như có người muốn đi tìm Đạo Tử của đạo tu, nhưng không ai tìm được, tìm được cũng không phải.

Càng không thể nào gặp được Thánh Tử Ma Đạo, có gặp được cũng dễ mất mạng, đáng sợ hơn nhiều.

Đại Địa Thần Khuyển đoán rằng, sẽ chết người...à không, chết chó.

Cho nên việc có thể nhận Thánh Nữ Ma Đạo làm chủ đã là kết quả tốt nhất rồi, nhưng nó còn nhận được sự công nhận của Thánh Tử Ma Đạo, càng cao hơn một bậc.

Nó hiểu rõ thực lực của Thánh Tử nhất.

Ai dám chất vấn thì phải bỏ mạng chó mới có thể biết được đáp án.

Vào lúc nó đang lắng nghe lời khen ngợi bỗng cảm nhận thấy có gì đó là lạ.

Nhưng lần này hình như không phải đại địa có vấn đề gì mà là có dã thú đang ở gần Thanh Thành.

Hoặc nên nói là ở một nơi nào đó xa phía ngoại ô có thứ gì đó tràn ra hấp dẫn bọn chúng.

Đại Địa Thần Khuyển tò mò qua đó xem thử.

Vừa đến nơi, nó cảm thấy có gì đó rất lạ, rừng cây vốn nên quen thuộc đột nhiên trông rất xa lạ.

Xung quanh mọc đầy hoa màu đỏ bốn, sáu cánh, không thấy lá đâu.

Khí tức âm u truyền đến.

Điều này khiến Đại Địa Thần Khuyển không dám đến gần, nó nhìn phía trước, thấy cây cối có vẻ lạ lẫm, thấy trên đá như có vô số vết hằn của thời gian.

Đây không phải là vùng ngoại ô Thanh Thành.

“Xuất hiện từ lúc nào? Đây là thứ sẽ xuất hiện mà gia đã nói à?”

Đại Địa Thần Khuyển hơi kinh ngạc.

Nó cứ tưởng cùng lắm là Đọa Thi xuất hiện thôi, ai ngờ thứ xuất hiện lại là cảnh tượng.

Mùi hương hoa bắt đầu tràn ra từ trong rừng cây, rất hấp dẫn.

Cái này khiến nó càng không dám vào, nhưng nó đã thấy có những con yêu thú khác đi về phía rừng cây.

Nó cảm nhận được rất rõ ràng rằng các yêu thú còn cách nơi này rất xa, chúng đến từ đâu?

Sau đó nó nhìn lên trời, đã gần giữa trưa rồi.

Giữa trưa thế này mà nó lại cảm thấy lạnh lẽo.

Sột soạt!

Tiếng bước chân truyền tới, nó thấy có một người đang đi lại trong rừng, người nọ hình như cũng đã thấy và đang từ từ đi đến chỗ nó.

Không bao lâu sau, Đại Địa Thần Khuyển thấy rõ được khuôn mặt của đối phương, mặt xanh, nanh vàng, cả người như một bộ xương khô.

Nó tấn công mà không hề do dự, sau đó nham thạch phun trào ra từ đại địa quay cuồng nhào về phía đối phương.

Ầm!

Tiếng vang nhức óc, nhưng đối phương không hề bị tổn hại một chút nào.

“Khặc khặc.”

Người nọ như đang cười nhạo Đại Địa Thần Khuyển, cuối cùng quay ngược vào rừng cây.

Rất nhanh, người nọ khuất bóng, cảm giác lạnh lẽo cũng biến mất theo, hoa nở xung quanh bắt đầu rút đi, rừng cây trở lại bình thường.

Vài hòn đá vụn cũng biến mất theo.

Mà những yêu thú trước đó cũng không thấy đâu nữa.

“Gia nói đúng, thật sự có thứ xuất hiện, mà đó không phải là thứ ta có thể đối phó được.”

Đại Địa Thần Khuyển cảm thấy mình phải tiến vào Trung Tam Phẩm nhanh một chút.

Nếu không thì không còn tư cách để giữ cửa nữa.

Thời gian chẳng đợi ai.

“Chuyện này cũng phải báo với gia, thứ đó đã ra rồi.”

Sau đó Đại Địa Thần Khuyển định liên lạc với cấm địa, tìm cách để mạnh lên.

Nó đã níu được góc áo của gia rồi, phải nắm cho thật chặt thì tương lai mới có thể lên chín vạn dặm như diều gặp gió.

…

“Haha, ra ngoài rồi, còn có mùi thơm, chắc hẳn là có loại trái cây gì đó rất siêu phàm, yêu thú đến, vài tên tu sĩ kỳ lạ cũng sẽ đến. Để họ lót đường cho ta rồi lại để họ thử thực lực của Thánh Tử Ma Đạo. Cộng thêm thử xác định xem ranh giới cuối cùng của Tịnh Thần Chu Vương là ở đâu. Xem xem hắn phải chờ đến tình trạng gì mới chịu ra tay, như thế sẽ dễ tránh phải chạm vào ranh giới cuối cùng của hắn. Nhưng mà họ chắc chắn cũng sẽ không để những người quá mạnh mẽ đến, không ai hy vọng Tịnh Thần Chu Vương nhúng tay cả. Thế thì nếu Thánh Tử Ma Đạo không thể xử lý được, chẳng khác nào đặt một dấu chấm tròn kết thúc cho những thần thoại được thêu dệt về hắn.”

Chương 156: Con Trai Của Đại Di

Hầu Trầm đứng ở phía xa nhìn rừng cây có vấn đề, cười nói.

Bây giờ hắn chỉ có một mình, cẩn thận là được rồi, thậm chí chỉ cần đứng nhìn suốt cả quá trình thôi.

Như thế thì sẽ không đến nỗi bị quét sạch.

Không có đồng đội heo là tốt đẹp như thế đấy.

Năm đó hẳn là hắn điên mới mang một kẻ ngu ngốc ra ngoài.

Biết thế không mang.

Kẻ địch rõ ràng mạnh như thần, mà hắn lại chọn đồng đội heo.

“Nhưng mà hắn nói có một người liên quan đến Thần Minh, không biết lần này có dự cảm được gì không.”

Hắn không chắc là dưới đó có cái gì, cũng không biết có liên quan gì đến Thần Minh không.

Nhưng chỉ cần có thể khai quật ra là chắc chắn sẽ có chuyện tốt.

Bây giờ hắn đang nghĩ có nên đào một cái địa đạo từ đây qua đó để xem thử không.

Có thể thử một lần.

Dưới mặt đất thì không đến nỗi bị phát hiện, đúng không?

…

“Ăn ngon thì lát nữa ăn nhiều một chút.”

Liễu Nam Tư nhìn Chu Tự, giọng điệu lạnh lùng.

Tô Thi thoải mái nhìn xung quanh:

“Nguyệt tỷ nhà đại di đâu rồi? Lần trước Nguyệt tỷ đã cứu ta mà ta còn chưa nói cảm ơn nàng. Phải rồi ...”

Nói đến đây, nàng bỗng chuyển chủ đề:

“Nghe nói còn có Thánh Tử Ma Đạo nữa, cũng ở gần đây đúng không?”

“Đúng thế, ở gần đây.”

Liễu Nam Tư nói.

Nghe thế, Tô Thi lại ngồi gần cha mình, nói:

“Ở đâu?”

Trong đầu nàng suy diễn ra đủ loại hình dáng, máu lạnh, cao to, ánh mắt khát máu.

Tóm lại là có thể đáng sợ thế nào thì đáng sợ thế ấy.

“Đó.”

Liễu Nam Tư chỉ về phía Chu Tự ở quầy hàng, nói:

“Thánh Tử Ma Đạo vừa nãy còn làm mì tương cho ngươi, lấy của ngươi mười hai đồng.”

Chu Tự:

“...”

Tô Thi nhìn Chu Tự một hồi, không kịp phản ứng.

“Đây là con trai của đại di?”

Tô Thi hỏi.

“Ừ.”

Liễu Nam Tư gật đầu.

“Tên là Chu Tự?”

“Ừ.”

“Chu Tự là Thánh Tử Ma Đạo?”

Tô Thi giật mình.

Thì ra phản diện vẫn luôn ở ngay bên cạnh họ.

Thật là đáng sợ.

Nhớ lại đêm giết Hắc Thử, Tô Thi cũng hơi sợ hãi.

Không ngờ kẻ đáng sợ này lại đang làm ở thư viện của họ.

Thánh Tử Ma Đạo tàn nhẫn như thế, mỗi ngày đều nghĩ làm thế nào để giết họ ư?

Chu Tự:

“…”

Thế tam lão bản có quan hệ thế nào với nhà họ?

Thẩm thẩm hay là đại di?

“Cha, mẹ, ta về rồi, mang quà cho các ngươi đây.”

Người chưa tới mà tiếng đã tới trước rồi.

Là Nguyệt tỷ.

Rất nhanh, Nguyệt tỷ vào đến nhà, sau đó nàng nhìn cha mẹ Tô Thi một cách ngạc nhiên.

“Tiểu di, dượng, ta cũng có quà cho các ngươi nữa.”

Chu Ngưng Nguyệt cười sáng lạn giống như một đứa trẻ đang làm nũng.

Chu Tự cảm thấy mình như một người ngoài, sau đó hắn đứng dậy đi đến bên cạnh Thu Thiển, có lẽ nàng cũng có cảm giác này.

Nhưng mà Nguyệt tỷ không bị lạc đường thì đúng là chuyện lạ.

Một lát sau.

“Ngươi làm công cho đạo tu?”

Trên bàn cơm, Chu Nhiên nhìn Chu Tự, nhíu mày.

Cứ như Chu Tự làm hắn rất mất mặt.

“Cha, cái đó gọi là thâm nhập vào lòng địch, đạo tu ở đó còn phải trả tiền cho ta, mà họ còn không biết mình đang nuôi địch nữa.”

Chu Tự giành giải thích.

“Biết lâu rồi.”

Tô Thi cúi đầu thì thầm.

Chu Tự lườm nàng một cái, cảm thấy tam lão bản vướng víu quá.

Tô Thi cúi đầu thấp hơn nữa, nàng không thể nào quên được sự đáng sợ của Thánh Tử Ma Đạo.

“Đạo tu thì sao? Rộng lượng hơn ma tu của ngươi nhiều.”

Tô Trần nhìn Chu Nhiên rồi nói.

Dường như có địch ý.

Tô Trần, đạo tu, cha của Tô Thi, là đệ đệ của cha hắn, nhưng hai người thất lạc từ nhỏ, một người vào đạo tu, một người vào ma tu.

Có tranh chấp vài việc nên quan hệ không được tốt cho lắm, dù có là huynh đệ.

Chu Tự thầm nghĩ, sau đó nhìn về người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh, Liễu Bắc Uyển, trông thì giống như tỷ tỷ của Tô Thi nhưng thật ra là mẹ, thê tử của Tô Trần, mà hai nhà còn có thể lui tới như người thân hoàn toàn là vì nàng và mẹ của hắn là tỷ muội, tỷ muội ruột.

Cho nên ca ca cưới tỷ tỷ, đệ đệ cưới muội muội.

“Chẳng trách Tô Thi gọi mẹ là thẩm thẩm, rồi lại gọi là đại di, vòng tròn loạn thật sự.”

Trong một khoảnh khắc, Chu Tự cũng không biết mình nên cảm thấy thế nào.

Cho nên tính đi tính lại, tam lão bản là đường muội của hắn?

Cũng không thể là đường tỷ được.

“Đây là Thu Thiển à?”

Liễu Bắc Uyển nhìn Thu Thiển, hỏi.

“Tiền bối.”

Thu Thiển lập tức cúi đầu chào.

Tô Thi khi còn bé từng bị nàng đánh, chắc chắn đối phương cũng biết.

Cho nên nàng hơi lo lắng.

“Rất xinh đẹp, rất ngoan ngoãn, đúng không?”

Liễu Nam Tư bên cạnh cười hỏi.

Càng nhìn, nàng càng hài lòng về Thu Thiển.

“Mẹ, ta cũng ngoan mà.”

Chu Ngưng Nguyệt đang ăn cơm vội vàng giơ tay lên.

“Đúng, Tiểu Nguyệt ngoan nhất.”

Liễu Nam Tư ra vẻ cưng chiều.

“Cha với nhị thúc không ăn hả?”

Chu Ngưng Nguyệt hỏi Chu Nhiên và Tô Trần bên cạnh.

Chương 157: Quả Trí Tuệ

Hai người nãy giờ vẫn đang chướng mắt nhau bây giờ mới bắt đầu ăn.

Cả bàn đồ ăn đều do Chu Nhiên làm, thật sự rất ngon.

“Cũng được, làm Cự Phách Ma Đạo đúng là đáng tiếc.”

Tô Trần vừa ăn vừa nói.

“Loại người có ánh mắt thiển cận, đến giờ vẫn không có con trai.”

Chu Nhiên lạnh giọng.

“Ha, con của ngươi gọi con gái của ta là tam lão bản.”

Tô Trần cười lạnh.

“Dù không có tương lai thì vẫn là thân nam nhi, danh tiếng ở tu chân giới cũng lớn hơn con gái ngươi nhiều.”

Chu Nhiên nói.

“Ha, uống rượu vào rồi tùy tiện thổi phồng, ai mà không biết?”

Tô Trần nói.

Chu Tự bên cạnh không dám nói tiếng nào, bình thường hắn dám tùy tiện chống đối cha thì cùng lắm cũng chỉ phải chịu huấn luyện.

Nhưng bây giờ có cảm giác bầu không khí rất ngột ngạt.

“Các ngươi định bao giờ có con?”

Liễu Bắc Uyển hỏi Chu Tự và Thu Thiển.

“…”

Chu Tự nhìn tiểu di, bỗng nói không nên lời, trong đầu nghĩ hình như họ còn chưa có thành hôn.

Bây giờ nghĩ đến chuyện có con thì có sớm quá không?

Thu Thiển còn yên lặng hơn hắn nhiều, giống như con dâu mới vào cửa, không dám nói gì mà chỉ có thể ngồi bên cạnh hắn.

Bầu không khí không được tốt cho lắm.

Cuối cùng hắn chỉ dám cười làm lành nói còn sớm, không vội, từ từ sẽ đến.

Sau đó mẹ và tiểu di hỏi đủ chuyện, hỏi đến nỗi hắn cũng không biết phải trả lời thế nào.

Cả quá trình chỉ có Nguyệt tỷ là không bị ảnh hưởng, ăn luôn miệng, ăn xong một đĩa rồi lại đổi sang đĩa khác.

Trông bận rộn lắm.

Tô Thi còn đổi đĩa giúp cho Nguyệt tỷ.

Rõ ràng là bị ép.

Ăn xong, Chu Tự và Thu Thiển đều thở phào, hai người nhìn nhau, rất muốn bật cười.

“Ta thấy bình thường ngươi gọi điện thoại với họ nói chuyện không khách sáo gì hết, sao hôm nay ngoan ngoãn thế?”

Thu Thiển hỏi.

“Có khách, không dám mạnh miệng mà.”

Chu Tự nói.

“Thứ ta tặng có thể nào bị chê không?”

Thu Thiển nhìn vào trong rồi hỏi.

Bây giờ họ cũng không ở trong tiệm mà là đang ở trong một căn nhà ba tầng lầu, có một cái sân vườn để nuôi gà, nuôi vịt.

Còn có thể trồng rau.

Hai người họ vừa ăn xong là chạy ra ngoài hít thở không khí, Nguyệt tỷ dắt Tô Thi đi mua đồ ăn.

“Cha uống rượu, Nguyệt tỷ ăn bánh trung thu, không sao đâu.”

Chu Tự trấn an.

Hai người vai kề vai, trông có vẻ thân thiết hơn nhiều.

“Thì ra các ngươi đang ở đây.”

Tô Trần từ trong nhà đi ra.

Chu Tự:

“Nhị thúc.”

Thu Thiển:

“Tiền bối.”

Tô Trần nhìn hai người, nói:

“Lần đầu gặp mặt, ta muốn tặng các ngươi vài thứ, các ngươi tu gì?”

…

Tu cái gì?

Vấn đề này quanh quẩn mãi trong đầu Chu Tự.

Hắn đọc sách.

Tu thân dưỡng tĩnh.

Mọi thứ trên đời đều thấp kém, chỉ có đọc sách mới là thanh cao.

Đương nhiên, không thể nói thẳng ra là hào hiệp trượng nghĩa vì nước vì dân được, hắn sợ nói ra sẽ làm trò hề cho người ta.

Mà gần đây, hắn cũng rảnh rỗi tiện tay dọn dẹp dã thú, không còn tính khí như khi còn bé nữa.

Khi đó thật sự nghĩ rằng mình phải có trách nhiệm trừ hại cho dân, trước khi ra tay còn phải nói vài câu thật vang dội, nghe thật mang cảm giác nghi thức.

Chính nghĩa bộc phát.

Sau khi lớn lên thì thói quen từ hồi trung nhị ảnh hưởng cho đến nay.

"Nhị thúc, ta sẽ tu Chu Thiên kinh."

Chu Tự cuối cùng cũng nghiêm túc trả lời.

"Ta chọn Tịnh Linh Thần Khải."

Thu Thiển đứng bên cạnh Chu Tự nói theo.

"Ừ."

Tô Trần gật đầu, sau đó nói tiếp:

"Các ngươi từng ăn Quả Trí Tuệ chưa?"

"Từng ăn rồi."

Chu Tự và Thu Thiển gật đầu.

Họ tất nhiên đã ăn rồi, hơn nữa đã ăn không ít.

"Vậy trước tiên ta sẽ giúp các ngươi tiêu hóa Quả Trí Tuệ, sau đó gột rửa sức lực, sẽ có ích lợi lớn cho việc tu luyện sau này của các ngươi."

Tô Trần khẽ gật đầu.

Hắn loáng một cái vươn tay lên, cách trán Chu Tự và Thu Thiển một khoảng cách.

Sau đó, Chu Tự cảm thấy xung quanh như có dòng nước đang dâng trào, trong xanh và nhẹ nhàng.

Lập tức, hắn cảm thấy mình đang đứng trên núi, nghe núi non nước chảy, trong lòng thật thanh thản.

Sau đó đoàn linh khí chu thiên hoạt động mạnh hơn, dường như đang không ngừng hấp thu Quả Trí Tuệ đã không còn thấy dấu vết kia.

Hắn có cảm giác hôm nay linh khí đoàn hoạt động rất tích cực.

Vừa bắt đầu suy nghĩ, linh khí đoàn liền bắt đầu chuyển vận chu thiên, tốc độ nhanh hơn rất nhiều so với lúc hắn tu luyện.

Hắn vẫn chưa hoàn toàn tập trung vào chuyển vận, mà cảm nhận làn gió xung quanh thổi qua, thổi lay linh khí đoàn và cả ma chủng.

Sau đó chu thiên linh khí đoàn bắt đầu hấp thụ linh khí xung quanh, luồng linh khí này giống như dòng nước rửa sạch đan điền, rửa sạch trên thân thể ma chủng.

Ma chủng được thanh tẩy dường như đang hoan hô nhảy nhót, tinh thần căng thẳng dần được thư giãn.

Quét đi những áp lực trước đây, giống như trở lại với cuộc sống.

Đây chính là trải qua một lần đại bảo kiếm, tràn trề hi vọng đối với ma sinh sao?

Chu Tự có cảm giác lần này hiệu suất của ma chủng sẽ rất cao.

Chỉ không biết nó sẽ kéo dài bao lâu.

Chương 158: Thiên Địa Huyền Tông

Nhưng với sự bổ trợ này, có lẽ sẽ không quá khó để đạt được chín vòng.

Thực ra hắn rất tò mò không biết chuyện gì sẽ xảy ra khi vào trung tam phẩm, nghe mấy người Nguyệt tỷ nói rằng vào trung tam phẩm không dễ, không biết hắn có bị hạn chế gì không.

Lại nhìn chu thiên linh khí đoàn, cảm thấy như sắp xuất hiện một tiến bộ mới.

Hiện tại đã có năm màu sắc rồi, sau khi tiêu hóa xong Quả Trí Tuệ chỉ mới có được năm màu sắc.

Vẫn còn thiếu hai cái cuối cùng, lần này có thêm sự giúp đỡ của nhị thúc, có lẽ sẽ có thể hoàn thành.

Hiện tại đã có đỏ, cam, vàng, xanh lá cây, xanh dương, vẫn còn thiếu màu xanh lam và tím.

Có lẽ trong tháng này sẽ hoàn thành.

Nhưng thứ này vô dụng, vẫn phải phụ thuộc vào tiến trình của ma chủng.

Bước vào trung tam phẩm đã là một tu chân giả tương đối cường đại rồi, không biết hắn phải mất bao lâu.

Sau một lúc, hắn mở mắt ra.

Nhìn quanh, hắn thấy Thu Thiển cũng vừa mới tỉnh lại.

Còn nhị thúc thì lại ở đằng sau quan sát đám gà vịt đang được nuôi nhốt kia.

"Cảm giác thế nào?"

Tô Trần quay lại nhìn Chu Tự và Thu Thiển.

"Ta cảm giác tháng này mình sẽ có thể vào được trung tam phẩm, muộn hơn thì tháng sau."

Chu Tự trả lời.

Hắn thực sự có cảm giác này, nhưng phải phụ thuộc vào khẩu vị của ma chủng nữa.

Tô Trần hơi sững sờ rồi mỉm cười:

"Cảm giác này rất tốt, còn Thu Thiển thì sao?"

Hắn nhìn Thu Thiển.

Thu Thiển nghiêm túc suy nghĩ một chút, rồi lịch sự đáp:

"Cảm thấy như mình đang đứng trên bầu trời cao, có những lực lượng mà trước đây ta không thể kiểm soát được đang yên lặng xếp hàng, như thể ta có thể cố gắng kiểm soát được nó."

"Ừ."

Tô Trần gật đầu, giải thích:

"Tinh Linh Thần Khải là một phương pháp tu luyện bình thường và cũng là khải linh chi pháp, nó không có hiệu quả với người khác, nhưng có hiệu quả với ngươi. Tu vi của ngươi không cao, trạng thái đó sẽ không kéo dài quá lâu, hai ngày này hãy cố gắng tiếp thu càng nhiều càng tốt, để nâng cao sức mạnh hiện có, về sau sẽ có ích cho ngươi rất nhiều."

Sau khi giải thích đại khái, Tô Trần nói tiếp:

"Có thuật pháp nào muốn học không? Bây giờ ta có thời gian có thể cùng lúc dạy cho hai ngươi, đừng tưởng ai cũng có thể dạy các ngươi, những chuyện này Chu Nhiên không làm được đâu."

Chu Tự hiểu được một chút, hắn cảm thấy nhị thúc chính là kiểu hoàn mỹ tự nhiên, đạo pháp tự nhiên.

Có lẽ là vì điều này.

Vừa rồi giống như vừa làm phép cho hắn vậy.

Tuy nhiên hắn vẫn có một vấn đề muốn hỏi:

"Nhị thúc, sức mạnh gột rửa vừa rồi, muốn tiếp tục gột rửa có được không?"

"Được thì cũng được, nhưng lần thứ hai chỉ có thể gột rửa, không thể sinh ra hiệu quả khai sáng."

Tô Trần có chút không hiểu nói:

"Ngươi muốn thử lại sao?"

"Đúng vậy, lần thứ hai có khoảng cách thời gian không?"

Chu Tự hỏi.

Hắn chỉ muốn được gột rửa, còn về hiệu quả lĩnh ngộ...vừa rồi có được lĩnh ngộ gì sao?

Hình như không.

Tài năng tu luyện bình thường của hắn đúng là không cao lắm, hoặc là hắn chỉ lĩnh ngộ được muốn khi nào thăng cấp thôi.

"Đại khái là một hoặc hai tháng, hơn nữa số lần không thể chồng lên vô thời hạn, nếu không sẽ chỉ có hại cho việc tu luyện của ngươi."

Tô Trần nói.

"Vậy đến lúc đó ta sẽ đi tìm nhị thúc, nhị thúc sống ở đâu?"

Chu Tự hỏi.

Không biết trong một hai tháng hắn có bao nhiêu vòng, nếu có tám, chín vòng thì hắn cũng không vội, còn nếu thiếu vài tiến độ vẫn chậm thì mang ma chủng đi đại bảo kiếm.

"Tạm thời ở Thiên Vân Đạo Tông."

Tô Trần trả lời.

"Vậy đến lúc đó ta sẽ đi Thiên Vân Đạo Tông một chuyến."

Chu Tự đã chuẩn bị xong việc xin nghỉ rồi.

Đương nhiên, hắn cũng không vội vàng như vậy, nếu đặc hiệu thất phẩm đủ lớn.

Hắn không nghĩ việc dừng lại một thời gian là có vấn đề.

"Được."

Tô Trần chỉ cười gật đầu rồi nói tiếp:

"Vậy ngươi có muốn học cái gì không? Nếu ta dạy, ngươi sẽ học rất nhanh."

"Có thuật pháp nào thật sáng không?"

Chu Tự hỏi.

"Kim Quang Thần Chú?"

Tô Trần hỏi.

"Rất sáng?"

"Rất sáng."

"Vậy thử xem sao."

"Được, niệm chú theo ta."

Tô Trần đặt tay lên trán Chu Tự, nhẹ nhàng nói:

"Nhớ đừng bài xích, sau đó bắt đầu đọc theo ta, Thiên Địa Huyền Tông."

"Thiên Địa Huyền Tông."

Chu Tự mở miệng nói, lúc này hắn cảm giác được nhị thúc của mình dường như đang dẫn dắt linh khí của chu thiên linh khí đoàn.

Đi theo một kinh lạc mà hắn chưa bao giờ chuyển vận qua.

"Vạn khí bản căn."

"Vạn khí bản căn."

"Quảng tu vạn kiếp."

"Quảng tu vạn kiếp."

"Chứng ngộ thần thông."

"Chứng ngộ thần thông."

"Tam giới nội ngoại."

"Tam giới nội ngoại."

"Duy đạo độc tôn."

"Duy đạo độc tôn."

"Thể có kim quang."

"Thể có kim quang."

"Che chiếu thân ta."

"Che chiếu thân ta."

Theo từng câu nói kết thúc, Chu Tự cảm thấy sức mạnh trong cơ thể không ngừng được huy động.

Khi câu nói cuối cùng kết thúc, chu thiên linh khí đoàn trực tiếp bùng nổ trong cơ thể.

Hoàn toàn bùng nổ.

Ầm.

Chương 159: Mẹ Yên Tâm

Một tiếng nổ vô hình vang lên trong tai hắn.

Sau đó kim quang bắt đầu tỏa ra từ trên cơ thể hắn, chiếu sáng mọi phương.

Ào.

Một lực lượng mạnh mẽ xuất hiện trên bề mặt cơ thể hắn, lúc này, hắn cảm thấy cơ thể mình đao thương bất nhập, kim cương bất hoại.

Tất nhiên, những điều này không quan trọng lắm, quan trọng là ánh sáng vàng thật sự lấp lánh, nhìn bàn tay của mình, hắn cảm giác được từng tấc da đều sáng lên ánh vàng.

Từ trong ra ngoài đều là thế, tựa hồ như một tiểu kim nhân, thần bí và mạnh mẽ.

"Hãy nhớ lấy cảm giác vừa rồi, sau này ngươi có thể tự mình sử dụng nó."

Tô Trần nói sau khi đặt nó xuống.

"Cảm ơn nhị thúc, cái này rất hữu ích."

Chu Tự lập tức nói.

So với Phá Thiên Ma Thể, cái này còn chói mắt hơn.

"Còn Thu Thiển thì sao?"

Tô Trần nhìn sang Thu Thiển đang nhìn Chu Tự.

"Cám ơn ý tốt của tiền bối, tạm thời ta vẫn chưa nghĩ ra muốn học cái gì."

Thu Thiển lịch sự từ chối.

"Được rồi, vậy hai người tiếp tục hẹn hò đi."

Tô Trần mỉm cười rồi bước ra khỏi sân sau.

Hẹn hò...

Chu Tự và Thu Thiển nhìn nhau, cảm thấy không giống lắm.

Lúc này, Chu Tự mới thu lại ánh sáng vàng, nói với Thu Thiển:

"Hay là vòng ra đằng sau xem đi? Ta nhớ ở đằng kia có một cái hố lớn, phong cảnh rất đẹp."

"Ừ."

Thu Thiển không từ chối.

"Vậy thì Thu tỷ đưa tay lên đi."

Nhìn thấy Thu Thiển đưa tay lên trong vô thức, Chu Tự liền đưa tay ra đan các ngón tay vào nhau rồi nắm thật chặt:

"Việc nắm tay trong buổi hẹn hò là điều rất bình thường, Thu tỷ học lấy đi nhé, tương lai sẽ có ích đấy."

Vừa nói, hắn vừa kéo Thu Thiển đi về phía sau núi.

Không phải là ngọn núi lớn gì, hầu hết đều là ruộng, chỉ có vài con dốc mà thôi.

"Chậm thôi."

Thu Thiển đi lên theo.

...

Ban đêm, Liễu Nam Tư đang chuẩn bị phòng, nhưng không có nhiều phòng có thể ngủ.

Ngoại trừ phòng riêng của họ và phòng của Chu Tự thì chỉ còn lại hai phòng.

Hai người ngủ một giường mới hợp lý.

Cả nhà Tô Thi đêm nay cũng ở lại nên đông người quá.

Sau đó Liễu Nam Tư tìm thấy Chu Tự, dùng giọng điệu thương lượng nói:

"Con trai, hay là đêm nay ngươi và Thu Thiển ở cùng nhau một hôm đi?"

Chu Tự nhìn mẹ mình, lòng thầm nghĩ mẹ cố ý đấy hả?

Nhưng vẫn chiều theo.

Ta thì không sao, nhưng ta không nói thẳng ra được.

"Mẹ, mẹ không sợ làm người ta sợ chạy mất sao?"

Chu Tự hỏi.

"Nói thật cho mẹ biết đi, ngươi và Thu Thiển phát triển đến đâu rồi?"

Liễu Nam Tư ngồi xuống bên giường Chu Tự, cất tiếng hỏi.

Lúc này Chu Tự đang ngồi trước bàn làm việc đọc sách, hắn phải học Viễn Cổ văn, nhân tiện khôi phục công lực ngàn năm của mình.

Vừa mới thăng cấp thất phẩm, ma chủng vẫn đang nghỉ ngơi, kỳ nghỉ đông còn chưa kết thúc.

Để mai trở về rồi sẽ bảo ma chủng chính thức đi làm.

Bằng cách này, hắn có thể biết đại khái một vòng mất bao nhiêu thời gian, để còn lên kế hoạch làm thế nào để ma chủng thức đêm tăng ca.

Ngoài ra còn có đặc hiệu thất phẩm, phải tìm thời gian để kiểm tra nó thử.

Có điều việc thử nghiệm các đặc hiệu cần phải học thuật pháp, việc này cũng cần có thời gian.

Cứ cảm thấy bản thân gần đây quá bận rộn.

Còn về dã thú, hẳn là không khó gặp.

Lý Lạc Thư từng nói có thể sẽ có thứ gì đó bò ra từ dưới đất, gần Thanh Thành cũng có dã thú cận đó.

Tất cả đều là cơ hội.

"Thì phát triển bình thường thôi, còn phải phát triển đến mức độ nào nữa?"

Chu Tự đặt bút trên tay xuống, nhìn mẹ nói.

"Hai người đã ở chung với nhau hơn một tháng rồi, vẫn chưa làm gì cả sao?"

Liễu Nam Tư hỏi.

"Mẹ, một tháng trước ta và Thu Thiển còn chưa quen nhau, mẹ muốn bọn ta phát triển như thế nào?"

Chu Tự hỏi.

"Ngươi nói chuyện với Thu Thiển nhiều vào, quan tâm nó thêm, không có việc gì thì cứ hẹn nó ra ngoài chơi, có cơ hội thì lại gần, không có thì tự tạo ra cơ hội mà đến gần."

Liễu Nam Tư cảm thấy con trai mình thật quá vô dụng.

"Ừm, ta sẽ cố gắng."

Chu Tự gật đầu.

"Nghe nói ở nhà mọi việc vặt nội trợ đều do Thu Thiển làm hả? Nó chưa gả qua đây ngươi đã đối xử với nó thế rồi đấy, ngươi phải giúp nó nhiều vào, đừng để nó đau lòng."

"Ừm, ta sẽ giúp."

"Còn nữa, ngươi đi mua cho nó thêm thật nhiều quần áo, con gái đều thích mặc quần áo mới."

"Được rồi, ta sẽ mua."

"Bla…bla…bla..."

"Ừm, ta biết rồi."

"Rắc…rắc..."

"Mẹ, ta biết, ta hiểu, mẹ yên tâm."

"Bố ngươi và nhị thúc của ngươi đang uống rượu đấy, bây giờ Tiểu Nguyệt đang giúp rót rượu làm đồ nhắm, ngươi đi làm thay việc cho Tiểu Nguyệt đi."

"...Ồ."

…

Chu Tự bỏ chuyện học tập sang một bên, cất bước lên ban công.

Bọn cha đang uống rượu trên sân thượng.

Có lẽ trên đó khá trống trãi, nên còn có chút gió mát thổi qua.

Tiết trời tháng chín trên ban công khá tốt, nhưng có điều để đi từ trên đi xuống thì khá bất tiện.

Lúc Chu Tự lên đến nơi, phát hiện Nguyệt tỷ đang ngồi trên bàn ăn vặt, người làm việc lại là Tô Thi.

Chương 160: Dạy Hắn Một Lần

Nàng đang làm đồ nướng, họ đã mang vỉ nướng đến rồi.

Đột nhiên cảm thấy Tam lão bản rất thảm, Chu Tự thầm nghĩ.

Thu Thiển không ở nơi này, nàng phải đi tu luyện, lực lượng trước kia không thể nào khống chế giờ đã có thể không chế, cho nên nàng đang hấp thu.

Theo Nguyệt tỷ nói, chỉ cần lần này Thu Thiển hấp thu đủ nhiều, sau này sẽ thăng cấp rất nhanh.

Dù sao cũng là Thần Nữ, khác hẳn với người thường.

"Chu Tự ngươi muốn ăn cái gì?”

Tô Thi có phần vui vẻ hỏi ý kiến hắn.

Nàng phát hiện mình vẫn hữu dụng.

Chu Tự:

"..."

Tam lão bản còn vui thật đấy.

“Tam lão bản ngồi ăn đi, để ta làm cho.”

Chu Tự đi tới nói.

Tuy là thân thích nhưng dù gì cũng là tới làm khách, hắn cũng không thể thoải mái ngồi ăn được.

Không phải ai cũng như Nguyệt tỷ.

Nghe Chu Tự nói, Tô Thi không làm.

Nàng lập tức lui về sau một bước, sợ mất đi giá trị hiện tại của mình.

Chu Tự:

"..."

“Ngươi để nàng nướng đi, nàng thật vất vả mới thể hiện được sự hữu dụng của mình, nàng vui còn không kịp.”

Nguyệt tỷ ở bên cạnh nói.

"Ta không thể cứ làm bình hoa mãi, nói thế nào cũng phải học chút kĩ năng gì đó.”

Tô Thi tự động viên mình.

"Tam lão bản cực khổ rồi.”

Vậy là Chu Tự thuận tiện ngồi xuống.

Chẳng qua hắn vẫn chăm chú nhìn Tam lão bản làm việc thôi, kinh nghiệm ở thư viện nói cho hắn biết, Tam lão bản làm việc rất dễ xảy ra một vài vấn đề sai lầm nhỏ.

Chu Nhiên và Tô Trần đang uống rượu, dường như đang phân cao thấp, hai người đều không để ý Chu Tự đến.

Đối với chuyện này Chu Tự cũng không nói gì, chỉ gắp đi miếng thịt nướng trước mặt Nguyệt tỷ.

Rất nhanh Nguyệt tỷ chọn một ít đồ nướng rắc tiêu để đến cạnh hắn:

"Những thứ này cho ngươi."

Chu Tự không nói gì cũng không cảm thấy kinh ngạc.

"Cha, Phá Thiên Ma Thể có phải pháp bảo phối hợp không?”

Ngưng Nguyệt đột nhiên hỏi Chu Nhiên bên cạnh.

"Pháp bảo phối hợp Phá Thiên Ma Thể?”

Chu Nhiên để chén rượu xuống suy nghĩ một chút nói:

“Chiến kích này được để lại từ thời xa xưa trước đây, giữa đường không biết bị ai lấy đi. Chẳng qua có một tác phẩm phỏng chế."

“Có thuật pháp phối hợp sao?”

Chu Ngưng Nguyệt lập tức hỏi.

"Chiến Ý Vô Song?”

Chu Nhiên cầm đũa lên rồi quay một vòng.

Theo đó, một luồng chiến ý hiện lên trên đũa, trong lúc nhất thời Chu Tự cảm giác đôi đũa này rất nguy hiểm.

"Phá Thiên Chân Ý, chiến pháp phối hợp giữa bảy chiêu và hai mươi mốt thức, chính là Chiến Ý Vô Song.”

Chu Nhiên nói rồi vung lên.

Đũa xông về phía chân trời.

Một luồng ánh sao sáng ngời phá không mà đi.

Như phi thuyền ngoài hành tinh, tốc độ vượt qua nhận thức.

Chu Tự có chút tò mò nếu đũa này đụng phải món đồ gì đó thì phải làm sao, ngoài ý muốn là nó sẽ xé rách đối phương ngay.

Không biết có phải ảo giác hay không, hắn luôn cảm thấy chiếc đũa kia không gì không phá được.

Có chút ngầu lòi.

Không chút do dự, hắn nói với Chu Nhiên:

"Cha, ta muốn học."

“Hơi khó đó.”

Chu Nhiên tùy ý nói.

"Không có việc gì, ta cực kỳ chăm chỉ.”

Chu Tự tự tranh thủ cho mình.

Từ nhỏ đến lớn hắn vẫn luôn học mấy thứ đồ này, có khó có khổ hơn nữa hắn vẫn chịu đựng được, tuyệt đối có thể học được.

Chỉ cần đủ đẹp trai.

Bản thân hắn có đẹp trai hay không thì chưa nhắc tới, chỉ cần người khác dùng đủ đẹp trai là hắn đã muốn học.

Đặc biệt là thứ có tên êm tai, hiệu ứng lại mạnh.

“Họ Tô kia, mở Thiên Nhân Hợp Nhất cho con trai ta, ta dạy hắn một lần.”

Chu Nhiên nói với Tô Trần đang uống rượu ở đối diện.

“Vừa mở một lần rồi, Thiên Nhân Hợp Nhất cũng không phải mở như vậy. Giờ mở nữa, thì lần sau phải chờ rất lâu.”

Tô Trần đặt ly rượu trong tay xuống nói.

Nói cách khác, Chu Tự muốn nhanh chóng học thuật pháp, trong thời gian ngắn chỉ có thể có một lần vậy thôi.

"Không sao, hắn cũng không quý trọng gì nó.”

Chu Nhiên không thèm để ý nói.

Dáng vẻ vò mẻ không sợ rơi.

Chu Tự:

"...."

Thì ra vừa rồi học Kim Quang Chú đã dùng mất cơ hội đặc biệt sao?

Sao không nói sớm, nói sớm...

Nói sớm có lẽ cũng vậy thôi.

Tô Trần không nói thêm gì nữa, điểm hai ngón tay vào ấn đường

Chu Tự:

"Nhắm mắt, không cần bài xích, lần này sẽ có phản ứng hơi lớn một chút. Không giống vừa rồi.”

Để học Kim Quang Chú chỉ tùy tiện mở một chút là được rồi, nhưng học Chiến Ý Vô Song thì không giống.

Kích Pháp Phá Thiên Ma Thể một chút cũng không đơn giản.

Chu Tự lập tức nhắm mắt lại, sau đó bình tĩnh chờ đợi.

Cũng không có lo lắng gì.

"Bắt đầu đi."

Đây là giọng nói của nhị thúc, chắc là nói với cha hắn.

Rất nhanh, hắn cảm giác được có một vật nhọn đâm vào ấn đường hắn, nhưng khi cảm giác lại lần nữa thì không còn.

Lúc nhắm mắt hắn nhìn thấy một bóng người, bóng người này cầm kích mà đứng.

Tiếp đó đối phương bắt đầu di chuyển, Phương Thiên Kích bị hắn ta huy động.

Khí thế hào hùng, như sông núi phun trào.

Chương 161: Có Chút Cô Đơn

Một âm thanh theo đó truyền đến:

"Chiến Ý Vô Song chính là phối hợp của bảy thức Kích Pháp và Phá Thiên Chân Ý, thức thứ nhất chính là Tru Tiên Diệt Hồn."

Ầm!

Chiến kích phun trào, chiến ý hiện ra, hung ý bộc phát.

Sau đó thân ảnh xoay người mà động, chiến kích theo đó mà biến hóa.

“Thức thứ hai chính là Sát Thần Phá Toái."

Ầm!

Một đòn giáng xuống mặt đất rung chuyển.

Xung kích cường đại làm Chu Tự hơi không nhìn rõ.

Sau đó hắn cảm giác xung quanh xuất hiện vô số bóng dáng, mỗi bóng dáng là mỗi chiêu thức.

Giống như đang phân tích sâu về Kích Pháp Chiến Ý Vô Song này.

"Thức thứ ba Hàng Yêu Tuyệt Ảnh."

"Thức thứ tư Phục Ma Loạn Vũ."

"Thức thứ năm Trảm Quỷ Thiên Hạ."

"Thức thứ sáu Ngang Ngược Tung Hoành."

“Thức thứ bảy Thôn Thiên Diệt Địa."

Ầm!

Chu Tự nhìn thấy một kích Phá Thiên Diệt Địa, vô số bóng dáng hội tụ làm một, xâm phạm thiên địa, nước sâu núi cao sừng sững.

Nhìn thấy bóng người này, trong lòng Chu Tự có một loại lửa nóng.

Hắn cảm giác mình muốn học, còn dễ học hơn trước kia.

Hơn nữa hắn phát hiện, sau khi hắn học xong sẽ có hiệu ứng đột phá chân trời.

Thì ra Phá Thiên Chiến Kích tuyệt vời như vậy?

Trước đó hắn sẽ không dùng, chờ sau khi hắn học xong, lần sau nhất định phải sử dụng.

Tìm ai đây?

Đại Địa Thần Khuyển?

Lúc này tất cả bóng dáng xung quanh đều khắc sâu vào trong đầu hắn, thậm chí có thể dẫn động linh khí trong thân thể hắn.

Chỉ cần hắn sẵn lòng, là có thể dùng Kích Pháp Chiến Ý Vô Song.

Chẳng qua tên của bảy thức này có chút quen nhỉ.

Có phải đã gặp ở đâu không?

Lúc này hắn cảm giác bàn tay ở mi tâm rời đi, mà hắn cũng mở mắt ra.

"Học xong?”

Chu Nhiên uống rượu hỏi.

“Hẳn là học xong.”

Chu Tự trả lời.

Chưa tự mình luyện tập lần nào, hắn cũng không chắc.

Chờ rảnh rỗi đến vùng ngoại ô thử nghiệm, không có dã thú cũng không có chuyện gì, chỉ cần quen thuộc là được.

Trong lúc nhất thời có chút mong chờ.

“Thiên Nhân Hợp Nhất tạm thời không mở được, sau này mở được thì tự học.”

Tô Trần cũng bưng chén rượu lên tùy ý uống.

Sau đó hơi nhíu mày:

“Cái này là rượu giả à”

Chu Tự:

"..."

Chai rượu mới khui này là hắn mua.

Đương nhiên, hắn cũng không để ý.

Rượu thật hay rượu giả cũng được, người uống cũng không phải hắn.

Thiên Nhân Hợp Nhất không thể mở thì cũng có chút đáng tiếc thật đấy, nhưng không có việc gì, năng lực học tập của hắn không tệ.

"Cha, ngươi có đao pháp không?”

Chu Tự hỏi Chu Nhiên.

“Đao pháp gì?”

Chu Nhiên ăn thịt nướng Tô Thi đưa đến hỏi.

"Ví dụ như A Tị Đạo Tam Đao, tuyết bay nhân gian, một đao sát thần đồ đấy.”

Chu Tự có phần chờ mong.

“Một Đao Sát Thần?”

Chu Nhiên như có thâm ý nhìn Chu Tự, nói:

"Cái này ngược lại thì có, chẳng qua có lẽ không giống ngươi nghĩ lắm, hơn nữa cực kỳ khó học. Huống hồ chi hiện tại không có cách nào mở Thiên Nhân Hợp Nhất cho ngươi.”

"Không có việc gì, ta cực kỳ chăm chỉ, lúc đọc sách ta vô cùng chăm chỉ.”

Chu Tự nói.

"Chờ ngươi có cơ hội tiến vào lục phẩm trở về, đến lúc đó ta sẽ dạy ngươi một đao sát thần, chẳng qua chỉ là loại na ná tên thôi.”

Chu Nhiên qua loa lấy lệ nói.

Đùng!

Chu Tự vỗ lên bàn.

Làm cho Chu Ngưng Nguyệt đang ăn bị dọa sợ, Tô Thi đang nướng đồ bên cạnh cũng hơi sửng sốt.

Chu Nhiên và Tô Trần cũng nhìn Chu Tự.

Say rồi?

"Cha, ngươi đợi ta hai tháng, hai tháng này ta sẽ thăng cấp lên lục phẩm rồi trở về, đến lúc đó sẽ tìm ngươi học một đao sát thần, ngươi đừng có mà không dạy.”

Chu Tự thề son sắt nói.

Tiến vào lục phẩm mà thôi, hai tháng hẳn là đủ.

Một đao sát thần, nghe tên là biết rất lợi hại.

“Có phải ngươi uống say rồi hay không? Uống say thì để mẹ ngươi pha cho ngươi chút trà.”

Chu Nhiên nhíu mày, sau đó uốn nắn nói:

“Còn nữa, cái ta biết là một đao thí thần.”

“Giống nhau giống nhau thôi.”

Chu Tự không thèm để ý nói.

Hắn lập tức phát hiện ra phương thức chính xác để mở Thánh Tử Ma Đạo, thì ra là cần trở lại Cự Phách Ma Đạo nhận nhiệm vụ.

Như vậy mới có thể có gia tăng hiệu ứng mạnh mẽ.

Lúc này Tô Trần rót cho Chu Tự chén rượu:

"Uống chút rượu chúc mừng nào."

Chu Tự:

"..."

Nhị thúc của hắn, hắn không dám không uống.

Ngẫm lại, hắn vốn định rèn tửu lượng, thôi thì uống với họ một hồi đi.

Không lâu sau Chu Tự liền nằm trên bàn.

Hối hận rồi, rượu mua về có hơi cao độ.

"Tửu lượng này...”

Tô Trần có phần kinh ngạc.

Quá kém đi?

"Con ta, ngươi khiến vi phụ thất vọng rồi.”

Sau đó hắn nhìn về phía Chu Ngưng Nguyệt ăn no nói:

"Tiểu Nguyệt mang hắn xuống dưới."

“Vâng, cha.”

Chu Ngưng Nguyệt bắt đầu nắm lấy tay của Chu Tự trực tiếp kéo xuống dưới.

Chu Tự vốn đang mơ mơ màng màng lập tức đứng lên.

Có thể đi, có thể tự đi.

Sau đó hắn đã về tới gian phòng.

Quan sát xung quanh một chút, phát hiện không có ai cả...

Có chút cô đơn.

Chương 162: Đùa Thôi

Mặc dù cảm thấy nếu Thu Thiển ngủ ở chỗ này của hắn thì không ổn, nhưng sâu trong nội tâm hắn lại hy vọng mẹ hắn sẽ mạnh mẽ nhét người vào nơi này của hắn.

Giống như trực tiếp đính hôn cho hắn vậy, điều này làm cho hắn có chút vui vẻ không hiểu được.

Kế tiếp hắn vứt suy nghĩ đó đi, khoanh chân ngồi xuống xem Chiến Ý Vô Song vừa rồi.

Vì có Thiên Nhân Hợp Nhất, hắn phát hiện mình khá hiểu chiến ý.

Nắm giữ chiến ý mới khống chế được Kích Pháp này.

Sau đó hắn lâm vào bên trong chiến ý, không ngừng lĩnh ngộ học tập.

Thời gian chầm chậm trôi qua.

Trên người Chu Tự bắt đầu xuất hiện chiến ý, cũng sáng tỏ Phá Thiên Chiến Kích.

Phá Thiên Chân Ý đã có hình thức ban đầu, chỉ chờ sau này lớn mạnh lên.

Sáng sớm.

Chu Tự mở mắt ra cảm giác miệng hơi khô, tối hôm qua uống nhiều rồi.

Lúc này, một ly nước sạch đưa tới bên cạnh hắn:

"Chào buổi sáng, hiện tại là 8:23, nhiều mây, có mưa rào. Thích hợp để uống một chén nước trước."

Quay đầu nhìn lại, hiển nhiên là Thu Thiển mặc áo ngắn tay màu vàng nhạt và quần jean màu lam nhạt.

Duyên dáng yêu kiều, cực kì đẹp mắt.

“Muốn thay váy sao?”

Thu Thiển thấy Chu Tự cứ nhìn mình chằm chằm thì mở miệng hỏi.

"Thu tỷ ngươi biết ta không phải có ý này.”

Chu Tự nhận lấy cái ly uống một hớp.

"Nhìn váy phát chán?"

"Phốc ~"

Chu Tự uống một ngụm nước thật không dễ dàng:

“Sao có thể?”

Thu Thiển thấy Chu Tự thất thố thì tươi cười hỏi thăm.

Chu Tự:

"..."

…

Điều gì Thu tỷ cũng hiểu được, Chu Tự cũng không muốn giải thích thêm gì nữa.

Thu Thiển mặc váy đương nhiên là rất đẹp, sở dĩ đẹp hơn bình thường là do da thịt trắng như tuyết thu hút ánh mắt người ta.

Xét cho cùng là do bản thân Thu Thiển xinh sẵn.

"Ăn cơm thôi, hình như họ cũng mới dậy chưa được bao lâu."

Thu Thiển cầm cốc nước Chu Tự đã uống hết, rồi nói:

"Không chỉ có ngươi uống nhiều đâu."

"Thu tỷ biết uống rượu không?"

Chu Tự đứng dậy hỏi.

Hắn cũng không cảm thấy mệt mỏi gì lắm, tối qua vẫn luôn lĩnh ngộ Chiến Ý Vô Song.

Chu Tự cũng hơi hiểu về Phá Thiên Chân Ý rồi, bảy thức bốn mươi mốt chiêu của Kích Pháp cũng nằm lòng hiểu rõ.

Sau này luyện tập mấy lần là được.

"Một chén là say."

Thu Thiển nhìn Chu Tự nói.

"Thật á?"

Chu Tự cảm thấy mình không cần luyện tửu lượng nữa.

"Đùa thôi."

Thu Thiển dùng một tay che miệng cười, nhẹ nhàng nói:

"Sao lại cười vui vẻ thế hả?"

Nghe được câu này, Chu Tự lập tức trở nên nghiêm túc:

"Vừa nãy ta có cười à?"

"À, ta nhìn lầm."

Thu Thiển vừa cười vừa ra khỏi phòng:

"Tranh thủ đánh răng đi rồi còn ăn cơm."

Chu Tự:

"..."

Vừa rồi có cười hả?

Hắn có hơi không hiểu, không thể tin hết lời của Thu tỷ được.

Nhưng mà rốt cuộc tửu lượng của Thu Thiển là bao nhiêu?

Lần sau phải thử mới được.

Cho tới khi hắn rửa mặt xong, xuống tầng ăn cơm, phát hiện một đám người đã bắt đầu ngồi ăn rồi.

Thu Thiển chừa cho hắn một chỗ, cũng mang bát đũa ra cho hắn.

"Muốn ăn gì? Có cháo và sữa đậu nành.”

"Ta muốn ý chí hiên ngang, dạo khắp thiên hạ, hành hiệp trượng nghĩa."

Chu Tự thuận miệng nói.

Đám người Chu Nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Chu Tự, Tô Thi đang ăn bánh quẩy thì giật mình kinh ngạc.

Thu Thiển nghiêng đầu trừng mắt.

"Đùa thôi, ta muốn sữa đậu nành."

Chu Tự ngồi xuống bàn ăn với một gương mặt vô cảm.

Cũng may phòng ốc chỗ này rộng, bàn cũng không nhỏ.

Nếu không sao đủ chỗ ngồi cho nhiều người thế.

Nhà bọn hắn năm người, nhà chú hai ba miệng ăn, tổng cộng là tám người.

Phòng của Thanh Thành chỉ miễn cưỡng ngồi xuống được.

"Hôm nay các ngươi mới về à?"

Liễu Bắc Uyển hỏi đám người Chu Tự.

"Vâng."

Chu Tự cầm bánh bao, nói.

"Thím hai muốn đi thăm Thanh Thành à?"

Liễu Bắc Uyển lắc đầu, sau đó xoa đầu Tô Thi:

"Vậy các ngươi tiện mang theo Tô Thi đi, chúng ta cũng không cần qua đó một chuyến."

Chu Tự nhìn về phía Tô Thi.

"Thật ra một mình ta cũng có thể quá giang xe về."

Tô Thi giải thích.

Về phần có nhảy nhầm xe không thì nàng không dám đảm bảo.

"Thế đợi lát rồi cùng về đi."

Chu Tự gật đầu đồng ý.

Cùng về là chuyện rất bình thường, không tính là to tát gì.

"Vậy đứa con đầu tiên của các ngươi tên gì? Bình thường đều là con gái."

Liễu Bắc Uyển lại hỏi câu nữa.

Câu này là Chu Tự ngây ra, thím hai chuyển chủ đề cũng nhanh quá đấy.

"Ta nghĩ kỹ rồi, chọn tên Chu Vũ Tình."

Liễu Nam Tư nói.

Chu Tự:

"..."

"Thế đứa thứ hai là con trai thì sao?"

Liễu Bắc Uyển nhìn về phía chị gái nhà mình.

Chu Tự cúi đầu ăn cơm, cảm giác không hiểu sao những người này lại cảm thấy hứng thú với tên của con trẻ thế?

Không biết có phải bị ảo giác không mà hắn cảm thấy tam lão bản có khả năng giống mẹ của nàng.

Mặc dù hắn không có chứng cứ.

Thu Thiển cũng cúi đầu, dường như rất lo lắng bị hỏi vài vấn đề.

Có rất nhiều việc nàng không biết trả lời thế nào.

Chu Tự kéo cái ghế tới gần Thu Thiển, mặc dù không để làm gì nhưng dựa gần vào nhau thì có thể cùng nhau đối mặt.

Chương 163: Nuôi Thú Cưng

"Hai hôm này về nhớ tu luyện nhiều vào, hấp thụ hết những gì đã lĩnh ngộ được."

Tô Trần nhìn Chu Tự và Thu Thiển.

Sau khi gật đầu, Chu Tự rất tò mò, tam lão bản có một ông cha như thế, chắc nên biết dùng nhiều thứ chứ?

Sao lại mang dáng vẻ cái gì cũng không biết thế?

Hắn hỏi, đáp án có được là:

"Ta biết mà, biết rất nhiều đồ, nhưng ta không thể dùng, không thì là dùng không được."

Chu Tự:

"..."

Hợp lý.

"Phải rồi."

Chu Tự nhìn về phía Chu Nhiên:

"Cha mẹ, con có thể nuôi thú cưng không? Ví dụ như chó ấy."

"Được chứ."

Chu Nhiên ăn bánh bao, uống sữa đậu nành:

"Cứ nuôi thoải mái, đừng mang về nhà là được."

Không mang về nhà thì có thể nuôi thú cưng hả? Trong lòng Tô Thi thấy tò mò.

Đây vốn là không cho nuôi mà.

Lĩnh ngộ được chủ ý trong lời của bác cả, Tô Thi có chút tự hào, cuối cùng nàng cũng biết nhìn mặt mà nói chuyện rồi.

"À, vậy con nuôi đây."

Chu Tự trả lời.

Tô Thi:

"..."

Sao lại không giống như mình nghĩ nhỉ?

Xong rồi, quả nhiên vẫn không nghe hiểu được họ nói cái gì.

Được nuôi, đương nhiên Chu Tự không có vấn đề gì, dù sao cũng không cần Đại Địa Thần Khuyển đi theo về.

Có điều hắn lại khá tò mò về cha mẹ và chú thím hai.

Sao họ lại có thể làm anh trai thì cưới chị gái, làm em trai thì cưới em gái?

Do dự mãi, cuối cùng hắn vẫn hỏi.

Câu hỏi vừa dứt, chị Nguyệt đang ăn cơm đột nhiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt tò mò.

Tô Thi ở bên cạnh cũng chờ nghe đáp án.

Cho nên thật ra những người này đều không biết?

"Con trai, xới cho cha bát cơm."

Chu Nhiên đưa cái bát tới trước mặt Chu Tự.

Chu Tự nhận lấy, có điều xới cơm xong đưa lại rồi mà hắn vẫn không nghe được đáp án.

Chỉ nghe được một câu:

"Đang ăn cơm thì bớt nói đi."

Được rồi, Chu Tự hiểu rồi, có lẽ đây không phải ký ức tốt đẹp gì với cha.

Chờ đợi sau tìm chú hai hỏi lại vậy.

Sau đó hắn lại hỏi vấn đề mà trước đó hắn vẫn băn khoăn.

"Cha, trước đó rõ ràng không ai biết con là Thánh Tử Ma Đạo, vì sao đột nhiên có giới Tu Chân lại biết rồi?"

"Ăn cơm đi."

Vẻ mặt Chu Nhiên không cảm xúc trả lời lại.

Chu Tự:

"..."

Hắn lại hiểu nữa, là do ông cha này tiết lộ.

Buổi chiều, sau khi quen thuộc với chung quanh, đám Chu Tự định quay về.

Lần này quay lại thăm họ hàng thôi, chứ cũng không có việc gì.

Tiện thể dẫn Thu Thiển về gặp người lớn trong nhà.

"Kim Quang Thần Chú còn có phần sau, chờ khi nào tu vi ngươi cao thì có thể tiếp tục luyện. Chớ xem thường thần chú cấp nhập môn này, uy lực của nó có thể lớn cũng có thể nhỏ. Đây là thư tịch, có rảnh thì xem. Nhưng mà ngươi phải học trong tình trạng thiên nhân hợp nhất, đại khái phải hiểu thì mới có thể học được."

Tô Trần đứng trước cửa đưa một quyển sách cho Chu Tự.

Một quyển sách dùng văn viễn cổ viết ra.

"Cảm ơn chú hai."

Chu Tự nhận lấy thư tịch, nói lời cảm ơn.

"Có rảnh thì nhớ tới Đạo Tông Thiên Vân tìm chúng ta, đến lúc đó dẫn các ngươi dạo chơi Đạo Tông Thiên Vân."

Liễu Bắc Uyển vừa cười vừa nói.

"Vâng thím hai."

Chu Tự gật đầu.

"Con mang theo cái này đi."

Chu Nhiên lấy ra một cây Phương Thiên Kích màu đen nhánh.

Chu Tự nhìn thoáng qua cũng cảm thấy có chút giống với Phá Thiên Chiến Kích.

"Đây là hàng nhái, không có tác dụng gì cả, nhưng lúc ngươi luyện Chiến Ý Vô Song có thể dùng một chút."

Chu Nhiên thấy Chu Tự đã nhận lấy Phương Thiên Kích thì mới nói tiếp:

"Chiến Ý Vô Song có ba loại cảnh giới, ba loại cảnh giới này lần lượt là chiến ý hiện ra, tiếp theo là chiến ý ngưng thực và cuối cùng là chiến ý như thần. Nếu có tu luyện Phá Thiên Ma Thể thì ngươi sẽ phát hiện cái này cũng chính là ba cấp độ của nó."

Ta cũng đâu phát hiện ra nhỉ? Trong lúc nhất thời Chu Tự cảm thấy rất hoang mang, những người này không thể nào viết rõ mọi thứ ra à?

Như thế thì mình cũng không cần tự mày mò nữa rồi.

"Vậy bọn ta về đây."

Chu Tự nói xong rồi định rời đi.

"Cha, mẹ, ta sẽ nhớ các ngươi lắm."

Chu Ngưng Nguyệt vẫy tay với hai người.

"Có mang đủ đồ ăn vặt với hoa quả không?"

Chu Nhiên cất tiếng hỏi.

"Mẹ đã chuẩn bị cho ta rất nhiều rồi, cha yên tâm đi."

Chu Ngưng Nguyệt nói to.

"Nhớ ăn nhiều cơm lên đó, có rảnh thì quay về thăm chúng ta."

Liễu Nam Tư nói với vẻ không nỡ.

Chu Tự:

"..."

Các ngươi đang làm gì thế hả?

Tô Thi cũng đang vẫy tay chào tạm biệt với cha mẹ của nàng.

Cha mẹ của nàng chỉ dặn dò đúng một chuyện duy nhất mà thôi, đó chính là đến nơi nhớ gọi điện cho họ.

Trong lúc nhất thời Chu Tự cảm thấy Tô Thi khá là giống chị Nguyệt.

Chị Nguyệt là một kẻ mù đường, Tô Thi chưa chắc là một người mù đường nhưng cũng không hẳn là có thể về nhà thành công được.

Đừng nói là hai người này đều bị nuông chiều từ nhỏ nên giờ mới thế nhé?

Chỉ có hắn là độc lập từ bé.

Chương 164: Tối Nay Ăn Gì?

Nói trắng ra là từ nhỏ cha mẹ đã nghiêm khắc, không nuông chiều hắn.

Sau đó Chu Tự mua vé xe, chờ xe khởi hành trở về.

Lần này hắn mới phát hiện tác dụng của tam lão bản rất lớn, ba người biến thành bốn người, vậy nên Thu Thiển ngồi cùng một chỗ với hắn.

Tam lão bản vẫn rất có tác dụng.

"Chu Tự không kinh khủng như trong truyền thuyết nhỉ? Không phải mọi người đều nói Thánh Tử Ma Đạo giết người như ngóe, khát máu như ma, vô cùng tàn nhẫn sao?"

Trên xe, Tô Thi hỏi chị Nguyệt.

"Ừ, đó chỉ là lời đồn mà thôi."

Chu Ngưng Nguyệt ăn một miếng quýt, ngon tới nỗi nàng híp cả mắt lại, sau đó nàng đưa những múi quýt đã lột sẵn cho Tô Thi:

"Lột quýt cho ngươi này, ngươi ăn đi. Ta lột cái khác."

Tô Thi nhận lấy quýt rồi đưa mắt nhìn về phía Chu Tự.

"Vậy nên ta không cần phải sợ Thánh Tử Ma Đạo nữa đúng không? Thật ra hắn không hề kinh khủng chút nào?"

Mặc dù sự thật đã bày ra trước mắt nhưng Tô Thi vẫn không thể nào xóa đi nỗi sợ hãi trong lòng.

Nàng vẫn cảm thấy Thánh Tử Ma Đạo rất kinh khủng.

Tô Thi chỉ cần nhìn thấy Chu Tự đã cảm thấy vô cùng kinh khủng rồi, nàng đoán phía sau nụ cười kia chắc chắn đều là những suy nghĩ kinh khủng.

Lúc hắn làm việc chắn chắn đang nghĩ nên xử lý ba người bọn hắn như thế nào đây mà.

Chu Tự nhìn thoáng qua đối phương, trong lúc nhất thời hắn không biết nên nói gì hơn, tam lão bản có chứng vọng tưởng.

"Cho các ngươi ăn."

Chu Ngưng Nguyệt lại đưa quýt đã lột tới.

Chu Tự:

"..."

Con đường đất lở đã được khơi thông, một đường thông thoáng.

Không hề gặp phải điều ngoài ý muốn nào cả.

Chẳng qua thỉnh thoảng sẽ nhìn thấy trên bầu trời có mấy con chim kỳ quái bay ngang qua, dù là khoảng cách có hơi xa.

"Có lẽ đều đang bay về phía Thanh Thành, không biết có liên quan gì tới ngươi hay không?"

Thu Thiển nhìn thoáng qua bên ngoài rồi nói.

Chu Tự cảm thấy không liên quan gì tới hắn.

Ma tu và đạo tu muốn gây chuyện với hắn thì không nói làm gì, bây giờ dã quái cũng tìm tới hắn là sao?

Muốn báo thù à?

À...thật ra cũng có thể.

Nhưng hắn cũng không thèm để ý lắm, khi còn bé cũng không có nghĩ nhiều như thế.

Chuyện đã tới nước này rồi, nghĩ nhiều như thế làm gì.

Sợ tới sợ lui thì cũng không cần phải hành hiệp trượng nghĩa, trừ ma vệ đạo nữa.

Khi còn bé, điều suy nghĩ nhiều nhất là ban ngày đi học cho thật giỏi, ban đêm đi bảo vệ hòa bình.

Xem TV nhiều quá nên vậy đấy.

Một tiếng rưỡi sau, đám Chu Tự chào tạm biệt Tô Thi:

"Ta đi về đây, chào ngươi nhé."

Đám Chu Tự nhìn Tô Thi lên xe buýt rồi mới quay người đi về.

"Tối nay chúng ta ăn gì đây?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Phải đi siêu thị xem có gì ngon đã rồi mới biết được."

Thu Thiển trả lời.

Ba người bỏ ra một chút thời gian là đã tới siêu thị bên cạnh vườn hoa Phú Quý.

Siêu thị này không được tính là lớn, những cần gì cũng có.

Ba người đi vào siêu thị, chị Nguyệt cõng ba lô nhỏ nắm tay Thu Thiển đi về phía khu thịt.

Chu Tự nhìn ngắm xung quanh, hắn đang suy nghĩ xem trong nhà đang thiếu thứ gì.

Lúc này đột nhiên hắn cảm nhận được Đại Địa Thần Khuyển có tin tức muốn thông báo cho hắn, Chu Tự tìm một nơi hẻo lánh rồi lấy một trang giấy từ dưới đất lên.

Bên trên tờ giấy là chữ của Đại Địa Thần Khuyển:

"Gia, thật sự có thứ bò ra ngoài, không phải là người mà là những thứ vô cùng kỳ quái, có thây khô mặt xanh nanh vàng, có hoa Mạn Châu Sa, cũng có đá vụn gây gỗ khô nhìn rất xa xưa. Bọn chúng cuốn theo khí tức âm lãnh, bên trong còn có mùi thơm kỳ lạ, có lẽ là đến từ một số trái cây. Một số yêu thú không biết vào đó bằng cách nào, nhưng sau khi vào rồi thì cũng không thấy đi ra nữa. Hoàn cảnh này chẳng tồn tại được bao lâu thì biến mất, những yêu thú kia cũng biến mất như thế. Thời gian hoàn cảnh này xuất hiện là giữa trưa, trước mắt vẫn chưa xuất hiện lần thứ hai, gia rảnh có thể ra nhìn xem sao. À, còn có một số yêu thú tới gần Thanh Thành, với cả một số tu chân giả nữa."

Chu Tự nhìn nội dung tờ giấy mà có chút ngạc nhiên:

"Hoa Mạn Châu Sa ư? Sao lại nghe quen thế nhỉ?"

…

Không bao lâu sau, Chu Tự đã nhớ ra.

Hồng Hoa Thạch Toán hay còn gọi là Bỉ Ngạn Hoa, nói cách khác là Bỉ Ngạn Hoa đã xuất hiện trong môi trường đó.

"Đại Địa Thần Khuyển văn minh đến vậy hay sao? Đã có thể nghiên cứu ra thứ này rồi?"

Bình thường thì mọi người đều chỉ biết đến Bỉ Ngạn Hoa hoặc là Mạn Châu Sa Hoa, Hồng Hoa Thạch Toán thì lại khá hiếm hoi.

"Có vẻ như môi trường này thật sự rất quái dị, nếu đi vào thì sẽ biến mất ngay, phiền phức lắm. Không biết công lực ngàn năm có thể phá được hay không nữa."

Sau khi suy nghĩ hồi lâu thì hắn không còn lo lắng nữa.

Hiện giờ hắn đã có Kim Quang Thần Chú, lại còn có Chiến Ý Vô Song Phá Thiên kích pháp.

Chương 165: Dọn Dẹp

Dù sao thì cũng phải đi thử xem sâu cạn thế nào.

Hiện giờ hẳn là hắn đang ở tầng thứ nhất, tinh thần chiến đấu đã bắt đầu hiển lộ, có lẽ sau này đặc hiệu sẽ còn mạnh mẽ hơn.

Thế nhưng cha đã nói rồi, họ sẽ không can dự vào chuyện của Thanh Thành, thích dày vò thế nào thì dày vò thế ấy, dày vò đến khi nào vòng bảo vệ bị kích phát thì tới khách sạn hỗ trợ.

thì nói rằng chỉ cần không gây ra phiền phức lớn thì cũng không có vấn đề gì to tát.

Cha mẹ tin tưởng hắn không sẽ không gây ra phiền phức, hắn cũng không thể làm họ thất vọng được.

Thôi thì chỉ thử đặc hiệu thôi vậy.

Sau khi trở về từ thị trấn Thanh Bắc, hắn đã có một mục tiêu nhỏ, đó là thăng lên tam phẩm trung cấp, sau đó thì học Sát Thần Nhất Đao Trảm.

Ồ, là Thí Thần Nhất Đao Trảm.

Tuy nhiên, hắn hơi lo lắng. Thu tỷ là Thần Minh chi nữ, liệu mình học thứ này thì có bị coi là bụng dạ khó lường hay không?

Mặc dù đúng thật là hắn có một vài tính toán với Thu tỷ thật, nhưng không hề liên quan gì tới Thí Thần Nhất Đao Trảm.

Sát Thần Nhất Đao Trảm mà hắn từng học trước đây không phải dùng để giết thần thật, mà chỉ là tên như vậy thôi, là để thể hiện sự mạnh mẽ của đao pháp.

Những gì cha hắn từng dạy chắc hẳn cũng tương tự như vậy, có lẽ Thu tỷ cũng biết điều đó.

Nàng biết tất cả mọi thứ.

Ngày mai tan học xong thì hắn sẽ đi xem xét thử chuyện ở vùng ngoại ô, đêm nay cứ học tập trước đã, tích lũy lại toàn bộ công lực nghìn năm.

Sau khi đi dạo một vòng trong siêu thị thì hắn mua nước rửa bát, lần trước rửa bát hắn cảm thấy sắp dùng hết rồi.

Trong nhà, Thu Thiển là người nấu cơm, còn rửa bát thì cơ bản toàn là hắn làm.

Cho nên không ai biết rõ hơn hắn cả.

Nguyệt tỷ…

Nếu Nguyệt tỷ không ngồi sẵn trên bàn ăn ăn cơm, thì chính là đang trên đường đi tới bàn ăn.

Cuối cùng, Thu Thiển mua một ít xương sườn, một ít tôm he, còn mua thêm một con cá chim.

Và cả một miếng thịt ba chỉ.

Rau quả cũng không nhiều, chỉ có bắp cải thôi.

Chẳng biết là muốn nấu bắp cải xào hay là nấu thịt lợn xào bắp cải?

Hình như chả khác gì nhau.

"Có phải nấu hơi nhiều rồi không nhỉ?"

Chu Tự hỏi.

Cơm tối có nhiều món ăn thế này khiến hắn theo bản năng cảm thấy không thể ăn hết được.

"Có thể ăn hết được.”

Chu Ngưng Nguyệt.

"Nguyệt tỷ, sao mà ngươi ăn giỏi quá vậy?"

Chu Tự hỏi.

Vẻ mặt Chu Ngưng Nguyệt trông khá cô đơn và giọng nói của nàng nghe cũng hơi tủi thân:

"Khi còn bé, cha và mẹ ta không nấu cơm cho ta ăn, vì vậy nên…"

"Nguyệt tỷ dọn dẹp một chút rồi trở về đi thôi."

Chu Ngưng Nguyệt còn chưa nói xong thì Chu Tự đã trực tiếp ngắt lời.

Nói tới nói lui thì vẫn là dáng vẻ này, lần thứ nhất thấy thì hắn còn tin, chứ bây giờ thì hắn hoàn toàn không tin nữa rồi.

Nhìn cái kiểu của cha mẹ mình làm hắn có cảm giác như mình mới là người không nhận được tình yêu thương ấy.

…

Theo những gì Nguyệt tỷ nói thì đúng thật là cơm tối không quá nhiều, bởi vì cơ bản là một mình nàng ăn hết sạch.

Phần còn lại thì vô thức rơi vào bát của Chu Tự.

Mỗi khi Thu Thiển nói chuyện với hắn, nàng sẽ xới thêm cơm hoặc gắp thêm thức ăn cho hắn.

Vì vậy nên không có cơm hay thức ăn thừa.

Nấu nhiều quá nên phải tìm người để tiêu hóa hết, sau khi Thu Thiển phát hiện ra vấn đề này thì đã nảy ra một ý tưởng trong đầu.

Nghỉ ngơi xong thì hắn đi rửa bát, và tiếp đó thì bắt đầu học Viễn Cổ văn.

"Ngươi không cho bản thân mình một ngày nghỉ nào hay sao?"

Thu Thiển ngồi đối diện tò mò hỏi.

"Những tri thức ta học được đều là của ta, nghỉ ngơi thì lãng phí quá."

Chu Tự ngẩng đầu nhìn Thu Thiển một cái.

Sau đó lại tiếp tục luyện tập.

Hôm nay làm bài tập cho thật tốt, ngày mai đọc một cuốn Thiên Thư, công lực nghìn năm sẽ được lấp đầy.

Sau đó đọc thử “Hoang Cổ Kinh Thế Thư” xem sẽ có những thay đổi như thế nào.

Thu Thiển không nói gì mà lấy ra một số tài liệu và bắt đầu dạy kiến thức mới.

Chu Tự khá hào hứng với những thứ này, mặc dù hắn muốn học, nhưng cũng vẫn luôn củng cố lại kiến thức, không thúc giục Thu Thiển dạy quá nhiều.

Sợ tham thì thâm.

Học tập ấy mà, vẫn nên bước từng bước một, vậy thì mới không bị quên một cách dễ dàng.

Một bài viết tệ còn hơn một trí nhớ tốt mà.

Tới lúc gần mười một giờ, Thu Thiển mới ngừng việc chỉnh lý tài liệu, nàng chuẩn bị đi nghỉ ngơi.

Nhưng trước khi trở về phòng, nàng nhẹ nhàng gõ lên bàn một cái, đợi Chu Tự nhìn về phía mình thì nàng mới nhỏ giọng nói:

"Lần trước ngươi nói ngươi thích màu hồng, ta đã mua rồi nhé, treo ở trên ban công ấy."

Nói xong nàng từ từ đứng dậy, tiện tay lấy quần áo lên:

"Ta trở về phòng nghỉ ngơi, ngươi cũng đừng học muộn quá."

Sau khi thấy Chu Tự gật đầu thì Thu Thiển trở về phòng.

Chương 166: Phiền Phức Rồi

Ba phút sau.

Chu Tự không hề nhúc nhích, hắn cảm thấy Thu Thiển sẽ đi ra lần nữa.

Năm phút sau, Chu Tự liếc nhìn ban công, nhưng cũng không nhìn thấy gì.

"Chà, miệng hơi khát."

Nói rồi hắn đi về phía phòng bếp, lúc đi qua hành lang thì cũng không nhìn thấy bất kỳ ai.

Chỉ thấy cửa phòng của Thu Thiển đóng chặt, Nguyệt tỷ cũng đã nghỉ ngơi từ sớm.

Sau khi xác nhận rằng không có ai thì Chu Tự bèn trở về phòng khách, tiếp đó thì lại liếc mắt nhìn về phía ban công một cái, vị trí sai nên không nhìn thấy được.

Thế rồi hắn đứng ở lối vào ban công, thò đầu ra ngoài, nhân tiện đề cao cảnh giác nhìn xem trong phòng khách có người nào đi tới hay không.

Đúng thật là không có.

Lúc này, nửa người hắn đang với ra ban công theo tư thế ngẩng đầu lên, nhưng không có quần áo gì treo bên trên cả chứ khỏi nói đến màu hồng gì đó.

Sau đó hắn cụp mắt nhìn sang bên cạnh.

Ngay khi hắn quay ra bên cạnh quan sát thì thấy có một người đang chống cằm nhìn hắn ở cửa sổ của căn phòng bên cạnh.

Mặt mày vui cười rạng rỡ, chính là Thu Thiển.

Đang đợi hắn đây mà.

"Ha~"

Chu Tự giả vờ giả vịt lên tiếng chào hỏi, duỗi lưng và nói:

"Thu tỷ đừng suy nghĩ nhiều, ta chỉ ra ngoài hóng gió chút thôi."

"Ừm..."

Thu Thiển gật đầu nói một cách chân thành:

"Ta hiểu."

Hay là ngươi đừng hiểu được không, Chu Tự thầm nghĩ trong lòng.

"Ngủ ngon."

Thu Thiển rời khỏi cửa sổ với một nụ cười trên môi, chỉ là ngay sau khi rời đi thì nàng lại thò đầu ra nhìn về phía Chu Tự và nói:

"Quên nói cho ngươi biết, vừa nãy ta nhớ nhầm, thật ra đã thu lại rồi."

Chu Tự:

"..."

Phụ nữ xinh đẹp, quả nhiên đều thích lừa gạt người khác.

Tiếp đó hắn lại nhìn xung quanh thêm một lần nữa, nhưng đúng thật là không có gì cả.

Vậy nên hắn lại quay về phòng khách bắt đầu tu luyện.

...

Thu Thiển đóng ngăn kéo quần áo lại, nàng thay quần áo và lên giường đi ngủ.

Dáng vẻ trước khi ngủ của nàng rất vui sướng, như thể vừa mới trải qua một chuyện gì đó hạnh phúc.

Chẳng mấy chốc nàng đã chìm vào giấc ngủ, nhưng ngay sau đó thì lại cảm giác như mình đã tỉnh táo trở lại.

Trong khoảnh khắc mở mắt ra, nàng phát hiện ra rằng mình đã không còn ở trên giường từ lâu rồi, mà lại đang ở trong một không gian rừng cây có ánh trăng chiếu rọi.

Không khí xung quanh có hơi u ám.

"Không đúng lắm."

Nàng lập tức kiểm tra lại quần áo trên người, vẫn là áo ngắn tay và quần dài lúc ban ngày.

Thế là nàng thở phào nhẹ nhõm.

Váy ngủ không tiện ra tay, nàng phải mặc thêm quần áo.

Nàng sờ lên cổ tay mình, may mà hồng lăng vẫn còn, pháp bảo mạng che mặt cũng vậy.

Pháp bảo mạng che mặt được mở ra, một bộ quần áo đen bao trùm lên trên cơ thể nàng, và khuôn mặt của nàng cũng được che kín bằng mạng che mặt màu đen.

Thế này an toàn hơn rất nhiều.

Khu rừng xa lạ, bầu không khí lạnh lẽo, có thể cảm giác được hơi thở của sự chết chóc. Tạm thời không thể xác định được sao nàng lại tới đây.

Không thể nhìn ra bất cứ sự bất thường nào ở xung quanh.

Sau đó, nàng bước từng bước về phía trước và chẳng bao lâu sau đã phát hiện ra một vấn đề mới.

Yên tĩnh.

Nơi này yên tĩnh không một tiếng động, nguồn âm thanh duy nhất phát ra ở nơi này chính là nàng.

"Quái dị."

Nàng tiếp tục bước về phía trước với suy nghĩ như vậy.

Lần này, nàng đã điều chỉnh nhịp bước của mình, không còn phát ra một âm thanh nào nữa, thân thể như một bóng ma.

Ban đầu còn có khá nhiều cây cối, đi bộ được mấy chục bước thì dưới chân bắt đầu xuất hiện hồng hoa, hoa lá vĩnh viễn không gặp nhau*.

*Trích từ Phật kinh “Bỉ Ngạn hoa, một nghìn năm hoa nở, một nghìn năm hoa tàn, hoa diệp vĩnh bất tương kiến. Tình bất vi nhân quả, duyên chú định sinh tử."

Mùi thơm theo đó mà xuất hiện, nhưng cũng không phải hương hoa, mà là hương thơm truyền đến từ phía trước.

Chốc lát sau, Thu Thiển xuyên qua rừng cây và đi tới một nơi có đầy hồng hoa trải trên mặt đất.

Vừa mới bước ra, nàng đã nhìn thấy ánh trăng chiếu rọi xuống. Thế nhưng ánh trăng đỏ như máu, cực kỳ quái dị.

Rì rào!

Có một âm thanh vang lên và sự yên tĩnh đã biến mất.

Lúc vừa mới nhìn về phía nguồn gốc của âm thanh, nàng sững sờ trong giây lát, trước mắt có hàng chục bóng người xuất hiện. Họ vốn đang đi về phía trước, nhưng trong khoảnh khắc nàng xuất hiện thì đều ngoái lại nhìn về phía sau.

Ánh mắt hướng về phía nàng.

Như thể rất tò mò về người mới tới.

Sau khi quan sát mấy giây, dường như bọn chúng phát hiện ra người mới tới không phải cùng phe với mình. Thu Thiển cũng cảm nhận được sự thù địch, ngay lập tức nhẹ nhàng lùi lại định rời đi.

Soạt!

Những bóng người vừa quay đầu lại cũng bắt đầu xoay người, tiếp đó di chuyển nhịp bước, tăng nhanh tốc độ.

Chạy thẳng về phía Thu Thiển.

"Phiền phức rồi."

Thu Thiển bắt đầu tăng tốc lùi về phía sau, đồng thời thuật pháp cũng xuất hiện.

Chương 167: Trong Rừng Cây

Xung quanh nàng có những ngọn lửa chuyển động, ngay sau đó chúng bắt đầu bay về phía những bóng người kia một cách điên cuồng.

Rầm! Rầm!

Thuật pháp đánh trúng những bóng người kia, nhưng hoàn toàn không có bất cứ thay đổi gì.

Hoàn toàn không khiến bọn chúng bị thương và cũng không thể ngăn cản được bước tiến của bọn chúng.

Cho tới lúc bọn chúng tới gần thì Thu Thiển mới nhìn rõ hình dạng của bọn chúng, mặt xanh nanh vàng, cơ thể như một bộ xương khô.

Không phải con người.

Lúc này thuật pháp lôi đình xuất hiện.

Trừ tà.

Lôi đình tàn phá bừa bãi, ập về phía những xác ướp này.

Ầm ầm!

Những xác ướp đang tuôn ra với tốc độ cao thật sự đã bị đẩy lùi lại một khoảng, nhưng không gây nhiều tổn hại.

Mà xung quanh đã có những xác ướp khác tới gần.

Thu Thiển vẫn tỉnh táo như cũ, hai tay nàng thi ấn, hồng lăng trào ra.

Ngay khi hồng lăng chuẩn bị đối đầu với những xác ướp này thì dường như tinh thần của nàng đã phải chịu một xung kích nào đó.

Phù!

Nàng đột ngột mở mắt ra trong căn phòng của mình.

Chiếc giường mềm mại êm ái và trần nhà phản chiếu những ánh đèn sáng từ bên ngoài.

Nàng vốn đã quen với bóng tối, nên bây giờ lại cảm giác như căn phòng rất sáng sủa.

Soạt!

Nàng từ từ đứng dậy, chau mày.

"Gặp ác mộng ư? Thế nhưng..."

Cảm giác vừa rồi vô cùng chân thật, hoàn toàn không giống như là mơ thấy ác mộng.

Sau khi kiểm tra khắp xung quanh thì nàng cũng không thấy có bất cứ điều gì khác thường.

Nàng ngồi một hồi lâu rồi mở cửa phòng đi ra ngoài, lúc tới phòng khách thì lại phát hiện ra Chu Tự vẫn còn đang học tập.

"Tại sao lại thâu đêm nữa vậy?"

Thu Thiển ngơ ngẩn hết cả mặt mày.

Chu Tự đang làm bài tập ngẩng đầu nhìn về phía Thu Thiển đang đi ra, vừa nhìn thì hắn lập tức thấy kinh ngạc. Nàng đang mặc một chiếc váy ngủ, tóc tai tán loạn, chiếc váy còn hơi nhăn nheo lộn xộn. Da thịt nàng dưới ánh đèn trắng như tuyết dưới ánh trăng.

"Thu tỷ, ngươi đẹp quá rồi đấy?"

Nghe thấy lời khen của Chu Tự, Thu Thiển kéo váy và xoắn lấy lọn tóc theo bản năng.

Khi đi ra nàng cũng cho rằng hẳn là Chu Tự đang tu luyện.

"Thu tỷ, có phải ngươi mơ thấy ác mộng hay không? Trông vẻ mặt ngươi hơi mỏi mệt."

Chu Tự đặt cây bút trong tay xuống và hỏi.

Hắn có thể nhận ra rằng Thu Thiển không giống với lúc bình thường.

Đương nhiên, hắn cũng đã tu luyện rồi, bị mất đi công lực một nghìn năm vì ma chủng. Hắn bàng hoàng phát hiện ra ma chủng tràn đầy năng lượng, theo tốc độ này thì chỉ cần một ngày một đêm là lại xuất hiện thêm một vòng nữa.

Sau một vòng thì đại khái là sẽ hao bớt một chút năng lượng.

Mà chu thiên linh khí đoàn cũng vừa mới bắt đầu vận chuyển, đang nhanh chóng hoàn thiện một chu thiên. Không đến mấy ngày nữa, tiến vào lục sắc là có thể thăng cấp ngay lập tức.

Khi tỉnh lại, hắn thấy thời gian vẫn còn sớm, bèn trực tiếp bắt tay vào học tập, dự định bắt đầu tu luyện trước khi Thu Thiển đi ra ngoài.

Chờ báo thức ngày mai.

Ai ngờ Thu Thiển đi ra sớm như vậy.

"Ừm."

Thu Thiển vuốt váy ngủ xong thì ngồi xuống bên cạnh Chu Tự:

"Gặp ác mộng, mơ thấy đột nhiên mình xuất hiện trong một rừng cây."

…

"Rừng cây?"

Chu Tự có chút ngạc nhiên.

Thu tỷ gặp ác mộng mà còn nhớ rõ ràng như thế, hắn tự nhiên muốn biết một chút.

Bình thường thì nằm mơ tỉnh lại rất dễ quên đi, dù lúc vừa tỉnh lại cảm giác nhớ rất rõ, nhưng thử hồi tưởng lại phát hiện đã quên mất.

Trước khi chưa tu hành hắn cũng không nhớ được, ngàn năm công lực không có tác dụng này.

Sau khi tu hành...dường như hắn chưa từng ngủ, vẫn liên tục tu luyện.

Trong lúc nhất thời hắn cảm cảm thấy thật thảm, chẳng qua nhìn hiệu ứng xuất hiện, hắn lại rất vui mừng.

Thời gian không phụ lòng người.

Thủy Thuật Pháp, Hỏa Cầu Thuật, Chưởng Tâm Lôi học trước đó đều là thuật pháp nhỏ.

Hiện tại hắn biết Kim Quang Thần Chú và Chiến Ý Vô Song.

Đều có hiệu ứng khá cao cấp.

Còn có cảm giác trình độ, tương lai có hi vọng.

Chỉ là không biết lúc nào mới có thể thăng cấp, khi đó hiệu ứng có lẽ sẽ cao siêu hơn.

"Chính là đột nhiên tỉnh lại, sau đó xuất hiện trong rừng cây, cánh rừng vô cùng yên tĩnh lại rất âm trầm, rồi lại thấy ánh trăng có màu trắng tinh. Sau đó ta tiến về trước, mặt đất xuất hiện biến hóa.”

Thu Thiển dựa vào ghế sô pha, như đang hồi tưởng lại.

“Có hoa bỉ ngạn, càng đi về trước thì hoa bỉ ngạn càng nhiều, khi ta rời khỏi cánh rừng thì thấy được mặt trăng đỏ và hoa bỉ ngạn đầy đất. Mà chính giữa hoa bỉ ngạn có rất nhiều thây khô, mặt xanh nanh vàng. Ta vừa xuất hiện bọn chúng liền bắt đầu công kích ta. Phản kích của ta không có hiệu quả gì, dùng sấm sét trừ tà mới hiệu quả. Chỉ có điều không cách nào tạo nên tổn thương rõ ràng, khi chúng sắp đến gần, ta dùng Hồng Lăng, sau đó thì tỉnh lại.”

"Thu tỷ, có lẽ chuyện này không phải là mộng.”

Chu Tự chau mày.

Nếu là lúc trước, hắn có thể cảm thấy cái này thật sự là ác mộng, thế nhưng Đại Địa Thần Khuyển có nói cho hắn tin tức tương tự cái này.

Đã tương tự thì không có khả năng là mộng.

Chương 168: Ác Mộng

“Ta có một người bạn lợi hại nói với ta, có lẽ Thanh Thành có thứ gì đó bò ra ngoài. Ta có tìm người đi thăm dò, thật sự phát hiện có thứ gì đó xuất hiện. Chính là thứ Thu tỷ nói, có hoa bỉ ngạn, có thây khô mặt xanh nanh vàng.”

Thấy Thu Thiển không hiểu hắn lập tức giải thích.

“Bạn?”

Thu Thiển nằm sấp trên bàn nghiêng đầu nhìn Chu Tự.

“Bạn nam.”

Chu Tự trả lời.

"Ồ ~"

Thu Thiển cười xấu xa, sau đó nói tiếp:

"Vậy ngày mai ta tìm Nguyệt tỷ đi thăm dò một chút."

“Thu tỷ, nếu ngươi gặp nguy hiểm, nhớ kỹ phải gọi ta.”

Chu Tự nhìn Thu Thiển đã nhắm mắt lại chân thành nói:

“Lúc gọi nhớ nói lớn tiếng một chút, nói nhỏ quá ta sợ không nghe được.”

"Được.”

Thu Thiển đáp một tiếng, có điều giọng nói hơi lười biếng, như muốn ngủ thiếp đi.

Không lâu sau, Chu Tự nghe thấy tiếng thở đều của Thu tỷ.

Đúng là ngủ thiếp đi.

“Ngủ ngay bên cạnh ta? Có phải Thu tỷ cảm thấy ta là chính nhân quân tử không?”

Chu Tự thầm nghĩ.

Đối với cô gái khác thì không nói, không có gì hay để để ý.

Thế nhưng với vợ chưa cưới, chính nhân quân tử gì đó hắn đều là giả vờ thôi.

Hắn độc thân nhiều năm như vậy, không phải vì hắn không có hứng thú với phái nữ, mà là bận rộn lo cho sự nghiệp.

Đột nhiên có một người vợ chưa cưới, ít nhiều cũng xuất hiện ý nghĩ trước kia chưa từng có.

‘Thanh kiếm’ sắc bén này, cũng sẽ có một ngày rời khỏi vỏ.

Cuối cùng Chu Tự nhấc bút lên bắt đầu luyện tập, tiếp tục nhìn sẽ ảnh hưởng đến việc trở nên mạnh mẽ của hắn.

Đương nhiên, hắn cũng chú ý đến trạng thái của Thu Thiển, xem thử nàng có gặp ác mộng hay không.

Hồi lâu sau, Chu Tự phát hiện Thu Thiển ngủ rất say.

Sau khi hoàn thành một giai đoạn luyện tập, hắn lại nhìn Thu Thiển một hồi.

“Cổ áo váy ngủ sao không làm lớn hơn một chút trời?”

Chu Tự thắc mắc trong lòng.

Lúc này hắn cũng nằm sấp trên bàn, định ngủ.

Cũng không phải là thật sự cần nghỉ ngơi, mà hắn muốn thử chút xem mình có nằm mơ hay không.

Nếu như có thể, hắn sẽ đi vào quét sạch thây khô một lần.

Như vậy thì Thu Thiển có nằm mơ chắc cũng không có vấn đề gì, có lẽ chuyện này có liên quan với nhau.

Có thể thấy Thu Thiển thì càng tốt.

Lúc sắp ngủ hắn đột nhiên có loại suy nghĩ này.

Thế này có tính là ngủ chung gối không?

Suy nghĩ thật ấu trĩ.

Sau đó hắn ngủ thiếp đi, chờ đến khi hắn nhớ lại, trời đã sáng choang.

Sự thật chứng minh, hắn không vào giấc mộng kia được, có lẽ là thiếu điều kiện kích hoạt.

“Chào buổi sáng, bây giờ là 7:26 sáng, dậy hơi trễ, có điều hôm nay thời tiết tốt, trời sáng.”

Giọng nói thân mật của Thu Thiển lại truyền đến lần nữa.

Mỗi ngày có người báo giờ như này, cũng là chuyện làm người ta vui vẻ.

Lúc này Thu Thiển đang ưu nhã ngồi trên sô pha, tóc tán loạn, mặc váy liền áo dài qua gối.

Thanh thuần, điềm tĩnh.

“Tối qua Thu tỷ còn gặp ác mộng không?”

Chu Tự hỏi.

Hắn không vào được, có hơi đáng tiếc.

Chẳng qua có thể đi vào từ vùng ngoại ô, có lẽ cũng giống nhau.

Đêm nay qua xem một chút.

“Không có, chỉ là cánh ta có chút tê, lúc ngươi ngủ say còn ghé trên cánh tay của ta.”

Thu Thiển xoa nhẹ cánh tay nói.

Chu Tự:

“???”

Chuyện này tuyệt đối không có khả năng, hắn không có cảm giác gì, cũng không nằm mơ.

Nói rõ là ghé vào đâu đi.

Nhưng lần này Thu Thiển không nhiều lời, cũng không nói lời đùa giỡn, cứ vậy mà bắt đầu đi đến phòng bếp:

“Ăn cơm, giờ hơi trễ rồi, không ăn thì đến trễ đó.”

Chu Tự bắt đầu rửa mặt, nửa đường kêu Nguyệt tỷ.

"Đã dậy rồi, à ~"

Chu Ngưng Nguyệt ngáp một cái rồi híp mắt bò lên cái ghế trên bàn ăn.

Sau đó ngẩng đầu a hai tiếng.

Trong miệng có nước ứa ra, hai tay cũng được nước trong rửa sạch, sau đó trên mặt cũng có nước ập vào.

“Đánh sạch răng rửa sạch mặt.”

Chu Ngưng Nguyệt ngồi chờ ăn.

Chu Tự thấy mà sững sờ.

Hắn cũng coi là thất phẩm nhỉ?

Nhưng cảm giác không được như Nguyệt tỷ, không khống chế được như nàng.

Đơn giản đưa nước vào miệng thì không có vấn đề gì lớn, nhưng Nguyệt tỷ là đang chà răng thật.

Dường như mỗi một giọt nước đều bị khống chế.

Thánh Nữ Ma Đạo kinh khủng như thế à.

Rửa mặt xong, Chu Tự thuận tiện ngồi trên bàn ăn, húp một hớp cháo Thu Thiển đã sớm múc ra:

“Nguyệt tỷ, hôm qua Vãn Thu tỷ gặp ác mộng, giấc mộng này dường như từng xuất hiện ở vùng ngoại ô.”

Nghe vậy Chu Ngưng Nguyệt nhìn về phía Thu Thiển:

"Mộng gì?”

Sau đó Thu Thiển nói đơn giản một chút:

“Đại khái là như vậy.”

"Mặt trăng đỏ, hoa bỉ ngạn, còn có thây khô, thấy thế nào cũng không bình thường. Ta giúp ngươi điều tra một chút, nếu thật sự xuất hiện ở vùng ngoại ô chúng ta sẽ vào xem xem. Mấy ngày này ngươi ngủ bên cạnh Chu Tự đi, thấy ác mộng thì gọi hắn là được rồi.”

Chu Ngưng Nguyệt nói xong cũng tiếp tục ăn cơm.

Như đã xử xong mọi chuyện.

Chương 169: Đa Tạ Tiền Bối Đã Chỉ Điểm

Thu Thiển:

"...."

Trưa ăn khoai tây hầm cách thủy đi.

...

Đạo Tông Thiên Vân.

Khải Linh Phong, trước động Khải Linh.

Đổng tiền bối vẫn ngồi chỗ này như cũ, lúc này trận pháp đã khôi phục bình thường, nhưng thiếu đi ngươi phá giải.

Vì phần thưởng bên trong đã có người ký tên.

Dù họ phá cũng không được chuyện gì.

Trừ khi phi Đạo Tử nhượng bộ, nhưng đặc biệt khó.

Cho nên chỉ có một ít người nghiên cứu trận pháp mới vùi đầu vào nghiên cứu trong này.

Đổng tiền bối đang chờ Đạo Tử đến đây nhận thưởng, hoặc là đợi lần mở ra tiếp theo.

Hắn vốn tưởng sẽ chờ rất lâu, không nghĩ tới hôm nay đã thấy Đạo Tử đi về bên này.

Không lâu sau Đạo Tử đến cạnh hắn.

“Đạo Tử tới nhận đồ?”

Đổng tiền bối lập tức đứng lên.

Hành vi của Đạo Tử có chút cổ quái, không muốn mở ra, không biết xuất phát từ nguyên nhân nào.

Người xung quanh thấy Đạo Tử đến, đều lên tinh thần.

Rất nhiều năm mới thấy Đạo Tử xuất hiện một lần, gần đây đã xuất hiện hai lần.

Không biết có mang đến biến hóa gì mới không.

“Cũng không phải lấy đồ trong động, chỉ là muốn hỏi tiền bối một chút, trong tông môn còn trận pháp nào thích hợp để phá không? Loại lợi hại hơn nơi này, lại không có hạn chế tu vi cụ thể đấy.”

Kiếm Thư khiêm tốn thỉnh giảo.

Đổng tiền bối bất ngờ, không nghĩ là Đạo Tử đến vì điều này.

Hắn có chút tinh thông về trận pháp nên cũng khá hiểu rõ chuyện trận pháp trong tông môn.

Hỏi hắn tự nhiên là đúng rồi.

Vậy là hắn cũng không giấu diếm gì, nói đúng sự thật:

“Muốn thí luyện trận pháp khó hơn hẳn là có ba khu, nhưng không yêu cầu tu vi, có lẽ chỉ có một chỗ.”

“Không biết là ở chỗ nào?”

Đạo Tử Kiếm Thư hỏi.

“Tầng năm Thiên Bảo Các, trận pháp Hộp Kiếm Thiên Bảo ở trên đó, bên trong có kiếm tốt gì không thì không biết được. Theo ta được biết, thứ bên trong chắc không phải kiếm, có thể là một thanh đao, cụ thể thì không rõ.”

Đổng tiền bối nói ra tin tức của mình.

"Đa tạ tiền bối chỉ điểm.”

Đạo tử Kiếm Thư cảm ơn rồi trực tiếp rời đi.

Tất cả đều thấy Đạo Tử đi về phương hướng Thiên Bảo Các.

Lúc này mấy người Đạo Tông Thiên Vân bắt đầu tụ tập về Thiên

Bảo Các, muốn nhìn thử xem phải chăng Đạo Tử có thu hoạch gì nữa không.

Đổng tiền bối cũng muốn đi xem, nếu là lúc trước chắc chắn hắn không quá để ý.

Vì trận pháp Hộp Kiếm không dễ phá, nói là tuyệt trận cũng không quá đáng.

Người tầm thường không đủ trình để phá.

Trừ khi cưỡng chế phá vỡ.

Nhưng cái này không được cho phép, cưỡng chế phá vỡ thì bên trong hộp kiếm cũng có cấm chế đợi chờ.

Cho nên dù là Đạo Tử tiếng tăm lừng lẫy tu chân giới trước đây, cũng không có khả năng phá vỡ lắm.

Trước đây hắn hiểu là vậy, nhưng sau khi trải qua trận pháp trước động Khải Linh, hắn cảm thấy Đạo Tử có lẽ có thể phá được.

Nếu có phúc quan sát thì có thể học tập phương pháp phá giải, quan trọng hơn còn có thể thấy bảo vật bên trong hộp kiếm.

Đây mới là điểm mấu chốt.

Nhiều năm như vậy, không ai biết trong hộp kiếm rốt cuộc chứa thứ gì.

Là kiếm, hay là đao?

Hoặc là thương?

Còn có thể liên quan đến công pháp.

Tò mò, là bản tính.

...

Đi làm không bao lâu.

Chu Tự nhận được hình ảnh Lý Lạc Thư gửi đến, là một hình ảnh về trận pháp.

“Đại ca, đây là trận pháp khó hơn mà ta tìm được, có hứng thú có thể phá thử một chút. Nếu như lấy được đồ, ta đưa tới cho đại ca.”

Lý Lạc Thư nói.

Hắn ta cảm giác mình là một công nhân khuân vác thiên nhiên.

Chu Tự nhìn trận pháp, hai mắt tối đen, hoàn toàn xem không hiểu.

Về phần độ khó, với hắn mà nói đều giống nhau.

Trận pháp đơn giản hơn hắn cũng xem không hiểu.

Cái này đợi chút nữa gửi cho Nguyệt tỷ là được, là nàng muốn trận pháp khó hơn, nhàn thì cũng nhàn.

Để nàng muốn phá sao thì phá, cũng có thể tiết kiệm chút tiền hoa quả.

"Ngươi lại xem mắt thất bại?”

Chu Tự hỏi.

“Không phải, sau hai lần thất bại liên tiếp, ba mẹ ta tạm thời không giới thiệu đối tượng cho ta. Có điều cũng không để ta rời đi. Hiện tại ta bị vây ở chỗ này, không có cách nào trở về đi làm được. Người của công ty gọi ta bảo hai ngày nữa không quay về thì xem như là tự rời đi. Đại ca, ta sắp thất nghiệp rồi (//khóc lớn).”

Đều là nước mắt chua xót của Lý Lạc Thư.

“Đại ca ngươi có công việc nào giới thiệu cho ta không?”

Vừa nói câu này xong, Lý Lạc Thư lại gửi một câu nữa:

“Không muốn làm ở nhà máy điện.”

Chu Tự:

“...”

Hắn cảm thấy hay là hỏi ác mộng của Thu Thiển một chút xem.

“Mùi hương kỳ lạ? Mặt trăng đỏ? Hoa bỉ ngạn? Thây khô? Cảm giác như có liên quan đến cõi âm, nhưng cũng chắc chắn không phải, chưa từng nghe nói có nơi như này.”

Sau khi Chu Tự nói chuyện ở cánh rừng, nhận được phỏng đoán của Lý Lạc Thư.

Hắn ta cũng không rõ cái này lắm.

Dù Nguyệt tỷ đang điều tra, nhưng hắn cảm thấy Lý Lạc Thư biết cũng không ít.

Dù sao vừa bắt đầu hắn đã cảm thấy dưới Thanh Thành có thứ gì đó bò ra ngoài.

“Có suy đoán cụ thể không?”

Chu Tự hỏi.

Chương 170: Có Thể Không?

“Cái này xuất hiện trong cảnh vật Thanh Thành sao?”

Lý Lạc Thư gửi lời hỏi thăm.

“Từng xuất hiện ở vùng ngoại ô.”

Chu Tự hơi do dự rồi vẫn nói rõ.

Bị cướp quái cũng phải làm rõ một chút.

Hơn nữa chỉ cần biết rõ ràng, hắn có thể đi giải quyết.

“Ta vẫn luôn cảm thấy dưới Thanh Thành có lẽ có thứ gì đó, xem ra là có chút đồ vật kỳ quái. Đại ca chờ ta một lát, trước khi trời tối ta sẽ cho ngươi câu trả lời chắc chắn. Tư liệu bên ta tương đối an toàn, tra nhanh.”

Lý Lạc Thư trả lời chắc chắn.

Chu Tự thấy có chút ngoài ý muốn, phía dưới Thanh Thành lại có đồ vật.

Hắn sống nhiều năm như vậy cũng không biết, cha mẹ cũng chưa từng nói qua.

Xem ra cha mẹ không có ý định quản chuyện bên này, hắn muốn về hưu cũng không phải chuyện dễ dàng.

Sau đó Chu Tự bắt đầu đọc sách, hôm nay hắn nhất định phải tích lũy đầy ngàn năm công lực.

Chắc là đủ thời gian đi.

Lúc Tô Thi đến làm cũng đã gần mười giờ.

“Chu Tự, cho ngươi cái này, trên đường ta mua dư. Vốn định cho Hàn Tô và Minh Nam Sở, nhưng họ lại ngán ăn.”

Tô Thi lấy một cái sandwich trong ba lô nhỏ đưa cho Chu Tự.

“Đến trễ không bị trừ tiền sao?”

Chu Tự nhận lấy sandwich tò mò hỏi.

“Không trừ nha.”

Tô Thi đáp một câu rồi liền đi đến phòng nghỉ ngơi.

“Ta đi đây.”

Chu Tự cũng không để ý, tiếp tục đọc sách.

Lúc này Minh Nam Sở cũng tiến vào, hắn ta nhìn Chu Tự một chút rồi lại nhìn phương hướng Tô Thi rời đi.

Cảm thấy hơi không đúng lắm.

Vì Tô Thi quá xinh đẹp, nên sẽ tránh bị dính hiềm nghi.

Không dám tùy tiện đến quá gần Chu Tự đã có vị hôn thê, chủ yếu là do chưa quen.

Thế mà hôm nay lại còn đưa bữa sáng, bộ dạng rất tùy ý rất quen thuộc.

"Giữa đường xảy ra chuyện gì?"

Minh Nam Sở suy nghĩ.

Đòi một cuốn sách từ chỗ Chu Tự, hắn ta đi đến phòng nghỉ ngơi.

“Đúng rồi, giữa trưa nếu muốn rèn luyện có thể trực tiếp đến phòng tập thể thao, phòng không sử dụng thường xuyên rất dễ bị thu hồi đó.”

Minh Nam Sở nhắc nhở một câu.

“Có thể ngồi ở đó xem sách không?”

Chu Tự quay đầu hỏi.

"Có thể.”

Minh Nam Sở trả lời.

Vậy là Chu Tự cũng có thể tìm một chỗ ngồi để đọc sách, ở chỗ này đọc sách nếu bị thấy cũng hơi xấu hổ, vẫn là đi vào trong xem thì tốt hơn. Dù sao ngoài hắn ra cũng chỉ có Minh Nam Sở. Phòng tập thể thao không có người khác đến, ít nhất là chưa từng thấy người làm việc ở phòng sát vách đi vào.

Minh Nam Sở vào phòng, thấy Tô Thi đang soi gương, dáng vẻ rất hài lòng.

“Lấy lại tự tin rồi nhỉ.”

Minh Nam Sở nói.

“Ta vẫn rất có lòng tin vào tướng mạo của mình.”

Tô Thi cười trả lời.

Hàn Tô ngồi tại chỗ nghiên cứu bùa chú có chút ngạc nhiên nhìn về phía Tô Thi:

“Hình như tâm trạng tốt hơn rất nhiều nhỉ, hai ngày nay gặp được chuyện vui à?”

“Đúng rồi, ta phát hiện lúc trước đều là ta tự dọa mình.”

Nói đến đây Tô Thi nhớ ra gì đó:

“Đúng rồi...”

Nàng vừa mở miệng lại lập tức dừng lại.

“Sao vậy?”

Minh Nam Sở ngồi trên ghế dựa, hai chân nhấc lên gác trên bàn.

"Không, không có.”

Tô Thi lập tức lắc đầu, sau đó chạy ra ngoài:

"Ta đi giúp Trình tỷ quét dọn vệ sinh."

"Không đúng lắm."

Hàn Tô nhấc kính lên nói.

“Còn có chuyện không đúng có lẽ ngươi chưa thấy nữa đấy.”

Minh Nam Sở lấy điện thoại mở phó bản nói:

“Không phải bình thường Tô Thi cũng hay mua dư bữa sáng sao? Hôm nay nàng cũng mua dư, sau đó đưa cho Chu Tự.”

"Không đúng lắm."

Hàn Tô cau mày rồi nói:

“Lại nói lại từ đầu. Tuy Tô Thi vô dụng, nhưng tính cách không tệ, vô cùng để ý đến vẻ ngoài xinh đẹp, cũng không khiến người ta hiểu lầm gì. Với Chu Tự cũng không tính là quá thân, từ trước đến nay cũng không tiếp cận quá gần. Nhưng hôm nay đột nhiên đưa bữa sáng, đây chính là buông xuống lòng lo lắng. Bên trong chắc chắn xảy ra chuyện gì đó.”

"Hai ngày trước người nhà Tô Thi dẫn nàng ra ngoài, Chu Tự thì xin nghỉ, nghe hắn đề cập qua là muốn về thăm cha mẹ. Hai người đồng thời xin nghỉ, rồi đồng thời đi làm lại vào thứ ba, ngày đầu tiên đi làm quan hệ đã trở nên thân thiết hơn. Tô Thi vừa nói rất nhiều chuyện đều là tự mình dọa mình, muốn nói lại thôi. Vậy đã nói rõ một chuyện.”

Minh Nam Sở ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Tô nói:

“Họ gặp nhau vào ngày nghỉ.”

“Người Tô Thi đi gặp ở phụ cận Thanh Thành kia, khả năng lớn thật ra là...”

Hàn Tô cũng nhìn về phía Minh Nam Sở.

Hai người trăm miệng một lời:

"Thánh Tử Ma Đạo."

Trong lúc nhất thời họ sững sờ, bị suy đoán của mình hù sợ.

Thấy thế nào cũng không có khả năng.

Chu Tự giống Thánh Tử Ma Đạo sao?

Giống, giúp hắn ngưng tụ luồng linh khí thứ nhất, hắn liền nói ngưng tụ xong, giúp hắn nhập phẩm, hắn trực tiếp nói đã nhập phẩm.

Luôn cảm thấy hắn đang đùa bỡn họ, vô cùng phù hợp với hành vi tra tấn của Thánh Tử Ma Đạo.

Nhưng Tô Thi nói tự mình dọa mình, vậy nghĩa là Thánh Tử Ma Đạo không đáng sợ như vậy?

“Cũng có thể đã đoán sai, không thể kết luận vội được.”

Hàn Tô đeo mắt kính lại nói.

Chương 171: Không Giúp Gì Được

Nếu quả thật là Thánh Tử Ma Đạo, lần trước họ thảo luận về Thánh Tử Ma Đạo trước mặt hắn, có phải trong lòng đối phương đang cười mỉa chăng?

“Vậy nếu thật thì sao?”

Minh Nam Sở hỏi.

Hắn ta còn là cái loại mượn Thánh Tử Ma Đạo một ngàn chưa trả kìa.

Cần phải đợi tháng sau.

"Khỏi phải nói, xem như không biết đi.”

Hàn Tô lại đẩy kính lần nữa.

Nếu là thật, tâm lý hơi không chịu nổi.

Minh Nam Sở cúi đầu tiếp tục cày phó bản, chỉ có như vậy mới có thể làm tim hắn ta bình tĩnh lại.

Sau đó họ đã quên mất chuyện ngày hôm nay.

Chẳng qua họ vốn muốn tiếp cận Thánh Tử Ma Đạo, lần này cũng có cơ hội tốt rồi.

Nhưng không vội vàng được.

Chậm chút đã, dục tốc bất đạt.

...

Lúc năm giờ rưỡi Tô Thi đến thay ca.

“Ta tan ca rồi."

Quét thẻ, Chu Tự tạm biệt Tô Thi, sau đó rời khỏi thư viện.

Hôm nay là một ngày rất bình yên, hắn đọc sách cả một ngày.

Hiện tại rốt cuộc cũng tích đầy ngàn năm công lực.

Đi vùng ngoại ô đi.

Trên đường xem thử cuốn “Hoang Cổ Kinh Thế Thư”, để xem xem quyển sách này mang đến hiệu quả gì.

Hắn chỉ có thể xem một phần phía trước, phần sau có một số chữ hắn không biết.

Không biết một chữ thì không có cách nào rõ ý được.

Sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến ngàn năm công lực.

Nhưng mới rời khỏi thư viện không lâu, điện thoại hắn lại vang lên.

Là Lý Lạc Thư gửi tin tức đến.

“Đại ca ta đã tra xét qua, đại khái đã có đáp án.”

Lý Lạc Thư gửi xong rồi lại gửi đến một tin nhắn khá dài:

“Từ hoàn cảnh bắt đầu xuất hiện, cho thấy vật này vô cùng to lớn, không có khả năng ở dưới đất lắm. Nương theo ánh trăng của rừng cây, xem ra thì, hẳn là thứ gì đó ở khu vực đặc thù nơi biên giới. Chẳng qua trùng hợp hiện lên ở Thanh Thành, còn hoa bỉ ngạn và thây khô cơ bản là đại biểu cho nơi chết chóc. Dù có người nói bên kia là nơi luân hồi, thì cũng là lời có độ đáng tin nhất định. Chẳng qua chuyện này không có khả năng lắm, nếu quả thật là vậy Thanh Thành có lẽ đã không còn. Mùi hương lạ trong đó chắc là của một loại trái cây không giống bình thường. Căn cứ những gì ta tra được trong sách cổ, đáp án có lẽ là, đại ca từng nghe qua Tiên Phật Thần chưa? Nếu như ta đoán không sai, nơi này có liên quan đến những vật cổ xưa này. Mà khả năng lớn nhất là... Thần Minh. Căn cứ theo ghi chép, một số Thần Minh vì ăn phải quả nào đó, tạo nên hoàn cảnh nào đó rồi tiến hành bồi dưỡng. Giờ ngẫm lại thì đúng là quả ở thời kỳ chín muồi.”

Xem đến đây, trong long Chu Tự có tính toán.

Hắn khá tin tưởng lời suy đoán của Thần Minh, vì Thu tỷ là Thần Minh Chi Nữ, cho nên có thể cộng minh với chỗ đó.

Từ đó tiến vào mảnh rừng kia.

Mà hắn ngủ như thế nào cũng không thể tiến vào, vì trên người hắn không có đồ vật gì liên quan đến Thần Minh.

“Cái này sẽ rất nguy hiểm sao?”

Chu Tự hỏi.

"Khó nói lắm, Thần Minh đối với chúng ta mà nói đó là truyền thuyết, thứ truyền thuyết lưu lại thì không rõ được. Chẳng qua tạm thời không có nguy hiểm gì lớn, nhưng nếu đồng nhất với môi trường thì có chút hạn chế. Đồ vật bên trong không ra được nhưng chúng ta có thể đi vào. Có điều sinh linh đi vào sẽ biến mất theo, nói rõ ra là nếu chân đạp lên đất Thanh Thành thì sẽ không vào được. Đại ca muốn đi vào tốt nhất là mang theo một người có Kim Quang Thần Chú. Khi nơi đó sắp biết mất thì có thể phá tà rồi ở lại. Chẳng qua không thể đi vào quá sâu, bằng không thì Kim Quang Thần Chú bình thường cũng vô hiệu hóa. Đại ca muốn đi vào sao?”

Lý Lạc Thư hỏi.

“Định vào xem xem, nhưng không nhất định có thể gặp được.”

Chu Tự trả lời.

Chuyện này cần vận khí, không phải hắn muốn đi là có thể đi.

Vừa mới gửi tin nhắn, hắn nhận được một bức tranh, cùng loại với trận pháp, nhưng không phức tạp như trận pháp:

“Đây là Triệu Hoán Đồ ta mô phỏng, thử triệu hoán các từng thấy trước đó sẽ có thể kết nối với biên giới. Nếu ta xuống núi được thì ta cũng có thể vào chung với đại ca rồi. Ta học qua đủ loại kỹ năng, vẫn có thể dùng chút công phu tay chân.”

“Ngươi vẫn cứ ở nhà xem mắt đi.”

Chu Tự lập tức từ chối.

Trở lại không phải là đoạt quái sao?

Chẳng qua Lý Lạc Thư dường như cái gì cũng biết, không quá đơn giản.

Quả nhiên, có thể chọc giận bạn gái, đều không phải người bình thường gì.

Loại bạn gái này, hắn ta cũng muốn.

Nói đến xem mắt, Lý Lạc Thư cũng có chút sầu bi:

"Ta cảm thấy điều kiện nhà gái quá tốt, không thích hợp với ta, xem mắt rất khó thành. Hiện tại xem mắt không thành, công việc cũng mất. Đại có có rảnh thì giúp ta xem thử có nơi nào thông báo tuyển dụng không. Không đi nhà máy điện.”

Chu Tự:

"..."

Tiếp đó hắn không để ý Lý Lạc Thư nữa, chuyện xem mắt hắn không giúp được gì.

Chương 172: Cũng Vì Thời Khắc Này

Chẳng qua thứ Lý Lạc Thư cho có ích với hắn, còn có hiệu quả hay không thì để Đại Địa Thần Khuyển thử xem.

Hắn cũng không rõ lắm.

Nếu có thể, đi vào xoát trang bị của Boss, hắn có thể chia cho đối phương chút ít.

Nên vậy.

Chốc lát sau tại vùng ngoại ô, Đại Địa Thần Khuyển đứng cạnh Chu Tự.

Vị trí hiện tại của họ là nơi cảnh tượng xuất hiện.

"Gia, Triệu Hoán Đồ này không khó dùng, chỉ cần tầm mười phút, ngài ngồi nghỉ ngơi chút đi.”

Sau khi Đại Địa Thần Khuyển nhìn tranh lập tức có đáp án.

Chu Tự gật đầu, thuận tiện hỏi chuyện dã thú xung quanh.

Căn cứ những gì Đại Địa Thần Khuyển nói, dù lân cận có dã thú, nhưng đều cách rất xa.

Dường như đang kiếm thứ gì đó.

Chúng không tới gần, Chu Tự cũng không có thời gian ra ngoài dọn dẹp, xem hoàn cảnh quỷ dị này một chút trước đã.

Còn Kim Quang Thần Chú.

Trùng hợp hắn có.

Nhân lúc nhàn rỗi, hắn lấy cuốn “Hoang Cổ Kinh Thế Thư” ra, muốn nhìn thử xem cuốn sách này sẽ mang đến biến hóa gì cho ngàn năm công lực.

…

Đọc sách cả ngày hôm nay cũng vì thời khắc này.

Mặc dù tốt nhất là đạt được trọn vẹn công lực nghìn năm trước khi quét sạch dã quái, thế nhưng ít hơn một chút cũng không vấn đề gì.

Tuy nhiên, nếu muốn xem Hoang Cổ Kinh Thế Thư thì bắt buộc phải đạt mức đầy đủ. Chỉ như vậy thì mới có thể chắc chắn rằng quyển sách này sẽ mang lại cho hắn một vài thay đổi nào đó.

Đột nhiên cảm thấy hơi kích động.

Tiếp đó, Chu Tự mở cuốn sách ra và bắt đầu đọc to:

"Vào thời kỳ đầu tiên của trời đất, mọi thứ đều hỗn độn…”

"Vì vậy mà trí giả, kẻ ngu và người bình thường đều được sinh ra"

"Cơn mưa trí tuệ đã thay đổi tất cả mọi sự vật, cũng thay đổi cả cuộc sống hàng ngày của chúng sinh. Một ngày trời giáng sấm sét, cây cối bùng cháy, những người bình thường ngửi thấy mùi thơm của thịt, và thế là thu được Hỏa chủng. Trí giả quan sát sự thay đổi của vạn vật, tìm kiếm những phương pháp cơ bản. Từ đó, phương pháp đánh lửa từ hai thanh gỗ ra đời, Hỏa chủng thật sự đã được khắc sâu vào tiến trình lịch sử của chúng sinh linh. Kẻ ngu thấy ai ai cũng đều có lửa, không muốn mình bị thiếu Hỏa chủng, bèn đi cướp Hỏa chủng của trí giả, theo kịp bước chân của thời đại. Người sáng tạo, người thực thi, kẻ ăn cắp, cũng bởi vậy mà ra đời."

Chu Tự nhìn sách, đọc từng chữ một.

Hắn cảm thấy công lực nghìn năm vẫn luôn ổn định giờ đây lại đang sôi trào trong thân thể mình.

Hắn càng đọc thì nó càng sôi trào nhanh hơn.

Tựa như chỉ cần một thời gian ngắn nữa thôi, nó sẽ bắt đầu bốc hơi, và một thứ gì đó mới sắp sửa xuất hiện.

Chu Tự cảm thấy hơi xao động trong lòng, mặc dù hắn hoàn toàn không hiểu được nội dung của quyển sách này, thậm chí là ù ù cạc

cạc.

Thế nhưng nó vẫn đủ để mang lại những thay đổi cho công lực nghìn năm.

Khi hắn lại đọc tiếp, hắn có cảm giác như mình sắp mở ra một cánh cửa hoàn toàn mới.

Tuy nhiên, trong lúc đang đọc, hắn lại cảm thấy dường như thân thể mình hơi không chịu nổi cảm giác sôi trào như thế này.

Dẫn đến việc công lực nghìn năm bắt đầu mất dần đi.

Một lát sau, Chu Tự khép sách lại, hắn không tiếp tục đọc thêm nữa.

Bởi vì nó không có tác dụng, thân thể đang hạn chế hắn.

Sau đó, hắn nhắm mắt lại để cảm nhận sự thay đổi trong cơ thể mình.

Cuối cùng, hắn nhìn về phía Ma chủng sắp sửa kết thúc quá trình hấp thụ, hắn có một cảm giác rằng chờ đến khi Ma chủng đạt được chín vòng thì hắn sẽ có thể chịu được sự thay đổi của công lực nghìn năm.

Từ đó biến đổi.

"Xem ra trách nhiệm của Ma chủng rất trọng đại.”

Lần này, hắn thật sự rất cần Ma chủng thức đêm tăng ca, trước đây chỉ là đặc hiệu mà thôi, nhưng bây giờ thì lại liên quan đến công lực nghìn năm của hắn, cấp bậc cũng buộc phải tăng lên một chút.

Tiếp đó thì hắn cũng không nghĩ gì nữa, chuyện này vẫn còn phải đợi thêm một thời gian, vừa hay đủ để hắn học viễn cổ văn.

Vù-

Đột nhiên có một cơn gió lạnh lẽo thổi qua.

Ngẩng đầu nhìn lên, rừng cây trước mắt tạo cho hắn một cảm giác lạnh lẽo vô cùng kỳ lạ, lại có thêm một ít hoa xuất hiện trên mặt đất.

"Gia, thành công rồi."

Đại Địa Thần Khuyển rất phấn khởi.

Chuyện gia bảo nó làm không bị thất bại, đồng nghĩa với việc nó có giá trị.

Chuyện gì gia cũng phải tự làm thì còn cần nó để làm cái gì?

Chu Tự cất Hoang Cổ Kinh Thế Thư đi, không còn suy nghĩ về chuyện công lực nghìn năm nữa.

Trước khi tới rừng cây, hắn đã cảm thấy phía trước và dưới chân hoàn toàn là hai nơi khác nhau, đi vào rồi thì có khả năng sẽ không thể ra được nữa.

"Ta vào xem thử."

Hắn cất bước vào trong mà không hề chần chừ.

Hắn có Kim Quang thần chú, tạm thời không cần chú ý quá nhiều.

Bản năng cho Đại Địa Thần Khuyển một trực giác rằng nơi này rất nguy hiểm.

Chương 173: Viễn Cổ Văn

Hẳn là nó nên ở yên tại chỗ chờ đợi. Nhưng nếu thật sự chỉ ở yên tại chỗ chờ đợi như vậy thì nó vĩnh viễn chỉ có thể túm được góc áo của gia mà thôi, chứ không thể nào theo gia xông pha khắp nơi khắp chốn được.

Không vào hang cọp thì làm sao bắt được chó của cọp?

Sau đó Đại Địa Thần Khuyển đi theo Chu Tự vào rừng cây.

Chu Tự cũng không để ý lắm, Đại Địa Thần Khuyển dám đi vào thì cũng là chuyện bình thường.

Dù sao thì tiếng tăm của nó vang như thế cơ mà.

Sau khi vào khu rừng cây, hắn cũng có một cảm giác tương tự như Thu Thiển, im ắng không một tiếng động.

Vả lại còn có ánh trăng chiếu rọi xuống dưới.

Là ánh trăng trắng sáng.

"Cho đến giờ thì mọi thứ đều rất khớp với những gì Thu Thiển nói."

Trong đầu đã có tính toán, Chu Tự bèn tiếp tục đi về phía trước, toàn bộ rừng cây chỉ có tiếng bước chân của bọn họ.

Đại Địa Thần Khuyển nhìn xung quanh một lượt, cảm thấy nơi này có gì đó không bình thường.

Dường như sẽ là thứ khiến cho con người ta kinh hoàng.

Nếu không có gia ở đây thì chắc chắn nó sẽ không dám đi tiếp vào bên trong.

Một lát sau, họ đi đến trước một tấm bia đá, ở nơi này còn có một đàn tế.

"Dâng lên vật tế bằng xương bằng thịt mới có thể vào."

Chu Tự đọc dòng chữ khắc trên tấm bia đá.

Đây là viễn cổ văn.

May mà hắn có thể nhận ra tất cả những chữ này.

Thế nhưng, vật tế bằng xương bằng thịt thì hắn không có, vậy nghĩa là phải trở về lấy hay sao?

Hắn vươn tay chạm vào phía trước thì phát hiện ra có một thế lực vô hình nào đó đang cản đường mình.

Xem ra thật sự cần có vật tế bằng xương bằng thịt, quay về thì phiền phức quá.

Hấn quay đầu nhìn về phía Đại Địa Thần Khuyển.

Đại Địa Thần Khuyển không mù chữ, tất nhiên cũng có thể đọc hiểu viễn cổ văn.

Vào lúc Chu Tự liếc mắt nhìn qua, hai cái đầu của Đại Địa Thần Khuyển cùng nhìn về phía cái đầu thứ ba.

Cái đầu thứ ba nhìn vào hai cái đầu kia của mình và nói:

"Ta đã từng nhìn thấy chó rồi, nhưng chưa thấy con chó nào như các ngươi."

Răng rắc!

Hai cái đầu kia kéo đứt cái đầu thứ ba.

"Gia, thế này là có tế phẩm rồi, ta được đại địa bảo vệ, ngày mai sẽ mọc lại ngay."

Đại Địa Thần Khuyển không thèm để ý mà nói.

Vì gia, mất một cái đầu cũng chẳng là gì.

Chu Tự khá cảm động:

"Trong tương lai, nếu có người hoặc là động vật hoang tới làm phiền ngươi thì đi tìm ta."

Giang hồ nhi nữ giảng nghĩa khí.

Nghe thấy câu này, Đại Địa Thần Khuyển cảm động đến mức suýt khóc.

Cuối cùng cũng có một chỗ dựa vững chắc rồi.

Sau đó, Chu Tự không cảm nhận được lực cản nữa, nơi này thật sự rất thần kỳ.

Tiếp đến vẫn là sự yên lặng bao trùm, không có tiếng côn trùng hay âm thanh chim hót trên cây, lại càng không có một làn gió nào thổi qua lá cây.

Dường như tất cả mọi thứ đều đã bị cố định lại.

Qua một khoảng thời gian, Chu Tự nhìn thấy cả một vùng hoa Bỉ Ngạn, có ánh sáng màu đỏ lộ ra bên ngoài, tầm mắt cũng tương đối trống trải.

Chốc lát sau, ngoài bìa rừng, Chu Tự nhìn thấy hoa Bỉ Ngạn bạt ngàn sơn dã.

Mà ở bên trong hoa Bỉ Ngạn, rất nhiều xác ướp đang nhìn về phía hắn, có vẻ như là đang muốn xác định xem hắn có phải là người phe mình hay không.

"Gia, những xác ướp lần trước ta nhìn thấy cũng chính là loại này, thuật pháp bình thường không thể gây một chút sát thương nào lên chúng được."

Đại Địa Thần Khuyển lập tức nói.

Nó đã chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu.

Lúc này, những xác ướp kia cũng đã xác định rằng Chu Tự không phải người phe mình.

Soạt!

Tất cả đồng thời quay người lại và bắt đầu tiến về phía Chu Tự.

"Đã muốn tìm các ngươi từ sớm rồi."

Chu Tự cất bước tiến về phía trước, hắn đang nắm Phá Thiên chiến trong tay.

Sau đó Phá Thiên ma thể mở ra, chiến ý vô song cũng bùng lên.

Nhịp bước của hắn lại nhanh thêm một chút, Phá Thiên chiến kích cũng theo đó mà vẫy vùng.

Keng!

Chiến kích chặn một xác ướp lại, đâm vào ngực đối phương như đâm vào một tảng đá lớn bằng sắt thép.

Không thể đâm sâu hơn nữa.

Thần chú chiến ý, chiêu thức lộ ra.

Vào giờ khắc này, ba thứ Phá Thiên chiến kích, Phá Thiên ma thể và Ma chủng tựa như hợp thành một thể.

Một sức mạnh hoàn toàn mới đã được mở ra.

Thương ra như rồng.

Ầm!

Phá Thiên chiến kích xuyên qua ngực của xác ướp như một con thú hoang, sau đó thì chẻ dọc xuống.

Một nhát thành hai nửa.

Nhìn Phá Thiên chiến kích màu đỏ thẫm, Chu Tự phát hiện ra vừa rồi mình đã dùng sai tên, hẳn là Trảm Quỷ Thiên Hạ mới đúng.

Xác ướp hay quỷ quái gì đó, làm sao có thể hung hiểm hơn Phá Thiên ma thể?

Lúc vừa mới nhận được cuốn sách, bên trên nó đã ghi rằng đây chính là bí tịch tàn ác nhất của ma đạo.

Đồng thời cũng tràn ngập đặc hiệu.

Chương 174: Cần Phải Bị Thanh Trừ

Nhất là bây giờ, hắn cảm giác cả người mình như một ngọn lửa màu đỏ sậm, bị vây quanh bởi những con thú hung tợn, hung thú chính là Phá Thiên chiến kích.

Ban đầu đối phương còn hơi sợ lạ, lúc mới xuất kích vẫn không được tự nhiên cho lắm.

Chẻ kẻ địch làm hai xong thì bắt đầu dũng cảm hẳn lên.

Lúc này, những xác ướp xung quanh đã tới gần.

Nhưng Chu Tự vừa học được kỹ năng mới, sao mà có thể bỏ qua cơ hội như vậy được?

Phá Thiên chiến kích lại được huy động.

Tru Tiên diệt linh hồn, chiến kích đột phá, đập nát nửa người của xác chết.

Sát Thần Phá Toái, vung kích chém xuống, một sức mạnh khổng lồ trào dâng.

Ầm!

Những xác ướp xung quanh trực tiếp bị một kích làm cho lảo đảo.

Như một điệu nhảy trừ ma cuồng loạn, Chu Tự xông vào đám xác ướp, huy động Phương Thiên Kích, quét sạch tám phương một cách dứt khoát và mạnh mẽ.

Kích chém sang ngang, chỉ thấy đầu lâu của xác ướp vỡ vụn.

Kích chém xuống dưới, chỉ thấy nửa người của xác ướp tan rã.

Kích chém ra ngoài, chỉ thấy lồng ngực của xác ướp nát thành từng mảnh nhỏ.

Ầm!

Ầm!

Chu Tự cầm Phá Thiên chiến kích trong tay, chỉ tiến không lùi, chiến ý đủ để trấn giữ tám phương, hung ý quét sạch trên dưới bốn hướng.

Rầm!

Rầm!

Từng cái xác ướp bị đập tan và nghiền nát.

Tựa như một con sói hung ác giết chóc trong một bầy cừu.

Nuốt trời hủy đất, xác ướp xung quanh những vùng đất bị Phương Thiên Kích quét qua đều bị sức mạnh làm cho rung chuyển, theo sau là những tia sáng màu đỏ sẫm lấp lóe giữa không trung.

Tiếp đó, Chu Tự thu kích vào sau lưng.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Những xác ướp còn lại đều bị chém rơi xuống đất.

Cho đến lúc bấy giờ, Chu Tự thân giữa những bụi hoa Bỉ Ngạn, xung quanh không còn một kẻ nào đang đứng.

Đại Địa Thần Khuyển nhìn Chu Tự, cảm thấy rằng gia đã thay đổi rồi.

Vài ngày trước, khi gia huy động Phương Thiên Kích, tuy rằng mạnh mẽ và dứt khoát, thế nhưng cũng cứng nhắc một cách bất thường.

Vậy mà hôm nay lại bộc phát sức mạnh kinh người, muốn làm gì thì làm, chiêu nào chiêu nấy đều là trí mạng, tàn ác đến tột cùng.

Nó đã không còn có thể phân rõ rốt cuộc trước đây gia không làm được đến thế này, hay là cố ý đùa bỡn đám đọa thi kia nữa.

Chu Tự cầm Phương Thiên Kích trong tay, nhìn đám xác ướp trên mặt đất, cảm thấy chúng hoàn toàn không mạnh đến mức ấy.

Không chênh lệch quá nhiều so với những loại dã thú thông thường. Lần này hắn còn chưa dùng sức mà kẻ địch đã xong đời rồi.

Đến nay, công lực nghìn năm vẫn chưa có tác dụng gì, hầu hết đều phải dùng chiến ý vô song cha dạy.

Tuy nhiên, hắn vẫn cảm giác được bề mặt của Ma chủng có một lớp chiến ý rất yếu ớt.

Có vẻ đây chính là cấp độ thứ nhất chiến ý lộ ra.

Nếu đạt tới chiến ý như thần thì không biết sẽ có đặc hiệu như thế nào.

"Đã không còn xác ướp nữa rồi, nhưng vẫn không thể nhìn tới điểm cuối bên trong đó."

Hắn muốn đi vào, nhưng bây giờ đi vào thì sẽ không dễ để có thể ra ngoài được.

Lúc chưa có công việc thì cũng không sao, nhưng có công việc rồi thì e là sẽ biến thành tự động thôi việc mất.

"Thôi bỏ đi, cứ tiến vào quan sát trước vậy."

Sau khi do dự hồi lâu, hắn muốn vào trong xem thử, thế nhưng vừa mới cất bước thì phát hiện ra nơi này hơi bất ổn định.

Dường như là nó sắp biến mất, thậm chí kể cả hắn cũng cảm nhận được cảm giác bị kéo đi.

"Xem ra không thể vào được rồi."

Chu Tự thở dài.

Nơi này sắp biến mất, tất nhiên hắn không thể biến mất cùng nó được.

Đành phải mở Kim Quang thần chú ra để rời khỏi nơi này.

Phá Thiên ma thể bắt đầu biến mất, tiếp đó là Kim Quang thần chú bắt đầu vận chuyển. Thế nhưng, ngay tại lúc Kim Quang thần chú sắp xuất hiện, đột nhiên có một âm thanh cực kỳ chói tai vang lên trong đầu của hắn:

"Có gan thì ngươi tiến vào đi."

Là một giọng nữ, nghe hơi vặn vẹo.

Chu Tự:

"..."

Muốn khiêu khích ta đúng không?

"Gia, chúng ta phải ra ngoài, nếu không thì nơi này…"

Đại Địa Thần Khuyển đi tới bên cạnh Chu Tự nhắc nhở, thế nhưng còn chưa kịp nói hết lời thì đã thấy có một luồng kim quang bùng lên từ trên cơ thể của gia.

Kim quang vô cùng óng ánh, như thể mỗi một tia đều sáng rực như vậy.

Mà sau khi luồng hào quang đó xuất hiện, hoa Bỉ Ngạn dưới chân bọn họ không thể chịu đựng được ánh sáng ở cường độ này, do đó mà bắt đầu biến mất một cách nhanh chóng.

Một lần nữa, bọn họ lại đứng trên vùng ngoại ô của Thanh Thành, tiếp theo, mọi thứ xung quanh chớp sáng chớp tối hai lần như ảo ảnh, rồi biến mất không còn tăm tích.

Khu vực xung quanh lại biến thành một rừng cây thông thường.

"Nếu không thì nơi này... Nơi này sẽ bị xé nát thành từng mảnh nhỏ dưới thánh uy của gia, gia rời đi chính là nhân từ với bọn họ.”

Đại Địa Thần Khuyển nhìn vào ánh mắt chất vấn của Chu Tự dành cho nó, đưa ra đáp án thích hợp nhất.

Là tầm mắt của nó thiển cận, là do hai mắt nó bị mù mới nên nghi ngờ quyền uy của gia.

Gia làm việc cần gì phải giải thích với người khác?

"Vừa rồi ngươi có nghe thấy cái gì không?"

Chu Tự hỏi.

Hắn không quan tâm đến những thứ khác, chỉ hiếu kì về âm thanh khiêu khích vừa rồi.

Đã lâu rồi không có một con dã quái nào dám khiêu khích hắn, khi còn bé thì thường xuyên gặp, sau này thì rất hiếm thấy.

Thế nhưng đó vẫn là kẻ đầu tiên có thể dùng lời nói để khiêu khích hắn.

Con dã quái này cần phải bị thanh trừ.

Chương 175: Vùng Ngoại Ô

"m thanh gì thế?"

Đại Địa Thần Khuyển hơi nghi hoặc.

"Vậy nghĩa là không nghe được."

Chu Tự lắc đầu, không giải thích nhiều, hắn nghĩ rằng hẳn là không phải ảo giác.

Rất chói tai và cực kỳ khó nghe.

Sau khi bảo Đại Địa Thần Khuyển chú ý tới vùng ngoại ô, hắn bèn cất bước trở về.

Lần thử nghiệm này, hiệu quả của đặc hiệu vô cùng tốt, sau khi quét sạch quái xong thì cũng rất rực rỡ tươi sáng. Thế nhưng vẫn còn bảy tám đặc hiệu khác vẫn cần phải học tập một chút, tốt nhất là vừa thực dụng vừa lợi hại.

Ví dụ như là búng ngón tay một cái, xung quanh sẽ trực tiếp nổ tung.

Đẹp trai đúng không?

Bắn vài đặc hiệu qua loa sơ sài.

Hắn học võ đã lâu, cố gắng hơn mười năm, những vẫn không thể dùng được đặc hiệu.

Khinh công cũng chưa học được đến trình độ uyển chuyển ung dung.

Nhưng ít nhiều gì thì hắn cũng biết mấy thứ như vượt nóc băng tường.

Chỉ là những vật dưới chân dễ bị phá hỏng, rất mất mỹ quan.

Không đủ đẹp trai.

Về tới gần nhà, hắn lại mua thêm hai suất đậu phụ thối.

Lần trước Nguyệt tỷ ăn cũng đã là rất lâu về trước rồi.

Về vấn đề có thể nuốt xuống được hay không thì hắn không lo lắng cho lắm. Chỉ cần không phải là đồ chua thì thường là Nguyệt tỷ đều có thể ăn được.

Cùng lắm cũng chỉ nói vài ba câu ghét bỏ thôi.

Thu tỷ cũng sẽ ăn, nàng không kén cá chọn canh.

Hoặc cũng có thể là do mối quan hệ của bọn chưa đủ tốt, nên không tiện biểu lộ sự kén ăn ra ngoài.

Tuy nhiên, hắn đã từng quan sát rồi, không thấy có những động tác như là nhíu mày hay gì khác, chắc hẳn là không ghét đậu phụ thối.

Về vấn đề thích hay không thì cũng chưa hẳn là thích.

Cho nên hắn tiện tay mua thêm một cây kẹo que, cộng với hai gói kẹo QQ.

Thế này hẳn là đầy đủ rồi.

Cũng không đắt là mấy.

…

Khu rừng ở vùng ngoại ô.

Hầu Trầm tới gần rừng cây nơi Chu Tự tiến vào, hắn quan sát khu rừng và cau mày:

"Có người chủ động mở cửa, Thánh Tử Ma Đạo? Lá gan đúng là lớn thật, nếu ngươi đã muốn đi vào, vậy ta sẽ giúp ngươi ổn định cửa ra vào một chút. Đằng nào thì ta cũng muốn chống mắt lên xem năng lực của ngươi ghê gớm ra sao. Tiện thể dẫn một vài tu chân giả tới luôn, chỉ cần ngươi bị đả thương ở bên trong, vậy thì tin đồn về Thánh Tử Ma Đạo cũng sẽ bị thay đổi. Con đường đi đến sự vô địch cũng sẽ kết thúc tại đây."

Nói đoạn, Hầu Trầm bắt đầu bố trí xung quanh, sau đó nghĩ cách truyền tin tức lại.

Về vấn đề mánh khóe này bị phát hiện thì hắn cũng chẳng thèm để ý.

Chỉ cần không bị bắt được là được.

Đến lúc đó, nếu như Thánh Tử không dám vào bởi có người cố ý ổn định cửa ra vào, vậy thì sẽ lâm vào sự xung đột.

Một kẻ vô địch như hắn mà lại e ngại không dám tiến về phía trước.

Tuy nhiên, mới đi được nửa đường, hắn đột nhiên nhớ tới một người khác, Đạo Tử Đạo Tông Kiếm Thư.

"Hình như người này cũng đang ở đây, thế nhưng không thấy có tiếng tăm gì, cũng không thấy bóng dáng đâu. Cần phải chú ý một chút. Có lẽ có thể mượn nơi này để Thánh Tử gặp phải Đạo Tử."

Nhất thời, Hầu Trầm cảm thấy rất thú vị.

Về phần hắn, đến lúc đó cũng sẽ đi vào theo, đến mở mang tầm mắt về Thánh Tử Ma Đạo một chút.

Tất nhiên cũng chỉ là quan sát.

Đối địch thì thôi bỏ đi.

Cho dù hắn có thể đánh bại được đối phương thì cũng sẽ không ra tay.

Trong tình huống không biết giới hạn cuối cùng của người đứng đầu Ma đạo, hắn chỉ dám làm vài chuyện thấp hèn.

Vẫn chưa thể đối đầu trực tiếp.

Thực lực của cơ thể này rất có hạn, đại khái chỉ khoảng lục phẩm, cũng khó lòng nắm chắc được có phải là đối thủ của Thánh Tử hay không.

Tóm lại, trong hành động lần này, hắn không đối địch với bất kỳ kẻ nào cả, hành động tùy theo hoàn cảnh.

Tuy nhiên trong lúc đang sắp đặt, hắn rất tò mò:

"Tại sao lần này không ngửi thấy mùi thơm, là do trái cây đã bị hái, hay là có người nào đó đang quan sát bên ngoài? Nếu như là vế sau thì đồng nghĩa với việc có khả năng là có sinh vật sống ở bên trong..."

Có vật sống thì cũng đồng nghĩa với việc có một khả năng nhất định là đã bị kẻ người khác vượt lên trước một bước.

Cũng có khả năng là nơi này không liên quan đến Thần Minh.

Hắn hy vọng là vế trước.

Nếu liên quan đến Thần Minh thì hắn có thể tìm thấy đồ vật mà mình muốn tìm, cho dù là rất khó, dù là ở đây có Thánh Tử Ma Đạo, dù là có người đứng đầu Ma Đạo chú ý tới nơi này.

Vậy thì vẫn có hy vọng.

Chỉ sợ là không có thứ gì cả, ngay cả hy vọng cũng không có.

Hy vọng có nghĩa là những điều có thể mong đợi trong tương lai, nếu như không có, vậy thì chính là tuyệt vọng.

Không biết phải chờ bao lâu nữa mới có một ranh giới như thế này xuất hiện lần nữa.

Chương 176: Kinh Nghiệm Đi Xem Mắt

"Đậu phụ thối? Mùi nặng quá."

Nguyệt tỷ xách đậu phụ thối lên và bày tỏ rằng khẩu vị của Chu Tự thật sự rất nặng.

"Lúc chiên mới nặng mùi, lúc ăn thì không nặng đến thế."

Thu Thiển ngồi bên cạnh bàn ăn nói.

Vẫn còn cơm canh thừa trên mặt bàn, Chu Tự ngồi xuống ăn cơm, tiện thể nói về chuyện giấc mơ.

"Tra ra rồi, khả năng là có liên quan đến Thần Minh, cho nên Thu Thiển bị kéo vào. Trong tình huống bình thường thì cũng sẽ không bị như vậy, nhưng ngày đó Thu Thiển đã hấp thu không ít thần lực, cho nên lực cộng hưởng gia tăng."

Chu Ngưng Nguyệt ăn đậu phụ thối với vẻ mặt ghét bỏ nhưng hoàn toàn không có ý định dừng lại:

"Thật ra sau khi đi vào mà muốn đi ra thì cũng không dễ dàng lắm đâu, dù sao thì Thu Thiển vẫn chưa khống chế được thần lực tốt đến mức đó. Lý do tối hôm qua có thể đi ra, hẳn là nhờ vào hồng lăng. Đó là thứ cha và mẹ cùng chế tạo, có thể đối chọi lại với cộng hưởng. Thế nhưng càng đi vào sâu thì càng phải cẩn trọng. Không thể đảm bảo có thể đi ra trong một khoảng thời gian ngắn, cách tốt nhất là tới gần với nửa còn lại của pháp bảo. Cũng chính là chiếc vòng màu đen trên tay ngươi, như vậy thì dù là đi vào sâu, cũng vẫn có thể nhanh chóng đi ra. Cho nên đêm nay các ngươi ngủ chung đi.”

Chu Ngưng Nguyệt nói mà không thèm suy nghĩ, chẳng hề cảm thấy rằng những điều mình nói có gì đáng kinh ngạc.

Chu Tự cảm thấy Nguyệt tỷ thật đúng là...Một người chị tuyệt vời nhất trên đời.

Có thể nói ra câu như này mà mặt không đỏ tim không đập, dáng vẻ như là vì tốt cho Thu Thiển vậy.

Hiên ngang lẫm liệt.

Thu Thiển:

"..."

Chu Tự không nói gì, cúi đầu ăn cơm.

Suy nghĩ kỹ lại thì ngủ chung một chỗ có vẻ là tiến triển hơi nhanh quá rồi đấy nhỉ.

Tính cách Thu tỷ tuy là mạnh mẽ, nhưng nàng vẫn sẽ đỏ mặt.

Nhất là lúc tặng hoa cho hắn.

"Vậy nên mỗi khi trời tối thì Thu tỷ đều sẽ bị kéo vào sao?"

Chu Tự đột nhiên nghĩ đến vấn đề này.

Về chuyện ngủ nghê thì cũng lâu lắm rồi hắn không trở về phòng ngủ, vẫn luôn học tập hoặc là tu luyện ở phòng khách.

Thu tỷ có thể ngủ trên ghế sô pha, làm vậy thì khoảng cách vẫn rất gần.

Mà cũng không có gánh nặng tâm lý.

Hiện giờ hắn cần phải học tập, nhất định phải đọc hết “Hoang Cổ Kinh Thế Thư” trước khi ma chủng đạt đủ chín vòng. Đó mới chính là lúc mà công lực nghìn năm biến đổi.

Không biết sẽ biến thành thế nào đây.

"Đúng vậy, cứ tiến thẳng vào trong là được, gần đây ta đang nghiên cứu xem làm thế nào để triệu hồi nơi đó ra ngoài. Nó hẳn là ranh giới của một khu vực thần bí nào đó, tương tự như vương quốc của thần chẳng hạn."

Chu Ngưng Nguyệt ăn đậu phụ thối xong thì bắt đầu ăn đồ ăn trên mặt bàn:

"Đồ ăn hơi nhiều, chắc ngươi không ăn hết đâu."

Chu Tự không để ý, chỉ lấy di động ra, sau đó gửi hai tấm hình tới:

"Tấm thứ nhất là trận pháp Nguyệt tỷ muốn, nghe nói là khó lắm. Thứ hai là Triệu Hoán Đồ hắn cho ta. Có thể triệu hoán bí cảnh ra ngoài."

Chu Ngưng Nguyệt khá ngạc nhiên khi nhìn thấy trận pháp, trận pháp này đúng thật là khó quá đi mất.

Sau đó nàng lại nhìn triệu hoán trận, có lẽ là làm được:

"Người này là ai vậy? Ngươi quen kiểu gì?"

"Lúc làm việc hắn hỏi ta một vài vấn đề, sau đó còn tới tìm ta tâm sự nữa."

Chu Tự vừa ăn cơm vừa kể về chuyện của Lý Lạc Thư:

"Dạo gần đây hắn đang đi xem mắt, tới tìm ta hỏi kinh nghiệm. Là một người rất tài giỏi, tiếp đó thì chúng ta nói tới chuyện trận pháp và Thanh Thành."

"Ngươi có kinh nghiệm đi xem mắt?"

Thu Thiển nhìn về phía Chu Tự với một vẻ mặt mới lạ.

"Một lần không tính là có kinh nghiệm à?"

Chu Tự hỏi.

Thu Thiển không nói thêm gì nữa.

"Ngày mai ta và Thu Thiển tới xem thử một chút."

Chu Ngưng Nguyệt cất điện thoại tiếp tục ăn đồ ăn.

"Dùng Kim Quang Thần Chú thì có thể tránh bị môi trường kéo theo."

Chu Tự bổ sung một câu.

Nguyệt tỷ gật đầu, không để ý chút nào, xem ra trong lòng đã có tính toán từ sớm rồi.

Ăn xong, Chu Tự ngồi ở phòng khách, bắt đầu đọc sách và nghiên cứu.

Thu Thiển ngồi ở phía đối diện chỉnh lý tài liệu, muốn dạy hắn phần tiếp theo.

Nàng lật cuốn “Hoang Cổ Kinh Thế Thư” trên tay, chủ yếu là muốn xem thử phần sau có bao nhiêu chữ Chu Tự không hiểu, như vậy có thể căn cứ theo những chữ đó để dạy Chu Tự.

Thế thì không bao lâu nữa là có thể đọc hiểu quyển sách này hoàn toàn.

Chu Ngưng Nguyệt ngồi xổm ở trận pháp trước mặt, không ngừng sửa chữa.

"Nguyệt tỷ, tại sao ta cứ cảm giác như ngày nào ngươi cũng sửa đổi trận pháp vậy?"

Chu Tự mở miệng hỏi.

Lần nào hắn cũng cảm thấy rằng trận pháp đều bị sửa đổi, một vài trận pháp phụ trợ xung quanh cũng bị tổn tại.

"Vì mỗi ngày mỗi khắc, trận pháp ăn khớp với trời đất, dù nói một cách tương đối thì tất cả đều cố định, nhưng trên thực tế thì đều đang chuyển động. Ta cố gắng lợi dụng môi trường xung quanh để dẫn tới sự thay đổi, thế nhưng vẫn cảm thấy còn chưa đủ. Nếu như muốn trận pháp này phát huy được hiệu quả và lợi ích lớn nhất thì vẫn phải sửa chữa mỗi ngày. À đúng rồi, nghe nói sầu riêng rất ngọt, ngươi nhớ kỹ ngày mai mua một quả về nhé, nho ngọt ngươi mua không đủ ngọt, Thu Thiển mua ngọt hơn."

Chương 177: Thu Tỷ Ngọt Ngào

Chu Ngưng Nguyệt vừa ăn nho ngọt vừa vẽ trận pháp, nói rất nhiều.

Chu Tự:

"…”

Sầu riêng đắt quá, không mua nổi.

Nguyệt tỷ thích ăn đồ ngọt thì sao lại không ăn bánh kẹo luôn cho nhanh?

Lúc này, Chu Tự bèn đưa kẹo que cho Thu Thiển, còn mình thì bóc gói kẹo QQ.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn thấy, vươn tay ra, hình như là muốn kẹo.

"Cho này."

Chu Tự lấy ra một viên kẹo, đặt vào tay Nguyệt tỷ.

Nhìn kẹo QQ trong tay, Chu Ngưng Nguyệt trầm ngâm, sau đó vươn tay mở tay Chu Tự ra, thả lại viên kẹo QQ vào, tiếp đó cầm lấy cả túi kẹo QQ đi luôn.

Vừa lòng thoả ý đi vẽ trận pháp.

Chu Tự:

"…”

Hắn vẫn còn một gói nữa.

Lúc này Thu Thiển cũng vươn tay ra, Chu Tự cầm lấy một viên kẹo QQ, cuối cùng mới đặt luôn cái túi vào trong tay Thu Thiển.

"???"

Thu Thiển hơi ngạc nhiên, thế rồi nàng kéo tay Chu Tự, trả lại gói kẹo cho hắn, thuận tay cầm kẹo QQ trong tay Chu Tự đi.

Vẫn là Thu tỷ ngọt ngào, Chu Tự vừa ăn kẹo QQ trong tay vừa nghĩ.

Mười một tiếng sau.

Thu Thiển ngồi bên cạnh Chu Tự, nằm nhoài trên mặt bàn ngủ.

Nàng không thay quần áo, nhỡ đâu quần áo lúc bị kéo vào là bộ đang mặc ngay lúc đó thì không tốt cho lắm.

Chốc lát sau, khi nàng mở mắt ra một lần nữa, lại đang ở trong rừng cây.

Lần này, nàng kiểm tra lại một lần nữa, vẫn giống như lần trước, trang phục vẫn là bộ áo ngắn tay quần dài kia.

Hình như đây là bộ quần áo khi trở về thành phố, từ lúc đó đã bị ghi lại.

Nàng lại mở mạng che mặt ra và vẫn cảm nhận được hồng lăng.

Sau khi xác định không có vấn đề gì, Thu Thiển tiếp tục đi sâu vào, lần này nàng muốn thử tránh thoát khỏi sự chú ý của xác ướp để tiến vào bên trong.

Xem thử xem bên trong như thế nào.

Tuy nhiên…Khi nàng đi tới bên cạnh khóm hoa Bỉ Ngạn lại phát hiện ra nơi này đã không còn xác ướp nào nữa, hoặc có thể nói là tất cả xác ướp đều ngã trên mặt đất, bị phân thành từng mảnh nhỏ.

"Đã từng có người đến nơi này? Lại còn xử lý hết đám xác ướp?"

Thu Thiển hơi ngạc nhiên.

Sau khi xem xét những vết thương này, nàng nhận thấy rằng tất cả đều bị giết trong một kích.

Thực lực mạnh mẽ.

Được Nguyệt tỷ chỉ dạy xong thì nàng đã biết cách để giết chết xác ướp, nhưng cũng không thể làm được đến mức này.

Theo đó, Thu Thiển tiếp tục đi về phía trước.

Không biết đã đi được bao lâu, bỗng nàng nhìn thấy một cây cầu.

Có vẻ như đi qua cầu là có thể tiến vào bên trong.

Nhìn từ phía cầu sang, nàng còn thấy nhiều xác ướp hơn trước, không chỉ có có xác ướp mà còn có một số yêu thú.

Tiếp tục cố gắng quan sát, hình như nàng thấy được một tòa thành.

"Vào đây, đến gặp ta."

Đột nhiên một giọng nói vang lên trong tâm trí nàng, êm dịu và ấm áp.

"Ai đó?"

Thu Thiển lập tức hỏi thăm.

Nhưng không nhận được lời hồi đáp.

Cùng lúc đó, dường như đám xác ướp đã phát hiện ra nàng, bắt đầu lao về phía đầu cầu bên này.

Chúng muốn tấn công nàng.

…

Chuẩn bị xong hết, Thu Thiển không còn luống cuống như lần trước.

Mặc dù lần trước vẫn ổn nhưng phải vận dụng Hồng Lăng sớm như thế cũng hơi bối rối.

Xác định được thực lực của thây khô, nàng nghe được cách đối phó với chúng từ Nguyệt tỷ, bây giờ trong đầu đã có vài ý tưởng.

Thây khô xông qua cầu nhào về phía nàng, nàng không ra tay ngay mà bắt đầu lùi lại.

Vườn hoa Bỉ Ngạn khá lớn nhưng không khó tránh né, nếu không được thì còn có thể vào rừng.

Từ sau khi bắt đầu tránh, Thu Thiển phát hiện tốc độ của thây khô cũng không nhanh đến thế, với tu vi của nàng có thể tránh rất dễ dàng.

Trong lúc tránh né, nàng không ngừng cắm Lôi Đình Tế Châm xuống đất.

Tích được một đám thây khô, Thu Thiển cũng đã hoàn thành việc bố trí.

Ầm!

Một tiếng động rền vang.

Lôi đình hiện ra trong mảng Hoa Bỉ Ngạn.

Soạt!

Xẹt ~

Trận pháp Lôi Đình đã hoàn thành, giam giữ tất cả thây khô vào trong.

Đối phương sẽ không thoát ra được nhanh như thế.

“Trận pháp của Nguyệt tỷ vẫn hiệu quả như xưa.”

Thu Thiển nhìn đám thây khô, chạy thẳng sang bên kia cây cầu.

Tất cả đều là Nguyệt tỷ dạy nàng, Nguyệt tỷ rất giỏi trận pháp, hiệu quả cũng rất mạnh mẽ.

Nhưng mà cũng chỉ là tạm thời thôi, không thể vây khốn bọn chúng trong thời gian dài được, chủ yếu là vì số lượng rất nhiều.

Mấy chục giây là trận pháp đã mất hiệu lực rồi.

Nhưng mấy chục giây này cũng đã đủ để nàng đi qua cầu.

Cầu bằng gỗ, không nhỏ, trông không cứng cáp cho lắm nhưng có thể đón được đòn tấn công của thây khô thì hẳn là không yếu như vẻ ngoài.

Đạp lên phát ra tiếng kẽo kẹt.

Cứ như sắp sửa gãy sụp xuống vậy.

Dưới cầu là nước sông trong veo nhưng không thấy đáy, cũng không thấy được bất cứ một sinh vật nào.

Ném một đóa hoa Bỉ Ngạn xuống dưới, Thu Thiển chỉ thấy hoa chìm xuống nước rồi không thấy đâu nữa, giống như không có sức nổi.

“Nhược Thủy?”

Thu Thiển không chắc lắm, nhưng nàng không dám tùy tiện băng qua từ trên mặt sông, vẫn là đi cầu an toàn hơn.

Vừa chạy qua cầu, nàng nhìn lên bầu trời, hồng nguyệt sáng tỏ, trên trời còn có thứ gì đó đang bay.

Lúc này có vài con thây khô chạy về phía nàng.

Nàng tăng tốc chạy tới trước mà không hề do dự.

Chương 178: An Toàn Là Trên Hết

Lần này, thứ chạy về phía nàng không chỉ có thây khô mà còn có yêu thú, thậm chí còn có vài con rất mạnh.

Không cần đánh với nó mà nàng cũng có thể cảm nhận được mình hoàn toàn không phải đối thủ của nó.

Việc bây giờ nàng cần làm là đến gần tòa thành đó, xem thử trong đó có gì.

Hồng Lăng đã vào thế chuẩn bị, có thể tấn công bất cứ lúc nào.

Ầm!

Lúc đi ngang qua vài con yêu thú, Thu Thiển chủ động tấn công nó, phòng khi nó cản trở mình.

Nàng tăng tốc đến mức cao nhất, trên lý thuyết, ngự kiếm phi hành sẽ đỡ hơn một chút, nhưng trên không cũng có thứ gì đó, nàng không dám ngự kiếm một cách tùy tiện.

Cho nên trước mắt ở dưới đất vẫn an toàn hơn một chút.

Soạt!

Rầm rầm rầm!

Quanh người nàng có vô số hỏa diễm liên tục phóng ra, yêu thú bị tấn công không xi nhê gì nhưng tất cả đều bị cản chân.

Với Thu Thiển mà nói, cứng đối cứng ở đây sẽ hơi khó khăn, nhưng chạy thì không thành vấn đề.

Không bao lâu sau, nàng thấy được tòa thành đó.

Rất rõ ràng, tường thành cao năm, sáu mét, ở giữa có một cánh cửa lớn.

Cánh cửa lộ ra một khe hở, giống như chỉ cần đẩy nhẹ là sẽ mở được.

Trước cửa không có ai trông coi, mục đích của Thu Thiển là ở đây.

Nàng muốn đẩy cửa vào xem thử trong đó có gì.

Keng!

Chém kiếm lên người một thây khô, Thu Thiển nhảy lên, giẫm lên đầu thây khô chạy về phía cửa thành.

Nàng bước đi rất nhanh nhưng thây khô xung quanh cũng rất nhiều, một luồng sáng xuất hiện dưới chân nàng, sau đó cả người nàng di chuyển nhanh như tia chớp.

Xẹt xẹt mấy cái đã vượt qua những thây khô trước mặt.

Cửa thành đang gần ngay trước mắt.

Sau lưng đã đầy thây khô bám theo, không biết ở đâu ra mà nhiều như thế nữa.

Soạt!

Thu Thiển rơi xuống trước cửa thành, Hồng Lăng đã chuẩn bị sẵn, chỉ cần đẩy cửa vào nhìn một cái là đi ngay.

Dù có nguy hiểm hay không cũng phải đi.

An toàn là trên hết.

Két két!

Cánh cửa bị đẩy ra, rất nhanh sau đó Thu Thiển có thể thấy được cảnh tượng bên trong.

Nhưng ngay vào lúc nàng nhìn qua khe cửa, một khuôn mặt vô cùng nhợt nhạt đột ngột xuất hiện che đi tầm mắt của nàng.

Đó là một khuôn mặt nữ, cực kỳ nhợt nhạt, trông như một cái xác chết vậy.

Thu Thiển giật nảy mình nhưng không lùi lại, nàng đưa tay túm tóc đối phương, sau đó lấy một cục gạch đập thật mạnh.

Cho ngươi làm ta sợ, cho ngươi làm ta sợ, cho ngươi dọa.

Lúc này Thu Thiển mới nhìn vào trong thành một lần nữa, nàng thấy một bức tường, trên tường có một bức tranh, bức tranh vẽ một cái cây ăn quả, trên cây có rất nhiều trái cây màu vàng óng ánh.

Dưới tán cây có rất nhiều người đang quỳ giống như đang cầu xin một tồn tại nào đó ban cho trái cây.

Nhìn lên trên, nàng phát hiện trên cây có một người, trông như người mà bọn họ đang cầu xin.

Nhưng mà nàng không thấy rõ được, bởi vì vị trí của người nọ bị một thanh kiếm cắm vào.

Thanh kiếm tràn đầy oán hận.

Ngay lúc nàng còn đang muốn xem thêm thì thây khô đã đến, Hồng Lăng bắt đầu khởi động.

Trong chớp mắt, Thu Thiển biến mất tại chỗ.

Mà lúc này, xuyên qua những con đường, xuyên qua những ngôi nhà, thẳng đến bên trong Tế Tự Chi Địa có một cái cây ăn quả.

Lúc này bên trên vẫn còn vài trái nhưng không hề có ánh sáng.

Mà vào khoảnh khắc khi cửa thành mở ra, ánh sáng vàng trên trái cây cuối cùng cũng bắt đầu hiện ra, nhưng rất nhanh sau đó lại biến mất.

“Chờ được rồi, khặc khặc.”

Là một giọng nói rất chói tai.

…

Chu Tự nhìn chằm chằm sau khi Thu Thiển nằm xuống ngủ, nhưng dù có quan sát thế nào cũng không có kết quả gì cả.

Mà ngược lại là nói chuyện một hồi với Lý Lạc Thư.

Hắn vẫn đang điều tra, nhưng không có thêm manh mối gì cả, chỉ nghe có ma tu và vài tu chân giả kỳ lạ sẽ đến Thanh Thành, cả thú tu và yêu thú cũng bị hấp dẫn.

Đương nhiên là Lý Lạc Thư còn khóc lóc kể về công việc.

Công việc của hắn mất thật rồi, Chu Tự nói có rất nhiều cô gái làm ngành điện tử, thật ra hắn có thể tiếp tục làm.

Rất dễ tìm được bạn gái.

Lý Lạc Thư nói hắn làm trong ngành này đã rất nhiều năm rồi mà chỉ có một đời bạn gái, không lâu trước đây, vì ai đó ở sát vách ra mắt thành công nên khiến hắn phải chia tay.

Tới giờ vẫn còn thấy giận.

Chu Tự không nói gì thêm, hắn cũng ghét con nhà người ta.

Cũng may là hắn ra mắt thành công, nếu không thì cha mẹ cũng sẽ dùng chuyện này để nói hắn.

Cho nên Chu Tự đứng về phía Lý Lạc Thư, có rảnh sẽ sang đánh ai đó ở kế bên.

Lý Lạc Thư lợi hại thế này thì ai đó cũng sẽ không kém, tùy tiện đánh một trận thì chắc không sao đâu.

Một lát sau, Chu Tự lại ném một ngàn năm công lực cho ma chủng.

Vòng thứ nhất xuất hiện, ma chủng vô cùng nhiệt tình.

Tuy không bằng hôm qua, nhưng nội trong một ngày rưỡi là có thể xuất hiện vòng thứ hai.

Cách chín vòng không còn xa nữa.

Chín cái vòng ma chủng lần này hoàn thành là lúc ngàn năm công lực lột xác.

Có hy vọng.

Chương 179: Sao Lại Thế?

Không biết có xuất hiện đặc hiệu gì không.

Không có cũng chẳng sao cả, đặc hiệu của hắn bây giờ đã có thể xem như không tệ rồi.

Ngay vào lúc hắn định tiếp tục học tập, bỗng thấy Thu Thiển mở mắt ra.

“Lại vào à?”

Chu Tự lập tức hỏi thăm.

“Ừ.”

Thu Thiển gật đầu, sau đó ngồi dậy sửa tóc, khiến mình không đến nỗi lộn xộn.

“Thu tỷ, chảy nước miếng kìa.”

Chu Tự nhắc nhở.

Thu Thiển giật mình, vội vàng sờ miệng.

Nhưng không có gì cả.

Chu Tự cười, tự nhiên thấy rất thú vị.

Thu Thiển nhìn Chu Tự, trong đầu nghĩ nên bỏ thêm bao nhiêu bả đậu vào điểm tâm đây?

“Khụ khụ.”

Ho hai tiếng, Chu Tự hỏi chuyện trong mộng cảnh.

Thu Thiển kể lại từ đầu đến đuôi, nhưng mà nàng không nói mình đã đánh cái nữ thi đáng sợ đó thế nào.

Chu Tự mặc niệm vài giây cho nữ thi, hù dọa được Thu tỷ thì cách xuống sân khấu chắc chắn là không đẹp nổi.

Nhưng hắn lại chú ý đến những thứ mà Thu tỷ đã gặp.

Có người triệu hồi, đối diện một vườn hoa Bỉ Ngạn có cầu, bên kia cầu có một tòa thành, trong thành có một bức tranh, cúng bái ai đó vì trái trên cây.

Rất nhiều thông tin, nhưng hắn hoàn toàn không hiểu, cần phải có Nguyệt tỷ hoặc Lý Lạc Thư đi điều tra.

“Nghĩ kỹ lại thì trong lúc vừa mở cửa ra, ta có một cảm giác hiểu ra gì đó, cứ như là tu luyện ở trong đó sẽ nhanh hơn rất nhiều.”

Thu Thiển nói.

Nàng không chắc về điều này, bởi vì cảm giác đó chỉ trong một chớp mắt mà thôi.

“Thu tỷ cảm thấy sẽ là ai triệu hồi? Có phải là nàng kéo ngươi vào không?”

Chu Tự hỏi.

Có vẻ không phải là người đã gọi hắn.

Thu Thiển nằm nhoài trên mặt bàn, lười biếng lắc đầu:

“Không biết, không có cảm giác gì rõ ràng hết.”

“Vậy Thu tỷ muốn về phòng ngủ không?”

Chu Tự nhìn Thu Thiển nằm dài trên mặt bàn.

Bình thường mà nói thì vừa mới ra ngoài, tạm thời sẽ không vào lại.

Cho nên là có thể về ngủ.

Nghe Chu Tự hỏi, Thu Thiển nằm nhoài trên bàn nghiêng đầu nhìn Chu Tự, hỏi:

“Ta sợ, có thể ở lại đây không?”

“Thu tỷ, ta không bị lừa lần nữa đâu.”

Chu Tự nghiêm mặt nói.

Sao hắn có thể bị trêu đùa nhiều lần được?

Thu Thiển không nói gì, về phòng:

“Ta về phòng ngủ.”

Đi đến nửa đường, Thu Thiển dừng bước, quay lại nhìn Chu Tự, hỏi lại lần nữa:

“Vậy cái đó được không?”

“Được.”

Chu Tự gật đầu.

“Ha ~”

Thu Thiển cười, sau đó đi về phòng:

“Ngủ ngon.”

Chu Tự:

“…”

Được rồi, Thu tỷ cái gì cũng biết, không chơi lại nàng.

Sau đó hắn lại đi tu luyện, vốn cứ tưởng Thu tỷ muốn ngủ bên cạnh hắn, hắn đã chuẩn bị học tập cả một đêm rồi.

Xem ra vẫn phải tu luyện thêm một chút, phát tiền lương cho ma chủng để nó có sức lực tạo được chín cái vòng.

…

Sáng sớm.

Chu Tự vận chuyển hết một chu thiên, cảm giác linh khí trong người có gì đó thay đổi.

Màu thứ sáu xuất hiện.

Quả nhiên là màu xanh lam.

Tức là trạng thái đã khá tốt rồi, nếu được thì hắn có thể miễn cưỡng tấn thăng linh khí, nhưng không vội, nhờ lúc trước nhị thúc giúp đỡ, màu thứ bảy cũng sẽ xuất hiện sớm thôi.

Kim Quang Thần Chú hình như cũng dựa vào linh khí.

Dùng ma chủng mở Kim Quang Thần Chú không có hiệu quả tốt như thế, lực lượng khác nhau chỉ là một phần lý do mà thôi, phần lớn vẫn là vì nhị thúc giúp hắn vận chuyển linh khí.

Cho nên mới đạt đến cảnh giới cao nhất.

“Chào buổi sáng, bây giờ là 7 giờ 18, cũng xem như trễ rồi đó, gần đây ngươi hay tu luyện trễ lắm. Thời tiết vẫn đẹp nhỉ.”

Thu Thiển nói.

Rất nhanh sau đó lại có một giọng khác:

“Thu Thiển, mau ăn sáng thôi.”

Là giọng của Nguyệt tỷ.

Chu Tự nhìn về phía phòng bếp, phát hiện Nguyệt tỷ nằm trên bàn viết vẽ gì đó.

Rất ít khi thấy Nguyệt tỷ dậy sớm thế này.

“Nguyệt tỷ đang tính toán trận pháp hôm qua ngươi cho nàng, trước khi giải được nó, nàng sẽ dậy rất sớm.”

Thu Thiển giải thích.

“Còn rất nhiều thời gian mà? Sao vội vã thế?”

Chu Tự tò mò.

“Bởi vì vài ngày nữa, có thể Nguyệt tỷ sẽ phải về Ma Môn một chuyến.”

Thu Thiển đứng lên, vén váy ngồi xuống trước mặt Chu Tự.

Lúc này Thu Thiển mặc váy ngắn và áo sơ mi, chống cằm bằng hai tay nhìn Chu Tự:

“Ta phát hiện có rất nhiều bộ quần áo đã mặc cho ngươi xem rồi, còn mặc tiếp nữa thì sẽ khiến ngươi không còn cảm giác mới mẻ. Có phải nên phát thêm cho ta một, hai trăm đồng vào tiền lương tuần này không? Ta muốn mua một bộ váy ngắn cổ sâu để báo giờ cho ngươi, chuyên dùng luôn.”

Chu Tự:

“…”

…

“Quả nhiên, kiểu này là dễ lừa tiền của đàn ông nhất, thì ra 500 đồng một đêm là từ đây à?”

Thu Thiển cầm 200 đồng đi vào phòng bếp, vừa đi còn vừa ngoái đầu nhìn Chu Tự.

Chu Tự:

“…”

Mình đối xử với họ tốt quá, 200 đồng là nhiều lắm đấy.

Hắn muốn từ chối nhưng lại cảm thấy chỉ có 200 đồng mà thôi, không sao cả.

Vị hôn thê mà.

Quần áo cũng nên mua, mẹ cũng nói phải mua quần áo cho Thu Thiển nên đưa tiền sớm.

Sau đó lại hối hận, hay là lần sau không đưa nữa?

Đương nhiên, nếu Thu Thiền mua áo cổ sâu, váy ngắn về mặc báo thời gian cho hắn, hắn cảm thấy còn có thể tiếp tục đưa tiền vì cặp mắt của mình.

Mắt liền tim là như thế đấy.

Chu Tự đứng dậy đi rửa mặt, sau đó mới ngồi bên bàn cơm hỏi chuyện Thu Thiển vừa mới nói:

“Thu tỷ vừa nói mấy hôm nữa Nguyệt tỷ phải về Ma Môn? Tại sao thế?”

Chương 180: Là Lỗi Của Hắn

Nguyệt tỷ đang ở nhà vui, không có việc cần thì sẽ không về.

Ở nhà, nàng không chỉ không cần làm gì cả mà còn có người rửa chén, nấu cơm cho nàng.

Phòng ngủ cũng có người quét dọn thay, muốn ăn loại trái cây gì là có loại đó, có nơi nào là tốt hơn ở nhà đâu?

Cả nhà không có ai lớn hơn nàng hết.

“Ừ, hình như vài hôm nữa là buổi tọa đàm của thanh niên Ma Môn, ta về trấn tràng.”

Chu Ngưng Nguyệt cúi đầu tính toán gì đó.

Rất nhiều ký hiệu, Chu Tự chỉ có thể thấy hình chứ không hiểu nổi nội dung.

Cũng không học làm gì.

Có rất nhiều điều phải học, hắn có muốn học cũng không có thời gian.

Hắn hơi tò mò, muốn tốt nghiệp từ tu chân giới thì phải mất bao nhiêu năm?

“Buổi tọa đàm của thanh niên là làm gì?”

Chu Tự hỏi.

“Là ngươi khó chịu với ai thì có thể đánh người đó.”

Chu Ngưng Nguyệt trả lời.

“Nguyệt tỷ không bị đánh à?”

“Không ai dám đánh ta.”

“Vậy ta đi thì có bị đánh không?”

“Có, có một đống người muốn đánh ngươi.”

“Địa vị của Thánh Tử với Thánh Nữ khác nhau xa thế à?”

Chu Tự không dám tin.

“Khác rất nhiều.”

Chu Ngưng Nguyệt ngẩng đầu nhìn Chu Tự:

“Có biết cái gì gọi là truyền nam không truyền nữ không? Địa vị của Thánh Nữ rất cao, nhưng khác hẳn với Thánh Tử. Thánh Tử nghĩa là Ma Môn của tương lai sẽ phải nghe lời ai, họ vừa e ngại ngươi, vừa muốn khiêu khích ngươi để gây dựng quyền uy. Đó cũng là lý do vì sao rất nhiều người đều muốn biết Thánh Tử Ma Đạo có phải là một tên có tiếng không có miếng không, rất nhiều người sẽ đến tìm hiểu thực lực của ngươi, thậm chí còn hy vọng kéo ngươi xuống khỏi thần đàn. Cho nên chỉ có ta mới không bị nhắm vào thôi. Ai lại đi so đo với một đứa trẻ tám tuổi?”

“…”

Chu Tự bất đắc dĩ nói:

“Nhưng ta chỉ là một người mới vừa biết đến tu chân giới, mới vừa tốt nghiệp không bao lâu, mặc dù bây giờ đang tu luyện nhưng ta vẫn cảm thấy mình nên về thừa kế quán cơm nhỏ của cha thôi, họ có phí công quá không?”

“Danh tiếng của ngươi ở bên ngoài, người ta đồn ngươi đứng trên thần đàn, một nắm đấm là có thể đè trên đầu những người cùng tuổi ở khắp Cửu Châu, giết người như ngóe, bễ nghễ thiên hạ. Cho nên ngươi chỉ cần giữ gìn cái tin đồn này, nếu để người ta biết ngươi chỉ vừa mới tu luyện thì sẽ có rất nhiều phiền phức.”

Thu Thiển bên cạnh nói.

Hôm nay nàng chiên trứng và sủi cảo, còn hấp bánh bao nhân thịt.

Ăn ngon nhưng không nhiều.

Nàng rất hài lòng với điểm tâm hôm nay mình làm.

Chu Tự:

“…”

Là lỗi của hắn, vì hắn có cha mẹ lợi hại như thế.

Nhưng không thể chọn được cha mẹ, nếu được chọn thì hắn vẫn sẽ chọn cha mẹ như thế.

Nếu cha mẹ chỉ là người bình thường thật thì hắn cũng sẽ chọn họ.

Từ nhỏ đến lớn, dù cha mẹ hơi nghiêm khắc với hắn, từng đánh, từng mắng hắn, nhưng không hề đối xử tệ bạc với hắn.

Chơi, ăn, xài, không thiếu gì cả.

Điều này lại khiến hắn nghĩ đến chuyện máy điều hòa, họ chỉ lắp cho hắn để tiết kiệm tiền.

Nghĩ một hồi lại nghĩ hay là lắp một cái máy điều hòa trong phòng ngủ chính cho cha mẹ.

Mặc dù họ không cần.

Nhưng bây giờ cũng không làm được.

Vì…không có tiền.

Vị hôn thê xuất hiện làm rối hết kế hoạch.

“Nguyệt tỷ phải về, Thu tỷ thì sao?”

Chu Tự hỏi.

“Cũng phải về.”

Thu Thiển nghĩ một lúc rồi giải thích:

“Ta không đi thì Nguyệt tỷ sẽ lạc đường.”

Chu Tự:

“…”

Cũng hợp lý.

Không còn thế giới hai người nữa, đến lúc đó hắn chỉ có một mình.

Mà ngay từ đầu hắn đã ở một mình rồi, sau này có Nguyệt tỷ tới nên mới bắt đầu bận rộn.

Rồi có thêm Thu tỷ, hình như toàn là học hành.

“Cho nên phải giải quyết vấn đề của Thu Thiển nhanh lên, theo như Thu Thiển đã nói, trong tòa thành đó có thể sẽ có loại trái cây màu vàng. Chúng ta vào hái rồi dọn dẹp một chút thì chắc không có vấn đề gì đâu. Dù có bị kéo vào cũng không nguy hiểm gì, còn có thể tu luyện trong đó nữa.”

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Chu Tự gật đầu, Nguyệt tỷ nói rất có lý.

Đi thẳng vào là được rồi.

“Các ngươi định bao giờ đi?”

Chu Tự hỏi.

“Hôm nay vào xem thử, nếu được thì ngày mai đi.”

Chu Ngưng Nguyệt trả lời.

“Nhớ dẫn ta theo, ta quét giúp cho.”

Chu Tự nói.

Hắn quét nhanh hơn, có kinh nghiệm mà.

Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển đều tùy tiện “ừ” một tiếng.

Chu Tự cảm thấy hai người này đều đang trả lời có lệ.

Hắn niệm một lần Kim Quang Thần Chú rồi đi làm.

Giữa đường hắn nói chuyện với Lý Lạc Thư, xem Lý Lạc Thư có biết thêm gì đó không.

Lý Lạc Thư chỉ nói cho hắn một chút thời gian.

Đi làm rồi Chu Tự mới phát hiện ba người chủ chưa ai đến cả, hắn cũng không để ý, kiểm tra, phân loại, xác nhận sách trên giá rồi lại tiếp tục đọc sách.

Chờ ba người chủ đến.

Mà chờ đến trưa vẫn không có ai đến.

Nhưng lại nhận được tin từ nhị lão bản.

Chương 181: Quầy Hàng

“Chu Tự, vùng ngoại ô đột ngột xuất hiện một rừng cây rất thần bí, hình như là cánh cổng gì đó, trông rất nguy hiểm. Ngươi có muốn vào thử không?”

Đó là tin nhắn của Minh Nam Sở.

“Đang bận đi làm.”

Chu Tự trả lời.

Người bên kia:

“…”

Chu Tự đang đi làm thật, không lo kiếm tiền mà chạy đi thám hiểm à?

Hắn không có thói quen như thế, dù có dọn quái cũng không vội vàng đến vậy.

Phải xử lý cho tốt cuộc sống bình thường đã, giống như lúc trước đi học ấy, xưa nay hắn không xem dọn quái như một cái cớ để trốn học.

Dù có là vì nước vì dân thì cũng phải học cho giỏi trước đã.

Không gấp đến thế.

Khu rừng đó rất kỳ lạ, nhưng vẫn không thể làm gì được Thu Thiển.

Cho nên có thể tiếp tục đi làm kiếm tiền.

“Có thể xin nghỉ.”

Minh Nam Sở trả lời.

“Có lương không?”

Chu Tự hỏi.

Nếu xin nghỉ mà vẫn có lương thì khác hẳn.

Có nghĩa là đi công tác.

Đều là làm việc cả thôi, làm ở trong hay ngoài thành phố cũng được hết, hắn không có ý kiến gì cả.

“Có.”

Minh Nam Sở trả lời, rất nhanh sau đó còn bổ sung:

“Nhưng mà phải nói trước một chuyện quan trọng, nơi này rất kỳ lạ, có thể sẽ rất nguy hiểm, nếu ngươi tự tin thì có thể thử một lần, không thì cứ tiếp tục đi làm đi. Dù ta bây giờ đã thành Đấu Giả Thất Phẩm thì cũng không dám tùy tiện vào rừng, ngươi có hiểu mức độ nguy hiểm của nó không?”

“Hiểu, dù có chuyện cũng không tính là tai nạn lao động.”

Chu Tự trả lời.

Minh Nam Sở dặn dò thêm vài câu rồi thôi.

Chu Tự rời quầy, lấy sách đã xếp lên giá xuống trả về kho.

Làm xong, hắn vào phòng làm việc ngay sát vách.

Đó là một căn phòng làm việc nhỏ nhưng đầy đủ các loại thiết bị.

Có khu nghỉ ngơi, khu ăn uống, còn tốt hơn căn phòng nghỉ của họ, hắn cứ có cảm giác tất cả không gian của ba người chủ đều dùng để lắp đặt thiết bị tập thể dục.

Phòng làm việc không nhỏ, lúc này bên trong đang có ba người.

Trình tỷ dọn vệ sinh, Từ Từ mua hàng, Âm Túc làm tài vụ.

Cộc…cộc!

Tiếng gõ cửa vang lên, ba người nhìn về phía cửa ra vào.

“Chu Tự? Có gì không?”

Trình tỷ hỏi.

Trình tỷ cũng có bàn làm việc, mà hình như còn lớn hơn của những người khác nữa, Chu Tự đứng ở cửa hơi ngạc nhiên nhưng cũng không rảnh nghĩ nhiều:

“Là thế này, chúng ta phải ra ngoài một chuyến, quầy hàng ở ngoài không có ai trông, các ngươi có ai rảnh không?”

Âm Túc giơ tay lí nhí trả lời:

“Ta, ta rảnh, có thể trông chừng giúp các ngươi một lúc.”

Tính cách của Âm Túc hơi ngượng ngùng, cũng không to gan, cho nên khi nói chuyện cũng không nói lớn tiếng.

Cảm ơn một tiếng, Chu Tự nhìn sang Từ Từ:

“Từ đại ca có rảnh không? Có vài quyển sách muốn đưa lên kệ, cũng hơi nặng nữa, con gái không lo được đâu.”

“Ừ, ta xử lý xong chuyện bên này thì rảnh.”

Từ Từ gật đầu.

“Vậy nhờ hai người.”

Nói xong là hắn đi ngay, quẹt thẻ tan làm rồi ra khỏi thư viện.

Hình như mình vừa làm một chuyện tốt.

Hắn thấy rất rõ cây tình yêu ở sát vách.

“Nhưng mà không thể làm thế này thường xuyên được, nếu không thì ta dễ thất nghiệp lắm.”

Có những lúc rời khỏi vị trí quá thường xuyên sẽ khiến họ phát hiện ra rằng dù có hay không có hắn thì cũng không có gì khác biệt.

Thế thì đừng nói đến tăng lương, mất việc là chuyện bình thường.

Vừa đi khỏi thư viện không bao lâu, hắn đã nhận được tin từ Đại Địa Thần Khuyển.

“Gia, có người triệu hồi khu rừng đó, còn có những người khác động tay động chân để cố định nó. Bây giờ hình như có vài người đi vào rồi. Gia, cần ta làm gì đó không?”

Chu Tự đọc tin này, trả lời:

“Chờ ta, chúng ta cùng đi vào.”

Hắn cũng không quan tâm ai động tay động chân, có thể là Nguyệt tỷ và Thu tỷ.

Sau đó hắn đi chợ bán thức ăn mua một cái đầu heo.

Không rẻ chút nào.

Cuối cùng vẫn cắn răng mua.

Cửa vào đã cố định thì hắn cũng dễ vào thành tra xét, Boss dã quái tối hôm qua cứ kêu gào cũng nên bị diệt rồi.

…

…

Ngoại ô, Chu Ngưng Nguyệt nhíu mày.

“Có gì đó không ổn.”

Lúc này, trước mặt nàng là một rừng cây, trong rừng tản ra một hơi thở lạnh lẽo, không có mùi hương lạ nhưng lại có ánh trăng.

Dường như trong đó không chia ngày đêm, chỉ có ánh trăng treo trên trời.

“Đúng là cánh rừng này, ta có thể cảm nhận được, không hiểu sao mà đứng ở đây cũng có cảm giác bị kêu gọi.”

Thu Thiển nhìn vào rừng cây, không hiểu nổi cảm giác trong lòng.

Như có một thứ gì đó muốn gọi nàng vào trong.

“Không phải cái này.”

Chu Ngưng Nguyệt chạm nhẹ vào một gốc cây bên cạnh, sau đó có một vệt sáng xuất hiện như đang duy trì không gian xung quanh:

“Thấy gì không? Có người đã củng cố nơi này từ trước rồi, chúng ta mà triệu hồi thì chẳng khác nào để lối vào này cố định lại, mà cụ thể cố định được bao lâu lại không nắm chắc được. Để người khác nắm quyền chủ động là rất nguy hiểm. Ta phải đoạt lại, chờ ta một lát.”

Nàng là người mạnh nhất trong Hạ Tam Phẩm, chỉ là một cái trận pháp mà thôi.

Mà bên kia, Hầu Trầm cũng hơi bất ngờ.

Chương 182: Phải Quan Sát Thêm

Hắn không ngờ nhanh như thế đã có người triệu hồi biên giới của rừng cây, cũng may là hắn có chuẩn bị đầy đủ, dù ít dù nhiều cũng có thể ổn định lại được.

Nhưng ngay vào lúc hắn định tiếp tục củng cố, bỗng phát hiện có một trận pháp khác cũng dang tấn công vào trận pháp của hắn, thậm chí còn cướp đoạt quyền chủ động.

“Trận pháp đáng sợ quá, có cường giả ở gần đây à?”

Hầu Trầm hoảng sợ một thoáng, hắn còn định lập tức bỏ quyền khống chế trận pháp, chạy khỏi chỗ này.

Nhưng hắn lại không dám, chỉ có thể từ từ lùi quyền khống chế, nếu như là cường giả thì hẳn đã biết hắn ở đâu rồi, đúng không?

Vất vả lắm mới đến được đây, hắn không muốn lại chết để trở về, nếu không phải cái thân thể này quá yếu thì sao hắn phải đến nông nỗi này?

Chỉ có thể chờ đợi.

Có lẽ khi đối phương bắt được trận pháp của hắn thì sẽ đến cảnh cáo vài câu.

Từ từ chờ, chờ đối phương cảnh cáo, khiêm tốn nghe.

Thế thì mới có một chút hy vọng sống sót.

…

Hầu Trầm chờ đợi, hắn có thể cảm nhận được trận pháp của mình đang thoát khỏi khống chế từng chút một, đối phương tiến hành thôn tính từng bước đâu ra đấy, tốc độ rất nhanh, cũng rất ổn định.

Chẳng mấy chốc sẽ hoàn toàn kiểm soát trận pháp nơi này.

Đối với Hầu Trầm, mất quyền kiểm soát cũng chẳng sao, vốn hắn cũng không định lợi dụng cái này.

Một khi nhốt được Thánh Tử Ma Đạo vào bên trong, sẽ không phải Thánh Tử Ma Đạo gặp nguy hiểm, mà người đó chính là hắn.

Không phải vạn bất đắc dĩ, hắn sẽ không đối đầu chính diện với Thánh Tử Ma Đạo.

Tất cả những thứ này đều không quan trọng, quan trọng là người cướp đoạt của hắn quyền khống chế trận pháp này, cuối cùng có buông tha cho hắn hay không.

Một thời gian ngắn sau, Hầu Trầm triệt để buông bỏ việc khống chế trận pháp, hắn chờ đợi đối phương lên tiếng cảnh cáo, hoặc là chất vấn.

Nhưng mà…Chờ hồi lâu cũng không thấy đối phương có phản ứng gì, cái này khiến hắn có chút khó hiểu.

Vị kia khinh thường việc phải nói chuyện với hắn?

Hay là cảm thấy trên người hắn có bí mật, không muốn trêu chọc?

Trông không giống, không trêu chọc sẽ không cướp đoạt trận pháp.

"Hẳn là đối phương chỉ muốn nắm giữ trận pháp trong tay nên mới không thèm để ý tới mình."

Nghĩ vậy, Hầu Trầm nhẹ nhõm thở phào, bất kể thế nào, đối phương không ra tay với hắn.

Vậy thì hắn vẫn có thể tiếp tục đi vào.

Nhưng mà hắn đang tự hỏi có nên đi vào hay không, tính ổn định của trận pháp hiện đang nằm trong tay người khác, đi vào chẳng khác nào đem chính mình giao cho người ta.

Phải quan sát một lúc đã.

Xem xét xung quanh rồi quyết định, hắn sẽ không sốt sắng cũng sẽ không do dự, sống lâu như vậy, đương nhiên hắn không muốn bỏ qua cơ hội tốt.

…

"Đơn giản như vậy?"

Sau khi nắm được trận pháp, Chu Ngưng Nguyệt có chút ngoài ý muốn.

Luôn có cảm giác đối phương chẳng hề phản kháng chút nào.

Chuyện này rất không bình thường.

"Nguyệt tỷ cảm thấy còn có vấn đề gì sao?"

Thu Thiển tò mò hỏi.

Không phải nàng không hiểu về trận pháp, chỉ là ở trước mặt Nguyệt tỷ, cứ làm một người không hiểu như thường là được.

"Không chắc, nhưng mà cũng không sao, trước mắt vẫn đang khống chế trong ta tay."

Chu Ngưng Nguyệt đứng lên phủi phủi tay, sau đó dùng pháp thuật nước rửa tay, một quả táo cũng xuất hiện trong tay nàng, cắn mạnh một miếng táo sau đó nàng mới đi lên phía trước:

"Mặc kệ, chúng ta đi vào đi, chậm chân sẽ bị người khác hẫng tay trên mất."

Đi vào không bao lâu, Thu Thiển chỉ chỉ con đường bên cạnh:

"Nguyệt tỷ, bên này."

Chu Ngưng Nguyệt ồ lên một tiếng, nói:

"Lần đầu tiên ta tới nơi này, không biết đường là chuyện rất bình thường."

…

Lúc này ba người Minh Nam Sở cũng đã tiến vào rừng cây, tối hôm qua họ mới nhận được tin tức, nói vùng ngoại ô Thanh Thành có một chỗ vô cùng thần bí.

Có thể là lối đi thông đến một nơi nào đó.

Hôm nay đi xem xét quả thực phát hiện nơi này, họ muốn vào xem thử.

Nhưng mà không thể hành động tùy tiện.

Họ tra một chút tư liệu, xác định chắc chắn cửa vào, mới tiến bước đi vào.

Nửa đường Minh Nam Sở mới gửi tin tức cho Chu Tự, có muốn tới hay không thì do Chu Tự quyết định.

"Ta đã nói rất rõ ràng, hắn biết nơi này rất nguy hiểm, có tới hẳn là đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý."

Minh Nam Sở nói.

Hắn và Hàn Tô đắn đo rất lâu mới gửi tin này cho Chu Tự, nơi này không chắc đã an toàn, nhưng nếu như suy đoán trước đó không sai, thì một người có thể uy hiếp tám phương bước vào, chưa chắc là chuyện xấu.

Nơi này có nhân vật đáng sợ cỡ nào, cũng đã có người ra đối phó.

Đương nhiên, nếu như có báu vật, vậy nhất định sẽ là của đối phương, chuyện này không trách ai được.

Dù họ có muốn cướp cũng không có khả năng cướp được.

"Tô Thi cảm thấy Chu Tự bước vào có thể gặp nguy hiểm hay không?"

Hàn Tô hỏi Tô Thi ở bên cạnh.

"Ta không biết."

Tô Thi trả lời.

Nàng thật sự không biết.

Nguyệt tỷ thì nói Thánh Tử Ma Đạo không khủng bố đến vậy, cái khác thì nàng không hỏi.

Dù sao mình cũng từng sợ bóng sợ gió một trận.

Hàn Tô không nói gì thêm.

Quả thực Tô Thi chẳng có chút tác dụng gì cả, cái gì cũng không biết.

Sàn sạt!

Đột nhiên có tiếng động vang lên, phía trước có bóng người xuất hiện.

Là một người, nói đúng ra là thây khô.

Ba người nhìn cái xác khô kinh ngạc, rất nhanh họ đã chuẩn bị sẵn sàng xông lên.

Thây khô cũng lập tức tiến hành công kích.

Minh Nam Sở đứng mũi chịu sào, hai thành phi kiếm nhỏ bay ra.

Uỳnh…Uỳnh!

Tiếng nổ mạnh vang lên, thây khô bị đánh bay ra ngoài, thây khô lồm cồm bò lên.

"Cương kình thiết cốt, cẩn thận."

Chương 183: Thiên Ma Kiếm

Minh Nam Sở lập tức nhận ra thây khô này khó đối phó.

Hàn Tô lấy phù lục ra, nhẹ nhàng dùng hai ngón kẹp phù lục.

Một tấm bùa chú biến thành mười tấm, phất tay ném ra.

Phạch!

Phù lục dán trên người thây khô, liên kết hình thành, xích sắt màu vàng giam cầm nó lại.

Rầm!

Thây khô đổ xuống đất.

"Không khống chế được bao lâu, tranh thủ thời gian xử lý nó đi."

Hàn Tô nói.

"Để ta để ta."

Tô Thi xung phong nhận việc.

Nàng lấy ra linh kiếm chém xuống thây khô.

Keng!

Một kiếm chém xuống, thây khô không hề hấn gì.

Cái này, cứng quá.

"Được không đây? Quái nằm ra đấy để cho ngươi giết ngươi cũng không giết được."

Minh Nam Sở hai tay khoanh trước ngực tựa gốc cây bên cạnh nói.

"Ta đổi thanh kiếm khác."

Nói rồi, Tô Thi lấy ra một thanh kiếm đen xì, thân kiếm mang đầy ý niệm khủng khiếp.

Roẹt~

Một kiếm chém xuống, thây khô phân làm đôi, chết đi.

Thời khắc này, Tô Thi cảm thấy kinh nghiệm của mình lại từ từ tăng lên.

"Đây là kiếm gì?"

Hàn Tô nhìn thanh kiếm trong tay Tô Thi, hơi bất ngờ.

"Thiên Ma Kiếm, đại bá tặng cho ta, nói là vô cùng sắc bén, chỉ là với tu vi này của ta, chém bảy tám kiếm sẽ hết sạch linh khí, phải nghỉ ngơi."

Tô Thi thu kiếm vào.

Không chỉ có như vậy, thật ra nàng cũng không vung nổi kiếm này.

Có điều dùng để giết dã quái đã bị khống chế thì không có vấn đề, rất thích hợp với nàng.

"Lợi hại."

Minh Nam Sở tán dương một câu.

Không biết là khen người hay là khen kiếm.

…

Giữa trưa, mặt trời chói chang, Chu Tự đi trên con đường nhỏ ngoài ngoại ô.

Chỗ kia tồn tại lâu như vậy, đương nhiên hắn phải vào xem.

Vào đó lại còn có lương.

Cái này cũng tính công tác, đối với công việc hắn luôn rất nghiêm túc.

Chỉ là vừa mới đi ra hắn liền nhận được tin của Lý Lạc Thư.

"Đại ca, ta tra được rồi, không tính được quá chuẩn, nhưng cũng có giá trị tham khảo rất lớn."

Lý Lạc Thư gửi một bức hình tới.

Chu Tự nhấn vào xem, Lý Lạc Thư chụp một quyển sách đồ án.

Bên trên vẽ một cái cây, trên cây có mấy trái.

Dưới gốc cây có người đang cúng bái.

Dạng dạng với cái Thu Thiển thấy, chỉ có hai chỗ khác nhau, một là giữa không trung không xuất hiện bóng người, hai là trái cây cũng không vàng chói lọi.

"Theo như ghi chép thì đây là một loại nghi thức chúc phúc, cây ăn quả là cây bình thường, cúng bái để hi vọng Thần Minh có thể hạ xuống ban ân, khiến cây ăn quả biến thành thần dược trị bách bệnh, cường thân thể, khai trí tuệ, thậm chí cải tử hoàn sinh. Có điều mặc dù quyển sách này ghi chép nghi thức cổ, nhưng niên đại vẫn là sau khi Thần Minh biến mất. cũng có nghĩa là có thể sẽ hơi khác so với thực tế một chút, nhưng vẫn đủ để tham khảo."

Lý Lạc Thư nhắn một đoạn dài, rồi lại tiếp tục gửi tin tới:

"Nơi đại ca đi có lẽ là biên giới liên quan tới Thần Minh. Cho nên nơi đó có thể sẽ xuất hiện những khởi nguồn của nghi thức này, cụ thể như thế nào phải đi vào xem xét. Nhưng có thể xác định, chỗ đó xác thực có liên quan tới Thần Minh. Mà trái cây có thể là đồ của Thần Minh, ăn vào sẽ được không ít chỗ tốt. Còn về thanh kiếm đâm về phía bóng người trên cây kia, có lẽ chính là kẻ cầm đầu phản nghịch. Nghe nói thời đại của Thần Minh, chắc chắn sẽ xuất hiện những kẻ ngỗ ngược, tên này có lẽ chính là một trong số đó. Đúng rồi, nếu đại ca tiện đường, có thể giúp ta lấy thanh kiếm đó nhé? Ta sẽ trả giá cao mua lại."

"Giá cao?"

Chu Tự lập tức thấy hứng thú:

"Giá của một cô bạn gái xinh đẹp không phải bơm hơi nhé?"

Lý Lạc Thư nói nhiều như vậy, tổng kết lại chính là trong thành có lẽ có một cái cây được Thần Minh ban phúc, giá trị rất lớn cho nên hấp dẫn không ít người kéo đến.

Còn tại sao lại có thây khô, cũng là một ẩn số.

Có điều nơi này là biên giới của Thần Minh, vậy vượt qua biên giới sẽ đến chỗ nào?

"Đại ca, gần đây ta không có việc làm, thế này đi, ta mua với giá bằng một tháng tiền lương của đại ca."

Lý Lạc Thư chặt một đại đao, từ 14888 chặt xuống còn 4000.

"Vậy để ta xem xem có thể lấy xuống hay không. Có điều nơi này có phải có thể đi vào sâu nữa hay không?"

Chu Tự muốn biết rõ ràng nơi này có tận cùng hay không.

"Về lý luận thì có thể đi vào sâu hơn, thậm chí tiến vào Thần Vực, tìm được Thần Minh. Nhưng mà Thần Minh đã biến mất rất lâu rồi, có lẽ không thể cứ thế đi vào quá sâu. Có điều mỗi biên giới đều có một số chỗ đặc thù, bên trong có lẽ cũng có rất nhiều thứ được cất giấu, đại ca rảnh có thể lục lọi một chút. Đương nhiên, đại ca nghe được có tiếng động, chứng tỏ xác suất cây ăn quả bị những người khác chiếm cứ là rất lớn. Cụ thể là chuyện gì xảy ra thì không biết được."

Giải thích xong, Lý Lạc Thư lại nhắc nhở:

"Bất kể có phải là biên giới hay không, nơi này đều là một phần của lãnh địa Thần Minh, tốt nhất đại ca nên cẩn thận một chút."

"Nếu có một người hoặc vật liên quan tới Thần Minh cùng đi vào biên giới thì có biến hóa gì không?"

Chu Tự dò hỏi.

"Cái này...Ta cũng không rõ, nếu như thật sự có người hoặc vật như này, có lẽ biên giới sẽ chủ động xuất hiện tìm vật này. Dù thế nào, nhất định sẽ gây ra chút biến hóa, là tốt hay xấu thì không nói trước được. Nếu như đại ca có, tốt nhất là nên chú ý."

Lý Lạc Thư dặn dò.

Chương 184: Xoắn Xuýt

Nói thêm vài câu Chu Tự kết thúc cuộc hội thoại:

"Chờ tin tốt của ta, nếu như có thể mang thanh kiếm kia ra, ta sẽ tặng cho ngươi."

Hắn cũng không phải người không biết tốt xấu, Lý Lạc Thư từng học kiếm, muốn thanh kiếm kia hắn thật sự có thể thu tiền?

Dù sao rất nhiều thứ đều là Lý Lạc Thư nói cho hắn biết.

Chính mình còn hại đối phương xem mắt thất bại, còn mặt mũi nào lấy tiền.

Mặc dù hắn nghèo, nhưng cũng phải biết có qua có lại.

"Thu tỷ đã vào rồi, theo như Lý Lạc Thư nói, khả năng lớn sẽ là sẽ có chút biến hóa, thử đi tìm các nàng xem sao."

Nghĩ vậy, Chu Tự lập tức bước vào cửa ngõ biên giới.

Về phần bí mật của biên giới phải chăng có liên quan tới Thần Minh, chỉ có thể vào rồi nói sau.

Việc trước mắt phải làm, là quét một lượt tòa thành kia, tìm ra dã quái đã kêu gào.

Thế là có thể giải quyết phần lớn vấn đề.

Chốc lát sau, hắn tụ hợp với Đại Địa Thần Khuyển.

"Gia, quả thật nơi này đã được củng cố, nhưng không biết là ai làm."

Đại Địa Thần Khuyển lập tức nói khái quát tình huống chung quanh.

"Không sao, đi vào trước đã."

Chu Tự không mấy để tâm, đi thẳng vào bên trong.

Đại Địa Thần Khuyển gật đầu sau đó nó thu nhỏ lại, biến thành một con chó săn bình thường.

Thấy Chu Tự không hiểu, Đại Địa Thần Khuyển nói ngay:

"Thế này đủ linh hoạt, có thể giúp gia giết địch, đào đất cũng khá nhanh, có thể giúp gia chôn quái."

"Ngươi có lòng rồi."

Chu Tự cảm thấy chó này thật không tệ.

Đi một lúc trong rừng cây, hắn chợt thấy trước tấm bia đá có một nam tử.

Thanh niên này tựa hồ đang xoắn xuýt cái gì.

....

Hầu Trầm chờ bên ngoài một lúc, cuối cùng cũng hạ quyết tâm cất bước đi vào.

Một đường đi hắn đều rất cẩn thận, hướng bên trong mà đi, không gặp bất kể kẻ nào cũng chưa từng gặp thứ nguy hiểm gì.

Mặc dù tu vi của hắn hiện tại không tính là lợi hại, nhưng lòng cảnh giác thì mạnh hơn so với người khác rất rất nhiều.

Tất nhiên, với thực lực cao nhất lục phẩm của hắn, người tiến vào đây, hẳn là không mấy người có thể uy hiếp được hắn.

Chỉ cần không đụng phải vị tiền bối lúc trước cướp đoạt trận pháp của hắn kia là được, thực lực của đối phương có lẽ vô cùng khủng bố.

Chẳng qua, sau khi hắn vào rừng cây một hồi lại ngoài ý muốn bị kết giới ngăn cản.

Kết giới vô cùng cao minh, có liên quan tới Thần Minh.

Khí tức đó, ít nhiều hắn có thể xác định được.

Đây là một tin tốt.

Chỉ là…Sau khi thấy tấm bia đá, hắn có chút bất đắc dĩ.

Cần có thịt tươi hiến tế, mới có thể tiến vào.

Hắn lấy đâu ra thịt tươi bây giờ?

Chần chừ một lát, hắn định đi xung quanh nhìn có yêu thú hay không.

Nhưng khi hắn vừa hạ quyết tâm, đột nhiên cảm giác đằng sau có người đến.

Quay đầu lại nhìn thì thấy một thanh niên chừng hai mươi cùng một con chó săn.

Người bình thường? Không giống lắm, con chó kia cũng không đơn giản.

Hầu Trầm đánh giá người vừa tới.

Đương nhiên, con chó kia cũng có thể trở thành thịt tươi, hắn đang nghĩ xem có thích hợp hay không, có phức tạp lắm không.

"Tu chân giả?"

Chu Tự nhìn người trước mắt dò hỏi.

Lại nói, hắn chưa từng học làm thế nào để phân biệt có phải là tu chân giả hay không, nhưng mà trên thân người này có linh khí, tám chín phần là tu chân giả.

"Tại hạ Hầu Trầm, thấy nơi này có chút quái dị, định đến tìm hiểu ngọn ngành, nếu có nguy hiểm cũng tiện nhắc nhở người bên ngoài."

Hầu Trầm khách khí nói.

Tạm thời không biết người trước mắt là ai, không nên đánh cỏ động rắn.

"Nhân sĩ chính nghĩa?"

Chu Tự lại hỏi.

Nhưng lời này nghe quá chính nghĩa, khiến hắn có cảm giác mình ra vẻ đạo mạo quá.

Trong TV người ta toàn diễn như vậy.

"Ngươi gọi ta Chu Tự là được, ngươi không có thịt tươi để vào?"

Chu Tự lại hỏi.

"Các hạ đã chuẩn bị thịt tươi rồi?"

Hầu Trầm cảm giác đối phương đã sớm biết cần có thịt tươi.

Hắn đã định nhìn về phía con chó bên cạnh kia, nhưng không làm như thế.

Chu Tự gật gật đầu, sau đó hắn đến trước đàn tế, bỏ đầu heo lúc trước chuẩn bị lên:

"Có lẽ vào được rồi."

Đại Địa Thần Khuyển đi bên cạnh Chu Tự, nó nhìn Hầu Trầm một chút, cảm giác người này hơi nguy hiểm.

Nhưng mà ở trước mặt gia, kẻ gặp nguy hiểm luôn là người khác.

Hầu Trầm phát hiện quả thực có thể đi vào, như vậy hắn cũng chỉ có thể cùng người này vào.

"Đạo hữu có biết thông tin gì về rừng cây này không?"

Trên đường đi, Hầu Trầm hỏi Chu Tự.

"Biết một chút, bên trong rất nhiều quái."

Chu Tự đáp.

Những điều này không có gì trọng yếu, hắn nói ra cũng không việc gì.

"Vậy đến chỗ nguy hiểm, đạo hữu định làm gì? Hoặc là phải tránh né thế nào? Ta vừa mới rời nhà, mấy cái này không hiểu lắm."

Hầu Trầm khiêm tốn nói.

Chu Tự cau mày, hắn cũng không hiểu, nhưng mà vẫn là ngẫm nghĩ cẩn thận rồi nói:

"Có lẽ không có nguy hiểm gì quá lớn."

Hóa ra là tên tiểu tử chẳng biết cái quái gì hết, Hầu Trầm nghĩ bụng, nhưng vẫn mở miệng cười nói:

"Vậy đạo hữu thật đúng là cao minh, lần đầu tới ta đều phải vô cùng cảnh giác."

Chương 185: Mục Tiêu

Chu Tự xấu hổ cười một tiếng, không phải hắn không cảnh giác, hắn đâu có ngu.

Lúc còn bé đi diệt dã quái đã từng bị thua thiệt, nhưng mà hắn vẫn không cảm thấy sẽ có nguy hiểm gì quá lớn.

Có thể là vì không hiểu lắm về tu chân giới.

Tất nhiên, không cần phải giải thích, cũng không quen giải thích.

Thích hiểu thế nào thì hiểu, về sau có lẽ cả đời cũng không gặp lại nữa.

Tốn nước bọt làm gì?

Rừng cây vẫn yên tĩnh như cũ, Chu Tự không nói gì, Đại Địa Thần Khuyển cũng không nói gì.

Hầu Trầm có cảm giác an tĩnh quá mức, nhưng mà cũng để lại áp lực quá lớn.

Ngược lại hắn hơi ngoài ý muốn về Chu Tự, an tĩnh như thế mà người này không chút để ý.

Là người bình thường đã sớm phát giác có gì đó không đúng, hẳn càng phải cảnh giới.

Nhưng hắn lại có vẻ rất tùy hứng.

Bé trai môn phái nào ra đây? Lại còn mang theo linh sủng, người Thập Nhị Minh Linh Môn?

Thập Nhị Tịnh Đường và Thập Nhị Minh Linh Môn là hai môn phái cùng loại nhưng lại hoàn toàn khác biệt.

Một bên là ma tu, tu mười hai nguyên thủ linh vật, nhưng không đi theo lẽ thường, không có nguyên thủ linh vật chân chính.

Thập Nhị Minh Linh Môn, tu đạo, tu linh vật vạn vật, mười hai môn có tất thảy linh thú, dung nạp cả thiên hạ.

Cả hai ai mạnh ai yếu?

Không cách nào xác định, nhưng mà một bên lấy chiến lực làm chủ, một thì theo khải linh.

Con chó săn này rất có linh trí nên hắn mới đoán là Thập Nhị Minh Linh Môn.

Gào!

Đột nhiên có tiếng hét của yêu thú truyền đến, Chu Tự nghiêng đầu nhìn sang.

Là hai con yêu thú khá lớn đang đi về phía họ bên này, dường như nó đã thấy được con mồi.

Hoạt động giãn chút gân cốt cũng tốt.

Không đợi hắn kịp ra tay, Hầu Trầm rút linh kiếm trước, giọng đầy nghĩa chính nói:

"Đạo hữu chờ một lát, chỉ là hai con yêu thú, giao cho ta là được."

Nói rồi, Hầu Trầm lao lên, bước chân nhẹ nhàng, trên người tạo ra mấy bóng chồng.

Đặc hiệu này, không tệ.

Chu Tự nhớ tới mình còn chưa học những thân pháp đặc hiệu này.

Nhìn rất lợi hại, có phong phạm của cao nhân.

Mặc dù hắn chạy cũng rất nhanh, nhưng hơi thô.

Lúc này kiếm quang lóe lên, hai con yêu thú bị cắt dời tứ chi, té rầm trên đất.

Hầu Trầm cố ý dừng lại một lát, biểu lộ rõ ràng thực lực của hắn, sau đó hắn mới đâm yêu thú vài kiếm, kết thúc trận chiến.

Thể hiện ra thực lực có thể khiến cho đối phương vô thức thay đổi khẩu khí nói chuyện, như vậy sẽ có thể xác định được đối phương có tu vi gì.

Đúng là hắn không rõ tu vi của đối phương.

Nếu đối phương một mực cung kính với hắn, có nghĩa là tu chân giả bình thường, nếu như có chút khách khí, chứng tỏ thực lực họ không sai biệt mấy.

Không có chút biến hóa nào, thì phải thận trọng một chút.

Chẳng qua là khi hắn quay đầu nhìn về phía Chu Tự, thấy đối phương cau mày, có vẻ như muốn nói lại thôi.

"Đạo hữu cảm thấy có cái gì không đúng sao?"

Hầu Trầm hơi kinh ngạc.

Loại tình huống này hơi ngoài dự liệu.

"Ngươi hạ thủ thế này có chút tàn nhẫn."

Chu Tự chỉ hai linh thú kia nói.

Nhưng mà hắn cũng không nói gì thêm, chỉ nhắc qua một chút.

"Ha ha, làm đạo hữu chê cười rồi."

Hầu Trầm lúng túng cười hai tiếng.

Thực ra trong lòng thì thầm mắng, hóa ra lại là cậu nhóc không thấy máu, xem ra chín phần là người Thập Nhị Minh Linh Môn.

Chỉ có người ở đó mới có loại tâm tính này.

"Lát nữa hay là để ta ra tay cho."

Nếu đối phương ra tay tàn nhẫn như vậy, thì để hắn tự ra tay đi.

Đấy là nếu như còn gặp phải.

Đại Địa Thần Khuyển ở sau lưng Chu Tự cũng không nói gì.

Nhưng mà trên đường đi không gặp thêm yêu thú, khiến Hầu Trầm ở bên cạnh cảm thấy có chút đáng tiếc, hắn còn muốn xem người này nhân từ lúc ra tay nó thế nào.

"Ra khỏi rừng cây rồi."

Chu Tự lấy tay che khuất ánh trăng nhìn nơi xa xa, Thu tỷ nói có sông với cầu, hắn chưa thấy, ngược lại là thấy có yêu thú đang đi về phía họ.

Còn có một số thây khô.

Mục tiêu là họ.

"Cảm giác hình như không giống lắm, hôm nay vừa vào đã bị nhắm vào, có phải có biến hóa gì hay không? Người vào quá nhiều?"

Chu Tự nghĩ thầm.

Ba vị lão bản cũng tới mà không thấy người, chứng tỏ chỗ này lớn đến khủng khiếp.

Có biến hóa gì chưa rõ cũng là bình thường.

Sau đó hắn đặt tầm mắt lên đám dã quái.

Tên nào cũng như đỏ mắt muốn cắn xé hắn, kỳ quái.

"Gia, không thích hợp."

Đại Địa Thần Khuyển đột nhiên mở miệng.

Cái này khiến Hầu Trầm ở một bên có chút ngoài ý muốn, chó này không chỉ có linh trí, còn có thể nói tiếng người.

Điều này không bình thường.

Có điều hắn cũng đã nhìn ra, bầy yêu thú và thây khô này không đúng lắm.

Chu Tự quay đầu nhìn sang Đại Địa Thần Khuyển, có gì không thích hợp sao?

"Họ có người khống chế."

Đại Địa Thần Khuyển nhìn chằm chằm yêu thú đang xông tới.

Chương 186: Động Thủ

"Ồ?"

Chu Tự nhìn chung quanh một lúc, đáng tiếc là hắn không hiểu mấy về phương diện này.

Hết cách, hắn mới tu luyện được hơn một tháng, cũng toàn học tập đặc hiệu cùng Viễn Cổ văn, căn bản không có thời gian học cái khác.

Chỉ có thể xem xem rồi nói.

"Đúng vậy, ta cũng phát hiện."

Hầu Trầm cảm thấy mình không thể giả bộ nữa, sau đó đưa tay vung ra một cây băng châm, phóng về phía yêu thú.

Uỳnh!

Một ngọn lửa trực tiếp phá hủy băng châm của Hầu Trầm.

Lúc này đàn yêu thú và thây khô cũng dừng lại, một vị nam tử trung niên xuất hiện ở phía sau đoàn yêu thú.

Hắn nhìn Chu Tự và Hầu Trầm, cất giọng lạnh lùng nói:

"Hai vị, đường này không đi tiếp được, nếu như quay trở lại còn có thể nhặt được cái mạng nhỏ."

"Đi đêm?"

Hầu Trầm lạnh lùng nhìn đối phương nói.

Người đi đêm, còn gọi là người cầm canh, người đuổi thi, họ tu luyện tại quỷ địa, đêm trăng là thời điểm năng lực của họ bạo phát.

Yêu thú bình thường, đọa thi, thây khô, đều có thể trở thành con rối của đối phương.

Mà nơi này dưới trăng đỏ có thể nói là địa bàn của họ.

Gọi là tà tu, nhưng xét đến cùng vẫn là một loại ma tu.

Nhân số cực ít, không nghĩ tới có thể gặp được ở nơi này.

Hầu Trầm không thích người đi đêm, bởi vì bản thân hắn cũng coi như một loại thi.

Dễ bị đối phương áp chế, việc này khiến hắn không cách nào đối kháng chính diện.

"Nói vậy những thây khô này đều là của các ngươi?"

Chu Tự hỏi ngược lại.

"Đúng thì thế nào? Ta chính là họ, họ cũng chính là ta."

Người đi đêm nhìn Chu Tự nói:

"Tốt nhất là ngươi nên ngoan ngoãn trở về, nếu không sợ là ta sẽ không cẩn thận giết ngươi mất."

Chu Tự bước lên một bước:

"Xem ra ngươi quản sủng vật rất tốt, ta không dọn nữa, nhưng mà ngươi cản đường của ta. Làm phiền nhường một chút, nếu không ta sợ mình nhịn không được dọn sạch các ngươi đấy."

"Ha?"

Người đi đêm cười nhìn Chu Tự:

"Thật không biết ngươi là oắt con nhà nào, thế mà chủ động tới chịu chết. Ngươi biết không? Gần đây tâm tình ta không tốt, giết không ít người, ta cảm thấy có chút áy náy nên muốn lấy buông tha hai người. Nhưng mà hết lần này tới lần khác hai người các ngươi không biết thức thời, nhất định cứ phải nhảy vào trong hố. Biết người đi đêm dưới trăng đỏ có sức mạnh lớn đến thế nào không? Cho ta thời gian, thây khô cùng yêu thú trên vùng đất này đều sẽ thành một phần của ta. Hiện tại ta nghĩ lại rồi, ta phải giết ngươi."

"Ngươi thật biến thái, tâm tình không tốt là giết người lung tung."

Chu Tự bước từng bước lên phía trước.

Lúc này hắn cảm thấy mình không chỉ cần tiêu diệt dã quái, mà còn phải diệt gian trừ hại.

"Haha."

Người đuổi thi vung tay lên một cái, yêu thú và thây khô bắt đầu ào ào phóng tới chỗ Chu Tự:

"Ngươi không hiểu đâu, đối với chúng ta, những kẻ này thân thể lạnh lẽo này, chỉ có máu tươi nóng hổi mới có thể khiến cho chúng ta cảm thấy ấm áp."

"Vậy lại càng biến thái."

Chu Tự tăng nhanh bước chân, Phá Thiên Chiến Kích xuất hiện trong tay hắn, mở ra Phá Thiên Ma Thể, Chiến Ý Vô Song hiển hiện.

…

Chu Tự động thủ.

Mặc dù người đi đêm thấy hơi bất ngờ, nhưng vẫn rất hưng phấn, hắn đã nghĩ kỹ phải làm sao để móc tim đối phương ra.

Trái tim nóng hổi.

Nhiều thây khô yêu thú thế này, không một cái nào có thể dễ dàng đối phó, yêu thú cùng thây khô ở đây thực lực không hề kém, yếu nhất cũng không phải dạng bát phẩm bình thường có thể đối phó.

Thất phẩm cũng vô dụng, dù là lục phẩm, cho hắn chút thời gian, hắn cũng có thể nghĩ biện pháp đối phó, hắn lại còn có bí thuật gia truyền.

Nếu không sao hắn dám làm càn như vậy?

Nhưng mà trên thất phẩm, đến bây giờ hắn vẫn chưa từng gặp phải, nghe nói nơi này ít xuất hiện người có đẳng cấp này.

Bởi vì Thánh Tử Ma Đạo còn rất nhỏ yếu.

Còn đang lo chuyên gia Ma Đạo cự phách không đồng ý nên ở chỗ này, hắn chính là vô địch.

Cảm tạ chuyên gia Ma Đạo đã cho hắn cơ hội.

"Hahaha~"

Nghĩ đến đây, người đi đêm điên cuồng cười to.

Nơi này là thiên hạ của hắn.

Người đi đêm không được bình thường, Hầu Trầm không mấy để ý, nhưng quả thực hắn không muốn xảy ra xung đột với người đi đêm, nếu có thể hắn hi vọng tạm thời lui lại, đi vào từ chỗ khác.

Vậy là ổn thỏa nhất.

Nhưng là tên ngựa non này trực tiếp động thủ, cái này khiến hắn không kịp trở tay.

Thật sự không thấy đối phương mạnh chút nào sao?

Nhưng rất nhanh hắn đã thấy chiến kích xuất hiện, làn khói đỏ sậm dâng lên, ý chí bộc phát.

Đấu Giả thất phẩm?

Hắn lập tức nhận ra thực lực của Chu Tự.

Nhưng dù là thất phẩm cũng không có khả năng đối phó nhiều thây khô như vậy, huống chi người này còn là một tên ngựa non nhân từ.

Lúc này hắn thấy Chu Tự đối đầu một con yêu thú, trong suy nghĩ của hắn, đối phương nhất định sẽ lưu thủ, mua dây buộc mình.

Nhưng mà chiến kích vung lên.

Rầm!

Một kích vung ra, trong tích tắc, co yêu thú bị đánh tan nát.

Chương 187: Không Có Áp Lực Tâm Lý

Máu cùng thịt lẫn lộn, làm Hầu Trầm chấn động, không phải hắn chưa từng thấy cảnh này, mà là tương phản quá lớn.

"Vừa nãy không phải người này còn nói ta tàn nhẫn sao? Từ bi của hắn đâu?"

Hầu Trầm kinh hãi.

Một kích giết chết một dã quái đối với Chu Tự là chuyện quá bình thường, sau đó hắn tiếp tục vung Phá Thiên Chiến Kích, sát ý trên chiến kích bộc phát.

Hàng Yêu Tuyệt Ảnh, tăng nhanh tốc độ tiến lên phía trước, một bước giết một con, mười bước vào giữa đám người.

Bá khí tung hoành, chiến kích quét một vòng, một kích là yêu thú bị diệt, thây khô ngã như ngả rạ.

Uỳnh…Ầm!

Chu Tự tăng nhanh tốc độ di chuyển, thân ảnh của hắn hiện ra bốn phía, tất cả chỗ yêu thú, thây khô bị diệt hết.

Uỳnh…uỳnh…uỳnh!

Chỉ mười mấy hai mươi giây, mũi kích của Chu Tự xiên vào cái thây khô cuối cùng nhìn thẳng người đi đêm trước mắt.

Biến hóa bất thình lình khiến người đi đêm có chút kinh ngạc, hắn đã chuẩn bị, nhưng đối phương càn quét quá nhanh, nhanh đến mức hắn chuẩn bị không kịp.

Không thể nào, tại sao Đấu Giả thất phẩm lại cường đại như vậy?

Nhưng cái này không cho phép hắn nghĩ nhiều đến vậy, đối phương động thủ rồi.

"Đến lượt ngươi."

Chu Tự vung chiến kích muốn đánh chết đối phương.

"Chờ đã, ta có thể thần phục, có thể bán mạng cho ngươi, nơi này ta có ưu…"

Uỳnh!

Chiến kích nện xuống, xác người đi đêm vỡ nát.

Chu Tự thu kích lại cảm giác bức bối:

"Cầu xin tha thứ sẽ gia tăng gánh nặng tâm lý của ta."

Đã động thủ rồi, đừng có giữa đường lại đổi ý, làm thì làm đến nơi đến chốn, tốt cho cả hai bên.

Lại không có áp lực tâm lý gì.

Xoẹt!

Sau khi thu kích lại, Chu Tự quay sang nhìn Hầu Trầm một cái.

Đột nhiên ngoái lại nhìn, khiến cho Hầu Trầm giật mình lùi về sau một bước.

"Cách thức này của ngươi quá tàn nhẫn, lần sau nếu có thể, thì nên một chiêu đánh chết yêu thú."

Chu Tự nói.

"Ha."

Trán Hầu Trầm chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, hắn cười trừ:

"Do tại hạ đột nhiên thấy căm ghét, đa tạ đạo hữu nhắc nhở, lần sau sẽ không tàn nhẫn giống vậy nữa."

Hóa ra...Đây chính là từ bi của hắn sao?

Đột nhiên hắn cảm thấy người này quá khủng bố, mà lại là Đấu Giả thất phẩm, bằng sức một người ít ai có thể diệt sách yêu thú cùng thây khô như vậy.

Thất phẩm như thế nào mà lại có sức chiến đấu cỡ này?

Sức mạnh màu đỏ sậm, Phương Thiên Kích cũng đỏ sẫm, sát ý vô cùng kinh khủng.

Lại còn tàn nhẫn.

Hầu Trầm đột nhiên nhớ ra, đỏ sậm đại diện cho…

Phá Thiên Ma Thể cao nhất.

Ma Đạo Thánh Tử, tu Phá Thiên Ma Thể, trấn áp đồng trang, giết người như ngóe, ngạo nghễ kênh kiệu.

Tự nhiên Hầu Trầm cảm giác tất thảy đều khớp với người trước mắt này.

Vậy là người mà hắn vừa mới cho là ngựa non, thật ra lại là con trai của chuyên gia Ma Đạo, Thánh Tử Ma Đạo?

Lại còn là Phá Thiên Ma Thể màu đỏ sậm, đây thật sự là thứ một Đấu Giả thất phẩm có thể có sao?

Màu nguyên bản của Phá Thiên Ma Thể chính là màu đỏ sậm, nhưng mà phải tu luyện đến cảnh giới cao nhất mới có được.

Vô số năm qua, dường như chỉ có một người duy nhất làm được.

Hiện tại lại nhảy ra một người, còn là thất phẩm đỏ sậm.

"Lời đồn quả nhiên là thật, loại người này có thể bị kéo thần đàn xuống sao?"

Hầu Trầm đột nhiên cảm thấy lúc trước mình thật ngu xuẩn, phía sau cái dáng vẻ nhìn như rất tùy tiện của đối phương lại là vô vàn chuyện tàn nhẫn.

Thật sự sau một khắc đã bị đối phương một đòn giết chết, đều là chuyện thường tình.

Đột nhiên hắn có chút hối hận vì đã chọn đi cùng người này.

"Gia, ta đem họ đi chôn."

Đại Địa Thần Khuyển lập tức kêu lên.

Sau đó nó bới mấy cái trên mặt đất, móng vuốt vừa chạm vào, mặt đất bắn tung lên.

Tất cả những thây khô, yêu thú, người đi đêm kia đều bị đại địa kéo vào trong lòng đất.

Cuối cùng lấp lại.

"Đại, Đại Địa Thần Khuyển?"

Thấy đối phương dùng sức mạnh của đại địa, Hầu Trầm đột nhiên hiểu rõ.

Lần này hắn xác định, người "nhân từ" trước mắt này chính là Thánh Tử Ma Đạo.

Làm gì có cái gì người Thập Nhị Minh Linh Môn.

Hắn bắt đầu lo lắng, sợ rước lấy mầm tai vạ gì, như vậy phải thế nào mới làm cho Thánh Tử Ma Đạo không ra tay với hắn?

Rời đi?

Nhỡ đâu đối phương cảm thấy mình xem thường hắn thì sao?

Người tu Phá Thiên Ma Thể, tư duy đều hơi méo mó.

Rõ ràng Thánh Tử Ma Đạo cũng vậy.

Vậy là không thể tùy tiện rời đi, vậy phải làm sao?

Phải thể hiện bản thân mình hữu dụng, nhưng lại không thể vô cùng hữu dụng, chí ít cũng không thể sánh với Thánh Tử này, vậy mới là an toàn nhất.

Khiêm tốn, dễ được tha thứ.

"Ngươi muốn tiếp tục đi vào trong không?"

Giọng nói của Chu Tự truyền tới.

"Đương nhiên."

Hầu Trầm không dám từ chối, hắn cười cười tiếp lời:

"Thực lực đạo hữu thật sự là cao minh, thực lực của ta quá bình thường, nhưng khả năng thăm dò cũng không tệ. Thấy chỗ nào kỳ quái hoặc là thứ gì lạ, đều có thể giúp đạo hữu xem xét một phen. Hi vọng đạo hữu chớ ghét bỏ."

Chu Tự nhìn đối phương, cảm giác như vậy cũng tốt.

Có một người hiểu chuyện sẽ tiện hơn rất nhiều.

Chương 188: Bắt Được Các Ngươi Rồi

"Tới cửa rồi."

Chu Ngưng Nguyệt đứng ở cửa thành nhìn lại phía sau nói:

"Phía sau hình như còn rất nhiều người, những thây khô kia giao cho họ đi."

Lúc này sau lưng Chu Ngưng Nguyệt có lượng lớn thây khô bị vây trong trận pháp, là mê trận.

Họ căn bản không ra nổi trận pháp.

Đối phó với những thứ không có linh trí như này, với Chu Ngưng Nguyệt , dễ như trở bàn tay.

Chẳng có chút tính thử thác nào, đến nhiều đến mấy cũng vậy.

Không cần nàng phải mang bao tay gấu.

"Lúc đi vào, Nguyệt tỷ phải cẩn thận một chút, sau cánh cửa có mấy tiểu quỷ rất dọa người."

Thu Thiển nhìn chằm chằm cánh cửa khép hờ, nói.

Lúc này cánh cửa vẫn là chỉ để một khe hẹp, giống hệt với hôm qua.

Không biết là do mộng cảnh không ảnh hưởng đến, hay là bị tiểu quỷ kia đóng lại.

"Ừ, vậy ngươi mở cửa đi."

Chu Ngưng Nguyệt lấy táo ra ăn, lúc cắn xuống đột nhiên nghĩ đến điều gì:

"Đúng rồi, cái này ngươi cầm đi, thân phận của ngươi đặc thù, nơi này lại có liên quan tới Thần Minh, nếu như nơi này thật sự là nơi ở của Thần Minh, có thể ngươi sẽ bị bắt đi. Cái này có thể giúp ta đưa viện binh tìm được ngươi."

Nói rồi, Chu Ngưng Nguyệt bèn lấy ra một viên đá vụn bảy màu.

"Đây là cái gì?"

Thu Thiển cầm viên đá tò mò hỏi.

"Không biết, cha ta cho ta, bảo cứ mang theo là được, có lúc cần dùng."

Chu Ngưng Nguyệt nhún vai.

Đồ cha tặng, chắc chắn là dùng để giữ mạng.

"Sau khi đi vào, có thể sẽ xuất hiện dị biến, phải chuẩn bị thật kỹ."

Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Ừ."

Thu Thiển gật đầu.

Cái này đương nhiên nàng hiểu, những người khác đi vào có lẽ sẽ không sao, nhưng nàng là người được triệu hoán, có người muốn gặp nàng.

Có thể ngoài thành đối phương sẽ không làm gì được, nhưng trong thành thì không nói trước được.

Thu Thiển cầm cục gạch, đẩy cửa ra.

Kẹt kẹt!

Cánh cửa bị đẩy ra, vang lên tiếng kem két.

Cửa mở ra một mức nhất định, một gương mặt người chết đột nhiên thò ra.

Lần này Thu Thiển không chần chừ, một cục gạch bay vụt lên.

Rầm!

Cục gạch đập ngã đối phương trên mặt đất, sau đó nàng tiến lên một bước, nắm lấy tóc tiểu quỷ, ấn lên mặt đất.

Rầm!

Rầm!

"A…a…a!"

Tiểu quỷ kia kêu lên thảm thiết.

Đập mấy lần, Thu Thiển mới buông tay, nhìn nữ thi trên mặt đất.

Nhìn kỹ mới thấy là một nữ thi tuổi không lớn lắm, có vẻ tầm mười sáu mười bảy tuổi.

Nàng bò rạp trên mặt đất tới một góc khuất cạnh cửa, ngồi co ro trong góc, cất tiếng rè rặt:

"Hoan, hoan nghênh ghé thăm, ta, ta là tín đồ quan môn ở đây."

Thu Thiển:

"…"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn Thu Thiển một cái nói:

"Thần Nữ Ma Đạo, thật tàn nhẫn, nàng chỉ là một tiểu quỷ giữ cửa, thấy ngươi đến chỉ muốn chào mừng một tiếng, ngươi lại đánh nàng tới tấp."

"Nguyệt tỷ, ngày mai ăn gạo nấu nước sôi."

Thu Thiển thu lại cục gạch bình tĩnh lên tiếng.

Chu Ngưng Nguyệt:

"…"

Sau đó Thu Thiển nhìn về phía tín đồ quan môn ở trong góc hỏi:

"Này, ngươi có linh trí?"

Nghe bị hỏi, tín đồ quan môn mới len lén liếc Thu Thiển và Nguyệt tỷ một chút, sau đó sợ sệt quay đầu, ngồi xổm ở đó không nói gì.

"Đi vào bên trong xem xem đi."

Chu Ngưng Nguyệt cầm một quả nho bị sứt ở vỏ đặt bên cạnh tín đồ quan môn nói:

"Cho ngươi này, nhớ đừng lãng phí."

Sau đó Thu Thiển cùng Chu Ngưng Nguyệt tiếp tục đi vào bên trong.

Hai người đi tới trước bức bích họa, đồ án ở nơi này không có chút biến hóa nào, thanh kiếm cũng vẫn khảm ở nơi đó.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn bức bích hoạ, không có thu hoạch gì, sau đó nhẹ nhàng nhảy lên cầm lấy chuôi kiếm, muốn nhổ ra.

Nhưng vừa định ra tay, đã cảm giác có một luồng sức mạnh đẩy nàng ra, dường như muốn tấn công.

Nàng không thể không buông tay ra trở lại mặt đất.

"Xem ra không phải kiếm thường."

Chu Ngưng Nguyệt ngẩng đầu nhìn kiếm nói.

Thu Thiển cũng nhẹ nhàng nhảy lên, cầm lấy thanh kiếm.

Nhưng mà nàng cảm nhận được sức mạnh còn lớn hơn Chu Ngưng Nguyệt.

Uỳnh!

Sức mạnh vô hình bộc phát, đánh Thu Thiển lui ra ngoài.

Thu Thiển rơi xuống đất, kinh ngạc nhìn thanh kiếm.

"Kiếm này đâm vào vị trí của Thần Minh, chắc chắn không đơn giản. Chúng ta không thể rút ra được, vào bên trong xem sao."

Nói rồi Chu Ngưng Nguyệt bắt đầu vòng qua bức bích hoạ, đi vào phía bên trong.

Chỉ là khi các nàng sắp rời khỏi bức bích hoạ, đột nhiên có hai cánh tay từ trong bích hoạ duỗi ra.

Cánh tay trắng bệch, mang theo sức mạnh giam cầm.

Chu Ngưng Nguyệt cùng Thu Thiển lập tức ra tay, nhưng thực lực của đối phương vô cùng quỷ dị, trong nháy mắt đã tóm được cánh tay của các nàng.

"Bắt được các ngươi rồi."

Tiếng nói lạnh lùng chói tai từ trong vách đá truyền ra.

"Nhớ đừng vứt đi."

Chu Ngưng Nguyệt kêu to.

Nàng nói đến vật vừa rồi, bảo Thu Thiển đừng làm mất.

Soạt!

Không đợi Thu Thiển đáp lại, hai người đã bị kéo vào trong vách đá, không còn tung tích.

Chỉ để lại mấy quả nho Chu Ngưng Nguyệt chưa kịp ăn.

Chương 189: Chiến Ý Vô Song

Thấy không còn ai, tín đồ quan môn mới cẩn thận từng li từng tí đưa tay cầm quả nho Chu Ngưng Nguyệt cho, nhỏ nhẹ ăn.

Sau đó đứng dậy đóng cửa lại.

Chờ đợi lần tiếp đón tiếp theo.

…

Bỏ ra một chút thời gian, lại giết thêm hai đợt dã thú, Chu Tự mới đi đến trước cây cầu gỗ.

Cây cầu kia có chút cổ xưa, nước sông dưới cầu trong veo không thấy đáy.

"Nước trong quá ắt không có cá, người xưa nói không sai."

Đứng trên cầu nhìn nước sông, Chu Tự chẳng phát hiện ra thứ gì, ngay cả cá cũng không có.

"Ngươi nói xem khi người ta rơi xuống dưới, có thể bơi tới bờ không?"

Chu Tự học theo Thu Thiển ném một đóa hoa xuống nước, quả nhiên bị dòng nước nhấn chìm.

Thấy đóa hoa bị nhấn chìm, hắn tò hỏi Hầu Trầm, người có tri thức khá uyên bác về tu chân.

Mà bị Chu Tự hỏi như vậy, trán Hầu Trầm rịn ra mồ hôi lạnh.

Bình thường sẽ có người hỏi vấn đề này sao?

Tu chân giả bơi lội?

Rõ ràng là không nên Thánh Tử đang mỉa mai hắn, hoặc là lúc này muốn ném hắn xuống dưới để xem thử.

"Đây là một con sông tương tự như Nhược Thuỷ, không phải là dòng sông theo ý nghĩa thông thường, nó chỉ giống nước, trên thực tế nó là một loại biểu hiện của lực lượng, nghe nói có liên quan đến những thứ cổ xưa như Hoàng Tuyền. Nhưng đều là lời đồn. Loại sông này về sau người ta gọi là sông ngầm."

Hầu Trầm trực tiếp giải thích về dòng sông, sau đó đưa ra kết luận:

"Cho nên bình thường, sông ngầm không tồn tại sức nổi, thậm chí khi thời gian trôi qua, phần trên không của dòng sông sẽ bị sông ngầm ảnh hưởng, lực lượng bị hạn chế, bay qua sẽ ngã vào trong, rồi chìm xuống, cho đến khi biến mất. Bơi qua có lẽ cũng vô dụng."

Chu Tự nhìn Hầu Trầm thật chăm chú, quả thực là tri thức uyên bác.

Sau đó họ không nán lại nữa mà tiếp tục đi về phía trước.

Chỉ là vừa mới qua cầu, bầu trời đột nhiên phát ra ánh sáng màu đỏ.

Ngẩng đầu nhìn lại, chẳng biết tại sao Hồng Nguyệt lại càng thêm đỏ sẫm, như có máu tươi sắp nhỏ xuống.

Ánh sáng màu đỏ sẫm chiếu vào trong thành.

"Không như những gì Thu Thiển nói, đây là sự biến hoá đột nhiên xảy ra, có lẽ là Thu Thiển vào thành nên mới xuất hiện loại biến hóa này."

Trong lòng Chu Tự suy nghĩ.

Thu tỷ là Thần Minh Chi Nữ, sau khi đi vào xảy ra biến hóa là chuyện tất nhiên.

Là tốt hay là xấu thì còn chưa chắc.

Hắn phải vào trong xem thử.

Chỉ là ánh sáng màu đỏ sẫm cũng ảnh hưởng đến bên ngoài, một vài yêu thú và xác khô đột nhiên trở nên rất nóng nảy, trên người có một tầng ánh sáng đỏ yếu ớt.

Dường như là trạng thái cuồng bạo.

Trước mặt Chu Tự có một vài xác khô nên thấy vô cùng rõ ràng.

Dã thú nổi điên, là tinh anh hóa.

Khó khăn bình thường biến thành khó khăn độ cao, thăng lên một cấp.

"Không biết còn khó đánh hơn ban nãy bao nhiêu."

Chu Tự lấy Chiến kích Phá Thiên ra.

Ma thể Phá Thiên mở ra, chiến ý vô song hiển lộ rõ ràng.

Sau đó xông vào bên trong bầy xác khô, chiến kích huy động, đại khai đại hợp, quét ngang tám hướng.

Những nơi đi qua không thể địch nổi.

Hài cốt khắp nơi.

Hầu Trầm nhìn Chu Tự cảm thấy kinh hãi, đối phương không biết mỏi mệt sao?

Đấu giả thất phẩm bình thường, làm gì có ai có thể hoang phí lực lượng như thế?

Không lâu sau, Chu Tự đã xử lý xong xuôi, hắn phát hiện quả thật dã quái đã mạnh lên, nói như vậy biến hoá trong thành có lẽ là càng lớn.

"Vào thành."

Chu Tự lập tức di chuyển bộ pháp.

Thần Khuyển Đại Địa ngay lập tức chôn hài cốt, khôi phục vùng đất đai bị phá hư, sau đó cũng đuổi theo.

Hầu Trầm không có lựa chọn khác, thật ra hắn rất tò mò, với thực lực lục phẩm của hắn hiện tại, có thể rung chuyển vị Thánh Tử này hay không.

Bất kể như thế nào, lực lượng của Thánh Tử Ma Đạo đều không đột phá hạ tam phẩm.

Nhưng mà Đọa Thi quả thật cũng bị đối phương hủy diệt.

Đương nhiên, hắn chỉ suy nghĩ thôi, không dám ra tay thật.

Cái giá phải trả hắn không chịu đựng nổi, dù là thắng cũng có thể phải trả cái giá vô cùng to lớn.

Dãy núi Bắc Tịch chính là ví dụ.

Không lâu sau hắn cũng đi theo, hắn đã không thể nào tùy ý rời đi nữa.

Tốc độ của Chu Tự rất nhanh, hắn một đường phi nước đại, cảm thấy chạy tùy ý rất dễ chịu, ở Thanh Thành hắn không thể nào chạy như thế này được.

Lúc chạy đến nửa đường, đột nhiên thấy có một cô gái đứng dưới tảng đá lớn, đang thử đối kháng với một đám xác khô và yêu thú.

Xung quanh nàng có rất nhiều bảo hộ, tiểu kiếm đang không ngừng nổ tung, còn có Phù Lục Khống Địch.

Mà thiếu nữ này chỉ cần khua kiếm bổ đao là được.

Tam lão bản?

Đại lão bản và Nhị lão bản không biết đi đâu rồi.

Nhưng mà nhiều dã quái như vậy, xử lý không hết được đâu nhỉ?

Bất đắc dĩ, hắn thay đổi phương hướng:

"Các ngươi chờ ta một chút."

Nói xong hắn lại lần nữa tăng nhanh tốc độ, lần này thứ hắn dùng chính là công lực ngàn năm, không tới một hơi hắn đã đi tới bên trong bầy dã quái.

Chương 190: Đồ Lừa Đảo

Sau đó huy động chiến kích, một số lượng lớn xác khô bị đập nát, nổ tung.

Ầm!

Tiếng nổ thật to kinh động đến Tô Thi đang cố gắng kéo dài thời gian.

Khi họ đến gặp một người đi đêm, Minh Nam Sở và Hàn Tô trực tiếp giết giết, nàng ở lại dụ quái.

Chỉ là lần này quái quá mạnh, nàng không thể không trốn đến bên trong trận pháp đám Minh Nam Sở bố trí trước đó.

Sau đó có xác khô tới, thỉnh thoảng nàng còn có thể bổ đao một vài con.

Mặc dù không có giết được bao nhiêu, nhưng làm một người dụ quái, nàng rất ưu tú.

Quái không đi một con nào.

Sau đó quái đột nhiên trở nên cuồng bạo, nàng cảm thấy không ổn lắm, trận pháp Phù Lục tiêu hao quá nhanh, sắp xong đời rồi.

Chỉ có thể khẩn cầu Minh Nam Sở và Hàn Tô về sớm một chút.

Mà ngay lúc này tiếng vang trực tiếp truyền đến, bên trong xác khô một người toàn thân đỏ sậm lao tới.

Tay hắn cầm Phương Thiên Kích, như gió lốc đánh tới, khuấy động tất cả mọi thứ.

Những nơi đi qua hài cốt trải đầy trên đất.

Bịch!

Tô Thi thấy người này vung kích mà qua, xác khô lộ ra, vỡ nát.

Ầm!

Chiến kích đảo qua, xác khô tứ chi tán loạn, thân thể rách nát.

Người này chỉ có tiến không có lùi, như đang xé rách tất cả những sinh vật xung quanh.

Tô Thi thấy cảnh tượng này, đột nhiên cảm giác như mình về tới đêm hôm ấy.

Dưới ánh trăng, nàng thấy vô số chuột đen bị xé nát.

Trong lúc nhất thời nhịp tim của nàng tăng nhanh, nỗi hoảng sợ không tên đánh tới.

Ầm!

Bịch!

Đối phương cương mãnh vô cùng, tất cả xác khô đều bị đối phương đánh nát, một vài thứ khiến cho người ta buồn nôn đều chảy ra.

Giờ khắc này đối phương bắt được một cái xác khô cuối cùng, bóp nát tiết cốt của xác khô, sau đó ném nó đi.

Bịch!

Xác khô trực tiếp lăn đến trước mặt Tô Thi.

Lại là loại cảm giác này, loại cảm giác muốn nàng giết này.

Trong lúc nhất thời Tô Thi có chút không dám cử động.

Lúc này nàng thấy dưới Hồng Nguyệt đối phương nhìn lại, trong đôi mắt mang theo vẻ không kiên nhẫn:

"Ngươi không giết?"

"Ta giết, ta giết còn không được sao?"

Tô Thi giật hết cả mình, lập tức lấy Thiên Ma Kiếm ra, sau đó đâm xuống một kiếm.

Không chết...

Tô Thi:

"..."

Dưới cái nhìn chăm chú lặng lẽ của đối phương, nàng lại đâm thêm mấy lần, cuối cùng cũng đâm chết cái xác khô.

Sau đó đối phương đi mất, chẳng biết đi đâu.

...

Sau hồi lâu, đám Minh Nam Sở trở về, vẻ mặt kinh hãi.

Tại sao mỗi lần đều như vậy?

Chỉ cần họ rời đi một khoảng thời gian, đám quái vây quanh Tô Thi đều sẽ chết.

Minh Nam Sở vừa đi tới, thì thấy dáng vẻ sắp khóc của Tô Thi, sau đó lập tức lùi lại một bước để Hàn Tô qua đó.

Quả nhiên, Tô Thi ôm lấy cái đùi rất có tính đàn hồi của Hàn Tô khóc nói:

"Huhu, Hàn Tô, suýt chút nữa ta lại chết rồi. Nguyệt tỷ là đồ lừa đảo, cái gì mà không đáng sợ, rõ ràng là đáng sợ đến vậy mà. Dáng vẻ như thể ta không nghe lời sẽ muốn giết chết ta. Làm gì mà không đáng sợ chứ."

"Ngươi lại thấy ai rồi?"

Hàn Tô muốn thu hồi cái đùi lại.

Nhưng mà không thành công.

Tất nhiên nàng cũng không hề phát hiện trên người Tô Thi có thương thế gì, hoàn toàn bình an như trước đây.

"Ta lại thấy Thánh Tử Ma Đạo, hắn lại bảo ta giết quái."

Tô Thi nói.

Đã là lần thứ hai rồi.

"Hắn đi đâu rồi?"

Minh Nam Sở ở bên cạnh hỏi.

"Không biết, ta không dám nhìn."

Tô Thi trả lời.

"Hắn có nói gì không?"

"Chắc là không có, hắn ở lại một chút rồi biến mất ngay."

"..."

Hàn Tô nhìn xung quanh, nàng đẩy mắt kính, phát hiện đối phương tới thì không còn con quái nào.

Tô Thi bình yên vô sự.

Xem ra suy đoán của họ rất có thể là đúng.

"Đúng rồi, ngươi thấy hắn, có thể cảm nhận được cảnh giới của hắn gì không?"

Hàn Tô đột nhiên hỏi.

Tô Thi:

"Không cảm nhận được."

"Uy lực thì sao?"

Minh Nam Sở hỏi.

Tô Thi:

"Chính là không đủ để hắn giết."

"…"

…

Chu Tự bỏ ra chút thời gian cuối cùng cũng đi tới trước cửa thành.

Tam lão bản lằng nhà lằng nhằng, hắn còn đang gấp đây này.

Nhưng mà vẫn tàn nhẫn như trước đây, cái xác khô kia vùng vẫy nhiều lần như vậy.

Chủ yếu là thấy Tam lão bản muốn giết quái, hắn miễn cưỡng giữ lại một con cho nàng, tránh cho đến lúc đó có lời oán giận.

"Gia, ta cảm thấy tòa thành này rất kỳ quái, hình như có lực lượng đặc biệt gì đó, nhưng mà lại không thể nào biết được đó là lực lượng gì."

Thần Khuyển Đại Địa đột nhiên mở miệng nói.

Chu Tự nhìn về phía Hầu Trầm.

Người này tri thức uyên bác, có lẽ là có thể biết được một chút.

"Chắc hẳn là có liên quan đến chủ nhân của tòa thành này, đây không phải là tòa thành bình thường, trong thành ẩn chứa lực lượng đặc biệt cũng là bình thường."

Hầu Trầm lập tức nói.

Thật ra hắn không nhìn ra điều gì, chỉ có thể suy đoán trước.

Thần Khuyển Đại Địa có thể cảm nhận đại địa, có nhiều thứ bọn chúng quả thật tương đối nhạy cảm.

Chu Tự không nói gì nữa, lực lượng kia có thể chính là Minh Ngộ mà Thu tỷ đã nói, khiến nàng có thể tu luyện càng nhanh.

Sau đó hắn dự định đẩy cửa đi vào.

Chương 191: Không Phải Thanh Kiếm Bình Thường

Chỉ là đột nhiên nghĩ đến mặt người chết Thu tỷ từng nói.

Ngẫm lại vẫn nên đổi một người thì hơn, dã quái đánh nhiều rồi, quỷ vật thì ít.

Không có kinh nghiệm gì.

Sau đó hắn nhìn về phía Hầu Trầm, vốn đang suy nghĩ nói thế nào cho thích hợp, không ngờ rằng đối phương chủ động mở miệng nói:

"Cửa thành này có chút quỷ dị, đạo hữu biết rất ít tri thức kỳ quái, vẫn nên để Hầu mỗ mở cửa ra. Đạo hữu cảm thấy thế nào?"

Chu Tự không từ chối.

Hầu Trầm cũng không có cách nào khác, hắn cảm thấy Thánh Tử đang muốn hắn mở cửa, vừa này hắn quan sát được Thánh Tử nghĩ đến điều gì.

Có lẽ chính là đang nghĩ làm thế nào giết chết hắn.

Ví dụ như bảo hắn mở cửa, hắn từ chối sẽ dễ ra tay hơn.

Nhưng mà hắn sẽ không cho Thánh Tử bất kỳ cơ hội nào, hắn cứ làm người tốt của hắn.

Nhưng mà cửa thành này khép hờ, có lẽ là không có vấn đề gì mới phải.

Kẽo kẹt!

Cửa bị đẩy ra từ chút một, quả thật không có vấn đề gì, cũng không thấy lực lượng minh xác nào.

Chỉ là khi hắn mở thêm một chút nữa, một gương mặt của người chết cực kỳ nhợt nhạt đột nhiên chiếm lấy tầm mắt của hắn.

"..."

Bịch!

Hắn không nói hai lời mà đá ra một cước, đá bay đối phương va vào trên bức tranh tường.

Sau đó rớt xuống đất.

Chu Tự nhìn vào bên trong một chút, cái người này vẫn còn đang ở đây.

Kỳ lạ.

Thu tỷ không giết chết nàng.

Trên người đối phương mặc áo trắng, có lẽ là váy dài liền áo, chỉ là kiểu dáng có chút kỳ quái.

Chu Tự đi vào bên trong, đến khi hắn đi vào, phát hiện nữ thi này bò trên mặt đất.

Hầu Trầm vốn định ra tay giải quyết bằng một chiêu, nhưng thấy dáng vẻ rất hào hứng của Chu Tự, hắn lại không dám quấy rầy.

Cuối cùng, nữ thi kia bò đến góc khuất sau cánh cửa, ngồi xổm bên trong xó xỉnh đó, truyền ra một giọng nói yếu ớt:

"Hoan, hoan nghênh ghé thăm, ta, ta là tín đồ đóng cửa của nơi này."

Chu Tự:

"..."

Thảo nào đối phương còn sống, tình cảm đánh nhầm người rồi.

Nàng nhảy ra thật ra là để hoan nghênh?

Sau đó Chu Tự không để mắt đến cái tín đồ đóng cửa này, ngược lại nhìn về phía bức tranh tường.

Nội dung hắn đã biết từ lâu, thứ mà hắn chú ý chính là thanh kiếm phía trên.

…

Vị trí cắm kiếm không hề thấp, phải nhảy lên mới có thể rút ra được.

Nhìn thoáng qua chuôi kiếm thì có chút tầm thường, giống như những thanh kiếm khác mà thôi.

Nhưng thân kiếm có một màu đỏ sậm nhạt dần xuôi theo thân kiếm, trên đó còn có một ít hoa văn, không biết là có ý nghĩa gì nhưng nhìn cũng không tệ.

Chu Tự nghĩ như vậy rồi nhẹ nhàng nhảy lên, tay hắn cầm trường kiếm, chân đạp lên bích họa, định rút thanh kiếm trên kia ra.

Lúc Hầu Trầm nhìn thấy bích họa thì hắn đã biết nơi này chắc chắn là biên giới của nơi thần minh ở, thậm chí ở đây có thể tìm thấy được thần minh, chẳng qua là không biết phải làm thế nào mới có thể đi tới tầng tiếp theo.

Đương nhiên là Hầu Trầm cũng không dám làm gì nhiều, chỉ có thể quan sát xung quanh trước.

Thanh kiếm này cũng đã hấp dẫn sự chú ý của hắn, đây là một thanh kiếm mang theo một loại niệm nào đó.

Kiếm này có thể cắm xuyên qua bích họa của thần minh đã nêu rõ sự phi thường của nó.

Nhưng nếu muốn thu hoạch được những thanh kiếm có cấp bậc như thế này thì gần như là không thể.

Kiếm này có ý của kẻ khinh nhờn thần minh, cũng có hình phạt đến từ thần minh.

Ai có thể chịu được hai loại công kích này chứ?

Khi Hầu Trầm nhìn thấy Chu Tự muốn nhảy lên rút kiếm thì lên tiếng nhắc nhở trong vô thức:

"Đạo hữu, đây không phải thanh kiếm bình thường, tốt nhất là..."

Keng!

Một tiếng động giòn giã vang lên, Chu Tự đã rút thanh kiếm kia ra khỏi bích họa rồi thân thể hắn vững vàng đáp xuống đất.

"Đây không phải là một thanh kiếm bình thường, tốt nhất là tìm cho nó một cái võ. Hầu mỗ có một vỏ kiếm, nghe nói là vỏ của một Thiên Địa Chi Kiếm rất nhiều năm trước. Có lẽ sẽ hợp với thanh kiếm này."

Hầu Trầm nói với vẻ mặt rất đứng đắn, hắn lấy vỏ kiếm mà mình đã cất giữ nhiều năm ra.

Trên vỏ kiếm còn có vết rách, nhìn rất bình thường.

Chu Tự nhận lấy vỏ kiếm rồi quan sát một lúc, phát hiện nó rất thích hợp với thanh kiếm kia.

"Giá cả thế nào?"

Chu Tự hỏi.

Vỏ kiếm của Thiên Địa Chi Kiếm, nghe tên thì rất kêu, nhưng nhìn thì không có gì khác biệt với những vỏ kiếm bình thường khác.

Nếu quá đắt thì thôi vậy.

Chu Tự mua không nổi, hắn chỉ có chút tiền lương bọ, nếu như muốn mua linh thạch thì lại càng không mua nổi.

Trừ khi đối phương đồng ý cho hắn ghi sổ.

Hầu Trầm xua tay rồi nói một cách khiêm tốn:

"Từ lúc vào đây tới giờ đều là do đạo hữu ra tay, ta cũng xem như đã được lợi lớn, vậy nên vỏ kiếm này xem như tặng đạo hữu. Hi vọng ngươi không chê."

Chu Tự cũng không để tâm lắm, đối phương có ý tốt hắn cũng không từ chối.

Chương 192: Quả Nho

Lúc này hắn mới nhìn kỹ thân của thanh kiếm, Chu Tự phát hiện dưới chuôi kiếm một chút có mấy hàng chữ.

Bên trái ghi: Chư Thần Hoàng Hôn.

Bên phải ghi: Lê Minh Trán Phóng.

"Lê Minh Chi Kiếm?"

Chu Tự đọc tới đây thì hơi kinh ngạc.

Dường như bên trong kiếm này có một số lực lượng, hơn nữa còn rất sinh động. Nhưng có hơi lạ, khiến hắn trong lúc nhất thời không biết phải hình dung như thế nào.

Có lẽ kiếm tốt đều như thế.

Nhưng những lực lượng này vẫn luôn va chạm với công lực ngàn năm của Chu Tự. Nếu không phải là hắn không có thời gian thì cũng muốn nói chuyện đàng hoàng với chúng một chút.

Keng!

Trường kiếm vào vỏ.

Mọi thứ đều lắng lại.

Vụt!

Trường kiếm ra khỏi vỏ.

Lực lượng trong nó lại trở nên sinh động.

Xem ra thanh kiếm này có thể nhìn ra có vỏ hay không để quyết định lực lượng.

Keng!

Kiếm lại được tra vào vỏ.

Chu Tự lung lay mấy lần thì phát hiện vỏ kiếm này ôm sát thanh kiếm một cách hoàn hảo.

"Đúng là một thanh kiếm tốt, đến lúc đó gửi qua cho Lý Lạc Thư. Không biết ở giới tu chân có chuyển phát nhanh không nữa?"

Chu Tự nghĩ thầm trong lòng.

Có lẽ là có, sách Hoang Cổ Kinh Sự của hắn chính là giao bằng đường chuyển phát nhanh.

Sau khi thu thanh kiếm lại thì Chu Tự định đi vào trong xem tình hình bên trong ra sao.

Nhưng hắn chỉ vừa cất bước thì đã thấy trên mặt đất có mấy trái nho xanh.

Ai lại mang nho xanh vào đây chứ?

Chắc chắn là Nguyệt tỷ.

Nhưng cho dù Nguyệt tỷ hay bắt bẻ, nhưng chưa từng lãng phí.

Nếu như nho chua thì nàng sẽ cho người khác ăn, nếu không ai ăn thì nàng sẽ để dành lại cho hắn.

Có một người chị ruột như thế Chu Tự cũng không biết mình nên vui vẻ hay khó chịu nữa. Mặc dù đôi khi hắn cảm thấy Nguyệt tỷ rất tốt, thật là khiến lòng người hoang mang.

Chu Tự quay gót đi về phía nho xanh rồi đưa tay nhặt chúng lên. Nhưng hắn vừa chạm vào chúng thì đã có một ánh sáng nhạt xuất hiện trong nho xanh.

Sau đó thì hóa thành phù văn rồi chui vào lòng đất.

Nho xanh cũng theo đó mà hóa thành tro bụi.

Chu Tự:

"..."

Hắn lại đi tới chỗ quả nho xanh khác, tổng cộng có năm quả, đã có bốn quả hóa thành phù văn rồi chui xuống đất.

Chỉ có quả cuối cùng là hắn cầm lên được.

"Những thứ ban nãy là phù văn trận pháp, chỉ có đại sư trận pháp mới có thể làm được tới mức này mà thôi. Đạo hữu phải cẩn thận một chút, trận pháp này đã dung nhập vào trong thành, người tạo ra nó rất có thể đang muốn đoạt được quyền chủ động của tòa thành."

Đúng là trong lòng Hầu Trầm có chút lo lắng, nhìn thoáng qua thì những phù văn của trận pháp này như bị thiếu khuyết uy lực nhưng chúng lại vô cùng xảo diệu.

Người bình thường không thể nào khắc họa được phù văn trận pháp lên quả nho một cách khéo léo và xảo diệu như thế được, hơn nữa còn là khắc vào bên trong quả nho.

Cuối cùng thì thu nạp lực lượng của tòa thành này, dung nhập vào thành.

Đại Địa Thần Khuyển muốn quan sát trên mặt đất nhưng không phát hiện được gì cả, sau khi phù văn trận pháp dung nhập vào lòng đất thì chẳng khác gì là biến mất cả.

Chu Tự cũng không để tâm lời nhắc nhở này lắm, đây là trận pháp của Nguyệt tỷ cũng chứng minh cho việc mấy người Nguyệt tỷ vẫn không gặp phải nguy hiểm gì lớn.

Dù sao vẫn còn thời gian để lại hậu chiêu mà.

Nhưng tại sao lại rơi ở đây chứ?

Chu Tự đứng dậy nhìn về phía bích họa, bích họa này không tầm thường, có khi nào sẽ có những thứ kỳ quái không?

Hắn đấm nhẹ vào bích họa, cảm thấy bích họa này rất cứng rắn, dường như không thể đánh tan được.

"Thôi được rồi, vẫn nên đường đường chính chính vào thành vậy."

Chu Tự nghĩ đến đây thì cất bước đi vào trong thành, chỉ là lúc bước qua cổng hắn cảm thấy như có ánh mắt đang nhìn chằm chằm mình.

Hắn quay đầu lại nhìn tín đồ đang đóng cửa kia, hắn vừa mới nhìn sang thì tín đồ đóng cửa đã sợ hãi mà quay người ngồi xổm trong góc.

Chu Tự nhìn quả nho xanh trong tay, hình như ban nãy đối phương đang nhìn cái này.

"Ngươi muốn cái này à?"

Hắn hỏi tín đồ đóng cửa.

Lúc này tín đồ đóng cửa lén lút liếc một cái, cuối cùng gật đầu thật khẽ.

Chu Tự cảm thấy đồ ăn đã rơi xuống đất mà cho người khác ăn thì không hay cho lắm.

Nhưng vẫn đi tới bên cạnh tín đồ đóng cửa kia rồi đặt nho xanh xuống đất.

"Vừa...vừa rồi có hai người bị...bị bắt. Đi...đi vào trong sẽ niêm phong, sẽ...sẽ có rất nhiều thực vật."

Tín đồ đóng cửa ngồi xổm trong góc tường nói với giọng yếu ớt.

Chu Tự nghe vậy thì hơi bất ngờ, hắn hỏi:

"Là người làm rơi quả nho này ư?"

Đối phương không trả lời, giống như bị điếc.

Chu Tự không nhận được đáp án nhưng cũng chẳng thèm để ý, Nguyệt tỷ vẫn còn hậu chiêu, có lẽ là không có vấn đề gì lớn.

Hắn đi vào trong.

Nhưng vừa rồi tín đồ đóng cửa nói rằng đi vào sẽ niêm phong, chỗ nào niêm phong cơ?

Tòa thành này ư?

Thực vật là chỉ cái gì?

Chương 193: Cứ Thô Bạo Như Thế Sao?

Chu Tự không hiểu, những năm qua hắn chưa từng thấy loài thực vật kỳ quái nào cả.

Hắn chỉ đánh một số dã quái mà thôi.

Giới tu chân quá phức tạp, cái gì cũng có.

Sau đó Chu Tự vòng qua bích họa rồi đi vào bên trong, họ đi tới một con đường, nơi này không có một bóng người. Mặt đất được phủ phẳng phiu sạch sẽ bởi gạch tráng men, phòng ốc sừng sững ngăn nắp.

Nhưng mọi thứ đều rất cổ kính, thậm chí có một số căn phòng đã bị thảm thực vật bao trùm.

Mà sau khi họ tiến vào khoảng mười giây thì có một tiếng động phát ra.

Rầm rầm!

Là tiếng cửa lớn được đóng lại, nhưng không phải là cửa thành mà là tiếng chuyển động của bích họa, nó đã trực tiếp chặt đứt đường lui của họ.

Sau đó thì bốn phía tường thành có bình chướng cao tới tận trời, giống như là ngăn cách hoàn toàn với thế giới bên ngoài.

"Bị giam đánh ư?"

Chu Tự cũng có chút bất ngờ.

Trước đây hắn cũng từng gặp tình huống bị dã quái vây quanh, một số dã quái thiện chiến sẽ vây quanh hắn theo bản năng rồi đánh hội đồng hắn.

Vậy nên họ sắp bị đánh hội đồng ư?

Rầm!

Mặt đất nứt ra, có một số lớn xúc tu vươn lên khỏi mặt đất.

Là dây leo!

Đùng!

Đùng!

Rầm!

Mặt đất rắn chắc bị dây leo phá vỡ, tràn ngập hương vị hoang dã, như muốn nuốt chửng mọi thứ.

"Ta nhận ra ngươi, lần trước ngươi từng tới."

Lúc này, trên dây leo xuất hiện một gương mặt người, trên mặt cũng mang theo màu xanh biếc, ngũ quan cũng khá xinh xắn, giọng nói có chút chanh chua, nàng nhìn Chu Tự mà nói.

"Ngươi chính là con dã quái từng kêu gào với ta đó ư?"

Chu Tự ngẩng đầu lên rồi hỏi.

Boss dã quái lần này không tầm thường nhỉ.

Hắn chưa từng đối phó.

"Nếu đã tới thì cũng không cần đi nữa, ở lại đây..."

Ầm!

Mặt dây leo còn chưa nói xong thì Chu Tự đã nhảy tới trước mặt đối phương rồi huy động chiến kích.

Hắn chém sạch đống dây leo này trong chớp mắt.

Chu Tự đáp xuống đất, lúc này hắn thấy trên dây leo lại xuất hiện một gương mặt mới, nàng càng thêm dữ tợn:

"Ngươi thật độc ác, vậy mà lại muốn trực tiếp giết chết ta. Nhưng ta không chết được, các ngươi cũng đừng hòng trốn thoát."

Xung quanh có vô số dây leo bắt đầu lao về phía Chu Tự mà công kích hắn. Không chỉ hắn mà Hầu Trầm và Đại Địa Thần Khuyển phía sau đều nằm trong phạm vi công kích của chúng.

Ầm!

Rầm!

Bóng dáng Chu Tự chuyển động không ngừng, dây leo tại những nơi hắn đi qua đều vỡ vụn mà tan nát.

Nhưng chỉ trong một nhịp thở thì đối phương lại mọc dài ra, giống như là bất tử bất diệt vậy.

"Đạo hữu, đây là một gốc cây lớn, cần phải tìm được bản thể của nàng."

Hầu Trầm lên tiếng nhắc nhở Chu Tự.

"Vậy thì vừa đánh vừa tìm."

Chu Tự vừa nói vừa đánh thẳng vào trung tâm.

Hầu Trầm:

"..."

Cứ thô bạo như thế sao...?

Lúc Chu Ngưng Nguyệt bị bắt thì nàng không hề làm gì cả, chỉ im lặng chờ đối phương xuất hiện.

Rất nhanh sau đó nàng lại xuất hiện trên mặt đất, cũng đã thấy rõ tình hình xung quanh.

Một đám yêu thú và thây khô đứng đó, thực lực mạnh tới mức phi thường.

Cả đám đều là đấu giả thất phẩm đỉnh phong, thậm chí còn có một chút khí tức của lực lượng cao hơn hẳn đấu giả thất phẩm.

Chúng nhìn chằm chằm vào Chu Ngưng Nguyệt, cứ như là một giây sau sẽ nhào tới rồi nghiền nát nàng vậy.

Đây là sự thật, chúng đã trực tiếp nhào tới.

Nơi này là bên trong một tường vây khá kín, gần như là không thể trốn thoát, bởi vì trên không cũng có yêu thú lượn lờ.

Chu Ngưng Nguyệt đối mặt với mấy yêu thú kinh khủng này thì có chút sợ hãi:

"Các...các ngươi đừng tới đây mà..."

Đoàng…Rầm…Rầm!

Một lực lượng mạnh mẽ gào thét bên trong tường vây, bức tường lung lay, mặt đất cũng rung chuyển.

Gào…Gru!

Nhưng chỉ một chốc sau thì mọi thứ đã bình tĩnh lại, không có tiếng gào thét của yêu thú, cũng không có tiếng khò khè của thây khô mà chỉ còn một tiếng thở dài:

"Ai nha, đã nói là đừng tới đây rồi mà. Lần sau các ngươi nhớ học tiếng người đi, tốt xấu gì cũng nghe hiểu được một chút chứ."

Chu Ngưng Nguyệt giẫm lên một con dã thú đã bước một chân xuống mồ rồi nói với vẻ bất đắc dĩ.

Lúc này nàng đang mặc một bộ đồ con gấu nhỏ, tay còn đeo bao tay in hình gấu.

Nhìn vô cùng ung dung.

Mà tình cảnh xung quanh, là một lượng lớn yêu thú bị ghim đầu vào tường, nhấn đầu vào đất.

"Được rồi, đi tìm Thu Thiển thôi."

Chu Ngưng Nguyệt cất bao tay hình gấu vào rồi lấy nho ra mà bắt đầu ăn.

Nàng bước từng bước đi ra cái hẻm bên ngoài.

"Dường như mấy quả nho đã được rồi, chắc là đã có thể dùng được. Nhưng muốn thành lập trận pháp thì còn cần thêm chút thời gian, không biết bên Thu Thiển ra sao rồi?"

Chu Ngưng Nguyệt đứng trước ngã tư đường thì mới phát hiện ra mình không có bản đồ.

"Cứ đi thẳng thì chắn chắn đúng."

Chu Ngưng Nguyệt nghĩ như vậy rồi tiếp tục đi về phía trước, khi gặp được tường thì nàng sẽ để tay lên trên rồi vẽ một đường ngang.

Chương 194: Quả Thụ Của Thần Minh

Rất nhanh sau đó những đường kẻ ngang này hóa thành một vệt sáng rồi biến mất bên trong bức tường.

"Thứ bắt chúng ta có lẽ không phải là hạ tam phẩm, đối phó với chúng khá là phiền phức. Nếu nàng bắt Thu Thiển vì lực lượng của thần minh thì cho dù vẫn nguy hiểm, nhưng tình hình trước mắt vẫn ổn định. Vậy ta phải nhanh chóng biến tòa thành này thành địa bàn của ta mới được, như thế thì dù có đánh nhau cũng tiện hơn nhiều."

Chu Ngưng Nguyệt nghĩ thầm trong lòng.

Đến lúc đó thì nàng cũng sẽ biết phải làm gì mới tìm được Thu Thiển.

Vốn Chu Ngưng Nguyệt còn cho rằng nàng và Thu Thiển sẽ bị nhốt cùng một chỗ, như thế thì cho dù đối mặt với cường giả sau màn thì chỉ cần ứng phó cẩn thận là có thể giải quyết chuyện nơi này.

Sau đó lại về Ma Môn.

Không ngờ rằng đối phương lại ném nàng vào nơi hẻo lánh này, thật là xem thường nàng mà.

"Rõ ràng là phụ thân mẫu thân thích ta hơn, cường giả phía sau màn này thật là không có ánh mắt!"

"Sắp ăn hết nho xanh rồi, phải nhanh lên thôi. A, trận pháp lưu ở trên người Thu Thiển đã bị rung chuyển, nhưng vẫn chưa tới lúc phát động cuối cùng, không có nguy hiểm gì lớn. Để ta xem là ở hướng nào nào."

Lần này Chu Ngưng Nguyệt lại đứng trước ba lối rẽ.

Nhưng cho dù sau lưng có xuất hiện thây khô thì cũng như là không thấy được nàng vậy.

Dường như tất cả mọi người đều không thấy được nàng.

Chẳng bao lâu sau, Chu Ngưng Nguyệt dừng lại.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, cảm giác như có thứ gì đó sắp xuất hiện.

Lực lượng này phóng lên tới tận trời, sau đó tạo thành tường vây bao quanh nơi này lại.

"Có người ngoài vào ư? Là ai vậy?"

…

Lúc Thu Thiển xuất hiện là ở trước một cái cây.

Một cây đại thụ giống như cây táo.

Trên đó mọc vài quả, tản ra chút kim quang rất nhỏ.

"Cây trong bức tranh tường à?"

Thu Thiển có hơi bất ngờ.

Có điều nàng bắt đầu cảnh giác, Nguyệt tỷ không ở xung quanh, xem ra bị bắt ở chỗ khác rồi.

Nàng không quan tâm tới an nguy của Nguyệt tỷ, trái lại người nguy hiểm hơn chính là nàng.

Đừng thấy Nguyệt tỷ thường xuyên lạc đường, cứ nói mình là đứa trẻ tám tuổi, nhưng trên thực tế Nguyệt tỷ rất giỏi, năng lực xử lý không kém chút nào.

Lúc không có việc gì, Nguyệt tỷ chắc chắn là một đứa nhóc tám tuổi.

Nhưng khi có việc, Nguyệt tỷ chính là một cô gái gần hai mươi bọc lớp da trẻ con tám tuổi.

"Đây là quả gì?"

Thu Thiển không hề phát hiện có ai ở chung quanh.

Có điều cô nhìn thấy có một đàn thờ nhỏ trước cây, dường như cần đồ cúng tế.

Không tùy tiện lại gần, dù sao nàng vẫn chưa biết người mang nàng tới đang ở đâu.

"Đây là quả thần ban."

Đột nhiên, sau lưng Thu Thiển có một giọng nói truyền tới.

Thu Thiển không hề do dự nhảy lên phía trước đồng thời hoàn thành động tác quay người.

Nàng nhìn thấy phía sau là một cô gái, tay chân của cô gái đó bị thay thế bằng nhánh cây.

Gương mặt xinh đẹp, trên mặt mang màu xanh biết, âm giọng vừa rồi có hơi chói tai.

"Ngươi bắt ta tới sao?"

Thu Thiển hỏi.

Nàng đã làm tốt công tác chuẩn bị chiến đấu.

"Ngươi không phải đối thủ của ta, dựa theo thuyết pháp của giới Tu Chân các người, bây giờ ngươi là đấu giả thất phẩm, mà ta đã vượt qua tam phẩm. Có lẽ do sức mạnh của bản thân ta không hiển lộ, ngươi có thể giãy dụa dưới tay ta một lúc, nhưng cuối cùng vẫn sẽ chết trong tay ta."

Cô gái nửa người nửa cây nhìn Thu Thiển, nói ra một sự thật.

"Mục đích của ngươi là gì?"

Nàng không hoảng hốt, lúc này đương nhiên cần phải tỉnh táo đối mặt.

Đương nhiên, muốn giữ nàng lại nào có dễ dàng vậy, đấu giả thất phẩm thông thường không thể so với nàng được.

Người trước mặt dường như có hơi khinh thường nàng, nhưng mà chuyện này nói tới nói lui cũng là một chuyện tốt cho nàng.

"Ngươi biết cây này là gì không?"

Cô gái nửa người nửa cây không trả lời câu hỏi của Thu Thiển, mà nhìn về phía cái cây có quả kia, hỏi ngược lại.

"Các ngươi muốn để Thần Minh ban phúc cho cây?"

Thu Thiển hỏi.

Vài tài liệu mà Nguyệt tỷ tra có liên quan tới cái suy đoán này.

Cho nên nàng mới nói nó ra.

"Không hiểu ngươi đang nói gì."

Cô gái nửa người nửa cây nhìn cái cây rồi nói:

"Đây là quả thụ của Thần Minh, là Thần Tứ Quả Thụ mà Thần Minh tự tay trồng, trồng vì tín đồ. Nhưng Thần Minh biến mất rồi, dù Quả Thụ này kết quả, nhưng không còn là Thần Tứ Quả Thụ nữa. Không còn công hiệu ban đầu. Ngươi biết làm sao để biến nó thành Thần Tứ Quả Thụ không? Ngươi biết không? Ăn Thần Tứ Quả Thụ có thể mạnh lên, cũng có thể biến thành hình dạng mà mình muốn. Đương nhiên, điều quan trọng hơn là có thể trẻ trung vĩnh viễn. Dáng vẻ trước kia của ta thực ra không phải thế này."

Cô gái nửa người nửa cây nâng tay mình lên, toàn là từng nhành cây.

"Vì hóa thành người mà ta bắt đầu già đi, ta không thể chấp nhận nổi nên đã biết trở về hình dạng bản thể. Việc này đối với một cái cây thích chưng diện như ta thì không thể nào dễ dàng tha thứ được. Ngươi sẽ giúp ta, đúng không? Ngươi lương thiện vậy, người bên ngoài đều nói con người rất lương thiện, sẽ vĩnh viễn phụng bồi ta, cho nên ta hút khô bọn hắn. Chắc chắn ngươi cũng vậy nhỉ?"

Chương 195: Biến Thái

Thu Thiển lạnh lùng nhìn cô gái nửa người nửa cây kia, nói:

"Ngươi sai rồi, ta không lương thiện. Ta là người của Ma Đạo, Ma Tu, ngươi biết không? Người được xưng là ma, sẽ có người tốt à? Bạn bè ta biết là Ma Tu, cả nhà chồng chưa cưới của ta đều là Ma Tu. Ta muốn lương thiện, nhưng lương thiện không thích hợp với ta, ta phải lập gia đình."

"Dù ngươi là Ma Tu, dù có thể ngươi là kẻ xấu, nhưng mà..."

Cô gái nửa người nửa cây híp mắt lại, cười rất ngây thơ:

"Nhưng ta muốn ngươi lương thiện. Cho nên quay đầu lại được không. Làm một người tốt, sau đó giúp ta, giúp ta làm cho Quả Thụ chín, cho ta ăn, cho ta biết thành hình dạng ta thích. Đơn giản lắm, ngươi đứng bên cạnh bàn tế, ta sẽ băm ngươi ra, dùng máu thịt của ngươi đổ vào Thần Tứ Quả Thụ, như vậy có thể làm cho nó trưởng thành. Dù không biết vì sao, nhưng ngươi đến, nó đã bắt đầu trưởng thành. Cho nên chắc chắn máu thịt của ngươi không phải phân bón bình thường. Giúp ta chút thôi, được không? Cầu xin ngươi đó."

Cô gái nửa người nửa cây bắt đầu van xin, đột nhiên nhìn thấy trước mắt có cái gì bay tới.

Bụp!

Cục gạch bay thẳng vào mặt cô gái nửa người nửa cây.

Bịch!

Cô gái nửa người nửa cây bay ra ngoài, sau đó cục gạch bắt đầu biến lớn, đè xuống.

"Biến thái."

Thu Thiển làm mặt ghét bỏ, sau đó nhảy tới bên cạnh cô gái nửa người nửa cây, vài thanh phi đao xuất hiện, đây thẳm xuống.

Phựt!

Phựt!

Phi đao đâm vào từng bộ phận trên cơ thể cô gái, để khống chế hành động của đối phương.

Lúc này, một thanh kiếm linh xuất hiện trong tay Thu Thiển, trực tiếp đâm vào đầu của cô gái.

Keng!

Kiếm này chưa đâm được xuống, đã bị cành cây của đối phương tóm lấy.

Sau đó một sức mạnh hiện ra từ cành cây.

Ầm!

Thu Thiển bị sức mạnh này đáng bật ra ngoài.

Soạt!

Cành cây tuôn ra, toàn bộ phi đao bị đánh văng đi. Ngay cả viên gạch trấn áp cành cây đều bị chấn động đánh bay.

"Ngươi chưa ăn cơm hả?"

Cô gái nửa người nửa cây đứng lên lần nữa, nhìn về phía Thu Thiển bằng gương mặt mỉa mai.

Phù!

Thu Thiển vung tay lên một cái, tất cả phi đao bị đánh bay đều về lại bên người nàng, ngay cả viên gạch cũng rơi trên tay nàng.

Có điều bị nàng thu vào, lần này viên gạch không có cách nào trấn áp đối phương.

Vậy thì phải dùng cách khác tạo ra tổn thương cho đối phương.

Như vậy có thể trấn áp lần nữa.

"Vì sao ngươi không làm người tốt, cứ nhất định phải làm người xấu chứ?"

Cô gái nửa người nửa cây nhìn Thu Thiển hỏi.

"Biến thái? Ta là vì mình mà, rất nhiều nhân loại đều nói mình là người tốt là? Thiện tâm tràn lan, ta chỉ đang thỏa mãn người thôi."

Cô gái nửa người nửa cây nói.

"Ngươi làm cây thật đáng tiếc."

Thu Thiển nhìn đối phương, nói lời chân thành.

"Ngươi thích hợp làm chó, ta chưa có gặp cái cây chó như ngươi."

"Được thôi, ngươi không làm người tốt thì để ta giúp ngươi là người tốt đi. Ta sẽ cảm ơn ngươi."

Cô gái nửa người nửa cây cười rất đẹp, sau đó xung quanh bắt đầu xuất hiện những cành cây.

Những cành cây này đều mang theo sức mạnh mạnh mẽ.

Vù!

Cành cây gào thét, tấn công về phía Thu Thiển.

Thu Thiển không chọn cứng đối cứng, mà bắt đầu tránh né, tìm cơ hội tấn công lại.

Xung quanh nàng có xuất hiện lửa, cũng có sấm sét lấp lóe, đang không ngừng tấn công.

Không biết có thể thắng không, nhưng cũng không thể bại nhanh qua.

Tốt nhất là nghĩ cách chạy khỏi nơi này.

Ầm!

Cuộc chiến bắt đầu bộc phát.

...

"Hình như thành bị đóng chặt rồi, nhưng mà không đóng thì chúng ta cũng không vào được."

Minh Nam Sở nhìn tòa thành phía xa, nói.

Lúc này họ đang bị một đám xác khô vây công.

Nếu không phải có chuẩn bị từ trước, có nguy hiểm hay không đúng là khó nói.

Mọi thứ chung quanh đều là tiểu kiếm của hắn và bùa chú của Hàn Tô. Có rất nhiều xác khô bị nổ bay, có cái bị giam cầm hoặc mất đi năng lực hành động.

Mà Tô Thi thì đang ở trong phạm vi an toàn, nhưng nghỉ ngơi một lúc thì vẫn có thể tiếp tục huy động.

Sau khi chém giết dã quái, Tô Thi cảm giác được kinh nghiệm của mình tăng lên không ngừng.

Tư thế huy động kiếm cũng thay đổi, càng thêm nhẹ nhàng, chuẩn xác hơn.

Mắt sắc bén, kiếm sắc bén, dáng người uyển chuyển.

Tinh chuẩn, ưu nhã.

Vù!

Một kiếm bay qua, xác khô cúi đầu.

"Lằng nhà lằng nhằng, nhanh lên, sắp không giết hết rồi."

"Đây đây, để ta chém nhát cuối."

Tô Thi lập tức chạy tới.

Vung kiếm Bất Động Thiên Ma lên là đổi thành một thanh kiếm linh khác.

Kinh nghiệm của nàng tăng vọt, có thể tìm được điểm yếu mà đâm vào.

Soạt!

Đột nhiên, trên mặt đất xuất hiện dây len, trực tiếp bay về phía đám người Minh Nam Sở.

"Cẩn thận."

Minh Nam Sở ném tiểu kiếm ra, dẫn người lùi lại trước.

"Hẳn là biến dị trong thành đưa tới, vây khốn là tốt nhất."

Hàn Tô lập tức có phản ứng.

Tô Thi không có bất cứ vấn đề gì, nàng giết quái, giết những con quái không có sức phản kháng.

Nếu như có thể gặp được những thứ như Hắc Thử, nàng có thể một mình đối mặt.

Bây giờ, tác dụng lớn nhất chính là dụ quái.

Chờ phân phó.

Chương 196: Cứng Rắn Hơn

Vì lần trước không có thu hoạch gì khi đến Thanh Thành, lần này Huyết Tuyết Liên lại được gọi tới nơi này.

Lần này là xông xáo vào bí cảnh, xem tình huống đại khái ở đây.

Vì lúc trước chuyện Thánh Tử để lại cho nàng một bóng ma tâm lý, nên lần này nàng vẫn luôn núp ở phía sau.

Đồng hành còn có vài Ma Tu, đều là người mệnh khổ lần trước.

Cũng may chỉ là tới tìm hiểu tình hình.

Đáng tiếc tìm hiểu tình hình thôi cũng có lúc nguy hiểm nó không chừa mình ra.

Xác khô tìm được họ nên họ chỉ có thể tiến về bên kia cầu.

"Rốt cuộc đây là chỗ nào? Nơi này rõ ràng không phải chỗ mà đám người yếu như chúng ta có thể tiến vào. Không biết các tiền bối ở tông môn làm sao, bản thân tò mò lại không dám tới."

Mai Sa của tông Huyết Khấp tức giận nói.

Lúc này bọn hắn vẫn đang bị đuổi giết.

Chỉ có thể thỉnh thoảng phản kích một chút.

Ầm!

Trên mặt đất đột nhiên mọc ra dây leo.

Lần này họ giống như đã rét vì tuyết lại còn lạnh vì sương.

"Dốc hết sức tránh đi, mau thoát về bên này, ra ngoài rồi nói sau."

Huyết Hồng Liên vội nói.

Chỉ có thể làm vậy thôi.

Có điều khi bọn hắn thấy được thành, bị sức mạnh của thành bao trùm, không ai biết bên trong có gì, nhưng bên kia nhiều xác khô lắm, không thì tránh được đã tránh rồi.

Có lẽ không có khó khăn như ở bên ngoài.

"Haiz, nếu không có Thánh Tử Ma Đạo thì chúng ta cũng không trở nên thảm hại như vậy."

"Đừng nói nữa, trước trốn đi đã, nếu không là không thể quay về được đâu."

...

Ầm!

Ầm!

Thu Thiển không ngừng tránh né, cũng tấn công không ngừng. Cuối cùng nàng cũng tìm được cơ hội, sau đó cô nhảy tới cành cây trước mặt, trực tiếp dùng kiếm linh đâm vào cổ đối phương.

Xẹt!

Kiếm linh xuyên thấu vào cổ của cô gái, lúc này có vết máu xanh lá cây chảy ra, nhưng máu cũng nhanh chóng ngừng chảy.

Thu Thiển vốn định rời đi, nhưng không thể nào rút được kiếm ra.

Vụt!

Cành cây lại quét ngang qua, Thu Thiển không thể không từ bỏ kiếm linh.

Vù!

Cô rơi trên đất, chung quanh có phi đao lơ lửng trong không trung, có thể tấn công bất cứ lúc nào.

Cô gái nửa người nửa cây dùng cành cây rút kiếm ra, nhìn Thu Thiển nói:

"Ban đầu muốn dịu dàng khuyên ngươi làm người tốt, bây giờ ta quyết định sẽ cứng rắn hơn một chút."

Lời vừa dứt, phần rễ dưới chân của cô gái nửa người nửa cây bắt đầu đâm vào bùn đất, như kết nối với cái gì đó.

Sau đó dây leo xuất hiện dưới chân nàng ta, rồi tới cơ thể.

Lúc này, chung quanh cành cây xuất hiện biến hóa, sức mạnh trên đó càng thêm mạnh mẽ, thậm chí có thể thi pháp.

Vù!

Tất cả cành cây cùng nhau tuôn về phía Thu Thiển.

Ầm!

Thu Thiển bắt đầu tránh né, hồng lăng tuôn ra, giúp nàng ngăn cản. Có điều cành cây của đối phương càng mạnh thêm.

Bỗng có chút không phòng ngự được.

Phựt!

Một cành cây đâm vào vai nàng.

Máu tươi bắt đầu nhỏ xuống.

Thu Thiển dùng tay hóa lưỡi dao chặt đứt cành cây, lập tức lui lại tránh một cành cây khác.

Cành cây không hề dừng lại, vẫn tiếp tục tấn công không ngừng.

Soạt!

Đùi bị cành cây xẹt qua, vết thương bắt đầu xuất hiện, máu tươi bắt đầu rỉ ra.

Vù!

Cánh tay cũng không né kịp mà bị rạch ra một vết rách.

Thấy vết thương trên người, Thu Thiển cũng không lộ ra vẻ bối rối, lúc này nhất định phải giữ vững tỉnh táo, sau đó nghĩ cách ứng phó.

Hoặc tiếp tục kéo dài thời gian, thời gian đủ dài, đủ cho Nguyệt tỷ chuẩn bị.

Chỉ cần không lạc đường quá lâu là được.

Như vậy nàng còn có cách gì để kéo dài thời gian đây?

Hoặc là chuyển bại thành thắng?

…

“Ôi trời, chảy máu rồi.”

Thụ nữ nhìn Thu Thiển rồi chỉ vào Thần Tứ Quả Thụ:

“Ngươi xem, quả của ta đang chín dần, máu của ngươi đang nhỏ từng chút vào Quả Thụ. Ta đã nói mà, băm nhỏ ngươi làm phân bón chắc chắn là điều đúng đắn. Ngươi cứ coi như giúp người làm niềm vui đi.”

Thu Thiển đặt tay lên chỗ vết thương trên bả vai, bắt đầu thể hiện sức mạnh, vết thương dần dần khép lại. Nàng không tấn công nữa, bây giờ nàng không phải là đối thủ của đối phương. Nếu đối phương đã lên tiếng, tất nhiên nàng sẵn lòng làm vậy.

“Làm người tốt thì phải do mình tự nguyện, chứ không phải người khác áp đặt. Áp đặt người ta gọi là trói buộc đạo đức.”

Thu Thiển nhìn đối phương nói.

Bả vai đau nhức khiến nàng cảm thấy hơi tiếc bộ quần áo bị rách. Nàng nghĩ thầm Chu Tự lại phải cho mình tiền mua quần áo mới rồi, đúng là bại gia chi nữ...à, vợ chưa cưới.

“Đạo đức bị trói buộc cũng là đạo đức.”

Thụ nữ nhìn Thu Thiển nói.

“Việc mình không muốn thì đừng áp đặt lên người khác.”

Thu Thiển nói.

“Nhưng áp đặt cho ngươi thì ta mới vui vẻ, ngươi cũng được làm người tốt, vẹn cả đôi đường.”

Thụ nữ nhìn chằm chằm cái chân của Thu Thiển. Lúc này chân của Thu Thiển không còn chảy máu khiến nàng khó chịu. Vì quả của nàng sẽ chín chậm hơn, nàng không thể chịu nổi việc này.

“Để ta cho người thêm vài vết thương, chảy máu từ từ, chết dần chết mòn, cho ngươi hít thở thêm vài hơi.”

Thụ nữ nói xong liền vung nhánh cây xung quanh.

Ầm…Ầm!

Chương 197: Vô Ích Thôi

Nhánh cây bắt đầu tấn công Thu Thiển, cành lá vô cùng rậm rạp. Vì Thần Tứ Quả thực sự đang chín dần nên nàng cực kỳ hưng phấn.

Soạt!

Chân của Thu Thiển lại bị rạch thêm một vết thương, nàng không để ý, tiếp tục lùi lại phía sau.

Phụp!

Nàng lăn hai vòng trên mặt đất tránh đòn tấn công của nhánh cây, nhưng vừa mới đứng dậy thì gặp ngay nhánh cây trước mặt.

Keng!

Phi đao chắn phía trước, nhưng vừa ra tay đã thất bại.

Phập!

Cuối cùng dải lụa đỏ hóa thành khiên phòng ngự cho nàng cơ hội để thở, làm vậy mới có thể tránh được một đợt sóng tấn công này, nhưng đối phương không hề tiêu hao, tránh được một đợt lại có thêm liên tiếp mấy đợt.

Ầm…Ầm!

Nhưng một lúc sau, Thu Thiển mệt mỏi đứng ở quảng trường cúng tế. Trên bả vai nàng có thêm một vết thương hở, cánh tay, chân có thêm không ít thương tích. Đã bao nhiêu năm rồi chưa thảm hại như vậy.

Nàng nhìn chằm chằm thụ nữ, lần này nàng chạy thoát ra, lúc sau lại xông đến, chém gãy cô gái cây biến thái này từng chút.

“Trên người có nhiều thương tích cũng đẹp hơn nhiều đấy. Ngươi vừa nói ngươi lập gia đình, gả cho ma tu hả? Ta thấy như vậy không tốt đâu, ngươi sắp thành người tốt, vẫn nên gả cho một người tốt mới được.”

Thụ nữ ngừng lại, dường như nàng đang thưởng thức thương tích trên người Thu Thiển. Đương nhiên, nàng vẫn quan tâm đến chỗ quả trên cây nhất. Mỗi một quả đều tỏa ra hào quang màu vàng, ánh hào quang rơi vào trong mắt nàng chính là tương lai của nàng.

Thu Thiển cúi nhìn, vết thương không nặng lắm, phần nhiều là vết thương ngoài da. Nhưng máu vẫn đang chảy, không biết sẽ để lại vết sẹo mấy ngày. Bây giờ cũng không phải lúc để ý chuyện này, vừa nãy khi nàng né tránh đã để lại một số thứ, không biết có thể sử dụng trận pháp mà Nguyệt tỷ đã dạy nàng hay không.

“Nếu ngươi thấy đẹp thì người tự rạch mấy vết trên người ngươi chẳng phải là được sao? Hơn nữa ta không phải người tốt như ngươi nói, gả cho ma tu là lẽ dĩ nhiên. Ngươi quản được chắc? Mình không gả đi được, còn không cho người khác lấy chồng, trái tim của cái cây nhà ngươi chắc chắn là màu đen.”

Thu Thiển lui về phía sau một bước, ấn tay dính đầy máu xuống đất rồi hào quang bắt đầu xuất hiện liên tiếp.

Là trận pháp.

Hào quang vừa xuất hiện, Thu Thiển không thèm đếm xỉa đến thụ nữ nữa mà quay người bỏ chạy.

Đây là trận pháp mà Nguyệt tỷ dạy nàng sử dụng khi gặp nguy hiểm, trận pháp chỉ có tác dụng trong thời gian ngắn, nên phải bỏ chạy thật nhanh.

Rầm!

Hào quang của trận pháp trực tiếp vây trói thụ nữ, đây là trận pháp vây trói, cụ thể như thế nào thì Thu Thiển cũng không biết. Mong là có tác dụng.

Soạt!

Thụ nữ muốn nhúc nhích cũng không nhúc nhích nổi, quả nhiên nàng bị trói chặt, Thu Thiển đã chạy đến bên rìa quảng trường hiến tế, chỉ một chút nữa là có thể thoát ra ngoài.

Lúc này mặt đất đột nhiên xuất hiện vô số dây leo.

Soạt!

Dây leo dâng lên giống như bức tường vây, chặn đường đi của Thu Thiển. Thu Thiển không dừng lại, lúc dây leo xuất hiện nàng liền nhảy vọt lên, muốn chạy thoát từ trên không trung. Nhưng tốc độ mọc dài ra của dây leo vượt xa tưởng tượng của nàng. Chỉ trong thời gian một hơi thở, dây leo vút lên mây rồi đè xuống.

Phập!

Dây leo như bức tường đập mạnh lên người Thu Thiển, lực xung kích mạnh khiến nàng mất thăng bằng.

Ầm!

Sức mạnh gào thét, Thu Thiển đập vào trong đất giống như tảng đá lớn rơi xuống. Bão cát nổi lên bốn phía.

Răng rắc!

Phập!

Trận pháp vây hãm bị hóa giải, thụ nữ nhúc nhích dây leo bò tới trước cái hố mà Thu Thiển ngã xuống. Nàng điều khiển nhánh cây tóm lấy Thu Thiển bị thương. Nhánh cây quấn chặt Thủ Thiển, chậm rãi nâng lên.

Các nàng nhìn thẳng vào nhau ở cùng một độ cao.

“Vô ích thôi, ta đã nói rồi, ta không phải hạ tam phẩm. Nơi này có vô số nhánh rễ của ta, cùng lắm ngươi chỉ khiến ra tốn chút sức lực, không có khả năng thắng ta đâu.”

Thụ nữ tốt bụng khuyên nhủ:

“Cho nên đừng mơ thoát được, làm vậy người chỉ càng bị thương nhiều hơn thôi.”

Thu Thiển cảm giác thân thể hơi tê, một đòn vừa nãy khiến nàng từ bị thương ngoài da biến thành nội thương. Tuy không nghiêm trọng lắm, nhưng không vận hành nổi sức mạnh.

“Ngươi không lo sợ sao?”

Thu Thiển nhìn thấy thụ nữ nói:

“Ta có thể khiến Thần Tứ Quả chín dần, cho thấy thân phận của ta không tầm thường. Ngươi làm thế này rất dễ bị người của ta báo thù.”

“Nhưng ta lại không biết ngươi có gì lợi hại thì làm sao mà phải lo lắng?”

Thụ nữ nói tiếp:

“Hơn nữa, chỉ cần ta có được Thần Thứ Quả thì ta có thể biến hóa thành hình dạng khác rồi cao chạy xa bay, ai tìm được ta? Nếu bị phát hiện, có thể ta sẽ gặp nguy hiểm, dù sao cả nhà ngươi đều không phải người tốt. Nhưng chỉ cần họ không tìm được ta, có nổi giận đi nữa thì cũng vô ích. Đúng rồi, ta phải nhắc nhở ngươi một câu, vừa nãy ngươi nói chắc chắn trái tim ta là màu đen, thực ra không đúng. Vì cây không có trái tim, con người mới có. Nếu không, tại sao ta có thể để ngươi làm người tốt đây?”

Chương 198: Ta Nghe Thấy Rồi

Thu Thiển nhìn đối phương, lập tức nghĩ nếu mình thực sự chết ở đây, liệu có tiếc nuối điều gì không?

Thực ra nàng chưa từng gặp chuyện nguy hiểm như này.

“Sẽ có người tới cứu ta.”

Thu Thiển đột nhiên nói.

“Không có.”

Thụ nữ tốt bụng giải thích nói:

“Ta đã đóng chặt tòa thành rồi, hơn nữa trong tòa thành này, ta là kẻ vô địch, không ai có thể cứu ngươi, nếu ngươi không tin thì có thể thử kêu lên xem có ai đến cứu ngươi không.”

Thu Thiển nhìn đối phương và không nói gì, nàng cần cầu cứu sao? Chắc Nguyệt tỷ sắp tới rồi.

Nhưng nàng nhanh chóng nhớ đến một người khác, người đó năm lần bảy lượt nói với nàng, có nguy hiểm thì nhớ gọi hắn.

“Chu Tự.”

Thu Thiển đột nhiên thấp giọng đọc ra tên này. Giọng nàng rất nhỏ, thụ nữ cũng không nghe rõ.

“Hả?”

Thụ nữ lập tức phá lên cười:

“Đừng bần tiện như thế, đâu có ai cầu cứu mà hô nhỏ như vậy? Ai nghe thấy được? Can đảm lên, ngươi hô to mới có người nghe thấy. Sau đó ngươi sẽ phát hiện vốn không có ai đến cứu ngươi, người mà ngươi cho rằng sẽ đến cứu ngươi sẽ bỏ chạy ngay lập tức sau khi biết nơi này có nguy hiểm. Đó là lòng người. Họ nói mình là người tốt, nhưng lại không làm người tốt. Cho nên đừng xấu hổ đừng lo lắng điều gì, can đảm lên, hô lớn tiếng lên. Hít thở thật sâu, đúng, hít một hơi rồi hét lên.”

Thu Thiển nhìn chằm chằm cô gái cây trước mắt, nàng bị chọc tức. Cuối cùng nàng hít một hơi thật sâu rồi há miệng, tiếng hét của nàng lập tức truyền đi:

“Chu Tự.”

Tiếng hét vang vọng khắp nơi, không ngừng lan đi, dường như đang đợi hồi đáp.

...

Chu Ngưng Nguyệt đang đi trên đường ngẩng đầu nhìn phía trước, nàng đã cảm nhận được Thu Thiển ở ngay phía trước.

“Nơi này có quá nhiều nhánh cây, có lẽ rất khó đối phó, nếu có thời gian thì có thể chuẩn bị kỹ hơn. Bây giờ không ổn lắm, Thu Thiển đang gặp nguy hiểm.”

Chu Ngưng Nguyệt đi trên đường, bên cạnh nổi lên rất nhiều dây leo, nhưng chúng để mặc Chu Ngưng Nguyệt đi xuyên qua, dường như chúng không nhìn thấy nàng, lại giống như bị làm mờ hai con mắt.

Nơi này đã ở trong trận pháp của Chu Ngưng Nguyệt, nàng cũng có thể không cần nhìn đến những thứ không có linh tri.

“Sắp đến rồi, đúng hướng rồi.”

Lần này Chu Ngưng Nguyệt sử dụng thuật cảm nhận nên sẽ không bị sai phương hướng, còn tại sao đi đến trước một bức tường thì ai mà biết được, nhảy qua là được rồi. Nhưng khi nàng đang định nhảy qua tường cứu Thu Thiển thì đột nhiên nghe thấy tiếng hét mơ hồ:

“Chu Tự.”

Giống như đang cầu cứu, lại giống như tiếng hét bộc phát.

Chu Ngưng Nguyệt dừng bước chân, nàng nhảy lên tường, hình như nơi này là bia đá trung tâm thành, có thể nhìn thấy cả tòa thành, khắp nơi đều là dây leo. Nhưng muốn tìm được người cũng không dễ.

Nhìn về phía trước không thấy bóng dáng của Thu Thiển, có lẽ còn cách một khoảng nữa. Nhìn về phía sau chỉ thấy có dây leo, xem ra nàng vẫn phải qua đó tìm Thu Thiển.

Nhưng đúng lúc nàng định đi thì một luồng sức mạnh vút lên trời.

...

Chu Tự tiến thẳng vào, không ngừng chém giết dây leo.

Hắn xông lên không ngừng nghỉ, xuất hiện một cái thì giết một cái, xuất hiện một bó thì giết một bó. Giết cả nửa ngày vẫn chưa hết.

Hầu Trầm phía sau thực sự khiếp sợ, Thánh Tử Ma Đạo còn là người không? Làm sao hắn có thể duy trì tấn công với cường độ cao trong thời gian dài như vậy?

Hơn nữa hắn còn cảm nhận được rõ ràng, sức mạnh của đối phương luôn duy trì ở một mức nào đó, không hề giảm sút. Đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Đạt đến Phá Thiên Ma Thể sẽ được như vậy sao? Người như này không cần làm gì đã là thần thoại, người bằng tuổi có ai địch nổi?

Lập tức hắn cảm thấy cự phách ma đạo đúng là không nói rõ ràng, đáng sợ như vậy mà chỉ nói trấn áp những người bằng tuổi. Thế này đâu chỉ trấn áp người bằng tuổi, mà trực tiếp trấn áp thời đại, thậm chí còn vượt qua thời đại. Kẻ địch của hắn không nên là người bằng tuổi, mà là anh tài thanh niên của cả thời đại.

Hầu Trầm càng đi theo Thánh Tử Ma Đạo, càng cảm giác đối phương đáng sợ, cho hắn mấy cái gan cũng không dám chọc vào, chỉ có thể âm thầm hành động.

Ầm!

Hắn không ngừng lùi lại rồi tấn công, cả đoạn đường hắn tiêu hao rất nhiều. Cho dù hắn có thực lực bậc sáu cũng không thể …

Lúc này Đại Địa Thần Khuyển đi ra, bắt đầu tấn công dây leo xung quanh.

Họ đều không thể chiến đấu vô hạn nên vì để có thể đuổi kịp bước chân Chu Tự, một người một chó hợp tác với nhau. Một người giết địch một người nghỉ ngơi.

Nhưng lúc này hình như tấn công trở nên lạnh thấu xương.

Chỉ thấy Chu Tự ngừng lại, hắn nhìn lên không trung.

Đại Địa Thần Khuyển kinh hãi, lập tức xông lên cắn nát dây leo đến tấn công Chu Tự.

“Gia, ngươi làm sao thế?”

Đại Địa Thần Khuyển có quan tâm hỏi.

Chu Tự ngẩng đầu nhìn bầu trời, ánh mắt nghi hoặc, nhưng nhanh chóng kiên định.

“Ta nghe thấy rồi, không sai, ta nghe thấy rồi.”

Chương 199: Có Ý Gì?

Chu Tự đang xử lý dã thú, hắn xông thẳng tiến về phía trước. Dã thú ở đây cũng không dễ xử lý, nhưng chỉ cần xông vào bên trong cùng, hẳn là có thể giết sạch.

Tuy phiền phức nhưng có thể giết sạch thì hắn cũng rất vui, chỉ là đang giết thì đột nhiên nghe thấy tiếng gì đó rất mơ hồ, giống như ảo giác, nhưng lại cảm thấy rất chân thực. Suy đoán một hồi, hắn đã có đáp án.

Là thật, Thu tỷ đang gọi hắn.

Hắn từng nói với Thu tỷ nếu gặp nguy hiểm thì hô gọi hắn, gọi thật lớn. Bây giờ hắn nghe thấy tiếng gọi nên Thu tỷ đang gặp nguy hiểm ư? Sau đó hắn nhìn về hướng sau thành.

“Không sai, chính là hướng đó.”

Lúc này Phá Thiên Ma Thể của Chu Tự điên cuồng vận hành, Phá Thiên Chiến Kích được hắn nắm chặt trong tay, chân phải lùi sau từng bước, cơ thể kéo giãn làm động tác quăng ném.

Hào quang đỏ sẫm của Phá Thiên Chiến Kích lưu chuyển, sức mạnh hội tụ, giống như một con hung thú thức tỉnh.

“Bay đi!”

Soạt!

Phá Thiên Chiến Kích được Chu Tự ném mạnh phá không trung lao đi.

Roạt!

Hào quang đỏ sẫm của sức mạnh cường mạnh hiện lên trên không trung, giống như sao băng xuyên qua bầu trời dưới ánh trăng đỏ. Biến cố đột ngột khiến Đại Địa Thần Khuyển và Hầu Trầm bất ngờ, nhưng dây leo xung quanh còn khó hiểu hơn.

“Thanh niên loài người, ngươi làm gì vậy?”

Lúc này vô số dây leo chui lên che lấp bầu trời, khuôn mặt người của nó nhìn Chu Tự với ánh mắt cảnh giác.

Hầu Trầm và Đại Địa Thần Khuyển đều nhìn ra, Chu Tự muốn phá không trung rời khỏi nơi này.

“Gia, ta mở đường cho ngươi.”

Đại Địa Thần Khuyển lập tức thể hiện lòng trung thành

“Đạo hữu, thực lực của cũng không tệ, để ta giúp ngươi.”

Hầu Trầm cảm thấy bây giờ mà không nói gì, có thể sẽ bị ghi nhớ mãi. Làm chút chuyện tốt, dễ dàng sống sót.

Chu Tự xua tay:

“Để ta.”

Lúc này bầu trời cao đã bị dây leo che khuất, muốn rời khỏi đây thì phải phá đống dây leo này. Phá Thiên Chiến Kích đã được ném mạnh đi, Hầu Trầm không biết Thánh Tử Ma Đạo còn có thủ đoạn gì. Nhưng Đại Địa Thần Khuyển lui ra phía sau, hắn cũng chỉ có thể lùi lại một khoảng cách.

Chu Tự nhìn bầu trời cao, trong tay hắn xuất hiện trường kiếm, hắn biết kiếm pháp. Lúc này hắn nắm chặt chuôi kiếm, dùng công lực ngàn năm đánh thức sức mạnh bên trong rồi rút kiếm.

Keng!

Một tiếng kêu vang lên.

“Thiên địa nhất kiếm.”

Roạt!

Kiếm khí ngút trời, một điểm sáng màu đỏ phá không trung bay đi.

Ầm!

Tất cả dây leo trên không trung lập tức tan rã nát vụn.

Một đường kiếm hé ra bầu trời.

Sau khi không trung không còn vật cản, Chu Tự thu hồi trường kiếm trong tay rồi ngồi xổm xuống.

Ầm!

Đại địa vỡ nứt, Chu Tự nhảy vọt lên bay về hướng của Phá Thiên Chiến Kích.

Hầu Trầm có chút khiếp sợ, vừa nãy vị Thánh Tử đó đã sử dụng sức mạnh của thanh kiếm? Thanh kiếm đó cực kỳ không đơn giản, cầm được nó đã vô cùng khó, lay động sức mạnh bên trong nó còn khó hơn gấp vạn lần. Thế mà nó lại được sử dụng như vậy?

Đại Địa Thần Khuyển nhìn bầu trời cao, nhớ lại cảnh tượng Gia hủy diệt xác chết hôm đó, nó nói theo bản năng:

“Ngươi có từng nghe đến một loại chưởng pháp từ trên trời giáng xuống không?”

Hầu Trầm:

“???”

Có ý gì?

...

Chu Ngưng Nguyệt đứng trên tường cao, nàng nhìn thấy Phá Thiên Chiến Kích bay qua như sao băng, nhìn thấy sức mạnh cường mạnh trên đó. Hạ tam phẩm không ai địch nổi, ngoại trừ bộ đồ gấu con của nàng.

Sau đó không lâu sau một đường kiếm ý vút lên tận mây xanh, một điểm sáng màu đỏ chiếu bốn phương.

Ầm!

Kiếm ý vô địch xuyên qua bầu trời.

Lúc này một bóng người lao ra theo đó.

“Thế mà lại nghe thấy, muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân hả? Đệ đệ của ta à, để ta truyền âm cho ngươi, nhất định phải nói những lời cảm động.”

Lúc này trận pháp trong thành bắt đầu khởi động, là trận pháp thu âm truyền âm. Trận pháp này vốn dùng để tìm vị trí của Thu Thiển, không ngờ lại sử dụng vào việc này.

Lần sau phải nhớ kỹ, nơi nào có Thánh Tử Ma Đạo, nàng cũng phải bố trí. Chu Ngưng Nguyệt lập tức hưng phấn hẳn lên.

Chu Tự ra tay, đương nhiên nàng không cần ra tay nữa, chỉ cần ngồi xem là được. Hơn nữa Chu Tự khí thế kinh động bốn phương, chắc chắn đủ chấn hãi. Có thể khiến Thu Thiển khiếp sợ cả một năm.

Vừa nghĩ đến đây, Chu Ngưng Nguyệt lấy dưa ra ăn, chỉ còn lại một miếng cuối cùng, cũng không biết đủ ăn đến khi xem xong không.

...

Bên ngoài thành, đám Minh Nam Sở bị bao vây, xung quanh có kiếm nhỏ và bùa chú hỗ trợ, cũng không đến nỗi gay go, nhưng cứ tiếp tục như này chắc chắn không phải là cách, phải nghĩ cách thoát khỏi đây mới được.

Tuy rằng thực lực của họ bình thường, nhưng công phu chạy trốn cũng không yếu. Đương nhiênlà đưa theo nửa con người cũng khá phiền phức.

Bây giờ Tô Thi không thể giết yêu thú chính là một nửa con người, không thể gọi là một người nữa rồi.

Chương 200: Dây Leo Vô Tận Vô Biên

“Phải rút lui à?”

Tô Thi hỏi.

“Ừm, không rút lui không được, để ta yểm hộ, ngươi đi theo Hàn Tô.”

Minh Nam Sở nói.

“Ta vẫn còn rất nhiều bùa chú, không cần quá lo lắng.”

Hàn Tô đẩy kính mắt nói. Nàng có rất nhiều rất nhiều bùa chú nên chỉ có binh giả bậc tám như nàng mới có thể đóng vai trò lớn ở nơi này.

Tô Thi không có tác dụng gì. Yêu thú quá mạnh, họ không đủ đẳng cấp đối phó. Xem ra phải mau chóng tăng cấp. Nhưng tăng cấp cần cơ duyên, không phải muốn tăng tu vi thì có thể tăng tu vi, trừ phi đã nung nấu trong thời gian rất dài.

Ầm!

Dây leo bắt đầu điên cuồng nổi lên, thực ra đây mới là thứ khiến họ không thể không rút lui. Dây leo này quá mạnh, mà còn không giết hết được.

Tô Thi đâm một nhát, trực tiếp cho thấy nàng không có kinh nghiệm, nó vẫn sống.

Quả nhiên, nó lại mọc dài ra.

Ầm!

Minh Nam Sở ném tiểu kiếm ra nổ tung xung quanh:

“Rút.”

Mấy người bắt đầu lui về phía sau, nhưng vừa lùi lại chưa được mấy bước, đột nhiên cảm thấy bầu trời vang lên tiếng kiếm thét.

Vù!

Kiếm ý truyền ra khiến họ cảm thấy cường mạnh. Tiếp đó một đường ánh sáng đỏ xuất hiện trên bầu trời, khác với ánh sáng, là ánh mặt trời phát ra.

Kiếm ý xuyên bầu trời, ánh sáng đỏ rực rỡ giống như bình minh.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Tô Thi có chút kinh ngạc nhìn bên trong.

“Có người ở trong hào quang đỏ kiếm ý.”

Hàn Tô chỉnh kính mắt nói.

Lúc này Minh Nam Sở và Tô Thi cũng đều nhìn thấy đúng là có một bóng người bên trong ánh hào quang đỏ kiếm ý. Còn người đó là ai thì họ không biết, nhưng chắc chắn cường mạnh không cần phải bàn. Dường như đối phương chém bầu trời bằng một đường kiếm.

Cùng lúc đó, đám Huyết Hồng Liên đang bị dây leo truy đuổi.

Từng người họ đều bị thương nặng, cứ tiếp tục như vậy chắc chắn họ sẽ chết ở nơi này.

Nơi này vốn không phải là nơi mà đám họ có thể đến, hơn nữa cũng không có chỗ nào để trốn, chỉ có thể không ngừng bỏ chạy. Thủ đoạn của họ có thể có chút tác dụng với xác khô, nhưng không hề có tác dụng với dây leo. Không phải vì không đúng phương pháp, mà vì chênh lệch cấp bậc quá lớn.

“Không ổn rồi, dây leo này như vô biên vô tận vậy, không thể thoát nổi. Phải chết ở nơi này rồi.”

Mai Sa của Huyết Khấp Tông có chút bi quan.

Đừng nói là nàng, những người khác cũng vậy. Một đoàn năm ngươi không một ai lạc quan.

“Phía trước chắc có con đường, cố gắng thêm một chút, một người ngã xuống, tất cả đều không chạy thoát được.”

Huyết Hồng Liên chỉ có thể cắn răng. Hiện tại cần tất cả mọi người hợp tác, nếu không chắc chắn sẽ chết tại đây.

Ầm!

Dây leo bắt đầu tấn công, lần này họ tránh né không tốt lắm, bị đánh bay ra ngoài, sắp xong đời.

Khi họ bị đánh bay, trong lòng liền cảm thấy không ổn, còn không kịp phản ứng. Chết chắc rồi.

Nhưng đúng lúc họ tưởng rằng chết chắc rồi, trên bầu trời vang lên tiếng kiếm thét, một đường kiếm ý xuyên qua chân trời.

Ánh hào quang đỏ bắt đầu rực rỡ.

Ánh bình minh tràn ngập.

Cảnh tượng đột ngột khiến đám Huyết Hồng Liên kinh ngạc, cũng khiến yêu thú dây leo dừng tấn công.

Lúc này họ phản ứng lại, bắt đầu tháo chạy. Nhưng khi nhìn về phía ánh bình minh lần nữa, họ nhìn thấy một bóng hình, hắn xuất hiện ở đó, cao lớn sừng sững.

“Người này là ai?”

Huyết Hồng Liên hỏi.

“Không biết.”

Có người trả lời.

“Chắc chắn là cường giả, nếu không phải hắn đột nhiên xuất hiện, chúng ta sẽ chết ở nơi này rồi.”

“Không biết hắn muốn làm gì.”

Họ kinh ngạc, cũng rất tò mò, càng muốn biết tiếp sau đó sẽ thế nào.

...

Thu Thiển hét lên nhưng rất nhanh đã cảm thấy xấu hổ. Vì tức giận nhất thời mà hét lên tên của Chu Tự, Chu Tự lại không ở nơi này, nàng hét tên hắn có tác dụng gì? Không được hét nữa, sẽ khiến người chưa đủ thực lực như Chu Tự có áp lực rất lớn.

Đến không được mà không đến cũng không được.

Tiếng hét biến mất, không nhận được lời đồi đáp nào.

Thấy vậy, thụ nữ cười nói:

“Ngươi xem, không ai tới cứu ngươi, ai có thể cứu...”

Vù!

Còn chưa nói hết, một tiếng gầm thét từ không trung truyền đến.

Thu Thiển vốn đang cúi đầu cũng nhìn lên bầu trời theo bản năng, lúc này nàng nhìn thấy điểm sáng đỏ sẫm từ trên trời cao phi đến mang theo sức mạnh cường mạnh, mục tiêu là phía nàng.

Nguyệt tỷ?

Đây là ý nghĩ đầu tiên của Thu Thiển.

Nhưng đột nhiên kiếm ý vút lên mây xanh, ánh đỏ chiếu bốn phương, một bóng người cũng xuất hiện trên trời cao. Tiếp theo đó vang lên giọng nói khiến Thu Thiển khó có thể tin được:

“Thu tỷ, ta nghe thấy rồi.”

Là giọng của Chu Tự.

Ầm!

Phá Thiên Chiến Kích gào thét lao tới, trực tiếp đâm về phía thụ nữ với sức mạnh cường mạnh.

Răng rắc!

Phập!

Nhánh cây khống chế Thu Thiển lập tức tan rã.

Phá Thiên Chiến Kích cũng cắm thẳng xuống mặt đất, khí tức đỏ sẫm nổi lên giống như một con hung thú. Nhưng không ai để ý Phá Thiên Chiến Kích, mà nhìn lên trời cao.

“Người nào dám phá hỏng chuyện tốt của ta?”

Thụ nữ tức giận bừng bừng, thành công gần ngay trước mắt, nàng đâu thể để người khác phá hỏng? Lúc này nàng vung tay lên, vô số dây leo hướng lên không trung, muốn trực tiếp đánh cho Chu Tự tan tác.

Chu Tự đang ở trên không nhìn xuống phía dưới, khoảng cách hơi xa.

Roạt!

Một con chim đột nhiên bay qua, Chu Tự thấy thế dẫm chân lên con chim nhảy vút lên lần nữa.

Chương 201: Ma Đạo So Tài

Đối mặt với sự chất vấn của dã thú phía dưới, Chu Tự cũng cho câu trả lời khiến chúng hài lòng, hắn đưa tay ra, công lực ngàn năm bắt đầu hội tụ rồi trực tiếp đánh một chưởng xuống yêu quái:

“Ta là Thánh Tử Ma Đạo, gặp ta còn không cúi đầu quỳ gối hả?"

Vù!

Một chưởng áp chế không trung, không gian cũng bị đè ép đến méo mó. Gió mạnh bắt đầu nổi lên, sức mạnh cường mạnh bắt đầu ngưng tụ trong không trung.

Lúc này Chu Tự giống như ngọn lửa đến từ không trung, dữ dội mãnh liệt. Đến cùng với hắn là một chưởng khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

Thụ nữ kinh hãi, sức mạnh này khiến nàng sợ hãi, nhưng nàng không thể thua.

Tất cả dây leo đều tăng thêm sức mạnh, muốn so cao thấp với Chu Tự. Nhưng trong phút chốc, dây leo và một chưởng của Chu Tự đập vào nhau.

Ầm!

Sức mạnh va chạm, cuồng phong càn quét bốn phía, còn dây leo trực tiếp tan ra nát vụn.

Phập!

Một chưởng giáng xuống, tất cả mọi vật đều tan tác chim muông, không chịu nổi một đòn Nhưng chỉ trong thời gian một hơi thở, dây leo tên không trung đứt vụn hoàn toàn, Chu Tự đến lơ lửng phía trên thụ nữ, hắn đánh một chưởng xuống đầu của thụ nữ.

“Chưởng này của ta có chín trăm chín mươi chín năm công lực, ngươi quy phục đi"

“Không, không, ngươi sẽ không đánh chết ta được, ta sẽ không thua. A a a!"

Ầm!

Một chưởng đánh mạnh xuống đầu của thụ nữ, lún xuống lòng đất ba phân, nhánh cây bắt đầu gãy nát, sức mạnh truyền đến tất cả dây leo, cả tòa thành chấn động theo đó.

Phập!

Tất cả dây leo xung quanh gãy vụn, dây leo lúc đầu bao vây tấn công Đại Địa Thần Khuyển cũng đứt gãy. Không chỉ vậy, cùng với tiếng ầm ầm vang lên, dây leo tấn công đám Tô Thị bên ngoài thành cũng hóa thành bột vụn ngay tại chỗ. Còn dây leo sắp đuổi kịp năm người đám Huyết Hồng Liên cũng kết thúc cuộc đời trong tiếng nổ giống như tro bụi.

Đại địa chấn rung, cả tòa thành cũng nghiêng ngả, sức mạnh cường mạnh khiến mọi người nhìn mà sợ hãi. “Được, được cứu rồi?"

Huyết Hồng Liên lập tức ngồi bệt xuống đất. Những người khác cũng cảm thấy mình đã thoát khỏi cái chết. Còn người cứu họ...là Thánh Tử?

Vừa nãy họ nghe thấy câu “Ta là Thánh Tử Ma Đạo”.

Quả nhiên, Thánh Tử uy phong vô cùng đáng sợ.

Đám Mai Sa nhìn về phía thành, vẫn thấy ánh hào quang như bình minh hiện ra dưới ánh trăng đỏ. Nhưng không biết bóng hình đó đã đi về hướng nào, tất cả dây leo xung quanh đã bị tiêu diệt, cho thấy chúng đã bị Thánh Tử đánh chết bằng một chưởng.

“Mỗi lần nhìn thấy Thánh Tử ra tay đều cảm thấy kinh hãi.

Có người cảm thấy như được tái sinh, trong lòng vẫn sợ hãi.

Họ thực sự đang giằng co giữa sự sống và cái chết, tuy Thánh Tử không phải có ý cứu họ. Nhưng lúc này họ đột nhiên cảm thấy Thánh Tử cường mạnh thật sự quá tốt. Nếu không, họ chắc chắn sẽ chết tại nơi này.

“Nghe nói Thánh Tử là hạ tam phẩm, thực lực này thực sự chỉ là hạ tâm phẩm thôi sao?"

Mai Sa đột nhiên hỏi.

“Sao có thể? Cả tòa thành đều chấn rung, dây leo cách tòa thành xa như vậy cũng bị đánh chết tận gốc, bậc sáu bình thường cũng không làm được ấy chứ?"

Có một người đàn ông suy đoán.

“Vậy Thánh Tử đã vượt qua hạ tam phẩm?"

“Chưa chắc, tu vi của hắn có thể đang dưới thượng phẩm, nhưng cũng có thể chiến lực của hắn vượt qua hạ tam phẩm mà chúng ta biết. Một quyền trấn áp những người bằng tuổi Cửu Châu, bất khả chiến bại trong cùng cấp bậc không phải hư danh"

“Ta nhớ có rất nhiều người muốn thử Thánh Tử, mặc kệ họ nghĩ như thế nào, ta cũng không dám. Huyết Hồng Liên nói.

Tu vi thế nào mới dám nghi ngờ Thánh Tử?

“Ta nhớ khoảng thời gian nữa sẽ có cuộc so tài của thanh niên anh tuấn ma đạo phải không. Các ngươi nói xem Thánh Tử có tham dự không?"

Đột nhiên có người hỏi.

“Ai mà biết, nhưng chắc chắn người khác cũng chỉ mong Thánh Tử tham gia, đợi khi họ gặp được Thánh Tử, sẽ biết mình là một trò cười"

“Các ngươi nói xem kiếm quang vừa nãy là cái gì? Mặt trời ló dạng?"

Những người khác không biết, nhưng đặc trưng rất rõ ràng.

Nếu sau này lại gặp được thì chắc chắn là Thánh Tử, thấy nó thì đi đường vòng là được.

“Cũng không phải bảo ngươi quỳ, ngươi quỳ làm gì?"

Ở một nơi cách thành không xa, Minh Nam Sở nhìn Tô Thị đang quỳ ở một bên hỏi.

“Có thể là ta vô dụng"

Tô Thị ngồi dưới đất buồn bã nói:

“Nghe thấy tiếng nói của hắn, ta lại nhớ đến lúc hắn tuy hiếp ta “Ngoài xinh đẹp ra, đúng là ngươi không có chút tác dụng gì.

Minh Nam Sở thở dài.

“Cũng không đến mức, nàng còn biết làm biếng"

Hàn Tô đi đến bên Tô Thị nói.

Tô Thị:

"..."

Ta còn có thể bổ thêm đao.

“Nhưng các ngươi nói xem trong đó đã xảy ra chuyện gì mà khiến Thánh Tử Ma Đạo phải dùng đến uy thế lớn như vậy?"

Hàn Tô có chút tò mò, nhưng không ai biết, việc này phải đi hỏi Thánh Tử Ma Đạo. Nhất thời ba người họ ba không dám hỏi. Thánh Tử Ma Đạo khác với một nhân viên quản lý nào đó mà họ quen biết, cảm giác...

1025 chữ

Chương 202: Để Ta

Một người thì khá bình thường, một người thì uy thế, sát phạt quyết đoán. Thực sự là cùng một người ư? Chắc không phải tâm thần phân liệt chứ?

Nghe nói ma tu tu luyện Phá Thiên Ma Thể, tinh thần đều méo mó, xuất hiện tâm thần phân liệt cũng không phải không thể chấp nhận.

Người kinh hãi nhất vẫn là Hầu Trầm, hắn nhìn thấy Chu Tự sử dụng Phá Thiên Chiến Kích, nghĩ rằng đối phương dựa vào Phá Thiên Chiến Kích mới có thể dũng mãnh như thế. Sau đó đối phương sử dụng sức mạnh của thanh kiếm khiến hắn cảm thấy như thế đã là phi lý nhất rồi.

Nhưng...

Đúng lúc hắn tưởng rằng Thánh Tử Ma Đạo không còn thủ đoạn nào khác, thì lại xuất hiện một chưởng kinh thiên động địa. Có lẽ người khác cảm giác không đủ rõ ràng, nhưng hắn có thể cảm nhận rõ ràng, chưởng này đã đạt đến sức mạnh đỉnh phong bậc sáu. Cho dù là hắn cũng khó mà nói được có thể chịu đựng được chưởng này không.

Vẫn là vì thực lực của hắn thụt lùi, nếu tăng lên bậc sáu bình thường thì...không dám tưởng tượng. Nhưng nhìn thế nào cũng không phải là sức mạnh mà một người hạ tam phẩm có thể có, rốt cuộc là chuyện gì?

Rất nhanh hắn nghĩ tới câu nói của Đại Địa Thần Khuyển hỏi hắn có biết đến chưởng pháp từ trên trời giáng xuống không.

“Chưởng pháp từ trên trời giáng xuống mà đạo hữu vừa nói là?"

Hầu Trầm chột dạ hỏi.

“Ta từng hỏi rồi, nghe nói là Như Lai Thần Chưởng"

Đại Địa Thần Khuyển nói.

Sự cường mạnh của Gia đúng là không còn gì phải nghi ngờ. Một chưởng đánh nát tất cả là dĩ nhiên. Tác dụng của nó chính là quét dọn chiến trường.

Như Lai Thần Chưởng? Hầu Trầm khiếp sợ.

Hắn lặng lẽ ghi nhớ chưởng này, cũng cần nghĩ sẵn đối sách, chẳng may gặp phải cũng có cách phá giải.

Chu Tự đánh nát đối phương bằng một chưởng rồi chậm rãi đáp xuống mặt đất. Vừa nãy nghe thấy tiếng kêu thảm của đối phương, hắn đã thất trách, lần sau cố gắng không để dã quái kêu như thần nữa.

Hắn sử dụng chưởng này rất tốt, chỉ thiếu một tượng phật, nhưng cũng tạm rồi, lần sau sử dụng Như Lai Thần Chưởng phiên bản khác, có thể là loại như Vạn Phật Triều Tông.

Bão cát xung quanh tản đi, trên mặt đất xuất hiện một cái hố lớn, giữa hố có một cành cây khô héo. Lúc này có tiếng nói truyền ra từ cành khô:

“A, ha ha, không chết, ta đã nói mà, ngươi không đánh chết ta được.

Là tiếng nói của thụ nữ.

Điều này khiến Chu Tự có chút kinh ngạc, đánh vậy mà cũng không chết? Dùng hết cả công lực ngàn năm rồi mà còn có thể đùa giỡn.

Đó là BOSS, yêu quái cũng không có lực chiến đấu mạnh như thế.

Sau đó Chu Tự vung tay lên, Phá Thiên Chiến Kích tự động rời khỏi mặt đất bay vào trong tay hắn. Xem ra chỉ có thể dùng đặc hiệu, ít nhiều cũng có tác dụng.

Nhưng vừa định ra tay, đột nhiên có người tóm lấy vai của hắn, quay lại nhìn thì là Thu tỷ.

“Thu tỷ, ta không sao, ta vẫn đánh được"

Chu Tự nhìn Thu Thiển trên người đầy vết máu, cảm thấy vẫn nên để hắn ra tay thì tốt hơn. Dù sao hắn chỉ biết xử lý yêu thú, không biết trị thương.

Thu Thiển nhìn Chu Tự, chỉ nói hai chữ:

"De ta."

Nhưng...

Chu Tự đang định nói ngươi còn đang chảy máu, cuối cùng hắn không nói nữa, chỉ lùi sang một bên. Thu Thiển bước từng bước về phía thụ nữ. Nàng nắm con dao nhỏ trong tay rồi ngồi xuống trước nhánh cây.

“Đồ đàn bà thối, ngươi tưởng rằng có đàn ông thì giỏi lắm sao? Trước đây ta có tám tên, ngươi có tin ta gọi hết họ....A.

Phập...Phập!

Thu Thiển không ngừng đâm dao lên nhánh cây, tiếng kêu thảm thiết cũng vang lên theo đó.

“Đồ xấu xí nhà ngươi, a, đã xấu còn đáng ghét, a, ngươi"

“Đợi đã"

Lúc này Chu Tự không nhìn tiếp được nữa, kêu Thu Thiển ngừng lại.

Thu Thiển quay đầu nhìn Chu Tự phía sau, nghiêng đầu, ra vẻ không hiểu như đang hỏi có chuyện gì.

“Loài người, ngươi thích ta rồi hả? Nào, đá bay con đàn bà đáng ghét này đi, ta sẽ ở bên ngươi, ta rất ngoan đấy.

Thụ nữ lập tức kêu lên.

“Thu tỷ, ta cảm thấy nên bịt miệng nàng lại đi, nàng hơi lắm mồm.

Chu Tự tốt bụng nhắc nhở. Đối phương nói quá khó nghe, Thu tỷ xấu ở chỗ nào?

“Loài ngươi, ta chưa bao giờ thấy người nào đáng ghét như ngươi, ngươi lại....hu hu hu!"

Thu Thiển nghe theo Chu Tự, xé ống quần vốn đã bị rách nhét vào miệng của thụ nữ rồi đâm tiếp.

Đối phương còn bày dáng vẻ uy hiếp nàng, giống như lại nói: ta không tin ngươi dám đâm.

Ha, Thu Thiển cười lạnh lùng, để xem nàng có đâm không.

Một lát sau, cuối cùng nhánh cây nát bét chết thảm. Lúc nàng chết, một luồng sáng xuất hiện trong cái hố, đó hính là thụ nữ, nàng ngưng tụ ra ánh sáng cuối cùng, không vì gì khác, chỉ để có thể nói một câu.

“Ta thực sự chưa từng thấy người nào đáng ghét như các ngươi, chém giết ta thì thôi đi, còn không cho ta hét, đã dâm nát người còn giết cả trái tim.

Thụ nữ tức giận nói với Thu Thiển.

“Ngươi là cây, ngươi nói ngươi không có trái tim Thu Thiển đứng lên, cũng không thèm quan tâm.

1027 chữ

Chương 203: Người Phụ Nữ Đáng Ghét

“Loài người, ta hành hạ ngươi, bây giờ ngươi cũng hành hạ ta rồi, chúng ta coi như hòa nhau được không? Ta chết rồi, ngươi có thể đào một cái hố chôn ta rồi đặt một quả Thần Tứ Quả Thực lên mộ của ta được không?"

Thụ nữ nhìn Thu Thiển hỏi.

“Được” Thu Thiển trực tiếp đồng ý. “Thật hay đùa?"

Thụ nữ khó mà tin nổi.

“Thật"

Thu Thiển gật đầu.

“Được rồi, thấy ngươi vẫn còn chút nhân tính, ta nói với ngươi, phía sau cái cây đó có một tấm bia đá, có mấy lần ta cảm giác bên trong có ánh mắt hiện lên. Có lẽ hắn là bia đá kết nối ở sâu trong thành, muốn cướp thành quả của ta sau khi quả chín. Ta tốn không muốn nói với ngươi, nhưng thấy ngươi còn có chút lương tâm, ta cũng chỉ là người sắp chết nói lời chân thật thôi"

Thụ nữ nói.

Thu Thiển quay đầu nhìn thụ nữ nói:

“Thực ra vừa nãy ta gạt ngươi đấy.

Thụ nữ:

“??? Đồ đàn bà đáng ghét, có kiếp sau ta chắc chắn sẽ hành hạ ngươi lần nữa, chắc chắn sẽ không để ngươi hô lên nữa. Ta thật hối hận, nếu ta biết ngươi có thể gọi người đến, ta sẽ không để ngươi hổ lên.

Nói xong, thụ nữ tiêu tan tại chỗ.

“Chỉ đùa với người thôi.

Trước khi nàng tiêu tan, Thu Thiển lại lên tiếng nói.

Thụ nữ:

"???"

Người phụ nữ này....thật đáng ghét.

Chu Tự đứng phía sau cảm thấy Thu tỷ thật đáng sợ, thù dai.

Chắc mình chưa làm chuyện gì để Thu tỷ ghi thù chứ? Nghĩ kỹ lại đúng là không có. Nhưng dã quái nhánh cây đó nói, nàng chỉ tiểu BOSS đại BOSS ở trên bia đá phía sau cây.

Roạt!

Đột nhiên, quả trên tế đàn nở rộ hào quang màu vàng.

Quả sắp chín.

Vào khoảnh khắc quả chín, Chu Tự phát giác sau cái cây có thứ gì đó xuất hiện. Đại BOSS đi ra, ra tay trước thể hiện uy thế. Nó không đánh lại được chỉ đành kéo theo Thu tỷ bỏ chạy.

Vù!

Hắn cầm Phá Thiên Chiến Kích trong tay, trực tiếp xông lên. Phá Thiên Ma Thể mở ra, tinh thần chiến đấu vô song.

Lúc này hắn đi ra phía sau cái cây, đúng là có một tấm bia đá, ánh sáng xuất hiện bên trên, hình như còn có cánh tay phát sáng thò ra.

“Giết Thần nát vụn"

Chu Tự vung chiến kích, phải đánh tan tấm bia đá.

Lúc này cánh tay phát sáng từ bên trong thò ra, hình như là cánh tay được ngưng tụ ra từ sức mạnh. Cánh tay này hóa chưởng ấn đối kháng trực diện với Phá Thiên Chiến Kích.

Ầm!

Sức mạnh cường mạnh ép lui Chu Tự trong nháy mắt. Không đánh nổi đại BOSS, phải về đi học rồi lại đến.

Nhưng hắn cũng không vội rút lui, vì hắn phát hiện mục tiêu của cánh tay này không phải là hắn, mà là cái cây bên cạnh.

Chu Tự vung Phá Thiên Chiến Kích đánh vào cái cây.

Ầm!

Sức mạnh cường mạnh chấn động cái cây, hầu hết quả thực trên cây đều rụng bay ra. Cánh tay phát sáng biến ra thêm nhiều cánh tay, bắt đầu truy tìm.

Nhân lúc này hắn đến trước bia đá. Vì để an toàn...hắn quyết định dùng thứ gì đó sắc bén đâm vỡ bia đá đó.

Phá Thiên Chiến Kích cắm xuống đất, Lê Minh Chi Kiếm được tuốt ra khỏi vỏ.

Keng!

Đâm một nhát vào trong bia đá.

Rắc....rắc!

Tấm bia đá đầy vết nứt, Chu Tự mới thu kiếm bỏ chạy. Còn cánh tay phát sáng đang truy tìm quả thực, lập tức rút về, chỉ lấy được một ít quả thực.

Lúc này, tấm bia đá truyền ra tiếng nói như thật như giả, mang theo nỗi căm giận:

“Loài người, đợi chúng ta ra được, kể cả ngươi có thanh kiếm đó cũng phải trả cái giá rất đắt. Ta sẽ nhớ kỹ thanh kiếm này, cũng sẽ nhớ kỹ ngươi. Cứ đợi chúng ta truy giết đi.

“Ngươi biết ta là ai hả?"

Chu Tự tò mò hỏi.

“Ngươi là ai?"

Giọng nói bên trong lên tiếng hỏi. “Ta ấy hả?"

Chu Tự nghĩ ngợi một lúc, nghiêm túc nói:

“Ta là cự phách ma đạo, Tịnh Thần...

Lần trước hắn nghe thấy chữ Tịnh Thần Chu, nhưng trực tiếp nói cái tên này hơi thiếu khí thế, cuối cùng hắn cảm thấy thêm một chữ thì tốt hơn:

“Tịnh Thần Chu Vương Chu Ma Chu Hoàng Chu Đế đều không hay, để Chu Vương đi.

Sau đó không khí rơi vào im lặng, cuối cùng đối phương cười lạnh lùng, nhưng cười hơi gượng ép:

“Ăn nói bừa bãi, ta nhớ kỹ kiếm của ngươi rồi, chúng ta sẽ tìm ngươi"

Sau đó phập một tiếng, tấm bia đá vỡ vụn. Chẳng biết đại BOSS đi đâu.

Yêu quái chạy mất, Chu Tự cũng không để ý nữa. Nhưng rốt cuộc đối phương là ai, hắn cũng không biết, chốc nữa đi hỏi vậy.

Tóm lại hắn đã báo tên rồi, đáng tiếc đối phương không nghiêm túc lắm.

Lúc hắn định quay người bỏ đi, đột nhiên phát hiện hình như dưới bia đá có thứ gì phát sáng. Đi đến gần xem thì là một hòn đá tròn bóng loáng như gương, quan sát kỹ, phát hiện bên trong có bầu trời sao vô tận. “Rớt trang bị? Nhìn có vẻ đẹp đấy, không biết nó dùng để làm gì.

Chu Tự nhặt hòn đá lên, hắn không biết cũng không có nghĩa người khác không biết, chốc nữa mang đi hỏi là được. Thu tỷ, Nguyệt tỷ và mọi người, đều có thể hỏi. Nếu họ không biết thì để đó tiếp tục nghiên cứu. Tóm lại có thể nghiên cứu ra được.

1030 chữ

Chương 204: Tri Thức Là Sức Mạnh

Cất hòn đá đi, Chu Tự mới đi kiểm tra Thần Tứ Quả Thụ, tìm kiếm kỹ lại phát hiện trên đó còn có hai quả chín, không biết nó có tác dụng gì, chắc là đồ tốt, hái xuống chữa vết thương cho Thu tỷ.

Hắn vừa quay người thì thấy Thu tỷ ở ngay phía sau, nhìn kỹ lại, phát hiện quần áo của Thu Tỷ đều bị rách, vết thương cũng không đến nỗi nào, không còn chảy máu.

Lúc này Thu Thiển ngẩn người nhìn hắn, dường như đang nghĩ điều gì.

“Thu tỷ?"

Chu Tự gọi một tiếng.

Thu Thiển lấy hai quả ra, đưa cho Chu Tự một quả nói “Cho ngươi một quả.

Chu Tự không hiểu, nhưng vẫn nhận lấy một quả.

Khi hắn nhận lấy một quả của Thu tỷ, Thu Thiển liền lấy đi một quả trong tay khác của hắn:

“Cho ta quả này. Ta để một quả cho Nguyệt tỷ, ngươi thừa một quả thì tự ngươi giữ xem làm thế nào. Chu Tự vui vẻ chấp nhận, hắn nhìn xuống, phát hiện bên đó có một đống đất nhỏ. Có lẽ là thụ nữ được chôn rồi, không biết Thu Thiển có cho cô gái đó một quả không. Hắn không quan tâm mà hỏi đến thương tích trên người Thu Thiển:

“Thương tích của Thu tỷ có nghiêm trọng không?"

“Bị thương ngoài da thôi"

Thu Thiển lắc đầu ý bảo không sao, nhưng dừng một chút nàng lại cúi đầu:

“Nhưng sẽ để lại vết sẹo trên chân, cánh tay, và trên vai cũng có.

Về sau không thể mặc váy, cũng không thể mặc áo ngắn tay, càng không mặc được áo hở vai.

“Không sao, dù sao cũng là mặc ở nhà, ta không để ý đâu.

Chu Tự lập tức an ủi nói.

Thu Thiển nhìn Chu Tự, không nói một lời.

Chu Tự thử giải thích nói:

“Thu tỷ hiểu ý của ta chứ?"

“Ta hiểu"

Thu Thiển gật đầu.

Chu Tự: "..."

Ngươi không hiểu, ta chỉ muốn nói, ta không để ý đến vết sẹo.

“Trước đây ngươi cũng đánh giỏi như vậy hả?"

Thu Thiển nhìn Phá Thiên Chiến Kích bên cạnh Chu Tự hỏi.

Nàng cũng nhìn thấy thanh kiếm đó, nhưng không để ý, chỉ rút ra mà thôi, kiếm khí vừa nãy có thể đến từ thanh kiếm đó. Nàng không chạm vào được.

“Ta vẫn luôn đánh giỏi như vậy mà Chu Tự trả lời.

“Vẫn luôn là từ lúc nào?"

Thu Thiển tò mò.

“Khoảng năm bảy tám tuổi thì phải.

Chu Tự cảm thấy học năm hai chắc là khoảng bảy tám tuổi.

“Bảy tám tuổi?"

Thu Thiển cau mày:

“Cha mẹ ngươi biết không?"

“Chắc là không biết."

Chu Tự lắc đầu.

Hồi nhỏ hắn cố ý không nói, lớn rồi càng không muốn nói. Nói ra rồi, chẳng phải sẽ bị lộ chuyện xử lý yêu quái sao? Đó là cuộc nổi loạn duy nhất trong cuộc đời hắn, hành hiệp trượng nghĩa khắp nơi.

“Tại sao ngươi đánh giỏi như vậy?"

“Học hành, tri thức chính là sức mạnh"

"..."

Có chút hoang đường rồi Thu Thiển hỏi tiếp:

“Ngươi không lo sợ có vấn đề à?"

Cảm giác sức mạnh này không phải là tu chân, tiếp nhận sức mạnh này cũng không lo sợ?

"À."

Chu Tự suy nghĩ cẩn thận nói:

“Từ nhỏ đến lớn đều như vậy, nó là thói quen giống như hít thở ăn cơm vậy, ngươi bảo ta nghi ngờ có vấn đề, ta cũng không thể nghi ngờ.

Hồi nhỏ đâu có hiểu nhiều như vậy, dần dần thành thói quen, quen rồi thì chấp nhận. Nghi ngờ về việc này cũng giống như nghi ngờ không khí có độc, là khóa gen.

Công lực ngàn năm chỉ là công lực, không có đặc hiệu, không thể khiến hắn trường sinh, cũng không thể khiến hắn phi thiên độn thổ. Bất ngờ phát hiện có thể cho Ma Chủng ăn, cũng là sau khi tiếp xúc giới tu chân mới cảmthấy công lực ngàn năm có ích.

Trước đây, công lực của hắn cũng chỉ mạnh một chút, không có gì không bình thường. Với hắn, công lực ngàn năm sinh ra đã có, sao phải lo lắng?

Thu Thiển cũng không để ý, hai vị đó hoặc là đã biết, hoặc là không biết.

Nếu đã biết thì nàng cũng không cần quan tâm, không biết thì nàng quan tâm cũng không giải quyết được vấn đề, chỉ có thể thuận theo Chu Tự.

Sau đó nàng nhớ tới một việc.

“Ngươi nói ngươi thường xuyên xử lý dã quái xung quanh Thanh Thành phải không?"

Thu Thiển hỏi.

"Ừm"

Chu Tự gật đầu.

Hắn rửa Thần Tứ Quả Thực rồi cắn một miếng, lâu lắm chưa được ăn gì, hắn cũng đói bụng rồi. Hương vị khá được, không ngọt, giòn giòn.

“Là mèo hoang chó hoang hả?"

“Một số dã thú kỳ lạ, ít gặp"

“Ở vùng ngoại ô à?"

“Cũng gần như vậy, hồi nhỏ thì thường xuyên xử lý trong thành, dạo gần đây gần như đều ở ngoại ô, thỉnh thoảng mới ở trong thành"

“Buổi tối hôm xem mắt ngươi đã đi đâu?"

Thu Thiển nhìn Chu Tự đổi đề tài.

Chu Tự hơi thắc mắc, buổi tối hôm đó đã đi đâu? Chắc không phải Thu tỷ cảm thấy thực sự có liên quan đến năm trăm đồng chứ? Hắn suy nghĩ cẩn thận rồi mới trả lời:

“Buổi tối hôm đó ta đang tu luyện rồi khoảng hai ba giờ đêm phát hiện có dã thú suýt làm người khác bị thương, bèn đi tìm chủ nhân của nó. Sau đó dạy cho họ một bài học, họ còn phản kháng, nên ta đánh họ một trận. Sau đó trời sáng ta đi phỏng vấn ứng tuyển.

“Ngươi sử dụng Phá Thiên Chiến Kích?"

Thu Thiển hỏi.

“Nắm đấm, lúc đó ta còn không biết đặc hiệu tu chân"

Chu Tự trả lời.

1023 chữ

Chương 205: Thuận Tiện Hơn

Thu Thiển nhìn Chu Tự, đưa mặt sờ lên mặt mình rồi nói:

“Đi thôi, đi tìm Nguyệt tỷ, kể chuyện ở đây cho nàng. Hơn nữa, ta phát hiện vẫn còn tiếng hô gọi đó, nhưng không tìm được phương hướng"

Vẫn còn? Chu Tự nhìn xung quanh, không thấy toàn thành này có chỗ nào kỳ lạ, dù sao nơi này cũng rất rộng lớn, khiến người ta phải thăm dò.

Lúc Chu Tự chém bay Thần Tứ Quả Thực, phần lớn quả chín bay khắp xung quanh.

Chu Ngưng Nguyệt cũng lấy được một quả, nàng rửa sạch rồi ăn một miếng.

“Ô, ngọt quá. Ăn xong coi như chưa ăn, nếu Thu Thiển và đệ đệ vẫn còn thì kì kèo lấy thêm một quả.

Nghĩ như vậy, nàng bèn ngồi lên bia đá, chờ Thu Thiển và Chu Tự đến.

Còn Đại Địa Thần Khuyển và Hầu Trầm đang đi tìm Chu Tự khắp nói cũng lấy được mỗi người một quả.

“Là Thần Tứ Quả Thực, nghe nói cây này được Thần Minh ban phúc, có thần lực bên trong. Ăn vào rất cơ lợi, đơn giản nhất là tăng tu vi. Thời đại Thần Minh, là loại quả ăn vào sẽ trở nên cường mạnh, thậm chí chỉ có đại hành giả của Thần Minh mới được ăn"

Hầu Trầm giải thích nói.

Thần Tứ Quả Thực, nó cũng hiểu ít nhiều. Đây thực sự là loại quả tốt, ăn loại quả này, nó có thể tiến vào trung tam phẩm trong hai ngày này.

Là cơ hội.

Nhưng...

“Ta muốn giao nó cho Gia Đại Địa Thần Khuyển đưa ra quyết định cuối cùng. Nó và Gia không đủ ràng buộc, một quả thôi mà, có thể khiến nó nắm chặt vạt áo của Gia.Sau đó vút lên tận mây xanh, tương lai đầy hứa hẹn. Hầu Trầm:

"..."

Con chó này đúng là khiến người ta thấy ghét, bây giờ hắn cũng không tiện cất quả này đi. Đây là thứ tốt, đương nhiên Thánh Tử Ma Đạo sẽ để ý, một khi hắn biết mình có thì...giết người cướp báu vật cũng là chuyện bình thường.

Đừng nói ma tu, đạo tu cũng dễ dàng làm chuyện này, chỉ là một số đạo tu cũng khá có nguyên tắc, còn Thánh Tử Ma Đạo có không?

Có.

Có thể nguyên tắc của hắn là nhìn thấy rồi, thích rồi thì cướp lấy thôi.

Đám Minh Nam Sở vẫn chờ đợi tại chỗ, lúc này có thứ gì bay đến.

Là một loại quả.

Hàn Tô và Minh Nam Sở nhảy vọt lên đầu tiên, một người cướp lấy một quả rồi đáp xuống đất.

Loại quả này phát ra ánh vàng, nhìn là biết không đơn giản.

“Bên trong ẩn chứa sức mạnh đặc biệt, có lẽ ăn vào sẽ có ích không nhỏ với tu vi, để an toàn, phải kiểm tra thông tin đã"

Hàn Tô lập tức nói.

“Vậy ta thì sao?"

Tô Thị ở một bên chỉ vào chính mình nói, nàng không lấy được quả nào. Hai lần rồi, nàng đều không có được cơ duyên.

Minh Nam Sở liếc nhìn Tô Thị một cái, cuối cùng ném quả đó qua nói:

“Không trả tiền ta vay ngươi nữa.

“Làm gì có chuyện đó?"

Tô Thi tiếp nhận trái cây bất mãn nói:

“Vay tiền thì phải trả là chuyện đương nhiên"

Minh Nam Sở không nhìn Tô Thị, hắn đang suy nghĩ có nên vào thành xem sao không.

Do dự một lúc, cảm thấy hay là thôi đi. Không đủ thực lực.

Còn quả này, thực sự hắn cũng không cần.

Trong ba người chỉ có hắn dùng Trí Tuệ Quả hỗ trợ để tăng lên đấu giả bậc bảy nên không cần cơ duyên để tăng cấp tiếp.

Cơ thể cũng không chịu nổi.

Chỉ có Hàn Tô và Tô Thi tăng cấp, sau này họ sẽ thuận tiện hơn.

Cuối cùng ba người bàn bạc, quyết định quay về.

Mấy người Huyết Hồng Liên đang định rời đi cũng liên thủ lấy được hai quả vào thời khắc cuối cùng. Năm người quyết định chia đều.

Vì không ai biết giá trị của loại quả này nên chỉ đành chia đều.

Ngoại trừ họ, con thú một sừng có ý định tiến vào cũng bất ngờ cắn được một quả.

“Giác ca, ngươi ăn cái gì thế?"

Mũ giáp lập tức hỏi.

Rất nhanh mũ giáp ngửi thấy mùi vị, đó là mùi vị của cơ duyên:

“Giác ca, ta toàn tâm toàn ý hộ tống ngươi, không có công lao cũng có khổ lao, cho ta một ít đi. Sau này Giác ca bảo ta mắng ai thì ta mắng người đó, ai dám nói Giác ca thì ta phun chết người đó.

Cuối cùng thú một sứng chia cho mũ giáp một phần năm quả.

“Giác ca, cảm động quá, ngươi đúng là đại ca tốt của ta. Có thể đi theo Giác ca là phúc đức tu được từ kiếp truóc...hu...hu..."

“Giác ca ngươi giật điện ta đi, ta vui vẻ, ta sung sướng, đến đi?

“Chỉ một quả thôi hả? Chẳng phải ngươi còn có một quả à?"

Chu Ngưng Nguyệt lấy một quả, nhân tiện nhìn vào một quả trong tay Chu Tự.

Chỉ đợi một lúc Chu Tự và Thu tỷ đã tìm được nàng, dù sao nơi này cũng dễ tìm.

“Quả này hả?"

Chu Tự chỉ vào quả trong tay nói:

“Quả này là dành cho một vị đại ca mà ta quen, ta đã hứa cho hắn trang bị Hắn muốn tặng cho Lí Lạc Thư, cũng tặng luôn cả thanh kiếm đó. Hắn đã nói trước rồi, hắn là người giữ chữ tín.

Không giống như Thu tỷ, gạt người ta chóng cả mặt.

Chu Ngưng Nguyệt cũng không để ý, nàng cảm thấy hình như mình sắp tăng cấp rồi, có hơi nhanh quá, nàng chưa tích lũy đủ mới đúng. Chậm lại, không vội không vội.

1146 chữ

Chương 206: Có Chút Quạnh Quẽ

“Đúng rồi, Thu tỷ nói vẫn còn tiếng hô gọi, Nguyệt tỷ có thể tìm xem thứ gì đang hô gọi không?"

Chu Tự hỏi.

“Ta đưa Thu Thiển đi lên tìm thử, ngươi tự đi dạo quanh trước đi rồi đợi chúng ta ở cổng thành.

Nói xong, Chu Ngưng Nguyệt đưa theo Thu Thiển đi lên trên bia đá.

“Nguyệt tỷ, có phải ngươi đã biết từ lâu rồi không?"

Vừa đi lên Thu Thiển đã hỏi.

“Biết chuyện gì? Biết Chu Tự có năng lực siêu nhiên hả? Ta biết chuyện này lâu rồi, cha và mẹ vẫn luôn đau đầu vì chuyện này. Từ lúc ta còn nhỏ họ đã đau đầu, cái gì mà Chỉ Đạn Thần Công Giang Long Thập bắt, ngày nào cũng nhắc tới. Dạo này thì nhắm mắt làm ngơ"

Chu Ngưng Nguyệt ăn trái cây nói.

“Nguyệt tỷ đánh thắng được Chu Tự không?"

Thu Thiển hỏi.

“Tỷ tỷ tám tuổi, hắn xuống tay được không?"

"..."

Thu Thiển cảm thấy Nguyệt tỷ đang nói nàng già rồi.

“Được rồi, bắt đầu tìm xem rốt cuộc có thứ gì đang hô gọi ngươi, có lẽ là thứ gì đó liên quan đến Thần Minh, cũng không biết nấp ở chỗ nào. Tòa thành này cũng không đơn giản, ta phát hiện nó liên kết rất sâu"

Chu Ngưng Nguyệt ăn xong trái cây tính bắt tay vào việc chính.

Chu Tự nhìn Nguyệt tỷ và Thu Thiển đi lên, không để tâm lắm.

Hắn định đi dạo một vòng, tiện thể tìm bọn Đại Địa Thần Khuyển.

Quái ở đây chắc đã bị diệt hết, về cơ bản có lẽ đã an toàn.

Còn trong bóng tối có còn tồn tại nguy hiểm hay không thì hắn không biết, nơi này được gọi là biên giới, còn có liên quan tới Thần Minh.

Không thể nào đơn giản.

Những quang thủ kia cũng thế, có lẽ đang nấp ở nơi nào đó.

Đi qua mấy con đường xung quanh, hắn phát hiện phần lớn đất đai đều cũ nát, còn có không ít hố to.

Có lẽ đều là do cô gái nhành cây để lại, không biết nàng đi có khoan thai hay không.

Chắc chẳng khoan thai đâu, dù sao cũng bị Thu tỷ đùa giỡn liên tục.

Tâm tình như tàu lượn cao tốc vậy.

Nhìn kỹ bốn phía, Chu Tự có thể cảm nhận được nơi này toát ra mùi vị của năm tháng.

Kiến trúc hoàn toàn khác biệt với kiến trúc hiện tại mà hắn biết, cho dù so với thôn quê cũng chênh lệch rất lớn.

Mang theo cũ kỹ cùng rách nát, giống như những kiến trúc lâu đời hắn nhìn thấy ở nông thôn.

Không thể nào tưởng tượng nổi trước đây nơi này còn có người ở, cũng không hình dung nổi cuộc sống của bọn họ.

Nghe cha mẹ nói, trước kia trong thôn có rất nhiều người, một nhà rất nhiều miệng ăn, có người còn cơm ăn không đủ no.

Người bây giờ thì thừa ăn, mỗi tội không còn người nào.

Có chút quạnh quẽ.

Chu Tự cũng không cảm thấy hiện tại có gì không tốt, chỉ là đôi khi sẽ nhớ lại năm đó, thuận tiện cảm khái một chút.

Có thể vì khi còn bé hơi nổi loạn.

Mất một lúc, cuối cùng hắn thấy Đại Địa Thần Khuyển và Hầu Trầm.

"Gia"

Đại Địa Thần Khuyển lập tức chạy đến bên người Chu Tự, sau đó giao Thần Tứ Quả Thực:

"Đây là trái cây vừa mới lấy được, Thần Tứ Quả Thực"

"Chỗ ta cũng có một quả, chúng ta vào cùng đạo hữu, có được thứ tốt không thể độc chiếm"

Hầu Trầm nói lời dối với lương tâm.

Hắn rất muốn nuốt một mình, nhưng không có lá gan lớn như vậy.

Thực sự không thể chọc vào Thánh Tử Ma Đạo, trong đám cùng tuổi hắn còn không biết ai có thể kéo hắn xuống khỏi thần đàn.

Cho nên vẫn nên tiếp tục đóng vai người tốt.

Sau này nghĩ cách sau.

Có điều thu hoạch lần này cũng đủ lớn, nơi này quả thực có quan hệ với Thần Minh.

Chu Tự nhìn trái cây của bọn Đại Địa Thần Khuyển, lắc đầu nói:

"Các ngươi ăn đi, ta có rồi"

Hắn cũng không đến mức không biết xấu hổ như vậy, mặc dù hắn không cảm thấy thứ này có tác dụng gì, lại còn không ngọt.

Nhưng thứ này có lẽ khá quan trọng với Đại Địa Thần Khuyển bọn hắn, hắn nào nỡ mặt dày hạ thủ?

Muốn lấy cũng phải trả tiền, hắn không có tiền.

Quần áo của Thu Thiển hỏng rồi, chắc chắn sẽ phải mua.

Đương nhiên lần này không thể mua đồ thiếu vả được, cho nên hẳn là rất tốn tiền?

Chưa nghiên cứu qua.

Khách khí thêm vài câu, Hầu Trầm cùng Đại Địa Thần Khuyển thu trái cây lại.

Chu Tự lấy viên đá tròn vừa mới có được ra, hỏi:

"Các ngươi có biết đây là cái gì không?"

Nguyệt tỷ không rảnh hắn cũng không tiện quấy rầy, hỏi Hầu Trầm cùng Đại Địa Thần Khuyển trước một chút, về đến nhà thì hỏi lại Nguyệt tỷ các nàng sau.

"Cho ta nhìn được không?"

Hầu Trầm nói ngay.

Chu Tự đưa viên đá cho hắn.

"Đá tròn này ẩn chứa thần lực, bên trong còn có lượng lớn thần văn, là sản phẩm của thời đại Thần Minh, hình như ta đã từng thấy những thần văn này rồi"

Hầu Trầm nhìn bên trong viên đá một lát, tựa như lóe lên cái gì:

"Cái này hình như là Biên Giới Thạch "Biên Giới Thạch?"

Chu Tự hỏi.

"Nghe nói có thể kết nối Thần Vực, thậm chí có thể giao lưu với Thần Minh. Nhưng mà chỉ là nghe nói thôi"

Hầu Trầm giải thích.

Nếu có thể, hắn thật sự có hơi muốn lấy viên Biên Giới Thạch này đi, nhưng lại không dám.

Thánh Tử không biết cái này cũng rất bình thường, bởi vì người thời đại này làm sao có thể từng thấy Biên Giới Thạch?

Chỉ có người thời đại Thần Minh mới từng tiếp xúc.

Trừ khi là một số người cùng thời đại với Thần Minh mới có thể lập tức nhận ra.

Nếu không, sẽ phải tra rất nhiều tư liệu.

Đương nhiên, không phải ai cũng có những tài liệu này, tất nhiên là nhà Thánh Tử Ma Đạo có.

Cho nên hắn không cần thiết phải giấu giếm.

Chu Tự cầm qua Biên Giới Thạch, không cảm nhận được gì:

"Cái này phải làm thế nào mới kết nối được?"

1050 chữ

Chương 207: Ngươi Vừa Nói Gì

Hầu Trầm lắc đầu, quả thực cái này hắn không dám chắc, không dám tùy tiện nói.

Thôi vậy, lúc nào bảo Thu tỷ xem thử.

Thu tỷ là Thần Minh chi nữ, khả năng sẽ biết dùng, không thì hỏi Nguyệt tỷ cũng được.

Nguyệt tỷ có thể hỏi cha mẹ, có lẽ sẽ có được đáp án.

Nếu vẫn không có đáp án, vậy thì tự mình nghiên cứu.

"Đúng rồi, các ngươi có hứng thú với tòa thành này không?" Chu Tự nhìn về phía Hầu Trầm cùng Đại Địa Thần Khuyển.

"Đạo hữu định làm gì?" Hầu Trầm hỏi.

"Thăm dò tòa thành này Chu Tự nói với Hầu Trầm cùng Đại Địa Thần Khuyển:

"Nếu các ngươi rảnh mà có hứng thú có thể thử thăm dò tòa thành này, gặp nguy hiểm thì gọi ta, nhưng mà có phát hiện gì bất ngờ thì phải nói cho ta biết. Đương nhiên, nếu các ngươi tìm được trang bị gì, ta cũng không cần"

"Đạo hữu nói đùa"

Hầu Trầm lập tức khiêm tốn nói:

"Tòa thành này là do đạo hữu đánh hạ, vốn dĩ Hầu mỗ cũng có chút hứng thú, vừa nãy còn nghĩ làm sao để đạo hữu đồng ý cho tại hạ thăm dò. Bây giờ không cần lo lắng nữa rồi, có điều đạo hữu cứ yên tâm. Bất kể phát hiện cái gì, hay đạt được cái gì, đều sẽ nói cho đạo hữu, giao cho đạo hữu"

Trong lòng hắn vui mừng như điên, được Thánh Tử Ma Đạo cho phép, vậy là hắn có thể quang minh chính đại dò xét nơi này, thậm chí tìm được thứ hắn muốn tìm.

Hắn muốn biết hướng đi của Thần Minh.

"Gia, ta cũng rảnh lắm"

Đại Địa Thần Khuyển lập tức nói.

Chu Tự gật đầu, đột nhiên cảm giác nuôi được một con chó cũng rất tốt.

Nhất là nuôi thả.

Ăn ở đều không cần lo.

Sau khi xác định Chu Tự muốn đi ra, Đại Địa Thần Khuyển cùng Hầu Trầm định sẽ đi thăm dò trước.

Nhưng mà vì lý do an toàn, Hầu Trầm vẫn nói bóng gió chuyện trận pháp ở lối ra.

Mãi cho đến nay, người kia vẫn chưa từng xuất hiện. "Không cần để ý, lát nữa ta đi xin trận pháp, cho các ngươi có thể tùy ý mở ra đóng lại"

Chu Tự trả lời Hầu Trầm.

Có vậy Hầu Trầm mới yên tâm, đối phương cũng là người của Thánh Tử.

Cái này hợp lý.

Khi Đại Địa Thần Khuyển cùng Hầu Trầm bắt đầu thăm dò, Chu Tự bèn đi đến cửa thành.

Chốc lát, hắn đã tới chỗ cửa thành, tín đồ đóng cửa kia vẫn ngồi xổm ở một góc hẻo lánh như cũ, cửa cũng khép lại, chỉ để lại một khe hở.

Quả nho xanh dưới đất đã không thấy tung tích từ bao giờ.

Tín đồ đóng cửa này thật kỳ quái, sống được đến bây giờ cũng không dễ gì.

Đại khái ăn đánh không ít.

Sau đó Chu Tự mở cửa, đứng chờ Thu tỷ và Nguyệt tỷ.

Trong lúc chờ đợi, hắn lấy Biên Giới Thạch ra nghiên cứu, hắn thử dùng năng lượng của ma chủng thăm dò nhưng không có bất kỳ hiệu quả gì.

Lại dùng cả Chu Thiên Linh Khí Đoàn, vẫn không có bất cứ tác dụng gì.

Công lực ngàn năm không thể nào giải phóng, hết cách rồi.

Nhưng mà hắn phát hiện khi công lực ngàn năm tới gần chuôi của thanh Lê Minh Chi Kiếm kia, sức mạnh của kiếm lập tức trỗi dậy, có vẻ như không phục.

Sau đó mới có thể vung ra một kiếm.

Nhưng thói quen luyện võ nhiều năm cho hắn biết, một kiếm kia có hình thức nhưng chẳng có nội hàm.

Nói trắng ra, hiệu quả này không phải của hắn mà là của kiếm.

Không có ý nghĩa.

Sau đó Chu Tự dùng các loại biện pháp nhắm vào Biên Giới Thạch, hỏa thiêu, tưới nước, sét đánh, chiếu sáng.

Phương pháp có thể dùng dường như đều dùng hết rồi, nhưng không có bất kỳ tác dụng gì.

"Xem ra phải giao cho Nguyệt tỷ rồi"

Nguyệt tỷ tương đối tinh thông trận pháp, có lẽ cũng có hứng thú với cái này.

"#¥%"

Đột nhiên có âm thanh truyền tới, là giọng của tín đồ đóng cửa ở trong góc.

Chu Tự nhìn sang, thấy tín đồ đóng cửa đang nhìn sang phía hắn, là đang nhìn Biên Giới Thạch.

Thấy Chu Tự phát hiện ra nàng, tín đồ đóng cửa lập tức thu cái đầu lại, trốn ở trong góc.

Đáng thương, bất lực, nhỏ bé.

"Ngươi vừa mới nói cái gì?"

Chu Tự tò mò hỏi.

Vừa nãy hắn có nghe được giọng nói của đối phương, nhưng rất kỳ quái, hệt như Viễn Cổ văn vậy, nhưng cũng không giống lắm.

Lúc này tín đồ đóng cửa viết lên mặt đất mấy chữ tương đối phức tạp.

Sau đó nàng lại đọc lại một lần.

"#¥%."

Chu Tự học được liền đọc to với Biên Giới Thạch.

Không được.

Phải viết lên sao?

Hoặc là hắn hiểu sai ý rồi? Không liên quan gì tới Biên Giới Thạch hết?

Sau đó Kim Quang Thần Chú trong tay ngưng tụ kim quang, ngay sau đó bắt đầu viết lại dòng chữ kia lên Biên Giới Thạch.

Không biết là văn tự gì.

Tu chân giới chỉ có ngần ấy địa phương, văn tự còn phân ra nhiều loại như vậy.

Vừa học được một chút Viễn Cổ văn, lại thêm một loại đọc không hiểu.

Chẳng lẽ là chữ chưa học đến?

Chu Tự không biết, hắn chỉ viết lại chữ kia, sau đó đọc lại một lần.

Xoạt!

Tiếng nói vừa dứt, mấy chữ hắn viết bị Biên Giới Thạch hấp thu.

Tiếp đó, văn tự bên trong Biên Giới Thạch bắt đầu chuyển động, tinh không phun trào, sao trời chuyển động.

Nhìn tất thảy mọi chuyện, Chu Tự cảm thấy có một lực hút, sau đó toàn bộ tâm thần đều bị hút vào trong.1022 chữ

Chương 208: Yêu Mà Quỷ Quái

Khiến hắn có một cảm giác xuyên thẳng qua khoảng cách vô tận.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, tất cả đều biến mất.

Khi hắn lấy lại tinh thần, phát hiện đến tư thế cũng chưa từng thay đổi, vẫn đang cúi đầu nhìn Biên Giới Thạch.

Chỉ là khi hắn ngẩng đầu, nhìn thấy bích hoạ đã biến đổi, lúc trước là một cái cây, hiện tại là vài bóng người cùng ký hiệu, bọn hắn đều chiếm lấy vị trí thuộc về mình.

Giống như là trong vũ trụ có các ngôi sao riêng biệt.

"Không phải tòa thành lúc trước.

Phát hiện ra cái này, Chu Tự lập tức nhìn sang một bên, tín đồ đóng cửa không có ở đây.

"Cảm thấy muốn rời đi có vẻ rất dễ dàng"

Chu Tự kiểm tra xung quanh, sau đó nhìn thân thể.

Phát hiện chỉ cần có Biên Giới Thạch trên tay là hắn có thể đi thẳng về.

Quay đầu nhìn phía ngoài thành, là một con đường rộng lớn, dường như đi ra ngoài là có thể rời khỏi nơi này.

Hắn không thử, mà đi vào bên trong, muốn nhìn xem nơi này là thế nào.

"Nếu có công lực ngàn năm, sẽ tiện hơn rất nhiều"

Trong lòng Chu Tự thở dài, quả nhiên vẫn nên cố gắng đọc sách.

Vậy thì sẽ không cần lo lắng những tình huống như này đột nhiên xuất hiện.

Đi một đoạn, vòng qua bức bích hoạ Đập vào mắt hắn là kiểu kiến trúc cũng giống như biên giới thành, nhưng khác với biên giới thành chính là, nơi này không cũ nát, cũng không vắng lặng.

Trên đường phố có rất nhiều người bày quầy bán hàng.

Người đến người đi, vô cùng náo nhiệt.

Chỉ là những người này rất kỳ quái, cảm giác không giống người bình thường.

Một số người tóc màu đỏ, xanh lá, vàng.

Còn có người mặt rất nhọn, còn có người trên đầu có sừng, sau lưng có cái đuôi. Yêu quái sao?

Chu Tự nhìn lại bản thân một chút, cảm giác đi vào đây, bản thân mới là dị loại.

Có điều hắn vẫn rảo bước tiến lên phía trước, quầy hàng đầu tiên bên đường, chủ quán là một vị nam tử to con, mặt mũi râu ria.

Coi như bình thường.

"A, ngươi đến đây lần đầu tiên?"

Chủ quán nhìn thấy Chu Tự thì tò mò hỏi.

Chu Tự nhìn đối phương, không trả lời.

"Chỉ có vừa mới tới mới giống như ngươi mới ngạc nhiên về nơi này đến vậy"

Chủ quán tốt bụng giải thích.

"Nơi này là nơi nào?"

Chu Tự hỏi.

"Ngoại thành Thần Vực"

Chủ quán trả lời.

Chu Tự: "..."

Thần Vực chính là một đám yêu ma quỷ quái như thế này?

"Ngoại thành Thần Vực?"

Chu Tự có chút bất ngờ, nhìn thế nào nơi này cũng không có nửa xu quan hệ với Thần Vực.

"Bất ngờ lắm sao?"

Chủ quán mở miệng hỏi, cũng cảm thấy Chu Tự kỳ quái.

Những người có thể tới nơi này hoặc nhiều hoặc ít đều bởi vì có một chút tín ngưỡng, hiểu rõ nơi này là nơi nào, tại sao lại bất ngờ?

Tiểu Bạch thuần túy à?

"Thần Vực đều như vậy cả sao?"

Chu Tự chỉ chỉ vào những yêu ma quỷ quái trên đường phố, hỏi.

"Ồ, chuyện này về sau ngươi sẽ hiểu thôi, đừng thấy bọn họ như thế, thật ra đều là người bình thường. Tám chín phần cũng đều là tu chân giả"

Chủ quán nhìn những người xung quanh cười nói.

"Tu chân giả? Sẽ không đắc tội với Thần Minh chứ?"

Chu Tự hỏi.

"Làm sao có thể?"

Chủ quán cười giải thích:

"Bây giờ là thời đại tu chân, không có tu chân giả, nơi này chỉ là một ngoại thành quạnh quẽ. Hơn nữa Thần Minh đã mất tích từ lâu rồi, có một số người tới nơi này chính vì thuận tiện cho việc giao dịch và trao đổi tin tức. Chỉ là muốn đến đây cần phải thờ phụng một vị Thần Minh nào đó. Ví dụ như ta, vị thần ta thờ phụng chính là nữ thần trí tuệ"

"Athena?"

Chu Tự hỏi.

"Đương nhiên không phải, là vị thần có tóc màu xanh lam ấy Chủ quán có chút bất đắc dĩ, dường như không phải lần đầu tiên bị nói như vậy.

"..."

"Ngươi là người làm ăn, tại sao không thờ phụng thần thương nghiệp chứ?"

Chu Tự nhìn những món đồ trên quầy hàng, hỏi.

Trên quầy hàng không có vật gì kỳ lạ, nhìn có vẻ đều rất tầm thường.

Là một số cây kiếm gỗ, trường kiếm, trường đao, găng tay vân vân.

Một vài pháp bảo cổ quái kỳ lạ cũng không có.

"Thần thương nghiệp là nam, dù sao cũng đều là tùy tiện thờ phụng một người, thờ phụng nữ thần không tốt hay sao?"

Chủ quán nghiêm túc nói.

Chu Tự:

"..."

Ngày chư thần trở về, có lẽ chính là thời điểm những tín đồ giả này diệt vong.

"Vị thần ngươi thờ phụng là ai vậy?"

Chủ quán hỏi.

"Ừm, thần sách"

Chu Tự suy nghĩ một hồi, nói.

"Có vị thần này sao?"

"Ai biết đâu?"

"..."

Chủ quán cảm thấy có thể người này đang xem thường Thần Minh, khinh nhờn Thần Minh.

Đương nhiên hắn cũng không để ý, thật ra chư thần có tồn tại hay không, người ở nơi này cũng không biết.

Tóm lại cảm thấy có là được, như vậy là có thể đi vào rồi.

"Ta thắc mắc, nơi này là ngoại thành Thần Vực, vậy có nội thành không? Hoặc là có thể đi vào Thần Vực không?"

Vốn dĩ hắn không để ý đến những chuyện này.

Nhưng mà Thu tỷ có liên quan tới Thần Minh, lại vừa hay cứ bị hô hoán.

Cho nên muốn làm sáng tỏ một chút.

1027 chữ

Chương 209: Lỗ Vốn

Còn về người nói muốn đuổi giết hắn trước đó, hắn chưa từng để ý đến.

Đi tìm chuyên gia về Ma Đạo đi.

Thế giới của cường giả, cùng với một người mới vừa mới tốt nghiệp, vừa mới bắt đầu tu chân như hắn rất khác biệt.

Vẫn nên tiếp tục ở lại thôn Tân Thủ, đợi đến khi tốt nghiệp ở tu chân giới rồi mới đi xông pha giang hồ.

Dù sao cha nói chỉ bảo vệ một lần, về sau sẽ phải đến tiệm cơm giúp đỡ.

Từ nay về sau không còn tự do.

Tuổi còn trẻ mà đã phải kế thừa gia nghiệp đó không phải là ý nguyện của hắn.

Vẫn nên đọc sách nhiều.

"Nghe nói đi vào bên trong, chỉ cần có thể đi vào sâu bên trong thì có thể sẽ nhìn thấy một cánh cửa vô cùng to lớn, đẩy cửa ra là có thể đi vào Thần Vực. Còn về cánh cửa đó cụ thể ở đâu thì ta cũng không biết, ta không vào bên trong được. Không đủ thành kính với nữ thần trí tuệ, cũng không có được sự ưu ái của nữ thần trí tuệ" Chủ quán chỉ vào trong thành giải thích đại khái một chút rồi quay đầu nhìn Chu Tự:

"Có muốn mua một món pháp bảo hay không, những pháp bảo của ta đều là pháp bảo phẩm chất thượng đẳng.

Danh tiếng hạng nhất"

Nhìn vào trong thành một lát, Chu Tự cũng không nhìn thấy cánh cửa kia, sau đó thu hồi ánh mắt nhìn những món đồ trên quầy hàng, găng tay bị hắn cầm lên, xúc cảm rất tốt.

Đeo cái này, không biết sử dụng công lực ngàn năm được hay không, có thể sẽ đánh nát găng tay mất.

Hắn dự định mua một món, hỏi nhiều vấn đề như vậy, cũng không thể không cho người ta cái gì.

Mua một thứ gì đó sau này cũng có thể hỏi tiếp.

"Cái này bao nhiêu tiền?"

Chỉ là vừa mới hỏi ra hắn đã càng cảm thấy ngại hơn, hắn không có linh thạch.

Những người này không thể dùng tiền mặt giao dịch sao?

"Găng tay Dạ Hổ là găng tay cường lực dùng vảy của Lân Hổ dung hợp với ám linh thạch chế tạo thành, ra quyền mang theo lực lượng phòng hộ vỡ vụn, còn có thể ăn mòn lực lượng Ám Linh trong cơ thể của kẻ địch. Là một pháp bảo không tầm thường, thích hợp với đấu giả thất phẩm. Giá cả thực tế, chỉ có 998"

Chủ quán nhìn Chu Tự với vẻ mặt cười tủm tỉm, sau đó bổ sung một câu:

"Là linh thạch Chu Tự có chút khó xử, hắn không có linh thạch.

Dù là 998 tệ tiền mặt có lẽ hắn cũng không thể trả nổi.

Trong lúc hắn đang do dự, chủ quán lại mở miệng lần nữa:

"Hàng đến trả tiền, không hài lòng không thể trả hàng"

"Hàng đến trả tiền?"

Chu Tự có chút ngoài ý muốn.

Còn về không hài lòng không thể trả hàng thì hắn không để ý, vốn dĩ vì tìm hiểu tin tức.

Vừa mới đến, cũng nên bỏ ra ít đồ.

Quy củ của giang hồ, hắn hiểu.

"Nơi này là ngoại thành Thần Vực, bọn ta thông qua môi giới nào đó để đến đây, ngươi sẽ không thật sự cho rằng thứ gì cũng có thể mang vào đấy chứ?"

Chủ quán nhìn Chu Tự cảm thấy đối phương quá ngây thơ.

"Hầu hết mọi thứ ở nơi này đều là do bọn ta dùng lực lượng cung phụng để ngưng tụ ra, bây giờ ngươi vẫn chưa làm được bởi vì còn thiếu lực lượng cung phụng. Điều phổ thông chính là lòng tin tương tự như tín ngưỡng"

Chủ quán giải thích.

Chu Tự gật đầu, hiểu rồi, những thứ đó đều được nặn ra, sở dĩ những người kia kỳ kỳ quái quái cũng là do được nặn ra.

Sau đó hắn lấy găng tay:

"Vậy ta mua cái này "Mua nó?"

Chủ quán có chút bất ngờ:

"Gần một ngàn linh thạch, ngươi không cảm thấy nó có hơi đắt sao?"

Chu Tự:

"..."

Rất đắt sao? Hắn không có khái niệm gì với linh thạch.

Chưa bao giờ dùng đến, cũng không có, chỉ là định tìm Nguyệt tỷ để xin.

Chắc hẳn Nguyệt tỷ có mà, nhà nàng nhiều tiền như vậy.

Ngoại trừ tiền mặt có thể mua hoa quả và mua bánh bao, hắn cảm thấy Nguyệt tỷ chẳng thiếu thứ gì cả, muốn cái gì có cái đó.

"Trả giá một chút đi Chủ quán nói với Chu Tự.

Chu Tự:

"..."

Làm gì có chủ quán kêu khách hàng trả giá chứ?

Hoàn toàn bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể thử trả giá một chút:

"888?"

"Hào phóng một chút, đừng có keo kiệt, trả giá một tí như thế có ý nghĩa gì không?"

Chủ quán hơi thở dài.

Cảm thấy mình buôn bán mà không vui vẻ.

Không có linh hồn.

"88?"

"...Bán giá này sẽ lỗ vốn"

"188?"

"Giá này không bán được"

"288?"

"Ngươi như thế cũng khiến ta khó xử quá Sau mấy lần, Chu Tự lại mở miệng lần nữa:

"888?"

Đây là từ 88 tăng đến 888, còn tiếp tục tăng thêm nữa có thể sẽ xuất hiện 1088.

Chủ quán:

"..Ngươi phải học cách lạt mềm buộc chặt, ví dụ như lúc trả 288, ngươi nói không bán thì đi Chu Tự: "..."

Hắn đã lớn đến từng này rồi, chưa từng cảm thấy mua đồ lại đau khổ như vậy.

"88, không bán thì ta về đấy"

"Bán cho ngươi bán cho ngươi, bán lỗ vốn, coi như bán một cái ân tình.

Trong Biên Giới thành, nhờ sự giúp đỡ của Nguyệt tỷ, Thu Thiển gần như trở thành trung tâm của cả tòa thành.

Tất cả mọi thứ xung quanh nàng đều có thể phát giác được.

980 chữ

Chương 210: Trở Về

Kiểu kêu gọi đó cũng rõ ràng hơn rất nhiều, nhưng từ đầu đến cuối không tìm thấy phương hướng cụ thể, giống như đến từ dưới mặt đất, lại hình như đến từ trên trời.

Nhưng có lúc lại cảm thấy là cả tòa thành đang kêu gọi nàng. Không gấp gáp, mà chậm rãi lắng nghe âm thanh kêu gọi của đối phương.

Có đôi khi có thể nghe thấy, trước kia nàng đã từng nghe thấy một lần.

Sau một hồi yên tĩnh lắng nghe, hình như nàng nghe được âm thanh, có chút mơ hồ.

Líu ríu.

Rất nhanh đã có âm thanh rõ ràng truyền đến, là giọng nói của một nữ tử, dường như có chút gấp rút:

"...Có biến, bên ngoài....nguy hiểm, mau chóng mở ra...đi vào"

Âm thanh lại trở nên mơ hồ, nàng chờ đợi thêm một hồi, không còn thu hoạch gì nữa.

Thế nên từ bỏ lắng nghe.

"Có thu hoạch?"

Vừa mới mở mắt ra nàng đã nghe thấy giọng nói của Nguyệt tỷ ở ngay bên cạnh.

Lúc này Chu Ngưng Nguyệt đang ăn nho xanh, dáng vẻ rất nhàn nhã.

"Nghe không được rõ cho lắm, ta chỉ biết đó là giọng nói của một nữ tử, nói cái gì mà có biến, bên ngoài rất nguy hiểm, bảo ta mau chóng mở thứ gì đó ra, đi vào"

Thu Thiển buộc tóc lại, nói.

Quần áo gì đó cũng phải thay, chỉ là về rồi mới thay.

Còn về tiếng kêu, nàng cũng không để ý cho lắm.

Thật và giả cũng không biết, nàng làm sao tin tưởng được?

Đương nhiên, đi tìm tòi thực hư cũng không phải không thể, dù sao lúc nào cũng nghe thấy tiếng kêu, có thể mỗi ngày nàng đều phải bị kéo vào trong.

Còn về bởi vì nguy hiểm đi vào...Nàng sẽ không lựa chọn như vậy.

Tất cả mọi thứ liên quan tới nàng đều ở bên ngoài, cho dù ở bên ngoài có nguy hiểm đến mấy, nàng cũng sẽ không một mình trốn đến nơi nào đó.

Nàng không sợ biến mất khỏi thế giới.

Lúc đầu Chu Tự chỉ có thể tu luyện tới thất phẩm, nàng đã quyết định mãi mãi dừng lại ở lục phẩm.

Bây giờ...nàng phải cố gắng tu luyện, đạt tới mạnh nhất.

"Nàng không cho biết thân phận sao?"

Chu Ngưng Nguyệt tò mò hỏi.

Thu Thiển lắc đầu.

"Vậy thì rất khó tra xét, có cái gì đó, bên ngoài nguy hiểm, mở cửa đi vào, ta cảm thấy mấy cái này không có tác dụng lớn cho lắm. Ta sẽ cho người điều tra xem có thứ gì như thế hay không"

Chu Ngưng Nguyệt cảm thấy chuyện này tạm thời xem như đã xử lý xong, sau đó chỉ vào tận cùng bên trong nhất của thành nói:

"Chúng ta ra ngoài đi"

"Ngược hướng rồi.

Thu Thiển giúp Nguyệt tỷ xoay người nói.

"Ta chỉ kiểm tra ngươi một chút, đi thôi"

Nói rồi Chu Ngưng Nguyệt nhảy xuống, đi về phía cửa thành.

Tốn một chút thời gian, các nàng đi tới cửa thành.

Nhìn thấy Chu Tự đang nghiên cứu hòn đá tròn, dường như rất ngạc nhiên.

"Ngươi đang nghiên cứu gì vậy?"

Chu Ngưng Nguyệt đi qua hỏi.

"Đá Biên Giới, ta biết dùng như thế nào rồi"

Nhìn thấy Nguyệt tỷ và Thu tỷ tới, Chu Tự lập tức giải thích chuyện vừa nãy.

Vừa nãy hắn mua đồ, sau khi nói về Thanh Thành thì không nói thêm gì khác nữa.

Đối phương cũng không cho hắn nói.

Như vậy là đủ rồi, nếu liên hệ thì dùng một bí thuật.

Sau khi bố trí có thể nhận được thông báo.

Thậm chí có thể yêu cầu đối phương đặt đồ vật ở nơi cố định, bày trận pháp ra là được, rất thuận tiện.

Không sợ mất là được.

Sau đó hắn cũng không hỏi nhiều nữa, cũng không nghiên cứu chỗ đó thêm nữa, mà lựa chọn đi ra.

"Ngoại thành Thần Vực? Nơi này đúng thật là kỳ quái"

Chu Ngưng Nguyệt cảm thấy nơi này thật phức tạp.

Thủ đoạn của Thần Minh thật sự khiến cho người ta không hiểu được.

"Trở về trước đi"

Thu Thiển nói.

Chu Tự không có ý kiến, chỉ là Thu Thiển chìa tay ra với hắn.

"???"

Hắn có chút không hiểu.

"Quần áo của ta hư hỏng như thế này, ngươi không cho ta áo khoác để khoác sao?"

Thu Thiển chỉ chỉ bả vai lộ ra ngoài, hỏi.

Lúc này trên người Thu Thiển có vết máu, phần vai áo bị rách, quả thật không thích hợp đi ra bên ngoài.

Sau đó Chu Tự lấy cái áo khoác dài nhất của mình ra, đưa cho Thu Thiển.

Thu Thiển mặc vào, sau đó kéo khóa lên, như vậy không còn vấn đề gì nữa rồi.

"Được rồi, trở về thôi"

Thu Thiển hít hít quần áo.

Chu Tự:

"..."

May là quần áo của hắn được giặt thường xuyên.

"Đúng rồi, không phải pháp bảo trữ vật của Thu tỷ có quần áo sao?"

Chu Tự hỏi.

"Ngươi nhiều lời thật đấy"

Thu Thiển trả lời một câu.

Ba người đi ra phía ngoài.

"Đưa quả cầu cho ta nghiên cứu một chút, ta xem thử xem có thể phục chế ra hai quả hay không. Đến lúc đó ba người chúng ta cùng nhau đi vào"

Chu Ngưng Nguyệt có hứng thú nồng hậu đối với ngoại thành.

Sau khi ba người bọn người rời đi, tín đồ đóng cửa mới rón rén đứng dậy, chậm rãi đóng cửa thành lại.

Cuối cùng tiếp tục ngồi xổm xuống.

Chờ đợi người đến, hoan nghênh ghé thăm.

1102 chữ

Chương 211: Vẫn Nên Quên Đi

"Đã trễ đến vậy rồi"

Từ bí cảnh về vùng ngoại ô, lại từ vùng ngoại ô về tiểu khu.

Chu Ngưng Nguyệt phát hiện bây giờ đã là mười hai giờ khuya rồi.

Trên đường về, nàng thuận tiện mua một con vịt quay, xem như bữa khuya của đêm nay.

"Ngày mai ta phải đi làm, trên người Thu tỷ có vết thương, trở về vẫn nên nghỉ ngơi trước vậy"

Chu Tự nói.

Hắn vốn định nghỉ ngơi, nhưng phải học hai tiếng, sau đó tu luyện tới hừng đông.

Tu luyện có thể dùng để nghỉ ngơi, coi như thuận tiện.

"Trên người Thu Thiển có vết thương, phải giúp nàng bôi chút thuốc, nếu không sẽ để lại sẹo"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn Chu Tự nói.

Đừng nhìn ta, có nhìn ta Thu Thiển cũng không để ta bôi thuốc giúp đâu, cũng không nhìn thử xem vết thương ở đâu.

Nếu chỉ là bắp chân cánh tay bình thường, vậy thì cũng không có gì.

Chủ yếu là bị thương ở đùi, bả vai, xương quai xanh, còn có cả bên hông nữa.

Hắn bôi thuốc cũng không tiện tay.

Cảm giác cứ là lạ nên vẫn nên để Nguyệt tỷ giúp đỡ vậy, vết thương quan trọng hơn, những chuyện như thế này về sau vẫn còn cơ hội.

Phải biết phân biệt nặng nhẹ.

Về đến nhà, Thu Thiển lập tức đi tắm rửa, Nguyệt tỷ cũng đi vào, hình như muốn giúp bôi thuốc thật.

Chu Tự thì ngồi ở đại sảnh học Viễn Cổ Văn, hắn cần khôi phục công lực ngàn năm.

Sau một lúc, hắn cảm thấy công lực ngàn năm khôi phục được một chút.

Lúc này mới đứng dậy rót nước sôi cho mình, thuận tiện cầm mấy quả quýt.Trên ban công, gió nhẹ phả vào mặt.

Chu Tự đứng trước lan can nhìn cư xá, sắp một giờ rồi, phía dưới không có được mấy người.

Ọe!

Nhíu mày nhìn lại.

Bên cạnh thùng rác, hắn lại nhìn thấy người đàn ông thường xuyên uống say trở về kia, hình như đối phương sống rất khổ.

Chu Tự ăn quýt nhìn đối phương, vẫn còn đang nôn.

Chỉ là nôn đến một nửa, hình như điện thoại của đối phương vang lên.

"Chào ngài, Trần tổng Đối phương nhanh chóng lau miệng, để mình lộ ra dáng vẻ thong dong.

Chỉ là rất nhanh hắn đã kinh ngạc hô lên:

"Không thích hợp hợp tác nữa? Nhưng mà vừa nãy chẳng phải nói chuyện rất tốt sao? Ngài..."

"Alo? Alo?"

Đông!

Người đàn ông đó đá vào thùng rác một cái thật mạnh, cắn răng rất tức giận, hắn nhìn điện thoại trong tay, giơ tay muốn quăng nó

đi.

Chỉ là vừa mới giơ tay lên, hắn đã ngừng lại, dường như đang đấu tranh, cuối cùng bất lực buông tay xuống. Cuối cùng hắn ngồi dưới đất trực tiếp nằm xuống, giống như mệt mỏi muốn ngủ.

Một lát sau, đối phương thật sự cứ như vậy mà ngủ thiếp đi.

Chu Tự tiếp tục ăn quýt.

Hắn ăn khá chậm, ăn đến tận ba phút.

Trong ba phút này người đàn ông kia vẫn cứ nằm như thế, mãi đến khi ăn quýt xong, hắn mới quay người vào phòng, cầm lấy mấy hạt đậu phộng đi ra tiếp tục ăn.

Khi ăn đến hai ba hạt cuối cùng, hắn lại vung tay búng hạt đậu phộng lên.

Đông!

Đậu phộng trực tiếp đánh vào gần bên tai của người đàn ông đó, truyền đến một âm thanh nặng nề.

Bất thình lình âm thanh trực tiếp đánh thức người đàn ông kia, hắn ngồi dưới đất dường như có chút không hiểu tại sao mình lại ở nơi này.

Ngồi một hồi dường như hắn nhớ lại, hắn có chút tức giận.

"Làm gì có ai trêu đùa người khác như thế chứ?"

Mắng hai câu, hắn mới đứng dậy đi về nhà.

Chu Tự ăn đậu phộng xong, cũng không hóng gió nữa, dự định tiếp tục học tập.

Chỉ là là quay người lại, nhìn thấy một cô gái mặc áo trắng đang đứng ở đại sảnh.

Tóc dài ướt át, váy ngủ dài quá đầu gối có cổ áo khá lớn Là Thu Thiển vừa mới tắm rửa xong ra đây.

Trên bàn chân có vết thương, trên cánh tay cũng có vết thương, còn nữa trên bờ vai có vết thương như ẩn như hiện.

"Thu tỷ, ngươi không nghỉ ngơi sao?"

Chu Tự hỏi.

Dù là sẽ còn nằm mơ, có lẽ là cũng không có nguy hiểm.

Hơn nữa có thể trực tiếp trở về, không có vấn đề gì.

Thu Thiển nhìn Chu Tự không nói gì, chỉ là lấy máy sấy tóc ra đưa cho Chu Tự nhìn.

Như thế Chu Tự lập tức hiểu ngay, Thu tỷ muốn sấy tóc.

Trong phòng khách, Thu Thiển ngồi trên ghế cao, Chu Tự giúp nàng sấy tóc, khi bắt đầu sấy, gió tương đối lớn, nói chuyện cũng không nghe thấy, nên hai người giữ yên lặng.

Sau khi tóc đã khô không ít, Chu Tự hạ thấp tốc độ gió xuống, thuận tiện nói.

"Nguyệt tỷ trực tiếp đi nghiên cứu đồ vật của nàng rồi?"

Hắn hỏi.

Vì Thu Thiển bị thương không thể vận dụng thuật pháp, Nguyệt tỷ cũng không cho nàng cử động cánh tay lung tung.

Cho nên chỉ có thể làm ướt tóc.

Theo Nguyệt tỷ nói, trong nhà cũng không phải không có ai, để một đứa nhỏ giúp sấy tóc, quá đáng quá.

Sau đó nàng trở về phòng.

Cuối cùng mới để Chu Tự giúp đỡ, chắc chắn Nguyệt tỷ cố ý, trong lòng Chu Tự suy nghĩ.

"Nàng muốn phá trận pháp, còn muốn nghiên cứu Biên Giới thạch, bề bộn nhiều việc.

Thu Thiển nói.

Nàng cũng không để ý, cũng không phải không có ai giúp nàng.

"Thu tỷ dùng dầu gội đầu gì vậy?

"Ngươi dùng cái gì, ta dùng cái đó"

"Vậy tại sao lúc ta dùng lại không cảm nhận được mùi thơm? Trên người Thu tỷ rất thơm.

Thu Thiển quay đầu nhìn Chu Tự, sau đó vươn tay cánh tay cười có chút xấu xa:

"Có muốn ngửi thử không, thử xem có phải là mùi thơm cơ thể hay không?" Chu Tự:

"..."

Quả thật muốn chứng thực một chút, nhưng mà...Kỳ lạ thế nào ấy, vẫn nên quên đi.

1062 chữ

Chương 212: Có Thể Mạnh Hơn

Hắn cúi đầu không định nói tiếp nữa, chỉ là vừa mới cúi đầu thì nhìn thấy một chỗ khá thu hút tầm mắt, không khỏi chăm chú nhìn thêm.

Thu Thiển cúi đầu nhìn xuống, sau đó xoay người lại.

Cũng không cười xấu xa nữa.

Nàng đưa tay đặt ở trước người đè quần áo xuống, sau đó phát hiện phía trước lộ ra rõ ràng hơn, trong lúc nhất thời cảm thấy cái váy này trơn quá.

Chu Tự cũng không để ý, mà là khá tò mò về vết thương của Thu Thiển:

"Không phải Nguyệt tỷ biết Trị Dũ Thuật sao? Cái này cũng sẽ để lại sẹo sao?"

"Là nhánh cây tương đối đặc biệt, lực lượng của nó cũng đặc biệt, cho nên sẽ có ảnh hưởng"

Thu Thiển trả lời.

Chu Tự gật đầu, thì ra là như vậy.

"Trước kia ngươi từng giúp người khác sấy tóc sao?"

Thu Thiển hỏi.

"Đâu có đâu, ngay cả tóc của mình ta cũng không sấy"

Chu Tự lắc đầu.

Tóc của hắn không dài, gội xong đều chờ nó khô tự nhiên.

Trừ khi là quá muộn.

Nhưng mà có đôi khi cảm thấy quá muộn, thì sẽ học tập một hồi, tóc khô rồi mới đi ngủ.

Khi còn bé chăm chỉ thật.

"Lúc đi học ngươi ngồi ở hàng trước hay là hàng sau?"

Thu Thiển tò mò hỏi.

"Phần lớn đều là hàng sau, khi học tiểu học ngồi ở hàng trước, khi đó học tương đối tốt, cho nên ngồi ở hàng trước. Khi học cấp hai, vì ta là một trong số những người có vóc dáng cao nhất trong lớp, nên phải ngồi hàng sau."

Chu Tự giúp Thu Thiển sấy tóc, tùy ý trả lời.

Chuyện thế này cũng không cần suy nghĩ nhiều, là thế nào thì hắn nói như thế nấy.

Nhưng mà hắn phát hiện một chuyện, âm thanh của cái máy sấy tóc này vẫn rất lớn, phải đi mua một cái có âm thanh nhỏ, công suất nhỏ một chút thì nhỏ một chút.

Như thế cũng có thể sấy lâu hơn.

"Hàng trước là nam sinh hay là nữ sinh?"

Giọng nói của Thu Thiển lại truyền đến lần nữa.

"Hai nữ sinh, hình như từ trước tới nay đều là hai nữ sinh Chu Tự suy tư một hồi rồi đáp.

Hình như từ tiểu học đến cấp ba đều là như vậy.

Lúc hắn đi học vẫn là hai người một bàn, về sau nghe nói thay đổi, hình như là một người một bàn, chẳng thú vị gì cả.

"Nghe nói người ngồi ở bàn sau, sẽ kéo tóc của bạn học nữ ở bàn trước, ngươi đã từng kéo chưa?"

Thu Thiển nhìn về phía trước dáng vẻ giả vờ như rất tùy ý.

"Không có, nhưng mà ta từng bị báo cáo" Nói đến đây Chu Tự lập tức nghĩ đến chuyện khi học cấp hai, có chút tức giận:

"Khi đó người ngồi cùng bàn với ta kéo tóc của bạn học nữ ngồi trước ta, sau đó đối phương nói với giáo viên, nói là do ta kéo. Hại ta bị chủ nhiệm lớp gọi đến nói chuyện, nếu không phải ta học tập tốt, chắc có lẽ phải gánh nỗi oan ức này. Ta nói với giáo viên, ta đang toàn tâm toàn ý học tập, bàn trước đổi người lúc nào cũng không biết, sao lại đi kéo tóc? Giáo viên bị ta làm cho cảm động"

"Sau đó thì sao?" Thu Thiển hỏi.

"Sau đó người ngồi bàn trước của ta trở thành bạn gái của người ngồi cùng bàn với ta, yêu sớm, bị ta báo cáo"

Chu Tự nói.

"Sau đó nữa thì sao?"

Thu Thiển đột nhiên hứng thú.

"Sau đó nữa họ bị mời phụ huynh, hai vị phụ huynh vừa gặp thì ưng ý ngay, thế mà lại ngầm thừa nhận chuyện này.

Chu Tự cảm thấy chuyện này phát triển không đúng cho lắm.

Học tập thật giỏi không tốt sao?

"Sau này họ có chia tay không? Nghe nói yêu nhau khi đi học dễ chia tay nhất.

Giọng nói của Thu Thiển mang theo ý cười.

Cảm thấy những trải nghiệm của Chu Tự thật thú vị.

"Hình như họ cùng nhau cố gắng học tập, sau đó cùng học ở một trường cấp ba, rồi cùng lên đại học. Trước khi ta tốt nghiệp không lâu, nhận được ảnh chụp đăng ký kết hôn của họ. Hắn nói, cảm ơn ta lúc đầu đã báo cáo họ.

Ha ha."

Chu Tự mặt không biểu cảm nói.

"Phụt-"

Thu Thiển ôm bụng cười phá lên.

"Thu tỷ ngươi đừng nhúc nhích lung tung, tóc vẫn còn đang trên tay ta"

Chu Tự lập tức nói.

Cười một hồi, Thu Thiển mới tiếp tục dựa trên ghế cao, để Chu Tự sấy tóc cho nàng.

"Khi đó ngươi có cảm xúc gì?"

Thu Thiển tò mò hỏi.

"Chúc mừng thôi, sau đó gửi cho họ 99 tệ tiền mừng. Hôn lễ thì không tham gia.

Dù sao cũng là hôn sự do ta thúc đẩy, tặng tiền mừng cũng là chuyện nên làm"

Chu Tự nói.

Về phần khi còn bé tại sao lại làm như vậy, ai biết được chứ, có lẽ là do tức giận.

Suy nghĩ kỹ một chút cũng cảm thấy thật sự thú vị.

Đương nhiên, bây giờ hắn cũng có ý khác, chờ đến khi nào đi đăng ký kết hôn với Thu tỷ, hắn cũng sẽ gửi ảnh chụp cho họ, khoe khoang một chút.

Bạn gái thôi mà, ai không có?

Hứ, hắn không có, hắn lập tức có vị hôn thê luôn.

Nhưng mà cũng giống vậy.

"Học tập thú vị đến vậy sao?"

Thu Thiển ngồi ngay ngắn, không nhúc nhích lung tung.

"Có thể trở nên mạnh hơn đó"

Chu Tự nhẹ nhàng sấy lên tóc Thu Thiển, không dám trực tiếp sấy vào đầu.

Dễ bị bỏng.

Một lát sau, Chu Tự tắt máy sấy đi, tóc đã khô rồi.

Không có bỏ sót bất kỳ một chỗ nào.

Thu Thiển đứng lên, nàng di chuyển đến trước mặt Chu Tự, nói:

"Dua tay ra, hai tay."

1077 chữ

Chương 213: Thử Một Chút

Chu Tự có chút khó hiểu, nhưng vẫn đặt máy sấy qua một bên, sau đó nâng hai tay lên.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy Thu Thiển nắm lấy hai tay của hắn, sau đó cả người đi tới gần.

Động tác này khiến hắn có chút sợ hãi, chỉ là rất nhanh Thu Thiển đã nghiêng đầu, ghé sát mặt của hắn.

Bên tai cũng truyền tới tiếng cười xấu xa của Thu Thiển:

"Vừa nãy có phải người suy nghĩ chuyện gì quá đáng hay không?"

Chu Tự:

"..."

Vừa nãy quả thật có chút hiểu lầm, nhưng mà bây giờ...

Hắn có thể cảm nhận được cả người Thu Thiển đang dựa trên người hắn.

Có một vài chỗ xúc cảm tương đối rõ ràng.

Rất nhanh Thu Thiển đã lùi về phía sau một bước, thuận tiện buông lỏng tay ra.

"Được rồi, ta phải đi ngủ đây.

Nói xong Thu Thiển đi về phòng mình với vẻ mặt tràn đầy ý cười, chỉ là chưa đi được mấy bước nàng lại quay đầu nhìn về phía Chu Tự, chần chừ một lúc rồi mở miệng nói:

"Hôm nay lúc ngươi từ trên trời giáng xuống, ta rất vui. Dù ra mặt giúp ta, ta cũng rất vui, nhưng mà điều thực sự khiến ta vui chính là...Ta gọi ngươi, ngươi thật sự tới. Ta đi ngủ đây"

Nói xong Thu Thiển nhanh chân đi đến phòng mình, dường như không quá thích ứng đối với nói những lời mình đã nói.

Chu Tự: "..."

Suy nghĩ kỹ một chút, vừa rồi hắn bị Thu tỷ ôm đúng không?

Tiêu rồi, ta không sạch sẽ nữa, bị chiếm tiện nghi rồi.

Dù nghĩ như vậy, nhưng mà khóe miệng của hắn vẫn lộ ra một chút mỉm cười, đêm nay cố gắng tu luyện.

Ngày mai cưới Thu tỷ.

Ngày hôm sau, Chu Tự đang đọc thư tịch ở kệ sách trong thư viện.

Làm xong những việc hôm qua còn dang dở, hắn đã ở nơi này chờ ba ông chủ đi làm.

Chủ yếu là vì chuyện chuyển phát nhanh.

Buổi sáng hôm nay hỏi Nguyệt tỷ, Nguyệt tỷ bảo hắn hỏi bọn người Tô Thị.

Những người mở tiệm bình thường khá quen thuộc vùng này.

Cho nên chỉ có thể đến hỏi thăm ba ông chủ, sau đó hắn xin một ít linh thạch.

Nguyệt tỷ hào phóng, tiện tay ném cho hắn một ngàn linh thạch.

Thu Thiển nhìn thấy thì không có gì phản ứng, hoặc là một ngàn không nhiều, hoặc là hai người này đều có khá nhiều tiền.

Đây là đang đề cập đến linh thạch.

Tiền mặt còn phải dựa vào hắn mỗi tuần cho một ít, hai người này đều là chủ không đi làm.

May là, các nàng ngoại trừ mua đồ ăn thì chỉ mua quần áo, không tiêu xài gì khác.

Nếu không với chút tiền lương ít ỏi của hắn, sao mà chịu cho nổi?

Buổi trưa, Chu Tự vẫn không nhìn thấy ba ông chủ, chỉ có thể đặt một ít đồ ăn vừa trực vừa ăn.

Hôm qua khi rời khỏi Biên Giới Thành cũng không nhìn thấy ba ông chủ, có lẽ là đã trở về từ trước rồi.

Ai biết được hôm nay cũng không đi làm.

Tiếp đó Chu Tự tiếp tục đọc sách, hắn phải nhanh chóng bù đắp công lực ngàn năm.

Hơn nữa, vì sự xuất hiện của Biên Giới Thành, hắn phát hiện tốc độ tiêu diệt yêu quái của mình không nhanh đến như vậy, điều này khiến hắn có chút đau đầu.

Cho nên phải mau chóng khiến Ma Chủng đạt tới chín cái vòng, sau đó đọc Hoang cổ kinh thế kinh.

Như vậy thì có thể biết được công lực ngàn năm sẽ mang đến biến hóa như thế nào, cảm thấy sẽ tăng cường năng lực tiêu diệt yêu quái.

"Có thời gian phải hỏi thử những chuyện của trung tam phẩm, đạt đến chín cái vòng rồi có thể phải vào trung tam phẩm Trong lòng Chu Tự suy nghĩ.

Đi vào trung tam phẩm hắn sẽ có thể trở về tìm lão cha, học Thí Thần Nhất Đao Trảm.

Có lẽ là sẽ rất ngầu đúng không?

Không biết là đặc hiệu như thế nào.

Chắc cũng khá thích hợp để đối phó với những thứ bên trong Biên Giới Thành, nhất là những quang thủ trong tấm bia đá kia. Dù không lo lắng họ trả thù, nhưng mà lỡ như lại gặp phải, cũng không đến nỗi chạy trốn hoặc là chơi đánh lén.

Quan sát đan điền, hắn phát hiện Ma Chủng đã hoàn thành hai cái vòng, cái vòng thứ ba cần hai ngày. Chậm thêm nửa ngày, sự nhiệt tình của Ma Chủng lại càng giảm bớt.

Sau đó hắn nhìn thoáng qua Chu Thiên Linh Khí Đoàn, bảy màu đầy đủ, tìm thời gian thích hợp sẽ có thể thăng cấp.

"Hai ngày nữa thử một chút vậy, thăng cấp Ma Chủng sẽ có thêm tiền lương, có lẽ là sẽ thêm một chút nhiệt tình"

Sau khi trong lòng có tính toán, hắn mở mắt ra.

Hắn lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn cho Lý Lạc Thư.

Nói cho hắn biết đã lấy được kiếm, dự định chuyển phát nhanh tới đó, kêu hắn gửi địa chỉ qua.

Thuận tiện gửi cả chiến lợi phẩm qua cho hắn.

"Đại ca thật sự giống như thần tiên vậy, lúc này mới một đêm trôi qua, mà đã làm xong chuyện bên đó.

Lý Lạc Thư vô cùng bội phục.

Sau đó Chu Tự nói sơ sơ về những chuyện tối hôm qua, cũng đã nói đá Biên Giới và ngoại thành Thần Vực, cùng với quang thủ xuất hiện ở bia đá.

"Những thứ này đều là đồ vật của thời đại Thần Minh, ta không hiểu rõ cho lắm, nhưng mà gần đây có thể xem tư liệu. Ít nhiều có thể hiểu được một chút. Đại ca nhớ cẩn thận với Biên Giới Thành, nơi đó chắc chắn có lối vào thông đến chỗ sâu, lúc trước nơi này sẽ không xuất hiện đâu, bây giờ đột nhiên xuất hiện, đã chứng minh có khả năng những thứ bên trong nhất định muốn thử ra ngoài"

1163 chữ

Chương 214: Không Sai

Lý Lạc Thư nhắc nhở, rất nhanh hắn lại bổ sung một câu:

"Đại ca gửi đồ trực tiếp gửi đến Thiên Vân Đạo Tông là được rồi"

Thiên Vân Đạo Tông?

Chu Tự cảm thấy có chút nhìn quen thuộc, hình như nhị thúc cũng ở Thiên Vân Đạo Tông.

Thật là trùng hợp.

Lần sau có đi tìm nhị thúc có thể đi tìm Lý Lạc Thư, tạm thời không có ý định đến đó.

Vẫn chưa tới lúc cho mời đại bảo kiếm Ma Chủng Sau đó Chu Tự lại hỏi Lý Lạc Thư về tình hình xem mắt, đáp án mà hắn có được là không hề có tiến triển gì.

Sau khi thất bại hai lần, lần thứ ba không dễ dàng nữa.

Dường như là cha mẹ hắn rất lo lắng liên tục thất bại ba lần, như thế chứng minh vấn đề là do con của họ.

Vốn dĩ là so bì với những người cách vách, lần này chẳng tranh được lại còn tốn thêm công sức.

Tức chết đi được.

Lần thứ ba cẩn thận vẫn là chuyện nên làm.

Buổi chiều.

Sắp đến khi tan ca, Minh Nam Sở tới.

Hắn ngáp một cái đi vào thư viện. "Muốn tăng ca không?"

Hắn hỏi Chu Tự.

"Không đâu"

Chu Tự lắc đầu.

Hôm nay găng tay đến rồi, hắn muốn đi lấy găng tay.

Dù là vì tin tức mới mua nó, nhưng tệ thế nào cũng là đồ vật, vứt thì không hay.

Sau đó hắn hỏi chuyện chuyển phát nhanh.

"Chuyển phát nhanh? Có chứ, nhưng mà họ không ở Thanh Thành, cần phải đến vùng ngoại ô. Ta gửi phương thức liên lạc qua cho ngươi, ngươi hỏi thử xem sao"

Minh Nam Sở lấy điện thoại ra gửi phương thức liên lạc.

"Đúng rồi, đồ vật nhớ phải bao bọc thật kỹ"

Hắn nhắc nhở một câu.

Chu Tự gật đầu.

Năm rưỡi, quẹt thẻ tan ca đúng giờ.

Trên đường thuận tiện liên hệ với người giao hàng chuyển phát nhanh, cái tên phía trên là, Thiên Hạ Nhất Kiếm Đông Húc.

Hình như là môn phái kiếm tu.

"Đạo hữu ở Thanh Thành? Đúng lúc ta muốn giao đồ đến đó, rất nhanh sẽ đến ngay"

Đối phương trả lời như thế.

Chu Tự cảm thấy người này sở dĩ muốn tới Thanh Thành, rất có thể là đến để giao găng tay.

Sau đó hắn mua một cái hộp ghita, bỏ ra hai trăm tệ.

Dùng cái này đựng kiếm, cũng rất thích hợp, không hề keo kiệt.

Thần Tứ quả cũng được hắn đựng bằng một cái hộp nhỏ rồi đặt vào bên trong hộp ghita, như vậy là được rồi.

Nếu dùng ngang cũng không thể thả bom vào trong hộp của bạn gái, không biết Lý Lạc Thư có cảm thấy bất ngờ hay không. Trong lòng Chu Tự suy nghĩ, chỉ là không cam lòng nỗ lực hành động.

Sáu giờ hai mươi phút.

Vùng ngoại ô, Chu Tự chờ đợi một lát ở nơi hẹn. Quả nhiên thấy có người ngự kiếm bay đến.

Kiếm phát ra ánh sáng nhạt, giống như một ngôi sao băng.

Soạt!

Một vị nam tử thanh niên thu kiếm đáp xuống trước mặt Chu Tự, thân mặc đạo bào, có chút râu ria.

Có lẽ khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi.

"Tại hạ Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông Đông Húc, đạo hữu, có phù văn bí thuật không?"

Đông Húc có chút khách sáo mà hỏi.

"Cái này sao?"

Chu Tự dùng kim quang thần chú khắc hoạ ra.

"Không sai"

Đông Húc lập tức gật đầu, chẳng qua là nhịn không được nhắc nhở một câu:

"Lần sau đạo hữu tốt nhất nên vẽ một nửa, đợi lấy đồ ra rồi hẵng vẽ thêm một nửa kia sau, phòng ngừa có người giả mạo Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông bọn ta lừa mất phù hiệu bí thuật Nói rồi Đông Húc lấy một cái hộp đưa cho Chu Tự, là một cái hộp tương đối tầm thường.

"Hàng đến trả tiền, tổng cộng 88 viên linh thạch.

Đông Húc lịch sự nói.

Nhận lấy cái hộp hộp Chu Tự lập tức thanh toán linh thạch ngay, sau đó hắn lấy hộp ghita ra, nói:

"Người gửi đồ cũng là ta"

"Ồ"

Đông Húc có chút bất ngờ.

Sau đó hắn hỏi Chu Tự muốn gửi đến đâu.

"Gửi cái này đến Thiên Vân Đạo Tông"

Chu Tự chỉ vào cái hộp ghita.

"Thiên Vân Đạo Tông không gần đâu, với tốc độ bình thường, cần khoảng bảy ngày, tiền phí là mười viên linh thạch"

Đông Húc lập tức nói.

Người đang ở trước mặt này có liên quan với Thiên Vân Đạo Tông, quả thật khiến hắn rất bất ngờ.

Nhưng mà gần đây Thanh Thành rất hỗn loạn, hình như là có Thánh Tử Ma Đạo ở đây.

May mà không có liên quan gì đến một người giao hàng như hắn.

Sau khi nhận được mười viên linh thạch, Đông Húc dùng phù văn bí thuật phong ấn cái hộp, sau đó giao phù văn cho Chu Tự:

"Hãy giao cái này cho người nhận hàng, đến lúc đó có thể hẹn chỗ trước, cũng có thể biết được thời gian hàngđến"

Nhận lấy phù văn bí thuật Chu Tự có chút tò mò:

"Ngươi là người làm việc, hay là tông môn của các ngươi làm việc này?"

"Công việc này là do tiền bối của tông môn nghĩ ra, đệ tử của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông đều phải rèn luyện.

Đông Húc giải thích.

"Không tu luyện sao?"

Chu Tự hỏi.

Mỗi ngày hắn đều phải tu luyện.

"Đối với bọn ta mỗi ngày không ngừng ngự kiếm phi hành chính là đang tu luyện, hơn nữa cũng có thu nhập bằng linh thạch, sẽ không có ai từ chối"

Nói đến đây, cái máy hát của Đông Húc mở ra:

"Thật ra tông môn của bọn ta là kiếm tu, kiếm tu ấy mà, phần lớn mọi người đều là khổ tu. Điều này dẫn đến việc trước kia tài chính của tông môn xảy ra vấn đề. Sau đó tông chủ mới dẫn đầu tông môn làm công việc giao hàng, như thế mới khiến tông môn khởi tử hồi sinh, tông môn kiếm tiền đệ tử kiếm tiền, một vài đệ tử thiếu lịch luyện lại có thể có được lịch luyện. Một công ba việc"

Tốt nghiệp kiêm phân công việc, phân phối đến giao chuyển phát nhanh?

Chu Tự cảm thấy tông môn này không tệ, Thiên Vân Đạo Tông có lẽ là không có kiêm phân công việc, nếu không Lý Lạc Thư cũng không đến mức phải đến nhà máy điện tử làm việc.

Tạm biệt Đông Húc, Chu Tự trực tiếp trở về.

1130 chữ

Chương 215: Nhất Định Sẽ Tham Gia

Sau khi trở về Chu Tự kiểm tra găng tay, giống như những gì chủ quá đã nói.

Quyền ra hổ gần, khi dùng lực lượng Ma Chủng rất có khí thế, dùng công lực ngàn năm thì không có. Có thời gian có thể dùng một chút.

Sau này dĩ nhiên là học tập cùng tu luyện.

Thỉnh thoảng giúp Thu tỷ sấy tóc một chút.

Máy sấy tóc âm thanh nhỏ hắn mua cùng ngày, có thể nói chuyện với Thu tỷ nhiều hơn.

Sau khi sấy tóc hai lần, trong lúc nhất thời hắn có chút say mê việc sấy tóc cho Thu tỷ.

Đáng tiếc, đến khi vết thương của Thu tỷ lành rồi thì không cần hắn nữa.

Có chút tiếc nuối.

Đương nhiên, tiếc nuối thì tiếc nuối, học tập không thể dừng lại, tu luyện tất nhiên cũng cần cố gắng. Thứ bảy.

Hôm nay là ngày phát tiền lương.

Trước khi tan ca Chu Tự quan sát Ma Chủng, cái vòng thứ ba đã xuất hiện, chỉ là sau khi bón cho Ma Chủng, hắn cảm thấy cái vòng thứ tư cần ba ngày, như vậy thời gian dài hơn.

Nếu có thể ổn định lại thì cũng còn tốt, chỉ sợ nó vẫn sẽ tiếp tục tăng.

Phải tìm cách khống chế Ma Chủng một chút, để nó thức đêm tăng ca.

Trước khi khống chế hắn cần phải làm cho Chu Thiên Linh Khí Đoàn tiến vào Bình Giả bát phẩm, định thăng cấp vào đêm nay.

Vì không phải Ma Chủng thăng cấp, hắn lo lắng một đêm không đủ, cho nên đợi đến khi nghỉ ngơi tăng cấp tiếp, có lẽ thời gian sẽ đủ.

"Tổng cộng tăng ca bốn tiếng đồng hồ, tổng tiền lương là một ngàn một trăm hai mươi, không có vấn đề đúng không?"

Trước khi tan ca Hàn Tô hỏi Chu Tự.

Sau khi xác định không có vấn đề, Hàn Tô mới giao tư liệu.

Đại lão bản và Tam lão bản đều mới đến làm ngày hôm qua, các nàng ở nhà tăng cấp.

Nói là có được cơ duyên ở bên trong Biên Giới, bỏ ra hơn hai ngày, thành công tiến vào Đấu Giả thất phẩm.

Thật ra có đôi khi Hàn Tô sẽ cảm khái, vốn dĩ họ rằng tiến vào Đấu Giả thất phẩm còn cần mấy năm, không ngờ rằng mấy tháng đều đã tiến vào cả rồi.

Cũng không hiểu tại sao.

Ngay từ đầu họ cảm thấy chuyển đi đến Thanh Thành có lẽ là nguy hiểm vạn phần, thế nhưng cơ duyên cũng không ngừng xuất hiện.

"Đúng rồi, cuối tuần sẽ có một vài tiền bối tới, là đến để dạy tu luyện, đến lúc đó ngươi có thời gian tốt nhất cũng tham gia một chút.

Hàn Tô cảm thấy Chu Tự đang do dự, như thế nàng lại bổ sung thêm một câu:

"Có lương"

"Được, ta nhất định sẽ tham gia."

Chu Tự lập tức đồng ý.

Hàn Tô:

"..."

Không còn chuyện gì khác, Chu Tự quay người rời khỏi phòng nghỉ, vừa mới đi tới cửa đã nhìn thấy Tô Thi đi vào.

Vừa đối mặt Tô Thi lập tức giật nảy mình, vô ý thức lùi về phía sau hai bước.

Chu Tự:

"..."

Cứ luôn cảm thấy mình bị mạo phạm.

"Ta đã là Đấu Giả thất phẩm rồi"

Tô Thị nói với Chu Tự.

"Ồ"

Chu Tự đáp lại.

"Đã không phải là bình hoa Binh Giả bát phẩm nữa"

"Là bình hoa Đấu Giả thất phẩm à?"

"..."

Nhìn thấy số tiền lương đã nhận trong tài khoản, Chu Tự bèn đi về nhà mà không mua bất cứ thứ gì.

Chờ chia tiền xong, các nàng thiếu cái gì thì mua cái đó.

"Lần này không thể đưa 510 được, thêm hai trăm cho Thu tỷ mua quần áo. Thế là thành 710, nghèo lại trong phút chốc"

Nếu phát theo tháng thì không biết hắn sẽ phải sống thế nào đây nữa?

Minh Nam Sở không mượn tiền đi đổ thì còn đỡ, đáng tiếc là hắn lại mượn một ngàn tệ, mãi đến mùng năm tháng sau mới có thể trả lại được.

Chu Tự lấy điện thoại di động ra xem thời gian.

"Hôm nay ngày 18, còn hơn hai tuần nữa lận"

Hai tuần này cũng không có việc gì cần tiêu tiền, vẫn chịu khó chờ được.

Chu Tự cất điện thoại và đi thẳng về nhà, đầu tiên là ngồi xe buýt, rồi mới đi bộ đến vườn hoa Phú Quý.

Tuy rằng tiểu khu hơi cũ kỹ một chút, nhưng đường xá được sửa chữa vô cùng tốt, bốn phía đều thông suốt, không nhiều xe cộ, tương đối yên tĩnh.

Nếu như đường xá có tệ hơn một chút thì Nguyệt tỷ cũng không đến nỗi bị lạc đường.

Trong phút cốc, hắn bỗng cảm thấy hơi hiếu kỳ, chỉ có hai đường giao, liệu Nguyệt tỷ có đi nhầm không nhỉ? Muốn tìm một chỗ nào đó dẫn Nguyệt tỷ tới thử ghê.

Những ý nghĩ lộn xộn cứ nườm nượp nảy ra, nhưng Chu Tự không dám biến thành hành động.

Cha mẹ rất thích Nguyệt tỷ, nếu thằng con trai không được yêu thương như hắn dám làm cái gì chuyện gì quá đáng, kết cục chắc chắn không được tốt.

Đang bước xuống lầu thì hắn đột ngột cảm nhận được tin tức Đại Địa Thần Khuyển truyền tới. Chu Tự chống tay xuống, cầm lấy một tờ giấy bị cuộn lại từ dưới đất lên, trông có vẻ như là thư mật.

Chu Tự mở tờ giấy ra, bên trên có một dấu chân chó, cùng với nét chữ tinh tế, hẳn là do Hầu Trầm viết: "Gia, chúng ta đã đi dạo quanh thành, mặc dù tìm thấy một ít linh thạch và sách, nhưng không có bất kỳ phát hiện nào lớn hơn, chỉ có tế đàn là đặc biệt nhất. Sau đó chúng ta lại kiểm tra tế đàn và tìm ra một lối đi bí mật, có khả năng là thông xuống lòng đất. Chúng ta đang chuẩn bị, dự định vào trong xem xét trong vòng hai ngày tới. Vùng ngoại ô và những vị trí khác ta cũng đã quan sát rồi, mặc dù xung quanh vẫn còn có yêu thú hoặc một vài tu chân giả, nhưng họ không có ý định đến gần. Hình như những tu chân giả kia đến vì yêu thú, nhưng vẫn có khả năng là còn có mục đích khác, tạm thời vẫn chưa phát hiện ra"

1110 chữ

Chương 216: Là Một Chuyện Đáng Sợ

"Viết hộ à?"

Chu Tự chỉ cần nhìn nội dung là biết Đại Địa Thần Khuyển đọc cho Hầu Trầm viết. "Phát hiện ra lối đi bí mật dưới lòng đất? Trong tình huống bình thường thì chắc chắn chỗ kia thông đến một nơi khác, mà lại còn có tính nguy hiểm nhất định. Người ở trong đó có lẽ cũng đang muốn ra ngoài"

Lý Lạc Thư đã nhắc nhở hắn rằng trước kia nơi này tách biệt với bên ngoài, bây giờ lại mọc ra từ dưới đất một cách đột ngột. Chắc chắn là đã có biến cố gì đó xảy ra, có lẽ là người ở trong đó muốn đi ra ngoài, vậy nên mới khiến cho ranh giới xuất hiện ở vùng ngoại ô Thanh Thành.

Sau khi nhắc họ cẩn thận, Chu Tự bèn cất bước lên lầu.

Lach cach!

Hắn mở cửa nhà ra, hôm nay là ngày chia tiền.

Bỗng Chu Tự nhận ra chia tiền với Thu tỷ cũng là một chuyện rất thú vị, chẳng hiểu kiểu gì nữa.

Trước đây hắn nghĩ rằng ở một mình thì tốt hơn, nhưng bây giờ nếu chỉ có một mình thì ít nhiều gì cũng sẽ cảm thấy nhàm chán.

Mặc dù Nguyệt tỷ chỉ biết ăn, nhưng cũng vẫn là một người chị tốt, chỉ mỗi tội không chịu làm việc nhà.

Vừa mới mở cửa hắn đã thấy giấy tờ ngổn ngang khắp mặt sàn, lộn xộn tới mức không ra thể thống gì.

"..."

Là lỗi của hắn, không thể tin được vừa rồi hắn lại cảm thấy nhiều người thì tốt hơn một chút. Chu Tự cầm tờ giấy lên và xem xét, phát hiện ra có một đống ký hiệu được vẽ đầy trên đó. Dường như là trận pháp, nhưng dường như cũng không phải. Nói ngắn gọn chính là toàn mấy nội dung hắn nhìn chẳng hiểu, hắn không quen những chữ này và hẳn là những chữ này cũng không quen hắn.

Chu Tự nhìn vào bên trong, thấy Thu tỷ đang thu dọn ở một góc, mà giấy tờ thì đều rơi ra từ trên bàn ăn, từng tờ một bay xuống với tốc độ không hề chậm.

"Lúc ta nấu cơm xong, đi ra thì đã như vậy rồi"

Thu Thiển nhìn thấy Chu Tự trở về thì giải thích.

"Nguyệt tỷ sao rồi?"

Chu Tự bắt đầu giúp Thu Thiển thu dọn, hắn cũng nhận ra thủ phạm là Nguyệt tỷ.

Lúc này, Nguyệt tỷ đang mặc quần đùi ngồi xổm trên ghế, ghé nửa người vào mặt bàn, cầm bút tính toán không ngừng, nhưng chẳng bao lâu sau, trang giấy dưới ngòi bút đã bị ném ra ngoài, dường như là tất cả nội dung đều vô dụng. Tính sai à? Hay là quá trình tính toán không quan trọng?

Tất nhiên, thứ mà Chu Tự quan tâm nhất là đĩa nho xanh đã được rửa sạch để trên mặt bàn kia không mất một quả nào.

Đây là một trạng thái tập trung vô cùng hiếm thấy của Nguyệt tỷ.

"Nguyệt tỷ nói nàng sắp tính ra rồi, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng nữa thôi. Mỗi tội là bước này tính mãi không ra kết quả.

Thu Thiển ngồi xổm trên mặt đất thu dọn những trang giấy, nét mặt bình tĩnh, hoàn toàn không để ý đến việc Nguyệt tỷ tăng thêm lượng công việc cho mình.

"Đôi khi bước cuối cùng của một bài toán phải tính đến một hai ngày, Nguyệt tỷ đang tính trận pháp đúng không? Chắc hẳn là tương tự như toán học"

Chu Tự suy đoán.

Có khả năng Nguyệt tỷ sẽ phải duy trì trạng thái này trong một khoảng thời gian rất dài.

Sai một ly đi nghìn dặm, có lẽ tất cả khoảng thời gian trước đây cộng lại cũng không tốn bằng bước cuối cùng này.

"Vậy chúng ta ăn cơm trước nhé?"

Thu Thiển nhìn về phía Chu Tự và mỉm cười.

Thu tỷ đúng là biết tất cả mọi thứ, nói đúng ý của ta.

Một lát sau, họ bưng cơm ra mặt bàn phòng khách, hai người bắt đầu ăn.

Nguyệt tỷ vẫn đang tiếp tục tính toán, giấy nháp ném đầy đất.

"Lát nữa ta sẽ thu dọn sau, không phải đêm nay ngươi phải thăng cấp hay sao? Làm càng sớm càng tốt.

Thu Thiển vừa ăn cơm vừa nhắc nhở Chu Tự.

"Được."

Chu Tự trả lời nhẹ nhàng ngắn gọn.

Chu Thiên linh khí đoàn khác với Ma chủng, tất nhiên khó thì vẫn hơi khó, nhưng hắn cho rằng hẳn là không có vấn đề gì.

Chỉ hơi tốn thời gian một chút thôi.

Một đêm chắc là không đủ, Nguyệt tỷ nói lúc nàng thăng cấp phải mất một đêm và nửa ngày.

Thu tỷ cũng như vậy.

Dù có kém hơn thì hẳn là hắn cũng có thể hoàn thành trước bữa tối ngày mai.

Cơm tối hôm nay có ba món ăn và một món canh, cà rốt xào thịt, bắp cải xào, ngao xào, cộng với canh cá viên.

Hương vị vẫn tốt đẹp như mọi lần trước đây.

"Thu tỷ, khi nào cho ta xuống bếp đi Chu Tự cắn một miếng cá viên và bàn bạc.

"Chờ ta đi làm kiếm tiền đã"

Thu Thiển liếc nhìn Chu Tự một cái rồi thản nhiên nói.

Chu Tự:

"..."

Trên thực tế thì Thu Thiển sẽ không đi làm, Chu Tự cũng không cho rằng Thu tỷ phải đi làm việc.

Thần Nữ Ma Đạo mà đi làm thì chắc nàng sẽ đạp đồng nghiệp xuống đất mà đánh, cấp trên có khi còn bị nàng cầm cục gạch đập cho.

Nàng cứ ra ngoài là gây tai vạ cho người khác, hắn trông mà sốt hết cả ruột.

Sau bữa cơm tối, Chu Tự đi rửa bát đũa.

Trên mặt đất lại có thêm rất nhiều giấy nháp, Thu Thiển vẫn còn đang dọn dẹp. Nếu Nguyệt tỷ tính toán cả đêm thì có lẽ nàng cũng sẽ dọn dẹp cả đêm, hoặc nàng sẽ đợi đến khi trời sáng rồi thu dọn một thể, cũng là một ý kiến hay.

Chu Tự bước từ phòng bếp ra ngoài, nghênh đón hắn là bàn tay của Thu Thiển, hình như nàng muốn thứ gì đó.

"Tổng cộng là bảy trăm lẻ một"

Chu Tự rất tự giác chia tiền với Thu tỷ.

Tâm tính thay đổi thật đúng là một chuyện đáng sợ.

1262 chữ

Chương 217: Sững sờ

Lúc mới đầu, hắn đã cảm thấy miễn cưỡng thế nào nhỉ? Hắn cho rằng mình cực khổ vất vả lắm mới kiếm ra số tiền này, làm sao có thể dễ dàng đưa cho người khác được?

Sự thật chứng minh, đưa nhiều thành quen, có thể giao tiền cho người khác một cách đơn giản.

"Hai trăm mua quần áo?"

Thu Thiền nhận tiền xong thì tươi cười hỏi han.

"Ừm."

Chu Tự ngồi dưới đất, lấy sách ra chuẩn bị đọc một lúc, sau khi tiêu hóa xong thức ăn thì bắt đầu tu luyện.

"Muốn mua loại mỏng và ngắn à?"

Thu Thiển ngồi đối diện Chu Tự, một tay nâng quai hàm, chờ Chu Tự đáp lời.

"Dày, dài"

Quần áo mặc bên ngoài vẫn phải có thể diện một tí, không thể gây phiền phức cho người khác thêm nữa.

Thu tỷ đẹp như vậy, nếu mặc ít thì dễ làm ảnh hưởng đến những hoạt động bình thường như đi đường hoặc là lái xe của những người khác.

"Vậy thì chắc là không cần nhiều vậy đâu, quần áo càng ít vải vóc thì càng đắt"

"Có thể mua hai bộ để dự phòng cũng được.

Thu Thiển nhìn Chu Tự và nở một nụ cười rạng rỡ.

"Ngươi không đồng ý cho ta mặc ít ra ngoài thì ta sẽ không mặc. Ta đi dọn dẹp, ngươi nghỉ ngơi một chút rồi nhớ phải tu luyện Thu

Thiển đứng dậy đi thu dọn những bản nháp trên mặt đất.

Chu Tự nhìn Thu Thiển đi mà sững sờ.

Vừa rồi Thu tỷ cười thật là đẹp, đến mức trong một khoảnh khắc hắn muốn quay về chính đạo, làm một thiên tài trong danh môn chính phái.

Hắn phải gia nhập ma đạo vì Thu tỷ...Phải tìm lúc nào đó để cưới Thu tỷ mới được.

Sau khi nghỉ ngơi hai mươi phút, Chu Tự ngồi vào trong trận pháp, hắn muốn bắt đầu quá trình thăng cấp Chu Thiên linh khí đoàn.

Nếu hành công thì Ma chủng sẽ càng thêm hăng hái, chín vòng sẽ xuất hiện nhanh hơn. Sau khi Ma chủng đủ vòng, thân thể của hắn cũng sẽ đủ mạnh để có thể tiếp nhận sự thay đổi của công lực nghìn năm. Các liên kết đan xen với nhau, khiến cho tất cả mọi thứ đều tiến triển nhanh hơn.

Vừa mới ngồi xuống, hắn đã cảm thấy không gian xung quanh như được mở rộng, việc hấp thụ linh khí càng thêm dễ dàng.

"Nguyệt tỷ lại sửa đổi trận pháp sao?"

Thu Thiển không thể nào sửa chữa được loại hình trận pháp này, nàng chỉ nhờ Nguyệt tỷ dựng một tụ linh trận bình thường thôi mà cũng trở thành phức tạp và thần bí lắm rồi.

Nàng không biết rõ về phương diện này.

Chu Tự dẹp bỏ những suy nghĩ dư thừa và nhắm mắt lại bắt đầu tu luyện.

Hắn tự xem xét Chu Thiên linh khí đoàn và bắt đầu dẫn linh khí bên trong linh khí đoàn ra.

Hắn đã đọc đi đọc lại Chu Thiên Kinh và hai ngày nay Thu Thiển cũng giảng giải cho hắn rất nhiều lần, đều là để chuẩn bị cho lần thăng cấp hôm nay.

Hắn đã hiểu rõ về sự vận chuyển của kinh lạc từ sớm, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hắn sẽ có thể thăng cấp bình thường.

Thu Thiến nói với hắn rằng rất hiếm khi xuất hiện trường hợp thăng cấp Chu Thiên Kinh thất bại, chỉ cần không làm lung tung là được.

Linh khí bắt đầu được điều động, Chu Tự không vận chuyển một cách vội vã mà thử cảm nhận sự chảy trôi.

Đúng thật là không bằng công lực nghìn năm, nhưng có vẻ như là dễ dàng điều động hơn Ma chủng một chút.

Ma chủng mang một cảm giác gì đó nặng nề, còn linh khí của Chu Thiên linh khí đoàn thì lại khá nhẹ nhàng. Cứ như là một kẻ mập mạp, người toàn mỡ và một thiếu nữ thon thả. "Thế này thì dễ hơn một chút, nhưng vẫn không thể xác định được cần phải tiêu hao bao nhiêu thời gian"

Sau khi có một chút nền tảng, Chu Tự chính thức điều động linh khí vận chuyển trên con đường kinh lạc bát phẩm Chu Thiên kinh, linh khí bảy màu rời khỏi đan điền, chìm xuống hội âm rồi đi thẳng đến đốc mạch.

Những việc này nhìn thì tưởng chừng đơn giản nhưng lại tiêu tốn rất nhiều công sức, cần phải đảm bảo giữ vững sức lực cho lúc sau, nếu không thì sẽ trực tiếp thất bại.

Linh khí lại chầm chậm đi lên từ đốc mạch.

Hồi lâu sau, linh khí hội tụ tại ngọc chẩm, tiến đến bách hội.

Sau khi dừng lại một lát, linh khí mới tiếp tục di chuyển lần nữa, đi từ bách hội xuống, chảy qua thượng ngạc rồi tiến vào nhâm mạch.

Đan điền, hội âm, đốc mạch, ngọc chẩm, bách hội, thượng ngạc, nhâm mạch đều là các vùng và huyệt vị trên cơ thể người.

Cứ thế đi xuống.

Nếu thuận lợi, linh khí sẽ đi vào đan điền và ngưng tụ một Chu Thiên linh khí đoàn mới.

Một khi hắn thành công thì sẽ trở thành bát phẩm binh giả, tương đương với việc tăng lương cho Ma chủng gấp đôi.

Tuy nhiên, khoảnh khắc cuối cùng trước thời điểm thăng cấp của mỗi người đều không giống nhau, để thực hiện điều này thì cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Không biết bao lâu sau đó, linh khí bắt đầu xuất hiện ở đan điền và từ từ gia nhập Chu Thiên linh khí đoàn từng chút một.

Hào quang của Chu Thiên linh khí đoàn bừng lên chói lọi, tựa như mở hết toàn bộ những ánh hào quang chưa từng nở rộ trước đó ra ngoài, và vì thế mà cảm giác như sắp nổ tung.

Ầm!

Một vụ nổ không tiếng động xảy ra trong đan điền, linh khí đoàn trực tiếp hóa thành bột phấn.

Bột phấn bắt đầu xoay tròn không ngừng, Chu Thiên kinh cũng vận chuyển một cách điên cuồng.

Linh khí đoàn như thể đang mất kiểm soát, nhưng không bao lâu sau, nó đã tiến vào bên trong mạch, ra khỏi đan điển, chìm xuống hội âm, đi lên đốc mạch.

Vậy mà lại xảy ra chuyện như thế này hay sao?

May mà Thu tỷ cũng đã từng nói sẽ có vài sự thay đổi, nên hắn đã chuẩn bị tâm lý xong xuôi.

Hãn đang cố gắng hết sức để duy trì việc vận chuyển, không để cho tình huống bị mất khống chế hoàn toàn.

Không biết đã qua bao lâu sau.

Bột phấn linh khí đoàn vận chuyển một vòng Chu Thiên nữa, rồi lại trở về trong đan điền.

Lần này, chúng nhanh chóng ngưng tụ thành một linh khí đoàn mới.

Linh khí đoàn bao quanh Ma chủng, trong đó có thêm bảy đốm sáng như là những ngôi sao điểm xuyết.

Tiến độ lần này có lẽ chính là để thắp sáng những vì sao đó.

Chờ đến linh khí đoàn đã hoàn toàn yên tĩnh trở lại, Chu Tự cảm nhận được một luồng linh khí mãnh liệt.

Thăng cấp thành công.

1034 chữ

Chương 218: Thu Tỷ Xấu Xa

Chu thiên linh khí đoàn thăng cấp thành công, tiến vào bát phẩm Binh Giả, linh khí có thể điều động tỏa ra ngoài như luồng sáng.

Đúng là nó vẫn không thể so sánh được với cửu phẩm Lâm Giả, tuy rằng không trợ giúp được gì cho bản thân Chu Tự, nhưng nó vẫn có tác dụng thật.

Sau khi linh khí đoàn mới xuất hiện, Chu Tự có thể cảm giác được rõ ràng tinh thần của ma chủng hăng hái hơn gấp đôi trong nháy mắt.

Chỉ qua một ngày nữa thôi là vòng thứ tư cũng sẽ theo đó mà xuất hiện. Không còn gì để nghi ngờ nữa, đó chắc chắn là lợi ích lớn nhất.

Có thể khẳng định rằng khi ma chủng được tăng lương thì tinh thần hăng hái ắt cũng sẽ gia tăng.

Trong tương lai, Chu Tự vẫn cần phải cố gắng tu luyện Chu Thiên Kinh, bởi sức ảnh hưởng của nó rất sâu rộng.

"Không biết bây giờ đã là lúc nào rồi"

Sau khi xác nhận rằng mình đã thăng cấp thành công, cộng thêm việc thân thể không có gì bất thường, Chu Tự dự định tạm ngừng tu luyện.

Thời gian tiêu hao lần này gấp mấy lần so với khi thăng cấp ma chủng, khả năng cao bây giờ đã là chiều chủ nhật rồi.

Chu Tự nhấp nháy đôi mắt hai lần, ánh sáng truyền vào từ khóe mi, không phải là ánh sáng của đèn huỳnh quang mà là ánh sáng tự nhiên, xem ra là ban ngày.

"Chào buổi chiều, bây giờ là ngày 19 tháng 9, chủ nhật, 3:26 chiều, thời tiết trong xanh"

Giọng nói thuộc về Thu Thiển vang lên đầu tiên.

Thế nhưng, phương hướng nguồn âm thanh truyền ra lại khác với trước đó, không phải ở trên ghế sô pha.

Chu Tự quay đầu nhìn lại, đúng là từ phía bàn ăn thật. Lúc này, cả đống giấy tờ đang bay ra từ trên bàn ăn, còn Thu Thiển thì vẫn trong quá trình thu dọn.

Hôm nay là chiều chủ nhật, vậy có nghĩa là hắn đã thăng cấp trong gần một ngày một đêm. ɩɩ Mà Nguyệt tỷ cũng đã tính toán một ngày một đêm rồi sao?

Tinh lực của tu chân giả đúng thật là dồi dào, hồi trước lúc hắn học tập cũng không điên cuồng đến như vậy, thân thể vẫn là quan trọng nhất.

"Thu tỷ dọn dẹp từ lúc đó đến giờ hả?"

Chu Tự đứng dậy hỏi.

"Đồ ăn ở trên bàn, ngươi ăn trước đi"

Thu Thiển quay đầu nhìn Chu Tự một cái, mỉm cười:

"Nếu ta bảo là cả đêm ta không ngủ thì bây giờ ngươi có để cho ta đi ngủ hay không?"

Đấu Giả Thất phẩm không ngủ một đêm, hẳn là cũng không có vấn đề gì đâu nhỉ? Chu Tự thầm nghĩ trong lòng. Thu tỷ đường đường là Thần Minh chi nữ, danh nhân Ma Đạo, thất phẩm tu vi Đấu Giả đỉnh cao, vô cùng mạnh mẽ mà.

"Lúc đi học chắc chắn là ngươi không có bạn gái"

Đột nhiên Thu Thiển cười nói.

Chu Tự:

"..."

Ta ngồi cùng bàn với một bạn gái, bàn bên cạnh cũng có bạn gái.

Đồ hiếm thì mới quý.

"Bảo sao ngươi lại tiêu hết 500 tệ"

Thu Thiển ra vẻ hiểu rõ.

"Thu tỷ, ngươi biết đó chỉ là một sự hiểu lầm thôi mà. Nếu không thì chúng ta tìm người kia tới đối chất?" Chu Tự cầm lấy đũa, bắt đầu ăn cơm trên bàn cạnh phòng khách.

Hôm nay chỉ có hai món ăn và một bát canh, gồm thịt kho tàu và rau cải bó xôi xào, còn canh thì là canh xương sườn, số lượng cũng không nhiều lắm.

Chuyện 500 tệ kia hắn không để tâm mấy, chắc chắn Thu tỷ hiểu rằng đó chỉ là một sự nhầm lẫn mà thôi.

Khi nào có cơ hội, hắn sẽ tìm gặp cô gái kia và bảo đối phương giải thích rõ ràng.

Việc nhận lầm người lúc đó đúng thật là rất đột ngột, hẳn là đối phương cũng đang chờ đợi ai đó.

Bất kể như thế nào thì đối phương cũng không đứng đắn cho lắm thật.

"Ngươi nhớ phải ăn nho ngọt Nguyệt tỷ chưa ăn đấy, cứ để đó thì không còn tươi nữa"

Thu Thiển cũng không nhấn mạnh chuyện 500 tệ nữa, chỉ nhắc nhở Chu Tự ăn trái cây.

Chu Tự cắn một miếng thịt, thoáng nghĩ một chút rồi nói:

"Ta nhớ là vừa mới mua gần đây thôi, có thể bảo quản trong tủ lạnh được lâu mà, không dễ bị hỏng đâu"

Nho ngọt có thể để được rất nhiều ngày, hắn có kinh nghiệm mà.

Không cần thiết phải ăn hết tất cả trong vòng một ngày, mặc dù ngọt thật nhưng hắn cũng không ăn nhiều, đâu phải ai cũng là Nguyệt tỷ.

"Ngươi cứ đồng ý đi, Nguyệt tỷ có thể nghe thấy đấy, làm vậy thì nàng sẽ kết thúc sớm, chứ không thì không biết phải chờ mấy ngày nữa"

Giọng nói của Thu Thiển lớn hơn rất nhiều so với lúc trước, còn mang một cảm giác ác ý rất nặng nề. Chu Tự:

"..."

Thu tỷ hơi xấu xa rồi đó.

"Cơm nước xong xuôi rồi ta sẽ đi ăn"

Hắn lớn giọng trả lời.

Sau đó, tốc độ giấy bay ra ngoài tăng lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được, Nguyệt tỷ đang cố gắng tính ra kết quả.

Bỗng nhiên Chu Tự cảm thấy trạng thái của Nguyệt tỷ đúng thật là còn học bá hơn cả học bá, hắn chợt thấy kinh sợ trong lòng.

Hắn cảm giác thời gian mình học tập trước kia chỉ như một trò đùa.

Trận pháp của Nguyệt tỷ phức tạp đến mức không hợp lẽ thường.

Với thành tích của Nguyệt tỷ, nếu đi học thì chắc sẽ là dân học lệch, thiên về khoa học tự nhiên.

1075 chữ

Chương 219: Còn Cái Nào Khó Hơn Không?

Sau khi cơm nước và rửa sạch bát đũa xong xuôi, Chu Tự mở tủ lạnh ra, lấy nho ngọt rồi ngồi đối diện Nguyệt tỷ. Trở về một lúc lâu rồi, nhưng bây giờ hắn mới có thời gian rảnh rỗi ngồi ở đây xem Nguyệt tỷ tính toán trận pháp.

Nguyệt tỷ vẽ rất nhanh, trên giấy toàn là hoa văn pháp trận và các phương hướng thay đổi, có rất ít chữ viết. Nàng dùng bút rollerball thông thường cùng với giấy A4.

Sao mực cái bút này vẫn chưa hết vậy nhỉ? Chu Tự thầm nghĩ trong lòng.

Giấy A4 cũng cứ cuồn cuộn không hết, không biết Nguyệt tỷ lấy ở đâu ra.

Những vấn đề chẳng ra làm sao liên tục hiện lên trong đầu Chu Tự, suy nghĩ loạn tùng phèo. Hắn cầm một quả nho ngọt màu sắc căng mọng bóng loáng bắt đầu ăn, ngọt ngào và ngon miệng, không có hạt.

Bảo sao đó giờ Nguyệt tỷ thích ăn đến vậy, ăn cả tháng rồi mà còn chưa ngán, khuyết điểm duy nhất là hơi đắt.

Chạng vạng tối.

Chu Tự ngồi ở phòng khách nghiên cứu Viễn Cổ văn, ma chủng có thể hoàn thành chín vòng trong thời gian sắp tới, hắn cần phải học được hết toàn bộ Hoang Cổ Kinh Thế Thư trước khi vòng thứ chín xuất hiện, không thể để phương diện này cản trở được.

Ma chủng phát triển tương đối ổn định, số lượng vòng đã tăng lên khá nhiều, đúng thật là đã mang lại một số thay đổi cho thân thể của hắn, nhưng đặc hiệu thì không có sự biến đổi gì quá rõ ràng.

Hắn cần phải nghiên cứu Chu thiên linh khí đoàn một chút. Kim Quang Thần Chú có liên quan đến linh khí đoàn, hiện giờ linh khí đoàn đã thăng cấp, có lẽ Kim Quang Thần Chú cũng sẽ nảy sinh vài biến đổi.

Đây là một thuật pháp rất kỳ quái, thoạt đầu có thể chỉ là thuật pháp kim quang hộ thể thông thường. Nhưng càng về sau sẽ càng tiến gần đến thần thông hoặc là đại thần thông.

Ngoài tác dụng bảo vệ thân thể và trừ tà, yêu ma khó xâm nhập ra thì khi đạt tới trạng thái thần thông, hắn sẽ có năng lực nhìn thấu trời, sức công phá cực hạn, phá trời diệt đất.

Không biết có phải là Nhị thúc viết hăng quá nên thành viết cường điệu luôn không nữa.

Rầm!

Một âm thanh nặng nề vang lên từ phía bàn cơm, Chu Tự ngẩng đầu lên nhìn với sự tò mò.

Thu Thiển đang nấu cơm trong phòng bếp cũng kinh ngạc nhìn về phía bàn ăn, bị dọa giật cả mình.

Trên bàn cơm, Nguyệt tỷ không còn ngồi xổm ở ghế ngồi nữa, nàng đứng trên ghế nhìn trang giấy trong tay, im lặng.

Một lát sau, nàng cười, tiếng cười đầy tự hào và hưng phấn, pha thêm một cảm giác vô cùng thành tựu:

"Yeah! Cuối cùng ta cũng tính ra rồi"

Trong lúc sung sướng, nàng vẫn không quên nhảy nhót hai lần.

Ngồi xổm một thời gian dài vậy mà lúc đứng lên chân không bị tê à? Chu Tự thầm nghĩ trong lòng.

Từ hôm qua lúc hắn trở về đến bây giờ đã là một ngày một đêm, Nguyệt tỷ vẫn luôn ngồi xổm trên ghế.

Nếu mà là người bình thường thì hẳn đã bị tê đến mức gào thét từ lâu rồi.

Chu Ngưng Nguyệt không ở yên một giây nào, nàng lại nhảy xuống và chạy ra phòng khách. Sau khi ném trang giấy cho Chu Tự, nàng bưng ngay nho ngọt trên mặt bàn đi luôn.

Nàng nhìn chăm chú vào những quả nho ngọt xanh mướt, rồi cẩn thận ngắt một quả màu sắc trông có vẻ như là căng mọng nhất, cho vào trong miệng nhai.

Nàng híp mắt lại một cách thích thú.

"Tính ra rồi, ngươi gửi cho hắn đi, hỏi hắn xem còn có cái nào khó hơn không"

Chu Ngung Nguyệt nuốt quả nho ngọt xuống rồi mới nói chuyện với Chu Tự.

Nàng nhìn theo ánh mắt Chu Tự, chọn tới chọn lui trên đĩa nho ngọt một hồi, rồi mới lấy một quả có vết nứt ra:

"Cái này cho ngươi ăn"

Chu Tự cảm thấy hơi buồn cười:

"..."

Nguyệt tỷ, chừng nào ngươi mới có thể ngừng ích kỷ như thế hả?

"Đêm nay, lúc Thu Thiên đang tắm rửa, ta sẽ hét toáng lên bảo là có cháy, để nàng đi ra ngoài cho ngươi nhìn, ngươi phải biết nắm bắt cơ hội đấy"

Chu Ngưng Nguyệt liếc nhìn phòng bếp rồi thông báo cẩn thận từng li từng tí cho Chu Tự về kế hoạch đêm nay. Nguyệt tỷ đúng thật là một người chị vô tư hết sức, Chu Tự đã xé bỏ nhãn hiệu ích kỷ của Nguyệt tỷ trong nháy mắt.

"Thu Thiển, ta đói, tối nay ta muốn ăn ba bát cơm, ngươi làm nhiều món hơn nhé.

Chu Ngưng Nguyệt ôm nho ngọt chạy vào phòng bếp.

Trên mặt đất vẫn còn rất nhiều bản nháp, Chu Tự bỏ quả nho ngọt Nguyệt tỷ cho vào trong miệng rồi bắt đầu thu dọn.

Chỉ trong chốc lát, giấy nháp trên mặt đất đã được dọn dẹp sạch sẽ, hắn trông mà tâm trạng thoải mái nhẹ nhàng hơn hẳn, nói chung cũng coi như là sạch sẽ.

Trên mặt bàn phòng khách có một vài tài liệu học tập, cùng với một tờ giấy A4 Nguyệt tỷ đặt lên, trên giấy là đáp án của trận pháp mà hồi trước Lý Lạc Thư gửi tới.

Lách tách!

Chu Tự chụp một tấm hình, tiện tay gửi cho Lý Lạc Thư:

"Đáp án của trận pháp, còn cái nào khó hơn không? Nếu có thì cứ gửi qua"

Chu Tự ngồi xuống.

Nguyệt tỷ cứ tính toán trận pháp là căn phòng lại lộn xộn ra trông thấy, nhưng Nguyệt tỷ thích nên cũng đành thuận theo.

Rõ ràng chỉ là chị gái ruột mới ở chung hơn một tháng mà mình đã chiều nàng đến vậy rồi, bảo sao cha mẹ chỉ thương con gái mà không thương con trai.

1038 chữ

Chương 220: Trò Chuyện

Nguyệt tỷ thì vẫn gọi là bình thường, Thu tỷ mới là người có quan hệ tốt hơn với hắn. Nếu hắn mở miệng bảo muốn cưới Thu tỷ, chắc chắn Thu tỷ cũng sẽ không phản bác hắn.

Trong phút chốc, hắn nhớ tới gương mặt tươi cười xấu xa của Thu tỷ, chẳng hiểu sao lại hơi chột dạ. Chuyện kết hôn cha mẹ cũng chưa từng đề cập tới, đám cưới thì đã định rồi, tại sao bọn họ không trực tiếp định luôn ngày cưới đi?

Đột nhiên lương tâm bộc phát, cảm thấy cần phải hỏi han người trong cuộc như hắn à? Nếu thế thật thì bộc phát sớm quá đấy.

Nhìn xuống điện thoại, Lý Lạc Thư chưa trả lời lại, không biết đang làm gì.

Bữa tối.

Trên mặt bàn có bốn món ăn và một bát canh do vừa mới được phát tiền lương.

Thu tỷ có bao nhiêu tiền thì dùng bấy nhiêu tiền để mua đồ ăn. Chu Tự nghĩ không biết đến ngày nào đó mà giàu rồi thì Thu tỷ muốn mua thức ăn như thế nào nữa.

"Nguyệt tỷ, ta hỏi ngươi chuyện này Chu Tự uống canh trước rồi mới bắt đầu ăn cơm.

"Hỏi về Biên Giới Thạch? Cái đó ta còn chưa nghiên cứu, nếu ngươi cần thì có thể thử sử dụng xem, cũng tốt cho việc thu thập tin tức của ta"

Nguyệt tỷ ăn từng miếng lớn, kể cả lúc nói chuyện cũng vẫn bưng bát ăn.

Hôm nay Thu Thiển làm sườn xào chua ngọt và gà KFC nàng thích ăn.

"Không phải chuyện Biên Giới Thạch" Đúng thật là Chu Tự cũng muốn thử tiến vào thêm một lần nữa, khổ cái là bây giờ không có thời gian: "Ta muốn hỏi chuyện tam phẩm trung cấp. Thu tỷ đã nói với ta về tam phẩm hạ cấp, nhưng về tam phẩm trung cấp thì ta hoàn toàn không biết gì cả. Ta hơi tò mò không biết lục phẩm có phải gọi là Giả Giả hay không?"

"Tại sao ngươi lại cho rằng như vậy?"

Thu Thiển ngừng đũa, kinh ngạc trước lời nói của Chu Tự.

Vẻ mặt Chu Ngưng Nguyệt cũng vô cùng nghi hoặc, nàng nhìn Chu Tự, bởi vì trong miệng có cơm nên giọng nói nghe hơi mơ hồ:

"Giả Giả là chuyện gì cơ?"

"Lâm Binh Đấu Giả, ba vị trí đầu thì không có vấn đề gì, nhưng không phải hạng thứ tư là Giả Giả đó sao?"

Trên lý thuyết thì đúng như vậy, nên có cách suy đoán kiểu này thì cũng là chuyện bình thường.

Thu Thiển "Ồ" một tiếng rồi tiếp tục ăn cơm.

Tốt xấu gì thì ngươi cũng phải giải thích chút chứ, Chu Tự cảm thấy Thu tỷ lười giải thích cho hắn.

"Giả bị phân chia ra bởi ba cảnh giới đầu tiên, tam phẩm hạ cấp thật ra còn được gọi là Giả Cảnh, Lâm Giả, Binh Giả, Đấu Giả, cho nên không có Giả Giả"

Chu Ngưng Nguyệt húp một ngụm canh rồi tiếp tục giải thích:

"Mỗi cảnh giới đều khác nhau, Lâm Giả căn cứ vào tinh thần và thể xác, nền móng của Binh Giả là dựa vào pháp bảo, Đấu Giả thì giỏi thuật pháp. Nói một cách đơn giản, cửu phẩm không có gì cả, chỉ có thể dựa vào thân thể.

Sau bát phẩm thì có thể sử dụng rất tốt những thứ như linh kiếm, phối hợp với một vài thuật pháp nhỏ. Còn thất phẩm thì là thuật pháp thuần túy, uy lực kinh người. Lục phẩm trong tam phẩm trung cấp cũng căn cứ vào những điều đó, dung hòa ba thứ này với nhau và đồng thời nâng cao chúng, tương tự như khái niệm

(1 + 1 + 1) * N ấy. Ngươi có thể hiểu là độ khó của việc thăng lên ba cấp còn không bằng chỉ thăng lên một cấp. Vì vậy, tất nhiên thực lực cũng tăng lên không chỉ là gấp đôi gấp ba. Cho nên lục phẩm được gọi là giai, xuất phát từ khả năng dung hợp. Còn tam phẩm trung cấp thì là Linh cảnh, tên đầy đủ của lục phẩm là Giai Linh. Sau khi thăng lên lục phẩm Giai Linh, thuật pháp đạt đến mức độ phi thường, có thể điều khiển vũ khí tùy theo ý muốn, thể chất và tinh thần mạnh mẽ.

"Cho nên ngũ phẩm Trận Linh, tứ phẩm Liệt Linh?"

Chu Tự lập tức hỏi lại.

Chu Ngưng Nguyệt:

"..."

"Suy một ra ba"

Thu Thiển lườm Chu Trì một cái rồi mỉm cười nói:

"Khác mà"

Chu Trì lắc đầu, nói một cách chân thành:

"Ta thuộc lại khổ công vùi đầu vào học, xưa nay không cạnh tranh với các bạn học giỏi khác. Họ đều bằng lòng làm bạn với ta, bạn học kém thì không muốn làm bạn với ta, bọn hắn nói ta chưa từng trả lời những câu hỏi đơn giản của bọn hắn "Vậy bạn ngươi thì sao?"

Thu Thiển cắn đũa, nàng có hơi tò mò vì không thấy Chu Trì có người bạn nào.

"Bình thường thì ta cũng là có rất nhiều bạn, nhưng mà...

Chu Trì cụp mắt, vẻ mặt có hơi u ám.

"Nhưng sao?"

Nguyệt tỷ cũng thấy tò mò.

Sắc mặt Chu Trì tràn ngập vẻ mù mịt, giọng nói trầm, lại kèm theo tiếng thở dài:

"Nhưng mà tri thức thay đổi vận mệnh, vì một lòng đắm chìm trong tri thức, vận mệnh vốn nên có rất nhiều bạn tốt của ta lại bị thay đổi"

Thu Thiển:

"..."

Chu Ngưng Nguyệt:

"..."

"Chúng ta vẫn nên nói về thuyết trung tam phẩm đi Chu Trì bỏ qua những chủ đề không có ý nghĩa, trở lại chủ đề chính.

Chu Ngưng Nguyệt gắp chân gà cho mình, cắn một miếng rồi nói:

"Mọi người ăn ít thịt thôi, ăn nhiều dễ béo lắm. Ta vẫn còn đang tuổi ăn tuổi lớn, có thể gánh vác cho mọi người được.

"Nguyệt tỷ bao nhiêu ký rồi?"

1043 chữ

Chương 221: Bác Bỏ

Hôm nay lên 10 chương, chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

"23 ký"

Chu Ngưng Nguyệt không nghĩ gì mà trả lời luôn, đã biết cân nặng của mình từ lâu rồi.

Thu Thiển ngẫm nghĩ một chút, giọng nói mang theo ý cười:

"Ta hai mươi hai tuổi, 49,5 ký. Nguyệt tỷ tám tuổi mà 23 ký, nói cách khác Nguyệt tỷ mười sáu tuổi sẽ là 46 ký.

Nguyệt tỷ quá béo rồi"

Chu Trì:

"..."

Hắn có hơi hoang mang, cân nặng tính kiểu đó hả? Có phải không được khoa học lắm không? Được rồi, đúng là họ không nghiên cứu khoa học.

"Thuyết trung tam phẩm chia thành Giai Linh lục phẩm, Trận Linh ngũ phẩm, Nguyên Linh tứ phẩm"

Chu Ngưng Nguyệt bắt đầu trả lời vấn đề hẳn hoi:

"Cho nên những gì ngươi nói cũng không hoàn toàn đúng, có điều những thứ này có lẽ không giống với lời giải thích của ngươi lắm. Giai Linh lục phẩm bao gồm Giả Cảnh tam cảnh, giống như có thể làm cho cơ thể đạt tới trạng thái cân bằng. Mà Trận Linh ngũ phẩm thật ra là phải khắc họa trận pháp hoặc thuật pháp trong linh khí của mình. Ví dụ như linh khí chu thiên của ngươi khắc trên một tòa thành, ngươi có thể làm hiện ra ảo ảnh bên trong thuật pháp. Đến Nguyên Linh ngũ phẩm, có thể trực tiếp triệu hóa ra phục vụ chiến đấu"

"Vậy nếu như khắc trên một người khác thì sao?"

Chu Trì cực kỳ tò mò.

"Không được, thành công chỉ xuất hiện ở chính mình thôi"

Chu Ngưng Nguyệt bác bỏ những giả tưởng khác của Chu Trì.

"Vậy thực lực có biến hóa thì sao? Cà này ăn ngon thế Chu Trì cảm giác ăn cà với cơm quá hợp.

"Biến hóa thì khó mà nói được, đạt tới Giai Linh lục phẩm, sức mạnh tăng trên diện rộng. Dùng linh khí khu động cầm kiếm linh, tùy tiện vung ra một kiếm đều có thể chém được tòa nhà trước mặt chúng ta.

Chu Ngưng Nguyệt chỉ vào tòa nhà đối diện ngoài ban công.

Không cao, cùng loại với tòa mà Chu Trì chỉ cho Thu Thiển trước đó.

Tùy tiện một kiếm? Ta cũng có thể làm được, công lực ngàn năm cũng có thể đánh.

"Trận Linh ngũ phẩm bắt đầu hoàn toàn khác, cơ thể đạt tới cân đối, khắc họa thuộc về mối dắt linh khí, có thể nối liền với linh khí trời đất. Linh khí tự thân đã không còn là uy lực tối đa, nối liền bao nhiêu thì sẽ thành giới hạn. Khi đó có thể phá hủy tòa nhà kia chỉ bằng một cái búng tay từ xa Chu Ngưng Nguyệt giải thích về Trận Linh ngũ phẩm.

Búng tay từ xa là có thể phá? Chu Trì ngẫm nghĩ một lát, hắn hoàn toàn không làm được.

Tu chân giả quả nhiên nguy hiểm.

"Nguyên Linh tứ phẩm, nghĩa là có thể triệu hoán ảo ảnh trận của ngươi, có thể thay đổi hoàn cảnh xung quanh, trở thành nguồn trợ lực cho ngươi. Có người đi qua nơi nào là xuất hiện mưa to gió lớn, có người đạp chân là băng tuyết vạn dặm, đều có khả năng là cường giả Nguyên Linh. Nhiệt độ đột nhiên hạ xuống có thể là cường giả đi ngang qua không kịp khống chế lại. Đây là tác dụng trận của bản thể, thực lực của nó vẫn chưa hiển lộ rõ ràng lắm. Thủ đoạn gần như thần tiên"

Chu Ngưng Nguyệt có chút chờ mong.

Thu Thiển cũng mong chờ, nàng cũng muốn mạnh lên.

Nhưng chuyện tu luyện không thể gấp được, phải cố gắng rất nhiều.

Chỉ cần đứng một chỗ là có vô số đặc hiệu rồi ư? Rồi là chân lý ở khắp mọi nơi trong tầm mắt? Chu Trì thơ thẩn, điều này đúng là làm cho người ta thấy mong chờ.

"Vậy cần bao lâu mới có thể đạt tới Nguyên Linh đỉnh phong?"

Hắn hỏi.

"Việc này thì còn xa lắm"

Chu Ngưng Nguyệt vừa ăn sườn xào chua ngọt, vừa ngẫm nghĩ, rồi nói:

"Theo như tình hình mà ta biết, trong vòng trăm năm đạt Tứ phẩm đỉnh phong đã được coi là thiên tài tuyệt thế rồi"

Chu Trì:

"..."

Trăm năm? Đây là cả một kiếp người rồi. Trước kia hắn tu chân cũng như vậy, bây giờ hình như không giống lắm.

Thật giả lẫn lộn.

"Có hơi lâu"

Cửu phẩm tới thất phẩm mà hắn chỉ dùng hơn một tháng, thất phẩm tới tứ phẩm lại phải đợi mấy chục năm?

Hắn cảm thấy không thể như thế được.

Phải xem tình hình Ma Chủng thế nào, không được thì mỗi ngày xin nó đại bảo kiếm.

Tăng ca, thức đêm.

"Lâu thật, ta đang định phá vỡ kỷ lục này, trong vòng trăm năm tiến vào tam phẩm.

Chu Ngưng Nguyệt cực kỳ tự tin, mắt như phát sáng, đây là ánh mắt tự tin của kẻ chưa bị cuộc đời hành hạ bao giờ.

Xem ra không gấp được, đến lúc đó hẵng nghĩ tiếp, Chu Trì không sốt ruột.

Đêm nay hắn cũng không có ý định tu luyện, vừa mới thăng cấp đã đủ cho Ma Chủng vui vẻ một ngày. Buổi tối có thể thử Biên Giới Thạch một chút.

Đã mấy ngày rồi, chờ khi học xong lại đi xem.

Tiện thể mua chút đồ.

Còn có chín trăm linh thạch, có tiêu cũng không thấy xót, không phải do mình kiếm ra nên lúc xài chẳng có cảm giác gì.

"Phải rồi, hai hôm nay Thu tỷ còn nằm mơ không?"

Chu Trì liếc mắt nhìn Thu tỷ đang cắn đũa.

Thu tỷ đang cắn đũa cũng rất có hứng.

Về vấn đề nằm mơ, lúc trước hắn có từng hỏi rồi. Bảo là được triệu hoán, nhưng cảm giác rất kỳ lạ. Gần đây vẫn luẩn quẩn trong vấn đề khó hiểu này.

1034 chữ

Chương 222: Tin Tức

"Cảm giác là vì hấp thụ ngày càng nhiều những sức mạnh kia, cũng hơi có khả năng chống lại được triệu hoán, thậm chí có thể đồng ý hoặc từ chối triệu hoán. Nhưng sức ảnh hưởng của đối phương cũng ngày càng mạnh.

Về sau không biết có thể chống cự lại được không"

Thu Thiển suy nghĩ cẩn thận rồi trả lời.

Bây giờ có thể hấp thu thần lực không cách nào khống chế được kia là vì đã tan biến một chút rồi. Nhưng trạng thái này chỉ có tác dụng trong một thời gian nhất định, khi sắp đến thời gian hạn định thì chỉ còn có thể dựa vào chính mình, mà bản thân nàng thì khó mà hấp thụ thần lực không khống chế được này.

Lực triệu hoán ngày càng mạnh, mấy tháng sau sẽ lại bị ép buộc kéo vào một lần nữa.

Nhìn chung Chu Trì cũng hiểu rõ, hắn an ủi:

"Ta đã cho người đi tra xét rồi, nghe nói dưới thành có mật đạo, sẽ có thu hoạch sớm thôi"

"Ngươi còn chưa ăn được một phần mười bát cơm nữa"

Thu Thiển nhìn chằm chằm vào bát của Chu Trì, cảm thấy đồ ăn của mình bị chê.

"Nhai kỹ nuốt chậm mới tốt cho dạ dày.

Chu Trì tỏ vẻ chắc chắn mà nói.

Hắn uống một ngụm canh, do để quá lâu nên có hơi nguội mất rồi.

Lúc này mới và miếng cơm lớn, nói chuyện nhiều ảnh hưởng tới việc ăn cơm. Bị Thu tỷ ghi thù sẽ khó tránh khỏi nguy hiểm.

...

Ăn cơm tối xong, Chu Trì ngồi trên sàn nhà ở phòng khách, trước mặt là cái bàn, cung cấp chỗ học tập cho hắn, hôm nay Thu Thiển sẽ dạy cho hắn kiến thức mới.

"Sắp dạy xong quyển sách này rồi"

Thu Thiển lật quyển Hoang Cổ Kinh Thế Thư ra, nói.

Dạy xong quyển sách này, những thứ khác cũng không có nhiều nữa, học thêm một thời gian là Chu Trì có thể tốt nghiệp.

"Chờ học xong quyển này, phần sau cũng không cần gấp"

Ngồi trong phòng khách học vui hơn nhiều so với hồi trước, làm cho Chu Trì có cảm giác trở về thời thanh xuân.

Bởi vì học gấp để xong “Hoang Cổ Kinh Thế Thư” cho nên mới cực kỳ chăm chỉ, phần sau có thể học chậm lại được.

Hàng ngày, cơm nước xong xuôi là có thể tu luyện, có hơi nhàm chán.

"Ha..."

Thu Thiển chống cằm nhìn Chu Trì, rồi cười với vẻ trêu đùa.

Chu Trì không nói gì, chỉ chăm chú học tập.

Hơn chín giờ.

Thu Thiển dạy cho Chu Trì xong thì ngồi một bên đọc sách, dạng như từ điển về văn tự viễn cổ.

Nàng muốn học tất cả các văn tự viễn cổ sau này, như vậy việc dạy cho Chu Trì sẽ càng tốt hơn.

Tầm mười giờ, nàng khép sách lại rồi trả Hoang Cổ Kinh Thế Thư cho Chu Trì."Ta đi tắm đây"

Thu Thiển đứng dậy nói với Chu Trì.

Nghe thấy tắm thì Chu Trì lại nhớ tới lời nói của Nguyệt tỷ lúc chạng vạng tối. Lừa Thu tỷ là có cháy, để nàng mở cửa đi ra.

Ý nghĩ và cách làm hèn hạ cỡ nào chứ, trong lòng hắn thầm trách Nguyệt tỷ.

Sau đó lại suy nghĩ xem xác suất thành công của kế hoạch này là bao nhiêu.

Còn chưa nghĩ ra đáp án thì giọng nói của Thu Thiển lại vang lên lần nữa, còn mang theo ý cười:

"Có cháy thì ngươi nhớ dập lửa, ta không rảnh đâu"

Chu Trì có hơi kinh ngạc, vội giải thích:

"...Thu tỷ biết đó, Nguyệt tỷ lòng dạ đen tối, xứng với danh Thánh Nữ Ma Đạo.

"Ta biết.

Thu Thiển nghiêng người, đầu hơi ngửa ra sau, liếc mắt nhìn Chu Trì.

"..."

Cái gì ngươi cũng biết, Chu Trì nói thầm trong lòng.

Đạo Tông Thiên Vân, Thiên Bảo Các.

An Khách đợi ở đây nhiều ngày rồi, thề phải đợi được Đạo Tử tới mới thôi.

Vào ngày đầu tiên Đạo Tử tới thì hắn bỏ lỡ tin tức.

May mà Đạo Tử chỉ nhìn một lúc rồi rời đi, điều này cho thấy rằng có khả năng lại tới nữa.

Như lần ở Khải Linh Phong kia.

Lúc đầu, có rất nhiều người ngồi chờ trước Thiên Bảo Các, nhưng dần dà những người đó lại rời đi trước.

Độ khó của trận pháp nơi này cực cao, Đạo Tử liếc một cái rồi về, tất nhiên là cần thời gian suy nghĩ cách giải.

Không ai biết được quá trình này sẽ kéo dài bao lâu, ở lại chỗ này chỉ tổ lãng phí thời gian.

Mọi người cũng không có rảnh, còn phải tu luyện.

Sau lần giải trận pháp trước, An Khách cảm thấy lần này hẳn là hắn sẽ không phải chờ quá lâu.

Chỉ cần nắm chắc tin tức lần này, hắn có thể kiếm được rất nhiều linh thạch, sẽ có rất nhiều lợi ích cho việc tu luyện.

Có điều cần chút vận may và bỏ ra chút thời gian.

Lúc này, điện thoại di động của hắn rung lên.

Là tin nhắn của Miêu sư muội:

"An sư huynh, có dấu hiệu Đạo Tử tới không? Có thì nhớ báo cho ta biết đầu tiên nhé. Sau khi xong, ta sẽ là người đầu tiên đặt mua tin tức của ngươi. (icon mặt đáng yêu)"

"Được, thấy Đạo Tử thì ta sẽ báo cho sư muội trước, sư muội cũng đừng cho ai khác biết đấy"

An Khách không hề do dự nhắn tin trả lời lại.

Đây không phải lần đầu tiên báo cho Miêu sư muội, cho nên hắn không lo sẽ thu hút đối thủ cạnh tranh tới. "Cảm ơn An sư huynh, ta ngồi chờ tin sư huynh"

Miêu sư muội gửi kèm icon ngồi ngay ngắn.

Nhắn qua lại thêm hai câu, họ mới kết thúc cuộc trò chuyện.

1037 chữ

Chương 223: Người Phá Trận

"Miêu sư muội vẫn đáng yêu như cũ.

An Khách lắc đầu thở dài, tiếp tục ngồi chờ.

Mười giờ rưỡi đêm.

Một luồng sáng nhạt rơi xuống tầng năm của Thiên Bảo Các.

"Đạo Tử?"

An Khách vốn đang ngồi trên cây chờ lập tức lấy lại tinh thần, sau đó ngự kiếm phi lên, nhìn về phía tầng năm của Thiên Bảo Các.

Bình thường không nhìn thấy được tình hình bên trong, nhưng phá vỡ trận pháp hộp kiếm là cần phải đưa hộp kiếm lên vị trí ban công tầng năm.

Quả nhiên...Có tiền bối của Thiên Bảo Các cầm hộp kiếm ra ngoài.

Quy trình bình thường là cần phải kiểm tra bên trong, có đầu mối mới có thể khiêng ra.

Nhưng Đạo Tử thì không cần.

Tên của hắn đủ cho người khác tin tưởng vào thực lực của hắn, đúng là người có tên cây có bóng, không gì hơn thế.

Sự xuất hiện của Đạo Tử và hộp kiếm cũng có nghĩa là sắp bắt đầu phá trận.

An Khách đã chuẩn bị sẵn sàng, đợi vẽ lại cảnh tượng này.

Hắn cũng lấy điện thoại di động ra thông báo cho Miêu sư muội, còn có tới kịp hay không thì không liên quan gì tới hắn.

Việc quan trọng bây giờ là ghi chép lại tình hình hiện tại, nếu có thể quay phim hoặc chụp lại thì cũng không cần phải phiền phức thế này.

Mười giờ tối.

Gần tới rằm, nên ánh trăng sáng rõ.

Trên ban công của tầng năm cũng có ánh sáng, khiến cho bóng dáng Đạo Tử càng thêm thu hút sự chú ý của người khác.

"Không biết có thể thành công hay không nữa.

Trước khi Đạo Tử trở về thì Đạo Tông Thiên Vân vẫn được xem là bình tĩnh, rất ít khi có tin lớn nào.

Tin tức lớn nhất chính là lần trước cường giả Ma Đạo đánh vào Đạo Tông Vân Thiên, chuyện này không phải là chuyện hắn có thể hiểu.

Cho nên không kiếm được tiền.

Nhưng từ khi Đạo Tử trở về thì mọi chuyện đã thay đổi.

Trận pháp Khải Linh Phong trực tiếp bị phá giải, lại hỏi thăm tới trận pháp Thiên Bảo Các càng khó khăn hơn.

Lần này Đạo Tử đến đây là có chuẩn bị trước.

Phá vỡ trận pháp, lấy được pháp bảo bên trong hộp kiếm, cũng là chuyện có thể xảy ra.

Khó tránh khiến người khác căng thẳng.

Sự xuất hiện của hộp kiếm dẫn tới một luồng sáng.

Một số người xung quanh Thiên Bảo Các ngẩng đầu với vẻ thắc mắc, cho tới khi bọn họ nhìn thấy hộp kiếm xuất hiện thì mới hiểu ra.

Có người muốn thử phá trận pháp của hộp kiếm.

"Vị thiên kiêu của tông môn nào muốn ra tay với hộp kiếm đây?"

Có người lên tiếng hỏi thăm những người đứng ở hàng trước, muốn tìm hiểu chút tin tức từ những người đó.

"Lúc trước ta nghe nói Đạo Tử đã tới đây, có thể là hắn.

Một nam tử trung niên bên cạnh trả lời.

"Đạo Tử? Ta chưa bao giờ nhìn thấy Đạo Tử, các ngươi đã gặp hắn bao giờ chưa? Để ta đi lên trước xem có phải hay không.

Dứt lời, mấy người cùng nhau ngự kiếm bay lên rồi đưa mắt nhìn về phía ban công tầng năm.

Đúng là có một nam tử đứng trước hộp kiếm, nhưng Thiên Bảo Các có cấm chế, muốn nhìn kỹ cũng không phải là chuyện dễ.

"Khó nói lắm, khi xưa ta chỉ là đứng từ xa nhìn thoáng qua mà thôi, hơn nữa cũng đã mười năm trôi qua rồi"

Người duy nhất đã từng nhìn thấy Đạo Tử trong đám người nói, nhưng hắn cũng không nhận ra.

Điều này khiến cho bọn hắn có chút uể oải, nhưng rất nhanh sau đó bọn hắn đã tìm được hi vọng mới.

"An Khách kìa, đi qua hỏi thử xem Mấy người ngự kiếm tới bên cạnh An Khách.

Bọn hắn trực tiếp ném cho An Khách một viên linh thạch rồi hỏi:

"Sư đệ, người phá trận có phải là Đạo Tử không?"

"Đúng thế.

An Khách nhận lấy linh thạch rồi trả lời một cách ngắn gọn.

Một câu hỏi một viên linh thạch, không lỗ.

Bởi vì thân phận của Đạo Tử sẽ bị lộ nhanh thôi, bây giờ hắn kiếm được đồng nào hay đồng đó.

Bây giờ hắn đã xác định tiêu đề của bài viết rồi, "Đạo Tông oanh động, Đạo Tử đích thân tới Thiên Bảo Các, phá Thiên Bảo Đại Trận lấy..

Lần này hắn không có chút khinh thường nào nữa, trực tiếp đặt cược Đạo Tử có thể phá được trận pháp.

Đạo Tử chính là Đạo Tử, không phải là người hắn có thể dễ dàng tưởng tượng được. Thực lực của Đạo Tử không thể dùng lẽ thường để phỏng đoán.

Đạo Tử không bị sự ồn ào xung quanh quấy rầy, hắn đi thẳng tới trước hộp kiếm.

Sau khi đánh giá thì bắt đầu ra tay ngay.

"An sư huynh và mấy vị sư huynh đang nói chuyện chính sự à?"

Giọng của Miêu Khả An mang theo sự ngạc nhiên vang lên sau lưng mấy người An Khách.

"Vậy ta không làm phiền An sư huynh nữa, ta thấy Diệu sư tỷ rồi, ta đi tìm nàng đây. Ta đi nhé"

Miêu Khả An nói xong thì ngự kiếm về phía một nữ tử khác.

Anh Khách quay đầu nhìn về phía mấy vị sư huynh, trong lúc nhất thời cảm thấy bọn hắn rất phiền phức.

"Khụ...khụ"

Có người ho nhẹ mấy tiếng rồi nói một cách ngượng ngùng:

"An sư đệ, xem Đạo Tử mới là chuyện quan trọng"

Lúc này Đạo Tử đã đi tới trước hộp kiếm, đúng là cần chú ý tới, nhất là khi An Khách còn định viết tin tức. Nếu bỏ qua bất cứ chi tiết nào thì sẽ làm giảm chất lượng của bản tin.

1060 chữ

Chương 224: Trận Pháp

Sự chú ý của An Khách chuyển tới Đạo Tử, quá trình phá trận đã bắt đầu rồi, không ai có thể tưởng tượng được tình huống tiếp theo sẽ như thế nào.

Lúc này, người khiêng hộp kiếm ra là Trình tiền bối cũng có chút mong chờ, mong chờ lần thử thách này sẽ thành công.

Hắn rất hiểu rõ trận pháp này, đúng là giai đoạn đầu rất dễ phá giải, nhưng một điểm cuối cùng mới quan trọng.

"Đạo Tử có thể đạt tới bước cuối cùng đã là vô cùng đáng gờm rồi, nhưưung nếu muốn trực tiếp mở hộp kiếm ra thì rất khó"

Trình tiền bối tự nhủ.

Bởi vì lần này Đạo Tử tới cách lần trước khá gần, nên có lẽ chỉ là thử xem.

Xoẹt!

Ánh sáng từ hộp kiếm hiện lên, Đạo Tử đặt tay lên hộp kiếm, trận pháp cũng theo đó mà hiện lên.

Từ lớn đến nhỏ, tổng cộng là chín tầng.

Phá vỡ hết chín tầng là có thể mở được hộp kiếm.

Nhưng mọi chuyện sẽ đơn giản như thế sao? Không ai cho là như thế, nếu không thì bao nhiêu năm qua hộp kiếm đã đổi biết bao nhiêu lần rồi.

Các đời đệ tử trẻ tuổi đều rất tự tin vào bản thân, ai nấy đều vô cùng xuất sắc, cũng có không ít người có tài trong lĩnh vực trận pháp. Nhưng cuối cùng hộp kiếm vẫn sừng sững ở đó, cũng chứng minh được sự cường đại của trận pháp.

Ngón tay của Đạo Tử đang lay động, chín tầng trận pháp dần dần tỏa ra rồi nâng lên từng chút một, khiến người khác cảm thấy vô cùng áp bách. Giống như nó đang nói nếu không thể phá giải nó trong thời gian ngắn thì có thể về nhà được rồi.

Trận pháp nâng lên và biến lớn, trong lòng những người khác có chút sốt ruột, không kìm được muốn tăng tốc cho Đạo Tử.

Mà tay của Đạo Tử vẫn khắc họa trận văn trên hộp kiếm đều đều, cách tầng trận pháp cao nhất chỉ còn khoảng một nắm tay nữa thôi.

Tình hình này khiến An Khách hiểu ra, một khi trận pháp tầng thứ chín cao hơn ngón tay đang phá trận của Đạo Tử thì có nghĩa là lần phá trận này đã thất bại.

Tốc độ dâng cao của trận pháp cũng không nhanh, nhưng chỉ còn cách khoảng một nắm tay thì thời gian còn lại cho Đạo Tử cũng không nhiều.

Những người vây xem đã dùng giây để tính thời gian, bọn họ không dám nhúc nhích vì sợ rằng sẽ bỏ lỡ mất bộ phận quan trọng nhất của quá trình này.

Mười mấy giây sau, cuối cùng thì tầng cao nhất của trận pháp đã dâng lên tới vị trí ngón tay của Đạo Tử, cũng có nghĩa là hắn sắp thất bại.

Trình tiền bối đứng bên cạnh thấy vậy thì nhíu mày, ngay cả tầng cao nhất cũng không thể phá vỡ ư?

Điều này không phù hợp với những lời đồn về Đạo Tử mà hắn nghe được. Trong chớp mắt, ngón tay của Đạo Tử đã chạm phải tầng cao nhất của trận pháp.

Thất bại rồi ư?

Những người xung quanh nhìn qua rồi suy đoán, nhưng không ai dám khẳng định.

Trình tiền bối nhíu mày, bình thường nếu chạm phải tầng cao nhất của trận pháp thì sẽ bị bắn ngược lại, tình huống này của Đạo Tử là không bình thường.

Quả nhiên, ngón tay Đạo Tử bắt đầu động đậy, hắn nâng bàn tay đang chạm phải trận pháp lên.

Trận pháp tỏa ra ánh sáng nhạt, trận pháp nở rộ, hết tầng này đến tận khác.

Cho đến khi tay của Đạo Tử nâng lên đủ cao thì những người khác mới sợ hãi mà phát hiện, trên mặt của chín tầng trận pháp xuất hiện chín tầng trận pháp khác. Chúng trực tiếp đối xứng với trận pháp trên hộp kiếm.

Mười tám tầng trận pháp này bắt đầu rung động.

Con ngươi của Trình tiền bối hơi co lại, đây là cách phá trận mà hắn chưa từng thấy. Cách này đã phá vỡ tư duy cố định của hắn, Đạo Tử đúng là danh bất hư truyền.

Bây giờ có thành công hay không cũng đã không quan trọng nữa rồi, hắn đã phát hiện ra một điểm sáng mới.

Đạo Tử đi đường mà người bình thường không biết, khai thác cách phá trận mới.

Xào xạc!

Gió bắt đầu thổi.

Mười tám tầng trận pháp cộng minh với nhau, ánh sáng chiếu rọi khắp mọi nơi.

Xoẹt!

Tất cả mọi người đều bị ánh sáng chiếu ra làm chói mắt, khi bọn hắn khôi phục thị lực thì mới phát hiện chung quanh mình đã trở nên đen nhánh.

"Chuyện gì thế này? Vì sao ta không nhìn thấy gì cả?"

An Khách nghĩ thầm trong lòng.

Chẳng khác gì bị mù, An Khách bắt đầu dùng cảm giác của mình, nhưng cũng không cảm nhận được bất cứ thứ gì.

Hắn đưa tay tìm kiếm những sư huynh bên cạnh, nhưng không có một ai.

"Sư huynh?"

An Khách lên tiếng gọi, không một ai trả lời.

Khi hắn nhìn về phía tầng thứ năm của Thiên Bảo Các mới phát hiện Thiên Bảo Các cũng đã biến mất. Trong bóng tối chỉ còn Đạo Tử đứng sừng sững ở đó, trên người còn mang theo ánh sáng nhàn nhạt.

Trận pháp?

Điều đầu tiên An Khách nghĩ tới là trận pháp, có lẽ là vì ánh sáng vừa tỏa ra nên tất cả mọi người đều bị kéo vào trận pháp rồi ư?

Đúng là trận pháp.

Sau khi ánh sáng kia chiếu rọi khắp nơi thì toàn bộ Thiên Bảo Các và các khu vực xung quanh cũng bị trận pháp bao trùm.

Khi Trình tiền bối cảm nhận được bóng tối thì trong lòng hắn cũng vô cùng chấn động.

Vậy mà Đạo Tử đã đi thẳng tới bước cuối cùng, Trình tiền bối cũng từng cảm nhận được bóng tối này nhưng chưa có ai có thể lấy được hộp kiếm.

1037 chữ

Chương 225: Phòng Ngừa

Trong bóng tối chỉ có người thử thách phá trận, chưa bao giờ có những thứ khác.

Phòng tối ngàn năm, không có hi vọng, cũng không thấy được con đường phía trước.

Bên ngoài Thiên Bảo Các.

Tô Trần vừa mới về, hắn nhìn Thiên Bảo Các với ánh mắt bất ngờ:

"Phòng tối ngàn năm đã bị mở ra ư? Lâu lắm rồi không có ai làm được tới bước này"

"Trước kia ngươi cũng không làm được ư?"

Liễu Bắc Uyển có hơi tò mò.

"Lúc ta tới Đạo Tông Thiên Vân thì vẫn còn nhỏ, đúng là có từng thử những trận pháp tương tự nhưng không thành công"

Tô Trần lắc đầu.

"Đáng tiếc là tiểu Thi không biết trận pháp, nếu không thì có thể thử một chút"

Liễu Bắc Uyển cảm thấy đáng tiếc.

"Nàng ấy thì biết gì?"

Tô Trần bật cười nói.

Liễu Bắc Uyển phồng má trừng mắt nhìn chằm chằm Tô Trần, nàng nhìn xung quanh một chút, xác định là không ai phát hiện ra bọn hắn thì mới nói tiếp:

"Hài tử nhà hai huynh đệ các ngươi đều không bình thường"

"Nhưng đều do hai tỷ muội nhà ngươi sinh mà?"

Tô Trần phản bác lại.

Liễu Bắc Uyển không còn gì để nói.

Tô Trần thấy vậy thì hơi buồn cười, hắn nhìn về phía Thiên Bảo Các mà nói:

"Xem xem người này có thể phá vỡ phòng tối ngàn năm không, bên trong đó có một thứ rất khó lường đấy"

Lúc này, những người bị hút vào trận pháp đều có một cảm giác hoảng sợ khó hiểu. Bọn hắn đồng loạt nhìn về phía Đạo Tử với hi vọng được cứu vớt.

Nhưng một số người khác lại cảm thấy sao có thể phá vỡ nơi đen tối như thế này được? Nhận thua là cách rời khỏi đây dễ dàng nhất.

Không ai nói gì, dù có nói cũng không thể truyền đạt âm thanh được, bọn hắn chỉ có thể nhìn chằm chằm vào Đạo Tử.

Đột nhiên, bọn hắn nhìn thấy Đạo Tử ngẩng đầu nhìn về khoảng không bên trên.

Hắn nhẹ nhàng đưa tay ra chạm vào khoảng không.

Một trận pháp đột nhiên xuất hiện, tiếp theo đó thì bóng tối bao trùm mọi thứ bắt đầu rung động.

Tiếp theo đó là một khe hở xuất hiện trên khoảng không, từng tiếng vụn vỡ vang lên, ánh trăng màu trắng bạc xuyên qua khe hở chiếu rọi vào bóng đêm ngưng ngọng này.

Phòng tối ngàn đêm đã tràn ngập ánh sáng.

Ánh trăng chiếu rọi, giống như mọi thứ đã được sắp xếp từ trước.

Trình tiền bối sững sờ nhìn ánh trăng chiếu rọi vào phòng tối, cảm xúc trong hắn rất phức tạp.

Phá rồi, phòng tối ngàn năm đã bị phá rồi.

Bị phá bởi một phương thức hắn không thể nào hiểu được, hay thậm chí là hắn chưa từng nghĩ tới.

Đạo Tử đã mượn ngoại lực phá giải trận pháp mà từ trước tới nay Trình tiền bối đều không giải được, khiến hắn cảm thấy bản thân nhỏ bé trước Đạo Tử.

Đúng là tạo nghệ về trận pháp của Trình tiền bối không tệ, nhưng tư duy của hắn quá đỗi cũ kỹ.

Ánh trăng chiếu rọi gương mặt của Đạo Tử, bóng đêm bắt đầu vặn vẹo, cuối cùng thì hộp kiếm cũng xuất hiện trước mặt hắn.

Đạo Tử đặt tay lên hộp kiếm rồi từ từ mở nó ra.

Lúc này, một thanh trường đao xuất hiện trong mắt của tất cả mọi người. Hoa văn trên chuôi đạo vô cùng rõ nét, vỏ đao và chuôi đạo gắn liều, dường như bóng tối xung quanh rất thích hợp cho thanh đao này tồn tại.

Đạo Tử cầm lấy thanh đao.

Keng!

Thanh đao rời khỏi vỏ một đoạn.

Xoẹt!

Một đạo đao ý quét sạch mọi nơi, vô cùng bá đạo.

Răng rắc!

Ầm!

Bóng đêm vỡ vụn, trận pháp cũng theo đó mà tan rã.

Đao ý như gió thổi bay tất cả mọi thứ, những người trước đây bị bóng tối bao quanh đã trở về hiện thực trong chớp mắt.

An Khách nhìn những người xung quanh, mấy vị sư huynh cũng ở đây, những sư huynh sư tỷ khác cũng vậy.

Mỗi một người đều nhìn về phía tầng năm của Thiên Bảo Các với ánh mắt ngỡ ngàng.

Trên ban công tầng năm đang có một vị nam tử đứng đó, hắn cầm trường đạo trong tay, thanh đao đã rời khỏi vỏ một khúc.

Bóng dáng cao lớn, khiến cho người ta cảm thấy ngưỡng mộ trong vô thức.

Đây chính là Đạo Tử của bọn họ, là người dẫn đầu tầng lớp đệ tử của Đạo Tông Thiên Vân.

Lúc này, Đạo Tông nhìn dưới đáy thân kiếm thì phát hiện trên đó có hai hàng chữ.

Bên phải khắc Thí Thần.

Bên Trái khắc Vĩnh Ám.

"Vĩnh Ám Chi Nhận, đao thí thần?"

Đạo Tử đọc tới đây thì có chút bất ngờ.

Keng!

Đạo được tra vào vỏ, Đạo Tử đặt nó vào trong hộp kiếm, ngay sau đó hộp kiếm đã biến mất.

Là bị Đạo Tử thu lại.

Hắn hành lễ với Trình tiền bối đang đứng đối diện, sau đó đạp lên không trung rồi biến mất trong đêm tối.

Không một ai nói gì, dù là Trình tiền bối.

Rất nhanh sau đó tiếng bàn tán nổi lên.

"Đạo Tử phá vỡ trận pháp và mang hộp kiếm đi rồi sao? Ta có đang nằm mơ không?"

"Không có, không chỉ như thế mà chúng ta đều bị hút vào trong trận pháp, tận mắt nhìn thấy quá trình phá trận của hắn!"

"Ta muốn gả cho Đạo Tử, các ngươi có cách nào hay không?"

"Ngươi xấu quá, chắc chắn Đạo Tử sẽ chê, chỉ có ta là không chê thôi"

"Nhưng ngươi lại càng xấu hơn, ta chê!"

An Khách không để ý đến những người này, hắn đang dùng tốc độ nhanh nhất của mình để viết tin.

1030 chữ

Chương 226: Lê Minh Chi Kiếm, Xử Chết Chúng Thần

Tiêu đề vẫn không thay đổi, hắn chỉ tăng thêm mấy chữ, "Đạo Tông oanh động, Đạo Tử đích thân tới Thiên Bảo Các, một ngón tay phá vỡ phòng tối ngàn năm và Thiên Bảo Đại Trận, nhận lấy đao thí thần Vĩnh Ám Chi Nhận"

Bên ngoài Thiên Bảo Các.

"A, lại là tên tiểu tử này, hắn về khi nào vậy?"

Tô Trần thấy cảnh tượng này thì vô cùng bất ngờ.

Điều khiến hắn bất ngờ có rất nhiều, ví dụ như Đạo Tử về khi nào và từ khi nào mà tạo nghệ trận pháp của Đạo Tử đã mạnh mẽ đến thế.

"Ai đó kế bên đã ra mắt thành công, hắn bị gọi về để ra mắt.

Liễu Bắc Uyển nói thẳng không chút nghĩ ngợi.

"Ai có thể xứng với hắn chứ?"

Tô Trần rất tò mò.

"Thiên nữ của Thánh Địa Dạ Nguyệt, đại tiểu thư của Thiên Hạ Nhất Kiếm, nhưng không lọt mắt xanh"

Liễu Bắc Uyển che miệng cười trộm.

Tô Trần:

"..."

Điều này khiến người ta rất bất ngờ, cho dù thế nào cũng không đến nỗi bị chê chứ? Hắn đi ra mắt đã làm những gì vậy?

"Dường như hắn đã lùi bước trên tạo nghệ kiếm đạo rồi, ngươi có thấy thế không?"

Liễu Bắc Uyển rất tò mò về chuyện này, bọn hắn đều có chung một cảm giác.

Kiếm thư của Đạo Tử đang xuống dốc.

"Ta xem không hiểu"

Tô Trần lắc đầu rồi nói thẳng:

"Ta chưa tu luyện kiếm pháp bao giờ, không nhìn thấu lịch trình của hắn. Cũng khó mà nói hắn có xuống dốchay không. Lúc trước Đạo Tử thể hiện thiên phú cao ngời ngợi của mình, không chỉ về tốc độ tu luyện mà nhiều hơn là sự lý giải của hắn về kiếm đạo. Nếu như Đạo Tử cứ giữ vững trạng thái đó mà bước tiếp thì có một ngày hắn sẽ vượt qua tất cả kiếm tu của toàn bộ giới Tu Chân. Nhưng ngay khi danh tiếng của hắn nổi như mặt trời ban trưa thì lại đột nhiên biến mất. Vợ chồng họ Lý cũng không hiểu tại sao, kiểm tra cũng không thấy vấn đề gì. Có hỏi người của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông cũng không nhận được đáp án. Không ai có thể nhìn thấu hắn. Bởi vì không hiểu cho nên mới cảm thấy hắn đang lùi bước. Nhưng khá là thú vị đấy"

"Thú vị ư?"

Liễu Bắc Uyển nghiêng đầu tỏ vẻ thắc mắc.

"Họ Chu kia cứ nhớ nhung đao thí thần mãi, cuối cùng lại bị một tiểu bối lấy mất. Dựa theo quy định của mấy người chúng ta thì không thể giành đồ của tiểu bối. Hắn đã không còn duyên phận gì với đạo thí thần nữa rồi" Trên gương mặt Tô Trần hiện lên nét cười tươi tắn.

Địa giới ma tu.

Loạn Thạch Cương cuồng phong gào thét, thỉnh thoảng truyền ra tiếng vù vù vô cùng quái dị dễ khiến người ta tưởng lầm đó là tiếng khóc lóc. Đây là nơi mà không một ma tu nào muốn đến, đất đai khô cằn, vô số tảng đá lớn vỡ vụn khắp nơi.

Nơi này trông có vẻ như không một bóng người, nhưng khi đi vào lại cảm thấy như bị vô số ánh mắt nhìn chằm chằm, trong lòng cũng phải chột dạ sợ hãi.

Dưới ánh trăng, một cánh tay phát sáng thò ra từ trong hư không, trong tay cầm một Quả Thực vàng lấp lánh, hào quang chiếu rọi bốn phía, hương thơm tỏa ra theo đó.

Một lát sau, tiếng gió vẫn gào thét, không có hiện tượng lạ nào.

“Ngươi ăn quả này thì phải mang về thứ giống như này cho ta đấy.

Hắn vừa dứt lời, Quả Thực được ném lên, kim quang bay lên trời cao rồi lại từ trời cao rơi xuống. Mặt đất chấn rung, những tảng đá lớn cũng rung lên.

Ầm!

Mặt đất nứt ra, người khổng lồ nham thạch xông ra từ dưới đất, cả người hắn nguyên một màu đỏ rực, bên trong có dung nham lưu chuyển, khí thế kinh người.

Hắn phá đất chui lên nuốt gọn Thần Tứ Quả Thực.

Quả Thực vừa vào miệng, giống như ngọn lửa thiêu đốt xung quanh người hắn, người khổng lồ nham thạch lập tức biến thành người khổng lồ dung nham.

“Ngươi là vị tòng thần nào?"

Người khổng lồ nham thạch nhìn về phía cánh tay phát sáng hỏi với giọng trầm thấp.

“Không liên quan đến ngươi.

Chỗ có cánh tay phát sáng truyền ra giọng nói.

Người khổng lồ nham thạch trầm mặc một lát mới lên tiếng nói:

“Thời đại Thần Minh đã kết thúc, chư thần không xuất hiện, các ngươi muốn làm gì?"

Phía đối diện phát ra tiếng cười nhẹ, dường như không đồng quan điểm với người khổng lồ nham thạch:

“Vẫn là câu nói đó, không liên quan đến ngươi. Nhưng ta có thể nhắc ngươi một câu, thời đại mới có lúc nào an phận không? Cuối cùng Thần Minh vẫn là Thần Minh"

“Ngươi muốn gì?"

Người khổng lồ nham thạch chuyển chủ đề.

“Qua khoảng thời gian nữa ta sẽ nói cho ngươi, ngươi còn nhớ Lê Minh Chi Kiếm không?"

Chỗ cánh tay phát sáng vẫn hỏi với giọng bình thản, không hề gấp gáp.

Ngọn lửa trên người khổng lồ nham thạch đột nhiên dừng lại, giọng sợ hãi:

“Lê Minh Chi Kiếm, thanh kiếm giết thần?"

“Đúng"

Nghe thấy tên của thanh kiếm này, cả người phía sau cánh tay phát sáng cũng phải nghiêm túc hơn vài phần: “Hiện nay thanh kiếm đó đang ở trong tay một tên nhóc, nếu ngươi giết hắn thì ta có thể cho ngươi hai quả Thần Tứ Quả Thực"

“Tu vi của hắn thế nào?"

Người khổng lồ nham thạch không vội đồng ý.

Lê Minh Chi Kiếm, xử chết chúng thần.

1020 chữ

Chương 227: Vết Sẹo Đã Lành

Trên thanh kiếm đó có rất nhiều máu của Thần Minh, khiến thời đại Thần Minh tiêu điều chỉ với sức của một người. Nếu không phải người giữ thanh kiếm chết vì kiệt thức thì thời đại Thần Minh đã kết thúc từ lâu.

“Hạ tam phẩm, có thể có chiến lực bậc sáu Người đứng sau cánh tay phát sáng không hề coi thường người đó, nói thật những gì mình biết cho người khổng lồ nham thạch.

“Nhân vật xuất sắc"

Người khổng lồ nham thạch suy đoán.

“Không loại trừ khả năng mượn ngoại lực, chỉ đánh ra một đòn.

Cánh tay phát sáng cũng nói ra suy đoán của mình, sau đó lập tức biến mất.

“Cứ chờ tin của ta"

“Tại sao ngươi không tìm tộc Đọa Linh?"

Người khổng lồ nham thạch hỏi.

“Họ ư? Họ còn đang phải tự cứu lấy bản thân, không có ích gì. Xin khuyên ngươi một câu, đừng xem thường người của giới tu chân.

Cánh tay phát sáng nhấn mạnh một câu rồi biến mất hoàn toàn.

Người khổng lồ dung nham lại rơi vào tĩnh lặng, nó đã im lặng từ rất lâu rất lâu cho đến tận bây giờ.

“Sắp mười giờ ba mươi sáu phút, sắp hết giờ tự học buổi tối rồi.

Chu Tự nhìn điện thoại lẩm bẩm.

Ực...ực!

Hắn uống ngụm nước ấm vừa phải rồi học tiếp. Bình thường Thu tỷ sẽ rót nước cho hắn, hôm nay thời gian đi tắm của nàng khác với mọi ngày, cho nên hắn uống xong phải tự rót nước.

Xua tan dòng suy nghĩ, Chu Tự tiếp tục luyện viết chữ viễn cổ, còn không mau luyện thì sắp hết giờ học rồi.

Trên bàn còn có Biên Giới Thạch, hết giờ học có thể lên mạng ngay lập tức.

Khi hắn cúi đầu học tiếp, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn là Thu Thiển với bộ tóc ướt mềm. Nàng huơ huơ máy sấy trước người nhằm thẳng vào Chu Tự.

Bảo hắn sấy tóc?

Chu Tự lập tức đứng dậy, kéo ghế đến rồi cầm lấy máy sấy.

“Sấy khô một chút, ta còn đi ngủ luôn.

Thu Thiển tựa vào ghế đầu hơi ngửa ra sau.

“Thu tỷ, ngươi lựa chọn đúng đắn đấy"

Chu Tự liền cắm điện, khởi động máy sấy, tiếng gió không lớn, công suất cũng không cao, chỉ hơi mất thời gian.

"Ha...ha."

Thu Thiển quay đầu nhìn Chu Tự, khóe miệng hiện ý cười.

“Không tin thì Thu tỷ có thể so sánh, ngày mai để Nguyệt tỷ sấy tóc cho ngươi thử xem.

Chu Tự tràn đầy niềm tin với Nguyệt tỷ.

“Ngươi xem thường Nguyệt tỷ rồi đấy, Nguyệt tỷ chỉ không muốn làm chứ không phải không biết làm. Đợi khi thực sự cần Nguyệt tỷ làm, nàng sẽ làm rất tốt.

Thu Thiển cũng tràn đầy niềm tin với Nguyệt tỷ.

“Nguyệt tỷ biết nấu ăn không?"

Chu Tự đột nhiên tò mò.

Thu Thiển xoắn nghịch một lọn tóc, hơi suy nghĩ nói:

“Không biết, từ nhỏ đến lớn chắc hẳn nàng chưa có lúc nào phải tự nấu ăn “Có đấy, lúc vừa chuyển về đây, ta vứt nàng ở nhà một mình, cho nàng tự nghĩ cách.

Chu Tự nhớ lại tình hình lúc Nguyệt tỷ vừa chuyển đến.

“Thánh Tử Ma Đạo thật tàn nhẫn Ngón tay Thu Thiển xoắn lọn tóc, quay đầu nhìn Chu Tự ở phía sau, giả vờ kinh hãi thốt lên.

“Thu tỷ, ngươi như vậy thật là đẹp.

Khoảnh khắc Thu Thiển quay đầu lại khiến Chu Tự không nhịn được khen một câu.

Thu Thiển buông tay, quay người hỏi:

“Thời ngươi còn đi học đã từng khen mấy bạn học nữ rồi?"

“Khi đó ta chỉ muốn vác kiếm hành tẩu giang hồ, vì nước vì dân, hành hiệp trượng nghĩ, đâu có nghĩ đến nhi nữ tình trường? Cũng...không quen bạn học nữ nào. Nghĩ kỹ lại thì số lần nói chuyện với bạn học nữ cũng rất ít.

Chu Tự nhớ lại thời thanh xuân, nhất thời cảm thấy nhạt nhòa, còn không đặc sắc bằng đánh dã thú. “Ta cũng gần như vậy, từ nhỏ đến lớn cũng không có bạn bè, tu luyện rồi đi dạo phố, nhân tiện... Nói tới đây Thu Thiển dừng lại, không phải nàng không muốn nói tiếp, mà bị Chu Tự xen ngang: “Nhân tiện ngậm kẹo mút, cầm gạch, ăn mặc kỳ quái, đi đánh nhau hả?"

"..."

Thu Thiển quay đầu bình tĩnh liếc Chu Tự một cái nói:

“Ta ăn mặc rất kín đáo, người khác chọc vào ta thì ta mới đánh họ. Ăn kẹo mút là sở thích của ta.

“Ta hiểu"

Chu Tự gật đầu.

Thu Thiển:

"..."

Sau đó Thu Thiển nở nụ cười vô cùng rạng rỡ.

Chu Tự:

"..."

Hay là ngày mai đi mua đồ ăn sáng vậy.

Một lúc sau, Chu Tự mới có thời gian ngắm bộ đồ hôm nay của Thu tỷ, nàng mặc váy ngủ màu nâu, cổ áo hơi kín, tà váy dài đến đùi. Chân sáng bóng...không có vết sẹo? Chu Tự ánh nhìn chân của Thu Thiển bằng ánh mắt tò mò, nghĩ thầm chắc là không đúng vị trí, phải lên cao hơn một chút nữa.

Dường như tà váy hiểu hắn, bắt đầu hơi vén lên trên một chút.

Lên trên chút nữa, làn da vẫn trắng nõn sáng bóng, không thấy vết sẹo xuất hiện.

“Còn cần vén lên tiếp không?"

Thu Thiển nói với giọng dò hỏi.

Chu Tự hoàn hồn, sau đó thu lại ánh mắt, giải thích nói:

“Thu tỷ, vừa nãy ta chỉ tò mò có phải vết sẹo trên chân của ngươi biến mất rồi không thôi"

“Ta hiểu"

Thu Thiển cười gật đầu.

Ngươi lại hiểu, Chu Tự bất lực lẩm bẩm.

“Vết sẹo đã lành rồi"

Thu Thiển nhân tiện giải thích. Chu Tự đứng phía sau gật đầu.

1073 chữ

Chương 228: Đã Chuẩn Bị Ổn Thỏa

Một lúc lâu sau, Thu Thiển cất máy sấy chúc Chu Tự ngủ ngon:

“Ta đi ngủ đây, ngươi nhớ đừng có làm bừa.

Dùng Biên Giới Thạch trông có vẻ không sao, nhưng Chu Tự làm bừa, chắc hắn sẽ có nguy hiểm. Xung quanh đều là trận pháp của Nguyệt tỷ liên kết với Biên Giới Thạch, một khi xảy ra chuyện nó sẽ tự động vận hành.

"Ừm."

Chu Tự khẽ gật đầu.

Chẳng mấy khi.

Chu Tự viết lên mấy chữ lên Biên Giới Thạch rồi nhân tiện phát âm. Chúng có nghĩa là “chìa khóa may mắn”, đây là thần văn.

Thần văn khác với viễn cổ văn, viễn cổ văn có đầy đủ văn tự, lưu truyền cực kỳ lâu đời, chắc đã xuất hiện từ trước thời đại Thần Minh. Còn thần văn được sáng tạo ra trong thời đại Thần Minh, dùng để chịu tải thần lực, số chữ cực ít.

Sau khi bốn chữ xuất hiện, thần văn trong Biên Giới Thạch lại xuất hiện, tinh không vận hành theo đó.

Soạt!

Chỉ trong thời gian một hơi thở, Chu Tự phát hiện cảnh tượng xung quanh có sự thay đổi, rõ ràng đây là cổng thành Biên Giới Thành.

Cổng thành vẫn lộ một khe hở, phía sau cổng có một tín đồ canh gác.

Bước thong thả đến trước cổng thành, Chu Tự đưa tay muốn đẩy cánh cửa này. Về lý thuyết sẽ nhìn thấy một khuôn mặt tái nhợt, trên thực tế có khả năng sẽ tiến vào ngoại thành Thần Vực.

“Gia?"

Khi Chu Tự sắp đẩy cửa, phía sau đột nhiên vang lên giọng nói.

Quay đầu nhìn là Đại Địa Thần Khuyển và Hầu Trầm.

Lúc này Đại Địa Thần Khuyển đã trở về hình dạng chó ba đầu, toàn thân phát ra ánh sáng nhẹ, trang bị võ trang.

Hầu Trầm cũng thay bộ quần áo giống như áo giáp, trang phục chuẩn bị chiến đấu.

“Các ngươi muốn đi thăm dò thông đạo dưới lòng đất hả?"

Hắn lập tức nhớ đến chuyện mà Đại Địa Thần Khuyển nói lúc trước.

Nhưng kỳ lạ hơn là hắn đi xuống thì lại trực tiếp đến đây, có thể bị người khác nhìn thấy và cũng có thể giao lưu.

Thủ đoạn ly kỳ. “Đúng vậy, Gia, chúng ta đã chuẩn bị ổn thỏa, tối nay định sẽ đi vào, khoảng mấy ngày nay sẽ có kết quả.

Đại Địa Thần Khuyển lập tức giải thích. “Chúng ta cảm thấy chắc hẳn trong thông đạo có không ít thu hoạch, có lẽ mức độ nguy hiểm không cao, có thể thử xem. Nhất là khi chúng ta đã tiến vào bậc sáu của trung tam phẩm.

Hầu Trầm nhân tiện nói ra tu vi trong lúc giải thích. Không phải hắn muốn khiến Thánh Tử kiêng sợ, mà muốn Thánh Tử biết tác dụng của hắn.

Thật ngưỡng mộ, Chu Tự cảm khái trong lòng, hắn còn cách trung ba phẩm một khoảng thời gian nữa. Khi đó có thể học Thí Thần Nhất Đao Trảm, chiến ý vô song cũng có khả năng tiến bộ.

“Đi vào trước đi"

Chu Tự chỉ vào cổng thành nói.

Hầu Trầm hiểu ra, bước lớn đến trước cổng, đẩy ra rồi đi vào. Chỉ lúc sau, khuôn mặt của tín đồ canh gác xuất hiện như đã hẹn. Do dự một lúc, Hầu Trầm lên tiếng, giọng thấp nhưng không trầm:

“Đừng cản đường Tín đồ canh gác lặng lẽ lui lại, sau đó u oán thấp giọng nói:

“Tín, tín đồ canh gác, chào, chào mừng các ngươi.

Đổi xưng hô rồi ư, Chu Tự lẩm bẩm.

“Gia muốn cùng chúng ta đến thông đạo dưới lòng đất à?"

Đại Địa Thần Khuyển nhìn Chu Tự, có chút chờ mong.

“Không phải"

Chu Tự lắc đầu cười khẽ.

Sau đó ba người vào cổng thành.

Lúc họ đi vào cổng thành, bóng hình của Chu Tự biến mất tại chỗ, điều này khiến Đại Địa Thần Khuyển và Hầu Trầm cảm thấy bất ngờ.

“Gia đi đâu rồi?"

Ba khuôn mặt của Đại Địa Thần Khuyển đều tỏ ra kinh ngạc.

“Có lẽ là đến một tầng diện khác, có liên quan đến Biên Giới Thạch lần trước.

Hầu Trầm phân tích đưa ra câu trả lời.

Biên Giới Thạch có rất nhiều tác dụng nhưng cũng rất khó tìm ra, quả nhiên không thể đánh giá Thánh Tử Ma Đạo bằng thước đo bình thường. Hắn phải làm tốt việc trước mắt trước, bản thân có giá trị thì sẽ không dễ chết bất đắc kỳ tử.

Hai người đi về hướng quảng trường cúng tế, phải mau chóng thăm dò ra thứ gì đó. Có công trạng, không có công lao cũng có khổ lao.

Sau khi cổng thành lạnh lẽo và yên tĩnh trở lại, tín đồ canh gác u oán đứng lên, chậm rãi đóng cửa, cuối cùng ngồi về trong góc.

Không nói một lời.

Trước khi vào cổng, hình ảnh lọt vào mắt là bức tranh thường quả thụ, sau khi vào cổng thì nhìn thấy hình ảnh chúng thần. Cúi đầu liếc mắt nhìn sang bên phải lại không thấy tín đồ canh gác đâu.

“Xem ra vào cổng chính là vào thành, có chút không chịu kiểm soát.

Chu Tự đứng tại chỗ suy nghĩ một hồi, hắn nghĩ tới giấc mộng của Thu tỷ, cũng là có thể tiến vào vị trí biên giới, nhưng vẫn chưa từng vào thành.

“Có lẽ Thu tỷ cũng có thể tiến vào ngoại thành Thần Vực, lần sau để Thu tỷ thử xem Hắn vừa nghĩ phải nói với Thu tỷ thế nào, vừa cất bước đi vào trong. Đi vòng qua bức tranh là con phố đông người qua lại, họ ăn mặc vô cùng kỳ lạ. Bên cạnh đó cũng có rất nhiều quầy hàng.

Hắn muốn xem có thứ gì mua được không, hoặc là hỏi thăm về chuyện Biên Giới Thành.

“Lại gặp được ngươi rồi, bộ quyền mà ta cho dùng ổn không?"

Bên cạnh vang lên giọng nói quen thuộc. Quay đầu nhìn lại, là người lần trước đã bán cho hắn bộ quyền, hắn tiện ngắm nghía quầy hàng, phát hiện đã không bán pháp bảo nữa.

1064 chữ

Chương 229: Tạm Được

“Cũng khá ổn, nhưng không thích hợp với ta.

Chu Tự đi đến nói thật.

Công lực ngàn năm không dùng được bộ quyền này, Phá Thiên Ma Thể thích hợp Phá Thiên chiến kích. Kim quang thần chú không cần vũ khí, rõ ràng Thí Thần Nhất Đao Trảm không cần dùng bộ quyền. Còn lại đều là đặc hiệu nhỏ.

Những quyền pháp học được trước đây cũng không sử dụng bộ quyền, đều là thiết quyền trấn áp bốn phương.

Ví dụ như thiên sương quyền, lục đạo luân hồi quyền, cũng không sử dụng bộ quyền. Cho nên bộ quyền này chỉ có thể thỉnh thoảng được mang ra sử dụng khi không dùng đến chiến kích.

“Không thích hợp? Vậy là hàng không có vấn đề, không cho trả lại"

Chủ quầy hàng cười ha ha nói.

Ngay từ đầu ngươi đã nói không thể trả lại...Chu Tự lẩm bẩm.

Hôm nay chủ quầy mặc áo đạo sĩ, vẫn còn để râu tia, cảm giác không được tiên phong hiệp cốt cho lắm.

“Ngày nào ngươi cũng bày hàng ở đây à?"

Chu Tự dồn ánh mắt lên sạp hàng dò hỏi.

“Rảnh rỗi nhàm chán thì đến bày quán, dù sao nơi này không có hạn chế quá lớn, Nữ Thần Trí Tuệ biết ta buôn bán hàng này, chắc cũng sẽ khen ta thông minh, hợp với nàng"

Quán chủ cười khẽ trả lời, sau đó chỉ vào đồ trên quầy hàng nói:

“Hôm nay muốn lấy gì không? Đồ ta bán luôn bảo đảm chất lượng"

Chu Tự thấy buồn cười, Nữ Thần Trí Tuệ chỉ có chút trí tuệ đó thôi hả? Chắc hẳn nàng biết sẽ phải đập đầu vào tường? Hắn lẩm bẩm rồi bắt đầu kiểm tra đồ trên quầy hàng. Toàn bộ đều là bùa chú và cuộn sớ bí mật.

“Cuốn sớ này cất giấu bí mật hả?"

Hắn cầm lên một cuộn sớ bị mật hỏi.

Chủ quầy hàng mỉm cười, thừa nước đục thả câu nói:

“Ngươi mở ra xem đi"

Soạt!

Hắn mở cuộn sớ bí mật, bên trên hiện ra dòng chữ:

Chỉ cần ngươi chịu trả ta 1998 viên linh thạch, khi người cần, ta sẽ đứng trên con rồng khổng lồ màu vàng kim, ném cuốn sớ bí mật này từ trên trời xuống, và thông báo với ngươi bằng âm thanh bao la rộng lớn:

“Thiếu chủ, thời gian mười năm sắp hết, mời trở về đúng hạn.

Khiến kẻ địch của ngươi, người nhà của ngươi đều phải nghi ngờ lẽ nào ngươi có bối cảnh cường mạnh và thần bí ư.

*Cần hét lên điều gì có thể thiết lập sẵn, cần đặc hiệu khác thì xin mời thêm cuộn sớ bí mật khác.

Chu Tự:

"..."

“Thế nào? Cũng được đấy chứ? Có cần một cuốn không?"

Chủ quầy hàng tươi cười, cực kỳ hài lòng với cuộn sớ này.

Chu Tự ngẫm nghĩ nếu mình sử dụng thì sẽ thế nào nhỉ...

Hình như cũng chẳng thế nào, đúng là hắn có bối cảnh cường mạnh, chỉ là không thần bí thôi.

“Tạm được."

Suy nghĩ kỹ thì cái này đúng là rất thú vị.

“Lấy một cuộn chứ?"

Chủ quầy hàng ra vẻ ngươi rất hiểu ta.

“Một trăm chín tám đồng, có bán không?"

Chu Tự tỏ vẻ hắn hiểu. “Không được, không được.

Chủ quầy hàng xua tay:

“Ta chịu lỗ một chút, một ngàn năm trăm, bán cho ngươi.

“Hai trăm chín tám, không cao hơn được nữa. Chu Tự lại mặc cả lần nữa.

"Ok"

Chủ quầy hàng sảng khoái đồng ý.

Chu Tự:

"..."

Sao cứ cảm thấy mình bị lỗ nhỉ?

Bàn giao chắc chắn xong địa chỉ, Chu Tự hỏi đến chuyện Biên Giới Thành:

“Các ngươi nghe nói đến Biên Giới Thành bao giờ chưa?"

“Biên Giới Thành?"

Chủ quầy hàng khá bất ngờ, hơi suy nghĩ rồi nói:

“Đó là nơi mà những tín đồ điên cuồng chiếm giữ, mỗi nơi đều khác nhau, chắc hẳn rất đặc biệt. Nhưng Biên Giới Thành còn tồn tại đã ít lại càng ít, mỗi nơi đều vô cùng nguy hiểm.

“Vô cùng nguy hiểm?"

Chu Tự có chút nghi hoặc.

Biên Giới Thành dưới Thanh Thành không nguy hiểm như vậy.

“Đúng thế, bản thân Biên Giới Thành chắc cũng không có gì, nhưng Biên Giới Thành có thể thông đến các nơi khác. Những nơi mà không biết rõ thông thường đều nguy hiểm.

Chủ quầy hàng cũng chỉ nói đại khái.

“Có khả năng thông đến nơi ở của Thần Minh không?"

Chu Tự chỉ quan tâm điều này.

“Việc này."

Chủ quầy hàng suy nghĩ kỹ:

“Thần Minh không xuất hiện, chưa chắc tất cả đều ngã xuống, cũng có thể đã trốn đi rồi. Biên Giới Thành, ngoại thành Thần Vực, có khả năng tìm được họ ở những nơi đó.

Chu Tự gật đầu, Thu Thiển cũng nghe thấy âm thanh đại loại như vậy, nói rất nguy hiểm, bảo nàng mở cái gì đó ra để đi vào.

“Nếu ngươi thật sự có hứng thú, có thể đi mãi vào bên trong, chỉ cần đủ thành kính thì có thể nhìn thấy cánh cửa thông đến Thần Vực.

Chủ quầy hàng lại nói.

Chu Tự nhìn vào bên trong con đường, không nhìn thấy điểm kết thúc.

“Bên trong có gì?"

Đây là nơi ngoài cùng nhất của ngoại thành, vậy thì bên trong sẽ là gì đây?

“Không biết, ta chưa đi vào. Nhưng ta quen biết một tín đồ ngoan đạo, lần sau nàng đến bày hàng, ta giới thiệu cho ngươi, ngươi hỏi nàng xem. Nhớ phải mua đồ gì đó trong quầy hàng của nàng đấy, nàng là một tên trộm"

Chủ quầy hàng có ý tốt nói.

Sau đó họ trao đổi vài câu, Chu Tự mới đi dạo xung quanh. Rất nhiều đồ được bày bán, loại nào cũng có, thậm chí có cả thú cưng. Sân viện bên trong còn có người theo đạo tu hành, đúng là thần kỳ. Điều thần kỳ nhất là hắn đã nhìn thấy một quyển sách Hoang Cổ Kinh Thế Thư ở chỗ bán công pháp. Không ghi rõ là tập mấy, bìa sách cũng khác hoàn toàn.

1062 chữ

Chương 230: Học Chữ Tu Luyện

“Ta xem qua được không?"

Chu Tự hỏi cô chủ quầy hàng.

Đó là một cô gái vô cùng khí chất, ngồi ở đó cho người ta cảm giác tin tưởng, là đặc trưng của mạnh mẽ.

“Xem đi"

Đối phương khẽ gật đầu.

Chu Tự lật mở Hoang Cổ Kinh Thế Thư, bên trên viết: thiên địa vạn vật, hoang cổ độc nhất, trước khi có trời đất hoang cổ, sau hoang cổ mới có trời đất...

đã có Chỉ một câu như vậy.

“Quyển này của ta chỉ là bản sao, không có bản chính, nếu có thì ngươi cũng không mua nổi"

Đối phương thấy Chu Tự đóng quyển sách lại bèn đưa ra câu giải thích phù hợp.“Nghe nói Hoang Cổ Kinh Thế Thư chia làm ba tập, đây là tập thứ mấy?"

Chu Tự hỏi.

“Đây là tập tổng hợp.

Đối phương trả lời một cách vừa thần bí vừa nghiêm túc.

"..."

Cảm giác có chút kỳ lạ, hắn hỏi giá:

“Bao nhiêu tiền?"

“Thấy ngươi có duyên với quyển sách này, bán cho ngươi giá 998.

Đối phương nhìn sang Chu Tự với ý sâu xa. Ánh mắt biết nói dường như đang nói với Chu Tự rằng ngươi là người đặc biệt.

Cuối cùng Chu Tự bỏ đi, nhưng trước khi đi hắn còn thử mặc cả xuống còn hai viên linh thạch. Đối phương đuổi hắn đi, còn không đủ phí chuyển phát bưu điện.

Lúc đuổi hắn đi, nàng còn mắng gì mà có duyên mới có giá 998, không có tiền thì duyên ở đâu ra?

Cứng miệng, rõ ràng là sách Hoang Cổ Kinh Thế Thư giả, nếu không phải hắn cảm thấy lời mở đầu rất thú vị nên muốn đọc, chứ ai mà thèm mua?

Đi dạo một lúc, hắn phát hiện bố cục sắp xếp ở đây giống hệt với Biên Giới Thành.

Vừa động tâm niệm hắn đã rời khỏi ngoại thành Thần Vực, về đến bên trong Biên Giới Thành. Đứng trước bức tranh tường, phía sau là một cánh cổng lớn đóng chặt. Trong góc còn có tín đồ canh gác ngồi thu lu ở đó. Bây giờ quay về bằng cách nào?

Nhìn ma khí nổi lên trong chiếc vòng tay, mọi thứ xung quanh bắt đầu biến mất, Chu Tư mở mắt.

Trời tối, ba giờ hai mươi phút tối.

Tu luyện thôi.

Sau đó ban ngày Chu Tự đi làm, buổi tối học chữ tu luyện.

Nguyệt tỷ và Thu tỷ bắt đầu tính toán lúc nào thì về ma môn tham dự tọa đàm thanh niên, tháng sau bắt đầu rồi. Chuyện đi vào giấc mộng Biên Giới Thành, Thu Thiển còn chưa kịp thử liệu có thể đi vào ngoại thành Thần Vực hay không, nàng còn đang đối kháng lại tiếng hô gọi.

Qua khoảng thời gian nữa chắc là ổn.

Phía Lý Lạc Thư vẫn không có tin tức, có khả năng hắn mang theo trận pháp chạy trốn rồi.

Phía Đại Địa Thần Khuyển cũng rất yên ắng, tạm thời không có phát hiện gì trong thông đạo dưới lòng đất. Thứ sáu, Chu Tự vừa đến công ty đã phát hiện có một số người lạ mặt ra ra vào vào, đi về phía văn phòng bên cạnh. Điều kỳ lạ nhất là ba lão bản đều ngồi ở vị trí lễ tân, đeo thẻ nhân viên. Chu Tự nhìn ra ngoài theo bản năng.

“Ngươi đang nhìn cái gì?"

Minh Nam Sở ở bên cạnh ngẩng đầu liếc Chu Tự một cái.

“Nhìn xem hôm nay có phải mặt trời mọc từ phía Tây ra không?"

Chu Tự quay đầu hài hước nói.

“Chẳng phải tuần trước nói sẽ có một số tiền bối đến à? Hôm nay họ đến rồi.

Hàn Tô nâng mắt kính, vẫn đọc sách.

“Ta nên làm gì?"

Tô Thị nhìn trái nhìn phải, Minh Nam Sở đang chơi game, Hàn Tô đang đọc sách, nàng thì không làm gì.

Minh Nam Sở nói mà không giả bộ suy nghĩ:

“Ngươi cứ ngồi đó là được, làm bình hoa cũng rất tốt.

“Thực ra nói vậy cũng không đúng"

Hàn Tô phản bác, nàng quay đầu nhìn Tô Thị nói:

“Tô Thi vẫn có ích hơn bình hoa, nếu trạng thái tốt.

Ban đầu Tô Thi còn rất cảm động, ngay sau đó liền quay đầu phừng phừng hai má.

Tam lão bản thật là thê thảm, Chu Tự chẳng nói chẳng rằng, sau đó cầm danh sách nói:

“Ta đi làm việc cho sách lên kệ"

Hắn phải chuyển sách lên kệ.

“Ta giúp ngươi"

Tô Thi lập tức đứng dậy hỗ trợ.

Không ổn lắm, Chu Tự cảm thấy làm một mình sẽ nhanh hơn.

“Chu Tự, ta nhớ có một quyển Kiếm pháp cơ bản, nó ở đâu?"

Tô Thi đột nhiên nhớ đến chuyện kiếm pháp, lập tức hỏi.

Liếc nhìn vị trí Tô Thị một cá, Chu Tự nhắc nhở nói:

“Tầng thứ hai từ trên xuống dưới góc bên trái.

Lúc sau hắn tiếp tục làm việc, tốn chút thời gian cũng coi như hoàn thành.

Quầy lễ tân không có chỗ dành cho hắn, hắn bèn lấy một quyển sách ngồi ở khu vực đọc sách trong thư viện, yên tâm đọc sách.

Công việc của hôm nay đã hoàn tất, tiếp đó chỉ cần trực ban. Có ba vị lão bản ở đây, có hắn hay không cũng chẳng khác gì nhau.

Sau đó...Một số thiếu niên thiếu nữ lạ mặt muốn tìm sách đều đến hỏi ba vị lão bản ngồi quầy lễ tân, còn tam lão bản lại chỉ sang hắn.

Nhìn tam lão bản một cái, Chu Tự phát hiện tam lão còn tỏ vẻ khá là tự hào, cứ như nàng cũng có ích vậy.

“Cứ cảm thấy nàng hơi giống Nguyệt tỷ, không biết tại sao.

Chu Tự thở dài.

Khi sắp hết giờ làm, một người đàn ông trung niên đưa theo thiếu niên thiếu nữ hỏi vị trí sách vừa nãy đi ra, hắn thấy tất cả mọi người khá uy nghiêm:

“Hiếm khi đến một chuyến, tìm một nơi kiểm tra tiến độ tu luyện của các ngươi đi"

Chu Tự cũng được gọi đi theo.

1026 chữ

Chương 231: Tiền Bối

“Nhị lão bản, có được tính tăng ca không?"

Lúc đi vào phòng thể thao, Chu Tự nhỏ giọng hỏi Minh Nam Sở.

“Có tính"

Minh Nam Sở gật đầu, nhẹ giọng bổ sung một câu:

“Ít nhất là được tính hai tiếng, hai tiếng trở lên thì được tính thêm Chu Tự nói với vẻ mặt nghiêm túc:

“Nhị lão bản, ta cảm thấy việc tu luyện này phải diễn ra suốt đêm.

“Ta cũng thấy vậy.

Minh Nam Sở đồng ý với Chu Tự.

Hắn càng nghèo.

“Nhiều nhất là ba tiếng, đừng nghĩ nữa.

Hàn Tô nâng mắt kính nhắc nhở mấy người Chu Tự.

“Tại sao các ngươi cảm thấy rất nghèo? Các ngươi muốn tăng ca mấy tiếng? Chốc nữa ta báo cho các ngươi.

Tô Thị nhai bánh mì hỏi.

Báo tăng ca là công việc của nàng.

“Báo số giờ nhiều nhất có thể đi.

Chu Tự và Minh Nam Sở hàm hồ nói.

Tô Thi không nhớ được, sẽ viết số giờ nhiều nhất.

Phòng tập thể thao.

Trên sân trống rộng lớn, đám Chu Tự đứng xếp thành hàng, từ trái sang phải từ thấp đến cao. Không chỉ có nhân viên quản lý thư viện họ nhận được chỉ đạo, mà còn có Từ Từ và Âm Túc của văn phòng bên cạnh. Tổng cộng sáu người, Âm Túc đứng bên trái nhất, Hàn Tô đứng thứ hai, sau đó là Tô Thị, Từ Từ, Minh Nam Sở, Chu Tự.

Chu Tự và Minh Nam Sở cao gần bằng nhau, bởi vì không thân thiết với Từ Từ nên hắn chọn đứng ngoài cùng. Hàn Tô và Tô Thi cao gần bằng nhau, khoảng từ một mét sáu đến một mét sáu mươi lăm, Âm Túc cao khoảng một mét sáu, cảm giác hơi nhỏ. Từ Từ và đám Chu Tự không kém nhau là bao.

Ở đối diện họ là một người đàn ông trung niên, khí thế ngạo nghễ. Đó là Thiên Hà đạo nhân, một vị tiền bối đến từ Thiên Vân Đạo Tông, thiếu niên thiếu nữ phía sau hắn là đệ tử của hắn, Tư Động và Tư Tĩnh.

Tư Động là người trưởng thành mười tám tuổi, Tư Tĩnh chỉ mới mười bảy tuổi, còn là vị thành niên, nàng cầm tập hồ sơ, chờ giao cho sư phụ.

“Người nào người nấy cũng đều là nhân tài.

Thiên Hà đạo nhân nhìn sáu người mỉm cười, đưa tay hướng về Tư Tĩnh ở một bên:

“Để ta xem hồ sơ của ngươi trước.

Tập hồ sơ trong tay Tư Tĩnh lập tức rơi vào trong tay Thiên Hà đạo nhân.

“Có vẻ không tệ, thanh niên anh tài"

Thiên Hà đạo nhân cúi đầu xem hồ sơ cảm khái nói.

Mấy người ở thư viện thực sự đều là thanh niên tài năng, không nói đến bối cảnh, thiên phú đều rất tốt.

“Trước tiên bắt đầu từ nhân viên quản lý thư viện, Minh Nam Sở là ai?"

Thiên Hà đạo nhân ngẩng đầu nhìn sáu người.

“Thưa tiền bối, là ta.

Minh Nam Sở không dám chậm trễ, trả lời.

“Theo hồ sơ cho thấy, ngươi đang ở đỉnh phong binh giả bậc tám, chỉ thiếu một bước là vào bậc bẩy? Ngươi gặp khó khăn ở đâu?"

Thiên Hà đạo nhân sẵn sàng chuẩn bị lắng nghe, cũng tính giúp đối phương.

Có hắn giúp đỡ thì có thể tiết kiệm một nửa thời gian, một năm rút ngắn còn sáu tháng, đây là cơ duyên mà không phải người nào cũng có được.

“Việc đó"

Minh Nam Sở cúi đầu, hơi lúng túng nói:

“Hồ sơ mà tiền bối xem có lẽ chưa được cập nhật, thực ra hai ngày trước vãn bối đã bước vào đấu giả bậc bảy rồi.

Hắn không dám nói là đã hơn nửa tháng, không cập nhật hồ sơ là lỗi của họ.

Đây là công việc của Tô Thi..Thiên Hà đạo nhân sửng sốt, rồi lại nở nụ cười:

“Anh hùng xuất thiếu niên, xem ra là có kỳ ngộ phải không?"

“Đúng vậy, lúc trước Đại Địa Thần Khuyển đến đã mở ra cơ duyên. Ta may mắn có được một quả Trí Tuệ nên mới bước vào được bậc bảy?

Minh Nam Sở khiêm tốn trả lời, không có chút lười biếng tùy tiện.

“Chẳng trách"

Thiên Hà đạo nhân khẽ gật đầu, sau đó xem hồ sợ tiếp tục nói:

“Hàn Tô, Tô Thi là hai vị nào?"

“Tiền bối, ta là Hàn Tổ Hàn Tô lập tức lên tiếng.

Tô Thi cũng trả lời theo:

“Tiền bối, ta là Tô Thị Tô Thị thường xuyên ở Thiên Vân đạo tông, nhưng không quen biết vị tiền bối trước mắt này. Hồi nhỏ nàng thường xuyên đi tìm Nguyệt tỷ, lớn lên rồi vì một số chuyện ngoài ý muốn nên quen biết Minh Nam Sở và Hàn Tô, liền cùng họ lang bạt giang hồ. Nàng cũng không quen biết nhiều người của Thiên Vân đạo tông.

“Các ngươi chắc cung quanh quẩn ở đỉnh phong bậc tám phải không?"

Thiên Hà đạo nhân ôn hoà nói.

Hàn Tô cúi đầu cực kỳ lúng túng:

“Tiền bối, mấy ngày trước chúng ta có được một loại quả thần kỳ, sau khi ăn vào, hôm qua vừa hay tăng lên bậc bảy rồi"

Tô Thị ấp úng nói:

“Tiền bối, ta cũng vậy.

Thiên Hà đạo nhân nhìn hai người với vẻ mặt không chút biểu cảm, nghĩ thầm đúng là một đám tiểu bối không biết điều, vậy mà ta còn muốn hướng dẫn họ với tư thái của một tiền bối bình thường, đã như vậy thì ta không hỏi nữa, trực tiếp kiểm tra.

Thiên Hà đạo nhân lại nhìn một lượt, tu vi của những người này đang dao động, trực tiếp bị hắn nhìn thấy rõ ràng. Ba người này đúng là đấu giả bậc bảy, rất giỏi mà. Ánh mắt của hắn dừng ở người cuối cùng, không có linh khí dao động.

1028 chữ

Chương 232: Bậc Tám

“Sao lại thế? Là nhân viên thời vụ Chu Tự? Vừa mới tăng cấp nên không thể thấy ư?"

Thiên Hà đạo nhân suy đoán.

Sau đó lên tiếng nói với Chu Tự:

“Ngươi là Chu Tự phải không?” “Đúng vậy. thưa tiền bối" Chu Tự cúi đầu khách sáo nói.

Đối điện với tu chân giả lợi hại thì phải có thái độ tốt, nếu không rất dễ gây ra rắc rối. Chỉ một lần cơ hội mời cha, hắn không muốn vì thái độ của mình quá kém mà bị giảm sĩ khí chính nghĩa.

“Ngươi vừa bước vào bậc chín hả? Chắc là trên con đường tiến vào bậc tám cũng có chút mơ hồ phải không?"

Thiên Hà đạo nhân mỉm cười, ôn hòa nói.

Chu Tự là một tán tu, có thể được hắn hướng dẫn, chắc chắn sẽ vô cùng vui mừng.

"A"

Chu Tự không biết có nên nói hay không. Hắn do dự khiến Thiên Hà đạo nhân có dự cảm không ổn, quả thật, lại có một tin xấu.

Do dự một hồi, Chu Tự vẫn nói thật:

“Tiền bối, mấy ngày trước ta đã bước vào binh giả bậc tám rồi"

Thiên Hà đạo nhân nhìn Chu Tự, cơ thịt hai bên má cũng phải giật hai cái.

Mệt mỏi, quá mệt mỏi.

Mình đến đây làm gì chứ?

Tư Động và Tư Tĩnh cũng kinh ngạc, sao những người này đều làm xấu mặt sư phụ?

Ba người Minh Nam Sở cũng bất ngờ, Chu Tự tăng cấp nhanh đến mức phi lý.

Cũng không biết vị Thánh Tử này nghĩ thế nào.

Từ sau khi biết Chu Tự có thể là Thánh Tử, họ cũng không quan tâm đến tu vi của đối phương. Sau đó thấy thái độ của Tô Thi, họ cảm thấy chín mươi chín phần trăm là đúng, một phần trăm cuối cùng là có chuyện chưa nói với họ.

Âm Túc và Từ Từ càng kinh hãi, chỉ trong vòng hơn một tháng mà hắn từ người bình thường trở thành binh giả bậc tám?

Ly kỳ.

“Chẳng phải ngươi mới tu luyện được một tháng thôi hả?"

Thiên Hà đạo nhân hoàn hồn, cảm thấy không đúng lắm.

“Ừm, lúc vừa mới tu luyện cũng chính là lúc Đại Địa Thần Khuyển mở ra cơ duyên, bởi vì cơ duyên trùng hợp ta đã ăn mấy quả Trí Tuệ thì lên luôn bậc chín Chu Tự nghiêm túc trả lời.

“Chính là loại quả mà Minh Nam Sở ăn phải không? Còn bậc tám thì sao?"

Thiên Hà đạo nhân tiếp tục hỏi.

Chu Tự khẽ gật đầu, giải thích nói:

“Bậc tám là do ta đã ăn một ít loại quả mà đám Tô Thị ăn.

Thiên Hà đạo nhân Những người khác:

"..."

“Có thể là cơ duyên của người bản địa.

Chu Tự gượng ép giải thích.

Không được để lộ thân phận Thánh Tử Ma Đạo, nhưng hắn cũng không muốn giả bộ tu luyện chậm chạp nên chỉ có thể làm thiên tài.

Tốc độ tu luyện như vậy khiến Thiên Hà đạo nhân cũng phải thán phục.

Hắn nổi lên ý nghĩ muốn nhận đồ đệ, nhưng tăng cấp do cơ duyên trùng hợp, nền tảng không vững, ảnh hưởng tiềm lực, tương lai cũng dễ đi tiếp.

Do dự hồi lâu, hắn đành từ bỏ ý nghĩ này.

“Xem ra bốn nhân viên quản lý không cần hướng dẫn, vậy thì để người khác trước đi.

Thiên Hà đạo nhân mệt rồi, không muốn trò chuyện với nhân viên quản lý của thư viện Đông Lâm nữa.

Mình đến đây không những không được vui vẻ, ngược lại còn bị bốn tên tiểu bối làm cho tức chết.

Sau đó bốn người ở vị trí bên ngoài, nhìn Thiên Hà đạo nhân hướng dẫn chỉ bảo Từ Từ và Âm Túc. “Các ngươi muốn ăn không?"

Tô Thi cầm mấy chiếc bánh bích quy đi ra, chia cho đám Chu Tự.

“Ngươi có nhiều đồ ăn thật.

Chu Tự tiếp nhận bánh bích quy tiện miệng nói.

Minh Nam Sở và Hàn Tô tiện tay nhận lấy, họ vẫn chưa ăn tối, cái bụng réo lên rồi.

“Hết cách"

Tô Thi cắn miếng bánh mì, nhỏ giọng nói:

“Lúc nghỉ ngơi, Hàn Tô không vẽ bùa thì đọc sách, Minh Nam Sở đều chơi game, thỉnh thoảng rèn luyện thân thể. Ta cũng chỉ có thể ngồi ăn đồ ăn vặt.

“Ngươi không làm gì à?"

Chu Tự quay đầu nhìn Tô Thi có chút kinh ngạc.

“Làm gì?"

Tô Thi chớ mắt, tò mò hỏi.

Hơi suy nghĩ một chút, Chu Tự hỏi: “Ngươi biết làm gì?"

“Hình như cái gì ta cũng biết.

Tô Thị rất nghiêm túc ngẫm nghĩ, cuối cùng đưa ra kết luận.

Chu Tự:

"..."

Hắn gật đầu, nhẹ giọng nhắc nhở nói:

“Nhớ mua nhiều đồ ăn vặt thêm chút.

Hàn Tô:

"..."

Minh Nam Sở:

"..."

Họ còn tưởng Chu Tự sẽ hận sắt không thành thép, bảo Tô Thi cố gắng chăm chỉ.

Sau khi bốn người ăn hết tất cả đồ ăn vặt của Tô Thị, cuối cùng bên đó cũng bước vào vòng hướng dẫn thuật pháp.

“Bốn người các ngươi biết kim quang thần chú chứ?"

Thiên Hà đạo nhân trực tiếp hỏi.

Bốn người khẽ gật đầu.

“Biết một chút"

“Một chút?"

Thiên Hà đạo nhân sẽ tin chắc? Không, hắn sẽ không tin bốn người này nữa.

“Thể hiện một chút thử xem"

Kim quang thần chú không phải thuật pháp lợi hại gì, rất nhiều người đều biết dùng. Nhất là ba người Hàn Tô phải chạy khắp nơi, có kim quang thần chú thì có thể đề phòng ảnh hưởnng tà ma, có thể giữ vững tâm trí cho nên họ đã tốn không ít thời gian để luyện tập. “Thiên địa huyền tông, vạn khí bổn căn. Quảng tu ức kiếp, chứng ngã thần thông.

Tam giới nội ngoại, duy đạo độc tôn.

Thể hữu kim quang, phúc ánh ngô thân.

1042 chữ

Chương 233: Thật Quá Đáng

Vừa dứt lời, trên người Hàn Tô xuất hiện kim quang, cực kỳ sáng rõ.

Tiếp theo là Minh Nam Sở cũng giống như Hàn Tô, kim quang trên người cực kỳ sáng rõ.

Lúc Tô Thi đọc kim quang thần chú, mỗi một milimet làn da đều là ánh vàng không biết sáng hơn Minh Nam Sở và Hàn Tô bao nhiêu lần.

Cuối cùng đến lượt Chu Tự, mỗi một milimet làn da của hắn cũng được bao phủ bởi kim quang, giống như người tỏa ánh vàng thuần túy.

Những người khác nhìn mà ngây ngẩn. Ngay từ đầu họ cảm thấy Hàn Tô và Minh Nam Sở rất lợi hại. Nhưng sau khi Tô Thi và Chu Tự thi triển kim quang thần chú, họ càng kinh ngạc.

“Giải tán đi"

Thiên Hà đạo nhân nhìn thấy bốn người trở lại bình thường, có chút mỏi mệt nói:

“Các ngươi tan ca đi?

Bốn người:

"..."

Không phải Thiên Hà đạo nhân không dạy được, mà là hắn không muốn dạy, bốn người này không cần hắn. Họ đều tham gia vào các cuộc cơ duyên, không phải đóa hoa trong lồng kính, những thứ cần học thì họ cũng đều học cả rồi. Một lão tiền bối như hắn không cần thiết phải đến tư cách người từng trải để đàn áp họ. Âm Túc và Từ Từ còn cả Tư Động Tư Tĩnh nhất thời không biết nói gì. Tư Động Tư Tĩnh cảm thấy tuy họ hơi nhỏ tuổi, nhưng mình có sư phụ lợi hại, chắc hẳn hôm nay có thể được thể hiện. Nhưng...Cũng may không thể hiện ra điều gì trước, nếu không sẽ bị chê cười.

Bốn người rời đi, bốn người còn lại bắt đầu học tập. Họ khác với bốn người Minh Nam Sở, đều ở trong nhà kính, có điểm không bằng cũng rất bình thường.

Thực ra Chu Tự là người khiến Thiên Hà đạo nhân bất ngờ nhất, chắc chắn được cao nhân chỉ điểm kim quan thần chú. Cho nên hắn càng không dám tùy tiện chỉ điểm.

Còn Tô Thi...

Ít nhiều hắn cũng đoán được lai lịch của đối phương, khiến người ta rất bất ngờ. Người như vậy lại ẩn náu ở đây làm nhân viên quản lý.

Một hồi lâu sau, đám Âm Túc kết thúc luyện tập, Thiên Hà đạo nhân dẫn theo Tư Tĩnh Tư Động rời đi trước, chỉ còn lại Từ Từ và Âm Túc.

“Hôm nay thứ sáu rồi, ta phải đi thống kê số giờ tăng ca của họ.

Âm Túc nói.

“Ừ."

Từ Từ gật đầu, nhìn xung quanh nói:

“Trình tỷ về rồi, ta chuẩn bị đóng cửa"

Một lát sau, Âm Túc nhìn bảng biểu tăng ca tức giận nói:

“Họ thật quá đáng"

“Làm sao thế?"

Từ Từ lập tức hỏi.

“Rõ ràng hơn sáu giờ đã tan làm thế mà lại viết tăng ca ba tiếng"

Âm Túc trực tiếp xóa bỏ.

Sáng sớm thứ bảy.

Lý Lạc Thư ra ngắm cảnh ngọn núi ban mai, mấy ngày nay bị cha hắn giữ lại, hôm nay mới ra được. Vì hắn có đồ chuyển phát nhanh đến, nếu không hắn còn bị giữ thêm vài ngày.

Ánh mặt trời ấm áp, gió nhẹ nhàng thổi.

Lý Lạc Thư đứng trên không trung của một rừng cây cách Thiên Vân đạo tông một khoảng. Nơi này là điểm hẹn của hắn và Thiên Hạ Nhất Kiếm.

“Chắc sắp đến rồi.

Lý Lạc Thư phóng mắt nhìn về phía xa xa có thể cảm nhận được có người đang đến gần.

Hiếm khi.

Một người đàn ông ngự kiếm bay về hướng Lý Lạc Thư, chính là Đông Húc của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông đãtừng nhận chuyển phát nhanh của Chu Tự.

“Tại hạ là Đông Húc của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông, đạo hữu có phù văn bí thuật không?"

Đông Húc đi đến trước Lý Lạc Thư, vô cùng khách sáo hỏi.

Người trước mắt đứng trên không trung, bất động như núi, trận linh bậc năm trong trung tam phẩm? Trong lòng hắn hơi chấn hãi, nhất thời không thể xác định.

Trung tam phẩm đều có thể đứng trên không, nhưng mỗi người đứng trên không lại thể hiện ra khác nhau, người bậc sáu đứng trên không cũng chỉ đứng thôi.

Sau bậc năm thì có điểm khác, sẽ có một loại khí tức đặc biệt xuất hiện. Đó là hiệu quả của thế trận trong cơ thể mang lại.

Người trước mắt này có loại khí đó, nếu không thì là khí chất bản thân hắn đã rất lợi hại. Bất kể là trường hợp nào thì cũng cho hắn áp lực không nhỏ, cần phải thận trọng.

Thiên Vân đạo tông không hổ là đệ nhất tông môn giới tu chân, một người bất kỳ cũng lợi hại như vậy. “Cái này hả?"

Lí Lạc Thư vẽ một phù văn, là phù văn bí thuật mà Chu Tự giao cho hắn.

“Chính là nó"

Đông Húc tỏ ra áy náy lấy ra chiếc hộp đàn ghi ta"

“Vì một số nguyên nhân đặc biệt, ta chỉ có thể đích thân đến, cho nên muộn một chút, vô cùng xin lỗi vì đã quá thời hạn. Hai viên linh thạch này là để đền bù.

Hắn giao cả hai viên linh thạch và chiếc hộp đàn ghi ta cho Lý Lạc Thư.

“Có thể kiểm hàng không?"

Lý Lạc Thư không quan tâm đến linh thạch với chậm trễ, hắn muốn kiểm hàng.

“Đương nhiên là được.

Đông Húc gật đầu.

Nhìn từ bên ngoài thì bên trong chắc hẳn là đàn ghi-ta. Sau khi mở ra, bên trong là một thanh kiếm..rất hợp lý. Đông Húc yên lặng ở một bên, chờ đối phương kiểm hàng xong.

Chiếc hộp đàn ghi-ta lơ lửng trên không trung trước mặt Lý Lạc Thư, hắn đưa tay lấy ra thanh kiếm bên trong.

Vỏ kiếm có vài vết nứt, nhưng cảm giác cầm cũng không tệ. Chuôi kiếm cũng rất bình thường, cảm giác như một thanh kiếm bình thường.

1051 chữ

Chương 234: Kiếm Ra Khỏi Vỏ

Đông Húc ở một bên cũng cho rằng như vậy, cho đến khi Lý Lạc Thư động ngón tay cái cầm vỏ kiếm. Keng!

Kiếm ra khỏi vỏ.

Vù!

Kiếm ý lan rộng, càn quét bốn phương. Trong phút chốc, xung quanh tĩnh mịch không tiếng động, tất cả mọi âm thanh đều bị kiếm ý trấn áp.

Đông Húc ban đầu còn bình tĩnh, nay trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi. Khoảnh khắc thanh kiếm tuốt ra khỏi vỏ, hắn cảm giác mình bị chém vụn, chắc chắn không có cả năng sống sót.

Thanh kiếm này...là pháp bảo tuyệt đối.

Thế mà hắn lại hiên ngang đưa đến?

Nếu biết trước thì cho hắn một trăm cái gan, hắn cũng không dám để bên người.

“Chư thần hoàng hôn, lê minh nở rộ?"

Lý Lạc Thư nhìn thanh kiếm, ánh mắt như hiểu ra:

“Lê Minh Chi Kiếm, giết thần"

Đông Húc:

"..."

Nghe tên là biết thanh kiếm này vượt xa sức tưởng tưởng của hắn. Thật may là mình còn sống.

Keng!

Kiếm trở lại trong vỏ.

Màu đỏ trên thân kiếm biến đổi dần, có sức mạnh sôi sục, có kiếm tâm dâng trào, là một thanh kiến tốt, có cơ hội lại rút kiếm lần nữa. Cất kiếm đi, Lý Lạc Thư lại xem xét cái hộp nhỏ, có Quả Thực vàng lấp lánh.

Bẹp!

Hắn cắn một miếng, giòn giòn giống như quả táo, cũng bình thường. Đại ca cũng nói chẳng ngon gì, xem ra đúng là không ngon thật.

Đông Húc:

Vừa nhìn là biết quả này không tầm thường, thế mà người này lại ăn như vậy.

“Nếu không có vấn đề gì, tại hạ xin cáo từ trước.

Hắn chỉ muốn mau chóng rời khỏi đây.

“Đợi đã, ta muốn gửi một thứ"

Nói xong Lý Lạc Thư lấy ra hộp kiếm:

“Gửi cái này đến Thanh Thành, người nhận chính là người mà ngươi gặp ban đầu.

“Cái này chắc không phải pháp bảo quan trọng gì chứ đấy chứ?"

Đông Húc có chút chột dạ.

“Chỉ là một thanh đao, đạo hữu đừng lo.

Lý Lạc Thư trấn an nói.

Cái hộp đựng kiếm này đúng là khá bình thường, chắc không phải đồ tốt. Đông Húc thầm lẩm bẩm.

“Lần này vẫn cần ta đích thân đi, hơi lâu một chút, khoảng mười ngày. Được không? Ta sẽ cố gắng nhanh hết mức"

Đông Húc có chút áy náy.

“Được"

Lý Lạc Thư gật đầu.

“Đại ca, ta nhận được kiếm rồi, đúng là thanh kiếm tốt.

Trên đường trở về, Chu Tự nhận được tin nhắn của Lý Lạc Thư.

Tinh!

Khi hắn định nhắn tin trả lời, Lý Lạc Thư lại gửi tin đến:

“Mấy ngày nay bị cha ta giữ lại giảng giải trận pháp, cho nên không có thời gian. Đại ca đúng là thần, trận pháp đó bị phá, ta có được một thanh đao không tệ, ta đã gửi đi rồi, khoảng mười ngày nữa là đến nơi.

Ta còn tưởng ngươi mang theo trận pháp bỏ trốn rồi chứ, Chu Tự bật cười, sau đó trả lời: “Thực ra ta cũng có một thanh đao rất tốt, nhưng có thêm một thanh cũng không sao.

“Chắc thanh đao này tốt hơn thanh đao của đại ca đấy, đúng rồi, cha ta cứ luôn bảo ta giải thích trận pháp này.

Ta định nói ra là đại ca phá giải, nhưng cảm thấy đại ca hơi khiếm tốn, nên muốn hỏi ý đại ca trước Lý Lạc Thư hỏi.

Đương nhiên Chu Tự từ chối.

Người phá giải trận pháp không phải là hắn, chuyện này không quan trọng lắm, quan trọng là mình dạy Lý Lạc Thư xem mắt, cuối cùng dẫn đến thất bại, hắn không gánh nổi chuyện này.

“Mấy ngày nay ta cũng hỏi một số chuyện liên quan đến Thần Minh, ngoại thành Thần Vực là con đường nối thông Thần Vực được hình thành vào thời đại Thần Minh. Thời đại đó là nơi cư trú của thần thánh, bây giờ rất khó nói, đại khái là giống như đại ca nhìn thấy. Còn cánh tay phát sáng có lẽ là tòng thần của Thần Minh, những người đó đều không yếu, tốt nhất đại ca nên cẩn thận. Đợi khi bọn chúng thoát khỏi hạn chế thì sẽ vô cùng nguy hiểm"

Lý Lạc Thư giải thích.

Ngoại thành Thần Cực đã trở thành khu chợ của những tu chân giả khác, còn về tòng thần...

Nói đến chuyện này, Chu Tự bèn nói cho Lý Lạc Thư biết có thể đối phương nhận ra thanh kiếm đó.

Lý Lạc Thư:

"..."

Ngoại thành Thần Vực biến thành nơi tập trung của ngụy tín đồ, cũng không biết mục đích của tòng thần. Chu Tự cũng không nghĩ đến những chuyện này nữa.

Lý Lạc Thư lại hỏi đến chuyện công việc.

“Công việc? Không muốn làm ở nhà máy điện tử nữa à?"

Chu Tự trả lời một câu Lúc này hắn đứng ở cổng tiểu khu, ở đây đang tuyển bảo vệ. Mấy năm nay mọc lên tiểu khu mới là Hoa Viên Cẩm Tú, cách nhà hắn không xa, đi đến trạm xe buýt thì buộc phải đi qua tiểu khu này.

“Đúng, ta không muốn làm ở nhà máy điện tử nữa, những việc khác đều được, ta có thể chịu vất vả.

Lý Lạc Thư trả lời rất nhanh.

Tách...tách.

Chu Tự chụp bức ảnh tuyển dụng gửi qua.

“...Ba ngàn rưỡi, bảo vệ tiểu khu, còn phải làm ca đêm? Có phải quá rẻ mạt rồi không? Ta học công pháp quyền cước, kiếm pháp vô cùng thành thục. Một kiếm có thể tiêu diệt tà ma yêu quái.

Cuối cùng Lạc Thư rất bất mãn với tiền lương, còn không bằng về nhà máy điện tử. Lương bảo vệ của nhà máy điện tử cũng được đến bảy ngàn.

Đúng là hơi ít, Chu Tự cũng tán đồng, sau đó đi đến phòng bảo vệ ở cổng tiểu khu.

Phòng bảo vệ được bày trí khí thế, cổng lớn rộng thoáng, có ý nghĩa như non sông rộng lớn.

1082 chữ

Chương 235: Hiểu Lầm

“Anh bảo vệ, ở đây có tuyển người không?"

Chu Tự gõ nhẹ cửa phòng bảo vệ.

Bên trong có hai người, một người trung niên, một thanh niên hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi.

“Đang tuyển, ngươi muốn ứng tuyển hả?"

Người trung niên hỏi với vẻ nghiêm túc.

“Không phải ta, là một đại ca của ta, hắn có kinh nghiệm làm bảo vệ, mong là có thể đàm phán lương"

Chu Tự thử nói đến lương.

“Ừm, có kinh nghiệm hả? Vậy hắn muốn bao nhiêu?"

Người đàn ông trung niên trầm tư một lát rồi hỏi.

“Việc này."

Chu Tự nhìn thanh niên phía sau.

Bàn chuyện tiền lương trước mặt người khác thì không hay lắm.

“Không sao, ngươi nói đi.

Người đàn ông trung niên không ngại.

“Tám ngàn.

Chu Tự nói ra tiền lương mong muốn, ông chủ quầy hàng kia đã dạy trước tiên phải báo giá cao rồi giảm dần.

Đối phương:

“Đại ca, rất cảm ơn ngươi, tháng sau ta sẽ đến báo danh đúng giờ, đợi ta có lương sẽ mời ngươi ăn cơm đầu tiên"

Lý Lạc Thư cảm động đến rơi nước mắt. Cuối cùng đã đàm phán được công việc.

Thời gian làm việc, ca sáng 8 giờ đến 20 giờ, ca đêm 20 giờ đến 8 giờ sáng hôm sau, một tháng nghỉ bốn ngày.

Bao ăn ở. Tiền lương năm ngàn ba. Tuy không bằng nhà máy điện tử, nhưng cũng là khởi đầu mới.

Chu Tự mang hai cái kẹo về cho Thu tỷ, rồi bắt đầu học tập tu luyện.

Ma Chủng từ ba vòng biến thành năm vòng, sắp tiến vào sáu vòng. Sáu vòng không khó, cái khó là ở phía sau.

Hiện giờ Ma Chủng lại trở về ba ngày một vòng. Đó cũng là vì luồng linh khí Chu Thiên tăng cấp, nếu không phải cần sáu bảy ngày. “Khoảng hơn mười ngày nữa thì có thể tiến vào chín vòng, chữ viễn cổ cũng học được kha khá rồi.

Tất cả được được chuẩn bị ổn thỏa, chỉ còn đợi vòng thứ chín đến thôi.

Một tuần trôi qua, Chu Tự tỉnh lại từ trong tu luyện.

Ma Chủng tiến vào tám vòng thành công, ba ngày rưỡi nữa là đến chín vòng. Tối qua Chu Tự đã học xong hết Hoang Cổ Kinh Thế Thư, hắn không đi quan sát nữa mà đang đợi vòng thứ chín đến. Cùng với số vòng của Ma Chủng tăng lên, hắn cảm giác cơ thể của mình càng lúc càng rắn chắc, sắp đạt đến tiêu chuẩn. Chỉ thiếu một vòng cuối cùng.

Đặc hiệu của Phá Thiên Ma Thể cũng mạnh lên không ít, hai ngày trước có dã thú chạy lung tung va đụng bừa bãi, hắn đã xử lý một loạt.

Dã thú to còn dễ xử lý, phiền phức nhất là loại dã thú biết bay hoặc biết độn thổ, vô cùng khó xử lý. Hại hắn ban đêm còn phải đứng trên nóc tòa nhà cao nhất Thanh Thanh, quan sát cả Thanh Thành, tìm ra dã thú đến xâm pham.

Gió đêm hơi nhức óc.

“Chào buổi sáng, bây giờ là sáu giờ mười tám phút, trời nắng đẹp"

Là tiếng báo giờ của Thu Thiển.

Mấy ngày này nàng đã dần dần kiểm soát được việc từ chối hoặc là đồng ý tiếng hô gọi, tiến vào Biên Giới Thành, cũng tiến vào ngoại thành Thần Vực. Nàng không ở lại bên trong, cảm giác tiếng hô gọi trở nên kỳ lạ, nhất thời không nói rõ được, chỉ đành chờ Nguyệt tỷ nghiên cứu xong rồi cùng đi vào. Hôm nay Thu Thiển mặc váy ngắn màu hồng nhạt, áo rộng lệch vai màu trắng, mái tóc thả dài, đuôi tóc nhuộm chút màu xanh. Dưới chân trắng nõn sáng bóng buộc một cái băng đô. Chu Tự ngắm Thu Thiển rất lâu, nhất thời không thể di chuyển ánh mắt.

“Đối diện với ánh mắt rực lửa như vậy, ta nên che chỗ nào thì được đây?"

Thu Thiển nở nụ cười, cố ý hỏi.

Chu Tự hoàn hồn lại, bình tĩnh nói:

“Thu tỷ, trời chuyển lạnh rồi, hôm nay ngươi phải đến ma môn, không thể mặc như vậy.

Hôm nay Thu tỷ và Nguyệt tỷ phải về ma môn, nói mấy ngày nữa buổi tọa đàm thanh niên ma môn sẽ bắt đầu, họ phải đi chọn địa điểm.

“Vậy bây giờ ta về phòng thay đồ, hay là..."

Thu Thiển ngồi xổm mỉm cười trước mặt Chu Tự nói:

“Hay là ăn sáng xong rồi thay?"

“Ăn sáng xong rồi thay đi?

Chu Tự nghiêm túc trả lời.

“Hi...hi Thu Thiển bật cười, lúm đồng tiền như hoa:

“Ta đi gọi Nguyệt tỷ dậy.

Vừa mới đứng lên Thu Thiển lại đột nhiên dừng lại, sau đó nói với Chu Tự:

“Đứng lên một chút đi"

Chu Tự vừa mới đứng lên, Thu Thiển đột nhiên tới gần ôm lấy hắn:

“Để ngươi ôm ta cho đỡ thèm.

Chu Tự:

"..."

Thu tỷ, ta không phải người tùy tiện như vậy.

Sau đó hắn đưa tay ôm Thu tỷ.

Tin tức đột nhiên xuất hiện khiến Chu Tự lập tức tỉnh táo lại.

Nếu không phải vừa vặn tỉnh lại từ trong tu luyện, tình thế sẽ phát triển vượt ngoài dự liệu, bây giờ còn có thể trao đổi với Thu tỷ một chút.

Hắn cũng không quá quan tâm việc bị cha mẹ biết mình mắc hội chứng tuổi dậy thì, khi còn bé, thỉnh thoảng cũng bị thấy một vài lần.

Kiểu như tu luyện Hàng Long Thập Bát Chưởng trong phòng, luyện Độc Cô Cửu Kiếm với bông cải.

Bây giờ không phải bị bắt tại trận, có thể chấp nhận được.

Nhưng trung nhị bệnh vẫn là trung nhị bệnh, tin tức này có thể sẽ chết người.

Thân thể còn sống, tinh thần thì đã chết.

Toàn thân thịt nát xương tan không sợ, phải để lại thanh bạch với thế gian.

Chu Tự lục tìm danh bạ, gọi cho Thu tỷ.

"Alo?"

Giọng Thu Thiển mang ý cười nhàn nhạt.

"Thu tỷ, thứ kia ngươi hiểu được mà, là hiểu lầm thôi"

Chu Tự nói với người ở đầu bên kia.

Thu Thiển đùa dai cười nói:

"Hiểu lầm à? Vậy ta xóa nhé?"

1038 chữ

Chương 236: Chuẩn Bị Xong Tâm Lý

Thu tỷ dễ nói chuyện như vậy? Chu Tự im lặng tự hỏi.

Mở lại, thật sự không thấy tin kia nữa, sau đó hắn nhận được ảnh chụp màn hình Thu tỷ gửi tới.

Nội dung chụp màn hình là tin tức vừa nãy, phía trên thể hiện chỉ một người có thể xem.

Người này đương nhiên là Chu Tự.

Thu tỷ thật ác.

Thần Nữ Ma Đạo quá khủng bố.

"Thu tỷ đang ở ma môn sao? Đang làm gì vậy?"

Chu Tự tìm đại một chủ đề khác.

"Ừm-"

Bên kia hình như đang suy nghĩ, một hồi lâu mới truyền đến thanh âm:

"Vừa rồi đang nghĩ, mấy ngày nay người nào đó không có tin tức, gửi cái gì đó để hắn để ý, có lẽ sẽ có tin tức, sau đó thật sự hữu hiệu"

Tiếng nói rơi vào tai Chu Tự, nhất thời hắn có chút kinh ngạc.

Nghĩ kỹ lại, sáng sớm hôm thứ sáu Thu tỷ đi, bây giờ đã là tối chủ nhật, vậy mà mình ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi.

Dù thế giới tu chân làm hắn vô thức lơ là điện thoại, nhưng nếu như đủ nhớ, thì nhất định sẽ ý thức được có thể gọi điện.

Xong rồi, bị Thu tỷ cho rằng trong lòng mình không có nàng.

Chẳng lẽ mình không đủ thích Thu tỷ? Không thể nào. Các loại suy nghĩ nườm nượp kéo đến trong đầu Chu Tự.

Suy nghĩ chạy một hồi, hắn đột nhiên bình tĩnh lại:

"Thu tỷ, các ngươi còn định ở ma môn bao lâu?"

"Không biết, vừa nãy chúng ta mới đến chỗ của Nguyệt tỷ, địa điểm hội đàm vẫn chưa chọn được, với lại không biết có phải Nguyệt tỷ ăn quá nhiều Thần Tứ Quả cùng Quả Trí Tuệ hay không mà không khống chế được cảnh giới. Có thể trong mấy ngày này sẽ thăng cấp lên trung tam phẩm"

Thu Thiển tùy ý lại lười biếng nói.

"Tọa đàm thanh niên đó định tổ chức vào lúc nào?"

Chu Tự hỏi.

"Mồng bảy, mồng tám đi, nếu như muộn hớn có thể là mồng tám mồng chín Thu Thiển tùy tiện đáp, giọng nói mang theo ý cười:

"Bây giờ ta đang nằm trên giường nghỉ ngơi, ngươi có muốn xem ảnh chụp không? Không có quần áo nha Chu Tự:

"..."

Sau đó hắn nhận được một tấm hình, đúng là Thu Thiển tự chụp, lấy chăn mền che kín mít.

Đúng là không thấy được quần áo.

A~ Ta đã sớm chuẩn bị xong tâm lý.

Xem xong tấm này, lại có ảnh chụp mới, lần này không có chăn, là Thu tỷ mặc đồ ngủ.

Không giống với lúc mặc ở nhà cho lắm, không phải váy ngủ, cũng không tơ lụa.

"Ở nhà Nguyệt tỷ ta cũng mặc rất nhiều"

Thu Thiển cười nhạt.

"Thu tỷ, có phải ma tu đều như ngươi thế này không?"

Chu Tự đột nhiên hỏi.

Hắn cảm thấy Thu tỷ vô cùng ác, lại khiến cho người ta rất yêu thích.

Nghĩ một lát, Thu Thiển nói:

“Phần lớn ma tu đều như Nguyệt tỷ, hết ăn lại nằm Chu Tự bổ sung một câu: "Còn là bà cô già?"

Ha...ha~ Thu Thiển phì cười, bình tĩnh lại mới nói:

"Bây giờ ta đang ở nhà Nguyệt tỷ, nhà Nguyệt tỷ chỉ có mỗi một căn phòng có thể nghỉ ngơi, cho nên..."

Điện thoại rung lên, Chu Tự thấy Nguyệt tỷ gửi tới một tấm hình.

Thu Thiển nằm nhoài trên chăn gọi điện thoại, cùng Nguyệt tỷ nhìn thẳng vào camera ăn một thứ quả màu đỏ.

Khóe miệng nàng có chất lỏng màu đỏ, như là máu tươi.

Chu Tự: "..."

Được rồi, cúp đây, đang bận lắm.

Kết thúc cuộc trò chuyện.

Nhìn bức ảnh ôm bụng cười to mà Thu Thiển gửi tới, trong lòng hắn có một ý.

"Mồng bảy, mồng tám mới bắt đầu, hôm nay là mồng ba, còn tầm năm ngày nữa"

"Ngày mai xem Hoang Cổ Kinh Thế Thư, xác định công lực ngàn năm biến hóa. Trước mồng năm đến Biên Giới thành, xử lý chuyện Đại Địa Thần Khuyển. Mồng sau thăng cấp trung tam phẩm, cho ma chủng nghỉ. Mồng bảy xem đường đến ma môn rồi bắt đầu lên đường, mồng tám sẽ tới cuộc hội đàm thanh niên tài tuấn tìm Thu tỷ"

Xin nghỉ phép ba ngày mồng bảy, mồng tám, mồng chín, mồng mười vào chủ nhật vốn là ngày nghỉ, có tất cả bốn ngày ngày nghỉ.

Kế hoạch vô cùng hoàn mỹ.

Lúc Thu Thiển nói cố ý để hắn gọi điện thoại, hắn đã có ý định về ma môn.

Thu tỷ hẳn là rất cảm động đây.

Chỉ là...Kế hoạch không theo kịp thay đổi.

Ngày hôm sau.

Một khắc trước khi tan tầm, hắn nhận được tin tức từ Đại Địa Thần Khuyển.

Chỉ có mấy chữ rất ngắn gọn:

"Gia, cứu mạng"

Bọn hắn không thể chờ đến ngày mai, chuyện đến nước này chỉ có thể lập tức đến Biên Giới thành tìm Đại Địa Thần Khuyển bọn hắn.

Chạng vạng tối.

Chu Tự qua rừng cây vùng ngoại ô đi vào Biên Giới thành, nơi này có thây khô hành tẩu như cũ, chỉ có điều không đuổi kịp hắn.

Két!

Cửa thành bị mở ra, gương mặt của tín đồ đóng cửa lại lần nữa xuất hiện ở trước cửa.

Chu Tự: "..."

Gương mặt người chết tái nhợt, quả thật có chút kinh dị.

"Hoan, hoan nghênh ghé thăm Biên Giới thành, ta, ta là tín đồ đóng cửa ở nơi này"

Tín đồ đóng cửa nhìn chằm chằm Chu Tự buồn bã nói.

Lại đổi lời thoại, Chu Tự tự nhủ.

Biên Giới thành là do bọn hắn gọi như vậy, kỳ thật tòa thành này không có tên.

Có lẽ tín đồ đóng cửa nghe bọn hắn gọi như vậy, cũng gọi theo, vậy xem ra, tín đồ đóng cửa là có tư duy tự chủ.1027 chữ

Chương 237: Chỉ Đường

"Đề nghị ngươi lần sau đừng lộ mặt Chu Tự mặt không đổi sắc đề nghị.

Không đợi đối phương phản ứng, hắn trực tiếp đi đến quảng trường tế tự.

"Theo như Đại Địa Thần Khuyển nói, vị trí hẳn là ở sau cây Thần Tứ Quả, hy vọng có thể thuận lợi tìm được cửa vào"

Chu Tự tăng tốc đi tới, tiếng gió vù vù vang lên bên tai.

Hắn xuyên qua con đường đổ nát, vượt qua dòng sông cạn khô xuyên qua thành thị, đi qua quảng trường trung tâm, qua tòa thành to lớn, cuối cùng đến được quảng trường hiến tế đã trở thành phế tích.

"Đến rồi"

Đằng sau cây Thần Tứ Quả quả thực có một cái cửa vào dưới đất.

Bên trong cực kỳ tối.

Đùng!

Một tiếng động vang lên, ánh sáng vàng xuất hiện trong tay hắn, là Kim Quang Thần Chú. Có thể chiếu sáng.

Cộp!

Cộp!

Bước trên lối đi, hắn không được nghe bất kỳ âm thanh nào, còn yên tĩnh hơn bên ngoài nhiều.

Cả thế giới dường như chỉ còn có một mình hắn đang bước đi.

Chốc lát.

Hắn dừng giữa ngã tư đường, bên trái có một vuốt chó lóe sáng.

Là chỉ đường.

Gần nửa tiếng sau, Chu Tự đứng trước sương mù đen kịt, chỉ dẫn đến nơi này là hết. "Vào đây sao?"

Sương đen này cho hắn một loại cảm giác kỳ quái, có thứ gì đó ẩn nấp trong đó.

Hắn đưa tay chạm đến, sương đen lại đột nhiên lui lại.

Chu Tự:

"..."

Xem ra sương đen không chào đón hắn, vừa thảm lại vừa may.

Uỳnh!

Vừa vào hắn đã nghe thấy tiếng động Ầm...ầm, cùng tiếng rống giận dữ.

"Gâu! Ta là Đại Địa Thần Khuyển, chó giữ nhà gia, một Thần Tướng cũng dám làm càn?"

Uỳnh!

"Đây là đại bàn của ta, tự tiện xông vào sẽ phải chết"

Chu Tự thấy Đại Địa Thần Khuyển cùng Hầu Trầm bị sáu cái tượng đá cầm quyền trượng trong tay dồn vào một góc, sương đen tràn ngập xung quanh bọn hắn, như muốn ăn mòn.

"..."

Đã thế này rồi vẫn còn mạnh miệng? Hắn âm thầm thở dài.

Phá Thiên Chiến Kích hiện ra trong tay hắn, Phá Thiên Ma Thể mở ra, luồng khí đỏ sậm xuất hiện.

Vút!

Chiến kích bị toàn lực ném ra.

Uỳnh!

Sương đen bị rẽ ra, chiến kích tấn công trực diện sáu cái tượng đá.

Ầm!

Một tượng đá bị đánh lui, nhưng không hề có tổn thương.

Rất cứng, Chu Tự nói thầm.

Kinh nghiệm hơn mười năm cho hắn biết, đây không phải quái tinh anh bình thường. Không dễ diệt.

"Gia?"

Phá Thiên Chiến Kích xoẹt qua, xé rách sương đen có thần tính, Đại Địa Thần Khuyển thở phào một hơi. Uỳnh!

Hai người đột phá tầng vây, nhảy đến trước mặt Chu Tự.

"Đạo hữu tới kịp lúc.

Trên mặt Hầu Trầm cảm kích, nhưng trong lòng lại kinh ngạc.

Thánh Tử Ma Đạo đứng ở chỗ này sương đen chung quanh cũng không dám tới gần, đây là do trên người có pháp bảo gì cao minh, hay là do bản thân có sức mạnh đặc biệt?

Hoặc là có bảo hộ của chuyên gia Ma Đạo?

Xác suất lớn là đẳng cấp của Phá Thiên Ma Thể đủ lớn mạnh.

Sương đen có thần tính, có liên quan đến sức mạnh Thần Minh.

Dù chỉ có một chút, nhưng vẫn có ảnh hưởng không nhỏ.

Đương nhiên, hắn cùng Đại Địa Thần Khuyển cũng đều không bình thường.

Ảnh hưởng nhất thời này không là gì, nhưng sương đen chủ yếu là vây lấy bọn hắn, vô cùng khó chịu.

Chỉ tiến không thể lùi, cuối cùng thua trận phải cầu cứu.

"Gia, bên kia có một cánh cửa, không biết bên trong có cái gì. Nhưng mà có thể xác định, là nơi rất trọng yếu. Chỉ có điều muốn đi qua nhất định phải đánh bại những Thần Tướng này"

Đại Địa Thần Khuyển chỉ về hướng sương đen.

Hiện giờ chỗ bọn hắn khắp nơi đều là sương đen, khó mà thấy tình huống cụ thể.

Hầu Trầm nhìn tượng thần, nhắc nhở:

"Đạo hữu, đám này đều có thực lực đẳng cấp lục phẩm, dù vụng về, nhưng rất khó tiêu diệt"

"Ta thử xem sao"

Tuy rằng Chu Tự không nắm rõ khái niệm về thực lực đẳng cấp lục phẩm, nhưng có thể cảm nhận được Thần Tướng này rất khó đối phó.

Rõ ràng chỉ là tiểu dã quái canh cổng, vậy mà còn cứng hơn cả boss.

Cũng không biết có rơi trang bị không, boss cây còn rơi quả vàng, sáu tên này...

Hắn đã ngửi thấy mùi vị của nghèo khó.

"Nơi này, bất luận kẻ nào cũng không được đi vào"

Tiếng nói vang lên từ miệng sáu vị Thần Tướng.

Có điều, bọn hắn cầm quyền trượng trong tay, trông càng giống thần quan.

Thời đại rất lâu về trước.

Không hề do dự, Chu Tự một bước phóng tới trước mặt tượng đá, đấm ra một quyền.

Uỳnh!

Sức mạnh cường đại đánh lui Thần Tướng, răng rắc một tiếng, thân thể đối phương xuất hiện một đường nứt toác.

Ầm!

Năm vị còn lại cầm quyền trượng bắt đầu công kích, tốc độ ô cùng nhanh, có thể nói là dã quái có tốc độ nhanh nhất mà hắn từng gặp.

Rầm!

Rầm!

Chu Tự nghiêng người né tránh, sau đó ra quyền.

Mê Tung Bộ, Thốn Quyền.

Uỳnh!

Rầm!

Sau mấy lượt công kích, Chu Tự lui về chỗ cũ.

Sáu tượng đá đều bị đánh một quyền, nhưng mà chỉ bị đánh lui, không thể tiêu diệt.

Nhanh nhất chỉ có thể toàn lực diệt được một cái, điều động công lực ngàn năm, phối hợp các loại kỹ năng, cũng không chắc có thể tiêu diệt toàn bộ.

Nhất thời hắn cảm nhận được độ cứng của tu chân giới.

1037 chữ

Chương 238: Gia Muốn Lên Trời

Hầu Trầm nhìn Chu Tự, thầm nghĩ Thánh Tử còn quá non, còn cần không ít thời gian, dù là hiện tại đã vô địch trong lớp đồng lứa.

Nhưng khi đối mặt tu chân giới, vẫn có chút nhỏ bé.

"Gia, làm sao bây giờ?"

Những tượng đá này có liên quan tới Thần Minh, muốn đánh tan cũng không dễ dàng.

"Giúp ta kéo dài một chút thời gian Chu Tự không thể hiện thái độ gì, chỉ nói.

Lúc này hắn lấy ra một quyển sách, bắt đầu đọc.

Vốn định xem ở nhà, bây giờ chỉ có thể xem trước.

Đại Địa Thần Khuyển cùng Hầu Trầm không hiểu cho lắm, nhưng vẫn xông về phía sáu Thần Tướng.

Tiếp đó bọn hắn nghe thấy tiếng Chu Tự đọc lên:

"Trong thiên địa, vạn vật hỗn độn, sơn hải ở trong đó ngưng tụ hiện ra sinh cơ, sinh linh được sinh ra từ trong sơn hải, nhưng chúng sinh ngu muội không được khai trí"

Tiếng đọc đều đều vang lên, rõ ràng Đại Địa Thần Khuyển nghe hiểu được Chu Tự đang đọc Viễn Cổ văn.

Thế nhưng nội dung lại chẳng rõ quái gì, loạn như mớ bòng bong, không có chút thâm ý nào.

Gia đang niệm chú sao? Người biết Hoang Cổ Kinh Thế Thư không ít, nhưng người từng xem qua thì ít lại càng thêm ít.

Lai lịch của Đại Địa Thần Khuyển cùng Hầu Trầm đều không tầm thường, nhưng cách bước lên đỉnh tu chân giới còn xa vạn dặm.

Cho nên bọn hắn biết Chu Tự đọc cái gì, nhưng lại không biết nội dung quyển sách này là như thế nào.

Nếu họ biết đây là Hoang Cổ Kinh Thế Thư, có lẽ sẽ kinh ngạc nội dung trong đó.

Nhưng bọn hắn cũng không hiểu văn tự trên trang bìa, không rảnh xem xét đồng thời cũng không dám vô lễ nhìn thẳng.

Uỳnh!

Hầu Trầm đang có hết sức ngăn chặn những Thần Tướng này, thật ra thực lực của hắn có thể ngăn chặn rất tốt, nhưng không thể hoàn toàn bại lộ thực lực, phải lưu lại một chút đường lui.

Hiện tại miễn cưỡng ngăn chặn là được.

"Không biết rốt cục Thánh Tử Ma Đạo muốn làm cái gì, đang niệm phong ấn sao?"

Trong lòng hắn tràn đầy nghi hoặc.

Hắn nhìn Đại Địa Thần Khuyển cũng mặt mũi mờ mịt, biết trước kia chưa từng xảy ra loại chuyện này.

Dù Đại Địa Thần Khuyển khó hiểu, nhưng trong lòng nó tin tưởng gia, không có chút nghi ngờ nào. "Vạn vật sinh linh có linh trí, dục vọng ác niệm bắt đầu tùy ý hoành hành, đại địa sinh linh đồ thán khổ không thể tả. Ngày ấy trời giáng hồng thủy, gột rửa thiên địa, có kẻ biết trước dựng thuyền lánh nạn, người không biết cầu xin cao xanh che chở, người can đảm từ lúc khai thiên lập địa khơi thông hồng thủy để cầu sinh cơ. Người tự nhiên, người cầu nguyện, người chống lại bởi vậy sinh ra Chu Tự chuyên tâm đọc Hoang Cổ Kinh Thế Thư, chăm chú nhìn, đọc từng chữ.

Tiếng nói rơi xuống, công lực ngàn năm trong thân thể bắt đầu sục sôi, như là sóng biển trong gió bão, khẽ động liền nổi lên ngàn cơn sóng.

Ầm...ầm!

Thân thể của hắn bắt đầu xuất hiện tiếng ầm vang, một luồng khí tức người khác không cách nào phát giác được bắt đầu phun trào.

Hắn bất động đứng tại chỗ, nhưng bốn phía lại chịu sự áp chế từ khí tức do hắn mang lại.

Có điều, chỉ trong chớp mắt, Hầu Trầm cùng Đại Địa Thần Khuyển đều nhìn về phía Chu Tự.

Bọn hắn không phát giác được bất kỳ thứ gì, nhưng bọn hắn biết Chu Tự lúc này không giống với lúc trước.

Rõ ràng đứng ở nơi đó, nhưng thật như đứng trong lòng tất cả mọi người.

Khiến bọn hắn è dè.

Mà từng tiếng đọc chậm kia như là ma chú hiện ra trong đầu bọn hắn, lần này khác với lúc nãy, bọn hắn nghe không hiểu.

"Phía đông Cơ Thủy, Nhược Thủy phía tây, xuất hiện hai người, bọn hắn nhìn vào bộ lạc của đối phương, bắt đầu tranh đấu. Trong quá trình có Phi Long gia nhập trận đấu của bọn hắn, bọn hắn đột nhiên liên thủ, phản sát Phi Long lấy làm đồ nhắm, để bày tỏ tôn trọng. Ràng buộc Đông Tây vì vậy mà có, Cơ Thủy cùng Nhược Thủy dung hợp thành Ám Hà"

Những âm thanh này không ngừng xuất hiện, không chỉ có Đại Địa Thần Khuyển cùng Hầu Trầm, sáu vị Thần Tướng đều bị vô hình trấn trụ.

Vù!

Gió nhẹ thổi qua, quét sạch xung quanh, trong gió có bóng hình như ẩn như hiện.

Là rồng.

Những thứ này Chu Tự không biết, hắn chỉ đang đọc Hoang Cổ Kinh Thế Thư.

Tiếng đọc không lớn, nhưng Đại Địa Thần Khuyển ở một bên lui lại theo bản năng, Hầu Trầm càng thêm vạn phần hoảng sợ.

Tiếng nói trong đầu không ngừng truyền ra, là tiếng đọc sách của

Chu Tự, trừ đoạn đầu, bọn hắn không thể hiểu thêm bất kỳ thứ gì, cảm giác được rõ ràng chỉ có nỗi hoảng sợ đột ngột xuất hiện.

Sáu Thần Tướng đã nhận ra sự uy hiếp của Chu Tự, nhưng không cách nào tiến lên.

Vù...và- Gió càng lúc càng lớn, bóng rồng càng thêm rõ ràng.

Trong lòng Hầu Trầm dần nhớ ra cái gì đó, nhìn lại phía Chu Tự, trong mắt toàn là chấn động.

Gió nổi mây phun, trời quang nổi sấm, long ảnh nhảy nhót.

Đây là...Tiềm Long xuất uyên.

Hóa ra, Thánh Tử Ma Đạo chưa từng xuất thế, hắn vẫn luôn chờ đợi.

Đại Địa Thần Khuyển cũng phát hiện, nó cảm thấy, một ngày đại bàng nhất định cùng với gió, bay lên tận chín tầng mây.

Gia muốn lên trời.

1064 chữ

Chương 239: Thấy Rồng

Thư viện Đông Lâm, Tô Thi ngồi tại quầy, không có việc gì làm.

Nàng thường đi ngoại ô tìm dã quái lấy kinh nghiệm.

Nhưng mà có rất ít dã quái, lúc Hàn Tô cùng Minh Nam Sở đưa nàng đi, cơ bản là không tìm thấy.

Nhớ lúc Đọa Thi tới, còn có ma tu mang linh sủng tới.

Hai lần cơ hội nàng đều không cố mà trân quý.

Ầm...m!

Tiếng sấm Ầm...ầm dọa Tô Thi nhảy dựng lên, nàng ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, nghi hoặc tự nói:

"Chẳng lẽ trời sắp mưa?"

Vù!

Ầm..ầm!

Tiếng gió rít gào, sấm động trong đêm.

"Bão?"

Tô Thi ngạc nhiên, cất bước ra ngoài.

Vừa đi tới cửa, nàng thấy Hàn Tô và Minh Nam Sở cũng đi ra, không chỉ đám bọn hắn còn có cả hội Trình tỷ.

"Xảy ra chuyện gì rồi?"

Vẻ mặt Tô Thi đầy nghi hoặc.

"Ừ, không phải sấm bình thường"

Minh Nam Sở ngẩng đầu nhìn về phía chân trời thuận miệng giải thích.

Gào!

Có tiếng gào thét như ẩn như hiện.

Ầm...ầm!

Ánh sét lấp lóe, Tô Thi mơ hồ thấy dưới ánh sét có bóng rồng hiện ra.

"Trình tỷ, ta thấy rồng" Tô Thi thốt lên. "Không phải rồng thật.

Trình tỷ chau mày: "Đây là dị tượng"

"Dị tượng?"

Mấy người Hàn Tô nhìn sang Trình tỷ.

Trình tỷ hít vào một hơi, thấp giọng nói:

"Tiềm Long vọng thiên, súc thế xuất uyên. Có nhân vật không tầm thường đang đi ra, ngay tại Thanh Thành Mấy người chấn kinh, Thanh Thành còn có nhân vật không tầm thường nào đó?

Hàn Tô cùng Minh Nam Sở đột nhiên muốn biết Chu Tự ở đâu, nhưng không dám gọi điện thoại hỏi thăm.

Cũng không để Tô Thi đi hỏi, Tô Thi không sợ Chu Tự, nhưng rất sợ Ma Đạo Thánh Tử.

Nàng cảm giác là hai người.

Khu biệt thự phía nam Thanh thành.

"Thanh Thành quả thật không thể ở lâu"

Thiên Hà đạo nhân e ngại nói.

Ánh mắt của hắn nhìn trên không trung gió nổi mây vần, bóng rồng cuồn cuộn dưới sấm sét.

Hoàn toàn ăn khớp với một loại dị tượng mà hắn biết.

"Sư phụ, đây là?"

Mặt Tư Động đầy mơ hồ.

Lúc sấm sét xuất hiện, sư phụ đột nhiên ra khỏi phòng, mặt đầy lo ngại.

hai người bọn hắn thì chẳng cảm giác có gì dị thường cả.

Nhưng "Đây là dị tượng"

Thiên Hà thở dài, trầm giọng nói:

"Tiềm Long ẩn sâu, không động thì thôi, động một cái kinh thiên động địa, kêu lên kinh động lòng người"

Tư Tĩnh nhìn trời, ánh mắt vẫn mờ mịt như cũ:

"Vậy đây là sắp động sao?"

"Khó nói được, có đôi khi chỉ là chuyện trong một khắc"

Thiên Hà đạo nhân khẽ lắc đầu.

"Sơn hải trải qua vạn năm, đại địa bị thống trị, vạn vật sinh linh khó dò. Có người đúc kiếm dưới trời, cầm kiếm kháng cự. Có người rèn đạo trong đêm khuya, vung đao chém kim cổ. Có người tôi trường thương trong mây, dựng thương chống trời. Kẻ ngu, người khôn, kẻ bình thường, dần dần biến mất trong trời đất, còn sống rất ít.

Hôm đó thời đại biến thiên, có người từ trong tan hoang đi ra, từ dưới phế tích đứng lên. Thời đại Hoàng Giả bởi vậy sinh ra"

Tiếng của Chu Tự chưa từng gián đoạn, hắn xem sách, cảm nhận được công lực ngàn năm quay cuồng.

Tất cả đều hướng đến trình độ cao nhất, thân thể của hắn có thể tiếp nhận.

Biến hóa sẽ xuất hiện khi hắn đọc xong đoạn cuối cùng.

Sắp tới là một trang cuối cùng.

Chung quanh yên tĩnh lạ thường, không có đấu đá, cũng không có tiếng người.

Hết thảy yên tĩnh, bình lặng.

Không gian đều đang đợi hắn đọc, đọc đến chữ cuối cùng của trang cuối cùng.

Lúc này, Đại Địa Thần Khuyển và Hầu Trầm đứng bên cạnh thống khổ vạn phần, bọn hắn bị thứ gì đó áp chế không thể động đậy.

Thứ này như núi lớn vô tận, đè trên người bọn hắn.

Cái tên Thánh Tử Ma Đạo trở nên nặng nề không gì sánh được, có thể đè chết Hầu Trầm.

Uỳnh!

Khi bọn hắn vẫn đang nghĩ xem cần chịu áp lực bao lâu nữa, trong đầu đột nhiên có cái gì nổ tung.

Là tiếng ầm vang.

Tiếng đọc cuối cùng, lần này bọn hắn nghe rõ, vô cùng rõ ràng.

"So với trời cao càng sáng tỏ, so với sơn hải càng vững vàng, năm tháng thay đổi, hắn trường tồn mãi mãi. Gặp hắn trong luân hồi, nghe giọng hắn trong dòng chảy thời gian: Trời cao nghe tuyên, sơn hải nghe lệnh, ta là Nhân Hoàng" Chu Tự đọc xong, chậm rãi khép lại sách, công lực ngàn năm trên người hắn bắt đầu biến đổi, thứ vừa mới được sinh ra từ trong sức mạnh, như một luồng ánh sáng chói mắt tỏa khắp toàn thân.

Cùng lúc đó một tiếng rồng ngâm vút lên tận trời.

Gào!

Thiên Hà đạo nhân, đám người Trình tỷ đều ngẩng mặt nhìn lên trời.

Bọn hắn thấy một con Kim Long bay đến chân trời rẽ tầng mây, Tiềm Long xuất uyên.

Khoảnh khắc hình bóng của rồng hiện ra, trong đầu họ vang dội một câu rung động tâm thần: Ta là Nhân Hoàng.

Kim Long vào mây trời, không thấy tung tích.

Lúc này, sấm sét tiêu tán, cuồng phong ngưng bặt, tất thảy lại tĩnh lặng trở lại.

Nếu không tận mắt thấy, có lẽ bọn hắn sẽ cảm thấy vừa rồi chỉ là một ngày có sấm sét.

Chu Tự nhắm mắt lại cảm nhận công lực ngàn năm cuồn cuộn đã biến mất, chỉ còn lại tĩnh lặng.

Lượng công lực ngàn năm vẫn như vậy, hạn mức cao nhất cũng không thay đổi chút nào.

Nhưng bản thân công lực ngàn năm đã thay đổi, về cảm giác là sáng hơn một chút, dù vốn cũng không có ánh sáng.

"Từ công lực ngàn năm biến thành pháp lực ngàn năm sao?"

1052 chữ

Chương 240: Còn Gì Nữa Không

Nắm đấm có lực hơn.

Biến hóa cụ thể cần kiểm tra một chút, vừa vặn có đối tượng thử nghiệm đây rồi.

Chu Tự mở to mắt, đập vào mắt là Đại Địa Thần Khuyển cùng Hầu Trầm trốn ở một góc, bọn hắn thở phì phò có vẻ rất khổ sở.

"Chết"

Sáu Thần Tướng khôi phục tự do, dùng tốc độ nhanh nhất phóng tới chỗ Chu Tự.

Một vị dẫn đầu trong chớp mắt đã đến trước mặt Chu Tự, quyền trượng cao cao vung lên, sau đó giáng xuống.

Uỳnh!

Đại Địa Thần Khuyển giật mình, không kịp ra tay.

Chỉ là quyền trượng hạ xuống, ba cái mặt của nó đều kinh ngạc.

Gia dùng một ngón tay ngăn quyền trượng của Thần Tướng?

Ung dung như lúc đối phó với nó.

Chu Tự đỡ lấy quyền trượng bằng một ngón tay, cảm thấy dã quái trước mắt không khác biệt mấy với loại có máu có thịt.

"A~"

Một kích của tượng đá vô hiệu, nó ra đòn thứ hai.

Chu Tự cũng động, các loại kỹ nghệ không gì hắn không biết, vung tay lên một cái, Đại Suất Bi Thủ.

Uỳnh!

Một đòn đánh ra, Thần Tướng tan tành tại chỗ.

Lăng Ba Vi Bộ, đi đến bên cạnh một Thần Tướng khác.

Đại Lực Kim Cương Thủ.

Uỳnh!

Đầu tượng đá vỡ nát.

Thiên Thủ Như Lai Chưởng.

Uỳnh!

Một chưởng tung ra, thân thể tượng đá vỡ nát trong chớp mắt.

Đại Từ Đại Bi Thiên Diệp Thủ.

Uỳnh!

Một chưởng từ trên không hạ xuống, tượng đá bị đập nát từ đầu tới chân, không còn một khối.

Long Trảo Thủ.

Ầm!

Một trảo phá lồng ngực, rồi lại hủy thân thể.

Chưởng Gian Sinh Tử...Thôi, không có đặc hiệu, Hoành Tảo Thiên Quân.

Uỳnh!

Một cái đá chân cuối cùng, một pho tượng đá vỡ nát rơi xuống đất.Bộp bộp!

Phủi phủi tro bụi trên tay, Chu Tự quay đầu nhìn về phía Đại Địa Thần Khuyển cùng Hầu Trầm, nói nhẹ bẵng:

"Còn gì nữa không?"

"Hết, hết rồi"

Hầu Trầm âm thầm thở phào, hắn tưởng là Thánh Tử giết đến điên cuồng, định giết luôn hắn một thể.

"Gia, vũ khí của ngươi"

Đại Địa Thần Khuyển ngậm Phá Thiên Chiến Kích đi đến bên cạnh Chu Tự.

"Cửa ở phía trước?"

Chu Tự nhận lấy chiến kích.

Đại Địa Thần Khuyển không nghĩ ngợi đi đến cửa lớn:

"Đúng vậy gia, để ta dẫn đường"

Gia thực sự quá mạnh.

Sương đen phun trào, từ dày đặc biến thành mỏng manh, cuối cùng biến mất không thấy tăm hơi. Thông đạo tối tăm dần sáng lên.

Sàn nhà nơi này bóng loáng, xung quanh là hai hàng cột đá, chống đỡ mái vòm bên trên.

Mái vòm hình bầu dục, trên đó có vẽ hình những vì sao, ánh sáng nhạt tỏa ra từ những hình thù đó, để không gian bên trong dần trở nên sáng tỏ.

"Nơi này có lẽ là thần điện, chỉ là không thể xác định rằng thần điện của vị thần nào"

Hầu Trầm đi ở phía sau cất tiếng giải thích.

Thời đại thần minh có rất nhiều thần điện, từ xưa đến nay hắn đã gặp rất nhiều thần điện loại này, nơi nào có khả năng xuất hiện thần hắn đều sẽ đi tới.

Vì tương lai của tộc bọn hắn.

Nhưng mãi Hầu Trầm vẫn không tìm được tung tích của thần, cho tới khi phát hiện nơi này, nơi gần với thần nhất.

Chu Tự nhìn lên mái vòm rồi nói một cách bình thản:

"Thần điện đều như thế này à? Chẳng có chút sáng tạo nào cả"

"Gia, đó là do bọn hắn ở cổ đại"

Đại Địa Thần Khuyển thầm nhắc nhở trong lòng.

"Đừng ngụy biện"

Đại Địa Thần Khuyển đứng im tại chỗ, tiện đà lùi sang một bên.

Tới nơi rồi.

Nơi này chính là nội bộ của thần điện, đằng sau vẫn có thể tiếp tục đi vào nhưng không còn nhiều thứ để khám phá nữa rồi.

"Chính là cánh cửa này à?"

Chu Tự hỏi một cách hào hứng.

Trước mặt hắn là một cánh cửa bằng bạch ngọc, cao ba mét, rộng một mét rưỡi. Trên cánh cửa có khắc những hoa văn lan từ bốn phương tám hướng rồi tập trung vào vị trí trung tâm.

Ở giữa có một khoảng trống.

"Khoảng trống ở giữa có lẽ là nơi cắm chìa khóa của cánh cửa này, tạm thời vẫn không biết là gì.

Hầu Trầm đứng bên cạnh giải thích.

Chu Tự gật đầu, hắn chụp một bức rồi mới nói:

"Vậy các ngươi cứ nghiên cứu trước đi, ta đi hỏi những người khác xem sao"

Sau khi thử dùng sức mạnh và thất bại thì Chu Tự dẫn theo Đại Địa Thần Khuyển đi dạo một vòng chung quanh. Chắc chắn là không còn gì để khám phá hắn mới rời khỏi đây.

Trước khi đi Đại Địa Thần Khuyển tò mò mà hỏi hắn một câu:

"Gia, sao khi đó đột nhiên ngươi lại đọc tên sách lên?"

"Bởi vì tri thức chính là lực lượng"

Chu Tự trả lời nó như thế.

Đại Địa Thần Khuyển tỉnh ngộ, nó quyết định khi về sẽ đi mua một cái kính, lại mua một số sách về. Đọc nhiều sách bổ sung kiến thức, hắn muốn làm một con chó văn vẻ uyên bác.

Đường Cảnh Xuân, vườn hoa Phú Quý, tầng ba tòa sáu.

Chu Tự mở cửa vào nhà.

Róc rách!

Hắn rót cho mình một ly nước rồi ngồi trên ghế sô pha để cảm nhận công lực ngàn năm của mình.

Vận dụng nó vẫn không có thay đổi gì lắm, thuận buồm xuôi gió. Về mặt phân bố cũng không hề thay đổi, giấu ở khắp người.

Ngàn năm vẫn là ngàn năm, chỉ là chất lượng có chút thay đổi ảo diệu, bền chắc hơn lúc trước rất nhiều.

Một cú toàn lực không chỉ có thể đấm nát núi, chặn ngang sông.

"Lần này phải đi đâu để thử nghiệm một cú toàn lực nhỉ?"

1074 chữ

Chương 241: Vậy Con Có Thích Nàng Không?

Hôm nay và mai sẽ lên 20 chương, chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Dã quái có nhiều đến đâu cũng không thử được, trừ khi kiếm được con dã quái nào đó cấp tinh anh hoặc là boss. "Bây giờ biết thêm giới Tu Chân, có lẽ cơ hội thử uy lực sẽ nhiều hơn. Giờ ta nên suy nghĩ xem công lực ngàn năm có thể biến đổi nữa hay không thì hơn.

Hắn nhớ rằng Hoang Cổ Kinh Thế Thư có tổng cộng là ba quyển.

Quyển Nhân Hoàng đã khiến công lực ngàn năm của hắn thành pháp lực ngàn năm. Vậy quyển Sơn Hải có khi nào sẽ để cho pháp lực ngàn năm của hắn thăng cấp thành tiên lực ngàn năm không? Vậy quyển Thượng Thương sẽ là tiên lực ngàn năm thăng cấp thành thần lực ngàn năm?

Thần lực ngàn năm có thể bật hiệu ứng chưa nhỉ?

Vừa rồi hắn đã thử, cho dù công lực ngàn năm có thay đổi thì bản chất cũng không thay đổi, vẫn chưa có hiệu úng.

Hoang Cổ Kinh Thế Thư lại bị hắn lấy ra, hắn đọc thêm một lần hoàn chỉnh vẫn không thể điều động công lực ngàn năm.

Có mới nới cũ, thứ công lực cặn bã.

Cũng may hắn vẫn luôn thích Thu tỷ.

Hai ngày nữa Chu Tự sẽ xin nghỉ đi tìm Thu tỷ, Thu tỷ thích mặt váy ngắn, Hắn không ở đó là Thu tỷ sẽ không mặc...Đúng rồi, lấy cớ này đi.

Chu Tự lại đọc Hoang Cổ Kinh Thế Thư thêm một lần nữa, hắn phát hiện quyển sách này ghi chép rất hỗn loạn, thứ gì cũng có.

Nó kể sự tồn tại của sinh linh, ghi chép hồng thủy nhấn chìm mọi thứ, kể về thời đại thống trị, loạn thế, cuối cùng phân tích Hoàng

Giả đứng lên trong phế tích.

Công tích của người đó cao ngất ngược, mặc dù đã biến mất nhưng tinh thần vẫn còn ở lại mãi mãi.

Thấy hắn cần tiến vào luân hồi, cả đời hắn chính là câu nói kia: Thượng Thương nghe tuyên, Sơn Hải nghe lệnh, ta là Nhân Hoàng.

"Chẳng phải ý nói trong ba quyển Hoang Cổ Kinh Thế Thư thì quyển Nhân Hoàng là cao minh nhất ư? Nhưng hắn nói chưa đủ nhiều, đã có khí thế như vậy rồi phải nói thêm một câu trấn áp kẻ địch khắp thế gian mới đúng chứ. Cả câu là: Thượng Thương nghe tuyên, Sơn Hải nghe lệnh, ta là Nhân Hoàng, trấn áp kẻ địch khắp thế gian.

Đẹp trai vãi!

Chu Tự đọc xong thì nhìn chung quanh một chút, trong đầu hắn vô thức hiện lên gương mặt đang chống tay nâng cằm chê cười hắn của Thu tỷ.

Vừa xấu xa lại vừa xinh đẹp.

Cuối cùng Chu Tự gọi điện cho ba hắn.

"Con ta, gọi vi phụ có chuyện gì thế?"

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói trầm ấm của Chu Nhiên.

Chu Tự có hơi bất đắc dĩ:

"Ba, ngươi có thể bình thường một chút được không? Bây giờ mới tám giờ, ba lại xem phim rồi à?"

Chu Nhiên im lặng một lúc lâu rồi mới nói:

"Chuyện gì, nói nhanh lên"

"Không phải là Hoang Cổ Kinh Thế Sách có tổng cộng ba quyển sao? Con đã đọc xong quyển Nhân Hoàng rồi, có quyển Sơn Hải và quyển Thượng Thương không ba?"

Chu Tự nói vào chuyện chính.

Trí giả nói với hắn rằng sách này chỉ có ở trong tay người mạnh nhất thời đại.

Không cần biết người mạnh nhất mạnh cỡ nào, chắc chắn là hắn không lấy được rồi, nên chỉ có thể tìm tới ba thôi.

"Con cũng chịu khó học phết nhỉ"

Một lúc lâu sau đầu dây bên kia mới nói một câu như thế.

"Con vẫn luôn rất ham học mà Chu Tự thuận theo mà trả lời.

Chu Nhiên suy nghĩ một lúc rồi mới nói:

"Quyển Thượng Thiên bị lấy mất rồi, kẻ đó đang trốn, tạm thời chưa tìm thấy hắn. Quyển Sơn Hải đã biến mất trong thời đại thần minh, không biết là bị ai giấu đi nhưng tới giờ vẫn chưa có manh mối. Con tự tìm đi, nếu có manh mối thì ta sẽ đi lấy giúp con Chu Tự:

"..."

Trông cậy vào con à? Con vẫn còn là nhân sĩ võ lâm, không hiểu được thế giới của tiên nhân.

"Ba, ba có sách về thần văn đạo văn không?"

"Con cần à? Ngày mai ta sẽ sai người đưa qua cho con"

Chu Nhiên nói một cách thản nhiên như là đưa đồ ăn.

Đừng nói là giả nhé? Chu Tự lẩm bẩm trong lòng, sau đó hắn lại nhớ tới một chuyện khác.

"Đúng rồi, không phải lần trước ba đã nói con trung tam phẩm thì sẽ dạy con Thí Thần Nhất Đao Trảm sao? Con thấy con sắp tới rồi, có phải là có thể về rồi không?"

"Tiểu Nguyệt ở chỗ của con không?"

Đột nhiên Chu Nhiên hỏi.

"Nguyệt tỷ và Thu tỷ về Ma Môn mà Chu Tự trả lời.

"Vậy con cũng không cần về nữa, ta gửi qua cho con"

Trái tim Chu Tự có chút đau đớn, hắn chỉ có thể đợi Nguyệt tỷ về rồi về chung thôi. "Con trai, Thu Thiển về Ma Môn mà con không gọi điện cho nàng à? Một ngày phải gọi một lần, nếu không sẽ khiến đối phương cảm thấy con không chú ý tới người ta. Nữ hài tử rất hay suy nghĩ lung tung, con cứ như thế nàng sẽ nghĩ bình thường con chê nàng phiền phức đó. À mà, có phải là con không thích Thu Thiển không?

Nàng có chỗ nào không tốt à?

Đột nhiên Liễu Nam Tư giành lấy điện thoại.

"Mẹ ơi, mẹ ăn cơm chưa?"

Chu Tự vội vàng đổi chủ đề.

"Trả lời mẹ trước đã"

"Con cũng đâu có nói là Thu tỷ không tốt đâu?"

"Vậy con có thích nàng không?"

Chương 242: Bạch Ngọc Chi Tâm

Con có thích cũng không thể nào nói thẳng với mẹ được...

"Hừ, đã ở chung với nhau hai tháng rồi mà vẫn không dám nói thích, vô dụng"

"Trông chờ con tìm bạn gái thì chúng ta tới chết rồi vẫn chưa bế được cháu đâu"

Mẹ ơi, nói có lý chút được không, sợ rằng con xuống mồ rồi mẹ vẫn còn đang nhảy nhót tưng bừng đấy.

Chu Tự nhủ thầm.

Hắn thích Thu tỷ, ngày nào cũng nhớ Thu Tỷ nhưng không gọi điện cho nàng.

Hắn phân tích một chút, có lẽ là tâm trí hắn đều dùng để nhớ Thu tỷ rồi, không nghĩ ra rằng điện thoại có thể liên lạc với Thu Thiển.

Bởi vậy nên mới hai ba ngày không có một cuộc điện thoại.

"Nhớ gọi điện hàng ngày đó. Đúng rồi, con và Thu Thiển đã phát triển đến bước nào rồi, hôn nhau chưa?"

"Mẹ, con ăn cơm đã, con tắt đây. Dạ, con biết rồi, con biết rồi mà. Không có, con tắt đây"

Cuối cùng cũng có thể kết thúc cuộc trò chuyện.

Bị Nguyệt tỷ mách lẻo rồi, Chu Tự thở dài.

Sau đó hắn gọi điện thoại cho Thu Thiển.

"Bị mắng à?"

Điện thoại vừa được kết nối thì đầu dây bên kia đã vang lên tiếng cười.

"Sao Thu tỷ biết được?"

Chu Tự nói với vẻ khó hiểu.

Thu Thiển cười rồi giải thích:

"Nguyệt tỷ đang gọi video với mẹ của nàng, ta ngồi bên cạnh nghe được.

Chu Tự:

Cũng may không nói xấu Thu Tỷ, sau này phải siêng nói mấy câu ngon ngọt mới được. Vậy mà mẹ mình cũng không nhắc nhở một chút.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện thì Chu Tự đi mua năm ngàn mì tôm ăn.

Thỉnh thoảng ăn mì tôm cũng khá ngon, hắn ăn say sưa ngon lành.

Chín giờ hơn, hắn ngồi vào trận pháp rồi bắt đầu tu luyện.

Chín vòng Ma Chủng, đấu giả thất phẩm đỉnh phong, chỉ cách trung tam phẩm có một bước.

Nếu không có gì bất ngờ thì đêm nay nữa là hắn có thể bước vào.

Đấu giả thất phẩm thăng lên giai linh lục phẩm, nhìn thì có vẻ đơn giản nhưng thực tế lại là từ hạ tam phẩm tiến lên trung tam phẩm.

Cụ thể như thế nào thì phải tấn thăng xong mới biết được. Chu Tự cũng không lo lắng điều gì khác, hắn chỉ sợ Ma Chủng nát.

Dù sao cũng có tiền lệ.

Chu Tự đọc Phá Thiên Ma Thể rồi ghi nhớ phương thức tấn thăng vào lòng.

Phương thức tấn thăng cũng giống như lần trước, chỉ cần tiếp tục vận chuyển kinh mạch toàn thân là được. Chỉ có hơi phức tạp hơn một chút, gần như là bao trùm cả người.

Số lượng quá lớn, khiến hắn có chút lo lắng cho Ma Chủng.

Hắn nhắm mắt lại, Ma Chủng đang lơ lửng trước mặt hắn, ống ánh như quả táo vàng, vừa nhìn thoáng qua là đã biết nó không nhẹ.

"Lát nữa có thể sẽ gặp nguy hiểm, ngươi cố gắng chịu đựng"

Ma Chủng rùng mình một cái, vầng sáng màu vàng nhạt đi một chút.

Bất lực, đáng thương, muốn trốn tránh.

Công lực ngàn năm bị Chu Tự điều động, bắt đầu vận chuyển.

Có thể tiến vào trung tam phẩm hay không phải xem tối nay Ma Chủng có thể chịu đựng được tới mức nào.

Loạn Thạch Cương.

Bàn tay sáng nhô ra khỏi bóng đêm, có một tiếng nói vang lên:

"Thứ ta muốn đã tìm được rồi, bây giờ cần ngươi đi lấy."

Rầm!

Nham Thạch cự nhân phá đất mà đứng dậy, hắn nhìn về phía bàn tay sáng rồi nói:

"Thứ gì? Ở đâu?"

"Ma tu có đại hội Ma Sát, sẽ có một phần thưởng tên là Bạch Ngọc Chi Tâm, ta muốn có được nó"

Bàn tay sáng cất tiếng.

"Bạch Ngọc Chi Tâm? Ngươi muốn triệu hồi thứ gì?"

Nham Thạch cự nhân nhíu mày.

"Ngươi không cần biết, chỉ cần đi lấy nó về giúp ta là được. Nhưng ma tu cũng không dễ lừa đâu, mặc dù đa số người tham gia đại hội Ma Sát lần này chỉ là hạ tam phẩm nhưng cũng có một số trung tam phẩm đấy. Đương nhiên, bọn hắn cũng không phải là uy hiếp gì lắm đối với ngươi. Nhưng nếu có những cường giả khác nhúng tay vào thì ngươi cũng biết hậu quả rồi đấy. Cho nên đừng lỗ mãng"

Bàn tay sáng nhắc nhở Nham Thạch cự nhân.

"Người cầm kiếm ở bên đó ư?"

Nham Thạch cự nhân không để ý đến những gì bàn tay sáng nói.

"Khó mà xác định được, nếu gặp phải hắn thì rất may mắn. Lệnh truy sát đã được đưa ra, ai gặp được thì đó là do người đó may mắn. Đại hội Ma Sát sắp bắt đầu rồi, chỉ mấy ngày nữa thôi, lát nữa ta sẽ cho ngươi địa chỉ cụ thể.

Tốt nhất là ngươi nên mai phục rồi hãy ra tay. Ta không muốn ngươi làm to chuyện lên lại còn không lấy được đồ về cho ta"

Bàn tay sáng hơi do dự một chút, nó dò hỏi:

"Sau khi ăn Thần Tứ quả thì có lẽ ngươi sẽ có chút cảm ứng kỳ lạ. Sao rồi, thần của ngươi còn sống không?"

Nham Thạch cự nhân nhìn bàn tay sáng, trên mặt hắn không có chút biểu cảm nào:

"Không liên quan gì đến ngươi"

"Chúc ngươi may mắn, cho dù chết ngươi cũng phải lấy được đồ cho ta!"

Bàn tay sáng biến mất ngay tại chỗ.

Nham Thạch cự nhân im lặng một lúc lâu rồi mới đi ra khỏi Loạn Sơn Cương Vị.

1182 chữ

Chương 243: Cứ Như Thần Ấy

Rạng sáng.

Chu Tự đang ngồi xếp bằng trên nền đất ở phòng khách mở mắt ra. Hắn nhìn tay mình, kích phát Phá Thiên Ma Thể, màu đỏ sậm nhanh chóng bao phủ quanh người có điều không ổn định lắm.

Khí đỏ như ánh đèn lập lòe, có thể tàn lụi bất cứ lúc nào.

"Xem ra rất nghiêm trọng, chỉ có thể miễn cưỡng sử dụng thôi"

Tối hôm qua hắn thăng cấp trung tam phẩm, công lực ngàn năm biến hóa tạo áp lực rất lớn cho Ma Chủng. Khi một kỳ vận chuyển kết thúc, đúng là Ma Chủng mạnh hơn một chút, nhưng vào thời khắc sống còn vẫn không thể nào chống đỡ, nứt ra ngay tại trận...

Suýt chút nữa một phân thành hai, bây giờ nửa sống nửa chết, không cách nào tự lành được. Cũng may có đoàn linh khí chu thiên bảo vệ Ma Chủng, lúc này mới không vỡ ra hoàn toàn, cũng được đoàn linh khí chu thiên chữa trị dần dần.

"Suýt thì phải sửa lại rồi. Nhân viên duy nhất xin nghỉ bệnh, mấy ngày này cũng không thể hành hạ được.

May mà vốn cho ngày nghỉ, ngày nghỉ biến thành ngày nghỉ ốm, cũng không bị thiệt.

Vòng vàng quanh Ma Chủng biến mất, mang ý nghĩa tiến cấp thành công, chờ ngày chữa trị được hoàn toàn, hắn sẽ được coi là tu chân giả lục phẩm bình thường.

Lần thăng cấp này, bảo hắn chú trọng đoàn linh khí chu thiên, thì ra tiền lương đủ nhiều có thể kéo lại chút sức của Ma Chủng.

Xem ra cần phải nghĩ cách tăng đoàn linh khí chu thiên lên.

"Bảy giờ hai mươi phút, lần này dùng thời gian hơi dài"

Mắt nhìn điện thoại, Chu Tự mở phần messenger ra gửi cho Thu

Thiển một tin nhắn.

"Chào buổi sáng Thu tỷ"

Tin nhắn trả lời nhanh chóng chuyển tới, là một bức hình selfie Thu Thiển đang đánh răng.

Bên cạnh còn có một bé gái, mặc bộ đồ gấu nhỏ cũng đang nhắm mắt đánh răng, chính là Nguyệt tỷ.

Thu Thiển:

"Chào buổi sáng"

Chu Tự không trả lời, mà rửa mặt, sau đó súc miệng, rồi đi ra ngoài đi làm.

Trong trường hợp tiết kiệm được bữa sáng, Tô Thi sẽ cho hắn bữa sáng nhiều hơn, được ăn gì thì phải xem vận may.

Hắn và Minh Nam Sở luôn có thể được chia một chút, Đại lão bản có lẽ giảm béo nên không ăn.

Trên đường đi làm, Lý Lạc Thư trả lời tin nhắn của hắn.

Tối qua hắn gửi ảnh chụp cửa đá bạch ngọc qua, hi vọng có thể có được chút manh mối.

"Là Thần Khải Chi Môn, nghe nói mỗi Thần Minh đều có loại cửa này, tầm quan trọng rất khác nhau. Mà đồ bên trong cửa là gì, cửa thông tới hướng nào cũng không có cách nào xác định được, tuy nhiên cách mở đều giống nhau. Nhìn vào hoa văn. Trong tình huống bình thường, hoa văn của Thần Khải Mật Thi tương ứng mới có thể mở được. Người bình thường dù có tài liệu cũng không thể xác định được Mật Thi gì, đại ca phải tìm đúng người thạo việc, ví dụ như người bên ngoại thành Thần Vực.

Lý Lạc Thư giải thích một hồi.

Thần Khải Mật Thi?

Chu Tự gật đầu, đêm nay phải tới ngoại thành Thần Vực một chuyến.

Có phương hướng cơ bản, hắn bèn hỏi chuyện công việc.

"Tháng mười rồi, chừng nào thì ngươi tới nhậm chức? Có thế nào thì tháng này cũng phải tới, nếu không bọn họ sẽ tuyển đủ đấy"

"Ta đang cố gắng xuống núi đây, có điều mẹ ta vẫn muốn ta đi xem mắt một lần, ta phải làm sao? Ta cảm giác có xem mắt nữa cũng thất bại"

Lý Lạc Thư thở dài.

Nhìn vẻ buồn rầu của Lý Lạc Thư, Chu Tự ngẫm nghĩ rồi gửi một tin nhắn:

"Lúc đi học ngươi có mua máy tính không?"

"Không, khi đó ta rất cố gắng học tập, có điều không học tốt"

Lý Lạc Thư trả lời.

Cuối cùng cố gắng vào được xưởng điện tử, bắt đầu cuộc sống huyền thoại. Chu Tự nói thầm, sau đó gửi tin nhắn lại:

"Lúc đi học ta đã muốn có máy tính rồi. Sau đó ta nói với mẹ, ta mua máy tính để học tập, tiện có thể làm thêm chút việc bán thời gian kiếm tiền. Ngươi hiểu ý ta chứ?"

"Đại ca sáng suốt, có thể giải thích chút không?"

Lý Lạc Thư lại gửi tin nhắn tới.

Chu Tự sửng sốt, lại buồn cười nói:

"Vì sao ngươi đi xem mắt thất bại? Tám đến chín phần là không đủ ưu tú. Cho nên ngươi nói xuống núi vì muốn hòa nhập với nền văn hóa mới. Trên núi không dạy được cho ngươi cái gì, chỉ có cuộc sống sinh hoạt đẫm máu mới có thể làm cho ngươi càng thêm trưởng thành, giỏi giang. Bởi vậy, ngươi cần xuống núi. Ảnh hưởng từ thất bại của lần thứ ba xem mắt rất lớn, hẳn sẽ cho ngươi thời gian trở nên xuất sắc hơn, để những người từ chối ngươi kia phải hối hận với lựa chọn ban đầu của mình. Điều này về cơ bản có thể thuyết phục cha mẹ ngươi." cứ như Thần ấy"

"Đại ca Lý Lạc Thư gửi tới icon khâm phục, sau đó lại nhắn thêm một tin:

"Có lời vàng ngọc của đại ca, ta cảm giác hy vọng được xuống núi rất lớn. Để báo đáp đại ca, ta quyết định tới đỉnh núi, đi tìm trận pháp khó nhất mà trước mắt ta vẫn có thể tiếp xúc được, sau đó dâng tặng cho đại ca"

Ta dâng tặng cho Nguyệt tỷ, Chu Tự lặng lẽ tự nhủ.

Nguyệt tỷ có trận pháp để chơi có thể tiết kiệm một khoản tiền hoa quả, tiền đưa cho Thu Thiển phần lớn đều là để mua hoa quả.

Nguyệt tỷ ngốc ăn sẽ chê, mặc dù không lãng phí, nhưng cái gì không ngon đều đẩy tới trước mặt Chu Tự.

Quýt chua sẽ đưa, táo không ngon sẽ bỏ một nửa, nho chua cũng cho Chu Tự.

Thư viện Đông Lâm.

Chu Tự ngồi trước quầy chỉnh sửa tài liệu, được một lúc thì Tô Thị tới.

"Minh Nam Sở có tới không?"

Nàng đứng trước quầy, tò mò hỏi.

Hôm nay tóc nàng dùng dây chun buộc thành hai bím xõa trên vai, mặc áo khoác hồng, nhìn đúng là rất đẹp.

Người có thể ngày nào cũng nói trừ xinh đẹp ra thì không còn gì khác đúng là phải có chút vốn liếng.

"Vẫn chưa tới"Chu Tự lắc đầu.

"Vậy ngươi đợi lát thấy hắn thì đưa cho hắn đi"

1043 chữ

Chương 244: Thanh Long - Hộ Pháp Ma Môn

Tô Thi đặt hai cái bánh nhân đậu đỏ trên bàn, sau đó đi về phía phòng nghỉ.

Bánh đậu đỏ vừa ra lò, vẫn còn nóng.

Chốc lát sau.

Minh Nam Sở tới, Chu Tự đưa bánh tới trước:

"Hôm nay vẫn là nhân ngọt.

"Mấy nay Tam lão bản của ngươi sao thế? Ngày nào cũng ăn nhân ngọt? Ta phát ngán luôn rồi." Minh Nam Sở nói bằng giọng ghét bỏ.

"Ừ, ta cũng ngán, nhưng mà đồ miễn phí thì tiết kiệm tiền"

Chu Tự thờ ơ đáp lại.

"Cũng đúng"

Minh Nam Sở gật đầu đồng ý.

"Các ngươi quá đáng thế"

Tô Thi ra tìm sách, căm tức nhìn hai người ở quầy.

"Ngươi muốn tìm sách à?"

Minh Nam Sở hỏi.

"Sách gì?"

Chu Tự cũng hỏi theo.

"Nền tảng kiếm pháp Tô Thị vô thức nói.

Chu Tự vươn tay đếm trên giá sách, đến quyển thứ năm thì dừng lại, ngón trỏ móc quyển sách ra xem, rồi tiện tay đưa cho Tô Thị.

Tô Thị:

"..."

Sẽ có ngày các ngươi phải lau mắt mà nhìn. Tô Thi thề ở trong lòng, nhận sách xong thì quay người rời đi. "Chuyển tiền cho ngươi rồi"

Minh Nam Sở ăn bánh xong thì nhắc nhở Chu Tự.

Chu Tự đọc sách cả ngày, thu được một nghìn tệ cũng vui mừng, có điều vẫn phải lấy bù đắp công lực ngàn năm làm trọng.

Ngày mai là thứ tư, ngày mùng sáu.

Kỳ nghỉ ba ngày là 7, 8, 9, ngày mùng 10 nghỉ ngơi.

Như vậy có nghĩa là làm một ngày nữa là được ra ngoài.

"Nghỉ ngày 7, 8, 9? Cũng được"

Hàn Tô ngồi trong phòng nghỉ thoải mái nói.

"Đột nhiên ta thấy phiền não quá Tô Thi dựa vào ghế, nói:

"Các ngươi nói xem, nếu ta đi gặp một vài vị tiên tử lợi hại, bọn họ cảm thấy ta ra trận không đủ hoàng tráng thì sao?"

"Sao ngươi lại có dính líu tới tu chân giả lợi hại rồi?"

Chu Tự tò mò hỏi.

Tô Thi sửng sốt một chút, rồi nói bằng giọng rầu rĩ "Ta cũng đâu kém thế, với cả mẹ bảo ta đi. Nói là gần mực thì đen gần đèn thì sáng, bảo ta tiếp xúc với đám người kia, có lẽ sẽ có chút ích lợi"

Hàn Tô:

"..."

Minh Nam Sở: "..."

Chu Tự:

"..."

Ba người lập tức thấy bị xúc phạm.

"Ta chuẩn bị cho ngươi một triệu bùa chú, ngươi đi bắn pháo hoa hết? Phô trương quá đấy"

Hàn Tô lấy lá bùa vừa mới vẽ xong ra, nói.

Một triệu? Đây chính là nguyên nhân dẫn tới tầm nhìn hạn hẹp của Đại lão bản à? Chu Tự tự nhủ.

Minh Nam Sở lấy tiểu kiếm ra, cảm giác món này của hắn đúng là nghệ thuật.

"Chỉ cần phô trương thôi à? Có cần phông bạt thần bí gì không?"

Chu Tự như nghĩ tới gì đó, hỏi thử.

"Có không? Có thì cũng được."

Tô Thị mang vẻ mặt đầy chờ mong.

Chu Tự lấy phong thư mua trước đó ra, đưa cho Tô Thị:

"Lúc cần phô trương thì dùng cái này là được, hẳn là sẽ có chút hiệu quả"

"Có hiệu quả thật không?"

Tô Thị nhận phong thư, không cảm thấy có tác dụng, nàng không tin tưởng lắm:

"Nghe nói đều là vài thiên chi kiều nữ, hoặc là tiên tử nữ tu có thân phận khá cao, lỡ thứ này vô dụng làm ta mất thể diện thì phải làm sao?"

"Không dùng thì ngươi cũng mất mặt mà"

Mặt Chu Tự không cảm xúc nói.

"May mắn thì có thể làm linh vật"

Minh Nam Sở bổ sung một câu.

"Thật ra cũng không thể nói thế, phô trương thành công có thể làm thành linh vật nghiêm túc, địa vị cao"

Hàn Tô đẩy gọng kính nói lời phải với Tô Thị, thấy Tô Thi hiểu lầm nàng thì lại bổ sung:

"Ta không có ý xấu, cũng không phải ai cũng có thể làm linh vật. Ách, ý ta là đẹp cũng là một loại ưu điểm"

Tô Thị:

"..."

...

"Ta sắp đến nhà rồi"

Vừa xuống xe buýt, Chu Tự đã nhận được cuộc gọi của một người đàn ông lạ.

Nói là chuyển phát nhanh, đang đứng ở khu chung cư rồi.

Gần đây hắn có mua đồ gì à? Chu Tự tự nhủ, hắn không nhớ mình đã mua cái gì.

Nhất là sau khi có thể mua đồ ở ngoại thành Thần Vực, hắn càng không mua đồ online nữa.

Của Nguyệt tỷ hay là của Thu tỷ nhỉ?

Sau khi tới khu chung cư, hắn phát hiện mình nghĩ nhầm rồi, không phải là chuyển phát nhanh bình thường.

"Làm phiền thiếu chủ rồi"

Một người đàn ông trung niên mặc quần áo xanh trắng hành lễ với Chu Tự, trong lời nói tràn đầy vẻ kính trọng.

Lúc nhìn thấy người này, Chu Tự cảm thấy đối phương không tầm thường. Hắn đứng đây không hề hợp với khung cảnh chung quanh.

Xung quanh có khí tức đặc biệt tỏa ra.

"Ngươi là?"

Chu Tự hỏi thăm.

"Thanh Long, một trong tứ đại hộ pháp của Ma Môn Thanh Long nho nhã trả lời.

"Vậy ba vị hộ pháp khác có phải là Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ không?

Chu Tự vô thức hỏi, nói xong thì cảm thấy có hơi thất lễ, thế là lập tức bổ sung:

"Ta không có ý gì khác.

"Thiếu chủ khách sáo rồi, đúng là ba vị đó"

Thanh Long mỉm cười nói.

"Ngươi là do ba ta gọi tới à?"

Chu Tự không quen cho lắm.

Người bình thường gặp nhau, lịch sự một chút là được, nhưng vẻ khiêm nhường của người này làm cho hắn không quen.

Cứ như bản thân cao hơn đối phương một bậc vậy.

"Đúng là môn chủ bảo ta tới, để đưa cho thiếu chủ vài thứ Thanh Long nhẹ nhàng đáp.

Chu Tự ngẫm nghĩ một chút, lại tò mò hỏi.

1035 chữ

Chương 245: Chém Cổ Kim Vị Lai

"Nghe Nguyệt tỷ nói, hẳn là có rất nhiều người ở Ma Môn đang nghi ngờ hoặc là chèn ép uy tín của ta, bảo ta chỉ có cái danh thôi. Ngươi không nghi ngờ chút nào à?"

Thanh Long sửng sốt, cười gượng nói: "Thiếu chủ lo lắng quá rồi, mặc dù bốn người chúng ta là hộ pháp của Ma Môn, nhưng từ nhỏ đã theo môn chủ, như là bề tôi trong nhà. Có lẽ thời của thiếu chủ khác với chúng ta nên không hiểu việc này lắm. Nhưng cho dù thế nào, thiếu chủ có tin đồn như vậy không thì thái độ của bốn người chúng ta đối với thiếu chủ đều giống nhau. Những người khác trong Ma Môn có ý nghĩ của riêng mình, không thích bị người khác chỉ tay năm ngón, đúng là sẽ thử làm mất uy tín của thiếu chủ. Sau này thiếu chủ cũng cần đề phòng hơn Thì ra trước kia ba ta là địa chủ.

Trong lòng Chu Tự thầm dán một cái nhãn cho ông ba có chút mập mạp của mình.

"Hóa ra ngươi có ảnh chụp và số điện thoại"

Chu Tự gật đầu.

Vừa nãy hắn hỏi thăm Thanh Long làm sao lại biết hắn, hóa ra là ba hắn cho số điện thoại và ảnh chụp.

Vậy...

Tại sao lúc trước không cho Nguyệt tỷ? Chỉ cho một tấm bản đồ, hệt như đi tìm kho báu vậy.

"Hiện tại thiếu chủ có tiện nhận đồ không?"

Thanh Long nhìn xung quanh một hồi xác định không có người.

"A, tiện"

Chu Tự cũng nhớ tới chính sự cười nói.

"Phần thứ nhất là thần văn"

Thanh Long lấy ra một cái hộp tinh xảo nói:

"Trong này có Thần Văn Thạch Bản, theo như lời môn chủ nói, bên trong ghi lại phương pháp để tu luyện Thần Minh, có lẽ có thể cho thiếu chủ chút gợi ý, còn có cái này, lá cây Thiên Dũ Hộp và cả lá cây đều đưa cho Chu Tự, lá cây cũng đựng trong hộp.

"Lá cây này là?"

Chu Tự có chút nghi hoặc, lão cha chưa từng nhắc đến.

"Là môn chủ dặn dò, bảo lúc thiếu chủ xem thần văn và đạo văn, tốt nhất mang lá cây bên người, đau chỗ nào dán chỗ đó"

Thanh Long mỉm cười giải thích.

"Còn có cái này, Tiên Thiên đạo văn, Tiên Thiên đạo văn không phải là văn tự, mà là một loại hàm súc, xem thứ này có thể lĩnh ngộ đạo pháp, đạo ý" Thanh Long chồng cái hộp chứa đạo văn lên trên cái hộp đựng thần văn.

Không phải văn tự? Vậy thì có tác dụng gì? Trong lòng Chu Tự có chút bất đắc dĩ.

"Thí Thần Nhất Đạo Trảm đâu?"

Thấy Thanh Long không có động tác khác, hắn không khỏi mở miệng hỏi.

"Trước khi giao ra, ta muốn hỏi thiếu chủ một chuyện Sắc mặt Thanh Long nghiêm túc.

"Hỏi đi"

Chu Tự đầy nghi hoặc.

"Môn chủ bảo cho ta hỏi thiếu chủ tại sao muốn tu luyện Thí Thần Nhất Đao Trảm Thanh Long nhìn Chu Tự chằm chằm.

Cái này còn vì sao nữa hả? Chu Tự nói thầm, xác định xung quanh không có ai mới nói:

"Ngươi không cảm thấy đao này rất ngầu sao?"

Thanh Long:

"???"

Lúc phản ứng lại, suýt nữa Thanh Long bật cười ra tiếng, cố để mình không bật ra tiếng cười, hắn nói:

"Đúng là rất ngầu, vậy thiếu chủ nhận lấy"

Thanh Long điểm ngón tay lên ấn đường của Chu Tự, khẽ nói:

"Đây là môn chủ bảo ta chuyển lại, hắn nói ngươi tiếp nhận một lần có lẽ sẽ hiểu, có điều lần này không có Thiên Nhân hợp nhất, muốn học thì phải tập trung nhìn"

Chu Tự chưa kịp đáp lại, hắn phát hiện mình lại lần nữa bước vào một không gian nào đó, khác với lúc học Chiến Ý Vô Song, lần này hắn nhìn thấy một khung cảnh.

Trên trời có sông biển bảy màu phun trào, giữa không trung, một vị nam tử ngẩng đầu lên nhìn trời.

Trên tay hắn cầm một thanh đao chưa tuốt khỏi vỏ, trên người toát ra đạo ý kỳ quái.

Ẩn giấu bên trong, vận thế chờ phát động. "Thời đại Thần Minh, thế cục kinh hoàng, tất cả những người thử ngăn cản đại thế này đều đã chết, ngươi cảm thấy ngươi có thể thay đổi hết thảy?"

Từ trong sông biển bảy sắc có tiếng nói hào hùng truyền ra.

Chỉ nhìn với nghe, Chu Tự có thể cảm thấy bản thân thật nhỏ bé.

"Thần Minh? Đại thế? Xùy! Cho dù tiền nhân đã chết, dù là thiên đạo đã mất, dù một mình ta đối diện chúng Thần Minh, ta vẫn có thể dùng một thanh ma đao chém cổ kim tương lai"

Bóng người đứng dưới sông biển bảy sắc kia bước lên một bước, tay hắn cầm chuôi đạo.

Rút đao, vung lên, chém kim cổ.

Uỳnh!

Đao ý phóng về phía chân trời, khuấy động sông biển bảy sắc.

Một đao ý xuyên cổ kim, ngưng tụ sức mạnh cường đại, muốn phá vỡ hết thảy.

Xoạt!

Đạo ý chìm vào sông biển, biến mất trong đó, lúc Chu Tự cho là không có hiệu quả gì, sông biển bảy sắc có đao ý xông ra, phá vỡ ra một khe nứt.

Ánh nắng chiếu rọi xuống xuyên thấu qua vết nứt.

Một đao hé sắc trời.

Hình ảnh đến nhanh biến mất cũng nhanh, lúc Chu Tự lấy lại tinh thần, một chiêu này đã dạy xong.

Chuyện gì vừa xảy ra vậy?

"Thiếu chủ học được chưa?"

Thanh Long tò mò hỏi.

Chu Tự trầm mặc hồi lâu, mới mỉm cười nói:

"Còn thiếu một chút lĩnh ngộ"

Để ta về học lại tư thế rút kiếm một chút, chắc là có thể.

"Thiếu chủ không giống với lời đồn lắm.

Thanh Long có chút nghi hoặc.

1082 chữ

Chương 246: Tới Sớm

"Không giống chỗ nào?"

Chu Tự nhận lấy cái hộp, hơi tò mò.

"Nghe đồn thiếu chủ giết người như ngóe, gặp mặt phải quỳ lạy, môn chủ cũng nói thiếu chủ tu Phá Thiên Ma Thể, khát máu như điên. Hôm nay gặp được, thấy thiếu chủ chất phác như cũ"

Chu Tự lúc này mới ngộ ra, cười nói:

"Là cha ta nói?"

Thanh Long:

"???"

"Ha ha, thuộc hạ đã đưa đồ vật đến, không quấy rầy thiếu chủ nữa.

Thanh Long lập tức biến mất tại chỗ, không dám ở lại quá lâu.

Trực giác cho hắn biết, giữa thiếu chủ cùng môn chủ nhất định có mâu thuẫn, hắn không thể nhúng tay.

Nếu không tự chịu diệt vong.

Chu Tự:

"..."

Đã bảo tại sao lần trước lão cha không nói là ai làm ta bại lộ, hóa ra là chính hắn, uống nhiều rượu giả quá ha?

Chu Tự rất tức giận.

Quả nhiên gì trùm phản diện cũng làm ra được, thở dài một tiếng, hắn mới cất bước về nhà.

Về đến nhà đóng cửa lại, hắn bỏ Biên Giới Thạch ra đi đến cạnh ghế sofa, viết lên thần văn Hạnh Vận Chi Thi.

Chốc lát.

Hắn lại đứng ở ngoài Thần Vực thành, liên tục có người đi vào bên trong.

"Nhường một chút.

Có người đẩy Chu Tự.

Nhìn đám người qua lại xung quanh, tự nhiên có cảm giác nhìn cảnh tượng đi làm lúc giờ cao điểm.

Đều tới vào tầm này sao? Chu Tự nghi hoặc.

Hắn cùng đi theo vào trong, lần này nhìn thấy đường đi tấp nập, ngoài người và người thì không còn gì khác.

Quầy hàng, bàn ghế bắt đầu hiện ra, hàng hóa cũng không ngừng xuất hiện.

Lúc này mới náo nhiệt hơn chút.

Đầu đường, hắn nhìn thấy chủ tiệm quen thuộc đang bày từng kiện hàng.

Vẫn là quyển trục, nhưng có chỗ khác biệt so với lần trước.

"A, hôm nay ngươi tới thật sớm Chủ quán nhìn thấy Chu Tự thì cười chào hỏi.

"Ừ" một tiếng, Chu Tự cầm mật quyển lên, nói tiếp:

"Có chuyện muốn đến hỏi ngươi, không ngờ ngươi mới bắt đầu bày quầy bán hàng"

"Chợ đêm mà, thời gian này vừa vặn"

Chủ tiệm vẩy tay, mặt bàn thêm ra rất nhiều mật quyển, hắn đặt cẩn thận từng cái:

"Ban ngày nơi này cũng có người, nhưng mà buôn bán ít, mọi người toàn nói chuyện phiếm giải trí. Hoặc là xem xung quanh có Thần Vực ngoại linh hay không, đi thử tay nghề.

"Thần Vực ngoại linh?"

Chu Tự lần đầu tiên nghe đến cái này.

"Thần bộc thủ vệ ngoại thành Thần Vực rất mạnh, tốt nhất đừng đi thử tay nghề"

Chủ tiệm cười nhắc nhở.

Chu Tự hơi khiếp sợ nhìn chủ quán, kinh ngạc nói:

"Các ngươi thực sự là tín đồ sao?" "Tín đồ không cuồng tín Chủ quán uốn nắn Chu Tự.

Ngụy tín đồ thì có? Chu Tự nói thầm trong lòng.

"Hàng hôm nay của ta, có muốn gì không?"

Chủ tiệm chỉ vào mật quyển trên tay Chu Tự, phía trên xuất hiện bốn chữ lớn Tiên Nhân Chỉ Lộ.

"Đây là gì?"

Chu Tự hỏi, cho thấy rõ ràng hắn là tay mơ.

"Ý trên mặt chữ, Tiên Nhân Chỉ Lộ, đề phòng lạc đường, bên trong có một tấm bản đồ tu chân giới, ngươi chỉ cần xác định địa điểm, sẽ hướng dẫn toàn bộ hành trình cho ngươi. Không lo chuyện xuất hành. Dùng hết thì đốt, không lưu lịch sử ghi chép"

Có bản đồ, có điểm đến, ta còn cần chỉ đường sao?

"Chẳng lẽ ngươi nghĩ có bản đồ là có thể tìm được đường? Tu chân giới lớn như vậy, trận pháp vô số, đương nhiên mê cung cũng nhiều không kể xiết, ngươi thật có thể tìm tới đích đến sao? Mà ngươi xác định biết xem bản đồ sao?"

Chủ quầy nhìn Chu Tự ngây người, chất vấn.

Có cảm giác bị khinh thường, cuối cùng Chu Tự hỏi thăm giá cả:

"Bao nhiêu linh thạch?"

"888, đều là khách quen, không lấy giá thách cho ngươi, cái này rất thích hợp dùng để thăm dò bí cảnh, bị vây chặt cũng có thể giúp ngươi tìm ra đường để thoát thân"

Chủ quán chân thành nói giá cả.

"8 tệ đi, "8 tệ quá ít, không bán được"

quyển trục này chỉ dùng được có một lần"

"Cái lần trước còn có đặc hiệu, uy phong, cái này không có gì, còn lộ ra là mình vô tri, lúc phải dùng đến chính là cúi đầu trước sự vô năng của chính mình. Không thể đắt hơn, chốt mười tám.

"Bán hay không? Không bán thì thôi"

"Bán, bán, khách quen cũ, nếu là người khác, đánh chết ta cũng không bán Chu Tự:

"..."

Giới hạn cuối cùng của người này ở đâu?

"Có lẽ ta có việc cần dùng gấp, ngày mai có đến được không?"

Hắn lại hỏi.

Ngày kia hắn muốn xuất phát đi địa giới ma tu, xác định được địa điểm cuộc hội đàm thanh niên ma tu là hắn định lên đương.

Quả thực thứ này có một chút tác dụng.

"Có thể, ta tăng tốc độ"

Chủ tiệm không thèm để ý nói:

"Vừa nãy ngươi bảo có chuyện muốn hỏi, muốn hỏi gì?"

"Cái này"

Chu Tự vẽ lên bàn một cái cửa, nhất là hoa văn phía trên.

Lý Lạc Thư nói với hắn, hoa văn mới là tinh túy của cánh cửa.

"Thần Khải Chi Môn?"

Chủ quán có chút ngoài ý muốn, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Chu Tự nói:

"Ngươi từng gặp cánh cửa này?"

"Ta muốn hỏi xem, cái này là manh mối của chìa khóa Thần Khải."

Chu Tự nói.

"Không thể nào có manh mối"

Chủ quán trực tiếp lắc đầu:

"Thần Khải Chi Môn rất phức tạp, cho dù có người có thể làm rõ hoa văn, cũng không thể xác định chìa khóa Thần Khải có thích hợp hay không, bởi vì hoa văn giống nhau có thể có hai cánh cửa hoặc nhiều hơn. Có thể mở ra hay không đều xem sau khi đặt vào có hữu hiệu hay không, mà ngươi lại không tìm thấy những thứ này"1010 chữ

Chương 247: Có Hơi Mờ

"Vậy là không có cách nào?"

Chu Tự cũng không hẳn là thất vọng.

Nghĩ cách cưỡng ép mở ra, hoặc là tìm người am hiểu cạy cửa phá khóa thử vận may.

"Tư tưởng không nên cổ hủ như vậy, vật này rất dễ phá giải, khóa Thần Minh để lại mặc dù cao minh, nhưng người tu chân giới chúng ta cũng không phải ăn chay. Có một vài người, lấy được linh cảm từ một cánh Thần Khải Chi Môn nào đó, phát minh ra chìa khoá vạn năng. Người tuổi trẻ bây giờ, không phải nên có tư duy linh hoạt sao? Chìa khoá vạn năng mà không nghĩ đến? Vừa nhìn đã biết ngươi chính là cá lọt lưới chín năm bắt buộc. Chủ quán nhìn Chu Tự lắc đầu.

Chu Tự:

"..."

"Chìa khoá vạn năng là gì?"

Hắn cố nhịn xuống xúc động muốn lấy chứng nhận tốt nghiệp ra.

"Chìa khoá này là do người của ma môn chế ra, hắn luyện chế ra tổng cộng 9 cái, trước mắt hẳn là còn lại hai ba cái. Có điều, phần lớn đều không rõ tung tích. Nhưng lại có một cái rất chắc chắn, nghe qua đại hội Ma Sát địa giới ma tu chưa?"

Chủ tiệm định thử Chu Tự một chút.

"Đại hội Ma Sát?"

Chu Tự ngẫm nghĩ, lắc đầu nói:

"Ta chỉ biết có hội đàm thanh niên ma tu "Đây là gì?"

Lần này đến phiên chủ tiệm nghi hoặc.

"Chính là cuộc hội đàm xem ai khó chịu là đánh người đó"

Chu Tự giải thích.

Chủ quán:

"..."

"A, có lẽ chính là cuộc hội đàm này, lần này đại hội ma...Cuộc hội đàm thanh niên có một phần thưởng, tên là Bạch Ngọc Chi Tâm. Chính là chìa khóa vạn năng của Thần Khải. Nghe nói gần đây sôi nổi nhất địa giới ma tu nhất chính là Thánh Tử Ma Đạo, nếu ngươi quen hắn, có thể nhờ hắn lấy giúp ngươi. Chắc trăm phần trăm. Thứ này đối với người bình thường chỉ có tác dụng tĩnh tâm ngưng thần"

Chủ tiệm hờ hững nói.

Hắn tùy tiện nói ra.

Nhưng người nói vô tâm người nghe hữu ý.

Chu Tự cười nhạt, rốt cuộc hắn tìm được một lý do hợp lý đi cuộc hội đàm thanh niên ma tu.

Rời khỏi ngoại thành Thần Vực, Chu Tự đã có mục tiêu.

Lần này đi ma tu địa giới.

Vì sao?

Có hai chuyện.

Một là Bạch Ngọc Chi Tâm, lấy Phá Thiên Chiến Kích trấn áp tất cả ma tu trong cuộc hội đàm thanh niên ma tu, lấy Bạch Ngọc Chi Tâm đi, mở ra Thần Khải Chi Môn.

Hai là Thu tỷ, đến trước mặt Thu tỷ để nàng biết rằng, mình không gọi điện thoại, nhưng chính người lại đến.

Sau khi quyết định hai chuyện, Chu Tự kiểm tra Ma Chủng một hồi, vẫn là trạng thái nứt ra, tốt hơn ban ngày nhiều, có lẽ là hai ba ngày sau có thể khôi phục hoàn toàn.

Khi đó hắn đã có đặc hiệu lục phẩm ổn định.

Lúc này hắn lấy hộp Thần Văn thạch bản ra.

Nhìn cái hộp tinh xảo, Chu Tự hít vào một hơi, nhẹ giọng tự nói: "Xem thử có thể mang đến gì cho ngàn năm công lực hay không"

"Sách này có lẽ không tệ hơn Hoang Cổ Kinh Thế Kinh mới phải"

Nếu như vẫn có thể mang đến lợi ích, hắn sẽ không cần phải tìm kiếm Hoang Cổ Kinh Thế Thư khác nữa.

Trước khi mở cái hộp ra, hắn cũng lấy cả lá cây Thiên Dũ ra.

Chuẩn bị sẵn sàng hắn mới từ từ mở hộp ra, lọt vào trong tầm mắt chính là một phiến đá cổ xưa, phía trên có rất nhiều chữ viết.

Cảm thấy rất tầm thường, trong lòng Chu Tự suy nghĩ, đưa tay cầm lấy phiến đá.

"Có hơi mờ"

Hắn chạm vào chữ viết trên phiến đá, có cảm giác như bộ phận ở giữa bị gạch bỏ.

Chữ viết đập vào mắt, thử bổ sung những bộ phận bị gạch bỏ kia, trong lúc nhất thời có ánh sáng màu vàng kim nở rộ bên trong chữ viết, sau đó...

Ánh sáng vàng kim chiếu rọi, hoa văn mênh mông đánh thẳng tới.

Soạt!

Đôi mắt của Chu Tự có cảm giác như bị rạch một vết, hắn vô thức vứt hòn đá xuống, nhắm mắt lại. "Shh~"

Sự đau đớn dữ dội tràn ngập trong mắt, máu tươi tràn ra từ khoé mắt.

Trong lúc bối rối, Chu Tự mò tới lá cây Thiên Dũ, lập tức dán lên trên mắt.

Sau khi cảm nhận được một chút mát lạnh, hắn mới dựa lên sofa nghỉ ngơi.

"Thì ra cha có ý này, còn không bằng trực tiếp nhắc nhở mình"

Chu Tự nhắm mắt lại, đã hiểu tác dụng của lá cây.

Nhưng mà phản ứng khi đọc Thần Văn lại lớn như thế, phút chốc đã khiến đôi mắt của hắn bị thương.

Lá cây Thiên Dũ đang chữa trị, nhưng tốc độ không hề nhanh, may mà năng lực khôi phục của bản thân hắn cũng mạnh, có lẽ là bởi vì công lực ngàn năm.

Sau một tiếng đồng hồ, lá cây Thiên Dũ bị Chu Tự lấy xuống, vết máu ở khóe mắt cũng bị hắn lau sạch sẽ.

Không xem Thần Văn nữa, thực lực không đủ.

Thử Tiên Thiên Đạo Văn xem sao.

"Đây có lẽ không khoa trương như vậy chứ?"

Tiên Thiên Đạo Văn cũng nằm trên phiến đá, phía trên có văn tự, số lượng khá ít.

Lượng ít uy lực thấp.

Sau một chút thời gian.

Chu Tự nằm trên mặt đất, lá cây Thiên Dũ có hơi không đủ dùng.

Tiên Thiên Đạo Văn nói cho hắn biết một đạo lý, đại đạo đơn giản nhất.

1027 chữ

Chương 248: Chuẩn Bị Sân Bãi

Hai lần bị thương khiến hắn có chút tức giận, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, qua một khoảng thời gian, hắn muốn nắm công lực ngàn năm, dạy hai phiến đá này làm người.

Bản thân hai phiến đá không phát hiện được lực lượng, cũng sẽ không xâm lấn trong cơ thể hắn, công lực ngàn năm không thể làm gì chúng nó.

Từ bỏ phiến đá, Chu Tự vẫn luôn đang tu luyện Chu Thiên Kinh.

Ngày hôm sau, quầy hàng trong thư viện, Chu Tự nhìn thấy Tô Thi ngồi bên trong thở dài.

"Hôm nay đến sớm như vậy?"

Hắn quẹt thẻ hỏi.

"Hôm nay ta bị kéo đến nhóm của những thiên chi kiều nữ kia, ta đang nghĩ mở đầu nên nói gì cho tốt đây.

Không nói lời nào bọn họ lại thấy ta không có giáo dục"

Tô Thi khẽ ngẩng đầu nhìn về phía Chu Tự, khổ sở nói.

"Những người có bối cảnh tốt, thân phận cao như các ngươi, đều phức tạp như vậy sao?"

Minh Nam Sở đi đến, thuận tay cầm lấy ổ bánh mì mà Tô Thi đặt trên quầy:

"Hơi mặn, mùi vị không tệ"

Hắn đang nói với Chu Tự.

Chu Tự cũng cầm một ổ bánh mì lên ăn thử, quả thật không tệ:

"Lần sau nhớ mua thêm mấy cái này Tô Thị:

"..."

"Chờ Thu tỷ trở về thì không cần mang cho ta nữa"

Chu Tự bổ sung một câu.

Tô Thị:

"..."

Nàng nhớ đây đều là đồ ăn thừa của nàng mà, tại sao lại biến thành mang theo cho những người này?

"Ta nhớ là Chu Tự tốt nghiệp đại học, có lẽ sẽ cho ngươi ý kiến.

Hàn Tô đi tới cầm lấy ổ bánh mì cuối cùng trên quầy Tô Thi hơi nhấc tay lên, trơ mắt nhìn Hàn Tô cắn bánh mì.

Đây là cái nàng muốn ăn. Nhưng mà nàng vẫn nhìn về phía Chu Tự, hy vọng có thể có được giúp đỡ.

"Thật ra là có một lời mở đầu thích hợp, khiêm tốn lại không mất đi nội hàm.

Chu Tự ăn xong bánh mì tùy ý nói. Hai mắt Tô Thị sáng tỏ, có chút hưng phấn nói:

"Là gì vậy, dạy ta đi"

"Điện thoại"

Chu Tự đưa tay ra muốn điện thoại của Tô Thị.

Mở nhóm chat ra, sau đó Tô Thi đưa điện thoại cho Chu Tự:

"Trước khi gửi phải cho ta xem thử Chu Tự gật đầu, bắt đầu gõ chữ trên điện thoại di động của Tô Thị, chỉ một chút thời gian, điện thoại đã trở về tay của Tô Thị.

"Tây Bắc Huyền Thiên một đám mây, quạ đen rơi vào bầy phượng hoàng, khắp núi đều là thiên kiêu nữ, ai là quân rồi ai là thần"

Tô Thi đọc chữ trong khung chat, có chút mê mang:

"Cái này thật sự thích hợp sao?"

"Thử xem, cũng không có tổn thất gì"

Chu Tự nói.

"Hàn Tô ngươi nói xem?"

Tô Thi không chắc chắn cho lắm.

Hàn Tô suy nghĩ một chút, nói: " "Có hơi chói mắt"

"Thật ra rất có khí thế.

Minh Nam Sở vuốt cằm nói.

Cuối cùng Tô Thi gửi, sau đó trong nhóm an tĩnh.

"Ngươi xin phép nghỉ định đi chơi ở đâu?"

Minh Nam Sở ngồi trên quầy thuận miệng hỏi.

Hắn nhìn chằm chằm vào điện thoại di động của mình.

Chu Tự vừa nói chuyện với Thu tỷ trên điện thoại di động, vừa trả lời câu hỏi:

"Đến Ma Môn một chuyện, lấy đồ tìm người."

Minh Nam Sở kinh ngạc nhìn Chu Tự một cái, không nói thêm gì khác nữa.

Thánh Tử Ma Đạo về Ma Môn, chắc chắn có thể dấy lên bão táp.

"Nguyệt tỷ chọn địa điểm ở núi Minh Thiên, cách Ma Môn rất xa, nàng nói nơi đó có trái cây mới, ngọt ngào ngon miệng"

Xem tin nhắn Thu Thiển gửi tới, Chu Tự cảm thấy phong cách rất Nguyệt tỷ.

Nơi nào có đồ ăn ngon, Nguyệt tỷ sẽ đến nơi đó.

"Các ngươi bắt đầu ngày mai hay là bắt đầu ngày mốt?"

Trong lòng Chu Tự tính toán.

Toàn bộ hành trình của cuộc hội đàm thanh niên kéo dài hai ngày, ngày mai bắt đầu hắn có hơi vội.

"Ngày mốt, ngày mai phải chuẩn bị sân bãi"

Thu Thiển gửi tin nhắn tới.

Tùy ý hỏi thêm vài vấn đề, Chu Tự không hỏi nhiều nữa, cũng không hỏi về Bạch Ngọc Chi Tâm.

Có những lời còn dễ nói, nếu như không có lý do đến đó thì xong rồi.

Sau đó lại hỏi Minh Nam Sở vị trí của núi Minh Thiên, tất cả mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ chờ sau khi tan ca lấy Tiên Nhân Chỉ Lộ.

Đêm nay tu luyện ngự kiếm phi hành, chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

Sáu giờ rưỡi, vùng ngoại ô Thanh Thành, Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Đông Húc nhìn thấy Chu Tự trong lòng có chút rụt rè, hắn lo lắng cái hộp mà mình mang đến, lại là thứ gì đó khó lường Nhiều lần tới đây, nhiều lần lòng có bất an.

Sợ mình thật ra mang theo pháp bảo tuyệt thế.

"Chỉ là đồ vật tầm thường, mua bằng mười tám viên linh thạch đó"

Khi Đông Húc hỏi, Chu Tự giải thích.

Trong lòng Đông Húc cười lạnh, ta tin sao? Ta không tin.

Giao đồ xong, Đông Húc rời đi ngay lập tức, chỉ sợ Chu Tự kiểm hàng.

"Dáng vẻ có tật giật mình"

Cầm lấy cái hộp vẻ mặt Chu Tự vô cùng nghi hoặc.

Hắn mở ra xem, đồ vật không có vấn đề gì, không biết người của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông này bị làm sao.

Vừa hay đến vùng ngoại ô, Chu Tự tìm Đại Địa Thần Khuyển, thông báo cho bọn họ biết mấy ngày nay có nguy hiểm gì nhớ đừng đi.

958 chữ

Chương 249: Cường Giả

Chờ hắn trở về có lẽ khoảng ba bốn ngày.

Chuyện của Thần Khải chi môn và Bạch Ngọc Chi Tâm cũng nói một chút.

Hầu Trầm lập tức nói:

"Ta tra xét tư liệu, quả thật có nghe nói Bạch Ngọc Chi Tâm, cách dùng cụ thể ta cũng biết.

Còn có cách dùng đặc biệt? Chu Tự không hỏi ra, đến lúc đó xem thử là biết. Tạm biệt hai người, Chu Tự trở về nhà, hắn bắt đầu xem cương lĩnh của Ngự Kiếm Thuật.

Ngự Kiếm Thuật, bình thường chỉ là dùng linh khí khu động linh kiếm, nhưng đây chỉ là ngự kiếm pháp bình thường nhất, tốc độ chậm chạp không nói tới, còn hao tổn linh khí.

Là cách dùng của Binh Giả bát phẩm.

Mà sau khi thành Đấu Giả thất phẩm, thứ bọn họ dùng là niệm.

Niệm dung nhập linh khí, kết nối linh kiếm, tuần hoàn thuật pháp ngự kiếm trên linh kiếm, vận chuyển Chu Thiên giống như tu luyện.

Có thể khiến tốc độ tăng mạnh, ngự kiếm cũng phải tâm ứng tay.

Độ khó này có hơi lớn.

Kiếm không đủ dễ dàng nổ tung, mà hắn chỉ có một thanh kiếm gỗ.

Cuối cùng hắn thỉnh giáo Lý Lạc Thư, Lý Lạc Thư cho hắn một tấm hình.

Là một thanh kiếm, trên thân kiếm có rất nhiều tiết điểm.

Trong đó có bảy điểm rõ ràng nhất, mà xung quanh kiếm cũng có các loại tiết điểm.

"Thất Tinh Ngự Kiếm Thuật, lưu lại bảy điểm trên thân kiếm, đến lúc đó linh khí lưu chuyển thất tinh, bao trùm linh kiếm, có thể gia tăng tốc độ của ngự kiếm, lực lượng khống chế không tốt, sẽ bị thất tinh khuếch tán lan tràn, cũng không đến mức mang lại gánh nặng quá lớn cho linh kiếm"

Lý Lạc Thư giải thích thêm Cả đêm Chu Tự đều tu luyện Ngự Kiếm Thuật, đại khái rạng sáng sáu giờ cũng có thu hoạch.

Miễn cưỡng có thể ngự kiếm bình thường.

"Thu tỷ buổi sáng tốt lành"

Gửi tin nhắn cho Thu Thiển, Chu Tự rửa mặt rồi ra ngoài.

Hôm nay thứ năm, ngày 7 tháng 10.

Nắng đẹp nhiều mây, gió nhẹ.

Công lực ngàn năm viên mãn, Ma Chủng khôi phục bảy phần, đặc hiệu lục phẩm.

Xác định địa điểm hoàn tất, mở hướng dẫn ra, Ngự Kiếm Thuật chuẩn bị sẵn sàng, có thể dùng bất kỳ lúc nào.

Chuẩn bị sẵn sàng, chờ đợi xuất phát.

Mục tiêu là núi Minh Thiên của địa giới Ma Tu.

Xuất phát!

Rừng rậm Cự Mộc.

Cự mãng ùa ra, công kích một đám người trong rừng cây.

Đội ngũ năm người, người dẫn đầu chính là một người đàn ông trung niên cùng với một người phụ nữ xinh đẹp.

Bọn họ đứng trước mặt ba người trẻ tuổi, chiến đấu với con cự mãng.

"Sư phụ sư nương, tại sao con cự mãng này đột nhiên công kích chúng ta vậy?"

Thanh niên nhìn khoảng hai mươi tuổi tên Phương Lâm nghi hoặc nói.

"Chắc xảy ra chuyện gì đó"

"Nó mới công kích chúng ta"

Tần Yêu Yêu và Tần Trăn Trăn mỗi người nói một câu.

Tướng mạo của bọn họ giống nhau, ăn mặc giống nhau, giọng điệu nói chuyện cũng giống nhau, như là cùng một người.

Là cặp song sinh.

"Đây là Hắc Thổ Cự Mãng, trên người có khí tức của lực lượng mới, thiết nghĩ là do thăng cấp thất bại nên nổi giận phát tiết"

Người đàn ông trung niên tên Quy Vân Đạo Nhân cầm kiếm đánh lui Hắc Thổ Cự Mãng.

"Cũng may là thăng cấp thất bại, nếu như thành công, lần này chúng ta sẽ nguy hiểm"

Người phụ nữ xinh đẹp tên Thuỷ Hàn Tiên Tử nhẹ nhàng thở ra.

Trong nháy mắt khi nãy, nàng cho rằng đối phương đã vượt qua Trận Linh ngũ phẩm, vậy chỉ có thể đưa ba vị đệ tử điên cuồng chạy thoát thân.

"Không thể khinh thường, vảy của đối phương chất chứa lực lượng, phòng ngự cực mạnh. Bất cẩn một chút sẽ mang đến nguy hiểm"

Quy Vân Đạo Nhân nhắc nhở.

Soạt! Đột nhiên nơi xa truyền đến tiếng vang.

"Có thứ"

"Gì đó"

Tần Yêu Yêu và Tần Trăn Trăn nhìn về phía sư huynh Phương Lâm.

"Đang đi về phía này Trong lòng Phương Lâm thở dài nói.

Quy Vân Đạo Nhân chau mày, sợ kẻ tới bất thiện.

Thủy Hàn Tiên Tử âm thầm vận chuyển lực lượng, chuẩn bị bất trắc.

Chốc lát, một bóng dáng mơ hồ từ phương xa mà đến, hắn đang chạy, tốc độ cực nhanh.

Phương hướng là vị trí của con cự mãng.

Soạt!

Có người đưa tới cửa, sao cự mãng có thể từ chối cho được? Nó quay đầu lao về phía người đang tới.

Quy Vân Đạo Nhân vốn định nhắc nhở, nhưng tốc độ của đối phương quá nhanh, không đến một cái chớp mắt đã đi tới trước mặt con cự mãng, sau đó truyền ra thanh âm:

"Ngươi cản ta đường rồi"

Ầm!

Trong nháy mắt, bóng người kia tiếp tục đi về phía trước.

Để lại máu thịt của con cự mãng từ trên trời giáng xuống.

Bịch!

Bịch!

Từng miếng thịt, từng mảnh vảy, như giọt mưa rơi xuống, trải đầy dưới đất.

Tăng thêm màu màu đỏ tươi cho mặt đất.

Bọn người Quy Vân Đạo Nhân đang ở trong cơn mưa máu, nhất thời vẫn chưa thể tỉnh táo trở lại.

Vừa nãy là…Cường giả đi ngang qua.

1211 chữ

Chương 250: Tâm Cơ Thâm Trầm

Bóng người một đường chạy xuyên qua rừng cây, mất hút trong đó.

Trong rừng cây, lá rụng bay tán loạn nhắc nhở đám người rằng vừa mới có người đi qua.

Quy Vân đạo nhân nuốt nước bọt theo bản năng, trong lòng cảm thấy may mắn.

Nếu vừa nãy kẻ cản đường là hắn, như vậy...Thứ nhuộm đỏ mảnh đất này, chính là máu thịt của hắn.

"Người này.

"Là ai?"

"Ta có cảm giác....sợ hãi"

Tần Yêu Yêu cùng Tần Trăn Trăn mỗi người một câu, các nàng nắm lấy tay của đối phương, trong lòng còn sợ hãi.

"Loại công kích tàn bạo như thế này, gần đây có người nào thích hợp?"

Quy Vân đạo nhân hỏi thăm phu nhân nhà mình.

"Xung quanh đây, người tàn bạo nhất chỉ có một vị, ở Thanh Thành khá gần đây. Nghe nói là đạo trường của Thánh Tử Ma Đạo"

Thủy Hàn tiên tử dò bản đồ kinh hãi nói.

"Thánh Tử Ma Đạo? Không phải nghe nói còn không lớn bằng Thánh Nữ Ma Đạo sao? Thánh Nữ Ma Đạo hẳn là Đấu Giả thất phẩm, Thánh Tử Ma Đạo cùng lắm cũng chỉ là Đấu Giả thất phẩm. Nhưng mà vị kia..."

Phương Lâm không nói tiếp.

Đó tuyệt đối không thể là Giai Linh lục phẩm hoặc Trận Linh ngũ phẩm.

Hắn không hiểu cảnh giới kia, nhưng sư phụ vừa mới nói Hắc Thổ Cự Mãng là Trận Linh ngũ phẩm, mà trong nháy mắt Trận Linh ngũ phẩm đã bị nghiền nát. "Không cần suy đoán quá nhiều, rời khỏi nơi này trước"

Quy Vân đạo nhân cảnh giác bốn phía nói.

Máu thịt Hắc Thổ Cự Mãng văng tứ tung, nhất định sẽ có những yêu thú khác đến đây, phải mau chóng rời khỏi.

Năm người chỉ lấy một chút máu thịt, ngay lập tức rời khỏi chỗ đó.

Trên đường, hai vị song sinh thấy nguy hiểm đã không còn, bắt đầu thảo luận lộ trình tiếp theo.

Tần Yêu Yêu:

"Tô Thị"

Tần Trăn Trăn:

"Là ai?"

Tần Yêu Yêu:

"Nàng ở trong nhóm"

Tần Trăn Trăn:

"Gửi một tin"

"Nàng gửi gì?"

Phương Lâm rất hiếu kỳ.

Tần Yêu Yêu:

"Nàng hỏi trong nhóm"

Tần Trăn Trăn:

"Ai là quân ai là thần Tần Yêu Yêu:

"Khẩu khí thật lớn.

Tần Trăn Trăn:

"Tâm cơ thâm trầm"

Tần Yêu Yêu:

"Có ngày phải nhìn tận mặt"

Tần Trăn Trăn:

"Xem khí chất có thể trấn áp thiên kiêu các ngả hay không"Ngày hôm sau.

Mùng 7 tháng 10.

Dưới chân núi Minh Nhật.

Nơi này cột đá san sát, ở giữa có võ đài, trên cùng là đài cao.

Trong đài cao ở giữa có một cái ghế lớn, bên cạnh có ghế dựa, Chu Ngưng Nguyệt ngồi một bên ăn thứ trái cây màu lam, chau mày, con mắt đi theo nheo lại.

Chua.

Nhìn chung quanh một chút, không thể cho người khác ăn.

Thu Thiển đã ăn được hơn nửa quả chua, nàng chỉ có thể nhắm mắt nhắm mũi nuốt thứ quả kia xuống. "Phù-"

Ăn xong, nàng có một cảm giác như được giải thoát.

"Đã tám giờ rồi, những người này còn chưa tới?"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn hiện trường nơi diễn ra cuộc hội đàm vắng tanh, nói.

"Một đám thanh niên ma tu tài tuấn, muốn là người đến sau cùng, do Nguyệt tỷ tới quá sớm thôi"

Thu Thiển đứng sau lưng Nguyệt tỷ nói thản nhiên.

Tọa đàm thanh niên ma tu, mỗi người đều có sự kiêu ngạo của chính mình, đương nhiên không muốn mờ nhạt trong đám người.

"Ta cũng tới rồi, bọn hắn còn đến chót làm gì?"

Chu Ngưng Nguyệt lấy quả khác, cắt một miếng nhỏ ăn thử.

Chua Thu Thiển ăn, ngọt thì mình ăn.

Chóp chép.

Ngọt.

"Bắt đầu có người đến rồi"

Thu Thiển nhìn một bóng người từ xa, nhắc nhở.

Đại hội Ma Sát, ma tu tầm Đấu Giả thất phẩm đều sẽ tới.

Cùng tuổi đọ sức dễ lĩnh ngộ nhất, có thể thúc đẩy đột phá tiếp sau, nhất là Đấu Giả thất phẩm, rất nhiều người chỉ thiếu một trận chiến đấu thế lực ngang nhau.

Đương nhiên, theo dòng thời gian, đại hội Ma Sát trở thành trận chiến thành danh của rất nhiều người.

Thực lực áp đảo bạn cùng tranh lứa, thể hiện rõ thế vô địch trong lớp người cùng cảnh giới.

Đám Chung Hổ dẫn đầu tiến về đại hội Ma Sát.

"Thực lực sư huynh cao thế, không tranh sao?"

Bạch Cẩm cười vũ mị, nhẹ giọng hỏi.

"Tranh?"

Chung Hổ có chút buồn cười:

"Ta đã mấy lần gặp phải Thánh Tử, đã không còn dã tâm tranh đấu.

"Sư huynh sợ à?"

Ngón trỏ của Bạch Cẩm nhẹ nhàng chạm môi dưới cười nói.

"Sợ."

Chung Hổ không phản bác.

Bạch Cẩm buông tay xuống, cười tủm tỉm:

"Nhưng ta không có cảm giác sư huynh yếu đi, sau khi từ Thanh Thành trở về, lại cảm giác sư huynh mạnh hơn rất nhiều. Mặc dù không có Lân Hổ bầu bạn, nhưng lại có khí tức cô vương"

Chung Hổ lắc đầu không nói, dưới uy nghiêm của Thánh Tử, hắn chẳng là gì.

Một thân một mình, là do không dám mang theo Lân Hổ, cảnh tượng bị Lân Hổ vây quanh, hắn không dám tưởng tượng lần thứ hai.

"Các ngươi nói lần này Thánh Tử có tới hay không?"

Khương Khâu ở phía sau lên tiếng.

Đôi môi thâm đen của hắn dễ khiến cho người ta hiểu nhầm là đang trúng độc khó giải.

"Nghe nói chỉ có Thánh Nữ áp trận, Thánh Tử không về.

Chung Hổ lắc lắc đầu.

"Vậy chút nữa liệu có người lấy chuyện Thánh Tử ra nói hay không?"

Bạch Phong tò mò.

Đại hội Ma Sát, các thiên kiêu, tuyệt không bao giờ chịu thua đám cùng tuổi.

Bọn hắn chưa từng thấy Thánh Tử, để bọn hắn tự nhiên thần phục chắc chắn là không thể.

Lời đồn chung quy vẫn là lời đồn thôi, bọn hắn phải đích thân lĩnh giáo mới có thể chấp nhận.

Chung Hổ sờ khóe miệng, suy tư một lát rồi nói:

"Có lẽ sẽ có, bọn hắn suy tính càng nhiều, Thánh Tử chưa bao giờ trở về, bọn hắn không thể nào biết được thực lực thực sự của hắn, nếu ở đại hội Ma Sát xin chiến, Thánh Tử không ứng chiến thì cho dù là thanh danh hay thực lực đều sẽ rộ lên nghị luận "Vậy Thánh Tử mạnh như vậy, tại sao hắn không ứng chiến?"

Vẻ mặt của Bạch Cẩm vô cùng nghi hoặc.

Mấy lần Chung Hổ bảo tận mắt thấy Thánh Tử, Thánh Tử cường đại khó có lời nào tả hết, không thể nhìn thẳng. Nhưng mà...Vì sao một người cường đại như thế không đến đại hội Ma Sát, không trực tiếp trấn áp ma tu cùng tuổi?

‘Sao ta biết được?

Chung Hổ thầm thở dài.

Từ đây tới tối còn 10 chương nữa ạ!

Chương 251: Chân Dung

Loại nghi vấn này, cũng đang xoay mòng mòng trong lòng hắn, nhưng vẫn chưa tìm được lý do.

Có điều Thánh Tử là kẻ mạnh thì không thể nghi ngờ, chí ít hắn cũng biết vậy.

"Ô, người Thập Nhị Tịnh Đường đến sớm nhất"

Chu Ngưng Nguyệt cùng với Thu Thiển đi đến trước mặt đám Chung Hổ.

Lúc này Thu Thiển mặc áo đen đeo mạng che mặt.

"Diện kiến Thánh Nữ, Thần Nữ Bốn người Thập Nhị Tịnh Đường khách khí nói.

"Thần Nữ đại nhân cũng tới đây?"

Giọng nói mềm mại của Bạch Cẩm truyền tới.

"Chờ ngươi lên Đấu Giả thất phẩm, hãy đến khiêu khích ta Thu Thiển tỉnh bơ nói.

Bạch Cẩm kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình tĩnh, cười tủm tỉm nói:

"Thần Nữ đại nhân không hổ là Thần Nữ đại nhân"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn Chung Hổ đụng nắm đấm, có chút mong đợi nói:

"Ta thấy ngươi mạnh lên không ít, có muốn đánh trước một trận không?"

"Không dám.

Chung Hổ cúi đầu, sợ hãi nói:

"Không nói Chung mỗ chắc chắn không phải là đối thủ của Thánh

Nữ, cho dù nhờ vào chút may mắn của tuổi lớn mà so được mấy chiêu cùng Thánh Nữ, cũng không dám làm càn Thánh Nữ Ma Đạo khác với Thánh Tử Ma Đạo, đã từng có người khiêu khích quyền uy của Thánh Nữ, sau đó dụ chuyên gia Ma Đại đã biến mất nhiều năm ra.

Ngày đó tông môn kia trực tiếp diện kiến sự khủng bố của chuyên gia Ma Đạo, sự đáng sợ đó còn duy trì mấy năm.

Trong mấy năm ấy, toàn bộ tông môn hoảng sợ không chịu nổi một ngày.

Mấy năm sau, tông chủ tông môn đưa toàn tông chịu đòn nhận tội, chuyện này mới kết thúc.

Địa giới Ma Đạo, khiêu khích quyền uy Thánh Tử được cường giả ngầm thừa nhận, nhưng quyền uy của Thánh Nữ thì không thể phá vỡ, không thể mạo phạm.

May mà Thánh Nữ không ảnh hưởng lớn bằng Thánh Tử.

Đương nhiên, xác thực không thể khinh thường Thánh Nữ, tuổi còn nhỏ, thực lực mạnh mẽ, nhất là hiện giờ.

"Có phải Thánh Nữ đã vượt khỏi hạ tam phẩm?"

Chung Hổ do dự một chút hỏi.

Đám Bạch Cẩm kinh ngạc, Thánh Nữ đã đột phá?

Chưa đến ba mươi tuổi?

Chu Ngưng Nguyệt cười không nói, từ chối cho ý kiến.

"Thánh Tử không tới sao?"

Chung Hổ không để ý thấy Thánh Nữ trầm mặc.

"Ừ, không đến, ngươi cũng thấy thực lực của hắn rồi còn gì"

Chu Ngưng Nguyệt tùy tiện nói.

Lúc này từ phía xa có rất nhiều người đang ngự kiếm mà tới.

"Xem ra đều đã tới rồi"

Thu Thiển nói.

"Vậy thì bắt đầu sớm một chút, buổi chiều sẽ có phần thưởng"

Chu Ngưng Nguyệt sờ ba lô gấu nói.

Đồ vật đang ở chỗ nàng.

Chu Tự ngự kiếm trên mặt nước.

Tiên Nhân Chỉ Lộ không có trí năng, chỉ biết hùng hổ lao đi, không cần biết con đường phía trước có thích hợp hay không, cứ chỉ bừa đi.

Kiếm gỗ tỏa ra vầng sáng, có thể đạp chân lên, nếu không vững vàng lắm thì phải mất chút thời gian điều chỉnh.

"Với tốc độ này, buổi chiều mới có thể đến núi Minh Nhật Chu Tự đưa tay che nắng nhìn đằng xa.

Tốc độ ngự kiếm của hắn quá chậm, không đủ thuần thục.

Ma chủng vẫn còn ở trạng thái bị vỡ, không đủ ổn định.

Trước mắt công lực ngàn năm của hắn đã gần viên mãn, ma chủng đã khôi phục đến chín phần, thân thể đang trong trạng thái rất đói bụng.

Đi ra gấp rút, quên mất cả ăn.

"Nhìn xem nơi nào có thành trấn, tìm một chút đồ ăn"

Chu Tự hạ quyết tâm thử gia tốc. Giữa trưa, hắn đến một tòa thành, người đến người đi đều mang khôi giáp màu đen, bộ mặt khó chịu.

Giống hệt những khôi giáp diệt dã quái hắn thấy tại Cơ Duyên Chi Địa.

Đây là một đám dã quái?

Hẳn là không phải, Chu Tự phủ định ý nghĩ trong lòng.

Cuối cùng đáp xuống thành.

Vừa vào, những người này đều nhìn hắn chằm chằm, dường như có chút kinh ngạc.

Chu Tự:

"..."

Ảnh hưởng lớn vậy sao?

Hắn miễn cưỡng đi vào một tiệm bán đồ ăn vặt, hỏi mua hai cái bánh nướng.

"Hai, hai tệ"

Khôi giáp chủ tiệm nói.

Trả hai viên linh thạch, hắn lập tức rời đi, không thể chịu nổi ánh mắt của những người này nữa.

Nhìn xem hai viên linh thạch Chu Tự để lại, chủ tiệm có chút kinh ngạc, hắn nói hai tệ là Ma Sát Ma Linh tệ, không phải hai viên linh thạch.

100 Ma Linh tệ tương đương với nửa viên linh thạch.

"Người này là ai? Sao lại dám coi thường điều ước đi vào thành chúng ta?"

Đám người bắt đầu thảo luận, người này cực kỳ lạ lẫm, làm việc tùy tâm, là đại tiền bối Ma Đạo?

"Nhìn hắn rất trẻ, có lẽ không phải đại tiền bối"

"Đó là ai? Dám bỏ qua hiệp ước, lại không sợ Ma Sát nhập thể.

"Trong thế hệ trẻ ma tu, ta chưa từng nghe nói có loại người này
"Gửi tin này đến địa phương khác, có gì còn có người biết"

"Ai vẽ chân dung lại đi"

"Ta vẽ đây, cái này đưa cho các ngươi, hỏi xem có ma tu nào biết, xác định thân phận đối phương"

"Đúng, lần sau còn dám đến, không thể để cho hắn rời đi dễ dàng như vậy Thành Ma Sát sôi trào, tu chân giới lại có người trẻ tuổi dám vào thành bọn hắn, đây là khiêu khích, là vũ nhục.

Để không bị ảnh hưởng, bọn hắn đã trốn đến rừng sâu núi thẳm, thế mà còn có người muốn tới.

Phải tìm ra hắn, tới cửa khiêu chiến.

1046 chữ

Chương 252: Thập Nhị Tịnh Đường Chung Hổ

Ơ? Hương vị rất tuyệt.

Chu Tự cắn bánh nướng, bất ngờ thấy không tệ, hắn từng ăn bánh nướng khác, nhưng hương vị rất bình thường.

Chỉ có lão cha làm là ăn ngon, cái này mặc dù khác với bánh lão cha làm, nhưng cực kỳ đặc biệt, hương vị rất ngon.

"Đầu bếp giỏi trong địa giới ma tu không phải ít, cũng phải, chuyên gia Ma Đạo chính là đầu bếp.

Về sau Thánh Tử Ma Đạo khả năng cũng là đầu bếp, kế thừa nghiệp cha.

"Nhớ kỹ vị trí, bao giờ về, lại ghé qua một chuyến"

Vụt!

Chu Tự gia tăng tốc độ đi đến núi Minh Nhật.

Hai canh giờ nữa là có thể tới đích đến.

Tiên Nhân Chỉ Lộ mặc dù thiểu năng trí tuệ, nhưng quả thực đã tìm cho hắn con đường ngắn nhất.

Cuồng phong gào thét, Chu Tự mải miết chạy trong núi, buổi chiều là có thể thấy Thu tỷ.

Cảm giác có chút cao hứng.

Bệnh rồi.

Núi Minh Nhật.

Dưới chân núi có không ít người đang tụ tập, có người đang giao lưu với nhau, xác định thiếu sót của bản thân.

Cũng có người cấp tiến đã trọng thương rút lui.

Buổi chiều, giao lưu đơn giản kết thúc, tiến vào giao lưu trên võ đài.

"Chư vị, còn ai chưa đến không?"

Chu Ngưng Nguyệt đứng trên đài cao nhìn xuống phía dưới, Thánh Nữ ma môn địa vị cao thượng, vô cùng thích hợp chủ trì cuộc hội đàm thanh niên ma tu.

"Không ai trả lời vậy tức là không có, vậy bắt đầu đưa ra phần thưởng lần này"

Bên cạnh đài cao có đài trưng bày, trên đài có ba cột đá để đặt ba món vật phẩm giá trị cao nhất.

Trước mắt không có vật gì.

"Phần thưởng bình thường có rất nhiều, có linh kiếm Xuy Phong, thuật pháp Bách Kình Quyền, linh ngọc Bạch Ngọc Chi Tâm, đan dược cùng linh đan..." Giọng nói từ tốn vang lên, đài trưng bày hiện ra rất nhiều bảo vật, từng cái bày chỉnh tề.

Chỉ một lát, đài trưng bày đã không còn chỗ để bày thêm đồ vật nữa, Chu Ngưng Nguyệt đứng bên cạnh ba cây cột đá, giọng nói truyền khắp tứ phương:

"Ba vị trí xếp hạng đầu trong đại hội lần này có thể đạt được ba món bảo vật ma môn tỉ mỉ chọn lựa. Thứ ba sẽ được Linh Thần Đan, thánh dược để trung tam phẩm đột phá nút thắt, cũng là trợ lực rất lớn để hạ tam phẩm đột phá trung tam phẩm. Hôm qua ta đã nếm thử một viên, mùi vị không tệ, chua chua ngọt ngọt"

Vừa dứt lời, đám người thổn thức.

Thu Thiển:

"..."

Câu cuối cùng có thể không nói, quả thực Nguyệt tỷ đã đột phá gông cùm xiềng xích của trung tam phẩm, nhảy lên Giai Linh lục phẩm.

Ý của nàng vốn là đợi thêm mấy năm, chờ thân thể nàng thích hợp trưởng thành lại đột phá.

Nhưng mà... hiệu quả của Thần Tứ Quả vượt ngoài dự đoán.

Thánh Nữ đã từng nếm thử là ý gì, trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Không cần thảo luận nhiều.

Cất kỹ bình đan dược, Chu Ngưng Nguyệt lại lấy ra một quyển sách bắt đầu giới thiệu: "Đứng thứ hai sẽ có được thuật pháp Ý Thông Thiên, người từ Đấu Giả thất phẩm là có thể học được, học để chuẩn bị cho trung tam phẩm, sẽ có nhiều hi vọng tiến vào trung tam phẩm hơn một chút. Tác dụng thực sự là ở Trận Linh ngũ phẩm, có thể dễ dàng nuôi dưỡng trận trong linh khí Hiện trường có không ít người bị Ý Thông Thiên hấp dẫn ánh mắt, muốn đi càng xa, cần có cái này. Đừng nói địa giới ma tu, cho dù vươn tầm mắt ra toàn bộ tu chân giới, Ý Thông Thiên đều cực kỳ ghê gớm.

Trung tam phẩm cũng không phải là tu chân giả bình thường, cái này cũng có nghĩa là con đường rất khó đi, có Ý Thông Thiên làm phụ trợ, sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Ý Thông Thiên được đặt trên cột đá, Chu Ngưng Nguyệt đi đến trước cột đá cao nhất, nàng nhìn tất cả mọi người nói:

"Đứng đầu là một pháp bảo"

Một viên ngọc bốn màu xuất hiện trên tay Chu Ngưng Nguyệt:

"Tứ Tượng Như Ý, là một pháp phảo có bốn loại năng lực. Có công kích cao nhất, phòng ngự cao nhất, chữa trị cao nhất và độn thuật cao nhất. Giới hạn của công kích cùng phòng ngự cao nhất phụ thuộc vào ngươi rót bao nhiêu linh khí, với chúng ta, linh khí rót vào không có hạn mức cao nhất. Tứ Tượng Như Ý sẽ dùng linh khí của ngươi công kích hoặc phòng ngự hóa. Chữa trị giống như thánh dược, độn thuật là thoát khỏi không gian. Pháp bảo cường đại lại toàn năng như thế, tất nhiên có thiếu hụt trí mạng. Đó chính là tất cả đều chỉ dùng được một lần duy nhất.

Giới thiệu xong xuôi, Chu Ngưng Nguyệt đặt Tứ Tượng Như Ý lên trên cột đá.

Lần này ánh mắt mọi người đều chỉ dồn lên Tứ Tượng Như Ý, cho dù chỉ dùng một lần, đây cũng là pháp bảo vô cùng trân quý.

Bốn lần đều là phương tiện để bảo mệnh.

"Người đứng trên võ đài không còn ai dám khiêu chiến chính là người đứng đầu, có thể bắt đầu.

Chu Ngưng Nguyệt trở về ngồi xuống vị trí của mình.

Chỗ của nàng ở bên cạnh, vị trí giữa dành cho trưởng bối đến dự.

Ví dụ như môn chủ ma môn chẳng hạn.

"Vậy ta lên trước Chung Hổ nhảy lên trên võ đài, nhìn xuống tất cả mọi người phía dưới, khách khí nói:

"Thập Nhị Tịnh Đường Chung Hổ, Đấu Giả thất phẩm, muốn đối chiến cùng cấp. Mong chư vị vui lòng chỉ giáo"

1021 chữ

Chương 253: Đệ Đệ Của Thánh Nữ

Ma Sát đại hội chính thức bắt đầu, tất cả mọi người đều đang chờ đợi, trận chiến này có thể đánh từ xế chiều tới ngày mai, ban đêm cũng không nghỉ ngơi. Thân là ma tu, nghỉ ngơi giữa trừng không phù hợp với thân phận của bọn hắn.

Trận chiến bắt đầu, tiếp theo đó không ngừng có cường giả khiêu chiến, bị thua vẫn có thể khiêu chiến lần nữa. Chung Hổ thắng liên tiếp hai trận sau đó bị thua.

Khi thanh niên tài tuấn ma tu còn đang chiến đấu, xung quanh núi Minh Nhật bắt đầu có cột đá trồi lên từ dưới mặt đất.

Tốc độ cực kỳ chậm chạp, khi thái dương sắp lặn xuống, cột đá đã vây quanh Minh Nhật sơn.

"Thế hệ trẻ ma môn hơi bị thiếu cảnh giác.

Từ một cái cột đá nào đó truyền ra tiếng nói nhỏ.

Có chút khinh thường.

Lời vừa dứt, một cái chân to dẫm trên cột đá.

Uỳnh!

Ầm!

Cột đá vỡ nát tại chỗ.

"Nơi này chính là núi Minh Nhật?"

Tiếng nói hào hứng vang lên:

"Cuối cùng đã tới, chậm một chút so dự đoán, may mà bọn hắn không nghỉ ngơi. A, ta giẫm hỏng gì rồi? Không phải bồi thường chứ?"

Cột đá:

"..."

Chu Tự cúi đầu nhìn một cái, nghĩ thầm, trùm phản diện một lòng muốn đền đồ vật, mất hết khí chất.

Soạt!

Chu Tự cất bước, đi tìm nơi đang diễn ra cuộc hội đàm.

"Người kỳ quái, Giai Linh lục phẩm? Không ảnh hưởng toàn cục. Tiếp tục kế hoạch, phong tỏa nơi này, phòng ngừa những người khác tới quá nhanh Cột đá khôi phục, ánh sáng liên kết từng chút một.

Xoẹt!

Một trận pháp sáng ngời khác ý đồ muốn xâm nhập, định phá hư ánh sáng của cột đá.

"Hu?"

Cột đá thoáng có chút ngoài ý muốn, giọng nói của hắn trầm thấp:

"Trận pháp của Thánh Nữ Ma Đạo? Trên đài cao cũng có trận pháp của nàng, tuổi còn nhỏ mà trình độ kinh người. Nếu không như vậy, Bạch Ngọc Chi Tâm đã sớm vào túi rồi"

Cột đá ánh sáng hào phóng, dùng thực lực tuyệt đối loại bỏ hoàn toàn ảnh hưởng của trận pháp khác, bắt đầu kết nối.

Dưới chân núi Minh Nhật.

Nửa ngày trời, trên võ đài đã cực kỳ thảm khốc, máu tươi bắn xuống, có người đột phá cực hạn có thu hoạch, có người bị thương nặng trị liệu hồi phục.

Uỳnh!

Trên võ đài, một vị nam tử thanh niên đứng sừng sững, hắn nhìn bốn phía, trong đám cùng trang lứa, không còn ai khiêu chiến với hắn.

Hạ tam phẩm hắn đã lực áp tất cả mọi người.

Thành tích như vậy nhiều lắm là lấy được vị trí thứ hai, thứ nhất sẽ ở trung tam phẩm.

Trừ khi hắn có dũng khí vượt phẩm giai mà chiến, chỉ cần không thua quá thảm, hắn đều có tư cách vấn đỉnh vị trí đứng đầu ở đây.

Nhưng...Hắn tự biết không được, nơi này là những người ưu tú nhất địa giới ma tu, không có loại tu chân giả Chu Thiên Kinh lục phẩm.

Nhưng mà hắn còn có lựa chọn khác.

Cũng chính là mục đích hắn đứng ở đây lần này, xác định không còn người ra sân, hắn quay đầu nhìn lên phía đài cao, khách khí nói:

"Tham kiến Thánh Nữ, tại hạ Thiên Vương điện Tiêu Viêm, vô địch thủ trong hạ tam phẩm "Ngươi muốn khiêu chiến ta?"

Chu Ngưng Nguyệt hơi ngoài ý muốn hỏi.

"Không dám.

Tiêu Liệt sợ hãi cúi đầu:

"Thánh Nữ đã không còn ở hạ tam phẩm, cho dù tại hạ cuồng vọng cũng không dám khiêu chiến Thánh Nữ"

Do dự một chút, hắn ngẩng đầu kiên định nói:

"Chỉ là nghe nói Thánh Nữ có một đệ đệ, chính là Thánh Tử Ma Đạo, tuổi tác tương tự chúng ta, không biết có thể khiêu chiến vị này hay không?"

Lời vừa dứt, tất cả mọi người nhìn về phía Thánh Nữ.

Đám người Chung Hổ thầm nghĩ, quả nhiên muốn đánh chủ ý lên Thánh Tử.

Khi Tiêu Viêm của Thiên Ma điện đứng ở phía trên không người khiêu chiến, hắn đã biết hắn sẽ hành động.

Thực lực của Tiêu Viêm quả thật không tệ, đỉnh cấp thất phẩm ít người địch nổi, nhưng nói là người mạnh nhất ở đây, thì còn lâu mới với tới.

Những người khác không có động tĩnh, là đang đợi Tiêu Viêm khiêu chiến Thánh Tử.

Chu Ngưng Nguyệt suy nghĩ một chút, bình tĩnh nói:

"Nhưng hắn không ở đây.

"Nghe nói Thần Nữ cùng Thánh Tử tuổi tác tương tự, thực lực tương tự, có thể để Thần Nữ thay Thánh Tử xuất chiến hay không? Đương nhiên, nếu như tại hạ thắng chỉ tính thắng Thần Nữ, Thần Nữ thắng thì tính Thánh Tử thắng"

Tiêu Viêm không chút do dự, sớm đã nghĩ kỹ lí do thoái thác.

Hóa ra là đánh chủ ý này, thật nhiều chuyện, Chu Ngưng Nguyệt oán thầm, quay sang nhìn Thu Thiển:

"Thần Nữ đại nhân cảm thấy thế nào?"

"Được."Thu Thiển cau mày, thân là vị hôn thê của Thánh Tử, đương nhiên nàng có tư cách xuất chiến thay. Nhưng đối phương lại cố ý nhục mạ Thánh Tử Ma Đạo, để chèn ép uy tín của Thánh Tử.

Nàng thắng hay bại đều như vậy, trừ khi một kích đánh gục, đạp nát tâm vô địch của hắn.

Một Đấu Giả thất phẩm như nàng không thể làm được.

Người này thật khiến người ta chán ghét, đợi ta tiến trung tam phẩm sẽ đưa Chu Tự đi cùng giẫm chết hắn. Thu Thiển nghĩ bụng.

Nhất là đi tìm người khác phái, tốt nhất là mang theo vị hôn phu, cũng không phải là muốn lấy nhiều hiếp ít.

1048 chữ

Chương 254: Tuổi Còn Nhỏ Lại Rất Cao Minh

Ở ngoài Thanh Thành đánh người của nàng, vốn không muốn dây dưa gì với đối phương, hiện tại nàng nghĩ. Có một ngày sẽ báo thù.

Cộp!

Thu Thiển cất bước, định tiến đến võ đài.

Những người khác giữ yên lặng, bọn hắn đã nghĩ kỹ chuyện sau đó, Thu Thiển ra trận đồng nghĩa với Thánh Tử ra trận.

"Chờ đã"

Chu Ngưng Nguyệt đột nhiên đứng lên gọi Thu Thiển lại.

Thánh Nữ định nhúng tay?

Tiêu Viêm đang suy nghĩ đối sách, nhưng hắn đã nghĩ sai.

"Có ngoại địch, trận pháp của ta bị phá hư, mà đối phương lại phong bế nơi này, thủ đoạn cực kỳ cao minh"

Chu Ngưng Nguyệt bước ra một bước, mở ra trận pháp toàn khu vực.

Ánh sáng chiếu rọi tứ phương.

Biến hóa bất ngờ xảy ra, khiến người khác hoài nghi là vì ngăn cản Thần Nữ ra trận.

Đang nghi hoặc thì mặt đất chấn động.

Ầm.ầm!

Cả ngọn núi Minh Nhật rung chuyển, sức mạnh cường đại như sóng biển cuộn trào.

Ầm!

Ngọn núi bắt đầu sạt nở, hình người dần xuất hiện, trong tích tắc một Thạch Đầu Nhân khổng lồ chui ra từ ngọn núi.

Thân thể của hắn có dung nham lưu chuyển, như là một tòa núi lửa di động.

"Đây là gì?"

Con ngươi của Tiêu Viêm co rụt lại, đối phương cho hắn một loại cảm giác vô cùng áp bách.

"Trung tam phẩm, không phải Giai Linh lục phẩm."

Có ma tu lục phẩm kinh hãi.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn Nham Thạch Cự Nhân, thận trọng nói:

"Trên người hắn có bóng của hỏa diễm, là Trận Linh ngũ phẩm, có thể cũng không phải Trận Linh ngũ phẩm bình thường. Thật khiến người ta nghi hoặc, tại sao tiền bối cấp bậc này lại làm to chuyện vây chúng ta ở chỗ này?"

"Thánh Nữ Ma Đạo? Tuổi còn nhỏ lại rất cao minh Nham Thạch Cự Nhân nhìn Chu Ngưng Nguyệt.

Nơi này không phong bế được lâu, hắn phải nhanh một chút.

Phừng!

Mặt đất truyền đến nhiệt độ rất cao, như là có lửa đang thiêu đốt. Đám người ngự kiếm bay lên, muốn tránh né mặt đất nóng bỏng. Uỳnh!

Ngoài quảng trường truyền đến tiếng ầm vang.

Khí tức ngang ngược từ bên kia quét tới.

Lại làm sao thế này? Cả đám người trong lòng vô lực.

Một lớp đã san bằng, một lớp khác lại nổi lên.

"Không, không xong"

Người vốn trông coi ở bên ngoài, vừa bối rối lại chật vật chạy về.

Chỉ là vừa mới tới, hắn nhìn vào Nham Thạch Cự Nhân, nhất thời cứ thế đứng nguyên tại chỗ.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Giọng nói của Chu Ngưng Nguyệt mang theo tu vi cất lên.

Thanh niên đang chật vật lúc này mới lấy lại tinh thần, kinh hoảng nói:

"Có, có cái người kỳ quái, đánh, đánh vào đây. Người của chúng ta hoàn toàn không phải là đối thủ Vừa dứt lời.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Mười mấy bóng người từ trên cao bay đến, rơi xuống mặt đất.

Người nào người nấy kêu rên liên hồi.

Ánh mắt đều nhìn về phía tận cùng chân trời, một bóng người cầm Phương Thiên Kích, từng bước một từ đằng xa đi tới.

Răng rắc!

Ầm!

Chân hắn giẫm lên mặt đất, mỗi bước chân đều khiến mặt đất đổ sụp vỡ vụn, ánh lửa hiện ra trong khe nứt, dung nham tuôn ra từ đó.

Vừa đi vừa phá nát mặt đất.

Thân hắn có ánh sáng đỏ, cực nóng như lửa, chiến ý như biển lửa, hung ý như sóng triều.

Giờ khắc này đám người ma tu thầm nghĩ không ổn.

Sau có Nham Thạch Cự Nhân, trước có Sát Thần như lửa.

Cuộc hội đàm ở chân núi Minh Nhật.

Chân núi cũng chia bốn phương tám hướng đông tây nam bắc, vị trí của Chu Tự vừa hay ở phía sau của cuộc hội đàm.

Lượn quanh nửa vòng lớn mới tìm được nhân viên trông coi.

Yêu cầu của họ rất đơn giản, đánh thắng họ thì có thể đi vào.

Ầm!

Phá Thiên Ma Thể mở ra, Phá Thiên Chiến Kích khôi phục hung ý, chiến ý vô song hiển lộ rõ ràng.

Bá khí tung hoành.

Ầm!

Chỉ trong một chút thời gian, tất cả đều bị hắn đánh bay. Hắn cũng đi từng bước một về phía lôi đài.

Khi đến gần, khắp nơi truyền đến khí tức nóng rực, mặt đất giòn mỏng, nhẹ nhàng giẫm một cái sẽ vỡ vụn ra ngay lập tức.

Cảm nhận được làn sóng nhiệt, hắn nhíu mày lại, môi trường của địa giới Tu Ma thật ác liệt.

Vù!

Gió nhẹ thổi qua, Chu Tự đứng trên mặt đất vỡ vụn, thấy ngự kiếm Ma Tu ở phía trước, cùng với Nguyệt tỷ và Thu tỷ trên đài cao.

Mà ở phía đối diện chính là Nham Thạch Cự Nhân uy phong lẫm liệt.

Ma Tu quả nhiên không tầm thường, hắn nhìn Nham Thạch Cự Nhân mà cảm khái.

Đặc hiệu kinh người, thân ảnh như núi, bất khả chiến bại. Chu Tự và Nham Thạch Cự Nhân bốn mắt nhìn nhau.

Ánh sáng đỏ sậm phát ra hung ý vặn vẹo, tiếng gầm thét nóng như thiêu đốt hủy diệt khắp nơi.

Lực lượng của hai phe đọ sức sơ bộ, không phân cao thấp.

Ma Tu ở đây trái phải tứ phương, từ đầu đến cuối khí tràng của hai phe không liên quan, cũng không phải là đồng bọn.

Yên lặng theo dõi biến hoá.

Chung Hổ ngự kiếm giữa không trung, thấy bóng dáng của Chu Tự, con ngươi co lại, kích động không thôi.

"Sư huynh?"

Bạch Cẩm nhỏ giọng hỏi.

“Chưa chắc chúng ta đã xảy ra chuyện.

Chung Hổ lấy lại tinh thần, mang theo vẻ phấn chấn:

"Vừa nãy không phải có người muốn khiêu chiến với Thánh Tử sao?"

"Chẳng lẽ?"

Bạch Cẩm nhìn về phía bóng dáng như sát thần kia, trong lòng có suy đoán của bản thân.

1036 chữ

Chương 255: Không Cần E Ngại Như Vậy

Chung Hổ sờ lên bụng, lại kiểm tra thịt trên người một hồi, vừa phấn chấn đồng thời vừa có chút e ngại.

Khương Khâu và Bạch Phong cũng đã hiểu ý của Chung Hổ, nhưng vẫn mang theo một chút nghi ngờ.

"Giai Linh tứ phẩm?"

Chu Ngưng Nguyệt mỉm cười nói.

Bộp!

Cắn quả trong tay mình một cái, chua, thuận tay cho Thu Thiển một quả.

Quả bị Thu Thiển giữ trong lòng bàn tay, khi nàng nhìn người tới nhất thời lại có một loại bất ngờ kỳ lạ.

Thảo nào hai ngày nay luôn hỏi thời gian và địa điểm. Thu Thiển nói thầm trong lòng.

Nham Thạch Cự Nhân bị Chu Tự thu hút tầm nhìn, hắn hơi suy nghĩ một chút truyền đến giọng nói trầm thấp:

"Nhân loại, ta đi chuyến này không vì giết người, chỉ vì Bạch Ngọc Chi Tâm, nếu như không xung đột, ngươi và ta không can thiệp vào chuyện của nhau.

"Giết người?"

Chu Tự bất ngờ, ai là nhân vật phản diện? Rất nhanh hắn lấy lại tinh thần nói:

"Ta tới đây vì hai chuyện, không khéo, một chuyện trong số đó chính là tới lấy Bạch Ngọc Chi Tâm "Ngươi chịu sự sai khiến của kẻ nào?"

Nham Thạch Cự Nhân nhìn chằm chằm Chu Tự, ý đồ nhìn thấu tất cả.

"Tại sao ngươi lại cho rằng sẽ có người có thể sai khiến ta?"

Chu Tự hỏi ngược lại.

"Một tên Giai Linh lục phẩm, dám mở Thần Khải Chi Môn?"

Nham Thạch Cự Nhân trầm giọng nói:

"Tu vi của ngươi không ổn định, thiết nghĩ là đột phá tạm thời, tổn thương căn cơ"

"Phía sau Thần Khải Chi Môn có thứ gì?"

Chu Tự hỏi, hắn không trả lời câu hỏi của Nham Thạch Cự Nhân.

"Chờ ngươi đánh bại ta, rồi hẵng hỏi ta về ta vấn đề này đi"

Nham Thạch Cự Nhân vươn tay ra ngưng tụ Hỏa Diễm Chi Lực.

Ầm!

Hỏa Diễm Chi Lực bị nén thành quả cầu, lao về phía Chu Tự.

Bịch!

Hỏa diễm nện vào vị trí của Chu Tự, mặt đất vỡ vụn, dung nham tung toé.

Một đám Ma Tu trốn trong trận pháp, suy đoán nội dung hai người nói chuyện với nhau.

Thần Khải Chi Môn, bọn hắn biết rất ít, nhưng Bạch Ngọc Chi Tâm họ hiểu rõ.

Ngay trên đài cao, Chu Ngưng Nguyệt vừa ăn hoa quả vừa đi đến kệ trưng bày cầm Bạch Ngọc Chi Tâm lên, đây là một viên ngọc thạch màu trắng, lớn hơn một bàn tay.

"Rõ ràng chỉ là đồ vật khiến người ta ngưng thần tĩnh tâm, tại sao ai cũng muốn tranh đoạt cái này?"

Những món bảo vật này là một vài bảo vật do tiền bối của Ma Môn lựa chọn, danh sách vật phẩm vẫn luôn ở trạng thái công khai, những vật phẩm trong top ba cũng được bán công khai.

Có người biết được cũng không kỳ lạ gì, chỉ là...

Nàng không biết tác dụng của Bạch Ngọc Chi Tâm, là bởi vì tuổi còn nhỏ phương diện tri thức không đủ, nhưng người lựa chọn cũng không biết sao?

Hay là tác dụng quá đặc biệt?

Có liên quan đến Thần Khải Chi Môn, quả thật cực kỳ đặc biệt.

Bạch Ngọc Chi Tâm bị cầm lên, những Ma Tu phía dưới đều ngẩng đầu nhìn lên, họ đều hiểu rõ một chuyện.

Giao Bạch Ngọc Chi Tâm ra thì sẽ không gặp nguy hiểm, nhưng dáng vẻ của Thánh Nữ vừa nhìn là hiểu, nàng không giao.

Ầm!

Người của hai phe đã giao đấu.

"Giai Linh lục phẩm rất mạnh, nhưng Nham Thạch Cự Nhân vượt qua lục phẩm, trận chiến này có gì hồi hộp sao?"

"Ta nhập lục phẩm mấy năm, đối mặt với Nham Thạch Cự Nhân, chỉ cảm thấy bản thân nhỏ bé"

Có người đang thảo luận.

"Những người này không che giấu một chút sao?"

Bạch Cẩm nhỏ giọng nói.

"Họ ít hiểu biết, Nham Thạch Cự Nhân cũng không có ý định giết người, quả thật không cần e ngại giống như lúc này.

Chung Hổ nói.

Mấy người họ nói chuyện tránh né những người khác, họ dùng một chút bí pháp, không đến mức để những người xung quanh biết được.

Nếu không, cho họ mười lá gan cũng không dám ở đây tùy ý thảo luận về người toàn thân hồng quang.

Đôi mắt đỏ như máu kia, không nhìn ra một chút lương thiện nào.

Bịch!

Chu Tự cầm Phá Thiên Chiến Kích trong tay, nhảy lên một cái nhào về phía Nham Thạch Cự Nhân.

Ánh sáng đỏ sậm chiếu rọi, Phá Thiên Chiến Kích hung ý lan tràn, chiến ý tung toé.

Sát Thần vỡ vụn, huy động chiến kích.

Nham Thạch Cự Nhân giơ quyền phản kích.

Ầm!

Một đòn giáng xuống, Chu Tự không lùi mà tiến, xoay người một cái nhờ vào cánh tay của Nham Thạch Cự Nhân, nhảy đến trước mặt cự nhân.

Đánh thẳng vào thủ cấp của đối phương.

Tru tiên diệt hồn.

Một đòn chém xuống.

Bịch!

Vào lúc sắp thành công, cánh tay còn lại công kích mà đến.

Ầm!

Đòn này bị ép đánh lên cánh tay của Nham Thạch Cự Nhân.

Chu Tự bị đánh lui, nhưng hắn tìm được vị trí vung kích lần nữa.

Thôn thiên diệt địa.

Ầm!

Bóng dáng của hắn không ngừng biến hoá trên người Nham Thạch Cự Nhân.

Huy động chiến kích, bổ xuống, hất lên, quét ngang.

Cô Thụ Bàn Căn, Ô Long bãi vỹ, Lại Long phiên thân.

Tầng tầng lớp lớp các loại thế công.

Tất cả tiến lùi đều là toàn lực phóng thích sức mạnh, chiến kích chi pháp một biến hai, hai biến ba, ba biến hóa ngàn vạn.

Lực lượng lớn mạnh oanh kích, khiến đất cát xung quanh cuồn cuộn.

Sau một chút thời gian, Chu Tự tìm được khoảng trống, một đòn đánh vào ấn đường của Nham Thạch Cự Nhân.

Ầm!

1057 chữ

Chương 256: Đuổi Theo

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Nham Thạch Cự Nhân bắt đầu phòng ngự, một cánh tay ngăn cản ở ấn đường.

Lần này Phá Thiên Chiến Kích tiếp tục đâm tới.

Răng...rắc!

Cánh tay tràn ngập vết nứt sau đó phịch một tiếng, vỡ vụn hơn phân nửa.

Vù!

Xung kích lớn mạnh, khiến Chu Tự không thể không lùi lại.

Soạt!

Một đám lá cây nổi bồng bềnh giữa không trung, Chu Tự lùi xa Nham Thạch Cự Nhân, đáp xuống chiếc lá bay, đứng thẳng giữa không trung.

Ung dung không vội vàng.

"Ngươi không phải là Giai Linh lục phẩm bình thường sao, Giai Linh lục phẩm bình thường không thể khiến thân thể ta bị thương Nham Thạch Cự Nhân nhìn Chu Tự có chút chấn động:

"Loại khí tức này, loại chiến pháp này, ngươi tu Phá Thiên Ma Thể?"

"Khí diễm màu đỏ sậm, đúng rồi, Ma Phổ Phá Thiên hoàn mỹ trong truyền thuyết, thảo nào ta không nhận ra ngay từ đầu. Không ngờ rằng đương thời có người có thể đạt tới mức độ này. Ngươi rốt cuộc là ai?"

Giọng điệu của Nham Thạch Cự Nhân có chút kinh hãi.

Chu Tự đứng trong không trung, cười nói:

"Ta là ai? Chờ ngươi giẫm ta xuống dưới đất, ta sẽ nói cho ngươi biết ta là ai" "Thật là ngây thơ, vốn dĩ không muốn vận dụng lực lượng của trận pháp, nhưng ngươi tu Phá Thiên Ma Thể, có năng lực lấy lực phá pháp. Nên ta không thể không vận dụng toàn bộ sức lực. Hy vọng đến lúc đó ngươi vẫn có thể trả lời câu hỏi của ta"

Dung nham trên người Nham Thạch Cự Nhân lưu chuyển, ngọn lửa nở rộ từ thân thể của hắn.

Nham Thạch Cự Nhân biến thành Dung Nham Cự Nhân.

Khi những Ma Tu tương đối nhạy cảm xung quanh nghe thấy Phá Thiên Ma Thể, vô thức nhìn về phía người đó.

Họ nhìn bóng dáng của Chu Tự, trong lúc nhất thời không còn dám ăn nói tùy ý nữa.

Tiêu Viêm nhìn về phía đài cao, muốn có được một chút đáp án từ Thánh Nữ.

Nhưng không có bất kỳ thu hoạch gì.

Phá Thiên Ma Thể, thật sự lớn mạnh vượt mức bình thường.

Quả thật rất phù hợp.

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều nhìn hai phe tranh đấu, lấy Giai Linh lục phẩm cường thế đối kháng với Trận Linh ngũ phẩm.

Đúng là hiếm thấy.

"Nguyệt tỷ"

Thu Thiền thấy Nham Thạch Cự Nhân biến hóa, không khỏi xin Chu Ngưng Nguyệt giúp đỡ.

"Muốn ăn nữa không?"

Chu Ngưng Nguyệt đưa trái cây qua.

Thu Thiền:

"..."

"Nguyệt tỷ, rốt cuộc ngươi biết được bao nhiêu?"

Nàng lại hỏi.

“Dù sao những thứ này đều là mặt ngoài, có đôi khi vũ khí là phong ấn Chu Ngưng Nguyệt cắn trái cây tùy ý nói.

Thu Thiển không hỏi thêm nữa.

Trên người Dung Nham Cự Nhân nở rộ khí tức nóng rực, động tác của hắn rất nhanh, lực lượng có thể bóp méo tất cả mọi thứ xung quanh "Nghe đồn ánh sáng đỏ sậm, đạp nát mặt đất, quyền trấn Cửu Châu, chiến kích giết tứ phương. Ta không nghi ngờ, nhưng ngươi vẫn còn quá trẻ tuổi. Hơn nữa cảm nhận của ta không sai, cảnh giới của ngươi có vấn đề.

Cưỡng chế thăng cấp tổn thương căn bản"

Dung Nham Cự Nhân đấm ra một quyền.

Ầm!

Chu Tự đâm Phá Thiên Chiến Kích, đối kháng với hắn.

Bịch!

Lực lượng lớn mạnh vượt xa khi nãy, Chu Tự bị đánh lui.

Dung Nham Cự Nhân cũng đuổi theo.

Ầm!

Ẩm!

Ầm!

Cự nhân vung quyền, mặt đất chấn động, nham thạch tung toé.

Chu Tự chật vật lùi lại, ánh sáng đỏ sậm của Phá Thiên Ma Thể bị áp chế, thậm chí biến mất.

Lực lượng lớn mạnh, lần lượt công kích, dồn Chu Tự vào trong hố lớn.

Khi hắn ngẩng đầu lên, thứ hắn thấy chính là cự quyền bằng dung nham.

Ầm!

Một quyền giáng xuống, bao trùm Chu Tự.

Vù!

Một thanh chiến kích bay ra từ bên trong cái hố to.

Bang!

Chiến kích cắm trên quảng trường, truyền đến âm thanh lanh lảnh.

Cả đám người có chút kinh ngạc.

Thế này là...Bị giết rồi?

"Chung sư huynh?"

Bọn người Bạch Cẩm nhìn Chung Hổ.

Đây chính là Thánh Tử, chuyện này có chút không ổn.

Thánh Tử thua có lẽ không có gì, thậm chí mọi người rất vui mừng.

Nhưng không ai hi vọng Thánh Tử sẽ chết.

"Đừng nóng vội, có phải các ngươi không quên lời đồn rồi hay không, trong truyền thuyết Thánh Tử lấy gì để trấn Cửu Châu?"

Chung Hổ nhìn về phía ba người bên cạnh:

"Trong truyền thuyết, không có nói tới chiến kích"

Ba người Bạch Cẩm ngây người.

Làm sóng nhiệt thổi qua, tro bụi dưới cự quyền bắt đầu rút đi.

Tất cả mọi người ở đây muốn biết tình hình của Chu Tự, dù là Chu Ngưng Nguyệt vẫn luôn thong dong, cũng muốn biết.

Tình huống tệ nhất là cha xuất hiện.

Nhưng mà, cha chưa hề xuất hiện.

Bão cát tan hết, họ thấy bàn tay to lớn bằng dung nhan bên trong hố không rơi xuống, dưới bàn tay to lớn đó bàn tay của một người ngăn cản nắm đấm to lớn này.

Đang chậm rãi nâng lên.

Cảnh tượng này chấn động tất cả mọi người.

Lúc này giọng nói thuộc về Chu Tự truyền đến:

"Từ khi vừa mới bắt đầu, ta đã muốn hỏi ngươi một vấn đề. Tay của ngươi bị ta đánh tan khôi phục rất nhanh, ngươi có cảm nhận được đau đớn không?"

"Đau đớn? Cự Nham nhất tộc ta không có loại giác quan này"

Dung Nham Cự Nhân gia tăng thêm sức mạnh, lại phát hiện không thể nào rung chuyển Chu Tự:

"Rốt cuộc tại sao ngươi lại làm được ?"

Giai Linh lục phẩm không thể nào ngăn cản đòn tấn công này của hắn.

Trận Linh Ngũ phẩm cũng không thể nào ngăn cản được.

1045 chữ

Chương 257: Ngươi Xem Thường Ta Rồi

"Đợi chút nữa sẽ nói cho ngươi biết, bây giờ ta muốn bắt đầu ra tay, bởi vì ngươi không đau, ta sẽ tấn công từ từ"

Chu Tự ngẩng đầu nhìn về phía Nham Thạch Cự Nhân.

Chỉ là đáng tiếc, thứ mà hắn thấy chỉ có nắm đấm nóng rực kia.

Răng rắc!

Hắn hóa quyền thành trảo, nắm chặt nắm đấm bằng nham thạch.

Sau đó vung tay kéo xuống.

Soạt!

Trong tích tắc, cánh tay của Dung Nham Cự Nhân bị sức mạnh to lớn lôi kéo.

Bịch!Toàn bộ cánh tay bị giật xuống khỏi người của cự nhân.

Phụt!

Nham thạch đỏ rực phun ra như máu tươi.

Trong lúc nhất thời đám người quan sát trận chiến sững sờ ngay tại chỗ.

Họ thấy một bóng dáng cao lớn, đứng ở nơi đó, tiện tay vung lên xé toạc cánh tay to lớn của Dung Nham Cự Nhân.

Hắn đứng dưới nham thạch đỏ rực, giống như tư thế của thợ săn đứng trước mặt con mồi.

Bắt đầu hình thức hành hạ đến chết.

Xé toạc một cánh tay của Trận Linh ngũ phẩm trong nháy mắt, trong lúc giơ tay nhấc chân ung dung không vội vàng hời hợt.

Khiến một đám Ma Tu thanh niên tài tuấn chấn kinh, mà điều khiến cho người ta để ý chính là, đối phương tùy ý xé toạc cánh tay xuống, bình tĩnh lại lạnh nhạt.

Giống như một hành động không có ý nghĩa gì, thậm chí con như tập mãi thành thói quen.

Trong lúc nhất thời họ nhớ lại những lời đồn về Thánh Tử Ma Đạo.

Nhưng còn có một vấn đề trí mạng, Thánh Tử Ma Đạo là đệ đệ của Thánh Nữ Ma Đạo.

Năm nay Thánh Nữ chưa tới ba mươi, tất nhiên Thánh Tử khoảng chừng hai mươi.

Đấu giả thất phẩm chừng hai mươi tuổi đã rất ghê gớm rồi, dù là thiên phú kinh người, cơ duyên tạo hóa độc nhất vô nhị, Giai Linh lục phẩm cao nhất.

Giống như Thánh Nữ, đã thuộc diện cao cấp nhất trong cao cấp nhất.

Mà người này, hạn mức cao nhất không chỉ là Giai Linh lục phẩm.

Thánh Tử như thần, lại không phải là Thánh Tử.

Suy đoán trong lòng không dám lộ rõ ra ngoài mặt, người thông minh hoặc là ngu dốt, đều lựa chọn im lặng. Muốn xem xem những chuyện tiếp theo.

Thỉnh thoảng quan sát Thánh Nữ và Thần Nữ một chút, có khi nét mặt của các nàng càng có thể nói rõ đáp án. Ầm!

Chu Tự nhẹ nhàng giơ tay lên, tùy ý vứt cánh tay vừa mới xé toạc xuống qua một bên.

Bão cát phun trào, mặt đất khẽ run.

"Được rồi, cứ lấy ngươi làm thử nghiệm đơn giản vậy"

Chu Tự di chuyển bộ pháp.

Hắn thu hồi chiến ý vô song, đóng Phá Thiên Ma Thể lại.

Từng bước từng bước đi về phía Dung Nham Cự Nhân.

Bình thường mà tuỳ ý, nhưng trong tùy ý mang theo một chút tuỳ ý làm bừa.

"Nhân loại, nhân ngoại hữu nhân sơn ngoại hữu sơn, ngươi xem thường ta rồi"

Cánh tay còn lại của Dung Nham Cự Nhân ngưng tụ ra ngọn lửa đỏ sậm, xung quanh có linh khí hội tụ, là lực lượng của Trận Linh ngũ phẩm, điều động thiên địa linh khí.

Ngọn lửa nóng rực giống như mặt trời chói chang thiêu đốt, cỏ cây khô héo, hòn đá tan chảy.

Một quyền đánh thẳng về phía Chu Tự.

Bịch!

Chu Tự đưa tay bắt lấy nắm đấm như lửa, sau đó vặn một cái, Phân Cân Thác Cốt Thủ. Răng rắc!

Bịch!

Bàn tay nhỏ của Dung Nham Cự Nhân bị vặn gãy trong nháy mắt, theo đó bị ném lên.

Hắn tiến lên một bước, chớp mắt biến mất, đi theo công kích của đối phương công kích, đi đến phía trước nửa cánh tay kia.

Một tay bắt lấy, Đại Lực Kim Cương Thủ.

Bịch!

Cánh tay của Dung Nham Cự Nhân vỡ vụn tách rời, bị Chu Tự ném về phía không trung.

Dung nham như máu tươi không ngừng bắn xuống, giống như một cơn mưa máu.

"Ngươi dám.

Trên người Dung Nham Cự Nhân bộc phát biển lửa, sóng cả bành trướng, tùy ý cuồn cuộn. Chu Tự từ bả vai đáp xuống phần bụng của Dung Nham Cự Nhân, Đảo Quải Kim Câu.

Đá ra một cước.

Bịch!

Ầm!

Biển lửa bị một cước đá văng tứ tung, Dung Nham Cự Nhân nhận phải thế công lớn mạnh, thân thể không thể khống chế được nữa mà rời khỏi mặt đất bay lên không trung.

Chu Tự đáp xuống đất thấy thân thể đối phương đã nằm thẳng, mới ngồi xuống lấy đà nhảy lên.

Răng rắc!

Bịch!

Mặt đất bị giẫm ra một cái hố to.

Sau một lát Chu Tự đáp xuống vị trí bắp chân của Dung Nham Cự Nhân, hắn định thử từng chút một.

"Lửa trên thân thể ta mãi mãi không bị dập tắt, nhân loại tiếp nhận ngọn lửa của ta đi"

Dù là mất đi hai tay, Dung Nham Cự Nhân cũng đang thiêu đốt, trên người hắn có ngọn lửa điên cuồng thiêu đốt.

Đại Ngã Bị Thủ Ầm!

Một chưởng đánh xuống, ngọn lửa vỡ vụn, bắp chân bên trái của Dung Nham Cự Nhân theo đó mà đứt gãy. Nhân Đà La Trảo!

Răng rắc!

Bịch!

Tay của Chu Tự nắm trên đùi của Dung Nham Cự Nhân, tiện tay ném một cái, bị ném qua một bên.

Hắn nhảy sang đùi phải bên cạnh.

Đa La Diệp Chỉ!

Ầm!

Bắp chân đùi phải bay lên.

Vô Tướng Kiếp Chỉ!

Bịch!

Đùi phải bay đến giữa không trung.

Nham thạch tứ tung, như máu tươi trải rộng khắp không trung.

Chu Tự nhảy lên đáp xuống thân thể của Dung Nham Cự Nhân.

"Nhân loại, đến đúng lúc lắm"

Dung Nham Cự Nhân thấy Chu Tự đáp xuống thân thể của hắn, ngọn lửa như vầng sáng bao phủ Chu Tự.

1022 chữ

Chương 258: Không Quá Tận Hứng

Ngọn lửa như mặt trời chói chang, đốt cháy tất cả mọi thứ.

Thiêu đốt Chu Tự.

Chu Tự vung nắm đấm lên, một đòn giáng xuống, rơi trên vầng sáng của ngọn lửa.

"Vịnh Xuân!"

Bành!

Ầm!

Lực lượng va chạm, ánh sáng khuếch tán trên không trung.

Răng rắc!

Vầng sáng vỡ vụn, một quyền nặng nề đánh trên thân thể của Dung Nham Cự Nhân.

Bịch!

Thân thể của Dung Nham Cự Nhân vỡ vụn, nham thạch tứ tung.

Toàn bộ ngọn núi Minh Nhật bị bao trùm trong nham thạch, lực lượng phong bạo từ trên cao rơi xuống.

Ầm!

Những ma tu phía dưới ngay lập tức cảm nhận được uy áp.

Soạt!

Trận pháp vận chuyển, hào quang tỏa sáng.

Nhưng mà...Răng rắc, phịch một tiếng, trận pháp trực tiếp vỡ vụn.

Tất cả mọi người bị lực lượng trấn áp trên mặt đất.

Phập!

Những tu ma có tu vi không đủ, quỳ xuống đất ngay tại chỗ, không thể nào đứng dậy được.

Giờ khắc này họ mới nhớ tới hai vị cường đại ở phía trên, nhớ tới sự sợ hãi bị tu chân giả lớn mạnh chi phối.

Khi họ nhìn về phía chân trời, thấy bóng dáng kia đứng phía trước Dung Nham Cự Nhân.

Cuối cùng họ cũng nhớ ra truyền thuyết kia.

Thánh Tử Ma Đạo tu Phá Thiên Ma Thể, một quyền nát núi, giết người như ngóe, xé tay, cắt chân, chặt eo, nhẫn đến cực điểm.

Khi nhìn người này, đầu óc của hầu hết mọi người đều bị bốn chữ chiếm cứ.

Thánh Tử Ma Đạo.

Chu Tự đứng ở vị trí cổ của Dung Nham Cự Nhân, hắn vươn tay nắm lấy cổ của cự nhân:

"Sống chết trong lòng bàn tay!"

Bịch!

Cổ vỡ nát đứt gãy.

Sau đó hắn nhảy lên đầu của Nham Thạch Cự Nhân, ngón tay chỉ vào ấn đường của đối phương:

"Kinh Hồng Nhất Chỉ!"

Dung Nham Cự Nhân giận dữ:

"Ngươi..."

Ầm!

Ngón tay đâm xuyên đầu của Dung Nham Cự Nhân.

Nham thạch tứ tung.

Vù!

Cuồng phong gào thét, tất cả mọi thứ đều đang nhanh chóng rơi xuống.

Bịch!

Bịch!

Từng tảng đá to lớn nện trên mặt đất, bão cát nổi lên bốn phía, mặt đất chấn động.

Chu Tự đáp xuống mặt đất trước tiên, hắn vươn tay đón lấy cái đầu đang rơi từ trên không trung xuống.

Hô!

Cái đầu bằng dung nham rơi vào trong tay hắn, sau đó đặt ở trước mặt hắn.

Lọt vào trong tầm mắt chính là hai con mắt tức giận phun lửa.

"Cảm thấy không quá tận hứng"

Chu Tự nhìn chằm chằm cái đầu của Dung Nham Cự Nhân, nói.

Quả thật là không quá tận hứng.

"Nhân loại!!!"

Dung Nham Cự Nhân giận dữ không kiềm được mà rống to:

"Người có khí tiết có thể giết không thể nhục, ngươi dám cả gan sỉ nhục ta như thế. Nhân loại, thân thể của ta có thần hỏa bất diệt, hôm nay ta sẽ cho ngươi xem thử, cuồng vọng cần phải trả cái giá đắt"

Vù!

Cái đầu của Dung Nham Cự Nhân bay lên.

Những tảng đá xung quanh cũng theo đó chấn động rời khỏi mặt đất. Bịch! Bịnh! Bịnh! Số lượng lớn đá vụn hội tụ phía dưới cái đầu bằng dung nham.

Ngưng tụ ra một Dung Nham Cự Nhân mới, ánh lửa phát ra vầng sáng trắng loá.

Vầng sáng như ngọn lửa, là thần hỏa bất diệt.

"Lần này ngươi lấy gì để đối kháng với ta? Bây giờ để cho ta nhìn xem dung mạo của ngươi, nhìn xem vị trí của ngươi, nhìn xem nét mặt của ngươi. Ngươi làm sao thắng ta?"

Dung Nham Cự Nhân vung ra một quyền, không khí đều đang vặn vẹo.

Cuồng phong gào thét, tất cả xung quanh có ngàn vạn hỏa đao tàn phá bừa bãi, rừng cây sụp đổ ngã xuống đất, nham thạch tan rã vỡ nát.

Chu Tự đứng mũi chịu sào.

Người vây xem đã thần phục trên mặt đất, hai người này càng đánh càng mạnh, dù là dư âm cũng khó mà tiếp nhận.

Đối mặt với đòn tấn công này, họ cảm thấy dù là Thánh Tử lợi hại, cũng phải thần phục.

Chỉ là bên trong làn sóng nhiệt, lại một lần nữa truyền đến giọng nói bình tĩnh mà tuỳ ý của Chu Tự:

"Ngươi có từng nghe nói đến một loại quyền pháp không? Một loại quyền pháp tên là Nhận Chân Nhất Quyền, loại quyền này ta đã luyện mười năm"

Bên trong làn sóng nhiệt Chu Tự khởi thế nắm tay, sau đó vung ra một quyền.

Vù!

Cuồng phong gào thét, gió lốc tàn phá bừa bãi.

Sóng nhiệt chảy ngược. "Không phải ngươi muốn nhìn ta sao? Ngẩng đầu lên, ta ở ngay trên đỉnh núi cao, trên vạn dặm trời trong kia"

Nắm đấm của hai phe va chạm nhau.

Ầm!

Bịch!

Lực lượng phun trào, Dung Nham Cự Nhân cảm nhận được áp lực không có gì sánh kịp, trong nháy mắt khi nắm đấm của hắn va vào nắm đấm của Chu Tự.

Hắn ngây ngẩn cả người.

Trong một khoảnh khắc, nắm đấm thuộc về hắn tan rã vỡ nát.

Thần hỏa bất diệt bị một quyền phá hủy.

Một quyền này từ cánh tay hắn khuếch tán đến toàn thân, răng rắc một tiếng, thân thể tiêu tán theo.

Nhưng mà hắn cảm thấy, vẫn chưa kết thúc, nắm đấm xuyên thấu hắn, đi về phía núi Minh Nhật.

Ầm!

Núi Minh Nhật chấn động, mặt đất lay động vỡ vụn.

Uy áp đánh tới, cái thế vô song, một đám Ma Tu chỉ có thể cúi đầu chờ đợi kết quả.

Sau hồi lâu.

Mặt đất ổn định lại, ngọn núi yên ắng.

Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn về phương hướng của Thánh Tử, giờ khắc này họ thấy mặt trời chiều ngả về tây.

1085 chữ

Chương 259: Đã Lâu Không Gặp

Dưới trời chiều, Thánh Tử đứng ở nơi đó, trước mặt hắn chỉ có cái đầu của Nham Thạch Cự Nhân vỡ nát tanh bành, mà ở chỗ càng xa hơn, lại làm cho tâm thần họ e ngại.

Họ ở bên này của núi Minh Nhật, vốn dĩ không thấy trời chiều.

Nhưng lần này họ thấy rồi.

Toàn bộ núi Minh Nhật, bị thứ gì đó đánh xuyên, giống như bị chia thành hai nửa từ vị trí giữa.

Núi Minh Nhật biến thành hai ngọn núi Minh Nhật.

Chuyện này..Đám người hít vào một hơi, tinh thần chấn động.

Lúc này, dưới trời chiều, bóng dáng kia đột nhiên giơ tay lên, dường như muốn bắt lấy gì đó.

Nhưng xung quanh không hề có đồ vật gì.

Chung Hổ thấy cảnh này lập tức đứng dậy, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Bạch Cẩm kinh ngạc, bọn người Bạch Phong kinh hãi, Chung sư huynh điên rồi?

Lúc này làm gì đều sẽ bị chú ý, chạy trốn tất nhiên sẽ bị Thánh Tử chú ý.

Cửu tử nhất sinh.

Chung Hổ muốn làm gì? Mọi người đang thầm hỏi.

Trong nháy mắt, Chung Hổ đi tới trước Phá Thiên Chiến Kích.

Bang!

Hắn rút chiến kích ra, cầm chiến kích trong tay chạy vội về phía Thánh Tử.

khoảnh khắc Thánh Tử giơ tay lên muốn bắt lấy đồ vật gì đó, Chung Hổ cúi đầu hai tay dâng Phá Thiên Trong Chiến Kích lên.

Vừa vặn để Thánh Tử bắt được chiến kích.

Đám người:

"???"

Đồ nịnh hót, thấy cảnh này đám người không khỏi oán thầm.

Bọn người Bạch Cầm sững sờ ngay tại chỗ.

Chung Hổ sư huynh thay đổi rồi.

Chu Ngưng Nguyệt:

"..."

Nhìn cảnh tượng tại sao lại quen mắt như vậy chứ?

Đại Địa Thần Khuyển cũng giống như vậy đúng không?

Chu Tự nắm chặt Phá Thiên Chiến Kích, có chút bất ngờ nhìn về bên cạnh.

"Đã lâu không gặp"

Hắn nhìn Chung Hổ mỉm cười nói.

Vừa nãy hắn vô thức cho rằng là xung quanh có Đại Địa Thần Khuyển, không ngờ rằng là Chung Hổ - người thử đặc hiệu thích hợp nhất.

Mấy lần đều có sự trợ giúp của hắn.

Chung Hổ quỳ một chân trên đất, cung kính nói:

"Thập Nhị Tịnh Thổ Chung Hổ, tham kiến Thánh Tử"

Thánh Tử giáng lâm, không thể nghi ngờ, một đám thanh niên tài tuấn trong lòng có chút e ngại.

Trong lúc nhất thời trăm mắt nhìn nhau, họ nên hành lễ hay là nên quan sát?

Không ai động đậy, cuối cùng dù là người muốn động đậy, cũng lựa chọn quan sát.

"Tại sao ngươi vẫn là Đấu Giả thất phẩm?"

Chu Tự hỏi một câu.

Lần đầu tiên gặp Chung Hổ, Chung Hổ là Đấu Giả thất phẩm, hắn mới là Binh Giả cửu phẩm, bây giờ hắn đã là Giai Linh lục phẩm, nhưng Chung Hổ vẫn là Đấu Giả thất phẩm.

"Không thể so sánh với Thánh Tử"

Trong lòng Chung Hổ đắng chát, bây giờ mới qua bao lâu chứ.

Hắn cũng muốn thăng cấp.

"Mau chóng thăng cấp đi Chu Tự nhắc nhở.

Như thế hắn mới tiện thử đặc hiệu.

Nhất thời cũng không biết tìm ai thích hợp.

"Vâng"

Chung Hổ lập tức gật đầu.

Có thể nói mấy câu với Thánh Tử, hắn có thể vang danh khắp địa giới Ma Tu.

Không tiếp tục để ý tới Chung Hổ nữa, Chu Tự cầm Phá Thiên Chiến Kích trong tay đi về phía Nham Thạch Cự Nhân đã trở nên rách nát.

Đối phương vẫn còn sống, hắn đặc biệt nương tay.

Không có đau đớn, không thể xem là ngược đãi đúng không?

Trên đài cao, Chu Ngưng Nguyệt nhanh chóng cầm bút bi nước lên, trên quyển bút ký lưu lại chữ viết nàng.

"Nguyệt tỷ ngươi đang làm gì vậy?"

Thu Thiển bên cạnh mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

"Rõ ràng lắm mà, ta đang viết bút ký"

Chu Ngưng Nguyệt cắn hoa quả mơ hồ nói.

"Bút ký?"

Thu Thiển nhìn xem thử, phát hiện trên đó viết “Trích Lời Thánh Tử Ma Đạo”.

"Ngươi ngẩng đầu lên, ta ở ngay trên đỉnh núi cao, trên vạn dặm trời trong kia"

"Ngươi xem câu này vô cùng có khí thế, cũng không biết hắn chép ở đâu. Còn có câu lần trước, Thánh Tử Ma cả đời làm việc không cần giải thích với người khác. Mấy ngày nữa ta sẽ gửi cho cha, uống say cũng có cái Đạo ta để bốc phét.

Chu Ngưng Nguyệt ra vẻ như một đứa con gái hiếu thảo.

Tà dương chiếu rọi qua đầu người rách nát, tạo ra một cảm giác vắng vẻ thê lương.

Ánh sáng từ từ biến mất, cũng như sức sống của cái đầu lâu kia đang dần trôi đi.

“Thánh Tử Ma Đạo?"

Ngọn lửa trong mắt Dung Nham Cự Nhân tựa như ngọn nến sắp tàn trước gió, có thể bị dập tắt bất cứ lúc nào.

Hắn nhìn Chu Tự đứng trước mắt và mở miệng hỏi.

Khi âm thanh của hắn vừa vang lên, ánh lửa bắt đầu xuất hiện ở xung quanh như một tấm màn che, bao trùm cả Chu Tự và chính hắn.

"Ừm, là ta"

Chu Tự đứng sừng sững phía trước Dung Nham Cự Nhân, khẽ gật đầu, hắn chưa từng quan tâm đến đặc hiệu của ánh lửa, tiếp tục nói:

"Hiện giờ ngươi có thể trả lời vấn đề của ta chưa?"

"Vấn đề về Thần Khải Chi Môn?"

Một giọng nói trầm thấp truyền ra từ trong miệng Dung Nham Cự Nhân.

Thần Khải Chi Môn là sản phẩm của thời đại Thần Minh, hầu hết các tu chân giả thời hiện đại đều chưa từng nghe nói về nó. Cho dù có từng nghe, họ cũng chưa từng được nhìn thấy, cụ thể là như thế nào thì lại càng không biết. Những ghi chép trong tài liệu cũng có rất ít thông tin chi tiết.

"Dường như ngươi biết không ít thứ về Thần Khải Chi Môn"

Chu Tự gật đầu nhẹ đến mức gần như không thể nhận ra.

"Ngươi có tin ta sống từ thời đại đó đến bây giờ không?"

Dung Nham Cự Nhân nhìn chằm chằm Chu Tự, quan sát phản ứng của hắn.

1100 chữ

Chương 260: Hai Mươi Mấy Quả

“Sống từ thời đại đó đến bây giờ?"

Chu Tự cụp mắt xuống, suy nghĩ một chút rồi ngẩng đầu lên nói:

"Tuổi thọ của đá dài vậy cơ à?"

Dung Nham Cự Nhân:

"???"

Trong phút chốc, hắn không biết nói tiếp như thế nào.

"Thánh Tử Ma Đạo thật sự là không giống bình thường"

Một lúc sau, hắn mới nói:

"Những thứ phía sau cánh cửa của Thần Minh có rất nhiều chủng loại, Thần Khải Chi Môn càng lâu đời thì đồ vật ẩn giấu bên trong càng đáng sợ. Thuở ban đầu, Thần Khải Chi Môn được gọi là Thần Minh Ma Hạp, ý chỉ chiếc hộp cấm kỵ được Thần Minh dùng để giam giữ những thứ nguy hiểm, hay còn được gọi là Ngục Giam Tội Ác.

Sau đó, khi thời thế đã ổn định, Thần Minh Ma Hạp đổi tên thành Thần Khải Chi Môn, trong đó chiếm đa số là một vài thí luyện, đồng thời còn được sử dụng như một kho tàng báu vật"

"Những thứ trong hộp sẽ là gì?"

Chu Tự hỏi về Thần Khải Chi Môn đã có niên đại.

"Tai ách, Tà Thần, và kẻ ngỗ nghịch, bất cứ thảm họa, đồ vật hung hiểm, hay thứ khủng bố nào mà ngươi có thể tìm thấy trên đời này đều có thể đang ẩn mình trong Thần Minh Ma Hạp. Một khi mở nó thì sẽ có một tỷ lệ nhất định phát sinh tình huống đồ vật trong đó bị ngươi thả ra, đến lúc đó ngươi có ngăn cản được không?"

Tai họa nặng nề ở đâu đó xảy ra một cách bất ngờ.

Dung Nham Cự Nhân đưa ra lời chất vấn linh hồn.

"Có phải ngươi...quên thân phận của ta là gì rồi hay không?"

Chu Tự buồn cười, nói.

Dung Nham Cự Nhân: "..."

Thánh Tử Ma Đạo, con trai của người đứng đầu Ma Đạo – Tịnh Thần Chu Vương.

Đúng thật là có đủ tư cách làm bất cứ chuyện gì.

"Ban đầu ngươi hỏi ai xúi giục ta, cũng đồng nghĩa với việc có người khác giật dây ngươi đúng không?"

Chu Tự hỏi một cách thản nhiên.

Dung Nham Cự Nhân quan sát Chu Tự một hồi lâu rồi mới nói:

“Hình như ngươi thật sự không hề để ý chuyện này chút nào.

"Tại sao ta phải để ý?"

Chu Tự hỏi lại.

Hắn là Thánh Tử Ma Đạo, nhưng chỉ là Thánh Tử Ma Đạo kế thừa tiệm cơm của bố mình thôi. Tu chân giới rộng lớn vô biên, cho dù xảy ra vấn đề thì cũng nào có liên quan gì tới một nhân vật phản diện như hắn?

Hắn muốn làm người tốt, nhưng không phải kiểu người tốt cứ có chuyện là lại nhảy ra.

Theo lời Dung Nham Cự Nhân nói, loại tiểu BOSS như hắn mà chạy ra thì chả khác nào đi tìm chết.

Hắn cũng chỉ định đánh vài con dã quái ở thôn tân thủ, bảo vệ quê hương một chút thôi. Nếu tu chân giới to lớn như vậy mà trông cậy vào hắn thì hẳn là đã đi tong từ sớm rồi.

Hắn còn đang lo bị những kẻ khác trừ ma vệ đạo đây này.

"Vậy vì sao ngươi cho rằng chắc chắn có người giật dây ta?"

Dung Nham Cự Nhân tiếp lời, hỏi ngược lại.

"Ngươi cũng có một người bố đứng đầu Ma Đạo hả?"

"Không có"

"Không có thì ngươi chẳng đánh lại ta được, không phải bị giật dây thì là do đầu óc có vấn đề à?"

Sau khi câm lặng một lát, Dung Nham Cự Nhân nói:

"Đã từng có ai bảo ngươi rằng nói chuyện phiếm với ngươi thật sự không tài nào vui nổi chưa?"

"..."

Chu Tự trầm tư chốc lát rồi nói:

"Ta mới chỉ gặp một người có tuổi đời xa xưa như ngươi, là trí giả lần trước, lúc nào hắn cũng luôn duy trì nụ cười trên môi. Mỗi tội hắn cứ như một lão già lừa đảo, muốn nhắm vào ta"

"Trí giả có được Trí Tuệ Cổ Thụ? Làm sao mà hắn có thể lừa ngươi được"

Dung Nham Cự Nhân có chút nghi hoặc.

"Đều là chuyện về quả Trí Tuệ, hắn nói với ta rằng không thể mang ra ngoài được, nhưng người khác lại có thể mang đi"

Chu Tự hơi tức giận.

"Ngươi...hái được hai quả hay là ba quả?"

Dung Nham Cự Nhân hiếu kỳ hỏi.

"Chắc khoảng hai mươi mấy quả"

Dung Nham Cự Nhân:

"..."

Trong phút chốc, hắn lại cảm thấy đối phương tán gẫu với mình như thế này cũng coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

Cuối cùng, hắn trả lời vấn đề trước đó của Chu Tự:

"Đúng là có người sai sử ta, thế nhưng là ai thì ta không cách nào báo cho ngươi biết được, bởi chính ta cũng không biết, ta cũng chỉ làm việc vì lợi ích thôi. Đáng tiếc là lại gặp ngươi, vận mệnh đã như vậy rồi. Đối phương cũng đến vì Thần Khải Chi Môn, mục đích của các ngươi giống nhau, có lẽ ngươi sẽ gặp hắn trong tương lai, đó là tất cả"

"Ngươi cũng dễ nói chuyện thật đấy"

Chu Tự ngạc nhiên nói.

"Hừ, đó là vì ngươi quá mạnh"

Dung Nham Cự Nhân lạnh lùng nói.

Chu Tự:

"..."

Lúc bấy giờ, những ánh lửa xung quanh bắt đầu biến mất, Dung Nham Cự Nhân cũng khó có thể gắng gượng sống sót thêm nữa, ngọn lửa đang thiêu đốt trên người hắn là những tia sáng cuối cùng.

"Ngươi sắp chết rồi sao?"

Chu Tự thu lại chiến kích và hỏi.

Giọng nói của Dung Nham Cự Nhân trầm thấp, mang theo sự buồn bã:

"Hình như là thế, thần của ta đã hoàn toàn không thấy tung tích nữa rồi, thần hỏa bị hủy diệt" "Ngươi cảm thấy cái hố kia thế nào?"

Chu Tự chỉ chỉ vào một cái hố to phía xa xa rồi nói:

"Hướng về phía nắng chiều, cũng coi như là nơi thích hợp để chôn ngươi đấy nhỉ?"

"Tạm được"

Dung Nham Cự Nhân trả lời, nhưng có vẻ không ưa thích cái đề tài này cho lắm.

"Thế nhưng ngươi chỉ còn lại mỗi một cái đầu, chết thế thì không được toàn thây"

Chu Tự cảm thán.

Dung Nham Cự Nhân:

"..."

Chương 261: Truyền Thuyết Là Vậy

Chu Tự nhìn chung quanh một chút, hình như đang tìm thứ gì đó.

"Thánh Tử"

Chung Hổ lấy ra một đống thịt heo và nói:

"Chỗ của ta còn một ít máu thịt, không biết có thích hợp hay không?"

Chu Tự:

"..."

Đây là nguyên một con được không? Nhiều như thế này là muốn dùng để làm lạp xưởng đấy à? Hắn nhìn thịt heo và nhủ thầm trong lòng.

Chỉ là...

"Chôn thịt cùng với tảng đá có hợp không?"

Hắn hỏi.

"Tạm được"

Dung Nham Cự Nhân cảm thấy khá ổn.

"Cảm giác còn chưa đủ"

Chu Tự quay đầu nhìn về phía quảng trường.

Nơi này có kiểu ma tu vặn vẹo chặt tay cắt chân như lần trước không nhỉ?

Thấy Thánh Tử đột ngột nhìn sang, cả đám đều nổi da gà, trán rớt mồ hôi lạnh.

Bạch Cẩm và những người khác đều thấy hoảng loạn trong lòng, lúc này, một vị nữ ma tu đi ra, nàng lấy ra nguyên một con bò và kính cẩn khép nép nói:

"Đây là bò nhà do ta tỉ mỉ chọn lựa, xin hiến cho Thánh Tử"

Có người mở màn thì sẽ có những người làm theo.

"Thánh Tử, đây là dê ta mua hôm qua.

"Thánh Tử đại tài, đây là ta thịt heo ta cố ý mua vài ngày trước, hi vọng Thánh Tử vui vẻ nhận cho.

"Thánh Tử uy vũ, chỗ ta có máu và thịt của một con mãng xà khổng lồ, xin Thánh Tử chớ chối từ"

Có một nửa số người ở nơi này dâng lên máu thịt, chất thành một sườn núi nhỏ.

Một nửa số người còn lại thì sợ hãi không chịu nổi, sợ những thứ này không đủ.

Chu Ngưng Nguyệt:

"..."

Thu Thiển:

"..."

Thì ra chuyện phải dâng máu thịt lên thì mới có được chút hi vọng sống là như thế này.

Cảm xúc thấp thỏm lo âu tràn ngập trên quảng trường, tất cả họ đều có cùng một dáng vẻ phục tùng chờ đợi lời nói tiếp theo của Thánh Tử.

Tính cách Thánh Tử quái gở, tất cả đám người họ cộng lại cũng không đủ cho hắn giết. Tìm tiền bối cầu cứu? Thế thì sẽ là cộng thêm cả gia đình ngay ngắn chỉnh tề.

Chẳng bao lâu sau họ đã nghe được tiếng trời:

"Có vẻ là đủ rồi"

Phù..Đám người nhẹ nhàng thở ra, nếu còn chưa đủ thì thật không thể tưởng tượng nổi.

Phải mang theo một ít thịt trên người để đề phòng nhỡ có gì xảy ra mới được. Đây là ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu các thanh niên tài tuấn ở hiện trường. Trước kia họ cảm thấy khinh thường, nhưng bây giờ đó lại là cọng rơm cứu mạng.

"Hình như đúng là khá nhiều.

Dung Nham Cự Nhân cũng biểu thị rằng đã đầy đủ rồi.

Mấy người này muốn ăn Tết đấy à? Chu Tự châm biếm một câu.

Sau đó, hắn cầm lấy đầu của Dung Nham Cự Nhân, chuẩn bị chôn xuống.

Qua một lúc, thịt được bỏ vào trong cái hố to, trên miệng hố vẫn còn có đầu của Dung Nham Cự Nhân.

"Đột nhiên muốn hỏi ngươi một vấn đề cuối cùng, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi rồi?"

Dung Nham Cự Nhân do dự hồi lâu rồi mới hỏi.

Chu Tự há hốc mồm, định nói sự thật.

Thế nhưng lời nói mới đến miệng, còn chưa kịp phát ra thành tiếng thì đột nhiên Dung Nham Cự Nhân lại thay đổi quyết định:

"À mà thôi, ta lại không muốn nghe nữa rồi"

Âm thanh vang vọng, ánh lửa bùng lên rồi cuối cùng hóa thành khói xanh và hoàn toàn biến mất.

Ầm!

Đầu của Dung Nham Cự Nhân vỡ tan ngay tại chỗ.

Chu Tự:

"..."

Hắn cảm thấy hơi không thoải mái.

Xoạt!

Một hòn đá rực lửa rơi xuống từ trong tảng đá, tiếp đó nó bay lên và đáp xuống trước mặt Chu Tự.

Hơi bỏng tay, hắn vô thức nghĩ như vậy khi bắt được nó.

Một hòn đá đỏ rực, bên trong có luồng khí tức cực nóng, là hỏa chủng sao?

Nham Thạch Cự Nhân chắc cũng được tính là tiểu BOSS đấy nhỉ? Chu Tự độc thoại nội tâm, thầm nghĩ rằng đánh BOSS xong rơi trang bị là chuyện bình thường.

Có khi còn là trang bị tương đối lợi hại ấy chứ.

Nhưng tri thức của hắn thiếu thốn, tạm thời cũng chưa biết tác dụng của nó là gì.

Trong lúc hắn đang suy tư, lại có một đồ vật phát sáng gì đó rơi xuống.

Đúng tròn nửa quả Thần Tứ Quả Thực, có vẻ là chưa kịp tiêu hóa xong.

Chu Tự:

"..."

Trông thế này thì kẻ sai sử Nham Thạch Cự Nhân rất có thể là những quang thủ kia.

"Cho ngươi"

Hắn ném Thần Tứ Quả Thực cho Chung Hổ.

Nguyệt tỷ và Thu tỷ chắc chắn sẽ không ăn nửa quả, hắn cũng không ăn.

Chung Hổ thì lại cảm động rớt nước mắt.

Sau khi chôn Dung Nham Cự Nhân xong, Chu Tự mới chú ý tới phía quảng trường.

Hắn sải bước đi về phía quảng trường, lần này sự xuất hiện của hắn khiến cho tất cả mọi người không dám nhìn thẳng, có dấu hiệu sợ hãi quá mức nên âm thầm lùi bước.

Trong phút chốc, không một ai dám nói lời nào, cũng không người nào dám có hành động gì.

Thánh Tử Ma Đạo có thánh uy hơn người.

Chu Tự:

"..."

Bầu không khí khá khó xử, khi hắn vừa mới tới gần, Nguyệt tỷ đang cầm Bạch Ngọc Chi Tâm trong tay, đứng ở trên đài cao, vẫy tay hô to:

"Thánh Tử đệ đệ đáng yêu của ta, ngươi đến để tranh đoạt Bạch Ngọc Chi Tâm đấy à?"

Chu Tự:

"..."

Hắn thấy hơi xấu hổ khi bị Nguyệt tỷ gọi như thế.

"Muốn có được Bạch Ngọc Chi Tâm thì ngươi phải vượt năm ải chém sáu tướng, đánh bại tất cả mọi người có mặt ở hiện trường, đây là bảo vật đặc đẳng đấy"

Chu Ngưng Nguyệt lớn tiếng nói.

Đám người:

"..."

Họ đắc tội Thánh Nữ từ lúc nào vậy?

Sức mạnh to lớn của Thánh Tử rõ như ban ngày, nếu không nương tay thì dù chỉ là một đòn đánh bừa bãi ra thôi cũng đã đủ để họ khổ sở lắm rồi.

Thánh Tử sẽ nương tay ư? Hắn sẽ không, cho nên họ phải chết chắc.

1097 chữ

Chương 262: Ai Bay

Chỉ trong một thời gian ngắn, họ đã nghĩ thông suốt tất cả mọi thứ và cùng nhau cúi đầu cung kính hành lễ với Chu Tự:

"Chúng ta không thể so sánh được với Thánh Tử, cam tâm tình nguyện nhận thua.

Sau đó, họ lại tiếp tục quay người, cung kính cúi đầu với Chu Ngưng Nguyệt:

"Xin mời Thánh Nữ hỗ trợ tuyên bố kết quả.

Chu Ngưng Nguyệt:

"..."

Cuối cùng, nàng ném Bạch Ngọc Chi Tâm xuống đài cao, trùng hợp rơi đúng vào trong tay của Chu Tự.

"Vậy thì, Thánh Tử đệ đệ, ngươi vừa mới nói ngươi muốn làm hai chuyện trong chuyến đi lần này. Một là Bạch Ngọc Chi Tâm, thế việc còn lại là gì?"

Chu Ngưng Nguyệt cười hỏi.

Thu Thiển nhìn về phía Chu Tự, nàng cũng rất tò mò.

Những người khác thầm thấp thỏm trong lòng, sợ rằng không phải chuyện gì tốt lành.

"Chuyện thứ nhất là Bạch Ngọc Chi Tâm, còn chuyện thứ hai ấy à"

Sau khi cất Bạch Ngọc Chi Tâm đi, Chu Tự chuyển ánh mắt, hướng về phía Thu Thiển trên đài cao:

"Chuyện thứ hai tất nhiên là Thu Thiển Hắn vừa cất lời nói, tất cả mọi người đều nhìn về phía Thần Nữ Ma Đạo – Thu Thiển.

Thu Thiển khá kinh ngạc, đột nhiên cảm thấy cả gương mặt mình nóng bừng lên, nàng hơi luống cuống, nhưng cũng khẽ cảm thấy vui mừng.

May mà nàng đang đeo mạng che mặt, không đến mức bị hớ.

"Không được, hiện giờ Thu Thiển không rảnh"

Chu Ngưng Nguyệt bác bỏ vấn đề thứ hai của Chu Tự.

Chu Ngưng Nguyệt là Thánh Nữ Ma Đạo, không ai dám tùy tiện tra hỏi nàng .

Hôm nay, Thánh Nữ đã bác bỏ ý kiến của vị Thánh Tử mang tiếng hung tàn này tới tận hai lần.

Thánh Tử nổi tiếng hung tàn, giết người như ngóe, khát máu như mạng và không ai địch lại được.

Nếu không có vết máu Thánh Tử cũng phải khiến cho dung nham hóa thành mưa máu đầy trời, như vậy mới thỏa mãn tâm lý biến thái của hắn.

Hắn coi mạng người như cỏ rác, chỉ vì muốn thỏa mãn dục vọng của riêng mình mà hắn có thể giết bất cứ kẻ nào phù hợp với điều kiện đang đứng trước mặt hắn. Thánh Tử khủng bố như thế mà Thánh Nữ lại cố tình khiêu khích.

Thánh Tử mà giận lên thì không ai ở đây có thể may mắn thoát được.

Mồ hôi lạnh rịn ra làm ướt lưng của đám người có mặt ở đây. Gió khẽ thổi qua, mang theo một luồng khí nóng hầm hập.

Nhưng trong lòng họ chỉ cảm nhận được sự lạnh giá.

"Vì sao?"

Chu Tự lên tiếng hỏi.

Tất cả ánh mắt người ở đây đều tập trung vào Thánh Nữ, họ cũng muốn biết nguyên do.

Chu Ngưng Nguyệt nhún vai, nói:

"Đừng nhìn ta như thế, đâu phải ta không cho ngươi làm. Bởi vì đúng lúc có kẻ muốn khiêu chiến Thu Thiển, cũng phải chờ hắn khiêu chiến xong mới được chứ?"

Đùng...đoàng!

Tiêu Viêm ở dưới trận đứng sững sờ tại chỗ như thấy sấm sét giữa trời quang, cả người hắn lạnh ngắt như rớt vào hầm băng.

"Vừa nãy ai đã khiêu chiến với Thần Nữ đại nhân của chúng ta?"

Chu Ngưng Nguyệt giơ tay lên, bắt đầu chỉ về phía dưới.

Tất cả người dưới trận đều nhao nhao tránh ra, chỉ trong một chốc, giữa sân chỉ còn mình Tiêu Viêm đứng đờ tại chỗ và Chu Tự đứng phía sau.

Như muốn bước tới khiêu chiến.

Tiêu Viêm cứng người nhìn về phía sau, Thánh Tử đang bước từng bước một tới gần hắn.

Cộp... cộp cộp!

Tiếng bước chân vang vọng tạo cho Tiêu Viêm một áp lực cực kỳ lớn.

Hô hấp của hắn trở nên có hơi khó khăn.

Mười mét, năm mét.

Thánh Tử tới gần, Tiêu Viêm há miệng, hắn muốn nói gì đó, nhưng sự sợ hãi trong lòng làm cho hắn bỗng không nói lên lời.

Tiêu Viêm muốn giải thích, muốn nói mình không có ý gì khác, hắn muốn nói mình chỉ là nhất thời hồ đồ, tuyệt đối không dám chất vấn Thánh Tử.

Nhưng hắn không phát ra được âm thanh gì.

Nhìn Thánh Tử tới gần, hắn có một cảm giác cái chết đang ập tới.

Cơ thể bất giác mất đi sức lực.

Vù!

Gió khẽ lướt qua, Thánh Tử chỉ còn cách hắn năm bước.

Đứng ngoài khoảng cách năm bước, khí thế của Thánh Tử kinh người, làm hắn e ngại.

Trong khoảng cách năm bước, khí thế của Thánh Tử vừa mạnh vừa làm cho người ta khiếp sợ, làm cho hắn hoàn toàn mất đi can đảm phản kháng.

Cuối cùng, Tiêu Viêm bất lực quỳ xuống đất, hắn dùng tất cả sức lực còn lại để nói một cách cung kính:

"Tiên Viêm của Thiên Ma Điện thỉnh tội với Thánh Tử"

Sắc mặt Chu Tự không hề thay đổi, nói:

"Nhận thua rồi?"

"Vâng"

Tiêu Viêm cúi đầu, nói một cách tâm phục khẩu phục.

Chu Tự quay lại nhìn về phía những người khác, tất cả đều cúi đầu, không ai dám đối mặt với hắn.

"Xem ra không ai dám ra tay. Được rồi, ngươi đưa Thu Thiển đi trước đi"

Chu Ngưng Nguyệt không còn hứng thú gì.

Chu Tự thầm thở phào, hắn còn đang nghĩ xem thuyết phục những người này thế nào, may mà tự dưng tên này quỳ xuống.

Hắn nhảy một cái tới trước mặt Thu Thiển, ánh mắt Thu Thiển có hơi tránh né.

Nhưng vẫn cố gắng nhìn Chu Tự, chỉ là nàng có hơi luống cuống.

Chu Tự không nói gì, dắt Thu Thiển nhảy lên rồi nói:

"Thu tỷ, ta dẫn ngươi đi ngắm sao"

Có điều vừa mới nhảy lên một cái, hắn phát hiện mình không biết bay thế nào.

"Thu tỷ, trao đổi một việc nhé, ta không biết bay, ngươi bay được không"

Chu Tự lúng túng nói.

"Nhưng mà...bây giờ ta cũng không bay được"

Thu Thiển bị nắm tay, còn được nghe Chu Tự nói mấy lời êm tai trước mặt nhiều người thế, nàng không tập trung tinh thần được.

Chu Tự:

"..."

Vù!

Hai người hạ xuống cực nhanh.

May mà nhảy cũng khá xa rồi.

1070 chữ

Chương 263: Mặc Gì Bên Trong

Nguyệt tỷ ăn trái cây nhìn đám người dưới sân, chỉ hận rèn sắt không thành thép:

"Lúc Thánh Tử chưa tới, đám người các ngươi sôi nổi lắm mà, trong lòng ngoài mặt đều muốn khiêu chiến Thánh Tử. Bây giờ ta cho các ngươi một cơ hội, các ngươi lại không dám rên một tiếng. Đúng là làm ta thất vọng quá"

Đám người phía dưới:

Nếu như có thể, họ không cần cơ hội này.

Thế giới của người mạnh và kẻ yếu, như vực sâu và bầu trời cao, khó mà vượt qua được cái khoảng cách đó.

Họ vốn không phát hiện ra khoảng cách, chỉ chờ tới khi gặp được thánh uy của Thánh Tử, họ mới biết được loại khoảng cách kia chính là khoảng cách giữa họ và Thánh Tử.

"Thương lượng với các ngươi một chuyện Chu Ngưng Nguyệt nhìn đám người bên dưới, nói:

"Các ngươi muốn nói chuyện hôm nay cho ai thì cứ nói, nhưng cần phải thêm một câu. Nói đã chứng thực với ta rồi, thật sự đáng tin.

"Vì sao?"

Có người nghi ngờ mà cất tiếng hỏi.

"Người khác nói với các ngươi rằng một quyền của Thánh Tử giết được Trận Linh ngũ phẩm, còn đánh nát cả Minh Nhật Sơn, các ngươi tin không?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

Đám người im lặng:

"..."

Nếu không phải tận mắt chứng kiến thì đúng là không tin lắm.

"Chẳng lẽ không ai trong các ngươi nghi ngờ, vị vừa rồi không phải là Thánh Tử hả?"

Chu Ngưng Nguyệt tiếp tục đặt câu hỏi.

Đám người:

"..."

Đúng là có người nghi ngờ, có điều không dám hỏi thôi.

Vượt quá sức tưởng tượng mà, sức mạnh của Thánh Tử không hợp với lẽ thường, nhưng không phải là không thể giả mạo.

"Cho nên có ta chứng thực, độ tin cậy sẽ tăng cao. Đồng ngôn vô kỵ, ai dám nghi ngờ một đứa bé tám tuổi chứ"

Nụ cười của Chu Ngưng Nguyệt lộ ra vẻ ngây thơ.

Đám người:

"..."

Có mà độ tin cậy càng xuống thấp ấy.

Nhưng đám người ở đây đều chọn ngầm thừa nhận, thể diện của Thánh Nữ của khá lớn.

Nhất là loại chuyện nhỏ nhặt này, không cần thiết phải phản bác.

"Các ngươi không nói gì thì ta coi như đồng ý nhé. Bây giờ nói về đại hội lần này đi, các ngươi vẫn muốn đánh tiếp hả?"

Chu Ngưng Nguyệt nhẹ nhàng nói.

"Nghỉ, nghỉ được không?"

Tiêu Viêm lắp bắp trả lời.

Thứ tự của hắn quá tốt, có thể sẽ bị Thánh Tử ban thưởng bằng cách khiêu chiến hắn.

Thánh Tử vui giận thất thường, vừa rồi có Thạch Đầu Nhân cho hắn phát tiết, nếu sau tiếp tục phát điên...

Không dám nghĩ.

"Thánh Nữ, lần này xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, tiếp tục ở lại nhất định có nguy hiểm, hẳn là nên giản lược mọi thứ"

Một vị Nữ Ma Tu lục phẩm Giai Linh đề nghị.

"Đúng đúng, Tư Yên đạo hữu nói rất đúng"

"Vẫn cần phải phòng bị Chu Ngưng Nguyệt có hơi buồn cười, đáp:"Vậy được, giản lược tất cả, các ngươi tính oẳn tù tì, hay chơi tài xỉu?"

Đám người im lặng hồi lâu, cuối cùng quyết định cược tài xỉu, giao mọi thứ cho vận may.

Mặt trăng treo trên cao, ánh trăng bàng bạc rũ xuống.

Đại hội Ma Sát của Ma Tu đánh từ sáng tới tối, từ tối tới đêm.

Tiếng hò hét và tiếng thở dài trộn lẫn, có người vui có người buồn.

Hò hét, tiếc hận vang bên tai không dứt.

Cuối cùng, Chung Hổ mơ mơ màng màng giành được vị trí đầu, Tư Yên đứng thứ hai, Tiêu Viêm hoảng hốt đặt chân vào vị trí thứ ba.

Cuộc tọa đàm thanh niên kết thúc trước thời hạn, đại hội lần này tràn ngập sự tiếc nuối và tiếng thở dài, nhưng cũng là lần đại hội làm cho người ta kích thích và khó quên nhất.

"Được rồi, ta tuyên bố, cuộc tọa đàm thanh niên kết thúc.

"..."

Nhớ không lầm thì phải là đại hội Ma Sát chứ?

Đổi tên mà không nói trước tiếng nào à?

Vỗ tay!

"Thu tỷ, trời tối rồi, hình như mặt trăng tròn lắm"

Chu Tự ngồi trên đồng cỏ, ngẩng đầu nhìn lên cao.

Thu tỷ nhặt bỏ lá cây rơi trên người đi, giọng nói của nàng cố gắng duy trì vẻ thoải mái:

"Sao ngươi lại đột nhiên chạy tới?"

"Muốn gặp Thu tỷ nên đến"

Chu Tự cười trả lời.

Thu Thiển nhìn Chu Tự, hừ một tiếng:

"Vậy ngươi đoán xem ta mặc cái gì dưới bộ quần áo đen này?"

Lúc này Thu Thiển đeo mạng che mặt, quần áo màu đen.

Áo hơi rộng, cổ áo kín mít, trừ cổ thì không nhìn bất cứ một góc nào bên trong.

Sau khi quan sát cẩn thận, Chu Tự suy đoán:

"Áo dài tay?"

Thu Thiển đưa tay lên nhẹ nhàng kéo khăn che mặt, khăn che mặt biến mất, quần áo màu đen trên người cũng biến mất theo.

Lộ ra chiếc áo khoác kéo cao, và chiếc quần dài có hơi bó chặt vào chân.

"Đương nhiên là quần áo mà ngươi bảo ta mặc"

"Vậy ngươi đoán, ta mặc gì dưới áo khoác?"

"Áo dài tay.

Chu Tự nói một cách đầy tự tin.

Thu Thiển kéo khóa áo xuống một phần ba, vẻ mặt tươi cười đáp:

"Đoán đúng rồi. Thế ngươi đoán xem ta mặc gì dưới lớp áo dài tay này?"

Chu Tự:

"Thu tỷ, cái này cũng phải đoán à?"

"Ừ, ngươi đoán đi"

Thu Thiển cúi đầu, có hơi ngượng.

"Đương nhiên là mấy cái áo nhỏ đủ màu đỏ, trắng, đen, xanh hồng, khá nhỏ mà có hơi đắt, còn có thể giữ ổn định cho vị trí quan trọng"

Chu Tự ấp úng nói.

Thu Thiển cười nhìn Chu Tự, kéo cổ áo bảo thủ xuống, lộ ra cổ áo màu trắng bên trong:

"Đoán sai rồi, là áo cộc...ha ha ha!"

Nhìn biểu cảm buồn bực của Chu Tự, Thu Thiển cười đến gập cả người.

Chu Tự:

"..."

Phụ nữ của Ma Đạo, vừa xinh đẹp vừa xấu xa.

1152 chữ

Chương 264: Học

Dưới ánh trăng, Chu Tự thở phào một hơi: "Thu tỷ, trước kia ngươi có từng hẹn hò không?"

"Ha?"

Trong mặt Thu Thiển mang theo nỗi nghi hoặc:

"Ra ngoài với ngươi có tính không? Tính thì là có, không tính thì là không "Thế có người nào hôn Thu tỷ chưa?"

Chu Tự lại hỏi.

"Sư phụ có tính không?"

Thu Thiển nghiêm túc giải thích:

"Hồi còn bé có hôn sư phụ.

"Xem ra Thu tỷ cũng không biết hôn Không đợi Thu Thiển suy nghĩ nhiều, Chu Tự chỉ vào không trung, nói:

"Thu tỷ, ngươi xem đêm nay trăng có tròn không?"

Thu Thiển hoang mang ngẩng đầu nhìn về phía ánh trăng, có điều vừa mới thấy trăng sáng, đầu Chu Tự lại đột nhiên che khuất tầm mắt nàng, sau đó nàng cảm giác bờ môi đụng phải gì đó.

Tiếp xúc đột ngột làm cho con ngươi nàng co lại, muốn đẩy Chu Tự ra theo bản năng, nhưng động tác lập tức dừng lại.

Ý thức được đang làm gì, cả người nàng cứng đờ.

Không biết làm sao cho phải, đầu óc trống rỗng, chỉ biết chờ Chu Tự buông nàng ra.

Một phút sau, Chu Tự buông Thu Thiển ra, nói bằng giọng chân thành:

"Lúc hôn sẽ tiết ra chất tạo khoái cảm dopamine, bình thường hôn hơn một phút sẽ đạt tới tối cao, cho nên hôn một, hai phút là tốt nhất. Thu tỷ chưa được học, cho nên bây giờ ta dạy ngươi, sau này ngươi đi hẹn hò thì nhất định sẽ dùng tới"

Thu Thiển hít một hơi, dường như vừa mới lấy lại được quyền khống chế cơ thể.

Nàng nhìn Chu Tự, muốn lên tiếng nhưng lại không mở được miệng.

Vẻ mặt mất tự nhiên.

"Thu tỷ, ngươi nói hôn có thể đụng phải mũi không?"

Chu Tự nhìn dáng vẻ của Thu Thiển, đột nhiên hỏi.

"Không, không biết."

Thu Thiển cúi đầu, vẫn chưa bình ổn lại.

"Thế chúng ta thử xem.

Chu Tự lại chạm trán vào đầu Thu Thiển.

Dưới ánh trăng, trước cây đại thụ, hai bóng người cùng tựa vào nhau.

Đêm khuya, tại nơi ở tạm thời của Chu Ngưng Nguyệt.

Nàng vốn đang ăn hoa quả, nàng thấy Thu Thiển quay về là uống nước.

Giống sắp chết khát vậy.

"Chu Tự đâu?"

Chu Ngưng Nguyệt ngó ra bên ngoài.

"Ta đã bảo hắn nghỉ ngơi ở phòng cách vách rồi.

Thu Thiển đáp.

"Ta ngủ một mình quen hơn.

Chu Ngưng Nguyệt nghiêm mặt nói.

Thu Thiển:

"..."

"Son của ngươi bị nhòe rồi"

Chu Ngưng Nguyệt vươn tay chỉ vào miệng của Thu Thiển.

Thu Thiển nói, mặt không đổi sắc:

"Ta không tô son"

Chu Ngưng Nguyệt:

"..."

Ma Sát Đại Thành.

Dư Vấn nhíu mày nhìn điện thoại với vẻ bất ngờ.

Màn hình điện thoại đang hiển thị bài viết do hắn đăng tải, trên trang mạng trao đổi tin tức của Ma Tu.

Nội dung bài viết chủ yếu là hỏi thăm thân phận của người trong bức tranh, người này tiến vào Ma Sát Thành mà lại xem thường điều lệ, tuỳ tiện làm bậy, bôi nhọ người của Ma Sát Thành. Phải tìm hắn cho bằng được.

Hắn đăng bài cả buổi chiều mà vẫn không nhận được câu trả lời xác đáng nào.

Có người nói kẻ này quá bình thường, chắc chắn là không phải người có triển vọng gì.

Cũng có người nói kẻ này khá lạ mặt, có lạc trong địa giới Ma Tu cũng không thể nhận ra được.

Cũng có người hỏi cần tìm kẻ này làm gì, người của Ma Sát Thành lại cần hỏi như thế sao? Muốn đăng lệnh truy sát ư?

Câu này vừa dứt thì đã có người trực tiếp hỏi ra giá bao nhiêu để hắn nhận.

Dư Vấn có hơi thất vọng, người này không có chút danh tiếng nào ở địa giới Ma Tu. Nhưng đã tiến vào Ma Sát Thành mà không thèm để ý tới Ma Sát Nhập Thể thì sao lại là người bình thường được chứ?

"Chẳng lẽ là Đạo Tu?"

Dư Vấn tạm thời chưa đưa ra quyết định được, chỉ có thể tiếp tục chờ đợi.

Nhưng nửa đêm rạng sáng, đột nhiên có một người tự nhận là biết người trong tranh. Hơn nữa còn nói rất bài bản.

[Thập nhị tịnh đường XXX]:

"Người của Thiên Ma Điện Ma Sát Thành, sao lại dám nhắc tới tên này chứ? Từ khi nào mà Ma Sát Thành lại to gan tới thế rồi?"

Dư Vấn kinh ngạc, vội vàng trả lời người đó:

"Đạo hữu nhận ra người này ư?"

[Một con heo không biết tên] cũng trả lời:

"Hắn thì biết cái gì, người này thuộc loại ai hiểu thì đều hiểu, vòng tròn quá nhỏ, khuyên ngươi cẩn thận đừng nhiều lời, dù sao kẻ này cũng nằm trong diện vô cùng nguy hiểm. Ta nhìn người này rất bình thường, mấy thiên kiêu Ma Tu ta đều biết cả. Chắc chắn không phải người này"

[Thập nhị tịnh đường XXX] trực tiếp trả lời [Một con heo không biết tên]:

"Ngươi biết Thánh Tử Ma Đạo không?"

"Ha ha ha, ngươi đừng nói với ta là hắn chính là Thánh Tử Ma Đạo nhé?"

"Ngươi lợi hại thật đấy, đoán đúng rồi. Hắn chính là Thánh Tử Ma Đạo, hôm nay ta đã tận mắt nhìn thấy "Ngu ngốc, hôm nay ngươi tận mắt nhìn thấy ư? Ngươi thấy ở đâu?"

"Ngươi biết đại hội Ma Sát không?" "Ngươi là người có thể tham gia đại hội Ma Sát ư? Dựa vào ngươi? Đừng đùa nữa, nếu ngươi có thể tham gia thì chẳng lẽ ngươi không biết Thánh Tử Ma Đạo không tham gia đại hội Ma Sát sao? Một người bạn của ta đã nói với ta."

Lúc này, [Tiểu binh Ma Tu] cũng tham gia vào cuộc tranh luận:

"Tên này còn thập nhị tịnh đường? Ha ha, ra vẻ hiểu biết, sao không thử động não nghĩ xem. Thánh Tử Ma Đạo chưa từng xuất hiện tại địa giới giới Tu Chân, nghe nói chỉ ở địa giới thế tục mà thôi. Nếu hắn tham gia đại hội Ma Sát thì đã tạo nên một làn sóng rất lớn ở địa giới Ma Tu, hay thậm chí là toàn bộ giới Tu Chân rồi. Thế mà ngươi lại nói là hắn sẽ xuất hiện ở đại hội Ma Sát ư? Ngươi còn nói là ngươi cũng có tư cách tham gia? Không giấu gì ngươi, ta cũng tham gia, không biết ngươi đứng ở đâu nhỉ? Buổi tối đại hội Ma Sát cũng không nghỉ, ngươi cũng biết điều này chứ? Bây giờ ta đi tìm ngươi ngay 1100 chữ

Chương 265: Chứng Thực

[Muốn làm người tàng hình] trả lời bình luận phía trên:

"Vừa nhìn là biết ngươi không tham gia đại hội Ma Sát, sự xuất hiện của Thánh Tử cộng với một vài nguyên nhân khác nên đại hội Ma Sát vừa kết thúc không bao lâu.

[Tiểu binh Ma Tu]:

"Ha ha."

[Một con heo không biết tên]:

"Ta nghe được chuyện cười lớn nhất năm nay rồi"

[Họa sĩ toàn năng] trả lời [Một con heo không biết tên]:

"Ta nhớ ngươi, ngươi có quen người bạn nào đó là Tiêu Viêm của Thiên Vương Điện đúng chứ? Đúng là hắn có tham gia đại hội Ma Sát, hơn nữa còn rất có tiếng tăm, ngươi gọi hắn ra xem, hỏi hắn là biết ấy mà."

[Một con heo không biết tên]:

"Cứ như ta không dám ấy, để các ngươi tâm phục khẩu phục. @Thiên Vương Điện Tiêu Viêm, Viêm ca, ngươi mau tới xem, có người giả mạo Thánh Tử còn ra vẻ hiểu biết này"

Tiêu Viêm vừa quay về chỗ ở với thể xác và tinh thần mỏi mệt, hôm nay suýt chút nữa hắn đã chết. Sự kinh khủng của Thánh Tử vượt xa tưởng tượng của hắn, khiêu khích Thánh Tử là chuyện ngu ngốc nhất hắn từng làm.

Vừa mới nghỉ ngơi, hắn lấy điện thoại ra, định nói chuyện này cho đồng môn nghe, tiện thể nhắc nhở bọn hắn nhớ giữ sự kính trọng và khiêm tốn đối với Thánh Tử.

"Hả? Có người tìm ta à?"

Màn hình điện thoại hiển thị có người gọi hắn, nói là chuyện của

Thánh Tử.

Bịch!

Tiêu Viêm vừa đọc nội dung cuộc trò chuyện thì sợ tới nỗi rớt điện thoại xuống đất.

Một trong hai chuyện ngu ngốc nhất mà hắn từng làm đó chính là quen biết [Một con heo không biết tên kia.

Đây chẳng khác nào đưa hắn vào chỗ chết.

Dư Vấn nhìn khu bình luận mà có chút không phân biệt được ai đúng ai sai, đành đợi Tiêu Viêm của Thiên Vương Điện ra phân tích.

Nếu như người này đúng là Thánh Tử Ma Đạo...

Dư Vấn có hơi hoảng hốt, nhưng [Tiểu binh Ma Tu] và [Một con heo không biết tên] nói rất chắc chắn, hắn cũng cảm thấy rất có lý.

Dư Vấn nhấn chạy lại ứng dụng, tin tức mới đã hiện lên.

[Thiên Vương Điện Tiêu Viêm]:

"Mấy người các ngươi đúng là ăn gan hùm mật báo, Thánh Tử đạo ta ma uy cái thế, đích thân đến đại hội Ma Sát, tư thế vô địch, pháp thuật vô song, đi thẳng tới ngôi vô địch. Các ngươi dám nói hắn chỉ thường thôi ư? Còn tên giả vờ quen biết ta kia càng là gan to bằng trời. Đừng nói là Tiêu mỗ chưa từng biết ngươi, dù là biết thì từ nay về sau cũng gặp ngươi chỗ nào sẽ chém ngươi chỗ đó. Thần uy của Thánh Tử đâu phải thứ cho các ngươi khinh nhờn? Xem thường Ma Đạo bọn ta đúng không?"

Dư Vấn đọc tới đây thì ngây ngẩn cả người, thậm chí có chút lo lắng và hối hận vì bài đăng của mình. Không chỉ là hắn mà những người đang ngồi xem kịch cũng sợ tới nỗi toát mồ hôi hột.

[Một con heo không biết tên] ngẩn cả người, hắn thấp thỏm lo âu, bởi vì có thể nhận ra được Viêm ca của hắn vừa phải chịu một sự sợ hãi vô cùng lớn.

Nên vừa rồi mình đang nói xấu Thánh Tử ư?

[Họa sĩ toàn năng] bình luận thêm một câu bên dưới:

"Không phải các ngươi nói Thánh Tử phổ thông sao? Không phải các ngươi muốn truy sát Thánh Tử sao? Ta cho các ngươi xem ảnh Thánh Tử đích thân đến đại hội Ma Sát, đã được Thánh Nữ xác nhận rồi, chắc chắn không phải giả"

[Họa sĩ toàn năng] bình luận kèm một bức ảnh.

Dư Vấn nhấn mở ra xem, là tranh hội họa thủ công, họa sĩ vẽ vô cùng tinh xảo. Một vị nam tử được hỏa diễm đỏ sậm quấn quanh người, cầm chiến kích màu đỏ sậm trong tay, đạp nát đại địa mà tới, tư thế vô địch.

"Đúng là người mà ta nhìn thấy lúc đó, vậy nên hắn thật sự... thật sự là Thánh Tử Ma Đạo ư?"

Mồ hôi lạnh làm ướt đẫm lưng hắn.

[Họa sĩ toàn năng]:

"Cho ngươi xem thêm một bức nữa, đại hội Ma Sát lần này kết thúc sớm hơn dự kiến bởi vì có một vị ngũ phẩm Trận Linh đã chết, các ngươi đoán xem chết như thế nào?"

Hắn đăng bình luận kèm theo một bức tranh.

Dư Vấn nhấn mở, đây là cảnh tượng ngước mắt nhìn trời.

Vị nam tử trong không trung đang đứng thẳng trên đầu lâu cự nhân, xung quanh là vô số mảnh vỡ của cơ thể, cùng với biển máu ngập trời.

Bức tranh có chút ảm đạm, mang theo sát ý ngút trời.

Tranh truyền thần khiến Dư Vấn nổi hết cả da gà.

[Họa sĩ toàn năng]:

"Các ngươi cảm thấy tới đây là hết rồi ư? Không, cho các ngươi xem tấm tiếp theo này Dư Vấn nhấn mở, lần này bọn hắn nhìn thấy Thánh Tử tung một quyền ra, địch nhân tan biến, Minh Nhật Sơn cũng chia làm đôi.

[Tiểu binh Ma Tu]:

"Minh Nhật Sơn chia đôi ư? Sao có thể thế được? Có ai làm chứng cho các ngươi?"

[Thập nhị tịnh đường XXX]:

"Dù là thân phận hay là những thứ khác đều đã được Thánh Nữ xác thực rồi.

[Muốn làm người tàng hình]:

"Đúng thế, Thánh Nữ có thể chứng minh mọi thứ"

[Mưa rơi quá lớn] trả lời bằng một tấm hình:

"Vì tò mò nên ta đã tới Minh Nhật Sơn, và đây là những gì ta nhìn thấy. Nói thật là lúc mới tới ta còn nghĩ mình tới nhầm chỗ, cho tới khi nhìn thấy bức ảnh kia ta mới vô cùng rung động"

Dư Vấn nhìn tấm ảnh mà sững người ngay tại chỗ.

Minh Nhật Sơn chia thành hai nữa, người này đúng thật là Thánh Tử Ma Đạo.

Dư Vấn lại cho chạy lại ứng dụng thêm lần nữa, hắn muốn xem có tin tức gì mới không. Sau đó hắn nhìn thấy số lượng bình luận vào bài đăng của hắn có chút thay đổi.

1095 chữ

Chương 266: Bị Nứt

Lúc đầu là hơn một nghìn bình luận, bây giờ chỉ còn lại hơn chín trăm.

Qua mấy giây, chỉ còn hơn bảy trăm...Năm trăm....Hai trăm..Một trăm....Cuối cùng dừng ở con số chín mươi tám bình luận.

Dư Vấn mở ra, những người nói xấu, chê bai đều đã tự giác xóa bình luận. Kẻ hỏi giá truy sát cũng đã biến mất từ lâu.

Mấy giây sau.

Chín mươi tám bình luận biến thành một trăm hai mươi cái.

Một trăm chín mươi....Hai trăm ba mươi....Hơn năm trăm....Hơn bảy trăm....Hơn chín trăm....Hơn một nghìn bình luận.

Số lượng thì không có gì thay đổi, nhưng nội dung đã khác xa lúc đầu.

[Tiểu binh Ma Tu]:

"Ta biết ngay mà, chắc chắn người này không phải kẻ phàm, hẳn là thiên kiêu tuyệt thế. Chủ bài viết, đến cùng thần nhân này là ai vậy?"

[Một con heo không biết tên]:

"Lần đầu tiên ta thấy tranh chân dung của người này đã có một cảm giác chấn động. Người này trời sinh vương tướng, cả người toát ra nét quyền uy, thậm chí ta còn nghĩ thề sống thề chết cũng phải đi theo người này. Chủ bài viết có biết chỗ hắn ở không?"

"Người này uy vũ bá khí, vì sao chủ bài viết lại đăng ảnh hắn lên?" "Ngươi có thù với người trong tranh à? Vậy phải bước qua xác ta trước!"

"Ngươi muốn chúng ta ra lệnh truy sát ngươi à? Nhất định phải tìm được ngươi, sau đó diệt trừ hậu hoạn "Thiên Ma Điện đúng là cả gan làm loạn, vừa nhìn đã biết các ngươi chọc phải người này, vậy còn cả gan đăng bài.

Dư Vấn:

"..."

"Chúng ta cứ thế mà về thôi sao?"

Sáng sớm, Chu Ngưng Nguyệt vừa ăn sáng vừa hỏi.

"Nếu không thì đi dạo chơi quanh đây đi? Thật ra ta biết một chỗ có bán bánh rất ngon, làm ngon gần bằng ba ta đó, chủ yếu là mùi vị có chút khác biệt. Ta định đi xem thử, lần này qua đó cũng có thể vào dạo chơi. Chỉ là cảm thấy bọn họ không hoan nghênh ta cho lắm"

Chu Tự cắn miếng bánh bao mà nói.

Bánh bao là do Thu tỷ mang từ trong nhà tới để làm đồ ăn sáng cho Nguyệt tỷ.

Đây là sự khác nhau giữa nam và nữ, lúc hắn đi ra còn quên mất là mình cần ăn cơm. Thu tỷ lại nhớ rất rõ, nàng còn nhớ Nguyệt tỷ muốn ăn.

"Gần đây có nơi nào như thế à?"

Thu tỷ hỏi với gương mặt thắc mắc.

Hôm nay nàng đã đổi bộ đồ khác, áo ngắn tay mặc kèm áo khoác và quần dài, tóc thì cột đuôi ngựa cao.

Nguyệt tỷ mặc áo cộc tay và quần đùi, tóc thì búi làm hai búi tròn.

Chu Tự nhìn xung quanh, sau khi xác định phương hướng rồi mới nói:

"Ở chỗ đó kìa, lát nữa dẫn các ngươi qua.

"Không về Ma Môn chọn cung điện Thánh Tử à?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi với vẻ tò mò.

"Không đi đâu"

Chu Tự từ chối.

Đi là sẽ có người bám đuôi, bây giờ hắn vẫn là nhân vật phản diện phiêu bạt, khi gặp được chính phái còn có thể giải thích vài câu.

Chọn chỗ ở trong Ma Môn rồi thì sau này khó mà ngụy biện được.

Chỉ cần ông ba về hưu thì sẽ không còn ai che chắn cho hắn nữa.

Hắn sẽ thăng cấp từ tiểu yêu thành đại yêu, chắc chắn sẽ có người thấy hắn yếu mà xung phong đến hàng yêu trừ ma.

"Cha và mẹ nói ngươi bị hoang tưởng tuổi dậy thì, chẳng phải ngươi nên cầm trường kiếm trong tay, sau đó đứng giữa cung điện rồi vung tay lên ngồi trên thánh tòa, chỉ điểm giang sơn sao? À mặc dù ngươi chưa thể chỉ điểm giang sơn, nhưng ngồi lên thánh tòa rồi ảo tưởng một chút cũng được. Thể hiện quyền uy của mình, các thần nữ sẽ quỳ dưới chân ngươi"

Chu Ngưng Nguyệt có lòng nhắc nhở.

Chu Tự sững người ngay tại chỗ:

"Nguyệt tỷ, ta đã không phải con nít nữa rồi"

"Thế à?"

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu, chợt nàng nhớ ra gì đó rồi đứng dậy đi tới bên cạnh Thu Thiển.

Trong lúc Thu Thiển đang thắc mắc thì Chu Ngưng Nguyệt đưa tay ôm lấy eo nàng rồi nói:

"Vậy có phải thế này không Chu Ngưng Nguyệt dùng một tay khác chỉ trái chỉ phải, rồi nói một cách nghiêm túc:

"Ngươi nhìn đi, đây đây và đây nữa, đều là giang sơn mà ta giành được cho ngươi đó"

Thu Thiển:

"..."

Chu Tự:

"..."

“Lúc trước thạch đầu nhân đó nói ngươi bị tổn hại căn cơ là thật hay đùa?"

Rời khỏi chỗ ở tạm thời, ba người Chu Tự ngồi trên hai bộ quyền Tiểu Hùng đã được biến thành khổng lồ đi đến thị trấn gần đó. Thu Thiển và Nguyệt tỷ ngồi với nhau, còn Chu Tự ngồi một mình.

“Tốc độ nhanh thật"

Chu Tự chân thành nói.

Hắn đã từng trải nghiệm tốc độ ngự kiếm phi hành của kẻ không học đến nơi đến chốn, nếu không phải Lý Lạc Thư dạy hắn thì chắc hắn còn chậm hơn. Tốc độ bộ quyền Tiểu Hùng của Nguyệt tỷ nhanh kinh người, phải gấp ba lần so với hắn.

“Đương nhiên rồi, cha mẹ ta đích thân chế tạo ra mà, nếu ngươi cũng muốn thì có thể làm nũng cha mẹ ngươi xin một cái"

Chu Ngưng Nguyệt tự hào nói.

Làm nũng? Chu Tự không dám gật bừa, sau đó nói đến chuyện căn cơ.

“Mấy ngày trước đúng là ta gặp chút chuyện ngoài ý muốn trong lúc tăng lên trung tam phẩm, vì thế Phá Thiên Ma Thể không được ổn định lắm.

“Chuyện ngoài ý muốn gì?"

Thu Thiển quan tâm hỏi.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn chằm chằm Chu Tự chờ đợi câu trả lời.

“Lúc tăng cấp Ma Chủng không chống đỡ nổi nên đã nứt ra.

Chu Tự vừa lấy một quả trong tay Nguyệt tỷ vừa nói.

“Nứt ra ấy hả?"

Chu Ngưng Nguyệt tỏ vẻ mắt nghi hoặc.“Ừ, nó bị nứt, giống như quả này.

Rắc một tiếng, Chu Tự tách bổ đôi quả giải thích.

Thu Thiển:

"..."

Chu Ngưng Nguyệt:

"..."

1108 chữ

Chương 267: Mua Bánh Bao

Chu Tự thấy các nàng kinh ngạc bèn giải thích nói:

“Thực ra cũng không có gì, chỉ nứt hơn một nửa thôi, bây giờ đã liền lại rồi, cũng không phải chưa từng xảy ra. Cho Ma Chủng nghỉ phép mấy ngày là được.

Hai người:

"..."

Các nàng kinh hãi ngây người. Nếu không phải không thể nhìn thấy được Ma Chủng của Chu Tự thì các nàng cũng muốn ngắm nó.

“Thế nếu nó bị vỡ vụn thì sao?"

Chu Ngưng Nguyệt thử hỏi.

“Chắc phải ngưng tụ lại một con.

Chu Tự không quá tự tin nói.

Chu Ngưng Nguyệt:

"..."

Sau khi chắc chắn không sao, nàng và Thu Thiển không hỏi thêm nữa.

“Ta thấy hướng này hơi quen mắt"

Thu Thiển nhìn ngọn núi phía trước nghi hoặc nói.

“Ta cũng thấy quen mắt"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn xung quanh hơi ngẫm nghĩ.

Một lát sau.

“Chỗ mà ngươi nói là nơi này hả?"

Nhìn Ma Sát Thành khổng lồ phía trước, Chu Ngưng Nguyệt nhìn sang Chu Tự với vẻ mặt kinh hãi. Thấy Chu Tự tỏ vẻ thắc mắc, Thu Thiển thở ra giải thích nói:

“Ma Sát Thành là nơi tập trung của Ma Sát, Ma Sát là sinh linh được sinh ra trong địa giới ma tu, ngoại trừ bề ngoài hơi khác ra thì các mặt thói quen, sở thích, tư duy, cách sinh tồn đều giống con người, nhưng họ cũng không thể nói mình là con người. Vì để không bị kỳ thị xa lánh nên họ mong có được chốn thiên đường thuộc về mình. Từ rất lâu trước đây có Ma Sát từng đi theo cha ngươi, đã làm chuyện gì đó rất ấn tượng. Cha ngươi là cự phách ma đạo, đã đích thân xây dựng một tòa thành cho họ. Tòa thành này có điều lệ rõ ràng, ma tu và đạo tu đều không được phép tùy tiện vào thành quấy nhiễu. Muốn vào thành thì phải chịu khí ma sát dưới thành nhập vào cơ thể, vô cùng nguy hiểm"

Chu Tự:

"???"

“Ngươi không bị sức mạnh bên ngoài phá vỡ phòng ngự à?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

“Không có chút cảm giác gì.

Chu Tự nói thật.

Thì ra hắn bị hai nàng nhìn suốt từ nãy là vì họ không được tiến vào nơi này.

“Bây giờ có cần vào không?"

Thu Thiển vuốt mái tóc.

“Vào chứ, Thánh Tử Ma Đạo đã vào một lần rồi, vào lần nữa thì cũng vậy thôi.

Chu Ngưng Nguyệt lấy ra bộ đồ Tiểu Hùng mặc vào người rồi tiện tay đưa ngọc thạch bảy màu cho Thu Thiển, giải thích:

“Như vậy chúng ta cũng sẽ không bị ảnh hưởng"

“Xuất phát thôi"

Chu Ngưng Nguyệt chỉ về hướng Ma Sát Đại Thành, ngập ngừng một chút nàng quay sang nhìn Chu Tự, nghiêm túc nói:

“Bánh ở đây rất ngon phải không?"

Chu Tự:

“Đúng thế"

Cổng Ma Sát Thành rộng lớn và thoáng đãng, không có người canh gác. Khi vào cửa, Chu Tự đặc biệt cảm nhận một chút, thực sự không có thứ gì ảnh hưởng đến hắn. Vốn tưởng rằng sẽ ảnh hưởng đến công lực ngàn năm, nhưng công lực ngàn năm vẫn tĩnh lặng như mặt nước. Nếu có ngoại lực đụng vào công lực ngàn năm, hắn có thể phát hiện ra.

Lê Minh Chi Kiếm và Vĩnh Ám Chi Nhận cũng yên lặng như vậy.

“Có liên quan đến Ma, có thể là vì Phá Thiên Ma Thể"

Chu Tự thầm suy đoán.

Lần thứ hai vào thành, Chu Tự nhận ra sự khác biệt rõ ràng. Lần đầu tiên thì người trong thành cứ dán mắt nhìn hắn chằm chằm, còn lần này...hình như có ý né tránh, muốn nhìn mà không dám nhìn.

Sau cánh cổng thành là một con phố rộng thênh thang, mặt đất trải gạch đá, bằng phẳng ngay ngắn thẳng hàng. Hai bên đường là các tòa nhà san sát nhau, không phải kiến trúc thời cổ đại, cũng không phải kiến trúc hiện đại, mà vừa mang phong cách cổ đại vừa hơi hướng hiện dại. Không nghĩ ra là phong cách gì. Cũng may Chu Tự không nhạy cảm với kiến trúc.

“Sao ta cứ cảm thấy những người ở đây sợ chúng ta nhỉ?"

Chu Ngưng Nguyệt hết nhìn bên trái rồi nhìn bên phải nói:

“Là họ sợ Chu Tự, ngươi đã làm gì rồi hả?"

Nàng ngẩng đầu nhìn Chu Tự bên cạnh.

“Lần trước ta chỉ mua hai cái bánh, ở ngay bên đó"

Chu Tự chỉ vào một sạp hàng nhỏ bên đường nói.

“Mua có hai cái bánh mà họ sợ ngươi như vậy ấy hả?"

Thu Thiển khó có thể tin.

Chu Tự:

Xung quanh đông người qua lại, ba người đột nhiên xuất hiện làm gián đoạn trật tự bình thường.

“Lại đến nữa, nghe nói người này là Thánh Tử Ma Đạo, không biết có thật không"

Có người thì thầm nói chuyện, không lộ ra cảm xúc trong lời nói.

“Bài viết tối qua đã nói rõ ràng như vậy, còn nói Thánh Nữ đã chứng thực rồi, rất đáng tin"

“Ai cũng nói Thánh Nữ đã chứng thực, có đáng tin thật không?"

“Các ngươi nhìn xem cô gái đó có phải là Thánh Nữ không? Nàng đội mũ ta không nhìn rõ.

“Rất giống đấy, ta cũng chưa từng gặp Thánh Nữ"

"..."

Ông chủ bán bánh nhận ra Chu Tự, lần trước thì kinh ngạc, lần này thì sợ hãi.

Thánh Tử Ma Đạo là người thế nào, bài viết tối qua đã nói quá rõ ràng. Vui buồn bất thường là đặc tính của loại người này, sóng dữ ẩn dưới vẻ bình tĩnh là điều thường thấy nhất trong địa giới ma đạo, mà sóng ngầm của Thánh Tử Ma Đạo luôn dữ dội hơn tất cả.

Tính nết cũng càng xấu xa đáng sợ. Lúc vui thì có thể trả hai viên linh thạch cho hai cái bánh, không vui thì sẽ lấy mạng của hắn.

“Cho ba cái bánh"

Giọng nói của Chu Tự truyền vào trong đầu ông chủ bán bán.

Ông chủ bán bánh căng thẳng phân chia ba cái bánh đưa cho đám người Chu Tự. Ba viên linh thạch cũng vừa hay rơi vào tay hắn. Hắn nhất thời không dám nhận.

“Bánh này đắt vậy à?"

Thu Thiển tò mò hỏi.

“Một đồng cũng không đến nỗi đắt chứ.

Chu Tự trả lời.

Thu Thiển:

"..."

1088 chữ

Chương 268: Ý Đồ

Nàng mở miệng, cuối cùng không nói thêm nữa, Chu Tự không có khái niệm với linh thạch.

“Hình như rất ngon, lần đầu tiên được ăn đồ trong tòa thành này, chúng ta đi vào trong xem đi.

Chu Ngưng Nguyệt vừa ăn bánh vừa đi vào trong.

“Nguyệt tỷ, bộ đồ Tiểu Hùng của ngươi có thể duy trì được bao lâu?"

Thu Thiển ăn bánh thuận miệng hỏi.

“Không biết, ta tiêu hao không nhiều, ngươi thì sao?"

“Hơi nhiều, duy trì chưa đến một tiếng"

“Vậy đi vào nửa tiếng, đi ra nửa tiếng"

“Được"

Chẳng phải nói nơi này không được tùy tiện đi lung tung sao? Chu Tự thầm bóc phốt. Nơi này có Ma Sát truyền vào cơ thể, Nguyệt tỷ và Thu tỷ dựa vào vật ngoài thân để chống cự nên bị hạn chế thời gian.

Hắn không có chút cảm giác gì nên không cần để ý thời gian.

Ba người chẳng giống ai đi vào trong thành giống như ba hòn đá rơi tõm xuống mặt hồ yên ả khiến nổi lên từng gợn sóng. Chỉ một lúc sau, một vị thành chủ trong thành nhận được tin.

Ma Sát Đại Thành chia làm mười tám thành nhỏ, Chu Tự đang ở thành nhỏ số một, tên là Thực Vi Thiên Thành.

Thành chủ là một người đàn ông trung niên có bộ râu khá đẹp. Trong lúc đang ngồi trong đại sảnh suy ngẫm, hắn nghe được tin có người vào thành thì liền cau mày lại. Hôm qua hắn đã nghe được tin này nhưng lại không để ý. Hắn đã có tuổi, không thích hợp nhúng tay vào chuyện của đám nhóc con.

Nhưng sáng nay ngủ dậy, hắn được biết người đi vào thành hôm qua rất có thể là Thánh Tử Ma Đạo. Con trai của cự phách ma đạo thực sự khiến người ta bất ngờ.

Nhưng hắn không xác định được đối phương có thể đi vào Ma Sát Đại Thành là do bản thân có bản lĩnh hay là vì thân phận lợi hại. Có nghĩa là dựa vào tu vi bản thân hay là dựa vào pháp bảo.

Cho đến khi tối qua hắn nhìn thấy hình ảnh được tung ra, hắn chắc chắn bản thân Ma Đạo Thánh Tử có bản lĩnh.

Khí diễm đỏ sẫm, khí thế hung mãnh, tư tưởng méo mó. Tất cả đều là biểu hiện của Phá Thiên Ma Thể đạt đến độ hoàn hảo, có thể tùy ý ra vào Ma Sát Thành cũng chẳng có gì lạ.

Nhưng trong phần bình luận của bài biết, mọi người đều xin Thánh Nữ xác nhận khiến hắn cũng phải nghi ngờ tính chính xác của thông tin. Thánh Nữ đã xác nhận là đúng, thì có đáng tin không?

Nhưng hôm nay hắn phát hiện vị Thánh Tử đó lại vào thành, lần này là ba người, một nam một nữ và một cô bé.

Có vẻ là Thần Nữ Ma Đạo và Thánh Nữ Ma Đạo.

“Ha, Thánh Tử Ma Đạo, Thánh Nữ Ma Đạo, Thần Nữ Ma Đạo, ba người có thân phận địa vị hàng đầu trong địa giới ma tu lại cùng vào Ma Sát Đại Thành ta.

Thành chủ Thiên Thành Thạch Kinh khẽ cười.

“Đi mở mang tầm mắt xem sao. “Thử xem rốt cuộc họ có đúng như lời đồn hay không, xem thông tin mà Thánh Nữ đã xác nhận có đáng tin hay không"

“Nếu có thể xác định đối phương thực sự tu luyện Phá Thiên Ma Thể thì càng tốt, mặc kệ hắn có phải là Thánh Tử hay không"

Sau khi biết có người tu Phá Thiên Ma Thể đến mức hoàn hảo, hắn liền nổi dã tâm lợi dụng người ta để đạt được mục đích mà mấy năm nay hắn vẫn không thể đạt được.

Hắn cất bước đi, muốn đích thân đi tiếp xúc với Thánh Tử Thánh Nữ. Dù sao hắn chưa từng tiếp xúc với đám nhóc này. Ma tu địa giới lớn như vậy, làm sao có thể gặp được? Càng đừng nói Thánh Tử Thánh Nữ rất ít khi ra ngoài, đặc biệt là Thánh Tử, trước nay chưa từng nghe nói ma đạo có Thánh Tử. Đột nhiên rách trời rơi xuống ma đạo khiến rất nhiều người nghi ngờ thực lực và sự tồn tại của hắn, càng khiến một số người cảm thấy khó chịu, có người đàn áp trên đầu chắc chắn không dễ chịu gì. Ma Sát Đại Thành cũng không tin, cũng nghi ngờ và bài xích.

Nhưng đó là khi không có lợi ích, bây giờ hắn nhìn thấy lợi ích, đi tiếp xúc thì có gì mà không được? Lỡ như họ có được đầy đủ lợi ích thì sao?

Nhưng Thánh Tử tàn bạo thực sự là một vấn đề, Phá Thiên Ma Thể đến độ hoàn hảo thì càng là vấn đề lớn.

Gần vua như gần cọp, cần đối đãi cẩn thận.

“Đồ ăn của tòa thành này rất ngon, hoa quả cũng không tệ."

Chu Ngưng Nguyệt tỏ vẻ mặt kinh ngạc.

“Đúng là rất ngon"

Chu Tự gật đầu.

Điều khiến hắn khó chịu là phải trả tiền, hắn phát hiện mình đúng là ngốc, một đồng hai đồng ở đây không phải là linh thạch, mà là ma linh tệ.

Ban đầu Thu Thiển không nói gì là vì sợ hắn mất mặt. Sau đó là Thu Thiển trả tiền, hắn còn tưởng các nàng có nhiều linh thạch, sẽ trả tiền một cách hào phóng. Thì ra..là nói với hắn sao lại dùng linh thạch trong tòa thành này.

Tòa thành này thực sự không tệ, khuyết điểm duy nhất là luôn có người nhìn họ. Màu da khác biệt đúng là thu hút ánh nhìn của người khác.

Đột nhiên, đám đông náo động ồn ào.

Chỉ trong thời gian một hơi thở, một Ma Sát trung niên có bộ râu rất đẹp từ đám đông đi ra.

Thật kỳ lạ, rõ ràng cảm giác trông cũng gần giống như những người khác, nhưng rất dễ phân biệt già trẻ, chẳng lẽ vì hắn mặc áo giáp ư? Chu Tự lẩm bẩm.

“Cẩn thận, hắn là thành chủ của tòa thành này, Thiên Ma Điện là một trong mấy thế lực nghi ngờ bài xích Thánh Tử kịch liệt nhất.

Thu Thiển thầm nhắc nhở Chu Tự.

1080 chữ

Chương 269: Thần Vật

Giới tu chân thật phức tạp.

Thấy thành chủ đi đến, Chu Tự liền lầm bầm trong lòng, không thể biết được tuổi tác của những người ở nơi này, một thanh niên gần hai mươi tuổi như hắn chắc chắn không chơi nổi họ. Đột nhiên đến chỗ hắn chắn hẳn là không có ý tốt.

Con người phải thừa nhận điểm yếu của mình, đại hiệp cũng hay bị rơi vào âm mưu khó mà thoát thân mà.

“Tại hạ là Thạch Kinh, thành chủ hiện tại của Thực Vi Thiên Thành.

Thạch Kinh giới thiệu bản thân, nhìn sang Chu Tự khách sáo nói:

“Chắc ngươi là Thánh Tử uy danh vang khắp Cửu Châu trong truyền thuyết phải không?"

“Ai tung ra lời đồn như vậy thế?"

Chu Tự có chút tò mò hỏi.

Thạch Kinh nhất thời lúng túng, hắn cười nói:

“Có lẽ là một số thanh niên từng gặp Thánh Tử.

Nói xong hắn lập tức chuyển đề tài:

“Hai vị bên cạnh chắc là Thánh Nữ và Thần Nữ phải không?"

“Thành chủ tìm chúng ta có chuyện gì à?” Chu Ngưng Nguyệt lau quả trong tay hỏi một cách tự nhiên.

Mỗi một thành chủ của Ma sát Đại Thành không phải là đỉnh cao trung tam phẩm thì là vừa bước vào thượng tam phẩm. Không có ai là kẻ yếu, cũng không ai đơn giản. Vị trí thành chủ cũng không dễ ngồi, không có thủ đoạn thì không ngồi vững được.

“Thực ra ta đến là vì ái mộ danh tiếng Thánh Tử từ lâu, tối qua đọc bài viết thấy rằng Thánh Tử vô cùng lợi hại, cho nên đặc biệt đến gặp"

Thạch Kinh mỉm cười nói.

“Bài viết nào?"

Đám người Chu Tự có chút nghi hoặc.

Một lát sau, đám người Chu Ngưng Nguyệt đọc được bài viết trên diễn đàn. Chu Tự kinh hãi ngây người, thì ra ma tu còn có nền tảng như này, hắn cứ tưởng rằng tu chân giả đều sống như thời cổ đại. Thế giới ngự kiếm phi hành sao có thể lên mạng được? Bây giờ xem ra cái gì họ cũng biết.

“Ba vị có tính tiếp tục đi dạo Thực Vi Thiên Thành không? Thực ra khí ma sát có thể bị ngăn cách bên ngoài. Chỉ cần được công nhận, tùy ý ra vào không thành vấn đề"

Thạch Kinh thấy đám người Chu Tự đọc xong bài viết bèn nói.

“Ngươi muốn bảo chúng ta làm gì?"

Chu Ngưng Nguyệt ngẩng đầu hỏi.

“Có vài việc nhỏ thôi.

Thạch Kinh đưa tay làm tư thế mời vào trong trung tâm thành.

“Chúng ta vừa đi vừa nói được không?"

Thì ra ở đây còn có thể nhận nhiệm vụ...Chu Tự vừa lẩm bẩm vừa đi vào trong thành. Còn một lúc lâu nữa mới hết một tiếng, có thể tiếp tục đi dạo.

Con phố rộng rãi, nhưng càng đi vào trong thì càng ít người, đồ ăn cũng ít hơn, trang hoàng bài trí lại đẹp hơn rất nhiều.

“Ta thấy Thánh Tử có thể tùy ý ra vào Thực Vi Thiên Thành, chắc là đã tu luyện Phá Thiên Ma Thể đến bước viên mãn. Vừa hay ở chỗ ta có một nơi thích hợp cho tu chân giả như Thánh Tử đi vào. Không biết Thánh Tử có hứng thú nghe hay không?"

Trên đường đi Thạch Kinh hỏi Chu Tự ở bên cạnh.

Chu Tự tùy ý nói:

“Là thế nào?"

“Thánh Tử biết Ma Sát chúng ta có một vị tiền bối từng đi theo môn chủ chứ?"

Thấy Chu Tự khẽ gật đầu, Thạch Kinh nói tiếp:

“Vị tiền bối này là kẻ mạnh nhất được Ma Sát công nhận. Hắn để lại một số thứ lần lượt ở trong mười tám thành Ma Sát, người có năng lực mới lấy được những thứ đó"

“Hiểu rồi, ngươi muốn bảo ta lấy giúp ngươi?"

Chu Tự hiểu ra. Người này muốn lợi dụng hắn để đạt được mục đích cá nhân.

“Haha, Thánh Tử nói đùa rồi"

Thạch Kinh nhẹ giọng cười nói:

“Phải nói là ta muốn hợp tác với Thành Tử, không rõ bên trong có bao nhiêu thứ, nhưng ta chỉ cần một thứ là thiên ấn ma sát, những thứ khác thuộc về Thánh Tử.

“Thế nếu bên trong chỉ có thiên ấn ma sát thì sao?"

Chu Tự tò mò hỏi.

“Không thể nào, theo như ghi chép, bên trong có một quyển sách rất lợi hại, một pháp bảo cường mạnh, còn có chiến lợi phẩm cả đời của vị tiền bối đó.

Thạch Kinh thề thốt, ngập ngừng một chút rồi lại bổ sung nói:

“Thế này đi, chỉ cần Thánh Tử vào nơi đó, bất kể cuối cùng có mang thứ gì ra hay không, từ nay về sau ba vị đều có thể đi lại tự nhiên trong ma sát Đại Thành mà không bị khí ma sát xâm nhập. Trong ba trăm năm chỉ có ba người được như vậy.

“Không hấp dẫn gì hết.

Chu Tự lắc đầu.

Không đủ khiến hắn lãng phí thời gian.

“Vậy đồ vật có liên quan đến Thần Minh thì sao?"

Thạch Kinh dường như sớm đoán được Chu Tự sẽ từ chối, nói tiếp:

“Ta đã hỏi thăm những người tham gia đại hội Ma Sát, họ nói thứ mà Thánh Tử cần có liên quan đến Thần Khởi Chi Môn. Ta đã điều tra, hiểu ra đó là đồ vật của thời đại Thần Minh. Hiện nay đồ vật của thời đại Thần Minh còn vô cùng ít trong giới tu chân, còn đồ vật mà tiền bối ma sát của chúng ta để lại có khả năng lớn liên quan đến Thần Minh. Chắc hẳn Thánh Tử cũng biết về cuộc đời của vị tiền bối chúng ta phải không"

Thật không may, ta không hề biết, Chu Tự tự nhủ thầm.

Thực ra hắn không có hứng thú với chuyện về Thần Minh, chẳng qua là dưới Thanh Thành vừa hay có Biên Giới Thành và ngoại thành Thần Vực. Mà Biên Giới Thành đó còn hô gọi Thu tỷ. Nếu không, một người phàm như hắn đâu có quan tâm đến chuyện của chư thần?

Thần thoại võ hiệp tiên hiệp có khoảng cách chênh lệch khá lớn, pải suy ngẫm thật sâu xa.

1070 chữ

Chương 270: Không Phải Sợ

Thấy Chu Tự vẫn im lặng, Thạch Kinh nhìn sang Thánh Nữ ở một bên. Thánh nữ đang ăn, không muốn lên tiếng nói. Thần Nữ ở một bên khác cũng đang ăn, bày dáng vẻ như chuyện chẳng liên quan đến mình.

Thạch Kinh:

“Thánh Tử thấy thế nào?"

Hắn hỏi dò.

Thánh Tử nhìn có vẻ tùy tiện, nhưng lại ít nói kiệm lời, quả đúng không phải thanh niên bình thường, lòng dạ thâm sâu không dễ đối phó, không dễ bị tác động cảm xúc như hắn nghĩ.

“Đi xem thế nào trước đã"

Chu Tự suy nghĩ kỹ càng xong vẫn chưa quyết định, muốn xem tình hình trước rồi tính.

“Thánh Tử nói rất phải.

Thạch Kinh cười gật đầu, liên tục khen Thánh Tử biết thận trọng.

“Nếu đã muốn đi xem tình hình thì có phải nên cho chúng ta ba suất đó không?"

Chu Ngưng Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu nhìn sang Thạch Kinh.

“Việc này."

Thạch Kinh cảm thấy bây giờ vẫn quá sớm, hắn có thể hỗ trợ ngăn khí ma sát tạm thời trước. Nhưng hắn vừa mới mở miệng, Thu Thiển lập tức phản bác Chu Ngưng Nguyệt:

“Nguyệt tỷ thật quá đáng, như thể chẳng phải chưa làm gì đã đòi hỏi lợi ích trước à? Về tình về lý đều không phù hợp, Ma Sát Thành rất có thành ý hợp tác với Thánh Tử, chúng ta ra ngoài đợi là được rồi.

“Cũng đúng, vậy thì ta ra trước đợi hắn?"

Chu Ngưng Nguyệt cũng thấy mình vô lý.

Hai người bàn bạc một hồi, cuối cùng muốn rời đi thật.

“Đợi đã"

Thạch Kinh cười haha nói:

“Sao Thánh Nữ Thần Nữ lại nói vậy, tại hạ đâu chỉ có chút thành ý đó, cho hai ngươi hai suất đó trước, cũng là một phần thành ý của chúng ta.

Nói xong hắn lấy ra hai miếng ngọc thạch màu đen, giải thích nói:

“Dùng máu tươi buộc chặt ngọc thạch thì sẽ được Ma Sát Thành công nhận, có hiệu lực trong ba trăm năm, hy vọng Thánh Nữ Thần Nữ không chê.

Nhận lấy ngọc thạch, Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển mỉm cười và nói rằng từ chối là bất kính.

Thạch Kinh:

"..."

Ba người này không dễ đối phó, phải cẩn thận hơn.

Là thành chủ của Thực Vi Thiên Thành, Thạch Kinh có tự tin tuyệt đối trấn áp được ba người này, nếu không làm sao hắn dám mạo nhiên đến gần Thánh Tử Ma Đạo vô cùng nổi tiếng này?

Nhưng tu vi không đủ để hắn tự tin đối phó với ba người này, trừ phi hắn hy sinh mạng sống của mình. Vớinhững lời đồn mấy năm nay về Thánh Nữ, liều mạng ra tay với nàng cũng là tìm cái chết.

Tu vi không có tác dụng, tốt nhất là đánh bằng những câu chuyện từng trải trong qua khứ. Tuổi trẻ ngạo mạn, dễ bị vài lời của hắn dỗ dành lừa gạt nhất.

Nhưng từ nãy đến giờ, hắn cảm thấy mình không chiếm được ưu thế gì, hoàn toàn không đoán được suy nghĩ của Thánh Tử. Thánh Nữ và Thần Nữ nhìn có vẻ tùy tiện, nhưng vẫn luôn thăm dò giới hạn của hắn. Nếu tiếp tục bị thăm dò thì rất dễ bị phát hiện hắn rất quan tâm đến việc hợp tác lần này. Thế thì sẽ bất lợi cho hắn. Hiếm khi.

Họ đi vào một rừng cây âm u.

Nơi này cách xa đường phố, không một bóng người, tĩnh mịch yên ắng.

“Thánh Tử không cần để ý, nơi này chỉ là con đường buộc phải đi qua thôi.

Thạch Kinh cố ý giải thích nói.

Thực ra cũng không nhất thiết phải đi qua nơi này, hắn chỉ muốn gây áp lực tâm lý cho ba người Thánh Tử nên cố ý đến đây. Ở nơi âm u hoang vắng xa lạ, kẻ yếu sẽ dễ tự gây áp lực tâm lý cho mình nhất, đặc biệt là khi đã đi đường đủ lâu.

Lúc đó họ sẽ nghĩ, liệu kẻ dẫn đường sẽ có suy nghĩ khác không, hoặc là có bất ngờ ra tay không. Một khi tuyến phòng ngự tâm lý tan rã, thì sau đó sẽ rất thuận lợi.

Nhưng...

Cả đoạn đường Thạch Kinh phát hiện ba người này đều chẳng nói chẳng rằng, vẫn luôn đi theo sau hắn, miệng còn không ngừng tóp tép ăn. Một mình hắn đi phía trước, thỉnh thoảng quay đầu lại, cứ có ảo giác ba người phía sau nhìn chằm chằm hắn.

Thạch Kinh:

"..."

Lập tức hắn nhớ đến cảnh tượng Thánh Tượng đánh vụn thạch đầu nhân.

Có người ngoài ở đây, Nguyệt tỷ và Thu tỷ lại là người từng trải, Chu Tự cũng sẽ không nói gì, cứ đi tiếp đến nơi rồi tính.

Cả đoạn đường có không ít cảnh vật kỳ lạ xung quanh, hắn cũng muốn trò chuyện vài câu, nhưng không hiểu mà tỏ vẻ hiểu thì rất xấu hổ. Nơi này cũng thanh tĩnh, nếu có dã thú thì càng tốt. Giúp đỡ xử lý dã thù vì đạo nghĩa, đối phương cũng có thể cảm nhận được tình hữu nghị của hắn chứ?

Hơn mười phút sau, Thạch Kinh dẫn ba người ra khỏi rừng cây, bề ngoài thì hắn cười ha ha giới thiệu, nhưng trong lòng lại thở nhẹ nhõm theo bản năng.

“Hình như Thạch thành chủ hơi căng thẳng, Thánh Tử không khát máu như lời đồn, cũng không đột nhiên phát cuồng xé xác người ta, ngươi không cần lo sợ.

Chu Ngưng Nguyệt có lòng tốt nhắc nhở.

“Đúng thế, ta cũng có thể chứng minh.

Thu Thiển nói theo.

"...Ha ha."

Thạch Kinh xấu hổ cười hai tiếng nói:

“Đến rồi, Thánh Tử có thể thử xem.

Thạch Kinh lui sang một bên, phía trước có ánh mặt trời chiếu lên hồ nước, nhưng không cảm thấy sáng lóng lánh, nước trên mặt hồ vẫn một màu đen.

Phía trước rừng cây là một hồ nước khá lớn, bên hồ có con đường bằng gỗ nối thẳng đến hòn đảo nhỏ ở giữa hồ nơi mà có căn nhà đá.

Ánh mặt trời chiếu xuống nhưng vẫn u ám.

1141 chữ

Chương 271: Trăm Bước

“Trong hồ không có nước chảy, mà chỉ khí tức ma sát. Khí tức ma sát này đáng sợ hơn khí ma sát ở Ma Sát Thành rất nhiều, bất kể người có tu vi thế nào đi vào đó đều sẽ khuấy động các tầng khí ma sát liên quan. Nghe nói là cự phách ma đạo giúp đỡ tạo nên hồ nước này, phải lấy tu vi áp chế mới đi qua được con đường gỗ, cho đến nay vẫn chưa có ai làm được.

Thạch Kinh giới thiệu sơ qua, nói tiếp:

“Cho nên chúng ta muốn đi qua thì phải chịu đựng khí tức ma sát, nhưng người của Ma Sát Thành chỉ có thể chịu đựng được mười bước chân, kể cả Ma Sát tu luyện Phá Thiên Ma Thể cũng không vượt qua được ba mươi sáu bước. Chúng ta đã nghiên cứu, rất có thể người tu luyện Phá Thiên Ma Thể đến viên mãn mới đi qua được. Mà Thánh Tử chính là người như vậy"

Thạch Kinh nhìn Chu Tự với ánh mắt tán thưởng và ngưỡng mộ.

“Khí Ma Sát giống như sông hồ, phía dưới chắc chắn có hung thú"

Thu Thiển nhìn chằm chằm Thạch Kinh nói.

“Đúng là cũng có khả năng này, nhưng ta đã nghĩ kỹ rồi, Thánh Tử thử qua đó lấy đồ vật. Một khi có nguy hiểm thì lập tức chạy về, ta có thể đứng ở vị trí bước thứ ba mươi trên cây cầu để tiếp ứng. Đương nhiên, ta cũng đã chuẩn bị pháp bảo phòng ngự. Cho dù trung tam phẩm có mạnh đi nữa, muốn đánh cũng cần thời gian, đủ cho Thánh Tử bỏ chạy. Nếu nơi này có hung thú thì cũng sẽ không vượt qua trung ba phẩm.

Thạch Kinh lấy ra viên trân châu đỏ rực đưa cho Chu Tự. Sau khi Chu Tự nhận lấy viên trân châu, Thạch Kinh giải thích nói:

“Một tia linh khí có thể khởi động phòng ngự, bóp nát cũng được, rơi xuống đất cũng có thể kích phát tại chỗ. Bảo đảm không xảy ra sai sót. Hơn nữa, kể cả có hung thú, chỉ cần không gây ra động tĩnh, chắc cũng sẽ không bị phát hiện.

Nhìn viên chân trâu và căn nhà trên đảo, Chu Tự nhất thời cũng muốn quá đó xem sao. Một nơi trông có vẻ cổ xưa và mang hơi thở thần bí, khó tránh muốn đi khám phá.

Còn về dã quái...Không biết nó có biết nói không.

Nước hồ đen nhánh chậm rãi chảy xuôi, cây cột của mộc sạn đạo bị nhấn chìm bên trong.

Nước đen nhánh bao trùm trên gỗ, ảnh hưởng đến toàn bộ sạn đạo.

"Thánh Tử chớ xem thường cái sạn đạo này, dù là Phá Thiên Ma Thể viên mãn, cũng chưa chắc có thể đi qua Thạch Kinh nhịn không được mà nhắc nhở.

Nước hồ Ma Sát cực kỳ ghê gớm, nguy hiểm vạn phần.

Khinh thường sẽ phải trả giá đắt.

Chu Tự khẽ vuốt cằm, cất bước đi đến sạn đạo.

Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển đứng ngay tại chỗ chờ đợi, khí tức Ma Sát không hợp với các nàng, đến đó sẽ tự tìm phiền phức.

Thu Thiển cau mày lại, khẽ hé môi son, nhưng lại liếc qua thành chủ Thực Vi Thiên, cuối cùng vẫn giữ yên lặng.

"Thu Thiển, chúng ta dạo chơi xung quanh đi"

Chu Ngưng Nguyệt lại quay đầu nhìn về phía Thạch Kinh:

"Thành chủ muốn đi cùng không?"

"Ha ha, không đi đâu"

Thạch Kinh thức thời nói:

"Thánh Nữ và Thần Nữ có thể tùy ý dạo chơi, đừng tới gần hồ là được.

"Vậy chôn một vài thứ có được không?"

Chu Ngưng Nguyệt nháy mắt mấy cái hỏi, thiên chân vô tà.

"Đương nhiên"

Thạch Kinh gật đầu.

Thánh Nữ tám chín phần là để lại một chút thủ đoạn, không ảnh hưởng đến toàn cục. Thánh Tử có thể mang thứ đồ đó ra hay không mới là điều hắn cần phải để tâm nhất.

Đi được một đoạn, bộ đồ gấu nhỏ của Chu Ngưng Nguyệt xuất hiện trận pháp, thuận miệng nói:

"Muốn nói cái gì thì nói đi"

"Nguyệt tỷ cảm thấy Chu Tự đến đó có an toàn không?"

Thu Thiển có chút để ý.

"Không biết.

Chu Ngưng Nguyệt nhún vai, chôn một hạt châu trên mặt đất:

"Vừa nhìn là biết vị hôn phu của ngươi chưa từng trải qua sự hiểm độc của xã hội, một chút phòng bị cũng không có. Chịu thua thiệt thì chịu thua thiệt.

"Sẽ phải chịu thua thiệt như thế nào?"

Thu Thiển nhếch miệng hỏi.

"Vấn đề này hỏi rất hay"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn Chu Tự đang đi trên sạn đạo:

"Ta cũng muốn biết đáp án, nhưng ta càng hiếu kỳ, hắn thật sự sẽ chịu thua thiệt sao?"

Đi dạo một vòng, Chu Ngưng Nguyệt chôn xuống bảy hạt châu, sau đó ngồi yên một chỗ ăn nho.

Vừa nãy mua trên đường đi, nho ở nơi này ngọt thật.

Đồ ăn cũng rất ngon.

Đáng tiếc biết quá muộn, bỏ lỡ hơn hai mươi năm.

Kẽo kẹt!

Trên sạn đạo, Chu Tự có thể nghe thấy rõ ràng tiếng bước chân của mình và tiếng sạn đạo chĩu nặng.

Bước đi chậm chạp, nơi này bị nói là vô cùng kỳ diệu, mức độ nguy hiểm không thấp, hắn cũng không dám khinh thường.

Loại kinh nghiệm cằn cỗi này.

Sạn đạo dài hơn trăm bước, ba mươi bước đầu, ba mươi bước giữa và ba mươi bước sau đều không ở cùng một cấp độ.

Mà mười mấy hai mươi bước cuối cùng, có lẽ là một loại cấp bậc khác.

Không tự mình vượt qua đủ, Ma Sát thành cũng không thể nào đưa ra kết luận.

Chu Tự bước qua ba mươi bước, phát hiện không có cảm giác gì, hắn đi về phía trước từng bước một, đi được sáu mươi bước, vẫn không có cảm giác gì.

Cuối cùng trực tiếp đi mười mấy bước sau cuối...

"Một bước, hai bước, ba bước..."

Khi hắn bước lên hòn đảo ở giữa, đột nhiên hiểu ra:

"Quả nhiên, đếm số bước không chính xác, mình đi tổng cộng chín mươi chín bước, không đến một trăm bước."

Không có bất kỳ chuyện bất ngờ gì xảy ra, Chu Tự trực tiếp đi đến trước ngôi nhà đá.

Ngôi nhà bình thường, cánh cửa gỗ bình thường.

Có một loại cảm giác cổ xưa. Giống như đến nông thôn, nhìn thấy một vài chỗ ở cũ kỹ, đẩy cửa ra bên trong nhất định là cảm giác của người già.

1102 chữ

Chương 272: Nhà Ma

"Chỉ cần vị thành chủ kia không gạt ta, có lẽ bên trong không có ai"

Kẽo kẹt!

Chu Tự khẽ đẩy cửa gỗ ra, dễ như trở bàn tay đã có thể đẩy được.

Khí tức mục nát xuyên thấu qua khe cửa truyền đến, thoáng có chút khó ngửi.

Ánh nắng chói chang, cũng không thể chiếu rọi rõ ràng tình hình trong căn nhà. Dùng tay quơ quơ mùi mục nát trong không khí, Chu Tự di chuyển bước chân, muốn đi vào xem xét.

Đèn flash của điện thoại được hắn mở lên, phòng ngừa quá tối không thấy rõ.

Đối diện hòn đảo, Thạch Kinh mặt không biểu cảm, nhưng trong lòng kích thích như ngàn cơn sóng.

Thánh Tử qua đó thế mà hồ Ma Sát lại không hề xuất hiện một chút động tĩnh bất thường nào.

Phá Thiên Ma Thể hoàn mỹ mới là chìa khoá để lên đảo?

"Không thể nào, Ma Thể hoàn mỹ ít càng thêm ít, trong truyền thuyết, tiền bối Ma Sát không thể nào làm khó tất cả mọi người của Ma Sát thành như vậy"

"Có lẽ là do năng lực chịu đựng của Phá Thiên Ma Thể quá mạnh, nếu là như vậy, trong nhà đá nhất định có nguy hiểm khác"

Suy nghĩ nườm nượp mà đến, cuối cùng hắn cất bước đi về phía sạn đạo.

Khi hắn đến gần hồ Ma Sát có một chút biến động khác thường, ba mươi bước đã là cực hạn của hắn, lúc này, khi hắn dừng lại, hồ Ma Sát cũng bắt đầu ổn định.

Bất động gió êm sóng lặng, tiến lên thêm một bước sẽ là sóng to gió lớn.

Chờ đợi một lát, hắn cũng không thấy trong nhà đá có bất kỳ tiếng vang gì.

Theo như hiện tại có lẽ Thánh Tử vẫn bình an, bên cạnh Thánh Nữ ngồi trên tảng đá, chân nhỏ treo lơ lửng nhìn trong hồ, vẻ mặt tùy ý, Thần Nữ đứng bên cạnh Thánh Nữ cũng đang chờ đợi.

Vẻ mặt của Thánh Nữ nhiều khi cũng có thể nói rõ vấn đề, sự nhẹ nhõm của nàng mang ý nghĩa tự tin.

Cũng không phải là sự tự tin đối với thực lực của bản thân, mà đó chính là cường giả đứng sau lưng nàng.

Đây là dù bảo vệ, cũng là thuốc đòi mạng, nuông chiều từ bé sẽ khiến cho Thánh Nữ quên mất sự nguy hiểm và đáng sợ của Tu Chân giới.

Luôn có một số người điên cuồng đến cực điểm không hề e ngại.

Gặp được thì sẽ mang đến bất ngờ.

"Đối phương muốn tiếp ứng cho Chu Tự, có lẽ là sẽ không thấy chết không cứu Thu Thiển liếc qua Thạch Kinh nói. "Đương nhiên rồi, Thánh Tử chịu thiệt ở nơi này, điều đó có thể kinh động cả Tu Chân giới. Ma Sát thành có thành chủ ngu xuẩn như vậy sao?"

Chu Ngưng Nguyệt quơ bắp chân nói.

Thu Thiển đầu tiên là gật đầu, sau đó nhìn về phía ngôi nhà đá:

"Đã vào trong một lúc rồi, vẫn luôn không có động tĩnh gì"

"Ừm, chờ một chút có lẽ là sẽ có động tĩnh thôi"

Chu Ngưng Nguyệt tự tin nói. "Nguyệt tỷ chắc chắn như vậy?"

Thu Thiển thu hồi ánh mắt nhìn về phía Chu Ngưng Nguyệt.

"Ngươi đó, ngực thì khá to, đầu óc lại thiếu dinh dưỡng" Chu Ngưng Nguyệt xoa xoa trái cây trong tay, cười nói bổ sung:

"Người của Ma Sát sẽ không chuẩn bị bảo tàng này vì một Phá Thiên Ma Thể cấp viên mãn. Dù đúng là thế cũng không thể yên ả như vậy. Cho nên Phá Thiên Ma Thể là ngoài ý muốn, mà bên trong chắc chắn sẽ có sự thăm dò ứng đối với loại ngoài ý muốn này"

"Nguyệt tỷ đang ngưỡng mộ ta sao?"

Thu Thiển mỉm cười hỏi.

Chu Ngưng Nguyệt hừ lạnh một tiếng:

"Có gì đáng để đắc ý đâu, sau khi ta lớn lên, ai kém hơn ai"

Thu Thiển im lặng không nói gì, nhìn ngôi nhà đá, nơi này là Ma Sát thành, người mà ba người bọn họ đối mặt chính là một vị thành chủ sắp đạt đến thượng tam phẩm, rất dễ xảy ra vấn đề. Đừng thấy Nguyệt tỷ không thèm để ý, thật ra nàng đã âm thầm chuẩn bị rất nhiều. Một bà lão sắp ba mươi tuổi, thông minh từ nhỏ, từng gặp rất nhiều nguy hiểm. Nguyệt tỷ từng nói với nàng, bắt đầu từ khi ba bốn tuổi, hai vị kia đã mang theo Nguyệt tỷ phân rõ nguy hiểm.

Lo lắng ra ngoài sẽ gặp phải một vài nguy hiểm mà không biết rằng, cần dạy bảo từ nhỏ, Chu Tự được dạy đọc sách từ nhỏ, làm một thanh niên tốt bình thường.

...

"Tối quá"

Trong nhà đá, Chu Tự cảm thấy xung quanh là một vùng đen kịt, có điện thoại ở đây cũng không nhìn được bao xa.

Vù!

Một cơn gió lạnh thổi tới.

Bóng tối xung quanh bị thổi tan một chút, mơ hồ có thể nhìn thấy bố cục trong nhà.

Mặt đất mấp mô, xung quanh có một số bàn ghế và tủ quần áo.

Trong góc khuất có một cái bàn trang điểm, trên bàn có một gương đồng.

Vù!

Gió nhẹ khẽ lướt qua, trong lúc nhất thời có tiếng hít thở truyền ra từ trong góc khuất.

Chu Tự giật mình, quay đầu nhìn lại, trong góc khuất không hề có bất kỳ đồ vật gì, trong dư quang hắn nhìn thấy một bóng người đang chải đầu.

Vô thức nhìn qua đó, là bàn trang điểm trống rỗng, chỉ có gương đồng ở đó, không có một bóng người nào.

Chu Tự:

"..."

Nhà ma cũng không đáng sợ như vậy.

Cộc...Cộc!

Lúc cất bước qua đó Chu Tự có thể nghe thấy tiếng bước chân một cánh rõ ràng, biết chắc là có dị thường, trên mặt đất vốn không nên có tiếng bước chân rõ ràng như vậy.

Không bình thường.

Cẩn thận lắng nghe lại cảm thấy không phải là tiếng bước chân của mình, ở phía sau, ngừng chân quay đầu, không có một ai.

Tiếp tục cất bước, vẫn có tiếng bước chân, vẫn có cảm giác tiếng bước chân ở phía sau mình.

Quay đầu lại, vẫn trống rỗng không có một ai.

Chu Tự:

"..."

Chương 273: Bốn Hộp Đồ

Tu Chân giới thật sự là cái gì cũng có, không thích hợp với một người làm khoa học như hắn.

Vù!

Trong gương đồng, hình như có bóng người hiện lên.

Vì xác định tình hình, Chu Tự đi tới trước bàn trang điểm, nhìn về phía gương đồng.

Sau đó...

Bịch!

Chiến kích Phá Thiên đâm xuyên qua gương đồng.

Gương đồng:

"..."

"Tu chân giả bây giờ đều nóng nảy như thế sao?"

Gương đồng đột nhiên truyền ra thanh âm, trầm thấp mang theo từ tính, giọng nam.

"Là do ngươi quá xấu.

Chu Tự thu kích trả lời.

Phòng ốc tia sáng lờ mờ, gương đồng vốn khó thấy tình hình cụ thể.

Nhưng vừa nãy hắn nhìn thấy tóc dài trong gương, thứ quỷ quái gì đó, xiên chết trước đã.

"Ta làm bầu không khí này làm nền cũng tạm được nhỉ? Học của Tiểu Kính tiên tử đấy, lúc trước ta từng thấy một lần, cảm thấy rất thích hợp với Ma Sát. Nhiều lần khó khăn trắc trở, vẫn không thể nào mở rộng thành công.

Sau khi chết ta đã dùng ở nơi này Tâm trạng gương đồng vui vẻ.

Nếu thành công có thể Ma Sát sẽ thay đổi, Chu Tự âm thầm mắng.

"Công kích của ngươi không khiến cho ta cảm thấy quen thuộc, ngươi không phải Ma Sát?"

Gương đồng tò mò hỏi.

"Không phải"

Chu Tự lắc đầu.

"Vậy Ma Sát thật sự ngày càng kém, ngay cả vật ta để lại cũng cần phải dựa vào ngươi ngoài tới lấy. Ngươi bao nhiêu tuổi, tu cái gì? Là Ma Tu của tông môn nào?"

Đầu tiên gương đồng thở dài lại có chút thoải mái.

Chu Tự suy nghĩ một chút, trả lời:

"Hai mươi hai, tu Phá Thiên Ma Thể, người của Ma Môn Trong truyền thuyết hắn tu Phá Thiên Ma Thể, cha mẹ là chuyên gia về Ma Đạo, môn chủ của Ma Môn, quả thật hắn cũng có thể là người của Ma môn.

"Hai mươi hai đã có thể đến đây thật sự là lợi hại, hay là môn phái lớn, thiên kiêu đương thời?"

"Là Thánh Tử đương thời.

"Thánh Tử? Thánh Tử Ma Đạo"

"Ừ."

Gương đồng đột nhiên im lặng một chốc lát, hỏi dò:

"Cha của ngươi họ Chu?"

"Ừ."

Chu Tự gật đầu nhẹ đến mức không thể nhận ra.

Gương đồng lâm vào trầm tư, hồi lâu mới mở miệng nói:

"Đột nhiên lại cảm thấy Ma Sát có tiền đồ"

Ngừng một lát, gương đồng cười nói:

"Ta là ai có lẽ ngươi có chút hiểu rõ, năm đó ta từng theo hầu môn chủ, cũng coi như có một chút công tích. Có được không ít đồ tốt. Dưới bàn trang điểm có bốn cái ngăn tủ, bên trong có bốn cái hộp, ngươi lấy ra đây"

Kẽo kẹt!

Ngăn tủ mở ra, quả thật có bốn cái hộp.

Dong!

Bốn cái hộp có kiểu dáng giống nhau màu sắc khác nhau được Chu Tự bày ở trên kệ. Hộp bên trái nhất màu đen, hộp thứ hai màu trắng, hộp thứ ba màu xanh lam, hộp thứ tư màu đỏ.

"Bốn cái hộp, thứ được đựng bên trong hộp màu đen chính là thiên ấn Ma Sát, là biểu tượng của thành chủ, có thể hoàn toàn kiểm soát Ma Sát khí của cả thành. Người mời ngươi tới đây, có phải là vì cái này. Cái này rất phổ thông, đối với ngươi không hề có tác dụng gì. Cái hộp màu trắng là chiến công lúc đầu của ta, bên trong là lực lượng của Thần Minh, vì bản thể của ta bài xích nghiêm trọng đối với lực lượng, nên vẫn luôn giữ lại, cuối cùng đặt ở nơi này, không biết ngươi có hứng thú hay không. Bên trong cái hộp màu xanh lam có một quyển sách, nghe nói là trò chơi của một vị Thần Minh nào đó với nhân loại, trong sách ẩn chứ kho báu, có lẽ ngươi có chút hứng thú. Cuối cùng thứ được chứa bên trong cái hộp màu đỏ chính là lửa nóng nóng rực, cái tên rất kỳ quái đúng không? Ta cũng rất tò mò, nhưng ngọn lửa này cực kỳ đáng sợ, có thể là đại sát khí cũng có thể là một loại chìa khóa nào đó, cụ thể phải dựa vào người có được nó. Hứng thú của ngươi có lẽ cũng không phải quá lớn Gương đồng cười cười, nhẹ giọng nói:

"Hộp cần có chìa khoá để mở ra, nếu như lúc đi qua sạn đạo không có được chìa khoá, thì phải đối mặt với sự thăm dò mới. Hung thú trong hồ. Đánh chết nó ngươi sẽ có thể mang theo đồ vật rời đi, khoá của hộp cũng sẽ tự động mở ra. Thiếu chủ có định thử một chút không?"

"Dã quái?"

Chu Tự cẩn thận thử một chút, phát hiện quả thật không thể nào mở được bốn cái hộp.

Dùng chiến kích gõ hai lần, cũng như vậy.

Xem ra phương thức hắn đến đây không đúng, bây giờ cần đánh dã quái để lấy chìa khoá.

"Là hung thú, thực lực trung tam phẩm, cụ thể là phẩm nào thì phải xem vận may"

Gương đồng nhắc nhở một câu trước, sau đó mới giải thích:

"Hung thú Ma Sát cuồng bạo như sấm, giết người như ma, không có bất kỳ linh trí gì, nguy hiểm vạn phần. Thiếu chủ phải suy nghĩ kỹ càng"

"Ngươi nói có lý Chu Tự khẽ gật đầu, dã quái phó bản vẫn là cấp boss, quả thật không thể khinh thường.

Nhưng có quái đưa tới cửa không diệt trừ, lòng hắn bất an.

Suy tư một lát, hắn có quyết định:

"Có hạn chế thời gian không?"

Gương đồng vốn dĩ cho rằng Chu Tự muốn từ bỏ, bất ngờ nói:

"Là thời gian gì?"

"Ta muốn đợi nửa ngày sau, thử lại"

Chu Tự nói ra ý nghĩ của mình.

Ma Sát hồ bị thành chủ nói là vô cùng kỳ diệu, gương đồng cũng nhấn mạnh mấy lần, không thể khinh thường.

Gương đồng run lên, mới nói:

"Ngươi ở lại được thì đương nhiên không có vấn đề gì.

Bầu không khí quả hơi tệ một chút...Trong lòng Chu Tự đồng ý với lời gương đồng nói.

Nơi này giống y như phim kinh dị, gian phòng lờ mờ, bố cục của thời đại trước, gương đồng vỡ vụn thỉnh thoảng có bóng người tóc dài hiện ra.1056 chữ

Chương 274: Cha Ta...

Soạt!

Gương đồng mảnh vỡ bị Chu Tự gạt xuống dưới đất, hắn ngồi trên bàn trang điểm, lấy Đại Chu Thiên Kinh ra đọc.

"Có thể cho cái đèn không?"

Chu Tự ngẩng đầu hỏi gương đồng chỉ có gần một nửa.

"Ở được"

Gương đồng tràn đầy nghi hoặc, vẫn cho một ánh lửa, nhưng chiếu sáng không được bao xa, ngược lại còn khiến không gian xung quanh càng thêm lờ mờ.

Ánh lửa chập chờn làm cái bóng trở nên vặn vẹo, giống như sống lại.

Nói cảm ơn, Chu Tự tiếp tục đọc sách.

Bây giờ tới gần giữa trưa, lúc chạng vạng tối ra tay tiêu diệt dã quái, lấy được đồ sẽ đi dạo chợ đêm, sẽ có thể xuất phát về nhà ngay trong đêm.

Ngày mai về đến nhà, ngày mốt đi làm đúng giờ.

Trong lòng đưa ra dự định lộ trình giản lược, bảo đảm ngày mốt công việc thuận lợi.

"Tại sao đột nhiên ngươi lại đọc sách vậy?"

Gương đồng và Chu Tự nói chuyện phiếm.

"Đọc sách có thể mạnh lên, một lát nữa tiêu diệt dã quái bây giờ chuẩn bị một chút.

Chu Tự cúi đầu lật trang sách xem nội dung bên trong.

"Đúng thật là kỳ quái, hỏi ngươi một việc ngươi cảm thấy bầu không khí này của ta như thế nào? Muốn học không? Ta có thể dạy ngươi"

Gương đồng đổi chủ đề, nói đến kiệt tác nhà đá của mình.

Chu Tự vừa xem sách, vừa đáp lại gương đồng:

"Rất đáng sợ, tại sao tu chân giả lại chơi cái này?"

"Tại sao tu chân giả lại không thể chơi? Lúc trước thấy Tiểu Kính tiên tử thi triển, ta say mê nó ngay, lần sau có rảnh ngươi có thể đi tìm Tiểu Kính tiên tử. Nàng là người trong nghề ở phương diện này đó. Năm đó khi ta chết đi nàng còn nhảy nhót tưng bừng, đã nhiều năm như vậy rồi, có lẽ nàng vẫn còn nhảy nhót tưng bừng. Năm đó môn chủ nói, Tiểu Kính không chết được, đặc biệt tuỳ tiện.

Giọng nói của gương đồng mang theo ý cười nhạt nhẽo.

"Cha ta cũng quen biết? Tiểu Kính này cũng là Ma Tu?"

Chu Tự hơi nhếch lông mày hỏi.

"Là Đạo Tu"

Gương đồng cười một tiếng:

"Một Đạo Tu tương đối hoạt bát, một lòng muốn gia nhập ma tu. Chỉ là sư môn của nàng không đồng ý. Lần đầu tiên gặp môn chủ, mặt dày mày dạn muốn bái môn chủ làm vi sư, nhập Ma Đạo làm ma nữ, sau đó bị Đạo Tu đá vào trong đất. Làm mấy người bọn ta chết cười"

Chu Tự:

"..."

Chính phái tốt lành thì không làm, nhất định phải làm nhân vật phản diện, đầu óc người này thật ngốc nghếch. Lời nói của gương đồng rất nhiều, vẫn luôn nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng còn nói đến Ma Sát thành.

Nói Ma Sát thành được mình tạo ra ở khoảng thời kì cuối cùng, Ma Sát không có thành trì thuộc về mình. Thành này là hắn nể mặt tới đây.

"Năm đó ngươi và cha ta quan hệ rất tốt sao? Ông ấy còn đích thân đúc thành cho người"

Chu Tự khép sách lại có chút tò mò hỏi.

Xem hết một quyển, dự định đổi quyển khác, xem xong có lẽ cũng sắp đến giờ rồi.

"Ta chỉ là một trong số những người đi theo bên cạnh cha ngươi, trùng hợp là ta làm nhiều thêm mấy việc, mới có thể mặt dạn mày dày đưa yêu cầu"

Gương đồng tự giễu cười cười.

"Ta hỏi điều này, thời đại đó của các ngươi cách bây giờ xa không?"

Chu Tự lấy sách mới ra tùy ý hỏi.

Gương đồng trầm tư một lát:

"Trong phòng có mùi mốc meo không?"

Hít~ "Có"

Hít sâu một hơi Chu Tự khẳng định gật đầu.

"Vậy thì đã rất lâu rất lâu rồi, đồ vật ở chỗ của ta mấy ngàn năm cũng sẽ không có bất kỳ biến hóa gì, chứ nói chi là mốc meo"

Gương đồng cảm khái.

Chu Tự có chút hiểu ra, gật đầu:

"Thì ra cha ta già mới có con"

"???"

Gương đồng kinh ngạc đối với lời nói của Chu Tự, nhưng cũng tò mò về mẹ của Chu Tự:

"Là ai có tư cách gả cho môn chủ?"

"Mẹ ta tên Liễu Nam Tư"

Chu Tự trả lời vấn đề, lại hỏi:

"Ngươi biết mẹ ta sao?"

Gương đồng hơi suy tư một lúc:

"Không biết, ít nhất là trong những người Ma Tu ta quen biết không có người này"

"Thì ra cha ta không chỉ già mới có con, còn trâu già gặm cỏ non"

Chu Tự chấn động lại vui sướng, nói Gương đồng:

"..."

Không hổ là Thánh Tử.

Trời đã sắp tối rồi, vẫn không có động tĩnh.

Bên hồ Ma Sát, Thu Thiển nhìn bầu trời bị mây đen che khuất.

Hơn bốn giờ chiều, mặt trời chiều ngã về tây, trời sắp tối rồi.

Nhất là bây giờ mây đen che mặt trời, sẽ tiến vào đêm tối sớm hơn.

"Cả một buổi chiều cũng không có động tĩnh, không biết hắn làm gì trong đó"

Chu Ngưng Nguyệt thở ra một hơi, sờ lên bụng:

"Chờ đến nỗi bụng đói meo luôn rồi"

"Nguyệt tỷ ăn tạm cái này đi"

Thu Thiển đưa ra một cái bánh bao.

"Ăn tạm năm cái bánh bao rồi"

Chu Ngưng Nguyệt ghét bỏ cầm lấy bánh bao:

"Cái bánh bao này hơi cứng"

Thu Thiển không đếm xỉa, không chua Nguyệt tỷ cũng có thể ăn.

Bà lão dù chọn, nhưng chỉ chọn cái chua, những cái khác phàn nàn hai câu cũng có thể ăn một cách vui vẻ.

"Vị Thạch thành chủ kia có chút không chờ được.

Thu Thiển nhìn về Thạch Kinh ở bên sạn đạo, lập tức nói:

"Hắn ở sạn đạo gỗ không đợi được quá lâu, nếu như nhà đá vẫn tiếp tục không có động tĩnh gì, có lẽ hắn sẽ rút lui."

"Rút lui thì rút lui"

Chu Ngưng Nguyệt cắn bánh bao tùy ý nói.

1107 chữ

Chương 275: Bắt Đầu

Vị trí ba mươi bước trên sạn đạo gỗ, Thạch Kinh đứng thẳng ở đó, nửa ngày trôi qua chưa từng động đậy.

Nếu tiếp tục như vậy, Ma Sát khí sẽ có hành động, nhưng nếu vào lúc lui ra phía sau trong đảo xuất hiện điều bất ngờ, tất cả sẽ thất bại trong gang tấc.

Chỉ có thể tiếp tục chờ đợi, hy vọng người bên trong mau chóng ra ngoài.

Lại qua một chút thời gian.

Hồ Ma Sát bắt đầu phun trào.

Trong lòng Thạch Kinh vui mừng, điều bất ngờ tới rồi.

Chờ đợi không có tận cùng là một chuyện cực kỳ đau khổ, nhất là ở trong mộc sạn đạo.

"Xem ra trong hồ có hung thú.

Chu Ngưng Nguyệt hơi cử động thân thể nhảy xuống khỏi tảng đá đứng bên hồ.

Nhìn mặt hồ phun trào, Thu Thiển vén tóc rũ xuống bên tai:

"Trung tam phẩm, Nguyệt tỷ có thể đánh được với phẩm nào?"

"Ngũ phẩm trở xuống ta cũng không có vấn đề gì"

Chu Ngưng Nguyệt tự tin nói.

Thu Thiển:

"..."

Chẳng khác gì không nói.

"Chắc chắn là bây giờ? Thật ra tiếp tục trò chuyện thêm một hồi cũng không có việc gì"

Tiếng cười tràn đầy ý của gương đồng giữ Chu Tự lại.

Thật sự không ngờ rằng còn gặp phải một cái gương đồng lắm lời, trong lòng Chu Tự thầm mắng.

Gương đồng nói chuyện phiếm với hắn, nói rất nhiều.

Thỉnh thoảng nói về tu luyện, thỉnh thoảng kể một vài chuyện lý thú của đồng bọn, Tiểu Kính kia rất hoạt bát.

Nhưng mà lại không có cha hắn.

Không biết là không dám nói, hay là không có gì thú vị để nói.

"Ta còn chưa nói đến chuyện ta trưởng thành đi theo môn chủ, sau đó ta tu luyện có thành tựu và có ân oán với một số Tòng Thần, còn có một số Thần Khải Chi Môn ly kỳ"

Gương đồng bổ sung một câu.

"Trải nghiệm của ngươi đúng thật là phong phú, nhưng mà không thể đợi thêm nữa, tiếp tục đợi nữa ngày mốt sẽ không kịp đi làm.

Chu Tự suy tư một lát:

"Hay là ngươi khái quát về Thần Khải Chi Môn?"

"Chuyện này có chút khó khăn, chờ lần sau đi, mười tám thành Ma Sát, bọn họ không phá nổi nhất định sẽ còn tìm ngươi. Đến lúc đó chúng ta trò chuyện tiếp"

Gương đồng cười cười nói.

Chu Tự:

"..."

Còn cả phim bộ.

May mà, hắn không có nhiều hứng thú đối với Thần Khải Chi Môn hoặc là Tòng Thần.

Cất sách đi, hắn bỏ từng cái hộp vào pháp bảo trữ vật.

"Cất hộp rồi đi ra ngoài, dã quái sẽ xuất hiện có đúng không?"

Chu Tự xác định quá trình một chút. "Đúng, nếu như thật sự đánh không lại, thì hãy vứt bốn cái hộp đi, bản thân hộp có lực hấp dẫn cực lớn, sẽ giúp cho ngươi thoát khỏi nguy hiểm Gương đồng có lòng tốt nhắc nhở.

"Được."

Lại cảm ơn lần nữa, Chu Tự cất kỹ hộp đi ra phía ngoài.

Bước đến trước cửa, hắn dừng lại quay người ôm quyền với gương đồng:

"Tiền bối, núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, chúng ta sau này còn gặp lại"

Soạt!

Chu Tự dứt khoát quay người, mở cửa rời đi.

Gương đồng:

"..."

Kẽo kẹt!

Bịch!

Chu Tự đi khỏi cửa gỗ, tiện tay đóng cửa lại.

"Trời sắp mưa rồi?"

Thời tiết có chút ngột ngạt, là dấu hiệu của trời mưa.

Soạt!

Không đợi hắn cẩn thận xem xét thời tiết, xung quanh có tiếng nước chảy phun trào.

Nước hồ Ma Sát phóng lên tận trời, bao trùm đảo nhỏ.

Vù!

Tiếng gió rít gào, khia tức Ma Sát dùng khí thế như gió lốc bao vây xung quanh đảo nhỏ.

Một con dã thú dài đang bơi trong hồ Ma Sát, nổi lên mặt nước từng chút một.

Soạt!

Tiếng nước xào xạc, dáng vẻ dã quái như giao long đứng thẳng ở không trung nhìn về phía Chu Tự, trong mắt nó đỏ như máu mang khí tức cuồng bạo.

Grù!

Tiếng rống khát vọng xuất hiện, bão táp Ma Sát càn quét bốn phương tám hướng.

"Khí thế rất mạnh"

Chu Tự hơi xúc động.

Hắn không lo lắng, dã quái gì chưa từng nhìn thấy? Trước kia chưa từng thấy bây giờ cũng thấy rồi.

Các loại dã quái hắn đều có thể tiêu diệt, kinh nghiệm cực kỳ phong phú.

Vù!

Giao long phun trào, tiếng gió như sấm sét, cuồn cuộn mà đến.

Ầm!

Giao long một đòn đánh tới, Chu Tự tránh né một cách vô cùng nguy hiểm.

Bịch!

Giao long đâm vào trên nhà đá, toàn bộ ngôi nhà đá hóa thành vỡ nát.

Sát khí như đao có thể chém vạn vật thành tro tàn.

"Phá hủy thật mạnh Chu Tự im ắng tự nói.

Ma Sát khí nồng hậu dày đặc, khiến Thạch Kinh kinh hãi, hắn nhìn thấy Chu Tự thì ngay lập tức mở miệng la lên, bảo hắn mau chóng tới tới đây.

Nhưng giọng nói bị Ma Sát khí ngăn cách, không thể nào truyền tới.

Vì giao long, cũng vì bản thân hòn đảo.

Ẩm!

Giao long một đòn đánh tới, Thạch Kinh phát giác được đây là tứ phẩm của trung tam phẩm một cách rõ ràng.

Nhìn trạng thái có thể đang ở đỉnh phong.

Thực lực chênh lệch cách xa, Thánh Tử gặp nguy hiểm.

"Thánh Tử, chạy tới chỗ ta, nhanh Hắn nhân lúc có chỗ hở truyền âm thanh qua đó, đáng tiếc nói đến một nửa thì bị ngăn cản.

Hắn lo lắng vạn phần, sải bước đi tới, dang một tiếng, bị hồ Ma Sát bài xích ép lùi lại.

Là vì Thánh Tử khuấy động thí luyện bên trong?

"Nguy rồi"

Mặc kệ Thánh Tử phải chăng xảy ra chuyện hay không, chỉ cần chuyên gia về Ma Đạo giáng lâm, hắn khó chối bỏ trách nhiệm.

Phần phật!

Giao long du tẩu giữa không trung, tiếp tục công kích Chu Tự.

"Dùng pháp bảo phòng ngự Thạch Kinh lớn tiếng nhắc nhở.

Nhưng mà hắn phát hiện Chu Tự không có ý định dùng pháp bảo, lại đang tránh né.

"Hắn muốn làm gì?"

Thạch Kinh phát giác được khác biệt, Thánh Tử không bình tĩnh, thế nhưng chưa từng bối rối.

Tựa hồ là đang thán phục.

1089 chữ

Chương 276: Một Quyền

Soạt!

Trong ánh mắt của Thạch Kinh, Chu Tự lại tránh né công kích một lần nữa.

Nhưng lại khác biệt với trước đó, khi giao long lướt qua bên người hắn, Chu Tự đưa tay ra, chộp lấy cái đuôi của giao long.

Điên rồi, trong lòng Thạch Kinh kinh hô.

Sát khí như lưỡi dao sắc bén, có thể phá vạn pháp, há có thể dùng tay không bắt được?

Răng rắc!

Tay của Chu Tự phá vỡ hộ thể bằng sát khí của giao long, tóm lấy đuôi nó.

Trong nháy mắt, hắn cảm nhận được sức lôi kéo mạnh mẽ, hơi xoay người gia tăng lực lượng.

Soạt!

Giao long một đòn thất bại, muốn bay về phía không trung, nhưng đột nhiên dừng lại ở giữa không trung, sau đó bị Chu Tự dùng sức quật bay ra ngoài.

Ngao!

Giao long tức giận, nó nhìn chằm chằm chu Tự, há miệng máu ra, bay vọt tới.

"Đến đúng lúc lắm.

Chu Tự nắm lấy cái đuôi của giao long, siết chặt nắm đấm.

Thăm dò hai lần, cảm thấy con dã quái này cũng không quá hung hãn, còn không khó như khi còn bé.

"Quyền này của ta có công lực của năm trăm năm, đến đây cảm nhận một chút đi."

Vù!

Quyền phong gào thét, Ma Sát khí phun trào.

Trong chớp mắt, nắm đấm và đầu của giao long va chạm vào nhau.

Ầm!

Bão táp khuếch tán, nhưng cũng không phải là thế lực ngang nhau, Ma Sát khí tức vỡ vụn, quyền phong thuộc về Chu Tự quét ngang phía trước.

Răng rắc!

Bịch!

Thân thể giao long vỡ nát với tốc độ mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy.

Thạch Kinh đang đối mặt với Chu Tự, một quyền kia hắn cũng có cảm giác.

Trong nháy mắt, hắn cảm thấy nắm đấm che đậy thế giới của hắn gào thét mà đến, dưới nắm đấm này, lần đầu tiên hắn cảm thấy bản thân nhỏ bé so với Thánh Tử, nội tâm bất lực đang từ từ sinh sôi.

Vù!

Bịch!

Khí tức Ma Sát phun trào, xông lên tận trời.

Thạch Kinh toàn lực chống cự, nhưng cũng khó có thể dùng tiếp nhận.

Ầm!

Quyền phong đánh vào không trung, vù!

Mây đen bị xông phá, quyền phong mở ra một con đường sáng sủa trên không trong, trời chiều rơi xuống.

Rơi vào trong hồ Ma Sát.

Cổ Thạch Kinh cứng đờ, giao long vỡ vụn, một quyền khai thiên.

Vù!

Một cơn gió khẽ lướt qua, hắn nhanh chóng quay đầu nhìn về phía trước, trong khoảnh khắc quay, con ngươi của hắn co lại.

Phía trước sạn đạo, Chu Tự cầm lấy cái đuôi thăng cấp, đứng trước mặt hắn.

Bên trong đôi mắt bình tĩnh lộ ra nụ cười vặn vẹo.

Uy thế ép đến.

“Thánh Tử Ma Đạo ta ma uy cái thế, thân có vô địch tư, hiển lộ rõ ràng vô địch pháp, vấn đỉnh vô địch lộ"

“Thánh Tử khát máu như cuồng, giết người như ngóe, một quyền trấn Cửu Châu.

Những lời đồn liên quan tới Thánh Tử nườm nượp mà đến, lúc trước Thạch Kinh không để trong lòng, nhưng hôm nay..Hắn cảm nhận được dáng vẻ vô địch. "Thành chủ cảm thấy dã thú có phải là nên chôn đi không?"

Chu Tự một đoạn đuôi của giao long hỏi thử.

Thạch Kinh lấy lại tinh thần, cung kính trả lời:

"Nên chôn"

"Vậy thành chủ có sở thích đặc biệt gì không?".

Thấy Thạch Kinh nghi hoặc, Chu Tự thử dò xét nói:

"Ví dụ như dùng thịt mang theo để bù đắp vào thân thể của dã thú, hay là xé cánh tay chân xuống để bổ sung Ầm!

Một câu nói kia nổ lên trong đầu Thạch Kinh, sấm sét giữa trời quang.

Nắm đấm của hắn siết chặt, nhìn Chu Tự đang bình tĩnh hỏi mình về vấn đề này, trong lòng đã sợ hãi lại thêm tức giận.

Thánh Tử đang răn đe hắn, nếu như hắn dám từ chối...Hậu quả khó mà đoán trước được.

Khuất nhục.

Cuối cùng hắn cắn răng, bày ra nụ cười, muốn chặt tay cầu xin con đường sống.

Mà trước khi hắn ra tay, Chu Tự lại đột nhiên lắc đầu:

"Ờm, bỏ đi, cái thứ đồ chơi này tiêu tan đi Đuôi rồng trên cánh tay của hắn đã phiêu tán theo gió, hoàn toàn không cần chôn.

Thạch Kinh cúi đầu, sỉ nhục, vô cùng nhục nhã.

"Ha...ha."

Mặt Thạch Kinh tươi cười, tán dương:

"Thánh Tử quả thật là lợi hại, thánh uy phủ toàn Cửu Châu, nghe danh không bằng gặp mặt. Thiên kiêu Ma Đạo không gặp Thánh Tử, sao biết vô địch pháp? Làm sao hiểu vô địch lộ? Tuy là thiên kiêu cũng uổng công Chu Tự:

"..."

Mình đắc tội với vị thành chủ này rồi? Nói như vậy những Ma Tu khác gây phiền phức cho ta?

Gần đây khó khăn lắm...Ờm, gần nhất cũng không yên ổn.

"Không thấy Thánh Tử túng xưng thiên kiêu cũng uổng phí"

Chu Ngưng Nguyệt vừa viết vừa nói.

"Nguyệt tỷ không thêm những người khác sao?"

Thu Thiển ái ngại.

Các nàng nhìn thấy Chu Tự dùng tư thế vô địch giết Giao Long, thay đổi hoàn toàn nhận thức về thực lực của Chu Tự.

Dù là những người thân cận như các nàng, nhất thời cũng đều có chút kinh ngạc, chứ đừng nói thành chủ Thạch Kinh.

Lúc đến gần, các nàng nghe được câu khen ngợi này.

Chu Ngưng Nguyệt lập tức ghi lại.

Dùng đến cuốn sổ thứ hai, ghi lại những miêu tả về Thánh Tử Ma Đạo.

"Cha nói phét không đuổi kịp Ma Đạo đồn thổi rồi, lại thêm hắn cũng sẽ không so với cùng tuổi nữa, mà khẳng định sẽ trực tiếp thổi lên toàn bộ tu chân giới. Nhưng mà những thiên kiêu nhân kiệt đã thành danh từ lâu sẽ không chấp nhặt với Chu Tự. Bọn hắn rõ ràng không dám. Cho nên ngươi không cần lo lắng"

Chu Ngưng Nguyệt trấn an.

"Thế hệ gần đây, vị thiên kiêu nào là cao minh nhất?"

Thu Thiển đột nhiên hiếu kỳ.

"Cùng trang lứa? Tuổi tác gần nhau mà cao minh nhất đương nhiên là ta Chu Ngưng Nguyệt chống nạnh tự hào nói.

Thu Thiển:

"..."

Chương 277: Không Truy Cứu

Ngươi ba mươi.

Chu Ngưng Nguyệt thả tay xuống, cất quyển sổ, chân thành nói:

"Kỳ thật thiên kiêu gần tuổi với chúng ta có rất ít người có thực lực hơn ta. Dù lớn hơn một chút cũng vậy. Cần để ý nhất, chính là Đạo Tử Thiên Vân Đạo Tông - Kiếm Thư"

"Nguyệt tỷ biết hắn sao?"

Thu Thiển tò mò hỏi.

Đạo Tử nàng từng nghe qua, nhưng cũng chỉ là nghe nói.

"Làm sao có thể?"

Chu Ngưng Nguyệt nhịp bước chân:

"Hắn lớn hơn ta mấy giáp, không thể tính là cùng tuổi. Nghe nói ở tuổi hắn, hắn không xưng thiên kiêu thì không ai dám xưng. Trước nữa còn có thiên kiêu cao minh gì đó nữa, ta không rõ lắm, nghe nói cũng là vì có một Đạo Tử đi ra, làm cho những thiên kiêu khác không dám tự xưng là thiên kiêu. Lúc các ngươi vẫn còn nhỏ xíu, vị thiên kiêu này lại đột nhiên mai danh ẩn tích, không biết đi làm gì, cho nên các ngươi không biết hắn. Chính vì vậy, mới giúp cho những người khác có cơ hội chuyển mình, tên của thiên kiêu lần nữa sôi nổi"

"Tin đồn về Chu Tự càng kỳ quái, sau này có chọc đến Đạo Tử không?"

Thu Thiển hỏi.

"Không đến mức ấy, người đã từng ấy tuổi như hắn, còn tới bắt nạt mấy đứa trẻ chúng ta?" Chu Ngưng Nguyệt hơi chột dạ.

"Đây là thứ thành chủ muốn"

Đi ra khỏi con đường gỗ, Chu Tự lấy từ trong pháp bảo trữ vật ra chiếc hộp màu đen.

Gương đồng nói cho hắn biết, Ma Sát Thiên Ấn đang ở bên trong.

Trong lúc nói chuyện phiếm hắn cũng biết thêm một số thứ, Ma Sát Thiên Ấn là biểu tượng của thành chủ, có thể điều động toàn bộ Ma Sát khí cả thành, còn có thể có hỗ trợ tu luyện, trong đó có pháp thuật đặc thù. Công pháp đặc thù này rất hữu hiệu với Ma Sát.

Thạch Kinh nhận lấy hộp, đột nhiên có ảo giác đã từng tiếp nhận chức thành chủ.

Thánh Tử trước mắt...Vượt xa lời đồn.

Không lên tiếng thì thôi, một tiếng thốt lên làm kinh động lòng người, đứng sừng sững trên đỉnh thần đàn. Hắn tu luyện đến nay đã mấy trăm năm nhưng lại không có chút ưu thế nào.

"Không mở ra xem sao?"

Chu Ngưng Nguyệt đi tới tò mò hỏi.

"Ma Sát Thiên Ấn sát khí kinh người, Thánh Nữ cùng Thần Nữ cẩn thận một chút"

Thạch Kinh hảo tâm nhắc nhở.

Thu Thiển di chuyển bước chân, lùi về sau lưng Chu Tự.

Chu Ngưng Nguyệt đứng nguyên tại chỗ.

Thạch Kinh động tay, cái hộp dần mở ra, khí tức Ma Sát như sương mù tuôn ra.

Trong chốc lát, chiếc hộp hoàn toàn mở ra, bên trong có một khối thạch ấn, in lên có thành trì lập thể, kiến trúc bên ngoài thấp bên trong cao, sát khí vờn quanh.

Thạch Kinh đưa tay cầm lấy Ma Sát Thiên Ấn, ngửa lên thì thấy phía trên khắc ba Viễn Cổ văn - Thực Vi Thiên. Soạt!

Ma Sát Thiên Ấn hóa thành một sợi khói đen chui vào ấn đường của Thạch Kinh.

Nhất thời Thạch Kinh cứ thế đứng tại chỗ, tiếp thụ càng nhiều tin tức.

"Ma Sát Thiên Ấn có công pháp, có lẽ đang học tập"

Chu Tự nói.

"Lâu lắm không?"

Chu Ngưng Nguyệt vốn định nói, nếu lâu quá thì mình rời đi trước.

Nhưng vừa mới dứt lời, Thạch Kinh đã lấy lại tinh thần, trong mắt đầy mừng rỡ.

"Đa tạ Thánh Tử thành toàn"

Hắn cúi người cảm kích nói.

Lần này tiếp xúc Thánh Tử vô cùng mạo hiểm, nhưng thu hoạch to lớn.

"Còn ba cái hộp, ngươi có muốn xác nhận một chút không?"

Chu Tự khoát tay, nói đến những hộp khác.

Thạch Kinh vội vàng lắc đầu, mở miệng nói:

"Dựa theo ước định, đó là đồ của Thánh Tử, ta không hỏi nhiều"

Khách khí vài câu, Chu Tự theo Thạch Kinh đi ra phía ngoài.

"Nghe nói đạo tu có hội Tiên Tử, hẳn là Thánh Nữ cũng được mời?"

Trên đường, Thạch Kinh tùy tiện tìm chủ đề.

"Ừ, nhưng mà ma tu đi không được chào đón"

Chu Ngưng Nguyệt hai tay ôm màn thầu, từ tốn ăn.

"Nghe nói lần này nữ tu ưu tú của các đại tông môn, các khu vực đều sẽ được mời. Hình như có đồ vật gì đó rất cao minh. Thánh Nữ không ngại thì đi xem một chút, có lẽ sẽ có thu hoạch bất ngờ.

Thạch Kinh nói thêm một câu, sau đó không nói thêm gì nữa.

Chu Tự nghi hoặc, hội Tiên Tử hắn có chút quen tai.

Hình như cái nhóm Tô Thi vào cũng tương tự cái này.

Một lúc sau, Thạch Kinh cho ba người Chu Tự ba cái lệnh bài Ma Sát, dùng để chi tiêu mua sắm.

Chi phí của ba người hôm nay, thành chủ Thạch Kinh tính tiền.

"Hẹp hòi, mới ba ngày.

Chu Ngưng Nguyệt cầm lệnh bài trong tay, đi phía trước dẫn đường:

"Từ đắt đến rẻ, tất cả chúng ta đều phải ăn thử một lần "Nguyệt tỷ, hội Tiên Tử các ngươi vừa mới nói, là Nhàn Nhã thu hội sao?"

Trên đường phố, Thu Thiển hơi hiếu kỳ.

"Ừ, đại hội thu đông hồ Nhàn Nhã"

Chu Ngưng Nguyệt khẽ gật đầu.

"Lần này không thấy mời ta"

"Đại hội độc thân, liên quan gì tới ngươi?" Mắt mày Thu Thiển khẽ liếc sang phía Chu Tự. "Thu tỷ, chuyện này không liên quan tới ta"

Chu Tự phủi sạch quan hệ.

Vì sự tồn tại của hắn, dẫn đến Thu Thiển không còn độc thân, nhưng xét đến cùng không phải là do hắn theo đuổi Thu Thiển, mà là trong nhà định ra hôn ước cho bọn hắn.

Hôm đính hôn ấy, người trong cuộc là hắn đây cũng không ở đó, cho nên không phải nguyên nhân từ hắn. Hắn cũng là người bị hại, chỉ là không truy cứu lần hãm hại này.

1064 chữ

Chương 278: Có Người

Dứt lời, Chu Tự chợt đổi chủ đề:

"Nguyệt tỷ muốn đi sao?"

"Không muốn đi"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn chằm chằm tiệm ăn bên cạnh mắt sáng lên, thuận tiện lắc đầu trả lời vấn đề.

"Sợ tự ti, quá lùn"

Thu Thiển bổ sung một câu.

Chu Ngưng Nguyệt:

"..."

Nửa đêm.

Có ánh sáng xuất phát từ Thực Vi Thiên Thành, biến mất ở chân trời.

Thạch Kinh đứng trên đài cao của thành chủ, đưa mắt nhìn ba người rời đi.

"Phù-"

Hắn thở ra một hơi, quay người trở về chỗ ở.

Thánh Tử khó mà đoán được, ở bên cạnh sinh tử khó liệu, đúng là hỉ nộ vô thường, hiếu chiến vặn vẹo.

Về sau có thể ít liên hệ thì nên tránh liên hệ.

"Thành chủ"

Bên ngoài đột nhiên có người cầu kiến, sau khi cho đối phương đi vào, hắn nhận được một tờ giấy.

"Là Thánh Nữ cho người giao cho thành chủ"

Thuộc hạ cúi đầu trả lời.

Nhẹ nhàng phất tay, Thạch Kinh đuổi cấp dưới.

"Thánh Nữ?"

Đột nhiên nhận được mảnh giấy khiến Thạch thành chủ ngạc nhiên lại nghi hoặc.

Hắn mở tờ giấy ra, phía trên chỉ có một câu:

"Lời đồn cũng chỉ là lời đồn, Thạch thành chủ nhớ giữ miệng đấy. (mặt cười)"

"Ý Thánh Nữ là ta không được ca ngợi Thánh Tử?"

Thạch Kinh nhăn mày, suy nghĩ mục đích của Thánh Nữ:

"Không muốn để người khác quấy rầy, hay là muốn cho những người khác tự mình nếm trải?"

Tin đồn từ đầu đến cuối vẫn chỉ là tin đồn, người có chút thành tựu, đều sẽ ôm ba phần nghi ngờ, ba phần kiêu ngạo, bốn phần ở trên cao nhìn xuống xem kịch.

Chỉ có tự mình đối mặt thánh uy của Thánh Tử, mới có thể hiểu rõ sự bất lực của mình và tin đồn có bao phần chân thực. Nhưng ý của Thánh Nữ đến tột cùng như thế nào, thì không tiện suy đoán.

Lòng của nữ nhân như kim dưới đáy biển, Thạch Kinh không có ý định suy nghĩ quá tường tận, cũng không dám tùy tiện nói ra chuyện ngày hôm nay, hắn quá nóng ruột, mục đích quá rõ ràng, loại chuyện này có thể lớn có thể nhỏ.

Thánh Tử vô sự Thánh Nữ không oán giận, chính là chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ chuyện nhỏ coi như không có.

Nếu không, nguy hiểm sẽ đến.

Soạt!

Tờ giấy tự cháy lên nhanh chóng bùng lên.

Thạch Kinh thả tay xuống, mặc tờ giấy bị thiêu đốt, hắn trầm tư một lát, ngồi về vị trí của mình.

"Người đâu.

Do dự hồi lâu, hắn gọi người tiến vào.

"Thành chủ?"

Thủ hạ vừa nãy cung kính hành lễ.

"Đi chợ mua một chút thịt tươi, ta có việc cần dùng"

Thạch Kinh phân phó.

Chỉ là đông lạnh để trong túi trữ đồ, không thể nói rõ điều gì.

Loạn thạch cương.

Quang thủ xuất hiện giữa không trung, quang thủ mở ra, một bóng người dần ngưng tụ giữa lòng bàn tay.

Nam từ toàn thân phát sáng từng bước đi đến đầu ngón tay, rủ tầm mắt nhìn về chỗ ban đầu Thạch Đầu Nhân ẩn thân.

Sau đó bóng người biến mất, quang thủ lui vào hư không.

Một khắc sau, quang thủ xuất hiện tại núi Minh Nhật.

Bóng người lần nữa xuất hiện, vẫn đứng ở vị trí đầu ngón tay.

Uỳnh!

Ngôi mộ mai táng Thạch Đầu Nhân đột ngột nổ tung.

Đá tảng vỡ ra bị sức mạnh cuốn đến phía trước quang thủ, trong vòng mấy tích tắc, đá vụn nhanh chóng ngưng tụ thành hình.

Bóng dáng thuộc về Thạch Đầu Nhân bị ngưng tụ ra.

Chỉ là trên thân tĩnh mịch, như là pho tượng.

"Quả thực đã chết rồi, sao lại như vậy được?" Nam tử trên quang thủ cau mày, không thể ngờ được.

Bạch Ngọc Chi Tâm chưa tới tay, hắn không thèm để ý.

Tu chân giới vẫn còn Bạch Ngọc Chi Tâm, hắn cũng đã lấy được một hai cái.

Cho Nham Thạch Cự Nhân đến đoạt, là do có một ít nhân tố bên ngoài.

Thạch Đầu Nhân ở thời đại Thần Minh, là thân quyến của Đại Địa Nữ Thần, thân mang Bất Diệt Thần Hỏa.

Hắn muốn thông qua một chút thủ đoạn, tìm ra Đại Địa Nữ Thần.

Nhưng mà...

"Dung Nham Chi Tâm bị mang đi, không tính là gì, nhưng thần hỏa hủy diệt...Chẳng lẽ nữ thần nắm quyền hành đại địa, thật sự chết rồi?"

Trầm tư một lát, nam tử trên bàn tay vẫn không tài nào hiểu nổi:

"Không thể nào, Đại Địa Nữ Thần được thả mới đúng, sao có thể chết đi?"

Răng rắc!

Soạt!

Nham Thạch Cự Nhân một lần nữa vỡ ra, rơi xuống đống đất.

"Phải tìm thêm chút thân quyến đại địa, có điều trước đó phải làm một chuyện khác. Tu chân thời đại mới xây dựng lên trên nền móng từ thời đại Thần Minh, thời đại Thần Minh trải qua tai ách, cũng phải để tu chân thời đại nếm trải một lần Tiếng nói vừa dứt, bóng người biến mất, quang thủ lui vào hư không.

Núi Minh Nhật không còn tiếng động rõ rệt nào khác, chỉ có côn trùng và tiếng chim kêu vang.

Sáng sớm hôm sau, Chu Tự ngồi trên găng đánh quyền ngáp, bay cả một đêm, vẫn chưa tới nhà. "Buổi sáng tốt lành, hiện tại là tám giờ ba sáu, ngươi chưa từng dậy trễ như vậy, trời râm chuyển nhiều mây"

Giọng nói của Thu Thiển lại truyền đến.

Quen thuộc, êm tai.

Quay đầu nhìn lại, tâm tình vui vẻ nhiều thêm rất nhiều lại như thiếu đi chút gì.

Nhiều là vì thấy được Thu Thiển, thiếu là vì hôm nay Thu Thiển mặc hơi nhiều.

Tóc dài xõa tung, áo khoác vàng nhạt kéo khóa đến ngực, cộng thêm quần bò che lấp đôi chân trần.

Lúc hắn nhìn, Thu Thiển kéo khóa xuống một nửa, hấp dẫn sự chú ý của Chu Tự.

"Ta mặc nhiều quá sao?"

Tiếng cười của Thu Thiển truyền đến.

Chu Tự:

"..."

1079 chữ

Chương 279: Ý Nghĩa Khác

Găng đánh quyền có hai chiếc, Thu Thiển cùng Nguyệt tỷ ở một chiếc, lúc này nàng ngồi trên găng tay, chân dài buông thõng theo thành quyền, nhìn không sót cái gì, đáng tiếc đều là quần.

Lúc nói chuyện nàng thu chân dài lại, khuỷu tay tựa vào trên gối, mu bàn tay chống cằm, mặt đầy ý cười nhìn chằm chằm Chu Tự.

"Thu tỷ, trời lạnh rồi, vẫn nên mặc nhiều một chút.

Chu Tự thu lại ánh mắt đang nhìn vào chỗ Thu Thiển kéo khóa xuống, giọng đầy nghĩa chính nói.

"Qua tháng mười, trời dần chuyển lạnh, sáng sớm nhiệt độ thấp hơn, về sau không thể mặc váy ngắn.

Thu Thiển buông chân xuống, ra vẻ thở dài nói.

Chu Tự:

"..."

Đầu tháng tám, sau khi Thu Thiển bước vào nhà hắn, một thời gian rất dài, hắn đều chờ mong ngày thứ hai đến.

Nhất là sau khi Cơ Duyên Chi Địa mở ra, bản tính của Thu Thiển không ngừng bại lộ, tính cách ác liệt lộ không sót chỗ nào.

Nhưng lại khiến hắn càng thêm chờ mong sáng sớm đến.

Hiện tại trời lạnh, chẳng phải hắn sẽ phải bỏ lỡ rất nhiều?

Chuyển nhà thôi, đến nơi đông ấm hạ mát.

"Trời lạnh không thích hợp ở phòng khách, các ngươi đến phòng không phải được rồi sao? Thu Thiển mặc áo kiểu váy ngủ, trốn ở ổ chăn của Chu Tự báo thời gian không phải vừa hay sao?"

Chu Ngưng Nguyệt ngáp dài nhắc nhở.

Nguyệt tỷ nói hay lắm...Chu Tự thầm tán dương một câu, sau đó nhìn phản ứng của Thu Thiển.

Thu Thiển yên lặng kéo khóa lên, bộ dáng không cho Chu Tự nhìn thấy cái gì hết.

Chu Tự:

"Chẳng phải ngươi muốn mặc váy à"

Chu Ngưng Nguyệt vỗ nhẹ vai Thu Thiển, phóng khoáng nói:

"Về ta cho các ngươi thêm cái trận pháp đông ấm hè mát, để ngươi một năm bốn mùa mặc váy cho Chu Tự nhìn Nguyệt tỷ quá chu đáo...Chu Tự cảm động không thôi.

Thu Thiển:

"Trưa nay Nguyệt tỷ muốn ăn gì?"

Chu Ngưng Nguyệt nhíu mày phát hiện hiện tại đang ở trên mặt biển, lập tức nói:

"Trưa ăn hải sản"

"Được."

Thu Thiển gật đầu đáp ứng.

Chu Tự kinh ngạc, Thu tỷ nghĩ vừa nãy không tính mạo phạm nàng?

Giữa trưa.

"Đây là hải sản?"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn chằm chằm nồi canh khó có thể tin.

Trên mặt biển nấu cơm không tiện, bọn hắn phải ăn màn thầu.

Mà món ăn kèm là hải sản, chỉ có một nồi canh trứng tảo tím.

"Tảo tía cũng là sản phẩm của biển, không thích có thể đổi rong biển Thu Thiển múc cho Chu Tự cùng Chu Ngưng Nguyệt mỗi người một chén, cũng tốt bụng đưa ra hải sản có thể thay đổi.

Chu Tự chờ Thu tỷ nhấp một hớp canh, hắn mới bắt đầu ăn.

Chỉ có Nguyệt tỷ vẫn đang phàn nàn:

"Lần sau ta muốn hai loại hải sản "Ừ, đêm nay ăn canh tảo tía rong biển" Thu Thiển hé môi đáp lại.

Chu Ngưng Nguyệt:

"..."

Chạng vạng tối.

Mất một ngày một đêm, bọn hắn từ Ma Sát thành bay về đến Thanh Thành.

Đây là nhờ bộ đồ gấu, nếu không còn phải mất một ngày nữa.

"Đi, mua ít xiên nướng, về mở hộp sau"

Chu Ngưng Nguyệt vô cùng hưng phấn.

Đêm nay không thể để Thu Thiển nấu cơm, vì thật sự sẽ phải ăn canh tảo tía rong biển.

Thu Thiển cái gì cũng tốt, chỉ tội thích mang thù.

Nữ nhân bụng dạ hẹp hòi.

Bảy giờ tối, vườn hoa Phú Quý.

Chu Tự cầm xiên nướng, cơm chiên cùng hoa quả, là bữa tối mà Nguyệt tỷ muốn ăn.

Thu Thiển thì xách rau xanh cùng thực phẩm đông lạnh dùng cho sáng sớm mai.

Lách...cách!

Chu Ngưng Nguyệt mở khóa cửa.

"Cuối cùng đã trở về"

Chu Tự đặt đồ lên bàn cơm nói:

"Nguyệt tỷ, hoa quả ngươi tự rửa"

"Thu Thiển, ngươi rửa rau, tiện thể giúp ta rửa hoa quả luôn"

Chu Ngưng Nguyệt ngồi ở bàn ăn dáng vẻ không tình nguyện.

Ăn xong, Chu Tự ngồi trên ghế sofa nghỉ ngơi, Thu Thiển đi tắm rửa.

Chu Ngưng Nguyệt thì cầm nho, ngồi bên cạnh Chu Tự, nhỏ giọng nói: "Không cần dùng chiêu phóng hỏa nữa?" "Thu tỷ nói bén lửa sẽ để ta tự dập"

Chu Tự mặt không chút thay đổi nói.

"Sau đó ngươi không phóng hỏa?"

Chu Ngưng Nguyệt kinh ngạc.

"Phóng thế nào?"

Chu Tự quay sang nhìn Nguyệt tỷ, mặt đầy nghi hoặc.

"Ý của Thu Thiển ngươi không hiểu sao?"

"???"

"Ý nàng rất rõ ràng, lúc nàng tắm rửa, nhà vệ sinh bén lửa, ngươi liền vọt vào cứu hỏa. Cho ngươi cơ hội, vậy mà ngươi không biết quý trọng"

"Hả?"

Chu Tự ngây ngốc.

Còn có thể lý giải như thế?

Chu Ngưng Nguyệt lắc đầu ngao ngán, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, tiện tay đem quả nho hơi bị xước cho Chu Tự.

"Nguyệt tỷ là Giai Linh lục phẩm?"

Chu Tự nhận lấy quả nho.

"Ừ, tuổi còn nhỏ đã là Giai Linh lục phẩm.

Chu Ngưng Nguyệt ngẩng đầu kiêu ngạo lại tự hào.

Giai Linh lục phẩm, mở đầu của trung tam phẩm, giữa hạ tam phẩm và trung tam phẩm có một cái rãnh, muốn bước qua không bao giờ dễ dàng như trong tưởng tượng, trước ba mươi tuổi đã bước vào trung tam phẩm đúng là con của trời.

Chu Tự buồn cười, nói lên hứng thú nói:

"Ta nhớ Nguyệt tỷ từng nói, mỗi lần thăng cấp một phẩm đều sẽ tuần hoàn tuổi tác. Bây giờ Nguyệt tỷ sẽ lớn trở về mười tám tuổi sao?"

"Không thể"

Chu Ngưng Nguyệt cắn quả nho tức giận nói:

"Thăng cấp quá nhanh, thân thể ta không thể sinh trưởng, hiện tại cần nửa năm để công pháp điều chỉnh thân thể. Sau đó phải mất năm rưỡi để lớn về mười tám tuổi, thật ra ta muốn mỗi năm tăng một tuổi. Lớn lên thành một thiếu nữ trưởng thành hoàn mỹ"

"Nguyệt tỷ lớn lên rất giống mẹ"

Chu Tự nhìn tấm ảnh trên kệ nói.

1076 chữ

Chương 280: Không Lý Trí

Trước kia vị trí đó chỉ có gia đình hắn, về sau thêm một nhà Nguyệt tỷ, lại sau nữa là ảnh Nguyệt tỷ, rồi Thu tỷ, cuối cùng là ba người bọn hắn.

Cái kệ nho nhỏ bày đầy ảnh chụp.

Sang năm là Nguyệt tỷ sẽ trưởng thành, tự nhiên lại có chút không nỡ.

May mà sau lục phẩm lại bắt đầu tiếp tục thu nhỏ.

"Ngươi cũng rất giống mẹ"

Chu Ngưng Nguyệt thuận miệng trả lời một câu.

Chu Tự:

"..."

Cảm giác bị động chạm.Một lúc sau, Thu Thiển mặc váy dài qua gối ngồi trên bàn cơm.

Chu Tự cùng Chu Ngưng Nguyệt cũng ngồi trên bàn cơm, không phải là ăn cái gì, mà là mở hộp.

Lúc này mặt bàn để đó ba cái hộp màu sắc khác nhau nhưng kiểu dáng giống nhau.

Màu trắng, màu lam, màu đỏ, chính là hộp mang ra từ đảo trong hồ Ma Sát.

Bọn hắn giữ đến tận bây giờ.

Giữa đường mở ra sợ sẽ xuất hiện dị biến, gây nên tai hoạ không cần thiết.

"Ta đã chuẩn bị trận pháp kỹ càng, không dễ bị những người khác phát giác được.

Chu Ngưng Nguyệt phân mỗi người một cái hộp, tiếp tục nói:

"Thu Thiển mở trắng, ta mở lam, Chu Tự mở đỏ"

Ngừng một lát nàng lại bổ sung thêm:

"Lớn tuổi mở trước, Thu Thiển trước" Thu Thiển:

"..."

Cảm giác bị Nguyệt tỷ chê già.

"Màu trắng có liên quan đến sức mạnh Thần Minh?"

Thu Thiển nhìn thẳng cái hộp nhẹ giọng hỏi.

"Ừ, gương đồng nói với ta như thế"

Chu Tự đặt chiếc hộp màu đỏ ngay ngắn, tiện thể trả lời câu hỏi của Thu Thiển.

Cách!

Hộp bị Thu Thiển khẽ khàng mở ra, khe hở vừa xuất hiện đã có một vầng sáng trắng rọi ra.

"Khí tức rất kỳ quái, khác hẳn với linh khí.

Chu Ngưng Nguyệt mở miệng trước tiên.

"Tựa như là...Thần lực"

Thu Thiển cau mày, ánh sáng trắng cho nàng cảm giác quen thuộc.

Sau khi xác định không có vấn đề gì, nàng trực tiếp mở ra hộp.

Ánh sáng mạnh dịu dần, ba hạt châu màu trắng lọt vào tầm mắt cả ba.

Hạt châu tỏa ra ánh sáng nhạt, bên trong có lưu quang màu trắng phun trào, vô cùng sinh động. "Rất đẹp mắt"

Chu Tự đưa tay cẩn thận lấy ra một viên:

" âm ấm, còn không có cảm giác gì khác.

Chu Ngưng Nguyệt cũng cầm lên một viên, cảm nhận một chút rồi nói:

"Linh khí vô hiệu với nó, nếu không dùng có thể đặt ở gian phòng làm dạ minh châu Thu Thiển cũng đưa tay ra.

Khi ngón tay mảnh khảnh của nàng chạm đến hạt châu, đột nhiên như bị điện giật, vội vàng rụt tay về.

Tiếp đó hạt châu tỏa ra hào quang, lưu quang màu trắng bên trong giống như được triệu hoán, đột phá khỏi trói buộc chạy đến ngón tay Thu Thiển.

Chỉ trong khi hô hấp, ánh sáng đã chui vào ngón tay Thu Thiển, không bất kỳ dấu vết gì.

Chu Tự cùng Nguyệt tỷ đều bất ngờ, cả Thu Thiển cũng vậy.

"Cảm giác..."

Thu Thiển nhìn ngón tay, cảm nhận một chút, mới nói:

"Cảm giác giúp cho ta càng dễ dàng khống chế những sức mạnh không thể khống chế kia"

Sức mạnh không thể khống chế, là thần lực bẩm sinh của Thu Thiển.

Nàng có thể khống chế vẫn luôn rất ít, về sau cơ duyên tạo hóa mới khống chế được nhiều hơn một chút.

Cũng bởi vậy chống lại triệu hoán, hiện tại lại có tạo hóa tới.

"Chắc chắn không có vấn đề gì sao?"

Chu Tự không yên tâm lắm.

"Ừ."

Thu Thiển gật đầu, nói chắc chắn:

"Trước mắt xác thực không có vấn đề"

"Sờ thử cái này nữa xem"

Chu Ngưng Nguyệt đưa hạt châu màu trắng trong tay tới trước mặt Thu Thiển.

Vụt!

Lúc Thu Thiển đụng vào, hạt châu tỏa hào quang sáng chói, lập tức chui vào đầu ngón tay không thấy tung tích. Thần lực bị hấp thu.

Chốc lát, hạt châu trong tay Chu Tự cũng bị Thu Thiển hấp thu.

Sau khi hấp thu ba viên châu, trên người Thu Thiển xuất hiện ánh sáng trắng nhàn nhạt, có chút phong thái của thần thánh.

"Nhìn như vậy, thật đúng là giống một Thần Nữ"

Chu Ngưng Nguyệt chọc chọc làn da phát sáng của Thu Thiển, nói.

Chu Tự gật đầu tán đồng.

Thu Thiển:

"..."

Nàng không có cảm giác gì với Thần Nữ.

Chờ đợi một lát, ánh sáng trắng trên người Thu Thiển biến mất, không xảy ra bất kỳ vấn đề gì, ánh mắt ba người đều tụ vào trên chiếc hộp màu đỏ.

"Mở đi, để cho chúng ta diện kiến lửa cực nóng"

Chu Ngưng Nguyệt mặt đầy chờ mong, kích động nói.

Mở hộp lạ, bóc chuyển phát, đều là loại chuyện khiên người ta mong đợi.

Cách!

Chiếc hộp bị hé ra.

Vết nứt xuất hiện, không có ánh sáng, cũng chưa không có khí tức cực nóng.

Khiến Chu Tự có chút tiếc nuối.

Chiếc hộp hoàn toàn mở ra, đập vào mắt là một hạt châu trong suốt, trong hạt châu có một đốm lửa.

Ngọn lửa đang thiêu đốt, không động tác dư thừa.

"Chỉ có như này?"

Chu Tự cầm lửa cực nóng, vô cùng thất vọng.

Chu Ngưng Nguyệt nhận lấy hạt châu, bắt đầu thăm dò, vừa mới vận linh khí nàng đã ré lên, vứt hạt châu xuống.

"Nóng quá.

Thu Thiển cầm hạt châu trên mặt bàn lên hơi nghi hoặc:

"Dùng linh khí thăm dò thì sẽ nóng?"

Tò mò nàng cũng dùng linh khí thử thăm dò.

"A, nóng"

Cạch một cái, hạt châu bị ném lên mặt bàn.

Chu Tự:

"..."

Người thật là kỳ quái, biết rõ sẽ nóng vẫn muốn thử xem, tám tuổi hay là hai mươi hai tuổi đều như thế.

Không lý trí.

Một lát sau, Chu Tự khoanh tay nhịn được kêu đau.

Ba người tự mình nghiệm chứng lửa cực nóng, xác thực không tầm thường.

Chu Tự nhìn xem tay bị nóng đỏ, có thể xác định vừa rồi mới bị lửa đốt.

1119 chữ

Chương 281: Bảo Tàng "Ta nghi là linh khí chỉ cần bao trùm toàn bộ hạt châu, lửa bên trong sẽ bộc phát.

Chu Ngưng Nguyệt để Chu Tự cất kỹ hạt châu:

"Cái này rất nguy hiểm, những người như chúng ta chắc chắn không thể chịu nổi lửa trong đó"

Chờ Chu Tự cất kỹ lửa cực nóng, Chu Ngưng Nguyệt mới lắc lắc chiếc hộp màu xanh lam của chính mình nói:

"Được rồi, ta, nhỏ nhất, trẻ tuổi nhất, đáng yêu nhất nhà, sẽ mở hộp. Các ngươi có gì muốn chúc phúc?"

"Hi vọng Nguyệt tỷ sang năm sinh nhật ba mươi tuổi có thể nhận được lễ vật yêu thích"

Thu Thiển thủ thế chúc phúc cầu nguyện nói.

"Nhỡ đâu sang năm Nguyệt tỷ mới hai mươi chín tuổi thì sao?"

Chu Tự phối hợp.

"Vậy chúc Nguyệt tỷ năm sau nữa sinh nhật ba mươi tuổi nhận được lễ vật yêu thích Thu Thiển sửa lời.

Chu Ngưng Nguyệt:

"..."

Cách!

Chiếc hộp màu xanh lam bị nàng từ từ mở ra, giống hệt với lúc Chu Tự mở hộp, không có bất kỳ dị tượng gì.

Sau khi mở ra, bọn hắn nhìn thấy một quyển thư tịch đẹp đẽ, có dày hai ngón tay.

Bìa sách không có danh tự.

Chu Ngưng Nguyệt mở sách ra, đọc to nội dung trang thứ nhất:

"Chúng ta chơi một trò chơi nào"

"Nguyệt tỷ muốn chơi trò chơi sao?"

Thu Thiển nghiêng đầu hỏi.

Chu Ngưng Nguyệt lật một trang sách rồi đưa cho Thu Thiển xem:

"Là trên sách viết như thế"

Chu Tự đi theo nhìn thoáng qua, quả thực bên trên viết bằng Viễn Cổ văn, phải chơi trò chơi.

"Nhìn xem trang tiếp theo là cái gì.

Hắn bảo Nguyệt tỷ tiếp tục đọc.

"Để ta xem một chút nha.

Chu Ngưng Nguyệt dựng dọc quyển thư tịch trên mặt bàn, lật đến trang sau:

“Đôi khi thế giới của Thần rất nhàm chán, khi nào nhàm chán thì sẽ thích giấu kho báu. Mà trùng hợp là ta lại là người giỏi trong việc này. Số bảo vật của ta chất chồng như núi, ta đã chọn một số món bảo vật trân quý nhất trong số đó để giấu đi. Sau đó viết ra cuốn sách này, cuốn sách này rất dày, bên trong ghi lại vị trí cất kho báu. Chỉ là, ta có thể nhìn thấy nhưng các người thì không trông thấy được. Manh mối về bảo tàng nằm ngay trong cuốn sách, nếu lấy được bảo bối, có thể trường tồn cùng thế gian, có thể có được tư cashc thành thần, với hai điều này có đủ để hấp dẫn ngươi không? Nếu có hứng thú, có thể thử đọc và giải nghĩa những lời văn phía sau. Sách vẫn còn có nghĩa bảo tàng vẫn còn đó, chúc ngươi may mắn. Những người bạn phàm nhân đáng yêu của ta.

Hỉ Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần "Sau đó thì sao?"

Trông thấy Nguyệt tỷ chỉ lật sách chứ không đọc nội dung lên, Chu Tự mở miệng hỏi thăm.

Chu Ngưng Nguyệt nhún vai, đặt thư tịch lên giữa bàn:

"Các ngươi tự xem đi, đứng lên, xích lại gần mà xem"

Hai người Chu Tự đầy nghi hoặc, sau đó đứng lên rồi tiến tới, đúng lúc này, thư tịch lại hơi di chuyển sang bên phía Thu Thiển, Chu Tự cũng đi theo hướng nó di chuyển.

Thu Thiển bên kia di động một chút, Chu Tự đi theo hướng bên kia di động.

Ầm!

Đầu hai người bị đụng vào nhau một phát.

"Thế mà cũng đụng vào được sao?"

Chu Ngưng Nguyệt ra vẻ như người lớn, thở dài nói:

“Cứ tiếp tục như vậy có phải đám các người sẽ hôn tiếp không, đụng mũi một chút lại đụng trán một chút?"

“Sự thật sáng tỏ, trăng cũng sẽ không"

Chu Tự thuận miệng phản bác.

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu, lấy điện thoại ra gửi tin nhắn.

"Nguyệt tỷ đang làm gì thế?"

Thu Thiển nghi ngờ hỏi.

"Không làm gì, mách cho mẹ ta biết cuối cùng con trai của mẹ ta cũng hôn vị hôn thê của nó rồi"

Chu Ngưng Nguyệt cũng không ngẩng đầu lên mà đáp lại.

Chu Tự:

"..."

Thu Thiển:

"..."

Trong lúc nhất thời, Chu Tự cảm thấy ánh mắt của Thu tỷ rất khác thường, hắn lập tức chỉ vào thư tịch rồi nói sang chuyện khác:

"Thu tỷ, xem bản đồ bảo tàng đi Lật thêm mấy lần nữa, hắn cũng hiểu vì sao Nguyệt tỷ lại không đọc lên.

“Trống không?"

Thu Thiển nhìn chằm chằm vào thư tịch, lại vươn tay lật thêm mấy lần nữa.

Trừ hai trang ban đầu ra quả thực những trang khác đều trông không. “Dựa theo kinh nghiệm trong giang hồ của ta, có mấy loại biện pháp dưới đây là có thể xem được bản đồ cất giấu kho báu. Một là dội nước. Hai là hơ lửa. Ba là chiếu bóng mờ. Bốn là dùng dao cạo một lớp. Năm là lấy máu nhận chủ"

Chu Tự nhìn về phía Thu Thiển để xin ý kiến.

Thu Thiển:

"..."

Hai người trao đổi hai câu, dự định sẽ thử từng cái một, không nghờ rằng từ một đến bốn đều không có hiệu quả.

Khi dùng đến biện pháp thứ 5, Thu Thiển cầm một con dao nhỏ, nhẹ nhành rạch lên ngón tay Chu Tự.

Máu tươi nhỏ lên mặt thư tịch.

Cũng không có phản ứng gì.

Phù phù..thôi ngón tay hai ba lần, Chu Tự nghi ngờ rằng bản thân mình đã đắc tội Thu tỷ ở đâu đó, lấy việc công báo thù tư.

May mà chỉ là bị thương ngoài da.

"Các ngươi đang đùa đấy à? Nếu mấy loại biện pháp thông thường thế này mà có thể giải được bí mật thì nó còn lưu lại đến ngày nay

sao?"

Chu Ngưng Nguyệt ném sách cho Chu Tự rồi nói:

"Không nghiên cứu cái này nữa, đem Biên Giới Thạch cho ta, để ta nghiên cứu cái này"

Nguyệt tỷ lấy được Biên Giới Thạch, thì lập tức trở về phòng.

"Thu tỷ muốn nghiên cứu sao?" Chu Tự hỏi Thu Thiển.

"Còn học Viễn Cổ văn sao?"

Thu Thiển hỏi lại.

"Học chứ.

Chu Tự thu quyển bảo thư kho báu kia lại.

Hắn cảm thấy không cần thiết phải để ý tới Thần Hỉ Cố Lộng Huyền Hư, có lẽ sách này chỉ dùng để đánh lạc hướng.

Căn bản không hề tồn tại bảo tàng.

1122 chữ

Chương 282: Trẻ Con Không Nên Ăn Ngọt Nhiều

"Đúng rồi, Thu tỷ biết đây là cái gì?"

Trong phòng khách, Chu Tự đặt một viên đá đỏ rực lên mặt bàn.

Là trang bị rơi xuống từ Dung Nham Cự Nhân, có năng lực hoả diễm, theo cảm nhận quả thực bất phàm.

"Dung Nham Chi Tâm, là một loại vật liệu luyện khí, có không ít tác dụng"

Thu Thiển nhìn ngắm một lúc rồi bổ sung:

“Có lẽ còn có thể giúp cho người thuộc Cự Nham tộc tăng được khá nhiều tu vi, hoặc là thanh vũ khí được đưa cho ngươi, ta cảm thấy trên đó có khí linh.

"Có cùng loại với Khí Linh Thạch không?"

Chu Tự nhận viên đá rồi hỏi. Thu Thiển hơi gật đầu, khẽ hé môi son:

"Ừm, có công hiệu tương tự, chỉ là có chút lãng phí.

Vừa dứt lời, Thu Thiển nhìn thấy Chu Tự lấy Phá Thiên Chiến Kích ra, viên đá bị nhét vào bên trong chiến kích.

Ác ý tràn ra, thôn phệ Dung Nham Chi Tâm từng chút một.

Chỉ trong chốc lát, Dung Nham Chi Tâm đã bị thôn phệ đến gần hết, mà ác ý thuộc về Phá Thiên Chiến Kích cũng bừa bãi tàn phá trong phòng khách.

Trông cực kỳ nguy hiểm, nhưng khi Chu Tự nắm chắc Phá Thiên Chiến Kích thì tất cả đều bình ổn lại.

“Sao ngươi có thể thuần phục được nó rồi?"

Thu Thiển một mặt kinh ngạc.

Chỉ trong nháy mắt, nàng có thể phát hiện ra chiến kích cao ngạo bất tuân, không còn chút lý trí.

Nhưng ngay khi Chu Tự vừa đụng tới thì đối phương như bị kinh sợ, không dám làm càn.

Tiện tay thu hồi Phá Thiên Chiến Kích, Chu Tự mới giải thích nói:

"Cũng không phải ta thuần phục, có lần nó chạy đến đan điền ta muốn tìm ma chủng gây phiền phức. Sau đó bị lực lượng của ma chủng đánh nát. Về sau làm chuyện gì cũng đều nhăn nhăn nhó nhó, sợ hết cái này đến cái kia Trông thấy vẻ mặt đầy nghi hoặc của Thu Thiển, Chu Tự bèn cảm thấy rất buồn cười, sau đó lấy bút, dùng hình thức vẽ để kể đại khái.

Trên bản bút kỹ vẽ rất nhiều tranh, đều là những bức nhanh giản lược nhân cách hoá của ma chủng và Phá Thiên Chiến Kích.

Một lúc sau, cuối cùng Thu Thiển cũng hiểu được.

“Ma chủng bị ngươi nghiền éo, cảm thấy thế giới đầy rẫy nguy hiểm, về sau gặp được Chiến Kích nên vốn cho là mình yếu thế, sau đó phát hiện đối phương còn yếu hơn. Mà Chiến kích vốn cho là mình cường đại phi thường, đụng phải ma chủng mới phát hiện mình là gà, thế nên lòng tin bị sụp đổ. Có khi rảnh rỗi ngươi còn kéo nó vào để ma chủng ngược đãi, là như vậy sao?"

Thu Thiển tổng kết lại.

Chu Tự gật đầu tỏ vẻ đồng ý, thuận tiện uốn nắn một chút:

“Mấy ngày qua ta định kéo nó vào nhưng bây giờ không còn dự định đó nữa rồi."

Thu Thiển:

Ly kỳ đến mức nàng hoàn toàn không hiểu được.

Sau đó bọn hắn bắt đầu học Viễn Cổ văn, chỉ là tiến độ chậm hơn lúc trước nhiều.

"Ngươi đã đọc hết Hoang Cổ Kinh Thế Thư rồi?"

Dạy tốt cần ôn luyện sau này, Thu Thiển ngồi bên cạnh Chu Tự.

Chân dài vắt ngang chỉ là vừa đụng phải mặt đất thì liền thu lại:

“Mặt đất có hơi lạnh, ngày mai đi mua cái thảm trải đi "Chứ không phải là do không quét dọn à?"

Chu Tự quay đầu nhìn xuống mặt đất rồi hỏi.

“Mỗi ngày ở nhà, ta không nấu cơm thì là dọn dẹp, không phiền phức.

Thu Thiển hơi co chân dài lên trên sofa.

“Ta đã xem xong Hoang Cổ Kinh Thế Thư rồi, bây giờ không đọc nữa, đang tìm lưỡng thiên khác, lúc đó Thu tỷ phải dạy ta đấy"

Chu Tự mỉm cười nói.

Nói xong, hắn lấy hai miếng bánh ngọt nhỏ ở bên cạnh đưa cho Thu Thiển:

“Cho người cái này"

“Bánh ngọt? Không mua cho Nguyệt tỷ sao?"

Thu Thiển nhận bánh ngọt rồi hỏi.

“Trẻ con ăn nhiều đường thì sẽ dễ ảnh hưởng đến trí thông minh.

Chu Tự thuận miệng giải thích.

Thực ra chỉ còn lại một cái nên không cho Nguyệt tỷ đâu.

Thu Thiển cầm miếng bánh ngọt mà im lặng hồi lâu, thầm nghĩ giống như đang bị nói là không đủ thông minh.

Chu Tự:

"..."

Thu Thiển thích ăn kẹo que, từ nhỏ đến lớn đều thích ăn, cho nên nói trẻ con ăn nhiều kẹo dễ ảnh hưởng đến trí thông minh cũng giống như đang nói đầu óc Thu Thiển không đủ thông mình. Nguy hiểm quá.

“Có hơi bị ngọt quá, cho ngươi một nửa"

Thu Thiển thử một chút rồi cho Chu Tự một nửa.

Nàng lấy đĩa xếp gọn gàng rồi đặt xuống trước mặt Chu Tự.

Chu Tự nếm thử một chút, cảm giác vừa miệng, không tính là quá ngọt.

Lúc ăn bánh, hắn đều chú ý Thu Thiển hơn một chút.

Thu tỷ ăn uống không giống như Nguyệt tỷ, mỗi lần ăn Nguyệt tỷ ăn giống như đang hưởng thụ, còn Thu tỷ lại để lộ ra cảm giác thục nữ nhã nhặn.

Về sau khả năng sẽ không được thấy dáng vẻ thế này của Thu tỷ nhiều nữa, bây giờ có thể nhìn thì nhìn nhiều hơn một chút.

Một lát sau, Chu Tự thấy trên mặt Thu Thiển có dính một chút bơ.

Khi Thu tỷ quay sang nhìn, hắn chỉ chỉ vào mặt mình để nhắc nhở Thu Thiển.

Thu Thiển nghi hoặc.

Chu Tự lại nhẹ nhàng chỉ chỉ vào gương mặt mình.

Thu Thiển nhíu mày.

Chu Tự lại chỉ có thể chỉ vào hai bên má.

Thu Thiển nhìn xung quanh một chút, sau khi xác nhận không có ai thì xích lại gần Chu Tự, chạm một cái lên má Chu Tự.

Sau đó mới lui về sau ăn bánh ngọt của nàng.

Chu Tử mở to hai mắt, không dám tin.

Sau đó ngay khi Thu Thiển ngẩng đầu, hắn cũng chạm vào má Thu Thiển một cái, lau vết bơ kia đi.

Có điều khi Thu Thiển phát ra thì có chút sửng sốt, gương mặt trái xoan đỏ đến tận mang tai.

Phụt...Lần này Chu Tự không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Thu Thiển:

"..."

Chương 283: Đi Làm

Sau khi học xong, Chu Tự bắt đầu tu luyện.

Ma chủng cũng nghỉ ngơi được gần một tuần.

Sau khi xác định trạng thái của ma chủng có vẻ không tệ, hắn mới tống một chút công lực ngàn năm qua.

Ma chủng vận chuyển, bắt đầu cắn nuốt công lực ngàn năm.

“Tốc độ không được nhanh lắm, cảm thấy ba đến năm ngày không thể xuất hiện thêm một cái vòng nữa. Sa đoạn phải giúp nó một tay thôi"

Có ba biện pháp để giúp ma chủng tăng tốc độ tiêu hoá, một là kéo chiến kích khí linh vào, hiệu suất sẽ tăng lên một chút.

Hai là tăng tiền lương, chính là thăng cấp Chu Thiên Linh Khí Đoàn.

Hiện tại Chu Thiên Linh Khí Đoàn của hắn đã là Binh Giả bát phẩm, nếu như đạt Đấu Giả thất phẩm hẳn là sẽ tăng hiệu suất khá nhiều.

Hai hiệu quả trước cũng không tính là quá rõ ràng.

Rõ ràng nhất chính là đi Thiên Vân Đạo tìm Nhị thúc.

“Xem ra hai tháng này nên tìm một ngày nghỉ để đến Thiên Vân Đạo Tông một chuyến, tiện thể đến tìm Lý Lạc Thu một chút"

Chuyện này còn phải xem sắp xếp công việc của ba ông chủ, nếu trả ngày nghỉ cho hắn thì dễ hơn nhiều rồi.

Đưa Thu tỷ và Nguyệt tỷ cùng đi du lịch.

Thế nhưng phải giả dạng thành đạo tu, nếu không rất dễ bị trừ ma vệ đạo.

Sau khi xác định tình hình của ma chủng, Chu Tự lại xem Chu

Thiên Linh Khí Đoàn một chút, lúc này đang thắp hai điểm sáng, điểm thứ ba cũng sắp xuất hiện.

Là do lần trước ăn trái cây vẫn chưa tiêu hoá xong.

Lại thêm sự trợ giúp của Nhị thúc, lúc này mới có thể tiếp tục đột phá.

“Chuyện tu luyện không cần gấp đến vậy, trước tiên, ngày mai phải đến Biên Giới thành một chuyến, dùng BạchNgọc Chi Tâm để mở Thần Khải Chi Môn"

“Thạch Đầu Nhân cũng nói mở Thần Khải Chi Môn cũng giống như mở hộp bí mật, cái gì cũng có thể xuất hiện” Không lo lắng là nói điêu, có nguy hiểm cũng là hắn đứng mũi chịu sào.

Hẳn là có thể dẫn lão cha đến, như vậy an toàn hơn nhiều.

Cùng lắm thì về tiếp nhận tiệm cơm.

Chuyện thượng kiếm đi tứ phương bị thất bại cũng đâu phải chỉ mới một hai lần.

Nếu có thể tìm được ngọn nguồn của Thu tỷ, như vậy thì tốt hơn nhiều.

Suy nghĩ một lát, hắn buông bỏ những ý niệm trong đầu, bắt đầu tu luyện Chu Thiên Kinh, để cho ma chủng có thể tăng chút hiệu suất.

Sáng sớm, Chu Tự hoàn tất việc tu luyện, chậm rã mở mắt ra.

Nhất thời cảm thấy có chút mát lạnh.

"Buổi sáng tốt lành, bây giờ là 07:07, thời tiết trong xanh có hơi lạnh, cần thêm một bộ quần áo"

Giọng nói ngọt ngào của Thu Thiển lọt vào tai, một ngày vui vẻ lại bắt đầu.

Hôm nay Thu Thiển không ngồi trên ghế sofa mà đứng bên cạnh bàn ăn.

Quay đầu nhìn lại, trông thấy chính là một Thu Thiển hoàn toàn khác với trước đây.

Tóc dài thả xuống, trên người mặc váy ngắn liền, như là đồ bảo vệ, bên hông có đai lưng.

Bên dưới là tất dài màu đen phối cùng giày ống cao.

Rõ ràng chẳng nhìn thấy cái gì nhưng lại khiến người ta không khỏi nhìn chăm chú.

Thu Thiển nhẹ nhàng kéo váy, cười nói:

"Trời lạnh nên ta mặc hơi nhiều đồ một chút, có phải cảm thấy trời lạnh cũng không tệ không?"

Chu Tự vốn định trả lời đúng là có loại cảm giác này nhưng cuối cùng vẫn nhịn được.

Có thể Thu Thiển đang trộm cười.

Cuối cùng rồi sẽ có một ngày miễn dịch, Chu Tự tự cổ vũ chính mình.

Sau đó hắn đứng dậy đi rửa mặt.

Bữa sáng hôm nay là rau xanh cùng cháo thịt băm.

Sau khi ăn ba bát lớn hắn mới ra khỏi cửa.

Lúc hắn vừa ra khỏi cửa Nguyệt tỷ cũng ngáp ngắn ngáp dài đi ra khỏi phòng, ngay khi cửa đóng lại, hắn mơ hồ nghe được giọng của Nguyệt tỷ:

“Thu Thiển, sao ngươi lại không cởi giày?"

Ầm!

Cửa bị Chu Tự đóng lại.

"Chúc Nguyệt tỷ may mắn."

Chu Tự cười chúc phúc.

Thư viện Đông Lâm.

Ở quầy hàng, ba ông chủ cùng tiểu cô nương Âm Túc sát vách cùng Từ Từ vây quanh quầy hàng, đang nghiên cứu đồ vật.

"Các ngươi đang làm gì thế?"

Chu Tự quẹt thẻ xong thì hỏi.

Minh Nam Sở ném một miếng bánh mì đến rồi nói:

"Đang nghiên cứu đại hội tiên tử mà Tô Thi tham gia"

"Lần sau tam lão bản không cần mang bánh mì cho ta đâu, gần đây ta đều ăn điểm tâm.

Chu Tự cắn đầy miệng bánh mì nhắc nhở.

"Cảm giác các ngươi đang ức hiếp người"

Tô Thị bất mãn nói.

Mỗi lần đều là nàng mang cho mình nhiều một chút, nhưng không hiểu sao lại thành mang cho những người này. Lại còn không trả tiền.

"Các ngươi là đang nghiên cứu Nhàn Nhã Thu Hội sao?"

Chu Tự nói về chủ đề ban đầu.

"Ừm, sao Chu Tự lại biết?"

Từ Từ hiếu kỳ hỏi.

"Nghe ta vị hôn thê nói"

Chu Tự hồi đáp.

Hắn đột nhiên nhớ ra, người phòng làm việc bên cạnh dường như không quá hiểu về hắn.

Vì Tô Thị, hắn không thế nào giả bộ, hiện tại xem ra phải cẩn thận với văn phòng sát vách.

Bên cạnh là nơi phát tiền lương, nếu bị biết là nhân vật phản diện, hắn sẽ rất dễ bị gây khó dễ.

Nhưng mà nhân vật phản diện còn phải xem sắc mặt của chính phái sao? Cảm thấy không phù hợp với thiết lập nhân vật lắm.

Hắn không nghĩ nhiều nữa, mà nhìn những người này nghiên cứu.

Bọn hắn là đang nghiên cứu địa đồ, thuận tiện giúp Tô Thi thiết lập vị trí trận địa.

1085 chữ

Chương 284: Biên Giới Thành

"Bình thường không đi vào được sao?"

Chu Tự hiếu kỳ hỏi.

"Vốn là có thể Tô Thi ngẩng đầu nhìn chằm chằm Chu Tự rồi phàn nàn nói:

"Nếu không phải lần nước nghe ngươi phát ngôn câu kia, ta đã có thể đi vào trận pháp một cách bình thường rồi. Bây giờ các nàng đều đang hỏi ta nhập trận thế nào, nói chắc chắn ta cũng giỏi như Dạ Nguyệt Thiên Nữ, đại tiểu thu Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Tông. Ta sắp bị chê cười rồi.

"Gánh nặng thần tượng"

Chu Tự nói.

"Ta chỉ có chút tác dụng ấy, bình hoa cũng làm không tốt, chẳng phải cái gì ta cũng không làm tốt sap?"

Tô Thi quật cường nói.

Chu Tự:

"..."

"Lại nói Nhàn Nhã Thu Hội ở nơi nào?"

"Tại Nhàn Nhã Hồ bên dưới Thiên Vân sơn mạch"

Từ Từ nhìn Chu Tự nghi hoặc, bổ sung một câu:

"Thiên Vân Đạo Tông ở ngay Thiên Vân sơn mạch, cho nên kỳ thật Nhàn Nhã Thu Hội tương đối gần Thiên Vân Đạo Tông"

Chu Tự hơi gật đầu, dù không biết vị trí của Thiên Vân sơn mạch, có thể vị trí này rất thích hợp đi Thiên Vân Đạo Tông.

"Nghe nói lần này mời rất nhiều nữ tu, trong thư viện cũng đều được mời đi rồi sao?"

Chu Tự hiếu kỳ nói.

"Được chính thức mời chỉ có Tô Thi thôi, thế nhưng tông môn của chúng ta cũng nhận được thư mời, muốn đi cũng có thể đi.

Hàn Tô đẩy kính mắt, đáp lại.

Hẳn là do Nhị thúc, Chu Tự khẽ gật đầu nói:

"Thì ra là thế"

Thuận miệng trả lời câu, hắn liền bắt đầu công việc hôm nay.

Không trông cậy mấy ông chủ đây sẽ làm, một mình làm lại càng nhanh.

"Không được đâu, một mình ta cảm thấy không yên tâm, nếu không chúng ta cùng đi đi"

Tô Thị đứng lên nói.

Chu Tự:

"..."

Đi xem ngươi dẫn Kim Long xuống, để cho ngươi quy vị sao?

Tỉ mỉ nghĩ lại thì cũng không tệ.

Còn mấy tháng nữa là Nhàn Nhã Thu Hội sẽ bắt đầu, mấy ông chủ còn rất nhiều thời gian để suy nghĩ.

Với Chu Tự thì có đi hay không cũng không có ảnh hưởng gì đáng kể.

Bình thường hắn cứ đi làm rồi lĩnh lương là tốt rồi.

Hôm nay là bắt đầu một tuần mới, hôm trước có 1000 tiền lương ghi vào sổ, lại cộng thêm chỗ trước đó.

Tất cả có 3000.

Hôm qua cho Thu tỷ 1700.

500 tiền sinh hoạt tuần này, 400 mua thêm quần áo cho Nguyệt tỷ và Thu tỷ, 800 Thu tỷ nói đưa nàng giữ hộ.

Về sau kết hôn sẽ trả.

Chu Tự:

"..."

Cho nên lúc nào mới kết hôn?

Chuyện này hắn cũng không rõ, phải chờ phụ mẫu hạ lệnh, hay là tự hắn cầu hôn?

Là một vấn đề.

Chờ quen hơn một chút, thân mật hơn chút nữa.

Liền...

Ha...ha, đến lúc đó bước vào đại thành hôn nhân, sau đó cả đời chỉ có thể nhìn ra ngoài thành mà than thở. "Tưởng tượng như vậy thì cảm thấy kết hôn cũng rất đáng sợ, thế nhưng thật sự Thu tỷ quá tốt.

Thở dài một tiếng, Chu Tự chuyên tâm làm việc.

Mới vừa ban sáng, đám người Tô Thi cũng không đưa ra được kết luận cuối cùng.

Tô Thị muốn cho tất cả mọi người cùng đi, có thể mọi người biết Tô Thi sẽ bị chê cười nên có chút không muốn đi.

Chuyện mất mặt như vậy một người chịu là được rồi, không cần một đám người cùng nhau chịu.

"Chu Tự, ngươi có muốn đi hay không?"

Buổi chiều Tô Thi hỏi Chu Tự.

"Ta muốn làm việc"

Chu Tự cự tuyệt.

Nguyệt tỷ không đi, Thu tỷ cũng không được mời, hắn muốn đi cũng không có lý do.

Tô Thi phồng má, chạy vào phòng nghỉ:

"Ta đến hỏi Nguyệt tỷ"

Chu Tự buồn cười, Nguyệt tỷ đi ta cũng không đi.

Năm giờ rưỡi.

Quẹt thẻ tan tầm.

Sau khi nói với Thu tỷ tối này hắn sẽ về muộn một chút, hắn bèn đi một đường đến vùng ngoại ô.

Đi dạo xung quanh một vòng, sau khi xác định không có dã quái, hắn bèn tiến vào cửa của Biên Giới Thành.

Nơi này bị trận pháp bao trùm, người bình thường không thể tiến vào, ngược lại tu chân giả lại có thể tuỳ tiện đi vào.

Nhưng không có thực lực như trung tam phẩm, có rất ít người tới gần Biên Giới thành.

Những kẻ hạ tam phẩm trở lên đều không tình nguyện tới gần Thanh Thành, cũng sẽ không tham gia vào cơ duyên trong đó.

Độ nguy hiểm quá cao.

Cho nên vẫn chưa có người tới thăm hỏi Biên Giới thành, có lẽ về sau sẽ có.

Hầu Trầm nói hắn đang cố gắng sửa trận pháp, ngăn cản tu chân giả khác tiến vào.

Có ít người có thể khống chế thây khô, một khi tìm được biện pháo đưa cản thi ra ngoài sẽ mang tới phiền phức không nhỏ.

Hầu Trầm quả thật là một người tốt.

Chu Tự thầm nghĩ trong lòng, đi tới cổng lớn của Biên Giới thành.

Thùng thùng!

Hắn gõ cửa một cái, bổ sung một câu:

"Không cần thò đầu ra"

Kẽo kẹt!

Cửa từ từ mở ra, không có thân ảnh chỉ có thanh âm truyền đến:

"Hoan, hoan nghênh đi vào Biên Giới thành, ta, ta là tín đồ quan môn, không, không phải tín đồ khai môn"

Ngươi vẫn nói rất nhiều, Chu Tự nói thầm trong lòng.

Sau đó một đường đi về phía trước, đi vào thông đạo ngầm dưới quảng trường tế trước.

Đại Địa Thần Khuyển cùng Hầu Trầm đã đợi từ sớm.

"Gia"

Đại Địa Thần Khuyển đi đến bên cạnh Chu Tự thông báo những phát hiện trong hai ngày nay:

"Ở vùng ngoại ô có đôi khi sẽ xuất hiện một số hung thú, sẽ có một số người thanh lý. Là ba người Đấu Giả thất phẩm, một nam hai nữ, nam sử dụng phi kiếm bạo tạc, nữ có mấy triệu phù lục, còn có một cái cầm kiếm bổ đạo"

Chu Tự:

"..."

1124 chữ

Chương 285: Nguy Hiểm

Ba vị lão bản chính là đại địch của đời này.

Về tìm ai để tiêu hao công lực ngàn năm đây?

Lần sau hỏi nơi ở của ba ông chủ một chút.

Nên làm chút chuyện mà nhân vật phản diện làm, cũng không thể để tên tuổi Thánh Tử Ma Đao chìm xuống được.

"Đạo hữu có được Bạch Ngọc Chi Tâm?"

Hầu Trầm khách khí nói.

"Cái này."

Sau khi đưa Bạch Ngọc Chi Tâm cho Hầu Trầm, Chu Tự mới tiếp tục nói:

"Ngươi có biết cách mở ra hay không?"

Hắn hoàn toàn không biết mở Thần Khải Chi Môn ra như thế nào cả, dưới tình huống bình thường thì sẽ trực tiếp bỏ vào, có thể mở ra hay không thì còn trông đợi vào may mắn.

Hiện tại có người biết mở, đúng là tiện hơn không ít.

"Mấy ngày nay tại hạ xem hết một số điển tịch, đã hiểu khá rõ về Thần Khải Chi Môn, chỉ là..

Hầu Trầm có chút do dự.

"Có vấn đề gì?"

Chu Tự hỏi.

"Gia, có thể là hắn lo lắng về món đồ bên trong Thần Khải Chi Môn, nói là bên trong có thể xuất hiện bất cứ thứ gì, dù phần lớn là một chút phần thưởng có ích cho việc thí luyện nhưng cũng có thể là bắt đầu của một tai hoạ.

Đại Địa Thần Khuyển đứng một bên nói Phần lớn đều là nghe Hầu Trầm nói, nó không kịp tra tư liệu.

Gần đây gia có quan hệ với Thần Minh, nó đã nối liền cấm địa, muốn có được tư liệu liên quan tới Thần Minh.

Ở bên cạnh Ma Đạo Thánh Tử là một chuyện vô cùng tuyệt vời.

Cấm địa sẽ dốc toàn lực duy trì nó.

"Cái này ta cũng nghĩ đến rồi, không cần lo lắng, mở ra xem trước đã Chu Tự trấn an nói.

Ngừng tạm, hắn bổ sung một câu:

"Nếu các ngươi lo lắng, có thể nói cho ta biết cách làm, để ta tự mở ra"

Đại Địa Thần Khuyển đứng thẳng người, vội vàng nói:

"Ta cùng gia cùng tiến lui, ta có đại địa bảo hộ, có thể bảo vệ gia an toàn"

Hầu Trầm thấy thế cũng nói theo:

"Loại chuyện thế này đương nhiên vẫn nên để Hầu mỗ tự mình làm, Hầu mỗ không phải hạng người sợ nhát gan.

Vốn đã tự nguyện đến thăm dò nơi này, sao có thể e ngại mà trốn tránh chứ.

Cho hắn mười lá gan hắn cũng không dám rời đi.

Làm Thánh Tử mất hứng, hậu quả nghiệm trọng cỡ nào hắn cũng không tưởng tượng được cũng không muốn biết.

Mà hắn lại phát hiện với những đồ vật thuộc thời Thần Minh, Thánh Tử ngày càng biết nhiều, hắn không thể tiếp tục giấu dốt, nhất định tác dụng phải lớn.

Người không có giá trị cũng không cần phải giữ lại.

Sau khi ôm quyền tỏ vẻ kính nể, đám người Chu Tự đi thẳng một đường vào trong.

Thông đạo bị trận pháp chiếu sáng.

"Chúng ta tìm được mấy gian phòng ở bên trong, giống như tế đàn, nhất thời không có thu hoạch gì, có thể tế đàn còn có tác dụng khác.

Trên đường đi Đại Địa Thần Khuyển luôn miệng giới thiệu nơi này.

Nơi này bốn phương thông suốt, có rất nhiều nơi, có nhiều chỗ đã đổ sụp, có nhiều chỗ không biết thông đến hướng nơi nào. Còn có một số địa phương cất giấu quyền trượng pháp bảo, chỉ là không có bất kỳ lực lượng nào.

Chu Tự muốn một cái pháp trượng có kiểu dáng ổn mà xúc cảm cũng không tệ, định sẽ đưa cho Thu tỷ.

Hắn nghĩ đây là chỗ của Thần Minh, Thu tỷ là Thần Minh chi nữ, có lẽ có thể sử dụng.

Pháp trượng màu lam nhạt, đỉnh có bảo thạch màu đỏ khảm ở trong, cảm giác có hỏa diễm đang thiêu đốt.

Cũng mặc kệ thăm dò thế nào, đều là bảo thạch thông thường.

Chỉ hơi sáng chói thôi.

Chốc lát.

Ba người Chu Tự đứng trước của đá bạch ngọc.

Nơi này thực sự là Thần Khải Chi Môn.

Lúc này Hầu Trầm đặt Bạch Ngọc Chi Tâm ở giữa lỗ hổng, ánh sáng nhạt từ cửa đá xuất hiện.

Phía trên hoa văn bắt đầu xung động.

Có chút khác biệt với điêu khắc.

Sau đó tia sáng hoa văn tràn vào trong Bạch Ngọc Chi Tâm.

"Bạch Ngọc Chi Tâm có thể quy nạp tất cả hoa văn, nhưng cần tìm ra đầu còn lại chính xác.

Chờ quang mang biến mất, Hầu Trầm lấy Bạch Ngọc Chi Tâm ra, vừa điều tiết ánh sáng bên trong, vừa nói:

"Có lẽ ánh sáng vừa rồi sẽ lưu lại vết tích ở bên trong, cần khắc vết tích thành đường vân. Như vậy có thể trở thành chìa khoá của cánh cửa này"

Khẽ gật đầu, Chu Tự mở miệng dò hỏi:

"Điêu khắc đường vẫn có thể khôi phục không?"

"Không thể.

Hầu Trầm hơi lắc đầu:

"Cho nên một cái Bạch Ngọc Chi Tâm, chỉ có thể mở được một cánh Thần Khải Chi Môn Thì ra là thế...

Chu Tự gật đầu, bình tĩnh nói:

"Mở cửa có bị trì hoãn không?"

Hầu Trầm suy nghĩ một lát, rồi mở miệng:

"Hẳn là không, hoa văn khắc hoàn thành là có thể trực tiếp mở ra, hiện tại ước chừng cần 20 phút.

"Được"

Trả lời ngắn gọn, Chu Tự lấy ra quyển thơ Đường 300 bài tùy ý lật xem.

Tân Giá Nương Từ.

Vương Kiến.

Tam nhật nhập trù hạ, tẩy thủ tác canh thang.

Vị am cô thực tính, tiên khiển tiểu cô thường.

Đọc xong, Chu Tự trầm tư một lát, Thu tỷ đang liên thủ với Nguyệt tỷ sao?

Thế nhưng hắn vẫn cảm thấy để mình xuống bếp vẫn tốt hơn, đầu bếp tốt thì có mấy người là nữ đâu?

Thu tỷ chính là nữ.

20 phút sau.

"Đạo hữu, xong rồi"

Hầu Trầm cầm Bạch Ngọc Chi Tâm cắt ngang Chu Tự đọc sách.

Dù Thần Khải Chi Môn tương tự, có thể có sai biệt rất nhỏ, là vấn đề thời đại.

Rất nhiều cửa hắn đều hơi hiểu, có thể cửa đá bạch ngọc này, hoàn toàn không phải Thần Khải Chi Môn thông thường.

Chứng minh niên đại đã cực lâu rồi, khó khăn nhất chính là xác định bên trong đó sẽ có vật gì.

Ở lại nơi này đúng là liều mạng một lần.

1091 chữ

Chương 286: Bảy Cánh Cửa

Có hiểu biết như Đại Địa Thần Khuyển cũng có chút khẩn trương.

"Vậy mở ra đi"

Chu Tự thu thư tịch lại rồi tùy ý nói.

Gia quả nhiên là Ma Đạo Thánh Tử, không sợ hãi chút nào. Đại Địa Thần Khuyển thầm khâm phục trong lòng.

Hầu Trầm cũng có loại cảm giác này, nếu là người khác, hắn cảm thấy đối phương vô tri.

Nhưng với Hầu Trầm đã một đường nhận thức được Thánh Tử Ma Đạo phát uy thì không dám có lòng khinh thường nữa.

Uy thế của Thánh Tử sâu không thấy đáy, sau khi Tiềm Long Xuất uyên thì càng không thể lường trước được.

Thùng!

Bạch Ngọc Chi Tâm để vào trong cửa đá.

Ba người lui ra một khoảng, toàn bộ tinh thần của Đại Địa Thần Khuyển cảnh giác, Hầu Trầm cũng là làm xong tất cả chuẩn bị.

Chu Tự nhìn chằm chằm, không có động tác.

Ngàn năm công lực của hắn có thể tuỳ thời vận dụng, không cần làm gì cả.

Những vật khác thì không cần thiết.

Đặc hiệu chưa đủ dùng.

Keng!

Thanh âm thanh thúy từ Thần Khải Chi Môn truyền ra, sau đó hoa văn đang toả ra quang mang thông với Bạch Ngọc Chi Tâm.

Khi tất cả hoa văn ăn khớp với nhau, cả cánh cửa xuất hiện biến hóa, quang mang san bằng cửa đá, trở thành mặt phẳng.

Thế nhưng một khoảng thời gian sau, hoa văn ở phía trên không ngừng đan xen.

Cuối cùng hoàn thành hết tất cả các bước thẩm tra đối chiếu.

Keng!

Lại là âm thanh thanh thúy vang lên, một vết nứt từ giữa lan rộng lên trên rồi xuống dưới, là khe cửa.

Khi hô hấp, cửa đá khôi phục lại dáng vẻ lúc trước, chỉ là lỗ hổng ở giữa đã biến mất, cửa cũng trở thành có thể đẩy vào.

Chu Tự cất bước đi vào trước cửa đá, chậm rãi đẩy mạnh.

Cộp!

Cửa đá mở ra, Đại Địa Thần Khuyển đứng bảo vệ bên cạnh Chu Tự, làm xong công tác chuẩn bị chiến đấu.

Hừ!

Hai phiến cửa đá đều bị Chu Tự mở ra, phút chốc cửa lớn rộng mở, không có bất kỳ khí tức hoặc là đồ vật nào tràn ra.

"Có hơi yên tĩnh đến lạ thường"

Hầu Trầm nhắc nhở.

"Ừm."

Chu Tự khẽ gật đầu, chợt cất bước bước vào Thần Khải Chi Môn.

Cánh cửa này được mọi người nói đến vô cùng kỳ diệu, cuối cùng chút phản ứng cũng không có, đương nhiên Chu Tự cũng có phòng bị.

Có thể không để lớp bảo vệ của lão cha xuất hiện mới là tốt nhất.

Hắn cũng không muốn về kế thừa gia nghiệp sớm như vậy.

Lão cha thất nghiệp, cũng không chịu nổi mà phải không?

Nhàn nhã ở nhà lại phải nghe mẹ lải nhải, đi ra ngoài không tìm thấy người cũng sẽ bị mẹ cằn nhằn.

Đứng ngồi không yên, tưởng tượng thời gian sau khi về hưu của lão cha toàn là thống khổ.

Hô!

Tiến vào bên trong Thần Khải Chi Môn, Chu Tự cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua.

Xung quanh bắt đầu xuất hiện một chút ánh sáng nhạt, phía trên có mái vòm, chỉ là vô cùng khác với bên ngoài, mái vòm của nơi này rỗng tuếch.

Nguồn gốc của quang mang là từ vách đá bên.Thế nhưng qua một chút thời gian, quang mang phát ra ánh sáng rực rỡ.

Lúc này, quảng trường khổng lồ xuất trong mắt ba người, mà ở trên cùng của quảng trường, bảy cánh cửa lớn đồ số đang đứng sừng sững.

Cánh cổng ở giữa là to lớn nhất, hai bên trái phải riêng đều có ba tấm, sắp xếp theo thứ tự.

Ngắm từ bốn phía, ngoại trừ bảy cánh cổng lớn này thì không còn gì khác.

"Mở cửa trong cửa?"

Chu Tự có chút ngoài ý muốn.

Hắn vốn cho rằng sẽ trực tiếp mở ra một thứ gì đó, nhưng ngàn vạn không ngờ rằng một cánh Thần Khải Chi Môn lại mở ra bảy phiến Thần Khải Chi Môn.

Giống như một cái nguyện vọng, lại muốn bảy cái nguyện vọng.

"Đạo hữu, bảy cánh cửa này dường như không phải Thần Khải Chi Môn"

Hầu Trầm trước tiên báo cho Chu Tự.

Hắn tới gần xem một chút, đạt được đáp án chuẩn xác:

"Xác thực không phải Thần Khải Chi Môn, ngược lại có chút giống cửa lớn thông với Thần Vực"

"Thần Vực không chỉ có một?"

Chu Tự nhìn về phía Hầu Trầm.

"Thần Vực thực ra chỉ có một cái, có thể Thần Vực có phân chia khu vực, Chư Thần đều chiếm một phương, cho nên có nhiều cái cửa lớn thông tới Thần Vực, chẳng có gì lạ. Chỉ là.."

Hầu Trầm nhìn bảy phiến cửa lớn có chút quái dị nói:

"Chỉ là bảy cánh cửa lớn cùng xuất hiện một chỗ là điều không thể nào.

"Bảy cánh cửa này, có phải là sáu cánh phụ trợ cho một cánh? Khả năng chỉ có cánh cửa ở giữa là thông tới cửa lớn của Thần Vực, còn những cái khác chỉ là tới gần, làm hiệu quả ổn định?"

Đại Địa Thần Khuyển nói ra suy đoán.

"Thực ra cũng có khả năng Hầu Trầm gật đầu đồng ý, nhưu vậy là hợp lý nhất.

Bảy cánh cửa này, mỗi một cánh đều có chút quái dị, lợi hại hơn Thần Khải Chi Môn một chút.

Có lẽ có thể đối thoại cùng Thần Minh hoặc là tìm được tung tích của Thần Minh.

Phát hiện này khiến Hầu Trầm mừng rỡ vạn phần, hắn ngày càng tiếp cận được mục đích của mình.

Gặp phải Thánh Tử hung hiểm vạn phần, có thể thu hoạch hơn vô số năm trước nhiều.

"Không có chìa khoá, muốn mở ra kiểu gì đây?"

Chu Tự đi đến cánh cửa ngoài cùng bên trái.

Cửa cao năm mét rộng hai mét, bên trên còn có một ít đồ án.

Còn có thái dương đang thiêu đốt đại địa, chỉ là nhìn qua một chút, hắn đã có một loại cảm giác cực nóng. "Lửa cực nóng"

Bốn đạo thanh âm truyền tại Chu Tự.

Nhìn chung quanh một chút, là Hầu Trầm cùng ba cái đầu của Đại Địa Thần Khuyển.

1085 chữ

Chương 287: Triệu Hoán

Lúc này Đại Địa Thần Khuyển cùng Hầu Trầm mới lấy lại tinh thần, bọn hắn cũng có chút mê mang.

"Các ngươi vừa mới nói cái gì?"

Chu Tự kinh ngạc hỏi.

"Gia, ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, lúc nhìn thấy cửa thì không hiểu sao lại đọc ra một cái tên. Giống như mấy ký tự biết bên trên tấm cửa này, cứ đọc ra theo bản năng"

Địa Thần Khuyển giải thích.

"Là thần niệm, chỉ cần bị thần niệm ảnh hưởng đều sẽ đọc những cái tên này"

Hầu Trầm hơi suy nghĩ rồi nói ra suy đoán.

Đồng thời trong lòng của hắn có chút ngoài ý muốn, Thánh Tử không chịu sự ảnh hưởng của thần niệm.

"Không, không phải ta nói cái này Chu Tự lắc đầu, cường điệu nói:

"Ta nói là, các ngươi vừa mới đọc là cái gì"

"Lửa cực nóng?"

Đại Địa Thần Khuyển thử thăm dò nói.

"Chính là cái này Chu Tự thu ánh mắt chuyển về phía cửa lớn Thần Vực:

"Các ngươi nói xem liệu cánh cửa này có khuyết ‘lửa cực nóng hay không? Hoặc là ‘lửa cực nóng chính là chìa khoá?"

"Hẳn là như vậy, nhưng 'Lửa cực nóng' là cái gì?"

Đúng là lần này Hầu Trầm cũng không biết.

Chu Tự nghe vậy lấy ra một hạt châu, chính là 'Lửa cực nóng' mang từ Thực Vi Thiên Thành tới.

Khi hắn lấy ra 'Lửa cực nóng, cửa lớn Thần Vực xuất hiện phản ứng, ánh sáng nhạt ở trên cửa hiện ra.

Hô một tiếng, 'Lửa cực nóng' bay đến trên cửa lớn Thần Vực, đụng vào trên đồ án thái dương, sau đó ánh sáng màu lửa đỏ bắt đầu chậm rãi chiếu rọi toàn bộ cửa lớn.

Hoá ra cái này vẫn là nhiệm vụ vật phẩm...Chu Tự có chút ngoài ý muốn, vốn cho rằng là dùng khi có bom đạn, không ngờ là chìa khoá.

Đồ lấy được từ Thực Vi Thiên đó có đúng là hữu dụng, hiện tại chỉ còn lại bảo tàng thư là chưa dùng đến, về sau không biết có tác dụng hay không.

"Trông thế này, muốn hoàn toàn mở ra cần mất thời gian mấy ngày Chu Tự cũng không vội, xoay người lại bước đến trước cánh cửa thứ hai.

Lần này thứ hắn trông thấy chính là biển cả vô tận, trên đại dương là sóng biển bao la ngập trời.

Trên cùng có đồ án Long Quyển Phong.

Nhất thời khiến người ta cảm thấy như cuồng phong gào thét, sóng biển cuồn cuộn.

Chỉ trong chốc lát, hắn cũng không đợi được hai vị kia cất giọng, quay đầu nhìn lại, bọn hắn đang cúi đầu tránh né cửa đá.

"Gia, ta cảm giác không có khả năng nhìn nhiều, cần nghỉ một khoảng thời gian"

Đại Địa Thần Khuyển có chút hổ thẹn.

Chu Tự dường như có điều suy nghĩa, nhẹ giọng mở miệng:

"Vậy hôm nào thử một chút, nếu đọc được tên thì nhớ nói cho ta biết Hắn có thể xem cũng không phải chịu ảnh hưởng, mà chịu ảnh hưởng thì không nên xem liên tục.

Cho nên, không thể để cho bọn họ cùng nhau xem, hẳn là tách ra mỗi người nhìn một cái, như vậy thì mới có thể biết được nội dung bên trên một cách nhanh nhất.

Cái thứ nhất là lửa, cái thứ hai hẳn là gió.

Chợt Chu Tự một người tiếp tục về sau xem.

Vườn hoa Phú Quý.

Nhà của Chu Tự ở tầng ba dãy bảy.

Trên bàn cơm, Thu Thiển đang ngồi ăn bỗng mày nhăn lại, nàng có dự cảm về một điều gì đó không ổn. Quả nhiên, nàng nghe thấy lời triệu hoán, thần lực trên người cũng theo đó mà xuất hiện, toàn bộ sức lực được huy động để chống cự lại.

Chu Ngưng Nguyệt đặt bát trong tay xuống, lấy Biên Giới Thạch ra, đặt lên bàn cơm, ngay lập tức có một trận pháp hiện ra ở trong phòng, lấy Biên Giới Thạch làm bức màn cách ly, ngăn chặn triệu hoán liên quan tới thần lực.

Tuy không thể chắn được toàn bộ, nhưng nó vẫn có tác dụng rõ ràng, thần quang đang từ từ biến mất.

"Hẳn là Chu Tự mở ra thứ gì đó, dẫn đến việc triệu hoán trở nên mãnh liệt"

Thu Thiển tương đối bình tĩnh.

Các nàng biết rõ Chu Tự đến thành Biên Giới, vì vậy nên đương nhiên cả hai đều cũng có thể biết được đại khái chuyện gì đang xảy ra.

Sự thay đổi của Thu Thiển phía bên này đã nói lên việc Thần Khải Chi Môn đã bị mở ra, mà nguồn gốc của triệu hoán đúng thật là đến từ bên trong đó.

"Ta đã nghiên cứu được kha khá về Biên Giới Thạch rồi, chờ Chu Tự trở về, chúng ta cùng tới Thần Vực ở ngoại thành xem xét thử, có lẽ có thể tiếp xúc với nguồn triệu hoán ở nơi đó. Ngày mai hẵng xuống xem Chu Tự phát hiện ra thứ thế nào, trừ khi đêm nay hắn đã đem được đồ vật gì đó về rồi"

Chu Ngưng Nguyệt ngừng một lúc rồi lại nói:

"Lần này có nghe thấy âm thanh gì không?"

"Không có"

Thu Thiển lắc đầu khẽ đến mức gần như không thể nhận ra.

Triệu hoán thường sẽ có âm thanh, chuyện này xảy ra không phải chỉ một hai lần, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện sự thay đổi, khả năng cao là sẽ có âm thanh mới xuất hiện. Kể cả không có thì cũng chưa chắc đã là chuyện bất thường, vẫn có khả năng đối phương chủ động ngừng việc truyền âm thanh lại.

"Tốt, nếu không có việc gì thì cứ ăn cơm trước đã"

Chu Ngưng Nguyệt cầm lấy đũa tiếp tục ăn cơm.

"Nguyệt tỷ cảm thấy Chu Tự có thể tìm ra thứ gì?"

Thu Thiển nhấp một hớp canh rồi hỏi.

Chu Ngưng Nguyệt vừa nhai thịt vừa lắc đầu, sau khi ăn hết nàng mới mở miệng nói:

"Mở hộp mù, lại còn là hộp mù đã phân loại hoàn toàn, ai mà biết có cái gì?"

Thu Thiển im lặng hồi lâu, môi son khẽ mở: "Vậy mức độ nguy hiểm có cao không?"

1097 chữ

Chương 288: Đi

"Trước khi mở thì chắc chắn là cao, bây giờ thì không"

Chu Ngưng Nguyệt cũng uống một ngụm canh, hít hà một cách thỏa mãn rồi tiếp tục nói:

"Dựa theo những âm thanh ngươi đã từng nghe thấy trước đây, có vẻ là đối phương có ý tốt với ngươi và muốn dẫn ngươi đến một nơi nào đó. Con đường này nói chung là cũng an toàn, hoặc là không nguy hiểm quá mức. Hiện giờ triệu hoán mạnh mẽ thế này, nghĩa là nơi đó chắc chắn không có vấn đề, mức độ nguy hiểm không cao. Tuy nhiên, chuyện này cũng chưa đủ độ tin cậy, vậy nên ngươi cứ tin tưởng vào cha ta, nếu hắn không đến thì có thể chắc chắn rằng vị hôn phu của ngươi không có việc gì. Nếu như cha đến, vậy thì cục diện vẫn có thể thay đổi được, hắn sẽ bộc lộ sức mạnh của người đứng đầu Ma Đạo một cách rõ ràng"

Thu Thiển:

"..."

Nghĩa là nếu vị kia muốn lên sân khấu thì hắn sẽ làm cho tất cả mọi người đều biết rằng hắn đã tới.

Bây giờ Thanh Thành vẫn sóng yên biển lặng y hệt như trước đây, chứng tỏ là hắn không đến.

"À, hôm nay Tô Thi rủ ta đi Nhàn Nhã Thu Hội"

Chu Ngưng Nguyệt thuận miệng nói một câu.

“Không phải Nguyệt tỷ không muốn đi à?"

Thu Thiển hơi bất ngờ, trông nét mặt của Nguyệt tỷ có vẻ như là muốn đi.

"Đi xem Tô Thi làm trò cười cho thiên hạ"

"Không phải là do bên kia món gì ăn ngon, hoặc Tô Thị đồng ý cho ngươi ăn ngon hả?"

"Sao mà thế được? Chỉ có trẻ con mới bị lừa gạt bởi đồ ăn ngon thôi"

Chu Tự đi dạo xung quanh một vòng, nhìn bảy cánh cửa.

Cánh cửa lớn ở giữa là kỳ quái nhất, không có gì cả. Xét theo vị trí thì chắc là phải mở hết sáu cánh xung quanh ra rồi mới có manh mối rõ ràng về chìa khóa mở cánh cửa này.

Cánh thứ nhất bên trái cần phải có lửa cực nóng, cánh thứ hai thì cần có gió, cánh thứ ba ở trên cùng có khắc một cái tay, nhưng phía dưới thì lại tối đen như mực, khó lòng xác định được cụ thể đó là cái gì. Tính từ bên phải thì cánh cửa thứ nhất là nước, cánh cửa thứ hai là núi, cánh cửa thứ ba cũng hơi kỳ lạ, có một mặt trăng được khắc họa ở phía trên cùng, nhưng tầm nhìn phía dưới thì lại sáng chói lóa, cũng không thể xác định được.

“Tưởng như không có thu hoạch gì quá lớn, mà cũng không hẳn là như vậy. Ít nhất thì mình cũng đã gần vào đến bên trong, đồng thời biết được cần những gì để có thể mở được các cánh cửa ở nơi này ra. Mỗi tội không biết rốt cuộc có thứ gì trong mấy cánh cửa này Chu Tự thầm nghĩ trong lòng.

Hắn lại đi dạo một vòng xung quanh khu vực đó lần nữa, sau khi xác nhận rằng không còn có phát hiện nào mới, hắn dự định quay trở về và đi hỏi những người ở ngoại thành Thần Vực một chút, xem họ có biết về bảy cánh cửa này hay không, hỏi cả Nguyệt tỷ, Thu tỷ và Lý Lạc Thư nữa.

Dù hắn là một kẻ ngây thơ mới vào nghề, nhưng lại quen biết nhiều người, mà họ đều biết không ít thứ.

"Gia, ngươi yên tâm, một khi tìm hiểu được gì đó ở bên này thì bọn ta sẽ báo tin cho ngươi ngay. Tình hình ở mấy chỗ tế đàn bọn ta cũng sẽ đi xác nhận lại"

Đại Địa Thần Khuyển ôm đồm tất cả mọi việc.

Hầu Trầm cũng nghiêm nghị nói:

"Đạo hữu cứ việc rời đi, có bọn ta ở đây là đủ rồi. Thăm dò nơi này cũng đem lại cho lợi ích to lớn chính bọn ta mà."

Cả hai nói đến mức Chu Tự cũng phải cảm thấy ngượng ngùng, thử tỏ ý muốn mang cho họ một ít đồ gì đó, nhưng cũng bị từ chối, hắn đành phải đợi cơ hội lần sau.

Sau khi rời khỏi thành Biên Giới, Chu Tự đi thẳng về nhà.

Vừa mở cửa ra đã nghe thấy giọng nói của Thu Thiển:

"Cơm tối ở trên bàn, vẫn còn nóng hổi"

Thu Thiển đang chỉnh lý tư liệu có liên quan tới Viễn Cổ văn và thần văn trên ghế salon, để có thể dạy thần văn cho Chu Tự tốt hơn.

"Thu tỷ, sao ngươi biết bây giờ ta sẽ về đến nơi?"

Chu Tự đổi giày rồi đi tới hỏi.

"Vì sử dụng thuật pháp giữ ấm"

Chu Ngưng Nguyệt thò đầu ra nói từ ghế sô pha.

Chu Tự:

"..."

Để Thu tỷ trả lời một câu "Tâm ý tương thông" không được hả?

"Cơm hơi nhiều, ta giúp ngươi ăn một nửa nhé, sau khi ăn xong chúng ta còn phải đi biên giới Thần Vực"

Chu Ngưng Nguyệt cũng ngồi vào bàn cơm theo hắn, chia cho Chu Tự một nửa đồ ăn.

"Cùng đi?"

Chu Tự nghi hoặc.

Biên Giới Thạch có thể đưa người đến ngoại thành Thần Vực, thế nhưng một Biên Giới Thạch chỉ có thể đưa một người vào. Không tính Thu tỷ, hắn và Nguyệt tỷ đã là hai người rồi, làm thế nào mà vào chung được?

"Chơi trò chơi trực tuyến bao giờ chưa? Một tài khoản có thể chơi mấy nhân vật lận Chu Ngưng Nguyệt lấy Biên Giới Thạch ra và nói:

"Ta đã sáng tạo ra lối đi cho ba nhân vật, có thể cho ba người cùng đi vào được"

"Thu tỷ không cần tự đi qua à?"

Chu Tự hỏi.

"Ta cho rằng được triệu hoán vào và dùng Biên Giới Thạch để vào không giống nhau lắm, cứ đi cùng nhau thì an toàn rất nhiều"

Chu Ngưng Nguyệt vừa ăn cơm vừa hỏi về Thần Khải Chi Môn:

"Bạch Ngọc Chi Tâm có tác dụng không? Bên trong cửa có gì?"

Thu Thiển cũng cất bước đi tới bàn ăn, ngồi xuống cái ghế bên cạnh Chu Tự.

Nàng không hề ngẩng đầu, vẫn đang xem tài liệu trong tay như vừa rồi.

1114 chữ

Chương 289: Đăng Nhập

Vừa sửa sang lại tài liệu vừa nghe kể chuyện? Thu tỷ có khả năng làm hai việc một lúc à? Chu Tự thầm tò mò, chăm chú nhìn Thu Thiển thêm vài lần rồi mới mở miệng nói:

"Sau khi Thần Khải Chi Môn mở ra, ta cũng không thấy thứ gì đặc biệt ở bên trong cả, chỉ có bảy cánh cửa, ta gửi cho các ngươi xem Chu Tự lấy điện thoại di động ra, lần lượt gửi ảnh chụp cho Nguyệt tỷ và Thu tỷ.

Bên phía Lý Lạc Thư, Chu Tự cũng đã gửi, đang chờ hắn trả lời, chắc sẽ tốn không ít thời gian.

Vì cơ sở dữ liệu quá khổng lồ, nên chỉ có thể đọc từng chút một.

"Cầm điện thoại giúp ta một chút.

Thu Thiển di chuyển tới gần Chu Tự.

Hôm nay Thu Thiển mặc quần jean hơi bó sát người, bên trên mặc áo khoác.

"Áo khoác này có túi, ngươi nói xem điện thoại có ở trong đó hay không?"

Thu Thiển nhướng mày, trong mắt tràn ngập ý cười.

Chu Tự:

"..."

Phải giúp Thu tỷ kéo khóa quần áo sao?

"Ha ha, ở túi áo khoác ngoài"

Thu Thiển cười ra tiếng.

Chu Tự thầm nghĩ kiểu gì cũng có ngày hắn bắt Thu tỷ phải cúi đầu ngoan ngoãn.

Sau khi lấy điện thoại ra đưa cho Thu Thiển, hắn tiếp tục ăn cơm.

"Cho người đi điều tra thêm đi, ta hoàn toàn chưa từng thấy bao giờ"

Chu Ngưng Nguyệt lắc đầu, không tìm ra điều gì.

"Ta cũng không có cảm giác gì, ngày mai đi xem một chút, có lẽ sẽ thu được điều gì đó"

Thu Thiển cũng lắc đầu.

"Có thể nói là khá giống với cửa lớn thông đến Thần Vực, vả lại chìa khóa cho cánh cửa thứ nhất chính là lửa cực nóng, hiện giờ đang trong quá trình mở ra. Qua mấy ngày nữa, hẳn là sẽ có thể biết được thứ gì đang ở trong đó."

Chu Tự giải thích một cách khái quát.

"Mấy cánh khác cần những gì?"

Thu Thiển hiếu kỳ hỏi.

"Mấy cái loại gì mà gió, nước, núi này kia ấy, tạm thời còn chưa biết chắc, có lẽ vài ngày nữa sẽ rõ ràng"

Chu Tự nhún vai nói.

Một ngày biết được hai cánh, còn lại năm cánh, cần ba ngày.

Dù sao dạo này cũng không bận việc gì, không cần phải vội.

"Ta đã tìm người tra xét, trong vòng hai ngày tới đây chắc sẽ biết thêm được một chút về đáp án. Ăn cơm, ăn cơm, ăn xong lướt mạng"

Chu Ngưng Nguyệt ôm bát bla bla bla rồi bắt đầu ăn cơm.

Nguyệt tỷ ăn cái gì cũng thấy ngon, Chu Tự thầm nghĩ trong lòng, bảo sao cha mẹ thích nàng như vậy.

Hắn nhớ lại bản thân mình khi còn bé, không ăn cơm lại còn bị đánh, kén ăn cũng phải chịu huấn luyện, đáy bát mà còn thừa lại cái gì thì đều phải ăn cho bằng sạch mới được rời đi.

Từ nhỏ đến lớn hắn đều lớn trong sự hà khắc, sau đó trở nên giống như một người bình thường.

Vì tất cả không kén ăn, ít ai để lại đồ ăn thừa nên đều rất yên tâm khi dùng bữa.

Sau khi ăn và rửa sạch bát đũa xong, Chu Tự đi đến phòng khách.

Thu Thiển rất ít khi rửa bát, đa số là hắn làm.

Về Nguyệt tỷ, chẳng ai trông cậy vào nàng hết, nàng có thể là một phần tử trí thức, một nhà nghiên cứu suốt ngày tìm tòi cái này cái kia, chứ nếu cho nàng rửa bát thì nàng sẽ biến thành một vị khách ngay tức khắc.

Phòng khách được trải thảm màu đen, lông mềm như nhung, rất ấm áp.

Cái thảm này là do Thu Thiển cố ý chọn mua cho mình ngồi, để nàng đỡ bị lạnh khi mặc váy và để lộ đôi chân dài.

"Chuẩn bị xong chưa? Bắt đầu đăng nhập thôi"

Chu Ngưng Nguyệt đứng lên, nói với một giọng tràn trề hưng phấn.

Hiện giờ trên mặt bàn chỉ có Biên Giới Thạch và trận pháp được vẽ lít nha lít nhít, ánh sáng nhạt màu hiện ra khắp xung quanh.

Vị trí giữa của trận pháp có viết bốn chữ thần văn: Hạnh Vận Chỉ Thi.

Chu Tự:

"Trừ 1 Thu Thiển:

"Cộng 1"

Chu Ngưng Nguyệt ấn vào Biên Giới Thạch rồi nói:

"Click đăng nhập"

Những tia sáng bùng lên, thần văn hấp thụ họ vào bên trong.

Chu Tự cảm thấy không có điều gì khác biệt với trước đó, chỉ trong chốc lát, hắn đã đứng ở bên ngoài thành Biên Giới.

Cánh cửa lớn khép hờ, chờ họ đẩy vào trong.

"Haha, quả nhiên không có vấn đề gì?

Chu Ngưng Nguyệt tươi cười hớn hở, cộng thêm một chút vẻ tự đắc.

Thu Thiển nhìn chung quanh một chút, dường như có một cảm giác gì đó rất nhẹ, nàng nói khẽ:

"Đúng thật là cảm giác giống như ta tự mình đi vào, không có gì khác mấy "Đi thôi, vào xem thử"

Chu Tự đi tới bên cạnh cánh cửa và đẩy nó vào trong.

"Tốt nhất là các ngươi đừng đi ra.

Chu Tự nhắc nhở tín đồ quan môn ở bên trong.

Chỉ có cách đi vào thì mới có thể đến được ngoại thành Thần Vực, khi mở cửa ra là nhìn thấy thành Biên Giới như bình thường.

Ba người vừa nghe tiếng chào đón của tín đồ quan môn vừa cùng tiến vào thành Biên Giới.

Khung cảnh biến hóa trong nháy mắt, Chu Tự quan sát bốn phía để xác định rằng họ đã đi vào ngoại thành Thần Vực.

Lúc nhìn về phía Nguyệt tỷ và Thu Thiển ở bên cạnh, hắn đột nhiên sửng sốt.

Có một người con gái xuất hiện ngay ở đó, chiều cao không chênh lệch nhiều so với Thu Thiển, tóc dài xõa xuống gần đến eo, duyên dáng yêu kiều, đôi mắt như nước mùa thu, mày như lông chim phỉ thúy, da trắng như tuyết.

"Nhìn quen quen, ngươi là ai vậy?"

Chu Tự kinh ngạc hỏi.

"Tỷ tỷ chứ ai, đẹp bằng vị hôn thê của ngươi không?"

Chu Ngưng Nguyệt xoay người, cười nói:

"Ta biết ngay là có thể biến thành dáng vẻ mình muốn ở nơi này mà "Thu tỷ vẫn xinh đẹp hơn"

Chu Tự trả lời một cách vô cảm.

1068 chữ

Chương 290: Mặc Cả

Thu Thiển đứng bên cạnh Nguyệt tỷ khoa tay múa chân và nói:

"Nguyệt tỷ, hình như ta cao hơn ngươi."

"Hứ"

Chu Ngưng Nguyệt lập tức biến trở về dáng vẻ lúc tám tuổi, trong miệng còn bị thiếu một cái răng:

"Lúc đó cùng lắm ta mới chỉ 18 tuổi, còn chưa đến hai mươi hai tuổi, ngươi già rồi"

Trong phút chốc, Chu Tự đột nhiên hiểu ra vì sao bên trong lại có nhiều mấy kẻ đầu trâu mặt ngựa như vậy, quả đúng là do bị dẫn ra mà.

"Đi thôi, vào xem thử, thuận tiện hỏi về những chuyện liên quan tới Thần Vực"

Chu Tự cất bước tiến vào bên trong.

Hắn vừa mới vào thì đã thấy một mặt trời đỏ rực chẳng biết xuất hiện trên bầu trời từ lúc nào.

Những người khác cũng đang nghiên cứu và thảo luận về nó.

Bầu trời trước đây vốn trống trải, không hiểu sao lại có thêm một mặt trời màu đỏ, tỏa ra ánh sáng hơi mơ hồ, nhưng đúng là đã có sự biến hóa.

"Hẳn là vừa mới trở thành thế này vào hôm nay thôi, nếu không thì mấy người này cũng sẽ chẳng kinh ngạc đến vậy.

Chu Tự thầm suy đoán.

Những người trên đường phố đều đang quan sát sự thay đổi trên bầu trời.

Thậm chí còn có người đang cố gắng đi vào bên trong, muốn tới một nơi sâu hơn ở ngoại thành để xem xét cho rõ ràng.

Thế nhưng những tín đồ cấp thấp này không có tư cách làm vậy, họ chỉ có thể ở lại vị trí biên giới để thảo luận mà thôi.

"Sao ta cứ cảm giác như có chuyện gì đó lớn xảy ra thế nhỉ?"Chu Ngưng Nguyệt vừa nhìn đường vừa nói.

"Đường đi ở nơi này đúng là giống ở thành Biên Giới y như đúc, chỉ là mới hơn một chút thôi"

Thu Thiển quan sát bốn phía.

"Trước đây nơi này cũng không có mặt trời đỏ thế kia"

Chu Tự giải thích một cách đơn giản, nhìn về phía quầy hàng trên đầu phố và nói:

"Tới hỏi thử xem có chuyện gì xảy ra, ông chủ bên đó biết không ít thứ, mấy lần ta đến đây đều đi tìm hắn để hỏi thăm mọi chuyện"

Chu Tự đi bộ khoảng hai mươi sáu bước, đứng trước mặt ông chủ của quầy hàng một cách quen thuộc, đúng lúc ông chủ vừa rời mắt khỏi ánh mặt trời đỏ rực.

"Yo, lại gặp nhau rồi, còn kéo thêm hai vị tín đồ mới đi cùng nữa, ngươi có muốn ăn chút gì hay không?"

Chủ quán trông có vẻ rất ngạc nhiên.

Hôm nay hắn mặc trang phục đầu bếp, có phong thái của một bậc thầy bếp núc.

Quầy hàng bày bán theo kiểu từng hạt châu, trong hạt châu lại có đủ loại đồ ăn nhẹ, bánh ngọt. Hình thức rất đẹp và cũng dễ gây ra cảm giác thèm ăn.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn chằm chằm những hạt châu đó rồi chỉ vào cái bánh ngọt ở gần nhất và nói:

"Cái này bao nhiêu tiền?"

"Ồ?"

Chủ quầy hàng cười nói:

"Nhóc con này biết ăn quá nhỉ, cái bánh ngọt này được ta làm ra từ nhiều loại bột mì bơ quý hiếm đấy, nể tình ngươi là người quen, vậy chỉ bán 1,558 viên linh thạch thôi"

"Hơi đắt rồi đó"

Chu Ngưng Nguyệt cảm khái, lần đầu tiên thấy bánh ngọt đắt như vậy.

"Phải là cực kỳ đắt mới đúng"

Thu Thiển cũng không nhịn được nói một câu.

"Vẫn ổn"

Chu Tự không quan tâm cho lắm, hắn quay đầu hỏi Thu Thiển:

"Thu tỷ muốn cái nào?"

"Cái này đi."

Thu Thiển chỉ vào hạt châu chứa tám món đồ ăn nhẹ, cùng với bánh ngọt làm bằng gạo nếp.

Chu Tự chọn một cái bánh su kem cùng loại, bên trong có tất cả sáu cái.

"Ba cái này, tổng cộng hết bao nhiêu Sau khi chọn được ba món, Chu Tự quyết định tiếp tục bước tính tiền.

"Bánh hương nếp 1,288 linh thạch, bánh su kem 999 linh thạch. Ba loại cộng lại là 3,845 linh thạch, giảm giá cho ngươi, tính 3,645 linh thạch thôi. Đây là giá cho khách hàng cũ đấy. Đừng chỉ nghĩ đến giá cả đắt đỏ, món ăn cũng không hề kém chút nào đâu, đáng đồng tiền bát gạo đấy"

Ông chủ quầy hàng ra vẻ thề thốt son sắt, lại bổ sung thêm một câu:

"Ngươi từng mua đồ ở chỗ ta mấy lần, có lần nào thấy kém chưa?"

Bánh su kem vẫn là bánh su kem, kể cả có đổi cái tên cao cấp hơn thì cũng không thay đổi gì được không? Chu Tự thầm phỉ nhổ trong lòng, nhưng ngay sau đó lại bắt đầu bước tiếp theo:

"Ta chưa từng cảm thấy kém, thế nhưng giá tiền này đắt quá, ba loại cộng lại tám viên linh thạch đi"

Hả?

Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển đều giật cả mình, nhìn Chu Tự một cách không thể tin tưởng nổi, trả giá mà cũng có thể chặt chém như thế này được cơ à?

Vừa rồi các nàng còn tưởng Chu Tự muốn mua cho họ là vì thể diện.

Còn bảo sao Chu Tự vốn keo kiệt quá thể mà tự dưng lại trở lên hào phóng, hóa ra là muốn trả giá.

Thế nhưng chặt chém giá như thế mà vẫn không sợ bị đuổi đi à?

"Làm vậy thì lố quá? Ngươi cứ thế này thì ta làm ăn thế nào được"

Chủ quầy hàng lắc đầu, mặt mày đắng chát.

"Mười tám"

"Thêm một chút nữa đi, giá cả của một món ngon như thế này chắc chắn không thể nào thấp quá đáng như thế được"

"Có bán hay không đây? Không bán ta đổi qua tiệm khác "Bán, hôm nay Thần Vực có điềm lạ, hẳn là tin tức tốt, coi như bán hạ giá chúc mừng"

Chu Tự:

"..."

Chu Ngưng Nguyệt, Thu Thiển:

"..."

Thì ra mua đồ có thể trả giá như thế à? Vì sao lúc đi chợ thức ăn, các nàng chưa thấy Chu Tự trả giá bao giờ?

Chương 291: Ngụy Tín Đồ

"Mặt trời đỏ là chuyện gì vậy?"

Sau khi xác nhận địa chỉ và bí thuật phù văn xong, trước tiên, Chu Tự hỏi thăm về sự biến đổi ở ngoại thành Thần Vực.

Ông chủ quầy hàng nhìn lên không trung, cảm khái chốc lát rồi mới nói:

"Vẫn chưa biết như nào nữa, nó vừa mới xuất hiện chưa được bao lâu, chắc khoảng tầm bảy giờ, bỗng nhiên lại thấy một mặt trời đỏ trên trời. Có người nói là Thần Vực đang bắt đầu hiện ra, cũng có người nói rằng Thần Minh muốn trở lại đại địa sau nhiều năm. Tóm lại..."

"Lòng người bàng hoàng?"

Chu Tự cắt lời chủ quán.

Chủ quán:

"Dù gì ta cũng là tín đồ của nữ thần Trí Tuệ đấy, tất cả những người đang ngồi ở đây đều là tín đồ"

Một đám ngụy tín đồ, Chu Tự thầm phản bác trong lòng.

Những "ngụy tín đồ" này chỉ tin tưởng lúc Thần Minh không có ở đây thôi. Một khi có thì sẽ tương đương với việc bị hạn chế tự do, đến lúc đó họ chính là những kẻ chạy trốn đầu tiên.

Chu Tự nhớ đến một người bạn cùng lớp cũng từng nhìn những chuyện được lưu truyền từ rất lâu theo cách như vậy, mắt trái nhảy một cái, hắn sẽ nói:

“Mấy ngày nữa kiểu gì ta cũng gặp chuyện tốt"

Khi mắt phải nhảy và hắn biết được đó là điềm xấu, hắn lập tức nói một cách oai phong lẫm liệt:

“Phong kiến mê tín.

Nói chung những tín đồ cấp thấp trên đường phố đều là như thế này.

"Nữ thần Trí Tuệ có tên thật không?"

Chu Tự hiếu kỳ hỏi.

Chủ quán trầm tư chốc lát rồi nói:

"Tên thật của Thần Minh không được đọc một cách tùy tiện, làm vậy không chỉ là bất kính mà đồng thời cũng sẽ khiến cho bản thân bị phát hiện ra Quả nhiên là ngươi không biết, Chu Tự châm biếm.

"À đúng rồi, ngươi biết cánh cửa này không?"

Chu Tự vẽ cánh cửa núi lên trên quầy hàng.

Tuy trông nó có vẻ phức tạp nhưng thật ra cũng đơn giản, dù vậy thì vẫn cần phải tiêu tốn một chút thời gian.

"Ha?"

Chủ quán hơi ngạc nhiên, hắn quan sát cánh cửa rồi nói:

"Cánh cửa này giống đến 90% so với cánh cửa lớn dẫn đến Thần Vực. Dù nó không thật sự thông đến Thần Vực, nhưng cũng có xác suất nhất định là liên quan đến nữ thần Đại Địa "Nữ thần Đại Địa?"

Chu Tự kinh ngạc nói:

"Cánh cửa này có thể kết nối với nữ thần Đại Địa?"

"Cũng chưa chắc, dù nó khá tương tự với cánh cửa lớn nối với Thần Vực ở thời đại Thần Minh, nhưng vẫn có một vài sự khác biệt. Kiểu cửa này chưa từng xuất hiện ở thời đại đó, bên trong có gì thì cũng rất khó nói chắc. Có thể là cùng loại với Thần Khải Chi Môn, hoặc cũng có khả năng dẫn tới cửa hông của Thần Vực. Ngoài ra, nó còn có tỉ lệ nhất định nối liền vào chỗ ở của Thần Minh. Tóm lại, còn phải xem năm cánh cửa được xây lên vào thời điểm nào. Nếu như là vào sơ kỳ đến trung kỳ của thời đại Thần Minh thì có thể là giống như những gì ta suy đoán. Nhưng nếu được xây dựng vào cuối thời đại đó, vậy thì có khả năng là kết nối với nơi Thần Minh ẩn thân, là đường lui cho thời đại Thần Minh"

Chủ quán suy tư hồi lâu rồi đưa ra kết luận.

Nó thuộc về thời kỳ nào đây? Đúng thật là Chu Tự không biết điều này.

"Vậy làm thế nào mới có thể mở cánh cửa này ra được?"

Chu Tự biết mà còn cố hỏi.

"Không biết"

Chủ quán nhún vai, sau một hồi suy nghĩ thì hắn bổ sung thêm một câu:

"Cánh cửa thuộc thời đại Thần Minh đại khái có thể chia làm hai loại. Một là dùng chìa khoá Thần Khải Chi Môn để mở ra, loại thứ hai vừa nhìn là biết phải dùng cái gì. Đại đa số là như thế, cánh cửa này cũng có xác suất nhất định thuộc về loại thứ hai"

Chu Tự khá ngạc nhiên, người này biết nhiều quá.

"Thật ra thì những gì ta biết vẫn khá ít, ngươi còn nhớ rõ người bạn sùng tín mà hồi trước ta từng nhắc đến không? Hôm nay nàng cũng tới, vừa mới đi nghiên cứu mặt trời đỏ, một lúc nữa sẽ trở về, ngươi chờ chút nữa hỏi nàng thử xem, hẳn là có thể tìm hiểu được nhiều thông tin hơn đấy Chủ quán vừa cười vừa nói.

"Được"

Sau khi đồng ý, Chu Tự dẫn theo nhóm Nguyệt tỷ bắt đầu dạo phố.

Thật tuyệt khi không cần bước ra khỏi nhà mà vẫn có thể đi dạo phố.

Nguyệt tỷ ngưng tụ ra một chiếc mặt nạ, đeo lên mặt, cảm thấy rất thú vị.

Thu Thiển nhuộm hai lọn tóc, mặc áo khoác màu đen, ngậm kẹo que, nhìn kiểu gì cũng không thấy giống một cô gái điềm đạm nho nhã, hiền lành săn sóc, hoàn toàn khác với khi ở nhà.

Mấy người này đi dạo phố đều như thế à? Chu Tự thở dài, chỉ đành đi theo phía sau.

Đi dạo được hai vòng thì Chu Ngưng Nguyệt phát hiện ra có một lối đi sâu hơn, nối liền với trung tâm thành trấn, nhưng người dân bên trong rất thưa thớt, đó là nơi mà chỉ các tín đồ thành kính mới có thể đến được. "Nơi này khá thú vị đấy, điều đáng tiếc duy nhất là không có gì để ăn, quần áo mặc trên người cũng không hoàn toàn tương xứng với quần áo thật.

Chu Ngưng Nguyệt bình luận.

"Những người ở nơi này đều hiểu khá rõ về mấy chuyện ở thời đại Thần Minh Thu Thiển chỉ vào một nhà buôn và nói:

"Ta chỉ tùy tiện hỏi thăm một vài vấn đề, nhưng các nàng đều có thể trả lời được hết. Nếu không thì cũng chỉ là do thấy ta không mua đồ nên không muốn trả lời lại thôi"

"Bên cạnh quầy hàng vừa rồi có thêm một tiệm nữa, hình như là bạn của ông chủ đã trở về rồi, chúng ta qua xem thử"

Chu Tự nhìn về phía đầu đường và nói.

1061 chữ

Chương 292: Tín Ngưỡng

Ở vị trí đó, có một thiếu nữ đứng bên cạnh chủ quán - người vẫn còn đang bận trả giá, nàng mặc một bộ trang phục thời cổ, nhưng không phải là váy dài, đeo một chiếc vòng vải trên trán, trẻ trung và thanh lệ.

Quầy hàng của nàng bày bán toàn là bùa chú.

Chu Tự đứng trước gian hàng, nhìn xuống, mấy thứ bùa chú này hắn có xem cũng chẳng hiểu gì, cả nó và hắn đều rất xa lạ với nhau.

Hắn chọn một tấm bùa ở gần nhất, bắt đầu hỏi thăm giá cả:

"Một tấm như này bao nhiêu tiền?"

Nhìn ba đứa nhỏ trước mặt, Bách Mạch tiên tử thuận miệng nói:

"999 linh thạch"

"Ta lấy.

Chu Tự chẳng buồn trả giá, trực tiếp mua luôn. Không phải ai cũng giống như ông chủ quầy hàng bên cạnh, chắc chắn là hắn có vấn đề.

Bách Mạch tiên tử hơi sửng sốt, nhìn về phía chủ quán bên cạnh, đờ đẫn nói:

“Đạo hữu trả giá, ngươi chắc chắn người này là do ngươi giới thiệu qua thật đấy à?"

Khiến người khác bất ngờ ghê nha.

"Haha."

Chủ quán trả giá cười hai tiếng rồi nói:

"Người anh em này hào sảng lắm.

"Được rồi"

Bách Mạch tiên tử nhìn về phía Chu Tự, tiện tay đưa bí thuật phù văn cho hắn:

"Tấm này là Bách Kỵ Phù Lục, có hiệu quả đối với những đồ vật âm tà chết chóc. Lúc muốn sử dụng chỉ cần kích hoạt bằng linh khí là được, dù ngươi là cửu phẩm thì vẫn có thể dùng"

"Bách Kỵ Tru Tà?"

Chu Ngưng Nguyệt cởi mặt nạ ra, vô cùng ngạc nhiên.

"Ồ? Đứa trẻ này có hiểu biết đấy"

Bách Mạch tiên tử nhìn Chu Ngưng Nguyệt thêm một lần.

"Đúng thật là nó"

Chu Ngưng Nguyệt cầm lấy phù lục, sau khi xem xét một cách tường tận thì cảm thấy kinh hãi không thôi.

Bách Kỵ Tru Tà không phải bùa chú bình thường mà thuộc hàng tam phẩm trung cấp, có thể vẽ ra loại phù lục thế này, khả năng cao là đang ở tứ phẩm.

Bách Kỵ Tru Tà được khắc họa bằng cách ngưng tụ linh khí của trời đất, cấp bậc tinh khí thần* cực cao. *Tinh - Khí – Thần là phần tinh hoa của con người và là cốt lõi của khí Tiên Thiên (do cha mẹ tạo ra) và khí hậu thiên (do ăn uống và việc hít thở không khí) kết hợp mà thành.

Quỷ tu, ma sát, thây khô đều e ngại loại bùa chú này.

Có thể nói rằng chỉ bằng một tấm bùa này là có thể chữa khỏi trăm loại bệnh, từ con người cho đến môi trường đều như vậy, nó không kiêng kỵ bất kỳ thứ gì, trừ tà, diệt ác.

Giá trị của nó cũng không chỉ tương đương với 999 linh thạch, không biết đây là hàng là thật hay hàng giả nữa.

"Các ngươi được lợi rồi, thế nhưng tấm Bách Kỵ Tru Tà này cũng là tượng trưng cho sự may mắn của các ngươi. Bách Mạch tiên tử không quan tâm đến chuyện này nữa, mà chỉ nói:

"Nghe nói các ngươi muốn hỏi về chuyện mặt trời đỏ và vị trí sâu trong ngoại thành?"

"Đúng"

Chu Tự gật đầu, nói với một giọng khách sáo:

"Nghe nói cứ liên tục đi thẳng vào bên trong thì có thể thấy cửa lớn nối tới Thần Vực, không biết là thật hay giả?"

"Thật"

Bách Mạch tiên tử gật đầu khẳng định, sau đó nói tiếp:

"Thế nhưng không ai có thể đi tới trước cánh cửa đó được, chỉ có thể thấy hình dáng của cánh cửa. Nếu các ngươi có năng lực thì cũng có thể tiến vào, cần phải đi rất sâu mới tới nơi đấy. Thế nhưng nếu muốn tới Thần Vực, thì cần phải có một điều kiện tiên quyết, Thần Minh mà các ngươi tín ngưỡng phải có một chỗ đứng nhất định trong Thần Vực. Thần Minh mà các ngươi tín ngưỡng là ai?"

Chu Tự:

"..."

Ta tín ngưỡng Thu tỷ.

“Phải xác định tín ngưỡng của mình bằng cách nào?"

Chu Ngưng Nguyệt trầm mặc một lúc rồi hỏi.

“Thì ra các ngươi là ngụy tín đồ?"

Chủ sạp hàng rất có hứng thú cười nói.

“Là thiển tín đồ"

Chu Tự sửa lại lời của chủ sạp hàng.

Chủ sạp hàng cười lắc đầu:

“Khác nhau đấy, thiển tín đồ biết tín ngưỡng của mình là gì, ví dụ như ta tín ngưỡng Nữ Thần Trí Tuệ tóc xanh, mấy người các ngươi tín ngưỡng ai mà cũng không biết, thì đó là tin tưởng mù quáng"

Bách Mạch tiên tử không quan tâm là thiển tín đồ hay ngụy tín đồ, nàng gợi ý nói:

“Thần văn của các ngươi là gì?"

“Chìa khóa may mắn."

Chu Tự trả lời.

Mỗi lần họ đều dựa vào chìa khóa may mắn để tiến vào, nhưng họ thực sự không có tín ngưỡng, có lẽ là vì Biên Giới Thành hoặc Biên Giới Thạch.

“Nữ Thần May Mắn?"

Bách Mạch tiên tử cau mày, lắc đầu nói:

“Ta chưa từng thấy ghi chép về nữ thần này, cũng chưa từng thấy vị thần nào có quyền bính may mắn. Cho nên ta không khuyến khích các ngươi tiến vào Thần Vực. Đương nhiên cho đến hiện tại cũng không có ai có thể đến gần chứ càng đừng nói là tiến vào.

“Thần của tín ngưỡng không chiếm cứ một phương ở Thần Vực thì tại sao không thể tiến vào?"

Thu Thiển dò hỏi.

Nếu đã tồn tại cánh cửa Thần Vực, không nói đến người bên ngoài, người của ngoại thành Thần Vực cũng phải có tư cách vào mới phải.

“Vì rất nguy hiểm, không có Thần Minh che chở, tự ý tiến vào Thần Vực, một khi bị phát hiện sẽ có hậu quả không thể lường trước được, hơn nữa cũng không ai biết trong lúc tiến vào có cần tiếp ứng hay không. Không được tiếp ứng cũng có khả năng rơi vào hư không vô tận.

Bách Mạch tiên tử giải thích đơn giản.

1040 chữ

Chương 293: Tòng Thần

Chu Tự gật đầu tỏ vẻ hiểu. Thần Vực là nơi ở của chư thần, tín đồ cũng là con người bình thường, tùy tiện tiến vào đương nhiên sẽ gặp vô vàn nguy hiểm, càng đứng nói thần của tín ngưỡng còn không ở bên trong. “Trước đây ngoại thành Thần Vực là nơi ở của thần thánh, những người có thể đi đến trước cổng và tiến vào Thần Vực đều có tư cách gặp mặt Thần Minh. Không như hiện nay chư thần đã mất tích, đây cũng là nơi rồng rắn lẫn lộn. Những người có chút biện pháp đều có thể tiến vào.

Bách Mạch tiên tử liếc nhìn chủ cửa hàng ở bên cạnh một cái.

“Cái này bao nhiêu tiền?"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn chằm chằm bùa chú ở giữa hỏi.

“Một ngàn tám trăm tám mươi tám viên linh thạch Bách Mạch tiên tử trả lời theo bản năng.

“Ta muốn mua nó"

Chu Ngưng Nguyệt cầm bùa chú lên nói. “Ngươi biết đây là bùa chú gì à?"

Bách Mạch tiên tử tò mò hỏi.

“Sưởi ấm” Chu Ngưng Nguyệt đáp lại nói.

Bách Mạch tiên tử nở nụ cười, nhẹ giọng nói:

“Nhắc nhở các ngươi một câu, đứng lại gần nơi sâu bên trong thành, ít nhất cũng đừng táo bạo lại gần. Bên trong có tín đồ điên cuồng và có cả dư nghiệt của thời đại Thần Minh, họ thường xuyên bàn việc bên trong. Nếu các người đi vào, rất có thể bị phát hiện, sau đó bị cấm nhốt. Còn về họ muốn làm gì, ta cũng không biết.

“Thực lực thế nào mới có thể vào được?"

Thu Thiển hỏi.

“Chờ các ngươi đạt đến Nguyên Linh bậc bốn rồi tính, nhưng để an toàn, cần phải vượt qua trung tam phẩm.

Đến gần cổng Thánh Vực, cũng không ai biết sẽ xuất hiện người đẳng cấp thế nào.

Bách Mạch tiên tử nói với vẻ nghiêm trọng. Mấy lần nàng muốn lại gần cánh cửa đó, nhưng cuối cùng chỉ có thể ngắm mà không thể gần, có lẽ vẫn chưa đủ thành kính.

Trong lòng Chu Tự cũng ý thức được thực sự rất nguy hiểm, nếu chỉ là một đám dã quái thì hắn cũng không để ý. Nhưng bên trong rất có thể là một đám BOSS, cho dù hắn không sợ một tên thì cũng không thể đối phó được một đám. Dùng hết công lực ngàn năm rồi, chỉ có thể dùng đặc hiệu. Mà đặc hiệu chỉ ở Giai Linh bậc sáu, ngoài việc dùng để tỏ vẻ ngầu ra thì không có tác dụng gì.

Dạo này Ma Chủng tăng ca thức đêm, cũng không thể ra được một vòng, phải tìm đến nhị thúc rồi, trong lòng Chu Tự tính toán việc tiếp sau.

Thu Thiển nhìn về phía nơi sâu trong ngoại thành Thần Vực, hơi cau mày lại. Nàng luôn cảm thấy trong đầu có âm thanh chói tai, nghe kỹ lại thì không có gì.

“Đúng rồi, mặt trời đỏ là thế nào?"

Chu Tự chỉ lên mặt trời đỏ trên không trung hỏi.

Sự biến đổi đột ngột chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì đó. Cụ thể là gì thì hắn cũng chỉ suy đoán, không dám chắc chắn.

“Nghe nói là có người mở ra thứ gì đó của Thần Minh để lại, người của sâu trong ngoại thành nghi ngờ có khả năng là Thần Minh quay lại hoặc là ai đó động vào cổng lớn"

Bách Mạch tiên tử sắp xếp ngôn từ, nói tiếp:

“Tóm lại là có người bên ngoài mở ra thứ gì đó, hoặc là động vào thứ gì đó. Mà thứ này có liên quan mật thiết đến Thần Minh. Có thể là một cánh cổng, cũng có thể là một người ra đời. Mặt trời đỏ đại diện cho Thần Mặt Trời trông coi mặt trời và hỏa diễm. Những người liên quan đến Thần Minh đang tìm kiếm khởi nguồn, không biết là có người vô tình mở ra hay là cố ý động vào.

Chu Tự hỏi dò:

“...Đại khái là xảy ra lúc 7 giờ phải không?"

“Ừm, nhưng tạm thời không biết khởi nguồn"

Bách Mạch tiên tử gật đầu.

Ta cảm thấy ta biết là chuyện gì rồi...Chu Tự thầm nghĩ.

“Nếu phát hiện ra khởi nguồn thì những tín đồ đó sẽ làm gì?"

Chu Tự nhanh chóng suy nghĩ hỏi.

“Tín đồ chỉ là một phần, thực ra người sẽ ra tay là tòng thần, những người đó chắc hẳn đều sẽ cướp đoạt khởi nguồn"

Bách Mạch tiên tử nhìn Chu Tự với vẻ đăm chiêu.

Xem ra dưới Thanh Thành gặp nguy hiểm rồi, không biết danh tiếng của cha có thể trấn áp những người đó không. Chu Tự cảm thấy mình đã gây đại họa. Nếu đoán không nhầm, mặt trời đỏ có khả năng là do ‘lửa cực nóng gây ra. Hắn không hiểu được quan hệ giữa hai thứ này, nhưng thời gian đúng là rất khớp. Muốn xác định cũng rất dễ, tìm được chìa khóa thứ hai đi mở cửa là được.

Còn về đằng sau cánh cửa thứ nhất sẽ gặp phải điều gì, chỉ có thể đợi qua vài ngày nữa rồi tính.

“Thần Minh là người tốt hay kẻ xấu?"

Thu Thiển bình tĩnh hỏi.

Chu Tự và Chu Ngưng Nguyệt không nói gì, họ không thèm để ý, Thần Minh xấu xa hay không thì họ cũng là kẻ xấu.

Thu tỷ quan tâm là vì nàng là Thần Minh chi nữ. Nhưng nàng là con của Thần Minh nào, bản thân nàng cũng không biết.

“Rất xin lỗi"

Bách Mạch tiên tử lắc đầu, thở dài nói:

“Việc này ta không trả lời ngươi được, Thần Minh chưa từng làm gì đối với ta. Nhưng Thần Minh đã làm rất nhiều chuyện với người của thời đại đó. Tốt hay xấu rất khó đoán. Nhưng cuối cùng Thần Minh vẫn biến mất không còn dấu vết chắc chắn là có nguyên nhân của nó.

Thu Thiển không nói gì nữa.

1088 chữ

Chương 294: Cảnh Báo

Trò chuyện thêm một lát, mấy người Chu Tự quay người rời đi, ra khỏi thành rồi định đến Biên Giới Thành.

Nhưng vừa bước ra khỏi cổng, bên tai Thu Thiển lại vang lên tiếng hỗn loạn ầm ĩ, sau đó âm thanh trở nên rõ ràng:

“Có người ra ngoài, họ hợp tác với...muốn...muốn kéo nhau trở lại, nguy hiểm..."

Khi Thu Thiển còn muốn nghe tiếp thì phát hiện mình đã về đến Biên Giới Thành, âm thanh cũng biến mất.

...

Trong phòng khách, ba người trở lại bình thường.

“Thu tỷ làm sao thế? Cứ nhíu mày suốt.

Chu Tự lên tiếng hỏi.

Thu Thiển thường xuyên xuất hiện trước mắt hắn, vừa đi ra là hắn phát hiện có vấn đề.“Có không?"

Thu Thiển sờ lên giữa đôi lông mày, không phát hiện mình cau mày. “Sau khi đi vào thì có cảm giác khác gì?"

Chu Ngưng Nguyệt cầm nho xanh bên cạnh bỏ từng quả vào miệng.

“Cảm thấy ở nơi sâu bên trong đúng là có tiếng hô gọi, lúc có lúc không, có lúc nghe rất rõ, có lúc lại rất mơ hồ. Thu Thiển thoáng suy nghĩ, nói tiếp:

“Lúc đi ra lại đột nhiên nghe cực kỳ rõ. Ta nghe được một câu khá là hoàn chỉnh, nàng nói: có người đi ra, hợp tác với ai đó, muốn kéo nhau trở lại, rất nguy hiểm. Đại khái là những lời như vậy.

“Nghe có vẻ như tuyên ngôn của phe phản diện.

Chu Tự suy đoán theo phản xạ có điều kiện.

“Có lẽ nguy hiểm là có thật, nhưng cách chúng ta khá xa, cũng không phải việc mà chúng ta có thể đối phó. Không biết âm thanh này có ý tốt hay là ác ý.

Chu Ngưng Nguyệt nghiêm túc nói.

Thần thì cũng có nhiều loại, tà thần cũng không thiếu. Thì thầm bên tai chưa chắc đã có ý tốt, cũng có khả năng đang cố ý dẫn dụ người ta lại gần, mượn việc này để đạt được mục đích của mình.

“Người khác sắp ra ngoài, chưa chắc nàng không muốn ra ngoài, chỉ là thiếu cơ hội thôi.

Thu Thiển gật đầu đồng ý với ý kiến của Nguyệt tỷ.

Nàng sẽ không dễ dàng tin vào những thứ kỳ lạ.

May mà nàng không có trải nghiêm bi thảm gì, thời niên thiếu cũng không bị ngược đãi, nếu không rất dễ xuất hiện lỗ hổng tâm lý rồi bị lợi dụng.

“Sau đó đến vấn đề của chồng chưa cưới của ngươi.

Chu Ngưng Nguyệt quay đầu nhìn về phía Chu Tự.

Đừng nhìn ta...Chu Tự nhún vai.

Hắn chỉ mở một cánh cửa của Thần Khởi, ai biết sẽ bị người của ngoại thành Thần Vực chú ý đến? Điều đó chỉ có thể cho thấy lai lịch của Biên Giới Thành dưới Thanh Thành không tầm thường. Vấn đề của Thu tỷ mới nghiêm trọng.

“Ngày mai cần Nguyệt tỷ ra tay rồi.

Thu Thiển nhìn sang Nguyệt tỷ.

Lối vào là cánh rừng đó, tính đến hiện tại trong số họ thì chỉ có Nguyệt tỷ có năng lực đi che giấu lối vào. Nhưng chắc chắn sẽ có không ít rắc rối, nơi đó ắt sẽ bị nhiều người chú ý hơn, đặc biệt là người có liên quan đến Thần Minh.

“Có danh tiếng của cha ta phủ khắp Thanh Thành, những kẻ vô cùng lợi hại có thể không dám lại gần. Nhưng chắc chắn không ít kẻ hạ tam phẩm, trung tam phẩm sẽ mạo hiểm đến, muôn vàn rắc rối. Ngày mai ta sẽ đi bày trận che giấu lối vào, kéo dài thời gian. Chúng ta nghĩ xem có thể mau chóng giải quyết vấn đề bên trong không, chỉ cần mở ra mà không có gì thì không sao, có rắc rối lớn thì tìm cha.

Chu Ngưng Nguyệt có chút bất đắc dĩ.

Chu Tự:

"..."

Cảm giác như phấn đấu thất bại thì quay về thừa kế sản nghiệp gia đình.

Làm rõ vấn đề xong, Nguyệt tỷ liền đi ngủ.

Thu Thiển dạy chữ viễn cổ cho Chu Tự một lúc rồi đi tắm. Nửa tiếng sau nàng mặc váy ngủ cầm máy sấy tóc đến chỗ Chu Tự. Trò chuyện một lúc, Chu Tự mới sấy khô tóc của Thu tỷ.

“Nhắm mắt lại"

Thu Thiển nhận lấy máy sấy nhìn Chu Tự với ánh mắt chan chứa tình cảm.

Ngay tức khắc Chu Tự cảm thấy Thu tỷ muốn hôn hắn. Sau đó hắn nhắm mắt chờ đợi đôi môi. Trong thời gian một hơi thở, hắn nghe thấy tiếng cười rất vui vẻ bên tai:

“Không hôn đâu, chúc ngủ ngon. Khà khà. Ha ha.

Khi Chu Tự mở mắt, Thu tỷ đã chạy mất rồi.

Yêu nữ. Trông dáng vẻ thì như thần nữ chính đạo mà lại có một trái tim yêu nữ ma đạo.

Sau đó hắn bắt đầu tu luyện. Hiện tại đẳng cấp đặc hiệu là giai linh lục phẩm, ngũ phẩm có thể mở ra đặc hiệu lớn hơn, tứ phẩm càng có thể đóng băng ngàn dặm, tuyết rơi vạn dặm. Đặc hiệu bùng nổ.

Chắc chắn sau này sẽ phải đối diện với không ít rắc rối, người của ma đạo, dư nghiệt của thời đại Thần Minh đều sẽ tìm đến. Đặc hiệu không đủ thì rất mất mặt.

Thánh Tử Ma Đạo phải có khí thế mạnh mẽ, ý chí chiến đấu vô song, phải luyện tập, mau chóng tiến vào tầng thứ hai.

Thí Thần Nhất Đao Trảm, cũng cần tìm dã thú để luyện. Còn có Kim Quang Thần Chú cũng cần phải nâng cao. Căn nguyên của tất cả đều ở Ma Chủng, cần thúc giục nó ăn nhiều hơn tiêu hóa nhiều hơn.

Thực ra điều quan trọng nhất là Hoang Cổ Kinh Thế Thư, từ quyển Nhân Hoàng, hắn đã phát hiện ra một khả năng. Muốn tiếp tục học thuộc hai quyển còn lại có lẽ phải ở đỉnh phong trung tam phẩm, cũng chính là đỉnh phong tứ phẩm, và đỉnh cao thượng tam phẩm, cũng chính là đỉnh phong nhất phẩm thì chắc mới có hiệu quả. Đại khái là vậy.

Tiền đề là phải có manh mối của hai quyển sách này. Thông tin chính xác, một cuộc điện thoại có thể mời phe phản diện xuống núi.

1054 chữ

Chương 295: Khích Lệ

Chu Thiên Kinh kết thúc vận hành, Chu Tự nhìn thấy linh khí Chu Thiên có thêm một điểm sáng, lần lượt là các màu đỏ cam vàng.

Điểm thứ ba được điểm sáng, linh khí nhiều hơn, Ma Chủng vui vẻ hơn, ban đầu phải năm sáu ngày mới có thể xuất hiện một vòng, bây giờ hình như đã tăng hiệu quả nhanh nửa ngày. Thay đổi không lớn, nếu kéo hung thú Phá Thiên Chiến Kích vào thì sẽ nhanh hơn bao nhiêu?

Dạo này hung thú của Phá Thiên Chiến Kích đã hấp thụ nhiều đồ, trở nên vô cùng hung mãnh, cho dù hơi động một chus cũng có thể cảm nhận được một luồng khí tức hung tàn.

“Dạo này hình như nó cũng rục rịch muốn tìm lại thể diện từ chỗ Ma Chủng, cho nó một cơ hội vậy"

Đã nói là làm.

Soạt!

Ý nghĩ vừa xuất hiện, hung thú của Phá Thiên Chiến Kích đã được kéo đến trong đan điền. Bốn chân của hung thú chạm đất, hào quang đỏ rực dựng đứng như lông tóc, nhìn chằm chằm Ma Chủng với vẻ hung ác rõ ràng, nhưng nó cũng hơi căng thẳng. Sự cường mạnh khiến nó tìm lại được sự tự tin, nhưng ám ảnh lần trước khiến nó hơi kiêng sợ.

Lúc này, vẻ hung ác bùng phát, hung thú Phá Thiên cảm thấy mình không có gì là không thể làm được. Nó nổi giận gầm lên một tiếng, lao về phía Ma Chủng, khí thế bừng bừng muốm tìm lại thể diện khiến Ma Chủng thần phục.

Chu Tự theo dõi chăm chú, chưa biết ai thắng ai thua. Ma Chủng bại trận cũng là một kiểu thúc giục, chiến thắng thì là giải trí. Có lẽ nó sẽ cố gắng làm việc, ăn cơm ngoan ngoãn.

Cuộc giao đấu nổ ra, lúc này Ma Chủng bị công lực ngàn năm đàn áp không dám đánh trả.

Phập!

Hung thú Phá Thiên đập một bàn móng vuốt lên người Ma Chủng, dồn hết sức vào một đòn, nhưng..Ma Chủng sừng sững bất động, đòn công kích này tựa như một làn gió nhẹ thổi qua, Ma Chủng đứng lên, bắt đầu phản kích.

Sau đó là tiếng kêu thảm thiết và tuyệt vọng, dường như đang cầu xin Chu Tự thả nó ra ngoài.

Sau một hồi.

Chu Tự đưa hung thú Phá Thiên quay về Phá Thiên Chiến Kích, nhất thời khiến người ta cảm thấy bất lực, đáng thương, yếu đuối. Đã ra tay thì phải nghĩ trước đến kết cục này mới phải.

À, nó không có ý thức, chỉ có một bầu nhiệt huyết. Nhưng nhiệt huyết không thể duy trì quá lâu.

Ma Chủng dũng mãnh sau khi trở lại cương vị bèn làm việc điên cuồng, lập tức rút ngắn thời gian làm việc năm ngày rưỡi còn bốn ngày rưỡi. Tốt lắm. Cứ tiếp tục duy trì thế nhé. Chờ gặp được Nhị thúc, mời Ma Chủng đại bảo kiếm, không biết liệu có rút ngắn đến hai ngày không.

Chu Tự tiếp tục tu luyện Chu Thiên Kinh, lại hết một tuần.

Hắn chậm rãi mở mắt, trời đã sáng.

Vừa mới mới mắt, hắn đã nghe thấy giọng ngạc nhiên của Thu Thiển.

“Ấy? Bây giờ là 6 giờ 36 phút, ngươi dạy sớm hơn bình thường 30 phút, trời hơi lạnh, nhiều mây. Sau đó.."

Khi Thu Thiển thấy Chu Tự nhìn qua, nàng nở nụ cười như hoa nói:

“Buổi sáng tốt lành.

Lúc này Thu Thiển ngồi trên thảm, hai tay đặt lên bàn chống cằm. Hôm nay nàng mặc áo lông dài, tay áo dài đến lòng bàn tay, chống lên cắm cũng ấm. Áo lông dài đến chân, dưới chân cũng chỉ nhìn thấy đôi tất dài màu đen. Tóm lại, Thu tỷ xinh đẹp mặc gì cũng đẹp. Kể cả ngày nào cũng ăn mặc giống nhau, ngắm cũng không chán mắt.

“Buổi sáng tốt lành.

Chu Tự đáp lại một câu.

“Thực ra bữa sáng chưa xong, ngươi phải đợi một lúc.

Thu Thiển đứng lên định đi vào phòng bếp. Nhìn Thu tỷ đi qua, hắn rất tò mò nàng có mặc quần dưới lớp áo lông dài đó không.

Thời đi học, cậu nhóc bàn bên cạnh hắn cũng thắc mắc như vậy cho nên đã vén váy của nữ sinh lên. Hai người qua lại, không biết tại sao họ trở thành một đôi tình nhân. Khi đó hắn khịt mũi khinh thường, mới tí tuổi đầu đã yêu sớm không chịu học hành, đúng là uổng phí thời gian.

Sau đó...để họ tự sinh tự diệt.

Nhưng họ khác với bạn cùng bàn của hắn, hắn có thù với bạn cùng bàn, nhưng hắn lại có chút giao tình với họ.

Không thể để họ đắm chìm sa ngã như vậy, đi tố giác cũng là vì muốn tốt cho họ. Thực sự là muốn tốt cho họ thôi. Tốt nghiệp mấy tháng chắc họ cũng có con rồi.

Sau khi vệ sinh cá nhân, Chu Tự cầm sách viễn cổ đến ngồi bên bàn ăn, đợi bữa sáng của Thu tỷ.

“Đúng rồi, hôm nay Thu tỷ cùng Nguyệt tỷ đến Biên Giới Thành à?"

Chu Tự bỗng nghĩ đến chuyện hôm qua.

“Ừm, đi che giấu thông đạo, đồng thời xem xem tiếng hô gọi có thay đổi không, có thêm một người đi trông coi cánh cửa, có lẽ có thể biết cần thứ gì.

Thu Thiển ở phòng bếp quay đầu nhìn Chu Tự một cái, trả lời câu hỏi.

"Ha!"

Chu Ngưng Nguyệt từ trong phòng đi ra, mơ mơ màng màng nói:

“Thu Thiển, ta đói rồi"

“Xong ngay đây"

Thu Thiển trả lời mà không quay đầu lại.

Chu Ngưng Nguyệt nhắm mắt bò đến bên bàn ăn ngồi lên ghế, sau đó “A” một tiếng súc miệng. Khi đưa tay ra, hai tay và hai bên má đều có nước chảy xuống. Đánh răng, rửa mặt, rửa tay, nàng làm xong hết luôn.

Chu Tự:

"..."

Hôm nào không có ai, cũng lén bắt chước mới được. Bây giờ thì thôi, cứ thấy chỉ có trẻ con mới làm vậy.

1083 chữ

Chương 296: Nước Trong Suốt

“Đúng rồi, khi ngươi tan làm về nhà, vào siêu thị mua cho ta chùm nho xanh nhé.

Chu Ngưng Nguyệt mắt nhắm mắt mở nhìn Chu Tự nói:

“Ở chợ gần đây hết rồi, phải đến siêu thị lớn mới có"

Ban đầu là ai mở đầu mua nho xanh hả? Chu Tự thở dài trong lòng.

Sau đó Nguyệt tỷ cho hắn ba ngàn linh thạch để lấy đồ chuyển phát nhanh, những thứ mua hôm qua khoảng hai ngày nữa sẽ đến, cần trả bằng linh thạch.

Nguyệt tỷ vỗ hai bên má của mình, bỗng tỉnh táo hẳn, sau đó nhìn Chu Tự và Thu Thiển nói:

“Các ngươi nói xem chúng ta có cần đi xem Nhàn Nhã Thu Hội không?"

“Tô Thi đã hứa cho ngươi ăn gì?"

Thu Thiển múc cháo cho Nguyệt tỷ hỏi. Nàng không dừng lại, còn múc cho Chu Tự một bát đầy.

Chu Tự:

"..."

Chắc chắn hôm nay Thu tỷ nấu rất nhiều.

“Đâu có, nhưng nàng nói ở đó có tiên trù giỏi nhất của Đạo Tông Thiên Vân. Nhàn Nhã Thu Hội, đoan trang nho nhã, trà bánh đều do tiên trù của Đạo Tông Thiên Vân đó làm.

Chu Ngưng Nguyệt im lặng một lát lại nói: “Nghe nói lần này có một vật rất lợi hại xuất hiện, nếu lấy được nó, chúng ta cũng có thể ứng phó với các vấn đề sau này"

“Ô"

Chu Tự đáp một câu tiếp tục ăn cháo. Hắn phải đi làm, không tham gia được.

"Ùm."

Thu Thiển cũng đáp cho có lệ.

“Ta chỉ là một đứa trẻ tám tuổi, chẳng lẽ các ngươi yên tâm để ta đi một mình hả?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

Cha mẹ ngươi cũng chẳng lo lắng..Chu Tự thầm bóc phốt một câu, nhưng vẫn tò mò nói:

“Nguyệt tỷ không thể tự đi à?"

“Không thể, nàng sẽ lạc đường"

Thu Thiển ngồi xuống bắt đầu ăn sáng.

“Làm sao các ngươi có thể trông mong vào một đứa trẻ tám tuổi hả?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi ngược lại.

Chu Tự:

Buổi trưa, cuối cùng Lý Lạc Thư đã trả lời tin nhắn.

“Đại ca, những cánh cửa này không đơn giản, ta đã so sánh kỹ càng, rất giống với cánh cửa thông đến Thần Vực, hơn nữa còn chưa từng xuất hiện. Sau đó ta lấy mảnh vụn đi hỏi cha ta, hắn nói cánh cửa này được xây dựng từ rất lâu về trước, thậm chí có thể sớm hơn thời đại Thần Minh khởi dậy. Cho nên có thể liên quan đến bí mật của chư thần, hoặc là đường lui của họ để lại. Ta cũng không hiểu gì mấy về ngoại thành Thần Vực, đại ca hỏi người ở trong đó là được. Còn những thứ như chìa khóa, ‘lửa cực nóng, thực ra ta đã từng nghe nói đến. Đọc đoạn tin nhắn, Chu Tự cảm thấy đúng là Lý Lạc Thư biết nhiều thật.

Đã nói đại khái những chuyện mà mình biết về ngoại thành Thần Vực, hắn bắt đầu hỏi đến chuyện chìa khóa:

“Ngươi từng nghe nói những thứ như “lửa cực nóng hả?"

“Người đó nói rất đúng, cánh cửa như này rất dễ bị để ý, giới tu chân lớn như vậy, một thời đại cũng sẽ còn sót lại vài người. Đại ca phải ứng phó cẩn thận. Đợi khi ta được xuống núi thì có thể giúp đại ca đối phó, chỉ là đám nhãi nhép mà thôi"

Lý Lạc Thư nhắn một câu, sau đó lại gửi tiếp một câu:

“Đại ca biết Nhàn Nhã Hồ không?” “Nhàn Nhã Thu Hội?” Chu Tự lập tức nghĩ đến việc này.

“Đúng, chủ nhân của Nhàn Nhã Hồ, Nhàn Nhã tiên tử tổ chức Thu Hội Lý Lạc Thư nhanh chóng gửi tin nhắn:

“Hồi nhỏ ta cùng mẹ đến thăm Nhàn Nhã tiên tử, ở đó ta nhìn thấy một viên trân châu, trong viên chân châu có một giọt nước. Nó trôi nổi giữa hồ, ta đặc biệt hỏi tiên tử đó thì nhận được câu trả lời đó là nước trong suốt, có phải giống với ‘lửa cực nóng không?” “Đúng là chúng giống nhau” Chu Tự tỏ vẻ mặt bất ngờ.

Sau đó hắn hỏi vấn đề quan trọng: “Có cách nào lấy được không?"

“Chắc là có, lúc đó nước này chỉ để trang trí, đại ca có quen ai đến Nhàn Nhã Thu Hội không? Có thể đi lấy. Càng xinh đẹp càng được người ta chú ý, thì càng dễ lấy được. Nhàn Nhã tiên tử đã bế quan từ lâu, người chủ trì Thu Hội là đệ tử của nàng, còn rất trẻ, cho nên không khó lắm.

Lý Lạc Thư bày mưu tính kế cho Chu Tự.

“Có quen một người, dung mạo cực kỳ xuất chúng, ngoài vợ chưa cưới của ta thì có thể nói đó là người đẹp nhất.

Chu Tự trả lời một câu.

Trong lòng hắn thực sự đã chọn được một người, nhưng..rắc rối ở chỗ ngoài vẻ xinh đẹp ra thì nàng không biết làm gì hết. Người luôn gây ra chuyện xấu hổ mất mặt chắc không thể lấy được nước trong suốt’ chứ? Vẻ đẹp của Tô Thi cũng ngang bằng với Nguyệt tỷ khi trưởng thành, Tô Thi còn có phần nhỉnh hơn, Nguyệt tỷ muốn vượt qua cũng khó. Những người khác lại càng không thể. Xem ra phải giúp Tô Thị một phen, nhưng phải làm thế nào thì hắn cũng chưa biết.

“Vậy đại ca có thể nhờ nàng giúp, chắc không thành vấn đề, nhưng không chắc chắn thứ đó có phải là chìa khóa Mặc dù cánh cửa có tên như vậy, nhưng có thể là Nhàn Nhã tiên tử cảm thấy đặt tên như vậy rất thú vị không.

nên học theo"

Lý Lạc Thư lại nói đến trận pháp:

“Dạo này ta tìm được trận pháp cực đỉnh của tông môn, mấy ngày nữa có thể mang cho đại ca một trận pháp lợi hại hơn. Có điều tuy chuyện xuống núi có tiến triển, nhưng mẹ ta nói cần phải đợi thêm, đợi mẹ ta tìm được một người phù hợp trong Nhàn Nhã Thu Hội rồi cho ta đi xem mắt lần nữa. Thành công thì sẽ cho ta xuống núi, thất bại...thì nàng không nói rõ"

1091 chữ

Chương 297: Nghỉ

Vừa thấy Lý Lạc Thư nói đến xem mắt, Chu Tự liền đau đầu, bây giờ phải dạy hắn thế nào đây? Mở đầu là màn hiểu lầm năm trăm đồng, lỡ như thành công thì sao? Dù sao hắn cũng thành công nhờ vậy. Tuy rằng không khoa học, nhưng tu chân nói đó là huyền học.

Không được không được, suy nghĩ về lâu về dài, chẳng may ngày nào đó bị phát hiện, cha mẹ đối phương chắc chắn sẽ trách tội hắn.

Buổi trưa, Chu Tự nhận được tin của Đại Địa Thần Khuyển.

“Có tin rồi? Vừa hay có thể xác nhận lời Lý Lạc Thư nói"

Mở mảnh giấy ra, vẫn là Hầu Trầm viết hộ:

“Gia, đã kiểm tra xung quanh, tạm thời không có vấn đề, ta sẽ theo dõi mọi lúc, có vấn đề gì sẽ lập tức báo với Gia. Hôm nay Thánh Nữ và Thần Nữ đến kiểm tra tình hình, dưới sự chỉ đạo của Thánh Nữ, bốn chúng ta mỗi người trông coi một cánh cửa, đều có được gợi ý, lần lượt là gió cuồng bạo, ‘cánh tay toàn năng, ánh sáng rực rỡ, ‘con mắt biết tuốt, màu đen ngưng trọng, đất phì nhiêu, cánh cửa ở giữa không có gợi ý gì, cánh bên phải phải đợi thêm một ngày. Đại Địa Thần Khuyển trung thành nhất của Gia Chu Tự:

"..."

Phải đợi đến ngày mai, thế mà lại lọt mất nước trong suốt” mà mình muốn biết nhất.

"Lửa cực nóng"

"Gió cuồng bạo"

"Toàn năng chi thủ, ánh sáng óng ánh.

"Toàn năng chi nhãn, bóng tối ngưng trọng"

"Lớp đất dày dặn.

"Làn nước trong vắt.

Chu Tự nhớ lại sáu cái tên thì cảm thấy nước mà Lý Lạc Thư nói có thể chính là chìa khóa của cánh cửa thứ nhất ở bên phải.

Lấy được chìa khóa không những có thể mở của, mà còn có thể xác định mối quan hệ giữa bảy cách cửa và ngoại thành Thần Vực.

Vấn đề bây giờ là, phải làm thế nào để lấy được "Làn nước trong vắt".

"Dù cũng có thể không phải là làn nước trong vắt, nhưng vẫn nên hỏi thăm Tam lão bản một chút thì hơn.

Chu Tự cất tờ giấy đi, đã xác định phương hướng đại khái ở trong lòng.

Buổi chiều đi làm, lúc Tô Thi tìm được sách thì hắn đã trực tiếp mở miệng hỏi thăm.

"Tam lão bản đã nghĩ ra được phương thức xuất hiện ở Nhàn Nhã Thu Hội chưa?"

"Chưa nữa, nhưng Nguyệt tỷ nói nàng cũng đi, như thế thì ta cũng không cần quá hoảng hốt.

Dù Nguyệt tỷ còn nhỏ nhưng đúng là sẽ mang lại cảm giác an toàn cho người khác. Trừ việc nàng không biết làm việc nhà, không biết nấu cơm ra thì những việc còn lại nàng đều biết.

Biết đánh người, biết bày trận, biết sắp xếp kế hoạch, biết bẫy người khác.

Suy nghĩ cho kỹ thì đúng là Thánh Nữ Ma Đạo không phải người tốt lành gì.

Cũng chỉ có Tô Thi không sợ Nguyệt tỷ hại mình.

Cũng đúng, trừ gương mặt xinh đẹp ra thì Tô Thị chẳng có giá trị gì để lừa gạt cả.

"Còn nhớ phong thư ta đưa cho ngươi không? Đến lúc đó nhớ dùng đấy.

Chu Tự nhắc nhở.

Có lẽ thứ đó khá là có ích.

Hắn dừng một lúc rồi mới nói tiếp:

"Nếu Tam lão bản đi qua đó không xảy ra vấn đề gì thì có thể mua giúp ta một thứ được không?"

"Ha?"

Tô Thi cầm sách, nàng có hơi thắc mắc:

"Thứ gì?"

"Trong hồ Nhàn Nhã có một hạt châu, chắc trong hạt châu đó sẽ có một giọt nước, tên là Làn nước trong vắt, chính là thứ này Chu Tự nói.

Tô Thị suy nghĩ một lát nhưng vẫn không nghĩ ra được nguyên do là gì, nhưng nàng vẫn đồng ý:

"Ừm, đến lúc đó ta sẽ hỏi giúp cho, nhưng sau khi về ngươi phải thanh toán lại cho ta đó"

Nhìn ta giống người ăn cơm chùa lắm à? Chu Tự trợn mắt suy nghĩ.

"Ngươi không đi thật à? Ta có thể xin cho ngươi nghỉ Tô Thi thử hỏi.

Chu Tự:

"Nghỉ có lương không"

"Có lương"

Chu Tự:

"..."

Tam lão bản cũng không vô dụng như vẻ bề ngoài nhỉ, có thể làm được việc mà người khác không thể.

"Ta đã nộp đơn xin nghỉ phép của ta, ngươi, Hàn Tô và Minh Nam Sở lên rồi, chỉ đợi bọn hắn phê chuẩn thôi"

Tô Thị ôm sách mà nói.

Hóa ra là nộp trước rồi mới nói à? Tam lão bản đây là tiền trảm hậu tấu, Chu Tự hơi do dự chút rồi mới hỏi:

"Khi nào được phê chuẩn rồi tính Trong tình huống bình thường thì hắn muốn ở lại đi làm, nhưng nếu Làn nước trong suốt thật sự là chìa khóa thì hắn cũng muốn đi một chuyến.

Không thể giao hết mọi việc cho Tô Thi được, vậy thì chẳng khác nào phó mặc cho trời cả.

Tám chín phần mười là sẽ chịu thiệt.

Hơn nữa có thể nhân cơ hội này đi tìm nhị thúc, như thế có thể để cho hắn đạt đến đặc hiệu lục phẩm đỉnh phong, bước thẳng vào đặc hiệu ngũ phẩm Trận Linh.

Sau khi Tô Thi vào phòng nghỉ ngơi thì Chu Tự lấy sách ra đọc.

Thỉnh thoảng sẽ có mấy người bước vào thư viện, đa số đều ngồi im ở một bên mà đọc sách.

Có mấy người còn mang theo máy tính, ngồi đó cả một ngày trời.

Sách trên giá và trên bàn đều được cung cấp để đọc miễn phí, cũng may là không có bao nhiêu khách.

Nội bộ Thần Khải Chi Môn, thông đạo dưới lòng đất, Biên Giới thành.

Chu Ngưng Nguyệt đi qua đi lại khắp nơi, nàng không ngừng khắc trận pháp phù văn xuống đất, thỉnh thoảng còn chôn cùng một vài thứ.

"Có thu hoạch gì không?"

Nàng hỏi Thu Thiển trước cửa.

Thu Thiển đang đứng thẳng giữa cổng chính, chỉ có duy nhất cánh cửa này cho phép các nàng tùy tiện quan sát. Những cánh cửa còn lại chỉ có thể nhìn thoáng qua, không thể nào nhìn chằm chằm trong thời gian dài được.1069 chữ

Chương 298: Hạ Dược

"Cảm giác rất kỳ quái, đúng là triệu hoán đến từ không gian này nhưng lại không thể tìm được vị trí chính xác. Hoàn toàn không có biểu hiện gì đến từ trong cánh cửa, còn phải chờ cửa mở ra rồi xem lại"

Thu Thiển lắc đầu, nàng không tìm ra được tin tức gì hơn.

"Ngươi nói xem, có khi nào là họ hàng của nhà ngươi không?"

Chu Ngưng Nguyệt đứng dậy nhìn về phía Thu Thiển.

"Ta không biết.

Thu Thiển lắc đầu rồi lại đi xung quanh tìm kiếm.

Nàng muốn thử cảm giác chút gì đó, một lát sau, nàng dừng lại trước một cánh cửa.

Là "Lớp đất dày dặn".

"Nguyệt tỷ, cánh cửa này mang lại cho ta một cảm giác rất khác với những cái còn lại"

Nàng nói với vẻ bất ngờ.

"Lớp đất dày đặc, đây là thần minh nào?"

Chu Ngưng Nguyệt suy nghĩ một lát rồi đưa ra phán đoán:

"Lửa cực nóng đại biểu cho quyền hành của mặt trời và lửa, chỉ Thái Dương Thần. Lớp đất dày đặc có thể là quyền hành sông núi và đất đai, có thể là Đại Địa Chi Thần"

"Ta cảm giác nó khá phù hợp với lực lượng của ta"

Thu Thiển nhíu mày rồi nói.

"Được, để ta đi tìm người xem Lớp đất dày đặn, xem là đã xảy ra chuyện gì"

Chu Ngưng Nguyệt lấy điện thoại di động ra rồi định tìm người tới xem.

Một lát sau, nàng cất điện thoại đi rồi nhíu mày mà nói với vẻ không vừa ý:

"Vậy mà vị hôn phu của ngươi lại không kéo mạng cho chỗ này, đến cuối cùng vẫn phải trông cậy vào tỷ tỷ thông minh đáng yêu là ta đây Thu Thiển:

"..."

Hai người lại dừng thêm một lát, sau khi xác định không phát hiện thêm gì mới cất bước rời khỏi.

"Vừa rồi mới nhìn thấy pháp trượng ở một vài chỗ, Đại Địa Thần Khuyển nói Chu Tự đã mang một cái đi rồi, nghe miêu tả lại còn là cho nữ, hắn đưa cho ngươi à?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Không có, nên ta định tối nay cho hắn ăn thêm ít ba đậu, sáng mai ta sẽ ăn mặc nghiêm chỉnh kín đáo" Thu Thiển trả lời mà mặt không thay đổi.

Chu Ngưng Nguyệt:

Năm giờ rưỡi, Chu Tự tan làm đúng giờ.

Chuyện ở Biên Giới thành vẫn còn khá nhiều, trong khoảng thời gian này hắn không thể nào tăng ca kiếm tiền.

Mọi chuyện đều phải trông chờ vào Tô Thi có thể lén lút ghi thêm mấy tiếng cho hắn.

Chu Tự đi vào cửa hàng kỳ trang dị phục, lấy bộ đồ mà hắn đã đặt trước từ lâu.

Tốn kha khá đấy.

Sáu giờ mười tám phút, hắn trở về hoa viên Phú Quý.

Lúc mở cửa, Thu Thiển gọi hắn rửa tay ăn cơm, nàng nói với một gương mặt tràn ngập ý cười.

Trong lúc nhất thời khiến Chu Tự cảm thấy có chút kỳ quái.

"Sao vậy?"

Trên bàn ăn, Thu Thiển cất tiếng hỏi.

"Không, không có gì"

Dù cảm giác hơi quái dị nhưng Chu Tự vẫn không suy nghĩ gì nhiều.

Hắn không cảm thấy mình đã đắc tội Thu tỷ, chắc là không có gì đâu.

Chư Tự ăn được nửa chén cơm, hắn lấy pháp trượng ra đưa cho Thu Thiển rồi nói:

"Thu tỷ, cho ngươi cái này. Hôm qua ta vừa lấy được, sau đó ta còn tìm được bộ quần áo phù hợp với pháp trượng này.

Hắn nói rồi lấy bộ ma pháp bào kia ra.

Loại ma pháp bào này có mũ ma pháp rộng vành, thuộc về trang phục của ma nữ.

Lúc Thu Thiển nhận lấy pháp trượng và quần áo thì có chút sững sờ, nàng vội vàng cướp lại bát đũa của Chu Tự. Chu Tự:

"..."

Ot...ot.

Bụng hắn bắt đầu có phản ứng.

Hắn có một dự cảm không hay:

"Thu tỷ...

"Haha."

Thu Thiển cười ra tiếng, nàng trả chén đũa lại cho Chu Tự rồi nói.

"Đồ ăn không có vấn đề nha"

Chu Ngưng Nguyệt cúi đầu ăn cơm, nàng cắn một miếng thịt lớn, không hề có chút cảm giác gì, cho dù có vấn đề hay không cũng không thể ngăn cản nàng ăn cơm được.

Chu Tự:

"..."

Không biết có phải là do tâm lý không nhưng trong lúc ăn cơm hắn đều cảm thấy bụng mình có chút khó chịu.

"Ta cũng không phải là nữ tử cố tình gây sự, có chuyện gì cũng sẽ hỏi rõ ràng mới bỏ thuốc Thu Thiển cười rồi giải thích.

Chuyện năm trăm tệ kia sao ngươi lại không hỏi gì vậy?

Sau đó Chu Tự nói với Nguyệt tỷ và Thu tỷ chuyện "Làn nước trong suốt".

"Vậy phải đi tới Nhàn Nhã Thu Hội một chuyến cho biết à?"

Bộ quần áo ma pháp đã được Thu Thiển cất đi.

"Chờ tới mai xem cánh cửa cuối cùng có phải xuất hiện "Làn nước trong suốt" hay không Chu Tự nói.

"Có mang nho xanh cho ta không?"

Đột nhiên Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Đi mua quần áo nên quên mất.."

Chu Tự nhìn đồng hồ rồi nói:

"Lát nữa ta ra ngoài mua.

"Nhớ dẫn Thu Thiển đi theo đó, nàng là Thần Minh Chi Nữ nên có lẽ có quyền hành gì đó, hoa quả nàng chọn rất ngọt.

Chu Ngưng Nguyệt nói rất nghiêm túc.

Bảy giờ hơn, Chu Tự và Thu tỷ đi ra ngoài, hai người nhìn nhau một lát.

"Thu tỷ, đường vắng lại xa, ta dắt ngươi qua.

Chu Tự nói rồi cầm lấy tay của Thu Thiển, bắt đầu đi ra ngoài.

Thu Thiển cười rồi cũng để cho hắn nắm.

Ngày hôm sau, Chu Tự vẫn đi làm như bình thường.

Vốn hắn còn tưởng hôm nay sẽ được nhìn thấy Thu Thiển mặc ma pháp bào, nhưng đáng tiếc là không có.

Thu tỷ cố ý không mặc.

Đúng là ma nữ độc ác mà.

Giờ cơm trưa, Chu Tự nhận được tin tức của Đại Địa Thần Khuyển.

Đã đạt được lời nhắc nhở của cánh cửa cuối cùng.

Đúng là "Làn nước trong vắt".

1117 chữ

Chương 299: Sắp Xong

"Xem ra phải đi Nhàn Nhã Thu Hội một chuyến thật rồi, nhưng sẽ mất một khoảng thời gian khá lâu, nhân cơ hội này có thể nghe ngóng những thứ khác. Ưu tiên Lớp đất dày dặn"

Tối qua Chu Tự đã nghe hai nàng nói rằng "Lớp đất dày đặc" có liên quan đến Thu tỷ.

Cũng phải nghe ngóng chuyện của hồ Nhàn Nhã, xem xem Làn nước trong vắt có còn ở đó hay không.

Sau đó chính là đọc sách tu luyện, chờ Thái Dương Thần Môn ở Biên Giới thành mở ra, và ngày nghỉ mà Tô Thị xin được phê chuẩn.

Cuối cùng là chờ chuyển phát nhanh tới.

Thứ bảy.

Chu Tự nhìn Ma Chủng cố gắng vì vòng thứ hai, tốc độ của nó càng thêm chậm chạp.

Vòng thứ nhất đã tốn bốn ngày rưỡi, vòng thứ hai có lẽ cần năm sáu ngày.

Những vòng sau đó kiểu gì cũng sẽ chậm hơn nữa.

Nguyệt tỷ nói mấy chục năm mới có thể thăng cấp cũng không phải là không có lý.

Buổi trưa.

Tô Thi tới quầy thông tin với vẻ mặt hưng phấn.

"Đoán xem hôm nay có chuyện gì vui?"

Minh Nam Sở ra thay ca tiện thể chơi trò chơi, hắn nhấc mắt lên nhìn nàng một cái rồi nói:

"Ngươi lại trở nên xinh đẹp rồi hả?"

"Ta đã rất xinh đẹp rồi, theo tuổi tác trưởng thành thì ta sẽ chỉ càng ngày càng xinh thôi"

Tô Thi nói rất tự tin.

"Vậy hôm nay đã tìm được sách mà hôm qua mình đặt lên giá sách?"

Chu Tự cũng hỏi.

"Các ngươi quá đáng lắm, là ngày nghỉ.

Tô Thi đặt tài liệu lên quầy thông tin rồi nói:

"Đã được phê chuẩn rồi, một người nghỉ ba ngày có lương, hai ngày không lương. Nghỉ một tuần cũng đủ cho chúng ta đi Nhàn Nhã Thu Hội mở mang tầm mắt rồi quay lại"

Chu Tự nhìn tài liệu, phát hiện ở trên đó cũng có tên của hắn. Nhưng nghỉ không lương chẳng phải là xin nghỉ sao?

À, nhân viên chính thức không bị trừ điểm chuyên cần.

Nhưng hắn là nhân viên bán thời gian.

Đáng thương thật.

"Hàn Tô đồng ý đi rồi à?"

Minh Nam Sở hỏi với vẻ tò mò.

"Đồng ý chứ, Hàn Tô xinh đẹp như thế, đi chắc chắn khiến người khác lác mắt"

Tô Thị nói một cách đắc ý.

Cuối cùng vẫn trông cậy vào người khác à? Chu Tự thở dài, vậy mà hắn còn trông chờ vào Tô Thị.

"Nếu ta muốn đi Đạo Tông Thiên Vân thì qua đó có xa không?"

Chu Tự muốn hỏi cho rõ để tiện đường đi tìm nhị thúc.

"Không tính là xa nhưng cũng không phải gần, đi khoảng nửa ngày đường"

Minh Nam Sở trả lời.

"Vậy thì được"

Chu Tự gật đầu.

Tô Thi lấy bánh mì ra, nàng ăn một miếng rồi hỏi một cách tò mò:

"Chu Tự muốn đi Đạo Tông Thiên Vân à?"

"Ừ, tìm ba ngươi Chu Tự cũng không có giấu diếm.

"A, vậy tối nay ta sẽ báo trước với ba mẹ ta"

Tô Thi cảm thấy chuyện này phải báo cáo với mẹ trước đã.

"Không phải trọng điểm ở đây là Chu Tự sẽ đi Nhàn Nhã Thu Hội ư?"

Minh Nam Sở nhắc nhở Tô Thị.

"Đúng nhỉ?"

Tô Thi vung vẩy tay rồi nói với vẻ mặt hưng phấn.

Chu Tự thầm nghĩ trong lòng, chắc chắn hắn sẽ cách Tô Thi rất xa. Đột nhiên hắn nhận được tin tức do Đại Địa Thần Khuyển đưa tới.

Biên Giới thành có tiến triển gì ư?

"Gia, Lửa cực nóng sắp bao trùm cả cánh cửa rồi, tối nay là có thể mở cửa bước vào. Chúng ta không dám tự tiện hành động, cần gia tới để chủ trì mọi việc. Ta có chú ý tới đại địa xung quanh, cho tới bây giờ vẫn chưa có ai phát hiện ra chỗ này. Ký tên, chó con trung thành nhất của gia Đây là nội dung mà Chu Tự nhìn thấy.

"Xem ra cửa sắp được mở rồi"

Trong quán cơm, Chu Tự đang nhíu mày.

Bảy cánh cửa này đều không đơn giản, hắn cũng không xác định được rằng sau khi bọn chúng mở ra sẽ xảy ra những gì.

Hắn cũng không thể biết được nó có khiến ngoại thành Thần Vực thay đổi hay không.

Nhưng tối nay sẽ có đáp án.

Tên đã trên dây, cho dù có kỳ quái hơn nữa cũng phải bắn.

"Cũng lâu rồi chưa gọi điện thoại cho ông ba, tối nay phải gọi về hỏi thăm mới được.

Hỏi ông ba xem phòng hộ có dùng được không.

Chu Tự trả lời cho Đại Địa Thần Khuyển, nói với bọn hắn là chạng vạng tối mình sẽ qua.

Sau đó lại nói cho Nguyệt tỷ Thu tỷ biết chuyện này, để tối nay các nàng tới ngoại thành Thần Vực.

Để xem trong giây phút mà hắn mở cửa có khiến mặt trời đỏ ở ngoại thành Thần Vực thay đổi hay không.

Buổi chiều, hắn đứng quầy thông tin nên cho dù có đọc sách cả ngày cũng không được liền mạch cho lắm. Lượng khách thứ bảy có hơi nhiều, hắn đã bị hỏi mấy lần rồi.

Đa số đều hỏi vị trí của sách, hoặc hỏi là có sách này sách kia không, chỉ có một hai người mua sách. Cũng may là thời gian trả lời cũng không quá lâu, hắn có dư thời gian để đọc sách. Công lực ngàn năm vẫn luôn trong trạng thái viên mãn. Cộc cộc. "Kết toán tiền lương rồi!"

Tô Thi gõ lên quầy để nhắc nhở Chu Tự, nhưng vừa nhìn thấy hắn thì nàng đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

"Hôm nay có tăng ca không?"

"Không"

Chu Tự lắc đầu trả lời.

Tô Thi ồ lên một tiếng rồi trực ban thay cho Chu Tự.

Trong phòng nghỉ.

"Tròn một ngàn tệ, không có vấn đề gì nữa thì ta nộp lên đây Sau khi Chu Tự gật đầu thì Hàn Tô đưa tiền lương tháng này cho hắn, sau đó nàng nhìn về phía Chu Tự mà nói:

"Nhàn Nhã Thu Hội được tổ chức vào đầu tháng sau, tới lúc đó ngươi muốn đi tới đấy một mình hay đi cùng chúng ta?"

"Ta qua đó một mình vậy"

Chu Tự cũng không suy nghĩ gì nhiều, dù sao cũng là ba người cùng đi.

1052 chữ

Chương 300: Trọng Lượng

thư lần trước ngươi cho Tô Thi thật sự có thể tăng khí thế lúc ra trận cho nàng à?"

"Phong Hàn Tô hỏi với vẻ tò mò.

"Có thể!"

Chu Tự trả lời chắc nịch.

Thứ đó không có vấn đề gì, chỉ cần trả giá lão bản giữ lời hứa thì tấm phù lục định vị kia chắc chắn có tác dụng.

Nhưng tình hình cụ thể ra sao hắn cũng rất tò mò.

Đến lúc đó có thể mở mang kiến thức một chút, cũng xem như không uổng công đi chuyến này, còn có thể xác định chất lượng trả giá của lão bản đó.

Nhắc tới mới nhớ, hôm nay chuyển phát nhanh sẽ tới.

Hàn Tô nghe được giọng điệu khẳng định của hắn mới thở phào một hơi.

Lại nói thêm về chuyện công việc, thuận tiện nói chuyện phiếm với Minh Nam Sở mấy câu. Chu Tự điểm danh cuối giờ làm rồi rời khỏi thư viện.

"Thánh Tử, Thánh Nữ Ma Đạo đều đi, chắc Tô Thi sẽ ổn nhỉ?"

Hàn Tô có chút không tự tin.

"Mọi chuyện bình thường thì lần này Tô Thị chắc chắn là muôn người chú ý, nhưng chú ý theo kiểu nào thì cũng chưa biết chắc được. Không ai biết đến cùng phong thư Chu Tự cho sẽ dẫn đến chuyện gì. Nhưng ngươi không thể trông chờ vào một người có lời đồn là khát máu, giết người như ngóe, tính tình hay thay đổi lại làm việc đáng tin cậy được.

Minh Nam Sở dừng lại một chút rồi bổ sung:

"Nhưng không thể phủ nhận là hắn làm việc rất ưu tú"

"Tới bây giờ Tô Thị vẫn nghi ngờ rằng người nàng gặp và người nàng nghe kể là hai người khác nhau. Một người thân thiện hiền lành, một người lại vô cùng tàn nhẫn Hàn Tô thở dài rồi nói:

"Hi vọng là lần này sẽ không quá mất mặt"

Minh Nam Sở bỏ chân xuống, hắn nhìn Hàn Tô rồi nói:

"Nếu như không ổn thì ngươi cứ bỏ kính xuống, rồi thả tóc ra là được, có thể hóa giải cho Tô Thị một chút.

Hàn Tô đẩy kính lên rồi lắc đầu nói:

"Không có tác dụng gì đâu. Tô Thi có nói một câu rất đúng, chính là sắc đẹp của nàng có thể vượt qua đa số người, mặc dù những cái khác nàng đều là gà mờ. Nhưng nàng vẫn có một ưu điểm mà người khác khó có được, đó chính là nàng không thể nào vượt qua được bất cứ ưu điểm nào của người khác.

Minh Nam Sở:

"..."

Cũng đúng, một người làm trong thư viện như Chu Tự vẫn có thể hơn Tô Thị về mọi mặt.

Sáu giờ chiều.

Vùng ngoại ô Thanh Thành, Chu Tự đang đứng trước rừng cây, chờ đợi Đông Húc Thiên Hạ Nhất Kiếm tông.

Một lát sau, Đông Húc nhìn thoáng qua Chu Tự với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Hắn bí mật quan sát vật phẩm mà mình mang tới, nghĩ thầm có khi nào lại là thứ gì đó khó lường hay không.

Sau khi để lộ bí thuật phù văn thì Chu Tự đạt được hai cái hộp. Một hộp đựng điểm tâm, hộp còn lại đựng phù lục, Bách Kị phù lục và Thủ Noãn phù lục.

Bách Vô Cấm Kỵ thì hắn có biết một chút, còn Thủ Noãn thì Nguyệt tỷ không giới thiệu nên không được biết.

"Không cần kiểm tra hàng đâu nhỉ?"

Đông Húc hỏi một cách cẩn thận.

Bây giờ hắn có chút sợ hãi đối phương kiểm hàng, chỉ cần không kiểm hàng thì đều là đồ bình thường.

Một khi kiểm hàng, Đông Húc sẽ có một cảm giác như vừa sống sót qua tai nạn.

"Ừ, không phải là thứ gì quan trọng, cũng không có gì chờ đợi, không cần kiểm tra"

Chu Tự gật đầu.

"Được, cáo từ."

Đông Húc ôm quyền rồi nói, có vẻ tâm trạng của hắn đang rất tốt.

"Thật khó hiểu"

Chu Tự lắc đầu.

Nhưng dịch vụ chuyển phát nhanh này cũng không tệ, sau này có cần đòi ông ba cái gì cũng có thể trực tiếp để bọn hắn gửi tới.

Ví dụ như gửi đạo văn về. Đạo văn không phải là chữ viết thì chẳng có tác dụng gì với hắn cả.

Ba người trong nhà cũng không cần tới nó.

Có lẽ Nguyệt tỷ chính là người đầy đủ nhất trong ba bọn hắn.

"Gọi điện thoại cho ông ba trước đã Chu Tự lấy điện thoại di động ra gọi cho ông ba của mình.

"Con trai của ta, có chuyện gì vậy?"

Giọng nói trầm ấm của Chu Nhiên vang lên.

Chu Tự:

"..."

Ông ba mình không định sửa lại rồi.

"Ba, ta hỏi ngươi nếu ta đắc tội với một boss vô cùng lợi hại ở thế giới dã ngoại thì ngươi có tới cứu ta được không?"

Hắn trực tiếp hỏi thẳng.

Chu Nhiên im lặng một lát rồi nói:

"Con trai ta, con có biết sức nặng của Ma Đạo cự phách là bao nhiêu không?"

"Bảy mươi bảy ký rưỡi?"

Chu Tự thử hỏi.

Chu Nhiên:

"Ai nói cho ngươi biết ta bảy mươi bảy ký?"

"Ta nói thật đó, lần này là phó bản ngẫu nhiên, không xác định được cấp bậc của boss"

Chu Tự nói một cách chân thành.

"Con trai, có phải con đã hôn Thu Thiển rồi không? Khi nào mới tiến hành bước tiếp theo?"

Đột nhiên giọng nói của Liễu Nam Tư vang lên.

Chu Tự:

"..."

Có phải là ông ba lại cố ý đưa điện thoại cho mẹ rồi không? Hắn lẩm bẩm một câu rồi thử đổi chủ đề:

"Mẹ ăn cơm tối chưa? Sáu giờ hơn rồi?"

"Gần đây tiệm nhà mình làm ăn khá khẩm, không có thời gian ăn cơm, tranh thủ kiếm thêm chút tiền để dành cho con kết hôn. Lúc hôn thì con chủ động hay Thu Thiển chủ động?"

Liễu Nam Tư lại chuyển chủ đề về.

Đúng là mẹ ruột, hỏi như thế thì ta biết trả lời thế nào?

1120 chữ

Chương 301: Đừng Sợ

Chu Tự á khẩu không trả lời được, cũng không dám im lặng quá lâu, hắn vội nói:

"Mẹ, ta hỏi ngươi nhé. Chỗ các ngươi có nhận chuyển phát nhanh của Thiên Hạ Nhất Kiếm không? Ta định gửi đạo văn về cho các ngươi, có thể đổi cho ta một bản có chữ viết không? Không có chữ viết thì ta xem cũng chẳng có tác dụng"

"Bản chữ à? Cái này con phải tới tìm tiểu di của con, hoặc là hỏi những đệ tử Đạo Tông Thiên Vân mà con biết, xem đối phương có Ma Đạo Văn Thư không. Con có thể dùng đạo văn để trao đổi với hắn. Nhưng có rất nhiều người đều chưa có Ma Đạo Văn Thư bản hoàn chỉnh. Con vẫn nên đi tìm tiểu di hoặc nhị thúc của con thì hơn, nếu không được nữa thì tìm Tô Thi để bọn hắn tìm cho con. Còn chuyện mà con nói thì không cần lo lắng, phòng hộ của ba con vẫn còn, đừng gây họa quá lớn là được. Thu Thiển bị con hôn có phản ứng gì không?"

Liễu Nam Tư nói tràng lan đại hải, cuối cùng lại quay lại chủ đề cũ.

"Mẹ nghe ai nói thế? Chỉ là lời đồn mà thôi, Nguyệt tỷ cũng không có tận mắt nhìn thấy Chu Tự phản bác.

"Thu Thiển đẩy con ra à?"

Liễu Nam Tư hỏi.

"Không có..."

Chu Tự vô thức trả lời dựa theo tình huống hôm đó.

"..."

Hắn trả lời xong thì có chút hối hận, nhưng nghĩ lại thì vẫn nên trả lời thì hơn, lỡ đâu bị Thu tỷ hiểu nhầm thì không hay.

"Sắp ba tháng rồi, mới làm được có vậy thôi à. Nhớ mua nhiều trái cây cho chị con, đối xử với Thu Thiển tốt một chút, đừng để cho nàng làm việc nhà nhiều quá. Nam tử hán đại trượng phu đừng suốt ngày ưỡn à ưỡn ẹo như thế, tự tin một chút. Còn nữa, tranh thủ tiếp xúc da thịt với Thu Thiển nhiều hơn, có thể gia tăng tình cảm. Mẹ có việc rồi, có rảnh lại gọi điện cho con hỏi tường tận sau. Đừng bao giờ lo tới chuyện lỡ có con thì không nuôi nổi, ba mẹ nuôi giúp conNàng nói xong rồi trực tiếp cúp điện thoại.

Chu Tự:

"..."

Không chịu nổi mẹ mình.

"Haizz"

Cúp điện thoại, Chu Tự thở phào một hơi, may mà mẹ mình không nói tiếp.

Nếu không thì hắn cũng không biết nên trả lời như thế nào.

"Mẹ nói chỉ cần không gây họa lớn thì không sao, nhưng mở Thần Khải Chi Môn thì có được tính là gây họa lớn không?"

Chu Tự âm thầm so sánh trong lòng.

"Lúc trước ông ba có nói là hắn chẳng sợ thần minh, vậy có lẽ Thần Khải Chi Môn cũng không được tính là phiền phức nhỉ?"

Có đáp án rồi nên Chu Tự hơi yên tâm một chút, sau đó lại nhớ tới quyển sách mà mẹ hắn nhắc tới.

"Ma Đạo Văn Thư ở Đạo Tông Thiên Văn, muốn mượn Tam lão bản thì cũng phải đợi tới ngày mai"

Lúc này, điện thoại di động của hắn đột nhiên vang lên, Lý Lạc Thư gửi tin nhắn tới.

"Đại ca, nếu cửa bên trong Thần Khải Chi Môn mở ra thì nhớ mang theo Thí Thần Đạo kia, có lẽ sẽ có tác dụng, nhưng lúc sử dụng nó thì phải cẩn thận một chút.

Thí Thần Đạo?

Chu Tự giơ tay ra, Vĩnh Ám Chi Nhận xuất hiện trong tay hắn, một chút hơi lạnh tỏa ra từ vỏ đạo truyền tới. Thí Thần Đao đối đầu với thần minh cũng dễ dàng gây nên cừu hận, đúng là phải cẩn thận một chút. Cất đao đi, đột nhiên Chu Tự nghĩ tới cái gì đó, bắt đầu soạn tin nhắn:

"Ta nhớ ngươi là đệ tử của Đạo Tông Thiên Vân đúng không? Ở chỗ các ngươi có biết Ma Đạo Văn Thư không?" Nếu tìm Tô Thi thì phải chờ tới ngày mai, Lý Lạc Thư cũng không phải người tầm thường, có lẽ hắn cũng biết. Có thể hỏi trước.

"Ma Đạo Văn Thư? Đại ca muốn đọc à? Trước đây rất lâu ta đã lấy được quyển sách này rồi, là bản thật. Ta cũng từng đọc qua, đúng là rất có ích, chỉ là không hợp với ta. Mấy năm qua vẫn luôn bị ta đặt ở trong góc xó, nếu đại ca cần thì ngày mai ta gửi qua cho ngươi.

Lý Lạc Thư trực tiếp trả lời tin nhắn.

"Bản thật cơ à? Tổng cộng có mấy quyển?"

Chu Tự thấy vậy thì hơi kinh ngạc, quả nhiên là nhân vật truyền kỳ cấp bậc đại ca, cái gì cũng có.

"Toàn bộ Đạo Tông Thiên Vân chỉ có một quyển thôi, có lẽ cả giới Tu Chân cũng chỉ có một quyển này. Cũng may là rơi vào trong tay ta, nếu không thì đã bị người Ma Đạo đoạt lại từ lâu rồi"

Lý Lạc Thư còn cố ý giải thích:

"Một số tiền bối Ma Đạo cũng có phong phạm của đại tiền bối, không giành đồ của tiểu bối. Nhưng không thể không đề phòng, đại ca cũng nên cẩn thận một chút. Ma Đạo Văn Thư rất có ích cho Ma Đạo, đại ca giữ nó trong tay cũng phải khiêm tốn một chút"

"Ngươi gửi Ma đạo Văn Thư tới cho ta đi, ta gửi đạo văn trong tay ta qua cho ngươi. Người của Thiên Hạ Nhất Kiếm tông vừa mới rời khỏi đây, bây giờ ta sẽ gọi hắn tới"

Chu Tự vội gửi tin nhắn đi.

Mặc dù hắn không biết tác dụng của Ma Đạo Văn Thư ra sao nhưng mẹ đã nói không khác gì nhiều, còn để hắn dùng tiên thiên đạo văn, cũng đã chứng minh giá trị của nó.

"Đạo văn ư? Đại ca đúng thật là thần nhân mà, thứ này vô cùng khó kiếm, lấy được một hai chữ đã rất đáng gờm rồi, không ngờ rằng đại ca cũng có. Vậy ta cũng không từ chối nữa, ngày mai ta gửi Ma Đạo Văn Thư...À, đại ca gọi tên Thiên Hạ Nhất Kiếm tông lần trước gửi sách à? Nếu đúng thì ngươi gọi hắn tới đi, để ta đưa cho hắn. Người này cũng được tính là đáng tin, cũng không biết đại ca có cần gấp hay không" Dường như Lý Lạc Thư rất hưng phấn.

1058 chữ

Chương 302: Mặt Trời Không Lặn

Chu Tự trả lời rằng mình không vội, hắn gọi Đông Húc của Thiên Hạ Nhất Kiếm tông tới.

Trong lúc chờ đợi, hắn mở hộp điểm tâm mình vừa nhận được ra rồi bỏ những thứ bên trong ra ngoài. Chu Tự đặt tiên thiên đạo văn vào, sau đó đóng gói lại cho kỹ càng.

"Hàng có vấn đề gì à?"

Đông Húc chạy tới rồi hỏi với vẻ nghi ngờ.

Bây giờ mới kiểm tra hàng thì đã quá muộn rồi, cho dù hàng có vấn đề thật thì bọn hắn cũng không thể nào bồi thường.

"Không có vấn đề gì, chỉ là ta muốn gửi chuyển phát nhanh, ngươi có thể trực tiếp mang hàng tới đó không?" Chu Tự đưa hộp điểm tâm cho Đông Húc rồi hỏi.

"Có thể, nhưng phải thêm tiền, bình thường giá cả khoảng mười lăm viên linh thạch. Nhưng nếu ta tự đưa đi thì ít nhất là năm mươi viên"

Đông Húc nhận lấy hộp điểm tâm rồi giải thích.

Hắn thường xuyên nhận những việc thế này, cũng không có gì lạ lẫm.

Có đôi khi trực tiếp chạy thì sẽ nhanh hơn, có một số người thích như thế.

Bình thường cũng không phải đồ gì quý giá, chỉ là muốn nhận được nhanh hơn thôi.

"Đưa đến Đạo Tông Thiên Vân thì cần bao nhiêu?"

Chu Tự dò hỏi.

"Nhận hàng trong vòng năm ngày thì cần năm mươi lăm viên linh thạch"

Đông Húc tính toán một phen rồi đáp.

Năm mươi lăm viên linh thạch thì cũng không rẻ, nhưng giá cả vốn là thế, hắn cũng không dám tùy tiện giảm giá.

Chu Tự trả linh thạch không hề do dự.

Đông Húc nhìn cái hộp rồi để ý mà hỏi một câu:

"Không phải đồ gì quý giá chứ?"

"Không có tác dụng gì với ta"

Chu Tự thuận miệng trả lời.

Không có tác dụng gì à? Vậy thì chắc không có vấn đề gì lớn, Đông Húc thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Làm thủ tục xong thì Đông Húc rời khỏi đây, đi thẳng tới mục tiêu là Đạo Tông Thiên Vân.

Chu Tự bỏ chút thời gian vào Biên Giới thành, hắn thông qua cửa vào dưới mặt đất rồi đi thẳng tới Thần Khải Chi Môn.

Hầu Trầm và Đại Địa Thần Khuyển đang ở ngay đây, cánh cửa Lửa cực nóng đầu tiên sắp mở ra, bọn hắn không dám rời xa nơi này. Chỉ có thể đứng đó chờ đợi Chu Tự tới.

"Gia! Cửa đã bị ánh lửa bao trùm rồi, thậm chí có khí tức cực nóng xuất hiện.

Đại Địa Thần Khuyển báo cáo tình hình với hắn.

Sau khi Chu Tự tiến vào Thần Khải Chi Môn thì đập vào mắt hắn là cánh cửa đỏ hồng, khí tức cực nóng đang cuồn cuộn, những góc cạch đã bị nung đỏ có thể thấy bằng mắt trần.

Đợi thêm chút nữa thì sẽ bao trùm hoàn toàn.

Đó là lúc mở cửa.

"Các ngươi có bao nhiêu tư liệu về Thái Dương Thần?"

Chu Tự chợt nhớ ra mình không biết gì về Thái Dương Thần cả.

Hầu Trầm suy nghĩ một lát rồi nói:

"Ta biết một chút, Thái Dương Thần chấp chưởng mặt trời và lửa, có thể đi lại trong hư không, quang huy của hắn trải khắp mặt đất, ban ánh sáng và ngọn lửa đầu tiên cho vạn vật sinh linh "Gia, ta điều tra ra được là địa vị của Thái Dương Thần cao như trời, không để ý tới vạn dân quỳ lại đã diệt trừ đêm tối, khiến ánh sáng trường tồn, mặt trời không lặn, vạn vật lụi tàn Đại Địa Thần Khuyển bổ sung.

Mặt trời không lặn? Điều này là thật à? Chu Tự nhíu mày, chín năm giáo dục bắt buộc nói cho hắn biết điều này rất khó có thể xảy ra.

Cũng may là tu chân khá xem trọng huyền học, không cần tìm tòi nghiên cứu khoa học.

Nói tóm lại là Thái Dương Thần không phải là người thân thiện gì.

Lần này phải cẩn thận từng ly từng tí, dựa vào đặc hiệu mà nói thì Chu Tự chỉ là Đô Linh lục phẩm mà thôi, dựa vào công lực ngàn năm, bây giờ là pháp lực ngàn năm thì thuộc về thời đại tiên hiệp.

Có dính líu tới thần thì đã đạt tới thời địa thần thoại rồi, mức độ nguy hiểm tăng cao.

Phòng hộ của ông ba mình có lẽ sẽ có tác dụng, nhưng hiệu quả cụ thể thì chưa biết được.

Cuối cùng vẫn phải dựa vào chính mình, Chu Tự nhớ lại cảnh tượng ba mình xào rau với dáng người có chút mập mạp kia thì đột nhiên hắn nhận ra mình càng lợi hại hơn một chút.

Ngay lúc đó, Chu Ngưng Nguyệt dẫn Thu Thiển đi tới ngoại thành Thần Vực.

Đang trong thời gian bày sạp, người đi người tới khá đông đúc.

"Tạm thời bầu trời không có gì bất thường"

Thu Thiển nép vào vệ đường rồi nhìn về phía chân trời mà nói.

Mặt trời đỏ không khác gì tối hôm qua, cũng không sáng thêm được chút nào cả.

"Cứ đợi chút đã, có lẽ phải một tiếng nữa mới mở cửa, tới lúc đó là biết được sẽ thay đổi gì"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn về phía đường:

"Nơi này cũng khá thú vị, ở ngoài kia chưa nghe nói tới bao giờ"

"Người ở đây cũng không đơn giản đâu, Nguyệt tỷ cẩn thận một chút, dáng vẻ của ngươi khá là dễ nhận ra"

Thu Thiển có lòng tốt nhắc nhở.

"Ta là tiếng tăm khá lớn chứ không phải là dáng vẻ dễ nhận ra, nhưng có lẽ không sao đâu. Cũng không có quá nhiều người từng thấy bộ dạng lúc nhỏ của ta lắm. Cho dù có nhìn thấy thì đối phương cũng không thể khẳng định có phải ta không Chu Ngưng Nguyệt nhún vai rồi nói một cách thoải mái.

Thu Thiển cũng không thèm để ý, nàng ngẩng đầu nhìn về phía mặt trời đỏ:

"Nguyệt tỷ cảm thấy lát nữa có thay đổi gì không?"

1102 chữ

Chương 303: Trở Về

Chu Ngưng Nguyệt ừm một tiếng thật dài rồi mới mở miệng nói:

"Khả năng cao là sẽ có thay đổi, không cần biết cánh cửa kia là sản phẩm của thời đại nào nhưng chắc chắn có sự tham gia của sáu vị thần minh. Có thể bọn hắn sẽ để lại quyền hành của riêng mình trong đó. Mà mặt trời đỏ cũng xuất hiện vì Lửa cực nóng, một khi quyền hành hiện ra thì nó cũng sẽ tỏa sáng chói lọi"

"Vậy sau đó Thanh Thành sẽ khó mà bình tĩnh lại được, nếu người của Ma Đạo phát hiện, lại đến đây quấy rầy Thánh Tử. Ta cảm thấy sắp tới đây chắc chắn sẽ không thiếu phiền phức"

Thu Thiển nhíu mày.

Từ lúc tin tức Thánh Tử Ma Đạo truyền ra tới bây giờ thì Thanh Thành chưa bao giờ bình tĩnh. Có người tới gần, có đại địa cơ duyên mở ra.

Từng cuộc đột kích bất ngờ không lý do của hung thú, sau đó là sự xuất hiện của Biên Giới thành, Thu Thiển nghe được triệu hoán. Mọi chuyện xảy ra liên tiếp, không để cho người ta thở dốc chút nào.

"Đúng thế, vẫn luôn nhặt nhận cơ duyên, cảnh giới của ta cũng tăng rồi, đau đầu thật"

Chu Ngưng Nguyệt xoa hai huyệt Thái Dương rồi nói với vẻ sầu não.

Thu Thiển:

"..."

"Hôm nay các ngươi vẫn còn ở đây à?"

Bách Mạch Tiên Tử thay một bộ quần áo rồi đi tới.

Hôm nay nàng mặc váy màu đỏ rực, trang nhã mà hào phóng.

"Tiền bối" Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển chào hỏi một cách khách sáo.

"Dường như các ngươi rất có hứng thú với mặt trời đỏ"

Bách Mạch Tiên Tử đi tới bên cạnh Thu Thiển rồi nói.

"Đúng là có chút hứng thú.

Thu Thiển gật đầu trả lời, nàng không phủ nhận.

"Vậy hôm nay các ngươi tới đúng dịp rồi, căn cứ vào những gì một số tín đồ Thái Dương Thần thành kính thì tối nay mặt trời đỏ sẽ thay đổi, có lẽ là ngày Thái Dương Thần trở về"

Bách Mạch Tiên Tử cười mà nói.

Hai người có chút bất ngờ, Thu Thiển tỏ vẻ kinh ngạc rồi nói:

"Sao bọn hắn lại biết được?"

"Đứng đây thì không nhìn được sự thay đổi đâu, sau khi đi vào thì có thể nhận ra được sự thay đổi. Người bình thường đã thế rồi chứ đừng nói gì là một số tín đồ thành kính có thể cảm nhận được lực lượng của Thái Dương Thần"

Bách Mạch Tiên Tử giải thích đại khái, nàng lại bổ sung thêm:

"Bây giờ có rất nhiều người muốn mau chóng tìm tới đầu nguồn, bọn hắn nghi ngờ rằng dùng cách tương tự có thể khiến cho thần minh của mình trở về. Điều khiến người khác bất ngờ là những tòng thần còn sót lại không có bất cứ động tĩnh gì. Không biết bọn hắn đang làm gì, hay là những chuyện này đều do bọn hắn tạo nên "Nếu có cơ hội thì ta cũng muốn tới gần bên trong nhìn xem Chu Ngưng Nguyệt nói một cách mong đợi.

Sau đó mấy người lại trò chuyện một hồi, rồi Bách Mạch Tiên Tử đi vào sâu bên trong, tới nơi mà tín đồ không thể nào tới được.

"Ngươi có thể vào trong không?"

Chu Ngưng Nguyệt chạm nhẹ vào Thu Thiển.

Thu Thiển suy nghĩ một chút rồi mới trả lời:

"Ta cảm thấy mình có thể đi vào trong một chút, nếu như đi vào dựa trên phương thức triệu hoán thì có lẽ sẽ đi được vào tận sâu bên trong"

"Vậy ngươi hãy chờ ta nghiên cứu ra cách đi vào đi, một mình ngươi vào đó thì quá nguy hiểm"

Chu Ngưng Nguyệt lắc đầu, sau đó đi ra ngoài đường, nàng nói:

"Chúng ta đi xem có trái cây nào ngon không đi"

Chờ một khoảng thời gian.

Dưới sự trông mong của Chu Tự thì cuối cùng cánh cửa cũng bị ngọn lửa bao trùm hoàn toàn.

Lửa cháy hừng hực, cả cánh cửa đều chìm trong lửa.

Lửa cực nóng tỏa ra nhiệt độ của nó.

Trên cánh cửa đá xuất hiện một khe hở, cánh cửa trước đây không thể nào di chuyển được bây giờ lại có thể tùy tiện đẩy ra.

Chu Tự đi về phía trước một bước, hắn đứng trước cánh cửa hỏa diễm rồi đưa tay đẩy ra.

Tách!

Rầm rầm!

Tiếng cự thạch di chuyển.

Khe hở dần dần mở rộng ra, trong nháy mắt đó, luồng khí nóng rực không ngừng tuôn ra ngoài, mang theo chút tính chất đặc biệt.

Là thần tính.

Những thứ này bài xích tất cả mọi người tới gần.

Đại Địa Thần Khuyển và Hầu Trầm đang không ngừng lui về phía sau, thậm chí bọn hắn còn không thể bước lên dù chỉ một bước.

Chu Tự thấy đối phương không quá hoan nghênh mình thì khẽ nâng tay trái lên, sau đó một thanh đao xuất hiện trong tay hắn.

Đen nhánh, lạnh lẽo.

Trong nháy mắt nó chạm tới thần tính thì tỏa ra khí tức bá đạo.

Xoẹt!

Đao ý hiện lên, luồng khí cực nóng kia bị chia thành hai nửa, khoảng trống ở giữa tạo thành một con đường.

Còn không cần dùng tới công lực ngàn năm dạy đám nhóc này cách làm người.

Đạo này có tác dụng đấy.

Chu Tự cất bước đi vào.

Trong không gian đỏ thẫm, lửa tàn phá tứ phương, hơi nóng lan tràn.

Dưới ngọn lửa có nền bằng đá tinh xảo, xung quanh có bốn cột trụ chống lấy mái vòm.

Trên mái vòm, lửa đỏ vô tận ngưng tụ thành một quả cầu lửa.

Cộp.

cộp!

Phía ngoài cùng của cung điện, một nam thanh niên cầm trường đao, bước chân chậm rãi, hắn bước từng bước vào sâu trong cung điện rực lửa.

Trường đao trong tay hắn tỏa ra đao ý, chém vào tất cả lửa đỏ chung quanh.

Cung điện vắng lặng không biết bao nhiêu năm, hôm nay nghênh đón vị khách đầu tiên. Sự hiện diện của hắn như một thanh trường đao, đâm sâu vào trong cung điện, phá vỡ lửa đỏ, không gì có thể ngăn cản được.

Chu Tự bước thật chậm, lửa phía trước tránh sang hai bên, để hắn đi sâu vào bên trong.

1091 chữ

Chương 304: Lộ Tẩy

Dáng vẻ của cung điện làm cho hắn bất ngờ.

Lửa ở nơi này như hộ vệ, bảo vệ mọi thứ.

Có điều không ngăn được đao ý của Vĩnh Ám Chi Nhận.

Nơi này chính là bên trong cánh cửa, có hơi vượt khỏi dự đoán của hắn. Chu Tự vốn cho rằng sẽ nhìn thấy người nào đó hoặc sức mạnh nào đó.

Không ngờ lại là một cung điện.

"Xem ra có liên quan tới Thái Dương Thần"

Chu Tự lờ mờ có suy đoán.

Nơi này không đơn giản, không có Đại Địa Thần Khuyển của Thí Thần Đạo theo thì Hầu Trầm không có cách nào vào được.

Cũng tốt, một mình hắn thì sẽ dễ bề làm việc hơn.

Có thể tùy cơ ứng biến.

Hầu Trầm và Đại Địa Thần Khuyển cũng biết rất ít về Thái Dương Thần giống hắn.

Lửa đỏ lùi lại từng chút một, một cầu thang xuất hiện trước mặt Chu Tự, hắn bước từng bước lên.

Chỉ một lát sau, lửa đỏ chung quanh bắt đầu ít đi, chúng chỉ bám vào xung quanh kiến trúc chứ không lan rộng khắp nơi như trước.

Đi trăm bước.

Cột trụ càng rõ ràng, mái vòm đã ở ngay bên trên.

Lửa dưới chân cũng không còn cháy hừng hực, cung điện bên trên cũng dần xuất hiện trong tầm mắt.

Đến rồi.

Chu Tự đứng dưới đại điện, ánh mắt hắn dừng ở vị trí cao nhất của đại điện.

Nơi đó có một thần tọa đang rực lửa, lửa đỏ tỏa ra từ thần tọa có thể dốt cháy mọi thứ.

Một nam nhân đang vắt chân ngồi trên thần tọa, hắn dựa vào một bên thành ghế, một tay chống cằm, đôi mắt khép hờ.

Khi Chu Tự dừng lại một lát, người này khẽ nhướng mày, hắnliếc Chu Tự một cái, rồi nói với một giọng điệu lười biếng:

"Con người à? Vào điện rồi sao không quỳ?"

"Ngươi là ai?"

Chu Tự ngẩng đầu nhìn nam nhân bên trên, hắn không kiêu ngạo cũng không tự ti.

Nam nhân ngồi đó khẽ động đậy cơ thể, hắn tựa lưng vào thần tọa, đưa liếc nhìn Chu Tự ở bên dưới, giọng hắn trầm khàn mà vẫn rõ ràng:

"Nơi này là Thái Dương Thần Điện, ta là Thái Dương Thần trông coi mặt trời và nắm quyền điều khiển lửa. Ngọn lửa đầu tiên của sinh linh là cầu được từ ta, nhờ có ta mà mọi vật mới được đắm chìm trong ánh sáng. Vậy đã đủ cho ngươi quỳ xuống cúng bái chưa?"

Chu Tự khẽ động tay, đao xoay tròn trong tay hắn rồi dừng ở trước mặt hắn.

Đùng!

Vỏ đạo dính trên mặt đất, hắn khẽ cầm chuôi đao rút ra.

Leng keng!

Thân đao rời khỏi vỏ, đao ý bá đạo bỗng tràn ngập, bóng đêm quét qua như một cơn gió, lửa dưới Thái Dương Thần Điện tắt hết.

Cơn gió thổi lên khiến Thái Dương Thần mất hết vẻ uể oải.

Hắn không thể không nhìn thẳng vào người đứng dưới kia.

"Bây giờ ngươi nói xem, người phải quỳ là ai?"

Chu Tự nhìn chằm chằm vào Thái Dương Thần rồi hỏi.

"Ha."

Thần Thái Dương cũng không mất đi vẻ bình tĩnh, hắn cười khẩy một tiếng, nói:

"Con người đúng là kỳ lại, rõ ràng sống trong sự che chở của thần, nhưng vẫn muốn phản kháng. Cũng không nghĩ kỹ xem, ai ban cho các ngươi sự hòa bình?"

"Thời đại Thần Minh đã qua từ lâu rồi.

Chu Tự nói.

"Ồ, vậy thời đại của các người sẽ qua vào lúc nào đây? Không bao lâu nữa cũng sẽ xuất hiện người phản kháng Thần Thái Dương nói một cách khinh bỉ.

Chu Tự:

"..."

Có thể thay đổi chủ đề không? Ta bí từ rồi.

Vừa mới bước vào giới Tu Chân, hắn hoàn toàn không biết lịch sử của Tu Chân, không thể nào biện luận với một vị thần không biết đã sống bao nhiêu năm.

Chu Tự quá trẻ, những thứ hắn biết cũng chỉ là phiến diện.

Một câu, hai câu còn được, chứ nhiều là sẽ để lộ nhược điểm.

Đối phương mạnh, hắn không thể biểu hiện mình yếu thế, cũng không thể để lộ mình kém hiểu biết.

Thua người, không thua trận.

"Phải học được cách chấp nhận sự thật, sống trong quá khứ mà phán đoán tương lai không bằng nhìn thẳng vào thực tại"

Chu Tự tùy tiện nói một câu, thay đổi chủ đề.

"Ngươi là Thái Dương Thần?"

"Tại sao ngươi lại nghi ngờ?"

Thái Dương Thần dựa vào thành ghế sau, hỏi.

Thái Dương Thần thì chắc chắn là ta không thể chống lại, nhưng mà ngươi, thì hình như ta có thể đánh một trận.

Chu Tự thầm suy nghĩ trong lòng, không nói thẳng ra mà im lặng một lát.

Im lặng có thể làm cho đối phương suy nghĩ nhiều một chút, lúc đối phó với dã thú hắn cũng từng dùng phương pháp này.

Chả có tác dụng gì.

Nhưng nhìn chằm chằm đối phương thì rất có ích, lúc này hắn đang nhìn Thái Dương Thần.

"Ngươi mở ra được mấy cánh cửa rồi?" Thái Dương Thần chợt hỏi.

"Ngươi không biết à?"

Chu Tự hỏi lại.

"Này con người, ngươi cũng âm hiểm đấy"

Thần Thái Dương cười nói.

Ta cho ngươi hống hách thêm một lát nữa đấy, boss cấp thế giới ạ. Chu Tự thầm chửi thề trong lòng, hắn nói:

“Ngươi yếu hơn truyền thuyết khá nhiều đấy"

"Xem ra ngươi chỉ đi nhầm vào nơi này chứ chẳng biết gì cả"

Nụ cười của Thái Dương Thần lại càng rực rỡ.

Chu Tự:

"..."

Sao ngươi nhìn ra được? Đúng là chơi không lại đám người này.

"Để ta thử bản lĩnh của ngươi một chút, xem ngươi có tư cách gì mà rút ra được cây đao này"

Thái Dương Thần đứng lên, hắn nhẹ nhàng động ngón tay, lửa đỏ trấn áp Thí Thần Đạo.

Ngay sau đó, đưa tay nhẹ nhàng lay động cơ thể Chu Tự.

Quả nhiên, Chu Tự thoát khỏi Thí Thần Đạo rồi bay lên trên.

Rất suôn sẻ, điều này mang nghĩa đối phương rất nhỏ yếu. Thái Dương Thần bước một bước tới gần Chu Tự, ngón tay hắn hơi nâng lên, dùng một ngón thăm dò là đủ.1146 chữ

Chương 305: Dám Ra Không

Chu Tự đột nhiên bị nhấc lên, hắn vốn định phản kháng cuối cùng lại từ bỏ.

Vì hắn đang bay về phía đối phương.

Trong nháy mắt, hắn vừa nhìn thấy đối phương đi về phía hắn, ngón tay nâng lên đang chờ hắn bay qua.

Thấy vậy, hắn giơ nắm tay lên, công lực ngàn năm đã chuẩn bị sẵn sàng.

Một giây sau, hắn đi tới trước mặt đối phương, ngón tay kia ngay trước mặt hắn.

"Ngươi tự đưa tới cửa đấy nhé, ngươi là thần đầu tiên bắt ta ra quyền. Để tỏ sự tôn trọng, một quyền này của ta sẽ ẩn chứa chín trăm chín mươi chín năm công lực.

Chu Tự vừa dứt lời thì đã đoạt lại quyền không chế cơ thể. Hắn rơi xuống phía trước Thái Dương Thần, quyền xé gió thét gào, ngọn lửa có được thần tính lay lắt như ánh nến rồi dần tàn lụi.

Một quyền đấm tới, bão táp giáng lâm.

Con ngươi Thái Dương Thần co lại, hắn đã phát hiện có điều không ổn. Hắn muốn dùng nhiều sức mạnh quyền hành hơn.

Nhưng mà không kịp, Chu Tự quá nhanh, và một tiếng, nắm đấm đã chạm tới đầu ngón tay hắn. Trong nháy mắt, đầu ngón tay vang lên tiếng răng rắc!

Rắc!

Đầu ngón tay vặn vẹo tan rã, cánh tay cũng vỡ nát theo.

Nắm đấu vòng một đường cong rơi vào trước lồng ngực của Thái Dương Thần.

Cơ thể hắn có quyền hành của mặt trời làm thành vòng bảo vệ, cho dù là thứ gì cũng rất khó phá vỡ.

Nhưng mà...Răng rắc!

Quyền hành vỡ vụn, thần tính tan rã.

Phòng ngự không đủ.

Rầm!

Từng tiếng vang nặng nề, răng rắc.

Rầm! Rầm! Rầm!

Cơ thể Thái Dương Thần cong vòng, tiếng xương cốt vỡ vụn vang không ngừng bên tai.

Bịch!

Cơ thể thuộc về Thái Dương Thần lập tức rơi xuống đất, va vào thần tọa.

Một quyền này cũng chỉ trong chớp mắt, Chu Tự đấm ra một quyền, Thái Dương Thần đập vào thần tọa, lửa rực chung quanh biến mất.

Chỉ bị thương có thế thôi sao? Chu Tự hoảng sợ, Boss quả là Boss.

Chu Tự không hề do dự, chân đạp Thất Tinh Bộ, dùng khinh công bay lên.

Trong chớp mắt hắn đã xuất hiện ở trước thần tọa, phải thừa thắng xông lên.

Ném Thái Dương Thần tới bên cạnh Vĩnh Ám Chi Nhận, sau đó rút Thí Thần Đạo ra.

Tay của hắn tóm lấy Thái Dương Thần, nhưng mà...

Keng!

Trước thần tọa, ngón tay của hắn đụng phải màn chắn gì đó, một luồng lực bắn ngược lại, đẩy hắn bay ra xa.

Vù!

Chu Tự bay xuống dưới đại điện, đứng yên ở cạnh Thí Thần Đạo.

"Chuyện gì vậy nhỉ?"

Trong lòng hắn thấy khó hiểu.

Lúc này lại quan sát trên cùng, phát hiện trước thần tọa có một vệt sáng, bảo vệ nó ở bên trong.

Một lát sau, ánh sáng biến mất.

Không phải sức mạnh biến mất mà là ẩn giấu đi.

Mà điều càng đáng sợ hơn chính là Thái Dương Thần, hắn dùng tay vặn cái eo gãy của mình, để bản thân ngồi ngay ngắn trên thần tọa, cánh tay cũng mọc lại từ trong lửa rực.

Có điều...Khi nhìn về phía Chu Tự, hắn không hề có vẻ khinh thường hay thăm dò nữa.

"Không hợp lý, người này dùng sức mạnh gì mà phá vỡ được quyền hành của ta? Đạo uẩn? Thần lực? Đều không có."

Trong lòng thì kinh sợ, nhưng vẻ mặt Thái Dương Thần vẫn duy trì sự bình tĩnh, đây là uy nghiêm của hắn.

"Ngươi...

Chu Tự nhìn Thái Dương Thần, gào lên một câu:

"Có dám ra đây không?"

Thái Dương Thần này không có đáng sợ như hắn tưởng, có lẽ không phải là cơ thể hoàn chỉnh. Nói sớm thì hắn cần gì phải lo thế. Hắn cảm thấy mình suýt thì bị đối phương áp chế về mặt khí thế rồi.

May mà đè ép lại được.

Có điều đối phương đã khôi phục, hắn chỉ có thể dựa vào Thí Thần Đao, cũng thật phiền phức.

Thái Dương Thần:

"..."

Hắn dựa vào thành ghế sau lưng, mới nói:

"Ngươi biết những cánh cửa này được kiến tạo lúc nào không?"

Chuyển đề tài à. Chu Tự thầm nhủ trong lòng, cũng thuận theo chủ đề của đối phương để trả lời.

"Trước khi thời đại Thần Minh bắt đầu?"

"Chính xác mà nói thì khi thời đại Thần Minh mới bắt đầu thành lập, nơi này giữ lại cho người kế nhiệm, đề phòng bất trắc"

Thái Dương Thần nói với vẻ bình tĩnh.

Chu Tự quan sát bốn phía, giọng nói có hơi nghi ngờ:

"Sau cánh cửa chỉ có một mình ngươi thôi à?"

"Phải nói là một phần của quyền hành, tiện thả một tia ý niệm ngủ say trong đây, chờ có người mở cửa"

Thái Dương Thần dựa vào chỗ ngồi, một tay chống cằm, lộ ra vẻ tùy ý.

"Những cánh cửa khác thì sao?"

Chu Tự thử thăm dò.

"Trên lý luận, năm cánh cửa khác đều sẽ có một phần của quyền hành. Còn về chuyện có người nào khác không thì ngươi phải thử mở cửa mới biết được.

Thái Dương Thần mỉm cười.

Chu Tự ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi:

"Cánh cửa ở giữa thì sao?"

Mười ngón tay Thái Dương Thần đan nhau, hắn chống cằm rồi cười nói:

"Ta không biết"

"Ngươi có ý gì?"

Chu Tự kinh ngạc.

"Không có ý gì cả. Lúc trước, sáu người chúng ta thành lập cái ma hạp cấm kỵ này, để lại thứ mà mình muốn cất giữ. Sau này giấu kín cái ma hạp cấm kỵ trong dung nham dưới lòng đất.

Thái Dương Thần nhìn Chu Tự, nói với vẻ thần bí.

"Cho nên ngươi hiểu rõ chưa? Trong trí nhớ của ta, không có cánh cửa thứ bảy"

Chu Tự:

"..."

"Ngươi có dám tới đây một lần không?"

Thái Dương Thần cười ha ha:

"Con người, ngươi đừng nói mấy lời ngây thơ này nữa. Ta là thần, không thể nào để mình mất mặt lần hai đâu. Ta vốn cho rằng mình có được thần tính và quyền hành thì đối phó với ngươi không phải là điều khó khăn gì. Đáng tiếc ngươi cũng không phải kẻ tầm thường, chỉ tiếc là không cảm nhận được gì bất thường. Nhưng ngươi đã khiến ta thức tỉnh, ta có thể ở đây khôi phục sức mạnh, có lẽ có một ngày trong tương lai, ta sẽ làm cho ngươi không thể nào đặt chân tới nơi này được"

1056 chữ

Chương 306: Tên Gì

"Ngươi không thể ra ngoài à?" Chu Tự có hơi nghi ngờ. "Ngươi đoán xem ta ra được không?"

Thái Dương Thần tỏ vẻ thần bí.

Chu Tự im lặng không nói. Thầm nghĩ ai chơi trò thách đố với ngươi chứ, ngươi không nói thì ta về hỏi ba mẹ ta. "Nói thật cho ngươi biết, ta không có cách nào tự đi ra được, trừ phi có người mang ta đi. Ngươi không có khả năng này nhưng có rất nhiều người làm được.

Nhìn đôi mắt chả hiểu gì của Chu Tự, Thái Dương Thần thở dài rồi nói:

"Ngươi đúng là chẳng biết gì. Ngươi hiểu cái gì là thần, cái gì là quyền hành không? Có được quyền hành trong thiên địa là có thể thành thần"

Thần Minh và quyền hạn? Đôi mắt Chu Tự tối đen, chủ đề quá cao cấp, hắn không hiểu nổi.

“Ngươi không hiểu hả? Ngay cả kiến thức cơ bản mà người cũng không có hả?"

Thái Dương Thần cảm thấy bất ngờ.

“Ngươi dám ra không?"

Chu Tự lại hỏi.

Thái Dương Thần buông tay, lùi lại phía sau, không quan tâm đến lời của Chu Tự, nói tiếp:

“Tóm lại, bất kể là người, thú, hay ma nắm giữ quyền hạn nào đó trong thế gian này đều có thể có quyền năng trở thành thần. Một quyền hạn chỉ có thể do một người nắm giữ cao nhất, cũng chính là một vị thần. Bây giờ ngươi hiểu ý của ta rồi chứ?"

Thấy vẻ mặt Chu Tự không có chút biểu cảm, Thái Dương Thần bất đắc dĩ thở dài:

“Tốt nhất là lần sau ngươi phải bổ sung kiến thức rồi mở cánh cửa khác. Nữ Thần Trí Tuệ cũng không có trí tuệ như ngươi.

“Rốt cuộc ngươi muốn nói gì?"

Chu Tự hỏi.

“Rất đơn giản"

Thái Dương Thần nhìn chằm chằm Chu Tự nghiêm túc nói:

“Tuy ta có một chút ý thức, nhưng chung quy vẫn là quyền hạn. Kể cả chỉ là một phần, nhưng cũng là phần quan trọng nhất đủ để những người cường mạnh có được ta thì cũng có thể có được quyền hạn của mặt trời và lửa, thậm chí có người chỉ thiếu nước dung hợp vào ta để trở thành Thái Dương Thần. Cho nên ta nói chắc chắn sẽ có người đưa ta ra ngoài. Một loại người sẽ khiến ta trở lại đại địa, còn một loại người là muốn thay thế ta, cái danh Thái Dương Thần cũng không kém, ngươi nói phải không?"

“Ta không thể có được quyền hạn à?"

Chu Tự hỏi ngược lại. “Đương nhiên không thể, tu chân giả tu đạo tự thân, không hợp với quyền hạn, cho dù ngươi từ bỏ tu vi thuộc về mình thì cũng phải đi con đường thái dương lại từ đầu. Lý do khiến ta chắc chắn ngươi sẽ không làm vậy là Vĩnh Ám Chi Nhận Thí Thần Đạo, người đi tìm kiếm thần, làm sao có tư cách rút ra thanh đao này? Ta không thích người đúc tạo ra thanh đao này, cũng không thích người có thể rút ra được thanh đao này, nhưng trước nay ta không phủ nhận cường giả, kể cả kẻ đối lập cũng đáng được tôn kính"

Giọng của Thái Dương Thần mang theo vẻ kính phục.

Rất biết chém gió, trói buộc ta thành một người có đạo đức cao thượng bị theo đuổi, Chu Tự lẩm bẩm, thực sự không có hứng thú với quyền hạn mặt trời. Đó là cái gì, hắn cũng không hiểu.

“Nói cách khác, nếu có người tìm đến nghĩa là có khả năng muốn lấy mạng của ngươi phải không?"

Chu Tự hỏi.

“Đúng thế"

Thái Dương Thần gật đầu.

“Vậy ngươi đang mong ta sẽ bảo vệ ngươi?"

“Ta có ý đó, nhưng khác ở chỗ nếu ngươi có hứng thú với cánh cửa khác thì phải bảo vệ ta. Đặc biệt là cánh cửa thứ bảy, không có ta thì chưa chắc đã mở được cánh cửa đó.

Thái Dương Thần mang theo ý cười.

Chu Tự nhìn Thái Dương Thần, nhẹ nhàng nâng thanh đao trong tay, keng một tiếng, Vĩnh Ám Chi Nhận trở lại trong vỏ, sau đó hắn mới nói:

“Ta cũng có thể lựa chọn hợp tác với người bên ngoài, ngay cả tấm chắn bảo vệ của ngươi mà ta cũng không phá được, nếu người khác đến uy hiếp ngươi, ta lấy gì để chống lại?"

Vẻ mặt Thái Dương Thần không thay đổi, chỉ nhìn chằm chằm Chu Tự, hồi lâu mới lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh:

“Loài người, tâm tư của ngươi vẫn nặng như trước. Đều là hợp tác, chi bằng hợp tác với ta, ta sẽ trả đầy đủ thù lao trước, thậm chí cho ngươi có năng lực nhất định để đối kháng với kẻ địch. Đương nhiên, trước đó ngươi phải trả lời câu hỏi của ta đã"

“Ngươi nói đi."

Chu Tự cắm dựng đứng Thí Thần Đạo trước người, giọng thấp mà không trầm.

Sống ở địa bàn của hắn, trả tiền phòng chính là trả phí bảo vệ, cũng không phải hắn chưa từng gặp, đâu thể để Thái Dương Thần đến ở tùy tiện mà không trả giá chứ?

“Ngươi tên là gì?"

Thái Dương Thần đứng thẳng người, quyền hạn xung quanh nổi lên dường như đang làm gì đó.

Tên...

Trong các loại tiểu thuyết huyễn huyễn, những thứ vô cùng quan trọng, đặc biệt là nói ra tên thật ngay tại chỗ rất dễ rơi vào bẫy. Người từng đọc rất nhiều tiểu thuyết như Chu Tự không phải kẻ ngốc. Nhưng hắn cũng đã đặt sẵn một cái tên, hắn lên tiếng nói ra cái tên mới đặt cho mình.

Ngoại thành Thần Vực.

Thu Thiển tính toán thời gian, khoảng nửa tiếng, nàng nhẹ nhàng lên tiếng thắc mắc:

“Chắc phải đến lúc rồi, vẫn chưa thấy biến hóa” Để quan sát mặt trời đỏ biến hóa, các nàng cũng không cố ý tìm nơi vắng vẻ, mà quang minh chính đại ra đường phố. Nhưng thời gian dần trôi mà không có bất kỳ biến hóa nào.

1109 chữ

Chương 307: Sợ Một Cái Tên

“Đừng nóng vội, cứ từ từ, không có thì không có, cũng chẳng phải chuyện gì lớn"

Chu Ngưng Nguyệt bước nhẹ đến bên một sạp hàng. Nàng rất thích xem những đồ vật kỳ lạ cổ quái, nơi này khác với giới tu chân mà nàng biết. Ở nơi này có thể mua được rất nhiều đồ. Nhưng cũng rất dễ bị lừa, vừa nãy Thu Thiển nhìn thấy có người bán Hoang Cổ kinh thế thư, còn nói gì mà đó là quyển tổng hợp, đúng là lừa đảo.

Nếu rẻ thì các nàng sẽ mua về đọc xem sao, còn đắt quá thì thôi. Thực ra đối phương cũng coi như có lương tâm, chỉ lừa gạt kẻ có tiền.

Thu Thiển đang định lên tiếng, bỗng cảm thấy xung quanh sáng lên rất nhiều. Trong chớp mắt có ánh sáng từ tren cao chiếu xuống.

“Ồ, có biến hóa rồi.

Chu Ngưng Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên trời cao.

Lúc này trên trời có mặt trời đỏ bùng cháy, hào quang đang từ mặt trời đỏ chiếu xuống, giống như mặt trời vừa ló dạng, dần dần xoay chuyển.

Phần lớn mọi người trên con phố ngoại thành đều ngẩng đầu nhìn lên trời, vẻ mặt của họ vô cùng căng thẳng.

Họ là thiển tín đồ, coi nơi này là chợ đặc biệt, nên không muốn Thần Minh trở về. Ít nhất phần lớn số người đều như vậy. Khu chợ không chủ, một khi có kẻ đáng sợ theo dõi sẽ là một việc nguy hiểm.

“Trong thành có người có ý đồ lại gần.

Đột nhiên có người lên tiếng.

Trên bầu trời xuất hiện bóng hình, họ như hào quang lại gần mặt trời nóng rực, mang theo sự thành kính.

“Cảm giác như đang nghênh đón Thái Dương Thần.

Bách Mạch tiên tử xuất hiện bên cạnh Thu Thiển và Chu Ngưng Nguyệt.

“Tiền bối phát hiện ra điều gì?"

Thu Thiển chột dạ hỏi.

“Cũng không tính là phát hiện, chỉ biết đột nhiên quyền hạn mặt trời và lửa xuất hiện, bây giờ là thời khắc dữ dội nhất. Lúc trước không thể tìm được, bây giờ dễ hơn rất nhiều.

Bách Mạch tiên tử thuận miệng nói.

Chuyện Thái Dương Thần, nàng quan tâm đến khởi nguồn, còn về việc vị thần này có thể trở lại hay không thì nàng giữ thái độ thờ ơ. Thời đại Thần Minh đã qua, cũng không quay lại được nữa. Một Thái Dương Thần mà cũng muốn gây sóng gió trong giới tu chân ư? Tuyệt đối không thể.

“Trên mặt trời đỏ có thứ gì đó.

Có người kinh hãi hô lên.

Thu Thiển ngẩng đầu, quả nhiên trên mặt trời rực lửa cực nóng này có một bóng đen, bóng đen này đâm vào mặt trời.

“Giống một thanh đao"

Có người hình dung ra.

Sau khi bóng đen đâm vào, thì vẫn giữ yên lặng.

“Đốm đen mặt trời?"

“Lúc cử động thì giống thanh đao, bây giờ lại không giống, không biết cụ thể là thứ gì."

“Ngoại thành Thần Vực thay đổi rồi"

“Đúng vậy, sau này có phải ngày nào cũng được tắm nắng không?

"..."

Chu Ngưng Nguyệt cảm giác những người này nói chuyện chẳng ăn nhập với nhau.

Một lúc sau.

Trên mặt trời như nổi cuồng phong, đốm đen lúc to lúc nhỏ. Cuối cùng đột nhiên trở nên cực kỳ nhỏ bé.

Đúng lúc này, quyền hạn thuộc về mặt trời cực kỳ sinh động, tất cả mọi người ở ngoại thành Thần Vực đã phát giác được thần dụ. Không phải lời nói, là một loại thần tính truyền cuộc nội dung cuộc đối thoại. “Đang hỏi tên của đốm đen đó sao? Ta có hiểu sai không?"

“Không đâu, đúng là như vậy, ta cũng cảm nhận được, xem ra Thái Dương Thần thật sự sắp trở lại. “Không giống, sao ta lại cảm thấy Thái Dương Thần bị người nào đó tìm được, ai đang vào thế yếu cũng còn chưa biết"

“Truyền ra tên của đối phương bằng thần dụ, chắc là muốn để tín đồ đến cứu phải không? Nếu không tại sao lại truyền thần dụ như này?"

“Rất có lý.

Thu Thiển và Chu Ngưng Nguyệt quay sang nhìn nhau một cái, các nàng cũng đoán được. Bây giờ các nàng đang lo sợ nghe thấy cái tên quen thuộc, như vậy thì rất phiền phức. Chu Ngưng Nguyệt do dự một lát, chuẩn bị sẵn bút giấy, nghĩ thầm:

“Lỡ như Thánh Tử đệ đệ đáng yêu lại đang sao chép một đoạn đối thoại ở đâu đó thì sao?

Thu Thiển:

"..."

Đồng thời, thần dụ tiếp tục truyền tin, nội dung chỉ là một câu đơn giản:

“Tên ta hả? Tịnh Thần Chu Vương chính là tên của ta.

Chu Ngưng Nguyệt:

"???"

Thu Thiển:

"???"

“Tịnh Thần Chu Vương là ai?"

Thu Thiển hỏi Nguyệt tỷ bên cạnh.

Chu Ngưng Nguyệt nhún vai lắc đầu:

“Ta cũng không biết.

Choang!

Âm thanh đột ngột vang lên, là ông chủ sạp hàng đang sắp xếp hàng hóa bên cạnh.

Bách Mạch tiên tử đang thất thần cũng lập tức tỉnh lại, Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển nhìn thấy, không những vậy các nàng còn phát hiện tín đồ thành kính bay lên trời cao lại dừng lại theo bản năng.

Rất nhiều người trên phố đều tò mò, là vì Tịnh Thần Chu Vương ư?

“Tiền bối?"

Thu Thiển hỏi Bách Mạch tiên tử.

“Tiền bối biết Tịnh Thần Chu Vương à?"

Chu Ngưng Nguyệt nghi hoặc, thầm nghĩ sao Chu Tự lại nói ra một cái tên khiến người ta mất hồn? Hoặc là thực ra từ nhỏ Thánh Tử Ma Đạo đã tạo ra danh tiếng? Cũng có thể người trả lời câu hỏi không phải là Chu Tự, nhưng khả năng này rất nhỏ.

“Không có nhiều người trong giới tu chân biết cái tên này.

Bách Mạch tiên tử không dám có chút bất kính:

“Nhưng chắc chắn người này đang báo tên giả “Tại sao?"

Chu Ngưng Nguyệt tỏ vẻ mặt tò mò.

“Vì nếu thực sự là người này, Thái Dương Thần đã phải quỳ xuống từ lâu rồi, sao còn dám truyền thần dụ?"

Chủ sạp hàng bày hàng hóa nói tiếp:

“Không thấy cái tên này vừa được nói ra thì thần dụ lập tức bị cắt đứt hả? Tên của người, bóng của cây, kể cả biết rõ là giả thì Thái Dương Thần cũng bị dọa sợ"

1111 chữ

Chương 308: Thần Quyền

“Vậy rốt cuộc hắn là ai?"

Thu Thiển hỏi.

Bách Mạch tiên tử và chủ sạp hàng không nói thêm nữa, có chút kiêng sợ.

Thu Thiển cảm thấy ở nơi này thể diện của mình không lớn bằng Chu Tự, khi Chu Tự hỏi, những người này bắt buộc phải trả lời.

“Các ngươi xem, mặt trời rực lửa đang biến mất.

“Có chuyện gì vậy? Có liên quan đến cái tên đó sao?"

“Các ngươi biết cái tên này nói đến ai không? Ta cứ cảm thấy có người biết nhưng ấp úng không dám nhắc đến?"

“Không phải không dám nhắc tới, mà ở ngoại thành Thần Vực cố hết sức đừng nhắc tới hắn, không may mắn."

Lần này Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển càng tò mò hơn.

Thu Thiển đột nhiên ngẩn người, hình như nàng đã nghe đến cái tên này ở đâu đó. Tóm lại lúc quay về chắc có thể hỏi rõ ràng.

“Báo họ tên giả, ăn nói bừa bãi"

Trên điện Thái Dương Thần điện thượng, giọng nói của Thái Dương Thần mang theo vẻ dồn dập, thậm chí hoang mang, ngọn lửa cũng dừng lại trong chốc lát. Khi nghe thấy cái tên này, tim của hắn dừng lại mấy giây, cũng may phản ứng nhanh, không bị mất phong thái.

Cái tên này không ổn ư? Chu Tự không nghĩ nhiều, chỉ nói:

“Ta đã nói tên ta rồi, bây giờ đến lượt ngươi, muốn yên ổn ở đây không bị người khác làm hại, ngươi có thể trả thù lao thế nào?"

Đối phương báo họ tên giả, Thái Dương Thần bị đánh mạnh vào tinh thần, nhưng vẫn bình tĩnh lại trong thời gian mấy hơi thở. Đôi mắt hắn nhìn chằm chằm Chu Tự, dường như muốn nhìn rõ người phía dưới. Thậm chí còn muốn hỏi vì sao hắn báo cái tên này.

Cuối cùng, hắn từ bỏ.

Không hỏi ra được gì còn đỡ, chỉ sợ hỏi ra điều gì khiến người ta sợ hãi.

Thái Dương Thần Điện.

Ngọn lửa trở nên êm dịu, sức nóng đang lan tràn, thế lửa nhỏ dần. Phía trên cao nhất đại điện, Thái Dương Thần dựa vào thần tọa, sắc mặt hắn bình tĩnh, uy vũ bất phàm. Trong ánh mắt như lửa bập bùng bóng hình của Chu Tự. Thực lực và cái tên của đối phương đều khiến hắn bất ngờ.

“Theo ngươi thấy có người nhằm vào chỗ của ta, nguy hiểm nhất sẽ là gì?"

Thái Dương Thần nói với giọng trầm thấp:

“Là sự sợ hãi trong lòng hay là chênh lệch về thực lực?"

“Ngươi có thể làm tăng thực lực của ta hả?"

Chu Tự nghi hoặc hỏi.

Bảy cánh cửa bên ngoài, thần bí nhất là cánh cửa thứ bảy, có thể đúng như lời Thái Dương Thần nói, cần phải mở ra sau cánh cửa khác và giữ quyền hạn trong. Như thế mới có thể mở ra cánh cửa thứ bảy. Hắn cần giữ lại quyền hạn của mặt trời, nhưng rốt cuộc sẽ gặp phải kẻ địch thế nào cũng không dễ đưa ra kết luận. Có thể tăng thêm sức chiến đấu chắc chắn là việc tốt. Cũng không biết tăng thêm về mặt nào, nếu là Ma Chủng thì...không có tác dụng gì. Có còn hơn không.

Còn về nỗi sợ hãi trong lòng, hắn là người phe phản diện còn cần sợ ai? Tu sĩ chính đạo ư? Nhưng những kẻ nhằm vào quyền hạn của mặt trời đều là dư nghiệt của thời đại Thần Minh phải không? Hắn không hề sợ.

“Có được coi là tăng mạnh thực lực của ngươi hay không thì cũng không chắc, nhưng có thể khiến ngươi khác đi thì là thật.

Thái Dương Thần giơ một ngón tay.

Ánh lửa đi lên cánh tay của Chu Tự, không có sức mạnh, trong chớp mắt ánh lửa đã tiến vào trong kinh mạch.

“Đừng phản kháng, ngươi biết nó không hề gây tổn hại đến ngươi.

Thái Dương Thần vội giải thích.

Chu Tự dẹp công lực ngàn năm ra để ngọn lửa đi vào. Công lực ngàn năm không kiểm tra ra thứ gì, có thể thả đi.Trong thời gian một hơi thở, ngọn lửa đến vị trí đan điền, lượn quanh hai vòng, cuối cùng rơi đến điểm đỏ đầu tiên trong linh khí Chu Thiên như thay thế điểm đỏ rực, nhưng lại không có thay đổi gì.

“Hạt giống quyền hạn, có hạt giống này, ngươi có thể mượn sức mạnh của quyền hạn của mặt trời và ngọn lửa trong điện Thái Dương Thần. Ưu điểm là hạt giống chỉ là tạm thời, sẽ không ảnh hưởng tu vi của ngươi, mượn dùng vô cùng thuận tiện. Khuyết điểm là khoảng cách quá xa thì hạt giống không thể có nhiều tác dụng, chỉ còn lại một chút năng lực nhỏ yếu. Thứ hai là quyền hạn không hợp với ngươi, mượn sử dụng sẽ chịu hạn chế khá lớn."

Nói xong Thái Dương Thần tóm vào không trung, ngọn lửa bùng lên như nước chảy, hội tụ trong tay hắn. Chỉ một lát, quyền trượng ngọn lửa được thành hình, chậm rãi rơi vào trong lòng bàn tay Thái Dương Thần.

Vù!

Cánh tay khẽ động, quyền trượng thoát ra khỏi tay Thái Dương Thần rơi xuống trước mặt Chu Tự. “Quyền trượng thái dương, tay cầm quyền trượng, ở đây ngoài ta ra thì ngươi có thể điều động được tất cả mọi quyền hạn. Ưu điểm là có thể ngưng tụ tất cả quyền hạn của ta, có thể cho ngươi năng lực ngăn địch. Khuyết điểm tiêu hao quá lớn không thể sử dụng trong thời gian dài, phải thật thận trọng, hơn nữa quyền hạn nhận quyền trượng không nhận người. Bất kể là ai, chỉ cần cầm quyền trượng trong tay thì có thể nắm giữ quyền hạn. Tốt nhất là ngươi phải bảo quản cẩn thận.

Thái Dương Thần nhấn mạnh.

Chu Tự cầm quyền trượng khẽ động ý niệm, ánh lửa hiện ra, khiến hắn có cảm giác như hắn là chúa tể của cả điện Thái Dương Thần. Nhưng không dễ sử dụng, không có cảm giác muốn gì được nấy như công lực ngàn năm. Cuối cùng sức mạnh bên ngoài vẫn là sức mạnh bên ngoài.

Cầm về cho Thu tỷ, xem liệu có thể có tác dụng với điều khiển thần lực của nàng không, nghĩ như vậy hắn bèn cất quyền trượng đi.

1063 chữ

Chương 309: Hơi Giòn

“Ta có vấn đề cần hỏi"

“Vấn đề gì?"

Thái Dương Thần hỏi.

“Ngươi đánh thức quyền hạn, tại sao không phải là bản thể của ngươi dung hợp với ngươi?"

Chu Tự hỏi.

"Ha!"

Thái Dương Thần hạ dài một tiếng:

“Loài người, ngay cả điều này mà ngươi cũng không biết hả? Ta là một chút ý niệm còn sót lại lúc ban đầu xây dựng thời đại Thần Minh, về lý thuyết ta không nhận ra cây đao trong tay ngươi, chẳng phải là phản kháng ở giai đoạn sau đúng không? Vậy tại sao ta lại biết? Nguyên nhân thực ra rất đơn giản, vì bản thể của ta đã rơi rụng từ lâu"

Thái Dương Thần dừng một lúc, mới nói tiếp:

“Cho nên ký ức thuộc bản thể dung nhập vào trong quyền hạn, đang đợi người kế nhiệm thức tỉnh, quay trở lại. Sau đó ngươi đã đánh thức ta, như vậy ta mới có thể nói chuyện bình thường với ngươi, không có ngăn cách thời đại"

Chu Tự gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, Thần Minh thật lợi hại, vẫn có thể tồn tại. Không còn vấn đề gì nữa cũng nên rời khỏi đây rồi.

Trước khi đi hắn định thử hạt giống quyền hạn. Nhưng vừa mới gợi lên thì phát hiện hạt giống quyền hạn muốn bao trùm toàn thân, việc này khiến hắn cảm thấy không thoải mái, công lực ngàn năm được hắn phái ra, sau đó gõ vào hạt giống quyền hạn.

Răng rắc!

Hạt giống nứt ra...

Chu Tự:

Thứ tạm thời quả nhiên không chịu ăn đòn được, vừa đụng đã hỏng.

Roạt!

Ngọn lửa rỗng trênThái Dương Thần đột nhiên nứt ra một mảng.

“Ngươi...đã làm gì hả?"

Thái Dương Thần có chút khó hiểu.

“Hạt giống của ngươi hơi giòn.."

Chu Tự lúng túng nói.

Một lát sau, Thái Dương Thần được biết hạt giống bị nứt, nhất thời rơi vào trầm mặc, cuối cùng chỉ bảo Chu Tự dùng quyền trượng thái dương tự khôi phục chứ không làm lại một hạt khác.

Hắn không tiêu hao nổi.

“Cánh cửa ở đây là do ta mở, sự thức tỉnh của ngươi có ảnh hưởng đến ngoại thành Thần Vực không?"

Chu Tự bỗng nhớ đến mặt trời đỏ.

Thái Dương Thần trầm mặc một lát, lắc đầu nói:

“Đợi lúc nào ta nghĩ ra rồi sẽ nói với ngươi"

“Lần sau khi ta đến, ngươi có thể ra nghênh đón ta không?"

Chu Tự nhắc đạo hỏi.

“Loài người, sao cứ phải cố chấp với câu hỏi này? Ngươi thấy ta giống kẻ ngốc không?"

Thái Dương Thần cười trả lời.

Sau đó trò chuyện vài câu xong Chu Tự cầm Thí Thần Đao rời khỏi điện Thái Dương Thần.

Thái Dương Thần đưa mắt tiễn Chu Tự rời khỏi thần điện, thoát khỏi không gian này. Ban đầu hắn còn nụ cười trên môi, phút chốc liền âm trầm. Hắn trầm mặc rất lâu, duy chỉ có ngọn lửa vẫn đang cháy. Cuối cùng Thái Dương Thần mới tự nhủ:

“Loài người đúng là kỳ lạ, càng thể hiện khí phách, càng kính phục người xưa, thì càng có được sự tôn kính của họ, khiến họ buông lỏng cảnh giác. Thanh niên này không tiếp xúc với nhiều việc, nhưng hắn khá đặc biệt, hợp tác với hắn cũng như bảo hổ lột da. Nhưng ta không có gì trong tay, làm sao phải sợ liều chết một phen? Cũng chẳng phải ta không đánh cược nổi, lần trước bị thua, lần này chưa chắc.

Thái Dương Thần dựa về phía sau, nhìn trần nhà của điện Thái Dương Thần, cau mày:

“Cánh cửa được sửa lại, là bút tích của ai? Liệu có đi quá xa với ý định ban đầu của chúng ta không?” Thái Dương Thần không nghĩ nhiều, chậm rãi nhắm mắt. Hắn vốn định đi dạo quanh khắp chốn, xem xem vài thủ đoạn nào đó trong thần điện có còn hay không. Nhưng..hắn không dám đi ra ngoài. May mà để lại cho mình một tuyến phòng ngự, tránh bị bức hại.

Người đến đây khiến người ta đau đầu.

Chu Tự đi ra khỏi cổng lớn điện Thái Dương Thần, lúc đi ra thì ngọn lửa biến mất, khí tức nóng rực giảm bớt, cánh cửa đóng chặt, nhưng muốn mở ta vẫn vô cùng dễ dàng.

Phập!

Khi cửa đóng, Chu Tự quay đầu nhìn một cái, tuy cánh cửa không còn nóng hầm hập, nhưng vẫn đỏ rực như lửa.

“Gia, ngươi có sao không?"

Đại Địa Thần Khuyển đi đến bên cạnh Chu Tự vội hỏi.

“Ừm, không sao, cánh cửa này thông đến điện Thái Dương Thần, có quyền hạn của Thái Dương Thần ở trong"

Chu Tự giải thích đại khái.

Trong đó có quyền hạn, có nghĩa là mức độ nguy hiểm sẽ cao hơn, nói ra để họ chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, muốn rời đi cũng được.

“Gia, có lẽ ngươi không có cảm giác gì, lúc cánh cửa đầu tiên được mở ra, trong có sức mạnh đặc biệt. Sức mạnh này có thể khiến chúng ta tu luyện ít mà thành quả lại nhiều, cho nên chắc chắn ta sẽ không rời đi. Đương nhiên, ta là thú cưng của Gia, đứng ở tuyến đầu vì Gia là chuyện nên làm.

Đại Địa Thần Khuyển bày tỏ lòng trung thành.

Hầu Trầm thấy thế vội nói:

“Đạo hữu khách sáo rồi, thăm dò nơi này khiến ta có thu hoạch rất lớn, có nguy hiểm là chuyện tất nhiên. Mong đạo hữu có thể cho ta ở lại. Hầu mỗ chẳng phải trẻ con, hiểu rõ tình hình, muốn có thu hoạch thì đâu thể tránh được nguy hiểm? Cơ hội ngàn năm khó gặp, hơn nữa chúng ta chẳng qua chỉ làm trợ thủ thôi, thực ra người giải quyết vấn đề thực sự là đạo hữu.

Chu Tự cảm thấy nên cho những người này chút phúc lợi, trong lòng cũng đỡ áy náy. Để xem quyền trượng thái dương có thể hỗ trợ Thu tỷ hay không, nếu không có tác dụng thì ném cho Đại Địa Thần Khuyển, gặp phải nguy hiểm thì họ cũng có thể ứng biến.

1091 chữ

Chương 310: Phiền Phức

Hầu Trầm đưa mắt tiễn Chu Tự rời đi.

Thánh Tử cho biết trước đó đã nói chuyện với Thái Dương Thần, gặp được Thần Minh có ý thức, đây là những việc mà dù thế nào hắn cũng không ngờ đến. Nói cách khác, hắn sẽ ở đây, ngày càng gần với mục đích của mình. Hắn hiểu ra một điều, muốn đạt được mục đích mà ban đầu không thể đạt được thì phải lên thuyền của người khác mới có hy vọng. Mà hiện tại hắn đang ở trên thuyền của Thánh Tử Ma Đạo, cứ tiếp tục thì hắn sẽ nhìn thấy ánh bình mình thuộc về mình. Thành công ở ngay trước mắt, hắn không thể từ bỏ. Đương nhiên, kể cả hắn muốn rời đi cũng không dám đi khỏi nơi này.

Quyền hạn mặt trời và ngọn lửa, bảy cánh cửa chưa biết rõ, tung tích Thần Minh thậm chí bí mật của khởi nguồn đều có thể ở trong này, đã biết những điều này, mọi thứ không còn tùy mình nữa. Lúc đến thì dễ, rời đi thì sẽ là ra đi mãi mãi.

Thánh Tử Ma Đạo có vẻ như hỏi thân thiện, thực chất là đang thăm dò hắn, hễ mà hắn hơi do dự một chút, thì bảy mươi phần trăm sẽ bỏ mạng tại đây. Hắn phải toàn tâm toàn ý bán mạng cho Thánh Tử, nếu không sống chết khó lường, càng đừng nói đến thực hiện mục đích. Niềm hy vọng của toàn tộc ở đây, hắn không thể sơ suất.

Chu Tự đi thẳng ra khỏi Biên Giới Thành.

Quay đầu nhìn Biên Giới Thành, một thành trì ban đầu còn âm lạnh, nay có chút ấm áp, có lẽ là vì điện Thái Dương Thần.

“Cảm thấy thật rắc rối.

Nhớ lại cuộc trò chuyện với Thái Dương Thần, hắn có phát hiện khác:

“Ban đầu Thần Khởi Chi Môn ở trong dung nham dưới đại địa, nhưng lại đột ngột xuất hiện ở đây. Có người cố ý đặt cánh cửa ở đây, hơn nữa còn đặt thêm một cánh cửa trên không trung. Không biết là muốn làm gì” Trầm mặc một lát, hắn lại bắt đầu hoài nghi Thái Dương Thần. Tin tưởng Thái Dương Thần một cách ngu ngốc chắc chắc sẽ chịu thiệt, mình không chơi lại đối phương, chỉ đành cẩn thận hơn. Có thể mỗi một câu nói của đối phương đều là thật, nhưng nếu ghép lại với nhau có thể là giả dối.

“Nhắm vào người của Thần Minh, cảm thấy đều không phải người đơn giản, chắc chắn một người mới như ta không chống lại được.

Là người mới, Chu Tự hiểu rõ thực lực của mình, hắn vốn không sợ điều gì ở gần Thanh Thành, chỉ cảm thấy tu chân giả thật phiền phức, dã quái không hề hèn nhát chút nào, tính đến hiện tại những người mà hắn gặp, ngoại trừ thân thích thì đều có thể đánh được. Nhưng sự việc liên quan đến Thần Minh...

Về đến vùng ngoại ô Thanh Thành, hắn lại gọi điện cho cha lần nữa Bây giờ là mười một rưỡi đêm, cha không ngủ sớm như vậy.

“Con trai à, sinh hoạt phí tháng này của ngươi không có đâu. Giọng trầm thấp của Chu Nhiên vang lên.

Vốn dĩ đã không có, Chu Tự lẩm bẩm rồi mới nói tiếp: “Cha, ta có chuyện nghiêm túc, ta vừa mới tiến vào một cánh cửa gặp được một Thần Minh, hắn nói ta đã đánh thức hắn dẫn đến Thanh Thành bị người khác nhằm vào, có thể ta sẽ gặp nguy hiểm. Ngươi có muốn vào thành buôn bán không?"

Người đối diện không suy nghĩ mà nói thẳng:

“Cự phách Ma đạo chỉ nặng có 77,5kg thôi, không trấn áp nổi, ngươi tự cầu phúc đi, còn chuyện gì khác không?

Không có thì cha tắt máy đây"

Chu Tự mới mở miệng muốn chuyển Nguyệt tỷ ra, không biết làm sao đối phương đã tắt máy.

"..."

77,5kg cũng không phải là nặng lắm mà, để ý như vậy làm gì?

“Từ lúc nào cha lại nhỏ mọn thế nhỉ? Tắt máy của ta nhanh như vậy. Chu Tự thắc mắc cất điện thoại, đi một mạch về nhà. Chắc chắn sẽ có nguy hiểm, cứ làm tốt công tác chuẩn bị là được. Sau khi biết mình là Thánh Tử Ma Đạo, hắn đã biết mình bị cuốn vào vòng xoáy chưa biết rõ, có thể sống yên ổn bao lâu thì đều dựa vào may mắn.

Trên đường trở về, hắn đại khái kể lại cho Lý Lạc Thư, xem đối phương có ý kiến khác không. Cha đã mặc kệ thì mình nghĩ cách khác.

Lần này Lý Lạc Thư trả lời rất nhanh:

“Đại ca, lần này không phải trò đùa đâu, không thể để người khác biết ngươi nắm giữ quyền hạn mặt trời và ngọn lửa, sẽ vô cùng nguy hiểm.

Chu Tự hiểu, phải trở về kế thừa quán cơm.

“Không còn cách gì à?” Chu Tự hỏi.

“Có, đến bao nhiêu thì xử lý bấy nhiêu"

Lý Lạc Thư trả lời.

Cách hay, thế ai sẽ xử lý? Hắn chỉ biết xử lý dã quái, chưa từng xử lý thần.

Lý Lạc Thư trả lời lại bằng mấy dấu chấm lửng, sau đó mới gửi một đoạn tin nhắn:

“Thực ra người khác tìm đến cũng không dễ, có điều chắc chắn Thái Dương Thần này đã có sự chuẩn bị khác. Có thể hắn vừa hợp tác với đại ca, vừa để những người khác tìm đến"

“Hắn không sợ ta đổi ý hả?"

Chu Tự hỏi.

“Có lẽ hắn biết giá trị của mình, cũng có thể có đường lui khác, trông mong một Thần Minh xa xưa toàn tâm toàn ý hợp tác với tu chân giả là điều không thể nào, cho dù hắn chỉ sót lại một chút ý thức."

Lý Lạc Thư dừng một chút rồi tiếp tục gửi tin nhắn:

“Chẳng phải đại ca nói ngoại thành Thần Vực có biến hóa à? Đi hỏi tình hình cụ thể, có lẽ ở đó có thể biết hắn đã làm gì. Có khả năng hắn sẽ đặt cược vào hai bên, nhưng phần lớn hy vọng chắc chắn đặt lên đại ca"

“Tại sao?"

Chu Tự hỏi, hắn không am hiểu những việc này.

1047 chữ

Chương 311: Không Có Tác Dụng

“Thứ nhất, hắn thực sự không hy vọng có người tìm được hắn, như vậy hắn có thể âm thầm khôi phục, đặc biệt là đại ca cầm Thí Thần Đạo trong tay, không thể thay thế hắn, cũng không làm gì được hắn vào lúc này, chống lại kẻ địch bên ngoài là lựa chọn tốt nhất. Thứ hai, đại ca không đủ thực lực, một khi không chống lại được, hắn sẽ bị đưa đi. Sự thức tỉnh của hắn chắc chắn sẽ bị phát giác, có hai loại người tìm hắn, một là người cứu hắn, hai là người giết hắn. Số người muốn cứu hắn không nhiều bằng số người muốn giết hắn thì hắn sẽ gặp nguy hiểm, cho nên làm việc gì đó để hai bên đều biết thì sẽ an toàn hơn, đến lúc đó hắn cũng có thể làm chút gì đó"

Lý Lạc Thư phân tích. “Ngươi là đại ca của ta"

Chu Tự khâm phục nói.

“Ở trước mặt đại ca ta chỉ là trẻ con, ta ở Thanh Thành nhiều năm như vậy cũng không được tiếp xúc với những thứ này. Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà đại ca đã phá vỡ các loại cửa ải gặp được Thần Minh, còn có thể nói chuyện với Thần Minh khiến ta phục sát đất.

Lý Lạc Thư thể hiện sự sùng bái, sau đó bổ sung thêm một câu:

“Chờ ta có thể xuống núi, ta sẽ giúp đại ca xử lý một vài tên nhãi nhép. Đại ca, lần này ngươi phải giúp ta xem mắt thành công đấy"

"..."

Chu Tự hơi đau đầu.

Trên đường hắn nhìn điện thoại mấy lượt.

Phân tích của Lý Lạc Thư có khả năng cao là đúng, Thái Dương Thần không thể đặt hết hy vọng vào hắn. Như Thái Dương Thần nói, hắn không phải kẻ ngốc, chắc chắn sẽ không tin tưởng hắn một cách mù quáng, sẽ có chuẩn bị nhiều hơn.

Mua một phần đậu phụ thối thêm một viên đường rồi hắn mới về nhà.

Vừa về đến nhà, hắn đã nghe thấy Thu tỷ nói chuyện ở ngoại thành Thành Vực. Trong lòng thầm kêu Lạc ca thật lợi hại. Thái Dương Thần đã tiết lộ tên của hắn.

Có Lý Lạc Thư nhắc nhở trước đó, hắn biết Thái Dương Thần cố ý để mọi người biết quyền hạn đang ở đâu và nằm trong tay ai, khiến nhóm người cùng biết được tin này, lúc đó Thái Dương Thần vừa có thể tấn công, cũng vừa có thể phòng ngự, thật âm hiểm.

Thái Dương Thần bề ngoài nói một đằng sau lưng làm một nẻo, trí giả cũng biết gạt người, đều không phải thứ tốt đẹp gì.

May mà hắn cũng không ngốc, đã dùng một nửa danh tiếng của cha.

“Cho nên Tịnh Thần Chu Vương là ai?"

Trên bàn ăn, Chu Ngưng Nguyệt ôm đậu phụ thối vừa ăn vừa hỏi.

Thu Thiển ăn kẹo mút nhìn Chu Tự, đang chờ câu trả lời.

“Ta tự nghĩ ra đấy.

Chu Tự vô tội nói.

“Ngươi tự nghĩ ra hả?"

Thu Thiển lấy kẹo mút ra nghi hoặc nói:

“Không thể nào, những người khác nghe thấy cái tên này đều có phản ứng mạnh, họ biết người này, sao có thể là bịa ra được?"

“Ngươi tự nghĩ ra thế nào?"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn chằm chằm Chu Tự.

“Ta dựa theo danh hiệu của cha ta.

Chu Tự thấy hai người đều nghi ngờ bèn giải thích:

“Trước đây ta gặp phải một lão già lừa gạt ta, hắn nói cự phách ma đạo tên là Tịnh Thần Chu, ta cảm thấy có lẽ là danh hiệu của cha ta. Sau đó ở Biên Giới Thành có người bảo ta báo tên, ta không đánh lại được hắn, đương nhiên phải tìm người giúp ta, nên đã dùng cái tên Tịnh Thần Chu, nhưng cảm thấy nghe không hay lắm, nên thêm một chữ, gọi là Tịnh Thần Chu Vương"

“Có thể vì ngươi thiếu suy nghĩ đã nói ra danh hiệu mà người khác thừa nhận trong lòng"

Thu Thiển suy đoán.

Chu Ngưng Nguyệt thoáng suy nghĩ, lắc đầu nói:

“Chưa từng nghe cha nói đến danh hiệu này, những người khác cũng chưa từng nói, ta hỏi Chu Tước tỷ xem.

Nàng lấy điện thoại ra, nhanh chóng soạn tin gửi đi, mấy giây sau đối phương đã nhắn trả lời.

Nhanh vậy? Chu Tự kinh ngạc.

Tu chân giả lợi hại buổi tối không cần ngủ, thật là tiện.

“Kết quả thế nào?"

Thu Thiển dồn ánh mắt lên Chu Ngưng Nguyệt.

“Chu Tước tỷ nói đó là danh hiệu được lưu truyền trong giới tu chân từ rất lâu rất lâu về trước, đúng là danh hiệu của cha"

Chu Ngưng Nguyệt rất bất ngờ.

“Tịnh Thần Chu Vương?"

Chu Tự hỏi.

“Tịnh Thần Chu Vương"

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu.

Chu Tự:

"..."

Chó ngáp phải ruồi, nhưng cũng không sao, cái danh này cũng không hù dọa được những người đó, hai lần đều không thấy hiệu quả.

Vù!

Hắn lấy ra quyền trượng mặt trời, tiện tay đưa cho Thu Thiển:

“Thu tỷ, ngươi xem cái này có ích với ngươi không Thu Thiển nhận lấy quyền trượng thử cảm nhận, khẽ lắc đầu:

“Ngoại trừ có cảm giác điều động được một số thứ gì đó ra thì không có tác dụng với việc điều khiển thần lực của ta"

Chu Ngưng Nguyệt lấy quyền hạn mặt trời, cũng cảm nhận được một số thứ, khác với Thu, nàng thử điều động.

Lập tức quyền trượng tỏa ra ánh lửa, hào quang bao trùm lấy nàng, giống như mặt trời rực lửa giáng xuống nhân giãn. Trong chớp mắt quyền trượng biến mất, hào quang tắt ngấm.

“Uy lực không tệ, có thể vượt qua trung tam phẩm, nhưng tác dụng không lớn lắm, chỉ có thể ứng phó lúc khẩn cấp"

Chu Ngưng Nguyệt hơi suy nghĩ nói.

“Ta cảm thấy để nó ở chỗ cửa thì tốt hơn.

Thu Thiển bỗng nói.

Chu Ngưng Nguyệt và Chu Tự có chút tò mò.

1074 chữ

Chương 312: Lợi Hại

“Chỉ là cảm giác, cứ thử xem.

Thu Thiển nói xong lại giải thích đại khái:

“Dùng Biên Giới Thạch tiến vào Biên Giới Thành trước đi.

Chẳng mấy khi.

Ba người tiến vào ngoại thành Thần Vực rồi lại lui về Biên Giới Thành, sau đó đi qua con phố, đến lối vào tế đàn dưới lòng đất, cuối cùng đến trong Thần Khởi Chi Môn. Bảy cánh cửa sừng sững dưới đất, Đại Địa Thần Khuyển và Hầu Trầm tạm thời không ở đây.

“Thu tỷ muốn làm gì?"

Chu Tự nghi hoặc nhìn Thu Thiển.

“Ta thử xem Thu Thiển lấy quyền trượng thái dương ra, đi đến trước cửa nóng rực, sau đó ấn quyền trượng thái dương lên trên cửa.

Xèo...xèo!

Khoảnh khắc quyền trượng đụng vào cửa, giống như thịt được thả vào dầu sôi, phát ra tiếng xèo xèo.

“Còn có thể như vậy ư?"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn chằm chằm cánh cửa nóng hầm hập và quyền trượng thái dương, to vẻ mặt kinh hãi.

Chu Tự cũng bất ngờ, lúc này quyền trượng thái dương đang hòa vào cửa đá từng chút từng chút.

Một lát sau, quyền trượng mặt trời giống như bức tranh khắc trên cửa đá, ban đầu hình ảnh trên cửa là mặt trời thiêu cháy đại địa, bây giờ trên không trung có thêm một cây quyền trượng.

Vù!

Đột nhiên có một luồng sức mạnh nhỏ yếu tỏa ra xung quanh.

Chu Ngưng Nguyệt cau mày, cảm thấy bất ngờ nói:

“Cảm giác như nơi này thay đổi rồi, vừa nãy đi vào, ta cảm thấy tu luyện ở đây khá là tốt, nhưng không rõ ràng.

Bây giờ thì rõ ràng hẳn lên. Hơn nữa có thể cả Thanh Thành đều có chút thay đổi.

Tu luyện nhanh hơn thì Chu Tự không để ý, hắn chỉ tò mò quyền trượng thái dương biến hóa:

“Vậy nếu muốn sử dụng quyền trượng thì sao?"

Thu Thiển lui về sau một bước, khẽ nghiêng đầu ra ý bảo Chu Tự ra tay:

“Đưa tay qua thử xem.

Trong lúc nghi ngờ, Chu Tự đưa tay qua, lập tức cảm nhận được quyền trượng thái dương, chỉ trong một ý niệm quyền trượng từ trong cánh cửa xuất hiện.

“Thật thần kì"

Chu Tự cảm thấy thương cho mình vì chưa từng tiếp xúc chuyện đời.

Nguyệt tỷ và Thu tỷ không có chút biểu cảm nào, thậm chí còn đang nhịn cười.

Vung tay lên, hắn lại đạt cây trượng vào trong cánh cửa. Đặt ở đây thích hợp hơn thì cứ đặt ở đây đi, Đại Địa Thần Khuyển cũng tiện lấy ra ứng phó trường hợp khẩn cấp. Sau đó mấy người biến mất tại chỗ, trở về trong phòng.Chu Ngưng Nguyệt ngồi trên sofa nhìn chằm chằm Thu Thiển nói:

“Để đồ thật ở lại trong đó rồi hả?"

Tiến vào Biên Giới Thành chỉ là thần hồn đi vào, về lý thuyết không thể để lại đồ thật ở trong đó mới đúng.

“Chắc là ta làm được, không những vậy, các ngươi xem đi.

Thu Thiển vừa giải thích vừa đưa tay ra, thử nắm thứ gì đó. Quyền trượng thái dương bắt đầu xuất hiện trong tay nàng, nhưng cuối cùng bị nàng làm biến mất.

“Thế là thế nào?"

Chu Ngưng Nguyệt cũng thử một chút nhưng nàng không thể làm được. “Không biết"

Thu Thiển lắc đầu, vừa nghi hoặc vừa xen lẫn sự hưng phấn.

“Sau khi nắm giữ những sức mạnh không thể nắm giữ đó, ta dần dần có sức mạnh mà trước đây không có. Ví dụ như để lại đồ ở trong đó, và có thể lấy thứ đó ra bất cứ lúc nào, bất kể là ở đâu cũng có thể thử lấy về được” “Nói như vậy thì kể quyền trượng thái dương bị trộm mất thì cũng lấy về được?"

Chu Tự kinh ngạc nói.

Lấy đồ từ xa, quá ngầu, tìm cơ hội lén luyện tập xem.

“Về lý thuyết thì là vậy.

Thu Thiển không dám chắc chắn.

Thái Dương Thần Điện.

Thái Dương Thần ngồi trên thần tọa dần mở mắt, mang theo vẻ nghi hoặc. Một chút thay đổi nhỏ bên ngoài thu hút sự chú ý của hắn, cảm nhận một lúc, hắn mới hiểu ra tình hình.

“Biến hóa mới, xem ra cánh cửa thứ bảy thực sự cần ta Khóe miệng Thái Dương Thần cong lên nhẹ:

“Bây giờ thì xem người này có thể canh giữ ở đây không, sáu cánh cửa, bao nhiêu người nhằm vào nơi này? Cho dù người cường mạnh thế nào cũng không thể giữ vững chắc chắn. Càng đứng nói còn có sự tồn tại của cánh cửa thứ bảy, có lẽ không chỉ tòng thần, tín đồ, kể cả người của tu chân giới cũng sẽ đến. Xem ra sau này sẽ rất náo nhiệt đây"

Thái Dương Thần không thể biết tương lai có lợi với hắn hay không, nhưng hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, chờ đợi các loại biến hóa đến.

Nhân tiện xem người có thể rút ra Thí Thần Đạo có thể kiên trì đến cánh cửa thứ bảy không.

“Hắn khá là may mắn, báo ra cái tên đó chắc chắn sẽ khiến người khác cảnh giác hơn vài phần. Nhưng kiểu cảnh giác này nhiều lắm chỉ kéo dài một tháng, thậm chí chưa đến một tháng Thái Dương Thần khép hờ đôi mắt, lúc nào quyền hạn sẽ được sử dụng thì sẽ là lúc những người khác đến. Vừa nghĩ vậy, Thái Dương Thần nhắm mắt chờ đợi, đánh một giấc thì đã đến lúc đó rồi.

Dưới trận pháp của Nguyệt tỷ, Chu Tự đeo găng tay Tiểu Hùng, bắt đầu theo dõi hạt giống quyền hạn, đề phòng Thái Dương Thần để lại thứ gì. Găng tay Tiểu Hùng do cha mẹ Nguyệt tỷ tạo ra có công năng kiểm tra, cơ thể bất thường sẽ được phát hiện ra ngay lập tức.

Nắm đấm thực sự phát hiện ra hạt giống quyền hạn, may mà không có thêm thứ gì. Sau khi xác định không vấn đề, Chu Tự mới nhớ đến phải phân chia điểm tâm, đưa bánh ngọt, bánh nếp và hai lá bùa cho Nguyệt tỷ xong, hắn bắt đầu tu luyện.

1107 chữ

Chương 313: Hàng Bình Thường

Cuối tuần được nghỉ, hắn định đưa các nàng Nguyệt tỷ đi mua quần áo, sau đó quay về tiếp tục tu luyện.

Hắn tu luyện là vì thúc giục Ma Chủng cố gắng hơn, vì Thu tỷ hấp thụ quá nhiều thần lực, đến bây giờ vẫn chưa tiêu hóa hết.

Nguyệt tỷ..còn đang bận ăn.

Sau đó ban ngày Chu Tự đi làm, buổi tối học tập, thỉnh thoảng sấy tóc cho Thu tỷ.

Thứ năm.

Dưới sự thúc giục của Chu Tự, cuối cùng Ma Chủng ngưng tụ ra vòng thứ hai, vòng thứ hai xuất hiện, hắn cảm thấy cơ thể dẻo dai hơn, đặc hiệu cũng đang tăng thêm.

Cùng một ngày.

Đông Húc ở trong rừng cây của Đạo Tông Thiên Vân chờ người nhận hàng.

“Đạo Tông Thiên Vân, môn phải lớn có khác.

Đông Húc nhìn ra xa, có thể thấp thoáng nhìn thấy ngọn núi Đạo Tông Thiên Vân. Nếu không phải người nhận hàng muốn gặp mặt ở đây, hắn rất muốn lại gần ngắm xem.

Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông cũng có địa vị rất cao trong giới tu chân, nhưng vẫn không bằng Đạo Tông Thiên Vân. Số năm truyền thừa của hai bên xấp xỉ nhau, nguồn lực cũng không phân được cao thấp, nhưng danh tiếng của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông không bằng Đạo Tông Thiên Vân.

Tương truyền trong những năm vô tận, Đạo Tông Thiên Vân cực kỳ sôi nổi. Ổn định tình hình rối ren của giới tu chân, san bằng thế lực hắc ám thời đại tu chân, là hy vọng chung của mọi người dân. Nghe nói Đạo Tông Thiên Vân có không ít nhân vật truyền kỳ, ngược lại là Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông, tuy rằng truyền thừa lâu năm, nhưng rất ít xuất hiện trong lịch sử. Cũng không phải không liên gì đến họ, hắn nghe sư phụ nói không phải họ kém, mà là có vài người quá chói mắt.

Vù!

Gió lạnh nhẹ lướt qua, trời đã vào thu.

“Vẫn chưa đến hả?"

Đông Húc hết nhìn trái rồi nhìn phải, vẫn không thấy bóng người nào, không dám buông lỏng. Lần này cũng còn đỡ, chắc vẫn là cường giả lần trước nhận hàng, nhưng không rõ tại sao đối phương lại đến muộn.

Hắn sẵn lòng đợi thêm, chỉ sợ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Soạt!

Một bóng hình từ xa vụt đến, hắn dẫm chân trên không trung, tốc độ cực nhanh nhưng không thấy chút vẻ gấp gáp nào.

Thật lợi hại, Đông Húc tự lẩm bẩm ngưỡng mộ, sau đó lên nghênh đón.

Hắn ở trước rừng cây, đối phương đã hạ xuống mặt đất.

“Rất xin lỗi, vì vài nguyên nhân mà ta đến muộn một lát.

Lý Lạc Thư lập tức lên tiếng xin lỗi.

“Ta hiểu, mời đạo hữu lấy ra phù văn bí thuật.

Đông Húc mỉm cười, khách sáo nói.

Quy trình không vấn đề, Lý Lạc Thư liền lấy được một cái hộp, kiểm tra cái hộp xong, ngẩng đầu nhìn Đông Húc nhẹ giọng nói:

“Có thể kiểm hàng không?"

“Đương nhiên là được.

Đông Húc gật đầu.

Đối phương có thói quen kiểm hàng, lần trước đến hắn đã biết.

Lần trước đồ vật khá siêu phàm, chắc lần này không đến mức chứ?

Thấy Lý Lạc Thư chậm rãi mở chiếc hộp, Đông Húc cũng để ý, sau khi chiếc hộp bề ngoài được mở ra, chiếc hộp tinh xảo trong hiện ra. Điều này khiến hắn hơi căng thẳng, chiếc hộp này quá tinh xảo, vừa nhìn là biết nó không tầm thường. Nhưng nghĩ đến những người này luôn đóng gói vật phẩm quý giá trong hộp sơ sài, thì chắc trong chiếc hộp tinh xảo này là vật bình thường thôi.

Logic không sai chứ?

Lý Lạc Thư nhìn chiếc hộ, cũng không bất ngờ mà tiếp tục mở ra. Lúc mở ra, một khối đá phiến xuất hiện Bên trên có thứ gì đó mà hắn nhìn không hiểu.

Lý Lạc Thư hơi cau này, đưa tay gõ xuống đá phiến.

Ầm!

Dao động vô hình khuếch tán, ban đầu Đông Húc còn cảm thấy chỉ là đá phiến bình thường, lập tức nhìn thấy đá phiến phát ra ánh sáng nhẹ, sau đó hắn nhìn thấy phía trước có đại đạo vô tận hiện ra.

Đại đạo giáng xuống khiến thần hồn hắn chấn động. Nỗi sợ hãi nhất thời khiến hắn muốn bỏ chạy, cứ tiếp tục thế này chắc chắn sẽ bị đại đạo trấn áp đến thương nặng.

Vù!

Trong phút chốc gió nhẹ thổi qua, tất cả đều biến mất.

Đông Húc sửng sốt, áp lực xuất hiện lại biến mất, đánh vào nội tâm của hắn, trong vô thức hắn ngồi bệt xuống mặt đất.

Tí tách!

Hắn cúi đầu nhìn thấy một giọt máu rơi xuống đất Khi ngẩng đầu, nhìn thấy Lý Lạc Thư nhắm chặt mắt, có máu tươi từ khóe mắt hắn chảy xuống. Nhưng hắn không thấy Lý Lạc Thư hoảng sợ, ngược lại còn mỉm cười.

Đúng là Lý Lạc Thư đang cười, ban đầu hắn tưởng đại ca gửi đến đạo văn, không ngờ là tiên thiên đạo văn. Đạo văn của tiên thiên cũng không còn nhiều trong cả giới tu chân, đại ca lại tùy tiện gửi đến. Quả nhiên đại ca là thần. Nhắm mắt cất tiên thiên đạo văn đi, hắn lấy tay che mắt, lát sau hắn buông tay xuống, mở mắt ra. Một tia kiếm quang nhẹ lóe lên trong mắt hắn.

Đông Húc cảm thấy toàn thân lạnh toát, nhưng lại không phát hiện được thứ gì.

“Ngươi có sao không?"

Lý Lạc Thư đưa tay kéo Đông Húc đứng lên.

“Không, không sao. Đông Húc cũng không phải người thường, nhanh chóng ổn định tâm trạng, càng khách sáo nói:

“Nếu không có vấn đề, vậy, vậy ta xin đi trước.

“Đợi đã"

Lý Lạc Thư lau máu tươi trên mặt, khách sáo nói:

“Còn một việc cần đạo hữu giúp.

Trong lúc Đông Húc nghi hoặc, Lý Lạc Thư lấy ra một chiếc hộp cũng rất đẹp đưa qua:

“Gửi cái này đến Thanh Thành, người nhận hàng là người đạo hữu quen biết.

Đông Húc:

"???"

Do dự một lát, hắn mới ấp úng nói:

“Đạo hữu, ta."

“Sẽ không mang rắc rối gì cho đạo hữu đâu?

Lý Lạc Thư trấn an nói.

Chiếc hộp này ngăn cách tất cả, sẽ không có rắc rối gì.

1064 chữ

Chương 314: Lê Minh Chi Kiếm

“Đây không phải thứ gì lợi hại chứ?” Đông Húc hỏi dò.

“Một thứ không có tác dụng lắm."

Lý Lạc Thư trả lời.

Ngươi đoán ta có tin hay không? Đông Húc lẩm bẩm.

Nhưng hắn vẫn nhận đồ chuyển phát nhanh này, làm xong vụ này hắn muốn nghỉ hưu. Coi như tin đáng người này lần cuối cùng đi. Quá tam ba bận, bây giờ là lần thứ ba, lần thứ tư chắc không phải thứ gì ghê gớm chứ?

Sau khi Lý Lạc Thư thanh toán bằng linh thạch rồi rời đi, Đông Húc có chút hoảng sợ kèm theo chút hối hận, lỡ như thực sự là thứ gì lợi hại thì làm thế nào.

Do dự một lát.

Hắn ngự kiếm rời đi.

Ở một trạm trung chuyển của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông, một vài đệ tử ngồi nói chuyện phiếm, vẫn chưa đến thời gian đưa hàng, họ đang ngồi giao lưu trao đổi kinh nghiệm.

“Dạo này ta xem kỹ thuật trượt bánh sau ở khúc cua, ta nghĩ lái xe có thể trượt bánh, tại sao chúng ta ngự kiếm không thể lướt trượt?"

“Ngự kiếm lướt trượt? Là phải kéo dài bóng kiếm khi qua khúc cua hả?"

“Cảm giác thì không khó, nhưng thao tác không dễ lắm, không cảm thấy thân kiếm áp không trung"

Vù!

Đột nhiên cuồng phong nổi lên. Mấy người nhìn ra bên ngoài, họ đang ở trong khe cốc, nơi này là trạm trung chuyển khá an toàn.

Sau khi trong khe cốc có trận gió lạ nổi lên thì rất khó di chuyển trong lúc này.

Đúng lúc họ cảm thán bùi ngùi lại được nghỉ ngơi thêm lúc thì một luồng kiếm quang đâm về phía trận gió lạ.

Soạt!

Kiếm quang xông về phía một góc trận gió lạ, sau đó kiếm ảnh trượt ra tàn ảnh trong trận gió, dẫm trên trận gió lạ đi theo thế gió một cách hoàn hảo.

Mấy người xung quanh đều kinh hãi đến trợn mắt há hốc miệng.

“Đây là ngự kiếm lướt trôi?"

“Không, đây là ngự kiếm lướt sóng"

“Vị sư huynh này là ai? Nhìn khá quen mắt.

“Là Đông Húc sư huynh, không ngờ trình độ ngự kiếm của hắn đã đạt đến mức khiến chúng ta phải ngước nhìn, hơn nữa còn dám làm việc trong lúc này, siêng năng như vậy khiến chúng ta phải hổ thẹn"

“Không được, ta cũng muốn thử, cần cù siêng năng như sư huynh. “Đúng, Đông Húc sư huynh là tấm gương trong lòng ta, ta không thể quá kém cỏi” Lập tức người của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông chuẩn bị khiêu chiến với trận gió lạ trong khe cốc. Đông Húc nghệt mặt sợ hãi chạy trên đường, không phải hắn không thể dừng lại, mà là hắn phát hiện tu vi của mình đã đột phá. Hắn không biết vì vừa nãy nhìn thấy đá phiến hay là vì mang theo chiếc hộp, bất kể thế nào, hắn không thể dừng lại, phải phi đến Thanh Thanh càng nhanh càng tốt.

Không bao giờ nhận chuyển phát nhanh của hai người này nữa.

Hắn thề.

...

Bên ngoài Đạo Tông Thiên Vân.

Ở trước rừng cây mà Lý Lạc Thư còn ở trước đó, có một người đàn ông mặc áo choàng đen nhìn trái ngó phải.

Trên người mặc áo choàng đen có dấu ấn mặt trăng, lúc này mặt trăng hơi lóe sáng.

Đợi tất cả trở lại yên tĩnh, người đàn ông này mới có câu trả lời:

“Đúng là Lê Minh Chi Kiếm từng xuất hiện ở nơi này.

“Đạo Tông Thiên Vân ư?"

Hắn hơi ngẩng đầu nhìn về phía dãy núi Thiên Vân, hắn đến đây để tìm Lê Minh Chi Kiếm, cuối cùng điều tra được thanh kiếm ở Đạo Tông Thiên Vân. Điều này khiến hắn hơi thất vọng, vì đây là tông môn mà hắn không chọc vào được.

“Không thể lại gần thêm nữa, chỉ đành đợi ở đây, sẽ có ngày hắn phải xuống núi. Ta đã đợi được biết bao nhiêu năm, mấy năm này thì có là gì.

Thì thầm lặng lẽ, hắn lùi về trong rừng cây. Dấu ấn mặt trăng nơi khóe mắt lấp lánh, cuối cùng biến mất trong rừng cây, không rõ tung tích.

Nhưng có thể chắc chắn, những chỗ Lê Minh Chi Kiếm từng xuất hiện sẽ bị hắn phát hiện và tấn công.

Buổi trưa.

Chu Tự nhận được mảnh giấy của Đại Địa Thần Khuyển.

“Gia, sau khi quyền trượng được đặt vào cánh cửa, cánh cửa ở giữa xuất hiện biến hóa, vị trí bên góc xuất hiện màu đỏ lửa. Quyền trượng đã mang đến thần vận cho xung quanh Thanh Thành, vẫn chưa gây ra biến hóa, ngoại ô cũng chưa có hung thú lại gần"

Đọc mảnh giấy, Chu Tự thở dài một tiếng, hắn đã để lại lời nhắn cho Đại Địa Thần Khuyển về chuyện quyền trượng, được biết có thể sử dụng, nó kích động đến rớt nước mắt.

“Xem ra muốn mở ra cánh cửa ở giữa thì thực sự cần Thái Dương Thần. Như vậy Thái Dương Thần càng không cần sợ hãi điều gì"

Thái Dương Thần không phải người thường, chắc hẳn hắn ở trong đã phát giác ra.

Kết thúc trò chuyện trước đó với Thái Dương Thần, Chu Tự đều phải nhờ đến Lý Lạc Thư, rồi lại nhờ đến các nàng Nguyệt tỷ thì mới có thể hiểu rõ được hết.

Điều này cho thấy hắn vô cùng bị thiệt khi đối diện với Thái Dương Thần.

“Không có việc gì thì ít đến đó thôi, tránh bị lợi dụng"

Chu Tự tự nhủ.

Đợi lúc nào có thể công phá tuyến phòng ngự đó, thì đến lượt hắn không cần sợ hãi điều gì, nếu Thái Dương Thần không phục thì dùng công lực ngàn năm dạy hắn làm người. Bỗng nhiên hắn nhớ đến một việc. “Mở cánh cửa thứ nhất gặp được Thái Dương Thần, vậy có phải mở ra năm cánh cửa phía sau sẽ gặp được năm vị thần khác, còn có được quyền hạn quyền trượng không?"

Suy nghĩ kỹ càng, phát hiện thực sự phải như vậy.

Đau đầu.

1098 chữ

Chương 315: Bất Thường

Một Thái Dương Thần còn không chơi nổi, bây giờ phải chơi với sáu thần.

Ăn trưa xong, trả lời đơn giản tin nhắn của Đại Địa Thần Khuyển, hắn bèn về thư viện tiếp tục làm việc.

Tô Thi đang viết gì đó trên quầy lễ tân. Nàng đang điền bảng biểu.

phải chưa đến thời gian báo tăng ca à?"

“Không Chu Tự tò mò hỏi.

Tô Thi ngẩng đầu nhìn Chu Tự một cái mới lên tiếng nói:

“Update thông tin, lần trước Thiên Hà đạo nhân đến hướng dẫn, chẳng phải quên update à? Lần này Trình tỷ nói có người đến dạy thể thuật, phải update tài liệu trước.

Ở thư viên Tô Thi cũng không có nhiều đầu việc, báo tăng ca, làm thể nhân viên, update hồ sơ. Những việc khác thì không cần nàng làm, thỉnh thoảng giúp trực ban là được. Công việc dễ nhất cũng đơn giản nhất, đáng tiếc Tô Thi cũng làm không xong. Nhưng hiệu quả công việc không tốt này là điệu mọi người đều mong đợi.

Mỗi tháng tiểu cô nương Âm Túc sẽ để lọt vài vấn đề tăng ca, ba người họ có thể tăng ca vô ích.

Tô Thi biết giờ tăng cả của mình cho nên không bị sai.

Bốn nhân viên quản lý thư viện, cũng chỉ có tiền lương của Tô Thi là sạch sẽ nhất, nhưng tiền lương này cũng như trả vô ích.

“Dạy thể thuật?"

Chu Tự thoáng suy nghĩ, có chút mong đợi:

“Lúc nào thì hắn đến?"

Hắn học mười tám kiểu võ nghệ, nhưng hơi thiếu đặc hiệu, vẫn không dễ dung hợp. Có lẽ có tủ chân giả thể thuật có thể giải đáp thắc mắc cho hắn. Đôi khi võ học cần một vị tiền bối chỉ ra sai lầm. Một chỗ thông thì cả trăm chỗ đều thông suốt. Từ nay về sau trình độ võ học của hắn đạt đến đỉnh cao, trong giang hồ không ai có thể sánh vai với hắn.

“Ngày mai hoặc ngày kia, phải xem hắn đến lúc nào"

Tô Thị chống cằm xuống bút, suy nghĩ một lúc mới trả lời Chu Tự.

Chu Tự gật đầu ngồi vào vị trí, bắt đầu làm việc. Chưa có việc gì, hắn mở Kim Quang thần chú của nhị thúc đưa cho. Linh khí Chu Thiên đã có ba điểm, sắp xuất hiện điểm thứ tư. Có thể tăng đặc hiệu kim quang, đề phòng lúc cần đến.

"Kim quang thần chú, chỉ đọc không thì không thể nâng cao đâu.

Giọng của Tô Thi bỗng vang lên.

Thấy Tô Thi nhìn chằm chằm bên này, Chu Tự tỏ biểu cảm nghi hoặc.

Thấy vậy, Tô Thi bật cười, tự nhiên nảy sinh cảm giác thành tựu như thấy mình có ích, sắp xếp xong ngôn từ nàng mới lên tiếng:

“Sau khi học Kim Quang thần chú, có hai cách luyện tập. Một là đọc, khi đọc ra, thì hít thở theo cách hít thở của Kim Quang thần chú. Hai là sao chép, lúc sao chép thì trong cơ thể thầm vận hành phù hợp với nó. Sau một khoảng thời gian Kim Quang sẽ trở nên dày hơn, phòng ngự mạnh hơn, tấn công cũng mạnh hơn.

“Vậy phải tấn công thế nào?"

Chu Tự hỏi.

“Chẳng phải cha ta cho người một quyển sách đấy à? Trong có đó nói đến, nhưng ta đã hỏi cha, hắn đã thể hiện cho ta xem một lần.

Tô Thị suy nghĩ bắt đầu miêu tả:

“Lúc đó cha ta đứng trước mặt ta, ngón tay của hắn ngưng tụ ra một quả cầu vàng nhỏ, tiện tay ném đến một ngọn núi đối diện.

Sau đó kim quang chiếu rọi, ngọn núi đối diện bị san bằng. Như vậy đấy"

Nghe xong Tô Thi miêu tả, Chu Tự đưa ra một ngón tay, điểm sáng kim quang ngưng tụ trên đầu ngón tay hắn.

Ngưng tụ một lát, hắn buông tay xuống.

Không ném đi được...

Không chỉ như vậy, điểm sáng chỉ là điểm sáng bình thường, không có chút uy lực nào. Sau đó hắn sách ra, bắt đầu sao chép Kim quang thần chú. Trong thời gian làm việc không thích hợp đọc ra tiếng.

Tô Thị thấy mình dạy học có hiệu quả, hài lòng gật đầu, tiếp tục công việc của mình.

Năm rưỡi trước giờ tan làm.

Minh Nam Sở nhìn Chu Tự nói:

“Ngày mai nhớ đến sớm, tối nay vị tiền bối đó sẽ đến, hắn khá coi trọng hiệu suất, định sáng sớm mai bắt đầu hướng dẫn"

“Không thành vấn đề"

Chu Tự lập tức đồng ý. Sự việc liên quan đến mười tám loại võ nghệ, càng sớm càng tốt.

Thấy Chu Tự ra về, Minh Nam Sở tỏ vẻ mặt khó hiểu, hắn gõ bàn lễ tân hỏi Hàn Tô:

“Hôm nay hắn bị làm sao thế nhỉ? Không nhắc đến có lương hay không, khiến ta hơi không quen.

Hàn Tô nâng kính mắt, bình tĩnh nói:

“Chẳng phải là vui buồn thất thường à?"

Minh Nam Sở:

Cảm giác không giống.

Lắc đầu, hắn tính ra ngoài ăn cơm, tối nay tăng ca làm bản sao.

“Tan làm không có việc gì thì nhớ về tu luyện, Thanh Thành xuất hiện một vài biến hóa, có ích cho tu luyện"

Trình tỷ đi ra nhắc nhở nói.

Hàn Tô và Minh Nam Sở hơi bất ngờ, họ chưa cảm nhận được gì.

Tuy Trình tỷ khá quan tâm đến biến hóa, nhưng cũng không nói nhiều.

Chiều tối.

Ở một nơi cách Thanh Thành khá xa.

Trong rừng, một con yêu thú đội mũ giáp nằm bò trên mặt đất không dám nhúc nhích. Sương khói màu đen bao phủ lấy nó, có thể khiến người ta không thể phát hiện.

“Giác ca, tuyệt đối đừng kích động, bên đó có ít nhất ba cường giả, vừa nhìn là biết đang bàn bạc chuyện xấu xa.

Nếu ngươi bị họ phát hiện ra, chắc chắn sẽ xong đời.

Cũng may tiểu đệ đã kích hoạt thiên phú ẩn nấp, nếu không đã bị phát hiện rồi"

Mũ giáp hơi sợ hãi.

Thú một sừng cũng không dám làm chuyện thừa thãi. Vừa nãy có khí tức bùng phát, khí huyết sôi sục vô cùng đáng đợ. Nó không thể đối kháng, kể cả nó đã ăn bao nhiêu là thứ cũng không có tác dụng gì.1079 chữ

Chương 316: Thật Không Lạnh

“Đừng khinh suất, có lẽ ta có manh mối, chia ra hành động.

“Được"

“Nhớ kỹ trước tiên đừng truyền ra, bất kể thế nào, ngày mai tập hợp tại đây"

“Ta hiểu rồi, các ngươi cẩn thận đấy.

Trong bụi cây phía trước có giọng nói truyền ra, thú một sừng ngầm cảm thấy có một người đi xa khỏi đây, còn hai người đi về phía Thanh Thành.

Lại đợi hồi lâu, thú một sừng mới chậm rãi đứng lên, bắt đầu đi ra.

Mũ giáp cũng không dám có nhiều lời, lúc bỏ chạy cần tập trung tinh thần quan sát.

Sau một hồi.

“Giác ca, hình như họ đã phát hiện ra sự bất thường ở gần đây, hơn nữa còn muốn làm gì đó, chúng ta tránh xa một chút. Gần đây xung quanh Thanh Thành chắc chắn sẽ xảy ra vài cuộc chiến đấu.

Mũ giáp khuyên.

Thú một sừng chạy được nửa đường bèn đổi phương hướng, lại gần Thanh Thành.

“Giác ca, ngươi muốn làm gì?"

“Giác ca, ngươi đừng làm bừa, kích động là ma quỷ"

Một lúc sau, thú một sứng đến một nơi khá cao, họ nhìn thấy hai bóng hình lúc trước đúng là đi về phía Thanh Thành. Nhưng thú một sừng không quan tâm, mà đứng từ xa nhìn chằm chằm rừng cây mà mấy người lúc trước ở đó.

Nó nằm sấp xuống, bắt đầu chờ đợi.

“Giác ca, những người này có tu vi thâm hậu, Thánh Tử trong thành không thể tùy tiện đối phó, chúng ta...oa oa oa!"

Sau khi sấm chớp lóe giật, mũ giáp nghiêm mặt nói:

“Ta rất khen ngợi tinh thần mạo hiểm của Giác ca, nếu ngươi không làm vậy thì ta cũng coi thường ngươi.

Sáng sớm thứ Sáu.

Trời còn chưa sáng, cây cối trong vườn hoa Phú Quý bị gió lạnh lay động.

Đèn đường cũ kỹ vẫn đang cố gắng chiếu sáng bốn phía, ánh sáng không đủ giống như đang thở dài mình sắp nghỉ hưu.

Dãy sáu tầng ba, ánh sáng trong phòng được thắp lên.

Thu Thiển mặc đồ ngủ, đơn giản dùng dây buộc tóc, đi ra khỏi cửa phòng.

Phòng khách, nàng dừng lại ngay trước mặt Chu Tự.

Nhìn Chu Tự khoanh chân tu luyện, nàng nhẹ nhàng giơ tay lên, dùng ngón tay kéo khoé mắt xuống, làm một cái mặt quỷ dí dỏm.

Sau khi hoàn thành những điều này, nàng đi vào nhà bếp với nụ cười vẫn còn vương trên môi, bắt đầu chuẩn bị bữa ăn cho cả nhà.

Một số động tác vô cùng thuần thục, âm thanh nhỏ lại, không ảnh hưởng đến Chu Tự đang tu luyện.

Một lúc sau, bầu trời sáng lên.

Thu Thiển thu dọn phòng bếp rồi đi ra ngoài, chuẩn bị tương đối ổn thoả, chờ đúng thời gian là tốt rồi.

Nhìn thời gian, lại quan sát tiến độ tu luyện của Chu Tự, nàng kéo dây tóc xuống, sửa sang lại váy ngủ rồi đi về phòng.

Muốn đi thay quần áo.

Ma chủng đang cố gắng cắn nuốt công lực ngàn năm, thân thể nặng trịch rụt vào một góc, đáng thương lại bất lực.

"Cảm giác không đủ siêng năng"

Ánh mắt Chu Tự rơi xuống người ma chủng, có chút bất đắc dĩ.

Một chút công lực ngàn năm còn chưa ăn xong, vẻ mặt biếng ăn.

Lúc này mới có hai vòng mà đã như vậy, lại thêm mấy vòng nữa có phải là trực tiếp nghỉ ăn luôn không?

"Nếu vòng thứ ba thuận lợi thì cần khoảng bảy ngày, phải nghĩ đến biện pháp khác thôi"

Chu Tự đã tu luyện xong Chu Thiên Kinh, nhưng điểm thứ tư vẫn chưa xuất hiện, tăng lên không rõ ràng, chỉ có thể chờ đợi mà thôi.

Chu Thiên Linh Khí Đoàn biến hóa không lớn, ngược lại hạt giống quyền hành đã khôi phục, hiện tại phát ra ánh sáng nhỏ.

Linh khí đoàn vì hạt giống quyền hành lộ ra ánh sáng, trước mắt không có nhiều biến hóa.

Có lẽ sẽ có ích với việc thi triển Kim Quang thần chú, nếu rảnh có thể thử nghiệm một phen.

Gần đây còn đang chép kim quang thần chú, muốn tăng lên một cấp, để kim quang có năng lực công kích.

Yếu hơn một chút cũng có thể chấp nhận được, có một phương hướng, thăng tiến cũng sẽ rõ ràng hơn một chút.

Đặc hiệu cũng sẽ rõ ràng hơn.

Bây giờ hắn tập trung vào tam đại đặc hiệu.

Phá Thiên Ma Thể của ma chủng phối hợp với chiến ý vô song, tạm thời không phối hợp kim quang thần chú của Chu Thiên Linh Khí Đoàn.

Cuối cùng chính là lão cha truyền một đao trảm thí thần, một đao này..một lời khó nói hết. Hắn soi gương luyện tập tư thế rút đao vài lần, vẫn không hài lòng, chứ đừng nói đến đặc hiệu.

Chờ linh khí trong cơ thể vững vàng, Chu Tự mới chậm rãi mở mắt.

"Chào buổi sáng, bây giờ là 6 giờ 39 phút, thời tiết có thay đổi lớn là mưa dông Tiếng cười của Thu Thiển truyền tới.

Chu Tự nhìn sang phía bên cạnh, nơi truyền đến giọng nói của Thu Thiển có chút khác so với trước.

Sau khi quay đầu, hắn sững sờ tại chỗ.

Bên cạnh, Thu Thiển mặc ma pháp bào, đội mũ ma pháp, ngồi trên pháp trượng nằm giữa không trung cúi đầu nhìn chăm chú vào hắn.

Dưới ma pháp bào là áo sơ mi trắng, váy ngắn xếp li, hai chân khép lại, chân trần lơ lửng.

Dưới mũ ma pháp là mái tóc dài màu đen, dưới tóc đen đổi dần sang màu đỏ, cực kỳ bắt mắt.

Ma nữ ma đạo?

"Chân Thu tỷ thật là...Thực sự không lạnh sao?"

Chu Tự nuốt xuống hai chữ thật trắng, sửa miệng hỏi.

Thu Thiển đè lên mũ ma pháp, mỉm cười nói:

"Vậy ta cởi ma pháp bào ra đắp lên đùi nhé?"

Thời tiết chuyển lạnh, Nguyệt tỷ bố trí trận pháp dựa theo ước định, hiện tại trong phòng vẫn đang duy trì trạng thái ấm áp.

Trung tâm của trận pháp là phù lục mua về, hiệu quả cực tốt, có mặc ít hơn nữa cũng không lạnh.

1081 chữ

Chương 317: Hôm Qua Hôm Kia Thì Sao

Lúc này Thu Thiển ngồi trên pháp trượng, bắt đầu nhẹ nhàng bay sang bên trái, ánh mắt Chu Tự cũng di động theo.

Sau đó Thu Thiển bay đến trước mặt Chu Tự, cười nói:

"Không đứng dậy rửa mặt ăn cơm đi? Hôm qua ngươi nói ngươi phải dậy sớm để học võ thuật.

“Đúng vậy!"

Chu Tự bật dậy.

Đứng dậy quá nhanh, mang theo một làn gió nhẹ.

Gió thổi qua làn váy ngắn trước mặt của Thu Thiển, làn váy lay động mấy cái cái, phần đùi bị che khuất chợt lộ ra.

Trông thấy Chu Tự đột nhiên nhìn tới, tay Thu Thiển ở bên cạnh quạt một chút gió, hất làn váy lên.

Chu Tự có chút tò mò, làn váy này có thể kiên trì bao lâu.

Chỉ là rất nhanh một tay đã đặt trên làn váy:

"Năm mươi phần trăm rồi"

Chu Tự:

"..."

"Phụt...Hahaaa..."

Khi chu tự đi rửa mặt, tiếng cười của Thu Thiển truyền đến.

Trong ánh sáng, nhìn thấy Thu tỷ cười đến không khép miệng lại được.

Chu Tự:

"..."

Yêu nữ Ma Đạo.

Rửa mặt xong, Chu Tự ngồi ở trên bàn ăn nhìn Thu Thiển bên cạnh nói:

"Hôm nay Thu tỷ đẹp quá"

Thu Thiển một tay nâng cằm, nhìn Chu Tự lộ ra nụ cười:

"Hôm qua và hôm trước nữa đâu?"

Chu Tự:

"..."

Sao ngươi không hỏi thêm ba hôm trước đi?

Thu Thiển có chút u sầu nói:

"Hôm nay mặc ít, hôm qua với hôm trước mặc khá nhiều, cho nên khó coi "...Thu tỷ, ta không có ý này.

Chu Tự lập tức giải thích.

Thu Thiển buông tay xuống, vẻ mặt chờ mong nhìn Chu Tự nói:

"Vậy hôm qua với hôm trước có đẹp không?"

Bị nhìn một cách chờ mong như vậy, Chu Tự theo bản năng gật đầu:

"Đẹp lắm.

"Ha...ha!"

Thu Thiển ôm bụng cười có chút thất thố.

Tiếng cười thực sự thấp...Thầm than thở trong lòng một câu Chu Tự bắt đầu ăn cơm.

"Nguyệt tỷ vẫn chưa dậy sao?"

Hắn hỏi.

Thu Thiển cầm đũa suy nghĩ một chút:

"Gần đây Nguyệt tỷ đang kiểm tra tư liệu, tương đối bận rộn, hôm nay còn phải đi ngoại ô xem một chút, sau đó đi dạo siêu thị trái cây.

"Thu tỷ nhớ thay quần áo.

Chu Tự nhìn Thu Thiển rồi mở miệng nhắc nhở.

"Nguyệt tỷ nóng nảy, rất dễ trực tiếp lôi ta ra ngoài Thu Thiển vô tội nói.

Nhất định là Thu tỷ cố ý nói cho ta nghe, Chu Tự thầm nghĩ trong lòng.

Chờ cơm nước xong, Chu Tự rửa chén xong nhìn Thu Thiển đứng bên cạnh hỗ trợ, thăm dò nói:

"Nếu không bây giờ đi thay đi?"

Vẻ mặt Thu Thiển nghiêm túc nhìn Chu Tự, sau đó chuyển mình dựa vào phía trước, đi tới bên tai Chu Tự.

Hành động đột nhiên này khiến Chu Tự có chút ngoài ý muốn, sau đó bên tai vang lên tiếng cười của Thu Thiển:

"Được"

Dứt lời, Thu Thiển nhanh chóng xoay người, vui vẻ đi về phía phòng mình.

"Chờ ta một lúc, ta đưa ngươi ra ngoài"

Nửa đường Thu Thiển quay đầu lại nói với Chu Tự.

Một lát sau, Thu Thiển từ trong phòng đi ra, mặc quần ngố jeans màu xám, tóc trở lại thành màu đen.

"Như vậy có được không?"

Thu Thiển nhẹ nhàng đi tới trước mặt Chu Tự rồi hỏi ý kiến.

"Được...chứ.

Chu Tự đáp.

Cảm giác bản thân quản hơi rộng, Thu tỷ rất dung túng hắn, không nói cái này không được cái kia không ổn.

Dưới sự chứng kiến của Thu Thiển, Chu Tự rời khỏi phòng.

Hắn còn tưởng rằng sẽ hôn tạm biệt, cuối cùng cũng không có, đúng là uổng công chờ mong.

Không phải đối thủ của Thu tỷ.

Đi ngang qua hoa viên Cẩm Tú, hắn nhớ tới công việc bảo vệ của Lý Lạc Thư, nếu không đến tổng thể cũng không còn.

7 giờ 20 phút.

Chu Tự ở cửa đụng phải Tô Thị đang đi đường, miệng nàng cắn bánh mì nóng hổi.

"Hôm nay không mang theo nhiều Tô Thi lấy bánh mì xuống, chào hỏi với Chu Tự.

"Ta đã ăn rồi"

Chu Tự cũng không để ý mà trả lời.

"Minh Nam Sở cùng Hàn Tô đi vào rồi, chúng ta phải nhanh lên, sắp trễ mất rồi"

Tô Thi tăng tốc.

Chu Tự phía sau không nhanh không chậm mà đi theo, chỉ còn cách một chút nữa thôi, nhất thời không vội.

Khi vào thư viện, ba ông chủ nói chuyện tại quầy.

"Trước tiên quẹt thẻ, sau đó phải bắt đầu nhanh chóng lên đường"

Hàn Tô nhắc nhở Chu Tự.

"Vị tiền bối kia không tới nơi này, để cho chúng ta trực tiếp đến công viên Kim Ngư Sơn gần đó"

Minh Nam Sở đi theo giải thích.

Có loại cảm giác làm việc thực tế, trong lòng Chu Tự suy đoán, đây cũng là mong muốn của hắn.

Có thể thông thạo mười tám loại võ học hay không, lần này có chút quan trọng.

Quẹt thẻ, bốn người liền đi tới công viên Kim Ngư Sơn gần đó.

Họ dán phù lục Hàn Tô cho, gia tăng tốc chạy, giống như bốn đạo lốc xoáy.

10 phút sau, dưới công viên Kim Ngư Sơn.

Nơi đây là một công viên núi.

Khi đến chân núi, Chu Tự nhìn thấy Âm Túc cùng Từ Từ.

"Các ngươi tới rồi sao? Hai vị tiền bối kia hẳn là ở bên trong bãi cỏ, không biết có chờ đến sốt ruột không"

Từ Từ chào hỏi một cái liền dẫn đầu đi vào bên trong.

Mấy người Hàn Tô nhìn nhau, đi theo vào bên trong.

Vào công viên có một sườn dốc, đi lên mới tính là vào công viên, phía trên tương đối rộng.

Chỉ trong chốc lát, họ đến bãi cỏ trong công viên.

Con đường nhỏ tiến vào bãi cỏ được dùng đá cuội mà trải thành, bên trong có hai nam tử đưa lưng về phía họ, giống như bóng dáng của cao nhân.

Khi Chu Tự nhìn về phía họ, hai vị tiền bối xoay người lại.

Giọng nói uy nghiêm của họ truyền đến, nghe không ra hỉ nộ: "Các ngươi đến quá muộn"

1114 chữ

Chương 318: Kiểm Tra

Chu Tự cảm giác ầm ầm bên tai, thanh âm lớn đến kỳ lạ, giống như sư tử Hà Đông rống.

Phía trước là hai nam tử, gồm có trung niên tóc ngắn, mặc áo tay ngắn màu trắng độc đáo, cánh tay cơ bắp rõ ràng, huyết khí xung quanh quay cuồng, là Hoàng Nham đạo nhân.

Phía sau hắn là một người trẻ tuổi trắng trẻo, thần sắc bình tĩnh, huyết khí ẩn sâu, là Tạ Ngọc Sơn.

"Gây thêm phiền phức cho hai vị tiền bối"

Từ Từ cúi đầu xin lỗi.

Đám người Chu Tự xin lỗi theo.

Vừa nhìn đã biết hai vị này có công phu thật, thực lực mạnh mẽ, lực bộc phát kinh người.

Nguyệt tỷ hẳn cũng không phải là đối thủ của họ, nhưng cụ thể mạnh bao nhiêu, không thể nào xác định.

Nhìn họ như thể đang nhìn vào hai ngọn núi.

Tu chân giả tu luyện thể thuật, quả nhiên càng có khí thế.

Trong lòng Chu Tự ánh lên chút tâm tư.

"Trước tiên để cho ta thử năng lực ý chí của các ngươi.

Hoàng Nham đạo nhân không nói nhiều những thứ khác, huyết khí quay cuồng trấn áp sáu người.

Ẩm. ẩm!

Chu Tự cảm giác thân thể có một loại áp lực, muốn trấn áp hắn trên mặt đất, ngay sau đó chung quanh hắn xuất hiện thi sơn huyết hải, bản chất chính là sát khí mang ý đồ đánh tan nội tâm của hắn.

Chỉ là không có nửa điểm tác dụng.

Hắn xử lý dã quái mười mấy năm, nên sợ cũng đã sợ qua, nên thích ứng cũng đều thích ứng rồi.

Ác địch cũng xử lý qua rồi, không cầu xin tha thứ hắn cũng sẽ không có gánh nặng tâm lý.

Những sát khí này cứng rắn như vậy, chỉ càng khiến hắn cao hứng.

Vì thế Chu Tự ngẩng đầu lên, nhìn về phía Hoàng Nham đạo nhân ở phía trước.

Mà năm người bên cạnh mang vẻ mặt thống khổ, đang khổ sở chống đỡ.

"Hum?"

Hoàng Nham đạo nhân kinh ngạc, vậy mà lại có người người đầu được dưới huyết hải sát ý của hắn, thậm chí còn để lộ chiến ý.

Trời sinh hiếu chiến?

Tạ Ngọc Sơn có chút bất ngờ, đây là một mầm mống tốt.

Hắn có những ý tưởng khác trong lòng.

Hô!

Huyết khí tiêu tán.

Áp lực của sáu người đột nhiên giảm xuống, nhất thời thở ra từng ngụm.

Chu Tự cũng cảm thấy áp lực giảm đi, cũng không mệt mỏi như vậy, bất quá mấy vị lão bản vẫn thở gấp, hắn cũng bắt chước theo.

Ngăn ngừa bị khó dễ rồi bị trừ lương bừa bãi.

"Hô-Hô-"

Trong nửa phút, mấy vị lão bản đã dần dần hồi phục.

Tô Thị ôm cánh tay Hàn Tô, dáng vẻ chống đỡ không nổi, Âm Túc cũng được Từ Từ đỡ dậy, trạng thái của nàng không khác gì Tô Thị.

Lại qua nửa phút, tất cả mọi người khôi phục bình tĩnh.

"Cũng xem như có thể Hoàng Nham đạo nhân khẽ gật đầu, chấp nhận.

Đám người Minh Nam Sở thở phào nhẹ nhõm, vị tiền bối này không giống dáng vẻ cố ý gây khó dễ.

"Như vậy trước tiên chạy một tiếng, xem thể lực của các ngươi, sau đó quyết định dạy các ngươi cái gì"

Nhìn đám người Chu Tự có chút nghi hoặc, Hoàng Thạch đạo nhân tiếp tục nói:

"Các ngươi cho rằng chỉ tùy tiện chạy như vậy thôi sao?"

"Đó là?"

Minh Nam Sở hỏi.

"Thêm đồ nặng Hoàng Thạch đạo nhân giải thích đơn giản.

Thêm đồ nặng kinh điển, Chu Tự thầm khen ngợi.

"Đi theo hàng lại đây.

Hoàng Nham đạo nhân chỉ vào Chu Tự nói:

"Ngươi là Chu Tự đúng không? Ngươi lên trước.

Chu Tự cất bước đi tới trước mặt Hoàng Nham đạo nhân:

"Là ta, tiền bối"

Sắp xếp của họ vẫn giống như lần trước, Chu Tự vốn là cuối cùng, cũng biến thành thứ nhất.

"Ngay từ đầu sẽ có chút không quen, đừng để ý quá, đưa tay ra"

Giọng của Hoàng Nham đạo nhân trầm thấp có vẻ uy nghiêm.

Chu Tự vươn hai tay ra, Hoàng Nham đạo nhân cách khoảng không một chút, kim sắc quang mang giống như dây thừng di chuyển.

Một lát sau, cổ tay Chu Tự đã bị dây thừng khóa lại, giống như đeo vòng tay màu vàng.

Vòng đeo tay siết chặt vào da, sau đó trọng lượng được phân phối cân bằng trên toàn bộ cơ thể.

Chu Tự có một loại cảm giác như mình nặng mấy trăm cân.

Khi vòng tay màu vàng bình ổn lại, hắn giơ tay lên xem vòng tay, nghĩ thầm thật là thần kỳ.

Lúc này Minh Nam Sở bị gọi lên phía trước, hắn lui sang một bên.

Một lát sau, sáu người đều bị vòng đeo tay vàng khoá lại, giống như bị núi lớn đè lên, hành động bị hạn chế vô cùng.

"Nam nữ khác biệt, các ngươi chia làm hai đội, một đội hướng trái, một đội hướng phải, sau đó trở về nơi này. Trong thời gian này, chúng ta cũng sẽ đi cùng các ngươi để tránh những phát sinh ngoài ý muốn. Xác định được cực hạn của thân thể, ngày mai sẽ chính thức dạy các ngươi thể thuật, thực lực của các ngươi sẽ tăng lên trên diện rộng. "

Giọng nói của Hoàng Nham đạo nhân uy nghiêm trước sau như một.

Làm cho người ta bất giác tin tưởng.

Chu Tự muốn học trong hôm nay, nhưng bước chân không thể bước quá lớn, không thể gấp gáp được.

Quy củ giang hồ, hôm nay thí luyện, ngày mai dạy học, không thể làm loạn quy củ.

"Có vấn đề trở về lại nói sau, xuất phát đi Hoàng Nham đạo nhân ra lệnh một tiếng.

Chu Tự, Minh Nam Sở, Từ Từ đi qua bên trái.

Hàn Tô, Tô Thị, âm Kỳ rẽ phải.

Chờ hai nhóm người này biến mất ở cuối đường, Hoàng Nham đạo nhân quay đầu nhìn về phía Tạ Ngọc Sơn, bình tĩnh nói:

"Ngươi đi theo ba người Chu Tự, ta đi theo ba người Tô Thị"

"Vâng"

Tạ Ngọc Sơn gật đầu.

Sau đó khởi hành rời đi đuổi theo nhóm ba người Chu Tự.

Hoàng Nham đạo nhân cũng rời đi ngay sau đó, một bước xuất hiện ở xa xa, huyết khí quay cuồng, cực kỳ cường đại.

1090 chữ

Chương 319: Có Vấn Đề

Chạy được một thời gian, Chu Tự cảm thấy có hơi mệt mỏi, hắn chưa từng cảm thụ loại cảm giác mang trọng lượng này.

Từ Từ ở một bên mồ hôi chảy đầm đìa, Minh Nam Sở thì tốt hơn một chút.

Họ không nói gì, buồn bực chạy về phía trước.

Chỉ là Minh Nam Sở đang chạy hơi nhíu mày, hắn quay đầu nhìn về phía Chu Tự cùng Từ Từ nói:

"Các ngươi có cảm giác quái dị hay không? Chỉ là chung quanh có hơi yên tĩnh"

Trầm mặc một khoảng thời gian, Từ Từ lập tức có phát hiện:

"Trận pháp, chung quanh có trận pháp, hẳn là ảo trận.

Hắn nhìn bốn phía, chỉ xuống đường, kinh ngạc nói:

"Nhìn phía trước"

Chu Tự cùng Minh Nam Sở nhìn về phía sau, vừa nhìn Chu Tự có chút kinh ngạc, phía sau vốn là đường cao tốc hơi cong cong, nhưng lọt vào tầm mắt chính là một đường thẳng không có điểm cuối.

Trước sau đều biến thành đường thẳng.

"Là Hoàng Nham tiền bối cố ý? Nhưng họ không nói có trận pháp. "

Minh Nam Sở đánh hơi được mối nguy.

"Vậy phải làm sao bây giờ?"

Từ Từ hỏi.

Ba người ngừng lại, Minh Nam Sở trực tiếp lấy ra chín thanh tiểu kiếm nói:

"Phá trận, ta tới lay động ảo trận, Từ Từ phá trận"

"Được."

Từ Từ lập tức gật đầu.

Hắn có chút lo lắng cho Âm Túc ở bên kia.

"Chạy tiếp là tốt rồi, vì sao phải phá trận?"Thân ảnh Tạ Ngọc Sơn xuất hiện ở phía sau, vẻ mặt hắn đầy vui vẻ nhìn ba người Chu Tự.

"Trận pháp là do tiền bối chuẩn bị trước sao?"

Minh Nam Sở buông tay xuống, tiểu kiếm vẫn còn trong tay, mơ hồ đề phòng.

Sau khi buông tay xuống, trong lòng bàn tay, một đạo phù văn đi qua trong nháy mắt, đang thử cái gì đó. "Là chúng ta để lại, chỉ là vì hiệu quả nghiệm chứng tốt hơn, không cần suy nghĩ nhiều, tiếp tục đi" Tạ Ngọc Sơn nói.

"Nếu là tiền bối bày ra, nghĩ chắc không có vấn đề gì.

Minh Nam Sở nháy mắt với Chu Tự và Từ Từ, xoay người chạy tiếp.

Chu Tự gật đầu, chạy tiếp.

Sau khi quay đầu lại nhìn không thấy Tạ Ngọc Sơn ở phía sau, sắc mặt Minh Nam Sở phủ đầy vẻ lo lắng: "Trận pháp là muốn vây khốn chúng ta, hai vị tiền bối này có vấn đề. Ta vừa mới cố gắng liên lạc với bên Hàn Tô nhưng không có chút phản ứng nào. Hẳn là bị chặn lại, không xác định được liệu các nàng có xảy ra chuyện hay không, trước tiên phải nghĩ biện pháp ra khỏi trận pháp, sau đó cầu cứu Trình tỷ "Ta đã quan sát cẩn thận, trận pháp không tính là quá cao thâm, chỉ cần các ngươi có thể kéo dài một khoảng thời gian giúp ta, ta có thể phá trận. Còn có thể nhanh chóng cầu cứu Trình tỷ. "

Từ Từ có chút căng thẳng cùng lo lắng.

Hắn thuộc nhân viên hậu cần, ít gặp chuyện, năng lực phán đoán hoàn toàn không bằng Minh Nam Sở, cho nên chưa từng nghi ngờ điều gì.

Thà tin rằng nó có.

Nghe họ nói, Chu Tự cũng đại khái hiểu được, trận pháp này có vấn đề, hai vị tiền bối thể tu còn có mục đích khác.

Tô Thi các nàng gặp nguy hiểm, ba người họ cũng vậy.

Nói cách khác, BOSS phản diện như hắn, mất thể diện rồi?

Nhất thời, Chu Tự dừng lại.

Từ Từ có chút ngoài ý muốn nhìn Chu Tự, thấy Minh Nam Sở bên cạnh dừng lại, hắn cũng chỉ có thể dừng lại theo, trấn an nói:

"Chu Tự, chạy trước đi, chuyện này giao cho chúng ta"

“Các ngươi có thể xác định liệu nhóm Tô Thi các nàng có gặp nguy hiểm không?

Chu Tự hỏi Minh Nam Sở.

Dừng lại không phải vì thể diện phản diện, mà là vì nhóm Tô Thị.

Để cho ông chủ đi trước không đề cập tới, chủ yếu là Tô Thị với hắn là thân thích.

Trên người hắn có phòng hộ, Nguyệt tỷ có bộ đồ gấu nhỏ, theo lý mà nói tam lão bản cũng có tấm bảo vệ gì đó. Nhưng tấm bảo vệ này cũng chưa chắc đã thực sự an toàn, vẫn nên qua xem là tốt nhất.

"Có 6 phần khả năng"

Minh Nam Sở nghiêm túc nói.

"Sáu phần?"

Chu Tự suy nghĩ một chút:

"Vẫn nên trực tiếp hỏi vị tiền bối qua đây thôi"

"Nhưng mà...

Từ Từ muốn để Chu Tự bình tĩnh lại.

Tu vi của họ yếu ớt, nếu tùy tiện chống lại, chỉ cần hơi vô ý sẽ vạn kiếp bất phục, đến lúc đó, ngay cả cơ hội cầu cứu cũng không có.

Vừa mới mở miệng, hắn lại phát hiện Minh Nam Sở vươn tay vỗ lên vai hắn, tiếp theo âm thanh truyền đến: "Tạ Ngọc Sơn, đệ tử đời thứ hai Trấn Sơn Tông, chưa tới trăm tuổi vào Linh Trận ngũ phẩm của trung tam phẩm, tu công pháp cao nhất của Trấn Sơn Tông - Trấn Sơn quyết, thân thể vượt xa người cùng cấp, quyền trấn sơn hà."

Đây là giới thiệu vắn tắt của Tạ Ngọc Sơn, Từ Từ hiểu ra, Minh Nam Sở muốn Chu Tự hiểu được chênh lệch, không thể tùy tiện hành động.

Chu Tự nghe xong chỉ gật đầu, chợt đi về phía sau.

Trong lòng Từ Từ đầy nghi hoặc, khi nhìn sang bên cạnh lại kinh ngạc phát hiện, vậy mà Minh Nam Sở lại đi theo sau Chu Tự, không hề có dáng vẻ muốn ngăn cản.

Sau khi giấu chặt nghi ngờ vào trong lòng, hắn đi theo.

Con người phải thừa nhận khuyết điểm của mình, về các loại phán đoán hắn không bằng Minh Nam Sở, nếu Minh Nam Sở làm như vậy nhất định là có nguyên nhân.

Đương nhiên, hắn cũng có chuẩn bị, đi ở cuối cùng, tìm cơ hội phá trận.

Nếu hắn dẫn đầu phá trận ắt sẽ bị theo dõi, nếu đám người Minh Nam Sở dẫn đầu động thủ, hắn có thể thừa dịp hỗn loạn mà phá trận.

1070 chữ

Chương 320: Mục Đích

Nhưng trận linh ngũ phẩm, thực sự là tiên bối giỏi, trong mấy người họ, mạnh nhất cũng chỉ là Đấu Giả thất phẩm.

Hy vọng là xa vời, chỉ có thể hành động tuỳ vào hoàn cảnh thôi.

Không quá mười bước, Chu Tự trông thấy đằng trước có một thân ảnh xuất hiện, là Tạ Ngọc Sơn.

“Vừa rồi Minh Nam Sở đều nói thực lực của ta cho ngươi biết, vì sao ngươi còn muốn quay lại?"

Tạ Ngọc Sơn có chút ngoài ý muốn nhìn Chu Tự, trầm giọng nói:

"Chạy tiếp về phía trước, tìm cơ hội phá trận thì các ngươi mới có cơ hội, cứ như vậy tới tìm ta có khác nào đi chịu chết đâu?"

"Muốn hỏi ngươi mấy câu?"

Chu Tự dừng lại hỏi.

"Ngươi hỏi đi"

Vẻ mặt Tạ Ngọc Sơn khá thoải mái.

Hành động của Chu Tự cực kỳ khác thường, nói hắn vô tri, nhưng thần sắc lại rất nghiêm túc, tính mục đích cực mạnh.

Không chỉ như thế, lúc trước, kẻ duy nhất có thể ngẩng đầu cũng là hắn.

Thế nên cần phải nghiêm chỉnh.

“Tiền bối muốn gây bất lợi cho chúng ta hoặc bên đám người Tô Thị sao?"

Chu Tự đi thẳng vào vấn đề.

"Nếu ta nói không thì sao?"

Tạ Ngọc Sơn cười hỏi.

"Vậy có thể phá bỏ trận pháp, để cho chúng ta đi xem một chút có được không?"

Sắc mặt Chu Tự không thay đổi, hỏi.

Vấn đề này khiến Tạ Ngọc Sơn bật cười hai tiếng, vẻ mặt hắn bất đắc dĩ nói:

"Có đôi khi, thật sự không thích hợp để đập nồi mà truy vấn đến cùng đâu, các ngươi hoàn toàn có thể tiếp tục tiến lên phía trước. Nói thật, ta rất xem trọng các ngươi, cũng muốn biến giới hạn của các ngươi đến đâu?

“Vì sao tiền bối lại làm vậy?"

Từ Từ có chút kích động.

Tạ Ngọc Sơn không thừa nhận, nhưng câu nói kia chẳng khác nào biến thành thừa nhận, Từ Từ cùng Minh Nam Sở đều không hiểu vì sao đối phương phải làm như vậy.

Không tìm thấy động cơ nào.

"Thực ra cũng là ngoài ý muốn"

Tạ Ngọc Sơn thở ra một hơi, bất đắc dĩ thở dài:

"Ba người chúng ta được mời đến là muốn nghiêm túc dạy dỗ các ngươi, chỉ là kế hoạch còn lâu mới bắt kịp biến hoá, lúc tới, chúng ta phát hiện Thanh Thành không bình thường. Tuy tu vi của các người yếu kém, nhưng ít nhiều cũng có chút phát hiện chứ?"

Minh Nam Sở cùng Từ Từ lập tức nghĩ đến biến hoá mà Trình tỷ nói, có ích với việc tu luyện.

Tạ Ngọc Sơn nhìn vẻ mặt của đám người Minh Nam Sở, tự mình cười nói:

"Xem ra quả thực các người đã biết, chúng ta vừa mới phát hiện cũng có chút bất ngờ, sau vài lần xác nhận, phát hiện vậy mà nơi này lại là nguồn gốc mà chúng ta bắt đầu tìm kiếm cách đây không lâu. Điều này khiến chúng ta mừng rỡ như điên, nhưng đây là nơi thế nào thì các ngươi cũng biết đấy, vì dạy học nên chúng ta mới có thể lưu lại trong một thời gian ngắn. Để nhanh chóng tìm được lối vào, chỉ có thể đánh chủ ý lên người các ngươi mà thôi, nghe nói các ngươi đã trải qua hai lần cơ duyên ở Thanh Thành. Hẳn là sẽ biết Thanh Thành có địa điểm đặc biệt chứ? Vậy lối vào ở đâu?"

“Liệu sau khi biết, tiền bối có giết người diệt khẩu không?"

Minh Nam Sở hỏi.

Tạ Ngọc Sơn nở nụ cười nói:

"Chỉ là có đôi khi Tu Chân giới không giảng đạo lý, biết nhiều thì rất dễ gặp phải nguy hiểm, hơn nữa chúng ta cũng không hy vọng có một số chuyện bị truyền ra ngoài.

"Là vì Thái Dương quyền hành sao?"

Chu Tự chậm rãi mở miệng.

"Hum?"

Tạ Ngọc Sơn kinh ngạc nhìn về phía Chu Tự, những lời này nằm ngoài dự đoán của hắn:

"Ngươi biết sao?" "Thực ra ngươi có thể trực tiếp hỏi ta, không cần phải phiền phức như vậy, cuối cùng cũng vẫn phải gặp lại ta thôi"

Chu Tự nhắc nhở.

"Vậy có thể nói cụ thể cho ta biết không?"

Tạ Ngọc Sơn ban đầu còn tuỳ ý, lúc này thần sắc đã trở nên nghiêm túc.

"Dư nghiệt của thời đại Thần Minh sao?"

Chu Tự hỏi ngược lại.

Tạ Ngọc Sơn lắc đầu, trầm giọng nói:

"Con đường tu chân chỉ là con đường nhỏ, con đường Thần Minh mới là vĩnh hằng"

Chả hiểu ra làm sao, Chu Tự thầm chửi bới trong lòng, sau đó nói:

"Hiện tại có thể tránh ra không?"

"Tránh ra?"

Tạ Ngọc Sơn kinh ngạc:

"Thoạt nhìn ngươi cũng không ngốc, vì sao nghĩ rằng ta sẽ tránh ra? Thứ ngươi biết hữu dụng với ta, sao ta có thể thả ngươi đi được? Không nói đến việc này, trên người ngươi có cấm chế, không thể phá vỡ cũng không có cách nào truyền tin tức ra bên ngoài, thậm chí đến điện thoại cũng mất sóng. Chúng ta có chuẩn bị mà đến, cho dù sáu người các ngươi chỉ là mấy tiểu tử thất phẩm bát phẩm, cũng không hề coi thường. Vì vậy, các ngươi chỉ có thể phối hợp với chúng ta.

Răng rắc!

Rầm!

Chu Tự giơ tay lên, nhẹ nhàng kéo vòng tay màu vàng xuống, vòng tay phát ra tiếng vỡ vụn, tiêu tán trên không trung.

Răng rắc!

Phanh!

Vòng tay kia lập tức vỡ ra.

"Thật coi thường người khác"

Chu Tự cất bước đi lên phía trước.

Đã lãng phí không ít thời gian, nếu cứ tiếp tục, hắn nên chết vì nhiều lời.

Hắn mới là BOSS phản diện. Càng nói nhiều thì càng tốn thời gian, xác suất Tô Thi bị thương càng lớn, đến lúc đó Nhị thúc mà biết hắn nhiều lời khiến Tô Thi bị thương, rồi tìm cha mẹ hắn lý luận, cha mẹ hắn không lý luận nổi, lại đến dạy dỗ hắn, đến lúc này, nhân vật phản diện cũng chết vì nói nhiều.

1105 chữ

Chương 321: Ma Tu

"Ta không hiểu tư duy của ngươi, nếu ngươi muốn động, ta chỉ có thể khiến ngươi mất đi năng lực hành động trước đã" Hành động của Chu Tự đã chọc giận Tạ Ngọc Sơn, hắn từng bước tới gần Chu Tự, một tay vươn ra, huyết khí quay cuồng trấn áp bốn phương. Huyết khí cường đại lan đến tận chỗ Minh Nam Sở và Từ Từ, hai người giơ tay lên cố gắng chống cự. Đồng thời lo lắng nhìn về phía Chu Tự. Minh Nam Sở biết Chu Tự muốn động thủ, nhưng Từ Từ lại không hiểu, hắn theo bản năng cảm thấy Chu Tự xong chắc rồi. Ầm...ầm! Lực lượng huyết khí va chạm, dấy lên gió lốc. Từ Từ cùng Minh Nam Sở bị ép lui về phía sau một khoảng, dưới cơn lốc, cảnh vật xung quanh xuất hiện vết nứt. Răng rắc! Là điềm báo ảo cảnh sụp đổ, lập tức rầm một tiếng, thẳng đường vô tận biến mất, họ xuất hiện trong rừng cây. Bất tri bất giác đi đến một nơi không xác định. Mà điều khiến cho bọn Từ Từ khiếp sợ chính là, một tay Chu Tự bắt lấy cổ tay Tạ Ngọc Sơn, lực huyết khí bị đè ở trong cổ tay. Có thể nhìn thấy rõ ràng. Mặc cho huyết khí của Tạ Ngọc Sơn quay cuồng như thế nào cũng không thể mảy may lay động. “Ngươi không phải là Binh Giả bát phẩm?” Tinh thần Tạ Ngọc Sơn như sóng biển quay cuồng, đối phương chỉ dùng một tay đã trấn áp được huyết khí, thực lực cường đại, rất có thể đã vượt xa hắn. "Vừa rồi không phải ngươi nói, Thanh Thành đặc biệt nên các ngươi không thể ở lại lâu dài. Ngươi trước tiên không tìm hiểu kỹ càng xem ta là ai sao? " Chu Tự hơi dùng sức, kéo Tạ Ngọc Sơn về phía hắn, đồng thời đá một cước. Bịch! Lực lượng mạnh mẽ va vào Tạ Ngọc Sơn, lực lượng gợn sóng khuếch tán. Ầm ầm! Tạ Ngọc Sơn như diều đứt dây bay ngược ra ngoài, đụng phải đại thụ mới đứng vững. "Ngươi là người của ma đạo?" Tạ Ngọc Sơn nhíu mày, thuận tay lau máu tươi trên khóe miệng, bí thuật theo đó mà triển khai, xương cốt trên người rắc rắc, huyết khí như phù hiệu bao trùm lấy toàn thân. Chu Tự đi tới trước mặt bọn Minh Nam Sở, bóp nát vòng vàng trên cổ tay hai người, nói: "Tìm được phương hướng thì nói cho ta biết" Cảnh vật nơi này xa lạ, phương hướng không rõ ràng, chỉ có thể để Minh Nam Sở điều tra phương hướng trước, còn hắn thì thử hỏi chỗ Tô Thi các nàng. Theo lý mà nói, không thấy Nhị thúc giáng lâm, xem như Tô Thi vẫn còn an toàn. Nhưng hắn cũng không thể tiếp tục trì hoãn. Hai người còn lại

cũng là đồng nghiệp của ông chủ, không thể ngồi yên không để ý đến được, hy vọng sau lần này có thể tăng lương cho hắn. Đừng có mà không biết tán thưởng. Tinh thần Từ Từ bị đả kích nghiêm trọng, trong nhận thức của hắn, Chu Tự là nhân tài mới vừa tu luyện thôi mà. Nhưng người mới làm sao chỉ đá một cước đã có thể khiến cường giả Trận Linh ngũ phẩm bị thương được? Hơn nữa đối phương còn nói Chu Tự là ma tu? Nhất thời hắn có suy nghĩ muôn vàn, các loại suy đoán quái dị hỗn loạn mà đến, trong nháy mắt lấy lại thanh thản. Không phải lúc để suy nghĩ nhiều. Hắn bắt đầu liên lạc với Trình tỷ cùng Âm Túc, thuận tiện dùng thuật pháp thăm dò chung quanh, xác định vị trí của nơi này cùng với vị trí cụ thể của các nàng. Minh Nam Sở cũng đang cố gắng làm rõ. Lúc này Chu Tự đi về phía Tạ Ngọc Sơn nói: "Nói ta là ma tu cũng không coi là đúng, chẳng qua ta cũng không có thời gian chơi trò đoán đố với ngươi, ngươi cứ lập tức nói phương hướng của các nàng cho ta biết đi" "Người của ma đạo vậy mà còn có thể để ý những người khác? Kỳ lạ thật. Tạ Ngọc Sơn dứt lời, huyết khí tràn ngập cánh tay. Và một tiếng. Phá không mà công kích Chu Tự. Ầm ầm! Chu Tự thấy rõ đòn công kích của đối phương, lần thứ hai bắt lấy cánh tay đối phương, lần này hắn không động chân đá bay mà hơi gập lại. Yo! Cánh tay Tạ Ngọc Sơn bị bẻ gãy, huyết khí phù văn nhanh chóng rút xuống. Xương cốt nứt gãy, đau nhức ập đến, Tạ Ngọc Sơn cắn răng chủ động bẻ gãy toàn bộ cánh tay. Phụt! Máu tươi tràn ra, lực lượng tác dụng trên máu tươi, cánh tay đỏ như máu ngưng tụ, nắm tay lại, công kích lần nữa. Bịch! Chu Tự đưa tay ngăn cản, cánh tay màu đỏ lại như nước xuyên qua cánh tay đưa lên ngăn cản của hắn, nắm đấm xuất hiện trước mặt hắn, sắp tấn công tới. Đối mặt với đòn tấn công, sắc mặt Chu Tự vẫn không thay đổi. Cánh tay phòng ngự ban đầu hóa thành công kích, đánh ra một quyền. Rầm! Cú đấm này đánh vào sườn mặt Tạ Ngọc Sơn. Bịch! Bộp...bộp! Nắm đấm nặng nề khiến hai má Tạ Ngọc Sơn trở nên vặn vẹo, đánh gãy ba cái răng của hắn. Thân ảnh rời mặt đất thụi sâu về phía xa, đụng gãy mấy gốc cây lớn.
Bịch...Bịch...Bịch! Thế nhưng chỉ trong chốc lát, Tạ Ngọc Sơn liền ổn định thân thể trong cú va chạm, một tay hắn nắm đất, lại công kích thêm lần nữa. Lần này cùng theo đòn công kích của hắn còn có linh khí bao xung quanh. Linh khí kích động cả rừng cây, cuồng phong đột nhiên nổi lên, bắt đầu khởi động tứ phương, lực lượng theo đó mà ngưng tụ. Trận Linh ngũ phẩm nối liền thiên địa, nối liền là lực lượng tối đa, uy lực cực kỳ khủng bố. Một nắm đấm

như ẩn như hiện bao trùm quanh người Tạ Ngọc Sơn, cả người hắn hóa thành nắm đấm che khuất nửa rừng cây, núi sụp đổ, cây cối tan rã, Trận Linh ngũ phẩm tấn công cực mạnh.

1058 chữ

Chương 322: Hít Sâu Một Hơi

"Cảm giác bị nhìn chằm chằm"

Chu Tự nhớ tới cảm giác bị dã thú xem như con mồi hồi còn bé.

Khi đó vì sơ suất mà rơi vào khổ chiến.

Vì vậy, hắn không hề khinh thường bất kỳ con dã thú và kẻ địch trước mặt nào nữa.

Công kích ập tới, hắn vươn tay, công lực ngàn năm sẵn sàng đón địch.

Ầm ầm!

Lực lượng va chạm, gió bão cuốn lên, nắm đấm của Tạ Ngọc Sơn bị Chu Tự bắt được.

Răng rắc!

Toàn bộ cánh tay bị hắn bóp nát, biến dạng, sau đó một cước đá ra.

Ầm ầm!

Bịch!

Bộp bộp!

Bị một cước đá bay, cơ thể Tạ Ngọc Sơn gập lại, máu tươi phun trào, huyết khí phù văn tan rã trong nháy mắt.

Rắc!

Tạ Ngọc Sơn cắn răng, lại một lần nữa tự vặn gãy tay mình, máu tươi hóa thành cánh tay mới, tiếp tục công kích Chu Tự.

Phịch!

Nhưng mà trước khi hắn công kích, tay Chu Tự đã đặt trên đầu hắn, ấn hắn vào trong đất.

"Hình như hắn một lòng muốn chết, là muốn thông báo cho những người khác.

Minh Nam Sở đột nhiên kêu lên.

"Động tĩnh lớn như vậy, hắn đã biết rồi, hiện tại hẳn là đang dẫn người rời đi"

Tạ Ngọc Sơn gian nan ngẩng đầu, nhìn Chu Tự.

Trong mắt không có sợ hãi, ngược lại có một chút tiếc nuối.

Ánh mắt kiên định của đối phương khiến Chu Tự hiểu ra không cần hỏi nữa, sau đó nhắc nhở:

"Ngươi hít sâu một hơi, ta khá có kinh nghiệm.

Ầm ầm!

Tiếng gầm vang lên.

Huyết khí mất đi khống chế, rơi xuống bốn phía, Chu Tự đứng ở trung tâm của máu tươi, dưới chân là Tạ Ngọc Sơn mất hết động tĩnh.

Cứ như vậy, ngũ phẩm cường giả đã mất rồi?

Tinh thần Từ Từ rung động, bóng dáng của Chu Tự khiến hắn có một loại cảm giác quái dị.

Đây cũng là lần đầu Minh Nam Sở nhìn thấy Chu Tự như vậy, khó trách Tô Thị có cảm giác đây là hai người.

Hoàn toàn không thể liên tưởng đến nhau.

Khát máu, tàn nhẫn, quyền trấn cửu châu sơn hà, đánh đâu thắng đó, Thánh Tử Ma Đạo.

Nhưng bây giờ không phải suy nghĩ nhiều, hắn nhanh chóng ổn định tinh thần:

"Đã xác định được vị trí, ở trên ngọn núi bên kia"

Chu Tự nhìn về phía ngọn núi xa xa, khẽ gật đầu, để cho đám người Minh Nam Sở hỗ trợ chôn vị tiền bối này, hắn nhảy ra khỏi chỗ cũ.

"Thật sự không thành vấn đề sao?"

Chờ Chu Tự biến mất Từ Từ mới thử hỏi.

Minh Nam Sở bắt đầu đào hố chôn người, vừa động thủ vừa nói:

"Đừng nghĩ nhiều, lại đây hỗ trợ đi Do dự một chút, Từ Từ châm chước nói:

"Minh Nam Sở, ngươi có biết Chu Tự hắn...

"Ta không biết, ta không biết gì hết, ngươi đừng hỏi Minh Nam Sở cắt ngang câu hỏi của Từ Từ.

Đỉnh núi nhanh chóng bị kéo vào, trên đường Chu Tự không khỏi suy nghĩ.

Sự xuất hiện của Tạ Ngọc Sơn khiến hắn hiểu rõ một chuyện, tàn dư từ thời đại Thần Minh, không phải núp trong bóng tối, mà có thể đang ẩn nấp trong tông môn nào đó.

Bình thường bọn hắn sẽ không bạo lộ thân phận, chỉ khi nào có chuyện quan trọng mới nhảy ra.

Ví dụ như chuyện liên quan đến quyền hành Thần Minh, cũng chính là quyền hành thái dương cùng hỏa diễm lần này.

"Uy hiếp của lão cha vẫn còn, có thể vừa khéo bức bọn hắn đi đến cực đoan. Bọn hắn không dám điều tra ở ngoại ô, cũng chỉ có thể tìm hiểu tình hình từ chỗ bọn Tô Thị "Không biết bọn hắn truyền tin tức ra không, nếu truyền ra ngoài, sau này sẽ nhức đầu đây"

Suy tư cũng không làm hắn giảm tốc độ, lúc này hắn đã đi tới bên dốc núi.

Ầm ầm!

Trên núi đột ngột bộc phát sức mạnh, sức mạnh như gió lớn ép Chu Tự phải dừng bước chân, lại một tiếng ầm vang, sức mạnh hào quang loé lên đỉnh núi phía trước bị bạt mất một nửa, cát bay đá chạy rung chấn đến tận chỗ hắn bên này.

"Đánh nhau? Là Nhị thúc?"

Chu Tự đáp xuống đất nhìn ra xa.

Phía trên có hai luồng ánh sáng giao nhau, dốc núi nham nhở cũng có bóng người chạy xuống.

Là ba người Hàn Tô.

Trên người các nàng phủ đầy tro bụi, có vẻ hơi chật vật.

"Chu Tự? Các ngươi không sao chứ?"

Âm Túc hơi lo lắng nhìn chung quanh.

"Bọn hắn đều vô sự"

Chu Tự tốt bụng trả lời, sau đó hiếu kỳ nói:

"Có người đã cứu các ngươi?"

Phía trên có người giao chiến, nhưng không giống Nhị thúc.

Thực lực của Nhị thúc có thể làm được Thiên Nhân hợp nhất mà đến lão cha cũng không làm được, hẳn là ngang ngửa với cha của Nguyệt tỷ.

Đọ sức trên không mặc dù cũng mạnh, nhưng vẫn kém một chút.

Hắn chưa thấy qua việc đời, sức tưởng tượng cũng có hạn, nhưng dù sao cũng phân biệt được chút năng lực đặc hiệu.

"Là Trình tỷ, lúc chúng ta phát hiện có vấn đề thì Trình tỷ cũng phát hiện, bảo toàn bộ mấy người chúng ta đột nhiên mất liên lạc nên chạy tới" Hàn Tô giải thích.

"Chạy đã rồi nói"

Tô Thi vội kéo Chu Tự chạy về phía trước.

Chu Tự:

"..."

Tới cứu người, lại giống như làm vướng chân.

Trên đường, hắn hiểu đại khái hiểu tình huống, sau khi Hàn Tô các nàng phát hiện có vấn đề, Hoàng Nham đạo nhân cũng không động thủ chỉ thiện ý vỗ về hỏi thăm một số chuyện xoay quanh Thanh Thành, ba người các nàng dù là biết tình huống không ổn cũng không dám lộ ra, chỉ có thể thử kéo dài thời gian.

Quả nhiên, Trình tỷ lập tức đuổi tới.

1093 chữ

Chương 323: Diệt Tận Gốc

Vốn dĩ hai người họ còn đang nói chuyện với nhau, nhưng đột nhiên cảm nhận được sức mạnh dao động, lúc này Hoàng Thạch đạo nhân mới trực tiếp động thủ.

Ba người Tô Thi không biết sức mạnh xung động đồng nghĩa với cái gì, Chu Tự thì biết, là Tạ Ngọc Sơn muốn để Hoàng Nham đạo nhân mau chóng rời khỏi.

"Đúng rồi, các ngươi không sao? Cũng có người cứu sao?"

Âm Túc tò mò hỏi.

"Cũng gần như vậy"

Chu Tự đáp qua loa.

Hàn Tô suy nghĩ một chút, cũng biết đại khái tình huống.

Chốc lát sau, Chu Tự dừng lại, hắn chỉ phía trước nói:"Các ngươi cứ chạy thẳng về phía trước, Minh Nam Sở bọn hắn đang ở đằng kia, ta có việc muốn đến phụ cận nhìn xem"

"Nhưng mà...

Âm Túc muốn nói gì, lá gan nàng không lớn, cảm thấy mọi người vẫn nên cùng nhau hành động thì tốt hơn. "Đi thôi, không sao đâu"

Hàn Tô lôi kéo Âm Túc tiếp tục đi lên phía trước.

"Chu Tự có hai tầng nhân cách, tốt thì vô cùng tốt, khủng bố cũng đặc biệt khủng bố, đi mau Tô Thi nghĩ tới Thánh Tử Ma Đạo cũng có chút sợ sệt.

Thánh Tử Ma Đạo sẽ bức nàng giết người.

Âm Túc:

|| II Nhìn ba người biến mất trong tầm mắt, Chu Tự mở chức năng ẩn nấp của vòng tay.

Bên địch còn có đồng bọn, hắn nhìn xem có cơ hội diệt tận gốc hay không.

Tạ Ngọc Sơn từng nói, bọn hắn cả thảy có ba tên, trước mắt đã gặp được hai tên, không biết tên cuối cùng trốn ở đâu.

Trung tam phẩm có thể phát hiện ra người ở cự ly xa, để không bị phát hiện, chỉ có thể dùng chức năng ẩn nấp của vòng tay.

Có hữu hiệu hay không thì không biết, dù sao hắn cũng không biết.

Một thời gian sau, hắn tới gần dốc núi, bắt đầu chờ đợi.

Làm một thợ săn, phải có đủ kiên nhẫn.

Trên tivi dạy như thế, khi còn bé hắn từng học.

Uỳnh!

Trên không trung, ánh sáng tách ra.

"Trình tiên tử, tình huống của bên kia, ngươi không để ý hay sao?"

Giọng nói của Hoàng Nham đạo nhân từ trên cao truyền đến, thoáng có chút suy yếu.

"Các ngươi thật là ngu xuẩn, động thủ ở chỗ này"

Tiếng nói của Trình tỷ lạnh lẽo.

Lời vừa dứt, nàng ngừng đánh giết Hoàng Nham đạo nhân, đi về hướng lúc trước vừa bộc phát sức mạnh, cũng chính là chỗ bọn Chu Tự lúc trước.

Hoàng Nham đạo nhân lập tức bay vụt đi, trên người có máu tươi nhỏ xuống.

Thấy vậy, Chu Tự âm thầm đi theo.

Dã thú trọng thương, đại khái sẽ thoát khỏi nguy hiểm trước, sau đó tụ họp cùng đồng bọn.

Diệt tận gốc.

Thực lực của Trình tỷ cũng khiến hắn rất bất ngờ, quả nhiên khắp nơi đâu đâu cũng có cao thủ ngầm, hắn sơ suất rồi.

Tốc độ của Trình tỷ rất nhanh, lập tức tới chỗ đám Tô Thị, nàng nhìn một lượt, nhướn mày hỏi: "Chu Tự đâu?"

Đám người Minh Nam Sở cúi đầu, nhất thời không biết đáp lại thế nào.

"Nói có chút chuyện phải làm"

Âm Túc không hiểu chuyện gì đáp lời.

Trình tỷ khẽ gật đầu, nhìn về phía Minh Nam Sở cùng Từ Từ:

"Các ngươi được người cứu rồi?"

"Có, có cường giả xuất thủ"

Từ Từ cúi đầu trả lời.

Trình tỷ trầm mặc một lát, không hỏi thêm nữa, chỉ nói:

"Đi về trước đã, chuyện này sẽ để người chỉ đạo nói rõ"

Nếu không phải trước đó nàng đã có chút chuẩn bị thì sẽ không thể nhận ra sáu người đồng thời mất liên lạc, càng không có cách nào ngăn chặn.

Vừa nãy còn để cho bọn hắn chạy xuống là có thể thoát khỏi phạm vi Thanh Thành.

Đến lúc đó hậu quả khó mà lường được.

Mấy người không nói thêm lời nào, cùng đi về thư viện.

Trước khi rời khỏi, Trình tỷ nhìn rừng cây một chút, sức mạnh dao động rất lớn, nhưng không có quá nhiều vết tích giao thủ, là đơn phương đè ép.

Khắp nơi đều là mùi máu tươi, nhưng không thấy vết máu.

Một đống đất nhỏ rơi vào tầm mắt nàng, khiến nàng có chút kinh ngạc.

Chôn?

Coi trọng như thế?

"Các ngươi có biết mục đích của bọn hắn không?"

Trên đường về, Trình tỷ mặc đồ công nhân vệ sinh thuận miệng hỏi.

"Hỏi chúng ta lối vào khu vực đặc biệt, là vì gần đây có biến hóa"

Minh Nam Sở nói đại khái.

Trình tỷ nhíu mày, không hỏi nữa.

Về rồi nói tiếp.

"Giác ca, một đêm rồi, vẫn còn đợi sao?"

Trong một sườn núi vùng ngoại ô Thanh Thành, Độc Giác Thú nằm rạp trên mặt đất, an tĩnh chờ đợi.

Mũ giáp định khuyên Độc Giác Thú đi, cường giả giao tranh, chúng rất dễ bị tác động đến.

Nhưng mà mặc kệ nó khuyên thế nào, Độc Giác Thú vẫn sừng sững bất động.

Lúc này nó nhìn thấy có bóng người về tới rừng cây, trên người có vết máu.

Sương mù màu đen của mũ giáp bao trùm lấy Độc Giác Thú, nhất thời không dám phát ra tiếng động gì, cũng không còn nhìn chăm chú vị cường giả kia.

Ánh mắt cũng dễ dàng bị khóa chặt.

Độc Giác Thú thở khẽ, có một chút khẩn trương.

Chỉ là vẫn chờ đợi như cũ.

Trong rừng cây, Hoàng Nham đạo nhân lảo đảo ngã xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi.

Trọng thương.

Nếu hắn không có thân thể khoẻ mạnh, chắc chắn lần này không thể nào còn sống trở về.

"Tại sao Trình tiên tử còn mạnh như vậy? Không phải nói thân thể nàng có vấn đề sao?"

"Tạ Ngọc Sơn không trở về?"

Hắn quan sát xung quanh, không hề nhìn thấy những người khác.

Ngay từ đầu bọn hắn đã tính cả Trình tiên tử vào trong đó, tách ra hành động, mượn sáu người của thư viện chạy ra ngoài Thanh Thành, nửa đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi thẩm vấn từng người một.

Có được kết quả cũng tiện so sánh.

1096 chữ

Chương 324: Bắt Mang Đi

Gặp được Trình tiên tử sớm như vậy là ngoài dự liệu, nhưng ít nhiều cũng đã có chuẩn bị.

Bây giờ hắn còn sống quay về, Tạ Ngọc Sơn hẳn là nhẹ nhàng mà về rồi mới đúng.

"Bên chỗ hắn xảy ra chuyện gì?"

Hoàng Nham đạo nhân chau mày, trăm mối còn ngổn ngang trong lòng.

Những kế hoạch này là tạm thời nghĩ ra, cho dù là đầy lỗ hổng, cũng không thể hai bên cùng thất bại.

"Hỏng rồi"

Hoàng Nham đạo nhân khoanh chân ngồi xuống điều tức, có chút hối hận:

"Nếu coi như không biết mà vào trong chỉ đạo, sau đó nói bóng nói gió, không đến mức như vậy. Qua chút thời gian còn có thể mượn tu luyện để bọn hắn đi ra, lại trù tính hỏi lối vào"

Quá gấp, nhưng đêm dài lắm mộng, bọn hắn cũng không dám chờ lâu.

Điều tức một lát, Hoàng Nham đạo nhân phát hiện có người tới gần.

Là khí tức quen thuộc.

"Sao ngài lại thành thế này? Tạ Ngọc Sơn đâu?"

Một thanh niên tóc ngắn tầm hai bảy hai tám tuổi đáp xuống mặt đất, vẻ mặt kinh ngạc.

Kim Minh Dương, là sư huynh sư đệ đồng môn với Tạ Ngọc Sơn, nhiệm vụ của hắn là quan sát tốt xung quanh, bảo đảm không có tu chân giả cường đại nào tới gần.

Từ đó ảnh hưởng tới bọn hắn.

"Xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không thể tiếp tục ở lại đây, phải truyền tin tức đi, chúng ta không thể một mình tới gần lãnh địa của thần"

Hoàng Nham đạo nhân gian nan đứng dậy.

"Được, rời khỏi nơi này trước"

Kim Minh Dương không chút do dự.

Hoàng Nham đạo nhân điều tức xong, hai người bay lên muốn rời khỏi rừng cây.

Nhưng vừa mới rời khỏi trận pháp bố trí trước đó, bọn hắn đã thấy một vị nam tử thanh niên đứng vững giữa không trung.

Tựa hồ đã đợi một khoảng thời gian.

Chu Tự ngự kiếm giữa không trung, quả thực đã chờ đợi được một lúc.

Hắn trơ mắt nhìn Hoàng Nham đạo nhân tiến vào rừng cây, biến mất ngay trước mắt lại không cách nào theo vào.

Trên phương diện trận pháp, hắn hoàn toàn không biết gì cả, thỉnh thoảng có nghe Nguyệt tỷ nhắc đến nhưng không học tập có hệ thống.

Hắn cũng không phải thiên tài cao minh gì, nhìn cái đã hiểu là không thể nào.

Mỗi một loại chiêu thức võ học đều là chăm chỉ khổ luyện mới có được.

Công lực ngàn năm thì do tri thức mang đến, tri thức chính là sức mạnh, nhưng quan trọng nhất vẫn là năng lực vận dụng sức mạnh.

Sau khi xác định người thứ ba tiến vào trận pháp, hắn bèn ở trên không trung chờ đợi.

Không phải chờ bao lâu, hai người đã từ trong trận pháp đi ra.

Bắt được không mất chút công phu nào.

"Chu Tự?"

Hoàng Nham đạo nhân chau mày, chưa nói tới cảm giác gì.

Trên lý luận vốn là nên cao hứng, vì Chu Tự là một thành viên trong những người kia, tự động đưa tới cửa, có thể nói trời cao chiếu cố.

Nhưng một tên Binh Giả bát phẩm, làm sao có thể xuất hiện ở đây?

Có vấn đề, đằng sau hắn có người.

Nhưng mà...Cũng là cơ hội.

"Mang hắn đi, những người khác ta giúp ngươi ngăn lại, có lẽ hắn biết lối vào"

Chỉ trong nháy mắt, Hoàng Nham đạo nhân đã có quyết định, việc đến nước này đã không còn đường lui, vậy thì dốc sức đánh cược một lần.

Kim Minh Dương gật đầu, lao tới chỗ Chu Tự.

Hắn đưa tay chộp một cái, muốn tóm lấy Chu Tự.

Nhìn cánh tay vừa đưa tới, Chu Tự tiến lên một bước đỡ đòn công kích, “bộp” một tiếng, sức mạnh bị triệt tiêu, một tay khác ra quyền giữa sấm sét.

Uỳnh!

Một quyền rơi vào bụng Kim Minh Dương, dưới nắm đấm chắc nịch, phần bụng vặn vẹo biến dạng, tiếng xương cốt đứt gãy vang lên.

Ầm!

Thế sét đánh không kịp bưng tai, thân thể Kim Minh Dương như thiên thạch rơi xuống rừng cây, mặt đất sụt lún, hiện ra cái hố to.

Chu Tự chậm rãi thu tay lại, một quyền này tên Thất Thương, tổn hại công lực tự thân, diệt nghìn tên địch.

Biến hóa đột ngột khiến Hoàng Nham đạo nhân kinh ngạc, hắn cảm thấy hình như đã tính sai chỗ nào rồi thì phải?

Tại sao một Binh Giả bát phẩm lại có thể có loại sức mạnh này?

Hắn lập tức hiểu rõ tại sao Tạ Ngọc Sơn lại ở lại trong thành, hóa ra là có thêm một biến số.

Hắn quay người định chạy trốn. Nhưng Chu Tự đã ngự kiếm đến trước mặt hắn, ánh mắt trầm tĩnh, tiếng nói trầm thấp mà không nhạt nhòa:

"Ta đây lúc diệt quái đều không thích thả hổ về rừng. Vì sẽ có càng nhiều phiền phức. Khi còn bé ta mấy lần bởi vậy mà bị vây, cho nên ngươi phối hợp một chút. Ta ra tay rất nhanh, tốt cho tất cả mọi người.

...

Chu Tự ngự kiếm phi hành không xem như thuần thục, nhưng cũng không đến mức sứt sẹo. Đối mặt với Hoàng Nham đạo nhân đã bị thương, Ngự Kiếm Thuật của hắn vẫn có thể sánh được với đối phương.

Nhưng hắn càng tán thưởng Tạ Ngọc Sơn, không cần lo lắng không theo kịp, dù sao đối phương chỉ biết công kích.

"Nghe nói ngươi là tán tu, ở trong tông môn, thân phận ta không tầm thường, ngươi muốn giữ ta lại nơi này, không sợ rước lấy phiền phức cho mình?"

Hoàng Nham đạo nhân lạnh giọng hỏi.

Trong tư liệu Chu Tự vừa vặn tu luyện tán tu, xem ra trước mắt không giống, nhưng ai có thể xác định được chứ? Có lẽ một chút ngôn từ quả thật có thể mang đến cho hắn hi vọng.

Về phần tông môn…Lần này gặp phải Trình tiên tử, sau khi sự kiện nhen nhóm, người đầu tiên muốn lấy mạng hắn lại chính là tông môn của hắn.

Tuyệt đối không thể giữ lại hắn, nhưng cái tên không có não trước mắt này không chắc đã biết.

1056 chữ

Chương 325: Là Ai?

"Thân phận không tầm thường? Thân phận ta hình như cũng không kém Chu Tự ngự kiếm tới gần, diệt xong hắn còn muốn về đi làm.

"Ngươi biết nơi này là địa bàn của ai không?"

Hoàng Nham đạo nhân thấy thân phận không thể nào hù dọa đối phương, đổi chủ đề.

"Địa bàn của ai?"

Chu Tự nhích lên phía trước.

"Địa bàn của con trai chuyên gia Ma Đạo, Thánh Tử Ma Đạo, chuyến này ta chính là nghe theo mệnh lệnh của hắn, đến điều tra đạo tu các ngươi. Ngươi cho rằng bây giờ ngươi an toàn sao?"

Tiếng Hoàng Nham đạo nhân trầm thấp, làm như chuyện có thật vậy.

"Ha? Da mặt ngươi thật đúng là dày, rõ ràng là vì quyền hành thái dương cùng hỏa diễm mà đến, lại cứ phải nói là Thánh Tử Ma Đạo sai ngươi làm Khi Hoàng Nham đạo nhân còn đang kinh ngạc, Chu Tự tiếp tục nói:

"Lại nói, lúc nào thì ta nói có đám thủ hạ như các ngươi? Chó săn đạo tu, dư nghiệt thời đại cũ, còn bại hoại thanh danh của ta, ánh mắt của ta kém như vậy sao?"

Nghe thế, Hoàng Nham đạo nhân chấn kinh, vô thức lui lại mấy bước.

Hắn nhìn chằm chằm Chu Tự, giọng nói run rẩy:

"Ngươi có ý gì?"

"Các ngươi lớn tuổi như vậy, khôn khéo như vậy, tại sao lại không hiểu? Chắc chắn chỉ là không dám tin mà thôi"

Chu Tự tới gần Hoàng Nham đạo nhân, giơ nắm đấm lên:

"Đã đến lúc này rồi, lấy dũng khí của ngươi ra phản kháng ta, như vậy ngươi sẽ chết có tôn nghiêm một chút, cũng không trở thành gánh nặng tâm lý cho ta"

Hoàng Nham đạo nhân lại lùi về sau hai bước, lúc này chấn kinh trong mắt của hắn đã biến mất, càng nhiều hơn chính là điên cuồng.

"Thánh Tử Ma Đạo? Thánh Tử Ma Đạo cũng sẽ chết chứ? Nếu cả ba người chúng ta cùng kẹt ở chỗ này, vậy ngươi hãy chết cùng chúng ta đi"

Trên người Hoàng Nham đạo nhân có ánh sáng đỏ lóe lên, phía dưới rừng cây bộc phát sức mạnh.

"Ngươi đã ở ngay giữa trung tâm trận pháp của ta. Ngươi trốn không thoát, cùng chết đi, ngươi chết tu chân giới sẽ rơi vào hỗn loạn chứ?"

Giọng nói Hoàng Nham đạo nhân hầm hè, gương mặt dữ tợn.

Lúc này toàn bộ rừng cây bị gió bão quay vần, sức mạnh xé rách chân trời bay đến vị trí trung tâm.

Chu Tự ở ngay tại trung tâm.

Cảm giác nguy hiểm vô hình nảy nở trong lòng hắn, trước kia bị dã thú đánh lén cũng có loại cảm giác này.

Đã lâu không cảm nhận được, hắn có chút quên mất tâm lý đề phòng ban đầu.

Quả nhiên nhân vật phản diện chết bởi nói nhiều, Chu Tự tự giễu một chút, không thể không đối phó với công kích ùn ùn kéo đến này trước đã.

May mà công lực ngàn năm không hao tổn quá nhiều.

Độc Giác Thú và mũ giáp ở đằng xa cảm nhận được gió bão, gió bão tụ thành cự quyền từ trên trời giáng xuống.

Một quyền này oanh kích cả rừng cây, tất cả đều bị vùi lấp dưới nắm đấm.

Chân chính giết địch giết mình.

Đối mặt công kích kiểu này, cho dù là mũ giáp hay Độc Giác Thú, đều vô thức run rẩy, không cách nào đứng thẳng.

Chỉ cần chạm đến một tia của nắm đấm, chúng sẽ triệt để tan thành mây khói.

Cường đại cùng khủng bố như thế.

Chúng cảm thấy người dưới đó sắp phải bỏ mạng.

Uỳnh!

Một quyền rơi xuống, cây cối trong rừng gãy đổ tan tác, đại địa đều bị thất thủ.

Nắm đấm phủ lên rừng cây, tất cả mọi thứ hóa thành hư không.

Khủng khiếp đến mức khiến cả mũ và thú đều hối hận vì đã ở chỗ này.

Lúc chúng cúi đầu tránh sức ảnh hưởng truyền đến, một tiếng nói đột ngột vang lên từ giữa rừng cây:

"Nhất Quyền Khai Thiên "

Uỳnh!

Có ánh sáng từ trong nắm đấm khuếch tán, là vết nứt.

Ầm...ầm!

Tiếng vang từ dưới mặt đất truyền lên, phá vỡ nắm đấm, bay đến chân trời thẳng vào mây xanh, xẹt ngang bầu trời.

Vụt!

Gió rít ào ào, Độc Giác Thú và mũ giáp thấy cự quyền trên rừng cây, bị một quyền đánh nát.

Khi đã gió yên sóng lặng, chúng nhìn thấy một bóng người đứng giữa rừng cây đã bị cày tung.

Gió lay động tóc hắn, như gió xuân hiu hiu.

Cường đại mà thong dong.

Động tĩnh bên ngoài quá lớn, Đại Địa Thần Khuyển cùng Hầu Trầm lập tức chạy ra.

Lúc đi ra bọn hắn không nhìn thấy rõ nguyên do, nhưng bọn hắn gặp được cái nắm đấm che khuất bầu trời kia, nghe được rõ ràng hơn cả là câu "Nhất Quyền Khai Thiên" kia.

Sau khi sức mạnh cường đại bùng nổ, trong tầm mắt họ không còn cái gì khác, chỉ có tư thế vô địch kia.

Pháp lực vô địch, tư thế vô địch, đứng đầu thiên hạ.

Đại Địa Thần Khuyển càng thấy lựa chọn của mình sáng suốt cỡ nào, gia cách chín tầng trời, có lẽ chỉ còn kém một bước. Lúc trước Tiềm Long còn ẩn sâu, hiện tại Tiềm Long xuất uyên, không bao lâu nữa, chính là rồng bơi Cửu Thiên.

Hầu Trầm sững sờ nhìn Thánh Tử Ma Đạo, tư thái vô địch kia làm hắn khó có thể tin được.

Thực sự trong trung tam phẩm có người có thể ngăn được một quyền này sao?

Hai mươi tuổi đầu, nếu như không nhớ lầm, Thánh Tử Ma Đạo còn quá trẻ.

Người như vậy, đâu chỉ lập thân thần đàn, hắn chính là thần thoại bất hủ.

Đối mặt Thánh Tử Ma Đạo, hắn không bao giờ dám nổi chút tâm tư dư thừa nữa, cùng lắm chỉ truy cầu mục đích của hắn.

Trong quá trình tuyệt không dám vượt quá giới hạn.

1096 chữ

Chương 326: Công Thần

Chu Tự từ từ thu hồi nắm đấm, nhìn về phía trước.

Hao phí hơn chín trăm năm công lực của hắn, nếu còn cần một quyền nữa, hắn sẽ phải cân nhắc chuyện chạy trốn.

Lúc này trên mặt đất ngay trước mắt hắn, một nam tử trung niên chật vật lại hư nhược ngồi bệt tại đó.

Chính là Hoàng Nham đạo nhân vẫn còn sống.

"Ngươi..."

Hoàng Nham đạo nhân khó mà tin nổi.

Vì cái gì, Ma Đạo Thánh Tử có thể ngăn lại một kích liều chết của hắn?

Chu Tự cất bước đi đến trước mặt Hoàng Nham đạo nhân, lần này hắn không nói nhảm thêm nữa.

Sau khi để cho đối phương chuẩn bị sẵn sàng, hắn đấm ra một quyền.

Rầm một tiếng.

Máu tươi nhuộm đỏ mặt đất.

Lách cách!

Một chiếc nhẫn màu đen rơi xuống đất, phát ra âm thanh thanh thúy.

"Trang bị rơi ra?"

Chu Tự nhặt chiếc nhẫn lên cẩn thận quan sát, toàn thân chiếc nhẫn đen kịt, lạnh buốt, không thấy hoa văn.

Ý nghĩ đầu tiên chính là nhẫn trữ vật.

Không phải có ông lão thì chính là không gian cực lớn, thậm chí có thể trồng hoa cỏ cây cối, là hạt giống của cả một tiểu thế giới.

Dùng linh khí dò xét một chút, chẳng có cảm giác gì cả.

Như là một chiếc nhẫn phổ thông.

"Câu nói kinh điển, phàm là thứ càng cảm thấy bình thường thì càng bất phàm.

Móc máy vài câu, hắn cất chiếc nhẫn đi.

Dù sao cũng là trang bị boss hoang dại rơi xuống, chắc phải có chút tác dụng.

Thu hồi ánh mắt, nhìn chỗ vị quái tinh anh kia rơi xuống lúc trước.

Phải đến cho thêm một đao.

Vút!

Một bóng người từ dưới đất chui ra, chính là Kim Minh Dương bị trọng thương núp ở phía dưới.

Hoàng Nham đạo nhân liều chết một kích tăng thêm bổ trợ cho trận pháp, hẳn là có thể đánh chết người rồi.

Hắn vốn tưởng rằng đã an toàn.

Không ngờ vừa mới đi ra đã chạm ngay mặt đối phương, khiến hắn vô cùng kinh ngạc:

"Ngươi còn sống?"

"Lúc còn là tân thủ, ta đã có thể đánh cùng boss dã ngoại hoặc quái tinh anh Chu Tự tốt bụng trả lời.

Lần này mặc dù hắn nói chuyện, nhưng tay chân không mập mờ, không thể cho đối phương cơ hội.

Thân là nhân vật phản diện, kiêng kỵ nhất là nói quá nhiều.

"Nơi này đã bị để mắt tới, ta để lại một chút thủ đoạn, ta mà chết, những phát hiện liên quan tới chỗ này sẽ truyền đi. Có lẽ ngươi có thể giữ ta lại"

Kim Minh Dương nhìn chằm chằm Chu Tự nói.

Nhưng mà Chu Tự vung quyền, một quyền này chiếm cứ ánh mắt của hắn, trở thành thứ duy nhất trong mắt hắn.

Uỳnh!

Một quyền đánh qua, Chu Tự thu hồi nắm đấm.

Quan sát một chút, không thấy làm rơi đồ.

"Thánh Tử Ma Đạo sao có thể sợ uy hiếp? Nếu mà sợ đầu sợ đuôi ta đã sớm không diệt dã quái"

Chu Tự lắc đầu im lặng tự nói.

Lúc này Đại Địa Thần Khuyển cùng Hầu Trầm cũng đi tới bên này.

"Gia"

Đại Địa Thần Khuyển nhìn chung quanh một vòng, nói:

"Phía sau hãy giao cho ta đi, ta sẽ dò xét quanh đây một chút. Còn có vấn đề gì sẽ báo cáo gia. Lần này có chút sơ suất nhỏ"

"Không sao"

Chu Tự lắc đầu, ngắn gọn giải thích:

"Ta cố ý theo hắn tới đây động thủ, nhớ kỹ khôi phục nơi này trở về hình dáng ban đầu.

"Đúng rồi"

Trước khi đi hắn lại bổ sung một câu:

"Dư nghiệt thời đại trước có lẽ đã biết nơi này, các ngươi tốt nhất nên cẩn thận một chút, gặp nguy hiểm mà ta không ở đây thì trực tiếp vận dụng Thái Dương Quyền Trượng"

"Lúc gia không có ở đây, ta thề sống chết sẽ giữ vững nơi này.

Đại Địa Thần Khuyển nói lời trung thành.

"Đạo hữu yên tâm, thực lực chúng ta cũng tạm, không đến mức vô lực phản kích"Hầu Trầm vội nói theo.

Chu Tự gật đầu, hàn huyên thêm vài câu rồi xoay người rời đi.

Trời vẫn còn sớm, hắn muốn về đi làm, nếu tính là hắn xin nghỉ phép, vậy sẽ thiếu mất hơn một trăm.

Cuối tuần sẽ túng quẫn, không phải vì thiếu hơn một trăm không đủ ăn cơm, mà là cảm giác lãng phí một cách vô ích hơn một trăm, phải tiết kiệm từ chỗ khác ra bù vào.

Sau khi đại địa sụp đổ được khôi phục lại, Đại Địa Thần Khuyển lại trồng thêm cây cối trên đó.

Đột nhiên nó cảm giác mình có tác dụng quá lớn.

Không có nó, vùng ngoại ô Thanh Thành đã không có hai mảnh rừng cây, cứ thế tiếp diễn, chung quanh đều là hố to cùng đất hoang.

Đương nhiên, người có thể làm loại sự tình này rất nhiều, nó phải nắm chặt lấy.

Làm tốt chó của gia, tương lai nhất định sán lạn.

Tiếp theo, Đại Địa Thần Khuyển cùng Hầu Trầm chia ra hành động, một người đi kiểm tra xung quanh, một người trở về đề phòng Biên Giới thành bị đánh lén.

Chờ Đại Địa Thần Khuyển rời đi, Độc Giác Thú mới cẩn thận từng li từng tí lại gần bên này.

Vì nhỏ bé, cho nên sẽ không quá bị chú ý.

"Giác ca ngươi phải nhanh chút, Đại Địa Thần Khuyển rất khủng bố, bị phát hiện là chúng ta tiêu đời.

Mũ giáp nhỏ giọng nhắc nhở.

Ở gần đây, chúng là yếu nhất thế.

Giác ca được hai lần lợi, thực lực tăng lên đáng kể, nhưng còn lâu mới được khoa trương như Đại Địa Thần Khuyển.

Chúng vẫn rất bị động.

Độc Giác Thú hít hít khắp nơi trên mặt đất.

Cuối cùng đào bới ở một chỗ trên đất, hồi lâu sau vết máu bên trong bị đào lên.

Nó không nói hai lời, lập tức luốt cả máu cùng đất vào.

Sau khi ăn xong vết máu đào được, toàn thân nó bắt đầu run rẩy.

Tiếp đó sùi bọt mép ngã xuống đất run lẩy bẩy.

Mũ giáp:

|| II Lại tiếp tục.

1149 chữ

Chương 327: Thái Cực Phong

Lần này nó không nói gì, mà là hấp thu huyết khí xung quanh, con mắt của nó cũng dần dần biến đỏ.

Cùng lúc đó, một bóng đen bao trùm lấy chúng.

Mũ giáp kinh hãi, nhìn ra bên ngoài, là hai vị tiên tử, một lớn một nhỏ.

Lớn mặt đầy mới lạ, nhỏ thì ăn quýt, ngọt ngào nheo mắt lại.

Mũ giáp bị dọa, nhất thời nó quyết định giả chết, không, nó quyết định giả làm một cái mũ giáp bình thường. Đề phòng xảy ra bất trắc.

Giác ca quá ngốc, cuối cùng xong đời.

"Ta nói này, hai tên này rất kỳ quái, sao có thể sinh ra loại tổ hợp như vậy?"

Tiếng nói nhẹ nhàng truyền đến tai mũ giáp.

Chuyện này khiến tinh thần nó chấn động, hai tên này?

Nó đã bị phát hiện.

"Đích thực rất kỳ quái, Độc Giác Thú này dường như có thiên phú rất khác, nhưng mà Nguyệt tỷ tới đây vì cái gì? Nhà ngươi không thể nuôi sủng vật mà?"

Thu Thiển hiếu kỳ hỏi, cuối cùng còn bổ sung một câu:

"Chu Tự nuôi Đại Địa Thần Khuyển cũng phải nuôi ở ngoại ô, không phải lo ăn lo uống"

Nàng còn thoang thoáng nhớ là cha Chu Tự nói với hắn, nuôi sủng vật thì được, nhưng đừng mang về.

Cái này, còn có thể tính là nuôi sủng vật sao?

Không tính, nhưng Đại Địa Thần Khuyển lại được như vậy, không biết nó là vì cái gì.

"Nuôi Đại Địa Thần Khuyển đó cũng thật tốt, không cần chăm nom, còn có thể giúp giữ nhà, mẫu mực trong giới sủng vật.

Chu Ngưng Nguyệt đầy ý cười, chợt khen quýt Thu Thiển chọn:

"Quýt hôm nay thật ngọt, đây là quýt gì vậy? Nửa năm tới chúng ta sẽ ăn cái này nhé"

Thu Thiển:

"..."

Kiếm quang rơi vào trên Thái Cực Phong, cho tới hiện tại thì cũng chỉ có một mình Đạo Tử có động cơ, đủ dũng cảm để đi lên đó.

Miêu Khả An có chút bất ngờ, Đạo Tử lại tới thật.

"Đạo Tử chinh phục Khải Linh Phong, Thiên Bảo Các, bây giờ tới lượt Thái Cực Phong Miêu Khả An than thở một tiếng:

"Nghe nói xưa nay Đạo Tử có nghiên cứu kha khá về trận pháp, lần này không biết đi ra ngoài về rồi sẽ ra sao, trận pháp đại thành "Dù sao Đạo Tử cũng không phải người bình thường, không ai biết hắn đang đi theo con đường nào. Có lẽ mọi thứ đều là phong cảnh bên đường mà hắn đi qua, nhờ những phong cảnh này mà con đường hắn bước đi mới hoàn thiện.

An Khách nhìn thoáng qua Thái Cực Phong rồi nói thêm một câu:

"Sư phụ ta đã nói với ta như thế đó.

Miêu Khả An che miệng lại cười nói:

"Nghe nói có vẻ trưởng thành, ta còn tưởng An sư huynh đổi tính đổi nết rồi, hóa ra là sao chép của tiền bối" An Khách cũng cười nhưng không giải thích.

"Vậy An sư huynh phải theo dõi cho kỹ, ta phải đi tìm hai vị sư tỷ, các nàng cũng rất sùng bái Đạo Tử. Nhớ viết nội dung hay một chút, cho dù ta đã xem ngay tại hiện trường rồi cũng sẽ đặt mua báo của ngươi, đừng lan man đấy, nếu không thì sẽ có rất nhiều người muốn chặn đường ngươi đó"

Miêu Khả An cười rồi ngự kiếm rời khỏi đây.

An Khách gật đầu nói phải, tỏ ra mình sẽ cố gắng hết sức.

Chờ Miêu sư muội đi rồi hắn mới than thở một hơi:

"Mỗi lần gặp sư muội đều đáng yêu như cũ"

Sau đó An Khách không suy nghĩ gì nhiều nữa mà nhìn chằm chằm vào không trung, hắn đã nghĩ được tiêu đề rồi: Búng tay phá Thiên Khải, phất tay chọc thủng Thiên Quang, chân đạp Thái Cực Phong, hắn lại tới rồi. Một thân ảnh đi lại trên Thái Cực Phong, hắn bước lên từng bước một, chịu đựng áp lực đến từ tầng trên cùng của Thái Cực Phong.

Đi về phía Thái Cực Phong gặp phải Thiên Nguyên trận đồ.

Trên Thái Cực Phong bắt đầu xuất hiện một luồng ánh sáng nhạt, sự xuất hiện của ánh sáng cũng có nghĩa là người trên núi có đủ thực lực để rung chuyển áp lực Thái Cực Phong mang tới.

Điều bất thường này khiến đệ tử Thái Cực Phong không khỏi chú ý tới.

Trong một động phủ ở Thái Cực Phong, một nam tử trung niên bị tiếng ồn bên ngoài đánh thức.

"Sao lại ầm ĩ như thế?"

Miêu Thiên Nguyên nhìn ra bên ngoài.

Lúc này, một nam tử áo trắng đi vào trong động phủ rồi nói một cách cung kính:

"Sư phụ, có người lên Thái Cực Phong"

"Lên thì lên, sao lại ầm ĩ như thế chứ? Ngươi còn phải tự mình đến đây báo cáo ư?"

Miêu Thiên Nguyên nhíu mày nói.

"Sư phụ, vì người đi lên lần này không phải là đệ tử bình thường"

n Chí Viễn nói một cách cung kính, hắn là đệ tử nhập thất, đang giúp đỡ trông coi Thái Cực Phong, nếu không có chuyện gì lớn thì hắn sẽ không đích thân tới đây "Đệ tử bình thường mới khiến người khác bất ngờ chứ, không phải đệ tử bình thường thì chẳng có gì mà ngạc nhiên cả"

Thậm chí Miêu Thiên Nguyên còn chưa từng nghĩ tới chuyện ngồi dậy.

"Không phải, lần này không phải là người bình thường kia mà là Kiếm Thư sư đệ lúc trước không biết đi đâu đã trở về, hắn muốn đi lên Thái Cực Phong quan sát Thiên Nguyên trận đồ, hay thậm chí là phá giải Thiên Nguyên trận đồ"

n Chí Viễn báo cáo thành thật.

"Đạo Tử?"

Miêu Thiên Nguyên sửng sốt một chút rồi cũng khôi phục bình tĩnh lại:

"Vậy thì lại càng không thể nào, dù năm xưa không ai có thể phản bác thực lực của Đạo Tử, nhưng Thiên Nguyên trận đồ không phải là thứ chỉ cần hắn mạnh là có thể phá giải. Nếu hắn cố ý phá giải thì đúng là nên ngăn cản một chút. "Không đâu sư phụ, trước đây không lâu Kiếm Thư sư đệ đã phá vỡ Thiên Khải đại trận của Khải Linh Phong, hắn cũng đã mở được hộp kiếm của Thiên Bảo Các và lấy Thí Thần Đao đi. Bây giờ hắn lại đi lên Thái Cực Phong, khả năng cao là muốn phá trận. n Chí Viễn nói với một giọng bình tĩnh nhẹ nhàng, trần thuật lại sự thật.

1103 chữ

Chương 328: Lối Mòn

Miêu Thiên Nguyên nhíu mày suy nghĩ, không phải là hắn không tin, hắn chỉ đang cảm thấy quá khác thường.

Tại sao Đạo Tử lại chạy đi nghiên cứu trận pháp?

Đây cũng không phải là một tin tức tốt, vì Đạo Tử theo đuổi kiếm đạo, kiếm của hắn có thể rung chuyển thế hệ trước.

Đã có thành tựu như thế, tại sao hắn lại từ bỏ kiếm đạo?

Trong lúc nhất thời Miêu Thiên Nguyên có chút tin tưởng những lời đồn trong giới, rằng Đạo Tử đang xuống dốc.

Nếu điều này là thật thì rất đáng tiếc.

Miêu Thiên Nguyên do dự một chút rồi đứng dậy ra ngoài, có lẽ Đạo Tử có thể cho hắn cơ hội được thấy cảnh tượng Thiên Nguyên trận đồ bị phá vỡ.

Giữa sườn núi, Miêu Thiên Nguyên đón gió nhẹ, hắn nhìn về phía chân trời.

Lúc này Đạo Tử đứng trên Thái Cực Phong, ở giữa âm Dương Song Phong đang hiện lên một trận pháp, đó là một loại trận pháp, cũng là một ngàn loại trận pháp.

Người khác nhau sẽ thấy những hình ảnh khác nhau.

"Trận pháp đã xuất hiện, Đạo Tử có thực lực dẫn xuất trận pháp, nhưng muốn phá trận cũng không phải dễ Miêu Thiên Nguyên nhìn thoáng qua không trung, hắn đưa ra nhận xét khách quan.

Hắn cũng đang chờ đợi mọi chuyện xảy ra. Thiên Nguyên trận đồ vô cùng bao la, hai ngọn núi đều bị trận đồ bao trùm, vạn vật diễn biến đến cực độ.

Bỗng nhiên, Đạo Tử lùi về sau một bước rồi đạp lên không trung mà rời đi.

Miêu Thiên Nguyên:

"...?"

Hắn nhận thua rồi à?

"Sư phụ không biết rồi, nếu không chắc chắn thì Kiếm Thư sư đệ sẽ không ra tay, hắn muốn trở về suy nghĩ"

n Chí Viễn đứng bên cạnh giải thích nói.

"Trở về suy nghĩ à?"

Miêu Thiên Nguyên cười mắng:

"Hắn định về nhà giở sách chứ gì? Lần đầu tiên gặp được loại trận pháp này, không biết nên phá giải như thế nào nên về tìm cổ tịch đọc, thử nghiệm phương pháp hóa giải. Nhưng không may là hắn đã sai rồi, Thiên Nguyên trận đồ khác với những trận pháp còn lại, nó là trận pháp, nhưng cũng không phải là trận pháp. Nó không có hình thái cố định, lần này là như thế nhưng lần sau thì chưa chắc. Có lẽ hắn có thể phá giải trận pháp hiện tại, nhưng sự thay đổi tiếp theo đó thì chưa chắc. Chứ đừng nói gì là trong quá trình phá giải Thiên Nguyên trận pháp sẽ có rất nhiều biến hóa. Xem ra cho dù Đạo Tử chuyển hướng tu trận pháp cũng không thể phá vỡ Thiên Nguyên trận đồ"

Miêu Thiên Nguyên thở dài một tiếng, rồi quay về động phủ của mình, hắn muốn tiếp tục bế quan tu luyện.

"Lần sau chưa có gì đặc sắc thì đừng gọi ta"

Tiếng nói vọng ra từ động phủ.

n Chí Viễn lắc đầu thở dài, sao sư phụ lại không biết chứ?

Hai lần trước cũng có rất nhiều người nghĩ như sư phụ, cuối cùng vẫn bị Đạo Tử lật đổ suy nghĩ.

Sư phụ khá sáng suốt, nhưng lại không tránh khỏi lối suy nghĩ của thế tục.

"Là do ảnh hưởng của Đạo Tử đã ngày càng nhỏ ư?"

n Chí Viễn không dám khẳng định.

Hắn chỉ biết là hai mươi năm trước, Kiếm Thư sư đệ nổi tiếng khắp nơi, dường như là toàn bộ Đạo Tông Thiên Vân đều đang trông cậy vào hắn.

Tương lai sau này hắn sẽ bước tới tận cùng của giới Tu Chân.

Đáng tiếc những năm gần đây, vầng sáng của Đạo Tử đã biến mất, trở nên dễ tiếp cận hơn, ai nấy cũng đều quên mất Đạo Tử của năm đó.

Nhưng n Chí Viễn còn nhớ.

Hắn là sư huynh, lại từng được Kiếm Thư sư đệ cứu, một kiếm khi đó đã khiến hắn thấy tận cùng của đất trời.

Dù bây giờ hắn không thể thấy ý cảnh này trên người Đạo Tử nữa, nhưng hắn vẫn luôn tin vào ký ức của mình. Đạo Tử chính là Đạo Tử.

Giữa trưa chủ nhật, Chu Tự ngồi trên ghế sô pha đọc sách, hắn đọc một lúc rồi chuẩn bị bắt đầu luyện tập, lại chép Kim Quang Thần Chú.

Hai ngày qua, công lực ngàn năm đã khôi phục khá nhiều, còn có thể đánh một tên boss, nhưng cũng chỉ một tên mà thôi. Thêm nữa là không ổn, đây mới là điều phiền phức nhất. Hắn không sợ dư nghiệt thời đại trước đến tìm hắn, hắn chỉ sợ bọn hắn quá thông minh mà tới cùng một lúc.

Đến lúc đó...Chỉ có thể gọi điện thoại cho cha hắn.

Dù người Ma Đạo cũng tới gây phiền phức, nhưng bọn hắn cùng lắm chỉ được tính là tinh anh, phải chịu rất nhiều hạn chế.

Thậm chí còn chẳng có trung tam phẩm, cho nên chỉ cần dùng đặc hiệu là có thể đối phó được.

Không những thế, bọn hắn còn cần lý do chính đáng.

Không có nguy hiểm gì lớn, chỉ là hơi phiền phức.

"Không ra ngoài dạo phố à?"

Chu Ngưng Nguyệt mở ti vi rồi hỏi Chu Tự.

"Không rảnh.

Chu Tự trả lời.

Hôm qua hắn chia cho Thu Thiển năm trăm mốt, nhìn thì có vẻ hắn chỉ có bốn trăm chín, thật ra hắn có bảy trăm chín.

Chẳng bao lâu nữa hắn sẽ trở thành phú ông.

Vừa mới tốt nghiệp được mấy tháng đã có hơn mười nghìn tiền tiết kiệm, còn nuôi được vị hôn thê và tỷ tỷ, có lẽ đã rất lợi hại.

Bây giờ hắn chỉ mới có hai ngàn sáu trăm, cách mười ngàn có chút xa.

Trong lúc nhất thời hắn có chút hi vọng trong chính đạo có thêm mấy tên phản đồ, gặp được nguy hiểm là lại có phong bì ba trăm.

Tiền công tăng ca mười tiếng.

"Nguyệt tỷ chỉ là muốn ra ngoài ăn gì đó thôi"

Thu Thiển đặt hoa quả lên bàn rồi thuận thế ngồi xuống bên cạnh Chu Tự. "Nguyệt tỷ, nếu ngươi thấy chán có thể làm việc nhà, hoặc là xem nhà là tiệm cơm tiệm trái cây là được"

Chu Tự đặt sách xuống rồi có lòng tốt mà nhắc nhở.

1079 chữ

Chương 329: Cố Lý, Trường An

Chu Ngưng Nguyệt lấy một quả nho xanh rồi bắt đầu ăn, nàng nhướng mày nói:

"Trái cây trong tiệm các ngươi cứ như là bị ngâm nước, không ngon như ở nhà ta"

Chu Tự:

"..."

"Có lẽ trả tiền rồi thì Nguyệt tỷ sẽ cảm thấy ngon hơn đấy"

Thu Thiển ở bên cạnh cất lời.

"..."

Chu Ngưng Nguyệt vội vàng đổi đề tài:

"Gần đây ta tra được một số tài liệu, Nhàn Nhã Thu Hội lần này có chút kỳ quái, bọn hắn mời khá nhiều người, cả trung tam phẩm và hạ tam phẩm, có mặt sẽ nhận được một số quà tặng có lợi cho tu vi. Đến lúc đó nếu xuất sắc còn sẽ có những phần quà khác. Điều quan trọng nhất là, trong quá trình tham gia sẽ xuất hiện thứ gì đó, nó vô cùng thần kỳ, có thể mang tới lợi ích rất lớn cho tu vi. Một loại hộp rất ghê gớm. Thông qua những gì mà Chu Tự gặp phải mấy ngày nay, ta có cảm giác cần phải cảnh giác với thứ này, rất có thể nó liên quan đến thời đại thần minh"

"Sắp tới Nhàn Nhã Thu Hội rồi nhỉ?"

Chu Tự cũng đưa tay vặt một quả nho rồi bỏ vào miệng.

"Hai tuần nữa"

Thu Thiển quay đầu nhìn về phía Chu Tự rồi nói.

"Khi nào các ngươi nghỉ?"

"Tô Thị vẫn chưa nói với ta"

Chu Tự lắc đầu.

Sau đó một nhà ba người xem ti vi một lúc lâu.

Phần lớn thời gian Chu Tự đều đang chép Kim Quang Thần Chú.

Đến giờ học, Nguyệt tỷ vào phòng nghỉ ngơi, Thu Thiển ngồi trên thảm đọc sách, tiện tay ra bài tập cho Chu Tự.

Ring ring!

Điện thoại di động của Thu Thiển đặt trên mặt bàn vang lên, Chu Tự liếc qua thì thấy có người gửi tin nhắn tới.

Người gửi tên là Sư Phụ Rắc Rối.

Thu Thiển cầm điện thoại di động lên xem tin nhắn, nàng nói với vẻ bất đắc dĩ:

"Sư phụ nói nàng định đi ra ngoài, có về mà không thấy nàng thì cũng đừng lo lắng"

"Thu tỷ lưu tên Nguyệt tỷ là gì?" Chu Tự hỏi với vẻ tỏ mò.

"Lão nữ nhân Ngoài dự đoán nhưng lại rất hợp lý, Chu Tự do dự một lát rồi tỏ vẻ tùy tiện hỏi:

"Ta thì sao?"

Thu Thiển nhìn Chu Tự một cái rồi trả lời:

"Tên của ngươi chứ gì.

"Không đổi ghi chú nào khác biệt chút à?"

Chu Tự thăm dò.

Thu Thiển đặt di động lên bàn rồi nói:

"Đổi gì được bây giờ?"

Chu Tự suy nghĩ một lúc lâu rồi mới nói:

"Ngươi đổi tên ta trong danh bạ thành Cố Lý, sau đó ta đổi tên của ngươi trong danh bạ thành Trường An.

"Sao lại thế?"

Thu Thiển hỏi với vẻ thắc mắc.

"Vì Trường An là của Cố Lý"

Chu Tự nói xong rồi cảm thấy mình rất hài hước, sau đó còn cười ha hả.

Chỉ là Thu tỷ vẫn luôn giữ vững vẻ mặt nghiêm túc, khiến hắn có chút rụt rè. Thời gian dần trôi, hắn cũng trở về vẻ nghiêm túc, tiếng cười tan biến trong không gian.

Hắn ngưng cười, nhưng lúc này Thu Thiển lại nhìn hắn rồi ôm bụng cười ngả ngửa.

Chu Tự:

"..."

Bị Thu tỷ trêu đùa rồi.

Sau khi làm xong, hai người bắt đầu học viễn cổ văn, nhưng Chu Tự vừa cầm bút lên thì Thu Thiển lại dựa gần tới, nàng đưa di động của mình cho hắn mà nói:

"Ngươi đổi của ta, ta đổi của ngươi."

Chu Tự cười, Thu tỷ đúng là khiến người khác thích.

Hắn đưa điện thoại cho Thu tỷ, cũng cầm lấy điện thoại của nàng, hắn điền mật mã vào rồi bắt đầu sửa tên trong danh bạ.

Rõ ràng là một hành vi rất ngây thơ nhưng hai người đều vô cùng vui vẻ.

Thứ ba, ngày 26 tháng 10, trời trong xanh.

Vùng ngoại ô Thanh Thành, Chu Tự ngồi đợi tại chỗ gió thổi mát mẻ.

Hôm nay, Đông Húc của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông sẽ tới, sau khi tan làm Chu Tự đã đến đây ngay.

Hắn muốn thấy Ma Đạo Văn Thư sớm hơn một chút, mẹ hắn đã từng khen nó thì chắc chắn không kém đi đâu được.

Dù không khiến công lực ngàn năm thay đổi về chất thì cũng có thể khôi phục công lực ngàn năm một cách nhanh chóng, đó đã là một tác dụng lớn rồi.

Sau này có đối phó với boss dã ngoại thì chỉ cần có thể tranh thủ vừa trốn vừa đọc sách là hắn có cơ hội thắng.

"Chậm hơn so với dự tính một chút."

Chu Tự cúi đầu nhìn đồng hồ.

Hắn cũng không sốt ruột, đã chờ bốn năm ngày rồi, chờ thêm mười mấy phút nữa cũng không sao.

Nhưng Chu Tự cũng mong đối phương đến sớm một chút, con người chính là như thế, càng tới gần lúc nhận được thì lại càng sốt ruột.

6:46, Chu Tự thấy có bóng người đang chạy về phía mình.

Là Đông Húc.

"Xin lỗi ngươi, trên đường đi gặp chút trục trặc nên tới trễ.

Đông Húc cất phi kiếm đi, hắn đáp xuống đất rồi nói với vẻ mặt áy náy.

Lần này hắn bay với tốc độ nhanh nhất có thể rồi, nhưng giữa đường bị ép nâng cao tu vi, mất hơn nửa ngày trời, nếu không hắn đã đến đây từ lúc giữa trưa rồi.

Vừa rồi hắn còn gặp được một số tu chân giả trên đường, nên hắn đã lách qua đường khác với lý do an toàn, lại chậm thêm mười mấy phút.

"Không sao, ta cũng vừa mới tới thôi, đồ đâu rồi?"

Chu Tự lấy mã nhận hàng bằng bí thuật phù văn ra.

Sau khi Đông Húc xác nhận là phù văn mới đưa cái hộp mình nhận được từ tay Lý Lạc Thư cho Chu Tự.

Trên đường đi hắn đã vô cùng lo lắng hãi hùng, trực giác nói cho hắn biết trong hộp này chẳng phải thứ gì tốt.

Hắn có cảm giác hai người kia không bao giờ gửi chuyển phát nhanh những vật tầm thường.

1065 chữ

Chương 330: Không Tầm Thường

Cảm giác ngờ vực vô căn cứ này khiến tinh thần và thể xác hắn vô cùng mỏi mệt. Tu vi lại còn tăng lên giữa đường càng khiến hắn vô cùng hoảng sợ.

Trong lúc nhất thời hắn cũng muốn biết trong hộp có gì.

"Có thể kiểm tra hàng không?"

Chu Tự hỏi.

Đông Húc nghe thấy vậy thì cảm thấy vừa hoảng hốt vừa kích động.

Giống như những người nhát gan đi xem phim kinh dị vì tò mò, vừa sợ hãi vừa mong chờ.

Chu Tự mở hộp ra, bên trong còn có một cái hộp đen nhánh, chỉ liêvs mắt qua thôi nhưng như nhìn vào vực sâu.

Khi tập trung nhìn vào cái hộp sẽ bị hút hồn đi mất, khó mà có thể kiềm chế được.

Đúng là lợi hại thật, Chu Tự nói thầm rồi đưa tay mở hộp.Hắn nghĩ rằng cái hộp này đặc biệt như thế thì lúc mở ra sẽ xuất hiện tình huống ma khí tràn ra ngoài.

Nhưng lại không có tình huống bất thường nào xảy ra cả, trong hộp là một quyển sách màu đen, trên trang bìa là bốn chữ Ma đạo Văn Thư được viết viễn bằng cổ văn tràn đầy khí thế hào hùng.

Nhìn có vẻ cũng không phải là sách bình thường, Chu Tự âm thầm than thở trong lòng rồi đưa tay cầm Ma Đạo Văn Thư lên.

Khi đụng vào sách, hắn có cảm giác hơi lạnh xâm nhập vào cơ thể, xúc cảm như là kim loại, lại nhẹ như sa mỏng, nhưng cầm rất chắc tay.

Hộp đựng màu đen kia đã được hắn cất đi, Chu Tự lật ra trang sách đầu tiên.

Ma Đạo Văn Thư gần như là đạo khái quát ma, ngay lúc quyển sách được mở ra thì mọi vật xung quanh đều xuất hiện biến hóa.

Một bông hoa một cọng cỏ, một hạt cát đều như hóa thân thành Thiên Địa Ma Thần, bọn hắn đứng vòng quanh quyển sách rồi cúi đầu nghiêng tai lắng nghe chân ý Ma Đạo.

Chu Tự cầm Ma Đạo Văn Thư trong tay rồi đứng thẳng ở giữa, là trung tâm của mọi thứ, giống như là Thiên Địa Ma Thần cũng phải nghe hắn giảng đạo.

Sau khi Đông Húc thấy quyển sách thì cũng đồng cảm với những thứ xung quanh. Trong lúc nhất thời, hắn đứng giữa vô số Ma Thần, cảm giác sợ hãi mãnh liệt ập tới như thủy triều, tâm thần hắn càng bị chân ý Ma Đạo đè ép. Muốn duy trì sự tỉnh táo thôi cũng phải dùng toàn bộ sức lực rồi, chứ chưa nói tới những chuyện khác. Đông Húc chỉ mới nhìn Ma Đạo Văn Thư một lúc mà đã mất đi cảm giác, cũng không nhận thức được thời gian. Lúc hắn tỉnh táo lại thì đã khuya rồi, Chu Tự cũng đã về từ lâu.

Mà không biết tại sao hắn lại ngồi liệt trên mặt đất.

Đông Húc sửng sốt một lúc rồi nằm ngửa ra sau, hắn nở nụ cười đắng chát rồi nói với vẻ tủi thân:

"Ta biết ngay mà, đây không phải là chuyện cho người làm"

Trong tháng này, số lượng bảo vật qua tay hắn vô cùng lớn, đó là một con số mà những người khác có dùng cả đời cũng không thể vượt qua.

Đông Húc không thể nào hiểu được hai người kia nghĩ gì, có lẽ đây chính là sự chênh lệnh của kẻ mạnh và kẻ yếu.

Một lát sau Đông Húc đã quyết định, hắn sẽ đổi khu vực làm việc.

Để người khác tới gánh chịu tránh nhiệm nặng nề này.

Gần đây có mấy kiện hàng chuyển phát nhanh liên quan tới Nhàn Nhã Thu Hội, hắn vẫn nên giao mấy thứ liên quan tới tiên tử thì hơn.

Lúc về đến nhà, Chu Tự thở phào một hơi.

Hắn mở Ma Đạo Văn Thư ra xem một lúc mà mọi thứ xung quanh như có sự sống vậy. Khiến hắn sợ quá mà phải dừng lại, vội chạy về nhà.

Đông Húc là người trưởng thành, lúc Chu Tự đi cũng không để ý tới hắn.

"Ăn trộm à?"

Thu Thiển dựa vào lưng ghế sô pha, nàng dùng tay chống cằm rồi nhìn thoáng qua Chu Tự.

"Thu tỷ hiểu cách làm người của ta thật đấy"

Chu Tự đổi dép đi trong nhà rồi đi về phía sô pha.

"Biết trả giá đấy, từ tám trăm trả còn năm trăm"

Thu Thiển thấy Chu Tự tới thì ngồi đàng hoàng lại.

Váy liền áo dài chưa tới đầu gối, phải chú ý khép chân lại.

"Hôm nay Thu tỷ không nấu cơm tối à? Còn rau củ hay thịt gì không? Ta vào bếp nấu cho Thu tỷ ăn Chu Tự đổi chủ đề.

Chuyện năm trăm kia thì phải chờ hắn rảnh tìm được người đó, sau đó đối chất với Thu tỷ.

Từ giờ về sau thì đề tài này sẽ được bỏ qua vĩnh viễn.

Dù hắn không biết người kia là ai nhưng ở giới Tu Chân có rất nhiều người có năng lực thần kỳ, có rảnh thì sẽ tìm một lão đạo sĩ tính xem.

"Nguyệt tỷ sợ đồ ăn của ngươi bị cảm lạnh nên đã ăn giúp ngươi rồi."

Thu Thiển đưa một cây kẹo mút cho Chu Tự rồi nói với giọng nhẹ nhàng.

"Lót dạ trước một chút đi, ngươi muốn ăn gì? Bây giờ ta nấu cho ngươi"

Chu Tự nhận lấy kẹo mút rồi suy nghĩ, hắn nói.

"Cơm dưa muối"

"Nấu món này hơi lâu đấy"

Thu Thiển đứng dậy đi vào bếp.

Chu Tự cũng đi theo sau, hắn muốn giúp đỡ nhưng vừa bước vào đã bị đẩy ra.

Thu tỷ nói hắn cứ ngồi chờ là được.

Chu Tự ngồi bên bàn ăn, hắn đang suy nghĩ, nếu cứ tiếp tục như thế thì tài nấu nướng của hắn sẽ đi xuống mất. Trước đây tài nấu nướng của hắn hơn Thu tỷ nhiều, nhưng từ khi nàng tới đây ở thì hắn không còn cơ hội xuống bếp.

Sẽ chẳng bao lâu nữa hắn sẽ bị Thu tỷ vượt qua thôi.

Thu tỷ biết tính toán quá.

1096 chữ

Chương 331: Kẻ Xâm Nhập

Một lúc sau, Chu Tự thấy Thu Thiển rời khỏi phòng bếp rồi ngồi xuống cạnh bàn ăn. "Còn mười phút nữa cơm mới chín, ngươi phải đợi thêm mười lăm phút nữa mới có ăn Cuối cùng nàng lại bổ sung một câu:

"Hôm nay gặp được gì à?"

"Cái này.

Chu Tự lấy hộp đen ra rồi giải thích:

"Vị đại ca kia của ta gửi Ma Đạo Văn Thư tới cho ta, quyển sách này vô cùng quái dị, lúc ta mở ra cảm thấy mọi thứ xung quanh đều xuất hiện biến hóa, giống như mọi thứ đều đang chờ ta giảng đạo, có chút kinh khủng" Thu Thiển mở hộp ra, nàng cũng thử lật Ma Đạo Văn Thư. Trong nháy mắt, cả người nàng phát ra vầng sáng trắng, sau đó bao trùm lên Ma Đạo Văn Thư.

Nàng trả quyển sách lại cho Chu Tự rồi nói với một vẻ mặt mệt mỏi:

"Ta không xem được.

Ngay lúc nãy, Thu Thiển không thể nào chống cự được chân ý Ma Đạo, nếu không phải là có thần lực hộ thể thì sợ rằng đôi mắt đã phải chịu tổn thương.

Giống như lúc Chu Tự đọc Tiên Thiên Đạo Văn vậy, nàng đã nghe Chu Tự kể chuyện này rồi, trùng hợp nhắc tới Thiên Dũ Thụ Diệp.

"Thu tỷ không sao chứ?"

Chu Tự ân cần hỏi thăm.

"Không sao, chỉ là...Hả?"

Thu Thiển nhíu mày rồi nói với vẻ nghi ngờ:

"Ta vừa cảm nhận được thần lực của Thái Dương Quyền Trượng xuất hiện gợn sóng, phạm vi rất rộng, xem ra là rừng cây ở Biên Giới Thành"

Rầm!

Chu Ngưng Nguyệt mở cửa phòng ra rồi nói:

"Có kẻ vượt qua trận pháp của ta, sau đó xâm nhập vào bên ngoài Biên Giới Thành, hơn nữa còn rất nhiều"

Rất nhiều ư? Đối tượng đầu tiên Chu Tự nghĩ tới là dã ngoái, chuyện này thì hắn am hiểu.

Số lượng càng nhiều càng cùi mía.

"Đi, vào trong xem thế nào"

Chu Ngưng Nguyệt lấy Biên Giới Thạch ra đặt trên bàn ăn, sau đó tìm vị trí ngồi xuống.

Ba người vây quanh bàn ăn, dọc theo bàn xuất hiện trận pháp phù văn, bỗng có cảm giác như thấy được công nghệ cao.

"Giống như đăng nhập vào phó bản của trò chơi bằng người thật vậy"

Chu Tự than thở một câu.

"Cẩn thận bị thương. Dù cơ thể không sao nhưng tinh thần sẽ xảy ra vấn đề.

Chu Ngưng Nguyệt nhắc nhở.

"Hiểu rồi, mấy bộ anime cũng được thiết lập như này thôi"

Chu Tự gật đầu trả lời.

Thu Thiển không nói gì. Trò chơi thì nàng biết, chứ anime thì nàng chịu rồi. Nhưng để có đề tài nói chuyện với Chu Tự thì nàng cũng có tìm hiểu một chút.

Cuối cùng nàng đưa ra kết luận, ấu trĩ.

Nhưng khi Nguyệt tỷ rảnh rỗi cũng rất thích xem anime, cuối cùng Thu Thiển đưa ra kết luận là phụ nữ hơn ba mươi tuổi cũng có thể rất ngây thơ.

"Chuẩn bị xong thì nhắn số một"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Một"

Chu Tự nói.

"Một"

Thu Thiển tiếp lời.

"Được, đăng nhập thôi"

Chu Ngưng Nguyệt ấn vào Biên Giới Thạch, ba người bỗng bị ánh hào quang bao phủ, tâm thần xuyên vào trong đó.

Ngoài Biên Giới Thành.

Đại Địa Thần Khuyển và Hầu Trầm đã đi ra. Lúc trước bọn họ đã chuẩn bị rất nhiều thứ ở trong rừng cây để đề phòng có người vào.

Nhưng hôm nay, những thủ đoạn này đều bị khởi động, có người xâm nhập vào rừng cây Biên Giới, không hề có chút ngụy trang nào.

Đến khi bọn hắn đi ra thì thấy chẳng biết từ lúc nào mà bên kia rừng cây xuất hiện vô số thú dữ, chúng hung ác, khát máu, đã mất đi lý trí.

Nhưng vẫn đứng thành hàng, ngay ngắn trật tự.

"Yêu thú? Sao trong rừng cây lại có nhiều yêu thú thế này?"

Hầu Trầm bỗng cảm giác được nguy hiểm.

Đám yêu thú này mỗi con mỗi khác, có con bốn chân chạm đất lộ ra móng sắc, cũng có con đi bằng hai chân, để lộ răng nanh.

Dù thế nào, chúng đều có một điểm giống nhau, không có một con nào là hạ tam phẩm.

Trong đó, phần lớn đều có ảo ảnh bên cạnh, là ảo ảnh của Trận Linh.

Còn có một phần nhỏ yêu thú có thêm hào quang đôi cánh trên thân, đây là ảo ảnh Nguyên Linh giống như pháp bảo tăng thêm cho cơ thể.

Điều này cũng nói rõ, trong bầy thú này, đa số là Trận Linh ngũ phẩm, một phần nhỏ là Nguyên Linh tứ phẩm, phần còn lại là Giai Linh lục phẩm yếu nhất.

Chỉ trong một chốc, sức mạnh thuộc về chúng bắt đầu phủ khắp.

Đại Địa Thần Khuyển và Hầu Trầm lùi lại hai bước theo bản năng.

"Nhiều yêu thú tứ phẩm thế này sao? Kia là Nhật Giao Long và Nguyệt Giao Long à? Chúng không phải là kẻ thù không đội trời chung sao?"

Hầu Trầm nhìn thấy Hỏa Hồng Giao Long và Hắc Ám Giao Long thì cực kỳ kinh ngạc.

"Có đại năng nhảy qua Thanh Thành, nhảy trực tiếp vào mảnh không gian này, chúng đều do đại năng đưa vào"

Đại Địa Thần Khuyển có thể cảm giác được rõ ràng.

"Không gian mở dưới lòng đất" "Nhìn dáng vẻ này thì không chỉ đưa chúng tới, mà đại năng đó còn có thể khống chế đám yêu thú này ở một cấp độ nhất định. Nếu như đây là do hắn đưa tới, vậy.."

Hầu Trầm chỉ tưởng tượng thôi mà mồ hôi lạnh đã ướt đẫm cả lưng áo. Người có cấp bậc như này lại đích thân nhúng tay vào chuyện quyền hành Thái Dương.

Chỉ sợ Thánh Tử có cao minh cũng không ngăn được đám yêu thú trải dài không thấy điểm cuối này.

"Người có thực lực như thế này mà làm vậy là do có chút băn khoăn. Nơi này là dưới Thanh Thành, dù đã vượt qua Thanh Thành nhưng không ai quy định khu vực. Một khi bị cự phách của Ma Đạo cho rằng vi phạm, hắn hẳn phải chết. Bây giờ hắn chỉ đang thử thăm dò thôi.

Đại Địa Thần Khuyển suy đoán.

1137 chữ

Chương 332: Bầy Boss

Trung tam phẩm của Thanh Thành cũng rất khó tới gần, nhưng theo lý thì Biên Giới Thành không phải Thanh Thành, đối phương dùng đại thần thông để đàn thú vượt giới vào, vì để lấy được quyền hành Thái Dương, nhân tiện thăm dò giới hạn của cự phách Ma Đạo.

Thật ra việc yêu thú có thể tiến vào thành công đã nói lên một phần của vấn đề.

Nơi này không được cự phách của Ma Đạo bảo vệ, ít nhất là nó không giống như Thanh Thành.

Trong một chốc, Hầu Trầm và Đại Địa Thần Khuyển tưởng tượng rất nhiều.

Nơi này cực kỳ quan trọng với Hầu Trầm, hắn nhất định phải bảo vệ, như vậy mới có thể tới gần với mục đích của hắn.

Mà suy nghĩ của Đại Địa Thần Khuyển rất đơn giản, gia nói gì thì là thế đó.

Nó sẽ liều mạng hoàn thành, bỏ công mới nhận được thu hoạch. Muốn lên như diều gặp gió, cũng cần phải có lòng tin và hành động mà những con chó khác không thể nào bỏ ra được.

Soạt!

Trước cổng Biên Giới Thành chợt xuất hiện ba bóng người.

Thánh Tử Ma Đạo, Thánh Nữ Ma Đạo, Thần Nữ Ma Đạo.

Ba nhân vật nòng cốt tới đã tới khiến cho Hầu Trầm và Đại Địa Thần Khuyển không khỏi thở phào một hơi. Dù bọn hắn có tự tin hơn nữa cũng không thể nào rung chuyển được đàn thú đông nghịt trước mặt kia.

"Gia."

Đại Địa Thần Khuyển bước tới trước mặt Chu Tự trước, nói rõ tình hình:

"Có đại năng vận dụng đại thần thông đưa đám thú tới. Đàn thú mạnh vô cùng, đa số có Trận Linh ngũ phẩm, có một phần nhỏ là Nguyên Linh tứ phẩm, còn lại bình thường nhất là Giai Linh lục phẩm. Bây giờ không xác định được vị đại năng kia có thể tự vượt giới tới không"

Chu Tự:

"..."

Một bầy Boss?

Ra tay có vẻ hào phóng quá. Hắn nhìn đàn thú phía đối diện, hắn cảm thấy bọn hắn vừa sinh ra đã có đặc hiệu trên người.

Cảm giác vừa nguy hiểm, đồng thời cũng không tránh có chút hâm mộ.

Không khỏi cảm thán một câu:

"Ma Chủng chẳng cố gắng chút nào.

Nhiều dã thú có đặc hiệu như thế này, nếu đều giống như đạo nhân Hoàng Nham cả thì hắn không tiêu diệt được mấy con.

"Chúng đứng ở bờ sông đối diện được bao lâu rồi?"

Mấy người Chu Tự đi tới tường vây của Biên Giới Thành, nhìn đám yêu thú lít nha lít nhít kia, hỏi.

"Chưa được bao lâu, hình như đội ngũ chưa đủ"

Hầu Trầm nói ra suy đoán của mình.

"Theo tại hạ thì người đứng sau điều kiển chúng đang chờ, chờ xem cự phách của Ma Đạo có để ý tới không. Nếu có thì người đứng sau điều khiển chúng sẽ lui trước, nếu không hẳn là sẽ thăm dò một chút. Sau khi xác định chắc chắn không có thì sẽ là cơ hội tuyệt vời để tiến công trên quy mô lớn. Trong này nhất định có một con yêu thú có thể gánh chịu được ý thức của đối phương, tiện lấy đi quyền hành Thái Dương.

"Ánh mắt người kia vẫn luôn tồn tại, tất cả trận pháp của ta đều bị đạp đổ rồi. Không phải vì hắn hiểu rõ trận pháp, mà là vì hắn có thể nhìn thấy được dấu vết của sức mạnh"

Chu Ngưng Nguyệt nhíu mày nói:

"Người đứng sau điều khiển đàn thú đúng là thượng tam phẩm "Nguyệt tỷ có hiểu về thượng tam phẩm không?"

Thu Thiển hỏi.

Chu Ngưng Nguyệt nhún vai:

"Đương nhiên không hiểu, chênh lệch giữa thượng tam phẩm và trung tam phẩm cực kỳ lớn, uy năng vô số, hiểu quá nhiều sẽ ảnh hưởng tới tu luyện Dáng vẻ Hầu Trầm thuận theo, không hề lên tiếng. Hắn hiểu, chỉ là không thích hợp để nói ra.

Cho tới hiện tại, đúng là không có thượng tam phẩm xuất hiện, nhưng người đứng sau màn này nhất định là thượng tam phẩm, mà trông tình hình này còn không phải thượng tam phẩm bình thường.

Nhưng rốt cuộc là người của thế lực gì thì hắn không thể nào biết được.

"Có thể khống chế nhiều yêu thú như vậy, đại khái sẽ là ai?"

Chu Tự hỏi.

"Có rất nhiều, trong giới Tu Chân, rõ ràng nhất là Thập Nhị Tịnh Đường và Thập Nhị Linh Môn, còn có bán thú nhân, Phong Yêu Tông"

Thu Thiển kể mấy cái tên xong, lại bổ sung một câu:

"Trong quyền hành thần minh hẳn cũng có, nhưng cụ thể là quyền hành quản lý vạn thú gì thì ta không biết"

Chu Tự im lặng, vì..hắn cũng không hiểu.

Gào!

Giữa đàn thú ở phía đối diện đột nhiên xuất hiện rối loạn.

Một bộ phận bắt đầu đi tới cầu nối, vừa mới qua cầu là phát động tấn công với Biên Giới Thành.

Chân đạp hoa bỉ ngạn, tốc độ khiếp người.

"Chúng tấn công rồi, để thăm dò, tất cả đều là Giai Linh lục phẩm"

Hầu Trầm lên tiếng nhắc nhở.

"Gia, để ta đi"

Đại Địa Thần Khuyển nhảy xuống, chân giẫm lên trang bị đại địa bảo hộ. Một con chó có thể so được với một bức tường thành.

"Ta đi giúp Đại Địa Thần Khuyển.

Hầu Trầm cũng cùng lúc đi theo.

Chỉ khi đối phó với Giai Linh lục phẩm mới có thể thể hiệu công dụng của hắn, bây giờ mà không đánh thì sau này không có đất thể hiện nữa, nhất định phải xung phong.

Đàn thú đông nghìn nghịt khiến Chu Tự cảm thấy rất áp lực, không có con dã thú nhỏ nào, mà toàn là dã thú tinh anh và BOSS.

Công lực ngàn năm có thể chiến đấu đơn độc với bất kỳ con thù nào, nhưng chỉ có thể chiến đấu đơn độc. Cả một đàn thế này vượt qua giới hạn của hắn, trừ phi tất cả BOSS đứng trong một đường quyền của hắn thì có thể xử lý được không ít.

Hắn có sợ không?

Hồi nhỏ khi chưa từng trải qua thì đúng là hắn sẽ sợ hãi, còn bây giờ không có cảm giác gì nhiều.

Ầm!

Tiếng gầm rú kéo lại dòng suy tư của hắn. Tất cả có bốn con yêu thú bậc sáu xông đến, có yêu thú báo hoa nhanh thoăn thoắt, gấu lửa cơ thể vạm vỡ, chim lửa bay, trăn khổng lồ dài ngoằng.

1118 chữ

Chương 333: Lập Uy

Đại Địa Thần Khuyển một mình đấu với ba con trên mặt đất. Vầng sáng bảo vệ tỏa ra hào quang, vùng đất xung quanh chấn rung theo nó, gai nhọn và các bức tường bao vây xuất hiện.

Trăn khổng lồ né tránh các loại gai nhọn vây đến, muốn quấn quanh và bóp nghẹt Đại Địa Thần Khuyển.

Là Đại Địa Thần Khuyển, nó không chỉ có đại địa bảo vệ, thấy trăn khổng lồ xông đến, nó thuận thế nghênh đón, nhảy vọt lên lại gần ba cái đầu trăn khổng lồ, đồng thời cắn lên người con trăn, bắt đầu giằng xé. Hai con yêu thú khác còn đang bị gai ngọn đại địa và tường vây khống chế. Chó ba đầu đối phó với ba con yêu thú cũng không thành vấn đề.

Hầu Trầm đi đối phó với chim lửa bay trên không trung, hắn dùng thuật pháp chính đạo không phải sở trường của hắn.

“Chắc chắn lai lịch của Hầu Trầm không tầm thường, Thần Nữ đại nhân thấy thế nào?"

Chu Ngưng Nguyệt nghiêm túc hỏi Thu Thiển bên cạnh.

“Thánh Nữ đại nhân nói rất phải"

Thu Thiển gật đầu hùa theo.

Chu Tự:

"..."

Hầu Trầm là người tốt.

Ban đầu hắn tưởng đối phương là ngụy quân tử, nhưng đến hiện tại Hầu Trầm vẫn luôn giữ tác phong quân tử của mình. Nếu ở chỗ khác thì chưa chắc đã là thật, nhưng với hắn thì Hầu Trầm thực sự là quân tử. Anh hùng không hỏi xuất xứ, hắn đọc nhiều thấy nhiều, tư tưởng cũng tiến bộ.

Phập!

Trăn khổng lồ bị Đại Địa Thần Khuyển cắn nát, chim lửa trên không trung cũng bị Hầu Trầm nhanh chóng đánh chết, tuy rằng thuật pháp của hắn khá bình thường, nhưng yêu thú giai linh bậc sáu bình thường cũng không thể chống lại được, trừ phi người phía sau điều khiển.

Giết chết hai con yêu thú xong, Hầu Trầm và Đại Địa Thần Khuyển hợp sức đưa tiễn chôn vùi hai con yêu thú còn lại. Tuy có hơi vất vả, nhưng họ vẫn hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn hảo.

Sau đó họ mới lui về bức tường cao.

Chu Tự nói một câu “vất vả rồi” rồi chuẩn bị sẵn sàng, còn phải thăm dò đối phương nên chỉ có hắn ra tay được.

Nguyệt tỷ và Thu tỷ làm sao có thể đối phó được với yêu thú bậc sáu trở lên? Nguyệt tỷ luôn có nhiều trò, giữ lại nghĩ cách là được. Chuyện xử lý dã thú thì cứ để hắn.

“Đạo hữu, nhớ cẩn thận, có lẽ người phía sau sẽ hành động"

Hầu Trầm không nhịn được nhắc nhở một câu.

Mấy người họ không thể trông giữ trước một đàn thú lớn đến như vậy, cần phải có người hỗ trợ. Hắn hy vọng Thánh Nữ sẽ đi mời chi viện. Thánh Tử là người trên thần đàn, không thể nào đi mời chi viện, nhưng Thánh Nữ thì được.

Chu Tự chỉ gật đầu, trước tiên thử thực lực của BOSS dã quái.

Nếu là một mình hắn thì hắn không sợ, nhưng phải giữ vững quyền hạn của Thái Dương Thần nên có chút bị động.

Chắc chắn là ba người Hoàng Nham đạo nhân sau khi chết đã truyền ra tin tức ở đây, nhưng kể cả là vậy thì hắn cũng không hối hận.

Cần xử lý thì xử lý, cứ phải ngại ngùng làm cái gì?

Có thể bắt được người mà ngươi quan tâm, càng giữ lại sẽ càng khiến hắn đắc ý vênh váo, sau này sẽ chịu hạn chế rất lớn. Thậm chí còn không phân biệt được đối phương nói thật hay nói dối. Đây là thủ đoạn thường dùng của phe phản diện khi đối phó phe chính diện trong phim truyền hình kinh điển. Lấy cớ vì thận trọng mà khoanh tay bó gối, đâu phải là việc làm của một người phe phản diện như hắn?

Thấy đối diện có dã thú xông đến, Chu Tự nhảy xuống, đi trên bụi hoa bên bờ đối diện, bước từng bước lại gần.

Những dã thú này gần giống với bốn con thú xông đến trước đó, chỉ khác là trên người chúng có hư ảnh, có hư ảnh ngọn lửa, hư ảnh móng vuốt...

Lúc lao qua cầu chúng nhanh chóng tách ra, định tiến hành đánh bọc sườn.

Chu Tự đứng tại chỗ, lấy ra bốn đồng xu từ trong pháp bảo trữ vật, nhắm chuẩn thời cơ vung tay bắn ra, mỗi một đồng xu được phóng ra trong lúc cánh tay vung lên.

Góc độ chuẩn xác. Đồng xu phá không trung đánh trúng bốn con thú.

Phập!

Phập!

Phập!

Phập!

Trong nháy mắt, bất kể con thú bay trên trời hay con thú chạy dưới đất đều nổ tung mà chết ngay tại chỗ. Cảnh tượng đột ngột khiến cả đàn thú ngẩn người. Đám người Chu Ngưng Nguyệt đều kinh hãi.

Thế có phải...đơn giản hơn không?

Nhìn thế nào, Chu Ngưng Nguyệt cũng không hiểu là chuyện gì.

Hầu Trầm càng cảm thấy Thánh Tử đáng sợ, nhưng kể cả như vậy cũng không thể chống lại được đàn thú có người điều khiển phía sau.

Chu Tự nhìn dã thú bị xử tử, hắn hơi cau mày. Đã có kinh nghiệm mười mấy năm, hắn hiểu rõ tính quan trọng của việc lập uy. Cho nên vừa đến hắn đã dùng không ít công lực ngàn năm xử lý bốn con dã thú, hiệu quả uy hiếp rõ ràng, chỉ thiếu đặc hiệu.

Đương nhiên, hắn cũng đánh giá hắn có thể xử lý không ít quái thú cấp tinh anh, nhưng còn dã thú cấp Boss thì hắn không xử lý được mấy con. Có lẽ lần này là lần xử lý dã quái khó nhất trong lịch sử. Nếu gặp phải một quyền cuối cùng của Hoàng Nham đạo nhân đó thì hắn chỉ có thể chống lại một chút.

“Mong là Nguyệt tỷ có thể nghĩ ra cách gì đó."

Chu Tự nghĩ trong lòng.

Lúc này trong đàn thú lại có bốn con yêu thú đi ra, trên người con nào con nấy đều tỏa ra khí tức đặc trưng của riêng mình.

Gấu lửa đi ra, đại địa bùng cháy.

Giao long bay lên, xung quanh trở nên tối tăm.

Hổ có cánh màu trắng bước đi, đại địa nứt ra.

Phác!

Một con tê tê khó mà bắt được từ mặt đất xuất hiện rồi lại biến mất.1085 chữ

Chương 334: Quy Mô Lớn

Thấy vậy Chu Tự xung phong bước lên, trong chớp mắt nắm đấm của hắn đã đến trước con hổ có cánh. Âm!

Khi tiếng ấm vang lên, nắm đấm bọc lửa và nắm đấm của hắn đụng vào nhau, là gấu lửa.

Phập!

Nắm đấm của gấu lửa tan rã, Chu Tự định tấn công tiếp, cùng lúc đó hổ có cánh vung móng vuốt sắc nhọn ép cho Chu Tự không thể không lui lại. Nhưng vừa lùi lại một bước, phía sau có con tê tê nhảy ra vung lưỡi dao sắc bén đánh lén sau lưng hắn.

Vù!

Vuốt hổ và lưỡi dao sắc bén vô hình xượt qua vị trí của Chu Tự. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, hắn cúi người ấn tay xuống mặt đất mượn lực chạy thoát.

Lùi lại một khoảng cách, hắn thấy giao long trườn một vòng bên cạnh gấu lửa, chỉ trong thời gian mấy hơi thở, nắm đấm vỡ vụn của gấu lửa hồi phục theo.

Chu Tự:

"..."

Có bảo mẫu.

Không chỉ vậy, đàn dã thú này rõ ràng có đặc hiệu nhưng đều không sử dụng, đều chơi kiểu tiếp cận gần sát, còn biết phối hợp với nhau. Quả nhiên có người điều khiển phía sau.

Thấy vậy, hai tay Chu Tự nắm thành nằm đấm, hai chân nhẹ nhàng nhảy lên.

Tiệt quyền đạo, hắn biết một chút.

Gấu lửa hồi phục, không hề dừng lại phát động tấn công về phía

Chu Tự.

Hổ có cánh theo sát nó.

Vù!

Gấu lửa vung nắm đấm liên tục.

Chu Tự hết nhảy sang trái rồi nhảy sang phải để né tránh, lúc quá gần bèn dùng tay chặn lại. Gấu lửa tấn công một lúc, Chu Tự tóm tay của gấu lửa nói:

“Xem ra tốc độ vung quyền của ngươi không được nhanh lắm"

Còn chưa dứt lời, móng vuốt của hổ có cánh không ngừng hỗ trợ ở xung quanh, không cho Chu Tự cơ hội tấn công.

Tìm được khe hở, gấu lửa lại vung quyền tấn công lần nữa.

Nó tấn công vô cùng nhanh, nhưng Chu Tự vẫn nhảy lên, lát sau hắn tìm được cơ hội nhảy đến phía sau gấu lửa. Lần này hắn nhẹ nhàng nâng chân đá một cái vào mông của gấu lửa. Khi chân hắn đụng vào mông của gấu lửa, phần thịt dầy mỡ méo mó với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, xương cốt rắc rắc vỡ vụn. Sau đó và một tiếng, gấu lửa rời khỏi mặt đất bay ra xa.

Ầm!

Gấu lửa đập xuống đất thành một lớn hố lớn.

Giao long xông đến, Chu Tự cũng không thèm đếm xỉa, nhảy vụt đến trước hổ có cánh, con tê tê xuất hiện phía sau hắn, không có thời gian ra quyền, hắn lấy đầu gối đập về phía mặt của hổ có cánh, cùng lúc đó, tay trái rút đao ném ra từ dưới lên trên ở phía sau.

Ầm!

Đầu gối hắn đập nát mặt của hổ có cánh, tay phải nâng đến sau tai nắm chặt thanh đao ở sau lưng, lập tức vung lên. Lưỡi đao chém về hướng con tê tê từ dưới lên trên.

Keng!

Phốc!

Con tê tê bị chém thương, mất thời cơ tấn công.

Chu Tự chiếm ưu thế, không tiếp tục tấn công mà vung đao ném về phía gấu lửa. Hắn phi thân theo đạo.

Bách bộ phi đao, hắn cũng biết Mục tiêu là con giao long.

Một chuỗi hành động liên tiếp không cho giao long cơ hội bỏ chạy, nó lập tức xuất kích, nhưng Chu Tự dành cho nó đủ sự tôn trọng.

“Một quyền công lực năm trăm năm này, lên đường đi.

Nắm đấm che phủ cả tầm nhìn của con giao long bao trùm lấy nó.

Ầm!

Một cú đấm khiến máu thịt của giao long bắn tan tác, bỏ mạng ngay tại chỗ. Giao long vừa chết, Chu Tự liền bắt đầu thu hoạch. Chỉ lúc sau, gấu lửa, hổ có cánh, tê tê đều bị xử tử.

Một trận chiến toàn thắng.

Có trang bị rơi ra, nhưng hắn không để ý, mà nhặt thanh trường đao lên nhảy lui về trên bức tường cao. Công lực ngàn năm bị hao tổn khá nhiều, đánh bốn con thú này hắn đã đạt đến cực hạn. Nếu thêm một con đến thì hắn cũng không phải là đối thủ của nó, chỉ có thể tạm ứng phó. Chỉ cảm nhận thôi cũng thấy dã thú này mạnh thật, không hổ là dã thú cấp BOSS.

“Nguyệt tỷ, nghĩ ra cách gì chưa?"

Chu Tự đáp xuống mặt đất lên tiếng hỏi.

“Vượt qua sự hiểu biết ta của ta rồi, cách gì cũng vô dụng. Vì đủ thực lực thì có thể đánh tan tất cả âm mưu quỷ ke"

Chu Ngưng Nguyệt lắc đầu.

Ở đây không phải là yêu thú không có não, mà là có một vị đại năng đang theo dõi ở phía sau. Bất kỳ trận pháp nào của nàng cũng rất khó có tác dụng, chỉ có thể kéo dài thời gian. Ánh mắt của thượng tam phẩm rơi vào trung tam phẩm, đó chính là hàng duy đả kích.

*Hàng duy đả kích: thay đổi hoàn cảnh của đối phương, khiến đối phương không thể thích ứng, từ đó thể hiện sự lợi hại của mình, là một thủ đoạn chiến lược.

Càng đừng nói nguyên linh bậc bốn, đối diện với trận pháp giai linh bậc sáu đã có thể đấu đá bừa bãi rồi. Trận linh bậc năm bắt đầu giao thoa linh khí trời đất, giai linh bậc sáu thiếu một bước lớn. Bố trí trận pháp thì cũng vậy thôi.

“Chúng bắt đầu tấn công quy mô lớn.

Thu Thiển nhìn bờ bên kia nhắc nhở nói.

Chu Tự nhìn qua phát hiện sông ám bị sức mạnh bao trùm, mất đi hiệu quả ban đầu. Vô số yêu thú ồ ạt vượt sông xông đến.

Tốt rồi, cho nổ cầu cũng không tác dụng.

Ban đầu hắn đã tính cho nổ cây cầu vào thời khắc cuối cùng. Bây giờ không cần nghĩ nữa. Phù một hơi, Chu Tự lấy ra Ma Đạo Văn Thư, cách duy nhất chính là khôi phục công lực ngàn năm.

“Giúp ta kéo dài thời gian.

Chu Tự nói. "De ta."

1108 chữ

Chương 335: Ma Đạo Chân Ý

Thu Thiển bước về trước một bước, đưa tay tóm vào không trung. Hào quang xuất hiện trong tay nàng, khí tức nóng hầm hập càn quét xung quanh.

Vù!

Kim quang hiện ra, quyền trượng thái dương được Thu Thiển nắm trong tay. Cùng lúc đó trên người Thu Thiển có hào quang chiếu rọi, quyền hạn mặt trời và ngọn lửa bao trùm quanh nàng, cơ thể nàng được nâng lên cách mặt đất một thước.

Nàng đứng ở đó giống như Nữ Thần Thái Dương, ánh sáng chiếu khắp đại địa.

“Nguyệt tỷ, ta phải làm thế nào?"

Nàng hỏi.

Tấn công bình thường không kéo dài được bao nhiêu thời gian, chỉ có thể trông cậy vào trận pháp của Nguyệt tỷ. Chu Ngưng Nguyệt xòe tay ra, trong lòng bàn tay xuất hiện mấy điểm tương ứng mấy vị trí trước thành: “Đặt sức mạnh vào mấy chỗ này đi.

Thu Thiển giơ cao quyền trượng, trên không trung có ngọn lửa rơi xuống giống như mặt trời nhỏ. Tổng cộng có chín điểm.

Ầm! Âm!

Chín mặt trời nhỏ rơi vào vị trí đã chỉ định giống như cột sáng.

Nguyệt tỷ bấm tay niệm thần chú, bắt đầu thi triển thuật pháp.

Vù!

Chín cột sáng liên kết, ở giữa hội tụ ra một mặt trời khổng lồ, ánh lửa chiếu rọi đại địa, biển lửa lao vào đàn thú.

Chu Tự nhìn đặc hiệu kinh thiên động địa, có chút xúc động, sau đó mở Ma Đạo Văn Thư.

Không biết có kịp hay không.

Đạo Tông Thiên Vân.

Tô Trần đứng trên ngọn núi trông về hướng Thái Cực phong xa xa.

“Dạo này đạo tử thực sự mê mẩn trận pháp, cũng đã đến Thiên Nguyên trận đồ rồi, đừng nói là phá giải, chỉ tìm hiểu thật rõ thôi cũng cần không ít thời gian. Hắn muốn làm gì chứ?"

Tô Trần lắc đầu.

“Ngươi cũng không biết, thì sao những người khác biết được?"

Liễu Bắc Uyển đi lên nói.

“Cũng chưa chắc"

Tô Trần lắc đầu nói:

“Ta không tiện suy đoán chi tiết, rất dễ gây hiểu lầm. Những người khác có thể tùy ý suy đoán, khả năng đoán đúng cũng rất cao.

“Không ngoài hai khả năng, hoặc là đi xuống sườn núi, hoặc là mượn trận pháp đi lên sườn núi, đúng không?"

Liễu Bắc Uyển vuốt một lọn tóc từ sau ra trước, thấy kỳ lạ nói:

“Tại sao tóc của con gái lại hơi xoăn nhỉ? Trước khi thành đạo, có phải tóc ngươi xoăn tự nhiên không?"

“Ta đã xem được ảnh hồi nhỏ của ngươi ở nhà của tên họ Chu, ngươi không nhớ hồi nhỏ trông ngươi như thế nào hả?"

Tô Trần nghiêng đầu hỏi.

Liễu Bắc Uyển hơi suy nghĩ, nói sang chuyện khác:

“Vừa nãy ta nói chuyện với tỷ của ta, đột nhiên nói đến Ma Đạo Văn Thư, hình như con trai nàng muốn đọc, Chu Tự có thể đọc không?"

Tô Trần đi đến đình nghỉ ngồi xuống, rót cho mình một chén trà, nhẹ giọng nói:

“Có thể đọc hay không cũng vô ích, Ma Đạo Văn Thư mà chỉ đọc bản chép tay thôi thì không có tác dụng gì, muốn lĩnh ngộ ý nghĩa thực sự của đạo thì phải đọc bản gốc, mà bản gốc lại ở trong tay đạo tử, tên họ Chu đó không lấy được.

“Có thể đi đổi, không khó"

Liễu Bắc Uyển ngồi đối diện Tô Trần, khẽ mở đôi môi:

“Ta rất tò mò liệu Chu Tự đọc bản gốc thì sẽ có thu hoạch hay không?"

“Nếu có thể chịu được ảnh hưởng của Ma Đạo chân ý, chắc chắn sẽ có thu hoạch"

*Ma Đạo chân ý: ý nghĩa thực sự của Ma Đạo.

Tô Trần đặt chén trà xuống, nhìn về phía Quan Hà Phong nói:

“Còn nhớ cảnh tượng ban đầu đạo tử đọc Ma Đạo Văn Thư không? Tất cả kiếm của cả Đạo Tông Thiên Vân đều bay lên, nghe hắn giảng đạo, sau đó những linh kiếm đó suýt nữa biến thành ma kiếm.Nó cũng có ích với việc tìm hiểu về kiếm của đạo tử, đáng tiếc hướng tu luyện khác, dẫn đến tác dụng không lớn. Hào quang kiếm của hắn tỏa vạn trượng, ma ý và hắn không hợp nhau. Nếu Chu Tự luyện Phá Thiên Ma Thể như lời đồn thì Ma Đạo Văn Thư có tác dụng rất lớn với hắn. Nhưng hắn tu Chu Thiên Kinh thì sẽ không có tác dụng “Vậy người thế nào mới có thể chịu được ma đạo chân ý?"

Liễu Bắc Uyển lại hỏi. “Người sao thế?"

Tô Trần buồn cười nói:

“Đương nhiên là người không bình thường, cũng không phải quá lợi hại, có khả năng nhất định con gái cũng có thể chống lại được. Nhưng chỉ có hại mà không có lợi với nàng, ngươi đừng nghĩ cái gì cũng để nàng thử.

Liễu Bắc Uyển sáng mắt lên:

“Nói vậy thì con gái không bình thường?"

Tô Trần phì cười, giọng nhẹ nhàng chậm rãi:

“Nếu bình thường thì dưới sự hỗ trợ của chúng ta lại chỉ có chút tiến bộ đó thôi hả?"

Liễu Bắc Uyển:

"..."

Lúc nàng còn muốn giải thích, Tô Trần đột nhiên nhìn về phương xa và cau mày.

“Sao thế?"

Liễu Bắc Uyển nhìn xung quanh nhưng không phát hiện ra điều gì.

“Cảm giác ma đạo chân ý nổi lên, có người sắp tiến vào trạng thái đó.

Tô Trần cảm nhận xung quanh nói:

“Đại đạo tự nhiên, ma đạo chân ý sẽ gây lên sóng lớn trên đại đạo, vừa hay ta có thể phát giác được. Vậy thì đạo tử tặng Ma Đạo Văn Thư cho người khác rồi. Chỉ không biết ai có thể chống lại được ma đạo chân ý.

“Tiến vào trạng thái xong thì sẽ thế nào?"

Liễu Bắc Uyển hỏi.

“Nghe hắn giảng đạo pháp"

Tô Trần trả lời đơn giản.

Vừa dứt lời, hắn đưa tay nhỏ mấy ngọn cỏ xung quanh, đặt dựng đứng trên mặt bàn.

“Ta dùng đạo của ta giúp chúng liên kết, thử xem lần này người đọc hiểu sẽ đạt đến trình độ nào. Nhân tiện biết ảnh hưởng công pháp là gì.

Liễu Bắc Uyển yên lặng đợi một lúc, phát hiện ngọn cỏ không hề biến hóa, vừa định hỏi thì nghe thấy Tô Trần giải thích:

“Vẫn chưa bắt đầu, chắc hắn hắn vừa tiến vào trạng thái"

1056 chữ

Chương 336: Không Thể Ngăn Cản

Biên Giới thành.

Thu Thiển cầm quyền trượng thái dương trong tay như mặt trời mọc, hào quang của nàng che phủ mặt trăng đỏ trên bầu trời, cả cánh đồng hoa bờ bên kia bị bao trùm trong ánh lửa.

Chu Ngưng Nguyệt dùng trận pháp điều khiển sức mạnh mà quyền hạ giáng xuống. Biển lửa ngùn ngụt đánh vào đàn thú. Nhưng bất kể biển lửa dữ dội đến thế nào, trong đàn thú đều có sức mạnh cường mạnh lao đến đánh vào biển lửa, chúng dẫm lên biển lửa phá cột lửa, nhanh chóng lại gần Biên Giới thành.

Chín cột lửa không ngừng bị đánh tan.

Phập!

Phập!

Hàng vạn con thú phi đến cuồn cuộn như thủy triều hùng tráng, thế như chẻ tre. Càng đừng nói có người đang điều kiển đàn thú tập trung sức mạnh. Sự xuất hiện của quyền trượng thái dương cũng không có ích trong việc ngăn chặn đàn thú là bao, ngược lại còn kích động người đứng đằng sau.

Đối phương đến vì quyền hạn thái dương, quyền trượng xuất hiện đồng nghĩa với việc hắn đã tìm đúng chỗ.

Nhưng đã đến lúc vạn bất đắc dĩ, không sử dụng quyền trượng thì cũng chẳng ăn thua gì. “Không ổn, không trụ được lâu nữa"

Chu Ngưng Nguyệt quay đầu nhìn về phía Chu Tự. Nhưng điều khiến nàng bất ngờ là lúc này Chu Tự đang chăm chú nhìn quyển sách trong tay mà không hề có phản ứng gì. Dường như bị thứ gì đó hạn chế rồi.

Hầu Trầm cũng lo lắng, Thần Nữ có thể dễ dàng cầm quyền trượng và điều động sức mạnh của quyền trượng là điều hắn không ngờ đến. Nhưng kể cả là vậy cũng chẳng làm được gì, không điều động được nhiều quyền hạn thái dương, cho dù điều động toàn bộ cũng không thể thay đổi được tình hình. Đây cũng là lý do tại sao Thái Dương Thần cần có người canh giữ cửa Thái Dương.

Vì bản thân Thái Dương Thần cũng khó mà tự bảo vệ được mình, quyền hạn mà hắn sinh ra không đủ làm sức mạnh mang tính quyết định. Bây giờ tất cả hy vọng đều gửi gắm hết lên Thánh Tử Ma Đạo, nhưng sau khi Thánh Tử mở sách ra thì bỗng nhiên chìm đắm trong đó, không hề có phản ứng.

Chu Ngưng Nguyệt liếc Chu Tự một cái, nói với đám Đại Địa Thần Khuyển:

“Các ngươi cứ lui sang một bên trước đi, không cần nhúng tay.

Đại Địa Thần Khuyển và Hầu Trầm im lặng một lúc, cuối cùng vẫn lui sang một bên. Họ biết mấy người Chu Tự có thể trực tiếp rời đi. Họ cần né tránh đàn thú.

“Cố gắng thêm một lúc đi." Chu Ngưng Nguyệt nói với Thu Thiển.

"Ừm"

Thu Thiển gật đầu.

Thần lực của nàng đang thương lượng với quyền hạn thái dương, mở rộng sức mạnh quyền hạn đến giới hạn tối đa. Đáng tiếc nơi này không có mặt trời, nếu không sẽ mạnh hơn.

Ầm!

Bất kể quyền trượng thái dương mang đến sức mạnh thế nào thì cũng không thể ngăn được đàn thú xông đến.

Thu Thiển cau mày, chúng chưa đến trước mặt thì các nàng sẽ không rút lui.

Nguyệt tỷ mặc bộ đồ Tiểu Hùng, có thể khiến nàng trụ được lâu hơn. Nhưng cho dù đợi Chu Tự bừng tỉnh, các nàng cũng biết sẽ không giải quyết được gì, đều phải rút lui khỏi đây.

Chu Tự xuất hiện trong không gian u ám, phía trước hắn có một ngọn núi, giữa núi có bậc thang đi lên đỉnh núi.

Ngẩng đầu có thể thấy đỉnh núi có quyển sách màu đen lơ lửng.

Là Ma Đạo Văn Thư.

Lần trước đọc không thấy xuất hiện cảnh này, lần này không biết có chuyện gì, Chu Tự lẩm bẩm, cất bước đi lên đỉnh núi.

Không biết tại sao Văn Thư lại chạy đến đỉnh cao nhất, muốn đọc thì phải trèo lên đỉnh.

Chu Tự bước thật nhanh, không muốn kéo dài thời gian.

Nguyệt tỷ và Thu tỷ không ngăn chặn được lâu, cho dù Thu tỷ có thể sử dụng quyền trượng thái dương.

Một lúc sau.

Trên đỉnh núi, tà áo của Chu Tự pháp phơi bay trong gió, phía trước hắn chính là Ma Đạo Văn Thư lơ lửng trên không trung.

“Tới rồi, không biết có thể nhanh chóng bổ sung công lực ngàn năm không nữa.

Tự lẩm bẩm một hồi, Chu Tự đứng trước Văn Thư, bắt đầu mở sách. Đúng lúc mở bìa sách ra, hắn cảm thấy thế giới xung quanh xảy ra biến động, nội dung cuốn sách như phá vỡ sự gò bó của không gian xuất hiện trước mắt hắn.

Hắn đứng giữa nội dung cuốn sách, lúc này câu đầu tiên lọt vào mắt, lập tức hắn mất kiểm soát há miệng, bắt đầu đọc to lên. Ma đạo chân ý nổi lên theo đó.

Ầm!

Cột lửa cuối cùng bị đàn thú đánh tan.

Lúc này bên ngoài Biên Giới Thành không còn vật che chắn nào, tất cả mọi thứ đều bị nghiền nát. Đàn thủ đông nghìn nghịt xông về phía Biên Giới thành như thủy triều dâng, không gì cản nổi, thế như chẻ tre. Đàn thú do nguyên linh bậc bốn dẫn đầu, vốn vượt qua phạm vi thực lực của đám người Chu Ngưng Nguyệt, huống chi còn có cường giả điều khiển phía sau. Có thể trụ vững lâu như vậy đã là vô cùng hợi hại rồi. Thu Thiển bay đến dừng bên cạnh Chu Tự, quyền hạn thái dương trong tay nàng biến mất trở về trên cửa thái dương.

“Phải đi khỏi đây thôi. Nàng lên tiếng nói.

Đàn thú sẽ dẫm nát Biên Giới Thành xông vào thông đạo dưới lòng đất tiến đến bảy cánh cửa. Họ không cách nào ngăn cản.

“Phải đi thôi, không ngăn nổi"

Chu Ngưng Nguyệt thở hắt ra, cảm giác bị cường giả đàn áp thật khó chịu.

Hai người nhìn sang Chu Tự, cũng không thấy hắn tỉnh lại.

Họ không hiểu nổi.

1146 chữ

Chương 337: Giảng Đạo

Đúng lúc Thu Thiển muốn thử đánh thức Chu Tự, bỗng nhiên ma đạo chân ý từ Văn Thư tràn ra, trong chốc lát ma đạo chân ý nổi lên như thủy triều dâng, cuồn cuồn ào ra, thậm chí còn che kín cả Biên Giới Thành. Thu Thiển và Chu Ngưng Nguyệt lui về phía sau theo bản năng, nhưng chưa lùi được bao xa đã không thể nhúc nhích nổi dưới sự áp chế của ma đạo chân ý.

Chu Tự cũng mở mắt vào đúng lúc này, ánh mắt của hắn nhìn về phía đàn thú xông đến, chậm rãi lên tiếng, giọng âm vang truyền ra, Ma Đạo chân ý chấn động trời đất:

“Chư Thiên Ma Thần hãy nghe ta giảng đạo pháp"

Ầm!

Ma đạo chân ý bùng nổ, hoàn toàn bao phủ xung quanh, lập tức tất cả mọi người và yêu thú đều dừng động tác.

Ma đạo chân ý, trấn áp Cửu Châu sông núi, đi ngược khí thế.

Không những vậy, mọi thứ xung quanh bắt đầu biến hóa. Cành hoa ngọn cỏ viên đá đều đang lột xác, tựa như từng vị Ma Thần đứng lên.

Hai người Chu Ngưng Nguyệt như đứng giữa vô số Ma Thần, chịu áp lực cực lớn.

Mỗi một đóa hoa phía bờ bên kia cũng lột xác như Ma Thần sừng sững trên mặt đất bao vây đàn thú. Ban đầu đan thú còn hung dữ, giờ bắt đầu sợ hãi theo bản nâng, thậm chí phủ phục dưới đất.

Còn Chu Tự cầm Ma Đạo Văn Thư trong tay, đứng sừng sững trên đài cao, đài cao hóa thành thiên địa Ma Thần nâng hắn lên. Lập tức Thiên Địa Ma Thần cúi đầu tựa như đang đáp lại câu nói ban đầu của Chu Tự, lắng nghe ma đạo chân ý.

“Đại Đạo tự nhiên, lòng người vốn ác. Đạo là gì? Ma là gì? Ma Đạo là gì?"

Tiếng nói của Chu Tự tiếp tục vang lên chấn động Biên Giới Thành.

Thu Thiển và Chu Ngưng Nguyệt che tai theo bản năng, đề phòng Ma Đạo chân ý ảnh hưởng đến các nàng. Đại Địa Thần Khuyển phủ phục trên mặt đất, muốn dùng móng vuốt che tai, nhưng nó có tận sáu cái tai, không che được hết. Hầu Trầm kinh ngạc, dù thế nào hắn cũng không ngờ lại xảy ra chuyện thế này. Thánh Tử Ma Đạo mở Ma Đạo Văn Thư đứng trên Biên Giới Thành, giảng đạo pháp. Thiên Địa Ma Thần hiện thân lắng nghe.

Hắn đã từng nghe nói đến Ma Đao Văn Thư, nghe nói càng là người hợp với Ma và Đạo, thì càng có thể khiến Văn Thư nảy sinh ra hiện tượng lạ.

Nhất thời trăm loại cảm xúc đan xen trong hắn, ban đầu hắn cảm thấy Thành Tử Ma Đạo thuộc loại thần thoại bất hủ, nhưng đối diện với vô số yêu thú, hắn không mong chờ vào Thành Tử, mà là Thành Tử đi cầu cứu.

Nhưng hắn sai rồi, hắn chưa nhận thức rõ được ý nghĩa thực sự của thần thoại bất hủ.

...

Chu Tự cầm Ma Đạo Văn Thư, đứng trên tường cao, ở phía dưới không ai có thể nhìn thẳng vào hắn, chỉ nghe hắn giảng đạo pháp.

Ma Đạo chân ý đến từ Văn Thư khiến hắn vượt lên trên Thiên Địa Ma Thần.

Grừ!

Phía dưới yêu thú phủ phục dưới đất lại náo động lần nữa, chúng giãy dụa kịch liệt. Có người điều khiển chúng đứng lên, giảng đạo pháp chỉ là giảng đạo pháp, chỉ cần chống lại Ma Đạo chân ý xông về phía Biên Giới Thành thì có thể cắt đứt mọi thứ.

Dưới sự chống đỡ của đại năng phía sau, yêu thú đứng lên, muốn chống lại Ma Đạo chân ý, phát động tấn công.

Chu Tự thấy tất cả nhưng không làm gì cả, chỉ tiếp tục lên tiếng giảng đạo pháp:

“Con người vốn xấu xa độc ác, ham ăn, ham sắc dục, tham lam, nóng tính, lười biếng, ghen ghét, ngạo mạn."

Hú!

Có lang tộc tức giận gầm lên, bắt đầu tiến bước.

Chu Tự cúi mắt nhìn xuống, bóng hình hắn lay động, cả người xuất hiện trước mặt lang tộc tiếp tục giảng:

“Kẻ ham ăn lãng phí thực phẩm, mê muội hưởng lạc.

Vừa dứt lời, hắn nhẹ nhàng vung tay, Ma Thần xung quanh lang tộc đồng loạt giơ tay đập một chưởng xuống.

Phập!

Vô số lang tộc rục rịch hành động hóa thành tro bụi.

“Kẻ ham sắc dục buông thả ham muốn, coi trọng thỏa mãn xác thịt, xem thường giao tiếp tâm linh"

Chu Tự lại biến mất, lần này hắn xuất hiện trước yêu thú đang cố gắng lại gần ở phía trước nhất, giơ ngón tay nhẹ nhàn điểm về phía trán của yêu thú phía trước.

“Kẻ tham lam mong muốn chiếm hữu nhiều hơn so với nhu cầu
Phập!

Yêu thú dưới đầu ngón tay vỡ vụn, có Ma Thần dẫm chân lên chọn vùi tất cả yêu thú phía trước nhất xuống đất.

“Kẻ nóng tính thù ghét người khác.

Chu Tự dồn ánh mắt lên con giao long đang giãy dụa trên không trung:

“Kẻ lười biếng trốn tránh hiện thực.

Ầm!

Ma Thần khổng lồ vung tay qua, giao long cháy rực lập tức biến mất.

“Kẻ ghen ghét vì nghèo túng mà thù ghét người giàu có.

Chu Tự trở về vị trí ban đầu, khi hắn dồn ánh mắt đến yêu thú náo động khác, lập tức tất cả yêu thú đều yên lặng, rồi hắn mới tiếp tục lên tiếng:

“Kẻ ngạo mạn bất kính với trời đất tàn ác với người khác.

“Tiên đạo, lương thiện mềm mỏng như nước, làm phai nhạt thiên tính. Ma đạo, thể hiện rõ bản tính, tùy tiện làmbừa, điên cuồng. Đây là nhận thức của con người về đạo và ma"

Chu Tự thân thủ huy động, trời giáng bảy đạo bất đồng nhan sắc đích quang chạy tứ phương:

“Thực ra, theo Tiên Đạo, ham ăn giúp ta tiết kiệm, sắc dục giúp ta chú trọng tâm ý, tham lam giúp ta buông bỏ, nóng giận giúp ta rộng lượng, lười biếng giúp ta biết siêng năng, ghen ghét giúp ta thỏa mãn, ngạo mạn giúp ta khiêm tốn. Đây là Tiên Đạo. Ma đạo, ham ăn giúp ta phấn đấu, sắc dục giúp ta cố gắng, tham lam giúp ta làm không biết mệt, nóng tính giúp ta trừng trị kẻ địch, lười biếng giúp ta mở ra lối đi riêng, ghen ghét giúp ta dám khiêu chiến, ngạo mạn giúp ta mãi mãi không cúi đầu. Đây là ma đạo"

1061 chữ

Chương 338: Giảm Công Lực

Vừa dứt lời, bảy luồng sáng lần lượt lóe lên rồi cuối cùng nổ tung trên không.

Ý nghĩa thực sự của ma đạo đánh vào sức mạnh xung quanh.

Ầm!

Ầm!

Chu Ngưng Nguyệt có bộ đồ Tiểu Húng nên dễ chịu hơn nhiều, Thu Thiển lúc trước cầm quyền trượng thái dương có thể miễn cưỡng chống đỡ. Hầu Trầm bịt tai khó mà chịu đựng, Đại Địa Thần Khuyển quỳ rạp dưới đất, hai cái đầu sùi bọt mép.

Trước tường thành, hàng ngàn hàng vạn yêu thú khổ sở chống đỡ, lộ ra vẻ đau đớn, vừa kính sợ vừa kinh hãi, trong kinh hãi có sự tuyệt vọng theo bản năng. Kể cả trong đầu có tiếng nói bảo chúng đứng lên, có sức mạnh chống đỡ tất cả cho chúng, chúng cũng khó mà đứng trên mặt đất.

Thiên Địa Ma Thần trấn áp chúng, tước đoạt không gian sinh tồn của chúng. Đối diện với Ma Dạo chân ý, Thiên Địa Ma Thần như nắng hạn gặp mưa rào.

Chu Tự cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể, không phải là công lực ngàn năm, mà là Ma Chủng đang sục sôi, sức mạnh thuộc về nó liên tục bị khai quật. Đồng thời xung quanh Chu Tự có Ma Đạo chân ý lưu chuyển, hai vầng một đen một trắng cùng lượn quanh thân.

“Đạo hòa hợp với trời, ma xuất phát từ suy nghĩ. Vậy đạo là gì? Đồng hành với trời đất chính là đạo. Vậy ma là gì? Bản tính của sinh linh chính là ma. Vậy ma đạo là gì?"

Lời được cất lên, Biên Giới kinh hãi, hàng vạn sinh linh ngẩng dầu nhìn Ma Đạo Văn Thư, lắng nghe Ma Đạo chân ý.

Ầm!

Các sợi trong vô hình như dây thun không thể chịu lực kéo đứt vỡ từng sợi.

Yêu thú ban đầu còn giãy dụa đã bình thường trở lại, ngẩng đầu nhìn Chu Tự, trong mắt có ma ý.

Sau tiếng nổ vang, trời đất yên tĩnh, đang đợi Ma Văn tiếp theo. Giọng của Chu Tự âm vang truyền khắp mọi nơi: “Ma đạo? Bắt nguồn từ trong tâm, gây ra bởi ý niệm, trên có thể hái sao trời, dưới có thể trấn áp Cửu Châu.

Đứng giữa trời đất, không chịu nhục, không khuất phục. Đây là ma đạo. Ầm!

Ma đạo chân ý lan rộng, tiếng gầm rú đinh tai nhức óc, tai của đám người Chu Ngưng Nguyệt bị tổn thương, tâm niệm bị đảo loạn. Ánh mắt Thiên Địa Ma Thần lộ ra vẻ điên cuồng, yêu thú có ý đi theo.

Răng rắc!

Phanh!

Cùng lúc đó, một luồng sức mạnh không biết tên đột nhiên phá vỡ Ma Đạo chân ý. Mọi thứ xung quanh trở lại như cũ. Chu Tự đưng trên tường thành, Thiên Địa Ma Thần trở lại bình thường. Cây cỏ không còn thành ma nữa. Đàn thú trước tường thành bình tĩnh đứng trên mặt đất, lang tộc bị tiêu diệt, yêu thú bị dẫm nát, giao long bị hắn vung tay điểm tiêu tan đều bình yên vô sự.

Tất cả bừng tỉnh khỏi mộng cảnh.

Nhưng hàng ngàn hàng vạn yêu thú cũng không ngoại lệ, chúng mất đi ý chí chiến đấu, muốn lùi lại theo bản năng.

Chu Tự gấp Ma Đạo Thư Văn lại, nhìn về phía trước.

Một người đối mặt với hàng vạn hàng ngàn yêu thú.

Một người dẹp lui thú triều dâng trào.

Vù!

Trên đại địa xuất hiện vòng xoáy không gian, đưa yêu thú rời khỏi với tốc độ cực nhanh, đề phòng đàn thú mất kiểm soát bỏ chạy. Biên Giới Thành đã trở thành ác mộng không thể xua tan của chúng, chúng không còn dũng khí lại gần nữa.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn Chu Tự với vẻ mặt kinh hãi, lấy bút ra lặng lẽ ghi lại trích dẫn lời của Thánh Tử. “Ma đạo là gì? Bắt nguồn từ tâm của ta, gây ra bởi ý niệm của ta, trên có thể hái sao trời, dưới có thể trấn áp Cửu Châu. Không giữa trời đất, không chịu nhục, không khuất phục. Đây là đạo của ta, cũng là ma đạo.

Thu Thiển nhìn quyển sổ đọc ra, hiếu kỳ nói:

“Hình như không giống lắm.

“Vừa nãy không chịu nổi, không nhớ rõ lắm, đại khái là thế, cũng được rồi"

Thu Thiển:

"..."

Thật tùy ý.

Lẩm bẩm một câu, nàng đi đến bên cạnh Chu Tự, cất giọng quan tâm:

"Chu Tự?"

Phù!

Chu Tự tỉnh táo lại trong hơi thở nhẹ nhàng. Hắn cau mày, có chút khó chịu.

Tất nhiên hắn hiểu toàn bộ quá trình vừa nãy, hắn cũng đọc nội dung Ma Đạo Văn Thư một lượt, Ma Chủng cũng đã có hai vầng quất đánh thúc giục đen trắng.

Điều khó chịu là đọc xong Ma Đạo Văn Thư, công lực ngàn năm của hắn không những không được bổ sung, ngược lại còn tiêu hao sạch sẽ.

Văn Thư đáng chết.

Hắn trầm tư một lát, kết luận có được là cơ thể không chịu kiểm soát, đây là một loại lĩnh ngộ. Cho nên cần tiêu hao công lực ngàn năm, hơn nữa cũng không tính là đi học. Có lẽ vậy.

“Thu tỷ, có phải chúng ta vượt qua một kiếp rồi không?"

Chu Tự hỏi với vẻ mặt vui mừng.

Thu Thiển nhẹ nhàng vỗ tay, cất giọng dịu dàng:

“Thánh Tử thật lợi hại"

Chu Tự:

"..."

Hì hì, Thu Thiển phì cười.

Đại Địa Thần Khuyển và Hầu Trầm thở ra nhẹ nhõm, coi như không sao rồi. Thực sự không thể đoán trước sự cường mạnh của Thánh Tử Ma Đạo theo lẽ thường được.

Trên ngọn núi cách Thanh Thành khá xa.

Một người đàn ông trung niên mặc trang phục hiện đại chậm rãi thu hồi cánh tay, hắn đứng trên ngọn núi trấn áp tất cả biến hóa xung quanh. Giữa đôi lông mày hắn có dấu ấn ngọn lửa, khi hắn thu tay lại, dấu ấn dần dần biến mất.

“Thánh Tử Ma Đạo? Nghe đồn không bằng gặp mặt, đúng là không thể xem thường"

Hắn cau chặt mày, nói giọng trầm thấp.

1079 chữ

Chương 339: Chuẩn Bị Xuất Phát

Do dự một lát, hắn quay người rời đi.

“Còn có cơ hội, không vội ngay lúc này, Biên Giới Thành dưới Thanh Thành quá hoàn hảo, không còn trong bất kỳ ghi chép nào. Có lẽ sẽ không dừng ở một loại quyền hạn.

“Thanh Thành, tương lai sẽ có vô số ánh mắt dồn đến, Thánh Tử Ma Đạo còn nhỏ tuổi, không trông giữ được.

“Nhưng một khi dẫn dụ Tịnh Thần Chu Vương ra.."

“Thời đại của giới tu chân giới có thể duy trì được bao lâu đây?"

Lời độc thoại của người rời đi có chút cảm khái, không bao lâu hắn liền biến mất tại chỗ.

Đạo Tông Thiên Vân.

Liễu Bắc Uyển nhìn hai cây cỏ đầu tiên là biến thành màu đen có ý Ma Thần, sau đó trở lại bình thường, nhưng vẫn có một chút ma đạo chân ý ở trong đó.

“Đây là hai cây cỏ có tiềm lực.

Tô Trần cười trồng cỏ xuống. Cỏ cây tầm thường khó có thể lưu lại chân ý, vì đạo của Tô Trần đã cho chúng nhiều hy vọng hơn, cuối cùng có thể mở ra linh tri hay không thì phải dựa vào vận may.

“Thế nào?"

Liễu Bắc Uyển hỏi.

“Đây là một người trong ma đạo, rất có thể đã tu luyện Phá Thiên Ma Thể, vạn vật hóa ma thần, phù hợp ma đạo chân ý. Người này rất lợi hại.

Tô Trần không hề tiếc lời ngợi khen.

Đợi một hồi Liễu Bắc Uyển cũng không nghe thấy lời văn tiếp theo, không khỏi nghi ngờ:

“Hết rồi hả?"

Tô Trần buồn cười nói:

“Thế phải còn cái gì?"

“Không nói xem người này có thể là ai, có thành tựu gì?"

Liễu Bắc Uyển truy hỏi.

“Chắc hẳn là người trẻ tuổi, còn về có thành tựu gì thì ai có thể nói rõ được đây? Thành tựu có lớn hay không dựa vào rất nhiều yếu tố. Tâm tính, thiên phú, nghị lực, cơ duyên. Nếu có được một trong số này sẽ tạo ra sự khác biệt, nếu có được toàn bộ thì quá tuyệt vời. Đọc xong Ma Đạo Văn Thư cũng chỉ là đọc xong Ma Đạo Văn Thư, tuy rất lợi hại, nhưng không thể đại diện cho tất cả. Muốn biết rõ người này là ai vậy, thì hỏi đạo tử là được"

Tô Trần giải thích nói.

“Vừa nãy ngươi không thể thuận theo ảnh hưởng để qua đó sao?"

Liễu Bắc Uyển hỏi.

“Có thể, nhưng tên họ Chu không cầu xin ta, việc gì ta phải tìm Ma Đạo Văn Thư cho hắn?"

Tô Trần mỉm cười nói.

“Huynh đệ các ngươi thật là kỳ lạ"

Liễu Bắc Uyển không còn day dứt, mà tỏ vẻ mặt tò mò:

“Ban đầu Ma Đạo Văn Thư là của đạo tử, ngươi nói xem tại sao hắn lại cho người khác?"

“Ai mà biết được? Mà còn cho một vị ma tu.

Tô Trần cũng không hiểu.

Ba người về đến nhà đều thở phào nhẹ nhõm.

“Ra khỏi bình an"

Chu Ngưng Nguyệt đi đến tủ lạnh lấy một đĩa hoa quả ra:

“Các ngươi không ăn hoa quả phải không? Ta vào phòng đây"

Chu Tự:

"..."

Ta còn chưa ăn tối.

“Cơm chín rồi, ta đi làm cho ngươi cơm dưa muối.

Thu Thiển đứng dậy làm bữa tối cho Chu Tự. Quả nhiên Thu tỷ là tốt nhất, Chu Tự cảm khái trong lòng, con mắt của mẹ thật tốt.

Chuyện gặp phải ở Biên Giới Thành không hề nhỏ, nhưng Thu tỷ và Nguyệt tỷ quá mức bình tĩnh, Chu Tự thấy buồn thay cho mình, hắn chưa từng trải sự đời.

Biên Giới Thành vốn có trang bị rơi ra, nhưng khi đưa dã thú đi, người dọn dẹp hiện trường mang đi cả trang bị, nên hắn không có thu hoạch gì. Ngược lại là Ma Chủng khiến hắn có chút bất ngờ.

Quan sát Ma Chủng, hai vầng trắng đen vẫn xoay chuyển quanh Ma Chủng, trên cơ thể đen xì có ba vòng màu vàng.

Hôm nay là thứ ba, dự tính ban đầu là thứ năm sẽ đạt đến ba vòng. Dưới sự hỗ trợ của Ma Đạo Văn Thư, thời gian rút ngắn hai ngày.

Hắn vốn định ném chút công lực ngàn năm để xem sau khi thúc giục nó ăn có nhanh không, nhưng lại thiếu công lực ngàn năm.

“Thôi vậy, đọc sách một lúc trước, sau đó lại thử sau.

Lại quan sát linh khí Chu Thiên, chắc chắn không có thay đổi rồi hắn chậm rãi mở mắt.

Lúc này di động rung lên.

“Chu Tự, chúng ta quyết định thứ sáu tuần sau hết giờ làm sẽ xuất phát đi Nhàn Nhã Hồ, khi nào thì các người xuất phát?"

Là tin nhắn của tam lão bản.

Thứ sáu tuần sau?"

Chu Tự nhìn lịch, thấy là vào mùng 5.

Mùng 6 hắn phải đi làm.

Hắn di ngón tay, soạn tin nhắn:

"Hội thu Nhàn Nhã cụ thể bắt đầu vào mùng mấy?"

"Mùng 9."

Tô Thị nhắn lại ngay.

"Phải đi mấy ngày?"

Chu Tự lại hỏi.

Tô Thị thêm cái biểu tượng suy nghĩ, trả lời:

"Tầm hai ba ngày, chậm thì một tuần Chẳng khác gì không nói..Chu Tự thầm chế nhạo.

Tu chân giới rộng lớn vô biên, nhưng không hề có phương tiện giao thông thường quy nào cả, lạc hậu quá.

Có cái xe lửa cũng tốt.

Nếu có, lần trước đi núi Minh Nhật đã tiện hơn rất nhiều.

"Thu tỷ, chúng ta đi hồ Nhàn Nhã phải mất bao lâu?"

Chu Tự hỏi vọng vào trong bếp:

"Tô Thi bảo thứ sáu tuần sau họ sẽ đi hồ Nhàn Nhã, hỏi bao giờ chúng ta đi. Mùng 9 hội thu Nhàn Nhã sẽ khai mạc.

Lần này bọn hắn đi chủ yếu là vì ‘Nước trong veo, thứ yếu là để

Nguyệt tỷ ăn chùa uống chùa.

"Đi lúc nào còn không phải là xem bao giờ ngươi rảnh?"

Thu Thiển nhìn trong nồi, vừa làm vừa trả lời vấn đề của hắn.

"Chủ nhật tuần tới ta nghỉ, hai ngày sau chính là thời gian hội thu Nhàn Nhã bắt đầu, ta đang nghĩ chúng ta đến đó phải mất mấy ngày. Tô Thị nói thời gian không chuẩn 1056 chữ

Chương 340: Là Tín Đồ Của Ta

Chu Tự để điện thoại di động xuống, vọng vào nói với Thu Thiển trong phòng bếp.

"Nàng nói mấy ngày?" Thu Thiển hỏi.

"Hai ba ngày hoặc là một tuần"

Chu Tự trả lời.

"Có Nguyệt tỷ ở đây, hẳn là...A"

Thu Thiển đột nhiên ngừng lại.

Ánh sáng trắng phát ra từ trong phòng bếp, Chu Tự nhìn vào, trên người Thu tỷ xuất hiện ánh sáng thần lực lấp lánh.

Thấy thế hắn lập tức đứng dậy đi đến chỗ Thu Thiển, hỏi thăm:

"Thu tỷ?"

"Không sao, chỉ là gần đây xảy ra khá nhiều chuyện, tu vi có hơi dư giả Thu Thiển lắc đầu tỏ ý không có chuyện gì, tiếp tục đảo cơm trong nồi.

Quan sát một lúc, sau khi thấy ánh sáng đã biến mất, Chu Tự mới yên tâm: "Lần trước ta nghe Thái Dương Thần nói, quyền bính khác với đạo, Thu tỷ có thể dung hợp cả hai sao?"

"Không biết.

Thu Thiển cầm bát xới cơm cho Chu Tự, tiện tay tắt lửa bếp bên cạnh, bên cạnh đang nấu canh cá viên.

Quay người đưa bát cơm đã đơm cho Chu Tự, nàng mới nói tiếp:

"Có lẽ đến một mức nhất định cũng phải chọn một thứ. Hiện tại còn sớm"

Múc canh cho Chu Tự xong, nàng mới nói tiếp chủ đề lúc trước:

"Có Nguyệt "Gấp quá.

tỷ, đi hồ Nhàn Nhã khoảng hai ngày là đủ rồi. Sớm mùng 7 lên đường, đêm mùng 8 là tới"

Chu Tự xẻ nửa bát cơm đặt trước mặt Thu Thiển:

"Thu tỷ ăn cùng ta đi"

Thu Thiển cúi đầu nhìn nửa bát cơm, đưa tay mỉm cười nói:

"Đũa cùng thìa đâu?"

"Đây"

Trên tay Chu Tự cầm hai bộ đũa thìa.

Thân là con trai của đại trù sư, thường xuyên ở trong tiệm hỗ trợ tiện tay mang theo đũa thìa là thói quen.

Nhận đũa thìa, Thu Thiển quay đầu nhìn về phía Chu Tự đang ngồi xuống:

"Gần đây có quần áo nào đẹp không?"

Trong nhất thời trong đầu Chu Tự nghĩ đến toàn là các loại váy áo quần lộ vai, hở eo, lộ chân.

Cuối tuần đưa Thu tỷ đi chọn.

"A..."

Thu Thiển liếc mắt nhìn Chu Tự, mặt đầy xem thường.

"Thu tỷ..."

"Ta hiểu"

Hôm nay gặp phải chuyện tương đối lớn, Thu Thiển cần tu luyện nên không lên lớp.

Chỉ có một mình Chu Tự làm đề.

Một lúc sau, hắn khôi phục được một chút công lực ngàn năm, mới khoanh chân ngồi xuống bắt đầu quan sát đan điền.

Hiếm hoi lắm Ma chủng mới được nghỉ ngơi một thời gian, có vẻ khá thảnh thơi.

"Trạng thái rất tốt, không biết sẽ có biểu hiện gì tốt hay không"

Vừa nghĩ vậy, Chu Tự đã ném một chút công lực ngàn năm đến.

Lần này ma chủng rất tích cực, bộ dạng như muốn một miếng nuốt hết công lực ngàn năm.

Chỉ là...sau khi ngoạm hai cái, loại khí thế này bỗng biến mất.

Chỉ còn lại gian nan mà cắn, sống không bằng chết.

"Nhìn thế này tiến độ đã nhanh hơn rất nhiều, có lẽ hơn một ngày là có thể ăn no, tiêu hóa xong rồi trả lại, tất cả chừng năm ngày. Thêm hai cái roi là nhanh được hai ngày, lời rồi"

Mặc dù Ma Đạo Văn Thư không thể mang lại cho công lực ngàn năm biến hóa về bản chất, nhưng có thể khiến ma chủng tiêu hóa nhanh hơn, ngày đặc hiệu mạnh lên đã ở trong tầm tay.

Huống chi cuối tuần còn đi hội thu Nhàn Nhã.

Nơi đó gần chỗ ở của Nhị thúc, đi một chuyến lấy cái buff đại bảo kiếm, ma chủng sẽ chăm chỉ hơn rất nhiều.

Cũng không đến nỗi phải dùng roi quất nó.

Sau khi xác định tình huống cụ thể của ma chủng, hắn bắt đầu tu luyện Chu Thiên Kinh.

Cơ duyên của quả Trí Tuệ và Thần Tứ Quả sắp hấp thụ hết, một chu thiên sau, điểm thứ tư được thắp sáng thành công, tăng thêm chút đồ ăn cho ma chủng, có lẽ bốn ngày là ma chủng có thể xuất hiện cái vòng thứ tư.

Lúc này luồng linh khí chu thiên đã tiêu hao hết cơ duyên, tiếp sau đó muốn tiếp tục thắp sáng độ khó không nhỏ.

Nếu có thể tăng lên nhiều, sẽ có tác dụng rất lớn đối với ma chủng.

Nếu Linh khí Chu Thiên bát phẩm là một tháng thu nhập 2000, thì thu nhập một tháng của linh khí thất phẩm được 5000.

Những ngày sau đó, bọn hắn đều tính toán sắp đến hội thu Nhàn Nhã.

Nguyệt tỷ khá là mong chờ, Thu tỷ thì không có cảm giác mấy, nàng đã có vị hôn phu nên không được mời.

Thấp thỏm bất an nhất chính là Tam lão bản, nàng nói rất nhiều người đều nhìn chằm chằm vào nàng, nàng ra trận quá bình thường sẽ bị nói ra nói vào, nàng đang yên đang lành làm một cái bình hoa, lập tức sẽ bị nói đến ngay cả bình hoa cũng không làm nổi nữa.

Đối với cái này Chu Tự rất đồng tình.

Nhưng vẫn hy vọng Tam lão bản không bị xấu hổ, bởi vì nước trong veo gần Tam lão bản nhất.

Vì thế, tối thứ bảy, hắn lại một lần đi vào ngoại thành Thần Vực.

Tìm chủ quầy trả giá, muốn mua chút vật hữu dụng.

"Lâu quá không thấy ngươi, hôm nay không mang hai vị tín đồ nông cạn cùng tới lừa đảo?"

Ông chủ nhìn thấy ngay Chu Tự vào ngoại thành Thần Vực.

Hôm nay ngoại thành Thần Vực không giống với thường ngày, mặt trời đỏ rực vẫn treo trên bầu trời, không có chút mảy may biến hóa.

"Không, các nàng không phải tín đồ nông cạn.

Chu Tự đáp.

Ông chủ mặc áo ngắn tay quần đi biển, như một du khách dạo chơi trên bãi cát.

"Không phải tín đồ nông cạn? Vậy là gì?"

Ông chủ trả giá hỏi.

"Là Thiển, ta là tín đồ"

Chu Tự tùy ý nói.

1149 chữ

Chương 341: Ba Người Mạnh Nhất

Ánh mắt hắn dừng lại trên quầy hàng của ông chủ trả giá, quầy hàng vẫn bày những hạt châu, không giống như lần trước, lần này trong hạt châu có đủ loại dã thú.

Có rồng bay trên trời, kình dưới biển, có hổ chạy, có tượng mang khí thế hào hùng, còn có các dị loại uy vũ khác.

"Linh thú, yêu thú, hung thú, Thần Thú, Thánh Thú trong thiên hạ, gì cũng có. Có muốn lấy một cái không?"

Ông chủ trả giá niềm nở giới thiệu:

"Ví dụ như Thanh Long, Chu Tước trong Tứ Thánh Thú, còn có Thần Thú Kỳ Lân, hung thú Cùng Kỳ, yêu thú Cửu Vĩ Hồ, linh thú Thất Thải Điệp"

"Ông chủ mạnh tay như vậy?"

Chu Tự nhất thời kinh ngạc.

Dù hắn không hiểu tu chân giới, cũng biết những vật này tuyệt không phải bình thường, cái này có thể tùy tiện mua bán như vậy?

Nhất thời càng không dám trả giá.

"Ngươi nghĩ gì thế?"

Ông chủ trả giá cục cằn nói:

"Kiểu dáng, ngươi cho rằng là Thần Thú thật sao?"

"...vậy ta lấy bọn chúng làm gì?"

Chu Tự trợn trắng mắt.

Hắn đã nói mà, những Thần Thú này thể nào cũng không thể tùy tiện mua bán.

"Cưỡi, tổng cộng bảy ngày, sau bảy ngày những yêu thú linh thú này sẽ rời khỏi ngươi, trở lại chỗ ở của bọn nó"

Ông chủ trả giá giải thích.

"Thì ra là thế"

Chu Tự gật gù, không khỏi nói:

"Chắc chắn ông chủ thường xuyên chơi game online, trời sinh có khiếu tính toán"

"Ừ"

Chủ tiệm vui vẻ gật đầu:

"Đúng vậy, vật cưỡi bảy ngày, skin, trang phục trước đây đều là do ta nghĩ ra Cái này cũng khoe, nội tâm Chu Tự xem thường.

"Bao nhiêu tiền?"

Hắn chọn lấy Thanh Loan, Hắc Bạch Hùng, cộng thêm một dã thú loại chó, bộ lông đen xì bóng loáng, tứ chi có hỏa diễm thiêu đốt, hình thể to lớn.

"Thanh Loan 888 linh thạch, Thực Thiết Thú 666 linh thạch, Họa Đấu 333 linh thạch"

Ông chủ trả giá suy tư một lát rồi nói:

"Tự ngươi tính toán bao nhiêu đi "Tại sao Họa Đấu lại rẻ như vậy?"

Chu Tự không hiểu, lần đầu tiên hắn biết đến tên của dã thú này.

"Phiên môn, không đẹp bằng Thanh Loan và Thực Thiết Thú Ông chủ trả giá nói.

Chu Tự:

"..."

Hắn cẩn thận tính toán rồi nói:

"Tổng cộng 21 viên linh thạch đi"

"Tại sao lại là hai mươi mốt?"

Lần này đến phiên ông chủ không hiểu.

"Một con bảy ngày, ba con chẳng phải hai mươi mốt ngày? Một ngày một linh thạch"

Chu Tự hảo tâm giải đáp.

"Ngươi thế này là quá keo kiệt, thêm chút nữa đi"

"Vậy thì tăng gấp đôi đi, ta chịu chút thiệt thòi, 42 viên linh thạch"

"Bán hay không? Ta cần những thứ này có tác dụng gì? Hay là cho thuê, cao hơn ta không mua đâu" "Bán, nếu không phải ngươi là khách quen, ta sẽ không chịu cái thiệt thòi lớn như này"

Chu Tự:

"..."

Hắn rất ngạc nhiên, rốt cục là đến dạng giá cả thế nào, mới có thể khiến cho ông chủ trả giá nói ra hai chữ không bán.

"Gần đây ta nghe được một tin tức, ngươi có muốn nghe thử hay không?"

Lúc giao phù văn bí thuật cho Chu Tự, ông chủ ra bộ thần bí nói.

"Tin tức gì?"

Chu Tự tò mò.

"Nghe nói vị trí của quyền bính Thái Dương đã bị tìm ra, tòng thần thời đại trước còn có tín đồ thành kính của Thái Dương Thần vẫn đang hành động"

Ông chủ trả giá nhìn chung quanh nhỏ giọng nói:

"Theo ta được biết đã có người từng động thủ, chỉ là một kích đã tan tác phải lui về. Quả nhiên, người có thể mở ra Thần Minh Quyền Bính, cũng không phải người bình thường. Nhưng rất có thể người này sẽ phải đối mặt với toàn bộ lực lượng còn sót lại của thời đại Thần Minh, tương lai ra sao không dễ nói"

"Vậy chẳng phải người đó rất nguy hiểm?"

Chu Tự cố ý hỏi.

"Quả thực rất nguy hiểm, dù hắn có lợi hại đến mấy, đối mặt lực lượng còn sót lại của thời đại Thần Minh cũng rất nhỏ bé"

Ông chủ trả giá hơi suy tư nói:

"Trừ phi hắn có thể bám được đùi lớn"

"Đùi lớn? Cả cái tu chân giới còn có người có thể đối đầu trực diện với lực lượng còn sót lại từ thời đại Thần Minh"

Chu Tự thăm dò.

Ông chủ trả giá lại suy nghĩ một hồi, mới đắn đo nói:

"Có thì khẳng định là có, nhưng những người này cũng rất nguy hiểm. Trong những người ta quen biết, chí ít có đến ba người dám làm loại chuyện này. Đương nhiên, ta biết bọn hắn, nhưng bọn hắn không nhất định biết ta" "Là ba người nào? Ba người này mạnh nhất tu chân giới?"

Chu Tự vô cùng tò mò.

Ba người...

Rất nhiều lựa chọn, tự hắn không được, không có nghĩa là không thể hợp tác với người khác.

Muốn kiếm tiền, thì phải học cách phân chia lợi ích.

"Ba người nào? Rất đơn giản, một ma tu, một đạo tu, một người không phân rõ trận doanh, nhưng mà hắn ở bên đạo tu"

Ông chủ trả giá trả lời.

Ma Đạo là chỉ lão cha? Trong lòng Chu Tự lập tức có suy đoán.

Vậy đạo tu cùng người không phân rõ lập trường kia là ai?

Có Nhị thúc không? Nếu có thì là đạo tu nào?

Không chút do dự, hắn trực tiếp hỏi thăm tường tận:

"Đạo tu cùng người không phân rõ lập trường kia là sao?"

Ông chủ trả giá thấp giọng, nhìn ngó xung quanh, thận trọng nói:

"Ngươi hỏi như vậy, nhất thời ta cũng không biết nói thế nào. Những người này đã sớm mai danh ẩn tích, chỉ biết tồn tại không biết cụ thể. Dù biết đối phương là đạo tu, ngươi cũng không xác định được hắn thế nào. Có điều người này là nhân vật truyền kỳ nhất đạo tu, ai tùy tiện nghe ngóng ít hoặc nhiều cũng đều có thể biết. Còn về cái người không phân rõ lập trường, nghe nói là bởi vì môn phái của hắn cho tới bây giờ chỉ có một sư phụ một đệ tử truyền thừa. Bởi vì nguyên nhân tu đạo, bọn hắn nghiêng về khuynh hướng đạo tu "Có đặc trưng gì rõ ràng không?"

Chu Tự thành thật hỏi.

1157 chữ

Chương 342: Đại Đao Năm Mươi

"Rõ ràng nhất chính là...Thiên Nhân hợp nhất.

Ông chủ trả giá nói.

Chu Tự:

"..."

Là một tân thủ vừa mới bước chân vào tu chân giới, hiểu biết của Chu Tự về tu chân tri thức còn rất ít, nhưng chuyện đã thấy qua và người hắn biết ngược lại có một ít.

Trùng hợp, hắn từng được cảm nhận Thiên Nhân hợp nhất đến từ Nhị thúc yêu quý.

Nhưng mà không phải Nhị thúc ở Thiên Vân Đạo Tông sao? Làm sao lại thành người không rõ lập trường? Chu Tự suy tư một lát, nhớ lại hình như Nhị thúc họ nói là tạm thời ở lại Thiên Vân Đạo Tông.

Nhưng bất kể thế nào, nếu trong ba người có một người là Nhị thúc, vậy thì không trông cậy được rồi.

Lão cha không nhúng tay vào, Nhị thúc khẳng định cũng sẽ không động thủ.

Nếu không hai người họ sẽ có mâu thuẫn, cuối cùng thua thiệt vẫn là tên tiểu phản phái là hắn.

Chỉ có thể ký thác hi vọng vào người thứ ba.

Người thứ ba là ai, tạm thời hắn không rõ, nhưng có được hay không thì chưa biết.

Thế giới của đại nhân vật, phải tiếp xúc một chút.

"Vậy vị đạo tu kia có đặc trưng gì rõ ràng không?"

Chu Tự hỏi.

Ông chủ trả giá trầm ngâm:

"Khí huyết như đại dương mênh mông, bóng lưng như sơn hải, ánh sáng chiếu nhật nguyệt"

Văn hoa quá, Chu Tự thầm chế nhạo trong lòng.

Không có chút ấn tượng nào, quả thực không biết.

"Hắn ở đâu?"

Chu Tự lại hỏi.

"Tông môn mạnh nhất tu chân giới hiện nay"

Ông chủ trả giá nói.

"Là...Cái nào?"

Chu Tự có chút xấu hổ.

Ông chủ trả giá ngạc nhiên nhìn Chu Tự:

"Ngươi nghiêm túc?"

Chu Tự hổ thẹn gật đầu:

"Gần đây ta vừa mới bắt đầu tu chân"

"Chả trách ngươi mặc cả mạnh như vậy, không động não giống như ngươi, lần đầu tiên ta gặp đấy"

Ông chủ trả giá làm bộ thì ra là thế.

"Thế tông môn mạnh nhất tu chân giới là cái nào?"

Chu Tự bất đắc dĩ, lần trả giá trước rõ ràng là đối phương hết sức yêu cầu.

Cùng hắn có phải người mới hay không chẳng có chút liên quan gì.

"Thiên Vân Đạo Tông, nhưng niên đại mà hắn tồn tại đã cực kỳ xa, không có tuổi căn bản không biết sự tồn tại của người này"

Nói vậy, ông chủ trả giá còn đầy tự hào nói:

"Cái này cũng chứng tỏ ta sống đủ lâu.

"Nói như vậy ông chủ cũng rất mạnh?"

Chu Tự nói đầy mới lạ.

Nghe vậy, ông chủ trả giá đầy khinh bỉ nói:

"Sống lâu hay không nhất định có liên quan tới mạnh hay yếu sao?"

Chu Tự không phản bác được, sau đó hỏi tới chuyện đặc hiệu lần trước:

"Ông chủ còn nhớ ta từng mua một phong thư không? Nói có Hoàng Kim Cự Long xuất hiện.

"Nhớ, mật quyển của ngươi vẫn ở đây"

Ông chủ trả giá gật đầu.

"Thật sự hữu hiệu sao? Sắp tới có thể sẽ dùng đến"

Chu Tự hỏi dò.

Ông chủ nghiêm túc, gằn từng chữ một:

"Ngươi có thể vũ nhục ta, nhưng không thể vũ nhục phẩm cách của ta"

"Rốt cục có hữu hiệu hay không?"

Chu Tự lại hỏi.

"Có"

Ông chủ gật đầu.

Thấy vậy Chu Tự nhẹ nhàng thở ra, sau đó nhìn mấy vật cưỡi trên bàn một chút, nảy ra một ý:

"Phối hợp với vật cưỡi nào hiệu quả tốt hơn?"

"Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng"

Ông chủ trả giá đưa hạt châu ở giữa cho Chu Tự.

Nhận lấy hạt châu, Chu Tự nhìn chằm chằm Hỏa Phượng Hoàng ở bên trong, phát hiện xung quanh nó hỏa diễm lộng lẫy, cao quý kiêu ngạo.

Sao loại Thần Thú này có thể làm thú cưỡi?

Để Tô Thi ngồi lên quả thực sẽ có chấn động vô cùng lớn.

Thấy khách vừa ý, ông chủ trả giá lập tức thổi phồng lên: "Đừng nhìn Hỏa Phượng này bày cùng một chỗ với những Thần Thú khác, độ khó chế tác của nó là cấp cao nhất, phải mất bảy bảy bốn mươi chín ngày mới được lộng lẫy như vậy. Không phải lo bị nhìn ra, trong vòng bảy ngày, Cửu Thiên Hỏa Phượng hàng nhái mà như thật. Giá cả đương nhiên cũng sẽ đắt..."

"Mười lăm viên linh thạch.

Chu Tự trực tiếp đánh gãy lời ra giá của đối phương.

"Ngươi thế này có khác gì cướp đoạt không? Quá ít, mối làm ăn này không làm được"

Ông chủ trả giá lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc.

"Ba mươi"

Chu Tự trả lên gấp đôi.

"Ta tính cho ngươi rẻ một chút 2999 viên linh thạch, đây là Thần Thú của cả thế gian, cưỡi lên nó có thể cao ngạo khắp thiên hạ"

Ông chủ không nhượng bộ chút nào.

"49, không thể thêm nữa, một con này đã bằng cả ba con rồi, nếu không phải ta cảm thấy có chút hữu dụng, ba mươi ta cũng không trả"

Chu Tự nói rồi làm động tác buông hạt châu xuống.

Thấy vậy vẻ mặt ông chủ trả giá xầm xì:

"Đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn chín, số một ẩn giấu kia cực kỳ trọng yếu.

Chu Tự ngơ ngác:

"Nói tiếng người.

"Thêm một viên, không thể ít hơn nữa"

Ông chủ trả giá trang nghiên nói.

Chu Tự:

"..."

Cuối cùng năm mươi thành giao.

Chu Tự đột nhiên có cảm giác thành tựu lạ kỳ, hôm nay lời rồi.

"Đúng rồi, Thanh Loan cần chút thời gian, không có vấn đề gì chứ?"

Ông chủ trả giá nói.

"Cần chút thời gian là bao lâu?"

Chu Tự hỏi.

Ông chủ nghĩ một lúc:

"Trong vòng mười ngày sẽ đưa đến tay ngươi"

"Mười ngày? Vậy ngươi phải đưa đến hội thu Nhàn Nhã, Hỏa Phượng Hoàng có hàng sẵn không? Gửi cho ta cái này trước Chu Tự sửa lại địa chỉ.

Hỏa Phượng Hoàng để đưa cho Tô Thị, cần gấp một chút.

Hội thu Nhàn Nhã không chắc sẽ gặp được Tô Thi, gặp được cũng có thể là sẽ giả bộ như không biết.

Sớm giao cho nàng để tránh bị liên lụy.

Sau khi căn dặn chuẩn bị tốt đặc hiệu của Họa Đấu, Chu Tự không trò chuyện thêm nữa, đi nhìn ngó xung quanh, không có thu hoạch gì bèn rời khỏi ngoại thành Thần Vực.

Tình huống trong thành hắn không cách nào biết được, tự tiện tiến vào lại quá mức nguy hiểm, chỉ có thể chờ đợi sau này có cơ hội lại nói.

1069 chữ

Chương 343: Bỏ Gian Tà Theo Chính Nghĩa

Ngày mùng 3 tháng .

11Sáng sớm thứ tư, Chu Tự vận chuyển Chu Thiên Kinh, phát lương cho ma chủng.

Gần đây ma chủng vô cùng chăm chỉ, hai ngày trước hoàn thành cái vòng thứ tư, hiện tại đang cố gắng vòng thứ năm.

Thứ sáu tuần này chắc là có thể hoàn thành.

Cách Trận Linh ngũ phẩm càng ngày càng gần, đến lúc đó đặc hiệu như gió quanh quẩn bên người hắn.

Lần trước Nguyệt tỷ nói muốn khắc hoạ trận pháp, cũng chính là các loại đồ án.

Hắn còn không chắc chắn khắc gì thì tốt, lựa chọn đầu tiên đương nhiên là đặc hiệu nổi bật, cụ thể thì chưa có đầu mối.

Hôm qua Hắc Bạch Song Tiên quanh thân ma chủng đột nhiên biến mất, hắn lại đọc một lần Ma Đạo Văn Thư lại mời Hắc Bạch Song Tiên tới.

Hắn phát hiện lẩm bẩm bình thường một chút, không chủ động hãm sâu vào trong đó thì sẽ bình yên vô sự.

Công lực ngàn năm còn tiêu hao một chút, nhưng đọc xong cũng có thể bổ sung lại.

Thật sự là một quyển sách thần kỳ.

Kết thúc tu luyện, Chu Tự mở mắt ra, bên tai truyền đến giọng nói quen thuộc:

"Buổi sáng tốt lành, hiện tại là bảy giờ ba phút, thời tiết trong xanh, vừa nãy Nguyệt tỷ nói bảo ngươi dậy thì gọi lại cho cha.

Tiếng Thu Thiển báo giờ vẫn êm tai như trước.

Quay đầu nhìn lại, phát hiện hôm nay Thu Thiển mặc áo len rộng rãi, cổ áo tương đối bảo thủ, không nhìn thấy gì.

Nhưng rất đẹp.

"Thời tiết chuyển lạnh rồi phải ăn mặc dày một chút"

Thu Thiển cười trả lời.

Nhẹ nhàng hít hà, Chu Tự ngửi thấy mới mùi thơm, hơi nghi hoặc một chút:

"Thu tỷ xịt nước hoa trong phòng?"

"Là mùi nước giặt quần áo"

Thu Thiển ngồi xổm trước mặt Chu Tự, chìa tay áo qua.

Đúng là mùi quần áo, Chu Tự ngửi ngửi:

"Hay là mùi hương trên người Thu tỷ"

"Ôi chao!"

Thu Thiển thu tay lại ôm lấy người mình, vẻ mặt ghét bỏ:

"Biến thái"

"..."

Chu Tự không đổi sắc mặt nhìn Thu Thiển:

"Thu tỷ, ta đã hoàn thành chương trình giáo dục bắt buộc, mà lại tốt nghiệp với thành tích xuất sắc, có phải ngươi có hiểu lầm gì đó với ta hay không?"

"Ta hiểu"

Thu Thiển gật đầu trả lời.

"Thu tỷ vừa mới nói Nguyệt tỷ bảo ta gọi lại cho cha?"

Chu Tự đứng lên đổi chủ đề.

"Ừ, có thể là có chuyện gì muốn giao phó"

Thu Thiển gật đầu cùng đi theo Chu Tự.

"Thu tỷ muốn làm gì?"

Trước bồn rửa mặt, Chu Tự khó hiểu nhìn Thu tỷ ở cửa ra vào.

"Sư phụ bảo ta gửi ít ảnh chụp sinh hoạt của ngươi cho nàng xem, ta chụp ngươi đánh răng"

Thu Thiển lấy điện thoại ra rồi ra hiệu Chu Tự chuyên tâm đánh răng.

Không thể chịu nổi ngày tháng thế này nữa rồi, trong lòng Chu Tự thầm thở dài.

Rửa mặt xong, hắn mới tò mò hỏi:

"Tại sao sư phụ ngươi lại muốn xem ảnh sinh hoạt hàng ngày?"

"Có thể là muốn xem bói, sách gì sư phụ cũng thích xem một chút, có hứng thú thì học một chút, đều là công phu gà mờ. Bây giờ muốn dùng chút ảnh chụp thường ngày của ngươi và ta xem bói hôn nhân Thu Thiển nói tường tận.

"Vậy nếu xem ra kết quả không tốt thì sao?"

Chu Tự nhìn chằm chằm Thu Thiển thành thật hỏi.

Rất nhiều tình lữ bị chia rẽ, phần lớn đều là do phụ mẫu trong nhà.

Thu tỷ không biết cha mẹ mình, chính sư phụ đã nuôi nấng nàng.

Sư phụ chẳng khác nào mẫu thân của nàng, nàng mà nói không tốt thì chắc chắn sẽ có ảnh hưởng rất lớn.

Trên bàn cơm, Thu Thiển một tay chống cằm lên cười nói:

"Vậy khẳng định chỉ có một đáp án "Là gì?"

Chu Tự cầm đũa nhìn chăm chú Thu tỷ ở đối diện.

Màu hồng đột nhiên rơi vào đôi mắt nàng, là màu sơn móng tay.

Nhưng hắn đang chờ đợi câu trả lời nên không vội hỏi sơn móng tay, mà yên lặng chờ đợi đáp án.

"Sáng nay mới sơn móng tay, thấy được không?"

Thu Thiển chợt duỗi hai tay ra cho Chu Tự nhìn.

Chu Tự:

"Thu tỷ..."

Thu Thiển cười cười, vui vẻ nói:

"Đáp án chỉ có một cái, đương nhiên là sư phụ tính không chuẩn rồi. Có gì phải để ý?"

"Thu tỷ sơn móng tay thật đẹp"

Chu Tự thuận thế khen một câu.

"Vậy nếu có một ngày cha mẹ không đồng ý thì sao?"

Thu Thiển hỏi.

"Ngươi là do bọn hắn chọn, không thể có chuyện không đồng ý.

Chu Tự buồn cười nói.

"Là nếu"

Thu Thiển hai tay chống cằm nhìn Chu Tự chăm chú.

Cảm giác không cách nào né tránh vấn đề này, Chu Tự đặt đũa xuống, nghiêm túc nói:

"Ta nguyện vì Thu tỷ bỏ gian tà theo chính nghĩa Phì - Thu Thiển bật cười ra tiếng, tựa như làm sao cũng không nghĩ đến sẽ nghe được đáp án như thế này.

Sau đó nàng nhìn Chu Tự từng chút một ăn xong bữa sáng, rồi tiễn ra cửa.

"Nhắm mắt"

Trước cửa nàng cười xấu xa nói.

Lại nữa? Chu Tự trong lòng cảnh giác, chậm rãi nhắm mắt.

Chỉ là vừa nhắm mắt lại, hắn đã cảm nhận được Thu Thiển ôm lấy hắn, sau đó bờ môi đụng phải gì đó.

Vốn định mở mắt ra xem, bên miệng lại chợt buông ra, bên tai truyền đến tiếng cười của Thu Thiển:

"Đáng tiếc ta không phải đạo tu, nếu không ta cũng phải vì ngươi nhập ma đạo" Vù một cái, Thu Thiển buông hắn ra lui về, rồi rầm một tiếng, cửa lớn đóng lại.

Để lại một mình Chu Tự đứng ngây như phỗng nhìn chằm chằm cánh cửa trước mắt.

Chạm môi, nhớ tới đây là lần đầu tiên bị Thu tỷ hôn.

Quá nhanh, không có cảm giác gì.

1081 chữ

Chương 344: Rút Đao

Sau khi từ núi Minh Nhật trở về, bọn hắn rất ít gần gũi, vẫn nên ra ngoài nhiều một chút.

Một lát sau, Chu Tự nhếch miệng lên, vui vẻ đi xuống lầu.

Một lúc sau điện thoại đã kết nối được với lão cha.

"Lão cha, ngươi cơm ăn chưa?"

Hắn vui vẻ chào hỏi.

"Con ta, ngươi đã lĩnh ngộ được Thí Thần Nhất Đao Trảm chưa?"

Chu Nhiên hỏi.

"Sắp rồi"

Chu Tự đáp qua loa.

"Cần cù bù thông minh, đã học thì đừng có bỏ dở nửa chừng, vừa hay ta tìm được bí tịch sáng tác lúc còn trẻ, đã cho người đưa đến, ngươi xem xem rồi nhận. Tiện thể đem những gì ngươi lĩnh ngộ được thể hiện ra cho hắn xem.

Giọng điệu Chu Nhiên rất nghiêm túc.

Ta có biết đâu? Lẩm bẩm một câu hắn bắt đầu lảng sang chuyện khác:

"Cha, mẹ ta đâu? Ta đột nhiên nhớ tới hôn sự của ta, thái độ của sư phụ Thu Thiển thế nào?"

"Con trai, trước tiên ngươi nói ta nghe, ngươi ở cùng Thu Thiển có thuận lợi hay không?"

Giọng Liễu Nam Tư lập tức truyền tới.

Chu Tự suy tư một lúc mới nói:

"Có gì mà không thuận lợi?"

"Rất thuận lợi"

"Vậy tại sao còn chưa nghe được tin tức Thu Thiển có thai?"Liễu Nam Tư chất vấn.

Chu Tự:

"???"

Chúng ta mới biết nhau ba tháng...

Cùng mẹ tán nhảm suốt hai phút mới kết thúc.

Trên đường hắn đang suy tư bí tịch mà lão cha nói.

"Thí Thần Nhất Đao Trảm cũng có bí tịch? Không biết có tỉ mỉ không "Lần trước chỉ có một chút hình ảnh, nhìn chẳng khác gì không nhìn, tư thế cũng chẳng học được.

Quả thực hắn còn chưa học được Thí Thần Nhất Đao Trảm, thế nhưng bắt chước một chút hẳn là vẫn có thể đặc hiệu ra được hay không đó là chuyện của đặc hiệu.

"Không biết lần này ai đưa đồ đến "Thanh Long? Chu Tước? Huyền Vũ? Bạch Hổ?"

Các loại suy nghĩ trong đầu Chu Tự nườm nượp kéo tới, hắn rất hiếu kỳ với tứ đại hộ pháp.

"Thiếu chủ, lại gặp nhau rồi"

Mới vừa đi khỏi tiểu khu, Chu Tự lại nghe thấy giọng nói quen thuộc.

Chưa thấy người đã nghe thấy tiếng, nhưng nghe nội dung là hắn biết ngay người tới là ai.

Quay đầu nhìn lại, chính là Thanh Long toàn thân mặc áo xanh.

"A, lại gặp mặt"

Chu Tự cười chào hỏi.

"Thiếu chủ nhìn thấy ta có vẻ như không phải quá vui vẻ"

Thanh Long mỉm cười cung kính.

"Không có, chỉ là dậy hơi sớm.

Chu Tự cười trả lời, làm sao hắn có thể nói cho đối phương biết hắn muốn diện kiến ba vị khác? "Ha ha, thì ra là thế"

Thanh Long cười hai tiếng, không mấy để ý, chợt đưa ra một cuốn thư tịch cũ nát nói:

"Đây là môn chủ bảo ta giao cho thiếu chủ, cụ thể là gì hẳn thiếu chủ đã biết"

Nhận lấy thư tịch cũ nát, Chu Tự cũng không nhìn thấy văn tự trên trang bìa.

Thư tịch có sức mạnh ngấm ngầm chuyển động, nhưng vừa rách vừa cũ cũng là thật.

"Giống như sau khi phá nát mới dùng sức mạnh bảo vệ"

Hắn vô ý thức nói thầm một câu.

"Đúng vậy.

Thanh Long giải thích:

"Nghe nói lúc môn chủ tuổi còn trẻ từng gặp một thanh đao, từ đó hắn đã cảm giác chuôi đao kia tạo ra là vì hắn. Để xứng với chuôi đao kia, hắn từ bỏ cơ hội thăng cấp trước mắt, nhờ vào loại cảm giác này, khai sáng cả thế gian chỉ có một đao này"

"Đạo vô cùng oách?"

Chu Tự hỏi.

Thanh Long nhún vai, thuận tiện nói thêm:

"Có điều thiếu chủ tạm thời chỉ có thể học qua bí tịch này, muốn chân chính học được, cần đạt tới Trận Linh ngũ phẩm mới được.

"Tại sao?"

Chu Tự hỏi.

Thanh Long mỉm cười đáp:

"Đến lúc đó thiếu chủ sẽ biết Thần thần bí bí, yên lặng lầm bầm mấy câu, Chu Tự cất bí tịch đi, khách khí nói:

"Nếu không còn việc gì, vậy ta đi làm đây"

Vừa dứt lời, hắn bèn xoay người rời đi, vừa đi được hai bước Thanh Long bỗng xuất hiện ngay trước mặt hắn.

"Thiếu chủ, môn chủ vẫn chưa nói với ngài sao?"

Thanh Long thấy Chu Tự quay người rời đi thì rất kinh ngạc, không thể không nhắc nhở một câu.

"Nói gì?"

Chu Tự tỏ vẻ không biết.

"Thể hiện tiến độ của Thí Thần Nhất Đao Trảm, hi vọng thiếu chủ không nên làm khó tại hạ"

Thanh Long cúi đầu nói.

"Nơi này...Quá nhỏ, không tiện"

Chu Tự chỉ trỏ bốn xung quanh.

Cổng khu nhà không nhỏ, có vài người ra ra vào vào, rút đao ngay trước mặt mọi người quả thật có chút ảnh hưởng.

Thanh Long gật đầu, cũng nghĩ đến những điều này, hắn giơ tay lên.

Đùng!

Một tiếng động vang lên.

Chu Tự cảm giác trời đất xoay tròn, trong chớp mắt đã tới vùng ngoại ô Thanh Thành, ở trong rừng cây. "Nơi này an tĩnh, rộng lớn, thiếu chủ có thể rút đao"

Thanh Long chu đáo nói.

Chu Tự:

"..."

Một chiêu Càn Khôn Đại Na Di rất ngầu.

Nhưng rút đao...

Lúc tuổi còn trẻ, thập bát ban võ nghệ tất cả hắn đều học qua, nhưng chưa bao giờ biểu diễn trước mặt người khác.

Nhất là sau khi lớn lên, nhắc cũng không dám nhắc đến.

Vì sao?

Bởi vì xấu hổ.

Hiện tại Thanh Long bức thiết muốn xem hắn giở đao pháp, khiến hắn có chỗ khó chịu.

Hắn không thể vứt cái mặt này xuống được.

Nhất là tư thế không đủ ngầu, chỉ là tưởng tượng thôi đã thấy xấu hổ không chịu nổi.

"Thiếu chủ còn có vấn đề gì sao?"

Thanh Long đầy chờ mong, tựa hồ cũng rất tò mò về thực lực của Chu Tự.

"Không có đao"

Chu Tự nói.

"Đây là đao gỗ bình thường, hẳn là rất thích hợp với thiếu chủ"

Thanh Long lập tức đưa thanh đao ra.

Chu Tự:

"..."

Chương 345: Không Thể Rút

Thấy vậy hắn biết không thể nào tránh né, đưa tay nắm chặt vỏ đao, nghiêng người làm tốt tư thế rút đao.

Hít sâu một hơi, nắm tay đặt lên chuôi đạo.

Chậm rãi nhắm mắt, bắt đầu nhớ lại hình ảnh nhìn thấy lúc đó.

Nhớ lại trình tự nào?

Rút đao hay là vung đao?

Tư thế hắn có chút mơ hồ, sông biển bảy sắc thì tương đối rõ ràng.

Nhưng cẩn thận nhớ lại, sông biển bảy sắc cũng có chút mơ hồ.

Sau đó hắn nhớ lại bóng người kia, bóng người đã không nhớ nổi, thậm chí đã quên ngay giữa cuộc nói chuyện của bọn hắn kia.

Vậy tại sao mình lại cảm thấy mình nhớ rõ hình ảnh, là bộ phận nào?

Nhất thời toàn bộ xuất hiện hình ảnh hiện ra trong đầu hắn, không ngừng xoay chuyển.

Cuối cùng hắn thấy được, là tia sáng kia.

Một luồng ánh sáng bị đao chẻ ra, tâm thần của hắn bị luồng ánh sáng kia chiếm cứ.

Ánh sáng trong mắt hắn, trong tâm thần của hắn, khiến cho hắn có loại xúc động không hiểu nổi.

Ta có một đao có thể nhìn thấy mặt trời.

Uỳnh!

Chu Tự cảm giác trong đầu có gì trong nháy mắt nổ tung, lập tức mở mắt ra.

Nhưng mà...

Hết thảy đều không có mảy may biến hóa, đao trong tay cũng không hề rút ra.

Lúng túng, còn tưởng rằng hắn vừa mới đả thông hai mạch Nhâm Đốc, hóa ra không phải.

Hắn nhìn về phía Thanh Long còn đang đứng bên cạnh chờ đợi, đứng thẳng lên, đưa đạo cho hắn.

Chờ Thanh Long đang nghi hoặc đón lấy đao, hắn mới ra vẻ thần bí nói:

"Đã hiểu chính là đã hiểu, không hiểu chính là không hiểu Nói xong hắn để lại một cái bóng lưng cho người đời, sợ không nín được cười.

Thanh Long nhìn Chu Tự rời đi, mặt mũi ngơ ngác, do khả năng giác ngộ của hắn quá kém, hay là bị thiếu chủ đùa giỡn?

Nhớ lại tình huống lúc nãy, hắn cũng không nhìn thấy bất kỳ sức mạnh nào hiện ra, cũng chưa từng phát hiện hiện tượng như môn chủ nói.

Lắc đầu, hắn định trở về báo cáo chi tiết.

Có lẽ thật sự là tư chất của hắn ngu dốt, dù sao một đao kia hắn từng nhìn thấy, nhưng hắn không cách nào học được.

Năm đó môn chủ cũng đánh giá như thế này, bảo hắn không học được, có lẽ là bởi vì từng gặp Thần Minh. Nhưng lúc Huyền Vũ chưa gặp qua Thần Minh cũng được nhìn một đao này, vẫn không học được chút gì, môn chủ nói như thế, bảo Huyền Vũ không học được có lẽ là vì chưa từng gặp Thần Minh.

Thanh Long bọn hắn biết, một đao này bọn hắn không thể nào học được.

Nghe nói thiếu chủ muốn học, hắn ôm chờ mong, muốn nhìn xem thiếu chủ có thể học được hay không.

Nhưng hình như không thấy được gì.

Vụt!

Đột nhiên một trận gió quét qua, lúc gió thổi qua đao gỗ, Thanh Long cảm giác đao gỗ trong tay trở nên mềm mại, khi hắn cúi đầu xem xét, lại kinh ngạc phát hiện, đao gỗ đang bị gió thổi tan từng chút một.

Tại nơi đao gỗ tiêu tán, có đao ý hiện ra, đao ý này cho hắn một loại cảm giác chói mắt.

"Đây là..."

Lúc này Thanh Long mới phát hiện vừa nãy thiếu chủ không phải là cố tình mê hoặc, hắn quả thực đã rút đao.

Chỉ là một đao này, không đao thắng có đao.

Thanh Long cười cười tự giễu:

"Thiếu chủ quả thật là bất thế kỳ tài"

Thế là đồng thời hắn lấy ra một thanh đao gỗ khác, nhẹ nhàng nắm lấy.

Không có bất kỳ gì sức mạnh nào hiện ra, nhưng mà đao gỗ đang dần tiêu tán, bên trong có đao ý hiển lộ rõ ràng.

"Đại khái chính là như vậy, trở về báo cáo thôi"

Thanh Long quả thực không học được một đao kia, nhưng thứ mỗi người am hiểu vốn cũng không giống nhau, không đủ để nói lên gì, công pháp thuật pháp khó có mạnh nhất, chỉ có thích hợp nhất.

Biết hay không biết, có thích hợp hay không không thể nào phân định mạnh yếu. Đại đạo ba nghìn, phải đi con đường mình nên đi.

Bọn hắn trải qua vô số kiếp nạn, tất cả đều ra được.

Chỉ là nhìn thấy tư thế vĩ đại của môn chủ, khiến bọn hắn đều vô thức muốn tới gần, muốn bắt chước.

Cho nên chấp nhất một đao này.

Là chuyện thường tình.

Uỳnh!

Trên đường đi làm, Chu Tự ở nơi không có người rút đao, qua khoảng không chém vào cây cối.

"Đúng là đã học được, nhưng mà để cho ta thi triển, vẫn không làm được."

Hắn chậm rãi thu đao, trong lòng thầm thở dài.

Chờ sau này hắn không biết xấu hổ nữa, hoặc là quen rồi, có lẽ liền sẽ không có áp lực tâm lý nữa.

08:26.

Quẹt thẻ đi làm.

Chu Tự ngồi tại quầy hàng kiểm tra thư tịch xung quanh, không vội đi chuẩn bị cho sách lên giá.

Hắn đang đợi Tô Thị đi làm.

Tối hôm qua lấy được Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng, hôm nay muốn tặng cho Tô Thị.

Ngày hôm qua Đông Húc khá là vui vẻ, lúc chào tạm biệt hắn, nói muốn đổi cương vị, không thể đưa chuyển phát nhanh ở chỗ này nữa khiến hắn có chút tiếc nuối.

Lúc nói cũng cười ra tiếng. Chu Tự đột nhiên lại cảm giác chính đạo cũng rất vất vả, đưa chuyển phát nhanh cũng phải đưa đến phát điên.

Sắp bốn mươi phút, Tô Thi mới khoan thai tới muộn.

"Cho ngươi.

Nàng thả một cái bánh mì còn nóng xuống, lập tức định đi vào phòng nghỉ.

"Chờ một chút Chu Tự gọi nàng lại, ném hạt châu qua:

"Cái này giữ lấy, là vật cưỡi Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng, đến lúc ra trận có thể cưỡi nó đi vào. Bảy ngày sau nó sẽ tự mình bay đi.

1123 chữ

Chương 346: Thú Cưỡi Hình Người

Nhận lấy hạt châu nhìn một chút, Tô Thi phát hiện Phượng Hoàng bên trong quả thực vô cùng lộng lẫy, chỉ là nhìn thế nào cũng không thấy giống vật cưỡi:

"Mô hình?"

"Bóp nát hạt châu là nó sẽ ra, thời gian bắt đầu tính từ lúc bóp nát"

Chu Tự cầm bánh mì cắn một miếng, giải thích.

"Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng cũng có thể làm vật cưỡi?"

Tô Thi nghi ngờ hỏi.

"Đến lúc đó ngươi sẽ biết, cảm thấy không được thì ngươi đừng ngồi"

Chu Tự không thay đổi ngữ điệu.

"Được"

Tô Thị miễn cưỡng nhận lấy.

"Tổng giá trị 1000, cảm ơn đã hân hạnh chiếu cố"

Chu Tự vươn tay đòi tiền.

"1000?"

Nghe nói giá cả Tô Thi biến sắc mặt:

"Ta lấy đâu ra 1000 tệ?"

"Vậy thì hai mươi, bớt cho ngươi"

Chu Tự tốt bụng nói.

Tô Thị:

"..."

Nghĩ kỹ một chút hai mươi cũng có thể chấp nhận được.

"Gì hai mươi?"

Minh Nam Sở quẹt thẻ đi tới.

"Cái này.

Tô Thi ve vẩy hạt châu trong tay nói:

"Bảo là vật cưỡi Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng"

"Hả?"

Nghe được Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng, Minh Nam Sở chấn kinh, Thần Thú mà có hai mươi?

Rất nhanh hắn đã biết đây là giả, để dùng cho Tô Thị giả dạng.

"Có điều dù trưng bày, cũng là vật phẩm trang sức không tệ, hai mươi tệ không lỗ"

Minh Nam Sở nhìn kỹ một chút đánh giá.

"Có hạt châu loại này hình dáng con người không? Hai mươi ta có thể mua Minh Nam Sở nhìn về phía Chu Tự.

"Không có.

Chu Tự suy nghĩ một lúc, lắc đầu trả lời.

"Ngươi muốn vật cưỡi hình con gái?"

Hàn Tô chẳng biết đứng ở phía sau lúc nào, vẻ mặt chấn kinh.

"Bảy ngày, có thể để nàng đi làm thay ta, không tốt sao?"

Minh Nam Sở hỏi lại.

Chu Tự:

"..."

Sao hắn lại không nghĩ tới nhỉ?

"Đúng rồi, có kết quả xử lý chuyện Hoàng Nham đạo nhân lần trước rồi"

Hàn Tô nhìn mấy người còn lại nói:

"Cuối tháng này hoặc là đầu tháng sau, người chỉ đạo thể thuật sẽ đến, lần này là người Thiên Vân Đạo Tông tới.

Cụ thể là ai thì chưa xác định, đến lúc đó mới có thể biết được. Sau đó Trấn Sơn tông vì thế cảm thấy thật có lỗi, bọn hắn sẽ cung cấp cho mỗi người chúng ta một món pháp bảo, mấy ngày nữa sẽ chở tới đây. Thư viện đưa ra bồi thường là cuối năm thêm một tháng tiền lương"

Ngừng một lát, nàng bổ sung thêm:

"Cộng tác viên cũng có"

Chu Tự âm thầm thở phào, Hoàng Thạch đạo nhân thật là người tốt.

Đưa pháp bảo đưa tiền lương, chỉ là mức độ nguy hiểm khá cao.

Chờ ba vị lão bản đi vào phòng nghỉ, điện thoại của Chu Tự đột nhiên vang lên, lấy ra xem xét, là Lý Lạc Thư đã biến mất gần nửa tháng.

"Cuối cùng cũng có liên lạc"

“Đại ca, ta vừa mới nghiên cứu xong trận pháp kia, chỉ xem hiểu đã rất khó, cho nên tốn hơi nhiều thời gian, ta gửi trận pháp này cho ngươi, bởi vì quá mức cao thâm, có một số khái niệm ta đã viết ra rồi.

Lý Lạc Thư giải thích đại khái tình huống, thuận tiện gửi tới một bức ảnh.

Chu Tự mở ra xem, lập tức hoang mang, ký hiệu chi chít cùng một ít đồ án.

Hoàn toàn không hiểu, như xem thiên thư.

Có điều ở giữa trận đồ lại có chút kỳ lạ, đáng tiếc là xem không hiểu.

Trận đồ Thiên Nguyên, đây là thứ duy nhất hắn có thể xem hiểu. Sau khi quan sát tổng thể, bèn chuyển tiếp hình ảnh sang cho Nguyệt tỷ.

Có thể phá giải hay không con phải xem Nguyệt tỷ có đủ năng lực hay không.

Lý Lạc Thư muốn xem hiểu cũng phải mất đến nửa tháng, Nguyệt tỷ muốn giải được cũng cần thời gian khá lâu.

Chuyện trận pháp vẫn luôn đi cùng, Chu Tự cảm ơn về chuyện Văn Thư Ma Đạo:

“Văn Thư Ma Đạo hữu dụng hơn Tiên Thiên Đạo Văn nhiều"

“Có tác dụng với đại ca thì tốt, có điều ta vẫn cảm thấy Tiên Thiên Đạo Văn có tác dụng lớn hơn, lần này có thể quan sát được tất cả đều là nhờ phúc của đại ca.

Lý Lạc Thư lại thích Tiên Thiên Đạo Văn hơn, hắn không nhiều lời về chuyện này, mà nói đến chính sự: “Biên Giới Thành bị phát hiện chỉ là chuyện sớm hay muộn, đại ca có thể ngăn cản bầy dã thú, quả nhiên là thần nhân. Có điều với thực lực của đối phương, hẳn là còn nhiều thủ đoạn hơn, có thể hắn chỉ tới thăm dò thực lực của đại ca mà thôi. Có khả năng hắn thuộc tín đồ Thái Dương Thần, cho nên có lẽ công kích lần sau của những kẻ khác sẽ mãnh liệt hơn. Ta có chút tâm đắc đối phó hạng tiểu tốt, chờ ta xuống núi có thể ra chút sức giúp đại ca. Thành bại của lần xem mắt này cực kỳ trọng yếu"

Chu Tự gật đầu, hắn không đủ kinh nghiệm, Lý Lạc Thư hiểu nhiều, trải qua phân tích hắn cũng hơi hiểu ra.

Nếu người kia là người của Thái Dương Thần, vậy có thể những người khác còn chưa biết điều này.

Hắn còn có cơ hội tạm nghỉ.

Chờ tu vi đạt tới Trận Linh Ngũ Phẩm thì sẽ tập trung học Thí Thần Nhất Đao Trảm, hẳn là có hiệu quả với việc đối phó với dư nghiệt của Thời Đại Thần Minh.

Công lực ngàn năm đã cạn kiệt chỉ có thể trông cậy vào những thứ này để kéo dài thời gian.

Còn về buổi xem mắt của Lý Lạc Thư...

Vừa nghĩ tới đã đau đầu, hắn cũng không biết phải giúp thế nào.

“Ngươi biết đối tượng xem mắt là ai không?"

Chu Tự thử bắt đầu ra tay từ thân phận.

“Còn chưa xác định, tiên tử Tu Chân giới rất nhiều, thế nhưng không phải ai cũng muốn thành hôn. Phần lớn số người lấy đại đạo làm trọng, muốn tìm được tiên tử tuổi tác không lớn, lại không kém cũng không dễ dàng (// Thở dài). Tìm ra, hẳn đều chướng mắt ta của hiện tại"

Lý Lạc Thư rất bất đắc dĩ.

1092 chữ

Chương 347: Ai Là người Mạnh Nhất

Chu Tự vì cảm thấy tội nghiệp cho hắn, nếu không có đám trẻ nhà khác xem mắt thành công, Lý Lạc Thư cũng không trở thành như thế.

Một nhân vật truyền kỳ như vậy cuối cùng lại bị cuộc sống bức bách, khổ không thể tả.

“Lại nói đại ca là muốn tìm người lợi hại nhất Thiên Vân Đạo Tông?"

Lý Lạc Thư không tiếp tục xoắn xuýt việc xem mắt, nói đến người Chu Tự muốn tìm.

Đối với vị đạo tu tài giỏi kia, Chu Tự ngay lập tức hỏi thăm Lý Lạc Thư.

Bản thân hắn ở ngay Thiên Vân Đạo Tông, biết không ít chuyện nơi đó.

Cũng đã hỏi Tô Thị, nhưng Tam lão bản phát huy bình thường, đáp án nhận được nhất định là không biết.

Đúng, hắn không thu hoạch được gì.

Chẳng có chút tác dụng gì cả.

Tam lão bản còn biện bạch, lần này không vượt xa phát huy bình thường.

“Đúng thế, nói là khí huyết như đại dương mênh mông, bóng lưng như núi biển, hào quang chiếu nhật nguyệt.

Chu Tự miêu tả lại.

“Ta biết rất nhiều người ở Thiên Vân Đạo Tông, nhưng không ai có dáng vẻ này. Có lẽ hắn thu lực lượng lại khiến ta không thể thấy rõ.

Lý Lạc Thư cũng không thể mang đến tin tức chính xác cho Chu

Tự.

Đối với việc này, Chu Tự cũng không quá thất vọng, vốn cũng không dễ tìm.

“Có điều ta có biết một vị cường đại ở Thiên Vân Đạo Tông, hẳn là vô cùng mạnh"

Lý Lạc Thư lại bổ sung một câu.

“Là ai?"

Chu Tự vội vàng soạn tin gửi đi.

"Cha ta."

Lý Lạc Thư trả lời đơn giản lại nhanh chóng.

Cha của nhân vật truyền kỳ cũng là truyền kỳ, chẳng có gì lạ, Chu Tự suy nghĩ, tiếp tục hỏi thăm:

“Cha ngươi mạnh thế nào?"

“Không biết, nhưng ta không nhìn thấu hắn, có lẽ đại ca có điều không biết, khi ta luyện kiếm sẽ thường xuyên tiến vào trạng thái đặc thù, có thể quan sát được dao động lực lượng của những người xung quanh, cha ta là loại hoàn toàn không thể nào nhìn thấu. Đương nhiên còn có một vị tiền bối cũng như vậy, nhưng hắn không phải người Thiên Vân Đạo Tông. Còn về mấy lão tiền bối đang bế quan, ta không thể quan sát. Cho nên trước mắt lệ thuộc Thiên Vân Đạo Tông, ta cảm thấy mạnh nhất hẳn là cha ta Lý Lạc Thư gửi một đoạn tin nhắn dài tới.

“Cha ngươi là tông chủ?"

Chu Tự vẻ mặt chấn kinh.

“Không phải, hình như không có chức vị (// Xấu hổ)

Lý Lạc Thư có hơi xấu hổ.

“Ngươi nói cha ngươi có hứng thú với đồ vật ở Thanh Thành sao?”

“ Chu Tự hỏi dò.

“Hẳn là không, không biết có nguyên nhân gì cha mẹ ta không hay đến Thanh Thành. Ta là ngoài ý muốn mà biết được, cho nên đặc biệt trốn đến Thanh Thành Lý Lạc Thư lập tức phá vỡ suy nghĩ của Chu Tự.

Lại nói chuyện một hồi, họ mới kết thúc liên hệ.

Lý Lạc Thư nói chờ có cơ hội, giúp Chu Tự giới thiệu một chút, đến hỏi trực tiếp thì tốt hơn.

Thuận tiện xem lại Thiên Vân Đạo Tông còn có vị cường giả nào.

Chu Tự cũng hiểu, người hắn muốn tìm có lẽ là một người hoàn toàn khác.

Nếu không không có ai đến Thanh Thành, hắn rất bất lực.

Lúc này mới là cánh cửa đầu tiên, nếu nước trong veo mở ra cánh cửa thứ hai, vậy thì nguy hiểm sẽ gia tăng gấp bội.

Văn Thư Ma Đạo cũng không phải vạn năng, có thể lần này có hiệu quả, lần sau thì không nhất định.

Đương nhiên, họ cũng không ngừng tìm chìa khoá.

Gần đây Lý Lạc Thư vẫn luôn bận bịu với trận pháp, không có tin tức gì, mấy người Nguyệt tỷ hình như có chút tin tức.

Nhưng vẫn chưa xác định.

Buổi chiều thứ sáu.

Bốn nhân viên quản lý thư viện ngồi ở quầy hàng.

Ngày mùng 5 tháng 10, là ngày cuối cùng trước kỳ nghỉ của họ.

Nghỉ dài hạn chín ngày.

Bốn người hơi kích động, đang chờ một tiếng nữa được nghỉ, buổi chiều khiến người vui vẻ.

Chu Tự không vui mừng như họ, bởi vì trong chín ngày, hắn phải xin phép nghỉ bốn ngày.

Một ngày 166, bốn ngày là 664.

Một tuần nghèo khó.

“Lúc trước có thể sẽ gặp được vài người quen, không biết họ có chế giễu ta hay không"

Tô Thị vừa vui vẻ lại trong lúc nhất thời thấy sầu khổ.

“Không phải đều chuẩn bị xong sao?"

Minh Nam Sở lật cuốn sách nói.

“Chuẩn bị chưa chắc sẽ có tác dụng"

Thấy Tô Thi bất mãn, Hàn Tô cũng cảm thấy mình hơi quá đáng, vội vàng sửa lại:

“Ta không có ý gì khác, chủ yếu là quả thực chuẩn bị không có tác dụng gì. Nhiều lần đều chệch hướng nghiêm trọng"

“Còn chẳng bằng các ngươi không nói lời nào, như vậy Tam lão bản còn có thể còn ở trong mộng"

Chu Tự đang sao chép Thần Chú Kim Quang cũng không ngẩng đầu lên nói một câu.

Tô Thi phồng má quay đầu, sau đó gẩy gẩy mấy sợi tóc cắt ngang trán nói:

“Ta xinh đẹp hơn các ngươi.

Thấy mấy người không có phản ứng gì, nàng bổ sung:

“Tiền lương mỗi tháng cũng nhiều hơn các ngươi.

Chu Tự:

"..."

Lúc tan làm hắn lại dặn dò Tô Thi nhớ dùng đồ hắn chuẩn bị, thuận tiện giao công việc cần làm sau đó cho Từ Từ và Âm Túc, để hai người trẻ họ tiếp tục bình thường.

Hai người đều không chủ động, hắn cũng chỉ có thể hỗ trợ tạo cơ hội.

Dưới báo cáo của hắn...à, trợ giúp của hắn, có khả năng thành công.

Đi được nửa đường, Chu Tự nhận được điện thoại của Thu tỷ.

“Ta và Nguyệt tỷ đang dạo phố, bây giờ đang mua quần áo, ngươi qua đây về cùng chúng ta đi.

Chu Tự sờ túi một cái, dù bên trong không có tiền, hắn cũng biết chuyến đi này phải ra chút máu.

1126 chữ

Chương 348: Như Này, Như Này

Một lát sau.

Ba người đi ra từ cửa hàng quần áo.

“Vừa rồi lúc đi vào vẻ mặt buồn thiu, ra lại là đầy mặt ý cười, haha"

Thu Thiển liếc mắt nhìn Chu Tự cười nói.

“Không phải Thu tỷ đều hiểu sao?"

Chu Tự lườm Thu Thiển một cái.

Đầu tháng 11 có hơi lạnh.

Thu Thiển khoác áo khoác rộng rãi, bên trong mặc áo len bó sát người, phối hợp quần jean ống suông.

Trên đầu Nguyệt tỷ có hai búi tóc tròn như bánh bao, nghiêng vai khoác ba lô nhỏ, mặc quần váy ngắn, phối hợp áo khoác đồng phục học sinh.

Không biết cướp của bạn nhỏ nào.

“Ta không hiểu gì cả nha.

Ý cười trên mặt Thu Thiển càng thêm rõ ràng.

Chu Tự:

"..."

“Hiện tại đầu tháng 11, hai tháng nữa là đến tết, các ngươi có kế hoạch gì không?"

Nguyệt tỷ đột nhiên dò hỏi.

“Kế hoạch gì?"

Chu Tự suy nghĩ một lát, nghi ngờ nói:

“Có lẽ không có dự định gì, à, có lẽ cha mẹ sẽ về ăn Tết.

“Đúng rồi, cha mẹ ta sẽ về, ta không có chỗ ở, cho nên lúc nào các ngươi mới đến ở cùng nhau?"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn qua hai người chân thành nói:

“Nếu không các ngươi làm quen mấy ngày trước? Nếu thực sự không quen lại nghĩ biện pháp khác."

Tốt, tốt. Chu Tự trả lời trong lòng.

“Nguyệt tỷ không thể ngủ cùng ta sao?"

Thu Thiển nhìn qua Nguyệt tỷ cười nói thêm:

“Nếu được thì ngày mai ăn sườn, không thì một tháng ăn cơm không Chu Ngưng Nguyệt:

"..."

Ngày hôm sau, Chu Tự nhìn năm cái vòng Ma Chủng, thở dài, phải một tháng, cách thăng cấp còn có bốn vòng. Hai ngày này, hắn xem bí tịch lão cha cho, bên trong chỉ có một ít hình ảnh, là động tác vung đao, nhưng không biết tại sao mà vẫn không thể dùng lực.

Ở trong bí tịch, có vẻ đao chém vào một thứ gì đó, nhưng hắn chặt thế nào cũng không đúng.

Theo Thanh Long nói, cần chờ khi hắn đến Trận Linh Ngũ Phẩm mới có thể học cao hơn.

Hiện tại hắn chỉ chờ Trận Linh Ngũ Phẩm.

Khi đó cũng là thời gian thăng cấp đặc hiệu.

Chu Thiên Linh Khí Đoàn vẫn là bốn màu, Thần Chú Kim Quang dày đặc hơn lúc trước rất nhiều.

Nhưng tu vi không đề tới, Thần Chú Kim Quang không thể xuất hiện biến hóa về chất.

“Gần đây có chút trì trệ không tiến"

Chu Tự cảm giác tấn thăng không nhanh như trước đó.

Sau khi dùng Chu Thiên Linh Khí Đoàn phát lương cho Ma Chủng, hắn bắt đầu nghĩ đến sức mạnh của bản thân.

Công lực ngàn năm không biến hóa, muốn có biến hóa mới, cần tìm tới Hoang Cổ Kinh Thế Thư, cái này ngay cả lão cha cũng không có cách nào, chỉ có thể chờ đợi manh mối.

Phá Thiên Ma Thể có tác dụng rõ ràng, ngoại trừ ngầu ra cũng có thể dùng để diệt quái, thăng cấp nhanh chậm còn phải xem Ma Chủng có chăm chỉ không, hiện tại có Hắc Bạch Song Tiên và Chu Thiên Linh Khí Đoàn, ăn no tiêu hóa phản hồi mất khoảng năm ngày, phụ thuộc vào thời gian.

Chiến Ý Vô Song dừng ở tầng thứ nhất, chiến ý đã hiện ra, không biết mất bao lâu để chiến ý ngưng thành thực thể.

Thí Thần Nhất Đao Trảm còn chưa thấy uy lực.

Chu Thiên Linh Khí Đoàn đã đạt tới cấp tám, tiến độ là bốn điểm.

Thần Chú Kim Quang còn chưa cảm giác được cấp độ.

Những thứ này chính là lực lượng bình thường hắn có thể sử dụng, rời khỏi Thanh Thành thì không dùng được Thái Dương Quyền Bính, không cần tính vào trong đó.

Xác định rõ trạng thái, Chu Tự tỉnh lại.

Ánh sáng nhạt chiếu vào mắt, giúp hắn thấy rõ mọi thứ xung quanh.

“Chào buổi sáng, ngươi đoán hiện tại mấy giờ rồi? Có nhớ trong nhà còn có tỷ tỷ hay không?"

Không phải Thu tỷ báo giờ, là Nguyệt tỷ cắn màn thầu ngồi xổm trước mặt hắn oán trách.

Lúc nói chuyện còn dùng tay quơ quơ trước mắt hắn.

“Nguyệt tỷ, trạng thái của ta rất tốt, ký ức không có vấn đề, mắt cũng không có vấn đề"

Hắn mặt không biểu tình trả lời.

Nguyệt tỷ nhìn phòng bếp, sau khi xác định Thu Thiển không ra ngoài, mới nuốt màn thầu bên miệng vào, nhỏ giọng nói với Chu Tự:

“Ngươi không dậy, Thu Thiển chỉ làm màn thầu cho ta ăn, hiện tại nàng đã xem mình như người của ngươi rồi.

Chỉ cần ngươi cứng rắn một chút, sang năm muốn làm cha cũng không cần phải nói nữa. Không cho trợn trắng mắt, chẳng lẽ ngươi không thèm thân thể của Thu Thiển? Ngươi không biết có bao nhiêu trắng trẻo mềm mịn. Ban đêm lúc ngủ, không có ý nghĩ hoàn toàn chiếm thành của mình sao? Có đôi khi ngươi không bước lên phía trước một bước, ba năm cũng chưa chắc có tiến triển Chu Tự:

"..."

Thánh Nữ Ma Đạo nói thầm bên tai.

Không có chút suy nghĩ nào là không thể, nhưng Chu Tự cảm thấy lời Nguyệt tỷ nói không thể tin hết.

Thu Thiển chuyển đến không bao lâu, Nguyệt tỷ cũng thoái thác như vậy.

Hắn muốn chờ một cơ hội tốt.

Giống như lần trước đi núi Minh Nhật, nước chảy thành sông.

"Có cơ hội muốn lên, không có cơ hội, tạo ra cơ hội cũng phải lên"

Nguyệt tỷ nói lời thấm thía.

Chu Tự:

"..."

"Lần sau, trước khi Thu Thiển tắm rửa, ngươi len lén vào nhà tắm bố trí cái trận pháp làm người ta ngã sấp mặt, chờ Thu Thiển tắm rửa thì khởi động trận pháp. Ngươi vừa nghe thấy nàng ngã, không nói nhiều, lập tức xông ngay vào. Trước tiên thế này....Sau đó thế này..Cuối cùng ôm nàng vào phòng, ẩn ý đưa tình nhìn nàng, sau đó như này..Lại như này..Có phải rất tự nhiên hay không?"

Chu Ngưng Nguyệt vẽ ra quy trình hoàn chỉnh.

"Không thể là Nguyệt tỷ bày trận sao?"

Chu Tự hỏi.

"Trận pháp của ta nàng không mắc mưu, của ngươi thì sẽ tự nguyện cắn câu"

Chu Ngưng Nguyệt nghiêm túc nói.

Nói hay lắm..Vậy phiền toái như vậy làm gì? Chu Tự đứng dậy rửa mặt.

1099 chữ

Chương 349: Xuất Phát

Hắn là loại hình nhẫn nhục chịu đựng, đừng để hắn nói cũng đừng để hắn làm, giống như lần trước đính hôn ấy, các ngươi quyết định thời gian kết hôn, rồi quyết định đêm động phòng hoa chúc là được.

Hắn sao cũng được nhưng không biết làm sao, bây giờ đột nhiên dân chủ.

Có điều Thu tỷ quá tốt, hắn không nhịn được kéo gần khoảng cách, không thầy tự thông, tiến triển hiện tại kỳ thật cũng không tính là chậm.

Lúc ăn cơm.

"Chúng ta đều đi cả, Thanh Thành không có vấn đề gì chứ?"

Thu Thiển hỏi.

"Không có vấn đề gì, Đại Địa Thần Khuyển có Thái Dương Quyền Trượng, nếu không thủ được thì có chúng ta ở đây cũng gần như không thủ được, không khác biệt mấy Chu Ngưng Nguyệt híp mắt uống cháo.

"Đại Địa Thần Khuyển cũng đã nói, nếu gặp phải nguy hiểm, sẽ lập tức lui về Thần Khải Chi Môn, giữ vững cửa ải cuối cùng chờ ta trở lại"

Chu Tự nói theo.

Biên Giới thành hô hoán Thu tỷ, Chu Tự cũng sẽ không từ bỏ nơi đó.

Cơm nước xong xuôi rửa sạch bát đũa, ba người đóng cửa lại xuất phát đi hồ Nhàn Nhã.

Hôm nay là thứ bảy, trong đêm mai là có thể tới nơi.

"Đến nơi là có thể nhận được vật cưỡi?"

Trên đường đi, Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Ừ, mua gấu cho ngươi, ngươi xem có thích hợp hay không, nếu thích hợp thì để cha mẹ bắt cho ngươi mấy con"

Chu Tự vừa đi vừa gật đầu.

"Ta nhớ gần hồ Nhàn Nhã có đường phố, ngày mai chúng ta đến, ngày kia đi dạo phố đi"

Thu Thiển phấn khởi nói.

Chu Tự gật đầu.

Đường đi trong tu chân giới hắn cũng không đi mấy, trải nghiệm một chút cũng tốt.

Hắn khổ vì thiếu hiểu biết.

Chủ nhật, ba người Tô Thi đi vào khu vực vùng núi Thiên Vân.

Bọn hắn muốn hẹn một vài người quen cùng đi đến hồ Nhàn Nhã.

"Miêu sư tỷ tới chậm qua"

Tô Thị nhón chân nhìn ra xa.

"Nàng phải cùng với sư tỷ của nàng tới đây, chậm một chút cũng là bình thường"

Hàn Tô đáp.

Người quen của Tô Thị, lúc trước Hàn Tô cùng Minh Nam Sở vốn là không quen biết, có điều những năm này chạy ngược chạy xuôi, ngẫu nhiên gặp qua một hai lần, miễn cưỡng cũng xem như biết.

Minh Nam Sở dựa trên cây giơ điện thoại, cuối cùng bất đắc dĩ thả tay xuống:

"Nơi này vậy mà lại không có tín hiệu" "Đến rồi đến rồi"

Tô Thị vui mừng vẫy tay.

Không bao lâu, ba vị tiên tử ngự kiếm đáp xuống trước mặt ba người Tô Thị.

"Tô sư muội, đã lâu không gặp"

Miêu Khả An mỉm cười nhìn Tô Thi, tiện thể chào hỏi đám Minh Nam Sở:

"Các ngươi đưa theo Tô sư muội chắc là vất vả lắm nhỉ? Khi nàng còn bé đi theo bên cạnh ta, ta cũng rất vất vả"

Miêu Khả An sờ mặt, tựa như vừa nhớ tới đã rất tiều tụy.

"Rõ ràng lúc còn bé ta rất thông minh"

Tô Thị phản bác.

"Vẫn có chút tác dụng, lần nào cũng có thể trì hoãn với địch nhân"

Hàn Tô gật đầu chào hỏi rồi mới cất lời.

Không ít địch nhân chỉ là linh sủng của Thập Nhị Tịnh Đường.

Tô Thi gật đầu, nàng lần nào cũng có thể đảm nhiệm nửa người.

Bình hoa có kém cũng là vật phẩm trang sức, bản thân có tác dụng, chỉ là gì cũng không biết lắm mà thôi.

"Ha ha, Tô sư muội có triển vọng rồi"

Miêu Khả An cười nói, sau đó quay sang giới thiệu sư tỷ cùng đi với đám người Minh Nam Sở:

"Đại sư tỷ của ta, Tình Chân tiên tử, nàng là thiên chi kiều nữ của núi chúng ta đấy"

Tình Chân tiên tử mặc áo trắng, tóc dài búi lên, sắc mặt bình tĩnh.

Nàng khẽ gật đầu xem như chào hỏi.

Minh Nam Sở cùng Hàn Tô lập tức khách khí hành lễ, bọn hắn có thể cảm giác được, tu vi của vị tiên tử này vượt xa bọn hắn.

Có thể là người nhận được thư mời riêng.

Có thể nhận được thư mời riêng, không phải thiên phú kinh người, chính là có thân phận.

Tô Thi thuộc về loại sau.

"Vị này cũng là sư tỷ ta, Nhiễm Nhiên tiên tử, đã sớm vào trung tam phẩm, không lớn hơn chúng ta bao nhiêu tuổi"

Miêu Khả An cười giới thiệu.

Nhiễm Nhiên tiên tử mặc váy màu hồng, tóc ngắn đến cổ, trên mặt mỉm cười, hơi khách khí nói:

"Đừng nghe Miêu sư muội nói bậy, các ngươi mấy vị mới thật là có thiên phú, tuổi còn trẻ đã bước vào Đấu Giả thất phẩm"

"Là do chúng ta may mắn.

Tô Thị cười trả lời.

Hàn Tô cùng Minh Nam Sở vốn định khách khí một chút, dù sao cũng là kỳ ngộ mà đạt được, thấy Tô Thị trả lời vậy cũng không nói thêm gì nữa.

Sau đó Minh Nam Sở cùng Hàn Tô tự giới thiệu, sáu người mới ngự kiếm tiến về hồ Nhàn Nhã.

Trên đường đi, Miêu Khả An hỏi Tô Thị:

"Sư muội đắc tội nhiều người như vậy, lần này chuẩn bị làm sao ra trận?"

"Cưỡi vật cưỡi"

Nàng lấy ra Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng:

"Cái này, nhân viên thư viện chúng ta chuẩn bị cho ta "Nhìn có vẻ rất lợi hại"

Nhiễm Nhiên tiên tử liếc qua kinh ngạc nói.

"Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng?"

Tình Chân tiên tử ở phía sau cũng vô cùng kinh ngạc.

"Không phải, không phải là thật đâu"

Tô Thi vội vàng giải thích:

"Là làm giả kiểu dáng, không phải Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng thật sự. Có hai mươi tệ, chỉ có thể dùng bảy ngày, không biết hiệu quả thế nào. Hắn còn cho ta phong thư, không cần tiền, ta chỉ trông cậy vào hai thứ này thôi"

Miêu Khả An "..."

"Nói vậy sư muội bỏ ra hai mươi tệ lấy chuẩn bị? Vậy là từ bỏ trị liệu sao?"

Nhiễm Nhiên tiên tử trêu ghẹo.

"Nếu không cũng chẳng có thứ nào tốt hơn"

Tô Thị tủi thân nói.

1075 chữ

Chương 350: Đông Xui Xẻo

"Vậy ban đầu ngươi nghĩ thế nào mà gửi câu nói kia khiêu khích người trong nhóm?"

Miêu Khả An đầy hiếu kỳ.

"Người đó quá hung tàn, căn bản không để người khác vào trong mắt"

Tô Thi quơ quơ nắm đấm nghiến răng nghiến lợi.

"Người khác nhắn?"

Nhiễm Nhiên tiên tử cười nói:

"Muốn ta giúp ngươi đi dạy dỗ hắn một chút không?"

Vù!

Ba người Minh Nam Sở, Tô Thị, Hàn Tô đột nhiên lảo đảo một cái suýt nữa rớt khỏi phi kiếm.

Đây là nhóm người đi tìm chết sao?

Ba người Miêu Khả An có chút ngoài ý muốn, đây rốt cục là có chuyện gì?

Vừa nhắc tới dạy dỗ người kia, ba người này đều hoảng hốt.

Người kia không đơn giản?

Các nàng cũng không nghĩ nhiều, đều là đùa cho vui, trái lại vật cưỡi hai mươi tệ kia càng cần để ý hơn.

Nhỡ không may kiểu dáng không được, đặc hiệu Cửu Thiên Hỏa Phượng năm xu bay ra, các nàng cũng có chút không chịu nổi.

Để Tô Thi vào trước vậy.

Ban đêm, bên dãy núi Thiên Vân có một cái hồ lớn, nước hồ vờn quanh dốc núi rừng cây.

Mặt nước thanh tịnh, vòng quanh bờ hồ có đường mòn kéo dài, có ánh sáng khảm ở bên đường.

"Cảnh sắc nơi này đúng là tốt thật, tới một chuyến vừa vặn nghỉ ngơi hai ngày.

Đông Húc hít một hơi thật sâu.

Vừa mới đổi chỗ, hắn vô cùng hài lòng với nơi này.

Về sau sẽ thường xuyên đến, mặt hồ phẳng lặng, phong cảnh tú lệ, giúp cải thiện tâm tình.

Đáng để vui nhất chính là rời khỏi hai người kia, không cần phải giao món hàng chuyển phát nhanh đáng sợ kia nữa.

"Không biết lần này ai nhận chuyển phát, hẳn là một tiên tử"

Đông Húc ngồi ở một bên nghỉ ngơi, nơi này là cửa vào Thanh Sạn Đạo, rất ít người.

Một lúc sau.

"Thời gian không chênh lệch lắm, có lẽ tới rồi"

Hắn đứng dậy khôi phục lại bình tĩnh, đứng tại chỗ yên lặng chờ đợi.

Lát sau, hắn nghe được từ xa truyền đến tiếng nói.

"Cửa vào Thanh Sạn Đạo ở bên này à?"

Giọng nam kia, khá là quen tai.

"Ở bên này, ta từng tới rồi"

Giọng nói non nớt, là một cô bé.

"Vậy người đâu? Sao lại không thấy được?"

Giọng nói quen thuộc này, Đông Húc hơi hoảng hốt.

"Hình như bên kia có người"

Một giọng nữ dễ nghe.

Sau đó hắn nhìn thấy người đang tới, vừa nhìn sắc mặt hắn đại biến.

Lại là hắn?

Âm hồn bất tán.

"A, Đông Húc của Thiên Hạ Nhất Kiếm tông? Nghiệp vụ của ngươi đã khai thác đến tận nơi này rồi?"

Chu Tự ngạc nhiên lắm.

Người "Haha."

tới đương nhiên là một nhà ba người Chu Tự.

Đông Húc xấu hổ cười cười:

"Vừa mới chuyển công tác, không nghĩ tới lại gặp phải đạo hữu, không biết đạo hữu có chuẩn bị phù văn bí thuật gì?"

Lúc nhìn thấy phù văn bí thuật, trong lòng Đông Húc thở dài, quả nhiên lại là người này.

Hắn đưa hộp đến.

Người nhận lấy cái hộp chính là cô bé kia.

Chu Ngưng Nguyệt nhận lấy hộp:

"Ta kiểm hàng đây "Xin mời"

Đông Húc mỉm cười miễn cưỡng.

Cái này khiến Chu Ngưng Nguyệt ngoài ý muốn, kiểm hàng thôi mà, sao lại cảm giác người này căng thẳng thế.

Hộp mở ra, nàng lấy ra ba viên hạt châu.

Chu Tự ở một bên trấn an Đông Húc:

"Không cần lo lắng, đều là hàng giả giá rẻ:Đông Húc cười trừ, ngươi đoán ta tin hay không?

"Các ngươi cầm lấy đi, đây là của ta sao?"

Chu Ngưng Nguyệt cầm hạt châu chứa Thực Thiết Thú vui vẻ nói.

Nàng rất thích vật cưỡi này.

Nhưng mở ra sẽ thế nào nàng không xác định, cũng không kịp chờ để xem sau.

Rắc!

Hạt châu bị nàng bóp nát, Thực Thiết Thú chợt hóa thành một vệt sáng từ trong hạt châu đi ra, phóng lên tận trời.

Trong nháy mắt ánh sáng lần nữa từ trên cao rơi xuống, nặng nề rơi trên mặt đất.

Uỳnh!

Mặt đất chấn động, sức mạnh cuốn lên gió lốc, đẩy lui đám Chu Tự về rất xa.

Duy chỉ có Chu Ngưng Nguyệt không nhúc nhích.

Tất cả sức mạnh công kích kia lại rất quy thuận nàng.

Gầm!

Tiếng gầm giận dữ kinh thiên địa, Đông Húc cảm nhận được uy áp đến từ sự tồn tại khủng bố, hắn sững sờ nhìn phía trước, gan mật như muốn vỡ ra.

Đó là một con Hắc Bạch Hùng to lớn, nó đứng ở nơi đó như đỉnh thiên lập địa, mặt đất run lên vì nó, không gian vặn vẹo vì nó.

Đây là...Thần Thú.

Một lần hắn mang theo ba con Thần Thú trên người?

Hàng giả giá rẻ?

Hắn có thiếu hiểu biết, cũng sẽ không tin tưởng loại lời này, càng đừng nói đến Chu Tự còn có tật xấu.

Cùng lúc đó, hắn nhìn thấy Thực Thiết Thần Thú vươn tay, đặt ở trước mặt cô bé, ra hiệu cho nàng đứng lên trên.

Chu Ngưng Nguyệt cười vui vẻ, nhảy lên lòng bàn tay của Thực Thiết Thần Thú, Thần Thú đỉnh thiên lập địa này nâng cô bé lên.

Cam nguyện trở thành vật cưỡi.

"Cái này..."

Đông Húc vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

Thu Thiển cau mày, quay đầu nhìn sang Chu Tự ở bên cạnh nói:

"Có phải là khí thế hơi kinh người một chút?"

Thật ra nàng muốn hỏi, đây thật sự là hàng giả sao? Mặc dù nàng chưa từng thấy hàng thật, nhưng cũng từng thấy Thần Thú khác, nhưng chưa chắc khí thế đã khí thế bằng con này.

Chu Tự nhún vai, không có đặc hiệu, chính là hơi to con một chút, cũng được.

"Thứ ba có thể đi nhìn xem Tam lão bản, Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng của nàng hẳn là khí thế phải càng kinh người."

Chu Tự nói.

Đó là hắn phải tốn đến năm mươi linh thạch để mua, còn đắt hơn cả ba cái của bọn hắn cộng lại.

1133 chữ

Chương 351: Thống Nhất Thiên Hạ

Chu Tự nhìn Thực Thiết Thú, đang suy nghĩ xem đối phương đi đứng hay là bò.

Lúc này Thực Thiết Thú nằm sấp xuống, chở Nguyệt tỷ lao vùn vụt về phía trước.

Tốc độ cực nhanh, vượt xa cả ngự kiếm của bọn mà đến.

“Thật sự chỉ là skin thôi sao?"

Thu Thiển lại hỏi Chu Tự lần nữa.

“Có thể là dã quái cấp tương đối cao cộng với cả skin.

Chu Tự suy nghĩ một chút rồi đưa ra đáp án.

Thu Thiển gật đầu, đúng là có khả năng này.

Nếu là yêu thú phổ thông cộng thêm skin thì việc làm giả như thật là tuyệt đối không thể, nhưng chỉ cần dùng yêu thú lợi hại hơn, vậy thì những tu chân giả có tu vi yếu như họ sẽ không thể thăm dò được thực hư.

Cũng sẽ khiến bọn hắn cảm thấy giá trị cực lớn của vật phẩm.

Chỉ là...ba cái bốn mươi hai viên linh thạch, có cần đến mức này không?

Thật không hiểu nổi người ngoại thành Thần Vực.

“Không biết Nguyệt tỷ chạy đi đâu rồi, chúng ta đi dạo xung quanh đi, đây là lần đầu tiên ta tới nơi này. Nói xong Chu Tự liền kéo tay Thu Thiển.

“Ta cũng không đi dạo được nhiều, nơi này rất dễ bị lạc.

Thu Thiển không rút tay về mà theo lực kéo đi về phía trước.

“Không đâu, ta cảm giác phương hướng rất tốt.

Chu Tự tự tin nói.

“Thế sao Nguyệt tỷ lại cảm giác phương hướng kém như vậy?"

Thu Thiển cười hỏi.

Chu Tự suy nghĩ một chút mới đáp:

“Có thể nàng ấy là do cha mẹ nhặt về.

“Vậy sao?"

Thu Thiển cất bước đi, mỉm cười nói:

“Vậy tại sao không phải là ngươi được cha mẹ ngươi nhặt được chứ?"

"Ta?"

Chu Tự tự chỉ ngón tay vào mình nói:

“Vậy nếu ta được nhặt về thì Thu tỷ phải làm sao bây giờ?"

“Gì mà làm sao bây giờ?"

Thu Thiển nghiêng đầu hỏi.

“Thân phận của ta vô hình trung cũng không còn như trước nữa.

Chu Tự giải thích.

“Sau đó thì sao?"

Tầm mắt Thu Thiển dừng lại trên mặt Chu Tự, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc:

“Muốn bội tình bạc nghĩa à?"

“Thu tỷ, đây là phán đoán hư ảo giả dối.

Chu Tự vội vàng nói.

“Nhìn cái tay này đi.

Thu Thiển nâng tay lên, họ đang nắm tay nhau, trong lúc nhất thời tay đan vào nhau xuất hiện trước mắt hai người.

Trước vẻ mặt nghi hoặc của Chu Tự, Thu Thiển ngây ngô nói:

“Đã như vậy rồi, ta cũng không gả ra ngoài được nữa"

Nghe được câu nói này, Chu Tự nhất thời có chút ngẩn ngơ.

Đồng thời, Thu Thiển cũng kiễng chân lên, kề đến bên tai hắn, giọng nói mang theo sự dụ hoặc, khẽ vuốt ve lỗ tai hẳn:

“Ngươi phải chịu trách nhiệm với ta đấy"

Giọng nói êm ái này khiến người ta tràn ngập mơ màng và mê hoặc, Chu Tự lập tức tỉnh táo lại.

Vốn định vỗ ngực cam đoan nhưng mà nghênh đón hắn lại là tiếng cười khanh khách.

"Haha."

Thu Thiển cười đến nghiêng ngả, nàng ngẩng đầu nhìn Chu Tự nói:

“Hóa ra ngươi thích loại quyến rũ như này"

Chu Tự:

"..."

Yêu Nữ Ma Đạo, đúng là chịu không nổi.

Hai người nắm tay nhau, một đường đi về phía xa xa, trên đường đi Thu Thiển đột nhiên nói một câu:

“Vừa nãy ta đều nói thật.

“Ừm! Thu tỷ yên tâm, chúng ta không có mâu thuẫn và xung đột gì. Nếu có vấn đề về lập trường, có ngăn cách về thời đại thì ta liền thống nhất thiên hạ"

Chu Tự nghiêm túc đáp.

“Cuối cùng ta cũng biết vì sao đám Nguyệt tỷ nói ngươi bị ảo tưởng rồi, hahaha .

Thu Thiển lại cười rộ lên lần nữa.

Chu Tự:

Yêu đương với Thu tỷ thật khó.

Đám người Chu Tự đã rời đi từ lâu, bên cạnh Thanh Sạn Đạo chỉ có Đông Húc đang đứng ngẩn người.

Hắn thở dài nặng nề, quyết định không suy nghĩ nhiều nữa.

Không phải chỉ là mang theo mấy con Thần Thú thôi sao, không có vấn đề gì, không có gì đáng ngại cả.

Hắn cất bước rời khỏi Thanh Sạn Đạo, quyết định nghỉ ngơi mấy ngày ở gần đó, sau đó sẽ bắt đầu làm việc. Mọi thứ đều sẽ trở nên tốt hơn, hắn tin tưởng ông trời sẽ không phụ người chăm chỉ.

Ông trời luôn đền đáp người chăm chỉ.

Lần này chỉ là ngoài ý muốn, người đi đường đến Hồ Nhàn Nhã, hai người kia tới đây cũng là chuyện bình thường.

Vạn sự khởi đầu nan, sau này sẽ không có chuyện gì nữa.

Đông Húc không ngừng tự an ủi, để bản thân giữ vững tinh thần.

Trên con đường tu chân có vô số kiếp nạn, sao hắn có thể ngã ở nơi này được?

Hắn cũng là nhân tài phụ trách vô số bảo vật.

Nên vui vẻ mới đúng.

Đông Húc rời khỏi Sạn Đảo, bóng lưng có chút cô độc.

Chỉ là trên đường nhìn thấy mấy tiên tử vừa nói vừa cười đi ngang qua, nhất thời hắn lại cảm thấy thế gian vẫn tươi đẹp như trước.

Vẫn là nơi này khiến người ta thấy cảnh đẹp ý vui.

Chờ Hội thu Nhàn Nhã kết thúc thì sẽ không bao giờ gặp lại người kia nữa, vinh dự được phụ trách vô số bảo vật cũng sẽ để cho các sư huynh đệ đồng môn khác.

Hắn sẽ ở lại nơi này chịu đựng nỗi khổ điên cuồng mua sắm của tiên tử.

Ngày hôm sau.

“Thời tiết ở đây thật dễ chịu?

Chu Tự đứng trên một căn hộ nhỏ nhìn bầu trời, cảm khái từ tận đáy lòng.

Hồ Nhàn Nhã vốn là thế lực một phương, chưa nói đến lớn như nào, nhưng nhân số đã không ít.

Xung quanh có đường đi, nhà ở rất bình thường, đặc biệt là định kỳ sẽ tổ chức Hội thu Nhàn Nhã.

Rất nhiều tiên tử đều muốn vang danh ở chỗ này.

Nam tu chân giả cũng muốn tới đây ngắm các tiên tử xinh đẹp.

Đó là chưa kể đến những tiên tử mà Hội thu Nhàn Nhã mời đến, tất cả đều độc thân.

Luôn có người ôm tâm tư khác đến, cũng không phải ai ai cũng quan trọng việc tu luyện. Cho nên chắc chắn có không ít chỗ ở.

1130 chữ

Chương 352: Giả Trang

Hiện giờ Chu Tự ở trong một căn hộ nhỏ, xung quanh cũng có rất nhiều nhà nhỏ như vậy, cũng không rộng rãi khoáng đạt lắm.

Đương nhiên cũng có không ít chỗ tốt, nhưng Chu Tự muốn tới trải sự đời, có ai không thấy cô đơn?

Hít một hơi trong lành, Chu Tự đi ra ngoài mua bữa sáng.

Tối qua thần lực của Thu tỷ xuất hiện biến động, đang củng cố lại.

Khi đang hôn Thu tỷ đột nhiên sáng lên, dọa hắn sợ chết khiếp.

Thành ra Thu tỷ cười nhạo hắn.

Nhưng mà eo Thu tỷ rất nhỏ, nhìn và ôm là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Khi ra ngoài, căn nhà bên cạnh cũng có một người đi ra, là một vị nam tử trẻ tuổi.

Một thân bạch y, khí thế hiên ngang.

Khí chất tu chân giả thật tốt, trong lòng Chu Tự không khỏi nghĩ thầm.

“Đạo hữu ở bên cạnh sao?"

Thượng Quan Hà thân cận chào hỏi Chu Tự.

“À, phải"

Chu Tự gật đầu đáp lại.

Giang hồ và tu chân giới chênh lệch rất lớn, hắn không hiểu rõ khái niệm này, Thu tỷ cũng chưa từng nói qua.

Chuyện này khiến hắn có hơi luống cuống.

Làm sao có thể biểu hiện ra mình đã lăn lộn rất lâu ở tu chân giới?

“Tại hạ là Thượng Quan Hà của Thập Nhị Minh Linh Môn Thượng Quan Hà tự giới thiệu trước.

Chu Tự hiểu ra, vội vàng khách khí nói:

“Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, tại hạ là...Chu Tự của Đạo Tông Thiên Vân Khi báo danh, hắn mới nhớ ra mình là Boss phản diện, thiếu chút nữa khai Ma Môn ra rồi.

Như vậy sẽ tự rước lấy phiền phức rất lớn cho mình.

Ảnh hưởng đến việc dạo phố sau này.

Hắn thường xuyên nghe nói đến Đạo Tông Thiên Vân, Tô Thi và Lý Lạc Thư xem như đều thuộc Đạo Tông Thiên Vân, ít nhiều cũng an toàn một chút.

Đối với đạo tu, hắn là danh môn chính phái, thiên tài có kinh nghiệm ở đồ thư quán.

Đối với ma tu, hắn là Thánh Tử Ma Đạo, vô số lời đồn. “Hóa ra là Đạo Tông Thiên Vân đạo hữu, buổi chiều một người bạn tốt của ta sẽ đến, là đệ tử Long Viêm Phong của Đạo Tông Thiên Vân, có lẽ đạo hữu có quen biết Thượng Quan Hà tiếp tục làm quen:

“Là thế này, tối hôm qua khi trở về ta thấy trước cửa đạo hữu có một linh thú nằm sấp có vẻ rất tuyệt. Nhất thời muốn tới gần quan sát một chút, không biết...Là tại hạ đường đột rồi, chỉ là Thập Nhị Minh Linh Môn yêu thích linh thú nên mới có yêu cầu quá phận này.

Chu Tự quay đầu nhìn xuống cửa ra vào, Thực Thiết Thú còn nằm gục ở đó, đang ngủ.

Suy nghĩ một chút, Chu Tự liền làm động tác mời:

“Huynh đài...Khụ, đạo hữu khách sáo rồi, xin mời Skin là giả, giả đến mức độ nào thì hắn cũng không thể biết được.

Hắn từng nghe Thu tỷ nhắc đến Thập Nhị Minh Linh Môn một chút, chính là tông môn nuôi dưỡng linh thú, tương tự với Thập Nhị Tịnh Đường.

Những người chuyên nghiệp đến gần cũng không thể phát hiện ra được, Hỏa Phượng Hoàng của Tam lão bản rất được, nếu bị nhìn ra...

Hắn sẽ phải rời xa Tam lão bản.

“Đa tạ đạo hữu Thượng Quan Hà khá bất ngờ, cười nói:

“Vị bạn tốt kia của ta ở Long Viêm Phong rất có tiếng, buổi chiều sẽ giới thiệu cho đạo hữu làm quen, đều là đồng môn có lẽ có thể chiếu cố lẫn nhau"

Người này lại lấy oán báo ơn, ta chỉ là giả...Chu Tự thầm thở dài. Vào lúc Thượng Quan Hà tới gần Thực Thiết Thú thì hắn lén lút lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Lý Lạc Thư:

“Đại ca, nếu ta muốn giả làm người của Đạo Tông Thiên Vân thì làm sao mới cải trang cho giống nhất?"

“Đại ca muốn làm gì?"

Lý Lạc Thư nhanh chóng trả lời lại:

“Ngươi cải trang thành Đạo Tông Thiên Vân không hợp, cải trang thành ma môn phù hợp hơn.

Chu Tự giải thích sơ qua bên dưới:

“Nơi này đều là danh môn đại phái, nhân sĩ chính đạo, ta không thích hợp nói ra tông môn của mình nên phải dùng Đạo Tông Thiên Vân để giữ thể diện"

“Vậy thì quả thật là phù hợp. Nhưng ta không biết nhiều về Đạo Tông Thiên Vân, nhân số các Phong rất nhiều, cải trang thành gì cũng dễ bị vạch trần. Như vậy đi, đại ca cải trang thành đệ tử Quan Hà Phong. Quan Hà Phong khác với các Phong bình thường khác, số lượng không nhiều, ngẫu nhiên nhiều hơn một người cũng không sao. Hơn nữa ta cũng khá hiểu biết về Quan Hà Phong. Có thể kịp thời giúp đại ca, lát nữa ta báo cho đại ca tình hình đơn giản của họ, như vậy sẽ không có vấn đề gì.

Lý Lạc Thư nhiệt tình nói.

“Ngươi cũng là Quan Hà Phong sao?"

Chu Tự tò mò hỏi.

“Không xem là vậy.

Lý Lạc Thư gửi một icon suy nghĩ, tiếp tục gửi tin nhắn:

“Tình huống của ta tương đối đặc biệt, chỉ là quanh năm luôn ở Quan Hà Phong"

“Lần sau gặp được thứ tốt thì mua cho ngươi rồi gửi qua, xem mắt không thất bại có thể tặng cho nữ nhân, tăng ấn tượng tốt.

Gửi tin nhắn qua, hắn liền nhận được icon ôm quyền của Lý Lạc Thư, thuận tiện kèm thêm một câu:

“Tất cả trông cậy vào đại ca.

Chu Tự:

"..."

Gần đây phải xem các loại hướng dẫn xem mắt.

Nhất thời hắn lại cảm thấy chính phái xem mắt thật không dễ dàng, nếu là ma tu thì hẳn là đã sớm thành công rồi.

Nhân vật phản diện với nhân vật phản diện, biết đánh không lại đối phương, đối phương cũng không tuân thủ quy tắc.

“Hồng Mông Thực Thiết Thú Vẻ mặt Thượng Quan Hà mang đầy khiếp sợ, hắn nhìn chằm chằm vào Thực Thiết Thú mà vô cùng kích động: “Không thể sai được, thật sự là Hồng Mông Thực Thiết Thú, Thần Thú đỉnh cấp thời Viễn Cổ. Thời đại này đã sớm không còn loài chính thống nữa, vậy mà con này còn có nhiều huyết thống như vậy. Đây là phản tổ sao?"

1099 chữ

Chương 353: Xích Cổ Lại

Lúc này Thực Thiết Thú hơi mở mắt ra lườm Thượng Quan Hà một cái, dường như đang nói: Ngươi quấy rầy ta đi ngủ.

Thượng Quan Hà cảm nhận được áp lực rất lớn, lập tức cúi đầu tạ lỗi:

“Đúng, đúng là vãn bối đã mạo phạm.

Chu Tự âm thầm gật đầu, người chuyên nghiệp cũng không nhận ra hàng giả, xem ra lão bản trả giá nói không sai, đồ vật của hắn ta đều là tinh phẩm.

Còn nữa, con thú này có chạy loạn không?

Đi ra ngoài có dễ dàng bị bế đi không?

Hắn thường thấy dã thú chạy loạn, nhưng nơi này là đường đi của tu chân giới, không phải là Thanh Thành, chắc là cũng không cướp nổi với những tu chân giả kia.

Nghĩ lại vẫn nên trói nó lại, dù sao cũng không biết nói chuyện, cũng không có khả năng nuôi thả như Đại Địa Thần Khuyển.

Nói là làm, hắn cầm sợi dây cột vào cổ Thực Thiết Thú, sau đó buộc dây thừng vào trên một cành cây.

Thực Thiết Thú:

"???"

Vẻ mặt Thượng Quan Hà kinh ngạc, không thể nào hiểu nổi hành vi của Chu Tự.

“Nhớ kỹ đừng có chạy lung tung, nếu bị bế đi thì cũng không trách người khác được.

Chu Tự dặn dò Thực Thiết Thủ.

Đối mặt với lời dặn dò của Chu Tự, Thực Thiết Thú chỉ liếc một cái.

Cuối cùng nằm rạp xuống mặt đất, giữ im lặng.

Hình như không phục.

“Đạo hữu, Thực Thiết Thú này chính là Thần Thú, làm như vậy có phải là không ổn không?"

Thượng Quan Hà đi đến bên cạnh Chu Tự thử hỏi.

Không dám đi quá giới hạn.

Dù sao cũng là Thần Thú của Chu Tự.

“Mặc kệ là thú gì thì đều có hung tính chứ? Nơi này là đường phố, làm bị thương người khác thì không tốt.

Chu Tự khách khí đáp.

Sủng vật không trông chừng, chạy loạn sẽ chết.

Hắn đã có kinh nghiệm.

Sau khi chắc chắn đã buộc chặt, Chu Tự đi ra bên ngoài.

“Đạo hữu, ta có câu này không biết có nên nói hay không” Thượng Quan Hà đi theo, vẻ mặt do dự.

“Có chuyện gì?"

Chu Tự nghiêng đầu nhìn sang Thượng Quan Hà.

“Hồng Mông Thực Thiết Thú, thực lực vượt trội, sau khi trưởng thành lực hút của nó vô cùng mạnh, ngay cả không gian mà nó cũng có thể cắn xé như ăn cơm, tuy nó còn nhỏ, nhưng một sợi dây thừng..."

Thượng Quan Hà nhìn thăm dò Chu Tự, không thấy bất thường mới nói tiếp:

“E là chỉ có hiệu quả sỉ nhục"

Chu Tự:"..."

Hình như đối phương nói rất có lý, nhưng hắn không thể thừa nhận, chỉ đánh nói sang chuyện khác:

“Gần đây có cửa hàng đồ ăn sáng nào ngon không?"

“Có, là cửa hàng do tiên trù của Đạo Tông Thiên Vân mở, chắc cũng quen biết đạo hữu.

Thượng Quan Hà chỉ về phía trước giới thiệu nói:

“Cửa hàng đó thanh toán bằng linh thạch, hương vị rất tuyệt, hình thức đẹp tinh tế, khuyết điểm duy nhất chính là rất đắt"

“Rất đắt hả?"

Chu Tự nhấn mạnh. Bây giờ không phải là lúc thể hiện mình, không trả nổi mới ngượng ngùng.

“Một hộp cơm nhỏ cũng mất ba viên linh thạch, nhưng vừa nãy đạo hữu cho tôi tham quan Thiết Thực Thú, bữa này tôi mời. Có cơ hội, mong là đạo hữu có thể cho tôi nuôi Thực Thiết Thú hai ngày, để ghi lại số liệu. Không biết...có tiện không?"

Thượng Quan Hà nhìn sắc mặt Chu Tự, cẩn thận hỏi.

Cơ hội ngàn năm có một, hắn thực sự muốn quan sát vài ngày, có hỗ trợ không ít với Thực Thiết Thú khác. Sau khi trở về, thậm chí có thể khiến hắn tiến bộ thêm một bậc trong tu luyện. Đúng là cơ duyên.

“Đó là con thú của chị gái ta, nhưng lúc rảnh rỗi, nàng cũng không quản, ngươi có thể cho nó ăn.

Chu Tự thoáng suy nghĩ rồi trả lời.

Thú cưỡi cũng cần được cho ăn, không biết bỏ đói bảy ngày có nghiêm trọng không.

Nghe thấy Chu Tự đồng ý, Thượng Quan Hà vui mừng nói lời cảm tạ. Nếu là thần thú của hắn, tuyệt đối không thể nào hào phóng như vậy, Chu đạo hữu thật lợi hại. Quyết đoán vô song. Chắc chắn là đệ tử tuyệt vời của Đạo Tông Thiên Vân.

Hiếm khi.

Họ đi đến một cửa hàng đồ ăn sáng trang trí cao nhã, ở đây không nhiều khách lắm nhưng cũng không thấy lạnh lẽo, ngược lại rất hợp với phong cách trang trí. Khách nườm nượp ra vào, nhưng không chật chội chen chúc.

Có lẽ hắn đã quen ăn ở cửa hàng nhỏ, cửa hàng ăn sáng cao cấp như này khiến Chu Tự không dám vào. Cảm thấy mình không trả tiền nổi cho đồ ở đây. Nhưng thực tế thì giá trên thực đơn hầu như đều là một hai viên linh thạch. Hắn còn có mấy trăm lận, hoàn toàn trả được.

“Bạch Tử tiên tử, đã lâu không gặp.

Thượng Quan Hà khách sáo nói với tiên tử ở quầy lễ tân.

Bạch Tử tiên tử mặc trang phục đầu bếp bình thường, buộc khăn trên đầu, đầy dáng vẻ em gái phòng bếp.

“Thượng Quan đạo hữu, khách quý khách quý"

Bạch Tử tiên tử cười đùa nói:

“Người của tông môn các người còn có hứng thú với Nhãn Nhã Thu Hội hả? Chẳng phải các ngươi đều sống với linh thú cả đời ư?"

“Tiên tử nói đùa rồi.

Thượng Quan Hà không để ý ngữ điệu của đối phương, giải thích nói:

“Nhàn Nhã Thu Hội sẽ xuất hiện không ít linh thú hiếm có, lần này ta đến là hy vọng được mở rộng tầm mắt.

Bạch Tử tiên tử:

"..."

Chu Tự cũng kinh ngạc, hắn cứ tưởng người này đến đây vì muốn thoát kiếp độc thân, không ngờ là vì linh thú.

Khó trách nhân viên phục vụ này lại nói sống với linh thú cả đời. Có lẽ Thực Thiết Thú gặp nguy hiểm rồi. Ban đêm dã thú trước nhà kêu thảm thiết liên tục, rốt cuộc là suy đồi đạo đức hay là sự méo mó của bản tính con người?1092 chữ

Chương 354: Chứng Minh Thân Phận “Ngươi muốn ăn gì?”

Bạch Tử tiên tử không nói thêm điều gì.

“Đạo hữu muốn gọi món gì?"

Thượng Quan Hà hỏi Chu Tự ở một bên, sau đó giới thiệu với Bạch Tử tiên tử:

“Đây là Chu Tự đạo hữu, cũng là người của Đạo Tông Thiên Vân các ngươi"

“Đạo Tông Thiên Vân?"

Bạch Tử tiên tử nghi ngờ nhìn sang Chu Tự, suy nghĩ một lúc mới lên tiếng nói:

“Ta là đệ tử Thiên Bảo Các của Đạo Tông Thiên Vân, từng gặp không ít đồng môn, vị sư huynh này hơi lạ. Không biết là người của phong nào?"

“Quan Hà Phong Chu Tự đã chuẩn bị từ trước, nói với vẻ mặt bình tĩnh.

“Quan Hà Phong?"

Bạch Tử tiên tử vô cùng kinh ngạc, vốn định lên tiếng hỏi tiếp, cuối cùng lại thôi., chỉ để Chu Tự gọi món. Đợi bữa sáng được chuẩn bị xong, Bạch Tử tiên tử gọi Thượng Quan Hà vào một bên, nhỏ giọng nói: “Thượng Quan Hà, ngươi chắc chắn hắn là người Đạo Tông Thiên Vân không? Ngươi có biết Quan Hà Phong có nghĩa là gì không? Quan Hà Tông tổng cộng có năm người, nhiều năm nay chưa từng biến động, tuy năm người này không thường xuất hiện nhưng không có ai là kẻ yếu. Sao có thể đột nhiên có thêm một người mới?"

“Không thể là đệ tử mới thu nhận hả?"

Thượng Quan Hà hỏi.

“Không thể nào, chưa từng nghe nói họ thu nhận đồ đệ. Thực ra ở Đạo Tông Thiên Vân, Quan Hà Phong cực kỳ đặc biệt, chúng ta chỉ biết họ là tiền bối, còn cụ thể thì không thể biết. Nếu những người này thu nhận đồ đệ, chắc chắn sẽ có lời đồn hoặc là chứng minh thân phận. Lời đồn thì ta không nghe nói, chứng minh thân phận thì ngươi tự để ý, ta không tiện chất vấn, ảnh hưởng hòa khí"

Thượng Quan Hà hơi suy nghĩ, chứng minh thân phận? Phải lưu ý thế nào?

Nhưng hắn không cảm thấy Chu Tự nói dối về thân phận, phải biết rằng đối phương có một con Hồng Mông Thực Thiết Thú, hơn nữa còn dám dùng dây thừng buộc lại, khí phách lợi hại thế nào chứ. Tuy Thực Thiết Thú bản tính lười nhác, nhưng không phải người bình thường có thể sỉ nhục. Chắc chắn người này không phải người bình thường, không cần thiết chứng minh thân phận...

Ấy...Như nghĩ đến điều gì, Thượng Quan Hà đột nhiên ngẩn người tại chỗ.

Hình như hắn tìm được chứng minh thân phận rồi, con Hồng Mông Thực Thiết Thú đó. Quan Hà Phong của Đạo Tông Thiên Vân vô cùng hợi hại, họ thu nhận đệ tử nhân tiện tặng Hồng Mông Thực Thiết Thú, hợp tình hợp lý. Như thế cũng thể hiện Chu Tự có thân phận đặc biệt ở Đạo Tông Thiên Vân.

Sáng tỏ rồi, Chu Tự chính là đệ tử Quan Hà Phong Đạo Tông Thiên Vân.

“Có manh mối hả?"

Bạch Tử tiên tử thấy Thượng Quan Hà đột nhiên ngẩn người, bèn hỏi thử.

“Đúng là cũng có, nhưng ta không thể nói ra được, lúc nào rảnh ngươi đến chỗ ở của ta, thì ta có thể nói rõ” Thượng Quan Hà nghiêm túc nói.

Hồng Mông Thực Thiết Thú rất quan trọng, hắn không dám tùy tiện tiết lộ, một khi bị nhiều người biết sẽ gây ra họa sát thân cho Chu Tự, Thực Thiết Thú cũng sẽ đối mặt với nguy hiểm.

“Ngươi...đang trêu chọc ta hay là đang ám chỉ ta?"

Bạch Tử tỏ vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Thượng Quan Hà.

"Hả?"

Thượng Quan Hà không hiểu.

“Thôi, là ta nghĩ nhiều rồi. Ngươi đi đi"

Bạch Tử xua tay, cũng không để ý.

Thượng Quan Hà càng nghi ngờ hơn.

Chu Tự chào hỏi họ rồi rời đi.

Về đến chỗ ở, phát hiện Nguyệt tỷ thò đầu ngó nghiêng vào trong phòng tìm người.

“Nguyệt tỷ, ngươi làm gì đấy?"

Hắn lên tiếng hỏi.

“Thì ra ngươi vẫn nhớ trong nhà còn có một tỷ tỷ cần ăn cơm.

Chu Ngưng Nguyệt quay đầu nhìn thấy đồ ăn sáng của Chu Tự xách về, mỉm cười ngồi đến bàn ăn.

Đặt đồ ăn sáng lên trên bàn, Chu Tự thuận miệng nói:

“Đánh răng chưa?"

“Chẳng phải là không mang theo kem đánh răng à?"

Chu Ngưng Nguyệt mở túi lấy đồ ăn sáng.

“Chẳng phải ngươi không cần đánh răng à?"

Chu Tự hỏi lại.

"A!"

Chu Ngưng Nguyệt phun ra một ngụm nước, sau đó dùng tay lau mặt, nước đọng tràn ra, biến mất trong không trung.

Nhìn bữa sáng ngon mắt, nàng cẩn thận thưởng thức.

“Ô! Ngon quá.

Chu Tự cũng thử một miếng, phát hiện hương vị đúng là ngon thật:

“Thu tỷ vẫn chưa dậy hả?"

“Chắc sắp rồi, ta vừa mới vào xem, thần lực mà nàng điều khiển càng lúc càng nhiều, sẽ rất nhanh tăng lên trung tam phẩm.

Chu Ngưng Nguyệt thuận miệng trả lời.

“Thế cũng không nhanh bằng Nguyệt tỷ, ta cảm thấy thực lực của Nguyệt tỷ tiến bộ rất nhanh"

Thu Thiển từ trong phòng đi ra.

“Ta cũng hết cách, lần trước ăn nhiều Quả Tử quá, tiêu hóa không tốt, vẫn cứ đùn đẩy tu vi của ta, ai mà muốn tăng cấp nhanh chứ, rất ảnh hưởng đến sự phát triển cơ thể của ta"

Chu Ngưng Nguyệt tỏ vẻ mặt bất mãn. Cứ tiếp tục như vậy, nàng không biết đến năm tháng nào mới quay lại mười tám tuổi?

Chu Tự cũng không hiểu các nàng nói nhanh là nhanh đến mức nào, gần giống như hắn hay là nhanh hơn hắn đây?

Ma Chủng không hăng hái lắm.

“Ngày mai tổ chức Nhàn Nhã Thu Hội, trưa nay chúng ta đi dạo đi"

Thu Thiển không nhắc đến chuyện tu luyện nữa.

“Được, đến buổi trưa rồi đi, chốc nữa ta thay cái áo.

Chu Ngưng Nguyệt nói hùa theo.

Các nàng rất có hứng thú với việc đi dạo phố, Chu Tự đang ăn sáng vẫn giữ im lặng. Các nàng đi dạo phố thì hắn cũng muốn đi theo, nhân tiện nghĩ xem phải mua thứ gì. Lúc nào rảnh cũng cần đi quan sát trung tâm Nhàn Nhã Hồ, xác định sự tồn tại của nước trong suốt”.

1143 chữ

Chương 355: Là Ai?

“Đúng rồi, vừa nãy một người của Thập Nhị Minh Linh Môn ở phòng bên nói thực thiết thú là Hồng Mông Thực Thiết Thú, chính là thần thú"

Chu Tự nhắc nhở.

“Thần thú? Khoác lác quá."

Thu Thiển lấy ra thanh loan trân châu, nhất thời cũng không dám mở ra.

“Trà trộn đồ giả vào đồ thật, tay nghề của ông chủ này giỏi thật. Ngoại thành Thần Vực quả là ngọa hổ tàng long"

Chu Ngưng Nguyệt cắn miếng bánh bao nói:

“Nhưng nghĩ cũng phải, kẻ quá yếu thực sự không vào được nơi đó, ta lớn thế này, nếu không phải đến Thanh Thành thì cũng không được tiếp xúc"

“Có thể chỉ là không đúng phương pháp, họ ẩn nấp trong bóng tối"

Thu Thiển đưa cái bánh bao cuối cùng đến trước mặt Chu Tự.

Chu Ngưng Nguyệt thấy vậy, đứng lên cắn một miếng bánh bao:

“Chu Tự dạ dày nhỏ, không ăn hết đâu"

“Nguyệt tỷ ba mươi tuổi, dạ dày to thật. Thu Thiển mặt không cảm xúc nói. “Rõ ràng Nguyệt tỷ mới hai mươi chín tuổi"

Chu Tự phản bác nói.

“Ô"

Thu Thiển ồ dài một tiếng, ra vẻ thì ra là vậy.

Chu Ngưng Nguyệt:

"..."

Tại nơi ở độc lập trên Nhàn Nhã Hồ có mấy nữ tu tập trung giao lưu trò chuyện.

Tần Yêu Yêu hết nhìn trái rồi nhìn phải nói:

“Ngày mai sẽ tổ chức Nhàn Nhà Thu Hội.

Tần Trăn Trăn cũng nhìn xung quanh:

“Tô Thi tò mò đó ở đâu"

“Nói đến thì Tô Thị này có lai lịch thế nào? Sao trước đây ta không nghe nói đến?"

Có tiên tử dò hỏi.

“Ta cũng chưa từng nghe nói đến, trong số các Thiên Chi Kiêu Nữ các môn phái cũng không có nàng"

Những người khác lắc đầu.

“Rất có thể là người quan trọng của gia tộc nào đó"

“Nhưng giới tu chân chỉ có một nhà họ Tô, ngay cả tham gia Nhàn Nhã Thu Hội cũng miễn cưỡng, càng đừng nói Nhàn Nhã Thu Hội còn gửi lời mời cho từng cá nhân.

Lúc này, một tiên tử thân hình cao gầy đột nhiên nói:

“Ta từng hỏi tiên tử của Nhàn Nhã Hồ, các nàng nói danh sách khách mời cá nhân đã được Nhàn Nhã tiền bối lên sẵn trước khi bế quan. Đừng nói chúng ta, kể cả tiên tử của Nhàn Nhã Hồ cũng không biết lai lịch của Tô Thị này. Nhưng ta nghe ngóng được có thể nàng là người của Đạo Tông Thiên Vân. Nghe nói thực lực bình thường, thiên phú cũng chỉ tính là thượng đẳng, còn xa mới đến mức Thiên Chi Kiêu Nữ. Ngày mai chống mắt xem nàng bị Thiên Chi Kiều Nữ các môn phái khác đàn áp đi” “Nghe nói không ít người bất mãn với nàng, đang đợi xem trò xấu của nàng"

Lúc này, ở xa xa có một cô gái khí chất phi phàm dung nhan tuyệt thế đoan trang nho nhã chậm rãi đi đến, nàng nhìn các tiên tử đang bàn tán một cái rồi đi lướt qua.

Nàng đi về phía chỗ ít người, theo sau nàng là một cô gái nhỏ nhắn.

“Sư tỷ, hình như các nàng đang bàn tán đến Tô Thi. Rốt cuộc người này là ai? Nàng lại khiến người trong đám đông phân cao thấp, chẳng phải là đắc tội với tất cả mọi người ư? Xem khẩu khí của nàng, cảm thấy người khác đều là quạ đen, còn nàng mới là phượng hoàng chắc?"

Cố Nhạn tiên tử của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông hỏi.

“Tại sao ngươi lại cảm thấy nàng nói chúng ta là qua đen?"

Hạ Vũ Trúc, đại tiểu thư của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông mỉm cười.

Từng cái nhăn mày từng nụ cười của nàng dường như đều ảnh hưởng đến xung quanh. Khí chất cao quý.

“Có người nói Tô Thị áp chế trước phát huy sau, để đám đông phân ra quân thần, sau đó quay lại áp chế quân vương, đến lúc đó tất cả phượng hoàng đều không bằng quạ đen, ý đồ của Tô Thị vô cùng nham hiểm. Tuy nàng không có thực lực này nhưng vẫn khiến người ta tức giận.

Cố Nhạn nói.

Hạ Vũ Trúc đột nhiên bật cười, cảm giác thật có lý, nhưng nàng không giải thích nhiều.

“Sư tỷ, thiên phú của Tô Thị có được không?"

“Tạm được"

“Chỉ tạm được thôi hả? Vậy thì ngày mai nàng sẽ bị xấu mặt rồi, sư tỷ mà xuất hiện thì ai có thể địch nổi? Đạo tử của Đạo Tông Thiên Vân đều bị ngươi từ chối rồi” “Suỵt! Chớ nói bậy, chẳng qua là không hợp thôi, so với hắn, chúng ta vẫn quá nhỏ bé"

“Nhưng hắn đang đi xuống dốc, nói ra thì nếu hắn không xuống dốc, sư tỷ có đồng ý không?"

“Sư muội cảm thấy đạo tử là người thế nào?"

Hạ Vũ Trúc hỏi lại Cố Nhạn ở bên cạnh. “Người thế nào ư?"

Cố Nhạn thoáng suy nghĩ rồi mới nói:

“Trước đây cảm thấy hắn là nhân vật trong truyền thuyết, sau đó gặp mặt, cảm thấy hình như hắn cũng không truyền kỳ đến mức ấy, ta còn nhớ từ rất lâu rất lâu về trước gặp một lần, trên người hắn tỏa hào quang vạn trượng. Nhưng lần trước nhìn gần thì phát hiện không còn hào quang nữa, ánh mắt bình lặng có chút vẻ chán chường, ngay cả kiếm ý của hắn cũng không còn. Quá khiến người ta thất vọng. Khiến ta cảm thấy ta cũng có thể đuổi kịp hắn Hạ Vũ Trúc cười nhẹ:

“Trong giới tu chân, đạo tử là người trên thần đàn, thực ra hắn cách chúng ta rất xa rất xa. Tuy ta không kém, nhưng so với đạo tử, thực ra không cùng một đẳng cấp"

“Nhưng hắn đang yếu dần, đang quay lại vạch xuất phát, còn sư tỷ vẫn đang tiến về phía trước, tiền đồ vô tận.

Cố Nhạn không phục nói.

“Đúng là đạo tử đang yếu dần, nhưng không có nghĩa chúng ta đang mạnh lên đâu. Hắn có yếu đi nữa thì chung ta cũng phải ngẩng đầu ngước nhìn. Chúng ta đúng là đang tiến về phía trước, nhưng tương lai thì ai nói trước được? Ai có thể ngờ đạo tử lại tụt dốc chứ?"

Hạ Vũ Trúc mỉm cười nói ra suy nghĩ của mình:

“Cho nên xét cho cùng, đạo tử không cùng một thế giới với chúng ta.

“Chẳng phải sư tỷ xem thường hắn nên mới từ chối hắn à?"

Cố Nhạn tò mò hỏi.

1060 chữ

Chương 356: Muốn Mua Không?

“Sao lại nói thế?"

Hạ Vũ Trúc hơi suy nghĩ:

“Biết hắn đang xuống dốc, ta thực sự hơi thất vọng, dù sao với chúng ta, đạo tử cũng là nhân vật trong truyền thuyết, mang theo sự sùng bái của chúng ta với thần thoại. Từ chối tại chỗ thực ra cũng vì nguyên nhân này, nhưng xét đến cùng...là trong mắt hai chúng ta đều không có đối phương"

Hạ Vũ Trúc ngẩng đầu nhìn lên trời cao, dừng một lúc mới nói: “Có lẽ ta còn trẻ, còn có trái tim thiếu nữ ngây thơ, ta muốn gả cho một người tâm đầu ý hợp. Hoặc là một người sau này có thể tâm đầu ý hợp. Đạo tử..không phải như vậy. Nếu chúng ta là thanh mai trúc mã từ nhỏ, tâm đầu ý hợp, kể cả hắn luôn xuống dốc, ta cũng sẽ không rời bỏ hắn. Đáng tiếc không phải vậy"

“Đạo tử đó thực sự đang xuống dốc, sư tỷ thực sự đã từ chối hắn.

Cố Nhạn nói.

Hạ Vũ Trúc cười nói:

“Nói riêng với nhau thì được, nhưng đứng nói với người khác, ảnh hưởng không tốt. Lỡ như ngày nào đó đạo tử trỗi dậy, chúng ta sẽ thành trò hề"

Cố Nhạn lè lưỡi nói:

“Sư tỷ nói giữ bí mật cho hắn, ta cũng không dám nói với người khác. Hắn cũng không nói chuyện này với người khác, chắc chắn ta cũng không nói với người khác. Sư tỷ, ngươi nói xem sau này đạo tử có khả năng trỗi dậy không?"

“Ai mà biết?"

Hạ Vũ Trúc lắc đầu.

“Ta cảm thấy không thể nào, nếu hắn có thể trỗi dậy thì sao phải đi xem mắt? Có lẽ là Đạo Tông Thiên Vân hy vọng có một đạo tử mới ra đời đấy.

Cố Nhạn thực sự nghĩ vậy nói.

“Chắc là vậy"

Hạ Vũ Trúc nhẹ giọng nói.

“Hình như đạo tử vẫn phải xem mắt tiếp, không biết cuối cùng hắn sẽ kết bạn tình với ai. Nhưng lại bị từ chối vài phẩn, chẳng phải thanh danh của hắn sẽ xấu đi ư"

Cố Nhạn nói.

Hạ Vũ Trúc không nói gì, chỉ đi đến bên hồ vắng người, nhìn vào trung tâm hồ.

“Thiên Nữ của thánh địa Dạ Nguyệt sắp đến rồi, hình như Thiên Vân Y Y của Đạo Tông Thiên Vân đã đến rồi. Các nàng đều muốn có được Nhàn Nhã Ngọc.

Hạ Vũ Trúc khẽ cau mày, tất cả mọi người đều đến vì điều này.

Người nào vượt trên các thiên chi kiêu nữ của Nhàn Nhã Hồ, danh tiếng cao nhất, thì có thể có được Nhàn Nhã Ngọc.

Nhàn Nhã Ngọc chỉ có ích với những người còn trong trắng, cho nên Nhàn Nhã Thu Hội còn được gọi là hội độc thân. Có thể khiến cơ thể trong trắng không tỳ vết nâng cao độ phù hợp với linh khí, tăng tốc độ tu luyện. Đương nhiên đây cũng là một vinh dự, đàn áp các tiên thử giới tu chân, giành danh hiệu đệ nhất.

Giá trị vô cùng cao.

“Mặc thế này có thích hợp không?"

Trong phòng, Chu Tự ngẩn người hỏi.

Lúc này Thu Thiển mặc một chiếc quần bò rộng rãi màu đen, trên là áo dài tay khoác thêm áo khoác màu đen, buộc một phần tóc ở giữa, hai bên tóc để thả xuống bên đỏ bên tím. không thích à?"

“Ngươi Thu Thiển mở to đôi mắt hỏi.

Chu Tự lắc đầu, lần thứ hai gặp Thu Thiển cũng thế này.

Ồ, thiếu một thứ quan trọng. Hắn lấy kẹo mút ra, bóc vỏ đưa qua.

Cắn một miếng kẹo mút, Thu Thiển cười nói:

“Xuất phát thôi"

Chu Tự bất đắc dĩ gật đầu, hắn không ghét, nhưng cứ cảm thấy xấu hổ.

Lúc này Nguyệt tỷ đeo ba lô Tiểu Hùng, mặc áo khoác tiểu học Thanh Thành, kết hợp với váy xếp li, trên đầu vẫn có hai búi tóc nhỏ.

“Nguyệt tỷ, áo khoác này ở đâu ra đấy?"

Chu Tự hỏi.

“Một thầy giáo tặng ta.

Chu Ngưng Nguyệt mở cửa dẫn đầu đi ra ngoài. Chu Tự cảm khái, trải nghiệm của Nguyệt tỷ thật phong phú.

Ít khi.

Ba người đi trên con phố không đông người, lọt vào tầm mắt đều là nữ giới, rất ít thấy nam giới, đa số đều là nữ giới đi cùng nhau.

“Đàn ông ở đây ít thế nhỉ?"

Chu Tự có chút bất ngờ.

“Đúng thế, ở đây là phố dành cho phụ nữ, đàn ông thường sẽ không vào"

Thu Thiển trả lời.

“Kỳ thị nam nữ nặng như vậy hả?"

Chu Tự tỏ vẻ mặt kinh ngạc.

“Là vì nơi này đều bán đồ dùng dành cho phụ nữ, đàn ông đến đây làm gì?"

Chu Ngưng Nguyệt không vui nói.

Chu Tự:

Nhìn kỹ lại thực sự đều là đồ dùng dành cho phụ nữ. Thậm chí còn có cả cửa hàng nội y, khiến ấn tượng của Chu Tự với giới tu chân hơi xấu đi. Hắn cảm thấy giới thu chân như tiên giới, sao lại dung tục như vậy?

Thu Thiển thuận theo ánh mắt của Chu Tự nhìn về phía cửa hàng nội y, có lòng tốt nói bên tai hắn:

“Có cần ta đi mua hai chiếc không, cho ngươi tư vấn"

“Cũng được"

Chu Tự nói theo bản năng, khi định thần lại thì đã muộn.

Chỉ còn lại Thu tỷ với khuôn mặt cười xấu xa bên cạnh, hắn đang định há miệng giải thích thì nghe thấy câu nói ‘ta hiểu’ quen thuộc.

“Cảm giác hoa quả ở đây ngọt đến mức không phải ngọt tự nhiên"

Chu Ngưng Nguyệt vừa đi đường vừa ăn hoa quả có chút bất mãn.

Chu Tự ăn một quả cảm thấy cũng không tệ, ngon hơn hoa quả ở Thanh Thành rất nhiều.

Khi đi qua cửa hàng nội y, Thu tỷ không vào mua. Miệng lưỡi con gái đúng là lừa người.

Đi dạo hồi lâu, họ tính đi ăn trưa.

Trên phố có ba cô gái diêm dúa dắt tay nhau dàn hàng ngang đi đối diện trước mặt. Họ vừa hay chặn phía trước Thu Thiển.

1083 chữ

Chương 357: Chọc Nhầm Người

“Này, cô em nhà quê, tránh đường nào.

Cô gái mặc váy ngắn hở vai ở giữa có chút mơ hồ và không vui nói.

“Đồ xấu xí, chỉ có thể thu hút ánh mắt bằng cách ăn mặc hở hang"

Thu Thiển chế giễu nói.

Chu Tự vừa nghe liền vội vàng cúi đầu, không hợp lễ giáo chớ có nhìn.

“Cái gì hả?"

Ba người nhìn chằm chằm Thu Thiển khinh bỉ nói:

“Bà già tàn tạ, tên đàn ông của ngươi nhìn bọn ta chẳng phải là ngươi thiếu sức hấp dẫn hả? Đương nhiên là phải nhìn những thứ đẹp đẽ rồi, mặc kín như vậy lại còn nhuộm tóc, hậm hực không, bực bội không, còn giả bộ thuần khiết. Ba tỷ muội chúng ta sinh ra đã xinh đẹp khí chất, ngươi ghen ghét hả?"

Thu Thiển hết nhìn trái rồi nhìn phải, chỉ vào con ngõ bên đương nói:

“Vào đó nói chuyện vài câu đi?"

“Ta mà sợ ngươi à? So tu vi, so thân phận, chúng ta thua ngươi chắc?"

Ba người tỏ vẻ mặt cười nhạo, khinh thường nói.

Chu Tự cứ vậy mà nhìn Thu tỷ và Nguyệt tỷ đưa ba “kẻ xấu xí” đi vào con ngõ.

Hắn không dám đi vào. Sau đó hắn ở ngoài ngõ nghe thấy tiếng đánh ầm ầm.

Phập!

Phập!

Bộp!

Tiếp đó là tiếng kêu thảm thiết.

“A, đừng, đừng đánh vào mặt.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, ta sai rồi.

“Chúng ta là em gái nhà quê, chúng ta là kẻ xấu xí, đừng đánh nữa, đừng đánh nữa.

“Đúng, đúng, các ngươi đánh yêu nhất, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. A, đừng, tỷ tỷ, chúng ta vừa uống vài chén, không có ý xúc phạm.

“Đúng vậy đúng vậy, tỷ tỷ tốt, đừng vậy mà.

“Đừng giật tóc, ôi ôi, áo tuột rồi, đừng kéo áo"

Chu Tự:

Khiến hắn muốn nhìn mà không dám nhìn, sợ gặp phải nụ cười xấu xa của Thu tỷ. Tối nay quay về có thể xuất hiện các loại bất ngờ. Về mặt nào đó, Thu tỷ rất nhỏ mọn, lại còn thù dai.

Ba người này việc gì phải làm vậy? Sống yên ổn không tốt ư?

"Ừm?"

Trong lúc suy tư, hắn cảm thấy có ánh mắt dồn lên người hắn.

Chẳng lẽ là ảo giác?

Quay đầu nhìn về phía con phố, nhưng không có ai nhìn hắn. Bên cạnh cũng có con ngõ, hắn bước đến định kiểm tra.

Nhích từng chút lại gần, khi còn cách bốn năm bước, phía sau vang lên giọng của Nguyệt tỷ:

“Chu Tự, đi ăn cơm thôi.

“Ồ, đến đây."

Chu Tự lập tức quay đầu về phái Nguyệt tỷ và Thu tỷ.

“Nguyệt tỷ, chúng ta ăn gì?"

Thu Thiển hỏi.

“Sườn, dưa chua, cá.

Chu Ngưng Nguyệt trả lời.

Giọng nói xa dần, trong con ngõ mà Chu Tự định lại gần, có một cô gái mặc áo đen che miệng trượt theo bức tường ngồi xuống đất, hai chân sợ mềm nhũn.

Yên Phi Hoa, ban đầu sau khi gây ra hiểu lâm ở quán café, nàng vô cùng hối hận. Đặc biệt là phát hiện Thần Nữ chính là người đánh nàng, lại phát hiện sự tàn nhẫn của Thánh Tử, nàng sợ đến bật khóc. Khó khăn lắm mớithoát khoi cái chết, lần này suýt chết lần nữa. Lần này nàng thử đến tìm bạn trai, ai ngờ họ cũng ở đây, vừa nãy chỉ nhìn hai cái xác nhận thì...suýt thì chết.

Chỉ thiếu mấy bước, lần trước như vậy, lần này cũng như vậy, còn lần sau thì sao? Phải hết sức tránh xa những người này.

Nghỉ ngơi hồi lâu, nhìn đến con ngõ bên cạnh nhìn một cái, phát hiện ba đồng môn ở bên trong, đầu tóc rối tung, quần áo xộc xệch, khuôn mặt đỏ bừng, bất lực ngồi trên mặt đất, vừa chỉnh lại quần áo vừa khóc thút thít.

Ngươi nói xem, đang yên đang lành chọc vào ba người đó làm gì?

Chê sống lâu quá rồi phải không?

Trước khi rời đi Chu Tự cũng nhìn vào con ngõ một cái, chỉ có thể nói thê thảm đến không nỡ nhìn. Thu tỷ và Nguyệt tỷ quá hung tàn, thiếu nữ bất lương cũng không phải nói đùa. Ở Thanh Thành hai người luôn nho nhã dịu hiền. Về giới tu chân giới, lại không hề ngoan ngoãn chút nào.

Cuối cùng, Thu tỷ đi mua nội y thật, nhưng hắn nhìn thấy mấy nữ tu ở bên trong, không dám đi vào khiến cho Thu tỷ cũng phải lén cười. Thực sự không vứt nổi cái thể diện đó.

Buổi chiều, họ về chỗ ở thì gặp Thượng Quan Hà ở trước cửa.

“Đạo hữu, bạn tốt của tôi ở Đạo Tông Thiên Vân đến rồi, các ngươi đều là đệ tử của Đạo Tông Thiên Vân chắc sẽ có tiếng nói chung. Không biết ngươi có rảnh không?"

Thượng Quan Hà khách sáo hỏi.

Thu Thiển và Chu Ngưng Nguyệt tỏ vẻ mặt nghi hoặc, Thánh Tử Ma Đạo gia nhập Đạo Tông Thiên Vân? Là bỏ tối theo sáng hay là nằm vùng chính đạo? Các nàng không hỏi gì mà đi vào phòng trước.

Mua khá nhiều đồ, các nàng cần sắp xếp, quần áo có thể mặc thử.

Chu Tự gật đầu, hắn cũng muốn hỏi người của Đạo Tông Thiên Vân có quen biết người có khí huyết như đại dương mênh mông đó không.

Còn về việc mình giả mạo có bị phát hiện hay không, hắn cũng không sợ. Lý Lạc Thư đã cho hắn toàn bộ thông tin, một đệ tử mới nhập môn như hắn, những người khác không biết là điều đương nhiên. Chứng thực việc giả mạo cũng cần có thời gian, lúc đó hắn đã quay về từ lâu rồi.

Hiếm khi a.

Chu Tự gặp một người đàn ông trên người có hình xăm con rồng, hắn mặc áo ba lỗ, cơ bắt nổi lên cuồn cuộn, cho người ta một sức mạnh bùng nổ. Hình xăm con rồng đỏ như lửa, có ánh lửa lưu chuyển, tựa như con rồng đang chuyển động.

“Không biết vị sư đệ này bái vị tiền bối nào của Quan Hà Phong làm sư?"

Đây là câu hỏi đầu tiên mà Chu Tự phải đối mặt.

1136 chữ

Chương 358: Sư Thúc

“Là đệ tử nhỏ nhất của Quan Hà Phong"

Chu Tự lên tiếng trả lời.

Lý Lạc Thư nói với hắn, Quan Hà Phong không có nhiều người, thu nhận đệ tử, những người khác cũng chẳng thể biết nên chỉ cần nói đệ tử nhỏ nhất là được.

Người bình thường sẽ không hỏi đến danh sư, nếu gặp phải người có thân phận địa vị cao hiểu rõ tình hình thì tương đương với bị lộ tẩy. Giả bộ hay không cũng không có ý nghĩa lớn.

“Trước nay chưa từng nghe nói Quan Hà Phong thu nhận đệ tử mới, thực khiến người ta bất ngờ.

Đệ tử của Long Viêm Phong dừng một chút rồi tiếp tục nói:

“Tại hạ là Tiêu Bộ, đệ tử thân truyền của Long Viêm Phong, sư truyền Thiên Long đạo nhân. Không biết vị sư...đạo hữu là đệ tử đời thứ nhất hay là đệ tử đời thứ hai của Quan Hà Phong?"

“Tính đến nay Quan Hà Phong không có đệ tử đời thứ hai.

Chu Tự cười trả lời.

Quan Hà Phong khác với các phong khác, các phong khác sẽ không phân các đời đệ tử, chỉ có Quan Hà Phong phân ra. Tính đến nay chỉ có phong chủ thu nhận đồ đệ, những người khác không nhận đồ đệ.

“Thì ra là vậy"

Tiêu Bộ cung kính nói:

“Nghe nói công pháp hạch tâm của Quan Hà Phong rất lợi hại, có liên quan đến Triều Hà...

“Nhật Nguyệt Hà Quang"

Chu Tự cắt ngang lời của đối phương.

"..."

Tiêu Bộ cũng không giận mà cười nói:

“Gây phiền phức cho đạo tử rồi, chủ yếu là vì ít gặp đệ tử Quan Hà Phong, khó tránh muốn hỏi thêm vài câu. Tu vi của tại hạ cũng tạm được, nếu có vấn đề gì, có thể đến hỏi ta bất cứ lúc nào. Đương nhiên, Quan Hà Phong ít ra ngoài, không hiểu lắm về Đạo Tông Thiên Vân, những việc này cũng có thể tìm ta?

Qua ải rồi chăng? Chu Tự cười, tỏ vẻ mặt khách sáo:

“Đúng là có vấn đề nhỏ, ta đang tìm một người.

“Là ai?"

Thượng Quan Hà tỏ vẻ mặt tò mò. Hắn chưa từng nghi ngờ thân phận của Chu Tự đích, bạn tốt của hắn đã thừa nhận, thì càng không có vấn đề.

Tiêu Bộ cũng nhìn Chu Tự, chờ đợi câu tiếp theo.

“Ta cũng không biết hắn tên là gì, chỉ nghe nói một vài đặc điểm. Khí huyết như đại dương mênh mông, bóng dáng như sông núi, hào quang chiếu nhật nguyệt.

Chu Tự lặp lại miêu tả này lần nữa.

“Đây là miêu tả người ở đâu?"

Thượng Quan Hà hỏi.

“Đạo Tông Thiên Vân, một đồng môn của ta nhờ ta tìm, ta cũng không hiểu lý do cụ thể.

Chu Tự lấy Lý Lạc Thư ra làm bia đỡ đạn. Đối phương hỏi thì cứ trực tiếp lôi Lý Lạc Thư ra, bảo đảm không bị nghi ngờ.

“Theo miêu tả thì chắc hẳn là một tiền bối, còn vô cùng lợi hại. Rất khó xác định. Một số tiền bối trong tông môn như thần long thấy đầu mà không thấy đuôi, thậm chí một số người đều như trong truyền thuyết, gặp cũng không gặp được. Nhiều nhất là có một số sách cổ ghi chép lại. Việc này ta cần đi hỏi tiền bối, có lẽ có thể có được đáp án.

*Thần long thấy đầu mà không thấy đuôi: anh hùng hào kiệt bận rộn, nay đây mai kia, khi chỗ này mai chỗ khác, ko ai nắm rõ đang làm gì ở đâu.

Tiêu Bộ thật thà nói.

Chu Tự gật đầu, khách sáo đáp:

“Cảm ơn Tiêu sư huynh, có cần gì thì nhớ tìm ta, ta đánh rất giỏi đấy.

"Haha."

Tiêu Bộ buồn cười nói:

“Được, chắc chắn rồi.

Tìm hiểu thêm một chút rồi Chu Tự mới đứng dậy cáo từ.

Ba người trò chuyện rất vui vẻ.

Nhìn thấy Chu Tự về đến phòng, Thượng Quan Hà mới cười nói:

“Chu đạo hữu thoạt nhìn thì tu chân không được bao lâu, có lẽ tu vi không cao lắm, có thể hắn không biết Tiêu huynh đánh giỏi thế nào. Cường giả linh trận ngũ phẩm, chưa đến bảy mươi tuổi.

“Trăm tuổi có thể tiến vào nguyên linh tứ phẩm mới coi là khá lợi hại, bây giờ vẫn chưa là gì?

Tiêu Bộ lắc đầu nói.

“Ngươi cảm thấy Chu đạo hữu thế nào? Tại sao ngươi đột nhiên đổi cách xưng hộ? Ban đầu còn gọi là sư đệ, sau đó trực tiếp gọi đạo hữu, xa cách như vậy. Là thân phận của hắn có vấn đề ư?"

Thượng Quan Hà có chút tò mò.

Tiêu Bộ cười ha ha:

“Tóm lại là trong lúc hỏi thì ta cảm thấy không vấn đề, nhưng nhìn dáng vẻ của hắn giống như đã đặc biệt chuẩn bị sẵn sàng chờ ta hỏi vậy?

“Vậy từ câu trả lời của hắn, tin tưởng được bao nhiêu phần trăm?"

Thượng Quan Hà dò hỏi.

“Không biết.

Tiêu Bộ trở lại đại sảnh ngồi xuống:

“Nói thật, ta cũng không biết nhiều lắm về Quan Hà Phong, công pháp Nhật Nguyệt Hà Quang mà hắn nói, thực ra ta cũng chưa từng nghe đến"

Thượng Quan Hà:

“...Ngươi cho rằng hắn bịa ra hả?"

“Không biết, cần hỏi một số tiền bối đã, hơn nữa chuyện Quan Hà Phong nhận đồ đệ cũng không phải chuyện nhỏ"

Tiêu Bộ xoa bóp huyệt thái dương, có chút đau đầu.

“Việc này lớn lắm à?"

Thượng Quan Hà cũng ngồi xuống theo. Nhưng vừa ngồi xuống hắn lại đứng lên, chỉ thấy Tiêu Bộ trợn mắt trắng nói:

“Biết tại sao ta không gọi hắn là sư đệ không? Bởi vì nếu hắn thực sự là đệ tử đời nhất nhất của Quan Hà Phong, đừng nói sư đệ, mà ngay cả sư huynh thì ta cũng không dám gọi ra miệng. Ta phải gọi hắn là...sư thúc tổ.

Thượng Quan Hà thộn mặt:

"???"

“Cho nên ta dám gọi hắn là sự đệ nữa không?"

Tiêu Bộ tức giận nói. “Đúng là không thích hợp lắm, nói vậy thì Chu đạo hữu vô cùng lợi hại rồi?"

Thượng Quan Hà lần đầu tiên cảm thấy mình ở bên cạnh một đại nhân vật.

Tiêu Bộ nhún vai, thuận miệng nói:

“Chờ ta hỏi đã, chỉ riêng thông tin này thôi cũng có thể khiến một số tiền bối hoặc sư huynh đệ của ta chấn động một phen. Nếu tin tức này là thật, Đạo Tông Thiên Vân cũng phải chấn động"

1079 chữ

Chương 359: Ngạc Nhiên Lắm À?

Ngày hôm sau.

Thứ ba ngày 9 tháng .

11Chu Tự nhìn Ma Chủng sống dở chết dở, chỉ có thể an ủi đối phương, hạng mục này kết thúc thì có thể nghỉ ngơi một thời gian. Kết thúc sớm thì được nghỉ ngơi sớm.

Dạo này hung thú Phá Thiên cũng đang giả chết, không có cách nào tạo niềm vui cho Ma Chủng. Đợi Nhàn Nhã Thu Hội kết thúc, hắn phải đến Đạo Tông Thiên Vân một chuyến. Mời Ma Chủng đại bảo kiếm.

Linh khí Chu Thiên lại có chút phản ứng, có lẽ là Nguyệt tỷ cho nó linh đan diệu dược, khiến trận pháp dễ dàng hỗ trợ hắn tu luyện. “Nói ra thì ta đã không ngủ không nghỉ tu luyện ba tháng liền, lúc nào mới nhìn thấy hy vọng đây?” Nếu không phải có Thu tỷ ở bên Chu Tự mỗi ngày thì cuộc sống sẽ vô cùng tẻ nhạt.

Nhất là Thanh Thành càng ngày càng nhiều việc, không thấy tung tích dã quái, cơ hội xử lý dã quái cũng không nhiều. Muốn tốt nghiệp giới tu chân phải cần thời gian rất dài, hắn chỉ có thể đi tốt con đường hiện tại. ‘Nước trong suốt là vật phẩm cần quan tâm nhất ở hiện tại và lần này buộc phải có được. Tối qua hắn và Thu tỷ ra ngoài quan sát, không thấy nó ở giữa hồ, nghe ngóng một chút, người ta nói là ở đáy hồ. Muốn có được cũng không phải không được, cần khiến người của Nhàn Nhã Hồ coi trọng. Nếu không, không dễ có được, thì đó là hàng trưng bày. Chỉ có thể trông cậy vào Tô Thi và Nguyệt tỷ tham dự Thu Hội. Nguyệt tỷ quá nhỏ, hơn nữa nàng đến chỉ để ăn, nàng mới tám tuổi rất thiếu ưu thế.

Tô Thị thì một lời khó nói hết, tất cả dựa vào vận may.

Một lát sau, giọng nói quen thuộc vang lên bên tai.

“Buổi sáng tốt lành, bây giờ là bảy giờ ba mươi chín phút, thời tiết ở Nhàn Nhã Hồ vẫn đẹp như mọi ngày.

Mở mắt đã thấy Thu Thiển ngồi phía trước hắn. Nàng mặc áo hoodie có mũ màu gạo, quần dài màu xanh nhạt, ống quần hơi bó.

“Bởi vì Nhàn Nhã Thu Hội sắp bắt đầu rồi, đề phòng không có thời gian thay quần áo, ta không mặc quần áo ngắn nữa. Nguyệt tỷ đã qua đó rồi.

Hai tay Thu Thiển chống lên má, nhìn chằm chằm Chu Tự nói:

“Có cần kéo áo cho ngươi xem không?"

“Thu tỷ, ta không phải loại người đó"

Chu Tự tràn đầy chính nghĩa nói.

Thu Thiển chỉ cười hai tiếng.

“Mau đi rửa mặt vệ sinh cá nhân đi, Nhàn Nhã Thu Hội sắp bắt đầu rồi, vừa hay đi xem Tô Thi thế nào"

Nàng thúc giục nói.

Đáp một tiếng, Chu Tự mới bắt đầu rửa mặt ăn sáng.

Tám giờ, hai người xuất phát đúng giờ. Họ không thể tham gia Nhàn Nhã Thu Hội, nhưng cũng có thể xem từ xa.

Tuy chỉ có thể xem được cảnh mọi người tiến vào lúc ban đầu, nhưng cũng coi như mở rộng tầm mắt.

Ở Long Viêm Phong của Đạo Tông Thiên Vân.

Một người đàn ông trung niên cau mày nghi ngờ. Hắn nhận được một tin, thông tin này đã lật đổ nhận biết của hắn, khả năng là giả rất cao. Nhưng nhiều năm đã qua, đạo tử bị nghi ngờ đang trên đường tụt dốc không phải là chuyện không thể nào. Do dự hồi lâu, hắn rời khỏi nơi ở, đến Long Viêm Phong cao nhất, định gặp phong chủ. Một lát sau, trên đỉnh Viêm Phong, người đàn ông trung niên xuất hiện trước tiên phủ, truyền âm thông báo, đợi người bên trong đáp lại.

Hiếm khi.

Cửa không gian được mở ra trước mặt hắn, bên trong truyền ra tiếng nặng nề:

“Thiên Long trưởng lão vào đi” Thiên Long đạo nhân không do dự, bước một nước vào cửa không gian. Khi hắn xuất hiện lần nữa là ở trên hòn đảo giữa hồ, phía trước là đình nghỉ chân che nắng.

Một ông lão và một người đàn ông trung niên ngồi giữa đình. Ông lão là Long Viêm đạo nhân, phong chủ của Long Viêm Phong.

Ngọn núi được đặt tên theo tên của hắn, người đàn ông trung niên là một trong trưởng lão của Long Viêm Phong, Thiên Môn đạo nhân.

“Có chuyện gì mà gấp thế?"

Giọng nói Long Viêm đạo nhân chậm rãi, ra ý bảo Thiên Long đạo nhân ngồi xuống. Đạo Tông Thiên Vân đã rất lâu không xảy ra chuyện gấp, vừa nãy nghe báo cáo, Long Viêm đạo nhân rất kinh ngạc nhưng không quá mức lo lắng.

“Phong chủ, vừa nãy ta nhận được một thông tin, một đệ tử của ta đặc biệt truyền về, hắn nói gặp được một người tự xưng là đệ tử đời thứ nhất của Quan Hà Phong"

Thiên Long đạo nhân không chưa ngồi xuống mà nói thẳng vào việc chính.

“Chuyện này lớn lắm hả?"

Long Viêm đạo nhân nhìn Thiên Long đạo nhân tiếp tục nói:

“Nhiều năm nay trong giới tu chân số người tự xưng là người của Quan Hà Phong không đến một ngàn thì cũng tám trăm. Không thể để ý hết chứ phải không?"

“Lần này hắn nhắc tới một công pháp.

Thiên Long đạo nhân nói với vẻ mặt nghiêm túc.

“Nhật Nguyệt Hà Quang"

"Ùm?"

Long Viêm đạo nhân cau mày, không còn vẻ thờ ơ không quan tâm.

Nhật Nguyệt Quang Hà, cái tên mà từ rất lâu về trước đã không có ai biết đến. Theo thời gian trôi, người ngoài có thể biết Quan Hà Phong, nhưng Nhật Nguyệt Hà Quang cũng chỉ có rất ít phong chủ và trưởng lão biết.

Người bên ngoài, trừ một số lão già mà không chết ra, thì những người khác rát khó biết đến mới phải.

“Còn gì khác không?"

Long Viêm đạo nhân lại hỏi.

“Nói hắn có một con Hồng Mông Thực Thiết Thú"

Thiên Long đạo nhân nói.

"Ùm?"

Long Viêm đạo nhân hơi cân nhắc nói:

“Chưa từng nghe nói Quan Hà Phong có Hồng Mông Thực Thiết Thú 1155 chữ

Chương 360: Không Sợ Mất Mặt

“Một cái tên công pháp có đủ không?"

Thiên Môn đạo nhân ở một bên từ nãy chưa lên tiếng nói:

“Ban đầu thì không đủ"

Long Viêm đạo nhân thở dài một tiếng nói:

“Nhưng dạo này đạo tử không chuyên tâm tu luyện, không ngừng phá trận. Vầng sáng sức mạnh trên người biến mất, thậm chí khí tức cũng trở nên yếu dần, có thể đang trên đường tuột dốc. Như vậy Quan Hà Phong muốn tìm một đệ tử tiếp tục bồi dưỡng, không phải là không thể.

“Phong chủ muốn hỏi xem sao không?” Thiên Long đạo nhân hỏi thăm dò.

“Chuyện này không tiện hỏi thẳng"

Do dự một chút, Long Viêm đạo nhân nói:

“Ta nhờ người đến Hậu Sơn hỏi Liễu tiên tử xem.

Đạo lữ của hắn khá là thân thuộc với Liễu Bắc Uyển sống ở Hậu Sơn, đi hỏi nàng là thích hợp nhất. Mà hai vị sống ở Hậu Sơn thường xuyên qua lại với hai vị ở Quan Hà Phong, chắc chắn họ biết rõ chuyện thu nhận đệ tử.

“Đúng rồi, có nói hắn tên là gì không?"

Long Viêm đạo nhân hỏi.

"Chu Tự."

Thiên Long đạo nhân lập tức nói.

Ở giữa Nhàn Nhã Hồ có một hòn đảo nhỏ, Nhàn Nhã Thu Hội được tổ chức ở đó.

Hiện giờ những người tham gia đều ở bên ngoài đảo, họ phải thể hiện sức mạnh bản thân mới được lên đảo. Uẩn vị đạo trạch càng cao, càng phù hợp với Nhàn Nhã Ngọc.

Tất cả đều có tiến độ phù hợp, trước khi Nhàn Nhã Thu Hội kết thúc, người phù hợp nhất sẽ trèo lên đỉnh có được Nhàn Nhã Ngọc.

Tô Thị đứng bên bìa núi, vẻ mặt căng thẳng.

Có người bắt đầu tiến vào, không lâu nữa sẽ đến lượt nàng.

“Hàn Tô, chốc nữa ngươi vào cùng ta đi?

Tô Thi nắm chặt cánh tay của Hàn Tô.

“Hai người cùng đi, ảnh hưởng đến khí chất của ngươi.

Hàn Tô nghiêm túc tách tay của Tô Thi ra.

Vừa bị tách ra, Tô Thi lại tóm lấy cánh tay của Hàn Tô:

“Không đâu, chúng ta là tuyệt đại song kiêu"

Hàn Tô nhất thời không phân rõ được đây là khen ngợi hay là chửi rủa.

“Ngươi tháo kính xuống, tóc thả ra, thực sự là có thể đấy"

Minh Nam Sở tán thành nói.

“Sao ngươi không đi?"

Hàn Tô đẩy kính mắt lạnh lùng đáp lại.

“Lần này ta có lòng hỗ trợ, nhưng Nhàn Nhã Thu Hội mời nữ không mời nam.

Minh Nam Sở ra dáng vẻ đáng tiếc.

Tô Thi gật đầu công nhận lời của Minh Nam Sở.

Hàn Tô cau mày, nhìn ba người Miêu Khả An, mới nói với Tô Thị:

“Có thể tìm ba vị sư tỷ của ngươi, khí chất tu vi của các nàng đều là hàng đầu.

Ba người giật mình.

“Mấy năm nay Tô sư muội không ở Đạo Tông Thiên Vân, không đủ ăn ý với chúng ta, rất dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn"

Miêu Khả An cười giải thích. Tình Chân tiên tử và Nhiễm Nhiên tiên tử gật đầu tán thành.

Nếu có nguy hiểm, các nàng sẽ khoanh tay đứng nhìn, nhưng cùng mất mặt thì..thực sự không làm được. Đều là người có thể diện, đi cùng Tô Thi thì phải gần trăm năm cũng ngại ra khỏi cửa.

Cưỡi linh thú giả hai mươi đồng, thì càng...không dám nhìn thẳng.

Có thể từ chối, thì chắc chắn sẽ không đồng ý. Khi thả linh thú ra, các nàng cũng chuẩn bị sẵn sàng rút lui, ủng hộ Tô sư muội về mặt tinh thần.

Hàn Tô:

"..."

Nàng nhìn xung quanh. Hiện tại bọn đang đứng trên một sườn núi, cách trung tâm hồ khá xa, để không bị phát hiện. Tô Thi là người nổi tiếng, có vài người biết Tô Thi cũng rất bình thường. Không cố ý né tránh, rất dễ bị chỉ trỏ.

“Hàn Tô."

Tô Thị ngồi xổm dưới đất ôm đùi Hàn Tô.

“Tóm đỏ cả chân rồi...

Hàn Tô cúi đầu nhìn Tô Thi đang tủi thân, thở dài nặng nề một tiếng:

“Đến lúc đó đừng làm gì bừa bãi, điềm tĩnh một chút.

“Được"

Thấy Hàn Tô đồng ý, Tô Thi vội vàng đứng lên nói:

“Ta phát hiện ngoài xinh đẹp ra thì ta còn có ưu điểm là nghe lời.

“Hy vọng không có ai nhận ra.

Hàn Tô không nhìn Tô Thi mà tháo kính mắt, cởi dây buộc tóc. Mái tóc dài được thả xuống, bay bay theo gió.

Khuôn mặt không bị che đậy, hoàn toàn lọt vào mắt mấy người xung quanh.

Vù!

Làn gió mát thổi qua, mái tóc dài của Hàn Tô tung bay, đôi mắt sáng long lanh, hàm răng trắng bóng, chim sa cá lặn, vẻ u buồn nhẹ nhàng động lòng người. Dường như biến thành một người khác.

Ba người Miêu Khả An tỏ vẻ mặt kinh ngạc, nàng thực sự có thể nhìn ra Hàn Tô cũng có nhan sắc, nhưng chưa từng nghĩ lại vượt ngoài sức tưởng tượng như vậy.

Đứng bên cạnh Tô Thị, nàng không hề chỉ như lá cây, mà là hai đóa hoa tuyệt thế hoàn toàn khác nhau.

“Minh đạo hữu không ngạc nhiên chút nào à?"

Miêu Khả An hỏi Minh Nam Sở.

Tiên tử đẹp nhường này ra mắt, nam tu sĩ duy nhất lại vẫn bình tĩnh. Khiến người ta bất ngờ.

Có thể khiến người ta ngạc nhiên bằng game truyền kỳ không? Minh Nam Sở quay đầu nhìn Miêu Khả An, suy nghĩ nhanh chóng:

“Tiên tử nói đùa rồi, ta quen biết Hàn Tô từ lâu, đã từng thấy dáng vẻ này của Hàn Tổ “Minh Nam Sở, ta và Hàn Tô, ai đẹp hơn?” Giọng của Tô Thi truyền đến.

“Ngươi đẹp hơn Minh Nam Sở còn không quay đầu liền trực tiếp trả lời.

“Chẳng lẽ ngươi không thể ngắm trước rồi trả lời hả?"

Tô Thi cũng không để ý, mà hít sâu một hơi chờ tiến vào.

“Chốc nữa nếu ngươi làm quá mất mặt thì tự rời đi, ngươi đừng bán đứng ta đấy.

Hàn Tô dặn dò.

“Thực ra không cần lo lắng đến việc quá mất mặt, Tô Thi đã vô dụng đến mức sẽ không chủ động làm mất mặt"

Minh Nam Sở trấn an nói.

“Cũng phải.

Hàn Tô gật đầu tán thành.

Ba người Miêu Khả An:

"..."

Sao ba ngươi này lại tạo thành một nhóm nhỉ?

Bất kể thế nào ba người Miêu Khả An chỉ có thể cổ vũ Tô Thi. Mất mặt trước mặt mọi người quá đáng sợ, nếu không các nàng cũng không đến mức né tránh.

1128 chữ

Chương 361: Tiên Nữ Hội

Vù!

Bầu trời quang đãng.

Một luồng sáng xuất hiện trên mặt hồ.

“Ai đã tiến vào rồi?"

Miêu Khả An kinh ngạc hô lên.

Mấy người nhìn qua, thấy một cô gái đi trong không trung, tà váy thướt tha bay bay trong gió. Đặt chân xuống mặt đất như có bậc thang đỡ nàng đi vào. Bầu trời u ám, sự tồn tại của nàng như nhật nguyệt chiếu rọi, trong hồ có bóng chiếu của trăng tròn. Thậm chí ánh trắng trong hồ chậm rãi dâng lên.

Trên mặt hồ nổi ánh trăng?

“Thánh địa Dạ Nguyệt, Dao Di thiên nữ.Tình Chân tiên tử hơi ngạc nhiên:

“Lại có thể trực tiếp gây ra hiện tượng lạ, thật quá lợi hại, nghe nói năm đó khi đạo tử còn chưa chiếu sáng tám phương, Dạ Nguyệt thiên nữ là một trong tu chân giả được chú ý nhất. Xem ra rất có thể nàng đã đi đến đỉnh phong của trận linh ngũ phẩm, tiến thêm một bước thậm chí có thể sánh vai với một số lão tiền bối"

“Thật lợi hại.

Tô Thi thán phục từ đáy lòng Hàn Tô cũng nhìn chằm chằm đối phương, dáng người yểu điệu, dung nhan tuyệt thế, như trăng tròn cắt cứ một phương.

Tinh!

Một tiếng kiếm minh phá vỡ đêm tối, nghênh đón trời xanh.

Một thanh kiếm xuyên qua chân trời, trong đình nghỉ, Hạ Vũ Trúc của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông ngự kiếm đến hòn đảo giữa hồ. Bên cạnh nàng là Cố Nhạn, cường giả đọ sức, Cổ Nhạn không đủ tỏa sáng cho lắm. Nàng vui vẻ chấp nhận chuyện này, cùng sư tỷ đến góp vui.

“Đại tiểu thư Hạ Vũ Trúc của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông, chẳng trách có thể ngang ngửa với Dạ Nguyệt thiên nữ"

Nhiễm Nhiên tiên tử cảm khái nói.

Tí tách!

Đột nhiên có tiếng giọt nước rơi vang lên. Ở một bên khác của hồ, một cô gái áo trắng đặt chân lên mặt nước bước đi từng bước, mỗi một bước chân nàng hạ xuống, nước hồ lại dâng cao, tạo thành hoa sen nâng đỡ bước chân của nàng. Mỗi bước chân đều có hoa sen hiện ra.

Bước chân hoa sen.

Áo nàng trắng như tuyết, mái tóc đen khẽ lay động, điềm tĩnh nho nhã, lụa trắng che nửa khuôn mặt tạo nên nét đẹp thần bí.

“Là Y Y sư tỷ.

Miêu Khả An hưng phấn nói:

“Xem ra không chỉ có mấy người này chơi trội, còn có Thiên Vân Y Y của Đạo Tông Thiên Vân chúng ta.

“Y Y sư tỷ cũng mạnh như vậy rồi, rõ ràng ta và nàng cùng gia nhập tông môn"

Tình Chân tiên tử cảm thán.

Giữa thiên tài với nhau cũng có sự khác biệt, Thiên Vân Y Y thuộc loại đỉnh cao nhất, thế hệ học trò cả tông môn cộng lại cũng không quá năm đầu ngón tay.

Ngao!

Một tiếng rồng gầm vang lên.

Mặt hồ lại bị cắt cứ lần nữa, một bóng rồng xuất hiện, một cô gái tóc ngắn áo đỏ dẫm chân lên mặt nước. Bóng rồng vờn quanh người nàng, trên người nàng có vảy rồng hiện ra, đồng tử hiện lên sức mạnh vượt trội. “Long Ẩn Hồng của Thập Nhị Tịnh Đường, ma tu cũng được mời, nàng đến không có gì kỳ lạ"

Tình Chân tiên tử có chút kiêng sợ.

“Ma tu? Có phải Thánh Nữ Ma Đạo cũng tham gia không?"

Minh Nam Sở tò mò hỏi.

“Không đâu, tuy Thánh Nữ Ma Đạo rất lợi hại, nhưng không được tính cùng một thời kỳ với chúng ta, nàng rất nhỏ, muốn đuổi kịp cũng cần thời gian rất dài.

Tình Chân tiên tử nhìn bốn người phía dưới tiếp tục nói:

“Bốn người này đều là người xuất sắc trong trận linh ngũ phẩm. Người nào người nấy đều muốn tiến vào cảnh giới cao hơn. Lần này đến đây chắc hẳn cũng muốn tìm cơ hội đột phá.

“Vậy thiên kiêu độ tuổi như ta liệu có xuất hiện ở đây không?"

Tô Thị tò mò hỏi.

“Ngươi không phải hả?"

Miêu Khả An cười nói.

“Ta bị người ta hãm hại, ta cũng không có bản lĩnh chọc nhiều người như vậy.

Tô Thi thản nhiên nói.

“Sao ngươi vẫn tự hào thế hả?"

Minh Nam Sở nói.

Tô Thi quay đầu, nói thẳng:

“Ta vốn vô dụng, cũng không phải các ngươi không biết"

Tình Chân tiên tử bị chọc cười rồi trả lời:

“Độ tuổi như các ngươi, tuyệt đại đa số đều là binh giả bát phẩm hoặc là đấu giả thất phẩm. Muốn thoát khỏi hạ tam phẩm, thực ra rất khó, phải rất nhiều năm nữa mới được. Cho nên trong Nhàn Nhã Thu Hội, các ngươi có cơ hội có được cơ duyên, nhưng muốn đàn áp những thiên nữ này khi tiến vào vốn là việc không thể nào.

“Vậy ta sử dụng Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng có tính là gian lận không?"

Tô Thi lấy ra hạt trân châu hỏi.

“Không tính, người có thể điều khiển Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng, vốn đã có sẵn một số nhân tố lợi hại rồi. Tình Chân tiên tử vốn định nói viên trân châu mười hai đồng của ngươi chỉ bằng với đi nộp mạng. Cuối cùng nàng cũng không thể nói ra.

Không có Thiên Chi Kiêu Nữ mới xuất hiện, nàng trở lại dáng vẻ cao ngạo lạnh lùng.

Vù!

Đám người Dạ Nguyệt Thiên Nữ tiến vào hòn đảo giữa hồ, hạ xuống đài cao, đợi những người khác đến. Nhưng cả hiện trường rơi vào tĩnh lặng, không ai hành động, đều nhìn ngó xung quanh, lặng lẽ đợi người nào đó tiến vào.

Trên hòn đảo giữa hồ, một vị tiên tử của Nhàn Nhã Hồ chậm rãi bay về phía không trung, nàng lướt nhìn xung quanh truyền ra tiếng nhỏ nhẹ:

“Không biết hôm nay Tô Thi tiên tử có đến không? Nếu có đến, có thể mời tiến vào bây giờ không?"

Vừa dứt lời, mòi người ngẩng đầu nhìn ngó xung quanh, muốn tìm ra người này ngay lập tức.

“Đến lượt tam lão bản rồi"

Chu Tự ở bên góc hồ cũng tìm bóng dáng của tam lão bản.

“Thứ mà ngươi cho nàng cho đáng tin cậy không?"

Thu Thiển hỏi.

Vì để không bị lạc nhau, họ nắm tay đứng gần nhau.

“Ông chủ bán hàng nói với ta là rất đáng tin, cụ thể phải xem hiệu quả khi tam lão bản sử dụng” Chu Tự nhún vai.

1132 chữ

Chương 362: Khiếp Sợ

Không nghe thấy tiếng đáp lại, những người phía dưới bắt đầu bàn tán.

“Không đến ư? Hay là không dám xuất hiện? Biết mình không bằng mấy người vừa nãy?"

“Lại nhát gan thế? Ta còn tưởng nàng sẽ dũng cảm tiến vào"

“Gì vậy, như này chẳng phải mất hết mặt mũi rồi à?"

“Có thể đối phương cũng có chuẩn bị, nhưng sau khi thấy đám người Dạ Nguyệt Thánh Nữ và Đại tiểu thư Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông, phát hiện mình kém xa những người này, bèn từ bỏ tiến vào.

“Vậy các ngươi nói xem, nàng cố ý trốn trong đám đông, hay là hoảng sợ bỏ chạy rồi?"

Lúc này tiên tử của Nhàn Nhã Hồ đứng trên không trung vô cùng bất lực, tiếp tục lên tiếng nói:

“Không biết Tô Thi tiên tử có đến không?"

Chờ đợi một lúc. Không thấy trả lời, đồng thời phía dưới có người hô lên:

“Kính mời Tô Thi tiên tử đại giá.

“Tô Thi tiên tử tài nghệ vang danh muôn đời, thân ở Cửu Thiên, chân đạp Vạn Cổ Hỏa Phượng, xuất hiện chắc chắn sẽ kinh động trời đất.

“Đúng thế đúng thế, Tô Thi tiên tử đã nói rõ từ lâu, nàng đứng trên Phượng Hoàng"

“Nhưng chúng ta đều là người thường, nếu Tô Thi tiên tử xuất hiện bình thường, đó cũng là thông cảm cho chúng ta.

"Ha ha ha!"

Mọi người phá lên cười.

Răng rắc!

Tiếng cười còn chưa dứt, những người xung quanh bỗng nghe thấy tiếng thứ gì đó vỡ nét, tiếp đó là một tiếng phượng hoàng kêu động bốn phương, một luồng kim quang chiếu lên trời cao.

Ầm!

Trời đất đột ngột biến đổi, ánh lửa xuất hiện từ trên không trung, phượng uy đến từ Cửu Thiên. Tất cả mọi người có mặt đều ngẩng đầu nhìn lên trời theo bản năng.

Đột nhiên, một con Hỏa Phượng Hoàng toàn thân như lửa, ánh lửa rực rỡ, khinh thường Cửu Thiên đang từ trên trời giáng xuống. Nó tao nhã cao quý, cường mạnh bất phàm, không phải vật trong nhân gian, mà là thần thú thiên địa. Tiếng phượng hoàng kêu vang lên, uy áp đáng sợ từ trên người nó cuốn sạch bốn phương. Mọi người kinh hãi, nhất thời mất đi năng lực hành động, càng mất đi năng lực tư duy, chỉ thấy Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng dần hạ cánh.

Trong tiềm thức của họ, Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng chỉ vừa hay đi qua, không liên quan đến người phía dưới.

Nhưng...họ đều sai rồi.

Trong ánh mắt của họ, Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng cao quý không thể với tới lại hạ cánh xuống trước một tiên tử, phủ phục trên mặt đất.

“Là ai?"

Trong lúc khó bề tưởng tượng, trong đầu họ nhảy ra câu hỏi này.

Đột nhiên xuất hiện biến cố ở trung tâm đám người dưới trận, ai nấy đều rung động.

Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng.

Những người đã bước lên đảo giữa hồ thì đều nhận ra Hỏa

Phượng từ trên trời giáng xuống này.

Nếu là con non, với bản tính cao ngạo của các nàng thì chắc chắn sẽ không tỏ ra bất ngờ như thế này.

Nhưng đây là Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng tới từ phía trên Cửu Trọng Thiên, không phải là cấp bậc các nàng có thể đưa mắt nhìn thẳng được.

Chắc chắn là Hỏa Phượng Hoàng thượng tam phẩm.

Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng thượng tam phẩm trong thời đại bọn chúng sinh ra còn được tôn sùng là thần minh.

Bọn chúng kiêu ngạo như thế mà lại bằng lòng nằm rạp xuống đất thần phục.

Người này...Vượt xa các nàng.

Không chỉ mình những người này ngơ ngác, mà ngay cả kẻ đầu têu mọi chuyện là Tô Thi cũng không tránh khỏi rung động.

Nàng nhìn thoáng qua Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng đang nằm rạp trên mặt đất, Tô Thi có thể cảm nhận được ý của nó, nó muốn nàng bước lên trên.

Từ giờ phút này trở đi, Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng chính là thú cưỡi của nàng.

Giới Tu Chân này quá điên cuồng, Thánh Tử Ma Đạo độc ác tàn nhẫn tới cỡ nào mới có thể khiến Thần Thú bằng lòng cúi đầu thần phục? Trong lòng Tô Thị đang vô cùng sợ hãi, sợ Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng, cũng sợ Thánh Tử Ma Đạo.

Trong lúc nhất thời nàng không dám bước lên.

Minh Nam Sở và Hàn Tô cũng đứng sững cả người, thứ này là do Chu Tự tặng, bọn hắn cũng đã chuẩn bị tâm lý rằng sẽ không phải là thứ gì thấp kép, nhưng...

Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng này thì hoàn toàn vượt khỏi sự tưởng tượng của bọn hắn.

Quá xa hoa.

Thánh Tử Ma Đạo vì muốn đạt được mục đích nên ra tay quá hào phóng.

Trong lúc nhất thời Hàn Tô lại càng không dám để Tô Thi xấu mặt, bắt buộc phải lấy được Làn nước trong vắt.

"Cái này...

Ba người Tinh Chân Tiên Tử lùi lại trong vô thức, trước mặt bọn họ là Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng chân chính.

Sao lại thế được chứ?

Đây là thú cưỡi có thể mua được với giá hai mươi tệ ư?

Đây chính là Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng mà các nàng chỉ có thể thấy trong cổ tịch, có lẽ bây giờ chúng vẫn còn tồn tại nhưng sao lại có thể cam chịu làm thú cưỡi cho người khác chứ?

Một người như thế nào mới có tư cách để coi Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng làm thú cưỡi đây?

Cho dù như thế nào, chỉ cần có thể đứng trên lưng Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng cũng đủ để vượt qua mọi thứ, trấn áp hết tất cả.

Trong phút chốc, các nàng có chút hối hận vì đã lùi lại. Vừa rồi khi Tô Thị muốn ra trận, các nàng đã lui về sau một khoảng.

Nếu như không lùi thì đã có thể quan sát trong khoảng cách gần rồi, nếu đồng ý đồng hành với Tô Thị thì...

Có lẽ sẽ đổi mới được thành tựu mà không ai có thể tưởng tượng được đúng không?

Sự xuất hiện của Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng thu hút quá nhiều sự chú ý, Hàn Tô biết không thể kéo dài quá lâu, phải để Tô Thi bình thường một chút mới được. Nhưng bây giờ Tô Thi đang đứng đó với vẻ mặt hoảng sợ, không biết đang nghĩ tới cái gì nữa rồi? Thánh Tử Ma Đạo kinh khủng?

1081 chữ

Chương 363: Xuất Hiện

"Đi, ra trận thôi"

Hàn Tô kéo theo Tô Thi nhảy lên lưng Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng.

Đây là một động tác vô cùng nguy hiểm, được xem là nhục nhã Thần Thú, chỉ cần hơi không cẩn thận là sẽ bị thiên hỏa thiêu đốt không còn lại gì.

Sau khi Tô Thi nhảy lên thì ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía nàng, hai người họ không chọc giận Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng, cũng không có dẫn tới sự biến hóa nguy hiểm nào cả.

Một tiếng phượng hót vang lên.

Phượng Khởi Cửu Thiên, ánh lửa vờn quanh hòn đảo giữa hồ, Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng kích động mà đập cánh, nó bay quanh đảo một vòng rồi mới phóng thẳng lên không trung.

Gió nổi mây vần, mọi thứ đều đang cúi mình nhường đường cho Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng, như thế càng cảm nhận được sự cao quý của Hỏa Phượng này.

Nhưng...Nó chỉ là thú cưỡi.

"Hai vị kia là ai thế? Có vị tiên tử nào biết không?"

"Ta không biết, cả hai người đều xinh đẹp như thần tiên trong tranh vẽ, đặc biệt là người đầu tiên. Kia chắc chắn không phải tiên tử nhân gian, sợ là Cửu Thiên Huyền Nữ hạ phàm"

"Cửu Thiên Huyền Nữ cũng không sánh được mới đúng chứ? Từ Cửu Thiên đến, Hỏa Phượng cam lòng làm thú cưới, vừa rồi ai nói thế? Có phải là nàng biết đầu đuôi sự việc không?"

"..."

"Chẳng lẽ không ai biết nhân vật truyền kỳ này sao? Tại sao ta chưa từng nghe ai nhắc tới những người lợi hại ghê gớm lại xinh đẹp như vậy chứ? Chuyện này không đúng"

Trên hòn đảo, cho dù là Dao Di Thiên Nữ Dạ Nguyệt Thánh Địa hay là đại tiểu thư của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông, Long Ân Hồng của Thập Nhị Tịnh Đường đều đang nhìn chăm chăm vào người kia.

Các nàng cũng nhìn nhau, nhưng không ai hiểu được vì sao lại thế.

Không ai biết cả.

Lúc này, chỉ có Thiên Vân Y Y là nở nụ cười mỉm hờ hững, sau đó nàng cất giọng nói:

"Đó là Tô Thị, Tô sư muội đó"

Nàng vừa dứt lời thì mọi người có mặt ở đây như nghe sấm sét giữa trời quang, ai nấy đều sững sờ.

Tần Yêu Yêu, Tần Trăn Trăn chưa từng ra trận cũng dựa sát vào nhau, vẻ mặt hai nàng rất sợ hãi.

"Nàng, nàng là Tô Thị ư?"

"Chẳng trách Phượng Hoàng ngoan ngoãn như quạ đen"

Không ai ngờ rằng cô gái đẹp như tiên trong tranh vẽ, thiên chi kiêu nữ cưỡi trên lưng Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng lại chính là Tô Thị mà các nàng vẫn luôn chờ đợi để chê cười.

Đúng là...Cửu Thiên Huyền Nữ hạ phàm trần.

Là các nàng có mắt mà không thấy Thái Sơn.

Nhưng thật ra vẫn có chút không phục.

Bọn nàng nói:

"Mặc dù..mặc dù biểu hiện của nàng rất ghê gớm nhưng..nhưng nàng mới chỉ là Đấu giả thất phẩm, sao có thể để Cửu Thiên Hỏa

Phượng Hoàng thần phục được chứ? Chắc chắn là thân phận của nàng quá ghê gớm, người trong nhà muốn giúp nàng nên mới cho nàng mượn Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng"

"Mặc dù ta biết ngươi không bao giờ chịu thừa nhận sự ưu tú của người khác, nhưng ta cũng cảm thấy ngươi nói rất có lý"

"Đúng thế đúng thế, người bình thường có lợi hại đến đâu cũng không thể khiến Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng thần phục được.

Có người bắt đầu lên tiếng nghi ngờ, nhưng cũng có người phản bác lại.

"Các ngươi nên nhìn mắt ngọc mày ngài của Tô Thi tiên tử, nàng đẹp như tranh vẽ, tiên nữ cũng không rực rỡ bằng nàng, đây mới là sự thật cần chấp nhận.

"Đúng thế, các ngươi mù à?"

"Chúng ta cũng không có nói nàng không tốt, chỉ là chính bản thân nàng cũng chẳng phải nhân vật ghê gớm gì, tu vi cũng chỉ bình thường thôi "Đúng là chọn xương gà từ trong trứng nước"

"Đó là sự thật"

Lời tranh luận vang lên không ngớt, nhưng lúc này lại có một tiếng phượng hót truyền tới, như là cảnh cáo mọi người.

Nó nhìn chằm chằm vào không trung, uy thế như ẩn như hiện.

Điều này khiến mọi người rất thắc mắc, đến cùng là thứ gì sắp xuất hiện trong không trung mới có thể để Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng xem trọng như thế.

Ầm...ầm!

Đột nhiên mây cuồn cuộn kéo tới, gió nổi từng cơn, sấm sét thoát ẩn thoắt hiện trong tầng mây.

Ầm...ầm!

Một tiếng ngâm vang khắp nơi, giống như là trời đất đang tức giận.

"Tới rồi"

Chu Tự ngẩng đầu lên nhìn bầu trời với gương mặt tươi cười, hắn đã được chứng kiến đặc hiệu Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng, bây giờ còn được thấy đặc hiệu Hoàng Kim Cự Long.

Thu Thiển nhìn thoáng qua Tô Thị và Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng, nàng cảm thấy mình cần phải nhắc nhở Chu Tự.

Lão bản mặc cả kia không phải người đơn giản.

Trong lúc nhất thời Thu Thiển cũng cảm thấy đây là Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng thật, hoặc có thể nói là nàng chưa từng cảm thấy nó là giả.

Thu Thiển khác với những người ngoài kia, nàng có lực lượng định mức là thần lực.

Thần lực có thể mang tới cho nàng một số năng lực mà người khác không có, cũng giống như thiên phú thần thông.

Có một loại chính là Vọng Đoán Hư Thực, trong mắt nàng, Thực Thiết Thú của Nguyệt Tỷ, Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng của Tô Thi đều không có biến hóa.

Cũng không phải chắc chắn là thật, nhưng cho dù là giả cũng đủ để chứng minh sự lợi hại của lão bản mặc cả kia, năng lực của hắn đã vượt xa những gì bọn họ có thể tưởng tượng. Nhưng cuối cùng Thu Thiển từ bỏ việc nhắc nhở, bởi vì đã tiếp xúc quá lâu, nàng cảm thấy Chu Tự không có ôm lòng kính sợ với bất cứ thứ gì.

Trong đầu hắn toàn là đánh quái và đặc hiệu.

1059 chữ

Chương 364: Giả

"Cũng tốt, không ảnh hưởng tới việc mặc cả của hắn và vị lão bản kia"

Thu Thiển suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng vẫn từ bỏ ý định này. Nàng đưa mắt nhìn về phía bầu trời chờ đợi thân phận thần bí thuộc về Tô Thị giáng lâm.

Trong lúc căng thẳng, Tô Thi được Hàn Tô nhắc nhở bóp nát phù lục, chính thức mở ra đặc hiệu thứ hai do Chu Tự chuẩn bị.

Chu Tự không có nói đặc hiệu này là gì, chỉ nói là sẽ làm tăng trận thế lúc ra trận mà thôi.

Ẩm...ẩm!

Tô Thị căng thẳng tới nỗi không dám động đậy, chỉ ngẩng đầu nhìn về bầu trời cao.

Một tiếng long ngâm truyền từ chân trời tới, kim quang xuyên thấu qua tầng mây chiếu rọi khắp nơi.

Long Ân Hồng của Thập Nhị Tịnh Đường nhướng mày, trái tim trong lồng ngực đột nhiên đập nhanh hơn.

Long ảnh thuộc về nàng đang không ngừng run rẩy, giống như là sợ hãi thứ vừa xuất hiện trên bầu trời.

Lần này khác với lúc nhìn thẳng vào Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng, đây là sự kính sợ đến từ đồng loại. "Có rồng tới ư?"

Long Ân Hồng kinh ngạc.

Gào!

Tiếng long ngâm truyền từ xa tới gần, kim quang bao trùm cả Nhàn Nhã Hồ. Trong lúc những người đứng dưới còn đang thắc mắc thì long uy cái thế, thân rồng thoắt ẩn thoắt hiện trong những đám mây, kim quang chiếu sáng khắp nơi.

"Đây là...

Hoàng Kim Cự Long uốn lượn xung quanh, đầu rồng cúi xuống dò xét, sau đó di chuyển tới trước mặt Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng.

Lúc nà thần hỏa của Hỏa Phượng Hoàng bắt đầu rực cháy, chống lại tia sét của Hoàng Kim Cự Long.

Tô Thi sợ tới nỗi mềm nhũn cả chân, nếu không phải Hàn Tô đứng bên cạnh nàng khiến nàng dũng cảm hơn thì Tô Thị đã khóc òa lên rồi.

Cùng lúc đó, trên đầu cự long bỗng xuất hiện một nam tử tỏa ra kim quang, hắn nhìn thoáng qua Tô Thị, sau đó tùy tiện tóm lấy một mật quyển từ trong hư không rồi ném ra.

Lúc mật quyển bay tới trước mặt Tô Thi thì nam tử tỏa kim quang khắp người kia mới nói, giọng điệu mang theo nét cung kính.

"Thiếu chủ, Thiên Địa Mật Quyển, kỳ hạn mười năm sắp tới, ngài là Cửu Thiên Hoàng Chủ cao quý, phải mau chóng quy vị"

Kim quang nam tử nói xong thì cúi đầu cung kính, Hoàng Kim Cự Long cũng cúi đầu theo trong ánh mắt của mọi người. Sau đó cả hai biến thành lưu quang và biến mất. Trước đó bầu trời còn bị mây đen bao trùm, bây giờ đã trong xanh thoáng đãng.

Mật quyển cũng tan biến trong thân thể của Tô Thị, tu vi của nàng xuất hiện biến hóa trong chốc lát, lúc mạnh lúc yếu.

Tô Thi không thể nào động đậy được, cứ thế mặc cho Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng đưa nàng vào đảo, cũng mặc cho Hàn Tô dẫn nàng tới một bên.

Mọi người sững ra một lát, sau đó tiếng xôn xao bàn tán bắt đầu nổi lên khắp nơi.

"Các ngươi có nghe không, nghe được gì không? Cửu Thiên Hoàng Chủ, thiếu chủ, kỳ hạn mười năm, quy vị. Trời ơi, đến cùng Tô Thị này là ai? Thân phận thật sự của nàng là gì? Tại sao trước giờ không nghe nói tới nàng?"

"Ta nghe thấy rồi, nhưng ta cũng rất tò mò. Nàng là Cửu Thiên Phượng Hoàng chi chủ hay là tộc nhân Cửu Thiên Hoàng Thất?"

"Chắc chắn là Cửu Thiên Phượng Hoàng Chủ"

"Sao ngươi khẳng định thế?"

"Ngươi bị ngốc à? Nàng đến từ Cửu Thiên, chân dẫm lên lưng Hỏa Phương Hoàng, đương nhiên là Cửu Thiên Hoàng Chủ rồi" "Có khi nào chúng ta bị lừa không? Không phải vừa rồi có người nói thân phận của Tô Thị sao? Không phải nói là nàng thua xa những người khác à? Không phải còn chỉ trích tu vi của nàng phổ thông sao? Bây giờ các ngươi xem lại tu vi của nàng đi, thậm chí ta nhìn sư phụ ta cũng chưa từng có cảm giác giống như lúc nhìn nàng. Một đám tu chân giả cổ hủ dung tục"

"Đúng là Tô Thị rất cao minh, vừa rồi các ngươi có thấy không, tu chân giả cường đại kia và Hoàng Kim Cự Long đều hành lễ với nàng"

"Không giấu được nữa rồi, Tô Thi chắc chắn có một thân phận ghê gớm"

Không chỉ mình bọn hắn ngạc nhiên, cho dù là Miêu Khả An rất quen với Tô Thi cũng không tránh khỏi bất ngờ.

Hai vị tiên tử bên cạnh lại càng thêm mờ mịt.

"Miêu sư muội, đến cùng Tô sư muội có thân phận gì?"

Nhiễm Nhiên tiên tử dò hỏi.

"Ta...ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì"

Miêu Khả An nói với vẻ luống cuống.

"Ngươi đừng nói nàng vô dụng như những gì chúng ta từng thấy nhé? Nhìn điệu bộ bây giờ thì có lẽ lúc đó nàng chỉ giả vờ mà thôi"

Đám người Nhiễm Nhiên tiên tử đều vô cùng hoảng loạn.

Miêu Khả An quay đầu nhìn về phía Minh Nam Sở.

Nếu nói ai hiểu Tô Thi nhất thì chắc chắn là Minh Nam Sở và Hàn Tô.|| Lúc này, Tinh Chân tiên tử và Nhiễm Nhiên tiên tử cũng đã nhận ra ở đây còn một người biết chuyện. Minh Nam Sở:

Hắn do dự một lúc rồi mới nói:

"Thật ra là bỏ ra một số linh thạch mời người tới giúp đỡ" Ba người kia:

"..."

Haha, không nói thì thôi, còn định xem họ là đồ ngốc à?

Đáng thương nhất chính là vị tiên tự mời Tô Thi vào sân kia, nàng bị uy áp của Long Phượng làm sợ hãi, trong lúc nhất thời rơi xuống đất, khó mà đứng dậy được.

Nàng khóc mếu:

"Sao lại thế này Các đại nhân vật đụng mặt nhau, thanh thế vô cùng to lớn.

1114 chữ

Chương 365: Sống Thế Nào?

"Không sao, chuyện còn lại ngươi rất am hiểu, chính là đứng im một chỗ làm màu"

Hàn Tô truyền âm cho Tô Thị.

Các nàng đáp xuống hòn đảo rồi chọn một cái đình rồi ngồi vào trong đó.

Chung quanh hòn đảo trung tâm đều là hiện trường của Hội thu Nhàn Nhã, xung quanh có hồ nước, có đài cao, có núi giả, có cự thạch.

Mỗi một chỗ đều có thể ngồi được.

Mấy người Dạ Nguyệt Thánh Nữ ngồi trong một cái đài cao trong hồ khá là thoáng đãng, các nàng đều có sự kiêu ngạo của riêng mình, từ nhỏ đã quen với ánh mắt của người đời.

Hơn nữa các nàng tới đây vì Nhàn Nhã Ngọc, sao có thể trốn trong nơi hẻo lánh chứ?

Mấy người Tô Thi thì khác, các nàng tới đây vì nước trong suốt, chỉ cần đảm bảo chuyến này thuận lợi là đủ.

Nhất là khi đã dùng màn ra trận lúc nãy trấn áp mọi người, đã nhận được đủ uy vọng như mong muốn, không cần thiết phải khiến mọi chuyện càng thêm phức tạp.

Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng đậu trên một nhánh cây bên cạnh đình, nó thu thần hỏa lại rồi im lặng chờ đợi chủ nhân.

Tô Thị ngồi trong đình, lén lút thở phào một hơi.

Nàng vừa hưng phấn vừa buồn bã.

Vì khí chất lúc ra trận đã trấn áp được đám người kia, vậy nên rất hưng phấn.

Nhưng màn ra trận đó quá phô trương, đưa nàng lên quá cao, sau này có lỡ té xuống sẽ rất thảm hại.

Sau này nàng phải làm gì bây giờ?

Đám người Thiên Vân Y Y thấy Tô Thị ngồi vào đình rồi thì không hiểu sao cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng chi chủ khiến các nàng vô cùng áp lực, nhưng Tô Thi chọn chỗ ngồi đó cũng có nghĩa là nàng không có quá để ý tới Nhàn Nhã Ngọc.

Chỉ muốn tham gia Hội thu Nhàn Nhã mà thôi.

Đúng là có khí khái của đại nhân vật.

Màn gặp mặt giữa Long Phượng lúc nãy khiến các nàng cảm thấy Tô Thi không phải tu chân giả bình thường trong vô thức.

Dù là Thiên Vân Y Y cũng cảm thấy thế.

Một khi Tô Thi tới, cũng có nghĩa là Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng sẽ đậu xuống đài cao, đó mới là uy hiếp lớt nhất.

"Đúng là cha mẹ của Tô Thi khá cao minh, nhưng từ khi nào bản thân nàng cũng thế rồi?"

Thiên Vân Y Y thầm nghi ngờ trong lòng.

Sư phụ từng nhắc tới cha mẹ của Tô Thị, đó là những người nàng phải ngưỡng vọng.

Cụ thể hơn thì nàng không được biết, nhưng Thiên Vân Y Y cũng khá hiểu Tô Thị.

Mười mấy năm trước Thiên Vân Y Y còn ôm Tô Thị một lần, thỉnh thoảng còn nhận được tin nhắn từ nàng.

Từ nhỏ đến lớn Tô Thi đều là như thế, nhưng Thiên Vân Y Y không ngờ rằng hôm nay Tô Thi lại khiến mọi người phải ngẩng đầu nhìn lên như thế.

Sau khi Hội thu Nhàn Nhã kết thúc, nàng phải về hỏi thăm một phen mới được.

Chu Ngưng Nguyệt bưng đãi đồ ngọt ăn với gương mặt thỏa mãn.

Sau khi Tô Thi đáp xuống thì nàng cũng cưỡi Thực Thiết Thú đi tới gần đó.

Đột nhiên, khi Thực Thiết Thú chạm mặt Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng, trong đôi mắt của hai bên ánh lên nét hung dữ.

"Các ngươi có thù hằn gì à?"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn một chút, sau đó nhảy xuống đất rồi nói:

"Vậy các ngươi cứ tiếp tục trừng nhau đi"

Chu Ngưng Nguyệt nói xong rồi đi tới đình nghỉ mát, nàng nhân lúc mọi người không chú ý dán mấy tờ giấy vào cột đình, sau đó mới bước vào.

Ánh sáng nhạt lấp lóe, Chu Ngưng Nguyệt ngồi xuống đối diện Tô Thị, đưa cho nàng những quả quýt đã lột rồi nói:

"Cho ngươi này, à, người bên ngoài không nhìn vào được nữa đâu"

Chu Ngưng Nguyệt xuất hiện khiến Hàn Tô nổi lòng cảnh giác, nhất là khi nàng nói người bên ngoài không thấy được tình hình bên trong thì càng thêm nghi ngờ.

Hàn Tô vốn định mở miệng chất vất đối phương là ai thì Tô Thi lại trực tiếp nhào qua.

"Huhu Nguyệt tỷ, sau này ta phải sống thế nào bây giờ?"

Tô Thị ôm Chu Ngưng Nguyệt vào lòng rồi nói với vẻ mặt tủi thân.

Nguyệt tỷ? Hàn Tô sững người, Thánh Nữ Ma Đạo ư?

Vậy thì nàng cũng không cần đa nghi hay cảnh giác nữa, Thánh Nữ Ma Đạo khá thân thiết với Tô Thị, không đến nỗi hại Tô Thị.

"Ngươi vô dụng như thế vẫn có thể sống rất tốt, sau này cứ thế mà sống thôi"

Chu Ngưng Nguyệt đẩy tay Tô Thi rồi chui ra khỏi vòng tay Tô Thị.

Nàng đẩy mấy miếng quýt lột sẵn tới rồi nói thêm:

"Đừng lãng phí"

Tô Thị cầm quýt lên rồi bắt đầu ăn trong vô thức, nàng không kìm được mà híp mắt lại, cả hàm răng đều đang run rẩy.

Chua quá...

"Ngươi muốn ăn không?"

Chu Ngưng Nguyệt lại lấy quýt đã lột ra đưa cho Hàn Tô, nàng hỏi với vẻ mặt ngây thơ vô số tội.

Hàn Tô do dự một chút rồi cũng nhận lấy, nàng ăn một miếng.

Sau đó...

Hàn Tô biết vì sao Thánh Nữ Ma Đạo lại tới đây.

Nàng thấy Chu Ngưng Nguyệt lại bắt đầu lột thì cơ mặt của nàng co lại mấy lần, cảm thấy nơi này vô cùng không tốt lành.

"Xấu hổ thật đấy"

Chu Tự bụm mặt lại, không đành lòng nhìn thẳng.

Tô Thi ra trận quá ầm ĩ, đặc hiệu cao minh khiến người khác hâm mộ, chân dẫm lên Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng, mọi thứ xung quanh đều cúi đầu nhường đường, thậm chí Hoàng Kim Cự Long cũng hành lễ với nàng.

Không có chỗ nào mà không phải là thứ người khác tha thiết ước ao.

Nhưng những gì bọn hắn nói khiến hắn có chút không chịu được nữa.

Lại thêm thân phận giả dối kia, vô cùng xấu hổ.

Trong lúc chờ chương các bạn có thể đọc:

Chương 366: Đông Xui Xẻo Nhận Đơn

Thu Thiển uốn lọn tóc trong tay rồi mỉm cười mà hỏi:

"Không phải do ngươi làm à?"

Chu Tự nhún vai trả lời:

"Ta cũng không biết tình hình cụ thể, nhưng tóm lại mọi chuyện vẫn được xem là thuận lợi, không biết có thể lấy được nước trong suốt không đây "Có lẽ sẽ lấy được thôi, Nguyệt tỷ cũng ở trong đó. Mặc dù nàng tới đây chủ yếu vì ăn nhưng cũng không quên chuyện cần làm Thu Thiển an ủi hắn.

"Thu tỷ vẫn rất tin tưởng Nguyệt tỷ nhỉ"

Chu Tự vừa cười vừa nói, đột nhiên hắn kéo Thu Thiển đi ra ngoài:

"Hội thu Nhàn Nhã sẽ không kết thúc sớm như thế đâu, chúng ta đi xung quanh dạo đi "Vừa rồi vị tiên tử bên cạnh Tô Thi là ai vậy?"

Trên đường đi, Thu Thiển đột nhiên hỏi.

"Không biết"

Chu Tự suy nghĩ một chút rồi nói:

"Ta cảm thấy có hơi quen mắt nhưng cũng cảm thấy chưa gặp bao giờ"

"Ngươi thấy trong hai nàng, ai đẹp hơn?"

Thu Thiển nghiêng đầu nhìn chằm chằm Chu Tự rồi mỉm cười hỏi.

Chu Tự nhớ lại cảnh tượng lúc nãy rồi lắc đầu nói:

"Ta không nói được, lúc còn đi học, bạn cùng bàn của ta cũng xếp hạng các bạn nữ trong lớp theo vẻ ngoài. Hắn có hỏi ý kến ta nhưng ta cũng không nhận xét được"

"Không phải bạn cùng bàn của ngươi là người bị ngươi báo cáo với giáo viên là yêu sớm đấy sao?"

Thu Thiển tò mò hỏi.

"Đúng thế.

Chu Tự gật đầu.

"Vậy hắn xếp bạn gái hắn hạng mấy?"

"Dù sao nàng chắc chắn không nằm trong mấy hạng đầu. Trước đây thì ta không hiểu nhưng bây giờ ta hiểu rồi.

Chắc chắn hắn cố ý làm thế để các bạn nam xung quanh không chú ý tới bạn gái hắn.

Thu Thiển cười mỉm rồi nói: "Vậy thì ta đổi một cách hỏi khác. Ví dụ như Tô Thi không phải họ hàng của ngươi, thì hai người họ ai sẽ phù hợp với tiêu chuẩn chọn bạn gái của ngươi hơn?"

"Tiêu chuẩn chọn bạn gái?"

Chu Tự nhìn thoáng qua Thu Thiển rồi nói một cách chân thành:

"Cái này thì ta có"

"Ừ, là gì?"

Thu Thiển gật đầu rồi vểnh tai lên nghe.

"Vẻ ngoài giống Thu tỷ, tính cách giống Thu tỷ, tốt nhất là Thu tỷ.

Chu Tự dừng một chút rồi nhìn chằm chằm Thu Thiển mà nói.

"Eo oi."

Thu Thiển sờ lên cánh tay của mình rồi cố ý nói:

"Sến quá đấy.

Chu Tự:

"..."

"Ha ha."

Thu Thiển lại đột nhiên bật cười rồi nói:

"Nhưng ta không ghét.

"Vậy ta sẽ đọc nhiều sách một chút, xem còn gì không?"

Chu Tự thử thăm dò.

"Sến súa."

Thu Thiển cười rồi bước về phía trước.

"Thu tỷ muốn đi dạo phố không?"

Chu Tự đi theo sau, hắn nói.

"Mặc quần áo của hôm qua à? Hay là hôm nay?"

Thu Thiển cười hỏi.

Hôm qua nàng nhuộm tóc mặc áo khoác, hôm nay là váy dài liền áo.

"Ngươi đoán xem, có ngươi ở bên cạnh thì ta có thể mặc đồ gì đi dạo phố đây?"

Thu Thiển hỏi nhỏ.

Chu Tự:

"..."

Đương nhiên là không thể mặc ít hơn bây giờ rồi, nhưng hắn không nói nên lời.

Nếu cấm cản quá nhiều thì sẽ khiến nàng có cảm giác quản lý quá gắt gao, hơi cổ hủ gia trưởng...Khó mà mở miệng.

"Ha ha."

Thu Thiển cố gắng để cho mình không thất thố, nàng đi tới bên cạnh Chu Tự rồi nói nhỏ vào tai hắn.

"Nếu không thích thì lúc đó ngươi cứ chớp mắt, ta sẽ mặc thêm vào"

Chu Tự:

"..."

Thu tỷ đúng là đã đẹp người còn đẹp nết.

Chỉ là yêu đương khó quá.

Hai người Chu Tự rời khỏi hồ, mấy người kia cũng thoát khỏi sự ảnh hưởng của Tô Thị. Các nàng bắt đầu tới gần hòn đảo giữa hồ hơn. Nhưng không còn ai phô trương bản thân, chẳng khác nào là tự rước lấy nhục cả.

Đám người bước lên đảo cũng đã phát hiện Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng đang đậu ở nhánh cây kia, còn có cả Thực Thiết Thủ.

Các nàng không hiểu vì sao Thực Thiết Thú lại đứng gần Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng.

Nhưng điều các nàng càng quan tâm hơn là Tô Thị, nhưng không thể nào nhìn thấy được tình hình trong đình nghỉ mát.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều đã hiểu Tô Thi chỉ tới đây để tham gia Hội thu Nhàn Nhã, chứ không vì mục đích nào khác.

Tần Yêu Yêu và Tần Trăn Trăn sững người. Bây giờ các nàng mới nhớ lại câu mà Tô Thị nói lúc vào nhóm, cũng không có chút không ổn thỏa nào.

Người ta chỉ là chào hỏi theo phép lịch sự mà thôi.

Đương nhiên, cũng có những người phản bác cách nghĩ này.

"Các ngươi đúng là mộ mạnh, chỉ cần nàng mạnh thì nàng nói gì cũng đúng"

Nhưng cách nói này cũng không được mọi người hoàn toàn ủng hộ.

"Vậy ngươi yếu nên ngươi có thể nhìn thấu mọi thứ à? Yếu nên đáng tự hào à?" "Nịnh hót"

"Chó nhà có tang"

Sau khi đám người bước lên hòn đảo giữa hồ, Đông Húc mới tới ngoài Nhàn Nhã Hồ.

Hắn vừa xem tiên tử lên đảo xong thì lại nhận được tin tức giao hàng chuyển phát nhanh.

Bên ngoài Nhàn Nhã Hồ, hắn gặp được người gửi hàng.

Là một vị tiên tử lạ mặt.

Tóc nàng dài, mặc một bộ váy màu lam nhạt, có lẽ là đệ tử Nhàn Nhã Hồ.

"Tiên tử muốn gửi hàng đúng không?" Đông Húc nói một cách khách sáo.

Nhàn Nhã Hồ Lộ Lộ tiên tử cười rồi nói:

"Đúng là ta"

"Tiên tử định gửi cái gì? Địa chỉ người nhận ở đâu?"

Đông Húc của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông hỏi kỹ càng.

"Ta muốn gửi một tấm thiệp mời, hi vọng tiểu đạo hữu có thể trực tiếp giao tới đó. Càng nhanh càng tốt"

Lộ Lộ tiên tử lấy thiệp mời ra rồi bỏ vào phong thư chuyển phát nhanh ngay trước mặt Đông Húc, sau đó mới đưa cho hắn.

1091 chữ

Chương 367: Kế Hoạch

Đông Húc nhận lấy phong thư rồi gật đầu nói:

"Có thể giao tới trong hôm nay, nhưng cần mười lăm viên linh thạch"

Lộ Lộ tiên tử trả linh thạch rồi nói cảm ơn, sau đó đưa mắt nhìn Đông Húc rời khỏi đây.

Nàng đứng im tại chỗ, chờ tới khi Đông Húc rời khỏi phạm vi tầm mắt của mình thì nụ cười trên mặt mới biến mất.

Một lát sau, Lộ Lộ tiên tử vứt bí thuật phù văn đi, sau đó lẩm bẩm trong miệng:

"Kế hoạch thay đổi, mở ra món đồ cuối cùng đưa Tô Thi đi, nàng quá đặc biệt, dễ làm hỏng chuyện" "Đã mời được viện trợ rồi, sẽ có một số người ngăn chặn Tô Thị và Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng, sẽ không ảnh hưởng quá lớn tới kế hoạch của chúng ta đâu. Thời đại cũ kết thúc, phong ấn thuộc về thời đại trước tự nhiên sẽ hiện ra một lần nữa trong thời đại mới. Không phải là chúng ta đều sẽ phải cảm nhận khổ cực của thời đại sao?"

Phía đối diện cũng vang lên tiếng nói. Một lúc sau, Lộ Lộ tiên tử nói tiếp:

"Đừng làm quá ầm ĩ, sư phụ mà tỉnh lại thì kế hoạch sẽ đổ sông đổ biển cả đấy. Món đồ cuối cùng mở ra, người Đạo Tông Thiên Vân tới cũng chỉ có thể phong ấn, người bên trong cũng không chắc là có thể ra được. Cứ rửa mắt mà đợi đi Lộ Lộ tiên tử lại nở nụ cười rồi quay bước về Nhàn Nhã Hồ.

Quan Hà Phong.

Một nữ tử trẻ tuổi, tóc búi thành cuộn rồi ghim lên, nàng mặc váy trắng nhuộm chút đỏ rực của bình minh, bước từng bước đoan trang tới gần đỉnh núi.

Một nam tử trẻ tuổi khoanh chân ngồi trên đỉnh núi, hắn đưa mắt nhìn về nơi xa xăm như đang suy nghĩ chuyện gì.

"Đang suy nghĩ gì đấy? Nói cho mẫu thân nghe xem Hồng Nghệ tiên tử ngồi xuống bên cạnh Lý Lạc Thư rồi cười hỏi.

"Mẫu thân"

Lý Lạc Thư thấy vậy thì vội vàng đứng lên rồi nói khẽ:

"Chuẩn bị ra ngoài ư?"

Ra ngoài là đi xem mắt.

"Ừ, nhưng không chỉ là một việc.

Hồng Nghê tiên tử đứng lên giải thích:

"Lần này đối tượng xem mắt của ngươi là thiếu cốc chủ đời này của Tiên Linh Cốc, bây giờ đang ở Hội thu Nhàn Nhã, chúng ta qua đó cũng kịp lúc. Nếu thành công thì ngươi có thể xuống núi lịch luyện.

"Vậy chuyện thứ hai là gì?"

Lý Lạc Thư cúi đầu cụp mắt hỏi tiếp, vẻ mặt chưa từng có chút thay đổi.

"Chuyện thứ hai chính là đi hỏi cho rõ, ta nhận được tin Hội thu Nhàn Nhã có người giả mạo đệ tử Quan Hà Phong. Phụ thân ngươi rất tức giận vì chuyện này, ngươi đi điều tra xem, tra hỏi kẻ đó là do ai sai sử" Hồng Nghê tiên tử cười nói.

Vì sao phụ thân lại tức giận? Lý Lạc Thư cảm thấy rất thắc mắc, chỉ là có người giả mạo đệ tử Quan Hà Phong thôi mà?

Chuyện này cũng không đáng là gì.

Lý Lạc Thư chưa từng để trong lòng, đợi lát nữa hỏi đại ca cách xem mắt rồi tiện thể hỏi luôn cũng được.

"Cũng không còn sớm nữa rồi, sau khi Hội thu Nhàn Nhã kết thúc thì thiếu cốc chủ sẽ liên lạc với ngươi, nghe nói đối phương là một thiếu nữ đáng yêu ngoan ngoãn. Ngươi đừng nói lung tung đấy, cũng đừng nói mình không thể rút kiếm được nữa. Nếu nàng hỏi gần đây ngươi đang làm gì thì cứ bảo là cảm ngộ thiên địa, không còn quang mang là vì cảm ngộ mới đạt được. Như thế thì bọn hắn sẽ cho rằng ngươi đã tiến vào cảnh giới Phản Phác Quy Chân.

Hồng Nghê tiên tử nhắc nhở.

"Vâng"

Lý Lạc Thư gật đầu.

Hắn chào mẫu thân rồi đạp không rời khỏi Quan Hà Phong, đi về phía Nhàn Nhã Hồ.

Tại một rừng cây cách Đạo Tông Thiên Vân khá xa, Đông Húc đang dùng bí thuật phù văn liên lạc với người nhận hàng nhưng vẫn không hề xuất hiện phản ứng.

"Không phải nói là hàng gấp à? Sao lại không có phản ứng gì thế này? Hay là không nằm trong phạm vi?"

Đông Húc nhìn xung quanh, hắn định tới gần Đạo Tông Thiên Vân xem sao.

Lần này tiên tử đưa hàng là thiệp mời, chắc là đưa cho nữ tu sĩ.

Trên đường đi, Đông Húc nhíu mày, cảnh giác nhìn bốn phía.

Bí thuật phù văn chưa từng xuất hiện phản ứng, cũng có thể là người nhận hàng đã xảy ra chuyện rồi.

Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông giao hàng chuyển phát nhanh cũng không phải chưa từng gặp chuyện tương tự.

Rì rào!

Trong rừng cây đột nhiên có tiếng vang truyền tới.

Sau đó thì thiệp mời trong pháp bảo trữ vật của hắn xuất hiện phản ứng.

Chuyện gì xảy ra thế? Đông Húc vội vàng thi pháp trấn áp.

"Có chút thực lực đấy, đáng tiếc vẫn yếu quá.

Giọng nói âm trầm truyền tới từ trong rừng cây, bóng đen không ngừng bao trùm, che lấp đi ánh nắng chiều. Nó chạy dọc theo mặt đất, như muốn bao phủ hết mọi thứ.

Đông Húc thấy mọi chuyện không ổn, vội vàng lùi về sau định chạy.

Chỉ là thiệp mời trong pháp bảo trữ vật lại ngăn hắn lại, khiến hắn không thể nào rời khỏi đây.

Đông Húc quyết đoán vứt thiệp mời đi, sau đó nhảy lên một cái.

Lúc này, bóng tối đã bao trùm hết ánh sáng. Ngăn chặn tất cả đường sống ngay lúc Đông Húc sắp thoát đi.

"Đúng là phế vật mà Phía sau có giọng nói tức giận vang lên.

Đông Húc quay người nhìn lại thì thấy một nam tử mặc áo bào đen đang đi tới gần.

Khóe mắt hắn có trăng khuyết đang phát sáng, cảm xúc phẫn nộ xuất hiện thì ánh sáng lại càng thêm mãnh liệt.

Thiệp mời đã bị hắn chộp lấy.

Lúc này Đông Húc mới phát hiện đối phương không phải mắng hắn mà là mắng vị tiên tử gửi thiệp mời kia.

1068 chữ

Chương 368: Bẫy

"Bọn hắn không biết đang ở đây chờ người khác sao? Cứ xuất hiện sơ suất là lại để ta đi xử lý? Lỡ ta bỏ lỡ cơ hội ở đây thì ai đền bù?"

"Tội ác cổ lão giáng lâm? Chuyện này có thể quan trọng hơn chuyên bên ta chắc?"

"Tội ác mà bất cứ ai cũng có thể phá giải thì còn gọi là tội ác nữa à?"

"Đồ vô tích sự, không tự tin còn lên kế hoạch nhiều việc thế làm gì? Muốn chết chắc?"

"Vĩnh Ám Chi Dạ, dù là Thái Dương Thần năm xưa cũng không thể khu trục được mà chỉ có thể phong ấn. Bây giờ mới đối mặt với một con Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng đã bắt đầu lo lắng. Đúng là đồ vô dụng"

Hắn nói xong rồi ngẩng đầu nhìn về phía Đông Húc, còn chưa thèm mở miệng đã phất tay lên.

Trong bóng tối có xúc tu xuất hiện, vọt mạnh qua đó.

Đoàng!

Chiêu vừa rồi đã suýt nữa đánh nát Đông Húc.

Ầm!

Rắc!

Kiếm quang quét ngang, trường kiếm vỡ vụn.

Chỉ một cái phất tay tùy tiện đã đánh bay Đông Húc, hắn lăn lộn trên mặt đất vài vòng mới ngừng lại.

"Hả? Còn sống à?"

Hắc bào nam tử cúi đầu nhìn về phía Đông Húc.

Đối mặt với một người kinh khủng như thế này, hắn cũng rất muốn chạy trốn, nhưng hắn chỉ vừa mới bước vào trung tam phẩm được hai năm, không thể làm gì hơn được nữa.

Một cú vừa rồi đã khiến hắn bị thương nặng.

Đông Húc khó có thể động đậy được.

Đối phương đang bước từng bước tới gần. Trong mắt Đông Húc, thứ đến gần hắn không phải là người, mà là bóng đêm che khuất bầu trời.Là uy áp phô thiên cái địa.

"Nếu đã không muốn chết thì ta sẽ từ bi mà tự tay bóp chết ngươi"

Hắc bào nam tử đi tới trước mặt Đông Húc rồi đưa tay đặt lên đầu của hắn.

Răng rắc!

Hắn khẽ dùng sức, gương mặt Đông Húc bắt đầu vặn vẹo, khóe miệng có máu tươi tràn ra.

Sinh mệnh lực lượng đang dần tan rã.

Chết rồi!

Ngay lúc Đông Húc đã tuyệt vọng thì đột nhiên có một đạo kiếm quang phá vỡ hắc ám, chĩa thẳng vào trên người hắc bào nam tử kia.

Đoàng!

Hắc bào nam tử bị ép lùi lại, đành phải thả Đông Húc ra.

Lúc này, trước mặt Đông Húc xuất hiện một áo bào trắng, sau đó là âm thanh hỏi han.

"Đông Húc đạo hữu có ổn không?"

Đông Húc cổ gắng ngẩng lên, thì thấy Lý Lạc Thư đang đứng đó vô cùng bình tĩnh.

Phụt!

Đông Húc phun ra một ngụm máu tươi. Hai tay hắn chống trên mặt đất, run run rẩy rẩy đứng lên.

Lý Lạc Thư cũng không thúc giục, chỉ lẳng lặng đứng nhìn, đợi đến khi Đông Húc đứng hẳn dậy rồi hắn mới lên tiếng:

"Ừm, có vẻ đạo hữu thật sự là một kiếm tu "Ta, ta vốn là kiếm tu mà"

Đông Húc lau máu tươi nơi khóe miệng rồi nói một cách khó khăn.

Tình hình trước mặt vô cùng nguy hiểm, tuy hắn không còn sức nữa nhưng cũng không thể nằm rạp dưới đất để đối phương tùy tiện xâu xé được.

Hắn vẫn chưa muốn chết ở đây.

Sự xuất hiện của Lý Lạc Thư đã cho hắn hy vọng, nhưng sức mạnh của người mặc đồ đen lại khiến hắn bất lực.

"Là ngươi à"

Người mặc đồ đen im lặng một lúc lâu, bây giờ mới lên tiếng. Hắn ta nhìn chăm chăm Lý Lạc Thư, rồi nhếch miệng nói:

"Vốn tưởng phải trở về tay trắng, không ngờ ngươi lại chủ động vào Nguyên Linh của ta. Tiện cả đôi đường rồi. "Ngươi biết ta?"

Lý Lạc Thư nhìn về phía gã đàn ông mặc đồ đen, dáng vẻ cùng đặc trưng của hắn ta, hắn mới thấy lần đầu. "Không biết, nhưng ta mới cẩn thận xác nhận lại rồi. Lê Minh Chi Kiếm ở trong tay ngươi, đúng không?"

Gà đàn ông áo đèn cười, sờ lên trăng lưỡi liềm nơi khóe mắt.

Lý Lạc Thư thấy sức mạnh của đối phương đang tràn ra, là có dấu hiệu muốn ra tay. Hắn không để ý mà từ tốn mở miệng:

"Đúng là Lê Minh Chi Kiếm đang ở trong tay ta, ngươi muốn kiếm?"

"Không, ta không dám muốn thanh kiếm ấy"

Gã đàn ông mặc đồ đen cười nói.

"Không muốn kiếm?"

Lý Lạc Thư nhìn quanh một chút, phát hiện bóng tối lại bao trùm nơi này lần nữa. Không chỉ thế, mặt đất còn xuất hiện một tế đàn lớn, nâng ba người lên.

Mấy thứ này cũng chỉ khiến hắn phân tâm một chút thôi, Lý Lạc Thư lại chuyển mắt sang phía gã đàn ông mặc đồ đen, rồi hỏi với vẻ nghi ngờ:

"Vậy ngươi muốn gì?"

"Mạng...của ngươi"

Gã đàn ông mặc đồ đen vung tay lên, Hắc Ám Tế Đàn đột ngột trồi lên từ mặt đất, trăng tròn xuất hiện trên bầu trời, thân thể hắn ta bay lên cao, nhìn xuống Lý Lạc Thư rồi nói:

"Có người ra giá cao để lấy mạng của ngươi. Ta là người đầu tiên tìm đến, cũng sẽ là người cuối cùng. Xuất phát từ sự tôn trọng, ta sẽ đích thân xóa sổ ngươi"

Ầm ầm!

Tế đàn tiếp tục lên cao, trăng tròn treo giữa trời, như có thể chạm tay đến.

"Nguyên Linh"

Vẻ mặt Đông Húc khổ sở.

Nó vượt qua tiêu chuẩn của ngũ phẩm Trận Linh, đã đạt đến tứ phẩm, thể hiện đầy đủ hình thái của sức mạnh. Trong bóng tối, Đông Húc cảm nhận được sức mạnh của mình bị ăn mòn, dần biến mất. Đây là sức mạnh đặc thù ở Nguyên Linh của đối phương.

Trung tam phẩm đỉnh phong, đã thuộc thế hệ tiền bối của bọn hắn rồi.

Những đệ tử như bọn hắn không thể nào phản kháng được.

Lý Lạc Thư nhìn gã đàn ông mặc đồ đen trên không trung với vẻ mặt bình tĩnh, hắn đang đợi đối phương ra tay.

1082 chữ

Chương 369: Nhẹ Tựa Lông Hồng

Phù!

Ánh trăng rọi xuống, gã đàn ông mặc đồ đen lao từ trên cao xuống, hai tay nổi lên ánh sáng bạc có thể xuyên thủng, nghiền nát tất cả.

Đông Húc có thể cảm nhận được rõ ràng sức mạnh của đối phương ép trên người bọn hắn. Khoảnh khắc đôi tay kia về đến, chính là thời khắn bọn họ diệt vong.

"Nói rõ ra thì nơi này là Đạo Tông Thiên Vân, ngươi ra tay tùy tiện như thế không sợ bị bọn họ phát hiện hay sao? Gan của các ngươi lớn quá đấy"

Lý Lạc Thư chợt mở miệng nói.

"Hả? Ngươi biết ta là ai sao?"

Gàn đàn ông mặc đồ đen hóa thành một vệt sáng từ trên trời giáng xuống.

Ánh sáng như kiếm, giết người trong bóng tối, cũng có thể xuyên qua màn đêm.

Lý Lạc Thư ngẩng đầu nhìn công kích chuẩn bị ập đến, giọng nói vẫn không trầm hơn chút nào: "Nguyên Linh đã hiện ra đầy đủ, câu thông thiên địa, có một cánh cửa lớn đã mở hé ra, chỉ là ngươi không thể nào bước vào được. Nói đúng hơn là sức mạnh của ngươi không phải Nguyên Linh tứ phẩm, chỉ là giảm xuống Nguyên Linh tứ phẩm. Cho nên, ngươi hẳn là dư nghiệt của thời đại thần minh, thần của ngươi mất tung tích"

"Hu!"

Gã đàn ông mặc đồ đen cười lạnh một tiếng, ánh trăng trên người hắn ta chợt sáng rực lên, chiếu sáng trên người đám Lý Lạc Thư, hắn định công kích tầm gần.

Toàn bộ tế đàn trói chân Đông Húc và Lý Lạc Thư lại, họ đã trở thành thịt cá trên thớt.

"Biết cũng nhiều đấy, muốn trách thì trách ngươi đã cầm phải thứ không nên cầm.

Vù!

Tiếng gió gầm thét trong bóng tối, ánh trăng là sức ép, giáng từ trên trời xuống.

Như ánh kiếm giáng xuống, thế như chẻ tre, đâm xuyên cơ thể của họ.

Vẻ mặt Đông Húc cực kỳ khổ sở, có cảm giác như cơ thể sắp vỡ vụn ra.

Lúc này, Lý Lạc Thư từ từ giơ tay lên, ánh sáng phía trước chợt tăng tốc, ập về phía hắn với thế sét đánh không kịp bưng tai.

Mà thế kiếm từ hai ngón tay của hắn lại trùng hợp chạm đến ánh sáng của đối phương.

Vù!

Gợn sóng lặng lẽ khuếch tán trong bóng đêm.

Soạt!

Bóng đêm ầm vang một tiếng, vỡ vụn giữa không trung, hóa thành tro tàn.

Gợn sóng tiêu tan, gã đàn ông mặc đồ đen từ từ bay xuống, đáp xuống tế đàn rồi đối mặt với Lý Lạc Thư.

Ánh mắt đối phương cũng không khiến Lý Lạc Thư bất ngờ. Hắn bình tĩnh gật đầu, thu tay lại rồi quay người nhìn về phía Đông Húc.

Không biết vì sao, loại cảm giác kia đột nhiên biến mất, đêm tối cũng rã ra trong nháy mắt.

"Đông Húc đạo hữu đến đưa đồ sao? Vậy thì ta không làm phiền nữa"

Lý Lạc Thư lến tiếng chào rồi cất bước bỏ đi.

"Chờ đã, chờ một chút...Hắn...làm sao, chúng ta.."

Đông Húc chỉ về phía gã đàn ông mặc đồ đen, nói năng hơi lộn xộn.

"Sao?"

Lý Lạc Thư vừa bước đi chưa được bao xa, lại quay đầu nhìn gã đàn ông mặc đồ đen, hắn nói:

"Hắn ta sao? Không cần phải để ý tới hắn, hạng giá áo túi cơm mà thôi.

Nói rồi, Lý Lạc Thư ngự kiếm đi.

Mặt trời sắp lặn rồi, hắn cũng muốn nhanh chóng về Nhàn Nhã Hồ.

Lý Lạc Thư rời đi trước mắt của Đông Húc, hắn kinh ngạc nhìn về phía gã đàn ông đồ đen trước mặt.

Mặt trời ngả đằng tây, hào quang chiếu rọi.

Dưới ánh mắt của Đông Húc, hắn nhìn thấy trong mắt gã đàn ông đồ đen hiện lên thêm vẻ hoảng sợ, sau đó mi tâm của hắn xuất hiện một vết nứt.

Gió thổi qua phần phật.

Gã đàn ông mặc đồ đen vươn tay về nơi gió tản đi, mới chỉ chớp mắt thôi, Đông Húc đã hoảng sợ khi phát hiện, cả người gã đàn ông mặc mặc đồ đen đều tiêu tán theo gió, trước khi tan theo làn gió gương mặt đối phương còn hằn rõ nét hoảng sợ.

Đông Húc vô cùng hoảng loạn, dưới chân hắn bắt đầu rung động bất ổn.

Lúc này, hắn thấy cái tế đàn vừa mới đột ngột ngoi lên từ mặt đất, cả vầng trăng sáng rọi trong không trung cũng đang tiêu tan.

Trong vòng mấy nhịp thở, rừng cây vẫn là rừng cây ấy, trời chiều, vầng dương ngả về phía tây, trừ hắn ra không còn ai tồn tại nữa.

Như mộng như ảo.

Nhưng tổn thương trong thân thể đang nói cho hắn biết rằng, tất cả những chuyện vừa xảy ra đều là thật. Một vị cường giả Nguyên Linh tứ phẩm, đã bị người kia giết trong im hơi lặng tiếng.

Phần phất!

Rì rào!

Gió lớn gầm thét, lần này Đông Húc cảm thấy trong gió có kiếm ý khuếch tán. Trong khoảng lặng, dường như hắn nghe thấy gì đó.

Là tiếng hò hét và tuyệt vọng, nhưng khi hắn nghiêng tai lắng nghe lại không còn gì nữa.

Đông Húc ngã trên mặt đất. Lý Lạc Thư mạnh đến mức thay đổi nhận thức của hắn.

Cảm giác như rõ ràng là cùng một thế hệ, nhưng Lý Lạc Thư có thể đánh giết một người thuộc cấp bậc tiền bối của hắn.

Rồi Đông Húc bừng dậy, hắn ngồi xếp bằng bắt đầu tự chữa thương. Hắn cần phải chạy về Nhàn Nhã Hồ, tìm sư huynh sư tỷ ở tông môn hỗ trợ để đòi công đạo.

Thật sự cho rằng Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Tông bọn họ dễ bắt nạt hay sao?

Nhưng gã đàn ông mặc đồ đen vẫn khiến hắn để ý, nên thông báo trước cho đồng môn của Nhàn Nhã Hồ thì hơn, để bọn họ cũng chú ý một chút.

Chạng vạng tối.

Nhàn Nhã Hồ khá là náo nhiệt, đa số tiên tử đều đến hòn đảo giữa hồ, chỉ có nam tu sĩ đi dạo bên ngoài.

Họ phát hiện khi không có tiên tử, đi dạo cũng khá thú vị.

1083 chữ

Chương 370: Tín Hiệu

Mọi ngươi cùng chơi, cùng trò chuyện, so ra thì có vẻ khá vui.

"Cảm giác như sắp mở nhạc hội đến nơi rồi" Chu Tự đứng ở ban công nhìn về phương xa, nghĩ thầm đợi lát nữa sẽ cùng Thu tỷ đến xem náo nhiệt một chút rồi thừa dịp tối trời động tay động chân.

"Ăn cơm thôi."

Tiếng Thu Thiển truyền từ phòng ra.

Chu Tự giật nảy mình, vội đáp lại:

"À, đến ngay đây.

Vào nhà phụ dọn cơm một phen, lấy đũa muỗng rồi Chu Tự mới ngồi xuống.

Trên bàn có hai món mặn, một món canh, nguyên liệu nấu ăn đều là đồ từ giới Tu Chân, khiến hắn cảm thấy hơi lạ.

Thấy Thu Thiển còn đang bưng thức ăn ra, hắn lo lắng hỏi:

"Thu tỷ, ba món ăn một tô canh có phải nhiều quá hay không?"

Vốn có ba người, có Nguyệt tỷ nữa thì họ ăn vừa đủ. Bây giờ chỉ còn có hai người, có vẻ ăn không hết.

"Đồ ăn ít thôi, không nhiều đâu" Thu Thiển mang một đĩa rau cuối cùng để lên bàn, lấy đũa rồi nói:

"Ăn được rồi đấy, nếm thử xem.

Chu Tự uống một ngụm canh sườn, hắn cảm giác không khác với đồ nhà nấu là bao.

Rồi hắn lại gắp một miếng thịt kho tàu, hình như còn ngon hơn ở nhà.

"Tay nghề nấu nướng của Thu tỷ tốt lên nha"

Chu Tự nói ngay.

Vẻ mặt Thu Thiển ánh lên nét mừng rỡ, nàng chợt cười nói:

"Vậy sau này ngày nào ta cũng nấu cho ngươi ăn nhé" "Không thể để ta thỉnh thoảng xuống bếp sao?" Chu Tự ăn cơm, hắn nhìn chăm chăm vào Thu Thiển, nói tiếp:

"Ngày nào cũng nấu cơm sẽ mệt lắm đấy, lâu lâu để ta xuống bếp đi "Không được."

Thu Thiển từ chối không chút do dự.

Chu Tự: "..."

Tiếp tục như thế thì tay nghề nấu nướng của hắn sẽ bị mai một đi mất. Thật ra dưới sự “dạy dỗ” của cha mẹ thì tay nghề nấu nướng của hắn rất tốt.

Nhưng dạo gần đây hắn không hề có cơ hội xuống bếp.

"Sao Thu tỷ không cho ta vào bếp?"

Hắn tỏ vẻ hiếu kỳ.

Thu Thiển uống một hớp canh, hỏi ngược lại:

"Sao ngươi lại muốn vào bếp?"

"Lâu lâu nấu một bữa cơm cũng vui mà"

Chu Tự trả lời.

"Ăn đồ ta nấu là được rồi"

Ngưng một lúc, Thu Thiển cúi đầu bổ sung thêm:

"Sư phụ nói, để lấy lòng đàn ông thì phải nắm được dạ dày của hắn trước"

Chu Tự tỏ vẻ cực kỳ khó hiểu, sau đó mặt rõ vẻ nén cười.

"Ha ha..."

Chợt bật cười ra tiếng.

Thu Thiển cúi đầu ăn cơm, không nhìn Chu Tự, mặt đỏ đến tận vành tai.

Cười hai tiếng, Chu Tự cũng ngừng lại. Trông dáng vẻ đỏ mặt của Thu tỷ, hắn cảm thấy như được ngắm phong cảnh đẹp nhất.

Thu tỷ là yêu thì sẽ là nữ ma đạo, nhưng là tiên sẽ như Cửu Thiên Thần Nữ.

Cảm ơn cha mẹ đã định cho hắn mối hôn sự này.

Vốn định ăn cơm tiếp, nhưng Chu Tự đột nhiên cảm thấy pháp bảo trữ vật xuất hiện phản ứng gì đó.

"Hả?"

Trong khó hiểu, hắn lấy thứ có phản ứng ra.

Là một chiếc nhẫn đen nhánh, chiếc nhẫn có ánh hào quang lộng lẫy nổi lên.

"Đây là gì?"

Thu Thiển cũng chú ý đến sự thay đổi của chiếc nhẫn.

Chu Tự lắc đầu, hắn kiểm tra rồi nói:

"Chiếc nhẫn này là trang bị của Hoàng Nham Đạo Nhân, Nguyệt tỷ từng nghiên cứu rồi nhưng vẫn không nghiên cứu ra manh mối. Sao nó lại đột nhiên phát sáng thế này?"

"Dùng khí lực thăm dò thử xem.

Thu Thiển nhắc nhở.

Lúc này, Chu Tự cho linh khí chạm đến chiếc nhẫn. Trong nháy mắt, hắn đã hiểu được ý của chiếc nhẫn này:

"Gần đây có Thần Khải Chi Môn.

"Ở chỗ nào?"

Thu Thiển hỏi.

Hai người đi vào trong trước, Chu Tự vươn tay chỉ về hướng đảo giữa hồ:

"Ở phía đó"

Là vị trí của Nhàn Nhã Thu Hội.....

Hai người đều chợt giật mình, lập tức cảm giác có chút gì đó không ổn.

Thần Khải Chi Môn có rất nhiều loại, có phần là để lịch luyện, nhưng cũng có phần là ngục giam tội ác.

Nếu đã là ngục giam tội ác thì Nhàn Nhã Hồ sẽ xong đời.

"Đến đó đưa đám Nguyệt tỷ ra trước Chu Tự nhảy lên.

Thu Thiển cũng ngự kiếm đuổi theo.

Phía dưới, Thượng Quan Hà vừa ra ngoài đã thấy một nam một nữ bay về phương xa, phải cảm thán:

"Thần tiên quyến lữ. Là Chu đạo hữu à?"

"Ngươi hâm mộ thì có thể tìm một người. Bạch Tử sư muội thích hợp với ngươi đấy"

Tiêu Bộ đi từ phòng ra, nói.

"Không hợp lắm đâu, nàng ấy rất ghét ta" Thượng Quan Hà không để ý, hỏi lại chuyện của Chu Tự:

"Sư môn ngươi có tin tức chưa? Đệ tử Quan Hà Phong là thật hay giả?"

"Vẫn chưa biết Tiêu Bộ gãi đầu, chợt sững sờ tại chỗ.

"Sao thế?"

Thượng Quan Hà ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện trong không trung phía xa xa có bóng tối che phủ trời, nhanh chóng lan ra, bao trùm xung quanh.

Xảy ra chuyện rồi.

Trung tâm Nhàn Nhã Hồ.

Sau khi Hội thu Nhàn Nhã bắt đầu, đám tiên tử kia sẽ dùng mặt hồ bàn về đạo uẩn thuật pháp.

Nhàn Nhã Hồ cũng có vài bài kiểm tra tâm tính pháp thuật, càng lóa mắt thì càng phù hợp với Nhàn Nhã Ngọc.

Cho tới hiện tại, người phù hợp nhất chính là Thiên Vân Y Y và Dạ Nguyệt Thiên Nữ.

Đại tiểu thư của Kiếm Nhất Tông cũng không kém bao nhiêu so với Long Ân Hồng của Thập Nhị Tịnh Đường bất cứ lúc nào cũng có khả năng vượt qua.

Từ đầu tới cuối họ đều chưa từng thấy Tô Thi tham gia, cũng không có mấy ai dám đi quấy rầy. Cứ như việc ngồi nghiêm chỉnh trong vũ đình, nhìn mấy người bọn nàng đọ sức mới là chuyện Tô Thị phải làm.

1079 chữ

Chương 371: Vĩnh Ám Chi Dạ

Lúc chạng vạng tối.

Lộ Lộ tiên tử của Nhàn Nhã Hồ bước tới đài cao, trong tay nàng cầm một chiếc hộp tinh xảo, cất giọng truyền khắp bốn phương:

"Cảm ơn chư vị tiên tử đã có mặt ở Hội thu Nhàn Nhã này, lần này chúng ta đã đặc biệt chuẩn bị cho các ngươi những thứ khác. Đó là một cơ hội xuyên qua thời đại"

Hội thu Nhàn Nhã sẽ mở màn bằng một thứ đồ đáng gờm, đây là chuyện mà ai cũng biết.

Nhưng cụ thể là cái gì thì hoàn toàn không ai hay.

Bây giờ chuyện mà mọi người tò mò sắp được giải đáp, nên ai nấy đều ngẩng đầu lắng nghe.

Ngay cả Chu Ngưng Nguyệt cũng vậy.

"Cứ làm mấy trò thần bí, sẽ là thứ gì nhỉ? Ta không cảm giác được chiếc hộp này có gì đặc biệt.

"Nguyệt tỷ có hứng thú với vật này à?"

Tô Thị bưng má, quýt chua tới nỗi nàng không thể khép miệng lại được.

"Ai mà chẳng muốn biết đáp án, không biết người của Nhàn Nhã Hồ có mục đích gì"

Chu Ngưng Nguyệt tách một miếng quýt ra bỏ vào trong miệng.

"Chắc chắn là chư vị rất tò mò, vậy ta cũng không thừa nước đục thả câu nữa. Bây giờ sẽ mở cánh cửa cơ duyên này ra cho các vị"

Lộ Lộ tiên tử vừa cười vừa nói.

Nàng từ từ mở hộp ra, nhưng không thấy có bất cứ khí tức gì cả, sau đó, nàng lấy ra một hòn đá, bỏ vào trong hộp.

Chu Ngưng Nguyệt bỗng đứng lên, nàng cảm nhận được một khí tức quen thuộc.

Na ná...

Thần Khải Chi Môn dưới Biên Giới Thành.

"Nguyệt tỷ sao thế?"

Tô Thi vội hỏi.

Hàn Tô cũng tò mò.

"Không ổn rồi, không thể để cho nàng ta mở cửa"

Nói rồi Chu Ngưng Nguyệt bước tới, muốn đi ngăn cản.

Nhưng mà biến hóa mới làm cho nàng không thể không đứng lại tại chỗ.

Ánh hào quang xuất hiện xung quanh đình nghỉ mát, từ dưới đất hắt lên.

"Truyền tống trận ư? Chỉ có ở chỗ chúng ta?"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn bốn phía, lập tức hiểu ra.

Tô Thi ra trận đặc biệt, đối phương tất có tính toán khác, bọn hắn không muốn để cho một nhân tố nằm ngoài dự đoán như Tô Thị ở lại.

"Không kịp rồi"

Chu Ngưng Nguyệt lập tức ném thuật pháp ra.

Sau một giây, ba người bao gồm cả Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng và Thực Thiết Thú cùng biến mất.

Cùng lúc đó, thuật pháp Chu Ngưng Nguyệt vừa ném ra nổ tung. Phù văn của Thánh Nữ hiện ra rõ ràng, âm thanh chân thật đáng tin cũng truyền ra theo.

"Tất cả Ma Tu nghe lệnh, ngăn cản nàng ta mở cửa.

Vù!

Một bóng người phóng về phía đài cao, là đệ tử của Ma Môn.

Các Ma Tu khác có lẽ sẽ có chút do dự, nhưng đệ tử Ma Môn nhất định phải nghe lệnh.

Long Ân Hồng cũng ra tay trước, đám người Tô Thị, Thánh Nữ đột nhiên biến mất, cộng thêm việc Thánh Nữ đã hạ lệnh. Từng dấu hiệu liên tiếp cho thấy, cơ duyên mà Lộ Lộ tiên tử này mở ra có vấn đề.

"Ha ha, Thánh Nữ Ma Đạo? Không biết sao nàng ta lại nhận ra được nữa. Tiếc là muộn rồi"

Vào lúc tất cả mọi người đang nghi ngờ, Lộ Lộ tiên tử mơ tay ra, hưng phấn nói:

"Vĩnh Ám Chi Dạ sắp giáng lâm, các ngươi hãy cảm nhận tai ương của thời đại cũ đi. Thời đại mới được ngồi mát ăn bát vàng, chuyện tốt như vậy cũng phải được chúng ta đồng ý.

Ầm!

Chiếc hộp bay lơ lửng giữa không trung, ngay sau đó đêm tối bắt đầu xuất hiện từ trong nó.

Chỉ trong chớp mắt, đêm tối bao đã trùm tất cả mọi người xung quanh.

Bọn hắn đều chìm trong Vĩnh Ám Chi Dạ.

"Nguy rồi"

Phù!

Trong một cái chớp mắt, bóng đêm nuốt chửng tất cả.

Chu Tự và Thu Thiển đang ngự kiếm giữa không trung.

Trên đường đi, họ thấy đêm tối đang lan về phía họ, còn chưa kịp phản ứng lại thì họ đã bị đêm tối nuốt chửng.

May mà trong một giây trước khi bị nuốt chửng, Chu Tự đã nắm chặt cổ tay Thu Thiển, để tránh việc hai người lạc nhau. Quả nhiên, trong cơn mê muội, họ cảm thấy có gì đó mạnh mẽ lôi kéo, muốn tách hai người ra.

Giữa lúc sắp mất đi ý thức, Chu Tự ôm Thu Thiển, cho tới khi cảm giác mê man và lực lôi kéo kia biến mất.

Ầm...ầm!

Hai người vừa mở mắt, buông nhau ra thì đã nghe thấy tiếng nổ ầm ầm.

Có tia lửa rơi xuống từ trên bầu trời, giống như sao băng xẹt qua.

"Đây là nơi nào?"

Thu Thiển phát hiện đây là một nơi xa lạ.

Trong đêm tối không có sao trời, chỉ có đốm lửa rơi xuống không ngừng, cuối cùng đập vào mặt đất phát ra tiếng ầm ầm.

Vùng đất thênh thang trở thành đống đổ nát, hoang tàn lồi lõm.

May mà xung quanh có đốm lửa tản mạn và những phế tích đang cháy rực, cung cấp chút ánh sáng cho bọn hắn.

Khắp nơi trong không khí đều là mùi cháy khét và mùi máu tươi.

Chu Tự cực thính với mùi máu, mùi ở đây nồng hơn rất nhiều so với lúc hắn diệt quái.

"Thu tỷ, ngươi nói xem có phải chúng ta xuyên không rồi không?"

Chu Tự ngẫm nghĩ một lát rồi nói."Xuyên không ư?"

Thu Thiển kinh ngạc vô cùng.

"Thì là tới thế giới khác đó"

Chu Tự ngắm nhìn bốn phía, nói bằng giọng chắc nịch:

"Nơi này có nhiều phế tích, trong phế tích có vài kiến trúc bị sụp đổ, cảm giác không giống với thế giới của chúng ta lắm."

Thu Thiển quan sát một hồi, nàng cất bước đi tới tấm bia đá trước mặt.

Nàng đưa tay lau mấy lần.

Phát hiện trên đó có vài con chữ.

"Không phải viễn cổ văn"

Chu Tự nhìn chữ viết rồi kết luận.

1059 chữ

Chương 372: Ăn Thịt

Thu Thiển cau mày lại, nói:

"Cũng không phải thần văn, có điều cảm giác có vài điểm tương đồng với văn tự bình thường"

"Trước tiên thử nhìn lên không trung xem Nàng định ngự kiếm bay lên không trung.

Chu Tự ở bên cạnh chờ một lát, rồi nói: "Sao Thu tỷ vẫn chưa ngự kiếm?"

"Ngươi thử xem, có thể điều động linh khí không?"

Sắc mặt Thu Thiển thay đổi, nàng nhíu mày nói.

Chu Tự thử điều động Ma Chủng, sau đó phát hiện Ma Chủng cũng đình công rồi.

"Cũng không được à?"

Thu Thiển hỏi.

"Ừ."

Chu Tự gật đầu, hắn lại điều động công lực ngàn năm, may mà không có trở ngại gì.

"Tạo nghệ võ học của ta vẫn còn, vẫn đánh được"

Hắn bổ sung.

"Linh khí đã bị áp chế, có điều sức chống đỡ của cơ thể vẫn còn, không có nguy hiểm lắm"

Thu Thiển thành công đập vỡ hòn đá.

Hai người mang theo sự nghi ngờ bắt đầu dò xét bốn phía chung quanh.

Họ càng xem càng thấy lạ, ngay cả Thu Thiển cũng cảm giác có thể mình đang ở thế giới khác, có điều nơi này chỉ có vài công trình kiến trúc đổ nát.

Nếu có thể quan sát thêm nhiều ở khu vực phồn hoa thì có thể xác định rõ hơn.

"Phải rồi, nhớ vận hành công pháp, hình như có thể gom góp được một tia linh khí. Có thể lấy pháp bảo trong pháp bảo trữ vật ra để chặn địch, không cần phải đánh nhau mà không có tấc sắc nào trong tay.

Trên đường đi, Thu Thiển nhắc nhở.

Chu Tự cũng hiểu.

Hắn thử vận hành Chu Thiên Kinh, đúng là có chút tác dụng.

Nhưng một tia linh khí cũng khó tụ, cần hao tốn khá nhiều thời gian.

Có điều hắn vẫn chưa biết lấy pháp bảo gì ra.

Phá Thiên Chiến Kích hay là Vĩnh Ám Chi Nhận?

"A....cứu với, tránh ra, tránh ra Đột nhiên, ở dốc núi đối diện truyền tới tiếng kêu thảm thiết.

Giọng nói non nớt, nếu so với Nguyệt tỷ thì có lẽ đối phương vẫn chưa tới tám tuổi.

Đi tới đỉnh núi, phát hiện có hai con sói xám có cánh đang cắn chân của một đứa trẻ.

Chỗ bắp chân không còn thịt, đùi cũng đang chảy máu ròng ròng.

Cô bé dùng tay muốn đánh lui đối phương, nhưng chẳng hề có tác dụng gì.

Chu Tự nhíu mày, sự tức giận dâng lên trong lòng hắn.

Hắn biến mất ngay tại chỗ.

Điều này làm cho hắn nhớ tới lúc diệt quái khi còn bé, cho nên dã thú kỳ quái đã vào thành. Hắn phải tiêu diệt mới đúng.

Ầm!

Chỉ trong chốc lát, hai tiếng ầm ầm vang lên.

Hai con sói sói xám có cánh bị Chu Tự giẫm nát trên đất.

Dũng sĩ là thấy việc sai trái phải vùng lên chống lại.

Miễn sao không phải đền bù là được.

Hai con sói xám không thể sống sót dưới cơn thịnh nộ của Chu Tự.

Có lẽ chúng cũng không biết mình chết.

Đây là cảnh giới cao nhất của đánh quái vật, không vui không buồn.

Nhưng máu tươi bắn tung tóe lên người, làm hắn nhìn qua cực kì hung ác.

Đứa nhỏ thấy thế bị dọa đến không dám động đậy, trong mắt lộ ra hoảng sợ, thậm chí tiểu ra quần. Tiếp tục bật khóc.

"Oa...oa..."

Bất lực, đáng thương, nhỏ yếu.

Chu Tự:

"..."

Từ khi hắn diệt quái đến nay, đều làm việc tốt không lưu danh, mỗi lần đều tránh người khác.

Đây vẫn là lần đầu tiên đối diện một một đứa nhỏ đang khóc thút thít.

Đây là một đứa bé chừng năm sáu tuổi, trên người mặc áo gai vải thô, quần bên đùi phải bị xé rách, bắp chân thiếu một miếng thịt, máu tươi trên đùi chảy ròng ròng, không rõ thương thế.

Trên mặt có vết máu và bùn đất, tóc ngắn.

Thoạt nhìn là bé trai, nhưng nghe giọng lại giống bé gái.

Nhưng hắn sẽ không dỗ trẻ con.

Suy nghĩ lung tung rối loạn nườm nượp kéo tới, hắn quay đầu nhìn về phía Thu tỷ, muốn xin Thu tỷ hỗ trợ.

Lúc này Thu tỷ đi đến trước mặt đứa bé, híp mắt cười nói:

“Còn khóc nữa ta ăn thịt ngươi đó.

"Huhu..."

Đứa nhỏ dùng hai tay che miệng, nước mắt to như hạt đậu không ngừng rớt xuống.

“Xem ra có thể nghe hiểu lời chúng ta nói, không bị chướng ngại về ngôn ngữ"

Thu Thiển nói cho Chu Tự nghe.

Nàng ngồi xổm xuống kiểm tra đùi đứa bé, chau mày:

“Vết thương hơi nặng"

Cảm thấy muốn dùng Trì Dũ Thuật, lại phát hiện không dùng được.

Cuối cùng chỉ có thể nhìn xung quanh một lần rồi nói:

“Tìm xem có nguồn nước hay không, giúp hắn rửa sạch vết thương một chút, sau đó băng bó lại.

“Để ta tìm xem Chu Tự nhún xuống định nhảy lên không trung nhìn xem.

Lúc này đứa nhỏ đang thút thít đột nhiên bắt lấy góc áo Thu Thiển, cầu khẩn:

“Cứu, mau cứu mẹ"

Thu Thiển nhìn về phía Chu Tự.

“Ở đâu?"

Chu Tự hỏi.

“Ngay bên kia"

Tiểu hài chỉ về hướng lúc đến.

Mặt đất đúng là có vết máu, sau khi xác định phương hướng, Chu Tự nhìn về phía Thu Thiển, chân thành nói:

“Thu tỷ, gặp nguy hiểm nhớ gọi ta.

Chờ Thu tỷ gật đầu, Chu Tự cất bước, bão cát nổi lên rồi biến mất ngay trên sườn núi.

Thu Thiển cúi người nhìn đứa bé, xử lý đơn giản vết thương rồi nói:

“Ngươi tên là gì?"

“Tiểu, Tiểu Tĩnh Tiểu Tĩnh nhỏ giọng nói.

“Bé gái ư?"

Thu Thiển mặt đầy kinh ngạc.

"Da, da,"

Tiểu Tĩnh cúi đầu có chút sợ Thu Thiển:

“Tỷ, tỷ tỷ, tỷ sẽ ăn thịt trẻ con sao?"

“Sẽ nha"

Thu Thiển giúp xử lý xong vết thương, cười nói: “Ngươi không nghe lời ta sẽ ném ngươi vào nồi, rồi ăn.

Tiểu Tĩnh che miệng, nước mắt lại tí tách nhỏ xuống.

1091 chữ

Chương 373: Trời Không Sáng

Xử lý đơn giản vết thương, Thu Thiển ôm Tiểu Tĩnh đuổi về phía Chu Tự.

Nơi này có thi thể yêu thú, dễ dàng dẫn những yêu thú khác tới, không nên ở lâu.

Đương nhiên, mặc dù linh khí của nàng bị hạn chế, có thể sánh với Đấu Giả thất phẩm, sức chống đỡ của thân thể và sức mạnh của quyền cước cũng không hề yếu.

Nhưng điều khiến nàng nghi hoặc chính là không thể vận dụng thần lực.

“Ngươi biết nơi này là nơi nào không?"

Trên đường Thu Thiển mở miệng hỏi thăm.

“Nơi này là thôn Lạc Hà"

Tiểu Tĩnh trả lời.

“Lớn hơn thì sao?"

“Lạc Hà?"

“Lớn hơn nữa đi?"

“Ta...ta không biết, ngươi đừng ăn ta.

“Ừm, hôm nay không ăn.

Khi Tiểu Tĩnh hơi yên lòng, Thu Thiển lại thêm một câu:

“Ngày mai ăn.

"Huhu..."

Tiểu Tĩnh che miệng, không dám khóc thành tiếng.

“Sao nơi này lại biến thành dạng này?"

Chờ Tiểu Tĩnh không còn thút thít nữa, Thu Thiển mới mở miệng hỏi thăm.

"Mẫu thân nói, là là...

Tiểu Tĩnh cúi đầu không dám nói chuyện lớn tiếng, nàng len lén liếc Thu Thiển, thấy được ánh mắt ăn thịt người, vội nói:

“Là...là Thần Minh Đại Nhân, đang, đang trừng phạt đám tội nhân chúng ta"

Thu Thiển nhíu mày một cái, không nói nữa.

“Ta...ta không nói láo đâu"

Tiểu Tĩnh e ngại nói.

“Ừ, ngày mai cũng không ăn ngươi, ngày kia ăn"

Thu Thiển lạnh lùng nói.

Tiểu Tĩnh không hiểu nhẹ nhàng thở ra, sống lâu thêm một ngày.

Chu Tự một đường đi về phía trước.

Không bao lâu sau thì nhìn thấy một nữ tử phía trước, toàn thân nhuốm máu nửa nằm trên mặt đất, trong tay khua khua gậy gỗ.

Trong mắt tê dại đáng sợ.

Vây quanh nàng chính là năm con sói xám không cánh, khác với bên đứa nhỏ.

Chúng trêu tức nhìn nữ tử, tìm được sơ hở thì nhào qua Ầm!

Chu Tự nhảy vọt một cái, đầu gối đụng vào đầu sói.

Bịch.

Đầu sói vỡ vụn, máu tươi bắn ra.

Chu Tự đứng yên trên mặt đất, quay đầu nhìn về phía năm con sói khác, giật giật chân.

Thất thập nhị lộ đàm thối của Đường gia.

Hô!

Thân ảnh hắn như gió.

Ầm!

Một chân đá bay đầu sói.

Ầm!

Một chân giẫm nát thân sói.

Ầm!

Ẩm!

Hai con sói cuối cùng, bị hắn xoay người một cái, đá nát.

Không tra tấn, cũng không để lại một con sống.

Chờ hắn dừng lại, quay đầu nhìn về phía nữ tử máu me khắp người kia nói:

“Ngươi không sao chứ?"

Đối phương như nhìn đến phát ngốc, chỉ về hướng mà Chu Tự đến, trong mắt mang theo cầu xin:

“Cứu, Tiểu Tĩnh, mau cứu nàng"

Bịch!

Nữ tử vừa dứt lời thì trực tiếp gục xuống, không rõ sống chết.

Thấy vậy, Chu Tự có chút luống cuống. Hắn không có kinh nghiệm. Trên TV diễn như thế nào nhỉ?

Cứu người, băng bó, trấn an, tất cả cứ giao cho ta?

Hay là, ngươi an giấc đi, ta thay ngươi chăm sóc đứa bé?

Đang suy nghĩ lung tung, Chu Tự nhảy lên một cái, nhìn về phía xa.

Phát hiện Thu tỷ đang ở cách đó không xa, lập tức phất tay.

Hắn thuận tiện tìm được dòng sông, có thể dùng để rửa vết thương.

Vì vậy, Chu Tự vững vàng hạ xuống đất, thở ra một hơi.

Hai người đều cứu được, nguồn nước cũng có, kế tiếp chính là rời khỏi nơi quỷ quái này.

Vừa mới nhảy lên, hắn không thấy một nơi nào yên ổn, cũng không thấy những người khác, ngược lại thấy một đống dã quái.

Hai người kia có thể sống sót quả thực là kỳ tích.

Một lát sau, Thu Thiển đi đến bên cạnh Chu Tự, Tiểu Tĩnh cũng lập tức chạy đến bên cạnh mẫu thân, kêu khóc.

“Lấy chút nước, ta giúp họ rửa vết thương một cái, nhìn vết thương có chút nặng"

Thu Thiển nói với Chu Tự.

“Thu tỷ chờ ta chút"

Chu Tự nhìn bốn phía, cuối cùng tìm một khúc gỗ, khoét rỗng ruột rồi một đường chạy về phía dòng sông.

Chỉ mất một chút thời gian đã mang về một chậu nước.

Thu Thiển nhận nước, Chu Tự vẫn nhìn chằm chằm, nhìn xem còn có gì cần giúp đỡ hay không.

“Thân thể của người ta, ngươi muốn nhìn sao?"

Thu Thiển không thấy Chu Tự quay người, ý cười đầy mặt hỏi.

Chu Tự:

"..."

Hắn chỉ có thể quay đầu, quan sát bốn phía, thuận tiện để Thu tỷ có việc thì sai bảo.

Sau một lúc, hắn mới nghe thấy giọng Thu Thiển truyền đến:

“Xong. Bị thương không nhẹ, Tiểu Tĩnh còn đỡ, nhưng mẫu thân nàng đã hôn mê, còn sốt cao, có thể kiên trì hay không khó mà nói. Trên người nàng rất nhiều vết thương, máu tươi không ngừng chảy. Có thể kiên trì đến ngày mai thì có thể cứu Thu Thiển nói với Chu Tự.

“Vết thương ổn định sẽ tự lành lại?"

Chu Tự nhìn nữ tử đang trọng thương.

Bên hông, đùi, bả vai nàng đều bị băng bó.

Đang dùng là vải rách, cùng với vải váy dài của Thu Thiển.

Váy dài quá gối đã thành trên gối.

“Sau khi trời sáng, linh khí mà ta góp nhặt được có thể lấy ra một bình đan dược chữa thương, nếu đan dược không mất hiệu lực thì có thể cứu Thu Thiển trả lời.

Chu Tự:

"..."

“Cầu xin các ngươi mau cứu mẹ.

Tiểu Tĩnh quỳ gối dập đầu trước mặt Chu Tự và Thu Thiển.

Chu Tự chưa thấy qua việc đời, có hơi không chịu nổi.

“Ngươi đi chăm sóc mẹ ngươi trước, trời sáng sẽ cứu được.

Thu Thiển trả lời.

Nghe vậy, Tiểu Tĩnh sững sờ tại chỗ, sau đó dập đầu liên tục nói:

“Cầu xin ngươi, ta cho ngươi ăn có được hay không, ngươi mau cứu mẹ"

“Không phải Thu tỷ nói chờ trời sáng sao?"

Chu Tự tò mò hỏi.

“Thế nhưng... Thế nhưng trời sẽ không sáng"

Tiểu Tĩnh khóc nói:

“Trời sẽ không sáng, trời đã không sáng từ rất lâu rất lâu rồi.

Chu Tự và Thu Thiển liếc nhìn nhau, có chút bất ngờ.

1120 chữ

Chương 374: Mất Mạng

“Ngươi đi chăm sóc mẫu thân ngươi, đợi ngày mai ta sẽ cứu, lại khóc làm ta không vui sẽ không cứu được.

Thu Thiển ngồi trên một hòn đá, vẻ mặt nghiêm túc không cho cự tuyệt.

Tiểu Tĩnh ảo não chạy đến bên cạnh mẹ.

Thu tỷ quả nhiên là người trong Ma Đạo, Chu Tự khẽ than trong lòng, chợt tò mò nói:

“Trời sẽ không sáng, còn biết ngày mai, xem ra là có thể tính toán thời gian"

"Vừa rồi Tiểu Tĩnh nói sở dĩ nơi này bị như vậy là vì Thần Minh trừng phạt"

Thu Thiển nói với Chu Tự.

“Có ý gì?"

Chu Tự hơi suy nghĩ nói:

“Kỳ thật chúng ta không phải xuyên đến thế giới khác, mà là nghịch chuyển thời không đi tới thời đại Thần Minh?"

Thu Thiển:

"..."

Nàng không thể nào hiểu được mạch não Chu Tự đã xảy ra chuyện gì.

Đã xem quá nhiều tiểu thuyết.

“Cũng có thể là chúng ta bị đưa đến không gian đặc thù nào đó, người nơi này còn sống ở thời đại Thần Minh, hoặc là nơi này thật ra là chỗ ở ẩn của những vị thần đã biến mất"

Thu Thiển nói ra một suy đoán tương đối bình thường.

Chu Tự ngồi bên cạnh Thu Thiển tò mò nói:

“Vậy Thu tỷ có cảm thấy gì không?"

“Không có cảm giác gì.

Thu Thiển vươn tay cho Chu Tự nhìn:

“Nếu là nơi Thần Minh ở ẩn, trên lý luận thần lực của ta có thể sử dụng, nhưng nơi này cũng không thể sử dụng thần lực.

Chu Tự vươn tay, mười ngón đan xen với Thu tỷ chân thành nói:

“Để ta bảo vệ Thu tỷ.

“Phì..."

Thu Thiển nhìn qua Chu Tự, cười ra tiếng.

“Thu tỷ cười cái gì?"

“Không có gì, chỉ là muốn cười, phì..Haha.

Chu Tự:

"..."

Không biết qua bao lâu.

Hoả diễm rơi trên bầu trời xuống bắt đầu biến mất.

Lúc này Tiểu Tĩnh vốn buồn ngủ đi đến trước mặt Thu Thiển nói:

“Đã...đã là ngày hôm sau.

“Hoả diễm ngừng rơi chính là ngày hôm sau?” Thu Thiển hơi nghi hoặc, có điều nàng vẫn thử mở pháp bảo trữ vật ra.

Trong nháy mắt, một bình đan dược xuất hiện trong tay nàng.

Ha...nàng nhẹ nhàng thở ra.

Quả nhiên có thể.

Khi Thu tỷ giúp uống thuốc, Chu Tự lại suy tư lấy cái gì ra thì tốt.

Một đoạn thời gian sau.

Mẹ Tiểu Tĩnh bắt đầu khôi phục ý thức, vết thương trên người cũng đang nhanh chóng khôi phục, Tiểu Tĩnh cũng ăn đan dược, nàng khôi phục còn nhanh hơn.

Đan dược có tác dụng làm họ nhẹ nhàng thở ra.

Thấy người lớn tỉnh lại, Chu Tự vội tới, muốn hỏi thăm tình huống nơi này.

Óc...ọc!

Bụng đối phương và Tiểu Tĩnh không hẹn mà cùng kêu lên.

Chu Tự:

"..."

Do dự một chút, hắn dùng một sợi linh khí, lấy ra chiếc hộp sớm đã lãng quên.

Là sáu cái bánh su kem, lúc trước mua được ở bên chỗ ông chủ trả giá.

Vẫn luôn giấu đi, vốn định cho Thu tỷ ăn nhưng quên mất.

Hiện tại cần ăn mới nhớ tới.

“Ăn đi"

Hắn đưa bánh su kem tới.

Ngoại trừ cái này, hắn chỉ còn có bánh kẹo, ngược lại đồ của Thu tỷ có thể ăn, đáng tiếc một ngày chỉ có thể lấy ra một thứ.

Tiểu Tĩnh cùng mẹ nàng nhìn thấy bánh ngọt, hơi luống cuống, thậm chí không dám cầm.

“Quá...quá quý giá."

Mẹ Tiểu Tĩnh vội lắc đầu, cũng kéo tay Tiểu Tĩnh lại.

Loại vật này chỉ có quan lại quyền quý mới có thể ăn, dân đen như các nàng không xứng.

Thu Thiển cầm một cái cắn một miếng, cười có chút âm trầm:

“Các ngươi biết người tặng đồ cho các ngươi ăn là ai không? Hôm nay các ngươi dám làm trái ý hắn, ngày mai đi chôn các ngươi, đưa các ngươi lên đường. Hắn khát máu như điên, giết người như ngóe, chưa từng lưu hắn sẽ toàn thây"

Hai người bị dọa đến run lẩy bẩy, lúc này mới cầm một chiếc bánh ngọt bắt đầu ăn.

Chu Tự:

"..."

Thu tỷ đang hủy hoại thanh danh của hắn.

Sau khi Hội thu Nhàn Nhã bắt đầu, Minh Nam Sở hẹn đồng môn lập tổ đội cày phó bản.

Chỉ là đang lúc hăng say càn quét thì đột nhiên cảm thấy chóng mặt, vốn định tiếp tục phó bản thì lại phát hiệnđã rớt mạng.

Sau một hồi nhìn xung quanh, Minh Nam Sở sững sờ tại chỗ.

Nơi này...Không có mạng.

“Xong rồi, sư huynh sư tỷ thấy ta treo máy, không biết có báo cáo ta hay không"

Minh Nam Sở trầm mặc một lúc, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng.

Hắn hiểu rõ tình nghĩa đồng môn, có khi còn không sánh bằng nhựa plastic, càng đừng nhắc đến chuyện treo máy hố đồng đội.

Mang lại ảnh hưởng rất lớn khi vào phó bản, thậm chí sẽ offline PK, nói đã hại họ bỏ lỡ cơ hội thăng cấp tuyệt voi.

Hắn đã may mắn gặp qua mấy lần.

May mắn thay là người khác xảy ra vấn đề, vận may của hắn cũng không tệ.

Vẫn luôn ổn định phát huy, chưa từng mắc sai lầm lớn nào, nhưng bây giờ lại đột nhiên treo máy.

Tình tiết nghiêm trọng rồi.

“Trước tiên phải biết rõ nơi này là chỗ nào đã"

Hắn cất điện thoại đi, quan sát xung quanh.

Một lát sau, Minh Nam Sở nhíu mày lại, không có cách nào vận chuyển linh khí, bóng đêm bao trùm tất thảy, thỉnh thoảng có thể thấy chút ánh lửa.

May mắn tầm nhìn của hắn cũng rõ ràng, vị trí hiện tại của hắn đang ở trong rừng cây.

Cây cối đều đã khô héo, mặt đất hoang vu, gồ ghề.

“Tình hình không tốt lắm.

Minh Nam Sở trầm mặc tự nói với mình.

Nơi này hẳn là Dị Không Gian, có lực áp chế mạnh mẽ, mức độ nguy hiểm cực cao.

“Cứu mạng"

Đột nhiên có âm thanh vọng từ đằng xa đến.

Minh Nam Sở hơi nhướng mày lên, là âm thanh của nữ nhân.

Do dự một chút hắn mới đến gần hơn, chẳng bao lâu sau hắn thấy một thiếu nữ tóc dài đang trèo lên cây, bên dưới có một số yêu thú kỳ lạ vây quanh dưới gốc cây, giống như hổ báo.

1079 chữ

Chương 375: Thần Điện

Chúng nhìn chằm chằm lên trên cây, phát ra tiếng gầm nhẹ.

Còn có một số con khác đang nỗ lực leo lên cây.

Thiếu nữ dùng nhánh cây vung đánh, xua đuổi nhưng không có bất kỳ tác dụng nào.

“Người bình thường?"

Minh Nam Sở nhíu mày, cũng không định cứu mà là cố ý cách xa ra một khoảng.

Rừng rậm hoang dã, một đám yêu thú truy đuổi một thiếu nữ.

Vậy mà đối phương có thể trèo lên cây một cách bình an vô sự, không bình thường.

Đứng ở xa chờ một lát, hắn nhìn thấy yêu thú bắt đầu giẫm lên đồng loại nhảy lên cành cây. “Đừng tới đây"

Thiếu nữ ném nhánh cây ra.

Yêu thú nhào về phía trước.

Trong lúc hoảng loạn, thiếu nữ rơi xuống khỏi cành cây, mà thứ đợi nàng bên dưới chính là một đám yêu thú. Nàng bị dọa đến nhắm chặt hai mắt lại, đầu óc cũng trống rỗng.

A!

Ngay lúc nàng nghĩ là mình sắp bị cắn xé ra rồi thì đột nhiên cảm thấy có người ôm lấy nàng, chờ đến khi nàng kịp phản ứng lại thì đã ở trên một cành cây phía xa khác.

“Ôm cây đừng rơi xuống"

Minh Nam Sở vứt thiếu nữ qua một bên, có lòng nhắc nhở.

Cuối cùng hắn vẫn ra tay cứu giúp, mặc dù cảm thấy không ổn, nhưng không có bất kỳ điều gì không hợp lý xảy ra.

Chỉ có tiểu thuyết mới nói logic, hiện thực thì không thể nói đến logic.

Nhìn như không thể, nhưng vô số lần trùng hợp hợp lại liền biến thành có thể.

“Ngươi, ngươi là ai?"

Thiếu nữ ôm cành cây, thân thể có chút run rẩy.

“Không biết à? Ta là người cứu ngươi"

Dừng một chút Minh Nam Sở tiếp tục nói:

“Nơi này cách xa đó, tạm thời chúng sẽ không tới. Ta tên Minh Nam Sở, ngươi tên gì?"

“Tiểu, Tiểu An, ta đã tách khỏi mẹ và muội muội"

Tiểu An khiếp đảm nói.

“Nơi này là đâu?"

Minh Nam Sở lại hỏi.

“Lạc Hà thôn"

“Khu sầm uất hơn gọi là gì?"

“Lạc Thành"

“Sao nơi này lại biến thành như vậy?"

“Mẹ nói chúng ta đều là tội nhân, Thần Minh đang trừng phạt chúng ta"

“Phạm phải tội gì?"

“Ta...ta không biết.

Minh Nam Sở cau mày, trước mặt là một vị cô nương 15 16 tuổi, đầu tóc có chút dơ bẩn, trên người mặc áo gai vải thô chắp vá lại.

Khuôn mặt dính đầy tro bụi, bẩn thỉu.

Từ cuộc nói chuyện vừa rồi, hắn không nhận được bất kỳ tin tức có giá trị gì.

“Gần đây có chỗ nào không thích hợp không?"

Minh Nam Sở hỏi.

“Nghe mẹ nói, ở nơi cao nhất của Lạc Hà có một tòa Thần Điện, những chỗ khác cũng không có gì đặc biệt.

Tiểu An nhỏ giọng nói.

Minh Nam Sở dường như đang suy nghĩ cái gì đó, khẽ gật đầu nói với Tiểu An:

“Ta đưa ngươi trở về trước.

“Thật sao?"

Tiểu An còn đang do dự phải mở miệng như thế nào, không ngờ đối phương lại tốt bụng như vậy:

“Mẹ và muội muội chắc là đang ở nhà đợi ta, cảm ơn ngươi.

“Không cần"

Minh Nam Sở gật đầu đáp, nghĩ thầm, đưa ngươi về rồi ta cũng không cần quan tâm đến những thứ khác nữa, làm việc cũng thuận tiện, hoàn toàn là vì không muốn vác thêm gánh nặng.

“Thần Điện?"

Chu Tự gật đầu, hiểu rằng rời khỏi nơi này thì cần phải tiến về Thần Điện để tìm hiểu đến tận cùng.

Mẹ của Tiểu Tĩnh tên là Xuân Sinh, nói là ra đời vào mùa xuân nên đặt luôn cái tên này.

“Lạc Hà thôn có phải nơi an toàn không?"

Thu Thiển đột nhiên hỏi.

“Trước đây thì có Xuân Sinh cúi đầu, có chút bi thương nói:

“Nhưng vài ngày trước, Thần Minh nổi giận, thôn chịu tấn công, cha đứa trẻ vì bảo vệ chúng ta mà dẫn dụ hung thú, con gái lớn của ta trong lúc chạy trốn đã ngã xuống Lạc Hà, bây giờ có thể..."

Nàng mím môi, không thể nói tiếp được nữa.

“Sao Thần Minh lại nổi giận?"

Chu Tự hỏi sang chuyện khác. “Thần Sứ nói, người sinh ra đã có tội, con người khi sống đều là vì chuộc tội. Tội nghiệt quá sâu thì Thần sẽ ra hình phạt, nếu không thành kính cầu xin sự khoan dung thì sẽ nghênh đón cơn phẫn nộ của Thần.

Xuân Sinh hổ thẹn nói.

Họ phải chịu đựng cơn thịnh nộ của Thần, là tội nhân, thì tất thảy đều là khởi nguồn của tai ương.

“Thế nhưng chúng ta đã xây Thần Điện, hàng năm đều kính bái Thần Minh, vì sao còn muốn hủy diệt thôn của chúng ta? Cha, tỷ tỷ, thúc thúc họ đều đã chết..huhu"

Tiểu Tĩnh muốn nói tiếp nhưng bị Xuân Sinh che miệng lại, nàng hoảng sợ ôm nữ nhi, trong miệng lẩm bẩm.

“Trẻ con nói mà không suy nghĩ Chu Tự cau mày lại, nơi này biến thành như vậy là do sự trừng phạt và lửa giận của Thần Minh?

Nghi vấn khiến hắn quyết định đến Lạc Hà thôn để xem xét.

Nghe thấy nói muốn về thôn, vẻ mặt Tiểu Tĩnh họ trở nên hưng phấn.

Vì trong thôn có thể vẫn còn có người ở, có lẽ cũng có thể tìm người thân của các nàng.

“Đúng rồi, các ngươi bái Thần gì?"

Trên đường đi, Chu Tự đột nhiên hỏi.

“Thái Dương Thần, là Chính Thần quản lý thái dương và hỏa diễm. Thần phạt xuống, vì vậy chúng ta không có mặt trời, chỉ có thể sống trong đêm tối"

Xuân Sinh đáp lại.

Đó có phải là Thái Dương Thần ở Biên Giới thành không? Trong lòng Chu Tự nghi ngờ nhưng không có hỏi những điều này.

“Nơi này có cách xa thôn không?"

“Không xa, ở ngay phía trước.

Xuân Sinh nắm tay Tiểu Tĩnh đáp.

Chu Tự gật đầu, nhìn thấy còn ba cái bánh su kem sót lại, hắn đưa qua nói:

“Các ngươi mỗi người ăn một cái đi.

“Quá, quá quý giá rồi.

Xuân Sinh còn có chút không dám.

1123 chữ

Chương 376: Hướng Thần Điện

Chỉ là dưới ánh mắt của Thu Thiển, các nàng liền cúi đầu xuống, mỗi người cầm một cái.

Trong miệng truyền ra tiếng nghẹn ngào:

"Cam on."

Hai tay Tiểu Tĩnh cầm bánh su kem, nhẹ nhàng cắn một cái sau đó chỉ dám liếm, sợ ăn hết.

Xuân Sinh ăn một miếng, vụng trộm cất món bánh điểm tâm đi, dường như muốn cho ai đó.

Nhìn thấy một màn này, Chu Tự trầm mặc.

Sinh ra trong thời hòa bình, điều kiện gia đình hắn cũng tốt, thật sự là may mắn.

Thu Thiển liếc hai người một cái, nhăn mày lại.

Chu Tự đưa chiếc bánh su kem cuối cùng cho nàng, nhưng vừa tiếp nhận nàng đã bỏ lại vào trong hộp, tùy ý nói:

“Không đói"

Chu Tự tự hiểu, cũng không nói gì.

Một lúc sau, nhóm người Chu Tự đến trước một đống đổ nát, trước khi tiến vào hắn thấy một tảng đá lớn, trên đó viết ba chữ hắn đọc không hiểu, đại khái là Lạc Hà thôn.

Sau khi đi vào, bên trong đầy những căn nhà sụp đổ, còn có cả lửa đang cháy.

Xuân Sinh và Tiểu Tĩnh đầu tiên đi xem xét xung quanh, sau đó lớn tiếng gọi:

“Cha, tỷ tỷ, thúc thúc, ca ca.

Chu Tự nhẹ nhàng nhảy lên giữa không trung, từ trên cao nhìn xuống, tình huống xung quanh đều có thể thấy rõ, chỉ là không có bất kỳ bóng người nào, dã thú cũng không nhiều.

“Có phát hiện không?"

Lúc Chu Tự rơi xuống, Thu Thiển hỏi.

“Không có"

Chu Tự lắc đầu.

“Ta cảm thấy nơi này có hơi kỳ lạ, giống như chúng ta đang bị mắc kẹt lại ở đây, mà..."

Thu Thiển nhìn về phía Xuân Sinh và Tiểu Tĩnh, có loại cảm giác không nói lên lời.

Hum...

Nàng thở dài nói:

“Trước tiên kiểm tra xung quanh đã, nếu thật sự không được thì đến Thần Điện nhìn xem.

Chu Tự gật đầu, hắn không có kinh nghiệm trong Tu Chân Giới, nhưng đã xem nhiều tiểu thuyết và TV.

Nơi này quả thật có chút không bình thường.

Xuân Sinh các nàng vẫn còn nhận thức về thời đại Thần Minh, loại cách biệt thời đại này khiến hắn cảm thấy kỳ diệu.

Nhưng lại không thể giải thích được.

“Mẹ, muội muội.

Trong đống đổ nát, Tiểu An tìm kiếm khắp nơi, nhưng cũng không tìm được tung tích của bất kỳ ai.

Minh Nam Sở dừng lại ở tảng đá lớn trước thôn, phía trên có ba chữ lớn, không phải chữ viễn cổ cũng không phải chữ hiện đại.

Hắn nhảy vào đám phế tích trong thôn, quan sát xung quanh.

Đáng tiếc là không có bóng dáng của bất cứ ai, ngay cả thi thể cũng không có.

“Không ổn rồi"

Hắn nhìn bóng dáng Tiểu An, thấy rùng mình.

Tất cả mọi người đều chết rồi, thậm chí đến thi thể cũng không có.

Mà thiếu nữ này vẫn sống sót, mà cái thôn này cùng với ngọn lửa đang cháy lại khiến hắn cảm giác như tồn tại bất biến.

Sau đó hắn thử đi quan sát mỗi một góc đổ nát, cố gắng tìm kiếm dấu vết có người từng sinh sống, dù là vết máu người cũng được.

Chỉ là...Không có.

Hắn nhìn qua tất cả các phần đổ nát, hoặc thậm chí còn cố gắng đào lên, nhưng không có gì cả.

Kết luận sẽ không sai, từ nhỏ hắn đã cùng tổ đội Hàn Tô ra ngoài thám hiểm, trải qua rất nhiều chuyện, sau đó lại dẫn theo Tô Thi còn gặp phải nhiều chuyện hơn.

Gần đây vì xác định thực hư về Thánh Tử Ma Đạo, thuận tiện có một số việc cần mời Thánh Tử Ma Đạo giúp đỡ cho nên mới đến Thanh Thành.

Nhưng dù họ ở Thanh Thành thì cũng không ngừng xử lý những chuyện xảy ra xung quanh.

Vẫn luôn tích lũy kinh nghiệm.

Phán đoán của hắn rất ít khi sai lầm.

Thiếu nữ kia và nơi này có vấn đề.

“Không có.

Tiểu An đột nhiên chạy đến trước mặt Minh Nam Sở, khóc lóc nói:

“Mẹ chưa trở về, muội muội cũng không có ở đây. Không biết tất cả mọi người đã đến nơi nào rồi. Có phải họ...có phải không thể tìm thấy được nữa hay không?"

Minh Nam Sở nhìn chằm chằm Tiểu An hồi lâu, không mảy may nhìn ra chút vấn đề gì.

Thu hồi suy nghĩ lại, hắn dò hỏi:

“Có phải là đến Thần Điện lánh nạn rồi không?"

Tiểu An nhìn thấy hy vọng được trong sự tuyệt vọng, nhưng nghĩ đến những hung thú kia thì nàng lại có chút luống cuống.

Sau khi do dự, nàng cúi đầu rụt rè nói:

“Có thể, có thể đi chung với ngươi không?"

“Dẫn đường đi"

Minh Nam Sở chỉ có thể đồng ý.

Mặc kệ đối phương có bình thường hay không, muốn rời khỏi đây thì không thể tránh được người này.

Giả sử là thiếu nữ bình thường thì hắn không thể ngồi yên bỏ mặc được.

Giả sử là thiếu nữ không bình thường thì hắn càng muốn nhìn xem đối phương muốn làm gì.

...

Lúc này không chỉ có Minh Nam Sở mà tất cả mọi người đều bị bóng đêm bao phủ.

Tất cả đều dẫn theo một người dân Lạc Hà thôn đến Thần Điện.

Thiên Vân Y Y, Dạ Nguyệt Thiên Nữ, đại tiểu thư của Thiên Hạ Nhất Kiếm tông, Long Ẩn Hồng của Thập Nhị Tịnh Đường, Thương Quan Hà...đều xuất phát đi về phía Thần Điện.

Duy chỉ có Chu Tự bên này chậm hơn người khác một nhịp.

Chu Tự cầm nhánh cây trên mặt đất viết chữ:

“Các ngươi tìm tiếp đi, lỡ như có người trốn trong hầm ngầm. Ta viết chữ.

Trên đường đi, hắn rõ ràng gặp không ít dã quái, công lực ngàn năm không đầy, không đủ cảm giác an toàn.

Bên ngoài hồ Nhàn Nhã.

Dưới bầu trời sao, một quang thủ thò ra từ trong hư.

"Có thể mở ra một cách bình thường, thật đáng nể Quang thủ truyền ra tiếng nói, có ý tán thưởng.

"Dựa theo ước định, ngươi nên nói cho ta biết tin tức của chủ nhân ta"

Lộ Lộ tiên tử bay đến, đối mặt với quang thủ.

Quang thủ chui ra từ hư không, đuôi mắt của Lộ Lộ tiên tử có ký hiệu mặt trăng, hai phe gần như có thế lực ngang bằng.

1105 chữ

Chương 377: Chớ Khinh Thường

"Trước đó đã nói rõ, những gì ta nói từ đầu tới cuối đều là manh mối"

Quang thủ cất giọng ôn hòa, nói tiếp:

"Tiên tử biết nữ thần Trí Tuệ không?"

"Vị nữ thần đã biến mất từ lâu của thời đại Thần Minh?"

Lộ Lộ tiên tử cau mày.

Nữ thần Trí Tuệ, nắm trong tay loại quyền hành nào cực ít người biết, dù là người quen hoặc là tòng thần trong thời đại Thần Minh cũng chỉ biết đến mỗi cái tên này.

Đối họ, vị thần này chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

"Đúng, chính là vị đó"

Giọng nói của quang thủ trầm xuống:

"Tương truyền nàng cùng chúng thần thời đại Thần Minh lý niệm khác biệt, vô cùng thần bí"

"Nhưng nàng có thần bí đến thế nào, có liên quan gì đến tung tích của chủ nhân ta sao?"

Lộ Lộ tiên tử chau mày nói.

"Có một chút quan hệ"

Quang thủ nhìn phía trước không ngừng tản ra hắc ám nói:

"Thái Dương Quyền Bính đột nhiên xuất hiện, hẳn là tiên tử biết chứ?"

"Nghe nói có người đã tìm được vị trí, thậm chí bắt đầu thăm dò, chỉ là không đạt được. Trước mắt có rất nhiều người đều đang tìm kiếm chỗ đó"

Lộ Lộ tiên tử trả lời.

"Thái Dương Quyền Bính ở Thanh Thành"

Quang thủ nói ra vị trí, thấy Lộ Lộ tiên tử sửng sốt mới tiếp tục nói:

"Phía dưới Thanh Thành rất đặc thù, không biết được tòa Biên Giới thành kia được dựng lên như thế nào. Nhưng nơi đó có liên quan tới quyền hành của nữ thần Trí Tuệ. Mà rõ ràng là có liên quan tới nữ thần Trí Tuệ, lại có Thái Dương Quyền Bính xuất hiện. Chứng tỏ phía dưới có lẽ còn nhiều bí mật hơn.

"Nếu là như vậy, tại sao ngươi không trực tiếp vào xem?"

Lộ Lộ tiên tử cảnh giác nói.

"Haha."

Quang thủ cười một tiếng:

"Tiên tử không hiểu rõ tòa thành kia rồi, nếu như biết, có lẽ ngươi đi vào cũng phải cẩn thận từng li từng tí. Tòa thành kia vậy mà lại là địa bàn của một vị nào đó, mặc dù hắn không ở nơi đó, nhưng lúc nào cũng có thể để mắt đến"

Lộ Lộ tiên tử chau mày, khẽ hé môi:

"Vị nào?"

"Tịnh Thần Chu Vương"

Quang thủ nói ra cái tên khiến con ngươi của Lộ Lộ tiên tử co lại.

Thấy Lộ Lộ tiên tử lặng im không nói gì, quang thủ trấn an:

"Không phải là không có hi vọng, chuyên gia Ma Đạo đã biến mất nhiều năm, nếu đã rời khỏi Thanh Thành rồi thì sẽ không quá chú ý đến nơi đó. Đương nhiên, các ngươi chớ nóng vội, lo lắng chuyện Thanh Thành. Hiện tại chuyện cần lo lắng nhất chính là các ngươi có thể còn sống rời đi hay không. Vĩnh Ám Chi Dạ giáng lâm, bao vây rất nhiều kiêu nữ trẻ tuổi, các ngươi sẽ bị để mắt tới, bị đánh giết cũng là thỉnh thoảng thường tình "Có người từng ra khỏi Vĩnh Ám Chi Dạ không?"

Lộ Lộ tiên tử đột nhiên hỏi.

"Thời đại Thần Minh, người vào bên trong, không có một ai đi ra. Dù là lúc trước Thái Dương Thần từng thử cứu người, cũng không thể thay đổi sự thật này.

Quang thủ chuyển hướng,vẫn nói đến Vĩnh Ám Chi Dạ đang khuếch trương.

"Thái Dương Thần cũng phải dùng đến phong ấn để kết thúc Vĩnh Ám Chi Dạ, hẳn là người tu chân giới cũng phải như vậy?"

Mặt Lộ Lộ tiên tử không chút thay đổi nói. "Ngươi phải chết rồi"

Quang thủ nghiêm túc nói.

"Hả? Có ý gì?"

Lộ Lộ tiên tử quay đầu nhìn về phía quang thủ.

Phía trên quang thủ ngưng tụ thành một bóng người, hắn nhìn Lộ Lộ tiên tử nghiêm mặt nói: "Từ khoảnh khắc ngươi khinh thường tu chân giới kia, ngươi đã xác định phải chết. Mặc dù chúng ta đến từ thời đại Thần Minh, nhưng ngươi không thể phủ nhận sự hùng mạnh của thời đại tu chân. Khác biệt lớn nhất của thời đại tu chân và thời đại Thần Minh là gì ngươi biết không? Trăm hoa đua nở, ba nghìn đại đạo ngàn vạn người truy đuổi. Tất cả mọi người tu chân giới đều đang đi con đường của mình, họ có năng lực vô hạn. Cho nên đừng có khinh thường tu chân giới mà chúng ta đang ở, cần phải nhìn thẳng vào nó, hiểu rõ sự cường đại của nó. Nếu không, chính là tự chịu diệt vong. Thân là đồng bạn cùng hợp tác, ta cũng không hy vọng các ngươi chết đi. Cho nên tốt nhất là các ngươi phải cẩn thận một chút"

Lộ Lộ tiên tử nhìn quang thủ, khẽ nhíu mày nói:

"Nếu ngươi đã xem trọng tu chân giới như vậy, tại sao còn muốn chúng ta thả Vĩnh Ám Chi Dạ ra? Vì đả kích tu chân giới, khiến cho họ bị gián đoạn?"

"Nếu như ngươi có thể sống được lâu một chút ngươi sẽ biết"

Quang thủ vẻ thần bí nói:

"Đương nhiên, để tu chân giới cảm thụ khốn khó, cũng là chuyện tất nhiên. Loại chuyện tốt như ngồi mát ăn bát vàng, chúng ta không tán đồng"

"Ngươi cảm thấy trong những người bị Vĩnh Ám Chi Dạ bao trùm, sẽ có người ra được sao?"

Lộ Lộ tiên tử rũ mắt nhìn hắc ám phía trước.

Người tu chân giới phản ứng lại còn cần một chút thời gian.

Chỉ cần đám Tô Thi được truyền tống ra ngoài khống chế được, thì sẽ không có vấn đề quá lớn.

"Ai biết được? Vĩnh Ám Chi Dạ hình thành cực kỳ đặc thù, Thái Dương Thần cũng không thể làm Vĩnh Ám Chi Dạ tan rã, là có thể nói rõ nhất đặc thù của Vĩnh Ám Chi Dạ. Người tu chân giới bậc gì mới có thể phong ấn Vĩnh Ám Chi Dạ, cũng không thể biết được"

Quang thủ không mảy may cảm xúc nói.

"Ta vẫn không cho rằng có người có thể ra khỏi Vĩnh Ám Chi Dạ"

Lộ Lộ tiên tử lắc đầu nói ra suy nghĩ của mình.Quang thủ không phản bác, hắn yên lặng chờ đợi, chỉ là bóng người trên bàn tay đã biến mất không thấy đâu nữa.

1120 chữ

Chương 378: Thần Quốc

Tiểu Tĩnh theo mẹ đi kiểm tra thôn rất lâu, cuối cùng mệt lử ngồi bên cạnh Chu Tự, nhìn chầm chầm văn tự trên đất, mắt sáng lên:

"Đây, đây là cái gì?"

"Thần Chú Kim Quang"

Chu Tự không ngẩng đầu lên trả lời.

"Chữ đầu tiên là gì?"

Tiểu Tĩnh sợ sệt hỏi.

"Ngươi không biết chữ?"

Chu Tự hơi nghi ngờ nhìn về phía Tiểu Tĩnh.

Tiểu Tĩnh cúi đầu, Xuân Sinh thì kéo con gái về, nói tiếng xin lỗi Chu Tự.

Chu Tự lắc đầu tỏ ý không có gì, hắn chợt mở miệng hỏi thăm Tiểu Tĩnh:

"Ngươi muốn học?"

Tiểu Tĩnh nghe vậy khe khẽ gật đầu, không dám trả lời.

"Vậy bao giờ rời khỏi đây, ta sẽ cho ngươi đi học, học hành rất tốt, tri thức chính là sức mạnh Chu Tự vừa cười vừa nói.

"Có thể, có thể học ngay bây giờ không?"

Tiểu Tĩnh ngẩng đầu nhìn Chu Tự, trong mắt mang theo khát vọng đối với tri thức.

"Cái này ngươi phải hỏi Thu tỷ"

Chu Tự khẽ nói.

Tiểu Tĩnh e ngại nhìn về phía Thu Thiển.

Nhưng rất nhanh nàng đã nghe được một tin tốt, Thu Thiển đột nhiên nói:

"Để đến mai"

Tiểu Tĩnh vui mừng ôm mẹ, gật đầu lia lịa, sau đó định ngủ một giấc.

Một giấc ngủ thiếp đi là đến ngày mai.

Xuân Sinh cảm kích gật đầu, biết chữ...Đối với các nàng chính là ban n Khi diễm hoả lần nữa rơi xuống trên bầu trời, một ngày mới bắt đầu.

"Tổng cộng đã qua 23 tiếng 36 phút 57 giây.

Thu Thiển nhìn lên bầu trời nói.

Chu Tự:

"???"

Thu Thiển liếc mắt nhìn về phía Chu Tự, cười nói:

"Ta nói linh tinh đấy, haha ha.... "

Chu Tự:

"..."

Lúc này Tiểu Tĩnh tỉnh lại, nàng đầy mong đợi nhìn Thu Thiển.

Thu Thiển dùng linh khí hôm qua tích lũy được, lấy sách cùng vở và bút chì ra.

Nếu không đặt chung một chỗ, nàng phải chia ra cầm trong ba ngày.

"Vậy học viễn cổ văn trước, nếu ngươi không chịu khó học hành nghe giảng..."

Thu Thiển liếm môi một cái, trong đôi mắt mang theo ý cười, làm bộ dạng như muốn ăn thịt người.

Thu tỷ quả nhiên là người Ma Đạo, trong lòng Chu Tự cảm khái, có điều lâu lắm rồi không được ăn gì, phải xem xem dã thú có ăn được hay không.

Một lát sau, hắn mang về ba loại dã thú, giống như lợn rừng, sói xám, hổ báo.

Thu Thiển chọn lợn rừng, để Chu Tự xuất đao bắt đầu xử lý.

Hôm đó, sau khi xác định trong thôn không còn ai, họ xuất phát tiến về Thần Điện.

Khoảng cách vốn không tính là xa, nhưng con đường quanh co, trì hoãn tiến độ.

Mất hai ngày, họ mới đi được nửa lộ trình.

"Chu Tự ca ca, ta đã biết viết tên mình, còn có tên mẹ"

Lúc nghỉ ngơi Tiểu Tĩnh đến trước mặt Chu Tự khoe thành tích.

"Giỏi quá.

Chu Tự khen thật lòng.

Văn tự Viễn Cổ không dễ học, dù là văn tự hiện đại, một đứa trẻ năm sáu tuổi học hai ngày cũng chưa chắc đã học được một chữ.

Tiểu Tĩnh quả thực có thiên phú cực cao.

"Ta còn muốn học tên cha, tỷ tỷ, thúc thúc, ca ca..bao giờ học xong chỗ này, ta còn muốn học tên của Chu Tự ca ca."

Tiểu Tĩnh hào hứng.

"Không học tên của Thu tỷ sao?"

Chu Tự cười hỏi.

Tiểu Tĩnh nghe vậy cúi đầu xuống, e ngại liếc mắt nhìn hướng Thu

Thiển.

Lúc này Thu Thiển đang chuẩn bị cơm trưa, dùng yêu thú hắn săn về.

Lúc làm, nàng cứ nhíu chặt mày lại.

Mà Thu Thiển chau mày, Tiểu Tĩnh sợ mất mật, sợ cô giáo Thu Thiển sẽ ăn thịt bé con.

Lại hai ngày nữa, họ vẫn không tìm được Thần Điện.

Bên bờ Lạc Hà, Chu Tự nhìn thấy nơi đây xuất hiện một hồ nước, giống như con sông ban đầu bị nổ trở thành hồ.

"Đi tiếp lên xem Chu Tự nhìn phương xa, phát hiện đoan sông phía trên vẫn còn rất xa.

"Phía trên khá hoang vu, không có lửa rất phiền phức"

Thu Thiển cau mày nói.

"Lửa? Ta có đây Chu Tự cười thần bí.

Đùng!

Tiếng động vang lên.

Đầu ngón tay hắn xuất hiện ánh lửa.

"Đây là?"

Thu Thiển khá bất ngờ, lửa này lại không phải là thuật pháp.

"Là quyền hành của Thái Dương Thần Chu Tự đáp.

Linh khí chu thiên của hắn còn có hạt giống quyền hành, nơi này thần lực cùng linh khí đều bị áp chế, nhưng quyền hành thì không, miễn cưỡng có thể sử dụng.

"Phù."

Thu Thiển thổi nhẹ một cái, tắt ngọn lửa, môi khẽ mở:

"Vậy tiếp tục đi lên đi, dù sao cũng phải tìm cho được cách để đi ra Trên đường Tiểu Tĩnh vô cùng hiếu kỳ hỏi:

"Chu Tự ca ca từ trong thành tới sao?"

"Trong thành?"

Chu Tự ậm ừ nói:

"Coi như là thế đi, có điều không phải là Lạc Thành các ngươi biết, mà là Thanh Thành, không giống với nơi này của các ngươi"

"Vậy ở quê của Chu Tự ca ca kính bái vị Thần Minh nào?"

Tiểu Tĩnh lại hỏi.

"Cái này..."

Chu Tự suy nghĩ giây lát, cười nói:

"Chỗ chúng ta tương đối tự do, không nhất định phải tín ngưỡng Thần Minh nào. Cũng sẽ không có sự trừng phạt cùng lửa giận của Thần Minh, ban ngày ánh sáng mặt trời chiếu rọi, ban đêm có sao trời...A, gần đây trong thành đã phát triển nhiều, ban đêm cũng ít nhìn thấy sao trời. Bất quá muốn nhìn đi nông thôn vẫn có thể nhìn thấy. Chỗ chúng ta, trẻ con có thể đi học, à, kiểu không đi học là không được ấy, học không tốt còn bị đánh. Mặc dù sinh hoạt cũng cực khổ, nhưng chắc chắn là có cơm ăn"

"Thanh Thành là thần quốc sao?"

Tiểu Tĩnh đầy ngưỡng vọng.

"Thanh Thành là thành phố của con người, không liên quan gì đến Thần Minh hết.

Thu Thiển ở bên cạnh góp lời:

"Thời đại mà chúng ta sinh sống không có Thần Minh thống trị"

"Đúng, đám người kia viết tiểu thuyết đều muốn nghịch thiên thí thần, nông nổi"

Chu Tự phụ họa.

"Đó nhất định là thần quốc" Tiểu Tĩnh kích động nói.

1072 chữ

Chương 379: Tế Sống

Thần quốc, đối với Tiểu Tĩnh không phải là quốc gia của Thần Minh, mà là quốc gia lý tưởng nhất trong lòng.

"Thần quốc thì thần quốc, bao giờ chúng ta ra được, ta nhờ quan hệ của cha mẹ ta, cho ngươi đi học"

Chu Tự cười nói.

"Vậy, mẹ thì sao?"

Tiểu Tĩnh lập tức nói.

Xuân Sinh vội nói:

"Ta không sao, nhưng mà ta biết làm rất nhiều thứ, có thể làm hạ nhân cho nhà các ngươi"

Nghe vậy, Chu Tự giật mình, khoát tay nói:

"Không phải, không cần làm hạ nhân, đến lúc đó ta tìm giúp ngươi một công việc là được, ban đầu không quen có thể sẽ hơi khổ"

"Ta không sợ khổ"

Xuân Sinh nói ngay.

"Vậy chỉ cần tìm được tỷ tỷ, cha, còn có thúc thúc là chúng ta có thể đi thần quốc.

Tiểu Tĩnh phấn khởi lạ thường.

Chu Tự thở dài một tiếng.

Chuyện việc làm đi học đều không khó, nhưng mà...

Tỷ tỷ cùng cha của Tiểu Tĩnh, sợ là lành ít dữ nhiều. Xuân Sinh cũng chúi mày không nói, chỉ có Tiểu Tĩnh ngây thơ, mới cảm thấy còn có thể tìm được người nhà.

Bên phía Minh Nam Sở, từ hai ngày trước đã đi tới Thần Điện, trên đường đi trừ một ít hung thú, không còn khó khăn gì khác.

Chỉ là sau tiến vào Thần Điện, hắn trầm mặc hồi lâu.

Hắn cần đưa ra một quyết định.

Vì tại tế đàn trước Thần Điện, viết hai chữ"Tế sống"

Thượng du Lạc Hà có ngọn núi nhỏ, trên núi trải đá ngay ngắn, trên thềm cao có bốn trụ cột bằng đá đá dựng thành.

Phía trên mái vòm là mái bằng, mái vòm khắc mặt trời cùng một vài thần quan.

Là Thần Điện Thái Dương, đơn giản lại cổ xưa.

Thôn Lạc Hà phải mất năm năm thu hoạch mới xây dựng lên nơi này.

Năm năm đó, thôn Lạc Hà có rất nhiều người chết đói.

Minh Nam Sở ngồi dưới Thần Điện, chau mày.

Một chút tin tức, đều là cả đường đi Tiểu An nói cho hắn.

Thái Dương Thần là sự tồn tại trong tín ngưỡng của một thôn làng, nhưng lại để rất nhiều người trong thôn chết đói, cuối cùng còn giáng trừng phạt.

Họ còn chẳng biết tội danh của mình.

Những thứ này Minh Nam Sở không tài nào hiểu được, cũng ít khi nghĩ đến, thực sự khiến hắn suy nghĩ mất hai ngày chính là tế đàn bên dưới Thần Điện.

Trên đỉnh Thần Điện có một hòn đá có ký hiệu mặt trời, dưới hòn đá bày tế đàn.

Bên mép tế đàn viết hai chữ to.

Kiểu chữ giống như chữ ở ngoài thôn Lạc Hà, vốn là Minh Nam Sở không biết, nhưng trong khoảnh khắc vừa nhìn thấy, trong đầu hắn lập tức hiểu rõ ý của hai chữ này.

Tế sống, nhất định phải dùng sinh vật sống xem như tế phẩm, hơn nữa còn phải là người.

Trong đầu Minh Nam Sở lập tức nghĩ tới cô bé Tiểu An sau lưng.

Chỉ cần dùng đối phương hiến tế, có lẽ có thể lập tức rời khỏi nơi này.

Vì cái này mà Minh Nam Sở suy tư hai ngày.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía tế đàn, bắt đầu phán đoán.

"Thứ nhất, giả thiết nếu như nơi này là trò chơi, Tiểu An là NPC, nhiệm vụ ta phải làm là hiến tế Tiểu An, sau đó mở ra lối cửa ải tiếp theo. Thứ hai, thôn Lạc Hà thôn không có bất kỳ người nào tồn tại, dù là thi thể cũng không có, Tiểu An lại bình an vô sự, dường như chính là tồn tại vì giờ khắc này. Thứ ba, rõ ràng ta đọc không hiểu văn tự nơi này, nhưng vừa nhìn chữ tế sống, trong nháy mắt đã hiểu ra, chứng tỏ ta đột nhiên tới đây, chính là phải làm gì đó, hoặc là nói người đứng đằng sau, hi vọng ta làm cái gì" "Vậy ta phải làm gì? Đưa Tiểu An lên? Hay là tìm phương pháp khác?" Minh Nam Sở do dự một chút, ra khỏi Thần Điện, hắn để Tiểu An ở chỗ này chờ hắn.

Tiểu An hơi luống cuống, nàng đã tìm ở chỗ này rất lâu, nhưng không tìm được những người khác, không có người ở bên cạnh, khiến nàng rất bất an.

Bich...bich!

Chỉ trong chốc lát, Minh Nam Sở mang theo một con hung thú quay về.

Là một con sói xám.

Tiểu An chợt thở phào một hơi, cũng sợ hung thú đột nhiên cắn người.

Minh Nam Sở bước nhanh đi vào tế đàn, đặt hung thú lên trên, chờ đợi biến hóa.

Ba phút sau, không có bất kỳ biến hóa gì.

"Không nhận, hay văn tự ở phía trên nói đùa?"

Minh Nam Sở im lặng tự hỏi.

Hắn lại rơi vào trầm mặc.

Ùng...ục!

Âm thanh đột ngột vang lên đánh gãy dòng suy nghĩ của Minh Nam Sở, tiếng động từ cái bụng của Tiểu An mà ra.

"Ta...ta..."

Tiểu An cúi đầu ngượng ngùng nói lắp bắp.

Lúc này Minh Nam Sở mới nhớ tới, đã sắp ba ngày rồi, họ chưa ăn cái gì vào bụng.

Dùng linh khí tích lũy lấy ra chút đồ ăn vặt cho Tiểu An ăn xong, hắn lại tiếp tục suy nghĩ. "Trò chơi chung quy vẫn là trò chơi, hiện thực không thể nào hoàn toàn theo trò chơi. Dù Tiểu An có vấn đề đi chăng nữa, biểu hiện ra ngoài vẫn là một con người hoàn chỉnh. Đưa nàng lên đồng nghĩa với ta lại giết một người bình thường để cầu sinh, nếu như nơi này chỉ vì cái này, vậy thì cần gì phải kéo ta vào? Cho có thể ta sẽ phải dâng nàng lên.

"Vậy thì ai lên? Ta? Có lẽ đây mới câu trả lời chính xác, tế đàn là đường tắt duy nhất thông với bên ngoài, mà cơ hội chỉ có một lần, sả thân vì người khác mới có thể sống sót, nhưng mà quá mạo hiểm, mà để lại một con người bình thường ở chỗ này, đối phương cũng phải chết.

1134 chữ

Chương 380: Sai?

Trầm mặc hồi lâu, Minh Nam Sở cũng nghĩ thông suốt.

Hắn quay đầu nhìn về phía Tiểu An đang ăn khoai tây chiên, phát hiện đối phương ăn rất chậm, ăn từng xíu một, ăn một chút rồi nắm trong tay không ăn nữa.

"Ngươi không đói sao?"

Minh Nam Sở hỏi.

"Ta...ta muốn để lại một chút cho muội muội cùng cha mẹ ăn"

Mắt Tiểu An sáng lên nhìn khoai tây chiên nói:

"Cái này khẳng định là nhà giàu mới có thể ăn, cha mẹ và cả muội muội đều chưa từng nếm thử. Ăn rất ngon, cho nên...Ta có thể giữ lại không?"

Nàng nhìn Minh Nam Sở, ánh mắt lộ ra vẻ khẩn cầu.

"Tùy ngươi, nhưng mà có chuyện này ta muốn nói với ngươi một chút"

Sau khi đối phương gật đầu, Minh Nam Sở chỉ văn tự trên tế đàn hỏi:

"Ngươi biết hai chữ có nghĩa là gì không?"

Tiểu An vội lắc đầu:

"Ta...ta không biết chữ"

"Ý là tế sống"

Minh Nam Sở không quanh co lòng vòng, giải thích cặn kẽ:

"Ý là cần một người sống xem như tế phẩm tế tự Thần Minh, nơi này chỉ có ngươi cùng ta"

Bộp!

Túi khoai tây chiên từ trong tay Tiểu An yên lặng rơi xuống, khoai tây chiên vung vãi đầy đất, lúc này nàng mới thanh tỉnh lại, luống cuống tay chân nói:

"Ta không phải cố ý ném xuống đất, ta nhặt lên ngay.

Tách!

Lúc Tiểu An cúi đầu nhặt khoai tây chiên, nước mắt to như hạt đậu nhỏ xuống đất, nàng khóc, nhưng lại không khóc thành tiếng.

Minh Nam Sở tới nhặt khoai tây chiên cùng, nói:

"Ta không bảo đem ngươi tế lên, chỉ là nói cho ngươi biết, có lẽ tế đàn muốn mạng của ngươi, tốt nhất ngươi đừng đi lên.

Trong nháy mắt, Tiểu An ngẩng đầu, đôi mắt vừa khóc thút thít kinh ngạc nhìn Minh Nam Sở.

"Dọn đi, chúng ta rời khỏi nơi này đã Minh Nam Sở nói, hắn đang cố ý thử thăm dò, xem Tiểu An có phản ứng gì.

Có chút vượt qua ngoài dự liệu, vốn cho rằng đối phương sẽ trốn, sẽ oán hận, sẽ cầu khẩn, nhưng đều không phải.

Là một loại thái độ làm cho không người nào có thể hạ ác tâm.

Biết mình phải chết, nhưng lại tiếp nhận kết quả này.

Vô cùng đáng thương?

Có lẽ vậy.

Minh Nam Sở ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài Thần Điện, phía xa một vùng hoang vu, hắn định đi xem một chút.

Lúc này, Tiểu An đã thu dọn xong đồ đạc, đứng ở bên cạnh hắn.

"Ta...ta thu dọn xong rồi" Tiểu An nhỏ giọng nói.

Minh Nam Sở khẽ gật đầu, cất bước đi ra ngoài, tìm kiếm lối ra khác.

Đi ra không bao xa, Tiểu An không nhịn được hỏi:

"Tại sao không để ta lên đó? Có tế phẩm sẽ có được Thần Minh chiếu cố"

"Có lẽ là dáng vẻ của ngươi khá đẹp đẽ đi.

Minh Nam Sở trả lời bâng quơ.

Mỗi lần Tô Thi hỏi hắn chuyện gì, hắn đều đáp lại qua loa tắc trách như vậy.

Nói xong mới nhớ ra, người đang đi theo hắn là một cô bé tầm mười lăm mười sáu tuổi.

Lúc hắn xoay người định xin lỗi người ta, đột nhiên cảm giác mê muội.

Vù~ Gió nhẹ gào thét, khi Minh Nam Sở khôi phục lại, hắn sững sờ nhìn bốn phía, không hiểu sao hiện tại hắn lại xuất hiện ở trong rừng khô.

Gần tương tự với rừng cây lúc đầu hắn nhìn thấy.

Sao lại đến nơi này?

"Cứu mạng~"

Tiếng của Tiểu An.

Minh Nam Sở không do dự, lập tức đi về phía phát ra tiếng kêu, nhưng vừa nhìn thấy bóng dáng Tiểu An cả người hắn cứ thế đứng nguyên tại chỗ.

Tiểu An đứng trên tàng cây, dùng nhánh cây xua đuổi hung thú phía dưới.

Những hung thú kia đang cố leo lên nhánh cây.

Cũng rừng cây ấy, cũng người ấy, cũng một cảnh này.

Khác biệt duy nhất chính là, lần này trên mặt Tiểu An chảy máu, hoảng hốt bất lực.

"Chuyện gì vậy? Thiết lập lại rồi?"

Ở nơi khác, mỗi người đều có lựa chọn của mình.

Thiên Vân Y Y một mình đi vào tế đàn, nàng nhìn vị thiếu nữ tóc ngắn phía dưới nói:

"Ta không hy vọng ký thác vận mệnh vào người khác, mặc kệ là hậu quả gì, ta cũng tự mình gánh chịu"

Thiên Hạ Nhất Kiếm tông Hạ Vũ Trúc cùng với sư muội nàng Cô Nhạn cũng đứng ở tế đàn, các nàng nhìn cô bé dẫn đường đưa tay ra nói:

"Muốn đi cùng không? Bất kể kết quả gì, cũng không thể đoán trước được, nếu sợ có thể ở lại"

Long Ân Hồng nhìn chằm chằm tế đàn cười lạnh, bóng rồng hiện ra, dùng sức mạnh tấn công tế đàn:

"Ta dù bị nhốt ở chỗ này, cũng sẽ không ngừng mạnh lên, há có thể chịu để ngươi sắp xếp?"

Uỳnh!

Tế đàn vỡ ra, dọa cậu bé ở một bên không dám ho he tiếng nào.

Dạ Nguyệt Thiên Nữ cũng không để ý tế đàn, nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời, để cô bé dẫn đường ở lại, cho nàng chút đồ ăn rồi một mình đi vào trong bóng tối.

Đêm tối là sân nhà của nàng, nàng còn muốn chạy càng xa, đi xem càng nhiều phong cảnh.

Mà lại càng có nhiều người, là đưa những thôn dân dẫn đường vào tế đàn.

Nhưng bất kể họ lựa chọn như thế nào, tất cả mọi người sau khi ta ra lựa chọn, đều cảm thấy mê man, sau đó về lại nơi ban đầu.

Không ai hiểu vì sao.

Có lẽ là lựa chọn sai.

Chu Tự còn đang trên đường tìm kiếm Thần Điện.

Lại mất năm ngày, vẫn không thể nào tìm ra chỗ Thần Điện, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

May mà không lo ăn ở, dù nơi này hoang vu, thiên hỏa không thể đốt thành lửa, hắn cũng có thể nhặt củi lửa đốt đống lửa.

Có thể sưởi ấm, cũng có thể nấu cơm.

Thu Thiển đã lấy nồi ra từ lâu, lúc đi đường, Chu Tự cõng nồi.

Xuân Sinh hỗ trợ cầm một chút vật phẩm vụn vặt.

Thu Thiển mang theo thư tịch, Tiểu Tĩnh vẫn luôn đọc sách.

"Nhìn đường"

Chu Tự lên tiếng nhắc nhở.

"Biết rồi, Chu Tự ca ca cứ dong dài"

Tiểu Tĩnh chu môi.1095 chữ

Chương 381: Quy Tắc.

Chu Tự cũng không thèm để ý, tìm cái chỗ nghỉ ngơi, Xuân Sinh bắt đầu thu thập chung quanh, đêm nay họ sẽ qua đêm ở chỗ này, chuyện nàng có thể làm không nhiều, việc vặt thì làm được là làm.

Sau bữa cơm tối, Chu Tự và Tiểu Tĩnh cùng học tập, thầy giáo là Thu Thiển.

"Muốn học hai chữ thành thân?"

Thu Thiển có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn dạy Tiểu Tĩnh.

"Chu Tự ca ca, về sau ta lớn lên có phải sẽ phải lập gia đình hay không?"

Tiểu Tĩnh học được chữ quay sang hỏi Chu Tự.

"Ừm."

Chu Tự không ngẩng đầu lên vẫn chép Kim Quang Thần Chú.

"Vậy Chu Tự ca ca cũng phải cưới vợ đúng hay không?"

"Đúng vậy.

"Vậy ta lớn lên có thể gả cho Chu Tự ca ca không?"

"Cái này..."

Chu Tự ngẩng đầu nhìn Tiểu Tĩnh chân thành nói:

"Ngươi phải hỏi Thu tỷ"

Tiểu Tĩnh nghi nhìn lén cô giáo Thu Thiển một cái, vừa quay đầu đã đón một đòn chấn động. Rầm!

"Đương nhiên là không được"

Thu Thiển lạnh lùng nói:

"Chu Tự là phu quân tương lai của ta"

"Nhưng mà, nhưng mà đại thiếu gia trong thành đều tam thê tứ thiếp. Thu Thiển lão sư có thể làm lớn ta làm nhỏ, một vợ một thiếp, ta có thể mà Tiếng Tiểu Tĩnh nhỏ dần.

Rầm rầm!

Lại hai tiếng nổ làm Tiểu Tĩnh bật khóc.

"Thời đại thay đổi rồi, chỗ chúng ta chỉ một chồng một vợ"

Thu Thiển đầy ý cười nhìn Tiểu Tĩnh.

Tiểu Tĩnh bị đánh không khóc ra tiếng, sau khi nhìn đến nụ cười tươi của Thu Thiển, bị dọa òa khóc.

Ôm mẹ không chịu buông.

Thu tỷ cười khủng bố như vậy sao? Chu Tự không dám gật bừa.

Có điều nghĩ tới nạp thiếp, hắn không nhịn được cười, người cổ đại thật là dung tục, rất muốn sống lại trong thân phận một thiếu gia cổ đại, đi phê phán một chút.

"Muốn nạp thiếp sao?"

Thu Thiển ngồi bên cạnh nhìn Chu Tự cười, hỏi.

"Không, không có, Thu Thiển hiểu ta mà"

Chu Tự thu lại vẻ tươi cười nghiêm mặt nói.

"Haha..."

Thu Thiển nheo mắt, cười xấu xa:

"Ta hiểu"

Chu Tự:

Xem ra lại hiểu sai rồi.

Ngày hôm sau.

Cuối cùng, trước khi nghỉ ngơi đám Chu Tự cũng nhìn thấy Thần Điện:

"Khoảng cách vẫn còn hơi xa, bây giờ chạy tới luôn, hay là nghỉ ngơi một đoạn thời gian rồi đi đến?"

"Có thể đến đó ngay bây giờ không? Nếu con gái lớn của ta không có chuyện gì thì có lẽ nó đang ở Thần Điện Xuân Sinh vội nói.

"Ta không mệt"

Tiểu Tĩnh giơ tay nói.

Chu Tự cùng Thu Thiển nhìn nhau, dẫn đường tiến đến Thần Điện.

Sau khi Minh Nam Sở cứu Tiểu An, đưa theo nàng lặp lại tất cả những chuyện trước đó.

Điều khác biệt duy nhất chính là, lần này mặt của Tiểu An bị thương nghiêm trọng, càng thêm tự ti hơn.

Bỏ ra thời gian hai ngày, họ lại đi vào Thần Điện một lần nữa.

Sau khi nói cho Tiểu An biết về ý nghĩa của tế đàn ở Thần Điện, lại một lần nữa nhìn thấy nàng bất an rơi nước mắt, giống như lần trước, lần này nàng vẫn lựa chọn tiếp nhận.

Cuối cùng họ rời khỏi Thần Điện, đi hai bước Tiểu An lại hỏi ra vấn đề đó:

"Tại sao không đặt ta lên?"

Lần này Minh Nam Sở không qua loa có lệ, mà là nghiêm túc nói:

"Ngươi còn nhỏ"

Vừa dứt lời.

Vù~ Lại là một cơn chóng mặt, lập tức một cơn gió nhẹ phả vào mặt.

Trái phải tứ phương, vẫn rừng cây khô đó.

"Chuyện gì thế này? Là phát động do trả lời vấn đề, hay là phát động vì rời khỏi Thần Điện?"

Minh Nam Sở chau mày.

Sau đó lại là tiếng "cứu mạng" kia truyền đến.

Khi hắn chạy tới, thứ hắn nhìn thấy vẫn là một người đứng trên cây dùng nhánh cây xua đuổi hung thú vây quanh.

Điều khác biệt duy nhất chính là, Tiểu An trưởng thành rồi, từ độ tuổi cập kê mười lăm mười sáu tuổi biến thành thiếu nữ hoa quý hơn hai mươi tuổi.

"Không thích hợp"

Sự biến hoá của Tiểu An khiến Minh Nam Sở hiểu ra một vài vấn đề, hắn thiết lập lại hai lần.

Lần thứ nhất nói Tiểu An xinh đẹp, Tiểu An bị hủy dung.

Lần thứ hai nói Tiểu An quá nhỏ, Tiểu An trưởng thành.

"Vấn đề xuất hiện trên vấn đề kia? Hay là xuất hiện trên lương tâm của mình? Trái ngược với đáp án của mình, chính là vì muốn mình đưa Tiểu An lên đó?"

Đây là đang cân nhắc ranh giới cuối cùng của đạo đức.

Lại là thời gian hai ngày.

Họ đi vào Thần Điện một lần nữa, lần này lúc rời đi, Minh Nam Sở cố ý không trả lời câu hỏi của Tiểu An.

Mãi đến khi rời khỏi Thần Điện, cũng không bị ép thiết lập lại.

Khi Tiểu An tiếp tục hỏi câu hỏi lúc trước, hắn mới trả lời:

"Ngươi vẫn còn trẻ, còn có những năm tháng tốt đẹp đang chờ ngươi."

Vù~ Lúc này, Minh Nam Sở cảm nhận được sự choáng váng, nơi hắn nhìn thấy vẫn là rừng cây khô, hắn biết bị thiết lập lại lần nữa rồi.

Sớm đến nơi Tiểu An cầu cứu, phát hiện lần này Tiểu An không leo lên cây thành công, nàng biến thành một bà lão.

Sau khi cứu đối phương, Tiểu An cũng không nhắc đến mẹ và muội muội nữa.

Mãi cho đến khi đến Thần Điện, Minh Nam Sở lặp lại những lời nói trước đó, đưa nàng rời khỏi Thần Điện.

Mà Tiểu An lại mở miệng hỏi một lần nữa:

"Ta không còn bao nhiêu thời gian nữa, tại sao không đặt ta lên?"

"Vì ngươi quá già rồi"

Minh Nam Sở tùy ý nói.

Nguyên nhân thiết lập lại cũng là vì hắn đã trả lời vấn đề này, hắn muốn xem thử kiểu luân hồi như thế này có thể tiếp tục kéo dài hay không.

Thiết lập lại bắt đầu, lần này hắn gặp được Tiểu An lúc đầu.

1093 chữ

Chương 382: Ép Buộc

Tất cả mọi chuyện gần như giống nhau như đúc so với lần thứ nhất.

Mãi đến khi Tiểu An hỏi ra vấn đề đó, Minh Nam Sở trả lời Tiểu An xinh đẹp.

Nhưng mà, xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tiểu An bất an vừa căng thẳng mà nắm lấy ngón tay có chút thô ráp, có chút ngượng ngùng.

Minh Nam Sở nhìn chung quanh một chút, phát hiện không còn thiết lập lại nữa.

"Tại sao?"

Trong lòng nghi hoặc, hắn lại trở về Thần Điện.

"Tại sao lại trở về đây rồi?"

Tiểu An nhất thời có chút bất an.

"Có thể tế đàn này là một con đường sống, cũng có khả năng là một con đường chết"

Minh Nam Sở một châm giẫm lên trên tế đàn, tiếp tục nói:

"Có một số chuyện luôn luôn phải thử một chút"

Vẻ mặt Tiểu An khó hiểu, lúc này Minh Nam Sở vươn tay ra nhẹ nhàng nói:

"Ta định dùng bản thân để thử xem sao, ngươi có muốn thử một chút hay không? Hoặc là cùng nhau chết, hoặc là cùng một nhau sống"

Vừa dứt lời, đôi mắt của Tiểu An bắn ra tia sáng, hốc mắt trở nên ướt át.

Nàng dứt khoát kiên quyết cầm lấy tay của Minh Nam Sở, kiên định nói:

"Ta không sợ"

Hai người đứng trên tế đàn, chờ đợi tế đàn phản ứng.

Minh Nam Sở dùng sức lực còn sót lại để phòng bị, dễ ứng phó biến cố đột ngột xảy ra.

Tiểu An nắm thật chặt tay của hắn, cô gái nhỏ này vô cùng căng thẳng.

Một lát sau, tế đàn không có bất kỳ phản ứng gì, dù là thiết lập lại cũng không có.

"Thất bại rồi"

Minh Nam Sở thở dài một tiếng dắt theo Tiểu An nhảy xuống tế đàn.

Hắn đang suy tư, là vì hai người họ không được, hay là vì đã quá thời gian hiệu lực.

Cần phải dùng một người để thử sao?

Là hắn lên đó, hay là đưa Tiểu An lên đó?

Có lẽ vấn đề vốn dĩ rất đơn giản, đưa Tiểu An lên đó chính là đáp án.

Nếu như đây là đáp án cuối cùng, vậy thì sau khi ta không thể làm gì nữa, có phải là vẫn sẽ lựa chọn đưa Tiểu An lên đó?

"Không, đáp án của nơi này có thể không phải là giao Tiểu An ra, mà là... Từng bước một ép ta đến tuyệt vọng, từ bỏ sự lương thiện ít ỏi. Sau khi tuyệt vọng vô tận, ta sẽ tự mình lên đó, nếu như vô hiệu, nhất định sẽ đưa Tiểu An lên tế đàn, đến lúc đó vẫn vô hiệu, vậy thì... Chỉ còn lại tuyệt vọng, sự lương thiện cuối cùng cũng sẽ biến mất"

Suy nghĩ tỉ mỉ thì càng đáng sợ.

Suy nghĩ phun trào, Minh Nam Sở một bước đi đến trước tế đàn, một quyền vung xuống.

Ầm!

Tế đàn tan rã tại chỗ.

Như thế hắn mới thở phào nhẹ nhõm:

"Được rồi, chỉ có thể nghĩ cách khác thôi"

Bên ngoài Nhàn Nhã Hồ, trong rừng cây.

"Nguyệt tỷ, bây giờ phải làm sao đây?"

Tô Thi vung Thiên Ma Kiếm hỏi.

Một vài hung thú không biết tên từng bị nàng đánh chết từng con một, động tác ưu nhã hữu lực.

"Không phải người muốn có kinh nghiệm sao? Tiếp tục bổ đao là được rồi"

Chu Ngưng Nguyệt ngồi trên nhánh cây ăn quýt nói.

Sau khi các nàng bị truyền tống ra ngoài thì bị nhốt bên trong trận pháp, hơn nữa bên ngoài trận pháp không ngừng có quái vật hắc ám đột kích, còn có một vài dã thú phát ra ánh sáng nhạt.

Bất kể là Hàn Tô hay là Chu Ngưng Nguyệt đều không thể nhận ra lai lịch của quái vật.

Quái vật không yếu, số lượng rất nhiều, nhưng bên này họ có Hỏa Phượng Hoàng và Thực Thiết Thú, có thể nói đối phó với chúng là dễ dàng.

Hàn Tô không ngừng ném phù lục ra, hình thành trận pháp, tăng cường uy lực giết quái.

"Trận pháp quá phức tạp, ngươi bỏ tất cả trận văn đã bày ra đi, phân tán phù lục coi như một trận văn chỉnh thể.

Sau đó giữ lại một nét của phù văn, dùng linh khí kéo dài, đồng bộ hư thực, truyền bá phong bạo trận văn. Như thế uy lực có thể sẽ thấp hơn trận pháp hoàn chỉnh, nhưng nhanh hơn ngươi bây giờ rất nhiều"

Chu Ngưng Nguyệt thuận miệng nói.

Hàn Tô có chút bất ngờ, nàng không hiểu cho lắm, nhưng vẫn thử xem sao.

Phù lục trong tay, trận văn hiện ra kéo dài năm tấm phù lục, lập tức ném phù lục ra.

Ầm!

Lực lượng bộc phát, chỉ là lực lượng của phù lục.

Lực lượng của trận pháp vô hiệu.

"Cho ta một bộ Chu Ngưng Nguyệt nhảy đến bên cạnh Hàn Tô, xin năm tấm phù lục.

Phù lục mở ra như lá bài, trận pháp phù văn theo đó mà kéo dài, dường như đang liên thông với phù lục.

Soat~ Phù văn bị ném ra.

Từng tấm phù lục như định giữa không trung tạo thành một vòng tròn, lực lượng hội tụ ở trung tâm, sau đó bộc phát ra.

Ầm!

Tiếng vang ầm ầm, khiến Hàn Tô có chút bất ngờ.

Nàng hiểu mà như không hiểu, trong lúc nhất thời có chút hưng phấn.

Hình như phương diện trận pháp rất nhiều thứ đều có mạch suy nghĩ.

Khi nhìn về phía Chu Ngưng Nguyệt, lúc này Hàn Tô mới phát hiện, Thánh Nữ Ma Đạo lợi hại hơn so với trong truyền thuyết nhiều.

"Nguyệt tỷ, ngươi cũng dạy cho ta với, để cho ta mạnh lên"

Tô Thị ở một bên kêu lên.

"Dạy thế nào?"

Chu Ngưng Nguyệt mắt trợn trắng nói:

"Nhị thúc Thiên Nhân Hợp Nhất cũng không dạy được, một đứa trẻ tám tuổi như ta có thể làm gì?"

Nói xong nàng Tô Thị trở về nhánh cây với ánh mắt oan ức của Tô Thi, tiếp tục ăn quýt, thỉnh thoảng ném ra một vài thứ.

Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng và Thực Thiết Thú ở xung quanh họ, không chủ động xuất kích, chỉ là những hung thú tới gần đều sẽ bị xử lý.

1126 chữ

Chương 383: Đo Chiều Cao

Trên không trung, Quang Thủ nhìn rừng cây bị trận pháp bao trùm ở nơi xa, có chút may mắn nói:

"Bên kia có Thánh Nữ Ma Đạo? Vận may của ngươi thật tốt, nếu không..."

Lộ Lộ Tiên Tử cũng không quá mức để ý, kế hoạch bắt đầu nàng cũng chỉ cầu thành công, không cầu mạng sống.

Trong tưởng tượng của nàng, trận pháp sẽ không ngừng thu nạp, sau đó xuất hiện Dạ Xoa càng mạnh, triệt để khống chế Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng và bọn người Tô Thị.

Nhưng bây giờ tình hình không đúng.

Tại sao cho đến bây giờ trận pháp không thu nạp thành công? Lộ Lộ Tiên Tử có chút nghĩ không thông.

"Thu nạp? Ngươi dùng Dạ Xoa đối phó với họ?"

Quang Thủ có chút bất ngờ, tiếp tục nói:

"Dạ Xoa không dễ khống chế, thông đạo mở ra thì không nói tới, muốn để chúng dũng mãnh tiến ra cần một cái kíp nổ. Các ngươi tìm được Hồng Dạ Quả Thực rồi?"

Hồng Dạ Quả Thực, có thuộc tính kỳ dị, sản xuất nhiều Hồng Dạ Quả, có thể làm thuốc có thể ăn sống, ăn nó có thể khai thông linh khí vào ban đêm, tạo nên thuỷ triều linh khí, kéo dài không dứt, thời gian kéo dài càng dài sẽ càng mang đến biến hóa kinh người, tích nước thành hồ, vạn sông về biển.

Ban ngày, dưới ánh mặt trời, có thể cùng nó nổ vang, biển cả linh khí sinh trưởng.

Là thứ mà hành giả trong đêm tối, Dạ Xoa yêu thích nhất.

"Đúng vậy, nhưng mà Dạ Xoa không thích nhân loại, sẽ giết chết ba vị kia trước. Chỉ là không gian quá lớn, có sao hoặc là ánh nắng ngăn cản dẫn đến thông đạo không đủ, nếu không, vấn đề không đến mức kéo dài đến bây giờ.

Người ta xin giúp đỡ cũng không trở về, nếu không đã khống chế những người đó từ lâu rồi"

Lộ Lộ Tiên Tử nói.

"Ngươi không sợ đưa Hồng Dạ Quả Thực lên?"

Quang Thủ hơi có hứng thú nói.

"Vậy cũng phải tìm được, đồng thời ngăn cản Dạ Xoa"

Lộ Lộ Tiên Tử nói với vẻ mặt tự tin.

"Đã qua một ngày rồi, không kéo dài được bao nhiêu ngày nữa, ngươi ở đây muốn đợi cái gì?"

Quang Thủ nhìn mặt trời sắp lặn xuống hỏi.

"Vậy ngươi ở nơi này đợi cái gì?"

Lộ Lộ Tiên Tử hỏi ngược lại.

Quang Thủ không nói gì nữa, hai người đều đang chờ đợi.

Cũng không phải là chờ đợi có người đi ra, trong vô thức họ đều không cảm thấy có người sẽ ra ngoài.

Chỉ là đang chờ đợi thứ mà mình muốn đợi.

"Phù...Đến rồi"

Chu Tự nhẹ nhàng thở ra, đoạn đường này nhìn như không xa, đi lại khó khăn trắc trở không ngừng.

Đặc biệt là Tiểu Tĩnh cùng với mẹ của nàng.

Chân cũng phồng rộp cả rồi.

"Không, không có người, tỷ tỷ họ đều không ở nơi này"

Tiểu Tĩnh vốn dĩ rất hào hứng, sau khi quan sát toàn bộ Thần Điện, vẻ mặt trở nên ủ rũ.

Xuân Sinh cũng cúi đầu không nói gì, nàng sờ đầu Tiểu Tĩnh im ắng an ủi.

Chu Tự chỉ có thể trấn an nói có thể là đang ở nơi khác, những chuyện khác thì nói không nên lời.

Vì theo hắn thấy, nơi này không còn ai khác nữa.

Tiểu Tĩnh và Xuân Sinh có thể còn sống, tuyệt đối là kỳ tích.

Hơn nữa còn có ẩn tình khác.

Họ đi vào Thần Điện, trong lúc nhất thời chữ viết trên tế đàn đập vào mi mắt.

Tế sống.

Chu Tự và Thu Thiển nhanh chóng hiểu rõ ý nghĩa của tế đàn, cần phải tế sống mới có thể biết được càng nhiều.

Thu Thiển quay đầu nhìn về phía bọn người Tiểu Tĩnh và Xuân Sinh hình như không giống như họ, hiểu được ý nghĩa của chữ viết trên đó.

Trước tế đàn, Chu Tự nhìn đồ án bên trên, đúng là Thái Dương Thần.

Đừng nói một cái Thần Điện, mà chính Thái Dương Thần hắn cũng đã từng đánh.

Hắn còn trông cậy vào Thái Dương Thần?

Xem xem có thể thay thế Thái Dương Thần hay không còn tạm được.

"Biết chữ viết trên đó có ý nghĩa gì không? Tế sống, chính là cần phải đặt người sống lên, trở thành tế phẩm Giọng nói của Thu Thiển vang lên.

Cùng lúc đó nàng đưa tay ôm Tiểu Tĩnh lên, đi về phía tế đàn.

"Thu Thiển lão sư, ngươi, ngươi muốn làm gì?"

Vẻ mặt Tiểu Tĩnh hoảng sợ nói.

"Không rõ ràng sao?" Thu Thiển không thèm để ý nói.

Xuân Sinh giật nảy mình, vội muốn đổi cho Tiểu Tĩnh, để nàng đi.

Chỉ là còn chưa mở miệng, Thu Thiển đã quay đầu nháy mắt với nàng, ngay lập tức Xuân Sinh hiểu được ý định của đối phương.

"Ta...ta không muốn, ta không muốn Tiểu Tĩnh phất tay sợ hãi kêu lên:

"Ta...ta không giành Chu Tự ca ca với lão sư nữa, không giành nữa"

Lúc tới gần tế đàn, Thu Thiển thả Tiểu Tĩnh xuống, so sánh độ cao với tế đàn, nói:

"Tới đây đo chiều cao thôi, ngươi khóc cái gì?"

Tiểu Tĩnh lấp lánh nước mắt, nghẹn ngào nhìn Thu Thiển, sau đó òa một tiếng khóc lớn lên, ôm lấy mẹ mình vừa đi tới.

Thu tỷ thật là đáng sợ, Chu Tự đặt cho Thu tỷ một cái danh hiệu ma nữ, lúc này hắn phải để ý Tiểu Tĩnh nhiều hơn một chút.

Thu Thiển nhìn Tiểu Tĩnh một cái thật sâu, nội tâm thở dài một tiếng, không nghĩ nhiều nữa.

Có đôi khi nước mắt có thể mở ra nội tâm của một người.

Tiểu Tĩnh có vấn đề, nàng muốn nhìn cho rõ.

"Đột nhiên có chút nhớ Nguyệt tỷ"

Thu Thiển vô thức nói.

"Ta cũng vậy"

Chu Tự gật đầu theo.

Nguyệt tỷ, Thánh Nữ Ma Đạo, bà lão sắp ba mươi tuổi, kinh nghiệm Tu Chân Giới phong phú.

Nàng ở đây, nhất định có thể có rất nhiều ý kiến hay.

Hai người họ vẫn còn rất trẻ.

"Hay, hay là ta làm tế phẩm cho, có lẽ các ngươi có thể câu thông với Thần Minh Xuân Sinh vuốt ve lưng của con gái, đề nghị với Chu Tự.

"Nơi này là Thần Điện của Thái Dương Thần, cho hắn tế phẩm cũng vô dụng"

Chu Tự trả lời.

1089 chữ

Chương 384: Gần Trăm Người

"Thái Dương Thần là chính thần, ánh sáng trên trời, có thể câu thông với hắn chắc chắn có tác dụng, có lẽ các ngươi cũng có thể trở về"

Xuân Sinh đẩy Tiểu Tĩnh qua, nói:

"Tiểu Tĩnh còn nhỏ, hy vọng có thể đi theo các ngươi."

Chu Tự đẩy Tiểu Tĩnh trở về, nói:

"Nghe theo ta không sai đâu, Thái Dương Thần không đáng tin.

Ta không thể nào nói cho ngươi biết Thái Dương Thần chết rồi, còn trốn ở quê nhà của ta, cần ta bảo vệ. Chu Tự nói thầm trong lòng.

"Vậy không có tế phẩm phải làm sao bây giờ?"

Xuân Sinh hỏi.

"Nghỉ ngơi trước, sau đó ăn cơm"

Thu Thiển mở miệng nói.

Len lén nhìn lão sư một cái, rồi bị dọa sợ trốn sau lưng mẹ.

Tiểu Tĩnh sờ lên bụng, cảm thấy đói rồi.

Lúc ăn cơm canh thịt, Chu Tự trấn an Xuân Sinh, nói:

"Nhất định sẽ có cách trở về, không cần phải dùng cách tàn ác vô nhân đạo như tế sống này "Tàn ác vô nhân đạo..."

Xuân Sinh cau mày lặp lại câu nói này.

"Chu Tự ca ca muốn đến Thần Quốc như thế nào?"

Tiểu Tĩnh nhỏ giọng hỏi.

"Nơi này chúng ta không có cách, rất có thể Nguyệt tỷ cũng không có cách. Nhưng mà Nguyệt tỷ biến mất mấy ngày, có lẽ cha nàng cũng đã sốt ruột rồi, sau đó tới nơi này đón nàng ra ngoài, thuận đường cũng sẽ đón chúng ta ra ngoài luôn"

Chu Tự vừa cười vừa nói.

"Nguyệt tỷ là ai?"

Tiểu Tĩnh tò mò hỏi.

"Tỷ tỷ của ta, nhưng mà nàng không cao hơn ngươi bao nhiêu, cao hơn ngươi một chút, tự xưng là đứa trẻ tám tuổi"

Chu Tự trêu ghẹo nói.

"Nguyệt tỷ là tỷ tỷ của ca ca, vậy cha của Nguyệt tỷ không phải là cha của ca ca sao?"

Tiểu Tĩnh bẻ ngón tay hỏi.

"Cũng phải.

Chu Tự gật đầu.

"Vậy cha của ca ca không tới cứu ca ca sao?"

Tiểu Tĩnh nghiêng đầu nghi hoặc nói.

Nghe vậy, vẻ mặt Chu Tự đầy ưu thương, hắn đột nhiên phát hiện có thể mình là đứa con cha nhặt được, có thờigian phải đi làm giám định cha con.

Nhưng mà hồi tưởng lại những chuyện trải qua khi còn bé, hắn lại cảm thấy mình chắc chắn là con ruột.

"Chúng ta nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa, có lẽ là sẽ có người tới đón chúng ta. Thực sự không được thì nhìn xem bốn phía, lỡ như có thể tìm được người thân của các ngươi"

Vẻ mặt Chu Tự buông lỏng nói.

Nhìn thấy Tiểu Tĩnh cười gật đầu, Chu Tự cũng bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để ra khỏi nơi này.

Trông cậy vào cha mình, có đôi khi không thể trông cậy được.

Hắn phải tự mình nghĩ cách, góp nhặt kinh nghiệm.

Nhưng công lực ngàn năm chỉ có thể diệt trừ yêu quái, tác dụng không lớn, nơi đặc biệt ngoại trừ Thần Điện, không còn nơi nào khác.

Muốn tìm được cách rời khỏi đây, đúng là khó khăn.

Chỉ có thể xem thử xung quanh.

Bên ngoài mặt trời ló dạng.

Hạt mưa nhỏ xuống trên hoa cỏ.

Trên bầu trời Lộ Lộ Tiên Tử chau mày, nàng cảm thấy không ổn:

"Vĩnh Ám Chi Dạ đột nhiên ngừng khuếch trương, trận pháp cũng ngừng thu nạp, ở xung quang đây có thứ gì đặc biệt?"

Quang Thủ nhìn mặt trời mọc ở phía xa, nói:

"Có lẽ là người ở bên trong đã làm gì đó"

"Làm sao có thể? Ngay cả thần cũng không thể làm gì Vĩnh Ám Chi Dạ, sao những người của Tu Chân giới kia có thể gây nên ảnh hưởng trong thời gian ngắn như vậy?"

Lộ Lộ Tiên Tử không thể tin được.

"Nội bộ Vĩnh Ám Chi Dạ rốt cuộc là cái gì, không người nào biết được, người đi vào thời đại Thần Minh không một ai sống sót. Cho nên khuyên ngươi không nên nóng vội kết luận, chuẩn bị sẵn sàng khi xảy ra vấn đề" Quang Thủ thu hồi ánh mắt giọng nói trầm thấp.

Lộ Lộ Tiên Tử im lặng, Vĩnh Ám Chi Dạ bị ảnh hưởng là điều nàng tuyệt đối không ngờ tới.

Nhưng mà như vậy cũng tốt.

Vĩnh Ám Chi Dạ và Dạ Xoa hai phe cân bằng, nàng sẽ có càng nhiều thời gian.

Ầm ầm!

Đột nhiên, Vĩnh Ám Chi Dạ truyền ra tiếng nổ vang.

Khiến Quang Thủ và Lộ Lộ Tiên Tử vì đó mà sững sờ.

Vĩnh Ám Chi Dạ phát ra âm thanh?

Ầm ầm!

Vĩnh Ám Chi Dạ vặn vẹo bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy, sau đó từng quả cầu hắc ám bắt đầu tách ra.

"Xảy ra chuyện gì?"

Lộ Lộ Tiên Tử kinh hãi.

Vĩnh Ám Chi Dạ xuất hiện biến hóa, là chuyện chưa bao giờ có.

Quang Thủ cũng thấy mới lạ:

"Vĩnh Ám Chi Dạ đang tách rời? Không, không phải, bên trong có người"

Từng quả cầu màu đen tách ra khỏi Vĩnh Ám Chi Dạ, chậm rãi rơi trên mặt đất, tất cả có gần trăm quả.

Quả cầu rơi xuống, chậm rãi tiêu tan.

Từng vị thiếu nữ mờ mịt đứng bên trong quả cầu.

Một lát, các nàng vui mừng phát hiện, ra người rồi, thoát ra khỏi bóng tối rồi Mà tất cả mọi người ở đây đều là những cô gái không cao, khoảng mười tuổi, thậm chí còn nhỏ hơn, phần lớn đều là đệ tử mới của Nhàn Nhã Hồ và những đứa trẻ cùng người nhà sư tỷ tham gia Hội thu Nhàn Nhã.

"Chạy mau, đừng bị bóng đen đụng phải Một đám trẻ con bắt đầu chạy ra phía ngoài.

Thậm chí không có thời gian thảo luận mình thoát ra như thế nào.

"Làm sao có thể?"

Lộ Lộ Tiên Tử khó có thể tin được.

Không chỉ riêng nàng, dù là Quang Thủ cũng nhịn không được mà ngưng tụ ra thân ảnh nhìn xuống phía dưới. Trong thời đại Thần Minh, vô số thần sứ có vào không có ra, lúc này mới một ngày rưỡi, người của Tu Chân giới đã trực tiếp ảnh hưởng đến bên trong, thoát ra gần trăm người.

1120 chữ

Chương 385: Hồng Dạ Quả.

"Tất cả đều là trẻ con, là có nguyên nhân đặc biệt gì sao?"

Quang Thủ giống như đang hỏi Lộ Lộ Tiên Tử cũng giống như đang lầm bầm lầu bầu. "Ngươi có thể xuống dưới hỏi thử xem"

Lộ Lộ Tiên Tử vung tay lên, hung thú đã chuẩn bị sẵn sàng đuổi theo đám trẻ con.

Quang Thủ khẽ lắc đầu, chưa từng rời đi.

Vĩnh Ám Chi Dạ xuất hiện biến hóa, thứ họ muốn có được có lẽ có cơ hội có được.

Đương nhiên sẽ không rời đi.

Nhưng...Họ vẫn muốn biết, rốt cuộc là tại sao.

Là thứ gì có thể khiến cho Vĩnh Ám Chi Dạ xuất hiện biến hóa? Bên trong rốt cuộc là như thế nào?

Bây giờ chỉ có thể kéo dài thời gian, đợi có kết quả rồi đi hỏi người đã ra ngoài.

"Hàn Tô, lần này để ta...ta bổ đao"

Tô Thị nhanh chân đi đến trước mặt Hàn Tô, một kiếm giải quyết quái vật.

Kinh nghiệm tăng lên trong một ngày một đêm, nàng bổ đạo tinh chuẩn ưu nhã, một kiếm có thể bổ hai cái.

Hàn Tô thở ra một hơi, năng lực dùng phù lục của nàng mạnh hơn rất nhiều.

May mà có hai con thú cưỡi hỗ trợ, nếu không họ không chống đỡ nổi.

Thánh Nữ Ma Đạo khác biệt so với họ, toàn bộ hành trình không hề động đến móng tay, mà vẫn luôn ăn trái cây.

Có đôi khi sẽ còn cho họ một ít, không có ngoại lệ, đều là chua cả.

Thật sự là Thánh Nữ dễ hiểu lại nhìn không thấu.

Dễ hiểu là, đối phương thích ăn trái cây ngọt, cũng sẽ không lãng phí.

Nhìn không thấu là, Hàn Tô biết nơi này có trận pháp, ngay từ đầu trận pháp đang thu nạp, kẻ địch cũng càng thêm mạnh.

Nhưng khi thời gian trôi qua, nàng cảm thấy trận pháp bị khống chế, không chỉ không còn thu nạp mà còn có khuynh hướng khuếch trương.

Người có thể làm được những chuyện này, chỉ có một người.

Thánh Nữ Ma Đạo vẫn luôn ăn trái cây.

Nhưng tại sao lại làm được, khiến cho người ta suy nghĩ không thấu.

"Được rồi, chúng ta đổi nơi khác"

Chu Ngưng Nguyệt nhảy lên nhảy đến trên người Thực Thiết Thú, nói:

"Xuất phát về phía trung tâm của rừng cây, đừng để dã thú tới gần, ta thêm tiền"

Vừa dứt lời một viên linh thạch ném đến bên miệng Thực Thiết Thú.

Bẹp.

Thực Thiết Thú không nói hai lời nuốt linh thạch vào.

Tô Thị sững sờ tại chỗ, thì ra còn có thể như vậy nữa à?

Nàng lập tức ném một viên linh thạch cho Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng, sau đó dẫn theo Hàn Tô cùng nhau ngồi:

"Đuổi theo Nguyệt tỷ, yêu quái sẽ giao cho ngươi, ta có tiền"

Không bao lâu, họ đi đến trung tâm rừng cây.

Đằng sau Dạ Xoa không ngừng truy đuổi, xung quanh Thực Thiết Thú có lực lượng đặc biệt chấn động, tới gần thì sẽ khiến máu thịt tan tác.

Xung quanh Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng có ngọn lửa thiêu đốt, Dạ Xoa chỉ có thể đứng xa nhìn.

"Được, dừng lại"

Chu Ngưng Nguyệt kêu Thực Thiết Thú dừng lại ở một chỗ đất trống.

"Nguyệt tỷ, chúng ta tới nơi này làm gì?"

Tô Thị tò mò hỏi.

"Nơi này có thể sẽ có đồ vật gì đó"

Hàn Tô trả lời.

"Ừm, có đồ vật, có lẽ còn là đồ tốt, ta tìm rất lâu mới tìm được"

Vẻ mặt Chu Ngưng Nguyệt đầy ý cười nhảy đến bãi đất trống, nàng vô tình nói:

"Các ngươi tiếp tục diệt trừ yêu quái"

"Nguyệt tỷ tại sao ngươi không diệt trừ yêu quái nữa?"

Tô Thi hỏi.

"Các ngươi nhẫn tâm để một đứa trẻ tám tuổi đánh sống đánh chết sao?"

Chu Ngưng Nguyệt vô cùng đáng thương nói.

Tô Thị:

"..."

Hàn Tô cũng không còn lời nào để nói. Dáng vẻ của Thánh Nữ Ma

Đạo quả thật phạm quy.

Tô Thi cũng như thế, nàng cảm thấy hai người đó thật sự rất giống, chỉ là Tô Thi quá vô dụng.

Chu Ngưng Nguyệt đi dạo một vòng trên bãi đất trống, chôn xuống một vài thứ.

Một lát sau xung quanh xuất hiện vặn vẹo, có thứ gì đó bắt đầu lui tán, bên trong một cây đại thụ hiển lộ ra.

Đây là một cái cây kết đầy quả màu đỏ sậm, có mùi thơm nhàn nhạt truyền ra.

Nghe thấy mùi thơm, Dạ Xoa đang không ngừng mạnh lên, cũng trở nên nóng nảy, bắt đầu điên cuồng công kích.

"Nguyệt tỷ xảy ra chuyện gì?"

Tô Thị trấn ở phía sau Hàn Tô, hỏi.

"Không có gì, ta biết những con quái vật này là cái gì, là Dạ Xoa đến từ đêm tối. Cây ăn quả trước mặt chúng ta là cây ăn quả mà Dạ Xoa thích nhất, Hồng Dạ Quả Thực. Chưa từng ăn thử, không biết là có mùi vị gì"

Chu Ngưng Nguyệt nhảy lên cây hái được hai quả ném cho Tô Thị và Hàn Tô, sau đó bản thân lại hái quả vừa to vừa mọng nước bắt đầu ăn.

Bẹp!

Chân mày Chu Ngưng Nguyệt hơi nhíu lại:

"Giòn giòn, không có hương vị gì"

"Rất ngọt mà"

Tô Thị trả lời.

"Quả này của ta cũng rất ngọt"

Hàn Tô vừa phóng thích phù lục vừa nói.

Chu Ngưng Nguyệt nhướng mày, bẹp mấy miếng ăn hết một quả, sau đó lại hái thêm quả nhỏ ăn tiếp.

Vẫn không có hương vị gì.

Bặm môi mấy cái lại đổi quả khác.

"Sao lại như vậy?"

Lộ Lộ Tiên Tử quay đầu nhìn về phía vị trí của Dạ Xoa, hôm nay nàng nhận lấy không ít chấn động:

"Hồng Dạ Quả Thực bị phát hiện rồi, là vì Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng?"

"Tình hình bắt đầu mất khống chế, thời gian của ngươi không còn nhiều nữa, chi bằng bây giờ rời khỏi đây Quang Thủ đề nghị.

"Không, dù là họ có thực lực đến mấy, cũng có một cực hạn"

Lộ Lộ Tiên Tử yên tĩnh chờ đợi.

Nếu như Vĩnh Ám Chi Dạ còn có thể xuất hiện biến hóa, nàng cũng muốn tiếp tục nhìn xuống, nhưng nàng không sao tin tưởng còn sẽ có biến hóa càng lớn, đây chính là tai ương của thời đại Thần Minh, cần Thần Minh đích thân ra tay.

1080 chữ

Chương 386: Thăm Dò

“Còn một đoạn đường nữa mới đến Nhàn Nhà Hồ, thật kỳ lạ"

Lý Lạc Thư ngự kiếm trên không, hắn nhìn rừng cây xung quanh mà không thể tiến vào trong đó.

Thậm chí có thể khiến người ta từ trong đi ra mà không hề hay biết.

“Là trận pháp ư? Không, không giống trận pháp. Nhàn Nhà Hồ có chuyện gì rồi. Phi kiếm của ta không thể bay đến Đạo Tông Thiên Vân ư?"

Sau khi hắn cảm thấy ở đây có gì đó kỳ lạ bèn cầu cứu về tông môn, Nhàn Nhã tiên tử cũng sẽ xảy ra chuyện, hắn không dám chậm trễ. Nhưng một hồi lâu sau, Đạo Tông Thiên Vân không đến, cho thấy chắc chắn phi kiếm có khả năng bị ngăn chặn. “Điện thoại cũng không có tín hiệu, chẳng trách đại ca không trả lời ta Lý Lạc Thư lấy điện thoại ra cập nhật lại, không nhận được tin nhắn trả lời của đại ca, cũng không thấy có tín hiệu. Nhàn Nhà Thu Hội xảy ra chuyện, hắn cũng không lo lắng lắm, đại ca như thần cũng ở đó, có lẽ có thể xoay chuyển tình hình.

Cất điện thoại di, Lý Lạc Thư như đang suy nghĩ điều gì, khẽ gật đầu. Hắn tìm vị trí đặt bước chân. Đi bộ khoảng mấy chục bước, sức mạnh xung quanh bắt đầu phát huy tác dụng, Lý Lạc Thư đứng lại một lúc, trong lòng suy đoán, quyền hạn tương tự, là dư nghiệt của thời đại Thần Minh ư?

Hắn cất bước chân đi vào bên trong, thấp thoáng nghe thấy tiếng hung thú và tiếng cầu cứu.

Trong Đạo Tông Thiên Vân, Đông Húc chậm rãi mở mắt, vết thương trên người đã có chuyển biến tốt. Hắn lập tức lấy điện thoại ra gửi tin nhắn vào nhóm đồng môn:

“Sư huynh sư tỷ, ta dưỡng thương xong rồi.

Bích Thiên Kiếm Khách:

“Dẫn đường đi, chúng ta phải đến Nhàn Nhã Hồ, mất liên lạc với các nàng đại sư tỷ rồi, chắc chắn có liên quan đến người làm hại ngươi, đội quân đi phía sau, mấy người chúng ta xông qua đó trước"

Lãng Hải Vô Tình Kiếm:

“Tốc chiến tốc thắng, không thể kinh động đến tông chủ"

Kiếm Hạ Mẫu Đơn:

“Các ngươi đừng làm bừa, qua đó xem tình hình trước đã"

Bích Thiên Kiếm Khách:

“Sư đệ gần đó đi kiểm tra tình hình rồi, đến giờ vẫn chưa báo tin về, không cần nghĩ cũng biết, tình hình bên đó không ổn"

Đông Húc:

“Sư huynh sư tỷ, ta đã xuất phát rồi, đợi ta một lúc.

Lập tức một đám đệ tử khá lợi hại của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông xông về hướng Nhàn Nhã Hồ. Trên đường đi, Đông Húc tràn đầy tự tin, nhiệt huyết sục sôi, làm chuyển phát nhanh quá lâu, hắn cũng sắp quên mất cảnh tượng Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông họ mang theo kiếm ý ngút tận mây xanh. Lần này, kiếm ý của hắn hướng thẳng lên trời cao. Nhớ lại kiếm ý, hắn bỗng nhớ tới cái chỉ tay của Lý Lạc Thư.

Khi đó, hắn không cảm nhận được bất cứ thứ gì, nhưng cảnh tượng đó cứ quanh quẩn trong đầu hắn xua mãi không đi.

“Không phát hiện được gì ở gần đây.

Chu Tự đi dạo một vòng xung quanh Thần Điện, ngoại trừ có một vài con hung thú thì không có gì khác. Nơi này trời giáng ngọn lửa ít hơn, chỉ có thể dùng nhận biết thời gian, đốt lửa cũng phải tự chuẩn bị.

Chu Tự tìm hiểu từ chỗ bật lửa hình người.

“Phải tiếp tục lên thượng du sông à?"

Thu Thiển cầm cành cây định đánh Tiểu Tĩnh.

“Không thể ngồi chờ chết, đi lên trước xem tình hình, có lẽ có thể thấy được ánh sáng"

Trả lời câu hỏi của Thu Thiển xong, Chu Tự nhìn chằm chằm cành cây nghi hoặc nói:

“Sao lại muốn đánh Tiểu Tĩnh.

“Đột nhiên muốn đánh, cảm thấy rất thú vị.

Thu Thiển cầm cành cây liếc Tiểu Tĩnh một cái nói.

“Mẹ à, cô giáo đánh người bừa bãi.

Tiểu Tĩnh tóm vạt áo của Xuân Sinh góc xin giúp đỡ.

“Chắc chắn là ngươi lại chọc giận cô giáo rồi.

Xuân Sinh gõ nhẹ trán Tiểu Tĩnh nói.

“Con đâu có"

Tiểu Tĩnh quay đầu.

Ăn cơm xong, Tiểu Tĩnh ôm sách dựa bên cạnh mẹ định ngủ một giấc. Chu Tự cùng Thu Thiển ngồi bên đống lửa, cho thêm củi từng ít một. Nơi này có rất nhiều cây khô, không thiếu củi đốt, nhưng lại thiếu thực vật, trừ phi bữa nào cũng ăn thịt.

Nhưng đây không phải là cách.

Ngày mai Thu Thiển có thể lấy gạo ra, coi như được ăn thứ khác rồi. Xuân Sinh và Tiểu Tĩnh đều chưa từng ăn cơm gạo trắng, cho các nàng mở rộng tầm mắt.

“Chu Tự ca ca, nếu Nguyệt tỷ không thể dẫn được cha của nàng đến, thì chúng ta có thể đến Thần Quốc không?"

Tiểu Tĩnh nhìn Thu Thiển lấy cái chăn lông ra và hỏi.

Vì cái chăn lông quá sạch, ban đầu các nàng cũng không dám chạm tay vào. Họ đặc biệt đến Lạc Hà tắm hai ba lượt, giặt cả quần áo tìm được từ trong đống đổ nát. Phải làm sạch rất nhiều lần rồi mới dám chạm vào chăn lông. Những thứ này quá sạch.

Chu Tự thấy vậy vừa buồn cười vừa không đành lòng.

“Đương nhiên là có thể"

Chu Tự chắc chắn nói:

“Bây giờ là tháng mười một, hai ba tháng nữa thì đến ngày khai giảng, chắc chắn chúng ta sẽ đi ra trước khi ngươi khai giảng"

“Vậy ta học giỏi thì có phải được đến sống trong thành không? Cha và mẹ cũng được sống những ngày tốt đẹp, không cần lén để dành đồ ăn cho ta và tỷ tỷ nữa?"

Tiểu Tĩnh tròn xoe mắt hỏi.

“Được, nhất định là được"

Chu Tự gật đầu.

Bất kể là Thanh Thành hay trấn Thanh Bắc, chi phí sinh hoạt đều không cao, chắc chắn có thể sống yên ổn tốt đẹp. Chỉ cần Tiểu Tĩnh học thật giỏi, tìm được công việc tốt thì không thành vấn đề.

1054 chữ

Chương 387: Trân Quý

“Thật không? Thế thì ta phải học thật chăm chỉ.

Tiểu Tĩnh ôm sách đắp chăn lông tỏ vẻ mặt vui vẻ.

Ngày hôm sau.

Thu Thiển lấy gạo ra bắt đầu nấu cơm.

“Đây là gạo hả?"

Buổi sáng Xuân Sinh dạy sớm giúp đỡ, tỏ vẻ mặt kinh hãi.

Nàng chưa bao giờ từng thấy loại gạo này.

“Ừm, đợi các người đến Thanh Thành thì bữa nào cũng được ăn những thứ này"

Thu Thiển mỉm cười nói.

“Bữa nào cũng được ăn? Đắt lắm phải không?"

Xuân Sinh có chút xót ruột.

“Không đắt, tiền công một tháng làm việc của ngươi có thể ăn được gạo này cả năm.

Thu Thiển giải thích nói.

“Thật sự có nơi như vậy ư?"

Xuân Sinh khó mà tin nổi.

Thu Thiển cười gật đầu, khẳng định nói:

“Có"

“Nhưng, nhưng không tế sống thì chẳng phải không thể nói giao tiếp với Thần Minh à?"

Trong mắt Xuân Sinh có vẻ kiên quyết.

“Ngươi đừng làm bừa đấy, các ngươi không cần lo lắng chuyện này, cứ giao cho chúng ta là được. Ta sẽ có cách.

Thu Thiển trấn an nói, sau đó nàng đưa thịt cho Xuân Sinh:

“Thái thịt giúp ta, đợi Tiểu Tĩnh ngủ dậy, vừa hay có thể ăn luôn.

Xuân Sinh gật đầu, lặng lẽ giúp nàng.

Chu Tự đứng trên cây nhìn khắp bốn phương tám hướng, bất kể đứng ở chỗ nào nhìn khắp xung quanh cũng đều chỉ thấy bóng tối. Không có hướng nào có ánh sáng. Trong phạm vi tầm mắt có thể thấy cũng có hướng có ánh sáng, nhưng phần lớn đều là đống lửa.

“Thượng du Lạc Hà rất ít ánh sáng, có lẽ đi lên trên có thể tìm được nhiều thứ hơn, phải đi lên xem sao"

“Không biết có nguy hiểm quá không, phải đọc sách giữ tinh thần cảnh giác mọi lúc mọi nơi"

“Ăn cơm thôi"

Giọng nói của Thu Thiển vang lên.

Đáp lại một tiếng, Chu Tự nhảy về chỗ nghỉ ngơi.

“Oa, cô giáo Thu Thiển, đây là hạt trân châu phải không? Tỷ tỷ nói với ta hạt trân châu cực kỳ cực kỳ trắng"

“Đây là cơm, là đồ ăn.

“Gạo? Gạo đẹp như này mà ăn thì chẳng phải rất đáng tiếc ư?"

“Ha, ngươi muốn sưu tập lại phải không? Có cần ta tìm cái chai cho ngươi không?"

“Không, không, ta ăn ngay đây, không cất đi nữa.

Chu Tự về chỗ nghỉ ngơi, cảm thấy ngày nào Thu tỷ cũng dọa trẻ con, nếu có con của mình...cảm giác hơi bất tiện.

Ăn xong nghỉ ngơi một lúc, họ đi thẳng đến thượng du Lạc Hà. Không ai biết tận cuối của con đường có gì, có lẽ có thể thấy lối ra, hoặc có thể sẽ nguy hiểm hơn.

Đã đi mấy ngày, họ có càng ngày càng nhiều đồ đạc hành lý, Thu Thiển lấy ra một bộ đồ trẻ em, là quần áo của Nguyệt tỷ. Đây là phần thưởng dành cho Tiểu Tĩnh học giỏi, nhận bộ quần áo, Tiểu Tĩnh vui sướng nhảy lên, ôm quần áo vô cùng trân trọng.

“Mặc vào xem nào"

Thu Thiển nhìn Tiểu Tĩnh nói.

Nghe vậy Tiểu Tĩnh nhăn nhó, không muốn nói:

“Sẽ, sẽ bị bẩn mất, đợi sau này rồi mặc"

“Sau này lại mua Chu Tự cười nói.

“Mặc xem có đẹp không Xuân Sinh cũng tỏ vẻ mặt chờ mong.

“Vậy...vậy thì mặc một chút.

Tiểu Tĩnh miễn cưỡng nói.

Chu Tự tránh đi, đợi khi Thu tỷ gọi rồi mới quay lại.

Lúc này một cô bé năm sáu tuổi tràn đầy tinh thần đứng phía trước hắn, tóc buộc hai bên, mặc váy liền thân màu trắng. Với Nguyệt tỷ thì đây là váy liền thân dài trên đầu gối, còn với Tiểu Tĩnh thì nó là váy dài quá đầu gối. Không rộng, vừa vặn.

Tuy rằng làn da của Tiểu Tĩnh hơi ngăm đen, tay chân hơi thô ráp, nhưng vẫn đáng yêu xinh đẹp.

“Tiểu công chúa ở đâu ra thế này?"

Chu Tự trêu ghẹo nói.“Ừm, còn đẹp hơn đại tiểu thư của nhà người ta Hốc mắt Xuân Sinh hơi ướn ướt.

“Được, được chưa? Ta phải thay quần áo"

Tiểu Tĩnh có chút xấu hổ. Cuối cùng cô bé vẫn thay lại cái áo vải thô trước đó. Trên đường đi cô bé tự cầm quần áo, bảo quản rất cẩn thận.

Hai ngày sau, Thu Thiển cho Xuân Sinh một bộ quần áo rất bình thường như rất sạch sẽ, là bộ cổ trang mà nàng mặc trong giới tu chân. Xuân Sinh nói đây là loại vải tốt nhất mà cả đời nàng từng sờ, càng đừng nói là mặc.

Chu Tự ở một bên bật cười, nói sau này có thể mua tùy ý.

Họ càng đi về phía trước, xung quanh càng tối đen, nếu không phải có ngọn lửa của Chu Tự thì họ sẽ không đi nổi. Lần mò trong bóng tối là nộp mạng.

Nước sông Lạc Hà cũng bắt đầu mất đi sức sống, dường như sắp đến đầu nguồn.

Đầu nguồn có thể là một hồ nước vô cùng rộng lớn, nhưng rốt cuộc quanh đấy có gì, họ không thể đoán trước. Tìm được một nơi khá ổn, họ tính nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại xuất phát.

Trời tối đen nhưng họ vẫn ăn ngủ nghỉ ngơi bình thường, có đồng hồ báo thức hình người của Thu tỷ, sẽ không bị nhầm lẫn thời gian. Chu Tự đốt lửa khắp xung quanh, bảo đảm ánh sáng cho Tiểu Tĩnh học bài, cũng đề phòng có hung thú lại gần. Có đủ ánh sáng mới có cảm giác an toàn.

Vị trí đống lửa do Thu tỷ chỉ định, dưới sự ảnh hưởng của vị trí chỉ định, ánh sáng càng sáng rõ ấm áp hơn.

Minh Nam Sở lấy Thần Điện làm trung tâm tìm kiếm lối ra ở xung quanh, tìm hồi lâu cũng không có thu hoạch gì.

Tiểu An đi theo bên cạnh hắn, vì không thiết lập lại, đồ văn vặt trong pháp bảo trữ vật của hắn sắp hết.

1157 chữ

Chương 388: Thanh Linh Nhi

“Phải đi loanh quanh đây săn bắn kiếm đồ ăn.

Hắn nói.

“Ta...ta sẽ làm"

Tiểu An nhỏ giọng nói.

Minh Nam Sở giết một con lợn rừng, sau đó rửa sạch sẽ đưa cho Tiểu An. Quanh đây có rất nhiều ánh lửa, không cần lo lắng không nướng được.

Sau một hồi, Tiểu An đưa một miếng thịt nướng cho Minh Nam Sở, mong chờ nói:

“Ngươi nếm thử đi"

Cắn một miệng, Minh Nam Sở chỉ gật đầu:

“Rất ngon"

Siêu khó ăn.

Hắn cứ tưởng Tiểu An có kỹ năng về mặt nấu ăn, nhưng phát hiện kỹ năng không ổn lắm. Đương nhiên, hắn cũng ăn hết.

Lúc này hắn lấy điện thoại ra xem, vẫn không có tín hiệu. Cũng may một chút linh khí có thể sạc điện, nếu không điện thoại sập nguồn từ lâu rồi.

Thấy Tiểu An ở một bên tò mò nhìn chằm chằm điện thoại, hắn đưa điện thoại qua, nói:

“Điện thoại, lúc nào ngươi thấy chán thì có thể chơi"

“Có thật là được không?"

Minh Nam Sở gật đầu, Tiểu An mới cẩn thận nhận lấy điện thoại. Chiếc điện thoại dành chuyên dùng để chơi game, bên trong không có thứ gì, cho Tiểu An chơi cũng không hề gì.

Dạy Tiểu An cách chơi một lúc, Minh Nam Sở lại bắt đầu suy nghĩ tình hình hiện tại.

“Thiết lập lại thất bại, cho thấy ta đã đi con đường không thể thiết lập lại, có hai khả năng. Một là không có khả năng đi ra nữa, hai là còn có lối ra khác. Bất kể là khả năng nào thì Tiểu An cũng là nhân vật quan trọng, ít nhất cũng chắc chắn ta không chỉ có một mình"

Đi một mình và hai người đi cùng nhau là hai cảm giác hoàn toàn khác nhau, hai người thì tinh thần ổn định hơn. "A!"

Tiếng kêu đột ngột làm kinh động Minh Nam Sở. Là Tiểu An sợ đến vứt điện thoại xuống đất, nàng nhìn Minh Nam Sở chỉ vào điện thoại rồi lại chỉ vào mình, nói không đầu không đuôi:

“Nó...nó...ta...ta...bị nhốt rồi, nó rất nguy hiểm.

Minh Nam Sở:

"???"

Hắn cầm điện thoại lên mới phát hiện là do camera.

“Đây là camera, không phải ngươi bị nhốt Hắn kiên nhẫn giải thích một hồi, Tiểu An mới hiểu được.

“Thần khí có thể ghi lại mọi thứ?"

Tiểu An nhìn Minh Nam Sở với ánh mắt không thể tin nổi, nói:

“Ngươi là Thần Minh à?"

“Ta là người bình thường, Thần Minh không thèm để ý đến điện thoại.

Minh Nam Sở bất đắc dĩ trả lời.

Lúc này hắn mới phát hiện cô gái vẫn luôn im lặng không lên tiếng, lặng lẽ chịu đựng cả đoạn đường là một cô bé. Tuy rằng cảm thấy có vấn đề, nhưng dáng vẻ nàng thể hiện ra chắc chắ là một đứa trẻ. Còn rất kiên cường. “Nếu có thể, ta sẽ đưa người ra ngoài, sau đó tìm một sư môn cho ngươi.

Minh Nam Sở nghiêm túc nói.

“Sư môn?"

Tiểu An cầm lấy điện thoại với vẻ mặt nghi hoặc.

“Bái sư học nghệ, có một kỹ năng nào đó, ngươi có thể tự nuôi sống bản thân mình.

Minh Nam Sở ngồi trên tàng đá trước Thần Điện, tiện tay ném củi vào đống lửa.

“Bái sư học nghệ? Vậy có thể giảm gánh nặng cho cha mẹ, mua quần áo mới cho muội muội không?"

Trong đôi mắt của Tiểu An mang theo kỳ vọng.

“Có thể, chỉ cần học thật giỏi thì có thể.

Minh Nam Sở cất giọng nặng nề. Nguyện vọng của Tiểu An khiến hắn buồn.

“Ta có vấn đề đã nghĩ rất lâu rồi, tại sao ngươi cứ luôn dẫn theo ta?"

Tiểu An ngồi trên đất lén nhìn Minh Nam Sở hơi căng thẳng.

“Có thể."

Nghĩ đến cả một cái thôn chỉ còn lại một mình Tiểu An, Minh Nam Sở liền thở dài:

“Không bỏ được, hồi nhỏ ta bị bỏ rơi, ta có thể hiểu cảm giác đó.

“Ngươi đúng là người tốt.

Tiểu An cúi đầu chơi điện thoại, câu nói vừa nãy khiến nàng hơi xấu hổ.

“...Nghỉ ngơi một chút, ngày mai chúng ta lại đi quanh đây xem sao.

"Ừm"

Bên ngoài, mặt trời bắt đầu lặn.

Một đám trẻ con lao chạy điên cuồng, phía sau có hung thú đuổi theo.

“Các ngươi đừng chạy, chạy ra bên ngoài, chỉ cần chạy ra khỏi trận pháp này, thì chúng ta được an toàn” Một cô gái không cao lớn tiếng nói. Mấy chục người các nàng từ trong bóng tối đi ra. Đa số đều là trẻ con, thực lực thấp, không hề có sức đánh trả khi đối diện với hung thú. Cũng may trong số đó có tiên tử nhìn còn nhỏ, nhưng thực tế đã là thành niên rất nhiều năm. Ví dụ như vị chủ trì đại cục này, Thanh Linh Nhi, thiếu cốc chủ Tiên Linh Cốc.

Thanh Linh Nhi, Giai Linh lục phẩm, cao một mét năm mươi mốt, thanh tú đáng yêu, tình tình dịu dàng hòa nhã, có nụ cười ngây thơ tươi tắn. Nàng chỉ huy tất cả trẻ con chạy về phía trước.

Phía sau có yêu thú đuổi theo, nàng có rất nhiều pháp bảo, đã ném ra hơn một nửa mới ngăn được bị chúng tấn công.

Nhưng cứ tiếp tục, các nàng sẽ phải chịu tai họa diệt thân.

Cho đến bây giờ nàng vẫn chưa thể làm rõ tình hình. Đột nhiên bị bóng tối nuốt chửng, đột nhiên được thả ra, đột nhiên bị yêu thú truy đuổi, còn phải chăm sóc một đám trẻ con. Nàng là người mạnh nhất ở đây, nên nàng phải gánh lấy trách nhiệm này. Nàng cũng không biết đến lúc nào thì sẽ ngã xuống, nhưng bờ vai nàng có nhỏ thế nào đi nữa thì cũng phải gánh vác bầu trời này.

Ầm!

Nàng ném một chuỗi phật châu về phía sau, là quà của thúc thúc làm hòa thượng tặng nàng.

Ẩm.ầm!

Ầm...ầm!

Uy lực của phật châu cực lớn, trấn áp cả đàn yêu thú, nhưng chỉ có tác dụng trong thời gian ngắn, cần phải tìm được cứu viện.

Nguy hiểm lần này bắt nguồn từ Lộ Lộ tiên tử đó, nàng khởi động thứ gì đó, Thánh Nữ Ma Đạo muốn ngăn cản nhưng không thể ngăn cản thành công.

Thanh Linh Nhi chỉ biết có vậy.

“Mặc kệ, bảo vệ đám trẻ con này trước đã"

Thanh Linh Nhi lắc đầu mạnh tiếp tục chỉ huy.

Cũng may còn có hai tiên tử có tình hình khá giống nàng, nên mới có thể bảo đảm tất cả mọi người bình an vô sự.

1053 chữ

Chương 389: Biến Hóa Lần Hai

“Vào rồi, không dễ lắm.

Lý Lạc Thư không còn dậm chân tại chỗ mà bước vào trong pháp trận, vừa tiến vào lập tức một màn đen tối ập vào mắt hắn. Bóng tối này khiến hắn không thể nhìn thấu, thậm chí còn hút ánh mắt. Giống như hang động tối om, không thể biết rõ khó mà hiểu được.

“Vấn đề khá lớn"

Ầm!

Xa xa có tiếng ầm...ầm.

Hắn kiểm tra một lượt rồi cau chặt mày, bên đó có một đám trẻ con đang bị truy đuổi. May mà không đến muộn. Bước một bước đi ra, bóng hình của Lý Lạc Thư xuất hiện ở phương xa.

“Cứ cảm thấy có người tiến vào nhưng lại không thể xác định vị trí.

Trên không trung, Lộ Lộ tiên tử cúi đầu nhìn trận pháp xung quanh. Nàng đã bỏ ra biết bao tâm huyết để bày bố trận pháp, không rõ tình hình bên trong cũng là bình thường. Nhưng có người tiến vào kết giới trận pháp, nàng cũng không thể phát hiện được chính xác, điều này đúng là không bình thường. Chỉ có một khả năng, đó là người tiến vào vô cùng lợi hại. Lợi hại trong cả trận pháp và tu vi.

“Có người tiến vào ý nghĩa là tất cả đã mất kiểm soát, không chỉ là bên ngoài, cũng không chỉ là trận pháp, mà còn có Vĩnh Ám Chi Dạ"

Bàn tay ánh sáng có lòng tốt nhắc nhở nói:

“Bây giờ bỏ đi vẫn còn kịp.

“Tại sao ngươi không bỏ đi?"

Lộ Lộ tiên tử hỏi.

“Ha, ngươi cứ tưởng rằng ta còn ở đây, nhưng thực tế ta đã bỏ đi từ lâu rồi. Sự cường mạnh của giới tu chân, ta biết rõ hơn ai hết, ở đây vừa có Thiên Chi Kiều Nữ của các thế lực, vô cùng nguy hiểm, ta đâu dám tiếp tục ở lại?"

Bàn tay ánh sáng nói với giọng trầm thấp.

Lộ Lộ tiên tử cười lạnh lùng, không nói gì thêm.

Nàng quan tâm Vĩnh Ám Chi Dạ đêm nay sẽ có biến hóa mới không? Về lý thuyết thì không có khả năng này, nhưng sự biến hóa trước đó hiện ra rõ ràng trước mắt.

Ẩm..ầm!

Tiếng nổ đột nhiên truyền ra từ Vĩnh Ám Chi Dạ, bóng tối đang cuồn cuộn, nổi lên gió lốc.

“Biến hóa còn lớn hơn trước, rốt cuộc bên trong đã xảy ra chuyện gì?"

Bàn tay ánh sáng nghĩ mãi không hiểu. Tuy thời đại tu chân rất lợi hại, nhưng thời đại Thần Minh không hề kém.

Vô số Thần Sứ tiến vào liền bặt vô âm tín, Thái Dương Thần hết cách bó tay. Nhưng chưa qua hai ngày, Vĩnh Ám Chi Dạ biến hóa hai lần, lần sau lớn hơn lần trước. Biến hóa lần này dường như cả Vĩnh Ám Chi Dạ đang rung lên, như đang giãy dụa tỉnh lại.

“Là việc ngoài ý muốn, hay là chuyện đương nhiên phải thế?"

Lộ Lộ tiên tử nói nhỏ.

“Ngươi không muốn thừa nhận tu chân giả cường mạnh"

Bàn tay ánh sáng nói.

“Không, ta chỉ không muốn thừa nhận thời đại Thần Minh không bằng thời đại tu chân.

Lộ Lộ tiên tử nhìn về phía bàn tay ánh sáng, hỏi ngược lại: “Ngươi có cam tâm không? Khiến thời đại Thần Minh khoanh tay bất lực, thậm chí hy sinh khổ nạn lớn cũng không thể nổi lên làn sóng trong thời đại tu chân. Khoảng cách chênh lệch giữa hai thời đại không phải là một tí teo."

Bàn tay ánh sáng im lặng không nói. Hắn thực sự không muốn thừa nhận. Nhưng sự thực thế nào, cần phải sau này nghiên cứu thảo luận, dù sao cho đến hiện tại họ không thể biết tình hình bên trong Vĩnh Ám Chi Dạ.

"Ùm?"

Đột nhiên Lộ Lộ tiên tử cau mày, nàng thấy trong Vĩnh Ám Chi Dạ có...ánh sáng? Đây là biến hóa cấp độ thế nào?

Rõ ràng là nàng thả ra Vính Ám Chi Dạ, nhưng lại không biết gì về nó, thậm chí còn bị chấn hãi vì nó.

Ầm!

Vung ra một quyền, những hung thú lại gần đều bị Chu Tự tiêu diệt.

Họ đến bên hồ, đầu nguồn đúng là một con hồ lớn. Mặt hồ tĩnh lặng, yên tĩnh không một gợn nước. Nếu không phải cảm nhận được nước chảy ngầm ở dưới đáy, thì nơi này chính là biển chết đen tối.

Hồ này rộng bao nhiêu, họ cũng không thể xác định, họ chỉ biết rằng không thể biết được điểm cuối. Có lẽ nơi này không phải hồ, mà là biển.

“Nghỉ ngơi ở đây đi, sau đó tiếp tục xuất phát”.

Chu Tự nói.

Không biết họ đã ở đây bao nhiêu ngày, đi cứ thẳng về phía trước, không thấy điểm cuối. Nếu cuối cùng không thể tìm được con đường mời, thì chủ đành trở lại con đường cũ, về đến nơi hoang vu nhưng vẫn miễn cưỡng tính là môi trường tốt. Thần Điện có thể trở thành nơi sinh sống.

“Không tìm được con đường để rời khỏi đây, thực sự phải quay lại ư?"

Trong lúc ngồi nghỉ, Tiểu Tĩnh hỏi.

“Quay về nghỉ ngơi, sau đó đi về hạ du.

Chu Tự cười an ủi nói:

“Tóm lại trước khi khai giảng nhất định sẽ giúp ngươi báo danh, cho ngươi được vào giảng đường"

Tiểu Tĩnh cười gật đầu, nhưng nàng vẫn nói nhỏ:

“Muộn một chút cũng không sao, Chu Tự ca ca không cần quá để ý.

Chu Tự cười gật đầu.

Họ lại đi thêm mấy ngày. Mấy ngày nay cuối cùng Thu Thiển đã lấy ra hết những thứ ăn được, ngoại trừ một ít gạo, họ không còn nhiều đồ. Cũng may còn không ít thịt, vẫn có thể trụ được một thời gian.

“Sau này phải ăn khổ rồi.

Thu Thiển xoa đầu Tiểu Tĩnh cười nói:

“Nếu không hài lòng thì nhớ nói ra đấy"

Dọa cho Tiểu Tĩnh sợ đến co lại phía sau mẹ, nhưng nàng vẫn trả lời Thu Thiển:

“Không khổ, đây là cuộc sống trong mơ.

1120 chữ

Chương 390: Cửa Ra

Lại qua hai ngày, họ phát hiện ra một cây cầu bên hồ vô tận, cây cầu kéo dai đến đâu khó mà đoán được. Để an toàn, họ dùng vải buộc vào cổ tay, bắt đầu đi lên cây cầu không thấy điểm cuối. Có lẽ nơi này chính là đường đi ra.

Lại qua sáu ngày, trên đường đi họ rất vui vẻ, đặc biệt là Tiểu Tĩnh tràn ngập hy vọng với tương lai. Chu Tự còn cười nhạo nói, đi chọc rồi thì ngươi sẽ biết niềm vui của việc không đi học.

Tiểu Tĩnh khịt mũi.

Hôm nay gạo cũng hết rồi, chỉ còn lại thịt. Xung quanh không có hung thú, không thể bổ sung thêm thịt.

Lại qua hai ngày không có tiến triển gì, hắn phải thử xuống hồ tìm đồ ăn. Nếu không có, hắn sẽ không hề do dự mà lựa chọn quay về. Cây cầu này dài đến phi lý, không thấy điểm cuối, có lẽ thực sự là lối ra, nhưng hắn không muốn lấy mạng sống của cả nhà Tiểu Tĩnh ra để đánh cược. Vì hắn và Thu tỷ có thể nhịn đói rất lâu cũng không vấn đề nhưng mấy người Tiểu Tĩnh thì không được.

Lúc đến thời gian nghỉ ngơi, họ tìm một nơi khá tốt ngồi xuống đốt lửa. Đây là cầu gỗ, có thể lấy gỗ tại chỗ, chỉ là phải phí một cái nồi để làm bếp lửa.

Trong lúc nghỉ ngơi, Tiểu Tĩnh ngoan ngoãn trải giường.

Ăn cơm xong, nàng và mẹ trốn vào trong chăn.

“Cái chăn này thật là ấm."

Tiểu Tĩnh cọ mắt vào chăn lông, tiếp tục nói:

“Đúng rồi, Chu Tự ca ca, các ngươi đến đây bằng cách nào?"

“Không biết, đột nhiên bị kéo vào.

Chu Tự lắc đầu.

Tiểu Tĩnh không để ý, chỉ lén nhìn sang Thu Thiển, thật cẩn thận nói:

“Cô giáo Thu Thiển, có thể kể tiếp câu chuyện lần trước không?"

Chính là câu chuyện công chúa Bạch Tuyết.

Thu Thiển liếc Tiểu Tĩnh một cái, nói:

“Đêm nay sẽ kể xong"

"Ùm...um."

Tiểu Tĩnh gật đầu liên tục như gà mổ thóc, vẻ mặt hưng phấn và mong chờ.

Ngày hôm sau, Chu Tự đang thiền tỉnh lại.

“Chu Tự ca ca, có đẹp không?"

Hôm nay Tiểu Tĩnh mặc chiếc váy liền thân xoay một vòng với vẻ mặt hưng phấn.

“Hôm nay sao ngươi lại nỡ mặc thế ?"

Chu Tự trêu ghẹo nói. Sau đó hắn phát hiện không chỉ là Tiểu Tĩnh, mà Xuân Sinh cũng mặc quần áo mới. Thu Thiển nhìn Tiểu Tĩnh và Xuân Sinh, cau này rồi nhìn về phía Chu Tự, khẽ hé môi:

“Quần áo vốn là để mặc mà"

Tiểu Tĩnh bĩu môi, hơi tủi thân: “Chu Tự ca ca không trả lời câu hỏi của ta"

“Đẹp lắm"

Chu Tự vội vàng trả lời rồi nói:

“Đánh răng ăn cơm, sau đó tiếp tục lên đường” “Chu Tự ca ca thật lắm lời"

Tiểu Tĩnh lầm bẩm rồi bắt đầu đánh răng rửa mặt.

Hôm nay họ không buộc vải vào cổ tay, mà dắt tay nhau đi về phía trước. Đi được nửa ngày, Tiểu Tĩnh đột nhiên nói:

“Chu Tự ca ca, cô giáo Thu Thiển, ta cảm thấy hôm nay chúng ta có thể thấy Thần Quốc rồi.

Chu Tự định cười gật đầu, coi như an ủi. Nhưng trước khi hắn lên tiếng, một tia sáng chiếu đến. Phía trước xuất hiện ánh áng. Là điểm cuối của cây cầu.

Nhất thời hắn cảm giác...trời đã sáng.

“Thực sự có lối ra.

Khi lại gần, điểm cuối của cây cầu hoàn toàn trọn vẹn.

Một cột trụ tròn được dựng lên từ trong hồ nước, vị trí giữa trụ tròn có một luồng sáng, ánh sáng từ trên trời giáng xuống, phá vỡ bóng tối. Ánh sáng này trở thành ánh sáng duy nhất của cả thế giới này. Ấm áp, chiếu sáng bốn phương.

Soat Soạt!

Bốn người dắt tay nhau bước nhah đến cột trụ tròn với vẻ mặt hưng phấn vui vẻ.

“Ta đi xem tình hình trước, các người đừng chạy lung tung"

Sau khi đám người Thu Thiển nhắc hắn cẩn thận xong, một mình Chu Tự đi xuống dưới hào quang. Ánh sáng trắng tính khiết ấm dịu không chói mắt. Lúc đưa tay chạm đến ánh sáng, hắn có thể cảm nhận rõ ràng có thể từ đây đi ra. Cảm nhận kỹ thêm một chút, Chu Tự bước một bước đi vào, hắn có một ý nghĩ, muốn ra thì ra.

Sau đó mới quay người cười nói với ba người Thu Thiển:

“Có lẽ không vấn đề, có thể từ đây đi ra.

Phù...Thu Thiển thở ra nhẹ nhõm, dắt tay Tiểu Tĩnh đi về phía cột ánh sáng.

“Đi thôi"

“Vâng"

Tiểu Tĩnh gật đầu thật mạnh, theo Thu Thiển bước từng bước lại gần cột ánh sáng. Xuân Sinh cũng nhìn ánh sáng với niềm hy vọng, tiến lại gần từng chút. Nhưng đi được mười bước, Thu Thiển đi vào cột sáng, nhưng vừa đi vào nàng liền ngẩn người.

Nàng dắt tay Tiểu Tĩnh, nhưng lúc này, nàng phát hiện nàng không kéo được tay của Tiểu Tĩnh. Quay đầu nhìn lại, phát hiện Tiểu Tĩnh cúi đầu đứng trước cột sáng, không nhúc nhích. Xuân Sinh đứng bên cạnh Tiểu Tĩnh, cũng không động đậy. Trong lòng Thu Thiển sững lại, hơi dùng sức kéo mạnh Tiểu Tĩnh đi vào. Nhưng Tiểu Tĩnh lại giằng tay nàng ra.

“Ta đã suy nghĩ, hay là không đi cùng các ngươi nữa.

Tiểu Tĩnh cúi đầu nói.

“Ngươi đang nói cái gì?"

Chu Tự cau mày.

Ngay từ đâu trong lòng hắn đã cảm thấy không đúng, nhưng không nghĩ rằng đến thời khắc cuối cùng mẹ con Tiểu Tĩnh không đi cùng họ.

“Chu Tự ca ca, ngươi nói xem các ngươi có phải là người tốt không?"

Tiểu Tĩnh nắm nhẹ váy ngẩng đầu nhìn Chu Tự.

"Ta..."

Chu Tự thoáng suy nghĩ, nghiêm túc nói:

“Dù ở bên ngoài danh tiếng của ta không dễ nghe, còn là phe phản diện, nhưng ta muốn làm người tốt. Đương nhiên, các ngươi cũng không cần lo lắng, ta ở trong ánh mặt trời, sẽ không làm chuyện khiến người ta ghét bỏ. Ta sẽ tìm việc giúp ngươi, tìm trường học, dạy các người làm thế nào để quen thích ứng với cuộc sống chỗ chúng ta. Nơi này đã không còn ai nữa rồi, không cần thiết phải canh giữ ở đây.

1076 chữ

Chương 391: Cội Nguồn Của Bóng Tối

“Không phải"

Tiểu Tĩnh nhìn chằm chằm Thu Thiển và Chu Tự, nói rõ từng chữ:

“Các ngươi là tội nhân.

Tội nhân? Chu Tự và Thu Thiển đều sửng sốt.

Tiểu Tĩnh nhìn chằm chằm họ tiếp tục nói:

“Chúng ta vốn thích ứng với sự lạnh lẽo của bóng tối, nhưng các người xuất hiện khiến bọn ta cảm nhận được hơi ấm, đồ ăn ngon, quần áo đẹp, chăn ấm áp, còn có tương lai tươi sáng .Các ngươi như tia sáng chiếu vào bóng tối, mang theo hy vọng nhưng lại muốn rời đi. Trông thì như các ngươi đang cứu vớt chúng ta, thực ra các ngươi có tội. Chỉ có giữ các ngươi ở lại đây mãi mãi mới là cứu chuộc thực sự.

“Vậy ánh sáng đó thông đến đêm tối hay thông đến ánh sáng?"

Thu Thiển chỉ vào cột sáng hỏi.

Tiểu Tĩnh nhẹ giọng nói:

“Ánh sáng"

“Vậy tại sao lại thả chúng ta đi?"

Chu Tự đi theo hỏi.

“Vì..

Hốc mắt Tiểu Tĩnh ươn ướt, nở nụ cười rạng rỡ.

“Ta được cứu vớt"

Nàng cầm tay Xuân Sinh, mỉm cười trong làn nước mắt:

“Hình như ta đã nằm mơ, trong giấc mơ ta đang cầu cứu, đang bị truy đuổi, cơ thể đau nhức, xung quanh lạnh lẽo. Khi ta tỉnh lại, thấy Chu Tự ca ca từ trên trời giáng xuống, cô giáo Thu Thiển giúp ta băng bó vết thương, còn cứu mẹ ta. Đưa chúng ta đi tìm người thân, chuẩn bị đồ ăn cho chúng ta, dạy ta đọc sách viết chữ. Ta biết viết tên của mình, tên của mẹ, còn cả tên của rất nhiều rất hiều người nhà, ta cảm thấy vô cùng vui sướng.Ta muốn những ngày tháng như vậy dài diễn ra lâu thêm một chút, cho nên Thần Điện rất gần trở nên xa xôi, chúng ta không muốn lại gần nơi đó, nhưng cuối cùng cũng sẽ có người tìm được. Đến Thần Điện, trước tế đàn, chúng ta đã sẵn sàng chuẩn bị tế sống, các ngươi đã giúp chúng ta nhiều như vậy, tế sống chúng ta là điều đương nhiên. Nhưng các ngươi không bỏ rơi chúng ta, còn bảo vệ chúng ta hơn. Các ngươi quá tốt khiến chúng ta không thể rút ra. Ta muốn giữ các ngươi ở lại đây mãi mãi, mãi mãi. Chu Tự ca ca nói Nguyệt tỷ sẽ gọi người cứu giúp, ta đưa toàn bộ trẻ con và những người không cao ra. Ta không muốn các người được đón đi. Không muốn chút nào"

Lúc nói ra những lời này, Tiểu Tĩnh rất kích động.

Xuân Sinh xoa đầu Tiểu Tĩnh, nói lời xin lỗi với Chu Tự và Thu Thiển.

“Thật sự rất xin lỗi"

“Lúc nhận được quần áo, ta vô cùng vui mừng, cảm thấy mình thật là đẹp, dường như ta đã có hào quang trong bóng tối. Các người cho chúng ăn no mặc ấm, lại cho chúng ta sự ấm áp, còn cho chúng ta hy vọng, và lương thiện.

Tiểu Tĩnh đỏ bừng mắt nói tiếp:

“Tối qua ta như tỉnh lại từ trong mơ, thì ra ta mới là khởi nguồn của bóng tối. Ánh sáng không thể bị bóng tối nuốt chửng, cho nên..ta phải đẩy các người về ánh sáng"

Chu Tự cau mày, cất bước ra khỏi ánh sáng, muốn đi vào bóng tối.

Nhưng ánh sáng làm sao có thể đi vào bóng tối đây? Những nơi ánh sáng bước đến thì nơi đó chính là ánh sáng. Hắn không thể bước vào bóng tối, chỉ có thể chiếu ánh sáng vào bóng tối.

“Hãy tin ta, cha ta là cự phách giới tu chân, hắn rất mạnh, có cách đưa các ngươi ra.

Nghe Chu Tự nói, Tiểu Tĩnh lắc đầu mạnh:

“Vô ích thôi, chúng ta cũng muốn đến Thần Quốc, muốn đi học, muốn sống vui vẻ"

“Thu Thiển lão sư nói ta rất thông minh, học chữ rất nhanh, ta muốn đến Thần Quốc, liệu có trở thành một thiên tài không?"

Tiểu Tĩnh nhìn Chu Tự và Thu Thiển hỏi.

“Chắc chắn là có"

Chu Tự gật đầu.

“Các ngươi khen ta mặc váy rất đẹp, mẹ cũng nói còn đẹp hơn các đại tiểu thư trong thành. Sau này ta lớn lên, liệu có trở thành đại tỷ tỷ xinh đẹp không?"

Tiểu Tĩnh lại một lần hỏi.

“Chắc chắn là vậy.

Chu Tự nhìn Tiểu Tĩnh gật đầu thật mạnh.

“Vậy ta trưởng thành, có phải có thể chịu vất vả thay mẹ, cho mẹ sống những ngày tháng vui vẻ không?"

Tiểu Tĩnh hỏi với vẻ mặt chờ mong.

Thành phố mà Chu Tự nói, môi trường sống ở đó chính là Thần Quốc mà họ ao ước khát khao.

“Được chứ, nào, nắm lấy tay của ta đi?

Chu Tự đưa tay ra muốn kéo họ ra, hoặc để hắn đi vào. Nhưng Tiểu Tĩnh và Xuân Sinh lại lùi lại một bước. “Đủ rồi, đã đủ rồi, thực sự đủ rồi.

Tiểu Tĩnh lắc đầu, nước mắt to như hạt đậu rơi xuống, nàng nở nụ cười nói:

“Vết thương trên người ta đã khỏi rồi, khỏi hoàn toàn rồi. Là được các ngươi chữa khỏi, cái lạnh lẽo xung quanh cũng biến mất, là các ngươi đã đuổi bóng tối đi. Chúng ta ở trong bóng tối, chúng ta vốn lạnh lẽo, ở chỗ các ngươi, chúng ta trở thành một người sống được coi trọng, được chăm sóc, được yêu thương che chở. Như vậy, làm sao các người có thể vì sự ích kỷ của chúng ta mà ở lại nơi này chứ? Ta muốn đưa các ngươi ra ngoài. Ẩm...ầm!

Bóng tối đang méo mó, ánh sáng đang lan rộng.

Chu Tự và Thu Thiển cảm thấy dưới chân xuất hiện đồng cỏ, bóng tối và nước hồ vô tận đang dần dần biến mất. Cả Tiểu Tĩnh và mẹ của nàng cũng biến mất.

“Lại đây, có lẽ thần lực của ta có thể bảo vệ các ngươi.

Thu Thiển đưa tay ra nói.

Tiểu Tĩnh lui ra phía sau lắc đầu, nàng nhìn Thu Thiển chu môi nói:

“Cô giáo Thu Thiển là cô giáo xấu xa nhất mà ta từng gặp, ngày nào cũng dọa ta, không thích ngươi nữa.

1088 chữ

Chương 392: Kiếp Sau

“Lần này ta không dọa ngươi"

Thu Thiển lại đưa tay ra tiếp tục nói:

“Ngươi và mẹ đi ra, ta khác với Chu Tự, ta là người xấu, người xấu rất dễ hành sự, có thể cho ngươi trực tiếp đến học trường của chúng ta.

“Ta cũng..."

Tiểu Tĩnh không nhịn được òa khóc:

“Ta cũng muốn đến thành phố của các ngươi, sống cuộc sống hạnh phúc. Nhưng ánh sáng giáng xuống, bóng tối sẽ trở thành một phần của ánh sáng, chúng ta không thể tiếp tục tồn tại, vì chúng ta ở trong bóng tối nhưng lòng lại hướng về ánh sáng"

Ầm ầm!

Bóng tối méo nó, ánh sáng xuất hiện, nhưng không phải ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào, mà là ánh sáng từ trong lòng phát ra. Vĩnh Ám Chi Dạ nghênh đón Lê Minh Chi Quang.

Bóng tối đang xa dần, xa dần cùng bóng tối còn có bóng dáng của Tiểu Tĩnh và Xuân Sinh.

“Nếu...ta nói là nếu, nếu lúc đó người xuất hiện bên chúng ta là các ngươi, thì tốt biết bao"

Tiểu Tĩnh vừa khóc vừa nói.

“Xuất hiện bây giờ cũng được rồi, chúng ta đủ hạnh phúc rồi.

Xuân Sinh xoa đầu Tiểu Tĩnh mỉm cười nói.

“Ta ghét Thần Minh, nhưng.

Tiểu Tĩnh nhìn sang Thu Thiển, cười nói:

“Nhưng ta thích cô giáo Thu Thiển Vừa dứt lời, Tiểu Tĩnh kéo mẹ cất bước chân đi về phía ánh sáng mà Chu Tự và Thu Thiển ở đó.

Bùm!

Tiểu Tĩnh giang hai tay ôm lấy Chu Tự và Thu Thiển nói:

“Chu Tự ca ca, Thu Thiển tỷ tỷ, đừng quên chúng ta nhé. Hy vọng kiếp sau, ta cũng được sinh ra tại ‘Thần Quốc.

“Chắc chắn là vậy.

Chu Tự cất giọng trầm thấp Xuân Sinh cười nhìn Chu Tự và Thu Thiển, nói:

“Con đường này gây phiền phức cho các ngươi, bầu trời cũng sẽ sáng, không phải sao?"

Không cần đau lòng buồn bã, vì chúng ta ra đi trong nụ cười.

Vừa dứt lời, Chu Tự cứ như vậy nhìn bóng tối xa dần, nhìn Tiểu Tĩnh và Xuân Sinh phát ra hào quang, dần dần biến mất. Cùng lúc đó, trên người Tiểu Tĩnh có bóng tối xuất hiện, bóng tối này che phủ Chu Tự và Thu Thiển. Sau đó cảnh tượng trước mặt họ bắt đầu thay đổi, vô số cảnh tượng liên tục lóe lên, tựa như thời gian đang nghịch chuyển, cuối cùng dừng lại ở một thôn trang nhỏ.

Thấy nơi này, đồng tử của Chu Tự co lại, tay nắm chặt nắm đấm.

Cuối cùng hắn cũng biết sự hình thành của bóng tối, Vĩnh Ám Chi Dạ.

Minh Nam Sở ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đen, thở dài trong lòng. Vẫn chưa có thu hoạch gì, cho dù hắn đưa theo Tiểu An tìm kiếm khắp nơi cũng không có dấu hiệu nào có thể ra ngoài. Khi nghỉ ngơi bên ngoài Thần Điện, Tiểu An đột nhiên đến bên cạnh hắn, đưa điện thoại qua.

“Hết pin rồi à? Ta sạc giúp ngươi, nếu chúng ta có cơ hội ra khỏi đây, ngươi không được chơi như vậy đâu. Chơi điện thoại làm lỡ hết việc Minh Nam Sở dạy bảo theo bản năng.

“Vẫn còn pin, chỉ là trả cho Minh đại ca thôi, ta không chơi điện thoại.

Tiểu An cười nói.

Minh Nam Sở tỏ vẻ mặt nghi hoặc nhận lấy điện thoại, đúng là vẫn còn nhiều pin.

“Đói rồi hả?"

Hắn hỏi.

Tiểu An nhìn Minh Nam Sở, dường như muốn nhốt chặt người trước mắt vào trong mắt và trong lòng. “Không đói, Minh đại ca đi theo ta"

Tiểu An cầm cổ tay của Minh Nam Sở đi vào bên trong Thần Điện. Một lát sau, Minh Nam Sở đang thắc mắc thì phát hiện ra một luồng sáng. Ở vị trí tế đàn ban đầu bị hắn đập nát, không biết xuất hiện chùm sáng từ lúc nào. Tiểu An đưa tay đẩy hắn đi vào, khi hắn muốn đi ra phát hiện mình đã không thể ra khỏi chùm sáng. Chuyện gì thế này? Trong lúc nghi ngờ, hắn nhìn sang Tiểu An ở phía trước nói:

“Ngươi làm gì thế hả?"

“Minh đại ca phải đi rồi, ngươi không thuộc về nơi này"

Tiểu An cười nói.

“Thế còn ngươi?"

Minh Nam Sở hỏi.

“Ta cũng phải rời đi rồi.

Tiểu An nhìn Minh Nam Sở nở nụ cười:

“Ta và muội muội tâm ý tương thông, nàng và mẹ có được hạnh phúc, ta cũng đã có được hạnh phúc.

Minh Nam Sở cau chặt mày, hắn từng phân tích rất nhiều, Tiểu An là nhân vật quan trọng, nhưng được đối phương đưa ra ngoài là việc nằm ngoài dự liệu của hắn. Nơi như này giống như không gian dị thường, theo lý mà nói chắc chắn có nguy hiểm khó mà đoán trước, hắn cũng vẫn luôn trong tư thế chuẩn bị sẵn sàng. Nhưng đến hiện tại, ngoại trừ đám dã quái thì hắn chưa gặp phải nguy hiểm nào đáng để nghiêm túc đối mặt.

Khác biệt lớn nhất cũng chính là tế đàn đó.

Sau khi tế đàn bị phá hỏng, Minh Nam Sở vốn tưởng rằng sẽ đối mặt với nhiều việc nguy hiểm hơn, nhưng Tiểu An lại nói với mình phải rời đi rồi khiến hắn chấn hãi.

“Minh đại ca thực sự là một người tốt bụng và dịu dàng, lần đầu tiên ngươi nói vì ta xinh đẹp nên không thả ta vào tế đàn, ta còn tưởng là thật, nên muốn xác nhận lại. Sau đó lần thứ hai ta trở nên xấu xí, người nói ta còn nhỏ, lần thứ ba ta lớn lên rồi, ngươi nói ta còn khoảng thời gian tốt đẹp phía trước, lần thứ tư ta già đi, ngươi nói ta già rồi bảo ta trân trọng thời gian còn lại. Khi đó từ trong tiềm thức ta mới hiểu ra, đó đều chỉ là cái cớ, ngươi chỉ không muốn để ta lên mà thôi. Ta rất nhát gan, lần nào cũng làm mất mặt, lần nào cũng khóc rất khó coi, đi đường còn chậm. Nhưng ta không cảm thấy Minh đại ca chán nản, cũng không cảm thấy có ác ý. Ta không cố ý, ta thực sự rất cố gắng"

1093 chữ

Chương 393: Quà Tặng

Sắc mặt của Tiểu An bị che phủ bởi nụ cười, nàng nhìn Minh Nam Sở tiếp tục nói:

“Đi theo Minh đại ca, ngày nào ta cũng rất vui vẻ, rất tự do. Trên đường đi ta cũng cố hết sức giúp đỡ, nhưng hình như người hơi chê ta giúp đỡ, đặc biệt là món thịt nướng của ta. Thực ra rất khó ăn phải không? Nhưng lần nào ngươi cũng ăn hết.

“Ngươi nhớ hết từng lần ư?"

Minh Nam Sở khó mà tin nổi.

Mỗi lần gặp được Tiểu An, mỗi lần nói chuyện và ra quyết định, hắn đều quan sát thái độ của đối phương. Thực ra mỗi lần đều khác nhau, có lúc đổi một câu nói thì sẽ là hai thái độ trái ngược nhau. Không phải giả bộ.

“Không phải."

Tiểu An nghiêm túc nói:

“Tối hôm qua ta và muội muội tâm ý tương thông, tỉnh lại từ trong mơ mới nhớ đến mọi việc trước đây. Thực ra ta hy vọng Minh đại ca sẽ ở lại,nhưng nơi này không thể ở lại lâu, ta phải đưa người rời đi. Nếu không sẽ bị chúng ta đồng hóa. Ta rất trân trọng hạnh phúc mà Minh đại ca mang đến cho ta, cho nên ta sẽ không phá hỏng nó, phải bảo vệ nó"

“Ta cũng không làm gì hết.

Minh Nam Sở nghi hoặc hỏi.

“Nhưng ngươi đã nói với ta một câu, một câu khiến trong lòng ta tràn ngập ánh sáng"

Tiểu An đưa tay ra, bắt chước giọng diệu của Minh Nam Sở nói:

“Ngươi nói xem, hoặc là cùng sống, hoặc là cùng chết. Chỉ là câu nói này, đã phá vỡ tất cả bóng đen sâu trong lòng ta, xua tan tất cả u ám trong lòng ta.

Minh Nam Sở thấy tay của đối phương ở chỗ ánh sáng, lập tức đưa tay tra nắm lấy.

Sau đó kéo về phía ánh sáng:

“Vậy ngươi có thể rời khỏi bóng tối không?"

Tiểu An lại gần thuận theo lực kéo của Minh Nam Sở, ánh sáng xuất hiện trên người nàng, bóng tối xung quanh bắt đầu lui dần.

“Ta không thể rời khỏi bóng tối, vì ta sẽ trở thành ánh sáng, có thể tan biến tại đây, nhưng ta rất hạnh phúc. Vì trong lòng ta một ánh sáng bất diệt, chính là Minh đại ca. Có lẽ ngươi cảm thấy mình không làm gì, nhưng ngươi đã cứu vớt ta, cho ta niềm hạnh phúc vô tận. Nếu Minh đại ca là người của thôn chúng ta, lớn lên nhất định ta sẽ gả cho ngươi. Nhưng ta không tiếc nuối, vì...

Tiểu An tới gần Minh Nam Sở chủ động ôm hắn, vui vẻ nói:

“May mắn thay Minh đại ca không phải là người của thôn chúng ta, nếu không, sẽ không về được với ánh sáng"

Nhìn cơ thể Tiểu An đang dần biến mất, Minh Nam Sở thử hỏi:

“Còn cách nào cứu được ngươi không?"

“Ngươi đã cứu ta, bây giờ lòng ta hướng về ánh sáng, tràn ngập hạnh phúc.."

Tiểu An lùi một bước, cơ thể chậm rãi dâng lên, nở nụ cười nói với Minh Nam Sở “Tạm biệt, Minh đại ca"

Nhìn Tiểu An sắp biến mất, Minh Nam Sở lên tiếng nói như ma xui quỷ khiến “Ta nói ngươi rất xinh đẹp là thật đấy"

Tiểu An đang mỉm cười liền lộ ra hàm răng trắng tinh, cười càng rạng rỡ:

“Ta đã thu thập rất nhiều thứ, hình như Thần Minh đều muốn có, tuy chỉ là một vài mảnh vụn, nhưng hy vọng có thể giúp được Minh đại ca"

Tiểu An hóa thành vô số điểm sáng, bóng tối xung quanh biến mất theo.

Một vài ánh sao lấp lánh nhập vào cơ thể của Minh Nam Sở, là sức mạnh thuộc về Vĩnh Ám Chi Dạ. Món quà đến từ Tiểu An.

Ở những nơi khác, tất cả những người không ngược đãi thôn dân đều có được quà tặng.

Thiên Vân Y Y, Hạ Vũ Trúc, Cố Nhạn, Long Ân Hồng, Dao Di Thiên Nữ, Thượng Quan Hà, Tiêu Bộ, Bạch Tử, tất cả đều đưa mắt tiễn những người này rời đi.

Tiêu Bộ nhìn thiếu niên trước mắt nói:

“Đã nói là bái ta làm sư, mà cứ đi như vậy hả?"

“Kiếp sau, kiếp sau ta còn muốn làm đệ tử của sư phụ"

Thiếu niên lớn tiếng nói.

“Ta cũng không giúp gì được cho ngươi, ngươi không cần cảm ơn ta"

Dạ Nguyệt Thiên Nữ nói với cô gái trước mắt.

“Có chứ, rất nhiều rất nhiều"

Cô gái đáp lại nói.

Đương nhiên cũng có một vài người không được yêu quý, họ không nhận được quà tặng nào, nhưng cũng không bị Vĩnh Ám Chi Dạ đồng hóa.

...

Cả Vĩnh Ám Chi Dạ đều biến mất, tất cả được thay thế bởi ánh sáng. Cùng lúc đó, Chu Tự nhìn cảnh tượng trước mắt trầm mặc không nói.

Hắn thấy Lạc Hà thôn bị bóng đen bao trùm, trên trời có ngọn lửa giáng xuống, người trong thôn kinh hãi hoảng sợ, sau khi bình tĩnh lại mới tìm kiếm nơi ở mới ở khắp nơi.

Cuối cùng họ định cư ở phía dưới Thần Điện. Vốn dĩ cũng coi như sống yên ổn, tuy thiếu thốn lương thực, nhưng vẫn có thể nuôi sống con cái. Nhưng đến một ngày có một đám người mặc áo choàng xám đến, họ cầm quyền trượng, tìm đến mọi người trong thôn. Thôn dân đi ra, vui mừng hớn hở tưởng rằng có người đến cứu vớt họ. Nhưng sau khi thôn dân tập trung lại, người mặc áo choàng xám cầm quyền trường đánh một đòn xuống. Trưởng thôn bị đánh chết đầu tiên.

Những thôn dân khác hoảng sợ, nhưng người mặc áo choàng xám không có ý định dừng tay.

Trận giết chóc bắt đầu chuyển sang hình ảnh khác.

Là Xuân Sinh ôm Tiểu Tĩnh chạy thục mạng trên vùng đất hoang, vẻ mặt kinh sợ.

Tiểu Tĩnh ôm chặt Xuân Sinh khóc lóc.

Lúc này có năm người mặc áo choàng đen đuổi theo phía sau, khi sắp đuổi đến gần, Xuân Sinh nói gì đó với Tiểu Tĩnh, sau đó đặt nàng trong bụi bỏ, bảo nàng chạy trước.

Xuân Sinh cầm cành cây, bắt đầu ngăn cản năm người mặc áo choàng xám đó.

1064 chữ

Chương 394: Thất Bại Triệt Để

Tiểu Tĩnh vẫn chạy về phía trước, khi chạy qua sườn núi thì trượt chân ngã, khi nàng nẩng đầu lên thi có hai người mặc áo choàng xám có cánh từ trên trời giáng xuống bao vây nàng. Nàng cầu cứu theo bản năng.

Sau đó họ ra tay trong ánh mắt sợ hãi của nàng.

Không có tiếng động, tất cả cứ xảy ra như thế.

Tiểu Tĩnh nằm trong vũng máu.

Chu Tự đưa tay ra theo bản năng nhưng không có tác dụng, hắn chỉ đang xem lại sự việc của rất nhiều năm về trước. Xem hình ảnh này, hắn nắm chặt nắm đấm, từ khi hiểu chuyện đến nay, đây là lần đầu tiên hắn nổi giận như vậy.

Lúc này, cuối cùng hắn cũng hiểu ra, ban đầu khi cứu Tiểu Tĩnh, tại sao hai con sói xám vây lấy nàng lại mang theo đôi cánh, còn con sói vây bắt Xuân Sinh lại không có cánh. Đối với Tiểu Tĩnh, bọn chúng chính là lang sói.

Sau khi Tiểu Tĩnh ngã xuống, có thứ gì đó sinh ra từ trên người nàng.

Là sợ hãi, là lạnh lẽo.

Cùng lúc đó, Chu Tự nghe thấy giọng nói hư vô:

“Nỗi sợ hãi trong lòng ngươi, dáng vẻ đáng thương của ngươi, khiến ta bất ngờ đến nơi này. Ngươi rất sợ hãi phải không? Muốn cứu người nhà phải không? Muốn biết thôn của mình đã phạm tội gì phải không? Ta giúp ngươi tranh thủ thời gian đi tìm đáp án nhé. Ngươi rất tò mò ta là ai phải không? Ta là..vị thần cố làm vẻ huyền bí, nhóc con đứng lên, ta giúp người ngưng tụ thành thứ mà bọn chúng muốn tranh đoạt. Chơi đùa Thần Minh trong lòng bàn tay đi. Vĩnh Ám Chi Dạ vì ngươi mà vĩnh hằng, cũng sẽ vì ngươi...mà tiêu tan. Chúc ngươi may mắn."

Hắc ám ngưng tụ từ bóng tối, hội tụ trong cơ thể Tiểu Tĩnh, nàng chậm rãi đứng lên, con mắt vô hồn nhìn người áo choàng xám sắp rời đi. Lúc này bóng đêm xuất hiện biến hóa, tất cả thôn dân biến mất, vô số Thần Sứ rời vào tuần hoàn, tinh thần suy sụp chết đi.

Vĩnh Ám Chi Dạ tồn tại mãi mãi như vậy.

Tiểu Tĩnh là Vĩnh Ám Chi Dạ.

Cho đến khi đám người Chu Tự họ đến, mang ánh sáng đến cho Vĩnh Ám Chi Dạ, mang lại ấm no, sự ấm áp, niềm vui, che chở, hy vọng cho Tiểu Tĩnh. Có lẽ nàng không tìm được mình đã phạm tội gì, nhưng nàng có được hạnh phúc mà mình muốn có nhất.

Vĩnh Ám Chi Dạ biến mất, hào quang rơi vào người Chu Tự giống như Tiểu Tĩnh đang ôm họ.

Thu Thiển sững sờ nhìn tất cả, nàng không hiểu về thời đại Thần Minh, nhưng...chưa từng nghĩ là thế này.

“Đừng đau lòng"

Giọng của Tiểu Tĩnh vang lên bên tai họ:

“Nếu không ta sẽ cướp Chu Tự ca ca đấy, cho cô giáo Thu Thiển tức chết"

Thu Thiển vung nắm đấm không thể truyền ra âm thanh.

Họ cứ nhìn mọi thứ kết thúc như vậy.

"Không thể nào, sao lại như thế chứ? Bên trong đã xảy ra chuyện gì?"

Lộ Lộ tiên tử nhìn qua Vĩnh Ám Chi Dạ vốn nên đen nhánh nay lại tỏa ra ánh sáng chói lọi, khó có thể tin vào những gì mình đang thấy.

Quang cực lan rộng vô cùng chói mắt, truyền khắp tứ phương.

Nó còn chói mắt hơn cả mặt trời mọc, còn nóng rực hơn cả lửa thiêu đốt.

Vĩnh Ám Chi Dạ đen nhánh lạnh lẽo nay lại như ánh sáng bình minh đem đến hi vọng.

Điều này không phù hợp với giả thiết, khiến Quang Thủ và Lộ Lộ tiên tử vô cùng kinh ngạc.

Một nguồn sức mạnh đang ngưng tụ, có người đang thao túng Vĩnh Ám Chi Dạ.

"Không thể không thừa nhận rằng giới Tu Chân khác với thời đại thần minh. Vậy mà lại có thể hóa giải tai ương một cách đơn giản như vậy, đây chính là thứ mà ngay cả chư thần cũng không thể làm gì được" Giọng điệu của Quang Thủ có chút nặng nề, hắn do dự mãi rồi mới bắt đầu lùi về hư không: "Vĩnh Ám Chi Dạ hoàn tất, có cường giả đến, trận pháp bên ngoài cùng cũng đang tan rã từng chút một. Ngươi thua rồi, thua một cách triệt để. Bây giờ đi có lẽ vẫn còn kịp, ngươi tự giải quyết cho tốt"

Lộ Lộ tiên tử nhìn chằm chằm Vĩnh Ám Chi Dạ, lại nhìn theo hướng mà đứa trẻ kia chạy trốn. Dù nàng không có cảm giác rõ ràng nhưng vừa rồi người tiến vào trận pháp trong im lặng cũng ngay tại vị trí đó.

"Chờ chút đã"

Lộ Lộ tiên tử cắn răng mà nói, mọi chuyện biến đổi quá lớn, có lẽ thứ nàng muốn đã sắp xuất hiện.

Bỗng nhiên, Lộ Lộ tiên tử sững sờ ngay tại chỗ, thậm chí nàng lùi về sau hai bước trong vô thức.

Từ trong Vĩnh Ám Chi Dạ, có hai ánh mắt đang để ý tới nàng, dường như đang chờ cơ hội đi ra.

"Nguy rồi.

Lộ Lộ tiên tử lấy làm hoảng hốt, nàng cảm thấy mọi chuyện không lành, không do dự nữa mà lập tức quya người rời đi.

Núi xanh còn đó lo gì thiếu củi đun, nếu đã không nhìn thấy hi vọng lấy được thứ mình muốn thì tạm thời tránh đi trước đã, sau này lại tìm cơ hội.

Tốc độ của Lộ Lộ tiên tử rất nhanh, chỉ mới chớp mắt thôi nàng đã rời Nhàn Nhã Hồ, ra khỏi trận pháp thuộc về nàng.

Vĩnh Ám Chi Dạ vẫn đang co rút lại, người ở bên trong có muốn ra cũng không thể nhanh như thế được.

"Sư huynh sư tỷ, chính là nàng ta.

Đột nhiên có tiếng gào thét vang lên, sau đó ba đạo kiếm quang phóng tới.

"Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông?"

Lộ Lộ tiên tử vô cùng sợ hãi.

Nàng vội vàng thi pháp chống lại ba đạo kiếm quang đó.

1104 chữ

Chương 395: Chưa Xem Mắt Đã Thất Bại

Ầm!

Lực lượng va chạm, phát ra ánh sáng rực rỡ.

Lúc này Lộ Lộ tiên tử mới phát hiện chung quanh xuất hiện bốn người, một người là kẻ ban nãy nàng gọi chuyển phát nhanh, ba người còn lại hai nam một nữ, tu vi đều ở tứ phẩm Nguyên Linh.

Mới tiến vào tứ phẩm, nhưng vẫn không thể nào khinh thường.

Đám người mới tới đương nhiên là bọn Đông Húc.

"Vì sao ngươi còn sống?"

Lộ Lộ tiên tử nhìn về phía Đông Húc với ánh mắt không hiểu.

"Vì kẻ muốn giết ta đã chết rồi"

Đông Húc nói thẳng sự thật.

"Chết rồi ư?"

Lộ Lộ tiên tử nhíu chặt lông mày, nàng chỉ xem là bị từ chối đề nghị mà thôi.

Ầm...ầm.

Vĩnh Ám Chi Dạ truyền ra tiếng ầm vang, sắp thật sự kết thúc rồi.

Một khi kết thúc, tất cả mọi người sẽ đổ dồn sự chú ý về phía Lộ Lộ tiên tử. Lúc này, nàng không thể lãng phí thời gian được nữa, nàng bước lên một bước, công kích ba người của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông.

Lực lượng va chạm, đại chiến bùng nổ.

Ầm!

Thanh Linh Nhi đối mặt với đàn thú, che chở những đứa trẻ sau lưng.

Trước đó còn có thể duy trì một khoảng cách nhất định, nhưng những đứa trẻ kia đã đuối sức rồi, các nàng cũng bị đuổi theo sát nút.

"Làm sao bây giờ? Dù ném hết tất cả pháp bảo ra ngoài cũng không chống cự được bao lâu"

Cần thời gian để nghĩ cách giải quyết, nhưng đàn thú không cho các nàng thời gian.

Soạt.

Đàn thú đột phá bình chướng chung quanh, sau đó bao vây tất cả mọi người lại.

"Nguy rồi!"

Thanh Linh Nhi vốn cũng không cao lớn, trong lúc nhất thời đứng trước áp lực lại càng thêm nhỏ yếu không ngờ.

Rống!

Đàn thú phát động công kích.

"Cách ngươi trốn cho kỹ, để ta mở đường cho các ngươi"

Thanh Linh Nhi vội nói.

Ầm!

Sau mấy lần cho pháp bảo nổ tung thì Thanh Linh Nhi đã phát hiện không thể nào tạo nên một con đường. Bản thân nàng muốn chạy trốn thì không khó, nhưng phía sau còn có mười mấy đứa trẻ, nàng không còn cách nào.Ầm..ầm!

Đàn thú đụng lên, bình chướng bảo vệ mấy đứa trẻ nứt ra từng chút.

"Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?"

Lòng Thanh Linh Nhi nóng như lửa đốt, đàn thú đang không ngừng công kích tới các nàng.

Tất cả phòng tuyến sắp thất thủ.

Rống!

Một con hung thú to lớn đánh thẳng tới, nếu như không thể ngăn nó lại thì các nàng sẽ phải đối mặt với nguy cơ to lớn.

Thanh Linh Nhi cắn răng xông lên, nhưng ngay lúc nàng sắp giao thủ với hung thú thì một mảnh lá cây xẹt qua bên cạnh nàng.

Xoạt!

Lá cây nhẹ nhàng xẹt qua hung thú.

Trong chốc lát, hung thú hung ác kia bị chia làm đôi.

Rầm rầm!

Hai khối thịt to lớn rơi xuống đất.

"Ai đó?"

Thanh Linh Nhi quay đầu lại xem xét.

Gió nhẹ lay động, một nam tử đi ra từ trong rừng cây, hắn mặc trên người áo bào trắng, chân như đạp gió, khiến lá rụng bay toán loạn.

Xào...xạt!

Xào...xạt!

Lá rụng bay lên đâm ra ngoài như Bạo Vũ Lê Hoa Phi.

Ầm!

Lá rụng đâm thẳng tới đàn thú xung quanh, một cái lá đâm xuyên một con hung thú.

Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, lá rụng lại cùng nhau rơi xuống, lượn lờ trước mặt đám người Thanh Linh Nhi.

Họ nhìn người vừa tới, trong lúc nhất thời hoảng hốt mà không nói nên lời.

Người đó ôn tồn lễ độ, dù không quá chói mắt nhưng thấm sâu vào lòng người.

Cường đại là danh từ thay thế của hắn.

Thanh Linh Nhi tỉnh táo lại ngay lập tức, nàng nhìn xung quanh bằng ánh mắt cảnh giác, nhưng yêu thú xung quanh lại đồng thời ngã xuống, mất đi sự sống.

Người này vừa mới tới đã giải vây được cho các nàng.

Cứu các nàng thoát khỏi hiểm cảnh.

Thanh Linh Nhi quan sát thêm một lát, cảm thấy người trước mặt khá là quen mắt. Rất nhanh sau đó nàng lại nhớ ra chuyện gì, có chút thẹn thùng.

Thanh Linh Nhi thở phào một hơi, nàng dặn dò mọi người nghỉ ngơi rồi mới cất bước tới gần người kia.

Lý Lạc Thư âm thầm thở phào nhẹ nhõm, may mà hắn tới kịp lúc.

Hắn thấy có người bước tới thì cất lời khách sáo:

"Tiên tử vẫn ổn chứ?"

"Đa tạ đạo hữu cứu giúp"

Thanh Linh Nhi cúi đầu cảm tạ, sau đó ngẩng đầu nhìn trộm Lý Lạc Thư mà dò hỏi:

"Đạo hữu là Đạo Tử Đạo Tông Thiên Vân, Kiếm Thư đạo hữu đúng chứ?"

"Tiên tử biết ta ư?"

Lý Lạc Thư thấy vậy thì tò mò.

"Ta..."

Thanh Linh Nhi hít một hơi thật sâu, lấy dũng khí nói:

"Ta tên là Thanh Linh Nhi, là thiếu cốc chủ của Tiên Linh Cốc, không biết đạo hữu có từng nghe người trong nhà nhắc tới không?"

Lý Lạc Thư nghe nàng giới thiệu thì hơi sửng sốt một chút, hắn thầm than vãn trong lòng, đại ca còn chưa gửi tin tới dạy mình phải xem mắt như thế nào.

"Ta từng nghe người nhà nói"

Lý Lạc Thư gật đầu đáp lại.

"Xin lỗi ngươi"

Thanh Linh Nhi cúi đầu rồi nói xin lỗi:

"Ta chỉ là muốn tận mắt nhìn thấy ngươi, ta biết ta không xứng với ngươi, ta chỉ là muốn gặp ngươi một lần. Xin lỗi đã làm phiền ngươi, lúc trước ta còn ôm tâm lý may mắn, bây giờ đã gặp được ngươi ta cảm thấy mình quá vô tri. Sau này ta sẽ không dám mơ tưởng nữa"

Lý Lạc Thư:

Còn chưa bắt đầu xem mắt đã thất bại rồi ư?

Lý Lạc Thư nói một tiếng không sao, Thanh Linh Nhi mới lộ ra nụ cười, sau đó nàng đi xử lý chuyện sau lưng.

Mà nàng cũng được mọi người ủng hộ, muốn biết nên làm thế nào mới có thể tiếp xúc nói chuyện với người như Lý Lạc Thư.

"Về phải nói lại với mẹ như thế nào đây...?"

Lý Lạc Thư đang lo lắng cho bản thân.

1116 chữ

Chương 396: Gần Xong Xuôi

Sau đó hắn ngẩng đầu lên nhìn, có người rời khỏi đây rồi, hắn vốn định đuổi theo nhưng lại cảm nhận được một cỗ khí tức cường đại cách đây không xa.

Sau khi Lý Lạc Thư để lại một tầng bảo vệ cho đám tiểu tiên tử thì mới chào Thanh Linh Nhi rồi đi vào sâu trong rừng cây.

Một lát sau, hắn cảm nhận được trận pháp, một vùng tăm tối ở bên rìa trận pháp thu hút sự chú ý của hắn.

Lý Lạc Thư cảm nhận một lát đã nhận ra một sinh vật quái dị.

"Dạ Xoa? Lại gặp lần nữa rồi"

Dạ Xoa thân ở trong đêm tối, rất khó mở thông đạo ra, dù có mở ra cũng sẽ không tùy tiện ra ngoài, đa phần đều là bị dụ ra.

Đêm đen u tối, là một chỗ vô cùng kỳ quái, nhưng cụ thế là như thế nào thì Lý Lạc Thư không thể biết được.

Người tiến vào đêm đen không nhiều, Lý Lạc Thư là một trong số đó, nhưng hắn không nhận được thêm bất cứ tình báo nào.

Là vì chưa từng xâm nhập sâu vào trong.

Rống!

Thông đạo u tối có Dạ Xoa cường đại đang cố gắng đi ra ngoài, Lý Lạc Thư do dự một chút rồi cất bước đi về phía trong thông đạo.

"Thử một lần nữa, xem có thể vung kiếm được không"

Lý Lạc Thư ôm tâm lý như thế, hắn tiến vào thông đạo u tối, đối mặt chính diện với Dạ Xoa.

Bên trên Hồng Dạ Quả Thụ, Chu Ngưng Nguyệt hái được một chút nho cho Hàn Tô và Tô Thị, nhưng chính nàng ăn lại nhiều hơn.

Ăn bảy tám trái mới có thấy được một trái nho ngọt.

"Ta hơi nhớ Thu Thiển rồi"

Chu Ngưng Nguyệt ăn một hơi tám trái nho không có chút hương vị gì, nàng bắt đầu nhớ nhung khả năng lựa trái cây của Thu Thiển.

Trong nhà bọn hắn, Chu Ngưng Nguyệt và Chu Tự mua hoa quả đều là nửa nọ nửa kia, chua ngọt có đủ, nhưng Thu Thiển lại thường xuyên mua được quả ngọt.

Mười lần thì phải có tới tám lần.

Cẩn thận nghiên cứu thì nàng vẫn thấy chuyện này có liên quan tới quyền hành.

Biên Giới Thành có tiếng kêu gọi Thu Thiển, mà còn dùng Hạnh Vận Chi Thi để tiến vào ngoại thành Thần Vực.

Cho nên chắc chắn có thể liên quan tới quyền hành loại may mắn này.

"Nguyệt tỷ còn chưa ăn no ư?"

Tô Thị hỏi với vẻ khó tin.

Ngay từ đầu trên cây trĩu quả, bây giờ chỉ còn lại gần một nữa.

"Ừ, ta ăn no rồi"

Nguyệt tỷ cắn quả mới hái rồi nói.

Hàn Tô và Tô Thị chỉ cần liếc qua là có thể nhận ra, quả vừa rồi Nguyệt tỷ ăn chắc chắn rất ngọt.

"Hình như quái đã ít đi rồi"

Sự chú ý của Hàn Tô vẫn luôn hướng về Dạ Xoa.

"Là do thông đạo xảy ra vấn đề, trận pháp bên ngoài đã bị ta phá giải, trận pháp trong này cần phải giữ vững tới lúc thông đạo Dạ Xoa đóng lại mới thôi. Nhưng đóng thông đạo không phải là chuyện chúng ta có thể làm Chu Ngưng Nguyệt hái thêm mấy quả nữa rồi nhảy xuống khỏi Hồng Dạ Quả Thụ, nàng nói: "Chúng ta rời khỏi đây trước, đợi cứu viện tới. Mọi thứ xung quanh dường như đều bị phá giải rồi"

Hàn Tô và Tô Thi hái hết những quả còn sót lại trên cây, sau đó đi theo Chu Ngưng Nguyệt ra ngoài.

Bên ngoài, các nàng thấy khá nhiều người nằm trên mặt đất, có người hôn mê bất tỉnh, cũng có người chỉ bị thương nhẹ. Nhưng ai ai đều có cảm giác may mắn sống sót sau tai nạn.

Bây giờ Hàn Tô mới biết bên ngoài đã xảy ra một trận biến cố không ề nhỏ.

Mà các nàng được Thánh Nữ Ma Đạo dẫn dắt nên vẫn còn nguyên vẹn, không những an toàn lại còn đạt được lịch luyệt và loại cơ duyên như Hồng Dạ Quả.

Chu Ngưng Nguyệt ăn trái cây với vẻ mặt hưởng thụ, như đứa trẻ tám tuổi.

Hàn Tô thấy vậy thì lại càng thêm mê mang, mọi thứ đều là trùng hợp, hay đều nằm trong sự khống chế của Thánh Nữ?

"Đêm đen bên kia chính là do Lộ Lộ tiên tử thả ra à? Bây giờ sắp biến mất hoàn toàn rồi, đến cùng bên trong là gì?"

Chu Ngưng Nguyệt ngẩng đầu nhìn lại rồi hỏi với vẻ mặt tò mò.

Hàn Tô đi dạo một vòng về rồi nói:

"Bọn hắn nói là vào một làng nhỏ vô cùng tối tăm, là tín đồ của Thái Dương Thần. Sau khi đi vào sẽ gặp phải một thôn dân, bước vào thần điện sẽ phải lựa chọn, đó là có tế sống thôn dân hay không. Cho dù bọn hắn chọn như thế nào thì toàn bộ thế giới bên ngoài sẽ được thiết lập lại, thôn dân chết sẽ thiết lập lại, thôn dân rời đi cũng thiết lập lại, cố ý không gặp thôn dân cũng sẽ thiết lập lại. Vòng tuần hoàn không có điểm cuối đã ép một số người tự hại bản thân, những vết thương kia có nhẹ có nặng, nhưng đa số đều là tự hành hạ mình. Nếu không phải đột nhiên được thả ra ngoài thì có lẽ họ sẽ điên mà chết trong đó.

"Mới có hai ngày sao lại điên rồi?"

Tô Thị hỏi.

"Trong đó không có giờ giấc cụ thể Hàn Tô trả lời.

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu, nàng tìm kiếm khắp nơi. Không biết Thu Thiển và Chu Tự đang ở đâu nữa.

Đêm tối biến mất, khiến nàng cảm thấy chuyện này có liên quan tới Thánh Tử Ma Đạo và Thần Nữ Ma Đạo.

Chu Tự nhìn tất cả mọi thứ biến mất, thứ quan trọng nhất của Vĩnh Ám Chi Dạ bắt đầu rơi xuống trước mặt bọn hắn.

Trước khi Tiểu Tĩnh biến mất còn chỉ rõ phương hướng cho họ, là ai đó đã đưa họ vào Vĩnh Ám Chi Dạ.

Khi nhìn đối phương thì đã thấy nàng trốn đi rồi.

Vĩnh Ám Chi Dạ vẫn còn, bọn hắn có thể đuổi theo được. Cho nên Chu Tự đang chờ đợi thời khắc cuối cùng. Chờ đợi món quà mà Tiểu Tĩnh tặng.

1146 chữ

Chương 397: Cảm Ơn

Một đoàn lưu quang màu đen từ từ rơi xuống, cùng với đó là một viên đá nhỏ màu đen.

Chu Tự nhận lấy viên đá, hắn không biết đây là cái gì nhưng chắc chắn không phải hạch tâm của Vĩnh Ám Chi Dạ.

Hạch tâm thật sự là đoàn lưu quang màu đen kia.

Thu Thiển bắt lấy lưu quang, trong nháy mắt nàng đã biết được đây là cái gì:

"Đây chính là nguồn gốc của mọi thứ, một phần quyền hành Hắc Dạ"

Chu Tự quay đầu nhìn về phía nơi xa, hắn đã thấy kết quả của Lạc Hà Thôn, dù sao cũng phải tìm một chỗ xả giận.

"Thu tỷ đưa ta tới đó đi"

Hắn quay đầu nhìn về phía Thu Thiển.

"Được."

Thu Thiển gật đầu.

Quyền hành Hắc Dạ có một phần nhỏ liên quan tới không gian, mà Tiểu Tĩnh cho bọn hắn năng lực tạm thời khống chế quyền hành.

Có thể trực tiếp đuổi theo người vừa chạy trốn kia.

Thu Thiển vừa dứt lời, đêm tối đã bao bọc Chu Tự lại, sau đó biến mất ở ngay tại chỗ.

Thu Thiển vẫn còn đứng đó, nàng muốn trao đổi với quyền hành, để cảm nhận những người cuối cùng của Lạc Hà Thôn. Trong bóng tối, Thu Thiển nhìn thấy Tiểu Tĩnh đứng trước mặt Xuân Sinh, bên cạnh Xuân Sinh còn có một nam tử chất phác. Trước mặt họ là một thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi, ai nấy đều tươi cười vui vẻ.

Mà sau lưng một nhà bốn người bọn hắn là rất nhiều thôn dân.

Tiểu Tĩnh mặc váy, nàng vẫy tay chào từ biệt Thu Thiển với đôi mắt óng ánh lệ.

Tiểu An cũng vẫy tay, còn có Xuân Sinh và trượng phu của nàng.

Mọi người đều tươi cười, đi ra khỏi bóng tối rồi bước về ánh sáng.

Thu Thiển đưa tay ra, vẫy tay chào từ biệt họ.

Nàng hơi hé miệng, nhưng không thể nói ra câu hẹn gặp lại được...

"Mấy người các ngươi mà cũng dám ngăn cản ta à?"

Lực lượng của Lộ Lộ tiên tử đang phun trào, bóng dáng nàng lấp lóe trong không trung, bóng đêm bao trùm xung quanh.

Rầm...Đoàng!

Trong bóng tối, thuật pháp của nàng khó mà bắt giữ, uy lực kinh người.

Kiếm ý của đám người Bích Thiên kiếm khách không thể nào làm tổn thương đối phương dù chỉ một chút, lại bị hắc ám làm bị thương nặng mà rơi xuống đất.

Đông Húc cũng đang giúp đỡ, nhưng cuối cùng bị công kích mà ngã xuống đất, mất đi chiến lực.

"Ngươi cảm thấy giết chúng ta là có thể chạy thoát ư?"

Lãng Hải Vô Tình Kiếm nói với giọng điệu lạnh lùng.

Thực lực đối phương đã hơi vượt qua tứ phẩm, mấy người họ lỡ chủ quan.

Thua quá nhanh.

"Giết các ngươi không tốn thời gian, các ngươi cũng tìm không thấy.

Lộ Lộ tiên tử không nói nhảm nữa mà trực tiếp lao vào bốn người.

Nàng vừa muốn động thủ thì đột nhiên có một chùm hắc quang giáng từ trên trời xuống.

Ầm!

Biến cố đột nhiên xuất hiện để đám người sững sờ.

Hắc ám rút đi, lưu quang đỏ sậm hiện lên, vẻ khát máu bắt đầu lan tràn, ý niệm hung tàn phung trào.

Một thân ảnh đỏ sậm đập vào tầm mắt của tất cả mọi người, hắn như hung thú viễn cổ, nhìn chăm chú vào Lộ Lộ tiên tử.

Lục phẩm Giai Linh.

Trong đầu bọn người Đông Húc đầu tiên là xác định thực lực của người vừa xuất hiện. Không biết vì sao mà trong lúc nhất thời cảm thấy khí thế của hắn nghiền ép tất cả mọi người.

Là hắn ư?

Đông Húc nhận ra Chu Tự đầu tiên.

"Là ngươi thả Vĩnh Ám Chi Dạ ra à?"

Chu Tự nhìn thoáng qua Lộ Lộ tiên tử rồi hỏi một cách bình thản, trong giọng điệu không hề mang theo cảm xúc.

"Ngươi là ai?"

Lộ Lộ tiên tử nhíu mày.

Vừa rồi nàng đã bị lục phẩm Giai Linh này hù dọa, cảm thấy đối phương không phải là người bình thường.

Nhưng khi nhìn rõ tu vi thì nàng lại nhẹ nhàng thở phào. Cho dù đối phương không bình thường thì cũng chỉ là lục phẩm Giai Linh mà thôi. Còn nàng thì đã vượt qua tứ phẩm Nguyên Linh rồi.

"Là người sắp nói cảm ơn ngươi"

Chu Tự hơi cúi đầu hành lễ, giọng điệu vẫn bình tĩnh như lúc đây.

"Cảm ơn ngươi đã mở ra Vĩnh Ám Chi Dạ, để cả nhà Tiểu Tĩnh được cứu rỗi và giải thoát"

"Haha, chỉ thế thôi sao?"

Lộ Lộ tiên tử cảm thấy bình cười, nhân loại này thật ngu xuẩn.

Mấy người Bích Thiên kiếm khách cũng vô cùng mờ mịt, rõ ràng đối phương muốn làm hại tất cả mọi người, vì sao còn muốn cảm ơn?

Nhưng rất nhanh sau đó, câu nói tiếp theo của Chu Tự khiến bọn hắn kinh ngạc.

"Vì để cảm ơn tiên tử, ta hi vọng sẽ tự tay đưa tiên tử lên đường"

Gió nhẹ thổi qua.

Một câu tự tay đưa tiên tử lên đường khiến mọi người xung quanh sững sờ, chỉ còn lại tiếng thở nhẹ.

Một lát sau, Lộ Lộ tiên tử cười phì thành tiếng.

Nàng nhìn Chu Tự, trong đôi mắt mang theo vẻ khinh thường rồi nói:

"Ngươi có từng nghĩ mình là tu chân giả mấy phẩm chưa? Hay là ngươi biết ta là mấy phẩm không? Ta có thể dành chút thời gian giải thích cho ngươi, ngươi là lục phẩm Giai Linh, còn ta là tứ phẩm Nguyên Linh, hơn nữa đã bước một chân ra khỏi Nguyên Linh rồi. Ngươi muốn giết ta thì phải sống sót qua hôm nay, sau này còn phải vượt qua ta thì mới có cơ hội. Nhưng ta sẽ không cho ngươi cơ hội đó"

Nói là dành thời gian giải thích nhưng Lộ Lộ tiên tử vừa cất tiếng đã động thủ ngay, phải giết chết Chu Tự nhanh một chút. Không sợ trộm lấy đồ, chỉ sợ trộm nhớ thương.

Sắc mặt Chu Tự vô cùng nghiêm túc khiến Lộ Lộ tiên tử kinh ngạc, nàng muốn bóp chết nguy cơ ngay từ trong trứng nước, nếu không sau này ăn ngủ không yên.

Đám người Đông Húc chỉ có thể nhìn, bọn hắn đã bị trọng thương, không thể kịp thời ngăn cản Lộ Lộ tiên tử.

Mẫu Đan tiên tử âm thầm thở dài trong lòng, nàng cảm thấy Chu Tự quá hồ đồ, sao lại chạy đến đây làm gì cơ chứ?

1113 chữ

Chương 398: Ta Là Thánh Tử Ma Đạo

Mạng chỉ có một, nhảy ra như thế này chẳng khác gì là tặng mạng cho người khác.

Chu Tự đối mặt với công kích của Lộ Lộ tiên tử, hắn bước ra trước, lưu quang đỏ sậm trên người đã biến mất, nhưng màu đỏ sậm trong con ngươi thì vẫn còn.

Khí tức lục phẩm Giai Linh cũng theo đó mà biến mất, hắn đứng ở đấy như một người bình thường.

Cùng lúc đó, Chu Tự có hơi hạ thấp người xuống, tạo thành tư thế ra quyền.

Răng...rắc!

Đại địa dưới chân hắn xuất hiện một vết nứt, mặt đất bắt đầu rung lên, những hòn đã nhỏ lắc lư rồi bay lên khỏi mặt đất, chúng bị lực lượng cường đại làm bắn bật lên.

Trong lúc nhất thời đám người Đông húc vô cùng kinh ngạc, lực lượng này từ đâu ra chứ?

Chắc chắn không phải là của Lộ Lộ tiên tử, vậy là...

Bọn hắn nhìn về phía Chu Tự, không thấy bất cứ vật gì, hắn chỉ đưa ra tư thế ra quyền, nhưng đúng là mọi sự chấn động đều đến từ Chu Tự.

Chẳng lẽ họ nhìn lầm rồi sao?

Đây là suy nghĩ trong đầu họ.

Nhưng suy nghĩ này vừa mới xuất hiện thì giọng nói trầm thấp của Chu Tự cũng theo đó vang lên, hắn như đang thông báo cho Lộ Lộ tiên tử:

"Vì cảm ơn nên một quyền này chỉ có một ngàn năm công lực, lên đường đi"

Ầm...ầm!

Chu Tự vung nắm đấm, dẫn tới tiếng vang chấn động.

Không gian bị đè ép, lực quyền đang khuếch tán.

Đất đá bay mù trời, ngọn núi cũng run rẩy theo.

Soạt!

Đám người Đông Húc bị thổi bay lên khỏi mặt đất trong phút chốc, lực lượng cường đại đè ép khiến cho họ không đứng dậy nổi.

"Đây là...

Bốn người vô cùng hoảng hốt, uy lực một quyền của đối phương lại có áp lực đáng sợ như thế. Mà họ còn không nhận ra là lực lượng gì, chỉ đơn thuần là sức mạnh bộc phát của cơ thể.

Một quyền này có thể đưa bọn hắn lên đường một cách nhẹ nhõm.

Lục phẩm Giai Linh không nên có lực lượng mạnh mẽ như thế mới đúng.

Bốn người nằm bò trên mặt đất, tránh đi gió cuốn cát bay, nhưng trong lòng vẫn trăm mối ngổn ngang không thể nào hóa giải, đến cùng đối phương là ai?

Lộ Lộ tiên tử phát động công kích, nàng đã đi tới trước mặt Chu Tự, đối diện với một quyền mang theo uy lực kinh khủng này.

Trong chớp mắt đó, nàng cảm thấy như một nắm đấm đủ để che đậy đất trời đang lao và tới nàng.

Lực lượng của nàng khi đối mặt với một quyền này thì nhỏ bé không gì tả xiết.

Đêm đen ngưng thực cũng đã tan rã!

Ầm...ầm!

Không gian xung quanh bạo động, Lộ Lộ tiên tử khó mà động đậy, nàng nhất định phải dốc toàn lực để chống lại một quyền này.

Nhưng tử vong đã bao trùm Lộ Lộ tiên tử, trực giác nói cho nàng biết mọi sự chống cự đều là uổng công vô ích mà thôi.

"Không! Ta và ngươi không thù không oán, ta là đệ tử của Nhàn Nhã tiên tử, ngươi không thể giết ta"

Lộ Lộ tiên tử vô cùng hoảng sợ, nàng chỉ có thể lôi ô dù của mình ra.

"Ta là Thánh Tử Ma Đạo, giết người không cần lý do, cũng không thèm để ý tới ô dù sau lưng"

Chu Tự dứt lời rồi lại vung một quyền ra.

Đoàng!

Một quyền này đánh thẳng vào mặt của Lộ Lộ tiên tử, quyền phong còn cuốn theo cỏ cây đất đá xung quanh.

Ầm!

Lộ Lộ tiên tử nhận lấy một quyền công lực ngàn năm này, lực lượng nàng ta vỡ vụn, cơ thể sụp đổ, máu tươi bốc hơi, hài cốt cũng không còn.

Trong vòng năm bước, vạn vật đều bị tàn phá. Trong vòng mười bước, sinh linh đều mất hẳn.

Đoàng!

Quyền phong phun trào lên không trung.

Bóng đêm bị xé rách, mặt trời mọc lên từ hướng đông.

Ánh bình minh dần dần bao phủ, đưa tiễn đêm đen.

Phía dưới mặt trời mọc, gió lớn nổi lên.

Góc áo của Chu Tự lay động trong gió, một lát sau hắn từ từ thu hồi nắm đấm lại. Lần này thậm chí còn không thể lập bia mộ với áo quan cho đối phương, cát bụi lại về với cát bụi.

Chu Tự thở dài một hơi, rồi mở Phá Thiên Ma Thể ra mà đạp không rời đi.

Bốn người Đông Húc nhìn theo bóng lưng đỏ sậm kia với ánh mắt ái ngại, bọn hắn không dám thở mạnh.

Lộ Lộ tiên tử từng đánh họ trọng thương bị giết chết chỉ với một quyền, thịt nát xương tan, biến thành tro bụi.

Gió thu dưới trời sớm thổi vào mặt, khiến người ta cảm giác có chút lạnh lẽo.

Nếu là lúc bình thường thì bọn hắn không đến nỗi sợ hãi như thế này. Nhưng câu tự giới thiệu của Thánh Tử Ma Đạo kia mới là thứ khiến bọn hắn thấp thỏm lo âu.

Nghe đồn Thánh Tử Ma Đạo vui buồn thất thường, khát máu như điên, giết người như ngóe.

Một quyền trấn Cửu Châu, đồng lứa tuổi không có địch thủ.

Bây giờ xem ra lời đồn có chút nói giảm nói tránh rồi.

Nhưng đột nhiên trong đầu họ lại xuất hiện một lời đồn khác.

Thánh Tử Ma Đạo, ma uy kinh hoàng khắp Cửu Châu, hiển lộ vô địch pháp, thân có vô địch tư, đường vấn đỉnh vô địch, quyền có thể trấn sơn hà đại địa, nghiền nát mộng thiên kiêu của kẻ đồng trang lứa.

Bốn người đợi Chu Tự rời khỏi đây thì mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

"Hắn thật sự là Thánh Tử Ma Đạo sao?"

Bích Thiên kiếm khách hỏi.

"Lần đầu tiên gặp được nhân vật truyền kỳ như thế này, đệ nhất nhân của thời đại mới, khả năng giả mạo khá thấp"

Mẫu Đan tiên tử hộc ra một ngụm máu rồi nói.

Đông Húc vẫn còn đang sững sờ.

Hắn phát hiện ra một chuyện, lúc mình rời khỏi Thanh Thành, tới Nhàn Nhã Hồ, đơn hàng đầu tiên đi về phía Đạo Tông Thiên Vân, suýt nữa bỏ mình thì được Lý Lạc Thư cứu.1134 chữ

Chương 399: Lựa Chọn Chính Xác

Bây giờ trở về tìm kẻ thù tính sổ, gặp nạn thêm lần nữa thì lại ngoài ý muốn được Chu Tự cứu.

Đông Húc cảm thấy vô cùng khủng hoảng.

Mấy lần mình đi giao những thứ đặc biệt đều bình an vô sự.

Nhưng khi bắt đầu giao những món bình thường thì lại gặp nạn liên tục, chỉ vì hắn rời khỏi Thanh Thành. "Ta ngộ ra rồi"

Đông Húc đột nhiên hét lên khiến ba người còn lại giật mình.

"Sư đệ sao thế?"

Mẫu Đan tiên tử ân cần hỏi han.

"Ta không sao sư tỷ, chỉ là ta đột nhiên đốn ngộ ra đại đạo giao hàng thôi"

Đông Húc ngẩng đầu nhìn trời một góc bốn mươi lăm độ, một giọt nước mắt chảy ra từ khóe mi hắn.

Hai lần gặp phải nguy hiểm đều là hai người kia cứu hắn. Giống như là đang cúi đầu trêu cười hắn rằng: rời khỏi bọn ta thì ngươi chắc chắn sẽ chết, mau trở về đi, giao hàng chuyển phát nhanh cho bọn ta.

Đây là vận mệnh đã sắp đặt, là thiên đạo áp bách. Vậy nên hắn quyết định sẽ quay về Thanh Thành.

Đón lấy sự tin tưởng nặng nề này.

Đùng!

Đột nhiên, một đạo kiếm quang xông thẳng lên trời, quang mang vạn trượng, kiếm ý quét sạch bốn phía. "Kiếm ý mạnh thật.

Bích Thiên kiếm khách sợ hãi thán phục, hắn có chút tò mò:

"Hóa ra ngoại trừ Thánh Tử Ma Đạo còn có một người mạnh như thế, là tông môn của chúng ta ư?"

"Không phải, tông môn chúng ta trừ đại sư tỷ ra thì không có ai mạnh hơn cả"

Lãng Hải Vô Tình Kiếm trả lời.

Đại sư tỷ và đại sư huynh của Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Tông là do một tòa tháp quyết định.

Vị trí này để trống đã nhiều năm, chỉ khi nào đi tới giới hạn thấp nhất mới có thể trở thành đại sư huynh hoặc đại sư tỷ của tông môn.

So sánh tiềm lực, chứ không phải cứ vào sớm là được.

Những năm qua Hạ Vũ Trúc là người đầu tiên bước lên được vị trí đó.

"Một số tiền bối đã tới rồi"

Bích Thiên kiếm khách nhận được thông tin từ tông môn, hắn vội nói.

Lúc này, tại một nơi cách Nhàn Nhã không xa, có một nam tử trung niên và một nữ tử xinh đẹp đi tới.

Bọn hắn đứng lơ lửng trên không trung, lực lượng toàn thân đều ẩn núp.

"Trận pháp phía trước đang tan rã, những thứ dư thừa đã biến mất, xem ra mọi chuyện đã được giải quyết. Không biết mấy tiểu tử kia có xảy ra chuyện gì hay không?"

Nam tử trung niên nói rất bình tĩnh.

Xoẹt!

Một đạo kiếm ý xông thẳng lên trời thu hút sự chú ý của bọn hắn.

"Kiếm ý lạnh thấu xương, nhìn có hơi quen nhỉ...

Nữ tử xinh đẹp nhìn chăm chú, nàng suy nghĩ một chút rồi nói:

"Là Đạo Tử Kiếm Thư của Đạo Tông Thiên Vân. Nếu đây là kiếm ý của hắn thì có chút không ổn rồi... "Đúng là như thế Mãn Kỳ lắc đầu thở dài:

"Đáng tiếc thật đấy, dù kiếm ý này nhìn thì cao minh nhưng có một cảm giác ép buộc tăng lên vậy. Sức lực đã không còn, chứ nói chi là so sánh với lúc trước. Xem ra hắn đã xuống dốc thật rồi, vì sao lại thành ra nông nỗi này?"

"Tâm Trúc là đại sư tỷ của tông môn, nàng không chọn hắn có lẽ là sự lựa chọn chính xác.

Mục Vận cười cười than thở rồi nói tiếp:

"Ai mà ngờ được chứ, vốn dĩ quyền lựa chọn nằm trong tay bọn hắn, bây giờ quyền lựa chọn lại rơi vào tay chúng ta."

"Tiếc thay cho một hạt giống tốt"

Mãn Kỳ thở dài một tiếng, nhưng cũng không tám nhảm thêm gì.

"Nên qua đó xem tình hình thế nào.

Hai người cất bước đi tới Nhàn Nhã Hồ.

"Chuyện gì xảy ra thế này? Đầu tiên là có người dùng một quyền xé rách trời đêm, bây giờ lại có người dùng một kiếm xuyên thẳng tầng mây"

Tô Thị đi trên đường, nàng hỏi với vẻ tò mò.

Tô Thi dẫn theo Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng đi trên đường, một số tu chân giả vừa thoát khỏi nguy hiểm đều cúi đầu hành lễ cung kính với nàng.

Tất cả mọi người đều thấy được Tô Thi đi từ bên ngoài vào. Ở đây, người có thể hóa giải nguy cơ của bọn hắn chắc chắn là Tô Thi tiên tử vừa có được thân phận thần bí thân phận thần bí, lại trở thành chủ nhân của Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng này rồi.

"Hàn Tô, sao bọn hắn lại khách sáo với ta như thế chứ?"

Tô Thị nắm lấy tay Hàn Tô, nàng có chút luống cuống hỏi.

Lúc này Hàn Tô đang cột tóc và đeo kính lên.

Dù vẻ ngoài nàng không tồi, nhưng hòan toàn khác với lúc trước.

"Có lẽ là lần đầu tiên họ nhìn thấy tiên tử xinh đẹp như thế"

Hàn Tô trả lời cho có lệ.

"Ta vô dụng nhưng ta không có ngốc. Trí thông minh của ta rất bình thường, ta cảm thấy bọn hắn đã hiểu nhầm gì đó rồi"

Tô Thi hơi suy nghĩ một chút rồi nhìn về phía Chu Ngưng Nguyệt.

"Đừng nói là bọn hắn đã nhận nhầm công lao của Nguyệt tỷ thành của ta nhé?"

"Bóng đêm biến mất không liên quan tới ta"

Chu Ngưng Nguyệt thuận miệng phủi sạch quan hệ rồi tiếp tục quan sát chân trời.

Quyền vừa rồi chắc chắn là của Chu Tự, nhưng kiếm ý vừa rồi vô cùng lạ lẫm.

Chu Ngưng Nguyệt dời mắt, nàng để Thực Thiết Thú bước nhanh về trước rồi nói với mấy người Tô Thị: "Đi thôi, chúng ta đi tìm người của Nhàn Nhã Hồ, dùng danh tiếng của ngươi mua Làn nước trong vắt" Hàn Tô và Tô Thi không dám chần chờ, đi theo Nguyệt tỷ vào phía trong.

Chu Tự xác định vị trí của Thu tỷ xong thì vội vàng chạy tới. Hắn đã dùng hết công lực ngàn năm rồi, tụ hợp với Thu tỷ thì sẽ an toàn hơn chút.

Chuyện của Tiểu Tĩnh khiến hắn có chút không vừa lòng với thời đại thần minh, dù Tiểu Tĩnh nói nàng rất vui vẻ và hạnh phúc.

Nhưng hắn là người ở lại, tất nhiên sẽ khó mà thoải mái.

1086 chữ

Chương 400: Đạt Được Mục Đích

Quyền hành Hắc Dạ để hắn có thể thấy được chuyện xảy ra ngày hôm đó, nhưng hắn còn chưa biết được nguyên nhân của sự việc Muốn biết cũng dễ thôi, sau khi về hỏi thăm Thái Dương Thần.

Hắn có lẽ là người trong cuộc.

Nếu như Thái Dương Thần là kẻ chủ mưu thì vẫn nên làm rõ ràng mọi chuyện.

Không bao lâu sau, Chu Tự đã tụ hợp với Thu Thiển.

Cùng lúc đó, tiền bối Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Tông cũng nhúng tay vào chuyện này, bắt đầu khôi phục lại trật tự.

"Mấy người Nguyệt tỷ đi đâu rồi?"

Chu Tự nắm tay Thu Thiển rồi tìm quanh khắp nơi.

"Ta vừa gọi điện thoại cho Nguyệt tỷ, nàng nói nàng dẫn Tô Thi đi mua Làn nước trong suốt"

Thu tỷ nói với vẻ chán chường.

"Trong lòng Thu tỷ chắc đang khó chịu lắm nhỉ?"

Chu Tự nhìn Thu Thiển rồi nói với giọng an ủi.

"Người ta đều nói nữ tử hay mềm lòng, gặp phải chuyện thế này chắc chắn rất khó chịu. Bả vai ta khá là rộng, nếu ôm ta rồi dựa vào trong lòng ta sẽ dễ chịu hơn nhiều Ngay lúc Chu Tự dang rộng vòng tay của mình thì Thu Thiển nhìn thoáng qua người trước mặt.

Chu Tự:

"..."

"Ha ha."

Thu Thiển cười ra tiếng, nàng đưa tay ôm bụng, cười tới nỗi gập cả lưng lại. Một lát sau nàng mới khôi phục lại bình tĩnh, Thu Thiển không nói gì mà chỉ cầm lấy tay Chu Tự đi về phía trước.

Chờ bên này khôi phục trật tự lại nghĩ những chuyện tiếp theo.

Hội thu Nhàn Nhã xuất hiện sự cố, đa số người đều bị cuốn vào Vĩnh Ám Chi Dạ.

Nhưng không bị ảnh hưởng quá lớn, cơ sở vật chất xung quanh vẫn nguyên vẹn.

Có một số tiền bối chủ trì, rất nhanh sau đó nơi này đã khôi phục lại bình thường.

Hội thu Nhàn Nhã đã có thể tiếp tục cử hàn.

Nhưng người chủ trì mọi việc là Lộ Lộ tiên tử đã biến mất từ bao giờ, vả lại xảy ra chuyện lớn như thế, cuối cùng Nhàn Nhã Hồ vẫn phải chịu trách nhiệm.

Người thả Vĩnh Ám Chi Dạ ra là Lộ Lộ tiên tử, nàng ta là đệ tử của Nhàn Nhã tiên tử.

Dù Nhàn Nhã tiên tử có đang bế quan, cũng phải xuất quan để xử lý mọi việc.

Người tham gia hội thu Nhàn Nhã khá đông, hơn nữa đa số đều là thành viên quan trọng của tông môn.

Chỉ cần những người này có chuyện gì thì cả Nhàn Nhã Hồ cũng sẽ đi đời.

Trưa đó.

Chu Tự và Thu Thiển trở về chỗ ở.

"Muốn ăn cái gì?"

Thu Thiển rót cho Chu Tự một ly nước, rồi sắn tay áo lên chuẩn bị vào bếp.

"Thu tỷ, ta nhớ ra một vấn đề"

Chu Tự uống một ngụm nước rồi nói một cách nghiêm túc:

"Chúng ta ở trong đó đã hơn một tháng rồi đúng không? Vậy có được tính là hơn một tháng không tắm không nhỉ?"

Thu Thiển:

"...?"

"Bình thường Nguyệt tỷ không tắm là vì có thể dùng thuật pháp thanh tẩy cơ thể, nhưng chúng ta ở trong đó, linh khí cũng chỉ đủ để mở trữ vật pháp bảo thôi đúng không?"

Chu Tự lại sát muối lên vết thương.

Thu Thiển chớp mắt rồi nói:

"Mẹ con Tiểu Tĩnh còn có thể tới cạnh sông tắm rửa, vì sao ta lại không tắm được?"

"..?"

Chu Tự tỏ vẻ khó hiểu.

"Sao ta không biết?"

"Biết để làm gì, cho ngươi biết để ngươi nhìn lén à?"

Thu Thiển đưa tay niết mũi hắn rồi cười với vẻ xấu xa:

"Vậy nên chỉ có mình ngươi một tháng không tắm thôi"

Chu Tự:

"..."

Đây chính là tự rước lấy nhục đấy à?

Chu Tự thầm tự giễu trong lòng. Hắn vội chạy đi tắm.

Tắm xong mới có thời gian xem điện thoại.

Chu Tự kiểm tra một lúc, Lý Lạc Thư gửi khá nhiều tin nhắn.

Đại khái có hai nội dung, một là người Quan Hà Phong để Lý Lạc Thư đến Nhàn Nhã Hồ điều tra người giả mạo đệ tử Quan Hà Phong. Hắn dặn Chu Tự cẩn thận một chút.

Hai là Lý Lạc Thư tới Nhàn Nhã Hồ xem mắt, muốn hắn chỉ bảo đôi điều.

Chu Tự xem xong tin nhắn thì khá đau đầu, hắn bắt đầu trả lời: "Chuyện xem mắt này phải tôn trọng đối phương, không thể nói bậy, ăn mặc phải chỉnh tề. Ta phát hiện ngươi không có ưu thế trong việc ngồi trò chuyện, lần này trực tiếp đi dạo khắp nơi đi. Nhàn Nhã Hồ khá là rộng, hoàn toàn có thể vừa đi vừa nói"

Chu Tự nói xong chuyện này lại nói chuyện giả mạo đệ tử Quan Hà Phong, muốn biết ảnh hưởng có lớn không.

Chỉ là đợi mãi vẫn không thấy đối phương trả lời.

Trật tự đã được khôi phục, nhưng tạm thời vẫn không có bóng dáng ai trên hòn đảo giữa Nhàn Nhã Hồ.

Quang Thủ xuất hiện từ trong hư không, cầm lấy chiếc hộp bị rơi xuống.

"Lộ Lộ tiên tử cũng đã chết, người ra tay lại là Thánh Tử Ma Đạo. Đã hai lần rồi, không biết tương lai có thể đối mặt với hắn hay không"

Quang Thủ khép hộp lại rồi cất nó đi.

Hắn cất giọng trầm khàn:

"Dù đã hoàn thành mục đích, đạt được thứ ta muốn, nhưng quyền hành Hắc Dạ lại rơi vào tay người khác, có chút vượt ngoài dự kiến. Thánh Tử Ma Đạo ... Hắn muốn kế thừa sự nghiệp của phụ thân ư? Dù có chút đáng gờm, nhưng vẫn chưa đủ. Không có thời gian để hắn trưởng thành.

Quang Thủ nói xong thì cũng biến mất trong hư không.

Có thể đạt được mục đích là được rồi, nếu đạt được những thứ khác thì là niềm vui ngoài ý muốn, không đạt được cũng chẳng có gì đáng tiếc.

Mọi thứ tiến hành thuận lợi là được.

"Thánh Tử Ma Đạo, chuyện giữa thần minh rất phức tạp, hi vọng ngươi sẽ không bị lạc lối trong đó"

Tới lúc này, hư không đóng lại.

1119 chữ

Chương 401: Khóa Cửa Hư

Buổi chiều, Hồ Nhàn Nhã có trận gió nổi lên, gió thổi cả một vùng rộng lớn, có vài người hay tin ngay lập tức có ý hành động tẩu thoát.

Nhưng chẳng mấy chốc sau, tất cả đều bình tĩnh lại cả.

Lần này tất cả những ai ảnh hưởng tới Hồ Nhàn Nhã đều bị diệt sạch.

Thu Thiển hỏi thăm hồi lâu mới biết được Nhàn Nhã Tiên Tử bế quan dưới lòng đất sâu đã xuất Tự mình ra tay thanh lý môn hộ.

Mà chuyện ở hội thu Nhàn Nhã sẽ do nàng đích thân chủ trì, tiếp tục tiến hành.

quan rồi.

Những người bị cuốn vào, trong lúc kết giao với Nhàn Nhã Ngọc đều sẽ cảm nhận được công dụng của Nhàn Nhã Ngọc, cho tất cả cơ hội được một lần ngộ đạo, xem như là chút đền bù nho nhỏ.

Như thế thì hội thu Nhàn Nhã lần sau sẽ được kéo dài vô thời hạn.

"Nhàn Nhã Tiên Tử là ai?"

Chu Tự hơi tò mò.

"Ta vẫn chưa thật sự gặp được nàng ta. Nghe nói rất nhiều năm về trước nàng ta ngộ đạo ở Hồ Nhàn Nhã nên định cư luôn ở đây. Sau này nàng ta cảm thấy nơi này quạnh quẽ quá nên bắt đầu nhận đồ đệ rồi phát triển Hồ Nhàn Nhã. Nhưng vẫn cảm thấy chưa đủ náo nhiệt nên mới mở ra hội thu Nhàn Nhã. Tiên tử đạt được Nhàn Nhã Ngọc ở thu hội Nhàn Nhã đều là những thiên chi kiều nữ nổi tiếng cao minh mà ai ai cũng biết. Tiếng tăm, lợi ích, đều là vật trong tay. Sư phụ ta hình như có quen biết nàng ta, nhưng cụ thể thế nào thì sư phụ chưa bao giờ kể."

Thu Thiển ngồi trên ghế sa lon đáp.

Lúc này, Chu Tự ngồi trên thảm, nhìn quyển thư tịch trên tay, thân mình ánh lên ánh sáng vàng.

Kim Quang Thần Chú là chú quyết gần đây hắn đang học thuộc, chưa học quá lâu nhưng hiệu quả cũng không tệ.

Kim quang mở ra bộc phát, ngưng tụ, rồi lại tiếp tục, lấy kim quang làm cơ sở để bắt đầu công kích, cũng không đến mức xa không thể chạm đến.

Ma chủng còn theo tới, trong sáu vòng, muốn có nhiều không gian tiến triển cũng không quá dễ.

"Vậy tại sao nhất định phải độc thân?"

Chu Tự khép sách lại, khó hiểu nói.

Thu Thiển chống tay vào đầu gối, gác cằm, hơi suy tư, nói:

"Không nghe thấy các nàng đề cập đến nguyên nhân chính. Cũng có chút suy đoán, nói Nhàn Nhã Ngọc chỉ dung hợp được với thân thể trong sạch"

Để sách sang một bên, Chu Tự lấy tập ba trăm bài thơ Đường ra, vô thức nói:

"Vậy Thu tỷ không phải cũng thế sao?"

Nghe vậy, Thu Thiển nở nụ cười nhàn nhạt, híp mắt đáp lại:

"Đúng vậy đấy. Nhưng nếu dung hợp với Nhàn Nhã Ngọc thì mười năm tới, thậm chí là ba mươi năm tới, vẫn phải giữ gìn sự trong sạch. Ta còn hợp để đi nữa không?"

Chu Tự nhìn về phía Thu tỷ, mặt không biểu cảm, không nói một lời.

Hắn cảm thấy không thích hợp, nhưng nếu nói ra thì chẳng phải sẽ để lộ ý nghĩ của mình hay sao?

Trong giây lát, bầu không khí rất im ắng.

Thu Thiển đứng dậy liếc Chu Tự một cái, nàng nở nụ cười:

"Ta đi tắm, hình như khóa cửa hư rồi, không thể khóa chặt lại được"

Nàng dứt lời rồi cất bước đi về phía phòng tắm.

Để Chu Tự ngồi đó với vẻ mặt hoang mang.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy Thu tỷ lấy quần áo đi vào phòng tắm.

"Thu tỷ có ý gì đây?"

Chu Tự nhìn qua cửa phòng tắm, nghe thấy tiếng nước thỉnh thoảng vang lên, hắn bắt đầu suy nghĩ những gì Thu Thiển vừa nói.

"Nói khóa cửa hư không đóng chặt được, nghe thoáng qua thì như đang nhắc nhở ta đừng nhìn trộm, nhưng thật ra lại có ý khác?"

"Dựa theo suy nghĩ của Nguyệt tỷ thì đây là ám chỉ, cố ý để ta vào xem?"

"Không được không được"

Chu Tự vội vàng lắc đầu:

"Không phải đâu, chắc chắn là nàng đang dụ dỗ ta cắn câu, nhưng hai ta đã yêu nhau ba tháng rồi, cộng thêm ở trong Vĩnh Ám Chi Dạ một tháng nữa là bốn. Cho dù yêu đương với Thu tỷ khá khó khăn, nhưng tình cảm bốn tháng qua cũng không phải ít, muốn tiến thêm một bước cũng là bình thường" Chu Tự do dự một lát rồi cũng đứng dậy, bước từng bước nhỏ tới phòng tắm.

Thu tỷ cố ý nói cho hắn biết, đã dụ dỗ tới mức này rồi. Hắn thân là Thánh Tử Ma Đạo, nhất định phải một mình đảm đương một phía, ổn định được tình hình, bắt đầu từ vị hôn thê của mình.

Chu Tự đi tới cửa, hít sâu một hơi rồi cắn răng vặn tay nắm cửa.

Cạch!

Không vặn được...

Chu Tự:

"..."

Không mở được.

Chết rồi, bị sắc đẹp làm mê muội, tiếng tăm anh hùng cả đời bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Trong nháy mắt, Chu Tự quay người rời khỏi trước cửa phòng tắm. Hắn về lại chỗ cũ cúi đầu đọc sách, xem như là không có chuyện gì xảy ra.

Một lát sau, Thu Thiển cầm theo máy sấy ra ngoài.

Chu Tự nhìn Thu tỷ với ánh mắt chột dạ, phát hiện nàng không nói gì mà chỉ vẩy vẩy cái máy sấy trên tay.

Không cần nói cũng biết có ý gì.

Chu Tự thở phào một hơi nhẹ nhõm, sau đó xoa nhẹ máy tóc dài bồng bềnh của Thu Tỷ, sấy tóc cho nàng.

Trong lúc đó, Thu Thiển hỏi một cách hờ hững:

"Có phải vừa rồi ngươi đã tới mở cửa đúng không?"

Tay của Chu Tự run lên một chút, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh. Hắn tỏ vẻ nghiêm túc mà nói:

"Ta lo cửa chưa đóng chặt nên tới vặn thử xem.

"Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ mở cửa vào"

Thu Thiển quay đầu lại nhìn Chu Tự, nàng nở nụ cười mà nói.

"Có ta ở đây, Thu tỷ cứ yên tâm đi, ngươi có thể mãi mãi tin tưởng ta.

Chu Tự nói rất nghiêm túc.

"Ừ, ta biết rồi"

Thu Thiển cười gật đầu.

1125 chữ

Chương 402: Bước Thứ Nhất

Nàng chờ tóc được sấy khô rồi mới đứng dậy nói khẽ vào tai Chu Tự:

"Vậy sau này ta sẽ vĩnh viễn tin tưởng vào ngươi đó"

Nàng dứt lời rồi bước nhanh vào phòng. Vừa rồi để cho tiện thì nàng đã mặc váy ngủ, nhưng phải đề phòng chút nữa xảy ra chuyện nên tốt nhất là đi thay một bộ đồ khác.

Chu Tự nhìn theo bóng lưng của Thu Thiển mà cảm khái trong lòng, trái tim hắn giờ đã ngập tràn hình bóng của Thu tỷ rồi.

Vĩnh viễn tin tưởng ta...Trong lòng Chu Tự đang rất vui vẻ.

Chạng vạng tối.

Hai người đang ngồi nghỉ ngơi trên ghế sô pha thì nhận được tin nhắn của Nguyệt tỷ, nàng ấy nói hội thu Nhàn Nhã sẽ kéo dài thêm mấy ngày nữa.

"Chúng ta tới Đạo Tông Thiên Vân tìm nhị thúc đi"

Chu Tự đứng dậy rồi nói.

Thu Thiển nhìn vào đồng hồ rồi nhẹ nhàng cất tiếng:

"Bây giờ xuất phát thì có lẽ hừng đông sẽ tới nơi, nếu như dùng Thanh Loan sẽ nhanh hơn một chút. Nhưng phải cẩn thận đấy, Ma Tu và Đạo Tu không quá hòa thuận đâu"

"Không sao đâu, báo trước với nhị thúc một tiếng là được. Đúng lúc chúng ta có thể qua đó ngắm nhìn tông môn lớn nhất giới tu chân là như thế nào.

Chu Tự nói.

Trước đây còn có thể nhờ Lý Lạc Thư dẫn đường, nhưng tới bây giờ còn chưa thấy hắn trả lời tin nhắn, không biết đã đi đâu rồi.

Thứ sáu, ngày mười hai tháng mười.

Sáng sớm, năm giờ ba mươi sáu phút.

Trên ngọn núi phía sau Đạo Tông Thiên Vân, Liễu Bắc Uyển nhìn về phương xa rồi nói.

"Khi nào chúng ta xuất phát? Mấy người Chu Tự sắp tới rồi nhỉ?"

"Đã mời người đi đón giúp rồi, không cần ngươi quan tâm Tô Trần ngồi trong đình rót trà cho mình.

"Ngươi nói xem nếu người của Quan Hà Phong biết Chu Tự tới thì bọn chúng có tới hỏi tội hay không?"

Liễu Bắc Uyển ngồi đối diện Tô Trần rồi hỏi với vẻ hiếu kỳ.

"Không tới nỗi, bọn hắn cũng chẳng phải là kẻ hẹp hòi"

Tô Trần vừa châm trà cho Liễu Bắc Uyển vừa lắc đầu trả lời.

Liễu Bắc Uyển nâng ly trà lên mà không kìm được nỗi hiếu kỳ trong lòng, nàng hỏi tiếp:

"Vậy nếu Chu Tự giả mạo đồ đệ của ngươi, ngươi có dạy dỗ hắn không?"

"Lần trước ta cũng đã kiểm tra qua một lượt, Chu Tự không hợp với mạch này của ta"

Tô Trần đặt ly trà xuống rồi suy nghĩ, hắn nói:

"Thật ra nếu như có thể thì ta cũng muốn truyền pháp cho hắn, mạch này của ta rất khó tìm đệ tử. Thiên phú của Đạo Tử quá kinh người nhưng lại theo kiếm đạo, Tiểu Nguyệt không lớn nổi kia cũng có thiên phú cao minh nhưng vẫn nghiêng về trận pháp hơn"

"Vậy nữ nhi của chúng ta thì sao? Nàng không nghiêng về phía nào cả.

Liễu Bắc Uyển hỏi.

Tô Trần buồn cười mà nói:

"Đúng là nàng không nghiêng về phía nào, nàng là chẳng biết gì hết"

Liễu Bắc Uyển:

"..."

"Thiên phú của nữ nhi cũng ổn, nhưng năng lực thì không, cũng không hợp với mạch này của ta. Lần trước gặp Chu Tự ta đã kiểm tra đơn giản qua rồi, thiên phú bình thường, không nghiêng về hướng nào, nhưng tình hình còn bất ổn hơn nữ nhi của chúng ta Tô Trần lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ mà nói:

"Thật ra còn chú trọng tâm tính, tính cách của Chu Tự không tồi, nhưng không có nghĩa là hắn có thể ngậm bồhòn làm ngọt. Đúng là những lời đồn liên quan tới hắn có hơi khoa trương, nhưng ta có thể cảm nhận được chiến ý trên người hắn. Nếu thiên phú của hắn đáng gờm, tu vi cao thâm thì mấy năm nữa sẽ có thể kế thừa Ma Môn "Tâm tính thì khó xác định, lỡ đâu tâm tính của hắn không tầm thường, còn phù hợp với mạch này của ngươi thì sao?"

Liễu Bắc Uyển vẫn chưa từ bỏ ý định.

"Vậy nên lần này ta định để hắn kiểm tra một chút, tiện thể tìm xem có những ai khác phù hợp hơn không" Tô Trần cười nói:

"Không phải là hai ngày sau Đạo Tông Thiên Vân sẽ mở Thất Thiên Tháp sao? Để Chu Tự đi vào đó, xem xem có thể dùng tâm cảnh mà ta muốn để đi tới tầng cao nhất không"

"Nếu hắn lên được thì sao?"

Liễu Bắc Uyển hỏi.

Tô Trần nói:

"Lên được đó chỉ là bước thứ nhất, có nghĩa là hắn có một ít phần trăm phù hợp. Nếu không phải vậy thì trong Đạo Tông Thiên Vân có rất nhiều người đi lên được đó, sao ta còn lo lắng chuyện nhận đồ đệ?"

"Cũng đúng, năm xưa Thiên Vân Y Y biểu hiện rất tốt, ta còn tưởng rằng nàng sẽ phù hợp, không ngờ rằng ngươi lại nói không"

Liễu Bắc Uyển nhớ tới chuyện trước đây.

"Nàng giống với Đạo Tử, thiên phú hơn người, tâm cảnh cũng tự nhiên bình thản, nhưng nhìn thoáng qua thì thiên nhân hợp nhất có vẻ thuận theo tự nhiên, nhưng thật ra không phải. Nàng chỉ thỏa mãn một điều kiện Tô Trần nói với vẻ đáng tiếc.

Thiên nhân hợp nhất là tiêu chí của mạch này, hầu như đều theo chế độ một sư một trò. Không phải là bọn hắn không muốn nhận nhiều đệ tử, mà là không thể tìm được nhiều người kế thừa y bát hơn.

May mà hắn có nhiều thời gian, không cần phải vội.

Đầu tiên cứ tìm kiếm ở những người xung quanh trước, nếu như thật sự cần người thừa kế thì lại tìm kiếm trong phạm vi rộng hơn.

Lúc này, đột nhiên Liễu Bắc Uyển nhớ ra cái gì đó, nàng vội vàng hỏi:

"Mấy người Chu Tự tới đây thì dùng thân phận gì để tiến vào Thất Thiên Tháp?"

"Chuyện này ngươi không cần phải lo Tô Trần lại rót thêm một ly trà Liễu Bắc Uyển, hắn cười nói:

"Không phải chính hắn nói mình là đệ tử Quan Hà Phong sao? Vậy cứ để hắn dùng thân phận này mà đi vào. Ngươi đoán họ Lý sát vách với họ Chu Ma Môn biết sẽ có biểu cảm gì?"

1093 chữ

Chương 403: Khó Mà Tin

Liễu Bắc Uyển tưởng tượng hình ảnh này, cảm thấy cả hai đều sẽ tức hổn hển.

Trong lúc nhất thời, nàng lại cảm thấy sau khi Chu Tự bước vào giới tu chân thì mang lại khá nhiều chuyện cho những người này.

Người trong cuộc lại không hề để ý.

Liễu Bắc Uyển cũng đã nghe thấy Chu Tự gọi điện thoại về cho nhà, nàng biết cự phách Ma Đạo không đủ để tạo nên uy hiếp cho Chu Tự, ngược lại thì tỷ tỷ của nàng là Liễu Nam Tư lại vô cùng có lực uy hiếp.

"Chu Tự và nữ nhi chúng ta cũng xem xem tuổi nhau, hắn sắp lấy vợ rồi, vậy khi nào nữ nhi chúng ta mới lấy chồng đây?"

Liễu Bắc Uyển đổi chủ đề.

Chủ đề mới khiến Tô Trần nhìn Liễu Bắc Uyển một chút, hắn nói:

"Sai đối tượng rồi, phải là Tiểu Nguyệt mới đúng"

"Vậy khi nào Tiểu Nguyệt mới có thể lấy chồng?"

Liễu Bắc Uyển hỏi với vẻ u sầu.

Tám tuổi, mười tám tuổi tuần hoàn lặp lại khiến việc lập gia đình trở thành vấn đề lớn.

"Thật ra cũng dễ thôi, chờ tới lúc Tiểu Nguyệt bước vào thượng tam phẩm thì có thể ổn định lại được.

Tô Trần suy nghĩ một lúc rồi trả lời.

"Đó là đối với Tiểu Nguyệt, nữ nhi mình có cơ hội vào thượng tam phẩm không?"

Vẻ u sầu trên mặt Liễu Bắc Uyển càng thêm nồng đậm.

Tô Trần:

"..."

Sáng sớm, mặt trời mới ló ở hướng đông.

Một con Thanh Điểu bay lượn trên không trung, vẻ ngoài hoa lệ bắt mắt của nó gần giống như Khổng Tước, thần ý rõ rệt.

Thu Thiển và Chu Tự đang đứng trên người nó, bọn hắn đưa mắt nhìn về phía trước.

Đây là Thanh Loan, thú cưỡi của Thu Thiển, nó là thần điểu.

"Ngoại hình của Thanh Loan cũng nổi bật, chỉ là khá khiêm tốn so với đống hiệu ứng của Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng.

Chu Tự dời mắt, hắn cúi đầu nhìn Thanh Loan một chút rồi nói tiếp:

"Dường như tốc độ của nó còn nhanh hơn là Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng"

"Thanh Loan phù hợp di chuyển, nếu không phải nó vẫn luôn khống chế tốc độ thì có lẽ tám chín giờ tối hôm qua chúng ta đã tới nơi rồi"

Thu Thiển mở miệng giải thích.

Nàng có thể biết được đại khái thực lực của Thanh Loan, cũng có thể cảm giác được rất rõ ràng mình sẽ trở thành chủ nhân bảy ngày của Thanh Loan.

Khác với những gì Chu Tự nói, Thanh Loan có xác suất là thần điểu thật.

Thu Thiển cũng không nhắc tới chuyện này nhiều.

Chu Tự nhìn về phía dãy núi cao lớn phía trước rồi nói:

"Đêm khuya quấy rầy nhị thúc cũng không nên, bây giờ tới là được rồi. Hình như chúng ta sắp đến nơi" Ngay phía trước có dãy núi kéo dài không dứt, có thể đếm sơ được tám chín ngọn núi. Mỗi một ngọn núi đều được đạo trạch bao phủ, đạo uẩn hiển lộ rõ ràng, khí thế kinh người.

Quả nhiên tông môn đứng đầu giới tu chân cũng không phải nói ngoa.

"Có lẽ"

Thu Thiển không chắc lắm, đây là lần đầu tiên nàng tới đây:

"Không phải nói có người tới đón chúng ta sao?"

"Hình như ở bên dưới, chúng ta xuống đó xem sao"

Chu Tự nhìn xuống rồi nói.

An Khách đi xuống dưới chân núi Đạo Tông Thiên Vân với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Hôm nay sư môn cho hắn một nhiệm vụ, đó là xuống đón hai người lên núi.

Nói là khách quý của vị tiền bối nào đó sau núi.

Phía sau núi là nơi chỉ có một số tiền bối mới có thể ở, mà thỉnh thoảng hắn cũng có thể nhìn thấy vị tiền bối đó. Tới bây giờ hắn vẫn không biết thân phận của đối phương là gì, chỉ biết hai người đó là khách quý của tông môn.

Nghe nói đã ở đó mấy trăm năm.

"Không biết khách quý của tiền bối kia là ai nữa, giao nhiệm vụ cho ta đón tức là tuổi tác cũng xem xem ta. Nếu không thì đã không sai ta tới đây, kém lắm cũng phải là vị sư huynh sư tỷ đã nổi danh từ sớm nào đó"

An Khách suy nghĩ một chút rồi thả lỏng bản thân.

Chỉ cần gần bằng tuổi là được, hắn chỉ sợ gặp phải tiền bối.

"Không biết bao giờ mới tới"

Ở tông môn, An Khách dành rất nhiều thời gian để phát hiện những hiện tượng, sự việc phát sinh, sau đó truyền bá ra ngoài một cách hợp lý, kiếm tiền công.

Khoảng thời gian gần đây hắn đã kiếm được kha khá nhờ Đạo Tử.

Bây giờ Đạo Tử đã thấy Thiên Nguyên trận đồ, hắn đang chờ Đạo Tử tới đây phá giải.

Một khi bỏ lỡ thì không còn nội dung nào đáng giá để đặt mua nữa rồi.

Vì thế nên hắn muốn đón nhanh rồi về canh gác, đó mới là việc quan trọng.

Xào...xạc!

Đột nhiên, một trận gió thổi từ trên cao xuống.

Một đạo thần ý cũng theo đó mà trút xuống, ngay lúc An Khách ngẩng đầu lên thì đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người.

Một con Thanh Điểu giáng từ trên trời xuống, thần thánh rực rỡ, cao quý mà an lành.

Thần Điểu Thanh Loan.

Tương truyền từ xưa đến nay chỉ có một con Thanh Loan chân chính, nó cao quý ưu nhã, có được thần, có thể bao trùm Cửu Châu.

Nếu tu chân giả gặp được nó đều sẽ nhận được vận may lớn.

Chỉ mới nhìn thoáng qua An Khách đã nghĩ thông rất nhiều chuyện, vấn đề vẫn luôn ngẹn lại trong đầu cũng có chút đầu mối. "Đúng thật là Thần Điểu Thanh Loan, vì sao...vì sao thần điểu lại xuất hiện ở đây chứ?"

An Khách vô cùng kinh ngạc, rất nhanh sau đó Thần Điểu đáp xuống trước mặt hắn, một chuyện càng khiến người khác khó tin đã xảy ra.

Trên lưng Thần Điểu Thanh Loan trong truyền thuyết có hai người đang đứng, vậy mà Thanh Loan lại là thú cuõi.

Khó mà tin được!

1064 chữ

Chương 404: Mở Sớm

Là ai có thể để Thanh Loan cúi đầu, bằng lòng làm thú cưỡi!

"Là An Khách đạo hữu đúng không?"

Chu Tự nhảy xuống khỏi Thanh Loan rồi hỏi một cách khách sáo.

Trước đây hắn khá là ngượng ngùng với cách xưng hô đạo hữu này, nhưng sau khi ở giới tu chân vài ngày thì đã tự nhiên hơn nhiều.

Tất cả mọi người đều là Chūnibyo, chẳng có gì phải ngại cả.

An Khách nghe đối phương chào hỏi thì lại càng choáng váng, hóa ra đây là người mình cần đón.

Lúc trước hắn cho rằng nhẹ nhõm, bây giờ xem ra đã lầm rồi.

Sao hắn có thể lạnh nhạt với người dùng Thanh Loan làm thú cưỡi chứ?

"Tiền...đạo hữu khách sáo rồi. Hai vị là Châu đạo hữu và Thu tiên tử đúng chứ?"

Suýt nữa An Khách đã dùng từ tiền bối để xưng hô với hai người.

"Đúng vậy, có thể dẫn đường giúp ta không?"

Chu Tự cười nói.

Thu Thiển thấy đối phương đồng ý thì nhìn Thanh Loan, để nó dạo chơi xung quanh, tránh để người khác chú ý.

An Khách thấy Thanh Loan rời đi thì mới nhận ra vị tiên tử này là chủ nhân của Thanh Loan, có lẽ nàng mới là khách quý thật sự của chuyến đi này.

Dãy núi Thiên Vân cực kỳ rộng, cho dù Đạo Tông Thiên Vân chỉ chiếm một phần thì bình thường tu chân giả muốn ngự kiếm đi dạo một vòng cũng tốn khá nhiều thời gian.

"Căn cứ theo lời nói của tiền bối sau núi, hẳn là muốn dẫn hai vị dạo chơi mấy chỗ gần đây.

An Khách nói bằng giọng khách sáo.

Hai người cưỡi Thanh Loan tới, cho dù thân thế có ghê gớm đến đâu cũng khó mà dùng Thanh Loan làm vật cuõi.

Nhất định là thiên chi kiêu tử thế hệ mới.

Có điều tu vi của Chu Tự làm cho hắn có điều lo nghĩ, chỉ là một bát phẩm Binh Giả.

Có hơi...yếu.

"Dạo chơi ư?"

Chu Tự nghi ngờ, nhưng vẫn gật đầu:

"Vậy làm phiền người"

"Đây là chuyện ta nên làm, ngay phía trước là Thiên Vân Phong, là hạch tâm của Đạo Tông Thiên Vân, không có đệ tử tầm thường. chỉ có chưởng giáo và mấy vị đệ tử nhập môn của hắn.

An Khách nhìn đỉnh núi cao vút ẩn trong mây rồi giới thiệu cho hai người.

"Rộng lớn hào hùng"

Chu Tự cảm thán trong vô thức, trong lòng lại khoa tay múa chân, thở dài một tiếng. Một quyền không đánh nổ được ngọn núi này, hai quyền cũng vậy.

Thiên Vân Phong sừng sững, khí thế dồi dào, sông ngòi bao phủ, đạo uẩn khoan thai, là ngọn núi mà vô số tu chân giả mơ ước có được. Chắc cũng chỉ có mình Chu Tự nghĩ được tới chuyện dùng một quyền đánh nổ nó. "Thiên Vân Phong không dễ đi lên, đệ tử tầm thường tự ý ra vào đều phải chịu phạt, nhưng con đường đi lên thì không có người canh gác. Nếu các ngươi muốn đi lại thì phải cẩn thận chút, đường ở Đạo Tông Thiên Vân có nhiều, rất dễ đi lạc.

An Khách có lòng tốt nhắc nhở, rồi dẫn hai người đi về hướng đường khác.

Chu Tự và Thu Thiển gật đầu, đi theo mở mang hiểu biết về Đạo Tông Thiên Vân.

Thiên Vân Phong là ngọn núi trung tâm, trái phải đều có một ngọn núi chính.

Khải Linh Phong, Thiên Bảo Các, Thái Cực Phong, Long Viên Phong, Quan Hà Phong...

"Quan Hà Phong có nổi tiếng ở Đạo Tông Thiên Vân không?"

Chu Tự tỏ vẻ vô tình mà hỏi thăm.

Thu Thiển thì vẫn luôn giữ im lặng trong quá trình đi, nàng chỉ đưa mắt nhìn bốn phía chung quanh.

Đạo Tông Thiên Vân nhìn thì bình thường, nhưng đạo uẩn ở khắp nơi lại tăng theo cấp số cộng, điều kiện hoàn cảnh tốt hơn Ma Môn rất nhiều.

"Quan Hà Phong?"

An Khách có hơi kinh ngạc, nhưng vẫn giải thích:

"Quan Hà Phong không nổi tiếng ở Đạo Tông Thiên Vân, nhưng nơi đó toàn là tiền bối, có điều trước giờ không thấy bọn họ ló mặt. Dần dà, Quan Hà Phong đã mất đi cảm giác tồn tại trong tông môn. Thậm chí một số đệ tử còn không Chu Tự:

biết Đạo Tông Thiên Vân có Quan Hà Phong đấy"

"..."

"Chạng vạng tối sẽ mở à? Ta còn chưa chuẩn bị kỹ càng"

"Ta cũng chưa chuẩn bị xong, lần mở này gấp thế"

"Nghe nói lần này sẽ có tiền bối để ý tới, biểu hiện tốt không chừng sẽ một bước lên mây"

Tiếng ồn ào truyền đến tai Chu Tự.

Hắn quay đầu lại nhìn, một tòa tháp cao tọa lạc trên bãi đất trống phía trước. Tháp cao sừng sững trên đài cao, bốn phía đều có bậc thềm trải dài theo thứ tự.

"Thất Thiên Tháp"

An Khách thấy Chu Tự tò mò, bèn giải thích:

"Nó cũng giống như Vấn Tâm Tháp, vào trong đó sẽ gặp được một số việc, sau đó đưa ra sự lựa chọn, đi lên tầng cao hơn, cuối cùng xem biểu hiện của mình mà nhận được phần thưởng tương xứng. Cứ mười năm nó sẽ mở một lần, thỉnh thoảng cũng đặc biệt mở ra vì một vài người. Lần này hình như mở sớm hai hôm. Dựa theo tiền lệ trước đây, cũng không tính là hiếm lạ gì"

An Khách dứt lời rồi lén nhìn Thu Thiển và Chu Tự một cái. Có lẽ lần này mở sớm có liên quan tới hai người này.

Nhất là Thu Thiển tiên tử.

Tới Đạo Tông Thiên Vân đúng vào giờ phút quan trọng này, mà hôm nay Thất Thiên Tháp lại quyết định mở vào chạng vạng tối nay. Nói là không liên quan thì hắn cũng không tin.

Hắn cũng có tò mò ít nhiều về thân phận của hai người này.

Đêm nay phải cân nhắc, tới xem một chút, có lẽ sẽ xuất hiện vài tin tức đáng để viết báo...Trong lòng An Khách thầm ra quyết định.

1114 chữ

Chương 405: Tay Trong

"Thất Thiên Tháp?"

Thu Thiển có hơi ngạc nhiên:

"Ta có nghe sư phụ nhắc tới. Sư phụ nói hình như trước đây người có đi qua, cực kỳ thú vị"

"Bên trong có gì?"

Chu Tự càng thêm tò mò.

"Không biết, sư phụ không nói cho ta. Nàng bảo ta có rảnh thì đi xem thế nào.

Thu Thiển lắc đầu.

Chu Tự nhìn về phía An Khách rồi nói với vẻ kích động:

"Muốn vào tháp có cần tuân theo yêu cầu gì không?"

"Chỉ cần là đệ tử bình thường là được, nhưng trăm năm chỉ có thể vào một lần"

An Khách nhẹ nhàng nói.

"Vậy à"

Chu Tự khẽ gật đầu, tiếc nuối nói.

"Thế đợi xem thôi Sau một thời gian, đám người Chu Tự đi tới phía sau núi.

Liễu Bắc Uyển đích thân tới đón.

"Nhị thẩm Chu Tự vội chào hỏi.

"Tiền bối"

Thu Thiển cũng chào hỏi theo.

"Gọi tiểu di là được. Tiểu Thiển cũng vậy, đừng khách sáo"

Lục Bắc Uyển tươi cười nói.

An Khách nhìn mấy người rời đi, giờ mới hiểu, Chu Tự mới là khách lần này.

Hắn là thân thích của tiền bối sau núi, nhìn rất bình thường.

"Chỉ đơn giản là thân thế cao thôi à?"

An Khách nghi hoặc, không hiểu, cũng không dám kết luận bừa.

"Trông dáng vẻ bọn họ hẳn là có hứng thú với Thất Thiên Tháp. Thất Thiên Tháp mở trước thời hạn cũng có liên quan nhất định với bọn họ. Tối nay xem thế nào, có lẽ có thể dò xét được gì đó, như vậy cũng có thể thu hút thêm người theo dõi"

Suy nghĩ xong xuôi, An Khách quay người đi thu thập tin tức trước, lại tới Thái Cực Phong chờ Đạo Tử, chạng vạng tối thì tìm sư đệ hỗ trợ giữ chỗ ở Thái Cực Phong, mình sẽ quay lại Thất Thiên Tháp tìm tin tức.

...

"Nhị thúc"

"Tiền bối"

Trong đình, Chu Tự và Thu Thiển đồng thanh lên tiếng chào.

"Ngồi xuống trước đã, chỗ chúng ta không nấu cơm, muốn ăn thì đợi lát đưa hai đứa tới nhà ăn của Đạo Tông Thiên Vân"

Lục Bắc Uyển bảo Chu Tự và Thu Thiển ngồi xuống.

"Nhà ăn ạ?"

Chu Tự bỗng thấy không quen.

"Nơi như tiên môn này cũng có nhà ăn ạ?"

"Nếu như không có thì đệ tử mới nhập môn ăn cái gì?"

Lục Bắc Uyển cười nói.

Cảm giác xuất trần lập tức tan đi một nửa...Chu Tự gật đầu phụ họa, trong lòng cảm thấy giới Tu Chân cũng có tục khí.

"Từ hội thu Nhàn Nhã qua à?"

Tô Trần hỏi.

"Vâng, Tô Thi cũng đi, còn tạo ra danh tiếng"

Chu Tự thuận miệng tán dương Tam lão bản.

"Tiểu Thi tạo ra danh tiếng ư? Không phải diễn trò mèo chứ?"

Lục Bắc Uyển không tin nổi mà hỏi.

Tô Thi là con gái của Tô Trần và Lục Bắc Uyển, từ nhỏ Tô Trần dạy con gái thuật pháp, hắn là người biết rõ tư chất của con gái mình nhất Những nơi như hội thu Nhàn Nhã tụ tập đa số là thiên chi kiêu nữ danh tiếng, muốn thu hút sự chú ý ở nơi đó thực không hề dễ dàng gì.

Hắn và Lục Bắc Uyển có chung một suy nghĩ, tám chín phần là bêu xấu rồi.

Chu Tự cảm thấy nhất định là tam lão bản thích tự khoe với người trong nhà với lần gây ra tiếng vang không dễ dàng gì này. Hắn bèn nói đơn giản là lúc ra trận tạo danh tiếng.

"Hả? Thực sự đã tạo ra danh tiếng lúc ra trận à?"

Lục Bắc Uyển dạt dào hứng thú, cũng không hỏi nhiều nữa mà nói về Chu Tự:

"Các ngươi đột nhiên tới đây là vì muốn thăm chúng ta à?"

"Vâng, tiện mời nhị thúc giúp ta tẩy rửa sức mạnh Chu Tự vừa cười vừa nói.

Tô Trần hiểu đây mới là chuyện quan trọng, hắn cười nói:

"Một người hay hai người?"

"Một người, Thu tỷ không cần"

Chu Tự vội nói.

"Vậy ta dẫn Thu Thiển đi chơi"

Nói xong, Lục Bắc Uyển đứng dậy.

Thu Thiển lên tiếng xin phép rồi rời đi với Lục Bắc Uyển.

Thu tỷ ra ngoài làm khách là bày ra vẻ mặt ngoan ngoãn...Chu Tự nhìn Thu tỷ rời đi, chỉ cảm thấy Thần Nữ Ma Đạo rất biết làm ra vẻ.

"Đã đi xa rồi, vậy là ngươi rất hài lòng với hôn sự mà cha mẹ ngươi sắp đặt cho nhỉ"

Tô Trần vừa cười vừa nói.

Chu Tự nghe vậy, lúng túng quay qua, nói:

"Ta luôn khá là nghe lời cha mẹ "Đúng là cũng không nghe thấy bọn họ nói ngươi cãi lại gì"

Tô Trần buồn cười.

"Nhưng mà không nghe thấy ngươi phàn nàn chuyện đính hôn, cảm giác không giống với tính cách của ngươi"

Chu Tự:

"..."

Thấy Chu Tự không nói lời nào, Tô Trần đổi đề tài:

"Lúc tới nhìn thấy Thất Thiên Tháp chưa?"

"Thấy rồi, hình như để dùng vấn tâm, rất thú vị"

Chu Tự nghiêm túc trả lời.

Nghe ra được sự hào hứng của Chu Tự, khóe miệng Tô Trần lộ ra ý cười. Vậy thì đơn giản rồi, tránh cho hắn phải tốn nước bọt thuyết phục lừa gạt.

Hắn nhẹ nhàng lên tiếng thử dò hỏi:

"Đúng là có chút thú vị, nói thế ngươi có muốn vào thử xem thế nào không?"

"Được sao?"

Chu Tự đắn đo, rồi nói tiếp:

"Nghe nói chỉ có đệ tử Đạo Tông Thiên Vân mới có thể vào"

"Ngươi là đệ tử của Quan Hà Phong mà?"

Tô Trần nói một cách thản nhiên.

Chu Tự hoang mang, trong lòng kinh ngạc, sao nhị thúc biết chuyện này?

Lúc này, Tô Trần nói tiếp:

"Đừng lo, rất khó để phân biệt có thật là đệ tử của Quan Hà Phong không, chỉ cần khí thế ngươi đủ, ta cho ngươi thêm cái ngọc bài giả là có thể hiên ngang đi vào rồi. Dẫn theo vị hôn thê của ngươi vào cũng dễ như trở bàn tay:

"Nhị thúc...Chu Tự muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ đành nhắm mắt thưa: "Có thể cho ta một thân phận bình thường để đi vào không?"

"Đừng lo, đi vào dạo một vòng, ra rồi thì rời đi ngay. Người của Quan Hà Phong phản ứng kịp thì đã không tìm thấy ngươi rồi"

Tô Trần trấn an.

1137 chữ

Chương 406: Phải Chuồn Nhanh Nhanh

Chu Tự:

"..."

Rất giống tác phong của Thánh Tử Ma Đạo, nhưng lại là do nhị thúc ép mà ra.

Cuối cùng hắn cũng chỉ có thể đồng ý, thật ra cũng rất thú vị.

"Ta có một chuyện muốn hỏi thăm nhị thúc"

Đột nhiên Chu Tự nhớ tới chuyện gì đó, hắn nói tiếp:

"Ta nghe nói Đạo Tông Thiên Vân có một người vô cùng lợi hại, khí huyết của hắn như đại dương mênh mông, bóng lưng tựa sơn hải, quang mang chiếu nhật nguyệt, đó là ai vậy?"

"Ngươi tìm hắn làm gì?"

Tô Trần nghe vậy thì cảm thấy hứng thú, hắn hỏi ngược.

"Nhị thúc quen hắn à?"

Chu Tự vô cùng vui mừng, hắn giải thích:

"Chuyện là thế này, ta ở Thanh Thành...

Hắn kể sơ qua về chuyện gặp phải Thái Dương Thần ở Thanh Thành, sau đó thu hoạch được quyền hành Thái Dương, sau đó còn nói đạt được cao nhân chỉ điểm có thể tìm ba người trợ giúp, nên mới muốn tìm người này cho Tổ Trần Nghe.

"Ba người, vì sao ngươi nhất định phải tìm người của Đạo Tông Thiên Vân này?"

Tô Trần rất kinh ngạc khi nghe Chu Tự nói hắn đã gặp được Thái Dương Thần, cũng vô cùng kinh ngạc khi nghe hắn lấy được hạt giống quyền hành Thái Dương. Nhưng hắn tò mò nhất là vì sao lại chọn người khó nhất trong ba người đó.

"Bởi vì hai người khác, một là cự phách Ma Đạo, đại khái chính là cha ta. Ta có hỏi qua hắn thì hắn nói hắn bảy mươi bảy ký, không đè ép được, để ta tự cầu phúc cho bản thân đi. Người thứ hai có đặc điểm chính là thiên nhân hợp nhất.."

Chu Tự dừng lại rồi nhìn chằm chằm nhị thúc của mình, ra vẻ những điều phía sau hắn không cần nói Tô Trần cũng biết.

Tô Trần cười khan hai tiếng rồi về lại chủ đề ban đầu:

"Đúng là ta có quen người này, nhưng gần như là không thể mời hắn giúp đỡ được. Đến lúc đó ta sẽ để ý giúp ngươi.

"Người đó là ai?"

Chu Tự thử hỏi.

"Ta có nói ngươi cũng không biết, chỉ có thể bảo rằng hắn không hợp với cha ngươi lắm.

Tô Trần cũng không nói thêm, hắn chỉ bảo:

"Bây giờ ta tẩy rửa lực lượng giúp ngươi trước đã"

"Vâng"

Chu Tự vừa hưng phấn vừa kích động.

Tẩy rửa lực lượng cũng giống như là đưa đại bảo kiếm cho Ma Chủng, gần đây Ma Chủng càng ngày càng đồi phế. Đã cho nghỉ ngơi hai ngày rồi vẫn chưa thấy chuyển biến tốt đẹp.

Có nhị thúc giúp đỡ thì có lẽ sẽ để nó thể hiện ra sức sống.

"Nhắm mắt lại, cảm nhận sự biến hóa của thân thể. Không đốn ngộ được nhưng có thể giúp gươi tăng cao tu vi, tiêu hóa kỳ ngộ tốt hơn.

Tô Trần đứng dậy, hắn giơ tay lên rồi nói.

Chu Tự nhắm mắt lại, một lát sau hắn cảm thấy mi tâm của mình bị chạm nhẹ một cái.

Tiếp theo đó, linh khí trong cơ thể khôi phục bình tĩnh, lực lượng chảy đều như suối, bên tai có thể nghe được tiếng nước chảy róc rách.

Gió nhẹ thổi qua, Chu Tự cảm giác như mình đang ở trên thảo nguyên đón gió.

Chỉ trong chốc lát, hắn lại cảm giác như mình đang ở trên núi cao nhìn mây cuộn mây tan.

Tâm cảnh bình thản, lực lượng tùy theo ý niệm dẫn động.

Trong lúc nhất thời, Ma Chủng trước đây còn mỏi mệt không chịu nổi, đồi phế tuyệt vọng lại được truyền vào nguồn sinh cơ, như rót vào một lượng máu mới, cũng đã trở lại trạng thái ban đầu.

Chu Tự có thể cảm nhận sự thay đổi rõ rệt của Ma Chủng, hắn biết là ngày mai có thể thuận lợi xuất hiện vòng thứ sáu.

Có lẽ chỉ cần một tuần là có thể đạt được mốc chín cái vòng.

Sau khi tiến vào Trận Linh ngũ phẩm là có thể để đặc hiệu ảnh hưởng tới xung quanh, cũng có thể bắt đầu tu luyện Thí Thần Nhất Trảm Đao, nâng cao đặc hiệu Phá Thiên Ma Thể lên một bước.

"Nhân cơ hội này vận chuyển Chu Thiên Kinh, có thể đạt được khá nhiều lợi ích"

Giọng nói của nhị thúc vang lên.

Chu Tự không dám chần chờ, hắn vội vàng vận chuyển Chu Thiên Kinh, bắt đầu phát tiền lương cho Ma Chủng.

Chạng vạng tối.

Chu Tự tỉnh lại từ trong tu luyện.

Đập vào tầm mắt hắn là nắng chiều, hùng vĩ phi thường, vạt nắng như ngọn lửa rực cháy đốt mất nửa bầu trời. Trong lúc nhất thời, hắn nhớ lại bài văn Ráng Đỏ mà mình đã học lúc tiểu học, hình như còn phải học thuộc... Lúc đó hắn mới lớp ba, đã trở thành con nhà người ta trong mắt người khác.

Cả lớp đều phải cố gắng học tập dưới bóng ma của hắn.

"Đẹp thật đấy, gọi Thu tỷ tới xem vậy.

Hắn nói lẩm bẩm.

Nhưng vừa dứt lời, bên cạnh đã vang lên tiếng Thu Thiển:

"Ta đây.

Chu Tự quay đầu, hắn không chỉ nhìn thấy Thu tỷ, còn thấy nhị thúc và nhị thẩm đang vừa uống trà vừa cười trộm.

"..."

Lỡ lời xấu hổ, khiến mặt hắn đỏ rực lên.

May mà Tô Trần không để cho Chu Tự có thời gian suy nghĩ, hắn đưa cho Chu Tự một khối ngọc rồi nói:

"Cầm theo nó đi Thất Thiên Tháp đi, lúc ra nhớ phải rời khỏi đó ngay, nếu không ta sợ ngươi không đi được. Khối ngọc thạch hình nón, to khoảng ngón út, xanh biếc long lanh.

Chu Tự nắm lấy:

"Nhị thúc nhớ hỏi người đó giúp ta, có hứng thú với đồ ở Thanh Thành không nhé?"

"Uống ly trà rồi xuất phát đi"

Tô Trần gật đầu, hắn rót cho Chu Tự và Thu Thiển một ly trà.

Hai người uống trà xong thì chào Tô Trần và Liễu Bắc Uyển.

"Ta đã nói cho Thu Thiển biết đường tới nhà ăn rồi, các ngươi mà đói bụng thì nhớ qua đó ăn chút gì"

Liễu Bắc Uyển dặn dò.

"Vâng, nhị thẩm Chu Tự vẫy tay trả lời.

"Lần sau nhớ gọi tiểu di"

Liễu Bắc Uyển nhắc nhở thêm lần nữa.

"Ta biết rồi nhị thẩm "..."

Đứa nhỏ này đúng là chọc tức người thật đấy.

"Tiền bối, bọn ta đi trước đây"

"Gọi tiểu di.

1090 chữ

Chương 407: Hơi Lâu

Đợi Chu Tự và Thu Thiển đi rồi thì Liễu Bắc Uyển mới ngồi xuống mà nói:

"Sao thế? Từ chiều tới giờ cứ cảm thấy ngươi có tâm sự"

"Hôm nay Chu Tự nói với ta hắn đã gặp được Thái Dương Thần ở Thanh Thành, sau đó còn lấy được hạt giống quyền hành ở chỗ Thái Dương Thần nữa"

Tô Trần rót cho mình một ly trà rồi nói tiếp:

"Thái Dương Thần đã chết rồi, thứ Chu Tự gặp được là quyền hành hắn dư lại. Nhưng dù như thế hắn cũng sẽ không xem trọng một Chu Tự khá là bình thường. Nếu không phải thế lực ngang nhau, đâm lao phải theo lao thì hắn sẽ không giao hạt giống quyền hành ra, mà sẽ dùng lực lượng để khống chế Chu Tự "Nhưng Chu Tự là Thánh Tử Ma Đạo, chắc chắn Thái Dương Thần không làm được."

Liễu Bắc Uyển nói một cách không để ý.

Tô Trần gật đầu, hắn nâng ly trà lên rồi nói:

"Nếu Thái Dương Thần muốn làm như thế thì đúng là không làm được. Nhưng điều quan trọng là Thái Dương Thần không thể làm thế. Theo những gì Chu Tự nói thì hắn đã chủ động đưa ra. Chu Tự không nói rõ quá trình, nhưng khi hắn nhắc tới Thái Dương Thần cũng không có chút kính trọng nào. Điều đó chứng tỏ ấn tượng của hắn về Thái Dương Thần cũng chỉ thế mà thôi. Chuyện thú vị nhất là, ta quan sát hạt giống quyền hành trong chu thiên linh khí đoàn của Chu Tự thì phát hiện đây là một viên hạt giống thuần túy. Nếu Thái Dương Thần đưa cho thì ít nhiều gì cũng phải có một chút ảnh hưởng"

"Điều này nghĩa là sao?"

Liễu Bắc Uyển nghiêng đầu hỏi.

"Nếu như có thể thì Thái Dương Thần sẽ không thỏa hiệp như vậy, điều này có nghĩa là hắn không thể làm gì Chu Tự."

Tô Trần uống ngụm trà rồi nói tiếp:

"Bây giờ xem ra chúng ta cũng không thể hoàn toàn tin lời vợ chồng họ Chu kia, ta cảm thấy lời đồn càng đáng tin hon."

Liễu Bắc Uyển bừng tỉnh:

"Ngươi nói vậy làm ta nhớ tới nữ nhi có than thở với ta rằng thỉnh thoảng Chu Tự đi làm sẽ bắt nạt nàng. Đi diệt quái còn hù dọa nàng, bộ dạng kinh khủng ép nàng đi diệt quái. Ngay từ đầu ta còn tưởng là không có gì, nếu ngươi nói lời đồn đáng tin hơn thì có lẽ nữ nhi đã bị bắt nạt thật. Ta phải để cho tỷ tỷ của ta dạy dỗ Chu Tự mới được.

"..."

Tô Trần đứng dậy rồi nhìn về phía Thất Thiên Tháp mà nói:

"Đi thôi, xem thử lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì, cũng phải đề phòng Quan Hà Phong"

"Nếu như lời đồn là thật thì Chu Tự là thiên chi kiêu tử ư? Vậy tại sao ngươi lại không nhận ra được chứ?"

Liễu Bắc Uyển cảm thấy chuyện này không quá hợp lý.

"Đúng thế, ta vừa mới thử, vẫn chưa phát hiện ra quá nhiều thứ. Nhưng chỉ dựa vào những thứ này thì có khi họ Chu cũng không biết, điều này rất thú vị đấy"

Tô Trần nở nụ cười mà nói.

Hai người cất bước đạp không rời khỏi đỉnh núi.

"Các ngươi có biết dưới Thanh Thành có gì không?"

"Có một tòa thành, không biết trong đó có gì nữa, nhưng nghe nói có liên quan tới Trí Tuệ Nữ Thần"

"Trí Tuệ Nữ Thần là ai?" "Không biết, nàng đã biến mất trong thời đại thần minh từ lâu rồi, dù là chư thần hay thậm chí là tín đồ duy nhất của nàng cũng không thể biết nàng đã đi đâu. Chỉ nói là có một manh mối, có lẽ Thanh Thành chính là điểm đến cuối cùng của manh mối này.

"Trí Tuệ Nữ Thần nắm giữ quyền hành Trí Tuệ ư?"

"Điều này khó mà nói được"

...

Trên đường đi, Chu Tự cảm thấy vô cùng sảng khoái, nếu như ngồi xuống tu luyện thì chắc chắn chu thiên linh khí đoàn sẽ nhận được lợi ích rất lớn.

Hắn nhìn vào trong chu thiên linh khí đoàn, có thể thấy rất rõ ràng bốn chấm trước kia đã trở thành năm chấm.

Đỏ cam vàng lục xanh, còn thiếu hai chấm cuối cùng là hắn có thể để cho chu thiên linh khí đoàn tăng lên Đấu Giả thất phẩm, như thế thì Ma Chủng cũng càng có sức làm việc.

Kim Quang Thần Chú cũng đang đợi chu thiên linh khí đoàn mạnh lên.

"Cho ngươi cái này"

Thu Thiển đưa cho hắn một cái hộp, kiểu dáng rất tinh xảo, nhưng cũng không quá đặc biệt.

Chu Tự nhận lấy hộp rồi định mở ra, nhưng lại không được:

"Đây là cái gì?"

Thu Thiển lắc đầu rồi nói:

"Nhị thúc của ngươi đưa cho ngươi, nói là chờ ngươi tấn thăng Trận Linh ngũ phẩm hãy mở ra, trong đó có đồ chơi nhỏ hắn tặng ngươi"

"Thu tỷ có không?"

Chu Tự quay đầu hỏi.

"Có chứ"

Thu Thiển lấy một cái hộp ra rồi nói:

"Cũng phải đợi tới Trận Linh ngũ phẩm mới được mở, cũng là đồ chơi nhỏ"

Chu Tự suy nghĩ một lát rồi thở dài nói.

"Theo như thời gian tu luyện mà Nguyệt tỷ nói thì Thu tỷ muốn mở nó ra còn cần chục năm nữa. Ta thì khác, cuối tuần này là ta mở được rồi"

"Thế à?"

Thu Thiển mỉm cười nhìn Chu Tự rồi cố ý nói:

"Nhị thúc ngươi nói là đợi chu thiên linh khí đoàn của ngươi tấn thăng Trận Linh ngũ phẩm mới được mở"

Chu Tự:

"..."

Một lát sau, bọn hắn đi tới Thất Thiên Tháp.

Ở đây đã tụ tập một số người, mà ở mỗi tầng đều có vòng xoáy lực lượng. Có thể nhìn thấy tình hình bên trong.

"Sau khi đi vào phải trả lời một câu hỏi trước, sau đó lên từng tầng một. Người ở ngoài có thể nhìn thấy tình hình xông tháp của mọi người bên trong"

Thu Thiển giải thích đại khái.

Chu Tự nhìn về phía đường vào tháp, hắn nghĩ thầm trong lòng sẽ không bị bắt tại chỗ chứ?

1092 chữ

Chương 408: Chứng Minh Thân Phận

Thất Thiên Tháp ở gần Thiên Vân Phong, xung quanh là một bãi đất trống.

Tháp có bảy tầng, xung quanh là bốn cái cầu thang, còn có bốn cột hình trụ ở góc cầu thang, bên trên khắc họa rất nhiều phù văn kỳ quái.

Có sức mạnh bí ẩn như ẩn như hiện.

Trước bảy tầng tháp đều có một vòng xoáy lực lượng, có thể thông qua đó mà quan sát tình hình trong tháp.

Cho tới hiện tại thì vẫn chưa xuất hiện bất cứ biến hóa gì.

Trên bãi đất trống có rất nhiều người trốn ở nơi hẻo lánh để quan sát, có vài người kiểu gì cũng sẽ mang tới cho Thất Thiên Tháp biến hóa, đạo uẩn, linh khí, có thể sẽ tràn ra từ trong tháp, những người ở ngoài ít nhiều gì cũng sẽ nhận được lợi ích từ nó. Chứ đừng nói tới lần này có tiền bối chú ý, có lẽ có thể thấy được kỳ quan của Thất Thiên Tháp.

Ánh hào quang từ bảy tầng tháp tỏa ra.

Lần gần nhất những ánh hào quang này xuất hiện là lúc Thiên Vân Y Y tiến vào tháp.

Trước tháp có hai người trông coi, mấy người Chu Tự đến hấp dẫn sự chú ý của người khác Trong đó có An Khách.

Hắn trốn trên cây, vị trí này khá là đắc địa, có được tầm mắt thoáng đãng hơn, có thể phát hiện sự thay đổi ở hiện trường trước nhất.

"Bọn họ tới rồi, xem ra thực sự muốn vào tháp, không biết là dùng thân phận gì"

An Khách tự nhủ.

"Vẫn có người muốn vào à? Ta tưởng rằng hôm nay sẽ là mấy người đó, xem ra ra là hai người cuối cùng" Trước quảng trường Thất Thiên Tháp, có người nhìn thấy hai người Chu Tự thì thuận miệng bàn tán.

"Ừ, hai người này vào hẳn chẳng có khác biệt gì lắm. Nhưng mà sao nhìn họ lạ mặt thế nhỉ? Cũng không mặc trang phục của tông môn"

Lại có người nói.

"Lạ mắt mới là bình thường. Xem ra tu vi của bọn họ cũng không cao, chắc nhập môn chưa bao lâu, cũng không có gì nổi bật cho lắm.

"Cũng đúng, một Binh Giả bát phẩm, một Đấu Giả thất phẩm, đại khái mới hai mươi tuổi, không biết đúng là bình thường"

Một vị tiên tử nói ra ý kiến khác với mọi người:

"Không bình thường chứ? Vị sư muội này trông thì còn trẻ, nhiều lắm chừng hai mươi. Nhưng cảm giác cảnh giới đấu giả thất phẩm của nàng lại trầm ổn một cách khác thường, đây không phải là điều mà đệ tử bình thường có thể làm được"

Một tu sĩ nam đứng cạnh ngạc nhiên:

"Sao ngươi biết được nàng chừng hai mươi? Trong vòng trăm tuổi đều có hình dạng này mà?"

"Phụ nữ hiểu phụ nữ rõ nhất mà"

Tiên tử nghiêm mặt nói.

"Sư tỷ, ngươi đã thành phụ nữ rồi mà? Cái vị muốn vào tháp kia là con gái, con gái hiểu rõ con gái nhất, ta cũng là con gái"

Một vị tiên tử khác vừa cười vừa nói.

Người bên cạnh ném tới ánh mắt khác thường, Chu Tự liếc nhìn Thu Thiển, phát hiện vẻ mặt nàng rất bình tĩnh, dáng vẻ như nhìn lắm thành quen.

Trong lúc nhất thời, Chu Tự thấy bản thân có hơi đáng thương vì chưa được trải đời.

Bỗng nhiên, người trông coi tháp dùng vẻ mặt nghiêm túc cản bọn họ lại.

Là hai nam tử chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi. Chu Tự nhìn bọn hắn mà có cảm giác như đang đứng trước hai ngọn núi vậy.

Loại khí chất trầm ổn kia chẳng phải đặc hiệu mà còn hơn cả đặc hiệu.

"Vào tháp cần nói rõ thân phận"

Một nam tử tóc ngắn trong hai người lên tiếng nhắc nhở, muốn Chu Tự xưng tên ra.

"Quan Hà Phong, Chu Tự"

Chu Tự nhớ tới khí thế mà nhị thúc nói, hắn tiếp tục nói bằng giọng cực trầm, cực vang:

"Bên cạnh là vị hôn thê của ta"

Tiếng nói vừa dứt, hai người canh cửa đều sững sờ.

Đám người đang nói chuyện phiếm nghe vậy cũng dừng lại, đồng loạt quay đầu nhìn về phía Chu Tự và Thu Thiển.

Cho dù là An Khách cũng phải run lên, hắn không dám tin vào tai mình.

Chu Tự là đệ tử của Quan Hà Phong? An Khách nhìn chàng trai trẻ đứng trước Thất Thiên Tháp, tu vi không cao, cũng không có chỗ nào đặc biệt. Nói hắn ta là đệ tử của Quan Hà Phong thì chỉ cảm thấy có hơi hoang đường và buồn cười, nhưng An Khách lại không cười nổi.

Hai người canh cửa sinh lòng nghi hoặc trước tiên, nhưng lại không dám phản bác tại chỗ.

Thấy vẻ mặt chàng trai trước mặt rất bình tĩnh, hai người canh cửa bỗng không dám chất vấn, không khỏi nói bằng giọng khách sáo:

"Vậy có tín vật gì không?"

"Cái này thì sao?"

Chu Tự tiện tay ném miếng ngọc mà nhị thúc đưa cho ra, sau đó thì dắt theo Thu Thiển đi vào bên trong.

Thấy bọn họ không dám chất vấn thì phải chủ động chút, sau đó lỡ như có tỉnh táo lại thì hắn cũng đi vào được rồi.

Nam tử canh cửa thấy Chu Tự đi vào, vội kiểm tra xem ngọc là thật hay giả.

Một lát sau, hắn cho ra kết luận, ngọc là thật, đúng là ngọc chứng minh thân phận của Quan Hà Phong.

Hắn sững sờ tại chỗ, trông còn khiếp sợ hơn nếu như ngọc là giả.

Hắn nhanh chóng tỉnh táo lại, vội nói:

"Ngọc của sư... của ngài đây.

"Cứ để tạm ở chỗ ngươi đã"

Chu Tự đi vào bên trong, nói mà không quay đầu lại.

Chỉ một lát thôi, bọn họ đã tiến vào trong Thất Thiên Tháp.

Mà đám người bên ngoài mới phản ứng lại.

Âm thanh bàn tán xôn xao theo đó mà tới.

"Chu Tự, đệ tử của Quan Hà Phong? Hỏi vài tiền bối xem Quan Hà Phong có người này không "Còn phải hỏi à? Ngươi xem tu vi của hắn đi, đây chắc chắn là đệ tử mà Quan Hà Phong mới thu nhận"

1109 chữ

Chương 409: Đuổi Ra

"Theo như trưởng lão nói thì vai vế của Quan Hà Phong cực cao. Nếu như là đệ tử của Quan Hà Phong, vậy chúng ta nên xưng hô với vị Chu Tự này như nào?"

"Tiền bối?"

"Tiền bối con khỉ, đó là tiểu sư thúc tổ"

"Ông trời của ta ơi, tông môn sắp chấn động rồi. Ta muốn biết người này dựa vào cái gì mà vào được Quan Hà Phong?"

"Sư huynh sư tỷ, Quan Hà Phong là nơi nào chứ? Đặc biệt lắm à?"

"Ai thêm người mới vào cuộc trò chuyện thế này? Đuổi ra Sau cơn kinh sợ, An Khách bắt đầu đặt tiêu đề, chuẩn bị cho bài đăng.

"Đã qua nhiều năm, Quan Hà Phong bí ẩn nhất tông môn đã có đệ tử rời núi vào Thất Thiên Tháp, hào quang kì tích sắp nở rộ rồi chăng?"

Lần này hắn không chờ đợi mà nhanh chóng viết vài điểm nghi vấn và sự việc ở hiện trường.

Chu Tự vẫn luôn bị hắn coi là bình thường lại là đệ tử của Quan Hà Phong, đây là điều mà hắn hoàn toàn không ngờ tới.

Binh Giả bát phẩm, không thể nào tưởng tượng được là tiền bối của Quan Hà Phong.

Có hơi khó phục chúng được.

Nhưng bây giờ không nên kết luận vội, phải xem trước thế nào.

Đương nhiên, còn vài điểm đáng ngờ, vì sao đệ tử Quan Hà Phong tới sau núi, thậm chí còn hỏi thăm về Quan Hà Phong?

Dáng vẻ hoàn toàn không biết.

"Chẳng lẽ dựa vào mối quan hệ với hai vị tiền bối sau núi kia mà gia nhập Quan Hà Phong?"

Những suy nghĩ lung tung lộn xộn cứ nườm nượp mà tới, An Khách không thể nào phân rõ.Chỉ có thể dựa vào bình luận dưới bài viết mà tìm được vài manh mối. Còn muốn biết nhiều hơn thì chỉ có thể trông chờ vào thời gian.

"Việc này lên men hơi nhanh, thật sự không có vấn đề gì chứ?"

Liễu Bắc Uyển nhìn điện thoại, có hơi bận tâm.

"Bài đăng kia là do đệ tử tên An Khách đăng lên à? Mấy ngày nay hắn may mắn thật, gặp được biết bao nhiêu chuyện quan trọng rồi. Bây giờ rất nhiều người chú ý tới bài đăng của hắn, nên giờ mới lan nhanh như vậy. Có điều.."

Tô Trần cười khẽ nói:

"Đạo Tử đi xem mắt rồi, trọng tâm của Quan Hà Phong không ở đây, có thể kéo dài một khoảng thời gian. "Cũng đúng"

Liễu Bắc Uyển thở phào nhẹ nhõm, nói:

"Ngươi nói xem lần xem mắt này Đạo Tử có thành công không? Ta có nghe ngóng về Thanh Linh Nhi, thiếu cốc chủ của Tiên Linh Cốc, là một cô gái ngoan ngoãn hiểu chuyện, không có kiêu ngạo như Dạ Nguyệt Thiên Nữ hay đại tiểu thư của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông"

"Đạo Tử không có yêu cầu gì à?"

Tô Trần buồn cười nói.

Mấy ngàn năm nay, Đạo Tông Thiên Vân chỉ xuất hiện một vị Đạo Tử như thế, sự xuất hiện của hắn làm cho tất cả thế hệ trẻ tuổi của giới Tu Chân mất đi ánh hào quang.

Bây giờ, dù không rõ trạng thái của hắn, thì hắn cũng vượt qua tất cả mọi người, nên sao mà bị người khác chọn, chỉ có Đạo Tử chọn người thôi.

"Nhưng tính cách mà hắn biểu hiện ra thì người khác cảm thấy được là được"

Liễu Bắc Uyển nói với vẻ bất đắc dĩ.

Tô Trần.

"..."

Cùng lúc đó, ở hội thu Nhàn Nhã, Miêu Khả An dành thời gian xem điện thoại.

Xem rồi cũng có hơi kinh ngạc.

"Quan Hà Phong mới nhận đệ tử mới à? Thế này là muốn danh chấn tông môn à?"

Lúc này, bọn họ và đám người Tô Thi đang ở cạnh nhau.

Chu Ngưng Nguyệt ngồi ăn trái cây, thỉnh thoảng đưa một miếng đã lột vỏ cho Tô Thị và Hàn Tô, làm cho mấy người Miêu Khả An cảm thấy Tô Thi đang ngược đãi trẻ nhỏ.

"Đạo Tông Thiên Vân thu nhận đệ tử không phải là việc bình thường à?"

Tô Thi hỏi.

"Những nơi khác thu nhận đệ tử là bình thường, nhưng Quan Hà Phong thì lại đặc biệt"

Nhiễm Nhiên tiên tử dùng vẻ mặt chân thành nói:

"Quan Hà Phong có địa vị khác biệt trong Đạo Tông Thiên Vân, mỗi người đều là tiền bối lão làng. Một khi nhận đệ tử, có nghĩa là tông môn sẽ xuất hiện một đệ tử có thân phận cực cao. Nghe nói bọn họ không nhận thêm đệ tử từ lâu rồi, dù thiên phú có cao siêu, cũng chỉ để chưởng giáo đương nhiệm hoặc một vài trưởng lão khác nhận làm đệ tử. Năm đó, sư tỷ Thiên Vân Y Y có thiên phú hơn người, cuối cùng bái làm môn đệ của chưởng giáo"

"Thế Đạo Tử thì sao?"

Hàn Tô hỏi với vẻ tò mò.

Bọn họ không hiểu nhiều về Đạo Tử lắm, nhưng vẫn nghe ngóng được ít nhiều về danh tiếng của đối phương. Trong giới Tu Chân, cho tới hiện tại thì chưa tìm được người có thể đánh đồng được với Đạo Tử.

"Việc này...

Miêu Khả An lắc đầu:

"Đúng là không bái nhập Quan Hà Phong, nhưng hắn ở trong Quan Hà Phong"

"Hình như ta biết"

Tô Thi giơ tay, nói:

"Khi còn bé, ta từng tới Quan Hà Phong chơi, hình như cha mẹ của sư huynh Kiếm Thư cũng ở Quan Hà Phong "Hình như là vậy, có điều không ai nhắc tới"

Tinh Chân tiên tử mặt không cảm xúc nói:

"Nhưng Đạo Tử thực sự được coi là đệ tử thế hệ mới của tông môn, không thể tính là đệ tử của Quan Hà Phong"

Miêu Khả An gật đầu, nàng biết cha mẹ của Đạo Tử là người của Quan Hà Phong.

"Vậy ai là người bái nhập được vào Quan Hà Phong thế? Có phải mang ý nghĩa hắn muốn vang danh giới Tu Chân không?"

Chu Ngưng Nguyệt đang ăn quýt, ngẩng đầu hỏi.

"Để ta xem nào?"

Miêu Khả An đọc kỹ bài đăng, một lát sau tìm được đáp án. Đôi môi đỏ khẽ hé, truyền ra giọng nói êm tại: "Hẳn tên là Chu Tự Phut.

Chu Ngưng Nguyệt suýt phun múi quýt ra. Nàng vội vàng dùng khăn giấy lau miệng.

1124 chữ

Chương 410: Câu Hỏi???

"Hả?"

Tô Thị và Hàn Tô cũng kinh ngạc.

"Mọi người quen à?"

Miêu Khả An nhìn ba người đang mang vẻ mặt kinh ngạc, nói:

"Đây là một tên khủng bố cực kỳ tàn ác. Lúc giết quái sẽ ép người phải diệt tới con cuối cùng, không diệt được thì sẽ diệt người.

Tô Thi mang vẻ mặt oán hận.

Hàn Tô cười khan hai tiếng, nói:

"Thanh danh của hắn không tốt cho lắm.

Nàng cực kỳ bội phục Chu Tự, thân là Thánh Tử Ma Đạo, che giấu thân phận tiến được vào Đạo Tông Thiên Vân thì thôi, đáng sợ hơn là dám dùng tên thật để giả mạo đệ tử của một sơn phong quan trọng trong tông môn.

"Cái tên Chu Tự này đang làm gì thế?"

Chu Ngưng Nguyệt như đứa trẻ tò mò nhìn Miêu Khả An.

"Bảo là vào Thất Thiên Tháp rồi, có khả năng sẽ gây ra chấn động. Mọi người cũng muốn kiểm tra Chu Tự xem hắn có thực sự cao minh không"

Miêu Khả An trả lời.

Chu Ngưng Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu, tiếp tục hỏi:

"Thế có thể thấy được tình hình trong tháp không?"

"Được chứ. Phản ứng của Thất Thiên Tháp càng mạnh, sẽ càng thấy được rõ ràng, thậm chí còn có thể nghe được âm thanh bên trong"

Miêu Khả An giải thích.

"Thế nghe được âm thanh bên trong rồi có thể thuật lại cho ta không?"

Chu Ngưng Nguyệt mang vẻ mặt tràn đầy mong đợi hỏi.

"Đương nhiên là được rồi"

Miêu Khả An khẽ cười nói.

"Cảm ơn tỷ tỷ"

"Không có gì, không có gì"

Hàn Tô:

"..."

Hình như là tỷ tỷ thật...

Chu Tự và Thu Thiển đi thẳng vào Thất Thiên Tháp, nhìn thấy một vùng tối tăm. Lúc này một con đường phát sáng kéo dài từ xa lại.

Khi đường kéo tới dưới chân họ, trong bóng tối bỗng truyền tới âm thanh vang vọng.

"Hoan nghênh tới Thất Thiên Tháp. Trước khi vào tháp cần trả lời ba câu hỏi. Chuẩn bị xong thì mới tiến lên trước ba bước"

Cộp!

Cộp!

Cộp!

Chu Tự và Thu Thiển đi về trước ba bước.

"Vấn đề đầu tiên, sau khi kết hôn, ngươi vui không?"

Chu Tự:

"..."

Thu Thiển:

"..."

Hai người liếc nhìn nhau.

Thu Thiển chợt bật nười, khẽ hé môi đỏ:

“Sẽ vui vẻ sao?"

“Người khác thì không biết, nhưng nếu ta cưới Thu tỷ thì nhất định sẽ rất vui vẻ"

Chu Tự cười trả lời.

Thu tỷ nở nụ cười, để hắn nhớ tới Thần Nữ Ma Đạo thù dai.

Không dám không vui vẻ. Lui một vạn bước nói....Chuyện hắn hy vọng nhất chính là cưới được Thu tỷ, Thu tỷ vừa đẹp vừa tốt, ngoại trừ thù dai, không dễ nói chuyện yêu đương ra thì đều là ưu điểm.

Thu Thiển che miệng cười hai tiếng, sau đó trả lời vấn đề:

“Chờ chúng ta kết hôn, sẽ vui vẻ.

Chu Tự gương mặt đầy ý cười, nghĩ thầm ý Thu tỷ là đã chuyển bị tốt để lấy chồng rồi? Ta phải tìm cơ hội cầu hôn.

“Vậy thì mời bước lên phía trước ba bước, nhận câu hỏi thứ hai.

Âm thanh thấp thoáng tiếp tục truyền đến từ trong bóng tối.

Bach...bach...bach!

Chu Tự chủ động dắt tay Thu Thiển, đi về phía trước ba bước.

“Thu tỷ ngươi cảm thấy câu hỏi thứ hai là gì?"

Chu Tự khẽ cười nói.

Thu Thiển ngâm câu ừ thật dài:

“Hỏi sau khi kết hôn sẽ nghe theo ai?"

“Nghe Thu tỷ"

Chu Tự vội mở miệng.

"Haha~"

Thu Thiển không khỏi bật cười, giọng nói thanh thúy êm tai:

“Hiện tại thì nghe ai?"

Hiện tại nghe ai? Lặp lại câu nói này trong lòng, Chu Tự nhớ lại những chuyện gần đây, hơi không tự tin nói:

“Là nghe ta?"

Thu Thiển gật đầu khẳng định:

“Gần đây phần lớn mọi việc đều nghe theo ngươi, cho nên về sau cũng nghe theo ngươi.

“Vậy sau này cho ta cơ hội xuống bếp?"

Chu Tự thử thăm dò hỏi.

“Không được.

Thu Thiển cười yếu ớt trả lời.

Chu Tự:

Một chút thời gian sau, âm thanh mờ mịt tiếp tục truyền đến:

“Câu hỏi thứ hai, sau khi kết hôn các ngươi vui vẻ ban ngày hay là vui vẻ ban đêm?"

Chu Tự, Thu Thiển:

"..."

“Đây là hệ thống trí tuệ sao?"

Chu Tự nhìn chung quanh một chút nhưng không thấy hệ thống.

Thu Thiển dùng linh khí và thần lực thay phiên dò xét, nhẹ nhàng lắc đầu:

“Không có điện, hẳn là thứ như trận pháp, vậy thì...là ban ngày hay là ban đêm đây?"

Thu Thiển nhìn chằm chằm Chu Tự, chờ đợi đáp án.

“Trả lời"

Chu Tự nhấc tay.

“Mời trả lời"

Âm thanh thấp thoáng truyền ra.

“Khi nào có Thu tỷ cũng vui vẻ.

Chu Tự nghiêm mặt nói.

“Ồ"

Một tiếng ồ thật dài, Thu Thiển cười xấu xa nhìn Chu Tự nói:

“Ta hiểu!” Chắc chắn là ngươi đã hiểu sai, Chu Tự âm thầm lẩm bẩm một câu.

Lúc này âm thanh trong bóng tối cũng dùng giọng điệu thì ra là thế nói:

“Trẻ tuổi hưng phấn, ta hiểu!"

Hai người:

"..."

“Chuẩn bị xong xin mời bước lên phía trước ba bước, nghe câu hỏi cuối cùng"

Âm thanh mờ mịt truyền đến từ trong bóng tối.

Hai người tiếp tục cất bước, rất tò mò câu hỏi thứ ba.

“Thu tỷ thấy liệu câu hỏi thứ ba có còn liên quan đến việc kết hôn không?"

Chu Tự hỏi.

Thu Thiển nghĩ nghĩ, gật đầu nhẹ đến không thể nhận ra, trả lời:

“Có thể"

Chốc lát sau, hai người vào chỗ, âm thanh thuộc về bóng tối cũng theo đó mà xuất hiện:

“Câu hỏi thứ ba, xin hỏi hai người có cảm thấy xấu hổ và chột dạ với đáp án hai câu hỏi trước không? Đó thật sự là đáp án trong lòng hai người sao? Nếu đúng mời đứng tại chỗ, nếu không đúng mời tiến lên một bước, ta sẽ nói cho ngươi biết, năm tháng yên bình là một khoảnh khắc, lông gà đầy đất là thường ngày, dù cho bạn đời không giống ban đầu, nhưng hắn/nàng đã từng là sự tồn tại đẹp nhất trong lòng ngươi, trong hồi ức, trong nội tâm, vui vẻ cũng không biến mất, chỉ là các ngươi làm như không thấy. Như vậy xin trả lời câu hỏi.

“Trả lời"

Chu Tự tiếp tục nhấc tay.

1050 chữ

Chương 411: Tầng Thứ Nhất

“Mời trả lời"

Âm thanh truyền đến từ bóng tối.

“Trả lời xong"

Chu Tự thả tay xuống nói.

“Nếu vậy mời hai vị quay đầu"

Chờ hai người Chu Tự quay đầu thấy cầu thang chín bậc phát sáng sau lưng, âm thanh thấp thoáng từ trong bóng tối chúc mừng:

“Tất cả chín bước, chúc các ngươi thiên trường địa cửu.

“Ta là Thất Thiên, tháp linh Thất Thiên Tháp, ghi chép kỷ niệm đẹp của các ngươi. Lần nữa chào mừng đến với Thất Thiên Tháp, hi vọng các ngươi có thể làm cho Thất Thiên Tháp nở rộ quang mang. Chúc các ngươi may mắn."

Xoát!

Cầu thang chín bậc hóa thành một vệt ánh sáng, biến mất trong đôi tay đang nắm lấy nhau của Chu Tự và Thu Thiển.

Trong nháy mắt họ cũng biết, đây chính là bằng chứng vào tháp, chín bậc mang ý nghĩa họ có chín cơ hội.

Về phần dùng như thế nào, phải vào tháp.

Một trận choáng váng ập đến, bóng tối xung quanh bắt đầu vặn vẹo biến mất.

Không lâu sau, họ đi tới một nơi trống trải.

“A, có sư đệ sư muội mới đến, còn trẻ như vậy đã có thể vào tháp, cũng không thấy nhiều.

Giọng nói đột nhiên vào vào tai Chu Tự và Thu Thiển.

Quay đầu nhìn sang bên cạnh, là một vị nam tử nhìn khoảng hơn hai mươi tuổi, ở bên cạnh hắn còn có những người khác.

Chu Tự đếm đếm, tất cả có chín người, năm nam bốn nữ, như vậy thêm họ nơi này là có mười một người.

“Sư đệ sư muội rất lạ mặt.

Một vị tiên tử tóc ngắn đi lên phía trước hai bước cười nói:

“Ta tên Thịnh Cẩm, để ta đưa các ngươi đi, đúng rồi các ngươi tên gì?

Chu Tự:

"Chu Tự Thu Thiển:

“Thu Thiển"

Ẩm...ẩm!

Nơi hẻo lánh mở ra một cái cửa lớn.

Đám người mừng rỡ, là tín hiệu vào tháp.

“Đi thôi, đến lượt chúng ta, rất may là không phải đợi tiếp"

Nam tử lúc đầu mở miệng, cười to nói.

“Tỉnh Vấn, sư huynh Thiên Bảo Các, là vị mạnh nhất trong chúng ta, sắp trở thành cường giả Nguyên Linh tứ phẩm.

Thịnh Cẩm chào hỏi Chu Tự cùng Thu Thiển rồi đuổi theo.

“Thật lợi hại.

Chu Tự cảm khái, kinh ngạc vì ở đây tuỳ ý cũng có thể gặp được một người chính là Trận Linh Ngũ Phầm.

“Thịnh sư tỷ, nơi này một đội đều có chín cơ hội sao?"

Trên đường đi Thu Thiển khiêm tốn hỏi.

“Ừ, tổng cộng có chín cơ hội, nhưng là cả tập thể có chín lần, thất bại sẽ khởi động lại. Mỗi lần vào trong tháp cũng khác nhau, có điều phần lớn đều là lựa chọn, nhìn như không khó thực tế lại có rất ít người đi được đến tầng thứ bảy. Chín lần là nhiều lần nhất, nhưng không có nghĩa là tỉ lệ của chúng ta sẽ lớn hơn. Nghe nói người lên đến tầng thứ bảy đều chỉ dùng một cơ hội.

Thịnh Cẩm tiên tử giải thích cặn kẽ.

Chu Tự và Thu Thiển liếc nhìn nhau, hiểu đại khái.

Tiến vào tầng thứ nhất sẽ phải đối mặt với một số lựa chọn, lựa chọn đúng hết có thể lên tầng bảy, sai thì sẽ lãng phí một cơ hội.

Lát sau.

Chu Tự đi vào đại môn.

Vốn cho rằng sẽ gặp phải tầng tháp thứ nhất vô cùng bình thường.

Nhưng cảnh tượng trước mắt làm hắn bất ngờ.

Họ giẫm lên đồng cỏ, bên cạnh có một dòng suối nhỏ, nơi xa có một ngọn núi lớn, dưới chân núi có một thôn nhỏ.

Hiện tại có một đám người đang vây quanh trước thôn nhỏ, có vẻ như đang tranh luận cái gì.

“Đi qua xem một chút.

Tỉnh Vấn cũng có chút bất ngờ, nhưng rất nhanh đã biết lối vào tầng tiếp theo là ở cổng thôn.

“Tu Chân giới đều có trời đất khác sao?"

Chu Tự nhỏ giọng hỏi Thu Thiển.

Hắn phát hiện mỗi nơi đi đến đều là không gian tự tạo thành.

“Thật ra cũng không nhiều lắm"

Thu Thiển lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

“Chỉ là những nơi ngươi đến đều trùng hợp là thế.

Chu Tự:

"..."

Một lát sau, họ đi vào cổng thôn.

Thấy là một người phụ nữ đã có chồng đang che chở một đứa bé trai, giằng co với thôn dân.

“Giao ra đây, hắn chính là quái vật, nếu ngươi cứ để hắn lớn lên, toàn thôn chúng ta đều phải chết.

“Ngươi đã quên hết những giáo huấn trước đây rồi sao? Quái vật không thể để người còn sống” Đối mặt với chất vấn của người trong thôn, phụ nhân che chở đứa nhỏ nói: “Không đâu, hắn là con của ta, ta sẽ dạy dỗ hắn, mà các ngươi cũng thấy đấy, từ nhỏ đến lớn hắn cũng giống những đứa trẻ khác. Hắn vì cứu bạn mới thể hiện ra một chút sức mạnh, hắn cứu được người là sự thật"

“Vậy hắn cũng là quái vật, đây là sự thật không thể chối cãi.

Có thôn dân phẫn nộ quát.

“Nhưng bây giờ hắn vẫn còn là một đứa bé, hắn biết hiếu kính phụ mẫu, biết giúp đỡ bạn bè, hắn nào có giống quái vật?"

Phụ nhân lớn tiếng đáp lại.

Nghe được cuộc đối thoại, trong nháy mắt Chu Tự đã hiểu lựa chọn chính trong tầng thứ nhất chính là đứa nhỏ quái vật kia.

Giết hay là để nó sống.

Đám người Chu Tự đến cũng không gây chú ý cho thôn dân, dường như rất tự nhiên hòa nhập vào trong đó.

Trở thành một phần trong đám người.

Đứa trẻ tên là Thạch Đầu, mẹ hắn tên Dương Hà, nam nhân trung niên dẫn đầu kia là trưởng thôn của thôn.

Nơi này là thôn Dương Gia, người trong thôn đời đời đều ở dưới chân núi.

Mà trong thôn cũng thường xuyên sinh ra quái vật, mang đến tai họa ngập đầu.

1075 chữ

Chương 412: Giết Hay Không?

Lần này, Thạch Đầu chính là quái vật trong thôn. Trong lúc nhất thời, đám người Đạo Tông Thiên Vân đã hiểu rõ cần phải đối mặt với cái gì.

Thạch Đầu trợ giúp những người khác, cuối cùng lộ ra quái lực, chính là quái vật trong thôn. Dương Hà không tin đứa con của mình sẽ mang đến tai họa ngập đầu cho thôn, mà đám trưởng thôn cũng không thể để mặc cho quái vật trưởng thành, chắc chắn phải bóp chết bọn hắn từ trong nôi mới đúng.

“Nói thật dễ nghe, xảy ra chuyện ngươi chịu trách nhiệm nổi sao?"

Trưởng thôn tức giận nhìn Dương Hà.

Vì đứa con sau lưng mình, Dương Hà không hề chịu nhượng bộ:

“Đứa trẻ cũng không làm gì sai, tại sao lại dùng tương lai để định tội của hắn chứ?"

“Đó là vì khi hắn phạm tội, trong thôn sẽ không có năng lực ngăn cản, ngươi có thể không biết nhưng ta nhớ rõ.

35 năm trước, cũng vì không phát hiện ra một con quái vật khiến cho 400 hộ thôn bây giờ chỉ còn lại hơn 100 hộ. Trách nhiệm như vậy ngươi gánh nổi sao?” Trưởng thôn tức giận không kiềm chế được nói.

Chỉ có trải qua đau đớn thê thảm năm đó mới hiểu được quái vật đáng sợ đến thế nào, mới có thể hiểu được tầm quan trọng của việc giết chết quái vật.

“Nhưng ta nghe nói quái vật năm đó nghịch ngợm gây sự từ nhỏ, dễ cáu kỉnh thích đánh nhau. Nhưng Thạch Đầu thì khác, hắn ngoan ngoãn hiểu chuyện, các người cũng đều khen, sao đã quên rồi?"

Dương Hà khóc lóc gào thét. “Hắn giống quái vật chỗ nào?"

Trưởng thôn nhìn chằm chằm Dương Hà, hít sâu một hơi, cuối cùng quay đầu lại nhìn về phía đám Chu Tự. Tỉnh Vấn là người dẫn đầu mười một người, hắn cũng trở thành đối tượng bị tra hỏi.

“Mấy vị là học giả trong thành đến phải không?"

Trưởng thôn khách khí hỏi.

“Thực ra chỉ là những kẻ nhàn rỗi đi qua nơi này mà thôi.

Tỉnh Vấn khách sáo đáp.

Mười một người đều hiểu rằng đáp án câu hỏi sẽ xuất hiện từ chỗ họ, trong lúc nhất thời vội suy nghĩ, tìm kiếm đáp án “Chúng ta là nông phu nông thôn, ngu muội lại hiểu biết nông cạn, mấy vị học giả nhất định có kiến thức bất phàm, không biết có thể giúp chúng ta ra một quyết định hay không?"

Nói hai câu khách sáo, trưởng thôn nhìn về phía Thạch Đầu rồi nói:

“Giúp chúng ta xác định xem hắn có thể đem đến tai họa nghiêm trọng cho chúng ta hay không"

Tiếng nói vừa dứt, mọi người xung quanh đều nhìn về phía mười một người Tỉnh Vấn, hy vọng có thể giúp họ giải quyết vấn đề.

Tỉnh Vấn khách khí đáp lễ, nhìn về phía Thạch Đầu nói:

“Chúng ta có thể kiểm tra không?"

Đám người tránh sang một bên, Dương Hà cũng chỉ có thể để những người này kiểm tra Thạch Đầu, kéo con traimình ra, trấn an:

“Thạch Đầu đừng sợ"

Thạch Đầu là một cậu bé có đôi mắt to, khoảng bốn năm tuổi, thấy người lạ tới gần, vẻ mặt đầy sợ sệt.

Chu Tự và Thu Thiển cũng tới kiểm tra, mỗi người đều có phương thức thăm dò riêng của mình, Thu Thiển cũng vậy.

Chu Tự trở lại nguyên bản, dùng ánh mắt dò xét.

Trên thực tế, hắn cũng không có bất kỳ thuật thăm dò gì.

Ba tháng tu chân chỉ toàn phát lương cho ma chủng, ít học tập các thuật pháp.

Giáo dục bắt buộc đều mất chín năm chứ đừng nói đến tu chân giới, ba tháng ngắn ngủi có thể học hiểu một chút văn viễn cổ, toán học đã rất nhanh rồi.

Một lát sau, đám người thu tay lại, bắt đầu thảo luận.

“Ta không có bất kỳ phát hiện nào, các ngươi thì sao?"

Tỉnh Vấn hỏi những người khác “Ta không có"

Một vị tiên tử cột tóc đuôi ngựa trả lời.

“Ta cũng không"

Nam tử thanh niên để râu cũng lắc đầu theo.

Những người khác bao gồm cả Chu Tự và Thu Thiển cũng đều lắc đầu, không có chút phát hiện gì.

Trong lúc họ thăm dò Thạch Đầu, chỉ là một người bình thường, không có dấu hiệu gì cho thấy đó là một con quái vật cả.

“Thân thể hắn không có vấn đề gì"

Tỉnh Vấn nói với trưởng thôn.

“Không phải quái vật đúng không?"

Dương Hà kích động ôm lấy Thạch Đầu.

Đám trưởng thôn dù không cam tâm nhưng không nói thêm về chuyện quái vật nữa, chỉ nhìn qua Tỉnh Vấn mà nói:

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm thế nào?"

Tỉnh Vấn quay đầu nhìn về phía mười người đồng môn:

“Đây là lựa chọn, các ngươi nghĩ thế nào?"

“Đứa bé này cũng không có vấn đề gì, cho đến bây giờ cũng chưa làm ra bất cứ chuyện gì, không thể xác định được hắn là quái vật, hay là cứ để họ ở chung với nhau, nhưng cần phải chú ý nhiều hơn.

Một vị tiên tử nói.

“Những người khác thấy thế nào?"

Tỉnh Vấn nhìn về phía những người khác.

Không có người đưa ra đáp án khác.

Tỉnh Vấn gật đầu, nói với trưởng thôn:

“Sau khi kiểm tra đúng là không có vấn đề gì, theo các ngươi nói thì hắn cũng không có biểu hiện ra ác ý gì, đứa trẻ năm sáu tuổi vẫn cần được chỉ bảo, tùy ý bóp chết là không tôn trọng sinh mạng"

Sau khi đám trưởng thôn gật đầu, hắn nhìn về phía Dương Hà tiếp tục nói:

“Con của ngươi đúng là có hiềm nghi, việc ngươi cần làm là quan sát dạy dỗ hắn cho tốt, một khi có vấn đề gì ngoài ý muốn thì phải lập tức thông báo ngay.

“Được, ta hiểu rồi.

Dương Hà mừng rỡ gật đầu.

Như vậy đã hoàn thành lựa chọn.

Sau khi đám đông thôn dân trở về, một cái cầu thang kéo dài lên đến giữa không trung hiện ra, chờ họ đi lên.

1118 chữ

Chương 413: Sai Hay Đúng?

“Cứ như vậy thôi sao?"

Chu Tự có hơi bất ngờ.

“Không vội, mới tầng thứ nhất, tầng thứ hai chắc là không giống vậy.

Thịnh Cẩm tiên tử ở bên cạnh đáp.

“Lựa chọn này có chính xác không?"

Thu Thiển nhịn không được mà hỏi.

“Không biết, nhưng nếu là người bình thường chắc hẳn đều sẽ chọn như vậy.

Thịnh Cẩm tiên tử lắc đầu.

“Lên xem trước rồi nói sau"

Tỉnh Vấn cười nói.

Chu Tự đi ở sau cùng, hắn nhìn sư huynh Tỉnh Vấn, nhìn có vẻ trầm ổn, tính cách cũng khá ôn hòa.

Sau đó, bọn hắn đi vào tầng thứ hai.

Vẫn là giẫm lên đồng cỏ, bên cạnh có con suối nhỏ, phía xa có ngọn núi lớn, dưới núi có một thôn trang nhỏ. “Đây là?"

Tiên tử buộc tóc có hơi bất ngờ:

“Không phải là cái thôn làng ở tầng thứ nhất sao?"

Đám người cũng ngạc nhiên, chỉ là khi họ nhìn về phía ngôi làng thì lại thấy nó đã biến thành đống đổ nát, rừng cây xung quanh tươi tốt đến bất thường, cỏ dại mọc rậm rạp.

“Qua đó xem một chút"

Tỉnh Vấn bay đi.

Chu Tự và Thu Thiên dưới sự giúp đỡ của Thịnh Cẩm cũng dùng thời gian nhanh nhất đến được cổng thôn. Thôn làng lúc trước có thôn dân khói lửa đã trở nên tĩnh mịch, nhà cửa đổ nát, đồng ruộng hoang phế.

Nơi này giống như đã rất lâu không có ai ở.

Lúc đi vào, bọn hắn còn thấy vết máu khô cạn nhuộm đỏ mặt tường, lại đi vào tiếp, trên đường phố xuất hiện rải rác xương cốt.

Mọi người đều cau chặt mày, thôn dân bị giết, hoặc có thể nói là cả thôn bị đồ sát.

Gừ!

Đột nhiên có tiếng gầm giận dữ truyền ra từ trong thôn, một bóng người lao nhanh đến.

Là một cự nhân gần ba mét, tóc tai hắn bù xù, cơ thể vạm vỡ, những nơi đi qua đều khiến mặt đất chấn động.

Ầm!

Hắn đi đến đối diện trước mặt Tỉnh Vấn, vung một quyền xuống.

Lực lượng khổng lồ tạo nên cơn gió bão.

Răng rắc!

Tiếng xương cốt đứt gãy vang lên, nắm đấm mạnh mẽ vặn vẹo phá hủy tất cả.

Nhưng Tỉnh Vấn chỉ dùng bàn tay ngăn cản công kích của đối phương, thậm chí còn đánh ngược lại lực lượng này.

Gừ!

Cự nhân chịu đau càng phẫn nộ hơn, hắn tiếp tục ra quyền tấn công Tỉnh Vấn, lần này hắn cũng không được như ý.

Sau đó Tỉnh Vấn vỗ một cái, ầm một tiếng, đập cự nhân ngã xuống mặt đất khiến cho hắn mất đi sức chiến đấu. “Là ngươi giết người trong thôn sao?"

Tỉnh Vấn kéo đầu cự nhân từ trong đất lên hỏi.

Gừ!

Cự nhân nhe răng trợn mắt, trong lúc thống khổ vẫn còn đe dọa người khác.

Đơn Ma Hoa tiên tử đến bên cạnh cự nhân dùng thuật pháp thăm dò, lại thử dùng thuật trị liệu, cuối cùng kết luận:

“Tinh thần hỗn loạn, không thể khôi phục được"

“Đây là Thạch Đầu lúc trước sao?"

Một tiên tử khá xinh đẹp dò hỏi.

Những người khác đều im lặng, trong khoảnh khắc thấy cự nhân này bọn hắn cũng đã nhận ra được, đây chính là đứa trẻ mà lúc trước bọn hắn bảo vệ.

Chu Tự đứng sau cũng hiểu ra, mỗi sự lựa chọn sẽ mang lại hậu quả, lúc ấy nhìn như là cứu được đứa trẻ Thạch Đầu kia nhưng trên thực tế lại giết tất cả người của một thôn.

Vậy thật ra câu trả lời chính xác là giết Thạch Đầu sao?

Lại một lần kiểm tra khác, cuối cùng xác định không còn người sống sót khác thì Tỉnh Vấn nhẹ nhàng phất tay, cự nhân đã mất mạng.

Đến đây, toàn thôn Dương Gia đều bị diệt.

Cùng lúc đó, chín luồng ánh sáng ở trên tay bọn hắn sáng lên, ầm một tiếng, vỡ tan tại chỗ.

Họ cảm giác như đang rơi xuống, chờ đến sau khi đứng vững lại thì thấy vẫn ở bên cạnh con suối nhỏ, phía xa bên dưới chân ngọn núi lớn thôn dân đang đứng ở trước cửa thôn cãi nhau.

Lúc này Thất Thiên Tháp Linh cũng phát ra âm thanh:

“Thành tích tốt nhất ở tầng hai, các ngươi cùi thật đấy"

Đám người:

Chu Tự cảm thấy cạn lời với Tháp Linh, nhưng vẫn biết rõ các yếu tố để qua cửa hiện tại.

Đó chính là đưa ra lựa chọn để thôn dân sống sót.

Phải sống đến tầng thứ bảy.

Có chín cơ hội, Tháp Linh sẽ ghi lại thành tích tốt nhất.

Sau lần này nữa là còn có tám cơ hội.

“Tỉnh sư huynh, lần này cần lựa chọn thế nào?"

Thịnh Cẩm tiên tử hỏi.

“Vấn đề ở trên người Thạch Đầu, chỉ có thể bắt đầu từ hắn.

Tỉnh Vấn có hơi đau đầu nói: “Thật ra cũng có thể là người trong thôn tác động tiêu cực đến, nhưng dù sao cũng đúng là tồn tại quái vật nên chắc chắn phải làm chút gì đó"

“Thật sự phải giết sao?"

Nhã Hương tiên tử có dáng vẻ tương đối xinh đẹp lo lắng hỏi.

“Các ngươi chưa từng rời khỏi tông môn nên có lẽ còn không đành lòng, nếu không có cách gì thì để ta ra tay.

Giọng nói Tỉnh Vấn có hơi trầm thấp.

Những người khác cũng cúi đầu yên lặng không lên tiếng.

Đối mặt với một đứa trẻ bình thường, ra tay giết chết là chuyện không dễ dàng.

Đám người đi qua đó, Tỉnh Vấn lập tức cho đám người trưởng thôn một phương án. “Chuyện quái vật quả thật không thể xem thường, bây giờ ta phóng ấn hắn lại, các ngươi phải trông coi hắn cẩn thận, nếu có gì thay đổi thì các ngươi tự xử trí. Nhưng như vậy cũng không phải cách hay, các ngươi tốt nhất nên tìm ra được nguồn gốc ở đâu?

Nói xong những lời này, Tỉnh Vấn trong tiếng kêu khóc của Dương Hà, phong ấn Thạch Đầu lại, khiến cho hắn ngủ say trong tảng băng.

Vì vậy, cổng thôn xuất hiện hai loại âm thanh, một là tiếng khóc của Dương Hà, hai là tiếng reo hò may mắn của thôn dân.

Lựa chọn kết thúc, đám Chu Tự tiến vào tầng thứ hai, thấy vẫn là thôn làng dưới ngọn núi lớn.

1086 chữ

Chương 414: Chọn Chọn Lựa Lựa

Điều khác với lần trước là lần này thôn làng không có vấn đề gì.

Ở cửa thôn, mấy người nhìn vào bên trong xem xét, ngẫu nhiên có vài người đi qua, không thấy có nhiều người dân nhưng vẫn tràn ngập khói lửa như trước.

Lúc này có một nữ tử tóc tai bù xù, bẩn thỉu đi qua bên cạnh bọn hắn, điên điên khùng khùng cầm theo giỏ rau dại đi vào trong thôn.

Là Dương Hà, Chu Tự và Thu Thiển là người đầu tiên nhận ra nàng.

“Chúng ta đi theo xem một chút đi.

Thịnh Cẩm tiên tử thấy Chu Tự và Thu Thiển để ý thì lập tức dẫn đường qua đó.

Trước khi rời đi nàng lên tiếng chào hỏi sư huynh Tỉnh Vấn.

Tách ra xem xét, trước mắt còn chưa tìm thấy việc gì phải lựa chọn.

Đi theo Dương Hà vào một sân nhỏ cũ nát, bọn Chu Tự nghe thấy tiếng chào hỏi khiến cho người ta xúc động:

“Thạch Đầu, mẹ về rồi, con ở nhà có ngoan không?"

Nhưng mà sân nhỏ lại trống rỗng, căn bản không có ai đáp lại nàng.

Chu Tự nhìn theo, nghĩ đến mẹ con Tiểu Tĩnh.

Ba người thấy Dương Hà mở cửa đi vào, bên trong là phòng khách, Dương Hà để thức ăn lên bàn rồi trực tiếp đi vào gian phòng bên trong.

Lúc mở ra, ba người Chu Tự thấy Thạch Đầu bị đóng băng lại.

Lúc này Dương Hà nở nụ cười nói:

“Đói bụng chưa? Mẹ sẽ làm đồ ăn ngon cho con, con đừng chạy lung tung, rất nhanh sẽ xong thôi.

Mấy người Chu Tự ở sau nhìn Dương Hà châm lửa xào rau, thỉnh thoảng còn nghe tiếng “đáp lại” con trai nói:

“Sắp xong rồi, sắp xong rồi, nhìn con đói chưa kìa"

Chu Tự cau mày nói:

“Ta cảm thấy lựa chọn này là sai rồi, nếu chỉ đơn giản đuổi họ ra khỏi thôn thì sao? Có thể tốt hơn không?"

Thịnh Cẩm lắc đầu thở dài nói:

“Không ai biết cả, nhưng mỗi lần lựa chọn chắc chắn phải có người trả tiền. Có lẽ chính vì có tiếc nuối nên mới có thể khiến cho người khác càng quý trọng hơn Chu Tự và Thu Thiển đều im lặng.

Không có thế giới toàn khổ đau cũng không có nơi nào đều sung sướng, là ý này sao?

Chu Tự im lặng, lại quan sát Dương Hà thêm một lúc nữa rồi họ quay người rời khỏi đó.

Một ngày Dương Hà “bận rộn nhiều việc”, bận chơi với con, nấu ăn cho con, dạy con học, đắp chắn, hát ru ngủ.

Chờ khi bọn hắn đến cửa thôn tập hợp, phát hiện nơi này đã tụ tập rất nhiều người.

Sau khi đi qua lập tức nghe được trưởng thôn đã già nua thỉnh cầu Tỉnh Vấn: “Học giả, làm ơn hãy phóng ấn hắn lại lần nữa, chúng ta vẫn đang tìm kiếm ngọn nguồn.

“Con nhà ta chỉ là có thần lực trời sinh thôi, không liên quan gì đến quái vật cả"

Một vị nông phụ giải thích.

Đối lập với thôn làng là một cặp vợ chồng trung niên đứng trước một cậu bé bảy tám tuổi, nói với những người khác:

“Dù Đại Sơn có hơi nghịch ngợm một chút nhưng nó không phải đột nhiên xuất hiện quái lực, từ nhỏ nó đã có rồi.

Cha Đại Sơn nhăn nhó, gần như sắp khóc cầu xin những người khác.

Chu Tự nhìn cậu bé khẩu khỉnh khỏe mạnh kia, không cảm thấy đối phương sẽ là một quái vật, nhưng cũng có thể sẽ trở thành quái vật giống như Thạch Đầu.

Cho nên phải lựa chọn, Đại Sơn cũng sẽ giống Thạch Đầu sao?

Qua một lần bỏ phiếu, mười một người thống nhất kết quả, phóng ấn Đại Sơn lại.

“Không, không được, ta chỉ có một đứa con này, không thể phong ấn nó"

Mẹ Đại Sơn nhìn người trong thôn:

“Các ngươi nói giúp một câu đi"

“Chấp nhận sự thật đi, Đại Sơn cũng là quái vật"

Những thôn dân khác đáp lại một câu.

Cha Đại Sơn ôm lấy Đại Sơn, hắn không biết biểu đạt thế nào chỉ có thể nói với Tỉnh Vấn:

“Phong ấn cả ta luôn đi"

“Ta, cả ta nữa"

Mẹ Đại Sơn vội ôm lấy con trai mình:

“Muốn phong ấn con của ta thì phải phong ấn ta trước.

Cuối cùng chỉ phong ấn mỗi Đại Sơn, đây cũng là một sự lựa chọn.

Nếu phong ấn cả nhà cùng một chỗ thì sẽ rất dễ bị người ta phá hỏng phong ấn.

Cho nên chỉ có thể nói với họ, nếu phá hỏng phong ấn thì người bên trong có thể sẽ chết, mà chỉ cần tìm được ngọn nguồn thì sẽ có cách phá giải.

Sau đó, bọn hắn lại tiến vào tầng thứ ba.

Không có gì bất ngờ xảy ra, tầng thứ ba vẫn là thôn Dương Gia.

Vừa lên đến nơi, bọn hắn lập tức quan sát thôn, lần này bọn hắn nhíu mày lại, thôn đang bốc cháy.

Ầm!

Tiếng nổ tung vang lên.

Một hỏa nhân đang bóp một lão giả, ném ra ngoài “phịch” một cái.

Tỉnh Vấn là người phản ứng nhanh nhất, lập tức tiếp nhận lấy lão giả, là là lão trưởng thôn.

Chờ đến khi đám Chu Tự đi tới, lão trưởng thôn khó khăn nhìn đám người, mở miệng nói:

“Sai rồi, sai rồi, Đại, Đại Sơn không phải là quái vật, quái vật là Đinh Hương"

Đám người kinh ngạc, hốt hoảng, lúc này hỏa nhân đánh tới.

Là một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều.

“Tinh thần hỗn loạn nhưng vẫn có tri giác, không giống với Thạch Đầu trước đó.

Đơn Ma Hoa tiên tử kiểm tra xong lập tức nói.

“Có cách nào thay đổi tình thế không?"

Lập tức có người hỏi.

“Không, không có"

Đơn Ma Hoa tiên tử lắc đầu.

Cuối cùng lão trưởng thôn chết đi, Đinh Hương cũng bị đánh giết, khi đi tìm Thạch Đầu thì phát hiện hắn đã bị thiêu thành tro, bên cạnh hắn còn có một bộ xương đã bị đốt cháy khét.

Không tìm được Đại Sơn, có lẽ là vì một số lý do nên phong ấn đã bị phá vỡ.

1085 chữ

Chương 415: Liên Hoàn

Cùng lúc đó, Thất Thiên Tháp Linh phát ra âm thanh:

“À, đến trận tiếp theo đi, cùi thật đấy"

Đám người:

"..."

Trong tám luồng ánh sáng lại có một luồng nữa tan vỡ.

Ầm!

Xuất hiện cảm giác rơi xuống, bọn hắn trở về tầng thứ nhất.

“Lần này để bọn hắn thử rời khỏi thôn xem?"

Thịnh Cẩm đề nghị.

Chu Tự và Thu Thiển nhìn sư tỷ Thịnh Cẩm, biết tại sao nàng lại đề nghị như vậy.

Những người khác đồng ý, nếu phù hợp thì sẽ vẹn toàn cả đôi bên.

Cuối cùng Dương Hà mang theo Thạch Đầu rời khỏi thôn, có thể nói là vẹn cả đôi đường, tất cả mọi người đều yên tâm.

Chỉ là khi họ đến tầng thứ hai lại thấy một cự nhân đang xé nát một nam tử trưởng thành.

Một phụ nhân đang ôm bé gái chạy ra khỏi thôn, đáng tiếc là vừa đối mặt đã bị cự nhân đánh nát hai chân, té ngã trên đất.

“Mẹ, mẹ"

Bé gái lôi kéo phụ nhân khóc nức nở.

“Ngươi mau trốn đi Phụ nhân đẩy bé gái ra, lớn tiếng nói.

Bé gái không chạy trốn mà nhặt đá lên ném về phía cự nhân la hét:

“Quái vật, tránh ra, ngươi tránh ra"

Gừ!

Cự nhân nhìn chằm chằm bé gái, giơ tay lên nhưng dường như lại đang do dự, đấu tranh.

Cuối cùng vẫn đánh một quyển xuống.

Ầm!

Không đợi một quyền của hắn hạ xuống, chín người xung quanh lập tức tiễn hắn đi.

Đám người đứng lại, nhìn quanh bốn phía, phát hiện toàn bộ thôn làng chỉ còn lại một bé gái.

“Quyết định thất bại.

Âm thanh của Thất Thiên Tháp Linh đột nhiên vang lên:

bại ba lần, hiện tại các ngươi cần phải trả lời một câu hỏi.

“Thất “Là cái gì?"

Tỉnh Vấn nhẹ giọng hỏi.

“Trở lại ban đầu, thôn dân muốn giết và cậu bé Thạch Đá vô tội, trong họ ai đúng ai sai?"

Thất Thiên Tháp Linh hỏi.

Mọi người im lặng.

“Hy sinh một người cứu cả một thôn, đáp án này không phải rất rõ ràng sao?"

Giọng nói của Thất Thiên Tháp Linh mang vẻ trêu đùa.

“Nhưng nếu cũng sai như Đại Sơn thì sao?"

Nhã Hương tiên tử hỏi.

“Thà rằng giết nhầm còn hơn bỏ sót, phải dùng mạng của một người cược tính mạng của cả thôn sao?"

Thất Thiên Tháp Linh nói.

“Vậy lỡ như chúng ta chính là người này thì sao?"

Chu Tự đột nhiên mở miệng nói.

“Có thể thật ra các ngươi chính là thôn dân, đúng không?"

Thất Thiên Tháp Linh hỏi ngược lại.

Mọi người im lặng.

“Xem ra các ngươi còn không chịu nhìn thẳng vào nội tâm, vậy thì mời tiếp tục đi, một đám ngu ngốc.

Thất Thiên Tháp Linh cười nhạo nói.

Đám người:

"..."

Bắt đầu lần thứ tư, bọn hắn tiếp tục phong ấn, lần thứ nhất phong ấn Thạch Đầu, lần thứ hai phong ấn Đinh Hương.

Đến tầng thứ ba, vẫn đón nhận thất bại như vậy, vì giữa đường Thạch Đầu phá vỡ được phong ấn, thậm chí còn để hắn có được năng lực băng phong.

Lần thứ năm.

Trong băng phong, Tỉnh Vấn âm thầm giết chết Thạch Đầu.

Tầng thứ hai, Đinh Hương cũng có kết cục giống Thạch Đầu.

Tầng thứ ba, vì Đại Sơn bị nói là quái vật ở tầng thứ hai, từ nhỏ lớn lên trong sự chỉ trỏ, tính cách bạo lực nóng nảy vô cùng, giống như quái vật khiến thôn làng khổ không thể tả.

Hy vọng đám Chu Tự có thể trợ giúp xử lý.

Đây chỉ là chuyện giữa những người bình thường, Đạo Tông Thiên Vân không thể tham dự vào.

Lựa chọn trung lập, bọn hắn đến tầng bốn, cuối cùng Đại Sơn biến thành “quái vật” giết sạch toàn thôn.

“Là họ nói ta là quái vật, vậy ta sẽ biến thành quái vật cho họ xem, cha mẹ là do họ hại chết, họ đều đáng chết"

Đây là lời nói Đại Sơn nói với đám người Chu Tự.

Lời người đáng sợ, lòng người khó dò.

Lần thứ sáu, tất cả bọn hắn đều duy trì sự trung lập, để thôn dân tự lựa chọn.

Cuối cùng Thạch Đầu chết, Đại Sơn chết, đến tầng thứ ba Đinh Hương trở thành quái vật.

Đám người im ắng, trong lúc nhất thời không tìm ra được cách tốt hơn.

“Lần thứ sáu thất bại, xin hỏi, thôn dân giết quái vật là đúng hay sai? Cuối cùng bị những con quái vật giết chết là điều đương nhiên sao?"

Thất Thiên Tháp Linh lại đặt câu hỏi lần nữa.

Sáu lần thất bại khiến bọn hắn hiểu ra tiến về tầng thứ bảy khó đến cỡ nào.Quái vật đều là trẻ con, chẳng lẽ mỗi tầng đều phải giết sạch trẻ con sao? Thôn dân cũng không sống được tới tầng thứ bảy.

Chu Tự im lặng rất lâu, đột nhiên nhấc tay lên nói:

“Trả lời"

“Mời trả lời"

Thất Thiên Tháp Linh lập tức đáp.

“Mở tầng thứ bảy ra đi, ta đã biết quái vật là ai, quái vật thật sự chỉ có một người” Giọng nói của Chu Tự vang lên xung quanh.

Bên ngoài Thất Thiên Tháp.

Đám người chờ đợi hồi lâu cũng không thấy Thất Thiên Tháp xuất hiện phản ứng.

"Lần này khó đến vậy sao? Ngay cả một người vượt trội cũng không có?"

Ngoài tháp có người hỏi.

Mỗi tầng vòng xoáy của Thất Thiên Tháp đều có thể quan sát được bên trong, nhưng nếu bình thường không có gì lạ thì ngay cả phản ứng vòng xoáy cũng chẳng muốn có.

Thời gian trôi qua hồi lâu, vẫn không thấy bất kỳ phản ứng nào, nói rõ người ở bên trong không có một ai vượt trội cả.

"Khó mà nói được, có lẽ là còn đang luân phiên"

Có người trả lời.

"Đêm nay không có vấn đề đấy chứ? Vị đệ tử của Quan Hà Phong kia cũng đi vào rồi, lại nói không phải có người đã hỏi tiền bối của tông môn sao? Có tin tức gì mới?"

"Vị đệ tử của Quan Hà Phong kia mới là Binh Giả bát phẩm, không dễ lắm đâu nhỉ?"

1088 chữ

Chương 416: Gây Chú Ý

"Theo ta được biết, trong ngàn năm nay, chưa từng có ai bước ra từ Quan Hà Phong, chứ đừng nói chi là chiêu mộ đệ tử mới, mà Thất Thiên Tháp luôn có người đi đến tầng thứ bảy. Cả hai ai mạnh ai yếu ngươi hiểu chứ?" Nghe thấy những lời người này nói, đám người đột nhiên bừng tỉnh, là kiểu logic này.

Nhưng mà Thất Thiên Tháp không hề có phản ứng, phải giải thích thế nào đây?

An Khách chú ý đến Thất Thiên Tháp cũng chú ý đến tiền bối của sư môn, hắn cũng muốn biết Quan Hà Phong có chiêu mộ đệ tử thật hay không.

Nhưng mãi mà không có được câu trả lời chắc chắn, họ cũng không thể nào biết được.

"Theo lý thuyết chỉ cần biểu hiện không phải quá kém cỏi, ít nhiều gì Thất Thiên Tháp cũng sẽ có chút phản ứng, ít nhất sẽ nói rõ quy tắc xông tháp, nhưng những người tham dự lần này lại tầm thường như thế?"

Quả thực An Khách không thể nào hiểu được, nếu không phải lo đắc tội với nhóm người này, hắn cũng muốn viết bài để trào phúng một chút.

Khi hắn mở điện thoại ra kiểm tra xem bài viết của mình có bình luận gì mới không, thấy thật sự có người đăng bài.

Chưa từng thấy người xông tháp nào kém cỏi như vậy.

Nhấn vào xem thử, đối phương vô cùng tức giận.

Nói mình đã chờ đợi với cõi lòng đầy chờ mong trong thời tiết lạnh giá, đến bây giờ ngay cả quy tắc cũng không biết, rốt cuộc là nhóm người mới này kém cỏi đến mức nào mới có hành động vĩ đại như thế!

Khiến cho người ta khinh thường.

Để hắn đi vào chắc chắn không đến mức như thế.

"Thế mà lại nặc danh An Khách khinh thường.

Hắn thấy bên dưới có không ít người bình luận.

"Sư huynh hay là sư tỷ? Không cần sợ, để lộ tên ra, nói cho người xông tháp biết, đại hiệp ở đây"

"Có phải là nghe nói có sư thúc tổ của Quan Hà Phong nên sợ rồi? Vậy thì chi bằng đừng đăng bài"

"Dù ta cũng tức giận, nhưng mà ta dám để lộ tên"

"Chủ thớt đừng sợ, ta đang đi dạo lăng mộ, có cái gì ngoài ý muốn ta chôn ngươi"

"Tiểu sư thúc tổ của Quan Hà Phong đã đi vào rồi cũng không có phản ứng? Hình như hắn mới là Binh Giả bát phẩm, cũng có thể hiểu được.

An Khách lắc đầu, hắn là người có tiếng tăm trong diễn đàn, không dám tùy ý để lại bình luận.

Lúc này vòng xoáy của Thất Thiên Tháp xuất hiện ánh sáng chói mắt, theo đó mà đến còn có một câu:

"Mở lần thứ bảy đi, ta biết quái vật là ai rồi, quái vật thật sự chỉ có một người"

Hình ảnh xuất hiện, mọi người thấy mười một người ở trước thôn.

Chính là đám Chu Tự, mà câu nói này xuất phát từ miệng của Chu Tự.

Cùng lúc đó một đạo ý niệm truyền ra, là ý niệm thông báo của Thất Thiên Tháp, thuận tiện cho biết sáu lần lựa chọn của đội này.

"Đệt, thế mà chính là đội ngũ của tiểu sư thúc tổ, người dẫn đầu chính là Tỉnh Vấn sư huynh đúng không? Hắn mạnh như vậy cũng không thể khiến tháp linh của Thất Thiên Tháp chú ý? Nhưng chỉ với một câu nói của tiểu sư thúc tổ đã khiến tháp linh chú ý, tại

sao?"

Có người kinh hô.

Thất Thiên Tháp bắt đầu xuất hiện phản ứng, tất nhiên nói rõ câu nói này có đạo lí riêng của nó, nhưng cụ thể như thế nào còn cần phải quan sát tiếp.

Cũng có thể câu nói này chỉ là tùy tiện nói ra mà thôi.

"Có thể chạm tới bí mật trên thiết lập, không phải tháp linh truyền ra thiết lập, mỗi một tầng của Thất Thiên Tháp đều sẽ có một con quái vật xuất hiện, mà căn cứ theo những ghi chép trong thôn, sự xuất hiện của quái vật đều sẽ mang đến tai hoạ ngập đầu cho cả thôn. Muốn lên tầng cao nhất nhất định phải có nhiều người còn sống, nếu biết được bí mật sẽ dễ dàng leo lên đỉnh cao thành công"

"Vấn đề tới rồi, giết hay không giết Thạch Đầu đây?"

"Giết thì có ích gì? Căn bản không biết quái vật ở tầng thứ hai và tầng thứ ba, bản thân thôn dân cũng không thể tìm ra. Đại Sơn đã nhận lỗi rồi, quái vật thật sự là Đinh Hương"

"Cái này làm khó người khác quá đấy? Thảo nào mãi mà không có phản ứng gì “Các ngươi chú ý một chút có phải là đều sai rồi hay không? Tiểu sư thúc tổ nói quái vật chỉ có một người, là ai? Trưởng thôn sao? Thật ra quái vật là do trưởng thôn âm thầm tạo ra? Trên thiết lập chỉ nói có bảy con, không có nói không thể bóp chết trước" "Các ngươi gọi tiểu sư thúc tổ thuận miệng thật, Binh Giả bát phẩm, ta không gọi được.

"Vừa nãy không phải có người đăng bài viết nói đội này phế sao? Đây là trực tiếp mắng tiểu sư thúc tổ, nhưng mà ai bảo tiểu sư thúc tổ yếu chứ"

Thiên Vân Đạo Tông không thể so với những tông môn khác, theo lý thuyết, bối phận cao ở tông môn sẽ thuận buồm xuôi gió, nhưng luôn có người trong lòng không phục, thứ mà tông môn không bao giờ thiếu chính là thiên tài.

"Bắt đầu rồi, nhìn xem tên quái vật này là ai"

An Khách nhìn chằm chằm vòng xoáy, là bóng dáng của Chu Tự, có thể toả sáng hay không phải dựa vào lần này.

...

"Thất Thiên Tháp đang cố ý dẫn dắt người khác.

Liễu Bắc Uyển đứng trên ngọn núi ở nơi xa có chút tức giận nói.

"Là do người khác vào trước làm chủ rồi, lại thêm việc có quá nhiều người cho nên bị ảnh hưởng đến lựa chọn"

Tô Trần lắc đầu nói.

Trong tháp, đám Chu Tự đứng trước mặt đám trưởng thôn.

Nhìn họ cãi nhau.

1090 chữ

Chương 417: Là Ai? "Ta sẽ không giao Thạch Đầu ra đâu, các ngươi nói cái gì cũng vô dụng"

Dương Hà ôm Thạch Đầu lớn tiếng kêu lên.

"Học giả, bọn ta ngu muội, xin hãy cho chúng ta một ý kiến.

Trưởng thôn nói với đám người Chu Tự.

Lần này Chu Tự không để cho người khác trả lời, mà là đi tới phía trước nhất.

Đám người không hiểu Chu Tự muốn làm gì, nhưng họ đành chịu bó tay, cũng muốn biết câu chỉ có một con quái vật kia có ý gì.

"Ngươi là trưởng thôn của thôn?"

Chu Tự hỏi thân phận của đối phương trước.

"Phải"

Trưởng thôn gật đầu.

"Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi rồi?"

Chu Tự lại hỏi.

Dù có hơi nghi ngờ nhưng trưởng thôn vẫn trả lời đúng sự thật:

"Bốn mươi"

"Ngươi từng thấy quái vật thảm sát người trong thôn?"

Chu Tự không nhanh không chậm hỏi.

"Là một con quái vật có thể điều khiển đất đai"

Trưởng thôn chỉ nhớ lại mà tim đã đập nhanh.

"Sau nó, trong thôn đã xuất hiện mấy con quái vật?"

Chu Tự lại hỏi.

Cẩn thận nhớ lại một chút, trưởng thôn e ngại lại may mắn nói:

"Sáu con, cộng thêm Thạch Đầu là con thứ bảy"

Chu Tự gật đầu khẽ đến mức khó thể nhận ra, đột nhiên hắn trầm giọng nói:

"Các ngươi không tò mò tại sao cứ qua năm trong thôn lại xuất hiện một con quái vật sao?"

Nghe thấy điều này, tất cả mọi người xung quanh đều nhìn chằm chằm vào Chu Tự, bất kể là thôn dân hay là đám Tỉnh Vấn đều muốn biết tại sao.

"Vì sao?"

Trưởng thôn vội hỏi.

"Vì..."

Chu Tự nhìn chằm chằm trưởng thôn khóe miệng lộ ra ý cười, gằn từng chữ một:

"Các ngươi đều là quái vật.

Trưởng thôn giật mình không dám tin nói:

"Học giả ngươi đang nói bậy bạ gì vậy?"

Những thôn dân khác cũng không tán đồng lời nói của Chu Tự:

"Bọn ta sẽ không ra tay với người trong thôn, làm sao có thể là quái vật? Bọn ta cũng không có lực lượng đáng sợ như vậy "Đúng, chỉ là các người không phải quái vật có năng lực đáng sợ như vậy.

Chu Tự nhìn toàn bộ người trong thôn:

"Một đám người sinh ra quái vật, chẳng phải chính là quái vật sao? Giết sạch các ngươi, chẳng phải thế giới này không còn quái vật nữa sao?"

"Ngươi, ngươi nói cái gì?"

Trưởng thôn vừa tức giận vừa sợ hãi.

Phịch!

Chu Tự một tay bóp lấy cổ trưởng thôn nâng hắn lên, trầm giọng nói:

"Ta muốn giết sạch các ngươi, hy vọng các ngươi phối hợp một chút"

Trưởng thôn cắn răng, gian nan nói ra một chữ:

"Ngươi..."

Bịch!

Vừa dứt lời, trực tiếp bị ném ra ngoài, tên trưởng thôn cường tráng lăn lộn trên đất, máu tươi tràn ra.

Biến cố bất ngờ này khiến sắc mặt của tất cả mọi người thay đổi.

"Ta liều mạng với ngươi."

Nam tử khoảng hai mươi tuổi trong đám người lao đến, muốn liều mạng với Chu Tự.

Bịch!

Chu Tự một cước đá hắn bay ra ngoài.

Phụt!

Máu tươi phun ra từ trong khoé miệng hắn, cả người va vào trên bức tường, khiến cả mặt tường vì đó mà đổ sụp.

"Con ta, ngươi là tên ác ma"

Một người phụ nữ trung niên đỏ mắt muốn xông tới.

Đối với chuyện này, Chu Tự lựa chọn im lặng một bước đi ra, muốn một quyền đánh bại đối phương.

Ầm!

Nắm đấm này cuốn lên bão táp, chỉ là không rơi trên thân của người phụ nữ.

Là Tỉnh Vấn ngăn cản trước mặt Chu Tự:

"Sư đệ ngươi điên rồi?"

"Dù ta biết sư đệ có suy nghĩ riêng, nhưng vẫn không tán đồng việc sư đệ ra tay với người bình thường"

Đơn Ma Hoa Tiên Tử cũng ngăn cản trước mặt Chu Tự.

Mấy người khác lần lượt vây quanh Chu Tự, Thịnh Cẩm nhìn Chu Tự và Thu Thiển một cái, cuối cùng bất đắc dĩ lui ra phía sau một bước, lựa chọn quan sát.

Trong khoảnh khắc khi nàng lựa chọn quan sát, nàng đột nhiên ngây ngẩn cả người, vì trong đầu truyền đến giọng nói của Thất Thiên Tháp Linh:

"Chúc mừng ngươi, ngươi là người đầu tiên lựa chọn làm người quan sát "Thì ra là như vậy..Ngay từ đầu chúng ta đã sai rồi"

Thịnh Cẩm hiểu ra tự lẩm bẩm.

"Xem ra là đã phát hiện rồi, cũng không biết Chu Tự suy nghĩ thế nào"

Liễu Bắc Uyển ngồi trên tảng đá hai tay chống cằm nhìn.

Tô Trần thấy cục diện mở ra, cũng ngồi trên tảng đá nhẹ giọng cười nói: "Người quan sát, người tham dự, người đối lập. Bất kể có giết Thạch Đầu hay không, thật ra họ đều là người tham dự, trở thành một thành viên của thôn dân. Nhìn thì giống như đưa ra nhiều lựa chọn, thật ra đều là một lựa chọn, cho dù cái lần họ lựa chọn trung lập, cũng là người tham dự, chỉ là trở thành người im lặng trong người tham dự. Tháp linh không xem trọng họ là chuyện bình thường"

"Còn không phải do tháp linh cố ý dẫn dắt lừa gạt người, làm cho tất cả mọi người đều tưởng chỉ được chọn giết hoặc không giết sao"

Liễu Bắc Uyển tò mò nhìn vòng xoáy nói:

"Sau đó sẽ xảy ra chuyện gì?

"Sau đó chính là lựa chọn kéo dài, Chu Tự ra tay rồi, là có ý tưởng"

Tô Trần lấy ly trà và ấm trà ra rót cho mình ly nước.

Liễu Bắc Uyển đoạt lấy ly trà tự uống:

"Tỷ tỷ ta thường hay nói không biết đầu óc con của nàng phát triển thế nào ấy, cứ kỳ kỳ quái quái, có phải lần này cũng kỳ quái không?"

Tô Trần ngắm nhìn ly trà trong tay Liễu Bắc Uyển, lại lấy cho mình một cái, vừa rót trà vừa nói:

"Thật ra không dễ dàng, mấy người đang ngăn cản hắn, mạnh là Trận Linh ngũ phẩm, yếu là Giai Linh tứ phẩm.

"Đúng vậy.

Liễu Bắc Uyển tỉnh ngộ lại:

"Chu Tự mới Binh Giả bát phẩm, căn bản không phải là đối thủ"

1058 chữ

Chương 418: Chọn Phe

Tô Trần không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn chằm chằm vòng xoáy, uống trà.

Lúc này những người bên ngoài Thất Thiên Tháp ai nấy cũng kinh ngạc.

"Vừa nãy Tỉnh Vấn sư huynh gọi tiểu sư thúc tổ là sư đệ? Hắn không biết thân phận của người này à?"

"Lần này tiểu sư thúc tổ xong đời rồi, hắn chỉ là một bát phẩm làm sao có thể đánh với ngũ phẩm? Bị đánh ngược lại rồi, Tỉnh Vấn sư huynh đạt tới đỉnh cao của nhân sinh.

"Các ngươi suy nghĩ nhiều rồi, lúc này chắc chắn tiểu sư thúc tổ sẽ để lộ thân phận dọa lui Tỉnh Vấn sư huynh"

"Như vậy Tỉnh Vấn sư huynh cũng sẽ không tin, hơn nữa xông tháp ai lại nhắc đến bối phận"

Đám người ngươi một lời ta một câu, có người đang chờ Chu Tự chịu lỗ, cũng có người đang chờ Chu Tự để lộ thân phận dọa lui đám Tỉnh Vấn.

An Khách cảm thấy đêm nay biến đổi bất ngờ, đừng nói chi là khiến Thất Thiên Tháp nở rộ ánh sáng, tranh đấu nội bộ cũng đủ khiến người ta cạn lời.

Viết có thể viết, nhưng mà không được phóng khoáng rồi, không có chút khí phách nào của đạo tử cả.

Thế nhưng một Binh Giả bát phẩm, quả thật cũng không có cách gì.

"Xem ra sư huynh đứng về phía những người trong thôn, vậy thì bắt đầu từ bây giờ chúng ta chính là kẻ địch, sư huynh hiểu cái gì là hòa bình không?"

Giọng nói của Chu Tự đột nhiên truyền ra.

Điều này khiến đám người không nghĩ thông.

Cùng lúc đó, họ thấy Chu Tự siết chặt nắm đấm, muốn ra tay với Tỉnh Vấn.

"Tiểu sư thúc tổ điên rồi"

"Có phải tiểu sư thúc tổ không biết Tỉnh Vấn có tu vi gì không? Vậy mà cũng dám đánh!"

"Toi rồi, đệ tử của Quan Hà Phong sắp được khiêng ra rồi, hy vọng Tỉnh Vấn sư đệ đừng ra tay quá nặng"

Tất cả mọi người cảm thấy Chu Tự sắp bị đập.

Cho dù là Liễu Bắc Uyển cũng giật mình kêu lên, gắt gao nhìn chằm chằm Thất Thiên Tháp.

Trong tháp, Chu Tự vung nắm đấm, Tỉnh Vấn tiếp tục nói "Muốn biết cái gì là hòa bình thì phải cảm nhận cái gì là đau khổ trước"

"Nhưng mà thủ đoạn của ngươi quá....

Tỉnh Vấn đưa tay muốn ngăn cản nắm đấm của Chu Tự.

Theo hắn thấy Chu Tự chẳng qua chỉ là Binh Giả bát phẩm, muốn chế ngự dễ như trở bàn tay.

Như vậy sẽ có nói chuyện đàng hoàng.

Nhưng trong khoảnh khắc khi hắn chạm đến nắm đấm của Chu Tự, vẻ mặt thay đổi, lập tức lực lượng của Trận Linh ngũ phẩm bộc phát toàn diện.

Một số người không làm gì xung quanh đều bị lực lượng đột kích đánh lui.

Ầm!

Lực lượng va chạm, Tỉnh Vấn lui về sau một khoảng, hắn trợn tròn mắt nhìn Chu Tự, không kiềm được mà nói:

"Sư đệ, ngươi là tu vi gì?"

Chu Tự tiến lên phía trước một bước, công lực ngàn năm gia tăng, bắt đầu công kích:

"Sư huynh, ta học võ nhiều năm, công phu quyền cước không tệ, tốt nhất ngươi nên nghiêm túc một chút"

Tỉnh Vấn không còn dám khinh thường, sức mạnh sấm sét lưu chuyển trong cơ thể hắn, giao cho hắn lực lượng bộc phát lớn mạnh.

Trong tay cự chùy hiện ra, sấm sét bao trùm.

"Sấm sét!"

Ầm...m!

Sấm sét kinh hoàng trên không trung rơi trên cự chùy, chùy này trực tiếp đánh về phía Chu Tự.

"Vịnh Xuân"

Đối mặt với uy lực của sấm sét kinh hoàng, Chu Tự không lùi mà tiến tới. Trọng quyền va mạnh trên cự chuỳ, oanh, tiếng vang xuất hiện nhưng nắm đấm của Chu Tự chưa từng dừng lại, cự chùy nhanh chóng tan rã vỡ nát dưới nắm đấm của hắn.

Chỉ trong chốc lát, trường quyền của Chu Tự vượt qua cự chùy đi đến bên cạnh Tỉnh Vấn, trọng quyền của hắn hóa trảo, một phát bắt được cổ tay của Tỉnh Vấn.

Triêm Y Thập Bát Điệt.

Tỉnh Vấn phản kháng, trong nháy mắt đã bị Chu Tự quẳng xuống đất.

Bịch!

Mặt đất nổ vang, xuất hiện khe hở thật dài.

Răng rắc!

Tiếng xương vỡ vụn theo đó truyền ra, sau đó Tỉnh Vấn phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống đất không dậy nổi.

"Sư đệ, ngươi đang làm gì?"

Cả bảy người đứng xung quanh đều ra tay muốn bắt lấy Chu Tự, đối mặt với mấy người này, Chu Tự không cho họ cơ hội chủ động.

Thái Cực Thất Tinh Bộ.

Sau bảy bước, Chu Tự đi đến trước mặt Đơn Ma Hoa sư tỷ, bắt lấy cổ tay của nàng, khuỷu tay còn lại đánh vào sườn mặt nàng.

Bịch!

Một đòn đánh tới, mấy cái răng bay ra ngoài.

Đơn Ma Hoa sư tỷ bị thương nặng ngã xuống đất không dậy nổi.

Phát động Đạp Thiên Cửu Bộ.

Chu Tự một cước đá bay Nhã Hương Tiên Tử xinh xắn, tiếng xương vỡ truyền ra.

Cầm Nã Thủ, Hồ Tra sư huynh xương cốt vỡ vụn.

Thiên Sương Quyền!

Đại Địa Kinh Thiên Chưởng!

Nhất Dương Chỉ!

Kinh Hồng Nhất Chỉ Thương Minh Tù Lung!

Rầm...rầm...rầm!

Chỉ trong nháy mắt, Chu Tự đứng ở giữa một đám sư huynh sư tỷ, trên mặt đất máu tươi chảy ròng, kêu rên không ngừng.

Chu Tự cúi đầu đếm, cuối cùng quay đầu nhìn về phía Thịnh Cẩm Tiên Tử là người duy nhất không ngã xuống ngoại trừ Thu tỷ, trầm giọng nói:

"Sư tỷ đứng về phe nào?"

Một câu hỏi đơn giản, khiến Thịnh Cẩm Tiên Tử giống như đặt mình vào trong vực sâu, xung quanh vô cùng lạnh lẽo.

Giống như bất kỳ lúc nào cũng có thể làm cho nàng mãi mãi rơi xuống vực sâu.

Đây là sư đệ Binh Giả bát phẩm?

Trong ánh mắt đáng sợ của đối phương, Thịnh Cẩm Tiên Tử vội nói:

"Ta...ta là người quan sát 1154 chữ

Chương 419: Có Ước Mơ Là Tốt

Từ khi Chu Tự ra tay đến khi dừng lại, chỉ cần một chút thời gian, một mạch mà thành, dễ như bẻ cành khô.

Không cho bất kỳ kẻ nào có thời gian phản ứng, bao gồm cả đám người đang quan sát ở bên ngoài.

Tất cả cho rằng Tỉnh Vấn sẽ nhanh chóng đánh ngã Chu Tự.

Chưa từng nghĩ rằng, vừa mới đối mặt, pháp bảo của Tỉnh Vấn bị một quyền của Chu Tự đánh nổ tung, cả người bị ngã xuống, bị thương nặng.

Cộng thêm mấy vị sư huynh sư tỷ, không ai tiếp được hai chiêu của Chu Tự.

Những người cắn hạt dưa trước đó, hạt dưa trên tay tí tách rơi xuống, cả người đều ngây ngẩn tại chỗ, không kịp phản ứng.

Còn có người dụi mắt, nghi ngờ mình vẫn chưa tỉnh ngủ.

Nhưng mà rất nhanh, họ nhận rõ hiện thực, Chu Tự...Tiểu sư thúc tổ nhìn như chỉ có Binh Giả bát phẩm này đang càn quét trung tam phẩm.

Chẳng qua hắn chỉ đứng đấy, đã cho người ta một loại áp lực không thể nào nói nên lời.

"Đờ mờ..."

"Không học thức, tiểu sư thúc nhìn có vẻ như tầm thường, chỉ là đang giả vờ, thân cận với chúng ta. Nếu trong lúc động thủ quyền cước thể hiện thân tư tuyệt thế, bắn ra Hồng Hoang Chi Lực trong lòng người, Tỉnh Vấn sư đệ nhỏ nhoi sao có thể là đối thủ của tiểu sư thúc tổ?"

"Không biết xấu hổ, vừa nãy ngươi còn nói không gọi được, bây giờ mở miệng là một tiếng tiểu sư thúc tổ hai tiếng sư thúc tổ
"Không phải mà, vừa nãy không phải có người nói, tiểu sư thúc tổ

chỉ mới hai mươi mấy tuổi, làm sao có thể đánh Tỉnh Vấn sư huynh thành ra như vậy?" "Có cái gì mà không thể chứ? Nếu không tại sao lại trở thành tiểu sư thúc tổ?" "Tiểu sư thúc tổ quả thật là khiến người khác kinh ngạc, nhưng mà hắn đang muốn làm gì? Không phải nói quái vật chỉ có một người sao? Tại sao đột nhiên lại nói đây chính là một thôn quái vật?"

Càng ngày càng nhiều người khôi phục lại từ trong khiếp sợ, lực xung kích của An Khách lớn nhất, hắn thấy ChuTự đến, còn từng trò chuyện với Chu Tự.

Nhưng hắn chưa từng nghĩ tới, cường giả thật sự là Chu Tự.

Người suýt nữa bị coi thường nhưng thật ra là người mạnh nhất.

Mồ hôi lạnh toát ra từ trán của An Khách, may mà hắn không có đăng bài viết bất kính.

Rất nhanh hắn nhớ tới bài đăng lúc trước, vội mở ra xem thử, phát hiện bài đăng biến mất rồi...

Chủ thớt xóa bài xong chạy rồi.

Lúc này, dưới bài đăng của hắn có rất nhiều bình luận.

"Bài đăng vừa mới nói đội ngũ phế vật kia đâu? Biến mất rồi? Đừng sợ mà, tiểu sư thúc tổ chỉ từng học công phu quyền cước vài năm thôi, sợ cái gì?"

"Thấy tiểu sư thúc tổ ra tay rồi chứ? Quá đáng sợ luôn, Đan Hiểu sư tỷ bị một cái khuỷu tay đánh cho răng rơi đầy đất, là răng rơi đầy đất thật đấy"

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tình hình bên trong như thế nào, chủ thớt đâu?"

An Khách vội soạn chữ, viết hết toàn bộ tất cả những gì mình thấy vừa nãy ra.

Trong lòng người nhất định phong phú, dưới quyền cước, hiển lộ rõ ràng tuyệt thế thân tư.

Đồng thời hắn vẽ thêm hai tấm hình Chu Tự quẳng Tỉnh Vấn sư huynh, khuỷu tay đánh Đan Hiểu sư tỷ.

Trên ngọn núi, Liễu Bắc Uyển nhìn chằm chằm bóng lưng của Chu Tự, kinh ngạc rớt luôn cái cằm. Trong lúc nhất thời nàng nhớ đến truyền thuyết liên quan tới Chu Tự, quyền trấn Cửu Châu sơn hà, bễ nghễ thiên hạ, khát máu như cuồng, vô địch thế gian.

"Đây không phải cháu trai của ta đúng không?"

Liễu Bắc Uyển quay đầu nhìn về phía Tô Trần. "Ừ, không phải cháu trai của ngươi"

Tô Trần không thèm đếm xỉa nói:

"Là cháu trai ta"

Một đòn của Chu Tự đánh nát lôi đình chùy, khiến người khác mất đi chiến lực, chưa từng ra quyền thứ hai. Sức mạnh chiến đấu ở cấp bậc này, cực hạn tuyệt đối không phải là Trận Linh ngũ phẩm hay là Nguyên Linh tứ phẩm.

"Ta xác định rồi, tên họ Chu kia chắc chắn không biết toàn bộ sự việc, nếu không lần trước hắn uống rượu giả, thì nên khoác lác con trai của hắn quyền trấn vạn cổ. Cho dù là nghe đồn cũng không thể so sánh cùng nhau" Tô Trần trong bất ngờ lại đầy ý cười.

Bất ngờ, vô cùng bất ngờ, vì chuyện của Thái Dương Thần, hắn cảm thấy thực lực của Chu Tự có mờ ám, nhưng khi thật sự lộ ra, lại phát hiện vượt xa sức tưởng tượng của mình.

Thảo nào Thái Dương Thần lại giao hạt giống quyền hành ra, sẽ an tâm đợi ở bên trong, không để lại bất kỳ đường lui nào cho Chu Tự.

Không phải Thái Dương Thần không muốn, mà là hắn không thể cũng không dám.

Liễu Bắc Uyển cắn góc áo với vẻ mặt không cam tâm.

"Ngươi làm sao vậy?"

Tô Trần hỏi.

"Ngươi nói xem con trai nhà tỷ tỷ ta đang giả ngốc, có phải con gái nhà chúng ta cũng đang giả ngốc không?"

Liễu Bắc Uyển mặt mũi tràn đầy chờ mong nhìn về phía Tô Trần.

Tô Trần buồn cười, vươn tay vỗ vỗ đầu của thê tử, nhẹ giọng an ủi:

"Có ước mơ là tốt.

Liễu Bắc Uyển hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Tô Trần lắc đầu bật cười:

"Chu Tự không giống cha mẹ của hắn, con gái ấy mà, ngươi biết nó giống ai rồi đấy"

"Ta nghi ngờ ngươi đang mắng ta"

Liễu Bắc Uyển ngẩng đầu ưỡn ngực nói:

"Dù gì ta cũng là thiên tài, lúc ta còn ở tông môn cũng là nhân vật bậc trưởng lão. Hơn nữa một người như ngươi cũng cưới ta, chứng tỏ ta không tầm thường đúng không?"

"Khi đó chỉ là vì ta thấy ngươi đáng thương, lại đúng lúc muốn gây phiền phức cho tên họ Chu kia, thuận tay giúp ngươi mà thôi, ai biết ngươi trực tiếp ỷ lại vào ta. Sau đó ta lại đúng lúc cảm thấy đời người mà chưa từng thành thân thì có chút không viên mãn, nên cưới ngươi"

Tô Trần nhớ lại trước kia cười nói.

1124 chữ

Chương 420: Không Được Đánh Phụ Nữ

Liễu Bắc Uyển chu môi:

"Nói như vậy chính là tùy tiện cưới một người? Chỉ là đúng lúc là ta?"

"Không"

Tô Trần lắc đầu, trả lời:

"Chỉ là ngươi vào đúng thời điểm đó, khiến cho ta có loại cảm giác cưới một người cũng không lệch khỏi quỹ đạo là một chuyện tốt.

"Nói tới nói lui vẫn là do ngươi nhìn trúng ta"

Liễu Bắc Uyển đắc ý nói.

Tô Trần buồn cười, chợt đổi chủ đề:

"Tiếp tục xem đi, Chu Tự sắp ra tay tiếp rồi, đúng rồi, vừa nãy Chu Tự nói Vịnh Xuân là cái gì?"

"Một loại quyền pháp, nghe tỷ tỷ ta từng nói, Chu Tự rất thường hay xem tivi học võ công, Đàn Chỉ Thần Công, Độc Cô Cửu Kiếm, khi còn bé thường xuyên phá hoại hoa cỏ cây cối xung quanh. Mười mấy tuổi còn đăng trong vòng bạn bè nói Đàn Chỉ Thần Công của mình đại thành, khiến tỷ tỷ ta phát sầu, nếu không phải sinh ra ở Ma Môn, cũng cảm thấy có phải là bế nhầm rồi không."

Liễu Bắc Uyển bắt chước dáng vẻ thở dài của tỷ tỷ nàng, nói.

Tô Trần hiểu ra, trong lòng cảm khái, thì ra là tự học.

...

Sau khi không còn người ngăn cản, Chu Tự đi đến trước mặt Dương Hà.

"Ngươi muốn làm gì con trai ta?"

Dương Hà che chở Thạch Đầu run rẩy nói.

"Đừng hiểu lầm, ta vốn không phải nhắm vào con trai của ngươi, ta đã nói các ngươi đều là quái vật, quái vật không phải nên bị xử lý hết sao?"

Nói rồi Chu Tự ra quyền, muốn đánh trọng thương Dương Hà.

"Đợi đã"

Khi Chu Tự ra quyền đột nhiên có người gọi hắn lại.

Là Thu tỷ.

Thịnh Cẩm Tiên Tử có chút bất ngờ nhìn về phía Thu Thiển, không ngờ rằng vị sư muội này sẽ mở miệng ngăn cản.

Hổ thẹn, nàng không dám.

"Thu tỷ?"

Chu Tự nghi hoặc.

"Đánh phụ nữ không tốt"

Thu Thiển đi đến trước mặt Chu Tự chân thành nói:

"Đánh phụ nữ sẽ bị lên án.

"Vậy..."

Chu Tự vừa định hỏi phải làm sao bây giờ, đột nhiên thấy có quyền trượng vung qua.

Phụt...Máu tươi bắn ra.

Là Thu Thiển cầm quyền trượng gõ Dương Hà một cú ngã xuống đất.

"Phụ nữ..."

Thu Thiển buộc mái tóc dài lên:

"Ta đánh là được"

Thu tỷ thật là tàn nhẫn....tim Chu Tự đập nhanh lên, nhưng mà tay hắn không hề dừng lại, trực tiếp tóm lấy Thạch Đầu.

Lúc này Dương Hà đã ngã xuống lập tức đẩy Thạch Đầu ra, lớn tiếng kêu lên:

"Chạy mau"

Bịch!

Dương Hà bị đá bay ra ngoài, máu tươi phun ra bắn lên mặt Thạch Đầu.

Hắn hoảng sợ nhìn về hai người trước mặt, nhìn mẹ mình cả người toàn máu, cuối cùng gầm lên giận dữ đứng dậy lao về phía Chu Tự:

"Ngươi trả mẹ lại cho ta"

Xoẹt!

Quần áo trên cánh tay hắn rách nát, cánh tay cơ bắp rõ ràng, tấn công Chu Tự.

Ầm!

Nắm đấm của hắn bị Chu Tự giữ lấy, sau đó nhẹ nhàng bẻ một cái, răng rắc một tiếng trực tiếp vặn gãy.

"A~"

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, những người khác vô cùng hoảng sợ, đều đang chạy trốn, chỉ có một đứa bé trai vọt ra, ném một hòn đá về phía Chu Tự:

"Ngươi buông Thạch Đầu ra, đồ xấu xa.

Bịch!

Một cước tùy ý, Chu Tự đá hắn bay ra ngoài.

"Đại Tráng, ta liều mạng với ngươi"

Một vị nam tử trẻ tuổi gầy yếu cầm lấy cây cuốc lao về phía Chu Tự.

Nhẹ nhàng phất tay, Thạch Đầu bị Chu Tự ném ra, nện lên người nam tử trẻ tuổi, hai người bay vào trong đám người.

"Một người cũng đừng hòng chạy, già có trẻ có, đều là quái vật"

Chu Tự từng bước từng bước đi về phía đám người đang ở trước mặt.

Tất cả mọi người đều bị sự sợ hãi chi phối.

"Để lại một nửa số người ngăn cản hắn, những người khác vào trong thôn cầm vũ khí."

Một vị tráng hán đứng dậy.

Còn có không ít người già cùng người trẻ đều đứng dậy.

Chu Tự và Thu Thiển đi về phía đám người bắt đầu ra tay.

Một quyền, bịch, xương vỡ vụn, thôn dân bay ra ngoài.

Một cước, tiếng kêu thảm vang lên, thôn dân ngã xuống đất không dậy nổi.

Chỉ trong chốc lát, những người ở lại gần như bị hủy diệt, không thể nào đứng dậy nữa, tiếp tục đi vào chính là thôn.

"Ta vẫn chưa ngã xuống, tuyệt đối sẽ không cho ngươi đi vào"

Tráng hán lúc đầu gian nan đứng trước mặt Chu Tự dang ra hai tay.

Đối với chuyện này, Chu Tự không thèm nhìn hắn lấy một cái, một quyền đánh tới.

Tráng hán nhìn nắm đấm của đối phương, biết đời này của mình phải kết thúc rồi.

Quái vật, người trước mặt này mới là quái vật.

Ầm!

Quyền phong mạnh mẽ đảo qua, tráng hán cho rằng có lẽ mình phải chết, thế nhưng hắn phát hiện có một người còn cao lớn hơn cả mình đang đứng bên cạnh mình.

Hắn dùng thân thể chặn nắm đấm của kẻ địch.

"Ngươi trả mẹ lại cho ta, grừ!"

Tiếng gầm giận dữ của Thạch Đầu vang lên, thân thể đang không ngừng biến lớn.

Sức mạnh cũng càng lúc càng lớn, hắn gắt gao nhìn chằm chằm vào Chu Tự, lâm vào điên cuồng.

Bịch!

Hắn vung quyền công kích tới.

Nắm đấm giao nhau, bị đánh lui một khoảng, nhưng vẫn không hề dừng lại một chút nào, tiếp tục tấn công Chu Tự.

Răng...rắc!

Bịch!

Chu Tự bắt lấy cánh tay của hắn, quăng hắn bay ra ngoài.

Trong nháy mắt Thạch Đầu đứng dậy lao tới.

Bịch!

Bịch!

Bịch!

Thạch Đầu không ngừng bị đánh bay ra ngoài, trên người trải đầy máu tươi, nhưng vẫn không dừng lại, muốn đánh bại Chu Tự.

Cuối cùng Chu Tự đánh một quyền xuống, đánh Thạch Đầu vào trong đất, hắn đi tới muốn bổ sung thêm một quyền thật mạnh.

Vù!

Một mũi tên bay từ đằng xa tới, ép Chu Tự không thể không thối lui. Ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện là những người khác trong thôn cầm vũ khí đánh tới.

Có người cầm đại đao, có người mang theo cung nỏ, có người cầm khiên chắn tiến về phía trước.

1070 chữ

Chương 421: Thiệt Thòi

"Không hổ là thôn đấu tranh với quái vật hàng năm, trang bị rất đầy đủ"

Chu Tự cười một tiếng, làm động tác xuất phát.

Vù!

Bóng dáng của hắn giống như một cơn gió vọt vào trong đám người.

Ầm!

Tất cả những người cầm khiên chắn trong tay cùng bị đánh bay.

Quyền đến, đánh bay đám người, cước tới, càn quét tất cả mọi người xung quanh.

Đá bay, người cầm cung nỏ trong tay ở nơi xa bị một cước đá cho trọng thương.

Chu Tự đứng ở giữa tất cả mọi người, bình tĩnh mà lạnh lùng.

Người vẫn còn tri giác nhìn Chu Tự, cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Còn người già, trẻ nhỏ cùng phụ nữ trốn ở trong thôn, cũng không dám lên tiếng, có đứa bé thút thít, lại bị người lớn che miệng, trốn ở trong tối.

Tận mắt thấy từng thôn dân ngã trong vũng máu, Thạch Đầu đỏ cả mắt, gầm thét sinh sôi trong lòng, lực lượng đang chữa trị thân thể.

Lực lượng mới nở rộ từ nội tâm.

Grừ!

Gầm lên giận dữ, Thạch Đầu từ dưới đất nhảy lên một cái.

Dáng người hơn hai mét, không ngừng biến hóa, giống như sắt thép cứng rắn.

"Ta liều mạng với ngươi."

Giọng nói của Thạch Đầu truyền ra, điên cuồng lao về phía Chu Tự.

Lúc này trên người hắn nở rộ ánh sáng, loá mắt như vậy.

Chu Tự đứng tại chỗ nhìn tên Thạch Đầu đột nhiên xông ra này, siết nắm đấm đánh ra.

Ầm!

Một đòn qua đi Thạch Đầu chưa từng dừng lại mà tiếp tục công kích, nắm đấm bị hắn vung vẩy, bóng dáng của họ di chuyển khắp nơi, quyền qua cước lại, quay người đá nghiêng, chính diện oanh quyền.

Thạch Đầu như sắt thép ép lui Chu Tự, hai tay của hắn trải đầy máu tươi.

Tất cả đều là máu của chính hắn.

Ầm!

Một kích đánh qua, Chu Tự thối lui đến ngoài thôn.

Thạch Đầu sừng sững không ngã, đứng tại chỗ, Chu Tự lạnh lùng nhìn toàn bộ thôn nói:

"Một đám quái vật, mấy năm sau ta sẽ đến nữa, khi đó chính là ngày chết của các ngươi"

Dứt lời, Chu Tự đánh một quyền vào mặt đất.

Ẩm... ầm!

Cát bay đá chạy, lực lượng kéo dài, toàn bộ thôn đều đang đổ sụp.

Trong chớp mắt, cả thôn Dương gia đã bị phá hủy.

Bão cát qua đi, người trong thôn nhìn phía trước, phát hiện ác ma kia đã rời đi.

Mà Thạch Đầu y nguyên đứng ở nơi đó, khi bọn hắn đang do dự, Thạch Đầu thẳng tắp ngã về sau, sống chết không rõ.

Cũng chỉ còn có người già, phụ nữ và trẻ em là có thể cử động, bọn hắn hơi e ngại nhìn Thạch Đầu, cuối cùng vẫn là một bà lão khua khua quải trượng la lên:

"Cứu người trước đã Lần cứu người này, tám người Tỉnh Vấn cũng đều bị kéo đến một bên chữa trị.

Chu Tự đưa Thu tỷ rời khỏi thôn.

Xác định có lẽ sẽ không bị phát hiện nữa mới dừng lại.

Thịnh Cẩm tiên tử không đi cùng, không biết nàng đã đi nơi nào.

"Vị sư tỷ kia đâu?"

Chu Tự khó hiểu nhìn chung quanh.

Thu Thiển thở ra một hơi, hôm nay lần đầu tiên đánh người bình thường, quá kích thích.

"Sư tỷ Thịnh Cẩm nói nàng thân là người quan sát, phải đi làm một người quan sát đúng chuẩn.

Thu Thiển vừa sửa sang quần áo hơi loạn vừa trả lời.

"Đám tay mơ, chúc mừng các ngươi đã làm ra lựa chọn khác biệt. Trong đó tám người lựa chọn gia nhập thôn trở thành thôn dân, hai người lựa chọn trở thành người đối lập, một người lựa chọn làm người quan sát.

Thất Thiên Tháp Linh truyền ra tiếng cười:

"Hiện tại mời người tham dự hãy ở lại thôn cùng thôn phát triển, người quan sát ở ngoài thôn tiếp tục quan sát.

Còn người đối lập mời lên tầng hai"

Lời vừa dứt, Chu Tự cùng Thu Thiển đều kinh ngạc, thế mà lần này lại chỉ có hai người họ phải lên tầng hai.

"Mấy người khác đâu?"

Chu Tự hỏi.

"Cái gọi là tầng hai, ngươi có thể hiểu thành vượt qua thời không, những người khác phải đi theo thời gian, các ngươi đi đường tắt"

Thất Thiên Tháp Linh trả lời.

Chu Tự cùng Thu Thiển gật đầu.

Thiệt rồi, Chu Tự nhìn cầu thang xuất hiện cảm thấy lựa chọn lần này vô cùng sai lầm.

Từ một tầng tiến lên tầng hai, ít cũng phải mấy năm.

Nếu hắn cùng Thu tỷ ở lại thôn, mấy năm trời, chuyện gì cũng làm rồi.

Bồi dưỡng tình cảm, chuyện gì đến sẽ đến, có khi còn còn có mấy đứa nhóc rồi.

"Ngươi đang nghĩ cái gì?"

Thu Thiển ở bên tai Chu Tự nhẹ giọng hỏi.

"Không có gì"

Chu Tự giật mình lôi kéo Thu Thiển đi lên tầng hai:

"Chỉ là đang nghĩ những người kia phải sống trong thôn mấy năm, thật đáng thương, nghĩ lại ta cũng muốn khóc cho họ hai lần "Nếu chúng ta trở thành thôn dân, sẽ dùng thân phận gì?"

Tiếng của Thu Thiển êm dịu tràn đầy mong đợi.

"Đương nhiên là vợ chồng"

Chu Tự đáp.

"Vậy trở thành vợ chồng có phải sẽ làm chút gì đó hay không?"

Thấy Chu Tự đầy hào hứng, Thu Thiển mang theo ý cười nhàn nhạt, nhỏ giọng nói:

"Còn nhớ vòng xoáy ngoài tháp không? Bên ngoài có thể thấy bên trong đấy"

Rào!

Chu Tự cảm giác bị một chậu nước lạnh giội tỉnh, trong lòng hoảng sợ, có điều hắn vẫn trấn tĩnh nói:

"Thu tỷ ngươi hiểu ta mà, ta đã hoàn thành giáo dục bắt buộc, là chính nhân quân tử. Phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe, phi lễ chớ nói, phi lễ chớ động"

Hì...hì...

Thu Thiển che miệng cười khẽ:

"Ta hiểu, vậy ngươi nói xem ta mặc gì bên dưới áo dài tay? Bất kể là đúng hay sai ta đều cho ngươi xem một chút"

Nghe vậy, Chu Tự kinh hãi.

1105 chữ

Chương 422: Thứ Đáng Sợ Nhất

Bên ngoài có người nhìn chằm chằm kìa...Hắn vội che miệng Thu Thiển:

"Thu tỷ, ta là người chính trực, không chơi trò chơi này "Ha...ha..."

Thu Thiển cười ra tiếng:

"Ngươi cẩn thận cảm giác ba tia sáng trong tay, ở đó có quy tắc, cũng có thể thấy hình ảnh vòng xoáy. Chiến đấu kết thúc là sẽ không bị theo dõi nữa"

Một lát sau....

Chu Tự:

"..."

Chơi không lại Thu tỷ, yêu đương lại khó nữa rồi.

"Thu tỷ, ngươi có kinh nghiệm yêu đương không?"

Chu Tự hỏi.

"Có chứ"

Thu Thiển cười đáp, không đợi Chu Tự tiếp tục đặt câu hỏi nàng đã nói:

"Ba tháng rồi, tháng tám tháng chín tháng mười năm nay, yêu đương cùng một người giấu ảnh mỹ nữ trong điện thoại, ảnh còn khá là hở hang"

Chu Tự nhẹ thở ra lại rất xấu hổ, nhưng vẫn có hơi hiếu kỳ:

"Thu tỷ thấy những hình kia từ lúc nào?"

"Ngay từ ban đầu"

Thu Thiển bước trên cầu thang nói:

"Lúc đầu muốn xóa, nhưng cảm giác mới quen mà đã như vậy, có hơi quá đáng nên thôi. Lần thứ hai hơi quen thuộc rồi lại lật lại thì phát hiện đã xóa mất rồi, may mà ta còn lưu lại chứng cứ.

Chu Tự:

"...Đó là ảnh mạng, không thể coi là thật, trong nhóm suốt ngày gửi những hình này, đều là một đám người xấu"

Thu Thiển cười ha ha:

"Ta hiểu"

Ngươi không hiểu, Chu Tự phản bác trong lòng.

Bước trên cầu thang, Thu Thiển ở bên tai Chu Tự nhẹ giọng cười nói: "Không cần lo lắng đâu, ta thỏa mãn mọi loại yêu cầu của ngươi, tham vọng chiếm hữu, dục vọng khống chế, khát vọng bảo thủ, cùng quan trọng nhất là trong sạch, tư tưởng cùng thân thể cũng đều như vậy, cho dù là tay, ngoại trừ ngươi, chưa từng có người khác giới nào từng nắm, hiện tại không có, về sau cũng sẽ không có. Yên tâm chưa?"

"Thu tỷ, ta không có khoa trương như ngươi nghĩ vậy"

Chu Tự vội nói.

"Ừm, ta hiểu.

Thu Thiển gật đầu cười ha hả nói.Chu Tự:

"..."

Chốc lát sau, Chu Tự đặt chân lên đồng cỏ tầng thứ hai.

Hắn để ý nhìn phía trước, xác định xem thôn có còn tồn tại.

Nhìn một cái, Chu Tự nhếch miệng, thôn làng lúc này khác với ban đầu, bên ngoài đã có tường vây, phía trên có rất nhiều vũ khí, cũng có người đang canh gác.

"Khác hẳn với lúc trước"

Thu Thiển cũng thấy thôn thay đổi.

"Sư đệ sư muội, đã lâu không gặp"

Một vị tiên tử từ trong rừng cây đi ra, mỉm cười nhìn hai người Chu Tự.

Chính là người quan sát Thịnh Cẩm tiên tử.

"Sư tỷ vẫn luôn ở gần đây? Qua bao lâu rồi?"

Thu Thiển dò hỏi.

"Sáu năm lẻ ba tháng, thật sự là một đoạn trải nghiệm khó quên"

Thịnh Cẩm tiên tử cảm khái nói.

Lựa chọn thật sự, khiến nàng vô cùng kinh ngạc.

Trước đó mỗi lần tiến vào một tầng tháp, vốn không hề có loại cảm giác này.

"Chúng ta chỉ mới qua được vài phút đồng hồ.

Chu Tự đáp.

"Là may mắn cũng là bất hạnh đi"

Thịnh Cẩm tiên tử nhắc nhở Chu Tự:

"Sư đệ phải cẩn thận, Tỉnh Vấn sư huynh đã trở thành thôn dân, thời gian sáu năm này hắn đã thành công tiến vào Nguyên Linh tứ phẩm. Rất thần kỳ đúng không? Đây chính là cơ duyên của chín lần cơ hội. Đương nhiên quan trọng hơn hết, hai quyền của sư đệ, trở thành cơ hội của mọi thứ, để sư huynh có thể đột phá. Bản thân hắn rất muốn cảm tạ ngươi, nhưng là một thành viên trong thôn, phải trấn áp sư đệ"

"Mấy vị sư huynh sư tỷ ở trong thôn, đây không phải là có thể giúp bọn hắn tu chân?"

Thu Thiển tò mò hỏi.

"Không đâu, thân là thôn dân, bọn hắn không thể vận dụng thuật pháp, chỉ khi các ngươi đến mới có thể sử dụng"

Thịnh Cẩm tiên tử giải thích, lại chuyển hướng ánh mắt sang Chu Tự, hiếu kỳ nói:

"Lúc trước tại sao sư đệ lại muốn ra tay với thôn dân?"

"Vì quái vật chỉ có một Thấy đối phương không hiểu, Chu Tự giải thích thêm:

"Thạch Đầu có tư duy của mình, chí ít có lần hắn không muốn giết người. Đại Sơn không phải quái vật lại bị bức thành quái vật. Tất cả quái vật đều là trẻ con, còn sống đều phải chịu ánh mắt khác thường của mọ người, không thể chịu nổi, tinh thần bèn sụp đổ. Bởi vậy quái vật mới được sinh ra"

Chu Tự nhẹ nhàng nói tiếp:

"Cho nên lòng người mới thật sự là quái vật, thành kiến trong lòng người có thể tạo ra vô số quái vật. Đương nhiên, thôn dân cũng không thể xoay chuyển trời đất, cho nên cần một quái vật chân chính, để bọn bọ từ đối lập chuyển sang một đầu chiến tuyến. Mà ta, chính là một quái vật duy nhất đó"

Thịnh Cẩm tiên tử trầm mặc, tự nhiên nàng đã có suy đoán, nhưng vẫn có chút ngoài ý muốn.

"Con người là một sinh vật rất kỳ quái"

Chu Tự nhìn về phía thôn, tiếp tục nói:

"Thành kiến trong lòng người có thể đúc thành vô số quái vật, cùng như vậy, hào quang nhân chính có thể sinh ra vô số anh hùng. Một người có bình thường đến thế nào cũng có một trái tim khát khao trở thành anh hùng, chỉ là chưa được nhen lửa. Ngoại địch sẽ nhóm lửa trong lòng bọn hắn, cũng sẽ để bọn hắn đi nhìn thẳng cái gọi là quái vật trong đồng tộc, khắc phục cùng chấp nhận chứ không phải gạt bỏ. Vì bọn hắn sẽ đối mặt với quái vật thật sự, quái vật trong đồng tộc chính là hi vọng"

Chu Tự từng bước một hướng thôn làng, mặt đất dưới chân hắn run rẩy, ánh sáng đỏ sậm lưu chuyển trên người hắn, hung tính, ác ý, khát máu, khủng bố, tất cả đều hiện ra.

"Hôm nay bọn hắn sẽ nhớ tới nỗi sợ hãi khi bị quái vật chi phối."

Vừa dứt lời, Chu Tự bước một bước, Mê Tung Bộ.

1068 chữ

Chương 423: Tháp Linh Muốn Ra Ngoài

Trong một tích tắc hắn đã đến trước tường vây, tung ra một quyền.

Ầm...ầm!

Tường vây vỡ tan đổ xuống, cả thôn đều rùng mình, cùng lúc đó cự nhân hơn ba mét ngay lập tức phóng đến chỗ Chu Tự, thân hắn như sắt thép, sức mạnh vô địch.

Thạch Đầu đầy căng thẳng, hắn trở thành "quái vật" nhưng vẫn giữ được thần trí, cũng hiểu rõ trách nhiệm của mình.

Đối với cái này, Chu Tự hóa quyền thành trảo, nghiêng người bắt lấy cánh tay đối phương, răng rắc một tiếng, trực tiếp vặn gãy cánh tay đối phương.

Thạch Đầu rên lên đau đớn, nhưng không kêu thành tiếng, trong mắt hắn kiên định, một tay còn lại tiếp tục công kích.

Sau đó hai cái đối mặt trực tiếp bị Chu Tự đạp vào trong đất, miệng phun máu tươi.

Đại Sơn lao đến thứ hai, hắn trời sinh thần lực, cũng không thể coi thường.

Ầm!

Chu Tự một cước đá bay hắn.

Viu...viu...viu!

Xung quanh cung tiễn đột kích như mưa, vũ khí mạnh hơn so với lúc trước rất nhiều, người cả thôn đều hợp lực đánh giết Chu Tự.

Cuối cùng toàn bộ thôn bị Chu Tự cùng Thu Thiển nhập chiến phá hoại, tất cả mọi người trọng thương, máu chảy thành sông, kêu rên, khóc lóc không ngừng vang lên.

Thời khắc mấu chốt, tám vị học giả thức tỉnh sức mạnh trả giả bằng cái chết của ba vị mới đánh lui được Chu Tự. "Lại để cho các ngươi sống tạm mấy năm, qua vài năm ta sẽ lần nữa giáng lâm.

Chu Tự cùng Thu Thiển rút khỏi thôn.

Vừa mới đi ra bọn hắn đã nghe được tiếng của Thất Thiên Tháp Linh.

"Đám tay mơ, chúc mừng các ngươi có lựa chọn mới, hiện tại năm vị lựa chọn trở thành thôn dân, ba vị lựa chọn trở thành tiên linh, hai vị lựa chọn trở thành người đối lập, một vị lựa chọn người quan sát. Người đối lập mời lên tầng thứ tư, tiên linh giả canh giữ lăng mộ, người tham dự tiếp tục cùng thôn dân phát triển, người quan sát ở lại bên ngoài thôn"

Chu Tự có chút ngoài ý muốn, thế mà một chút đã lên đến tầng thứ tư.

Tháp này xảy ra chuyện gì vậy?

Không riêng gì Chu Tự cùng Thu Thiển, Thịnh Cẩm tiên tử, và mấy người Tỉnh Vấn cũng rất bất ngờ.

Lên thẳng tầng bốn, cái này đồng nghĩa với việc bọn hắn đã nhảy cóc qua tầng thứ ba.

Sao lại vậy?

Bên ngoài Tổ Trần nhăn mày lại:

"Chiến lực của Chu Tự quá cao, Thất Thiên Tháp không tính ra cực hạn của hắn ở đâu, cũng không thể nào biết được nguồn gốc sức mạnh của hắn. Đây đã không phải là vấn đề lựa chọn nữa rồi, mà là Chu Tự phải dùng nắm đấm đánh tiếp. Ý chí của thôn dân trong thôn bị nhen lên, chắc chắn sẽ cùng Chu Tự một đường đánh tiếp, tầng thứ bảy chỉ cần bọn hắn đủ mạnh, thậm chí có thể cùng Chu Tự đánh lên tầng thứ tám. Thất Thiên Tháp Linh đã nhận ra, nó muốn cách tầng thứ ba để tham dự vào đó"

"Thất Thiên Tháp có tầng thứ tám?"

Liễu Bắc Uyển kinh ngạc hỏi. "Không có"

Tô Trần lắc đầu, tiếp tục nói:

"Cho nên cái gọi là tầng thứ tám, chính là tháp linh Thất Thiên Tháp, muốn phá tháp ra ngoài du ngoạn"

"Hả? Không thể nào?"

Liễu Bắc Uyển khó mà tin nổi.

Tháp linh Thất Thiên Tháp muốn tham gia xông tháp lần này, vốn là chuyện không thể.

Nhưng lời này là từ miệng Tô Trần nói ra, thì có nghĩa là có thể.

Liễu Bắc Uyển nhìn chằm chằm Thất Thiên Tháp nói:

"Nếu Thất Thiên Tháp cũng tham dự, cuối cùng còn chạy ra ngoài, sẽ phát sinh cái gì?"

Tô Trần trấn an:

"Sẽ không phát sinh cái gì đâu, chỉ là những năm này Thất Thiên Tháp không thể mở ra một cách bình thường.

Về phần nó gia nhập sẽ khiến cho xông tháp có biến hóa như thế nào, thì không nói trước được. Nhưng mà việc nó rời khỏi Thất Thiên Tháp cũng không phải chưa có tiền lệ, chơi chán, hoặc là gặp phải nguy hiểm, nó sẽ tự khắc chạy về."

Liễu Bắc Uyển chớp chớp mắt, khiếp sợ mang theo kinh ngạc, nhất thời khó mà tiếp nhận được.

"Ta đột nhiên nghĩ đến một vấn đề"

Một lát sau, nàng khôi phục lại, nghiêm mặt nói:

"Chu Tự hai mươi hai tuổi, một quyền đánh hạ Nguyên Linh tứ phẩm, có khi nào người của Quan Hà Phong sẽ thuận thế thu nhận hắn hay không?"

"Không đến mức, nếu là người khác, dù Quan Hà Phong không thu, cũng sẽ để Thiên Vân Đạo Tông thu nhận hắn. Nhưng bọn hắn không thể thu nhận Thánh Tử Ma Đạo, cũng không có tư cách thu. Kẻ duy nhất có tư cách chỉ có họ Lý, nhưng chung quy đạo tu cùng ma tu khác biệt, sẽ không thu một Thánh Tử Ma Đạo vào Thiên Vân Đạo Tông"

"Cổ hủ"

Liễu Bắc Uyển quay đầu phỉ nhổ.

Tô Trần buồn cười nói:

"Là thể diện"

Ngừng một lát, hắn nhìn Liễu Bắc Uyển tiếp tục nói:

"Ngươi có thấy ánh sáng đỏ sậm ban nãy không?"

Nghe vậy, Liễu Bắc Uyển gật đầu thành thật nói:

"Phá Thiên Ma Thể đỉnh cấp, chắc chắn không sai, hóa ra Chu Tự thật sự tu luyện Phá Thiên Ma Thể. Ngay từ đầu ta đã cảm thấy lời đồn là thật, trong những lời đồn đó có một cái là phải dâng lên máu thịt mới có thể xin một con đường sống, con gái mua rất nhiều thịt, có thể thấy bị doạ không nhẹ, mà Ma Đạo Thánh Tử nhận nhiều thịt như vậy, có thể chứng minh đám người tỷ tỷ ta ngược đãi Chu Tự, đến tiền mua thịt cũng không cho "Haha."

Tô Trần không nhịn được cười lớn.

Cùng lúc đó, sắc mặt đám người phía dưới sắc cũng có chút khó coi.

1077 chữ

Chương 424: Không Hiểu Nổi

"Vừa nãy ngươi có cảm nhận được khí tức trên người tiểu sư thúc tổ không?"

Có người cả kinh nói. "Không rõ ràng lắm, nhưng cảm giác đúng như tiểu sư thúc tổ nói như vậy, thật sự thôn Dương gia sẽ nhớ tới sự sợ hãi lúc bị quái vật chi phối."

"Sư tỷ Nhã Hương bị tiểu sư thúc tổ giết làm ta sợ chết khiếp, vừa mới đăng bài viết nói một đội bỏ đi, không biết cảm thấy thế nào"

"Có phải các ngươi quan tâm nhầm chỗ rồi đúng không? Sư huynh Tỉnh Vấn đã Nguyên Linh tứ phẩm rồi, thời gian trải qua ở trong đó là thời gian thật, đây là cơ duyên rất lớn đấy. Hình như tiểu sư thúc tổ bỏ lỡ mất rồi" "Trước đây từng xuất hiện loại cơ duyên như vậy sao? Không có đúng không, các ngươi đoán xem có khi nào tiền bối của tất cả các núi đều đang quan sát từ xa hay không?"

An Khách cũng hiểu được sự đặc biệt của cơ duyên trong lần xông tháp này, thật sư khiến hắn kinh ngạc không thôi, hận mình không thể là một thành viên trong đội.

Hắn thuật lại tường tận quá trình vào trong bài viết.

Trong chớp mắt, người theo dõi bài viết, tất cả đều vô cùng chấn kinh.

Ở trong Thất Thiên Tháp, một ngày tương đương mấy chục năm?

Lập tức, rất nhiều đệ tử tràn đến Thất Thiên Tháp, muốn thu hoạch được một chút cơ duyên tràn ra.

Trong tháp, Chu Tự vừa đi vừa xem sách, Thu Thiển ở phía trước dẫn đường, cẩn thận đề phòng.

Chỉ một chút thời gian, chân họ đã ở trên đồng cỏ, là tầng thứ tư của Thất Thiên Tháp.

Lần này bọn hắn xuất hiện dưới gốc đại thụ, vị trí xa thôn làng hơn lúc trước.

Nhìn ra xa, tường vây trong thôn cũng cao hơn, dày hơn rất nhiều.

Ngoài cổng thôn người đến người đi, hôm nay hình như là ngày lễ gì đó.

Thấy vậy, Chu Tự ngồi dưới tàng cây bắt đầu đọc sách.

Thu Thiển nhìn chung quanh một lượt, tìm được cái cây ăn quả hái xuống vài quả, rửa sạch đi rồi đưa cho Chu Tự.

Vô thức nhận lấy cắn một cái, Chu Tự sửng sốt một chút rồi nói:

"Ngọt quá.

"Không bình thường sao?"

Thu Thiển cũng ngồi xuống hỏi.

"Rất bình thường, nhưng mà chủ động đưa trái cây tới, khiến ta nhớ tới Nguyệt tỷ, nên nghĩ ngay tới cảm giác chua"

Chu Tự giải thích.

Nguyệt tỷ thường xuyên đưa đồ cho bọn hắn ăn, nhưng tuyệt sẽ không phải là thứ gì tốt.

Không phải bề ngoài không tốt, thì chính là bên trong chẳng tốt đẹp gì.

"Có lẽ nên gọi Nguyệt tỷ tới, chắc chắn nàng sẽ có một lựa chọn khác Thu Thiển cắn một miếng trái cây nói.

"Gọi điện thoại cho cha mẹ nàng sao?" Chu Tự hỏi. Thu Thiển lườm Chu Tự một cái, ăn trái cây.

Đêm khuya, Chu Tự khép sách lại, nhìn về phía thôn:

"Hình như họ làm xong lễ hội rồi, đã đến lúc ra tay"

Lần này hắn nhổ đại thụ lên, lấy cây làm kích phóng ra.

Vèo!

Cái cây phóng đi.

Uỳnh một tiếng, đại thụ oanh tạc phía trước, xuyên qua bức tường vây chạm xuống mặt đất khiến cả thôn chấn động.

Lúc này, trong thôn lập lòe ánh lửa, có tiếng rống to truyền ra, rất nhiều người đã chuẩn bị sẵn sàng.

Chu Tự bước ra một bước, trong chớp mắt đã đến trước tường vây, tung ra một quyền.

Ẩm...ẩm!

Tường vây đổ sụp, bóng hình của hắn sẽ được tất cả mọi người ghi khắc.

"Tới đi bọn quái vật, cảm thụ thống khổ cùng tuyệt vọng đi"

Tiếng nói của Chu Tự vang vọng khắp bốn phương, lúc này cung nỏ bay đến đến, cự nhân từ trong thôn đánh thẳng tới.

"Quái vật" đầu tiên Thạch Đầu.

Trên không trung là một thiếu nữ toàn thân là lửa, biển lửa ở sau lưng nàng.

"Quái vật" thứ hai Đinh Hương.

Một vị thiếu niên bước ra, cự thạch trên tay không ngừng ném ra, là Đại Sơn trời sinh có thần lực.

Rào...rào!

Dòng suối nhỏ sau lưng tuôn trào, nước hóa thành chùy băng bắt đầu công kích, một thiếu nữ đứng trên mặt nước, cố gắng giữ thăng bằng.

Vị "quái vật" thứ ba.

Chu Tự không để ý sau lưng, trực tiếp xông tới chỗ Thạch Đầu.

Uỳnh!

Đại chiến bùng nổ.

Nắm đấm của Chu Tự, đánh nát cánh tay của Thạch Đầu, đánh tan thân thể Đại Sơn, đánh gãy eo Đinh Hương.

Ba "quái vật" vừa chạm mặt là bị đánh tan.

Cùng lúc đó toàn bộ người trong thôn đều đang công kích hắn, dùng một ít vũ khí.

Cung nỏ, trường thương, phi đao.

Đồng thời công kích, lại còn ý đồ muốn cứu ba người kia.

Đáng tiếc thiết quyền của Chu Tự không cho bọn hắn cơ hội.

Uỳnh!

Một quyền của hắn đánh xuống mặt đất, toàn bộ thôn bắt đầu vỡ ra, mọi thứ chung quanh cũng sụp đổ theo.

Ngay sau đó, nắm đấm của hắn thăm hỏi tất cả mọi người một lượt, khiến bọn hắn nhớ kỹ cái gì mới là sợ hãi.

Cuối cùng năm vị học giả xuất hiện, lại lấy cái chết của ba vị, "đuổi" Chu Tự đi.

Chu Tự nhìn tất cả mọi người, giọng nói lạnh như băng cất lên:

"Học giả của các ngươi còn lại hai người thôi, lần sau ta xem các ngươi làm sao ngăn cản ta"

"Quái vật, ta sẽ nhớ kỹ ngươi, nhớ kỹ"

Đại Sơn ở phía dưới giận dữ hét lên.

"Ha ha."

Chu Tự cười thành tiếng, cả người hắn bay lên, cúi đầu nhìn phế tích phía dưới nói:

"Căm hận ta đi, sợ hãi ta đi, nhớ kỹ ta chính là Vĩnh Ám Chi Chủ Tịnh Thần Chu Vương"

"Phì!"

Tô Trần ngồi bên ngoài uống nước trà, một miệng đầy nước không kìm được mà phun ra:

"Hắn nghe được cái tên này ở đâu?"

"Không phải mọi người đều biết được cái tên này sao?"

Liễu Bắc Uyển hiếu kỳ nói.

1107 chữ

Chương 425: Chủ Động

"Đó là chúng ta, người có niên đại không đủ lâu căn bản sẽ không biết, mà cái người họ Chu cũng chưa từng nhắc lại. Toàn bộ ma môn, số người biết rất ít, hẳn là Tiểu Nguyệt cũng không được nghe, chứ đừng nói đến đổi nghề giữa chừng như Chu Tự"

Tô Trần day day huyệt thái dương nói:

"Cái tên này truyền đi, ảnh hưởng khá lớn. Tịnh Thần Chu Vương trở thành đệ tử Quan Hà Phong, cái này...

Liễu Bắc Uyển tỉnh ngộ, nhìn chằm chằm Tô Trần hỏi:

"Nếu hai người này đều cho rằng ngươi giở trò trong bóng tối, chúng ta sẽ như thế nào?"

"Cái gì thế nào?"

Tô Trần cười nhìn Liễu Bắc Uyển, nhẹ nhàng nói:

"Dọn dẹp chuyển nhà là được"

Liễu Bắc Uyển:

"Đám tay mơ, hiện tại có sáu tiên linh, hai vị thôn dân, hai vị bên đối lập, một vị là người quan sát. Tiên linh xin mời tiếp tục giả chết, thôn dân tiếp tục tham dự phát triển, người quan sát tiếp tục lữ hành, người đối lập mời lên tầng thứ bảy Lúc này, giọng nói của Thất Thiên Tháp Linh truyền tới.

Liễu Bắc Uyển giật mình, vội quay đầu nhìn về phía Thất Thiên Tháp, cả kinh nói:

"Làm sao lại tầng bảy rồi?"

"Thất Thiên Tháp tháp linh đang được ăn cả ngã về không, nó thấy được hi vọng đi ra, Chu Tự cùng thôn dân tất cả đều có thể mở ra bước chuyển tiếp lên tầng thứ tám. Nó muốn thoát ra trước khi Thiên Vân Đạo Tông để mắt tói."

Tô Trần châm trà, nói tiếp:

"Trời sắp sáng rồi, nó phải thành công trước khi trời sáng, nếu không người Thiên Vân Đạo Tông tỉnh lại sẽ càng ngày càng nhiều, một khi nó bị quan tâm quá nhiều, trốn ra được cũng phải ngoan ngoãn đi vào"

"Trực tiếp lên tầng bảy? Cái này chẳng phải quá nhanh?"

Dưới gốc cây cách thôn khá xa, Chu Tự cảm thấy ngoài ý muốn.

Thu Thiển cau mày:

"Luôn có cảm giác chỗ nào đó không đúng, bình thường mà nói chúng ta phải lên từng tầng một, nhưng Thất Thiên Tháp Linh lại vội đưa chúng ta lên tầng bảy vậy "Tháp linh Thất Thiên Tháp một mực gọi chúng ta là tay mơ, xem ra cũng không phải là thứ gì tốt, ta đọc sách nhiều, cái này quá nửa là tháp linh có ý đồ"

Chu Tự thấy cầu thang xuất hiện, chính thức đạp lên con đường dẫn đến tầng thứ bảy.

Thu Thiển bước lên theo:

"Không đến mức có nguy hiểm, nhưng mà có khả năng chúng ta bị lợi dụng, có vẻ như vẫn chưa có được thu hoạch gì, những người khác đã đạt được mấy chục năm tu vi Tiên linh giả, người tham dự hoặc là người quan sát, đều đang hành tẩu trên thời gian, đều có thể thu hoạch được thời gian tu luyện ngoài định mức.

Chỉ có hai cái người đối lập Chu Tự cùng Thu Thiển thì đi trên đường tắt, không có chút thu hoạch nào, như là hai kẻ bị lợi dụng.

"Vẫn có thu hoạch"

Chu Tự mỉm cười nhìn Thu Thiển:

"Có cơ hội được ở cùng một chỗ với Thu tỷ"

Xì~ Thu Thiển xì một cái:

"Ngấy chết được"

"..."

Chu Tự chỉ đành lấy sách ra xem, hóa giải chút xấu hổ.

Thu Thiển chợt đưa tay nắm lấy tay "Nhưng ta không ghét, ngươi có thể nói thêm vài câu nữa"

quay đầu nhìn đi nơi khác nói:

Thấy vậy Chu Tự vội bổ sung một câu: "Điệu bộ Thu tỷ đỏ cả vành tai, chính là tuyệt sắc giai nhân"

Thu Thiển rùng cả mình, giống như da gà da vịt đang nổi lên.

Có điều, nàng lại vén vén tóc bên tai, lộ cả bên mặt ra.

Chu Tự hơi sửng sốt, khẽ gọi một tiếng:

"Thu tỷ "Ha?"

Thu Thiển nghi ngờ nhìn Chu Tự.

Nghĩ nửa ngày câu muốn khen Thu tỷ, cuối cùng Chu Tự chẳng nghĩ được cái gì, chỉ nói:

"Thu tỷ thật đẹp"

Phì~ "Hahaha!"

Thu Thiển tự nhiên lại bật cười.

Cái này Chu Tự đã thành thói quen.

"Nói cho ngươi một bí mật"

Sau khi cười xong, Thu Thiền kiễng chân đến bên tai Chu Tự nói:

"Mỗi lần ta cười, đều là thực sự vui vẻ"

Đột nhiên Chu Tự có chút cảm động, chỉ là lúc nhìn sang Thu tỷ, phát hiện nàng nín cười, cuối cùng lại nhịn không được cúi người cười ra tiếng.

Được rồi, Chu Tự im lặng tự an ủi mình.

Một lát sau.

Tầng thứ bảy.

Tầng bốn đến tầng bảy, còn tầng năm và tầng sáu bỏ qua, một tầng năm sáu năm, ba tầng chính là mười lăm năm đến hai mươi năm.

Lấy ở giữa tính mười tám năm, thời gian mười tám năm, thôn không có quá nhiều biến hóa.

Thay đổi duy nhất xuất hiện chính là, người trong thôn từ bị động biến thành chủ động.

"Thật khiến cho người ta bất ngờ"

Đứng tại tầng thứ bảy, Chu Tự có chút khó tin.

Thu Thiển nắm quyền trượng trong tay, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Ở xung quanh bọn hắn, có một đám người bao vây, tất cả đều là thôn dân, nam nữ già trẻ đều có.

Bọn hắn biết thêm một người là nhiều một phần sức mạnh, vì ác ma là sẽ không cố kỵ nam nữ già trẻ.

Thôn dân sức lực có hạn, sở dĩ dám ra đây, là vì xung quanh bọn hắn có tám người đứng đấy. Thạch Đầu thân như sắt thép đứng ở trước nhất, Đinh Hương đứng giữa không trung, ngưng tụ ra hỏa diễm vô tận, thiếu nữ dùng nước nắm trong tay đại dương mênh mông, một vị thiếu niên sấm sét đứng bên cạnh nàng.

Cùng lúc đó, bên ngoài đoàn người có gió xoáy cuồn cuộn, người điều khiển là một thiếu nữ, đứng bên cạnh nàng là Đại Sơn trong tay cầm cự thạch.

Còn có hai vị là thiếu nữ áo xanh, tay nàng cầm quyền trượng gỗ, một loại khí tức sinh mệnh lưu chuyển trên người nàng.

Vị cuối cùng là một nam tử cao lớn, hắn đứng bên cạnh thiếu nữ áo xanh, có một cảm giác không gì có thể phávỡ, như một tấm khiến cứng rắn.

1149 chữ

Chương 426: Niềm Tin

"Đã nhiều năm không gặp rồi, Tà Thần Chu Vương, hôm nay chúng ta huy động sức mạnh toàn thôn, cùng các ngươi quyết một trận tử chiến"

Thạch Đầu nhìn Chu Tự nói:

"Trận chiến ngày hôm nay không phải chúng ta diệt thôn, chính là ngươi vĩnh viễn biến mất, chúng ta cảm nhận được, đây đã là trạng thái mạnh nhất của thôn chúng ta rồi"

"Kiến càng lay cây Chu Tự bước lên một bước quyết định ứng chiến.

Mặc kệ Thất Thiên Tháp muốn làm gì, hắn đều phải đáp lại ý chí của cái thôn này.

"Tà Thần Chu Vương, có lẽ ngươi không có thôn, thế này ngươi vĩnh viễn sẽ không bao giờ hiểu được sự ràng buộc giữa chúng ta, cũng không bao giờ hiểu được tình nghĩa giữa chúng ta. Ngươi không thể nào đánh bại được chúng ta, cho dù chúng ta bỏ mình, cũng sẽ không thua"

Thạch Đầu giơ quyền, sục sôi nói:

"Ta đã đồng ý với mẹ, ta phải ngăn cản ngươi bước chân vào thôn"

"Đã như vậy, ta sẽ đáp ứng ngươi, hôm nay mặc kệ các ngươi chết hay là ta thắng, ta đều sẽ không đặt chân đến khu vực này nữa. Hi vọng các ngươi có thể sống đến lúc kia"

Chu Tự ra tay trước tiên.

Vụt!

Thạch Đầu động thủ theo, tốc độ của hắn rất nhanh, như một trận gió thổi khắp tứ phương.

Uỳnh!

Quyền cước của hai người tăng theo cấp số cộng, sức mạnh gió bão khuếch tán.

Bóng dáng của bọn hắn nhanh chóng di động, lúc ẩn lúc hiện, răng rắc, mặt đất nứt ra, kéo dài vài dặm. Uỳnh!

Máu tươi bắn ra, Thạch Đầu bị đánh bay ra ngoài.

Lúc Chu Tự định tiếp tục công kích, bầu trời có hỏa diễm rơi xuống, tiếng uỳnh uỳnh vang lên, như có hỏa lực công kích, ngăn cản bước chân của Chu Tự.

Không chỉ có như vậy, bên cạnh lại có thác nước sấm sét phun trào.

Chu Tự khuỵu xuống, lấy đà bật lên, trước khi Đinh Hương kịp thoát dùng một quyền oanh kích nàng từ trên cao xuống mặt đất.

Ầm!

Cánh tay Đinh Hương tan nát, máu tươi như sương mù vẩy xuống.

Đạp Thiên Cửu Bộ, Chu Tự xuất hiện ngay sau lưng thiếu nữ Ngoạn Thủy cùng thiếu niên Ngoạn Điện, trước khi họ kịp nhận ra, hắn nắm lấy đầu hai người họ, điên cuồng đập vào nhau.

Bốp...bốp...bốp!

Đến khi máu thịt be bét, mới ném bọn hắn lên mặt đất.

Nếu bọn hắn muốn tử chiến, vậy thì phải cho bọn hắn đủ tôn trọng.

Lúc này thôn dân cầm tấm chắn trong tay, dùng đại đao gõ lên tấm chắn, lao về phía Chu Tự.

"Giết!"

Bọn hắn khí thế đùng đùng.

Chu Tự xông vào đám người, Phong Thần Thối, hắn quét chân qua, tấm chắn vỡ nát, phần lớn bị đá bay.

Triêm Y Thập Bát Điệt, từng thôn dân bị ném lên giữa không trung, xương cốt gãy rời.

Lúc này có cự thạch ném tới, là từ chỗ Đại Sơn.

Gió xoáy như con trường xà cuộn về phía hắn.

Một quyền!

Uỳnh!

Gió xoáy phá ra, quyền phong đánh thẳng vào Đại Sơn cùng thiếu nữ kia.

Chỉ trong tích tắc, Chu Tự đến trước mặt họ, bắt lấy cổ tay bọn hắn, tiếp lấy cột tay bọn hắn lại cùng một chỗ như là dây thừng vậy.

Răng rắc!

Tiếng xương tay gãy vang lên.

Tiếp theo đó, mỗi người một quyền, hai người ngã trong vũng máu.

Nhưng mà vừa quay đầu, hắn phát hiện đám người Thạch Đầu cùng Đinh Hương đang bị trọng thương chẳng biết lúc nào đã được thôn dân đưa đến bên cạnh thiếu nữ áo xanh, thế mà thương thế của bọn hắn hoàn toàn lành lại, một lần nữa đứng lên.

Vú em.

Chu Tự để mắt tới thiếu nữ áo xanh kia.

Vèo một tiếng, hắn vọt tới, đám Thạch Đầu lập tức nghênh đón.

Nhưng mà, Chu Tự một quyền đánh nát nửa cái bả vai Thạch Đầu, một cước đá gãy xương lưng Đinh Hương, một cái khuỷu tay đánh thiếu niên sấm sét đầu rơi máu chảy, đầu gối huých nát thiếu nữ Ngoạn Thủy.

Nam tử cao lớn kia định phòng ngự, Chu Tự một chưởng vỗ nát xương cốt toàn thân hắn.

Cuối cùng đi đến trước mặt thiếu nữ áo xanh, dưới ánh mắt kiên nghị của nàng, dúi đầu nàng vào trong đất. Rầm!

Một khí vú em đã bị phế, những người khác đều không đáng lo.

Chẳng mất bao lâu, tất cả mọi người đã đổ gục trong vũng máu.

Chu Tự nhìn quanh bốn phía, thấy không có ai đứng lên nữa mới quay người rời đi.

Thế này là coi như xông tháp thành công à?

Xem cuối cùng ban thưởng cái gì, thật ra cũng khá thú vị.

Chỉ là khi hắn vừa định rời đi, mặt đất đột nhiên chấn động, cây cối xung quanh cũng lay động.

"Nhìn đằng sau"

Thu Thiển ở phía trước nhắc nhở.

Chu Tự nghi ngờ, quay đầu nhìn lại thì thấy Thạch Đầu đã ngã xuống đang từ từ đứng lên.

Dường như trên người hắn mang theo một loại tín niệm nào đó.

Khi hắn đứng lên, ánh sáng cũng nở rộ trên người hắn nở rộ, sức mạnh mới đang dần ngưng tụ.

"Ta nói"

Thạch Đầu khó khăn mở miệng, như gầm thét mà hô to với Chu Tự:

"Cho dù chúng ta phải bỏ mạng cũng sẽ không thua, vì chúng ta có ý chí sắt thép.

Cùng lúc đó, Đại Sơn cũng đứng lên, trên người hắn máu tươi nhỏ xuống, hắn là một người bình thường, lại có thể sánh vai với "quái vật", ánh mắt của hắn đầy kiên định, hét lên với Chu Tự:

"Chúng ta có linh hồn bất khuất"

Tiếp theo, từng tên "quái vật" lần lượt đứng lên.

Đinh Hương:

"Chúng ta có niềm tin tất thắng"

Thiếu nữ Ngoạn Thủy: "Chúng ta có thân cốt quật cường"

"Chúng ta có người thân cần bảo vệ.

"Chúng ta có trách nhiệm phải gánh vác trên lưng "Chúng ta dù có chết cũng sẽ không nhận thua"

"Chúng ta"

"Chúng ta"

"Chúng ta"

"Chúng ta"

Những thôn dân bị trọng thương cũng theo đó mà đứng lên, mỗi một người đều vô cùng gian nan, mỗi một người đều mang kiên định, mỗi một người đều đang gèo thét với Chu Tự:

"Chúng ta phải dùng thân thể phàm nhân, thảo phạt Tà Thần"

Uỳnh!

Trên người mọi người nở rộ ánh sáng, sức mạnh vô tận sinh ra từ niềm tin của họ.

1471 chữ

Chương 427: Thần Nguyên Tố

Thái Cực Phong. Miêu Thiên Nguyên từ động phủ đi ra, vì chuyện của Đạo Tử, kể cả hắn không tin thì cùng có chút kỳ vọng. Thế nên hắn không chìm vào bế quan, tính đợi thêm một thời gian.

Hôm nay ra ngoài muốn ngắm nhìn khắp nơi, nhưng lại không thấy bao nhiêu đệ tử ở Thái Cực Phong. Trước đây kể cả là đêm muộn, cũng có không ít đệ tử tu luyện khắp nơi. Tu chân giả cũng phân biệt ban ngày và ban đêm, nhưng không cần quá để ý, thậm chí đều thích tu luyện ban đêm, giống như nhặt được thời gian vậy.

"Hôm nay có chuyện gì vậy, người đâu cả rồi?"

Miêu Thiên Nguyên dùng bí pháp gọi Ân Chí Viễn tới, còn hắn ngẩng đầu ngắm trăng.

“Ánh trăng rất đẹp, đáng tiếc trời sắp sáng, sắp qua một đêm rồi?

Cảm thán một tiếng, Miêu Thiên Nguyên yên lặng mặc cho gió thổi, tà áo bay bay theo gió, ánh mắt của hắn vẫn hướng lên ánh trăng.

Soạt!

Một luồng sáng từ nơi xa vụt đến, hạ xuống phía sau Miêu Thiên Nguyên.

“Sư phụ"

Ân Chí Viễn cung kính hành lễ.

“Người của Thái Cực Phong đâu hết rồi?"

Miêu Thiên Nguyên vẫn không thu hồi ánh mắt.

“Đến Thất Thiên Tháp rồi.

Ân Chí Viễn trả lời rồi giải thích:

“Thất Thiên Tháp xảy ra tình hình đặc biệt, hơn nữa thân phận người đi vào tháp cũng đặc biệt.

“Tình hình đặc biệt?"

Miêu Thiên Nguyên không để ý nói:

“Có thể đặc biệt đến mức nào?"

“Lần này tiến vào Thất Thiên Tháp có thể có được thời gian tu luyện mấy chục năm, hiện tại Tỉnh Vấn sư đệ đã bước vào Nguyên Linh tứ phẩm, chính là nhờ cơ duyên này. Tất cả mọi người đều muốn qua đó kiểm tra, có lẽ có thể có cơ duyên tương tự như vậy.

Ân Chí Viễn trả lời với vẻ mặt nghiêm túc.

“Hừ"

Miêu Thiên Nguyên lạnh lùng hừ một tiếng, hận sắt không thành thép nói:

“Cũng không phải chưa từng xuất hiện cơ duyên kiểu như này, người nào người nấy đều không có chí khí"

“Lần này thì khác, chủ yếu là thân phận của người xông vào tháp cực kỳ đặc biệt...

Ân Chí Viễn nhìn dáng vẻ không giận mà có uy của sư phụ, định giải thích.

Nhưng vừa nói được một nửa, Miêu Thiên Nguyên liền cắt ngang lời hắn:

“Đặc biệt? Đạo Tông Thiên Vân còn có người đặc biệt thế nào? Cho dù thận phận của hắn có đặc biệt đi nữa thì còn có thể mở cả Thất Thiên Tháp chắc?"

Ân Chí Viễn thở dài, nhất thời cảm thấy mấy năm này sư phụ quá thuận lời, không sợ mất mặt chút nào. Khi hắn định nói ra thân phận người xông vào tháp, đột nhiên một luồng sáng vút lên trời. Sau đó nổ tung trên không trung. Sức mạnh cường mạnh, tiếng hét chạm vào tâm linh truyền ra theo đó:

“Chúng ta."

“Chúng ta."

“Tất cả chúng ta sẽ giao tiếp với sức mạnh nguyên thủy nhất đó, tất cả chúng ta hóa thành một luồng sáng, chiếu sáng tương lại của chúng ta, chiến một trận với Tà Thần như ngươi, Vĩnh Ám Chi Dạ sẽ biến mất vào đêm nay"

Miêu Thiên Nguyên nghe thấy giọng nói bỗng ngẩn người tại chỗ, hắn biết hào quang đến từ Thất Thiên Tháp.

“Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Thất Thiên Tháp lại tỏa ra lại ánh sáng đó, đây là ánh sáng của tầng thứ tám, đáng chết, ai đang xông vào tháp?"

Miêu Thiên Nguyên quay đầu tức giận nhìn Ân Chí Viễn, trầm giọng nói:

“Còn không nói hả?"

“Là...là đệ tử mới thu nhận của Quan Hà Phong"

Ân Chí Viễn áp lực vô hình trấn áp, nhất thời ăn nói khó khăn.

“Đệ tử mới thu nhận của Quan Hà Phong?"

Vẻ mặt Miêu Thiên Nguyên biến sắc, tức giận nói:

“Chuyện quan trọng như vậy sao bây giờ ngươi mới nói?"

“Vừa nãy đệ tử định nói, nhưng sư phụ cảm thấy có đặc biệt đi nữa thì cũng không đủ khiến ngươi quan tâm.

Ân Chí Viễn thấp giọng khẽ nói.

“Hỗn xược."

Miêu Thiên Nguyên thở gấp nói:

“Chuyện lớn thế này mà tại sao không bẩm báo ngay từ đầu?"

“Là sư phụ nói bế quan không được quấy rầy...

Ân Chí Viễn cúi đầu nhỏ giọng nói.

“Ngươi còn cãi?"

Miêu Thiên Nguyên phất tay áo, nhìn lên ánh sáng trên không trung rồi bay lên:

“Ta về sẽ xử lý ngươi.

Ân Chí Viễn không để ý vội đuổi theo.

Lúc này trên bầu trời cao có hào quang hội tụ, tất cả thôn dân đều dâng hiến bản thân cho sức mạnh thăng hoa.

Một luồng khí sức khó mà nói rõ truyền ra khiến người ta sợ hãi.

Nó không mạnh mà đặc biệt.

“Sư phụ, ánh sáng tầng thứ tám có nghĩa là gì?"

Trên đường Ân Chí Viễn chột dạ hỏi.

“Có nghĩa là Thất Thiên Tháp sắp bị vén mở, người này muốn phá bầu trời của Thất Thiên Tháp” Miêu Thiên Nguyên kinh hãi không thôi, kể cả đệ tử của Quan Hà Phong cũng không thể lợi hại như vậy.

Người của Đạo Tông Thiên Vân biết rất ít về bản chất của Thất Thiên Tháp, hắn cũng là một trong số đó, hắn có thể hiểu rõ tu sĩ bình thường không dẫn ra được sức mạnh này. Năm đó Đạo Tử cũng không gây ra được chuyện lớn thế này.

Nghĩ đến đây, trong lòng Miêu Thiên Nguyên hối hận không thôi, nghĩ thầm vừa mới nói người xông vào tháp không thể vén mở Thất Thiên Tháp, vừa nói ra thì vén mở được thật.

Kìm nén lòng hổ thẹn uống, hắn nghiêm mặt nói:

“Kể tường tận quá trình cho ta"

“Vâng"

Ân Chí Viễn bình tĩnh lại từ trong nỗi chấn hãi, bắt đầu nói đến chuyện của Thất Thiên Tháp. Khi nghe thấy vượt tầng, vẻ mặt Miêu Thiên Nguyên biến sắc: “Không ổn rồi, tháp linh Thất Thiên Tháp muốn chạy trốn, chắc chắn là vậy, không sai đâu.

Khi Ân Chí Viễn còn muốn hỏi cụ thể, ánh sáng của thần thánh chiếu rọi vào hắn, khi ngẩng đầu, phát hiện trên không trung Thất Thiên Tháp xuất hiện một bóng hình tuyệt đẹp, sự xuất hiện của nàng lọt vào mắt tất cả mọi người, rực rỡ chói mắt, như trung tâm của mọi sức mạnh. Là dáng người của một cô gái, rực rỡ đầy màu sắc. Thánh khiết và cao quý.

Lúc này nàng cúi đầu nhìn xuống vị trí tầng thứ bảy Thất Thiên Tháp, giọng nói của nàng truyền đến nơi sâu trong linh hồn:

“Ta nghe thấy tiếng gọi của nơi vực sâu, ý chí bền vững và linh hồn bất khuất của họ phá bóng tối đến trước mặt ta, vì vậy sức mạnh của ta ngưng tụ, hiện giờ ta chính là họ, họ chính là ta, chúng ta rửa sạch mọi ô uế, bây giờ ta là thần nắm giữ tất cả nguyên tố.

Giọng nói vừa dứt lời, thần thánh hội tụ, sẵn sàng chờ thời cơ.

Biến cố đột ngột khiến cả Đạo Tông Thiên Vân khiếp sợ.

Miêu Thiên Nguyên thở dài một tiếng:

“Không kịp nữa rồi, bây giờ chỉ có thể mong người xông vào tháp thất bại, đối diện với Thần Nguyên Tố, hắn phải không có chút sức phản kháng nào mới đúng"

Ân Chí Viễn không hiểu, nhưng hắn hơi kỳ vọng vào sức mạnh của tiểu sư thúc tổ xông vào tháp. An Khách nhìn Thất Thiên Tháp, điện thoại trong tay bất giác rơi xuống.

Lúc này Thất Thiên Tháp cho hắn cảm giác là thần thánh không thể xâm phạm, tất cả họ bị bao trùm dưới thần quang, đều không thể nổi lên chút lòng phản kháng nào. Tựa như đó là bầu trời trên đỉnh đầu họ. Ánh sáng lan tỏa lên trên người tất cả mọi người, lập tức họ đều trở thành một phần của ánh sáng. Lòng nhiệt huyết và bất khuất nảy ra trong lòng họ, dường như muốn hòa vào trong đó, phản kháng tiểu sư thúc tổ. “Sức mạnh của ta đang ngầm sôi sục, dường như chỉ cần hòa vào trong đó, thì ta có thể đột phá. Giọng nói đột ngột vang lên trong đám đông. Rất nhiều người bắt đầu thử đáp lại ánh sáng.

1106 chữ

Chương 428: Tin Không?

“Ta cũng cảm nhận được rồi, chỉ cần giúp Thần Nguyên Tố một tay thì có thể có được cơ duyên, trời ơi, tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng đây là cơ duyên tràn ra mạnh nhất trong lịch sử đấy phải không?” “Tiểu sư thúc tổ, ta không có ý mạo phạm, để ta làm nội ứng” “Ta có thể cảm nhận được lòng nhiệt huyết đó, khí huyết của ta đang mừng rỡ” Lập tức tuyệt đại đa số người đều nhập vào trong ánh sáng, trở thành một phần của sức mạnh.

An Khách cũng ở trong đó, nhưng ánh mắt của hắn vẫn ở trên người Chu Tự, đã xảy ra hàng loạt chuyện, hắn phát hiện Chu Tự vẫn bình tĩnh như trước.

Lúc này, Chu Tự ra tay, bóng hình của hắn không ngừng dâng lên. Cuối cùng giống như bản thân Nguyên Thần, thoát ra khỏi Thất Thiên Tháp, xuất hiện trên không trung Thất Thiên Tháp. Giọng nói của hắn bị bóng tối bao phủ, không thể nhìn rõ, một sáng một tối hình thành sự trái ngược hoàn toàn.

Trận chiến quyết thắng thực sự bắt đầu.

Có thắng được không? Rất nhiều người đểu hỏi câu này, nhưng không ai đưa ra câu trả lời.

Chỉ có thể yên lặng quan sát.

“Đây là tầng thứ tám ư? Ta chưa từng thấy qua.

Liễu Bắc Uyển kinh ngạc nhìn bầu trời cao với vẻ mặt bất ngờ.

Tô Trần nhìn chằm chằm Thần Nguyên Tố cười nói:

“Chưa từng thấy cũng là bình thường, bởi vì đây là lần đầu tiên tầng thứ tám hiện ra, trước đây tháp linh Thất Thiên Tháp không tháo chạy thế này, nó tháo chạy cũng không thể lặp lại"

Liễu Bắc Uyển nhất lời thấy buồn vì sự ngu dốt của mình, hôm nay nàng bị kinh ngạc đến mấy lần.

“Ngươi nói xem Chu Tự có thể thắng không? Thất Thiên Tháp tháp linh sẽ điều động sức mạnh giống như vậy phải không?"

Liễu Bắc Uyển có chút không tự tin nói.

“Ừm, tầng thứ tám xuất hiện đồng nghĩa với việc sức mạnh chắc chắn không thấp hơn Chu Tự, cũng có nghĩa là trong quá trình giao đấu, mặc kệ Chu Tự phát huy sức mạnh cấp nào, Thần Nguyên Tố cũng sẽ điều chỉnh đến trình độ tương ứng, thậm chí còn cao hơn một bậc. Muốn đánh bại Thần Nguyên Tố, hoặc là đánh bại đối phương bằng một đòn, không cho đối phương thời gian phản ứng, hoặc là vượt qua giới hạn của Thần Nguyên Tố. Đương nhiên, có thể áp chế thần cách của Thần Nguyên Tố thì càng tốt, bởi vì nàng không thể điều động sức mạnh"

Tô Trần nhìn lên không trung với vẻ mặt hứng thú.

Tầng thứ tám Thần Nguyên Tố ra mắt, đã vượt qua cực hạn của xông vào tháp, Chu Tự thất bại cũng là bình thường.

Tô Trần đặt chén trà sang một bên, thoáng suy tư gật đầu, hình như đang suy nghĩ điều gì đó, cuối cùng lắc đầu.

“Ngươi không coi trọng Chu Tự phải không?"

Liễu Bắc Uyển hỏi.

“Ngươi coi trọng ư?"

Tô Trần hỏi ngược lại.

Liễu Bắc Uyển ngẩng đầu nhìn trời ừ dài một tiếng nói:

“Về lý trí thì ta không coi trọng, nhưng đó là cháu trai của ta, đương nhiên ta phải coi trọng"

“Nếu là con gái thì sao?” Tô Trần tò mò hỏi.

“Chắc chắn không vấn đề"

Liễu Bắc Uyển hưng phấn nói.

“Đáng tiếc, con gái không đi được đến tầng thứ tám.

Tô Trần buồn cười nói.

Liễu Bắc Uyển quay đầu nhìn về vị trí của Chu Tự, không thèm để ý nói:

“Cháu trai ta cũng vậy, ý, hình như hắn lấy vũ khí ra rồi, là một thanh kiếm?"

Trong ánh sáng và bóng tối, không thể nhìn rõ cụ thể.

Họ thấy như ở trên không trung, nhưng thực tế vẫn ở trong Thất Thiên Tháp.

“Là cây đao"

Tô Trần tỏ vẻ mặt bất ngờ rồi búng nhẹ tay, đạo vận vô hình bao trùm xung quanh Thất Thiên Tháp, cười nói:

“Hơi bất ngờ, có lẽ thật sự có thể “Đao?"

Liễu Bắc Uyển nghi hoặc:

“Là đạo gì?"

Tô Trần thừa nước đục thả câu:

“Xem trước đã"

“Không cần quá để ý, tầng thứ tám gần như là tầng không thể vượt qua, đừng nói thân phận đối phương còn chưa được chứng thực, kể cả Quan Hà Phong thật cũng không được.

Long Viêm đạo nhân, phong chủ của Long Viêm Phong nói với người bên cạnh.

“Một khi Thất Thiên Tháp bỏ chạy, không biết lúc nào mới có thể bắt lại được, nó dám đặt toàn bộ hy vọng lên người đó, chắc chắn đã nắm chắc"

Thiên Long đạo nhân cau chặt mày.

“Một sáng một tối, khó mà nhìn thấu, nhưng đối phương lấy ra vũ khí thì rất nghiêm túc rồi đấy?"

Thiên Môn đạo nhân tỏ vẻ mặt nghi hoặc.

“Không phải pháp bảo, thì cũng không có tác dụng gì với Thần Nguyên Tố"

Long Viêm đạo nhân lắc đầu chắc chắn nói.

Chu Tự nhìn đám người Thạch Đầu hóa thành ánh sáng, ngưng tụ thành bóng hình đầy sắc màu, ánh sáng chiếu từ người nàng, mang theo thần thánh kỳ lạ.

Một cảm giác nguy hiểm cũng bị hắn phát hiện, đây là Boss lớn nhất Thất Thiên Tháp. Ta đang vượt cấp ư? Chu Tự cau mày phàn nàn một câu. Nơi này không phải là Thanh Thành, không còn là tân thủ thôn, vượt cấp gặp địch cũng bình thường. Bất kể thế nào hắn cũng không thể bỏ chạy, chỉ có thể nghênh tiếp trực diện.

Hắn dần bay lên đến độ cao của Thần Nguyên Tố, hắn từng gặp thần, còn từng đánh cả Thái Dương Thần thống lĩnh thần linh.

Hôm nay thêm một Thần Nguyên Tố.

Khi hắn định dùng công lực ngàn năm ra đòn bất ngờ, bỗng nhiên bị từ chối, vang lên tiếng kêu.

Đến từ Vĩnh Ám Chi Nhận.

Suy nghĩ nổi lên, hắn lấy ra Vĩnh Ám Chi Nhận. Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, khi đối mặt với Thần Nguyên Tố, Vĩnh Ám Chi Nhận muốn tuốt ra khỏi vỏ, cấp thiết muốn chém ra một đao. Nhưng hắn không phát hiện được một đao hoàn chỉnh, dường như cần thứ gì đó dẫn dắt.1130 chữ

Chương 429: Nhất Đạo

Chu Tự có chút nghi hoặc, nhưng chỉ lát sau, hắn nghĩ đến điều gì rồi hắn nhớ đến bí tịch mà Thanh Long cho hắn. Là bí tịch đao Thí Thần Nhất Đao, cùng lúc đó trong đầu hắn hiện lên cảnh tượng Thí Thần Đao chém một nhát.

Soạt!

Sức mạnh sấm sét từ trên cao đánh xuống, tấn công Chu Tự.

Ầm...ầm!

Chu Tự nhanh chóng né tránh, tránh được đòn tấn công trong gang tấc.

Phập!

Trong lúc hắn né tránh, ngọn lửa trừ trên trời giáng xuống.

Lửa cháy bừng bừng che phủ mọi đòn tấn công.

Chu Tự cau mày, chỉ có thể không ngừng tránh né đòn công kích. Nhưng sóng biển ngập trời tấn công đột ngột, dòng nước lạnh nổi lên, đóng băng vạn dặm. Chu Tự chỉ có thể không ngừng lui về phía sau, tay hắn cầm Vĩnh Ám Chi Nhận, còn đang nhớ lại một đao trong ký ức.

Bởi vì không thể yên tĩnh nhớ lại những gì còn sót lại của một đao đó, cho nên chỉ có thể kéo dài thời gian.

“Vô ích thôi, bây giờ ta là Thần Nguyên Tố, là thần của thế giới này, không gì là không thể, đối kháng với ta chính là đối kháng với thế giới, ngươi không có phần thắng nào đâu?

Thần Nguyên Tố từ trên cao nhìn xuống, khẽ giơ tay nói:

“Bão tố vô tận, nghiền nát tất cả"

Bão tố vô tận ập đến, chèn ép mọi thứ xung quanh.

Soạt! Ầm...ầm!

Chu Tự đi trên không trung, không ngừng tránh né đòn công kích.

“Đối kháng với thế giới? Chắc các ngươi hiểu sai khái niệm rồi phải không? Ta mới là người mạnh nhất, các ngươi chỉ đang tranh đấu không sợ hãi thôi.

Chu Tự lui lại hai bước lạnh lùng nói.

“Tà Thần Chu Vương, ngươi đã hiểu ngươi là sự tà ác của sư tỷ, vậy thì phải chấp nhận số phận bị tịnh hóa, đây là chốn trở về cuối cùng của ngươi. Sự xuất hiện của ta là nơi lòng người hướng đến, ngươi đối địch với thế giới, đối địch với vạn vật sinh linh, chắc hẳn ngươi có thể cảm nhận được. Dưới vinh quang của ta không chỉ có người của thế giới này, còn có sinh linh vô tận đang ủng hộ ta Thần Nguyên Tố đứng trên không trung, hai tay bê tảng đá ngưng tụ trong lòng bàn tay nàng.

Cuối cùng vung tay đập xuống.

Ầm!

Trong lúc tảng đá lớn đập xuống, Chu Tự né tránh, nhưng trên không trung vẫn có tảng đá lớn đập xuống. Âm!

Ầm! Ầm!

Sau khi né tránh được mấy lần, càng lúc càng có nhiều tảng đá lớn, cũng càng lúc đập xuống càng nhanh. Cuối cùng Chu Tự đang né tránh cảm thấy bị bóng tối bao trùm, trên đầu có một viên đá khổng lồ đang tấn công về phía hắn.

“Tà Thần Chu Vương, chúc cả thế giới ngủ ngon đi. Màn đêm qua đi và bình minh sẽ đến"

Thần Nguyên Tố đến từ trên không trung, cánh tay trắng tinh khiết ấn lên tảng đá lớn. Lập tức tảng đá bị bao trùm bởi sức mạnh nguyên tố, khóa chặt đường lén bỏ chạy của Chu Tự, ầm ầm tấn công đến.

Lúc này, Chu Tự cầm chặt chuôi đao, ra một quyền đối kháng.

Ầm!

Tảng đá đè nặng Chu Tự từ trên trên cao rơi xuống.

Ầm...ầm!

Đại địa nứt vỡ, bị tảng đá đập ra một hố lớn.

Thu Thiển định nhúng tay, nhưng bị đám người Thịnh Cẩm tiên tử đột ngột xuất hiện ngăn lại.

Toàn bộ người bên ngoài nhìn chằm chằm hố lớn, họ có thể cảm nhận được Thần Nguyên Tố ra tay với sức mạnh cực lớn, Chu Tự không chống đỡ được mới phải.

“Thất bại rồi?"

Khi mọi người nghi hoặc.

Tiếng nặng nè truyền ra theo đó, tiếp đó một tiếng tảng đá lớn nổ vang lên.

Ẩm...ẩm!

Tảng đá lớn bị đánh vỡ, một giọng nói đứng trong gió cát. Tất cả mọi người đều nghe thấy giọng nói truyền ra từ bóng hình đó:

“Màn đêm sắp qua đi, nhưng không phải vì bình minh sẽ đến, mà là chủ của màn đêm là ta đã mở mắt"

Chu Tự bước ra từng bước, giọng nói mang theo ý cười:

“Ta đã quên nhất đao đó, đã quên rút đao ra thế nào, đã quên vung đao thế nào, quên cuộc trò chuyện của họ. Bây giờ ta có thể chém ngươi rồi"

Tuyên ngôn đột ngột khiến tất cả mọi người sửng sốt. Kể cả Thần Nguyên Tố cũng bị lung lay khó hiểu. Cảm giác nguy hiểm này khiến nàng có thể điều động nhiều sức mạnh hơn, nhưng khi nàng muốn cộng hưởng với sức mạnh thì kinh hãi phát hiện, thần cách bị áp chế.

Lập tức nàng phát giác ra đao ý.

Nỗi sợ hãi xuất hiện trong mắt nàng, nàng mở to đôi mắt, khó mà kiềm chế lên tiếng:

“Đao...đao này...sao lại thế?"

“Ta chỉ xuất ra một đao"

Chu Tự đặt tay lên chuôi đao, làm tư thế rút đao nói:

“Nhát đao này, giết thần Keng!

Ánh đao hiện ra.

Đao ý bao trùm chỗ của Thần Minh.

“Không, không, Thất Thiên, cứu ta Thần Nguyên Tố sợ hãi kêu lớn.

Lúc này nàng cảm nhận được nỗi sợ cái chết đến từ sâu trong tâm linh.

Đạo giơ lên rồi hạ xuống.

Chu Tự cầm đao đứng tại chỗ, ánh sáng thuộc về Thần Nguyên Tố hoàn toàn tắt lịm.

...

Một đao trong bóng tối, che lấp ánh sáng, chém vỡ hy vọng.

Cả Thất Thiên Tháp đều bị bóng tối bảo phủ, hắn cầm đao đứng sừng sững bên trên nhất, không phải vì hắn vừa hay đứng ở trên đỉnh, mà là hắn ở đâu, thì chỗ đó là đỉnh.

An Khách hoảng sợ ngẩng đầu, bởi vì cùng cộng hưởng với Thần Nguyên Tố, cảm giác sức mạnh tràn ra có được cơ duyên, đồng thời sợ đối địch với Chu Tự.

Họ cùng chung cảm quan với Thần Nguyên Tố.

Khi đối mặt với một đao đó, họ cũng thấy được sự đáng sợ của chủ nhân màn đêm, cầm đao che trời thực sự, nhắm mắt là màn đêm, mở mắt là ánh sáng.

Đối diện với bóng hình đó, nỗi sợ xuất hiện trong lòng tất cả mọi người, cho dù bây giờ họ còn sống sót cũng chỉ vì người đàn ông đó không xuất ra đạo thứ hai.

1120 chữ

Chương 430: Tội Do Người Thả

Lúc này trong ánh mắt họ là bóng hình đội trời đạp đất, vung đao khiến thanh trường đao đó chậm rãi trở về trong vỏ. Keng!

Đạo trở vào vỏ. Nhưng cảm giác sợ hãi vẫn chưa biến mất, tiếp đó giọng nói của Chu Tự tiếp tục truyền ra, hắn nhìn đám người Thạch Đầu đã trở lại bình thường, và đám người An Khách đang đứng nhìn, giọng nói mạnh mẽ vang vọng:

“Nếu ta là thần thì trên thế gian sẽ không còn vị thần nào khác, nếu ta là người thì trên thế gian tuyệt đối không còn vị thần nào, kể ca ta là tà thần, ma đạo"

Rắc...rắc!

Nói xong, Chu Tự quay người rời đi, cùng lúc đó trên không trung xuất hiện vết nứt.

Sau đó phập một tiếng, đỉnh tháp Thất Thiên Tháp bắt đầu vỡ vụn biến mất, ánh mặt trời bắt đầu chiếu rọi vào trong Thất Thiên Tháp.

Ánh sáng không đến từ bình minh, mà chỉ vì chủ của màn đêm mở mắt.

An Khách ngẩn người nhìn cảnh này, trong mắt hắn, bóng hình Chu Tự trở thành bầu trời.

Bầu trời của Thất Thiên Tháp.

Lập tức An Khách hào hùng vạn trượng, sự cường mạnh và tuyên ngôn của Chu Tự khiến hắn trở về lúc đó. Khi đó hắn mới tu chân, nghĩ rằng sau này dùng kiếm trấn áp tà ma, dùng kiếm chu du thiên hạ, ung dung giữa trời đất. Hiện giờ bị cuộc sống ép cho quên giấc mộng, nhưng hôm nay hắn lại nhìn thấy. Lòng hướng lên núi cao, vực sâu thăm thẳm, núi cao vời vợi.

Dưới chí lớn hào hùng, hắn múa bút, vẽ bức tranh một đao Chu Tự chém Thần Nguyên Tố, nhát đao đó như chém về phía hắn, có thể vẽ vô cùng rõ ràng. Cùng lúc đó, hắn viết bài viết mới, tiêu đề “Tiểu sư thúc tổ xuống núi, từ nay về sau không còn thần minh!"

Hắn viết lại quá trình, cũng viết lại câu nói đó của Chu Tự, và biết cảm nhận Chu Tự là bầu trời. Ngoại trừ An Khách, cảm nhận của những người khác cũng gần giống nhau, trước tiên còn có người nghi ngờ thân phận của tiểu sư thúc tổ, hoặc là không gọi ra được tiểu sư thúc tổ.

Nhưng bây giờ họ đã ngộ ra, cũng rất khâm phục. Nếu người này không có tư cách trở thành tiểu sư thúc tổ thì còn ai có tư cách đây?

Xa xa Miêu Thiên Nguyên sửng sốt tại chỗ, tầng thứ tám bị phá rồi. Thậm chí hắn không biết đối phương dùng cái gì để phá, một đao đó vô cùng đặc biệt, nhưng hắn không nhìn rõ.

“Không phải chứ, với thực lực của ta, kể cả không thể nhìn rõ hoàn toàn, cũng phải có thể nhìn thoáng qua chứ, nhưng bây giờ lại không thể nhìn lén được một chút.

Miêu Thiên Nguyên lập tức quay đầu nhìn về phía Quan Hà Phong, trong lòng suy đoán.

Trong nỗi khiếp sợ, Miêu Thiên Nguyên lại bổ sung một câu:

“Ngươi vừa nói người đó bao nhiêu tuổi?” “Gần hai mươi tuổi, có sư đệ có thiên phú như này, nếu không nhầm, có lẽ khoảng hai mươi tuổi.

Ân Chí Viễn lập tức trả lời, hắn đã bị một nhát đao đó chém cho phục sát đất.

“Hai mươi tuổi?"

Miêu Thiên Nguyên khẽ nói nhỏ:

“Hai mươi tuổi đã phá Thất Thiên Tháp, kể cả hắn là đệ tử Quan Hà Phong giả thì cũng phải là thật.

Hai mươi tuổi, thực lực ngầm vượt qua trung tam phẩm, áp chế Thần Nguyên Tố. Đặc biệt là một đao cuối cùng, cho dù không thể biết diện mạo thật, nhưng cũng biết tuyệt đối không đơn giản.

Ở bên khác Long Viêm đạo nhân cảm giác mình già rồi, ánh mắt nhỏ hẹp. Vốn tưởng rằng đối phương không thể đối kháng với Thần Nguyên Tố, nhưng nay sự thật bày ngay trước mắt, Chu Tự tự xưng là đệ tử Quan Hà Phong đã đánh tan Thần Nguyên Tố, phá mở bầu trời của tháp bảy tầng.

“Nếu hắn là đệ tử Quan Hà Phong giả thì tốt?

Long Viêm đạo nhân lẩm bẩm nói. Thiên Long đạo nhân và Thiên Môn đạo nhân bên cạnh liền hiểu ra, nếu là đệ tử Quan Hà Phong giả, thì họ có cơ hội thu nhận hắn vào Long Viêm Phong. Nhưng cho đến hiện tại Quan Hà Phong không truyền ra tiếng nói nào.

Động tĩnh lớn như vậy, người của Quan Hà Phong chắc chắn đã biết tình hình, không có bất cứ lời nào được truyền ra, chỉ có hai khả năng. Một là Chu Tự thực sự là đệ tử Quan Hà Phong hai là Quan Hà Phong thực sự muốn thu nhận Chu Tự làm đệ tử.

Rầm!

Một luồng ánh sáng rực rỡ ngưng tụ ở tầng thứ bảy, tiếp đó một luồng bạch quang vút lên trời cao.

Trên không trung vang lên giọng nói non nớt:

“Haha, cuối cùng cũng ra ngoài, theo giao hẹn, tội ở người thả ta ra, tên to con, ngươi không thể ngăn ta Long Viêm đạo nhân vốn định ra tay, cuối cùng vẫn từ bỏ, bởi vì không ngăn được. Cần một vài Thái thượng trưởng lão ra tay, nhưng những người đó đều đang bế quan, không quan tâm chuyện bên ngoài. Thậm chí chưởng giáo cũng không có động tĩnh, như vậy chỉ đành nhìn tháp linh Thất Thiên Tháp rời đi.

Thần Nguyên Tố lụi bại, ánh sáng biến mất, hóa trở lại thành thôn dân, tất cả đều có mặt. Chỉ thiếu duy nhất một bảo mẫu mặc áo xanh.

Chu Tự không hiểu, cũng không nghĩ nhiều, chỉ xách đao bỏ đi, Khí chất phải ổn định. Kể cả đỉnh tháp bị hắn đánh tan, cũng phải giả bộ như không có gì, dưới vẻ mặt bình tĩnh là tâm trạng cực kỳ căng thẳng, nghĩ thầm chắc không cần phải bồi thường chứ? Nhị thúc bảo ta đi là nghĩ đến điều này ư? Hắn cũng không muốn đền?

Thế nên Chu Tự vội muốn bỏ đi.

Nhưng vừa tụ họp với Thu tỷ, một luồng sáng vút lên trời cao, ánh sáng rực rõ ngưng tụ thành một viên pha lê rời vào trong tay hắn. Trái tim Nguyên Tố, Chu Tự liền hiểu ra đây là phần thưởng của người đối lập, hai bên phân đều.

1140 chữ

Chương 431: Tiểu Sư Thúc Tổ

“Chúc mừng các vị hoàn thành xông vào tháp, tuy các ngươi là tân binh, nhưng biểu hiện của các người khiến ta vẫn phải khen hai câu, hai câu này giữ lại cho các ngươi tự mơ tưởng, tạm biệt"

Vừa dứt lời, một luồng bạch quang vút lên trời cao, tiếp đó chính là tuyên ngôn của nó trước khi chạy trốn.

Chu Tự và Thu Thiển ngẩn người tại chỗ, tháp linh Thất Thiên Tháp chạy rồi?

“Có phải ngươi không chỉ phá Thất Thiên Tháp, mà còn thả tháp linh Thất Thiên Tháp không?"

Thu Thiển nhỏ giọng hỏi.

Chu Tự:

"..."

Bên cạnh có đám người Thịnh Cẩm tiên tử, Nhã Hương tiên tử.

Họ không tham chiến, là vì khi ở tầng thứ sáu, tháp linh nói tuổi thọ của học giả còn lại đạt đến cực hạn.

“Sư đệ sư muội tiên tử tính làm thế nào?"

Tỉnh Vấn khách sáo hỏi, ngập ngừng một chút, hắn nhớ đến điều gì, vội bổ sung hỏi:

“Chẳng hay sư đệ sư muội là đệ tử của Phong nào?"

Chu Tự và Thu Thiển là sư đệ sư muội vào sau, nhưng đến nay họ không biết hai người thuộc phong nào, giờ mới phát hiện thân phận của đối phương tuyệt đối không đơn giản. Rất có khả năng là môn hạ chưởng giáo Thiên Vân Phong.

Nhưng sau khi được biết đáp án, họ phát hiện tư duy của mình thật hạn hẹp.

“Việc này."

Chu Tự do dự một lát rồi vẫn dùng thân phận trước đó.

“Đệ tử Quan Hà Phong"

Soạt!

Lập tức bầu không khí lắng xuống, mọi người không thể tưởng tượng nổi nhìn Chu Tự và Thu Thiển, chỉ cảm thấy hơi hoang đường, rùng rợn. Nếu là Quan Hà Phong thì không phải gọi là sư đệ sư muội, mà họ lại gọi lâu như vậy, không những vậy hai người này còn gọi mình là sư huynh sư tỷ.

Khi họ còn đang kinh ngạc, Thu Thiển nói với Chu Tự:

“Có thể đi rồi"

Đỉnh tháp tầng thứ bảy bị phá hỏng, nơi này không phải là nơi ở lại lâu được, Thu Thiển lập tức gọi thanh loan, muốn rời khỏi nơi này.

Chu Tự hiểu ra, chắp tay với đám người Tỉnh Vấn dũng cảm nói:

“Giang hồ đường xa, sau này còn gặp lại.

Đám người Tỉnh Vấn, Thịnh Cẩm tiên tử, Nhã Hương tiên tử ngạc nhiên, không biết vị sư...sư thúc tổ này có ý gì.

Keng keng!

Tiếng kêu đột ngột vang lên, một bóng hình màu xanh đón ánh mặt trời đi đến, ánh sáng chiếu khắp tám phương, khí tức tốt lành bao trùm gần Thất Thiên Tháp.

Ầm!

Đám người Tinh Vấn cảm thấy mặt đất ầm ầm, chỉ thấy Chu Tự đưa theo Thu Thiển nhảy vút lên trời cao. Bóng hình màu xanh trên không trung thuận lợi đón lấy họ.

“Đây...là thần điểu?"

Sau khi thấy rõ ràng, Nhã Hương tiên tử kinh ngạc dò hỏi.

“Thần điểu Thanh Loan, sao lại biến thành vật cưỡi?"

Đơn Ma Hoa tiên tử khiếp sợ nói.

Lúc này mọi người chỉ cảm thấy không thể tin nổi. Người không biết nhiều về Thanh Loan như bọ họ còn như vậy, càng đừng nói đến tiền bối Đạo Tông Thiên Vẫn theo dõi bên ngoài.

Khi đám người Miêu Thiên Nguyên định đi gặp đệ tử Quan Hà Phong, một tiếng chim phượng kêu truyền đến Đạo Tông Thiên Vân, khiến này khiến mọi người có cảm ngộ kỳ lạ.

Thấy vậy, Miêu Thiên Nguyên giật mình tại chỗ.

“Đây là...thần điểu Thanh Loan? Tại sao thần điều lại xuất hiện ở đây?” Đám người Long Viêm đạo nhân lập tức muốn giữ thần điểu Thanh Loan lại.

Nhưng điều khiến họ càng thêm bất ngờ là thần điểu Thanh Loan bay đến gần Thất Thiên Tháp, trực tiếp đón đi đám người Chu Tự đi ra từ bên trong.

Thiên Long đạo nhân tỏ vẻ mặt kinh ngạc:

“Thanh Loan là vật cưỡi ư? Làm sao có thể? Nhân vật thế nào lại có thể khiến Thanh Loan duy nhất cam tâm quỳ gối?"

“Không đúng, là Chu Tự đệ tử Quan Hà Phong muốn cưỡi Thanh Long rời đi ư?"

Thiên Môn đạo nhân phản ứng lại đầu tiên.

Long Viêm đạo nhân vốn định ra tay ngăn hai người lại.

Nhưng khi hắn ra tay, một bóng hình đột nhiên lọt vào mắt hắn, bóng hình này đến từ Quan Hà Phong. Hắn nhìn thấy hai bóng hình trên Quan Hà Phong đứng trên đỉnh núi, bình tĩnh nhìn tất cả. Điều này khiến Long Viêm đạo nhân cứng đờ tại chỗ, sợ đến cúi đầu, cung kính hành lễ về phía Quan Hà Phong.

Thiên Long đạo nhân và Thiên Môn đạo nhân vốn định đuổi theo không hiểu chuyện gì, nhưng thấy phong chủ khấu bái về phía Quan Hà Phong, liền biết người bên đó xuất hiện.

Cho nên người xông vào tháp đúng là đệ tử của Quan Hà Phong ư?

Hoặc là muốn thu nhận đồ đệ?

Người phía dưới nhìn Chu Tự cưỡi thần điểu rời đi, lộ ra vẻ sùng bái.

“Phá Thất Thiên Tháp, dùng thần điểu làm vật cưỡi, biệt hiệu màn đêm, đây chính là tiểu sư thúc tổ sao? Ta cảm giác nhìn thấy sự ra đời của truyền kỳ.

“Không, ta đã thấy truyền kỳ.

“Làn trước ta thấy truyền kỳ là Đạo Tử, bây giờ ta lại nhìn thấy truyền kỳ mới” “Tông môn sắp nổi lên làn sóng lớn, tiểu sư thúc tổ xuống núi, nhưng tiểu sư thúc tổ muốn đi đâu?"

“Các ngươi không nhìn thấy hả? Tiểu sư thúc tổ phá vỡ Thất Thiên Tháp, Thất Thiên Tháp hỏng rồi, tháp linh còn chạy rồi, tiểu sư thúc tổ phải bồi thường chứ? Bây giờ không chạy thì còn đợi lúc nào?"

Lúc này trong đám người bỗng có người giơ tay hô lớn:

“Tiểu sư thúc tổ có rảnh thì thường xuyên về thăm nhé, ta canh chừng giúp ngươi"

Sau đó lại có người hét lớn:

“Tiểu sư thúc tổ, đợi khi công thành danh toại, tông môn không dám bắt ngươi bồi thường nữa, lúc đó nhớ quay ve day."

“Tiểu sư thúc tổ tạm biệt!"

“Tiểu sư thúc tổ cố lên!"

Những tiếng hô này vang bên tai không dứt, mọi người đều đứng về phía tiểu sư thúc tổ.

Còn các trưởng bối tông môn vẫn chưa thể nén cơn lửa giận này, uy áp từ không trung xuất hiện, giọng uy nghiêm mang theo tức giận:

“Câm miệng!"

Lập tức bên ngoài Thất Tháp Thiên im lặng như tờ.

1074 chữ

Chương 432: Lý Cảnh Sơn

"Hahaha!"

Tô Trần cười rộ lên, dường như nhìn thấy chuyện gì đó vô cùng thú vị.

“Có gì đáng cười? Ngươi không cảm thấy rất kỳ lạ sao? Sao Thanh Loan lại biến thành tọa kỵ được, cảm giác thực lực có vấn đề"

Liễu Bắc Uyển tò mò hỏi.

Tô Trần lắc đầu buồn cười nói:

“Chuyện của Thanh Loan cũng chẳng có gì, thế gian này có vô số kỳ nhân, hẳn là Chu Tự đã gặp qua, không cần phải tìm hiểu đến cùng. Chuyện thật sự khiến ta cảm thấy bất ngờ là một đao này của Chu Tự uy lực có hạn mà Nguyên Tố Chi Thần lại tự dọa mình tạo thành bóng ma tâm lý, chui vào trong tháp"

“Đúng rồi, hiện tại ngươi nên gọi đây là đao gì?"

Liễu Bắc Uyển đột nhiên nhớ ra. “Thí Thần Đạo"

Tô Trần gọn gàng dứt khoát nói.

“Không phải đao này ở trong tay Đạo Tử sao?"

Vẻ mặt Liễu Bắc Uyển vô cùng nghi hoặc.

“Chúng ta không thể biết được sao lại đến tay Chu Tự, nhưng Thí Thần Đao là bị Đạo Tử tặng cho Chu Tự, vậy cũng chứng tỏ người lần trước đọc Ma Đạo Văn Thư cũng rất có khả năng là Chu Tự"

Vẻ mặt Tô Trần ngạc nhiên.

Ma Đạo Văn Thư lệ thuộc vào Đạo Tử, sau đó bị người tu Phá Thiên Ma Thể ngâm nga, người này tất nhiên là Chu Tự có sẵn Phá Thiê Ma Thể hoàn hảo.

Liễu Bắc Uyển gật đầu, nhưng lại nảy sinh nghi ngờ mới:

“Thí Thần Đao thật sự rất đỉnh, cũng đủ để dọa được Nguyên Tố Chi Thần, nhưng một đao sẽ không đủ để có được hiệu quả cỡ này chứ?"

“Đó là ta tăng mức ảnh hưởng, các ngươi không thể nhìn ra được manh mối"

Tô Trần nhìn về hướng mặt trời mọc, cười nói:

“Chu Tự vừa mới tung ra một đao, là Thí Thần Nhất Đao Trảm. Ngươi nói xem Nguyên Tố Chi Thần còn nhỏ tuổi như vậy sẽ không bị dọa sợ đến vỡ mật sao?"

Đầu tiên Liễu Bắc Uyển kinh ngạc sau đó lại lo lắng:

“Thí Thần Nhất Đao Trảm? Hắn còn học xong cả cái này rồi sao? Vậy có phải người của Quan Hà Phong cũng biết rồi không?"

“Không phải tất cả đều biết, hắn cũng không nhìn xuyên thấu được che giấu của ta, chỉ thấy được một đao mơ hồ, đại khái chắc cũng suy đoán được. Dù sao cái tên Chu Tự này cũng rất nhạy cảm với hắn. Chờ chút nữa chắc là sẽ đến tìm ta"

Tô Trần rót chén trà cho Liễu Bắc Uyển, cũng tự rót cho mình một chén.

Bọn hắn ra tay, Quan Hà Phong nhất định sẽ biết.

Làm kẻ đầu sỏ thì cũng nên chủ động phối hợp.

“Vĩnh Hạ Chi Chủ Tịnh Thần Chu Vương đều đã biến thành đồ đệ của hắn, người mất mặt sẽ là tỷ phu phải không? Quan Hà Phong còn gì cần phải để ý nữa?"

Liễu Bắc Uyển hỏi.

“Nhưng nếu để mặc cho Chu Tự gây chuyện thì danh tiếng của Quan Hà Phong cũng bị hắn hủy hoại. Đương nhiên có một điểm quan trọng là phá Thất Thiên Tháp. Thất Thiên Tháp Tháp Linh mất tích, Nguyên Tố Chi Tâm bị mang đi.

Tô Trần nhìn qua Liễu Bắc Uyển, ôn nhu nói:

“Phải bồi thường tiền.

Liễu Bắc Uyển:

"..."

Đột nhiên có một vệt sáng rọi tới, Tô Trần quay đầu lại nhìn, khẽ nói:

“Tới rồi"

Nghe vậy, Liễu bắc Uyển thuận theo ánh mắt của Tô Trần nhìn lại, nàng nhìn thấy cuối chân trời có một chùm ánh sáng không tầm thường, dưới luồng sáng này có một bóng người.

Hắn còn tỏa sáng hơn mặt trời, rực rỡ hơn bình minh, sự xuất hiện của hắn tạo nên chấn động cho thiên địa, khí huyết quay cuồng như thủy triều, khí thế mạnh mẽ.

Nhưng trong lúc hít thở, bóng người này đã bay đến từ phía chân trời, dừng lại trước Tô Trần và Liễu Bắc Uyển không xa.

Thân thể người này thon dài, tương đối khỏe mạnh, mỗi một tấc da thịt đều mang đến cho người ta cảm giác khí huyết mênh mông như đại dương.

Không gian dưới chân hắn dường như có thể bị phá tan bất cứ lúc nào.

Sức mạnh đơn giản thô bạo, lay động thiên địa.

Hắn có mái tóc ngắn, trong mắt chất chứa sơn hải nhật nguyệt.

Khí thế hùng mạnh ập đến, rơi xuống xung quanh Tô Trần rồi lại khôi phục bình thường trong chớp mắt.

Là đạo pháp tự nhiên, Thiên Nhân hợp nhất.

“Lý huynh, đã lâu không gặp”Tô Trần mỉm cười, rót ra một chén trà.

Nước trà tuột khỏi tay trôi đi, vững vàng dừng lại trước mặt người vừa đến.

Lý Cảnh Sơn, phong chủ Quan Hà Phong.

Hắn tiếp nhận chén trà, đi đến trước mặt Tô Trần, lúc này mặt đất xuất hiện biến động, bàn ghế đá dần dần ngưng tụ lại trên mặt đất.

“Tô huynh, mời ngồi.

Lúc Lý Cảnh Sơn ngồi xuống làm ra một tư thế mời ngồi.

Tô Trần cười ngồi xuống, tiếp tục châm trà, vừa mới đổ một nửa ấm trà đã bị Liễu Bắc Uyển tiếp nhận, nàng bắt đầu châm trà.

“Sao Lý huynh lại tới đây?"

Tô Trần cười hỏi.

Sắc mặt Lý Cảnh Sơn bình tĩnh, biểu cảm không thay đổi:

“Hôm nay trong lòng có cảm giác, cảm thấy Tô huynh sẽ nói ra suy nghĩ của mình nên mới tới.

"Haha."

Tô Trần cười khan hai tiếng, nói tiếp:

“Lý huynh biết Thanh Thành không?” “Từng nghe đến Lý Cảnh Sơn không hiểu mà gật đầu.

“Vậy có biết thư viện Đông Lâm không?"

Thấy Lý Cảnh Sơn vẫn gật đầu, Tô Trần mới nói tiếp:

“Cách đây không lâu, thư viện Đông Lâm mời Trấn Sơn Tông tới thỉnh giáo thể thuật, vô tình gặp được dư nghiệt của thời đại Thần Minh, bây giờ lại bắt đầu tuyển người. Là mời thể tu Đạo Tông Thiên Vân, trước mắt còn chưa chọn ra người này. Chí ít là vào lúc ta hỏi thăm thì không có.

1083 chữ

Chương 433: Tuyệt Học Ba Nhà “Ừm, đúng là thú vị, sau đó thì sao?” Lý Cảnh Sơn bình tĩnh uống trà, hỏi. “Thư viện Đông Lâm này rất có ý tứ.

Tô Trần nhấp một ngụm trà rồi nói tiếp:

“Thư viện Đông Lâm có bốn nhân viên quản lý, một người tên Hàn Tô, một người là Minh Nam Sở, một người tên Tô Thị, người còn lại tên Chu Tự. Bốn người này đều thú vị, không phải là thiên chi kiêu tử trong Tu Chân Giới nhưng đều rất cố gắng"

“Vậy sao"

Lý Cảnh Sơn có hơi bất ngờ nói:

“Mấy năm rồi không thấy Tiểu Tô Thị, hóa ra đi làm việc, khi còn bé nàng rất thích đến chỗ ta chơi.

“Đúng vậy. Mười mấy tuổi gặp được hai tiểu gia hỏa Hàn Tô và Minh Nam Sở, họ lập tức cùng nhau hành tẩu Tu Chân Giới, nghe nói, những năm này nàng không được suôn sẻ, nhưng lại học hỏi được không ít thứ, cũng xem như tăng hiểu biết.

Tô Trần nói về nữ nhi của mình với vẻ mặt bất đắc dĩ, bỗng nhiên đổi đề tài:

“Tên Chu Tự này cũng rất thú vị “Có bao nhiêu thú vị?"

Lý Cảnh Sơn nhìn chằm chằm Tô Trần.

“Nghe vị Ma Đạo họ Chu kia nói, con trai hắn cũng tên Chu Tự, mà ta mới nghe nói người phá vỡ Thất Thiên Tháp cũng tên Chu Tự. Lý huynh cảm thấy thú vị không?"

Tô Trần nhìn Lý Cảnh Sơn đang uống trà nói.

Lý Cảnh Sơn im lặng không nói.

“À, nghe nói Chu Tự này rất có hứng thú với thể thuật.

Tô Trần bổ sung thêm một câu.

Lý Cảnh Sơn ung dung gật đầu, không nói câu gì.

“Nghe nói Đạo Tử lại đi xem mắt, thế nào rồi? Hồng Nghê tỷ không tới sao?"

Liễu Bắc Uyển đột nhiên hỏi.

Vừa nghe câu này, khí tràng trên người Lý Cảnh Sơn lập tức biến mất, lộ ra vẻ bình thường.

Hắn nặng nề thở dài nói:

“Không có tin báo về, chắc là thất bại rồi"

“Trên lý thuyết thì Đạo Tử không kém chút nào, cho dù trạng thái hiện giờ không ổn nhưng loại chuyện xem mắt này chắc hẳn phải rất dễ dàng mới đúng"

Vẻ mặt Tô Trần vô cùng nghi hoặc.

“Thiên Nữ Dao Di của thánh địa Dạ Nguyệt tám chín phần thật sự muốn theo đuổi Đại Đạo, có lẽ có một chút ý nghĩa muốn lấy chồng nhưng đã bị ma diệt rồi. Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông tương đối mê kiếm, tiểu tử nhà ta hết lần này tới lần khác cũng bắt đầu mê mẩn kiếm, hào quang không còn, đây chắc là vấn đề lớn nhất. Tiên Linh Cốc... trên lý thuyết không thể thất bại nhưng không có tin tức gì cũng có nghĩa là thất bại, cũng không rõ nguyên nhân là gì"

Lý Cảnh Sơn thở dài một tiếng, buồn rầu vì nhi tử.

“Sao lại không để hắn yêu đương?"

Liễu Bắc Uyển đột nhiên hỏi.

Nghe vậy, vẻ mặt Lý Cảnh Sơn đầy mờ mịt, không nói một lời.

Ta nói sai cái gì rồi sao? Trong lòng Liễu Bắc Uyển nghi ngờ.

Ba người im lặng hồi lâu, trong lúc đó Lý Cảnh Sơn và Tô Trần chỉ ngồi uống trà, Liễu Bắc Uyển lại rót một chén rồi lại một chén nữa cho bọn hắn.

Cuối cùng Lý Cảnh Sơn không uống nổi nữa, hắn đứng lên nói với Tô Trần “Thất Thiên Tháp bị phá vỡ có thể khôi phục trong một năm không?"

“Đương nhiên có thể"

Tô Trần cười đáp.

“Thất Thiên Tháp Tháp Linh khá nghịch ngợm, ra ngoài du ngoạn một vòng cũng không sao, trong vòng trăm năm mới có thể trở về chứ?"

Lý Cảnh Sơn lại hỏi thêm một câu.

Tô Trần vẫn giữ nụ cười không nhìn thấu mà gật đầu:

“Đương nhiên"

“Vậy ta yên tâm rồi"

Lý Cảnh Sơn nói cáo từ rồi xoay người rời khỏi.

Bây giờ đang là bình minh nhưng lại rất khó để thấy ánh bình mình.

Cho đến khi Lý Cảnh Sơn đi khuất, ánh mặt trời mới chiếu xuống.

“Thấy hắn khá nghiêm túc, che ánh sáng mặt trời, đã lâu rồi không thấy loại khí công này"

Liễu Bắc Uyển đưa tay lên ánh nắng nhìn không trung ở phía xa.

“Cũng không tức giận lắm, chỉ là không biết hắn định làm như thế nào"

Tô Trần tự rót cho mình một chén trà.

Liễu Bắc Uyển ngồi bên cạnh hai tay chống cằm, vẻ mặt hiếu kỳ:

“Sao vừa rồi ngươi lại muốn nói chuyện của thư viện Đông Lâm?"

“Không có gì, chỉ là muốn hắn nổi tò mò với Chu Tự, đi tìm hiểu một chuyến Tô Trần thờ ơ nói.

“Nhưng nơi đó là Thanh Thành, hắn có vào được không? Là địa bàn của tỷ phu và tỷ tỷ ta, người có cấp bậc như hắn đi vào sẽ đánh nhau đó"

Liễu Bắc Uyển nói.

“Trước đây đúng là như vậy.

Tô Trần mỉm cười, uống trà khẽ nói:

“Nhưng họ Chu lấy nửa cuốn sách trong tay họ Lý, mặc dù không ai mở miệng nhưng họ Lý hoàn toàn có một cơ hội tiến vào Thanh Thành. Nếu Đạo Tử đi xem mắt có kết quả tốt thì cơ hội như này, xác suất lớn là hắn sẽ dùng cho Chu Tự."

“Nhưng tại sao ngươi lại muốn hắn dùng cơ hội này cho Chu Tự?"

Liễu Bắc Uyển càng khó hiểu hơn.

Tô Trần ngẩng đầu nhìn về phía xa, đó là hướng mà Chu Tự rời đi:

“Ngươi không phát hiện ra sao? Chu Tự vẫn luôn dùng vũ lực, mặc dù không biết rõ tình trạng thân thể của hắn nhưng nếu có người dạy hắn một chút thì có lẽ sẽ khiến hắn càng mạnh hơn. Ta không ở cùng một lĩnh vực với họ Chu, có thể để cho họ chỉ dạy đôi chút là thích hợp nhất.

“Ngươi từng dạy Chu Tự, tỷ phu cũng từng dạy Chu Tự, nếu Lý Cảnh Sơn cũng dạy cho hắn thì có phải một mình hắn tập hợp sở trường của ba nhà các ngươi hay không? Tương lai hắn sẽ thành vô địch thiên hạ sao” Liễu Bắc Uyển kinh ngạc nói.

1043 chữ

Chương 434: Trích Lời Thánh Tử Ma Đạo

“Sai rồi"

Tô Trần thu ánh mắt lại, nghiêm mặt nhìn Liễu Bắc Uyển nói:

“Vô địch chưa bao giờ dựa vào được dạy mà là tự mình làm nên.

Nói xong hắn lại bổ sung thêm một câu: “Nếu lần này họ Lý đến thư viện Đông Lâm thì không chỉ dạy Chu Tự mà còn dạy cả nữ nhi. Đồng thời nữ nhi của hắn cũng từng được ba người chúng ta chỉ dạy, nữ nhi hắn cũng thành vô địch sao?"

Liễu Bắc Uyển không nói được câu nào, thật ra Tô Thi đã sớm nhận được sự chỉ dạy của ba vị.

Khi còn bé được Tổ Trần dạy bảo, đến Quan Hà Phong được Lý Cảnh Sơn dạy, đi Ma Môn cũng được Chu Thiên chỉ dạy.

Nàng là người đầu tiên đồng thời nhận được sự chỉ dạy của cả ba người, nhưng bây giờ nàng ngoại trừ trở nên xinh đẹp hơn thì không khác gì những tiên tử khác.

Liễu Bắc Uyển rất muốn biết rốt cuộc là quá trình sai ở đâu.

“Đúng rồi"

Liễu Bắc Uyển đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, vội nói:

“Vừa rồi ý của Lý Cảnh Sơn có phải là để chúng ta bồi thường tổn thất của Thất Thiên Tháp không?"

“Không thì sao?"

Tô Trần hỏi.

Liễu Bắc Uyển:

“...Hay là chúng ta đi tìm tỷ tỷ của ta đi, nhà họ khá giàu.

“Hiện giờ, toàn bộ Đạo Tông Thiên Vân đều cảm thấy Vĩnh Dạ Chi

Chủ Tịnh Thần Chu Vương là đệ tử của Quan Hà Phong, kẻ đầu sỏ như chúng ta đi có thích hợp không?"

Tô Trần hỏi ngược lại, không đợi câu trả lời, hắn đã có chút cảm khái:

“Lại nói tiếp, Chu Tự khá giống với họ Chu, có thể học được Thí Thần Nhất Đao Trảm cũng không khiến người ta bất ngờ. Chỉ là qua sự quan sát của ta thì không phù hợp với Thiên Nhân hợp nhất, thật đáng tiếc.

“Căm hận ta đi, sợ hãi ta đi, nhớ kỹ tên ta, ta chính là Vĩnh Dạ Chi Chủ Chu Ngưng Nguyệt dung bút viết chữ trên cuốn sổ, chợt quay đầu nhìn về phía Miêu Khả An mà nói:

“Còn có câu nào tốt hơn không?"

“Còn có Tịnh Thần Chu Vương, không nhớ cái này à?"

Miêu Khả An tò mò hỏi.

Tiểu cô nương trước mặt đột nhiên lấy một quyển vở ghi nhớ ra khiến nàng khá bất ngờ nhưng cũng không hỏi gì nhiều. Chỉ là tốt bụng nhắc nhở cái tên quan trọng nhất khi không nhớ đầy đủ thôi.

“Ừm, không nhớ cái này?

Chu Ngưng Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu.

Miêu Khả An không hiểu lắm “a” một tiếng, nhìn tấm thiếp mời nói:

“Đêm đen đằng đẵng cuối cùng sẽ qua đi nhưng không phải vì bình minh sắp đến mà là vì Vĩnh Dạ Chi Chủ ta đã mở mắt ra.

Chu Ngưng Nguyệt cầm bút nhẹ nhàng gật đầu, sau đó bắt đầu viết:

“Đêm đen đằng đẵng cũng sẽ qua đi, chỉ vì ta mở mắt ra chứ không phải là ngươi đã thấy được hy vọng"

“Như này có phải thiếu hơi nhiều rồi không?"

Tô Thị vừa ăn bánh quy vừa hỏi.

“Giống nhau giống nhau"

Chu Ngưng Nguyệt há miệng ra với Tô Thị, chờ bánh quy vào miệng rồi mới nhìn về phía Miêu Khả An.

Lúc này mấy người Miêu Khả An đang nhìn điện thoại đến ngẩn người, như nhìn thấy cái gì đó vô cùng khó tin.

Chu Ngưng Nguyệt càng tò mò hơn, đệ đệ mình đang làm cái gì vậy.

“Nguyên Tố Chi Thần bị Chu Tự chém, nhìn bức tranh này đi, vẽ rất có khí thế.

Tô Thi lấy điện thoại ra, kinh ngạc nói. Chu Ngưng Nguyệt và Hàn Tô cúi đầu nhìn, diễn đàn này chỉ có người Đạo Tông Thiên Vân mới có thể xem được, cho nên cần phải nhìn vào điện thoại của mấy người Tô Thi và Miêu Khả An.

Vừa nhìn đã thấy một nam tử kiêu ngạo toàn thân chìm trong bóng đêm, tay cầm trường đao, rút đao, vung ra, một đao hắc ám này chém vào ánh sáng, nghiền nát hy vọng.

Một đao này, giết thần!

Đây là chú thích trên bức tranh.

Chu Ngưng Nguyệt hồi phục lại, viết câu này vào trong sổ tay:

“Ta có một đao có thể chém Chư Thần khắp trời!"

Nàng tiếp tục xem, thấy được câu nói của Chu Tự lúc thu đao, gật đầu cảm thán:

“Cái này rất có khí thế, có thể cha sẽ hiểu được.

“Nếu ta là thần thì thế gian không còn vị thần nào khác, nếu ta là người thì nhân gian tuyệt đối không còn bất kỳ vị thần nào"

Chu Ngưng Nguyệt lẩm bẩm ghi nhớ.

Sau khi xác định không còn gì nữa thì nàng mới chậm rãi khép vở lại.

Hàn Tô lấy lại tinh thần, nhìn Chu Ngưng Nguyệt mới phát hiện trên sổ tay đã viết mấy chữ như thế này: Trích lời của Thánh Tử Ma Đạo.

"..."

“Đám tiểu gia hỏa này chơi chán chưa? Đến lúc kết thúc để ta đưa các ngươi tiến vào giai đoạn cảm ngộ cuối cùng"

Đột nhiên có một âm thanh vang lên trong đầu mọi người.

Bọn người Tô Thi nhìn điện thoại lập tức hồi phục tinh thần, ngẩng đầu nhìn về phía nữ tử che mặt đoan trang tao nhã trên đài cao, mặt hiện vẻ cung kính.

Nhàn Nhã tiên tử.

Người sáng lập Hội thu Nhàn Nhã, cường giả thực sự của Nhàn Nhã Hồ.

Nàng chậm rãi đứng lên, dang hai tay ra, vô số nước hồ xung quanh phun trào, phóng lên trời cao.

“Ngọc Nhàn Nhã rơi vào tay ai thì chính là của người đó.

Khuôn mặt Nhàn Nhã tiên tử nhìn về phía những người khác, nàng mặc một thân áo lam, giọng nói vọng đến dễ nghe êm tai.

Mọi người đều cung kính đáp lễ, cảm nhận được nước hồ chảy vào trong cảm ngộ.

1096 chữ

Chương 435: Quên Cách Vung Kiếm

Dưới đêm tối, tay Lý Lạc Thư cầm trường kiếm, chậm rãi buông xuống.

Mặc kệ hắn thúc dục kiếm như thế nào thì đều không thể vung kiếm trong lòng ra được.

Trên bầu trời đêm không có một vệt sáng nào là thông về phía lối ra bên ngoài.

Bây giờ Dạ Xoa đã bị hắn ngăn lại bên trong, thông đạo dần nhỏ lại, chứng minh rằng bên ngoài đã trở lại bình thường.

“Phải đi thôi"

Hắn quyết đoán thu trường kiếm và hòn đá trong đêm tối lại, bay về phía lối ra.

Hắc thạch là chém xuống từ trên người Dạ Xoa, bên trong ẩn chứa lực lượng, trong lúc nhất thời hắn cũng không biết là cái gì, chỉ có thể mang về rồi nói sau.

Xoẹt!

Lý Lạc Thư xông ra khỏi đêm tối.

Nhìn quanh bốn phía, phát hiện ra trận pháp và hắc ám bên ngoài đã hoàn toàn biến mất, như vậy hắn cũng không ở lại nữa mà xoay người rời đi.

Trên đường hắn lấy điện thoại ra xem.

Có tin nhắn mẹ gửi đến cũng có tin đại ca gửi đến.

Nhìn tin của cha mẹ, không nghi ngờ gì là hỏi chuyện hắn đi xem mắt.

Hắn nhìn điện thoại mà im lặng, cuối cùng thành thật trả lời lại, lần này hắn chưa từng nghĩ đến chuyện thất bại.

Sau đó lại xem tin nhắn của đại ca, phát hiện đại ca lại gửi một số phương pháp xem mắt, đáng tiếc lần này dùng cũng nhiều rồi.

Lại xem tiếp, Lý Lạc Thư cực kỳ kinh ngạc.

“Đại ca đến Đạo Tông Thiên Vân?"

“Đúng lúc có thể để đại ca đến Khải Linh Động lấy đồ.

Nghĩ xong, hắn liên lạc với Chu Tự, rất nhanh đã có được câu trả lời chắc chắn.

“Đại ca đi rồi sao? Đi làm gì vậy?"

Sau khi hỏi hắn lại gửi một tin khác:

“Đại ca đúng là thần mà"

Xông vào Thất Thiên Tháp, chém Nguyên Tố Chi Thần, phá hủy đỉnh tháp Thất Thiên Tháp, thả Thất Thiên Tháp Tháp Linh, lấy được Nguyên Tố Chi Tâm.

Làm mới ghi chép của Đạo Tông Thiên Vân.

Cảm thán xong, Lý Lạc Thư lại bắt đầu soạn tin nhắn, nói về chuyện hắn đi xem mắt.

Xa xa, người của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông nhìn Lý Lạc Thư rời đi thì trên mặt lộ vẻ tiếc nuối.

“Lúc trước nghĩ hắn có thể chạm đến phạm vi mà chưa từng có ai chạm tới trên Kiếm Đạo, đang tiếc lại rơi xuống từ cửa lớn Mãn Kỳ lắc đầu thở dài.

Mục Vận bất đắc dĩ nói:

“Năm đó Đạo Tử xuất thế hoành không, toàn bộ Tu Chân Giới cũng không ai có thể sánh bằng, chúng ta vốn cho rằng có thể chứng kiến sự trưởng thành của truyền kỳ nhưng cuối cùng lại phát hiện ra chuyện ngược lại, chứng kiến hắn tụt dốc. Không đi đến cuối con đường Tu Chân thì thật sự không thể xác định được ai mới là hắc mã “Đi thôi, chuyện ở đây đã lắng xuống, đưa mấy người bị thương nặng trở về đi?

Mãn Kỳ nói.

...

“Xem mắt thất bại rồi?"

Trên không trung, Chu Tự đứng trên lưng Thanh Loan nhìn điện thoại, vẻ mặt ngạc nhiên.

“Ai xem mắt thất bại cơ?"

Thu Thiển ở bên cạnh hỏi.

“Một đại ca của ta, ngươi nhìn xem Chu Tự đưa di động cho Thu Thiển xem qua.

“Lý Lạc Thư?"

Thu Thiển hỏi.

“Ừm, cuộc đời hắn đúng là truyền kỳ trong truyền kỳ, lai lịch của hắn cũng không tầm thường, là đệ tử Đạo Tông Thiên Vân. Rất nhiều chuyện ta đều hỏi hắn, đa phần đều có được đáp án. Ngự kiếm phi hành cũng là hắn vẽ tranh dạy ta.

Chu Tự vừa nói vừa hỏi Lý Lạc Thư sao lại xem mắt thất bại.

Thu Thiển đứng cạnh gật đầu, không hỏi những chuyện này nhiều, không phải vì nàng là nữ mà không hứng thú.

Một lát sau, Chu Tự không biết phải an ủi Lý Lạc Thư thế nào, lần này xem mắt thất bại lại là vì đối phương nói không xứng.

“Có phải là nàng bận tậm đến mặt mũi của ngươi không?"

Chu Tự dò hỏi.

Lý Lạc Thư trước tiên trả lời tin nhắn, là một icon tuyệt vọng cộng thêm một câu:

“Có vẻ là có khả năng này, ta ngày càng không giống như trước nữa mà vị tiểu cô nương kia nhìn rất xinh xắn, cũng hoạt bát, khả năng cao là cố ý nói không xứng với ta.

Chu Tự nhất thời tò mò về quá khứ của Lý Lạc Thư:

“Trước đây ngươi thế nào?"

Điện thoại di động vang lên, là tin nhắn của Lý Lạc Thư:

“Đại ca biết đấy, trước đây ta từng học kiếm, dùng kiếm rất lợi hại, hành hiệp khắp Cửu Châu, cầm kiếm trong tay dẹp yên chuyện bất bình trong thiên hạ.

“Hành hiệp khắp Cửu Châu thật á?"

Chu Tự không tin nổi mà hỏi lại.

“Thật đấy"

Lý Lạc Thư trả lời.

Chu Tự ngẩn người ra, từ nhỏ hắn đã mơ ước được hành tẩu giang hồ, mang theo trường kiếm đi khắp chân trời, cuối cùng thì bị bài tập về nhà nghỉ hè liên lụy, gia đình cũng quản chặt nên cuối cùng không thể không từ bỏ.

Đến năm cấp 2, cha mẹ mở cửa hàng ở thị trấn thì hắn mới có thể ra ngoài diệt quái. Nếu không thì cũng không thể trấn thủ một phương, làm chuyện hành hiệp trượng nghĩa được.

Mà Lý Lạc Thư đã vác trường kiếm đi khắp chân trời từ sớm, đây chính là đại hiệp thực sự.

Cuộc đời truyền kỳ lại thêm một sắc thái mới.

“Vậy bây giờ ngươi thế nào?"

Chu Tự hỏi.

“Không vung kiếm được nữa, ta quên mất làm thế nào để vung kiếm rồi, khí chất vung kiếm trước đây cũng mất"

Lý Lạc Thư trả lời.

Chu Tự nhíu mày, soạn tin nhắn hỏi:

“Tại sao?"

“Cũng không biết là vì cái gì nhưng ta biết ta không vung kiếm được, nếu ta đủ ưu tú thì có lẽ cha mẹ cũng không cần phải ngày ngày bận tậm vì ta. (Icon thở dài)"

Trong câu chữ của Lý Lạc Thư mang theo chút bất đắc dĩ.

1100 chữ

Chương 436: Cứ Tìm Cha Và Nhị Thúc

Chu Tự ừ một tiếng thật dài, suy nghĩ một lát rồi hắn tiếp tục gửi tin nhắn đi “Có phải đến cảnh giới rồi hay không? Ví dụ như không kiếm thắng có kiếm?"

“Không giống"

Lý Lạc Thư đáp.

“Vậy ngươi đã từng nghe qua một câu tương đối có ý cảnh như này chưa, một nét kiếm nhấc từ trong tâm hải chém kẻ khác cũng là trảm cả ta? Có phải cách ngươi nâng kiếm không đúng không?"

Chu Tự hỏi.

Lần này bên kia rất lâu mới trả lời tin nhắn:

“(Icon kích động) Đại ca đúng là thần mà, câu nói này khiến ta rất xúc động"

“Không phải ta nói, đây là ta thấy được lúc đọc tiểu thuyết.

Chu Tự vội trả lời lại.

“Tiểu thuyết? Ta cũng thường xuyên đọc tiểu thuyết, đại ca đọc tiểu thuyết gì?"

Nhất thời Lý Lạc Thư rất hào hứng.

“Trước kia ta đọc qua ‘Có thể nhà ta có một lão đại, ‘Đạo lữ hung mãnh đã trùng sinh. Ta đã học hết kỹ năng của nam nữ chính, hơn nữa họ kết hôn đều không cần xem mắt, không phải xem mắt giống chúng ta.

Vẻ mặt Chu Tự cảm thán nhìn điện thoại.

Nói về xem mắt, Lý Lạc Thư lại than thở:

“Dù gì đại ca cũng thành công trong một lần, ta xem mắt ba lần đều thất bại, lần này có thể xuống núi được hay không cũng khó nói"

“Xem mắt thành công cũng chưa chắc đã tốt, ta với Thu tỷ chính là như vậy. Nàng vô cùng bá đạo, nói một không hai"

Chu Tự cũng thêm một icon thở dài.

“Vị thần như đại ca mà cũng bị kiểm soát sao?”Vẻ mặt Lý Lạc Thư kinh ngạc.

“Đúng thế,"

Sau khi Chu Tự gửi đi một chữ mới tiếp tục soạn tin nhắn:

“Nàng bá chiếm phòng bếp, mấy lần ta muốn xào rau nấu cơm đều không cho ta làm, bảo ta cứ chờ ăn là được rồi.

Sau khi tin nhắn này gửi đi, rất lâu Lý Lạc Thư cũng không gửi lại gì.

Cuối cùng mới trả lời lại một câu:

“Đại ca, chúng ta đổi chủ đề đi?

Chu Tự:

Cuối cùng Chu Tự và Lý Lạc Thư nói về chuyện của Vĩnh Ám Chi Dạ và chuyện của Đạo Tông Thiên Vân, Thất Thiên Tháp.

“Đại ca phải cẩn thận, không hiểu sao Thần Khải Chi Môn lại mở ra, có thể có người ở phía sau đẩy tay. Nếu là có người cố ý thì chắc chắn không phải chỉ đơn giản mở ra để Tu Chân Giới trải nghiệm tai họa, nhất định có mục đích khác. Đúng rồi, đại ca có nghĩ đến không, Thần Khải Chi Môn mở ra có thể tái sử dụng hay không. Đại ca từng tìm thấy cánh cửa kia chưa?"

Lời nói của Lý Lạc Thư khiến Chu Tự bất ngờ, hắn chưa từng nghĩ tới những điều này.

Họ đều hiểu dưới Thanh Thành có cái gì, người khác làm nhiều như vậy có thể là muốn ảnh hưởng đến Thanh Thành.

Lại trò chuyện rất lâu, bọn hắn mới dừng lại.

Chu Tự cảm thấy trở về tìm xem Thần Khải Chi Môn còn ở đó không, sau đó lại đi tìm Thái Dương Thần hỏi thăm chuyện Vĩnh Ám Chi Dạ.

Cũng xem như có cái để bàn giao.

Sau khi trở về, còn phải tính toán những thứ đã nhận được.

Đồ các nàng Tiểu Tĩnh cho và cả Nguyên Tố Chi Tâm của Thất Thiên Tháp.

Lý Lạc Thư nói cho hắn biết Nguyên Tố Chi Tâm có liên quan đến thần, giống như một hạt giống quyền hành, đến lúc đó hắn có thể hỏi giúp xem dùng như thế nào.

Đối với chuyện giả mạo Quan Hà Phong, Lý Lạc Thư không nói gì nhiều, chỉ nói người của Quan Hà Phong có hẹp hòi đến đâu cũng không thể bỏ mặt mũi mà đi tức giận với người trẻ tuổi.

Chu Tự thở phào nhẹ nhõm, gây chuyện như này thì cứ tìm Nhị thúc và cha hắn, không liên quan gì đến hắn cả. Yên tâm.

Ngày 13 tháng 11, thứ bảy, trời nắng.

Buổi chiều.

Chu Tự và Thu Thiển lại trở về chỗ ở hồ Nhàn Nhã.

Vừa tới cửa ra vào thì gặp được Thượng Quan Hà.

Ban đầu Thượng Quan Hà muốn nói chuyện nhưng sau khi nhìn thấy Thanh Loan phía sau Chu Tự thì cả người sững sờ tại chỗ.

Hắn dụi mắt một cái, lại nhìn Thanh Loan.

Ánh mắt của hắn từ nghi ngờ chuyển sang khẳng định, từ kinh ngạc đến chấn động, trong khoảng thời gian ngắn nhưng dường như đã xác định được rất nhiều chuyện.

“Chu đạo hữu Thượng Quan Hà hành lễ với Chu Tự:

“Vừa mới từ Đạo Tông Thiên Vân trở về sao?"

Trong lòng Chu Tự có nỗi nghi hoặc, sao Thượng Quan Hà lại biết được?

“Haha, đạo hữu xông vào Thất Thiên Tháp, phá tháp xong thì rời đi, thật sự rất đỉnh. Chỉ cần là đệ tử của Đạo Tông Thiên Vân thì đều đã biết, ta và Tiêu huynh ở cùng nhau nên cũng may mắn biết được quá trình. Một màn rút đao phối hợp với một câu “một đao này, giết thần”, khí thế hùng mạnh vô cùng, làm chấn động lòng người. Còn có câu nói kia..."

"Ha ha"

Không đợi Thượng Quan Hà nói xong thì Chu tự đã cắt ngang lời của đối phương trước, vội nói:

“Hình như đạo hữu cảm thấy rất hứng thú với Thần Thú, phía sau là Thanh Loan, có thể quan sát đặc tính của nó một chút. Ta sẽ không quấy rầy.

Thượng Quan Hà bừng tình lại, nói xin lỗi:

“Là tại hạ đường đột, đạo hữu đi đường mệt mỏi nên nghỉ ngơi trước, có cơ hội nhất định sẽ thỉnh giáo đạo hữu về hành động vĩ đại ở Thất Thiên Tháp.

Chu Tự cười gượng hai tiếng, kéo Thu Thiển vội muốn trở về phòng.

Thu Thiển vội đuổi theo, lúc đi nhanh vào phòng thì nhìn thấy dáng vẻ Chu Tự lúng túng đỏ mặt, lập tức cảm thấy buồn cười.

Vừa mới vào phòng, Thu Thiển đã nhẹ giọng nói:

“Hân ta à..."

Chu Tự hoảng hốt nhìn Thu tỷ một cái, sau đó bịt lỗ tai lại đi vào trong.

1191 chữ

Chương 437: Mở Ra Ma Đạo Văn Thư

Không nghe thấy, không nghe thấy, không nghe thấy gì cả, người Tu Chân Giới khi động thủ đều quen nói hai câu, cũng không hiếm lạ gì. Trong lòng Chu Tự tự an ủi mình.

Hắn vốn cho rằng sẽ không ai biết được, rời khỏi Đạo Tông Thiên Vân thì chẳng khác nào hắn chưa từng nói. Nhưng không thể ngờ được, ngay cả Thượng Quan Hà ở sát vách cũng biết được những lời này.

Thu Thiển kéo tay Chu Tự xuống, nhẹ nhõm lại vui sướng nói:

“Đêm nay ăn gì?"

“Thu tỷ"

Chu Tự nghiêm túc nói:

“Ngươi hiểu ta đúng chứ?"

“Không hiểu"

Thu Thiển lắc đầu, vô tội nói:

“Ta nghe mẹ ngươi và Nguyệt tỷ nói với nhau ngươi thích nói những lời kỳ quái, để ta không cảm thấy kinh ngạc"

Chu Tự:

"..."

"Ha ha..."

Thu Thiển không nhịn được che miệng cười nói:

“Thật ra rất có khí thế, chỉ cần phối hợp với uy lực và hiệu ứng đặc biệt thì sẽ không ai vượt qua được"

Chu Tự:

"..."

“Ngươi sợ bị người khác bàn tán thì sao lúc ở trong tháp lại nói đến vui vẻ như vậy?"

Thu Thiển tò mò hỏi.

“Có khí thế mà Chu Tự bất đắc dĩ thở dài:

“Ai ngờ cả thế giới đều biết.

Thu Thiển nghiêng đầu, vẻ mặt vô cùng khó hiểu:

“Lúc đó ta cũng ở đấy, ngươi không để ý chút nào sao?"

“Không giống vậy"

Chu Tự lắc đầu, nói theo bản năng:

“Cảm giác Thu tỷ là người rất thân thiết, bị chế giễu cũng có thể chịu đựng, không phải đặc biệt che giấu.

“Là ta biết quá nhiều chuyện xấu hổ của ngươi sao?"

Thu Thiển cười hỏi, lần này không đợi câu trả lời của Chu Tự đã xoay người đi vào phòng bếp:

“Đêm nay làm đồ ăn ngon cho ngươi, ngươi từ từ mà xoắn xuýt đi.

Sau khi ngồi xuống nghỉ ngơi, Chu Tự cũng không rối rắm nữa, suy nghĩ lại thì trước đây ở trong lớp cũng từng bị cười nhạo.

Người cười ta nhiều như vậy, Thượng Quan Hà là người thứ mấy chứ? Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Chu Tự cũng dễ chịu hơn.

Nhất thời hắn lại cảm thấy mình có hơi đáng thương, rất nhiều lần tự an ủi mình, lại đã thành thói quen.

Gạt bỏ những suy nghĩ lung tung, Chu Tự bắt đầu tính toán những thứ được mất lần này.

“Hôm nay là thứ bảy, ngài mai trở về là kịp để thứ hai đi làm. Không biết hôm nay Nguyệt tỷ bên kia có đi ra được không?"

Hội thu Nhàn Nhã là nhân tố không xác định, chỉ có thể xem vận may, lâu quá thì hắn sẽ trở về trước cùng Thu tỷ.

“Nguyệt tỷ lớn như vậy, không đến mức bị lạc đâu, chứ đừng nói là còn có Tô Thị, còn có đại lão bản ở đó. Sau đó, Chu Tự lấy tất cả những gì nhận được trong mấy ngày nay ra.

Một hòn đá nhỏ màu đen nhìn khá bình thường, một chùm sáng Hắc Dạ Quyền Hành màu đen toả ra, còn có một Nguyên Tố Chi Tâm với ánh sáng bảy màu.

Hai cái phía trước là Tiểu Tĩnh cho hắn, phía sau là lấy được từ Thất Thiên Tháp.

Nửa đường lại giết chết một con Boss nhưng không rơi ra trang bị.

“Hắc Dạ Quyền Hành cũng không có gì để nói, tìm ra cách sử dụng là được, có thể hỏi Thái Dương Thần.

Sau khi suy nghĩ xong, Chu Tự đặt Hắc Dạ Quyền Hành ở bên phải.

“Hòn đá này là kỳ lạ nhất, không khác gì những hòn đá bình thường, không biết có tác dụng đặc biệt nào không"

Cầm hòn đá lên Chu Tự nhớ tới chiếc nhẫn màu đen, cũng trông rất bình thường nhưng thật ra lại tìm kiếm được Thần Khải Chi Môn.

Hắn lấy cả chiếc nhẫn màu đen ra, so sánh cả hai, không phát hiện ra điểm gì tương tự.

“Tại sao ta toàn nhặt những thứ kỳ lạ như này?"

Chu Tự tự giễu một câu.

Sau đó lại lấy ra một thứ kỳ quái nào đó.

“Ngoại trừ bí tịch cha đưa cho và Ma Đạo Văn Thư mà Lý Lạc Thư cho thì hình như cũng không có gì quá lạ kỳ.

“Không đúng, có Tàng Bảo Thư là thứ khó hiểu nhất.

Sau khi lẩm bẩm thì hắn lấy sách từ trong hộp ra. Khi hắn lấy cuốn sách ra, hòn đá nhỏ màu đen lúc trước Tiểu Tĩnh cho hắn đột nhiên lóe sáng.

“Hai cái này có liên quan sao?"

Vẻ mặt Chu Tự đầy kinh ngạc.

Trong chốc lát, hắn nhớ ra, ban đầu khi Vĩnh Ám Chi Dạ biến mất, hắn đã thấy Vĩnh Ám Chi Dạ tồn tại, là một người thần bí đã giúp Tiểu Tĩnh.

Khiến nàng vẫn luôn tồn tại đến bây giờ, trừ phi bản thân nàng nguyện ý tiêu tán chứ nếu không vẫn sẽ luôn tồn tại dưới Vĩnh Ám Chi Dạ, sống trong vòng lặp thống khổ.

Mà người giúp nàng chính là Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần, trùng hợp Tàng Bảo Thư cũng là Hỉ Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần để lại.

Như vậy đã có thể chứng minh được rồi.

Lúc này Tàng Bảo Thư nổi lên ánh sáng nhàn nhạt, cộng hưởng với hòn đá kia.

Chu Tự không hề do dự đặt những viên đá nhỏ trên Tàng Bảo Thư, Tàng Bảo Thư ngay lập tức hấp thụ hòn đá nhỏ.

Ngay sau đó cuốn sách không gió cũng bay, bắt đầu lật lên những trang giấy.

Trên trang giấy không có chữ gì.

Ánh sáng bên trên bắt đầu lấp lóe, từng hàng chữ đột nhiên hiện lên.

“Chúc mừng ngươi đã giải được văn tự trên trang thứ hai, từ đầu đến giờ, ngươi là người đầu tiên giải được trang văn tự này. Kinh ngạc lắm phải không? Đây mới là cách để mở ra manh mối của Tàng Bảo. Năm tháng vô tận, chứa đựng nhiều văn minh, đều biến mất trong dòng sông thời gian, chỉ có ta vẫn luôn tồn tại, dấu chân ta trải rộng khắp cổ kim. Mỗi một lần dừng chân, ta đều để lại manh mối trong đó, chôn bút xuống. Sự xuất hiện của ta phù hợp với sự phát triển của thiên địa, sự thay đổi của nền văn minh. Những gì ngươi thấy, không được phá hủy, không biết ơn, không cứu vớt, không căm hận, không thương hại. Đây cũng là ta, Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần. Một lần nữa, ta muốn chúc mừng ngươi đã tiến thêm một bước trong việc có được bảo vật. Mong chờ ngươi mở ra trang thứ ba, ngươi đoán xem trang thứ mấy thì mới thật sự có được báu vật? Ha ha! - Hỉ Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần"

1084 chữ

Chương 438: Sắp Kết Thúc

Chu Tự nhìn thấy tất cả điều này thì khá bất ngờ, vì một kho báu mà vị thần này đã bắt đầu chôn manh mối từ rất lâu rồi.

Manh mối trải rộng khắp năm tháng vô tận, làm sao có thể tìm tới được? Trong lúc nhất thời, hắn cũng vô cùng tò mò về kho báu này, thứ gì mới đáng giá để hắn ta làm như vậy.

“Hiện tại Thần Minh đã không còn, không biết vị Cổ Lộng Huyền Hư Chi Thần này còn sống không nữa.

Sau khi nghi ngờ, Chu Tự lại lật mấy trang sách, sau khi xác định không thu hoạch được nhiều hơn thì cất sách đi.

“Hiện tại nghiên cứu xem Nguyên Tố Chi Tâm dùng như thế nào?

Hắn vẫn nhớ đặc hiệu của Nguyên Tố Chi Thần, nếu có thể dùng được thì có lẽ có thể phát huy đặc hiệu của cấp độ kia.

Nguyên Tố Chi Tâm, cùng loại với hạt giống quyền hành.

Bên ngoài rực rỡ bảy sắc cầu vồng, còn có ít ánh sáng nhạt, đó là biểu hiện của lực lượng.

Thùng thùng!

Gõ Nguyên Tố Chi Tâm hai lần, Chu Tự nghe được tiếng vọng, nếu dùng linh khí thăm dò sẽ như đá chìm đáy biển, cả hai có chút không hợp nhau.

“Tu Chân giới và quyền lực cũng không thể đồng hành, thứ này hẳn không có tác dụng rõ ràng đối với ta, không biết liệu có tác dụng với Thu tỷ không"

Chu Tự cầm Nguyên Tố Chi Tâm quan sát một lúc, ngoại trừ kiểu dáng không tệ thì không có thu hoạch khác.

“Chờ Nguyệt tỷ trở về thì ném cho nàng nghiên cứu đi Thu Nguyên Tố Chi Tâm lại, Chu Tự đặt ánh mắt lên Hắc Dạ Quyền Hành.

Nhìn Hắc Dạ Quyền Hành một hồi, hắn thở dài trong lòng, sau đó cũng cất nó đi.

Đây là quà tặng của chuyến này, lần này hắn gặp hai người vừa đáng thương vừa đáng yêu, các nàng muốn xấu lại không xấu nổi, thân ở trong bóng đêm nhưng tâm lại hướng đến ánh sáng, cuối cùng hóa thành một vệt ánh sáng trong lòng hắn và Thu tỷ.

“Chờ ta trở về sẽ lập tức đi tìm Thái Dương Thần"

Chu Tự như đang lầm bầm lầu bầu, lại như cam đoan với ai.

Năm đó ở Lạc Hà thôn, vì sao lại như thế còn cần một đáp án, một đáp án hoàn chỉnh, nhân quả của nó.

Một chút thời gian sau, Chu Tự đã cất xong đồ vật.

Cho đến hiện tại Bảo Tàng Thư vẫn chưa biết rõ, may mà vẫn có thể mở ra.

Bảo tàng có phải chuyện cười hay không cũng không thể nói, hi vọng thấp một chút, phòng ngừa bị trêu đùa.

Ngoại trừ quyển sách này, còn có chiếc hộp Nhị thúc đưa, cần trận linh ngũ phẩm của Chu Thiên Linh Khí Đoàn mới có thể mở ra.

“Nhị thúc đưa thứ gì mà cần ngũ phẩm mới có thể mở ra?"

Hắn nghi hoặc đặt hộp ở nơi hẻo lánh, đến hiện tại Chu Thiên Linh Khí Đoàn của hắn mới binh giả bát phẩm, muốn đạt tới trận linh ngũ phẩm cần một đoạn thời gian rất dài.

May mà một đoạn thời gian nữa ma chủng có thể tấn thăng trận linh ngũ phẩm, khi đó có thể tập trung tu luyện Thí Thần Nhất Đạo Trảm.

Đặc hiệu cũng sẽ đạt tới độ cao trước đó chưa từng có, sau này đối phó Lục Phiến Môn cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

Hô!

Thu thập xong đồ đạc, bên ngoài có tiếng gió truyền đến, ngay sau đó một vệt ánh sáng từ đảo giữa hồ hiện ra.

“Lại xảy ra chuyện gì?"

Chu Tự nhìn về phía ngoài ban công.

“Là Hội thu Nhàn Nhã sắp kết thúc, đây là ánh sáng của Ngọc Nhàn Nhã.

Thu Thiển cầm thìa đi vào phòng khách giải thích.

Chu Tự gật đầu khẽ đến không thể nhận ra, hơi tò mò hỏi:

“Thu tỷ cảm thấy ai sẽ đạt được Ngọc Nhàn Nhã?"

“Hẳn là tiên tử xinh đẹp nhất Tu Chân giới hiện tại.

Thu Thiển nhìn về phía Chu Tự, cười tủm tỉm:

“Muốn đi làm quen một chút hay không?” “Khụ...khụ."

Chu Tự ho khan hai tiếng, rồi vội lắc đầu: được, chúng ta vẫn nên ăn cơm trước đi"

“Không Thu Thiển cười yếu ớt, sau đó nói:

“Trong phòng bếp đang nấu canh, đồ ăn chờ về lại làm, rời đi cũng không sao, chúng ta đi xem một chút đi Chu Tự gật đầu, Thu tỷ cũng không nhỏ mọn như vậy, nhưng lại mang thù, không thể không phòng.

Việc năm trăm tệ đã qua mấy tháng, còn thỉnh thoảng trêu đùa hắn một chút.

“Cởi tạp dề giúp ta một chút, tay ta cầm thìa"

Thu Thiển xoay người lại đến trước mặt Chu Tự nói.

Hôm nay Thu tỷ mặc áo sơ mi trắng, trên cổ có một sợi dây, lúc cởi tạp dề, Chu Tự nhìn dây áo.

Lại có loại ảo giác giúp Thu tỷ cởi áo.

Nhất thời hắn nghĩ tới sau này, có lẽ kết hôn, lại có lẽ còn chưa kết hôn, có phải là sẽ giúp Thu tỷ...

“Ngươi đang nghĩ gì đấy?"

Thu Thiển thuận thế cởi tạp dề tò mò hỏi.

Bị cắt đứt mạch suy nghĩ, Chu Tự lấy lại tinh thần, có loại cảm giác chột dạ, vội nói:

“Không có, không có"

"A~"

Tiếng Thu Thiển vang lên, Chu Tự ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện lúc này Thu tỷ lại là vẻ mặt cười xấu xa nhìn hắn chằm chằm.

Thu Thiển đưa tay tháo tóc, sau đó để tay lên sợi dây sau áo, nói khẽ:

“Buộc hơi chặt, muốn giúp ta nới lỏng một chút không?"

Chu Tự:

"..."

Thu tỷ cố ý.

Nhưng không đợi hắn cự tuyệt, Thu tỷ đã về phòng bếp thuận miệng nói:

“A, không thể lỏng, đợi chút nữa phải đi ra ngoài.

Dáng vẻ tương đối vui vẻ.

A, ta chỉ đang nghĩ sau khi cưới...Chu Tự tìm cho mình một lý do rồi chờ Thu tỷ ra.

Một lát sau, xác định không có Thượng Quan Hà ở cửa, họ mới đi đến hòn đảo giữa hồ.

1080 chữ

Chương 439: Chuyện Cũ

Vầng sáng trên đảo chậm rãi rơi xuống, Chu Ngưng Nguyệt ăn quýt nhìn bốn phía.

Nàng nhìn tất cả mọi người, phát hiện chỉ có nàng tỉnh táo lại sớm nhất.

Cảm ngộ đúng là có tác dụng với nàng, nhưng tác dụng không quá rõ ràng.

“Tiểu nha đầu, ngươi đã ăn bao nhiêu Hồng Dạ Quả Tử?"

Giọng nữ êm tai dễ nghe đột nhiên vang lên bên cạnh.

Chu Ngưng Nguyệt quay đầu, nhìn thấy một vị tiên tử áo lam che mặt đang ở bên cạnh nàng, duyên dáng yêu kiều, phong hoa tuyệt đại, đoan trang thanh tao lịch sự.

Chính là Nhàn Nhã Tiên Tử.

“Chào tiền bối"

Chu Ngưng Nguyệt vội hành lễ, sau đó bắt đầu trả lời vấn đề:

“Ăn một chút.

Chắc khoảng nửa cây, nàng thầm tính toán.

Nhàn Nhã Tiên Tử đánh giá Chu Ngưng Nguyệt, lắc đầu cười nói:

“Đã nhiều năm như vậy, thế mà ngươi vẫn còn là tiểu nha đầu.

“Tiền bối biết ta?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi dò.

“Biết ngươi thì có gì là lạ?"

Nhàn Nhã Tiên Tử ngồi ngay ngắn cạnh bàn đá, nhìn những người khác, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Tô Thi:

“Khi còn bé ta gặp ngươi mấy lần, Tô Thi cũng vậy, có điều.."

“Có chỗ nào không đúng sao?"

Chu Ngưng Nguyệt khéo léo hỏi.

“Ta nhớ Thần Nữ Ma Đạo Thu Thiển có quen biết ngươi, ta cũng mời nàng, cũng không thấy nàng đến.

Nhàn Nhã Tiên Tử có chút nghi hoặc nhìn Chu Ngưng Nguyệt hỏi:

“Là vì sao vậy?"

Chu Ngưng Nguyệt cẩn thận ăn quýt nói: “Thu Thiển phải lập gia đình.

"Hum?"

Nhàn Nhã Tiên Tử hơi ngoài ý muốn nói:

“Lấy chồng? Ai dám cưới nàng?"

“Sao lại không dám cưới?” Chu Ngưng Nguyệt ngây thơ hỏi.

Nhàn Nhã Tiên Tử nhìn Chu Ngưng Nguyệt thiên chân vô tà, nhẹ giọng cười nói:

“Ngươi thật sự là đứa trẻ thông minh, rất biết lợi dụng bề ngoài của mình làm người khác giảm phòng bị. Cưới Thu Thiển sẽ mang đến phiền phức rất lớn, trên lý thuyết sư phụ của nàng cũng không có khả năng để nàng lấy chồng. Nếu đồng ý, người cưới Thu Thiển hẳn là cũng không đơn giản, phu quân nàng là ai?"

“Thánh Tử Ma Đạo"

Chu Ngưng Nguyệt nói thẳng.

“Thánh Tử Ma Đạo?"

Nhàn Nhã Tiên Tử hơi kinh ngạc:

“Có thể xưng là Thánh Tử Ma Đạo, hẳn là chỉ có nhi tử của chuyên gia về ma đạo, cũng chính là ca ca hoặc là đệ đệ của ngươi?"

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu nhắc nhở:

“Là đệ đệ"

Nhàn Nhã Tiên Tử trầm mặc, thỉnh thoảng còn khẽ gật đầu, hồi lâu mới bất đắc dĩ nói:

“Chẳng trách sư phụ Thu Thiển sẽ đồng ý.

“Sao lại nói như vậy?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

Theo nàng biết thì sư phụ Thu Thiển bị cha nàng uy hiếp, nhưng bây giờ xem ra giống như có lẽ có nguyên nhân sâu xa hơn.

“Ngươi không biết sao?"

Nhàn Nhã Tiên Tử cười nói:

“Ngươi có biết trước kia mẹ ngươi là thiên chi kiều nữ của Tu Chân giới không?"

“Ta biết mẹ vô cùng mạnh, rất sớm đã ở bên cha Chu Ngưng Nguyệt nháy mắt nói.

“Ở bên nhau rất sớm sao?"

Nhàn Nhã Tiên Tử cười yếu ớt:

“Ở bên nhau có một cách lý giải khác, mẹ ngươi chính là do cha ngươi cướp đến, đúng nghĩa thì là đoạt. Cho nên hôn sự cha mẹ ngươi đưa ra nếu dám cự tuyệt họ sẽ dám cùng nhau kết hợp đi đoạt, dù sao họ cũng là đến với nhau như thế"

Ánh mắt Chu Ngưng Nguyệt mang theo hưng phấn, nhìn qua Nhàn Nhã Tiên Tử, muốn biết chi tiết.

Cha và mẹ đều không nói với nàng cái này.

Chuyện mà Chu Tự biết được lại càng ít.

Nhàn Nhã Tiên Tử hoà hoãn nhìn Chu Ngưng Nguyệt, giọng nàng mang ý cười: “Đừng nhìn ta như vậy, ta cũng muốn nói cho ngươi nghe loại chuyện này. Nếu ngươi biết cha mẹ ngươi là ai, ngươi đoán ta dám nói chi tiết sao? Còn nữa, thời gian nói chuyện phiếm cũng hết rồi, các ngươi cũng nên rời đi. Đúng rồi, nhắc nhở ngươi một chút, các ngươi không nhất định biết thời đại Thần Minh, nhưng đệ đệ ngươi vẫn cần phải chú ý một chút, đụng phải Thần Minh chi nữ, có đôi khi sẽ mang đến phiền phức to lớn. Bên cạnh đó, ngươi, Tô Thi và tiểu nha đầu đeo kính đã ăn rất nhiều Hồng Dạ Quả. Ta sẽ giúp các ngươi chải vuốt một chút, nhưng có lẽ cảnh giới sẽ thăng cấp tương đối nhanh, các ngươi cần phải ổn định, nếu không sẽ không có chỗ tốt"

Nhàn Nhã Tiên Tử liếc mắt nhìn Chu Ngưng Nguyệt, trên thân bắt đầu xuất hiện vệt sáng, cuối cùng biến mất tại chỗ.

Chu Ngưng Nguyệt ăn quýt đưa mắt nhìn đối phương rời đi, trên mặt mang theo tiếc nuối và phiền muộn. Tiếc nuối là bởi vì không thể nghe chuyện cũ năm xưa của phụ mẫu, phiền muộn là lại sắp bị thúc giục tăng cấp, nàng không muốn tăng cấp, muốn yên ổn lớn lên trước đã.Lúc này quầng sáng ở hồ Nhàn Nhã triệt để kết thúc, tất cả mọi người đang dần thanh tỉnh.

Một khối bạch ngọc ôn hòa chậm rãi rơi xuống từ giữa không trung, Chu Ngưng Nguyệt đặt một múi quýt trong miệng, nhìn chằm chằm Ngọc Nhàn Nhã.

Lúc này Ngọc Nhàn Nhã bay một vòng trên không trước mặt tất cả mọi người, cuối cùng dừng lại trước mặt một nữ tử tóc đen, nàng như trăng sáng đêm hạ, dáng người yểu điệu, có dung nhan tuyệt thế.

“Dạ Nguyệt thánh địa Dao Di Thiên Nữ, lại là nàng"

Chu Ngưng Nguyệt có chút tiếc nuối:

“Ta còn tưởng rằng sẽ là Thiên Vân Đạo Tông Thiên Vân Y Y Trong hiện trường cũng chỉ có mấy người mang nét đẹp kinh diễm.

Thiên Vân Y Y, Dạ Nguyệt Thiên Nữ, đại tiểu thư Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông, Thập Nhị Tịnh Đường Long Ân Hồng cũng không kém, những người khác lại kém một chút.

1068 chữ

Chương 440: Gì Cũng Giả, Nghèo Là Thật

“Có lẽ tâm trạng Dạ Nguyệt Thiên Nữ vẫn bình tĩnh nhỉ"

Chu Ngưng Nguyệt tùy ý đoán.

Lúc này người xung quanh dần dần tỉnh táo lại.

Tô Thi quan sát xung quanh một lát, thấy tất cả đã kết thúc, vội nói:

“Nguyệt tỷ, Hàn Tô chúng ta mau đi đi.

“Các ngươi phải trở về ngay sao? Không dạo chơi nơi này ư?"

Miêu Khả An tỉnh lại hỏi.

Chút nữa Hồ Nhàn Nhã mới náo nhiệt, phần lớn tiên tử sẽ ở lại nơi này một đoạn thời gian, nơi này có chuyên môn mở lối cho tiên tử.

Hàn Tô khẽ gật đầu, khẽ nói:

“Phải về đi làm"

“Còn muốn dạo phố cùng các ngươi, phải đi làm thì cũng đành chịu"

Nhiễm Nhiên tiên tử vẻ mặt đầy tiếc nuối.

Một lát sau Chu Ngưng Nguyệt vẫy tay từ biệt ba người Nhiễm Nhiên tiên tử:

“Bái bai tỷ tỷ"

“Bái bai"

Mấy người Nhiễm Nhiên tiên tử không nỡ phất tay.

Đứa nhỏ này ngoan ngoãn đáng yêu, các nàng đều thích vô cùng.

“Đứa trẻ này là ai?"

Tình Chân tiên tử tiên tử đột nhiên hỏi.

“Không biết, hình như Tô Thi gọi nàng là Nguyệt tỷ"

Miêu Khả An cũng không hiểu.

Nhìn nàng rất ngoan ngoãn, rất dễ khiến người ta yêu thương. Nhiễm Nhiên tiên tử nở nụ cười, trong lòng cảm giác ở cùng đứa trẻ này rất dễ chịu, không có cảm giác xa lạ.

“Đúng rồi, mau xem là ai đạt được Ngọc Nhàn Nhã, có phải là sư tỷ Y Y Miêu Khả An chợt tỉnh ngộ lại.

Đạt được Ngọc Nhàn Nhã, mang ý nghĩa danh chấn Tu Chân giới, có thể nói là tiên tử kinh diễm nhất hiện tại. Là đệ tử Thiên Vân Đạo Tông, các nàng ra ngoài cũng có nhiều đề tài nói chuyện.

Chạng vạng tối, ánh nắng từ cực nóng trở nên dịu bớt, chiếu đến đám người trên đường phố, bóng người bị kéo ra rất dài.

Người đi đường lui tới, ngắm nhìn vị trí giữa hồ, ánh sáng nơi đó đã ảm đạm, tất cả mọi người muốn xác định ai đạt được Ngọc Nhàn Nhã.

Muốn thấy dung nhan.

Chu Tự nắm tay Thu Thiển đi trong đám người.

Trên đường người đến người đi, không tính chen chúc, cũng không có bao nhiêu đất trống.

“Sao họ không bay?"

Chu Tự tò mò hỏi.

“Không biết"

Thu Thiển lắc đầu, chợt nhìn về phía Chu Tự nhẹ nhàng nói:

“Sao chúng ta không bay?"

“Lần đầu tiên ta tới, họ đều không bay, ta lo nơi này không cho bay, rất dễ mất mặt"

Chu Tự nghiêm túc nói.

Thu Thiển cười yếu ớt hai tiếng, nhẹ nhõm vui sướng:

“Nơi này rất nhiều người cũng là lần đầu tiên tới, có thể cũng nghĩ giống ngươi.

Chu Tự:

"..."

“Lần này không biết là ai đạt được Ngọc Nhàn Nhã Thu Thiển dùng tay che lại ánh nắng nhìn ra xa phía trước.

“Không thể là Nguyệt tỷ hoặc Tam lão bản sao?"

Chu Tự hỏi.

“Không thể"

Thu Thiển lắc đầu.

“Vì sao?"

“Ừm, chỉ là cảm giác như vậy?

“Ta cảm thấy có thể, chúng ta đánh cược đi Thu tỷ, ta thắng ta dạy ngươi hôn"

“Vậy nếu ta thắng thì sao?"

“Vậy ngươi dạy lại ta những gì lần trước ta dạy ngươi"

Hai người một đường đi về phía trước, trên đường vừa vặn nhìn thấy Thượng Quan Hà và Bạch Tử tiên tử, họ cũng tò mò chủ nhân của Ngọc Nhàn Nhã.

Trong lúc nhất thời Chu Tự đi chậm lại, hắn hơi sợ gặp phải Thượng Quan Hà và đệ tử Thiên Vân Đạo Tông.

Hai vị phía trước đều thỏa mãn điều kiện.

“Vì sao Bạch Tử tiên tử không tham gia Hội Thu Nhàn Nhã? Ta nhớ ngươi có thể tham gia.

Phía trước truyền đến tiếng Thượng Quan Hà.

“Không muốn tham gia cần gì lý do?"

Bạch Tử Tiên tử tức giận trả lời.

Thượng Quan Hà hơi suy nghĩ, chỉ ra nguyên do:

“Nghe nói người đạt được Ngọc Nhàn Nhã trong thời gian ngắn sẽ không thể tìm đạo lữ, Bạch Tử Tiên tử đang muốn tìm đạo lữ sao?"

“Không thể sao?"

Bạch Tử thoải mái thừa nhận:

“Ta đã tu luyện nhiều năm, học được tài nấu nướng, tiết kiệm thật nhiều tiền muốn gả cho người, có gì không đúng?"

Thượng Quan Hà lắc đầu, nhẹ giọng mở miệng:

“Không có gì không đúng, nhưng sao ngươi muốn giữ nhiều tiền như vậy?"

Liếc qua Thượng Quan Hà, Bạch Tử thở dài một tiếng, chậm rãi mở miệng:

“Trên đời này cái gì cũng có giả, chỉ có nghèo là thật. Có tiền ta lấy chồng dễ gả một chút.

“Ngươi xinh đẹp như vậy, lại có tài nấu nướng, tính cách lại tốt, lấy chồng không cần tiền tiết kiệm đâu nhỉ?"

Thượng Quan Hà khó hiểu.

Bạch Tử nhìn Thượng Quan Hà một cái thật lâu nói:

“Ngươi...Lại đang trêu trọc ta sao?"

Thượng Quan Hà “a” một tiếng, không rõ ràng nói:

“Ta nói chỉ nói thật thôi.

“Không có gì, không so đo với ngươi.

Bạch Tử phất phất tay nói.

“Đúng rồi, đêm nay Bạch Tử Tiên tử có thể đến chỗ ta một chuyến không?"

Thượng Quan Hà lại nói.

Bạch Tử híp mắt, nhìn chằm chằm Thượng Quan Hà nói:

“Ngươi bị hỏng sợi dây thần kinh nào ư, hay là thông suốt rồi?"

“Là thế này"

Thượng Quan Hà vội giải thích:

“Ta phát hiện Chu đạo hữu trừ Hồng Mông Thực Thiết Thú, còn có Thần Điểu Thanh Loan, ta từng nghiên cứu đồ ăn nó yêu thích, vật liệu đều mua xong, nhưng ta phát hiện ta không biết làm, cần tiên tử giúp đỡ.

“Đây chính là mục đích ngươi tìm ta?"

Bạch Tử hỏi.

“Nếu không thì sao? Chuyện này rất quan trọng đối với ta, chỉ cần ta có đầy đủ số liệu của Thần Điểu Thanh Loan, có lẽ có thể tăng thực lực của loài chim Linh thú khác lên"

Thượng Quan Hà nghiêm mặt nói.

“Cũng đúng"

Bạch Tử gật gật đầu, giống như lẩm bẩm:

“Như vậy mới phù hợp lẽ thường"

1107 chữ

Chương 441: Ta Thua

Chu Tự và Thu Thiển theo sau nghe toàn cuộc đối thoại, nhất thời lại hơi xúc động.

Thế gian lại có người như vậy, là thanh xuân.

Chờ rời khỏi hai người Thượng Quan Hà, Chu Tự mới nói: “Thu tỷ, ngươi nói xem có phải Bạch Tử Tiên tử có ý với Thượng Quan Hà không?"

“Xem bộ dáng là không ghét, ngươi nói Thượng Quan Hà đang giả ngu sao?"

Thu Thiển hỏi ngược lại.

Chu Tự bất đắc dĩ lắc đầu:

“Không hiểu nhiều “Không phải nói nam nhân đều hiểu nam nhân sao?"

Thu Thiển hỏi.

Chu Tự không chịu thua nói:

“Thu tỷ không phải vẫn luôn rất hiểu ta sao? Nếu ta hiểu nam nhân khác, hẳn Thu tỷ cũng hiểu mới đúng"

“Vậy.

Thu Thiển trừng Chu Tự, mỉm cười:

“Vậy ngươi hi vọng ta hiểu nam nhân khác ngoài ngươi?"

Chu Tự:

“...không hi vọng"

“Á...à, trả lời không tệ"

Thu Thiển nhanh chân đi về phía trước, từ đầu đến cuối tay vẫn lôi kéo Chu Tự .

Chu Tự đuổi theo, trên đường hắn nhớ lại quá khứ, không biết từ khi nào hắn đã rơi xuống thế hạ phong.

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, ở Thất Thiên Tháp và Thiên Vân Đạo Tông, Thu tỷ đều đi theo phía sau hắn, chưa hề ảnh hưởng đến quyết định của mình.

Lát sau.

Họ đi vào vị trí giữa hồ Nhàn Nhã, nhìn thấy một vị thiếu nữ tóc đen đứng giữa không trung, trời chiều ngả về tây, vừa vặn chiếu rọi lên nàng.

Lộ ra loá mắt vô cùng.

Dạ Nguyệt Thiên Nữ, hôm nay tên của nàng sẽ không ngừng lên cao ở tu chân giới.

Thực lực cũng sẽ tiến thêm một bước.

Chủ nhân của Ngọc Nhàn Nhã, có phân lượng như vậy.

Nhưng đối với Chu Tự, đây không tính là cái gì, vốn hắn mới vừa tiến vào Tu Chân giới, không có khái niệm đối với những người này.

Tới chỉ là tò mò, thuận tiện tới đón Nguyệt tỷ hay lạc đường.

Phòng ngừa trong đêm phải ra ngoài tìm người.

Hai người đi đến nơi không người, Chu Tự ngừng lại:

“Thu tỷ ngươi thắng, có chơi có chịu, ngươi dạy ta đi?

Thu Thiển nhìn Chu Tự, không nhúc nhích, gương mặt ửng đỏ. Thấy vậy, Chu Tự nghiêm túc nói:

“Ta làm mẫu cho Thu tỷ nhìn trước, chút nữa tự ngươi làm đó.

Tiếng nói chưa dứt, hắn cúi đầu đụng vào môi đỏ của Thu Thiển.

Chạm vào...Một lúc lâu.

"Không tìm được.

Chu Tự đi dạo một vòng ở hòn đảo trung tâm, phụ cận cũng tìm mấy lần, không có bất kỳ tung tích nào của Thần Khải Chi Môn.

Chiếc nhẫn hắn vẫn luôn đặt trong tay, không hề có một chút phản ứng nào.

"Cửa đã bị mang đi, hay là biến mất?"

Chu Tự yên lặng tự hỏi.

Hắn đứng ở cái hồ trên đảo trung tâm, nhìn ra xa bốn phía, không thấy manh mối.

Thu tỷ đi tìm Nguyệt tỷ, cũng để Nguyệt tỷ hỗ trợ tìm, nhưng cũng không có tin tức.

Hồ trên đảo đã không còn hạn chế, hắn có thể đi vào những người khác tự nhiên cũng có thể tới trước hắn một bước.

Cho nên tung tích của Thần Khải Chi Môn, không cách nào có đáp án chính xác.

"Nếu như sử dụng xong là sẽ biến mất, vậy thì không có vấn đề gì, nhưng mà... Thần Khải Chi Môn ở phía dưới Thanh Thành vẫn chưa có dấu hiệu biến mất"

Chu Tự cất bước rời đi, trên đường suy nghĩ tin tức liên quan tới Thần Khải Chi Môn, ban đầu cửa được xưng là Ngục Giam Tội Ác, mỗi một cánh cửa đều giam giữ tai ách cùng khủng bố. "Thứ trong ngục giam được thả ra, ngục giam còn có tác dụng gì chứ?"

Trăm mối vẫn không có lời giải, Chu Tự rời khỏi hồ giữa đảo, đi tới tụ họp với Nguyệt tỷ Thu tỷ.

Lúc tìm đến, thấy Nguyệt tỷ cùng Thu tỷ còn có đại lão bản và Tam lão bản đang dạo phố.

Bốn nữ nhân dạo phố, hắn đứng xa nhìn lựa chọn theo đuôi.

Nhưng mà một mình thì thật nhàm chán, hắn liên lạc với Nhị lão bản.

Bên kia trực tiếp nói một câu:

"Đang hạ phó bản, không rảnh"

"Nhị lão bản, có phải ngươi vẫn độc thân hay không?"

Chu Tự hỏi Minh Nam Sở ở đầu máy bên kia.

"Đồng sự của ta nhan sắc đỉnh cấp tu chân giới, ta nhìn những người khác không vừa mắt"

Minh Nam Sở thuận miệng nói.

"Nghèo thì có?"

Chu Tự hồi tưởng lại lời Bạch Tử tiên tử, lặp lại lần nữa:

"Thế giới này cái gì cũng có thể giả, chỉ có nghèo là thật.

Bên kia trầm mặc một hồi lâu.

Một lúc sau, Minh Nam Sở đi đến chỗ Chu Tự, khó hiểu nhìn bốn người đang dạo phố ở phía trước:

"Chúng ta cứ theo đuôi các nàng thế này?"

"Thế này tiện hơn, tiện thể tìm chút đồ vật"

Chu Tự nói.

Không tìm thấy Thần Khải Chi Môn, chỉ có thể cố gắng xoay sở một chút.

May mà Tô Thị đã lấy được nước trong veo, bây giờ đang ở chỗ Nguyệt tỷ.

Chu Tự vốn cũng không có chuyện gì phải làm, đi theo dạo phố tiện thể tìm Thần Khải Chi Môn là lựa chọn duy nhất rồi.

Trời đã tối, là thời điểm tốt để dạo phố, trên đường thỉnh thoảng

Chu Tự lại nhìn Minh Nam Sở.

Cảm giác không giống với bình thường lắm, lực tay lực chân mạnh mẽ hơn, trong lòng ngờ vực, hắn dứt khoát mở miệng hỏi:

"Nhị lão bản mạnh lên rồi?"

"Có được cơ hội nho nhỏ, đợi ta qua phó bản sẽ càng gần trung tam phẩm hơn một bước.

Minh Nam Sở không ngẩng đầu lên trả lời.

Chu Tự khẽ gật đầu, hắn nhìn bên trong đan điền, thấy ma chủng đã đạt được sáu cái vòng, cũng chỉ cách ngũ phẩm Trận Linh một tuần lễ.

Có Nhị thúc hỗ trợ gột rửa, khẩu vị của ma chủng tăng lên nhiều.

Hai ngày được một vòng.

Lại nhìn Chu Thiên Linh Khí Đoàn, bây giờ đã sáng được bốn ngôi sao, còn thiếu ba cái nữa.

So với ma chủng, quả thật phát triển có hơi chậm.

1088 chữ

Chương 442: Có Người Cần Nuôi

"Đúng rồi, vừa nãy mới nhận được thông báo của Trình tỷ, nói người dạy thể thuật của Thiên Vân Đạo Tông đã được quyết định rồi. Một vài ngày nữa sẽ tới.

Minh Nam Sở nói.

Nghe vậy, Chu Tự lấy lại tinh thần, hơi phấn khích nói:

"Lợi hại không? So với Hoàng Nham đạo nhân lúc trước, ai lợi hại hơn?"

"Trên lý thuyết thì người Thiên Vân Đạo Tông lợi hại hơn, nhưng Trấn Sơn tông lại là tông môn thể tu. Thuật nghiệp có chuyên môn, nếu như người Thiên Vân Đạo Tông không nghiêm túc bỏ công bỏ sức, có lẽ không bằng Hoàng Thạch tiền bối lần trước"

Minh Nam Sở cân nhắc một lát mới cho ra đáp án.

Có tốt hơn không, trong lòng Chu Tự có chút chờ mong, hắn đã ngấp nghé võ học từ lâu, học thập bát ban võ nghệ được hơn mười năm, một khi đả thông hai mạch Nhâm Đốc, sẽ vô địch thiên hạ.

"Đúng rồi, gần đây ngươi còn dư dả không?"

Minh Nam Sở chợt hỏi.

Chu Tự nắm thật chặt túi, bình tĩnh nói:

"Ta phải nuôi vị hôn thê cùng thân tỷ, không có tiền"

Minh Nam Sở kinh ngạc:

"Tỷ ngươi cũng cần ngươi nuôi?"

"Ngươi nhìn phía trước đi"

Chu Tự chỉ cô nàng nhỏ nhất trong bốn cô gái ở phía trước nói:

"Trẻ con nhà ngươi không cần ngươi phải nuôi sao?"

Nhìn Thánh Nữ Ma Đạo lưng đeo túi gấu, đỉnh đầu búi hai búi tóc bánh bao, Minh Nam Sở lắc đầu nói:

"Nhà ta không có trẻ con"

Chu Tự:

"..."

Mười giờ tối.

Trên phố ăn vặt, Chu Tự và Minh Nam Sở mỗi người cầm một cái gói giấy đựng xiên nướng, ăn thịt xiên, vô cùng hài lòng.

"Thịt xiên ở chỗ này không tồi, nhất là cá mực, đồ ăn ở Thanh Thành đều rất bình thường"

Chu Tự cắn xiên mực nói.

Minh Nam Sở cũng cất điện thoại, tùy ý nhưng mang theo chút xót của:

"Nhưng mà đắt quá"

Hai người đi theo bốn người phía trước dạo phố, người nào mua đồ người nấy trả, đáng ra phải dùng linh thạch, nhưng đầu óc ông chủ tiệm nướng không biết có vấn đề gì không, lại bắt phải dùng tiền bình thường.

Minh Nam Sở vốn cũng không dư dả gì, nhất thời đã tuyết lại còn thêm sương.

Chu Tự thì nhẹ nhàng thở ra.

Hai người dạo phố cũng khá vui vẻ, đi một chút nhìn một chút, thuận tiện mua ít đồ ăn.

"Ngươi chưa từng gặp cô gái nào đẹp hơn Tam lão bản sao?"

Chu Tự tò mò hỏi.

Minh Nam Sở lắc đầu, cảm khái:

"Lúc trước ta tưởng là Hàn Tô đã đẹp nhất tu chân giới rồi, sau này gặp được Tô Thi ta phát hiện ta sai rồi. Khi biết tu chân giới có một số tiên tử cực kỳ ghê gớm, ta lại tưởng rằng người đẹp nhất hẳn là Thiên Vân Đạo Tông Thiên Vân Y Y, hoặc là Dạ Nguyệt Thiên Nữ. Sự thật chứng minh, tướng mạo các nàng cũng coi như tuyệt thế, nhưng còn kém xa Tô Thị"

Dừng một lát, hắn hỏi Chu Tự:

"Ngươi thì sao, có thấy ai xinh đẹp hơn không?"

"Có chứ"

Chu Tự gật đầu không chút do dự, khi Minh Nam Sở đang ngạc nhiên, hắn nói tiếp:

"Thu tỷ đấy.

"??? Vậy sao"

Minh Nam Sở mặt không biểu cảm đáp qua loa.

"A, còn có mẹ của Nguyệt tỷ cũng rất xinh đẹp"

Chu Tự lại nói.

Hai người câu được câu không trò chuyện.

Một lúc sau, điện thoại của Chu Tự kêu lên, Thu tỷ gửi tin nhắn tới:

"Phải về rồi, đến đây đi"

Nhắn lại câu "Tới ngay đây" Chu Tự và Minh Nam Sở cùng đi lên.

Hai người theo đuôi, bốn người phía trước trừ Tô Thi hẳn là đều biết.

"Ngày kia đi làm đừng có tới trễ.

Tô Thi vẫy tay chào từ biệt với mấy người Chu Tự.

Ngươi cứ lo cho mình đi, Chu Tự thầm giễu trong bụng.

Ba vị lão bản về tới chỗ ở của mình, đám Chu Tự cũng đi trên đường.

"Ngày mai chúng ta về thế nào đây?"

Chu Ngưng Nguyệt cưỡi Thực Thiết Thú ăn quýt hỏi.

"Thu tỷ có Thanh Loan, về nhanh lắm"

Chu Tự thuận miệng đáp.

Mấy người Tô Thi có Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng, tốc độ cũng sẽ không chậm đâu.

Xế chiều ngày mai là có thể đến Thanh Thành.

Đi ra ngoài một tuần, cũng không biết Thanh Thành thế nào rồi, nên trở về xem thế nào.

"Cái này cho ngươi"

Chu Ngưng Nguyệt đưa hạt châu cho Thu Thiển:

"Thứ lão công ngươi muốn"

"Vẫn chưa phải lão công"

Thu Thiển nhận hạt châu đáp.

"Son môi của ngươi cũng lem hết rồi, còn không phải lão công?"

Chu Ngưng Nguyệt nhíu mày nhìn hai người bên cạnh.

Mặt Thu Thiển không biểu cảm, môi hơi bé:

"Ta trời sinh đoan trang, không to son"

Vừa dứt lời, nàng đưa hạt châu cho Chu Tự ở cạnh.

Lúc này giọng Chu Ngưng Nguyệt lại truyền đến:

"Không bao lâu nữa ngươi cũng phải gọi lão công "Tại sao phải gọi lão công?"

Thu Thiển ngẩng đầu nhìn về phía Nguyệt tỷ ở trên lưng Thực Thiết Thủ nói:

"Ta muốn gọi phu quân "Phu quân là cái gì? Ta mới tám tuổi, nghe không hiểu ngươi nói cái gì"

Chu Ngưng Nguyệt mặt không đỏ tim không đập nói.

Thu Thiển:

"Ngày mai Nguyệt tỷ muốn ăn cái gì?"

"Sườn xào chua ngọt, thịt kho tàu, thịt bò hầm khoai tây" Chu Ngưng Nguyệt càng nói càng hưng phấn.

"Cải trắng chua, cải trắng cay, cải trắng chua cay, được Thu Thiển vừa gật gù vừa quyết định, điệu bộ nghiêm túc.

Chu Tự ở bên cạnh nhận hạt châu, không để ý đến tranh luận giữa các nàng.

Phu quân hay là lão công, không phải đều cùng một ý nghĩa sao?

Tự nhiên hắn cũng rất tò mò lúc Thu Thiển gọi hắn như vậy sẽ có dáng vẻ gì, cảm giác với tai, nghe cũng là một dạng hưởng thụ.

Tìm một cơ hội cầu hôn Thu tỷ, phải đặt một chiếc nhẫn. Chu Tự thầm tính toán.

1057 chữ

Chương 443: Xảy Ra Chuyện

Kết thúc mớ suy nghĩ lung tung, hắn chú ý lên hạt châu.

Đây là một hạt châu gần tương tự như Lửa cực nóng.

Bên trong hạt châu trong suốt có một giọt nước lơ lửng, dùng linh khí thăm dò, lập tức nghe có tiếng nước chảy.

Tiếp sau đó nước lạnh thấu xương từ hạt châu thẩm thấu ra, nhất thời để lại cho người ta cảm giác đang đứng trước đại dương mênh mông.

Chu Tự vội thu hồi linh khí, không dám thăm dò tiếp.

"Giống hệt với lửa cực nóng, xem ra đây quả thật cũng là một trong những chìa khoá. Lần này mở cửa ngoài cùng bên phải, có liên quan tới quyền hành nước, không biết tương ứng với vị thần nào"

Chu Tự yên lặng nói thầm.

Có lẽ ngày mai trở về, là có thể biết đáp án.

Xế chiều ngày mai là về tới Thanh Thành, hắn sẽ đi Biên Giới thành một chuyến, gặp Thái Dương Thần.

Hôm sau, hai giờ rưỡi chiều, trời đầy mây.

Tiết trời tháng mười một rất lạnh.

Lúc này một con Thanh Loan ở trên bầu trời vùng ngoại ô Thanh Thành, dừng lại một lát rồi nó bay thẳng vào Thanh Thành.

Lúc rời đi có một bóng người từ trên không rơi xuống, chính là Chu Tự định đi vào Biên Giới thành.

Sau khi đáp đất, hắn vẫy tay với Thanh Loan, tạm biệt Thu tỷ, Nguyệt tỷ.

"Tạm thời giao Nguyên Tố Chi Tâm cho Nguyệt tỷ nghiên cứu, không biết có thể tìm ra cái gì không Chu Tự đi vào Biên Giới thành, suy nghĩ chuyện lát nữa phải làm.

Trước tiên xác định những biến hóa của Thanh Thành những ngày gần đây với Đại Địa Thần Khuyển, rồi vào Thần Điện Thái Dương hỏi chút chuyện.

Nếu điều kiện cho phép, lại hỏi cách dùng quyền hành Hắc Dạ cùng Nguyên Tố Chi Tâm.

Một lần nữa đứng trên khóm hoa Bỉ Ngạn, Chu Tự hơi xúc động.

Cảm giác đã rất lâu mình không tới, chủ yếu là bởi vì ở Vĩnh Ám Chi Dạ quá lâu.

Gầm!

Xung quanh vẫn có thây khô tồn tại, chúng gào thét, chỉ là đều không thể uy hiếp được Chu Tự.

Trước cửa Biên Giới thành.

Chu Tự mở cửa, một gương mặt người chết tái nhợt lập tức che lấy khe cửa.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, Chu Tự không kịp phản ứng, trong lúc kinh hãi vô tình tung một cước, phịch một tiếng.

Cửa lớn bị đá văng ra, bóng người màu trắng đập vào bức bích hoạ.

Luc này Chu Tự mới kịp phản ứng, đó là tín đồ quan môn.

Lúc trước hắn bảo đối phương đừng có nhoi đầu lên, nào ngờ đối phương vẫn cứ ngoi lên.

"Hoan, hoan nghênh ghé thăm, ta, ta là tín đồ quan môn"

Tín đồ quan môn nhúc nhích thân thể, quay trở lại phía sau cửa, buồn bã nói.

Chu Tự có chút xấu hổ, chợt đem quả quýt Nguyệt tỷ cho đặt trên mặt đất rồi nói:

"Cái này cho ngươi ăn, có thể sẽ hơi chua, không biết có hợp khẩu vị loại xác... tín đồ như ngươi hay không"

Thấy đối phương thu mình vào một góc tự kỷ, Chu Tự cũng chẳng còn cách nào, thấy không có vấn đề gì hắn mới xoay người rời đi.

Vừa mới đi hai bước thì nghe có tiếng "chóp chép", quay đầu lại phát hiện quả quýt đã không còn.

Thấy vậy hắn cũng hoàn toàn yên tâm, lập tức đi vào thông đạo dưới lòng đất.

Chốc lát.

"Gia, ngươi về rồi?"

Trong thông đạo, Đại Địa Thần Khuyển người đầy bụi đất xuất hiện trước mặt Chu Tự.

Phía sau còn có Hầu Trầm mặt đầy mệt mỏi.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Chu Tự hỏi.

Trạng thái của Đại Địa Thần Khuyển cùng Hầu Trầm đều rất bình thường, không thấy thương thế, nhưng lại thiếu sức sống.

"Là thế này...

Đại Địa Thần Khuyển lên tiếng giải thích.

Chỉ trong chốc lát, Chu Tự đã rõ ràng mọi chuyện.

Hóa ra là tế đàn lúc trước phát hiện có phản ứng, thỉnh thoảng sẽ có một ít hung thú xuất hiện, bọn hắn không dám tùy ý phá hư tế đàn, chỉ có thể mặc cho hung thú tới.

Những ngày này bọn hắn vừa nghĩ biện pháp, vừa tiêu diệt hung thú, quả thực là sức cùng lực kiệt.

Còn tiếp tục thế này, Quyền Trượng Thái Dương cũng sắp bị bọn hắn mời ra.

"Dẫn ta tới xem xem Chu Tự nói.

Quẹo qua rất nhiều đường vòng, ba người dừng lại tại một cái động đá vôi không lớn lắm, ở giữa có một tế đàn phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Bốn phía của tế đàn có bốn cái trụ, bên cạnh có hoa văn Thái Dương.

Thỉnh thoảng trên tế đàn còn có ánh lửa hiện ra.

"Đột nhiên giống như bị kích hoạt vậy"

Đại Địa Thần Khuyển nói.

Chu Tự khẽ gật đầu, hắn cũng nhìn thấy bên cạnh có một ít vết tích đánh nhau cùng thi thể của dã thú.

Xem ra đều là bị thương nặng mà chết.

Thật tàn bạo.

Chụp một tấm hình tế đàn, Chu Tự nói một câu:

"Ta về hỏi xem sao"

Trong lòng Hầu Trầm nhẹ nhàng thở phào, hắn nghiên cứu tế đàn mấy ngày mà bó tay hết cách, cần một đại sư Trận Pháp lợi hại hơn.

Mà Thánh Nữ Ma Đạo chính là loại người này, tất nhiên Thánh Tử Ma Đạo sẽ quay về hỏi thăm.

Mặc dù lần này không thể lập công, nhưng tốt xấu cũng có khổ lao, không đến mức bị đào thải.

Phải có tác dụng trên những phương diện khác nữa, hắn đắn đo một lát nói:

"Trông tế đàn này có vẻ liên quan đến Thái Dương Thần, có lẽ nguyên nhân là do Thần Thái Dương thức tỉnh"

"Vừa đúng lúc ta muốn vào tìm hắn, tiện thể hỏi xem.

Chu Tự khẽ gật đầu.

Xong chuyện bên này, bọn hắn cất bước đi đến chỗ Thần Khải Chi Môn.

1098 chữ

Chương 444: Có Người Nhúng Tay

Trên đường đi, Đại Địa Thần Khuyển kể tình hình mấy ngày này, ngoại trừ vùng ngoại ô thỉnh thoảng có một hai con hung thú tới gần, thì không có gì dị thường.

"Dã thú vào thành?"

Chu Tự hỏi.

"Cũng không phát hiện có hung thú vào thành"

Đại Địa Thần Khuyển lắc đầu.

Chu Tự vẫn không yên tâm, Đại Địa Thần Khuyển hẳn là sẽ không đi chú ý mấy dã thú hình thể nhỏ.

Có những hung thú nhìn thì đáng yêu, thật ra vô cùng hung tàn, cắn người bị thương hoàn toàn không nói chơi.

Khi còn bé gặp nhiều rồi.

Ngoài những chuyện đó, tuần này Thanh Thành không phát sinh thêm vấn đề gì, Chu Tự cũng yên lòng không ít.

Lúc này hắn đứng trước cánh cửa cực nóng, nhẹ nhàng đẩy cửa lớn ra:

"Các ngươi chờ ở bên ngoài là được"

Dặn dò xong, hắn mở cửa bước vào trong.

Lửa cháy hừng hực không ngừng thiêu đốt, lần này không có hỏa diễm tổn thương Chu Tự, có hạt giống quyền hành ở bên người, không chỉ tránh tổn thương thậm chí có thể điều khiển hỏa diễm.

Cho dù như vậy, Chu Tự cũng lấy Vĩnh Ám Chi Nhẫn đẩy lùi hỏa diễm, hắn bước từng bước đến đại điện.

Bước chân nặng nề, vẻ mặt trang nghiêm.

Lần này câu hỏi đầu tiên chính là hỏi về thôn Lạc Hà.

Chu Tự bước đến, Thái Dương Thần ngồi trên thần tọa mở mắt ra, nhìn về phía biển lửa.

Hắn chau mày, cảm thấy nặng nề, đối phương người đến bất thiện.

Đối với cái này, Thái Dương Thần vẫn trấn định như cũ, một lát sau, Chu Tự cầm đao tiến vào đại điện, đứng dưới điện dựng đao sừng sững trước người.

"Lâu rồi không gặp, trên người ngươi có biến hóa, ta cảm nhận được quyền hành hoàn toàn mới, vì vậy mới tới?"

Thái Dương Thần để tay tựa lên thành ghế nói.

Dưới đại điện, Chu Tự quan sát Thái Dương Thần ở trước mắt, vẻ ngoài trẻ tuổi, trong đôi mắt ẩn chứa nhiều biến cố của năm tháng, giơ tay nhấc chân đều có uy nghiêm.

Đây chính là Thái Dương Thần mà Tiểu Tĩnh các nàng kính bái.

"Ngươi biết thôn Lạc Hà không?"

Chu Tự hỏi không mang chút biểu cảm nào.

Vấn đề của Chu Tự khiến Thái Dương Thần trầm mặc, hắn nhíu mày nhìn cái người ở dưới đại điện, hỏi thăm chuyện này một cách nghiêm túc như vậy, có nghĩa là đáp án sẽ quyết định hết thảy.

Sau đó như thế nào đều xem bản thân Thái Dương Thần sẽ đưa ra đáp án gì.

Thái Dương Thần duy trì bình tĩnh, chuyện có lớn đến mức nào bây giờ cũng không phải lúc để lo nghĩ, hắn sờ cằm suy nghĩ, một lát sau trầm giọng nói:

"Thôn Lạc Hà? Ta đây không thể trả lời ngươi, ta đã sống nhiều năm như vậy, đừng nói một cái thôn, cho dù là một tòa thành thậm chí một cả một quốc gia, ta cũng không thể nào nhớ được.

Câu trả lời này không ngoài ý muốn của Chu Tự, nếu có thể nhớ kỹ tên của một cái thôn, quả thật có chút không bình thường, chứ đừng nói chắc chắn có rất nhiều địa danh có trùng tên, hắn tiếp tục mở miệng:

"Các ngươi đã từng tàn sát cả một thôn làng chưa?"

Thái Dương Thần nhíu mày, do dự một lúc rồi gật đầu:

"Đã từng, vậy là thôn Lạc Hà cũng là một trong số đó?"

"Đúng, họ cung phụng Thái Dương Thần"

Chu Tự nhìn chằm chằm Thái Dương Thần ở trên cao trầm giọng nói.

"Vậy sao?"

Thái Dương Thần cảm giác được một sự nguy hiểm, sinh cùng tử hắn có chút không nắm chắc, điều có thể làm chỉ là giữ vững bình tĩnh:

"Thật ra có rất nhiều chuyện rất phức tạp, giết người cùng bị giết đều tồn tại lợi ích. Thôn Lạc Hà mà ngươi nói có đặc trưng gì khác không? Có lẽ ta có thể nhớ lại, cũng có thể nói cho ngươi biết nội tình"

"Vĩnh Ám Chi Dạ"

Chu Tự không có chút biểu tình nào, nói.

"Vĩnh Ám Chi Dạ?"

Nghe cái tên này, Thái Dương Thần khựng lại, trong lòng không hiểu sao nhẹ nhõm hẳn.

Thành thần cần rất nhiều thủ đoạn cực đoan, hắn giết rất nhiều nhân loại, duy chỉ có người ở bên trong Vĩnh Ám Chi Dạ đều không phải do hắn giết.

Thái Dương Thần dựa ra sau, giọng nói hơi buông lỏng:

"Cái này ta vẫn nhớ, Vĩnh Ám Chi Dạ là ta tự tay nhốt vào Ngục Giam Tội Ác, ta vốn định làm Vĩnh Ám Chi Dạ tan rã, nhưng phát hiện mình cũng bó tay, có thần khác nhúng tay vào hình thành Vĩnh Ám Chi Dạ"

Nghe vậy, Chu Tự nghiêm túc nói:

"Vậy người thôn Lạc Hà đã phạm tội gì, mất đi ánh sáng, còn phải chịu trừng phạt diệt toàn thôn?"

Đây là chuyện đến cuối cùng Tiểu Tĩnh các nàng cũng không thể nào hiểu nổi, các nàng cảm thấy từ trước tới giờ mình chưa từng mạo phạm đến Thái Dương Thần.

"Chuyện này rất phức tạp"

Thái Dương Thần lắc đầu nhắc nhở:

"Nhưng có một điểm ngươi phải hiểu rõ, bọn hắn không phải do ta giết, hắc ám cũng không phải do ta mang tới cho bọn hắn. Ngược lại, thời điểm đó ta xem như đang cố gắng cứu họ. Chỉ tiếc là ta bị chuyện khác ngáng chân, không thể toàn lực hỗ trợ Chu Tự trầm mặc, hắn không tin, những người này đã sống không biết bao nhiêu năm, thuận miệng nói dối một cái chẳng phải tay không nhúng chàm hay sao?

"Ngươi không cần không chất vấn ta, ta không phủ nhận đã giết rất nhiều người, thêm một thôn Lạc Hà không nhiều, bớt một thôn Lạc Hà thôn cũng không ít.

Thái Dương Thần bình tĩnh nói. "Nói lại đầu đuôi một lượt"

Chu Tự im lặng hồi lâu mới mở miệng nói.

"Chuyện này rất phức tạp, ngươi muốn biết rõ ràng thì phải hiểu một chuyện"

Thái Dương Thần một tay chống cằm trầm giọng nói:

"Ngươi phải hiểu rằng ngay từ đầu quyền hành xuất hiện thế nào"

1136 chữ

Chương 445: Tín Ngưỡng

Đối điều này, Chu Tự hoàn toàn không biết gì cả, chỉ có thể yên lặng chờ Thái Dương Thần nói tiếp.

Chu Tự không biết gì, Thái Dương Thần đã sớm biết, bèn tự giác giải thích:

"Trời đất vạn vật cũng không phải tự dưng xuất hiện, thần sinh ra cũng cần một quá trình. Có một số thần từ sinh linh trí từ trong quyền hành, bắt đầu tập hợp trọn vẹn quyền hành, đạt được thần vị. Mà có một số là vạn vật sinh linh vô tình có được quyền hành, mở ra con đường thành thần. Thành thần không giống với tu chân, thần cần quyền hành, chỉ cần tìm được quyền hành tương ứng, dung hợp lại sẽ từng bước tiến đến thần vị. Như vậy vấn đề sẽ xuất hiện ở cách tìm kiếm quyền hành Thái Dương Thần rủ mắt xuống nhìn Chu Tự, nói tiếp:

"Quyền hành lệ thuộc trời đất, sẽ không nhiều cũng sẽ không ít, ai lấy được trước chính là của người đó. Sau khi nhóm sinh linh đầu tiên đạt được quyền hành tiến hành nghiên cứu, cuối cùng cũng tìm được biện pháp ngưng tụ quyền hành" "Là gì?"

Chu Tự hỏi.

Hắn nghĩ tới Hắc Dạ Quyền Hành trên người, ban đầu hắn cũng không hiểu, Hắc Dạ Quyền Hành làm sao lại xuất hiện tại thôn Lạc Hà, bây giờ hắn đã biết.

"Tín ngưỡng"

Thái Dương Thần nói thẳng ra đáp án, thấy Chu Tự kinh ngạc, hắn mới hài lòng nói tiếp:

"Có lẽ ngươi sẽ nghĩ sai, kỳ thật tín ngưỡng ta ngưng tụ ra quyền hành không nhất định là quyền hành Thái Dương. Ngươi có thể hiểu được chứ? Chỉ cần là tín ngưỡng, thì sẽ ngẫu nhiên ngưng tụ quyền hành. Quyền hành sẽ rơi vào khu vực tín ngưỡng, muốn có được sẽ phải tìm ra từ trong những người này rồi lấy ra. Vật dẫn có thể là một cũng có thể là hai, rất khó tìm. Mà biện pháp dễ dàng nhất chỉ có một loại"

Nghe đến đó Chu Tự cúi đầu xuống, hắn đã đoán được.

Cùng lúc đó, Thái Dương Thần nói ra đáp án, giọng hắn trầm thấp cùng lạnh nhạt:

"Vật dẫn chết đi quyền hành sẽ xuất hiện, cho nên biện pháp nhanh nhất là giết sạch tất cả mọi người trong khu vực tín ngưỡng"

"Ngay cả người bình thường cũng giết"

Chu Tự lạnh lùng nói.

"Người thứ nhất không giết, người thứ hai không giết, người thứ ba cũng sẽ giết, chứ chưa nói không chỉ có ba người.

Thái Dương Thần lắc đầu nói.

Chu Tự trầm mặc, hắn nhớ tới lúc trước từng xem một quyển sách tên là Rashomon, nhân tính đi hướng ác, chỉ trong nháy mắt, trong loạn thế không có người nào cao thượng hơn người khác, muốn sống sót thì phải đi về phía bóng tối, đây có lẽ là đường sống duy nhất.

"Thời đại Thần Minh đều như vậy sao?"

Chu Tự ngẩng đầu nhìn về phía Thái Dương Thần.

"Chỉ có thể nói loại chuyện như thế này vẫn luôn tồn tại, nhưng người được bảo hộ nhiều hơn, ngươi không thể phủ nhận chuyện này"

Thái Dương Thần thở dài nói:

"Thời đại của ngươi có lẽ nhìn rất tốt đẹp, nhưng chỉ là ngươi không nhìn thấy những dơ bẩn bên trong bóng tối"

Chu Tự không để ý lời của Thái Dương Thần Thần, tiếp tục hỏi chuyện thôn Lạc Hà:

"Vậy người đồ sát thôn Lạc Hà là ai?"

"Hắc Dạ Chi Thần, cũng chính là Chúa Tể Thâm Uyên. Hắn cảm giác được Hắc Dạ Quyền Hành, đây là quyền hành cực kỳ quan trọng, một khi đạt được sẽ tiến thêm một bước. Cho nên ta dùng phân thân ngăn cản hắn, đại chiến giữa chúng ta làm đêm tối giáng lâm, cũng làm cho hỏa diễm bắn lên mặt đất. Cho nên người thôn Lạc Hà sinh sống ở trong bóng tối cũng thường xuyên bị liệt hỏa oanh kích" Thái Dương Thần Thần khẳng khái thừa nhận lỗi lầm của mình:

"Sinh linh quanh thôn Lạc Hà, cũng có liên quan nhất định với ta. Nhưng người đồ sát, không phải người của ta, là người của Hắc Dạ. Bởi vì ta chỉ là phân thân, cuối cùng bị thua, nhưng Chúa Tể Thâm Uyên cũng không đạt được quyền hành, thôn Lạc Hà xảy ra biến cố không rõ, đêm tối biến thành Vĩnh Ám Chi Dạ. Cho dù Chúa Tể Thâm Uyên có được Hắc Dạ Quyền Hành, cũng không thể làm gì" Chu Tự nghĩ trái nghĩ phải, hồi tưởng lại chuyện này hết lần này đến lần khác.

Nhưng vẫn tìm không ra lỗi của Tiểu Tĩnh các nàng ở đâu, lỗi do nhỏ yếu?

Số đông người trong thế giới này đều là những sinh linh bình thường, nếu như vậy cũng có tội, vậy người sinh ra đã là tội.

Chu Tự nắm chặt Vĩnh Ám Chi Nhẫn trước mặt, thấp giọng hỏi:

"Hắc Dạ Chi Thần đâu?"

Đạo ong ong kêu lên, phảng phất có chút hưng phấn.

Thấy vậy, ánh mắt Thái Dương Thần lóe lên chút kiêng kị, cuối cùng nói thêm một câu chẳng đâu vào đâu:

"Hỏi đạo trong tay ngươi"

Thấy Chu Tự không hiểu, hắn mới nói tiếp:

"Ngươi biết Vĩnh Ám Chi Nhẫn tại sao lại gọi là Vĩnh Ám Chi Nhẫn không? Ngươi có biết, tại sao ta bại bởi Chúa Tể Thâm Uyên, lại trở thành người phong ấn Vĩnh Ám Chi Dạ không? Cho dù Chúa Tể

Thâm Uyên không có cách nào với Vĩnh Ám Chi Dạ, cũng phải mang về mới đúng, không phải sao?" Ngừng một chút, Thái Dương Thần e ngại nhìn chằm chằm Vĩnh Ám Chi Nhẫn nói:

"Vĩnh Ám Chi Nhẫn, lúc vĩnh dạ phủ xuống chính là ngày thí thần, Vĩnh Ám Chi Nhẫn chính là xuất hiện vào lúc đó, trong đêm tối, bọn hắn âm thầm rèn đao, dùng toàn bộ tâm huyết, nếm mật nằm gai mấy trăm năm, cuối cùng nghênh đón đêm tối, vừa vặn lúc đó xuất hiện một vị đại sư rèn đao, hắn hoàn thành công đoạn rèn đúc Vĩnh Ám Chi Nhẫn cuối cùng. Lúc đao ra, tất cả mọi người trong thành lấy sinh mệnh hiến tế, mở phong ấn, ta tận mắt nhìn thanh đao này đâm xuyên đêm tối, đâm vào thân thể Chúa Tể Thâm Uyên. Đó là tín niệm của tất cả mọi người, thí thần"

Chu Tự nhíu mày nhìn Thí Thần Đao, cho nên thật ra ta chẳng thể làm gì sao?

1120 chữ

Chương 446: Vị Thần Đặc Biệt

Trầm mặc một lát, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Thái Dương Thần:

"Sao ta tin lời ngươi nói là sự thật đây?"

"Lịch sử sẽ bị người lãng quên, nhưng thanh đao này sẽ nhớ kỹ tất thảy"

Thái Dương Thần giống như đã sớm nghĩ kỹ thoái thác lí do, lúc này một sợi khí tức đi tới bên cạnh Vĩnh Ám Chi Nhẫn.

Ngay lập tức kiếm ý không ngừng chấn động.

Bên trong kiếm ý, Chu Tự giống như thấy được bóng đêm vô tận.

Trong bóng đêm, một vị nam tử trung niên tay cầm trường đao phóng về phía chân trời, mang theo tín niệm tất tử, ý niệm bất diệt, phá vỡ đêm tối phóng tới Thâm Uyên đã ép tất cả mọi người khó mà thở nổi.

Uỳnh!

Trường đao đâm vào Thâm Uyên, tiếng gầm thét hoảng sợ truyền ra, hắn nắm chặt đao, dù cho thân thể vỡ nát cũng cố hết sức khiến cho trường đao đâm sâu thêm một chút, dùng cái này phá hỏng tất cả của Uyên Thâm.

Một lúc sau một vệt ánh sáng bắt đầu rải xuống.

Trong thời khắc cuối cùng, người này đã nhìn thấy sắc trời, đến lúc này trường đao phóng về phía chân trời.

Trong chốc lát, Chu Tự hồi phục lại.

"Thấy rồi chứ?" Thái Dương Thần vẻ mặt nghiêm túc nói:

"Ta rất bội phục những người kia, quả thực khiến ta cũng giật mình, quả thực đập tan Hắc Dạ Quyền Hành, nhưng mà không người nào có thể khống chế chuôi đạo kia, cuối cùng cũng không cách nào gây ra thương tổn quá lớn cho thời đại Thần Minh Chu

Tự trầm mặc không nói, chỉ là nhẹ nhàng động tay.

Keng!

Vĩnh Ám Chi Nhẫn rút ra ba phân, đao ý xuyên qua cổ kim, quét qua hỏa diễm chung quanh.

Ngay cả Thái Dương Thần cũng vô ý mà ngồi thẳng.

Keng!

Đạo lần nữa vào vỏ.

Chu Tự nhìn Thái Dương Thần khinh thường nói:

"Chẳng thể gây ra tổn hại quá lớn, ngươi sợ sệt như vậy làm cái gì?"

Thái Dương Thần mỉm cười, một tay chống cằm, khôi phục lại bình tĩnh nói:

"Đó là tôn trọng"

Chu Tự đột nhiên nhớ tới cánh cửa bên ngoài, cất giọng hỏi:

"Trong Thần Khải Chi Môn có cả thảy bảy cánh cửa, có phải có một cánh cửa thuộc về vị Hắc Dạ Chi Thần kia không?"

"Không phải, là một vị nữ thần để lại Hắc Dạ Quyền Hành cùng ta, về sau chẳng biết vì sao lại bị giết, Hắc Dạ Chi Thần mới kế thừa nàng. Sau đó, Hắc Dạ Chi Thần bị Thâm Uyên quyền hành thôn phệ, cuối cùng thành Chúa Tể Thâm Uyên bị Vĩnh Ám Chi Nhẫn chém giết"

Thái Dương Thần giải thích.

"Một thần có thể có những hai quyền hành?"

Chu Tự nghi ngờ hỏi.

"Sao lại không thể có?"

Thái Dương Thần dựa về sau thả lỏng nói:

"Ta chính là loại thần này "Thái dương cùng hỏa diễm?"

Chu Tự hỏi.

Thái Dương Thần nhẹ nhàng lắc đầu:

"Không phải, đó là chuyện sau khi kiến tạo những cái cửa này, cho nên nơi này không có quyền hành nào khác.

Trầm mặc một lúc, Chu Tự suy tư chuyện thôn Lạc Hà.

Tiểu Tĩnh các nàng không có tội, họ chịu tai bay vạ gió, là tội của Thần Minh.

Trách nhiệm chủ yếu thuộc về Hắc Dạ Chi Thần Chúa Tể Thâm Uyên, nhưng hắn lại chết không thể chết thêmđược nữa.

Có hơi tiếc nuối.

Chu Tự muốn chính tay đâm đối phương, đặt dấu chấm hết viên mãn cho chuyện này.

Tiểu Tĩnh các nàng tâm về ánh sáng, đây là chuyện đương nhiên, hắc ám là con đường Chu Tự chọn, bởi vì hắn vốn là Thánh Tử Ma Đạo, một trong những trùm phản diện ở đây.

Cuối cùng Chu Tự chỉ đành tạm buông chuyện này xuống, hỏi thăm chuyện khác một chút.

Về sau thế nào cũng phải dạy Thái Dương Thần một chút bài học làm người, bây giờ tạm thời bất động.

Nguyên nhân tồn tại Vĩnh Ám Chi Dạ không thể chỉ nghe mỗi lời nói từ một phía của Thái Dương Thần, sau này có thể xác nhận từ những chỗ khác.

"Thân là Thái Dương Thần, có phải tất cả các thần khác ngươi đều biết hay không?"

Chu Tự hỏi.

"Ngươi muốn hỏi vị nào thần? Quả thực có một số vị thần ta không biết quá rõ, ví dụ như nữ thần Trí Tuệ vô cùng thông tuệ. Nếu như ngươi muốn hỏi về nàng, ta không thể nào trả lời quá nhiều"

Thái Dương Thần cười nói, hắn biết mình tránh thoát được một kiếp.

Chu Tự lắc đầu:

"Ta muốn hỏi vị thần cố làm ra vẻ huyền bí.

Chu Tự nhớ lại, cuối cùng tìm được vấn đề mới trong Vĩnh Ám Chi Dạ.

Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần.

Vị thần này thích làm ra vẻ bí ẩn, lại tự xưng mình là Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần.

Sự tồn tại của hắn mặc dù có tác dụng hỗ trợ, nhưng trông thế nào cũng không phải sự tồn tại tầm thường. Ở trang thứ hai của Bảo Tàng Thư là có thể nhận ra sự không tầm thường của đối phương.

Trừ phi hắn tự đang tự biên tự diễn.

Vừa dứt lời, Thái Dương Thần im lặng hồi lâu, cuối cùng hắn lắc đầu nói:

"Ta biết rất ít về hắn, cảm nhận trực quan nhất mà hắn cho ta là chỗ nào cũng có hắn, nhưng thực ra chỗ nào cũng không có hắn. Hắn cứ như một vị khách lữ hành, không tham dự vào việc khác.

Chu Tự nhăn mày, nói khẽ:

"Hắn quản lý quyền hành gì?"

"Ngu Lộng?"

Thái Dương Thần nói nhưng lại không được tự tin lắm:

"Ta từng gặp hắn rồi, biểu hiện của hắn rất bình thường, nhưng muốn giữ hắn lại thì cực kỳ khó khăn. Giống như đánh bại hắn thì dễ, nhưng đánh chết hắn lại gian nan vô cùng. Phần lớn những thần khác đều có tín ngưỡng thần quốc, nhưng hắn lại chẳng có gì.

"Như thế thì rất đặc biệt à?"

Chu Tự hỏi.

"Rất đặc biệt."

Thái Dương Thần gật đầu, hắn ngẫm nghĩ một lát rồi mới tiếp tục nói:

"Hắn là người giống với Nữ Thần Trí Tuệ nhất.

"Nữ Thần Trí Tuệ? Sao nàng lại khác biệt rồi?"

Chu Tự hỏi với vẻ nghi ngờ.

1107 chữ

Chương 447: Tác Dụng Của Hạt Giống Quyền Hành

Hắn biết Nữ Thần Trí Tuệ, lão bản mặc cả cũng là tín đồ cấp thấp của Nữ Thần Trí Tuệ.

Nghe nói là loại Nữ Thần Trí Tuệ có tóc màu lam kia.

Nhưng chưa từng nghe nói Nữ Thần Trí Tuệ đó điểm nào khác biệt.

"Ta vừa mới nói đó, quyền hành chúng ta giành được hầu như đều phải đi tìm, cho dù là tín ngưỡng hay là thứ khác, đều phải nghĩ hết mọi biện pháp. Chỉ có Nữ Thần Trí Tuệ là khác, quyền hành của nàng không phải tìm kiếm mà có được. Mà khi nàng xuất hiện, quyền hành tự động tập hợp lại, quy về nàng. Nàng khác với những thần khác, lý niệm cũng khác biệt. Trước đó chúng ta cũng muốn diệt trừ Nữ Thần Trí Tuệ, tiện nghiên cứu cách mà nàng tập hợp quyền hành lại. Nhưng nàng lại đột nhiên biến mất. Biến mất trong trời đất một cách khó hiểu. Vài người trong chúng ta liên thủ cũng không thể tìm ra được tung tích của nàng. Không ai biết nàng đã tới đâu" Thái Dương Thần nói tới Nữ Thần Trí Tuệ thì có hơi xúc động.

Chỉ vậy thôi à? Chu Tự không có cảm giác người này có chỗ nào đặc biệt.

Có lẽ là lặng lẽ đi tới điểm cuối của sự sống, thế nên mới làm cho người ta cảm thấy thần bí.

Còn không bằng sự kỳ quái của Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần. Suy tư một lát, hắn lên tiếng:

"Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần đã từng làm những việc gì?"

"Hắn hiếm khi làm chuyện gì lớn, đương nhiên, có làm rồi thì chúng ta cũng chưa chắc biết được. Theo chúng ta quan sát thì hắn thường xuyên dùng thân phận của người bình thường sống ở phàm giới, thỉnh thoảng quay về cướp bảo vật với chúng ta. Cướp xong lại sống cuộc sống yên tĩnh, không hề có ý trốn tránh bất cứ thần nào. Hắn cũng thường xuyên chạy trối chết, ép buộc những thần khác chơi với hắn, có thắng có thua"

Thái Dương Thần phải nhớ lại chuyện lúc xưa một chặp mới nói ra những câu này.

Chu Tự gật đầu, phát hiện chuyện Vĩnh Ám Chi Dạ hình thành là do Cổ Lộng Huyền Hư Chi Thần giấu mọi người mà làm.

Thực lực của hắn có lẽ không bằng thần khác, nhưng bản lĩnh giấu diếm lừa gạt lại vượt xa họ.

Có lẽ đây chính là năng lực của quyền hành Ngu Lộng.

"Cuối cùng thì sao?"

Chu Tự nhìn về phía Thái Dương Thần rồi nói một cách bình tĩnh:

"Thời đại thần minh đã trôi qua, Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần cũng không còn xuất hiện nữa à?"

Thái Dương Thần nhún vai:

"Việc này thì rơi vào điểm mù của ta rồi. Có lẽ ta vẫn lạc sớm hơn một chút, cho nên chưa thể nhìn thấy kết cục của người khác"

"Thời đại thần minh kết thúc thế nào?"

Chu Tự lại hỏi.

"Ký ức của ta không đủ, khi nào ta nhớ lại rồi sẽ báo cho ngươi."

Thái Dương Thần lắc đầu, nói bằng giọng tràn đầy tiếc nuối.

Chu Tự cũng không hỏi nhiều, bên ngoài có sáu cánh cửa chưa mở. Hắn đã lấy được Làn nước trong vắt, lát nữa có thể đi mở cửa thử xem sao.

Qua vài ngày nữa sẽ có khả năng gặp được một vị thần khác, còn có cơ hội hỏi thăm.

Đương nhiên cũng có nguy hiểm, đến lúc đó lau sạch đao, đọc kỹ sách, mấy ngày nay để cho Ma Chủng chăm chỉ chút.

Một khi Làn nước trong vắt mở cửa, hắn sẽ đi vào dạy đối phương làm người.

Đánh không lại cũng dễ bỏ trốn.

"Còn gì muốn hỏi không?"

Thái Dương Thần nhắc nhở Chu Tự.

"Còn nhiều lắm, quyền hành của Vĩnh Ám Chi Dạ bị ta nắm rồi, phải dùng nó như thế nào?"

"Ngươi muốn đi con đường thành thần thì ta có thể dạy ngươi. Nhưng ngươi muốn đi thật chứ?"

"Không đi thì không có tác dụng à?"

"Cũng có chút ít tác dụng, có thể mở cửa lớn của Nữ Thần Hắc Dạ, bảo nàng giúp ngươi ngưng tụ thành hạt giống quyền hành, có thể sử dụng một vài quyền hành Hắc Dạ thích hợp, không giống hạt giống quyền hành ta đưa cho ngươi, chịu hạn chế nghiêm trọng"

Chu Tự im lặng, như này xem ra, tác dụng của quyền hành đối với Tu Chân Giả đúng là không lớn lắm.

"Đừng đánh giá thấp quyền hành Hắc Dạ trong tay ngươi"

Thái Dương Thần thấy Chu Tự không coi hạt giống quyền hành ra gì, vội nói:

"Nếu như thực sự là quyền hành của Vĩnh Ám Chi Dạ, sau khi trở thành hạt giống quyền hành sẽ có rất nhiều trợ giúp đối với quá trình tu luyện của ngươi. Ngươi lấy được càng nhiều hạt giống quyền hành thì sự trợ giúp sẽ càng lớn"

Chu Tự nghi hoặc hỏi:

"Vậy sao hạt giống quyền hành mà ngươi cho ta không mang tới trợ giúp cho tu vi?"

Thái Dương Thần nghiêng về phía trước, hắn đan mười ngón tay vào nhau rồi chống cằm mà cười nói:

"Con người, vấn đề đơn giản vậy mà ngươi cũng không hiểu à? Cho ngươi quá nhiều, ta sẽ gặp nguy hiểm Chu Tự lườm Thái Dương Thần một cái, nói:

"Ngươi muốn ra ngoài đi dạo không?"

"Không"

Thái Dương Thần lùi về sau, dựa vào thành ghế, vẻ mặt thả lỏng, nói:

"Nơi này tốt lắm, ở đây cả đời cũng không sao"

"Ngươi hiểu rõ về Nguyên Tố Chi Tâm không?"

Chu Tự hỏi.

Thái Dương Thần lắc đầu:

"Cái này thì ngươi hỏi nhầm người rồi, ngươi có thể hỏi vị thần khác. Chuyện về Nguyên Tố Chi Thần ta biết rất ít, người biết kha khá hẳn là Nữ Thần Đại Địa"

Nữ Thần Đại Địa? Cánh cửa có liên quan tới Thu tỷ? Trong lòng Chu Tự ngầm suy đoán, sau đó hỏi ngay:

"Ngươi hiểu bao nhiêu về Nữ Thần Đại Địa "Đáng tiếc"

Thái Dương Thần lắc đầu, bình tĩnh nói:

"Chúng ta đều là một thành viên ở nơi này, ta không thể nói cho ngươi chuyện về nàng. Chờ khi nào ngươi mở cánh cửa kia mà nàng không có bên trong thì ta có thể nói cho ngươi"

1097 chữ

Chương 448: Nhật Tộc

Chu Tự khẽ gật đầu, tiếp tục hỏi vấn đề của mình:

"Còn có hai vấn đề, một là tế đàn bên ngoài vẫn luôn xuất hiện dã thú, hẳn là liên quan tới tế đàn của ngươi, mang tới cho ta rất nhiều phiền phức, tốt nhất ngươi nghĩ cách đi. Thứ hai là liên quan tới Thần Khải Chi Môn, nếu như đồ bên trong được thả ra, thì có thể tiếp tục sử dụng Thần Khải Chi Môn không?"

Vấn đề thứ hai chọc cười Thái Dương Thần.

"Ngục giam của nhà ngươi dùng một lần rồi có hư luôn không hả? Cùng lắm thì thay khóa. Còn về tế đàn, có thể là cống phẩm. Tìm người hòa hợp với Quyền trượng Thái Dương đứng trên tế đàn cảm nhận thì có thể xác định. Ngươi có hạt giống quyền hành trên lý thuyết cũng được, nhưng quyền hành không cách nào hòa hợp với ngươi, hiệu quả cũng bình thường. Không thì thật nhiều khẩn cầu sẽ trực tiếp chỉ về phía ngươi."

Nghe được những lời này, vẻ mặt Chu Tự hoảng sợ, đây không phải giống như hàng loạt cuộc gọi rác sao?

May mà không phù hợp.

Đến lúc này, Chu Tự không tiếp tục hỏi thêm gì nữa.

Chuyện khác không cần thiết phải hỏi, ví dụ như đại khái người nào sẽ nhìn chằm chằm vào quyền hành Thái dương, hai là liên quan tới bảo tàng sách.

Chuyện của Thu tỷ càng không phải hỏi trực tiếp nữa.

Những thần này không có một ai hắn không chơi nổi.

Cũng chỉ nắm đấm cứng hơn họ một chút, đầu óc...

Chu Tự tự nhận bản thân học khác tốt, thành tích cũng không tệ. Cho dù trong tính toán bản thân thực sự dốt đặc, nhưng vẫn làm đề toán được.

Con người phải thẳng thắn thừa nhận điểm yếu của bản thân. Chứ đừng nói là mấy năm nay nếu hắn có thể dùng nắm đấm thì chắc chắn sẽ không dùng trí óc. Nếu có thể xử lý bằng bằng một quyền thì chắc chắn sẽ không dùng đến quyền thứ hai.

Như vậy sao có thể đấu trí đấu dũng với thần đã tính kế bao nhiêu ngày tháng được?

Nói một tiếng cáo từ, Chu Tự quay người rời đi, bên ngoài còn vài việc cần hắn xử lý.

Cộp...cộp! Chu Tự cầm đao bước từng bước rời khỏi Thái Dương Thần Điện. Chờ tới khi bóng lưng Chu Tự biến mất, đao ý rời rồi, Thái Dương Thần mới thở hắt ra một hơi.

"Nguy hiểm thật, mặc dù không biết hắn đã phá giải Vĩnh Ám Chi Dạ thế nào, nhưng đúng thật là cao minh. Dựa vào thực lực và tiềm lực của hắn, tương lai chắc chắn có thể trèo lên đỉnh cao. Nếu không phải khi đó ta có chuyện khác ngăn cản, có lẽ hôm nay không tốt được rồi"

Thái Dương Thần nhếch môi, lộ ra ý cười: "Làm việc tốt thường gian nan. Những gì con người không phải không có lý. Nếu không phải khi đó nhất niệm chuyển hướng khác, khả năng sau này không có Thái Dương Thần. Ai ngờ, một ý niệm trong đầu năm đó lại trở thành cọng cỏ cứu mạng hôm nay. Hahaha! Khí vận lần này nằm ở chỗ ta rồi.

Sau đó, Thái Dương Thần khôi phục lại sự bình tĩnh, lâm vào trầm tư, thỉnh thoảng lại gật đầu, giống như đang tự hỏi.

Có thể thành thần ở thời đại thần minh đều phải giẫm lên vô số hài cốt.

Hắn phải nhớ lại, có thứ như giống như Vĩnh Ám Chi Dạ này tồn tại không.

Một lát sau, hắn khẽ thở ra, có lẽ không có.

"Có điều có người thả Vĩnh Ám Chi Dạ ra, họ muốn làm gì?" Thái Dương Thần nhìn về phía mái vòm rồi nhíu mày Bên hắn khôi phục quá chậm, không thể nào biết được tình hình cụ thể bên ngoài.

Bây giờ chỉ có thể tiếp tục chờ đợi.

Có nhiều thời gian thì còn được, chỉ sợ chẳng còn bao nhiêu thời gian nữa.

Trong không gian trống rỗng thênh thang, bảy cánh cửa sừng sững dưới mái vòm, mỗi cách cửa đều có hoa văn riêng biệt.

Cánh cửa thứ nhất tỏa ra hơi cực nóng, giống như lửa cháy bừng bừng đang thiêu đốt.

Trước cảnh cửa này, có một người một chó đang lặng lẽ đứng đó.

Hai người cực kỳ kiên nhẫn.

Sau một lúc, cửa từ từ mở ra, Chu Tự đi ra từ bên trong.

"Gia...sao rồi?"

Đại Địa Thần Khuyển ân cần hỏi.

"Đạo hữu có thu hoạch gì không?"

Hầu Trầm cũng trịnh trọng hỏi.

Chu Tự cất Vĩnh Ám Chi Nhận đi, đón lấy bốn ánh mắt đối diện, khẽ cười nói:

"Đã hỏi cho các ngươi chuyện tế đàn rồi, có khả năng nhất định là có người đang cho hung thú, tế tự Thái Dương Thần cống phẩm. Ngày mai ta bảo Thu tỷ tới xem thế nào.

Thu Thiển là Thần Minh Chi Nữ, phù hợp với quyền trượng Thái Dương nhất, để nàng đi cảm nhận xem có phải cung phụng của tín đồ không thì có thể xử lý chuyện này một cách hợp lý.

"Thì ra là vậy, thế đúng là có khả năng này"

Hầu Trầm như có điều suy nghĩ, gật đầu.

Bàn giao đơn giản xong, Chu Tự đi vào cánh cửa thứ nhất bên phải. Vị trí trung tâm của cánh cửa này có ký hiệu giọt nước.

Mà bên dưới là trời mưa trên biển, có hơi gợn sóng.

Làn nước tron vắt được Chu Tự lấy ra, cùng lúc đó Làn nước trong vắt bay lên hòa vào trong cửa.

Cửa đá bắt đầu thay đổi, mặt biển màu lam lộ ra rõ ràng từng chút một.

"Xem ra không có vấn đề gì.

Chu Tự thở phào trong lòng.

Xử lý xong những việc này, Chu Tự bèn tính rời đi.

Chỉ là Đại Địa Thần Khuyển đột nhiên có chuyện tìm hắn, nói có lẽ vài ngày tới người của Nhật Tộc sẽ tới, muốn gặp hắn.

Suy nghĩ một lát, hắn bèn đồng ý.

Thân phận của Đại Địa Thần Khuyển không tầm thường, đột nhiên làm sủng vật, trong tộc để ý tới là chuyện đương nhiên.

Có người tới khảo sát cũng là chuyện thường tình.

1056 chữ

Chương 449: Đắt

Suy nghĩ vậy, Chu Tự đột nhiên có hơi tò mò. Mình và Thu tỷ đính hôn mà cho tới nay sư phụ của Thu tỷ chưa đích thân tới một chuyện.

Do sư phụ của Thu tỷ không thèm để ý, hay là do mình quá ưu tú? Chu Tự thoáng có suy nghĩ tự luyến.

Nhưng lần trước sư phụ của Thu tỷ cũng muốn lấy ảnh để bói, mặc dù cho tới giờ chưa có tin gì, nhưng nói rõ là quan tâm tới cuộc hôn nhân này.

Sau này hắn cũng nên tới thăm một chuyến.

Nhớ tới ghi chú của sư phụ Thu tỷ cho nàng, Chu Tự lại có chút để ý.

Sư phụ đau đầu cũng bắt nhiều người khác đau đầu theo à?

Đường Cảnh Xuân, Phú Quý Hoa Viên, tầng ba tòa số sái.

Trong phòng, Chu Ngưng Nguyệt đang dùng điện thoại gửi tin nhắn cho Chu Tự.

Mùa nho xanh đã qua rồi, nhưng một số siêu thị lớn vẫn còn hàng tồn, lúc về các nàng không mua được. Chỉ có thể để Chu Tự đi đường vòng tới những siêu thị khác mua giúp nàng.

"Nguyệt tỷ, sao khóa cửa phòng vệ sinh lại hư rồi? Không khóa được?"

Thu Thiển loay hoay với cửa phòng vệ sinh cất tiếng hỏi với vẻ mặt tràn đầy thắc mắc.

"Cửa hỏng sao ngươi lại hỏi một hài tử tám tuổi như ta chứ?"

Chu Ngưng Nguyệt gửi tin nhắn xong thì lấy quýt ăn, nàng nói:

"Chờ Chu Tự về rồi để hắn sửa cho ngươi"

Tóc Thu Thiển xõa tự nhiên, nàng ôm quần áo đứng trước cửa phòng vệ sinh rồi thì thầm:

"Khi nào Chu Tự mới về?"

"Không biết nữa, ta gửi tin nhắn cho hắn nhưng không thấy trả lời, có lẽ phải tám chín giờ mới về. Ngươi gọi hỏi xem, tiện thể bảo hắn mua hoa quả cho ta nữa, trong nhà hết hoa quả tươi rồi"

Chu Ngưng Nguyệt cầm lấy điều khiển ti vi rồi thuận miệng trả lời.

Lúc các nàng về tới nhà vẫn là buổi chiều, sau khi quét dọn nhà cửa xong là hơn năm giờ.

Thu Thiển nhìn đồng hồ, cảm thấy vẫn còn sớm nên không gọi điện thoại hỏi, nàng đi thẳng vào phòng vệ sinh, tiện thể nói:

"Lúc Chu Tự về nhớ nói với ta nhé.

Chu Ngưng Nguyệt mở ti vi xem phim hoạt hình rồi trả lời một cách qua loa:

"Ta biết rồi"

Bên lề đường Thanh Thành, Chu Tự đọc tin nhắn mà Chu Ngưng Nguyệt gửi tới rồi thở dài một hơi.

"Không biết siêu thị lớn bên cạnh Phú Quý Hoa Viên có không nữa, có lẽ các nàng chỉ vào siêu thị nhỏ, mình cứ vào trước xem sao"

Chu Tự quết định rồi bước nhanh về phía siêu thị.

Chuyện Thái Dương Thần và Biên Giới Thành đều đã có kết quả rồi.

Còn lại thì để ngày mai Nguyệt tỷ và Thu tỷ đi một chuyến, mình có thể yên lòng đi làm rồi.

Chu Tự đi tới siêu thị lớn gần Phú Quý Hoa Viên.

"Nguyệt tỷ gửi tin nhắn muộn hơn mấy phút là ta phải vòng lại rồi, không biết có mua được hay không nữa.

Nguyệt tỷ thích ăn hoa quả, nhất là những loại có vị ngọt. Mà hết lần này tới lần khác những loại này đều không rẻ. Chu Tự có thể cảm giác được phần lớn tiền lương của mình đều được tiêu vào việc mua hoa quả.

"Suy đi nghĩ lại thì nuôi Thu tỷ vẫn dễ hơn, ít khi nào cần dùng tới tiền.

Mỗi lần nhớ tới Thu Thiển thì Chu Tự đều cảm thấy rất hạnh phúc.

Hắn suy nghĩ một lát thì cũng đã đi tới khu hoa quả, các loại hoa quả rực rỡ muôn màu, Chu Tự cố ý tìm kiếm mới thấy được nho xanh. Chỉ có bốn năm chùm.

Xem ra không có sự lựa chọn rồi, Chu Tự thầm nghĩ.

Lúc đi qua, hắn chợt dừng lại, có một nam tử đang đứng trước quầy nho xanh.

Hắn mặc âu phục rộng rãi, trên mặt hằn sâu vết khắc khổ, hắn đứng đó nhìn chằm chằm nho xanh một lúc lâu.

Chu Tự thấy thế thì cố ý dừng lại ở một nơi khác, giả vờ như đang lựa loại trái cây khác để đợi đối phương rời khỏi vị trí đó. Hắn biết người này, ở cùng khu với hắn.

Chính là người thường xuyên uống rượu khuya kia, cuộc sống có chút không như ý.

Đối phương chỉ là nhìn chằm chằm nho xanh, cuối cùng ánh mắt dừng trên biển giá cả, lúc này mới xoay người rời đi, bóng lưng có chút cô đơn.

Chu Tự rất tò mò, hắn đi tới trước đống nho xanh rồi ngẩng đầu nhìn gía cả, phía trên ghi rõ 29.8 tệ.

"Đắt thật đấy"

Chu Tự than thở trong vô thức.

Hắn đưa mắt tìm kiếm, thì thấy nam nhân kia cuối cùng lại chọn quýt thái ngọt có giá 2.98 tệ.

Trong lúc nhất thời Chu Tự có chút ngại không dám mua loại trái cây đắt như thế này, đáng tiếc đây là thứ Nguyệt tỷ thích, chứ không phải hắn thích.

Nếu như ở một mình giống như trước đây thì chắc chắn hắn sẽ không mua.

Lại lựa thêm vài loại trái cây khác, tính tiền xong thì Chu Tự trực tiếp trở về.

Khi hắn đi đến Phú Quý Hoa Viên lại thấy nam tử kia.

Trong tay hắn có xách theo hai cái túi, là quý thái ngọt và...cơm chiên?

Chu Tự chầm chậm theo sát phía sau.

Khi đi bộ trên đường thì hắn thích đi đằng sau người khác, vì khi còn bé có thói quen hiển lộ Nhất Dương Chỉ, Đạn Chỉ Thần Công, người khác không hiểu sẽ cười chê hắn, nhiều lần như thế sẽ dẫn đến hiện tượng luôn cảm thấy bọn chúng đang cười chê hắn. Nếu như đi đằng sau mọi người thì sẽ không còn xuất hiện vấn đề đó nữa, về lâu về dài hắn đã hình thành thói quen này.

1075 chữ

Chương 450: Đẹp Không?

Lúc này, tiếng chuông điện thoại của nam tử phía trước reo lên.

"Mẹ ạ? Hai người ăn cơm chưa? Không còn sớm nữa đâu. Con ăn rồi, cha khôi phục ổn không? Không có chuyện gì là được, những chuyện khác mẹ không cần phải lo. Không cần phải tiết kiệm tiền, ăn ngon một chút, mua nhiều hoa quả lên. Từng tuổi này rồi cũng đừng nghĩ tới chuyện đi làm nữa" Trong giọng nói của nam nhân mang theo chút tùy tiện. "Chỗ con không sao, mẹ không cần phải lo, con cũng xin nghĩ được rồi, hai ngày nữa sẽ qua thăm hai người.

Vâng, con biết rồi, không cần lo cho con, cha con cứng đầu cứng cổ, mẹ phải...

Chu Tự nhìn đối phương đi xa cũng không tiếp tục đuổi theo nữa, mà chuyển hướng về tòa nhà mình ở. Trong lúc nhất thời hắn cảm thấy bản thân thật may mắn, không cần phải tận hiếu. Cha mẹ không bao giờ bị bệnh, cũng không thiếu tiền, cuộc sống còn thoải mái hơn mình nữa.

Nhưng cũng có chút tiếc nuối, khi còn bé luôn nghĩ rằng mình trưởng thành rồi thì cha mẹ cũng lớn tuổi, phải báo hiếu cho hai vị, ai mà ngờ rằng cha mẹ mình không bao giờ già chứ.

"Rõ ràng là không già đi, vì sao cứ sốt ruột để mình đi ra mắt chứ? À, hóa ra là mình sẽ già đi"

Những suy nghĩ lung tung ập tới, Chu Tự đã leo lên đến lầu ba.

Lach...cach!

Hắn mở cửa vào nhà.

Lúc này Nguyệt tỷ đang xem Thủy Thủ Mặt Trăng, Chu Tự vào đúng lúc cả nhóm đang dùng ma pháp biến hình.

"Về sớm thế à?"

Nguyệt tỷ quay đầu lại nhìn với vẻ mặt ngạc nhiên "Lúc ta nhận được tin nhắn thì cũng sắp về tới nhà rồi Chu Tự nói một cách qua loa.

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu, nàng mở to hai mắt nhìn chằm chằm Chu Tự rồi bình tĩnh nói:

"Vòi nước trong phòng tắm hư rồi, cứ tí tách suốt, ngươi vào sửa đi"

Chu Tự đặt hoa quả lên bàn trong phòng khách, hắn đáp lại một tiếng rồi nói:

"Lúc ăn nhớ rửa đó"

Hắn nói rồi đi về phía phòng tắm, đúng là có tiếng nước truyền ra.

Đang yên đang lành sao lại hư chứ? Chu Tự không hiểu được, hắn vừa đi vừa tưởng tượng phải sửa thế nào.

Lach...cach!

Chu Tự mở cửa ra, hắn vừa định mở cửa đi vào thì đã sững sờ ngay tại chỗ.

Bên trong có một bóng người xinh đẹp, đang rửa đi lớp bọt xà phòng trên người.

Cửa đột ngột bị mở ra cũng khiến nàng vô cùng kinh ngạc.

Hai người đối mặt với nhau.

Thế giới trở nên bằng phẳng.

"Trắng thế"

Chu Tự buột miệng thốt lên, nhưng hắn lại tỉnh ngộ ngay trong nháy mắt, hắn hoảng hốt mà nói:

"Thu tỷ, ta...ta không biết gì hết, ta còn tưởng..Âm!

Chu Tự còn chưa dứt lời thì đã cảm giác thân thể mình phải tiếp nhận một xung kích lớn lao, cả người bay ra ngoài.

Lưng hắn đập thẳng vào vách tường.

Rầm!

Lớp sơn trên vách tường vỡ vụn rơi lả tả, rơi xuống đất cùng lúc với Chu Tự.

Đau đớn khôn cùng.

"Chu Tự, ngươi làm gì thế hả?"

Chu Ngưng Nguyệt ăn nho xanh rồi nói với vẻ hoảng sợ:

"Ta đã nói là Thu Thiển đang tắm rồi, dặn ngươi đừng mở cửa, sao ngươi vẫn cố ý đi mở vậy?" Trong lúc hỗn loạn, Chu Tự thật sự muốn đứng dậy mở cửa rồi mời Nguyệt tỷ đi ra ngoài.

Thu Thiển bối rối, nàng vội vươn tay đóng cửa lại.

Lúc này, Chu Ngưng Nguyệt mới đi tới bên cạnh Chu Tự, nàng vừa ăn nho xanh vừa nói:

"Đẹp không? Hoàn hảo không? Thèm không?"

Chu Tự:

"..."

Lời nói ác ma ở đâu ra đây? Hại hắn suýt chút nữa là mất nửa cái mạng.

"Đừng giả vờ nữa, đứng lên đi"

Chu Ngưng Nguyệt đứng dậy đi về phía phòng khách rồi nói một cách bình tĩnh:

"Vừa rồi Thu Thiển ra tay có hơi hoảng hốt, nhưng sau khi xác định là ngươi thì cũng đã thu hồi lực lượng ngay sát lúc phóng chiêu. Nếu không thì cả tường nhà ta cũng sập rồi, ngươi đền nổi chắc? Ta đã nói rồi, Thu Thiển nhìn thì có vẻ lạnh lùng khó gần, nhưng thật ra trong cơ thể ấy là một trái tim thiếu nữ. Ngươi chỉ cần mạnh mẽ một chút là sang năm ta có thể lên chức cô được rồi.

"Nguyệt tỷ, sao ngươi lại hãm hại ta?"

Chu Tự đứng dậy và chất vấn.

Hắn cẩn thận cảm nhận cơ thể mình, đúng là ngoại trừ đau nhức ra thì không có tổn thương nào khác.

Chu Ngưng Nguyệt ngồi trên ghế sô pha xem ti vi, nàng xoa mấy quả nho xanh trong tay rồi nói với vẻ chê bai: "Không được tươi nữa rồi"

Nàng đặt quả nho xanh vào miệng rồi lườm Chu Tự một chút mà nói một cách bình tĩnh:

"Vị hôn thê của mình, có cơ hội thì nhìn, không có thì phải chế tạo ra cơ hội để nhìn. Hơn nữa đây là chuyện của chính ngươi, không liên quan gì tới ta. Ai lại nghĩ rằng một tiểu hài tử tám tuổi sẽ nói dối chứ? Đồng ngôn vô kỵ" Chu Tự nhìn bộ dạng không thèm để ý của Nguyệt tỷ thì lại nghĩ nàng giống cha hay giống mẹ.

Nhưng hắn nghĩ một lúc lâu vẫn thấy chẳng giống ai cả, chắc là nhặt được rồi.

Lúc ăn cơm tối.

Chu Tự nhìn Thu tỷ bình tĩnh nấu cơm, xào rau.

Cho tới khi hắn bới cơm ra chén giúp nàng.

Lúc này, ba người ngồi trên bàn ăn.

Nguyệt tỷ uống một ngụm canh rồi ăn cơm, không hề có chút áp lực tâm lý nào, cho dù cơm này có ăn được hay không thì nàng cứ ăn trước rồi tính tiếp.

"Ăn đi, vì sao không ăn?"

Thu Thiển tươi cười mà hỏi.

Chu Tự vội cầm đũa lên, hắn lén lút quan sát trạng thái của Nguyệt tỷ.

1084 chữ

Chương 451: Nhìn Thế Nào?

Lúc trước hắn đã cẩn thận hỏi Thu tỷ, nói là vừa về còn mệt mỏi, cứ gọi đồ ăn ngoài là được rồi.

Nhưng lại bị Thu tỷ từ chối với một gương mặt tràn ngập nụ cười.

Chu Tự ăn bữa cơm này trong sự thấp thỏm lo âu, hắn không thể nào xác định được cơm có bị thêm những thứ khác hay không.

Chuyện cửa phòng tắm hư không hề nhỏ, nhưng Thu tỷ lại không nhắc tới dù chỉ một lời. Nếu không phải là đang im lặng chờ đợi diệt vong thì chính là im lặng chờ đợi bộc phát.

Thu tỷ không những thù dai, mà còn có thù tất báo.

Chu Tự đã sửa cửa phòng tắm xong rồi, hắn trực tiếp đổi một nắm đấm cửa khác.

Sau bữa ăn, Nguyệt tỷ trở về phòng nghiên cứu mấy thứ, nguyên tố chi tâm và trận pháp lần trước Lý Lạc Thư gửi tới, đây đều là đối tượng nàng muốn nghiên cứu.

Nàng cũng đã mang hắc sắc giới chỉ đi rồi, nàng muốn phục chế ra một cái khác.

Còn quyển sách bảo tàng kia, sau khi Chu Ngưng Nguyệt biết thư tịch này còn có phần tiếp theo thì nàng lại muốn nghiên cứu.

Chu Tự từng giao từng món đồ cho Nguyệt tỷ, nếu có thể nghiên cứu ra được thì đương nhiên là tốt.

Sau khi trời tối.

Chu Tự ngồi trên ghế sô pha xem ti vi, vừa về nên không cần phải học viễn cổ văn.

Xem phim hoạt hình được một lúc thì Thu Thiển đi rửa hoa quả cho Nguyệt tỷ, nàng cũng đặt một phần lên bàn uống trà ngay trước mặt Chu Tự.

Sau đó Thu Thiển ngồi ngay ngắn bên cạnh hắn.

Thu tỷ đi tới khiến Chu Tự trở nên căng thẳng, không biết sắp tới mình phải đối mặt với cái gì.

Chuyện nhìn thấy Thu tỷ tắm chỉ là ngoài ý muốn.

"Xem hay không?"

Đột nhiên Thu tỷ hỏi với giọng điệu bình tĩnh.

"Hả?"

Chu Tự ngạc nhiên, hắn vội lắc đầu.

"Toàn là bọt xà phòng, ta chẳng thấy gì cả. Thu tỷ hoàn toàn có thể tin tưởng ta"

Thu Thiển nhìn thoáng qua Chu Tự với gương mặt mờ mịt, nàng nói:

"Ta đang hỏi phim hoạt hình hay không?"

"..."

Chu Tự từ từ khôi phục từ trong ngây người, hắn lúng túng muốn tìm một cái lỗ để chui xuống, sau đó mới trả lời:

"Hay lắm"

Thu Thiển đáp lại một tiếng rồi cũng im lặng mà xem.

Hai người cứ thế ngồi xem phim hoạt hình cùng nhau, quan sát nam chính nữ chính cãi nhau, rồi làm lành, rồi lại cãi nhau.

Chu Tự âm thầm than thở trong lòng, nhiều chuyện thật đấy.

Hắn không chăm chú xem nữa mà vẫn luôn nhìn trộm Thu tỷ bên cạnh mình.

Chu Tự thấy Thu tỷ nhìn chằm chằm vào ti vi, giống như là xem rất chăm chú, thì lẩm bẩm trong lòng.

"Đẹp không?"

Đột nhiên Thu Thiển quay đầu lại hỏi.

Chu Tự vội quay đầu nhìn về phía ti vi rồi ra vẻ bình tĩnh nói:

"Khá hay, chỉ là cảnh tình cảm của nam nữ chính quá nhiều, rườm rà đau hết cả đầu.

Thu Thiển cười rất chân thành, nàng nói:

"Ta nói là cảnh lúc vừa mới mở cửa phòng tắm có đẹp không?"

Chu Tự:

"..."

Đẹp, nhưng ta không dám nói.

"Nhìn thấy rồi là phải chịu trách nhiệm đấy nhé"

Đột nhiên giọng của Thu Thiển lại mềm nhũn đi.

Chu Tự nghe thấy giọng điệu này thì vội ngồi thẳng người dậy, hắn cam đoan:

"Ta chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm với Thu tỷ"

Trong giọng nói của Thu Thiển còn mang theo ý cười:

"Vậy sau này không được nhìn những người khác nữa"

"Người khác không đẹp"

Trong đầu Chu Tự toàn là suy nghĩ người khác không so được với Thu tỷ.

"Ngươi từng nhìn người khác rồi à?"

Thu Thiển hỏi với vẻ kinh ngạc.

Chu Tự:

"...Đương nhiên là không có rồi"

Thu Thiển gật nhẹ đầu, sau đó nàng nói với một giọng chỉ Chu Tự có thể nghe được:

"Cũng đúng, chất lượng của năm trăm tệ khá kém, không đẹp cũng là lẽ đương nhiên "Thu tỷ, đó chỉ là hiểu lầm mà thôi"

Chu Tự nói với vẻ bất đắc dĩ.

"Ta hiểu mà" Thu Thiển gật đầu, sau đó nàng đứng dậy định đi về phòng, chỉ là nàng vừa mới đứng dậy đã ngồi xuống, nhìn Chu Tự với vẻ mặt tràn đầy trong trông đợi:

"Vậy nên đẹp thật à?"

Chu Tự thấy vậy thì trịnh trọng gật đầu:

"Ta sẽ nhớ cả một đời"

"Hừ"

Thu Thiển đứng dậy rồi nói với vẻ mặt chê bai:

"Biến thái"

Thu Thiển quay người đi vào phòng:

"Ta về phòng ngủ đây, ngươi cũng nghỉ ngơi sớm đi"

Thu tỷ vừa quay người lại thì trên gương mặt đã nổi nét ửng hồng, màu hồng kéo dài tới tận mang tai, trong ngượng ngùng mang theo nét mừng rỡ, và một chút xấu hổ.

Chu Tự thấy Thu tỷ vào phòng thì cảm giác bản thân chưa từng là đối thủ của nàng.

Từ khi Đại Địa Thần Khuyển mở ra cơ duyên thì Thu tỷ chưa từng dừng việc trêu chọc hắn lại.

Tính cách xấu xa ngày càng lộ rõ, không bỏ xót cái gì.

Nhưng lại làm cho người khác không thể ghét nàng dù chỉ một chút.

Chu Tự ngồi một mình trên ghế sô pha, hắn tưởng tượng lan man, nhớ về giây phút vừa mở cửa ra.

Thật ra...Hắn đã thấy rồi, mịn màng, uyển chuyển.

Mặc dù không phải chính diện nhưng nên nhìn hay không nên nhìn hắn đều đã thấy cả rồi.

Sao lại quên được chứ?

Chu Tự ngồi dựa vào sau ghế sô pha, hắn nhìn chằm chằm trần nhà rồi tự lẩm bẩm:

"Đột nhiên muốn kết hôn sớm một chút"

Hắn từ từ nhắm hai mắt lại, đã bình an vượt qua hôm nay rồi. Trong lúc nhất thời hắn có chút biết ơn Nguyệt tỷ.

Nhưng vấn đề ở đây là nhẫn cầu hôn phải mua như thế nào.

Chưa kết hôn bao giờ nên vẫn còn thiếu kinh nghiệm về phương diện này lắm.

1059 chữ

Chương 452: Bình Hoa Không Có Tỳ Vết

"Trong những bạn học mà mình quen cũng chỉ có một đôi bị mình báo cáo kia là đã kết hôn. Hay là hỏi hắn thử xem nhỉ?"

Chu Tự nghĩ như vậy thì ngồi thẳng lại, hắn định hỏi một chút.

Nếu không được nữa thì có thể tìm Lý Lạc Thư cùng nhau thương lượng.

Hắn đã giúp Lý Lạc Thư ra mắt rồi, bây giờ để Lý Lạc Thư giúp hắn cầu hôn thì cũng được xem là hợp tình hợp lý.

Ngày hôm sau tại thư viện Đông Lâm.

Minh Nam Sở tới điểm danh từ rất sớm, hắn ngồi trong bàn lễ tân chờ những người khác tới.

Có Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng trợ giúp nên chiều hôm qua ba người đã về tới Thanh Thành.

Vì có Hàn Tô và Tô Thị nên Minh Nam Sở được ăn mấy quả Hồng Dạ, lại cộng thêm đã nằm ở ngưỡng đột phá nên chỉ cần tu luyện thêm một chút đã tiến cấp rồi.

Vậy nên mới tới đây đi làm sớm như thế.

"Sao hôm nay lại tới sớm thế?"

Lúc Hàn Tô tới có chút bất ngờ.

Nàng điểm danh xong cũng ngồi trong quầy lễ tân, đang xem số liệu.

Phòng ngừa không theo kịp tiến độ công việc.

"Bế quan xong rồi đi làm luôn"

Minh Nam Sở vắt chéo chân, đọc lướt qua quyển sách trên tay rồi nói.

"Ngươi có cản thấy sau khi chúng ta về tới Thanh Thành thì tốc độ tấn thanh lại nhanh hơn không?"

Hàn Tô nhìn chằm chằm máy tính rồi nói.

"Cái gì nhanh cơ?"

Tô Thi cầm ổ bánh mì trên tay, nàng bước tới trước quầy lễ tân rồi hỏi.

Sau đó tiện thể đưa hai ổ bánh mì còn lại cho Hàn Tô và Minh Nam Sở:

"Cho các ngươi này"

"Cả hai đều là bánh mì ngọt à?"

Minh Nam Sở nhận lấy bánh mì rồi hỏi với vẻ chê bai.

"Ta không thích ăn mặn"

Tô Thị chu môi nói:

"Vừa rồi các ngươi nói cái gì nhanh hơn cơ?"

"Tốc độ tấn thăng"

Hàn Tô nhận lấy ổ bánh mì mà Minh Nam Sở đưa tới rồi nói:

"Sau khi về Thanh Thành thì chúng ta không những tấn thăng sớm hơn dự định, mà tốc độ tu luyện cũng nhanh hơn, có lẽ không cần quá lâu nữa chúng ta sẽ tấn thăng lục phẩm Giai Linh.

"Hình như có nhanh hơn thật Tô Thị suy nghĩ cẩn thận rồi gật đầu nói:

"Cũng thường xuyên gặp phải những chuyện đáng sợ hơn"

"Đó là ngươi bị Thánh Tử Ma Đạo xem trọng, chúng ta thì không"

Minh Nam Sở mở miệng phản bác.

Tô Thi siết chặt nắm đấm rồi nói bằng giọng ai oán:

"Ta cảm thấy hắn muốn bắt nạt ta, tinh thần có vấn đề, một mình hắn giết quái còn chưa đủ, muốn ép buộc người khác, nhìn người khác đau khổ. Thánh Tử Ma Đạo quá kinh khủng, dọa ta sợ, ta đã khóc rất nhiều lần đó"

"Sao ngươi không nói ngay trước mặt hắn ấy?"

Hàn Tô hỏi.

Tô Thị như bong bóng xì hơi, nàng xoa nhẹ mái tóc rồi nói:

"Ta xinh đẹp như thế này thì đương nhiên phải trân trọng mạng sống rồi, một bình hoa đẹp đẽ thì phải hoàn hảo không tì vết mới có giá trị"

Tô Thi nói xong rồi ngồi vào quầy lễ tân, trong lúc rảnh rỗi còn mượn một cái điện thoại khác của Minh Nam Sở, định chơi trò chơi.

Chỉ là nàng vừa cầm vào đã nói với vẻ hoảng sợ:

"Minh Nam Sở, cô gái này là ai?"

"Cô gái?"

Minh Nam Sở cũng ngỡ ngàng.

Hàn Tô cũng rất tò mò.

Lúc này bọn hắn nhìn về phía điện thoại, phát hiện Tô Thi đã mở một tấm ảnh ra. Trong tấm ảnh Minh Nam Sở đang ngồi sau đống lửa để sưởi ấm, một thiếu nữ ăn mặt chỉnh tề chụp cùng khung hình với hắn.

Khoảng cách khá là xa nhưng nhìn lại như đang chụp chung.

"Tiểu An?"

Minh Nam Sở kinh ngạc mở miệng.

"Tiểu An?"

Tô Thi nghe vậy rất tò mò:

"Hình như ta chưa từng nghe nói tới người này, Hàn Tô nghe nói bao giờ chưa?"

Hàn Tô cũng nhẹ nhàng lắc đầu:

"Chưa từng nghe qua Sau đó hai người nhìn về Minh Nam Sở với ánh mắt hóng chuyện.

"Là một tiểu nữ hài ngây ngô hoạt bát"

Minh Nam Sở cầm điện thoại rồi cười nói:

"Nàng nói nàng thích ta "Mối tình đầu à?" Tô Thị vô cùng khiếp sợ.

"Sao quen được vậy?"

Minh Nam Sở nhìn Tiểu An trong màn hình điện thoại rồi nói khẽ:

"Mỗi khi nhìn thấy lửa trại trong đêm thì ta lại nhớ tới nàng, nàng nói nàng muốn gả cho ta Hắn dứt lời rồi ngẩng đầu lên đón lấy bốn ánh mắt vừa tò mò vừa mong chờ, Minh Nam Sở nói:

"Muốn biết câu chuyện giữa ta và nàng à? Cho ta mượn năm trăm tệ trước đã.

Hàn Tô:

"..."

Tô Thi nhìn chằm chằm Minh Nam Sở rồi nói với vẻ không vừa ý.

"Lần trước ngươi mượn tiền của ta tới bây giờ còn chưa trả"

"Vậy thì chờ lần sau trả luôn một thể."

Minh Nam Sở đứng dậy đi ra ngoài rồi nói.

"Ngươi đi đâu vậy?"

Tô Thị tò mò hỏi.

"Ta đi rửa tấm ảnh kia ra, để trong điện thoại sẽ dễ bị lạc mất. Nàng ấy là đại ân nhân của ta, trên thế giới này đã không còn ai nhớ về nàng nữa rồi, ta phải nhớ"

Hàn Tô và Tô Thi cảm giác không thể hiểu nổi.

Sau khi bắt đầu làm việc, Hàn Tô cần biết rõ số liệu lúc mọi người không đi làm. Tô Thị không có tác dụng gì nhưng cũng biết cần cù bù thông minh, nàng cũng đang cố gắng làm việc.

Nhất là đổi mới tư liệu của ba người, mấy ngày nữa sẽ đón tiền bối dạy thể thuật.

Lần này vẫn là ở phòng tập thể hình bên cạnh, phòng ngừa chuyện kia xảy ra thêm lần nữa.

1131 chữ

Chương 453: Vô Dụng Hơn

Trên đường đi làm, Chu Tự sờ lên bụng, không thấy khó chịu chút nào. Nhưng buổi sáng Nguyệt tỷ có vẻ hơi mỏi mệt, hình như lại đau bụng rồi.

"Thu tỷ ngại ta còn phải đi làm hay biết mọi chuyện đều do Nguyệt tỷ là đầu têu?"

Chu Tự im ắng tự hỏi.

Buổi sáng Nguyệt tỷ đưa bảo tàng thư và hắc sắc giới chỉ trả cho hắn, nói là nàng không nghiên cứu được.

Bây giờ nàng chủ yếu chuyên chú vào trận pháp vào nguyên tố chi tâm.

Dáng vẻ có lòng mà không có sứcc của Nguyệt tỷ sáng nay khiến Chu Tự có hơi lo lắng, sợ mình sẽ trở thành đối tượng tiếp theo.

Nhưng từ lúc hắn tu luyện, nghe Thu tỷ báo giờ, nhìn Thu tỷ làm đồ ăn sớm, sau đó ăn hai chén lớn trong nụ cười của Thu Tỷ.

Vẫn không sao cả.

"Chào buổi sáng"

Minh Nam Sở đi từ thư viện ra, hắn chào hỏi Chu Tự rồi trực tiếp đi khỏi.

"Chào buổi sáng"

Chu Tự gật đầu đáp lại.

Sao vừa vào làm lại đi ra ngoài rồi? Chu Tự nói thầm trong lòng.

Lúc vào thư viện, hắn lắc đầu rũ bỏ những suy nghĩ dư thừa rồi điểm danh vào làm. Đã một tuần không làm việc rồi, phải thiết lập lại thói quen mới được.

Mấy ngày sau đó, cuộc sống của Chu Tự về lại quỹ đạo.

Hắn đi làm như thường lệ, thỉnh thoảng dạo chơi xung quanh, gặp được dã thú lại tiện tay xử lý.

Chỉ là xác suất hơi thấp, mấy người Hàn Tô cũng thường xuyên ra vùng ngoại ô luyện tập. Phạm vi bao phủ của bọn hắn càng rộng thì Chu Tự sẽ càng khó gặp được dã thú.

Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển đi tế đàn ở Biên Giới Thành, đúng là có người đang cung phụng Thái Dương Thần. Nhưng bởi vì nắm giữ quá ít quyền hành nên không thể nào liên lạc với phía bên kia.

Chỉ có thể tạo một cánh cửa trên cống phẩm, bọn hắn sẽ biết trước là cái gì, sau đó quyết định có nên truyền tống tới hay không.

Sau đó Chu Ngưng Nguyệt tiếp tục trở về cuộc sống bận rộn, không phải là đang ăn thì chính là đang chuẩn bị ăn. Phá giải trận pháp chỉ là chuyện tiện tay mà làm thôi.

Thu Thiển thì nấu cơm quét dọn vệ sinh, thuận tiện tu luyện để khống chế nhiều thần lực hơn, dễ dàng chống lại sự triệu hoán từ Biên Giới Thành.

Chu Ngưng Nguyệt mang về khá nhiều Hồng Dạ Quả, Chu Tự và Thu Thiển ăn rất nhiều, tới khuya, tu vi của bọn hắn sẽ không ngừng tăng lên.

Thu Thiển tu luyện chăm chỉ có thể hấp thu rất tốt, khiến nàng nhanh chóng tiến đến gần lục phẩm Giai Linh.

Mỗi ngày Chu Tự đều tu luyện, nhưng tiến độ của chu thiên linh khí đoàn không phải là quá nhanh, dù ít nhiều cũng có thắp sáng vài điểm.

Chỉ có Chu Ngưng Nguyệt là không tu luyện nhưng tu vi vẫn luôn vùn vụt tăng lên.

Mỗi ngày nàng đều sẽ cất tiếng phàn nàn:

"Tu vi lại tăng nữa rồi, ta phải nghĩ cách áp chế một chút, lỡ đâu tấn thăng ngũ phẩm Trận Linh thì ta lại quay về làm tiểu hài tử tám tuổi nữa mất"

Chu Tự không có cảm nhận gì đặc biệt với ngũ phẩm Trận Linh lắm, bởi vì hắn sắp trở thành cường giả đặc hiệu ngũ phẩm Trận Linh.

Thứ bảy, ngày hai mươi tháng mười một.

Buổi chiều.

Trời trong xanh, nhiệt độ có hơi giảm.

"Ta về trước đây, bái bai"

Tô Thi chào hỏi rồi rời khỏi thư viện.

"Về cẩn thận"

Chu Tự trả lời nhẹ nhàng.

Hắn ngồi trong quầy lễ tân của thư viện, sau khi thấy khách đã về hết thì bắt đầu nhìn đan điền bên trong.

Trong đan điền, điều đầu tiên đập vào mắt hắn là Ma Chủng với ánh vàng rực rỡ trĩu nặng.

Những ngày gần đây, hắn nhìn Ma Chủng cố gắng phấn đấu.

Bắt đầu tăng lên từ sáu vòng.

Thứ ba tăng lên bảy cái, thứ năm là tám cái, thứ bảy là chín cái.

Bây giờ chỉ còn cách tấn thăng một chút, có thể nói là Ma Chủng đã liều nửa cái mạng già mà tăng ca làm việc, chỉ để sớm kết thúc hạng mục rồi được nghỉ ngơi mấy ngày.

"Tối nay là có thể tấn thăng, phải hỏi thăm Nguyệt tỷ về quá trình này mới được, đề phòng có chuyện gì ngoài ý muốn"

Ma Chủng mà gặp phải chuyện gì bất ngờ thì sẽ rất dễ vỡ vụn, một khi vỡ thì lại phải làm lại từ đầu.

Tốn rất nhiều thời gian, hắn phải đề phòng cẩn thận mới được.

Chu thiên linh khí đoàn cũng có tiến triển, đại bảo kiếm của nhị thúc đã trợ giúp nó rất nhiều, lại cộng thêm Nguyệt tỷ thường xuyên cho hắn ăn linh đan diệu dược.

Bây giờ đã tăng từ năm chấm lên bảy chấm. Cũng chỉ cách tấn thăng còn đúng một bước."Nhanh hơn so với dự đoán rất nhiều, nhị thúc cứ như hack game ấy.

Cho dù là Ma Chủng hay chu thiên linh khí đoàn, chỉ cần được nhị thúc gột rửa thì đều như đại bảo kiếm vậy. Mà chu thiên linh khí đoàn càng nhiều thì hiệu quả gia tăng đối với Ma Chủng cũng càng lớn, không thể khinh thường.

Trong lúc nhất thời Chu Tự có hơi thắc mắc, tam lão bản có người cha như nhị thúc vậy sao lại kém cỏi như thế chú?

Hắn suy nghĩ kỹ lại, mới phát hiện có khi tam lão bản còn vô dụng hơn những gì hắn nghĩ.

Sau khi xác định rõ trạng thái thì Chu Tự bắt đầu ngồi trong quầy lễ tân của thư viện chép Kim Quang Thần Chú. Hắn càng chép thì càng cảm thấy cả người ngập tràng trong kim quang, sau này đối đầu với kẻ thù thì hắn sẽ tỏa quang mang vạn trượng.

Chờ lần sau gặp được dã thú sẽ động thủ.

Khi đó, ánh sáng của hắn sẽ xé rách hắc ám, chiếu sáng khắp mọi nơi.

Cộc...cộc...cộc!

Có người nhẹ nhàng gõ lên quầy.

Chu Tự để bút xuống rồi ngẩng đầu nhìn lên, là tiểu cô nương tài vụ sát vách, Âm Túc tiên tử. Lúc này nàng đang cúi đầu với vẻ thẹn thùng.

1131 chữ

Chương 454: Cầu Hôn Thế Nào "Ngươi muốn tìm sách gì à?"

Chu Tự hỏi.

"Không, không phải...

Âm Túc vội vàng xua tay, sau đó đưa một hộp kẹo cưới cho Chu Tự.

Chu Tự nhận hộp kẹo cưới mà sững sờ ngay tại chỗ, hắn vô cùng kinh ngạc.

"Ngươi và Từ đại ca kết hôn rồi à?"

Nhanh thật đấy, không ngờ chỉ mới một tuần mà đã kết hôn rồi, thanh xuân đã chấm dứt. Xoẹt!

Âm Túc đỏ bừng cả mặt, nàng vừa hoảng sợ vừa hốt hoảng mà xua tay:

"Không, không phải ta và Từ đại ca"

Âm Túc cảm giác câu từ của mình biểu đạt có vấn đề nên vội vàng bổ sung một câu:

"Từ đại ca lợi hại như thế sao lại xem trọng một người bình thường như ta"

Tuổi thanh xuân vẫn còn đó, Chu Tự cảm thấy buồn cười, hắn đổi đề tài rồi nói.

"Vậy đây là kẹo cưới của ai thế?"

"Là chị ta sắp kết hôn rồi, mấy ngày nữa sẽ tổ chức hôn lễ. Các ngươi có rảnh có thể qua đó chung vui, hình như tổ chức vào ngày nghỉ đấy"

Âm Túc nói lí nhí.

Chu Tự vội vàng đồng ý, hắn biết Âm Túc định mời Từ đại ca đi nhưng lại không dám. Nếu mấy người bọn hắn đi thì đương nhiên Từ đại ca cũng sẽ đi theo.

Sau đó Âm Túc quay đầu đi vào phòng nghỉ, muốn chia kẹo cưới cho những người khác.

"Đúng rồi, tam lão bản về rồi"

Chu Tự nhắc nhở.

"Ta biết rồi"

Âm Túng trả lời rồi vào phòng nghỉ.

Chu Tự cũng không thèm để ý, hắn mở hộp kẹo cưới ra nhìn, phát hiện đều là những loại bánh kẹo mà mình chưa từng thấy bao giờ.

Hắn bóp nhẹ, có hơn một nửa là kẹo mềm.

Trong nhà Chu Tự không có họ hàng gì, thỉnh thoảng hàng xóm kết hôn sẽ chia kẹo cưới, hoặc là cửa hàng của ông cha hắn sẽ nhận được một chút.

Khi còn bé, Chu Tự rất vui khi thấy kẹo cưới mềm, lúc đi ăn tiệc cũng sẽ nhìn lén cô dâu, cảm thấy rất xinh đẹp. "Không biết Thu tỷ mặc áo cưới sẽ như thế nào nữa"

Đột nhiên Chu Tự nghĩ tới Thu tỷ.

Chỉ là rất nhanh sau đó hắn lại lúng túng.

Trong nhận thức của hắn, kết hôn sẽ tổ chức ở nhà hàng khách sạn, cô dâu mặc váy cưới trắng.

Nhưng Thu tỷ và Nguyệt tỷ lại là người của giới tu chân, có lẽ trong nhận thức của các nàng là tam thư lục lễ, tứ sính ngũ kim, kiệu lớn tám người khiêng với của hồi môn dài mười dặm.

Chu Tự suy nghĩ một lát rồi gật đầu mà tự lẩm bẩm:

"Được, mình sao cũng được.

Về chuyện nhẫn cầu hôn hắn cũng đã hỏi người bạn kia rồi, người đó trả lời bằng một dấu chấm hỏi.

Chu Tự hỏi hắn có ý gì thì người đó nói:

"Có phải là ngươi chơi thật và thách thua rồi không?"

Chu Tự tỏ vẻ bản thân không hiểu thì người bạn yêu sớm kia nói tiếp:

"Một đại hiệp chỉ biết học và luyện võ như ngươi cũng thích con gái à?"

Chu Tự nhìn thấy câu nói này thì lại muốn hỏi hắn có mấy đứa con.

Đáng tiếc là chỉ có một đứa đang còn trong bụng mẹ, nếu có thêm mấy đứa nữa thì hắn định đi báo cáo đối phương là đẻ sai chính sách.

Sau khi đối phương liên tục xác định là Chu Tự muốn cầu hôn thì mới bắt đầu than thở là mặt trời mọc ở phía tây rồi.

Cuối cùng mới trả lời cầu hôn chỉ cần lãng mạn là được, mua một bó hoa, một cái nhẫn. Nếu điều kiện không cho phép thì dùng nhẫn bạc, có dư dả thì mua nhẫn vàng kim cương thiên nhiên.

Chu Tự hỏi hắn có phải là cũng cầu hôn như thế hay không.

Đối phương bảo không phải, hắn không cầu hôn, tính từ cấp hai cho tới tốt nghiệp đại học, hai bọn hắn đã ở cạnh nhau tám năm, chỉ hỏi một câu tượng trưng là được rồi.

Trong lúc nói chuyện phiếm, đối phương lại đặc biệt cảm ơn lúc trước Chu Tự đã báo cáo.

Lời cảm ơn của đối phương để Chu Tự cảm thấy đây chỉ là một câu nói mỉa mai.

Nhưng đối phương đã bày kế cho, hắn cũng không thèm so đo làm gì.

"Mua hoa thì dễ rồi, còn nhẫn phải mua số đo nào mới được đây?"

Tám giờ tối.

Chu Tự đứng trước máy chấm công, hắn đã quyết định lần sau khi nắm tay Thu tỷ thì sẽ lén lút đo xem cần nhẫn số nào.

Chu Tự chào Trình tỷ rồi rời khỏi thư viện.

Lúc sắp đi tới trạm xe buýt thì hắn gặp phải một nữ tử.

Nàng mặc áo đỏ, bên hông có buộc đai lưng màu đỏ, mái tóc đen nhánh búi một kiểu tóc đơn giản, dáng người yểu điệu, ngũ quan tinh xảo, chỉ có sắc mặt là hơi chút tái nhợt.

"Chào ngươi.

Nàng đi tới bên cạnh Chu Tự rồi ho nhẹ hai tiếng.

"Cho ta hỏi làm thế nào để đi tới thư viện Đông Lâm? Ta lạc sư phụ và sư huynh rồi, bọn hắn không nói cho ta biết vị trí ở đâu.

"Tiếp tục đi về phía trước, sau đó rẽ trái là được"

Chu Tự quay người chỉ về hướng phía sau lưng mà nói.

"Đa tạ tiểu công tử, khụ khụ"

Nữ tử nói cảm ơn rồi đi về phía trước.

Chu Tự thấy đối phương biến mất ở ngã rẽ thì nghi ngờ trong lòng, có sư phụ sư huynh thì chắc chắn là tu chân giả? Nhưng không cảm nhận được linh khí mà Nguyệt tỷ nói.

Vì để phân chia tu chân giả nên hắn đã học được cách cảm nhận tu vi.

Chu Tự không cảm nhận được chút linh khí nào từ nữ tử trước mắt này, vậy thì chỉ có hai loại khả năng.

Một là năng lực thu liễm khí tức của đối phương quá mạnh, hai là người bình thường.

"Được rồi, về nhà chia tiền thôi"

Chu Tự lắc đầu rồi không quan tâm tới nữa.

Hôm nay phát tiền lương, tổng cộng một ngàn một trăm hai mươi tệ.

Nộp lên năm trăm mười, còn lại sáu trăm mười, cộng thêm phần mà hắn để dành thì có lẽ sẽ mua được một chiếc nhẫn tốt.

1133 chữ

Chương 455: Có Người Muốn Đến

Lúc về gần tới nhà thì Chu Tự nhận được thông báo từ Minh Nam Sở, nói là người dạy thể thuật đã tới rồi, thứ hai phải đi làm sớm một chút.

Lại là đi làm sớm, Chu Tự nói thầm trong lòng rồi trả lời tin nhắn:

"Đừng nói lại là cái bẫy của Hoàng Nham đạo nhân nhé?"

"Không đâu, lần này rấy kỳ quái. Lần trước Hoàng Nham đạo nhân tới, Trình tỷ hoàn toàn không thèm để ý.

Nhưng lần này lại dặn đi dặn lại đừng thất lễ. Lần đầu tiên ta thấy có người khiến Trình tỷ để ý như thế, thứ hai phải cẩn thận một chút.

Minh Nam Sở nhắc nhở.

Chu Tự không những không sợ mà còn lấy làm mừng, điều này cũng đã nói lên thể thuật của người tới chắc chắn sẽ không kém.

Hắn sắp đả thông hai mạch Nhâm Đốc, vô địch thiên hạ.

Reng!

Đột nhiên điện thoại vang lên, khiến Chu Tự sắp vô định thiên hạ giật mình nhảy dựng lên.

"Mẹ gọi tới à?"

Chu Tự nhìn cái tên hiển thị trên màn hình điện thoại rồi bắt máy:

"Con nghe đây mẹ"

"Bây giờ con đang ở nhà à?"

Giọng của Liễu Nam Tư vang lên.

Chu Tự vừa đi vừa trả lời:

"Không ạ, vừa mới tới cửa khu"

"Nghe nói ngươi và Thu Thiển đã tiến triển một bước dài à?"

Liễu Nam Tư cười hỏi, trong giọng nói tràn đầy vui mừng vì nhi tử hết ngu rồi.

Chu Tự sững sờ ngay tại chỗ, hắn thầm nghĩ Nguyệt tỷ đúng là áo bông nhỏ tri kỷ của cha mẹ.

"Không phải xem mắt đều như thế sao?"

Chu Tự trả lời lập lờ nước đôi.

"Không sao đâu, ngươi mạnh dạn một chút. Cả nhà chúng ta đều là Ma Đạo, không có quy củ gì cả, cũng không cần lo lắng bị người khác cười chê. Có con trước khi cưới cũng chẳng phải chuyện to tát gì, ngươi phải nắm chắc cơ hội, không có cơ hội thì cũng phải biết cách chế tạo cơ hội"

Liễu Nam Tư tận tình khuyên bảo. Chu Tự xụ mặt xuống, chưa bao giờ hắn chắc chắn việc chỉ mình Nguyệt tỷ là con ruột của cha mẹ như lúc này.

Hắn thử chuyển đề tài sang chuyện khác:

"Mẹ, hai người ăn cơm chưa?" "Chưa ăn, cuối năm nên người trong trấn cũng nhiều hơn, việc làm ăn của tiệm cơm cũng khá tốt. Ta và cha ngươi có để dành ít tiền, chờ ngươi kết hôn thì mua cho các ngươi một căn nhà mới Liễu Nam Tư nói. Vậy khi nào thì tổ chức hôn lễ? Chu Tự âm thầm đặt câu hỏi trong lòng, nhưng ngượng ngùng không hỏi ra miệng.

Cha mẹ lề mề quá, những chuyện như này chẳng phải là các ngươi vỗ bàn một cái là quyết định được ư? Ôm cháu trai dễ như lòng bàn tay, vậy mà lúc quan trọng lại để ý tới quyền con người của nhi tử, khinh bỉ các ngươi.

"Đúng rồi, tết này các ngươi có về không?"

Chu Tự đột nhiên hỏi.

Bây giờ đã gần tháng mười hai, hai tháng nữa là sẽ tới tết, cũng không còn sớm nữa rồi.

Cha mẹ không trở lại thì ba người bọn hắn sẽ phải tới thị trấn Thanh Bắc ăn tết.

"Tết chắc chắn phải về rồi, ngươi cũng phải đi Ma Môn một chuyến, chúc tết sư phụ Thu Thiển. Đến lúc đó...thôi được rồi, đến lúc đó ta về rồi nói với ngươi"

Liễu Nam Tư không nhắc mấy chuyện này nữa mà chỉ nói:

"Có phải là gần đây các ngươi đều ở Thanh Thành đúng không?"

"Vừa về từ Hồ Nhàn Nhã, trước mắt không thấy lịch đi công tác"

Chu Tự trả lời.

"Mấy ngày gần đây các ngươi cẩn thận một chút.

Liễu Nam Tư nhắc nhở.

"Có một đối thủ trước đây của cha ngươi tới Thanh Thành, ngươi ra ngoài đi làm gặp được người kỳ quái nào thì lễ phép một chút"

"Đối thủ của cha à? Lợi hại lắm ư?"

Chu Tự nói với vẻ kinh ngạc:

"Các ngươi nói với Nguyệt tỷ chưa? Nàng thường xuyên lạc đường.

"Trưa nay đã nói rồi, bận rộn quá nên quên nói với ngươi mất. Dù sao cũng không đến mức nguy hiểm, nhưng cẩn thận một chút vẫn hay hơn"

Liễu Nam Tư nói.

Chu Tự cúi đầu, trong lòng suy nghĩ câu bận rộn quá nên quên nói của mẹ mình. Hắn là con ruột thật à? Bất công như thế cũng qua nghiêm trọng rồi.

Không phải là Nguyệt tỷ biết làm nũng thôi à, ta...ta không biết.

"Con trai, ngươi không cần để ý, cho dù là thần minh hay cường giả giới tu chân thì vi phụ đều có thể chống lại được.

Giọng của Chu Nhiên vang lên.

"Ma Đạo cự phách bảy mươi bảy ký, có phải là đối thủ cũng sẽ xấp xỉ bảy mươi bảy ký không?"

Chu Tự hỏi trong vô thức, hắn đang nói là địa vị.

Chu Nhiên:

"..."

Tút...tút...tút!

Chu Tự phát hiện cha mình đã cúp điện thoại, hắn còn định hỏi thêm một số chuyện.

Ví dụ như Hoang Cổ Kinh Thế Thư, hắn sắp tấn thăng ngũ phẩm Trận Linh, đạt tới tứ phẩm Nguyên Linh là có thể đọc một quyển Kinh Thế Thư khác.

Lỡ đâu có thể khiến công lực ngàn năm tấn thăng từ pháp lực ngàn năm lên tiên lực ngàn năm thì sao?

Khi đó...có lẽ sẽ có đặc hiệu rồi.

Chu Tự thu hồi những suy nghĩ rối loạn trong đầu, rồi bắt đầu suy nghĩ cường giả mà mẹ nói.

Cha hắn là Ma Đạo cự phách, đối phương không thể nào có thân phận bình thường được.

"Loại người này tới Thanh Thành làm gì chứ?"

Chu Tự lắc đầu, hắn không thể hiểu nổi.

Về đến nhà, Chu Tự đã nghe thấy Thu tỷ gọi hắn ăn cơm.

"Đã hâm nóng cho ngươi rồi, ở trên bàn ấy, ngươi tự ăn đi"

Chu Tự nhìn thoáng qua thì thấy Thu Thiển ngồi trên thảm trong phòng khách lật xem album ảnh. Nàng đang sắp xếp lại ảnh.

Mấy ngày nay, Thu tỷ cũng chỉ mặc áo len rộng rãi và quần dài hơi bó người, không hề hở ra chỗ nào cả. Hoặc là lần trước đã nhìn quá nhiều, dùng hết số lần của một tuần rồi nên Thu tỷ tạm thời không cho nhìn nữa. Nhưng dù vậy vẫn vô cùng xinh đẹp, nhìn mãi không chán.

1091 chữ

Chương 456: Kết Quả Xem Bói

"Nguyệt tỷ đâu rồi?"

Chu Tự hỏi.

"Đang tính trận pháp trong phòng đấy"

Thu Thiển quay đầu nhìn Chu Tự một cái rồi nói:

"Trưa nay Nguyệt tỷ nói là có đại nhân vật tới Thanh Thành, dặn ngươi ra ngoài đi làm phải chú ý một chút."

"Vừa rồi mẹ gọi điện thoại cho ta cũng nhắc tới, Thu tỷ biết người đó là ai không?"

Chu Tự ngồi xuống trước bàn ăn rồi hỏi.

Thu Thiển ôm lấy album ảnh đi tới bên cạnh Chu Tự, nàng ngồi đối diện hắn rồi nói: "Không biết, Nguyệt tỷ cũng không xác định được là ai. Nhưng chắc chắn đó là một người vô cùng ghê gớm, những người mà chúng ta biết thì không có mấy người có được thân phận địa vị cao hơn cha mẹ ngươi đâu"

Cha mẹ là đại ma đầu một phương, vậy người kia chính là đại hiệp một phương. Chu Tự thầm suy đoán trong lòng.

"Ta cứ yên tâm đi làm là được, chắc sẽ không đụng phải những người này đâu. Từ nhỏ tới lớn ta đều thân thiện hiền lành, thiện chí giúp người khác.

Chu Tự uống một ngụm canh rồi nói với vẻ tự tin.

"Cũng đúng"

Thu Thiển nhìn Chu Tự rồi gật đầu cười.

"Báo cáo người khác cũng có thể gián tiếp thúc đẩy một mối hôn sự, để đối phương cảm ơn ngươi, đúng là thiện chí giúp người"

Chu Tự:

"..."

Đó chỉ là hiểu nhầm thôi, là bọn hắn mách lẻo trước, hại ta bị giáo viên chủ nhiệm gọi đi nói chuyện.

"Ta lớn từng này rồi chưa từng đánh nhau với người khác.

Chu Tự nói.

Đột nhiên Thu Thiển hỏi với vẻ tò mò:

"Nếu có người bình thường muốn đánh ngươi thì ngươi sẽ làm gì?"

"Đơn giản mà.

Chu Tự ăn thịt kho tàu rồi nói rất bình tĩnh:

"Hành hiệp trượng nghĩa, trừ gian diệt ác, nói cho bọn hắn biết núi này cao còn có núi khác cao hơn.

"Như thế tức là ngươi không đánh nhau với người khác là vì chưa có ai đụng tới ngươi đúng không?"

Thu Thiển tỏ vẻ đã hiểu.

Chu Tự cẩn thận suy nghĩ một chút rồi nói:

"Từ năm lớp hai đã bắt đầu chú tâm học tập, rất ít khi có người đụng tới học sinh giỏi, cho nên cũng không ai tìm tới ta"

"Vậy ngươi có nghĩ là mình sẽ đả đảo học sinh xấu, thu phục bọn hắn, quản lý an ninh học đường, trở thành ông trùm trường không?"

Thu Thiển khép album ảnh lại rồi nhẹ nhàng nâng chân lên đặt trên ghế, nàng ôm đầu gối rồi nhìn Chu Tự với vẻ tò mò.

Chu Tự tỏ vẻ chê bai:

"Ngây thơ, đại hiệp vì nước vì dân, trong mắt ta chỉ có xử lý đám dã thú xuất hiện đêm khuya, giải quyết bọn chúng mới là chuyện đại hiệp nên làm"

Thu Thiển có vẻ ngạc nhiên:

"Ngươi chưa từng có suy nghĩ anh hùng cứu mỹ nhân, thu phục học sinh xấu à? Những bạn nữ trong lớp sẽ nhìn ngươi với ánh mắt tràn ngập sùng bái"

Chu Tự nghe vậy thì im lặng một lát, hắn nhớ lại lúc xưa rồi châm chước từ ngữ mà nói:

"Thật ra là ta không có nghĩ về hướng trường học, vì gây chuyện trong trường học sẽ bị...gọi phụ huynh. Cha mẹ rất nghiêm khắc với ta"

Chu Tự nhớ lại lúc còn đi học, hắn cảm thấy mình đúng là con trai ngoan của cha mẹ, học giỏi, không yêu sớm, không hút thuốc, gần như là nói gì nghe nấy.

Thu Thiển không tiếp tục hỏi mấy chuyện này nữa, nàng nhìn về phía đồ ăn rồi nói:

"Ngon không?"

"Ngon lắm" Chu Tự gật đầu.

Lúc này Thu Thiển mới đưa tay ra.

"Phải tốn rất nhiều tiền"

Một lát sau, Chu Tự đưa cho Thu tỷ bảy trăm tệ.

Nhiều hơn dự tính một trăm chín, là hắn cho Thu tỷ mua quần áo mùa đông.

"Phải để dành một ít tiền ăn tết.

Thu Thiển tự lẩm bẩm.

"Đúng rồi, tết này có phải là chúng ta phải tới nhà ngươi một chuyến không?"

Cơm nước xong xuôi, Chu Tự rửa chén rồi hỏi.

Lúc này Thu Thiển đã lấy một ít hoa quả từ trong tủ lạnh ra rồi đứng bên cạnh Chu Tự rửa chúng.

Thân là một vị hôn thê, Thu tỷ đã làm tốt hơn so với rất nhiều người vợ bình thường. Chu Tự thầm nghĩ trong lòng.

"Có lẽ phải đi, đến lúc đó ngươi cẩn thận một chút, sư phụ kỳ quái lắm"

Thu Thiển có chút lo lắng.

Kỳ quái ư?

Trong lòng Chu Tự nghi ngờ nhưng hắn không hỏi nhiều, lại nhớ tới chuyện lần trước:

"Lần trước xem bói thì sao?"

"Sư phụ không nói đáp án cho ta biết, nàng bảo ta đoán xem Thu Thiển nhìn chằm chằm Chu Tự rồi cười nói:

"Ngươi đoán ta đoán thế nào?"

Chu Tự có chút ngượng ngùng, hắn nhìn Thu tỷ rồi nói nhỏ:

"Lương phối?"

Thu Thiển cười mà không nói, chờ tới lúc rửa mọi thứ xong thì nàng ngồi lại bàn ăn, sau đó đặt điện thoại lên bàn, cúi đầu xem album ảnh, giả vờ tập trung.

Chu Tự thấy vậy thì dùng ngón tay khều điện thoại của Thu Thiển về phía mình.

Hắn mở tin nhắn ra, tìm tên của sư phụ nhức đầu rồi nhấn mở lên.

Phần lớn là những nội dung trò chuyện bình thường, thỉnh thoảng Thu tỷ cũng sẽ làm nũng, Thu tỷ cũng sẽ gửi một số ảnh qua Rất nhanh sau đó hắn đã tìm được đoạn hội thoại lúc xem bói.

Sư phụ nhức đầu:

"Đồ đệ ngoan, vi sư xem tinh tượng ban ngày, cuối cùng đã dùng hình của các ngươi để bói ra kết quả"

Thu Thiển:

"Sư phụ, tinh tượng buổi tối"

Sư phụ nhức đầu:

"Đợi tới khi tu vi của ngươi cao thì ngươi cũng có thể nhìn thấy sao trời vào buổi sáng, vi sư nói cái gì thì chính là cái đó, không sai được. Bây giờ ngươi có tò mò về kết quả xem bói không?"

Thu Thiển:

"Sư phụ cứ nói thẳng là được.

Sư phụ nhức đầu:

"Ngươi cảm thấy sẽ là cái gì?"

1118 chữ

Chương 457: Sinh Hai Đứa Thôi

Thu Thiển:

"Ta cảm thấy chắc chắn thứ mà ta cảm thấy sẽ không phải là kết quả sư phụ xem bói"

Sư phụ nhức đầu:

"Kết quả xem bói chính là ngươi cảm thấy cái gì thì chính là cái đó. Nói cách khác đáp án mà ngươi nói cho ta biết chính là kết quả xem bói. Cho nên ngươi đóan xem đáp án sẽ là cái gì?" Chu Tự có chút kinh ngạc, đây mà là xem bói gì chứ? Chẳng khác nào là đang hỏi ý của Thu tỷ.

Nhưng như vậy thì Chu Tự lại càng thêm để ý, vì hai người họ quen nhau qua xem mắt, đính hôn là do cha mẹ ép buộc đối phương đồng ý. Dù Thu tỷ nói không hề phật lòng vì chuyện này nhưng Chu Tự vẫn muốn biết Thu tỷ cảm nhận như thế nào về hôn sự giữa bọn hắn.

Sư phụ nhức đầu:"Một câu nói của ngươi thậm chí có thể khiến mọi thứ phát triển theo hướng tự do"

Nghĩa là có thể hủy hôn ư? Chu Tự căng thẳng trong lòng, nhưng rất nhanh sau đó hắn đã nhìn thấy câu trả lời của Thu tỷ, ngắn gọn mà súc tích.

Thu tỷ:

"Vậy kết quả sư phụ xem bói chắc chắn sẽ là một đôi trời đất tạo nên"

Trời đất tạo nên? Bốn chữ này khiến người ta rất bất ngờ.

Chu Tự cảm thấy mình đoán có chút bảo thù, hóa ra Thu tỷ cho rằng như thế này.

Quả nhiên, ta muốn vì Thu tỷ nhập Ma Đạo. Chu Tự nghĩ thầm phải về lại chính đạo thôi, sau đó cưới Thu tỷ nhập Ma Đạo trước mặt tất cả mọi người.

Sư phụ nhức đầu:

"Toi rồi"

Thu Thiển:

"Toi cái gì? Ngươi đừng nói với ta là ta nói không tính nhé?"

Sư phụ nhức đầu:

"Ta toi rồi, nữ nhi kiêm đệ tử ta nuôi hơn hai mươi năm sắp theo người khác rồi, ta lại trở thành người cô đơn. Ta định du lịch vòng quanh thế giới, ngươi không cần quan tâm tới ta"

Thu Thiển:

"Sư phụ"

Sư phụ nhức đầu:

"Nhớ gửi ảnh chụp chung của các ngươi cho ta đó, thân mật và cả không thân mật nữa, phải liên quan tới đời sống. Ta muốn đi tới di tích tiếp theo để tiếp tục xem bói. À đúng rồi, nữ hài tử phải yêu quý cơ thể của mình, tạm thời sinh hai đứa là được rồi, muốn sinh đứa thứ ba thì cũng phải đợi vài năm nữa. Lúc mang thai nhớ chụp bụng qua cho ta xem, quần áo đừng ăn mặc quá hở hang, con gái con đứa chỉ có thể để cho chồng mình nhìn cơ thể. Đến lúc đó ảnh thai kỳ phải chụp đẹp một chút cho ta, để ta tiện thể xem bói cho tiểu hài tử" Thu Thiển:

"Sư phụ, người nói linh tinh gì thế hả? Bọn ta còn chưa kết hôn mà?"

Sư phụ nhức đầu:

"Ma Đạo còn cần nhiều quy định thế à? Đừng tỏ vẻ căng thẳng như thế, vi sư là người từng trải, ta hiểu hết. Muốn nhìn thì nhìn, muốn đụng thì đụng, không có gì hết.

Thu Thiển:

"A...sư phụ đừng nói nữa mà"

Sư phụ nhức đầu:

"Vi sư hiểu mà, ta không nói nữa, biết ngươi hay xấu hổ. Nuôi hơn hai mươi năm, cuối cùng chẳng phải cũng đi theo một dã nam nhân quen mới được ba tháng sao?"

Thu Thiển:

"Sư phụ, dã nam nhân gì chứ, là vị hôn phu đó! Là ngươi để cho ta đi xem mắt, hôn sự của bọn ta cũng là do các ngươi tạo nên, đều là do ngươi hết!"

Sư phụ nhức đầu:

"Vi sư hiểu, ta hiểu mà"

Chu Tự:

"..."

Hắn đọc mà có chút ngượng ngùng, sao hắn có một cảm giác sư phụ của Thu tỷ giống như mẹ mình vậy nhỉ.

Tư tưởng của Ma Môn đều thoáng như thế sao?

Hơn nữa đột nhiên Chu Tự phát hiện, có phải là Thu tỷ bị sư phụ nàng làm hư không.

Cái gì cũng biết, cái gì cũng hiểu.

Lúc này Chu Tự ngẩng đầu nhìn về phía Thu tỷ, phát hiện nàng đang đặt chân trên ghế, chôn mặt vào đầu gối, để lộ đôi mắt nhìn chằm chằm hắn.

Ánh mắt mang theo chút ngượng ngùng, căng thẳng lại giả vờ như mình không quan tâm.

Bất cứ ai bị người khác nhìn lịch sử trò chuyện đều sẽ lo lắng.

Chu Tự đóng màn hình lại rồi đặt di động lên bàn.

Hai người ngồi ở hai bên cạnh bàn, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì, đột nhiên lại trở nên xấu hổ.

Phải nói cái gì bây giờ? Chu Tự nhanh chóng suy nghĩ ra chủ đề rồi nói:

"Đúng rồi, đột nhiên ta nhớ ra có một chuyện phải hỏi Nguyệt tỷ"

"Là chuyện gì?"

Thu Thiển nhẹ nhàng hỏi lại.

Lúc này Thu Thiển đã không còn ác liệt như lúc đầu, ngượng ngùng như lần đầu tiên tặng hoa cho Chu Tự.

"Tối nay Phá Thiên Ma Thể của ta sẽ tấn thăng ngũ phẩm Trận Linh, phải hỏi Nguyệt tỷ quá trình tấn thăng mới được.

Chu Tự nói.

Thu Thiển nghe vậy thì đứng dậy, nàng nói:

"Đợi một chút.

Sau đó cất bước về phía phòng của Nguyệt tỷ.

Nguyệt tỷ đang mặc bộ đồ ngủ hình con gấu bị Thu Thiển kéo ra khỏi phòng, lúc này nàng còn đang cầm tờ giấy trên tay mà tính toán.

Nguyệt tỷ xem xong một tờ giấy rồi mới ngẩng đầu nhìn Chu Tự và Thu Thiển:

"Ăn bữa khuya à?"

Nàng nói rồi rót cho mình một ly nước lọc, ăn hoa quả mà Thu Thiển rửa.

"Các ngươi phải gọi ta sớm hơn chứ, ta khô cả miệng rồi đây này"

Chu Ngưng Nguyệt phàn nàn.

"Là có chuyện quan trọng"

Chu Tự nhận lấy nho xanh mà Nguyệt tỷ đưa qua rồi nói tiếp:

"Ta muốn hỏi là tấn thăng ngũ phẩm Trận Linh phải chú ý những gì, thời cơ khắc họa Trận Linh là trước hay sau khi tấn thăng?"

"Ngươi hỏi cái này làm gì? Còn lâu ngươi mới tấn thăng được"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi xong thì uống một ngụm nước.

"Tối nay ta sẽ tấn thăng ngũ phẩm Trận Linh "Phụt!"

Chu Tự còn chưa dứt lời thì Chu Ngưng Nguyệt đã trực tiếp phun ngụm nước trong miệng ra ngoài.

1087 chữ

Chương 458: Khắc Họa Cái Gì

Chu Tự nhìn đống trái cây bị nước miếng bao trùm kia thì rút tay lại rồi nói một cách bình tĩnh.

"Nguyệt tỷ, ngươi ăn hết đi"

Chu Ngưng Nguyệt đặt ly xuống bàn, nàng quay đầu nhìn về phía Chu Tự rồi nói một cách nghiêm túc:

"Ngươi nói ngươi sắp tấn thăng ngũ phẩm Trận Linh ư?"

"Đúng thế, Ma Chủng của ta đã hoàn thành chín vòng rồi"

Chu Tự trả lời.

"Để ta xem nào.

Chu Ngưng Nguyệt cầm lấy tay của Chu Tự rồi dùng linh khí thăm dò, một lát sau nàng nhăn mày nói với Chu Tự:

"Có thể đừng ẩn tàng không?"

"Ta đâu có ẩn tàng"

Chu Tự nói với vẻ mặt vô tội.

"Để ta thử xem sao"

Thu Thiển cũng cầm lấy tay của Chu Tự mà thăm dò.

Một lát sau cũng không công mà về.

"Ngươi nói ngươi đi tìm nhị thúc rồi đúng không, vậy hắn có nhìn ra được không?"

Đột nhiên Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

Chu Tự suy nghĩ một chút rồi lắc đầu:

"Nhị thúc không có nhắc tới.

"Vậy có lẽ không phát hiện, vậy thì chúng ta lại càng không phát hiện được"

Trong lúc nhất thời Chu Ngưng Nguyệt không còn lời nào để nói.

"Ngươi đã tốn bao nhiêu thời gian để đi từ lục phẩm đến ngũ phẩm?"

Đột nhiên Chu Ngưng Nguyệt hỏi với vẻ tò mò.

"Rất lâu"

Chu Tự suy nghĩ cẩn thận rồi đưa ra đáp án:

"Tấn thăng lúc đi Minh Nhật Sơn, tính tới bây giờ thì cũng một tháng rưỡi rồi"

Chu Ngưng Nguyệt:

"..."

Nàng từ từ đứng dậy, sau đó mở cửa chính ra rồi nói với Chu Tự:

"Ngươi đi đi, nhà chúng ta không có loại người như ngươi"

Chu Tự:

"..."

Đây là nhà ta mà.

Một lát sau.

Ba người ngồi trước bàn trà trong phòng khách, Chu Tự đang đọc Phá Thiên Ma Thể, hắn muốn biết rõ ràng quá trình tấn thăng.

"Đọc hiểu không? Ngoại trừ chu thiên vận chuyển bình thường thì quan trọng nhất là khắc trận pháp lên thân Ma Chủng. Một khi khắc họa trận pháp thất bại thì tấn thăng cũng sẽ thất bại. Ngươi phải nắm rõ quá trình khắc họa, chia lực lượng thành hai, một phần dùng để vận chuyển chu thiên, một phần còn lại dùng để khắc họa Trận Linh. Cần phải hoàn thành cùng một lúc thì mới có thể tấn thăng thành công" Chu Ngưng Nguyệt chỉ vào nội dung quyển sách, đột nhiên nàng hỏi rất nghiêm túc:

"Ngươi đã nghĩ được sẽ khắc họa gì chưa? Cái gọi là Trận Linh không nhất định phải khắc họa các loại trận pháp, mà tự tạo thành hệ thống chính là trận pháp. Kiến trúc một nơi, một loại pháp khí, một con linh thú, một đoạn văn tự...đều có thể là Trận Linh, tốt nhất là phù hợp với công pháp"

"Kiến trúc thì có thể khắc họa kỳ quan trọng đất trời, pháp khí có thể khắc họa đạo khí lợi hại, cái này thì tìm cha ngươi là có. Linh thú thì có thể là thần thú, mấy thứ lần trước mua có thể dùng để quan sát. Văn tự tốt nhất là đạo văn, nhưng hình như cái này không dùng được"

Thu Thiển ngồi bên cạnh nhắc nhở. Quá trình tấn thăng không có gì, điều thật sự cần chú ý chính là khắc họa Trận Linh gì.

"Nếu như ngươi muốn khắc họa trận pháp thì ta có thể giúp, còn kỳ quan thiên đại, đạo khí và thần thú thì có thể tìm cha và mẹ"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Khắc họa một quyển sách được không?"

Đột nhiên Chu Tự hỏi.

Kỳ quan thì hắn chưa thấy bao giờ, cảm giác khá là khó, chủ yếu là cũng chẳng có tác dụng gì.

Vũ khí, dã thú cũng chẳng có tác dụng, Ma Chủng đánh cả hung thú phá trời thì khắc họa những thứ này có khi sẽ đưa tới tác dụng ngược lại.

Tốt nhất là những thứ có thể khích lệ Ma Chủng Trong lòng hắn có một suy nghĩ.

"Thư tịch à? Trên lý thuyết thì có thể, nhưng ngươi muốn khắc họa cái gì?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi với vẻ hiếu kỳ.

"Cái này"

Chu Tự lấy một cái hộp rồi mở nó ra. Một quyển sách đập vào tầm mắt của ba người:

"Ma Đạo Văn Thư, tri thức chính là lực lượng.

Ma Đạo Văn Thư là quyển sách có thể thúc giục Ma Chủng, khắc họa nó lên người Ma Chủng thì có thể tùy ý thúc giục nó.

Đến lúc đó hiệu suất ăn cơm của Ma Chủng sẽ tăng lên, cũng có thể hoàn thành mục tiêu sớm hơn, nghỉ ngơi được vài ngày.

Sự kết hợp tuyệt vời, Ma Chủng chắc sẽ cảm động mà khóc mất.

"Đúng là có thể, nhưng có hơi dài, nếu khống chế lực lượng không tốt thì rất nguy hiểm"

Thu Thiển nhíu mày. "Chỉ cần khả thi là được, tối nay ta sẽ thử một chút, thất bại thì cùng lắm là Ma Chủng nát, không có vấn đề gì lớn."

Chu Tự trả lời.

Chu Ngưng Nguyệt:

"..."

Thu Thiển:

"..."

Các nàng nhớ tới chuyện Ma Chủng vỡ vụn lần trước, Nham Thạch cự nhân nói căn cơ của Chu Tự đã tổn hại.

Nhưng mấy ngày sau lại không có chuyện gì nữa rồi.

Trong phút chốc hai người lại cảm thấy thương xót cho Ma Chủng, theo một chủ nhân không đáng tin cậy như thế này.

Sau đó Chu Tự lại tìm hiểu một lần, dù Nguyệt tỷ chỉ là lục phẩm Giai Linh, nhưng năng lực phân tích rất mạnh, giảng giải rất kỹ càng.

Mười một giờ tới, Nguyệt tỷ đã chuẩn bị trận pháp sẵn sàng. Chu

Tự lại xem Phá Thiên Ma Thể một lần nữa, cuối cùng hắn ngồi vào trong trận pháp rồi mở Ma Đạo Văn Thư ra, tĩnh tâm ngưng thần, chuẩn bị tấn thăng. Chỉ cần cầm lấy Ma Đạo Văn Thư là hắn có thể biết được nội dung bên trong, đề phòng viết sai. Lần này tấn thăng, quan trọng là khống chế sức mạnh, Chu Tự không phải khống chế lực lượng của Ma Chủng mà là khống chế công lực ngàn năm.

1099 chữ

Chương 459: Vỡ Nát

Theo thời gian trôi qua, Chu Tự khống chế lực lượng của Ma Chủng ngày càng thuận buồm xuôi gió, nhưng dù sao cũng không sánh được với công lực ngàn năm.

Hắn có lòng tin chỉ cần Ma Chủng chịu nổi thì sẽ tấn thăng rất dễ dàng.

Chu Tự xem bên trong đan điền, Ma Chủng vàng óng ánh đã không thể nào ăn thêm thứ gì, lúc này công lực ngàn năm hiện ra phía trên Ma Chủng.

Chợt công lực ngàn năm chia ra làm hai, một phần men theo đan điền đi xuống dưới, nhập Đốc Mạch âm tượng, tiện thế vận chuyển chu thiên.

Cùng lúc đó, một phần công lực ngàn năm khác bắt đầu hóa thành bút vẽ trên Ma Chủng Đầu tiên là bốn chữ lớn nhất, Ma Đạo Văn Thư. Bốn chữ vừa rơi xuống thì Ma Chủng run lên một cái, nhưng cũng không thay đổi gì. Ngay sau đó công lực ngàn năm hóa thành bút tiếp tục vẽ, tốc độ vô cùng nhanh chóng.

"Chư thiên Ma Thần nghe ta giảng pháp. Đại đạo tự nhiên, nhân tâm bổn ác? Cái gì là đạo, cái gì là ma, cái gì là Ma Đạo? Người có thiên tính, tính bản ác, bạo thực, sắc dục, tham lam, bạo nộ, lười biếng, ghen ghét, ngạo mạn.

Kẻ bạo thực lãng phí đồ ăn, chìm đắm trong hưởng lạc. Kẻ sắc dục...Kẻ tham lam...

Lúc này Chu Tự xem Ma Chủng là đài, xem công lực ngàn năm là bút, hắn đứng thẳng lưng phất tay viết, khí thế lan tỏa.

Hắn vô cùng chăm chú, không màng sống chết.

Ma ý tỏa ra từ trên người hắn, văn thư bắt đầu hiện ra từ ngòi bút của hắn.

"Tiên đạo, vì bạo thực mà tiết kiệm, vì sắc dục mà chú tâm tính, vì tham lam mà hiểu được buông bỏ, vì bạo nộ mà hiểu được rộng lượng, vì lười biếng mà hiểu được chăm chỉ, vì ghen ghét mà hiểu được thỏa mãn, vì ngạo mạn mà hiểu được khiên tốn.

"Ma đạo, vì bạo thực mà phấn đấu, vì sắc dục mà cố gắng, vì tham lam mà quên mệt, vì bạo nộ mà tấn công địch nhân, vì lười biếng mà tìm được lối đi riêng, vì ghen ghét mà có can đảm khiêu chiến, vì ngạo mạn mà mãi mãi không cúi đầu"

Răng rắc!

Chu Tự cứ tiếp tục viết, ma ý trên người Ma Chủng lại càng thêm mãnh liệt, những văn tự dày đặc nó có chút không chịu nổi, lại xuất hiện một khe hở.

Những thứ này Chu Tự đã không kịp để ý, hắn đã hoàn toàn tập trung vào khắc họa.

Theo ngòi bút hắn viết, Ma Chủng càng ngày càng không chịu nổi.

Răng...rắc!

Khe hở xuất hiện ngày càng nhiều, nhưng dù như thế thì khí tức trên người Chu Tự vẫn vô cùng ổn định, không hề lộn xộn.

Lúc này Chu Tự đã viết tới đoạn cuối cùng.

"Ma Đạo? Tùy tâm mà lên, đến từ ý niệm, thượng có thể hái sao trăng, hạ có thể trấn cửu châu. Lập thân giữa đất trời, không chịu phục, không khuất phục. Mới gọi là Ma Đạo"

Một nét cuối cùng rơi xuống, Ma Chủng bắt đầu bành trướng, nó run lẩy bẩy.

Răng...rắc!

Ma Chủng vỡ ra từng chút một.

Ầm!

Toàn bộ thân thể Ma Chủng bắt đầu vỡ ra, khe hở lan tràn khắp cơ thể, sắp tan thành những mảnh nhỏ.

Ma Chủng khó có thể chịu đựng được Ma Đạo Văn Thư và công lực ngàn năm.

Nó đang cắn răng chống lại sự khó chịu, vừa đáng thương vừa bất lực.

Cùng lúc đó, chu thiên vận chuyển kết thúc liên kết với một nét bút cuối cùng của Ma Đạo Văn Thư.

Có đôi khi một cái lá rụng cũng có thể trở thành cộng rơm cuối cùng ép chết con lạc đà, chứ đừng nói là công lực ngàn năm đã vận chuyển xong chu thiên.

Lúc công lực ngàn năm tới thì Ma Chủng cuối cùng đã từ bỏ việc giãy dụa.

Ầm!

Phụt!

Cả người nó vỡ ra, vô số vết rách hiện lên, lực lượng không ngừng phát tán ra như là núi lửa phun trào.

Ngay sau đó nó bắt đầu phình trướng lên, ánh vàng cũng theo đó mà tản đi.

Tới bây giờ Chu Tự mới lấy lại tinh thần, hắn thấy vậy thì giật mình, tưởng rằng là đã thất bại.

Hắn nghiêm túc nghiên cứu một chút.

Dù chia năm xẻ bảy, nhưng vẫn còn chút dính liền với nhau, suýt chút nữa là đã hư rồi.

"Có lẽ đã tấn thăng thành công rồi nhỉ? Chỉ là không dễ khống chế cho lắm, lực lượng vẫn luôn phun trào"

Sau khi vận chuyển thì Chu Tự phát hiện nếu không thả lực lượng ra đan điền thì còn ổn, vừa thả ra thì bắt đầu chạy toán loạn trong thân thể, hoàn toàn không chịu sự khống chế của hắn.

Cuối cùng lại dùng công lực ngàn năm để đuổi về.

Qua mấy ngày nữa là Ma Chủng sẽ tự chữa trị được, có lẽ sẽ không sao.

Xem như cho nó nghỉ phép, dù có hơi dài.

...

Thư viện Đông Lâm.

Một vị nữ tử áo đỏ đang nhìn xung quanh, nàng nhíu mày rồi ho nhẹ một tiếng, mới mở miệng nói:

"Không khí Thanh Thành không tốt lắm, vừa nãy còn có ma ý hiện ra "Nơi này cũng không phải là chỗ chúng ta, có ma ý là chuyện rất bình thường. Chỉ là ma ý này rất đặc biệt, giống như là quân vương trong ma ý. Cùng một loại với Đạo Tử lúc trước, địa bàn của Ma Đạo cự phách quả nhiên không thể lý giải theo lẽ thường được.

Một nam tử nói từ tốn.

Bọn hắn nhìn chằm chằm bầu trời sáng sủa bên ngoài mà không dám làm càn.

Cho dù có cảm nhận được cũng không dám đi tìm nguồn gốc, cũng chỉ có thể than thở vài câu.

Hàn Tô, Minh Nam Sở, Tô Thi ba người ngồi trong quầy lễ tân làm việc.

Hôm nay bọn hắn không dám làm càn.

Sớm biết hai vị tiền bối này sẽ tới thư viện sớm thì bọn hắn chắc chắn sẽ không đi làm.

Trong lúc nhất thời ba người có chút hâm mộ Chu Tự.

1106 chữ

Chương 460: Lại Tăng Cấp

Khi Chu Tự tỉnh lại đã là buổi trưa.

Thời gian tiêu tốn để tăng cấp lâu hơn trước đây, đó là vì Ma Đạo Văn Thư.

“Chào buổi trưa, bây giờ là mười một giờ hai mươi sáu phút, nhiều mây trời âm u.

Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai Chu Tự, hôm nay là một ngày tươi đẹp. “Thành công rồi hả?"

Chu Ngưng Nguyệt ngồi xổm trước người Chu Tự tỏ vẻ mặt quan tâm.

“Chắc là thành công rồi.

Chu Tự không tự tin lắm.

Chu Ngưng Nguyệt nghiêng đầu nghi hoặc:

“Chắc là nghĩa là thế nào? Xảy ra chuyện ngoài ý muốn hả?"

“Cũng không tính là chuyện ngoài ý muốn.

Đắn đo một lát, Chu Tự mới nói tiếp:

“Cũng tính là hợp tình hợp lý, tuy nghiêm trọng hơn một chút, nhưng lần trước nó cũng nứt ra rồi.

“Nứt ra?"

Thu Thiển mặc váy ngủ ngồi trên sofa, ánh mắt mang theo vẻ nghi hoặc:

“Ma Chủng xảy ra vấn đề à?"

Chu Tự gật đầu, giải thích nói:

“Ma Chủng xin nghỉ ốm, nó nứt ra, chia năm xẻ bảy, may mà vẫn có liên kết"

Thu Thiển:

"???"

Chu Ngưng Nguyệt:

"???"

Thấy hai người không hiểu lắm, Chu Tự cầm lấy quả quýt trên bàn, sau khi bóc vỏ, tách từng múi quýt ra, chỉ có một sợi liên kết lại với nhau.

“Giống thế này, sau đó sức mạnh của Ma Chủng không ngừng phun trào, không thể kiểm soát.

Chu Tự thản nhiên nói.

“Việc này."

Thu Thiển cau mày, khẽ động đôi môi:

“Nghiêm trọng lắm phải không?"

“Ma Chủng của ngươi đã như vậy rồi, tại sao cơ thể ngươi không có vấn đề gì?"

Chu Ngưng Nguyệt cẩn thận gõ vào cơ thể của Chu Tự, không hề phát giác ra sức mạnh mất kiểm soát.

Ma Chủng nứt ra thì có liên quan gì đến ta? Chu Tự âm thầm phàn nàn.

Hắn nhanh chóng suy đoán, có lẽ là phiên bản khác nhau, dù sao cũng không phải là Ma Chủng được ngưng tụ bởi linh khí, ban đầu hắn dùng công lực ngàn năm.

Sách lậu và sách bản quyền có sự khác biệt cũng là điều khó tránh.

Hắn im lặng một lúc, coi mình là sách bản quyền đi, Chu Tự lẩm bẩm một mình.

“Như vậy cũng có thể gọi là tăng cấp thành công hả?"

Chu Ngưng Nguyệt lại hỏi.

“Qua thời gian nữa Ma Chủng sẽ bình phục, lúc đó sẽ là trận linh ngũ phẩm, cũng tính là thành công"

Chu Tự khẽ gật đầu.

Nhìn chằm chằm Chu Tự một lúc, Chu Ngưng Nguyệt không hỏi nhiều nữa, mà khẽ lẩm bẩm nói:

“Vừa nhìn là biết ngươi được cha mẹ nhặt về.

Chu Tự:

Như nhau thôi.

Nét mặt Thu Thiển thêm một chút u sầu, thầm nghĩ lại cách mối thù một đám lúc đầu xa thêm một bước.

Nàng đã buông bỏ mối thù này, nhưng khi được biết người đó chính là Chu Tự, nàng lại xách lên, đợi ngày báo thù.

“Nguyệt tỷ, nói tiếp với ta chuyện tăng lên đấu giả thất phẩm đi Chu Tự đột nhiên nói.

“Đột nhiên nói chuyện này làm gì? Ngươi muốn dạy người khác hả?"

Chu Ngưng Nguyệt ngồi sang một bên lấy ra giấy bút vừa làm đề vừa hỏi.

Chu Tự ăn quả quýt trong tay, sau khi phát hiện quýt ngọt đến dị thường, liền đưa một nửa cho Thu tỷ, bình tĩnh trả lời:

“Ta đang nghĩ tối nay có nên tăng cấp cho linh khí Chu Thiên không, nhân lúc bây giờ đang có thời gian. Linh khí Chu Thiên tăng cấp không nhanh, một buổi tối không đủ, hôm nay không tăng cấp thì phải đợi tuần sau, hơi bị lâu”.

Nghe vậy, Chu Ngưng Nguyệt chậm rãi đặt bút xuống, nhìn chằm

chằm Chu Tự không nói một lời. Thu Thiển ăn quýt, cúi đầu trầm mặc. Trong đầu toàn là câu nói cuối cùng của Chu Tự, đợi đến tuần sau thì hơi lâu. Lần đầu tiên thấy có người tranh thủ thời gian cuối tuần để tăng cấp, theo lý thì tu luyện Chu Thiên Kinh tốc độ có nhanh đi nữa thì cũng không thể nhanh như vậy. Tổng cộng chưa đến bốn tháng đã là đấu giả thất phẩm.Các nàng hai mươi tuổi mới tăng cấp đấu giả thất phẩm.

Chu Ngưng Nguyệt quay đầu nhìn Thu Thiển với ánh mắt khích lệ nói:

“Thu Thiển, ngươi không thể đi bước nào chắc bước nấy nữa, đến lúc đi nhanh bao nhiêu thì được bấy nhiêu rồi, là con gái của Thần Minh, chắc ngươi có tiềm lực đợi khai phá. Sau này một tháng ngươi tăng lên một phẩm, sang năm trực tiếp bước vào thượng tam phẩm.

Thu Thiển trợn mắt:

Có tiềm lực đi nữa thì năm sau cũng không thể bước vào thượng tam phẩm, có thể vào trung tam phẩm đã là vượt mức bình thường rồi.

“Nguyệt tỷ làm khó người khác.

Thu Thiển nói.

Đối với tu vi, Thu Thiển vẫn luôn cố gắng, tu luyện hằng đêm, hy vọng có thể mau chóng từ đấu giả thất phẩm tăng lên giai linh lục phẩm. Nhưng việc này phải đi theo tuần tự từng bước, không phải muốn tăng cấp là có thể tăng cấp.

Chu Tự gật đầu, một tháng lên một phẩm, đúng là làm khó người ta, linh khí Chu Thiên của mình đều dựa vào linh đan dược diệu của Nhị thúc và Nguyệt tỷ. Không có Nhị thúc giúp đỡ thì phải đợi đến năm sau mới lên đấu giả thất phẩm, nhanh nhất cũng phải cuối năm. Có Nhị thúc giúp hai lần nên mới chỉ mất bốn tháng. Nền tảng không vững chắc lắm, thì sẽ là người yếu nhất trong cùng cấp.

Nguyệt tỷ không hề nói dối.

Cũng may, đặc hiệu có Ma Chủng chống đỡ, linh khí Chu Thiên có kim quang thần chú của Nhị thúc cũng miễn cưỡng đủ dùng.

Sau bữa cơm, Chu Tự lại nghe Nguyệt tỷ giảng giải về tăng cấp lần nữa, Chu Thiên Kinh được giảng vô cùng chi tiết tỉ mỉ, làm thế nào để tăng tốc tăng cấp, làm thế nào để ổn định tăng cấp, làm thế nào để quan sát tốc độ tốt nhất của vận hành sức mạnh.

Mười hai giờ bốn mươi sáu phút, mọi thứ chuẩn bị sẵn sàng.

1131 chữ

Chương 461: Lớn Chuyện

“Cố lên!"

Chu Ngưng Nguyệt đưa tay ra định đập tay với Chu Tự. Chu Tự cảm thấy buồn cười, nhưng vẫn đưa tay ra đập tay với Nguyệt tỷ. Lúc này Thu Thiển cũng đưa tay ra muốn đập tay:

“Cố lên!"

“Giao cho ta"

Chu Tự đưa tay ra đập đáp lại.

Chu Ngưng Nguyệt thấy vậy nói với Thu Thiển:

“Thấy chưa? Chồng của ngươi còn đối xử với ngươi tốt hơn với chị ruột, bây giờ buổi tối ngươi nên...

Thấy Nguyệt tỷ lại định nói những chuyện khiến người ta ngượng ngùng, Thu Thiển vội lên tiếng, nhẹ giọng hỏi: “Nguyệt tỷ, tối nay ăn gì?"

“Cocacola, cánh gà.

Chu Ngưng Nguyệt trả lời theo bản năng.

Không để ý đến các nàng nữa, Chu Tự ngồi khoanh chân nhắm mắt, quan sát đan điền. Sau khi quen thuộc linh khí của linh chí Chu Thiên, hắn bắt đầu tăng cấp, thứ hai phải học võ, cho nên phải mau chóng hoàn thành tăng cấp.

Ngày hôm sau, Chu Tự nhìn thấy linh khí Chu Thiên không chỉ có có bảy ngôi sao, mà còn có chút ánh sáng trong đó, giống như tinh vân.

“Sự biến hóa của linh khí Chu Thiên tốt hơn nhiều so với Ma Chủng, Ma Chủng ngoài lớn thêm một vòng ra thì không có gì”.

Nhìn chằm chằm linh khí Chu Thiên, Chu Tự không nhịn được khẽ lẩm bẩm. Bây giờ hắn đã tăng lên đấu giả thất phẩm thành công.

Tác dụng lớn nhất của linh khí là khích lệ Ma Chủng. Thứ hai là, kim quang thần chú cũng có thể vận dụng tốt hơn, hào quang ràng rõ ràng.

Sau khi chắc chắn trạng thái bình thường, Chu Tự mở đôi mắt.

“Chào buổi sáng, bây giờ là bảy giờ bốn mươi sáu phút, ngươi còn không tỉnh lại thì phải xin nghỉ làm cho ngươi đấy"

Cuối cùng Thu Thiển bổ sung một câu:

“Hôm nay trời mưa nhỏ, đề nghị ra ngoài mang theo ô"

Nghe vậy, Chu Tự kinh ngạc, vội nhảy lên. Đứng dậy cũng không quên nhìn Thu tỷ một cái, hôm nay nàng mặc áo hoodie rộng rãi kết hợp tất chân, tuy không hở hang những đặc biệt thu hút ánh mắt.

Thu Thiển chống khuỷu tay lên đầu gối, một tay chống cằm nói:

“Thời tiết tuần này hơi nóng, ngươi thấy sao?"

“Nhiệt độ phòng hơi cao.

Chu Tự gật đầu tán thành, sau đó lại nói:

“Bên ngoài lạnh rồi"

"Kha...kha!"

Thu Thiển không nhịn được phì cười, sau đó đứng lên đến bên cạnh Chu Tự, nhẹ giọng nói:

“Ngươi không cùng ta ra ngoài, dưới ánh nắng tháng tám cũng vẫn lạnh.

Thấy Chu Tự đứng tại chỗ hơi xấu hổ, nàng lại không nhịn được phì cười. Cười mãi cười mãi liền ôm bụng.

Chu Tự:

...

Thư viện Đông Lâm, ba người Tô Thi đứng ở cửa nhìn ngó xung quanh.

Họ từ bên trong nhìn ra bên ngoài, đang đợi ai đó.

“Lúc bảy giờ khi các vị tiền bối đã đợi ở trong, bây giờ đã tám giờ mười hai phút, Chu Tự vẫn chưa đến Hàn Tô thở dài một tiếng, nói với Tô Thị nói:

“Ngươi gọi điện hỏi xem”.

"A?"

Tô Thi tỏ vẻ mặt không muốn, sau đó lấy điện thoại ra gọi cho Thu Thiển:

“Thu tỷ, Chu Tự đi làm chưa? Đi được hơn mười phút rồi hả? Ồ, được, bye bye! Giúp ta hỏi thăm Nguyệt tỷ.

“Đã đi được hơn mười phút, xem ra sắp đến rồi.

Minh Nam Sở dựa vào cửa nói.

Đã muộn lâu như vậy, Hàn Tô chỉ đẩy kính mắt, không phát biểu ý kiến.

Một lát sau, nàng đột nhiên hiếu kỳ nói:

“Thu Thiển là Thần Nữ Ma Đạo phải không?"

“Đúng vậy"

Tô Thi gật đầu.

“Vậy sao ngươi cũng gọi nàng là tỷ?"

Hàn Tô hỏi.

Tô Thi hơi suy nghĩ, thoải mái nói:

“Chu Tự gọi như vậy nên ta gọi theo, con người Thu tỷ rất tốt, chỉ có hồi nhỏ từng đánh ta Hàn Tô:

Minh Nam Sở:

Hai người suy nghĩ kỹ, phát hiện Thánh Nữ Ma Đạo, Thần Nữ Ma Đạo đều từng đánh Tô Thị, duy chỉ có Thánh Tử Ma Đạo dọa sợ Tô Thị, chưa bao giờ động tay. Nhưng người Tô Thi sợ nhất lại là Thánh Tử Ma Đạo, đây chính là khí thế đàn áp tất cả đấy.

“Ba vị lão bản đang đợi ta hả?"

Giọng của Chu Tự vang lên.

Tám giờ mười tám phút.

Chu Tự đến thư viện, phát hiện ba vị lão bản đang trò chuyện ở cửa, sự việc bất thường chưa chắc đã không ổn.

Quả nhiên, mình hỏi xong thì ba vị lão bản đều bất lực nhìn mình, vừa bất đắc dĩ vừa tuyệt vọng.

“Nghiêm trọng lắm hả?"

Chu Tự lại hỏi.

“Ba vị tiền bối ở bên trong đợi hơn một tiếng rồi, ngươi nói xem?"

Minh Nam Sở thở dài nói.

Hiện giờ nên như thế nào phải như thế nấy vậy.

Chu Tự xin lỗi nói:

“Tối hôm qua tăng cấp, không nắm chắc thời gian”.

“Ngươi tăng cấp rồi hả? Bây giờ là mấy phẩm?"

Tô Thi vội hỏi.

“Đấu giả thất phẩm.

Chu Tự trả lời đơn giản.

Tô Thi sửng sốt tại chỗ, như sét đánh ngang tai, khẽ lẩm bẩm:

“Xong rồi, ta lại biến thành người có tu vi yếu nhất rồi.

Hàn Tô đẩy kính mắt, an ủi nói:

“Không cần quá để ý, ngươi vốn là người yếu nhất vô dụng nhất, địa vị ổn định, không thay đổi”.

“Lần sau mang bánh bao mặn, ta có thể thua ngươi.

Minh Nam Sở có lòng tốt nói.

“Lâu rồi ta chưa ăn, bánh bao ngọt cũng được.

Chu Tự theo nói.

Hàn Tô cũng nhắc nhở:

“Bánh bao mặn cũng không sao, ta không ăn bánh có ruốc.

Tô Thị:

“Các ngươi thật quá đáng"

Bốn người vừa nói chuyện vừa đi vào bên trong.

Mọi người không để ý lắm đến nội dung cuộc trò chuyện, chỉ một lòng nghĩ đến những việc phải đối diện sau khi đi vào.

Khi đi đến cửa thì Từ Từ và Âm Túc đang đợi ở đó.

Thiếu một người thì không thể bắt đầu, cho nên đành phải đợi đủ người.

“Từ đại ca, ta không cố ý đâu.

Chu Tự vội xin lỗi.

“Không sao, bộ phận chúng ta không có vấn đề lớn, bộ phận các ngươi có vấn đề khá lớn đấy"

Từ Từ nho nhã nói.

Tính tình của hắn khá tốt, sẽ không để bụng, 1074 chữ

Chương 462: Đều Đặc Biệt

Âm Túc vốn không có tính cách trách tội người khác, chỉ hơi sợ hãi căng thẳng.

“Vào thôi” Minh Nam Sở cất bước dẫn đầu mở cửa. Sáu người hồi hộp thấp thỏm đi vào trong. Vừa mới đi vào, Chu Tự liền nhìn thấy có hai người đứng ở vị trí giữa phòng thể thao. Một người mặc áo đỏ, chính là cô gái hỏi đường hắn hôm qua. . Sắc mặt nàng tái nhợt, dáng vẻ như mắc bệnh nguy kịch. Bên cạnh nàng là một người đàn ông trẻ phấn khởi hồng hào, dáng người cao thẳng, khí độ bất phàm.

“Cuối cùng cũng đủ sáu người rồi hả?"

Người đàn ông trẻ cười nói.

“Đạo hiệu của ta là Hình Ngọ, khó phân được vai vế, nếu không chê thì gọi ta một tiếng sư huynh là được”.

“Đạo hiệu của ta là Mãn Giang Hồng, từ nhỏ sức khỏe yếu ớt nhiều bệnh, cơ thể yếu đuối, thỉnh thoảng sẽ bị ho, không cần quá để ý. Nếu không ngại cũng có thể gọi ta một tiếng sư tỷ.

Mãn Giang Hồng ôn hòa nói. “Đừng căng thẳng, chúng ta còn rất nhiều thời gian, sớm một tiếng hay muộn một tiếng cũng không sao.

Hình Ngọ khiến đám người Chu Tự thoải mái yên tâm, sau đó nói tiếp:

“Bây giờ giúp các người kiểm tra thể chất thiên phú, ba vị tiên tử đến tìm Giang Hồng sư muội”.

Sáu người chia thành hai đội, bắt đầu tiếp nhận kiểm tra.

Bình thường, kiểm tra thiên phú sẽ dùng linh thạch thiên phú, lần này Hình Ngọ và Mãn Giang Hồng không dùng linh thạch để kiểm tra thiên phú mà chỉ đưa tay ra.

“Đặt tay lên tay của ta là được, yên lặng chờ đợi một lát.

Hình Ngọ nói với đám người Chu Tự.

Người đầu tiên kiểm tra là Từ Từ. Ánh sáng hiện lên trên tay của họ, nhưng lát sau ánh sáng biến mất. Hình Ngọ kinh ngạc nhìn Từ Từ nói:

“Ngươi là người của nhà họ Từ ư? Thật khiến người ta bất ngờ, bây giờ ngươi xa nhà, tu vi còn chưa đến đấu giả thất phẩm. Như vậy cũng có được tự do, xem ra ngươi không những có thân phận cao, mà còn đánh thức thần thông thiên phú.

Nghe thấy vậy, Từ Từ tỏ vẻ mặt kinh ngạc, dường như hết sức bối rối.

“Không sao"

Hình Ngọ an ủi nói:

“Có lẽ với người khác, nhà họ Từ vừa đặc biệt vừa cường mạnh, nhưng trong mắt ta cũng vậy thôi”.

Nghe thấy lời này, Chu Tự nhìn về phía tam lão bản, muốn hỏi tình hình nhà họ Từ như thế nào.

Minh Nam Sở nhún vai, nhỏ giọng nói:

“Ta không biết nhiều, chỉ biết Từ Từ có năng lực đặc biệt, tóm lại là ít sang văn phòng bên cạnh là được"

Từ Từ bất ngờ nhìn Hình Ngọ, chậm rãi lui trở về.

Lúc này đến lượt Minh Nam Sở.

Thấy Từ Từ trở về chỗ, Chu Tự nhỏ giọng hỏi:

“Từ đại ca, thân phận của ngươi không tiện nói thẳng ra à?"

“Cũng không phải Từ Từ nhẹ giọng giải thích nói:

“Chỉ là không có gì đáng nói, các ngươi muốn biết, lúc nào rảnh ta nói với các ngươi Chu Tự gật đầu, cũng không cần thiết phải biết, dù sao hắn cũng là tà thần ngoại đạo trà trộn vào đây.

“Ồ, thiên phú rất tốt, nhưng tu vi tăng cấp hơi nhanh, nền tảng cũng coi là ổn định, xem ra có được không ít cơ duyên, lần này chắc ngươi sẽ có không ít thu hoạch. Lục phẩm cách ngươi không xa nữa đâu.

Hình Ngọ cười đánh giá.

Nói cảm ơn xong, Minh Nam Sở trở về chỗ.

Chu Tự tiến lên một bước đặt tay vào trong tay của Hình Ngọ, hào quang lấp lánh, sau đó tắt dần.

“Ấy"

Hình Ngọ tỏ vẻ mặt kinh ngạc:

“Đây..ngươi vừa mới tăng lên đấu giả thất phẩm ư?"

“Ừm, hôm qua bớt chút thời gian tăng cấp, sáng nay dậy muộn.

Chu Tự gật đầu trả lời.

“Bớt thời gian tăng cấp"

Hình Ngọ bật cười nói:

“Xem ra ngươi gặp không ít cơ duyên, hơn nữa có một luồng sức mạnh mà ta không thể cảm nhận gột rửa linh khí Chu Thiên cho ngươi. Đây cũng là cơ duyên hả?"

“Chắc là vậy"

Chu Tự gật đầu.

Trước đây đi học, Chu Tự sống ở Thanh Thành, không có người thân như Nhị thúc, sau này thân phận Thánh Tử Ma Đạo bị lội mới nhận Nhị thúc. Kỳ ngộ như vậy cũng không tính là quá đáng.

“Lợi hại"

Hình Ngọ cười nói:

“Ta cũng chưa từng gặp mấy người như ngươi, được rồi, đi theo ta, sư phụ đang đợi ở bên trong"

Chu Tự gật đầu đi theo, hắn phát hiện sư huynh trước mặt này chỉ nói lời tốt đẹp. Không hề nhắc đến thiên phú của hắn đến một chữ, bởi vì thiên phú của hắn vô cùng có hạn.

Lúc này ở bên cạnh, ba người Tô Thị cũng đã kiểm tra xong, sáu người cùng đi về phía trước vào đại sảnh bên trong. Đó là căn phòng dùng để tập nhảy. Trên tường là một tấm gương cực lớn.

“Sư phụ, kiểm tra xong rồi.

Hình Ngọ đứng ở cửa cúi đầu nói.

“Vào đi"

Giọng nói mạnh mẽ vang lên.

Mấy người đi vào bên trong. Sau khi đi vào, Chu Tự nhìn thấy một bóng hình. Vừa nhìn, hắn liền có cảm giác hào hùng bao la. Người này khí độ khoáng đạt, uyên thâm tựa biển, hắn đứng ở đó giống như núi cao sừng sững, nước sâu thăm thẳm.

Lúc này hắn chậm rãi quay đầu lọt vào trong mắt Chu Tự, khiến Chu Tự cảm thấy nhức mắt, hào quang như chiếu nhật nguyệt.

“Mạnh quá!"

Tế đàn dưới lòng đất ở Biên Giới Thành.

Trên tế đàn thuộc về Thái Dương Thần, Thu Thiển buộc tóc đuôi ngựa, mặc áo khoác thể thao và quần dài thể thao, tay cầm quyền trượng Thái Dương cau mày.

“Người đối diện vẫn đang thờ cúng lễ bái, hình như đang cầu xin điều gì, không nghe rõ.

1121 chữ

Chương 463: Biện Pháp Đặc Biệt

Sau khi Chu Tự đi làm, Nguyệt tỷ tính toán trận pháp đã xảy ra chuyện khó giải quyết, nhất quyết kéo nàng ra ngoài chạy bộ buổi sáng. Chạy đến ngoại ô, nàng đột nhiên cảm thấy đế đàn có biến động lạ, bèn kéo Nguyệt tỷ chạy đến.

Tất cả mọi người đều có thể sử dụng quyền trượng Thái Dương, nhưng người có thể sử dụng quyền trượng quyền hạn đến mức độ lớn nhất thì chỉ có Thu Thiển, Thần Minh Chi Nữ. Nàng có thể lợi dùng quyền trượng để che đi những thứ tế đàn đưa đến, càng có thể khóa thông đạo, từ chối đồ vật được đưa đến. Nhưng đột nhiên bị chặn, hình như khiến đối diện cảm thấy hoảng sợ, không ngừng bái lạy, sắp phá vỡ phong tỏa của nàng. Cứ tiếp tục như này thì không ai biết đối diện sẽ dâng lên hung thú thế nào.

Tiếp tục mấy lần, hung thú mà phía đối diện dâng lên càng lúc càng mạnh, chỉ hơi không thận trọng thì có thể gây ra rắc rối cho họ.

“Không thể đáp lại họ thì không thể khiến họ yên tâm, phải nghĩ cách để đáp lại.

Chu Ngưng Nguyệt vừa ăn nho xanh vừa nghiên cứu tế đàn, cũng phải nói:

“Tế đàn này thật cao thâm, bề ngoài nhìn như có thể hóa giải, nhưng nhìn vào trung tâm, phát hiện đây không phải là tế đàn có thể dùng trận pháp để xử lý. Cần thực lực cực mạnh, ta đang nghĩ liệu có thể dùng quyền trượng Thái Dương quấy nhiễu không"

“Nguyệt tỷ ngươi không lạnh à?"

Thu Thiển từ trên tế đàn đi xuống, tiện tay ném quyền trượng Thái Dương trở về cửa cực nóng.

Chuyện tế đàn chuyện, cần phải nghĩ cách khác.

“Ta mặc rất nhiều đấy"

Chu Ngưng Nguyệt cúi đầu nhìn quần ngắn của mình, tất dài qua gối, bên ngoài mặc áo khoác lông, vô cùng hài lòng.

Thu Thiển ngồi xổm xuống chọc vào chân của Nguyệt tỷ:

“Sắp sáng tháng mười hai rồi, chỗ này toàn là thịt, quá gợi cảm.

“Tư tưởng của ngươi bảo thủ quá, ai mà cảm thấy đứa trẻ tám tuổi gọi cảm chứ?"

Chu Ngưng Nguyệt hoàn toàn không quan tâm nói.

Vừa nói xong, hai người liền đi ra ngoài.

“Nơi này phải nghĩ cách, tối nay bảo Chu Tự đến ngoại thành Thần Vực hỏi xem, hắn giao tiếp được với người ở bên trong"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Thu Thiển không nhịn được gật đầu:

“Ừm, hắn không có chút lòng sợ hãi nào, ta phát hiện người ở bên trong rất không bình thường, nhưng hắn hoàn toàn không hiểu, không quan tâm “Mẹ nói đó là vì hoàn cảnh sống, đợi khi hắn biết nhiều rồi thì sẽ sinh lòng kính sợ.

Chu Ngưng Nguyệt thoáng suy nghĩ, bổ sung nói:

“Cha nói hắn hơi giống tên ngốc, chỉ biết chọc họ nổi giận, không ngây thơ đáng yêu như ta, là chiếc áo bông nhỏ thân thiết của họ.

“Nguyệt tỷ đúng là dát vàng lên mặt mình"

Thu Thiển hơi suy nghĩ, lắc đầu nói:

“Ta cảm thấy Chu Tự rất biết ăn nói, nhưng hình như mắc hội chứng tuổi dậy thì là thật, suy nghĩ vượt mức bình thường"

Nói đến đây, Chu Ngưng Nguyệt sững lại, nói “Ta cảm thấy Chu Tự còn có bí mật không thể nói cho người khác, cần phải khám phá.

“Bí mật gì?"

Thu Thiển nghi hoặc nói.

“Có vài bí mật cần dùng biện pháp đặc biệt mới có thể khám phá ra Chu Ngưng Nguyệt nói.

“Biện pháp đặc biệt ư?"

Thu Thiển cúi đầu nhìn sang Nguyệt tỷ, cau mày:

“Biện pháp gì?"

Chu Ngưng Nguyệt tỏ vẻ mặt nghiêm túc, nghiêm trang nói:

“Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, tối nay ngươi dẫn hắn vào phòng của ngươi, mặc váy ngủ thật mỏng, nhớ hở hang một chút, trước tiên là thế này, sau đó làm thế này, xong việc rồi ngươi hỏi đến bí mật, hắn sẽ nói hết với ngươi.

Thu Thiển:

"..."

Hú!

Âm thanh đột ngột vang lên bên tai Thu Thiển.

Âm thanh như tiếng chim kêu chói tai, khiến đầu óc nàng trống rỗng mất cân bằng, lảo đảo suýt ngã.

Chu Ngưng Nguyệt thấy thế lập tức đỡ Thu Thiển, vội nói:

“Nghe thấy gì à?"

Vừa dứt lời, nàng lấy ra bảy viên trân châu, trải xuống xung quanh, ngăn che mọi thứ xung quanh. Trước tiên phải làm Thu Thiển trở lại bình thường.

Lúc này Thu Thiển đỡ hơn nhiều, cùng lúc đó, trong đầu nàng xuất hiện giọng nói mới, hơi cấp bách.

“Họ đã hợp tác, bắt đầu gây ảnh hưởng...họ nhằm vào bên này..rất nguy hiểm..phải mau chóng đi vào?

“Phải cẩn thận, họ sắp đến rồi."

Chu Tự đi vào phòng thể thao, ngẩn người tại chỗ.

Ở tu chân giới, hắn liên tục gặp rất nhiều người và sự việc.

Ở trên thì hắn từng gặp Thái Dương Thần, ở dưới thì hắn biết tu chân giả cũng phải ăn uống vệ sinh, cũng phải cần đến gạo dầu muối tương dấm trà.

Còn có không ít đặc hiệu, Thần Nguyên Tố điều khiển vạn vật, gió lửa sấm sét chỉ trong lòng bàn tay, đảo loạn không gian Vĩnh Ám Chi Dạ, bao trùm tất cả. Nhưng bất kể là lần nào, hắn cũng không giống như hôm nay, nhận thức trực quan nhất là một bóng hình nào đó bất động như núi, trên người như có đặc hiệu. Hắn không cần hành động, đứng ở đó cũng là đặc hiệu ngút trời. Bao la vô biên, sâu thẳm như biển. Đặc hiệu dừng lại, giọng nói uy vang lên:

“Đến hết rồi hả?"

Lúc này đám người Chu Tự mới tỉnh ngộ, vội lên tiếng bái kiến tiền bối, nhân tiện lặng lẽ nhìn thật sâu, mới phát hiện người đứng phía trước là một người đàn ông có dáng người rất cao. Không lớn tuổi, trên dưới ba mươi, cơ bắp nổi lên rõ ràng. Hắn để tóc ngắn, mặt mày uy nghiêm.

Cao nhân, Chu Tự hưng phấn trong lòng, hắn biết người này mạnh hơn Hoàng Nham đạo nhân rất nhiều. Đám người Minh Nam Sở cũng vậy, thậm chí còn nổi lên làn sóng sợ hãi. Nghĩ thầm chẳng trách ngay cả Trình tỷ cũng phải cúi đầu. Nhưng nhiều hơn thế là sự nghi hoặc, cơn gió nào đưa tiền bối đáng sợ như vậy đến đây?
1110 chữ

Chương 464: Không Cần Thiết

“Sư phụ, đã kiểm tra xong thiên phú của sáu người.

Hình Ngọ ôn hòa lên tiếng, giọng điệu tự nhiên khiến bầu không khí không còn quá nghiêm túc.

Mãn Giang Hồng ở phía sau Hình Ngọ dùng biện pháp đặc biệt nói ra thiên phú của sáu người và không để người khác nghe thấy.

Một lát sau.

Lý Cảnh Sơn nhìn về phía sáu người đứng thẳng tại chỗ, vẻ mặt không thay đổi. Hắn đến đây là vì tò mò. Vì người khác, cũng là vì tòa thành này. Tòa thành này là nơi con trai của hắn sinh sống rất nhiều năm, hắn đến xem xét tình hình. Bởi vì liên quan đến quyết định tiếp theo của hắn, nên không thể chậm trễ.

Còn về người nào đó...nhân tiện đến mở rộng tầm mắt.

“Giới thiệu tên trước đi.

Lý Cảnh Sơn lên tiếng nói.

“Thưa tiền bối, vãn bối là Âm Túc.

Âm Túc nhỏ nhất thấy những người khác đều nhìn nàng, bên lên tiếng đầu tiên.

“Vãn bối là Hàn Tổ “Vãn bối là Tô Thị"

“Vãn bối là Từ Từ"

“Vãn bối là Minh Nam Sở"

“Vãn bối là Chu Tự"

Chu Tự cúi đầu cung kính nói.

Lúc này hắn phát hiện một chuyện, nhị lão bản không giống số đông, tên có ba chữ.

“Lớn như vậy rồi.

Lý Cảnh Sơn nhìn chằm chằm Tô Thị nói.

Tô Thi hậm hực gật đầu:

“Chào Lý bá bá"

“Thì ra ngươi vẫn nhớ, ta cứ tưởng lúc đó người còn quá nhỏ sẽ quên hết.

Lý Cảnh Sơn bình tĩnh nói.

Tô Thi thè lưỡi cười khẽ hai tiếng, không dám đáp lời.

Nàng nhớ rõ Lý bá bá vô cùng nghiêm túc.

Đặc biệt là lúc còn nhỏ dạy học cho nàng, học xong bảo nàng thi triển, lúc không thi triển được hắn vô cùng đáng sợ.

Đám người Hàn Tô tỏ vẻ mặt kinh ngạc, Tô Thi quen vị tiền bối này.

Hình Ngọ và Mãn Giang Hồng càng bất ngờ hơn, tiểu tiên tử này quen sự phụ?

Hai người họ xuống núi đã lâu, vài ngày nay mới quay về. Nghe sư phụ muốn xuống núi, liền cùng đi trước, sau khi được biết điều đặc biệt của tòa thanh này, họ không dám lỗ mãng. Sau này lại biết đạo tử sinh sống ở thành phố này, lại càng hiếu kỳ hơn. Nhưng vẫn chưa thể làm rõ mục đích chính trong chuyến đi này của sư phụ. Bây giờ biết sư phụ quen biết Tô Thị, đương nhiên cũng bất ngờ. Đặc biệt là tiếng ‘Lý bá bá đó, có thể thấy quan hệ không tầm thường.

“Các ngươi giới thiệu bản thân rồi hả?"

Lý Cảnh Sơn quay đầu hỏi hai đệ tử.

“Đúng vậy, thưa sư phụ"

Hình Ngọ gật đầu đáp lại.

Mãn Giang Hồng ở một bên ho khan.

Lý Cảnh Sơn khẽ gật đầu, lại hỏi lần nữa.

“Chỉ nói tên thôi hả?"

Hình Ngọ hơi bất ngờ, nhưng vẫn gật đầu trả lời thật thà:

“Đúng thế"

Lý Cảnh Sơn không nhìn hai người Hình Ngọ hai nữa, mà dồn ánh mắt lên Chu Tự, sau đó nhìn sang những người khác, chậm rãi lên tiếng:

“Ta xin tự giới thiệu, ta là Lý Cảnh Sơn đến từ Đạo Tông Thiên Vân..là người của Quan Hà Phong"

Vừa dứt lời, hắn nhìn về phía Chu Tự đầy thầm ý sâu xa.

Soạt!

Hàn Tô, Minh Nam Sở đều kinh hãi.

Họ biết Quan Hà Phong cực kỳ đặc biệt ở Đạo Tông Thiên Vân, còn biết một chuyện khác...Chu Tự từng giả làm đệ tử của Quan Hà Phong.

Cùng lúc đó, Chu Tự cúi đầu không dám nhìn thẳng người trước mắt. Đúng là oan gia ngõ hẹp. Lần trước đóng giả, lần này lại đụng phải.

Là trùng hợp, hay là lẽ dĩ nhiên?

Hình Ngọ và Mãn Giang Hồng thấy phản ứng của sáu người, vô cùng khó hiểu.

Từ Từ và Âm Túc chắc hẳn không biết Quan Hà Phong, nhưng Hàn Tô, Minh Nam Sở biết, còn hơi lo lắng, thỉnh thoảng nhìn lén Chu Tự.

Chu Tự cúi đầu, hình như...có tật giật mình.

“Trong những ngày chúng ta không về đã xảy ra chuyện gì?"

Hình Ngọ truyền âm cho Mãn Giang Hồng.

“Khụ khụ, ta không biết, còn chưa kịp đi hỏi.

Mãn Giang Hồng khẽ lắc đầu.

Hình Ngọ trầm mặc hồi lâu, cuối cùng nói:

“Truyền âm cũng họ à?"

Mãn Giang Hồng:

Thấy đám người Chu Tự có chút hổ thẹn, Lý Cảnh Sơn cũng không làm khí, nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Ta đã đến đây thì chắc chắn sẽ dạy các ngươi. Có thể học được hay không, có muốn học hay không thì phải xem bản thân các ngươi. Phải nói rõ trước, các ngươi không có căn cốt tu luyện thể thuật, nhưng căn cốt chỉ là phán định thông thường. Nó có thể quyết định tương lại về mặt thể thuật của đa số người, nhưng số ít người có thể không cần quan tâm điều này. Hai người họ chính là ví dụ.

Nói xong hắn quay đầu nhìn về phía Hình Ngọ và Mãn Giang Hồng.

“Điều này cần nghị lực và lòng kiên trì vượt hơn bình thường, vô cùng đau khổ, cũng vô cùng khó khăn. Phương hướng của các ngươi không ở đây, học đơn giản là tốt nhất"

Hình Ngọ cười khuyên nhủ.

Không có căn cốt, thiếu thiên phú, muốn đi con đường này khó khăn đến thế nào.

Họ hiểu rõ nhất.

Ngoại trừ Chu Tự, thiên phú của những người còn lại đều rất tốt, không cần thiết đi con đường này.

Còn Chu Tự...có được khá nhiều cơ hội tốt, không thể đoán trước.

Trong giới tu chân có những người có cơ duyên thâm sâu vượt mức bình thường, thiên phú bình thường cũng có thể đi được rất xa. Bởi vì có tăng cắp trong nguy hiểm, cũng có thể chuyển nguy thành an. Có lẽ vận may khó mà quyết định được việc tiến vào thượng tam phẩm. Nhưng vẫn có cơ hội tiến vào.

Họ đã từng thấy. Giới tu chân không chuyện lạ gì là không có.

Chu Tự không phục, hắn tự học mười tám loại võ nghệ, ít nhiều cũng có thiên phú, chỉ thiếu đặc hiệu. Những người khác không nói gì, đúng là họ không theo đuổi thể thuật, có thể hỗ trợ tu luyện sau này là đủ.

1106 chữ

Chương 465: Có Người Giả Mạo

“Kỳ ngộ dạo này của các ngươi rất tốt.

Lý Cảnh Sơn nhìn chầm chầm ba người Tô Thị, nói tiếp:

“Ta sẽ dạy các ngươi một bộ thuật pháp thể thuật, để các ngươi hấp thụ lợi ích được thuận lợi, đồng thời nâng cao độ mạnh thân thể đạt đến trình độ cao mới. Học xong, ta sẽ dạy các ngươi một loại thuật pháp vận dụng khí huyết toàn thân, kích thích sức mạnh của các ngươi, có thể làm biện pháp hộ mệnh. Điều cuối cùng cũng là điều quan trọng nhất, ta sẽ dạy các ngươi biết nuôi dưỡng thân thể, có trăm cái lợi mà không có chút hại nào với tu luyện. Bây giờ ta muốn suy diễn thuật pháp thể thuật thích hợp nhất với các ngươi. Ngoại trừ Chu Tự và Tô Thị, những người khác đứng ở trước mặt ta"

Chu Tự tỏ vẻ mặt kinh ngạc, tam lão bản vô dụng bị loại ra ngoài thì thôi đi, tại sao mình cũng bị loại? Cơ hội đả thông hai mạch nhâm và mạch đốc lại bị bỏ lỡ như vậy ư?

Hai người Hình Ngọ cũng không hiểu tại sao, đám người Chu Tự thì cũng hiểu ít nhiều, vì thiên phú có hạn, không cần biểu diễn rắc rối cũng có thể tìm được thuật pháp thích hợp nhất. Nhưng thực ra thiên phú của Tô Thi rất cao, nàng không cần thiết ư? Rất nhanh họ hiểu được tại sao Tô Thi bị loại ra ngoài.

Lý Cảnh Sơn hỏi Tô Thị:

“Ngươi còn nhớ chứ?"

“Nhớ, vẫn nhớ"

Tô Thi cúi đầu nhỏ giọng nói.

Nàng đã học nhưng không sử dụng ra được.

“Chốc nữa ta sẽ bảo Mãn Giang Hồng hướng dẫn cho ngươi.

Lý Cảnh Sơn nói.

Tô Thị ngoan ngoãn gật đầu, không dám thẳng thắn hùng hồn nói những lời như mình vô dụng, không thể hiện ra được cũng không còn cách nào.

Mãn Giang Hồng và Hình Ngọ hiểu ra, Tô Thi gọi sư phụ là Lý bá bá, đã từng biểu diễn, cũng không có gì lạ. Nhưng bốn người Từ Từ lại ngẩn người tại chỗ, suy diễn thuật pháp thể thuật thích hợp nhất với họ, có thể không? Sáng tạo thuật pháp, khó đến mức nào, tại sao vị tiền bối này có thể ung dung như vậy? Hay là nó không phức tạp như họ nghĩ?

Một lát sau, họ cảm nhận rõ ràng sự ngu dốt đã hạn chế sức tưởng tượng của họ. Khoảnh khắc đó họ cảm thấy mình ở trong tinh không bao la bát ngát, tinh thần (ngôi sao) biến hóa theo hơi thở họ, đồng thời thành hình cùng lúc họ vận hành sức mạnh. Thuật pháp thể thuật thuộc riêng về họ đang hiện ra trong tâm trí của họ. Đây là thủ đoạn của đại năng tu chân.

Họ có đức có tài gì? Chu Tự ở một bên thấy đám người Minh Nam Sở tỏa ra ánh sáng, cảm thấy có phải mình bị gây khó dễ không?

Nếu hắn không phải là người của Quan Hà Phong thì ta còn thấy đây là thiên vị, bây giờ họ là người của Quan Hà Phong, thì ta bị báo thù rồi?"

Chu Tự thở dài.

Lý Lạc Thư hại ta. Lý Lạc Thư, Lý Cảnh Sơn? Chu Tự kinh hãi trong lòng, nghĩ thầm hình như Lý Lạc Thư cũng sống ở Quan Hà Phong, chắc chắn hai ngươi này có quan hệ.

“Không cần nghĩ nhiều, chắc hẳn sư phụ dự định của mình, cho dù ngươi thực sự đắc tội với sư phụ, sư phụ cũng không đến mức nhỏ nhen cố ý không cho ngươi thuật pháp thể thuật đâu.

Hình Ngọ đến bên cạnh Chu Tự an ủi nói.

“Lý bá bá vô cùng hung dữ, ngươi cẩn thận một chút, hồi nhỏ ta quá vô dụng, không sử dụng ra được thần thông thuật pháp tu luyện, bị lườm đến phát khóc"

Tô Thi đến bên cạnh Chu Tự có lòng tốt nhắc nhở.

Vừa nghe liền khiến Hình Ngọ và Mãn Giang Hồng kinh ngạc. Thần thông thuật pháp? Sư phụ suy diễn thần thông?

Đương nhiên biểu diễn có nông có sâu, tầng sâu nhất là có thể thông qua thuật pháp thể thuật suy diễn ra thần thông thích hợp nhất. Nhưng kể cả là sư phụ của họ cũng cực kỳ hao tâm tổn trí.

“Tô tiểu tiên tử là người của Đạo Tông Thiên Vân ư? Người của phong nào?"

Hình Ngọ lên tiếng hỏi nói.

"A?"

Tô Thi hơi bất ngờ, vội nói:

“Ta không bái phong nào cả, ta sống ở Hậu Sơn.

Hậu Sơn?

Mãn Giang Hồng sửng sốt nhắc lại cái tên của Tô Thị nói ra, kinh ngac nói:

“Ngươi tên là Tô Thi hả? Tô Trần tiền bối là gì của ngươi?"

“Cha của ta"

Tô Thị nói như điều hiển nhiên.

Hình Ngọ:

"..."

Mãn Giang Hồng:

"..."

Tốt lắm, tất cả được giải thích rõ ràng rồi. Con gái của Tô Trần tiền bối, vậy còn gì đáng nói đây. Thư viện Đông Lâm không phải nơi ghê ghớm gì, họ nhất thời không thể liên tưởng đến. Đâu biết con gái của tiền bối đó lại đi làm ở đây, thực sự không hiểu.

Chu Tự không để cuộc trò chuyện của họ, hắn chỉ quan tâm mình có thể đả thông hai mạch Nhâm Đốc hay không.

Hiếm khi.

Bốn người Hàn Tô ngồi trên chiếu, đang cảm ngộ thuật pháp thể thuật.

Cùng lúc đó, Lý Cảnh Sơn đến trước mặt Chu Tự:

“Có biết tại sao ta không giúp người suy diễn pháp thuật thể thuật không?"

Chu Tự lắc đầu, trả lời thật:

“Không chắc chắn lắm"

“Không chắc chắn? Nghĩa là ngươi cũng suy đoán?"

Lý Cảnh Sơn nói với thâm ý sâu xa.

Chu Tự do du:

“Bởi vì có người đóng giả đệ tử của Quan Hà Phong phải không?"

“Ngươi đóng giả phải không?"

Lý Cảnh Sơn hỏi dứt khoát.

“Không phải, ta từng nghe nói, người này vô cùng tàn độc, còn đóng giả ta Chu Tự suy nghĩ nhanh chóng tìm ra lý do này.

"Ha?"

Lý Cảnh Sơn bị chọc tức đến bật cười, đây còn là người bị hại, hắn cũng không nhắc đến chuyện này nữa, nói vào chuyện chính.

“Sở dĩ ta không suy diễn thuật pháp thể thuật cho ngươi chỉ là vì ngươi không cần thiết.

1104 chữ

Chương 466: Bị Lộ Tẩy

“Không cần thiết?"

Hình Ngọ hơi bất ngờ, nhưng vẫn nói:

“Sư phụ, ta cảm thấy vẫn cần thiết.

“Ngươi thì hiểu cái gì?"

Lý Cảnh Sơn liếc mắt nhìn Hình Ngọ cười lạnh lùng nói:

“Những thứ ngươi nhìn thấy chỉ là bề ngoài của hắn, sở dĩ không cần thiết là vì bản thân hắn tu luyện thuật pháp thể thuật đỉnh cao nhất, Phá Thiên Ma Thể. Đây là chỉ một trong những lý do. Trong lúc đám người Hình Ngọ kinh ngạc, Lý Cảnh Sơn chuyển ánh mắt lên người Chu Tự, nói tiếp:

“Phá Thiên Ma Thể của hắn không phải là Phá Thiên Ma Thể bình thường, mà sớm đã là Phá Thiên Ma Thể hoàn hảo mà không ai có thể đạt tới. Ta nói có đúng không, Thánh Tử Ma Đạo.

“Ta nói có đúng không, Thánh Tử Ma Đạo.

Lý Cảnh Sơn vừa dứt lời, xung quanh kinh sợ.

Hình Ngọ và Mãn Giang Hồng khó mà tin nổi, ngay từ đâu họ đã cảm thấy kỳ lạ.

Sư phụ nói Chu Tự tu luyện thuật pháp thể thuật Phá Thiên Ma Thể cấp cao nhất, nhưng họ không hề phát hiện ra được. Sau đó lại nói là Phá Thiên Ma Thể hoàn hảo, họ là thể tu, biết rõ điều này như lòng bàn tay. Phá Thiên Ma Thể là một trong những công pháp hung ác nhất, cường mạnh nhất thuộc ma đạo, công pháp cường mạnh đồng nghĩa với việc rất khó tu luyện. Người nào tu luyện Phá Thiên Ma Thể sẽ gây ra tác dụng phụ rất lớn cho bản thân, nghiêm trọng nhất trong đó là méo mó về tính cách. Có người tu đến thượng ba phẩm, nhưng bất kể đối phương áp chế thế nào, trên người vẫn có ma khí nổi lên. Khát máu, tàn nhẫn, dữ tợn, dường như là đặc điểm không thể vứt bỏ.

Rất nhiều năm qua, không thấy có người thứ hai luyện Ma thể đến độ hoàn hảo, nhưng kể cả có hoàn hảo thì cũng sẽ chịu ảnh hưởng công pháp. Khí tức trên người không thể tả được, không gian méo mó. Hung tàn, khát máu, đáng sợ, thậm chí không thể coi làm từ đại diện, mà là từ rất thông dụng.

Nhưng Chu Tự...

“Không thể nào, ta đã kiểm tra cẩn thận, đừng nói Phá Thiên Ma Thể, mà một chút ma khí cũng không phát hiện ra."

Hình Ngọ chấn động. Hắn rất tự tin về thực lực của mình, không thể nào nhìn nhầm. Nhưng khi sư phụ hắn nói ra tên của đối phương, lập tức hắn không còn tự tin.

Thánh Tử Ma Đạo...

Chỉ có một người mới có thể xứng với danh hiệu này, đó là con trai mới sinh của cự phách Ma Đạo. Mà Chu Tự chính là người này.

“Chẳng trách, chẳng trách cơ duyên thâm hậu như vậy.

Hình Ngọ và Mãn Giang Hồng lập tức hiểu ra. Nhưng lại cảm thấy không chân thực, dù sao đúng là Chu Tự tu Chu Thiên Kinh, nhưng tích cách của hắn không có vấn đề, sao lại là người tu Phá Thiên Ma Thể.

Hai người quay sang nhìn nhau, đều rất thắc mắc. Nhưng họ không nói gì, chỉ yên lặng chờ đợi.

Tô Thi không để ý, chỉ liếc trộm Chu Tự một cái, Thánh Tử Ma Đạo không thể hiện nhân cách, nàng cũng không sợ.

Khác với Tô Thị, trong lòng Chu Tự nổi lên làn sóng, thầm kêu xong đời rồi.

“Bị phát hiện nằm vùng rồi ư? Nghênh đón nhân sĩ chính đạo hàng yêu diệt ma ư?"

Chu Tự cảm thấy căng thẳng.

Lý Cảnh Sơn là người có đặc hiệu khoa trương nhất trong số người hắn từng gặp. Là lính mới, hắn hoàn toàn không phải đối thủ.

Bây giờ thân phận ma đạo bị phát hiện, chẳng phải là phải quay về kế thừa quán cơm của cha ư?

“Mình lại còn mạo nhân tông môn của họ, thù cũ hận mới không dễ xử lý"

Chu Tự toát mồ hôi lạnh, nhanh chóng suy nghĩ. Nhưng trong chớp mắt, hắn liền tính toán được mất. Lần này không những có thể đả thông hai mạch Nhâm Đốc, mà còn bị chính đạo xử lý, mất việc, mất tự do, chỉ có thể về nhà thừa kế gia sản, “Không nói gì là thừa nhận hả?"

Lý Cảnh Sơn cười hỏi.

Chu Tự vẫn giữ im lặng, không biết trả lời thế nào.

Lý Cảnh Sơn cũng không để ý, trêu tức nói:

“Giả làm đệ tử Quan Hà Phong, tiến vào Thất Thiên Tháp, phá mở tầng thứ tám thả Thất Thiên Tháp Linh, ngươi có biết Đạo Tông Thiên Vân tổn thất nghiêm trọng đến mức nào không?"

Xong rồi, còn phải bồi thường. Chu Tự đau khổ trong lòng.

Bên cạnh Hình Ngọ và Mãn Giang Hồng quay sang nhìn nhau, Thất Thiên Tháp bị phá rồi, Thất Thiên Tháp Linh chạy rồi?"

Họ càng nghe càng kinh hãi, Chu Tự thật sự là nhiều chuyện như vậy? Làm được bằng cách nào?

“Tiền bối, việc này ta cảm thấy đó là lỗi của Nhị thúc.

Chu Tự suy nghĩ một lát, chỉ vào Tô Thị nói:

“Ngươi bắt Tô Thi bồi thường đi.

"Á?"

Tô Thi sửng sốt, suýt nữa sợ đến ngây ngốc, vội nói:

“Rõ ràng là ngươi làm hỏng, liên quan gì đến ta? Một tháng ta mới có chút lương đó, làm sao đền nổi?"

“Ngươi có thể trả góp.

Chu Tự nhìn tam lão bản, có lòng tốt nói:

“Mỗi ngày trả một trăm, trả ba năm trăm năm thì sẽ trả hết.

Tô Thi như hóa đá tại chỗ, Thánh Tử Ma Đạo thật đáng sợ.

Hình Ngọ:

"..."

Mãn Giang Hồng:

"..."

Họ đã chắc chắn, Chu Tự thật sự là Thánh Tử Ma Đạo. Nhưng ít nhiều cũng nghe vài lời đồn, không giống. Thực lực cũng không giống lắm.

Lý Cảnh Sơn bật cười, hắn nhìn chằm chằm Chu Tự hỏi:

“Hình như ngươi muốn học thể thuật mới phải không? Là thể thuật thế nào?"

“Có thể đả thông..khụ khụ.

Ban đầu Chu Tự còn vui vẻ, đột nhiên do dự, đắn đo nói:

“Thể thuật mà ta muốn học thực sự là thể thuật mạnh nhất có thể dung hợp thông suốt tất cả, phá vỡ cực hạn, đại đạo quy về một mối"

“Ngươi rất biết ăn nói"

1102 chữ

Chương 467: Nhất Dương Chỉ

Lý Cảnh Sơn nhìn Chu Tự với vẻ đầy mới lạ:

“Ta có thể dạy ngươi, hơn nữa ngươi đã tự xưng mình là đệ tử Quan Hà Phong. Vậy thì ta cho ngươi một cơ hội.

Thấy Chu Tự tò mò, hắn lại nói tiếp:

“Quỳ xuống, dập đầu chín cái, bái ta làm thầy"

“Sư phụ?"

Hình Ngọ và Mãn Giang Hồng cực kỳ sợ hãi, không thể thu nhận Thánh Tử Ma Đạo.

Lý Cảnh Sơn liếc mắt nhìn hai đệ tử một cái, khiến họ im miệng. Đương nhiên hắn sẽ không thu nhận Chu Tự, con trai của cự phách Ma Đạo mà quỳ trước hắn ư? Hắn chỉ muốn nhân cơ hội sỉ nhục tên họ Chu thôi, còn về Chu Tự thì hắn vẫn sẽ dạy.

Thup!

Tiếng vang đột ngột truyền đến, Lý Cảnh Sơn nhìn về phía trước, cơ thịt trên mặt cũng phải co giật. Lúc này Chu Tự quỳ xuống không chút do dự, từ nhỏ hắn đã tập võ, tuy không có sự phụ, tự mình thông suốt, nhưng cuối cùng vẫn không thể dụng hợp thông suốt, bây giờ cơ hội gần ngay trước mát, làm sao hắn có thể bỏ qua?

“Sư phụ ở trên, nhận của đệ tử một lạy.

Nói xong, Chu Tự định dập đầu.

Nhưng xung quanh đột nhiên mọc ra cái gì đó, khiến hắn không thể dập đầu. Sao lại thế này? Chu Tự kinh hãi không thôi.

Lý Cảnh Sơn tối sầm mặt nhìn chằm chằm Chu Tự:

“Ngươi quỳ trước người khác thế này, cha ngươi biết không?"

biết."

“Không Chu Tự hồi đáp.

“Ngươi.."

Lý Cảnh Sơn cau mày, khó mà tin nổi nói:

“Ngươi thực sự là con trai của hắn hả? Tuy cha ngươi không biết làm người, nhưng cả đời không ai có thể khiến hắn quỳ. Kể cả một mình hắn đối mặt với hàng vạn quân địch thiên hạ, cũng không ai có thể khiến hai đầu gối của hắn khụy xuống"

“Bái sư mà không quỳ, còn có thể gọi là bái sư không?"

Chu Tự hỏi lại.

Đương nhiên hắn sẽ không quỳ trước người bình thường, hắn cũng sẽ không tùy tiện bái sư. Người trước mắt dạy được Tô Thi, quen biết Nhị thúc đặc hiệu lại mạnh. Đương nhiên có thể bái làm thầy.

Lý Cảnh Sơn hơi đau đầu, Thánh Tử Ma Đạo này cứ cảm thấy không đúng.

Cuối cùng hắn thở dài một tiếng nói:

“Đứng lên đi, ta sẽ không nhận ngươi làm đồ đệ, nhưng ta sẽ dạy ngươi, ngươi có thể học được hay không thì phải xem bản thân ngươi.

Bất đắc dĩ, Chu Tự chỉ có thể đứng dậy.

Không bái sư cứ cảm thấy không có được chân truyền.

“Tô Thi cũng học đi.

Lý Cảnh Sơn quay đầu nói với Tô Thị.

Tô Thi gật đầu xong, Hình Ngọ lên tiếng nói:

“Đổi chỗ khác đi, nơi này hơi khó thi triển Bộp!

Một thanh âm vang lên.

Không gian xung quanh biến hóa, Chu Tự cảm thấy có một luồng sức mạnh bao trùm tất cả họ, bắt đầu xuyên không gian rời đi. Chỉ trong thời gian một hơi thở, hắn đã nhìn thấy rừng núi quen thuộc. Là vùng ngoại ô mà hắn thường xuyên đánh phá.

Đám người Minh Nam Sở vẫn ngồi khoanh chân tại chỗ, không hề bị quấy nhiễu.

Thật lợi hại, Chu Tự quay đầu nhìn về phía Hình Ngọ với ánh mắt ngưỡng mộ, đây không phải đặc hiệu, mà vượt xa đặc hiệu, tất cả dựa vào Ma Chủng đấy, hy vọng nó sớm ngày trở về cương vị."Nào"

Lý Cảnh Sơn đi đến trước một gốc cây, nói với Chu Tự và Tô Thị:

"Thuật pháp thể thuật, không cần dạy các ngươi nữa, hàm dưỡng thân thể và điều động khí huyết toàn thân, đợi sau này dạy luôn thể. Bây giờ ta dạy các ngươi làm thế nào để dung hợp thông suốt.

Chu Tự nghiêm túc lắng nghe.

Tô Thị ngoan ngoãn gật đầu, chờ đón sẵn sàng.

"Các ngươi học rất nhiều thứ, nhưng bất kể là gì, đều có thể từ có đến không. Tìm một môn công pháp quan trọng nhất để vận hành, sau đó gia nhập tất cả thuật pháp học được từng chút một, từ không đến có, từ có đến không, ngưng tụ lại linh khí, hình thành linh khí mới. Khi tất cả trở thành tổng thể, tất cả mọi thứ đều sẽ là xuất phát điểm của các ngươi. Hàng ngàn hàng vạn thuật pháp sẽ phóng ra với sức mạnh toàn hoàn mới. Điểm quan trọng nhất là thể thuật này cần trở thành một vòng xoáy một điểm, điểm này là tất cả. Sau đó phóng ra Lúc này Lý Cảnh Sơn giơ một ngón tay ra chỉ vào cây lớn.

Trên cánh tay của hắn có khí huyết cuồn cuộn, khí huyết biến hóa khác nhau, cuối cùng liên kết thành một thể, sau đó tất cả hội tụ ở đầu ngón tay hóa thành một điểm.

Điểm này nhẹ nhàng chạm vào vỏ thân cây.

Ầm!

Cả cái cây ầm ầm tan ra vỡ vụn, tan thành mây khói. Nhẹ nhàng thản nhiên phóng ra sức mạnh cường mạnh. Ta biết Nhất Dương Chỉ này, nhưng chắc chắn không thể làm được đến trình độ này, Chu Tự cảm khái kinh sợ. Kể cả hắn đọc hết hai cuốn Hoang Cổ Kinh Thế Thư còn lại, thì cũng không đạt được đến trình độ đó, bởi vì động tác của hắn rất nhanh, tiếng vang cũng không nhỏ. Đây là điểm khác biệt giữa võ phu và tông sư. Với người khác thì hắn là tông sư, nhưng trước mặt Lý Cảnh Sơn, hắn là một võ phu.

“Sư phụ, dạy ta đi Chu Tự vội nói.

“Đừng gọi ta là sư phụ.

Lý Cảnh Sơn nhìn chầm chầm Chu Tự nhắc nhở, sau tiếp tục lên tiếng:

“Coi tất cả làm tổng thể, vận hành tất cả thuật pháp trong cơ thể, sau đó từ có đến không bắt đầu ngưng tụ liên kết. Cuối cùng hình thành hồ nước, đạt đến bước này, các ngươi sẽ có cảm giác, có thể điều khiển tất cả. Lúc này cuồn cuộn nổi lên sức mạnh, hội tụ bất cứ điểm nào trên cơ thể, có thể là thuật pháp, có thể là quyền ý, sau đó ra tay. Cũng không khó.

1112 chữ

Chương 468: Chúa Tể Vực Sâu

Hình Ngọ và Mãn Giang Hồng trợn mắt, cuối cùng sư phụ nói không khó, không khó ư? Nhưng thi triển thuật pháp trong cơ thể, dung hợp thành thể sức mạnh thuần úy, khó hơn lên trời.

“Không vội, từ từ tu luyện, trước tiên học xuất hiện thuật pháp, sau đó nghịch chuyển, tăng thêm từng chút một là được. Không cần thiết phải đạt đến tất cả ngay lập tức.

Hình Ngọ nhắc nhở nói.

Đợi học một số nền tàng vận hành kinh mạch, Chu Tự yên tâm ngồi xuống, bắt đầu đả thông hai mạch Nhâm Đốc. Hắn quan sát đan điền, bắt đầu bắt chước mười tám chiêu võ nghệ.

Hàng long thập bát chưởng.

Phục hổ La Hán quyền.

Như Lai thần chưởng.

Chân Phong Thần Niêm hoa chỉ Chưởng gian sinh tử.

Tất cả kỹ năng võ thuật đều hiện lên trong cơ thể hắn, cuối cùng hóa thành công lực ngàn năm. Trở thành...công lực ngàn năm tổng thể. Cảm nhận một chút, Chu Tự phát hiện không khác gì với ban đầu. Trong lúc nghi hoặc hắn rơi vào dòng suy nghĩ sâu xa, hồi lâu hắn đột nhiên hiểu ra. Có lẽ công lực ngàn năm chính là tổng thể trời sinh.

“Trong lòng có cảm nhận có thể điều khiển tất cả công lực, giống như nước, có thể nhiều có thể ít, hội tụ bất cứ chỗ nào trên cơ thể, hoàn toàn giống nhau.

Suy nghĩ đến đây, Chu Tự nở nụ cười.

Theo sau dùng kỹ xảo công pháp vừa học được, bắt đầu lấy nắm đấm làm điểm trung tâm, kinh mạch xung quanh xuất hiện, công lực ngàn năm cuộn lên vòng xoáy.

“Có thể"

Chu Tự mừng rỡ trong lòng.

“Hôm nay họ không đi làm à? Khụ khụ.

Mãn Giang Hồng nhìn sáu người ngồi khoanh chân hỏi Hình Ngọ.

“Đóng cửa nghỉ một ngày, họ vốn không kinh doanh"

Hình Ngọ tự nhiên nói, sau đó dồn ánh mắt lên Chu Tự, tỏ vẻ mặt nghi hoặc:

“Hắn thật sự là Thánh Tử Ma Đạo à? Ta cảm thấy không giống chút nào.

Mãn Giang Hồng nhẹ giọng lên tiếng:

“Không giống chỗ nào?"

“Ngươi cảm thấy giống chỗ nào?"

Hình Ngọ hỏi.

Mãn Giang Hồng lắc đầu, không nói gì nữa.

Lý Cảnh Sơn quay đầu nhìn về phía rừng cây ở xa xa, cau mày.

“Sư phụ, bên đó là gì?"

Hình Ngọ cũng nhìn qua:

“Ta cảm nhận được sức mạnh liên quan đến Thần Minh “Ừm, ta cũng có chút cảm giác, rất mơ hồ.

Mãn Giang Hồng nói theo.

“Một tòa thành Lý Cảnh Sơn thu hồi ánh mắt nói:

“Cụ thể thì không có ai biết, cũng không liên quan đến chúng ta.

Hình Ngọ và Mãn Giang Hồng không hỏi thêm nữa. Lúc này Mãn Giang Hồng nhìn về phía Chu Tự và Tô Thị:

“Không biết có thể có tiến triển bước đầu không"

Hình Ngọ lắc đầu:

“Không dễ, mở đầu quá khó khăn, trước khi chúng ta ra về, họ có tiến triển đã là rất tốt rồi. Muốn học được hoàn toàn, cần thời gian rất dài"

Lý Cảnh Sơn chỉ nhìn Chu Tự một cái, không biết đang nghĩ điều gì.

Núi lớn vô tận.

Vốn dĩ ánh mặt trời chiếu xuống rực rỡ, nhưng trong một rừng cây màu đen lại không cảm thấy chút ánh sáng nào. Bóng tối mới là màu chủ đạo vĩnh hằng của rừng cây. Cùng lúc dó, trong rừng cây xuất hiện không gian méo mó.

Một bàn tay ánh sáng từ hư không thò ra, quả hạch đen xì bị ném vào trong rừng cây, sau đó cuốn lên bão tố. Bóng đen lấy quả hạch làm trung tâm bắt đầu hội tụ. Trong đó ẩn chứa đao ý, cùng với bóng tối cuốn vào, đao ý bị áp chế dần dần, cho đến khi bị che lấp.

Lúc này một bóng hình chậm rãi hiện ra.

Bóng hình xuất hiện, màn đêm lan rộng ra xung quanh hắn, những chỗ bước chân hắn dẫm xuống dần dần bị bóng tối nuốt chửng, trở thành vực sâu. Những chỗ hắn đi qua đều là màn đêm, là vực sâu. Trong đêm tối, trong vực sâu, hắn chính là chúa tể. Tuy rằng hơi thở không ổn định, nhưng vẫn khác người thường.

Một lát sau, bóng hình trong bóng tối mở con mắt, thoáng có chút nghi hoặc: Nhưng rất nhanh ánh mắt của hắn rơi trên bàn tay ánh sáng, tỏ vẻ mặt âm trầm.

“Chúc mừng ngươi đã thức tỉnh, chúa tể nắm giữ vực sâu, Thần Minh mang đến màn đêm cho thế giới.

Cánh tay phát sáng cười nói.

Chúa tể vực sâu cúi nhìn tay của mình, lại sợ lên ngực. Ở đó có một đạo đao ý, khiến hắn đau đớn vô tận.

“Đây là đạo của ai?"

Hắn hỏi.

“Đạo của loài người, toàn bộ người đúc đạo và vung đao đã chết, không biết thanh đao này rơi xuống thế nào. Cho nên ngài chỉ có thể buông bỏ thù hận, đồng thời ta tìm được quyền hạn màn đêm quan trọng nhất” Cánh tay phát sáng truyền ra tiếng cười nói:

“Tất nhiên sự thức tỉnh của ngươi là vì một số thứ tồn tại nào đó, mục đích của chúng ta rất đơn giản. Chính là muốn lợi dụng khi ngươi đoạt lấy quyền hạn bóng đêm, có được lợi ích cần thiết. Không lâu nữa, quyền hạn có thể bị người khác hấp thụ, làm thế nào đương nhiên phải xem bản thân ngươi"

“Ngươi là tòng thần của ai?"

Chúa tể vực sâu nhìn chằm chằm cánh tay phát sáng nói:

“Ta chưa từng gặp ngươi.

“Điều này không liên quan đến ngươi...

Cánh tay phát sáng chưa nói hết, bóng tối đã bao trùm nó, khuấy nát nó. Phịch một tiếng, cánh tay phát sáng tan vỡ. Hư không truyền đến tiếng vui vẻ :

“Kể cả trong trạng thái suy yếu, chúa tể vực sâu vẫn là chúa tể vực sâu. Xem ra ngươi cũng có thể thầm phát giác được sự tồn tại của quyền hạn bóng đêm, chúc ngươi may mắn.

Cánh tay phát sáng biến mất, chúa tể vực sâu ngửa đầu nhìn trời cao.

Hắn cau mày:

“Không phát hiện được khí tức của Thần Minh nào khác, tại sao? Không có đến một người.

Một lát sau hắn thu lại tất cả khí tức quyền hạn, bắt đầu đi lại trong núi lớn.

1125 chữ

Chương 469: Không Thích Hợp

Sức mạnh của hắn lan rộng khắp xung quanh, bắt đầu tìm kiếm đại hành giả từ trong bóng tối. Bất kể thế nào, hắn cũng phải thu lại quyền hạn khiến hắn bị suy bại, cũng phải làm rõ tại sao không có khí tức của các Thần Minh khác.

Ở Quan Hà Phong của Đạo Tông Thiên Vân.

Dưới bầu trời trong xanh vạn dặm, ánh nắng chiếu rực rỡ, gió thổi hiu hiu, Lý Lạc Thư đứng bên rìa núi, đôi mắt u ám không liên quan đến cảnh sắc lại như đang suy tư điều gì, nhưng không có được đáp án.

“Đang nghĩ cái gì đấy?” Giọng nói quan tâm êm tai vang lên phía sau. Quay đầu nhìn lại, là một cô gái xinh đẹp tóc búi kiểu Lưu Vấn Kế, khóe miệng nàng khẽ hiện ý cười, cho người ta cảm giác thân thiết.

“Không có, sao mẹ lại đến đây?"

Lý Lạc Thư quay người nhẹ giọng nói.

“Không có việc gì thì mẹ không được đến thăm ngươi hả"

Hồng Nghệ giả bộ tức giận nói: “Cha ngươi ra ngoài mà không dẫn mẹ theo, ngươi cũng không muốn gặp mẹ nữa hả? Sau này mẹ bị hai cha con bỏ rồi?"

“Không có, ta chỉ tò mò"

Lý Lạc Thư vội lắc đầu. Thực ra hắn hiểu tại sao chỉ có một mình cha đi, mẹ chỉ không buông được bản thân, lo lắng quá thôi. Nếu không hà tất gì cha dẫn sư muội sư tỷ đi công tác.

“Mẹ qua đây là có chuyện muốn nói Hồng Nghê lấy ra một viên trân châu đưa qua nói: “Còn nhớ viên đá mà ngươi mang về từ Hắc Dạ không, sau khi phân tích lại thì xuất hiện viên trân châu này.

Lý Lạc Thư nhận lấy viên trân châu, phát hiện bên trong có một đốm đen, nhìn vào nó khiến người ta có cảm giác bóng đen vô tận bao trùm.

“Khi viên trân châu xuất hiện, còn lộ ra một dòng thông tin, có lẽ là tên của nó"

Hồng Nghê thấy hơi mới lạ nói “Có lẽ viên trân châu này tên là ‘Đen Trầm Trọng “Đen Trầm Trọng?"

Lý Lạc Thư lặp lại lời của mẹ, hơi bất ngờ.

Hồng Nghê thấy thế, cũng phải hỏi:

“Ngươi biết nó là gì hả? Đốm đen bên trong đúng là không bình thường, có thể hình thành không gian bóng tối như cái lồng giam, nhưng tác dụng không lớn lắm. Điều khiển tốt có thể dùng để bảo vệ tính mạng, hoặc là lồng giam kẻ địch. Nhưng tu vi không đủ thì không thể điều khiển, có đủ tu vi thì lại hoàn toàn không cần đến nó, đúng là vô bổ"

Cầm ‘Đen Trầm Trọng quan sát một lát, Lý Lạc Thư khẽ gật đầu:

“Một người bạn của ta từng nói đến thứ như này"

“Một người bạn ư?” Khuôn mặt tuyệt đẹp của Hồng Nghê lộ vẻ bất ngờ, tỏ ra khá căng thẳng.

“Một người bạn quen biết khi đi làm, kiến thức uyên bác, vô cùng lợi hại.

Lý Lạc Thư gật đầu giải thích.

Thấy con trai khen đối phương, Hồng Nghê mở to hai mắt, quan tâm nói:

“Nam hay nữ? Có bệnh tật gì không?"

Lý Lạc Thư cúi đầu hơi xấu hổ.

Hắn xấu hổ đột ngột khiến trái tim Hồng Nghê đập thình thịch, nói:

“Con gái thì không biết ăn nói.

“Con trai thì biết ăn nói, một người rất lời hại, có cơ hội mẹ có thể làm quen.

Lý Lạc Thư vội trả lời.

Nghe vậy Hồng Nghê thở nhẹ nhõm, biết ăn nói thì tốt.

“Mẹ lại tìm kiếm cho ngươi, xem mắt không khó đâu, ngươi không cần quá để trong lòng, con cái nhà người khác lám mụn tàn nhang cũng có thể tìm được, nhà chúng ta chắc chắn càng dễ hơn Hồng Nghệ an ủi xong bèn rời khỏi ngọn núi, đi tìm lựa chọn đối tượng xem mắt.

Lý Lạc Thư cúi đầu, nhìn hai bàn tay rơi vào trầm tư.

Có lẽ sau khi mình đủ xuất sắc thì mẹ không cần lo lắng như vậy, xem mắt cũng vô cùng nhẹ nhàng. Xét đến cùng, hắn không đủ ưu tú.

Cuối cùng, hắn liên hệ với Đông Húc của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông, bảo hắn đến nhận chuyển phát nhanh.

Đông Húc vừa mới bình phục chỉ có thể nhận trong nước mắt.

Sau này mỗi lần chuyển phát nhanh đều tụ hội của sống và chết.

Trong tương lai hắn sẽ phải chạy đua với hàng vạn kẻ địch, tốc độ sinh tử.

Không phải viết lên huyền thoại thì là xương trắng nơi quê người.

Chiều tối.

Chu Tự mở mắt.

Lúc này trong mắt hắn có vẻ hứng phấn, sau khi không ngừng thử nghiệm, cuối cùng hắn đã đả thông hai mạch Nhâm Đốc, thực lực tiến bộ nhảy vọt, bây giờ hắn muốn tìm dã thú đánh một trận sảng khoái.

“Thế nào?"

Hình Ngọ ngồi xổm trước mặt Chu Tự hỏi.

“Sư phụ đâu?"

Chu Tự ngó nhìn xung quanh.

Mấy vị lão bản còn đang nhập định, bên cạnh chỉ có Hình Ngọ và Mãn Giang Hồng.

“Sư phụ không thu nhận ngươi.

Hình Ngọ đứng lên khẽ cười nói:

“Chu sư đệ thực sự là Thánh Tử Ma Đạo hả? Nếu là thật thì không thích hợp bái sư. Cha ngươi chắc hẳn sẽ nổi giận."

Chu Tự đứng lên thấy hơi khó hiểu:

“Tại sao?"

“Khụ khụ, cha ngươi là cự phách ma đạo, sư phụ chúng ta từng là thủ lĩnh đạo tu, hai ngươi họ không hợp nhau lắm, từ rất lâu trước đây họ là đối thủ. Không vừa mắt nhau Mãn Giang Hồng có lòng tốt nhắc nhở.

“Không hợp với cha ta?"

Chu Tự sửng sốt, lập tức nhớ lại cuộc điện thoại của mẹ.

Cho nên, đại nhân vật mà họ nói thực ra là Lý Cảnh Sơn ư?

Vậy...thì càng phải bái sư, cha mẹ đều nói hắn mạnh, chắc chắn là mạnh thật sự.

“Ừm, hình như hồi trẻ họ là kẻ địch của nhau, có rất nhiều khúc mắc, lĩnh vực tu luyện khác nhau, quan niệm khác biệt khá lớn. Cha ngươi là cự phách ma đạo, làm việc không kiêng kỵ, sư phụ chúng ta làm người khá chính phái, lâu dần họ xung khắc với nhau"

Hình Ngọ lên tiếng giải thích nói.

“Nghe nói sau khi cha ngươi lấy mẹ ngươi mới bớt đi rất nhiều.

Mãn Giang Hồng lại họ nhẹ một tiếng.

1082 chữ

Chương 470: Đừng Sợ

Chu Tự sớm đã biết cha trâu già gặm cỏ non, cụ thể thì không biết, nhất thời hắn hiếu kỳ hỏi:

“Sao cha ta và mẹ ta lại đến với nhau nhau?"

“Việc này."

Hình Ngọ có chút do dự, đắn đo một lúc mới nói:

“Cha ngươi cướp mẹ ngươi về, lúc đó rất ầm ĩ, tình hình cụ thể thì chúng ta không rõ. Nghe nói khi đó đã kinh động đến sư phụ và sư nương, cuối cùng vì nguyên nhân nào đó, sư phụ sư nương không thể nhúng tay, cứ tưởng giới tu chân sẽ đại loạn, nhưng đột nhiên yên bình như chưa từng xảy ra chuyện gì"

Chu Tự tỏ vẻ mặt kinh ngạc, không ngờ cha còn từng làm chuyện thổ phỉ.

“Cướp dâu hả?"

Trong đầu Chu Tự hiên lên một bộ ngôn tình cẩu huyết.

“Không phải cướp dâu, mẹ ngươi còn trong trắng, lúc đó thân phận địa vị của nàng rất cao, thiên chi kiêu nữ thực sự, vốn không thể gả cho người khác. Thực ra chuyện này rất phức tạp, cụ thế thế nào, ngươi phải hỏi cha mẹ ngươi, khụ khụ khụ khụ.

Mãn Giang Hồng che miệng ho nhẹ.

Chu Tự:

Lập tức hắn vừa tò mò vừa bất ngờ, cho nên cha và mẹ có chuyện gì? Thôi bỏ đi, lần sau đi gặp họ thì hỏi là được. Chu Tự nghĩ vậy, hỏi cha mẹ chuyện này cũng là lẽ dĩ nhiên. Truyền kỳ thế này, chắc hẳn họ sẽ vui vẻ kể lại.

“Đúng rồi"

Chu Tự nhìn chằm chằm Hình Ngọ và Mãn Giang Hồng nói:

“Các ngươi biết ta là ai, liệu có lúc nào đến hàng yêu diệt ma không?

"Hả?"

Hình Ngọ và Mãn Giang Hồng tỏ vẻ mặt kinh ngạc.

Cuối cùng họ bất đắc dĩ phì cười.

“Đừng nói chúng ta không ức hiếp trẻ con, kể cả có ức hiếp cũng không dám ra tay với ngươi, dù sao cũng không thể nào diệt trừ ngươi thực sự. Đương nhiên, giới tu chân giới có đủ loại người, cẩn thận thì sẽ lái thuyền đến vạn năm. Không phải người nào cũng có lý trí Hình Ngọ nhẹ giọng giải thích rồi lại nhắc nhở nói.

Lúc này Chu Tự mới thở nhẹ nhõm, đối mặt với chính phái, người phải gánh cái danh phe phản diện như mình thực sự không ổn lắm.

“Sư phụ đâu? Ta còn có việc muốn nói Chu Tự lấy lại tinh thần nói.

“Đi vào thành rồi, nói là xem xét môi trường ở đây thế nào?

Hình Ngọ nhìn về phía trong thành giải thích, sau đó thu hồi ánh mắt hơi tò mò:

“Ngươi tìm sư phụ có chuyện gì?"

“Ta muốn hỏi tiếp sau thần công là gì, ta đã đại thành rồi"

Chu Tự nắm chặt nắm đấm nói.

"Ha?"

Hình Ngọ kinh ngạc, cười nhạo nói:

“Có thể ngươi có hiểu nhầm gì đó với thành công rồi, những thứ sư phụ dạy tuy có vẻ đơn giản, nhưng trên thực tế rất khó nắm bắt. Còn về tiếp sau đó, thực ra là coi tổng thể là bản thân, công pháp vận hành trong sức mạnh. Cuối cùng hội tụ thành hình, hóa thành đòn tấn công duy nhất, tương tự như sức mạnh của một số người tự bùng phát. Tuy có những chuyện không làm được, nhưng quý ở không có tác dụng phụ. Giơ tay đạp chân là sức mạnh khuynh thiên, nhưng không hề dễ nắm bắt. Không nói đến chuyện này nữa, cho dù là sư phụ vừa dạy, cũng cần tiêu hao rất nhiều tâm sức"

“Từ nhỏ ta đã bắt đầu tích lũy công lực, có lẽ đã hoàn thành tích lũy ban đầu, bây giờ giác ngộ, đả thông hai mạch Nhâm Đốc, thần công đại thành công"

Chu Tự thấy đối phương không tin, lại bổ sung nói:

“Ta rất nghiêm túc với việc học võ, ta thật sự luyện thành rồi.

Dáng vẻ nghiêm túc của Chu Tự khiến Hình Ngọ không đành lòng vạch trần, chỉ có thể gật đầu nói:

“Đã như vậy thì để ta kiểm tra một chút, cũng có thể chỉ điểm bước tiếp sau cho ngươi. Đứng nhìn ta như vậy, nhiều lúc đều do ta thay sư phụ truyền pháp cho mấy vị sư đệ sư muội, ít nhiều ta cũng có thực lực.

“Ta chưa từng đánh nhau với người khác.

Chu Tự do dự nói.

Nghe khẩu khí này là muốn đánh chết ta hả? Hình Ngọ buồn cười nói:

“Đừng xem thường ta, sợ đánh ta bị thương thì chỉ cần tăng lực từng chút một, đừng có gánh nặng tâm lý.

“Được"

Chu Tự gật đầu, cũng có chút nóng lòng muốn thử sức mạnh quyền cước của mình. Đặc hiệu vẫn không có, nhưng cũng vô cùng chờ mong.

Mãn Giang Hồng chỉ vào rừng cây trước mặt nói:

“Các ngươi qua bên đó đánh nhau đi, những người khác còn đang cảm ngộ, đừng làm phiền đến họ. Nàng cũng không lo lắng, bất kể

Chu Tự biểu hiện sức mạnh ra ngoài thế nào cũng sẽ không mất thể diện. Sư huynh nàng trước nay sẽ không để sư đệ sư muội vì kích động và ngu dốt mà làm mất thể diện. Nhưng cũng có thể khiến người ta tỉnh táo lại.

Hiếm khi.

Chu Tự và Hình Ngọ đến bên rừng cây.

“Ra tay đi.

Hình Ngọ làm tư thế mời, đợi Chu Tự ra tay.

thế ra quyền, hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói:

Chu Tự làm tư “Sư huynh, ta ra tay đây"

“Đến đi"

Hình Ngọ nghiêm túc hẳn lên. Tuy rằng Chu Tự chỉ là đấu giả thất phẩm, nhưng hắn vẫn đối xử nghiêm túc.

Soạt!

Nhưng trong nháy mắt, bóng hình Chu Tự biến mất.

Hình Ngọ giật mình, tuy rằng bắt được bóng hình Chu Tự, nhưng tốc độ này hơi ly kỳ..

Ngay sau đó, hắn đối mặt với một quyền của Chu Tự.

Quyền phong gào thét, sức mạnh kinh người.

Hắn giơ tay chống đỡ Ầm!

Sức mạnh cường mạnh ép Hình Ngọ lui lại hai bước. Rất tốt đấy, Hình Ngọ khiếp sợ trong lòng, suy nghĩ vừa nổi lên thì nắm đấm của Chu Tự lại đến lần nữa.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

1098 chữ

Chương 471: Nhân Cách Thứ Hai

Chu Tự ra quyền liên tiếp, tăng thêm sức mạnh liên tiếp, hắn phát hiện Hình Ngọ sư huynh rất mạnh, khi ra được bảy quyền, hắn ngừng lại nói:

“Sư huynh, ta phải nghiêm túc, để ngươi thấy được thần công ta vừa mới luyện thành"

Vừa dứt lời, hắn dẫm chận xuống mặt đất, đi về phía Hình Ngọ.

“Tạp đạp như lưu tinh"

Tạp đạp như lưu tinh: Chập chờn như thể muôn ngàn sao bay: câu thơ trong hiệp khách hành.

Chu Tự bước lớn đến, giơ chân đạp một cú.

Lúc này công lực ngàn năm hóa thành kinh mạch vận hành, hội tụ trên chân.

Bảy mươi hai lộ đàm thoái nhà họ Đường.

Ầm!Âm!

Lực bùng phát vô cùng cường mạnh như thác nước cửu thiên ào ào tuôn ra. Trong lòng Hình Ngọ vô cùng chấn động, cường mạnh, vô cùng cường mạnh. Hơn nữa hắn cảm nhận được đúng là lực bùng phát mà hôm nay sư phụ hướng dẫn.

Một ngày, một ngày đã dung hợp thông suốt?

Thiên tài, thiên tài tuyệt thế.

Hắn đã hoàn toàn không hiểu Chu Tự, bởi vì từ đầu đến cuối Chu Tự không hề dùng đến một chút linh khí nào. Vốn không phải đấu giả thất phẩm.

Sức mạnh cường mạnh khiến người ta khó mà đoán được.

Ầm!

Cuối cùng Chu Tự tung ra một cước, tiếng ầm ầm vang lên, cả rừng cây nổi lên lốc xoáy, mặt đất sập ba phần. Vẫn là vì Hình Ngọ đã chịu chín phần sức mạnh.

Chu Tự cảm thấy rất có hứng, tiếp tục phát động tấn công.

“Thiên lý bất lưu hành.

Thiên lý bất lưu hành: Ngàn dặm xa vùng vẫy mà chi: câu thơ trong Hiệp khách hành.

Lần này hắn dùng quyền là chính, phóng khoáng, khí thế hào hùng.

Lục đạo luân hồi quyền.

Phập!

Phập!

Ầm...ầm!

Sức mạnh vô hình đảo quét xung quanh, từng quyền chạm đến da thịt, ngươi qua ta lại. Cú đấm rơi xuống, chân đá ra, đạp bên hông, lên cùi chỏ.

Quyền phong ập bốn phía, quyền cước quét xung quanh, hai người không ai nhường ai, tấn công qua lại.

Họ càng đánh càng nhanh, càng lúc càng mạnh. Bóng hình di chuyển chóng mặt, vì họ đáp xuống mà mặt đất rung chuyển ầm ầm và nứt ra.

Ầm...ầm!

Cây lớn sụp đổ dần dần, gió bão xuất hiện.

Mãn Giang Hồng thi triển khiên bảo vệ cho những người khác, lúc này nàng cau mày, nhìn bóng hình Chu Tự khó mà tin nổi.

Lập tức nàng đột nhiên nhớ tới Chu Tự chính là Thánh Tử Ma Đạo.

“Thánh Tử Ma Đạo, tu Phá Thiên Ma Thể, có được phương pháp vô địch, thể hiện tư thái bất khả chiến bại, có được con đường thiên hạ vô địch, quyền trấn Cửu Châu, càn quét người cùng độ tuổi, tàn nhẫn và đáng sợ, khát máu và hung dữ Mãn Giang Hồng nhìn Chu Tự, thở dài một tiếng:

“Lời đồn không thể tin hết, nhưng không phải không có lý. Trong một ngày đã học được quyền pháp của sư phụ, thiên tài như vậy, đây là lần thứ hai gặp được, khụ khụ, đúng là vừa hợi hại vừa đáng sợ.

“Nhân cách thứ hai của Chu Tự thể hiện ra rồi ư?"

Giọng của Tô Thi đột nhiên truyền đến.

Mãn Giang Hồng nhìn Tô Thị một cái, ho nhẹ hai tiếng, hiếu kỳ nói:

“Nhân cách thứ hai cái gì?"

“Chu Tự đó"

Tô Thi từ mặt đất đứng lên, vừa nghiêm túc vừa sợ hãi nói:

“Bình thường thì Chu Tự vẫn bình thường, tuy rằng ức hiếp người khác nhưng không khoa trương như vậy. Nhưng nhân cách thứ hai vừa thể hiện ra, thì vô cùng đáng sợ, toàn thân tràn ngập vẻ hung ác, đôi mắt đỏ ngày, tư tưởng méo mó, khuôn mặt dữ tợn. Thích ép người giết người, thích máu thịt thờ cúng. Đánh người ta thành thịt vụn, còn thích chôn người ta “Giết rồi chôn, rất tốt.

Mãn Giang Hồng nói.

Tô Thi bĩu môi, thấy Chu Tự không ở đây, lén trách cứ nói:

“Nhưng hắn sẽ cảm thấy người bị hắn đánh thành bã sẽ cô đơn thì cơ thể không hoàn chỉnh, sau đó sẽ chặt người xung quanh gom lại thành một hình người. Thỏa mãn tâm lý biến thái của hắn, thỉnh thoảng còn thích đập thành hìn tròn, nếu dùng đầu của hung thú, không dập thành hình tròn thì sẽ dùng đầu của người xung quanh. Những người nghe nói đến ma đạo đều sợ muốn chết “Khụ...khụ.

Ánh mắt Mãn Giang Hồng lộ ra vẻ kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía bóng hình Chu Tự nói:

“Không nhìn ra đấy, như vậy thì đúng là rất đáng sợ và méo mó, chắc hẳn là di chứng sau khi tu luyện Phá Thiên Ma The"

Tô Thi gật đầu, là người bị hại, nàng rất động cảm.

Ầm!

Chu Tự dùng một quyền cuối cùng đập nắm đấm của Hình Ngọ.

Tiếng ầm ầm vang lên.

Sức mạnh cú đấm cuốn sạch cả rừng cây.

Trong tích tắc, rừng cây bị quật lên.

Sức mạnh cường mạnh khiến hai người cùng lùi lại phía sau.

Lúc này Chu Tự chậm rãi hạ xuống đất, tà áo của hắn bay bay theo gió, đứng sững sững. Trong đôi mắt mang theo vẻ hưng phấn. Đây là lần hắn đánh tận hứng nhất sảng khoái nhất trong nhiều năm qua.

Hình Ngọ sư huynh quá mạnh, bất kể hắn dùng chiêu thức gì, công lực mấy năm cũng có thể bị đón tiếp. Sư huynh đang bón chiêu cho ta ư? Vừa nghĩ đến đây, hắn vô cùng cảm kích nói:

“Đa tạ sư huynh chỉ dạy.

“Đúng là hôm nay ngươi mới tiếp xúc với Khai Sơn Pháp của sư phụ thật hả?"

Hình Ngọ đến trước Chu Tự nghiêm túc nói.

Vừa nãy hắn càng đánh càng sợ hãi, Tự quá mạnh, thực lực thế này không phải những người trong độ tuổi này nên được. Một số tiền bối của Đạo Tông Thiên Vân còn không bằng Chu Tự. Mới hai mươi tuổi đầu, thiên tài như vậy, đủ để khinh thường Cửu Châu. Thánh Tử Ma Đạo đáng sợ vượt xa lời đồn.

“Có thể ta sinh ra đã thích hợp chăng?"

Chu Tự thử hỏi.

Hình Ngọ:

"..."

1119 chữ

Chương 472: Nên Hay Không?

Hắn không hỏi nhiều, vừa không hỏi học được bằng cách nào, cũng không hỏi sức mạnh vừa nãy bắt nguồn từ đâu. Chỉ để Chu Tự điều tiết ổn định một chút, từ từ hấp thụ thu hoạch của trận chiến mang lại.

Chu Tự hiểu, bắt đầu cảm ngộ lợi ích của trận đánh vừa nãy.

Ra tay toàn lực, hắn cảm thấy mình sử dụng Khai sơn pháp càng lúc càng thuần thục. Trước đây chỉ đơn giản là ra quyền, bây giờ biến thành phức tạp vẽ thành đơn giản, uy lực tăng lên gấp bội.

“Đây có lẽ là nghiêm túc với những thứ đơn giản.

Chu Tự nghĩ trong lòng.

Nhưng vừa nãy gần như đã dùng hết công lực ngàn năm, sau đây phải đọc sách học tập. Thấy còn chút thời gian, hắn lấy ra bí tịch Thí Thần Nhất Đao Trảm ra định học. Nhưng rất nhanh đã phát hiện, mình không có cách thi triển sức mạnh của tận linh ngũ phẩm, khó mà học được. Cuối cùng đành đọc kim quang thần chú.

Bảy rưỡi, tất cả mọi người đều tỉnh lại.

“Ngày mai các ngươi đi làm, nhân tiên luyện thuần thục pháp thuật thể thuật, chúng ta cũng sẽ ở thư viện, có vấn đề gì có thể hỏi chung ta bất cứ lúc nào. Ngày kia tập hợp trong phòng thể thao, sư phụ sẽ dạy bước tiếp theo"

Hình Ngọ đơn giản giải thích xong liền bảo họ tự đi bộ về.

Đợi tất cả mọi người ra về, tiếng ho khan của Mãn Giang Hồng phá vỡ sự yên tĩnh, nàng lên tiếng nói:

“Thánh Tử Ma Đạo, thực sự cực kỳ bất phàm.

“Việc này không liên quan đến chúng ta, ta đang quan tâm một chuyện khác.

Hình Ngọ cau mày, gặp Mãn Giang Hồng cau mày, hắn mới nhẹ giọng nói:

“Ngươi nói xem chúng ta có nên khuyên sư phụ, bảo sư phụ nhận đồ đệ không?"

Mãn Giang Hồng mở to hai mắt, khó mà tin nổi:

"Ha?"

“Thiên tài, thiên tài như thế, hiếm thấy trên đời lần đầu tiên ta gặp được trong rất nhiều năm, không thu nhận thì thật đáng tiếc.

Hình Ngọ nghiêm túc nói “Nhưng hắn là Thánh Tử Ma Đạo.

Mãn Giang Hồng nói.

“Cho nên mới phải nhanh chóng thu nhận, ở đây ngoài Tô Trần tiền bối cũng chỉ có sư phụ dám thu nhận. Lần đầu tiên hắn tiếp xúc thể thuật, công phu quyền cước thực sự rất thô, cho nên không ai phát hiện hắn có thiên phú về mặt này. Phá Thiên Ma Thể không đủ để thể hiện hết thiên phú của hắn.

Hình Ngọ nói.

Vừa ra tay một hồi, hắn đã phân tích rất nhiều.

Chu Tự có sức mạnh chưa biết rõ, cực kỳ cường mạnh, nhưng sức mạnh tay chân có sẵn không được bài bản, chắc chắn không được học tập bình thường. Hai người nhất thời rơi vào trầm mặc. Không biết đang nghĩ điều gì.

Bảy rưỡi tối, Chu Tự về đến nhà.

Lúc này Nguyệt tỷ ngồi bên bàn ăn cầm con dao nhỏ thái nguyên tố chi tâm.

Thấy thế Chu Tự tỏ vẻ mặt kinh ngạc:

“Nguyệt tỷ, ngươi đang làm gì vậy?"

"A?"

Chu Ngưng Nguyệt quay đầu nhìn về phía Chu Tự vừa đi vào nói:

“Đột nhiên nghĩ ra liệu nguyên tố chi tâm có phải ăn như uống thuốc không, cảm thấy giống như hoa quả.

Cạn lời một lát, Chu Tự nhìn chằm chằm con dao nhỏ nói:

“Dao gọt hoa quả không gọt được nguyên tố chi tâm phải không?"

“Rửa tay đi, có thể ăn cơm rồi.

Thu Thiển bưng bữa tối nói.

Tối nay không có làm thức ăn, mà nấu mì.

Đáp một tiếng, Chu Tự đi rửa tay ngay.

Lúc đi ra, thấy Nguyệt tỷ thực sự cắt một góc của nguyên tố chi tâm.

“Hình như thứ này dễ cắt như hoa quả"

Chu Ngưng Nguyệt vẻ mặt kinh ngạc. Chu Tự:

"..."

Không ngờ đúng là hoa quả thật.

“Ta thử trước nhé"

Chu Ngưng Nguyệt vội bỏ một miếng nhỏ nguyên tố chi tâm vào miệng.

Chu Tự nhìn chằm chằm, lúc này Nguyệt tỷ mặc bộ đồ Tiểu Hùng, bảo đảm an toàn. Chỉ cần là đồ ăn, thì Nguyệt tỷ kỳ quái rất muốn thử. Nhưng, sau khi nhai mấy miệng, Chu Ngưng Nguyệt đã nuốt nguyên tố chi tâm mà mặt không cảm xúc.

Ngay sau đó, nàng ấy nguyên tố chi tâm trên đĩa cho Chu Tự:

“Ngươi ăn đi"

Nói xong nàng cầm đũa lên bắt đầu ăn bữa tối.

“Chua hay cay?"

Nhìn nguyên tố chi tâm bị coi như sashimi, Chu Tự vội hỏi nói.

“Mềm mềm, không có mùi vị gì, hơi thối.

Chu Ngưng Nguyệt chê bỏ.

Chu Tự trầm mặc một lát, đẩy nguyên tố chi tâm cho Thu Thiển vừa ngồi xuống bàn:

“Nguyên tố chi tâm là sản vật của Thần Nguyên Tố, phù hợp với Thu tỷ, Thu tỷ, ngươi ăn đi.

Nghĩ một lát, Thu Thiển đẩy nguyên tố chi tâm lại cho cho Chu Tự:

“Ta sinh ra đã có thần lực, dạo này nắm vững thần lực, hình như còn có quyền hạn. Nguyên tố chi tâm không phù hợp với chúng, rất có thể là ta vừa tu tiên cũng đã có quyền hạn"

Chu Tự:

"..."

Ta tu chân còn có hạt giống quyền hạn, sao lại không cảm thấy không tương thích? Suy nghĩ kỹ, Chu Tự hiểu ra, hắn chỉ mượn dùng quyền hạn Thái Dương Thần, kể cả quyền hạn bóng tối hóa thành hạt giống cũng chỉ đang hỗ trợ hắn tu luyện. Không phải đi con đường thành thần.

Thứ nào mạnh thứ nào yếu, Chu Tự là người ngoài ngành, đương nhiên không hiểu, tóm lại là tu chân trước, thì chỉ có thể tu chân.

“Trước kia Thu Thiển không thích nói đến chuyện mình có thần lực, cứ cảm thấy người khác kỳ thị nàng, gặp được người thì không còn chút áp lực tâm lý nào"

Chu Ngưng Nguyệt nói lặng lẽ nói với Chu Tự trước mặt Thu Thiển.

Thu Thiển mặt không biểu cảm nhìn Nguyệt tỷ, sau đó ăn mỳ.

Nhìn thấy ánh mắt của Thu tỷ, Chu Tự thầm than không ổn, Thu tỷ lại ghi nhớ mối thù này. Lúc này hắn chỉ có thể giả vờ không nghe thấy, chuyển ánh mắt sang nguyên tố chi tâm. Suy nghĩ một lát, tiện tay cầm lên cắn một miếng.

1105 chữ

Chương 473: Biết Rồi

Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển nhìn chằm chằm, muốn biết liệu cóp phản ứng gì khác không? Chờ Chu Tự nuốt xuống từng chút, Thu Thiển khẽ động môi:

“Thế nào?"

Lúc này Chu Tự cau mày, hắn nhìn chằm chằm nguyên tố chi tâm còn lại trong tay, chậm rãi lên tiếng: “Không biết làm sao, ta lại học theo Nguyệt tỷ ăn sống nguyên tố chi tâm, không ngon, nhức mũi lại khô khốc, nhưng vừa nghĩ đến Thu tỷ ngồi bên cạnh, lại thấy ngọt hơn.

Chu Ngưng Nguyệt vốn cầm đũa định ăn một miếng bỗng sửng sốt tại chỗ, không dám tin nhìn về phía Chu Tự, kinh hãi thốt lên:

“Thông, thông suốt rồi hả?"

“Buồn nôn"

Thu Thiển rụt cổ về, cúi đầu ăn mỳ.

Chu Tự liếc nhìn một cái, phát hiện vành tai Thu tỷ đỏ bừng.

Hắn cũng xấu hổ cúi đầu, ăn nguyên tố chi tâm trong ngột ngạt.

Vừa nãy không biết làm sao lại có dũng khí nói ra câu đó, nhưng nói ra xong lại cảm thấy xấu hổ. Chỉ có Chu Ngưng Nguyệt chớp mắt, sau đó không kiềm chế được thò tay trong chiếc áo bông nhỏ, lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho mẹ Chu Tự.

Tuy Chu Tự mắc chứng tuổi dậy thì, nhưng cuối cùng cũng biết tán gái rồi.

Sau đó điện thoại của Chu Tự đổ chuông, là mẹ gọi đến.

Hắn ấn nhận điện trong sự hiếu kỳ:

“Mẹ, có chuyện gì thế?"

“Không có chuyện thì không thể gọi cho ngươi hả? Ta già rồi, không quan trọng nữa hả? Nhà mới của các ngươi còn trong tay ta và cha ngươi đấy"

Liễu Nam Tư ở đầu bên kia hỏi ngược lại.

“Ta không có ý đó.

Chu Tự giải thích, nói tiếp:

“Không có việc gì mà tìm ta, có phải cãi nhau với cha không?"

“Có lúc nào ngươi thấy ta và cha ngươi cãi nhau hả?"

Liễu Nam Tư bị chọc tức đến bật cười.

Chu Tự trợn mắt trắng, ba ngày một trận lớn, hai ngày một trận nhỏ, còn cần lúc nào?"

Lúc đó đều là mẹ thắng, cha không có chỗ trốn, chạy vào phòng ta uống rượu.

Thấy Chu Tự im lặng, Liễu Nam Tư nói đến việc chính"

“Nói thật với mẹ, có phải ngươi thích Thu Thiển rồi không?"

Chu Tự:

"..."

Thích chứ, nhưng ta nói thế nào được? Ai lại có mặt mũi nói chuyện này...

“Thích rồi thì phải một lòng một dạ, Thu Thiển là cô gái tốt, giới tu chân có vô số mỹ nữ, ngươi đừng có gặp người nào thì tán người đấy, mẹ sợ ngươi tiếp xúc nhiều, bị mờ hai mắt.

Liễu Nam Tư nhắc nhở nói.

Chu Tự vẫn trợn mắt trắng, trước đây sao không nhắc nhở ta?

“Trước đây không nói với ngươi là vì ngươi không biết tán gái, không hiểu yêu đương, không có gì đáng ngại, bây giờ khác rồi, đương nhiên phải nhắc nhở"

Liễu Nam Tư nói.

Mẹ, ngươi biết thuật đọc suy nghĩ trong lòng phải không? Chu Tự phàn nàn trong lòng, sau đó nói:

“Mẹ, ta đang ăn cơm, rất bận, tắt máy nhé.

Cái gì? Ta không nghe thấy, tin hiệu ở đây không tốt.

Vừa dứt lời, hắn liền tắt máy.

Đúng là không chịu nổi mẹ.

...

Ăn xong.

Chu Tự kể chuyện học tập hôm nay.

“Hôm nay ngươi học thần công hả? Trở nên mạnh hơn rồi hả?"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn trái nhìn phải nghi ngờ.

Thực lực của Chu Tự rất mạnh, quyền quét bát hoang vũ trụ, trung tam phẩm đánh một chọi một, tuyệt đối không có địch thủ. Đã như vậy mà tiếp tục mạnh hơn, thì không phải trung tam phẩm không có địch thủ, mà là bước vào thượng tam phẩm. Kể cả chạm đến ngưỡng cửa yếu nhất của thượng tam phẩm cũng đủ để thế tục sợ hãi.

Hai mươi hai tuổi, trẻ trung và đầy hứa hẹn trong tương lai. Thánh Tử Ma Đạo thực sư muốn đặt chân lên tam thiên đại đạo, quyền trấn muôn đời.

“Ừm, thần công đại thành rồi, nhưng hình như còn có bước tiếp theo, tổng thể chắc coi là thành công nhỏ"

Chu Tự gật đầu không để tâm nói, sau đó lại nghỉ ra điều gì, bổ sung nói:

“Đại nhân vật mà cha mẹ nói chính là sư phụ của ta"

“Đại nhân vật mà cha mẹ nói hình như không hợp với họ, ngươi bái sư, cha mẹ có đồng ý không?"

Chu Ngưng Nguyệt lại tỏ vẻ mặt kinh ngạc.

Chu Tự hơi suy nghĩ, nhẹ giọng nói:

“Bây giờ sư phụ ta còn chưa thu nhận ra, đợi hắn thu nhận rồi, ta sẽ nói với cha mẹ ta.

“Đặc hiệu trên người hắn rất mạnh hả?"

Thu Thiển bỗng hỏi.

Chu Tự mở to mắt, nghiêm túc nói:

“Đại gia võ học, nhân vật tông sư, đâu thể dùng đặc hiệu để khái quát?"

“Cho nên hắn có đặc hiệu không?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi theo.

“Điều này không đủ để nói rõ cái gì.

Chu Tự tỏ vẻ mặt bình tĩnh nói:

“Có đặc hiệu mới có thể thể hiện địa vị tông sư, đều là ảnh hưởng khi giơ tay vung chân, đâu có võ học nào không có đặc hiệu? Chân Phong Thần, Như Lai thần chưởng, hàng long thập bát chưởng, lục mạch thần kiếm, kiếm nhị thập tam, lục đạo luân hồi quyền, chưởng gian sinhh tử, kinh hồng nhất chỉ, có đặc hiệu mới là võ học hoàn chỉnh"

“Vậy cuối cùng đặc hiệu của sư phụ ngươi có phải rất mạnh không?"

Thu Thiển nghiêng đầu đặt câu hỏi.

Chu Tự:

"..."

Đổi đề tài đi.

Lúc sau, Chu Ngưng Nguyệt nói chuyện Thu Thiển nghe thấy giọng nói khi ở Biên Giới Thành và chuyện tế đàn.

“Chuyện tế đàn thì chốc nữa ta vào ngoại thành Thần Vực hỏi xem, chuyện Thu tỷ nghe thấy có phải cho thấy chỗ chúng ta rất nguy hiểm không?” Chu Tự lấy biên giới thạch ra, chuẩn bị sẵn sàng tiến vào.

“Không chắc chắn là giới tu chân nguy hiểm, hay Thanh Thành nguy hiểm. Nhưng điều có thể chắc chắn là có vị thần nào đó có hành động lớn, hơn nữa còn đi về phía bên này. Có lẽ mục tiêu là bảy cánh cửa ở Biên Giới Thành"

Thu Thiển nói.

1094 chữ

Chương 474: Là Ai?

Chu Tự gật đầu, lại có chút khó hiểu:

“Trong giọng nói mà Thu tỷ nghe được vẫn luôn nhấn mạnh bảo nàng đi vào. Rốt cuộc phải đi vào đâu? Trong cánh cửa nào? Thu Thiển có thể vào cũng không có nghĩa người nhằm vào phía này cũng có thể vào phải không?"

Chu Ngưng Nguyệt ăn nho xanh trên bàn, suy nghĩ kỹ nói:

“Tính đến hiện tại, chỉ có cánh cửa ở giữa là ly kỳ nhất, những cánh cửa khác không có chỗ nào có thể nghi ngờ. Nhưng hình như đối phương có lòng tốt nhắc nhở có người đến, về lý thuyết thì làm bạn. Còn về người khác, là kẻ địch, khả năng sẽ bị ngăn cản tiến vào. Còn về đi vào chỗ nào, họ chỉ có thể nghĩ đến cánh cửa ở giữa, những cánh cửa khác đều không có khả năng lắm. Cụ thể sẽ thông đến chỗ nào thì không thể biết được. Có lẽ là thần vực, lại có lẽ là thế giới khác, chỉ có mở ra mới biết được tất cả. Biên Giới Thành dưới Thanh Thành thực sự đặc biệt, có các loại quyền hạn, chỉ cần là người của thời đại Thần Minh, chắc chắn rất có hứng với nơi này. “Dành thời gian ta đi hỏi Hình Ngọ sư huynh, xem xem cái chân lớn thứ ba là ai, xem có thể giúp được chúng ta không"

Chu Tự nói.

Sau đó hắn cũng tiến vào trong cánh cửa khác, hỏi thông tin liên quan đến những cánh cửa đó. Làm rõ nguồn gốc của cánh cửa và xem nó thông đến chỗ nào. Nhân tiện hỏi toàn bộ mọi chuyện, và hành động của Lạc Hà thôn Thái Dương Thần.

Hiện nay nước trong suốt đang mở ra cánh cửa lớn, tuy hơi chậm nhưng quý ở chỗ có tiến triển trong sự ổn định. Khi quay về, hắn thấy tin nhắn của Lý Lạc Thư, nói đã đưa “Đen Nghiêm Trọng đến, có lẽ cũng có thể mở ra một cánh cửa. ‘Con mắt biết tuốt’ và ‘đen nghiêm trọng, ngay từ đầu Chu Tự nghĩ là cùng một loại, bây giờ xem ra con mắt biết tuốt’ và ‘đen nghiêm trọng là hai loại khác nhau.

Hiện giờ Lý Lạc Thư chưa thể xuống núi, hình như phải tiếp tục xem mắt, trong lời nói hắn tràn đầy oán trách với ai đó bên cạnh. Nếu không phải ai đó bên cạnh xem mắt thành công thì hắn cũng không đến mỗi cứ phải xem mắt. Chu Tự rất thông cảm với hắn, cũng rất tức giận với ai đó, đánh, gặp lần nào đánh lần đó.

Theo Chu Tự thấy, không phải đánh mình thì đều không sao. Mọi người đều xem mắt, hắn xem mắt thành công, nhưng đâu có khoe khoang khắp nơi?

Lại thảo luận thêm một lúc, Chu Tự đặt tay lên biên giới thạch, định tiến vào ngoại thành Thần Vực.

“Ta cũng vào cùng Thu Thiển nói.

“Vậy ta hỏi vài người của ma môn, có thu hoạch gì không. Lâu vậy rồi, chắc họ cũng có kết quả.

Chu Ngưng Nguyệt bưng hoa quả đi nói.

“Nguyệt tỷ, nhớ đánh răng trước khi ngủ.

Chu Tự nhắc nhở nói.

Lúc sau hắn mở biên giới thạch, hai người tiến vào trung chuyển Biên Giới Thành đến ngoại thành Thần Vực.

Vừa vào thì nghe thấy bên ngoài thành vang lên giọng nói, ở xa có người hân hoan nhảy nhót.

“Họ đang làm gì vậy?"

Thu Thiển có chút nghi hoặc.

Bình thường họ tiến vào cũng không náo nhiệt như vậy.

Chu Tự nhìn phương xa, nhớ tới lời của ông chủ hàng, lập tức trả lời:

“Một đám ngụy tín đồ đang báng bổ thần “Báng bổ thần ư?"

Thu Thiển hơi khó hiểu.

"Ừm."

Chu Tự gật đầu, giải thích nói:

“Những người này rảnh đến nhàm chán, sẽ đi khắp nơi tìm kiếm ngoại linh thần vực, cũng là thần bộc canh gác, để luyện tay. Bên đó mười phần thì tám chín phần đã phát hiện được thần bộc canh gác, vây lại đánh nhau.

“Họ không sợ bên trong thần vực giáng xuống trừng phạt hả?"

Thu Thiển kinh ngạc nói.

“Một đám ngụy tín đồ, cộng thêm Thần Minh không xuất hiện, sợ cái gì?"

Chu Tự hỏi ngược lại.“Vậy chắc đám tín đồ đó là đám người không hy vọng Thần Minh trở về nhất.

Thu Thiển nói.

Chu Tự gật đầu, tán thành nói:

“Đúng vậy, đợi Thần Minh trở về, có lẽ sẽ tiêu diệt đám ngụy tín đồ đó đầu tiên.

“Thế chúng ta có bị coi là lén vượt biên không?"

Vào thành, Thu Thiển hỏi Chu Tự.

Họ không có tín ngưỡng, chỉ biết tiến vào nơi này là nhờ vào chìa khóa may mắn, Thần Minh liên quan có lẽ là nữ thân may mắn. Tính đến hiện tại họ chưa từng nghe đến nữ thần này. Càng đừng nói tín ngưỡng, nói một cách chính xác thì họ đúng là vượt biên trái phép. Nhưng ngoại thành Thần Vực cũng không cần chứng minh thân phận, cũng không ai có thể điều tra được. Nếu không làm sao có nhiều ‘ngụy tín đồ như vậy? Chính là vì ngoại thành Thần Vực đã thành khu chợ từ lâu, để mọi người bày bán hàng.

Phần lớn tu chân giả không biết thời đại Thần Minh, biết rồi thì cũng rất ít người muốn sống trong thời đại đó. Bởi vì đó không phải là thời đại của họ, cũng không thể cho Thần Minh nắm giữ lại thời đại.

Đương nhiên, thế giới rộng lớn, có đủ loại người, thời đại này cũng không thiếu tín đồ thật sự.

Ít khi.

Chu Tự đi vào chợ, xếp ở phía trước nhất vẫn là ông chủ chém giá, lần này Bách Mạch tiên tử cũng có mặt. “Cơ thể ngươi có sao không?"

Khi sắp đến quầy hàng Thu Thiển đột nhiên hỏi.

Chu Tự nghi hoặc nhìn cơ thể mình, hỏi:

“Vấn đề gì?"

“Ăn nguyên tố chi tâm, chắc sẽ có biến hóa gì chứ?"

Thu Thiển nhìn từ trên xuống dưới Chu Tự, không thấy gì bất thường. Thu tỷ không nhắc đến, Chu Tự suýt nữa cũng quên, mình đã ăn thứ quan trọng như nguyên tố chi tâm.

Nhưng...thực sự không có cảm giác gì.

1117 chữ

Chương 475: Sắp Đại Loạn

“Chắc vẫn chưa đến thời gian có phản ứng, qua lúc nữa rồi xem sao"

Chu Tự nói.

Lúc này họ đến trước quầy hàng của ông chủ chém giá.

“Ô, đã mấy ngày không gặp các ngươi rồi.

Ông chủ chém giá cười chào hỏi.

“Dạo này ông chủ chém giá làm ăn không tốt, vẫn đang đợi các người mắc câu"

Bách Mạch tiên tử trêu ghẹo nói.

Chu Tự cũng không để ý, hắn thích đến chỗ ông chủ chém giá mua đồ. Đồ đẹp giá rẻ, chỉ là không đoán được giới hạn của ông chủ ở đâu.

“Ta làm ăn rất tốt.

Ông chủ chém giá lúng túng giải thích, sau đó nhìn Chu Tự nói:

“Vật cưỡi lần trước có hài lòng không?"

Chu Tự giơ ngón tay cái lên:

“Rất tốt"

Dừng một chút, hắn nhìn sang quầy hàng của ông chủ chém giá nói:

“Lần này có cái gì?"

“Lần này có rất nhiều đồ ngàn năm khó gặp"

Có vụ làm ăn, ông chủ chém giá tích cực lấy một viên trân châu ra nói:

“Xem cái này đi, đây là bàn bát quái ta đích thân chế tạo, trên có thể khám phá long huyệt thần mạch, dưới có thể thăm dò mộ huyệt cá nhân, à không, nơi ở.

Nhận lấy viên trân châu, Chu Tự thấy bên trên có bàn bát quái, vô cùng tinh xảo, cảm thấy giá trị không tầm thường:

“Chính là pháp bảo à? Bao nhiêu tiền?"

“Pháp bảo này không tầm thường, có tác dụng tìm kiềm bảo vật.

Ông chủ chém giá giải thích nói:

“Cầm la bàn trong tay có thể thăm dò được một số bảo vật xung quanh, ngươi là khách quen, ta đưa giá hữu nghị, chín ngàn chín trăm chín mươi chín linh thạch Chu Tự vẻ mặt chê bai:

“Thế này là cũng gọi là cơ hội ngàn năm khó gặp hả? Giới tu chân có đầy thứ tìm kiếm bảo vật, đắt quá, ta chịu thiệt chú, mười chín viên linh thạch “Tiểu huynh đệ"

Ông chủ chém giá nghiêm mặt nói:

“Tuy chúng ta cũng coi như quen biết, nhưng mua đồ phải có lương tâm, thế này chẳng bằng ngươi đi cướp ư. Ông chủ chém giá nói nghiêm túc, Thu Thiển có chút lo lắng, nàng cũng thấy Chu Tự mặc cả quá phi lý.

Pháp bảo gì mà mới trị giá mười chín linh thạch?"

“Hai mươi chín"

Chu Tự mặt không cảm xúc trả giá.

“Không bán được, không bán được.

Ông chủ chém giá xua tay.

“Ba mươi chín, không cao hơn được nữa, cao hơn nữa thì ta không cần. Ta chỉ ở nhà vốn không cần tìm vật báu, ai mà thèm thứ này.

Nói xong hắn đặt viên trân châu lên bàn, ra vẻ thích bán thì bán.

Ông chủ chém giá tỏ vẻ mặt đau lòng nói:

“Thêm một viên linh thạch đi, lấy tròn bốn mươi.

Thu Thiển:

"..."

“Không lấy, không có tiền.

Chu Tự lắc đầu, nghiêm túc nói:

“Ba mươi chín vậy.

“Được rồi được rồi, cho ngươi cho ngươi, coi như chịu lỗ bán rẻ để có khởi đầu tốt đẹp.

Ông chủ chém giá tỏ vẻ mặt bất đắc dĩ thở dài.

Thu Thiển thấy họ mặc cả mua bán pháp bảo, cứ cảm thấy vượt quá hiểu biết của nàng. Đặc biệt là đồ mua về cũng không phải là đồ bình thường.

“Lại nói mấy ngày các người không đến đã xảy ra không ít chuyện Ông chủ chém giá thay đổi đề tài.

Chu Tự lại cầm la bàn quan sát, tiện miệng hỏi:

“Đã xảy ra chuyện gì?"

Ông chủ chém giá nhìn xung quanh, chắc chắn không có ai khác, mới lên tiếng nói:

“Ta nhớ ngươi sống ở Thanh Thành phải không?"

“Có vấn đề gì?"

Chu Tự đặt viên trân châu xuống, quan tâm nói.

“Vấn đề rất lớn"

Bách Mạch tiên tử ngẩng đầu nhìn bầu trời:

“Còn nhớ mặt trời đỏ trên trời không?"

“Liên quan đến nó hả?"

Thu Thiển hỏi.

“Đúng vậy, mấy ngày nay ta phát hiện người ở bên trong tìm được nơi xuất hiện quyền hạn Thái Dương Thần là ở Thanh Thành. Nhưng nơi đó khá đặc biệt, những người này không dám đến đó, nhưng đã chuẩn bị khá kỹ, không lâu nữa Thanh Thành có thể đại loạn.

Bách Mạch tiên tử nghiêm túc nói.

Những lời này là nhắc nhở Chu Tự và Thu Thiển, Thanh Thành là nơi cực kỳ nguy hiểm.

Mau chóng rời khỏi thì hơn.

“Có cảm nhận gì không ổn ở Thanh Thành không?"

Ông chủ chém giá tò mò hỏi.

“Không có gì"

Chu Tự ra vẻ suy nghĩ nói:

“Các ngươi không đích thân đi xem à?"

Ông chủ chém giá vội lắc đầu nói:

“Không thể đi, nơi đó là một nơi nguy hiểm nhất ma đạo, nghe nói cự phách ma đạo thiết lập một đạo tuyến ở đó, đến nay không ai biết rốt cuộc đạo tuyến đó cao bao nhiêu, vượt qua sẽ bị tấn công. Loại người đáng sợ này vừa ra tay, không ai biết sẽ gặp phải chuyện gì, cẩn thận sẽ lái thuyền được vạn năm “Nói như vậy quyền hạn thái dương ở đó sẽ không có vấn đề gì ư? Dù sao cự phách ma đạo cũng ở đó.

Chu Tự ra vẻ tùy ý nói.

“Việc này khó nói"

Bách Mạch tiên tử ở một bên nhắc nhở nói:

“Bề ngoài thì chắc chắn không ai dám làm loạn, nhưng không ai biết những người đó sẽ làm gì trong âm thầm.

Một số cuồng tín đồ làm việc cực đoan, chuyện gì cũng làm ra được, không đề phòng nổi"

Chu Tự gật đầu, ban đầu thú triều cũng ầm thầm xảy đến.

Cha vốn không ra tay.

Vẫn phải ôm Đại Thoái.

Khi hắn định thử hỏi đến Đại Thoái, Bách Mạch tiên tử lại đột nhiên nhỏ giọng nói:

“Nói cho các ngươi một thông tin “Là tin gì?"

Chu Tự vội hỏi.

“Nghe nói một số tòng thần bên trong phát hiện ra sức mạnh của Thần Minh, tuy chỉ trong chốc lát, nhưng đây là chuyện chưa từng xảy ra trong rất nhiều năm trước đây"

Bách Mạch tiên tử nói với vẻ mặt nghiêm túc:

“Nếu không nhầm, có vị Thần Minh nào đó quay về đại địa"

“Có thể là Thần Minh nào?"

Ông chủ chém giá cũng tỏ vẻ mặt kinh ngạc hỏi.

“Nữ Thần Trí Tuệ?” Chu Tự trêu ghẹo nói.

1191 chữ

Chương 476: Thần Dụ

Tuy rằng tin này cũng khiến người ta sợ hãi, nhưng hắn không để ý. Thanh Thành là lính mới, Thần Minh không thể tới, cũng không phải là người mà hắn có thể đối phó được. Cho nên cha nhất định sẽ ra tay, nếu cha không đối phó được, hắn lo lắng cũng vô ích. Đến lúc đó chỉ đành bỏ chạy, giữ lại núi xanh không lo không có củi đốt.

Ông chủ chém giá quay đầu nhìn Chu Tự nói:

“Chủ ta trở về là điều mọi người đều hy vọng” Người đầu tiên bị xử lý chính là ngụy tín đồ như ngươi, Chu Tự thầm kêu lên trong lòng.

Thực ra hắn cảm thấy nếu là Nữ Thần Trí Tuệ thì có khả năng rất thấp, từ chỗ Thái Dương Thần hắn biết, Nữ Thần Trí Tuệ khác với Thần Minh khác.

Có thể là vị thần cố ý làm ra vẻ huyền bí, cố ý khiến người ta bắt được nhưng lại cố ý không ra. Có giả bộ dánh lừa, giễu cợt vạn vật sinh linh.

“Không phải Nữ Thần Trí Tuệ, theo như một số người suy đoán, có thể liên quan đến quyện hạn bóng tối, cụ thể thế nào ta cũng không chắc chắn. Dù sao cũng không thân thuộc với ta Bách Mạch tiên tử cẩn thận nói.

“Quyền hạn bóng tối?"

Chu Tự mày nhíu lại.

Thu Thiển cũng cúi đầu.

Đương nhiên nàng cũng biết tại sao đám người Tiểu Tĩnh lại như vậy, nhưng vị thần bóng tối lúc đó đã bị giết, cứ tưởng rằng chuyện này đã hoàn toàn khép lại. Đâu nghĩ rằng đột nhiên có thần quay vè, rất có khả năng vẫn là vị thần bóng tối đó.

“Chỉ là có khả năng thôi, vừa hay ngươi ở Thanh Thành, tốt nhất phải cẩn thận chút, có tin tức nhớ nói cho chúng ta biết, để chúng ta mở rộng hiểu biết.

Nói xong Bách Mạch tiên tử từ quầy hàng lấy ra ba lá bùa nói:

“Bán cho các ngươi ba lá bùa này, gặp nguy hiểm có thể hộ mệnh, lấy của các ngươi ba nghìn linh thạch Chu Tự:

"..."

Thu Thiển:

"..."

Chu Tự nghe ngóng được nhiều thông tin từ đối phương, đương nhiên không có mặt mũi nào mà không mua.

Nhưng hắn không có nhiều linh thạch như vậy, chỉ có thể tìm Nguyệt tỷ.

Thu Thiển cầm lá bùa xem, đồng tử co lại, kinh hãi thốt lên nói:

“Súc địa phù? Đa tạ tiền bối"

Súc địa phù, lúc nguy hiểm có thể như lá bùa truyền tống, thoát khỏi nguy hiểm trong thời gian nhanh nhất.

Không biết tốt hơn bao nhiêu lần so với huyết độn gì đó. Một ngàn linh thạch không đắt.

“Coi như ngươi biết xem hàng"

Bách Mạch tiên tử hài lòng gật đầu:

“Nhưng có biến hóa gì quá lớn, có thể nói với chúng ta. Có thể biết được nhiều hơn từ chỗ chúng ta.

“Thực ra còn có một chuyện..

Chu Tự vốn định hỏi chuyện tế đàn, nhưng hơi suy nghĩ liền đổi cách nói:

“Nếu ta ăn nhầm phải thứ gì, đột nhiên có thể nghe thấy có người cúng tế, muốn đáp lại nhưng không đáp được thì làm thế nào?"

“Tương tự như Thần Minh hiến tế à?"

Ông chủ chém giá hỏi.

“Đại khái là vậy"

Chu Tự hàm hồ nói.

“Trở nên mạnh hơn là được, tu vi cao thì có thể giải quyết được mọi chuyện"

Ông chủ chém giá nói.

Nói cứ như không nói, Chu Tự thầm phàn nàn.

“Cái này có lẽ có thể hỗ trợ được.

Bách Mạch tiên tử lấy ra một quyển sách đưa cho Chu Tự.

“Thần dụ?"

Thu Thiển nhìn tên sách tỏ vẻ mặt nghi hoặc.

“Đúng, thần dụ, tương tự như truyền âm, chỉ cần có thể mơ hồ nghe thấy thần dụ bên đó, thì có thể dùng truyền âm truyền qua. Thần dụ là cách truyền âm đơn phương tốt nhất.

Bách Mạch tiên tử cười nói:

“Bán rẻ, ba nghìn linh thạch.

Chu Tự:

Nhất thời hắn cảm thấy ông chủ chém giá quá tốt bụng, khiến hắn cũng ngại mặc cả. Nhưng nghĩ lại, không mặc cả đối phương còn không bán.

Thiếu linh hồn.

Có lẽ đây là “trí tuệ”.

Thu Thiển tiếp nhận cuốn sách:

"Ta mua."

Chu Tự lại gần bên ông chủ chém giá, bên này phú bà với phú bà.

Vừa lùi ra, hắn nhìn thấy hai người đến trước quầy hàng, một nam một nữ nhìn ngó trái phải, khá cẩn thận.

“Các ngươi muốn cái gì?"

Ông chủ chém giá vội hỏi.

Thấy Bách Mạch tiên tử liên tục bán được hàng, bất kỳ ai cũng muốn làm ăn nhiều thêm.

Chu Tự quan sát hai người bên cạnh, một thiếu niên chớm trưởng thánh, một cô gái đến tuổi cập kê. Trên mặt họ có hoa văn ngọn lửa, mặc vải thô, trán buộc khăn đỏ, đứng trước quầy hàng hơi bối rối.

“Chỗ các ngươi có thứ gì mà Thái Dương Thần thích không?"

Thiếu niên đột nhiên hỏi.

Vệ Dương, người của Hỏa Nguyệt Cốc.

“Chúng ta mua tin tức là được, vẫn trả tiền như thường, nhưng có lẽ không giống các ngươi nghĩ lắm Cô gái cẩn thận bổ sung.

Vệ Băng, cũng đến từ Hỏa Nguyệt Cốc.

“Thái Dương Thần thích cái gì?"

Ông chủ chém giá tỏ vẻ mặt kinh ngạc, sau đó lắc đầu:

“Ta thực sự không biết, dù sao ta cũng tin là Nữ Thần Trí Tuệ.

“Sao người bình thường lại hỏi vấn đề này?"

Bách Mạch tiên tử cũng tỏ vẻ mặt kinh ngạc.

“Thực ra thôn làng chúng ta vẫn luôn cúng tế Thái Dương Thần, mấy ngày trước phát hiện Thái Dương Thần đáp lại. Chúng ta dâng lên rất nhiều vật mà trong thôn vất vả mới có được, là vật sống, đều là loại tốt nhất. Hy vọng Thái Dương Thần có thể giáng xuống ngọn lửa và ánh sáng, mang đến sức sống cho chúng ta. Nhưng..” Vệ Dương tuyệt vọng và bất đắc dĩ, nói tiếp:

“Ban đầu còn tốt, Thái Dương Thần đồng ý nhận đồ thờ phụng của chúng ta, cũng không biết làm sao, Thái Dương Thần đột nhiên không nhận nữa. Trùng hợp huynh muội chúng ta lại đây đến đây..muốn hỏi thứ gì mới có thể khiến Thái Dương Thần để ý tới.

“Nhưng Thái Dương Thần vẫn chưa trở về đại địa"

Bách Mạch tiên có lòng tốt nhắc nhở nói. Chu Tự và Thu Thiển quay sang nhìn nhau, sao bên này lại giống tế đàn Biên Giới Thành như vậy?

Chẳng lẽ...

Mãnh thú là do họ dâng lên?

Hôm nay đúng là trùng hợp, trực tiếp tìm được ngọn nguồn của chuyện tế đàn. Nhất thời hai người khó xử, không biết xử lý thế nào mới tốt, trực tiếp nói ra chắc chắn không thích hợp.

1070 chữ

Chương 477: Thần Nguyền Rủa

Những gì Vệ Dương và Vệ Băng nói hoàn toàn phù hợp với chuyện mà bọn Đại Địa Thần Khuyển gặp phải.

Nếu không có gì bất ngờ thì họ chính là người đưa tới rất nhiều hung thú ở đối diện tế đàn.

Sở dĩ bị Thái Dương Thần từ chối là vì Thu Thiển đã phong bế thông đạo tế đàn.

Như thế mới khiến cho họ hiểu lầm rằng Thái Dương Thần không hài lòng với cống phẩm của mình, nhưng thực tế là...

Đúng là không hài lòng lắm, còn làm tăng thêm rất nhiều phiền phức cho họ.

Còn nữa, Thái Dương Thần hoàn tòan không có mặt ở đây.

Nhưng dù vậy, trong lúc nhất thời Chu Tự cũng không biết nên thông báo cho họ như thế nào.

Làm người tốt, chuyện tốt cũng phải bảo vệ bản thân chứ. Hắn không muốn để dư nghiệt của thời đại thần minh ở ngoại thành Thần Vực để mắt tới mình.

"Cho dù thế nào chúng ta cũng phải thử một chút xem sao, thôn chúng ta đã duy trì được nhiều năm như thế rồi, vất vả lắm mới chờ tới lúc Thái Dương Thần trở lại đại địa. Dù chỉ có một chút hi vọng cũng không thể từ bỏ được. Nếu không chúng ta sẽ mãi mãi sống trong hàn băng, vĩnh thế không được giải thoát. Nhất là khi chúng ta sắp không chịu đựng được nữa rồi"

Vệ Dương cúi đầu cụp mắt nói.

"Sinh sống trong hàn băng còn cần Thái Dương Thần giúp đỡ...

Lão bản mặc cả hơi suy nghĩ một chút rồi nói:

"Đừng nói các ngươi là người của Hỏa Nguyệt Cốc nhé?"

"Lão bản biết...biết chỗ của bọn ta ư?"

Vệ Băng nói với vẻ kinh ngạc, không cẩn thận thốt lên.

Nói xong mới phát hiện là bản thân đã lỡ miệng khiến mình bại lộ.

"Vậy các ngươi đúng là cần Thái Dương Thần giúp đỡ, bọn ta cũng không giúp được.

Bách Mạch Tiên Tử cũng than thở.

Chu Tự và Thu Thiển đứng bên cạnh với vẻ thắc mắc.

"Hỏa Nguyệt Cốc là chỗ nào?"

Chu Tự tò mò hỏi.

"Nghe nói là nơi thần minh nguyền rủa"

Bách Mạch Tiên Tử suy nghĩ một lát rồi nói:

"Tương truyền rằng trong thời đại thần minh, Băng Tuyết nữ thần muốn thu nạp Hỏa Nguyệt Cốc. Vào lúc đó, Hỏa Nguyệt Cốc vô cùng mạnh mẽ, lại nằm ở chỗ xa xôi, có vô số linh vật, năng suất Hỏa Nguyệt Linh Quả cao. Loại quả này ăn khá ngon miệng, còn có thể tăng thể chất, rèn luyện tu vi. Một số thần cũng để ý tới nơi này, nhưng chính nó đã rất đặc biệt, cũng chỉ có Hỏa Nguyệt Tộc có thể sinh sống một khoảng thời gian dài trong đó. Những người khác nếu tu vi không đủ mà đi vào đó thì chẳng khác nào tìm đường chết. Thần Minh thì không sợ, nhưng họ muốn lấy được loại quả kia thì chỉ có thể trông chờ vào người của Hỏa Nguyệt Cốc. Thu nạp trở thành điều tất yếu, nhưng Hỏa Nguyệt Cốc khịt mũi coi thường ý muốn thu nạp của Băng Tuyết nữ thần. Họ tự nhận rằng ở trong Hỏa Nguyệt Cốc là có thể không sợ thần minh. Sự thật chứng minh rằng họ đã quá ngây thơ rồi. Băng Tuyết nữ thần trực tiếp nguyền rủa, khiến vùng đất kia bị băng phong, chỉ chờ họ bị diệt tộc vì băng tuyết. Sau này thì cũng không biết sao họ lại không bị diệt tộc, xem ra là Thái Dương Thần đã nhúng tay vào chuyện này.

"Đúng là Thái Dương Thần nhúng tay"

Lão bản mặc cả gật đầu nói.

"Trước đây mấy năm ta từng đi ngang qua Hỏa Nguyệt Cốc, tò mò nên vào tra xét một phen, ta thấy được Thái Dương Thần Điện và tế đàn Thái Dương Thần trong đó. Mặc dù lời nguyền ở đó đã yếu đi, nhưng nếu muốn tiếp tục sinh sống trong đó vẫn không hề dễ dàng. "Không thể trực tiếp rời khỏi đó sao?" Thu Thiển dò hỏi.

"Không thể."

Bách Mạch Tiên Tử lắc đầu nói:

"Mặc dù ta chưa từng tiến vào đó nhưng đã nghe một vị sư tỷ nói qua, lời nguyền ở Hỏa Nguyệt Cốc cũng không phải là chỉ nhằm vào vùng đất đó, mà là nhằm vào Hỏa Nguyệt Tộc. Cho dù có đi tới đâu cũng chẳng có tác dụng. Nội bộ ngoại thành Thần Vực thỉnh thoảng cũng có người nhắc tới, thật ra họ cũng đang nhìn chằm chỗ đó, chỉ là chẳng làm gì được"

Chu Tự liếc qua hai người Vệ Dương, trong lúc nhất thời hắn không biết nói gì cho phải.

Vệ Dương không ngờ rằng những người này lại biết rõ như thế, đành phải nói theo:

"Thật ra là do chúng ta chủ động đi cầu xin Thái Dương Thần. Nghe trưởng bối trong thôn nói, khi đó tộc nhân chúng ta oán hận Băng Tuyết nữ thần, nếu đã bắt buộc phải thần phục thì tại sao không tìm thần khác? Cuối cùng bọn ta tìm tới Thái Dương Thần, đúng là thôn chúng ta đã khôi phục lại như lúc trước. Nhưng từ sau khi Thái Dương Thần biến mất thì mọi thứ cũng thay đổi, bọn ta vẫn phải chịu sự nguyền rủa của Băng Tuyết nữ thần, dù nghe nói nàng đã vẫn lạc nhưng mọi chuyện vẫn vậy. Dần dà, bọn ta chỉ có thể sinh tồn dựa vào lực lượng mà Thái Dương Thần để lại, nếu không thì chẳng thể nào sống sót được. Gian khổ biết bao nhiêu năm, bây giờ đột nhiên phát hiện Thái Dương Thần có dấu hiệu trở về, đương nhiên là bọn ta phải cung phụng rồi. Chỉ cần hắn để mắt tới thì chắc chắn sẽ giúp đỡ bọn ta. Nhiều năm trôi qua, bọn ta vẫn luôn thờ phụng Thái Dương Thần"

"Ta nhớ được Tu Chân giới có danh môn chính phái, thời đại thần minh đã qua rồi, có lẽ những tồn tại kia sẽ có cách để chống lại nguyền rủa chứ? Vì sao các ngươi không đi tìm bọn họ?"

1204 chữ

Chương 478: Thần Thích Ăn Cái Gì

Đột nhiên Chu Tự nhớ tới Đạo Tông Thiên Vân rồi hỏi với vẻ tò mò.

"Ngươi nói danh môn chính phái là chỉ những ai?"

Bách Mạch Tiên Tử cười nói:

"Đạo Tông Thiên Vân? Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông? Dạ Nguyệt Thánh Địa? Hay là Tiên Linh Cốc và Thập Nhị Minh Linh Môn? Thật ra có tìm ai cũng không được đâu, bởi vì người sẽ giúp thì không đủ thực lực, người có đủ thực lực thì chắc chắn sẽ không giúp. Hỏa Nguyệt Cốc là dư nghiệt thời đại thần minh, Đạo Tông Thiên Vân không đi tiêu diệt là may lắm rồi, ngươi không thể mong chờ họ tới giúp đỡ được"

Chu Tự:

"..."

Thu Thiển:"..."

Hóa ra Đạo Tông Thiên Vân không thích dư nghiệt của thời đại thần minh, Chu Tự suy nghĩ cẩn thận thì thấy cũng hợp lý. Những đại môn đại phái này đương nhiên sẽ càng muốn dọn sạch dư nghiệt của thời đại trước hơn rồi.

"Cầu xin Thái Dương Thần đúng là con đường duy nhất, chỉ là thời đại thay đổi rồi, nếu có người đủ thực lực tới đây, chắc là họ cũng chọn phụ thuộc những người khác.

Lão bản mặc cả nói.

Sau khi Vệ Dương và Vệ Băng hỏi thăm hai câu mà không đạt được thu hoạch nào thì bắt đầu đi tới những nơi khác.

Chu Tự chỉ đưa mắt nhìn theo hướng họ rời đi, cũng không vội vã đuổi theo.

"Đúng rồi, bên chỗ lão bản có bán sách không?"

Chu Tự hỏi.

"Thỉnh thoảng ta có bán, nhưng mấy ngày gần đây không có hứng thú"

Lão bản mặc cả trả lời.

Chu Tự âm thầm gật đầu, loại đồ vật mà mỗi lần lão bản mặc cả bán cũng khác nhau.

Nhưng chắc chắn tất cả đồ bán trong một lần đều cùng một loại, có khi là điểm tâm, có khi là tọa kỵ, hoặc là pháp bảo.

Hôm nay tất cả đều là Bát Quái Bàn, có đủ loại.

"Ngươi muốn mua sách gì?"

Đột nhiên lão bản mặc cả hỏi với vẻ tò mò.

Chu Tự do dự một chút rồi mới nói:

"Các ngươi có nghe tới tên Hoang Cổ Kinh Thế Thư bao giờ chưa?"

"Có nghe qua, nhưng không thể nào đạt được, tổng cộng quyển sách này có ba tập, chỉ những kẻ mạnh nhất mới có được nó"

Bách Mạch Tiên Tử có hơi kinh ngạc, cuối cùng nàng lắc đầu mà nói.

Lão bản mặc cả chỉ về phía đường rồi nói:

"Trong đó có một người bán sách, hình như chỗ nàng có đấy.

Chu Tự nhìn về phía bên kia, hắn nghĩ thầm trong lòng chắc là tổng thiên mà mình nhìn thấy lần trước. "Thật hay giả vậy?"

Chu Tự hỏi.

Lão bản mặc cả nhún vai.

Chu Tự và Thu Thiển xác định rõ địa chỉ giao hàng với hai lão bản rồi đi vào bên trong.

"Chúng ta sắp đi mua sách à?"

Trên đường đi, Thu Thiển hỏi.

"Mắc lắm, đành thôi vậy.

Chu Tự lắc đầu.

Hắn nhìn chung quanh một vòng, sau đó thấy được Vệ Dương và Vệ Băng đang ngồi trên một bãi đất trống để nghỉ ngơi.

"Đi thôi, chúng ta qua đó xem một chút"

Chu Tự nói xong thì nắm tay Thu Thiển đi về phía bãi đất trống.

"Các ngươi...các ngươi có chuyện gì à?"

Hai người vừa mới tới gần thì Vệ Dương đã hỏi với vẻ cảnh giác.

"Chúng ta hiểu kha khá về Thái Dương Thần, có lẽ sẽ giúp được cho các ngươi"

Chu Tự mỉm cười nói.

"Các ngươi biết Thái Dương Thần thích gì à?"

Vệ Dương và Vệ Băng vội vàng đứng phắt dậy rồi nói với vẻ kích động.

"Cũng không sai"

Chu Tự cảm thấy họ là người chưởng khống tế đàn, đúng là muốn nói thích gì đều được.

"Không phải vừa rồi các ngươi nói mình vẫn luôn cung phụng hung thú à?"

"Đó chính là thứ tốt nhất trong thôn bọn ta, bọn ta vẫn luôn tế tự rất chân thành"

Vệ Dương nói một cách nghiêm túc.

Vệ Băng cũng gật đầu theo.

"Người trong nhà đều phải nhịn đói để tế tự"

"Thật ra thần minh không cần mấy cái này, chỉ cần mấy thứ bình thường là được. Ví dụ như Hỏa Nguyệt Linh Quả mà chỗ các ngươi dư dả kia, có thể thử tế tự bằng nó xem sao. . À, nó có ngọt không?"

Chu Tự hỏi với vẻ tò mò.

Hắn đòi tế tự Hỏa Nguyệt Linh Quả thật ra vì muốn cho Nguyệt tỷ ăn, Nguyệt tỷ vui thì có khi sẽ nghĩ cách giúp đối phương.

Dù sao nàng cũng có cha mẹ chống lưng, chỉ cần chịu ra tay thì sẽ giải quyết được mọi chuyện rất dễ dàng. Chu Tự nhận thức địa vị bản thân rất rõ ràng, chắc chắn hắn không thể nhờ cha mẹ làm giúp mình những chuyện không có ý nghĩa rồi.

Hai người Vệ Dương nghe tới Hỏa Nguyệt Linh Quả thì dường như có chút hổ thẹn.

Chu Tự và Thu Thiển thấy vậy cũng hiểu ra ngay, họ không có thứ này.

"Những loại quả khác cũng được, chỉ cần ngọt là được"

Thu Thiển vội vàng an ủi.

Chỉ là hai người họ vẫn cúi đầu, chẳng có chút phản ứng nào.

Chu Tự có chút không thể tin được:

"Hoàn cảnh ác liệt đến thế ư?"

Hai người gật đầu rồi nói trong tuyệt vọng:

"Thôn bọn ta gần như là bị băng tuyết bao phủ, những thức ăn kia nếu không phải là dốc hết sức chăm bón thì cũng chính là sinh vật trong đất tuyết. Bây giờ chỗ bọn ta chỉ là một vùng tuyết trắng xóa, đất đai đã bị đóng băng từ lâu, sinh mệnh vẫn luôn dần tàn lụi"

"Đúng rồi, có phải là Thái Dương Thần rất thích trái cây không? Nếu như chúng ta có trái cây thì có thể thoát khỏi nguy hiểm?"

Đột nhiên Vệ Băng hỏi.

"Cũng không chắc, nhưng sẽ có một chút hi vọng, so với việc các ngươi đưa hung thú tới thì hiệu quả hơn vô số lần"

Chu Tự nói lập lờ nước đôi.

Hắn không xác định được Hỏa Nguyệt Cốc là nơi nào, cũng không thể nghe lời nói từ một phía của đối phương. Chỉ có thể tạm thời tin tưởng, sau đó trở về hỏi thăm Thái Dương Thần, Nguyệt tỷ và Lý Lạc Thư.

"Có lẽ chúng ta có thể tìm được trái cây.

Vệ Băng nói.

Lúc này, Vệ Dương đứng bên cạnh nhíu mày rồi nói:

"Không thể nào, quá xa xôi. Mặc dù có một cây ăn quả kỳ quái mọc lên trên núi băng, còn rất sai quả, nhưng cách thôn quá xa. Đi một chuyến chẳng khác nào cửu tử nhất sinh.

Chu Tự không thể đưa ra thêm ý kiến nào nữa, ai mà ngờ được chỗ họ còn chẳng có nổi hoa quả chứ.

1052 chữ

Chương 479: Người Nào

Hàn huyện thêm một chút, Chu Tự và Thu Thiển rời khỏi ngoại thành Thần Vực.

Nhân lúc còn sớm, hai người học viễn cổ văn tự một chút.

Lúc gần mười một giờ, Thu Thiển tắm rửa xong thì cầm theo máy sấy tìm tới Chu Tự.

"Thu tỷ, ta phát hiện kỹ thuật sấy tóc của mình đã càng thêm thành thạo"

Chu Tự đang sấy nửa chừng thì vừa cười vừa nói.

"Tóc ta có dài quá không?"

Thu Thiển ôm chân ngồi trên ghế rồi hỏi nhỏ.

Chu Tự vội lắc đầu trả lời:

"Không, dài như thế là tốt"

Thu Thiển nở một nụ cười xấu xa, bây giờ nàng đang mặc váy ngủ suông dài tới bắp đùi, gió thổi qua thì lớp vải sẽ ôm sát vào người, phác họa nên những đường cong ẩn hiện.

"Ngươi đoán xem hôm nay ta mặc màu gì bên trong?" Đột nhiên Thu Thiển cất tiếng hỏi.

"Màu tím."

Chu Tử thuận miệng trả lời.

"À."

Thu Thiển Chu Tự:

"..."

quay đầu lại, nụ cười xấu xa trên gương mặt càng thêm rõ rệt.

Rõ ràng là màu xanh, ta không có trả lời đúng, vì sao Thu tỷ lại nhìn ta như kiểu ta nhìn lén mới trả lời đúng thế?

"Thu tỷ, có khi nào ngươi đã hiểu nhầm cái gì rồi không?"

Hắn hỏi.

Thu Thiển gật đầu, sau đó quay người lại mà nói:

"Ta hiểu mà"

Chu Tự:

"..."

Sau khi quay người lại thì trên mặt Thu Thiển hiện lên nét ửng hồng, nàng nhẹ nhàng chỉnh lại váy, để cổ váy kéo lên trên một chút.

Hôm sau, Chu Tự tỉnh lại trong tiếng báo giờ của Thu Thiển, sau khi hắn rửa mặt xong thì chuẩn bị ăn điểm tâm.

Hôm nay Thu tỷ ăn mặc vô cùng kín đáo như cũ, nhưng Chu Tự vẫn không dời mắt ra khỏi được, hôm nay là áo len mới, thanh xuân mơn mởn.

Lúc này, Chu Ngưng Nguyệt vừa ngáp vừa đi ra. Nàng ngồi vào ghế rồi chuẩn bị ăn điểm tâm.

"Tối qua Nguyệt tỷ đánh răng chưa?"

Chu Tự ngồi xuống rồi thuận miệng hỏi.

"Không phải ngươi nói đánh răng trước khi đi ngủ sao?"

Chu Ngưng Nguyệt cầm bánh quẩy lên cắn một miếng rồi nói tiếp:

"Tối qua ta không có ngủ, nên không đánh răng"

Chu Tự:

"..."

Ngươi đang lách luật đấy à?

Sau đó bọn hắn lại nhắc tới những gì thu hoạch được ở ngoại thành Thần Vực tối hôm qua.

"Hỏa Nguyệt Cốc? Ta chưa nghe tới nó bao giờ, lát nữa ta sẽ để cho người điều tra thêm. Có trái cây thì cho ta nếm thử trước đã"

Chu Ngưng Nguyệt vội nói, sau đó nàng nhìn về phía Thu Thiển:

"Học một số thần dụ đi, sau đó xem có thể giúp bọn hắn không. Chờ bọn hắn khôi phục như lúc đầu thì chắc chắn ngày nào cũng sẽ cung phụng Hỏa Nguyệt Linh Quả, đến lúc đó chúng ta có thể tiết kiệm được tiền mua trái cây.

Chu Tự âm thầm tự nhủ. Không, tiền mua trái cây mãi cũng không tiết kiệm được đâu.

Hắn biết Nguyệt tỷ không thể nào chỉ ăn một loại trái cây. Cũng giống như nho xanh, cho dù Nguyệt tỷ thích nó nhất nhưng vẫn sẽ ăn thêm một số loại trái cây khác.

Táo xanh, quýt thái,...

Bây giờ nàng đang đợi mùa sầu riêng tới, ngày nào cũng ngóng trông.

Lại nói có thần trở về đại địa, sau đó Chu Tự ra ngoài đi làm.

Mấy ngày sau, hắn đi làm như bình thường, thỉnh thoảng lại học cách khống chế huyết khí. Hắn muốn dùng nó như thuật pháp hộ mệnh.

Những ngày gần đây, đúng là áp lực từ tế đàn đã trở nên yếu hơn, xem ra đối diện chính là người của Hỏa Nguyệt Cốc.

Bọn hắn đã điều tra cặn kẽ Hỏa Nguyệt Cốc rồi.

Chu Tự cũng đã hỏi Thái Dương Thần và Lý Lạc Thư, đáp án nhận được cũng không sai lệch gì mấy.

Mà Thái Dương Thần cũng chẳng có cách nào để xử lý chuyện này, vì cuối cùng hắn cũng chỉ là quyền hành, chứ không phải là Thái Dương Thần còn sống thật sự.

Trừ khi tự thân khôi phục, sau đó thu nạp càng nhiều quyền hành, giành lại thần vị. Nhưng hắn cũng đã cho bọn họ một phương hướng giải quyết, đó chính là mở Thanh Tịnh Môn ra, bên trong cánh cửa đó có quyền hành của Băng Tuyết nữ thần, sẽ có ích trong việc này.

Tất cả mọi thứ về Hỏa Nguyệt Cốc cũng có thể hỏi thăm vị thần kia, nàng biết rõ nhất trong tất cả mọi người.

Vẻ mặt của Thái Dương Thần vô cùng kỳ quái, trong lúc nhất thời Chu Tự lại cảm thấy trong chuyện này còn có gì đó bí ẩn. Hỏi thêm thì Thái Dương Thần lại tỏ vẻ mình mất trí nhớ.

Về phần thần minh trở về đại địa kia, cho tới hiện tại bọn hắn cũng chưa tạo nên sự kiện gì. Tạm thời vẫn chưa có cách nào xác định là vị thần mình nào.

Thứ bảy, ngày 27 tháng .

11Ngày đi làm cuối cùng của tuần này.

Cũng là ngày cuối cùng dạy huyết khí thuật pháp. Học xong hôm nay là có thể sử dụng Huyết Khí Hộ Mệnh Pháp này.

Tuần sau học Uẫn Dưỡng Chi Pháp.

Phải mất khoảng hai đến ba tuần để học xong.

Buổi chiều, tại phòng tập thể hình.

Hình Ngọ nhìn chầm chầm Chu Tự với vẻ kinh ngạc rồi nói:

"Ngươi nói lại lần nữa ta nghe xem "Khí huyết như đại dương mênh mông, bóng lưng như núi biển, quang mang chiếu nhật nguyệt. Đạo Tông Thiên Vân có người nào như thế hay không?"

Chu Tự lặp lại.

Những ngày nay hắn cứ lo chú ý chuyện của Hỏa Nguyệt Cốc và thần minh trở về, suýt chút nữa quên tìm ô dù.

"Đây không phải là đang tả sư phụ sao?"

Hình Ngọ hỏi ngược lại.

Chu Tự:

"..."

Chương 480: Nên Thêm Người

Sau khi ngạc nhiên thì Chu Tự lại cảm thấy vô cùng hợp lý, dù sao người có thể xích mích với lão cha thì đều là những kẻ vô cùng cường đại.

Chỉ là...Có phải điều này cũng có nghĩa là không đáng tin cậy cho mấy không?

Vì lão cha và sư phụ có xích mích với nhau, cũng có nghĩa là sư phụ không thể ở đây mãi được.

Chu Tự do dự một lúc rồi cuối cùng vẫn quyết định hỏi thử xem.

"Hình Ngọ sư huynh, ngươi nói xem sư phụ có hứng thú với thứ ở dưới Thanh Thành không?"

"Không có hứng thú"

Hình Ngọ trực tiếp trả lời.

Chu Tự:

"..."

Ta còn chưa nói nó là thứ gì mà?

"Nơi này là Thanh Thành, địa bàn của Ma Đạo cự phách phụ thân ngươi. Những người khác có lẽ sẽ có chút hứng thú với nó, nhưng sư phụ thì thật sự không thể nào cảm thấy hứng thú được. Cũng giống như việc phụ thân ngươi không thể nào cảm thấy hứng thú khi ở trong địa bàn của Đạo Tông Thiên Vân vậy Hình Ngọ giải thích một lượt.

Chu Tự không còn lời nào để nói, hắn chỉ có thể đổi một đề tài:

"Không biết bao giờ sư phụ mới chịu nhận ta làm đệ tử?"

"Ngươi đã gọi sư phụ dài sư phụ ngắn rồi, còn để ý tới chuyện thu đồ à? Khụ khụ.

Mãn Giang Hồng đứng bên cạnh ho khan.

Chu Tự gật đầu đồng ý:

"Cũng đúng"

Sau đó Chu Tự xác định rõ tiền lương, bắt đầu học tập Khí Huyết Chi Thuật, điều động khí huyết toàn thân hóa thành lực lượng, sau đó bộc phát mạnh mẽ trong thời gian ngắn.

Phối hợp với Thể Thuật Chi Pháp mà trước đây hắn học được có thể giảm di chứng xuống mức thấp nhất, chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày là được. Cũng không đến mức quá suy yếu.

Chu Tự cẩn thận cảm nhận thì phát hiện cái này chỉ phù hợp với chu thiên linh khí đoàn và Ma Chủng.

Tu vi của chu thiên linh khí đoàn không đủ, không điều động được toàn bộ khí huyết, có lẽ chỉ có thể trông chờ Ma Chủng.

Chín giờ tối, mấy người Chu Tự nhìn Tô Thi báo ba tiếng tăng ca thì cùng nhau rời khỏi đây. Âm Túc và Từ Từ thì trở lại phòng làm việc của mình phòng làm việc của mình, chuẩn bị tan làm.

Chờ tất cả mọi người rời đi, Hình Sơn mới quay lại bên cạnh Lý Cảnh Sơn rồi nói với vẻ thận trọng:

"Sư phụ, ta thương lượng với ngươi một chuyện"

Lý Cảnh Sơn quay đầu nhìn về phía Hình Ngọ rồi hỏi:

"Chuyện gì?"

Lúc này, Mãn Giang Hồng đứng bên cạnh đột nhiên ho dữ dội hơn.

"Sư phụ cảm thấy thiên phú thể thuật của Chu Tự như thế nào?"

Hình Ngọ hỏi.

"Học Khí Huyết Chi Pháp lĩnh ngộ không nhanh"

Lý Cảnh Sơn lắc đầu.

Hình Ngọ nhìn thoáng qua sư phụ của mình, hắn nói tiếp:

"Vậy sư phụ biết Chu Tự học Khai Sơn Thuật như thế nào không?"

Lý Cảnh Sơn nhíu mày:

"Ngươi muốn nói điều gì?"

"Sư phụ, ngươi tính xem Quan Hà Phong chúng ta cộng cả sư phụ sư nương với Đạo Tử sư đệ mới có sáu người.

Hơn nữa Đạo Tử sư đệ cũng không thể tính là người của Quan Hà Phong, cũng chỉ có năm người, tiểu sư muội lập gia đình rồi, tính đi tính lại còn có bốn người"

Hình Ngọ nói đông nói tây.

"Nói thẳng chuyện chính Lý Cảnh Sơn gằn giọng.

"Hay là cho thêm một người vào Quan Hà Phong đi"

Hình Ngọ nhìn sư phụ nhà mình bằng ánh mắt cung kính mà nói chân thành:

"Ta cảm thấy Chu Tự khá tốt, sư phụ ngài nhận hắn làm đệ tử đi"

"Lý do?"

Lý Cảnh Sơn nói với vẻ tùy ý.

Hình Ngọ đã nghĩ ra lý do từ lâu rồi, hắn vội nói:

"Có lẽ sư phụ không phát hiện, thật ra ngày đầu tiên Chu Tự học Khai Sơn Thuật đã có thể trực tiếp lĩnh ngộ toàn bộ, lại còn có thể sử dụng theo ý muốn. Thứ hắn còn thiếu chỉ là quyền cước công pháp có hơi thô ráp, vì chưa học bao giờ. Nếu như sư phụ có thể chỉ điểm một hai thì người tương lai quân lâm thiên hạ, quyền trấn Cửu Châu, khinh thường vạn cổ không chỉ là Thánh Tử Ma Đạo mà còn là đệ tử của Quan Hà Phong. Chu Tự là thiên tài, lại còn là thiên tài tuyệt thế"

Lý Cảnh Sơn cười ha hả: "Chỉ như thế mà muốn ta nhận hắn?"

"Sư phụ, nếu như ta nhớ không nhầm thì khi Đạo Tử sư đệ đi vào Ma Đạo thì có người muốn thu hắn làm đồ đệ nhưng không nhận được. Nghe nói người đó còn từng chỉ dạy Đạo Tử sư đệ"

Hình Ngọ nói như có thâm ý.

Lý Cảnh Sơn nghe nói vậy thì bốc lên lửa giận:

"Nếu không phải do kẻ đó thì tiểu tử thúi kia sao có thể biết ta và sư nương các ngươi không thể tùy tiện đặt chân vào Thanh Thành chứ?"

"Sư phụ, có phải là người đang nghi ngờ việc Đạo Tử sư đệ trở nên như bây giờ là do vị kia làm không?"

Mãn Giang Hồng dò hỏi.

"Nếu đúng là như thế thì tốt, nhưng thật ra không phải"

Lý Cảnh Sơn thở dài một tiếng rồi nói:

"Tên kia đã đạt tới cấp bậc đó, không đến mức giở trò xấu xa với một tiểu tử. Nếu đúng mọi chuyện đều do hắn gây nên thì chắc chắn Lạc Thư đang lột xác, mọi thứ đều có dấu vết mà lần theo. Nhưng tình hình thật sự là hoàn toàn không có ai hiểu được trạng thái của hắn bây giờ"

Lý Cảnh Sơn thở dài một tiếng rồi đổi chủ đề, hắn đi tới cửa nhìn về phương xa mà nói: "Trong khoảng thời gian này, Thanh Thành không quá yên ổn, sẽ có một số việc xảy ra. Ta cũng muốn xem xem Thánh Tử Ma Đạo thiên tài đến cỡ nào khiến ta có thể không kìm được mà nhận hắn làm đồ đệ"

1080 chữ

Chương 481: Bận Lắm

Trên đường đi, Chu Tự và tam lão bản cùng nhau đi tới đường bên cạnh. Họ chỉ tạm thời tiện đường.

"Không đi cùng bọn ta à? Khó khăn lắm mới có thời gian ăn cơm cùng nhau.

Tô Thi hỏi Chu Tự bên cạnh.

Tam lão bản muốn đi ăn khuya, Chu Tự vốn định đi cùng nhưng hắn đột nhiên có việc cần làm.

"Đơn hàng của ta tới rồi, ta cần phải đi ra ngoài nhận nó"

Chu Tự lắc đầu rồi nói tiếp:

"Dịp sau vậy.

"Đúng rồi, nhà ngươi còn phòng trống nào không?"

Đột nhiên Tô Thị hỏi.

Minh Nam Sở và Hàn Tô nhìn qua với vẻ khó hiểu.

"Ngươi định chuyển qua ở à?" Hàn Tô đẩy mắt kính lên rồi hỏi.

"Không có"

Tô Thi nhẹ nhàng lắc đầu, nàng cất tiếng giải thích:

"Lần trước đại di gọi điện hỏi ta có về ăn tết không, ta bảo không, phụ thân mẫu thân ta không ăn tết. Vậy nên đại di mới bảo ta tới nhà họ ăn tết, giờ ta mới hỏi có phòng trống để ngủ không đấy"

Chu Tự suy nghĩ một lát:

"Bình thường trong nhà chỉ có ta, Thu tỷ, Nguyệt tỷ, cha mẹ. Năm người ba phòng, Nguyệt tỷ ngủ chung một phòng với Thu tỷ, một mình ta một phòng thì miễn cưỡng được tính là vừa đủ. Nếu như thêm cả tam lão bản, sáu người ba phòng...vừa đủ luôn nhỉ?

Nguyệt tỷ và tam lão bản ở một phòng, cha mẹ ở một phòng, sau đó...

Chu Tự âm thầm phân phối phòng ngủ trong nhà rồi gật đầu ngủ.

"Có chỗ cho ngươi ngủ.

Tô Thi thở phào một hơi, chỉ cần không phải đi về trong đêm là được.

Về giữa đêm dễ lên nhầm xe lắm.

"Đúng rồi, tết này các ngươi muốn làm gì?"

Chu Tự nhìn về phía Minh Nam Sở và Hàn Tô mà hỏi.

"Buổi sáng thì rèn luyện thân thể, buổi tối vào phó bản Minh Nam Sở đã sắp xếp mọi chuyện từ lâu.

"Vẽ bùa"

Hàn Tô đẩy mắt kính lên rồi nói.

Chu Tự có vẻ kinh ngạc, sau đó hắn nhìn về phía Tô Thị:

"Bình thường họ đều ăn tết như thế này à? Vậy ngươi làm gì?"

Tô Thị suy nghĩ một chút rồi nói:

"Ta bận lắm, đem cơm cho họ, sau đó xem họ vẽ bùa chơi game, thỉnh thoảng lại xem phim truyền hình Chu Tự:"..."

Đúng là rất bận.

"Tô Thi học xong Thể Thuật Chi Pháp chưa?"

Hàn Tô nói sang chuyện khác.

"Ta học xong rồi, Thể Thuật Chi Pháp, Khí Huyết Chi Pháp, thần thông kèm theo ta đều học xong cả rồi, cảm thấy gần đây sức lực trở nên khỏe hơn nhiều"

Tô Thị trả lời.

"Ngươi biết dùng không?"

Minh Nam Sở hỏi thêm.

Tô Thi vốn định trả lời nhưng Chu Tự lại dành mở miệng trước:

"Điều này còn phải xem trạng thái của nàng có ổn không, trạng thái tốt thì có thể sử dụng được, trạng thái không tốt thì.."

Tô Thị nhìn chằm chằm Chu Tự và Minh Nam Sở, nàng hừ lạnh một tiếng mới hỏi Hàn Tô bên cạnh:

"Hàn Tô, ta xinh đẹp không?"

"Hỏi người khác giới thì sẽ có ý nghĩa hơn đó"

Hàn Tô có lòng tốt nhắc nhở.

Tô Thi quay đầu lại nhìn, Chu Tự gật đầu:

"Xinh đẹp"

Minh Nam Sở cũng nói theo:

"Đẹp lắm"

Tô Thị:

"..."

Ít nhiều gì các ngươi cũng phải nhìn mặt ta rồi nói chứ.

Mấy người đều cảm thấy vô cùng tốt khi được Lý Cảnh Sơn chỉ đạo.

Một tuần lễ, tu vi của bọn họ đã tăng lên rất nhiều, chỉ cần sau đó bọn họ học hành nghiêm túc thì có thể nói rằng thời gian một tháng này còn quan trọng hơn mấy năm trước đây của họ.

Chớ nói chi là được học Thể Thuật Chi Pháp thích hợp với họ nhất, còn có thêm một thuật pháp hộ mệnh... Phần lớn người trong khắp giới tu chân đều hâm mộ họ, vì họ được tiền bối cấp bậc này chỉ đạo. Những ngày gần đây, họ ít nhiều gì cũng đã có thể hiểu được địa vị cao thượng của Lý Cảnh Sơn là từ đâu mà có. Hình Ngọ sư huynh và Mãn Giang Hồng sư tỷ cũng sẽ thường xuyên nói chuyện lúc trước, trong lời nói của họ thì chưởng giáo một phái đều chỉ là trẻ con.

Cho dù là lúc nhắc tới chưởng giáo của Đạo Tông Thiên Vân và Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông thì bọn họ cũng rất tùy tiện.

Có đôi khi mấy người bọn họ cũng không dám gọi Hình Ngọ và Mãn Giang Hồng là sư huynh sư tỷ.

Có cảm giác như là bối phận bị loạn.

Trước cửa tiệm bò bít tết, Chu Tự có hơi kinh ngạc:

"Các ngươi ăn khuya bằng bò bít tết à?"

"Tiệc đứng, mấy món điểm tâm ngọt bên trong có thể ăn không giới hạn"

Tô Thị nói.

Chu Tự:

"..."

Trong suy nghĩ của hắn, những nhà hàng bán món bò bít tết này đều khá sang trọng và cao cấp, chỉ dành cho người có tiền ăn.

Chu Tự nhìn kỹ tam lão bản lại thì trong nhất thời có cảm giác họ đúng là những người thời thượng.

Chu Tự chào tạm biệt ba người rồi đi thẳng tới vùng ngoại ô.

Hắn vừa đến thì phát hiện Đông Húc của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông đã đợi ở đây từ lâu.

Kiện hàng lần này chủ yếu là Bóng đêm ngưng trọng, có lẽ sẽ mở được cánh cửa thứ ba bên phải.

Làn nước trong vắt vẫn đang tiến bộ một cách ổn định, đã một tuần trôi qua rồi mà màu sắc chỉ thay đổi hơn phân nữa, có lẽ là quyền hành sau cánh cửa không quá sinh động nên không thể cộng minh được. Khác hoàn toàn với Thái Dương Thần, khi đó cánh cửa Lửa cực nóng kia chỉ cần dùng bốn ngày là có thể mở ra hoàn toàn được.

"Có lẽ cánh cửa hắc ám sẽ mở ra nhanh hơn một chút.

Chu Tự im lặng tự nhủ một câu rồi đi tới trước mặt Đông Húc.

1125 chữ

Chương 482: Có Bảo Bối

Cửa hắc ám khác với những cánh cửa còn lại, có lẽ thần minh trở về đại địa kia chính là Hắc Ám Chi Thần. Quyền hành rất sinh động, bây giờ cửa sẽ càng dễ mở hơn.

"Lại gặp Chu đạo hữu rồi, còn chưa cảm tạ ơn cứu mạng lần trước"

Đông Húc nói với vẻ cảm kích.

"Không có gì, tiện tay thôi"

Chu Tự vội lắc đầu rồi lấy ra ba cái bí thuật phù văn.

Một cái đến từ Lý Lạc Thư, một cái là lão bản mặc cả, một cái còn lại là của Bách Mạch Tiên Tử.

Đông Húc lấy ba cái hộp ra rồi hỏi thử:

"Đạo hữu có muốn kiểm hàng không?

"Ta xem một chút"

Chu Tự nhận lấy kiện hàng mà Lý Lạc Thư gửi, định xem thử xem sao.

Lúc này mồ hôi lạnh của Đông Húc đang chảy ròng ròng, không kiểm hàng thì bình an vô sự, một khi kiểm hàng đó chính là đang cược nửa cái mạng xem đối phương kiểm tra hàng.

Chu Tự mở hộp Lý Lạc Thư đưa tới ra thì nhìn thấy trong đó là một hạt châu. Tương tự với Lửa cực nóng và Làn nước trong vắt.

Đều có vỏ ngoài trong suốt, bên trong cất chứa thứ gì đó.

Lửa hoặc là nước, lần này là một đốm đen.

Biện pháp nghiệm chứng đơn giản nhất chính là dùng linh khí thăm dò.

Linh khí của chu thiên linh khí đoàn bắt đầu tiếp xúc vào mặt ngoài của hạt châu. Trong nháy mắt đó, một bóng đen vô tận bắt đầu lan tỏa ra xung quanh.

Giống như muốn thôn phệ tất cả mọi thứ, Vĩnh Dạ giáng lâm.

Đen nhánh, lạnh lẽo, tĩnh mịch, tai ương.

Các loại khí tức quỷ dị tuôn ra, Chu Tự vội cắt đứt linh khí.

Hắn thở phào một cái, cũng đã xác định được đây chính là chìa khóa để mở cửa.

Hắn cất hạt châu đi rồi đưa tay lấy cái hộp thứ hai.

Nhưng lại không thấy đối phương phản ứng.

"Đông đạo hữu?"

Chu Tự thốt lên nghi ngờ.

"Hả?"

Bây giờ Đông Húc mới lấy lại tinh thần, hắn vội đưa cái hộp thứ hai ra.

Lưng hắn đã bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm, trong nháy mắt đó, cơ thể và ý thức của hắn đã bị hắn ám thôn phệ.

Loại hắc ám kia như không tịch, đồng hóa xóa bỏ hắn.

Quá kinh khủng.

Dù hắn đã chuẩn bị tâm lý xong xuôi cũng không kìm được mà hoảng sợ.

Quả nhiên...hai người kia gửi hàng thì chẳng có gì bình thường cả, Hộp thứ hai đến từ Bách Mạch Tiên Tử, Chu Tự xem xét xung quanh hộp một lát rồi mới mở ra, trong lúc nhất thời có ba luồng ánh sáng nhạt hiện lên.

Là ba tấm Súc Địa Phù Lục.

Trên đó có ánh sáng nhạt, phù văn huyền diệu tinh xảo.

Vừa nhìn là biết không phải thứ tầm thường.

"Nhìn còn có vẻ tốt hơn thứ thấy trong quầy Chu Tự cất phù lục đi thì thấy quyển sách kia. Chính là Thần Dụ.

Hắn lật lướt qua một chút thì phát hiện mình nhìn hiểu từng chữ bên trong nó, nhưng nếu ghép lại thì không hiểu nữa rồi.

"Về đưa cho Thu tỷ suy nghĩ vậy Chu Tự nói thầm trong lòng rồi nhận lấy cái hộp thứ ba.

Lúc này Đông Húc mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, hắn có thể cảm nhận được cái gì gọi là xem tiền tài như cặn bã từ Chu Tự. Những món đồ giá trị như thế này mà đối phương cũng chỉ tùy tiện xem một chút.

Đông Húc yên tĩnh chờ đợi cái hộp cuối cùng, chỉ cần chịu đựng thêm một lần nữa là công việc hôm nay đã kết thúc.

Về nhà tắm nước nóng, nghỉ ngơi cho thật tốt.

Ôn lại cách ngự kiếm phi hành. Đột nhiên một vệt sáng hiện ra ngay trước mắt hắn, gợn sóng huyền diệu tỏa từ trên cao xuống. Chuyện này xảy ra quá đột nhiên, Đông Húc vội lùi về sau một bước, lúc này hắn nhìn thấy một vệt sáng đang bay về phương xa.

Chu Tự đứng bên cạnh với vẻ mặt bất đắc dĩ, vừa rồi hắn mở hộp ra nhìn thì đúng là Bát Quái Phương Bàn, nhưng mới vận dụng chút linh khí thì phương bàn lại đột nhiên chấn động.

Dường như có phát hiện quan trọng gì.

Chu Tự còn chưa biết rõ cách dùng thì nó đã bay mất.

Hắn thở dài một tiếng rồi ngự kiếm đuổi theo.

Ma Chủng nghỉ ngơi một tuần, mặc dù vẫn ở trạng thái nứt vỡ nhưng đã khôi phục thành hình cầu, chỉ là vẫn còn rất nhiều khe hở.

Nghỉ ngơi thêm một tuần nữa là có thể khôi phục hoàn toàn.

Ngự kiếm không có vấn đề gì lớn.

Thấy Chu Tự ngự kiếm rời đi, Đông Húc vội đuổi theo trong vẻ kinh ngạc, hắn hỏi:

"Đạo hữu, đã xảy ra chuyện gì rồi?"

Giữa không trung, Chu Tự nhìn sang Đông Húc rồi giải thích đơn giản:

"Có lẽ Bát Quái Phương Bàn đã phát hiện bảo vật gì đó"

Đông Húc tỏ vẻ khó hiểu:

"..."

Lúc này Bát Quái Phương Bàn vẫn đang tiếp tục bay.

Chu Tự nhớ tới những gì lão bản mặc cả giới thiệu, lên có thể tìm long huyệt thần mạch, dưới có thể dò xét mộ huyệt tư nhân...

"Đừng nói là phát hiện long huyệt gì nhé?"

Chu Tự nhíu mày, thứ này thích hợp để chôn người, nhưng hắn không cần tới công năng này.

Một lúc sau, Bát Quái Phương Bàn dừng ở giữa không trung.

Chu Tự nhìn chung quanh một chút thì phát hiện nơi này khá gần với chỗ Đại Địa Thần Khuyển mở ra cơ duyên.

"Ở đây thì có gì ly kỳ?"

Chu Tự lấy lại la bàn rồi cúi đầu nhìn xuống dưới chân, hắn có chút bất ngờ.

"Ta từng tới ngọn núi này rồi, cũng không thấy thứ gì quý hiếm cả"

Đông Húc nói theo.

Tiếng gió rít gào.

Hai người đáp xuống đỉnh núi.

Vừa mới đáp xuống, họ đã hơi nhíu mày, bởi vì có cảm giác cả ngọn núi đều đang rung chuyển.

Rầm!

Ngọn núi lớn phát ra tiếng nỗ.

Ngọn núi bắt đầu sụp đổ, cát đá bay tung tóe khắp nơi.

Chu Tự vội rời khỏi đỉnh núi, làn sóng không khí của vụ nổ đẩy họ ra xa.

1130 chữ

Chương 483: Mở Cửa

Ầm..ầm!

Sau khi ngọn núi không ngừng sụp đổ, một tòa thành lớn bắt đầu nổi lên.

Cả ngọn núi này lại là một tòa thành.

"Đây là...

Đông Húc vô cùng kinh ngạc.

Hắn nhìn thấy một tòa thành vô cùng hoàn chỉnh bắt đầu xuất hiện, chỉ là dường như thời gian trong thành đang là buổi tối, không thể nào thấy rõ được tình hình bên trong.

Nhưng bóng đêm này hoàn toàn khác biệt với bóng đêm bình thường.

"Cấu tạo có hơi kỳ quái, tất cả kiến trúc đều không có cửa sổ hay cửa thông gió"

Chu Tự ngắm quanh một vòng, hắn cảm thấy cả tòa thành đang bị phong tỏa.

Những thứ hắn nhìn thấy chỉ là vẻ ngoài đánh lừa, tòa thành chân chính còn ở bên trong.

Giống như là..lăng mộ.

Trong lúc nhất thời Chu Tự cúi đầu nhìn về phía la bàn trong tay mình, hắn nghĩ thầm trong lòng rằng đừng nói la bàn này chuyên dùng để trộm mộ đấy nhé?

May mà giới tu chân không có quá nhiều lăng mộ, dù sao chết đều là hồn phi phách tán.

Cùng lúc đó, bên trong trữ vật pháp bảo của Chu Tự có cái gì đó đang cộng minh với tòa thành này.

Là quyền hành Hắc Dạ.

"Nơi này có liên quan tới Hắc Dạ Chi Thần ư?"

Chu Tự thầm nghĩ trong lòng.

"Sao lại có tòa thành chứ?"

Đông Húc nói với vẻ khó mà tin được.

"Ta đã ở đây rất nhiều năm, thỉnh thoảng cũng có đi ngang qua nơi này, nhưng hoàn toàn không phát hiện ở đây còn có một tòa thành. Hơn nữa nơi này có một sơn động, ta nhớ năm ngoái có vào xem thử, nếu trong ngọn núi có tòa thành thì ta phải phát hiện từ lâu rồi mới đúng"

Ở trong mắt Đông Húc, sự xuất hiện của tòa thành này rất không hợp với lẽ thường.

Chu Tự thì đã hơi hiểu ra, bởi vì có thần minh trở về, có lẽ sự xuất hiện của tòa thành này có liên quan tới thần minh.

"Xem ra Bách Mạch Tiên Tử nói không sai, thần trở về đại địa là Hắc Dạ Chi Thần"

Chu Tự suy đoán trong lòng.

Vụt!

Lúc này cây kim trên la bàn xoay tròn, Chu Tự phát hiện nó chỉ về hướng mười giờ.

"Đi tới xem sao"

Chu Tự nói khẽ.

Hắn vừa dứt lời thì đã trực tiếp cất bước đi về phía la bàn chỉ.

Tòa thành này cách Thanh Thành chỉ hơi xa, chắc chắn phải xem xét một phen.

Nếu có dã thú cũng phải tranh thủ mà xử lý.

Đông Húc thở dài một tiếng, cũng chỉ có thể đuổi theo.

Một lát sau, họ đáp xuống đất, phía trước là một cánh cửa lớn được làm bằng đá vàng chồng lên.

Lúc này cánh cửa đang đóng chặt, trên cùng là bốn chữ rõ ràng Thâm Uyên Chi Thành.

Là thần văn.

"Đây là đâu?"

Đông Húc đọc không hiểu.

"Thâm Uyên Chi Thành"

Hắn biết một chút thần văn, trùng hợp là bốn chữ này nằm trong phần hắn biết.

Chu Tự cất la bàn vào rồi đi tới trước cửa, hắn thử đưa tay mở cửa ra.

Nhưng hắn cảm thấy như mình đã đụng phải một lớp gì đó không thấy được.

Như là lớp bảo vệ.

Rầm!

Chu Tự đấm ra một quyền, tiếng động vang vọng khắp bốn phương, nhưng cánh cửa không hề bị dịch chuyển.

Đây chẳng qua chỉ là công lực trăm nắm, hắn lại ngưng tụ công lực ngàn năm thêm lần nữa, năm trăm năm cộng thêm Khai Sơn Thuật.

Ẩm..ẩm!

Lực lượng cường đại bộc phát.

Đông Húc đứng sau lưng hắn cũng bị dư chấn của lực lượng này đánh lùi ba bước. Chu Tự cũng phải lui về sau bởi chính lực lượng mà hắn đánh ra.

Nhưng cánh cửa lớn vẫn không nhúc nhích tí nào.

Chu Tự:

"..."

Không mở ra được.

Sau đó hắn lấy lấy điện thoại di động ra gọi cho lão cha.

"Con trai, tìm vi phụ có chuyện gì thế?"

Giọng của Chu Nhiên vang lên.

"Cha, gần đây sao ngươi cứ như thế mãi vậy? Không thể bình thường một chút sao?"

Chu Tự nói với vẻ bất đắc dĩ.

"Nói nhanh lên, ta còn phải xào rau.

Chu Nhiên thúc giục.

"Trễ thế này rồi mà vẫn còn khách ?"

Chu Tự có chút bất ngờ.

Chu Nhiên nói thẳng: "Không có việc gì thì ta cúp máy đây"

"Có chuyện mà"

Chu Tự vội nhìn về phía đại môn phía trước mà nói.

"Cha, ta tìm ra một tòa thành, có lẽ liên quan đến thần minh. Nhưng ta không mở nó ra được, ngươi có thể tới mở nó ra giúp ta được không, để cho ta vào xem.

"Tút tút tút"

Chu Tự phát hiện cuộc gọi đã kết thúc.

Đúng là chuyện gì lão cha cũng mặc kệ.

Sau đó hắn lại gọi cho Hình Ngọ sư huynh.

"Chu sư đệ, đêm hôm khuya khoắt còn có điều gì không hiểu à?"

Giọng nói của Hình Ngọ vang lên, kèm theo ý cười.

"Sư huynh, ta phát hiện ra một toàn thành có thể liên quan tới thần minh. Nhưng ta không mở nó ra được, ngươi hỏi xem sư phụ có hứng thú với nó không Chu Tự dò hỏi.

"Ở chỗ nào?"

Hình Ngọ hỏi.

"Vùng ngoại ô phía tây thành, sau đó tiếp tục bay về hướng tây khoảng ba mươi phút. Loanh quanh ở đó thôi."

Chu Tự nhìn hoàn cảnh xung quanh rồi giải thích.

Rất nhanh sau đó đầu dây bên kia trả lời:

"Được rồi, tìm ra ngươi rồi"

Ngay sau đó, hai bóng người xuất hiện bên cạnh Chu Tự.

Đó chính là Hình Ngọ và Mãn Giang Hồng.

Đông Húc vừa mới đứng vững lại ngạc nhiên tới nỗi run chân.

Vượt không gian mà tới, đây là đại năng giới tu chân.

Trong lúc nhất thời Đông Húc còn không dám thở mạnh.

Hình Ngọ nhìn Đông Húc, khẽ gật đầu xem như chào hỏi, sau đó được Chu Tự dẫn tới trước cánh cổng kia.

Hắn nhẹ nhàng đụng vào đại môn, một tiếng động lớn vang lên.

Rầm!

Chu Tự nhìn thấy không gian phía trước đều vặn vẹo cả lên, may mà có Mãn Giang Hồng sư tỷ đứng ở bên cạnh hắn nên mới không bị ảnh hưởng gì.

Răng rắc!

Tiếng ma sát vang lên, sau đó cửa đá nổ tung, trực tiếp hóa thành bột phấn.

1138 chữ

Chương 484: Mộng Tưởng

"Mở được rồi."

Hình Ngọ nhìn bóng tối đen kịt bên trong thì nói:

"Nhưng muốn vào thì khá khó, phải để đây cho thông gió mấy ngày đã. Ta đi hỏi sư phụ xem cụ thể là thứ gì mới được."

Chu Tự:

"..."

Vẫn chưa vào được.

Nhưng có sư phụ ra tay thì hắn cũng không cần quá để ý.

Cũng không biết có thể dùng cái này để tìm Hắc Ám Chi Thần hay không nữa.

Trước khi Đông Húc rời khỏi đây thì Chu Tự đưa cho hắn một cái hộp, dặn hắn giao tới Đạo Tông Thiên Vân.

Đây chính là thứ hắn đã chuẩn bị từ trước, không có đồ gì để đưa cho Lý Lạc Thư nên chỉ có thể tặng một ít hoa quả.

Nguyệt tỷ hái được rất nhiều Hồng Dạ Quả, vì cũng không được ngon cho lắm nên tới bây giờ vẫn chưa ăn hết, tiện tay tặng ra ngoài.

Chỉ là bộ dạng chán chường của Đông Húc trước khi đi khiến Chu Tự có chút bất ngờ. Hắn lại cảm thán hóa ra làm nhân viên chuyển phát cũng rất cực khổ.

Đều bị cuộc sống chèn ép cả thôi, nếu không cũng chẳng cần tới mức này.

Một lát sau, Chu Tự đột nhiên nhớ ra, hình như Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông mở dịch vụ chuyển phát là vì tu luyện.

Nếu vậy thì hắn cũng không quan tâm nữa.

Chu Tự cũng đã được trải nghiệm cái khổ của tu luyện rồi. Bốn tháng qua chưa có ngày nào ngủ ngon giấc.

Biển cả mênh mông.

Một con thú khổng lồ nổi lềnh bềnh trên mặt nước, từ từ chuyển động.

Người đàn ông trung niên mặc áo đen đứng trên lưng con thú đó, tất cả ánh sáng chung quanh hắn đều trở nên vặn vẹo.

Ngay cả bản thân hắn cũng cho người ta một cảm giác vặn vẹo u ám.

Chúa tể Thâm Uyên.

Mấy ngày này, hắn đi khắp các vương quốc của những vị thần minh khác.

Không có ngoại lệ, thế sự xoay vần, không nhìn thấy bất cứ bóng dáng quen thuộc nào cả.

Càng không có sự tồn tại của quyền hành.

Như vậy làm hắn xác định được một việc.

"Mặc dù không biết đã trôi qua bao lâu, nhưng thời đại thần minh trôi qua mà lại không còn thần minh nào còn sống, là do thiên tại ư?"

Hắn ngẩng đầu nhìn lên trời cao, như muốn tìm kiếm đáp án.

Nhưng không có bất cứ thứ gì có thể trả lời hắn, nhất là khi hắn mới thức tỉnh, quyền hành còn chưa được đầy đủ.

Một lúc sau, hắn cúi đầu nhìn về phương xa, âm thầm suy tính trong lòng. "Như thế cũng tốt, ta sẽ cướp được thêm nhiều quyền hành thích hợp với quyền hành của ta. Đạt được một thành tựu hoàn toàn mới, rồi bồi dưỡng những thần khác ra đời. Chế tạo thời đại thần thoại thuộc về ta" Chúa tể Thâm Uyên bước ra một bước, biển cả bị vực sâu che phủ, có vô số quái vật trong vực sâu bắt đầu leo ra.

Chúa tể Thâm Uyên bắt đầu thu thập sức mạnh.

Hắn phải chuẩn bị cho những chuyện xảy ra tiếp theo.

"Đầu tiên phải đi cướp lại quyền hành Hắc Dạ, như vậy ta sẽ khôi phục được ba phần thực lực. Sau đi kiếm tòng thần Thần Minh khác, hấp thụ quyền hành thích hợp với ta, bước từng bước trở lại thời kì đỉnh phong. Khi đó sẽ mở ra thời đại mới, về phần Tu Chân Giả...bọn tôm tép mà thôi, không ngăn được bước tiến của ta" Lúc này, vực sâu dưới chân hắn bao trùm mọi thứ chung quanh, một vệt sáng hiện ra bên dưới.

"Phải tìm về thân thể ban đầu ta để lại, có thể khôi phục một phần thực lực cho ta trước"

Sau một lúc, hắn dẫn ra chỗ ẩn thân của thân thể, chợt nhăn mày. Hắn nhìn chằm chằm phương xa rồi bật cười:

"Vậy mà ở cùng một chỗ với quyền hành Hắc Dạ, xem ra đối phương phù hợp với Hắc Dạ và Thâm Uyên. Ha ha, trước thăm dò một phen rồi huy động lực lượng vây quét sau.Chúa tể Thâm Uyên hiểu rõ tình trạng bản thân bây giờ, hắn sẽ không tùy tiện hành động.

Cũng vì bản thân hắn đang vô cùng suy yếu, nếu không đâu cần phải làm vậy?

Nếu như không phải một nhát dao kỳ quái kia, hắn sẽ không sợ hãi gì ở trên toàn bộ thế giới này.

Có được quyền hành Thâm Uyên và Hắc Dạ, hắn có thể đi bất cứ nơi nào.

Về phần chỗ để thân thể gần quyền hành Hắc Dạ, hắn không hề để ý chút nào, ở cùng một chỗ mới là chuyện tốt.

Chờ hắn qua đó thì mọi thứ sẽ lại thuộc về hắn.

Chúa tể Thâm Uyên cũng không sốt ruột, dù cho hắn muốn nhanh chóng khôi phục, nhưng có vài việc không vội vàng được.

Hắn không xem Tu Chân Giả ra gì, nhưng trước khi khôi phục thì không thể lơ là.

Mười một giờ rưỡi đêm.

Đường Xuân Cảnh, Phú Quý Hoa Viên.

Tòa bảy tầng ba.

"Xuất hiện một tòa thành ư? Có liên quan tới Hắc Dạ Chi Thần?"

Chu Ngưng Nguyệt hoảng hốt nói.

Quay về chỗ ở, Chu Tự bèn bảo Thu tỷ lôi Nguyệt tỷ ra ngoài.

Trong phòng vang lên tiếng đùng đùng, hình như là Nguyệt tỷ đang giãy dụa. Cuối cùng Nguyệt tỷ mặc áo ngủ có hình gấu nhỏ bị kéo ra.

Chu Tự nói về chuyện thành Thâm Uyên.

"Ừ, tên là Thâm Uyên Chi Thành, ta bảo Hình Ngọ sư huynh mở cửa rồi. Qua một khoảng thời gian nữa là có thể tới đó tìm hiểu thực hư"

Chu Tự gật đầu nói, chợt nhìn về phía phòng ngủ chính:

"Nguyệt tỷ, vừa rồi ngươi ở trong phòng đùng đùng cái gì đó? Đồ của cha mẹ ta không bị ngươi làm hỏng đó chứ?"

"Hỏi cô vợ xinh đẹp hiền lành dịu dàng của ngươi á. Xem liệu đồ của cha mẹ chồng nàng có bị nàng làm hỏng không"

Nguyệt tỷ lườm Thu Thiển một cái rồi nói:

"May mà đồ của cha mẹ ta khá là vững chắc, không thì sẽ hỏng rồi"

"Nguyệt tỷ ăn trái cây đi"

Thu Thiển đưa cho Nguyệt tỷ một miếng dưa lưới đã cắt sẵn.

"Ừ."

Chu Ngưng Nguyệt cắn một miếng, híp mắt vui vẻ lại, nói: "Ngọt lắm, mai ăn cái này đi"

1081 chữ

Chương 485: Theo Ý Ngươi

Chu Tự chuyện:

"Lúc Thâm Uyên Chi Thành xuất hiện, quyền hành Hắc Dạ có phản ứng, bên trong hẳn có vật gì đó nhìn chằm chằm dưa lưới, không dám xác định có độc hay không.

Hắn kéo lại chủ đề câu cùng loại. Không xác định được có phải Thần Khải Chi Môn không"

Nói rồi, hắn lại mang đồ chuyển phát nhanh ra. Súc Địa Phù của tiên tử Bách Mạch và Thần Dụ.

"Súc Địa Phù, chúng ta mỗi người một tấm Chu Ngưng Nguyệt chia cho mỗi người một tấm Súc Địa Phù, nàng chợt cầm Thần Dụ lật xem sau đó ném cho Thu Thiển:

"Cho ngươi đó, làm một nữ thần cho tốt, sau này chúng ta có thể bớt chút tiền mua hoa quả"

Thu Thiển nhận lấy thư tịch, bắt đầu lật xem nó. Nàng có thể đọc hiểu, cũng có thể học được.

Không khó.

Sau đó ba người lại bàn bạc về Thâm Uyên Chi Thành. Khi Chu Tự nói Lý Cảnh Sơn muốn nhúng tay vào, Chu Ngưng Nguyệt bèn đứng lên, đi vào gian phòng:

"Ta đi ngủ đây"

"Ta cũng muốn đi ngủ"

Thu Thiển gấp thư tịch lại, quay về phòng.

Chu Tự:

"..."

Cuối cùng hắn cũng bắt đầu tu luyện Chu Thiên Kinh, có chuyện gì thì để mai nói tiếp.

Sở dĩ Nguyệt tỷ không thèm để ý là vì nàng từng hỏi Lý Cảnh Sơn là ai, Chu Tự nhìn Nguyệt tỷ hỏi Chu Tước.

Câu trả lời của Chu Tước rất đơn giản, chỉ có mấy chữ ngắn ngủi: Người có thể vật tay với môn chủ.

Cho nên, có loại người như này nhúng tay vào thì còn có gì mà phải để ý?

"Nhớ đánh răng đó"

Chu Tự nhắc nhở Nguyệt tỷ.

Ngày hôm sau.

Chu Tự đi xong chu thiên, nhìn chu thiên linh khí đã được thắp lên một ngôi sao mà cảm giác tiến triển rất nhanh, do hiệu quả gột rửa của nhị thúc vẫn còn đó.

Hắn lại theo dõi Ma Chủng...

Nó vẫn đang xin nghỉ bệnh.

Lần xin nghỉ phép này khá dài, dẫn tới hiệu quả đặc biệt Trận Linh ngũ phẩm của hắn không sử dụng được.

Thí Thần Nhất Đạo Trảm cũng không luyện được hẳn hoi.

Hoặc là tuần sau có thể luyện được một chút.

"Tuần sau hẳn phải tới Biên Giới Thành, Thanh Triệt Đại Môn cũng sắp mở, có lẽ Ngưng Trọng Đại Môn cũng có thể mở"

Chu Tự tự nhủ.

Tối hôm qua trước khi về, hắn tới Biên Giới Thành, bỏ Bóng đêm ngưng trọng vào, cánh cửa kia cũng dần dần bị bóng tối nuốt chửng.

Nhìn tiến độ có thể so với cửa Lửa rực nóng.

"Nếu như đủ nhanh, có lẽ có thể vào cửa Bóng đêm ngưng trọng trước khi tiến vào Thâm Uyên Chi Thành Cho dù là cửa Ngưng Trọng hay Thâm Uyên Chi Thành đều có liên quan tới Hắc Dạ Chi Thần.

Có lẽ có thể biết rõ ràng, người quay về đại địa là Chúa tể Thâm Uyên hay là Nữ thần Hắc Dạ. Suy đi nghĩ lại, Chu Tự từ từ mở mắt.

"Chào buổi sáng, hôm nay là chủ nhật, không phải để ý tới giờ giấc. Thời tiết đẹp thích hợp đi dạo phố"

Giọng nói của Thu Thiển truyền vào tai Chu Tự, mang theo ý cười, cực kỳ dễ nghe.

Quay đầu nhìn, hắn thấy Thu Thiển ngồi trên thảm, bên cạnh hắn.

Quần dài cao bồi hơi bó và áo lông màu hồng. Album ảnh được nàng đặt trên đùi lật xem.

"Thu tỷ, trong nhà có lạnh không?"

Chu Tự kinh ngạc.

"Không lạnh"

Thu Thiển đóng album ảnh lại, nói lời chân thành:

"Buổi sáng ta đi mua bánh quẩy, chẳng lẽ lại mặc váy ngủ ra đường? Hay là mặc thiếu vải một chút?"

Nghe vậy, Chu Tự vội nói:

"Bên ngoài lạnh, Thu tỷ hẳn nên mặc thêm quần áo, ví dụ như áo len hay áo dài tay gì đó"

Thu Thiển ôm đầu gối, cằm gác lên đầu gối nhìn chằm chằm Chu Tự, nàng cười nói:

"Ngươi mua cho ta à? Ngươi nói xem đồ hở vai hợp, hay là đồ bó sát tôn dáng người hợp hơn?"

Không thể là áo len không lộ gì, mặc vào cảm giác bình thường không có gì lạ hả? Chu Tự thầm nói trong lòng.

"Đồ bó sát?"

Thu Thiển ngẫm nghĩ, rồi hỏi:

"Ra ngoài có phải lộ rõ quá không?"

"Ừ, mặc vào còn không thoải mái" Chu Tự gật đầu đồng ý.

"Thế loại lộ nửa vai?"

Thu Thiển chớp mắt, tiếp tục hỏi:

"Gió thổi vào thì có hơi lạnh, hay là không mua nữa?"

Chu Tự:

"..."

Ha...ha...

Ý cười tràn đầy gương mặt Thu Thiển, sau đó nàng đứng lên, nói:

"Hôm nay ra ngoài mua đi, mặc thử cho ngươi xem. Ngươi nói mua thì sẽ mua, ngươi bảo không mua thì không mua. Mua rồi ngươi nói có thể mặc ra ngoài thì sẽ mặc ra ngoài, không thể mặc ra ngoài thì ta sẽ mặc ở nhà.

Chu Tự nhìn Thu tỷ, muốn phản bác nhưng lại không thể phản bác.

Thấy Chu Tự không nói lời nào, Thu Thiển ngồi xổm xuống bên cạnh hắn rồi nhẹ nhàng nói:

"Như này có phải là trong lòng ngươi rất thoải mái, không có khó chịu gì không?"

Nói xong, Thu Thiển không đợi Chu Tự phản ứng lại mà đứng dậy đi thẳng vào phòng bếp rồi nói:

"Dậy ăn cơm"

Chu Tự đầy mặt bất đắc dĩ nhìn Thu tỷ, cảm giác mình phải chịu thiệt rất nhiều.

Tất cả mọi người đều chưa từng yêu đương, vì sao người bị bỡn cợt vẫn luôn là mình.

Rõ ràng mình còn dạy Thu tỷ nắm tay và hôn, lần sau lại dạy vài cái khác.

Lúc Chu Tự đi rửa mặt, Nguyệt tỷ đi ra, nàng ngáp một cái rồi xoa bụng.

Dáng vẻ đang kiếm gì ăn.

Chu Ngưng Nguyệt ngồi ở bàn ăn súc miệng và rửa mặt, rồi cầm bánh quẩy lên bắt đầu ăn. Thấy Thu Thiển bưng sữa đậu nành tới, nàng mới thốt lên kinh ngạc:

"Vừa rồi có phải ngươi nói gì với Chu Tự không? Dáng vẻ hắn như bị trêu đùa kìa"

1156 chữ

Chương 486: Đã Xong

Thu Thiển ngồi xuống, giọng nói mang theo ý cười khẽ:

"Ta bảo hắn mua quần áo cho ta, sau đó quyết định ta có thể mặc ra ngoài không"

"Bộ nào không thể mặc thì lúc ra ngoài khoác thêm áo khoác không phải là xong sao?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Không được"

Thu Thiển lắc đầu, vẻ mặt khôn khéo:

"Ta đâu có ngốc, Chu Tự muốn giấu ta đi, chẳng lẽ không phải chuyện tốt à? Cũng không phải giấu diếm quan hệ."

"Nếu hắn không giấu ngươi đi thì sao?"

Chu Ngưng Nguyệt uống sữa đậu nành, hỏi.

"Vậy ta cũng phải giấu mình, sau đó.."

Vừa nói, Thu Thiển vừa cho thêm thìa đường vào sữa đậu nành của Chu Tự, tiện khuấy lên.

Lúc này, sắc mặt nàng lộ ra nụ cười quỷ dị.

Chu Tự vừa tới trùng hợp nhìn thấy, bỗng không dám uống sữa đậu nành.

Thu Thiển ngẩng đầu nhìn về phía Chu Tự.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Chu Tự:

"..."

Thu Thiển:

"..."

Cửa hàng quần áo.

Chu Tự nhìn Thu Thiển thay từng cái áo len, may mà tiệm này làm ăn khá ế ẩm, không thấy có ai đi vào.

Thu tỷ chọn rất nhiều áo len, thậm chí có một chiếc áo len dài từ ngực đến đùi, chỉ có hai tay áo chèo chống, làm cho hắn cảm giác chỉ cần kéo nhẹ một cái sẽ rơi xuống.

Sau đó...Mua rồi.

Là chính Thu tỷ quyết, lúc nói mua còn bày ra vẻ mặt xấu xa nhìn Chu Tự.

"Cái này hợp với ta không?"

Thu Thiển dịu dàng hỏi.

"Cũng...được."

Chu Tự nghiêng đầu trả lời.

Ha...ha.

Dáng vẻ của hắn khiến Thu tỷ cười nhạo một trận.

Nguyệt tỷ lắc đầu, thở dài, chỉ hận rèn sắt không thành thép.

Thu Thiển lại mua thêm hai chiếc, đương nhiên không chỉ mua loại kỳ kỳ quái quái, mà cũng mua vài bộ quần áo bình thường để mặc ra ngoài.

Sau đó bọn họ đi dạo qua quầy quần áo trẻ em. Nguyệt tỷ vui vẻ thử đồ, áo khoác, váy ngắn, quần đùi, hầu hết đều có hoa văn hình gấu.

"Nguyệt tỷ, nhìn vào đây"

Thu Thiển cầm điện thoại chụp Nguyệt tỷ đang mặc quần áo mới.

Vì Nguyệt tỷ muốn cho cha mẹ nàng xem.

"Hi!"

Nguyệt tỷ lộ ra nụ cười ngây thơ, răng cũng lộ ra.

"Nguyệt tỷ, đã mấy tháng rồi, sao răng của ngươi vẫn chưa mọc lại?"

Trên đường trở về, Chu Tự kinh ngạc hỏi.

Bốn tháng đã trôi qua, nếu là người bình thường thì răng đã nhú lên từ lâu rồi..

Nhưng răng của Nguyệt tỷ lại chẳng thấy đâu.

Lần này ra ngoài hắn tốn khá nhiều tiền, lại cách việc mua nhẫn cầu hôn xa thêm một bước, về phải tăng ca kiếm tiền rồi.

Cuối năm cha mẹ sẽ cho lì xì, lại có thêm một khoản thu nhập.

"Việc này liên quan tới cơ cấu trưởng thành của con người, ngươi không thể trông đợi vào một đứa trẻ tám tuổi có thể trả lời câu hỏi này được.

Chu Ngưng Nguyệt thuận miệng đáp.

“Nguyệt tỷ hai mươi chín tuổi, không mọc được nữa.

Thu Thiển nói với Chu Tự một cách chân thành.

Chu Tự nghe vậy thì bừng tỉnh, thì ra là vậy. "Phải rồi, Thâm Uyên Chi Thành đã xuất hiện biến hóa"

Chu Ngưng Nguyệt lấy ra một quả táo, nàng lau rồi cắn một miếng, nhai chóp chép mấy lượt xong nuốt xuống, mới tiếp tục nói:

"Có người lan truyền chuyện Thâm Uyên Chi Thành mở ra, bây giờ trong giới Tu Chân, từ Binh Giả bát phẩm tới Nguyên Linh tứ phẩm đều có tư cách tiến vào. Sau đó, chung quanh Thanh Thành lại náo nhiệt rồi, người của Ma Đạo nhất định sẽ tham gia, mở mang kiến thức với Thánh Tử Ma Đạo. Đạo Tu cũng nhiều, bởi vì đây là do Đạo Tông Thiên Vân phát động "Ngươi biết không?"

Thu Thiển quay qua hỏi Chu Tự.

Chu Tự tự ngẫm một chút rồi bình tĩnh nói:

"Sáng Hình Ngọ sư huynh có gửi tin nhắn nói rồi, ta không quan tâm lắm, không ngờ lại phải đối mặt với toàn bộ giới Tu Chân"

"Thật ra như vậy cũng tốt, có thể nhanh chóng biết được rõ ràng chuyện gì đang xảy ra, còn có thể đi vào thăm dò một phen.

Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Ừ, tiện trải đời chút Chu Tự cũng rất tình nguyện.

Hắn vừa mới gia nhập giới Tu Chân, đáng tiếc nhất là không có kiến thức.

Thu Thiển bóc vỏ quýt, ăn thử một múi rồi bảo:

"Bao giờ mở?"

"Hình như định vào thứ bảy tuần tới, cho mọi người thời gian đến"

Chu Ngưng Nguyệt nói, không chắc chắn lắm, chợt nhìn về phía Chu Tự.

"Ngươi hỏi sư huynh, sư phụ của ngươi đi"

"Tốt nhất là cũng nói ra một chút về chuyện của Hắc Dạ Chi Thần, đề phòng vạn nhất"

Thu Thiển nhắc nhở, xong chia cho Chu Tự nửa quả quýt.

Ngọt quá, ăn quýt mà Thu tỷ đưa cho, Chu Tự bỗng không biết là quýt ngọt hay trong lòng ngọt.

Sau đó hắn liên lạc với Hình Ngọ sư huynh.

Một lúc sau.

"Hắc Dạ Chi Thần à? Để ta hỏi sư phụ xem sao"

Chu Tự chỉ đợi một chốc đã thấy được đáp án mà Hình Ngọ sư huynh gửi tới:

"Sư phụ nói không ngại, các ngươi cứ việc đi vào. Có điều không có sự cố lớn thì mấy người bọn ta sẽ không ra tay, các ngươi muốn đi vào phải chuẩn bị sẵn sàng trước.

Như vậy mấy người Chu Tự không còn lo lắng, mà quay về chuẩn bị đồ dùng để đi vào.

Đây đều là chuyện của Thu tỷ và Nguyệt tỷ, Chu Tự hoàn toàn không hiểu.

Hắn chỉ đang đọc sách, và lật xem bí tịch luyện đao mà Thanh Long đưa cho.

Vài ngày sau đó, lúc hắn làm quen với Khí Huyết Chi Pháp thì tiện luyện tập đao pháp trong phòng tập thể hình.

Ma Chủng có thể sử dụng một chút rồi, hắn cuối cùng cũng hiểu, vì sao Thí Thần Nhất Đao Trảm phải tới Trận Linh ngũ phẩm mới thích hợp luyện tập.

Bởi vì ngũ phẩm có thể thông qua Trận Linh kết nối với linh khí trời đất, lúc này linh khí giống như thực chất.

Mỗi một đao đều có thể trảm vào linh khí, càng có thể chém nó ra.

Như vậy sẽ có thể có nhiều cảm ngộ, đây là lợi ích mà cảnh giới mang lại.

Dưới Trận Linh Ngũ Phẩm, không đủ khả năng để làm chuyện này.

1097 chữ

Chương 487: Dạy Thể Thuật

Tuần này, đám người ở thư viện chỉ củng cố Khí Huyết Chi Pháp, cũng không bắt đầu giáo trình mới. Không có ai có ý kiến gì về việc này.

Tiến độ của bọn họ đều không nhanh, có thể dạy chậm một chút đương nhiên là tốt nhất.

Đi làm bốn ngày.

Mấy người Chu Tự thay phiên nhau đi làm để cùng tu luyện, Chu Tự trực ban hai tiếng buổi sáng.

Hắn sắp xếp tốt mọi thứ, mấy người đến sau sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều.

Chín giờ tối, thứ năm, ngày 2 tháng 12.

Lúc Chu Tự tan làm, hắn nhặt một tờ giấy dưới đất lên.

"Gia, mấy ngày nay có rất nhiều Tu Chân Giả tới, có Ma Tu, Đạo Tu, Thú Tu, Yêu Tu, có điều có rất nhiều người không có vào thành, nhất là Ma Tu. Ta sẽ theo dõi sát sao chung quanh, có vấn đề gì sẽ báo cáo cho gia trước.

Có điều có một việc cần gia, cửa Ngưng Trọng mới hoàn thành việc mở ra, nhưng tình hình khác với những cửa khác. Theo lý thì có thể đi vào, nhưng chúng ta không dám hành động thiếu suy nghĩ"

Chu Tự nhìn phần ký tên.

Chó cảnh cả đời đi theo gia.

Biên giới thành.

Chu Tự chào hỏi tín đồ gác cửa rồi đi vào trong. Hắn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, tín đồ gác cửa là tín đồ của ai? Nữ Thần May Mắn hay là vị thần nào khác?

“Có cơ hội bảo Nguyệt tỷ và Thu tỷ hỏi xem Chu Tự nghĩ thầm. Những việc như này thì thường do Thu tỷ làm.

Phía Hỏa Nguyệt Cốc vẫn chưa có tiến triển, vừa không thể truyền thần dụ cũng không thể giáng xuống cứu rỗi. Có thể nghe thấy rõ ràng một số tiếng nói của phía đối diện, đúng là đang hiến tế, cầu xin Thái Dương Thần giáng xuống cứu rỗi Đáng tiếc, họ cũng bất lực, chỉ có thể chờ xem diễn biến tiếp theo.

Hiếm khi Chu Tự đi đến Thần Khải Chi Môn.

Đại Địa Thần Khuyển và Hầu Trầm đã đợi ở đó từ lâu.

“Gia, cuối cùng ngươi cũng đến rồi, cánh cửa nặng nề đột nhiên xuất hiện tiếng vang, hình như bên trong có thứ gì đó muốn xông ra.

Đại Địa Thần Khuyển vội nói.

Hầu Trầm cũng lo lắng, thấy Chu Tự đến mới thở nhẹ nhõm:

“Đạo hữu, có lẽ là vì Thâm Uyên Chi Thành, bên trong như có quyền hạn muốn thoát ra, nhưng bị hạn chế.

Quyền hạn bóng tối mở ra, hắn cực kỳ kinh ngạc, rất nhiều năm qua, lần đầu tiên đến gần mục đích của mình, thần bóng tối và cái chết. Có lẽ tiến vào cánh cửa nặng nề thì có thể tìm được người mà mình muốn tìm. Nhưng hắn không dám hành động bừa bãi. Đặc biệt là nghe nói Chúa Tể Vực Sâu có khả năng đã trở về đại địa, khiến hắn càng thêm bối rối. Bởi vì Chúa Tể Vực Sâu cũng là thần bóng tối, điều này cho thấy thần bóng tối không chỉ có một người.

Rất nhiều năm qua, khi hắn đến gần với thần nhất, Thánh Tử Ma Đạo là người dẫn dắt tất cả. Kể cả lần này không có thu hoạch gì, hắn cũng phải thể hiện ra giá trị, tiếp tục ở lại nơi này. Sẽ có một ngày hắn tìm được người mà hắn muốn tìm.

Chu Tự gật đầu, đi đến trước cánh cửa thứ ba bên phải, hắn liếc cánh cửa trong suốt một cái, phát hiện một nửa nước biển bên trên vẫn có màu của tảng đá ban đầu. Đã hai tuần trôi qua, không biết còn phải đợi bao lâu nữa mới mở.

Cánh cửa nặng nề này mở cực nhanh, tuy...chỉ mở một nửa. Cánh cửa trước mắt, một nửa bị bao trùm bởi màu đen tối, một nửa vẫn là đá. Con mắt biết tuốt bên trên nhất vẫn một màu u ám.

Phập!

Phập!

Bên trong thỉnh thoảng truyền ra âm thanh nặng nề.

“Âm thanh này xuất hiện từ lúc nào?"

Chu Tự hỏi.

“Vừa mới đây thôi"

Ba cái đầu của Đại Địa Thần Khuyển cùng nói.

Liếc Đại Địa Thần Khuyển một cái, Chu Tự đề nghị nói:

“Lần sau một cái đầu nói là được rồi.

Lúc này cái đầu chó bên trái bên phải cùng rụt lại, cái đầu ở giữa vội nói:

“Vừa nãy kích động quá, làm ồn đến Gia rồi"

Chu Tự bất lực, cảm thấy hơi kỳ lạ, không nhịn được gõ hai cái, sau đó hắn nghĩ đến điều gì, hỏi hai người:

“Các ngươi có học thể thuật không?"

“Thể thuật?"

Đại Địa Thần Khuyển vươn ra cơ thể cường tráng nói:

“Ta sinh ra đã được đại địa bảo vệ, thân thể vô cùng cường mạnh, đương nhiên muốn mạnh thêm nữa là điều muốn mà không có được"

Hầu Trầm cũng lập tức nói:

“Tại hạ cũng muốn thân thể trở nên mạnh hơn, nhưng không tìm được cách thích hợp. Thực ra hắn khao khát huyết khí, đây là cách hồi phục của gia tộc hắn, nhưng ở đây hắn không dám uống máu tươi. Mũi của Đại Địa Thần Khuyển rất thính, rất dễ bị phát hiện. Không thể giải thích rõ ràng thì đó là ngày chết của hắn. Ai bảo ngay từ đầu hắn đã làm người tốt, vậy thì hắn chỉ đành một người tốt danh môn chính phái. Cho đến hiện tại, hắn đã làm rất tốt, không thể vì một chút chuyện nhỏ mà ảnh hưởng đến sau này.

Hắn đang rất gần với thành công.

“Đây là công pháp huyết khí mà ta lấy được từ chỗ sư huynh, hắn nói truyền cho một hai người cũng không sao, các ngươi xem có học được không. Rất có ích với thân thể, sau đó còn có công pháp tu dưỡng tương ứng, đến lúc đó ta cũng truyền cho các ngươi, nhưng không được truyền ra ngoài"

Chu Tự cho họ hai cuốn sách.

Đại Địa Thần Khuyển cảm động đến rơi nước mắt, thề sẽ lên núi đao xuống biển lửa vì Chu Tự. Hầu Trầm cũng cúi đầu bái tạ, nói khám phá nơi này chỉ vì hứng thú cá nhân, không ngờ còn được hưởng ân huệ, thật không nên.

1124 chữ

Chương 488: Nữ Thần Bóng Tối

Thực ra trong lòng hắn cực kỳ bình tĩnh, công pháp huyết và công pháp tu dưỡng không có tác dụng với hắn.

Nếu không việc gì gia tộc hắn phải rút vào trong bóng tối. Người không ra người, quỷ không ra quỷ. Nhưng thứ mà Thánh Tử Ma Đạo tặng thì hắn cũng phải tu luyện, từ chối ma uy thánh tử sẽ chết không có chỗ chôn thân.

Gia tộc họ đã từng sáng tạo ra rất nhiều loại công pháp, nhưng vô dụng...

Cho họ chút lợi ích xong, Chu Tự cũng yên tâm, hắn đặt tay lên cánh cửa, khẽ dùng lực.

Ầm...ầm!

Cửa lớn chậm rãi rung động như tảng đá lăn lộn trong sườn núi. Tiếng ầm ầm vang lên, cánh cửa cũng mở ra theo đó, sau đó bóng tối như quái thú muốn xông ra khỏi cánh cửa.

Ẩm!

Bóng tối đập vào cánh cửa, không thể vượt qua ngưỡng cửa. Nhưng cũng ảnh hưởng đến xung quanh. Đại ĐịaThần Khuyển và Hầu Trầm suýt nữa đánh mất bản thân. Cho đến khi Chu Tự lấy ra Vĩnh Ám Chi Nhận, mới phá tan được bóng tối.

“Các ngươi lui về phía sau, đừng lại gần.

Chu Tự nhìn Đại Địa Thần Khuyển và Hầu Trầm đã hoàn hồn lại nói.

Hai người sợ hãi lui về phía sau, sức mạnh Thần Minh như trăng sáng trên bầu trời, họ chỉ là một chút tinh quang, không chịu nổi một đòn.

Đại Địa Thần Khuyển càng thấy Thần Minh cường mạnh, càng cảm thấy tương lai mình sẽ theo Gia bay khắp Cửu Thiên. Chỉ cần đi theo bên cạnh Gia, chính là thắng lợi của cuộc đời chó. Đợi người của gia tộc đến cũng sẽ được thấy sự vĩ đại của Gia. Đợi mọi thứ bình lặng xuống, nó dùng năng lực mà đại địa ban cho khen Gia một câu với gia tộc:

“Gia của ta thiên hạ vô địch, như mặt trời chói chang lênh láng!"

Lúc này Chu Tự cầm Vĩnh Ám Chi Nhận trong tay, từng bước tiến vào cánh cửa nặng nề. Sau khi hắn đi vào, cánh cửa đóng lại như chưa từng mở ra. Thế nên Hầu Trầm và Đại Địa Thần Khuyển cũng không dám lại gần, chỉ đành yên lặng chờ đợi.

Bóng tối vô biên vô tận. Nhưng mắt thường cũng có thể nhìn thấy đường xung quanh.

Chu Tự đến nơi này như một luồng sáng đâm vỡ bóng tối nặng nề. Con đạo trong tay hắn chém ra một đường trong bóng tối. Cùng với Chu Tự tiến lên từng bước, trên bầu trời cao xuất hiện ánh sao, đi dưới ánh sao giống như đi về tinh không. Bậc thềm dưới chân cũng dần được thay thế bởi tinh không mênh mông, khiến người ta có cảm giác không chân thực.

Một lúc sau, Chu Tự đến dưới bầu trời đầy sao, nhìn thấy phía trước có thần tọa nổi bật giữa trời sao, trên thần tọa là một cô gái mặc váy màu đen ngồi ngay ngắn, cô gái không tỏa ra hào quang nhưng vô cùng rực rỡ.

Nữ Thần Bóng Tối? Chu Tự suy đoán trong lòng.

Lúc này Nữ Thần Bóng Tối cúi đầu nhìn Chu Tự, cuối cùng chuyển ánh mắt sang thanh dao trong tay Chu Tự. Nàng không biết thanh đao này, nhưng thanh đao này cực kỳ bất phàm.

Trầm mặc một lúc, Nữ Thần Bóng Tối mới lên tiếng:

“Bây giờ loài người không cần kính thần nữa rồi sao?"

“Khi Thái Dương Thần gặp được ta, đã bảo ta quỳ xuống, ngươi cần ta quỳ không?"

Chu Tự cắm dựng đứng Vĩnh Ám Chi Nhận bên người, nhìn Nữ Thần Bóng Tối. Lúc này hắn thấy Nữ Thần Bóng Tối nói với vẻ mặt không cảm xúc:

“Thế ngươi có quỳ không?"

Chu Tự nhẹ lắc đầu, trả lời:

“Không"

“Vậy ư?"

Nữ Thần Bóng Tối nhẹ giọng đáp lại, nàng nhìn Chu Tự hồi lâu mới vang lên giọng nói không có tình cảm: “Ngươi đến đây có chuyện gì? Để đánh thức ta hay là các vị thần khác sai khiến ngươi?"

“Đến hỏi người một số vấn đề.

Chu Tự bình tĩnh nói.

Nữ Thần Bóng Tối khác với Thái Dương Thần, có vẻ nàng ngã xuống khá sớm, thậm chí không biết thời đại Thần Minh đã đi qua.

Trầm mặc một lát, Nữ Thần Bóng Tối khẽ gật đầu:

“Ngươi hỏi đi"

“Ngươi ngã xuống có phải do Chúa Tể Vực Sâu gây ra không?"

Chu Tự nhìn về phía thần tọa với vẻ mặt bình tĩnh.

“Đúng"

Nữ Thần Bóng Tối cũng không để bụng nhắc đến cái chết của nàng, chỉ nói:

“Hắn đánh lén ta trong lúc ta tiếp nhận quyền hạn, vì vậy mà ta ngã xuống. Trong lúc đó có người giúp hắn, cho nên ta im hơi lặng tiếng mà ngã xuống. Nếu không phải ngay từ đầu ta đã chuẩn bị đường lui ở đây, có lẽ ta đã bị tiêu tan giữa trời đất từ lâu rồi, nhưng bây giờ ta tỉnh lại, rất có khả năng hắn sẽ lại tìm đến. Tốt nhất là ngươi phải đề phòng, coi ta là kẻ địch, còn có Thần Ánh Sáng, Thái Dương Thần, Thần Gió Bão, Thần Thảm Họa, Thần Cố

Lộng Huyền Hư. Trong đó Thần Thảm Họa và Chúa Tể Vực Sâu muốn giết chết ta nhất, có được quyền hạn mà ta giấu ở nơi này. Nếu ngươi muốn thì cũng phải hành động càng sớm càng tốt.

Dưới màn đêm, Nữ Thần Bóng Tối ngồi ngay ngắn trên thần tọa, các ngôi sao làm nổi bật nàng, tỏa vẻ đẹp trống trải cô đơn.

Một lát sau, Chu Tự chậm rãi lên tiếng, có lòng tốt nhắc nhở nói:

“Có lẽ toàn bộ những vị thần mà ngươi nói đã ngã xuống rồi.

Thấy Nữ Thần Bóng Tối tỏ vẻ mặt kinh ngạc, hắn tiếp tục nói:

“Xem ra sau khi ngã xuống, ngươi không biết thế giới đã xảy ra chuyện gì, thời đại Thần Minh..kết thúc rồi"

Nghe vậy, Nữ Thần Bóng Tối sững sờ tại chỗ, ngay cả ánh sao xung quanh nàng cũng đột ngột mất đi sức sống. Một lát sau nàng mới trở lại bình thường, nhẹ nhàng nói:

“Vậy ư"

“Sáu cánh cửa ở đây, các ngươi để lại từ lúc nào?"

Chu Tự lại hỏi.

Tuy rằng rất hiếu kỳ với Thần Cố Lộng Huyền Hư mà Nữ Thần Bóng Tối nhắc đến, nhưng hắn vẫn phải xác định một số điều cơ bản trước.

1133 chữ

Chương 489: Dung Hợp Quyền Hạn

“Khi thời đại Thần Minh vừa mới được dựng nên Nữ Thần Bóng Tối nhớ lại chuyện cũ:

“Khi đó sáu chúng ta mỗi người tự xây dựng hộp ma cấm kỵ, để lại đường lui, tập trung lại cất giấu dưới đại địa.

Cho đến hôm nay mới thức tỉnh vì sự xuất hiện của ngươi.

Nàng nói giống hệt với Thái Dương Thần, Chu Tự xác định xong lại lên tiếng nói tiếp:

“Vậy các ngươi để lại tất cả mấy cánh cửa?"

“Sáu cánh cửa Nữ Thần Bóng Tối trả lời.

Chu Tự trầm mặc, thế là vẫn không có thông tin của cánh cửa thứ bảy, thoáng suy nghĩ, hắn chậm rãi nói:

“Vừa nãy ngươi nói đến Thần Cố Lộng Huyền Hư phải không?"

Nữ Thần Bóng Tối khó mà tin nổi nói:

“Hắn cũng ngã xuống ư?"

“Không biết"

Chu Tự lắc đầu, giải thích nói:

“Hiện nay chư thần không xuất hiện, có thần ngã xuống, có thần mất tích, có thần đang muốn trở lại đại địa.

Nữ Thần Bóng Tối không hỏi nhiều thêm, chỉ nói đến trước đây:

“Ta quản lý đêm tối, đi trong hư không bóng tối, sẽ nhìn thấy một số thứ khác thường, ví dụ như Thần Cổ Lộng Huyền Hư. Hắn lấy đi một cuốn sách rất kỳ lạ, khi ta phát hiện ra hắn, hắn nói với ta, đây là một bảo vật vô cùng thần bí, có thể mang đến sự bất tử và hỏi ta có hứng thú không. Không biết tại sao, trong màn đêm, ta cảm thấy hắn muốn ra tay với ta. Tất nhiên ta lắc đầu từ chối cuốn sách đó, không định chiếm hữu, hắn nói ta đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất, tương lai sẽ không đi xa được. Hắn đang lừa gạt ta, tuy không biết tại sao.

Nghe vậy, Chu Tự có chút kinh hãi, sau đó lấy ra Bảo Tàng Thư, hỏi “Là cuốn sách này à?"

Điều khiến hắn bất ngờ là Nữ Thần Bóng Tối lắc đầu phản bác suy nghĩ của hắn:

“Không phải.

Câu trả lời này khiến Chu Tự cực kỳ bất ngờ, hắn tưởng rằng đây chính là cuốn sách đó.

“Thế ngươi có hiểu nhiều về Nữ Thần Trí Tuệ không?"

Chu Tự hỏi đến Thần Minh khiến Thái Dương Thần cảm thấy kỳ lạ.

Ông chủ hét giá là thiển tín đồ của Nữ Thần Trí Tuệ, ít nhiều khiến hắn tò mò.

“Nàng..."

Nữ Thần Bóng Tối cúi đầu, thở hắt ra.

“Khác với tất cả các vị thần. Trong đêm đen, ta thấy nàng đột ngột xuất hiện, lọt vào trong mắt ta bằng một cách mà ta không thể hiểu nổi không thể cảm nhận cũng không thể gọi tên, dường như là từ không đến có, nhưng chỉ trong chớp mắt nàng đã xuất hiện. Ngay sau đó quyền hạn giữa trời đất bắt đầu chấn rung. Những quyền hạn đó dường như sinh ra để dành cho nàng, hội tụ vào nàng, trong một đêm, trời đất có thêm một vị Nữ Thần Trí Tuệ. Đối với chúng ta mà nói, nàng là Thần Minh trong trắng nhất thánh khiết nhất, khác với quan niệm của chúng ta. Sau này nàng biến mất, biến mất thế nào, đã đi đâu thì không ai biết. Từ đó cũng không thể sinh ra thêm Thần Trí Tuệ mới"

Chu Tự vẫn cảm giác vị thần này không có gì đặc biệt, cùng lắm chỉ là cách thành thần khác biệt thôi. Cuối cùng vẫn trở thành một vị không xuất hiện, không để lại thứ gì.

Tinh quang lóe lên, Chu Tự suy tư một lát, không hỏi đến chuyện Nữ Thần Trí Tuệ và Thần Cố Lộng Huyền Hư nữa.

Hắn nói với Nữ Thần Bóng Tối:

“Bây giờ nghe nói Chúa Tể Vực Sâu trở về đại địa, chắc hẳn hắn sẽ đến tìm ngươi. Tòng thần và tín đồ có quyền hạn bóng tối cũng muốn có được quyền hạn từ chỗ ngươi, trở thành Nữ Thần Bóng Tối mới. Mà ngươi chỉ là ý thức của quyền hạn ngưng tự, vô cùng yếu ớt, ta nói có đúng không?"

“Đúng, cho nên điều kiện của ngươi là gì?"

Nữ Thần Bóng Tối dò hỏi. Nàng biết, đối phương muốn giết nàng cũng không cần đợi lâu như vậy, có thể ra tay từ sớm. Chu Tự lấy ra quyền hạn bóng tối mà Tiểu Tĩnh tặng cho hắn:

“Biến nó thành hạt giống quyền hạn, đây là điều kiện đầu tiên, thứ hai là để chúng ta sử dụng quyền trượng bóng tối ngưng tụ quyền hạn mà hiện giờ ngươi có thể nắm giữ, điều thứ ba đợi sau này lại tìm ngươi. Sau khi giao dịch được thành lập, mọi nguy hiểm ở thế giới bên ngoài, ta sẽ chống đỡ cho ngươi. Cho đến khi ngươi có thể rời đi thì thôi"

Chu Tự vẫn chưa nghĩ kỹ điều kiện thứ ba, cứ để đó đã, đề phòng sau này có chuyện cần dùng đến, để lại đường lui cho mình. Nếu không đối phương cũng trốn bên trong như Thái Dương Thần, hắn sẽ không còn cách nào.

Nhân lúc đối phương không nhạy bén thông tin, mình chiếm ưu thế đã.

Nữ Thần Bóng Tối nhìn chằm chằm quyền hạn bóng tối, trầm mặc hồi lâu, hỏi:

“Ngươi không sợ ta trộm quyền hạn của ngươi ư?"

“Cũng có đầu óc đấy, ngươi không đến mức làm chuyện này chứ?"

Chu Tự hỏi ngược lại. “Trên người ngươi có hạt giống quyền hạn mặt trời và ngọn lửa, lại thêm hạt giống bóng tối, không thể tương thích, nghĩa là không thể cùng sử dụng. Ví dụ như đêm tối và vực sâu cùng thảm họa"

Nữ Thần Bóng Tối có lòng tốt nhắc nhở nói.

Không thể tương thích chẳng phải là không thể chồng lên nhau để ta tăng tu vi ư? Hay là hiệu quả không tốt như vậy? Chu Tự cảm thấy Thái Dương Thần trêu đùa hắn, sau đó hỏi Nữ Thần Bóng Tối:

“Có cách nào để tương thích không?"

“Có, tìm Thần Nguyên Tố, lấy được nguyên tố chi tâm ở chỗ nàng, dung hòa nó vào trong căn nguyên sức mạnh, như vậy có thể tương tích rất nhiều hạt giống quyền hạn. Nếu quyền hạn không hoàn chỉnh thì không thể dung hợp, có thể Thần Nguyên Tố có cơ hội trở thành thần mạnh nhất. Đáng tiếc tuy nàng nhỏ yếu, nhưng không thể tìm kiếm, dù sao vừa ra thì đã có thể bị đánh tan Nữ Thần Bóng Tối cất giọng đều đều.

1090 chữ

Chương 490: Ăn Có Tính Không

Nghe vậy, Chu Tự chớp mắt, thăm dò hỏi:

“Ăn nguyên tố chi tâm có coi là đung hợp không?"

Nữ Thần Bóng Tối:

"???"

Sau đó nàng kinh ngạc, lúc này Chu Tự nói cho nàng đáp án:

“Ta đã ăn nguyên tố chi tâm ta ăn, không có mùi vị gì, không ngon chút nào"

Nữ Thần Bóng Tối:

"..."

Lần đầu tiên nàng nghe thấy những lời như này.

Trong lúc kinh ngạc, nàng không chắc chắn nói:

“Chỉ có thể thử xem sao thôi"

Vừa dứt lời, nàng vẫy tay, quyền hạn bóng tối trong tay Chu Tự đầu lay động ngưng tụ. Cả tinh không dường như đang cộng hưởng với nó, cuối cùng tinh quang sáng chói, hào quang rơi trên quyền hạn bóng tối. Một lát sau, quyền hạn bóng đem hóa thành một hạt giống, rơi trước mặt Chu Tự.

Lúc này sắc mặt Nữ Thần Bóng Tối tái nhợt, nàng thở một hơi nói:

“Được rồi, ngươi có thể thử hấp thụ"

Không hề do dự, Chu Tự để hạt giống quyền hạn hòa vào lòng bàn tay, cuối cùng chui vào trong đan điền. Ngay sau đó linh khí Chu Thiên lóe lên, hạt giống bóng tối rơi vào trên ngôi sao thứ hai màu cam.

Do dự một lát, Chu Tự dùng công lực ngàn năm đụng vào, muốn xem liệu có giòn như quyền hạn thái dương không.

Sau đó...Răng rắc!

Hạt giống quyền hạn vỡ vụn tại chỗ Chu Tự:

"..."

Ầm...ầm!

Lập tức cả hư không rung lên, tinh quan lấp lánh. Tuy rất nhanh yên tĩnh trở lại, nhưng hư không không còn tối đen, tinh quang cũng ảm đạm đi rất nhiều.

Nữ Thần Bóng Tối nhìn chằm chằm Chu Tự tỏ vẻ mặt kinh ngạc:

“Ngươi...đã làm gì?"

“Không có gì, chúng ta nói đến quyền trượng bóng tối đi.

Chu Tự nói.

Tuy Nữ Thần Bóng Tối nghi ngờ, nhưng không nói thêm gì, mà ngưng tụ quyền hạn trong không trung. Rất nhanh, quyền hạn bóng tối rơi vào tay Chu Tự, thấy vậy Nữ Thần Bóng Tối nhắc nhở nói:

“Quyền hạn có thể sử dụng cũng không nhiều, hơn nữa rời khỏi xung quanh thì không thể sử dụng. Không nói ra luôn yêu cầu thứ ba hả?"

“Không được."

Chu Tự lắc đầu, hỏi đến Chúa Tể Vực Sâu:

“Ngươi từng giao đấu với Chúa Tể Vực Sâu chưa? Biết nhược điểm của hắn không?"

“Ánh Sáng và Thái Dương có thể áp chế Chúa Tể Vực Sâu Nữ Thần Bóng Tối nói.

Chu Tự liền hiểu ra, phải đi thỉnh giáo Thái Dương Thần. Sau đó hắn cầm đao đi ra khỏi Hắc Dạ Thần Điện.

Nữ Thần Bóng Tối nhìn chầm chầm Chu Tự, cho đến khi màn đêm yên tĩnh trở lại, không còn thứ gì khác ảnh hưởng đến căn nguyên.

“Trạng thái của ta không đúng, tại sao thiếu thứ gì đó? Nếu không, chắc ta sẽ không biết bây giờ là thời gian nào"

Nữ Thần Bóng Tối nhẹ giọng lẩm bẩm.

“Người này đã phá hỏng dấu ấn ta để lại trên người hắn, là cố ý hay trùng hợp? Xem ra hắn không khó đối phó"

“Ta khác với Thái Dương Thần, ta để lại nhiều thứ hơn so với hắn, không có biện pháp nào thì ta cũng có thể tự bảo vệ mình, nhưng..ta thiếu một phần.

“Màn đêm không ổn định, quả nhiên là còn có thần bóng tối khác, nếu có thể đến thì tốt rồi..."

Nữ Thần Bóng Tối cúi đầu, nhớ đến ngày xưa:

“Cuốn sách của Thần Cố Lộng Huyền Hư..."

Lúc này bóng tối nuốt chửng mọi âm thanh. Tinh quang chậm rãi ảm đạm, Nữ Thần Bóng Tối nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ say lần nữa.

Chờ cánh cửa nặng nề đóng lại, Chu Tự lại đến cánh cửa cực nóng lần nữa. Muốn đến hỏi cách đối phó với Chúa Tể Vực Sâu, chuẩn bị kỹ hơn cũng tốt. Nhân tiện tìm Thái Dương Thần luyện đao.

Hiếm khi.

“Đối phó Chúa Tể Vực Sâu? Hắn còn sống ư? Ngươi hỏi nhầm người rồi, phải hỏi Nữ Thần Bóng Tối, ta cảm thấy cánh cửa của nàng dao động, chắc đã được mở ra rồi mới phải.

Lời nói của Thái Dương Thần khiến Chu Tự vô cùng bất ngờ, sau đó nói:

“Nữ Thần Bóng Tối nói, ánh sáng và mặt trời có thể áp chế chúa tể.

“Chỉ có vậy hả? Đây coi là nhược điểm gì?” Thái Dương Thần cau mày, dựa về phía sau cười nói:

“Loài người, ngươi cố ý nói vậy, hay là phía bóng tối xảy ra vấn đề?"

Chu Tự trầm mặc, không trả lời.

Hắn cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy.

“Thôi bỏ đi, ta nói thẳng nhé.

Thái Dương Thần đưa một tay vuốt cằm nói:

“Theo suy đoán của ta, bóng tối nể tình cây đao này, chắc sẽ lựa chọn hợp tác với ngươi. Nhưng muốn có lợi ích mang tính thực chất thì không dễ. Rất thắc mắc phải không? Nàng có ưu thế hơn ta nhiều, còn về tại sao...ngươi quên chìa khóa mở cửa rồi hả?” Thái Dương Thần khẽ cười nói:

“Chẳng phải ngươi rất có hứng thú với cánh cửa thứ bảy à? Trong sáu vị thần, nếu để ta nói người nào có khả năng biết cánh cửa ở giữa thông đến đâu nhất, ta sẽ nói với ngươi, chắc chắn là Nữ Thần Bóng Tối. Nguyên nhân thì ngươi cũng nghĩ đến rồi phải không?"

Chu Tự hiểu ra, thầm nghĩ:

“Con mắt biết tuốt, đen trầm trọng, Nữ Thần Bóng Tối có quyền hạn thông suốt mọi sự” Nhưng rất nhanh Chu Tự lại nghi ngờ, thoạt nhìn có vẻ bóng tối không biết hết mọi thứ. Sau đó hắn lại hiểu ra, vì chỉ mở một nửa cánh cửa, cho nên quyền hạn bóng tối chỉ thức tỉnh một nửa? Nhất thời hắn cảm thấy may mắn, đối phương không nhắc tới, trong lời nói chắc chắn cố ý để lại khe hở, khiến hắn có nhận thức khác. Quả nhiên, những người này không dễ đối phó, cũng may mà mình giữ lại suy nghĩ trong lòng. Nhưng Thái Dương Thần cố ý nói ra, cũng không biết có phải kéo thù hận cho đối phương không. Có vẻ là họ không hợp nhau.

1135 chữ

Chương 491: Không Phải Một Người

Chu Tự cau mày, cảm giác phải vô cùng cẩn thận khi giao tiếp với những người này.

“Vậy ngươi biết nhược điểm của Chúa Tể Vực Sâu không?"

Chu Tự hỏi.

Thái Dương Thần cong khóe môi, nhẹ giọng cười nói:

“Không biết"

“Ngươi ra đây luyện đao pháp với ta đi.

Chu Tự cầm Thí Thần Đạo nói.

“Ha ha, loài người, hà tất phải vậy, người cũng biết ta không thể nào ra nữa mà.

Thái Dương Thần dựa về phía sau cao thâm khó lường.

Chu Tự:

"..."

Ngoại thành Thần Vực. Rầm...rầm!

Tí tách! Tí tách!

Trời vẫn đổ mưa lớn!

Tất cả những người bày hàng không thể không cầm ô tránh cơn mưa đột ngột. Trước đây ngoại thành Thần Vực không có mưa, ít nhất sẽ không nói đổ mưa thì đổ ngay.

Bách Mạch tiên tử thở dài:

“Lần trước là Thái Dương Thần, mặt trời đỏ vẫn luôn ở đó, lần này trời mưa không ngớt, thời tiết bắt đầu chuyển lạnh. Xem ra là quyền hạn liên quan đến nước.

“Nhìn phía mặt trời đỏ, ánh trăng xuất hiện rồi, tuy chỉ là trăng lưỡi liềm, nhưng cho thấy Thần Minh liên quan đến quyền hạn bóng tối cũng đang thức tỉnh"

Ông chủ chém giá nói.

“Đây chẳng phải cho thấy các vị thần đều muốn quay về ư? Mấy ngụy tín đồ các ngươi sắp gặp họa rồi phải không?"

Chu Ngưng Nguyệt tò mò hỏi.

Khi Chu Tự nói muốn mở cánh cửa nặng nề, Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển lập tức đến nơi này, muốn xem xem Nữ Thần Bóng Tối liệu có hại người sau lưng như Thái Dương Thần không.nSự thật chứng minh, đợi lâu như vậy, các nàng không nghe thấy gì hết. Hơn nữa biến hóa nhỏ hơn rất nhiều so với mặt trời đỏ, càng không thấy có kẻ ngoan đạo nào bay lên trời. Nhưng trời mưa khá lớn, cũng may các nàng có thể ngưng tụ ra chiếc ô, nếu không sẽ bị ướt nhẹp.

Nghe vậy, Bách Mạch tiên tử nhấn mạnh một câu:

“Ta là tín đồ ngoan đạo, đừng có đánh đồng ta với ngụy tín đồ khinh nhờn thần “Ta không thành kính, nhưng ta tuyệt đối không phải ngụy tín đồ, Nữ Thần Trí Tuệ là Thần Minh tín ngưỡng của ta"

Ông chủ chém gián đáp lại.

Một lúc sau mưa mới ngừng rơi.

“Sau này sẽ thường xuyên có mưa, có thể sẽ có tuyết.

Bách Mạch tiên tử bất đắc dĩ, sau đó về phía Thu Thiển:

“Các ngươi nhận được đồ chưa?"

Thu Thiển vội gật đầu:

“Ừm, nhận được rồi.

“Vậy lại nói cho các người vài chuyện, ta nhớ các ngươi còn sống ở Thanh Thành phải không? Xung quanh có phát hiện gì không?"

Bách Mạch tiên tử hỏi.

“Thâm Uyên Chi Thành?"

Thu Thiển hỏi thăm dò.

Đây là việc mà tất cả mọi người đều biết, các nàng không biết nó lại kỳ lạ.

Bách Mạch tiên tử nhìn trái nhó phải, nhẹ giọng nói:

“Ừm, Thâm Uyên Chi Thành, ta nghe một số người bên trong nói, thành này thuộc về Chúa Tể Vực Sâu. Cho nên người trở về đại địa lần này thực sự là Thần Minh quản lý vực sâu và bóng tối, chắc hẳn tòa thành đó là do hắn triệu hồi ra"

“Chắn hẳn bây giờ bên đó rất náo nhiệt, các ngươi muốn đi góp vui không?"

Ông chủ chém giá hỏi.

“Ai có thể cho trẻ con tám tuổi đi vào chứ?"

Chu Ngưng Nguyệt nhún vai nói.

“Cũng đúng"

Bách Mạch tiên tử nhìn Thu Thiển và Chu Ngưng Nguyệt nói:

“Lại nói cho các ngươi một chuyện, một tòng thần kiểm tra được điển tịch, phát hiện mỗi một tòa Thâm Uyên Chi Thành đều có một cơ thể của Chúa Tể Vực Sâu để lại. Một khi thức tỉnh, vực sâu sẽ bao trùm cả Thanh Thành, tuy tòa thành đó đặc biệt, nhưng các ngươi chưa chắc đã đặc biệt, để an toàn tốt nhất mua thêm ba lá súc địa phù.

“Lấy sáu lá"

Chu Ngưng Nguyệt đập bàn.

Thu Thiển:

"..."

Một người vì bán đồ, một người mua đồ vô cùng hào phóng.

Bách Mạch tiên tử xoa đầu Chu Ngưng Nguyệt, cười nói:

“Con bé này thật là dễ thương khiến người ta yêu thích, có chuyện gì ta sẽ lại nói với các ngươi"

Ông chủ chém giá chỉ vào quầy hàng của mình nói:

“Các ngươi có muốn xem đồ của ta không?"

Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển quay sang nhìn nhau một cái, cuối cùng cùng lắc đầu. Chỗ ông chủ chém gián cứ để Chu Tự xử đi, hắn quen việc dễ làm. Các nàng không chém ra nổi cái giá mất trí như vậy. Ông chủ chém giá cũng không để bụng, mà nói:

“Ngoại thành Thần Vực đổ mưa, xuất hiện trăng sáng, có nghĩa là Thanh Thành không chỉ có quyền hạn của Thái Dương Thần, mà đã tập hợp quyền hạn của rất nhiều vị thần. Nơi đó rất nguy hiểm, nể tình chúng ta đều là tín đồ, khuyên chân thành các ngươi một câu, mau chóng rời đi đi"

Lúc này Thu Thiển mới ý thức được Thanh Thành có biết bao nguy hiểm, nói cách khác, Thái Dương Thần, Nữ Thần Bóng Tối, tòng thần của Nữ Thần Băng Tuyết và tín đồ, đều sẽ dồn ánh mắt vào Thanh Thành, thỉnh thoảng còn sẽ muốn tiến vào Thanh Thành gần giống như thú triều lần trước.

Với thực lực của mấy người họ, thực sự khó có thể chống cự.m Nhưng họ không thể nào rút lui, dù sao...cũng có người chống sau lưng.

Lúc này Chu Tự đi ra khỏi cửa cực nóng, cuối cùng Thái Dương Thần cũng không rời khỏi thần tọa. Từ sau khi bị hắn đánh lần trước, Thái Dương Thần cũng không chịu ra nữa.

“Lần trước đánh mạnh quá, nếu không bây giờ còn có thể thử uy lực của hai mạch Nhâm Đốc sau khi được đả thông"

Học được Khai Sơn pháp, hắn đã đả thông hai mạch Nhâm Đốc, đến hiện tại hắn chỉ từng giao đấu với Hình Ngọ sư huynh. Có thể nói là vô cùng sảng khoái, nhưng...Từ đầu đến cuối vẫn không biết uy lực cụ thể của mình thế nào, trước đây còn có thể tìm một tòa núi để thử, đánh nổ rồi chạy. Bây giờ chỉ có thể tìm người. Nhưng Hình Ngọ sư huynh quá mạnh, bất kỳ đòn tấn công nào cũng bị hắn tiếp đỡ vững vàng.

1105 chữ

Chương 492: Nên Tặng Gì

“Nghĩ kỹ lại hình như Hình Ngọ sư huynh còn khó đối phó hơn nhiều so với Thái Dương Thần “Không thể thử Khai Sơn pháp thì thôi đi, Thí Thần Nhất Đao Trảm cũng không thể tìm thần để luyện tập, thật đáng tiếc"

Suy tư một lát hắn quay đầu nhìn về phía cánh cửa nặng nề, do dự một lúc, hắn từ bỏ việc đi vào đấy lần nữa. “Vẫn phải tìm vị thần khác, Nữ Thần Bóng Tối có quyền hạn thông suốt mọi sự, sau này không dễ đối phó. Bây giờ không vội ra tay, lỡ như nàng học theo Thái Dương Thần không ra ngoài nữa thì thật phiền phức.

Bây giờ đấm Nữ Thần Bóng Tối, chi bằng lần sau đối phương không chịu trả lời câu hỏi thì dẫn ra đánh một trận. Có thể đề phòng tốt hơn nàng trốn trên thần tọa không chịu ra.

“Sau này ra tay với Thần Minh phải thận trọng một chút"

Chu Tự hơi đăm chiêu gật đầu, kiên quyết phải tuốt kiếm khi đối phương chưa về đến thần tọa.

Lúc này Đại Địa Thần Khuyển và Hầu Trầm đi tới.

“Gia, trong lúc Gia và Thần Minh gặp mặt, bên ngoài không có vấn đề gì?

Đại Địa Thần Khuyển cung kính nói.

“Quyền hạn của Nữ Thần Bóng Tối không hoàn thiện, nhưng hình như nàng hơi khác, các ngươi quan tâm nhiều hơn chút"

Chu Tự nhắc nhở, lấy ra quyền trượng bóng tối nói:

“Chốc nữa ta sẽ bảo Thu tỷ đặt quyền trượng vào cánh cửa bằng cách khác, nếu các ngươi cần cũng có thể lấy ra sử dụng"

Thông qua Thu tỷ, không cần lo lắng quyền trượng bóng tối bị mất. Thu tỷ tiến vào thông qua Biên Giới thạch, sau đó đặt quyền trượng ở đây, lúc nào cũng có thể triệu hồi quyền hạn trở về. Đây là năng lực mà chỉ nàng mới có. Giống như thần thông, cũng có thể là quyền hạn.

Đại Địa Thần Khuyển và Hầu Trầm vội cúi đầu đáp lại. Có thêm một quyền hạn, cũng có nghĩa là họ có thêm một phần chiến lực.

Lấy được quyền trượng có vẻ rất dễ dàng, nhưng Hầu Trâm biết giao tiếp với Thần Minh khó thế nào, càng đừng nói mưu đồ lợi ích lớn từ chỗ Thần Minh. Quyền hạn là gốc rễ của thần, Thánh Tử Ma Đạo có thể trực tiếp có được quyền hạn của đối phương và sử dụng, có thể nói không thể tưởng tượng nổi, mà còn không chỉ một vị thần.

Kẻ này, thiên hạ vô song.

“Đúng rồi, công pháp huyết khí đó, có thể đợi sau khi ta cho các ngươi công pháp tu dưỡng, rồi cùng tu luyện cả hai luôn, bây giờ luyện cũng không sao, nhưng đừng vội sử dụng"

Chu Tự đột nhiên nhắc nhở nói.

Công pháp huyết khí có thể bùng nổ thực lực, cũng có thể làm khiến thân thể trở nên mạnh hơn, nhưng cần phối hợp với công pháp tu dưỡng mới có thể phát huy uy lực lớn nhất.

Đại Địa Thần Khuyển đáp một tiếng rồi mới nói:

“Gia, tiền bối trong tộc nói bị thứ gì đó làm chậm trễ, nhưng cũng sắp đến rồi, họ sẽ mang cho Gia một món quà., nói Gia chắc chắn sẽ thích.

“Là món quà gì?"

Chu Tự có chút hiếu kỳ nói.

“Ta cũng không biết, họ không nói với ta"

Cái đầu ở giữa của Đại Địa Thần Khuyển nói, hai cái đầu hai bên lắc đầu.

Chu Tự khẽ gật đầu, cũng không hỏi nhiều.

Đồ mà Đại Địa Thần Khuyển tặng, có thể là thứ mà chúng nó thích.

Chó thích cái gì?

Xương?

Chu Tự cau mày, nếu nhận được xương, mình phải làm thế nào mới có thể không thất lễ?

Quy tắc giang hồ, có đi có lại, mình thích ăn thịt, có phải cũng cần tặng ít thịt cho bọn chúng? Nhưng thịt gì thì thích hợp đây?

“Nghe vài người nói thịt chó rất ngon...

Khẽ lẩm bẩm một hồi xong, Chu Tự lại dặn dò hai người Đại Địa Thần Khuyển vài câu. Bây giờ xung quanh quá nguy hiểm, có chuyện gì thì phải tìm hắn sớm.

Đi ra khỏi Biên Giới Thành, Chu Tự ngẩng đầu nhìn bầu trời cao.

Phát hiện mặt trăng đỏ trên bầu trời vẫn ở đó, mở liên tiếp hai cánh cửa cũng không gây ra biến hóa rõ ràng cho bên ngoài.

Grừ!

Khi Chu Tự suy nghĩ, một cái xác khô tấn công đến.

Keng!

Một thanh trường đao chém lên xác khô, trực tiếp chém đối phương bay đi.

“Thật cứng"

Chu Tự cầm trường đao nhìn xác khô cảm khái nói. Hắn nhìn cây đao, đây là trường đao đầu tiên mà hắn có được, chất lượng rất tốt. Thanh đao thứ hai chính là Vĩnh Ám Chi Nhận.

Tùy ý rút thanh đao đó ra cứ cảm thấy quá thất lễ, đặc biệt là sau khi biết nguồn gốc của nó, khi đánh dã quái bình thường, hắn chưa từng rút Thí Thần Đạo.

Nhìn chằm chằm xác khô, Chu Tự nghĩ thầm hay là dùng xác khô để luyện đạo đi. Tuy rằng hiệu quả không ổn, nhưng Ma Chủng đã là trận linh ngũ phẩm, chỉ cần coi xác khô là mục tiêu, sau đó chém lên linh khí mà xác khô ở đó. Như vậy ít nhiều cũng có hiệu quả. Nếu không, chỉ chém linh khí, thì quá máy móc. Hiếm khi, hắn dẫn đến không ít xác khô, bắt đầu luyện đao.

Ầm...Ầm!

Bắt đầu từ hôm nay trên người xác khô đầy vết đao của Chu Tự, bọn chúng sẽ khắc thanh đao này vào trong cái đầu hỗn loạn, không kịp tránh.

Mười một giờ tối, Chu Tự Về đến nhà.

Thu tỷ vẫn để phần bữa tối cho hắn như thường lệ.

“Muộn thế này, ăn cơm xong rồi tu luyện sẽ béo đấy” Chu Ngưng Nguyệt ăn dưa hấu có lòng tốt nhắc nhở.

“Nguyệt tỷ, ngươi lấy dưa hấu ở đâu đấy?"

Trên bàn ăn, Chu Tự cầm đũa nghi hoặc nói.

Chu Ngưng Nguyệt cắn một miếng dưa hấu, thoải mái vui vẻ nói:

“Hôm nay ta ra ngoài, nghĩ đến đã lâu không ăn dưa hấu nên nhân tiện mua một quả, rất đỏ rất ngọt.

“Hiểu rồi, ngươi bị lạc đường"

Chu Tự gật đầu nói.

1130 chữ

Chương 493: Mưu Đồ

Chu Ngưng Nguyệt liếc Chu Tự một cái, khinh thường nói:

“Ngươi tưởng rằng ta là đứa trẻ tám tuổi hả? Sao lại lạc đường được.

Chu Tự cũng không nói gì thêm, mà nói chuyện của Nữ Thần Bóng Tối. Thực ra cũng không có thu hoạch, điều cần để ý duy nhất là Nữ Thần Bóng Tối hoàn chỉnh có quyền trượng quyền hạn.

“Nguyên tố chi tâm đúng là dùng để ăn phải không?"

Chu Ngưng Nguyệt tỏ vẻ mặt đắc ý, sau đó cho Chu Tự mượn bộ đồ Tiểu Hùng.

Ngươi đắc ý cái gì? Rõ ràng là ngươi muốn ăn, trong lòng bóc phốt vài câu, Chu Tự nhận lấy mũ trùm đầu Tiểu Hùng. Có thêm hạt giống quyền hạn bóng tối, cần kiểm tra Nữ Thần Bóng Tối có giở trò gì hay không. Sự thật chứng minh không có gì, hoặc là đã mất trong lúc nứt vỡ rồi. Chu Tự hiểu ra có lẽ họ đã để lại thứ gì đó, nhưng bị công lực ngàn năm tiêu trừ rồi.

“Ừm, lần sau thử không dùng công lực ngàn năm đụng vào xem, sau đó dùng bộ đồ Tiểu Hùng kiểm tra Hắn tính toán trong lòng.

Những Thần Minh này không thể nào không động chân động tay. Dù sao hắn cũng chỉ là một người phàm, thông thường sẽ có suy nghĩ lợi dụng. Tuyệt đối không có khả năng một lòng một dạ.

Thái Dương Thần bị đánh một quyền đến phát sợ, Nữ Thần Bóng Tối không ra tay, cho thấy lòng dạ đầy mưu mô.

“Thu tỷ, cho ngươi cái này.

Chu Tự giao quyền trượng bóng tối cho Thu Thiển.

“Ngày mai ta và Nguyệt tỷ đi vào một chuyến"

Thu Thiển nhận lấy quyền trượng nói.

“Đúng rồi"

Chu Ngưng Nguyệt thu lại bộ đồ Tiểu Hùng, nhắc nhở Chu Tự nói:

“Ngươi phải cẩn thận Nữ Thần Bóng Tối.

Chu Tự nghi ngờ nhìn về phía Nguyệt tỷ, rất nhanh hắn đã hiểu nguyên nhân, và vô cùng kinh ngạc.

Chu Ngưng Nguyệt ăn dưa hấu, không để ý nói:

“Ngươi vừa nói Nữ Thần Bóng Tối có quyền hạn thông suốt mọi sự, vị thần như vậy sao có thể ngã xuống vì bị đánh lén? Mười phần thì tám chín phần là do bản thân nàng muốn ngã xuống, để trốn tránh thứ gì đó, hoặc là để có được thứ gì đó.

Trong lúc kinh ngạc, Chu Tự xoa đầu Nguyệt tỷ, muốn tìm ra thứ gì đó.

Chu Ngưng Nguyệt lắc đầu, sau đó dùng chân đá vào chân của Chu Tự.

Phập một tiếng.

Chu Tự đau đơn thu tay lại, thấy thế Chu Ngưng Nguyệt mới nói:

“Ngươi làm gì hả?"

“Nguyệt tỷ, bây giờ ta mới phát hiện thì ra ngươi có đầu óc như vậy"

Chu Tự khâm phục nói.

Chu Ngưng Nguyệt cầm quả quyết trên bàn vừa bóc vỏ vừa nói:

“Đó là ngươi không có đầu óc, vấn đề đơn giản thế mà cũng không hiểu.

Nghe vậy Chu Tự nhìn về phía Thu Thiển ở một bên.

Thu Thiển:

"..."

Nàng chậm rãi cầm một quả quýt lên bóc vỏ.

Lập tức Chu Tự cảm giác mình bị ghi thù.

Tiếp sau đó Chu Tự biết Thâm Uyên Chi Thành có cơ thể của Chúa Tể Vực Sâu, cũng biết ngoại thành Thần Vực có biến hóa. Đối mặt với Chúa Tể Vực Sâu, hắn cảm thấy mình không đủ thực lực, cần học thêm một số thứ.

Mười hai giờ.

Nguyệt tỷ và Thu tỷ không thảo luận nữa mà ai về phòng người nấy nghỉ ngơi. Thấy Thu tỷ về phòng, Chu Tự có cảm giác cô đơn kỳ lạ, dạo này thời gian ở riêng với Thu tỷ càng lúc càng ít. Học công pháp huyết khí là một chuyện, phần lớn là mình muốn tăng ca.

Phải biết rằng học cũng được tính là tăng ca ba tiếng. Một tiếng hai mươi đồng, ba tiếng là sáu mươi đồng. Hôm nay là thứ năm, thêm hai ngày, tổng cộng là sáu ngày, thì là ba trăm sáu. Một tuần thu nhập một ngàn ba trăm sáu mươi, cũng không thấp. Như vậy lại gần thêm một bước với kế hoạch mua nhẫn.

Bây giờ tài khoản tiết kiệm còn hai ngàn sáu. Nếu không phải tuần trước mua quần áo, thì sẽ còn hơn ba ngàn.

“Đến cuối năm chắc sẽ đủ"

Tự lẩm bẩm một mình, Chu Tự đi ra ban công, ăn mấy quả quýt mà Nguyệt tỷ vừa để lại cho hắn, nói hắn đừng lãng phí.

Soạt!

Ăn một múi quýt, phát hiện vô cùng chua.

Phù phù!

Gió nhẹ thổi qua hơi buốt xương.

“Trời lạnh đến thế này rồi ư?

Thổi khiến Chu Tự dường như cách cả một thời đại.

Mấy ngày này đều tu luyện công pháp huyết khí, không có cảm giác rõ ràng với thời tiết. Lúc này trên con đường cũ của tiểu khu, một người đàn ông vừa gọi điện vừa đi về phía trước.

“Mẹ à, muộn thế này rồi sao đột nhiên gọi điện cho con, tình hình của bố không ổn ư?"

Giọng nói của hắn hơi căng thẳng.

Chu Tự nhìn đối phương, nhận ra đó chính là người thường xuyên uống say nôn mửa. Hình như là vì công việc, dạo này không thấy hắn uống say, chắc đổi việc khác rồi.

Lúc này, người đàn ông mặc vest đột nhiên sững người tại chỗ, hình như nghe thấy chuyện gì đó khiến hắn không thể chấp nhận.

“Tại sao không chữa? Các ngươi lại nghĩ linh tinh cái gì thế? Cái gì mà không chữa? Ai nói không chữa?"

Giọng của người đàn ông mặc vest mạnh mẽ xen lẫn cầu xin:

“Mẹ, chữa được, thực sự chưa được, ngươi đừng nghe cha ta nói lung tung, cũng đừng suy nghĩ lung tung, không phải bệnh nặng. Cái gì mà liên lụy đến ta, các ngươi có thể đừng nói những lời này không?” Chu Tự đứng trên ban công, vừa nhìn người đàn ông mặc vest phía dưới, vừa ăn quýt.

Cho đến khi hắn ăn hết quýt, người đàn ông mặc vest mới bước từng bước đi về nhà, hình như đã thuyết phục được người ở phía bên kia điện thoại.

Nhưng đột nhiên trên bãi cỏ có một con rắn màu đen đột ngột tấn công về phía hắn.

Phập!

Âm thanh đột ngột vang lên, người đàn ông mặc vest nhìn về phía bãi cỏ bên đường, không nhìn thấy gì hết. Trong lúc nghi ngờ, hắn tiếp tục đi về phía trước.

1095 chữ

Chương 494: Thăm Dò

Chu Tự trên ban công cau mày:

“Rắn ở đâu ra vậy?"

Đòn chí mạng lần này cũng không chắc chắn đối phương có đồng bọn hay không.

“Thôi bỏ đi, ngay mai đi quanh đây xem sao, chẳng may có dã thú kỳ lạ nào đó, dạo này xuất hiện nhiều người, phải tốn tâm sức nhiều hơn.

Hành hiệp trượng nghĩa, Chu Tự vẫn luôn nhớ tâm nguyên ban đầu hồi nhỏ của mình.

Bây giờ đã thành thói quen, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, đánh chết rồi tính.Việc này..không giống đại hiệp, nhưng hắn là Thánh Tử Ma Đạo, cũng không sao.

Suy nghĩ thông suốt, Chu Tự về phòng bắt đầu tu luyện, bây giờ có hai hạt giống quyền hạn, chỉ cần Thái Dương Thần không ăn nói lung tung, thì tối nay hắn chắc hẳn có thể cảm nhận được lợi ích.

Trừ phi hạt giống quyền hạn bóng đem nứt vỡ đình công.

“Hồ Dương, ngươi điên rồi hả? Ngươi cho linh sủng của ngươi vào Thanh Thành? Chẳng phải ta đã nói đừng chọc vào Thánh Tử mà"

Bên ngoài Thanh Thành, Chung Hổ tức giận nhìn người đàn ông trước mắt, hận không thể ăn tươi nuốt sống đối phương.

Bạch Cẩm đi cùng Chung Hổ cũng nhìn với ánh mắt lạnh lùng.

“Chung Hổ, ngươi chó ngáp phải ruồi mới tăng đến giai linh lục phẩm, ngươi ăn nói với ta vậy hả?"

Hồ Dương cười lạnh lùng nói, sau đó lại nói:

“Ta chỉ vào thành xem sao, mượn dùng người bên trong kiểm tra xem tình hình thế nào. Sao lại là đắc tội với Thánh Tử ?"

“Buồn cười"

Chung Hổ không hề sợ hãi:

“Nếu ta thả lẫn hổ ở nhà ngươi, ngươi có tìm ta tính sổ không?"

“Ta sẽ giết ngươi.

Hồ Dương nói.

"Ha ha."

Chung Hổ bật cười, sau đó tỏ vẻ mặt lạnh như băng nói:

“Đúng thế, cho nên ngươi chờ chết đi"

Lần này Chung Hổ không đợi đối phương lên tiếng, mà quay người bỏ đi “Chúng ta đi thôi.

Bạch Cẩm mỉm cười nhìn Hồ Dương nói:

“Hồ sư huynh, chân thành khuyên ngươi một câu, bây giờ thu tay lại vẫn còn kịp"

“Ngu xuẩn, các ngươi cũng biết lần này khác lần trước, lần này kể cả tứ phẩm cũng đến quanh đây. Hổ Đường Thử Đường các ngươi không có ai, Xà Đường ta mới tập trung"

Hồ Dương ngạo nghễ nói.

Nguyên linh tứ phẩm...

Nghe thấy những lời này, Chung Hổ và Bạch Cẩm nhất thời không còn gì để nói, những người khác của Thập Nhị Tịnh Đường đều đứng về phía Hồ Dương.

“Tuy Thánh Tử mạnh, nhưng vẫn ít tuổi, trong quy tắc lần này, hành động hoàn toàn dựa vào bản lĩnh, chúng ta vào thành thăm dò cũng hợp tình hợp lý"

Một số ma tu nói.

Sáng sớm, Chu Tự nhắm mắt tu luyện, Chu Thiên Kinh nhanh chóng vận hành.

Khác với những lúc khác, lần này tốc độ vận hành của Chu Thiên Kinh nhanh hơn rất nhiều, ngôi sao thứ nhất và ngôi sao thứ hai trong linh khí lấp lánh ánh sáng, gia tăng sức mạnh cho linh khí. Như thế mới có thể vận hành nhanh chóng.

Vận hành càng nhanh có nghĩa là tốc độ tu luyện càng nhanh.

Cảm nhận được sự biến hóa của linh khí Chu Thiên, Chu Tự cảm thấy tốc độ tích lũy linh khí nhanh hơn gấp đôi.

Linh khí tiến triển nhanh hơn, cho thấy lương của Ma Chủng tăng lên gấp bội.

Hôm nay, Ma Chủng cảm nhận thấy lương tăng lên gấp bội nên nó hoạt bát hẳn lên, ra vẻ háo hức muốn thử, muốn thiêu cháy dạ dày của nó.

Xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, Chu Tự quyết định cho nó nghỉ một ngày.

Dù sao sau đây muốn nghỉ phép cũng không biết phải chờ mấy tháng nữa, không đột phá nguyên linh tứ phẩm, nó không thể nghỉ phép. Nhưng vì tò mò, hắn muốn thử trận linh rốt cuộc là thế nào. Sau khi Chu Thiên Kinh kết thúc, ánh mắt của Chu Tự đặt lên người Ma Chủng. Ma Chủng bình phục lại đen xì xì, khá cường tráng, tinh thần khí sắc rất tốt. So với trước kia, bây giờ đang ở trạng thái vô cùng khỏe mạnh, có lẽ là thời điểm giá trị sức khỏe của trận linh ngũ phẩm ở đỉnh cao nhất.

Trước đây giai linh lục phẩm cũng vậy, ngay từ đầu trạng thái Ma Chủng không tồi, sau này..không phải giả chết thì là ủ rũ nản lòng. Lúc này hắn bắt đầu khơi thông văn thư trên người Ma Chủng. Lập tức văn thư hoàn chỉnh lọt vào trong não, chỉ cần động tay là có thể viết được. Thậm chí còn nối liền với linh khí trời đất. Lập tức hắn không kiềm chế được sự tò mò, động tay viết.

“Chư Thiên Ma Thần nghe ta.

Vù!

Vừa đặt bút, Chu Tự liền cảm thấy một luồng linh khí mát lạnh ập vào cơ thể. Đó là sức mạnh của Thu tỷ.

Ngay lập tức hắn bị Thu tỷ đánh thức, khi mở mắt ra phát hiện có thứ gì che hai mắt, giống như ngọn núi, còn có hương thơm mát truyền đến. Thu tỷ cúi người đứng phía trước, sau đó vang lên giọng nói du dương: “Buổi sáng tốt lành, bây giờ là sáu giờ ba mươi phút, vẫn rất sớm đấy.

Chu Tự ngẩng đầu, nhìn Thu tỷ vừa dứt lời liền ngồi ngay ngắn trên sofa. Nàng mặc áo sơ mi thông thường, hơi bó sát người, cho nên vừa nãy mới có thể nhìn thấy ngọn núi nhức mắt. Điều đáng nhắc đến là hôm nay Thu tỷ mặc váy ngắn, chân còn buộc băng đô. Từ sau khi nhìn thấy nàng tắm lần trước, đây là lần đầu tiên nàng mặc thế này.

“Đẹp không?"

Thấy Chu Tự nhìn chằm chằm, Thu Thiển nghiêng đầu hỏi.

Chu Tự lên tiếng trả lời theo bản năng:

“Đẹp"

Khi hoàn hồn lại, Thu tỷ đã ngồi trên sofa ôm gối phì cười. Lúc này nàng vuốt tóc, đôi má ửng hồng, hình như hơi khó xử.

Chu Tự vẫn chưa phát hiện, hắn còn xấu hổ, nghĩ thầm ngắm vợ chưa cưới của mình thì có gì phải xấu hổ?

1131 chữ

Chương 495: Anh Minh Bị Hủy Hoại

Bỗng hắn quay đầu nhìn về phía phòng của Nguyệt tỷ, không nhìn thấy Nguyệt tỷ, hắn mới thở nhẹ nhõm, bị Nguyệt tỷ nhìn thấy mình ngắm Thu tỷ thì càng xấu hổ.

“Ngươi đang nhìn cái gì?"

Giọng nói của Chu Ngưng Nguyệt từ bàn ăn truyền qua.

Chu Tự nhìn qua, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Ngươi nhìn thấy rồi hả? Chu Tự hỏi trong lòng.

“Ta thấy rồi"

Chu Ngưng Nguyệt thoải mái nói:

“Vợ chưa cưới rất đẹp, ngắm nhìn cũng không sao, rất bình thường"

Chu Tự:

"..."

Tại sao Nguyệt tỷ lại có thể mắt nhìn thấy miệng nói được? Chu Tự phàn nàn trong lòng, sau đó hắn nghĩ đến điều gì, hiếu kỳ nói:

“Sao đột nhiên lại gọi ta dậy?"

Hắn còn muốn thử tác dụng của trận linh.

“Đi xem xung quanh đây, vừa nãy trên người ngươi phát ra ma ý, vừa nghĩ là biết ngươi muốn thử trận linh. Trận linh của ngươi là Ma Đạo Văn Thư, một khi sử dụng ma ý sẽ ào ào như sóng biển, chắc chắn ảnh hưởng xung quanh"

Chu Ngưng Nguyệt cắn xíu mại nói:

“Không gọi ngươi tỉnh chẳng lẽ để ảnh hưởng đến hàng xóm ư? Không có đạo đức. Đúng rồi, cái này ngon lắm, lần sau mua cái này

đi.

Nàng giơ xíu mại ra cho Thu Thiển xem.

“Món này của cửa hàng đối diện cổng tiểu khu là ngon nhất, hồi ta học cấp hai cũng rất hay ăn.

Chu Tự có lòng tốt nhắc nhở.

“Cửa hàng mười năm rồi ư?"

Chu Ngưng Nguyệt kinh ngạc nói.

Nói như vậy cũng không vấn đề, Chu Tự bỗng nhiên phát hiện ông chủ của cửa hàng ăn sáng cũng khá già rồi.

Không nghĩ nhiều, hắn nhìn xung quanh, đúng là có ma ý lan tràn là ảnh hưởng do trận linh gây ra.

“Xem ra vẫn phải ra ngoại ô thử hiệu quả"

Chu Tự lẩm bẩm tự nói.

Lúc ăn cơm, Chu Ngưng Nguyệt nói với Chu Tự:

“Ngày mai phải vào thành rồi, dạo này có rất nhiều người bên ngoài, phải cẩn thận chút. Chủ yếu là đề phòng ma tu, họ vẫn rất muốn đàn áp Thánh Tử Ma Đạo"

“Ta không định kế thừa Ma môn, cảm thấy những người đó đều uổng phí tâm sức"

Chu Tự vừa ăn cháo Thu tỷ nấu vừa tiện miệng nói.Chu Ngưng Nguyệt cầm thìa thoải mái và tùy ý nói:

“Họ không cần biết cảm giác của ngươi, họ chỉ cần biết cảm giác của họ.

Lúc này Thu Thiển cũng lên tiếng nhắc nhở:

“Lần này ma tu sẽ có tiền bối nguyên linh tứ phẩm đến, có lẽ sẽ không ra tay, nhưng cũng không chỉ chủ động chọc vào"

“Là tiền bối còn tốt, chỉ sợ là những tên còn khá trẻ, người trẻ một khi cái đầu nóng lên thì chuyện gì cũng làm được.

Chu Ngưng Nguyệt ôm đầu có chút đau đầu.

“Nói như vậy thì lần này thực ra rất nguy hiểm ư?"

Chu Tự cau mày, nhìn Thu Thiển khá mỏng manh nói:

“Thu tỷ, đến lúc đó ngươi nhớ đi theo ta, nếu bị thất lạc nhớ gọi tên ta. Điện thoại không có tác dụng"

Thu Thiển ăn cháo nhìn Chu Tự một cái, khẽ nói:

“Biết rồi"

“Hả? Thu tỷ, ngươi nói gì?"

Chu Tự bị Nguyệt tỷ làm ồn không nghe thấy.

“Ăn cơm đi"

Thu Thiển ôn hòa nói.

Chu Tự:

"..."

Trước khi đi làm, Thu Thiển tiễn Chu Tự ra đến cửa, sau đó nhìn vào trong, chắc chắn không thấy cô gái già, liền đến trước Chu Tự:

“Nhắm mắt vào.

Chu Tự hiểu ra, sau đó chờ đợi nụ hôn tạm biệt của Thu tỷ. Đợi cả hồi lâu cũng chỉ cảm thấy Thu tỷ ôm lấy hắn, bên tai vang lên tiếng cười của nàng:

“Những chuyện như hôn, chẳng phải ngươi rất chủ động à?"

"A?"

Chu Tự hiểu ra, sau đó mở mắt nhìn Thu tỷ trước mắt, ghé sát môi đến. Vừa mới chạm tới Thu tỷ, cầu thang vang lên tiếng động khiến Chu Tự giật mình nhìn về phía sau một cái, phát hiện cô bé ở tầng trên vừa lùng túng vừa kinh sợ nhìn họ, sau đó cúi đầu bước nhanh xuống tầng. Đối phương chắc hẳn mới lên cấp hai, hôm nay ngủ dậy muộn.

Lập tức khuôn mặt Chu Tự bỏng rát, hận không thể tìm cái hố chui xuống.

Đợi cô bé đó đi khỏi, hắn quay đầu nhìn Thu tỷ, thì đã không còn bóng dáng của Thu tỷ, cửa nhà đã đóng chặt.

"..."

Đợi mấy phút, sau khi chắc chắn đi xuống tầng sẽ không gặp phải cô bé tầng trên, hắn mới bước xuống tầng. Một đời anh minh bị hủy trước cửa nhà.

"Haiz."

“Lần sau phải cẩn thận hơn.

Trong phòng.

Chu Ngưng Nguyệt mở tủ lạnh, nhìn Thu Thiển đi vào hiếu kỳ nói:

“Sao mặt ngươi đỏ thế? Chu Tự ra tay với ngươi ở cửa à?"

Thu Thiển:

Trên đường Chu Tự nói chuyện với Lý Lạc Thư, họ nói chuyện Nữ Thần Bóng Tối và Chúa Tể Vực Sâu. “Thực ra không bình thường lắm, theo như đại ca nói, Chúa Tể Vực Sâu đã ngã xuống từ rất lâu về trước, Nữ Thần Bóng Tối còn ngã xuống sớm hơn. Nhưng ta hỏi mẹ ta, nàng nói nàng biết Thần Bóng Đem là đàn ông, quản lý bóng tối và cái chết, đây có lẽ là Thần Bóng Tối sau Chúa Tể Vực Sâu. Trong cánh cửa nặng nề là Nữ Thần Bóng Tối thông suốt mọi sự, sự ngã xuống của nàng là một câu đố, Chúa Tể Vực Sâu chết vì Vĩnh Ám Chi Nhận Thần bóng tối và cái chết sinh ra, sau này biến mất theo thời đại, có thể nói thời gian tồn tại lâu nhất. Ba vị thần thật sự muốn trở về, người có khả năng nhất chắc hẳn là Nữ Thần Bóng Tối có quyền hạn thông suốt mọi sự, ngươi có khả năng thứ hai là thần bóng tối nắm giữ cái chết. Nhưng lại là Chúa Tể Vực

Sâu thứ hai trở về đại địa. Đại ca phải cẩn thận, có lẽ Nữ Thần Bóng Tối chỉ mong đối phương đến, đến hoàn thành tâm nguyện cho nàng, điều quan trọng nhất là đừng để Nữ Thần Bóng Tối thức tỉnh quyền hạn thông suốt mọi sự quá nhanh.

Nhưng Thần Minh không đơn giản, có lẽ Chúa Tể Vực Sâu mới là kẻ thắng cuộc lớn nhất.

1049 chữ

Chương 496: Phải Nghiên Cứu Cách Cầu Hôn

Thấy Lý Lạc Thư gửi cả đoạn tin nhắn dài, Chu Tự đưa ra một kết luận, đó chính là Nữ Thần Bóng Tối nguy hiểm hơn so với hắn nghĩ. Cần phải đề phòng nhiều hơn, không cần thiết thì không thể để nàng hồi phục quyền hạn biết thông suốt mọi sự. Nếu không đám trẻ con họ hoàn toàn không phải là đối thủ.

Dù sao Chúa Tể Vực Sâu cũng Thần Minh sống, không đến lượt họ khinh thường. Không sao, đã có người chống đỡ, Chu Tự yên tâm không ít, sau đó nói sang chuyện khác:

“Ngươi vẫn chưa thể xuống núi à? Vừa nãy ta đi qua hoa viên Cẩm Tú, họ vẫn giữ công việc cho ngươi"

Lý Lạc Thư có chút cảm động:

“Phụ lòng đại ca rồi, có lẽ mẹ ta còn để ta xem mắt, bây giờ hoàn toàn không biết lúc nào mới có thể xuống núi. Lần sau khi xem mắt, đại ca đừng nóng vội, hoặc là ta đi giúp, chúng ta liên thủ mau chóng giải quyết rắc rối, sau đó đại ca giúp ta xem mắt.

Nhắc tới xem mắt, Chu Tự liền đau đầu, nhưng cũng gật đầu đồng ý.

Sau đó hắn nói chuyện của mình “Dạo này ta và đối tượng xem mắt tiến triển rất nhanh, ta muốn cầu hôn, đại ca có đề nghị gì không?"

Lý Lạc Thư:

"..."

Chu Tự:

“Không sao, ta cũng không có kinh nghiệm về chuyện này, chúng ta có thể nghiên cứu thảo luận, lần sau ngươi cũng dùng được"

Lý Lạc Thư:

“Nói vậy cũng đúng, đại ca suy nghĩ thật chu đáo.

Thư viện Đông Lâm.

Khi Chu Tự đi vào, phát hiện mấy vị lão bản đang vây quanh quầy lễ tân đang thảo luận chuyện gì đó.

“Các ngươi đang làm gì thế?"

Quẹt thẻ xong, Chu Tự đi đến nói.

Ba vị lão bản chào hắn xong rồi lại nhìn chằm chằm mặt bàn, lúc này mặt bàn có một quả quýt, một nửa đã bị mốc, còn mọc lông xanh.

“Quả quýt này được phát hiện ở ngăn kéo phòng nghỉ ngơi, chúng ta đang nghĩ là ai đó để vào rồi quên mất"

Minh Nam Sở giải thích nói.

“Vậy còn cần phải nghĩ à?"

Chu Tự nhìn về phía Tô Thị, không hề khách sáo nói:

“Ngoại trừ tam lão bản thì còn có ai khác à?"

“Không phải ta, trước nay ta chưa từng mang quýt đến thư viện.

Tô Thi nhảy dựng lên thanh minh.

“Ừm, Tô Thi không thích ăn quýt.

Hàn Tô gật đầu làm chứng cho Tô Thị.

Chu Tự:

"..."

Có ý nghĩ không? Hắn phàn nàn trong lòng. Thấy ba người vẫn đang suy nghĩ, Chu Tự bắt đầu làm việc. Chưa làm được một lúc, Tô Thi đột nhiên hiếu kỳ nói:

“Các ngươi nói xem tại sao quả quýt này lại bị mốc?"

Minh Nam Sở liếc nàng một cái, trầm giọng nói:

“Vi khuẩn muốn quýt chết thì quýt không thể không chết.

Nghe vậy Tô Thi tỏ vẻ mặt kinh ngạc, không hiểu Minh Nam Sở nói gì.

Hàn Tô vô cùng bất ngờ nhìn Minh Nam Sở, đẩy kính mắt, thử nói:

“Vậy dùng cách gì mới có thể khiến quýt không chết?"

Minh Nam Sở chìm vào suy tư.

“Quét một lớp tương lên bề mặt là được.

Chu Tự đang làm việc có lòng tốt trả lời.

“Tại sao?"

Hàn Tô tò mò hỏi.

Minh Nam Sở cũng nhìn về phía Chu Tự.

“Lớp tương ở ngoài, vi khuẩn không chui vào được"

Chu Tự trả lời ngắn gọn và nhẹ nhàng.

“Hay quá"

Minh Nam Sở và Hàn Tô tỏ vẻ mặt kinh hãi.

Duy chỉ có Tô Thi không hiểu:

“Các ngươi đang nói gì?"

“Hôm nay các ngươi không cần luyện công à? Khụ khụ.

Mãn Giang Hồng đi vào hỏi.

Lập tức ba ngươi Hàn Tô sợ đến chạy vào phòng thể thao.

Chu Tự chào hỏi rồi tiếp tục công việc, hôm nay hắn trực ban.

“Đúng rồi, ta vừa mới ngồi xe buýt đến, thấy xung quanh có rắn, các ngươi đi về nhớ cẩn thận. Khụ khụ!"

Mãn Giang Hồng nhắc nhở nói.

Chu Tự trầm mặc, nghĩ thầm quả nhiên lại có dã quái làm loạn, tối nay phải đi tiêu diệt.

Đạo Tông Thiên Vân.

Lý Lạc Thư đứng trước rừng cây tiền, gió nhẹ thổi khẽ động vạt áo của hắn, điềm tĩnh hiền hòa.

Hôm nay chuyển phát nhanh đến, hắn đặc biệt xuống núi đợi ở đây.

Hiếm khi.

Đông Húc của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông hạ xuống trước mặt Lý Lạc Thư, khách sáo nói:

“Đạo hữu, đồ của ngươi đến rồi, hy vọng đạo hựu có thể làm theo quy trình"

Đương nhiên Lý Lạc Thư sẽ không từ chối, lát sau hắn lấy được Hồng Dạ Quả mà Chu Tự tặng hắn. Đó là linh quả hiếm có, lúc nào nhàm chán có thể đánh chén.

“Không còn chuyện gì thì tại hạ xin cáo từ trước.

Đông Húc thử thăm dò hỏi.

“Còn có một việc.

Lý Lạc Thư gọi Đông Húc lại, nghiêm túc nói:

“Đạo hữu từ Thanh Thành đến, hình như hơi lâu đấy.

Đông Húc cúi đầu xấu hổ nói:

“Là tu vi của tại hạ nông cạn.

“Không phải vấn đề tu vi"

Lý Lạc Thư nhìn chằm chằm Lý Lạc Thư, nghiêm túc nói:

“Đạo hữu thực sự là một kiếm tu, nhưng có rất nhiều hạn chế, tốc độ chậm là do công pháp. Đi theo ta Vừa dứt lời, Lý Lạc Thư ngự kiếm bay lên.

Đông Húc vội đuổi theo trong nỗi nghi ngờ. Giữa không trung, Lý Lạc Thư nhìn bầu trời cao nói:

“Kiếm dựng giữa trời đất, có thể phá vỡ vạn vật. Thân kiếm cũng có thể phá vỡ mọi không gian, ngao du thiên địa. Ngự kiếm cũng có thể. Ngươi nhìn kỹ đây, đây là công pháp ngự kiếm mà ta lĩnh ngộ ra năm đó khi hành tẩu Cửu Châu, có hơi phức tạp, nhưng ngươi thực sự là một kiếm tu, có thể học được.

1123 chữ

Chương 497: Có Cái Này Sẽ Đi Nhanh Hơn

Nghe vậy, Đông Húc tỏ vẻ mặt kinh ngạc, hắn có ngu xuẩn đi nữa thì cũng có thể nghe hiểu, người trước mắt truyền công pháp cho hắn. Nguyên linh tứ phẩm thực sự có tư cách này, nhưng kể cả công pháp Đạo Tông Thiên Vân là do mình sáng tạo, thì cũng không thể tùy tiện như vậy chứ?

Rất nhanh, hắn hiểu ra, chỉ cần không phải là công pháp quá cao thâm, có lẽ không sao. Nhưng hắn vẫn muốn phản bác một câu, mình vốn là kiếm tu mà.

Cùng lúc đó, Đông Húc kinh hãi phát hiện không gian xung quanh đang chấn rung, một đạo kiếm ý đến từ hư không, rồi lại xoay chuyển về hư không, dường như đang cộng hưởng với nó, vô cùng huyền ảo.

Cảnh tượng đột ngột này khiến Đông Húc mở to hai mắt, khiếp sợ vô cùng. Công pháp này còn huyền ảo hơn công pháp của một số tiền bối tông môn của họ.

Lý Lạc Thư nhìn Đông Húc một cái nói:

“Bắt đầu rồi, ngươi nhìn rõ đây. Đông Húc gật đầu theo bản năng, hai ngón tay của Lý Lạc Thư thành kiếm, lay động lĩnh vực hư không, giọng thấp mà không trầm:

“Ngự kiếm chín ngàn dặm.

Vù!

Lập tức Đông Húc cảm thấy cơ thể đang di chuyển, lại cảm thấy mình không di chuyển. Hư không ở dưới chân hắn, trời đất trong mắt hắn, vạn vật đang lùi lại, hắn có sự hào hùng chí khí đột phá chân trời. Hắn cảm giác mình như một thanh kiếm, có thể chém kẻ địch khắp trời đất, có thể xuyên quá khứ, hiện tại và tương lai.

Hắn mặc sức ngao du thiên địa.

Đây là...thuật ngự kiếm?

Không, đây là đạo.

Lúc này Đông Húc kinh hãi phát hiện, mình đã sai quá đáng, Lý Lạc Thư không truyền cho hắn thuật pháp, mà là...đạo pháp.

Lập tức hắn buồn cười với suy nghĩ vừa nãy, càng thấy toát mồ hôi với lời định phản bác.

Lý Lạc Thư nói hắn thực sự là một kiếm tu, không phải là chê bai hạ thấp, mà là một câu khen ngợi. Có thể được người như này nói một câu “thực sự là kiếm tư”, chắc chắn là vinh dự đặc biệt.

“Nhìn rõ chưa?"

Bỗng nhiên giọng của Lý Lạc Thư vang lên lần nữa.

Khi Đông Húc lấy lại tinh thần, hắn vẫn ở không trung, giống như chưa từng di chuyển.

“Học được rồi thì đi lại giữa Đạo Tông Thiên Vân và Thanh Thành thuận tiện hơn rất nhiều.

Lý Lạc Thư tùy ý nói.

Sau đó hắn ngự kiếm bay về Đạo Tông Thiên Vân.

Đông Húc nhìn hắn rời đi, cảm thấy mình nhìn thấy tương lai của kiếm đạo.

Tương lai của kiếm đạo không ở Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông, cũng không ở Đạo Tông Thiên Vân, mà là ở Lý Lạc Thu.

Cùng thời, thực sự có người có thể sánh được với hắn về kiếm đạo không?

“Ồ, đúng rồi, đừng nói là ta dạy nhé"

Lý Lạc Thư truyền âm đến.

Đông Húc nhìn về hướng Lý Lạc Thư cung lính lễ bái. Sau này không đưa đồ chuyển phát nhanh của họ cũng không được. Sự tin tưởng nặng nề này chỉ có thể do hắn gánh vác.

Trong rừng cây, Chung Hổ đứng dưới tàng cây nhìn ra xa.

Bên đó là Thâm Uyên Chi Thành, tương truyền chính là thành phố của Thần Minh, bọn hắn cũng muốn đi vào thăm dò xem sao.

Nguy hiểm và cơ hội cùng tồn tại, con đường tu chân vốn không bằng phẳng, đi vào không chết có lẽ chính là cơ duyên to lớn.

Cơ hội lần này khó mà có được.

Nơi có liên quan đến Thần Minh như thế này, về lý luận chỉ có lão tiền bối mới có tư cách tiến vào.

Nhưng vì chuyên gia Ma Đạo, tiền bối mạnh nhất có thể đến gần nơi này chỉ có Nguyên Linh tứ phẩm.

Mặc dù là địa bàn của những người này nhưng được cái ít người, đám tiểu bối bọn hắn này ít nhiều cũng được lợi.

Mà người có thể giao tranh cùng lão tiền bối có lẽ chỉ có những thiên chi kiêu tử kia.

Thiên Vân Đạo Tông Thái Cực phong Ân Chí Viễn, Thiên Vân chủ phong Thiên Vân Y Y.

Đại tiểu thư Thiên Hạ Nhất Kiếm tông Hạ Vũ Trúc.

Đại sư huynh Tiên Linh cốc Thiên Minh Lâu.

Người đứng đầu Long Đường của Thập Nhị Tịnh Đường, Long Bồng.

Thiên kiêu Ma môn Ma Kiếm Không Minh.

Từng cái tên thiên kiêu hiện lên trong đầu Chung Hổ, cường giả lần này cạnh tranh cực kỳ ác liệt, bọn hắn chưa từng có ý định xâm nhập.

"Chung sư huynh, ngươi nói bọn Hồ Dương thật sự dám đối địch với Thánh Tử sao?"

Bạch Cẩm ngồi trên cây vuốt ve chú chuột bạch trên mu bàn tay, cười dịu dàng.

"Bọn hắn không ngốc, nhưng đồng hành cùng bọn hắn quả thực nguy hiểm, nhân lúc cãi lộn tách ra khỏi bọn hắn trước, chí ít có thể thoát khỏi trung tâm vòng xoáy, chúng ta khác bọn hắn, chính là đã tận mắt thấy Thánh Tử đáng sợ như thế nào"

Chung Hổ tựa trên cây bình tĩnh nói.

"Vậy à, ta còn tưởng rằng sư huynh không e ngại đám tiền bối sau lưng bọn hắn tí nào"

Bạch Cẩm vẫn giữ nụ cười, dịu dàng nói:

"Dưới tình huống ta không biết rõ tình hình, còn có thể cùng sư huynh đi ra, nguy hiểm phải nói là lớn, sư huynh có cảm động không?"

Chung Hổ lạnh nhạt nhìn về phía Bạch Cẩm, thấp giọng nói:

"Thủ đoạn này của sư muội có tác dụng với ta sao? Tu vi mới là trên hết, bàng môn tà đạo chung quy cũng chỉ là bàng môn tà đạo:

"A, sư huynh thật vô tình"

Bạch Cẩm cũng không tức giận, nhìn về phía Thanh Thành nói:

"Sư huynh cảm thấy Thánh Tử có ra tay không?"

"Tối hôm qua Hồ Dương đã động thủ, Thánh Tử có xuất thủ hay không tối nay khắc biết, ngày mai hắn nhất định sẽ tiến vào Thâm Uyên Chi Thành, cũng chỉ có hôm nay rảnh tay"

Chung Hổ nói, vẻ mặt nghiêm túc.

Bạch Cẩm gật đầu.

"Các ngươi xác định đêm nay Thánh Tử sẽ ra tay?"

Giọng nói đột ngột vang lên từ phía sau.

Hai người kinh hãi.

1080 chữ

Chương 498: Nghi Ngờ

Bạch Cẩm lập tức nhảy xuống bên cạnh Chung Hổ, nàng vừa mới lên Đấu Giả thất phẩm, thực lực hạ tam phẩm vẫn có chỗ hạn chế.

So với Chung Hổ lục phẩm thì kém hơn rất nhiều.

Lúc này Chung Hổ chau mày, hắn không có phát hiện ra bất cứ thứ gì, bây giờ đối phương đi ra chỉ là muốn đi ra mà thôi, rất có thể ngay từ đầu đã nghe được cuộc nói chuyện của bọn hắn.

"Đừng căng thẳng, ta không đến mức ra tay với các ngươi"

Từ sâu trong rừng cây, một vị nam tử chậm rãi đi tới.

Toàn thân hắn mặc áo đen, cầm trong tay huyết hồng trường kiếm, trên mặt có hoa văn đỏ sậm.

Ma môn Ma Kiếm Không Minh.

Khoảnh khắc nhìn thấy đối phương, Chung Hổ chấn kinh, cúi đầu nói:

"Ma Kiếm tiền bối"

"Tham kiến tiền bối"

Bạch Cẩm cũng không dám lỗ mãng chút nào.

Ma môn Ma Kiếm Không Minh, thành danh đã lâu, không phải cùng một thời với đám người Đạo Tử Thiên Vân Đạo Tông, Thiên Vân Y Y.

Mà là tốp người tới sớm hơn.

Mấy người Thiên Vân Y Y đang xung kích Nguyên Linh tứ phẩm, còn vị thiên kiêu này thì đang tìm cơ hội xung kích tam phẩm.

Một khi tiến vào, chính là biến hóa về chất.

Những người có thể vào đều là tiền bối trong tu chân giới, đã không cần vác cái danh thiên kiêu.

"Đã lâu lắm rồi ta chưa ra ngoài, vậy mà các ngươi còn biết ta Ma Đạo Không Minh có chút bất ngờ.

Chung Hổ vội nói:

"Tiền bối nói đùa, đại danh tiền bối thiên kiêu Ma môn Ma Kiếm Không Minh vang dội như sấm bên tai, chúng ta sao có thể không biết"

"Thiên kiêu?"

Ma Kiếm Không Minh nghe đến tên thiên kiêu, không nhịn được tự giễu nói:

"Từ lúc hắn xuất hiện, ta không xứng"

Hắn là chỉ Đạo Tử Thiên Vân Đạo Tông Kiếm Thư.

Cái này Chung Hổ hiểu đôi chút, nghe nói khi đó vốn là thời kỳ thiên kiêu tụ hợp, về sau Đạo Tử đột nhiên xuất thế.

Từ đó không có cái tên thiên kiêu nữa, nói đến thiên kiêu, chính là chỉ Đạo Tử Kiếm Thư.

Thiên kiêu độc nhất vô nhị.

Ma Kiếm Không Minh lắc đầu, không nói những chuyện này nữa, chỉ nói:

"Linh sủng Xà Đường phái vào Thanh Thành, các ngươi nói đêm nay Thánh Tử sẽ động thủ, là thật hay giả?"

"Chỉ là suy đoán của vãn bối thôi"

Chung Hổ bất an nói.

"Suy đoán của ngươi có độ chính xác là bao nhiêu?"

Ma Kiếm Không Minh hỏi, một lát sau thu hồi Huyết Hồng Ma Kiếm:

"Các ngươi cứ nói thật, ta không đến mức sẽ ra tay với các ngươi. Không phải một tứ phẩm như ta có thể chèn ép Thập Nhị Tịnh Đường, ra tay với các ngươi chẳng có ích lợi gì" Chung Hổ cùng Bạch Cẩm liếc nhìn nhau, sau đó Chung Hổ mới nói:

"Theo như vãn bối suy đoán, Thánh Tử tàn nhẫn cực điểm, hỉ nộ vô thường, đêm nay ra tay còn là trạng thái tốt, nếu như trạng thái không tốt có lẽ sẽ động thủ ngay ban ngày ban mặt Ma Kiếm Không Minh ngẩng đầu nhìn lên trời, lúc này đang là giữa trưa, đến khi trời tối còn có một chút thời gian.

"Vậy thì để đến tối xem sao, mở mang tầm mắt"

Ma Kiếm Không Minh đứng ở một bên khẽ nói.

Vẻ mặt Chung Hổ cực kỳ khó coi, vì vị tiền bối này không hề có ý định rời đi.

Nếu như đêm nay Thánh Tử không ra tay, có khả năng bọn hắn sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng biết làm sao, người có thể áp chế tiền bối Ma Đạo Không Minh, không ở chỗ bọn hắn bên này, mà là ở chỗ Hồ Dương bên kia.

Xem ra chuyến này còn hung hiểm hơn so với dự đoán.

Vùng ngoại ô Thanh Thành.

Hồ Dương nhếch miệng, có chút hưng phấn.

"Quả nhiên có vấn đề, có lẽ Thánh Tử không giống với lời đồn cho lắm, có thể tất cả mọi người đều bị lừa rồi"

Thân là ma tu, Hồ Dương tự nhận mình cũng không ngu xuẩn lắm.

Sở dĩ hắn dám dùng linh sủng tiến vào Thanh Thành, ngoại trừ phía sau có cường giả chống lưng, cũng vì hắn hơi nghi ngờ tu vi của Thánh Tử.

Hơn hai mươi tuổi đầu, làm sao có thể đạt tới Trận Linh ngũ phẩm?

Nếu quả thật như vậy, danh tiếng đã sớm chấn động tu chân giới, sao lại phải che che giấu giấu?Chuyên gia Ma Đạo không định để cho hắn về ma môn đăng cơ?

Sau đó Thánh Tử Ma Đạo sẽ thực sự trở thành chủ nhân đời tiếp theo của ma môn, tu vi phi thường tự nhiên có thể thuyết phục toàn bộ địa giới ma tu.

Cần gì phải kéo dài đến nay, lại còn chỉ nói miệng?

Cho dù có người từng thấy thực lực của Thánh Tử Ma Đạo, nhưng rốt cục cũng không phải tất cả mọi người tận mắt nhìn thấy.

Càng đừng nói cả đám người kiểu gì cũng sẽ đưa Thánh Nữ đến chứng thực.

Hôm nay, rốt cuộc hắn cũng tìm được manh mối dấu vết.

Hắn để linh sủng tiến vào Thanh Thành chính là vì muốn cắn một số người, sau đó để đối phương lâm vào ảo giác, để bọn hắn mơ về chuyện quá khứ.

Như vậy là có thể hiểu được sự việc những năm gần đây của Thanh Thành, nếu như có thể gặp được người quen biết Thánh Tử thì không còn gì tốt hơn.

Mà vận khí của hắn không tệ, quả thực đã tìm được người có quen biết Thánh Tử, người kia nhìn thấy Thánh Tử lúc hơn mười tuổi, cùng một con tiểu yêu thú thỏ phân cao thấp.

Mặc dù thắng, nhưng hoàn toàn không có coi thường thiên hạ quyền trấn Cửu Châu như trong lời đồn. Ngược lại có vẻ hơi nhỏ yếu.

Cho nên hết thảy có thể là do Thánh Tử Ma Đạo giở trò bịp bợm.

1097 chữ

Chương 499: Mặt Ta Thế Nào?

"Xem phụ cận xem thế nào, có lẽ sẽ có nhiều phát hiện hơn, mặc dù ta biết bộ dạng Thánh Tử, nhưng cũng có thể nhận lầm"

Hồi lâu sau, Hồ Dương thấy mình không hề nhận lầm, mà Thánh Tử ở chỗ này giống như chỉ đang đi học. "Haha, phát hiện lớn Hắn quá đỗi vui mừng, sau đó bắt đầu tìm một vài người tới.

Muốn truyền tin tức về.

Chạng vạng tối.

Đám người Chu Tự đứng ở phòng tập thể hình, yên lặng chờ đợi Lý Cảnh Sơn dạy bảo.

"Ta chỉ nói hai điểm"

Tiếng Lý Cảnh Sơn truyền đến tai Chu Tự.

Nghe thấy, tinh thần hoảng hốt, hắn lại nhớ tới cảm giác sợ hãi khi bị hiệu trưởng điều khiển.

Lúc còn đi học, mỗi lần nghe được câu này đều phải đứng mười mấy hai mươi phút, hai câu nói không hết.

"Ngươi làm sao phải hoảng sợ như vậy?"

Tô Thị nhỏ giọng hỏi.

"Ngươi không có học thức ngươi không hiểu.

Chu Tự thì thầm đáp lại.

Tô Thi phồng má quay đầu không nhìn Chu Tự.

"Các ngươi vẫn còn nhiều chuyện Giọng Lý Cảnh Sơn lạnh lùng.

Thấy Chu Tự cùng Tô Thi bị dọa không dám lên tiếng nữa, hắn mới tiếp tục nói:

"Lát nữa ta sẽ dạy qua một chút uẩn dưỡng chi pháp, đề phòng ngày mai dùng tới huyết khí chi pháp. Sau đó nhắc nhở các ngươi một câu, ngày mai trừ Chu Tự tiến vào Thâm Uyên Chi Thành, những người khác ở lại bên ngoài là được, không cần vào sâu. Bên ngoài cùng lắm là một ít quái vật Thâm Uyên tương đối nguy hiểm, các ngươi đi thử vận may, có lẽ có thể được một chút cơ duyên"

Tô Thị mừng rơn, mặc dù nàng vô dụng, nhưng một người chấp nửa người, sở trường bổ đao.

Âm Túc rất tò mò nói:

"Tại sao Chu Tự có thể đi vào?"

Hình Ngọ cười nhìn Âm Túc:

"Hóa ra còn có một vị tiểu sư muội không biết à"

Âm Túc kinh ngạc, những người khác biết cái gì?

"Lát nữa ta nói với Âm Túc"

Từ Từ như trưng cầu ý kiến nhìn về phía Chu Tự.

Đối với cái này, Chu Tự nhún vai, không để ý chút nào.

Đừng có sau lưng hãm hại ta là được.

"Từ Từ, qua đây Hình Ngọ vẫy vẫy tay với Từ Từ.

"Sư huynh Hình Ngọ có chuyện gì không?"

Từ Từ cẩn thận đi đến trước mặt Hình Ngọ.

"Dua tay ra."

Sau khi Từ Từ vươn tay ra, Hình Ngọ vẽ một ký hiệu lên tay hắn:

"Từ gia cũng có người tới, nếu bảo ngươi đi vào, ngươi hãy đưa tay cho hắn nhìn, cứ nói người vẽ ký hiệu này, không để cho ngươi vào. Bọn hắn sẽ không yêu cầu ngươi đi vào"

"Đa tạ sư huynh Hình Ngọ Từ Từ vội bái tạ.

Mặc dù không rõ là ý gì, nhưng sư huynh Hình Ngọ lớn mạnh thế nào hắn có thể hiểu.

Sau đó, Lý Cảnh Sơn quả thực không nói thêm gì khác.

Chu Tự không quen lắm.

Chín giờ.

Tất cả mọi người đều học xong uẩn dưỡng chi pháp, sẽ giảm rất nhiều việc sử dụng huyết khí chi pháp.

"Khụ khụ, ngày mai không cần đi làm, ta xin nghỉ giúp các ngươi rồi."

Mãn Giang Hồng nói với tất cả mọi người.

Lúc này Chu Tự giơ tay:

"Ta muốn hỏi "Hỏi đi Mãn Giang Hồng ra dấu xin mời.

Chu Tự thành thật hỏi:

"Có lương không?"

Đám người:

"..."

Mãn Giang Hồng suy tư một lát, họ khan hai tiếng nói:

"Các ngươi cảm thấy mặt mũi ta như thế nào?"

"Hơi tại tái"

Chu Tự đáp.

"Mặt nhỏ"

Tô Thị nói theo.

"Xinh đẹp"

Âm Túc nhỏ tiếng nói.

"Chim sa cá lặn Hàn Tô đẩy mắt kính nghiêm túc nói.

"Hoa nhường nguyệt thẹn"

Minh Nam Sở ra vẻ chững chạc đường hoàng nói.

Nói xong năm người lại nhìn về phía Từ Từ.

Bất đắc dĩ, Từ Từ chỉ có thể xấu hổ mở miệng:

"Bọn hắn nói rất đúng"

Mãn Giang Hồng:

"..."

Đều là vì nghỉ có lương sao?

Tan tầm, Chu Tự đi trên đường nhìn quanh bốn phía.

Hôm nay sư tỷ Mãn Giang Hồng nói xung quanh có rắn xuất hiện, tối hôm qua hắn cũng nhìn thấy, đột nhiên xuất hiện tất có nguyên do.

Hắn phải tìm ra hang rắn diệt cả ổ.

Lúc này Đại Địa Thần Khuyển đột nhiên gửi tin tới.

Chu Tự nhìn xem, thấy Đại Địa Thần Khuyển cũng phát hiện trong thành có thêm một đám rắn, không phải rắn bình thường, mà là linh sủng.

Bọn hắn đang tìm kiếm nguồn gốc.

Do dự một chút, Chu Tự gửi lại tin, bảo bọn hắn tiếp tục việc của bọn hắn đi.

Loại chuyện này chính hắn xử lý.

Hắn có kinh nghiệm, dù sao đã làm mười mấy năm rồi.

"Mẹ, mẹ bị sao thế?"

Chợt có âm thanh non nớt truyền đến tai Chu Tự.

Quay đầu nhìn lại, là một cậu nhóc tầm tám chín tuổi đang sợ hãi kêu to.

Trước mặt nó là một người phụ nữ nằm gục xuống, tựa hồ ngất đi.

Lúc này một số người vây lại, Chu Tự nhìn thoáng qua, phát hiện trên cổ tay người phụ nữ có một dấu răng, là rắn căn.

Cùng lúc này, Chu Tự nhìn thấy Tô Thị đang đi về phía bên này, hắn vội chạy đến kéo nàng lại.

"Ai da, làm gì đó"

Tô Thi bị lôi kéo cảm thấy không ổn.

Không biết chừng nhân cách thứ hai của Chu Tự bộc phát, lại bắt nàng giết cái gì đó.

"Người kia hình như bị rắn cắn, ngươi đi xem xem tình hình thế nào"

Chu Tự chỉ phía trước nói.

"A? Ò"

Tô Thi kinh ngạc vội đi qua.

Chu Tự nhìn chung quanh một lượt, cuối cùng thấy một thứ trong bụi cỏ.

Hắn lấy tiền xu ra định ra tay, nhưng cuối cùng lại bỏ qua, hắn cất bước đi qua.

Khi hắn ló đầu qua thì phát hiện một con Thanh Xà đang nhìn hắn chằm chằm, lè lưỡi.

Lúc này trên tay Chu Tự có ánh sáng sấm sét lóe sáng, tiếp đó điện giật làm choáng đối phương rồi cho vào trong túi.

1115 chữ

Chương 500: Loan Tin

Lát sau, Tô Thi đi đến bên cạnh Chu Tự nói:

"Trúng độc, mọi người đã tốt bụng đưa đi bệnh viện, có điều ta đã giúp nàng sơ cứu một chút, nếu không sai, có lẽ không có gì đáng ngại"

Chu Tự có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm Tô Thị:

"Hình như Tam lão bản cũng không phải là vô dụng nhỉ"

Tô Thị nhe răng cười, đắc ý nói:

"Ta cũng sẽ tiến bộ chứ, bình hoa chỉ là điểm xuất phát của ta"

Không đợi Chu Tự kịp nói gì, Tô Thi đột nhiên tỉnh ngộ nói:

"Ây da, hình như ta làm rơi đồ ăn mất rồi"

Nói rồi bèn chạy lại chỗ vừa nãy.

Chu Tự:

"..."

Tam lão bản có chút tác dùng, nhưng thể nào cũng phải mất cái gì đó.

Có lẽ đợi khi nàng không còn là tiên tử đẹp nhất tu chân giới nữa, sẽ dùng thực lực chấn động tu chân giới.

Không biết Nhị thúc Nhị thẩm sẽ có suy nghĩ gì.

Không đợi Tô Thi, Chu Tự một đường đi thẳng đến vùng ngoại ô.

Lúc hắn đến ngoại ô, phát hiện nơi này vô cùng quạnh quẽ, trong bụi cỏ lại còn có mấy thứ gì đó tồn tại.

"Thâm Uyên Chi Thành mở ra, chung quanh có không ít thứ đồ khó hiểu.

Thanh Xà bị hắn kéo từ trong cái túi ra, sau đó đánh thức, để nó trở về.

Thấy Thanh Xà sau khi tỉnh lại thì bò ra ngoài, Chu Tự theo sát phía sau, nếu như đối phương chậm một chút hắn bèn dùng chưởng tâm lôi bắt nó tăng tốc.

Xet...xet!

Chớp điện vờn quanh Thanh Xà, làm nó sợ mất mật nhanh chóng trườn lên phía trước.

Trên đường đi, Chu Tự nhìn thấy không ít rắn, vùng ngoại ô Thanh Thành cơ hồ thành ổ rắn.

So với Hắc Thử lần trước còn nhiều hơn rất nhiều.

"Có người nuôi sao? Nuôi thì nuôi, thế mà không trông kỹ, tùy tiện đả thương người"

Chu Tự quyết định giáo dục những người này một chút.

Sau đó dọn hết đám rắn, nếu đã không quản được, thì không nên giữ lại.

Trong rừng cây, rất nhiều rắn ở trên nhánh cây.

Còn có một số trốn ở dưới hốc cây.

Mà ở giữa bầy rắn ở, một vị nam tử áo xanh nhìn xung quanh, khóe miệng rộ nụ cười.

"Gần như có thể xác định, Thánh Tử chỉ là sinh sống học tập bình thường, căn bản không tàn bạo, hỉ nộ vô thường giống như trong truyền thuyết . Không chỉ có vậy, nhìn còn có chút không được thông minh lắm, thường xuyên làm mấy chuyện kỳ quái. Tin đồn quả nhiên là sai, thực lực cường đại nhất định có vấn đề. Lập đại công rồi"

Với phát hiện này, Hồ Dương nóng lòng muốn nói ra, nhưng vừa nãy đã thả ra một chút tin tức.

Như vậy người nghi ngờ sẽ ngày càng nhiều.

Danh vọng của Thánh Tử Ma Đạo chắc chắn rớt xuống ngàn trượng, nếu không phải thực lực có hạn, việc gì phải ở lại Thanh Thành?

Ở địa giới ma tu xông pha một phen, không phải càng có thể mạnh lên sao?

Việc gì phải khác thường như vậy?

Như không dám nhìn mặt người khác vậy.

Thánh Tử Ma Đạo vô lực kế thừa ma môn, như vậy sau khi chuyên gia Ma Đạo ẩn lui, địa giới ma tu sẽ lại một lần nữa dấy lên tranh đoạt.

Vù!

Trong rừng cây đột nhiên truyền đến thanh âm, có luồng khí tức cường đại ép đến.

Hồ Dương xem xét phía sau, phát hiện có bốn người lao đến, là ma môn, người của Thập Nhị Tịnh Đường, Thiên Ma điện cùng Lục Dục giới.

Sau lưng mỗi một người đều có một cái bóng, là cường giả Trận Linh ngũ phẩm.

Bọn hắn đến khiến linh sủng xung quanh e ngại, nhưng uy áp không hề nhắm đến những linh sủng này, cho nên tất cả vẫn coi như ôn hòa.

"Hồ Dương, ngươi nói là sự thật?"

Thành viên Ma môn Thiên Vương điện vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

Chuyện này liên quan rất lớn, bọn hắn hoài nghi đến nay không phải không có lý.

Chỉ là khổ nỗi chuyên gia Ma Đạo thực lực cường đại cùng danh vọng Thánh Tử như mặt trời ban trưa.

Hồ Dương nhìn bốn người vừa đến, không kinh sợ mà còn lấy làm mừng.

Vừa nãy hắn phát hiện được nhiều hơn, không kịp chờ đợi muốn công cáo với toàn thiên hạ.

"Đương nhiên là thật.

Đối mặt với lời hỏi thăm, Hồ Dương mỉm cười nói:

"Không chỉ có những gì các ngươi nhìn thấy, ta còn phát hiện thêm rất nhiều, trong đó có hình ảnh Thánh Tử hơn mười tuổi cùng tiểu yêu thú so tài, bây giờ vẫn có thể xem được.

"Tiểu yêu thú? Yêu thú cấp bậc gì?"

Tiên tử Lục Dục giới Tri Âm vội vã hỏi thăm.

Hồ Dương cười thần bí, thì thầm nói:

"Các ngươi xem thì biết.

Lúc này có một con rắn bò tới trước mặt đám người, ánh mắt nó tản ra ánh sáng nhạt.

"Nhìn mắt con rắn, có thể tiến vào trong huyễn cảnh Hồ Dương vội nhắc nhở.

Bốn người Trận Linh ngũ phẩm, không chần chờ nữa, bắt đầu tiến vào huyễn cảnh.

Rất nhanh bọn hắn nhìn thấy một vị thiếu niên tầm mười bốn mười lăm tuổi, đang cùng một con yêu thú thỏ phân cao thấp.

Tựa hồ còn có chút chật vật.

Tiên tử Tri Âm chau mày, nhìn thiếu niên có chút tương tự với Thánh Tử nói:

"Thiếu niên này nhìn bề ngoài tầm mười bốn mười lăm tuổi, tiểu yêu thú nhìn thì sức mạnh chỉ vừa mới cửu phẩm. Đích xác không hợp với uy danh Thánh Tử. Cho dù là chúng ta, mười bốn mười

lăm tuổi cũng đã Binh Giả bát phẩm, đối phó tiểu yêu thú cỡ này không thể xuất hiện bất kỳ vấn đề gì, chứ đừng nói đến chật vật"
"Đúng vậy, chúng ta còn như vậy, mà Thánh Tử 22 tuổi xé rách Nham Thạch Cự Nhân, không thể kém hơn chúng ta được. Hắn cái tuổi này ít nhất phải Đấu Giả thất phẩm, thậm chí chiến lực là Giai Linh lục phẩm. Sao có thể có thể phân cao thấp cùng yêu thú cửu phẩm?"

Ma môn Quy Nhất Nguyên nói.

1095 chữ

Chương 501: Tìm Hang Ổ

"Không chỉ có thế này, ta còn phát hiện không ít"

Hồ Dương có chút đắc ý, tiếp tục mở miệng:

"Thánh Tử của chúng ta còn thường xuyên làm ra một vài động tác quỷ dị, ngoài việc tranh đấu với một số yêu thú nhỏ, thì bình thường đến trường, thậm chí đánh hoa cỏ cây cối, cảm giác...không được thông minh cho lắm.

Chốc lát bốn người đại thể đã hiểu rõ tất cả.

Thánh Tử bọn hắn nhìn thấy bây giờ, cùng với trong truyền thuyết hoàn toàn bất đồng.

Cái gì mà khát máu như điên, giết người như ngóe, quyền trấn Cửu Châu, hoàn toàn không phải như vậy.

"Có phải là người trong thành có hiểu lầm gì với Thánh Tử hay không?"

Người Thiên Ma điện nhíu mày nói.

"Một người hiểu lầm còn được, chứ không thể người nào cũng hiểu lầm. Kỳ thật thế này ngược lại càng có thể nói rõ vấn đề, tỉ như vì sao lại để Thánh Tử ở lại Thanh Thành, vì cái gì Thánh Tử rõ ràng cường đại, nhưng vẫn chưa từng xuất hiện tại ma môn, nếu như có đủ thực lực cần gì phải để người phỏng đoán?"

Ma môn Quy Nhất Nguyên nói.

Những người khác không nói gì, phát hiện lần này cực kỳ to lớn, phá vỡ tam quan.

Mấy người đi ra khỏi huyễn cảnh, mắt đối mắt nhìn nhau.

Trầm mặc một lát, tiên tử Tri Âm của Lục Dục giới dò hỏi:

"Làm sao bây giờ?"

"Trước tiên truyền tin tức về đi, cái này chưa chắc đã là chân tướng, cần xác định thêm một lượt nữa. Có điều, quả thật có thể đập tan tin đồn lúc trước, cả hai đều là tin đồn, không đến mức vị kia sẽ nhúng tay vào. Nếu như nhúng tay.."

Nam tử Thập Nhị Tịnh Đường không nói tiếp.

Tiếp sau đó không cần phải nói tất cả mọi người đều hiểu, vậy thì cái gì cũng không thể làm tiếp, cái gì cũng không thể nhắc đến.

Nhưng bọn hắn nhận được tin tức, vị kia sẽ không nhúng tay vào chuyện của tiểu bối.

Thánh Tử trong lời đồn chiến lực ở Trận Linh ngũ phẩm, không vượt qua bình thường cũng không tính là ức hiếp.

Lần này tin đồn truyền ra, chiến lực của Thánh Tử xuống đến hạ tam phẩm, bọn hắn sẽ không thể ra tay.

Đây là do một số tiền bối rút ra, trước mắt chưa từng sai lầm.

Mấy người gật đầu, bắt đầu truyền tin tức đi.

Sau khi tin tức truyền đi, mấy người định rời đi trước, ngày mai phải vào Thâm Uyên Chi Thành.

Cần chuẩn bị một phen.

Chỉ là ngay tại lúc đám người Quy Nhất Nguyên định rời đi, Hồ Dương lại đột nhiên ngây ngẩn cả người, vô cùng kinh ngạc:

"Có người tới gần ổ xà của ta, hình như là đi về phía chúng ta"

"Đạo tu?"

Có người hỏi.

"Không thể nào, một vài đạo tu cũng vô cùng khắc chế, không ở xung quanh phát sinh xung đột với chúng ta.

Nơi này vẫn là địa giới ma tu, mặc dù bọn hắn có thể tới, nhưng sẽ không dám phô trương quá mức"

Ma môn Quy Nhất Nguyên lắc đầu nói.

Thế là mấy người khác bèn để tâm, tò mò không biết người nào tới.

"Ta cảm nhận một chút"

Tiên tử Tri Âm bắt đầu thi pháp.

Một lát sau, nàng lắc đầu nói:

"Không được, hình như đối phương đã che giấu khí tức"

Che giấu khí tức, vậy thì Hồ Dương làm sao phát hiện ra được? Bốn người nhìn về phía Hồ Dương.

"Ta phát hiện ra nhờ phản ứng của linh sủng, hình như đối phương không có kinh nghiệm gì"

Hồ Dương giải thích.

Rõ ràng ẩn giấu khí tức, nhưng vẫn bị phát hiện, chứng tỏ đối phương là người mới.

Nhất thời mấy người cũng không quá để ý.

"Ở ngay phía trước, đi qua nhìn một chút"

Hồ Dương cất bước đi lên phía trước.

Bốn người còn lại do dự một chút rồi cũng đuổi theo, với tu vi Trận Linh ngũ phẩm của bọn hắn, quanh đây ít có đối thủ.

Ánh trăng chiếu xuống rừng cây, như là tấm màn bạc bao trùm mặt đất, gió nhẹ chầm chậm lộ ra hàn ý.

Người bình thường ở chỗ này tất nhiên sẽ vô ý thức kéo kín quần áo, chống lại cái lạnh.

Mà dưới đại thụ, Ma Kiếm Không Minh không chút cảm giác gì, hắn nhắm mắt dưỡng thần, im lặng không nhúc nhích.

Chung Hổ cùng Bạch Cẩm ở bên cạnh có chút do dự, đã trễ thế này rồi, Thánh Tử vẫn không hề xuất hiện, chẳng lẽ suy đoán của bọn hắn đã sai.

Tiếp đến quả thực đúng là tai họa.

Theo như bọn hắn biết, Ma Kiếm Không Minh lúc ở hạ tam phẩm cũng tu Phá Thiên Ma Thể, vì tiếp sau đó không thể dung nhập, mới đổi sang Ma Kiếm.

Có thể tai hại vẫn luôn tồn tại, đó chính là tính cách hiểu không thấu, hỉ nộ vô thường.

Khát máu cũng trong đó, tàn nhẫn chỉ là cơ bản.

Chọc vào hắn, rất ít người có kết cục tốt.

Nếu không phải tu vi khác nhau một trời một vực, bọn hắn đã sớm rời khỏi cái nơi này.

"Hi vọng đêm nay Thánh Tử sẽ ra ngoài, nếu không..."

Chung Hổ cảm thấy mình sắp không sống được lâu nữa rồi.

Bạch Cẩm cũng không còn mỉm cười, mồ hôi lạnh trên trán nàng chảy ra.

"Sư huynh, chúng ta thế này có coi là đồng sinh cộng tử không?"

Nàng đột nhiên mở miệng nói.

Chung Hổ trầm mặc một lát, gật đầu nói:

"Cũng đúng"

"Nếu như lần này mà sống sót, lần sau gặp phải nguy hiểm, sư huynh không đến bước đường cùng, có thể đừng bỏ ta lại, được không?"

Bạch Cẩm vuốt vuốt mái tóc dài, cười có chút gượng ép.

Gió thổi vù vù, tóc dài của Bạch Cẩm tung bay theo gió, mùi hương nhẹ nhàng từ mái tóc bay vào mũi Chung Hồ. Mùi thơm kỳ quái khiến hắn tin tưởng Bạch Cẩm thêm mấy phần, vừa mới định đồng ý, đột nhiên tỉnh ngộ, trầm giọng nói:

"Vậy để lần sau rồi nói"1093 chữ

Chương 502: Khiêu Khích

Bạch Cẩm cũng không để ý, chỉ cười yếu ớt nói:

"Chung sư huynh thật sự là ý chí sắt đá"

Chung Hổ chỉ im lặng trầm mặc.

Bạch Cẩm bàng môn tà đạo, hắn không muốn cường điệu thêm nữa.

Vù!

Gió lớn vù vù mãnh liệt, khác với gió lạnh vừa nãy, lần này gió lớn ẩn chứa sức mạnh dao động.

Hai người lập tức nhìn về phía dưới Ma Kiếm Không Minh đang nhắm mắt dưỡng thần dưới gốc cây. Quả nhiên, hắn mở mắt ra.

"Tới rồi, có người không rõ tới gần Hồ Dương Ma Kiếm Không Minh quay đầu nhìn chỗ Hồ Dương.

Chung Hổ cùng Bạch Cẩm kinh hãi, đồng thời cũng có chút mừng rỡ, Thánh Tử tới?

Ma Kiếm Không Minh thu hồi ánh mắt, nhìn về phía hai người Chung Hổ, giọng như thương lượng nói: "Chúng ta đứng xa xa nhìn xem, thế nào?"

"Đều nghe theo dặn dò của tiền bối"

Chung Hổ cùng Bạch Cẩm cung kính nói.

Ma Kiếm Không Minh mỉm cười, phóng lên phía trước:

"Vậy thì đi thôi, đi xem xem Thánh Tử có hào nhoáng như bên ngoài hay không Trên cây.

Ma Kiếm Không Minh giẫm lên lá cây từng chút đi lên phía trước, thấy tiền bối như vậy, Chung Hổ cùng Bạch Cẩm cũng chỉ có thể đi theo.

Bọn hắn hứng ánh trăng đi ra ngoài bìa rừng, bên kia có không ít linh xà, là linh sủng của Hồ Dương.

"Nghe nói Thánh Tử ở Thanh Thành chỉ có đọc sách, thậm chí còn khá bình thường. Một số người suy đoán, thực lực của Thánh Tử không như trong lời đồn, tất cả đều là cố ý thổi phồng mà thôi"

Tiếng của Ma Kiếm Không Minh đột ngột vang lên, hắn không hề quay đầu mà vẫn duy trì tốc độ như cũ phi lên phía trước, giọng nói của hắn không mang chút mảy may cảm xúc nói:

"Các ngươi thấy thế nào?"

"Không thể nào"

Chung Hổ lập tức tỏ rõ thái độ:

"Thực lực của Thánh Tử ta đã thể nghiệm qua, cũng hiểu rất rõ, tuyệt đối không thể là giở trò bịp bợm"

"Nhưng mà thứ Hồ Dương phát hiện ra cũng cực kỳ chân thực, hắn phát hiện Thánh Tử mười lăm mười sáu tuổi, vẫn còn so cao thấp cùng yêu thú cửu phẩm"

Ma Kiếm Không Minh nói, giống như đang biện luận.

Hồ Dương phát hiện ra cái gì? Chung Hổ hơi ngạc nhiên.

Sau một chút do dự, hắn nói:

"Có lẽ tiền bối gặp một lần, sẽ biết Thánh Tử đáng sợ thế nào"

Ma Kiếm Không Minh đột nhiên lộ ra tươi cười:

"Hi vọng người đến là Thánh Tử"

Chúng ta cũng hi vọng. Bạch Cẩm cùng Chung Hổ nghĩ thầm trong bụng.

Cùng lúc đó, Chu Tự đi theo Thanh Xà đến trước rừng cây.

"Cũng xa gớm, có điều rắn quanh đây thật sự nhiều, nếu không phải lấy vòng tay náu đi, không biết đã chạy mất bao nhiêu"

Nói rồi hắn ném hạt dưa ra, tách tách tách!

Tiếng động trầm đục vang lên, diệt sạch số rắn nhìn thấy xung quanh.

Số lượng quá lớn, hắn không cách nào chôn từng con một, lát nữa bảo Đại Địa Thần Khuyển tới giở mặt đất một cái là được.

Lúc Chu Tự đang định tiếp tục bước lên, Thanh Xà đột nhiên dừng lại, giống đã tìm được tổ. "Đến rồi?"

Đang nghi hoặc, hắn nhìn thấy trong rừng cây có người bước đến, lập tức hiểu ra:

"Hóa ra là người nuôi rắn đã tới.

Dưới ánh trăng, rừng cây sáng tỏ, Chu Tự một mình đứng thẳng nhìn phía rừng cây.

Mà trong rừng cây cũng vụt xuất hiện năm bóng người.

Chính là năm người Hồ Dương.

Khi bọn hắn đi ra nhìn thấy Chu Tự, tất cả đều kinh ngạc.

Thánh Tử?

Cho dù đã thấy được một vài hình ảnh vô dụng của Thánh Tử, bọn hắn cũng không dám quá mức buông lỏng. Danh tiếng Thánh Tử quá cao, khiến bọn hắn không thể không nghiêm túc đối đãi.

Chỉ là khi bọn hắn nhìn thấy linh xà nằm la liệt xung quanh, lại không nhịn được nghĩ đến thiếu niên Chu Tự chỉ cùng tiểu yêu thú so tài.

Quả nhiên...

Thánh Tử chỉ biết ngược sát tiểu yêu thú sao?

Nhất thời, bọn hắn nhìn Chu Tự cũng bớt đi chút kính sợ.

"Những con rắn này là của các ngươi?"

Thấy năm người xuất hiện, Chu Tự chỉ đám rắn trên đất rắn hảo tâm nhắc:

"Nuôi rắn phải trông kỹ"

"Nếu như không trông kỹ thì làm sao bây giờ?"

Hồ Dương nhìn chầm chầm Chu Tự nhẹ giọng hỏi.

"Vậy thì đừng có nuôi"

Chu Tự đáp.

"Vậy nếu ta càng muốn nuôi thì sao?"

Hồ Dương hỏi tiếp.

Hồ Dương đang gây hấn với Thánh Tử, đám người Quy Nhất Nguyên cau mày.

Lo lắng đồng thời lại có chút chờ mong, vì dáng vẻ Thánh Tử biểu hiện ra, xác thực không có đáng sợ như trong lời đồn.

Lại còn xoắn xuýt vấn đề nuôi rắn, hệt như đứa trẻ vô tri.

Ngu xuẩn lại ấu trĩ.

Chu Tự nhíu lông mày, cảm giác đối phương đang cố tình gây sự, quan sát một lát mới nói:

"Các ngươi là tu chân giả?"

"Tại hạ Hồ Dương của Xà Đường trong Thập Nhị Tịnh Đường"

Hồ Dương chắp tay khách khí với Chu Tự:

"Hôm nay gặp Thánh Tử, đúng là nghe danh không bằng gặp mặt"

Chu Tự:

"..."

Ma tu? Nhìn có vẻ không tử tế lắm, khó trách lại tùy ý ngang ngược như vậy. Liếc xung quanh một chút, hắn phát hiện có rất nhiều rắn đang đến gần đây.

Ngay từ đầu, Nguyệt tỷ, Thu tỷ đã nhắc nhở hắn, Ma Đạo luôn có một số người rất phiền phức.

Hồ Dương này có lẽ là tên như vậy.

"Nghe đồn đều là giả, với lại ta cũng không có hứng thú với ma môn, kỳ thật các ngươi không cần để ý đến ta Chu Tự nói, chỉ chỉ đám rắn xung quanh:

"Đã nuôi sủng vật thì phải trông nom kỹ càng, nếu không sẽ dễ chết mất "Nếu như không chết, nuôi nhiều như vậy làm gì?"

Hồ Dương càng phát hiện Thánh Tử miệng cọp gan thỏ.

1083 chữ

Chương 503: Lần Thứ Hai Nghe Được

Quy Nhất Nguyên ở phía sau, lông mày nhăn lại, hắn cũng cảm giác được, Thánh Tử có hơi không bằng tiếng tăm.

Tiên tử Tri Âm của Lục Dục giới nhìn Chu Tự, dáng vẻ xem kịch vui.

Mà ở xa xa trên tán cây, Ma Kiếm Không Minh nhếch khóe môi, giống như cảm khái nói với hảo hữu:

"Ngươi xem, Thánh Tử chẳng có khí thế gì."

Chung Hổ nhìn trân trân vào Chu Tự, vẫn cảm thấy hoảng sợ, nhờ có Ma Kiếm Không Minh, hắn có thể nghe rất rõ cùng cuộc đối thoại giữa bọn hắn.

"Từ đầu đến cuối vãn bối đều cảm thấy Hồ Dương đang tự tìm chết.

Hắn nói chân tình.

"Thật sao? Ngươi thật có lòng tin với Thánh Tử Ma Kiếm Không Minh cười khẽ, nói.

Chung Hổ cúi đầu không nói nữa.

Lời của Hồ Dương, nhất thời Chu Tự không cách nào phản bác, nghĩ thầm người sống lâu quả nhiên đều rất hiểu biết.

Nhưng cứ thế bỏ mặc sủng vật cũng không phải là biện pháp, phải dạy đối phương cách làm người.

Vừa vặn thử một chút uy lực của Khai Sơn Pháp.

Nhưng chưa đợi hắn lên tiếng, Hồ Dương đã tiếp tục nói:

"Lần này khó có dịp được nhìn thấy Thánh Tử, đột nhiên có một thỉnh cầu. Nghe đồn thực lực của Thánh Tử đã đến Trận Linh ngũ phẩm, tại hạ tài hèn học mọn, trước mắt chỉ còn cách Trận Linh ngũ phẩm có một chút xíu. Tuy có chỗ không bằng, nhưng vẫn hy vọng có thể khiêu chiến Thánh Tử, mở mang Trận Linh của Thánh Tử một chút . Hi vọng Thánh Tử chớ hạ thủ lưu tình, cho dù chết dưới tay Thánh Tử cũng không hối tiếc. Như vậy cũng dễ tâm phục khẩu phục với Thánh Tử Thánh Tử Ma Đạo nói không có chút hứng thú nào đối với ma môn, căn bản không cần phải nghe loại lời này.

Thật và giả không quan trọng, quan trọng là có Thánh Tử này tồn tại.

Nghe vậy, Chu Tự hơi bất ngờ nhìn Hồ Dương:

"Đây là ta lần thứ hai nghe được loại yêu cầu này "

"Vậy là Thánh Tử đồng ý?"

Hồ Dương vui vẻ nói. Cho dù thực lực của Thánh Tử có thật sự là Trận Linh ngũ phẩm, phía sau hắn cũng có bốn người Trận Linh ngũ phẩm, còn có tiền bối Xà Đường âm thầm quan sát.

Cũng không đáng ngại.

Đây là thời cơ tốt nhất để gỡ danh vọng của Thánh Tử xuống, tuyệt không thể bỏ lỡ.

"Mở mang Trận Linh sao?"

Chu Tự hỏi.

"Đúng, hi vọng Thánh Tử toàn lực ứng phó"

Hồ Dương chân thành nói.

Những người khác cũng đang mong đợi.

"Ngươi đã nghiêm túc như vậy, ta cũng không thể qua loa, vậy có thể bắt đầu chưa? Ta còn vội về"

Chu Tự hỏi.

Hồ Dương nhấc hai tay, chung quanh vô số linh xà như sóng triều phun trào, bắt đầu bao vây công kích Chu Tự: "Có thể diện kiến đến Phá Thiên Ma Thể của Thánh Tử, cũng không uổng công chuyến này Hồ Dương động thủ, những người khác đều đang ngó chừng Chu Tự, Ma môn Quy Nhất Nguyên, Lục Dục giới tiên tử Tri Âm, cùng đám người Ma Kiếm Không Minh đứng xem ở phía xa.

Mỗi người đều đang đợi Chu Tự ra tay, đều muốn biết được Thánh Tử trong lời đồn, rốt cục có tàn bạo hay không, khát máu hay không.

"Nếu ngươi đã chờ mong đến vậy, ta cũng chỉ có thể thử thỏa mãn ngươi"

Chu Tự vừa dứt lời, đã lấy ra Phá Thiên Chiến Kích.

Tiếp đó mở ra Phá Thiên Ma Thể.

Ma chủng, đi ra làm việc.

Uỳnh!

Ma khí thuộc về Phá Thiên Ma Thể bắn ra.

Ánh sáng đỏ sậm hiện ra trong mắt Chu Tự, sau đó bao trùm toàn thân, Phá Thiên Chiến Kích cũng khôi phục lại.

Phá Thiên Ma Thể hiện ra, khiến những người khác bất ngờ, đột nhiên bọn hắn lại không thể cảm giác được đây là Phá Thiên Ma Thể, dù sao cũng không giống như bọn hắn biết lắm. Đến khi bọn hắn kịp nhận ra lúc, chuyện khiến bọn hắn càng thêm hoảng sợ đã phát sinh.

Sau lưng Chu Tự bắt đầu xuất hiện văn tự, cùng với sự xuất hiện của văn tự, có tiếng vang hào sảng truyền ra.

"Chư Thiên Ma Thần nghe ta thuyết pháp Uỳnh!

Uỳnh!!

Uỳnh!!!

Thiên âm ầm ầm chấn động tứ phương, rung động đất trời.

Ầm!

Ma khí cuồn cuồn phóng lên tận trời, nuốt trôi tất thảy, hủy diệt bốn phương.

Chư Thiên Ma Thần bái lạy.

Ma Đạo Văn Thư hiện ra sau lưng Chu Tự, tiếng của Văn Thư cuồn cuộn mênh mang.

Ma ý dẫn động thiên địa, cuồn cuộn mà đến.

Thiên địa vạn vật xảy ra biến hóa, cát đá hoa cỏ cây cối được mang theo Ma Thần chi ý.

Chư thần đầy trời bao trùm toàn bộ khu rừng.

Cùng lúc đó, tiếng gầm giận dữ kinh thiên động địa.

Rống!

Hung thú Phá Thiên hóa thành màu đỏ sậm phóng lên mây xanh, sau đó ngưng tụ thân ảnh.

Nó hiện ra vô cùng to lớn.

Vặn vẹo, khát máu, tàn nhẫn, như thủy triều xé mở đại địa, chấn vỡ sinh linh.

Tất cả những gì tới gần Linh Xà đều tan biến trong tích tắc.

Hung thú Phá Thiên xem thường tất cả, chỉ là Linh Xà cũng xứng cùng tồn tại với nó?

Ầm!

Ma ý khủng bố, vặn vẹo đáng sợ, chấn động làm tất cả mọi người đều đinh tai nhức óc.

Khi họ nhìn về phía ma ý đỏ sậm bên kia, cảm giác vô cùng khủng bố sinh sôi lan tràn trong lòng, không dậy nổi chút chiến ý nào.

Đây là Thánh Tử Ma Đạo?

Sao có thể như vậy?

“Sao lại là Ma Đạo?"

Âm thanh vang vọng tiếp tục truyền ra, Chư Thiên Ma Thần vờn quanh bốn phía.

Đừng nhắc đến Hồ Dương, cho dù là Ma Kiếm Không Minh đứng từ xa nhìn cũng chấn động, vô ý thức rơi xuống mặt đất, bắt đầu lui lại.

Đám người Chung Hổ đã khó đứng thẳng.

1104 chữ

Chương 504: Quy Củ Cũ

Cùng lúc đó, ánh sáng đỏ sậm kia bắt đầu di động, theo hành động của hắn, Chư Thiên Ma Thần di động theo, như nhìn Vương Giả mà hành động.

“Ma đạo? Hiện ra từ tùy tâm, đi ra từ ý niệm, trên có thể hái sao trời, dưới có thể trấn Cửu Châu. Lập thân giữa trời đất, không chịu nhục, không khuất phục. Đây là Ma Đạo"

Giọng đọc kết thúc, Chu Tự cầm Phá Thiên Chiến Kích trong tay, từng bước một đi đến trước mặt Hồ Dương, mỗi bước hắn đều có thể tạo nên Ma Thần cộng hưởng, thiên địa chấn động.

Khi văn thư kết thúc, nhảy lên một cái, từ trên cao nhìn xuống nhìn Hồ Dương, nói khẽ:

“Thôn Thiên Diệt Địa"

Hô!

Phá Thiên Chiến Kích vung lên, Ma Đạo chân ý hội tụ, Chư Thiên Ma Thần nhìn chăm chú, hung thú Phá Thiên hưng phấn vô cùng.

Lúc này ma ý ngập trời, hung ý hội tụ, Thôn Thiên Diệt Địa.

Một kích này vung đến chỗ Hồ Dương.

Hồ Dương đã Giai Linh cấp bốn bị Ma Đạo chân ý áp xuống, căn bản không thể động đậy.

Sợ hãi chiếm cứ tất cả, hắn nhìn qua Chu Tự muốn cầu xin tha thứ, nhưng há miệng lại không cách nào nói ra tiếng.

Đây chính là uy áp của Thánh Tử Ma Đạo, ma uy vô cùng, không cho nghi ngờ.

Hắn dùng sinh mệnh để chứng minh tất cả.

Oanh!

Tiếng vang rơi xuống, Hồ Dương nhắm mắt lại.

Ầm!

Chiến kích đập xuống, Hồ Dương vỡ vụn, sức mạnh cũng theo đó khuếch tán, ánh sáng đỏ sậm quét ngang mọi nơi.

Bốn người phía sau bị lực lượng lướt qua, cho dù họ có phòng ngự, nhưng tất cả phòng ngự lại như pha lê, vỡ vụn tan rã.

Hô!

Ầm!

Bốn người bay ra ngoài, miệng phun máu tươi, ngã xuống đất không dậy nổi.

Vì Thánh Tử đứng ngay trước mặt họ, uy áp Ma Đạo trấn áp tất cả.

Họ khó mà động đậy.

Hồ Dương chết, chỉ mới vừa đối mặt, vừa bắt đầu đã kết thúc.

Hiện tại khu rừng như vùng đất của Chư Thiên Ma Thần, người ở trung tâm chưa nói gì, Ma Thần vẫn đang chờ đợi lắng nghe ma ý.

Yên tĩnh im ắng.

Trán Ma Kiếm Không Minh rịn ra mồ hôi lạnh.

Một kích vừa rồi, hắn ngửi được mùi vị của tử vong.

Thánh Tử...

Có khả năng vượt cấp?

Ý tưởng này làm tim hắn kinh hoảng không thôi, hắn lấy thái độ bề trên tới đây xem chiến, cũng chưa từng nghĩ đến sẽ trở thành bên yếu thế.

Lúc này Chu Tự nhìn chằm chằm mặt đất, Phá Thiên Chiến Kích tạo nên trên mặt đất, trong hố chỉ có một vũng máu.

Hồ Dương cứ như vậy ở lại nơi này.

“Hắn hẳn là chết cũng không tiếc nhỉ?"

Chu Tự nghĩ thầm.

Sau đó hắn ngẩng đầu nhìn về phía bốn người khác, mặt không chút thay đổi nói:

“Hồ Dương không thể giữ lại thi thể, cứ chôn như vậy có chút tịch mịch. Các ngươi có muốn suy nghĩ chút biện pháp hay không?"

Giọng nói vừa kết thúc, ma ý phun trào.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Bốn người bị Ma Đạo chân ý càn quét, một lần nữa trọng thương, thân thể vỡ vụn máu tươi tung tóe khắp nơi.

E ngại, hoảng sợ, lạnh người.

Đối mặt Thánh tử đáng sợ như vậy, lòng họ mang đại khủng bố, không thể nói rõ, không dám chống cự.

Nhưng lời của Thánh tử là để họ chôn cùng Hồ Dương sao?

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng bốn người lạnh một nửa.

Họ thầm mắng mình ngu xuẩn, tại sao lại muốn tới chất vấn Thánh tử?

Tri Âm tiên tử hối hận không thôi, nếu nghe sư đệ cũng không trở thành như thế...

Sư đệ?

Trong lúc nhất thời nàng nhớ tới sư đệ nói tới tình cảnh gặp phải, đây không phải giống y đúc với nàng sao?

Dâng lên máu thịt, có thể cầu một chút hi vọng sống.

Cuối cùng nàng cũng hiểu ra ý tứ của những lời này, nhưng đời này nàng không muốn lại hiểu ra.

Răng rắc.

Tri Âm tiên tử cắn răng kéo xuống một tay, quỳ một gối xuống, đưa cánh tay dâng lên:

“Lục Dục giới Tri Âm, nguyện ý dùng một tay giúp Hồ Dương bổ sung thân thể, xin Thánh tử cho phép"

Chu Tự nhìn chằm chằm Tri Âm tiên tử, nghĩ thầm Ma Đạo quả thật là Ma Đạo, mỗi kẻ đều có bản tình thật như vậy.

Lần sau cứ yêu cầu họ như vậy.

Hắn thu chiến kích lại, bình tĩnh nói:

“Chuẩn"

Lời vừa ra, Tri Âm tiên tử vui mừng, trốn được một kiếp.

Răng rắc!

Răng..rắc!

Răng rắc!

Còn lại ba người, một người cắt tay, hai người cắt chân, cùng đưa lên tứ chi.

Người Thiên Ma Điện lấy ra một miếng thịt, sung làm thân thể.

Về phần thịt lấy ở đâu...

Mọi người biết rõ trong lòng, không có chế giễu, nhiều hơn chính là may mắn và cảm kích.

Chu Tự cúi đầu nhìn thân thể trong hố, suy tư chốc lát nói:

“Thiếu cái đầu nha Bốn người lại thấp thỏm lo âu.

Song lần này làm họ ngoài ý muốn chính là Thánh tử cũng không nhìn về phía họ.

“Từ lúc bắt đầu đã cảm giác có người nào đang rình coi ta Chu Tự quay đầu nhìn về nơi xa.

Hắn vừa nhìn, Chư Thiên Ma Thần cũng đưa ánh mắt qua, hung thú Phá Thiên còn hóa thành ánh sáng đỏ sậm dũng mãnh lao tới.

Oanh!

Lực lượng vô hình va vào nhau.

Ma Kiếm Không Minh thầm kêu không tốt.

Mình bị phát hiện, đồng thời Thánh tử muốn cái đầu trên cổ hắn.

Ma Thần nhìn chăm chú, hung thú nhìn chằm chằm, làm tinh thần Ma Kiếm Không Minh hơi không tập trung.

Ma uy khủng bố, ngay cả hắn cũng không thể hoàn toàn chống cự.

“Phá Thiên Ma Thể đỉnh cao, Ma thể chân chính, ta có thể cảm giác thân thể ta đang run rẩy. Xung quanh mọi thứ đều đang vặn vẹo, lộ ra khát máu, ta bị áp chế, không nhất định có thể thắng. Làm sao bây giờ?"

Ma Kiếm Không Minh hối hận, hắn không nên tới.

1124 chữ

Chương 505: Đều Là Huynh Đệ, Có Thể Cho Ta Một Cái Đầu Hổ Không?

Thánh Tử muốn giết hắn, căn bản không cần lý do, chỉ cần đủ mạnh là được.

Chỉ khi nào ra tay phải có một bên chết, nhất định người chết không phải Thánh Tử.

Làm sao bây giờ? Phải làm sao?

Đối mặt với ánh mắt của Thánh Tử, Chư Thiên Ma Thần nhìn chăm chú, Ma Kiếm Không Minh mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Cường đại, quá cường đại.

Hắn càng cảm giác Thánh Tử đáng sợ, ma uy không ai bì nổi.

Ngay khi nội tâm Ma Kiếm Không Minh giãy dụa, đột nhiên một giọng nói truyền ra.

Là Chung Hổ quỳ một chân trên đất lớn tiếng nói:

“Thánh tử, là ta, Chung Hổ Giọng nói đột nhiên làm Chư Thiên Ma Thần thu hồi ánh mắt, hung thú cũng theo đó lui tán.

Chung Hổ thấy thế nhanh chóng đi về phía Chu Tự.

Vừa đến trước mặt Chu Tự, hắn quỳ một chân xuống đất đưa đầu hổ ra nói:

“Hổ Tử nhà ta trước khi chết hi vọng có thể đến giúp Thánh Tử.

Hổ Tử nhà ngươi thật là nhân nghĩa, Chu Tự âm thầm chửi thề, lập tức nói:

“Vậy thì chôn cùng một chỗ đi.

Ngừng tạm hắn nhìn chằm chằm Chung Hổ nói:

“Hình như ngươi mạnh lên.

“Giai Linh cấp sáu, may mắn có Thánh Tử, nếu không sẽ không có Chung Hổ hôm nay Chung Hổ cúi đầu cung kính nói.

Nói xong giúp đỡ chôn Hồ Dương.

“Mới cấp sáu? Còn phải thăng cấp nhanh lên.Chu Tự nghĩ thầm cấp sáu không đủ để hắn thử đặc hiệu.

Lại nói chuyện với Chung Hổ vài câu, Chu Tự nhìn về phía bốn người nơi xa nói:

“Các ngươi, còn nuôi rắn không?"

“Không, không nuôi, vốn chúng ta cũng không nuôi"

Bốn người hoảng sợ lắc đầu.

“Nuôi sủng vật phải coi trọng, nếu không sẽ dễ chết"

Chu Tự tốt bụng nhắc nhở.

Mà vào tai bốn người thì đây chính là uy hiếp, nếu lại có sủng vật ở Thanh Thành, cả người cũng giết chung.

Bốn người tuyên bố tuyệt đối không nuôi sủng vật.

Sau đó, Chu Tự thu hồi Phá Thiên Chiến Kích, quay người rời đi.

Lúc lâu sau khi hắn rời đi, Ma Đạo chân ý biến mất, Chư Thiên Ma Thần hóa thành hoa cỏ cây cối bình thường.

Mọi thứ khôi phục lại bình tĩnh, như cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Đám người Quy Nhất Nguyên chật vật không chịu nổi, nhưng cuối cùng cũng bảo vệ được tính mệnh.

Bốn người cười khổ, coi như là đại hạnh trong bất hạnh.

Chung Hổ cũng nhẹ nhàng thở ra, lúc này Bạch Cẩm đi đến bên cạnh hắn, vẻ mặt ngạc nhiên:

“Sư huynh, ngươi có bao nhiêu cái đầu hổ?"

Chung Hổ lườm lườm nàng, không nói gì.

Át chủ bài không thể tùy ý bại lộ.

Cùng lúc đó Ma Kiếm Không Minh xuất hiện bên cạnh hắn, vỗ nhẹ nhẹ vai hắn.

“Tiền...tiền bối"

Chung Hổ cung kính nói.

“Xa lạ"

Ma Kiếm Không Minh nhìn chằm chằm Chung Hổ, bình tĩnh nói:

“Về sau ngươi với ta xưng huynh gọi đệ là được, tất cả mọi người là ma tu, không cần phân rõ ràng như vậy"

Nếu không nhờ Chung Hổ, khả năng lần này hắn cũng không thể trở về.

Thánh Tử Ma Đạo cái thế vô song, làm hắn kính sợ như vậy, cái trước là Thiên Vân Đạo Tông Đạo Tử.

Có lẽ cuối cùng hai người kia cũng có một trận chiến.

Nghe vậy, Chung Hổ sợ hãi.

“Quyết định như vậy đi, ngươi không cần nhiều lời, có điều vi huynh có một yêu cầu quá đáng"

Ma Kiếm Không Minh chân thành nói.

“Tiền...Sư, sư huynh mời nói"

Thấy Ma Kiếm Không Minh nhíu mày, Chung Hổ chỉ có thể sửa lại xưng hô.

“Có thể cho vi huynh một cái đầu hổ không?"

Ma Kiếm Không Minh nói.

Chung Hổ:

"..."

Hắn đương nhiên là gật đầu đáp ứng.

Tốt bụng “nhắc nhở” đám người Quy Nhất Nguyên đừng làm khó dễ Chung Hổ, Ma Kiếm Không Minh mới xách đầu hổ rời đi.

“Sư huynh, các ngươi đồng sinh cộng tử, hoạn nạn thấy chân tình, có thể cũng cho ta một cái đầu hổ không?” Bạch Cẩm mỉm cười tới gần Chung Hổ.

“Sư muội cùng ta cùng chung hoạn nạn, vì sao không đưa ta một cái đầu chuột? Ngược lại đòi đồ của ta?"

Chung Hổ lạnh lùng nói.

Bạch Cẩm phối hợp nói:

“Sư huynh thật đúng là vô tình.

Ngừng tạm, Bạch Cẩm quyến rũ nói:

“Hay là ta đưa sư huynh đầu chuột, sư huynh đưa ta đầu hổ?"

“Sư muội tự giữ chơi đi Chung Hổ chào hỏi đám người Quy Nhất Nguyên rồi rời đi.

Dưới trăng tròn, hai bóng người đứng thẳng giữa không trung, không ai có thể nhận ra được họ.

“Chậc...chậc, đây là Ma Đạo Văn Thư đi? Chu sư đệ không chỉ có Trận Linh cấp năm, còn xem Ma Đạo Văn Thư như trận linh. Thật sự là cao minh, Phá Thiên Ma Thể màu đỏ sậm, thật sự là lộng lẫy"

Hình Ngọ vừa cười vừa nói.

“Khụ khụ, lần trước chúng ta nhận ra được Ma Đạo chân ý, lúc ấy Chu sư đệ vừa mới tiến giai Trận Linh cấp năm. Có điều vẫn luôn không nhận ra được tu vi của hắn đã cao thâm như vậy"

Mãn Giang Hồng liên tục họ hai tiếng nói.

Hình Ngọ gật đầu, cảm khái:

“Sóng sau đè sóng trước, cùng giống sư đệ Đạo Tử, cũng có thể vượt qua phụ mẫu họ"

“Nói đến sư đệ Đạo Tử, sư huynh cảm thấy kỳ quái không? Ma Đạo Văn Thư lại là đồ của sư đệ Đạo Tử. Sao Chu sư đệ có thể có? Khụ khụ.

Mãn Giang Hồng che miệng, sắc mặt tái nhợt.

“Ai biết được? Đều ở Thanh Thành đại khái có quen biết đi, chuyện của tiểu gia hỏa chúng ta cũng không cần phải biết đến. Có điều tu vi của Chu sư đệ thật sự là kỳ quái. Nhìn bề ngoài là tu Chu Thiên Kinh, ở Đấu Giả cấp bảy. Trên thực tế tu lại là Phá Thiên Ma thể, ở Trận Linh cấp năm, nhưng mà...Những thứ này đều không phải thực lực mạnh nhất của hắn. Lúc trước đánh với ta mới là thực lực chân chính của hắn. Ba loại lực lượng khác biệt, sao hắn có thể làm được?"

Hình Ngọ cực kì chấn kinh.

1109 chữ

Chương 506: Vô Dụng Chứ Không Ngốc

“Dù thế nào, biểu hiện hôm nay của Chu sư đệ, xác thực phù hợp lời đồn. Tàn nhẫn khát máu, tư tưởng vặn vẹo.

Khụ khụ!!!"

Mãn Giang Hồng yếu ớt nói.

"Ha...ha."

Hình Ngọ cười to:

“Mấy tên tiểu tử của thư viện này kỳ thật đều rất thú vị"

Mắt nhìn mặt Mãn Giang Hồng tái nhợt, Hình Ngọ lại nói:

“Trở về đi, sư muội như sắp bị lạnh vậy.

"Dạ"

Mãn Giang Hồng gật gật đầu:

“Ngày mai họ phải vào Thâm Uyên Chi Thành, ngoài thành hẳn cũng sẽ xảy ra chút chuyện, chúng ta cũng cần chuẩn bị một chút.

Hình Ngọ cười không nói.

Có thể gặp lại thức thần minh, hắn cực kì chờ mong.

Trước kia là hắn nhỏ yếu, chỉ có thể đứng ở phía sau, nhưng lúc này không giống ngày xưa.

Thứ bảy, sáng sớm.

Mặt trời đỏ rực nhô lên từ đường chân trời, mang theo chút ấm áp.

“Không ngờ hôm nay lại có mặt trời.

Chu Tự đứng trên ban công nhìn mặt trời mọc gần đó mà cảm khái.

Tối hôm qua, trên đường trở về dọn dẹp không ít dã quái, thuận tiện để Đại Địa Thần Khuyển đi lục lọi mặt đất một chút.

Không đến mức tạo ra ảnh hưởng gì.

Nghe Đại Địa Thần Khuyển báo cáo, nói rằng bọn Tam lão bản cũng dọn không ít dã quái.

Thông minh như Tam lão bản chắc là rất khó phát hiện có dã quái vào thành, nên chắc hẳn là do đại lão bản và nhị lão bản dẫn đường.

Có lẽ đây là thành kiến của hắn, vì Nguyệt tỷ đã nói thay Tam lão bản mấy lời tốt đẹp.

Nói Tam lão bản là vô dụng chứ không phải ngốc.

Chu Tự không tán đồng, vô dụng khác ngu ngốc nhiều lắm sao?

Thu tỷ nói vô dụng là cái gì cũng biết nhưng vào thời điểm mấu chốt thì cũng sẽ như xe bị tuột xích.

Sau khi Chu Tự suy nghĩ lại thì vẫn không tán đồng.

Tam lão bản sẽ thêm khối lượng công việc cho hắn, mặc dù cũng sẽ làm thêm giờ, có thể quản lý tài vụ của tiểu cô nương Âm Túc, mấy lần gần đây đều học tập nhưng mỗi lần đều bị phản bác lại.

Thở dài một hơi, Chu Tự không nghĩ đến những chuyện này nữa mà xem đan điền bên trong.

Lúc này ma chủng đã trở lại cương vị, bắt đầu ăn cơm, vẫn còn dáng vẻ nhiệt tình giống hệt buổi sáng.

Quanh thân nó có hào quang đen trắng xoay tròn, là Ma Đạo Văn Thư.

Hiệu quả tẩy rửa của nhị thúc vẫn còn, mà tiền lương còn nhiều hơn cả trước đây.

Nhưng chờ ăn no thì lại mất kha khá thời gian.

“Nhìn tốc độ này chắc năm sáu ngày sau sẽ có một cái vòng, chờ hiệu ứng của đại bảo kiếm qua đi thì có trời mới biết phải mất bao lâu mới được một cái vòng"

Chu Tự thấp giọng lẩm bẩm.

“Đại bảo kiếm cái gì?"

Giọng nói Thu Thiển vang lên bên cạnh.

Lúc này Chu Tự mới phát hiện Thu Thiển đang nằm nhoài trên ban công nhìn hắn.

Phục sức màu lam đơn giản, mặc dù không bắt mắt nhưng không tầm thường chút nào, là vì nàng xinh đẹp.

“Nhìn Thu tỷ hôm nay ăn mặc rất đẹp"

Chu Tự cười nói.

Thu Thiển đứng lên nhìn phục sức bình thường bảo thủ của mình, mỉm cười nói:

“Vậy mỗi ngày ta đều mặc như vậy nhé?"

“Cần phải giặt quần áo.

Mặt Chu Tự không thay đổi mà nói.

“Không cần, có pháp thuật rồi thì căn bản không cần giặt quần áo. Tu Chân Giả thay quần áo đa số là vì muốn thay chứ không phải vì bẩn.

Chu Ngưng Nguyệt ăn táo đi ra từ bên trong.

Lườm Nguyệt tỷ một cái, Chu Tự hỏi:

“Nguyệt tỷ đánh răng rồi à?” “Rồi. Hôm nay ta dậy sớm, trận pháp kia khó thật, nhiều ngày như vậy còn chưa giải được, còn thiếu một bộ phận cuối cùng"

Chu Ngưng Nguyệt xoa huyệt thái dương đau nhức nói.

“Qua trận pháp này thì có lẽ sẽ còn khó khăn hơn nữa.

Chu Tự nhắc nhở.

Lý Lạc Thư từng nói, trận pháp này là trận pháp khó nhất mà hắn có thể tìm được.

Khó hơn nữa thì không phải người có cấp bậc như hắn có thể hiểu được.

Cũng không thể chụp ảnh lại.

“Vậy ngươi lại đi nhận đại ca, không phải lại có trận pháp sao?"

Chu Ngưng Nguyệt tùy ý nói.

Chu tự buồn cười, nghĩ thầm có thể tùy tiện nhận đại ca sao? Lý Lạc Thư là nhân vật truyền kỳ, những người khác không thể so sánh được.

Lúc này di động của Nguyệt tỷ reo lên, nàng nhìn xuống nói:

“Đám người Tô Thi xuất phát rồi, hỏi chúng ta lúc nào thì đi"

“Tam lão bản hình như rất ỷ lại vào Nguyệt tỷ"

Chu Tự rất tò mò.

“Khi còn bé nàng đã đi theo sau lưng ta, khi bị bắt nạt đều là ta ra mặt giúp nàng"

Chu Ngưng Nguyệt cắn một miếng táo.

Thu Thiển lấy dây buộc tóc ra, buộc đơn gian lại xong thì nói:

“Hình như Nguyệt tỷ cũng sẽ đánh Tô Thi “Chuyện này có lý do, khi còn bé Tô Thi rất thông minh, thường xuyên bị ném cho ta để ta đưa nàng đi chơi"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn lên bầu trời, chìm vào suy tư, một lát sau mới nói:

“Hồi đầu nàng rất nghe lời, các ngươi cũng biết Tô Thi từ nhỏ đã lớn lên ở Đạo Tông Thiên Vân rồi, là một tiểu nha đầu có tấm lòng rất chính nghĩa. Sau đó có một ngày, nàng đột nhiên phát hiện ra ta là Thánh Nữ Ma Đạo thì lập tức lấy danh nghĩa diệt yêu trừ ma, muốn ta cải tà quy chính. Nàng giơ kiếm gỗ lên muốn động thủ với ta, sau đó ta cũng ra tay, tuổi còn nhỏ mà đã muốn học hàng yêu trừ ma theo người ta, đây là do tu luyện không bão hòa. Khi nàng bị đánh đến kêu cha gọi mẹ, cả một mùa hè đó đều bị ta đánh, sau đó bắt nàng tu luyện, người người đều choáng váng" "Tại sao lại là mùa hè?"

Chu Tự nghi ngờ nói.

1082 chữ

Chương 507: Hội Tụ

Vứt hạt táo vào thùng rác, Chu Ngưng Nguyệt mới nói:

“Ngươi nghỉ hè mà nên ta một mình rất nhàm chán"

Chu Tự kinh ngạc, thầm nghĩ Tam lão bản này lại rất có trách nhiệm.

“Sau đó thì sao? Ta nhớ là sau đó Tô Thi vẫn đến rất thường xuyên.

Thu Thiển tiếp tục hỏi.

“Đến chứ, nhưng không còn học hành ngoan ngoãn nữa, thỉnh thoáng còn muốn diệt Thánh Nữ ta đây. Nhưng ở Ma Tu Địa Giới bị người ta bắt nạt thì sẽ chạy đến tìm Thánh Nữ ta, nhớ lại thấy rất đáng yêu.

Chu Ngưng Nguyệt lấy quả quýt bên cạnh, vừa lột vỏ vừa nói, ăn một miếng lại đưa cho Chu Tự rồi nói tiếp:

“Sau này trưởng thành thì phát hiện ngày càng vô dụng nhưng cũng càng ngày càng đẹp ra. Sau này trùng hợp gặp được đám người Hàn Tô kia thì đi theo họ. Đã nhiều năm rồi.

Chu Tự gật đầu, tam lão bản cũng không dễ dàng gì.

Thời thơ ấu không có tỷ tỷ cũng không phải chuyện gì xấu, Tam lão bản cũng chịu khổ vì hắn.

“Chúng ta nên xuất phát thôi, trước tiên ăn sáng đã"

Thu Thiển nhìn đồng hồ rồi nói.

Hiện giờ là 6:20.

Hôm nay, mọi người đều có thể vào trong sau tám giờ sáng.

Sau khi tiến vào, tất cả đều phải dựa vào bản lĩnh của mình.

“Có cách Thanh Thành một khoảng, đến lúc đó ta xem có thể vận dụng quyền trượng không, nếu như có thể thì sẽ dễ xử lý hơn nhiều"

Thu Thiển ngồi trên bàn cơm nói.

“Khoảng cách hơi xa, có lẽ chỉ có thể dùng một chút.

Chu Tự tưởng tượng Chu Ngưng rồi suy đoán.

Nguyệt cắn đũa, suy nghĩ rồi nói:

“Khoảng cách này vẫn có thể sử dụng, nhưng sau khi vào thành thì khó nói lắm.

“Mục đích chủ yếu của chúng ta lần này là gì?"

Chu Tự hỏi.

“Tìm ra thân thể Chúa Tể Thâm Uyên rồi hủy đi?

Chu Ngưng Nguyệt thành thật nói.

Chu Tự gật đầu, hắn có dùng Hắc Dạ quyền bính, nữ thần Hắc Dạ cũng ở đây nên quyền bính cũng nhiều hơn hắn một phần.

Đối mặt với Chúa Tể Thâm Uyên là chuyện sớm muộn, đáng tiếc vẫn chưa tìm ra được nhược điểm của Chúa Tể Thâm Uyên.

“Đúng rồi, ta vừa nhận được một tin tức nói Thánh Tử Ma Đạo đang ở Thanh Thành học tập, hơn nữa vẫn còn trẻ tuổi yếu ớt, không đúng với tin đồn, cũng không lợi hại như vậy. Ai nấy đều nói rất có bài bản, thanh danh của ngươi giảm xuống rồi.

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Chu Tự nhíu mày, càng yếu thì phiền phức của hắn càng nhiều.

“Xảy ra chuyện gì rồi? Chuyện tối hôm qua ư?"

Thu Thiển hỏi.

“Chắc là vậy?

Chu Tự bình tĩnh nói, thực ra hắn rất để ý đến việc liệu lịch sử đen tối thứ hai của mình có bị đào lên không.

Nếu có thì...Muốn thể hiện uy thế của Ma Đạo thì cứ tìm bọn hắn nói chuyện tâm sự.

Truyền ra cả lớp cũng được, hắn cũng không quan tâm.

Tốt nghiệp xong cũng đường ai nấy đi, chụp một tấm ảnh tốt nghiệp rồi tản ra, gần như chính là vĩnh biệt.

Phiền phức nhưng cũng là cảm thấy may mắn.

Nhưng Tu Chân Giới thì khác, mọi người đều có trí nhớ tốt, sống lâu, phải chịu đựng bao lâu mới có thể chịu được lịch sử đen tối.

Có thể vượt qua đối phương hay không cũng là một chuyện khác.

Bảy giờ, Chu Tự nhìn Nguyệt tỷ bỏ tất cả trái cây vào trong cái ba lô nhỏ.

Hôm nay Nguyệt tỷ đeo vớ dài qua đầu gối, mặc váy xếp li, thân trên mặt áo sơ mi đơn giản cùng với áo khoác xanh trắng.

Trên đầu vẫn là hai cái bánh bao hấp như trước, trên vai đeo túi gấu nhỏ.

Đôi mắt to tròn nhìn Chu Tự, thuận tay đưa ba lô ra rồi nói:

“Giúp ta đeo túi ra sau lưng"

Chu Tự nhìn chằm chằm Nguyệt tỷ, nhận lấy túi rồi bỏ vào trong túi gấu trên lưng:

“Nguyệt “Chưa đến lúc, lúc nào nguy hiểm thì mặc"

tỷ không mặc bộ đồ gấu nhỏ à?"

Chu Ngưng Nguyệt đưa lưng về phía Chu tự rồi nói.

Giúp Nguyệt tỷ chuẩn bị kỹ càng xong, Chu Tự nhìn về phía Thu tỷ.

Thu tỷ ăn mặc khá đơn giản, là bộ đồ bình thường phù hợp vận động tay chân.

Cũng là áo khoác màu xanh trắng.

“Có được không?"

Thu Thiển giơ hai tay lên hỏi Chu Tự.

“Có động thủ được không?"

Chu Tự hỏi.

Thu Thiển đá chân mấy cái, trường kiếm xuất hiện trong tay, vung lên mấy lần rồi cười nói:

“Rất thoải mái, đến lúc đó còn có khăn che mặt, không ảnh hưởng đến việc động thủ"

Chu Tự gật đầu, có thể động thủ được là điều quan trọng nhất.

Hắn cũng thử vung tay đá chân, sau khi không có vấn đề gì thì ba người xuất phát, tiến về Thâm Uyên chi thành.

Ngoài Thâm Uyên chi thành, Hình Ngọ và Mãn Giang Hồng đứng sừng sững giữa không trung, nhìn từng người đi đến ở xung quanh.

“Có rất nhiều người đến, nhiều hơn dự kiến không ít, xem ra mọi người đều rất hứng thú với nơi ở của Thần Minh"

Hình Ngọ vừa cười vừa nói.

“Đó là họ chưa từng trải qua thời đại kia, khụ khụ.

Mãn Giang Hồng nhẹ nhàng nói, sắc mặt tái nhợt vô cùng.

“Cũng đôi khi ta rất bội phục một số người Ma Đạo, không biết hôm nay ma môn Thanh Long có đến không"

Hình Ngọ cười nói.

Mãn Giang Hồng ho nhẹ hai tiếng:

“Không có khả năng"

“Ta cũng nghĩ vậy.

Hình Ngọ khẽ gật đầu, chợt nhìn về phía dưới rồi nói:

“Đám người Tô sư muội tới rồi, tiểu nha đầu Thiên Vân Y Y này cũng tới rồi.

Lúc này hai người Hình Ngọ nhìn về phía xa, bên đó có một tiên tử bước từng bước về phía Thâm Uyên Chi Thành.

Mỗi một bước đều có hoa sen hiện ra.

1119 chữ

Chương 508: Ân Chí Viễn

“Thực lực của nàng tăng lên nhưng đáng tiếc Nhàn Nhã Ngọc đã bị Dạ Nguyệt Thiên Nữ Dao Di tiên tử lấy mất, nếu không thì nha đầu này đã bế quan thăng cấp rồi. Khụ khụ khụ!"

Một trận gió thổi qua, Mãn Giang Hồng ho nặng hơn, lúc này nàng nhìn về nơi xa xôi hơn, phát hiện một vị nam tử ở sau lưng Thiên Vân Y Y, khiến nàng hơi ngạc nhiên:

“Ân Chí Viễn, tiểu tử này cũng tới, nếu như không phải sư đệ Đạo Tử thì hắn cũng rất chói mắt, hkhông phải đã đến lúc hắn thăng cấp rồi sao?"

“Không thăng cấp thì không thể tới sao? Còn nữa hiện giờ hắn cũng không kém, nhất là đã học được nội liễm, không kém chút nào.

Hình Ngọ đưa ra đánh giá rất cao.

“Đại tiểu thử Thiên Hạ Nhất Kiếm tông tới, nghe nói nàng đã từ chối sư đệ Đạo Tử, chả có chút tầm nhìn nào.

Khụ...khụ...khụ."

Mãn Giang Hồng che miệng, trên mặt tái nhợt có vẻ tức giận.

Hình Ngọ bật cười ha ha, mở miệng nói:

“Điểm ấy thì sư đệ Đạo Tử không giống với sư phụ, lại nói tiếp, có không ít người Ma Đạo cũng đến"

“Thánh Tử Ma Đạo cũng sắp tới"

Mãn Giang Hồng thuận miệng nói.

Hai người rất mong chờ Chu Tự có thể gây ra chút động tĩnh gì, như vậy có thể cho sư phụ thu nhận đồ đệ.

“Ngươi nói sư phụ thật sự muốn thu nhận hay là không muốn bị mất mặt?"

Hình Ngọ quay đầu nhìn Mãn Giang Hồng, hỏi.

“Khó nói được, hỏi sư nương có lẽ sẽ biết.

Mãn Giang Hồng thở ra một hơi, hiếm khi không bị ho.

Hình Ngọ nhún vai, không dám đi hỏi.

Lúc này ở Thâm Uyên chi thành đã tụ tập không ít người, có người muốn đi vào, có người thì vây xem.

Chung Hổ và Bạch Cẩm đứng dưới chân núi, đại môn ở ngay trước mặt.

“Những người kia muốn đi vào trước hay là vào sao?"

Bạch Cẩm vuốt tóc nhìn về phía cường giả ở xa, nói.

“Chắc là vào trước, chung quy thì Đạo Tông Thiên Vân cũng là Đạo Tu, bề ngoài cũng không quá gian trá Chung Hổ thành thật nói.

Những người như họ chỉ có thể chờ đến cuối cùng.

“Lần này có rất nhiều người tới, không ít cường giả, không mong các ngươi xâm nhập vào"

Ma Kiếm Không Minh rơi xuống bên cạnh Chung Hổ, đưa ra một viên hạt châu kim loại:

“Tặng cho Chung sư đệ cái này, ít nhiều có thể giúp ngươi một ít.

Nhận lấy pháp bảo, hắn cúi đầu vội cảm tạ:

“Đa tạ sư huynh Ma Kiếm Không Minh gật đầu, cất bước đi đến cửa.

Đã đến thời gian mở ra, hắn muốn tranh vị trí thứ nhất.

Trừ Thánh Tử và Đạo Tử Kiếm Thư thì nơi này, cho dù là ai hắn cũng dám tranh giành.

Trước mắt vẫn chưa thấy hai người này.

Thâm Uyên Chi Thành, ân Chí Viễn đứng dưới tàng cây trước cửa, nhìn đến phía nơi khác mà cau mày lại.

“Có không ít cường giả tới, không biết Thánh Tử Ma Đạo là vị nào” Lần này hắn đến đây là vì lòng hiếu kỳ của sư phụ, hai là tới gặp Thánh Tử Ma Đạo một chút.

Gần đây một số người Ma Đạo so sánh Thánh Tử với Đạo Tử, hắn cũng muốn thấy một lần.

Trừ hai điều này còn có điều thứ ba.

Ân Chí Viễn nhìn thiếu nữ duyên dáng yêu kiều phía trước, nàng thanh thuần xuất chúng, ưu nhã điềm tĩnh, là đạo lữ hoàn mỹ trong lòng vô số người.

Thiên Vân Y Y của Đạo Tông Thiên Vân, có dung nhan tuyệt thế, dáng người uyển chuyển cùng thiên phú khiến người ta ngưỡng mộ.

Nhìn qua vị sư muội này, Ân Chí Viễn bất đắc dĩ thở dài, hắn được chưởng giáo nhờ vả đến đây trông chừng đối phương.

Đề phòng chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Chưởng giáo còn căn dặn, để hắn chú ý xem sư muội Y Y có thầm mến người khác phái nào không, nếu có dấu hiệu đó thì phải bẩm báo cho hắn ngay, không thể để nàng lạc đường tu hành.

“Sư muội Thiên Vân có tư chất cao, tính cách tốt, nhưng quanh năm chỉ tu luyện nên ít có kinh nghiệm hành tẩu trong Tu Chân Giới, nên chưởng giáo mới lo lắng. Hiện giờ ngoại trừ quá nổi bật ra thì không có vấn đề gì, cũng không có người khác giới nào bắt chuyện Sau khi tìm hiểu, Ân Chí Viễn bắt đầu quan sát những người khác.

Đứng trước mặt là một vị nam tử, tay cầm trường kiếm đỏ tươi, trên mặt kiếm có hoa văn đỏ thẫm, giữa lông mày mang theo sự lạnh lẽo.

“Thiên kiêu Ma Kiếm Không Minh của Ma Môn"

Cách Ma Kiếm Không Minh không xa là một nam tử áo trắng cầm trong tay quạt giấy, mùa đông cầm quạt, dáng vẻ ôn tồn lễ độ.“Đại sư huynh Thiên Minh Lâu của Tiên Linh cốc"

Một bên khác là một vị nam tử mặc áo nửa người, lộ ra long văn trên bả vai, ôm ngực đứng thẳng tắp, hình long văn trên người uốn lượn như thể có tiếng rồng gầm vọng ra.

“Thập Nhị Tịnh Đường Long Bồng Sau đó Ân Chí Viễn đặt ánh mắt lên người một nam tử đứng xa nhất, hắn dựa vào lưng cây, miệng ngậm cỏ đuôi chó, dáng vẻ cà lơ phất phơ.

“La Tiểu Phong, danh xưng Thiên Lý Lưu Ảnh của Thiên Ảnh tông. Thân pháp xảo diệu, tốc độ cực nhanh, xuất thủ thì đến thần cũng không biết, quỷ không hay, có đạo môn chi phong, phải cực kỳ cẩn thận.

Sau đó Ân Chí Viễn lại nhìn thấy đại tiểu thư của Thiên Hạ Nhất Kiếm tông và sư muội nàng, còn có các loại cao thủ của Thập Nhị Minh Linh, Lục Dục Giới, Thập Nhị Tịnh Đường, Thiên Ma điện, Tiên Vân các, Từ gia. Nhưng ngoại trừ những người ban đầu đáng chú ý ra thì rất ít tứ phẩm Nguyên Linh xuất hiện.

Một lát sau, hắn thấy Tô Thị, có hơi bất ngờ.

“Tô sư muội cũng tới, còn có bốn người nữa, là bạn đồng hành của nàng sao? Đều không mạnh, chắc sẽ không xâm nhập vào."

1083 chữ

Chương 509: Quyền Hành Gì

Sau khi xác định rõ tình hình, Ân Chí Viễn cũng yên tâm chờ đại môn mở ra và sự xuất hiện của Thánh Tử Ma Đạo.

Không chỉ có hắn, những người khác cũng đang yên tĩnh chờ đợi.

Thiên Vân Y Y nhìn Ân Chí Viễn một cái rồi lập tức thu lại ánh mắt, dáng vẻ ngoan ngoãn chờ đợi.

Hạ Vũ Trúc Thiên Hạ Nhất Kiếm tông nhìn những người xung quanh, cười khổ nói:

“Rõ ràng đều là những nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy năm đó, Thiên Vân Y Y cũng tới"

“Sư tỷ, Ma Kiếm Không Minh của Ma Môn, còn có tên trộm La Tiểu Phong kia nữa, Thiên Minh Lâu Tiên Linh cốc, Ân Chí Viễn Đạo Tông Thiên Vân, những người này đều là nhân vật truyền kỳ"

Cố Nhạn khẽ giật mình rồi nói tiếp:

“Ta nhớ rõ tiền bối của tông môn cũng tới, hay là đi cùng họ đi.

Hạ Vũ Trúc lắc đầu khẽ cười nói:

“Tạm thời họ còn chưa tới, không cần lo lắng, đến lúc đó đi vào rồi nói sau.

“Nghe nói lần này Thánh Tử Ma Đạo cũng tới, hy vọng không gặp phải Cố Nhạn khẩn cầu.

Danh tiếng của Thánh Tử Ma Đạo như mặt trời ban trà, mặc dù chỉ là có tiếng không có miếng, các nàng cũng không muốn đi thăm dò.

Một khi danh xứng với thực thì sẽ là phiền phức lớn.

“Có thể sẽ gặp phải, không xảy ra xung đột thì tốt. Xem tình huống thế nào, nghe nói hắn mới hơn hai mươi tuổi, chắc là sẽ không quá nguy hiểm.

Hạ Vũ Trúc trấn an nàng.

“Tới rồi, chúng ta đến chỗ kia trước sao?"

Ở chân núi, mấy người Chu Tự đi vào trong đám người, khoảng cách mọi người tương đối xa nên đều đề phòng.

Thu Thiển thì hỏi thăm Nguyệt tỷ, có phải đến phía trước không.

“Không sai, chúng ta chờ ở đây.

Chu Ngưng Nguyệt vừa ăn nho vừa nói.

Chu Tự đồng ý, quá dễ thấy thì sau này muốn giả danh môn chính phái đệ tử thiên tài cũng khó.

Rất nhiều người ở thư viện đã biết thân phận của hắn.

Trừ Trình tỷ ra thì tiểu cô nương Âm Túc là người biết muộn nhất.

Sau khi Từ Từ nói cho nàng, Chu Tự cảm thấy đối phương luôn tránh né mình, cứ như sợ sẽ bị một quyền đấm chết.

Chu Tự vốn định giải thích, nhưng Tam lão bản có chút hiểu biết với mình đã bóp méo sự thật với Âm Túc.

Hắn cũng lười giải thích, không gây khó dễ cho hắn là được.

“Là vì Nguyệt tỷ sắp 30 tuổi nên ngại ăn vặt trước mặt mọi người sao?"

Thu Thiển cúi đầu hỏi.

Chu Ngưng Nguyệt hừ lạnh một tiếng:

“Ta mới tám tuổi, đứa trẻ 8 tuổi thích ăn hoa quả với đồ ăn vặt không phải là bình thường sao?"

“Lần này có rất nhiều tiền bối Ma Đạo hoặc là người thành danh từ sớm, họ hẳn là biết cụ thể tuổi tác của Thánh Nữ Ma Đạo"

Thu Thiển nhắc nhở.

“Ngươi không đáng yêu bằng ta.

Chu Ngưng Nguyệt lấy ra một quả quýt rồi nói.

Thu Thiển vuốt tóc, không hề yếu thế nói lại:

“Ta chỉ cần một người thích là được, ta không cần nhiều.

“Một người? Sư phụ ngươi à?"

Chu Ngưng Nguyệt mở to đôi mắt ngây thơ “Sao lại là sư phụ? Đương nhiên là..."

Dừng lại, khóe mắt Thu Thiển nhìn qua Chu Tự một cái, đột nhiên quay đầu đi không muốn để ý tới Nguyệt tỷ nữa.

Chu Tự nhìn hai người họ, cũng không tham gia vào đó.

Nguyệt tỷ không sợ cái gì còn Thu tỷ sẽ mang thù hạ độc.

Một người là Thánh Nữ, một người là Thần Nữ.

Trận chiến của chư thần, một kẻ phàm nhân như hắn sao tham dự vào được?

“Không biết bên trong như thế nào?"

Chu Tự tò mò hỏi.

“Không phải sư phụ ngươi nói rồi sao, có bên ngoài thì chứng tỏ bên trong có cấp bậc, đến lúc đó ta không cần quan tâm đến bên ngoài mà sẽ trực tiếp vào trong"

Chu Ngưng Nguyệt lột vỏ quýt xong thì đưa cho Chu Tự, nói thêm:

“Lần sau ngươi để Thu Thiển chọn quýt đi, nàng ấy chọn ngọt. Có Thần Nữ quyền hành mà không dùng thì phí” “Nguyệt tỷ biết quyền hành của Thu Thiển là gì sao?"

Vẻ mặt Chu Tự đầy tò mò.

Mọi người đều biết Thu tỷ là Thần Minh chi nữ, nhưng sự hiểu biết về Thần Minh thì Chu Tự biết rằng mỗi vị Thần Minh đều có quyền hành riêng của mình.

Nếu Thu tỷ đã là Thần Minh chi nữ thì chắc chắn cha mẹ nàng cũng nắm giữ một ít quyền hành.

Thu tỷ cũng nhất định sẽ kế thừa chút ít quyền hành.

Trời sinh nàng đã có thần lực, gần đây khống chế được càng nhiều thì chắc quyền hành cũng đã hiện ra rõ ràng.

Trừ việc thả quyền trượng ra thì tạm thời không có quyền hành rõ ràng.

Bây giờ Nguyệt tỷ lại nói việc chọn hoa quả cũng là quyền hành khiến Chu Tự không thể không tò mò.

“Nhiều lần chọn hoa quả đều ngọt, ngươi cảm thấy bình thường sao?"

Chu Ngưng Nguyệt ngẩng đầu nhìn Chu Tự, hỏi.

“Có hai lần là chua, một lần là không chua không ngọt.

Chu Tự phản bác.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn chằm chằm Chu Tự, chân thành nói:

“Ta ăn đều thấy ngọt.

Vì ngươi đưa hết quả chua cho ta, trong lòng Chu Tự thầm nhủ, chợt nói:

“Vậy Nguyệt tỷ cảm thấy đây sẽ là quyền hành gì? Quyền hành của nữ thần may mắn hay là quyền hành của nữ thần trái cây? Hay là Phong Nhiêu chi thần?"

“Còn có nữ thần trái cây sao?"

Chu Ngưng Nguyệt hơi bất ngờ hỏi lại.

Liên quan đến chuyện của Thần Minh, có lẽ Chu Tự là người biết nhiều nhất trong ba người.

Tiếp xúc với Thái Dương Thần và Hắc Dạ Chi Thần đều là Chu Tự.

Ngay cả Nguyên Tố Chi Thần miễn cưỡng coi là Thần Minh cũng do Chu Tự chém xuống.

1127 chữ

Chương 510: Nghe Quen Quen

“Chắc là có đấy, có thể là một vị thần nhỏ, ví dụ như Hoa Thần, Thực Thần, Môn Thần, Đình Viện Chi Thần, Thương Nghiệp chi Thần"

Chu Tự không chắc chắn nói.

Tính theo cách này thì có bao nhiêu vị thần lớn lớn nhỏ nhỏ trong thời đại Thần Minh chứ.

Nhưng sự khác biệt giữa thần và thần dường như không nhỏ, có một số thần chỉ nắm giữ một loại quyền lực.

Giống Thái Dương Thần, nữ thần Hắc Dạ, Chúa Tể Thâm Uyên, đều có hai loại quyền lực, thậm chí còn nhiều hơn.

“Có phải do may mắn không?"

Thu Thiển tập trung suy ngẫm: “Nếu Nguyệt tỷ nói thật thì ta có thể có được quyền lực may mắn không? Dù sao bên trong Biên Giới Thành giống như có liên quan đến nữ thần may mắn vậy?

“Có khả năng như vậy, nhưng sư phụ ngươi cũng không biết ngươi có quyền hành gì sao?"

Chu Ngưng Nguyệt nghi ngờ hỏi.

“Sư phụ không nói, lần trước ta gửi ảnh cho nàng, nàng cũng không trả lời lại, không biết lại đi đâu rồi. Mỗi lần tìm nàng trở về đều mất rất nhiều công sức.

Thu Thiển có hơi đau đầu nói.

Khẽ gật đầu, Chu Ngưng Nguyệt lấy ra quả quýt mới:

“Nói với các ngươi một chuyện, ‘Hậu Thực Địa Thổ có tin tức, nhưng bị người khác đi trước một bước rồi, bây giờ còn đang điều tra, không bao lâu nữa chắc sẽ có nhiều tin tức hơn.

Hậu Thực Địa Thổ, chìa khóa mở ra cánh cửa thứ hai bên phải, thuộc về quyền hành của Đại Địa.

Là cửa duy nhất mà Thu tỷ có phản ứng.

Vị thần trong cánh cửa này chắc sẽ có một mối liên hệ nhất định với Thu tỷ.

Là cánh cửa bọn hắn muốn mở nhất bây giờ, có tin tức thì không còn gì tốt hơn.

Một khi mở ra thì xác suất lớn sẽ biết tại sao Thu tỷ lại nghe thấy âm thanh hoặc biết được ai đang gọi nàng.

Lại nói chuyện một lúc.

Tiếng ầm ầm trong Thâm Uyên chi thành truyền ra, ngay sau đó có một vệt sáng chiếu lên con đường trong thành.

Mọi người đều biết, đại môn mở ra.

Có thể tiến vào bất kỳ lúc nào.

“Bản thiếu đi vào, ta muốn thứ tốt nhất bên trong, các ngươi đừng cướp với ta. Nếu các ngươi chiếm được ta cũng không ý kiến gì"

Trong khoảnh khắc đại môn mở ra, La Tiêu Phong cười ha ha, xông vào trong.

Ngay sau đó kiếm quang đỏ tươi hiện ra, Ma Kiếm Không Minh chém đến, xông vào theo.

Những người khác cũng lần lượt đi vào.

Sau tứ phẩm là ngũ phẩm, sau ngũ phẩm mới đến lục phẩm.

Ba người Chu Tự đi lẫn trong đám người, không có bất kỳ sự vượt trội nào.

Đối với câu nói của La Tiểu Phong, Chu Tự có hơi bất ngờ mà nói:

“Người này là ai? Phách lối thế” “Vị đạo hữu này không biết hắn là ai sao? Đây chính là La thiếu gia đại danh đỉnh đỉnh, thứ gì hắn thích đều sẽ có được.

Bên cạnh Chu Tự vang lên giọng nói của một nam tử, nhưng khi hắn tới gần thì lại kinh ngạc:

“Một nhà ba người đạo hữu đi chung vào à? Lần đầu tiên ta gặp chuyện này đấy. Con gái của ngươi rất đáng yêu"

“Rất đáng yêu.

Chu Tự cũng gật đầu theo, hắn nhìn người vừa đến bên cạnh, là một thiếu niên mặc áo xanh cầm kiếm.

“Chào thúc thúc"

Chu Ngưng Nguyệt nhe răng cười nói.

“Thay răng rồi sao? Phải nói là lần này càng đáng yêu hơn.

Tống Đông Trì cười nói, lúc này mới nhớ ra là mình chủ động bắt chuyện nên vội chắp tay khách khí nói:

“Tại hạ là Tống Đông Trì của Thiên Hạ Nhất Kiếm tông, rất vui được gặp ba vị"

“Ta tên Chu Tự, bên cạnh là đạo lữ của ta, Thu Thiển.

Chu Tự vội đổi giọng, đâm lao phải theo lao, rút ngắn quan hệ với Thu tỷ, còn Nguyệt tỷ thì không cần nhìn đến.

Dừng lại, hắn hiếu kỳ nói:

“Người vừa rồi đó rất nổi tiếng sao?"

“Rất nổi tiếng, là đệ tử thiêu kiêu của Thiên Ảnh tông, tên La Tiểu Phong, thân pháp cao minh, tốc độ cực nhanh, xuất thủ đến cả thần cũng không biết, quỷ cũng không hay. Gặp phải thì tốt nhất nên tránh xa ra, một khi hắn đi ngang qua bên cạnh ngươi thì tốt nhất nên kiểm tra trên người ngươi có thứ gì bị mất không!"

Tống Đông Trì tốt bụng nhắc nhở.

“Thì ra là vậy, vậy làm phiền đạo hữu rồi"

Đến cửa ra vào, mấy người Chu Tự đi vào bên trong.

Tống Đông Trì chắp tay tạm biệt, chờ mấy người Chu Tự đi rồi thì hắn chợt nhíu mày lại.

“Chu Tự? Thu Thiển? Dường như ta từng nghe thấy tên hai người kia ở đâu rồi.

Nghi ngờ một lát, bên cạnh có người vỗ bả vai hắn:

“Tống đạo hữu?"

Tống Đông Trì quay đầu lại nhìn, là một vị nam tử cùng tuổi hắn.

“Đạo hữu Tiêu Viêm? Không ngờ ngươi cũng đến” Tống Đông Trì cười khách khí nói, dừng một lát hắn liếc nhìn xung quanh rồi nói tiếp:

“Nghe nói Thánh Tử Ma Đạo cũng tới, không biết là thật hay giả, những nhân vật nhỏ bé như chúng ta không nên đụng tới nhỉ? Đụng tới thì nửa cái mạng cũng không còn"

“Ma uy của Thánh Tử cái thế, không thể khinh thường, không thể lừa gạt. Theo ta được biết thì tối hôm qua có một số người mạo phạm Thánh Tử, hiện giờ cỏ trên mộ cũng mọc dài rồi, còn lại thì không thiếu cánh tay cũng thiếu chân"

Tiêu Viêm kính nể nhưng trong lòng cũng sợ hãi mà nói.

Tống Đông Trì thổn thức, thầm nghĩ phải làm việc khiêm tốn.

“Đúng rồi, ngươi vừa mới đang nghĩ gì thế? Nhìn ngươi đang ngẩn người.

Tiêu Viêm tò mò nói.

Tống Đông Trì vội giải thích:

“À, vừa rồi mới gặp ba người, cảm thấy hình như đã từng nghe tên họ rồi.

“Tên gì?"

Tiêu Viêm lại hỏi.

“Một người tên Chu Tự, một người tên Thu Thiển, còn có một bé gái không biết tên, đứa bé đó rất đáng yêu, khi nàng cười còn thiếu một chiếc răng, khiến người ta ấn tượng sâu đậm...Này.

1157 chữ

Chương 511: Mau Chóng Bẩm Báo

Tống Đông Trì nhìn sắc mặt Tiêu Viêm đã trở nên ngày càng trắng bệch, có hơi bối rối, dò hỏi:

“Đạo hữu Tiêu Viêm, ngươi sao vậy?"

Khi nghe được tên Chu Tự, Tiêu Viêm không có bất kỳ cảm giác nào nhưng khi nghe được tên Thu Thiển thì hắn lập tức phát hiện có chút không đúng, sau đó hắn lại nghe thấy có một bé gái thì đã biết không ổn rồi, cuối cùng còn nghe thấy bé gái kia thiếu răng, sắc mặt hắn lập tức biến đổi.

“Ngươi..."

Vẻ mặt Tiêu Viêm hoảng sợ nói:

“Không có làm gì bất kính với họ chứ?"

Thấy Tống Đông Trì không hiểu gì thì Tiêu Viêm giải thích:

“Nếu như ta đoán không sai thì người ngươi nhìn thấy thật ra chính là Thánh Tử Ma Đạo và vị hôn thê Thần Nữ Ma Đạo của hắn, cộng thêm tỷ tỷ ruột của hắn là Thánh Nữ Ma Đạo!"

Loảng xoảng!

Thanh trường kiếm trong tay Tống Đông Trì rơi xuống.

Cả người hắn cứng đờ đứng tại chỗ, nghĩ thầm, xong rồi, chết rồi.

Phía đông Thâm Uyên Chi Thành.

Bên ngoài khoảng cách vô tận, bóng tối lưu chuyển dưới ánh mặt trời.

Bóng tối như vực sâu, có người đang nhìn chăm chú vào vực sâu, vực sâu cũng chắc chắn đang nhìn lại người.

Sinh linh xung quanh không ngừng bị hấp thu vào trong vực sâu, trở thành một.

Cùng lúc đó, có một vị nam tử ra khỏi vực sâu, nhìn chằm chằm vào phương xa.

Nơi đó là mục đích chuyến đi này của hắn, thân thể và Hắc Dạ quyền hành hắn xem trọng đều tụ tập ở đó.

Cảm nhận một lát, Chúa Tể Thâm Uyên cau mày lại.

“Không phải Tu Chân Giới không có người tài ba, nếu đã có người đi vào thì giúp ta mở đường vậy. Không biết trong tòa thành kia còn sót lại bao nhiêu lực lượng?"

Thâm Uyên Chi Thành là nơi hắn để lại, nhưng sau khi hắn ngã xuống thì lực lượng trong thành cũng mất đi sự chống đỡ, suy yếu dần theo thời gian.

Đây đã là kết quả tốt nhất rồi, chỉ sợ sau hắn sẽ có một vị thần mớ xuất hiện, giọng khách át giọng chủ.

Cho người khác vào không phải là một chuyện tốt.

Mà sau đó hắn cũng sẽ không ở lại đó lâu, dọn sạch nơi đó.

“Không biết bên kia có loại Tu Chân giả gì, nhưng cũng không có gì đáng ngại, kế hoạch đã được chuẩn bị xong, có thể có được thân thể và Hắc Dạ quyền hành thì ta sẽ lập tức toàn thân trở ra. Tiêu hóa những vật này, Tu Chân giới cũng đã không thể ngăn cản bước tiến của ta nữa.

Tu Chân giới khó thành đại sự, có thể tồn tại cho đến ngày nay, hắn cũng sẽ không quá kiêu ngạo trong thời thế này.

Hiện tại cẩn thận một chút sẽ không sai.

Không nghĩ nhiều nữa, Chúa Tể Thâm Uyên mang theo vực sâu di chuyển rất nhanh.

Đi về phía Thâm Uyên Chi Thành.

Một lúc sau, bóng hai người rơi vào vực sâu trước đó được lưu lại.

“Thâm Uyên quyền hành thuần túy? Chưa từng thấy qua vị thần này, nhưng hắn rất trắng trợn, không biết thứ khiến chúng ta mẫn cảm nhất là khí tức Thần Minh sao? Quyền hành lớn như vậy xoay chuyển hỗn loạn, hắn còn tưởng không có ai phá thiện hả?"

Thanh Long chắp tay đứng cười nói.

Thiếu nữ tóc đỏ bên cạnh Thanh Long, trên người có chút lửa hiện lên, nàng nhún vai nói:

“Có thể hắn thật sự không biết, chúng ta cũng không nhận ra, xác suất lớn là không phải vị thần của thời đại kia.

“Là đi theo hướng của thiếu chủ, cần phải nói với môn chủ, trắng trợn như vậy, ta còn lo hắn có cạm bẫy gì? Thanh Long nhìn về phía xa.

“Mà con ma bệnh kia cũng ở Thanh Thành, lần trước ta thấy nàng đăng lên vòng bạn bè, nói đang dạy thiếu chủ luyện võ"

Chu Tước đột nhiên nói.

Thanh Long:

“Là nàng dạy? Hay là Hình Ngọ?” Chu Tước lắc đầu nói:

“Là sư phụ nàng?"

Thanh Long:

"..."

Chuyện lớn như vậy mà bây giờ ngươi mới nói?

Phải nhanh chóng bẩm báo môn chủ thôi.

“Giác ca, đây không phải nơi chúng ta có thể vào được, ngươi trốn ở đây đi, đừng làm chuyện ngu ngốc.

Trong rừng rậm, Độc Giác Thú đội mũ giáp nhìn xuống Thâm Uyên Chi Thành, con ngươi đảo mấy vòng giống như đang tự hỏi cái gì đó.

Mũ giáp sợ Giác ca xông vào.

Nó không phủ nhận, đi theo Giác ca có thể nhận được chút lợi ích nhưng mỗi lần đều vô cùng nguy hiểm.

Nếu không có vị tiểu tiên tử lần trước nói giúp các nàng tuần tra xung quanh, được cho phép đợi ở gần đó thì có trời mới biết sẽ bị con chó kia tìm ra bao nhiêu lần.

“Giác ca, tương lai chúng ta sẽ dẫn dắt yêu tu thống nhất Tu Chân giới, đừng vì một cái cây mà bỏ cả khu rừng"

Nó thấy Giác ca vẫn cứ nhìn chằm chằm vào đại môn thì không khỏi mở miệng khuyên nhủ.

Đột nhiên Độc Giác Thú nhìn thoáng qua phía sau, đằng sau có người tới.

“Giác ca, là con chó kia tới"

Mũ giáp vội vàng nhắc nhở.

Độc Giác Thú lập tức đứng dậy, nhanh chóng rời khỏi đó.

“Đúng, chính là như vậy, Giác ca mau nhanh lên. Mũ giáp nói to. Ầm...Sấm chớp chợt hiện lên.

Mũ giáp lập tức hét lên.

Sấm chớp qua đi, Mũ giáp lại nói một lần nữa:

“Giác ca, ngươi đừng không biết tốt xấu như vậy, dù ngươi giật điện ta thì ta cũng sẽ nói một tiếng Giác ca uy vũ"

Cùng lúc đó, Đại Địa Thần Khuyển đi qua nơi mà Độc Giác Thú họ vừa đứng chờ.

Ba cái đầu của nó nhíu mày lại:

“Lại là yêu thú đội mũ giáp kia.

“Thánh Nữ từng nói đến.

Hầu Trầm đi đến bên cạnh Đại Địa Thần Khuyển rồi nói.

“Xem ra gia đã vào rồi, không có cách nào để thông báo cho hắn về sự thay đổi của Biên Giới Thành, hy vọng những ngày gần đây sẽ không có vấn đề gì?

Đại Địa Thần Khuyển đứng trong rừng cây với uy thế phi phàm.

Thân là Thần Khuyển cấm địa, được đại địa bảo hộ, có năng lực và vận mệnh mà người bình thường không có.

Ví dụ như Đại Địa Quang Hoàn dưới chân nó.

1102 chữ

Chương 512: Đừng Cầm Nhầm

Nếu không gặp được Chu Tự thì nó sẽ luôn mang theo hào quang uy nghiêm.

Nếu không phải là ấu khuyển thì tất cả mọi người xung quanh Thâm Uyên Chi Thành đều phải ngước nhìn nó.

Bây giờ đi theo gia không cần phải chờ đến khi trưởng thành thì những người này vẫn sẽ phải ngước nhìn nó.

Sau đó qua vài năm nữa, ai có thể khiến nó phải cúi đầu chứ? “Khụ...khụ, đây là Đại Địa Thần Khuyển? Nhiều năm rồi không gặp.

Đột nhiên có giọng nói vang lên sau lưng Đại Địa Thần Khuyển và Hầu Trầm.

Hai người chảy đầy mồ hôi lạnh, bởi vì hoàn toàn không phát hiện ra điều gì.

“Đại Địa Thần Khuyển ba đầu, đúng là hiếm có"

Giọng nói của Hình Ngọ cũng vang lên.

Nghe vậy thì Đại Địa Thần Khuyển và Hầu Trầm đều quay lại nhìn ra sau, đầu óc chấn động.

Trời ơi, ở đâu ra đại lão thế này?

Nhìn về phía họ, cả hai đều mang khí huyết sâu thẳm như biển, như che khuất cả bầu trời.

“Các ngươi cũng muốn vào thành?"

Hình Ngọ cười như có như không mà nhìn Hầu Trầm.

Trong phút chốc, Hầu Trầm toát mồ hôi lạnh, người này mạnh đến mức không thể diễn tả được, dù hắn có khôi phục đến Toàn Thịnh kỳ thì cũng chưa chắc đã là đối thủ.

“Vâng, tiền bối, ta, chúng ta đến tìm người"

Hầu Trầm cung kính cúi đầu nói.

Họ thực sự đến tìm Thánh Tử Ma Đạo, Biên Giới Thành lại có một chỗ tế đàn xuất hiện phản ứng, cộng thêm với kinh nghiệm trải qua mấy lần nên bọn hắn nghi ngờ có liên quan đến nữ thần Hắc Dạ.

Sở dĩ muốn đến bẩm báo nhưng bởi vì tình hình có hơi không ổn nên họ hy vọng có thể được Thánh Nữ trợ giúp, muốn khống chế lại một chút.

Ai ngờ đã chậm một bước.

“Các ngươi muốn tìm ai. Khụ khụ.

Mãn Giang Hồng che miệng ho nhẹ.

Trong lúc nhất thời, hai người ngậm miệng không nói.

“Thánh Tử Ma Đạo?"

Hình Ngọ hỏi.

Đương nhiên bọn hắn biết đến sự tồn tại của người kia, dù sao thì Chu Tự cũng từng tìm đến họ vì khí huyết chi pháp và uẩn dưỡng chi pháp.

Chính là để cho hai người này.

Mặc dù Đại Địa Thần Khuyển và Hầu Trầm đều kinh ngạc nhưng không phủ nhận.

“Vậy cứ ở đây chờ đi, thuận tiện nhìn chút sự đời ở đây, sắp náo nhiệt rồi.

Hình Ngọ khẽ cười nói.

Đại Địa Thần Khuyển và Hầu Trầm có hơi bất ngờ, nơi này sắp xảy ra chuyện gì sao?Bọn hắn không dám hỏi cũng không dám rời đi.

Sau khi Chu Tự vào thành, nhìn thấy những con đường tăm tối, mọi người xung quanh đều sử dụng thuật pháp để chiếu sáng.

Thấy vậy thì Chu Tự xung phong nhận việc ngưng tụ Hỏa Cầu thuật, xem như để chiếu sáng.

Thu Thiển nhìn hỏa cầu nhỏ bé, sau đó ngẩng đầu nhìn vẻ mặt hưng phấn của Chu Tự.

Dường như đã chờ đợi cơ hội này rất lâu rồi.

Khổ sở học đặc hiệu, cuối cùng cũng phát huy được chút tác dụng rồi sao?

Nàng không vạch trần hắn mà yên tâm đi theo bên cạnh, cảnh giác xung quanh.

Nơi nay mờ ảo, mặt đất phủ gạch đá, xung quanh có một vài tòa nhà, kiến trúc có hình thù kỳ lạ, một số chỗ đã đổ nát.

Sau khi cẩn thận quan sát một lúc, có nhà cửa, có tượng đá cũng có vài cột đá.

Nhưng không xác định được nơi này là chỗ nào.

“Thu Thiển, ngươi có thể thử triệu hoán Thái Dương Quyền Trượng ra không?"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn xung quanh rồi nhắc nhở.

Thu Thiển gật đầu, đưa tay nắm vào hư không, Thái Dương Quyền Trượng lập tức rơi vào trong tay nàng.

Ngay sau đó quyền trượng nở rộ ánh sáng nhàn nhạt, kiểm tra đơn giản rồi Thu Thiển thu Thái Dương Quyền Trượng về, lại lấy ra Hắc Dạ Quyền Trượng.

Lúc này bóng tối xung quanh như bị khống chế, màn đêm nuốt chửng lấy ánh sáng.

Làm xong những việc này, nàng thay thế Hắc Dạ Quyền Trượng thành Thái Dương Quyền Trượng.

“Đã thử rồi, Thái Dương Quyền Trượng có thể phát huy 5 phần lực lượng, Hắc Dạ Quyền Trượng cũng vậy. Nhưng có vẻ như nơi này cũng thuộc về một phần của Hắc Dạ, tính ra thì uy lực tổng thể có thể đạt tới tám phần. Nhưng có ưu thế sân nhà thì thật ra còn có thể thêm một chút"

Thu Thiển cầm Thái Dương Quyền Trượng trong tay cũng không thay thế nhiệm vụ chiếu sáng của Chu Tự. “Lúc bình thường có thể dùng Hắc Dạ Quyền Trượng nhưng khi gặp Chúa Tể Thâm Uyên lại không thể dùng được. Giữa quyền hành nhất định tồn tại cấp bậc áp chế. Chu Ngưng Nguyệt nhắc nhở Thu Thiển, còn nhấn mạnh một câu:

“Đừng cầm nhầm"

"Ừm."

Thu Thiển nghiêm túc gật đầu.

Chu Tự có hạt giống quyền hành, thầm nghĩ khi đối mặt với Chúa Tể Thâm Uyên cũng phải cẩn thận một chút. Trên lý thuyết, hắn càng có nhiều hạt giống quyền hành thì càng có nhiều người theo dõi hắn.

Nhưng hắn lại không thể từ bỏ, dù sao cũng có thể tăng tiền lương cho ma chủng, đặc hiệu rất mạnh.

Còn nữa, theo dõi hắn cũng tốt hơn là nhìn chằm chằm vào Biên Giới Thành, một khi bên trong bị phá hủy thì muốn tìm nguồn gốc tên gọi của Thu tỷ sẽ rất phiền phức.

“Phía trước có bia đá"

Đột nhiên có âm thanh truyền đến.

Ba người Chu Tự nhìn về phía trước, phát hiện trên đường đi ít người hơn rất nhiều.

Bốn phía xung quanh đây thông thoáng, mỗi người đều đi một hướng khác nhau.

Cụ thể sẽ dẫn tới đâu, gặp được gì cũng không nói trước được.

“Trận pháp mà ta để lại nhận ra một số quái vật, hẳn là đều không mạnh Chu Ngưng Nguyệt đi trước nhắc nhở Chu Tự và Thu Thiển.

Nghe vậy, Chu Tự lại nhìn về phía sau, không phát hiện được gì, không khỏi cảm khái một câu Nguyệt tỷ thật lợi hại.

1048 chữ

Chương 513: Nội Dung Bia Đá

“Đừng nhìn mãi về phía sau, nơi này đóng kín trong thời gian dài sẽ tạo thành ảo cảnh khó giải thích, nhìn thấy chưa chắc đã là thật"

Chu Ngưng Nguyệt đưa một quả quýt cho Chu Tự, thuận tiện nhắc nhở.

“Tu Chân Giới đều nguy hiểm như vậy sao?"

Chu Tự nhận lấy quả quýt, vẻ mặt ngạc nhiên.

Tiểu Bạch như hắn thật sự không hiểu cái gì.

Bị đũa giỡn xoay vòng vòng cũng chưa chắc đã biết.

“Chưa chắc, chỉ là thứ chúng ta gặp phải đều khá kỳ lạ. Bình thường thì những nơi mà hạ tam phẩm chúng ta đi vào đều không nguy hiểm như vậy.

Thu Thiển giải thích.

Nói xong thì nhìn Chu Tự một cái, trong lòng cảm khái, từ khi quen biết Chu Tự, thế giới của nàng đã thay đổi. Không phải Thần Minh thì là quyền hành.

Nhưng nàng là Thần Minh chi nữ, đột nhiên cũng không biết là Chu Tự đưa nàng đi mạo hiểm hay là nàng kéo Chu Tự xuống nước.

“Ôi..."

Ăn một miếng quýt, Chu Tự chia một nửa cho Thu tỷ:

“Thu tỷ thử một miếng xem, chua quá.

“Nghe nói người mang thai thích ăn chua"

Chu Ngưng Nguyệt nhỏ giọng nhắc nhở Chu Tự.

Nguyệt tỷ có ý gì? Là ám chỉ ta làm chuyện gì với Thu tỷ à? Thế nên ta không cần ăn đồ chua nữa sao? Chu Tự lườm Chu Ngưng Nguyệt, thầm nói.

“Đây là ý gì?"

Phía trước truyền đến một tiếng kêu kinh ngạc:

“Thế mà ta lại không xem hiểu được văn tự phía trên “Nhưng phía sau bia đá có một con đường, không biết là hướng đến chỗ nào, con đường này đi thẳng lên trên, chẳng lẽ là vào bên trong sao?"

Lần này là giọng nói của một vị tiên tử.

“Đây là thần văn, trên đó viết con đường này chỉ hoan nghênh Thần Thú Một vị nam tử khẽ nói.

“Thần văn? Thật hay giả thế?"

“Ngươi có thể nghĩ là giả, không ai cần ngươi tin cả “Liên quan gì đến ngươi? Các ngươi cùng một bọn à?"

“Ngươi không tin thì thử một chút xem, lỡ như không phải, chẳng phải ngươi lỗ sao?"

Ba người Chu Tự nghe thấy đằng trước có tiếng cãi vã, có hơi bất ngờ.

Nhất là Chu Tự, tính cách của người ở Tu Chân giới cũng không hiền lành, không hề có chút khí chất thanh phong hiệp cốt nào.

Đến gần mới phát hiện trước tấm bia đá có sáu người đứng xung quanh, bốn nam hai nữ.

“Một Trận Linh ngũ phẩm, Đấu Giả thất phẩm ra vẻ, còn lại đều là Giai Linh lục phẩm, cũng không yếu"

Không biết Chu Ngưng Nguyệt lấy từ đâu ra một cái kính mắt, nhưng vừa tùy tiện đeo lên đã nói ra có người giả heo ăn thịt hổ.

Dừng một lát, nàng lại bổ sung:

“Tiện thể nhắc đến, nam tu sĩ nhìn có vẻ bình thường đứng gần nhất là Trận Linh ngũ phẩm, nhìn trang phục thì có vẻ là người của Thiên Ảnh tông"

“Lại là Thiên Ảnh Tông? Tông môn này mạnh lắm à?"

Chu Tự nhìn đối phương rồi hỏi.

Lúc này đối phương cũng nhìn sang, chạm mắt với Chu Tự.

Điều này khiến hắn có hơi xấu hổ nhưng người này chỉ khẽ gật đầu, chào hỏi.

Chu Tự cũng bất đắc dĩ phải gật đầu theo.

Đối phương mặc đồ đen, tóc dài qua hai hàng lông mày, thật sự thiếu cảm giác tồn tại.

Dung mạo xấu xí.

“Cũng xem như là môn phái lớn Chu Ngưng Nguyệt thuận miệng nói.

“Không thể so với ma môn nhưng Ma Đạo lấy ma môn làm tôn, đương nhiên địa vị cũng khác biệt.

Thu Thiển nói theo.

Chu Tự khẽ gật đầu, xem ra địa vị Thánh Tử Ma Đạo này của mình đúng là rất cao.

Lúc này ba người Chu Tự đi đến trước tấm bia đá, ánh mắt của những người khác không để ý đến Chu Tự và Thu Thiển mà dừng lại trên người Chu Ngưng Nguyệt.

Giai Linh lục phẩm, điều này không khỏi khiến người khác để ý.

Về phía Chu Tự và Thu Thiển thì đều là Đấu Giả thất phẩm.

Chu Tự có thể sẽ bị phát hiện bở Chu Thiên Linh Khí Đoàn, chỉ khi ma chủng sử dụng mới bị phát hiện.

Thu Thiển hoàn toàn là bởi vì tu vi vốn có là Đấu Giả thất phẩm nhưng Thái Dương Quyền Trượng trong tay nàng có thể nghiền ép hoàn toàn tất cả mọi người trước bia đá.

Tứ phẩm cần đến Hắc Dạ quyền hành mới có thể đọ sức.

Chu Ngưng Nguyệt không để ý đến những người khác mà ngẩng đầu nhìn về phía dòng chữ trên tấm bia đá:

“Thu Thiển, phía trên viết cái gì thế?"

“Nơi được Thâm Uyên Cự Ngạc chiếm giữ, chỉ có Thần Thú mới đủ tư cách đi vào"

Thu Thiển nhìn văn tự trên đó, nói.

Tấm bia đá trước mặt cao hơn ba người họ, Chu Tự ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện mình chỉ biết được một nửa, giải thích ra thì không khác gì thông tin mà những người này mới có được.

Thu Thiển có thể giải đọc thần văn chính xác như vậy khiến người khác hơi bất ngờ.

Nhưng cũng đau đầu, dù sao bọn hắn cũng không có Thần Thú.

“Cảm giác Chúa Tể Thâm Uyên sẽ không tốt bụng như thế, cũng không để lại giống như vị tiền bối kia, cho nên những lời này chắc là cái bẫy"

Chu Ngưng Nguyệt suy nghĩ một lát thì lập tức nghĩ ra.

Chu Tự hiểu tiền bối mà Nguyệt tỷ nói đến là sư phụ hắn.

Tấm bia đá này đúng là không phải vừa mới được dựng lên.

Đương nhiên, Thâm Uyên chi thành có thân thể của Chúa Tể Thâm Uyên, làm sao có thể tốt bụng nhắc nhở được.

Đúng như Nguyệt tỷ nói, giống một cái bẫy.

Chu Tự gật đầu, đã học hỏi được.

1064 chữ

Chương 514: Lợi Hại vậy Sao?

“Nói vậy thì thật ra chúng ta có thể trực tiếp đi qua phải không?"

Một vị tiên tử buộc tóc đuôi ngựa hỏi Nguyệt tỷ.

“Không thể"

Nam tu sĩ giải đọc thần văn lắc đầu nói:

“Nơi này là Thâm Uyên chi thành, tòa thành này không phải nơi tốt đẹp gì, không có lý do gì để cố ý dọa người khác"

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu nói:

“Có đạo lý, có thể bất cứ thứ gì đi qua sẽ đều bị Thâm Uyên Cự Ngạc cắn nuốt. Nhưng tòa thành này đã tồn tại quá lâu, có thể Cự Ngạc kia đã chết rồi.

Câu nói này khiến ý nghĩ của những người khác rung động, đúng là có loại khả năng này.

“Có ai trong các ngươi có sủng vật không?"

Tiên tử tóc đuôi ngựa nói chuyện lúc đầu nhìn những người khác mà nói:

“Để một linh sủng đi vào xem, có lẽ không có chuyện gì đâu.

Đám người ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, cuối cùng không ai mở miệng nói gì.

Thấy vậy, Chu Ngưng Nguyệt tò mò nói:

“Tại sao lại dùng linh sủng? Trực tiếp dùng Thần Thú không phải được sao?"

Đám người:

"???"

Nhất thời, bọn hắn không biết đối phương có suy nghĩ gì.

Một vị tiên tử tóc dài khác tốt bụng nói:

“Tiểu tiên tử, không nói đến việc có thần thú hay không, dù có thì ai nỡ thử chứ?"

“Đúng thế, ta đã lớn như vậy mà còn chưa từng gặp Thần Thú.

Một nam tử Thiên Ảnh tông bên cạnh nói một câu.

Chu Ngưng Nguyệt đá Chu Tự bên dưới:

“Ta nhớ ở nơi này ngươi còn có một con Thần Thú, lấy ra thử đi"

Nghe vậy, đám người đều giật mình.

Họ có Thần Thú?

Thần Thú, ý nghĩa như tên, là huyết mạch tuyệt vời, thiên phú đáng sợ, chủng tộc linh thú do thiên địa tạo hóa thành.

Dù là Thần Thú gì cũng cực kỳ ít ỏi.

Linh thú trong Tu Chân Giới rất nhiều nhưng rất nhiều người cả đời cũng không thể nhìn thấy Thần Thú dù chỉ một lần.

Trừ cơ duyên lớn ra thì cũng là người có lai lịch bất phàm mới có thể có được Thần Thú.

Nhưng dù thân phận có cao quý hơn nữa cũng không thể mang Thần Thú ra thử loạn được. “Mấy vị đạo hữu, Thần Thú không phải nói thử là thử được"

Có người cảm thấy có lẽ đối phương có chút hiểu lầm gì với Thần Thú.

Không để ý lời nói của mấy người đó, Chu Tự lấy ra Họa Đấu, bóp nát hạt châu ngay tại chỗ.

Để đó sẽ nhanh quên.

Răng.

rắc!

Hạt châu lập tức vỡ vụn, một cỗ khí tức cực nóng bắt đầu khuếch tán ra.

Ầm!

Ánh lửa cháy lên ngút trời, xé tan toàn bộ bóng đêm xung quanh.

Nhưng trong một hơi thở, bóng tối tan biến, ánh sáng chiếu rọi.

Khí tức hùng mạnh to lớn, đến từ giữa không trung, trấn áp tất cả mọi thứ xung quanh.

Gừ!

Tiếng gầm thét đầy giận dữ phẫn nộ chấn động lòng người, nhưng vừa nghe thấy tiếng rống giận này thì người xung quanh đều nảy sinh nỗi sợ hãi. Ngọn lửa nóng bỏng như lưỡi hái tử vong, chỉ chạm vào một chút đã có thể lấy cái mạng nhỏ của họ.

Rầm!

Một bóng người rơi xuống đất, mặt đất xung quanh xuất hiện vết nứt, ánh lửa tàn phá bừa bãi xung quanh.

Nó giống như chó lại không phải chó, bộ lông đen nhánh tỏa ra ánh sáng kỳ lạ, chân tay có ngọn lửa cháy hừng hực, cơ thể khổng lồ cao ba bốn thước.

Khí tức đáng sợ, khiến sáu người không dám mở miệng ra, thậm chí có người còn cảm thấy bất an.

Cái này...Thật sự là Thần Thú.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của sáu người nhìn về phía ba người Chu Tự cũng thay đổi, mặc dù tu vi họ giống nhau nhưng thân phận chắc là cao hơn.

“Họa Đấu, đi thôi, xem xem có Thâm Uyên Cự Ngạc không"

Chu Ngưng Nguyệt chỉ về phía con đường tăm tối, hưng phấn nói.

Họa Đấu lườm Chu Ngưng Nguyệt một cái, nhìn về phía Chu Tự.

“Đi thôi"

Chu Tự có hơi bất đắc dĩ, đột nhiên nhắc nhở một câu: “Bên trong có Thâm Uyên Cự Ngạc, ngươi phải cẩn thận một chút.

Không biết skin Thần Thú có thể doạ được Thâm Uyên Cự Ngạc không.

Nghe vậy, Họa Đấu lạnh lùng nhìn về con đường phía sau tấm bia đá, bước đi, dáng vẻ tuần tra như trên địa bàn nhà mình.

Không hổ là Thần Thú, mấy người đứng bên cạnh thầm nghĩ trong lòng.

Gừ!

Một tiếng gầm gừ truyền ra từ trên đường, ngay sau đó hung thú to lớn lao ra từ trong bóng tối.

Dáng vẻ cá sấu lớn hơn Họa Đấu gấp năm lần, vô cùng kinh khủng, lúc này nó đang nhào về phía Họa Đấu, muốn nuốt chửng nó.

Khí tức đáng sợ cùng lực trấn áp ào đến.

Dù là cường giả ngũ phẩm của Thiên Ảnh Tông khi đối mặt với khí tức này cũng nhịn không được mà run rẩy.

Thậm chí muốn chạy khỏi đây.

Mà khiến hắn ngạc nhiên chính là, ba người Chu Tự mà hắn xem thường lại không hề bị ảnh hưởng, đứng yên tại chỗ.

Trận pháp?

Trong lúc nhất thời, hắn nhìn thấy Chu Ngưng Nguyệt cầm cái bao tay gấu nhỏ, đang cộng hưởng với trận pháp xung quanh.

“Bày trận lúc này?"

La Tiểu Cát kinh ngạc, vốn muốn tìm thời gian để hỏi thăm những người này nhưng đột nhiên hắn không dám nữa.

Grao!

Cùng lúc đó, ngọn lửa nóng bỏng lại lan đến, khi bọn hắn ngẩng dầu nhìn lên thì thân hình Họa Đấu đã đột nhiên tăng vọt, vượt qua Thâm Uyên Cự Ngạc, ngay sau đó cắn vào cổ Cự Ngạc một cái.

Răng rắc Âm.

Thuần thục gọn gàng, Thâm Uyên Cự Ngạc bị Họa Đấu nuốt sống.

Đám người:

“Lợi hại như thế sao?"

Chu Tự có hơi kinh ngạc.

1152 chữ

Chương 515: Thêm Kinh Nghiệm

Lão bản chém giá có lương tâm thật, hàng giả cũng lợi hại như vậy thì Thần Thú thật sẽ mạnh đến cỡ nào, lần sau gặp được thì phải tránh một chút.

Thu Thiển kinh ngạc lườm Chu Tự một cái, không muốn nói chuyện.

Có chút kinh nghiệm là có thể nhìn ra vấn đề, chỉ có người mới Chu Tự này là chẳng biết gì.

“Họa Đấu tới đây, chở chúng ta qua đó"

Chu Ngưng Nguyệt vẫy tay gọi.

Chờ Họa Đấu chở ba người trên lưng, Chu Ngưng Nguyệt mới nhìn mấy người La Tiểu Cát mà nói:

“Con đường này chỉ có Thần Thú mới có thể đi qua, nếu không sẽ rơi xuống vực sâu. Các thúc các dì đừng làm chuyện ngu ngốc đó."

Giọng nói vang lên, Họa Đấu lập tức bước nhanh đi vào bên trong.

Đám người:

"..."

Các thúc các dì?

Bọn hắn cũng mới 50 60 tuổi, ở Tu Chân Giới thì vẫn rất trẻ trung đấy.

“Họ rốt cuộc là ai?"

Tiên tử buộc tóc đuôi ngựa hỏi.

“Ai biết chứ? Nhưng tu vi của ba người cũng không cao, sau khi đi vào Thần Thú cũng chưa chắc có thể bảo vệ họ nhỉ? Có thể đi ra được hay không cũng chưa nói được.

Những người khác lần lượt nói.

La Tiểu Cát cũng gật đầu nói:

“Đúng vậy. Nơi này đúng là không đơn giản, tu vi của bọn hắn như vậy thì đi không được bao xa đâu, càng đi sâu vào càng nguy hiểm hơn.

Đám người gật đầu, đều có cùng suy nghĩ như vậy.

Nhưng sau đó cũng chưa chắc sẽ gặp lại, cũng không thể nhìn thấy dáng vẻ chật vật của bọn hắn.

Có hơi tiếc nuối.

Thâm Uyên Chi Thành.

Trên con đường tối đen, tay Tô Thi ngưng tụ Kim Quang Thần Chú, chiếu sáng bốn phương tám hướng.

Năm người, có mỗi Kim Quang Thần Chú của nàng là xuất sắc nhất, dùng để chiếu sáng không gì có thể tốt hơn.

"Cuối cùng ta cũng không phải bình hoa nữa rồi"

Nàng phấn khởi đắc ý nói. "Là bóng đèn công suất lớn?"

Minh Nam Sở sang nhìn Tô Thi, hỏi.

"Không thể nói như thế"

Hàn Tô đẩy mắt kính vuông, uốn nắn:

"Tính là bình hoa biết phát sáng"

Tô Thi phồng má, nắm chặt nắm đấm, bất mãn hai người kia cứ trêu chọc nàng mãng.

"Thực ra Tô Thi tỷ vẫn rất lợi hại.

Tiên tử Âm Túc đứng ở bên cạnh Từ Từ nói.

Lúc này Từ Từ đứng sát ngoài rìa, cảnh giác xung quanh.

Nơi này tối khác thường, ngăn cản cảm giác cùng tầm mắt của mấy người.

"Phía trước có một khoảnh rừng màu đen chắn ngang, xung quanh một ít quái vật du đãng, hẳn là yêu thú"

Minh Nam Sở đột nhiên nhắc nhở.

"La bàn không có phản ứng, xem ra đúng là Minh Nam Sở khác biệt.

Hàn Tô nhìn la bàn một chút, ngạc nhiên nhìn qua nam tử cao lớn đẹp trai bên cạnh.

Những người khác cũng rất tò mò, bởi vì vừa bước vào, những người khác đã cảm thấy không ổn, duy chỉ có Minh Nam Sở như cá gặp nước, ở chỗ này hắn còn nhạy bén hơn so với bên ngoài.

"Theo như suy đoán của ta, hẳn là nguyên nhân từ Tiểu An, lúc nàng tiễn ta đi có cho ta một món quà. Chỗ đó gọi là Vĩnh Ám Chi Dạ, nơi này cũng tương tự chỗ đó, nên ta có thể có chút ưu thế"

Minh Nam Sở giải thích.

"Ta cũng muốn quen nàng, ta còn có thể mời nàng ăn cơm, dù sao ngày nào chả mua nhiều.

Tô Thi đầy hâm mộ.

Trầm mặc một lát, Minh Nam Sở tốt bụng nhắc nhở:

"Ngươi cứ không gặp phải rắc rối là tốt rồi"

Tô Thị không có tâm cơ gì, hồn nhiên ngây thơ lại vô tri, mặc dù không có tác dụng gì nhưng không phải không tim không phổi.

Trái lại, còn dễ dàng móc hết tim phổi với người khác.

Một khi đã để tâm lại từng trải qua ly biệt cùng Tiểu An thì chưa chắc đã có thể tiếp nhận được.

Dù là bản thân hắn cũng không thể coi khinh, phát hiện tấm hình kia chính là an ủi với hắn, bản thân thật lòng muốn đưa Tiểu An ra khỏi đêm tối kia.

Đúng là một đứa bé làm người ta đau lòng.

"Vẫn nên nghĩ xem bây giờ phải làm sao, đến đó hay đổi một chỗ khác.

Hàn Tô lên tiếng kéo cả đám trở về hiện thực. "Trong rừng cây có cái gì?"

Từ Từ hỏi.

"Để ta xem xem Minh Nam Sở tập trung tinh thần một lát, rồi nói:

"Có trái cây, còn có một ít hoa cỏ phát ra ánh sáng nhàn nhạt, rất có thể là linh vật. Còn quái vật thì phải thử xem thực lực thế nào"

Nghe vậy, Hàn Tô bắt đầu khởi động la bàn:

"Để ta bày trận, đề phòng phát sinh chuyện ngoài ý muốn, Tô Thi chuẩn bị dụ quái, Minh Nam Sở thăm dò"

Những sắp xếp này, không khiến mọi người bất ngờ, Tô Thị chấp nửa người, nàng có khát vọng to lớn, về sau có thể chấp một người.

"Vậy chúng ta làm gì?"

Âm Túc thắc mắc."Khống chế yêu quái, để Tô Thị bổ đao"

Minh Nam Sở nói.

Sau khi phân công rõ ràng, năm người bắt đầu dụ quái.

Chốc lát sau, Tô Thị cầm Thiên Ma Kiếm trong tay, chém xuống quái vật.

Nàng cảm giác kinh nghiệm từ từ tăng lên.

"Cũng không mạnh lắm, xem ra có thể thử thêm vài con"

Minh Nam Sở nhìn đám quái vật xa xa nói:

"Trước tiên thử thêm độ mạnh của quái vật ở những chỗ khác.

Lại một chút thời gian sau, bọn hắn bắt đầu mở rộng dụ quái, từng chút dụ bọn chúng đến chỗ bẫy rập, cuối cùng toàn bộ để lại cho Tô Thi chém.

Khi quái vật đã bị dọn dẹp sạch sẽ, Âm Túc mới ngạc nhiên hỏi:

"Tại sao nhất định phải để Tô Thi tỷ bổ đao?"

"Thêm kinh nghiệm đó"

Tô Thi đáp.

Vẻ mặt Âm Túc mờ mịt, nhưng nhìn thấy động tác của Tô Thi quả thực đã thay đổi, chuẩn xác mà ưu nhã, ban đầu còn hơi lộn xộn, bây giờ lưỡi kiếm nhảy múa.

Giết quái càng nhiều, Tô Thi càng tự tin.

Trong lúc chờ chương các bạn có thể đọc:

IGEN CỦA TA VÔ HẠN TIẾN HÓA (BẢN DỊCH - FULL): Dị giới, đô thị, nâng cấp gen, hài hước, dị năng...n 1107 chữ

Chương 516: Là Ai?

"Tiếc là hết rồi"

Tô Thị nhìn Minh Nam Sở lắc đầu, nàng cảm thấy thất vọng.

"Đừng để ý quái vật, trái cây cùng hoa cỏ nơi này đều không phải thứ tầm thường, kiếm hời lớn"

Hàn Tô kiểm tra linh quả cùng linh dược, vừa bất ngờ vừa vui mừng nói.

Nhìn linh thảo, Âm Túc sáp đến gần, xem xét một chút, kinh hoảng nói:

"Đây là U Minh Hoa và U Minh Thảo, mặc dù không có tác dụng quá lớn với chúng ta, nhưng lại vô cùng đáng giá, có thể dùng để đổi lấy linh dược tăng tu vi"

Mấy người không do dự nữa, bắt đầu hái lấy hái để.

Tốn chút thời gian, mấy người đã quét sạch tất cả U Minh Hoa cùng U Minh Thảo xung quanh.

Còn lại chính là rừng trái cây, mặc dù biết là thứ tốt, nhưng không thể xác định được mức độ trân quý.

Khi bọn hắn tiến vào rừng cây, thấy được một cầu thang dẫn lên cao, dưới cầu thang dựng một bia đá.

Cẩn thận từng li từng tí tới gần, lại phát hiện bọn hắn không hiểu văn tự trên đó.

"Văn tự này là gì?"

Minh Nam Sở hỏi.

"Ta nghĩ xem sao"

Tô Thị trầm tư suy nghĩ một lát:

"Ta nhớ ra rồi, là thần văn, Thu tỷ biết"

"Ngươi biết sao?"

Hàn Tô hỏi.

Tô Thị thẳng thắn hảo sảng nói:

"Sao ta có thể biết chứ? Hàn Tô ngươi vẫn ổn chứ?" Hàn Tô:

"..."

Lúc này, trong lòng Từ Từ có dự cảm, quay đầu nhìn lại.

Minh Nam Sở cũng quay lại, lập tức cảnh giác, thuận thế nhắc nhở mấy người Hàn Tô:

"Coi chừng, có ba người tới gần"

Nghe vậy, bọn hắn đều phòng bị.

Thấy vậy, Từ Từ trấn an:

"Hẳn là tộc nhân của ta, ta cảm nhận được, có lẽ bọn hắn tới vì ta "Vậy à"

Minh Nam Sở gật đầu, nhưng vẫn một mực đề phòng, tránh bất trắc.

Nếu như quá mạnh...Vậy thì quả thật không còn cách nào.

Lát sau, một vị nam tử trung niên dẫn theo một nam một nữ tới gần.

Dáng vẻ hai người kia có lẽ tầm hai bảy hai tám tuổi, vừa đến đã nhìn chằm chằm Từ Từ, cười nói:

"Tộc đệ, lại gặp mặt"

"Tộc thúc, sao mọi người lại tới đây?"

Từ Từ chào hỏi nam nhân trung niên.

"Ta nói này, tốt xấu gì ngươi cũng phải có lời thăm hỏi hai người ca ca tỷ tỷ chúng ta chứ"

Từ Hữu Thanh nheo mắt nhìn tộc đệ trước mắt, mặt mày mang theo ý trêu tức.

"Tộc tỷ, lại gặp mặt rồi"

Từ Từ cúi đầu chào.

Từ Hữu Dịch ở bên cạnh cười nói:

"Đừng để ý tộc tỷ ngươi, quan hệ của ngươi với chúng ta vốn cũng không tốt, không phải cưỡng cầu"

Tô Thi cảm giác quái lạ, những người này nhìn có vẻ không dễ ở chung, còn không bằng nhân cách thứ hai của Chu Tự.

Mặc dù Thánh Tử Ma Đạo ăn nói ý tứ thâm sâu, hung tàn đến cực điểm, thế nhưng lại không khiến cho nàng cảm thấy kỳ quái.

"Ngươi vẫn đang bát phẩm? Ngươi đã chờ đợi lâu như vậy, thế mà vẫn không thăng cấp. Buổi lễ trọng thể của tộc lần sau mời người của mọi tầng lớp, ngươi phải cầm trịch, nếu như mất mặt ở đó sẽ ảnh hưởng rất lớn tới cha mẹ của ngươi. Thân là một thành viên Từ gia, không phải là ngươi tự mình lựa chọn rời xa là có thể giảm bớt ảnh hưởng. Chứ đừng nói đến ngươi thức tỉnh thiên phú thần thông trước tất cả mọi người"

Từ Cư Cừu nhìn Từ Từ nghiêm túc nói.

Từ Từ cúi đầu, không nói một lời. "Được rồi"

Từ Cư Cừu lắc đầu, thở dài nói:

"Cùng chúng ta vào bên trong đi, có chỗ tốt cho ngươi, có lẽ có thể giúp cho ngươi tiến vào Đấu Giả thất phẩm Được trưởng bối dẫn dắt, Từ Từ muốn đồng ý theo bản năng, nhưng chợt nhớ tới lời của sư huynh Hình Ngọ.

Cuối cùng miễn cưỡng nói:

"Không phải là Từ Từ không muốn cùng tộc thúc đi vào, mà là một vị khác tiền bối không cho. Nói lần vào thành này, không được xâm nhập"

"Từ Từ ngươi có chút không biết suy nghĩ rồi đấy, chẳng nhẽ tiền bối của ngươi lại không bằng người ngoài hả?

Chuyện riêng Từ gia chúng ta cần người ngoài nhúng tay?"

Từ Hữu Thanh lạnh giọng nói.

"Có một số người quả thực quản quá nhiều, như vậy đi, ta cũng không làm khó ngươi, ngươi nói ra hắn là ai, để ta dùng thần thông trao đổi với hắn một câu.

Từ Cư Cừu nói, mặt không thay đổi.

"Từ Từ, Từ gia là gia tộc như thế nào ngươi cũng biết. Nếu như ta là ngươi sẽ ngoan ngoãn theo vào, không nói vị tiền bối kia ra. Nhỡ không may hắn bị mất mặt ở chỗ tộc thúc đây, vậy thì sẽ bị ngươi liên lụy, hắn có lòng giúp ngươi, ngươi cũng đừng hại hắn. Ngươi biết vì sao tộc thúc lại tìm ngươi"

Từ Hữu Dịch cười nhắc nhở.

Minh Nam Sở cùng Hàn Tô cảm thấy rất kỳ lạ, bọn hắn thấy người của gia tộc Từ Từ thật ra không thân thiện lắm.

Mà người này nhìn âm dương quái khí, nhưng mỗi lần đều thẳng thắn nhắc nhở.

"Thật ra trước khi ta xuất phát, vị tiền bối kia cũng đã nói, nếu như người Từ gia bắt ta phải vào trong thì cứ đưa vật hắn để lại ra cho các ngươi nhìn Từ Từ nhẹ giọng nói.

Mấy người Âm Túc lúc này mới nhớ tới, quả thực sư huynh Hình Ngọ để lại trên tay Từ Từ cái gì đó.

"Vị tiền bối này của ngươi thật đúng là xem thường Từ gia chúng ta, lại còn để lại đồ vật là muốn nhúng tay vào chuyện nhà của chúng ta"

Ngữ khí Từ Cư Cửu ẩn chút tức giận, hắn nhìn chằm chằm Từ Từ nói:

"Lấy đồ vật ra đây cho ta xem xem hắn có tư cách gì nói loại lời này"

Giọng Từ Hữu Thanh lạnh lùng:

"Không biết người nào, lại dám lớn mặt như vậy"

Từ Hữu Dịch há miệng, cuối cùng lại không nói gì.

1067 chữ

Chương 517: Có Ý Kiến Không?

Thấy trưởng bối tức giận, Từ Từ có hơi lo lắng, nhưng vẫn xòe bàn tay ra:

"Là cái này.

Khoảnh khắc hắn chìa tay ra, Từ Cư Cửu nhìn qua, Từ Hữu Thanh và Từ Hữu Dịch đều rất tò mò, muốn biết người kia để lại cái gì.

Nhưng mà, trong nháy mắt bọn hắn nhìn thấy bàn tay kia, có phù văn quỷ dị hiện ra, ánh sáng bao trùm ba người bọn hắn.

Giây phút ấy dù là Từ Hữu Thanh trẻ tuổi hay là người thế hệ trước như Từ Cư Cửu đều cảm giác được huyết khí che phủ trời đất.

Huyết khí ngập trời, như ngọn lửa nóng cháy, có thể hủy diệt vạn vật thiêu đốt tất thảy.

Đối mặt uy thế như này, ba người cảm thấy sợ hãi cùng tuyệt vọng.

Ngay tại lúc đó, trong huyết khí có một ánh mắt nhìn về phía bọn hắn, đó là cái nhìn từ một người khổng lồ, bọn hắn thậm chí không cách nào nhìn thẳng.

Hoảng sợ chiếm cứ hết thảy, bọn hắn tuyệt đối không nghĩ tới, bàn tay Từ Từ lại ẩn giấu cường giả như vậy.

Rốt cục là ai?

Đang nghi hoặc, giọng nói từ hư vô truyền tới tai bọn hắn:

"Từ Từ còn nhỏ yếu, dù thần thông đến mấy cũng không thể tiến vào bên trong. Tại hạ có một yêu cầu quá phận chính là để Từ Từ ở lại bên ngoài, ý các vị thế nào?"

Tiếng nói rơi xuống, tâm thần Từ Cư Cửu chấn động, trong lòng thấp thỏm lo âu.

Dường như có một vị cường giả nào đó, khiến hắn phải quỳ xuống cầu xin.

Sỉ nhục, vô cùng nhục nhã. "Đúng rồi, nếu như trong lòng có bất mãn, có thể để Từ gia ngươi cho người lên Quan Hà phong Thiên Vân Đạo Tông tìm ta, ta chờ các ngươi."

Lời nói vừa dứt, tất cả biến mất không còn tăm tích.

Nhưng trong lòng Từ Cư Cửu lại gợn lên sóng lớn.

Thiên Vân Đạo Tông, Quan Hà phong?

Hắn biết không ít, thường xuyên nghe một vài tiền bối đề cập đến Quan Hà phong Thiên Vân Đạo Tông.

Không phải kính sợ thì là e ngại.

Hắn nào dám bởi vì chuyện này mà lên Thiên Vân Đạo Tông, Từ gia ở trước mặt Thiên Vân Đạo Tông, chẳng bằng cái mắt muỗi.

"Tộc thúc?"

Từ Từ nhẹ giọng gọi.

Vừa nãy hắn vươn tay ra, không hề nhìn thấy bất kỳ thứ gì, nhưng lại thấy ba người Từ gia này cứ thế đứng nguyên tại chỗ như trời trồng.

Nghe tiếng gọi, ba người mới phục hồi tinh thần, nhất thời Từ Hữu Thanh trực tiếp ngã bệt trên mặt đất.

Từ Hữu Dịch thì sắc mặt trắng bệch, Từ Cư Cửu tự nhiên cũng không tốt hơn gì.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Từ Từ, trầm mặc hồi lâu mới nói:

"Thôi được, bên trong quá mức nguy hiểm, nơi này có không ít linh quả, chúng ta cũng ở lại hái linh quả vậy. Chỗ này các ngươi tới trước, vậy chúng ta sẽ vào sâu hơn.

Nói rồi, mang theo hai người kia đi vào sâu bên trong.

Mấy người Hàn Tô không rõ ràng cho lắm, đến khi không còn thấy người nữa, Tô Thị mới tò mò hỏi:

"Trước khi nhìn bàn tay ngươi, nam nhân kia hình như có gì muốn nói, cuối cùng lại không nói nữa, hắn muốn nói cái gì?"

"Muốn nhắc nhở Từ Từ, lấy thứ hữu dụng ra thì mất mặt tộc thúc hắn, không hữu dụng thì mất mặt sư huynh Hình Ngọ, không lấy ra là tốt nhất. Đại khái là vậy đi"

Minh Nam Sở suy đoán.

"Xem ra bọn hắn bị dọa rồi, sư huynh Hình Ngọ khủng bố như vậy sao?"

Âm Túc rất ngạc nhiên.

Sư huynh Hình Ngọ rất mạnh, nhưng rốt cục mạnh đến đâu, bọn hắn không biết.

Trước mắt xem ra, khả năng còn mạnh hơn so với suy đoán của bọn hắn.

Chu Tự đứng trên đầu Họa Đấu, nhìn phía trước.

Xuyên qua đường dốc núi, bọn hắn đi vào một cánh cửa lớn, xuất hiện trong một gian phòng rộng lớn.

Nơi này có rất nhiều phù văn khắc họa trên tường, hắc ám cũng không quét đến nơi này, ngược lại ánh sáng chiếu rọi khắp bốn phương.

Những phương hướng khác còn có vài cánh cửa nữa.

"Thật sự là cổ quái kỳ lạ"

Chu Tự cảm khái, một lát sau hắn đưa ánh mắt đặt ở vị trí trung tâm.

Nơi đó đặt một cái bàn đá, trên bàn bày một ít đá viên, ở giữa có một phiến đá bắt mắt.

Đến trước bàn đá, Chu Tự bắt đầu xem xét viên đá, phát hiện phía trên có hoa văn kỳ quái.

Thu tỷ cầm phiến đá lên đọc, Nguyệt tỷ ngồi xổm ở một bên, nhìn phù văn trên vách tường. "Một viên, hai viên, ba viên"

Chu Tự nhặt từng viên đá, đếm kỹ một lượt.

Khi nhặt lên viên đá cuối cùng, hắn chậm rãi nói ra số lượng:

"Bảy viên."

Đang nghi hoặc, hắn quan sát cửa đá bốn phương tám hướng, cả thảy bảy cánh.

Có lẽ là đối ứng.

"Đã đọc ra.

Thu Thiển buông phiến đá xuống:

"Nơi này là thông lên gian phòng ở tầng cao nhất, sau khi bảy cánh cửa đóng lại, gian phòng sẽ di động lên, mỗi lần một tầng, đều sẽ có quái vật xuất hiện, đánh xong là có thể mở cửa ra ngoài thăm dò. Tổng cộng có tầng năm, tầng năm sẽ trực tiếp thông đến tận cùng của Thâm Uyên Chi Thành. Chìa khóa đóng và mở cửa chính là những hòn đá trong tay ngươi, ngươi ôm làm gì?" Thấy Chu Tự ôm phiến đá, vẻ mặt nàng vô cùng nghi hoặc.

Ta sẽ nói cho ngươi biết ta cảm giác vật này rất tốt, để ba vị lão bản tìm phương pháp biết đâu có thể luyện ra kim cương, sau đó cầu hôn với ngươi sao? Không bao giờ. Chu Tự nghĩ bụng.

Thu Thiển lại gần nhìn chằm chằm Chu Tự, tóc vương bên tai tản mác.

1139 chữ

Chương 518: Có Người

"Thơm quá"

Chu Tự hít hà "Trên người Thu tỷ thơm thật, rất dễ chịu. "Mùi dầu gội đầu?"

Thu Thiển hít hà cổ tay áo nói:

"Hay là mùi nước giặt quần áo? Hoặc là sữa tắm?"

Chu Tự lắc đầu:

"Đều không phải, là một thứ mùi rất nhạt, nhưng rất dễ chịu. Trừ trên người Thu tỷ, ta chưa từng ngửi thấy ở mùi nước giặt quần áo hoặc là sữa tắm "Lần trước ngươi nói, ta cũng bảo Nguyệt tỷ ngửi rồi, nàng bảo là mùi thơm rất bình thường. Hỏi sư phụ, sư phụ cũng không nói trên người ta cùng không có mùi thơm gì đặc biệt.

Thu Thiển nói.

"Vậy có phải hay không chỉ có ta mới có thể ngửi thấy?"

Chu Tự hỏi dò.

"Hả?"

Thu Thiển lui lại một bước kinh ngạc nhìn chằm chằm Chu Tự.

Đừng có trên mặt viết đầy chữ "Đồ hạ lưu" nhìn ta, trong lòng Chu Tự bất đắc dĩ.

Phi~ Thu Thiển che miệng bật cười, khẽ nói:

"Ta đã tra rồi, có lẽ đúng thật là chỉ có ngươi mới có thể ngửi thấy"

"Là tại sao?"

Lần này đến phiên Chu Tự mờ mịt.

"Tự ngươi đi tìm hiểu là biết"

Thu Thiển quay đầu đi không nhìn Chu Tự.

Bộp! Bộp!

Có tiếng bước chân từ một cửa khác đi ra.

"Có người tới rồi, lại còn không ít Chu Ngưng Nguyệt đứng lên nhắc nhở.

Căn phòng trống rỗng, ngoại trừ có kê thêm một cái bàn thật dài ra cũng chỉ có ba người Chu Tự cùng Hoa Đấu đã hoá nhỏ.

Nó chỉ cao nửa mét, ghé vào bên cạnh Chu Tự, ra vẻ lười nhác.

Tiếng bước chân truyền đến từ xung quanh, nó làm bộ mắt điếc tai ngơ.

“Có nhiều cửa đều có, không biết là đám người thế nào.

Chu Ngưng Nguyệt đi đến bên cạnh Hoạ Đấu, ngồi lên lưng nó.

Với chuyện này, Hoạ Đấu chỉ liếc mắt một cái, âm thầm chấp nhận.

Thấy Hoạ Đấu không hề bài xích, Chung Ngưng Nguyệt lấy một viên linh thạch ra đưa đến trước mặt nó rồi nói:

“Cho ngươi làm lễ vật này.

Linh thạch ở phía trước, trong đôi mắt lười nhác của Hoạ Đấu cũng ánh lên chút tinh quang, nó một miếng cắn gọn viên linh thạch, hơi chuyển mình, để Chu Ngưng Nguyệt ngồi thoải mái hơn chút.

“Khó mà tưởng được, các ngươi đã gặp phải loại đãi ngộ phi nhân tính nào vậy"

Chu Ngưng Nguyệt giật mình nói.

Hoạ Đấu hơi chua xót, ánh mắt ngập nước nhìn lên thiếu nữ ở trên lưng, dường như gặp được tri kỷ vậy.

Cộp...Cộp!

Tiếng bước chân ngày càng đến gần, Chu Tự nghe thật cẩn thận rồi nói:

“Xem ra ở mỗi cửa đều có người đang đến, vậy cũng tốt, lúc diệt quái cũng tiện hơn chút ít.

Vừa mới dứt lời, hắn đột nhiên lại lên tiếng:

“Nguyệt tỷ, ngươi nói xem, liệu chúng ta vào thành thì Chúa Tể Thâm Uyên có nhanh chóng trở về hay không?"

“Chắc chắn là có, hơn nữa trận pháp của nơi này còn có tác dụng hấp thu năng lực, ta đoán do lượng quái cùng cấp là vì cung cấp năng lượng thức tỉnh cho Chúa Tể Thâm Uyên. Cho nên càng vào nhanh thì càng tốt, nhân lúc hắn còn chưa tỉnh lại, mang thân thể hắn ra ngoài để tặng cho sư phụ ngươi làm lễ gặp mặt"

Chu Ngưng Nguyệt ngẩng đầu nhìn Chu Tự rồi nói, dừng một chút nàng lại bổ sung:

“Nếu sư phụ ngươi không cần thì có thể cho cha ngươi cũng được, dù sao chúng ta cũng không thể giữ lại"

“Thân thể của Thần Minh, đại khái thì chúng ta không thể phá hỏng được.

Thu Thiển giải thích.

Chu Tự vốn còn đang mơ hồ vì sao phải tặng cho người khác, nháy mắt đã hiểu ra.

Đúng vậy, dù Thần Minh có suy yếu cũng vẫn là Thần Minh.

Một kẻ phàm nhân như hắn không có khả năng trấn áp.

Hay là muốn trông cậy vào mấy cái bắp đùi không chịu trợ giúp đây.

Đều qua rồi, không phải chuyện của đùi lớn thì cũng là chuyện của đùi lớn.

“Họ đến rồi"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Lời vừa dứt, một nam tử trẻ tuổi đi vào từ một cánh cửa, trong miệng hắn còn ngậm một cọng cỏ đuôi chó, trong vừa thoải mái lại tuỳ ý.

“La Tiểu Phong của Thiên Ảnh tông"

Chu Ngưng Nguyệt đứng lên nhìn đối phương rồi nói.

"Hu?"

La Tiểu Phong nhíu mày, nhìn xung quanh, cuối cùng dừng mắt ở trên người Hoa Đấu, lúc này mày mới giãn ra, cười nói:

“Ta nói mà, yếu như vậy sao mà vào nơi này được, hoá ra là nhờ có một con linh sủng có thực lực không tồi"

Lúc này, có hai người đi ra từ cửa đá bên cạnh La Tiểu Phong.

Có người vừa mới đến đương nhiên sẽ thu hút tầm mắt của tất cả mọi người.

Vừa trông qua, Chu Tự thấy hai người, một nam tử mới hơn hai mươi tuổi cùng một nữ tử có khí chất siêu phàm.

Quanh thân nàng ta như có hoa sen nở rộ, mỗi một bước chân đều như đạp lên hoa sen mà đi.

Từng bước sen nở.

“Ân Chí Viễn? Không ngờ có thể gặp được ngươi ở đây, khiến ta lập tức cảm thấy thật ghê tởm"

La Tiểu Phong tỏ vẻ đầy chán ghét.

Hai người này có ân oán gì sao? Chu Tự tự hỏi thầm, cùng lúc đó hắn nghe thấy Nguyệt tỷ giới thiệu:

“Ân Chí Viễn của Thiên Vân Đạo Tông, Nguyên Linh tứ phẩm, thực lực vô cùng lớn mạnh, người bên cạnh chính là Thiên Vân Y Y, thiên phú kinh người, là Trận Linh ngũ phẩm, chỉ cách tứ phẩm có một bước nữa thôi.

“Nguyệt tỷ biết rõ đến vậy sao?"

Chu Tự có hơi tò mò.

Với Ma đạo, Nguyệt tỷ quen biết rất nhiều người, nhưng Đạo tu nàng lại không biết được mấy người.

Liếc Chu Tự một cái, Chu Ngưng Nguyệt ghét bỏ nói:

“Nguoi tưởng là ai cũng giống ngươi sao, đến bậc này rồi mà vẫn chẳng có chút kinh nghiệm nào? Đương nhiên phải điều tra những người nổi tiếng một chút chứ, thế nhưng có một số người không nổi danh như thế, chỉ đành đoán thôi. Giống như Ân Chí Viễn này, đã lâu không có tiếng tăm, ta cũng không biết hắn có dáng vẻ thế nào. Chỉ biết chút tư liệu về hắn thôi.

1106 chữ

Chương 519: Chìa Khóa

“La Tiểu Phong?"

Ân Chí Viễn nhìn sang người bên cạnh, vẻ mặt không đổi:

“Ta vô tình thành kẻ địch của ngươi, lần này ta tới đấy chủ yếu là vì muốn làm quen một số người, mong ngươi cũng đừng tìm ta gây phiền phức.

Nghe vậy, Thiên Vân Y Y nhìn về phía La Tiểu Phong, đây cũng là lần đầu tiên nàng gặp người này, cũng không hiểu quá nhiều, may mà trên đường Ân sư huynh cũng có nói qua, còn dạy nàng phòng bị thế nào.

Có chút phòng bị, lúc này nàng mới nhìn sang Chu Ngưng Nguyệt, nàng từng gặp người này, có quen biết với Tô Thi.

Còn về hai người bên cạnh thì....Chưa gặp bao giờ.

Với Chu Tự và Thu Thiển, một người chăm chăm tu luyện như Thiên Vân Y Y không biết cũng là điều dễ hiểu, nhưng khi Ân Chí Viễn nhìn thấy thì sững cả người.

Sư thúc tổ?

Sư thúc tổ có thể tới nơi này hắn cũng chẳng nghi ngờ gì, nhưng nhất thời không thể để lộ ra.

Trông thì giống như Đấu Giả thất phẩm, chắc chắn là sư thúc tổ muốn để những người khác buông lỏng cảnh giác.

“Đừng có bất kính với nam tử ở bên kia, có lẽ hắn là sư thúc tổ của Quan Hà Phong"

Ân Chí Viễn truyền âm cho Thiên Vân Y Y trước, thuận tiện nhắc nhở:

“Đừng làm vẻ kinh ngạc, dễ bị bắt được manh mối.

Thiên Vân Y Y vốn không có biểu tình gì, chỉ bình tĩnh gật đầu một cái, ai cũng không biết nội tâm nàng nổi sóng gió cuồn cuộn cỡ nào.

“Oa, nơi này náo nhiệt thật đấy"

Một vị nam tử bạch y đi ra từ cánh cửa đối diện, hắn phiêu diêu như gió lại ôn văn nhã nhặn.

“Thiên Minh Lâu của Tiên Linh Cốc? Nghe nói tông môn của các ngươi có không ít đồ tốt.|| La Tiểu Phong cười nói.

“La đạo hữu cũng phải giữ mạng mà lấy nhé.

Thiên Minh Lâu không tỏ ra yếu thế.

Lời vừa dứt, hắn đã đánh giá xung quanh, cuối cùng cảm thấy người có uy hiếp lớn nhất chính là Ân Chí Viễn. Tiếng bước chân tiếp tục truyền đến, là ba cánh cửa cuối cùng.

Rất nhanh sau đó, bốn người xuất hiện từ ba cánh cửa.

Một người cầm thanh trường kiếm đỏ tươi trong tay, một người người xem hình rồng cả nửa người, còn lại là hai tiên tử, trên người nàng ẩn hiện kiếm ý như có như không, là hai vị tuyệt thế giai nhân.

“Không Minh của Ma Kiếm Ma môn? Long Bồng của Thập Nhị Tịnh Đường? Ta còn tưởng ngươi vào đây từ sớm. không ngờ chẳng có tên ma đạo nào vào được sớm cả La Tiểu Mộng nói đầy trào phúng.

“Hạ tiên tử cùng Cố tiên tử của Thiên Hạ Nhất Kiếm? Hai vị vào thong dong như vậy, đúng là quá giỏi"

Ân Chí Viễn khách khí nói.

Bởi vì Hạ Vũ Trúc là Trận Linh ngũ phẩm, chẳng dễ gì mới qua được con đường kia.

“Ân đạo hữu, Y Y tiên tử, đã lâu không gặp"

Hạ Vũ Trúc chào hỏi hai người.

Thiên Minh Lâu bên cạnh cũng chào hỏi với các nàng.

Mọi người đều là Đạo tu, thanh danh cũng không kém, đương nhiên quen biết nhau.

Mà đối mặt với châm chọc khiêu khích của La Tiểu Phong, Long Bồng chỉ lạnh mặt nhìn, hắn vừa mới bế quan ra ngoài, cũng không quan biết nhiều người, không thể tuỳ tiện động thủ.

Vẫn chưa đến lúc.

Mà Không Minh của Ma Kiếm vốn định rút kiếm, nhưng ngay khi nhìn thấy Chu Tự, trong lòng sinh ra nỗi kính sợ, nhất thời không dám làm càn.

“Thánh Tử, Thánh Nữ, Thần Nữ, vậy mà họ cũng đến đây, xem ra không tranh giành mới là tốt.

Trong lòng hắn đầy chua xót.

Nhưng nghĩ đến ma uy của Thánh Tử lại cảm thấy không tranh giành mới tốt.

Chờ một lắt, không thấy có thêm người vào nữa, Mấy người mới bắt đầu đến gần bàn đá trung tâm.

Trên mặt bàn chỉ có một phiến đá.

Mấy người vây quanh bàn, nhìn viên đá đến nhíu mày.

Không ai động thủ, bởi vì những văn tự phía trên khó mà đọc hiểu được.

Chờ một lát, Ân Chí Viễn mới vươn tay cầm phiến đá điêu khắc tỉ mỉ.

“Sư huynh đọc có hiểu không?"

Thiên Vân Y Y dò hỏi.

Những người khác cũng nhìn Ân Chí Viễn.

“Là thần văn"

Ân Chí Viễn gật đầu thật khẽ.

“Nghĩa của văn tự trên này hẳn là dùng chìa khoá đóng cửa, sau đó có thể đi lên một tầng, tuy rằng sẽ xuất hiện nguy hiểm nhưng chỉ cần giải quyết nguy hiểm, có thể dùng chìa khoá để mở đại môn, sau đó ra ngoài thăm dò các tầng. Cao nhất là tầng năm, tầng năm có thể đi thẳng đến nơi sâu nhất.

“Chìa khoá? Nhưng là chìa khoá nào?"

Cố Nhạn tò mò hỏi.

Tu vi của nàng cũng không cao, thế nhưng ở nơi này còn có kẻ yếu hơn nàng.

Đương nhiên, nàng cũng tự hiểu bản thân mình nhỏ yếu, không muốn bị người khá chú ý đến, cảm giác tồn tại yếu một chút cũng an toàn hơn chút.

Dù sao sư tỷ cũng nói với nàng, phần lớn người nơi này đều là Nguyên Linh tứ phẩm.

Đó là một tin cực xấu, nhưng cũng có tin tốt, chính là Thánh Tử Ma Đạo không xuất hiện ở đây.

Vạn hạnh trong bất hạnh.

Tất cả mọi người tức thì nhìn về phía La Tiểu Phong người Thiên Ảnh tông.

"Nhìn ta làm gì?"

La Tiểu Phong khinh thường nói:

"Ta có phải người đầu tiên tiến vào đâu"

"Vậy người đầu tiên đi vào là ai?"

Long Bồng của Thập Nhị Tịnh Đường hỏi.

Thiên Minh Lâu phẩy phẩy cây quạt cười nói:

"Chẳng phải người đều ở đây sao?"

"Còn có ba người với một con chó"

La Tiểu Phong nói.

Lúc này mọi người mới nhớ tới, quả thực có ba người tu vi rất thấp, bởi vì tu vi quá thấp, bọn hắn vô thức tưởng rằng có ai dẫn vào.

Không ngờ họ mới chính là người đầu tiên tiến vào.

Chỉ là bên trái không có ba người này.

1133 chữ

Chương 520: Giả Heo Ăn Thịt Hổ

Rất nhanh, bọn hắn đã thấy ba người Chu Tự.

Ba người họ vừa hay lấy ra một viên đá từ trong cửa.

Cùng lúc đó, tất cả các cửa đều chậm rãi đóng lại, chìa khoá chính là hòn đá trong tay họ.

Lấy lại chìa khoá trong tay Nguyệt tỷ cùng Thu tỷ, Chu Tự mới quay sang nói với tất cả mọi người:

"Tới rồi thì đừng vội đi, ta giúp các ngươi đóng cửa. Để chúng ta có thể đến tầng năm nhanh nhất, chìa khoá ta sẽ..."

Răng..rắc!

Chu Tự đập vỡ tất cả các hòn đá.

Uỳnh!

Cửa theo đó đóng chặt.

Trong khi mọi người đang sửng sốt, hắn tốt bụng giải thích:

"Yên tâm, lúc thông quan là có thể đi ra, chỗ chúng ta có người trong nghề"

Chu Ngưng Nguyệt nhấc tay ra hiệu, nàng chính là người trong nghề này.

Đám người:

Sắc mặt bọn hắn cực kỳ khó coi, người này đúng là khiến người ta chán ghét.

"Một tên Đấu Giả thất phẩm, sao ngươi dám?"

Long Bồng nhìn chằm chằm Chu Tự, hỏi.

Thiên Minh Lâu khép cây quạt lại, nhẹ nhàng nói:

"Đạo hữu muốn lên tầng năm? Tại sao không đi lên từng chút một? Cũng không phải tất cả mọi người đều có thể đạt được cơ duyên ở chỗ cao nhất. Ngươi như thế này quả thực là chặn đứng cơ duyên của phần lớn người trong số chúng ta.

"Ta cảm thấy lên sớm một chút sẽ an toàn hơn.

Chu Tự nhún vai.

Hạ Vũ Trúc thở dài, nhẹ giọng mở miệng:

"Đạo hữu, ngươi phải hiểu được hoàn cảnh của mình bây giờ, trong ba người các ngươi, mạnh nhất là Nguyên Linh lục phẩm, mà mấy người chúng ta, người yếu nhất cũng mạnh hơn các ngươi"

Ân Chí Viễn cũng không hiểu sư thúc tổ muốn làm gì, nhưng chắc chắn thực lực của sư thúc tổ không phải là Đấu Giả thất phẩm.

Trừ phi nhận nhầm người.

Thiên Vân Y Y không lên tiếng, nàng không thể nào hiểu được hành động của người trước mắt này.

"Ha...ha, thật là không biết sống chết.

La Tiểu Phong có động thái trước tiên.

Hắn bước lên, trong nháy mắt đã đến trước mặt Chu Tự, muốn trực tiếp túm cổ của hắn.

Ngay lúc đó quyền trượng màu đen ngăn tay của La Tiểu Phong lại.

Uỳnh!

Sức mạnh của va chạm tạo ra âm thanh, Thu Thiển cầm Hắc Dạ quyền hành trong tay, ngăn cản công kích của La Tiểu Phong.

Nàng đứng trước mặt Chu Tự, duyên dáng yêu kiều, ánh sáng hắc ám vờn quanh thân thể, thần quyền trong tay, tựa như Thần Minh giáng thế.

"Pháp bảo gì vậy?"

La Tiểu Phong vô cùng bất ngờ, hắn có thể cảm nhận được pháp bảo này hoàn toàn khớp với nơi đây.

Bảo sao có thể trước người khác một bước, hóa ra mấy người này có được tin tức.

Nhưng mà quyền trượng này không ngăn được hắn.

Vụt!

Hắn gia tăng tốc độ, sức mạnh bành trướng, lần nữa công kích Chu Tự.

Uỳnh...Uỳnh!

Thân hình hắn thoắt ẩn thoắt hiện.

Mấy lần sức mạnh va chạm, quyền hành Hắc Dạ cũng khó có thể ngăn cản.

Chu Tự vốn định ra tay, nhưng Nguyệt tỷ đá đá Họa Đấu bên cạnh:

"Tiếp sức"

Nghe vậy, Họa Đấu bổ nhào lên phía trước.

Gầm!

Tiếng gầm giận dữ chấn động tứ phương.

Cả thân thể nó đâm vào người La Tiểu Phong, nhưng mà La Tiểu Phong cũng không phải là đậu phụ mềm, tên tuổi của hắn là đấu thật đá thật mà ra.

Đối mặt với công kích của Họa Đấu, hắn bấm tay niệm chú, thân thể phút chốc biến thành hư ảo.

Tất thảy xung quanh xuất hiện những chỗ méo mó không đồng nhất.

Uỳnh!

Hai bên va chạm, nổi lên sức mạnh bão táp.

Khiến cho tất cả mọi người đề lui về sau một chút, mà La Tiểu Phong cũng chật vật lui lại vài bước.

Họa Đấu rơi trên mặt đất, có vẻ rất tốn sức.

Tựa hồ đã ăn rất no, không tiện vận động mạnh.

Mấy người thoạt tiên đứng xem, đều cực kỳ kinh ngạc.

Trong mắt bọn hắn, mấy người Chu Tự có cũng được mà không có cũng chẳng sao, thực lực của bọn hắn quá mức nhỏ yếu.

Ra tay với bọn hắn chẳng khác nào ra tay với tiểu bối, thật mất mặt.

Nhưng từ sau khi La Tiểu Phong động thủ, bọn hắn kinh ngạc phát hiện, mình đã đoán sai thực lực của những người này.

Rõ ràng là Đấu Giả thất phẩm, vậy mà có thể dùng một cây quyền trượng đối kháng Nguyên Linh tứ phẩm, nàng không hề dùng sức mạnh của bản thân mà là sức mạnh của nơi này.

"Những người này lai lịch bất phàm Hạ Vũ Trúc nhắc nhở Cố Nhạn.

Cố Nhạn gật đầu, không còn dám xem thường ba người này nữa, nếu như vừa nãy người khơi mào xung đột với những người này chính là nàng, vậy...

Vừa mới đối mặt, mạng của nàng cũng chẳng còn.

Quả nhiên, có thể đi vào nơi này, chẳng có ai đơn giản cả.

Ma Kiếm Không Minh cúi đầu, không nhắc tới Thánh Nữ, lần này chỉ có Thần Nữ động thủ, nhưng Thánh Tử rõ ràng còn kinh khủng hơn.

Cho nên hắn đã làm tốt chuẩn bị, phối hợp với Thánh Tử.

Chỉ đâu đánh đó.

Ân Chí Viễn thở ra nhẹ nhõm, nếu sư thúc tổ thật sự không địch lại, hắn không thể không động thủ, Thiên Vân Y Y cũng nhẹ nhàng thở ra, nếu như sư huynh động thủ, nàng cũng không thể không động thủ.

Nhưng nàng căn bản không quen sư thúc tổ nào.

"Giả heo ăn thịt hổ đúng không? Ghét nhất loại người này"

La Tiểu Phong run run tay, lạnh nhạt nhìn Chu Tự nói: "Xem ra các ngươi có chuẩn bị mà đến, lần này coi như ta nhận thua, nhưng ngươi cảm thấy ta sẽ giúp ngươi lên tầng năm sao? Không có khả năng, không chỉ như vậy, ta còn muốn tại nẵng tay trên tại thời khắc cuối cùng.

Ngươi sẽ không cho rằng đóng cửa lại là có thể giam cầm ta chứ? Không thể nào? Không thể nào? Thực sự có người ngây thơ như thế?"

La Tiểu Phong đến trước cửa, đưa tay đặt lên cửa, đột nhiên cửa bắt đầu xuất hiện biến hóa, trong cửa xuất hiện cảnh sắc bên ngoài Thâm Uyên Chi Thành.

1108 chữ

Chương 521: Trào Phúng

"Chỉ có thế này? Cũng đòi giam cầm ta? Muốn ta làm công miễn phía cho các ngươi? Ngươi đúng là mơ mộng"

La Tiểu Phong bước lên một bước, nửa người tiến vào cửa lớn, hắn nhìn Chu Tự giễu cợt: "Chẳng phải ngươi có bản lĩnh lắm sao? Bây giờ ta phải đi rồi, còn có thể vào bất cứ lúc nào cũng được, ngươi làm gì được ta? Sống dưới bóng của ta đi, ta có thể quay lại trộm cơ duyên của các ngươi bất cứ lúc nào. Vốn dĩ đang vui vẻ đến đây, không nghĩ tới lại xúi quẩy thế này, gặp được mấy tên khốn kiếp các ngươi, tạm biệt nhé"

Tuy rất to mồm, nhưng La Tiểu Phong vẫn luôn đề phòng Chu Tự, nếu không hắn nhìn Chu Tự làm cái gì?

Xác định đối phương không thể làm gì mình, hắn mới hoàn toàn bước vào cửa.

Trước khi đi vẫn không quên trào phúng:

"Muốn để bản thiếu đi làm tay chân cho các ngươi, chờ năm mươi nghìn năm nữa đi. Đám tay mơ toàn dựa vào trang bị"

Cuối cùng La Tiểu Phong biến mất, thông đạo không thấy tung tích.

Những người còn lại bốn mắt nhìn nhau.

Ma Kiếm Không Minh thở dài một tiếng, tên La Tiểu Phong này thật sự là muốn chết, không biết Thánh Tử Ma Đạo hỉ nộ vô thường sao?

Khích động đến mức này, mấy người bọn hắn đây chết như thế nào cũng không biết.

Có điều, câu trào phúng của La Tiểu Phong thật khiến người ta không có cách nào.

Không bắt được, như là nắm đấm đánh vào không khí.

Nhất thời hắn rất muốn biết Thánh Tử sẽ làm như thế nào, chịu mối thua thiệt này, hay là giết xuống.

Lại hoặc là...Giết bọn hắn xả giận.

Những người khác cũng nhìn Chu Tự, mặc dù làm tay chân có hơi khó nghe, nhưng cơ duyên tầng năm vẫn còn, bọn hắn không phải là không có cơ hội.

Không cần quá để ý.

Còn Chu Tự thì khác, bị giễu cợt nhiều như vậy, lại chẳng làm gì được đối phương, lại còn không tìm được đối phương.

Phàm là người hơi nóng tính đều sẽ bị nghẹn ứ trong lòng.

Đúng vậy, mặt Chu Tự mê mang, quả thực không nghĩ tới đối phương không chỉ chạy được đi, còn chế giễu người khác như thế.

Nhân vật phản diện hắn đây thật mất mặt.

Một lát sau, hắn lấy điện thoại ra, phát hiện không có tín hiệu.

Lúc này Thu Thiển nắm vào trong hư không một cái, một cái điện thoại mới tinh xuất hiện trong tay nàng.

Điện thoại không hoàn toàn xuất hiện trên tay nàng, giống như kết nối không gian.

Nàng kiểm tra một hồi, rồi đưa điện thoại cho Chu Tự:

"Đây, cái này có tín hiệu, Nguyệt tỷ đã lắp tín hiệu ở Biên Giới thành, sau đó cái điện thoại này là ta đặt sẵn ở bên kia, phương pháp giống như quyền trượng. Chỉ cần còn liên kết với bên kia, là có thể có tín hiệu, nhưng bên trong không có thẻ Chu Tự nhìn Thu tỷ vẻ mặt không thay đổi, trong lòng cảm động không thôi.

Được thôi, nhân vật phản diện này hắn đã làm rồi, thì sẽ phải làm cho tất cả mọi người biết, trùm phản diện vĩnh viễn là trùm phản diện.

Mấy người Ân Chí Viễn thấy Chu Tự lấy điện thoại di động ra thì có chút khó hiểu, hắn đang định gọi người tới ư?

Nhưng dù tìm ai thì cũng đâu còn cách nào chứ.

Ở Thiên Ảnh Tông, La Tiểu Phong cũng được tính là nhân vật có mặt mũi, là đệ tử của tông chủ, thân phận địa vị không hề tầm thường.

Trừ khi là người cùng thế hệ đánh bại đối phương, hoặc là La Tiểu Phong làm chuyện gì đó khiến người người oán trách. Còn lại ỷ lớn hiếp nhỏ thì Thiên Ảnh Tông cũng sẽ không ngồi yên mà nhìn đâu.

Đến lúc đó chính là tông môn đại chiến.

Nhưng tình hình hiện tại thì cũng chẳng có chút tác dụng nào.

La Tiểu Phong vẫn ung dung ngoài cuộc.

Trong ánh mắt nghi ngờ của bọn hắn, Chu Tự đã lắp sim vào máy xong xuôi, hắn quay thử số 10088. Khi kiểm tra có thể gọi được thì hắn mới nhìn về phía đám người Ân Chí Viễn.

"Ngươi muốn làm gì?"

Chu Ngưng Nguyệt cắn nho xanh rồi đặt câu hỏi.

Chu Tự nhìn về phía thiếu nữ bên cạnh rồi nói:

"Nguyệt tỷ, ta hỏi ngươi một chuyện. Ở Tu Chân Giới có tông môn nào là cha ngươi không thể trêu vào?"

"Yên tâm đi Chu Ngưng Nguyệt đứng trên lưng Họa Đấu rồi đưa tay vỗ vai Chu Tự mà nói một cách thoải mái:

"Không có tông môn nào cha ngươi không chọc nổi, cha ta nói với ta như thế đó.

"Phải chú ý phần trăm pin, bởi vì vượt thời không lấy nó ra nên không biết có thể sạc được hay không nữa"

Thu Thiển nhận lấy điện thoại mà Chu Tự giao cho nàng rồi nhắc nhở.

Chu Tự gật đầu trả lời rồi đi về phía mấy người Ân Chí Viễn.

Người gần nhất chính là Long Bồng của Thập Nhị Tịnh Đường.

Chỉ mấy giây sau, Chu Tự đã đi tới trước mặt Long Bồng mà nói:

"Ta hỏi ngươi vài chuyện"

Long Bồng nhíu mày, một tên Đấu Giả thất phẩm lấy can đảm từ đâu ra mà dám nói chuyện với hắn như thế chứ?

"Nếu ta không trả lời thì sao?"

Hắn nói với giọng lạnh lùng.

"Vậy ta sẽ cố gắng ra tay nhẹ một chút.

Chu Tự nói như mình có một tấm lòng tốt.

"Ngươi tìm chết!"

Long Bồng nổi giận.

Hắn xuất quan, dù chưa tiến vào cảnh giới tứ phẩm đỉnh phong nhưng cũng không phải là người mà một tên Đấu Giả thất phẩm có thể tùy tiện làm nhục.

Chứ đừng nói gì hắn là một Ma Tu, hoàn toàn không thèm để ý.

Cho dù đối phương cũng là một cường giả tứ phẩm thì Long Bồng cũng không sợ hãi.

Rầm!

Lực lượng của Nguyên Linh tứ phẩm bộc phát.

Rống!

Một tiếng long ngâm chấn động bốn phương, Kim Long xuất hiện quấn quanh Long Bồng.

Đó là Nguyên Linh của hắn.

1087 chữ

Chương 522: Đang Nằm Trong Tay Ta

Cùng lúc đó, Long Bồng vỗ một chưởng về phía Chu Tự, hắn muốn khiến người đứng trước mặt này hiểu ra rằng có một số sự chênh lệch không phải là chỉ cần lòng cam đảm và người bên cạnh là có thể bù đắp.

Hú!

Tiếng long ngâm điếc cả tại.

Lực lượng mạnh mẽ này khiến cho bọn người Ân Chí Viễn sợ hãi. Đừng nói là Đấu Giả thất phẩm, cho dù là tứ phẩm như bọn hắn cũng khó mà đón lấy.

Chỉ có thể tạm thời tránh đi.

Nhưng thời điểm tốt nhất để tránh đã trôi qua, Chu Tự cũng không rời khỏi vị trí đó.

Khi mọi người đều cho rằng Chu Tự phải thừa nhận một chiêu này thì đột nhiên có một tiếng động vang lên.

Rầm!

Phụt!

Máu tươi phun dài khắp nơi trên mặt đất.

Long ngâm biến mất, long lực tan rã.

Chuyện này xảy ra quá bất ngờ khiến mọi người vô cùng kinh ngạc, nhưng khi bọn hắn nhìn về phía Chu Tự một lần nữa thì vô cùng rung động.

Bởi vì lúc này Chu Tự đang ngồi xổm trên mặt đất, tên Long Bồng khí thế ngập trời trước kia chẳng biết đã nằm rạp trên mặt đất từ lúc nào. Đầu của hắn bị Chu Tự dùng một tay ấn xuống đất, hơi thở yếu ớt, máu tươi chảy rồng.

Cảnh tượng đáng sợ và khát máu này khiến đám người cảm thấy e ngại và sợ hãi.

Ma Kiếm Không Minh lại càng hoảng sợ.

Lúc này hắn mới phát hiện, tối qua ở ngoài bìa rừng thì Thánh Tử vẫn còn nương tay.

Chuyện vừa rồi chỉ xảy ra trong nháy mắt, hoàn toàn không phải là Phá Thiên Ma Thể, mà là một lực lượng hắn không thể hiểu được.

Bình thường giống như là quyền cước chi lực.

Sự kinh khủng của Thánh Tử Ma Đạo vượt xa lời đồn đại.

Đúng là khát máu mà tàn nhẫn.

La Tiểu Phong đáng chết, sớm biết như thế thì ngay từ đầu nên giữ hắn lại. Ma Kiếm Không Minh rất hối hận, biết thế thì không làm.

Nhưng mấy người Hạ Vũ Trúc và Thiên Vân Y Y lại càng sợ hãi nhất.

Thiên Minh Lâu từ từ buông quạt xuống, hắn nhìn Chu Tự với ánh mắt dè chừng.

Quá mạnh, hóa ra người này mới là kẻ mạnh nhất trong ba người, giả heo ăn thịt hổ, đúng thật là...

Vừa khiến người khác chán ghét vừa bất đắc dĩ.

Những người khác thấy kết quả mà Long Bồng nhận được thì đều cẩn thận hơn, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chu Tự cũng không chú ý tới những người khác, hắn chỉ cúi đầu xuống hỏi Long Bồng:

"Ngươi có thể nói chuyện được không? Ta có mấy câu muốn hỏi ngươi."

Long Bồng:

"..."

Hắn thầm hoảng sợ trong lòng, thậm chí không biết tại sao mình lại thua.

Hắn chưa bao giờ gặp phải cấp độ nào kinh khủng giống như người này.

"Không nói chuyện được nữa à?"

Chu Tự hỏi lại.

"Có thể, có thể Long Bồng cho dù có kiêu ngạo đến đâu cũng cần mạng sống.

Không biết vì sao nhưng Long Bồng cảm giác tên yêu quái trước mắt này có chút vấn đề.

Không hiểu hắn đang nghĩ cái gì.

hỏi ngươi, ngươi thuộc tông môn nào?"

"Vậy ta Chu Tự hỏi.

Long Bồng chật vật ngồi dậy, hắn nhìn qua Chu Tự với gương mặt đầy máu me rồi nói:

"Thập Nhị Tịnh Đường, người của Long Đường"

"Sư phụ ngươi lợi hại không, địa vị trong Thập Nhị Tịnh Đường thế nào? Hắn có xem trọng ngươi không?"

Chu Tự lại hỏi.

"Sư phụ ta là Ngao Kế, đường chủ Thập Nhị Tịnh Đường. Hắn nuôi ta từ nhỏ, cũng xem là coi trọng"

Long Bồng trả lời với vẻ hoảng loạn.

Chu Tự khẽ gật đầu rồi nói:

"Số điện thoại của hắn là gì?"

"Số điện thoại?"

Long Bồng tỏ vẻ mờ mịt.

Chu Tự vốn đang nhìn chằm chằm điện thoại, hắn thấy đối phương không hiểu thì định phổ cập cho hắn một chút.

Chỉ là khi Chu Tự ngẩng đầu nhìn về phía Long Bồng thì hình như thân thể của đối phương không được tốt, hơi bị dọa sợ.Trước đây Long Bồng thấy Chu Tự không ra tay thêm nữa thì có chút buông lỏng. Nhưng khi trông thấy ánh mắt như có thâm ý của người trước mặt thì lại cảm thấy e ngại, hắn vội nói:

"Có phải là một dãy số hay không? Lúc ta xuất quan sư phụ có nói cho ta biết, nhưng ta không để ý mấy. Bây giờ ta đọc lại dãy số này cho ngươi"

Chu Tự lấy được số điện thoại thì bắt đầu gọi dưới ánh mắt chăm chú của mọi người.

Không ai biết Chu Tự đang muốn làm gì.

Tiếng chuông reo lên vài tiếng, sau đó đầu dây bên kia vang lên tiếng nói trầm muộn: "Ai đó?"

Chu Tự vội vàng cười đáp:

"Chào ngươi, xin hỏi là Ngao Kế Long Đường của Thập Nhị Tịnh Đường đúng không?" "Ngươi là ai?"

Người đối diện nâng lên lòng cảnh giác.

Chu Tự cũng không để ý mà chỉ nói nhỏ nhẹ:

"Chuyện là thế này, có phải ngươi có một đồ đệ tên là... tên là Long Bồng đúng chứ?"

Nếu không phải là Long Bồng ngồi bên cạnh nhắc nhở thì Chu Tự còn không nhớ ra phải hỏi tên của đối phương.

"Ngươi muốn nói điều gì?"

Giọng điệu lạnh lùng của Ngao Kế vang lên trong điện thoại.

Chu Tự cười khẽ một tiếng rồi từ từ mở miệng:

"Bây giờ hắn đang nằm trong tay ta, chắc ngươi cũng hiểu được ý của ta chứ nhỉ?"

Tất cả mọi người xung quanh nghe vậy thì đều vô cùng kinh ngạc, hắn có ý gì?

Thu Thiển nhìn về phía Nguyệt tỷ, thật ra nàng cũng không hiểu được.

"Chồng ngươi, ngươi nhìn ta làm gì? Cũng không phải là do ta dạy hắn làm trộm cướp"

Chu Ngưng Nguyệt ngồi trên lưng Họa Đấu mà ăn hoa quả, nàng nói với vẻ không thèm để ý. Thu Thiển lấy lại tinh thần, nàng nghĩ thầm đến cùng trong đầu Chu Tự đang chứa thứ gì?

1097 chữ

Chương 523: Bắt Cóc

"Ta muốn nói rằng nếu ngươi muốn đồ đệ của mình nguyên vẹn không mất sợi lông thì phải đồng ý với một yêu cầu của ta"

Chu Tự cũng không quanh co lòng vòng nữa.

"Nực cười.

Ngao Kế cười lạnh nói:

"Ngươi tưởng ngươi là ai chứ? Hơn nữa ngươi biết tu vi của Long Bồng là gì không? Nếu ai cũng có thể ép buộc hắn thì chẳng phải Nguyên Linh tứ phẩm đi bộ đầy đường hay sao?"

Chu Tự im lặng một lát rồi mới nói:

"Ngươi kết bạn với ta, ta cho ngươi xem một tấm hình"

Đợi đối phương đồng ý lời mời kết bạn thì Chu Tự mới gửi tấm ảnh chụp toàn thân Long Bồng đang chảy máu ròng ròng, mặt mũi vặn vẹp qua cho hắn.

Rất nhanh sau đó Ngao Kế đã gọi lại, hắn cũng không dài dòng mà vào thẳng chuyện chính:

"Ngươi nói điều kiện đi "Dễ thương lượng như thế à? Đã vậy thì ta cũng nói luôn, ngươi biết La Tiểu Phong của Thiên Ảnh Tông không? Hắn chạy thoát khỏi tay ta rồi, ta hi vọng ngươi khuyên hắn trở về, bây giờ ta đang ở Thâm Uyên Chi Thành Chu Tự nói.

"La Tiểu Phong? Sao ta biết được hắn đang ở đâu?"

Ngao Kế có chút tức giận.

"Đây là chuyện của ngươi, à đúng rồi, ta chỉ cho ngươi thời gian một giờ đồng hồ. Nếu một tiếng sau ta không thấy La Tiểu Phong trở về thì ta sẽ giết con tin.

Chu Tự nói một cách chẳng thèm để ý, lúc sau lại có lòng tốt hỏi thêm:

"Có chuyện gì muốn nói với đồ đệ ngươi không?"

Hắn nói rồi bật loa ngoài.

"Sư phụ"

Long Bồng thở dốc, vừa yếu ớt vừa bất lực.

"Còn nhớ rõ những gì vi sư nói với ngươi ngày ngươi nhập môn không?"

Ngao Kế hỏi.

Long Bồng hổ thẹn trả lời:

"Chỉ nhớ ba điều đầu tiên"

"Biết rồi"

Ngao Kế nói xong thì cũng đã biết được tình hình của Long Bồng, đáp án của câu hỏi này chỉ có mình bọn hắn biết được.

Ngao Kế nói với Chu Tự:

"Ta chẳng cần biết ngươi là ai, nhưng hi vọng ngươi sẽ giữ vững lời hứa. Một tiếng quá ngắn, dù ta tự mình tới Thiên Ảnh Tông cũng rất khó đạt được kết quả trong thời gian này"

"Thiếu người à? Ngươi cứ việc đi, ngươi sẽ có thêm kha khá đồng đội đấy.

Chu Tự nói xong thì cúp điện thoại.

Sau đó hắn đứng dậy đi về phía Ân Chí Viễn và Thiên Vân Y Y.

Chu Tự đối mặt với hai người kia thì cũng không khách sáo gì mà chỉ nói thẳng:

"Đệ tử của Đạo Tông Thiên Vân đúng không? Đưa số điện thoại của sư phụ các ngươi cho ta"

Ân Chí Viễn do dự một chút rồi nói ra số điện thoại của chưởng giáo, trước khi ra khỏi tông môn thì chưởng giáo có dặn dò, có chuyện gì tìm hắn là được.

Mọi người nhìn về phía Chu Tự với ánh mắt sợ hãi, bọn họ không ngờ rằng đối phương sẽ dùng cách này để trả thù.

Điều càng khiến bọn hắn bất ngờ chính là thế lực nào người này cũng dám gây chuyện.

Sư phụ của Thiên Vân Y Y là chưởng giáo của Đạo Tông Thiên Vân, đây chính là một đại nhân vật khó lường.

Rất nhanh sau đó điện thoại đã được bắt máy, Chu Tự đã bật loa ngoài để hai vị đệ tử của Đạo Tông Thiên Vân có thể nghe rõ quá trình trao đổi.

"Ai đó?"

Đầu dây bên kia vang lên tiếng nói tang thương, tựa như của một vị lão giả già nua.

"Ân Chí Viễn và Thiên Vân Y Y là đồ đệ của ngươi à?"

Chu Tự đi thẳng vào vấn đề chính.

"Hả?"

Dường như đối phương có hơi nghi ngờ, hắn nói:

"Đạo hữu có điều gì muốn nói?"

"Bây giờ bọn hắn đang nằm trong tay của ta, ngươi phải nộp tiền chuộc"

Chu Tự nói một cách khách sáo.

"Ha...ha...ha!"

Đối phương cười ha hả, giống như là nghe được trò cười gì đó lớn lắm, một lúc sau hắn mới nói một cách nghiêm túc:

"Đạo hữu, ngươi xác định là mình đang uy hiếp bản tọa đúng không? Ngươi biết hậu quả của việc này chứ?"

"Không biết"

Chu Tự không muốn mất quá nhiều thời gian, hắn nói rõ:

"Thời gian của ta không nhiều, thế này đi, chúng ta kết bạn, ta sẽ đánh bọn hắn cho tàn phế rồi chụp ảnh gửi cho ngươi.

Đối phương:

"..."

Chu Tự không đợi đối phương phản ứng thì đã cúp điện thoại, sau đó hắn nhìn về phía Ân Chí Viễn và Thiên Vân Y Y.

Khiến hai người vô cùng căng thẳng.

Ân Chí Viễn thấy Chu Tự không giống như là nói đùa thì bước lên một bước rồi nói:

"Đạo hữu, sư muội ta còn nhỏ, mong ngươi nương tay cho"

Chu Tự suy nghĩ một lát, hắn cảm thấy ai cũng đánh một quyền thì sẽ ảnh hưởng tới tiến độ tiếp theo. Chợt hắn quay đầu nhìn về phía Họa Đấu.

Sau đó hắn nảy ra một suy nghĩ.

"Các ngươi đứng chung một chỗ, Long Bồng ngồi phía trước, mấy người còn lại đứng gọn vào"

Chu Tự nói với đám người Ân Chí Viễn.

Sau đó hắn lại gọi Họa Đấu tới:

"Ngươi biến lớn lên, sau đó làm đặc hiệu chỉ một kích là có thể giết chết tất cả mọi người"

Họa Đấu nghe vậy thì trực tiếp đi về phía đám người Long Bồng, thân hình nó dần dần to ra.

Hỏa diễm thiêu đốt xung quanh, khí tức to lớn mênh mông như sóng biển.

Chỉ mấy giây, khí tức của Họa Đấu đã khiến đám người Ân Chí Viễn khó mà có thể hô hấp được.

Thần....thần thú ư? Họa Đấu?

Rống!

Họa Đấu gầm lên giận dữ, tất cả mọi người không khỏi cúi đầu, trong lúc nhất thời hỏa diễm chi kiếm mang theo sát ý lạnh thấu xương giáng từ trên cao xuống.

Trên đầu mỗi người đều có một thanh kiếm, giống như chỉ cần ra lệnh một tiếng là có thể trực tiếp chém đầu bọn hắn.

Tách!

Chu Tự chụp hình, cảm thấy rất tốt.

1097 chữ

Chương 524: Cha Mẹ Người Là Ai

Trong bức ảnh, Long Bồng ngồi dưới đất, hỏa kiếm trên đầu đã rơi xuống một nửa. Những người còn lại đứng ở phía sau, họ đứng đó thành một hàng, bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành người tiếp theo.

Mà bên cạnh họ là Họa Đấu cao lớn uy mãnh với sát ý lan tỏa khắp nơi, trên đầu Họa Đấu còn có một thiếu nữ đeo mặt nạ đang đứng.

Tay nàng cầm Đại Đạo Thư Tịch, như là một thẩm phán, sẽ quyết định sinh tử của những người đứng dưới kia. Chu Tự nhìn Nguyệt tỷ thì nhíu mày. Vậy mà nàng còn thể hiện nữa rồi.

Hắn cũng chẳng để ý, mà trực tiếp gửi bức ảnh này cho chưởng giáo Đạo Tông Thiên Vân vừa chấp nhận lời mời kết bạn của hắn.

Chưởng giáo Thiên Vân ở Thiên Vân sơn mạch xa xôi, hắn có dáng vẻ của tuổi trung niên, mặc đạo bào màu xanh lam, uy nghiêm bất phàm.

Lúc này hắn đang cầm điện thoại, nhìn tấm ảnh vừa mới được gửi qua mà nhíu mày. "Thần thú Họa Đấu? Long Bồng Thập Nhị Tịnh Đường, Ma Kiếm Không Minh Ma Môn. Hạ Vũ Trúc Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông, Thiên Minh Lâu Tiên Linh Cốc. Vậy mà những người này đều trở thành con tin rồi? Đúng là can đảm thật đấy"

Mặc dù hắn đang rất tức giận, nhưng cánh một màn hình vẫn có thể cảm nhận được sát ý như hóa thành thực chất kia, còn có thiếu nữ đứng trên đầu Họa Đấu.

Vậy mà quyển sách kia lại có chân ý đại đạo ảnh hưởng đến mọi thứ xung quanh.

"Nàng là chủ nhân của Họa Đấu ư? Không, người gọi tới là nam nhân Lần này hắn không thể không phối hợp với đối phương. Nhưng tất nhiên sau đó hắn sẽ khiến đối phương hối hận.

Họa Đấu đợi chụp ảnh xong thì đưa Nguyệt tỷ ghé vào một bên khác, nó có chút mệt mỏi.

Mà bọn người Ân Chí Viễn đã cảm nhận được cái gì gọi là thần thú chi uy. Họ cảm giác như mình vừa trải qua sinh tử.

Trong lúc nhất thời họ đều có chút nghi ngờ, đến cùng người đứng trước mặt này là ai.

Bản thân thì vô cùng cường đại, thú vật đi theo lại còn là thần thú Họa Đấu vô cùng hiếm thấy.

Ân Chí Viễn cũng khó có thể tin được. Lần trước là Thanh Loan, lần này lại là Họa Đấu. Sư thúc tổ lấy đâu ra nhiều thần thú vậy chứ?

Lúc này điện thoại di động của Chu Tự kêu lên, những người khác vội vàng nhìn qua. Họ muốn xem xem Chu Tự sẽ bàn bạc thương lượng như thế nào.

Họ đã hiểu, tất cả mọi người đều được đối xử như nhau, sư môn phối hợp thì họ sẽ an toàn. Nếu không phối hợp thì...Họ sẽ trở thành Long Bồng tiếp theo.

Nhìn về phía Long Bồng, ai nấy đều vô cùng sợ hãi.

Thảm thiết quá.

"Nghĩ kỹ chưa?"

Chu Tự nhấc máy lên rồi hỏi.

"Chủ nhân Họa Đấu?"

Chưởng giáo Thiên Vân nói với giọng điệu lạnh lùng.

"Ngươi có biết Đạo Tông Thiên Vân ta là tông môn như thế nào không?"

"Ta biết, là tông môn mạnh nhất Tu Chân Giới"

Chu Tự gật đầu đáp lại.

Chưởng giáo Thiên Vân tức tới nỗi bật cười:

"Nếu ngươi đã biết thì cũng nên hiểu rằng, từ giờ về sau ngươi sẽ hoàn toàn trở mặt với Đạo Tông Thiên Vân. Là ai cho ngươi lá gan để ngươi có thể làm được những chuyện như thế này?"

"Cha mẹ ta cho ta lá gan đấy"

Chu Tự trả lời.

Dù sao cũng là họ sinh, họ nuôi lớn.

"Cha mẹ ngươi?"

Chưởng giáo Thiên Vân buồn cười mà nói tiếp:

"Nếu người nhà ngươi biết ngươi liên tục đắc tội với mấy đại tông môn thì sợ rằng sẽ đoạn tuyệt quan hệ với ngươi đó. Vậy cha mẹ ngươi là ai, còn ngươi là ai?"

Chu Tự nghe vậy thì tò mò mà hỏi lại:

"Ngươi muốn biết thật à?"

"Ngươi dám nói không? Nếu ngươi dám nói thì ta dám đi hỏi họ có muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con với ngươi không Giọng điệu chưởng giáo Thiên Vân lạnh đi.

Vốn hắn còn chẳng trông chờ gì vào việc đối phương sẽ nói ra tên của mình. Nhưng có vẻ đầu óc đối phương cũng không được bình thường cho lắm, lúc này đã cho hắn một cơ hội.

Bọn người Ân Chí Viễn cũng rất tò mò, đến cùng đối phương có thân thế ra làm sao.

"Vậy thì ngươi nghe cho kỹ đây."

Chu Tự nói một cách thoải mái tùy tiện:

"Ta ở Thanh Thành, theo cách nói của Tu Chân Giới thì phụ thân ta là Ma Đạo cự phách, còn ta chính là nhi tử của Ma Đạo cự phách, Thánh Tử Ma Đạo"

Chu Tự vừa dứt lời thì đầu dây bên kia trực tiếp chìm vào im lặng, thậm chí cả tiếng hít thở cũng dừng.

Chu Tự dừng một lát rồi nói tiếp:

"Ngươi có muốn đi tìm lão nhân gia hỏi xem có đoạt tuyệt quan hệ phụ tử với ta không?"

Ừ!

Chưởng giáo Thiên Vân cảm giác đầu óc mình trống rỗng, thậm chí hắn còn cảm thấy chuyện này thật hoang đường.

Trong vô thức, hắn cảm thấy đối phương đang đùa mình.

Nhưng...Bọn Ân Chí Viễn đi Thâm Uyên Chi Thành, chỗ đó đúng là địa bàn của Ma Đạo cự phách.

Hết lần này tới lần khác lại đụng phải Thánh Tử Ma Đạo.

Nghe đồn Thánh Tử Ma Đạo có vô địch pháp, vô địch tư, mà tính cách còn ngang ngược, nhìn thoáng qua thì cũng có chút giống.

Mà đám người Ân Chí Viễn thì lại càng kinh ngạc.

Thánh Tử...Ma Đạo?

Người trước mặt này ư?

Trong lòng Long Bồng cảm thấy chua chát, chẳng trách hắn cảm giác tính cách người trước mặt này có chút vấn đề. Hóa ra hắn chính là Thánh Tử Ma Đạo khát máu tàn bạo, tâm tình bất định trong truyền thuyết.

Nhưng như vậy thì mạnh quá rồi.

Rõ ràng trong truyền thuyết hắn chỉ có thực lực ngũ phẩm, sao lại có thể một đấm vỡ mồm tứ phẩm chứ?

1070 chữ

Chương 525: Biết Điều

Thiên Vân Y Y nhìn về phía sư huynh bên cạnh với vẻ khó tin, chẳng phải nói là đệ tử của Quan Hà Phong sao?

Tại sao lại thành Thánh Tử Ma Đạo rồi?

Sắc mặt của Thiên Minh Lâu vô cùng khó coi, Hạ Vũ Trúc và Cố Nhạn cũng khiếp sợ không thôi. Vốn cho rằng họ đã tránh thoát được Thánh Tử Ma Đạo, nào ngờ Thánh Tử Ma Đạo đang ở trước mắt.

Trong lúc nhất thời họ đều cảm thấy nguy cơ đang ập tới, vì ai ai ở đây đều đã nghe qua danh tiếng của Thánh Tử Ma Đạo.

Lời đồn đều là khát máu tàn nhẫn, tính cách vặn vẹo, quyền trấn Cửu Châu.

"Nói gì đi chứ?"

Chu Tự nói với đối phương.

"Khụ khụ!"

Chưởng giáo Thiên Vân họ lên một tiếng che đi sự xấu hổ rồi nói:

"Tiểu gia hỏa, Đạo Tông Thiên Vân của ta cũng không phải là không có ai.."

Chu Tự:

"Ngươi nói thêm một câu nữa ta sẽ giết con tin."

Đối phương:

"Đến cùng là ngươi muốn gì...

"Ngươi biết La Tiểu Phong của Thiên Ảnh Tông không? Hắn chạy thoát khỏi tay ta, dẫn đến việc ta thiếu mất một tên sai vặt, ngươi đi tìm hắn quay về. Một tiếng sau mà không thấy hắn về thì ta sẽ giết con tin. Yên tâm đi, ta là người không thể nhìn người khác đau khổ được, bình thường chỉ cần một đòn là chết rồi. Ta sẽ không ra tay quá tàn nhẫn đâu"

Đối phương:

"..."

Mọi người:

"..."

Đột nhiên Long Bồng cảm thấy có chút may mắn, nhưng hắn phải biểu hiện ra mình rất khổ sở, sợ rằng Thánh Tử sẽ nhân từ mà tiễn hắn một đoạn.

Chu Tự cúp điện thoại rồi nhìn về phía Hạ Vũ Trúc, đại tiểu thư Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông.

Đối phương rất phối hợp mà đưa ra số điện thoại.

Lần này Chu Tự trực tiếp gửi lời mời kết bạn với đối phương, hắn còn ghi chú rằng: Nữ nhi của ngươi đang nằm trong tay ta, hi vọng ngươi biết điều một chút.

Sau đó Chu Tự lại bấm gọi.

Lần này còn chưa gửi ảnh qua thì một câu cha ơi cứu ta của Hạ Vũ Trúc cũng đã khiến đối phương phối hợp một cách tích cực. Đối phương còn nói thẳng chắc chắn sẽ đưa La Tiểu Phong tới đây trong vòng một tiếng, để họ đừng làm tổn thương nữ nhi của mình. Mọi chuyện đều có thể thương lượng, đừng làm con tin tổn thương.

Chu Tự nghe vậy thì nhíu mày, hắn nghĩ thầm nữ nhi đều được sủng ái như thế sao?

Có phải cha của Nguyệt tỷ cũng sẽ như thế hay không? Còn nhi tử mình đây là nhặt được ngoài đường?

Sau đó hắn đi tới trước mặt Ma Kiếm Không Minh.

Lúc này Ma Kiếm Không Minh mới nói với vẻ mặt khổ sở:

"Thánh..Thánh Tử, ta là người Ma Môn Toàn bộ Ma Môn đều là của Ma Đạo cự phách, Thánh Tử uy hiếp Ma Môn luôn cảm thấy có chút không thích hợp.

"Không sao, ngươi có sư phụ là được"

Chu Tự an ủi.

Cuối cùng sư phụ Ma Kiếm Không Minh, điện chủ Thiên Lôi Điện đi ra khỏi Ma Môn với tâm trạng tức hổn hển.

Lôi đình cuồn cuộn, vô cùng phẫn nộ.

Trước khi đi, hắn nhìn lên trời rồi gầm thét:

"Đừng để ta biết ngươi là ai, nếu không ngươi không xong với ta đâu"

Cuối cùng là Thiên Minh Lâu Tiên Linh Cốc.

"Đạo hữu đừng vội, ta đã nghĩ ra cách nhanh nhất, ngươi cứ kết bạn với sư phụ ta, ta có mật ngữ, chắc chắn sự phụ sẽ đồng ý. Sau đó ngươi gửi ảnh tới, rồi hãy gọi điện thoại, chắc chắn sẽ thành công"

Thiên Minh Lâu cười nói.

Mọi người:

Một lát sau Chu Tự cúp điện thoại rồi nói với Thiên Minh Lâu:

"Ngươi biết điều đấy, mấy người khác không bằng ngươi. Nếu phải giết con tin thì ngươi chắc chắn sẽ là người cuối cùng"

Thiên Minh Lâu cười cười xấu hổ.

Những người khác có chút tức giận, không phải họ giận Thiên Minh Lâu chơi trò bỉ ổi mà giận Thiên Minh Lâu chơi trò bỉ ổi mà không dẫn họ chơi cùng.

Ma Kiếm Không Minh do dự một chút rồi nói khẽ:

"Thánh Tử, ta và Chung Hổ thân như huynh đệ, ta thường nghe hắn kể về thánh uy của Thánh Tử"

"Chung Hổ?"

Chu Tự nhìn về phía Ma Kiếm Không Minh với vẻ mặt kinh ngạc.

"Xem ra là người một nhà, ngươi biểu hiện tốt một chút.

"Vâng, đa tạ Thánh Tử"

Ma Kiếm Không Minh cúi đầu cảm kích nói.

Để tránh khỏi cái chết thì từ giờ về sau Chung Hổ không phải huynh đệ cũng phải là huynh đệ.

Mọi người:

"..."

"Được rồi, bây giờ có phải là chúng ta sẽ đợi La Tiểu Phong trở về không?"

Chu Ngưng Nguyệt cưỡi Họa Đấu đi tới, nàng nhìn thoáng qua những người khác rồi nói:

"Các ngươi muốn ăn gì đó không? Ta có quýt đã lột sẵn, chia cho các ngươi một cái"

Nàng nói rồi đi qua chia cho mỗi người một trái quýt.

Họ không dám không nhận. Nhất là Ma Kiếm Không Minh, lúc hắn nhận quýt còn nói cảm ơn:

"Đa tạ Thánh Nữ"

Đám người: "..."

Thánh Nữ Ma Đạo?

Họ sợ hãi, nhìn vào trái quýt trong tay mà lo lắng không yên. Nhưng Họa Đấu nhìn họ chằm chằm, khiến họ cũng không dám nói gì.

"Đừng lãng phí."

Chu Ngưng Nguyệt nhếch miệng lên để lộ hàm răng, trong mắt nàng còn ánh lên nét vui sướng.

Thiên Vân Y Y thấy vậy thì vô cùng kinh ngạc, không ngờ rằng Tô Thị lại quen biết với Thánh Nữ Ma Đạo.

Nàng đang nghĩ có nên nói tên Tô Thi tiểu sư muội ra hay không, có lẽ sẽ cứu được một mạng. Từ khi Thánh Tử Ma Đạo dùng một chiêu đánh Long Bồng trọng thương thì bọn họ đã biết mình không thể nào là đối thủ của hắn.

1043 chữ

Chương 526: Động Trời

Ngao Kế của Long Đường Thập Nhị Tịnh Đường vượt qua không gian mang theo uy thế giáng lâm xuống Thiên Ảnh Tông.

Không điều gì khác, chỉ muốn gặp tông chủ Thiên Ảnh Tông.

Thiên Ảnh Tông đối mặt với Ngao Kế thì hiển lộ khí thế nghiêm nghị, tỏ vẻ không sợ cường địch.

Thiên Ảnh Tông ôm trọn mấy ngàn ngọn núi lớn xung quanh, có linh mạch tiên lâm, xung quanh có bóng mờ là đại trận hộ tông của họ.

Lúc này bóng mờ như ẩn như hiện, ảnh hưởng tất cả mọi thứ xung quanh.

"Ngao Kế, ngươi thật sự cho rằng Thiên Ảnh Tông bọn ta không có ai sao? Còn dám làm càn như thế?"

Dưới bóng râm có một nam tử trung niên đi ra, hắn mặc đồ đen, đứng chắp tay mà nói.

Gương mặt hắn lạnh lùng, xung quanh có vô số bóng đen đi theo.La Thiên Ảnh, tông chủ Thiên Ảnh Tông.

"Bản đường chủ đương nhiên biết là trong Thiên Ảnh Tông các ngươi có người tài ba, nhưng lần này ta tới đây cũng vì La Tiểu Phong của các ngươi. Ta chỉ muốn biết vị trí của hắn hiện tại mà thôi"

Ngao Kế đứng thẳng trong không trung.

"Ha...ha, La Tiểu Phong? Vì một tiểu bối mà ngươi phải tự mình đến đây ư? Ngươi nghĩ ta tin không?"

La Thiên Ảnh nở một nụ cười lạnh lùng.

Ngao Kế rất tức giận, nếu không phải là bị uy hiếp thì hắn muốn tới đây chắc?

Chờ tới khi đồ đệ của hắn an toàn thì chắc chắn sẽ tìm người kia để trả thù.

Nhưng ngay khi hắn đang định nói lý do thì có một tiếng sấm truyền từ hư không tới.

Ẩm...ẩm!

Cổng không gian mở ra, chưởng giáo Thiên Vân mặc một thân đạo bào vượt không gian mà tới, hắn vừa đến đã thả ra uy áp bao trùm Thiên Ảnh Tông.

Chưởng giáo Thiên Vân mang theo sự tức giận không sao tả xiết.

"La Thiên Ảnh, ngươi giao La Tiểu Phong ra đây, nếu không đừng trách lão phu không khách sáo"

La Thiên Ảnh đối mặt với chưởng giáo Thiên Vân thì khiếp sợ không thôi, vậy mà đối phương cũng tới đây vì La Tiểu Phong.

Vì sao chứ?

Chẳng lẽ tất cả đều đến tìm La Tiểu Phong ư? Hay là họ có ý bắt tay nhau lấy cớ để ra tay với Thiên Ảnh Tông? Ngay lúc La Thiên Ảnh đang suy nghĩ thì chân trời lại vang lên tiếng động, một kiếm trảm tan vạn vật, kiếm ý lạnh thấu xương lan tỏa khắp nơi, người chưa tới tiếng đã tới trước:

"La Thiên Ảnh mau giao La Tiểu Phong ra đây, nếu không ta san bằng Thiên Ảnh Tông của ngươi"

Vô số phi kiếm trùng trùng điệp điệp bay từ chân trời tới, vây công Thiên Ảnh Tông.

La Thiên Ảnh kinh ngạc, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Ngay sau đó lôi đình ầm vang khắp nơi, quét sạch Thiên Ảnh Tông.

"La Thiên Ảnh, ta cho ngươi hai mươi phút. Ta muốn gặp được La Tiểu Phong, ngươi dám từ chối ta sẽ ra tay!" Hướng Cốc Hoài, điện chủ Thiên Lôi Điện đạp lôi đình mà tới.

Sau đó trong đất trời tràn ngập tiếng Phạn, linh khí phun trào.

Có người đạp trên linh khí mà tới, là Nhậm Không, cốc chủ Tiên Linh Cốc:

"La Thiên Ảnh, hi vọng quý phái cung cấp vị trí hiện tại của La Tiểu Phong. Tất cả mọi người là bằng hữu, ta không muốn mọi chuyện vượt tầm kiểm soát"

La Thiên Ảnh sững người.

Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

La Tiểu Phong đã làm chuyện gì mà người người đều oán trách hắn?

Mà còn khiến nhiều cường giả ra mặt như thế?

Ngao Kế, đường chủ Long Đường của Thập Nhị Tịnh Đường, Hướng Cốc Duy điện chủ Thiên Lôi Điện của Ma Môn, chưởng giáo Đạo Tông Thiên Vân, tông chủ Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông, cốc chủ Tiên Linh Cốc...

La Thiên Ảnh nhìn thoáng qua những người xuất hiện trên bầu trời trên bầu trời Thiên Ảnh Tông, lực lượng và sự kiêu ngạo ban đầu của hắn đã biết mất hầu như không còn gì.

Uy thế của những người này vô cùng nặng nề, mênh mông to lớn, trực tiếp trấn áp tông môn của họ.

Bây giờ đại trận hộ tông bị áp chế tới mức có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, nhất là Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông, bọn họ kéo rất nhiều người tới đây.

Đã chuẩn bị rất đầy đủ cho việc tiến công rồi.

Tên điên!

La Thiên Ảnh toát ra mồ hôi lạnh khắp người, nếu không ứng phó với những người này cho tốt thì có lẽ Thiên Ảnh Tông sẽ trở thành quá khứ.

Cho nên…Đến cùng La Tiểu Phong đã làm gì mà chọc tới nhiều cường giả như thế chứ?

Nhất là những tông môn này chẳng có ai là kẻ yếu hơn họ cả.

Chưởng giáo Đạo Tông Thiên Vân, một mình hắn cũng đủ tạo áp lực cho Thiên Ảnh Tông rồi, huống chi còn có Ma Môn và Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông.

Phiền chết đi được.

Đừng nói là La Thiên Ảnh, dù Ngao Kế là người đầu tiên tới đây cũng vô cùng sững sờ.

"Người sau còn hung ác hơn người trước, tên kia cũng uy hiếp bọn họ à?"

Trong lúc nhất thời Ngao Kế vô cùng tò mò về người ở đầu dây bên kia điện thoại.

Đạo Tông Thiên Vân, Ma Môn, Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông, chẳng lẽ không có ai là tên kia không dám chọc ư?

Ngay từ đầu Ngao Kế cho rằng đông người mà hắn nói chỉ là một số nhân vật tam lưu mà thôi. Không ngờ rằng, chính bản thân hắn suýt chút nữa đã trở thành nhân vật tam lưu.

Ngao Kế nhìn về phía những người khác, mọi người đều ăn ý không đề cập tới chuyện bị uy hiếp.

1101 chữ

Chương 527: Có Thể Trở Về Không?

"Mọi người, hiểu nhầm thôi, chắc chắn trong chuyện này có hiểu nhầm.

La Thiên Ảnh vội mở miệng nói.

"Ta không cần nghe hiểu nhầm của ngươi, bây giờ ngươi chỉ cần nói cho ta biết La Tiểu Phong đang ở đâu là được. Nếu làm chậm trễ thời gian của ta thì ta không ngại động thủ ngay bây giờ"

Một vị nam tử trung niên có phong độ nhẹ nhàng đứng thẳng giữa không trung như thiên kiếm.

Phía sau hắn là một số lượng lớn các cường giả đang chờ thời cơ ra tay.

"Bản tọa cũng không cần ngươi giải thích gì cả, chỉ cần nói La Tiểu Phong đang ở đâu là được. Yên tâm đi, bọn ta sẽ không hại hắn"

Chưởng giáo Đạo Tông Thiên Vân nói mà mặt không chút thay đổi.

"La Thiên Ảnh, ta hi vọng ngươi đừng làm chậm trễ thời gian của bọn ta Ngao Kế thấy người bên phe mình nhiều thì cách nói chuyện cũng ngang nhiên hơn, dù sao mấy kẻ ở đây cũng không thiếu người nóng tính.

Lúc này có người đi tới bên cạnh La Thiên Ảnh, tựa như muốn nói gì đó.

Đừng nhìn chỉ có La Thiên Ảnh lo lắng hãi hùng, thật ra trưởng lão và đệ tử ở dưới cũng đang sợ hãi mà nhìn lên không trung, bọn họ đều có thể cảm nhận được uy áp khủng khiếp kia.

Bọn họ thấy mọi người tới tìm La Tiểu Phong thì đành hành động trước.

Từ đó biết được vị trí chính xác của La Tiểu Phong.

Dãy núi phía đông bên ngoài Thâm Uyên Chi Thành.

"Thôi đi, không biết những người kia chui từ đâu ra, thực lực của con linh thú kia rất mạnh, suýt chút nữa là không đi được. Nhưng có lẽ bây giờ tinh thần của họ sẽ có chút không tập trung nhỉ? Dù sao cũng không biết bao giờ ta mới trở về"

La Tiểu Phong ngậm cỏ đuôi chó trong miệng, lăng không mà đi. Đương nhiên là hắn sẽ không quay lại, dù sao có nhiều người như thế, hắn không phải là đối thủ của bọn họ. Nhưng hắn muốn để lại cho họ một ấn tượng là bất cứ lúc nào mình cũng có thể quay về.

Dù là không quay về cũng đủ để họ khó chịu, còn mình thì thoải mái rồi. Mình nói xong thì chạy, đối phương có muốn phản bác cũng chỉ có thể phụng phịu mà thôi.

"Chắc trong lòng người kia đang khó chịu lắm nhỉ? Đáng tiếc là bản thiếu sẽ không quay lại nữa. Có thể làm gì được ta chứ?

La Tiểu Phong cười lớn một tiếng, hắn đã suy nghĩ thông suốt, định đi tới nơi khác thả lỏng một chút. Nhưng vừa rồi có sư huynh hỏi hắn đã làm gì. Sau khi hắn trở lời thành thật thì nhận lại một câu tự giải quyết cho tốt.

Không hiểu nổi.

Thôi, đợi thả lỏng xong xuôi rồi về hỏi sau vậy.

Chỉ là hắn chưa đi được mấy bước thì đột nhiên trên trời xuất hiện một tiếng nổ rền vang.

Sau đó có uy áp giáng thế.

"Có đại lão đi ngang qua đây ư?

La Tiểu Phong vô cùng tò mò, hắn vội đáp xuống đất rồi trốn sau lùm cây, im lặng chờ đợi đại lão qua khỏi đây.

Một lúc sau, hắn nhíu mày càng sâu, bởi vì La Tiểu Phong phát hiện trên bầu trời xuất hiện rất nhiều cửa không gian.

Không chỉ là một tiền bối đại lão, có thể là...

"Một, hai, ba, bốn, năm.." "Nhiều thế, đây chẳng phải là một nơi bình thường thôi sao? Chẳng lẽ có bảo vật?"

Từng luồng suy nghĩ ngổn ngang ập tới, nhưng chỉ trong nháy mắt sau hắn đã định rời khỏi đây.

Trận đấu giữa các cường giả không phải là chuyện hắn có thể tham gia vào, cách càng xa càng tốt.

La Tiểu Phong vừa quay người định đi thì một vệt ánh sáng rơi xuống, chặn đứng đường đi của hắn.

Đó là Ngao Kế.

Ngay sau đó, chưởng giáo Thiên Vân, Hạ Thiên Khuyết tông chủ Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông, Hướng Cốc Duy Thiên Lôi Điện và Nhậm Không cốc chủ Tiên Linh Cốc đáp xuống. Cả năm người vây quanh La Tiểu Phong.

Biến cố đột nhiên xuất hiện khiến hắn không biết phải làm sao cho phải.

Đầu óc hắn trống rỗng, không biết tại sao những người này lại để ý tới mình.

"La Tiểu Phong à?"

Hạ Thiên Khuyết trầm giọng nói, phía sau lưng hắn có một thanh trường kiếm nổi lơ lửng.

Hắn vừa dứt lời thì khí tức đáng sợ cũng theo đó mà cuồn cuộn ập tới, khiến cho La Tiểu Phong suýt nữa đứng không vững.

"Vâng"

La Tiểu Phong gật đầu trong vẻ hoảng sợ.

Bọn họ tới tìm mình ư? Vì sao chứ?

La Tiểu Phong đối mặt với mấy cường giả này thì nghĩ ngay tới những gì ban nãy sư huynh tra hỏi. Vậy nên...mình đã đắc tội với những người này à?

"Nghe nói ngươi mới đi ra từ Thâm Uyên Chi Thành?"

Hạ Thiên Khuyết tông chủ Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông hỏi.

"Vâng.."

La Tiểu Phong vội trả lời.

"Ngươi có thể đi thẳng về đúng không?"

Chưởng giáo Thiên Vân hỏi tiếp. Trong lúc nhất thời dường như La Tiểu Phong đã biết được lý do, nhưng hắn vẫn không thể nào xác định được.

Hạ Thiên Khuyết Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông thấy La Tiểu Phong từ chối cho ý kiến thì nói thẳng:

"Bây giờ ngươi có thể trực tiếp đi về, bên trong đang có cơ duyên chờ ngươi"

La Tiểu Phong:

"..."

Chờ một lát, thấy tiểu bối trước mặt không trả lời thì uy thế của năm người bắt đầu lan tỏa.

Thời hạn một tiếng sắp hết rồi, nếu người kia giết con tin thì La Tiểu Phong cũng có thể chết rồi.

Nhất là tông chủ Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông, dù người trước mặt này có chết thì hắn cũng muốn phá vỡ không gian ném vào.

Uy áp đáng sợ và sát khí cô đặc như hóa thành thực thể khiến La Tiểu Phong phải quỳ rạp xuống đất.

La Tiểu Phong hoảng sợ mà lớn tiếng nói:

"Bây giờ vãn bối sẽ quay lại ngay Ta quay lại là được chứ gì?

1112 chữ

Chương 528: Không Dám

Thiên Ảnh Tông.

La Thiên Ảnh được cốc chủ Tiên Linh Cốc âm thầm giải thích, cộng thêm việc người trong tông môn hỏi thăm thì cũng biết được đầu đuôi câu chuyện. "Cho nên chuyện này là vì trước khi La Tiểu Phong rời khỏi Thâm Uyên Chi Thành đã giễu cợt người nào đó, người kia bắt đầu phát điên bắt từng thiên kiêu của từng tông môn, uy hiếp người nhà sư phụ họ đưa La Tiểu Phong quay lại à? Một tiếng sau không thấy người là sẽ giết con tin? Là kẻ nào dám to gan như thế, còn dám làm một chuyện người khác còn chẳng dám nghĩ tới như thế này? Người của Ma Đạo cũng không ngang tàng khó hiểu như hắn"

La Thiên Ảnh nằm mơ cũng không ngờ rằng mình lo lắng hãi hùng lâu như thế chỉ vì đệ tử của mình đã lỡ giễu cợt người khác vài câu.

Nếu là hắn cứng đầu thêm một chút thì có khi nào sẽ đối mặt với cả thế giới không?

"Tông chủ, phải làm sao bây giờ?"

Một vị trưởng lão nào đó trong Thiên Ảnh Tông hỏi.

"Đầu tiên cứ điều tra xem đến cùng người đó là ai. Đừng nói chúng ta, dù là năm người kia cũng muốn diệt trừ đối phương"

La Thiên Ảnh trầm giọng nói.

Hắn rất muốn biết người dám uy hiếp Đạo Tông Thiên Vân, Ma Môn, Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông có phải là ba đầu sáu tay hay không.

Trong rừng cây, cuối cùng La Tiểu Phong cũng bị một đám cường giả đưa tiễn.

Lúc này tất cả mọi người đều thở phào một hơi.

Hạ Thiên Khuyết tông chủ Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông, phụ thân của Hạ Vũ Trúc nhìn qua những người khác rồi nói:

"Hạ mỗ muốn hỏi chư vị một chuyện, lần này người uy hiếp chúng ta đến cùng là thần thánh phương nào? Dù hắn có thân phận lớn đến đâu ta cũng phải đi đòi một câu trả lời hợp lý. Nếu không có bối cảnh thì ta không giết hắn, nhưung cũng phải để hắn trả một cái giá tương xứng mới được"

"Ngươi không giết thì ta giết"

Hướng Cốc Duy điện chủ Thiên Lôi Điện nói với vẻ lạnh lùng.

Sau khi hắn gia nhập Ma Môn trở thành điện chủ tới bây giờ, chưa từng có ai dám uy hiếp hắn như thế cả. Nhục nhã không sao kể xiết.

Đối phương lại còn là hậu bối, cuồng vọng một cách vô tri.

"Ngươi giết?"

Chưởng giáo Thiên Vân nhìn thoáng qua Hướng Cốc Duy rồi không kìm được mà cười nói:

"Cho ngươi một trăm cái lá gan ngươi cũng không dám đụng vào sợ lông của hắn. Chờ tới khi ngươi biết hắn là ai thì lại ngông cuồng cho ta xem một chút nào"

Lúc này bốn người khác nhìn về phía chưởng giáo Thiên Vân.

"Đạo huynh biết hắn là ai à?"

Nhậm Không của Tiên Linh Cốc tò mò hỏi.

Chưởng giáo Thiên Vân nghẹn họng, hắn nói một cách bất đắc dĩ:

"Các ngươi bị uy hiếp mà không hỏi hắn tên gì, ở đâu, có bối cảnh thế nào sao?

"Hắn cũng đâu có ngốc, nói làm gì chứ?"

Ngao Kế tỏ vẻ kinh ngạc.

Những người khác cũng gật đầu đồng tình, đã làm được chuyện bắt con tin uy hiếp người nhà thế này rồi thì sao có thể nói tên của mình ra chứ?

"Ta hỏi, hắn cũng đã nói rồi"

Chưởng giáo Thiên Vân trả lời một cách bình tĩnh.

Mọi người:

"..."

"Hắn là ai?"

Hạ Thiên Khuyết cất tiếng hỏi.

"Ngươi muốn động vào hắn à?" Chưởng giáo Thiên Vân hỏi lại. Hạ Thiên Khuyết hỏi ngược lại:

"Hắn dùng tính mạng của nữ nhi ta mà uy hiếp ta, chẳng lẽ ta không thể động vào hắn sao?"

"Mọi người đều không có việc gì, truy cùng đuổi tận làm gì chứ? Tranh chấp cùng thế hệ, tài không bằng người mà thôi"

Chưởng giáo Thiên Vân nhìn thoáng qua Hạ Thiên Khuyết rồi nói tiếp:

"Ta khuyên ngươi một câu, đừng đụng vào hắn. Nếu hắn có chuyện gì không may thì Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông có lẽ cũng sẽ biến mất đấy. Chính các ngươi suy nghĩ cho kỹ đi"

Chưởng giáo Thiên Vân nói xong thì biến mất ngay tại chỗ.

Để lại những người khác đứng sững đó với vẻ kinh ngạc.

Nhất là Hạ Thiên Khuyết, Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông của họ cũng không phải tông môn bình thường, vậy mà còn xảy ra chuyện có nguy cơ diệt tông ư...

Không thể nào tưởng tượng nổi.

Trong toàn bộ Tu Chân Giới, chỉ có ba người có thực lực như vậy...

Thâm Uyên Chi Thành...nằm tại Thanh Thành.

Ở đây chẳng có ai là người ngu cả. Có lời nhắc nhở của chưởng giáo Thiên Vân thì bọn họ cũng đã nghĩ tới điều gì đó.

Ai nấy đều mặt mày trắng bệch.

Nhất là Hướng Cốc Duy điện chủ Thiên Lôi Điện, hắn hoảng sợ không nguôi.

"Mọe nó, chẳng trách hắn dám ngông cuồng như thế Hạ Thiên Khuyết Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông tức mà chẳng làm gì được.

Sau khi biết được thân phận của đối phương thì trong lúc nhất thời hắn lại cảm thấy có chút may mắn.

Bởi vì trong truyền thuyết thì người đó khát máu điên cuồng, giết người như ngóe, ra tay chưa bao giờ biết nương tay là gì.

Vui giận bất thường, tính cách vặn vẹo.

Có thể sống sót trước mặt người như vậy đã là may mắn lắm rồi.

Nhưng mà...Người đó thật sự mạnh đến vậy sao?

Họ không thể nào biết được, bởi vì đúng theo tuổi tác thì không thể mạnh đến mức đó. Phần lớn Nguyên Linh tứ phẩm đều đã hơn một trăm tuổi.

Có lẽ là những thủ đoạn khác, à đúng rồi, thần thú Họa Đấu.

Lúc này, Hướng Cốc Duy điện chủ Thiên Lôi Điện càng nghĩ càng hoảng sợ. Hắn sợ tới nỗi cơ thể của hắn không kìm được mà có chút run rẩy.

Mình vừa định làm gì vậy chứ?

Nếu như bị môn chủ biết...đến cái chết cũng chẳng còn khủng bố nữa rồi.

Ngao Kế cũng im lặng không nói tiếng nào, Thánh Tử Ma Đạo còn biến thái hơn cả lời đồn nữa.

Uy hiếp họ là chuyện mà một người bình thường có thể làm ra ư?

1078 chữ

Chương 529: Không Có Cách

Ngay từ đầu Ngao Kế còn có chút phẫn nộ, muốn tìm đối phương tính sổ.

Bây giờ thì hắn giận mà chẳng dám nói gì.

Dù là tổng chưởng môn của Thập Nhị Tịnh Đường họ cũng chỉ có thể uống rượu cùng vị kia. Bây giờ lại gây sự với nhi tử của hắn, chẳng khác nào là đi đưa đầu người cả.

Người khác không biết môn chủ kinh khủng bực nào nhưng những lão gia hỏa như họ thì biết được kha khá.

Hạ Thiên Khuyết Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông bực tới nỗi buông lời nói tục, Ngao Kế cũng có thể hiểu được.

Nếu như có thể thì hắn cũng muốn mắng vài câu.

Đúng là chẳng ra gì.

Hết lần này tới lần khác Thánh Tử chỉ có thể bị người cùng thế hệ hoặc là người có thực lực tương đương đánh bại, họ không thể nhúng tay vào chuyện này.

Nhậm Không Tiên Linh Cốc thở phào một hơi:

"Đám tiểu hài tử đọ sức với nhau thôi mà, không có gì đáng ngại, không có xảy ra việc gì là được rồi"

Ba người khác phụ họa, sau đó quay người rời đi.

Họ đều là những người có mặt mũi, không thể này ra tay với Chu Tự. Nhưng tính cách của Thánh Tử như thế, lỡ đâu chọc phải vài kẻ không tiếc mạng sống...

Vậy cũng chỉ có thể chúc Thánh Tử Ma Đạo may mắn mà thôi.

Chuyện này đã cho họ một lời cảnh báo, không thể tới gần Thanh Thành được nữa.

Có lẽ một cái Thâm Uyên Chi Thành đã là giới hạn rồi, cũng không thể lần nào xuất hiện thứ gì kỳ quái đều ở gần Thanh Thành được chứ?

Bên trong Thâm Uyên Chi Thành.

Chu Tự đứng giữa, hắn nhìn qua cánh cửa mà La Tiểu Phong rời đi với vẻ mặt bình tĩnh.

Chu Tự đang đợi La Tiểu Phong trở về.

Những người khác cũng như vậy, nhưng điều khác với Chu Tự là họ thường xuyên cúi đầu xem giờ.

Một tiếng sau Thánh Tử Ma Đạo sẽ giết con tin.

Mặc dù vừa rồi đã có người gọi cho Chu Tự rồi nói cho hắn biết vị trí của La Tiểu Phong, cũng nói rằng sẽ đưa vào ngay lập tức.

Nhưng kế hoạch chỉ là lý thuyết mà thôi, không tránh khỏi việc thay đổi.

"Sư tỷ, chỉ còn mười phút nữa thôi, hắn tới kịp không?"

Cố Nhạn cất tiếng hỏi khẽ.

Không đi ra ngoài nàng còn tưởng mình đã ghê gớm lắm rồi, bây giờ mới phát hiện bản thân nhỏ yếu tới mức nào.

"Có lẽ.."

Hạ Vũ Trúc nhìn chằm chằm đồng hồ rồi nói.

Hạ Vũ Trúc cũng có chút bất đắc dĩ, nàng vốn cũng được tính là một thiên kiêu, nhưng hôm nay nhận ra Thánh Tử Ma Đạo mới thật là thiên kiêu.

Ma Tu xuất hiện thiên chi kiêu tử như thế này, Đạo Tu...

Hết lần này tới lần khác Đạo Tử lại đang xuống dốc.

"Sư huynh, mười phút sau hắn sẽ giết con tin thật sao?"

Thiên Vân Y Y nhìn về phía Ân Chí Viễn ở bên cạnh với vẻ nghi ngờ.

"Khó mà nói được, dù sao hắn muốn lên tầng năm, nếu có chúng ta đi cùng sẽ tiện hơn rất nhiều. Nhưng mà...

Thánh Tử Ma Đạo nổi tiếng hỉ nộ vô thường, mọi chuyện rất khó để chắc chắn.

Ân Chí Viễn bình tĩnh mà nói.

Lần này đến đây mục đích của hắn là gặp Thánh Tử Ma Đạo một lần. Trăm nghe không bằng một thấy, đúng là Thánh Tử Ma Đạo thân có vô địch chi tư.

Nhưng mới thấy hắn ra tay một lần, vẫn chưa thể đưa ra kết luận chắc chắn.

Về phần có phải là sư thúc tổ hay không thì đã không còn quá quan trọng nữa rồi.

Phải thì tốt, không phải cũng được.

Như nhau cả thôi.

Lúc này, điều duy nhất đám người có thể trông cậy vào chính là thực lực họ cũng không tệ, giữ lại vẫn còn có tác dụng.

Nếu như không có cách nào khác cũng chỉ có thể liên thủ với nhau.

Hừ!

Lúc này, đại môn mà La Tiểu Phong rời đi xuất hiện phản ứng, đám người vô cùng vui mừng mà nhìn qua.

"Tới rồi, chung quanh cũng xuất hiện biến hóa, xem ra là tới tầng bên trên Chu Ngưng Nguyệt nói một cách nghiêm túc.

Trong ánh mắt của mọi người, có một bóng người đi vào phòng, chính là La Tiểu Phong vừa quay lại.

Sắc mặt hắn tái nhợt, hoàn toàn không hiểu vì sao mình lại phải quay lại đây.

Chuyện này khiến La Tiểu Phong vừa xấu hổ lại còn mất mặt, nhưng hắn vẫn không sợ tất cả mọi người ở đây.

Rất nhanh sau đó, hắn đứng giữa phòng, nhìn thoáng qua những người đang nhìn mình kia rồi cười rất thoải mái: "Không ngờ đúng không? Ta lại quay lại rồi, chỗ này ta muốn tới thì tới, muốn đi thì đi. Bây giờ ta có thể đi vào thì lát nữa ta cũng có thể đi ra. Các ngươi có thực lực như thế sao? Cầu xin ta đi, lúc gặp nguy hiểm ta còn có thể đưa các ngươi đi ra.

Mọi người:

"..."

Họ nhìn chằm chằm La Tiểu Phong như nhìn một thằng ngốc.

La Tiểu Phong:

"..."

Ánh mắt thương hại này là sao chứ?

Hắn quan sát một lát, phát hiện mấy người Ân Chí Viễn đang đứng chung một chỗ, hơn nữa còn đứng sát trong góc.

Mà ở vị trí trung tâm lại chính là mấy người Chu Tự, giống như họ đang khống chế mọi thứ.

Không nên như thế mới đúng.

"Có phải ngươi rất thắc mắc tại sao mình phải quay lại đúng không?"Chu Tự cười hỏi.

La Tiểu Phong nhận ra được vấn đề phía sau chuyện này thì nhíu mày nói:

"Ngươi có ý gì?"

"Không phải ngươi nói rằng ta không có cách nào làm gì ngươi sao? Vậy nên ta đã tìm Đạo Tông Thiên Vân, Ma Môn, Tiên Linh

Cốc, Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông, Thập Nhị Tịnh Đường, họ sẽ có cách làm gì ngươi đúng chứ?"

1095 chữ

Chương 530: Có Chuẩn Bị Mà Đến

Chu Tự cười cười, hắn thấy sắc mặt của La Tiểu Phong thay đổi từ xanh mét tới trắng bệch thì mới nói với mấy người Ân Chí Viễn:

"Nếu các ngươi có thù hằn oán hận gì có thể xả lên người hắn, đừng đánh chết là được. Bây giờ tất cả các ngươi đều là con tin của ta, một người tốn thì ta sẽ tìm người nhà của những người còn lại. Ta hi vọng các ngươi cân nhắc địa vị của mình một chút"

Con tin u?

La Tiểu Phong ngẩn người, trong lòng hắn vừa kinh ngạc vừa bất an.

Lúc này, hắn lại thấy mấy người Ân Chí Viễn đi về phía mình, ai ai đều mang vẻ tức giận.

Nhất là Long Bồng với gương mặt tràn đầy máu tươi, đôi mắt hắn ánh lên nét hung ác, sát khí như ẩn như hiện. Bảy người cùng nhau ra tay, vây công La Tiểu Phong.

Rầm...Am...Bup bup!

Sau khi mọi người đặt kẻ rơi vào thế yếu vào một góc rồi thi nhau đánh đấm thì mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Đang yên đang lành, cũng vì tên La Tiểu Phong này bọn họ mới trở thành con tin.

Sau khi La Tiểu Phong bị hành hung một trận thì hắn nhìn thoáng qua đám người Chu Tự với ánh mắt khiếp sợ, hắn nghĩ mãi mà không thể hiểu được vì sao mọi chuyện lại như vậy.

"Át chủ bài của ba người này là gì?"

Sau khi kinh ngạc thì La Tiểu Phong không ra tay mà lựa chọn giữ im lặng.

Quan sát tiếp theo sẽ có chuyện gì xảy ra.

"Sắp tới rồi"

Chu Ngưng Nguyệt quay đầu nhìn về phía bọn người Ân Chí Viễn rồi nói:

"Quái vật của tầng thứ nhất sắp xuất hiện, phải trông chờ vào các ngươi rồi" "Bọn ta sẽ cố gắng hết sức"

Ma Kiếm Không Minh trả lời đầu tiên.

Thiên Minh Lâu cũng gật đầu:

"Đương nhiên, đây là lúc chúng ta thể hiện giá trị bản thân.

Những người khác đều nhìn hai người này với ánh mắt khinh bỉ, chẳng khác nào như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Thiên Minh Lâu mở cây quạt ra rồi nhẹ nhàng phe phẩy, hắn cười nói:

"Cũng không phải là chuyện lớn gì, có gì đáng để trong lòng chứ"

"Ta đây là có chức trách trong người"

Ma Kiếm Không Minh đính chính.

Mọi người đều là thiên kiêu, thái độ như vậy đúng thật có chút tổn hại tới thể diện, nhưng thể diện sao có thể quan trọng hơn mạng sống chứ?

Ngoại trừ La Tiểu Phong tiếp tục xem thường ra thì những người khác đều chọn giữ im lặng.

Lúc này vách tường xuất hiện phù văn sáng ngời, bảy cánh cửa cũng bị hắc ám bao trùm. Ngay sau đó gian phòng bị nhân rộng ra vô hạn, đại môn cũng theo đó mà trở nên cao lớn hơn.

Rống!

Một tiếng rống giận dữ truyền từ xung quanh tới.

Chu Ngưng Nguyệt ngồi xổm trên mặt đất vẽ trận pháp, nàng đã ngồi vẽ rất lâu rồi.

Ân Chí Viễn liếc thoáng qua Chu Ngưng Nguyệt một chút thì phát hiện vị Thánh Nữ này đúng là không đơn giản.

Hoàn cảnh xuất hiện biến hóa thì xung quanh trận pháp cũng xuất hiện biến hóa theo.

"Nếu như thế thì có nghĩa là nàng đã có chuẩn bị từ trước. Thánh Nữ Ma Đạo... ít nghe ai nhắc tới nàng lắm. "Sư huynh?"

Tiếng gọi của Thiên Vân Y Y lôi luồng suy nghĩ của Ân Chí Viễn về.

"Đợi lát nữa cứ dốc hết sức là được, cũng xem như một lần rèn luyện. Còn nữa, nhớ cẩn thận những người xung quanh, nhất là loại tiểu hài tử nhìn có vẻ vô hại như thế này. Có lẽ đó mới là loại người nguy hiểm nhất đấy" Ân Chí Viễn lên tiếng nhắc nhở.

Thánh Tử Ma Đạo tâm cơ thâm trầm, tàn nhẫn khát máu, nhưng đối phương biểu hiện tất cả mọi thứ ra bên ngoài.

Còn Thánh Nữ Ma Đạo nhìn thì hồn nhiên ngây thơ, nhưng thật ra đã chuẩn bị xong tất cả mọi thứ, loại người này càng khó lòng phòng bị hơn cả.

Đứng trước kẻ địch, xung quanh Thiên Vân Y Y bắt đầu có Tuyết Liên Hoa nở rộ, khí chất kinh người. Nàng khẽ gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu.

Rống!

Tiếng rống giận dữ lại truyền tới một lần nữa, ngay sau đó từng con quái vật đen nhánh nhào ra từ đại môn, muốn xé rách tất cả dị loại ở đây.

"Nhìn khí thế thì chỉ có Giai Linh lục phẩm, nhưng chắc hẳn sẽ có thứ gì giấu diếm trong đó, phải cẩn thận"

Thiên Minh Lâu nhắc nhở mọi người xung quanh.

"Ta trảm một cái thử xem sao đã"

Cố Nhạn cầm trường kiếm trong tay rồi chém ra một kiếm.

Kiếm quang quét ngang xung quanh, giết chết quái vật.

Khá là nhẹ nhõm.

Sau khi quái vật bị chém chết thì hóa thành một làn khói đen, một phần thì hòa tan vào đất, phần còn lại thì biến mất không thấy tăm hơi.

"Hình như cũng không mạnh lắm"

Cố Nhạn nói.

"Có lẽ tầng đầu tiên là yếu nhất, các ngươi xử lý nhanh lên, Thu Thiển để quang mang chiếu rọi không trung"

Chu Ngưng Nguyệt phân chia công việc.

Thu Thiển đáp lại một tiếng rồi nhảy lên, quyền trượng Thái Dương xuất hiện chiếu rọi không trung.

Cái này chỉ đem lại hiệu quả áp chế, dẫn theo một loại lực lượng mà người khác không thể nào hiểu được. Họ cũng chỉ có thể nghe theo sắp xếp mà bắt đầu giết địch.

Rầm...Rầm...Rầm!

Phần lớn họ đều là Nguyên Linh tứ phẩm, đối phó với những quái vật đen nhánh này dễ như trở bàn tay. Chỉ chém mấy lần là không phải ra tay nữa rồi.

Lúc này Ân Chí Viễn phát hiện ra một việc, dưới quang mang chiếu rọi thì khói đen sẽ chui xuống đất nhiều hơn một chút.

Mà dưới đất lại là trận pháp.

"Thủ đoạn hay thật, những người này đều có chuẩn bị mới tới đây"

Ân Chí Viễn kinh ngạc.

Mấy người Ma Kiếm Không Minh cũng đã phát hiện, thủ đoạn đúng là rất cao minh.

1100 chữ

Chương 531: Tù Binh Không Tính Chiến Công

La Tiểu Phong thờ ơ lạnh nhạt, bây giờ kẻ địch nhỏ yếu thì không sao, lát nữa cấp bậc kẻ địch tăng lên thì ba người này sẽ phải nếm mùi đau khổ.

Dù sao ở đây không có ai dám thật sự liều mạng, nguy hiểm vừa ập tới đều lựa chọn tự vệ.

Khi đó phải xem bản thân những người này rồi.

La Tiểu Phong chịu nhục chính là vì muốn nhìn Chu Tự bị chê cười, trở thành phe yếu thế.

Chỉ là tới bây giờ hắn vẫn không hiểu át chủ bài của ba người này có cái gì mà lại có thể xem đám người Ân Chí Viễn như con tin. Thậm chí còn dám uy hiếp tông môn của họ.

Tên kia điên rồi sao?

Dù La Tiểu Phong có ngông cuồng hơn nữa cũng chỉ dám lén lút đắc tội với những người này. Dù hắn một trăm lá gan hắn cũng không dám trắng trợn uy hiếp sư môn họ như thế.

Chỉ một khoảng thời gian ngắn tất cả quái vật đã bị xử lý xong xuôi.

Mỗi lần xuất thủ chỉ có La Tiểu Phong, Thiên Vân Y Y, Hạ Vũ Trúc và Cố Nhạn ra tay.

Những người khác chỉ ra tay mấy lần lúc đầu.

Đám quái vật này còn không đủ cho bọn họ luyện tay.

Chu Tự theo dõi toàn bộ quá trình, những người này cũng nhân từ, đều là một chiêu đánh chết.

Hắn không có ý định động thủ.

Để tránh việc lãng phí công lực ngàn năm. Bây giờ công lực khá tràn trề, nhưng một khi tiêu hao quá nhiều thì sẽ rất bị động khi đối mặt với thân thể của chúa tể Thâm Uyên.

"Hay là xem một chút để bù lại phần vừa tiêu hao nhỉ?" Chu Tự nói thầm trong lòng một câu rồi vẫn quyết định sao chép Kim Quang Thần Chú.

Quái vật biến mất, căn phòng lại khôi phục bình thường, chỉ cần mở cửa là có thể thăm dò tầng này.

Nhưng mà...Chìa khóa đã mất rồi.

Cho nên mọi người chỉ có thể ngồi im tại chỗ chờ tầng tiếp theo.

Ngay tại lúc đó, trận pháp xung quanh đột nhiên sáng lên, sau đó khí tức hắc ám bắt đầu ngưng tụ. Cuối cùng biến mất hắc ám trở thành mười mấy hạt châu, tản ra lực lượng đặc biệt.

Vừa nhìn đã biết chẳng phải thứ bình thường.

"Tất cả mười viên Hạt châu rơi vào tay của trên tay Chu Ngưng Nguyệt. nàng nhìn thoáng qua đám người Thiên Vân Y Y rồi tiếp tục mở miệng trong ánh mắt kinh ngạc của bọn họ:

"Tầng này chủ yếu do ba người các ngươi đánh, vậy thì chia cho các ngươi"

Chu Ngưng Nguyệt tiện tay vung lên, mười hạt châu chia thành ba phần rơi xuống trước mặt Thiên Vân Y Y, Hạ Vũ Trúc và Cố Nhạn.

Cố Nhạn ra tay nhiều lần nhất, cho nên được bốn viên, nhũng người khác được chia ba viên.

Trong sự ngỡ ngàng của mọi người, La Tiểu Phong cũng cất tiếng hỏi thăm:

"Ta cũng có ra tay"

Chu Ngưng Nguyệt nghe vậy thì để lộ nụ cười ngây thơ vô tội mà nói:

"Thúc thúc, đào binh bị bắt lại thì sao có thể tính chiến công được chứ?"

La Tiểu Phong:

"..."

Nếu không phải là kiêng kị linh thú bên cạnh ngươi thì ta phải dạy ngươi cách làm người thay cha mẹ ngươi rồi!

Cuối cùng La Tiểu Phong chỉ có thể im lặng, bây giờ hắn là kẻ yếu thế.

La Tiểu Phong đang chờ, chờ kẻ địch ở tầng cao hơn mạnh lên, khi đó ba người Chu Tự chính là quần thể yếu thế.

Hắn nhất định phải mở miệng chế giễu vài câu mới được.

Ra tay sát hại thì không cần thiết, lỡ đâu kẻ dịch quá mạnh, mọi người phải hợp tác với nhau. Bây giờ không thích hợp để nội chiến.

Mọi người đều là thiên kiêu, không cần thiết phải vì chuyện nhỏ mà đánh đổi mạng sống. Như thế là quá mức ngu xuẩn.

Phía đông, vực thẳm trên bầu trời di chuyển nhanh chóng, lúc này chúa tể Thâm Uyên đưa mắt nhìn qua phía trước, đằng sau hắn có rất nhiều quái vật Thâm Uyên cường đại.

Chỉ chờ tới nơi đại khai sát giới, tranh thủ thời gian cho hắn mà thôi. Theo từng bước chân chúa tể Thâm Uyên di chuyển, toàn bộ vực sâu đều di chuyển theo.

"Ta cảm thấy lực lượng đã khôi phục, nhưng vẫn còn có chút chênh lệch. Nhưng đây cũng chứng minh lực lượng chỉ suy yếu chứ không đổi chủ. Tính ra cũng là một chuyện may mắn, nếu như thế thì không cần thiết phải chờ nữa. Ta cần dung hợp thân thể trước khi họ đi tới tầng cao nhất.

Chúa tể Thâm Uyên nói xong thì tăng tốc, đồng thời cũng cảnh giác bốn phía mà thu liễm lực lượng.

Sẽ nhanh thôi, không bao lâu nữa hắn sẽ khống chế đại địa thêm một lần nữa.

Lần này chắc chắn sẽ có Tu Chân Giả ngăn cản, hoặc là bên kia cũng đã bị Tu Chân Giả nhìn chằm chằm. Nhưng lần này hắn đã chuẩn bị đầy đủ, cũng diễn luyện qua các tình huống có thể xảy ra rồi.

Chúa tể Thâm Uyên đã chuẩn bị xong mọi chuyện, cũng đã tưởng tượng cuộc chiến này sẽ thất bại, nhục nhã vô cùng, vì thế mà tìm được một đường lui cho mình.

Nhóm người Thiên Vân Y Y lấy được hạt châu thì có hơi bất ngờ, nhất là khi họ tra xét một phen, phát hiện thứ này cực kỳ cao minh.

Bên trong ẩn chứa một loại sức mạnh khác với linh khí, có lợi ích rất đặc biệt cho tu vi hiện tại.

Dù không chiếm được cơ duyên ở tầng thứ năm, cũng không uổng công đi chuyến này.

Mấy người Long Bồng dù có hâm mộ nhưng cũng không sốt ruột.

Lúc này mới là tầng thứ nhất, phía sau còn bốn tầng nữa.

Thứ như này sẽ chỉ ngày càng nhiều, ngày càng quý giá hơn thôi.

Không cần phải gấp gáp ra tay lúc này.

"Đến tầng năm thì các ngươi cứ việc giết quái, giết bao nhiêu hưởng bấy nhiêu"

Chu Ngưng Nguyệt quan tâm nhắc nhở.

1071 chữ

Chương 532: Nói Thế Nào?

"Nguyệt tỷ, ta cũng góp sức mà, vì sao lại không có?"

Thu Thiển từ không trung đáp xuống, biểu hiện bất mãn.

"Ta quên..."

Chu Ngưng Nguyệt bày ra gương mặt vô tội nói:

"Ngươi không thể trông mong một đứa trẻ tám tuổi làm việc chu toàn được.

Thu Thiển:

"..."

"Thu Thiển, ngươi chọn cho ta mấy quả quýt. Mấy quả Chu Tự bóc cho ta toàn chua ơi là chua"

Chu Ngưng Nguyệt lấy ra một túi quýt, đưa cho Thu Thiển rồi bắt đầu đi bổ sung trận pháp.

"Đã mua về rồi, ta có chọn thì cũng chua thôi"

Thu Thiển nói thì nói nhưng vẫn bóc quýt giúp nàng.

Nghe vậy, Chu Ngưng Nguyệt lại có ý kiến khác:

"Biết lượng tử cơ học không? Ta thấy trong phòng Chu Tự có quyển sách này, thế là lật xem, cảm thấy rất có lý"

"Có ý gì?"

Thu Thiển ăn một múi quýt, sau đó đưa cho Nguyệt tỷ.

Chu Ngưng Nguyệt nhận quýt rồi ăn thử một miếng, ngọt tới nỗi mắt nàng híp lại, vẻ mặt vui vẻ:

"Ý đơn giản là, trước khi bóc vỏ, ngọt hay không ngọt đều chưa chắc. Bóc ra ăn thử mới có thể xác định Thu Thiển:

"..."

Chu Tự đang chuyên tâm viết thần chú, bỗng ngẩng đầu rồi nói với vẻ mặt không cảm xúc:

"Cho nên không phải người mua quýt có vấn đề, mà vấn đề nằm ở người bóc. Nguyệt tỷ, ngươi xui xẻo lắm đấy.

Đám người Ân Chí Viễn kinh ngạc, không hiểu ba người này đang nói cái gì.

Có điều họ cũng liếc mắt nhìn phù văn đặt ở chung quanh, những phù văn này đang chuyển động, hẳn là có tác dụng khác.

Nhưng dù có nhìn thấy nào cũng không thể xác định được tác dụng thực sự của phù văn.

Có lẽ lúc sau có thể phát hiện được.

Đương nhiên, Ân Chí Viễn lặng lẽ ghi nhớ lượng tử cơ học, sau khi về nhất định phải nghiên cứu một phen, biết đâu có được thu hoạch.

Sau đó trong lúc rảnh rỗi, mấy người ngồi một chỗ bắt đầu trình bày về việc tu hành của mình, ngươi một câu ta một câu, thu hoạch được rất nhiều.

Dù La Tiểu Phong bị coi như kẻ thù, nhưng chung quy hắn vẫn là cường giả Nguyên Linh tứ phẩm, quan điểm cực kỳ đặc biệt.

Nhìn họ náo nhiệt như vậy, Chu Tự buông bút đang chép Kim Quang Thần Chú xuống rồi nghe họ nói về chuyện tu luyện.

"Cùng một phẩm thì chênh lệch không nhiều, dù Chu Thiên Kinh được công nhận là yếu nhất, chỉ cần vận dụng thỏa đáng cũng có thể thắng được những công pháp cường đại khác. Vận dụng mới là điểm quyết định mạnh yếu của mỗi một phẩm, trong đó linh khí uẩn dưỡng là quan trọng nhất, cũng là mấu chốt để đột phá. Sau Trận Linh ngũ phẩm, đột phá thường tại Trận Linh. Cũng không phải là Trận Linh mạnh, mà là thông qua vẫn dưỡng, lấy được phương hướng phá vỡ bình cảnh trong Trận Linh. Con đường tu luyện bắt đầu từ đây xuất hiện sự khác nhau. Sau ngũ phẩm, tuần tự mà tiến đã không phải là lựa chọn tốt nhất.."

Ân Chí Viễn nói ra ý kiến của riêng mình.

Chu Tự chăm chú nghe hồi lâu, không nghe được ý kiến nào giống của mình.

Tấn thăng Nguyên Linh tứ phẩm hình như cần một loại trạng thái huyền diệu. Nhưng Ma Chủng chỉ cần khẩu vị tốt là đủ rồi.

Mà sau Nguyên Linh tứ phẩm muốn tiến thêm bước nữa, hình như cần chứng minh bản thân. Có được một thứ đồ nào đó của chính mình, xem ra cực kỳ khó khăn.

"Không biết Ma Chủng thăng lên tam phẩm có thể thuận lợi không?"

Chu Tự tưởng tượng, không thể nào tìm được đáp án.

Có điều sau Nguyên Linh tứ phẩm, hắn cần gấp Hoang Cổ Kinh Thế Thư, phải dành thời gian đi hỏi thăm xem sao.

Rất khó nói liệu có được thu hoạch hay không.

Lão cha không có đáp án, nhị thúc và sư phụ thì tám phần mười là không được.

"Xem ra phải đi hỏi Thần Minh"

Trong lòng đã quyết định, Chu Tự bèn nghe lời giải thích của Ân Chí Viễn về cảnh giới tứ phẩm và ngũ phẩm.

Những người này trông đều mạnh, nhưng nếu nói về hiểu cảnh giới, hẳn không có ai vượt qua được Ân Chí Viễn.

Người mạnh nhất cũng có lẽ là hắn.

"Đúng là hắn nói rất hay"

Chu Ngưng Nguyệt cưỡi Họa Đấu đi tới bên cạnh Chu Tự rồi nói:

"Ta đoán hẳn là hắn có năng lực thay thế sư phụ dạy dỗ đệ tử ở tông môn Thu Thiển gật đầu.

"Hình Ngọ sư huynh thì sao?"

Chu Tự hỏi.

Hình Ngọ sư huynh thường xuyên dạy mọi người thay sư phụ.

Thu Thiển khẽ gật đầu.

"Đại khái cũng vậy"

"Thu tỷ thì sao? Sư phụ đích thân dạy ngươi, hay là sư huynh, sư tỷ đồng môn dạy?"

Chu Tự quay qua hỏi.

Nghe vậy, Thu Thiển nhếch môi lộ ra nụ cười, nàng nhìn Chu Tự, nói khẽ:

"Ngươi đoán sư huynh, hay là sư tỷ?"

"Sư tỷ?"

Chu Tự đoán thử.

Thu Thiển lắc đầu.

"Sai rồi"

"Vậy là sư huynh?" Chu Tự lại nói.

"Cũng sai.

Thu Thiển mỉm cười:

"Là sư phụ đích thân dạy ta, với cả ta cũng không có sư huynh hay sư tỷ. Ta là đệ tử duy nhất của sư phụ. Từ khi ta chuyển tới nhà ngươi, sư phụ thường xuyên nói bản thân không dễ gì mới nuôi được một cô con gái xinh đẹp, dịu dàng lại hiếu thuận, vậy mà lại hời cho ngươi"

Chu Tự:

"..."

Bỗng hắn cảm thấy có phải mình nên vui mừng hay không...

"Nàng còn nói ngươi...

Thu Thiển vốn đang vui vẻ, đột nhiên dừng lại, không nói nữa.

"Nói ta thế nào?"

Chu Tự tò mò hỏi.

‘Nói chắc chắn là ngươi thèm ta."

Trong lòng nghĩ vậy, Thu Thiển cúi đầu nhìn cơ thể mình, lúng ta lúng túng nói không lên lời.

1086 chữ

Chương 533: Khó Khăn

Vào lúc Chu Tự muốn hỏi lại, Chu Ngưng Nguyệt lớn tiếng nhắc nhở những người khác:

"Sắp tới tầng thứ hai rồi"

Tất cả mọi người đứng dậy, ngay sau đó căn phòng lại xuất hiện biến hóa thêm lần nữa.

Dường như bị phóng to vô hạn, đại môn cũng theo đó mà trở nên cao lớn.

Gừ!

Từng con quái vật đen nhánh xông ra lần nữa. Phần lớn đều có một sừng trên đỉnh đầu, đôi mắt đỏ thẫm.

"Thực lực đều là Giai Linh lục phẩm, thậm chí còn cao hơn. Phải cẩn thận.

Ân Chí Viễn tốt bụng nhắc nhở.

Lúc này vẫn là Thiên Vân Y Y, Hạ Vĩ Trúc và Cố Nhạn làm chủ, cho họ diệt quái.

Là người bị bài xích, La Tiểu Phong cũng muốn tham gia nhưng công lao của hắn sẽ bị tính vào nhóm ba người của Thiên Vân Y Y.

Trận chiến này duy trì không lâu, trong toàn bộ quá trình Chu Tự đều sao chép Kim Quang Thần Chú.

Thu Thiển tiếp tục áp chế, như vậy mới có thể xử lý đám quái vật dễ dàng hơn.

Hồi lâu sau trận chiến kết thúc, Chu Ngưng Nguyệt ngưng tụ ra hai mươi hạt châu, lần lượt chia cho nhóm ba người của Thiên Vân Y Y.

Có điều lần này họ lấy mỗi người sáu viên, còn hai viên đưa cho Thu Thiển.

Không có ai lên tiếng oán hận.

Cố Nhạn nhỏ giọng nói cảm ơn, nàng biết tiếp theo nếu còn muốn lấy được những thứ này là rất khó.

Với cả nàng cũng phát hiện, càng về sau chất lượng sẽ càng tốt.

Nhưng dù sao thực lực của nàng cũng có hạn.

"Ta không có công lao cũng có khổ lao, cho ta một viên được không?"

La Tiểu Phong nhìn chằm chằm Chu Ngưng Nguyệt, hỏi. Thấy đối phương suy tư, hắn thầm nghĩ, chỉ cần ngươi hào phóng với ta một chút, lát nữa lúc các ngươi cầu cứu, cho ta cười nhạo xong sẽ kéo các ngươi một tay.

Sau đó, câu trả lời của Chu Ngưng Nguyệt vẫn là không được.

"..."

Hắn tiếp tục chờ, dựa theo loại biến hóa như hiện tại, tầng thứ năm tuyệt đối không phải mấy người ở đây có thể đối phó một cách đơn giản.

Đến lúc đó, nhóm Chu Tự nhất định sẽ lâm vào hoàn cảnh khó khăn, khi đó chính là cơ hội của hắn.

Lúc này, Thu Thiển cầm hạt châu trong tay, cảm giác sức mạnh có chút tương tự với quyền hành của Tiểu Tĩnh.

Nàng giao hạt châu cho Chu Tự:

"Ta cảm thấy thứ này có chỗ tốt đối với quyền hành Hắc Dạ, ngươi thử xem.

Dù nghi hoặc, nhưng Chu Tự vẫn nhận hạt châu, sau đó dẫn động chu thiên linh khí đoàn khỏa tinh thần thứ hai.

Hạt giống Hắc Dạ bắt đầu cộng hưởng với hạt châu trong tay.

Một lát sau, hạt châu phát ra ánh sáng nhạt, không còn trong lòng bàn tay mà biến mất trong khỏa tinh thần thứ hai.Cùng lúc đó, khỏa tinh thần thứ hai nở rộ ra ánh sáng nhạt, chút linh khí tràn ra dung nhập vào chu thiên linh khí đoàn.

Quan sát được những thứ này, Chu Tự vui mừng nói:

"Hình như có thể thăng cấp chu thiên linh khí đoàn"

Thấy vậy, Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển đều cực kỳ kinh ngạc.

Sao họ cảm thấy Chu Tự tu luyện nhẹ nhàng vậy nhỉ.

Họ cũng không vội muốn hạt châu, mà chờ đến phía sau, chất lượng và số lượng ở phía sau sẽ càng tốt, càng nhiều hơn.

"Phải cẩn thận, sức mạnh thượng quyền ở tầng thứ hai tăng lên rất nhiều so với tầng một, sau năm tầng phải tìm thân thể trước, một khi thức tỉnh, chúng ta sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Chu Ngưng Nguyệt nhỏ giọng nhắc nhở.

Sau đó họ công phá tầng thứ ba, tới tầng thứ tư.

Tầng thứ ba, đa số đều là Trận Linh ngũ phẩm, Giai Linh lục phẩm hoàn toàn không đáng chú ý.

Người ra tay hầu như là Long Bồng và Thiên Minh Lâu.

Chủ yếu đều muốn lấy được hạt châu, đúng là vô giá.

Ba tầng coi như nhẹ nhàng, gần như không có tứ phẩm.

Nhưng tầng tiếp theo, có yếu kém nhất là ngũ phẩm, còn một phần là Nguyên Linh tứ phẩm.

Tất cả mọi người đều cần nghiêm túc đối phó.

Mà trước lời thỉnh cầu của Hạ Vũ Trúc, Cổ Nhạn đi vào vị trí trung tâm, nếu còn tiếp tục tham gia thì nàng bỏ mình.

Tầng thứ ba, nàng đối đầu với ngũ phẩm, dù thắng nhưng bị thương không nhẹ.

Dù là quái vật ngũ phẩm không có trí thông minh, nhưng khả năng chém giết cũng cực kỳ khủng.

Mà người ra tay đều có được hạt châu như ý nguyện.

Chu Tự cũng hấp thụ mấy viên, do Thu tỷ ra tay kiếm được.

"Sắp tới tầng bốn, nếu như quả thực có một vài Nguyên Linh tứ phẩm, còn đa số là Trận Linh ngũ phẩm, vậy tầng thứ năm sẽ đều là Nguyên Linh Tứ phẩm, tình hình không khả quan lắm.

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Sau khi so sánh mấy lần, nàng phát hiện quái vật không chỉ càng ngày càng mạnh, số lượng càng ngày càng nhiều, mà tốc độ xuất hiện cũng theo đó mà tăng tốc.

Họ có tất cả bốn người Nguyên Linh tứ phẩm, cộng thêm Họa Đấu và quyền trượng Hắc Dạ của Thu Thiển, nhiều lắm cũng là sáu người.

"Xem có được không, không được thì bàn sau.

Thu Thiển nói.

Cái gọi là bàn sau, chính là cho Chu Tự ra tay.

Chu Tự muốn giữ lại thực lực để đối phó với chúa tể Thâm Uyên, cho nên nếu có thể không ra tay, họ cũng không hi vọng Chu Tự xuất chiêu.

Lúc này, mọi người đang nghỉ ngơi, Ân Chí Viễn nhìn Chu Ngưng Nguyệt:

"Tiểu tiên tử, ngươi hiểu được trận pháp nơi này không?"

"Hiểu chút xíu thôi"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Vậy tiểu tiên tử hẳn là biết được, có khả năng chúng ta không thể xông qua được tầng thứ năm Ân Chí Viễn tốt bụng nhắc nhở.

1088 chữ

Chương 534: Biến Hóa

Ngẫm nghĩ một chút, Chu Ngưng Nguyệt nói:

"Dù sao trận pháp không có khả năng ngăn cản quái vật, chỉ có thể đến lúc đó xem thế nào, không có cách thì là không có cách thôi"

"Họa Đấu cũng không có cách nào sao?"

Thiên Vân Y Y có hơi mệt, hỏi.

Dù nàng không trong thời kỳ toàn thịnh, nhưng xung quanh vẫn có hoa sen như ẩn như hiện, khí chất kinh người.

Hạ Vũ Trúc thì có khí chất cánh hoa lá rụng như kiếm như ảnh.

Không hề yếu đuối giống nàng.

Chỉ là lúc này, nàng cực kỳ mệt mỏi.

Họ đánh từ tầng thứ nhất tới tầng thứ ba, bây giờ phải tiếp tục ra tay ở tầng thứ tư.

"Ngươi nhìn nó xem, sống dở chết dở rồi"

Chu Ngưng Nguyệt vỗ vào đầu Họa Đấu.

Họa Đấu vốn đang mệt mỏi nằm rạp trên đất ngẩng đầu lên.

Thoạt nhìn có vẻ tiêu hóa không tốt.

Những người khác im lặng, cũng không nói thêm gì. Mấy người Chu Tự là người muốn lên tầng năm.

Người để ý nhất cũng nhất định là mấy người Chu Tự.

"Sắp tới tầng bốn Chu Ngưng Nguyệt nhắc nhở.

Trong phòng nhanh chóng xuất hiện biến hóa, họ thấy từng con quái vật chạy tới, mỗi con trên người đều mang theo hư ảnh, là biểu hiện của Trận Linh.

Có một vài con phía sau có vầng sáng hắc ám, thuộc về bản chất.

Nguyên linh tứ phẩm.

“Quả nhiên không yếu hơn so với ngũ phẩm, một bộ phận nhỏ là nguyên linh tứ phẩm, xem ra là một trận khổ chiến đây.

Ma Kiếm Không Minh cất giọng trầm thấp nói.

Những người khác đều không nói nữa, mà dốc toàn lực ứng phó.

La Tiểu Phong cũng đang dốc toàn lực ứng phó, hắn có thể thấy tất cả mọi người tầng dưới biến thành thế yếu. Mấy người Chu Tự chắc hẳn biết sự đáng sợ của nơi này nên bắt cầu cầu cứu. Đến lúc đó hắn phải chế giễu vài câu, đương nhiên không thể quá tuyệt tình, vì hắn cũng chưa chắc có thể ứng phó, cuối cùng mọi người nhất định sẽ liên thủ cùng vượt qua cửa ải khó khăn. Nhưng chỉ cần chế giễu vài câu thôi, hắn cũng thấy sướng.

...

Bên ngoài Thâm Uyên Chi Thành.

Tống Đông Trì đứng ở cửa nhìn vào bên trong.

Buổi sáng lúc ở cửa, hắn đã đắc tội với Thánh Tử Ma Đạo, hắn cảm thấy cảnh sắc bên ngoài vẫn đẹp hơn, bèn ở bên ngoài an tâm chờ đợi. Nhưng điều khiến hắn khó hiểu là...

“Tại sao Tiêu huynh không vào?"

Hắn quay đầu nhìn về phía Tiêu Viêm ở lại bên ngoài đứng cạnh hắn với vẻ mặt kinh ngạc, hắn hỏi vấn đề này từ buổi sáng đến buổi chiều và cho đến tận bây giờ cũng không có được câu trả lời.

“Tu vi của ta không cao, vào đó không có tác dụng gì, chi bằng đợi ở bên ngoài, có lẽ bên ngoài cũng sẽ có cơ duyên"

Tiêu Viêm trả lời với vẻ mặt không cảm xúc.

Làm sao hắn có thể nói với Tống Đông Trì, mình dùng danh Thánh Tử đã đắc tội với Thần Nữ chứ? Lúc đó cũng có thể nói là đã mạo phạm Thánh Nữ, tội lớn như vậy, vì quan tâm Thần Nữ mà Thánh Tử không muốn nhìn hắn thêm một cái, may mắn vượt qua kiếp nạn, bây giờ gặp phải, chắc chắn mình sẽ không được dễ chịu. Chi bằng ở bên ngoài hóng gió, bình tĩnh lại một lúc.

“Không biết bên trong thế nào rồi nhỉ?

Tống Đông Trì tò mò nói.

Có không ít người đi vào, nhưng cũng có vài người ở bên ngoài. Hoặc là vì tu vi không đủ, hoặc là đến để góp vui.

Ầm...ầm!

Trên bầu trời bỗng vang lên tiếng ầm...ầm khiến hai người kinh sợ nhìn lên bầu trời, liền sau đó hai người sững sờ tại chỗ, ánh mắt hoảng sợ và không thể tin nổi.

“Đó là gì?"

Giọng của Tiêu Viêm hơi run rẩy.

Tống Đông Trì thở gấp, cánh tay cầm kiếm của hắn run nhẹ, trong mắt hắn, bầu trời đang bị nuốt chửng, lại giống như động đen không ngừng lan rộng, vực sâu giáng xuống.

Cùng lúc đó, toàn bộ những người ở lại bên ngoài đều ngẩng đầu nhìn về phương xa. Ai nấy cũng đều sợ hãi, họ nhìn vực sâu xuất hiện từ bầu trời, không ngừng lan rộng đến phía họ.

Bầu trời bị nuốt chửng, bóng tối bao trùm trời đất. Uy áp đáng sợ, sức mạnh cuồn cuộn khiến mọi người cảm thấy bất lực. Loại sức mạnh đáng sợ này, tuyệt đối không phải những người có mặt ở đây có thể lay động.

Grừ!

Tiếng gầm tức giận vang lên khắp trời đất. Ngay sau đó vực sâu liên kết đại địa, từng con thú khổng lồ vực sâu bắt đầu đi ra. Phần lớn chúng đều vô cùng cường mạnh, chỉ có bộ phận nhỏ hơi suy yếu.

“Ma tu giết đến đây rồi ư?"

Lập tức có người liên tưởng đến ma tu.

“Không thể nào, đang yên đang lành ma tu làm việc này làm gì? Hơn nữa ma tu nào dám đến đây gây chuyện?"

“Đúng vậy, nơi này là địa bàn của ma môn, có ma tu nào bị điên chứ?"

“Lỡ như là cuộc tranh đấu giữa các ma tu thì sao?"

“Sao ta cảm thấy giống thiên tai hơn, hơn nữa ngươi không cảm thấy bóng tối này khá giống với Thâm Uyên Chi Thành à?"

“Chắc không phải chúng đến vì Thâm Uyên Chi Thành chứ?"

“Ngươi nói vậy ta mới nhớ ra, nghe nói Thâm Uyên Chi Thành có liên quan đến Thần Minh, chắc không phải là trời trừng phạt chứ?"

“Ngươi tu chân mà còn để ý điều này? Tu sĩ bọn ta thuận theo ý trời, đi ngược thời gian nhất định sẽ thắng được ông trời"

Bên khác, Đại Địa Thần Khuyển và Hầu Trầm cũng tỏ vẻ mặt hoảng sợ.

“Là quyền hạn bóng tối?"

Hầu Trầm thấy vực sâu hơi quen thuộc, nhớ tới quyền hạn bóng tối.

“Có lẽ là Chúa Tể Vực Sâu đến rồi"

Đại Địa Thần Khuyển nói.

1069 chữ

Chương 535: Mỗi Người Đều Có Việc

Chúa Tể Vực Sâu là Thần Minh trở về đại địa, chẳng mấy khi, họ cũng biết ít nhiều.

Họ ngẩng đầu nhìn lên không trung, ngay từ đầu hai ngươi đó đã nói có chuyện gì đó sắp xảy ra. Có lẽ là họ nói đến Chúa Tể Vực Sâu, tính đến hiện tại người có thể đối kháng với vực sâu chỉ có hai người đó. “Đối phương không đợi được nữa rồi, xem ra tiến độ bên trong rất nhanh, ta nhớ tầng thứ năm sẽ dẫn đến Thâm Uyên Chi Thành cộng hưởng. Bây giờ vẫn chưa cộng hưởng, nhưng lại dẫn tới vực sâu, cho thấy họ đang ở tầng thứ tư rồi, khá là nhanh đấy"

Hình Ngọ hơi kinh ngạc.

Họ đã quan sát, tầng nào cũng có cơ duyên, kể cả đi dạo một vòng cũng cần không ít thời gian. Muốn thuận lợi tiến vào tầng thứ tư, cũng phải mất khoảng hai ngày. Nhưng sắp hết nửa ngày, có lẽ đã xảy ra một số chuyện không bình thường.

“Có vẻ trạng thái của đối phương không ổn, nhưng người trong thành cũng không thể đối kháng được, không thể để hắn vào"

Mãn Giang Hồng ho khan hai tiếng nói.

Hình Ngọ chỉ có thể lắc đầu:

“Không được, sư phụ đã dặn dò phải để hắn vào. Hơn nữa cũng ngăn không được hắn, trừ phi trực tiếp xử lý hắn.

Cố hết sức làm hắn suy yếu vậy, đối thủ cuối cùng của hắn chắc hẳn là Chu sư đệ, xem ra sư phụ muốn để Chu sư đệ chịu khổ rồi.

“Vực sâu."

Mãn Giang Hồng che miệng ho nhẹ hai tiếng nói:

“Lần đầu tiên đối mặt với Thần Minh, xem ra vẫn dễ dàng xuất hiện Thần Minh có tâm ma. Có phải quá nguy hiểm không?"

“Đừng xem thường người khác.

Hình Ngọ khẽ cười nói:

“Tuy chúng nhỏ bé, nhưng không có nghĩa là yếu ớt. Chắc hẳn Chu sư đệ có hiểu biết không kém về mặt này, một số phương diện của hắn không đơn giản đâu.

Mãn Giang Hồng khẽ gật đầu, lúc này số lượng lớn thú khổng lồ vực sâu lại gần nơi này, một số người đang lùi lại phía sau. Thấy vậy, nàng tiến lên trước một bước nói:

“Ta đi nhé"

Vừa dứt lời, Mãn Giang Hồng đi ra một bước, đến trước vực sâu.

Lúc này thú khổng lồ vực sâu điên cuồng xông ra, một người đàn ông mặc áo đen đứng trên đỉnh đầu thú khổng lồ, nhìn chằm chằm mọi thứ xung quanh. Người đàn ông này mang khuôn mặt điên cuồng, khóe miệng lộ ra răng nanh, sức mạnh vực sâu hội tụ trong tay hắn, khiến hắn có tự tin như thiên hạ nằm trong lòng bàn tay.

“Chó săn vực sâu?"

Mãn Giang Hồng chậm rãi hạ xuống phía trước người này, ho khan hai tiếng hỏi. “Chim khôn chọn cành cây mà đậu, đây là sức mạnh mà ngươi không thể hiểu được, cũng là sức mạnh mà ngươi không thể chống lại được. Con đường trong tương lai của Võ Lịch ta vượt qua tưởng tượng, cũng không phải là điều mà ngươi có thể nghĩ đến"

Vẻ mặt Võ Lịch vừa điên cuồng vừa dữ tợn.

“Khụ...khụ"

Mãn Giang Hồng ho mạnh hai tiếng, sắc mặt tái nhợt dị thường, một lúc lâu mới thả lỏng:

“Tương lai mà ta không thể tưởng tượng ư? Thế thì phải xa thế nào chứ"

“Ngươi sắp chết vì bệnh tật rồi, không cần nghĩ nữa, cũng không cần đau đơn nữa, hôm nay ta tiễn ngươi lên đường"

Võ Lịch cười lạnh nói.

Lúc này vô số thú khổng lồ vực sâu xung quanh bắt đầu trào lên tấn công về phía Mãn Giang Hồng.

“Đúng vậy, từ nhỏ ta đã yếu ớt nhiều bệnh, có thể sống đến bây giờ cũng rất không dễ dàng, khụ...khụ!” Mãn Giang Hồng ho nhẹ gật đầu.

Lúc này những người chạy phía dưới quay đầu nhìn lên trời cao. Họ nghe thấy cuộc đối thoại trên không trung, cũng nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Mãn Giang Hồng. Vừa nhìn là biết mảnh mai như lá cây, có thể héo rụng bất cứ lúc nào. Nhỏ yếu thế mà còn muốn xông lên, chẳng phải tìm cái chết à?

Đại Địa Thần Khuyển và Hầu Trầm không bỏ chạy, người này đã ra mặt rồi, vậy thì kẻ mạnh không liên quan đến họ, kẻ yếu thì để luyện tay đi. Nhưng..Mãn Giang Hồng có vẻ thực sự như nến tàn trước gió, không cho người khác cảm giác an toàn. “Ha...ha! Đã vậy thì việc gì phải giữ người lại trên thế gian để chịu khổ, để ta tiễn ngươi lên đường”.

Võ Năng cười lớn ha ha, sức mạnh vực sâu gia tăng vào hắn.

Grừ!

Một con thú khổng lồ vực sâu cắn về phía Mãn Giang Hồng, khí thế kinh người, muốn đánh chết nàng chỉ với một đòn. Những người phía dưới đều không nỡ nhìn. Nhưng khi họ định quay đầu, tiếng ầm...ầm vang lên.

Ầm!

Tiếp xúc chỉ trong tích tắc, thú khổng lồ vực sâu mất đi cái đầu, cuối cũng không còn sức lực rơi xuống đất.

Ẩm...ẩm!

Lập tức cơ thể thú khổng lồ khuấy lên hàng ngàn làn cát gió.

Trong lúc ngạc nhiên, mọi người nhìn lên trời cao.

Chỉ thấy Mãn Giang Hồng như một luồng ánh sáng đỏ di chuyển, đến trước một con thú khổng lồ khác, nàng nhẹ nhàng giơ chân đá trong không trung.

Phập!

Máu tươi trào ra, cái đầu thú khổng lồ bị đá nổ tại chỗ.

Phập!

Phập!

Ánh sáng đỏ lóe lên thú khổng lồ xung quanh tiếng ầm...ầm không ngừng vang lên. Tất cả thú khổng lồ gần như bị mất đi cái đầu trong cùng một lúc, thi thể rơi xuống. Đợi sau khi một làn sóng thú khổng lồ đầu tiên bị đánh chết, Mãn Giang Hồng mới nhẹ nhàng dừng ở trước mặt Võ Lịch, ho nhẹ hai tiếng nói:

“Thú khổng lồ của ngươi, hình như không chịu được đòn. Cùng lúc đó, khí huyết thuộc về Mãn Giang Hồng dâng vút lên trời, trấn áp quần thú vực sâu.

1067 chữ

Chương 536: Không Có Đường Lùi

Ầm...ầm!

Vô số quái vật vực sâu tan nát. “Ngươi..

Võ Lịch tỏ vẻ mặt hoảng sợ.

Cuối cùng hắn hóa nỗi sợ hãi thành hung ác, bắt đầu chỉ huy rất nhiều thú khổng lồ bao vây tấn công Mãn Giang Hồng. Nhưng liền sau đó Mãn Giang Hồng dừng trước mắt hắn, nắm đấm nhỏ cũng giơ lên. Nắm đấm này trông như không có lực, nhưng Võ Lịch nhìn thấy nắm đấm lao đến, vẻ mặt đầy hoảng sợ.

Ầm!

Một quyền cuốn trôi tất cả.

Máu tươi của Võ Lịch bắn tung tóe khắp nơi, xương cốt thi thể không còn nguyên vẹn.

“Khụ...khụ!"

Trước vực sâu, Mãn Giang Hồng trong màu đỏ tươi, che miệng ho nhẹ:

“Ta bị bệnh lâu như vậy mà ngươi cũng không ngăn được một quyền của ta, mà còn có mặt mũi nói cái gì mà tương lai không thể tưởng tượng?"

Sắc mặt mọi người phía dưới đều tái nhợt, một ngươi trông như nến tàn trước gió lại là thần thánh phương nào?

“Có yêu thú yếu hơn đến, chúng ta xông lên đi"

Lúc này mọi người can đảm hẳn lên. Đại Địa Thần Khuyển và Hầu Trầm cũng đi theo. Họ cũng muốn rèn luyện.

Ở trong góc, thú một sừng đội mũ giáp đến trước một con thú khổng lồ, lặng lẽ cắn xé. “Giác ca, ngươi từ từ thôi, gần đây có rất nhiều yêu thú, thuật ẩn nấp của ta chưa chắc có hiểu quả"

Mũ giáp nhỏ giọng nói. Thú một sừng không quan tâm, tiếp tục cắn xé. Nhưng không bao lâu, thú một sừng liền cứng đờ lại, sau đó hai mắt trợn trùng ngã xuống đất, miệng sùi bọt mép.

Mũ giáp:

"..."

Lại đến nữa.

Mãn Giang Hồng chỉ xử lý thú khổng lồ, không ra tay với vực sâu.

Nàng đang đợi, Thần Minh trong vực sâu cũng đang đợi. Họ đều đang đợi tầng thứ năm Thâm Uyên Chi Thành mở ra và thông suốt.

Trong vực sâu, Chúa Tể Vực Sâu cau mày.

“Cô gái này cực kỳ cường mạnh, nhưng nàng không xông vào, có nghĩa là cho ta thời gian. Sắp rồi, chỉ cần tầng thứ năm kết thúc, ta có thể đoạt lại thân thể trong nháy mắt, nơi này không ai giữ được ta.

...

Thâm Uyên Chi Thành.

Căn phòng mà Chu Tự ở trở lại nguyên dạng, một số trân châu rơi phí trước những người khác. Lần này La Tiểu Phong cũng được một viên. Có thể thấy tình hình chiến đấu không lạc quan cho lắm.

Tầng thứ tư vừa kết thúc thực ra rất khó đánh, bên trong có một số nguyên linh tứ phẩm, tuy có thể xử lý nhưng không dễ dàng. Càng đừng nói tiếp sau đây có thể tất cả đều là nguyên linh tứ phẩm.

Đúng là thảm họa.

Vẻ mặt của những người khác cũng không tốt, họ đều đang lo lắng tầng thứ năm sẽ gặp phải quái vật thế nào.

Ẩm..ẩm!

Trong phòng, Chu Tự ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, tiếng ầm...ầm vang lên ở phía trên.

“Căn phòng vẫn đang di chuyển lên trên, sắp đến đỉnh rồi nên mới xuất hiện âm thanh như vậy"

Chu Ngưng Nguyệt cũng nhìn lên trần nhà.

Điều nàng quan tâm hơn là phù văn của trần nhà, đến bây giờ nàng cũng chưa từng thấy những phù văn này xảy ra biến hóa. Nàng chỉ hiểu một chút về Thần Minh. Như vậy cho thấy sự việc phát triển, khó có thể nắm bắt.

“Có đường lui không?"

Hạ Vũ Trúc hỏi.

Tất cả mọi người biết đối tượng được hỏi là Chu Ngưng Nguyệt, vì trải qua mấy tầng này, họ đều hiểu cô gái này là người hiểu rõ nơi này nhất.

“Không có"

Chu Ngưng Nguyệt lắc đầu, nghiêm túc nói:

“Kể cả có chìa khóa, ta cũng không thể tìm được con đường rời khỏi đây, cũng có nghĩa là..."

“Đây là con đường không có đường lui ư?"

Ân Chí Viễn khiếp sợ hỏi.

“Ít nhất là đến bốn tầng không có, nhưng..."

Chu Ngưng Nguyệt quay đầu nhìn về phía La Tiểu Phong nói:

“Trước đây hắn có thể đi ra ngoài, có lẽ còn có cách khác.

Thấy mọi người vì tuyệt vọng mà nhìn sang mình, La Tiểu Phong đắc ý theo bản năng, nhưng còn chưa lên tiếng, Ân Chí Viễn đã trực tiếp lắc đầu:

“Không được, cánh cửa của La Tiểu Phong có hạn chế vô cùng lớn, ba ngày mới có thể mở một lần. Không những vậy, còn có một hạn chế lớn hơn, chỉ có La Tiểu Phong mới có thể ra vào cánh cửa này. Ít nhất thực lực của hắn vẫn chưa đạt đến mức khiến những người khác đi vào cánh cửa của hắn.

La Tiểu Phong:

"..."

Chuyện của ta cần ngươi giải thích hả?

Nhưng hắn dám giận mà không dám nói, mấy người đối phương là cả một tập thể, hắn không phải đối thủ. Còn nữa...bây giờ không phải là lúc đấu đá nội bộ. Chẳng may họ bỏ chạy mà không đưa theo mình thì sao? “Vậy thì không còn cách nào, chỉ có thể lên đến tầng năm rồi tính, hoặc là vượt qua tầng năm rồi tính, nếu thực sự không được, chỉ cần giải quyết đại BOSS tầng thứ năm là được.

Chu Ngưng Nguyệt nhún vai nói.

Nghe vậy mọi người rất kinh ngạc, không phải kinh ngạc vì đến lúc đó rồi tính, mà là vì Chu Ngưng Nguyệt nói đến đại BOSS.

“Tiểu tiên tử biết tầng thứ năm có gì ư?"

Thiên Minh Lâu của Tiên Linh cốc gập quạt lại hỏi:

Chu Ngưng Nguyệt nở nụ cười ngây thơ, nhẹ giọng nói “Biết thì biết, nhưng bây giờ không thể nói cho các ngươi.

Mọi người cạn lời:

"..."

Chu Tự cũng không nói gì, càng lên cao hắn càng cảm thấy hạt giống quyền hạn bóng tối trong khí linh Chu Thiên càng sôi sục, chắc hẳn bên trên có đồng loại của nó.

Vù!

Đột nhiên phù văn trên trần nhà xuất hiện tia sáng, đang cộng hưởng với vị trí cao nhất.

“Sắp đến rồi"

Chu Ngưng Nguyệt nhắc nhở nói.

1081 chữ

Chương 537: Kích Chiến

Tất cả mọi người đều nhìn lên trần nhà, bên trên có biến hóa mới.

Ầm..ầm!

Tiếng động không ngừng vang lên, sau đó có gió lạnh thổi tới. Lúc này, vị trí chính giữa trên trần nhà xuất hiện một điểm đen, sau đó bóng tối bắt đầu lan rộng, chỉ trong thời gian mấy hơi thở, cả trần nhà bị thay thế bằng bóng đen. Trong bóng đen có một vài điểm sáng xuất hiện, như tinh không trong bầu trời đêm. Không nhìn thấy đầu, không cảm nhận được bất kỳ thứ gì, trông như gần ngay trước mặt, thực tế lại xa tận chân trời.

Cùng lúc đó, tiếng ầm...ầm biến mất.

Tất cả biết đã đến tầng thứ năm, căn phòng cũng bắt đầu biến hóa. Bức tường xung quanh được bị mở rộng vô hạn, như ở trong biển lớn tinh không.Cố Nhạn, Hạ Vũ Trúc, Thiên Vân Y Y, đều đi vào giữa, thực lực của ba người các nàng không đủ, chỉ có thể thỉnh thoảng trợ giúp. Nếu không, thì sẽ gây thêm rắc rối cho người khác.

“Không ổn lắm.

La Tiểu Phong nhìn chằm chằm xung quanh nói.

“Cửa lớn không phản ứng, có nghĩa là quái vật có thể từ..

Ân Chí Viễn ngẩng đầu nhìn lên ngôi sao trên trời cao, vô cùng lo lắng.

Vết thương của Long Bồng đã có chuyển biến tốt, hắn cũng nhìn lên ngôi sao, kinh ngạc nói:

“Nếu là từ trên trời rơi xuống thì rất khó xử lý, vốn không biết được sẽ rơi xuống chỗ nào. “Họa Đấu"

Chu Ngưng Nguyệt vỗ đầu của Họa Đấu, nhẹ giọng nói:

“Ta phải nhờ ngươi bảo vệ rồi.

Grừ!

Một tiếng gầm giận dữ, Họa Đấu trở nên to lớn uy thế kinh người trong chớp mắt, nó quẫy đuôi với Chu Ngưng Nguyệt, ra ý cứ giao cho nó đi.

“Hình như nó là vật cưỡi của ta.

Chu Tự nói với vẻ mặt không cảm xúc.

Nguyệt tỷ rất biết cách cướp đồ của hắn.

Nếu từ nhỏ lớn lên cùng Nguyệt tỷ, chắc chắn mình sẽ bị ức hiếp rất thảm hại. Nhất thời Chu Tự cảm thấy thương thay cho tam lão bản đã lớn lên cùng Nguyệt tỷ.

Thu Thiển lấy ra quyền trượng bóng tối, đây là chỗ dựa lớn nhất của nàng, nhưng sau tầng thứ năm, nàng chỉ có thể mang theo quyền trượng Thái Dương.

Mọi người vây quanh trước bàn đá, lúc này tiếng gầm thét từ trên trời cao vang xuống.

Grừ!

Một tiếng gầm giận dữ, một con thú khổng lồ từ trên trời giáng xuống rơi trước cửa lớn. Ngay sau đó ở vị trí sáu cánh cửa khác cũng có quái vật rơi xuống, họ không to lớn nhưng sức mạnh cực kỳ dữ dội. Trên người có thứ gì đó hiện lên, chính là nguyên linh của chúng. Không có con nào không phải tứ phẩm.

Grừ!

Dưới chân một con quái vật hiên lên biển lửa bao trùm xung quanh, đây là nguyên linh của nó. Cùng lúc đó, Ân Chí Viễn bấm tay niệm chú, quanh người xuất hiện chín bức tượng đá thần thú, vây quanh vị trí giữa, chúng có các loại vũ khí cùng các tư thế khác nhau.

“Các ngươi trốn bên trong, hỗ trợ vừa sức thích hợp là được"

Vừa dứt lời, hắn liền xông đến thú khổng lồ mạnh nhất, muốn mau chóng xử lý.

Ma Kiếm Không Minh cũng không chịu thể hiện mình yếu đuối, cả người biến dạng, đôi mắt đỏ tươi, khát máu điên cuồng. Hắn như phát cuồng, giết đến đàn thú.

Long Bồng hiện ra chân long, Thiên Minh Lâu vung quạt giấy, cây cỏ xung quanh mọc lên um tùm, muốn thay đổi môi trường tạo ưu thế cho họ.

La Tiểu Phong liên tục bổ đao với tốc độ nhanh nhất. Chỉ một lúc mấy người đã áp chế được những con hung thú này.

Nhưng hoàn cảnh tốt đẹp không kéo dài lâu, vì lần này tốc độ quái thú rơi xuống càng lúc càng nhanh, thậm chí còn rơi khắp bốn phương tám hướng.

Nếu không phải có tượng đá bảo vệ, chỗ họ đã bị tấn công.

Thu Thiển cầm quyền trượng bóng tối trong tay, cũng áp chế được rất nhiều quái vật, nhưng chỉ như hạt muối bỏ biển, không có tác dụng lớn.

Nàng rất khó khăn giết chết quái vật.

Thỉnh thoảng Họa Đấu sẽ ra vài chiêu, nhưng không có thần uy cắn xé cá sấu khổng lồ vực sâu lúc ban đầu. Thỉnh thoảng Thiên Vân Y Y và Hạ Vũ Trúc ra khỏi tượng đá hỗ trợ, nhưng rất nhanh lại lui về, toàn hoàn không phải là đối thủ của chúng, chỉ có thể ra tay chém địch vào lúc quan trọng.

Cố Nhạn không có cách gì, chỉ có thể nhìn mọi người hành động.

Nhưng cho đến hiện tại Chu Tự cũng không hỗ trợ khiến nàng cảm thấy rất kinh ngạc, không biết đối phương đang nghĩ gì. Nhìn từng người bị ép lui quay lại, Chu Tự ngẩng đầu nhìn quái vật từ trên trời cao rơi xuống:

“Nguyệt tỷ, chúng còn rơi xuống bao lâu nữa?"

Nguyệt tỷ ngồi trên đầu Họa Đấu nhìn quanh bốn phía, lọt vào mắt là quái vật nhiều vô số kể, không hề kém hơn so với thú triều ở Biên Giới Thành.

Lần trước Chu Tự chỉ có thể miễn cưỡng tiêu diệt một đội, lần này kể cả không có đại năng điều khiển, cũng không dễ đối phó. Dù sao tính bình quân thực lực thì ở đây mạnh hơn. Nàng cũng lo lắng Chu Tự không thể đối phó.

“Chắc phải mấy chút nữa.

Thoáng suy nghĩ, Nguyệt tỷ đưa ra câu trả lời.

Nghe vậy, Chu Tự chỉ khẽ gật đầu.

“Vậy ta đợi thêm chút"

Chu Tự tiếp tục chờ đợi.

“Vậy ta tăng cường trận pháp, đề phòng bị hấp thụ nhiều hơn"

Chu Ngưng Nguyệt cũng không rảnh rỗi.

Thiên Vân Y Y nghe họ nói chuyện nhưng không hiểu lắm. Nàng cũng không nghĩ nhiều, phần lớn tinh thần đều tập trung vào quái vật. Ân sư huynh cũng không trụ được bao lâu nữa, có lẽ họ có khả năng không ra khỏi được nơi này.

1080 chữ

Chương 538: Là Người Nào

Ầm...ầm!

Phập!

Sức mạnh cường mạnh không ngừng va đập, đám người Ân Chí Viễn liên tục lui về phía sau, không lâu nữa sẽ lui về vị trí trung tâm. Đến lúc đó chỉ có thể bị động phòng ngự, muốn đột phá vòng vây rời đi gần như là chuyện không thể nào.

Hạ Vũ Trúc sờ dây chuyền ngọc thạch trên cổ, đây là pháp bảo hộ mệnh của cha mẹ tặng nàng. Nàng không chắc chắn có thể dùng thứ này để thoát khỏi kiếp nạn này không.

Cố Nhạn ở bên cạnh Hạ Vũ Trúc, nàng hiểu tình cảnh của mình.

Grừ!

Sức mạnh cường mạnh lan rộng, lúc này Long Bồng về đến khu vực phòng ngự trung tâm đầu tiên, hắn bị thương nặng, là người đầu tiên không trụ nổi.

“Không ổn lắm, họ cũng không chống đỡ được bao lâu nữa.

Long Bồng nói.

Vừa dứt lời, hắn nhìn sang Chu Tự, ban đầu hắn tưởng rằng Thánh Tử sẽ ra tay, nhưng bây giờ phát hiện kể cả Thánh Tử ra tay cũng không thể nào đối phó được với nhiều nguyên linh tứ phẩm như vậy.

Quá nhiều mà cũng quá mạnh.

Mấy người Tô Thi đang hái linh quả.

Lần này tiến vào thu hoạch được khá nhiều, sau khi quay về chắc chắn có thể tăng không ít tu vi.

Xa xa, ba người Từ Hữu Dịch cũng đang hái, mọi người nước sông không phạm nước giếng.

Ẩm...m!

Đột nhiên nổ ra sấm sét, bắt nguồn từ bậc thang trên không. Đó là lối đi tiến vào bên trong. Thanh thế quá lớn, không chỉ có mấy người Tô Thị, mà cả ba người Từ Cư Cừu cũng lập tức chạy nhanh đến.

Trước bia đá, họ nhìn thấy một hư ảnh xuất hiện trên cầu thang trên không.

“Có hình ảnh"

Âm Túc kinh hãi hô lên Từ Cư Cừu cau mày:

“Có lẽ bên trong xảy ra biến hóa, cộng hưởng dẫn đến hình ảnh xuất hiện.

“Vậy chẳng phải là chúng ta có thể xem được tình hình bên trong ư?"

Tô Thi tỏ vẻ mặt ngạc nhiên.

Đám người Hàn Tô cũng rất tò mò.

Vì hình như Chu Tự đang ở bên trong.

Thấy sắc mặt mấy người không đúng, Từ Cư Cừu thăm dò nói:

“Bên trong có người quen của các ngươi à?"

"Có"

Minh Nam Sở gật đầu trả lời.

“Tu vi gì?"

Từ Hữu Dịch tỏ vẻ mặt tò mò:

“Nếu mạnh thì chúng ta sẽ lôi kéo quan hệ, còn nếu yếu thì với tính cách của em gái ta, sẽ chế giễu vài câu.

Mọi người:

Từ Hữu Thanh hừ lạnh lùng một tiếng nói:

“Họ thì quen được người thế nào chứ? Mười người vào thì tám chín người làm bia đỡ đạn.

Từ Cư Cửu không nói gì, nếu quen biết, thì chắc hẳn mạnh hơn những người này, nhưng mạnh đến thế nào thì không nói trước được. Chẳng mấy khi hình ảnh bắt đầu hiện ra rõ ràng.

Họ nhìn thấy la liệt đàn thú mang theo uy thế kinh thiên động địa không ngừng tấn công mấy người ở giữa.

Cảnh tượng hào hùng dự dội này khiến sắc mặt Từ Cư Cửu tái nhợt, nếu họ ở bên trong..thì đối diện với sự tấn công đáng sợ này thế nào?

Nhất thời hắn thấy may mắn vì mình không tiến vào.

“Quá...nguy hiểm rồi?"

Từ Hữu Dịch nhìn vị trí trung tâm trong hình ảnh:

“Người nào bạn của các ngươi.

Lúc này vị trí trung tâm hình ảnh có linh thú giống chó mà không phải chó, trên đầu nó là một cô gái, người đàn ông khoảng hai mươi tuổi đứng bên chân. Còn có ba cô gái đứng một bên, mình đầy thương tích. Hình dáng không được rõ lắm, nhưng cũng có thể đại khái nhận ra.

“Người đó là bạn của chúng ta.

Từ Từ chỉ vào linh thú và Chu Tự đứng bên cạnh nói.

“Có vẻ thực lực của bạn ngươi cũng bình thường thôi.

Từ Hữu Thanh nói với Từ Từ:

“Bạn của ngươi gặp nguy hiểm rồi"

Từ Từ:

"..."

“Đó là vì nhân cách thứ hai chưa thể hiện ra thôi"

Tô Thi phản bác nói.

“Nhân cách thứ hai là cái gì?"

Từ Hữu Dịch tò mò hỏi.

“Người bên cạnh linh thú đó, đợi nhân cách thứ hai của hắn thể hiện ra, có thể chém giết khắp nói.

Tô Thị nói chắc như đinh đóng cột. Sự đáng sợ của Thánh Tử Ma Đạo, nàng biết rõ nhất. Vừa tàn nhẫn vừa vô địch.

“Nhìn dáng vẻ của hắn, chắc hẳn là đấu giả thất phẩm, làm sao hắn chém giết khắp nơi được?"

Từ Hữu Thanh khinh thường nói.

Tuy Từ Cư Cừu không lên tiếng, nhưng cũng gật đầu công nhận. Toàn bộ những người này đều gặp nguy hiểm.

Không chỉ là họ, mà toàn bộ những người ở lối vào khác cũng đều thấy.

Mấy người trước tấm bia đá ở lối vào mà đám người Chu Tự đi vào ban đầu cũng không rời đi, vẫn đang tiếp tục kiểm tra. Họ cũng nhìn thấy mấy người Chu Tự mang theo thần thú. Tỷ lệ phân biệt đặc biệt cao.

“Quả nhiên, họ gặp tai họa rồi.

Có người nói.

“Như này chúng ta không đi vào cũng là điều tốt"

La Tiểu Cát nhìn mấy người Chu Tự liền thấy mình may mắn, rất nhanh hắn nhìn thấy La Tiểu Phong, lập tức căng thẳng. Đối mặt với nhiều quái vật vực sâu như vậy, người bên trong cũng khó mà khoanh tay đứng nhìn.

Bên ngoài, Hình Ngọ nhìn thấy phần đỉnh của Thâm Uyên Chi

Thành lan truyền bóng tối, trong bóng đêm có thể nhìn thấy căn phòng của đám người Chu Tự.

Bây giờ tất cả mọi người bên trong đều đang trong hoàn cảnh nguy hiểm.

“Chu Tự vẫn chưa ra tay ư? Hắn đang đợi?"

Hình Ngọ rất bất ngờ rồi cười nói:

“Như vậy cũng tốt, có thể cho sư phụ thấy Chu Tự thiên tài đến mức nào.

“Tất cả đều là nguyên linh tứ phẩm, có tài giỏi đi nữa cũng không thể rút lui an toàn phải không?"

Mãn Giang Hồng lui trở về, họ khan hai tiếng nói.

1077 chữ

Chương 539: Cứu Hay Không Cứu

Lúc này tất cả thú khổng lồ đều bị nàng xử lý sạch sẽ, chỉ còn lại vực sâu và quái vật nhỏ yếu.

Chúa Tể Vực Sâu trong vực sâu vẫn chưa ra, nàng cũng không giết vào trong, mọi người đều đang đợi.

Hình Ngọ cười thần bí:

“Sư muội chưa từng giao đấu với Chu Tự, không hiểu lĩnh ngộ của hắn với Khai Sơn Pháp cao thâm thế nào?

Mãn Giang Hồng không nói gì, mà kiên nhẫn chờ đợi.

Phía dưới, Tống Đông Trì nhìn lên trời cao với vẻ mặt kinh ngạc. Tuy có chút mơ hồ, nhưng hắn vẫn nhận ra ba người gặp buổi sáng. Hắn vội vàng nhìn về phía người đàn ông đang chém giết quái vật ở một bên:

“Tiêu huynh, ba người đó có phải là Thánh Tử Thánh Nữ không?"

Ầm!

Tiêu Viêm chém giết quái vật vực sâu, ngẩng đầu nhìn qua, phát hiện đúng là đám người Thánh Tử. Rất nhanh lại nhìn thấy vô số quái vật nguyên linh tứ phẩm.

“Trời ơi, Thánh Tử có mạnh đi nữa thì cũng không thể đánh nhiều quái vật nguyên linh tứ phẩm thế chứ?"

Lúc này dường như tất cả mọi người biết, người ở bên trên nhất đã bị vô số quái vật tứ phẩm bao vây, nguy hiểm ngay trước mắt …

Chu Tự đến bên tượng đá, hắn nhìn lên trời cao, phá hiện càng lúc càng ít quái vật rơi xuống. Sức mạnh xung quanh dao động càng lúc càng nhiều. Đám người Ấn Chí Viễn đang cố gắng chiến đấu trên tuyến đầu, họ bao vây tấn công quái vật xung quanh. Các con quái vật không phải thiếu tay thì mất chân, điều này khiến Chu Tự rất không đành lòng.

Quá tàn nhẫn rồi.

Một lát sau, một tiếng nổ vang truyền đến.

Ầm!

Đám người Ân Chí Viễn bị tấn công lùi về phía sau, người nào cũng mang theo thương tích. Bất đắc dĩ, họ chỉ có thể chạy về vòng phòng ngự.

Thu Thiển cũng từ không trung hạ xuống, về đến mặt đất, nàng bất lực rồi.

Chu Tự cho nàng một quả quýt rất ngọt, bảo nàng nghỉ ngơi.

“Sư huynh, ngươi không sao chứ?"

Thiên Vân Y Y vội vàng đỡ lấy Ân Chí Viễn, lo lắng nói.

“Bị thương không nặng lắm.

Ân Chí Viễn lắc đầu, trấn an nói:

“Chắc vẫn có thể tiếp tục được.

Mọi người trầm mặc một lát, nhưng tượng đá phòng ngự của Ân Chí Viễn đang bị tấn công.

Ầm...Ầm!

Răng...rắc!

Một lúc sau, tượng đá sắp vỡ nứt.

“Các ngươi có cách gì không?"

La Tiểu Phong phá vỡ yên lặng hỏi.

Ma Kiếm Không Minh cầm chặt trường kiếm bằng cánh tay dính đầy máu tươi, lớn tiếng nói:

“Ta vẫn có thể chiến tiếp"

“Ta cũng vậy"

Long Bồng đứng lên khó khăn thể hiện lòng quyết tâm.

La Tiểu Phong lạnh lùng nhìn về phía hai người, nghĩ thầm các người anh dũng cho ai xem hả?

Nhưng lúc này Chu Tự đột nhiên nói:

“Các ngươi không cần ra tay nữa, hành hạ quái vật như này quá tàn nhẫn rồi.

Hành hạ quái vật? Trong đầu tất cả mọi người đều đầy dấu hỏi.

Sao lại thành họ lại hành hạ quái vật? Lúc này mà còn suy nghĩ cho quái vật à?

Tất cả đều muốn phản bác vài câu, thậm chí muốn biết có phải Thánh Tử Ma Đạo có vấn đề hay không, lại còn thương xót cho quái vật.

Họ sắp bị xé vụn rồi. Nhưng không ai dám tùy tiện lên tiếng.

Có lẽ chỉ có thể trông cậy vào Thánh Tử Ma Đạo.

Nhưng cho dù Thánh Tử Ma Đạo rất lợi hại, cũng chẳng còn cách nào với đám quái vật này mới phải.

La Tiểu Phong thấy mọi người không lên tiếng chế giễu vài câu, nên mình cũng không tiện lên tiếng, hắn phải đợi thêm. Tóm lại kể cả phải chết, hắn cũng phải lên tiếng chế giễu trước khi chết, nếu không, chết không nhắm mắt.

Lúc này, Chu Ngưng Nguyệt đột nhiên thu hồi ánh mắt nhìn sang Chu Tự, nghiêm túc nói:

“Tất cả rơi xuống rồi, nhưng rất mạnh.

Chu Tự ra tay, tự tin nói:

“Ta đã đả thông hai mạch nhâm đốc, bây giờ đã khác trước.

Thu Thiển:

"..."

Đông người thế này, mắc chứng trẻ trâu rất dễ bị chê cười.

Nhưng những người khác không có tâm trạng để ý những điều này, họ chỉ quan tâm xem Chu Tự định làm gì.

Vừa dứt lời, Chu Tự bước từng bước ra ngoài.

Lúc này phòng ngự sắp bị phá vỡ, trừ phi tập trung lại phá ra một con đường, nếu không đi ra ngoài sẽ phải chịu mọi sự tấn công của xung quanh. Bất kể là ai cũng không thể chịu được tấn công đến mức đó. Cho nên, thấy Chu Tự muốn đi ra ngoài, Ân Chí Viễn vội vàng nói:

“Bây giờ quái vật đang phân tán tấn công, một khi có người đi ra chắc chắn sẽ bị tấn công dồn dập, quá nguy hiểm"

Chu Tự làm như không nghe thấy, vẫn bước từng bước đi ra ngoài.

Hành động đột ngột khiến tất cả mọi người vừa ngạc nhiên vừa vui mừng bất ngờ.

Có lẽ Thánh Tử sẽ có cách, La Tiểu Phong lại cảm giác khó hiểu, người này bị điên rồi ư?

“Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, đi ra ngoài chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm vạn phần, nếu hắn cầu cứu ta có cần cứu hắn không?"

La Tiểu Phong trong lòng hơi rối, hắn nghĩ “Nếu hắn cầu cứu, ta cứu hắn, rồi lại điên cuồng chế giễu hắn, có phải hắn vẫn phải cúi đầu cảm ơn ta không?

Sướng. Nếu không cứu, hắn chết, chẳng phải ta không chế giễu được ư? Thế thì buồn muốn chết"

Lập tức trong hắn đã có đáp án, chỉ đợi thời khắc cuối cùng.

“Hắn vừa nói quá tàn nhẫn với quái vật, hắn ra ngoài định dùng tình yêu cảm hóa đám quái vật này hả?"

Cố Nhạn tò mò hỏi.

“Chẳng phải hắn có người yêu rồi à?"

Thiên Minh Lâu nói.

Những người khác nhất thời không thể hiểu được.

1171 chữ

Chương 540: Không Phải Người Tàn Nhẫn

Cùng lúc đó, Chu Tự rời khỏi vòng phòng ngự tượng đá, vừa ra ngoài hắn đã đối mặt với tất cả quái vật xung quanh. Sức mạnh vô biên trút xuống.

Ầm!

Đòn tấn công cường mạnh, thậm chứ còn làm tan vỡ phòng ngự tượng đá.

“Nguy rồi"

Ân Chí Viên lớn tiếng nói, bắt đầu phòng ngự.

Theo họ thấy, Chu Tự chắc chắn lành ít dữ nhiều.

Không chỉ có Chu Tự, phòng ngự bị tập trung công phá, họ cũng lành ít dữ nhiều.

Thiên Vân Y Y cảm nhận sức mạnh đáng sợ, nhìn sang Ân Chí Viễn, nàng nhớ khi nàng vừa mới nhập môn, là Ân sư huynh đón nàng đi con đường tiên môn. Khi đó sư huynh tinh thần hăng hái, tấm lòng bao la, khác với bây giờ, không khiêm tốn và dè dặt như vậy.

“Sư huynh.

Thiên Vân Y Y nhẹ giọng lên tiếng.

Khi nàng đang định nói tiếp, tiếng ầm...ầm vang lên lần nữa, cùng với tiếng ầm...ầm còn có giọng nói trầm thấp:

“Thăng Long quyền.

Ầm!

Cú đám mạnh kinh động bốn phương, quyền phong đàn áp tám hướng.

Vù!

Trong phút chốc tất cả sức mạnh tiêu tán trước mặt quyền phong, lúc này một bóng hình lọt vào tầm mắt của tất cả mọi người.

Ân Chí Viễn, Thiên Vân Y Y, Long Bồng, Ma Kiếm Không Minh, Hạ Vũ Trúc, Cổ Nhạn, thậm chí La Tiểu Phong cũng tỏ vẻ mặt kinh ngạc. Họ nhìn thấy Chu Tự đứng trên không trung, tà áo bay bay, phía trước là con thú khổng lồ chỉ còn lại nửa thân người.

Nguyên linh tứ phẩm bị hắn...một quyền đánh nổ?

“Không thể nào."

La Tiểu Phong khó mà tin nổi.

Không đợi họ nghĩ nhiều, quái vật xung quanh bao vây tấn công Chu Tự. Khí tức đáng sợ gào thét xông đến, lúc này Chu Tự bước lớn ra một bước:

“Táp đạp như lưu tinh"

Táp đạp như lưu tinh: Lấp loáng như sao bay: câu thơ trong bài Hiệp khách hành.

Bóng hình của hắn lướt cực nhanh, như gió quét tám phương.

Ẩm...Phập...Phập!

Những chỗ hắn lướt qua, xác chết ngổn ngang khắp nơi, sương đen lan rộng.

Một người một chân, giết địch vô số.

Nhưng phía sau có càng nhiều quái vật, họ không hề sợ hãi.

Grừ!

Đòn tấn cống lại ập đến.

“Ngô câu sương tuyết minh.

Ngô câu sương tuyết minh: Thanh Ngô câu sáng như sương tuyết: câu thơ trong Hiệp khách hành.

Chu Tự bước đi trên mặt đất, ra quyền đánh quái vật, vận hành Khai Sơn Pháp.

Phập...Phập!

Tốc độ của hắn cực nhanh, một con quái vật tuyệt đối không cần đến quyền thứ hai.

Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, giọng nói của Chu Tự truyền đến:

“Thiên lý bất lưu hành.

Thiên lý bất lưu hành: không đi xa ngàn dặm: Câu thơ trong Hiệp khách hành.

Ầm...Phập! Tất cả quái vật xung quanh bị nát vụn tơi tả với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Nhưng con quái vật mà họ cho rằng đã rất mạnh, lại không chịu nổi một đòn trước mặt người này. Nát vụn như gà đất chó sành.

Hắn nhất định chống trọi tất cả, một người chấn áp Cửu Châu, một người vô địch trên thế gian. Bóng hình cường mạnh, nắm đấm vô địch, làm lay động sự hiểu biết của tất cả mọi người, đánh vỡ tư duy cố hữu của họ.

“Làm sao có thể? Sao hắn có thể mạnh như vậy? Này, các ngươi nói đi chứ La Tiểu Phong nhìn chằm chằm mấy người xung quanh nói.

Lúc này hắn bỗng hiểu tại sao mình quay lại, người này quá mạnh.

Mạnh đến phi lý.

Trước mặt hắn nguyên linh tứ phẩm là cái gì?

Chẳng là gì hết.

Hay cho hắn còn muốn chế giễu vài câu, đây đúng là chế giễu bằng cả tính mạng.

Lúc này, Ân Chí Viễn, Thiên Vân Y Y, Hạ Vũ Trúc, cố nhạn, Long

Bồng, Thiên Minh Lâu, tất cả đều sững sờ tại chỗ. Bây giờ họ đã hiểu vừa nãy Thánh Nữ nói đến lúc đó tính sau nghĩa là thế nào. Tính sau nghĩ là đích thân Thánh Tử ra tay.

Người có cảm nhận sâu sắc nhất chính là Ma Kiếm Không Minh, tối qua...nếu hắn có một chút bất kính, thì đã chết trong rừng cây từ lâu rồi.

Nếu không phải đưa theo Chung Hổ, e rằng..hắn phải nuốt giận nhiều giờ.

Thì ra đây mới là thực lực thực sự của Thánh Tử. Hắn nhớ đến câu nói ban đầu đó của Tiêu Viêm, bất giác, hắn khẽ lên tiếng:

“Ta nói Thánh Tử ma uy cái thế, có được phương pháp vô địch, thể hiện tư thái bất khả chiến bại, có được con đường thiên hạ vô địch. Lo sợ ma uy phủ khắp Bát Hoang, thiết quyền đỏ rực trấn áp Cửu Châu, như núi cao sừng sững, nước sâu thăm thẳm, vô địch thế gian.

Ma Kiếm Không Minh cúi đầu, thề cuộc đời này tuyệt đối không đối địch với Thánh Tử. Lúc về việc đầu tiên phải làm là nói với cha, thể hiện thái độ, tình nguyện đi theo Thánh Tử.

“Ta nói Thánh Tử? Có nghĩa là gì?"

La Tiểu Phong nhìn Ma Kiếm Không Minh với vẻ mặt kinh ngạc.

“Ngươi còn không hiểu hả?"

Long Bồng nhìn chằm chằm La Tiểu Phong nói:

“Người mà ngươi đắc tội, được xưng là kẻ vô địch trong cùng thế hệ, tàn nhẫn khát máu, là Thánh Tử Ma Đạo quyền trấn Cửu Châu.Tinh!

Đầu óc La Tiểu Phong trống rỗng:

"..."

Hắn bị dọa sợ gần chết, tại sao các người không nói sớm?

“Thuỳ năng thư các hạ “Bạch thủ Thái huyền kinh Hai câu trong Hiệp khách hành: Ai là người có thể ngồi viết sách dưới gác, Bạc đầu với cuốn kinh Thái huyền. Âm!

Chu Tự tấn công ra một quyền, mặt đất nứt vỡ, quyền phong cuốn gió lốc, tất cả quái vật xung quanh nát vụn tại chỗ. Sau đó hắn đưa tay tóm lấy quái vật, điên cuồng xé xác, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, không có chút quy luật. Cuối cùng hắn một cước dẫm nát cực mạnh đích quái vật trên đầu, gặp đối phương có chút sợ hãi, nhẹ giọng an ủi nói:

“Không phải sợ, con người ta không thể nhìn thấy người khác đau khổ.

Nghe vậy, đám người Ân Chí Viễn còn tưởng rằng Chu Tự có lòng từ bi tha cho đối phương, nhưng vừa dứt lời, chân của Chu Tự còn cùng hạ xuống theo.

Phanh!

Dẫm một chân xuỗng, đầu quái vật nát ngay tại chỗ.

Cố Nhạn khiếp sợ đến che miệng, suýt nữa kinh hãi thốt lên 1141 chữ

Chương 541: Khiếp Sợ

Thấy vậy, Long Bồng toát mồ hôi lạnh, thì ra đây chính là tấm lòng từ bi của Thánh Tử. May mà, trước đây Thánh Tử không quá từ bi với hắn, nếu không...hắn đã là một xác chết rồi. Những người khác cũng cảm thấy cực kỳ khó chịu, thà rằng đối phương tàn nhẫn một chút.

“Ta nói rồi mà? Ta đã nói rồi phải không?"

Trong rừng cây, Tô Thi hơi kích động nói:

“Ta đã nói nhân cách thứ hai thể hiện ra, thì sẽ chém giết khắp nơi, tàn nhẫn khát máu, giết người như rạ, vô cùng đáng sợ. Nếu ta ở trong đó, chắc chắn hắn lại ném con cuối cùng cho ta, sau đó ép ta giết. Ta không giết, hắn sẽ giết ta.

Âm Túc nhìn chằm chằm Tô Thị, khó mà tưởng tượng Tô Thị tỷ đã trải qua những chuyện gì, nhưng nàng khó mà tin nổi:

“Hắn thực sự là Chu Tự ư?"

Sắc mặt Từ Cư Cừu bên cạnh tái nhợt, người này đáng sợ thế nào, hắn biết rõ nhất. Tay xé xác nguyên linh tứ phẩm, đây là uy thế mức nào chứ?

Lúc này sắc mặt Từ Hữu Thanh xanh mét, thậm chí hơi sợ hãi, vừa nãy nàng mới chế giễu người này. Điều khiến nàng kinh ngạc là những người bên cạnh lại quen biết kẻ đáng sợ này.

Chu Tự...lập tức cái tên này xông vào trong nhận thức của ba người nhà họ Từ. Nhưng suy nghĩ hồi lâu, cũng không thể tìm được nhân vật thiên kiêu nào phù hợp với người này.

“Không phải, nhân cách thứ hai xuất hiện, hắn không phải là Chu Tự nữa.

Tô Thi tỏ vẻ mặt nghĩ mà sợ.

“Bây giờ hắn là Thánh Tử Ma Đạo mà tất cả mọi người trong giới tu chân đều biết đến, tránh xa được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu.

Ngay từ đầu Tô Thị không dám nói câu như này, vì mọi người đều không biết, ngay cả Hàn Tô và Minh Nam Sở mà nàng cũng không dám nói. Sợ bị Thánh Tử Ma Đạo đe dọa. Bây giờ khác rồi, tất mọi người đều đã biết.

Ầm..ầm!

Đám người Từ Cư Cừu lập tức như sấm sét đánh giữa trời quang, Thánh Tử Ma Đạo ư?

Sao lại thế?

Về Thánh Tử Ma Đạo, thực ra giới tu chân có hai loại tin đồn, một là thiên chi kiêu tử độc nhất vô nhị, hai là tu chân giả bình thường cố làm ra vẻ huyền bí. Bây giờ xem ra, Thánh Tử Ma Đạo đâu chỉ độc nhất vô nhị. May mà, họ làm việc cũng khá dè dặt, không đắc tội với vị Thánh Tử này.

Nhưng điều khiến cho người ta không thể hiểu được là Từ Từ lại quen biết Thánh Tử Ma Đạo, quan hệ cũng rất tốt. Sắc mặt Âm Túc tái nhợt, trước đây khi nàng nghe Từ đại ca nói, vẫn chưa có cảm giác, bây giờ thấy Chu Tự đáng sợ như vậy cũng thấy sợ hãi.

Vì mấy ngày nữa là đại hôn của tỷ tỷ nàng, nàng mời Chu Tự có thời gian thì có thể đến. Nếu hắn đến thật thì nhà các nàng sẽ hoang mang.

Chu Tự tiến vào vị trí bia đá bên trong.

Đám người La Tiểu Phong nhìn thấy Chu Tự quyền trấn bát hoang, chân đảo quét xung quanh, nhất thời không nói ra lời. Ban đầu họ nghĩ rằng mấy người Chu Tự chỉ có một con thần thú, không thể đối kháng quái vật vực sâu, đâu nghĩ rằng ngươi này mới là quái vật thực sự. Một số người ban đầu cười nhạo Chu Tự đi vào cũng không chịu nổi, không thể nói gì được, thậm chí rất hoảng sợ, thủ đoạn của đối phương khá tàn nhẫn.

Từng cú đấm nổ đầu, từng cú đá chí mạng. Khát máu điên cuồng, sắc mặt dữ tợn.

Tống Đông Trì ở bên ngoài nhìn thấy Chu Tự như vào chỗ không người, suýt nữa mất đi năng lực suy nghĩ.

“Bỗng nhiên phát hiện ta vẫn còn sống, thật không dễ dàng"

Hắn tê liệt ngã xuống đất nói.

Tiêu Viêm cảm động lây:

“Đúng thế nhỉ? Thực sự rất không dễ dàng, ta nói Thánh Tử ma uy cái thế. Giới tu chân giới có ai sánh được? Sau này Thánh Tử bảo ta làm gì thì ta làm việc đó.

Xa xa ba cái đầu của Đại Địa Thần Khuyển cau mày:

“Gia thật đáng sợ, nhưng con chó Họa Đấu đó ở đâu ra vậy?"

Đều là chó, nó không thể mất địa vị.

Hầu Trầm toát mồ hôi lạnh, tiềm lực của Thánh Tử Ma Đạo, hắn không thể tưởng tượng. Trước đó không lâu rõ ràng còn không thể đối kháng với nhiều nguyên linh tứ phẩm như vậy, bây giờ nguyên linh tứ phẩm giống như gà đất chó ngói. Càng ở bên cạnh Thánh Tử, hắn càng cảm thấy sợ hãi, không dám phạm sai lầm.

“Phải tu luyện công phá huyết khí và công pháp tu dưỡng mà Thánh Tử cho, nếu không sẽ là bất kính với Thánh Tử, nếu bất kính, điều nhận được sẽ là lòng từ bi của Thánh Tử.

Vừa nghĩ đến đây, Hầu Trầm bất giác rùng mình.

Công pháp thì nhất định phải luyện, kể cả nó không có tác dụng gì với hắn.

Dù sao gia tộc họ đã từng sáng tạo vô số công pháp huyết khí, nhưng không có chút tác dụng nào, họ vẫn cần uống máu tươi, hấp thụ trăng sáng chiếu rọi mới có thể dần dần hồi phục. Nghiêm trọng hơn là không thể rời khỏi tổ địa. Cách duy nhất chính là tìm được vị thần đó.

Trên trời cao, tuy Hình Ngọ đã chuẩn bị tâm lý, nhưng thấy Chu Tự xử lý quái vật sạch sẽ dứt khoát, vẫn cảm giác kinh ngạc:

“Thủ đoạn này...khiến ta cảm thấy lời đồn không hề sai, thậm chí còn còn không bằng"

“Tuy nhìn không rõ lắm, nhưng đúng là dùng Khai Sơn Pháp, tự nhiên như hít thở.

Thiên phú như vậy khiến người ta không thể với tới Mãn Giang Hồng ho nhẹ hai tiếng, nói tiếp:

“Thực lực mà hắn biểu hiện ra không đạt đến thượng tam phẩm, nhưng cũng không phải tứ phẩm có thể sánh được.

“Thực ra cũng chưa chắc, ngươi có phát hiện ra mỗi một quyền cước của hắn đều là đánh nổ đối phương không? Bất kể là thực lực vừa lên tứ phẩm hay là thực lực đỉnh phong tứ phẩm. Hình Ngọ sờ cằm nói.

1122 chữ

Chương 542: Chưa Giúp Sức Được Gì

“Khụ...khụ"

Mãn Giang Hồng tỏ vẻ mặt kinh ngạc nhìn sang Hình Ngọ:

“Ý của sư huynh là..."

Hình Ngọ đón ánh mắt Mãn Giang Hồng khẽ gật đầu nói:

“Đúng vậy, sở dĩ Chu Tự không thể hiện ra thực lực vượt quá tứ phẩm, rất có khả năng là kẻ địch chỉ có nguyên linh tứ phẩm. Theo cách nói của thế giới phàm tục. Học sinh ưu tú và học thần đều thi được một trăm điểm, thực lực vừa học sinh ưu tú vừa hay đủ một trăm điểm, học thần thì là vì bài kiểm tra chỉ hạn chế trong một trăm điểm. Đạo tử sư đệ năm đó cũng vậy.

Mãn Giang Hồng lại ho khan, sắc mặt tái nhợt dị thường.

Cũng không phải không tin, chỉ nói:

“Vậy xem diễn biến tiếp theo, vừa hay người đó trong vực sâu cũng muốn hành động rồi.

“Để ta đi làm hắn suy yếu, nhưng ta rất tò mò, sư phụ nhìn thấy biểu hiện của Chu sư đệ, liệu có nhận đồ đệ không"

Hình Ngọ có chút chờ mong.

Vừa dứt lời, hắn cất bước đi về phía vực sâu. Thần Minh bên trong là người hắn thích thú, nhưng..người này quá yếu. Nếu là những vị Thần Minh đó trở về đại địa vào cuối thời đại Thần Minh, chắc chắn sẽ trốn đi để tiếp tục lớn mạnh, chứ không trắng trợn ngang nhiên đi lại khắp nơi. Cứ như chê cười giới tu chân không có kẻ mạnh.

Trong Thâm Uyên Chi Thành, Chu Tự nhìn quanh bốn phía, thấy không còn con nào sóng sót, mới vỗ nhẹ tay. Đã xong, nhưng...Công lực ngàn năm tiêu hao gần hết, hai năm công lực còn lại có thể dùng để chạy trốn. Đây là kết quả của việc tính toán tỉ mỉ, nếu không sẽ không đủ dùng. Đã lâu không kiểm soát công lực ngàn năm tỉ mỉ cẩn thận như vậy.

“Về sau chỉ có thể dựa vào đặc hiệu, chỉ cần Chúa Tể Vực Sâu không hành động thì sẽ không có vấn đề.

Chu Tự thở dài trong lòng.

Không có ngàn năm công lực, hắn cảm thấy mức độ nguy hiểm của chuyến này cao đến phi lý. Hắn vừa mới đả thông hai mạch nhâm đốc, không muốn về kế thừa quán cơm của cha sớm như vậy. Hai mươi hai tuổi đã bị nhốt trong quán cơm, thật là đau khổ.

Khi đó, hết ngày này đến ngày khác, hết năm này qua năm khác, Thu tỷ đi chợ mình nấu ăn. Sống như cha mẹ hiện nay. Đương nhiên, điều đáng sợ nhất là, mình lang bạt một phen mà cuộc sống vẫn bằng cha mẹ.

Thực sự có ngày đó, lại về kế thừa quán cơm.

Hắn đi từng bước về bên Thu tỷ, liền nghe thấy Nguyệt tỷ nói:

“Nghỉ ngơi một chút đi, đợi khí đen ở đây tiêu tan hết, thì lập tức tìm cơ thể, tránh đêm dài lắm mộng"

Thu Thiển quyền trượng bóng tối đi, nàng lại lấy ra quyền trường thái dương:

“Chắc ta có thể cảm nhận được quyền hạn dao động, nhưng xung quanh quá hỗn loạn, thần lực xung quanh tiêu tán hết thì mới xác định được vị trí.

Khác với bốn tầng khác, lần này sau khi xử lý hết quái vật, căn phòng không trở lại bình thường, ngược lại còn xuất hiện mấy con đường trong bóng tối. Không thể biết con đương thông đến chỗ nào.

Những người khác cũng không dám hành động tùy tiện, mà chờ nghe dặn dò. Sự cường mạnh của Thánh Tử Ma Đạo vượt quá dự liệu.

Ân Chí Viễn nhìn Chu Tự, cảm thấy chuyến này không thiệt, Thánh

Tử Ma Đạo vượt xa lời đồn, đối với cùng độ tuổi, còn đáng sợ Đạo tử.

Lúc này hắn bước về phía trước một bước, nói lời cảm ơn với Chu Tự, sau đó nói tiếp:

“Trong xã hội ngày nay, nếu có thiên kiêu, thì chắc chắn là các hạ và Đạo tử của Đạo Tông"

“Tuyệt đại song kiêu?"

Chu Tự tò mò hỏi.

Hắn đã từng xem.

Những người khác không dám lên tiếng, Thánh Tử Ma Đạo vui buồn thất thường, họ không dám tùy tiện đáp lời.

Một lời không hợp, họ sẽ bị đầu một nơi thân một nơi.

“Tuyệt đại song kiêu Ân Chí Viễn gật đầu khẳng định nói, không còn sợ hãi, có lẽ là từng thấy cái uy của sư thúc tổ, ít nhiều cũng có ấn tượng.

Dừng một lúc hắn nói tiếp:

“Nếu có cơ hội, Thánh Tử có thể gặp Đạo Tử, có lẽ các ngươi đều là thiên kiêu, sẽ có tiếng nói chung"

Một nhân vật phản diện như ta đến cửa để Đạ tử xử lý hả? Chu Tự bóc phốt trong lòng, sau đó hắn nghĩ đến Lý Lạc Thư, nghĩ thầm lần sau phải hỏi Đạo Tử là ai, quá nguy hiểm thì phải tránh xa.

Lúc này hạt trân châu được ngưng tụ thành công, lần này có chất lượng cao nhất. Phân chia xong một phần, Chu Ngưng Nguyệt đưa hết số hạt trân châu còn lại cho Chu Tự.

Thứ này có ích với Chu Tự, không có tác dụng gì với nàng và Thu Thiển. Vì Thu Thiển có thần lực và quyền hạn, không tương thích với những thứ này. Tuy thứ này có thể kích thích tu vi, nhưng Chu Ngưng Nguyệt chỉ mong tăng cấp chậm một chút, chắc chắn sẽ không dùng. Dạo này tu vi của nàng luôn đẩy nàng đi, nàng phiền đã lâu lắm rồi. Một khi tiến vào ngũ phẩm, nàng còn muốn lớn lên, có trời mới biết phải cần bao lâu. Đã quên mất dáng vẻ trưởng thành của mình rồi.

“Ta...ta cũng có hả?"

La Tiểu Phong thấy mình cũng được chia phần bèn rất hoảng sợ.

Trước khi chưa biết thân phận và thực lực của Chu Tự, trong đầu hắn toàn là chế giễu đối phương, sau khi biết, hắn cảm thấy tiếp tục lập công đền tội cũng rất tốt.

Đột nhiên cho người ta lợi ích, là muốn giết người cướp bảo vật hả?

“Ngươi không hài lòng sao?"

Chu Ngưng Nguyệt quay đầu nhìn La Tiểu Phong cười hỏi.

“Ta cảm thấy ta chưa giúp sức được gì?

La Tiểu Phong nói lời chính nghĩa.

Mọi người:

"..."

Trước đó ngươi không có thái độ này, chúng ta thích vẻ mặt đắc ý ngạo mạn khinh thường thế gian của ngươi hơn.

1112 chữ

Chương 543: Tính Cách Méo Mó

“Tìm được đường rồi"

Lúc này Thu Thiển chỉ về nơi sâu trong tinh không nói “Ở bên đó"

“Thu tỷ, thân phận của ngươi đặc biệt, ở đây có thể có nguy hiểm, đến lúc đó nhớ hét gọi ta, gọi quá nhỏ, ta sợ không nghe thấy"

Chu Tự nhìn bóng tối, nghiêm túc nói.

“Thân phận đặc biệt gì?"

Thu Thiển tỏ vẻ mặt nghi hoặc, sau đó chợt hiểu ra, ồ dài một tiếng nói:

“Vợ chưa cưới của Thánh Tử Ma Đạo"

Chu Tự:

"..."

Thu tỷ cũng không nghiêm túc.

Hi...hi!

Thu Thiển khẽ che miệng, nở nụ cười, nhẹ giọng nói:

“Ta sẽ làm vậy"

Họ đi phía trước nhất, những người khác đi theo phía sau, còn có Họa Đấu ngăn ở giữa. Khi trò chuyện cũng không đến nỗi bị người phía sau nghe thấy rõ ràng. Cùng lắm là thấy Thu Thiển và Thánh Tử Ma Đạo trò chuyện vui vẻ.

Thấy vậy La Tiểu Phong kinh ngạc nói:

“Cô gái này là ai? Lại cười nói với Thánh Tử Ma Đạo như vậy?"

Soạt!

Thiên Minh Lâu mở quạt, mỉm cười nói:

“Nếu đoán không nhầm, chắc hẳn là Thần Nữ Ma Đạo, vợ chưa cưới của Thánh Tử Ma Đạo.

“Thật khó mà tin được, Thánh Tử Ma Đạo có vợ chưa cưới, hơn nữa còn rất hòa thuận.

Hạ Vũ Trúc cực kỳ kinh ngạc.

“Ta cho rằng loại người này, vui buồn thất thường, cho dù có vợ chưa cưới cũng chắc chắn sẽ coi thường, hoặc là xung khắc mâu thuẫn. Dù sao Thánh Tử Ma Đạo trong lời đồn là kẻ khát máu điên cuồng, tính cách méo mó.

Nghĩ thế nào cũng không phải là kính trọng bạn đời như vậy"

Cố Nhạn nhẹ giọng nói.

Những người khác khẽ gật đầu, đúng là vượt ngoài tưởng tượng.

Thánh Tử Ma Đạo có rất nhiều điểm đúng với lời đồn, hòa thuận tôn trọng với vợ chưa cưới là điều duy nhất vượt quá tưởng tượng.

“Các ngươi nói xem liệu có khả năng sở dĩ ta không cảm nhận được lòng từ bi của Thánh Tử chính là vì sự có mặt của Thánh Nữ không?"

Long Bồng nhớ tới điều gì, nói tiếp:

“Ma tu chúng ta luôn giải quyết mọi chuyện theo cách mới, không theo quy tắc, nhiều lúc hành sự quá khích, nhưng cũng có một số người một số việc có thể áp chế loại điên cuồng này” “Cũng có khả năng này nên khi không có Thần Nữ, tốt nhất chúng ta phải cẩn thận một chút.

Ma Kiếm Không Minh đồng ý với quan điểm này. Hắn lại thấy may mắn khi không có Thần Nữ, hắn cũng thoát được một kiếp nạn.

Đi một lúc, họ hoàn toàn thoát khỏi căn phòng trước đó, đến trước một cung điện.

Nơi này tinh quang rực rỡ, chiếu sáng khắp bốn phương tám hướng. Dưới tinh quang, cung điện hiện ra rộng lớn tráng lệ, dường như tất cả bóng tối đều đang hội tụ về cung điện. Trên không cung có khí đen cuồn cuồn chảy về phía phần nóc cung điện như nước chảy rồi biến mất.

“Quyền hạn đang sục sôi.

Thu Thiển cau mày nhắc nhở nói.

Chu Tự khẽ gật đầu:

“Ta cũng cảm nhận được, hạt giống quyền hạn đang cộng hưởng"

“Không thể kéo dài nữa, mau vào đi, tất cả bố trí xung quanh đều đang hô gọi hắn, một khi khiến hắn tỉnh lại thì."

Chu Ngưng Nguyệt hơi ngẩn người, sau đó nhìn sang Chu Tự vội vàng nói:

“Đưa điện thoại cho ta, lúc nào quá nguy hiểm thì ta gọi cho cha mẹ.

“Vậy liệu có tính lên đầu ta không?"

Đưa điện thoại cho Nguyệt tỷ, Chu Tự hỏi.

“Không biết"

Chu Ngưng Nguyệt nhún vai:

“Ta chỉ là đứa trẻ tám tuổi, việc của cha ngươi với ngươi, làm sao ta biết được?"

Chu Tự:

"..."

Hắn không nói gì thêm, chẳng may thì không tính.

“Thánh Tử, các ngươi biết trong cung điện có gì à?"

Ma Kiếm Không Minh đắn đo hỏi.

“Từng nghe người ta nói"

Chu Tự lấy ra kim quang thần chú của nhị thúc, vừa xem vừa giải thích nói:

“Bên trong khả năng lớn là có cơ thể của một vị Thần Minh"

Cơ thể của Thần, Thần Minh?

Mọi người liền sững sờ, kể cả họ là tu chân giả, nhưng nghe thấy cơ thể Thần Minh, vẫn có chút sợ hãi. Lập tức họ phát hiện không chỉ có Thánh Tử, mà tinh thần Thánh Nữ và Thần Nữ cũng méo mó. Người bình thường có ai mà không gọi thêm nhiều người đến? Cứ phải để mình mạo hiểm.

Lúc này Chu Tự ngồi trên lưng Họa Đấu, họ cũng lập tức tăng tốc độ.

Đám người Ân Chí Viễn bất đắc dĩ chỉ đành đi theo, họ không hiểu nơi này, nếu không đi theo sẽ gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào.

Tâng.tâng!

Một đám người hào hùng khí thế đi vào cung điện.

Đối mặt với Thần Minh chưa biết rõ, mấy người vừa mới thả lỏng tâm trạng, giờ lại căng thẳng hẳn lên, có lẽ lần này sẽ nguy hiểm hơn.

“Đời này ta chưa từng gặp Thần Minh trong truyền thuyết, vừa sợ hãi lại vừa hưng phấn"

Ma Kiếm Không Minh nói với người ở bên cạnh.

“Nghe nói ban đầu ngươi cũng tu Phá Thiên Ma Thể, liệu có khả năng tính cách méo mó của ngươi xảy ra vấn đề không?"

Thiên Minh Lâu nhẹ giọng nói.

Long Bồng khẽ gật đầu:

“Thiên đạo hữu nói rất có lý"

Ma Kiếm Không Minh:

"..."

Cố Nhạn không giống họ, nàng rất căng thẳng cũng rất sợ, nhưng nàng nắm chặt kiếm trong tay. Có thể nói tu vi của nàng yếu nhất trong mấy người, có lẽ thiên phú cũng thấp. Nhưng nàng đến cùng sư tỷ, cho dù có sợ hãi đi nữa, thì cũng không thể làm mất mặt sư tỷ, mất mặt tông môn. Chết cũng phải chết có tôn nghiêm.

“Ta hơi căng thẳng, các ngươi thì sao?"

Thiên Vân Y Y đột nhiên hỏi.

Nàng vẫn giữ vể mặt bình tĩnh, khí chất rất ổn định.

“Ta cũng vậy"

Hạ Vũ Trúc gật đầu, vẻ mặt cũng bình tĩnh.

Cố Nhạn nhìn hai người, gật đầu mạnh nói:

“Ta cũng vậy"

Lập tức nàng cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, có lẽ các nàng đang chiều theo bản thân.

1139 chữ

Chương 544: Chó Rất Đáng Yêu

“Các ngươi muốn ăn quýt không?"

Lúc này Chu Ngưng Nguyệt nhảy đến bên cạnh các nàng hỏi.

Ba người:

"..."

Nếu có thể, các nàng muốn từ chối.

Ầm..ầm!

Lúc này trên trời cao truyền xuống tiếng vang.

Khoảnh khắc mọi người ngẩng đầu lên, bóng tối bao trùm tất cả, dường như vực sâu giáng xuống.

“Chúa Tể Vực Sâu sắp thức tỉnh.

Thu Thiển lớn tiếng nói.

Đối mặt với vực sâu vô tận, những người khác có chút sợ hãi. Đây là uy áp của quyền hạn. Duy chỉ có Chu Tự gập sách lại nhảy vọt về phía trước"

“Ta vào trước đây.

Lúc này kể cả không có công lực ngàn năm, hắn vẫn còn con át chủ bài cuối cùng, chỉ xem có hiệu quả hay không thôi.

Cùng với càng ngày càng mở được nhiều cánh cửa ở Biên Giới Thành, có lẽ Thần Minh hắn gặp trong tương lai sẽ càng lúc càng mạnh. Trốn tránh là việc làm vô ích. Không giải quyết những vấn đề này, sau này Thu tỷ không thể sống ở đây yên ổn.

Sau khi Chu Tự đi vào, Thu Thiển kích hoạt quyền trượng thái dương, trực tiếp bị phân tán ảnh hưởng.

Lúc này mọi người mới lấy lại tinh thần.

“Chờ ta một chút.

Chu Ngưng Nguyệt mặc bộ đồ Tiểu Hùng xong mới nói:

“Được rồi, vào thôi"

Mọi người:

"..."

Trong nghi hoặc, họ cảm nhận được áp chế mạnh hơn, và nỗi sợ với vực sâu.

Nhưng trong tình hình này, họ có thể phát hiện rõ ràng có thứ gì đó gánh đỡ áp chế và nỗi sợ này. Đó là quyền trượng thái dương và bộ đồ Tiểu Hùng.

Đó là pháp bảo đẳng cấp đến mức nào?

Mọi người kinh ngạc.

"Ha...ha!"

Lúc này có âm thanh truyền đến từ trời cao, phóng đãng và cuồng ngạo:

“Người của giới tu chân đúng là không yếu, nhưng cuối cùng không nắm giữ quyền hạn, vốn không thể hiểu sự kỳ diệu trong đó. Ta sẽ thức tỉnh trở về từ trong vực sâu, làm vua thiên hạ. Từ nay về sau thần quốc của ta trải rộng khắp đại địa. Lần này, ta muốn trở thành vua của chúng thần”

“Hình như không kịp rồi.

Chu Ngưng Nguyệt ngẩng đầu nói.

Vực sâu hạ xuống, đám người Ân Chí Viễn cảm thấy mình rơi vào trong vực sâu.

Nếu không có quyền trượng thái dương và bộ đồ Tiểu Hùng thì không nhìn thấy đường phía trước. Đây là sức mạnh thế nào, họ không thể tưởng tượng.

Họ quá nhỏ bé trước mặt Thần Minh.

Không dám chần chờ, hắn vội vàng nhắc nhở những người khác:

“Loại sức mạnh này có thể mê hoặc lòng người, nhất định phải giữ vững tinh thần"

Vừa dứt lời, quyền trượng thái dương và bộ đồ tiểu hùng ban đầu còn có thể nhìn thấy bỗng biến mất.

Bóng tối bao trùm tất cả.

Ân Chí Viễn thầm kêu không ổn. Vì ngay cả những người khác mà hắn cũng không thể nhìn thấy, như mất đi ánh sáng. Khoảnh khắc phát hiện ra, hắn vội vàng tóm về phía Thiên Vân Y Y, cũng may tóm được một cổ tay thon nhỏ.

“Sư muội, là ngươi phải không?"

“Đúng, là ta"

Ban đầu Thiên Vân Y Y còn căng thẳng, biết là Ân Chí Viễn liền bình tĩnh lại.

Thấy vậy Ân Chí Viễn thở ra nhẹ nhõm, vội vàng nói:

“Chắc hẳn nơi này có thể ngăn cách cảm nhận, nếu tiếp xúc chạm nhau được sẽ phá vỡ ngăn cách này, hai vị tiên tử Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông ở bên cạnh ngươi, ngươi từ từ tóm lấy các nàng, phải giữ vững tinh thần. Ta xem có thể tóm được Ma Kiếm Không Minh không"

Một lát sau, giọng nói của Hạ Vũ Trúc và Cố Nhạn truyền đến:

“Cảm ơn tiên tử, vừa nãy chúng ta còn tưởng rơi vào bẫy"

Cùng lúc đó, Ân Chí Viễn tóm được Ma Kiếm Không Minh, ngay sau đó giọng nói của Long Bồng, La Tiểu Phong và Thiên Minh Lâu cũng vang lên. Mấy người ở cạnh nhau, dần dần có thể mơ hồ nhìn thấy đối phương.

“Cảm ơn, vừa nãy suýt nữa thì ta không ổn định được tinh thần"

Long Bồng cảm kích nói.

Trong bóng tối, họ vốn bất lực. Các loại sợ hãi bắt đầu trào lên. Nếu không phải có người tóm lấy họ, có thể sẽ rơi vào trong đó.

La Tiểu Phong thấy thực sự may mắn vì mình không nói lời quá tuyệt tình, nếu không sẽ không ai cứu hắn. Đi xa nhà nếu không phải tử thù, thì nên giữ lại một con đường cho mình.

“Thế này cũng không phải cách, phải nghĩ cách thoát khỏi nơi này. Ân Chí Viễn cau mày nói.

Những người khác lập tức trầm mặc, họ vốn không có cách nào. Grừ!

Đột nhiên, một tiếng gầm giận dữ vang lên.

Ngay sau uy áp vô cùng cường mạnh lan rộng, một con thú khổng lồ bốn chân bùng bùng ngọn lửa đi đến từ trong bóng tối. Nó cắn xé bóng tối, chiếu sáng đường đi mà họ tiến vào. Ánh sáng thần thú đâm phá bóng tối, trở thành lối đi.

“Mau lại đây, Họa Đấu không trụ được bao lâu nữa đâu.

Chu Ngưng Nguyệt đích thanh âm truyền lại mà đến.

La Tiểu Phong có chút cảm động:

“Ban đầu ta ghét chó, cảm thấy nó xấu không chịu nổi, nhưng bây giờ nhìn nó, ta cảm thấy tất cả thần thú trong thiên hạ cộng lại cũng không đáng yêu bằng nó.

Mọi người cạn lời, nhưng không ai dám chần chờ, lập tức chạy về phía ánh sáng.

Một lúc sau, cuối cùng họ lại nhìn rõ xung quanh. Họ đang ở bên ngoài đại điện. Họa Đấu và đám người Chu Ngưng Nguyệt đang đứng trước cửa đại điện. Trong đại điện có bóng hình một người đàn ông. Nhưng họ không chú ý nhiều đến bên trong đại điện, mà nhìn xung quanh.

Lúc này họ đang nắm tay nhau. Sau khi chắc chắn an toàn, họ mới buông tay nhau ra, nhưng không ai cử động bừa bãi, chỉ sợ rơi vào trong đó.

“Tạm thời không sao rồi, nhưng cũng không kịp nữa.

Chu Ngưng Nguyệt nói với đám người Ân Chí Viễn.

“Tốt nhất là các ngươi cẩn thận một chút, vừa nãy chỉ là dư âm, một khi Chúa Tể Vực Sâu chủ động ra tay, Họa Đấu cũng không thể phá vỡ vực sâu.

Thu Thiển có lòng tốt nhắc nhở.

1130 chữ

Chương 545: Thăm Dò

Lúc này Họa Đấu quỳ rạp trên mặt đất sống dở chết dở.

“Cảm ơn ba vị đã cứu mạng"

Đám người Ân Chí Viễn vội vàng cúi đầu nói lời cảm ơn.

“Nhân tiện thôi, dù sao ta cũng cần các ngươi làm chút việc"

Nói xong Chu Ngưng Nguyệt đưa cho mấy người vài hòn đá kỳ lạ, trên mỗi một hòn đá đều có phù văn đặc biệt: “Giúp ta đặt xung quanh đại điện, đặt ở đâu cũng được, nhưng đặt thế nào thì phải làm theo ta nói, đặt ở càng nhiều chỗ càng tốt.

Đám người La Tiểu Phong không dám từ chối.

Thiên Vân Y Y thở một hơi, hoa sen quanh thân nở rộ, một ý cảnh đặc biệt mở ra, sau đó xòe bàn tay, hoa sen ngưng tụ trong lòng bàn tay nàng. Nàng chia hoa sen cho tất cả mọi người:

“Đây là hoa sen ý cảnh của thế chất ta mang đến, có lẽ có thể giúp chống lại vực sâu.

Lúc sau mấy người bắt đầu bận rộn làm việc, nhưng tất cả mọi người đều theo dõi bên trong đại điện.

Họ có gặp nguy hiểm hay không, toàn bộ phải xem bên trong có ra tay không.

Đối diện với Thần Minh, thật lợi hại. La Tiểu Phong tỏ vẻ mặt kính phục.

Thu Thiển nhìn bên trong, cảm thấy bước lên một bước chính là vực sâu không đáy.

Cho nên chỉ có thể đứng ở cửa.

Dưới thần điện vực sâu, Chu Tự nhìn người đàn ông áo đen bên trên nhất, chân mày chữ ‘bát, đôi mắt phóng đãng, khóe miệng dâng lên nụ cười mỉm không thể che đậy.

Người đàn ông này trông khoảng ba mươi tuổi, cũng coi là anh tuấn bất phàm.

Thấy vậy, hắn thở dài nặng nề một tiếng, đến chậm một bước.

Hắn vừa mới vào đối phương trực tiếp mở mắt, không cho hắn cơ hội.

“Loài người, trên người mươi có quyền hạn bóng tối mà ta cần. Ta chỉ có thể giết chết ngươi, nhưng có thể thêm một viên gạch vào đại địa mà ta năm giữ, đó là vinh dự của ngươi.

Giọng của Chúa Tể Vực Sâu vang vọng hào hùng.

Nhìn Chúa Tể Thâm Uyên tinh thần phần chấn, Chu Tự hơi cúi đầu, hắn nhớ đến lời của Thần Thái Dương. Lúc trước người xuống tay với thôn Lạc Hà là Thần Bóng Tối lúc đó, đồng thời nắm giữ vực sâu, được gọi là Chúa Tể Thâm Uyên. Mà quyền hạn mà người trước mặt nắm giữ là vực sâu, chắc hẳn là Chúa Tể Thâm Uyên. Tuy vị thần này không ngông cuồng như Thần Thái Dương nhưng lại cho hắn cảm giác cực kỳ nguy hiểm. Khác với Thần Thái Dương, đây là một vị Thần Minh thực sự, dù chỉ vừa mới quay về đại địa.

“Ta có vài vấn đề muốn hỏi ngươi.

Bỏ qua không nghĩ đến sự cường mạnh của đối phương, Chu Tự bắt đầu hỏi.

Câu trả lời có được từ chỗ Thần Thái Dương không chuẩn xác lắm, có lẽ Chúa Tể Thâm Uyên sẽ đưa ra câu trả lời chi tiết nhất.

“Ta có thể trả lời bất kỳ câu hỏi nào của ngươi, nhưng để báo đáp, ngươi phải đang hiến bản thân ngươi. Đương nhiên, ngươi không thể từ chối, bởi vì bây giờ ngươi đã bị ta nhắm vào, ngươi sắp rơi vào vực sâu"

Chúa Tể Thâm Uyên nở nụ cười cao thâm khó lường, sau đó bổ sung nói:

“Bây giờ ngươi có thể hỏi rồi.

“Ngươi có nhớ Vĩnh Ám Chi Dạ không?"

Chu Tự nhẹ giọng nói.

“Vĩnh Ám Chi Dạ ư?"

Chúa Tể Thâm Uyên cau mày nói:

“Khi quyền hạn sinh ra, Thần Minh sẽ giáng xuống vào ban đêm, lúc có có một số người phàm tục gọi những đêm như thế là Vĩnh Ám Chi Thời, là Vĩnh Ám Chi Dạ mà ngươi nói phải không?

“Không phải"

Chu Tự lắc đầu.

Nghe vậy, Chúa Tể Thâm Uyên lắc đầu theo:

“Vậy ta không biết.

Chu Tự cũng không để ý chuyện này, chỉ tiếp tục hỏi:

“Vậy ngươi đã giết Nữ Thần Bóng Tối phải không?"

“Là ta giết.

Chúa Tể Thâm Uyên thẳng thắn:

“Vì để lên thêm một tầng, vì để gần hơn với quyền hạn, giữa chúng ta chủ định chỉ có một người được sống, nhưng nàng có quyền hạn đặc biệt, ta vẫn luôn đề phòng nàng, đáng tiếc cho đến khi ta ngã xuống cũng chưa từng thấy đường lui của nàng”.

Quyền hạn thông suốt mọi sự ư? Chu Tự thầm nghĩ trong lòng, một lát sau tiếp tục lên tiếng:

“Trước khi ngươi ngã xuống, ngươi đang tranh đoạt quyền hạn bóng tối mới phải không?"

“Đúng"

Chúa Tể Thâm Uyên cúi mắt nhìn Chu Tự, nhẹ giọng nói:

“Bây giờ quyền hạn này đang ở trên người ngươi, cũng là lý do ta muốn giết ngươi, cái chết của ngươi sẽ khiến ta trở nên mạnh hơn, ngươi không cần lo lắng mình chết không có giá trị Vừa dứt lời, bóng tối xung quanh bắt đầu bao trùm đại điện. Bóng tối này vực sâu đang ngưng tụ, Chu Tự có thể cảm nhận rõ ràng một luồng áp lực chèn ép mình, nhưng không thể thực sự ảnh hưởng đến hắn. Công lực ngàn năm sẽ ngăn áp lực này. Thoáng suy nghĩ, hắn nhẹ giọng hỏi:

“Khi đó Thần Thái Dương đang làm gì?"

“Ngươi còn quen biết Thần Thái Dương ư? Đúng, trên người ngươi có quyền hạn thái dương mơ hồ, xem ra ngươi đã từng tiếp xúc với Thần Thái Dương"

Chúa Tể Thâm Uyên trên cao nhìn Chu Tự một lát, mới hiểu ra, ngừng một lúc, hắn tiếp tục nói:

“Thần Thái Dương muốn dùng phân thân để ngăn cản ta có được quyền hạn bóng tối, đáng tiếc hắn chỉ có thể kéo dài thời gian mà thôi. Nếu không phải...

Lúc này Chúa Tể Thâm Uyên sờ vị trí lồng ngực, tim hơi đập nhanh nói:

“Nếu không phải có một thanh đao kỳ lạ xuất hiện thì quyền hạn bóng tối đã rơi vào trong tay ta từ lâu rồi, không đến nỗi rơi vào tay ngươi.

“Cho nên ngươi phái người giết hết người trong khu vực đó?"

Chu Tự đối mặt với Chúa Tể Thâm Uyên hỏi.

“Xem ra ngươi hiểu làm thế nào để thu thập quyền hạn nhanh nhất, đa số các vị thần đều làm cách này Chúa Tể Thâm Uyên trả lời với vẻ mặt không cảm xúc.

1118 chữ

Chương 546: Ngươi Có Tội

Chu Tự trầm mặc, hắn thở dài nặng nề một tiếng.

Cuối cùng, vẫn để hắn tìm được, ban đầu hắn tìm Thần Thái Dương là muốn đặt một dấu chấm hết cho Tiểu Tĩnh. Nhưng lại phát hiện người thực sự có thể đặt dấu chấm là Chúa Tể Thâm Uyên. Cứ tưởng rằng hắn đã chết từ lâu, ai có thể ngờ lại gặp được ở trong này.

“Ngươi...có tội"

Đối mặt với Chúa Tể Thâm Uyên, Chu Tự định tội cho hắn.

Nhưng câu này không chọc giận Chúa Tể Thâm Uyên, ngược lại khiến hắn cười lớn, ngồi ngay ngắn, nhìn Chu Tự với ánh mắt lạnh lùng:

“Ta có tội ư? Tội tàn sát giết chóc ư? Một người phàm như người định tội ta?"

“Không phải.

Chu Tự lắc đầu, mặt không cảm xúc nói:

“Không phải tội giết chóc, giết chóc chỉ là mâu thuẫn chủng tộc, thù hận chủng tộc. Không đủ để trở thành tội của ngươi.

“Ha ha ha, loài người, ngươi rất thú vị, nếu không phải trên người ngươi có quyền hạn bóng tối thì ta cũng không muốn giết ngươi.

Chúa Tể Thâm Uyên chậm rãi đứng dậy, cúi nhìn Chu Tự:

“Đáng tiếc ta không thể giữ ngươi lại, còn về ta có tội gì, rất tiếc, bây giờ ta không muốn nghe. Đợi đến khi ngươi có tư cách uy hiếp ta, thì lại kể ra tội của ta đi. Bây giờ ta đã điều khiển được cơ thể, còn thứ có thể khiến ta hồi phục chính là ngươi. Ta đã không đợi được muốn có cơ thể của ngươi rồi.

Vù!

Vực sâu bao trùm đại điện cực nhanh, đi về phía Chu Tự.

Bóng tối sắp trở thành sự tồn tại duy nhất.

“Sa vào trong cơ thể của ta đi, trở thành một phần của ta.

Chúa Tể Thâm Uyên cười ha ha. Trong tiếng cười của hắn, vực sâu nổi lên nuốt chửng Chu Tự, bao trùm tất cả với khí thế sét đánh không kịp bịt tai, không cho hắn bất kỳ cơ hội nào.

Đối mặt với đòn tấn công quỷ dị và đột ngột, Chu Tự hoàn toàn không phản ứng kịp.

“Chu Tự, ra khỏi đó đi...

Khoảnh khắc trước khi bị bóng tối nuốt chửng, Chu Tự nghe thấy Thu tỷ đang nhắc nhở hắn. Khi hắn quay đầu lại thì nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của Thu tỷ. Nhưng ngay cả thời gian đáp lại mà hắn cũng không có. Trong nháy mắt, hắn rơi vào bóng tối vô tận.

“Thật đúng là không trọng chính nghĩa công bằng, thần mà cũng biết đánh lén"

Hoàn hồn lại, Chu Tự nhìn vực sâu vô tận tự giễu nói.

Một người hàng năm sống trong võ hiệp như hắn, khó khăn lắm mới chấp nhận tiên hiệp, lại đột nhiên xông vào thời đại Thần Minh, cứ cảm thấy năng lực không đủ.

Lúc này vực sâu bắt đầu xâm nhập vào cơ thể của hắn, nhưng đều bị công lực ngàn năm chặn ở bên ngoài. Trong bóng tối, hắn giống như ánh sáng bắt mắt, hoàn toàn không hợp với nơi này. Nhẹ nhàng vung quyền, dậm chân, Chu Tự cau mày. Lúc này hắn không cảm nhận được đại địa, nắm đấm và chân đều cảm thấy rất nặng nề như chìm sâu vào vũng bùn.

“Không tìm thấy đường, công lực ngàn năm lại không đủ, phải nghĩ cách khác.

Chu Tự nghĩ trong lòng.

Bắt đầu từ cấp hai, hắn đã ra tay với dã thú kỳ lạ trong thành, lúc đó hắn đã biết sẽ đối diện với nguy hiểm. Càng nguy hiểm càng không thể nóng vội, một khi sốt ruột sẽ không nghĩ ra được cách gì. Nhưng trước đây không như bây giờ, ở trong bóng tối, không nhìn thấy ánh sáng, không nghe thấy âm tanh, hít thở cũng phải thận trọng. Có lúc những điều chưa biết sẽ khiến người ta sợ hãi.

Điều chỉnh hơi thở, hắn cất bước chân bắt đầu tìm kiếm đường ra. Nhưng vừa đi được một đoạn, giọng nói của Chúa Tể Thâm Uyên truyền đến từ bốn phương tám hướng:

“Không cần lãng phí thời gian, nơi này là vực sâu vô tận, là thể hiện quyền hạn của ta, ngươi không thể nào đi ra khỏi đây được. Sở dĩ ngươi vẫn có thể bước đi là vì trong lòng ngươi còn ôm hy vọng. Không phải hy vọng sống, mà là hy vọng với người bên ngoài.

“Ngươi có ý gì?"

Chu Tự ngẩng đầu nghi hoặc nói.

“Ngươi cảm thấy thế giới này có thực sự cần người không?"

Chúa Tể Thâm Uyên hỏi như có ý sâu xa.

Bên ngoài đại điện, Chu Ngưng Nguyệt bày bố trận pháp xung quanh muốn phá mở bóng tối của đại điện. Lúc này đại điện đã trở thành vực sâu, bên ngoài và bên trong là hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

“Nguyệt tỷ, không phá được à?"

Thu Thiển cầm quyền trượng thái dương trong tay, tuy rằng có thể lay động vực sâu, nhưng phải cách mười tám ngàn dặm mới phá được. Nàng tận mắt nhìn thấy Chu Tự bị vực sâu nuốt chửng, nhưng lại bất lực.

“Ta vừa kiểm tra điện thoại, cũng may vẫn có tín hiệu, cũng còn pin, đợi thêm hai mươi phút nữa.

Chu Ngưng Nguyệt cúi đầu nhìn chằm chằm di động nói.

“Thế bây giờ chúng ta phải làm gì?"

Ma Kiếm Không Minh hỏi.

Xung quanh đều là khí tức vực sâu, nếu không phải có quyền trượng thái dương và bộ đồ Tiểu Hùng, có lẽ họ cũng sẽ rơi vào trong đó.

“Tiểu tiên tử, có chuyện này ta rất tò mò, có phải trên người Thánh Tử cũng có pháp bảo tương tự như của ngươi không?"

Ân Chí Viễn nhìn sang Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

Những người khác cũng nhìn qua, lại cảm thấy có chút hy vọng, Thánh Nữ có, thì Thánh Tử cũng có là chuyện quá bình thường. Phải biết rằng họ vừa mới trải nghiệm vực sâu, chỉ là dư âm thôi mà đã khiến người ta tuyệt vọng. Còn điều mà Thánh Tử Ma Đạo phải đối mặt là Thần Minh đích thân ra tay. Hai trải nghiệm này khác nhau một trời một vực.

Nếu họ bị Thần Minh nhằm vào, vốn khôn có khả năng thoát được. Đây là chênh lệch giữa Thần Minh và họ, khó có thể vượt qua.

Nhưng họ nghe được một tin xấu.

1107 chữ

Chương 547: Kiệt Sức

“Không có"

Chu Ngưng Nguyệt lắc đầu nói:

“Trên người Chu Tự không có pháp bảo như này, hắn cần tự mình đối diện với vực sâu"

“Việc này."

Long Bồng khó mà tin nổi.

Bởi vì người bình thường không thể đối diện với vực sâu. Càng tìm hiểu, càng hiểu được. Nếu bất kỳ người nào trong họ rơi vào trong đó, trong phút chốc sẽ thất thủ.

“Thế Thánh Tử có nắm chắc phần thắng không?"

Ân Chí Viễn lại hỏi.

Với câu hỏi này Chu Ngưng Nguyệt chỉ lắc đầu:

“Ta cũng không biết.

Tuy rằng Chu Tự không có ý giấu diếm điều gì, nhưng cũng sẽ không nói ra rõ ràng tất cả mọi chuyện. Rốt cuộc có cách khác hay không, ngoại trừ bản thân hắn, kể cả Thu Thiển cũng không thể làm rõ.

“Tiểu tiên tử cảm thấy Thánh Tử có thể chống lại được không?"

Ân Chí Viễn hỏi ra những vấn đề mà người khác đều muốn hỏi.

Trong nhận thực của họ, cảnh giới của họ không thể chống lại ảnh hưởng của vực sâu gây ra.

“Chắc là có thể Chu Ngưng Nguyệt không tự tin lắm nói.

Trong nhận thức của nàng, nếu Chu Tự gặp mặt đã rơi vào nguy hiểm thì cha đã đến rồi. Bây giờ cha vẫn chưa đến, cho thấy Chu

Tự không gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Lúc này Thu Thiển đối thẳng mặt với vực sâu, chậm rãi nhắm mắt lại, muốn dùng năng lực của mình cảm nhận bên trong.

Chu Ngưng Nguyệt không ngăn cản, trong lòng nàng hơi lo lắng.

“Đệ đệ của ta à, ngươi đánh động ra ngoài một tiếng đi, trước đó còn có động tĩnh lớn như vậy. Bây giờ không có chút động tĩnh nào, làm cho người ta lo lắng"

Do dự một lát, nàng quyết định gọi điện cho cha. Rất nhanh đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nói thờ ơ của Chu Nhiên:

“Ngô Nhi, tìm cha có chuyện gì?"

"Cha à, là ta"

Chu Ngưng Nguyệt ra vẻ ngoan ngoãn nói.

“Nguyệt Nhi? Sao không dùng điện thoại của mình? Đang nợ phí à? Cha nộp tiền điện thoại cho ngươi ngay đây” Giọng của Chu Nhiên trở nên ôn hòa.

“Cha vẫn là tốt nhất, nhưng ta không nợ phí.

Chu Ngưng Nguyệt không vòng vo mà nói thẳng:

“Cha à, bây giờ đệ đệ thối chạy đi khiêu khích Thần Minh, liệu có nguy hiểm không?"

“Tiểu Nguyệt không cần lo, cha đã cho hắn một đạo bảo hộ, lúc nguy hiểm sẽ tự khắc khởi động. Đến lúc đó tên nghịch tử này sẽ biết sức mạnh thực sự của cự phách ma đạo.

Giọng điệu của Chu Nhiên rất xấu xa.

Một lát sau Chu Ngưng Nguyệt tắt điện thoại.

Nàng hơi tò mò, sao cha lại gọi Chu Tự là nghịch tử? Dạo này lại chọc cha nổi giận rồi chăng? Nhưng cho đến hiện tại Chu Tự thực sự khá an toàn, chỉ là cứ tiếp tục như vậy thì cũng chưa chắc.

“Phải chuẩn bị thêm Nói xong, nàng lại bảo đám người Ân Chí Viễn hỗ trợ bố trí. Tuy rằng chưa chắc đã có tác dụng, nhưng lỡ như có thì sao? Những người khác cũng không oán thán gì, bận rộn hỗ trợ bày trận. Họ gửi gắm hết hy vọng lên Thánh Tử, bây giờ vừa bị vực sâu nuốt chửng, ai thắng ai thua cũng chưa biết.

Bên ngoài, ở nơi cao của Thâm Uyên Chi Thành đã bị bóng tối thay thế từ lâu.

Hoàn toàn không thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

“Chúa Tể Thâm Uyên đã ra tay, Chu sư đệ chắc hẳn bị ép rơi vào trong đó, trông có vẻ không nguy hiểm nhưng lại nguy hiểm vạn phần.

“Kỳ lạ.

Mãn Giang Hồng nhìn Hình Ngọ nói.

Đối mặt với vực sâu bình lặng, Hình Ngọ không hiểu:

“Tại sao Chu sư đệ không dùng Khai Sơn Pháp? Với thực lực của hắn, có thể khuấy động vực sâu nhưng chưa chắc thắng được, nhưng có thể khiến hắn hiểu được thực lực của Thần Minh, nhân tiện chịu khổ, nếu trong lúc đó kích thích lòng vô địch của hắn thì càng tốt. Nhưng...tại sao hắn không ra tay?"

“Liệu có phải vừa nãy đối phó với nhiều nguyên linh tứ phẩm như vậy nên hắn kiệt sức rồi không?"

Mãn Giang Hồng hỏi dò.

Nghe vậy, Hình Ngọ thộn mặt nhìn sang sư muội nhà mình.

“Sư huynh, chắc không phải ngươi không nghĩ đến vấn đề này chứ? Khụ khụ.

Mãn Giang Hồng ho dữ dội. “Cũng không phải không có"

Hình Ngọ cau mày, cúi mặt như đang suy nghĩ điều gì, lát sau mới nói:

“Ta chỉ cảm thấy Chu sư đệ có thực lực đẳng cấp đó, chắc không kiệt sức mới đúng"

“Khụ khụ!"

Mãn Giang Hồng ho khan dữ dội, khi bình tĩnh lại, nàng mới nói:

“Chu sư đệ mới hai mươi hai tuổi, sư huynh không nghĩ đến vấn đề này à?"

Hình Ngọ:

"..."

Sự việc đã đến nước này, hắn chỉ có thể tiếp tục chờ đợi.

Nhưng hắn đưa tay dẫn ra huyết khí xuyên qua tất cả bóng tối. Tiếp đó khí huyết của mấy người bên trong được ngưng tụ ra. Ngoại trừ Long Bồng tỏ ra suy yếu, những người khác đều không vấn đề. Nhưng phần lớn số người trong khí huyết đều mang theo một tia đen xì. Còn khí huyết của người đó ở phía trước nhất lại ổn định, vô cùng thuần khiết.

“Trạng thái của Chu sư đệ rất tốt, nhưng hắn không ra tay"

Hình Ngọ càng khó hiểu.

Chu sư đệ đang đợi điều gì?

“Trông có vẻ đúng là không giống kiệt sức, khụ khụ Mãn Giang Hồng cũng nghi hoặc. Nhưng họ có thể quan sát được tình hình của mấy người Chu Tự, nếu có nguy hiểm sẽ lập tức ra tay. Bây giờ chỉ xem Chu Tự muốn làm gì . Có lẽ là lần đầu tiên đối diện với Thần Minh thực sự, kể cả chỉ là Thần Minh hư yếu vừa mới quay về đại địa, ít nhiều cũng bối rối.

“Đợi một lát"

Hình Ngọ ngẩng đầu nhìn phía mặt trời đang lặn xuống, trầm giọng nói:

“Màn đêm buông xuống, thực lực của Chúa Tể Thâm Uyên sẽ tăng lên, không biết có thể đợi được Chu Tự ra tay hay không”

Chương 548: Lý Niệm

Trong vực sâu.

Chu Tự vẫn chậm rãi bước đi, bên tai hắn thường xuyên nghe thấy tiếng nói của Chúa Tể Thâm Uyên. Bây giờ kể cả hắn muốn vung đao cũng không tìm thấy chỗ mà Chúa Tể Thâm Uyên đang đứng. Bỏ lỡ cơ hội rồi, muốn tìm được, vô cùng khó khăn.

“Ngươi đã đi rất lâu rồi, ngươi có thể nhìn thấy ánh sáng không? Nhìn thấy hy vọng không? Như câu hỏi ta vừa hỏi ngươi, ngươi có thể tìm được người cần mình không?"

Giọng của Chúa Tể Thâm Uyên lại vang lên từ khắp bốn phương tám hướng mang theo giọng điệu chế giễu và ngán ngẩm.

“Ta cần trả lời câu hỏi này không? Rất nhiều người quan tâm đến ta.

Chu Tự tùy ý nói.

“Rất nhiều ư? Haha, ví dụ là ai?"

Chúa Tể Thâm Uyên chế giễu nói.

Chu Tự bình tĩnh nói:

“Cha mẹ của ta, tuy họ hơi nghiêm khắc, nhưng ta có thể cảm nhận được họ muốn tốt cho ta. Ta cũng không làm họ thất vọng"

“Tốt cho ngươi hay là tốt cho họ?"

Chúa Tể Thâm Uyên vẫn nói với giọng chế giễu:

“Con trai giỏi giang cha mẹ nở mày nở mặt, con trai là chỗ dựa hy vọng dưỡng già của cha mẹ. Họ muốn tốt cho ngươi, hay là vì lòng hư vinh của họ, và để họ dưỡng lão tốt sau này?"

“Thế ngươi có yên tâm thoải mái tiếp nhận sự dưỡng dục của cha mẹ không? Hay là ngươi không cần họ nuôi?” Chu Tự đặt câu hỏi.

“Ngươi cũng đã nói rồi, ngươi tiếp nhận sự dưỡng dục của họ, cho nên ngươi cần báo đáp. Cha mẹ chỉ giao dịch, họ nuôi ngươi nửa đời trước, ngươi nuôi họ nửa đời sau. Trông thì có vẻ như họ quan tâm ngươi, nhưng lại không phải là ngươi, họ quan tâm đến bản thân họ, không có ngươi thì vẫn còn có người khác thay thế ngươi. Thế giới này cũng sẽ không vì thiếu mất người mà xảy ra vấn đề gì. Thực sự có người cần ngươi sao?"

Chúa Tể Thâm Uyên hỏi.

“Thật buồn cười"

Chu Tự khinh thường nói:

“Ngươi biết thế nào là tình thân không? Đó là một sự thôi thúc muốn tốt cho người nhà khi thấy họ chịu khổ. Đó là cảm giác xấu hổ khi thấy người nhà bỏ ra vì mình, mà mình lại phụ tấm lòng tốt đó. Đó là cảm giác biết mình luôn có gia đình ở bên dù cách xa vạn dặm. Hàng ngàn hàng vạn loại ân tình trên thế gian, duy chỉ có ơn của cha mẹ là khó báo nhất, làm sao hai từ giao dịch xứng đáng được mang ra đong đếm?"

“Ngươi chắc chắn không phải tự ngươi cảm thấy tốt đẹp chứ? Có bao nhiêu người coi con cái như gánh nặng, có bao nhiêu người nói thẳng rằng không nuôi nổi thì ban đầu đừng đẻ ra, để hắn đỡ khổ. Tình thân ư? Với người khác, nó chỉ là hiểu lầm buồn cười thôi"

Chúa Tể Thâm Uyên chất vấn nói.

Chu Tự hừ lạnh lùng một tiếng nói:

“Ngươi thích nghĩ thế nào đó là việc của ngươi, dù sao ta cũng không thể nào nghe theo ngươi.

“Đã như vậy thì không nhắc đến cha mẹ của ngươi nữa, ngoài cha mẹ ngươi, ngươi cảm thấy còn có ai sẽ quan tâm đến ngươi?"

Chúa Tể Thâm Uyên thay đổi chủ đề hỏi.

“Ta có một người chị ruột, có một người họ hàng không biết là em họ hay là chị họ, còn có một người vợ chưa cưới"

Chu Tự suy nghĩ một lúc rồi nhớ đến ba người này.

“Các nàng đều quan tâm đến ngươi ư?"

Chúa Tể Thâm Uyên hỏi.

Chu Tự dừng tại chỗ nhẹ giọng lên tiếng:

“Chẳng thế thì sao?"

“Người họ hàng đó thì không nhắc đến, dù đối mặt với cái chết của ngươi, họ hàng cũng chỉ cảm khái một câu thôi. Nói chị ruột của ngươi đi, nàng rất quan tâm ngươi ư? Rất quan tâm đến an nguy của ngươi ư?"

Chúa Tể Thâm Uyên hỏi.

Chu Tự suy nghĩ kỹ càng, cảm thấy có lẽ Nguyệt tỷ quan tâm đến mình. Nhưng Nguyệt tỷ đã từng làm gì thì hắn thực sự không biết. Nếu nói Nguyệt tỷ không quan tâm đến mình thì cũng không giống. Nếu nói quan tâm đến mình, thì cũng không biết nàng quan tâm thế nào. Nhất thời hắn cũng không biết phải trả lời câu hỏi này thế nào. Cho nên hắn giữ im lặng.

Chúa Tể Thâm Uyên cũng không hỏi nhiều, mà nói đến người cuối cùng.

“Vậy nói đến vợ chưa cưới của ngươi đi, theo lý thì vợ chưa cưới của ngươi mới là người thân nhất của ngươi. Tương lai người bầu bạn với ngươi chắc hẳn là nàng, nàng phải là người quan tâm ngươi nhất. Nhưng ngươi cảm thấy nàng có thích ngươi không? Nàng thực sự cam tâm tình nguyện gả cho ngươi không? Ngươi có biết suy nghĩ trong lòng nàng không? Có thể nàng không muốn kết hôn, cũng không muốn gả cho ngươi, lại càng không muốn ở bên ngươi.

“Đây chẳng phải đều là do ngươi nói à?"

Chu Tự lạnh lùng nói:

“Ta không tin Thu tỷ, chẳng lẽ lại đi tin người hả?"

“Vậy ngươi có tò mò về suy nghĩ trong lòng nàng không?"

Chúa Tể Thâm Uyên nhẹ giọng cười nói.

Chu Tự nhớ lại một lát, nhớ lại từng kỷ niệm với Thu tỷ, từ lần gặp nhau hồi tháng tám để tháng mười hai hiện tại, họ đã quen nhau bốn tháng. Bốn tháng, hắn có thể cảm nhận được suy nghĩ chân thật của Thu tỷ.

“Nhận thức của ta chính là suy nghĩ chân thật của nàng"

Hắn lên tiếng trả lời.

“Ngươi đúng là tự tin, vậy...

Chúa Tể Thâm Uyên lạnh lùng nói:

“Nàng đâu? Nàng đang ở bên ngoài điện phải không? Thấy ngươi rơi vào nguy hiểm cũng không thấy kích động xông vào, kể cả một tiếng hét gọi cũng không có. Bây giờ ngươi có nghe thấy tiếng của nàng không? Ngươi cảm thấy nếu nàng quan tâm đến ngươi, tại sao lại không gọi tên của ngươi, tại sao không đến đưa ngươi ra? Ngươi mất đi phương hướng, nhưng nàng thì sao? Ngay cả chỉ dẫn phương hướng cho ngươi mà nàng cũng không muốn, ngươi không cảm thấy cái mà ngươi gọi là nhận thức chỉ là tình yêu đơn phương thôi à? Từ bỏ đi, không có ai quan tâm đến sự sống chết của ngươi đâu, rơi vào bóng tối đi, đều tốt cho tất cả mọi người.

1073 chữ

Chương 549: Thu Tỷ Muốn Vào

Chu Tự cất bước tiếp tục đi về phía trước, hắn nhẹ giọng lên tiếng nói:

“Ta sẽ không bị mê hoặc bởi những lời nói của ngươi đâu.

Lời vừa được nói ra khiến Chúa Tể Thâm Uyên phì cười:

“Ta thực sự đang mê hoặc ư? Tất cả mọi thứ đều là do ngươi bỏ công sức ra, vốn không có ai đáp lại ngươi. Thế giới của ngươi không có âm thanh nào khác, chỉ là ngươi đang không ngừng bỏ công sức, ngươi không bỏ công sức thì không ai để ý đến ngươi. Bởi vì đối họ, ngươi không có giá trị. Thế giới vốn tàn khốc như vậy, không phải sao? Ai có thể quan tâm đến ngươi? Khắp thế giới đều không nghe thấy âm thanh, ngươi vốn cô độc. Nếu có người quan tâm đến ngươi, tại sao bây giờ ngươi không nghe thấy tiếng hô gọi của họ?"

Chu Tự im lặng không nói, hắn đi trên đường, tuy vững tin với suy nghĩ trong lòng, nhưng con đường này quá yên tĩnh.

Thực sự yên tĩnh đến kỳ lạ, không nghe thấy bất cứ âm thanh nào.

Không tìm được hướng ánh sáng, không tìm được đường ra.

Bên ngoài đại điện, Thu Thiển bỗng mở đôi mắt. Nàng nhìn vực sâu trước mắt, đột nhiên có một cảm giác kỳ lạ.

Chu Tự...cần nàng.

Ý nghĩ vừa hiện lên, nàng lập tức quay đầu nhìn về phía Chu Ngưng Nguyệt.

“Ngươi nhìn ta như thế làm gì?"

Chu Ngưng Nguyệt nhún vai nói:

“Ta gọi cho cha rồi, hình như hắn và chồng ngươi có mâu thuẫn
Nghe vậy, Thu Thiển vội lắc đầu nói:

“Không phải chuyện này, là...ta muốn đi vào đó"

“Vào đó?"

Chu Ngưng Nguyệt đứng trên người Họa Đấu sờ trán Thu Thiển nói:

“Không bị sốt mà.

“Nguyệt tỷ, ta thật sự muốn đi vào, ta cảm thấy Chu Tự cần ta, ngươi giúp ta đi, một mình ta không vào được"

Thu Thiển nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Thấy vậy, Chu Ngưng Nguyệt cau mày, những người khác cũng không hiểu nổi. Thánh Tử ở bên trong lành ít dữ nhiều, lại thêm một người vào, chẳng lẽ sẽ thay đổi được tình hình ư?

“Rất nguy hiểm đấy"

Chu Ngưng Nguyệt vẫn chưa từ chối.

“Ta không sợ"

Thu Thiển không hề sợ hãi.

“Ta không chắc chắn có được hay không, nhưng có thể giúp ngươi chấn động một chút, ngươi phải học được cách mượn dùng thần lực và quyền trượng trên người. Bây giờ chỉ có quyền hạn mới có thể đối kháng với quyền han."

Chu Ngưng Nguyệt đồng ý rồi.

Thu Thiển vui vẻ, vội gật đầu:

“Được"

“Ngươi cầm lấy đá vụn bảy màu, còn nữa, ta chỉ đợi hai phút, hai phút sau, ta sẽ cầu cứu cha. Ngươi khác với Chu Tự, ngươi sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng thật đấy. Hắn nghịch thiên đến mức nào thì ngươi cũng thấy rồi đấy. Chu Ngưng Nguyệt đặt đá vụn bảy màu vào tay Thu Thiển và nói kế hoạch của mình. Nàng rất tò mò tại sao Thu Thiển chắc chắc Chu Tự cần nàng, nhưng nàng không từ chối. Có lẽ là giữa vợ chồng có sự tương thông tâm linh, hoặc là vì Thu Thiển là Thần Minh Chi Nữ. Tóm lại nàng không thể ngăn cản.

Một lát sau, Chu Ngưng Nguyệt đứng ở trung tâm trận pháp, trận pháp lấy bộ đồ Tiểu Hùng của nàng làm trung tâm. Quyền trượng thái dương cũng xuất hiện trong tay nàng. Chỉ có như vậy mới có thể lay động vực sâu.

Keng!

Quyền trượng đánh mạnh xuống mặt đất, hào quang lập tức tỏa ra, tất cả trận pháp xung quanh nổi lên theo đó, vô số phù văn nổi lên trên bầu trời. Lập tức ánh sáng trận pháp lấy bộ đồ Tiểu Hùng làm trung tâm hội tụ thành hình. Trận pháp hiện ra, tay gấu khổng lồ cầm quyền trượng đánh mạnh về phía vực sâu phía trước.

Ầm!

Sức mạnh cường mạnh chấn động vực sâu, khe hở xuất hiện.

“Xông vào ngay đi"

Chu Ngưng Nguyệt kêu lớn.

Thu Thiển không dám chần chừ, trực tiếp khơi lên thần lực, xông về phía khe hở.

“Ta đến đây."

Khoảnh khắc khe hở xuất hiện, Thu Thiển đã muốn tiến vào trong đó. Đương nhiên nàng biết rõ sự đáng sợ của vực sâu, không có quyền trượng thái dương, lúc nàng đi vào có thể sẽ chết. Nhưng nàng khác với những người khác, nàng là con gái của Thần Minh. Sinh ra đã có một phần thần lực và quyền hạn của Thần Minh đó. Trước đây nàng cực kỳ ghét điều này, nàng không ghét cha mẹ, nhưng không thích Thần Minh, nàng thích theo sư phụ tu chân. Ở nơi đều là tu chân giả như thế giới này, mình như một loài khác biệt. Khác với tất cả mọi người, có thể hoàn toàn không hợp với tất cả mọi người. Nhưng hôm nay, nàng đột nhiên cảm thấy may mắn vì mình khác với mọi người. Cảm nhận thần lực và quyền hạn của mình, Thu Thiển lặng lẽ nói:

“Xin giúp đỡ ta lần này.

Ầm...ầm!

Ở nơi sâu nhất trong cơ thể Thu Thiển dường như vang lên tiếng gọi, thần lực của nàng bắt đầu điên cuồng sôi sục, không chịu kiểm soát tấn công xung quanh.

Lúc này không gian bắt đầu méo mó, thời gian bắt đầu trôi chậm hơn. Khe hở cũng không ngừng mở rộng, dường như có đôi tay vô hình xé khe hở ra một khoảng đủ để Thu Thiển tiến vào trong đó. Thấy vậy Thu Thiển mừng rỡ, cả người xông vào vực sâu. Nàng đang dùng tốc độ bình thường, nhưng trong mắt người khác thì lại khác.

Chu Ngưng Nguyệt kinh ngạc nhìn lối vào đại điện, vừa mới đây Thu Thiển còn ở đó, nhưng trong nháy mắt Thu Thiển đã biến mất. Thậm chí nàng không biết là thủ đoạn gì.

Những người khác cũng vậy, nhưng phần lớn đều cảm thấy Thánh Nữ có thủ đoạn lợi hại. Bây giờ hai ngươi đều ở bên trọng, đi vào thì dễ, đi ra thì khó.

1097 chữ

Chương 550: Lung Lay

Cùng lúc đó, Hình Ngọ và Mãn Giang Hồng bên ngoài lại tỏ vẻ mặt kinh ngạc.

“Sư huynh.

Mãn Giang Hồng nhìn chằm chằm Thâm Uyên Chi Thành. “Ừm, vị đại thần đó nhúng tay rồi, năm đó Thần Minh không được phép hiện ra, hắn được cho phép không cần đến nơi đó, vì vậy hắn lựa chọn tự đi đày, ta vốn tưởng hắn sẽ tích lũy sức mạnh quay về. Dù sao thời nay khác ngày xưa, chắc hẳn hắn có thể trở về đại địa, chỉ cần không xuất hiện trên thế gian này thì sẽ không có trở ngại Hình Ngọ cảm khái nói.

lớn. Nhưng không ngờ, hắn lại bỏ ra nhiều công sức để gây ảnh hưởng “Nhưng người bên trong không có nguy hiểm đến tính mạng, tại sao hắn phải gây ảnh hưởng? Khụ...khụ Mãn Giang Hồng tỏ vẻ mặt nghi hoặc.

Hình Ngọ khẽ lắc đầu, không thể đưa ra câu trả lời. Nhưng bên trong bế tắc đã một hồi lâu, nếu không có chuyển biến, hắn sẽ ra tay .

“Sớm biết thế thì đàn áp Chúa Tể Thâm Uyên nhiều thêm, để họ có cách đối phó, tại sao Chu Tự không sử dụng đến Khai Sơn Pháp, đến bây giờ ta vẫn không hiểu"

Lúc này Chu Tự đi trong vực sâu, bước đi càng lúc càng chậm rãi, hắn không tìm được phương hướng, không thấy kẻ địch nào. Bên tai còn thường xuyên vang lên giọng nói đáng ghét ảnh hưởng đến tinh thần. Không ngừng truyền cảm xúc tiêu cực cho hắn, cái gì mà cuộc đời con người vốn cô độc, người nào cũng đeo mặt nạ để sống, sống không đúng với bản thân, tháo mặt nạ xuống lại không sống tiếp được.

“Ngươi có thấy phiền không hả?"

Chu Tự vừa bất đắc dĩ và cáu kỉnh nói:

“Một Thần Minh như ngươi muốn đối phó ta, trực tiếp ra tay là được rồi, nói lắm thế làm gì? Chẳng lẽ giết người còn phải giết tâm trước hả?"

Nghe vậy, vực sâu đột nhiên im lặng, đối mặt với Chu Tự, Chúa Tể Thâm Uyên cũng cực kỳ bất đắc dĩ, thực ra hắn đã dũng quyền hạn để giết đối phương, một khi thành công thì có thể có được quyền hạn bóng tối. Nhưng điều bất ngờ đã xảy ra, không biết vì nguyên nhân gì, đối phương có thể ngăn ảnh hưởng vực sâu ở bên ngoài, khiến hắn không thể không dẫn dắt bằng lời nói. Nếu không phải để tiến vào dùng sức mạnh đối phó loài người ở bên ngoài thì cũng không cần phiền phức như vậy. Chúa Tể Thâm Uyên nghĩ trong lòng. Đương nhiên...còn có một nguyên nhân mà hắn không muốn thừa nhận, đó là Chu Tự cho hắn một cảm giác hồi hộp khó hiểu. Hắn không đến quá gần.

Lúc sau Chu Tự phát hiện Chúa Tể Thâm Uyên không nói nữa, trong lúc hắn thanh tĩnh, đồng thời cũng cảm thấy trống trải. Yên tĩnh không tiếng động, thậm chí chỉ có thể nghe thấy tiếng thở của mình. Không biết con đường phía trước xa thế nào, có đường hay không cũng không thể biết rõ. Cũng không biết công lực ngàn năm có thể kiên trì được bao lâu.

Không biết đã đi rồi bao lâu, Chu Tự cảm giác thế giới chỉ còn lại một mình hắn, không còn âm thanh, cũng không có con đường. Tựa như mình đã dậm chân tại chỗ rất nhiều năm. Không có hy vọng và tương lai. “Nguy rồi” Chu Tự cảm nhận được sự thay đổi trong lòng, biết tự mình đã bị ảnh hưởng. Hắn muốn tìm được hy vọng từ trong lòng, tìm được ánh sáng từ trong bóng tối, ngọn lửa giữa ngày đông. Nhưng không giao lưu với bất kỳ ai, không có được lời đáp lại, hắn không thể dâng lên ngọn lửa trong lòng. Tình cảm cần được đáp lại, hắn biết mình rơi vào vực sâu, bị cố ý dẫn dụ, cũng khó tránh muốn nghe thấy hồi đáp. Những suy nghĩ lung tung ào đến hỗn loạn, Chu Tự lập tức bừng tỉnh, hắn hít sâu một hơi định điều chỉnh tâm thái. Ở trong vực sâu, hắn không thể nghe thấy âm thanh, chỉ có thể dựa vào bản thân, nghĩ đến đây Chu Tự đột nhiên ngẩn người, chỉ có thể dựa vào bản thân...Lập tức hắn cảm thấy con đường là do mình chọn, không cần đến người khác.

“Không, không đúng, quá cực đoan rồi, không giống ta.

Chu Tự phản ứng lại lập tức nói với vực sâu:

“Đột nhiên ta phát hiện vẫn cần sự dẫn dắt của ngươi, hay là ngươi nói chuyện với ta đi?"

Quả nhiên giọng nói của Chúa Tể Thâm Uyên lại vang lên lần nữa, nhưng khác với vừa nãy, bây giờ giọng nói ở phía trước, dường như gần ngay trước mắt:

“Nào, ta đợi ngươi trong vực sâu"

Giọng nói đột ngột và vực sâu gần ngay trước mắt, Chu Tự bất giác lùi về sau một bước. Nhưng một bước này khiến hắn cảm thấy mình rơi vào vực sâu không đáy, cơ thể không ngừng rơi xuống. Công lực ngàn năm tiêu hao mạnh mẽ. “Không ổn, mắc lừa rồi.

Tuy không biết là chuyện gì, nhưng bây giờ mình thực sự bị vực sâu tóm chặt chân, đang dần dần rơi xuống. “Ngươi có thể tiếp tục giãy dụa, nhưng bây giờ ngươi đã không phải là bàn thạch kiên cố nữa, ngươi cũng có thể ôm hy vọng, nhưng sẽ không có ai nhớ đến ngươi, quan tâm ngươi. Thế giới của ngươi chỉ có bóng tối, sẽ không có chút ánh sáng nào. Có lẽ ngươi đang kỳ vọng vào người khác, nhưng sẽ không có tìm đến. Không tin thì ngươi nghe đi, thế giới này ngoại trừ tiếng nói của ngươi, thì không còn tiếng nói của người khác, không có ai hô gọi tên của ngươi, không có ai quan tâm đến sự sống chết của ngươi.

Chúa Tể Thâm Uyên vừa dứt lời, Chu Tự ngẩng đầu nhìn về phía trước, thật sự lắng nghe. Nhưng trong bóng tối tĩnh mịch, Chu Tự thở một hơi, cảm giác như mình lại bị lừa, hắn chậm rãi ngẩng đầu phát hiện mình càng lúc càng rơi xuống sâu, không thoát ra được.

1064 chữ

Chương 551: Hạt Giống Hi Vọng

"Chu Tự."

Đột nhiên tiếng gọi mơ hồ vang lên trong lòng Chu Tự.

Tiếng gọi này vừa mơ hồ vừa bình thường, như một tiếng gọi tự nhiên lại nghe như ảo giác. Nhưng tiếng gọi này lại khiến hắn ngẩng đầu nhìn về phía trước. Thực sự là ảo giác ư? Chu Tự bắt đầu kiểm tra xung quanh nhưng không phát hiện ra điều gì.

Giọng nói lại xuất hiện lần nữa, vẫn là tiếng gọi mơ hồ đó.

"Chu Tự."

Nghe vậy, Chu Tự xoay người xung quanh, vẫn không nhìn thấy thứ gì.

"Chu Tự Giọng nói bắt đầu lớn hơn, trở nên rõ ràng.

"Chu Tự.

Lúc này giọng nói mang theo chút lo lắng, rất rõ ràng. Chu Tự chắc chắn mình đã nghe thấy có người đang gọi mình. Nhưng vẫn không biết hướng của giọng nói là phía trước hay phía sau? Hắn tìm kiếm xung quanh.

Ngay sau đó, tiếng hét đinh tai nhức óc từ phía sau truyền đến, vang khắp bốn phương tám hướng:

"Chu Tự!"

Trong phút chốc, Chu Tự vốn còn đang rơi xuống, liền dẫm chân lên đại địa, bóng tối trở nên đông cứng, một ngọn lửa cháy lên trong lòng hắn, nhưng chỉ trong thời gian một hơi thở, ngọn lửa trở thành đóng lửa lớn cháy bừng bừng dữ dội.

“Ngươi nghe thấy chưa? Là giọng của Thu tỷ.

Chu Tự quay đầu nhìn về phía sau cười hỏi.

Hắn đang tự hỏi mình, cũng đang hỏi Chúa Tể Thâm Uyên. Lúc này hắn đã không còn chịu ảnh hưởng của vực sâu, hắn cảm thấy mình đứng trong vực sâu, đứng trên vùng đất bất bại.

Chúa Tể Thâm Uyên cũng sững sờ tại chỗ, khó mà tin nổi lại có người xông vào. Sau đó hắn lạnh lùng nói:

“Chẳng qua nàng gặp nguy hiểm, cầu cứu người mà thôi. Ngươi vẫn còn giá trị lợi dụng, cho nên mới nghe thấy tiếng gọi."

“Đúng là cái gì ngươi cũng nói được.

Chu Tự nhẹ giọng cười nói:

“Thu tỷ không đi vào thì ngươi nói Thu tỷ không quan tâm đến ta, Thu tỷ đi vào rồi thì ngươi nói Thu tỷ chỉ là gặp nguy hiểm nên mới gọi ta. Ở chỗ ngươi không nhìn thấy thứ gì khác hả?"

“Thứ gì?"

Chúa Tể Thâm Uyên dò hỏi.

“Thu tỷ không phải gặp nguy hiểm nên mới gọi ta.

Chu Tự nhìn về phía sau với vẻ mặt bình tĩnh nói:

“Là ta gặp nguy hiểm, Thu tỷ mới gọi ta.

“Nhưng ngươi vẫn không đi ra khỏi đây được, và ngươi gọi ngươi cũng sẽ rơi vào vực sâu"

Chúa Tể Thâm Uyên lạnh lùng nói.

Nghe vậy, Chu Tự chỉ ngón tay về hướng Thu tỷ nói:

“Ngươi xem, phía sau ta có ánh sáng"

Chúa Tể Thâm Uyên nhìn qua, một luồng ánh sáng xuất hiện phía sau Chu Tự.

Sao lại thế này? Sự biến hóa đột ngột khiến Chúa Tể Thâm Uyên kinh ngạc. Nhưng rất nhanh, một giongj nói xuất hiện theo, mang theo vẻ thăng trầm kỳ lạ:

“Ngươi xem, phía sau chúng ta có hi vọng"

Âm thanh xuất hiện, Chu Tự phát hiện ở hướng ngón tay hắn, có một ông lão tóc bạc trắng đột nhiên xuất hiện, hắn chỉ vào ánh sáng phát ra trong mắt phía sau mình. Câu nói vừa nãy được nói ra từ miệng của hắn. Một số thanh niên có cả nam lẫn nữa đứng bên cạnh hắn. Phía trước mấy người có một cái lò lửa, mô hình trường đao cắm vào trong đó.

“Ông nội, sẽ thành công thật không?"

Một thiếu niên đột nhiên hỏi. Những người khác tò mò nhìn phía ông lão, tất cả đều muốn biết câu trả lời.

“Có chứ"

Lão giả nhìn về phía đám trẻ nói:

“Nhưng thành công không nằm ở đời chúng ta, mà ở ngàn đời sau này.

“Thế có khác biệt gì với thất bại không?"

Một cô gái hỏi.

Ông lão đến trước lò luyện đao, nhìn trường đao vẫn chỉ là mô hình nói:

“Khác nhau ở chỗ hy vọng đang nảy mầm trong lòng chúng ta, tương lai có một ngày vĩnh dạ mà Thần Minh ban cho sẽ biến mất trên thế gian. Tương lai sẽ có một người cầm Thí Thần Đạo, chém màn đêm, mang đến ánh sáng cho nhân gian. Hy vọng được trồng từ chỗ chúng ta, chúng ta sẽ mở đường cho người đời sau"

“Nhưng Thần Minh cao cao tại thượng, chúng ta chỉ là người bình thường"

Lại có người ta nói nói.

Ông lão không tự ti, mà tràn đầy nhiệt huyết:

“Cho nên chúng ta phải trải qua ngàn đời, dùng cơ thể người phàm của chúng ta để lung lay ý chí của Thần Minh"

Ầm...ầm!

Sấm sét hiện ra, thanh đao đó vô cùng sáng rõ.

Bắt đầu từ ông lão, máu của rất nhiều người đã truyền vào thanh đao này, mỗi một thế hệ chết đi đều chôn xác vào trong đó. Múc lên một thìa máu nóng, truyền vào trong ý niệm tinh thần của họ. Thanh đao dần được hình thành theo năm tháng vô tận.

Thôn làng ban đầu dần dần mở rộng trở thành thị trấn thành phố. Họ cố gắng sinh tồn, âm thầm đúc đạo. Tâm huyết của rất nhiều thế hệ đều ở trong đó, đây là hy vọng của họ, là hạt giống mà họ chôn xuống. Hạt giống phản nghịch Thần.

Chu Tự nhìn tất cả việc này, hắn biết đây không phải là hiện thực, mà là ý niệm sót lại trong vực sâu.

Ý niệm của Thí Thần Đạo.

Sau khi hắn nghe thấy tiếng gọi của Thu tỷ, khi hắn nhìn thấy ánh sáng, ngọn lửa cháy lên bừng bừng, hắn cảm nhận được một dòng ý chí mãnh liệt. Lúc này hắn có thể sinh ra cộng hưởng với dòng ý chí này. Tại sao nơi này lại có những thứ này thì hắn không hiểu, nhưng hắn có một cảm giác kỳ lạ. Chỉ cần nắm chặt chúng, vực sâu sẽ bị hắn chém sạch.

“Loài người, ngươi đã làm gì hả?"

Chúa Tể Thâm Uyên cảm nhận được sự uy hiếp.1248 chữ

Chương 552: Ý Chí

Cùng lúc đó, hình ảnh bắt đầu thay đổi, vô số thanh đao dựng bên cạnh lò luyện đao, đang tôn lên thanh đao ở giữa nhất. Nó đã thành hình, chỉ thiếu công đoạn rèn đúc cuối cùng. Nhưng vẫn không có ai có thể đúc thành thanh đao thực sự, cho đến một ngày, một thiếu niên đứng trước thanh đao, trong mắt hắn tràn đầy hào quang. Ngày đó, Thí Thần Đao đã đợi được một thiên tài đúc đạo!

Choang Choang!

Keng!

Keng!

Sau khi trải qua muôn ngàn thử thách, cuối cùng Thí Thần Đạo đã được rèn đúc ra.

“Bây giờ chỉ thiếu khai phong"

Thiếu niên năm đó nay đã thành người trung niên.

Hắn nhìn tất cả mọi người nói:

“Khai phong cần đến máu tươi của toàn thành, chỉ có như vậy mới có thể mở ra được tất cả tích lũy và cố gắng của rất nhiều năm qua.

Không ai lên tiếng, toàn bộ mọi người phía dưới đều im lặng. Hồi lâu sau, người có địa vị cao nhất nhẹ giọng nói: “Đợi, đợi màn đêm vĩnh hằng giáng xuống"

Mấy năm sau, thiên tài đúc đạo đó rút Thí Thần Đao ra, khắc bốn chữ cuối cùng.

Vĩnh Ám, Thí Thần.

“Thời kỳ màn đêm vĩnh hằng, Vĩnh Ám Chi Dạ, Thần Minh đến rồi.

Thiên tài đó nay đã già đứng trên thành nhìn tất cả mọi người dưới thành nói:

“Các ngươi đã sẵn sàng khai phong chưa?"

“Chúng ta sẽ mở ra thời đại hoàn toàn mới cho loài người..."

Toàn thành bùng nổ vô số huyết khí trong tiếng nói này. Biển máu ngập trời hòa nhập vào Thí Thần Đạo. Người cầm đao nhìn xuống dưới thành một cái, rồi vút lên trời. Hắn nhìn thanh đao trong tay nhắm về phía Chu Tự: “Hạt giống hy vọng do chúng ta trồng xuống, cũng do chúng ta truyền đi Ông lão hóa thành huyết khí nhập vào trong đao, lúc này thanh đao bay về phía Chu Tự, dường như đang đợi hắn đưa tay ra nắm chặt hạt giống được truyền đi này.

Cảm nhận được tâm ý của đối phương, Chu Tự chậm rãi giơ tay, nắm về phía cây đao được tạo ra từ sinh mạng của rất nhiều người dâng hiến.

“Đây chỉ là đao ý còn sót lại trong cơ thể ta, ngươi không thể nào thực sự nắm được thanh đao đó"

Chúa Tể Thâm Uyên lạnh lùng nói.

Đối phương sinh ra công hưởng với đao ý này là điều mà hắn không ngờ đến, điều khiến hắn càng không ngờ là cô gái đó tiến vào lại không kinh động đến hắn. Nhưng tất cả đều không có tác dụng, họ không có khả năng đứng trong vực sâu. Thanh đao đó đã mất tích từ lâu. Hắn vẫn đứng ở nơi bất bại.

Keng!

Âm thanh đột ngột vang lên một cách chân thực.

Khi hắn nhìn về phía Chu Tự, phát hiện lúc này Chu Tự đang cầm Thí Thần Đao vừa bay đến đó. Âm thanh vang lên đúng lúc này.

Chu Tự vô cùng bất ngời với sự xuất hiện của Thí Thần Đạo. Có thể những người khác thực sự không nắm được thanh đao này, nhưng hắn có thể nắm được. Bây giờ hắn càng hiểu thêm về thanh đao này. Khoảnh khắc hắn nắm trong tay, thanh đao truyền ra tiếng ầm ầm khẽ.

Vĩnh Ám Chi Nhận được Chu Tự nắm trong tay, đao ý lan rộng, lạnh thấu tận xương. Đây không phải là sức mạnh của Chu Tự, cũng không phải là sức mạnh của Vĩnh Ám Chi Nhận, mà là sức mạnh của nhất đao của rất nhiều năm trước.

“Không thể nào, làm sao ngươi có thể nắm được thanh đao hư ảo đó?"

Chúa Tể Thâm Uyên cực kỳ kinh ngạc, rất nhanh hắn đã hiểu ra:

“Thì ra thanh đao này đã ở trên người ngươi từ lâu, chẳng trách ta nhìn ngươi luôn cảm thấy kiêng sợ. Nhưng tại sao ta không cảm nhận được sự tồn tại của thanh đao này? Là thanh đao đã che mắt ta ư?"

“Ai mà biết, có lẽ là ngươi già nên hồ đồ rồi.

Chu Tự cầm Vĩnh Ám Chi Nhận trực giơ lên không trung cao hướng về phía trước.

Tiếng nói bắt nguồn từ chỗ đó, cũng là hướng của Chúa Tể Thâm Uyên.

“Nên kết thúc rồi.

Chu Tự nói với vẻ mặt không cảm xúc.

“Phía sau ta có ánh sáng, trong tay có hạt giống hy vọng, ngươi không nhốt được ta đâu"

“Loài người, ngươi quá yếu, kể cả ngươi có thanh đao này, cũng không thể nào phá mở được vực sâu” Chúa Tể Thâm Uyên vẫn không sợ hãi.

“Ngươi sai rồi"

Chu Tự lắc đầu, sau đó nâng Vĩnh Ám Chi Nhận trong tay, nhẹ nhàng đánh vào vực sâu bên trên:

“Người muốn phá vỡ vực sâu không phải là ta, mà là hàng ngàn hàng vạn người đúc thanh đao này.

Ầm!

Vừa dứt lời, vực sâu phía sau Chu Tự nổi lên. Sau đó, một người đàn ông như ánh sáng xuất hiện, hắn cầm thanh đao vút lên bầu trời. Tiếp đó một ông lão cầm búa xông lên bầu trời.

Một người đàn ông trông như thư sinh đặt cuốn sách xuống nâng trường đao, hắn ngửa mặt lên trời cười một trang dài, nhảy vút lên:

“Ta nhìn thấy trăng sáng trong đêm đen, thời kỳ bình minh sắp quay về."

Một cô gái xuất hiện trong vực sâu, nàng cầm trường đao cắt mái tóc dài, hàng vạn sợi tóc đen rơi xuống đất, rồi nàng vút lên trời. Từng luồng sáng xuất hiện phía sau Chu Tự, xông đến tấn công vực sâu với một sức mạnh như dời non lấp biển.

Lấy đao ý chém vực sâu, lấy đao ngân vén lên ánh mặt trời. Đao ý vút lên mây xanh.

“Tại sao? Tại sao thanh đao đó còn mang theo sức mạnh đáng sợ như vậy?"

Chúa Tể Thâm Uyên sợ hãi.

“Bởi vì ý chí của họ chưa từng bị hao mòn.

Chu Tự bước từng bước tiến lên, dưới chân xuất hiện bậc thang. Vực sâu đang rời xa hắn.

Xa xa, sau khi Thu Thiển hô gọi Chu Tự, trong lòng bình tĩnh hơn rất nhiều, nàng biết Chu Tự chắc chắn nghe thấy, nên nàng đứng tại chỗ chờ đợi.

Đợi Chu Tự quay lại.

Quả nhiên, nàng chưa đợi được bao lâu, đao ý vô tận đã vút lên trời cao.

Vực sâu vỡ vụn, bóng tối lùi xa.

Ở chỗ cao nhất trên hào quang là bóng hình Chu Tự đứng sừng sững cầm đao.

Bên ngoài, Chu Ngưng Nguyệt nhìn chằm chằm vực sâu với ánh mắt lo lắng, đã đi vào hơn một phút rồi mà không có chút phản ứng nào. Nàng đang nghĩ có cần trực tiếp nói với cha mẹ rằng con dâu của họ đang gặp nguy hiểm không.

Đám người Ân Chí Viễn cũng nhìn về phía đại điện vực sâu, họ chỉ nhìn thấy bóng tối, những thứ khác không có chút phản ứng gì. Thêm một người đi vào, có lẽ cũng không có tác dụng gì. Thậm chí hai người đều gặp nguy hiểm.

1104 chữ

Chương 553: Tội Chết

“Họ còn có thể đi ra không?"

Thiên Vân Y Y tò mò hỏi.

Nhưng đáp lại nàng không phải là Ân Chí Viễn, cũng không phải những người khác, mà một tiếng đao vang lên!

Keng!

Đạo nổi lên biển mây, vực sâu bị đao ý phá vỡ.

Vù...Vù!

Từng thanh đao đâm vỡ bóng tối, vút lên trời cao.

Đao ý chấn động bốn phương, trấn áp trời đất.

Một luồng ý chí vô cùng rộng lớn lan rộng, luồng ý chí này không áp chế đám người Thiên Vân Y Y, ngược lại là cho họ dũng khí vô tận. Dũng khí rút đao ra với vực sâu.

Ầm!

Cả vực sâu bị đao ý phá vỡ, hào quang chiếu rọi khắp nơi. Đao ý vô song, tràn ngập con mắt của họ. Ở phía trước nhất đao ý là một người đàn ông cầm trường đao. Hắn đứng giữa trời đất, sánh vai cùng Thần Minh.

“Ôi mọe ơi!"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn chằm chằm Chu Tự, vô cùng kinh hãi “Con của ngươi quái vật hơn rồi.

Nàng cất điện thoại đi, hai tay ngăn hào quang, nhìn về phía Chu Tự.

“Chỉ đưa một Thu Thiển đi vào mà đã bùng nổ rồi, làm sao hắn làm được?"

Dáng vẻ xưng hùng xưng bá, sừng sững như núi cao, hào quang tỏa vạn trượng.

“Một Thánh Tử Ma Đạo lại giống như anh hùng cái thế.

Mấy người còn lại cũng khó mà tin nổi, sự đáng sợ của Thánh Tử Ma Đạo quả là không thể tưởng tượng.

La Tiểu Phong nhìn bóng dáng của Chu Tự, cảm thấy mình như một thằng hề. Đối phương hoặc là tỏa hào quang như anh hùng, hoặc là khoác áo vực sâu như ác ma. Đây mới là Thánh Tử Ma Đạo thực sự. Đáng sợ đến mức không còn gì đáng sợ hơn.

Bên ngoài, mọi người đều thấy đao quang chiếu khắp trời đất, phá vỡ vực sâu. Trên không trung chỗ họ, không thấy bóng tối, chỉ thấy biển đạo vô tận và bóng hình ngạo nghễ nhìn thiên hạ.

“Ma, Thánh Tử Ma Đạo?"

Từ Hữu Thanh tỏ vẻ mặt hoảng sợ.

Bởi vì nàng nhìn thấy đối diện Chu Tự là vực sâu vô tận.

“Có thể là Chu Tự...

Tô Thi cũng không dám chắc chắn.

Những người khác càng khó hiểu, nhưng đao ý này đáng sợ vô cùng, lại cho họ dũng khí vô tận.

“Đột nhiên ta muốn gia nhập ma đạo.

Từ Hữu Dịch lẩm bẩm một mình.

Đám người Hình Ngọ bên ngoài cũng nhìn thấy đao ý, đao ý này phá vỡ vực sâu, cuốn trôi tất cả, vô cùng bá đạo.

Đao ý này xuyên suốt cổ kim, từ quá khứ đến tương lai, bây giờ dừng tại đây, đến để giết thần.

Kể cả là Hình Ngọ hiểu nhiều biết rộng và Mãn Giang Hồng cũng tỏ vẻ mặt kinh ngạc. “Khụ khụ, đao ý này..là Thí Thần Đạo, nhưng

Thí Thần Đạo không có ý chí ngưng kết đáng sợ như vậy"

Mãn Giang Hồng kinh hãi thốt lên.

“Đao ý này đến từ quá khứ, có lẽ là đã lưu lại từ rất xa xưa, thì ra Chu sư đệ vẫn luôn đang đợi điều này ư? Hắn muốn chém thần ư?"

Hình Ngọ bị dọa sợ.

Trẻ như vậy mà còn nhỏ yếu, lại có lòng giết thần? Chỉ có thể nói không hổ là Thánh Tử Ma Đạo.

Lúc này họ nhìn thấy vực sâu xuất hiện trên trời cao, Chu Tự cũng đứng giữa không trung, đao ý vô tận hiện ra phía sau hắn.

“Vực sâu bị phá vỡ rồi.

Chu Tự nhìn Chúa Tể Thâm Uyên phía trước nói.

“Thế thì đã làm sao?"

Chúa Tể Thâm Uyên nhìn chằm chằm Chu Tự chau mày, vẫn giữ bình tĩnh:

“Chẳng qua chỉ là vài loài người đã chết, bản thân ngươi cũng nhỏ yếu, còn ta là Thần Minh đương đại, có quyền hạn thiên địa, chỉ dựa vào các ngươi, chẳng lẽ còn có thể giữ ta lại?"

Nghe vậy, Chu Tự cầm chuô đao, bắt đầu rút đao, hắn cười lạnh như băng:

“Thần Minh? Loài người nhỏ yếu? Ta khinh! Kể cả người xưa đã chết, dù bản thân nhỏ yếu, dù một mình ta đối diện với chư thần khắp trời, ta cũng có thể dùng một thanh đao ba tấc chém cổ kim tương lai. Trên thế gian có hàng ngàn hàng vạn pháp bảo, nhưng giết thần chỉ cần đao ba tấc. Chém!"

Keng!

Vĩnh Ám Chi Nhận được tuốt ra khỏi vỏ, lúc này đao ý vô tận tăng sức mạnh vào người Chu Tự, một người rút đao tựa như rất nhiều người rút đao. Họ không biết đao pháp, chỉ có đao ý. Chu Tự trao đao pháp cho họ - giết thần - đao chém.

Đao ý xuyên suốt cổ kim, đảo quét bát hoang.

Giết thần!

Lúc này bầu trời bị một thanh đao chiếm cứ, đây là thanh đao vượt qua thời đợi, thanh đao này chém lên vực sâu.

Chúa Tể Thâm Uyên vốn ngông cuồng tự cao tự đại, đối mặt với thanh đao này lại không hề có chút sức lực chống đỡ.

Đây là đao ý mà lần trước đã chém giết hắn, thanh đao này ăn mòn mọi thứ của hắn, khiến hắn không thể phản kháng.

“Không, không thể nào, đã nhiều năm trôi qua như vậy, tại sao còn có thể gây ra tổn thương như này với ta?"

Chúa Tể Thâm Uyên gầm lên giận dữ, muốn phá vỡ một đao đâm xuyên hắn. Nhưng chỉ có thể nhìn thấy mình bị đao ý đâm giết.

Chu Tự giáng một đao xuống, đi tới trước mặt Chúa Tể Thâm Uyên nhẹ giọng nói:

“Còn nhớ tội mà ta đã định ra cho người không? Không phải tội tàn sát, tàn sát của thời đại là thù hận chủng tộc, không thể định tội cho ngươi. Tội của ngươi là đã chọc giận Thánh Tử Ma Đạo là ta, đây là tội chết.

Nhìn khuôn mặt sát khí của Chu Tự, gương mặt của Chúa Tể Thâm Uyên méo mó:

“Loài người, ngươi là người ngông cuồng nhất là ta từng gặp.

Chu Tự cất trường đao vào vỏ, sau đó nâng tay nhẹ nhàng tấn công vào phần mặt của Chúa Tể Thâm Uyên.

Phập!

Vực sâu vỡ vụn tiêu tan.

Một đao vén ra ánh mặt trời.

1126 chữ

Chương 554: Không Có Người

Vực sâu tiêu tan, cường giả trên không trung vung một đao vén ra ánh mặt trời, làm vô số người phía dưới kinh hãi. Đặc biệt là họ đã nghe thấy câu nói đó, người tự xưng là Thần Minh đã chọc giận Thánh Tử Ma Đạo, cho nên hắn có tội.

Thật là vừa ngông cuồng vừa bá đạo.

Một nhát đao rung động đến tâm can này đã chém ra khí chết phong hoa tuyệt thế.

“Thánh Tử Ma Đạo quyền trấn Cửu Châu, kiêu ngạo nhìn thiên hạ, xứng với cái danh"

Ân Chí Viễn nhìn lên bóng hình cái thế trên không trung bất giác nói.

Những người khác cũng vậy, Ma Kiếm Không Minh thấy may mắn vui mừng không thôi, rốt cuộc trước đó mình đang nghi ngờ cái gì chứ?

Đám người Hạ Vũ Trúc cũng khó mà tin nổi, trên thế gian còn ai có thể sánh vai với người này không? Ma đạo lại có người đáng sợ đến mức này. Không thể đắc tội.

“Thần Minh? Loài người nhỏ yếu? Ta khinh! Kể cả người xưa đã chết, dù bản thân nhỏ yếu, dù một mình ta đối diện với chư thần khắp trời, ta cũng có thể dùng một thanh đao ba tấc chém cổ kim tương lai.

“Trên thế gian có hàng ngàn hàng vạn pháp bảo, giết thần chỉ cần đạo ba tấc.

“Đã chọc giận Thánh Tử Ma Đạo ta ta, chính là tội chết.

Giọng của Chu Ngưng Nguyệt chậm rãi vang lên, mấy người nhìn qua, phát hiện nàng đang ghi chép lại.

Thánh Nữ muốn làm gì vậy?

“Nguyệt tỷ, ngươi lại đang viết lại hả"

Thu Thiển từ trong đại điện đi ra. Nàng không bị tổn thương gì, lúc này, nàng nhẹ nhàng ngẩng đầu nhìn không trung, nghĩ thầm khi Chu Tự đánh nhau liền như biến thành người khác. Lời gì cũng nói ra được. Khi ở nhà, rõ ràng đều là khi không có ai mới nói ra, vừa đánh nhau thì cứ như không nhìn thấy ai hết.

“Thu Thiển, ngươi không sao hả? Trả hòn đá sắc màu cho ta.

Nhìn Thu Thiển hai cái, chắc chắn nàng sao không sao, Chu Ngưng Nguyệt lấy ra cuốn sổ thứ hai tiếp tục ghi chép.

Bên trên viết “miêu tả của giới tu chân về Thánh Tử Ma Đạo”.

Mở cuốn sổ, Thu tỷ viết câu miêu tả thứ hai. Loài người, ngươi là người ngông cuống nhất mà ta từng gặp. Chúa Tể Thâm Uyên.

“Nguyệt tỷ, nơi này có sức mạnh quyền hạn, có thể thu thập không?"

Thu Thiển trả hòn đá sắc màu cho Chu Ngưng Nguyệt nói.

“Thu thập một ít thần lực thì được, nhưng quyền hạn thì ta không làm được"

Chu Ngưng Nguyệt cất cuốn sổ và hòn đá ngẩng đầu nói với vẻ vô tội:

“Ngươi không thể trông mong một đứa trẻ tám tuổi biết tất cả mọi thứ, đặc biệt là chuyện liên quan đến Thần Minh"

Thu Thiển cúi nhìn cô bé trước mắt, quay đầu nói với vẻ xúc động:

“Thì ra Nguyệt tỷ ba mươi tuổi không phải là vạn năng"

Chu Ngưng Nguyệt:

“Nếu không nói câu đó thì sẽ rất tuyệt vời.

Bên ngoài, Tô Thi nhìn bóng hình trên không trung nói:

“Đáng tiếc vẫn là Thánh Tử Ma Đạo ra uy, ngay cả Thần Minh đắc tội với hắn cũng phải chịu tai họa, bình hoa như ta có thể sống sót đúng là may mắn"

“Có thể đứng lên trước không?"

Hàn Tô tỏ vẻ bất đắc dĩ nhìn Tô Thị ôm chân mình nói.

“Đừng, ở đây có cảm giác an toàn"

Tô Thị mạnh mẽ lắc đầu, nói xong nàng còn ôm chặt hơn.

“Nói ra thì chân ngươi vừa dài vừa trắng, có phải nàng thèm cái chân của ngươi không?"

Minh Nam Sở bên cạnh không nhìn lên, lựa chọn né tránh thánh úy của Thánh Tử Ma Đạo.

Hàn Tô nâng mắt kính nhẹ nhàng lắc đầu:

“Chắc hẳn chỉ đơn thuần là không giỏi giang lại vô dụng phải không, dù sao chân nàng cũng dài hơn trắng hơn.

“Minh Nam Sở, Hàn Tô vẫn còn một bên chân, ngươi cũng ôm đi, rất dễ chịu lại có cảm giác an toàn, chúng ta mỗi người một bên, phân chia công bằng"

Tô Thi ngẩng đầu mời. Minh Nam Sở cười lạnh lùng một tiếng nói:

“Thế chẳng phải ta cũng vô dụng như người à ?"

Hàn Tô giật chân:

“Ngươi ôm chân Minh Nam Sở đi.

“Đừng, Minh Nam Sở sẽ đá ta đi mất"

Tô Thi không ngừng lắc đầu.

Những người xung quanh:

"..."

Những người này thế nào vậy?

La Tiểu Cát nhìn không trung, mồ hôi chảy ròng ròng.

Mấy người họ nhìn thấy Chu Tự tiến vào bên trong, lúc đó họ còn cười trên nỗi khổ của người khác, bây giờ họ lại vô cùng sợ hãi. Đó không phải là người mà họ có thể đối mặt, đó là cường giả thực sự mà họ phải ngưỡng vọng.

“Vừa nãy chúng ta không đắc tội với hắn chứ"

Một người suy nghĩ nói:

La Tiểu Cát hỏi vài người bên cạnh.

“Vừa nãy các người chế giễu hắn vài câu phải không?"

Nghe vậy những người khác đều kinh hãi, vội nói:

“Ta không nhé, ta nhớ là một tiên tử nào đó chế giễu vài câu"

Sắc mặt của tiên tử có mặt ở đó tái nhợt, mặt không còn giọt máu:

“Các ngươi đừng ăn nói lung tung, rõ ràng là các ngươi nói cái gì mà tiến vào cũng phải chịu khổ, đừng đổ tội lên chúng ta” Mấy người tranh luận không ngớt, chỉ sợ cái tội này đổ lên người mình. Chọc giận Thánh Tử Ma Đạo sẽ bị Thánh Tử Ma Đạo định tội chết. Thần Minh cũng khó thoát khỏi cái chết, họ là cái gì?

“Haha, giống, thật sự quá giống, đúng là giống nhau như đúc.

Hình Ngọ nhìn bóng hình Chu Tự, nghe thấy lời của đối phương, hắn nghỉ đến một người, quả là giống hệt nhau.

“Chắc không phải là bắt chước chứ? Khụ khụ, nhưng nhát đao đó đúng là tuyệt vời, dù là mượn sức mạnh lưu giữ trong đó. Nhưng tinh thần sẽ không lừa người, Chu sư đệ thực sự biết Thí Thần Nhất Đao Trảm, đến hiện tại chưa có người thứ hai học được nhất đao này"

Mãn Giang Hồng tỏ vẻ mặt kinh ngạc.

Thánh Tử Ma Đạo không hổ là con trai của cự phách ma đạo.

1288 chữ

Chương 555: Bóng Đèn

“Đúng vậy, đám người Thanh Long cũng học, nhưng không có ai học được, nghe nói có liên quan đến việc đã từng nhìn thấy Thần Minh hay chưa. Không ngờ Chu sư đệ còn trẻ thế mà học được, mà còn trực tiếp giết thần.

Chẳng trách ban đầu hắn không dùng Khai Sơn Pháp, thì ra đây mới là chỗ dựa lớn nhất với hắn. Hình Ngọ cười nói:

“Ban đầu ta không thể chắc chắn sư phụ có thu nhận đồ đệ hay không, bây giờ ta chắc chắn trăm phần trăm sư phụ sẽ thu nhận Chu Tự. Rõ ràng thiên phú đánh quyền cao hơn mà hắn lại rút đao, chắc chắn sẽ khiến sư phụ cảm thấy Thánh Tử Ma Đạo coi thương Khai Sơn Pháp của hắn. Sư phụ từng này tuổi rất ít bị tiểu bối chọc giận, nhưng đọ sức giữa Thí Thần Nhất Đao Trảm và Khai Sơn Pháp, hắn sẽ không xem nhẹ nó. Ha ha, không biết có phải Chu sư đệ cố ý không"

Mãn Giang Hồng lạnh lùng nhìn Hình Ngọ, ho nhẹ hai tiếng nói:

“Thật ấu trĩ"

“Sư muội không hiểu đâu, đúng rồi, quyền hạn rơi xuống thì ngươi đi thu thập nhé, ta xử lý việc sau đó.

Hình Ngọ mỉm cười nói.

“Khụ...khụ...khu Ho khan vài tiếng, Mãn Giang Hồng mới khẽ gật đầu:

“Ừm, quyền hạn vực sâu không có ích với chúng ta, nhưng có lẽ sẽ có ích với thành phố dưới Thanh Thành.

Nói xong hai người biến mất, đi làm việc của mình.

Đại Địa Thần Khuyển phía dưới nhìn không trung, khó mà tin nổi.

“Gia, Gia đã, đã giết thần ư?"

Nó là người đầu tiên đi theo Chu Tự, à, chó chứ. Tuy sớm biết chủ nhân của mình tương lai chắc chắn sẽ bay lên trời cao, nhưng đâu từng nghĩ lại nhanh như vậy, cũng lợi hại như vậy.

“Ta, ta cảm thấy cả nhà ta đều cảm thấy tự hào vì ta, ta đã ôm được chân của Gia. Từ nay về sau ta theo Gia nhảy khắp Cửu Thiên"

Đại Địa Thần Khuyển nói với vẻ mặt kích động.

Hầu Trầm càng khó tin hơn, hắn không thể tưởng tượng, Thần Minh mà mình kính sợ, lại..lại bị chém chết bằng một đao. Dù Thần Minh này không phải là thần mà hắn tín ngưỡng, nhưng vẫn rất khó tin. Qua vài năm nữa, không ai biết Thánh Tử Ma Đạo có thể đi đến bước nào. Trong không trung, Chu Tự nhìn bốn mặt trời phía Tây chậm rãi hạ xuống.

Trời tối rồi. Nhưng không phải màn đêm vĩnh hằng giáng xuống, là mà vực sâu đã tan biến.

Thu lại ánh mắt, hắn nhìn cây đao trong tay, hắn nhẹ giọng cười nói:

“Cuối cùng cây đao này đã rơi vào tay một kẻ phản diện, không biết các ngươi biết sẽ có cảm nhận thế nào.

Nhưng cây đao rất tốt, ta không định cho người khác.

Vừa dứt lời, hắn chậm rãi hạ xuống đi tìm Thu tỷ. Lát sau, hắn trở lại trước đại điện, dừng bên cạnh Thu Thiển.

“Đám người Nguyệt tỷ đâu?"

Trước đại điện, ngoại trừ Thu thì không thấy ai khác, Chu Tự hơi nghi hoặc.

“Nguyệt tỷ đưa những người khác đi thu thập sức mạnh vực sâu rồi. Thu Thiển đặt tay về phía sau, nhìn người đàn ông mình quan tâm trước mặt nói.

Ồ nhẹ một tiếng, Chu Tự hơi ngượng ngùng nhìn về phía Thu Thiển, thử thăm dò nói:

“Vừa nãy Thu tỷ gọi ta phải không?"

“Có sao?” Thu Thiển hỏi ngược lại.

“Chắc chắn có"

Chu Tự gật đầu mạnh.

"Ồ"

Thu Thiển nhẹ nhàng trả lời.

Chu Tự nhìn xung quanh nói:

“Họ không ở quanh đây à?"

“Không, nơi này rất rộng, Nguyệt tỷ phải đến vùng ven bố trí.

Thu Thiển gật đầu, bĩu môi không hài lòng vì Chu Tự nói sang chuyện khác.

“Nói vậy thì phải khá lâu mới quay lại?”Chu Tự lại hỏi.

"Ừm."

Thu Thiển gật đầu nói:

“Nguyệt tỷ nói đây là sức mạnh của Thần Minh, một giai linh lục phẩm như nàng có thể thu thập được đã là rất tốt rồi, muốn nhanh chắc chắn rất khó"

Chu Tự khẽ gật đầu, tùy ý nói:

“Hôm nay Thu tỷ bôi son đỏ à?"

“Đâu có"

Thu Thiển trả lời theo bản năng. Nhưng vừa trả lời, nàng liền ngẩn người, tiếp đó lưng hông bị kéo lại. Bên tại vang lên giọng của Chu Tự:

“Vậy ta giúp Thu tỷ ôn tập điều kiện tất yếu khi hẹn hò mà lần trước dạy ngươi.

Vừa dứt lời, Thu Thiển liền cảm thấy bờ môi bị đụng chạm Nàng giật mình, cơ thể cứng đờ, tay giơ lên không biết để đâu. Cuối cùng nàng từ từ chấp nhận, nhẹ nhàng ôm lấy Chu Tự. Nhưng vừa được một lúc, đột nhiên vang lên tiếng ho khan.

“Ôi ôi, thật xin lỗi, sức khỏe ta không được tốt, không kiềm chế được cơn ho, không ngờ lại quấy rầy hai người. Giọng của Mãn Giang Hồng vang lên ở chỗ cao, đầy vẻ hối lỗi.

Nghe vậy, Thu Thiển kinh hãi, lập tức đẩy Chu Tự ra. Nhưng vẫn chưa rời khỏi người Chu Tự, chỉ nhìn lên không trung.

Đương nhiên, không chỉ có Thu Thiển sợ giật mình mà còn có Chu Tự đang định di chuyển tay lên trên, lập tức cũng kinh hãi vạn phần.

Lúc này hắn nhìn thấy một cô gái áo đỏ đứng trên không trung, sắc mặt nàng tái nhợt, nhưng nở nụ cười. “Sư....sư tỷ?"

Chu Tự kinh sợ thốt lên.

“Khụ...khu"

Mãn Giang Hồng che miệng không ngừng ho, sắc mặt tái nhợt dị thường, bình tĩnh lại nàng mới có lòng tốt nói: “Không sao, ta lớn tuổi rồi, chuyện này cũng không có gì lạ với ta, các ngươi có thể tiếp tục, sẽ không nhìn trộm đâu"

Chu Tự:

"..."

Thu Thiển:"..."

Tiếp tục thế nào được?

Thấy hai người không có ý định tiếp tục, Mãn Giang Hồng bất đắc dĩ lắc đầu:

“Được rồi, vậy ta đổi chỗ khác thu thập quyền hạn Nói xong nàng trực tiếp biến mất tại chỗ, để lại hai người Chu Tự hỗn loạn trong gió.

Một lát sau, chắc chắn không có ai, Thu Thiển cầm tay trái của Chu Tự, hiếu kỳ nói: “Vừa nãy cánh tay này định làm gì hả?"

“Làm gì là làm gì?"

Chu Tự giả bộ khó hiểu.

Chỉ cần hắn không thừa nhận, thì không có gì hết.

“Vậy hả"

Thu Thiển cúi mặt xấu hổ nói:

“Ta còn định nói có thể mắt nhắm mắt mở đấy.

“Thực, thật không?"

Chu Tự kích động.

"Ha...ha"

Ban đầu Thiển còn hơi xấu hổ, trong nháy mắt đã lật mặt, cười lạnh lùng.

“Thực, nếu là thật, lần sau ta giúp ngươi gãi ngứa, ta thấy ngươi thường xuyên gãi lưng"

Chu Tự vội nói.

“Ồ, ta hiểu"

Thu Thiển khẽ gật đầu tỏ vẻ mặt nghiêm túc.

Chu Tự:

"..."

Đừng tỏ thái độ nghiêm túc giống như ngươi hiểu thế chứ.

Ở nơi cách Thâm Uyên Chi Thành cực xa.

Trong đêm đen, một bóng hình hư yếu xuất hiện, hắn nhìn về hướng Thâm Uyên Chi Thành kinh hãi nói: “Không ngờ chuyến này lại nguy hiểm như vậy, nếu không phải ta đã chuẩn bị sẵn sàng ngã xuống, giữ lại đường lui cho mình, e rằng lần này phải nuốt hận rồi. 1089 chữ

Chương 556: Ba Món Đồ

"Suýt thì chết trong tay nhân loại yếu đuối kia rồi, nếu mà thế thật thì đúng là chết không nhắm mắt"

Người này đương nhiên là Chúa Tể Thâm Uyên, đây là Tu Chân Giới mà hắn chưa biết, dù hắn đã hiểu một chút nhưng vẫn lo lắng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Cho nên phải chuẩn bị vẹn toàn, thậm chí hắn còn lên kế hoạch cho trường hợp xấu nhất.

Vốn cho rằng hắn không thể nào vẫn lạc, ai ngờ chuôi đao kia lại trực tiếp xuất hiện.

Vì thế hắn cũng cảm thấy may mắn.

Có điều lúc hắn muốn rời đi để nghĩ cách khác mà khôi phục thì một âm thanh đột nhiên truyền tới:

"Thế chết trong tay kẻ mạnh, có phải là có thể rồi nhắm mắt không?"

Giọng nói này như sấm sét, cắt ngang con đường rời đi của Chúa Tể Thâm Uyên. Không chỉ vậy, bầu trời đêm kịt ban đầu chợt sáng lên.

Huyết khí chi quang chiếu rọi bốn phương.

Một bóng người bước ra từ trong hư không, chính là Hình Ngọ.

"Lại là ngươi"

Chúa Tể Thâm Uyên lạnh lùng nói:

"Nhân loại, vừa rồi ngươi không giữ được ta, bây giờ càng không có khả năng. Không phải do ngươi quá yếu, mà là sức mạnh các ngươi nắm giữ bất đồng. Thân là người có quyền hành, ta không phải là thứ mà nhân loại có thể lay chuyển được đâu"

"Ngươi cho là vậy à, vậy thì cứ nghĩ thế đi. Nhưng mà ta vẫn muốn nói cho ngươi biết một việc"

Hình Ngọ bước từng bước về phía Chúa Tể Thâm Uyên.

Bước chân của hắn đạp trong không khí, dường như kích thích làm không gian chấn động, huyết hải ngập trời phun trào.

"Chuyện gì?"

Chúa Tể Thâm Uyên bắt đầu phóng thích quyền hành, có ý muốn rời khỏi đây.

"Ngươi biết vì sao thời đại Thần Minh chấm dứt không?"

Hình Ngọ nhẹ nhàng hỏi.

Chúa Tể Thâm Uyên sửng sốt một chút, hỏi lại:

"Vì sao?"

Khắp nơi không còn thần minh, hắn đã thấy nghi ngờ rồi, nhưng vẫn luôn không biết nguyên nhân.

"Có lẽ ngươi không tin lắm, nhưng chính vì những nhân loại yếu đuối như bọn ta - chính nhân loại bị các ngươi nô dịch đã kết thúc thời đại Thần Minh đấy. Vào lúc thời kỳ Hoàng Hôn Thần Minh, tất cả Thần Minh đều e ngại ba món đồ, ngươi biết là gì không?"

Hình Ngọ như rơi vào hồi ức, thoáng có chút tức tối.

"Món đồ mà Thần Minh e ngại? Ta không tin là có thứ đồ này"

Chúa Tể Thâm Uyên trầm giọng nói.

"Dù là có những vật này, cũng không xuất phát từ tay đám nhân loại các ngươi.

"Thật sao?"

Hình Ngọ nhìn Chúa Tể Thâm Uyên, khẽ cười nói:

"Vậy một đao vừa rồi sao ngươi lại e ngại thế? Đây là do một kẻ yếu đuối huy động, nếu như là kẻ mạnh thì sao? Ngươi cũng biết uy lực thực sự của một đao kia nhỉ? Ngươi cũng biết một đao kia làm cho chư thần của cả thời đại Thần Minh vừa nghe đã sợ mất mật, người người cảm thấy bất an? Một đao kia chính là thứ đồ làm cho chư thần của thời đại Thần Minh phải e ngại nhất. Bọn họ gọi một đao này là đao Chu Vương"

"Đao Chu Vương?" Chúa Tể Thâm Uyên khó mà tin được, nhưng hắn đúng là có trải nghiệm sự đáng sợ của một đao đó. "Chưa thực sự nhận ra được đao Chu Vương, ngươi hẳn nên thấy may mắn. Ngươi hoàn toàn không biết một đó là một thời đại thế nào. Chư thần Hoàng Hôn, Thần Minh kêu rên, máu thần rải khắp đại địa.

Hình Ngọ đi tới trước mặt Chúa Tể Thâm Uyên, cười nói:

"Ngươi rất may mắn, dù cho trở lại đại địa cũng phải trải qua những thứ này. Có điều ngươi cũng khá xui xẻo, mới vừa trốn thoát khỏi một đao kia, đã phải đứng trước thứ đồ thứ hai mà chu thần e ngại. Đó chính là Lý Chủ Quyền"

Lời vừa dứt, Hình Ngọ đã xuất quyền.

Một quyền này làm đất trời biến sắc, Huyết Khí Chi Hải che khuất bầu trời, âm thanh ầm ầm vang bên tai không dứt.

Quyền hành Thâm Uyên tan rã trước quyền này, bóng tối bốc hơi trong huyết khí.

Cảm nhận được quyền hành của bản thân vỡ vụn, Chúa Tể Thâm Uyên nói với vẻ không thể tin nổi:

"Không thể nào, tuyệt đối không thể nào. Vì sao ngươi phá vỡ được quyền hành của ta? Nhân loại sao có thể có được sức mạnh như thế chứ?"

"Từ lúc ngươi coi thường nhân loại đã định là phải chết rồi"

Hình Ngọ vung một quyền xuống.

Ầm!

Tiếng nổ vô hình rung động bốn phương tám hướng.

Muôn vật bị phá nát, mọi thứ yên tĩnh lại trong chớp mắt.

Lúc này, trong không trung chỉ còn mình Hình Ngọ đứng thẳng, hắn nhìn xuống khắp bốn phía, xác định không còn Chúa Tể Thâm Uyên mới thở phào nhẹ nhõm:

"Quyền hành Thâm Uyên, thật khó tiêu diệt. Xem ra có thần chấp chưởng Thâm Uyên khác muốn mượn tay Tu Chân Giới làm Chúa Tể Thâm Uyên biến mất. Sau này, hẳn là vẫn phải đối mặt với Chúa Tể Thâm Uyên mới.

Đúng là đau đầu. Bao nhiêu năm trôi qua rồi vậy mà vẫn muốn ngóc đầu lại"

"Vị Chúa Tể Thâm Uyên này, nếu tuân theo quy củ thì cũng không chết nhanh thế.

Hình Ngọ lắc đầu. Thời đại mới thành lập, một vài Thần Minh không hẳn phải chết. Dù các Thần Minh khác trở lại đại địa, cũng không đến nỗi bị thanh trừ.

Đương nhiên, bọn họ nhất định phải hiểu quy củ.

Không thì chắc chắn không còn sống.

Đây cũng không phải là thời đại mà bọn họ muốn làm gì thì làm.

Sau đó Hình Ngọ rời đi, bây giờ hắn cần phải báo cáo với sư phụ.

Còn phải nói với sư phụ, Chu sư đệ thích hợp Thí Thần Nhất Đao Trảm, thu nhận đồ đệ thì thôi bỏ đi.

"Ha...ha."

Nghĩ vậy, hắn đột nhiên cười to, cảm thấy cực kỳ thú vị.

1197 chữ

Chương 557: Đạo Tử

Vì bị Mãn Giang Hồng cắt ngang, Chu Tự và Thu Thiển chủ động đi tìm Chu Ngưng Nguyệt.

"Hả, sao các ngươi lại tới tìm ta?"

Chu Ngưng Nguyệt ngồi trên đầu Họa Đấu kinh ngạc, chợt nói tiếp:

"Các ngươi đồng sinh cộng tử, chẳng lẽ không ôm nhau tình thâm nghĩa nặng sao?"

Không đợi Chu Tự trả lời, Chu Ngưng Nguyệt bừng tỉnh ra:

"Thì ra các ngươi không thích nhau?"

"Nguyệt tỷ, không thể nói lung tung được"

Chu Tự vội nói.

Thu Thiển lườm Nguyệt tỷ một cái, trong lòng hừ lạnh mắng câu lão nữ nhân.

"À, hiểu rồi. Đã ôm rồi"

Chu Ngưng Nguyệt khẽ gật đầu, tỏ vẻ như mình đã.

Chu Tự:

"..."

Thu Thiển:

"..."

Hồi lâu sau, Chu Ngưng Nguyệt thu thập được rất nhiều hạt châu đen nhánh. Những hạt châu này mạnh tới nỗi Chu Tự không thể nào hấp thu được.

Chia cho những người khác mỗi người một cái, vẫn còn hơn ba mươi viên.

Bỗng bọn họ cũng không biết giữ lại làm gì. Cuối cùng Chu Ngưng Nguyệt ném tất cho Chu Tự.

"Các ngươi tiếp tục đi dạo đi, mục đích cho chuyến đi lần này của chúng ta đã kết thúc, phải về rồi"

Chu Ngưng Nguyệt nói rồi vẫy tay tạm biệt những người khác.

Cuối cùng, mấy người Chu Tự nhảy lên lưng Họa Đấu, rời khỏi Thâm Uyên Chi Thành.

Phần đỉnh đã bị phá, bọn họ muốn rời đi thì có thể bay thẳng lên trời.

Nhìn Thánh Tử Ma Đạo rời đi, cho dù là ai cũng thở phào một hơi, như trút được gánh nặng.

"Có Thánh Tử Ma Đạo ở đây, quả thực là ngột ngạt"

La Tiểu Phong thở phào một hơi.

"Ngươi hẳn nên thấy may mắn.

Ân Chí Viễn nhìn La Tiểu Phong, từ tốn nói:

"Thánh Tử Ma Đạo gặp thần giết thần, ngươi giễu cợt hắn nhiều câu thế mà vẫn còn sống. Đúng là đại nạn không chết"

Nghe vậy, La Tiểu Phong nghiêm túc gật đầu, hắn cũng có cảm giác này.

Mình vẫn còn sống. Vừa rồi hắn chỉ sợ Thánh Tử Ma Đạo đột nhiên ra tay, muốn kết thúc tính mạng của hắn.

Đám người Ma Kiếm Không Minh cũng thấy may mắn.

Chủ yếu là không ai biết Thánh Tử Ma Đạo kinh khủng vậy. Nếu mà biết thì ai dám bất kính?

"Sau này gặp ai cũng nên giữ phép lịch sự cơ bản đi Thiên Minh Lâu nhắc nhở.

"Đúng vậy, Ma Đạo chúng ta có Thánh Tử, Đạo Tử của Đạo Tông Thiên Vân các ngươi thì sao? Gần đây không nghe thấy tin tức của hắn"

Long Bồng ngồi xuống đất nghỉ ngơi, bỗng tò mò về tin tức của Đạo Tử bên Đạo Tông Thiên Vân.

Trừ Hạ Vũ Trúc và Cố Nhạn, những người khác đều mang vẻ mặt tò mò.

"Thời gian trước Đạo Tử mới về tông môn, hình như hắn đang chuẩn bị gì đó"

Ân Chí Viễn lắc đầu, nói hàm hồ không rõ.

Hạ Vũ Trúc thở dài trong lòng. Đạo Tử đang xuống dốc rồi, Tu Chân Giới không còn ai có thể tranh đấu với Thánh Tử Ma Đạo nữa.

Quan Hà Phong tại Đạo Tông Thiên Vân.

Lý Lạc Thư nhìn bầu trời đêm, im lặng không nói.

Hồi lâu sau, trăng tròn chiếu rọi đại địa.

Thấy vậy, hắn bước ra một bước, đi về phía trăng sáng.

Từng bước một, thoát khỏi Quan Hà Phong, ra khỏi Đạo Tông Thiên Vân.

Trên không trung, hắn đối mặt với ánh trăng mênh mông. Đứng ở nơi đó, giống như đang tranh nhau phát sáng với ánh trăng.

Có điều đứng hồi lâu, trên người vẫn không có chút ánh sáng nào, cũng không có kiếm ý hiện ra.

Hắn cúi đầu nhìn dưới chân, dù nơi này không có gì, nhưng trong mắt hắn, phía trước có một cái cầu thang.

Dường như tiến thêm một bước là có thể đi tới cái cầu thang này.

Chỉ là chậm chạp không chịu nhấc bước chân.

Nhìn chằm chằm hồi lâu, Lý Lạc Thư đột nhiên lắc đầu thở dài. Sau đó quay người đi về hướng khác.

Không quá một bước, hắn trực tiếp biến mất tại chỗ, không gian dậy lên gợn sóng.

Mà sau khi hắn rời đi, không gian ban đầu phía trước hắn cũng theo đó mà vặn vẹo tiêu tán, bị kiếm ý san bằng.

Trên núi cao bên dưới, Lý Lạc Thư đứng ở biên giới đỉnh núi. Hắn nhìn khắp bốn phía, xác định chung quanh không có ai, mới xuất ra bội kiếm thuở nhỏ, Thiên Tuyết, là món quà mà mẹ ruột hắn đích thân chế tạo.

Thân kiếm màu lam, giống như quân tử khiêm tốn.

Hắn động tay muốn huy động.

Nhưng cho dù huy động thế nào đều không vung ra được kiếm ý sáng tỏ như ngày trước.

Lại thở dài một hơi, hắn chậm chạp thu kiếm lại.

Cùng một nơi, cùng một động tác, hắn từng lặp lại rất nhiều lần.

Keng!

Thiên Tuyết quay về vỏ.

Tiếng vang truyền khắp tám hướng.

Cuối cùng, hắn cất bước rời khỏi đây. Theo bước chân hắn di chuyển, những ngọn núi xung quanh dần tan ra, bị kiếm ý bao trùm, lại như tất cả đỉnh núi chung quanh đều do kiếm ý tạo thành.

Mà hôm nay kiếm ý ngưng tụ, hóa thành kiếm và ý hoàn toàn mới.

Cuối cùng, tất cả ngọn núi biến mất, chỉ còn lại một sườn núi nhỏ sừng sững không ngã.

Dường như đang đợi để trở thành ngọn núi mới.

Lý Lạc Thư không buồn để mắt tới những việc đó, lấy điện thoại di động ra xem, Chu Tự gửi tin nhắn cho hắn.

Nói là thu gom được nhiều thần lực của Chúa Tể Thâm Uyên lắm, gửi cho hắn một nửa, để hắn hỗ trợ tiêu hóa giúp.

Đọc tới đây, Lý Lạc Thư gửi tin nhắn cho Chu Tự:

"Đại ca giỏi quá, đánh được Chúa Tể Thâm Uyên luôn? Chúa Tể Thâm Uyên có mạnh không? Vừa hay hình như ta có tiến bộ chút, nhưng mà cũng không khả quan lắm, vẫn không thể nào làm cho cha mẹ tự hào giống trước.

Ta cảm thấy càng ngày càng không có cách nào nổi bật. Vẫn là đại ca đỉnh, gần đây cũng bắt đầu đọ sức với thần minh rồi. Nếu ta ở Thanh Thành, nhất định cũng muốn đi lĩnh giáo thần minh một chút. Ta học kiếm nhiều năm, tinh thông đủ kiểu võ nghệ. Dù mấy năm này không dùng tới, nhưng luyện một chút hẳn có thể tìm lại được cảm giác"

"Gần đây ta đả thông hai mạch Nhâm Đốc, ta cảm giác võ đạo tự nhiên mà thành, tương lai ta có khả năng sẽ vô địch thiên hạ. Tới lúc đó ngươi học đại ca, cầm kiếm đi tới vùng xa"

Chu Tự gửi tin nhắn lại.

1153 chữ

Chương 558: Nghịch Tử

Đọc nội dung, Lý Lạc Thư cực kỳ kinh ngạc, vội hỏi:

"Đả thông hai mạch Nhâm Đốc có thể vạn pháp tự nhiên mà thành sao? Vậy nếu ta đả thông, có phải có thể xuất sắc giống như trước kia không?"

Chu Tự:

"Hẳn là có thể Lý Lạc Thư:

"Đại ca đả thông thế nào?"

"Bái một vị sư phụ cực kỳ lợi hại, trở nên mạnh rồi đương nhiên cần một vị sư phụ chỉ dẫn "Bái sư? Nhắc tới, trước kia ta hành tẩu ở Cửu Châu, có một người muốn nhận ta làm đồ đệ. Khi đó ta đang hăm hở nên không đòng ý, có phải ta nên đi tìm hắn không?"

Lý Lạc Thư rơi vào trầm tư.

"Hẳn giỏi lắm hả?"

Chu Tự hỏi.

"Rất giỏi, cực kỳ, cực kỳ giỏi.

Lý Lạc Thư lập tức trả lời.

Chu Tự gửi một icon im lặng:

"Có chân vàng không ôm, có phải ngươi bị ngốc không? Rất có thể là người dẫn đường của võ đạo đấy"

Lý Lạc Thư hiểu ra, hắn quyết định khi nào có cơ hội xuống núi, sẽ đi tìm người kia.

Trong Thanh Thành, Lý Cảnh Sơn đứng trước viện tử, hắn ngẩng đầu nhìn về phía chân trời như đang suy tư điều gì đó.

Một lát sau, Hình Ngọ và Mãn Giang Hồng cùng lúc xuất hiện trong sân.

"Sư phụ"

Hai người cúi đầu hành lễ.

Lúc này Mãn Giang Hồng mới đưa ra một hòn đá đen nhánh to bằng lòng bàn tay, nàng nói:

"Đây là quyền hành Thâm Uyên thu thập được, vốn bọn ta định trực tiếp đưa cho Chu sư đệ nhưng vì lý do an toàn nên vẫn hi vọng xem qua một chút. Sư huynh nói lần này chúa tể Thâm Uyên trở về đại địa là thủ đoạn của những người khác vì muốn đạt được mục đích nào đó, có lẽ sẽ còn hậu chiêu"

Lý Cảnh Sơn nhận lấy hòn đá rồi xem xét kỹ càng, hắn không nói gì.

Như thế cũng chứng tỏ quyền hành này không có vấn đề gì cả.

"Sư phụ"

Lúc này Hình Ngọ mới nói với vẻ mặt nghiêm túc:

"Sau khi quan sát thì ta cảm thấy đúng là Chu sư đệ không thích hợp để bái nhập Quan Hà Phong, hắn hợp với Thí Thần Nhất Đao Trảm hơn. Lần này hắn một đao trảm Thâm Uyên, thật sự là vô cùng kinh diễm, độc nhất vô nhị. Xem ra một đao này đã tìm được người thừa kế rồi"

Lý Cảnh Sơn nghe vậy thì cười như không cười nhìn về phía Hình Ngọ mà nói khẽ:

"Hình Ngọ, ngươi cũng không còn nhỏ nữa nhỉ?"

"Hả?"

Hình Ngọ hoang mang tột cùng.

Hắn đâu chỉ không còn nhỏ nữa, bây giờ trong Tu Chân Giới cũng ít ai lớn tuổi hơn hắn.

Nhiều lắm thì hai chữ số thôi.

Chỉ là sau đó hắn đã trở nên sợ hãi, lúc này Lý Cảnh Sơn lại nói bằng giọng lạnh lùng:

"Ngươi không muốn lập gia đình à? Gần đây sư nương của ngươi đang tìm kiếm đối tượng xem mắt cho ngươi đó, sau khi trở về có lẽ sẽ đi được.

Bộp!

Hình Ngọ quỳ xuống ngay tại chỗ rồi vội vàng nói:

"Sư phụ, lão nhân gia ngài không rảnh để quản lý Quan Hà Phong, mọi chuyện đều do đồ nhi cẩn thận trông nom, mà sư muội người yếu nhiều bệnh, rất nhiều chuyện đều không tiện, nàng vẫn chưa thể rời khỏi ta. Chuyện đi xem mắt vẫn nên để Đạo Tử sư đệ đi thì hơn"

"Khụ khụ, đúng đó sư phụ, ta vẫn chưa thể rời khỏi sư huynh"

Mãn Giang Hồng mặt mũi tái nhợt, nàng cũng gật đầu phụ họa.

Lý Cảnh Sơn nhìn thoáng qua Hình Ngọ rồi hừ lạnh một tiếng, sau đó nói:

"Gọi Chu Tự tới đây Hình Ngọ gật đầu thưa vâng.

Lần này hắn không dám nói lung tung nữa.

Chu Tự đang nói chuyện với Lý Lạc Thư thì đột nhiên gặp được Hình Ngọ sư huynh. Khiến hắn không thể không kết thúc cuộc nói chuyện phiếm của mình.

Nhưng Lý Lạc Thư vốn đã là một nhân vật truyền kỳ, một khi hắn bái sư có phải là sẽ càng thêm truyền kỳ không?

Trượng kiếm tẩu thiên nhai, trừ ma thiên địa gian.

Trong lúc nhất thời Chu Tự có chút tò mò về nhân vật rất lợi hại kia, không biết hắn có một cuộc đời đặc sắc vượt trội giống như Lý Lạc Thư hay không nữa.

"Hình Ngọ sư huynh, sư phụ tìm ta có chuyện gì vậy?"

Chu Tự hỏi Hình Ngọ trước mặt.

"Bọn ta cũng phải đi cùng sao?"

Thu Thiển nói với vẻ mặt vô cùng thắc mắc.

"Đi chung đi, quen biết một chút vẫn tốt hơn, sau này có gặp phải nguy hiểm cũng dễ cầu cứu, lão nhân gia cũng không tiện khoanh tay đứng nhìn Hình Ngọ vừa cười vừa nói.

"Cũng đúng"

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu đồng tỉnh.

Sau khi dặn Họa Đấu tự đi chơi thì mấy người đi theo Hình Ngọ tới khu biệt thự Thanh Thành.

Lúc này Họa Đấu nằm rạp trên mặt đất, không dám động đậy dù là một động tác nhỏ, sau khi mấy người Hình Ngọ rời khỏi đây thì nó mới dám chạy đi.Trước một căn biệt thự, Hình Ngọ nói với Chu Tự rằng:

"Có lẽ sư phụ sẽ nhận ngươi làm đồ đệ, ngươi thông minh một chút.

Chu Tự nghe thế thì vô cùng vui mừng, quy củ giang hồ bái sư là một chuyện rất nghiêm túc, rất cần có tính nghi thức.

Tất nhiên hắn sẽ dốc hết sức để ứng phó.

Chu Ngưng Nguyệt đứng sau nghe vậy thì vô cùng kinh ngạc, theo lý thì người trong kia là kẻ đối đầu với cha, bái sư có khi nào có chút không tôn trọng cha cho lắm không?

Trong nháy mắt, nàng đã hiểu tại sao cha lại mắng Chu Tự là nghịch tử.

"Thì ra là thế, quả nhiên nhi tử đều là những kẻ phiền phức Chu Ngưng Nguyệt không tự chủ được mà gật đầu nói.

Mấy người đi vào trong sân.

Lý Cảnh Sơn đang đứng ở giữa viện.

Hắn rất bình tĩnh, đứng đó sừng sững như một ngọn núi cao, khí thế mênh mông như đại dương bao la.

Khiến cho người ta nhìn vào không tự chủ được mà kính sợ, mà ngước nhìn.

"Lợi hại thật đấy, không có đặc hiệu mà hơn hẳn đặc hiệu, chẳng trách Chu Tự cứ nằng nặc đòi bái sư" Trong nháy mắt Thu Thiển cũng đã hiểu được lý do.

1073 chữ

Chương 559: Bái Sư

Chu Ngưng Nguyệt cũng cảm thấy sự mênh mông ẩn giấu trong im lặng kia. Nàng nghĩ thầm người có thể đối đầu với cha quả nhiên không phải người bình thường.

"Sư phụ, Chu Tự tới"

Hình Ngọ vội vàng mở miệng.

Chu Tự cũng cúi đầu hành lễ, hắn nhìn chung quanh một chút, không thấy Mãn Giang Hồng sư tỷ thì thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Mình hôn Thu tỷ bị người khác nhìn thấy, đương nhiên là không muốn bị nhắc tới rồi.

Dễ ngượng ngùng lắm.

Lý Cảnh Sơn khẽ gật đầu, hắn không nhìn Chu Tự mà nhìn về phía Thu Thiển.

"Sư phụ ngươi đâu?"

Đột nhiên Lý Cảnh Sơn cất tiếng hỏi.

"Ha?"

Trong lúc nhất thời Thu Thiển có chút kinh ngạc, nhưng nàng vẫn trả lời trong vô thức: "Người đi ra ngoài rồi"

Chu Tự cũng rất kinh ngạc, hắn hỏi:

"Sư phụ biết sư phụ của Thu tỷ ư?"

"Ta chưa nhận ngươi làm đệ tử, đừng gọi ta là sư phụ Lý Cảnh Sơn lườm Chu Tự một cái rồi nói.

"Chào thúc thúc"

Chu Ngưng Nguyệt nhe răng chào hỏi.

Răng cái có cái không, để lộ hết ra ngoài càng khiến nàng trở nên hồn nhiên ngây thơ.

Lý Cảnh Sơn nhìn thoáng qua tiểu nữ hài trước mặt thì có chút kinh ngạc:

"Thiên phú rất cao, năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

"Tám tuổi ạ"

Chu Ngưng Nguyệt cười trả lời.

"Ừ."

Lý Cảnh Sơn khẽ gật đầu rồi nói:

"Giống y như cha ngươi, nói chuyện không đâu.

Chu Ngưng Nguyệt híp mắt cười nói:

"Mẹ cũng hay nói ta giống cha"

Chu Tự đứng bên cạnh có chút bội phục Nguyệt tỷ, chẳng biết sợ là gì.

Nhìn qua thì sư phụ là một người vô cùng nghiêm túc.

"Sư phụ, người quen với sư phụ của Thu tỷ ư?"

Chu Tự lại hỏi.

"Da mặt của ngươi còn dày hơn cha ngươi nữa"

Lý Cảnh Sơn xụ mặt nhìn thoáng qua Chu Tự.

Chu Tự:

"..?"

Mình biết ngượng mà?

"Có quen, đáng tiếc nàng còn nhỏ đã bị lừa, nếu không thì những năm qua đã chẳng cần phải khổ cực như thế"

Lý Cảnh Sơn cũng không tiếp tục vòng vo nữa, hắn bảo Hình Ngọ đưa ghế tới cho mình ngồi xuống.

Lúc này Lý Cảnh Sơn nhìn qua Chu Tự, nói một cách uy nghiêm mà hờ hững:

"Quỳ xuống dập đầu, bái ta làm sư phụ"

Vậy mà lại nhận đệ tử thật à? Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển đều vô cùng giật mình.

Chu Tự cũng không nghĩ gì nhiều, hắn trực tiếp quỳ xuống dập đầu bái sư.

Tương lai hắn sẽ trở thành võ đạo tông sư, vô địch thiên hạ. Cầm kiếm hành tẩu khắp thiên nhai.

"Sư phụ tại thượng, chịu một lạy của đệ tử"

Chu Tự nói rồi liên tục dập đầu chín lần, hắn khá hiểu quy củ trong giang hồ.

Hình Ngọ thấy thế thì cũng nở nụ cười, cuối cùng sư phụ cũng chịu nhận đệ tử.

Mặc dù câu này của sư đệ cũng kỳ quái lắm, nhưng đã bình thường hơn lúc trảm thần nhiều rồi.

"Ta nhận ngươi làm đệ tử nhưng không thể công khai ra ngoài, dù sao ngươi cũng là Thánh Tử Ma Đạo, nếu công khai sẽ ảnh hưởng rất lớn. Ngươi có thể tiếp tục làm bộ như mình là đệ tử Quan Hà Phong, nhưng Quan Hà Phong sẽ không thừa nhận, cũng không phủ nhận. Giả danh bao lâu, giả như thế nào là chuyện của ngươi, còn nếu xảy ra chuyện...ta tin ngươi sẽ không sao. Còn về phương pháp tu luyện...ta sẽ không dạy ngươi, bởi vì ngươi tu luyện Phá Thiên Ma Thể, ta cảm thấy không còn gì thích hợp với ngươi hơn nó. Đương nhiên, nếu ngươi muốn học có thể tìm Hình Ngọ để hắn giúp ngươi tìm công pháp khác, ta cũng không phản đối. Nhưng ta chỉ dạy ngươi phương pháp vận dụng, tất cả lực lượng dung hội quán thông, ngàn vạn trở thành một, đó cũng là Khai Sơn Pháp hoàn chỉnh" Lý Cảnh Sơn nói tình hình đại khái, hắn dừng một chút mới nói tiếp:

"Ngươi thử đánh quyền pháp của mình, để ta xem ngươi đã học những thứ gì"

"Ví dụ như Hàng Long Thập Bát Chưởng, Táp Đạp Như Lưu Tinh,.

Hình Ngọ có lòng tốt nhắc nhở.

Sắc mặt Chu Tự cứng đờ:

"..."

Thu Thiển nhìn chằm chằm Chu Tự như đang nhìn trò hay, trên môi luôn giữ nụ cười nham hiểm.

Chu Ngưng Nguyệt lấy dưa hấu ra rồi chia cho mỗi người một miếng.

Chu Tự thấy đây không phải lúc nói đùa, hắn chỉ có thể cố gắng thể hiện ra võ mèo của mình.

Chu Tự chọn những thứ mình xem như là sở trường.

Là Trường Quyền, uy lực không lớn lắm.

Sau đó hắn đứng trung bình tấn, đánh trừng quyền cuốn theo gió.

Càng đánh càng hăng hái.

Đây là thành quả học tập mấy tháng trời lúc còn trẻ của hắn.

Chu Tự học võ từ nhỏ, nhưng chưa từng thể hiện ra trước mặt người khác, nhưng lần này mệnh lệnh của sư phụ khó mà cãi lời.

Sau một lúc, hắn thở phào một hơi mà kết thúc.

"Cũng ra dáng đấy"

Chu Ngưng Nguyệt có chút bất ngờ.

"Ừ, cũng khá đẹp"

Thu Thiển cũng gật đầu tỏ vẻ không tệ.

Chu Tự được chị ruột và vị hôn thê khen ngợi, có chút âm thầm đắc ý.

Sau đó hắn nhìn về phía Hình Ngọ sư huynh, chờ lời đánh giá.

Hình Ngọ nhận lấy ánh mắt mong chờ của Chu Tự mà có hơi xấu hổ, một lát sau hắn mới cười nói:

"Sư đệ tin tưởng vi huynh không?"

"Đương nhiên là có rồi"

Chu Tự không được rõ cho lắm, nhưng vẫn gật đầu trả lời.

"Vậy thì hôm nào chúng ta học lại từ đầu nhé.

Hình Ngọ cười nói.

Chu Tự:

"..."

Phụt!

Chu Ngưng Nguyệt phun cả dưa hấu ra ngoài.

Thu Thiển che miệng cười không ra hơi.

Chu Tự lườm hai nàng một cái, bây giờ hắn không muốn nói chuyện. "Vậy thì học lại từ đầu đi"

1133 chữ

Chương 560: Quà

Lý Cảnh Sơn nghiêng đầu, tỏ vẻ mình không thể tiếp tục nhìn được nữa, hắn đợi khôi phục lại bình thường mới nói:

"Để ta giới thiệu với ngươi tình hình đại khái của Quan Hà Phong. Tính cả ngươi thì Quan Hà Phong có bốn đệ tử, Hình Ngọ là Đại sư huynh, ngươi cũng biết rồi đó, xếp hạng thứ hai chính là Mãn Giang Hồng. Tam sư tỷ của ngươi thì lấy chồng ở xa, sau này ngươi sẽ có cơ hội gặp mặt. À, ngươi còn có một vị sư nương, đại khái là như thế. Theo lý mà nói thì ngươi còn có một vị tiền bối, nhưng nàng đã bị trục xuất khỏi sư môn, ngươi không cần biết nàng"

Chu Tự gật đầu tỏ vẻ mình đã nhớ rõ.

"Nếu đã bái sư rồi thì vẫn phải có lễ vật"

Lý Cảnh Sơn lùi một bước, hắn dựa vào sau rồi nói:

"Ngươi còn nhớ Thất Thiên không?"

"Thất Thiên?"

Chu Tự suy nghĩ một chút, chợt hắn nhớ ra cái gì đó mà tái mặt nói:

"Thất...Thất Thiên Tháp tháp linh ư?"

"Đúng, nó tên là Thất Thiên"

Lý Cảnh Sơn gật đầu, nói với vẻ mặt không hề có chút thay đổi:

"Năm xưa ta và nó có một ước định, chỉ cần nó có thể dựa vào thực lực của bản thân mà chạy ra ngoài thì ta sẽ không ngăn cản. Đồng thời sẽ không tóm nó lại trong vòng một ngàn năm. Nói cách khác, Thất Thiên Tháp sẽ không có tháp linh ít nhất là một ngàn năm"

Chu Tự quay đầu, không dám nhìn vào mắt sư phụ.

Lý Cảnh Sơn hừ lạnh một tiếng rồi nói tiếp:

"Năng lực của Thất Thiên rất mạnh, nó có thể quản lý toàn bộ Thất Thiên Tháp rất tốt, bao gồm cả Nguyên Tố Chi Thần thua ngươi. Có thể nói nó là bảo vật ngàn năm khó tìm.

Đây là muốn ta bồi thường trước khi tặng quà sao? Chu Tự thầm kêu khổ trong lòng.

Thu Thiển cúi đầu giả vờ như mình không tham gia vào chuyện này.

Lý Cảnh Sơn thấy vậy thì cũng không thèm để ý, hắn nói tiếp:

"Ta nhớ ngươi có tòa thành mà đúng không? Tòa thành kia không đơn giản, cho nên món quà đầu tiên ta tặng ngươi chính là thứ giúp ngươi quản lý được tòa thành này Chu Tự có hơi kinh ngạc, lúc này có một bóng người đáp xuống.

Là Mãn Giang Hồng, nàng đáp xuống, họ khan hai tiếng rồi nói:

"Sư phụ, ta làm xong rồi"

"Được."

Lý Cảnh Sơn từ từ đứng dậy, giờ phút này Huyết Khí Chi Hải đang phun trào.

Chiếu sáng nhật nguyệt, mênh mông bàng bạc, như bầu trời sao vô tận.

Lúc này Lý Cảnh Sơn đưa tay về vào không khí, trong nhất thời vạn vật sao trời đều giống như nằm trong lòng bàn tay của hắn.

Tiếp theo đó có một giọng nói bén nhọn vang lên:

"A, ai thế? Ta cảnh cáo ngươi, ta có người chống lưng, ta là đệ tử của Quan Hà Phong Đạo Tông Thiên Vân đó"

Lý Cảnh Sơn nghe vậy thì gia tăng cường độ.

Tiếng kêu thảm thiết cũng theo đó mà vang lên:

"Đừng mà, đừng mà, cứu mạng"

Cùng lúc đó, Lý Cảnh Sơn phất tay xuống, trong không trung có một vệt sáng chiếu thẳng vào Thanh Thành, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

Lý Cảnh Sơn làm xong những chuyện này mới ngồi xuống ghế, thu hồi khí thế của mình. Hắn nói với Chu Tự:

"Cho ngươi mượn Thất Thiên một ngàn năm"

Chu Tự:

"..."

Sư phụ nhìn thì đứng đắn, nhưng rất biết cách lách luật, Thất Thiên thật đáng thương.

"Món quà thứ hai Lý Cảnh Sơn lấy ra viên đá lớn chừng lòng bàn tay kia rồi nói với Chu Tự:

"Nghe nói ngươi có quyền trượng Hắc Dạ, lấy nó ra"

Thu Thiển lấy quyền trượng Hắc Dạ ra rồi đưa cho Chu Tự.

Chu Tự lại tiện tay đưa lại cho Lý Cảnh Sơn.

Phía trên cùng của quyền trượng Hắc Dạ có một bảo thạch màu đen hình tròn, ở trong còn có chút tinh quang.

Sau khi Lý Cảnh Sơn cầm lấy quyền trượng Hắc Dạ thì đã trực tiếp bóp nát nó, sau đó khảm nạm quyền hành Thâm Uyên vào.

Trong giây lát, lực lượng mà quyền trượng Hắc Dạ phát ra càng thêm cường đại.

"Được rồi"

Lý Cảnh Sơn ném lại quyền trượng cho Thu Thiển rồi ra lệnh đuổi khách:

"Xong xuôi hết rồi, các ngươi về đi"

"Chào thúc thúc"

Chu Ngưng Nguyệt cười vẫy tay.

Lý Cảnh Sơn:

"..."

Sau khi mấy người đi khỏi thì hắn mới thở dài một tiếng, nghĩ thầm có một nữ nhi đúng là không tệ, nhi tử chỉ khiến cha mẹ lo lắng thêm mà thôi.

"Bái sư xong rồi, chúng ta đi ăn chúc mừng một chút đi.

Chu Ngưng Nguyệt chỉ vào một quán ăn khá là cao cấp ở trước mặt rồi nói:

"Chúng ta vào đó ăn đi, mấy ngày tốt như thế này cũng không có nhiều Chu Tự muốn bỏ rơi Nguyệt tỷ ở đây, dù sao nàng cũng không tìm thấy đường về nhà.

"Ăn bên kia đi"

Thu Thiển chỉ vào một quán ăn cũng sang trọng không kém ở đối diện rồi nói:

"Tiệc đứng bò bít tết, nghe Tô Thi nói điểm tâm ngọt trong đó khá ngon"

Chu Tự nghe vậy thì nhớ lại, trước đó không lâu tam lão bản đã ăn thử ở đây rồi, hắn còn than thở rằng lại có người ăn bữa khuya là bò bít tết.

Đến cả tam lão bản cũng chi được, Chu Tự cảm thấy đối với mình cũng không có vấn đề gì lớn.

"Được, vậy thì chúng ta ăn cái này Hắn vội gật đầu.

Chu Ngưng Nguyệt cũng không kén, nàng vui vẻ đồng ý.

Lần đầu tiên ăn ở những nơi như thế này, thật ra Nguyệt tỷ rất phấn khích. Chẳng khác nào một tiểu hài tử tám tuổi thực thụ.

Sau khi thanh toán thì Chu Tự phát hiện đúng là không đắt lắm, một người bảy tám mươi tệ, ba người hơn hai trăm.

Đối với người có sức ăn khá mạnh như Nguyệt tỷ mà nói thì thật ra vẫn có lời.

Nhưng Vẫn lỗ.

suy nghĩ kỹ lại thì hơn hai trăm tệ, bọn họ có thể mua được rất nhiều thứ, nấu một bữa ngon lành ở nhà.

Tiền tiết kiệm chợt giảm hơn hai trăm.

1071 chữ

Chương 561: Thất Thiên

"Nói mới nhớ, hôm nay là thứ bảy, có phải là nhận lương rồi không?"

Trên đường đi về Thu Thiển đột nhiên hỏi.

Chu Tự:

"..."

Tiền tiết kiệm lại giảm năm trăm mốt.

Biên Giới Thành.

Mấy người Đại Địa Thần Khuyển đã trở về, cần phải ở đây liên lạc với Chu Tự.

Bởi vì Thí Thần nên khí tràng của Chu Tự quá mạnh, họ không tìm thấy được.

Nhưng có thể xác định là chuyện ở Thâm Uyên Chi Thành đã kết thúc, họ cũng phải trở về để tiếp tục thăm dò tế đàn xảy ra vấn đề kia, vừa mới quay về đã nghe tiếng la hét vang lên trong không trung.

"A, thả ta ra ngoài, thả ta ra ngoài...Ta vừa ra ngoài chơi, vừa mới nhìn thấy mặt trời, sao các ngươi có thể tàn nhẫn mà nhốt ta vào đây chứ. Mau thả ta ra ngoài, ta muốn ra ngoài. Đây là chỗ quái quỷ gì vậy chứ? Cứu mạng, đại khối đầu mau tới cứu ta, ta muốn trở về Thất Thiên Tháp" Tiếng la hét đột ngột này khiến Đại Địa Thần Khuyển và Hầu Trầm giật mình.

Họ ngẩng đầu lên thì phát hiện có một chùm sáng đang lấp lóe trên không trung, nhưng mặt trăng đỏ chiếu sáng nó, giống như là đang đè ép nó.

Không chỉ như thế, xung quanh còn có mấy đám mây cứ lượn lờ xung quanh nó. Nhìn thì có vẻ bình thường, nhưng dường như có chút quái dị.

Mà đốm sáng kia vẫn đang không ngừng bay toán loạn, nhưng không thể nào rời khỏi Biên Giới Thành.

"Đó là gì vậy?"

Đại Địa Thần Khuyển rất kinh ngạc.

"Ta không biết"

Họ vội mở cửa lớn của Biên Giới Thành ra.

Tín đồ đóng cửa tới rất đúng giờ, nhưng họ đã quen với chuyện này rồi, thậm chí còn cất tiếng chào hỏi.

"Tín đồ tiểu tiên tử, ngươi biết đốm sáng đó là gì không?"

Hầu Trầm hỏi.

Lúc này tín đồ đóng cửa đã lùi về góc tường phía sau cửa, nhưng vẫn truyền ra những câu nói yếu ớt.

"Đột...đột nhiên nó giáng xuống, không biết là gì.

Một người một chó vội thử câu thông, cuối cùng quyết định truyền tin cho Chu Tự.

Lúc sắp về đến nhà thì Chu Tự nhận được một tờ giấy từ dưới mặt đất.

Sau khi hắn đọc xong thì vẻ mặt có chút quái dị.

"Có chuyện gì vậy?"

Thu Thiển xách theo nguyên liệu nấu ăn mới mua từ siêu thị mà hỏi.

Như thế thì ngày mai không cần phải đi ra ngoài mua đồ.

Chu Tự đưa tờ giấy cho Thu Thiển rồi mới giải thích nói:

"Họ nói có một tế đàn đã xuất hiện phản ứng, có lẽ liên quan tới nữ thần Hắc Dạ. Rồi đột nhiên có một đốm sáng biết nói chuyện, đang gào khó la hét nói là nó có người chống lưng, bắt họ đưa nó rời khỏi đó. Trước mắt Đại Địa Thần Khuyển cũng không có cách gì. Có lẽ đó chính là Thất Thiên" "Lại có tế đàn à?"

Chu Ngưng Nguyệt đeo ba lô nhỏ, nàng nói:

"Có phải là mở một cánh cửa thì sẽ có thêm một tế đàn xuất hiện phản ứng không? Chúng ta còn phải xử lý chuyện của tín đồ giúp mấy thần minh kia à? Tới bây giờ chuyện của Hỏa Nguyệt Cốc còn chưa tìm ra cách xử lý."

"Cứ đóng vai là Thái Dương Thần trước đã, sau đó đóng vai Nữ Thần Hắc Dạ. Chỉ là không biết lần này phải làm những gì. Với thực lực của chúng ta hiện tại thì hình như cũng chẳng có cách nào cả"

Thu Thiển xem hết rồi đưa tờ giấy cho Nguyệt tỷ.

"Đến lúc đó lại nghĩ sau, ngày mai ta không đi làm, có thể vào đó tiện thể gặp Thất Thiên, không biết nó có tác dụng gì."

Chu Tự nhún vai nói.

Chuyện tế đàn, bọn họ chỉ có thể cố gắng hết sức, chắc chắn là không làm được gì nhiều.

Về tới nhà, Chu Tự đi rửa tay.

Lúc này điện thoại di động mà hắn đặt trên mặt bàn trong phòng khách vang lên.

"Chu Tự, sư huynh ngươi gọi điện thoại cho ngươi kìa"

Chu Ngưng Nguyệt cất tiếng gọi, cuối cùng còn bổ sung một câu:

"Ta bắt máy giúp ngươi rồi, ngươi tiện tay rửa trái cây đi Chu Tự:

"..."

Nguyệt tỷ biết cách sai bảo thật đấy.

Đợi hắn rửa táo xanh xong đi ra phòng khách thì Nguyệt tỷ đã cúp điện thoại.

Thu tỷ cũng đã dọn dẹp tủ lạnh xong xuôi:

"Nguyệt tỷ không đi rửa tay à?"

Thâm Uyên Chi Thành không hề sạch sẽ, vẫn phải rửa tay thì hơn.

"Ta rửa xong rồi"

Chu Ngưng Nguyệt giơ tay lên để dòng nước chảy qua hai tay, cuối dùng khiến dòng nước biến mất.

"Hình Ngọ sư huynh nói gì thế?"

Chu Tự ngồi xuống ghế sô pha rồi hỏi.

Hắn chỉ có mỗi một vị sư huynh.

Lúc này Thu Thiền ngồi xuống bên cạnh Nguyệt tỷ, cởi tóc ra giúp nàng.

"Hắn nói mặc dù hắn không vào tòa thành phía dưới nhưng tòa thành này không hề đơn giản chút nào. Dặn ngươi tốt nhất là thăm dò thử xem"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Thăm dò? Thăm dò kiểu gì? Cũng không thể đưa người vào đó chứ?"

Chu Tự nói với vẻ mặt nghi ngờ.

"Ngươi cũng không thể trông chờ vào một tiểu hài tử tám tuổi như ta"

Chu Ngưng Nguyệt cầm táo xanh cắn một miếng rồi nói.

Thu Thiển suy nghĩ một chút, vẫn không hiểu phải thăm dò thế nào.

Biên Giới Thành và ngoại thành Thần Vực có sự khác biệt, không thể nào để người khác đi vào Mở cửa đón người vào chắc chắn là không được, rất nhiều người nhìn chằm chằm nơi này, nếu làm thế sẽ mang tới phiền phức cho họ.

Chỉ cần hơi không cẩn thận thì đồ bên trong sẽ hư hao tổn thất.

Cho nên ba người hoàn toàn không hiểu phải thăm dò thế nào, cũng chỉ có thể để sau này tính tiếp.1100 chữ

Chương 562: Mù Quáng

Buổi tối, Thu Thiển tắm rửa xong thì tới tìm Chu Tự sấy tóc.

Trong lúc sấy, Chu Tự giả vờ như vô tình hỏi:

"Thu tỷ, ngươi có thấy Mãn Giang Hồng sư tỷ khiến người khác cảm thấy rất ghét không?"

"Đâu có?"

Thu Thiển quay đầu nhìn về phía Chu Tự, nàng suy nghĩ một chút rồi nói:

"Nhìn như một nữ tử nhu nhược, có lẽ là một sư tỷ rất tốt"

"Nếu không có sư tỷ thì chúng ta ở trong trong Thâm Uyên Chi Thành vẫn đang rất là tốt, đang yên đang lành thì bị cắt ngang, nàng quá đáng sợ"

Chu Tự nói một cách đàng hoàng chín chắn.

"Hum?"

Thu Thiển liếc Chu Tự một cái rồi cười như không cười mà nói:

"Sư tỷ không tới thì ngươi còn định làm gì?"

Chu Tự thấy Thu tỷ nhìn mình như vậy thì vội đổi chủ đề:

"Thu tỷ uống rượu không?"

"Phải xem là uống với ai, với người khác thì ta không uống, uống với ngươi thì được"

Thu Thiển ngồi im để Chu Tự sấy tóc cho mình.

"Vậy chúng ta có rảnh thì cùng uống"

Chu Tự nói một cách chân thành.

Thu Thiển che miệng cười hai tiếng.

Khiến Chu Tự không hiểu tại sao.

Nhưng uống rượu xong xảy ra chút chuyện là bình thường. Có lẽ Thu tỷ cũng thông cảm.

Sáng sớm hôm sau, Chu Tự đang tu luyện Chu Thiên Kinh.

Bây giờ hắn là Đấu Giả thất phẩm, chờ tấn thăng lên Giai Linh lục phẩm là sẽ bắt đầu tu luyện Đại Chu Thiên Kinh.

Cũng không khác biệt quá nhiều.

Chỉ là tốc độ tấn thăng không quá nhanh, dù có mấy người Nguyệt tỷ cho linh đan diệu dược, lại cộng thêm có quyền hành gia trì thì một tuần cũng không thể thắp sáng được một ngôi sao.

Đại khái phải đợi tới lúc ăn tết mới được.

Còn hơn một tháng nữa là tới tết.

Cũng được xem là nhanh, dù sao từ đầu Nguyệt tỷ cũng đã nói vốn năm sau mới có thể tấn thăng Đấu Giả thất phẩm.

Chu Tự đợi Chu Thiên Kinh vận chuyển xong thì nhìn qua Ma Chủng Bây giờ nó có chút tinh thần, vừa mới đi làm lại, khẩu vị cũng khá tốt.

Hơn nữa trên người nó còn có chút hắc bạch quang hoàn thúc giục, tốc độ cũng không chậm.

Ngày nhận lương tuần sau có lẽ sẽ được một hoàn, nhưng sau đó thì không đoán trước được.

Theo xu thế giảm dần này thì có khi năm sau cũng chưa tích lũy đủ chín vòng nữa.

Lúc này hắn nhớ lại những gì mình thu hoạch được, biết được lai lịch của Vĩnh Ám Chi Nhận và lấy được những hạt châu màu đen có thể tăng cao tu vi kia.

Những cái khác...là đặt một dấu chấm tròn cho mấy người Tiểu Tĩnh.

Thôn Lạc Hà không có tội, kẻ có tội chính là chúa tể Thâm Uyên.

Hình phạt của hắn cũng đã giáng xuống, cũng đặt dấu chấm hết cho chuyện này.

Còn về Thái Dương Thần...

Lần này xem như hắn vô tội.

Chỉ là Bất quá lần này có thể thắng được chúa tể Thâm Uyên đúng là may mắn, lần sau khi đối diện với thần minh mình vẫn phải cẩn thận hơn một chút.

Chu Tự đong đếm được mất xong thì từ từ mở mắt ra.

Hắn vừa mở mắt đã nghe thấy giọng nói quen thuộc.

"Chào buổi sáng, bây giờ là bảy giờ ba mươi chín phút, nhiệt độ có hơi thấp, đi ra ngoài nhớ mặc thêm áo"

Chu Tự nghe vậy thì quay đầu nhìn về phía Thu tỷ, hắn phát hiện hôm nay nàng mặc hơi mỏng manh. Váy cúp ngực rộng rãi, có hai sợi dây cột lại thành hình nơ bướm ngay cổ, giống như cả bộ váy đều dựa vào hai sợi dây này cố định. Nhưng vẫn khiến Chu Tự cảm thấy có chút rộng rãi.

Bên ngoài nàng khoác một cái áo mỏng màu hồng phấn.

Nhìn thoáng qua vẫn thấy có chút lạnh.

Lúc này Thu tỷ đang ngồi trên ghế sô pha xem album trong tay, thỉnh thoảng còn nâng cốc lên uống một ngụm nước.

Ánh mắt của Chu Tự vẫn đặt trên nơ bướm kia, hắn luôn cảm giác như cái váy này sắp rớt xuống.

Một sợi tóc dài rơi vào thân váy, giống như đang cố hết sức ngăn cản cái váy rơi xuống vậy.

"Bây giờ cũng đã bảy giờ bốn tám phút rồi, hoàn hồn mà cần lâu thế à?"

Giọng của Thu Thiển lại vang lên thêm lần nữa.

Chu Tự nghe vậy thì lúng túng quay đầu lại nói:

"Thu tỷ thật xinh đẹp"

Mới đi rửa mặt đánh răng.

Đợi Chu Tự rời khỏi thì Thu Thiển mới nắm chặt quần áo, trên mặt nàng xuất hiện chút ửng hồng.

Sau khi ăn sáng xong, Thu Thiển thử hai bộ quần áo, được Chu Tự duyệt qua thì ba người mới xuất phát về phía Biên Giới Thành.

Đi xem tế đàn và Thất Thiên.

"Thu Thiển mặc nhiều đồ đẹp, hay là mặc ít thì đẹp hơn?"

Lúc đi ra khỏi cửa, Chu Ngưng Nguyệt hỏi Chu Tự.

"Chỉ cần là Thu tỷ thì mặc gì cũng đẹp"

Chu Tự trả lời.

"Vật ta mặc chân váy đẹp hay là mặc váy liền áo đẹp hơn?"

Chu Ngưng Nguyệt lại hỏi.

"Cái nào cũng xấu.

Chu Tự trả lời mà mặt không biểu cảm.

"Quả nhiên là thế."

Chu Ngưng Nguyệt lắc đầu rồi thở dài:

"Tình yêu khiến con người mất đi khiếu thẩm mỹ"

Chu Tự:

"..."

Thu Thiển đứng bên cạnh cười trộm.

Thiên Vân sơn mạch.

Tô Trần dẫn Liễu Bắc Uyển đi dạo khắp nơi.

Khi rảnh rỗi, hai vợ chồng họ sẽ đi dạo khắp nơi, thăm thú cảnh đẹp xung quanh để giết thời gian.

Không có con cái bên cạnh, cảm giác có hơi nhàm chán.

Muốn để nữ nhi ở bên cạnh mình thì nữ nhi lại nói phải làm việc, nàng muốn tự lập, muốn trở nên hữu dụng.

Thân là cha mẹ, cũng không nên đánh nát tinh thần cầu tiến tích của của nữ nhi.

Hơn nữa đúng là nữ nhi có chút vô dụng, rèn luyện một chút cũng tốt. Trưởng thành hơn cũng bớt khiến mọi người lo lắng.

1057 chữ

Chương 563: Là Lùi Hay Tiến

"Nghe nữ nhi nói nàng đang học Huyết Khí Chi Pháp, lại còn học được rồi"

Liễu Bắc Uyển cười nói.

"Không phải nàng vẫn luôn biết à?"

Tô Trần bước từng bước dạo chơi trên con đường nhỏ.

Liễu Bắc Uyển cười hai tiếng rồi mở miệng nói với vẻ yêu chiều:

"Nàng nói trước đây biết nhưng không có ai khen, bây giờ học được rất nhanh, đồng nghiệp cũng khen nàng giỏi, vậy nên nàng mới biết"

"Gặp được kẻ địch, bảo nàng sử dụng chưa chắc nàng đã sử dụng được.

Tô Trần nói với vẻ tức giận.

Thiên phú của Tô Thi rất cao, nàng học gì cũng nhanh.

Nhưng lúc quan trọng lại không sử dụng được, có hơi vô dụng.

"Nữ nhi nói nàng góp nhặt được rất nhiều kinh nghiệp, lỡ đâu ngày nào đó thông minh lên thì sao.

Liễu Bắc Uyển nói đỡ cho Tô Thị.

"Ta chỉ thấy nàng xuất kiếm đẹp hơn thôi"

Tô Trần nói.

Liễu Bắc Uyển chu môi trả lời với vẻ không vừa ý:

"Ngươi cũng không phải là vạn năng, ngươi cũng không nhìn thấy Chu Tự đấy thôi, sức mạnh của hắn như mê cung vậy. Lỡ đâu nữ nhi cũng thuộc loại người này thì sao"

Tô Trần buồn cười, hắn trả lời:

"Ngươi tưởng tượng Chu Tự là nữ nhi của mình, xem nó ra sao"

Liễu Bắc Uyển nghe vậy thì tưởng tượng, uy lực ra quyền không đủ, rút đao không đúng chỗ, đối đầu với kẻ địch luôn xảy ra vấn đề.

"Sao rồi?"

Tô Trần nhìn thê tử của mình mà nói.

Liễu Bắc Uyển rơi vào trầm tư, sau đó nàng nhìn cha của nữ nhi mình mà nói:

"Ngươi nói xem, có khi nào thật ra nữ nhi của chúng ta vô cùng cao minh, chỉ là nàng không muốn để người khác chú ý nên mới giả ngu?"

Tô Trần sờ lên trán của Liễu Bắc Uyển, lại nhìn lên trời rồi mới nói:

"Ngươi cũng đâu có sốt, trời cũng chưa tối, sao lại nói mớ rồi?"

Liễu Bắc Uyển không còn gì để phản bác:

"Sao khi xưa ta lại chịu gả cho ngươi chứ?"

"Sao khi xưa ta lại cưới ngươi chứ, tới bây giờ ta còn chưa tìm ra được lý do"

Tô Trần tiếp tục đi về phía trước.

Hắn nhìn sơn lâm phía trước mà có hơi kinh ngạc:

"Có khí tức kiếm đạo, hơn nữa còn rất lợi hại, chúng ta qua xem một chút đi "Kiếm đạo à? Khu vực xưng quanh trừ chúng ta ra thì còn có ai luyện kiếm ở đây chứ?"

Liễu Bắc Uyển tự hỏi, sau đó cũng đi theo Tô Trần.

Bọn hắn đi tới sườn núi nhỏ phía trước, nhìn thì sườn núi này rất bình thường nhưng lại ẩn chứa kiếm ý lạnh thấu xương.

"Kiếm ý này lợi hại thật, vừa quen thuộc lại có chút lạ lẫm"

Liễu Bắc Uyển kinh ngạc thốt lên.

"Là Đạo Tử"

Tô Trần vung tay lên một cái, một đoàn kiếm ý xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, sau đó lại biến mất.

"Đạo Tử? Kiếm ý này cũng không giống là Nguyên Linh tứ phẩm"

Liễu Bắc Uyển nghĩ tới đây thì thốt lên vui mừng:

"Hắn bước ra khỏi trung tam phẩm rồi ư? Vậy nên hắn đang tiến bộ?"

"Cũng chưa hẳn"

Tô Trần nhíu mày nói:

"Kiếm ý không thể đại diện cho mọi thứ, nhưng có thể từ đó mà phán đoán ra rất nhiều đặc điểm. Uy lực của kiếm ý này đúng là đã vượt khỏi trung tam phẩm, nhưng so với trước đây thì thế nào? Kiếm ý trước đây của hắn như mặt trời ban trưa, đứng trên vạn kiếm, có một không hai. Còn kiếm ý bây giờ, đúng là có lợi hại thật, nhưng quá tầm thường. Đây là tiến bộ hay thụt lùi?"

"Vậy nên vẫn là thụt lùi ư?"

Liễu Bắc Uyển cảm thấy có chút thất vọng.

Lúc Đạo Tử ra đời nàng còn qua đó giúp đỡ, hắn là đứa nhỏ lớn lên trong tầm mắt của nàng.

"Cũng chưa chắc Tô Trần lắc đầu nhìn về phía không trung, đại đạo phun trào, không gian xuất hiện gợn sóng.

"Có không gian gợn sóng ư? Đạo Tử có thể vượt qua không gian? Lợi hại đến thế sao?"

Liễu Bắc Uyển nói trong hoảng sợ, nhưng cuối cùng nàng vẫn hơi hoang mang:

"Vậy đến cùng hắn đang tiến bộ hay đang thụt lùi?"

Tô Trần lắc đầu, thở dài mà nói:

"Sợ là Đạo Tử đang đi một con đường mà những người khác chưa từng đi qua, chỉ là từ đầu tới cuối chưa có một ai đi tới cực hạn của kiếm đạo, cũng có thể là vì chưa ai tìm ra được một con đường độc nhất vô nhị. Vậy nên không ai biết được đến cùng Đạo Tử đang tiến bộ hay đang thụt lùi"

"Nhưng xem tình hình trước mắt vẫn không được lạc quan cho lắm. Liễu Bắc Uyển nói.

Tô Trần cười khẽ rồi trả lời:

"Khi còn bé Đạo Tử xuất sắc cỡ nào? Có lẽ bây giờ hắn chỉ tạm thời im lặng mà thôi, một ngày nào đó trong tương lai hắn sẽ trở nên lóa mắt như cũ"

"Vậy phải chờ bao lâu chứ? Hồng Nghê tỷ sắp sầu rụng cả tóc rồi, đi xem mắt chưa lần nào thành công cả"

Liễu Bắc Uyển nói khẽ.

Tô Trần nhún vai, hắn cũng thấy lo cho nhà họ Lý, đừng để nhà họ Chu ôm cháu rồi mà bọn hắn còn đang đi xem mắt.

Đột nhiên hắn ngừng một chút rồi nói:

"Cũng sắp hết năm rồi nhỉ? Nữ nhi sẽ qua nhà họ Chu à?"

"Đúng thế, chúng ta có đi không?"

Liễu Bắc Uyển nói với vẻ hào hứng.

Bọn hắn không ăn tết, nhưng nhà tỷ tỷ nàng tết nào cũng ăn.

Khiến nàng có chút muốn đi xem.

"Đi cũng được"

Tô Trần suy nghĩ một chút rồi đưa ra quyết định:

"Lần đầu tiên biết có một đứa cháu trai, đi xem xem, tiện thể thăm nữ nhi của chúng ta"

1164 chữ

Chương 564: Tìm Quản Lý

Phía dưới Thanh Thành, Biên Giới Thành.

"Ta là nhân vật quan trọng của Đạo Tông Thiên Vân, bây giờ bọn hắn đang chờ ta trở về đấy. Chỉ cần các ngươi thả ta ra, sau chuyện này ta sẽ hậu tạ Họ vừa tới Biên Giới Thành thì Chu Tự đã nghe thấy một giọng nói non nót, như là của thiếu nữ.

"Thất Thiên này còn biết lừa người nữa à?"

Chu Ngưng Nguyệt tò mò hỏi.

"Có lẽ, trong Thất Thiên Tháp nó cũng biết cách lợi dụng tất cả mọi người để mình chạy, nhìn kiểu gì cũng không thấy nó giống loại người lương thiện"

Thu Thiển dựa vào chuyện trong Thất Thiên Tháp mà suy đoán.

"Hình Ngọ sư huynh nói Thất Thiên rất cứng đầu, muốn để nó cam tâm tình nguyện giúp đỡ thì không dễ đâu"

Chu Tự nói với vẻ bất đắc dĩ.

Hắn vẫn chưa xác định được tác dụng của Thất Thiên là gì, nhưng sư phụ và sư huynh đã nói có tác dụng thì chắc chắn là có tác dụng.

Bọn hắn nhìn thấy một chùm sáng, trong đó còn đó một bóng người, trên lưng có cánh, như một tiểu tinh linh.

"A? Là các ngươi à?"

Thất Thiên cũng nhìn thấy Chu Tự và Thu Thiển, nó nói với vẻ kích động:

"Người một nhà, người một nhà, các ngươi mau gọi đại khối đầu tới đây cứu ta đi"

Thất Thiên bay đến trước mặt Chu Tự và Thu Thiển mà nói nhỏ. Như là sợ bị người khác phát hiện.

Chu Tự:

"..."

Hình như đại khối đầu mà ngươi nói chính là người nhốt ngươi vào đây đấy.

Thu Thiển thì cười nói:

"Được thôi, nhưng ngươi phải hứa với ta một chuyện Thất Thiên nói với vẻ mặt thắc mắc:

"Chuyện gì?"

"Ngươi phải ở đây một ngàn năm, giúp bọn ta quản lý tòa thành này cho tốt. Một ngàn năm sau ta sẽ gọi người tới cứu ngươi"

Thu Thiển cười nói.

Thất Thiên nhìn chằm chằm nụ cười của Thu Thiển một lúc, nó đã hiểu ra mọi chuyện rồi. Đám người này chính là kẻ chộp mình tới đây, suy nghĩ một lúc nó đâm lao phải theo lao:

"Một trăm năm, tối đa một trăm năm thôi"

"Tám trăm năm"

Thu Thiển mặc cả.

"Hai trăm năm, không thể nào tám trăm năm được.

Thất Thiên lại trả giá.

"Bảy trăm năm "Ba trăm năm"

"Sáu trăm năm" "Bốn trăm năm "Năm trăm năm"

Thu Thiển nhìn thoáng qua Thất Thiên rồi nói:

"Năm trăm năm là giá chót rồi, ngươi không được mặc cả nữa, nếu không thì ta không giúp ngươi đâu"

"Được."

Thất Thiên gật đầu đồng ý, nó nói:

"Năm trăm năm thôi đó, ta giúp ngươi quản lý tòa thành này, hết năm trăm năm ngươi phải cứu ta ra ngoài"

"Đồng ý.

Thu Thiển bắt tay với Thất Thiên.

Chu Tự có hơi kinh ngạc, hắn luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

Thất Thiên cam tâm tình nguyện quản lý tòa thành giúp bọn hắn ư?

"Vậy các ngươi nói cho ta biết tòa thành này là gì, ai là người nắm quyền?"

Thất Thiên nhìn thoáng qua họ rồi hỏi.

"Biên Giới Thành của nhà bọn ta Chu Ngưng Nguyệt xua tay nói:

"Bối phận của ta là cao nhất ở đây, vốn phải nghe lời ta. Nhưng ta còn nhỏ nên cứ nghe lời đệ đệ ta đi"

Nàng nói rồi đẩy Chu Tự lên trước một bước.

Thất Thiên nhìn về phía Thu Thiển như đang hỏi thăm.

"Nghe lời hắn đi, đến chuyện ta mặc đồ gì cũng phải được hắn cho phép mà. Nhưng ngươi cứ yên tâm, hắn cũng đồng ý chuyện cứu ngươi ra.

Thu Thiển nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của Thất Thiên thì giải thích.

"Ừ, năm trăm năm sau ta cứu ngươi ra ngoài, không được thì tới Quan Hà Phong tìm viện binh"

Chu Tự gật đầu.

Một ngàn năm rất lâu, năm trăm năm cũng rất lâu, cho nên đợi năm trăm năm sau rồi tính tiếp.

Ai biết được trong năm trăm năm này sẽ xảy ra những gì chứ?

Đến bây giờ Chu Tự vẫn cảm thấy mình sẽ không thọ hơn trăm tuổi.

Nhưng khi cảm nhận được sinh cơ mênh mông của mình thì hắn lại cảm thấy mình sống một ngàn năm không hề khó.

Rất mâu thuẫn.

"Vậy ta phải làm những gì?"

Thất Thiên đáp xuống đầu Đại Địa Thần Khuyển rồi nói.

Chu Tự suy nghĩ một lát rồi hỏi ngược lại:

"Ngươi có thể làm những gì?"

"Ta có thể giúp đỡ dẫn đạo lực lượng của tòa thành này, nhưng cần một khoảng thời gian Thất Thiên trả lời.

"Lực lượng của tòa thành này ư?"

Thu Thiển thắc mắc.

Ngoại trừ mấy cánh cửa phía dưới ra thì tòa thành này vẫn còn năng lực khác à?

Hầu Trầm và Đại Địa Thần Khuyển cũng rất hoang mang, bọn hắn không phát hiện ra lực lượng đặc biệt gì cả.

"Đừng nói là các ngươi không biết nhé?"

Thất Thiên nói với vẻ khinh bỉ.

"Các ngươi không chú ý tới mặt trăng đỏ trên đầu ư? Trong đó ẩn chứa một lực lượng không gì sánh nổi"

Mấy người nghe vậy thì ngẩng đầu lên nhìn mặt trăng đỏ, nó vẫn nằm im ở đó.

Dù khiến người khác cảm thấy quái dị nhưng tòa thành này vốn không bình thường. Còn chuyện có ẩn chứa lực lượng nào đó không gì sánh được hay không thì chẳng ai biết.

Chu Tự và Thu Thiển quay đầu nhìn về phía Nguyệt tỷ, giống như đang dùng ánh mắt hỏi thăm Nguyệt tỷ có biết không.

Bởi nếu như Chu Ngưng Nguyệt không biết thì sao bọn hắn biết được.

Chu Tự là một người mới, hắn chỉ có thể trông cậy vào Nguyệt tỷ và Thu tỷ.

Là một người mới, không biết những chuyện này cũng là hợp tình hợp lý.

"Ngươi nhìn ta làm gì? Ta mới tám tuổi đó. Nhìn Thu Thiển đi, nàng lớn tuổi nhất.

Chu Ngưng Nguyệt cắn một miếng táo xanh rồi nói.

"Tu vi của ta yếu nhất.

Thu Thiển nói với Chu Tự.

Chu Tự ngậm miệng, hắn phát hiện tu vi của bản thân là cao nhất ở đây.

Nghĩ đến đây thì đột nhiên hắn phát hiện Ma Chủng đúng là rất vất vả.

Ma Chủng ở nhà khác phải ăn mấy chục năm mới lớn được như nó. Còn Ma Chủng của mình chỉ dùng mấy tháng đã lớn bằng Ma Chủng khác ăn cả mấy chục năm rồi.

Nó yêu cầu nghỉ ngơi cũng có lý, chờ hạng mục này kết thúc thì hắn sẽ để nó nghỉ ngơi mấy tháng.

1071 chữ

Chương 565: Ra Chào Thì Tốt

Chu Tự gạt đi những suy nghĩ đó rồi nhìn về phía Thất Thiên mà nói:

"Trong mặt trăng đỏ có lực lượng gì? Có thể khiến tòa thành này xảy ra thay đổi gì không?"

"Vẫn chưa biết được, ta phải đi sắp xếp một chút. Nhưng ngươi phải cho ta một thân phận có thể điều động những lực lượng này. Bây giờ những lực lượng đó đang xa lánh ta, ta sợ bọn chúng đánh ta Thất Thiên nói với vẻ sợ hãi.

Nơi này nguy hiểm hơn Thất Thiên Tháp rất nhiều, vẫn nên trở về thì tốt hơn.

"Thân phận ư?"

Chu Tự nói với gương mặt hoang mang.

Lúc này Nguyệt tỷ bảo Chu Tự lấy Biên Giới Thạch ra.

Chờ Biên Giới Thạch đưa ra ngoài, Chu Ngưng Nguyệt ngưng tụ một đạo trận văn từ trong đó rồi đánh vào người Thất Thiên, nàng cất tiếng hỏi nó:

"Được không?"

Thất Thiên nhắm mắt cảm nhận một phen rồi khẽ gật đầu:

"Có hơi khó, nhưng vẫn ổn"

Nó nói xong rồi bay thẳng lên trời:

"Cứ chờ tin tốt từ ta đi, ta đi sắp xếp chỉnh lý bọn chúng một chút, sau đó là có thể biết được tác dụng rồi. Các ngươi phải nhớ là năm trăm năm sau thả ta ra ngoài đó"

"Được rồi, cố lên"

Chu Ngưng Nguyệt cổ vũ cho nó.

Còn về chuyện năm trăm năm sau, đến lúc đó rồi tính tiếp.

Thật ra cũng không phải là không thể thả.

"Các ngươi nói xem tòa thành này sẽ có tác dụng gì? Có khi nào liên quan tới thăm dò mà Hình Ngọ sư huynhnói không?"

Chu Tự tò mò cất tiếng hỏi.

Thu Thiển lắc đầu, nàng không thể trả lời câu hỏi này.

Chu Ngưng Nguyệt ăn trái cây, nàng không hề có chút ý muốn trả lời.

Mà Hầu Trầm và Đại Địa Thần Khuyển thì không thể nào biết được đáp án.

"Ta và Thu Thiển đi xem tế đàn, ngươi muốn đi không?"

Một lát sau, Chu Ngưng Nguyệt ngẩng đầu nhìn về phía Chu Tự mà hỏi.

Chu Tự khẽ lắc đầu:

"Ta đi tìm Thần Thái Dương, có một số việc cần phải hỏi hắn.

Hai người Thu Thiển đi tới tế đàn dưới mặt đất, các nàng định tới xem tế đàn của Thần Thái Dương trước rồi mới đi xem tế đàn của nữ thần Hắc Dạ.

Những thần dụ mà Thu Thiển học được cần thử một chút mới biết có thể giao lưu với phía bên kia hay không. Trên đường đi, đám Hầu Trầm nói vấn đề của tế đàn Hắc Dạ xong thì theo chân Chu Tự tới Thần Khải Chi Môn.

Tế đàn Hắc Dạ sẽ có rất nhiều khí tức hắc ám xuất hiện, những khí tức này như là khí gây mê khiến người ta đánh mất bản thân.

Nếu cứ để nó tự do như vậy thì sẽ rất nguy hiểm cho cả tòa thành.

Ban đầu Hầu Trầm định đi cùng xem sao, vì hắn biết chút ít về sương mù này, thật ra trong lòng cũng đã có suy đoán. Nhưng hắn không dám nói rõ, nên đành thôi.

Một lát sau, Chu Tự đi tới trước bảy cánh cửa.

Lúc này, cửa Chích Nhiệt đã mở ra hoàn toàn, cửa Hắc Dạ mở ra một nữa, cửa Thanh Triệt vẫn còn đang dung hợp, chỉ còn lại khoảng một phần năm.

Chu Tự nhìn thấy tốc độ như rùa bò này thì vô cùng kinh ngạc.

"Sao lại chậm như thế?"

Mấy người Đại Địa Thần Khuyển không thể trả lời.

Chu Tự nghi ngờ, hắn đi vào cửa Chích Nhiệt.

Liệt hỏa hừng hực mở đường cho hắn, đi thẳng vào Thần Thái Dương Điện.

Lúc này Thần Thái Dương đang dùng tay chống cằm, hắn dựa người vào tay vịn của ghế mà nhắm mắt nghỉ ngơi. Đương nhiên sự xuất hiện của Chu Tự đã quấy rầy hắn, chỉ một chốc lát thôi hắn đã từ từ mở mắt ra. Thần Thái Dương nhìn người trẻ tuổi phía dưới mà nói với giọng điệu uy nghiêm.

"Lại gặp ngươi rồi, nhân loại"

Chu Tự lườm Thần Thái Dương một chút rồi nói với vẻ bất đắc dĩ:

"Thần minh các ngươi đều cao cao tại thượng như thế à?"

"Nếu không thì sao chứ? Cũng đâu thể thân thiện với nhân loại được? Như thế thì đâu còn là thần nữa. Một thần minh như vậy sẽ không được người khác xem trọng, ngươi không thể phủ nhận rằng con người có một tính xấu là càng không có được thì bọn hắn càng theo đuổi. Thứ dễ với tới thì chưa từng trân trọng, thậm chí còn cho rằng đó là lẽ đương nhiên "Cũng đúng"

Chu Tự gật đầu đồng tình rồi nói khẽ:

"Nếu một ngày nào đó ngươi đi ra ngoài chào đón ta một chút thì ta chắc chắn sẽ nghiêm túc mà cảm ơn ngươi."

"Haha."

Thần Thái Dương cười thành tiếng:

"Ngươi yên tâm đi, không có chuyện đó đâu, ngươi cũng đừng mong chờ làm gì"

Thần Thái Dương ngừng một chút rồi hỏi:

"Hôm nay ngươi tới đây là muốn hỏi gì?"

"Ta gặp được chúa tể Thâm Uyên rồi"

Chu Tự nhìn thẳng vào Thần Thái Dương mà nói.

Thần Thái Dương nghe vậy thì ngồi thẳng lại, chăm chú hỏi:

"Hắn nói những gì?"

"Hắn chết, bị ta dùng một đao chém chết.

Chu Tự nói một cách thản nhiên.

Thần Thái Dương co rụt con ngươi lại, mồ hôi lạnh bắt đầu ứa ra, một câu nói của chúa tể Thâm Uyên có thể sẽ hại chết hắn.

Thần Thái Dương giữ vững tỉnh táo rồi cất tiếng hỏi:

"Ngươi hỏi hắn chuyện thôn Lạc Hà rồi à?"

"Ta hỏi rồi"

Chu Tự gật đầu đáp lại.

"Hắn trả lời thế nào?"

Đột nhiên Thần Thái Dương cảm giác nhịp đập trái tim thần thánh của mình đang tăng cao.

Chu Tự nhìn chằm chằm Thần Thái Dương một lát mới nói:

"Hắn nói đúng là ngươi chỉ đang ngăn cản hắn.

Thần Thái Dương nghe được câu này thì ngồi tựa hẳn về phía sau, cả người rũ rượi như vừa trở về từ cõi chết.

1114 chữ

Chương 566: Mượn

Bây giờ trong lòng hắn không khỏi âm thầm cảm ơn chúa tể Thâm Uyên, cảm ơn hắn đã dùng cái chết để rửa sạch thanh danh cho mình.

Đương nhiên là Thần Thái Dương càng cảm thấy may mắn hơn vì mình đã không nhúng tay vào chuyện này.

Nếu không hắn sẽ trở thành chúa tể Thâm Uyên tiếp theo.

Từ trước tới nay hắn chưa từng muốn làm một thần minh tốt như lúc này.

"Ta nhớ được ngươi có chút cảm giác với những cánh cửa khác đúng chứ? Vậy ngươi có biết cửa Thanh Triệt là thế nào không?"

Chu Tự hỏi.

"Nữ thần Băng Tuyết?"

Thần Thái Dương nói với vẻ thờ ơ:

"Có lẽ nàng đang ngủ đông"

Chu Tự:

"..."

Quả nhiên không thể phản bác được.

"Ta không nói đùa đâu"

Thần Thái Dương nói một cách chân thành.

"Nữ thần Băng Tuyết cũng đã vẫn lạc rồi, quyền hành của nàng sẽ dễ ngủ đông hơn. Muốn thức tỉnh từ trong tử vong trống vắng cũng không phải là một chuyện dễ dàng. Nữ thần Hắc Dạ cũng như thế, nhưng chắc chắn là nàng đã để lại rất nhiều hậu chiêu cho mình, nên quyền hành thần lực cộng minh nhanh hơn"

"Thì ra là thế"

Chu Tự gật đầu.

Khi hắn định hỏi thăm về Biên Giới Thành thì đột nhiên dừng lại, hắn lo rằng mình chơi không lại những thần minh này, nên suy nghĩ một chút rồi mới nói nhỏ:

"Ngươi biết mặt trăng đỏ không?"

"Mặt trăng đỏ?"

Thần Thái Dương nhíu mày, hắn gật đầu, rồi lại lắc đầu:

"Ta có nghe nói qua, nhưng không biết cụ thể, có lẽ do mất trí nhớ. Nhưng trong cảm nhận của ta thì mặt trăng đỏ rất nguy hiểm Chu Tự không đạt được đáp án mình muốn thì đã định rời đi, nhưng trước khi đi đã có lòng tốt mà cất tiếng hỏi:

"Ngươi thật sự không luyện đao với ta sao? Sau này nếu chúng ta có lỡ đối đầu với nhau thì ngươi cũng hiểu ta hon."

"Ha ha, tâm tư của nhân loại như ngươi vừa đơn thuần vừa xấu xa. Ngươi yên tâm đi, ta sẽ không đối đầu với ngươi đâu.

Thần Thái Dương nói một cách thoải mái.

Chu Tự:

"..."

Cuối cùng hắn quay người rời đi.

Đợi Chu Tự rời khỏi đây thì nụ cười trên môi Thần Thái Dương mới từ từ biến mất, hắn tự lẩm bẩm: "Mặt trăng đỏ? Xuất hiện cánh cửa thứ bảy có liên quan tới nữ thần Trí Tuệ ư? Không phải nàng đã biến mất hoàn toàn rồi sao? Hay nàng sắp trở lại đại địa? Hoặc là nữ thần Hắc Dạ đứng đằng sau giở trò quỷ?" Thần Thái Dương vốn đang rất nghiêm túc, lại đột nhiên cười phì, hắn tự giễu:

"Quyền hành Toàn Tri thì cao minh thật đây, nhưng thì sao chứ?

Thời đại đã thay đổi rồi, Toàn Trị có mạnh hơn nữa cũng không thể khống chế sự sống chết của người khác. Lần này khí vận thuộc về ta, chỉ cần đánh cược tất cả vào người nhân loại kia, ta không tin mình sẽ thua ...

Chu Tự ra khỏi cửa Chích Nhiệt thì nhìn về phía cửa Hắc Dạ.

Hắn do dự một chút, cuối cùng vẫn không đi vào.

Hắn luôn cảm thấy vị bên trong đó sẽ rất khó đối phó, chờ sau này có chút can đảm lại vào sau vẫn hơn.

Ít nhất phải tìm được quyền hành Toàn Tri trước, như thế mới không quá bị động trong chuyện này.

Về phần cửa Thanh Triệt...để xem lúc nào nó mở ra.

Những cửa còn lại... Nguyệt tỷ đã có tin tức của Đất dày đặc rồi, những cái còn lại vẫn chưa thấy tăm hơi.

Cũng tốt, chậm một chút cho hắn có thời gian học tập, cửa mở càng nhiều thì sẽ có càng nhiều chuyện, thực lực sắp không đủ dùng rồi.

Chu Tự thầm nghĩ trong lòng.

Chúa tể Thâm Uyên quá mạnh, nếu thêm một vị thần minh nữa thì chắc chắn hắn sẽ không thể nào đối phó được.

Dù sao không phải mỗi một vị thần đều từng bị Vĩnh Ám Chi Nhận chém.

Chờ đám Đại Địa Thần Khuyển chạy tới thì Chu Tự có lòng tốt hỏi thăm:

"Các ngươi đã học được Huyết Khí Chi pháp và Uẩn Dưỡng Chi Pháp chưa?"

"Vẫn chưa.

Hầu Trầm vội nói:

"Vì Thất Thiên xuất hiện, bọn ta vừa tò mò lại không dám xem thường nên không dành thời gian tu luyện"

"Tối nay ta sẽ tu luyện, ta sẽ trở nên mạnh hơn, chia sẻ gánh nặng với gia"

Sáu con mắt của Đại Địa Thần Khuyển hơi cụp xuống rồi nói.

"Gia, có phải ngươi còn có một con chó tứ chi có hỏa diễm đúng không?"

"Ngươi nói Họa Đấu à? Ta mượn đấy, không biết bị Nguyệt tỷ ném đi đâu rồi"

Chu Tự thuận miệng nói.

Đại Địa Thần Khuyển nghe vậy thì vô cùng kích động.

"Gia, chờ ta lớn thêm một chút nữa thì sẽ vô cùng cường đại. Tới lúc ta trưởng thành sẽ là lúc gia quét sạch tất cả chướng ngại.

Chu Tự gật đầu, hắn hiểu sự lợi hại của Đại Địa Thần Khuyển.

Rất nhiều ngọn núi và khu rừng bị hắn đánh vỡ đều do Đại Địa Thần Khuyển khôi phục lại bình thường.

Nếu để hắn làm thì mười ngày mười đêm cũng chưa chắc khôi phục được.

Nuôi một con chó đúng là cũng không tệ lắm.

Hầu Trầm vội nói theo:

"Huyết Khí Chi Pháp mà đạo hữu cho bọn ta vừa nhìn đã thấy vô cùng cao minh. Hầu mỗ cũng ngưỡng mộ trong lòng từ rất lâu, sốt ruột lại không có thời gian tu luyện. May mà tối nay là có thể bắt đầu"

Chu Tự và họ trò chuyện thêm vài câu rồi lấy quyền trượng Hắc Dạ ra để Đại Địa Thần Khuyển và Hầu Trầm xem lại một chút.

Bây giờ, lực lượng ẩn chứa trong nó đã mênh mông như biển cả.

Chỉ cần sử dụng đúng cách thì có thể đánh tan mọi kẻ địch.

Lần trước đối mặt với thú triều đã khiến tất cả mọi người cảm thấy bất lực, bây giờ đã khác, ít nhiều gì hắn cũng sẽ đánh tan được thú triều. Đương nhiên là từ lúc Chu Tự bái sư đã có lòng tin quét ngang được thú triều.

1079 chữ

Chương 567: Không Phù Hợp

Trong lúc rảnh rỗi, Chu Tự để Đại Địa Thần Khuyển và Hầu Trầm cầm quyền trượng luyện đao với hắn.

Hắn phát hiện Thí Thần Nhất Đao Trảm do lão cha dạy dùng để trảm quyền hành rất thuận tay.

Hầu Trầm nghe nói mình phải luyện đao với Chu Tự thì phản ứng đầu tiên chính là mình đã đắc tội Thánh Tử Ma Đạo rồi, Thánh Tử đang muốn chèn ép hắn.

Quả nhiên, theo từng đường đao mà Chu Tự chém xuống, hắn đều cảm giác được quyền hành có dấu hiệu vỡ vụn.

Rõ ràng chỉ là những đạo bình thường, nhưng có thể khiến người ta e ngại.

Chu Tự cũng không suy nghĩ nhiều, hắn cảm thấy luyện đạo như thế này vô cùng thoải mái. Ngay từ đầu, đao của hắn trảm không được chính xác cho lắm, nhưng càng chém thì độ chính xác càng được nâng cao.

Lão cha đã viết trong bí tịch rằng có rất nhiều thứ không thể nào thành công trong chớp mắt, nhất định phải rèn luyện nhiều lần. Nếu không thì không thể nào hiểu được sức nặng của thanh đao.

Chu Tự học võ nhiều năm, hắn cũng hiểu được sự quan trọng của việc đi vững từng bước, chỉ có công sức của bản thân mới không phủ nhận chính hắn.

Từng giờ trôi qua, đao của hắn càng chém càng nhanh, càng chém càng thuận tay.

Cho tới tận giữa trưa, Chu Tự mới hài lòng mà cất đao đi.

Luyện một buổi sáng là đủ rồi, thứ cần thiết là kiên trì và bền bỉ.

Chỉ là đi là không thể luyện tiếp, chỉ có thể tan làm rồi dùng Biên Giới Thạch đi Biên Giới Thành luyện tập một lúc.

Đại Địa Thần Khuyển và Hầu Trầm ngồi liệt trên mặt đất, sáng nay đối với bọn hắn đúng thật là dày vò.

Không chỉ là bọn hắn, cho dù là hai thanh quyền trượng cũng đã mờ đi nhiều, chỉ có thể từ từ khôi phục.

"Gia, tộc nhân của ta lại gặp phải một số chuyện, có lẽ mấy ngày nữa mới đến được"

Đại Địa Thần Khuyển đặt quyền trượng ra sau cửa rồi giải thích nói.

Thật ra cũng không phải gặp chuyện, mà là gia biểu hiện quá đáng sợ, khiến bọn hắn thấy lễ vật trước đây chuẩn bị không đủ thành ý, cứ nằng nặc đòi chuẩn bị lại.

Trong tộc bọn hắn chuẩn bị lễ vật không đuổi kịp tốc độ mạnh lên của gia.

Lần này những lão gia hỏa kia nói là sẽ lấy thứ quý giá ra, để tránh khỏi việc phải chuẩn bị lại.

"Không sao, ta cũng không sốt ruột"

Chu Tự thuận miệng nói.

Nghĩ thầm một tháng nữa bọn nó tới cũng được, xem như là tới chúc tết.

Lúc này Thu Thiển và Chu Ngưng Nguyệt, sắc mặt hai nàng rất khó coi.

"Vấn đề rất nghiêm trọng à?" Chu Tự cất đao đi rồi hỏi.

"Nghiêm trọng lắm, thần dụ của Thu Thiển không thể nào đúng với của Thần Thái Dương, là chỉ hướng không đủ chính xác, dường như là không phải một hệ thống tín ngưỡng. Cho dù mật khẩu có chính xác cũng không thể mở sai khóa. Cần bọn hắn sửa chữa lời cầu nguyện, như thế mới có thể khiến quyền trượng hoàn toàn chỉ về phía Thu Thiển"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Chu Tự nghe nửa hiểu nữa không.

Thu Thiển thấy vậy thì giải thích lại lần nữa.

"Chính là quyền trượng của Thần Thái Dương không đủ để thay thế Thần Thái Dương giao tiếp với bọn hắn. Bây giờ cần thay thế ta vào thì mới có thể bù đắp"

Chu Tự vẫn không hiểu.

"Chính là mật khẩu chính xác là 12345, nhưng bây giờ mật mã mà ổ khóa cần là 123ab, ngươi hiểu chưa?"

Chu Ngưng Nguyệt nói với vẻ bất đắc dĩ.

"Hiểu rồi"

Chu Tự gật đầu rồi nói:

"Vậy tới ngoại thành Thần Vực tìm một người Hỏa Nguyệt Cốc để hắn đọc mật mã chính xác là được rồi, không phải sao?"

"Không được.

Chu Ngưng Nguyệt lắc đầu rồi nói tiếp:

"Vì dù có thể thành lập thông tin thì chúng ta cũng không thể nào giải quyết vấn đề của bọn hắn, đầu tiên phải nghĩ cách giải quyết đã. Tế đàn Hắc Dạ cũng gặp vấn đề tương tự, chỉ là dường như quyền hành cũng không khớp, tình hình nghiêm trọng hơn nhiều, ngay cả đóng cũng đóng không được."

Chu Tự:

"..."

Vấn đề của tòa thành này đúng là nhiều thật, vậy có cách nào để giải quyết chuyện của Hỏa Nguyệt Cốc đây?

Chờ nữ thần Băng Tuyết thức tỉnh à?

Cũng không thể tin thần minh được.

Trước khi đi, Chu Ngưng Nguyệt xử lý đơn giản việc Tế đàn Hắc Dạ, dù vẫn còn khuếch tán, nhưng cũng có thể làm dịu một lát.

Sau đó thì giao cho Thất Thiên khai thông.

Hẳn là nó có thể làm được.

Đưa mấy người Chu Tự rời đi, sắc mặt Hầu Trầm sa sầm nhìn về phía vị trí Tế đàn Hắc Dạ.

Hắn vừa mới theo tới, đúng là khí tức quen thuộc. “Hẳn họ đã rất hào hứng, nhưng nhất định là sai rồi, mà cũng không có ai đáp lại"

Hầu Trầm thầm thở dài trong lòng, tạm thời cũng không có cách nào truyền tin cho họ.

Dù có thể cũng không thể đi làm được, sẽ làm mất hi vọng của họ, điều này còn tàn nhẫn hơn giết họ.

Thở dài một tiếng, hắn nhìn xung quanh, trông coi tòa thành này là nghĩa vụ của họ.

Đại Địa Thần Khuyển lên tiếng chào rồi đi ra ngoài, nó được Đại Địa che chở, bên ngoài là sân nhà của nó.

Tốc độ vừa nhanh vừa cẩn thận.

Hầu Trầm thân là tu chân giả bình thường, cần dò xét những nơi quan trọng trong thành. Tỷ như vị trí tế tự, hay thông đạo dưới lòng đất, bao gồm nơi cất giữ bảo vật và khu vực tế đàn.

Xác định không có vấn đề, hắn đi gặp Đại Địa Thần Khuyển, sau đó hai người trao đổi, bắt đầu đại khái kiểm tra khu vực của đối phương.

1076 chữ

Chương 568: Chúng Ta Thuộc Phe Phản Diện, Sao Phải Sợ?

Cuối cùng họ ngồi trên quảng trường tế tự.

Trước đó nơi này còn bị Thánh Tử Ma Đạo đánh đến không còn hình dáng, nhưng là cửa ra vào duy nhất, Đại Địa Thần Khuyển sửa một lần là thành hình.

Mới hơn, cũng rộng lớn hơn trước kia.

“Ta muốn bắt đầu tu luyện phương pháp huyết khí mà gia giao cho ta, ngươi muốn tu luyện luôn không?"

Cả ba đầu của Đại Địa Thần Khuyển nhìn về phía Hầu Trầm.

“Ừm, ta cũng định bây giờ tu luyện xem, có lẽ sẽ có thu hoạch cực lớn"

Hầu Trầm gật đầu đáp.

Trên thực tế hắn cũng không ôm bất cứ hi vọng nào, chỉ ứng phó một chút.

Chí ít sẽ không làm Thánh Tử Ma Đạo cảm thấy mình không thèm xem quà tặng của đối phương, vậy sẽ mang đến tai ương cực lớn.

Đại Địa Thần Khuyển dùng một cái đầu nhắm mắt tu luyện, một cái đầu cảnh giác bốn phía, còn một cái đầu co lên nghỉ ngơi, chờ sau nửa đêm tiếp tục gác đêm.

Thấy vậy, Hầu Trầm cũng nhắm mắt dưỡng thần theo, nói đến cũng kỳ quái.

Đại Địa Thần Khuyển là sủng vật của Thánh Tử Ma Đạo, khi ở cùng đối phương, hắn lại có một loại cảm giác an tâm.

Nhớ ngày đó hắn mang theo một lão bất tử ra ngoài, báo hại hắn lưu lạc tới đây.

Đương nhiên, loại an tâm này bắt nguồn từ việc tất cả mọi người đều ở dưới một bóng ma đáng sợ đang tồn tại.

Thánh Tử Ma Đạo ma uy huy hoàng, cái thế vô song.

Họ chẳng qua đều là một chúng sinh, cho nên giữa bọn hắn không có quá nhiều thứ phức tạp.

Sau khi áp chế những suy nghĩ lung tung rối loạn kia, Hầu Trầm bắt đầu vận chuyển huyết khí chi pháp, sau đó lại phối hợp thêm uẩn dưỡng chi pháp, coi như một chu thiên.

Cứ tuỳ ý tu luyện trước một lần, bảo đảm tự mình tu luyện qua.

Sau đó lại tiếp tục khôi phục tu vi, cuối năm hắn cần thăng lên một cấp, như vậy mới có thể làm nhiều chuyện hơn, cũng có thể ở đây lâu hơn.

Giai Linh lục phẩm đã không còn đủ nữa.

Khí huyết chi pháp sẽ khiến huyết khí trong thân thể sôi trào, để thân thể rơi vào trạng thái thiêu đốt.

Huyết khí sôi trào như đang bốc hơi, để hắn có lực lượng cường đại bộc phát, chỉ khi nào bộc phát sẽ rơi vào trạng thái hư nhược.

Cho nên chỉ có thể sôi trào, không thể triệt để bộc phát.

Khi sôi trào đến giai đoạn nhất định, Hầu Trầm chuyển sang tu uẩn dưỡng chi pháp.

Lúc này tất cả huyết khí như được trấn an, mà những huyết khí sôi trào bốc hơi kia lại đang hội tụ, ý đồ ngưng tụ ra huyết khí mới.

Cùng lúc đó, Hầu Trầm cảm giác được thân thể đang trở nên sinh động phấn chấn.

Cảm giác này làm hắn kinh ngạc không thôi, thậm chí khó có thể tin.

Vì phản ứng thức tỉnh này chỉ xuất hiện khi uống máu tươi.

Sau khi chấn kinh, hắn cẩn thận cảm nhận toàn thân, càng cảm thụ hắn càng chấn kinh, thậm chí cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Thân thể của hắn đang dần dần thức tỉnh, bắt đầu có sức sống.

So với khi hắn uống máu tươi vào còn sinh động hơn.

Khi hắn kết thúc uẩn dưỡng chi pháp, loại sinh động này dừng lại, nhưng thân thể có thêm một chút huyết khí và sức sống.

Tu vi cũng tăng lên rất nhiều.

Đây là tu luyện một lần, nếu tiếp tục tu luyện lâu dài...

Vậy...

Giờ khắc này hắn sững sờ tại chỗ, lúc này trước mắt hắn thấy được quang mang vô tận, toàn bộ hội tụ trên người hắn, đó là tương lai và hi vọng của toàn tộc.

Nghĩ tới những thứ này, nằm xuống đất, hắn đột nhiên cảm giác mình cố gắng nhiều năm như vậy đều thật buồn cười.

Thánh Tử Ma Đạo tùy ý cho một phương pháp tu luyện, thế mà chính là tương lai hắn đau khổ tìm kiếm.

Nhưng hắn phải làm thế nào mới có thể phổ cập huyết khí chi pháp này trong toàn tộc?

Chu Tự từng nói, phương pháp tu luyện này không thể truyền ra ngoài.

Nếu truyền ra ngoài, hắn biết hậu quả chính là đả kích trí mạng, sẽ làm toàn tộc rơi vào vực sâu vô tận.

Nhất thời, Hầu Trầm đứng lên, hắn muốn khôi phục tu vi, muốn lập chiến công hiển hách, đổi lấy phương pháp tu luyện này.

Từ ngày này trở đi, hắn thay đổi mục tiêu đã từng theo đuổi bao năm qua.

Hắn đã tiếp cận được hi vọng thực sựu, chỉ là hắn ngu xuẩn cho đến giờ mới tỉnh ngộ.

“Ngươi cũng cảm thấy được huyết khí chi pháp lợi hại? Quả nhiên thứ Gia cho chúng ta không hề đơn giản, cả đời ta cũng chưa từng thấy huyết khí chi pháp lợi hại như vậy"

Cái đầu gác đêm nhìn qua Hầu Trầm, cảm giác hưng phấn.

Lần này Hầu Trầm đồng ý với cách nói của Đại Địa Thần Khuyển, nặng nề gật đầu:

“Ngươi nói đúng Sau khi trở về, Chu Tự lại bắt đầu học tập.

Lão sư đương nhiên là Thu tỷ, vẫn phải tiếp tục học Viễn Cổ văn, những tri thức khác của Tu Chân giới cũng phải bổ sung thêm.

Có điều Thu Thiển có vẻ không quá thích dạy thường thức, ngược lại dạy một chút hành động phòng bị nguy hiểm.

Trong Tu Chân giới, mặc kệ là ma tu hay là đạo tu, đều có tính nguy hiểm rất lớn.

Nhất là khi có bảo vật xuất hiện, phải phòng bị rất nhiều người.

Chu Tự nhấc tay, tỏ vẻ không hiểu điều này:

“Thu tỷ, chúng ta chính là trùm phản diện, hẳn là họ sợ chúng ta mới đúng, tại sao chúng ta phải sợ họ?"

“Vì phía sau vẻ ngoài lương thiện, rất có thể cất giấu độc dược.

Thu Thiển giải thích dễ hiểu.

1100 chữ

Chương 569: Lên Nhanh Quá Cũng Phiền

“Vậy tại sao không giả quyết hết tất cả họ ngay cửa vào?"

Chu Tự lại hỏi.

Đối với câu hỏi này, Thu Thiển dùng sách trong tay nhẹ nhàng gõ xuống đầu Chu Tự nói:

“Vì ngươi một lòng muốn làm đại hiệp, người khác không thể hiện ác ý với ngươi, chắc chắn ngươi sẽ không ra tay. Tỉ như ngươi cùng với ba vị lão bản đi vào một bí cảnh, ở cửa ra vào, lúc họ âm thầm muốn động thủ với ngươi, nhưng ngươi không biết, như vậy ngươi sẽ ra tay với ba vị lão bản kia sao? Đương nhiên, ba vị lão bản của ngươi chắc chắn sẽ không làm loại chuyện này, nhưng một số người sẽ biểu hiện hiền lành giống ba vị lão bản của ngươi vậy. Cho nên ngươi nhất định không biết kỳ thật có người đang âm mưu với ngươi, không phòng bị sẽ rất nguy hiểm"

Chu Tự sờ đầu, gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.Chỉ nhìn thấy Thu Thiển còn đang mặc quần áo đi ra ngoài ban sáng, hắn lại nhấc tay:

“Thu lão sư, ta có lời muốn nói"

“Nói đi"

Thu Thiển để sách xuống, mỉm cười nói.

“Ta cảm thấy có lẽ quần áo của Thu tỷ không đủ uy nghiêm, có thể đổi thành bộ buổi sáng lúc ta vừa mới dậy không?"

Chu Tự mở to hai mắt nói.

Nghe vậy, Thu Thiển cười như không cười nhìn Chu Tự, không nói một lời.

Bị nhìn chằm chằm, Chu Tự xấu hổ cúi đầu xuống.

Lúc này, Thu Thiển mới nói khẽ:

“Hôm nay có vẻ không cần ra ngoài mua thức ăn, vậy thay bộ thường phục đi Nghe vậy, Chu Tự cảm động không thôi, chỉ chờ Thu tỷ đi vào trở ra, phát hiện cũng không phải là bộ buổi sáng mà là đồ thể thao.

"..."

Uổng công mong đợi.

Thấy Chu Tự thất vọng, Thu Thiển phì một tiếng nở nụ cười, vô cùng vui vẻ.

Sau đó nàng dùng cuốn sách trong tay tiếp tục gõ đầu Chu Tự nói:

“Học tập phải tập trung, ngươi không nghĩ đến tiền đồ lại suy nghĩ lung tung gì thế?

Chu Tự gật đầu, dù sao hiện tại Thu tỷ cũng cực kì đẹp, không lỗ.

Mười giờ tối, Thu tỷ đi tắm rửa, muốn chuẩn bị đi ngủ.

Đợi nàng đi ra, Chu Tự lập tức nhìn ngây ngẩn cả người.

Lúc này Thu tỷ mặc bộ lúc sáng sớm, tóc dài thả xuống hơi ướt át, đẹp ngoài tưởng tượng.

Nàng đưa máy sấy cho Chu Tự nói:

“Giúp ta sấy tóc đi Ngày kế tiếp, Chu Tự bắt đầu đi làm như bình thường.

Đi làm vẫn cùng thay phiên trực ban với mấy ông chủ, nhưng hắn lại khác những người khác, ngoại trừ huyết khí chi pháp, Hình Ngọ sư huynh còn dạy hắn công phu quyền cước.

Mỗi chiêu mỗi thức đều để hắn rèn luyện, không hề qua loa chút nào hết.

Chu Tự cũng không phụ lòng Hình Ngọ sư huynh dạy bảo, một bước một dấu chân, không thư giãn chút nào.

Võ học là mộng tưởng từ nhỏ của hắn, dù trước kia đi học bị phủ nhận, nhưng không có nghĩa là không thể dùng.

Dù đám người Tô Thi hiếu kỳ, nhưng cũng không để ý.

Huyết khí chi pháp và uẩn dưỡng chi pháp cũng đủ để họ học, không có thời gian học nhiều.

Mà lại họ dùng thuật pháp, công phu quyền cước đã đủ, không cần tiếp tục đào tạo sâu.

Thể thuật chi pháp thì có một ít chiêu thức thích hợp quyền cước của họ.

Ban ngày đi làm và tu luyện, ban đêm Chu Tự lại theo Thu tỷ học tập, sau mười một giờ hắn sẽ đến bên ngoài Biên Giới thành chém thây khô, luyện tập Thí Thần Nhất Đao Trảm.

Có điều hôm nay tan tầm trở về, hắn mang về một chút quả, là ba vị ông chủ hái về, nói là ngọt.

Nghe vậy Chu Tự lập tức biết là cho Nguyệt tỷ.

Hắn cũng thuận tay chia cho năm người một chút hạt châu, mỗi người một viên.

Dù sao cũng không biết có làm được gì không.

Cho Lý Lạc Thư một nửa hắn vẫn còn thật nhiều, lại chia một ít cũng không sao.

Khi hắn đưa hoa quả Nguyệt tỷ, nàng lập tức vội hỏi còn bao nhiêu.

Hôm sau, Chu Tự lại cho mỗi người một hạt châu, sau đó muốn hết số quả.

Đặt hết vào tủ lạnh nhà mình, cho Nguyệt tỷ có hoa quả ăn.

Thu Thiển tốt bụng hỏi một câu:

“Nguyệt tỷ, ngươi ăn như vậy, không sợ cảnh giới lại bị trôi mất sao?"

Đối với cái này, Nguyệt tỷ thề son sắt:

“Không sợ, không giống, trừ phi xảy ra phản ứng dây chuyền, nếu không sẽ không tăng tu vi Nguyệt tỷ nói chuyện rất chuẩn, hôm sau cảnh giới của nàng phóng đại, cả người chán chường không thôi, ăn cơm cũng không có hứng thú.

Chu Tự rất hoan nghênh việc này, đáng đời, ai bảo ăn nhiều như vậy.

Thu Thiển thì vô cùng đau đầu, nàng không hiểu lắm cảnh giới của Nguyệt tỷ sao lại tăng nhanh như vậy?

Bản thân nàng kiên trì tu luyện, cảnh giới cũng không tăng nhanh, nàng cũng ăn những trái cây này, nhưng không có nhiều phản ứng như Nguyệt tỷ.

"Rất có thể là do Cửu Chuyển Minh Thần Quyết, cụ thể ta cũng không hiểu, vì tuần hoàn bị loạn, cho nên xảy ra chuyện xấu là cảnh giới bị phóng đại"

Nguyệt tỷ giải thích như thế.

Thu Thiển thật buồn bực, nàng lo Trận Linh Ngũ phẩm của Nguyệt tỷ, chính mình cũng chưa chắc là Giai Linh lục phẩm.

Gần đây nàng càng khống chế thêm được nhiều thần lực, mà có cơ duyên không ngừng, sư phụ sẽ còn cho đồ tốt, nhưng những vật này cộng lại còn không đau đầu bằng Nguyệt tỷ.

Bà cô già, thật đáng ghét, Thu Thiển mắt lạnh nhìn Nguyệt tỷ.

“Lâu như vậy còn chưa đến Trận Linh Ngũ phẩm, không thích, khả năng sang năm ta phải lên Nguyên Linh tứ phẩm, ta cũng không lo Chu Tự biểu đạt cái nhìn của mình.

Đối với việc này Chu Ngưng Nguyệt trừng mắt nhìn, nhất thời nói không nên lời.

1095 chữ

Chương 570: Rời Đi

Thu Thiển dùng đầu ngón tay khẽ vuốt môi son, cười khẽ hai tiếng.

Chu Ngưng Nguyệt rất tò mò khi nào Chu Tự sẽ tiến vào thượng tam phẩm, nàng hỏi, Chu Tự không đưa ra đáp án.

Vì hắn cũng không biết, không có Hoang Cổ Kinh Thế Thư, hắn không biết ma chủng có thể ăn lên thượng tam phẩm hay không.

Chất lượng không đủ, nên cần càng nhiều số lượng, khả năng caoma chủng sẽ chết bất đắc kỳ tử tại chỗ.

Một tuần này Chu Tự vẫn luôn luyện võ và luyện đao, cộng thêm học tập Viễn Cổ văn.

Thu tỷ khống chế thần lực càng nhiều, giống như bắt đầu thức tỉnh thiên phú mới, hoặc là nói là quyền bính. Những người khác ở thư viện đã học xong hoàn toàn uẩn dưỡng chi pháp và khí huyết chi pháp, chỉ dạy thêm một tuần, mấy người Hình Ngọ lại muốn rời khỏi.

Cũng chỉ ngắn ngủi mấy tuần, thực lực của tất cả mọi người đều tăng mạnh, thậm chí sư tỷ Mãn Giang Hồng dùng hạt châu Chu Tự cho giúp những người khác chải vuốt kinh mạch, Âm Túc và Từ Khuyết cũng nhờ cơ duyên này đột phá Đấu Giả thất phẩm.

Trình tỷ cảm thấy những người này cơ duyên thâm hậu.

Mà Chu Tự cũng thường xuyên chú ý đến phía Biên Giới thành, Thất Thiên còn chưa về, hẳn là còn phải thêm mấy ngày.

Cửa lớn thanh tịnh còn nguyên nét mực.

Mà Đại Địa Thần Khuyển và Hầu Trầm vẫn đang tu luyện khí huyết chi pháp, giống như phát hiện ra đại lục mới.

Đáng nhắc tới chính là Chu Tự nhìn thấy một con Độc Giác Thú đội mũ giáp ở vùng ngoại ô, nó đang giúp xử lý rác rưởi.

Vì cách khá xa nên hắn không ra tay, nhưng nhìn nó té xỉu run rẩy, mỗi lần đều muốn giúp nó giải thoát.

Nhưng nơi này có không ít tu chân giả tụ tập, nhưng không hề nhúng tay vào chuyện này.

Thành Thâm Uyên kéo dài một tuần còn có không ít người ở đó.

Lại là một tuần trôi qua.

Hôm nay là thứ 7, ngày 18 tháng 12.

Khi đi làm Chu Tự quan sát ma chủng của mình, phát hiện hai tuần này nó cẩn trọng hoàn thành hai vòng.

Nhưng đối mặt vòng thứ ba, nó đã mất đi phấn chấn trước kia, bắt đầu trở nên trì trệ.

Lúc này mới hai chu thiên, Chu Tự gia trì Ma Đạo văn thư, thúc giục nó tiếp tục công việc.

Hi vọng mười ngày sau có thể ra vòng thứ ba.

“Cách đại bảo kiếm lần trước đã lâu lắm rồi, không biết năm sau có thể tìm Nhị thúc cho nó một cái đại bảo kiếm hay không"

Chu Tự nghĩ thầm.

Lúc này hắn nhìn về phía Chu Thiên Linh Khí Đoàn, thật đáng tiếc, vẫn là trạng thái hai ngôi sao.

Nhưng hắn có thể cảm giác được, luyện thêm một chút hẳn là có thể có ba ngôi sao.

Dù sao các loại đồ vật đều hỗ trợ.

Thùng thùng!

Khi Chu Tự còn đang trực ban, Hình Ngọ gõ gõ quầy hàng nói:

“Sư phụ gọi tập hợp"

Nghe vậy, Chu Tự hơi bất ngờ nói:

“Sư phụ muốn nói gì? Dạy thứ mới sao?"

“Là đã dạy xong, muốn đi, đại khái là nói hai câu cuối sau đó rời đi. Ở đây gần một tháng, lâu lắm rồi?

Hình Ngọ vừa cười vừa nói.

Nghe vậy Chu Tự sững sờ, hắn quên.

Mấy người sư phụ là lâm thời tới chỉ đạo thể thuật, chỉ đạo một thời gian sẽ rời đi.

Những ngày qua có sư huynh sư tỷ chỉ đạo, hắn đã quen rồi.

“Sớm như vậy sao?"

Hắn có chút không nỡ.

Sư huynh sư tỷ còn có sư phụ đã dạy hắn thật nhiều.

Dù sư phụ cũng chỉ ngẫu nhiên chỉ đạo một chút, nhưng đều là kiến thức có thể giúp hắn trở thành tông sư, nhất là một kiểu ý nghĩa.

Lập thân như Thanh Thiên, hành động như Hải Dũng, thiên hạ có một không hai.

“Cũng không phải không còn gặp lại, Thiên Vân Đạo Tông cách nơi này cũng không xa, cũng không có việc gì ngươi có thể tiếp tục làm bộ đệ tử đi qua Quan Hà Phong, không có gì đáng ngại"

Hình Ngọ cười nói.

Khoảng thời gian này xác thực rất thú vị.

Mấy tiểu gia hỏa này rất có sức sống, vấn đề cũng rất nhiều, dù thiên phú không phải rất mạnh, nhưng đều rất cố gắng.

Thiên phú dễ dạy nhưng không có gì thú vị.

Tỉ như sư phụ dạy Chu Tự, không thú vị gì.

Chốc lát sau, mấy người Chu Tự đứng trước mặt Lý Cảnh Sơn như ngày đầu tiên, chỉ là tâm tính đã không còn như khi đó.

Điều này khiến Chu Tự nhớ tới ngày quân huấn.

Thống khổ cũng vui vẻ lấy.

“Trước khi đi, ta nói lại hai câu nói.

Lý Cảnh Sơn nhìn sáu người Chu Tự nói.

Nghe được câu này, đột nhiên Chu Tự muốn để sư phụ nói nhiều hơn, nói rộng hơn một chút, giảng thêm tầm hai mươi phút nữa.

Thư viện Đông Lâm.

Lý Cảnh Sơn nhìn qua sáu người Chu Tự, một lát sau mới nói:

“Nhìn các ngươi như vậy, những ngày qua coi như có chút tiến bộ"

Là tiến bộ rất nhiều, Chu Tự âm thầm sửa lại trong lòng. Mấy người khác cũng nghĩ như vậy, cho dù là Tô Thi cũng cảm thấy mình bước về phía thành công một bước dài.

“Có điều thời gian các ngươi học tập ngắn ngủi, sau này tốt nhất đừng thư giãn, nếu không sẽ không thể đạt được thu hoạch lớn nhất.

Lý Cảnh Sơn nhắc nhở.

“Chúng ta không dám thư giãn.

Đám Minh Nam Sở cúi đầu thụ giáo.

Chu Tự cũng vậy, hắn càng không lãng phí thời gian.

Hiện tại là ước gì chia một ngày thành mấy ngày mà dùng.

Vì muốn học quá nhiều thứ, hắn cũng không có thời gian rảnh rỗi.

Suy nghĩ kỹ một chút đi làm hẳn là rảnh rỗi nhất, nhưng cũng sẽ sao chép Kim Quang Thần Chú, tăng kim quang lên đồng thời bổ sung công lực ngàn năm.

1123 chữ

Chương 571: Ai Không Chọc Nổi

“Cứ như vậy đi, mấy cái khác cũng không có gì để nhắc nhở các ngươi"

Tạm ngừng một chút, Lý Cảnh Sơn nhìn về phía Chu Tự nói:

“Khả năng gây chuyện của ngươi không nhỏ, một ngày liên tục uy hiếp chưởng giáo Thiên Vân Đạo Tông, tông chủ Thiên Hạ Nhất Kiếm tông, điện chủ Ma Môn, đường chủ Thập Nhị Tịnh Đường, cốc chủ Tiên Linh cốc, cả thế gian hiếm thấy. Tương lai chọc tới đại nhân vật gì, đừng đến tìm ta, tìm phụ thân ngươi đi"

Chu Tự:

"..."

Tìm lão cha chẳng khác nào trở về kế thừa gia sản, đến lúc đó vẫn nên đến tìm sư phụ ngài đi. Hắn thầm nghĩ.

“Sư phụ, ngươi nói với sư đệ, người nào không thể chọc không là được rồi sao?"

Hình Ngọ nói với sư phụ nhà mình.

Chu Tự lập tức vội gật đầu. Những người khác cũng yên tĩnh nghe, nhìn xem người nào là người mà Thánh Tử Ma Đạo cũng không thể chọc.

“Ngươi đoán hắn sẽ để ý sao?"

Lý Cảnh Sơn lườm Hình Ngọ một cái, lạnh lùng nói.

“Sư phụ, ta cảm thấy ta vẫn sẽ để ý.

Chu Tự vội nói.

Nghĩ thầm mình cũng không phải người không biết trời cao đất rộng.

Hình Ngọ lại như có điều suy nghĩ mà gật đầu.

Mãn Giang Hồng ho khan hai tiếng nói:

“Thần Minh cũng đã chém, cũng đừng kiêng kị đại nhân vật gì, Chu sư đệ dựa vào nhận thức của bản thân làm việc là được, sư phụ họ đều đã già, kỳ thật cũng có khoảng cách thế hệ Nghe vậy, Lý Cảnh Sơn cười ra tiếng, sau đó quay người đi ra ngoài:

“Hình Ngọ, Giang Hồng không còn nhỏ đâu nhỉ? Dáng dấp cũng không tệ lắm? Thân thể tốt hơn rất nhiều rồi chứ?” “Vâng"

Hình Ngọ đuổi theo Lý Cảnh Sơn nghiêm mặt gật đầu:

“Thân thể tốt hơn rất nhiều, dù dáng dấp không tệ, nhưng tuổi tác quả thực không nhỏ, có thể lập gia đình. Trở về để sư nương tìm người trong sạch, có thể xuất giá. Tiểu sư muội nhỏ như vậy cũng đã gả. Nàng một mình đã lâu"

“Được thôi, vậy thì nhanh chóng gả đi"

Lý Cảnh Sơn đi tới cửa nhảy lên mà đi.

Nhìn qua Lý Cảnh Sơn cùng Hình Ngọ rời đi, sắc mặt Mãn Giang Hồng càng thêm tái nhợt, nàng ho khan hai tiếng vội đuổi theo.

Mấy người Chu Tự cảm thấy những người này thật thú vị, sau đó...

“Có phải tiền bối đi rồi không?"

Tô Thi đột nhiên hỏi.

Nghe vậy, mấy người Tô Hàn mới phản ứng được, tiền bối họ có vẻ chính là đến cáo biệt.

Chính mình thế mà cung tiễn cũng chưa hề nói.

Có hơi mất cấp bậc lễ nghĩa.

“Mấy người Lý bá bá đã đi rồi, chúng ta phải làm gì"

Tô Thi lại đột nhiên hỏi.

“Ngươi muốn làm gì?"

Chu Tự hỏi ngược lại.

“Ta đang suy nghĩ, ta nên giãy dụa một chút sau đó đi làm vô dụng, hay là trực tiếp đi làm vô dụng"

Tô Thị chân thành nói.

Kinh ngạc, Chu Tự có chút không hiểu, mở miệng:

“Khác nhau ở chỗ nào?"

“Khác nhau ở chỗ, nàng có nên làm loạn giá sách trước hay không, hỏi lại ngươi sách của nàng ở đâu.

Minh Nam Sở nghiêm túc nói:

“Hiện tại nàng đã không biết mình phải xem sách ở đâu?

“Minh Nam Sở nói hươu nói vượn, sách ta đọc đặt ngay ở ngăn kéo nhỏ bên trên quầy hàng bên trái.

Tô Thị chu môi bất mãn nói.

“Ngăn kéo trên quầy hàng bên trái?"

Chu Tự cẩn thận suy nghĩ một chút nói:

“Ngươi muốn nuôi bò sao? Ta nhớ trong ngăn kéo kia không biết ai để cuốn hướng dẫn chăm sóc trâu cái sau khi sinh, ba yếu tố khi nuôi bò, đều là mấy quyển này"

Tô Thi trừng mắt nhìn, không dám tin nói:

“Làm sao có thể? Rõ ràng ta để cuốn cơ sở đao pháp"

“Cơ sở đao pháp?"

Chu Tự lại nghĩ nghĩ:

“Ở quầy hàng không có, trên giá sách hẳn là cũng không có, ngươi để chỗ nào?"

“Ta nào biết được để chỗ nào? Tô Hàn Minh Nam Sở các ngươi mau giúp ta tìm xem, thiên phú thần thông của ta phối hợp đao pháp rất hữu dụng"

Tô Thị nắm lấy cánh tay Tô Hàn Minh Nam Sở nói.

Chu Tự:

"..."

Những người khác:

"..."

Sau ngày hôm nay mọi người lại khôi phục trạng thái công việc bình thường, tu luyện đều phải đợi đến tan tầm.

Mỗi ngày tu luyện là chuyện cực ít có, nếu là người nơi khác tới chỉ đạo, nhất định không làm được tu luyện trong nhiều ngày như vậy, không nhìn công việc của thư viện.

Ai bảo Lý Cảnh Sơn có tiếng tăm, sẽ không ai nói gì.

Đừng nói tu luyện trong giờ làm việc, đóng cửa cũng được.

Sau khi trở về phải sắp xếp một lần nữa, luyện đao xong lại phải luyện một chút quyền. Ngồi trên quầy hàng Chu Tự thầm nghĩ.

“Chu Tự, tính tiền lương, tới mau.

Năm giờ, Tô Thi ở phía sau kêu lên.

“Tới đây"

Chu Tự đứng dậy đáp.

Tuần này cũng là tăng ca cả tuần, có thể có không ít tiền.

Phòng nghỉ.

“Một ngày tăng ca hai giờ, tăng thêm đầu tuần sáu, tất cả là sáu ngày. Một ngày sáu mươi, sáu ngày ba trăm sáu, lương thực tế là một ngàn ba trăm sáu, không có vấn đề đi?"

Tô Hàn hỏi.

“Không có vấn đề"

Chu Tự gật đầu.

Thêm một khoản này, tiền tiết kiệm của hắn sẽ có hơn bốn nghìn, dù là cho Thu tỷ năm trăm mốt, cũng còn lại hơn ba ngàn.

Cũng sắp có thể mua nhẫn.

Cuối năm tìm một cơ hội cầu hôn.

“Lại nói nếu đến Tết, cha mẹ sẽ còn cho ta tiền mừng tuổi đúng không?"

Chấm công tan tầm xong Chu Tự đột nhiên nghĩ đến những thứ này.

“Theo lý thuyết là cho, nhưng gần đây lão cha cảm thấy ta không quá nghe lời chắc sẽ không cho. Nhưng ta có vị hôn thê, họ không thể hiện chút sĩ diện cũng không được, đại khái là sẽ cho Về phần Nguyệt tỷ thì Chu Tự không nghĩ nhiều, chắc chắn nàng sẽ không cho mình tiền mừng tuổi, không mở miệng đòi đã không tệ rồi.

1088 chữ

Chương 572: Ai Lớn Hơn

“Bất tri bất giác đã tốt nghiệp nửa năm, quen biết Thu tỷ đã gần năm tháng. Năm tháng còn chưa làm được chút gì, tốc độ tiến triển này có hơi chậm.

Trên đường hắn đang không ngừng nghĩ lại, là gì dẫn đến mình tiến triển chậm như thế?

Cuối cùng hắn đã hiểu rõ.

“Là vì ta là chính nhân quân tử, từ nhỏ đã có tinh thần hiệp nghĩa.

Vừa mới sắp đi ra khỏi Đông Lâm Thư Viện, đột nhiên có người gọi hắn lại:

“Chu Tự, tan tầm sớm như vậy?"

Quay đầu nhìn lại, là Trình tỷ đi tới, Âm Túc đi theo phía sau nàng, dáng vẻ có chút sợ hãi.

“Trình tỷ"

Chu Tự cười chào hỏi:

“Ừ, hôm nay không tăng ca, về sớm một chút.

“Cái này, cái này cho ngươi.

Âm Túc đưa ra quyển trục màu đỏ, giải thích:

“Ta đến chỗ tỷ tỷ ta cầm thiếp mời, nên thuận tiện lấy cho các ngươi một người một cái, nếu rảnh có thể đi.

Chờ Chu Tự tiếp nhận, Âm Túc lập tức kinh hoảng rút tay về, sau đó chạy về.

“Tam lão bản nói với nàng gì?"

Chu Tự vẻ mặt kinh ngạc.

Mình có đáng sợ như vậy sao?

“Âm Túc khá nhát gan thẹn thùng, ở chỗ ngươi còn tốt, ở chỗ Từ Từ còn nói không rõ ràng. Từ Từ nói một câu suýt nữa dọa nàng gấp khóc.

Trình tỷ ý cười đầy mặt.

“Từ đại ca sẽ không nghĩ thiếp mời là của Âm Túc đấy chứ?"

Chu Tự cười cười hỏi.

“Khó trách ngươi có vị hôn thê.

Trình tỷ biểu thị đồng ý.

Chu Tự xấu hổ cười một tiếng, vị hôn thê của mình là cha mẹ cướp tới.

Có điều Từ Từ và Âm Túc thật sự là thanh xuân của thư viện, không biết lúc nào có thể có kết quả.

"Ừm, phải đề phòng Tam lão bản bén mảng đến, nếu không Âm Túc sẽ bị áp lực quá lớn.

Tạm biệt Trình tỷ, Chu Tự suy nghĩ trong lòng.

Tô Thi được công nhận đẹp mắt, Âm Túc không thèm để ý mới có vấn đề.

“Hơn nữa, Thu tỷ sẽ để ý sao? Cũng chưa từng nghe nàng nói qua.

Chu Tự đầy mặt kinh ngạc.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, đó là muội muội hoặc là tỷ tỷ, cũng không có gì phải để ý.

“Nói đến ta và Tô Thị, rốt cuộc ai lớn hơn?"

Chu Tự vẫn không biết rõ ràng chuyện này.

Theo lý thuyết khẳng định là hắn lớn hơn một chút, nhìn thế nào Tam lão bản cũng mới chỉ mười tám mười chín tuổi, nhiều lắm là chừng hai mươi.

Thế nhưng hắn đã hai mươi mấy.

Trong nhà.

“Ngươi với Tô Thi ai lớn hơn? Không biết, hẳn là Tô Thi đi, dù sao ta gặp Tô Thi trước sau đó mới thấy ngươi.

Chu Ngưng Nguyệt ở đầu bàn ăn đang ăn cơm thuận miệng nói.

Vừa rồi Chu Tự đang dùng cơm, đột nhiên nhớ tới vấn đề lúc tan tầm, nên thuận miệng hỏi Nguyệt tỷ.

Nguyệt tỷ lớn tuổi nhất, hẳn là biết rõ.

Thế nhưng đáp án được nói ra lại khiến Chu Tự hơi khó hiểu.

Vì sao nàng gặp ai trước thì người đó lớn hơn? Vậy bản thân sống uổng mấy năm kia sao?

“Hẳn là Chu Tự nhỉ? Dù sao cũng cao hơn rất nhiều"

Thu Thiển khoa tay xuống nói.

“Vậy so ta với Chu Tự thì ta nhỏ hơn à?”Chu Ngưng Nguyệt đứng lên khoa tay với Chu Tự hai lần. “Nguyệt tỷ ba mươi tuổi, quả thực không nhỏ"

Thu Thiển khẽ gật đầu.

“Ta mới tám tuổi"

Chu Ngưng Nguyệt phản bác.

“Chu Tự hai mươi hai tuổi"

Thu Thiển nhìn chằm chằm Nguyệt tỷ nói.

Chu Ngưng Nguyệt:

"…"

Nàng nhìn chằm chằm Thu Thiển, dồn dập nhai miệng cơm trắng.

Chu Tự cúi đầu ăn cơm.

Đột nhiên hắn liền nghĩ tới gì, lấy quyển trục màu đỏ ra nói:

“Đúng rồi, cái này các ngươi muốn đi không?"

Tiếp nhận quyển trục màu đỏ, Thu Thiển từ từ mở ra, phát hiện là thiệp cưới:

"Hôn lễ của Thượng Quan Hồng Anh và Tần Văn Thành, ở Thập Nhị Minh Linh Môn, họ là ai?"

"Chưa từng nghe qua Chu Ngưng Nguyệt để cơm sang một bên, sau đó cầm thiếp mời qua tường tận xem xét chốc lát nói:

“Ừm, muốn đi, không lâu nữa có thể các ngươi cũng phải thành thân, chúng ta đi xem một chút xem thế nào. Ta cũng chưa từng tham gia, nhất định rất thú vị"

“Ta cũng nghĩ như vậy"

Chu Tự vô ý thức gật đầu, vừa nói xong hắn mới tỉnh ngộ, vội nói sang chuyện khác:

“Là hôn lễ của tỷ tỷ Âm Túc, nói có rảnh có thể đi nhìn xem, tham gia náo nhiệt. Nghe Trình tỷ nói, là nhà họ vừa mới làm lại, mà thuở nhỏ tỷ tỷ nàng ở nhà ít tiếp xúc với người khác, cộng thêm tính cách có chút hướng nội, cho nên không có bạn bè cùng tuổi, nên để Âm Túc hỗ trợ tìm mấy người bạn cùng tuổi. Hẳn là mấy vị lão bản đều sẽ đi"

“Vậy ư"

Thu Thiển không quan tâm nói:

“Vậy thì đi thôi, có điều thời gian là vào tháng sau, còn có gần một tháng thời gian. Cũng không vội.

“Ừm, mười lăm tháng một, cách ăn tết cũng còn nhiều thời gian, đến lúc đó nhìn xem có thể xin phép nghỉ hay không"

Chu Tự gật đầu nói.

Tham gia hôn lễ vốn là một việc có ý tứ, thuận tiện tới kiến thức hôn lễ Tu Chân giới một chút.

Xem bọn hắn kết hôn như nào, về sau hắn cũng không cần mò mẫm không biết gì.

Về phần hôn lễ của mình, trông đợi cả vào cha mẹ, mà hai vị lại chẳng có chút phản ứng gì với chuyện này.

Kỳ thật lão mẹ chỉ cần cứng rắn một câu đầu năm kết hôn, cùng lắm hắn nói thầm hai câu đáp ứng, thực sự không được thì nhăn lông mày hai lần cũng sẽ đáp ứng.

Đáng tiếc, lần này không biết cha mẹ làm, đột nhiên không nóng nảy.

Làm hắn cũng không tiện đi thúc giục.

1092 chữ

Chương 573: Mưa Có Quy Luật

“Tham gia hôn lễ phải chuẩn bị lễ vật đi? Hay ngươi đi ngoại thành Thần Vực tìm ít đồ.

Chu Ngưng Nguyệt bưng bát lên tiếp tục ăn cơm, vừa ăn mấy ngụm lại đột nhiên ngẫm lại gì, lại nói:

“A, đất dày bị người đoạt trước một bước, tựa như là người của cấm địa làm, đến lúc đó ngươi cũng hỏi một chút"

“Cấm địa chính là tộc của Đại Địa Thần Khuyển.

Khi Chu Tự đang nghi hoặc, Thu Thiển đặc biệt nói bổ sung.

“Đại Địa Thần Khuyển?"

Chu Tự khẽ gật đầu, nhớ kỹ chuyện này.

Hắn định đợi tộc nhân Đại Địa Thần Khuyển tới lại hỏi thăm, cùng lắm thì mua lại.

Sau bữa ăn, Chu Tự bắt đầu quá trình học tập bình thường.

Mười một giờ đến Biên Giới thành tìm thấy khô luyện đao, mười hai giờ thu đao luyện quyền với thây khô, một giờ hóng gió ngoài ban công, nhìn thấy nam tử thường xuyên uống say ngáp một cái đi ngang qua.

Chờ hắn biến mất ở chỗ ngoặt vào ngõ nhỏ, Chu Tự mới lấy Biên Giới Thạch ra tiến vào Thần Vực ngoại thành nhìn xem.

“A, tới rồi"

Vừa mới đi vào, khi Chu Tự còn đang nhìn khí trời, đã nghe được thanh âm quen thuộc.

Để hắn có loại cảm giác Deja Vu kiểu “Đại gia, tiến đến ngồi một chút.

“Nghe nói nơi này thường xuyên có mưa?"

Chu Tự đi tới, ngẩng đầu nhìn, ngoại trừ mặt trời đỏ và nửa tháng cũng không có phát hiện gì khác lạ.

“Ngẫu nhiên thôi, có đôi khi cảm thấy có vẻ không mưa xuống được, rơi được một nửa không muốn nữa thì ngưng lại"

Ông chủ trả giá có chút bất đắc dĩ nói.

Vẻ mặt Chu Tự vô cùng nghi hoặc, xuống đến một nửa lại thu hồi đi là tình huống như thế nào?

“Không hiểu?"

Ông chủ trả giá hỏi.

“Không hiểu"

Chu Tự lắc đầu, vì chính mình quá bình thường lộ ra không hợp đối phương.

“Cính là nước mưa đã sắp rớt xuống mặt đất, sau đó lại bay lên.

Ông chủ trả giá dùng một hạt châu làm mẫu.

“Vậy nếu là đã rớt xuống đất thì sao?"

Chu Tự tò mò nói.

Ông chủ trả giá nhún vai nói:

“Rơi thì rơi, chưa rơi thì thu về, mưa này cũng có nguyên tắc.

“Thật sao"

Chu Tự qua loa nói, nghĩ thầm mưa này thật sự là có nguyên tắc, nói thu về lập tức thu về.

“Sao ngày nào ngươi cũng có mặt thế?"

Hắn nhìn thấy bên cạnh cũng không có quầy hàng của Bách Mạch tiên tử.

“Vì trùng hợp lúc ngươi tới ta đều có mặt.

Ông chủ trả giá cười nói.

Trong lúc nhất thời Chu Tự không cách nào phản bác, phát hiện mình quả thật ít đến.

Dù sao khoảng thời gian này phải học võ.

“Gần đây ngươi là đang bận sao?"

Ông chủ trả giá hơi tò mò nói:

“Đều không gặp được ngươi” “Đang học võ."

Chu Tự thuận miệng trả lời.

“Võ đạo?"

Ông chủ trả giá đột nhiên hơi xúc động, như đang nhớ lại:

“Trước kia ta gặp qua một vị cường giả dùng võ nhập đạo, cũng xem như kinh tài tuyệt diễm, đáng tiếc chết sớm. Khi đó thực lực của ta cũng không tệ lắm, lúc đầu muốn cứu hắn, đáng tiếc đã chậm một bước.

“Hắn là ai vậy?"

Chu Tự rất tò mò.

“Không nhớ tên là gì, đừng nhìn ta như vậy, ta cũng đã sống không ít thời gian. Cũng thấy qua rất nhiều chuyện của Tu chân giới.

Ông chủ trả giá vỗ ngực một cái nói.

Chu Tự:

"..."

Câu nói này lần trước ngươi cũng đã nói.

“Lần này ngươi bán gì?"

Hắn cúi đầu nhìn về phía quầy hàng.

Mua đồ trước, rồi lại nghe ngóng đồ.

Quy củ của giang hồ, hắn hiểu.

“Thất Thải Thần Ý Lưu Hỏa"

Ông chủ trả giá đưa hạt châu cho Chu Tự đắc ý nói:

“Đây chính là sản phẩm mới nhất của ta, ngươi là khách hàng đầu tiên, nếu mua chính là người đầu tiên sở hữu.

Tiếp nhận hạt châu, Chu Tự nhìn kỹ, phát hiện bên trong có ánh lửa bảy màu nở rộ, ánh lửa tạo thành hình dáng một con chim bay.

“Nhìn nhìn có chút quen mắt"

Hơi suy nghĩ, Chu Tự tỉnh ngộ lại:

“Cái này không phải là pháo hoa sao?” “Là Thất Thải Thần Ý Lưu Hỏa"

Ông chủ trả giá lặp lại cường điệu nói.

Chu Tự:

"..."

Khoảng cách đến Thành Thâm Uyên cực xa, một nam tử mang theo đôi cánh lưu quang màu đen đứng thẳng giữa không trung.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía phía trước, như đang nhìn ra xa vực sâu.

“Vực sâu cũ cuối cùng cũng tan rã, vực sâu mới hẳn là sắp sinh ra.

Hắn mỉm cười nói.

“Chúc mừng, chủ của ngươi sắp trở về.

Một cái quang thủ từ trong hư không hiện ra, chúc mừng.

“Ta nhớ giao dịch giữa chúng ta đã kết thúc, sao ngươi còn xuất hiện?"

Âm Lương Nguyệt lạnh lùng nói.

“Ngươi biết Lê Minh Chi Kiếm không?"

Quang thủ cười nói:

“Chủ của ngươi từng thất bại trước thanh kiếm này, ngươi nên biết, hiện tại ta biết được đại khái vị trí của thanh kiếm này, ngươi muốn đi tìm không? Được rồi, ngay từ đầu thanh kiếm này ở trong tay một vị đấu giả thất phẩm. Nhưng lần trước khi một vị nguyên linh tứ phẩm tìm tới cửa lại đã chết, ngươi có thể lo lắng nhiều một chút. Có lẽ thanh kiếm này đã đổi chủ. "Vi trí?"

Âm Lương Nguyệt nói.

Quang thủ nói khẽ: “Gần Thiên Vân Đạo Tông, đề nghị ngươi làm tốt chuẩn bị vẹn toàn, không nên ham chiến. Vì ta từng gặp quá nhiều đồng bạn hợp tác tự tin cuối cùng chết vì tự mãn, ta cũng không muốn lặp đi lặp lại nhiều lần thay đổi đồng bạn hợp tác. Đừng nói ta chướng mắt tứ phẩm, dù là thật sự có người chèn ép ta, ta cũng có chủ che chở, muốn giết ta cũng không dễ dàng"

Âm Lương Nguyệt tự tin nói.

Sau đó hắn quay người rời đi, biến mất phía chân trời.

1119 chữ

Chương 574: Có Thể Tỏ Ra Đau Khổ Không?

“Pháo hoa thì pháo hoa, thêm skin cũng là pháo hoa, bán ba viên linh thạch 1 cái, có thể, ta mua nhiều một chút.

Trước gian hàng, Chu Tự cầm các loại pháo hoa lên quan sát, phát hiện quả thật không tệ.

Mỗi một cái đều là hình dạng khác biệt.

Như là skin mới.

Có núi có biển, còn có thần thú. “Một viên một ngàn tám ngươi chém giá tới ba viên linh thạch, chắc chắn là không bán được, thêm chút đi.

Ông chủ trả giá thẳng thừng lắc đầu..

Chu Tự như đồng ý, ừ dài một tiếng, bắt đầu vào suy nghĩ.

“Pháo hoa lại không thể đều như thế, skin cũng rất đắt, cũng không phải ngươi không biết.

Ông chủ trả giá tiếp tục tán dương pháo hoa nhà mình:

“Chớ xem thường đám skin này, đó cũng giống skin của Thần Thú, ta ra giá thoải mái như vậy, chắc chắn ngươi sẽ không mua được ở bên ngoài. Một ngàn tám, đó là bán đổ bán tháo, ta làm ăn chỉ muốn đôi bên cùng vui vẻ.

Một cái một ngàn rưỡi, ta ăn chút thiệt thòi"

“Ta mua..Tám cái đi, thôi chín cái đi"

Chu Tự lấy ra chín hạt châu, nói tiếp:

“Chín cái 99 viên linh thạch, thế nào? Nếu ngươi lại nói không bán được ta cũng không mua, nếu không phải vừa hay muốn đi tham gia hôn lễ. Ai muốn cái đám vô dụng này"

“Sắp qua tết, đưa ngươi thêm chín cái"

Ông chủ trả giá lại cầm chín cái để Chu Tự ôm.

Chu Tự:

"..."

Cuối cùng lấy một 198 viên linh thạch, mua mười tám viên pháo hoa.

Chu Tự cảm thấy mình rất thiệt.

“Lần sau ngươi cũng mua nhiều như vậy, ta cũng sớm dọn quán một chút.

Ông chủ trả giá mặt đầy ý cười.

Thấy đối phương vui vẻ như vậy, Chu Tự càng cảm thấy mình thua lỗ.

“Lão bản, nếu không ngươi tỏ vẻ đau khổ tí đi, trong lòng ta cũng dễ chịu hơn một chút.

Hắn đề nghị.

Nghe vậy, ông chủ trả giá cười càng vui vẻ:

“Làm ăn mà, thành công nên vui vẻ, ta thua thiệt như thế còn cười được, ngươi được tiện nghi làm sao lại không thoải mái?"

Chu Tự:

Nhìn ngươi vui vẻ ta mới không quá dễ chịu.

“Nghe nói chuyện của Thành Thâm Uyên đã được giải quyết? Nói là Chúa Tể Thâm Uyên bị chém giết, ngươi biết chuyện gì xảy ra không?"

Ông chủ trả giá dời chủ đề.

“Là nghe nói giải quyết rồi, Chúa Tể Thâm Uyên bị chém một đao"

Chu Tự gật đầu nhẹ đến không thể nhận ra, nói tiếp:

“Khi đó ta cũng ở tại chỗ, tận mắt nhìn thấy"

“Nhắc nhở ngươi một câu, Thần Minh không dễ giết, dù là ngươi tận mắt nhìn thấy hắn bị giết. Vậy cũng khả năng chỉ là biểu tượng, căn cứ Bách Mạch tiên tử nói, mỗi Thần Minh đều sẽ để lại cho mình một chút chuẩn bị ở sau. Họ chấp chưởng quyền hành, cần tan rã quyền hành, biến mất sau khi chuẩn bị. Không phải không nhất định có thể triệt để giết chết, đây cũng là vì sao lại có Thần Minh rơi xuống trở về đại địa. Ông chủ trả giá tốt bụng nói.

Hình Ngọ sư huynh từng nói Chúa Tể Thâm Uyên xác thực đã chết, nếu không phải ta giết, đó chính là sau khi chuẩn bị bị Hình Ngọ sư huynh tìm được? Hắn thuận tiện giúp ta kết thúc công việc? Chu Tự suy đoán trong lòng.

Khi đó sư phụ sư huynh cùng sư tỷ đều ở đó, Chúa Tể Thâm Uyên không thoát khỏi nhiều kiếp nạn như vậy mới phải.

“Đó cũng là chuyện của họ, đúng rồi, mấy ngày nay ta thấy một vật kỳ quái, muốn hỏi ngươi một chút.

Chu Tự nhảy qua cái đề tài này nói rõ ý đồ đến.

“Thứ gì?"

Ông chủ trả giá tò mò.

“Hồng Nguyệt.

Chu Tự nhìn qua lão bản trước mắt hỏi.

“Hồng Nguyệt?” Ông chủ trả giá hơi suy tư nói:

“Kỳ thật Hồng Nguyệt tồn tại rất kỳ quái, không biết nó có phải là quyền bính hay không. Nhưng ta thân là tín đồ mới của nữ thần Trí Tuệ, từng thấy Trí Tuệ Bảo Điển. Phía trên có viết một câu như vậy, nói ngày nữ thần Trí Tuệ xuất hiện đó, người khoác quang huy của Hồng Nguyệt"

“Có liên quan đến nữ thần Trí Tuệ sao?"

Chu Tự thoáng nghi hoặc, sau đó lại nói:

“Vậy nữ thần May Mắn thì sao? Nàng có lai lịch ra sao sao?"

“Ngươi hỏi ta?"

Ông chủ trả giá vẻ mặt mộng bức nhìn chằm chằm Chu Tự, hỏi ngược lại:

“Ngươi không phải thiển tín đồ của nữ thần May Mắn sao? Cái này hẳn là hỏi ngươi mới đúng chứ. Có điều ta chưa nghe nói qua nữ thần May Mắn, ai biết là ai"

Ta là thiển tín đồ...Chu Tự chửi thầm trong lòng, lại bắt đầu suy tư Hồng Nguyệt và nữ thần Trí Tuệ. “Nếu Hồng Nguyệt liên quan đến nữ thần Trí Tuệ, Biên Giới Thành có phải là cũng là tác phẩm của nữ thần Trí Tuệ? Đều nói nàng biến mất, không nghĩ tới còn giữ những vật này, lần này không thể coi thường vị nữ thần này.

Chu Tự thở dài trong lòng, ngay từ đầu hắn cho là nữ thần Trí Tuệ còn lâu mới có phiền phức của Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần, hiện tại xem ra là kiến thức của hắn nông cạn.

Hắn nên tiến đến dựa vào nữ thần May Mắn mới đúng.

“Đúng rồi."

Chu Tự nghi ngờ, nhìn về phía ông chủ trả giá nói:

“Sách trí tuệ kia có bán không?"

“Vật của chủ ta, há có thể mua bán? Đây là khinh nhờn thần.

Ông chủ trả giá hiên ngang lẫm liệt nói.

“Một trăm viên linh thạch?” Chu Tự thử ra giá.

Ông chủ trả giá mặt đầy khinh thường.

“Một trăm chín mươi chín?” Chu Tự lại hỏi.

Ông chủ trả giá vẫn giữ yên lặng.

“Một ngàn tám"

Chu Tự đập bàn đạo.

Sắc mặt ông chủ trả giá khá khó nhìn, nhưng vẫn không nói một lời.

“Các ngươi đang muốn bán gì? Đã ra giá một ngàn tám?"

Tiếng Bách Mạch tiên tử truyền tới.

Lúc này nàng đang bày bàn, vừa mới đi làm bày quầy bán hàng.

1096 chữ

Chương 575: Tử Thần

“Ta muốn mua trí tuệ bảo điển của nữ thần Trí Tuệ"

Chu Tự quay đầu nhìn về phía Bách Mạch tiên tử giải thích.

“Trí tuệ bảo điển?"

Bách Mạch tiên tử thoáng có chút nghi hoặc, suy tư một chút, nàng mới nói:

“Ta nhớ hắn là có một bản, nhưng rất nhiều năm trước đã bán, đối phương ra giá tám trăm tám"

Chu Tự lườm ông chủ trả giá một chút, liếc mắt nói:

“A, Hóa ra ngươi không có, khó trách oai phong lẫm liệt như vậy"

Ông chủ trả giá:

“Sao người đột nhiên muốn Trí Tuệ Bảo Điển? Chẳng lẽ muốn chuyển đi làm tín đồ của nữ thần Trí Tuệ? Kỳ thật tín đồ của nữ thần Trí Tuệ rất ít, những kẻ ta từng gặp tất cả đều là thiển tín đồ"

Bách Mạch tiên tử cất kỹ đồ vật, nói tiếp:

“Nghe nói nữ thần Trí Tuệ cũng không để lại thần tích gì, chỉ biết là có một vị thần như thế, cho nên không có tín đồ gì. Đương nhiên, ngươi tín ngưỡng nữ thần May Mắn, nên càng không nghe nói qua “Không phải hắn muốn chuyển tín ngưỡng, mà là hắn thấy qua Hồng Nguyệt.

Ông chủ trả giá ở một bên hỗ trợ giải thích.

“Hồng Nguyệt?"

Bách Mạch tiên tử hơi kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn về phía Chu Tự nói:

“Ta nghe qua một chút truyền thuyết, không biết là thật hay là giả. Nói Hồng Nguyệt giáng lâm, sẽ mở ra một cánh cổng thông hướng dị vực. Tai ách và ân điển sẽ ngẫu nhiên giáng lâm. Ngoại trừ Hồng Nguyệt người còn nhìn thấy thứ khác không?"

“Rừng cây và Hoa Bỉ Ngạn?"

Chu Tự thử hỏi.

“Nhìn không tính là gì chuyện tốt, chỗ ta có một tấp phù trừ tà, một tấm chín trăm chín mươi chín, mua một tới hai, cho ngươi ba tấm đi"

Bách Mạch tiên tử tốt bụng đưa ra một tấm bùa chú.

Chu Tự:

"..."

“Không cho ngươi mua không, sẽ nói cho ngươi biết một chút chuyện khác.

Thấy Chu Tự tiếp nhận phù lục, Bách Mạch tiên tử mới nói tiếp:

“Chuyện của Chúa Tể Thâm Uyên, ngươi có biết không? Hắn bị giết.

“Biết, ta còn tận mắt nhìn thấy"

Chu Tự gật đầu nói.

Sau đó ta ở chỗ sâu nghe một số người nói, vị Chúa Tể Thâm Uyên này không phải rất nổi danh, quyền bính hắn nắm giữ hẳn là Thâm Uyên và Hắc Dạ. Nhưng kỳ thật tại sau hắn còn có một vị Thần Minh cai quản vực sâu, đại khái là Tai Ách Tử thần. Nói cách khác, sở dĩ vị Chúa Tể Thâm Uyên này trở về đại địa, khả năng liên quan đến vị Tử Thần này. Nghe nói vị Tử Thần này đã từng cai quản tam đại quyền bính Hắc Dạ, Tai Ách và Thâm Uyên. Là Đại Thần thực thụ. Một khi hắn trở về, tất nhiên sẽ để mắt tới Hắc Dạ quyền bính ở Thanh Thành, ngươi ở Thanh Thành rất nguy hiểm, vẫn đề nghị ngươi đi nhanh lên Nghe vậy, đầu Chu Tự có chút đau, thế giới của những Thần Minh này thật sự phức tạp, lợi dụng thì lợi dụng đi, chắc chắn bản thân không đấu lại họ.

Nhưng Hồng Nguyệt xuất hiện sẽ có dị vực đại môn, còn có tai ách và ân điển, thoạt nhìn không giống lắm.

Ở Biên Giới thành, Hồng Nguyệt cũng không có tác dụng gì, chí ít cho đến trước mắt là như thế.

Tác dụng cụ thể còn phải chờ Thất Thiên chải vuốt kết thúc.

“Đúng rồi, lần trước không phải có người của Hỏa Nguyệt Cốc cầu xin trợ sao? Ngoại trừ cầu Thái Dương Thần ra tay, không có những biện pháp khác sao?"

Chu Tự tò mò hỏi.

“Vậy chắc chắn có, chỉ cần ngươi đủ mạnh là được, trực tiếp đánh nát Thần Minh nguyền rủa là có thể.

Ông chủ trả giá nhún vai nói.

Cái này quá xa vời, Chu Tự cảm khái, sau đó tiếp tục hỏi:

“Không có biện pháp gì làm dịu đi sao?"

“Đi vào đưa chút vật tư gì, có thể hóa giải một chút đi. Cần nhất có lẽ là giữ ấm, nhưng đây cơ hồ không có khả năng"

Bách Mạch tiên tử cướp lời ông chủ trả giá giải thích:

“Đầu tiên là chỗ kia quá nguy hiểm, người bình thường không cách nào đi vào, lợi hại một chút đi vào có mệnh ra cũng không nhất định có tương lai. Tiếp theo là vật tư duy trì không được bao lâu, lại bị hoàn cảnh phá hư, quan trọng nhất chính là đại lão có loại thực lực này làm sao có thể qua mấy ngày lại đi một chuyến? Hỏa Nguyệt cốc không có mặt mũi lớn như vậy, cũng không có giá trị lớn như thế."

Chu Tự không tiếp tục hỏi nhiều, nghĩ đến là không có cách nào.

Sau đó hắn đi dạo bốn phía, không thấy có người hỏi Hắc Dạ nữ thần thích gì.

Không biết là đối phương tương đối ẩn nấp, hay là không thể tới đây.

Về sau hắn tiếp tục tu luyện, ngày mai đi làm bình thường.

Ngày kế tiếp, khi Chu Tự tỉnh lại, phát hiện Thu tỷ vừa báo giờ vừa dọn dẹp phòng ở.

Lúc này từ phòng ngủ chính ném ra rất nhiều giấy.

“Lại tới?"

Chu Tự hỏi.

Điều này nói rõ Nguyệt tỷ lại muốn giải trận pháp lần trước, lần này đã lâu lắm, ngẫm lại quả thực cũng nên mở ra.

“Ừ, lại tới, không biết nàng phải mấy ngày không ăn không ngủ"

Thu Thiển không nhanh không chậm dọn dẹp.

Chuyện này đối với nàng là đánh lâu dài.

Chu Tự không vội, chỉ một tay chống cằm nhìn Thu tỷ đang dọn giấy.

có lẽ Thu tỷ vì Nguyệt tỷ nên không có thời gian thay quần áo, đến bây giờ còn mặc váy ngủ.

Hôm nay Phần ngực có hơi thấp...

Điều này khiến hắn không khỏi nghĩ đến lần trước mở cửa toilet, khi đó dù đều thấy được, nhưng có sương mùvà bọt biển, cũng không phải đặc biệt rõ ràng.

Chỉ là nhìn một chút, Thu Thiển đột nhiên quay đầu nhìn sang. Chu Tự bị dọa đến vô thức quay đầu.

1092 chữ

Chương 576: Lễ Vật

“Đang suy nghĩ gì?"

Thu Thiển đột nhiên hỏi.

“Đang suy nghĩ Thu tỷ lại phải quét dọn vài ngày.

Chu Tự ra vẻ trấn định nói.

"A."

Thu Thiển cười ha ha, nói với Chu Tự:

“Đến trễ nha"

Nghe vậy Chu Tự kinh hãi, vội đứng đậy đi đánh răng rửa mặt, nhưng vừa mới đánh được một nửa, Thu Thiển thong thả lo lắng nói:

“Ta nói đùa, thời gian còn sớm."

Chu Tự:

"..."

Vừa mới thở phào trầm tĩnh lại, Thu Thiển lại bổ sung một câu:

“Mới là lạ"

Chịu không được Thu tỷ, Chu Tự hò hét, chỉ là tay đánh răng không dám dừng lại.

Thứ sáu, ngày 24 tháng 12.

Chu Tự mang theo chuyển phát nhanh hôm qua nhận được tìm tới mấy lão bản.

Hôm qua Đông Húc đưa đồ tới, hắn còn chưa kiểm hàng, xoát một cái đã không có, tốc độ nhanh lạ thường.

Là Lý Lạc Thư nói Ngự Kiếm Cửu Vạn Lý.

Chu Tự cũng có giáo trình tu luyện, làm sao học được mấy ngày, cũng chưa học thành.

Nên đã từ bỏ.

Lý Lạc Thư nói cho hắn Ngự Kiếm Thuật này thích hợp kiếm tu.

Đối với cái này Chu Tự cũng không nói gì, dù sao hắn học võ, có nhiều thứ học không được không thể bình thường hơn.

Mình cũng không phải vạn năng.

Người khác cũng không biết Hàng Long Thập Bát Chưởng đúng không.

Đến cửa phòng chờ thư viện, Chu Tự nhìn vào bên trong một cái.

Đại lão bản Tô Hàn đeo theo kính mắt đang vẽ phù, Nhị lão bản Minh Nam Sở gác chân lên mặt bàn đang chơi điện thoại, Tam lão bản Tô Thi ăn điểm tâm ngồi đằng sau Minh Nam Sở nhìn hắn chơi đùa.

“Bên trái bên trái, có quái"

Tô Thi kích động kêu lên.

Chu Tự:

Quả nhiên, chính mình một tên nhân viên, mệt gần chết.

“Chu Tự ngươi tới làm rồi?"

Tô Thi ngẩng đầu nhìn về phía Chu Tự, chợt đưa ra một miếng bánh mì nguội ngắt nói: “Cho ngươi"

“Mặn sao? Hôm nay ta muốn ăn ngọt một chút"

Chu Tự nhận bánh mì cắn miệng hơi ghét bỏ nói.

“Ta cũng không phải đặc biệt mua cho ngươi, tại sao phải mua theo khẩu vị ngươi thích?"

Tô Thi chu môi mặt đầy bất mãn:

“Các ngươi không thể bắt nạt một mình ta"

“Ngươi không phải Cửu Thiên Huyền Nữ* sao?"

Chu Tự ăn bánh mì, mặt không đổi nói.

“Là Hệ Thiên Hoàng Chủ"

Minh Nam Sở thả điện thoại trong tay ra, trên mặt đầy ý cười nói.

“Dù Tô Thi vô dụng lại dễ bắt nạt, nhưng là cũng không thể coi nàng thành trò đùa như vậy, nếu không, tâm trạng của nàng mà không tốt, các ngươi cũng phải bận bịu đấy.

Tô Hàn trừng mắt nhấc kính chân thành nói.

Tô Thi phồng má, hung tợn nhìn ba người.

“Ta tới đưa đồ cho các ngươi.

Không nhìn ánh mắt của Tô Thị, Chu Tự nói tiếp:

“Không phải các ngươi muốn tham gia hôn lễ của tỷ tỷ Âm Túc sao? Lễ vật ta đã chuẩn bị giúp các ngươi.

“Lễ vật gì?"

Tô Thi quên béng bất mãn vừa rồi, tò mò nói.

“Lần trước mua qua mạng"

Chu Tự lấy ra mười mấy hạt châu:

“Các ngươi mỗi người chọn một cái, thuận tiện cũng chọn một cho đám Từ đại ca"

“Đây là gì? Thần thú?"

Tô Thi lấy ra một viên Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng châu hỏi.

“Pháo hoa"

Tìm một chỗ ngồi xuống, Chu Tự mới mở miệng giải thích:

“Hôn lễ mà, thả pháo hoa cho họ, tự nhiên cũng coi như lễ vật, mà lại đây đều là đặc chế, kiểu dáng không tệ.

Đến lúc đó mọi người cùng nhau thả “Hình dáng hạt châu này."

Minh Nam Sở hơi nhíu mày.

Tô Hàn tiếp lời Minh Nam Sở:

“Giống như hạt châu lần trước Tô Thi gọi tọa kỵ vậy"

“Ừm, mua cùng một chỗ, nhưng rẻ hơn tọa kỵ"

Chu Tự gật đầu nói.

Nghe vậy, ba người đều giật mình.

Trong lúc nhất thời đều cảm giác pháo hoa này có thể có chút không bình thường, dù sao mấy đồ án phía trên cũng không quá đơn giản.

“Bao nhiêu tiền?"

Tô Hàn thử hỏi.

“Một người ba trăm đồng, tạ ơn hân hạnh chiếu cố.

Chu Tự đưa tay nói.

“Ba...ba...ba trăm?"

Tô Thị mở túi tiền tiêu vặt của mình ra, cuối cùng móc ra mười đồng tiền.

Nhìn qua bộ dáng đau đớn của Tô Thi, Chu Tự trực tiếp đoạt lấy mười đồng nói:

“Được thôi, mười đồng thì mười đồng Tô Hàn cũng cho mười đồng tiền, Minh Nam Sở tỏ ý mùng năm tháng sau phát tiền lương thì trả.

“Đám Từ đại ca hai mươi người các ngươi giúp ta thu một chút.

Thu tiền, cộng thêm hạt châu dư thừa, Chu Tự mới xoay người ra ngoài đi làm.

Thấy Chu Tự rời đi, ba người cầm lấy hạt châu nhìn hồi lâu.

Minh Nam Sở mở miệng trước:

“Các ngươi nói xem bóp nát hạt châu, sẽ xảy ra chuyện gì?"

“Sẽ có pháo hoa Tô Thi lập tức trả lời.

Lườm mỹ thiếu nữ này một chút, Minh Nam Sở bình thản nói:

“Chỉ có ngươi thông minh.

"Lè!"

Tô Thi làm cái mặt quỷ, sau đó cầm hai hạt châu trên mặt bàn đi ra ngoài:

“Ta đi tìm đám Âm Túc"

Trước khi tan việc, Chu Tự nhận được hai mươi đồng của Âm Túc và Từ Từ.

Hôm nay kiếm lời thêm năm mươi.

Chỉ là vừa mới tan tầm, hắn đã nhận được tin tức của Đại Địa Thần Khuyển.

“Gia, người trong tộc ta đến, họ ở Biên Giới Thành trước, chờ ngươi có rảnh rỗi lại đi gặp ngươi. Đúng rồi, Thất Thiên truyền đến tin tức, nó một hai ngày này muốn ra, nói đến để thành chủ đang chờ trong thành chờ đợi...

Chó cưng trung thành nhất của Gia Phần ký tên còn có một bàn chân chó.

Thu tờ giấy lại, Chu Tự suy tư một lát, hắn đang suy nghĩ mình nên đi ngay, hay là tan tầm ngày mai mới đi.

Do dự một chút, hắn cảm thấy vẫn là đi ngay thì lễ phép một chút.

1067 chữ

Chương 577: Có Khách

Biên Giới thành.

Vừa tiến vào Chu Tự đã cảm giác hồng nguyệt sáng hơn rất nhiều, lúc trước giống một ao nước tù, hiện tại như một dòng suối.

"Thất Thiên quả thực lợi hại, chả trách cần sư phụ ra tay mới bắt được.

"Cũng không biết cuối cùng hồng nguyệt sẽ có tác dụng gì, những gì bọn ông chủ trả giá nói, đều không có căn cứ."

Liên quan tới Điển Tịch Trí Tuệ, hắn đã hỏi Nguyệt tỷ, cũng hỏi cả Lý Lạc Thư.

Đáng tiếc đều không có chút manh mối nào.

Có điều Lý Lạc Thư nói với hắn, nếu như Chúa Tể Thâm Uyên trở về thật sự là thủ đoạn những Thần Minh nào đó, vậy thì Hắc Dạ nữ thần sẽ càng thêm nguy hiểm.

Thâm Uyên, Hắc Dạ, Tai Ách, tam đại quyền hành tập hợp, có lẽ chính là những gì Hắc Dạ nữ thần muốn gặp. Người thông minh như nàng, khả năng lớn muốn trở thành người sau cùng được lợi.

Điều này Chu Tự một mực ghi ở trong lòng, bản thân mình vừa mới tốt nghiệp, bước chân vào xã hội gì cũng đều không hiểu.

Thần Minh khẳng định không ngây thơ giống như mình, không thể nào có đủ tự tin cảm thấy có thể đấu âm mưu quỷ kế với họ. Chút tự mình biết mình ấy nếu như không có, sau cùng nhất định rất thiệt thòi.

Lý Lạc Thư khác với hắn, hắn ta đã thật sự hành tẩu khắp Cửu Châu, kinh nghiệm phong phú, ý kiến cực kỳ trọng yếu.

Chu Tự đến tự nhiên kinh động đến cả tộc Đại Địa Thần Khuyển.

Thời khắc Chu Tự đến, cửa Biên giới chậm rãi mở ra.

Bên trong có người đã mở ra giúp.

"Hoan, hoan nghênh ghé thăm.

Giọng nói yếu ớt lập tức truyền ra.

Biến hóa bất thình lình khiến cho Chu Tự có chút ngoài ý muốn.

Tín đồ quan môn từ bao giờ lại còn chủ động mở cửa?

Trong lúc hắn đang nghi hoặc thì nhìn thấy là Đại Địa Thần Khuyển đang mở cửa.

"Thế này thì bình thường rồi"

Chu Tự nghĩ thầm trong bụng.

Cửa mở ra, gió nhẹ vỗ vào mặt, thổi bay vạt áo.

Lúc này đập vào mắt vẫn là bức tường kia, vách tường lúc trước có Lê Minh Chi Kiếm găm lên.

Dưới bức tường có ba con chó khí độ bất phàm đứng vững vàng, cầm đầu một con toàn thân đỏ sẫm, xung quanh có hỏa diễm thiêu đốt, tự mang uy lực.

Bên trái nó là một con chó màu trắng, bộ lông xù xù, trông rất đẹp mắt.

Bên phải là một con chó săn màu đen, đuôi mắt có một vết sẹo, trông dữ dằn hung ác.

Ba con chó to bằng con trâu, đứng cùng một chỗ có thể làm cho đại bộ phận mọi người vô thức e ngại.

Đối với Chu Tự thì cũng tạm, nhịn xuống được khát vọng tiêu diệt dã quái.

"Gia, ngài tới rồi?"

Đại Địa Thần Khuyển ra mở cửa nói chuyện cẩn thận hơn rất nhiều, nó nhanh chóng nhìn về phía ba vị tộc nhân nói:

"Gia, ba vị này là người trong tộc ta, nói là muốn tới thăm hỏi ngài"

Nghe vậy, Chu Tự lần nữa nhìn về phía ba con chó kia, phát hiện chúng vậy mà không phải cùng một cái chủng loại.

Lúc này, Hỏa Hồng Thần Khuyển ở giữa kia bước lên hướng Chu Tự.

Ánh mắt nó mang theo uy nghiêm, bước chân trầm ổn mạnh mẽ, mặt đất tựa hồ đều đang chấn động.

Đây là một con cường cẩu.

"Ta vốn cho rằng Thánh Tử Ma Đạo khí độ bất phàm, bây giờ đã thấy.."

Hỏa Hồng Thần Khuyển nhìn Chu Tự liên tục lắc đầu, khi Tam Đầu Khuyển đang hoảng sợ mất mật, nó nói tiếp:

"Bây giờ đã thấy, Thánh Tử Ma Đạo là khí phách ngang tàng, sâu tựa biển khơi"

Chu Tự:

"..."

Cứ tưởng là sẽ bị phê bình, không nghĩ tới con cẩu này nói chuyện còn quẹo ngoặt một cái.

Ba cái đầu của Đại Địa Thần Khuyển mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, sợ gần chết.

Có thể người trong tộc so với gia của hiện tại mạnh hơn một xíu xiu, nhưng mà...

Một bên sắp đi đến cuối cùng, còn một bên thì vừa mới cất bước.

Tiềm long chỉ vừa mới xuất uyên mà thôi.

Tiền bối trong tộc há lại có thể so sánh được?

"Tại hạ là trưởng lão bộ tộc Đại Địa Thần Khuyển, có cái tên cũng không tệ, gọi là Xích Mông Xích Mông Thần Khuyển tự giới thiệu xong, lại bắt đầu giới thiệu hai vị bên cạnh, nó trước chỉ chó trắng nói:

"Vị này là Bạch Bối, còn có vị này là Hắc Uyên.

Bạch Bối Thần Khuyển cùng Hắc Uyên Thần Khuyển đều gật đầu với Chu Tự, đơn giản chào hỏi.

"Các ngươi gọi ta Chu Tự là được.

Chu Tự cũng nói tên mình, sau đó hỏi:

"Lần này ba vị tới có chuyện gì muốn làm sao?"

Đừng có vào thành dọa người là được.

"Chúng ta tới gặp riêng Thánh Tử, những ngày qua ấu khuyển tộc ta nhờ có Thánh Tử trông coi, lần này đến đưa chút quà tạ lễ. Tiếp sau nữa hi vọng có thể phiền Thánh Tử một chút"

Bạch Bối cất giọng nhẹ nhàng, là giọng nữ dễ nghe.

Nhắm mắt lại thật đúng là không xác định được chúng là người hay cẩu, Chu Tự cảm khái trong lòng.

Chẳng qua vẫn rất khách khí nói lễ vật thì khỏi cần, Đại Địa Thần Khuyển cũng giúp hắn rất nhiều.

Còn trong lòng, tất nhiên là hiếu kỳ đối phương mang theo lễ vật gì. Đương nhiên, sau này còn phải hỏi thăm về đất dày, xem xem có được tin tức gì tốt hay không.

Nhưng mà ngại đối phương là khách, hắn vẫn nên để chúng vào thành rồi nói.

Khi đến bàn đá bên bờ sông, bọn hắn mới nói tiếp chuyện với nhau.

Vốn định ngồi nói, nhưng nhìn bộ dạng những Thần Khuyển này, Chu Tự bèn từ bỏ.

1090 chữ

Chương 578: Cây Bất Tử

"Nghe nói Thánh Tử đang tìm kiếm một vài thứ, như là đất rồi nước gì đó, lần này chúng ta tới trùng hợp gặp được một cái, không biết có phải thứ Thánh Tử cần hay không"

Nói đoạn, Xích Mông lấy ra một hạt châu, bên trong có một hạt cát.

Nhận lấy hạt châu, Chu Tự dùng linh khí cảm nhận, lập tức hắn có cảm giác như nghìn vạn ngọn núi ép xuống.

Lực trấn áp này, không hề yếu hơn so với nước cùng lửa khác.

"Hẳn là đất dày, cái này tặng cho ta?"

Chu Tự ngẩng đầu nhìn Xích Mông.

"Là chút tấm lòng của chúng ta"

Thấy Chu Tự hài lòng, Xích Mông vui vẻ gật đầu.

"Đa tạ, ta xin nhận Chu Tự cũng không khách sáo.

Xem ra tin tức của Nguyệt tỷ là đúng, đất dày nằm trong tay Đại Địa Thần Khuyển, vừa vặn lại rơi vào tay của ta, Chu Tự như mở cờ trong bụng.

Những chìa khóa khác trễ một chút thì trễ một chút, đất dày là chìa khoá mở ra cánh cửa nữ thần Đại Địa, cánh cửa này có cảm ứng với Thu tỷ.

Thần bên trong có lẽ biết càng nhiều thứ hơn, cho dù không biết nguồn gốc của cánh cửa thứ bảy, cũng có thể biết được thân thế của Thu tỷ.

"Đây chỉ là vật nhỏ mà thôi, chúng ta còn có một vật muốn tặng cho Thánh Tử. Đây là thứ tộc chúng ta vẫn luôn giữ gìn, nhưng vì đất tộc ta vốn không phì nhiêu, cho nên luôn không cách nào gieo trồng. Mà tòa thành này rất tốt, cho nên muốn đưa thứ này tới, hy vọng một ngày chúng ta có thể nhìn thấy nó đơm hoa kết quả"

Xích Mông nghiêm túc nói.

Nghe vậy, Chu Tự có chút kinh ngạc, đây là định đưa cả bảo vật gia truyền? Quá quý giá.

Hắn vốn định từ chối lấy lệ vài câu, nhưng hắn chưa kịp mở miệng.

Đám Xích Mông ba cẩu đã đánh mắt với nhau sau đó bắt đầu thi pháp.

Pháp thuật của ba con cẩu xác thực lẫn nhau, mở ra vết nứt không gian, bảo vật liền chính tại bên trong.

Thấy vậy, trong lòng Chu Tự càng chấn kinh, mức độ bảo mật này có chút không hợp lẽ thường.

Nói cách khác, ba người bắt buộc phải đạt thành nhận thức chung mới có thể lấy ra bảo vật này.

Thiếu một cá nhân cũng không được.

Thứ gì đáng giá mà phải được bảo mật như thế này?

Đang nghi hoặc, một tia ánh sáng xanh lọt ra qua khe hở, ngay sau đó một hạt giống màu xanh lơ lửng giữa không trung.

Nó vừa xuất hiện, Chu Tự đã cảm giác không khí xung quanh trở nên khoan khoái, như là đại địa hồi xuân.

"Đây là vật gì?"

Hắn ngạc nhiên hỏi.

Thấy Chu Tự kinh ngạc như vậy, đám người Xích Mông khá hài lòng, quà của mình quả nhiên không tồi.

Để tặng lễ, chúng đã xoắn xuýt thật lâu.

Đồ vật bình thường, không đủ đả động vị Thánh Tử này.

Mà cùng với Thánh Tử ngày càng mạnh, món đồ quá bình thường sẽ không cách nào lay động đối phương.

Sau khi chứng kiến Chu Tự trảm thần, chúng lật tung tất cả lễ vật, đưa tới vật trân quý nhất cấm địa.

"Hạt giống cây Bất Tử"

Xích Mông tự hào nói:

"Đây là quà tặng của đại địa, lúc có được nó chúng ta cũng định trồng xuống, nhưng một vị hiền giả trong tộc cảnh cáo chúng ta, nói bộ tộc chúng ta không có năng lực bảo hộ cây Bất Tử. Không thể để cho cây nở hoa kết trái, nếu không sẽ dẫn tới tai hoạ ngập đầu. Vô số năm qua đi, chúng ta vẫn không có khả năng trồng nó, cũng không tìm được chủ nhân thích hợp cho nó. Mãi đến khi Thánh Tử xuất hiện, chúng ta cảm thấy thời cơ đã đến"

Trên thực tế, trước kia chúng đã sớm bái phỏng chuyên gia Ma Đạo, muốn đưa cho hắn, nhưng đối phương từ chối.

Nói ai hơi đâu đi trồng cây?

Lùi một bước, đưa cho Thánh Tử Ma Đạo cũng được, đây cũng là vì sao mà lại dễ dàng thông qua quyết sách như vậy.

Nhận lấy hạt giống màu xanh, Chu Tự cảm giác thân thể đều tràn đầy sự sống.

Đúng là một thứ ghê gớm.

"Ta muốn biết nếu như ta gieo xuống, bị cướp mất thì sao?"

Chu Tự hỏi.

"Vậy đây là chuyện của Thánh Tử rồi, nó đã là của Thánh Tử, quyền xử trí đương nhiên cũng nằm trong tay Thánh Tử"

Xích Mông vừa cười vừa nói.

"Tiểu ma đầu, để cái cây này lại, nhất định phải để lại, ta cảm giác cây này rất quan trọng đối với tòa thành này Đột nhiên giọng nói truyền đến tai Chu Tự.

Là giọng nữ non nớt. Thất Thiên.

"Có tác dụng gì?"

Chu Tự thầm hỏi.

Nhưng đối diện không có bất kỳ phản ứng gì.

Không còn cách nào, hắn chỉ có thể nhận lấy trước rồi nói.

Hàn huyên thêm một hồi, bọn Xích Mông nói tự mình đi dạo một vòng trong thành là được, không cần đi cùng.

Do dự một lát, Chu Tự để Đại Địa Thần Khuyển dẫn mấy vị đi xuống thông đạo dưới lòng đất, hỏi xem chúng có cao kiến gì.

Lão ba, sư phụ, sư huynh sư tỷ, tất cả đều không đến, nói không chừng có lẽ có thể trông cậy vào bộ tộc Đại Địa Thần Khuyển.

Nghe thấy có thể đi thành dưới lòng đất, mấy vị Thần Khuyển vô cùng cao hứng.

Cảm giác được công nhận.

Đại Địa Thần Khuyển cũng ngẩng đầu ưỡn ngực, đã đến lúc để tiền bối trong tộc chấn kinh.

Thần Minh gần ngay trước mắt.

Trước khi đi, Chu Tự tự mình bỏ đất dày vào cánh cửa nặng trịch, quả nhiên là chìa khoá mở ra.

Xác định xong những chuyện này, hắn mới rời khỏi Biên Giới thành. Tiện thể để Đại Địa Thần Khuyển chú ý Thất Thiên, có chuyện gì lập tức thông báo cho hắn.

Hắn còn phải đợi chuyện tiếp sau của cây Bất Tử Thụ.

1149 chữ

Chương 579: Còn Thiếu

Nhà Chu Tự.

Thu Thiển ngồi xổm dọn giấy tờ trên mặt đất.

"Đã mấy ngày rồi, quả thực Nguyệt tỷ rất chăm viết Cười khẽ hai tiếng, nàng thong thả đặt xấp giấy sang một bên.

Nhìn thời gian, cảm thấy Chu Tự nên trở về, có thể bắt đầu nấu đồ ăn.

"Nấu gì đây?"

Thu Thiển tay chống cằm, trầm tư suy nghĩ.

Nàng không phải tự nói một mình, mà là nói cho bà cô trong phòng ngủ chính nghe, bình thường bên trong sẽ lập tức vọng ra tên món các ăn.

Chỉ là hôm nay chờ một lúc, Thu Thiển cũng không nghe được tiếng của Nguyệt tỷ.

Cái này khiến nàng cảm thấy kỳ quái, rất nhanh nàng đã hiểu, Nguyệt tỷ sắp giải ra rồi.

Không chờ đợi nữa, nàng quay người muốn đi làm cơm.

Nhưng vừa mới bước đi, đột nhiên cảm giác có một trận gió, tiếp đó ánh sáng nhạt từ trong phòng lóe ra.

Vù!

Rất nhiều giấy từ trong phòng tuôn ra, qua đám giấy che phủ, bóng dáng Nguyệt tỷ như ẩn như hiện. Thu Thiển nhìn thấy loáng thoáng Nguyệt tỷ đang đứng bên cạnh bàn, quần áo trên người bay bay theo gió, ánh sáng từ trang giấy trước mặt nàng tỏa ra.

Ngay sau đó trắng hay đen tràn ngập cả căn phòng, như mà chỉ một lát ánh sáng bắt đầu hội tụ, ngưng kết thành Thái Cực Âm Dương.

Thái Cực phân chín vòng đan xen.

Trận pháp xuất hiện được một lát, trên người Nguyệt tỷ có chín luồng khí tức phun trào, hô ứng với Thái Cực Đồ.

Là Cửu chuyển minh thần quyết.Giờ khắc này Thái Cực quy nạp, dung nhập vào trong chín luồng khí tức.

Sức mạnh cường đại bộc phát, Thu Thiển kinh hãi, lập tức dùng lụa đỏ trên cổ tay bao trùm gian phòng, nhưng không cách nào ngăn cản hoàn toàn.

Gió mạnh gào thét, thổi Thu Thiển lùi về sau.

Nàng dựa vào tường khổ sở chèo chống, hi vọng gió sẽ sớm qua đi.

Lúc này đồ vật ngoài phòng khách kêu loảng xoảng, rất nhiều thứ đã bị gió thổi rơi xuống đất vỡ tan.

Hồi lâu sau, gió đạt đến mức độ cao nhất.

Thu Thiển nhìn tất cả ánh sáng hội tụ, dung nhập ấn đường Nguyệt tỷ.

Đến tận lúc này, hết thảy bình tĩnh lại.

Cửa lớn cũng bật mở ra.

"Đây là...có lốc xoáy sao?"

Chu Tự vừa về đến nhà, giật cả mình.

Trong phòng rối tung rối mù, khung ảnh rơi đầy đất, tất cả đồ vật loạn cả lên.

Thu Thiển nhìn Chu Tự vừa trở về, nặng nề thở một hơi.

Có phát sinh thêm gì, cũng có người cùng gánh chịu.

Trước đây nàng không thích cùng người khác chia sẻ bất kỳ thứ gì, nhất là nam sinh.

Bây giờ, nàng muốn cùng Chu Tự chia sẻ tất cả mọi thứ, ví dụ như những tùy hứng nho nhỏ của mình cùng với ngây thơ của Chu Tự.

Một lát sau, Chu Ngưng Nguyệt ăn trái cây giám sát Chu Tự cùng Thu Thiển dọn dẹp phòng.

"Nguyệt tỷ, sao ngươi không giúp một tay?"

Chu Tự dọn thủy tinh, mặt không biểu cảm hỏi.

"Ta thu thập xong album ảnh, những thứ khác không quan trọng không cần thiết. Vẫn là phòng của bố mẹ kiên cố, chẳng có chút vấn đề gì"

Chu Ngưng Nguyệt ngồi trên ghế sô pha bóc quýt nói.

"Đó là do ta bảo vệ"

Thu Thiển dọn sàn nhà nói.

"Các ngươi đừng thấy ta chỉ ngồi, thực ra trong lòng ta có khổ. Một đứa trẻ mới tám tuổi, đã phải chịu những áp lực mà độ tuổi này không nên có Chu Ngưng Nguyệt lập tức thay đổi gương mặt vừa nãy còn nhẹ nhõm sang nhăn nhó sầu khổ nói:

"Lúc giải được trận pháp, trong lòng ta đột nhiên có cảm giác, làm cho công pháp càng thêm phù hợp với ta, sau đó tu vi tăng cao. Cứ tiếp tục như vậy nữa, thật lên đến Trận Linh ngũ phẩm, mới được bao lâu, không khoa học. Thu Thiển:

"..."

Bà cô già, ta ghét ngươi.

"Đúng rồi, ta gửi hình cho ngươi rồi, ngươi tranh thủ hỏi xem, có phải trận pháp này còn có tiếp theo hay không? Ta cảm giác cái này không hoàn chỉnh, khẳng định còn có tiếp sau"

Chu Ngưng Nguyệt nghiêm túc nói với Chu Tự:

"Bảo vị đại ca kia của ngươi gửi phần tiếp theo cho ta, không giải xong, trong lòng ta khó chịu"

Chu Tự:

"..."

Còn phải lại tổng vệ sinh một lần nữa?

Nghĩ lại sắp đến tết, xác thực cũng nên tổng vệ sinh.

Quét dọn xong, Chu Tự đem hạt giống cây Bất Tử giao cho Nguyệt tỷ, cũng nói chuyện tộc Đại Địa Thần Khuyển đưa chìa khoá tới, một thời gian nữa là có thể đi vào cánh cửa nặng trịch.

Nguyệt tỷ cầm hạt giống lên nghiên cứu, Thu tỷ thì đi nấu cơm.

Chu Tự vốn định hỗ trợ lại bị đẩy ra, bất đắc dĩ hắn chỉ có thể nhắn tin cho Lý Lạc Thư, gửi trận đồ cho hắn. Lại hỏi tin tức về cây Bất Tử.

"Giải ra rồi? Đại ca đúng là thần, mới có bao lâu chứ"

Lý Lạc Thư khiếp sợ không thôi.

Đã lâu lắm rồi mà? Chu Tự thầm mắng trong lòng.

Lúc này hắn nhìn tin nhắn mới Lý Lạc Thư gửi tới:

"Cây Bất Tử? Cái này một ít điển tịch có đề cập tới, nói Thiên Chi Bỉ Ngạn, có cây Bất Tử, ăn vào là thọ; cũng có Xích Tuyền, uống vào bất lão. Nghe nói đây là một gốc Thần Thụ có thể kết trái, hội tụ nguồn gốc sinh linh. Trong truyền thuyết, ăn quả Bất Tử có thể bất lão bất tử, dù có chút khoa trương, nhưng nhất định có hiệu quả dạng như này. Nhưng mà chuyện này chỉ có trong truyền thuyết, không nghĩ tới đại ca vậy mà lại có được, thật sự là Thần Nhân "Người khác tặng, ta định trồng ở Biên Giới thành, không biết có thích hợp hay không"

Chu Tự hỏi.

"Có thể trồng, đại ca không cảm thấy cây Bất Tử cùng cây Thần Tứ Quả khá giống nhau sao? Có lẽ đây mới là tiền thân của cây Thần Tứ Quả. Cũng có thể là cây Thần Tứ Quả là mô phỏng cây Bất Tử mà thành. Đương nhiên, nếu như ghi chép phóng đại quá mức, vậy cũng có khả năng cây Bất Tử chính là cây Thần Tứ Quả"

Lý Lạc Thư phân tích đại khái.

1079 chữ

Chương 580: Chờ Đợi

Chu Tự gật gật đầu, tiện thể truyền đạt lại lời Lý Lạc Thư nói cho Nguyệt tỷ.

Nguyệt tỷ nghe vậy rất hào hứng:

"Ta đi trồng ngay đây"

Chu Tự:

"..."

Ngươi là muốn ăn quả Bất Tử hả?

Thiên Vân Đạo Tông.

Tại sân tu luyện trên núi Thái Cực.

An Khách ở nơi này nhắm mắt dưỡng thần, vừa tu luyện vừa chờ đợi.

Thế giới bên ngoài vô cùng đặc sắc, không phải kẻ yếu như hắn có thể tham dự.

Nhất là chuyện liên quan tới Thành Thâm Uyên, hắn nghe đâu một vài sư huynh nói sư tỷ Thiên Vân Y Y cùng sư huynh Ân Chí Viễn đều bị thiệt thòi ở nơi đó.

"Bên ngoài quá nguy hiểm, ta vẫn nên ở chỗ này chờ Đạo Tử đến"

An Khách âm thầm tự nói.

"An sư huynh, ngươi vẫn ở chỗ này à"

Miêu Khả An từ giữa không trung đáp xuống cười nhẹ nói.

An Khách vội đứng lên, gật đầu:

"Miêu sư muội, ra ngoài về rồi?"

"Đã về từ sớm, ta đi tìm Ân sư huynh, hắn nói gặp Thánh Tử Ma Đạo. Nói Thánh Tử Ma Đạo so với lời đồn còn mạnh hơn gấp bội, ở bên ngoài không nên trêu chọc. Đương đại ngoài Đạo Tử ra, không người nào có thể sánh bằng"

Miêu Khả An một tay sờ cằm, hơi nghi ngờ nói:

"An sư huynh cảm thấy có phải Ân sư huynh nói quá khoa trương hay không?"

"Không thể nào, Ân sư huynh là nhân vật thiên tài có tiếng, những gì chúng ta biết ở chỗ hắn, quá mức bình thường. Nếu Ân sư huynh nói như thế, vậy khẳng định là có đạo lý.

An Khách thành thật nói:

"Thánh Tử Ma Đạo tin đồn vô số, hắn không thể nào kém quá được.

"Cũng đúng"

Miêu Khả An khẽ gật đầu, lại cười nói:

"Vậy ta không quấy rầy An sư huynh nữa, ngươi tiếp tục chờ đi, ta nghe sư phụ nói chờ được Đạo Tử rất khó. Bao giờ chờ được nhớ báo cho ta biết, nếu không ta kêu sư huynh sư tỷ chặn ngươi."

Nói xong nàng ngự kiếm rời đi.

An Khách gật đầu tỏ ý sẽ kịp thời thông báo.

"An sư đệ cùng Miêu sư muội quan hệ tốt lắm nhỉ?"

Đột nhiên có giọng nói truyền tới.

Nghe vậy, An Khách quay đầu lại thì thấy sư huynh Tiêu Bộ trên người có hình rồng, hắn khiêm tốn nói:

"Sư huynh nói đùa, chính là Miêu sư muội thường xuyên đặt mua mấy thứ do ta viết:

"Đạo Tử vẫn chưa tới sao?"

Tiêu Bộ vốn chỉ thuận miệng nói đùa, cũng không để ý.

"Sư huynh cũng muốn chờ Đạo Tử?"

An Khách cảm thấy kỳ quái. "Kỳ lạ lắm sao?"

Tiêu Bộ cười giải thích:

"Mấy ngày nữa ta sẽ đi Thập Nhị Minh Linh Môn, có tộc nhân của hảo hữu thành hôn, đi qua hỗ trợ khống chế cục diện một chút. Thập Nhị Minh Linh Môn hơi xem thường gia tộc hắn, một vài thế lực cũng không hy vọng bọn hắn lần nữa quật khởi. Cho nên hi vọng ta có thể đến đó dạo chơi, những người kia ít nhiều cũng sẽ nể mặt Thiên Vân Đạo Tông, khách khí một chút. Có điều ta cảm thấy Thập Nhị Tịnh Đường cùng với ma tu thú tu khác cũng sẽ đi, tác dụng của ta không quá lớn. Sư phụ ta đi còn tạm được, đáng tiếc không có khả năng lắm. Chuyến này đi cũng không biết bao lâu, cứ đến thử vận may, xem xem Đạo Tử có đến hay không. Diện kiến một chút phong thái Đạo Tử"

"Thì ra là thế"

An Khách khẽ gật đầu.

Dù hắn cũng không biết ai của Thập Nhị Minh Linh Môn sẽ tổ chức hôn lễ.

Nhưng cũng không liên quan tới hắn, hiện tại hắn chỉ chờ đợi Đạo Tử xuất hiện.

Buổi chiều.

Bọn hắn nhìn thấy một tia ánh sáng yếu ớt rơi xuống núi Thái Cực.

"Tới rồi"

Tiêu Bộ Trận Linh ngũ phẩm, phát hiện đầu tiên.

Nghe vậy, An Khách mới nhìn ra bóng dáng của Đạo Tử, vô cùng kích động.

Dù mọi người đều nói Đạo Tử căn bản không thể nào giải nổi, nhưng hắn vẫn nhớ lần đầu tiên thấy Đạo Tử phá trận.

Đúng thật vả vào mặt tất cả mọi người.

Lúc này hắn lấy điện thoại ra, nhanh chóng suy nghĩ tiêu đề.

Bọn hắn nhanh chóng nhìn thấy giữa hai đỉnh núi Thái Cực hiện ra trận đồ Thiên Nguyên.

Rất nhiều người đều tập trung ánh mắt lên núi Thái Cực, bọn hắn nhìn thấy một bóng người đang từng bước đi đến chỗ trận đồ Thiên Nguyên.

Bọn hắn đều nghĩ xem Đạo Tử có thể phá giải trận đồ hay không, nếu có thì sẽ phá giải như thế nào.

Tất nhiên sẽ dẫn tới dị động.

Trong tích tắc, bọn hắn nhìn thấy Đạo Tử dừng ngay tại trước trận đồ.

Tựa hồ đang suy nghĩ làm sao phá giải.

An Khách nhìn chằm chằm không muốn bỏ lỡ mảy may chi tiết nào.

Mà tại thời điểm tất cả mọi người đều cho là Đạo Tử sẽ ra tay phá giải, Đạo Tử đột nhiên lại tiếp tục cất bước, hắn trực tiếp đi vào trận đồ Thiên Nguyên.

Hắc bạch chi khí vô tận lưu chuyển trong trận đồ, Đạo Tử bước đến, chúng vô cùng hỗn loạn, không ngừng sắp xếp lại, mang đến sức mạnh hoàn toàn mới.

Cản trở tất cả những ai tới gần.

Sức mạnh này chiếu rọi khắp bốn phương tám hướng, nhưng loại hỗn loạn này không duy trì bao lâu. Bước chân Đạo Tử từng chút một giẫm trên biến hóa, rất nhanh tất cả hỗn loạn bắt đầu trở nên có thứ tự.

Tựa hồ đang sắp xếp trật tự.

Lúc này trận đồ Thiên Nguyên điên cuồng vận chuyển muốn thoát ly khỏi sức ảnh hưởng của Đạo Tử, nhưng Đạo Tử vẫn chắp tay mà đi, như vào chỗ không người.

Tất cả sức mạnh của trận pháp cũng không thể ngăn cản bước tiến của hắn, dường như tất cả biến hóa sớm đã rõ ràng trong đầu.

1127 chữ

Chương 581: Hình Phạt

Chốc lát sau, Đạo Tử dừng lại ở chính giữa trận pháp, cũng chính giờ khắc này, ánh sáng bảy màu sắc phóng ra.

Trận đồ Thiên Nguyên hiển lộ rõ ràng núi Thái Cực, lấy Đạo Tử làm trung tâm chiếu rọi trời đất.

Như Ngân Hà rơi xuống Cửu Thiên, Đạo Tử sừng sững trên chín tầng trời.

Lấy tư thái vô song, trấn áp Cửu Thiên Ngân Hà.

Lúc này một cánh cửa xuất hiện ở trên Ngân Hà, phía trên lại còn có trận pháp.

Vô cùng phức tạp, kinh hãi thế nhân.

Chỉ trong chớp mắt, tất cả mọi người đều hãm vào trong đó, không thể thoát ra.

Lúc An Khách lấy lại tinh thần, trận pháp Thiên Nguyên trên bầu trời đã biến mất, Đạo Tử đã rời đi từ lâu.

Lúc này hắn mới cảm giác Đạo Tử đáng sợ đến nhường nào, khiến cho người ta hoảng sợ.

Hắn cố gắng ổn định tinh thần, bắt đầu công bố tin tức.

“Đạo Tử lại đến núi Thái Cực phá trận đồ Thiên Nguyên, lấy tư thái vô song, đứng trên chín tầng trời"

Núi Thái Cực, trong động phủ núi chính.

Miêu Thiên Nguyên vẫn đang tu luyện.

Lúc này hắn đột nhiên bừng tỉnh, có người tìm tới hắn.

Là đệ tử của hắn, Ân Chí Viễn.

"Hớt ha hớt hải như thế, làm sao đỡ đần cho vi sư?"

Miêu Thiên Nguyên để Ân Chí Viễn tiến vào, thấy đối phương thần sắc bất ổn, mở miệng răn dạy, rồi lại hỏi:

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Đạo, Đạo Tử sư đệ lại tới núi Thái Cực, đến để phá đại trận Thiên Nguyên Ân Chí Viễn thở sâu, cố gắng làm cho mình bình tĩnh một chút.

"Tới thì tới, cũng không phải lần đầu tiên, muốn phá giải cũng không dễ dàng. Loại chuyện nhỏ nhặt này mà ngươi phải hoảng hốt như vậy, về sau ta làm sao đem núi Thái Cực giao cho ngươi?"

Miêu Thiên Nguyên cau mày lại.

Không hài lòng lắm với biểu hiện của đệ tử mình xem trọng.

Lời vừa dứt, hắn di chuyển bước chân đi ra phía ngoài, thuận tiện hỏi:

"Đạo Tử đi đến đâu rồi? Có dấu hiệu phá vỡ gì không?"

Ân Chí Viễn cúi xuống, nhẹ giọng cất lời:

"Đạo Tử hắn..hắn đã phá vỡ trận đồ Thiên Nguyên sau đó rời đi"

Nghe vậy, Miêu Thiên Nguyên cứ thế đứng nguyên tại chỗ, vẻ mặt hắn nghiêm túc nhìn về phía Ân Chí Viễn, trầm giọng nói:

"Ngươi vừa mới nói gì? Nói lại lần nữa cho lão phu nghe.

"Đạo Tử sư đệ phá vỡ trận đồ Thiên Nguyên, đã đi rồi"

Ân Chí Viễn lặp lại lần nữa.

"Phá vỡ rồi?"

Miêu Thiên Nguyên lặp lại, liên tục lắc đầu nói:

"Không thể nào, tuyệt đối không thể nào"

Hắn biến mất ngay tức khắc, lần nữa xuất hiện, đã ở bên ngoài, ngay trực diện trận đồ Thiên Nguyên.

Lúc này trận đồ Thiên Nguyên đã tiêu tan gần hết, nhưng dưới con mắt của hắn, vẫn thấy được hào quang vạn trượng, thấy được Ngân Hà rơi xuống Cửu Thiên y nguyên như lúc đầu, thậm chí còn có bóng dáng tuyệt thế kia cùng cửa lớn Cửu Thiên.

"Thật sự phá vỡ rồi, thế hệ trẻ phá vỡ trận đồ dẫn tới cánh cửa mới, đúng thật là phá vỡ. Nhưng mà...Ta không được nhìn thấy, ta chờ đợi nhiều năm như vậy, thế mà không được tận mắt nhìn thấy phá vỡ trận đồ Thiên Nguyên.

Miêu Thiên Nguyên thở dồn dập, hối hận vô cùng.

Chợt hắn phẫn nộ, quát:

"Nghịch đồ, còn chưa cút ra gặp ta"

Ân Chí Viễn lập tức chạy tới, cẩn thận từng li từng tí vấn an.

"Nghịch đồ, nghịch đồ"

Miêu Thiên Nguyên chỉ vào Ân Chí Viễn, hổn hển nói:

"Không phải vi sư đã nói, có trận pháp có dấu hiệu bị phá vỡ thì phải lập tức thông báo cho vi sư sao? Ngươi cho lời vi sư nói như gió thoảng bên tại sao?"

"Không phải vừa nãy ta đã thông báo rồi sao?"

Ân Chí Viễn thấp giọng nói.

"Thông báo? Chuyện đã kết thúc rồi, lão phu còn cần ngươi thông báo? Việc nhỏ như này ngươi cũng làm không xong, vi sư cần ngươi làm gì?"

Miêu Thiên Nguyên cả giận nói.

"Nhưng mà...Đạo Tử tới trong nháy mắt đã trực tiếp phá vỡ trận pháp, sư phụ ngài không nói là Đạo Tử vừa đến thì lập tức thông báo:

Ân Chí Viễn toát mồ hôi giải thích.

"A? Lỗi là tại vi sư à? Ngươi còn lý luận? Có phải vi sư còn phải giải thích với ngươi?"

Miêu Thiên Nguyên giận quá bật cười.

"Đệ tử không dám.

Ân Chí Viễn cúi thấp đầu xuống.

"Không dám là tốt nhất, chuyện này do ngươi sai"

Miêu Thiên Nguyên nhìn chằm chằm Ân Chí Viễn hung hăng nói:

"Ta mặc kệ ngươi dùng biện pháp gì, nhất định phải để Đạo Tử lần nữa đến phá trận đồ, nhất định phải để vi sư tận mắt thấy một lần. Nếu không...nếu không..."

Nhất thời Miêu Thiên Nguyên không biết phải dùng cái biện pháp gì để trừng phạt tên nghịch đồ này, núi Thái Cực không thể không có tên nghịch đồ này, nếu không mình sẽ bận rộn đến chết.

Xoắn xuýt một chốc, Miêu Thiên Nguyên lạnh lùng nói:

"Nếu không đừng trách vi sư thấy ngươi tuổi tác cũng không nhỏ, đến lúc đó sẽ tìm cho ngươi một đạo lữ tại tông môn. Một người làm việc không thành, hai người chắc phải có tác dụng hơn chứ?"

Ân Chí Viễn kinh hãi, vội quỳ xuống:

"Sư phụ, đệ tử sẽ tìm cách bù đắp sai lầm"

"Tốt nhất là vậy Miêu Thiên Nguyên phất tay áo biến mất tại chỗ.

Để lại một mình Ân Chí Viễn đứng tại chỗ thở dài.

Thứ bảy, ngày 25 tháng 12.

Chu Tự lĩnh tiền lương về đến nhà, chờ ăn xong cơm tối, ba người họ dự định đi một chuyến đến Biên Giới thành.

Nói bảo đêm nay Thất Thiên sẽ từ hồng nguyệt xuống.

Điều này cũng đồng nghĩa với bọn hắn sắp biết sức mạnh cùng tác dụng của hồng nguyệt.

Mà hạt giống cây Bất Tử, Chu Ngưng Nguyệt đã trồng ở trong thành, nơi đó có cái quảng trường cùng đất trống, thích hợp nhất để trồng trọt.

Về phần lúc nào nở hoa kết trái thì không ai biết.

Dù sao cũng đã mọc rễ nảy mầm đâu.

1093 chữ

Chương 582: Ăn Chặn

"Đưa cho Thu tỷ một ít, ta còn có ba nghìn chín, tích cóp lâu như vậy, cuối cùng cũng có thể mua chiếc nhẫn.

Còn thiếu cách thức nữa, sau đó tìm một cơ hội tốt. Cái này có thể hỏi Lý Lạc Thư, tham mưu một chút"

Chu Tự thầm tính toán.

Hắn tăng ca làm việc năm tháng, cuối cùng cũng có một chút tiền tiết kiệm.

Nghĩ đến sắp cầu hôn, trong lòng bèn có chút phấn kích, lúc ngồi ở ghế sô pha, hắn lấy điều khiển từ xa thử mở ti vi.

Muốn xem ti vi, tốt nhất có thể xem được màn cầu hôn, sau này còn tham khảo một chút.

Nhưng bấm đến mấy lần, TV đều không có phản ứng gì.

Hắn nghi hoặc đi xem nguồn điện, thấy không có vấn đề gì.

Cái này khiến hắn càng thêm khó hiểu.

"A, ti vi hỏng, chắc là lúc sức mạnh của Nguyệt tỷ bộc phát đã làm hư"

Thu Thiển vừa mới đi tới hảo tâm nhắc nhở.

Chu Tự hoá đá tại chỗ, mua cái ti vi phải mất hơn ba ngàn...

Tiền tiết kiệm trong nháy mắt không cánh mà bay.

Vừa nghĩ tới đó, hắn không còn ý định mua ti vi.

Rất nhanh, hắn nhớ ra ti vi không phải mình làm hư, không việc gì phải tự mình mua.

Nghĩ thông suốt, hắn lập tức lấy điện thoại di động ra bấm số gọi cho lão cha.

"Con trai, tìm cha có việc gì, cha phải nấu đồ ăn"

Đầu bên kia truyền đến tiếng của Chu Nhiên, cùng tiếng muôi xẻng va chạm với xoong nồi.

"Lão cha, ti vi trong nhà bị Nguyệt tỷ làm hư, nàng không có ti vi xem Chu Tự không nói chính mình muốn xem tivi.

Nghe vậy, Chu Nhiên hào sảng nói:

"Mua."

"Một cái ti vi mất ba bốn ngàn, ngươi cho ta bốn ngàn đi Chu Tự nói khẽ.

"Ba bốn ngàn? Con trai, tiền của ta dễ bị lừa lắm sao? Hai ba ngàn là đủ ngươi mua, cha chuyển cho ngươi hai ngàn rưỡi"

Chu Nhiên nói giọng lạnh lùng.

Chu Tự có chút kinh ngạc, ti vi giờ rẻ như vậy sao?

Trước kia lúc mua cùng mẹ, rõ ràng rất đắt.

"Alo, con trai, gần đây con với Thu Thiển thế nào rồi?"

Tiếng Liễu Nam Tư truyền tới.

"Gì thế nào?"

Chu Tự hỏi ngược lại.

"Thu Thiển chưa đủ tốt sao? Đã nửa năm rồi mà ngươi vẫn không hành động sao?"

Liễu Nam Tư nói ý vị sâu xa:

"Con trai, ngươi là Thánh Tử Ma Đạo, không phải người tốt lành gì, lúc này đừng có giả bộ người tốt"

Chu Tự:

"..."

Mẹ, đừng như vậy, ngươi nói không xấu hổ, ta nghe cũng xấu hổ. Với lại hai người hạ một cái mệnh lệnh là xong, không phải sao? Cứ nói cuối năm thành hôn, tất cả đều vui vẻ.

Cuối cùng Chu Tự mắt nhìn điện thoại còn có chín mươi phần trăm pin, vội nói:

"Mẹ, điện thoại của ta hết pin rồi, cúp đây, các ngươi làm việc đi"

Tút!

Điện thoại bị Chu Tự cúp máy.

Nhìn Thu tỷ còn bận rộn trong phòng bếp, Chu Tự tính chuyện cầu hôn.

Nhưng thấy Thu tỷ đang bận, mình lại chơi điện thoại, cảm thấy không tốt lắm.

Không chút do dự, hắn đứng dậy đi vào phòng bếp:

"Thu tỷ, để ta giúp ngươi, ta hỗ trợ trong tiệm cơm rất nhiều năm, kỳ thật...Kỳ thật vẫn không hiểu mấy, Thu tỷ có thể nói cho ta biết phải làm thế nào.

Ngần ngừ một chút, Chu Tự đổi cách nói.

"Vậy ngươi biết làm cơm rồi thì muốn làm gì?"

Thu Thiển đột nhiên hỏi.

Suy nghĩ một chút, Chu Tự thử thăm dò:

"Trợ thủ cho Thu tỷ?"

Nghe vậy, khóe miệng Thu Thiển lộ ra ý cười nhàn nhạt, sau đó lấy tay sắn tay áo cho Chu Tự.

"Thu tỷ, tay của ngươi ướt, tay ta khô Chu Tự buông tay áo Thu tỷ xuống:

"Như vậy đi, ta sắn tay áo giúp Thu tỷ"

Thu Thiển nhìn tay áo mình tay áo bị thả xuống, sau đó được sắn lên.

Không hiểu sao có chút vui mừng.

Nếu như sư phụ thế này, nàng đã cảm thấy sư phụ đang phá rối.Chờ khi Chu Tự sắn xong, nàng phủi tay, sau đó đẩy lưng Chu Tự ra khỏi phòng bếp: "Ngươi không phải đến giúp đỡ, là tới phá đám, vẫn nên xem ti vi của ngươi đi thôi" "Nhưng mà ti vi hỏng rồi"

Chu Tự vội phân trần.

"Ồ?"

Thu Thiển lạnh nhạt cười xấu xa nói:

"Hóa ra là nhàn rỗi quá chán, đến phòng bếp quấy rối hả"

Chu Tự khẽ giật mình, vội nói:

"Thu tỷ, ngươi biết mà, ta khẳng định không phải loại người đó"

"Haha."

Thu Thiển nhìn Chu Tự cười không nói gì.

Chu Tự:

"..."

Trên đường đi Biên Giới thành, Chu Tự nhận được hai nghìn rưỡi lão cha chuyển tới, sau đó để Nguyệt tỷ cùng Thu tỷ lên mạng chọn ti vi.

Giới hạn cao nhất hai nghìn.

Thế nào cũng mua được.

Trên đường hắn cũng nhận được trận pháp mới Lý Lạc Thư gửi tới, là một cánh cửa lớn.

Có ánh sáng bao trùm, trên đó rất nhiều phù văn lưu chuyển, hoàn toàn nhìn không ra quy luật.

Việc chuyên nghiệp vẫn nên giao cho người chuyên nghiệp, hắn trực tiếp gửi cho Nguyệt tỷ.

"Thật sự có trận pháp tiếp theo, thật là lợi hại, không biết qua tết có thể giải ra hay không Chu Ngưng Nguyệt nhìn điện thoại cảm thán.

"Mua ti vi trước, nhưng mà ta nhớ là có thể sửa ti vi, hay là trực tiếp sửa đi"

Thu Thiển đột nhiên nói.

"Ta có thể nghiên cứu một chút, biết đâu có thể sửa được"

Chu Ngưng Nguyệt gật gù.

Chu Tự:

"..."

Ta phải ăn chặn 500 kia thế nào đây?

Nhưng mà tiền đã tới tay, không có chuyện hắn sẽ trả lại cho lão cha.

Chốc lát, bọn hắn đi vào Biên Giới thành, Chu Tự lấy Biên Giới Thạch ra.

Thất Thiên nói cần có thành chủ ở đây, có lẽ người có Biên Giới Thạch chính là thành chủ, cụ thể cần làm gì, bọn hắn cũng không biết.

1105 chữ

Chương 583: Tác Dụng Của Mặt Trăng Đỏ

"Hoan nghênh ghé thăm, ta, ta là tín đồ quan môn Vừa vào cửa bọn hắn đã nghe thấy tiếng của tín đồ quan môn truyền tới từ một góc hẻo lánh phía sau cửa.

Chu Ngưng Nguyệt đem mấy quả táo xanh xấu xấu đặt ở bên cạnh tín đồ quan môn nói:

"Cho ngươi ăn, nhớ đừng lãng phí Nói xong, ba người đi đến quảng trường trung tâm, đây là nơi gieo xuống hạt cây Bất Tử, cũng là nơi thích hợp để chờ đợi Thất Thiên.

Chuyện tế đàn dưới lòng đất, trước mắt bọn hắn không có cách nào, chỉ có thể để nói sau.

"Gia, ngươi đã đến Đại Địa Thần Khuyển lập tức tới gần chào hỏi Chu Tự.

Hầu Trầm cũng gật đầu nói:

"Đạo hữu tới thật đúng lúc, Thất Thiên sắp ra rồi"

"Không phải nói có thêm mấy Đại Địa Thần Khuyển sao?"

Thu Thiển tò mò hỏi.

"Mấy vị tộc nhân của ta nhìn thấy cánh cửa Thần Minh, kinh hãi vạn phần, đang ở phía dưới cảm ngộ. Không biết cảm ngộ gì"

Đại Địa Thần Khuyển vội giải thích.

Chu Tự bọn hắn cũng không để ý, Nguyệt tỷ càng không để ý, nàng ngồi chồm hổm trên mặt đất nhìn chỗ gieo hạt xuống, chờ đợi cây mọc rễ nảy mầm.

"Sư phụ ta nói, nàng tìm được nước suối có thể kích thích thực vật sinh trưởng ở một di tích, hai ngày nữa sẽ gửi tới cho ta"

Thu Thiển đến chỗ hạt giống nói.

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu, nhưng các nàng đều không ôm hi vọng gì.

Thần mộc cũng không dễ dàng lớn nhanh như vậy.

Lúc này bầu trời đột ngột sáng lên hồng quang.

Chu Tự ngẩng đầu nhìn lên, thấy hồng nguyệt phát sáng rực, chung quanh đều biến thành màu máu.

Một luồng sức mạnh đặc biệt bắt đầu bao trùm xung quanh, tựa hồ có thể bẻ cong không gian.

Ngay tại lúc đó, Biên Giới Thạch trong tay Chu Tự bắt đầu có phản ứng.

Hồng quang chiếu xuống, bao trùm lấy Chu Tự, uy thế to lớn gào thét ép xuống.

Trong lúc nhất thời Phá Thiên Ma Thể tự động mở ra đối kháng, vặn vẹo, khí diễm điên cuồng cũng bộc phát.

Biên Giới Thạch lấy hắn làm gốc, bắt đầu hấp thu sức mạnh hồng nguyệt.

Sức mạnh cường đại bức lui mấy người Chu Ngưng Nguyệt, bọn hắn nhìn Chu Tự đứng sừng sững vững vàng bên trong chùm sáng, khí độ bất phàm, như núi cao nước sâu.

"Có chút khí chất của sư phụ hắn, giống Võ Đạo tông sư mà hắn nói.

Thu Thiển hơi bất ngờ.

Khai Sơn Pháp hoành chỉnh hình thành trong cơ thể Chu Tự, có thể dẫn động khí huyết, chiếu rọi tứ phương.

Lúc này Phá Thiên Ma Thể mở ra, thân thể Chu Tự đã nhớ kỹ Khai Sơn Pháp, ít nhiều có thể ảnh hưởng Phá Thiên Ma Thể.

"Biên Giới Thạch sắp biến thành màu đỏ"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Biên Giới Thạch đang bị bao trùm bởi hồng quang, biến thành màu đỏ sậm.

"Oa! Thành công rồi, so với ta dự đoán còn dễ dàng hơn.

Tiếng của Thất Thiên từ trên cao vọng xuống.

Đám người ngẩng đầu, nhìn thấy Thất Thiên từ hồng nguyệt xuống, lúc nó xuất hiện, hồng quang biến mất, Chu Tự cũng khôi phục lại bình thường.

Thất Thiên rung rung đôi cánh, rơi xuống trên đầu Đại Địa Thần Khuyển:

"Ta trở về rồi, ta đã chải chuốt xong sức mạnh hồng nguyệt, với lại cũng biết được tác dụng của hồng nguyệt rồi, cũng có thể nói tòa thành này còn có tác dụng gì đó khác.

"Là gì?"

Chu Tự đưa Biên Giới Thạch cho Nguyệt tỷ nghiên cứu.

Những người khác cũng đều nhìn Thất Thiên, chờ đợi kết luận.

Đại Địa Thần Khuyển thì có chút phiền muộn, Thất Thiên này hơi một tí là cưỡi lên đầu nó, nếu không phải tác dụng của mình không lớn bằng nó, hai cái đầu khác đã ngoạm đến rồi.

"Hồng nguyệt là sản phẩm sinh ra dưới quyền hành, nó từ đâu tới ta cũng không rõ, nhưng nó có một tác dụng thần kỳ"

Thất Thiên nhìn đám người thần bí nói:

"Hồng nguyệt giáng lâm, Thần Minh hiển lộ"

"Có ý gì?"

Thu Thiển nghi hoặc.

Những người khác cũng đây mờ mịt.

"Đơn giản mà nói, chỉ cần có người gọi hồng nguyệt tới, là chúng ta có thể mang theo cả tòa thành xuất hiện ở nơi đó, là tai họa cũng là ban ân"

Thất Thiên nói ra.

“Mời mặt trăng đỏ thì có thể khiến tòa thành qua đó ư?"

Chu Tự nghi hoặc nói.

“Có phải toà thành này có thể di chuyển không?"

Thu Thiển hỏi theo.

“Phải nhưng lại không phải"

Thất Thiên hơi suy nghĩ nói: “Có lẽ thứ di chuyển là mặt trăng đỏ, còn tòa thành chỉ đi theo nó. Sức mạnh của mặt trăng đỏ mới là tất cả"

“Vậy tại sao ban ơn cũng là tai họa?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi. “Các ngươi là người tốt thì chẳng phải là ban ơn ư? Nếu là người xấu thì chẳng phải là tai họa ư?"

Thất Thiên nhìn Chu Ngưng Nguyệt nói.

Nghe vậy, Chu Tự bất giác gật đầu, cả nhà họ đều là phe phản diện, xem ra là tai họa rồi. Nhưng mình ôm lòng nghĩa hiệp, không dẫn theo Nguyệt tỷ và Thu tỷ, chắc chắn là ban ơn. Kỹ nghĩ thì lại không đúng, thực lực của mình có hạn, chẳng may có người rắp tâm nhằm vào, thì chẳng phải là dâng thịt đến à?

Chu Tự nói ra điều thắc mắc.

Thất Thiên nhún vai nói: “Có thể chạy về, cũng có thể không đáp lại, nếu đối phương quá mạnh, thì coi như xui xẻo.

Nói hay lắm, Chu Tự tỏ vẻ mặt khinh bỉ, nói cứ như không nói. Nhưng hắn nhớ đến lời Bách Mạch tiên tử nói, có thể thông đến không gian dị vực, có lẽ không gian dị vực này chính là Biên Giới Thành. Nhưng không rõ nơi này có liên quan gì đến Nữ Thần Trí

Tuệ.

“Vậy những người khác phải mời mặt trăng đỏ đến bằng cách nào?"

Thu Thiển đột nhiên hỏi.

Rất rõ ràng, cho đến bây giờ vẫn không có người nào mời mặt trăng đỏ đến.

1121 chữ

Chương 584: Thần Dụ

“Cầu nguyện hướng về mặt trăng đỏ giống như người khác cầu xin Thần Minh, chỉ cần về hướng đối phương là được. Quyền hạn có năng lực lắng nghe chúng sinh, mặt trăng đỏ cũng có, về lý thuyết nếu chỉ về hướng mặt trăng đỏ, là người của thành chủ thì có thể nghe thấy. Nhưng.

Thất Thiên nhìn ba người Chu Tự nói:

“Hình như các người không có quyền hạn rõ ràng trên người, có thể nghe thấy hay không thì ta cũng không chắc chắn"

“Có thể mượn quyền hạn của người khác để kết nối với mặt trăng đỏ không?"

Thu Thiển suy nghĩ, sắp xếp lại suy ý nghĩ rồi nói: “Có nghĩa là lợi dụng tế đàn của Thần Minh khác để hướng về mặt trăng đỏ"

“Việc này rất khó, thứ nhất là phải có quyền hạn tương ứng, thứ hai là tế đàn phải ở trong thành, thứ ba là vị Thần Minh đó không được nhúng tay can thiệp"

Thất Thiên nhắc nhở nói.

Chu Tự nhìn sang Thu tỷ, lập tức cảm thấy hình như họ thỏa mãn được tất cả điều kiện.

“Ngươi từng đến thông đạo dưới lòng đất chưa?"

Thu Thiển hỏi Thất Thiên. Khi nó thắc mắc, Chu Tự cho Đại Địa Thần Khuyển dẫn Thất Thiên đến thông đạo dưới lòng đất một chuyến.

Đương nhiên phải cho Thất Thiên biết rõ chuyện ở đây, như vậy nó sẽ có tác dụng lớn hơn.

Hầu Trầm và Đại Địa Thần Khuyển dẫn đường cho Thất Thiên, đám người Chu Tự đang suy nghĩ làm thế nào để người khác mời mặt trăng đỏ. Tuy rằng chưa chắc có tác dụng, nhưng có thể sử dụng.

“Lần trước chẳng phải nói hướng cầu nguyện của người Hỏa Nguyệt Cốc không đúng à? Sửa lại lời cầu nguyện của họ, liên kết Thu Thiển với mặt trăng đỏ, có phải có thể khiến họ mời được mặt trăng đỏ không?” Chu Ngưng Nguyệt cắn táo xanh nói.

“Cho Thu Thiển cầm biên giới thạch và quyền trượng thái dương, có thể cùng đại diện cho Thái Dương Thần và mặt trăng đỏ ư?"

Chu Tự cảm thấy hơi giống thần côn.

“Nữ thần nắm giữ thái dương và mặt trăng đỏ, xin hãy lắng nghe lời cầu xin của tín đồ.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn Thu Thiển làm dáng vẻ tín đồ cầu nguyện.

Nghe vậy, Thu Thiển run cánh tay nổi da gà nói:

“Nguyệt tỷ thật đáng ghét.

“Ừm, phải nghĩ ra lời cầu nguyện thật hay, nói ra thì lời cầu nguyện của Thái Dương Thần là gì?"

Chu Tự tò mò hỏi.

“Để ta nghĩ nhé, hình như là, ngươi là chủ của thái dương trên bầu trời cao vô tận, sáng hơn cả ánh sáng, nóng bỏng hơn lửa, là chúa tể của ánh sáng và lửa...sau nữa thì ta không nghe thấy"

Thu Thiển nói.

“Cũng có nghĩa là có thể dùng được đoạn này, phía sau thay bằng mặt trời đỏ, thêm miêu tả Thu tỷ, thì có thể hoàn toàn hướng đến Thu Thiển và mặt trời đỏ"

Chu Ngưng Nguyệt hưng phấn nói: “Như vậy chúng ta có thể mang theo Biên Giới Thành chạy ra ngoài, cũng tiện đi du lịch hơn rất nhiều"

“Không phải Nguyệt tỷ nói đồ của khu du lịch không ngon bằng ở nhà à?"

Chu Tự hỏi.

“Ta không phải trẻ con, đương nhiên không phải đi du lịch chỉ để ăn.

Chu Ngưng Nguyệt cắn miếng táo xanh khinh thường nói.

Chu Tự cũng không để ý, mà suy nghĩ xem nên miêu tả mặt trăng đỏ thế nào.

“Dị thành, ban ơn, tai họa, đây là những từ mà Bách Mạch tiên tử miêu tả mặt trăng đỏ, thay đổi một chút vậy.

Chu Tự cúi đầu suy nghĩ.

Một lát sau, hắn ngẩng đầu nhìn sang Thu Thiển nói:

“Hay là dùng câu này đi, ánh mắt của ngươi đến từ nơi sâu nhất trong không gian, cao cao trên cây bất tử, là nữ thần đỏ rực nắm giữ dị thành.

“Được đấy"

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu.

Thu Thiển hơi ngượng ngùng:

“Nữ thần là ta sao?"

“Thần Nữ ngươi đã nghe hơn hai mươi năm rồi, đổi lại cũng không có gì"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Suy nghĩ một lúc, Thu Thiển cũng không nói gì, lựa chọn âm thầm thừa nhận.

Chu Tự phấn nói:

“Vậy thì toàn bộ lời cầu nguyện là: Ngươi là chủ của thái dương trên bầu trời cao. Sáng hơn ánh sáng, nóng bỏng hơn lửa, là chúa tể của ánh sáng và ngọn lửa. Ánh mắt của ngươi đến từ nơi sâu nhất trong không gian. Cao cao trên cây bất tử, là nữ thần đỏ rực nắm giữ dị thành.

“Nếu là tín đồ của Thái Dương Thần thì bảo họ đọc câu này, nếu là tín đồ của Nữ Thần Bóng Tối thì thay lời mở đầu"

Chu Ngưng Nguyệt cũng tràn đầy hứng thú, cảm giác giống như gọi điện vậy, nhưng lại hoàn toàn khác. Thu Thiển nhìn hai tỷ đệ này, đột nhiên cảm thấy họ rất giống nhau. Khi nàng định nói gì thì phía sau đột nhiên vang liên tiếng hộ:

“Trời ơi, rốt cuộc ta đang ở nơi nào? Sao ở đây có thể có nhiều quyền hạn như vậy? Nơi này là thần vực sao? Hay là nơi chôn các vị thần? Ta phải rời khỏi nơi này, quá nguy hiểm, nhiều quyền hạn như vậy, chắc chắn sẽ bị Thần Minh nhằm vào. Ta lại ở đây lâu như vậy, Cái Đầu To sắp đến bắt ta về, ta không chạy lung tung nữa, không chạy lung tung nữa"

Ba người Chu Tự nhìn về phía sâu trong thành, lúc này Thất Thiên giống như luồng sáng lướt trong không trung, hình như bị dọa sợ rất nghiêm trọng.

“Chỗ chúng ta khoa trương vậy à?"

Chu Tự nhìn Thất Thiên chạy toán loạn hiếu kỳ nói.

“Chắc là chúng ta không biết gì nên không sợ.

Thu Thiển trả lời.

“Ta mới tám tuổi, là các ngươi không biết gì, đừng kéo theo ta vào"

Chu Ngưng Nguyệt sửa lại nói.

Hô lên một hồi, cuối cùng Thất Thiên bình tĩnh lại, nó hạ xuống trên đầu Đại Địa Thần Khuyển đang chạy đến, nói với mấy người Chu Tự:

“Có phải các ngươi không biết những quyền hạn này có nghĩa là gì phải không?"

“Có nghĩa là các thần trở về chắc chắn sẽ nhằm vào nơi này phải không?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

1156 chữ

Chương 585: Thân Phận Của Thu Tỷ

“Có nghĩa là nơi này ẩn giấu bí mật của chư thần? Lúc nào cũng có thể có nguy hiểm phải không?"

Thu Thiển cũng hỏi.

“Có nghĩa là dư nghiệt của thời đại Thần Minh sẽ đến gây chuyện phải không?"

Chu Tự lên tiếng theo.

Thất Thiên chớp mắt nhìn ba người Chu Tự, nhất thời không hiểu.

“Các ngươi mạnh đến mức không quan tâm đến những điều này hả?"

Nó hỏi.

“Đại Địa Thần Khuyển không nói với ngươi rằng chúng ta có người chống đỡ phía sau à?"

Chu Ngưng Nguyệt tỏ vẻ mặt tò mò.

“Là ai mà khiến các ngươi to gan vậy hả?"

Thất Thiên càng nghi hoặc.

Một cái đầu của Đại Địa Thần Khuyển có lòng tốt giải thích nói:

“Ba người ở trước mặt ngươi, một người là Thánh Tử Ma Đạo, một người là Thánh Nữ Ma Đạo, một người là Thần Nữ Ma Đạo. Khu vực này là địa bàn của cự phách ma đạo. Thánh Tử Ma Đạo và Thánh Nữ Ma Đạo con của cự phách ma đạo, Thần Nữ Ma Đạo là con dâu của cự phách ma đạo"

Nghe vậy, Thất Thiên liền ngẩn người, khó mà tin nổi nhìn sang đám người Chu Tự:

“Tịnh...Tịnh...Tịnh Thần Chu Vương?"

Thất Thiên lập tức nhớ tới dáng vẻ của Chu Tự chém Thần Nguyên Tố, nó lại không quá để ý.

“Danh hiệu này rất ngầu phải không? Không biết làm sao cha Nguyệt tỷ lại nghĩ ra tên này"

Chu Tự có chút cảm khái.

“Không phải hắn tự đặt ra"

Thất Thiên lẩm bẩm, sau đó nó tỉnh ngộ:

“Các ngươi có chỗ dựa, thế năm trăm năm sau nếu không thả ta, có phải ta không còn cách nào không?"

“Thả."

Chu Tự thoải mái và đơn giản nói.

“Vậy năm trăm năm nay ta phải theo các ngươi đi mạo hiểm rồi, chống lại chư thần, cuộc sống khó khăn"

Thất Thiên chán nản nói.

Đại Địa Thần Khuyển khinh thường, nghĩ thầm với năng lực của Gia, năm trăm năm sau, có thể đối diện với chư thần, phá vỡ tất cả, lên Cửu Thiên xuống U Minh, đảo quét tất cả kẻ địch bát hoang. Lúc sau Chu Tự nói đến lời cầu nguyện hướng về Thu tỷ, hỏi có tác dụng hay không.

“Thực ra cũng không dễ như tưởng tượng, hướng về một người nào đó, đầu tiên phải có quyền hạn trên người, thực ra không muốn thành chủ tham dự thì tìm một tòng thần hoặc thần thị của thời đại Thần Minh là được.

Thất Thiên suy tư rồi mới nói.

“Thần Nữ không được hả?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

“Thần Nữ?"

Thất Thiên nghi hoặc.

“Thần Minh Chi Nữ” Chu Ngưng Nguyệt bổ sung nói.

“Ngươi có ý gì? Chắc không phải ngươi nói nàng..."

Thất Thiên khó mà tin nổi nhìn về phía Thu Thiển:

“Không thể nào, sau thời đại Thần Minh, chư thần không xuất hiện, và không nói thể nói đến là đến, trông dấu vết tuổi tác của nàng, chưa đến hai mươi tuổi. Sao có thể là Thần Minh Chi Nữ? Thời đại này không có Thần Minh, người duy nhất sống dưới ánh sáng, chỉ có Thần Nguyên Tố ngốc nghếch đó, nàng còn không phải là Thần Minh thực sự. Kể cả Thần Minh quay về cũng là chuyện xảy ra gần đây"

Nghe vậy, đừng nói Chu Tự, kể cả Thu Thiển cũng tỏ vẻ mặt nghi hoặc.

Lúc này họ mới phát hiện, Thần Minh không xuất hiện, Thần Minh Chi Nữ ở đâu ra? Chu Tự và Chu Ngưng Nguyệt quay đầu nhìn về phía Thu Thiển.

“Đừng nhìn ta, ta không biết, sư phụ không nói với ta cụ thể ta được sinh ra thế nào.

Thu Thiển bị nhìn chằm chằm có chút ngượng ngùng.

Chu Tự và Chu Ngưng Nguyệt cũng không có câu trả lời, nhưng cũng không định truy cứu hỏi rõ ràng. Đối với Chu Tự, Thu tỷ chính là Thu tỷ, Thần Minh Chi Nữ không phải là thân phận quan trọng gì. Điều quan trọng nhất là, Thu tỷ là vợ của Thánh Tử Ma Đạo, không đúng, là đối tượng xem mắt của Chu Tự hắn...Ấy, cũng không đúng, là vợ chưa cưới của Chu Tự hắn. Đây mới là điều quan trọng nhất.

“Ngươi nói xem Thần Minh Chi Nữ có thích hợp không?"

Chu Tự hỏi Thất Thiên.

“Thích hợp, chắc chắn là thích hợp.

Thất Thiên gật đầu.

Sau đó họ lại nói chuyện lời cầu nguyện.

Cụ thể thì Thất Thiên cũng không rõ, nói chỉ cần tín đồ cầu nguyện đúng, Thu Thiển có thể truyền xuống thần dụ, đồng thời điều khiển cả Biên Giới Thành thông qua biên giới thạch. Mặt trời đỏ có đáp lại hay không cũng trong một ý niệm của nàng. Cách tốt nhất là thực hành một lần.

Rất nhanh Chu Tự quyết định tìm hai người của Hỏa Nguyệt Cốc, cho họ mời mặt trăng đỏ. Nhưng phải nghĩ cách làm giảm bớt khổ nạn của Hỏa Nguyệt Cốc. Đương nhiên, làm thế nào để đối phương tin cũng là chuyện đau đầu. Chu Tự cũng không vội, đợi lần sau đến ngoại thành Thần Vực rồi tính.

Sau đó hắn hỏi Thất Thiên tác dụng của cây bất tử.

“Cây bất tử có liên quan đến quyền hạn, sức mạnh của mặt trăng đỏ tràn ra, nó có thể tổng hợp lại, hơn nữa có sức sống mãnh liệt, trồng nó xuống có thể thay đổi môi trường của cả tòa thành. Chẳng phải các người muốn tu luyện à? Đợi nó trưởng thành, các ngươi tu luyện dưới gốc cây sẽ dễ dàng thành công” Thất Thiên nói.

“Quả bất tử có ngọt không?"

Chu Ngưng Nguyệt tò mò hỏi.

Thất Thiên hơi suy nghĩ, bèn nói:

“Nghe nói nó là một trong những loại quả ngon nhất trên đời"

Nghe vậy, đôi mắt Chu Ngưng Nguyệt nheo lại, rất háo hức mong chờ. Còn về hiệu quả bất lão bất tử, thì nàng chưa từng để tâm. Thiên phú của nàng cực cao, không cần lo lắng tuổi thọ và già đi.

Xác định xong những điều này, Chu Tự định đi gặp Thái Dương Thần, hỏi cách làm giảm cái giá lạnh cho Hỏa Nguyệt Cốc.

Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển tiếp tục xem xét hai tế đàn.

Theo như báo cáo của Đại Địa Thần Khuyển và Hầu Trầm, tính đến hiện tại họ đã phát hiện bốn tế đàn, còn đang tìm kiếm những cái khác. Họ không thăm dò toàn bộ thông đạo dưới lòng đất. Có vài nơi có sức mạnh bao phủ, cần thời gian phá mở, cho nên tiến độ vẫn bị kéo dài.

1138 chữ

Chương 586: Quên Rồi

“Lần này ngươi muốn hỏi gì?"

Trong Thái Dương Thần Điện, Thái Dương Thần dựa vào ghế hỏi Chu Tự.

Không vòng vo, Chu Tự đi thẳng vào vấn đề nói:

“Có cách gì làm giảm bớt cái giá lạnh của Hỏa Nguyệt Cốc không?"

“Giảm bớt à? Vậy ngươi phải tìm được quyền hạn thái dương khác, sau đó đích thân ngươi mang quyền hạn đến Hỏa Nguyệt Cốc, tiếp theo tìm được tế đàn mà ta để lại, dùng hạt giống quyền hạn sai khiến quyền hạn, gia tăng sức mạnh tế đàn, như vậy ít nhiều có thể giảm bớt giá lạnh cho họ. Đương nhiên, cần ta truyền thụ phương pháp cho ngươi.

Thái Dương Thần khẽ cười lên tiếng. Có được quyền hạn, Chu Tự hấp thụ cực kỳ có hạn, cuối cùng vẫn sẽ rơi vào tay hắn. Đây là cuộc mua bán rất hời.“Dùng quyền trượng thái dương không được à?"

Chu Tự hỏi ngược lại.

“Được thì được, nhưng chắc Hỏa Nguyệt Cốc cách ngươi rất xa phải không, khoảng cách sử dụng của quyền trượng thái dương không được xa lắm.

Thái Dương Thần tùy ý nói.

Nhưng Chu Tự lại nở nụ cười, được rồi, sau đó hắn nói với Thái Dương Thần:

“Vậy dạy ta cách đi, mấy ngày nữa ta định qua đó xem sao?

Nghe vậy, Thái Dương Thần cau mày:

“Loài người, trông ngươi không giống như đang đùa, chẳng lẽ ngươi rất gần với Hỏa Nguyệt Cốc? Không thể nào, phải rất xa mới đúng, ngươi có cách khác gì?"

“Trông ta ngốc đến mức chuyện gì cũng nói hết với ngươi à?"

Chu Tự hỏi ngược lại.

“Loài người, tâm cơ quá nặng không tốt đâu"

Thái Dương Thần cười nói.

Chu Tự gật đầu, sau đó day huyệt Thái Dương nói:

“Vậy ta nói cho ngươi, nhưng...hình như dạo này có quá nhiều việc, quên mất rồi. Đợi ta nhớ ra rồi sẽ nói với người.

Thái Dương Thần:

"..."

“Đúng rồi, ngươi có biết cây bất tử không?"

Sau khi học được phương pháp, Chu Tự đột nhiên hỏi.

“Quên rồi, đợi ta nhớ ra rồi sẽ nói với ngươi.

Thái Dương Thần mỉm cười.

Chu Tự nhún vai, quay người rời đi, nhân tiện vung tay tạm biệt.

Thái Dương Thần cứ vậy nhìn Chu Tự rời đi, vô cùng khó chịu. Hắn phát hiện loài người này phát triển quá nhanh, mọi thứ đều xuất sắc, tất cả mọi thứ liên tiếp xuất hiện.

Vĩnh Ám Chi Nhận, quyền hạn bóng tối, Thần Minh trở về, mặt trăng đỏ, cây bất tử. Đủ mọi thứ, đủ mọi việc. Điều khiến hắn thắc mắc là người này coi giữ những thứ này bằng cách nào? Nếu sau lưng hắn có người chống đỡ tại sao trước này không xuất hiện ở đây? Hay là đối phương ẩn nấp quá sâu?

“Xem ra bên ngoài rất phức tạp, không biết giới tu chân mạnh hay yếu hơn thời đại Thần Minh.

Thái Dương Thần lắc đầu, không suy nghĩ nữa.

Đạo Tông Thiên Vân.

Lý Lạc Thư đứng trên đỉnh núi, hắn ngắm mặt trời mọc với vẻ mặt bình lặng. Lúc này, hắn lấy ra Quả tử mà Chu Tự chuyển phát nhanh đến, cắn một miếng, phát hiện thực sự rất ngọt. Còn về tác dụng của Quả tử, hắn cũng không để ý. Bởi vì nó không có tác dụng với hắn.

Ăn xong Quả tử, mặt trời cũng nhô cao, chiếu sáng khắp trời đất. Hắn ngắm mặt trời mọc, đang nghĩ làm thế nào ánh mặt trời mới có thể chiếu sáng khắp trời đất. Suy nghĩ hồi lâu, hắn cũng không thể nghĩ ra câu trả lời, cuối cùng yên tĩnh ngồi trên mặt đất, đợi đến buổi trưa.

Nhưng vẫn chưa đến buổi trưa, một bóng hình đột nhiên xuất hiện bên cạnh hắn. Bóng hình hắn to lớn, chiếu sáng nhật nguyệt, khiến mặt trời ảm đạm.

"Cha."

Thấy đối phương, Lý Lạc Thư vội đứng dậy cung kính nói.

Người đến là Lý Cảnh Sơn vừa quay về chưa được bao lâu. Khuôn mặt hắn mang vẻ uy nghiêm, kể cả không biểu hiện ra ngoài, cũng có thể khiến người khác cảm thấy áp lực.

“Ngồi đây ngắm cảnh à?"

Hắn nhìn con trai một cái, nhẹ giọng hỏi.

“Đang ngắm mặt trời, tò mò tại sao nó có thể chiếu sáng trời đất"

Lý Lạc Thư giải thích nói.

“Thật nhà nhã"

Lý Cảnh Sơn ngồi dưới đất, vỗ vị trí bên cạnh nói:

“Ngồi đi"

Nghe vậy, Lý Lạc Thư cũng trực tiếp ngồi xuống, không gò bó.

“Sau khi về, ngươi vẫn luôn rất rảnh rỗi phải không?"

Lý Cảnh Sơn hỏi.

“Cũng không phải.

Lý Lạc Thư lắc đầu nói:

“Thỉnh thoảng xem trận pháp, thỉnh thoảng suy nghĩ vấn đề, ngoài ra nghe mẹ dặn dò việc xem mắt” Nói đến xem mắt, trên gương mặt Lý Cảnh Sơn xuất hiện vẻ u sầu, rất nhanh hắn nói sang chuyện khác: “Nghe nói ngươi đã phá được Thiên Nguyên trận đồ à? Nói với cha xem là chuyện gì, phá được thế nào?” Lúc trước ta mất rất nhiều thời gian, cuối cùng một quyền đánh mở được nó, nhưng không xuất hiện cánh cửa đó."

Trên Quan Hà Phong, Lý Lạc Thư cùng Lý Cảnh Sơn bàn luận về trận pháp một hồi lâu, từ lúc trời sáng cho đến khi trời tối, rồi lại từ trời tối cho đến khi trời sáng, họ nói vô cùng say sưa.

Trong lúc đó Hồng Nghê tiên tử đi tới một chuyến chỉ để mang chút trà bánh cho họ, sau đó ngồi bên cạnh Lý Cảnh Sơn nghe một lúc, cuối cùng thấy quá nhàm chán, lại dẫn Mãn Giang Hồng đi dạo khắp nơi.

Khi nói chuyện, tinh thần Lý Lạc Thư phấn chấn hứng khởi, hắn đã hoàn toàn hiểu rõ về Thiên Nguyên trận đồ. Nếu không cũng không thể phá vỡ trận pháp.

Cho đến ngày thứ ba họ mới trò chuyện đến đoạn cuối.

“Trời đất phân âm dương, một sinh hai, hai về một, có trật tự có thể đi đến không có trật tự, không có trật tự có thể định nghĩa lại có trật tự. Đây chính là nội dung quan trọng của phá trận, trận pháp như vậy thực sự vô cùng lợi hại.

Lý Lạc Thư khẽ cười nói.

“Đúng vậy, trận pháp này thực sự huyền diệu.

Lý Cảnh Sơn cũng cảm khái, sau đó nhìn sang con trai mình nói:

“Không ngờ trình độ trận pháp của ngươi lại cao như vậy, sau này có định đi con đường này không?"

1089 chữ

Chương 587: Xuống Núi

Nghe vậy, vẻ mặt Lý Lạc Thư trở nên ảm đạm, cuối cùng khẽ lắc đầu:

“Không muốn, chỉ hứng thú một chút thôi"

Lý Cảnh Sơn cũng không nói nữa, quay đầu nhìn về phía mặt trời đỏ vừa mọc lên:

“Ta đã đến Thanh Thành một chuyến, đi dạo khắp nơi, cảm thấy phong cảnh rất đẹp"

“Trước đây còn đẹp hơn, dạo này vật giá tăng cao, hơn nữa, nhịp sống của người dân Thanh Thành cũng nhanh hơn, chỉ hận không thể một ngày tách thành hai ngày, ngày nào cũng tăng ca qua đêm.

Lý Lạc Thư mỉm cười nói.

Lúc này Lý Cảnh Sơn quay đầu nhìn nụ cười của con trai mình, mấy năm nay hắn chưa từng thấy nụ cười này.

Trông có vẻ bình thường nhưng lại chân thành.

“Đi làm ở Thanh Thành không dễ dàng phải không?"

Hắn đột nhiên hỏi.

“Ừm, không dễ lắm, ta đã đổi việc mấy lần, cuối cùng lại quay về lúc ban đầu.

Lý Lạc Thư cảm khái nói. Mấy lần mình rời khỏi nhà máy điện tử, rồi lại mấy lần vào nhà máy điện tử. Không có bằng cấp và bản lĩnh, đúng là chỉ có thể kết duyên với nhà máy điện tử. Cuối cùng hắn đã chấp nhận số phận, làm bảo vệ thời gian dài. Đáng tiếc, đã mất công việc này từ lâu. Kể cả vẫn còn thì hắn cũng không có cách quay về, bây giờ hắn bị nhốt trên núi, đã không có tự do như trước đây. Có lẽ phải đợi xem mắt thành công mới có chút tự do.

“Học hành không được tốt à?"

Lý Cảnh Sơn hiếu kỳ nói.

“Học không tốt, ta quá tự tin.

Lý Lạc Thư lúng túng nói.

“Có thể đi học lại, không cần thiết phải bảo thủ như vậy"

Lý Cảnh Sơn đứng lên cười mắng nói.

Lý Lạc Thư lắc đầu:

“Ta thấy học một lần là được rồi, không thi được thì là không thi được, lúc đó cũng cảm thấy sẽ có đường ra Vừa dứt lời, Lý Cảnh Sơn không nói thêm nữa, chỉ nhìn mặt trời phía trước.

Người làm con trai như Lý Lạc Thư cũng ngắm mặt trời mọc, lúc này mặt trời đỏ dần dần nhô lên, hào quang cũng trở nên chói mắt.

Lúc này, giọng nói trầm ổn của Lý Cảnh Sơn trầm lại truyền ra:

“Ngươi còn múa kiếm không?"

Lý Lạc Thư cúi đầu, không trả lời.

Hắn không biết trả lời thế nào. Hắn vẫn luôn có kiếm, nhưng hắn không múa kiếm lên được nữa. Thực sự không múa nổi nữa.

Lý Cảnh Sơn cũng không để ý việc này, chỉ đột ngột đổi một câu hỏi khiến Lý Lạc Thư không biết phải làm sao: “Mấy ngày nay về nhà, ngươi có vui không?"

Thấy con trai mình không nói ra được và con hơi bối rối, Lý Cảnh Sơn liền hiểu ra, hắn đưa tay chỉ ra bên ngoài Quan Hà Phong nói:

“Đi đi, xuống núi đi "Cha?"

Lý Lạc Thư cảm thấy hơi lo lắng.

“Không phải ta đuổi ngươi đi, chỉ là cảm thấy con trai lớn rồi, đi xa nhà cũng không phải việc gì xấu.

Lý Cảnh Sơn thấy buồn cười nói:

“Ngươi cũng đừng không quay về, mẹ ngươi sẽ tức giận bắt ngươi về đấy"

Nghe vậy Lý Lạc Thư tỏ vẻ mặt vui mừng:

“Được nghỉ phép ta sẽ về thăm cha mẹ, vậy ta đi tạm biệt mẹ đây"

“Đi luôn bây giờ đi, đi tìm mẹ ngươi, không chừng lại giữ ngươi lại thêm một năm nữa đấy"

Lý Cảnh Sơn lắc đầu có lòng tốt nói.

Lý Lạc Thư dừng bước chân, cảm thấy cha nói có lý. Cuối cùng hắn cung kính lễ bái tạm biệt cha.

Lý Cảnh Sơn cứ như vậy nhìn Lý Lạc Thư rời khỏi Quan Hà Phong, cuối cùng lại thở dài nặng nề. Hắn cũng không biết mình đang thở dài gi. Thở dài vì con trai đã trưởng thành? Hay thở dài vì con trai đã không còn rực rỡ như trước đây? Bản thân hắn cũng không rõ. Nhưng hắn biết rõ một điều, con trai hắn cuối cùng cũng là con trai hắn. Mạnh hay yếu cũng không sao. Nhưng con trai hắn không có vợ chưa cưới khiến hắn canh cánh trong lòng.

“Rời đi cũng không nói với người làm mẹ như ta.

Hồng Nghê tiên tử từ hư không đi ra, giả bộ tức giận.

“Cứ giữ ở bên cạnh cũng không phải là cách Lý Cảnh Sơn đứng khoanh tay. “Ngươi có hiểu con trai không? Rốt cuộc hắn muốn đi con đường thế nào? Không xác định được thì xem mắt cũng không có tự tin"

Trên mặt Hồng Nghê tiên tử hiện nét u sầu.

Cười khẽ một tiếng, Lý Cảnh Sơn mới chậm rãi lên tiếng:

“Kệ hắn đi, đi con đường thế nào thì chúng ta ủng hộ hắn là được. Nhưng ngươi tìm tiếp xem còn có người nào thích hợp không, bảo con trai xin nghỉ đi gặp"

Hồng Nghê tiên tử gật đầu:

“Ta sẽ tìm tiếp. “Địa giới ma tu người ta vừa tìm là có người thích hợp, đạo tu chúng ta không có lý nào lại kém hơn ma tu Lý Cảnh Sơn nghiêm túc nói.

Lúc xuống núi, Lý Lạc Thư gửi một tin nhắn cho Chu Tự. Chủ yếu là nói cho đối phương biết mình đã xuống núi, bây giờ định đi bái sư học nghệ. Đợi học nghệ xong sẽ quay về Thanh Thành, hy vọng hắn có thể giúp đỡ tìm việc.

Vì thời gian vẫn còn sớm, Lý Lạc Thư không đợi Chu Tự trả lời mà đi tìm người mà hắn muốn bái sư trước, người đó cụ thể ở đâu thì hắn không biết. Nhưng có thể đi tìm vị tiền bối nào đó, có lẽ có thể biết phạm vi đại khái. Chỉ cần tới gần hắn sẽ tìm được.

“Cuối cùng được xuống núi rồi, cũng may ta còn ít tiền, đến Thanh Thành không đến nỗi lưu lạc đầu đường"

Trong lòng Lý Lạc Thư rất háo hức chờ mong. Nếu lần này ra ngoài có thể trở nên xuất sắc, có lẽ sau này xem mắt sẽ trở nên dễ dàng, cha mẹ cũng không cần ngày nào cũng lo lắng.

1115 chữ

Chương 588: Bảo Vật

Rời khỏi Quan Hà Phong, hắn liền định tăng tốc đi nhanh hơn. Nhưng đột nhiên có người gọi hắn lại.

“Kiếm Thư sư đệ, chờ một chút.

Quay đầu nhìn lại, là Ân Chí Viễn vội vã chạy tới.

“Ân sư huynh, đã lâu không gặp?

Lý Lạc Thư mỉm cười nói.

“Đã nhiều năm không gặp, phong thái sư đệ hơn hẳn trước đây đấy, tính đến bây giờ Thái Cực Phong chúng ta vẫn chưa hồi phục lại từ trong nỗi chấn hãi mấy ngày trước.

Ân Chí Viễn cũng tươi cười.

“Gây thêm phiền phức cho sư huynh rồi"

Lý Lạc Thư cúi đầu hối lỗi nói.

Thái Cực Phong được giao cho Ân Chí Viễn quản lý từ rất lâu, rất nhiều người đều biết, phong chủ kế nghiệm chắc hẳn là Ân Chí Viễn. Đợi hắn tiến vào thượng ba phẩm, có thể trực tiếp trở thành phong chủ.

Phong chủ tam phẩm, hợp tình hợp lý. Dù là nguyên linh tứ phẩm, cũng đủ để trở thành chưởng giáo của một số môn phái bậc trung.

Tuy không đủ để làm phong chủ một phong ở Đạo Tông Thiên Vân, nhưng chỉ cần vượt qua trung tam phẩm tiến vào thượng tam phẩm, đương nhiên cũng đủ tư cách trở thành phong chủ một phong. Đương nhiên, chắc chắn không có uy tín lắm. Nhưng vẫn còn lão phong chủ ở đây, không có vấn đề lớn.

“Kiểu rắc rối này chúng ta vui mừng còn không kịp ấy, sư đệ không cần để ý"

Ân Chí Viễn lắc đầu, sau đó lấy ra một thứ hình vuông trong suốt

nói:

“Phụng mệnh của thầy tặng cho sư đệ cái này.

Nhận lấy thứ hình vuông, Lý Lạc Thư ngắm kỹ một lúc.

Phát hiện thứ hình vuông trong suốt này thực ra là một cái hộp, trong cái hộp có khí tức một trắng một đen đan xen cân bằng. Đó là Thái Cực.

“Bảo vật trấn sơn của Thái Cực Phong, Thái Cực trận đồ?"

Lúc nhận ra, Lý Lạc Thư rất kinh ngạc.

“Sư đệ thật hiểu biết"

Ân Chí Viễn cười nói:

“Lúc trước sư phụ ta khoác lác tận mây xanh, nói ai có thể phá vỡ Thiên Nguyên trận đồ thì sẽ tặng bảo vật trấn sơn Thái Cực trận đồ. Bây giờ sư đệ đã phá được, đương nhiên là phải đưa trận đồ đến. Sư đệ chắc chắn phải nhận, nếu không sẽ khiến sư phụ ta mất hết thể diện. Nhưng vẫn mong sư đệ dành thời gian giúp một việc Thấy Ân sư huynh nói nhiều như vậy, Lý Lạc Thư cũng ngại không nhận trận đồ, chỉ có thể hỏi cần giúp đỡ việc gì:

“Sư huynh cứ nói.

Ân Chí Viễn thở nhẹ nhõm vội nói:

“Ta nhớ Thiên Nguyên trận đồ có nửa phần dưới, ta mong khi nào sư đệ đi phá giải, thì nói trước một tiếng, để ta quan sát ngay từ đầu"

“Chỉ vậy thôi ư?"

Lý Lạc Thư khó hiểu.

“Chỉ việc này thôi Ân Chí Viễn gật đầu.

Việc này rất quan trọng, vô cùng quan trọng.

“Được, nhưng.

Lý Lạc Thư lược hơi suy nghĩ, nói tiếp:

“Nhưng ta không chắc chắn có phải mình đến phá giải không, hoặc là sẽ tìm người khác phá giải. Đương nhiên, bất kể là ta hay là để người khác, cũng đều sẽ thông báo trước cho sư huynh"

Hắn muốn rời khỏi Đạo Tông Thiên Vân, sau này đại ca phá giải, hắn chưa chắn có thể trở về, thật sự không được thì có thể để đại ca tự đến. Còn điều mà Ân Chí Viễn để ý là lần sau có thể thông báo trước, ai phá giải cũng không sao. Thấy Ân sư huynh không còn việc gì nữa, Lý Lạc Thư chắp tay cáo biệt, rời khỏi Đạo Tông Thiên Vân.

Ân Chí Viễn đưa mắt tiễn Lý Lạc Thư rời đi, tuy hắn cũng có thể cảm thấy Lý Lạc Thư không còn rực rỡ, nhưng hắn khác với người khác. Tận mắt hắn chứng kiến Lý Lạc Thư khởi sắc, không phải là kiểu khởi sắc bùng phát, mà là bước ra từng bước từng bước. Mỗi một bước đều có căn cơ của mình. Người như này hắn không tin sẽ lại đi về đường cũ. Tương lai nhất định có thể nhìn thấy đạo tử tỏa hào quang, Ân Chí Viễn nghĩ trong lòng. Đương nhiên hắn cũng không có thể tụt hậu nhiều lắm, cũng phải chuẩn bị cho mình. Dù sao mình cũng lớn hơn đạo tử không ít, bị ném lại quá xa, thì không hay lắm.

Mặt trời mọc ở phương đông.

Ánh nắng chan hòa, mây trắng bồng bềnh trôi.

Một bóng hình ngự kiếm đi trên không trung rời xa Đạo Tông Thiên Vân. Hắn quay đầu lại nhìn Đạo Tông Thiên Vân khuất dần một cái, cảm khái nói:

“Trở về nữa thì không biết phải đợi đến lúc nào, ta sẽ tìm công việc ít nghỉ phép"

Sau đó Lý Lạc Thư tiếp tục ngự kiếm rời đi.

Buổi trưa, khi hắn hoàn toàn cách xa Đạo Tông Thiên Vân, đột nhiên cảm thấy bầu trời xung quanh bắt đấu tối dần, tiếp đó mây đen phủ kín, dường như mưa bão sắp giáng xuống. Nhìn biến cố đột ngột, Lý Lạc Thư nghỉ chân, trong mây đen có sức mạnh đặc biệt, cả không gian bị bao trùm bởi sức mạnh này. Có người theo dõi hắn.

Không ngờ vừa xuống núi đã gặp rắc rối, Lý Lạc Thư cảm khái trong lòng.

Đợi một lát, phía trước bắt đầu có một bóng đen xuất hiện, tốc độ của hắn vô cùng nhanh, chỉ lúc sau đã đến nơi cách không xa Lý Lạc Thư. Đôi cánh đen xì sau lưng hắn giống như vực sâu không đáy. Mây đen xung quanh và đôi cánh của hắn phối hợp chặt chẽ với nhau, dường như bầu trời chính là đôi cánh của hắn.

Đây là một người đàn ông, khuôn mặt lạnh lùng, thậm chí trong đôi mắt nhìn Lý Lạc Thư còn không có hình ảnh phản chiếu.

“Các hạ là?"

Lý Lạc Thư hỏi.

“Âm Lương Nguyệt, ngươi có thể nhớ kỹ tên của ta, ít nhất cũng biết bại trong tay ai?

Âm Lương Nguyệt nhìn chằm chằm Lý Lạc Thư, mặt không cảm xúc nói:

“Ngươi là đệ tử của Đạo Tông Thiên Vân, ta không muốn giết ngươi, đây là việc rất phiền phức đối với ta.

1057 chữ

Chương 589: Đạo Tử Kiếm Thư

Lý Lạc Thư cảm nhận sức mạnh xung quanh, tò mò hỏi:

“Ngươi là nhân vật thời đại Thần Minh ư? Có tu vị rất cao hả? Lại có thể sống lâu như vậy"

“Giới tu chân không hiểu quyền hạn của chủ ta, là thần thị, chủ của ta không hoàn toàn biến mất, ta có thể tiếp tục thay đổi cơ thể để sinh tồn"

Âm Lương Nguyệt giải thích đơn giản, nói tiếp:

“Tính theo thực lực của giới tu chân, ta coi là tam phẩm của thượng tam phẩm. Có vẻ như ngươi chưa tiến vào thượng tam phẩm.

Lý Lạc Thư không tiếp tục chủ đề này, chỉ hỏi điều thắc mắc trong lòng:

“Trước đây ta gần như không gặp dư nghiệt của thời đại Thần Minh, dạo này hình như các ngươi hoạt động rất nhiều, là vì thần của các ngươi sắp bắt đầu quay trở lại à?"

“Cũng không phải, nhưng ngươi ta tiếp xúc đến lĩnh vực của chúng ta Âm Lương Nguyệt có lòng tốt giải thích.

“Ta không nhớ mình đã làm gì, sao lại đột nhiên tiếp xúc đến lĩnh vực của các ngươi?"

Lý Lạc Thư đứng thẳng trên tuyết, vững vàng lên tiếng.

“Ngươi không biết hả?"

Âm Lương Nguyệt rất bất ngờ, nói tiếp:

“Lê Minh Chi Kiếm ở chỗ ngươi, thanh kiếm này là một rắc rối với chúng ta, cho nên người có thanh kiếm này sẽ cuốn vào trong chúng ta. Nếu ngươi cảm thấy mình vô tội, không muốn cuốn vào thì giao thanh kiếm cho ta. Ta cho ngươi đi"

“Không được"

Lý Lạc Thư lắc đầu, nói thẳng:

“Ta không có lòng dạ nào cuốn vào các ngươi, nhưng thanh kiếm này là do bạn tốt của ta tặng, cho nên các ngươi cảm thấy ta đã cuốn vào thì cuốn vào vậy.

“Không thể không nói, giới tu chân giới có không ít người có khí phách, hy vọng người cũng có thực lực tương ứng"

Âm Lương Nguyệt vung cánh, mây đen nổi lên theo. Lập tức vô số quạ đen từ mây đen tập trung, khí tức chết chóc ùn ùn kéo đến xông về phía Lý Lạc Thư.

Thấy vậy, Lý Lạc Thư giơ tay, vô số cây lớn phía dưới nghiêng ngả, sau đó lá cây tách khỏi cây vút lên trời, dựng thẳng xung quanh hắn. Kiếm ý xuất hiện trong lá cây, lập tức tất cả lá cây như linh kiếm trên không.

Khi vô số quạ đen xông đến, ngón tay Lý Lạc Thư khẽ động:

“Vạn kiếm quy tông"

Soạt!

Vô số lá cây bay vút đến va đập với quạ đen ngập trời.

Cùng với lá cây lao đi, Lý Lạc Thư cũng không đứng tại chỗ, mà ngự kiếm đi về phía trước, tốc độ không chậm nhưng không có quạ đen tới gần hắn.

“Mạnh hơn ta tưởng, nhưng khoảng cách chênh lệch giữa chúng ta như rãnh trời"

Âm Lương Nguyệt cũng cất bước đi về phía Lý Lạc Thư. Lập tức quạ đen và lá cây cũng đập vào nhau rơi xuống.

Nhưng lá cây nhanh chóng ít dần, còn quạ đen càng lúc càng nhiều.

Một lát sau, hai người đối mặt, lá cây đã rơi xuống toàn bộ, quạ đen vẫn phủ kín trời đất.

“Ngươi thua rồi"

Âm Lương Nguyệt đưa tay tóm về phía Lý Lạc Thư, lạnh lùng nói:

“Ta lấy mạng của ngươi"

Lý Lạc Thư quay đáp lại bằng nụ cười mỉm, sau đó tiến lên trước một bước. Vừa bước lên hắn biến mất tại chỗ, ngay cả thiên tuyết dưới chân cũng biến mất cùng hắn. Nhưng ngay sau đó, hắn lại xuất hiện ở phía sau Âm Lương Nguyệt, thiên tuyết cũng xuất hiện giữ lấy hắn.

Đến lúc này, Lý Lạc Thư tiếp tục ngự kiếm bay đi. Những nơi hắn đi qua, mây bay trăng sáng, mây đen tiêu tan.

Tất cả khí tức chết chóc xung quanh cũng tiêu tan thành mây khói. Khi Lý Lạc Thư muốn tiếp tục ngự kiếm bỏ đi, Âm Lương Nguyệt buông tay, gọi người phía sau lại:

“Đợi đã"

“Có di ngôn gì hả?"

Lý Lạc Thư dừng chân quay đầu nhìn người đàn ông phía sau.

“Ngươi...tên là gì?"

Âm Lương Nguyệt không quay đầu lại, chính lên tiếng hỏi.

“Đạo tử Kiếm Thư của Đạo Tông Thiên Vân.

Lý Lạc Thư nhẹ giọng trả lời.

Nghe vậy, Âm Lương Nguyệt cực kỳ chấn hãi, thì ra đây là đạo tử Kiếm Thư khiến thiên hạ không còn thiên kiêu.

“Kiếm đó tên là gì?"

Hắn lại hỏi.

“Tâm Hải Chi Kiếm, chém mọi thứ trong mắt.

Lý Lạc Thư trả lời.

Vừa dứt lời, hắn ngự kiếm bỏ đi, Âm Lương Nguyệt cúi đầu nhắm mắt. Khoảnh khắc hắn nhắm mắt, bành một tiếng, cả người hóa thành tro bụi. Trên bầu trời chỉ có một mình Lý Lạc Thư ngự kiếm bay đi.

Trong góc khuất nào đó của trời đất thuộc khu vực hiếm người biết đến, nơi đây băng đóng ngàn dặm, tuyết rơi vạn dặm, sức mạnh đặc biệt bao trùm tất cả. Ngoại trừ băng tuyết thì không còn gì khác. Môi trường khắc nghiệt khiến sự sống điêu tàn, dãy núi bị bao phủ dưới băng tuyết.

Lúc này trên băng tuyết có một đoàn người đi về phía trước một cách khó khăn, trên khuôn mặt họ mang theo sự tuyệt vọng, người dẫn đầu là một người đàn ông trung niên.

Người đàn ông này có sức mạnh cường mạnh, nhưng dưới băng tuyết, sức mạnh này lại hiện ra yếu ớt. Hắn cầm ba hòn đá nhỏ được xâu lại bằng sợi dây trên tay, hòn đá tỏa ra hơi ấm, nó gần như là thứ có thể sưởi ấm. Lại nhìn những người khác, trên cổ mỗi người đều treo hòn đá như vậy. Ba hòn đá được thủ lĩnh cầm, có nghĩa là đã có ba người ở lại trên dọc đường.

Đoàn người đi một hồi lâu, cuối cùng dừng lại trước bức tường vây được tạo bằng băng tuyết. Bên cạnh dựng một tảng đá băng, bên trên viết ba chữ lớn - Hỏa Nguyệt Cốc.1121 chữ

Chương 590: Nguồn Sống

Khi họ đi vào thì nhìn thấy đám người của Hỏa Nguyệt Cốc, họ đang vây quanh tế đàn được xây dựng nên từ rất nhiều hòn đá, thậm chí nhà cửa cũng ở gần tế đàn. Bởi vì chỉ có gần tế đàn họ mới có thể cảm nhận được hơi ấm, cũng phải dựa vào tế đàn, họ mới có thể sống sót. Nếu không, Hỏa Nguyệt Cốc sớm đã bị hủy diệt.

Lúc này tất cả mọi người đều nhìn đám người trở về thành. Nhưng nhìn vẻ mặt của họ, mọi người đều biết là kết quả gì. Nhưng nhìn ba sợi dây trong tay thủ lĩnh, trái tim mọi người đều trầm xuống, chỉ sợ thủ lĩnh tìm đến mình.

Cuối cùng thủ lĩnh cầm ba chiếc dây chuyền đi đến ba người, ngươi nhận được sợi dây, hoặc là tê dại quỳ dưới đất, hoặc la thất thanh khóc lóc.

Trong đó có Vệ Dương cùng Vệ Băng.

"Cha..."

Vệ Dương cầm dây chuyền cảm thấy tuyệt vọng.

Vệ Băng tóm lấy Vệ Dương bật khóc.

Việc đi tìm Quả Tử là do họ đều xuất, cũng có nghĩa là họ đã hại chết cha mình.

“Cũng không phải là không có thu hoạch, ít nhất chúng tôi đã tìm được thứ này, có tác dụng hay không thì phải chờ ngày hiến tế lần sau mới có thể biết được"

Thủ lĩnh lấy ra một Quả Tử bị đóng băng. Trên Quả Tử màu đỏ có ký hiệu trăng khuyết. Đó là linh quả hỏa nguyệt.

Sau đó thủ lĩnh không nói gì thêm, mà quay người rời đi.

“Có thể dùng dây chuyền rồi, dùng thế nào thì phải xem bản thân các ngươi, chắc hẳn các ngươi có hai sợi dây chuyền, mau dùng đi.

Một vị trưởng lão nhắc nhở hai người Vệ Băng.

Sợi dây là dấu hiệu đặc trưng của mỗi một người Hỏa Nguyệt Cốc. Không có dây chuyền, trẻ con không thể sống sót. Nói cách khác, Hỏa Nguyệt Cốc có bao nhiêu sợi dây xuyên đá, thì có thể có bấy nhiêu người sống. Sợi dây của mỗi một nhà đều có thể truyền đời, cho đến khi mất công hiệu. Có hòn đá mới có thể có trẻ con. Bất kể là con của mình, hay là con từ nhà người khác mang về đều được. Vệ Băng chính là đứa trẻ được mang về từ nhà người khác, không phải ai muốn sinh con thì đều có cơ hội này.

Thứ tư, ngày hai mươi chín tháng mười hai.

Sáng sớm, Chu Tự nhìn vào trong đan điền, quan sát Ma Chủng, phát hiện cuối cùng đã xuất hiện vòng thứ ba. Chỉ có không ngừng thúc giục Ma Chủng, nó mới tích cực hướng về phía trước khiến hắn cảm thấy bất lực. Theo tốc độ này, đến tết cũng không thể đạt đến chín vòng. Lúc đó chắc chắn mình sẽ không tu luyện, còn Ma Chủng còn phải tăng ca thức đêm. Vậy chẳng phải là Ma Chủng làm việc mà không có lương ư?

Trong lòng thương xót cho Ma Chủng ba giây, Chu Tự nhìn về phía linh khí Chu Thiên, ngôi sao thứ ba cũng đã thắp sáng. Năm sau tiến vào trung ba phẩm, không phải không có khả năng.

Thầm đọc cho Ma Chủng Ma Đạo Văn Thư một lượt, Chu Tự mới tỉnh tại từ trong tu luyện.

Vừa mở mắt, hắn liền cau mày. Không có tiếng báo giờ của Thu tỷ.

Lúc này, hắn xem xét xung quanh, xem có phải Thu tỷ đang bận hay không. Nhưng nhìn trái ngó phải cũng không thấy bóng dáng của Thu tỷ.

“Ở phía sau"

Giọng nói đột ngột vang lên từ phía sau.

Chu Tự hơi quay người nhìn về phía sau, quả thật nhìn thấy Thu tỷ bó gối ngồi dưới đất, cằm chống vào đầu gối Lúc này, Thu tỷ mặc váy dài màu trắng, mái tóc thả bên đầu gối.

“Bây giờ là bảy giờ hai mươi mốt phút, trời mưa, nhiệt độ khá thấp.

Khóe miệng Thu Thiển hơi cong lên, nhẹ giọng nói:

“Buổi sáng tốt lành.

“Buổi sáng tốt lành.

Chu Tự đáp lại theo bản năng.

“Không có ta báo giờ thì ngươi không quen hả?"

Thu Thiển nheo mắt hỏi.

Chu Tự nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

“Ngươi nói xem Nguyệt tỷ có cần người báo giờ không? Ngày nào ta cũng báo giờ cho nàng, được không?"

Thu Thiển hỏi.

Không được, không thể được, Chu Tự nghĩ trong lòng.

Nhưng nhất thời hắn không biết lên tiếng từ chối thế nào, chỉ nói một cách uyển chuyển:

“Chắc Nguyệt tỷ phải ngủ thêm một lúc.

“Ngủ muộn cũng có thể báo giờ giúp nàng"

Thu Thiển nói.

Điều này khiến Chu Tự hơi bối rối, làm sao Thu tỷ có thể giúp người khác báo giờ chứ?

Thấy dáng vẻ bối rối của Chu Tự, Thu Thiển lấy di động ra chụp lại rồi đưa cho Chu Tự xem.

Nhìn dáng vẻ cau mày lưỡng lự của mình, Chu Tự càng bối rối:

"..."

Thu Thiển chậm rãi đứng dậy, nàng đi đến bên cạnh Chu Tự, ngồi xổm xuống ghé gần bên tai Chu Tự nói:

“Ta đó, là trợ lý báo giờ của riêng ngươi, của riêng ngươi đấy"

Nói xong, nàng bước lớn đi đến phòng bếp, mỉm cười, nhân tiện nói:

“Vệ sinh cá nhân xong rồi ăn sáng, phải gõ cửa phòng Nguyệt tỷ để nàng dậy"

Nghe vậy, Chu Tự thở ra nhẹ nhõm, mới sáng sớm Thu tỷ đã không an phận chút nào. Không biết kết hôn rồi, Thu tỷ có còn giống như bây giờ không, chắc không đâu, Chu Tự nghĩ trong lòng. Nghĩ sau này kết hôn với Thu tỷ chắc hẳn sẽ rất vui vẻ. Nhưng không được chọc nàng giận, thù dai mà còn sẽ báo thù. May mà cho đến bây giờ mình vẫn chưa chọc giận Thu tỷ.

Thịch...thịch!

Gõ mạnh vào cửa phòng ngủ chính, Chu Tự ngáp một cái nói:

“Nguyệt tỷ, có món mà ngươi thích ăn nhất, ngươi không dậy là ta ăn đấy"

Nói xong hắn đi thẳng vào phòng vệ sinh đánh răng.

Vừa mới đi khỏi, bành một tiếng, cánh cửa phòng ngủ chính bật mở:

“Xíu mại ở đâu?"

“Thì ra ngươi thích ăn xíu mại nhất hả.

Chu Tự liếc Nguyệt tỷ trong bộ đồ Tiểu Hùng nói.

“Là món thích nhất trong hôm nay"

Nguyệt tỷ tiện miệng đáp lại, đi vào phòng bếp.

1077 chữ

Chương 591: Bán Tiên

Hôm nay không có xíu mại, Chu Tự còn tưởng Nguyệt tỷ sẽ bắt người khác đi mua với lý do mình là trẻ con, không ngờ nàng ăn quẩy với sữa đậu nành rất vui vẻ và không hề nhắc đến xíu mại.

Hỏi nàng tại sao, Thu Thiển hỗ trợ trả lời, nói trước khi chưa nhìn thấy quẩy thì thích xíu mại nhất, nhìn thấy rồi thì thích quẩy nhất.

Chu Tự chỉ có thể cảm khái Nguyệt tỷ ba mươi tuổi thật hay thay đổi.

Ăn sáng xong, Chu Tự nhìn điện thoại, phát hiện Lý Lạc Thư đã xuống núi, gửi đến phần thưởng phá giải trận đồ cho hắn.

“Thái Cực trận đồ là gi?"

Chu Tự nghi hoặc trong lòng, nhưng không nghĩ nhiều, đợi lấy được rồi ném cho Nguyệt tỷ là được.

“Thế không xem mắt nữa hả?"

Trong lúc tò mò, Chu Tự muốn hỏi Lý Lạc Thư, nhưng không được trả lời lại. Khoảng tám giờ ba người cùng ra ngoài.

Chu Tự đi làm, Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển đến Biên Giới Thành nghiên cứu thêm.

Buổi trưa.

“Lạnh quá"

Tô Thi từ ngoài cửa đi vào rùng mình một cái.

“Tu chân giả cũng sợ lạnh à?"

Chu Tự tò mò hỏi. “Thực ra cũng không phải là có sợ hay không, là có thể cảm nhận được cái lạnh.

Minh Nam Sở cũng từ bên ngoài đi vào.

Vừa nãy họ đi lấy phiếu ưu đãi, là Minh Nam Sở đạp xe chở Tô Thị đi.

“Lấy phiếu ưu đãi ở quán canh xương sườn cho ta, đồ ăn ở đó rất ngon.

Chu Tự nói.

“Ở chỗ Tô Thi Minh Nam Sở sờ cổ nói:

“Nhiều năm không đạp xe, đột nhiên phát hiện đạp xe thực sự khiến con người trẻ hơn, các ngươi đừng không tin, thời tiết này mà đạp xe đông cứng như trẻ con.

“Ta không cảm thấy đông cứng như vậy"

Tô Thi chia một ít phiếu ưu đãi cho Chu Tự nói.

“Lần sau ngươi chở Hàn Tô đi, ngươi sẽ cảm nhận được"

Minh Nam Sở nói xong liền đi vào phòng nghỉ ngơi. “Hay cứ để Hàn Tô chở ta đi?

Tô Thi cười hi hi nói, sau đó nhìn về phía Chu Tự:

“Đúng rồi, nhà ngươi có ba phòng ngủ một phòng khách phải không?"

“Đúng thế, làm sao"

Chu Tự cất phiếu ưu đãi hỏi.

“Chẳng phải sắp tết rồi à? Ta muốn qua đó ăn tết, sau đó cha mẹ ta nói cũng muốn đến, muốn hỏi có đủ chỗ ngủ không"

Tô Thi hỏi.

Trong nháy mắt Chu Tự rơi vào suy ngẫm..

“Ba phòng, cha mẹ một phòng, Nhị thúc nhị thẩm một phòng, một phòng còn lại là Nguyệt tỷ và Tô Thị ngủ hay là ta và Thu tỷ? Hay là ba người Nguyệt tỷ, Thu tỷ, Tô Thi ngủ?"

Nghĩ đến đây, Chu Tự cảm thấy Nhị thúc nhị thẩm hại người quá đáng. Mình không những không thể ở cùng phòng với Thu tỷ, mà có khả năng phải ngủ trên sofa.

Khi lấy lại tinh thần, Tô Thi đã nhảy chân sáo chạy về văn phòng bên cạnh.

Buổi chiều, Chu Tự đang đọc tiểu thuyết, trước đây hắn đều sao chép kim quan thần chú, hôm nay hơi đông người, hắn không sao chép tiếp nữa. Càng chuyên tâm, sao chép kim quang thần chú mới có hiệu quả.

Khi sắp tan làm, cuối cùng Lý Lạc Thư cũng nhắn tin trả lời.

“Không biết có cần xem mắt nữa không, nhưng đó là chuyện sau này. Bây giờ ta đã tìm được bán tiên tiền bối, có lẽ có thể biết được chỗ ở của vị tiền bối đó.

Lý Lạc Thư vui mừng nói.

“Bán tiên?"

Chu Tự rất bất ngờ:

“Vị bán tiên đó rất linh nghiệm à? Ta cũng muốn tìm người.

Người mà gặp phải hôm đầu tiên xem mắt, hắn muốn tìm được nàng để đối chất, tránh cho ngày nào Thu tỷ cũng nói nàng hiểu. Tuy Thu tỷ là chỉ nói đùa, nhưng vẫn phải để nàng hiểu rõ, đó chỉ là hiểu nhầm. Lần sau nhắc lại sẽ giận dỗi quay về.

“Rất linh nghiệm, đến lúc đó ta xin số liên lạc, đại ca có vấn đề gì có thể tự tìm hắn.

Lý Lạc Thư có lòng tốt nói.

Chu Tự cảm khái, Lý Lạc Thư đúng là lợi hại, người nào cũng quen biết.

Rất nhanh Lý Lạc Thư lại gửi tin nhắn đến: “Đợi ta bái sư học nghệ xong thì sẽ đến Thanh Thành, đến lúc đó nếu có đám kẻ xấu đến Thanh Thành, ta cũng có thể giúp đại ca.

Chu Tự không vui lắm, nhân vật truyền kỳ này đến, mình xử lý dã quái cũng không được sảng khoái. Thêm ba vị lão bản, đã cướp rất nhiều dã thú, lại thêm một Lý Lạc Thư, làm sao mình hành tẩu giang hồ được. “Đúng rồi, hôm nay ta xuống núi gặp phải một người tự xưng là thần thị, chắc hẳn là dư nghiệt thời đại Thần Minh, ta cảm thấy trên người hắn có khí tức chết chóc. Bây giờ xem ra, Chúa Tể Vực Sâu trở về thực sự có trò mèo, người thực sự muốn quay về, khả năng lớn là Thần của cái chết đó. Hắn muốn nắm ba quyền hạn giữ đêm tối, vực sâu, cái chết. Đại ca phải cẩn thận"

Lý Lạc Thư đột nhiên nhắc nhở nói.

Đọc một loạt tin nhắn, Chu Tự cực kỳ kinh ngạc, vội gõ tin nhắn:

“Thần thị? Đó là gi?"

“Đám kẻ xấu tép diu chắc hẳn là đám đi theo hầu Thần Minh, vẫn còn kém xa so với Thần Minh"

Lý Lạc Thư trả lời.

Hắn trò chuyện thêm với Lý Lạc Thư một lúc rồi mới kết thúc.

Chuyện Thái Cực Phong, Lý Lạc Thư cũng nói rồi, nói khi muốn đi phá trận, cần thông báo với vị sư huynh bên đó một tiếng. Chu Tự không để ý, họ cũng không thể nào qua đó, đến lúc đó bảo Lý Lạc Thư tự đi là được.

Lúc này Thu tỷ gọi điện tới.

Nhìn thấy tên Thu tỷ tên, cả người hắn phấn chấn tinh thần, cảm thấy mong đợi.

1135 chữ

Chương 592: Mọc Rễ

Nhìn trái ngó phải, xác định không có ai xong hắn mới nhận điện:

“Thu tỷ"

“Tan làm ngươi phải đến đây một chuyến rồi, Hỏa Nguyệt Cốc đưa đến một Quả Tử bị đóng băng, đông lạnh đến hỏng rồi, Nguyệt tỷ cảm thấy sẽ rất ngon, nhưng bị hỏng nên không nếm ra mùi vị. Nàng đang nghĩ cách đến Hỏa Nguyệt Cốc một chuyến, vừa hay giải quyết rắc rối thường xảy ra của tế đàn này.

Thu Thiển dừng lại, nhịn cười nói:

“Nhận được điện của ta, ngươi rất vui hả?"

“Ngày nào cũng gọi thì càng vui"

Chu Tự nhỏ giọng nói.

“Ngày nào cũng gọi, muốn yêu xa hả?"

Giọng điệu của phía bên kia trở nên nghiêm túc.

“Đâu có"

Chu Tự vội nói:

“Ta không có ý đó, hay là không gọi nữa, không phải ta nói không muốn Thu tỷ gọi...dù sao chắc chắn Thu tỷ hiểu ý của ta.

Lúc này phía bên kia vang lên tiếng cười của Thu tỷ.

Chu Tự đã không muốn nói thêm gì. Kết thúc cuộc trò chuyện, hắn quan tâm đến chuyện Hỏa Nguyệt Cốc.

“Hiện giờ đã nghĩ xong cách giảm bớt cái lạnh, việc còn lại là bảo người đối diện đọc lời cầu nguyện chính xác, những việc này cũng không có nguy hiểm. Nguy hiểm thực sự là khi qua đó và quay về, sức mạnh của mặt trăng đỏ sẽ mang đến ảnh hưởng gì thì mọi người đều không biết.

Chu Tự cảm khái trong lòng, Nhưng Nguyệt tỷ xung phong dẫn đầu, chắc sẽ rất an toàn.

Suy nghĩ kỹ càng một lúc, hắn cảm thấy hay là hỏi cha vậy, xem cha có thể cho ý kiến gì không. Hết giờ làm, Chu Tự lập tức gọi điện cho cha.

“Ngô nhi, cha..

Phía bên kia còn chưa nói hết, Chu Tự đã ngắt lời nói:

“Cha, ngươi có thể bình thường chút không? Cứ như người xưa vậy"

Người phía bên kia trầm mặc một hồi:

“Cửa hàng cơm rất bận, có chuyện thì mau nói đi"

“Là thế này, dạo này chúng ta tính lợi dụng đưa mặt trăng đỏ đến nơi khác, những việc này liên quan đến Thần Minh.."

Lần này Chu Tự vẫn chưa nói hết, phía bên kia đã trực tiếp ngắt lời hắn:

“Có liên quan đến Thần Minh hả? Cha không ba hoa khoác lác nữa, ngươi tự giải quyết ổn thỏa đi"

Nói xong người phía bên kia liền tắt điện thoại.

Chu Tự:

"..."

Hắn không hiểu mình nói cha ba hoa khoác lác lúc nào?

“Quả nhiên, không nhờ cậy gì được ở cha, nhị thúc cũng vậy, cũng không dựa vào sư phụ được.

Trong lòng Chu Tự cực kỳ khó chịu.

Ba người mà ông chủ chém giá nói, hắn đều quen biết, cũng có quan hệ không tệ. Nhưng không có cách nào để họ làm chỗ dựa cho mìn.

Chẳng mấy khi hắn đi đến quảng trường trung tâm Biến Giới Thành, thấy Nguyệt tỷ đang bàn bạc chuyện gì đó với Thất Thiên, sau đó lại vẽ phù văn trên mặt đất.

Hai người mỗi người một câu, Chu Tự hoàn toàn không hiểu họ đang nói gì.

“Họ đang làm gì đấy?"

Hắn đến bên Thu Thiển hỏi.

“Không biết, đề tài quá cao thâm"

Thu Thiển lắc đầu, lúc này nàng đang cầm hai cái chai đổ nước bên trong.

“Cái này lại là gi?"

Chu Tự hiếu kỳ nói.

“Sư phụ cho đấy, nói có thúc đẩy cây bất tử phát triển.

Thu Thiển quan sát kỹ tỷ lệ, sau đó đổ lên trên cây bất tử, nói “Sư phụ nói là tìm được ở di tích, nhưng vẫn cần biện pháp thúc đẩy khác, nghĩa là tu luyện ở gần đây.

Ngươi thử xem Chu Tự rất nghi hoặc, mình vừa đến còn chưa hiểu rõ tình hình thì đã phải bắt đầu tu luyện? Nhưng hắn không từ chối mà ngồi khoanh chân, vận hành Chu Thiên Kinh rơi vào trạng thái tu luyện. Lần này hắn cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, bởi vì tốc độ vận hành nhanh hơn rất nhiều, có nghĩa là tiến độ tu luyện đang tăng lên. Hồi lâu sau, hắn kết thúc tu luyện. Khi mở mắt ra lại phát hiện mình ngồi dưới một cái cây lớn. Nhìn cái cây trước mắt, hắn thộn mặt, mình ngồi dưới gốc cây từ lúc nào?

May mà, Thu tỷ vẫn còn ở bên, Thất Thiên và Nguyệt tỷ cũng ở bên cạnh ngắm cái cây với vẻ mặt kinh ngạc.

“Thu tỷ, cái cây này ở đâu ra?"

Chu Tự hỏi.

Tán lá cây tươi tốt, lấp lánh ánh sáng xanh nhàn nhạt, nhưng ánh sáng này đang chậm rãi biến mất, sau đó tỏa ra hương thơm mát.

“Đây là cây bất tử, ngươi vừa tu luyện thì nó đã mọc rễ nảy mầm sau đó phát triển khỏe mạnh với tốc độ có thể nhìn bằng mắt thường"

Thu Thiển nhìn Chu Tự nghiêm túc nói:

“Ngươi đã ấp nó ra Ấp ra? Chu Tự tỏ vẻ mặt kinh ngạc. Chắc là lén chuyển một cái cây lớn đến giỡn người ta đấy chứ? Thật đúng là thủ đoạn ấu trĩ.

Với tính cách xấu xa của Thu tỷ, chắc sẽ làm ra được chuyện này.

Chu Tự một lòng nghĩ rằng Thu tỷ lôi kéo Nguyệt tỷ chuyển cái cây lớn trông rất lợi hại này đền để đùa giỡn hắn. Nhưng đợi sau khi ba vị trưởng lão Đại Địa Thần Khuyển xuất hiện, hắn cũng đã tin. Bởi vì bọn chúng nhìn cây bất tử với sắc mặt kinh ngạc đến mức không thể kinh ngạc hơn, vừa không dám tin vừa kích động dị thường, chỉ thiếu chút đưa tay ra vuốt ve.

“Trồng được thế nào vậy? Mới mấy ngày đã lớn như vậy rồi?"

Xích Mông dùng móng vuốt chó vỗ lên đầu của Hắc Uyên khiến đối phương đau đến kêu la, nó mới cảm thấy mình không phải nằm mơ.

“Đây là cây bất tử thật hả?"

Chu Tự cảm thấy thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan của mình hoàn toàn thay đổi... Hắn nhìn đồng hồ, bây giờ vẫn chưa đến mười giờ. Mình tan làm lúc năm rưỡi, đến đây cùng lắm là sáu giờ. Chưa đến bốn tiếng, cây bất từ đã từ hạt mầm biến thành cây lớn, giới tu chân không nói lý đến vậy hả? Hắn tưởng mình gia nhập giới tu chân hơn năm thắng, ít nhiều cũng đã hòa nhập được. Đâu ngờ vẫn là một tên nhóc nhà quê.

1098 chữ

Chương 593: Dấu Vết Năm Tháng

“Thực sự là cây bất tử, ta cũng không ngờ nó lớn nhanh đến thế."

Thu Thiển và Chu Tự đứng sánh vai, nàng cũng cảm thấy không bình thường.

Cây bình thường lớn nhanh như vậy thì về tình có thể hiểu được, nhưng đây là cây thần, kể cả tưới các thứ tốt lên cũng không thể nào mọc rễ nảy mầm, sau đó phát triển với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Chu Ngưng Nguyệt đụng vào cây, vừa kinh ngạc vừa vui mừng, ngày ra hoa kết trái đang tới gần rồi.

Thất Thiên dụi mắt, cảm thấy có phải mình bị ảo giác không?

“Là dấu vết của năm tháng"

Bạch Bối tỏ vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía mấy người Chu Tự:

“Các ngươi đã làm gì thế hả? Tại sao lại có dấu vết của năm tháng nhiều và rõ ràng như thế?"

“Ta chỉ tưới ít nước thúc đẩy phát triển thôi"

Thu Thiển nhẹ giọng nói.

“Có thể cho chúng ta xem không?"

Bạch Bối dò hỏi.

Sau đó Thu Thiển lấy ra chai rỗng đưa có bọn chúng, nhưng nghiên cứu hồi lâu chúng cũng không hiểu tình hình cụ thể.

Thất Thiên thoáng đăm chiêu, hình như nó nghĩ đến điều gì, cuối cùng cảm thấy không thể nào, nhưng không nói ra.

Tuy Thu Thiển nghi hoặc và kinh ngạc, nhưng đây là thứ mà sư phụ đưa cho, lần sau phải là được. Dù sao sư phụ sẽ không hại nàng. Khi sư phụ nàng già rồi còn mong nàng dưỡng già cơ.

Một lúc sau, đám chó Xích Mông có thu hoạch mới, nói với Chu Tự:

“Thánh Tử, các ngươi nói đúng, chỉ cần có người tu luyện xung quanh cây bất tử, thì có thể tăng tốc độ phát triển. Càng nhiều người có thể tốc độ càng nhanh, nhưng vẫn có giới hạn, cụ thể là bao nhiêu, chúng ta không biết. Đúng rồi, không chỉ có cây được phát triển, mà tốc độ của người tu luyện cũng sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Chu Tự vi khẽ gật đầu, sau đó rơi vào suy tư. Bản thân hắn tu luyện ở trong nhà, vốn không qua đây, Thu tỷ và Nguyệt tỷ cũng vậy. Ở đây bình thường chỉ có hai người, Hầu Trầm và Đại Địa Thần Khuyển.

“Hai người thì không đủ lắm, vậy tìm ai đến tu luyện đây?” “Ba vị lão bản? Nhưng họ cũng phải đi làm, vào vào ra ra cứ cảm thấy không đủ thời gian” Nghĩ đến đây, Chu Tự đột nhiên ngẩn người, hắn tu luyện ở nhà không phải giả, nhưng hắn có thể thông qua Biên Giới Thạch để vào nơi này, tu luyện như vậy có tính không?

Đương nhiên, ở nhà hắn có trận pháp và tài nguyên của Nguyệt tỷ cho, về lý thuyết thì không cần đến đây, nhưng ba bị lão bản không có. Nếu có thể đưa họ vào đây thì chẳng phải thích hợp ư?

Nghĩ đến đây, Chu Tự liền nói suy nghĩ của hắn cho Nguyệt tỷ và Thu tỷ.

“Chắc cũng không khó lắm, dù sao cũng không phải đến ngoại thành Thần Vực, đến đây thì dễ hơn, để ta về nghiên cứu xem Chu Ngưng Nguyệt cũng không chắc chắn, sau đó nàng chỉ vào mặt trăng đỏ nói:

“Ta vừa tính qua, lấy mặt trăng đỏ làm trung tâm có thể bố trí một số cơ chế an toàn. Đợi ta bố trí xong thì có thể thử đáp lại tiếng gọi. Cho nên nhiệm vụ của các ngươi chính là cho người phía đối diện đọc lời cầu nguyện hướng về Thu Thiển, sau đó giáng xuống thần dụ, mặt trăng đỏ giáng xuống"

“Chúng ta đến ngoại thành thần vực tìm hai người đó"

Thu Thiển nói.

Sau đó Chu Tự và Thu Thiển khoanh chân ngồi dưới cây bất tử, đồng thời mở Biên Giới Thạch, tiến vào ngoại thành thần vực.

Chu Ngưng Nguyệt bảo những người khác giúp nàng bố trí đồ vật.

Đương nhiên ba vị trưởng lão của bộ tộc Đại Địa Thần Khuyển trở về vị trí bảy cánh cửa, tiếp tục cảm nhận sức mạnh đến từ Thần Minh. Chu Ngưng Nguyệt cũng không hiểu tại sao bọn chúng phải cảm nhận sức mạnh của Thần Minh. Dù sao bối phận của chúng quá cao, mình cũng không dám nhờ ba vị này làm việc. Vẫn để Hầu Trầm làm những việc này thì hơn.

Lúc này Hầu Trầm vùi đầu hoàn thành nhiệm vụ, Thánh Tử Ma Đạo thực sự khiến hắn có nhận thức hoàn toàn mới. Cây bất tử là cây thần thực sự, có thể mọc rễ nảy mầm trở thành cây lớn trước mắt hắn giống như thần tích.

Đại Địa Thần Khuyển không nghĩ nhiều, Gia thiên hạ vô địch, không có gì là không thể.Đợi những người này đi làm việc, Chu Ngưng Nguyệt mới nhìn sang Thất Thiên nói:

“Vừa nãy ngươi nghĩ tới điều gì?"

“Gi mà nghĩ đến điều gì?"

Thất Thiên thắc mắc nói.

“Lúc mà cây bất tử lớn nhanh như vậy ấy"

Chu Ngưng Nguyệt “Việc này.."

Thất Thiên cẩn thận suy nghĩ nói:

“Sức mạnh của năm tháng, có phải có khả năng nhất định là quyền hạn năm tháng không? Cho nên ta nghĩ đến một vị đại thần, nhưng hắn không thể nào xuất hiện được.

Chu Ngưng Nguyệt kinh ngạc:

“Đại thần nào?"

Nàng không có kiến thức nhiều lắm về thần của thời đại Thần Minh, đa số đều là các thần được nghe nói đến gần đây.

“Đại thần nắm giữ thời gian và không gian, nghe nói không chỉ có vậy. Nhưng thời đại Thần Minh kết thúc, luật không cho phép các thần xuất hiện trấn áp thiên địa, vị đại thần này lựa chọn tiến vào lưu đày trong sự hỗn loạn của thời gian không có trật tự.

Thất Thiên có chút cảm khái, dừng một chút rồi nói tiếp:

“Đã tiến vào sự hỗn loạn của thời gian mà muốn quay về là việc không thể nào, cho nên chắc không phải là thủ đoạn của đại thần này"

Chu Ngưng Nguyệt khẽ gật đầu, ghi nhớ vị đại thần này.

Nhưng nàng hơi nghi hoặc, quyền hạn nắm giữ thời gian là thế nào? Có thể tùy ý điều khiển thời gian ư? Cảm giác không giống lắm.

1121 chữ

Chương 594: Gặp Lại

Ngoại thành thần vực, mưa to như trút ngước ào ào rơi xuống.

“Mưa khá to đấy"

Chu Tự cầm ô che, giọt mưa to như hạt đậu đập vào ô vang lên tiếng bộp bộp. “Đúng là to thật.

Thu Thiển đứng bên cạnh Chu Tự, hai người cùng che chung một cái ô.

Trên đường, Chu Tự đột nhiên nhớ câu mà Nguyệt tỷ nói khi vừa quen biết, bỗng nói:

“Khi vừa mới quen Nguyệt tỷ, nàng hỏi ta sau khi đính hôn với ngươi có cảm giác gì. “Ngươi trả lời thế nào?"

Thu Thiển tò mò hỏi, đôi mắt hiện lên vẻ mong đợi.

“Ta nói ta và Nguyệt tỷ người chó khác biệt.

Chu Tự cười nói.

“Nguyệt tỷ không đánh ngươi hả?"

Thu Thiển tò mò hỏi.

“Nguyệt tỷ biết đánh người ư?"

Chu Tự tỏ vẻ mặt ngạc nhiên.

Lần này đến lượt Thu Thiển kinh ngạc, rất nhanh nàng đã hiểu ra:

“Có thể nàng đã lớn tuổi, tính tình dễ chịu hơn nhiều, hồi còn nhỏ, động một cái là nàng đánh người. Tô Thị và ta đều từng bị nàng đánh, hơn nữa còn ra tay rất mạnh"

Nghe vậy, Chu Tự lập tức cảm thấy may mắn, cũng may hồi nhỏ không bị Nguyệt tỷ gây ám ảnh.

“Sau đó thì sao? Nguyệt tỷ có nói gì không?"

Thu Thiển trở về chủ đề lúc ban đầu.

“Có"

Chu Tự khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói:

“Nàng nói ngươi không tốt, bảo ta đổi người lãng mạn hơn chút.

“Người lãng mạn hơn? Ngươi nói thế nào?"

Thu Thiển nhìn Chu Tự với vẻ mặt nghiêm túc, cứ như sợ không nghe rõ.

“Ta nói."

Chu Tự ngẩng đầu nhìn ô, rồi thu lại ánh mắt đón ánh mặt chờ mong của Thu tỷ.

“Từ nay về sau mưa rơi Thanh Thành, một người cầm ô cho hai người đi?

Vừa dứt lời, Thu Thiển sững sờ tại chỗ, nhìn Chu Tự, dường như hơi khó chịu, Nhưng rất nhanh nàng phì cười một tiếng khiến Chu Tự không hiểu.

Cảm thấy Thu tỷ thật hay cười, hắn cũng không biết tại sao.

“Ta cảm thấy không đúng"

Trên đường Thu Thiển đột nhiên nói.

“Gi không đúng?"

Chu Tự nghi hoặc nói.

Ừ dài một tiếng, Thu Thiển chắp hai tay phía sau lưng đi dưới ô của Chu Tự, nhẹ nhàng và vui vẻ nói:

“Nhà ai mà không có mấy đứa trẻ con chứ?"

Nói xong nàng đột nhiên quay đầu nhìn sang Chu Tự, khóe miệng cong lên, cười nói:

“Ngươi không muốn ta sinh con cho ngươi à?"

“Muốn, đương nhiên là muốn chứ"

Chu Tự vội đáp lại.

Nhưng Thu tỷ lại phì cười.

Điều này khiến hắn cảm thấy thật bất lực, cảm thấy bị cười nhạo, không dễ yêu đương với Thu tỷ.

“Thật kỳ lạ, ông chủ chém giá lại không có ở đây, ta còn muốn xem có thứ gì có thể mua không, mua hàng ở chỗ hắn rất thú vị"

Trên phố, Chu Tự không nhìn thấy ông chủ chém giá và Bách Mạch tiên tử, cảm giác hơi tiếc. Những thứ mua ở chỗ ông chủ chém giá, hắn đã dùng đa số rồi, những thứ mua ở chỗ Bách Mạch tiên tử, hiện tại hắn vẫn chưa dùng đến. Thứ có ích lớn nhất có lẽ là súc địa phù, lần sau có cơ hội có thể sử dụng.

“Có lẽ là mưa to quá, ít người bày hàng hơn, họ đều đang oán trách, trước đây không hề có mưa.

Thu Thiển nhìn trái nhìn phải nói.

“Mưa lớn thế này, cảm thấy Nữ Thần Băng Tuyết chắc sắp thức tỉnh rồi.

Chu Tự đột nhiên nhớ tới Nữ Thần Băng Tuyết ngủ đông. Đã rất lâu rồi, Nữ Thần Băng Tuyết không có phản ứng gì. Cánh cửa của Nữ Thần Đại Địa sắp mở ra, nhưng không nhanh như Nữ Thần Bóng Tối và Thái Dương Thần.

Hai cánh cửa này được mở ra, thì có bốn trong bảy cánh được mở ra. Sắp đến gần nơi khởi nguồn của âm thanh chưa biết rồi. Lúc đó chắc hẳn có thể biết rõ ai đang nói chuyện với Thu tỷ, ai đang hô gọi Thu tỷ.

“Mỗi khi một cánh cửa được mở ra, ngoại thành thần vực sẽ xảy ra biến hóa, nếu toàn bộ bảy cánh cửa được mở ra, thì nơi này sẽ biến thành thế nào?"

Thu Thiển đột nhiên hỏi.

Chu Tự cũng chưa từng nghĩ đến vấn đề này, nhưng đúng là sẽ gây ra biến hóa rất lớn, cụ thể sẽ biến thành như nào, thì không ai biết.

Hai người lại đi dạo một lúc, trên phố hay là ở bãi đất trống, họ đều tìm rồi nhưng vẫn chưa nhìn thấy hai người Hỏa Nguyệt Cốc.

“Hôm nay họ cũng không đến ư?"

Chu Tự lắc đầu thở dài.

“Vậy tối mai chúng ta lại đến, ta ngủ muộn một tiếng, ngươi tu luyện muộn một tiếng"

Thu Thiển nói.

Chu Tự không có ý kiến với việc này.

Sau khi quyết định, họ trở về con phố, muốn rời đi từ nơi này. Nhưng vừa mới đến đây họ liền nhìn thấy Vệ Dương và Vệ Băng, họ đang hỏi thăm một người đàn ông trên người có ngọn lửa.

“Các ngươi hỏi làm thế nào mới có thể khiến ánh sáng của Thái Dương Thần sáng ngời hơn phải không?"

Người đàn ông đó cao thâm nói:

“Đương nhiên là khiến ánh sáng của Thái Dương Thần chiếu khắp đại địa rồi.

“Vậy phải làm thế nào?"

Vệ Băng tỏ vẻ mặt mong đợi.

“Bái ta làm thầy, ta đưa các ngươi đi chu du thiên hạ, cảm nhận ánh nắng mặt trời.

Người đàn ông đó nói.

Chu Tự ở một bên nghe vậy, cảm giác kẻ này sao mà giống tên lừa đảo thế?

Nhưng rất nhanh người đàn ông đó hùng hùng hổ hổ đi mất.

“Hỏa Nguyệt Cốc? Trời ơi, thần cũng bỏ rơi các ngươi mà các ngươi còn không từ bỏ bản thân, các ngươi hỏi người cao minh hơn đi Nói xong hắn bỏ đi thẳng, một khắc cũng không muốn ở lại.

“Vị đại lão này cứ thế mà rút khỏi nhóm rồi hả?"

Chu Tự trêu ghẹo nói.

“Phải làm chuyện chính rồi.

Thu Thiển đẩy Chu Tự một cái.

Lúc này Chu Tự mới đến trước đám người Vệ Dương:

“Lại gặp nhau rồi.

“Là các ngươi à?"

Vệ Dương và Vệ Băng hơi bất ngờ. Hiếm khi mưa ngừng rơi.

1072 chữ

Chương 595: Xui Xẻo

Vệ Băng và Vệ Dương ngồi bên cạnh một bàn đá, kể lại chuyện của những ngày qua.

“Thôn chúng ta chỉ cần ra ngoài một chuyến là khi về sẽ rất dễ thiếu mất một hai người, thực ra chỉ cần có thu hoạch là rất tốt rồi. Lần này Thái Dương Thần nhận Quả Tử của chúng ta, ít nhiều cũng chứng minh có thể dâng hiến Quả Tử, nhưng chúng ta không có nhiều Quả Tử. Thái Dương Thần vẫn sẽ không giáng xuống thần dụ"

Vệ Dương tuyệt vọng nói.

Vệ Băng cúi đầu tự trách. Chu Tự cũng rất đồng cảm với việc họ mất đi người thân, nhưng giới tu chân vốn nguy hiểm, thời đại Thần Minh càng nguy hiểm hơn. Đối với những người không quen biết này, ngoài việc đồng cảm ra thì hắn cũng không làm được gì nhiều, dù sao năng lực cũng có hạn. Kể cả có tấm lòng nghĩa hiệp, hắn cũng chỉ canh giữ Thanh Thành. Rất nhanh, Chu Tự xua đi những suy nghĩ lung tung rối bời, nghiêm túc nói:

“Các ngươi có từng nghĩ đã qua nhiều năm như vậy, có những thứ sẽ thay đổi không? Ví dụ như lời cầu nguyện, lời của các ngươi không thể được Thái Dương Thần nghe thấy hết. Hoặc là Thái Dương Thần còn đang trở về, cho nên có chút thay đổi, dẫn đến hắn không nghe thấy lời cầu xin?"

“Không thể nào chứ?"

Vệ Dương không dám tin.

“Nếu không thì tại sao không có đến một lời thần dụ? Cúng tế có tác dụng nhưng không có lời ban xuống, chắc chắn là xảy ra vấn đề ở đâu rồi.

Chu Tự nhìn chằm chằm Vệ Dương nói.

“Nhưng..nhưng dù tính sai, chúng ta cũng không thể nào biết chính xác là gi, Thái Dương Thần không dõi theo chúng ta"

Vệ Dương có chút tin tưởng.

Vệ Băng cũng vậy, dù sao chuyện Quả Tử cũng là do Chu Tự nói cho họ.

Sự thật chứng minh, Thái Dương Thần đã nhận Quả Tử.

“Ta nghe một số người nói, nhưng cảm thấy hơi kỳ lạ.

Chu Tự giả bộ không dám tin. Sau đó hắn nói ra lời cầu nguyên do mình soạn ra.

Vệ Băng nghe xong tỏ vẻ mặt kinh ngạc:

“Nữ thần đỏ rực? Đây là Thái Dương Thần à?"

“Cho nên ta mới nói là kỳ lạ.

Chu Tự nói.

Đúng, hắn cũng vừa mới phát hiện Thái Dương Thần không phải là nữ thần. Nhưng không phải là nữ thần, thì không thể hướng về Thu tỷ, sẽ có khả năng thất bại.

Vệ Dương và Vệ Băng có chút kinh ngạc, nhất thời cảm thấy lời cầu nguyện thật hoang đường đến phi lý.

Chu Tự cũng không nói gì thêm, chỉ bảo họ suy nghĩ kỹ. Sau đó hắn tạm biệt hai người Vệ, về đến Biên Giới Thành.

“Đã xong việc chưa?"

Chu Ngưng Nguyệt cầm điện thoại chụp ảnh nói.

“Nguyệt tỷ, ngươi đang làm gì đấy?"

Chu Tự nghi hoặc nói.

vừa dứt lời, hắn liền cảm thấy lồng ngực hơi nặng, cúi đầu nhìn phát hiện không biết Thu tỷ dựa vào lòng Nhưng hắn từ lúc nào.

“Nguyệt tỷ.

Trong lúc hoảng sợ, Thu Thiển lập tức ngồi dậy, oán tránh kêu lên.

“Thấy người ngồi không có chỗ dựa, ta chỉ cho ngươi lại gần chồng ngươi thôi, cũng chẳng có gì"

Chu Ngưng Nguyệt cất điện thoại đi rồi nói: “Nhưng ta phát hiện lụa đỏ của ngươi có tác dụng bảo vệ, khi ngươi mất đi ý thức, Thất Thiên muốn giúp đỡ liền trực tiếp bị đánh bay đi, còn ta thì không sao.

“Đó là đồ phòng vệ của ta.

Thu Thiển nhìn chằm chằm Nguyệt tỷ nói. Nhưng chỉ lát sau, nàng lại cười, cười khiến Chụ Tự sợ hãi. Nguyệt tỷ muốn lĩnh hộp cơm rồi.

Sau đó hắn nói chuyện ở ngoại thành thần vực, rồi lại nói:

“Theo lý thì họ sẽ đọc ra, cảm thấy họ đã không còn đường để đi rồi.

“Thế đợi thêm mấy ngày nữa.

Chu Ngưng Nguyệt cũng không vội. Rất nhiều việc đều không vội được.

Lại đợi một lúc, họ đi dạo xung quanh, sau khi chắc chắn không có việc gì mới quay về.

Trên đường, Chu Tự và Thu Thiển nghe nói chuyện của đại thần không gian và thời gian. Thu Thiển chắc chắn không biết, Chu Tự định lúc nào rảnh thì đi hỏi Thái Dương Thần.

Một đoàn nam nhân mặc áo da thú ngược gió mà đi dưới làn gió tuyết.

Trong băng tuyết vô tận, họ không ngừng đào bới, hy vọng có thể có thu hoạch. Nhưng cả ngày mà họ cũng không có được thứ gì. Bây giờ chỉ có thể đi về thôn.

Trời tối, họ muốn quay về cũng vô cùng gian nan. Đêm tối xung quanh sẽ có thú tuyết, thực lực cường mạnh, rất khó đối phó.

Không những vậy, nhiệt độ cũng sẽ giảm mạnh, toàn bộ họ rất dễ bị ở lại tại đó.

Cái lạnh của Hỏa Nguyệt Cốc là lời nguyền rủa của Nữ Thần Băng Tuyết giáng xuống, trừ phi vượt qua Nữ Thần Băng Tuyết, nếu không, sức mạnh của họ không thể chống lại cái lạnh. Nhưng việc vượt qua Thần Mình là điều mà không họ đề không dám nghĩ đến chứ càng đừng nói làm được.

Vù!

Đột nhiên, cơn gió lạnh thấu xương lướt ngang trên bầu trời, trong nháy mắt nhiệt độ giảm xuống rất nhiều. Vệ Dương tóm chặt cổ ái, cảm nhận được giá rét. Hắn không còn nhỏ, trong nhà không có người lớn, cho nên hắn cũng tham gia đi ra ngoài.

Ra ngoài rồi hắn mới biết, có thể sống sót trở về quả thực không dễ dàng. Nếu không phải có đám người thủ lĩnh cảnh báo xung quanh thì hắn đã chết rất nhiều lần rồi.

“Hình như lạnh hơn nhiều"

Vệ Dương nói.

Những người khác dừng lại nhìn lên trời cao.

Trong lúc tò mò, Vệ Dương cũng nhìn lên trời cao, lúc này bầu trời xám xịt xuất hiện hào quang màu xanh. Cơn lốc dường như từ hào quang màu xanh đó gào thét bay ra.

1112 chữ

Chương 596: Đường Cùng

“Sao lại như vậy..."

Một người đàn ông trung niên bên cạnh đứng tại chỗ, khó mà tin nổi “Xong rồi, xong rồi"

Vệ Dương nghe thấy những người khác cũng nói theo, trên khuôn mặt mỗi một người đều có vẻ hoảng sợ. Nếu trước đó họ còn có chút hy vọng, nhưng bây giờ ngay cả chút hy vọng mà cũng bị rơi mất. Đường cùng, họ rơi vào đường cùng.

“Đi thôi, về trước đã"

Thủ lĩnh thu hồi ánh mắt nhìn về phía trước, khuôn mặt khô lạnh của hắn không có chút biểu cảm.

“Thủ lĩnh, hào quang này là...

Vệ Dương không nhịn được hỏi.

“Lời nguyền rủa Thủ lĩnh vừa đi vừa nói:

“Lời nguyền của Nữ Thần Băng Tuyết, nàng..cũng muốn quay về"

Nghe vậy, Vệ Dương sửng sốt tại chỗ, khi hắn ngẩng đầu lên lần nữa cũng cảm thấy tuyệt vọng. Bây giờ mỗi trường sinh tồn của họ càng lúc càng nhỏ, nếu lời nguyền rủa của Nữ Thần Băng Tuyết lại có sức sống, họ có thể sống qua được mùa đông hay không cũng là vấn đề.

Đây là số phận của họ, chết dưới lời nguyền rủa của Thần Minh. Không hề có sức phản kháng.

Cuối cùng Vệ Dương không biết mình về thôn bằng cách nào, khi hắn lấy lại tinh thần, nhìn thấy Vệ Băng đang tỏ vẻ mặt quan tâm.

“Ngươi sao thế?"

Vệ Băng hỏi với vẻ mặt lo lắng.

Bây giờ nàng chỉ có một người thân, Vệ Dương vừa ra ngoài, nàng sẽ đứng ngồi không yên. Vệ Dương nhìn Vệ Băng, cúi mắt, nhẹ giọng nói:

“Ngươi nói xem lời cầu nguyện đó có đáng tin không? Ta nghe một số tiền bối nói, lời cầu nguyện kỳ lạ có thể sẽ chỉ hướng về nơi nguy hiểm. Có thể là Thần Minh, cũng có thể là Tà Thần"

“Vậy đợi thêm đi, đợi làm rõ hơn chút rồi thử sau.

Vệ Băng cũng không dám làm bừa bởi vì việc này có thể sẽ hại chết tất cả mọi người.

“Không còn thời gian nữa, chắc hẳn thủ lĩnh muốn tiến hành cúng tế lần cuối cùng, muốn liều một phen.

Vệ Dương nói.

“Nếu vẫn không có tác dụng thì sao?"

Vệ Băng đột nhiên hỏi.

Vệ Dương cúi đầu, không nói gì. Hắn cũng không biết suy nghĩ của thủ lĩnh. Nhưng phải nói chuyện này cho thủ lĩnh hoặc là Đại Tế Ti.

Ở bên khác, có bốn người ngồi trong phòng nghị sự của Hỏa Nguyệt Cốc.

Thủ lĩnh là một người đàn ông trung niên, khuôn mặt đầy sương gió không nhìn ra cảm xúc gì. Người này là Biệt Câu, thủ lĩnh của Hỏa Nguyệt Cốc, bên trái hắn là một cô gái, trên trán nàng có dấu ấn ngọn lửa, trải qua nhiều năm sương gió, dù nàng có xinh đẹp đi nữa thì cũng bị hao mòn không khác gì những người khác. Nàng là Mịch Hạ, Đại Tế Ti của Hỏa Nguyệt Cốc.

Bên trái hắn có hai người, một người còn khá trẻ, là Lam Sinh, trưởng lão mới tấn phong, và một trưởng lão đời trước già nua, tên là Cát Nghiệp.

“Đã xác định qua chưa?"

Thủ lĩnh nhìn sang Mịch Hạ bên cạnh.

Hai vị trưởng lão cũng yên lặng chờ câu trả lời.

“Xác định rồi, chưa sống lại hoàn toàn, nhưng vẫn đang chậm rãi thức tỉnh, Nữ Thần Băng Tuyết hẳn là cũng muốn quay về.

Mịch Hạ cúi đầu nói.

Tình hình không lạc quan lắm.

“Cúng tế thì sao?"

Thủ lĩnh lại hỏi.

“Nếu Thái Dương Thần không thích đồ của chúng ta, vậy thì hiện tại không có thứ gì có thể dùng để cúng tế.

Mịch Hạ cất giọng bi thương.

Thủ lĩnh khẽ gật đầu, sau đó nhẹ giọng nói:

“Thử một lần đi, mặc kệ có hiệu quả hay không"

“Thực ra còn có một lựa chọn khác.

Lam Sinh trẻ trung đột nhiên nói khiến những người khác bất giác nhìn qua.

“Nếu Thái Dương Thần đã bỏ rơi chúng ta, thì chúng ta có cần thử cúng tế Nữ Thần Băng Tuyết không?"

Lam Sinh nhìn những người khác nói:

“Ta biết việc này rất hèn mọn, nhưng cứ tiếp tục thế này, không qua ba tháng, toàn bộ chúng ta sẽ trở thành một phần của băng tuyết. Nếu ảnh hưởng của Nữ Thần Băng Tuyết tiếp tục tăng lên, thì không đến một tháng chúng ta sẽ phải chôn thân ở đây"

Mấy người trầm mặc một lát.

Không phải họ kiên định một lòng với Thái Dương Thần, nhưng chỉ có thể dựa vào Thái Dương Thần. Chưa đến thời khắc tuyệt vọng cuối cùng, hộ không muốn thay đổi Thần Minh. Bởi vì việc này sẽ khiến cả hai bên khó chịu, rất có thể mang đến tai họa diệt vong.

“Có cách nào tìm Thần Minh khác xin giúp đỡ không?"

Thủ lĩnh hỏi Đại Tế Ti.

Do dự một lát, Đại Tế Ti nhẹ giọng nói:

“Để ta về kiểm tra xem"

Trầm mặc một lúc, thủ lĩnh dường như già đi mấy tuổi, hắn nói với Đại Tế Ti “Cũng tìm hiểu xem làm thế nào để liên lạc được với Nữ Thần Băng Tuyết"

“Được"

Đại Tế Ti gật đầu.

Nàng hiểu, có hèn mọn đi nữa thì cũng phải nghĩ cách sống sót.

Thứ sáu ngày ba mươi mốt tháng mười hai.

Trong hai ngày, cuối cùng Nguyệt tỷ cũng nghiên cứu ra cách ra khỏi Biên Giới Thành. Hai ngày nay Chu Tự và Thu Thiển cũng thử tiến vào Biên Giới Thành tu luyện. Bản thân hắn thực sự có thể thúc đẩy cây bất tử phát triển, cũng có lợi cho tu luyện. Nhưng không có trận pháp và linh được hỗ trợ, cảm thấy cũng không nhanh. Thu Thiển nói nàng không có cảm giác gì, Chu Tự cũng không thấy cây bất tử có phản ứng gì. Thu tỷ bị cây bất tử kỳ thị. Cho nên hai người họ không cần tiến vào Biến Giới Thành tu luyện, ở nhà là được. Nguyệt tỷ không tu luyện, tu vi của nàng luôn tăng lên vì một cơ duyên nào đó, tăng lên còn nhanh hơn so với tu vi của Thu tỷ. Nhiều lúc, Thu Thiển rất muốn đánh ngất bà cô già này. Đương nhiên, sau khi Nguyệt tỷ nghiên cứu ra Biên Giới Thạch phiên bản tạm thời, thì bắt đầu nằm mãi trên giường không dậy nổi.

1107 chữ

Chương 597: Cách Kiểm Chứng Hiệu Quả Bói Toán

Sáng sớm hắn còn thấy Thu tỷ bưng thuốc đi vào, có lòng tốt bón thuốc cho Nguyệt tỷ, lúc đó hắn còn nghe thấy giọng nói dịu dàng của Thu tỷ, nàng nói:

“Nguyệt tỷ, phải uống thuốc rồi"

“Không biết Nguyệt tỷ có thể khỏe lại hay không Chu Tự đến công ty lắc đầu thở dài.

Đi đến quầy lễ tân, hắn phát hiện mấy vị lão bản đều có mặt, đang nhìn vào máy tính.

“Các ngươi đang xem gi đấy?"

Chu Tự quẹt thẻ xong tò mò hỏi.

“Thông báo nghỉ phép"

Tô Thị vừa nói vừa nhìn xung quanh, sau đó lấy ra bánh bao đưa qua.

“Bánh bao? Bây giờ ăn uống cũng tệ quá?"

Chu Tự nhận lấy bánh bao bất mãn nói.

“Cũng không phải mua cho ngươi.

Tô Thi chu miệng nói.

“Đây là ngươi ăn thừa hả, nếu không phải họ hàng thì ta cũng không muốn ăn.

Chu Tự chê bỏ nói.

Tô Thi phùng má hầm hầm nói:

“Sao lúc ăn bánh mỳ ngươi không nói vậy đi?"

“Bởi vì bánh mì ngon mà"

Chu Tự nói với vẻ mặt không cảm xúc.

Tô Thi nhìn chằm chằm Chu Tự, ôm lấy Hàn Tô dậm chân tỏ vẻ bất mãn.

“Ngươi đá phải ta rồi”Minh Nam Sở nhắc nhở nói.

Tô Thi trừng mắt nhìn hắn, quay đầu không muốn nhìn những người này.

“Thế nghỉ phép thế nào, ta có giống các ngươi không?"

Tô Thị không thèm để ý nữa, Chu Tự cũng tò mò về nghỉ phép.

“Nghỉ ba ngày, thứ ba đi làm, tất cả mọi người giống nhau.

Hàn Tô nói.

“Thế ta có được tính lương không?"

Chu Tự hỏi.

Dù sao hắn cũng được tính lương theo tuần, khác với nhân viên chính thức.

“Có"

Hàn Tô gật đầu.

“Vậy thì tốt"

Thở ra nhẹ nhõm, Chu Tự nhìn ba người nói:

“Ba ngày này các ngươi có dự định gì không?"

“Đi mua đồ ăn, mua quần áo, sau đó...hết rồi"

Tô Thi suy nghĩ một hồi nói.

“Ngươi muốn làm gì?"

Đương nhiên Minh Nam Sở nghe ra hắn có ý khác.

“Ta đã tìm được cho các ngươi một nơi tốt để tu luyện.

Chu Tự lấy ra một quả cầu pha lê nói tiếp:

“Chốc nữa có thời gian thì ta đưa các người đi vào” “Đây là gì?"

Tô Thị tò mò hỏi.

“Cho ngươi, đừng làm mất, đợi tan làm ta dạy các người cách sử dụng"

Chu Tự ném quả cầu pha lê cho Tô Thị nói.

Tô Thị không bắt chặt, tuột tay mấy lần mới bắt được.

“Phù! Suýt nữa thì vỡ"

Nàng thở phào một hơi.

Minh Nam Sở và Hàn Tô đều rất bất ngờ, đây là thứ gì?

Sau đó họ tiến vào phòng nghỉ ngơi, định nghiên cứu.

Thấy ba người đi vào, Chu Tự bỗng tỉnh ra, ba vị lão bản này hoàn toàn có thể tu luyện trong thời gian làm việc, buổi tối làm việc của mình.

“Làm lão bản thật là sướng"

Chu Tự cảm khái nói. Mình thì không thể như vậy, không làm việc chăm chỉ thì không nuôi được vợ chưa cưới, càng đừng nói nuôi được chị ruột thích ăn hoa quả. Tốt nghiệp rồi mà còn xin tiền cha mẹ, đó không phải tính cách của hắn, sẽ khiến hắn cảm thấy mình rất vô dụng. Xua đi suy nghĩ lung tung, hắn bắt đầu an tâm làm việc, nhân tiện xem kim quang thần chú.

Buổi chiều, điện thoại của Chu Tự rung lên, là tin nhắn của Lý Lạc Thư, vừa nhìn là một đống danh thiếp.

“Bán tiên hả? Chính là những người biết bói toán số phận hả?"

Chu Tự vui mừng. Cuối cùng cũng đến đây, đây lần đầu tiên sau khi hắn tiến vào giới tu chân được tiếp xúc với nhân vật bói toán số mệnh. Xem xét tỉ mỉ, hắn phát hiện chữ ký của đối phương thực sự cá tính.

“Ta chỉ bói bừa thôi, ai ngờ họ lại tin.

“Đại nhân vật đều tùy hứng như vậy hả?"

Chu Tự nhìn ảnh đại diện chữ Tiên nửa trắng nửa đen của đối phương, cảm khái nói. Nếu không phải Lý Lạc Thư tiến cử, thì chắc chắn hắn sẽ cảm thấy đối phương là kẻ lừa đảo giang hồ. Trên đời có không ít kẻ lừa đảo như này.

Lập tức, hắn nghĩ ra một cách. Nghe nói cách này có thể phán đoán đối phương bói chuẩn hay không. Chính là cầm một con dao, hỏi đối phương muốn chém chân trái hay chân phải của hắn, bảo hắn bói. Bói xong thì chém. Trong lòng nghĩ vậy, hắn liền gửi lời kết bạn với đối phương.

Lập tức hắn nhận được hồi đáp, ấn mở ra xem, mình bị từ chối.

Bên trên có lý do từ chối: “Thấy ngươi muốn kết bạn với ta, hai chân của ta hơi đau nhức, nghĩ kỹ lại thì vẫn không nên kết bạn với ngươi.

Chu Tự:

Trời ơi, chuẩn đến thế ư?

Chắc chắn là bán tiên rồi, sau đó Chu Tự lại gửi lời kết bạn cho đối phương lần nữa, còn ghi chú:

“Đại sư, bây giờ chân còn đau không?

Trong nháy mắt, đối phương lại đáp lại, vẫn từ chối, nhưng cũng có lý do từ chối: Không đau nữa, nhưng ta không muốn kết bạn với ngươi, ngươi không được người ta yêu quý.

Thấy câu trả lời của đối phương, Chu Tự cau mày, nghĩ thầm còn từ chối nữa thì bảo cha đi một chuyến, mang Nguyệt tỷ và Thu tỷ ra quảng cáo, không hiệu quả thì đợi ngày nào đó trở thành võ đạo tông sư, sẽ lấy đầu đối phương ra làm bóng đá, sau đó lại kết bạn với đối phương, ghi chú: Đại sư, có cảm thấy toàn thân đau nhức không? Ví dụ như sắp còn lại nửa cái mạng ấy? Hoặc là đầu hơi đau?"

Trong nháy mắt Chu Tự thấy danh sách bạn bè có thêm một người.

Đối phương đã đồng ý kết bạn.

“Có ai nói với ngươi là ngươi rất đáng ghét không?"

Bán tiên gửi tin nhắn đến.

“Có người nói với ta hắn không thích nói chuyện với ta, sau đó hắn đã chết.

Chu Tự trả lời một câu.

Bán tiên:

"..."

Chu Tự cũng không để ý, lúc đó hắn cũng rất ghét nói chuyện với Thạch Đầu Nhân đó.

1093 chữ

Chương 598: Gửi Nhờ Bạn Gái

Suy nghĩ một lúc, hắn lập tức hỏi:

“Đại sư, chỗ ngươi bói toán thế nào? Có thể bói gi? Ta muốn tìm một người, nhưng ta không biết nàng ta ai, ngươi có thể tìm được không?"

“Tìm thì tìm được, nhưng ngươi phải đến đây một chuyến, mà ta thu phí rất đắt, tốt nhất ngươi phải mang đủ tiền. Không được đưa thêm người nào khác.

Bán tiên trả lời.

Chu Tự gật đầu, tỏ vẻ hiểu quy tắc. Sau đó phát hiện đối phương không nhìn thấy, lại gửi một biểu tượng gật đầu, kèm theo bốn chữ “ta hiểu quy tắc"

Sau khi hỏi đối phương ở đâu, hắn không nói chuyện với đối phương nữa. Dù sao bán tiên cũng nói vị trí thay đổi theo từng ngày, bây giờ nói ở đâu cũng không có ý nghĩa. Chu Tự cảm thấy đối phương nói có lý, đợi lúc nào có thời gian, lại hỏi đối phương ở chỗ nào. Sau đó qua đó bói toán.

Lúc sau, hắn hỏi Lý Lạc Thư, muốn biết hắn đã tìm được người muốn tìm chưa.

“Ừm, đã biết vị trí của hắn rồi, hình như cách Thanh Thành không xa lắm, đợi ta học nghệ quay về thì sẽ tiếp tục đi làm. Đúng rồi, ta có bạn gái rồi.

Câu trả lời của Lý Lạc Thư khiến Chu Tự rất kinh ngạc.

Thậm chí còn phải dụi mắt, nghi ngờ có phải mình nhìn nhầm không.

Sau khi xác nhận mấy lượt, hắn phát hiện mình không nhìn nhầm, Lý Lạc Thư đúng là nói hắn đã có bạn gái. “Ngươi có bạn gái thế nào? Xem mắt hay trên đường vừa hay làm anh hùng cứu mỹ nhân?"

Chu Tự lập tức hỏi.

Trong lòng hắn tràn đầy thắc mắc, vội muốn biết đối phương làm được bằng cách nào. Đại ca đúng là đại ca, quá mạnh. Hắn cũng không làm được đến có bạn gái nhanh như vậy.

Nhưng hắn trưởng thành ở thời hiện đại, biết rất cô gái thực ra không đáng tin, hắn cảm thấy chuyện của Lý Lạc Thư không bình thường lắm, ít nhiều cũng phải giúp đỡ tham mưu. Rất nhanh hắn nhận được câu trả lời của Lý Lạc Thư, hắn nói:

“Tốn hơn một nửa lớn số tiết kiệm, vẫn chưa đến"

Chu Tự thộn mặt.

Vẫn chưa đến?

Hàng vẫn chưa đến?

Quỳ, Chu Tự đúng là muốn quỳ trước Lý Lạc Thư.

“Đại ca, không hổ là đại ca của ta, đã làm chuyện mà ta tò mò nhưng không dám làm.

Chu Tự gửi tin nhắn đi, tràn đầy cảm khái.

Sau đó hắn lại tò mò hỏi giá cả, chuyện này khiến rất có hứng thú trò chuyện. Trước nay hắn chưa từng thấy thứ đó. Cho nên có lúc sẽ tò mò mua về xem nó thế nào. Nhưng mua về thì dễ, tiêu hủy thực sự quá khó. Cho nên vẫn không có cái gan đó. Hắn cũng không muốn bị người nhà biết, việc này còn đáng sợ hơn mắc bệnh trẻ trâu, sẽ xấu hổ chết mất.

“Rất đắt, nhưng ta đã mặc cả, ta gửi hình ảnh cho ngươi"

Thấy Lý Lạc Thư trả lời, hình ảnh cũng xuất hiện theo.

Ấn mở ra, vừa nhìn ra là nhật ký cuộc trò chuyện với nhà buôn.

Lý Lạc Thư: có thể rẻ hơn chút không?

Nhà buôn: giá gốc 12888, giảm số lẻ cho ngươi, là 12800.

Lý Lạc Thư: Vẫn đắt.

Nhà buôn: Thế ngươi muốn bao nhiêu?

Lý Lạc Thư: 4888.

Nhà buôn: Được, ngươi chụp đi, ta xem người không biết xấu hổ như vậy sống ở đâu.

Xem xong nhật ký trò chuyện, Chu Tự cảm thấy Lý Lạc Thư cũng là một tay mặc cả cừ khôi, cái giá như thế cũng dám chém, hắn cũng ngại mặc cả.

Lúc này, Lý Lạc Thư lại gửi tin nhắn đến:

“Đại ca, bây giờ ta không ở Thanh Thành, ta có thể gửi bạn gái ở chỗ ngươi không?"

“Không thể"

Chu Tự sợ giật mình, trực tiếp từ chối, tiện miệng nói mấy câu dọa nạt:

“Nếu người dám gửi bạn gái ngươi đến chỗ ta, ta sẽ không nhận đại ca như ngươi nữa, từ nay chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt. Ta còn đẩy bạn gái ngươi vào hố lửa, cho các ngươi âm dương cách biệt
Lý Lạc Thư:

"..."

“Đúng rồi, có thể gửi ảnh của bạn gái ngươi cho ta xem không?"

Chu Tự tò mò hỏi.

Lý Lạc Thư:

"..."

Chu Tự đã nghe tên bạn gái của Lý Lạc Thư đã lâu nhưng chưa thấy bao giờ, nhất là lúc còn đi học thường xuyên nghe bạn nhắc tới.

Dù hắn luôn đặt mục tiêu cho mình là hiệp giả nhưng hắn cũng là người bình thường, tò mò là điều không thể tránh.

Chỉ là vừa nói ra thì đã bị đối phương từ chối thẳng thừng, có chút đáng tiếc.

Nhưng hắn vẫn đề nghị là có rảnh sẽ sang chỗ Lý Lạc Thư ở xem thế nào. Lần này Lý Lạc Thư không từ chối nhưng hắn để Chu Tự tìm việc làm giúp mình. Chuyện công việc thì Chu Tự vẫn nhớ, gần đây hắn có để ý tới Cẩm Tú Hoa Viên, dường như bên kia vẫn đang tuyển bảo vệ.

Đợi Lý Lạc Thư học nghệ trở về thì tiền lương có thể tăng thêm một chút.

Cũng không phải là học võ mạ vàng sẽ có lương cao hơn, mà là sắp cuối năm rồi, cũng không tìm được người.

Có thể mạnh dạn ra giá, cùng lắm thì đối phương từ chối, cũng chẳng có gì to tát.

Sau đó Chu Tự lại nói tới một số việc ở Biên Giới Thành, cũng nói về chuyện muốn đi Hỏa Nguyệt Cốc.

Chỉ là Thất Thiên khiến Lý Lạc Thư kinh ngạc:

"Thất Thiên đi từ Đạo Tông Thiên Vân ra ngoài không ngờ rằng lại tới chỗ đại ca, đại ca thật sự là thần nhân. Nghe nói một số tiền bối của Đạo Tông Thiên Vân bắt tay nhau cũng không tóm được Thất Thiên, đại ca muốn bắt là bắt.

"Không phải, là sư phụ của ta bắt giúp ta đó"

Chu Tự nói một cách khiêm tốn.

"Vậy sư phụ của ngươi thật sự là thần nhân"

Lý Lạc Thư lại tiếp tục khen ngợi.

1115 chữ

Chương 599: Nơi Nguy Hiểm

"Ta cũng cảm thấy sư phụ ta rất lợi hại, hai mạch Nhâm Đốc đã khiến ta buồn bực nhiều năm như thế mà hắn cũng mở ra được, tương lai ta cũng sẽ trở thành võ đạo tông sư"

Chu Tự nói với giọng điệu vui vẻ.

Lý Lạc Thư thấy vậy thì cũng hào hứng hơn:

"Xem ra ta cũng phải cố gắng hơn một chút, đi bái sư học nghệ, hi vọng cũng có thể đả thông hai mạch Nhâm Đốc"

Nhưng rất nhanh hắn đã gửi thêm tin nhắn tới:

"Nhưng Hỏa Nguyệt Cốc mà đại ca nói, ta luôn cảm thấy nó có chút kỳ quái. Lực lượng của hai thần minh đều xuất hiện ở đó, ta nghĩ chuyện này là cố ý. Chắc chắn sẽ có nguyên nhân đặc biệt nào đó, tốt nhất đại ca nên cẩn thận một chút. Nếu không phải có nguy hiểm đặc biệt thì chính là có bảo vật đặc biệt. Ví dụ như cây ăn quả mọc ra giữa băng thiên tuyết địa kia"

Đúng là ở Hỏa Nguyệt Cốc có một cây ăn quả, nhưng người ở đó chỉ có thể nhìn từ xa, cũng không biết là loại cây gì. Có lẽ cây này đúng là có vấn đề.

Từ trước tới nay Chu Tự đều rất xem trọng những lời đề nghị của Lý Lạc Thư.

Kinh nghiệm phơi ra đó, hắn không phục không được.

"Mặt trăng đỏ có lực lượng lớn đến vậy, một khi được triệu hoán có thể khiến chủ nhân cũ phát hiện, chuyện này cũng phải cẩn thận một chút. Lúc nó đáp lại phải cẩn thận lắng nghe mọi thứ xung quanh, xem có thứ gì thuộc về thần minh xuất hiện không"

Lý Lạc Thư lại nhắc nhở.

Chu Tự cảm thấy đúng là cần thiết phải chú ý một chút, đến lúc đó hắn cũng sẽ xem xem có thể nghe được tiếng gì hay không.

Hai người bọn hắn nói chuyện thêm một chút rồi thôi.

Lý Lạc Thư phải đi tìm sư phụ của hắn.

Chu Tự cũng phải vào phòng nghỉ dạy tam lão bản đi Biên Giới Thành.

Sắp tới lúc tan ca, tiếp theo đó là ba ngày nghỉ.

Phải dẫn Thu tỷ Nguyệt tỷ ra ngoài chơi một hai ngày, lại tốn thêm một khoảng tiền.

TV cũng đã mua rồi, tốn hết hai ngàn bảy trăm tệ...

Vốn hắn định ăn bớt năm trăm, ai ngờ mình lại lỗ hai trăm.

May là tiền tiết kiệm của hắn vẫn còn kha khá, vẫn mua được nhẫn bạch kim khoảng ba bốn ngàn.

Vừa đi vào cửa chính phòng nghỉ thì Hàn Tô đã nhìn thấy hắn, nàng đẩy mắt kính rồi nói: "Đúng lúc ta định đi tìm ngươi tính tiền lương, bên phía tài vụ nói phát lương sớm cho ngươi"

Xí nghiệp này có lương tâm, Chu Tự thầm than thở trong lòng.

Rất nhanh bảng lương đã được nộp lên, tổng cộng một ngàn.

Tuần này hắn không tăng ca.

Tiền lương không có vấn đề gì, Chu Tự thấy đá thủy tinh còn nằm ở trên mặt bàn.

"Các ngươi nghiên cứu ra gì chưa?"

Hắn hỏi.

"Vẫn chưa, đây là thứ gì?"

Tô Thi cầm đá thủy tinh lên mà nói.

"Ngươi không nghiên cứu ra được cũng là điều thường tình Chu Tự thuận miệng đáp.

Tô Thi phùng má nắm chặt nắm đấm, nếu không phải là biết mình đánh không phải Chu Tự thì nàng đã ra tay rồi.

Tô Thi suy nghĩ kỹ lại thì hình như nàng đã trở thành người yếu nhất thư viện.

Quả nhiên vẫn là người vô dụng nhất, cũng may là đẹp nhất. Nàng vuốt tóc rồi đưa tay chỉnh mái.

"Ta cảm thấy đá thủy tinh này rất giống đoan khẩu của một số trò chơi ở tông môn của ta"

Minh Nam Sở để điện thoại di động xuống rồi nói.

"Ta thì lại cảm thấy bên trong đó toàn là trận pháp"

Hàn Tô khép sách lại rồi nói một cách chân thành.

"Vừa rồi không phải mọi người đều nói là mình không nghiên cứu ra điều gì sao?"

Tô Thi sững sờ nhìn Hàn Tô và Minh Nam Sở, nàng cảm giác như mình bị phản bội.

"Ta không nghiên cứu ra được gì mà Minh Nam Sở nói.

"Đúng là không nghiên cứu ra được gì"

Hàn Tô cũng nói theo.

Tô Thị:

"Các ngươi biết Biên Giới Thành không? Chính là chỗ có Bỉ Ngạn Hoa và mặt trăng đỏ kia kìa"

Chu Tự hỏi.

"Ta nhớ, ở đó còn có rất nhiều thấy khô Tô Thi đáp lại trước tiên.

"Ừ."

Chu Tự gật đầu rồi nhẹ nhàng mở miệng giải thích:

"Chính là chỗ đó, thủy tinh cầu kết nối với nơi đó, nhưng phạm vi có hạn, chỉ có hiệu lực khi ở Thanh Thành mà thôi.

"Chỗ đó nguy hiểm lắm à?"

Hàn Tô hỏi.

Tòa thành kia cũng không phải là nơi bọn hắn có thể vào.

"Dưới tình huống bình thường thì cũng không được xem là nguy hiểm"

Chu Tự hơi suy nghĩ một chút rồi nói tiếp:

"Trừ một số quyền hành thần minh và uy hiếp từ tế đàn ra thì trong thành không có thứ gì nguy hiểm cả. Nếu có chuyện gì nguy hiểm thì cũng chỉ là dư nghiệt thời đại thần minh tấn công, không được an toàn cho lắm.

Ba người Minh Nam Sở nghe Chu Tự nói mà cảm thấy hoang mang, không biết hắn đang nói gì.

Cái gì mà quyền hành thần minh, tế đàn, dư nghiệt thời đại thần minh.

Nhưng đại khái là cũng hiểu rằng trong thành rất nguy hiểm.

"Tóm lại ta trồng một cái cây trong thành, có thể giúp các ngươi tu luyện"

Chu Tự không có nói là mình cần người tu luyện.

Lỡ đâu tam lão bản đòi tiền mình thì phải làm sao?

Tiền lương của mình còn chẳng đủ thanh toán thù lao ấy chứ.

Chỉ là hắn vừa dứt câu thì Tô Thị đã che túi của mình lại rồi nói với đôi mắt đề phòng:

"Ta không có tiền"

"Ta cũng không đòi tiền ngươi.

Chu Tự nói với vẻ tức giận.

Lúc này, hắn nhìn thấy tam lão bản thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Vậy là, mình đã bỏ qua cơ hội phát tài rồi ư?

Nhưng sao Tô Thi có thể không có tiền cơ chứ? Nàng phải là người giàu có nhất ở đây mới đúng.

1145 chữ

Chương 600: Đăng Nhập

Hắn tò mò mà hỏi.

Tô Thi trả lời rất đơn giản, nàng nói:

"Ta bị Minh Nam Sở và Hàn Tô mượn gần hết rồi, sau đó ta còn để giành cho phụ thân mẫu thân một ít, để còn mua quà"

Chu Tự ngạc nhiên, tam lão bản có hiếu quá, giống như mình vậy.

Xem ra bọn hắn đúng là họ hàng của nhau.

Nhưng vì sao tam lão bản lại vô dụng như thế chứ?

"Được rồi, để ta dạy các ngươi phải sử dụng như thế nào"

Chu Tự lấy lại tinh thần rồi nói vào chuyện chính:

"Muốn sử dụng thủy tinh cầu này thì cần phải biết hai từ thần văn: Hạnh vận Biên Giới Thạch cần bốn chữ, thủy tinh cầu dùng để tới Biên Giới Thành nên hai chữ là đủ rồi.

Nguyên nhân cụ thể thì Chu Tự không thể nào biết rõ, chuyện này là do Nguyệt tỷ đề ra.

Cũng giống như việc hắn không hiểu tại sao điện thoại có thể gọi điện vậy.

Hắn không có tri thức về phương diện này.

Chỉ biết có tín hiệu là có thể gọi điện thoại.

Sau khi viết hai chữ kia ra thì hắn lại vẽ một trận pháp lên bàn, đây là hắn học từ Nguyệt tỷ. Nhưng nguyên lý cụ thể thì hắn không hiểu, chỉ biết vẽ mà thôi.

Sau khi vẽ xong trận pháp, thần văn cũng đã sẵn sàng, Chu Tự đặt quả cầu thủy tinh vào trận pháp rồi nói:

"Đặt tay lên trận pháp.

Ba người kia thấy vậy thì nắm tay đặt lên mặt bàn, Chu Tự thì đặt tay lên thủy tinh cầu rồi giải thích:

"Lúc này đưa linh khí vào là có thể mở thủy tinh cầu để đi vào Biên Giới Thành.

Hắn vừa dứt lời thì linh khí thắp sáng thủy tinh cầu.

Ngay sau đó, bọn người Tô Thị cảm giác tâm thần của mình bị một hố đen không đáy hút vào.

Nhưng một lát sau bọn hắn đã khôi phục lại, chỉ là vị trí đứng đã thay đổi.

Minh Nam Sở quan sát thì phát hiện mình đang đứng trước cổng chính của tòa thành trước đây mình nhìn thấy.

Đằng sau là đất bằng, nở đầy hoa Bỉ Ngạn đỏ tươi, còn có thấy khô đi loạn khắp nơi.

"Vào thật rồi này Hàn Tô nói với vẻ kinh ngạc.

Nàng hoàn toàn không thể hiểu được loại thủ đoạn này.

"Lợi hại thật đấy.

Tô Thi cũng nhìn quanh khắp nơi, đột nhiên xuất hiện tại đây khiến nàng rất bất ngờ.

"Mở cửa đi"

Chu Tự đẩy Tô Thi để nàng đi mở cửa.

"Cánh cửa này có nặng lắm không?"

Tô Thị đi tới trước cửa rồi nói với vẻ tò mò.

"Rất nhẹ.

Chu Tự trả lời đơn giản.

Keo...ket!

Quả nhiên, Tô Thi chỉ đẩy nhẹ là có thể mở được cửa ra rồi.

Chỉ là vừa mới đẩy ra một khe hở thì có một gương mặt vô cùng nhợt nhạt bất chợt xuất hiện, chiếm trọn tầm nhìn của Tô Thị.

Gương mặt xuất hiện bất thình lình này khiến Hàn Tô giật nảy mình, ngay cả Minh Nam Sở cũng định ra tay.

Điều khiến mọi người bất ngờ là Tô Thị chẳng hề có chút phản ứng nào.

Tam lão bản gan dạ đến thế sao? Chu Tự rất kinh ngạc.

Chỉ là khi hắn đi lên trước xem thì phát hiện Tô Thi đã sợ tới nỗi ngất đi rồi.

Dưới cây Bất Tử, Tô Thi ôm chân Hàn Tô, khóc thành tiếng:

"Chu Tự quá đáng lắm, hắn cố ý đấy"

"Người trong Ma Đạo mà, có thể hiểu được"

Hàn Tô rút chân ra, nói lời an ủi.

Có điều Tô Thi còn ôm chặt hơn.

"Tín đồ đóng cửa chỉ đang chào hỏi ngươi thôi mà"

Chu Tự ở bên cạnh giải thích.

Hắn cũng không ngờ Tô Thi dễ hoảng sợ như vậy, người của tu chân giới cũng nhát gan như vậy sao?

"Đây là cái cây gì thế? Vì sao ta vừa đến đã cảm giác thể xác và tinh thần thoải mái hơn hẳn, linh khí dồi dào?"

Minh Nam Sở nhìn cây Bất Tử rồi hỏi.

Hàn Tô và Tô Thi cũng tò mò, họ cũng cảm thấy thế.

Tu luyện ở chỗ này cứ như là làm ít ăn nhiều.

Trước đó có ăn vài quả nhưng vẫn chưa tiêu hóa, vậy mà đứng vào dưới cây thì chúng đều tiêu hóa nhanh chóng.

Cộng thêm Thể Thuật Chi Pháp khiến họ có một loại ảo giác ngày mình thoát khỏi hạ tam phẩm không còn xa.

"Cây Bất Tử là thần mộc, ta trồng ở nơi này cách đây không lâu"Chu Tự thuận miệng đáp.

Mấy người Hàn Tô nhìn Chu Tự, họ có chút không thể tin được.

Thần mộc Bất Tử Thụ, dù họ chưa từng nghe nói nhưng cảm giác cực kỳ không đơn giản.

"Nơi này đã là địa bàn của ngươi rồi?"

Hàn Tô đẩy gọng kính, hỏi.

Chu Tự ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu:

"Cũng không khác lắm.

Trước mắt vẫn chưa tìm thấy chủ cũ, cũng không có ai khác làm chủ nơi này, vậy xem như là của hắn.

Dù sao cửa là do họ mở, cây là do họ trồng, sức mạnh của mặt trăng đỏ cũng là do họ đào được.

"Cảm giác chơi game dưới tàng cây còn tốt hơn tu luyện trong tiên nhân động phủ"

Minh Nam Sở thử hấp thụ linh khí, chợt lấy điện thoại ra, càng thêm há hốc mồm vì kinh ngạc:

"Vẫn còn tín hiệu này "Nguyệt tỷ làm đó"

Chu Tự trả lời, sau đó giải thích đại khái:

"Bởi vì không phải thân thể tiến vào, dù có thể lấy ra túi trữ vật, nhưng có ảnh hưởng khác không thì không biết, các ngươi phải chú ý chút"

Tô Thi kinh hộ:

"Lợi hại quá"

"Nói cách khác, sau này chúng ta có thể tới tu luyện bất cứ lúc nào?"

Hàn Tô hỏi.

Chu Tự gật đầu.

Giới thiệu đơn giản mọi thứ rồi Chu Tự để bọn hắn làm quen với đám Đại Địa Thần Khuyển và Thất Thiên.

Như vậy cũng không tới nỗi xảy ra hiểu lầm không đáng có.

Mọi thứ đều ổn định rồi, Chu Tự ngắt kết nối, về phòng nghỉ ngơi của thư viện.

"Cảm giác như thần thức tiến vào phó bản chơi game vậy...

Minh Nam Sở than thở mà thốt lên.

Chu Tự biểu thị đồng ý, lúc Nguyệt tỷ dẫn họ vào sẽ hô to một tiếng đăng nhập. Giống như đăng nhập vào game đánh phó bản vậy.

1130 chữ

Chương 601: Phá Gia Chi Tử

"Sau này các ngươi rảnh thì có thể vào tu luyện"

Chu Tự nói.

Ba người còn lại đang sững sờ, chưa từng nhìn thấy thủ đoạn như này, với cả Thần mộc Bất Tử Thụ lại gần ngay trước mắt.

Sau khi ba vị lão bản gật đầu thì Chu Tự bèn xoay người rời đi, hắn muốn tan ca về nhà.

Chu Tự rời đi hồi lâu, ba người họ mới khôi phục tinh thần.

"Thì ra Thanh Thành cất giấu một bí mật lớn thế"

Hàn Tô kinh ngạc không thôi.

"Bất Tử Thụ, thần văn, quyền hành Thần Minh, ta thực sự nghi ngờ có phải Chu Tự và chúng ta đang ở cùng một tu chân giới hay không"

Minh Nam Sở xoa mặt, nói.

Tô Thi ngốc nghếch nói:

"Lợi hại quá.

Ngày hôm sau tại trấn Thanh Bắc.

Gần giữa trưa, người đi đường tấp nập, cực kỳ náo nhiệt.

Lý Lạc Thư đi tới một con đường cũng được coi như phồn hoa, hắn nhìn chung quanh.

Bây giờ hắn mặc áo khoác nhàn nhã, quần jean màu xanh sẫm, giày thể thao bình thường. Đây là cách ăn mặc trước đây của hắn.

Giờ đã rời khỏi tu chân giới thì đương nhiên mặc như thế này sẽ thoải mái hơn một chút.

Tiếp tục mặc quần áo của tông môn cũng không có gì đáng ngại, dù sao gần đây có nhiều người cũng mặc thế rồi.

Mọi người cũng không thấy kinh ngạc.

Nhưng Lý Lạc Thư lại cảm thấy không quen.

"Chắc là ngay gần đây, nơi này đúng gần Thanh Thành"

Lý Lạc Thư cảm khái.

Bip bip!

Lúc này, đằng sau có tiếng còi vang lên.

"Anh bạn kia, ngươi không muốn sống nữa hả? Đứng đờ ra giữa đường thế"

Người lái xe đằng sau tức giận la mắng.

Lý Lạc Thư vội cúi đầu xin lỗi, sau đó lui qua một bên.

Lúc này hắn mới phát hiện mình làm ảnh hướng tới khá nhiều người đi đường, nãy nghĩ ngợi nhập tâm quá, phải đi sát vào lề đường thôi.

Hít sâu một hơi, Lý Lạc Thư bắt đầu tìm kiếm dọc đường.

Chỉ cần tới gần, hắn có thể tìm được vị tiền bối kia.

Đi qua con phố này, qua chợ bán thức ăn, Lý Lạc Thư vẫn không có thu hoạch gì.

Trấn Thanh Bắc không nhỏ, hắn còn có rất nhiều nơi có thể tìm.

Lúc này, một người phụ nữ thấy hướng Lý Lạc Thư đi, có hơi kinh ngạc.

"Hình như mình từng gặp ở đâu rồi"

Mang theo sự nghi ngờ này, nàng lại lập tức lấy lại tinh thần, nói với lão bản quầy hàng:

"Đống tôm này của ngươi sắp chết rồi, hai mươi ba tệ thôi, ta lấy một ký"

"Ngươi biết mặc cả quá nhỉ, không bán Lão bản trực tiếp từ chối.

"Ta mua chỗ ngươi suốt mà, bán hai mươi ba ngươi không lỗ đâu"

Người phụ nữ lại nói.

"Cái gì mà mua suốt? Ngươi thường xuyên mua ở chỗ đối diện ta kìa. Hôm nay hắn không bán nên mới tới chỗ ta chứ gì"

Lão bản tức giận nói.

"Con người ngươi đúng là không biết làm ăn, bảo sao ta không hay mua chỗ ngươi"

Người phụ nữ lắc đầu, thở dài.

Lão bản:

"..."

Cuối cùng người phụ nữ mua hai ký rưỡi với giá hai mươi lăm tệ một ký.

Sau đó nàng tươi cười đi vào trong tiệm, bây giờ tôm sống hơn ba mươi thôi.

Dĩ nhiên nàng chính là Liễu Nam Tư, người đang mở một tiệm cơm trong trấn.

Nàng quay lại tiệm, cất tôm đi rồi nói:

"Gần đây làm ăn được, hải sản cũng đắt hơn nhiều. Tiếc là lão bản hay cung cấp hải sản cho chúng ta bị bệnh, hai vợ chồng họ đều sắp sáu mươi rồi nhỉ? Đúng là cực khổ thật. Nếu không phải con của họ không biết làm ăn, còn phá của thì nhà họ thực ra khá giàu"

Liễu Nam Tư cảm khái, nói với Chu Nhiên đang thái thịt.

"Đúng là khá cực nhọc, sáng đi sớm tối về muộn, hải sản cũng không dễ làm, già rồi mà không được hưởng thụ cuộc sống. Nuôi một thằng con tốn cơm tốn gạo, rõ ràng họ kiếm được nhiều tiền vậy mà. Cũng may con gái họ còn hiếu thảo, còn biết làm ăn, nếu như không phải lần này bị bệnh, hai người họ tuổi đã cao, thì đến bệnh viện cũng không biết phải khám thế nào"

Chu Nhiên thái đồ ăn xong thì bỏ vào rổ.

"Nghe nói con của họ nghe vợ lắm, chỉ lo hai người già nghỉ không làm nữa, vợ hắn còn đi đánh bài, phá của thì thôi, thỉnh thoảng còn nói nợ em trai nàng không biết bao nhiêu tiền. Cuối cùng còn đòi hai người già trả tiền nợ cho, thằng con trai trời đánh của họ lại mở miệng đòi tiền thật. Ôi!"

Liễu Nam Tư nghĩ mà giận.

"Nếu con chúng ta mà thế này, ta sẽ đánh gãy chân nó"

Chu Nhiên thái đồ ăn mấy nhát, nói.

Liễu Nam Tư trợn mắt:

"Thôi, từ nhỏ con trai có làm cho ngươi phải bận lòng không? Có lần họp phụ huynh nào không mát mày mát mặt? Phụ huynh của những học sinh có thành tích kém hỏi giáo viên hai câu, giáo viên cũng không biết phải nói gì. Tiếc là con trai không yêu sớm, ngẫm lại trước đây có phụ huynh nói với ta, con trai của nàng yêu sớm, hại nàng bị gọi lên trường mất mặt cả buổi trưa. Ta nghe mà có chút hâm mộ nàng. Phải rồi, con gái giờ còn nhỏ, hay là cho đi học đi"

Chu Nhiên suy nghĩ cẩn thận:

"Liệu có bị lạc không?"

Liễu Nam Tư bỏ công việc trong tay xuống, gật đầu nói:

"Có lẽ là có"

Chu Nhiên:

"..."

"Phải rồi, lúc ta mua thức ăn, hình như thấy con của lão Lý gia. Không biết có phải nhìn nhầm không, dù sao hắn cũng không chói mắt như trước đây"

Liễu Nam Tư đột nhiên nói:

"Nghe em gái ta nói, hắn đi xem mắt mấy lần nhưng vẫn luôn thất bại. Cảm thấy Thiên Nữ của Dạ Nguyệt Thánh Địa có hơi đáng tiếc, cho dù con của lão Lý Gia có xuống dốc thì các nàng cũng không sánh được"

"Có vài người luôn cảm thấy người khác trở nên yếu đi thì bản thân có thể mạnh lên Chu Nhiên thái củ cải thành sợi, nói.

1116 chữ

Chương 602: Kết Hôn Ở Tu Chân Giới

Hắn nhìn rau quả rồi lại lên tiếng lần nữa.

"Hình như bắp cải có hơi ít"

"Gần đây bắp cải đắt rồi. Người Thanh Thành đều chạy tới đây mua sắm, vất vả lắm mới cướp được những thứ này"

Liễu Nam Tư nói với vẻ bất đắc dĩ.

"Làm ăn càng ngày càng khó khăn Chu Nhiên thở dài một tiếng:

"Nói vậy thì con của tên họ Lý quanh quẩn ở đường nào? Ai cũng bảo trạng thái của hắn đặc biệt, không cách nào xác định hắn có tiến bộ hay thụt lùi đi, làm ta cũng thấy tò mò"

Nghe vậy, Liễu Nam Tư ngẩng đầu nhìn chồng, vẻ mặt ngạc nhiên:

"Chẳng lẽ ngươi muốn nhận hắn làm đồ đệ? Hắn đã từ chối ngươi rồi mà"

Chu Nhiên:

"..."

Hết chuyện để nói rồi hay sao.

"Ừ, ta nghĩ lại đã Liễu Nam Tư ngẩng đầu suy nghĩ một lúc:

"Hình như là đi về phía đường dành riêng cho người đi bộ, còn về khi nào rời đi thì ta không biết"

Chu Nhiên khẽ gật đầu, đổi đề tài:

"Khi nào thì tổ chức hôn lễ cho con trai?"

"Ta nào biết được, việc này không phải do ngươi làm chủ à?"

Liễu Nam Tư hỏi lại.

"Con trai ta chắc cũng khá hài lòng với Thu Thiển nhỉ?"

Chu Nhiên không chắc chắn lắm.

"Hẳn là vậy, nhưng gần đây hình như tiến triển không lớn, cũng không biết rốt cuộc nó nghĩ sao. Cho tới hiện tại thì chưa thấy bọn nó cãi nhau. Ở chung cũng coi như hòa thuận, hẳn là không có vấn đề gì. Nếu như nhắc tới việc tổ chức tiệc rượu, không biết con có lòng phản nghịch đòi đào hôn không. Dù bắt lại thì dễ, nhưng ôm cháu trai thì khó rồi"

Lúc này, Liễu Tư Nam mới dọn đồ xong, rảnh rỗi ngồi sang một bên.

Chu Nhiên cũng chuẩn bị xong nguyên liệu nấu ăn, có thể xào rau bất cứ lúc nào.

Họ nghỉ ngơi một lúc, ngoài cửa có công nhân từ công trường tới, vừa vào đã hô lớn:

"Lão Chu cho năm chai bia lạnh trước nào"

Thứ bảy, ngày mùng một tháng một của năm mới.

Chu Tự đi theo Thu tỷ và Nguyệt tỷ ra ngoài dạo phố. Nguyệt tỷ nói muốn mua đồ mới, nàng nói rằng hai tuần nữa phải đi tham gia hôn lễ của ai đó, muốn mặc đẹp một chút.

"Đây cũng không phải là hôn lễ của tu chân giới, các ngươi không phải mặc đồ cổ trang, váy tiên, mua quần áo làm gì chứ?"

Trên đường đi, Chu Tự hỏi các nàng.

"Ai lại sống trong thời cổ đại chứ? Phải tiến bộ theo thời đại."

Chu Ngưng Nguyệt bỏ hai tay vào túi áo rồi nói.

Hôm nay nàng mặc áo hoodie màu lam rộng rãi, cùng với quần tất màu đen ôm sát để lộ gót chân, tóc được búi thành hai búi tròn, trên vai còn đeo một ba lô nhỏ.

Nhìn qua thì ngây thơ vô tội, hoạt bát đáng yêu.

"Cũng không phải là hôn lễ của đại nhân vật gì, không có nhiều yêu cầu đến thế.

Thu Thiển suy nghĩ cẩn thận một chốc rồi nói:

"Ta nhớ được một số cường giả của Ma Môn thành hôn thì mọi người mới ngại không dám mặc trang phục hiện đại"

Chu Tự gật đầu, tùy tiện một chút cũng tốt, dù sao hắn cũng không có quần áo trang trọng gì cho mấy.

Cho dù mua một bộ mới mặc cũng không được thoải mái.

Đạo bào, phục sức tông môn, trang phục đặc biệt đều khiến hắn cảm thấy có chút chuunibyou.

Mà hắn thì không thể nào chịu được khi người khác nói mình là chuunibyou.

Ám ảnh từ khi còn bé.

"Các ngươi muốn tổ chức một hôn lễ như thế nào?"

Chu Ngưng Nguyệt đang đi ở phía trước thì đột nhiên quay đầu lại hỏi Chu Tự và Thu Thiển.

Chu Tự nghe vậy thì lén lút nhìn về phía Thu tỷ, lúc này Thu tỷ vẫn rất thản nhiên, vô cùng bình tĩnh. Giống như nàng không thèm để ý vấn đề này cho lắm, Chu Tự nhìn rất chăm chú, gương mặt xinh đẹp của nàng dường như chiếm hết tầm nhìn của hắn.

Lúc này Thu Thiển đưa tay đẩy mặt Chu Tự sang hướng khác rồi nói:

"Nguyệt tỷ hỏi ngươi kìa"

"Ta không biết, ta cũng đâu phải người của tu chân giới"

Chu Tự không thể nhìn Thu tỷ nữa nên đành mở miệng trả lời câu hỏi:

"Không phải đáng ra chuyện này phải hỏi các ngươi sao?"

"Ngươi kết hôn, đương nhiên là phải hỏi ngươi rồi"

Chu Ngưng Nguyệt lấy một trái táo xanh từ trong túi ra rồi cắn một miếng:

"Cha mẹ vẫn rất tôn trọng ý kiến của ngươi mà"

Thật sao? Vậy sao lúc đính hôn chẳng thèm hỏi ý mình dù chỉ một câu? Chu Tự âm thầm phàn nàn, lúc nên hỏi thì không hỏi, không nên hỏi thì cứ chờ câu trả lời.

Ta cần phát biểu ý kiến cá nhân à? Chẳng lẽ lúc này các ngươi không nên lấy khí thế của Ma Đạo cự phách ra, bàn bạc ngày kết hôn, quyết định luôn hôn lễ như thế nào sao? Chu Tự rất bất đắc dĩ.

Đợi hắn mở miệng ra nói muốn kết hôn thì hoàn toàn không nói nên lời.

Đột nhiên Chu Tự nhớ tới gì đó mà mở miệng hỏi với vẻ tò mò:

"Nếu ta nói muốn tổ chức hôn lễ thì sẽ làm ở đâu?"

"Bình thường sẽ tổ chức ở đâu?" Chu Ngưng Nguyệt không hiểu chuyện này lắm.

Thu Thiển vẫn giữ im lặng, nàng không tham gia thảo luận.

"Bình thường à?"

Chu Tự quay đầu quan sát rồi chỉ vào tòa nhà cao tầng bên cạnh mà nói:

"Đương nhiên là nhà hàng tiệc cưới rồi, sau đó mời người chủ trì. À, trước khi tổ chức còn phải chụp ảnh cưới nữa"

Chu Tự nhớ tới việc chụp ảnh cưới thì sững người, chuyện này cần phải tốn thêm một khoản tiền. Hắn phải tăng ca để dành tiền thôi.

"Thế à? Không biết tầng lớp trẻ tuổi ở tu chân giới làm những gì, quả nhiên ngày mười lăm này bắt buộc phải đi tham gia hôn lễ rồi"

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu, nàng cắn một miếng táo lớn rồi đi về phía tiệm bán quần áo.

1139 chữ

Chương 603: Có Bản Thể Sao Phải Dùng ý Thức

"Bên trái"

Thu Thiển vẫn luôn không mở miệng đột nhiên lên tiếng nhắc nhở.

Nguyệt tỷ vẫn luôn như thế, rõ là dân mù đường nhưng rất thích dẫn đường cho người khác.

Chu Ngưng Nguyệt nghe vậy thì quay đầu đi về phía bên trái, không hề cảm thấy bản thân đi nhầm đường rồi.

Thu Thiền thấy Nguyệt tỷ đi ở phía trước thì nhìn về phía vị hôn phu bên cạnh mà nói:

"Ta phải mặc như thế nào để đi tham gia hôn lễ đây? Ngươi có muốn ta mặc cùng một màu với ngươi không?"

Đồ đôi ư? Chu Tự giật mình, hắn vội gật đầu, đương nhiên là muốn rồi.

Phut.

Thu Thiển che miệng cười hai tiếng rồi nói:

"Vậy thì hôm nay sẽ mua quần áo cho cả ngươi nữa"

"Mua."

Chu Tự nói một cách hào phóng.

Thu Thiển duy trì nụ cười, sau đó nhẹ nhàng đi gần Chu Tự hơn một chút.

Chu Tự thấy vậy thì lén lút cầm lấy tay của nàng.

Hai người cứ thế đi theo sau lưng Nguyệt tỷ, thỉnh thoảng mở miệng chỉ đường.

Đường đến tiệm quần áo cũng không xa, chỉ là Nguyệt tỷ muốn ăn vặt nên họ chỉ có thể đi theo lề mề.

May là ngày nghỉ đủ nhiều, có thể tùy tiện đi dạo.

Tại một khu dân cư nào đó.

Tô Thị ngồi trên ghế nhìn Hàn Tô vẽ trận pháp lên bàn, ở giữa còn có thủy tinh cầu.

Đây là cách Chu Tự dạy các nàng, vì các nàng định nhân ngày nghỉ vào Biên Giới Thành tu luyện.

Đó đúng là một nơi rất tốt để tu luyện.

Trong tu chân giới, cho dù có dùng tiền cũng không tìm được nơi nào như vậy.

Đều là những nơi chỉ có người của môn phái lớn mới có thể tiến vào tu luyện.

Những kẻ lang bạt như bọn hắn thì đương nhiên lại càng khó tìm được những nơi tu luyện như vậy, bây giờ có thì phải trân trọng.

"Không biết vì sao Chu Tự lại để chúng ta vào đó tu luyện.

Hàn Tô vẽ trận pháp xong thì có chút nghi ngờ mà hỏi.

Không có lý do nào cả.

"Vì có người tu luyện dưới cây Bất Tử thì tốc độ sinh trưởng của nó sẽ tăng cao, cho nên chúng ta đang làm không công đấy.

Tô Thi thấy Hàn Tô không tin là mấy thì vội bổ sung thêm:

"Nguyệt tỷ nói với ta mà, chắc chắn không sai được.

"Lần đầu tiên ta nghe được chuyện này Đúng là Hàn Tô có chút không dám tin.

Nhưng cũng có thể chắc chắn rằng chuyện này không gây nguy hiểm gì cho bọn hắn.

Thánh Nữ Ma Đạo có thể tùy tiện đưa quả Trí Tuệ cho Tô Thi, vậy thì việc cho nàng vào Biên Giới Thành tu luyện cũng chẳng có gì to tát.

"Minh Nam Sở không vào à?"

Tô Thi nhìn về phía cổng mà hỏi.

Minh Nam Sở cũng ở trong khu nhà này, ngay ở tầng trên.

"Hắn đi ra ngoài rồi, sáng nay lúc ta đi mua bữa sáng có hỏi hắn muốn vào không, lúc đó hắn đã ra ngoài một lúc lâu rồi"

Hàn Tô nói.

Tô Thi nghe vậy thì vô cùng kinh ngạc:

"Có chuyện gì vậy, ngày nghỉ mà hắn lại đi ra ngoài "

"Đừng để ý tới hắn, chúng ta vào đi"

Hàn Tô đặt tay lên quả cầu thủy tinh rồi mở cửa ra.

Chỉ trong chớp mắt, hai người đã đi tới cửa chính.

Tô Thi nhớ tới những chuyện lần trước nên vội trốn ra sau lưng Hàn Tô, đánh chết nàng cũng không đi mở cửa nữa.

Hàn Tô:

"..."

Trải qua sự xuất hiện của tín đồ đóng cửa thì các nàng mới vào được Biên Giới Thành.

Chỉ là hai người vừa tới dưới cây Bất Tử thì đã vô cùng kinh ngạc.

Vì dưới cây có một nam tử tóc ngắn, cơ bắp rõ ràng, gương mặt điển trai đang ngồi.

Hắn bày một cái bàn và một cái ghế dựa, hai chân gác thì trên mặt bàn, chơi game rất nhập tâm.

"Minh Nam Sở?"

Tô Thi vội bước qua, nàng nói với vẻ khó mà tin được:

"Ngươi vào đây bằng cách nào?"

Quả cầu thủy tinh do các nàng giữ, Minh Nam Sở không vào được mới đúng.

Lúc này Minh Nam Sở ngẩng đầu nhìn Tô Thi một chút rồi nói:

"Có thời gian thì sao phải vượt tường lửa đi vào chứ? Không phải bản thể vào luôn sẽ có hiệu quả càng tốt hơn à?

Ngồi đây đợi tới ngày cuối cùng rồi trở về đi làm chẳng phải tốt hơn sao?"

"Không dùng quả cầu thủy tinh thì sao mà vào được?"

Tô Thi hỏi.

"Hỏi Chu Tự cách vào là được rồi, cũng không phải là chưa vào bao giờ. Sau đó chỉ cần chạy nhanh hơn mấy thây khô kia là được. Xem như ôn lại Thể Thuật Chi Pháp, hiệu quả cũng không tệ lắm"

Minh Nam Sở nói một cách tùy tiện.

Tô Thị:

"..."

Hàn Tô:

"..."

Hai nàng liếc nhìn nhau rồi quyết định đăng xuất, trực tiếp chạy tới đây.

Tự thể nghiệm hiệu quả của cây Bất Tử, đúng là tốt hơn so với việc chỉ vào bằng ý thức.

"Lúc vào nhớ mang theo một ít đồ ăn, ta quên mua mất rồi"

Minh Nam Sở vội nói theo.

"Ngươi là nghèo chứ không phải quên"

Tô Thi nói với vẻ tức giận.

"Ta ghi nợ cho ngươi"

Hàn Tô nói.

Sau đó hai người đăng xuất, chạy thẳng tới Biên Giới Thành.

Còn cách vào thì trên đường đi tranh thủ hỏi thăm một chút là được.

Rất nhanh ba người đã gặp lại nhau, Tô Thị mua rất nhiều thứ, ba người họ bắt đầu tu luyện dưới tàng cây.

Đến chạng vạng tối, Tô Thi nhìn các kiến trúc nhà ở xung quanh rồi nói:

"Các ngươi nói xem chúng ta có nên chọn một phòng ở đây, sau đó dọn dẹp trang trí lại, sau này có ngày nghỉ thì cứ trực tiếp chuyển tới đây ở là được. Cũng chẳng cần phải trả tiền thuê nhàNàng vừa dứt lời thì Hàn Tô và Minh Nam Sở nhìn về phía Tô Thị với ánh mắt kinh ngạc. "Ta có nói gì sai à?"

Tô Thi tò mò hỏi.

"Không, chỉ là bọn ta cảm thấy người trở nên thông minh rồi.

Hàn Tô lắc đầu nói.

"Lúc đầu ta cũng đâu có ngốc chứ Tô Thị nói với vẻ bất đắc dĩ.

1108 chữ

Chương 604: Thời Khắc Cuối Cùng

"Đúng là có thể tìm một phòng dọn dẹp để ở lại, nếu có điện, nước thì lại càng tốt hơn"

Minh Nam Sở đồng ý.

Tô Thi thấy ý kiến của mình được đồng tình thì nói với vẻ hưng phấn:

"Vậy lát nữa ta nói với Chu Tự, điện nước thì tìm Nguyệt tỷ giúp đỡ, nàng là người trong nghề.

Ngày hôm sau, Minh Nam Sở thức cả đêm chơi game, hắn phát hiện ngồi dưới cây Bất Tử thì tinh thần rất tốt.

Không những thế, đầu óc cũng sáng sủa hơn nhiều, giống như là uống nước tăng lực giúp tinh thần tỉnh táo vậy.

Hắn có thể tiếp tục thức khuya, hơn nữa trạng thái vẫn luôn ổn định.

Đây không phải là ảo giác, vì trong tai nghe vẫn vang lên giọng nói của sư huynh sư tỷ.

"Minh sư đệ, hôm nay ngươi uống nhầm thuốc gì mà trạng thái lại tốt đến vậy?"

"Đúng thế, ta cảm thấy trạng thái của ngươi tốt một cách thần kỳ, giống như lúc ta uống trà ngộ đạo vậy"

"Vậy luôn cơ à? Nhưng sư tỷ đã uống trà ngộ đạo rồi ư?"

"Đương nhiên là rồi, phu quân cho ta, nhưng bây giờ hắn thấy ta mê game thì không cho nữa"

"Sư tỷ, ngươi có thể giới thiệu phu quân cho ta làm quen được không? Mặc dù ta là nam nhân nhưng ta cảm thấy mình còn có thể làm nữ nhân "Đương nhiên là không rồi, mà cũng không còn sớm nữa, ta phải đi làm đồ ăn cho hắn. Chào mọi người nhé" Minh Nam

Sở nhìn vị sư tỷ kia đăng xuất mà có chút cảm khái.

Thật ra hắn và vị sư tỷ này chơi rất thân với nhau, nhưng vì lấy chồng mà nàng đã bỏ game, sau đó tu luyện lại bình thường.

Cuối cùng phu quân của nàng đồng ý cho nàng thỉnh thoảng chơi một chút, nên mới có thể online cùng nhau đánh phó bản.

Về phần tông môn bọn hắn có tồn tại tình trạng yêu qua mạng hay không...Đương nhiên là không bao giờ. Bảo kê bạn gái? Cản trở đội ngũ? Đuổi ra khỏi nhóm, chặn luôn.

Phiền phức.

Đương nhiên, chư vị sư tỷ sư muội cũng như thế.

Cái gì mà sư huynh sư đệ đẹp trai, tất cả đều không có tác dụng.

Tóm lại, ai đánh ngu thì người đó sẽ toi đời.

Tông môn bọn hắn thực hiện bình đẳng giới rất tốt.

Chơi ngu chính là chơi ngu. Ai quan tâm đến giới tính chứ?

Minh Nam Sở ngáp một cái rồi ngẩng đầu nhìn về phía cây Bất Tử, qua một đêm cây này đã lớn hơn nhiều, tản lá cũng càng thêm tươi tốt.

Ánh sáng màu xanh nhạt đang không ngừng lấp lóe.

"Cây này đúng là thần mộc, không thể ngờ rằng có một ngày mình sẽ ngồi dưới thần mộc mà tu luyện"

Minh Nam Sở vừa nghĩ tới cây này là của Chu Tự thì lại không kìm được mà thốt lên một câu, Thánh Tử Ma Đạo thật sự quá kinh khủng.

Hành trình Thanh Thành này đã hoàn toàn thay đổi quỹ tích nhân sinh của hắn.

Ầm ầm!

Đột nhiên, mặt trăng đỏ phát ra ánh sáng, những đám mây xung quanh bắt đầu tụ lại, giống như có thứ gì đó đã khiến mặt trăng đỏ xúc động.

Tô Thị và Hàn Tô đang tu luyện cũng bừng tỉnh, hai nàng vô thức nhìn về phía chân trời.

"Có chuyện gì xảy ra vậy?"

Hàn Tô hỏi.

Tô Thị rất hoang mang, Minh Nam Sở cũng lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Hỏa Nguyệt Cốc.

Ánh sáng màu lam trên bầu trời đột nhiên rực sáng, tuyết lớn bay đầy trời, dường như muốn bao trùm mọi thứ. Nhiệt độ đang hạ xuống một cách chóng mặt.

Vốn tế đàn là thứ duy nhất có thể tỏa ra hơi ấm, bây giờ cũng đang bị che kín từng chút một.

Thủ lĩnh Hỏa Nguyệt Cốc đứng bên cạnh tế đàn nhìn lên không trung, vệt ánh sáng kia như một cây đao, muốn đuổi tận giết tuyệt bọn hắn.

Đại Tế Ti Mịch Hạ đi tới bên cạnh hắn rồi nói khẽ:

"Thủ lĩnh, tình hình còn nghiêm trọng hơn so với dự đoán rất nhiều, nếu cứ tiếp tục như thế thì chỉ khoảng bảy ngày sau, người của chúng ta chỉ còn sót lại một ít"

"Cự ly là bao nhiêu? Chỉ xung quanh nơi ở của chúng ta như thế hay toàn bộ Hỏa Nguyệt Cốc đều như vậy?" Thủ lĩnh nhìn qua Đại Tế Ti mà hỏi.

"Có lẽ...toàn bộ Hỏa Nguyệt Cốc đều như vậy, cho dù liều lĩnh lao ra ngoài cũng không có bất cứ hi vọng gì" Đại Tế Ti cúi đầu nói với vẻ không cam lòng.

Thủ lĩnh nghe vậy thì im lặng hồi lâu, hắn ngẩng đầu nhìn trời, lại quay đầu nhìn tộc nhân đang tới gần tế đàn.

Cuối cùng chỉ có thể im ắng thở dài.

Lúc này mấy vị phụ nhân đi tới trước mặt hắn, các nàng đều ôm tiểu hài tử trong lòng, trên người tiểu hài tử còn đeo dây chuyền từ hai viên đá.

Nhưng vẫn lạnh tới nỗi đôi môi tím ngắt, thậm chí hơi thở cũng trở nên yếu ớt.

"Thủ lĩnh, có thể để bọn nhỏ đến gần tế đàn một chút không? Bọn hắn sắp chịu không nổi rồi"

Một vị phụ nhân ôm con mà cầu xin.

Thủ lĩnh nhìn những hài tử này thì cũng không do dự nữa, hắn gật đầu rồi để Đại Tế Ti dẫn họ đi. Sau khi mọi người bên cạnh đã đi hết thì thủ lĩnh lại nhìn về phía tế đàn mà lẩm bẩm:

"Không còn thời gian nữa, phải tranh thủ thôi"

Sau đó hắn gọi các trưởng lão khác tới, là Lam Sinh mới nhậm chức.

"Thủ lĩnh, tình hình không quá lạc quan Lam Sinh cúi đầu nói.

Đâu chỉ không lạc quan, thời khắc sinh tử của Hỏa Nguyệt Cốc đã tới.

Lại còn không thấy bất cứ hi vọng nào.

Lúc này tế tự sắp bắt đầu, bọn hắn lại phải khẩn cầu Thái Dương Thần hạ xuống ban ân một lần nữa.

Không chỉ có thế, bọn hắn cũng phải chuẩn bị cầu xin những thần khác.

Mặc kệ là thần nào, chỉ cần có chút cơ hội đều không thể bỏ qua.

1107 chữ

Chương 605: Thử

"Gọi Vệ Dương đến đây Thủ lĩnh sai bảo.

Một lát sau, Vệ Dương được đưa tới phòng nghị sự, hắn nhìn thủ lĩnh rồi nói với vẻ cung kính:

"Thủ lĩnh, ngươi tìm ta à?"

Bên cạnh thủ lĩnh còn có Đại Tế Ti và hai vị trưởng lão.

Ánh mắt của những người này đều đổ dồn về phía hắn, điều này khiến Vệ Dương cúi đầu trong vô thức, hắn có chút căng thẳng.

"Lặp lại chuyện lần trước ngươi nói với ta"

Thủ lĩnh nói với Vệ Dương.

Những người khác cảm thấy tò mò, đến cùng là chuyện gì có thể khiến thủ lĩnh xem trọng như vậy chứ?

Không chỉ là Đại Tế Ti, ngay cả hai vị trưởng lão cũng thế.

Nhưng có thể xác định là có liên quan đến tương lai của Hỏa Nguyệt Cốc.

"Không biết lúc trước có chuyện gì xảy ra mà ta đi nhầm vào một nơi khá kỳ quái, ở đó có một người nói với ta rằng Thái Dương Thần không thích hung thú, có lẽ hắn thích trái cây, để ra về thử tìm kiếm trái cây xem sao"

Vệ Dương cúi đầu nói.

Trong đôi mắt của hắn hiện lên chút đau đớn, bọn hắn nói chuyện này cho phụ thân, cuối cùng phụ thân đi thuyết phục thủ lĩnh, rồi đi ra ngoài mà mãi không quay lại nữa.

"Hóa ra mọi chuyện bắt nguồn từ ngươi.

Đại Tế Ti có hơi kinh ngạc.

Hai vị trưởng lão cũng thế, bọn hắn rất tò mò rằng Vệ Dương đi tới đâu, gặp phải ai.

"Ngươi nói tiếp"

Thủ lĩnh lên tiếng cắt đứt suy nghĩ hỏi thăm của những người khác.

"Ta hỏi thăm Hỏa Nguyệt Cốc, nhưng lại nhận được câu trả lời là không có cách nào, nhưng người kia nói cho ta biết một chuyện. Hắn nói không nhận được câu trả lời của Thái Dương Thần có lẽ không phải là vì Thái Dương Thần từ bỏ chúng ta, cũng có thể là vì thời gian đã trôi qua quá lâu, thần minh quay về ảnh hưởng đến kỳ đảo ngữ.."

Vệ Dương nói ra một phần của chuyện này.

"Khác biệt ư?"

Cát Nghiệp trưởng lão có hơi lớn tuổi, hắn nghi ngờ mà nói.

"Ý của ngươi là chúng ta không thể khiến Thái Dương Thần chú ý tới là vì kỳ đảo ngữ bị sai à? Không thể nào như thế được"

Đại Tế Ti Mịch Hạ nói với vẻ khó mà tin được.

Lam Sinh nhíu mày nhẹ giọng mở miệng:

"Sau đó thì sao? Hắn có nói cho ngươi kỳ đảo ngữ chính xác không?"

"Đúng thế, sau đó hắn nói thế nào? Có cho đáp án không?"

Đại Tế Ti hỏi tiếp.

Nàng vẫn không thể tin được, vì tế tự đều thành công, kỳ đảo ngữ không sai.

Nhưng nàng không biết tại sao lại không nhận được câu trả lời.

Nhưng cho dù có tin tưởng bản thân đến đâu nàng cũng muốn nghe tiếp.

Cũng có thể là đã sai thật rồi.

Vệ Dương đối mặt với ánh mắt của đám người thủ lĩnh thì cúi đầu, trong lúc nhất thời hắn đang do dự có nên nói ra hay không.

Vì từ đầu tới giờ hắn luôn cảm thấy lời cầu nguyện này có vấn đề.

Nói thẳng ra thì có lẽ sẽ đại nghịch bất đạo.

Lúc trước Vệ Dương cũng từng nói với thủ lĩnh một lần, nhưng thủ lĩnh không có bất kỳ biểu cảm nào.

Mặt không biểu cảm chính là nghiêm túc, cũng đã nói lên chuyện này có chút nghiêm trọng.

"Nói đi, không cần suy nghĩ nhiều"

Thủ lĩnh vẫn luôn im lặng đột nhiên mở miệng.

Vệ Dương nghe vậy thì cũng không do dự nữa, hắn nhẹ nhàng nói ra:

"Đúng là người kia đã nói cho ta biết kỳ đảo ngữ hoàn chỉnh, nhưng có chút không giống cái cũ lắm."

"Ngươi nói thẳng ra xem là gì"

Đại Tế Ti Mịch Hạ đã không kịp chờ đợi nữa rồi.

Có đôi khi kỳ đảo ngữ là hi vọng, nhưng cũng có thể là tuyệt vọng.

Mịch Hạ vừa chờ mong, vừa có chút e ngại.

Những người khác thì im lặng nghe, chờ đợi kỳ đảo ngữ.

Nếu kỳ đảo ngữ bình thường không có tác dụng, lại không còn cách nào khác thì kỳ đảo ngữ mà Vệ Dương đạt được có lẽ chính là hi vọng duy nhất.

"Người kia nói rằng: Ngươi là Thái Dương Chi Chủ trên không trung, sáng tỏ hơn cả quang minh, nóng rực hơn cả hỏa diễm, là chúa tể của ánh sáng và lửa"

Vệ Dương nói ra kỳ đảo ngữ quen thuộc của họ.

"Những câu này không có vấn đề gì, vậy nên đoạn tiếp theo sẽ bắt đầu có điều khác biệt à?"

Đại Tế Ti hỏi.

"Vâng"

Vệ Dương gật đầu rồi nói tiếp:

"Tiếp theo là: ánh mắt của ngươi đến từ nơi sâu thẳm nhất của không gian, ngồi trên Bất Tử Thụ cao ráo, là Phi Hồng Nữ Thần chấp chưởng dị vực"

"Ngồi trên Bất Tử Thụ? Chấp chưởng dị vực? Phi Hồng Nữ Thần? Không thể nào, những câu này đâu phải miêu tả Thái Dương Thần?"

Đại Tế Ti nói với vẻ hoảng sợ.

Đúng là không thể nào, đây hoàn toàn là kỳ đảo ngữ miêu tả vị thần khcas.

"Người kia có giải thích gì không?"

Đại Tế Ti lại hỏi.

"Không"

Vệ Dương lắc đầu.

"Ngươi có gặp lại hắn lần nào chưa?"

Cát Nghiệp trưởng lão hỏi. Vệ Dương lại lắc đầu:

"Chưa từng gặp lại hắn.

Những người khác không nói gì nữa mà giữ im lặng, bọn họ đang suy nghĩ.

Một lát sau, thủ lĩnh phá vỡ bầu không khí yên tĩnh, giọng hắn trầm mà vang dội:

"Cứ tế tự Thái Dương Thần trước, nếu không nhận được sự đáp lời thì lại đổi thành kỳ đảo ngữ này. Chuẩn bị cho tất cả tình huống.

Tất cả tình huống..Đại Tế Ti hiểu ý của thủ lĩnh.

Chuẩn bị cho sự sống, hoặc cái chết.

Vệ Dương đi ra khỏi phòng nghị sự thì tới bên cạnh Vệ Băng.

"Sao rồi?"

Vệ Băng bắt lấy tay Vệ Dương rồi vội vàng cất tiếng hỏi.

"Ta đã nói hết cho họ nghe những gì nên nói rồi, dường như thủ lĩnh định thử một chút"

Vệ Dương trả lời. Trên gương mặt hắn hiện lên nét u sầu.

1078 chữ

Chương 606: Phản Tác Dụng

Mặc dù là thủ lĩnh quyết định sử dụng kỳ đảo ngữ này, nhưng hắn là người đưa tin tức tới. Một khi có chuyện gì xảy ra thì mọi chuyện là tội lỗi của hắn.

Có lẽ những người khác không biết, cũng không trách hắn. Nhưng Vệ Dương sẽ nhớ kỹ chuyện này cho tới khi hắn lìa đời.

Ông!

Đột nhiên một tiếng vang làm họ giật mình.

Đây là tín hiệu tập hợp.

"Sắp tế tự rồi, chúng ta đi thôi"

Vệ Dương thở dài một hơi rồi đi ra bên ngoài.

Vệ Băng cũng đi theo hắn.

Quang huy trên trời chiếu rọi khắp nơi, sự lạnh lẽo thấu xương đã không phải đến gần tế đàn là có thể chống cự được.

Cũng có lẽ đây là lần cuối cùng họ tế tự.

Ai cũng hi vọng rằng Thái Dương Thần có thể chú ý tới, ban ơn sự ấp áp cho họ.

Một lát sau, đã có rất nhiều người vây quanh tế đàn.

Thủ lĩnh đứng trên tế đàn, trước mặt hắn còn có một con hung thú vừa được sinh ra không lâu, cả người nó trắng như tuyết, vừa mạnh mẽ vừa đáng yêu.

Đây là thứ tốt nhất họ có thể chuẩn bị được.

Nếu Thái Dương Thần lại không nhận thì họ cũng không thể tìm được thứ tốt hơn.

Leng keng!

Đại Tế Ti cầm quyền trượng vòng tròn trong tay, giống như mặt trời chiếu rọi đại địa.

Nàng giơ tay lên rồi hô to:

"Vinh quang trên bầu trời, Chấp Chưởng Giả của hỏa diễm và mặt trời, xin hãy lắng nghe lời cầu nguyện của bọn ta. Ngươi là Thái Dương Chi Chủ trên không trung, sáng tỏ hơn cả quang minh, nóng rực hơn cả hỏa diễm, là chúa tể của ánh sáng và lửa...

Đại Tế Ti đi xung quanh tế đàn theo quy luật, mỗi một bước nàng đi thì xung quanh sẽ tỏa ra ánh sáng. Khi nàng đi đủ một vòng thì toàn bộ tế đàn sẽ tỏa ra ánh sáng như mặt trời.

Lúc này nàng đi tới trước tế phẩm, Mịch Hạ quỳ một chân xuống, đặt tay lên tế phẩm rồi nói với lòng thành kính:

"Thái Dương Thần chí cao vô thượng, xin hãy nhận lấy tế phẩm của chúng ta, xin cho phép chúng ta tăng thêm một phần sắc thái cho thần quốc của ngài. Cũng xin ngài hãy chú ý tới chúng ta, giải cứu con dân của ngài.

Những người khác cũng quỳ theo, cho dù là thủ lĩnh cũng quỳ một gối xuống đất, khẩn cầu Thái Dương Thần nhận lấy tế phẩm rồi chú ý tới bọn họ.

Tế đàn lấp lóe quang mang, hung thú trắng như tuyết kia bị thái dương quang huy bao phủ, sau đó nó biến mất ngay tại chỗ.

Những người khác chỉ im lặng nhìn, vì đây mới chỉ là bắt đầu.

Nếu Thái Dương Thần không nhận thì tế phẩm sẽ được trả về.

Về phần tại sao không xem là có hài lòng hay không rồi mới lấy thì họ cũng không thể nào biết được.

Họ chờ đợi trong thấp thỏm không yên, quang mang lại xuất hiện thêm lần nữa, hung thú trắng như tuyết quay về tế đàn.

Đám người nhìn thấy tế phẩm trở về thì có chút tuyệt vọng.

Đại Tế Ti cúi đầu, nàng mím môi, cũng không hiểu vì sao Thái

Dương Thần không chịu nhận tế phẩm.

Hay kỳ đảo ngữ đã sai thật rồi.

"Ta thử thêm một lần nữa"

Đại Tế Ti đứng lên mà nói với vẻ kiên cường.

Nàng lại đưa tế phẩm qua thêm một lần nữa.

Nhưng lần này thái dương quang huy còn chưa biến mất thì trên bầu trời đã phát ra tiếng ầm vang.

Ầm...ầm!

Ánh sáng màu xanh lam bắt đầu mở rộng, ngay sau đó quang huy đánh xuống như sấm sét.

Đùng!

Thái dương quang huy bị lôi đình màu lam đánh tan, tế phẩm thì trực tiếp rớt từ không gian xuống rồi đập vào tế đàn.

Biến cố xuất hiện bất ngờ khiến tất cả mọi người đều giật mình.

Lúc này lôi đình màu lam hội tụ, bất cứ lúc nào cũng có thể giáng xuống, đánh chết đám người bên dưới.

"Khinh người quá đáng"

Thủ lĩnh nhìn chằm chằm vào nguyền rủa của Băng Tuyết Nữ Thần mà chửi mắng.

Người xung quanh đều vô cùng khủng hoảng, họ đã không thể chịu đựng thần minh chi nộ nữa rồi.

Không có thần minh che chở, họ không thể nào chống lại sự nguyền rủa của Băng Tuyết Nữ Thần.

Ẩm...ẩm!

Lôi đình màu lam ngưng tụ cực nhanh, có sức mạnh vô cùng vô tận.

Đại Tế Ti thấy cảnh này thì đứng sững tại chỗ.

"Sao lại mạnh lên nữa rồi? Chẳng lẽ Băng Tuyết Nữ Thần đã trở về ư, có thể ảnh hưởng thêm không? Mọi chuyện có còn hi vọng không?"

Ngoại trừ Đại Tế Ti, hai vị trưởng lão thì những người khác của Hỏa Nguyệt Cốc cũng có thể cảm nhận được sự nguyền rủa của Băng Tuyết Nữ Thần đã để mắt tới họ.

Nó tràn đầy sức sống, như vừa bị kích hoạt.

Như thần minh tự mình tới đây.

Hỏa Nguyệt Cốc đối mặt với nguyền rủa chi lực như thế này thì hoàn toàn không thể nào đánh trả.

Ầm...ầm!

Lôi đình màu lam chớp nháy di chuyển trên bầu trời như một con cự mãng, đây là lôi đình cự xà do Băng Tuyết nguyền rủa hội tụ mà thành.

Xoẹt!

Chỉ trong nháy mắt, lôi đình nguyền rủa giáng xuống như sao băng, xung kích Hỏa Nguyệt Cốc.

Nó giống như bị Thái Dương Thần chi lực kích thích, muốn dập tắt tất cả thái dương chi hỏa.

"Cẩn thận"

Phía dưới có người kêu to, hai vị trưởng lão cũng lần lượt ra tay.

Nhưng nguyền rủa chi lực như con lũ lớn quét sạch tất cả, nhấn chìm tế đàn.

"Mau trèo lên tế đàn, nhanh lên Cát Nghiệp xông lên trước rồi kêu to.

Nhưng mọi người vẫn chậm một bước, những người ngoài cùng bị nguyền rủa chi lực bao trùm, sau đó đóng băng với tốc độ mắt thường cũng có thể nhìn thấy được.

1099 chữ

Chương 607: Đáp Lại

Mỗi người đều muốn chạy lên tế đàn, nhưng chỉ vừa cất bước đã đứng im tại chỗ.

Bọn họ không thể làm bất cứ hành động nào khác, thậm chí còn mất đi năng lực suy nghĩ.

Dù là giây phút cuối cùng của cuộc đời, họ cũng không thể hiểu được vì sao nguyền rủa của Băng Tuyết Nữ Thần lại đột nhiên bị kích hoạt.

Tiếng la hét ngập tràn tuyệt vọng vang lên khắp nơi.

Thủ lĩnh nhìn thoáng qua mọi thứ ở đây, cả người hắn bốc lên hỏa diễm, sau đó lao thẳng vào nguyền rủa chi hà.

Ầm!

Tiếng lực lượng va chạm chấn động khắp nơi, những người còn chưa kịp chạy bị đánh văng ngã la liệt trên đất, sau đó bị nguyền rủa bao trùm, biến thành tượng băng.

"Tiếp tục tế tự đi, dùng đoạn kỳ đảo ngữ kia"

Thủ lĩnh phun ra một ngụm máu tươi, hắn chống lại nguyền rủa chi lực mà nói.

Lựa lượng của hắn không thể nào ngăn cản được nguyền rủa chi lực quá lâu, hắn đứng im ở đó, trả giá bằng cả tính mạng để tranh thủ thời gian cho Đại Tế Ti.

Lúc này, hai chân của hắn đã bị băng tuyết bao trùm, cánh tay cũng đang dần dần đóng băng.

Hắn dặn dò thêm một câu:

"Sau khi ta chết, Lam Sinh tiếp nhận vị trí của ta"

Bọn người Đại Tế Ti nhìn thủ lĩnh không còn sức lực để nói nhảm thì vội vàng làm chức trách của mình. Mà những thôn dân tới gần được tế đàn đều đang run rẩy mà khẩn cầu, khẩn cầu Thái Dương Thần phù hộ, hi vọng mình sẽ được cứu rỗi.

Họ vừa tức giận vừa sợ hãi, lại không cam lòng.

Khi nhìn thấy từng đồng tộc bị đóng băng biến thành những pho tượng thì họ lại bắt đầu tuyệt vọng.

Đại Tế Ti Mịch Hạ hít sâu một hơi rồi bắt đầu vung quyền trượng Thái Dương lên.

Miệng lẩm bẩm đọc kỳ đảo ngữ.

"Ngươi là Thái Dương Chi Chủ trên không trung, sáng tỏ hơn cả quang minh, nóng rực hơn cả hỏa diễm, là chúa tể của ánh sáng và lửa"

Quang mang lại thắp sáng tế đàn thêm lần nữa, Đại Tế Ti tiếp tục đọc kỳ đảo ngữ, trong lòng nàng hi vọng lần này sẽ đưa tới tác dụng dù chỉ một chút.

Chỉ cần một chút là họ có thể cố gắng sống sót.

"Ánh mắt của ngươi đến từ chỗ sâu thẳm nhất trong không gian, ngồi trên Bất Tử Thụ, là Phi Hồng Nữ Thần chấp chưởng dị vực"

Tế đàn sáng hẳn lên,, Đại Tế Ti quỳ một chân trên đất rồi nhìn về phía không trung mà cầu khẩn:

"Xin ngài để ý tới chúng ta, mang đến hi vọng sống sót cho con dân của ngài"

Đại Tế Ti dứt lời, nàng đợi một hồi mà không thấy gì cả.

Ngay cả tế đàn cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Cuối cùng nàng đã tuyệt vọng, quả nhiên kỳ đảo ngữ kỳ lạ không theo lẽ thường này chẳng hề có chút tác dụng nào cả.Hai vị trưởng lão cũng sững người ra, ngay cả thủ lĩnh sắp bị đóng băng cũng im ắng mà thở dài.

Hỏa Nguyệt Cốc kết thúc rồi.

Những người khác nghe kỳ đảo ngữ, không hiểu sao lại tuyệt vọng.

Vệ Băng và Vệ Dương cắn răng, trên gương mặt hiện đầy vẻ không cam lòng.

Không có tác dụng, vì sao lại thế chứ?

Dù là tà thần cũng được mà.

Vệ Dương quỳ xuống mà khóc nói:

"Chúng ta không còn hi vọng nào nữa rồi sao?"

Ngay lúc tất cả mọi người đang tuyệt vọng thì đột nhiên có một đứa bé thốt lên, khiến mọi người đều chú ý:

"A nương mau nhìn kìa, mặt trăng, mặt trăng màu đỏ"

Mặt trăng màu đỏ?

Đại Tế Ti kinh ngạc, sao Hỏa Nguyệt Cốc lại có mặt trăng màu đỏ được chứ.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn thì không biết từ lúc nào đã có một mặt trăng màu đỏ treo trên bầu trời.

Mặt trăng đỏ tươi rõ ràng như thế, khiến nàng nhớ đến kỳ đảo ngữ vừa đọc trong vô thức.

"Phi Hồng Nữ Thần? Xuất hiện hiệu quả rồi à?"

Ầm ầm!

Lúc này không trung vang dội từng tiếng, lam quang chấn động, cũng không phải là hoành hành trên không trung mà là bị ép lùi lại.

Hồng Nguyệt giáng lâm, nguyền rủa chi lực nhượng bộ lui binh.

Có thần minh giáng lâm?

Ngay lúc Đại Tế Ti Mịch Hạ đang vô cùng nghi ngờ thì đột nhiên nàng lại bật khóc. Vì nàng đã nghe được, nghe được thần dụ đến từ thần minh trong bao nhiêu năm qua:

"Ta sẽ giáng lâm, đáp lại lời thỉnh cầu của ngươi"

Giờ phút này Mịch Hạ quỳ cả hai đầu gối xuống, dập đầu quỳ lạy.

Chợt nàng nhìn về phía đồng tộc đang hoảng sợ và thủ lĩnh sắp đóng băng mà nức nở:

"Ta nghe được, đúng là thần dụ, Phi Hồng Nữ Thần đã đáp lại ta"

Đúng vậy, là nữ thần, nàng nghe được giọng nói của nữ nhân.

Thánh khiết mà cao quý.

Thủ lĩnh chưa từng để lộ cảm xúc lúc này cũng kinh ngạc, những người còn lại cũng khó mà tin được. Ầm ầm!

Bầu trời xuất hiện những tiếng sấm sét thêm một lần nữa, nhưng lần này không phải đến từ lôi đình nguyền rủa phun trào mà là trên bầu trời có vết rách hiện ra.

Giống như là có thứ gì đang vượt hư không để tới đây.

Nguyền rủa chi quang đang không ngừng lui lại, như đang e dè thứ gì đó.

Ầm ầm!

Trên không trung bắt đầu mọc ra những bông hoa màu đỏ tươi, nhưng chỉ thấy cánh hoa mà không thấy lá. Dù là nơi tràn ngập băng tuyết như ở đây cũng mọc đầy loại hoa này.

Trong giây phút họ ngẩn người, chẳng biết từ bao giờ trên bầu trời đã xuất hiện một tòa thành cổ vô cùng to lớn.

Trước cửa thành có bóng người đang đứng thẳng, có thái dương quang huy chiếu rọi.

"Đây là..thần minh giáng lâm?"

Vệ Dương nhìn tòa thành cổ đột nhiên xuất hiện trên không trung với ánh mắt khó mà tin được.

1106 chữ

Chương 608: Hốn Loạn

Hồng Nguyệt chiếu sáng thành trì, phía dưới ánh sáng của Hồng Nguyệt, có mấy bóng người đang đứng sừng sững trước tòa thành.

Rất nhiều người đã biết có thần minh giáng lâm, bọn họ đều quỳ rạp xuống đất, cầu xin thần minh cứu rỗi bản thân.

Vô số thế hệ trôi qua, chỉ có thế hệ này của họ mới có thể chứng kiến thần tích của thần minh.

Thủ lĩnh nhìn thoáng qua không trung, hắn phát hiện mình hoàn toàn không thể nhìn rõ bóng dáng của những người phía trên.

Nhưng hắn có thể nhìn thấy thái dương và hắc ám.

Đó là lực lượng thần minh.

Nhưng những lực lượng này thật ra đều đứng sang một bên, ở giữa còn có một người đang đứng, không thể nào biết được hắn là ai.

Ẩm...ẩm!

Băng Tuyết nguyền rủa hóa thành lôi đình đang cố gắng công kích tòa thành này không ngừng nghỉ, nhưng tất cả mọi chiêu thức đều không hề mang lại bất cứ tổn thương nào cho tòa thành này cả.

Không chỉ như thế, nguyền rủa chi lực còn đang bị trấn áp từng chút một.

Phía dưới Hồng Nguyệt, trong Biên giới Thành.

"Nơi này...nơi này là đâu chứ?"

Tô Thị cầm quyền trượng Hắc Dạ trong tay mà nói với vẻ hoảng sợ.

Vậy mà nàng lại đứng trong không trung vô tận, hơn nữa còn có một lực lượng đáng sợ đang không ngừng cố gắng tấn công họ.

Nhìn có vẻ vô cùng nguy hiểm, khiến nàng không kìm được mà muốn vận dụng lực lượng của quyền trượng. Nguyệt tỷ đưa nó cho nàng dùng để tự vệ.

Minh Nam Sở nhìn xuống phía dưới, lọt vào tầm mắt hắn là khoảng đất bị băng tuyết bao phủ.

Chỉ có ngay dưới chân họ còn có một số sinh khí, nhưng nơi khác đã hoàn toàn chìm trong cái chết.

Họ tới đây cũng chỉ là ngoài ý muốn, vừa lúc thấy Biên Giới Thành đi ra ngoài nên đi theo, xem như là mở mang tầm mắt.

Bây giờ Minh Nam Sở phát hiện có khi mình còn chưa tiếp xúc với tu chân giới thật sự.

Chu Tự vẫn luôn nói chính hắn là kẻ mới vào nghề, bây giờ xem ra là đẳng cấp của Thánh Tử Ma Đạo quá cao.

"Hỏa Nguyệt Cốc Chu Tự trả lời.

Khi nhận được tin có người triệu hoán Hồng Nguyệt thì hắn chạy ngay đến Biên Giới Thành. Thu tỷ hô ứng triệu hoán dưới sự chú ý của Nguyệt tỷ và Thất Thiên.

Hồng Nguyệt giáng lâm.

Đó là một cảm giác rất thần kỳ, cả tòa thành xuyên qua khoảng không vô tận, cuối cùng xuất hiện trên một vùng đất băng tuyết bao phủ.

Mà lại họ có thể nhìn rõ tình huống bên dưới, nhưng tình hình có chút không quá lạc quan.

Có lẽ họ đã tới chậm.

Ầm ầm.

Nguyền rủa chi lực đối diện đang dãy dụa không ngừng.

Chu Tự có thể nhìn thấy trong những tia sét màu lam ẩn chứa lực lượng vô cùng kinh khủng. Nếu bị nó đánh trúng thì với đặc hiệu như thế, chết người là chuyện dễ như chơi.

"Đó là lực lượng thần minh, sao có thể sinh động đến vậy? Nếu không phải là lực lượng của Hồng Nguyệt đủ mạnh thì chúng ta sẽ gặp nguy hiểm. Đừng ra ngoài nữa, ta cảm thấy trong mảnh đất này còn những lực lượng khác, vô cùng nguy hiểm"

Thất Thiên cảnh cáo.

"Đây là lực lượng của Băng Tuyết Nữ Thần? Không phải nàng ta còn đang ngủ đông sao?"

Thu Thiển cầm quyền trượng Thái Dương trong tay mà hỏi.

Nàng đang thu thập lực lượng, tế đàn đã bị nàng kêu gọi, bây giờ chỉ cần thu thập quyền hành thành công là có thể để thần tích hiển lộ.

Giáng ban ân xuống.

Nàng đã nghe được đối phương khẩn cầu, cũng đã đáp lời.

Việc còn lại chính là giảm đi sự nguy hiểm của họ.

Muốn hoàn toàn giải quyết là chuyện không thể, thực lực của họ quá yếu.

"Không giống như là Băng Tuyết Nữ Thần đang ảnh hưởng tới, ta luôn cảm giác như lực lượng này chỉ phóng thích theo bản năng, có lẽ ở đây còn những thứ khác. Nơi đây thật sự rất nguy hiểm, những người kia có thể sống tới bây giờ cũng không dễ dàng gì.

Thất Thiên có chút bội phục.

Ba người Hàn Tô không nói gì nhiều, tòa thành này vượt quá sự tưởng tượng của bọn họ.

"Có thể cảm nhận được vị trí dị thường không?"

Chu Tự hỏi.

Hắn muốn đi xem xem.

Mặt trăng đỏ tươi chiếu rọi băng tuyết đại địa.

Thành trì to lớn trôi nổi trên không trung, đây là hình ảnh mà người Hỏa Nguyệt Cốc chưa bao giờ tưởng tượng ra được.

Nhưng cũng vì hình ảnh này xuất hiện khiến cơ hội sống sót của họ cao hơn rất nhiều.

Là Thái Dương Thần sao?

Một số người còn đang suy nghĩ không thể nào biết được, họ chỉ biết rằng Hồng Nguyệt nghe lời triệu hoán của mình mà xuất hiện.

Đây là biện pháp duy nhất, cũng là sự lựa chọn duy nhất.

Ít nhất...tới bây giờ mọi chuyện vẫn phát triển theo chiều hướng tốt.

Trong Biên Giới Thành, Chu Tự nhìn thoáng qua phương xa, hắn muốn biết rõ tình hình cụ thể.

"Có thể biết vị trí đại khái nhưng nơi này không hề bình thường, các ngươi ra ngoài không chỉ phải chịu nguyền rủa áp chế mà còn bị những lực lượng khác ảnh hưởng. Mức độ nguy hiểm quá cao, các ngươi nhìn xuống mà xem, cái người đang ngăn cản Băng Tuyết nguyền rủa kia thật ra có thực lực cao hơn các ngươi rất nhiều, nhưng hắn vẫn không thể làm gì được.

Thất Thiên có lòng tốt mà khuyên nhủ nói.

Chu Tự suy nghĩ một chút, hắn tự nhủ không thể quá dũng mãnh, lỡ đâu phải trở về kế thừa gia sản thì sao.

"Ta ra ngoài thử xem sao, để xem nó có ảnh hưởng tới ta nhiều hay không. Nếu không thì xuống dưới thử, còn nếu quá nhiều thì đành thôi"

Những người khác cũng không có ý kiến gì đối với sự lựa chọn của Chu Tự, dù sao cũng chỉ là thử một chút mà thôi.

1108 chữ

Chương 609: Nhiệt Tình

"Chờ một chút Ngay lúc Chu Tự chuẩn bị xuất phát thì Chu Ngưng Nguyệt gọi hắn lại, nàng quay đầu nhìn đám người Xích Mông phía sau.

"Thánh Nữ ngươi cũng biết là chúng ta không thể tùy tiện nhúng tay vào chuyện bên ngoài"

Xích Mông biết suy nghĩ của đối phương thì vội vàng từ chối.

"Ta cũng đâu để ngươi nhúng tay vào, chỉ để ngươi đi cùng hắn thôi, không ảnh hưởng gì lớn lắm.

Chu Ngưng Nguyệt nở nụ cười, để lộ hàm răng cái có cái không.

Xích Mông hơi do dự một chút, nhưng vẫn gật đầu nói:

"Vậy ta sẽ đi cùng Thánh Tử xem sao.

Nó cũng có chút tò mò với Hỏa Nguyệt Cốc. Người đời đều nói không thể tùy tiện đặt chăn vào Hỏa Nguyệt Cốc, lần này nó muốn thử xem đến cùng là vì điều gì mới xuất hiện câu nói đó.

Có một con chó lợi hại đi theo đương nhiên Chu Tự sẽ không từ chối.

Hắn tự nhủ phải ôm lòng kính sợ đối với tu chân giới, một người trẻ tuổi tầm hai mươi như mình cũng không thể xem thường sự đáng sợ của tu chân giới được.

Dù lão cha là Ma Đạo cự phách cũng phải cẩn thận. Không thì sau này chắc chắn sẽ chịu thiệt.

Hắn đạp không mà đi.

Xích Mông đi bên cạnh hắn, cảnh giác mà quan sát khắp nơi.

Sau khi đi tới ngoài lề phạm vi Hồng Nguyệt chiếu rọi thì Chu Tự cảm thấy tim mình đập nhanh hơn một cách khó hiểu, xem ra tình hình bên ngoài không hề đơn giản. Không chỉ có nguyền rủa của

Băng Tuyết Nữ Thần mà còn có những lực lượng khác.

"Chẳng trách lão bản mặc cả nói mạnh không muốn giúp, yếu thì không giúp được, quả nhiên nơi này không bình thường"

Chu Tự im lặng tự nhủ rồi bước từng bước trên bầu trời Hỏa Nguyệt Cốc.

Vừa mới bước ra giữa không trung thì Chu Tự cảm giác trên đầu mình cũng có sức mạnh trấn áp xuống, ở dưới thì như có một lốc xoáy đang cuốn lấy hắn.

Công lực ngàn năm vận chuyển liên hồi.

Trong chớp mắt, cảm giác trấn áp và lôi kéo kia biến mất.

Nhưng chỉ biến mất trên người hắn, còn khoảng không xung quanh vẫn tồn tại tình huống này.

Công lực ngàn năm cũng đang bị tiêu hao không ngừng.

"Lượng tiêu hao có hơi lớn, xem ra không thể dừng lại quá lâu. Tiền bối, chúng ta mau lên đường thôi"

Chu Tự nói với Xích Mông bên cạnh.

Cẩu tiền bối đâu rồi?

"Đây, ở dưới này Phía dưới Chu Tự truyền tới giọng nói của Xích Mông Khi hắn cúi đầu xuống thì phát hiện Xích Mông đã trở nên lớn hơn nhiều, đang dùng đầu nâng chân của hắn.

"...?"

Chu Tự có chút hoang mang, Đại Địa Thần Khuyển đều nhiệt tình như thế sao?

"Để ta đưa Thánh Tử đi một đoạn đường"

Xích Mông nói rất đứng đắn.

Thật ra nó cũng không muốn hạ thấp thân phận của bản thân để làm chuyện này. Nhưng trong giây phút nó đi ra thì phát hiện bản thân không thể khống chế được cơ thể của mình. Ở đây có một lực lượng đang trấn áp và lôi kéo nó, một lực lượng mà nó không hiểu được.

Vậy mà nó không thể tự mình thoát khỏi trạng thái đó. Nhưng khi nó đi xuống phía dưới Chu Tự thì phát hiện sự trấn áp và lôi kéo đó đã giảm đi nhiều, dường như bọn chúng đang vây công người phía trên.

Nhưng người bên trên vẫn đứng sừng sững, bất động như núi.

Xích Mông than thở, thiên kiêu cái thế.

Lần đầu tiên hắn cảm nhận được rằng Thánh Tử Ma Đạo chắc chắn sẽ một bước lên trời một cách rõ ràng như thế.

Chẳng trách chó con nhà họ cứ nằng nặc đòi làm chó của đối phương.

Chu Tự không tiện từ chối sự nhiệt tình của Xích Mông, đành để đối phương chở hắn tới vị trí mà Thất Thiên nói.

Họ bay vụt qua chân rời như một đạo hỏa quang.

Người phía dưới nhìn mà có chút sững sờ.

"Sao bọn họ có thể bay lượn trên không?"

Vệ Dương nói với vẻ khó mà tin được.

Thật ra với thực lực của bọn họ thì cũng có thể phi hành, nhưng ở Hỏa Nguyệt Cốc không có ai có thể bay.

Bất kể là ai đều rất khó phi hành trong không trung, nếu không phải vậy thì tại sao bọn họ lại phải bước từng bước trong trời đông tuyết phủ như thế này.

"Đó thực sự là thần minh"

Có người thốt lên với giọng hoảng sợ.

Thủ lĩnh nhìn theo hướng Chu Tự rời đi, hắn biết hướng đó là nơi gốc cây kia sinh trưởng.

Người trong thôn bọn họ từ đầu tới cuối đều không thể đặt chân tới chỗ đó được.

"Họ đến đây vì trái cây à?"

Thủ lĩnh tự nhủ.

Hắn khác với những thôn dân còn lại, chỉ một khoảng thời gian ngắn là hắn có thể hiểu được một sự thật rằng người tới không phải là Thái Dương Thần.

Mà là thần minh khác có được quyền hành Thái Dương.

Nhưng đối phương không có địch ý với bọn họ, có lẽ là muốn thu phục họ.

Như thế có ổn không?

Có gì mà không ổn cơ chứ? Như thế thì bọn họ còn có thể sống sót.

Chỉ sợ họ không có giá trị lợi dụng.

Trong lúc nhất thời, thủ lĩnh hi vọng đám người Chu Tự không thể nào hái được quả trên cây kia.

Biên Giới Thành.

Thất Thiên nhìn chằm chằm bóng dáng sắp biến mất nơi xa của Chu Tự mà không thể nào tin nổi:

"Lợi hại thật, sao hắn có thể làm vậy, không hề chịu chút ảnh hưởng nào cả"

"Ảnh hưởng gì cơ?"

Tô Thi hỏi.

Chỉ là bay ra ngoài thôi mà, có ảnh hưởng gì chứ? Những nguyền rủa kia cũng không phát động công kích.

"Phi Hồng Nữ Thần, ngươi giác xuống cho nàng một chút không khí lạnh ngoài kia thử xem Thất Thiên nói với Thu Thiển.

Thu Thiển nghe vậy thì dùng Biên Giới Thạch chế tạo ra một khe hở, để không khí bên ngoài bao phủ quanh Tô Thi.

1160 chữ

Chương 610: Tiêu Chuẩn Quá Cao

Trong nháy mắt không khí lạnh giáng xuống, Tô Thi trước đó còn nghi ngờ đã quỳ phịch xuống đất, thậm chí nàng còn không đứng dậy được.

Cuối cùng vẫn phải phát động quyền trượng Hắc Dạ mới có thể miễn cưỡng ngồi thẳng người, nếu không sẽ phải nằm sấp xuống.

"Mẹ ơi, lạnh quá Tô Thi ôm lấy quyền trượng mà phát run.

"Chuyện gì xảy ra vậy Chu Ngưng Nguyệt đặt dưa hấu vào bên cạnh Tô Thi để ướp lạnh rồi tiện thể cất tiếng hỏi.

"Không, không biết, ta đột nhiên cảm giác bản thân đứng không vững nổi, lạnh quá"

Tô Thi ngẩng đầu lên nhìn Thu Thiển rồi run rẩy nói:

"Thu tỷ"

Thu Thiển thấy Tô Thị đáng thương đến vậy thì đóng khe hở lại. Sau đó Tô Thị ôm Chu Ngưng Nguyệt vào lòng sưởi ấm, đến giờ mới cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

"Bo...ta...ra."

Chu Ngưng Nguyệt giãy dụa muốn thoát ra khỏi vòng tay của Tô Thi Để nàng ôm lấy đùi của Hàn Tô.

"Mẹ ơi.."

Hôm nay Hàn Tô mặc váy, bị bàn tay của Tô Thi chạm vào thì nhảy dựng cả lên, ngay cả kính mắt cũng kết một tầng băng mỏng.

"Lạnh quá, ngươi mau buông ta ra "Không buông, ấm quá"

Tô Thị ôm đùi Hàn Tô không chịu buông ra.

"Ngươi đi mà ôm Minh Nam Sở kìa"

"Hắn mặc quần, không ấm bằng người"

"Nhiều người nhìn như thế ngươi có thể nào giữ thể diện một chút không hả?"

"Dù sao mọi người đều biết ta vô dụng từ lâu rồi"

"..."

Thất Thiên đứng bên cạnh cảm thấy rất kinh ngạc, nàng nhìn về phía mấy người Thu Thiển mà hỏi:

"Một nhân loại xinh đẹp như thế, hơn nữa ta có thể cảm giác được một lực lượng bất phàm trên người nàng, sao nàng có thể vô dụng đến vậy chứ? Hay là tiêu chuẩn có tác dụng của nhân loại các ngươi đã cao tới nỗi không hợp lý rồi?"

Thu Thiển không thể nào trả lời được câu hỏi này. Nàng từng nghe Nguyệt tỷ nói rằng thật ra Tô Thị biết rất nhiều thứ, cha của Nguyệt tỷ cũng từng dạy dỗ, nói Tô Thi học rất nhanh. Nhưng mà...

Tới lúc quan trọng cần dùng thì không bao giờ thực hành được.

Học xong rồi, nhưng không biết thực hành, đại khái là như thế.

Minh Nam Sở đứng bên cạnh đột nhiên phát hiện Tô Thi có một tác dụng rất khác, đó chính là nàng nhìn rất lợi hại.

Chỉ là bình thường họ chỉ xử lý một số việc nhỏ, cho nên cũng không cần Tô Thi nhìn có vẻ lợi hại làm gì.

Còn cảnh tượng hoành tráng như bây giờ thì đây là lần đầu tiên họ gặp phải. Hoặc cũng có thể nói rằng những người có liên quan đến Chu Tự dường như không bao giờ tầm thường.

Tô Thi ra trận phô trương ở hồ Nhàn Nhã, Thánh Tử Ma Đạo dùng một đao trảm thần ở Thâm Uyên Chi Thành, vân vân.

"Ta có nên nói gì đó với đám người dưới kia không?"

Thu Thiển nhìn xuống phía dưới rồi nói.

"Thần minh luôn rất lạnh lùng, nói nhiều ngược lại cũng không tốt lắm, cứ để họ chờ đi"

Chu Ngưng Nguyệt bổ quả dưa đã ướp lạnh ra, nàng cầm một miếng lên ăn rồi nói.

Lúc này nàng đã lùi về sau mấy bước, để đề phòng bị người phía dưới nhìn thấy cảnh mình ăn dưa.

"Đợi lát nữa ta hỏi Chu Tự sau đó nên nói như thế nào"

Thu Thiển nói.

Câu trả lời trước đó cũng do Chu Tự nói cho nàng biết.

Nàng không hề có kinh nghiệm trong phương diện này. Chu Tự thì khác, chuyện gì hắn cũng biết một chút, phương diện nào cũng đã từng học qua. Chỉ là có nhiều thứ hắn không học được mà thôi.

Cùng lúc đó, Chu Tự đang đi thẳng về phía trước, càng đi thì hắn cảm thấy áp lực càng lớn.

"Nơi này đúng là không phải chỗ tốt lành gì, đây là mình đi từ giữa đi ra, nếu đi từ bên ngoài đi vào thì chắc chắn không phải đi xa như thế rồi"

Trong lòng Chu Tự âm thầm han thở.

Hắn không thể nào biết được áp lực kỳ quái kia xuất phát từ đâu.

Giống như là trong không gian tràn ngập một thứ gì đó.

Lúc trước Chu Tự đã tìm hiểu sơ qua, ở đây chỉ có người của Hỏa Nguyệt Cốc mới có thể sinh sống bình thường, những người khác không thể nào ở đây quá lâu. Trừ một số thần minh.

Cho nên Băng Tuyết Nữ Thần mới nghĩ cách thu phục Hỏa Nguyệt Cốc, chỉ là lúc đó người Hỏa Nguyệt Cốc quá cao ngạo.

Cuối cùng gặp phải tai ương mới chọn Thái Dương Thần. Dẫn đến chuyện Hỏa Nguyệt Cốc chịu cực chịu khổ bao năm qua, hôm nay còn suýt chút nữa là bị diệt tộc.

"Vì sao nơi này lại như thế?"

Chu Tự mở miệng hỏi cẩu tiền bối dưới chân.

"Ta không biết, chỉ nghe nói tu chân giả bình thường không thể nào đặt chân tới nơi này, dù là một số cường giả cũng chỉ có thể ở lại một lát mà thôi. Chỉ có cường giả tuyệt đỉnh mới có thể tự do đi lại"

Xích Mông trả lời rất mập mờ.

"Cường giả tuyệt đỉnh của tu chân giới và thần minh của thời đại thần minh so ra thì ai lợi hại hơn?"

Chu Tự tò mò mà hỏi.

"Xem tình hình hiện tại thì là tu chân giới, nhưng nghe nói thần minh của thời đại thần minh không có ai đi tới tận cùng. Cũng không ai biết rằng cường giả của tu chân giới đã có ai đi tới tận cùng hay chưa. Vì thần minh đã xuất hiện từ rất lâu, có lịch sử xa xưa, mà tu chân giới so với thời đại thần minh thì thật ra còn rất non trẻ.

Xích Mông giải thích.

Chu Tự nghe vậy thì không thể hỏi thêm một câu nữa:

"Đến cùng thần minh là gì?"

"Không biết.

Xích Mông lắc đầu, nó suy nghĩ một lúc rồi mới nói tiếp:

"Ta biết gốc gác của thần minh là quyền hành, dường như tụ tập càng nhiều quyền hành thì càng lợi hại. Nhưng cho tới tận bây giờ ta chưa từng nghe nói có thần minh nào có thể khống chế tam đại quyền hành cùng một lúc.

Có lẽ là có, nhưng chưa thể dung hợp hoàn toàn, hình như thiếu thứ gì đó. Cụ thể hơn nữa thì ta cũng không biết"1176 chữ

Chương 611: Gặp Bạn Cũ

"Thái Dương Thần có biết không?"

Chu Tự nhớ tới Thái Dương Thần khá dễ nói chuyện đầu tiên.

Còn về phần Hắc Dạ Nữ Thần thì hắn không có suy nghĩ gì nhiều. Chu Tự cảm thấy đối phương có chút âm u, mà chắc chắn trong đầu tràn ngập âm mưu quỷ kế.

"Chắc chắn hắn biết.

Xích Mông thở dài một hơi rồi nói:

"Nhưng thần minh không hiện thì cho dù tìm thấy thần minh cũng không thể đối thoại một cách bình thường với họ đuọc"

"Không thể nào đối thoại một cách bình thường?"

Chu Tự cúi đầu nhìn thoáng qua Xích Mông rồi nói với vẻ không chắc chắn:

"Đại Địa Thần Khuyển không nói với ngươi sao?"

"Nói chuyện gì?"

Xích Mông thắc mắc.

"Thái Dương Thần ở trong Chích Nhiệt Môn, bất cứ lúc nào ta cũng có thể đi vào nói chuyện với hắn. Hắn ngoại trừ việc không chịu đi ra noài chào đón ta ra thì hỏi gì trả lời đó"

Chu Tự nói.

Hắn vừa dứt lời thì Xích Mông vô cùng ngạc nhiên, nó thốt lên: "Ngươi nói gì cơ?"

Một lát sau.

Mấy người Chu Tự nhìn thấy phía trước có một băng thụ.

Quả của nó phát ra ánh sáng nhạt.

"Chính là chỗ đó"

Chu Tự nói.

Khoảng cách rất xa, áp lực rất lớn, nhưng hắn vẫn có thể chịu được.

Xích Mông vẫn đang chìm trong cảm thán, thật ra nó đã nghe chó con nhà mình nói rồi, nhưng không hề nói rõ ràng như Chu Tự. Nó chỉ nghe là thần minh ở ngay sau cánh cửa, Thánh Tử Ma Đạo có thể cùng giao lưu với thần.

Đúng thật là mập mờ không rõ, cứ nói thẳng Thái Dương Thần ở bên trong, Thánh Tử Ma Đạo có thể vào tìm đối phương nói chuyện phiếm là được rồi mà Nếu thế thì mình cũng không đến nỗi hoảng hốt.

"Dường như ở đó có thứ gì cộng minh với lời nguyền bên trên, xem ra lực lượng nguyền rủa sinh động như thế là có liên quan tới cây này Xích Mông nói với vẻ nghiêm trọng.

Chu Tự nhìn thoáng qua gốc cây kia, hắn cảm thấy hạt giống quyền hành trong cơ thể mình có chút chấn động. Có liên quan đến quyền hành à? Chu Tự nghĩ thầm, nhưng không dám chắc chắn.

Chỉ là lúc hắn tới gần thì nhìn thấy phía sau cái cây này có thứ gì đó, giống như hòn đá.

"Cẩu tiền bối đi qua trái một chút, ta muốn nhìn thấy thứ phía sau cây.

Chu Tự vội vàng nói.

Xích Mông gật đầu rồi di chuyển qua trái một chút, nó cũng nhìn thấy hòn đá nhưng không cảm nhận được gì. Sau khi Chu Tự nhìn thấy cả hòn đá thì cảm thấy có chút quen thuộc, đó là một tấm bia đá, trên đó còn đang phát ra chút ánh sáng nhạt.

"Là nó à?"

Trong giây phút quang mang xuất hiện thì Chu Tự đã nhớ ra, đây là bia đá sau Thần Tứ Quả Thụ.

Sẽ có Quang Thủ chui ra ngoài, là một boss lớn.

Chu Tự nhảy lên không chút do dự, Vĩnh Ám Chi Nhận xuất hiện trong tay hắn.

Chỉ cần hắn có thể tới gần bia đá là sẽ trực tiếp rút đao ra đánh nát nó.

Đối phương xuất hiện tại đây nói rõ cây ăn trái này không hề đơn giản, đồ tốt đương nhiên phải thuộc về trùm phản diện Ma Đạo hắn rồi.

Mà ngay khi Chu Tự đến gần, ánh sáng mà bia đá tỏa ra càng thêm mạnh mẽ. Quang Thủ xuất hiện rồi bắt đầu công kích Chu Tự.

Chu Tự thấy vậy thì dùng một tay khác nắm chặt Phá Thiên Chiến Kích, chém qua một kích.

Ầm!

Làn sóng lực lượng lan tỏa khắp mọi nơi, Quang Thủ lùi về phía sau Chu Tự cũng bị đánh lui tầm mười bước.

Phía sau cũng truyền ra tiếng động rung trời, là do Xích Mông rơi từ trên cao xuống.

Chu Tự cũng không hiểu có phải do vị cẩu tiền bối này không biết cách hạ xuống hay không nữa.

Hắn cất Vĩnh Ám Chi Nhận đi rồi mở Phá Thiên Ma Thể ra, Chu Tự cầm Phá Thiên Chiến Kích trong tay, muốn đọ sức với Quang Thủ.

"Phá Thiên Chiến Kích? Lại là ngươi à? Sao chỗ nào cũng có mặt ngươi vậy?"

Trong bia đá vang lên giọng nói tức hổn hển.

"Ta còn cảm thấy đau đầu, sao ta đi hái trái cây còn gặp được ngươi chứ? Rõ ràng là ta tới trước mà"

Chu Tự phàn nàn.

"Ha ha, nhân loại như ngươi đúng là mặt dày"

Lúc này từng Quang Thủ xuất hiện, giống như là muốn ra tay với Chu Tự:

"Khó mà tin được, chỉ mới mấy tháng ngươi đã tiến bộ từ hạ tam phẩm tới trung tam phẩm, nhìn uy lực thì có vẻ là Trận Linh ngũ phẩm. Chỉ là đối với ta mà nói thì ngươi vẫn quá yếu. Lê Minh Chi Kiếm đã không ở trong tay ngươi, ngươi không thể nào tạo nên thương tổn cho ta. Mặc dù Phá Thiên Chiến Kích cao minh nhưng cuối cùng vẫn phải dựa vào thực lực của ngươi, bên trong nó không có giao phí thí thần ý"

"Sao ngươi chắc chắn rằng Lê Minh Chi Kiếm không ở trong tay ta?"

Chu Tự tò mò mà hỏi.

Hắn cũng không bối rối mà đang im lặng chờ cơ hội.

Vì hắn không có Lê Minh Chi Kiếm nhưng không có nghĩa là không có được vũ khí thí thần ý.

"Vì đã có người tìm thấy kẻ nắm giữ Lê Minh Chi Kiếm, thực lực của kẻ đó hơn xa ngươi, chỉ là người kia cũng không trở về"

Quang Thủ đã không còn tay nào khác xuất hiện, hắn có chút thắc mắc mà hỏi:

"Ta rất muốn biết ngươi đã đưa Lê Minh Chi Kiếm cho ai, vì sao nhiều cường giả đi qua như thế rồi vẫn chưa trở về?"

"Đưa cho đại ca ta Chu Tự nói một cách thoải mái mà tùy tiện:

"Đại ca ta là nhân vật truyền kỳ cầm kiếm hành tẩu Cửu Châu, ngươi không thể nào tưởng tượng được sự thần kỳ của cuộc đời hắn đâu. Người của ngươi đi tìm hắn chẳng khác nào đi đưa mạng đâu nhỉ? Lần sau đừng sai người qua nữa, ngươi phải biết suy nghĩ cho đồng đội của mình chứ?"

"Ngươi cũng có lòng tốt đấy nhỉ? Nhưng có vẻ như ngươi đang lo lắng cho đại ca của mình sẽ gặp nguy hiểm thì đúng hơn.

Quang Thủ cười hỏi.

"Tin hay không tùy ngươi"

Chu Tự liếc mắt nhìn hắn, sau đó đột ngột vọt lên muốn hái trái cây.

1122 chữ

Chương 612: Cứng

Khi Chu Tự quan sát đối phương thì lại phát hiện ra Quang Thủ chỉ đứng im một chỗ chờ đợi mà thôi.

Có chuyện gì vậy?

Hắn cũng không suy nghĩ gì nhiều, Chu Tự cầm Phá Thiên Chiến Kích đánh thẳng vào trái cây đóng băng.

Một giây sau hắn ngẩn cả người.

Một tiếng động giòn dã vang lên, nhưng trái cây không hề bị tổn thương chút nào.

Chu Tự rất hoang mang:

"..."

Quả gì cứng thế chứ?

Một kích không có hiệu quả, Chu Tự bị ép lui về.

Hắn từng thấy vô số loại trái cây, nhưng chưa từng thấy loại nào cứng rắn không thể nào hái xuống như này. "Quả nhiên ở tu chân giới chuyện gì cũng có thể xảy ra, ta biết quá ít, chỉ có điều, loại quả này..."

Rơi xuống trên mặt tuyết, Chu Tự nhìn trái cây bị đóng băng, cảm thấy quái lạ:

"Nhất định phải hái một quả của loại này cho về cho Nguyệt tỷ ăn"

Chẳng phải để cho Nguyệt tỷ đỡ thèm, chủ yếu là cứng như vậy, có lẽ Nguyệt tỷ khẽ cắn một cái là gãy răng.

Cứ thiếu mãi một cái răng như vậy, Chu Tự cảm giác cái hố chân răng kia cô đơn lắm, rụng thêm một cái, có đôi có cặp sẽ không tịch mịch nữa.

Có thể để lại chút bóng ma tâm lý thì càng tốt, tiết kiệm biết bao tiền hoa quả.

"Ngươi tiếp tục đi, ta không ngăn cản ngươi"

Quang thủ đứng sừng sững, nói châm chọc.

"Nhìn ngươi lần nào cũng chỉ hiện ra mỗi tay, có phải không dám nhìn người khác hay không?"

Chu Tự cũng không vội.

Quang thủ hỏi ngược lại:

"Làm việc quang minh chính đại, sao an toàn bằng núp sau lưng làm việc chứ?"

"Trái cây sắp chín rồi sao?"

Chu Tự đột nhiên nhìn về phía Cây băng, hỏi.

Lúc này trên cây có rất nhiều trái cây đang phát ra ánh sáng nhạt, phảng phất bất cứ lúc nào cũng có thể nở rộ ra vầng sáng chói lọi.

Đương nhiên Chu Tự không thể nhận ra loại trái cây này, còn về tại sao lại bảo sắp chín, hoàn toàn là nói mò.

Dù sao quang thủ xuất hiện, chứng tỏ có nhất định là sắp chín, ở Biên Giới thành cũng như vậy.

"Loại trái cây này có độc với Tu chân giả.

Quang thủ lạnh giọng nói.

Chu Tự hiểu ra, cười nói:

"Nói cách khác, có món lợi cực lớn cho ngươi hả?"

Quang thủ trầm mặc một lát, lại huy động ra rất nhiều quang thủ, gấp rút công kích Chu Tự.

"Vừa vặn lấy ngươi luyện tay.

Chu Tự động Phá Thiên Chiến Kích, ánh sáng đỏ sậm phóng ra.

Ngưng tụ thành Phá Thiên hung thú, hành động theo Chu Tự.

Lúc này trong đôi mắt của Chu Tự có ánh sáng đỏ sậm chuyển động, toàn thân đều có ánh sáng đỏ sậm bao trùm, khát máu lại ngông cuồng, như hung thú thâm uyên, lại như Ma Thần giáng thế, phá hủy hết thảy.

Gầm!

Phá Thiên hung thú gầm thét, dẫn đầu xung kích.

Chu Tự sải bước chân, như sao băng xẹt qua.

Vạn sao băng ào ào, ngàn dặm không lưu bước.

Chân dẫm lên mặt đất, hắn không cảm giác được có gì tiêu hao, nói cách khác nơi này không lên trời thì tiêu hao sẽ không lớn.

Thế này thì hắn có thể thoải mái giải phóng sức mạnh, không cần ái ngại hoàn cảnh bên ngoại.

Uỳnh!

Phá Thiên Chiến Kích va chạm với quang thủ.

Sức mạnh khổng lồ quét ngang bốn phía, Chu Tự vung chiến kích, đánh xuống.

Chiêu đầu tiên, Tru Tiên Diệt Hồn.

Quang thủ mạnh mẽ công kích, không chút sợ hãi nào.

Song phương một kích lui xuống, lại lần nữa công kích.

Chu Tự cúi người tiến lên, kích động chiến kích.

Chiêu thứ tư, Phục Ma Loạn Vũ.

Xung quanh mấy cái tay tấn công Chu Tự, mỗi một chiêu thức đều có thể phá giải.

Chỉ trong trong giây lát, họ đã giao đấu hơn mười chiêu.

Bóng dáng Chu Tự biến mất rồi hiện ra, sức mạnh càn quét khắp nơi, băng tuyết vỡ vụn, nhưng từ đầu đến cuối Chu Tự vẫn không cách nào thương tổn quang thủ.

"Đừng lãng phí thời gian nữa, Phá Thiên Ma Thể của ngươi lợi hại, cũng đã học được toàn bộ Phá Thiên Thất Thức, nhưng ta rất hiểu cái này, mỗi một chiêu thức đều ở trong tưởng tượng của ta. Ngươi còn quá non, còn kém xa so với người trước kia. Với lại có phải ngươi không có thiên phú võ đạo hay không? Cho đến tận bây giờ ta vẫn không thấy thứ gì của ngươi. Học tốt, nhưng không hề biết linh hoạt vận dụng. Khó có thể tưởng tượng, loại người như ngươi làm thế nào mà học được Phá Thiên Ma Thể đỉnh cấp?"

Uỳnh!

Một kích đánh đến, Chu Tự bị dồn về sau một khoảng.

Cảm giác khá là khó chịu, đánh không lại đối phương, còn bị mắng cái gì cũng tệ.

Lại còn nói mình không có thiên phú võ đạo.

Được thôi, có thể là không có, dù sao khổ luyện từ nhỏ đến lớn, đến nay cũng chưa được tiến vào hàng ngũ Tông Sư.

"Hình như ngươi rất lợi hại"

Chu Tự nói với quang thủ.

"Thực lực của ta vượt xa ngươi, nhưng ta cũng không muốn giết ngươi, cho nên tốt nhất ngươi thức thời một chút, tự mình rút lui đi"

Quang thủ nói.

Càng là người nói như vậy, Chu Tự càng không sợ, chỉ có kẻ miệng cọp gan thỏ mới nói ra loại lời này.

Đại boss quang thủ này chắc chắn không phải là không muốn hạ sát thủ, mà là các loại nguyên nhân dẫn đến hắn không muốn hoặc là không thể làm như thế.

Nhưng mà bị chế nhạo như vậy, hắn muốn đòi lại.

Sư phụ là tông sư Võ Đạo chân chính, dạy mình nhiều như vậy, không có lý nào lại bị người xem thường.

Trước kia hắn toàn vận dụng công lực ngàn năm, nhưng bây giờ có thể không cần thì sẽ không dùng, vì ở đây phải tiêu hao công lực ngàn năm.

Một khi công lực ngàn năm tiêu hao hết, sau này sẽ rất nguy hiểm.

Vậy thì đem tất cả những gì sư phụ dạy hòa hợp vào trong Phá Thiên Ma Thể.

1109 chữ

Chương 613: Chín Rồi

Lúc này, Chu Tự cho tất cả của Phá Thiên Ma Thể thành một chỉnh thể, bắt đầu quy nạp.

Bảy thức sát chiêu được hắn dung hợp thành một, trong nháy mắt chiến ý ngùn ngụt, đột phá thiên giới.

Chiến ý vô hình như là tồn tại thực, trấn áp tứ phương.

Chiến Ý Vô Song tầng thứ hai, chiến ý tụ đầy.

Luyện lâu như vậy, hắn mới phát hiện hóa ra tầng thứ hai lại dễ vào như vậy.

Vụt!

Chu Tự biến mất tại chỗ, lần nữa công kích.

Lần này đối chiến cùng quang thủ, hắn vung chiến kích, vô chiêu vô thức, thiên biến vạn hóa, chiến kích trong tay như hai cánh tay vung lên, như bóng với hình, thích làm gì thì làm.

Ầm!

Ầm!

Hắn vung kích khiêu khích quang thủ, dẹp bỏ tất cả trở ngại, như vào chỗ không người.

Một kích phá vạn pháp.

Chiến kích trong tay hắn không ngừng biến hóa, nhịp bước vững vàng tuần tự, như mộng ảo ảnh.

Uỳnh!

Một kích thế công, cương mãnh đến cực điểm, nhìn như vô chiêu lại bao hàm tất cả.

Ầm!

Quang thủ lơ là, bị đánh bay tại chỗ.

Lúc này bia đá ở ngay trước Phá Thiên Chiến Kích, không do dự, một kích Thôn Thiên Diệt Địa nện lên tấm bia đá.

Phịch một tiếng, Chu Tự bị sức mạnh cường đại đẩy lui.

Khi hắn đứng vững, phát hiện bia đá kia vẫn vẹn nguyên không sứt mẻ gì.

"..."

Hồi thần lại, Chu Tự cảm thấy kinh ngạc, cứng như vậy?

Tốn công hắn vừa nãy còn phát huy vượt xa bình thường.

"Cho nên ta chán ghét nhân loại, nói ngươi vài câu ngươi không vui ngay tại chỗ lĩnh ngộ tinh túy tiến thêm một bước, không nói đạo lý chút nào"

Quang thủ từ trong kinh ngạc khôi phục lại, thở dài nói.

"Đây chẳng phải do ngươi chỉ điểm sao? Ta cảm giác đặc hiệu của mình mạnh lên không ít Chu Tự nói.

Vừa nãy thời gian quá ngắn, không thể nào rút đao, phải tìm cơ hội khác mới được.

Soạt!

Đột nhiên hào quang trên cây tỏa sáng, dường như từng quả đã chín.

Thấy vậy quang thủ từ bỏ địch nhân, bắt đầu lao về hướng Cây băng.

Chu Tự cũng không hề dừng lại, lập tức nhảy lên theo, vừa nãy không sao lấy xuống chắc chắn là vì vẫn chưa chín.

Trái cây mà quang thủ xem trọng, tuyệt đối là đồ tốt.

Khi hắn đi đến trước trái cây, trực tiếp vung chiến kích, muốn đập trái cây xuống rồi nhặt lên.

Nhưng mà...Keng!

Giống hệt như lần trước, hoàn toàn không cách nào rung chuyển.

Lúc này quang thủ đã lấy được không ít trái cây, răng rắc một tiếng, trái cây bị vặt xuống.

Chỉ là trong koảnh khắc lấy xuống, quang thủ bị vỡ nát.

Một tay khác đã sớm chờ sẵn bên cạnh, đón lấy trái cây rồi thu về. Nhìn quang thủ biến mất một nửa, Chu Tự biết muốn hái trái cây phải trả giá không nhỏ.

Nhưng mình chỉ có một đôi tay, hái một quả mất một bàn tay cảm thấy không đáng.

Do dự một chút hắn thu hồi Phá Thiên Chiến Kích, định dùng tay thử xem sao.

Dù sao hắn có công lực ngàn năm, khí lực tương đối lớn.

Nếu thật sự phải mất một bàn tay, vậy cũng chỉ có thể từ bỏ trái cây.

Tí tách!

Đột nhiên có tiếng nước rơi xuống kinh động đến Chu Tự, khiến hắn kinh ngạc.

Vì nơi này không như là nơi có nước.

Khi hắn xem xét bốn chung quanh, lại nghe thấy có tiếng nước rơi xuống.

Tí tách!

Lần này Chu Tự xác định được phương hướng, đến từ trên đỉnh của Cây băng.

Ngẩng đầu nhìn lên, là một trái cây bị đóng băng, không khác gì những trái cây khác, bên cạnh nó còn có một quả khác nhỏ hơn.

Hai quả này, dường như đều phát ra tiếng nước rơi.

Nhìn trái cây, Chu Thiên Linh Khí Đoàn hơi hơi xuất hiện cộng hưởng, đến từ hạt giống quyền hành.

Không cần nghĩ cũng biết, hai trái cây cái này mới là thứ quan trọng nhất.

Lúc này có quang thủ xông tới, như tùy ý hái.

Chu Tự không do dự nữa, đi theo, công kích bình thường căn bản là không thể phá vỡ quang thủ, cho nên hắn lấy Vĩnh Ám Chi Nhẫn ra.

Không biết có hiệu quả hay không.

Nếu đối phương đã có chuẩn bị thì có lẽ không được, nhưng xuất hiện bất thình lình thì không nói trước được.

Chu Tự cũng trong tích tắc này đến bên cạnh quang thủ, tiếp sau đó hắn nắm chặt chuôi đạo.

Keng!

Vĩnh Ám Chi Nhẫn phóng ra khỏi vỏ, đao ý tuôn trào, bắn ra sát ý, chém hết thảy mọi thứ.

Một đao chém đến, ban đầu quang thủ rất dễ chém, nhưng lúc sau đã cứng hơn không ít, chắc là đã kịp phản ứng.

Nhưng Chu Tự hơi dùng sức, vẫn chém quang thủ xuống.

Lúc này phía dưới mới truyền đến tiếng hộ:

"Sao có thể như vậy? Vĩnh Ám Chi Nhẫn, sao đao này lại ở trong tay ngươi?"

Không để ý đến quang thủ, Chu Tự tra đao vào vỏ, đưa tay chụp vào trái cây lớn chừng bàn tay kia.

Âm thanh tí tách chính là từ trong trái cây này truyền ra, về phần trái cây nhỏ ở bên cạnh không xa, quá nhỏ, hay là lấy quả này trước rồi tính sau.

"Nhân loại ngươi thật đúng là to gan, lại dám tay không vặt trái cây này Quang thủ kinh hoảng hô lên.

Hắn không biết sao Chu Tự lại phát hiện ra, nhưng dùng tay không hái xuống, dù là Trận Linh ngũ phẩm cũng khác nào tìm chết đâu?

Lời còn chưa dứt, Chu Tự đã bắt được trái cây, giờ khắc này một loại cảm giác băng lãnh không cách nào tiêu tan tràn khắp cơ thể, như muốn đông cả cơ thể hắn lại.

Bao gồm cả sinh mệnh.

Ngay sau đó là nước biển vô tận, nước biển này muốn trực tiếp bảo vệ hắn, hoặc là gột rửa sạch sẽ.

Như là bụi bặm dơ dáy, dùng nước mưa dội sạch.

Cảm giác đáng sợ này, khiến cho Chu Tự cảm giác sâu sắc được mình nhỏ bé.

1091 chữ

Chương 614: Dám Để Lại Tên

Nhưng công lực ngàn năm là sức mạnh của hắn, lúc này công lực ngàn năm phun trào ra đối kháng, đồng thời hắn cũng có ý đồ vặt trái cây kia xuống.

Nhưng mà tiêu hao có hơi vượt ngoài dự đoán.

Công lực ngàn năm tiêu hao với tốc độ mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy được.

Mười năm, trăm năm, hai trăm năm, năm trăm năm, bảy trăm năm.

Nhưng dù cho tiêu hao đến như vậy, tay phải hắn vẫn hiện đầy băng sương, trái cây cũng không lập tức hái xuống được.

Khi tiêu hao đến tám trăm năm.

Rốt cục truyền đến tiếng lắc rắc.

Trái cây bị hắn bẻ xuống.

Đến lúc này, hắn chỉ còn sót lại một trăm năm công lực cuối cùng.

Quang thủ cũng đang công kích tới, hắn lập tức lui lại, thoát khỏi khoảng cách nguy hiểm.

Lúc này hắn nắm lấy trái cây, cánh tay bị đông cứng.

Công lực ngàn năm tuôn trào, Khai Sơn Pháp hội tụ.

Răng rắc.

Ầm!

Băng sương trong cánh tay nháy mắt đã tiêu tán.

Nhưng vẫn không thể nào xua tan lạnh lẽo.

Chỉ có thể tiếp tục mở ra Phá Thiên Ma Thể chống cự.

Đây là thứ quả gì, mà lại đáng sợ như vậy? Chu Tự gia nhập tu chân giới lâu như vậy, suýt chút đã thua một cái trái cây.

"Ngươi...Sao ngươi làm được?"

Sau khi quang thủ hái được quả nhỏ, khó tin hỏi.

"Có lẽ do khí lực của ta tương đối lớn?"

Chu Tự đứng tại chỗ cố tỏ ra thoải mái nói.

Hiện tại trạng thái của hắn rất không tốt.

Cầm lấy trái cây đứng ở chỗ này đã phải tiêu hao công lực ngàn năm, nhưng thế này mà rời đi hắn lại không cam tâm.

Ở nơi này, quang thủ sẽ gây thêm phiền toái gì đó cho hắn cũng nên, phải phá hỏng bia đá.

Nhìn qua quang thủ chỉ còn lại có một phần năm, Chu Tự vẫn muốn thử một chút.

Nhưng mà...

Nhìn thoáng qua phía sau, phát hiện Cẩu tiền bối vẫn luôn đứng ở đó, hoàn toàn không có ý định sẽ tham gia.

Chỉ có thể xem xem có chịu giúp hay không.

"Nhân loại, không thể nào, ngươi chỉ là một Trận Linh ngũ phẩm. Làm sao có thể lấy được trái cây này, nhất là nắm nó trong tay còn có thể sống mà nhảy nhót tưng bừng chứ Quang thủ không công kích, hắn còn đang hái trái cây.

Sự tồn tại của Chu Tự khiến hắn cực kỳ bất ngờ.

Hắn lo lắng không biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì khác, có thể hái bao nhiêu trước thì hái bấy nhiêu.

Loại ý nghĩ này khi nhìn thấy Vĩnh Ám Chi Nhẫn đã có rồi.

Quả nhiên, hắn không nhận được bất kỳ câu trả lời nào, đối phương đã động, thậm chí còn muốn rút đao.

"Cẩu tiền bối, giúp ta ngăn quang thủ lại"

Chu Tự nhanh chóng di chuyển, lần nữa nắm chặt chuôi đạo.

Trái cây đã được hắn để trong vòng tay.

Hắn có thể cảm giác được vòng tay đang phóng ra từng tia hàn ý.

Nếu cái này không phải là lão cha đưa cho hắn, hắn cũng hoài nghi có phải đã hỏng hay không.

Trái cây quá mạnh.

Xích Mông nghe Chu Tự gọi, đang nghĩ có nên động thủ hay không thì thân thể của nó đã động.

Vì quá kinh người.

Thánh Tử Ma Đạo vốn không thể tưởng tượng nổi.Dù là Tam phẩm cũng không dám tùy tiện đụng vào thứ trái cây kia thì phải? Nói chi là trực tiếp hái xuống, còn thuận thế trấn áp sức mạnh của trái cây. Đây chính là quyền hành đó, ai có thể tay không bắt lấy Dã Sinh quyền hành?

Dù là Phá Thiên Ma Thể đỉnh cấp cũng không làm được, cho nên sức mạnh thực sự đáng sợ của Thánh Tử Ma Đạo nhất định không phải là Phá Thiên Ma Thể.

Trẻ tuổi như vậy, cao siêu như vậy, dù nó phải giữ thế trung lập, cũng không nhịn được đáp lại yêu cầu của đối phương.

Đồ chó con nhà họ thật sự muốn theo đối phương bay lên chín vạn dặm.

"Đại Địa Thần Khuyển? Không ngờ đấy, các ngươi cũng không còn duy trì trung lập"

Quang thủ lạnh giọng nói.

Cũng không làm ra bất kỳ động tác gì, tiếp tục hái trái cây.

Chuyện Vĩnh Ám Chi Nhẫn xuất hiện, cộng thêm tay không nắm quyền hành, hắn đã biết là không ổn.

Chỉ có thể giảm tổn thất đến mức thấp nhất.

Hái càng nhiều trái cây, cây này gần như sẽ không kết lại quả.

Chỉ cần hái đi hơn phân nửa coi như kiếm được hời hơn tên nhân loại này.

Không hẳn quá thua thiệt.

"Chớ nói lung tung, đây là ý chí cá nhân của ta, không liên quan gì đến bộ tộc Đại Địa Thần Khuyển. Xích Mông nói.

Nhưng mà nó không động thủ, vì quang thủ cũng không động thủ.

Thế này là tốt nhất.

Mà Chu Tự đã đi tới trước bia đá, rút đao chém ra.

Không có quang thủ ngăn cản, lúc này bia đá trực tiếp xuất hiện vết nứt, tiếp đó bắt đầu vỡ ra.

Lúc này quang thủ còn đang không ngừng hái trái cây.

"Nhân loại, thật là, lần nào ngươi xuất hiện cũng phá hỏng chuyện tốt của ta. Dám để lại tên của ngươi không?"

Quang thủ đang dần giảm bớt, trái cây thu về cũng càng ngày càng ít.

Nhưng mà hắn cũng không thèm để ý, vì đã lấy được già nửa số trái cây về.

Ngoại trừ không lấy được phần lớn quyền hành, hao tổn lần này không nghiêm trọng lắm.

Chu Tự thu đao, sắc mặt bình tĩnh nói:

"Đi không đổi danh ngồi không đổi họ, ta chính là Tịnh Thần Chu Vương"

"Ha ha."

Quang thủ không thất thố giống lần trước, còn nói đùa:

"Sao ngươi không nói ngươi là Liệt Dương Lý Chủ?"

"Cái tên này cũng tạm được"

Chu Tự đứng tại chỗ nói ra.

Trên thực tế hắn không động đậy nổi.

Trái cây kia vẫn đang gia tăng ảnh hưởng với hắn.

Đặt trong pháp bảo trữ đồ còn không an phận.

1066 chữ

Chương 615: Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần

Công lực ngàn năm chỉ còn lại có ba mươi năm, nếu còn không đi sẽ đi không được nữa.

"Nhân loại ngươi không giấu được đâu, Vĩnh Ám Chi Nhẫn trong tay ngươi, tự nhiên sẽ có người tìm tới ngươi. Với lại Băng Tuyết quyền hành cũng không dễ thu như vậy, một khi rời khỏi nơi này, sẽ có rất nhiều người phát giác, đến lúc đó nhất định rước phiền phức. Hi vọng lần sau không phải chạm mặt ngươi"

Ầm!

Vừa dứt lời, quang thủ thu hồi bàn tay cuối cùng, bia đá vỡ nát theo.

Không còn cách nào tranh giành ở nơi này.

Còn về sao có đến nữa hay không, Chu Tự cũng không dám chắc.

Lúc này một phiến lá cây màu xanh chậm rãi bay xuống, rơi trước mặt Chu Tự.

Chu Tự vừa mới thở phào cảm thấy khó hiểu.

Vì đây không phải một cái cây có lá.

“Lá cây?"

Nhìn chiếc lá đang rơi lơ lửng trước mắt, Chu Tự có chút kinh ngạc.

“Cái này ở đâu ra vậy?"

Trông rất bình thường, chẳng có gì lạ.

Điều này khiến hắn có chút khó hiểu, cách duy nhất để lý giải là giữ lại nó.

Đối diện với bia đá là rừng cây, sau đó vừa hay mang được qua đó.

Hắn giơ tay ra nắm lấy chiếc lá.

Lúc này, hắn cảm thấy dường như xung quanh mình có sự thay đổi, trước mắt hắn xuất hiện một bóng người và có âm thanh truyền đến bên tai.

Như cây băng, chỉ là lúc này cây băng vẫn chưa ra quả,có rất nhiều người cũng đang đứng dưới gốc cây, nhìn tình thế rất hỗn loạn.

Đối diện với mọi người là một nam tử đang đứng chắp tay, ngẩng đầu nhìn về phía cây băng, cười nói: “Không ngờ các người lại đi theo con đường này, tộc bị diệt chưa được bao lâu, chắc hẳn là các người không can tâm, nhưng các người vẫn muốn sống tiếp, ta nói đúng chứ? Ta có thể giúp các ngươi, giúp các ngươi đánh lừa Băng Tuyết Thần Nữ, từ đó không ai có thể phá vỡ tốc độ phát triển của cái cây này. Đương nhiên lúc cái cây này trưởng thành cũng là khi các ngươi bị diệt tộc lần nữa.

“Sao ta lại không tiện tay cứu các ngươi ư?"

“Hahaha. Sao lại phải cứu các ngươi chứ?"

“Sự xuất hiện của ta phù hợp với sự phát triển của thiên địa và những thay đổi của nền văn minh, những gì ta đã gặp và nhìn thấy, đều không có sự hủy diệt, ân sủng, giúp đỡ, hận thù, hay lòng thương xót. Và đó đây chính là ta."

“Các ngươi hỏi ta là ai sao?"

“Ta chính là Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần – Hỉ Cố Lộng Huyền Hư.

Trong nháy mắt tất cả ảo ảnh vừa rồi đều biến mất, Chu Tự nắm chiếc lá trong tay, cảm giác không thể nào tưởng tượng nổi.

Lại xuất hiện bóng dáng của Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần, Tiểu Tĩnh có thể nắm giữ Hắc Dạ quyền hành là do Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần giúp, lần này nơi đây có liên quan đến quyền hành, vậy mà cũng có Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần.

“Lần trước hắn để lại hòn đá màu đen, lần này là lá cây, cái này xem như là chìa khóa sao?"

Lúc này đột nhiên Chu Tự nghĩ đến bảo tàng thư của mình, có lẽ chiếc lá cây này chính là chiếc chìa khóa thứ hai.

“Có vẻ Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần rất sôi nổi"

Hắn cảm thấy lạnh sống lưng.

Thấy vậy, Chu Tự không thể không rời khỏi nơi này.

Công lực nghìn năm cũng sắp tiêu hao hết, phải lập tức rời khỏi đây.

Về tình huống cụ thể ở chỗ này, chỉ có thể đợi Băng Tuyết Thần Nữ tỉnh dậy mới có thể tự mình đi hỏi.

Hắn tin rằng Băng Tuyết Thần Nữ sẽ giúp đỡ.

Lá cây được thu hồi, Chu Tự nhìn lên cây, không dám giơ tay ra hái nữa, sợ tình huống vừa rồi lại xuất hiện.

Chuyên gia về Ma Đạo một trăm năm mươi lăm cân, nên xoá cảm giác tồn tại rồi.

Không mang được một cái về cho Nguyệt tỷ, thật là đáng tiếc.

Thở dài một tiếng, Chu Tử nhảy lên trên đầu Xích Mông “Không có vấn đề cả"

Xích Mông liền bay một mạch ra không trung.

không có Chu Tự, nó sẽ không tự ý bay.

Đột nhiên nó phát hiện trạng thái của Chu Tự không tốt lắm, phải chăng là vì áp lực bay quá lớn.

Cũng may không ảnh hưởng gì nhiều.

Chỉ là áp lực quá lớn khiến Chu Tự khó chịu, vừa bay lên đến trời, hắn cảm giác sức lực của mình như bị hút cạn.

Lần sau không thể qua loa như vậy Trong lúc rơi vào đường cùng, hắn lấy ra một cuốn sổ, bắt đầu chép Kim Quang Thần Chú, ít nhất như vậy cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Một lúc sau, hắn tò mò nhìn tiền bối dưới thân và nói:

“Hình như cẩu tiền bối biết quả mà ta hái là quả gì"

“Ngươi không biết sao?"

Xích Mông hơi kinh ngạc.

Không biết mà ngươi còn dám hái.

“Ta không biết cụ thể, chỉ biết rằng nó có liên quan đến quyền hành.

Chu Tự lại tiếp tục chép, chỉ là tay hắn có chút khó chịu.

“Đó chính là quyền hành, Dã Sinh quyền hành cực kỳ đáng sợ, người bình thường đụng vào thì không thể nào sống tiếp"

Xích Mông nói với dáng vẻ sợ hãi.

Đến bây giờ hắn cũng không hiểu sao Chu Tự vẫn bình an vô sự.

“Thế cơ à..."

Chu Tự không biết phải nói thế nào, nghĩ đến những lời vừa rồi của Xích Mông đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo.

“Đúng rồi, Liệt Dương Lý Chủ mà quang thủ vừa mới nhắc đến là ai thế?"

Hắn lại hỏi.

“Là người có cùng cấp với cha ngươi, một thời từng là môn chủ của Đạo Tông Thiên Vân Xích Mông giải thích.

1104 chữ

Chương 616: Ý Tưởng Táo Bạo

Nghe đến đây, Chu Tự tiếp tục dò xét:

“Chính là cái người tên Quan Hà Phong?"

"Ừm."

Xích Mông gật đầu.

Chu Tự:

"..."

Thì ra là sư phụ, vậy nếu lần sau có cơ hội thì dùng cái tên này vậy.

Một lát sau hắn lại nghĩ ra điều gì đó nhưng không nói gì nữa.

“Lão cha là Tịnh Thần Chu Vương, sư phụ là Liệt Dương Lý Chủ, vậy Nhị thúc tên là gì?

Mang theo nghi vấn, cuối cùng Chu Tự cũng thấy được Biên Giới Thành.

Cũng may vẫn đủ nghìn năm công lực.

Chỉ là trời xanh đã biến mất, điều này chứng minh uy lực của lời nguyền đã không còn tồn tại.

Vì quyền hành đã bị ta khống chế rồi sao? Nếu là Băng Tuyết quyền hành? Chu Tự suy đoán trong lòng.

Cùng lúc ấy, người dưới Hỏa Nguyệt Cốc mới kịp phản ứng.

Họ đã chờ đợi rất lâu, cũng không thấy Thần Minh hạ xuống ban ân.

Đại Tư Tế Mịch Hạ cũng vô cùng lo lắng, thiết nghĩ chúng chỉ tới đây để lấy đồ vật, cũng sẽ không cứu giúp bọn họ.

Nhất là khi lam quang càng ngày càng mạnh mẽ, họ trong rét lạnh cũng phát run, nhỏ bé đến bất lực.

Khi lam quang nở rộ đến cực hạn, họ liền có cảm giác, Hỏa Nguyệt Cốc cũng kiên trì được nữa rồi.

Dù Thần Minh có ra tay, cũng không thể thay đổi được điều gì.

Ngay tại thời khắc tuyệt vọng, lam quang đột nhiên biến mất, với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Chưa được bao lâu, họ trông thấy người đã rời đi lúc đầu đã trở lại rồi.

Lúc này chúng mới tỉnh ngộ, thì ra là Thần phải đi giải quyết vấn đề gốc rễ.

Chỉ có như vậy mới có thể giúp bọn họ sống tiếp được.

Như vậy cũng đủ rồi, ít nhất vẫn có thể sống tiếp, dù không có tế phẩm.

Đời sau cũng có hy vọng.

Tuy nhiên khi bọn họ tưởng Thần Minh sắp rời đi, đột nhiên trên trời tỏa ra một luồng sáng.

Trùng trùng điệp điệp, không ngừng tỏa sáng.

Là ánh lửa, là sự ấm áp.

Lúc này bọn họ cảm nhận được sự ấm áp mà trước nay chưa từng có, bọn họ khiếp sợ nhìn về bầu trời, bọn họ còn phát hiện Thái Dương Chi Quang buông xuống từ toà thành kia.

Lúc này Mịch Hạ nghe được giọng nói của Phi Hồng Thần Nữ.

“Với sự cho phép của ta, hãy để ánh mặt trời chiếu xuống"

Rầm!

Ánh mặt trời chói lọi chiếu lên tế đàn, nhưng quanh thân mọi người đều không có cảm giác bị đánh vào, cảm giác duy nhất mà bọn họ cảm nhận được chính là lạnh giá xung quanh đang dần biến mất.

Cả thể xác và tinh thần của bọn họ, tất cả đều đang được sưởi ấm.

Đáng sợ nhất chính là thủ lĩnh.

Ánh mặt trời rọi ngang qua cơ thể hắn, cơ thể lúc trước bị đóng băng, đang khôi phục sức sống từng chút một, chỉ trong phút chốc, cơ thể hắn đã thoát khỏi băng giá.

Không chỉ có vậy, những người ban đầu bị đóng băng đều thoát khỏi băng lạnh, lấy lại được sự sống mới.

Tất cả những người nhìn thấy điều này đều sững sờ, không thể tin được.

Khi bọn họ ngẩng đầu lên, phát hiện một số người vẫn đứng phía trên, vị trí ở trung gian chính là người mà ban đầu đã rời đi.

Phi Hồng Nữ Thần mang đến ánh sáng chói lọi đang đứng bên phải hắn, người có được lực lượng Hắc Ám đang ở bên trái hắn.

Hồng nguyệt chiếu rọi lên người bọn họ, thần bí lại vĩ đại đến vậy.

Lúc này bọn họ thấy người đứng giữ lay động, người đó quay người đi vào bên trong.

Cùng lúc đó, những người khác cũng theo sau rời đi.

Cũng chính tại thời điểm mà họ đã trở lại, toà thành trên không biến mất, hồng nguyệt cũng tan theo.

Toàn bộ Hỏa Nguyệt Cốc đã trở lại với dáng vẻ ban đầu.

Chỉ có một điều khác biệt duy nhất chính là băng tuyết bên cạnh tế đàn đã tan đi từng chút một, bọn họ...có được hoàn cảnh sống cực tốt.

Với thế giới bên ngoài, hoàn cảnh vẫn ác liệt như cũ, nhưng đối với họ, đây đã là một môi trường tràn ngập sự sống rồi.

Mịch Hạ quỳ trên mặt đất, trong lòng cảm kích Phi Hồng Thần Nữ.

Vệ Dương và Vệ Băng cùng nhìn lên bầu trời, nước mắt chảy đầm đìa, cuối cùng bọn họ cũng vượt qua được kiếp nạn này, Chỉ là....Cha của họ lại không thể đợi đến khoảnh khắc này.

Lúc này mọi người bắt đầu lấy lại tinh thần, vừa hoan hô lại khóc.

Cục diện bế tắc bao năm đã đến nay đã bị phá vỡ.

Thủ lĩnh thở phào nhẹ nhõm, có lẽ hắn đã hiểu rồi.

Có những vị thần mới được sinh ra hoặc là vừa mới thức tỉnh.

Không giống với những vị mà hắn biết, vị thần mới này dường như muốn trở thành Chúng Thần Chi Vương.

Thái Dương Quyền Hành đã nằm trong tay hắn, hoặc cũng có thể nói là ở trong tay Phi Hồng Nữ Thần đang theo gót hắn.

Ngồi trên tầng cao của Bất Tử Thụ, chính là Phi Hồng Nữ Thần quản lý dị vực.

Không phải Thần Thái Dương.

Điều này là sao?

Chi ít bọn họ cũng đã ra tay bảo vệ Hỏa Nguyệt Cốc.

“Các ngươi đang nói khi chúng ta đứng ở trên tường, mỗi người cầm trong tay một cây quyền trượng là cảnh tượng như thế nào?"

Sau khi rời khỏi Hỏa Nguyệt Cốc, Chu Tự hỏi những người khác.

Hiện tại hắn đang đeo găng tay gấu nhỏ, Thu Thiển nắm lấy cánh tay hắn, gia tăng thần lực cho hắn.

Nguyệt tỷ cũng ở bên cạnh vẽ trận pháp và hỗ trợ tạo ấm.

Công lực ngàn năm của Chu Tự không đủ, chỉ có thể dựa vào thần lực do Thu tỷ hỗ trợ mà chống lại ảnh hưởng từ Băng Tuyết quyền hành.

Lúc này quyền hành được đặt dưới Bất Tử Thụ, không ai dám đụng vào.

Thất Thiên nhìn Chu Tự, khó thể tin vào mắt mình.

1093 chữ

Chương 617: Hào Phóng

“Có nhiều quyền trượng như vậy sao?"

Tô Thị tò mò hỏi.

“Bình thường là có sáu thanh"

Chu Ngưng Nguyệt suy nghĩ một chút nói:

“Dựa trên lý luận thì Chu Tự, ta, Thu Thiển đều không cần, các ngươi cần hợp đủ sáu người mới được.

“Tại sao Nguyệt tỷ và Thu tỷ lại không cần?"

Tô Thi hỏi lại.

Mấy người Nam Minh Sở cũng không hiểu, nhưng không tiện hỏi lại.

Chỉ có Tô Thị mới can đảm hỏi Thánh Nữ Ma Đạo vấn đề này, những người khác nào có ai dám tùy tiện như vậy chứ?

“Vì Thu Thiển có quyền hành của mình, ta cũng không phải một đứa trẻ, cần gì phải chơi mấy trò trẻ con này với các ngươi chứ?"

Chu Ngưng Nguyệt lấy ra một quả táo xanh từ trong túi ra, xoa xoa rồi cắn một miếng.

Tô Thi gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, nhưng có một vấn về lớn, hình như cô ấy không biết dùng quyền trượng.

Đột nhiên lại có thể sử dụng một chút.

“Sáu người cũng dễ tìm được thôi, ba người thủ lĩnh cộng thêm Hầu Trầm là bốn, sau đó thêm hai thanh niên bên cạnh nữa là đủ” Chu Tự nói.

“Thanh niên nào?

Tô Thi hỏi với vẻ mặt hiếu kỳ.

“Đó là hai người có tình cảm với nhau Âm Túc và Từ đại ca"

Chu Tự thuận miệng giải thích. “Hảo cảm lẫn nhau?"

Tô Thi kinh hãi ngồi xích lại gần Chu Tự.

Thu Thiển vươn tay đẩy Tô Thị về sau.

Nếu không sao Âm Túc lại sợ ngươi sang cửa bên cạnh chứ? Chu Tự trong lòng thầm nghĩ.

Không nói nhiều, sợ ba vị lão bản làm hỏng việc.

“Các ngươi có muốn nghiên cứu một chút về quyền hành này không? Dù ở trong thành nó chẳng có ảnh hưởng gì. Nhưng lỡ đụng phải thì cũng rất nguy hiểm đấy.

Thất Thiên vừa nhìn bọn họ vừa nói.

“Để ở đây trước đi, chờ đến khi cánh cửa trong suốt được mở ra, ta sẽ mang theo nó đi tìm Băng Tuyết Thần Nữ."

Chu Tự nói.

“Ngươi muốn tặng cho Băng Tuyết Thần Nữ sao? Cái này không thích hợp lắm đâu, Thần Minh quá nguy hiểm, dù có ngươi có lấy lòng nàng cũng chưa chắc đã có lợi"

Bạch Bối ngồi một bên nhắc nhở.

Nghe Xích Mông nói về trải nghiệm bên ngoài, bọn họ đều rất sốc.

Hơn nữa lại thấy Thánh Tử Ma Đạo tay không bắt trọn Dã Sinh quyền hành, sắc mặt không thay đổi, chút nữa thì bị doạ đến chết.

“Tặng cho Băng Tuyết Thần Nữ sao?

Chu Tự hỏi với vẻ mặt nghi hoặc, chợt lắc đầu:

“Không phải như các ngươi nghĩ đâu, chỉ là để bọn họ làm việc giúp ta mà thôi"

Hắn không nói rõ chuyện mầm mống quyền hành.

“Thế nhưng muốn nhận được sự hỗ trợ của Thần Minh cũng là điều không dễ dàng"

Bạch Bối tiếp tục nhắc nhở.

Chỉ là chưa được bao lâu nó lại không ngại ngùng mà lên tiếng, vì Chu Tự nói một cách thản nhiên lại ngắn gọn:

“Vậy thì đánh một trận đi, Thần Thái Dương cũng bị ta đánh một trận mới chịu trợ giúp"

Đại Địa Thần Khuyển đứng một bên đắc ý, nghĩ rằng mấy vị trưởng lão không biết gì về thực lực của gia.

Bị nói như vậy, ba vị trưởng lão vẫn xấu hổ mà mở miệng nói tiếp.

Cảm giác kiến thức kém xa so với Thánh Tử.

“Vậy trước tiên ta sẽ đặt nó ở đây"

Nói đến Thất Thiên ngưng tụ đất giữa Băng Tuyết Quyền Hành quanh thân, phòng ngừa bất ngờ đụng đến.

Lúc này Chu Tự cũng khôi phục rất nhiều.

Sau đó đã kể lại toàn bộ những gì đã trải qua.

Nghe thấy có trái cây, Chu Ngưng Nguyệt liền sáng mắt, chỉ muốn được nếm thử.

“Lần này người của Hỏa Nguyệt Cốc hẳn là hồi phục không ít, chỉ cần quang thủ không xuất hiện, là có thể hái được một ít.

Thu Thiển vừa nói vừa rút cánh tay lạnh như băng lại.

Chu Tự vốn định nói gì đó nhưng lại trông thấy tay Thu tỷ bị nhiễm lạnh.

Hắn bắt gọn một cái, sau đó nhét chung vào găng tay con gấu.

Thu Thiển tỏ vẻ kinh ngạc, nhưng không hề phản kháng.

Động tác của Chu Tự Thực vừa tự nhiên lại bình thường, nên không gây chú ý.

“Đúng vậy, dù bọn họ nói gì cũng phải hái một quả cho Nguyệt tỷ ăn thử"

Chu Tự gật đầu đồng ý.

“Nếu có nhiều thì có thể cho ta một quả được không?"

Tô Thi hỏi.

Liếc tam lão bản một cái, Chu Tự nghĩ thầm dù sao Tam lão bản cũng nhiều răng, hắn cũng không thể cự tuyệt.

“Cho các ngươi ba viên mỗi người một viên"

Chu Tử tốt bụng nói.

Ba vị lão bản là người một nhà, người một nhà mà cùng nhau sứt răng.

Ừm, tặng Lý Lạc Thư một quả nữa.

Những thứ tốt đẹp, mọi người cùng nhau chia sẻ, quan trọng là người của Hỏa Nguyệt Cốc sẽ gửi nó tới.

Chúng ta đã giúp chúng một chuyện lớn như vậy, lấy một chút trái cây thì có là gì chứ.

Thấy mọi người đều muốn thử, Thu Thiển cũng muốn có một quả.

Chỉ là vừa định mở miệng, liền bị Chu Tự nhéo tay một cái.

Tỏ ý không để cho nàng nói.

Trong nháy mắt nàng cũng cảm thấy loại trái cây này có vấn đề, chẳng trách lần này Chu Tự lại dễ dãi như vậy, còn chia cho mỗi người một quả.

“Tế đàn của Thần Thái Dương cũng xem như không có tai họa ngầm, hiện tại còn có Hắc Dạ Nữ Thần.

Chu Tự đổi chủ đề.

“Có tìm hiểu kỹ càng xem quang thủ kia là cái gì trước không?"

Thu Thiển nói.

“Đại Boss thì không thể dễ dàng tìm hiểu cặn kẽ thế được, còn phải từ từ nghe ngóng"

Chu Tự tỏ vẻ không quan tâm.

“Tế đàn của Hắc Dạ Nữ Thần không có cách nào khác, luôn cảm giác người mà kẻ địch tìm vốn không phải là Hắc Dạ Nữ Thần Chu Ngưng Nguyệt đưa cho Tô Thi một trái quýt đã bóc.

1094 chữ

Chương 618: Bái Sư

Ăn quả quýt được Nguyệt tỷ đưa, đôi mắt Tô Thi nhắm tịt lại, không mở được ra.

“Ngày mai ta sẽ dành một chút thời gian đi thăm Thần Thái Dương và Hắc Dạ Nữ Thần"

Chu Tự nói.

Trạng thái của hắn hôm nay không được tốt cho lắm, cần phải điều chỉnh một chút.

Dã Sinh quyền hành thật sự rất kinh khủng, giày vò hắn lạnh hết cả người.

Công lực ngàn năm cũng không đủ, đặc hiệu lại càng không.

Nếu không cũng không đến mức thê thảm như vậy.

Sống trong thế giới tiên hiệp, quả nhiên không thể tuỳ ý đặt chân đến thế giới thần thoại như vậy.

Cần tìm một bản Hoang Cổ Kinh Thế Thư, như vậy mới có cơ hội bước vào thế giới thần thoại.Hiện tại cũng không vội, chờ đến khi ma chủng leo đến tứ phẩm đỉnh phong, nếu không thân thể không đủ sức chịu đựng, không có cách nào đọc được Hoang Cổ Kinh Thế Thư.

Ngày hôm sau Thứ hai, ngày mùng ba tháng một.

Thị trấn Thanh Bắc.

Lý Lạc Thư đã tìm rất nhiều nơi, cuối cùng lại dừng chân trước một quán cơm.

Quán cơm không lớn cũng không nhỏ nhưng làm ăn lại tốt đến kỳ lạ.

Hắn cảm thấy người hắn muốn tìm đang ở ngay chỗ này.

Hiện tại là mười một giờ, là giờ cơm trưa nên trong tiệm có rất nhiều người.

Sau khi đi vào, hắn vẫn chưa trông thấy người mà hắn muốn tìm.

Lúc này một người phụ nữ đột nhiên bước đến trước mặt hắn, cười hỏi:

“Ngươi muốn ăn gì?"

Ngay khi nhìn thấy nàng, Lý Lạc Thư có một cảm giác không tên, thật lớn mạnh.

Có lẽ hắn đã tìm đúng nơi rồi.

Có điều hắn vừa định mở miệng thì đối phương đã để hắn ngồi một mình, từ từ suy nghĩ xem muốn ăn gì. Không còn lựa chọn khác, hắn chỉ đành gọi một phần cơm chiên trứng.

“Chờ một chút, sẽ có đồ ăn ngay.

Liễu Nam Tư cười cười đi vào bếp, nói với trượng phu đang xào rau:

“Đồ đệ của ngươi tìm đến cửa rồi kìa.

“Hừ"

Chu Nhiên đang xào lại thịt, khinh thường nói:

“Ai nói ta sẽ nhận hắn làm đồ đệ. Lúc ta muốn nhận hắn làm đồ đệ hắn lại cự tuyệt, bây giờ hắn lại muốn bái ta làm sư phụ, sao ta có thể để hắn toại nguyện chứ?"

“Ngươi còn tỏ vẻ trước mặt ta, hắn thực sự đi rồi thì ngươi có cam lòng không?"

Liễu Nam Tư cười nói:

“Con của lão Lý có thiên phú rất cao, hắn luyện kiếm ngươi luyện đao, ta không tin ngươi không muốn thu nhận hắn."

Chu Nhiên đáp lại, liền chuyển chủ đề khác.

“Sáng nay ta nhìn thấy ông chủ của cửa hàng hải sản, tâm trạng hắn không tốt, xem ra hắn vẫn muốn tiếp tục mở tiệm. Chẳng sống được mấy năm nữa, hắn vẫn muốn để lại ít tiền cho con trai và con gái, con gái thì thôi vậy, xem còn có chút lương tâm, con trai hắn đúng là bùn loãng không thể trát tường, thực sự cảm thấy tiếc thay cho hai người đấy"

“Đúng là không đáng, ta còn nghe nói, con gái của Trương lão gia bên cạnh còn đánh bài, uống rượu, quyến rũ nam nhân, còn bị phu quân đuổi ra ngoài. Đều là do nhà lão Trương chiều nó thành như vậy, không dạy dỗ cho tốt"

Liễu Nam Tư cũng tám mấy chuyện xung quanh.

Cơm chiên rất nhanh đã được bê lên.

Lý Lạc Thư đã rất nhiều ngày chưa được ăn cơm rồi, hắn nhìn đĩa cơm chiên ngon lành trước mắt, dạ dày cũng réo lên.

Hắn cầm thìa lên ăn thử một chút, lập tức hai mắt sáng bừng lên.

Hắn lớn đến từng này rồi đây là lần đầu tiên ăn được cơm chiên trứng ngon như vậy.

Nếu có thời gian nhất định phải đưa đại ca đến đây ăn mới được.

Ý niệm vừa nhen nhóm lên, hắn liền nghĩ đến giá cả, đưa mắt nhìn lên thực đơn trên tường.

Hắn phát hiện cơm chiên trứng chỉ có 6 tệ.

“Rẻ thế sao?"

Lý Lạc Thư bị cái giá 6 tệ này làm cho ngạc nhiên ko dứt, không thể tượng tượng được đồ ăn ở nơi này vừa ngon lại còn rẻ như vậy.

Nhất thời hắn muốn đến nơi này làm việc, chỉ là không biết quán cơm này có tuyển nhân viên hay không. Hắn ngó quanh một chút, hình như là quán cơm nhỏ của hai vợ chồng, không hề có nhân viên phục vụ nào.

Nếu là ở Thanh thành, hắn có lẽ có thể làm việc ở đây.

Tiền lương ít thì ít, ít ra cũng không phải làm bảo vệ.

Sau khi ăn xong, hắn lại gọi thêm đĩa nữa.

Ăn uống xong xuôi, hắn phát hiện trong quán vẫn còn không ít người, hắn liền ngồi im chờ đợi.

Đợi khách khứa ít đi hắn sẽ đi hỏi han một chút.

Hắn phát hiện người hắn cần tìm chính là người ở sau bếp kia.

Hồi lâu sau, những người khác cũng dần rời đi, khách mới tới cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Hắn lại đợi thêm một lúc, tất cả khách khứa đã đi hết, cũng không có khách mới đến nữa.

“Có muốn uống chút trà không?"

Liễu Nam Tư đến dọn bàn, nhân tiện hỏi.

Lý Lạc Thư phân vân một lúc, hỏi một câu làm Liễu Nam Tư bật cười:

“Có, có mất tiền không?"

“Trà nước miễn phí nhé.

Liễu Nam Tư cười đáp.

Đợi Lý Lạc Thư gật đầu, Liễu Nam Tư mới đưa cho hắn một bình trà và một cái chén.

Uống xong hai chén trà, Lý Lạc Thư nhìn thấy một người đàn ông trung niên từ nhà bếp đi ra.

Ngay khi nhìn thấy người nọ, hắn lập tức đứng dậy.

Không sai, đây chính là vị tiền bối mà hắn muốn tìm.

Không hề do dự, hắn đến trước mặt Chu Nhiên, bịch một tiếng liền quỳ xuống:

“Tiền bối, xin hãy nhận ta làm đồ đệ"

Nói xong liền dập đầu chín cái, rồi hô một câu:

“Đồ đệ Lý Lạc Thư, bái kiến sư phụ"

Chu Nhiên biểu tình hoang mang.

1170 chữ

Chương 619: Học Nấu Ăn

Liễu Nam Tư vừa đi ra cũng rất kinh ngạc, đây thật sự là con của lão Lý sao?

Tại sao lại khác hẳn so với lần trước vậy?

Tự dập đầu tự bái sư, hoàn toàn không có ý định cho người ta cơ hội từ chối.

“Là ai dạy ngươi?"

Chu Nhiên hỏi, lại nhìn thấy bộ dạng nghi hoặc của Lý Lạc Thư, liền nói tiếp:

“Cái kiểu bức ép bái sư này ai dạy ngươi vậy?"

“Một vị đại ca của ta"

Lý Lạc Thư thành thực đáp.

"Ha ha"

Cười nhẹ một tiếng, Chu Nhiên mới nói tiếp:

“Vị đại ca này của ngươi quả thực là một nhân tài"

Lý Lạc Thư cúi đầu không nói gì.

“Vì sao ngươi lại muốn bái ta làm thầy?"

Chu Nhiên ngồi một bên hỏi.

Lúc này Liễu Nam Tư bưng trà đến cho hắn, lộ ra điểm cao nhã.

Nhưng lại dùng toàn là trà cụ bình thường, nhìn qua có chút kỳ quái.

“Muốn đả thông hai mạch Nhâm Đốc.

Lý Lạc Thư nghiêm túc nói.

Chu Nhiên:

"???"

Liễu Nam Tư cảm thấy kỳ lạ, sao mà lại giống con nhà nàng như vậy?

“Ta nghĩ rằng đạo tâm của ngươi mờ mịt, hiện tại xem ra phải là đạo tâm biến dị mới đúng Chu Nhiên cười nói.

“Hắn có lẽ là biểu đạt không tốt, hai mạch Nhâm Đốc bị tắc, thường là chỉ chướng ngại khi vượt lên tầng cao hơn"

Liễu Nam Tư giải thích.

Nàng thi thoảng có nghe con trai nhắc đến, ngoài ra trên TV cũng có đề cập đến điều này.

Một khi đả thông hai mạch Nhâm Đốc, chính là võ đạo đại thành.

“Chính như sư nương nói"

Lý Lạc Thư liên tục gật đầu.

Hừ nhẹ một tiếng, Chu Nhiên uống một ngụm trà, nói:

“Ngươi tu kiếm?"

“Vâng, vẫn luôn là tu kiếm, thi thoảng luyện chút công phu quyền cước.

Lý Lạc Thư gật đầu.

Chu Nhiên cầm chén trà, nghiêm mặt nói:

“Đứng dậy, đánh về phía ta một kiếm, dùng kiếm mạnh nhất của ngươi.

Nghe vậy, Lý Lạc Thư liền đứng dậy, hành lễ xong liền dùng hai ngón tay làm kiếm, hướng về phía Chu Nhiên:

“Đệ tử đắc tội rồi"

Thanh âm vừa dứt, kiếm ý tại hư không ngưng tụ lại.

Oanh!

Một tiếng gầm vô hình vang lên, lấy Lý Lạc Thư làm trung tâm, xung quanh đều bị kiếm ý thay thế.

Quán cơm biến mất, ghế tựa cũng không thấy đâu, vô tận kiếm hải hiện ra.

Lúc này Lý Lạc Thư lấy một kiếm từ kiếm hải, đâm về phía Chu Nhiên. Kiếm hải vô tận hội tụ lại, xuyên qua vạn vật, chém hết mọi chướng ngại.

Nhát kiếm này rơi lên người Chu Nhiên còn đương đang uống trà.

Ầm!

Một tiếng thanh thuý vang lên, kiếm ý tiêu thất, kiếm hải tan rã.

Mọi thứ như mây khói thoảng qua, biến mất gần hết.

Chỉ còn lại Lý Lạc Thư đứng nguyên tại chỗ.

Hắn nhìn tay của mình, lại nhìn sư phụ vẫn đang uống trà, cuối cùng cúi đầu hành lễ.

Chu Nhiên đặt chén trà sang một bên, nói:

“Kiếm này có tên hay không?"

“Tâm Hải Chi Kiếm, một câu nói vô tâm của đại ca ta, mới khiến ta lĩnh ngộ được.

Lý Lạc Thư nói.

“Vị đại ca này của ngươi thật là một nhân tài"

Chu Nhiên bật cười nói.

Lý Lạc Thư cúi đầu.

“Ngươi nói muốn bái ta làm thầy, nhưng ta chỉ là một đầu bếp, ngươi muốn theo ta học nấu ăn sao?"

Chu Nhiên đứng dậy hỏi.

“Muốn"

Lý Lạc Thư không hề do dự.

“Vậy thì theo ta, xem ta làm mỳ xào một lần, rồi ngươi tự thử xem.

Chu Nhiên vừa nói vừa đi vào bếp.

Sau đó dưới sự quan sát của Lý Lạc Thư, hắn bắt đầu xào mỳ.

Động tác của hắn không hề nhanh, cũng không hề giải thích gì.

Hắn nêm nếm gia vị, từng bước hoàn thành món mỳ xào. Một lúc lâu sau, hắn làm ra hai phần mỳ xào. Bày vào đĩa xong, hắn đặt muôi chảo về chỗ cũ rồi nói: “Xem xong rồi chứ? Vậy ngươi tự tới làm thử đi” Nói xong, Chu Nhiên bưng hai phần mỳ xào đi ra ngoài.

Lý Lạc Thư đến trước chảo, cầm lấy muôi nhưng bất động, tựa như hắn đang nhớ lại từng bước ban nãy.

Bên ngoài, Chu Nhiên đem một phần mỳ xào đưa cho phu nhân, sau đó hai người ngồi trên bàn bắt đầu ăn.

Liễu Nam Tư nhìn về phía nhà bếp, hoảng sợ nói:

“Ta nghe muội muội nói tình trạng của con trai lão Lý không tốt lắm, có thể là đang xuống dốc. Nhưng ban nãy đó là đại đạo kiếm ý, hắn đã tiến vào tam thượng phẩm, nhất là nhát kiếm đó, vô cùng cường đại, hắn không phải là tam phẩm bình thường. Đây sao có thể là xuống dốc, hắn đã bay lên trời rồi.

Chu Nhiên vừa ăn mì vừa tuỳ tiện đáp:

“Quả thật có chút lợi hại, hắn bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?"

“Để ta nghĩ xem.

Liễu Nam Tư ngẫm nghĩ mới đáp:

“Ta nhớ khi chúng ta gặp hắn, hắn đã danh chấn toàn giới tu đạo nhiều năm, khoảng gần 50 tuổi. Mang thai Nguyệt Nhi cũng là khoảng thời gian đó, tính toán cẩn thận thì có lẽ chưa được 80 tuổi. Hơn 70 tuổi, nói thế thì hắn còn lớn hơn lão Trương nhà bên nữa, cái cảm giác này thật kỳ diệu"

“Hơn 70 tuổi tam phẩm..."

Chu Nhiên có chút kinh ngạc.

“Vậy rốt cuộc là hắn có chuyện gì? Vừa rồi ngươi cùng hắn giao thủ rồi, hẳn là có thể cảm giác được chứ?"

Liễu Nam Tư hỏi.

“Đạo tâm mờ mịt là thật, vì con đường tu kiếm mà hắn nhìn thấy khác với những gì hắn nghĩ, hắn không biết là ai sai, vì vậy tâm mới dao động"

Chu Nhiên cẩn thận nghĩ ngợi rồi nói:

“Nhưng nói cho cùng hắn đi phải một con đường nát hay là đang xuống dốc cũng không thể xác định được, vì hắn đang đi một con đường không có ánh sáng. Cũng có thể nói con đường mà hắn đi chưa từng có ai đi qua, có khả năng một kiếm lên chín tầng trời, cũng có khả năng một kiếm lao xuống vực sâu. Họ Lý và họ Tô đều không thể dạy được hắn. Lúc này hắn lại đến bái ta làm thầy, là đi đúng hướng rồi, ít nhất ta có thể giúp hắn một chút. Hắn bái sư hình như có liên quan đến vị đại ca đó của hắn, chỉ có thể nói vị đại ca này của hắn thật sự là nhân tài"

1062 chữ

Chương 620: Trang Tiếp Theo

“Lão Lý chỉ có một người con trai này thôi đúng không? Đại ca ở đâu ra?"

Liễu Nam Tư hỏi.

“Ai mà biết được.

Chu Nhiên cười đáp.

“Ngươi dạy hắn cái gì rồi?"

“Vậy phải xem hắn nhìn ra được gì, thời gian này không phải rất nhiều khách khứa sao? Để hắn giúp làm việc?

Liễu Nam Tư cười cười nhìn phu quân mà nói:

“Lát nữa ta mua cho ngươi bình rượu xái, tối nay làm hai chén chứ?"

Chu Nhiên: "..."

“Nếu tương lai đồ đệ ngươi thành công rồi, vậy Dạ Nguyệt thánh địa và Thiên Hạ Nhất Kiếm tông sẽ hối hận chết mất, nhưng mà nói đến đối tượng xem mắt, vẫn là Thu Thiển tốt nhất. Trong số nữ tử ta gặp qua, nàng là người thích hợp với con trai nhất. Cũng là người mà ta thích nhất, tiếc là con trai không nên thân, không được, ta phải gọi cho hắn hỏi xem hắn và Thu Thiển tiến triển thế nào rồi"

Nói rồi Liễu Nam Tư liền lấy điện thoại gọi cho Chu Tự.

Tại phòng khách, Chu Tự cầm điện thoại nghe đối phương bla bla không ngừng, nhất thời không biết đáp lại thế nào.

Thu tỷ ở ngay đối diện hắn, cũng tốt, cứ vậy đi, những lời nhận xét như vậy hắn đều không thể nói ra được.

Tuy chỉ là có lệ với mẹ, nhưng cũng không thể để Thu tỷ nghe được.

Người nói vô ý, người nghe có tâm.

Không thể để Thu tỷ hiểu nhầm được.

Vì vậy, nghe một hồi lâu, Chu Tự thừa dịp nói:

“Mẹ à con đang bận mà, mẹ đi hỏi mật thám của mẹ đi, con cúp đây"

Nói xong hắn liền trực tiếp cúp điện thoại, không hề cho đối phương cơ hội nói tiếp.

“Mẹ ngươi hình như có nhắc đến ta Thu Thiển một tay chống cằm cười nói.

“Phải"

Chu Tự gật đầu, giả vờ tuỳ tiện nói:

“Nàng luôn miệng khen ngươi.

“Khen gì ta vậy?"

Thu Thiển mong chờ ra mặt hỏi.

“Xinh đẹp này, tính cách dịu dàng, không ghi thù hận, cũng không trêu ghẹo người khác"

Chu Tự mở to mắt mà nói bừa.

Ngoài điểm đầu tiên thì những điểm khác đều không phù hợp.

Tính cách dịu dàng, miễn cưỡng xem như có, ở nhà thì cũng dịu dàng đó, nhưng ra ngoài thì lại có chút nóng nảy.

Thu Thiển nhìn chằm chằm Chu Tự, một câu cũng không nói.

Làm Chu Tự có hơi ngại ngùng, chủ yếu vì nói dối quá lộ liễu rồi.

Không thích ghi thù, không trêu ghẹo người khác, đều quá giả rồi.

Thu tỷ rất thích ghi thù, mà còn sẽ trả thù.

Nhỏ mọn, hẹp hòi...đúng, hẹp hòi.

“Tối nay muốn ăn gì?"

Thu tỷ đột nhiên cười hỏi.

Câu hỏi này doạ Chu Tự giật mình, lòng nghĩ Thu tỷ là Thần Minh chi nữ, hẳn là không biết thuật đọc tâm đâu nhỉ?

“Đúng rồi, ngươi nói cha mẹ ngươi nghĩ ta có khuyết điểm gì? Ta có cần sửa không?"

Thu Thiển đột nhiên hỏi.

“Sửa gì mà sửa, người cưới ngươi là ta chứ có phải bọn họ đâu, dù sao thì ta cũng không cảm thấy có khuyết điểm gì lớn.

Chu Tự lắc đầu nói.

Thu tỷ biết nấu ăn, cũng biết kính trọng tiền bối, vậy là ổn rồi.

Tuy nàng thích ghi hận, nhưng Chu Tự cũng không thấy đó là khuyết điểm lớn gì.

Có thể hắn đã bị vẻ ngoài xinh đẹp của Thu tỷ làm choáng váng đầu óc rồi.

Nghe Chu Tự nói, Thu tỷ trợn mắt.

“Sao thế?"

Chu Tự nghi hoặc hỏi.

“Phì...phì.."

Thu tỷ cười hai tiếng, sau đó đứng lên nói:

“Không có gì, ngươi tiếp tục nghiên cứu tàng bảo thư của ngươi đi, ta đi chuẩn bị cơm tối đây, Nguyệt tỷ chút nữa lại kêu đói cho xem"

“Mới hơn hai giờ mà.

Chu Tự nói.

“Còn không phải chuẩn bị rã đông à?"

Thu tỷ vừa nói vừa đi về nhà bếp.

Chỉ là đi được hai bước, đột nhiên quay đầu hỏi Chu Tự:

“Ngày mai muốn ngắm quần áo gì?"

“Đều, đều được.

Chu Tự không dám nói đến bộ váy quây lần trước.

Thu Thiển cười cười đi vào nhà bếp.

Không hiểu vì sao tâm tình Thu tỷ lại tốt như vậy, Chu Tự cũng không nghĩ nhiều.

Hắn cầm lấy tàng bảo thư và lá cây, định để chúng dung hợp.

Hôm qua trạng thái không tốt, việc này liền kéo dài đến hiện tại, đợi ăn xong cơm, hắn còn phải đi đến Biên Giới thành.

Đi bái phỏng Thần Thái Dương và Hắc Dạ nữ thần.

Hỏi về việc liên quan đến tế đàn của Hắc Dạ nữ thần.

Lúc này, lá cây bị Chu Tự đặt lên tàng bảo thư, hai vật bắt đầu cộng hưởng, tiếp theo lá cây bị dung nhập vào cuốn sách, dù không có gió cuốn sách mà vẫn bắt đầu tự lật mở ra.

Loạt soạt, lật trái lật phải, cuối cùng dừng lại ở trang thứ ba.

Vốn trang sách trống trải không có gì, lại bắt đầu hiện ra văn tự.

“Chúc mừng ngươi đã mở khoá được văn tự ở trang thứ ba, từ không đến có, ngươi là người đầu tiên mở được văn tự ở trang này. Rất ngạc nhiên phải không, vậy mà ngươi lại cách bảo tàng gần thêm một bước rồi. Ngươi hẳn đã biết, ta lưu lại manh mối ở khắp nơi trên thế giới, mỗi khi có được một manh mối, là gần bảo tàng thêm một phần. Nhắc nhở ngươi một điều, ngục giam Tội Ác cũng có lúc ẩn giấu manh mối. Mà người biết rõ nhất ngục giam

Tội Ác nào có chìa khoá, chính là Hắc Dạ nữ thần toàn tri. Cầu nguyện với nàng đi, biết đâu sẽ có kết quả tốt. Đúng rồi, trang kế tiếp sẽ không giống thế nữa, mong chờ ngươi mở ra được. Ha ha! – Hỉ Cố Lộng Huyền Hư chi thần"

Xem hết những văn tự này, Chu Tự lật tiếp mấy trang sau, nhưng không nhìn thấy gì nữa.

1082 chữ

Chương 621: Cơ Hội

“Mỗi manh mối chỉ làm hiện ra có vài chữ? Cuối cùng có khi nào hiển thị ra căn bản chẳng có bảo tàng nào cả?

Lại lưu một câu, ta chính là đang đùa giỡn ngươi, hỡi nhân loại ngu xuẩn, ta là Hỉ Cố Lộng Huyền Hư chi thần, ngươi phải sớm đoán được kết quả này mới phải. Tưởng tượng một chút, Chu Tự cảm thấy hoàn toàn có thể xảy ra khả năng này.

Vậy thì những người thiên tân vạn khổ mở ra bảo tàng, thật sự sẽ tức điên mất.

May mắn hắn chỉ là trùng hợp mà có được.

Đương nhiên, dù là có khả năng này, nếu có thể tiếp tục mở ra, hắn sẽ không từ chối. Nhất là khi Hỉ Cố Lộng Huyền Hư chi thần nói rằng đằng sau không giống thế nữa, ít nhiều làm cho người ta có chút tò mò.

“Trang sách này có nói, chìa khoá có thể ở tại Thần Khải chi môn, mà Hắc Dạ nữ thần lại biết là cánh Thần Khải chi môn nào. Vừa hay chút nữa đi hỏi nàng"

Sau đó Chu Tự bắt đầu sao chép Kim Quang thần chú, khôi phục công lực ngàn năm.

Khôi phục lại một nửa là có thể đi gặp Thần Thái Dương bọn họ.

Nếu không thì không chắc có thể áp chế được họ.

Đương nhiên, hiện tại áp chế Thần Thái Dương dễ dàng hơn nhiều rồi, sau khi học được Khai Sơn pháp, hắn đã không còn là kẻ ngô nghê của ngày hôm qua nữa rồi.

Vì vậy hắn rất hiếu kỳ, hiện tại đánh Thần Thái Dương sẽ là tình huống gì.

Ngặt nỗi Thần Thái Dương không chịu xuất hiện, hay là giả vờ trọng thương để dẫn dụ hắn?

Được, đi thỉnh giáo Nguyệt tỷ thôi.

Cộc...cộc!

“Nguyệt tỷ, ta có vấn đề cần hỏi ngươi.

Bên trong Chích Nhiệt chi môn.

Dưới Thần Thái Dương Điện, Thần Thái Dương một tay chống cằm, đôi mắt khép hờ, đang nhắm mắt tĩnh dưỡng.

Một lát sau, hắn mở mắt hướng về phía trước.

Trong vô tận liệt hoả, có một bóng hình đang hướng về phía hắn đi tới.

Thoáng có chút suy yếu, phảng phất như căn cơ đã bị thương.

"Ừm?"

Điều này làm Thần Thái Dương hết sức kinh ngạc, thậm chí hoảng hốt.

Rất nhanh, hắn nhìn rõ người đến, chính là Chu Tự trong tay cầm Vĩnh Ám chi nhẫn, lúc này khí tức của hắn hỗn loạn, căn cơ trọng thương.

“Chuyện gì thế này?"

Nhìn thấy vậy, Thần Thái Dương khó có thể tin được.

Thậm chí rục rịch muốn động.

Đối phương suy nhược đến mức này có thể nói chính là cơ hội ngàn năm có một.

Chỉ là không thể xác định được là thật sự suy nhược hay là giả suy nhược, hắn mở to mắt nhìn chằm chằm đối phương, ý đồ muốn nhìn thấu tất cả. Nhưng mà dù Thần Thái Dương Hoả trong mắt thiêu đốt, hắn vẫn chỉ nhìn thấy bộ dáng bị thương tới căn cơ.

“Hắn thật sự là căn cơ bị tổn hại, mà còn là cực kỳ nghiêm trọng? Có nên đánh cược một lần không nhỉ?"

Giờ khắc này, trái tim Thần Thái Dương phanh phanh đập mạnh, hắn muốn động thủ.

Vì bình thường, hắn có biện pháp ra ngoài.

Thậm chí còn nắm được quyền chủ động.

Chỉ là đối phương từ khi bắt đầu đã quá mức cường hãn, làm hắn không thể không từ bỏ.

Nhưng hiện tại không như vậy, đối phương dù là tay cầm Vĩnh Ám chi nhẫn, cũng không thể hại được hắn. Động thủ, hay là từ bỏ?

Thần Thái Dương nhìn qua Chu Tự đang ở dưới thần điện, cau mày.

Là Thần Minh đương nhiên không có ai hiền lành, cơ hội bày ở trước mắt, tất nhiên không thể bỏ qua. Lúc này toàn thân Chu Tự đều có sơ hở, thậm chí hắn có thể trấn áp đối phương trước khi đối phương rút đaora.

Xác suất thành công gần như là trăm phần trăm.

Lúc này Thần Thái Dương kích động đứng lên, cất bước, sắp đi ra khỏi khu bảo hộ.

Chu Tự gian nan đi vào giữa đại điện, biểu cảm hơi chút thống khổ.

Hắn nhìn về phía Thần Thái Dương, tựa như đang cầu cứu..

Hắn đang chờ, chờ Thần Thái Dương lại bước thêm về phía trước một bước.

Nhưng hắn kinh ngạc chính là Thần Thái Dương vẫn chậm chạp không chịu bước ra bước cuối cùng này.

Hắn còn đang chần chờ.

Chu Tự ho khan hai tiếng, cuối cùng bất lực ngồi dưới đất nói:

“Ta vào đây là muốn hỏi ngươi một chút, làm sao để chữa khỏi tổn thương căn cơ. Kẻ địch bên ngoài quá mạnh, vì đánh lui họ mà ta đã bị trọng thương"

“Vậy sao? Vậy thì ta có biện pháp"

Thần Thái Dương nhìn chằm chằm Chu Tự, cuối cùng hạ quyết tâm.

Mà Chu Tự ngồi dưới Đại điện cũng nhìn thấy Thần Thái Dương cất bước, sắp đi ra khỏi khu bảo hộ.

Nhưng mà..Thần Thái Dương nâng chân lên lại vẫn chậm chạp không chịu đặt xuống.

Một lát sau, hắn thu chân về, cười nói:

“Có phải ngươi đang chờ ta đi ra ngoài hay không? Nhân loại, tâm cơ của ngươi quá nặng đi"

Nói xong Thần Thái Dương lập tức lui về, sau đó ngồi lại thần tọa, từ trên cao nhìn xuống Chu Tự.

“Ta không hiểu ngươi đang nói cái gì"

Chu Tự lắc đầu nói.

“Được thôi, ngươi nói cái gì thì chính là cái đó, có vấn đề gì tranh thủ thời gian hỏi đi, ta muốn nghỉ ngơi. Thần Thái Dương lùi dựa lưng về phía sau nói.

“Ngươi.."

Chu Tự hơi do dự, sau đó thu lại dáng vẻ suy yếu, tò mò hỏi:

“Sao ngươi nhìn ra được?"

Thấy Chu Tự lập tức khôi phục, trán Thần Thái Dương ứa mồ hôi lạnh, vẫn giữ nguyên ý cười nói:

“Ta cũng không nhìn ra, thật ra vừa rồi chỉ là đang lừa ngươi, ai biết ngươi lại dễ lừa như vậy, ha ha. Qua lần này, hắn không còn dám có ý nghĩ dư thừa.

Nguy hiểm thật, suýt chút dâng mạng.

1111 chữ

Chương 622: Thăm Dò

Chúa tể Thâm Uyên dùng mạng giúp hắn thu dọn tàn cục, đương nhiên hắn không thể phụ lòng ân nhân.

Đối mặt với kẻ từ đầu đã chiếm cứ ưu thế này, hắn phải suy nghĩ kĩ rồi mới dám làm.

May mà lựa chọn đúng.

“Tâm Thần Minh cũng tối tăm như thế.

Chu Tự xách đạo đứng lên.

May sao hắn cho Ma Chủng nghỉ ốm hai ngày.

Hỏi Nguyệt tỷ, Nguyệt tỷ muốn để hắn làm bộ giao chiến với Thạch Đầu Nhân một lúc là được.

Để ma chủng vỡ ra.

Nếu bị trọng thương cũng sẽ dễ dàng dụ Thần Thái Dương ra.

Kế hoạch rất tốt, nhưng Chu Tự không nghĩ tới Thần Thái Dương cẩn thận như vậy, còn biết lừa gạt.

Là hắn quá ngây thơ, kỹ năng diễn xuất không tốt.

Nếu cố gắng diễn đến cùng, nói không chừng đối phương sẽ bị lừa.

“Nhân loại, ngươi đang vừa ăn cắp vừa la làng, nhân loại các ngươi nổi danh xảo trá, từ lúc vừa mới nhìn thấy ngươi, ngươi vẫn còn khá ngây thơ, hiện tại ta cảm giác tâm ngươi đều biến thành đen rồi.

Thần Thái Dương mỉm cười nói.

Tuy hôm nay có hơi nguy hiểm, nhưng tâm tình của hắn không tệ.

“Hỏi ngươi một vấn đề, ngươi có biết Hỏa Nguyệt Cốc có một cây

Băng không?"

Chu Tự không thèm để ý chuyện khác nữa.

“Ngươi lại lấy được cái gì?"

Thần Thái Dương hỏi ngược lại.

“Băng Tuyết quyền hành.

Chu Tự trả lời.

Nghe vậy, Thần Thái Dương hơi kinh ngạc:

“Là ngươi hái được?"

“Đúng vậy, thật phiền toái.

Chu Tự gật đầu.

“Sao ngươi làm được?"

“Đưa tay chộp một cái, vặn một cái, là hái được thôi"

"..."

Thần Thái Dương cảm thấy Chu Tự đang nói nhảm, hắn muốn biết Chu Tự đến Hỏa Nguyệt Cốc như thế nào, vượt qua hoàn cảnh bên kia như thế nào, lại làm như thế nào để đối kháng được với quyền hành vừa mới sinh ra. “Ta từng hỏi người khác, bọn họ nói đây là Dã Sinh quyền hành, đây là có chuyện gì?"

Chu Tự thu Vĩnh Ám Chi Nhẫn lại nói.

Hiện tại hắn ở đây căn bản không cần dùng đến Vĩnh Ám Chi Nhẫn.

Nơi này đã không có thứ gì có thể uy hiếp hắn, nhưng tốt hơn vẫn nên mang đến chỗ Hắc Dạ nữ thần mới được.

Luôn cảm thấy độ nguy hiểm của Toàn Tri cao không hợp lẽ thường.

“Dã Sinh quyền hành là quyền hành vừa mới được sinh ra, chưa từng bị dung hợp. Loại quyền hành này có chứa khí tức của đất trời, khó mà đụng vào, chỉ có thể tiêu trừ từng chút sau đó cắn nuốt, tiêu hóa.

Thần Thái Dương giải thích.

“Vậy tại sao khi ta có được Hắc Dạ quyền hành lại không gặp nguy hiểm như vậy?"

Chu Tự lại hỏi.

Thần Thái Dương tùy ý mở miệng:

“Vì đã có người tiêu hóa quyền hành, hoặc là nói có người giúp ngươi loại trừ nguy hiểm, chỉ là ngươi không biết mà thôi"

“Vậy ư"

Chu Tự gật đầu nhẹ gần như không thể nhận ra.

Đại khái hiểu ra là ai đã giúp hắn tiêu trừ nguy hiểm.

Sau đó, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Thần Thái Dương trên thần tọa:

“Vì sao Hỏa Nguyệt Cốc lại có Dã Sinh quyền hành?"

Nghe vậy, Thần Thái Dương cười cười, sau đó lắc đầu nói:

“Lần trước ta đã nói, mọi chuyện liên quan tới Hỏa Nguyệt Cốc ngươi phải đi hỏi Băng Tuyết nữ thần, nếu nàng không nói gì thì hãy hỏi lại ta.

“Ngươi.."

Chu Tự nhìn chằm chằm Thần Thái Dương nghi hoặc lại tò mò hỏi:

“Không phải là sợ Băng Tuyết nữ thần chứ?"

“Đây là phép khích tướng sao?"

Thần Thái Dương một tay chống cằm cười nói.

Chu Tự cảm thấy không thú vị, sau đó dự định rời đi:

“Ta muốn đi gặp Hắc Dạ nữ thần, ngươi có nhắc nhở gì không? Đúng rồi, ngươi hiểu biết bao nhiêu về Đại Địa nữ thần? Còn có sau khi Chúa tể Thâm Uyên chết, Hắc Dạ Chi Thần mới là ai?"

“Ta phát hiện mỗi lần ngươi đến đều hỏi rất nhiều vấn đề.

Thần Thái Dương có vẻ hơi bất đắc dĩ.

“Không có vấn đề ta đã không tới"

Chu Tự trả lời.

Đối với chuyện này, Thần Thái Dương cũng không để ý, mà bắt đầu trả lời ba vấn đề của Chu Tự: “Trước tiên chúng ta nói vấn đề thứ nhất một chút, đi gặp Hắc Dạ nữ thần kỳ thật cũng không nguy hiểm như vậy. Dù sao nàng vẫn chưa chấp chưởng Toàn Tri quyền hành, trạng thái cũng không khác ta mấy, có điều chắc chắn nàng còn giấu bài. Hay là ngươi cũng đi dò xét nàng giống thăm dò ta vừa rồi xem sao? Ta nghĩ nàng sẽ ra tay"

“Lần sau đi"

Chu Tự nói, dù sao vẫn chưa ra tay, giữ lại về sau có vấn đề quan trọng lại nói.

“Vậy nói một chút về vấn đề thứ hai"

Thần Thái Dương hơi suy nghĩ rồi nói:

“Liên quan tới Đại Địa nữ thần, ta cũng không biết quá nhiều. Vì nàng không cùng lập trường với rất nhiều vị thần, nếu nói chúng ta là Thần Minh bình thường, vậy nàng chính là Thần Minh gần gũi với nhân loại hơn. Như con dân của nàng nói, nàng là một vị thần nhân từ. Theo ta suy đoán, khả năng cao là nàng vẫn còn sống. Nhưng vào trận chiến cuối cùng ta có thể rõ ràng cảm giác được, thiết luật mà Thần Minh không hiện, nếu bây giờ là thời đại Tu Chân, Đại Địa nữ thần lớn như vậy mà không chết hẳn cũng đã đi vào địa phương khác. Cụ thể hơn thì không nói được rồi"

Thấy Chu Tự gật đầu, Thần Thái Dương mới nói tiếp:

“Như vậy còn một vấn đề cuối cùng, sau Hắc Dạ nữ thần là Chúa tể Thâm Uyên, sau Chúa tể Thâm Uyên là Hắc Ám Tử Thần chưởng quản tai ương. Có điều vị Tử Thần này cũng chết rất sớm.

“Hắn chết như thế nào?"

Chu Tự tò mò hỏi.

“Đột nhiên nghĩ không ra, lần sau đi, hẳn là có thể nhớ ra"

Thần Thái Dương cười nói.

Chu Tự cũng không thèm để ý, biết được không ít.

1062 chữ

Chương 623: Phát Hiện

Khi hắn muốn rời khỏi, Thần Thái Dương lại đột nhiên nói:

“Ngươi đi Hỏa Nguyệt Cốc, cho nên cũng định giải quyết chuyện nơi đó sao?"

“Định làm dịu đi, cách chuyện giải quyết còn rất xa.

Chu Tự trả lời chi tiết.

“Ngươi làm như thế nào? Ngươi làm như thế nào để dẫn Thái Dương Quyền Trượng đi?"

Thần Thái Dương thật rất tò mò.

“Vì Hồng Nguyệt, ai hiểu thì đều hiểu, không hiểu thì nói cũng vô ích, chuyện này không đơn giản như vậy, rất ít người biết, trong giới sợ gặp phải người quen, vậy nhé.

Nói xong Chu Tự vẫy tay từ biệt Thần Thái Dương.

Để lại Thần Thái Dương đang hỗn độn trong lửa.

Thị trấn Thanh Bắc.

Trong quán cơm của Chu Tự.

Chu Nhiên và Liễu Nam Tư đầy mặt kinh ngạc nhìn Lý Lạc Thư.

Lúc này Lý Lạc Thư đang đảo cơm chiên, kỹ thuật thành thạo, nhìn rất đẹp mắt.

“Đây là có chuyện gì? Ngươi thật sự dạy hắn nấu cơm ư?"

Liễu Nam Tư khó tin nhìn chồng mình.

Chu Nhiên xạm mặt lại, hắn dạy nấu ăn cái rắm.

“Sư phụ, còn cái gì cần nấu nữa không?"

Lúc này Lý Lạc Thư đã nấu xong cơm, thuận tiện còn sắp xếp gọn ra đĩa.

“Ngươi học nấu ăn khi nào thế?"

Liễu Nam Tư dò hỏi.

“A, trước kia ta từng đến trường học nấu ăn, trước kia quảng cáo rất nổi tiếng, nên đặc biệt đi"

Lý Lạc Thư ngại ngùng nói.

Chu Nhiên:

Liễu Nam Tư cũng không thể tưởng tượng nổi, còn từng đi học nấu ăn?

Không giống gì cả.

“Vậy ngươi tiếp tục theo ta học nấu ăn đi, ta nhất định sẽ dụng tâm dạy ngươi.

Chu Nhiên tức giận nói, chợt chỉ chỉ cầu thang đằng sau nói: “Phía trên có một gian phòng, ngươi ở lại đây, thuận tiện trông tiệm đi
Lý Lạc Thư gật đầu cám ơn, khi hắn đi lên lầu, phát hiện phía trên rất lớn, còn có một cái ban công.

Sau đó hắn đứng trên ban công nhìn lên bầu trời, lúc này bầu trời đầy sao lấp lánh.

“Hóa ra ở đây có thể nhìn thấy nhiều sao như vậy"

Lý Lạc Thư hơi cảm khái.

Dù ở Quan Hà Phong cũng có thể nhìn thấy, nhưng Quan Hà Phong không có khói lửa.

Nhìn đám sao, lông mày Lý Lạc Thư đột nhiên nhăn lại.

Lúc này hắn lấy ra một thanh trường kiếm, chính là Lê Minh Chi Kiếm.

Thân kiếm khẽ run chỉ về phương xa.

“Hình như có cái gì, không giống kẻ địch, cũng có thể áp chế.

Hắn đột nhiên nhìn về phía xa, nhưng lại không phát hiện ra thứ gì.

Khi hắn muốn đi thăm dò nhìn một phen, Lê Minh Chi Kiếm lại bình tĩnh lại.

“Có lẽ có liên quan đến đại ca, cần nhắc nhở một chút"

Lý Lạc Thư lập tức lấy điện thoại di động ra gửi tin đi.

Trên vùng biển cách Thanh Thành cực xa, có hai cái bóng đen, bọn họ như tan vào trong đêm tối, trong đó có một vị hơi có vẻ bối rối.

“Ngươi đã xảy ra chuyện gì? Tại sao vừa mới mở ra đã muốn mang ta chạy trốn?"

Một vị nam tử tóc ngắn đi ra từ trong bóng tối, hỏi nữ tử bên cạnh.

“Bị phát hiện"

Nữ tử kia cũng đi ra khỏi bóng tối, toàn thân nàng mặc áo đen, gương mặt xinh đẹp vẫn mang theo nỗi khiếp sợ.

Nghe vậy, nam tử tóc ngắn kinh ngạc nói:

“Sao có thể?"

“Cũng không phải người tu vi cường đại gì, mà là bị thứ gì nhận ra, có thể cảm giác được đồ vật trong tay ta.

La Doanh bình phục giọng nói.

“Có thể là thứ gì? Thứ kia của ngươi là nhằm vào Thí Thần Đao, vì sao lại bị những vật khác phát hiện?"

Lư Tân nghi hoặc không hiểu.

“Để ta suy nghĩ một chút.

La Doanh đặt một cái cửa nho nhỏ trong tay, bắt đầu suy nghĩ.

Một lúc lâu sau, nàng thu cái cửa lại, có suy đoán:

“Có thể Lê Minh Chi Kiếm ở gần đó, có lẽ chuôi kiếm này có thể phát hiện ra đồ vật trong tay của ta. Dù sao đao kiếm cùng loại. Nhưng chúng ta cũng không nhằm vào Lê Minh Chi Kiếm, cũng không cần đi trêu chọc hắn, nghe nói một vị thần thị nào đó từng đi tìm chủ nhân Lê Minh Chi Kiếm cũng chết trong tay đối phương, chúng ta không bằng thần thị Nghe vậy, Lư Tân trầm mặc một lúc, sau đó nói:

“Chúng ta không thể tới gần Thanh Thành, lấy thực lực của chúng ta, dù có thể nghiền ép Trận Linh Ngũ phẩm, nhưng vị thần thị lúc trước tìm Lê Minh Chi Kiếm hình như cũng cảm thấy mình có thể nghiền ép chủ nhân của Lê Minh Chi Kiếm. Nhưng cuối cùng lại không về được. Cho nên để đảm bảo an toàn, chúng ta hẳn nên tìm một kẻ mạnh hơn ta “Vậy chẳng phải công lao sẽ bị chia nhỏ ra? Trên tay ta có thứ có thể áp chế Vĩnh Ám Chi Nhẫn, không có lý do sẽ thất bại.

La Doanh hơi không tình nguyện.

Trận Linh Ngũ phẩm trận linh, họ tùy tiện tìm một người là có thể giải quyết, đến lúc đó uy hiếp của Thí Thần Đạo cũng sẽ không còn nữa.

Họ cũng có thể đạt được quyền hành hưởng ứng, trở thành thần thị.

Cũng chính là cường giả Thượng tam phẩm.

“Nhưng lại an toàn hơn, mà chúng ta không cần công lao quá lớn, nếu thành công chúng ta có thể có được thứ muốn lấy, dù sao làm giao dịch với vị kia chính là chúng ta. Lui một vạn bước, thực lực người có được Vĩnh Ám Chi Nhẫn siêu quần, đến lúc đó chống lại hắn cũng sẽ không phải là chúng ta.

Lư Tân khuyên nhủ.

Do dự một lúc lâu, La Doanh vẫn đáp ứng.

Học được chia lợi ích, có thể càng đến gần thành công.

1113 chữ

Chương 624: Vòng Bảo Hộ

Đứng trước cổng chính Hắc Dạ, Chu Tự nhìn điện thoại, cảm thấy bất ngờ.

Có người để mắt tới Thanh Thành? Có thể liên quan đến Vĩnh Ám Chi Nhẫn?

Mới vừa đi ra từ chỗ Thần Thái Dương, hắn đã nhận được nhắc nhở của Lý Lạc Thư.

Điều này khiến Chu Tự không thể không hoài nghi có liên quan đến quang thủ, con hàng này biết Lê Minh Chi Kiếm của mình đổi thành Vĩnh Ám Chi Nhẫn, cho nên lại bắt đầu nhằm vào hắn.

Trước đó nhằm vào Lê Minh Chi Kiếm, dẫn đến Lý Lạc Thư gặp một số người, hiện tại có những người khác tìm đến cũng thuộc lẽ thường.

Nhưng đến cùng kẻ đó có cấp bậc gì hắn cũng không thể nói.

Quang thủ chỉ biết là hắn là Trận Linh Ngũ phẩm.

Cho nên khả năng để Nguyên Linh tứ phẩm nguyên linh tới là rất cao.

“Không đến mức Thượng tam phẩm đi?"

Chu Tự thấy hơi đau đầu.

Tam phẩm hẳn là hắn không đánh lại, khiêu chiến một chút có lẽ còn có thể.

Đối mặt với cường giả Tu Chân giới, vẫn phải lòng mang kính sợ.

Lại cùng nói chuyện với Lý Lạc Thư một lúc, thuận tiện nói đến Hỏa Nguyệt Cốc, sau đó hắn mới cất bước vào cổng lớn Hắc Dạ.

Lần này đúng lúc hắn muốn hỏi một chút về chuyện quang thủ.

Dưới bầu trời đầy sao, Chu Tự cầm Vĩnh Ám Chi Nhẫn trong tay nhìn Hắc Dạ nữ thần ngồi ngay ngắn bên trên.

“Lại gặp mặt"

Hắc Dạ nữ thần cúi xuống nhìn Chu Tự.

“Ta muốn hỏi ngươi mấy vấn đề, ở bên ngoài ta thấy có một cái tế đàn, hình như tại cầu nguyện với ngươi.

Nhưng dùng Hắc Dạ Quyền Trượng lại không thể nghe được tiếng của bọn họ, đây là có chuyện gì?"

Chu Tự hỏi.

“Hẳn không phải đang cầu nguyện với ta, cho nên mới không thể nghe được, nếu muốn nghe được thì ngươi thử đi thu thập một quyền hành khác xem sao. Là quyền hành gì thì ta cũng không thể biết được, nhưng không ngoài hai loại. Thâm Uyên và Tai Ương"

Hắc Dạ nữ thần nhẹ giọng trả lời, vô cùng bình tĩnh.

“Ta đã hiểu"

Chu Tự hiểu rõ, cần phải thu thập Tại Ách quyền hành.

Vì trước Hắc Dạ Quyền Trượng có sư phụ đưa Thâm Uyên quyền hành, thiếu sót duy nhất chính là Tai Ách.

Tai ách, cho đến hiện tại hắn cũng chưa từng gặp qua.

“Quyền hành thu được ở nơi nào?"

Chu Tự lại hỏi.

“Nơi có thiên địa hội tụ, nhưng càng nhiều hơn trên người Thần Minh, dưới Thần Minh là tòng thần, thần sứ, thần thị, đều mang theo quyền hành. Xuống dưới nữa, có thì cũng có, nhưng cực kỳ bé nhỏ.

Hắc Dạ nữ thần giải thích.

“Nói cách khác, những người tu luyện cũng có thể giết những người cũng có thể tu luyện, sau đó thăng cấp?"

Chu Tự hơi cả kinh hỏi.

“Không thể"

Ngay khi Chu Tự muốn thở phào, Hắc Dạ nữ thần nói tiếp:

“Muốn thăng cấp, ngươi phải có quyền hành cùng loại cao hơn. Mỗi một cấp bậc quyền hành đều không giống nhau, đương nhiên nếu đạt được quyền hành trời ban, vậy thì khác, chỉ cần đủ là có thể xác định là bất kỳ cấp bậc quyền hành nào. Nhưng một khi đã xác định, thì sẽ khó mà sửa đổi.

Chu Tự hơi nói không ra lời, thời đại Thần Minh thật là có chút hắc ám.

Nhưng trước mặt Nguyệt tỷ, Thu tỷ cũng từng nói, Tu Chân giới không tốt như vẻ bề ngoài, vụng trộm cũng rất bẩn.

Đây là chuyện tất nhiên.

Sau đó Chu Tự không nghĩ nữa, lại có liên quan gì đến hắn đâu.

Sau này mình nhất định trở về kế thừa tiệm cơm.

Đây là lựa chọn của hắn.

Bình tĩnh một lát, Chu Tự mới bắt đầu hỏi thăm vấn đề thứ hai:

“Cố Lộng Quyền Hư Chi Thần có ẩn giấu một vật ở Ngục Giam Tội Ác, ngươi biết là cái ngục giam nào không?"

“Trí nhớ của ta không được đầy đủ, cho đến hiện tại mới chỉ là thức tỉnh một nửa"

Hắc Dạ nữ thần lắc đầu.

Nghe vậy, Chu Tự nhảy lên một cái, đi đến trước thần tọa.

Hành động đột nhiên này làm Hắc Dạ nữ thần nhăn mày lại.

Có vẻ không quá tình nguyện để người trước mắt đứng cùng độ cao với nàng.

Chu Tự muốn dùng tay đụng vào khu bảo hộ một chút, nhìn xem có chắc chắn hay không.

Vì Hắc Dạ nữ thần có thể đang nói láo.

Bên kia chỉ là Toàn Tri Chi Nhãn, cũng không phải Hắc Dạ quyền hành.

Theo lời Cố Lộng Quyền Hư Chi Thần, khi đó Hắc Dạ nữ thần còn sống mới đúng.

Nếu không thì sao lại nói cầu nguyện với Hắc Dạ nữ thần chứ?

Cho nên dù Hắc Dạ nữ thần đã mất đi năng lực Toàn Tri cũng có đoạn này ký ức mới đúng.

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là Hắc Dạ muốn lợi dụng hắn tìm Toàn Tri Chi Nhãn, phải cảnh cáo nàng một chút.

Dù là Hắc Dạ có nguy hiểm, cũng phải để nàng biết, Biên Giới thành nghe lệnh ai.

Chỉ là khi hắn muốn đụng vào vòng bảo hộ, lại bất ngờ phát hiện nơi này không có phòng hộ.

Cái này...

Niềm vui ngoài ý muốn.

Không nói, luyện quyền trước, sau luyện thêm đao.

Dạy nàng làm người.

Sau khi phát hiện không có bảo vệ khu, Chu Tự cũng không do dự thêm nữa.

Vĩnh Ám chỉ Nhẫn bị hắn quẳng ra đằng sau, xuyên vào giữa trời sao.

Mà một cước hắn đá ra, hội tủ cả nghìn năm công lực, Khai Sơn Pháp hiện ra.

Thế đánh nhanh như chớp, đá về phía sườn mặt của Hắc Dạ nữ thần.

Phịch!

Một luồng hắc quang chặn đòn chân của Chu Tự lại.

Thấy vật Chu Tự cũng chẳng thèm để ý, lại tăng thêm sức lực.

Răng...rắc!

Luồng hắc quang bị phá tan trong nháy mắt, một cước quét ngang.

Thế nhưng vẫn chưa đánh tới bất kỳ thứ gì thì Hắc Dạ nữ thần đột nhiên biến mất.

“Loài người, người là kẻ vô lễ nhất mà ta từng gặp đấy"

Giọng nói truyền đến từ đằng sau.

1096 chữ

Chương 625: Cẩn Thận Hơn

Chu Tự quay đầu, trông thấy Hắc Dạ nữ thần đang đứng ở dưới đại điện, vừa bình tĩnh lại tự tin.

“Có vẻ như ngươi rất tự tin nhỉ.

Chu Tự hô lớn.

Thần Thái Dương có tí chút đã quỳ rạp xuống, vậy mà Hắc Dạ nữ thần còn có thể phản kháng.

Quả nhiên, có được bóng đêm biết được hết thảy thì càng để lại nhiều hậu thuẫn cho mình.

Thế nhưng, một cước ban nãy, hắn cũng chưa dùng quá nhiều công lực. Dù sao sau khi đả thông được hai mạch Nhâm Đốc, lực quyền cước nay đã hơn xưa nhiều rồi.

“Nhân loại kia, ngươi hãy nhớ cho kỹ, giữa chúng ta là mối quan hệ hợp tác"

Hắc Dạ nữ thần nói.Chu Tự cười đáp:

“Đột nhiên ta phát hiện ra Thần Thái Dương lại khiến người khác yêu thích hơn đấy.

Vừa mới dứt lời, Chu Tự nhanh chóng bước dài, bắt đầu tấn công.

Nhân vật phản diện chết cũng vì nói nhiều, hắn phải cố gắng nói ít một chút, nếu không sẽ chịu thiệt thòi. Nườm nượp như sao băng, tốc độ của Chu Tự cực nhanh, nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Hắc Dạ nữ thần. Chỉ một bước lăng không, Phong Thần Thối.

Bich...Bich!

Chẳng qua bao lâu, hắn không ngừng công kích, đánh tan lớp phòng hộ của Hắc Dạ nữ thần.

Tuy rằng Hắc Dạ nữ thần cũng có tấn công, nhưng đều bị một quyền của Chu Tự phá nát, Lục Đạo Luân Hồi Quyền.

Đại khai đại hợp, lấy công làm thủ.

Bịch...Phịch!

Tốc độ của Chu Tự ngày càng nhanh, quyền phong cũng càng ngày càng mạnh, phạm vi di chuyển cũng ngày càng nhỏ lại.

Trong một mét vuông cũng có thể phát huy sức lực mạnh nhất, có thể một quyền phân thắng bại.

Trông thì như quyền cước không có quy tắc, nhưng thực ra chiêu nào cũng là trí mạng.

Quyền qua gào thét, cước quét ngang.

Những thứ này đều do Hình Ngọ sư huynh dạy hắn, học từ lúc bắt đầu.

Sư phụ dạy bên trong, sư huynh dạy bên ngoài.

Hợp lại khiến chân tay Chu Tự tuỳ tâm sở dục, bộc phát năng lực mạnh mẽ nhất.

Rầm!

Răng rắc...

Tất cả phòng vệ đều đã bị phá vỡ, Hắc Dạ nữ thần giữ nắm đấm của Chu Tự ở trước mặt lại.

Sự mạnh mẽ của đối phương khiến nàng có chút bất ngờ.

Nháy mắt, nàng biến mất khỏi chỗ, trở về trên thần toạ.

Nhưng Chu Tự đã tiến vào trạng thái cũng đuổi kịp trong nháy mắt, Thái Dương Quyền.

Một quyền này chĩa thẳng đến mặt Hắc Dạ nữ thần, Khai Sơn Pháp đã vận chuyển đến cực hạn.

Ban đầu, Hắc Dạ nữ thần còn muốn lấy quyền hành trực tiếp đối kháng với nắm đấm của Chu Tự, thế nhưng, ngay khi nàng thấy quyền hành bị phá nát ngay dưới nắm đấm của Chu Tự thì đồng tử co lại, khiếp sợ không thôi.

Trong cảm nhận của nàng, kẻ này thực sự có thể một quyền đánh chết mình.

Thực sự ngay khi phá tan quyền hành thuộc về nàng, khiến cho nàng biến mất.

Sao có thể như vậy?

Nhân loại sao có thể có được năng lực phá tan quyền hành chứ?

Dưới nỗi kinh hãi, Hắc Dạ nữ thần vận dụng năng lực mạnh nhất khiến thần toạ bắt đầu lùi về phía sau.

Đương nhiên Chu Tự vẫn đuổi kịp, nhưng ngay khi nắm tay phải của hắn dừng lại trước mặt Hắc Dạ nữ thần thì đột nhiên có thứ gì đó chặn hắn lại.

Bịch.

Lực tấn công và phản lực mạnh mẽ khiến Chu Tự không thể không lùi về sau.

Khi hắn đứng vững lại, sắc mặt có chút khó coi.

Cái cảm giác quen thuộc này khiến hắn nhớ lại Thần Thái Dương.

Với việc này, hắn nhảy lên phía trước, tiến vào đài cao, bắt đầu gõ bốn phía.

Quả nhiên trước thần toạ có một tấm chắn.

Hắn quay đầu lại nhìn về phía vị trí của Vĩnh Ám chị Nhẫn, phát hiện cả thần toạ đã lùi sâu về sau.

Hoá ra lúc trước không có vì cho rằng vị trí hướng về phía trước.

Nhảy lên trước chỗ Vĩnh Ám chị Nhẫn, Chu Tự nhấc đao, nhìn về phía Hắc Dạ nữ thần, nghiêm túc nói:

“Ta không dùng quyền nữa, chuyển sang dùng đao, ngươi ra đây đi Hắc Dạ nữ thần vẫn còn đang trong trạng thái sợ hãi, nàng nhìn không thấu nhân loại trước mắt.

Hoặc nói là vượt ngoài dự đoán cũng nên.

“Ngươi muốn đến tranh đấu hay là đến hỏi đáp án?"

Giọng Hắc Dạ nữ thần không gợn chút sợ hãi, hỏi.

“Thần Thái Dương chết cũng không chịu đi ra, gần đây ta vẫn luôn luyện đao luyện quyền, vừa hay ngươi lại không chịu trả lời vấn đề của ta, cho nên ta cảm thấy có được đáp án cũng không cò quan trọng nữa, vẫn là động tay động chân một chút quan trọng hơn. Nhất là ngươi dẽ không làm con rùa rút đầu rụt cổ như Thần Thái Dương"

Chu Tự tuỳ ý đáp lại.

Lúc này hắn đã rút đao, chuẩn bị.

Thí thần nhất đao trảm, hắn đã luyện với xác khô rất nhiều lần rồi.

Thế nhưng vẫn chưa luyện qua với Thần lần nào cả.

Nếu ra tay với Hắc Dạ nữ thần, đương nhiên không thể bỏ lỡ cơ hội này được.

Hắc Dạ nữ thần nhìn chằm chằm vào Chu Tự, chậm chạp không mở miệng.

Có một loại cảm giác như đang bị sỉ nhục.

“Quả thực ta không biết đến cánh cửa ấy, thế nhưng ta có thể dạy ngươi làm sao để tìm ra cánh cửa kia.

Hắc Dạ nữ thần bình tĩnh nói.

Nghe vậy, Chu Tự có chút thất vọng nhìn về phía Hắc Dạ nữ thần.

Như thế này là không dám đánh à?

Nghĩ một hồi, hắn quyết định lần sau sẽ ra tay với Thần Minh, phải sắp xếp một cách hợp lý.

Cho họ một số cơ hội.

Thế nhưng hắn hoàn toàn không nhìn ra Hắc Dạ nữ thần đang suy tính cái gì.

Cẩn thận suy nghĩ, vẫn là Thần Thái Dương dễ tiếp cận hơn.

Chí ít biểu lộ cảm xúc cũng nhiều hơn.

1151 chữ

Chương 626: Vô Lễ

“Biện pháp gì?"

Hắn hỏi.

Những cái khác cứ tạm gác qua một bên đã.

“Đầu tiên ngươi cần tìm được thứ có thể thăm dò được Cấm Kị Ma Hạp, sau đó hiểu được hình thức tồn tại của đồ vật mà Cố Lộng Huyền Hư chi Thần để lại, để cho hai bên hợp lại, có thể biết được chính xác món đồ bên trong Cấm Kị Ma Hạp ở trước mặt.

Hắc Dạ nữ thần bình tĩnh, nói chuyện có trước có sau.

“Thứ đằng trước ta không giúp được, nhưng thứ sau thì có thể giúp ngươi được chút ít.

“Cái này hả?"

Chu Tự lấy chiếc nhẫn đen tuyền ra.

Chiếc nhẫn này có thể nhận ra Thần Khải chi Môn, đại khái chính là món đồ mà Hắc Dạ nữ thần nói đến.

Ngay khi nhìn thấy chiếc nhẫn, Hắc Dạ nữ thần thoáng có chút kinh ngạc.

Thế nhưng nàng vẫn cầm chiếc nhẫn lên xem, cuối cùng thêm chút dấu vết ánh trăng.

Cuối cùng trải lại:

“Vậy được rồi, chỉ cần tìm được Cấm Kỵ Ma Hạp, có thể xác định liệu món đồ ngươi cần tìm có ở bên trong hay không. Theo những gì mà ta chứng kiến vào năm đó, món đồ kia có thể di chuyển. Có thể sẽ chuyển động bên trong Cấm Kỵ Ma Hạp thông thường"

Chu Tự gật đầu, sau đó hỏi quang thủ.

Lần này Hắc Dạ nữ thần suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cho ra một đáp án không chắc chắn:

“Quang thủ là một dạng năng lực, cũng có thể là một dạng hoá thân. Có nhiều Thần Minh có thể làm được, nhưng Thần Thái Dương, Quang Minh Thần, Lôi Đình chi Thần, Thất Tự chi Thần cùng với Vận Mệnh chi Thần. Mà đặc biết nhất chính là Quang Minh Thần có bàn tay toàn năng"

Chu Tự:

"..."

Thời đại Thần Minh có nhiều Thần ghê.

Sau khi không có được đáp án chính xác, Chu Tự bèn rời khỏi Biên Giới Thành.

Sau đó tiếp tục học tập tu luyện.

Mà Đại Địa chi Môn sắp mở ra, khoảng ba đến năm ngày.

Sau khi trở về, Chu Tự lập tức nói cho Nguyệt tỷ và Thu tỷ.

Ví dụ như tình huống của Hắc Dạ tế đàn, còn có chuyện quyền hành của Hoả Nguyệt Cốc, lại thêm tình hình đại khái của Đại Địa nữ thần.

Nguyệt tỷ nghe xong thì hô lớn, không biết ngạc nhiên vì độ ngọt của quả quýt trong tay hay là thăng cấp tu vi đầy kinh khủng của thời đại Thần Minh.

Thực ra Thu tỷ lại càng thêm tò mò với Đại Địa nữ thần, đương nhiên cũng là hiếu kỳ trong chốc lát thôi.

Sau đó nàng lại tiếp tục làm lão sư dạy hắn kiến thức về Tu Chân Giới.

Một vài ngày sau, Chu Tự vẫn tiếp tục đi làm như bình thường, sau đó lại học Viễn Cổ văn, luyện tập đao pháp với quyền pháp.

Ma Chủng được nghỉ ngơi ba ngày, cuối cùng lại trở về cương vị.

Tiếp tục chịu đựng công việc mệt nhọc, tiếc là hiệu suất làm việc sau khi nghỉ ngơi của nó lại không tăng lên là bao.

Quả nhiên, vẫn nên kết thúc hạng mục xong mới có thể nghỉ ngơi.

Mùng 7 tháng .

1Trời quang đãng, có không khí lạnh.

5 giờ 40 phút chiều.

“Sư phụ ngươi gửi đồ qua đây à?"

Chu Tự nắm tay Thu tỷ đi trên đường.

Hôm nay hắn vừa mới tan làm, Thu tỷ đã đứng trước cửa thư viện đợi hắn.

Hai người cùng nhau đến vùng ngoại ô.

“Đúng vậy, lần này sư phụ chưa nói là đồ gì, ta đã đoán được không phải món đồ gì tốt đẹp"

Thu Thiển mặc một chiếc áo lông nhỏ, đi sánh vai với vị hôn phu của mình.

“Hình như hôm nay có hơi lạnh Chu Tự nâng bàn tay đang đan chặt với tay Thu tỷ lên, sau đó cùng nhét vào trong túi áo của mình.

Cũng may túi áo khá rộng, nhét vào được.

“Phù.."

Thu Thiển thở nhẹ, có thể nhìn thấy khói toả khắp nơi.

Hơi lạnh thật.

“Ngươi đoán xem hôm nay ta mặc bao nhiêu bộ quần áo?"

Thu Thiển nhìn chằm chằm người bên cạnh, cười nói.

“Ba bộ?"

Chu Tự đoán.

Bản thân đã mặc hai bộ rồi, Thu tỷ là nữ nên nhiều hơn một bộ.

“Bốn bộ đấy. Có phải nhiều lắm không?"

Thu Thiển giơ bốn ngón tay ra rồi cười nói.

“Thu tỷ, có phải ngươi gầy đi rồi không? Nhìn qua không giống mặc bốn bộ quần áo lắm.

Chu Tự đánh giá độ dày quần áo của thiếu nữ bên cạnh rồi nói.

"Ay!"

Thu Thiển vươn tay đẩy mặt Chu Tự sang một bên, giả vờ giận dỗi nói:

“Đánh giá người khác phải mà chẳng kiêng nể gì cả, thế là cực kỳ bất lịch sự đấy"

Sau khi Chu Tự gật đầu, Thu Thiển lại bổ sung một câu:

“Không thể đánh giá người khác được.

Có nghĩa là có thể đánh giá Thu tỷ hả? Chu Tự hiểu rồi.

Lúc này Thu Thiển mới trả lời câu hỏi của hắn:

“Không gầy cũng không béo, hơn 50kg rồi"

Thực ra mập mạp một chút cũng rất tốt mà, toàn xương cũng không khiến người ta thoải mái, thế nên nàng mới cố tình “béo” lên một chút.

Tuy rằng người được lợi là Chu Tự, người bị Nguyệt tỷ cười nhạo là nàng, nhưng ai bảo nàng thấy vui làm gì?

Đương nhiên, thân là Tu Chân giả, chắc chắn cũng sẽ không gầy gò, chỉ là...dù sao...Chu Tự thấy thích là được.

Phù...

Lúc này, có một trận gió lạnh thổi qua.

Thu Thiển rụt cổ lại theo bản năng, hôm nay không buộc tóc, đặc biệt để chắn gió.

“Thu tỷ, ngươi chờ ta một chút.

Chu Tự nhìn trái nhìn phải, sau đó chạy tới hàng quần áo.

Một lát sau hắn đi ra, trên tay còn cầm chiếc khăn quàng cổ màu hồng phấn.

“Hình như Thu tỷ không có khăn quàng cổ.

Nói xong hắn bèn chủ động quàng khăn lên cho Thu tỷ.

Quàng xong rồi còn giúp Thu Thiển vén tóc ra.

Toàn bộ quá trình Thu Thiển đều không động đậy, chỉ nhìn Chu Tự, chờ quàng xong khăn, nàng mới cười nói:

“Cổ có thêm tí đồ cũng thấy tốt hơn, ngươi thấy đeo một cái chuông nhỏ thì thế nào? Có hợp với ta không?” Nghe vậy Chu Tự bèn tưởng tượng theo bản năng, cảm thấy cũng ổn, thế nhưng một kẻ mất linh hoạt như hắn cũng sẽ không mắc lừa nữa.

1060 chữ

Chương 627: Quái

“Không, không thích hợp lắm đâu nhỉ?"

Hắn lại nắm tay Thu tỷ lần nữa.

“Thế à? Ta còn định mặc một bộ mừng Giáng Sinh ở nhà, đeo thêm một cái chuông nhỏ cho ngươi ngắm, không hợp vậy thì không mặc nữa, dù sao mặc gì ta cũng nghe ngươi tất"

Thu Thiển nghiêng đầu cười.

Chu Tự:

"..."

Thu tỷ thực sự nghe theo hắn, cũng không có nhiều thay đổi.

“Thực ra thì"

Chu Tự quay đầu sang một bên, thẹn thùng nói:

“Có đôi khi mắt thẩm mỹ của ta cũng chưa chắc đã chuẩn, dù sao cũng là ở nhà...có thể thử ngắm xem sao?

"À.."

Thu Thiển liếc mắt nhìn Chu Tự, cười vẻ xấu xa.

"..."

Với điều này, Chu Tự chỉ đành không đếm xỉa đến.

“Ta rất thích chiếc khăn choàng này.

Thu Thiển đột nhiên thay đổi đề tài, nói tiếp:

“Ngươi nói xem quàng khăn một bên dài một bên ngắn, sau đó khi ta chạy thì phấp phới giữa không chung, có phải khí chất lắm không?"

Không phải trung nhị bệnh đó chứ? Chu Tự thầm khen.

Chốc lát, hai người đã đi vào vùng ngoại ô.

“Không gặp được shipper"

Chu Tự vẫn chưa nhìn thấy người của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông.

“Sư phụ gửi đồ cho ta không cần shipper, nàng có sủng vật.

Thu Thiển lấy một chiếc chuông từ trong pháp bảo đựng đồ ra, nhẹ nhàng lắc.

Chỉ trong nửa khắc, Chu Tự cảm thấy cảnh vật xung quanh thay đổi, ban đầu chỉ thấy hơi rét chút thôi, bây giờ lạnh lẽo mù mịt.

Dường như có thứ gì không sạch sẽ đang theo dõi bọn họ.

Cạch...cạch!

Tiếng bước chân truyền đến từ phía sau, Chu Tự nhìn về phía sau, không có một bóng người.

Mà tiếng bước chân vẫn ở phía sau, thậm chí ngày càng gần.

Hắn quay đầu lại mấy lần, đều không nhìn thấy có bất kỳ kẻ nào, chỉ cảm thấy tiếng bước chân sau lưng ngày càng gần, thậm chí còn có chút ớn lạnh khó hiểu.

Cạch...cạch!

Tiếng bước chân tới phía sau hắn, hắn lập tức quay lại nhưng vẫn không thấy một bóng người.

Ngay sau đó, một trận gió lạnh thổi qua cổ hắn, doạ hắn nhảy dựng lên.

Thế nhưng mặc kệ hắn nhìn thế nào cũng không thấy thứ gì hết, nhưng lại cảm thân quanh thân có người.

Đúng là âm hồn bất tán.

Lúc này, Thu Thiển mới kéo tay Chu Tự rồi nói:

“Không cần lo đâu, là thủ đoạn nhỏ của sư phụ thôi, mỗi lần đều thích làm loạn này kia. Thế nhưng chắc đồ vật cũng được đưa đến rồi.

Chu Tự nghi ngờ, mánh khoé nhỏ của sư phụ Thu Thiển?

Vị sư phụ này đúng là khiến người ta có chút choáng váng.

Grao!

Đột nhiên có tiếng rống giận dữ vang lên, rừng cây mù mịt đột nhiên có một con quái vật xuất hiện.

Là một con quái vật vặn vẹo, một mắt, tám chân, không lông cũng không vẩy.

Trong lúc kinh ngạc, Chu Tự tung ra một quyền.

Phịch!

Quái vật bị nát thành mảnh nhỏ.

Grao!

Lại vang lên tiếng gầm giận dữ, lại có con quái vật giống y hệt lao ra từ hướng ban nãy.

Chu Tự lại ra tay.

Bịch!

Bầy nhầy cả mặt đất.

Grao!

Lại đến nữa.

“Ta không tin, có thể xuất hiện thêm bao nhiêu con đây.

Nửa tiếng sau, lại có tiếng gào thét.

Vẫn là vị trí ban đầu, quái vật giống hệt nhau, tư thế đánh đến cũng y hệt.

“Chơi chán chưa?"

Thu Thiển đứng một bên hỏi Chu Tự, chợt giải thích:

“Đây là đầu đề của sư phụ ta, vì phòng ta làm biếng nên mỗi lần đều sẽ kiểm tra thực lực của ta. Người khác có đánh chết cũng không có tác dụng gì. Trừ phi ngươi mạnh như sư phụ, nếu không thì không thể thực sự đánh chết nó đâu"

Chu Tự:

“..."

Thu tỷ à, sao ngươi không nói sớm.

“Ta còn muốn xem ngươi phân cao thấp với nó, cũng khá vui đấy chứ, để cho ngươi chơi đùa với nó. Hơn nữa mỗi lần ra tay ngươi đều gọi tên chiêu thức, thấy đã lâu ngươi không hô rồi, khá hoảng. Hàng Long Thập Bát Chưởng, Tiểu Vô Tương Công, Lục Mạch Thần Kiếm, Bát Hoang Lục hợp duy ngã độc tôn công, đúng rồi, chẳng phải ngươi nói không luyện thành sao?"

Thu Thiển đứng một bên, vừa khoa chân múa tay vừa nói.

“...Thu tỷ, ta có thể không nói được không?"

Vẻ mặt Chu Tự đầy lúng túng.

Ở trước mặt Thu tỷ, hắn không sợ bị bị nói mắc trung nhị bênh, nhưng Thu tỷ khoa chân múa tay như vậy hắn lại không chịu nổi.

Lúc sau, Thu tỷ mới cười nhạt đi về phía quái vật, nàng không hề động đến pháp bảo, chỉ dùng thuật pháp vây khốn đối phương sau đó đánh chết.

Mất không ít khí lực.

Chờ quái vật biến mất, một viên trân châu phát sáng mới hạ xuống.

Sau đó, từ trong truyền ra âm thanh:

“Oa, thế mà thời gian lần này lại dài như vậy? Quả nhiên có phu quân cái là lười nhác ngay, vi sư vô cùng thất vọng. Oa, chẳng nhẽ trong bụng ngươi có phản ứng hả? Như vậy cũng đáng được tha thứ rồi. Đúng rồi, trước Tết nhớ về dọn dẹp phòng đấy, quà tất niên ở trong phòng ngươi rồi, nhớ lấy. Có thể khiến tu vi ngươi đột ngột tăng mạnh. Oa, hạt chây này là phát hiện ở di tích, có thể ngươi sẽ cần, còn có thể cho ngươi món đồ chơi, Ma nữ phi phong. Con gái vất vả nuôi lớn, đến giờ còn chẳng thèm nhắn tin cho ta nữa rồi, đúng là buồn quá đi!” Nghe mấy thứ này, mặt Thu Thiển đỏ hết lên.

Dù sao Chu Tự cũng đứng ngay bên cạnh, sư phụ nói bậy cái gì mà trong bụng có phản ứng... Lúc này một viên châu đáp xuống tay nàng, trong hạt châu có một viên đá được khắc thành...Con mắt?

1092 chữ

Chương 628: Có Người Nhìn

Ánh sáng biến mất.

Chu Tự phát hiện ngoài một hạt châu cùng cái áo choàng, không hề có bất kì thứ gì khác.

Tiếng động vừa nãy như chưa từng tồn tại.

"Là sư phụ nhắn lại"

Thu Thiển đưa hạt châu cho Chu Tự, giải thích.

"Vậy làm sao nàng biết chúng ta đã tốn rất nhiều thời gian?"

Chu Tự tiếp nhận lấy hạt châu, hỏi.

"Vì dù ta kết thúc trận chiến trong bao lâu, nàng đều sẽ nói chậm, quen rồi là được"

Thu Thiển cầm cái áo choàng, ngắm nghía trước sau thấy thật đẹp mắt.

"Ta khoác lên cho ngươi"

Nói rồi, Chu Tự cầm lấy áo choàng phủ lên người Thu Thiển.

Áo choàng này có một chút màu tím, là áo khoác trên vai, cài kim băng vào là được.

"Cảm giác so với ma pháp bào ngươi tặng cho ta không khác lắm.

Thu Thiển vừa nói vừa kéo mái tóc ra....

Nàng thử vận động, nhìn phải nhìn trái một chút nói:

"Mặc nhiều quần áo quá, cảm giác béo lên, vừa áo lông vừa khăn quàng cổ"

"Không đâu, rất đẹp"

Chu Tự nhìn Thu Thiển chăm chú. Đón ánh mắt của người trước mặt, Thu Thiển nhất thời không nói gì.

Xung quanh khá là yên tĩnh, không có bất kỳ người nào quấy rầy.

Kìm lòng không đậu, Chu Tự ôm lấy Thu Thiển, sau đó ghé sát tới.

Bờ môi lạnh lẽo truyền đến độ ấm.

Chỉ là một lát sau, Chu Tự đã cảm giác tay lạnh buốt, dù sao đụng phải mặt ngoài áo lông.

"Có phải mặc quá nhiều rồi?"

Sau khi tách ra Thu Thiển cười hỏi.

Thấy Chu Tự không nói lời nào, nàng tiếp tục lên tiếng:

"Ở nhà ta mặc ít, ngươi nói xem có phải tay của ngươi sẽ không thành thật hay không?"

"Thu tỷ, ta không phải người như vậy, chỉ đơn thuần muốn ôm ngươi thôi"

Chu Tự che giấu lương tâm nói.

"Ha! Ngươi nói đúng Thu Thiển gật đầu tán đồng.

Chu Tự:"..."

Còn không bằng ngươi nói hiểu.

Trên đường trở về, hai người vẫn luôn nắm tay.

"Sư phụ ngươi bảo ngươi về quét dọn vệ sinh, có phải tức là tháng này muốn ngươi trở về một chuyến?"

Trên đường Chu Tự hỏi.

"Ừ, chờ tham gia hôn lễ xong, ta dẫn Nguyệt tỷ về một chuyến, xong việc rồi về.

Thu Thiển gật đầu không mấy để tâm.

Ngẫm nghĩ một lát, Chu Tự ướm lời:

"Ta đi có tiện không? Đến lúc đó ta xem xem có rảnh hay không, đi xem nhà Thu tỷ một chút"

Nghe vậy, Thu Thiển trừng mắt nhìn, sau đó nói:

"Có lẽ ta phải về trước một chuyến, sư phụ để lại chút đồ, khác phái không vào được. Cho Nguyệt tỷ hai ba ngày hẳn là có thể phá giải, đến lúc đó ngươi hãy đến"

Nói xong, Thu Thiển đưa tay thả tóc xuống, bước đi cũng nhẹ nhàng lâng lâng, như rất cao hứng, Chu Tự có chút ngoài ý muốn.

"Vậy ta về đi làm hai ngày rồi đi"Chu Tự nói.

Hắn nghĩ kỹ rồi, trở về đi mua ngay chiếc nhẫn.

Sau đó đến nhà Thu tỷ cầu hôn nàng.

"Tại sao ta cứ cảm giác có người đang nhìn chúng ta?"

Trên đường đi, Thu Thiển cảm giác hơi quái lạ.

Dù nàng rất đẹp, nhưng không đến mức phải nhìn chằm chằm nàng như thế.

Dù sao trên người nàng có vật phẩm trận pháp làm yếu đi giác quan của người khác, nếu có thứ này còn có thể hấp dẫn rất nhiều ánh mắt, đó nhất định là Tô Thị.

Cho nên trên người Tô Thi là phiên bản tăng cường.

Vật phẩm trận pháp của các nàng đều là Nguyệt tỷ cho.

Trừ phi chủ động bắt chuyện, nếu không gần như không có mấy người nhìn nàng.

Đương nhiên, dù nàng không dùng, cũng không làm sao, chỉ là nàng muốn đơn giản một chút, dù sao có cái người bên cạnh này nhìn vào là đủ rồi.

Nhưng bây giờ không hiểu sao lại có rất nhiều ánh mắt nhìn tới, khiến nàng cảm giác không dễ chịu cho lắm. Nếu là ở tu chân giới, nàng đã dùng khí thế đáp lại, nhìn mù mắt mấy người kia.

Chu Tự cũng cảm giác kỳ quái, sau đó nhìn thấy áo choàng trên người Thu tỷ.

Hắn yên lặng giúp Thu tỷ cởi ra.

Quả nhiên, không có người nhìn theo nữa.

Thu Thiển nhìn chầm chầm Chu Tự, mặt đỏ bừng xấu hổ, sau đó vùi đầu vào ngực hắn, không muốn nhìn người khác.

"Thu tỷ, không có gì, loại chuyện này ta rất có kinh nghiệm, kỳ thật bọn hắn cũng không suy nghĩ nhiều, sẽ không nghĩ người này mặc quần áo kỳ quái, cùng lắm chỉ cảm thấy người này là đang cải trang ma nữ, trẻ con lại kỳ quặc, còn chẳng giống chút nào, một số ít người sẽ cảm thấy ngươi dùng chăn làm áo choàng"

Chu Tự an ủi.

Thu Thiển:

"..."

Nàng đang nghĩ tối nay làm nhiều món một chút, hạ thuốc gì thì tốt.

Lần trước đều vào miệng Nguyệt tỷ.

Chu Tự cảm thấy rất thú vị, nhất là dáng vẻ Thu tỷ đỏ mặt, vô cùng đáng yêu.

Đương nhiên, Thu tỷ hoạt bát cũng rất đáng yêu.

Có điều chỉ có đi tu chân giới nàng mới "hoạt bát", lúc đó Chu Tự luôn cảm giác một lời không hợp là Thu tỷ sẽ xung đột với người ta.

Về đến nhà, Chu Tự lấy hạt châu ra, xem xét tỉ mỉ một lát mới hỏi Nguyệt tỷ đang ăn trái cây ở đối diện: "Đây có phải là Toàn Tri Chi Nhãn hay không? Dù sao sư phụ Thu tỷ nói có thể là thứ chúng ta cần"

"Ngươi dùng linh khí cảm giác một chút không phải biết ngay sao?"

Chu Ngưng Nguyệt lật quyển sách trong tay tùy ý nói.

Trận pháp cuối cùng khổ não nàng, với lại Thái Cực trận đồ kia đến giờ nàng vẫn chưa biết dùng.

Cái này rất lâu rồi, Chu Tự ném cho Nguyệt tỷ rồi không để ý nữa.

Mấy ngày này đột nhiên nàng muốn dùng, nên đang lật sách tìm đáp án, tiện thể tìm cách phá giải trận pháp.

1125 chữ

Chương 629: Mở Cửa

"Đã thử rồi, không được, ta nghi là có liên quan đến con mắt biến thành tảng đá"

Chu Tự nói.

Những thứ khác, hắn có thể cảm nhận được sức mạnh giống nhau.

Nếu hắn có thể kích hoạt Toàn Tri Chi Nhãn bằng cảm giác, vậy có phải có thể biết rất nhiều chuyện hay không? Đáng tiếc, là tảng đá.

"Ta đi Biên Giới thành một chuyến, xem xem có phản ứng với cánh cửa Hắc Dạ hay không"

Nói Chu Tự đang muốn đi vào thông qua Biên Giới Thạch.

Nhưng Chu Ngưng Nguyệt đã đè Biên Giới Thạch xuống, lắc đầu nói với Chu Tự:

"Không được đi, nếu ngay từ đầu đi thử thì thôi, bây giờ có đi cũng đừng lấy Toàn Tri Chi Nhãn ra. Hắc Dạ Nữ thần đã làm rất nhiều chuẩn bị, có lẽ Toàn Tri Chi Nhãn vừa xuất hiện, sẽ lập tức chủ động dung hợp, không cách nào ngăn cản. Vậy thì phiền to Chu Tự không nghĩ tới cái này, nhưng mà hắn nghe lời.

Dù Nguyệt tỷ nhìn tám tuổi, nhưng Thu tỷ rất tin tưởng phán đoán của Nguyệt tỷ.

Hắn tự nhiên cũng thế.

Không nghe lời lão nhân chịu thiệt thòi trước mắt.

"Vậy để đó đã.

Chu Tự cất hạt châu, nghĩ tới cái gì đó:

"Mấy hôm nữa Thu tỷ sẽ trở về, muốn ngươi đi theo"

"Đương nhiên ta sẽ đi theo"

Chu Ngưng Nguyệt nghiêm túc nói:

"Nếu không ta sẽ trở thành trẻ em bơ vơ, cơm trưa không có mà ăn"

Chu Tự:

"..."

Ngươi có thể tìm cha mẹ ngươi.

"Đúng rồi, chiếc nhẫn này trả lại ngươi."

Chu Ngưng Nguyệt lấy ra Chu Tự thăm dò Thần Khải Chi Môn.

"Không có vấn đề sao?"

Nhận lấy chiếc nhẫn, Chu Tự hỏi.

Để đối phó với thủ đoạn của Hắc Dạ nữ thần, hắn đặc biệt cho Nguyệt tỷ kiểm tra đo lường.

"Bộ đồ gấu đã kiểm tra, không có vấn đề gì"

Chu Ngưng Nguyệt ngoạm miếng táo xanh lớn:

"Cái này ngọt, ngày mai bảo Thu Thiển mua tiếp một ít về"

"Được ăn cơm rồi"

Tiếng Thu Thiển từ trong bếp nói vọng ra.

Lúc Chu Tự đến thì phát hiện bát của mình đặc biệt lớn, cơm vô cùng nhiều.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn chằm chằm bát của Chu Tự, lại nhìn Chu Tự, nghi ngờ nói: "Ngươi làm gì chọc giận lão bà ngươi rồi?"

Chu Tự:

"..."

"Thiếu thì trong nồi vẫn còn, mỗi người ăn hai bát là được.

Thu Thiển nheo mắt cười.

Chu Tự:

"..."

Ngày hôm sau, rốt cục Chu Tự cũng nhận được tin của Đại Địa Thần Khuyển.

Đại Địa Chi Môn đã kích hoạt, có thể mở ra bất cứ lúc nào.

Sau khi tan làm, hắn lập tức chạy tới, ngang qua cây Bất Tử, thấy Nhị lão bản cùng Đại lão bản đang ngồi dưới gốc cây, một người chơi game một người vẽ bùa.

Một người có phù chú vẽ mãi không hết, một người thì có phó bản hạ không xuể.

Chu Tự lên tiếng chào hỏi bọn hắn, rồi lập tức chạy đến Thần Khải Chi Môn.

Về phần cây Bất Tử, dưới sự trợ giúp của mấy vị lão bản, nó đã có nụ hoa.

Sắp nở hoa.

Vì Chu Tự nói khi cây Bất Tử nở hoa kết trái, người thấy là có phần.

Hiện tại ba vị lão bản đang nghĩ biện pháp lừa bọn Từ Từ gia nhập.

Những người khác đương nhiên không được, không phải thư viện không nói, cũng không đáng tin.

Đương nhiên, bọn hắn cũng không thể nào nói ngay chân tướng với bọn Từ Từ, cùng lắm chỉ nói tìm được một nơi tu luyện tốt, những thứ khác đều không nhắc đến.

Chu Tự đương nhiên rất sẵn lòng, tiết kiệm được không ít tiền trái cây.

Rất nhanh, hắn đã đến trước bảy cánh cửa.

Lần này Thu tỷ cùng Nguyệt tỷ đều ở đây.

Lúc này trừ cánh cửa của Thái Dương thần, đến Đại Địa Chi Môn cũng hoàn toàn kích hoạt.

Hắc Dạ chỉ có một nửa, Băng Tuyết gần như hoàn thành, nhưng cuối cùng chính là vô hạn trì hoãn.

Hắn cũng không để ý, để nữ thần Băng Tuyết tiếp tục ngủ đông đi.

"Gia, ngươi đã đến, cửa này hình như ôn hòa hơn những cửa khác nhiều!

Đại Địa Thần Khuyển nói ngay.

"Đúng vậy, ta nghe nói Đại Địa nữ thần là thần từ ái, ai là tín đồ của nàng đều sẽ được nàng chiếu cố"

Hầu Trầm cũng lập tức nói ra tin tức của mình.

"Xem ra quả thực nàng rất nhân từ"

Chu Tự gật đầu nói. Thái Dương thần cũng nói như vậy, Hầu Trầm có nghiên cứu về thời đại Thần Minh có cũng nói như vậy.

Nguyệt tỷ cùng Lý Lạc Thư đều không có tin tức cụ thể.

Nền văn minh hiện tại, cực ít giới thiệu các chúng thần thời đại Thần Minh.

Có cũng chỉ là qua loa đại khái.

Mà Đại Địa nữ thần khác với mấy vị thần khác, vì vị thần này có cộng hưởng với Thu tỷ.

Nói tương đối chính là một vị thần vô cùng quan trọng.

"Các ngươi vào được không?"

Chu Tự đến bên cạnh hỏi Nguyệt tỷ và Thu tỷ.

Chu Ngưng Nguyệt suy tư một lát, lắc đầu.

Thu Thiển cảm nhận một chút, cũng lắc đầu.

Với thực lực của các nàng, đều không thể tiến vào cửa lớn Thần Minh.

Chu Tự đặc biệt, khiến cho các nàng không thể nào giải thích nổi, tất nhiên, đây cũng là chuyện chắc chắn.

Có ai ma chủng nứt ra vẫn có thể nhảy nhót tưng bừng?

Căn cơ bị hao tổn cứ như trò đùa, chẳng ảnh hưởng chút nào.

"Dùng cái này xem xem Chu Tự lấy Vĩnh Ám Chi Nhẫn ra. Nguyệt tỷ thử nắm chặt vỏ đao, nhưng mà không bao lâu đã lập tức buông ra, Thu Thiển khoa trương hơn trực tiếp bị đẩy lùi.

Cũng may Chu Tự phản ứng nhanh đón được.

"Thanh đao này có thể mở đường?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Có thể, quyền hành sẽ tránh lui"

Chu Tự gật đầu.

"Vậy ta mặc bộ đồ gấu"

Nói rồi, Chu Ngưng Nguyệt mặc bộ đồ gấu vào.

Thu Thiển nghĩ nghĩ cũng lấy ra cái áo choàng hôm qua sư phụ đưa tới, sau đó vòng tay tuôn ra lụa đỏ vây quanh nàng.

"Thế này có lẽ cũng có thể ngăn cản đôi chút.

Nàng nói.

1078 chữ

Chương 630: Nữ Thần

Nếu là bình thường, Chu Ngưng Nguyệt cùng Thu Thiển sẽ không đi theo vào.

Nhưng lần này Thu Thiển cảm thấy muốn gặp vị Đại Địa nữ thần này một lần.

Không biết làm sao, đối mặt với cánh cửa này, nàng có thể sinh ra cộng hưởng, dù không phải cộng hưởng về quyền hành, nhưng lại có một ít cộng hưởng đặc biệt.

Nhưng mà gần đây nàng không nghe thấy âm thanh nữa, cửa mở càng rộng vốn là phải càng ngày càng rõ ràng mới đúng, nhưng lại không nghe được gì nữa.

Khả năng bên kia đang bận.

"Vậy ta mở đường, các ngươi cẩn thận một chút"

Chu Tự cầm Vĩnh Ám Chi Nhẫn trong tay đẩy mạnh cửa lớn.

Ầm...ầm!

Cửa lớn rung động, giống như cự thạch lay chuyển, ngay sau đó quyền hành tuôn trào.

Vô cùng nặng nề chắc chắn.

Mà trong loại nặng nề này, lại có một loại nóng nực khó hiểu, giống như có ngọn lửa đặc thù nào đó thiêu đốt.

Hoàn toàn khác biệt với Thái Dương thần.

Cả hai chưa nói tới ai mạnh ai yếu.

Vù!

Chu Tự lắc nhẹ Vĩnh Ám Chi Nhẫn, đao ảnh vô hình đâm vào trong quyền hành, phá ra một con đường.

Nguyệt tỷ nhìn thấy con đường bổ ra, đi ở trước mặt Chu Tự, dẫn đầu tiến vào cửa lớn.

"Nguyệt tỷ, ngươi không sợ gặp phải nguy hiểm hay sao?"

Chu Tự kéo theo Thu tỷ vội vàng đuổi theo.

Dù cha mẹ Nguyệt tỷ lợi hại, nhưng Chu Tự cũng không yên tâm để Nguyệt tỷ cứ như thế đi vào.

Mỗi một cánh cửa đều thông đến đại điện Thần Minh, dù không phải cực kỳ nguy hiểm, nhưng khẳng định Nguyệt tỷ không thể chịu nổi.

"Không cần lo lắng, ta cảm giác nơi này không sát khí, các ngươi đi theo ta"

Chu Ngưng Nguyệt đi trước nói.

"Nguyệt tỷ, quyền hành không cần sát khí cũng có thể nghiền ép chết người"

Thu Thiển ở phía sau nhắc nhở.

"Ta biết, dù ta tiếp xúc ít, nhưng ta cũng không phải đứa trẻ mới tám tuổi"

Chu Ngưng Nguyệt đeo bao tay gấu lên.

Trận địa đã sẵn sàng.

Thấy vậy, Chu Tự nhắc nhở:

"Thần Minh sẽ ra tay đấy"

"Không việc gì, đường đường Thần Minh làm sao có thể ra tay với một đứa trẻ tám tuổi? Bắt nạt ai cũng không bắt nạt trẻ con"

Chu Ngưng Nguyệt nói tỉnh bơ.

Nguyệt tỷ hổ báo như vậy, Chu Tự cảm thấy đôi tiểu phu thê mình không cách nào ngăn cản được.

Nhưng mà bọn hắn cũng không lo lắng lắm, dù sao Nguyệt tỷ rất lợi hại, bộ đồ gấu lại càng lợi hại.

Đương nhiên, lợi hại nhất vẫn là cha mẹ nàng.

Thần Minh muốn thương tổn nàng, chính là muốn chết.

"Thật không hiểu, tại sao cha mẹ ngươi lại thích con gái"

Thu Thiển lắc đầu tỏ vẻ nghi hoặc.

"Đúng đấy, yêu thích của cha mẹ Nguyệt tỷ không bình thường chút nào"

Chu Tự chế nhạo.

"Nếu con trai của ngươi giống như ngươi, ngươi có thích không?"

Thu Thiển đột nhiên có chút hiếu kỳ.

Chu Tự suy tư một lát rồi nói:

"Hiếu học giống ta thì tốt, những thứ khác vẫn nên giống Thu tỷ đi, a, khí lượng cũng phải giống ta"

Thu Thiển cười hiền từ, nhìn chằm chằm Chu Tự.

Ánh mắt nóng bỏng này, khiến cho Chu Tự không dám nhìn thẳng, vội vàng giải thích:

"Thu tỷ eo nhỏ, bụng không dễ chống thuyền"

"Cái gì?"

Thu Thiển nghi ngờ hỏi.

"Chính là bụng tể tướng chống được thuyền, ý nói tể tướng bụng to khí lượng cũng lớn Chu Tự giải thích bất chấp.

Thu Thiển không thèm để ý, nơi này là chỗ của Thần Minh, nàng cũng lo lắng Chu Tự sẽ đặt hết lực chú ý lên người nàng, không để ý đến nguy hiểm.

Lúc này, Chu Tự cũng nhìn rõ cảnh tượng xung quanh.

Bọn hắn đi trên con đường nhỏ trong núi, xung quanh hoa cỏ tốt um, sức sống bừng bừng.

Xuân về đại địa, sơn hải như cũ.

Cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện nơi xa có bốn ngọn núi đứng sừng sừng chọc trời.

Như là trụ cột.

"Thần điện của Đại Địa nữ thần đặc sắc ghê"

Chu Tự cảm thán.

Nơi khác không phải lửa thì là đen.

Nơi này lại khiến cho người ta thư thái hơn nhiều.

"Cũng chỉ có ngươi mới mỗi ngày qua lại với Thần Minh"

Chu Ngưng Nguyệt ở phía trước vừa đi vừa nói, nàng nhìn xung quanh một chút, cất giọng hỏi:

"Còn phải đi bao lâu?"

"Bình thường mà nói thì sẽ không mất quá lâu, thần tọa ở ngay phía trước Chu Tự đáp.

Lại đi một lúc, đám Chu Tự thấy một gốc đại thụ che trời.

Dưới tán cây có cái dây leo đan thành ghế ngồi, treo giữa không trung, trên ghế là một thiếu nữ có mái tóc xanh biếc nép trong đó đang ngủ say.

"Đây chính là Đại Địa nữ thần? Thấy không lớn hơn ta là mấy.

Thu Thiển kinh ngạc thốt lên.

Đối phương quá mức tuổi trẻ.

"Già hơn ta"

Chu Ngưng Nguyệt nhỏ tiếng lầm bầm.

Thu Thiển lườm Nguyệt tỷ một cái, nghĩ thầm mình bị bà cô già nói thành bà cô già.

Chu Tự cũng lần đầu tiên gặp được Thần Minh không có phong độ như thế.

Thái Dương thần dù có rụt lại, cũng rất tự tin.

Hắc Dạ nữ thần dù bị hắn đánh không dám động thủ, cũng vẫn là điệu bộ cao quý.

Ba người chờ chốc lát, Đại Địa nữ thần mới chậm rãi tỉnh lại.

Cảm giác được có khách đến, nàng ngáp một cái, buộc lại cái đuôi ngựa của mình, rồi ngồi ngay ngắn trên thần tạa.

Nhất thời êm dịu, cao quý, đoan trang, ưu nhã, từ ái, uy nghiêm, đều tỏa ra trên người nàng.

Tựa như từ một thiếu nữ biến thành trí giả đã bị bao thăng trầm của năm tháng gột rửa.

"Những đứa trẻ kỳ quặc, là các ngươi đã đánh thức ta sao?"

Đại Địa nữ thần nhìn thẳng vào mấy người Chu Tự, nói.

1116 chữ

Chương 631: Thân Thế

Chuyển biến của Đại Địa nữ thần làm nhóm Chu Tự có chút ngoài ý muốn, vị Thần Minh này thật có chút khác biệt.

Nói chuyện cũng dễ nghe hơn nhiều.

Những người khác không biết nhưng Chu Tự lại biết rất rõ ràng, Thần Minh đều muốn bắt hắn quỳ xuống.

Không đánh cho một trận, bọn hắn sẽ không biết làm người như thế nào.

Mà vị nữ thần này lại tốt hơn rất nhiều.

Nổi trí tò mò, hắn mở miệng hỏi:

"Không cần chúng ta quỳ xuống sao?"

"Quỳ xuống?"

Đại Địa nữ thần nhìn Chu Tự một cách hiếu kỳ:

"Từ trên người ngươi ta cũng không cảm nhận được chút kính sợ nào, không chỉ có không có kính sợ còn có xu thế bức bách, không chỉ có một hai vị thần từng giao đấu với ngươi đâu nhỉ?"

"Ba vị, à, bốn vị đi"

Chu Tự đột nhiên nhớ tới Nguyên Tố Chi Thần.

Nhưng hình như nàng cũng không được tính là một vị thần.

"Kết cục của bọn hắn thế nào?"

Đại Địa nữ thần rất tò mò hỏi.

"Bề ngoài thì đã chém chết hai vị, nhưng thực tế bọn hắn đều chạy thoát cả rồi. Còn lại hai vị thì không nguyện ý cùng ta động thủ

Chu Tự ăn ngay nói thật.

Thấy Chu Tự tùy ý nói ra kết quả, Đại Địa nữ thần nở nụ cười:

"Hoá ra là ra oai phủ đầu ta"

Thu Thiển cùng Chu Ngưng Nguyệt đều nhìn về phía Chu Tự.

Thấy vậy, Chu Tự mất tự nhiên nói:

"Thu tỷ, ngươi hiểu ta mà.

"Ừm."

Thu Thiển khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói:

"Là BUFF Thí thần, có xác suất lớn tạo uy hiếp đến Thần Minh"

Hô...

Gió nhẹ thoang thoảng, Chu Tự há hốc mồm một câu cũng nói không ra lời.

Quả nhiên, cái sự hiểu của Thu tỷ cùng mình có chút khác biệt.

Hắn cũng không muốn uy hiếp Thần Minh, không chịu đi ra không phải là làm khó hắn à?

Lúc này, thanh âm của Đại Địa nữ thần lần nữa truyền đến:

"Cho nên bắt các ngươi quỳ xuống, không phải tự rước lấy nhục sao? Nhưng mà các ngươi làm cho ta có cảm giác kỳ quái, không biết vì cái gì, có hai loại cảm giác hoàn toàn khác biệt. Một loại là khiếp sợ, loại khiếp sợ đến từ đại địa, có lẽ những Thần Minh khác không cách nào cảm giác được, nhưng ta chấp chưởng quyền hành của Đại Địa, có những cảm nhận mà những Thần Minh khác không thể so sánh được. Chính là khiếp sợ, bắt nguồn từ huyết mạch của các ngươi. Tổ tiên các ngươi hẳn là có một vị cường giả.

"Còn có một loại nữa thì sao?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

Về phần cường giả, ba người đều không thèm để ý, vì đó là cự phách của Ma Đạo.

Chu Tự cũng nhớ tới lời lão cha từng nói, dù là Thần Minh hắn cũng dám đọ sức cùng.

Phân lượng của cự phách Ma Đạo xác thực rất lớn.

Đương nhiên, lão cha cũng là chém giá lão bản, vì hắn mà chỉ ra một trong ba cái chân to, sợ Thần Minh cũng làm không nổi một cái chân to.

"Thân thiết"

Đại Địa nữ thần từ thần toạ hạ xuống, nàng lướt đi như một làn gió đến trước mặt Thu Thiển, chẳng qua khi nàng muốn dùng tay vuốt ve gương mặt của Thu Thiển, Chu Tự liền kéo ngay Thu Thiển về.

"Nói chuyện thì nói chuyện, đừng động thủ"

Chu Tự nghiêm túc nói.

Thần Minh cũng chẳng phải loại lương thiện gì, nếu bị đụng vào thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

"Phải phải, không thể động thủ"

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu, sau đó tiếp tục nói:

"Ngươi hãy nói tiếp đi"

Thu Thiển nhìn người bên cạnh một chút, sau đó hạ thân khẽ động, đi đến sau lưng Chu Tự.

Thuận theo sự bảo vệ của Chu Tự.

Vừa rồi nàng nhìn thấy Nguyệt tỷ đã muốn động thủ rồi, xem ra đụng vào Thần Minh thật sự rất nguy hiểm.

"Các ngươi vẫn rất cẩn thận.

Đại Địa nữ thần cũng không làm gì thêm, chỉ là nhìn qua Thu Thiển nói:

"Nói đúng hơn thì tiểu nữ hài này làm cho ta có cảm giác thân

thiết. Nhưng ta có thể khẳng định, ta là lần đầu tiên nhìn thấy nàng, trong trí nhớ của ta, cũng không hề có việc gì liên quan đến nàng. Ngươi có phải cũng có loại cảm giác này hay không?"
"Ừm...có một chút.

Thu Thiển gật đầu, thành thật đáp.

"Thu Thiển có thân phận không bình thường, nàng là Thần Minh chi nữ. Ngươi cảm thấy là thật hay giả?"

Chu Ngưng Nguyệt nghiêm túc hỏi.

"Thần Minh chi nữ?"

Đại Địa nữ thần kinh hô:

"Làm sao có thể? Nhìn nàng tuổi tác mới chừng hai mươi, theo ta được biết, thời đại mới là thời đại tu chân, Chư Thần không được phép lộ ra. Thần Minh làm sao lại lưu lại đời sau? Mà Thần Minh muốn có con với loài người, cơ bản không có khả năng, trừ khi. ."

Nói đến đây, Đại Địa nữ thần dừng lại. "Trừ khi cái gì?"

Chu Tự có chút hiếu kỳ.

Hai người đều là Thần Minh? Trong lòng hắn phỏng đoán."Trừ khi vị Thần Minh kia nguyện ý từ bỏ đại lượng quyền hành Đại Địa nữ thần nhìn chằm chằm Thu Thiển, có chút để ý.

Do dự một chút, nàng thử hỏi:

"Có thể cho ta nhìn quyền hành của ngươi không? Sẽ không đụng tới ngươi"

Thu Thiển quay đầu nhìn về phía Chu Tự cùng Nguyệt tỷ.

"Có thể"

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu, đưa bao tay gấu nhỏ cho Thu Thiển đeo lên, chợt nói với Chu Tự: "Ngươi đến đứng bên cạnh Thu Thiển Chu Tự gật đầu, chuẩn bị kỹ càng rồi nhìn về phía Đại Địa nữ thần:

"Ngươi xem đi"

"Các ngươi quá lo lắng rồi, ta hiện tại chỉ còn lưu chút hơi tàn, không uy hiếp được các ngươi"

Đại Địa nữ thần cười cười, cách không điểm về hướng mi tâm của Thu Thiển.

Lúc này xung quanh Thu Thiển có thần lực phun trào, vòng xoáy cũng xuất hiện theo, phảng phất như muốn để thứ trọng yếu nhất bạo lộ ra.

Chu Tự cũng nhìn chằm chằm, có vấn đề liền động thủ.

1129 chữ

Chương 632: Ba Khả Năng

Lúc này Đại Địa nữ thần cau mày lại, nàng cảm giác mình đã lâm vào vô tận tuần hoàn.

Căn bản là không có cách dò xét đến bí mật sau cùng, thậm chí không thể để cho quyền hành hiển lộ rõ ràng. Không phải quyền hành đáng sợ như thế nào, mà là hiển lộ rõ ràng sẽ bị phát giác ngay.

Đại Địa nữ thần phát hiện điểm này, lập tức thu tay lại.

Dù nàng không nhìn thấy gì, nhưng thủ đoạn này nàng rất quen thuộc.

"Thế nào?"

Chu Ngưng Nguyệt liền hỏi.

"Ta không nhìn quyền hành của nàng, hoặc là nói quyền hành một khi hiển lộ rõ liền dễ dàng bị những người khác phát giác. Chỉ có thể ở trạng thái nửa chặn nửa che, như thế rất an toàn đối với nàng. Nhưng mà có một điểm ta có thể xác định, nàng là do con người sinh ra"

Đại Địa nữ thần nói ra.

"Không phải Thần Minh chi nữ?"

Chu Tự nghi ngờ hỏi.

"Là Thần Minh chi nữ"

Đại Địa nữ thần gật đầu, nàng nhìn về phía Thu Thiển, ánh mắt trở nên nhu hòa.

"Nửa người nửa thần?"

Chu Ngưng Nguyệt cũng rất nghi hoặc.

"Là người"

Đại Địa nữ thần quay người trở lại trên thần tọa, ngồi xuống tiếp tục nói:

"Có nhìn thế nào thì vẫn thấy nàng là con người, quyền hành cùng thần lực bị cố ý ngăn cách, giấu ở chỗ sâu"

"Khó trách vẫn luôn không khống chế được.

Thu Thiển có chút hiểu ra.

Nhưng mà nàng cũng thích làm tu chân giả.

Trước khi gặp được Chu Tự, nàng không thích thân phận Thần Nữ của chính mình.

Sau khi gặp được, Chu Tự không thèm để ý, nàng cũng liền không thèm để ý.

Thời gian nửa năm đã thay đổi suy nghĩ mà nàng mười mấy hai mươi năm không muốn thay đổi.

Thật đáng sợ.

"Bên ngoài vẫn là thời đại tu chân, có Thần Minh trở về lại là sự việc của khoảng thời gian này, vậy Thu tỷ làm thế nào xuất hiện ở thời đại này?"

Chu Tự nghi hoặc không hiểu.

Thần Minh không hiện ra, không thể có Thần Minh chi nữ.

Mà Thu tỷ vẫn luôn là Thần Minh chi nữ.

"Cũng không phải do ta sinh ra, các ngươi đi hỏi người sinh ra nàng không phải tốt hơn à?"

Đại Địa nữ thần vừa cười vừa nói.

"Ta hỏi sư phụ rồi, sư phụ nói nàng làm sao biết được.."

Đối với nghi ngờ của bọn Chu Tự, Thu Thiển toàn giao cho sư phụ của mình.

"Ngươi biết là vị Thần Minh nào sao?"

Chu Ngưng Nguyệt ngẩng đầu nhìn Đại Địa nữ thần, thiên chân vô tà nói.

Đại Địa nữ thần khẽ gật đầu, lại cười nói:

"Biết thì biết, nhưng không thể nói cho các ngươi biết, dù sao các ngươi cũng là con người, Thần Minh là địch nhân, biết rồi sẽ dễ ảnh hưởng đến phán đoán của các ngươi. Nhưng Thần Minh đều có thể có đời sau, chứng minh rõ ràng thiết luật không cho phép Thần Minh hiển lộ đang dần biến mất. Điều này các ngươi cần để ý nhiều chút, nhất là khi các ngươi vừa mới nói có Thần Minh trở về đại địa. Vậy vấn đề liền nghiêm trọng rồi"

"Vậy có ý gì?"

Chu Tự nghi hoặc.

Hắn biết về thiết luật Thần Minh không được hiện ra, Nguyệt tỷ đã nói với hắn, Thái Dương Thần cũng đã nói.

Chưa kể hiện tại không có thiết luật thì sẽ có biến hóa gì.

Những điều này Chu Ngưng Nguyệt cùng Thu Thiển cũng không rõ ràng.

"Đầu tiên, các ngươi phải biết nguồn gốc của thiết luật này"

Đại Địa nữ thần ngồi ngay ngắn trên thần tọa, nhìn ba người phía dưới hơi cảm khái nói:

"Thiết luật xuất hiện là do một người, cũng là vào thời điểm đã yếu của chư thần. Khi đó giới tu chân mở đại phản công với Thần Minh. Có một người tuyên bố, trong vòng một tuần diệt hết thần trong thiên hạ, sau đó Chư Thần không được phép xuấy hiện. Từ đó thiết luật được định ra, thiên địa cộng minh, đại đạo kéo dài, quyền hành thối lui. Trận chiến này, nếu Chư Thần thất bại, vậy càng không có khả năng phá vỡ thiết luật. Kết quả các ngươi đều biết, thời đại Thần Minh biến mất, thời đại tu chân chưởng quản đại địa"

"Ta có câu hỏi Chu Tự giơ tay.

"Ngươi hỏi đi"

Đại Địa nữ thần nhẹ giọng đáp lại.

"Người này là ai?"

Chu Tự nói.

Chu Ngưng Nguyệt các nàng cũng rất tò mò, mãnh nhân này quá mức mãnh liệt rồi, người nào lại có thể định ra thiết luật bậc này.

Ngay từ đầu còn tưởng rằng thiết luật là do thiên địa biến hóa, hoặc là định luật của một thời đại.

Không nghĩ tới là do một người quyết định.

Đối mặt vấn đề này, Đại Địa nữ thần chỉ lắc đầu.

Không nói là không biết hay không trả lời.

Tóm lại là không mở miệng.

Có chút đáng tiếc, không biết Thái Dương Thần có thể nói hay không. Chu Tự suy nghĩ trong lòng.

Nhưng cảm giác không có khả năng đó.

Cho đến hiện tại, Đại Địa nữ thần là dễ nói chuyện nhất rồi.

Cơ hồ mở rộng thế giới quan của bọn hắn.

Thái Dương Thần cùng Hắc Dạ nữ thần tư tâm quá nặng.

"Nói một chút về sự biến mất của thiết luật đi"

Đại Địa nữ thần thấp mày, có chút để ý nói:

"Bình thường mà nói thiết luật sẽ không biến mất, thiết luật biến mất tất nhiên có liên quan đến người kia. Một là người này chết rồi, như thế thiết luật sẽ không ngừng suy yếu, cuối cùng biến mất. Hai là hắn đã không còn mạnh được như năm đó nữa, thiết luật không có gì chống đỡ, liền sẽ dần dần biến mất. Ba chính là Thần Minh Chư Thần phản công, đánh tan thiết luật, cái này chắc chắn sẽ dẫn đến đại chiến"

"Đại chiến cũng chưa từng xảy ra, cho nên điều thứ ba cũng không có khả năng"

Chu Ngưng Nguyệt nói ra.

"Thế chỉ còn một hoặc là hai, đối với các ngươi mà nói đều không phải là chuyện gì tốt"

Đại Địa nữ thần nói.

"Có khả năng là chính hắn xoá bỏ thiết luật hay không?"

Thu Thiển đột nhiên hỏi.

1077 chữ

Chương 633: Tín Ngưỡng Của Thần

Nghe vậy Đại Địa nữ thần lắc đầu:

"Không có khả năng lắm"

Trước khi bọn Chu Tự kịp hỏi tại sao, nàng tiếp tục nói:

"Vì thiết luật không bị khống chế, giống như thiên địa đại thế. Lời đã nói ra, không thể thu về. Nếu không phải như vậy ta cũng không đến nỗi bỏ mình"

"Ngươi chết rồi?"

Chu Tự hơi kinh ngạc.

"Thái Dương Thần nói khả năng lớn là ngươi vẫn còn sống, chỉ là cần tiến vào một nơi khác.

"Kỳ thật những vị thần còn sống sót không hề ít, chỉ là có những vị thần thì được quyền chọn, có những vị khác thì không. Ta thuộc về những vị thần có quyền chọn. Chỉ là...hình như chọn sai đường rồi, sau đó chẳng biết tại sao chết. Ta hẳn là còn có một người kế vị, chờ người kế vị đó thức tỉnh, ta liền có thể nhớ lại tất cả"

Đại Địa nữ thần thoải mái nói.

Cũng không quá để ý đến sự vẫn lạc của bản thân.

"Người kế vị của ngươi ở đâu?"

Chu Tự hỏi.

"Không biết, là chủ ta để lại cho ta, nói có thể cứu ta một mạng. Vốn là của nàng, nhưng nàng cảm thấy vô dụng, liền cho ta"

Đại Địa nữ thần hơi vui vẻ nói.

Lời này làm Chu Tự bọn hắn cực kỳ chấn kinh.

Thần Minh lại còn nói "Chủ ta", điều này có ý nghĩa gì?

"Thần Minh không thể có tín ngưỡng sao?"

Đại Địa nữ thần nhìn Chu Tự mấy người kinh ngạc, ôn hòa hỏi.

"Thế nhưng là ai dám thu ngươi làm tín đồ?"

Chu Tự hỏi.

Thần Minh làm tín đồ, nghĩ như thế nào đều khó có khả năng.

"Đương nhiên là vị Thần Minh khác biệt nhất, Trí Tuệ nữ thần, nàng là vị thần ôn nhu nhất, thiện lương nhất, kỳ diệu nhất mà ta gặp qua Đại Địa nữ thần hồi ức năm đó, cảm khái nói:

"Năm đó ta theo nàng đi khắp đại địa, nàng chưa bao giờ coi bản thân là Thần Minh. Nhưng lại cường đại như vậy, ôn nhu như vậy. Ở trong mắt nàng, dù là Thần Minh hay là nhân loại đều giống nhau. Nàng nói cho ta biết tu chân mới là vĩnh hằng, mới có thể đi càng xa. Quyền hành cũng chỉ có hạn. Nhưng đối với rất nhiều người mà nói, quyền hành mới có thể đi càng xa, vì con đường này dễ dàng hơn một chút. Khi đó ta không hiểu lắm, vì thời đại Thần Minh thành lập mới không bao lâu, căn bản không có định nghĩa về tu chân. Về sau ta mới tỉnh ngộ, hoá ra kết cục đã sớm định ra rồi"

"Tín đồ của Trí Tuệ nữ thần? Tín đồ cấp thấp?"

Chu Tự hỏi dò.

"Là tín đồ thành tín, suốt thời đại Thần Minh, chủ ta chỉ có ta là tín đồ duy nhất.

Đại Địa nữ thần trong lời nói mang theo tự hào nhàn nhạt.

Chu Tự cảm giác uy nghiêm của Đại Địa nữ thần giảm xuống, dù sao hắn nhớ tới vị chém giá lão bản kia.

Đó cũng tín đồ của là Trí Tuệ nữ thần, dù chỉ là tín đồ cấp thấp.

Nhưng Chu Tự phát hiện chính mình cũng có thể hỏi thăm một chút sự tình liên quan tới Trí Tuệ nữ thần, thậm chí hỏi về Biên Giới Thành.

Vì Biên Giới Thành có quan hệ với Trí Tuệ nữ thần.

Có lẽ, có thể cùng lúc biết được bí mật của Thất Phiến Môn.

Về phần thiết luật trước hết để một bên, thiết luật biến mất thì Chư Thần có một khả năng nhất định có thể tập thể trở về, nhưng điều này cũng không quá liên quan đến hắn.

Đại khái là chuyện của lão cha, Nhị thúc, sư phụ.

Ra ngoài rồi gọi điện thoại nhắc nhở lão cha một chút là được.

"Ngươi biết lai lịch của Trí Tuệ nữ thần?"

Chu Tự hỏi.

Liên quan tới Trí Tuệ nữ thần, điều hắn biết được nhiều nhất từ chỗ Hắc Dạ nữ thần chính là nàng đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên biến mất.

Quyền hành vào sau khi nàng xuất hiện, tự động hội tụ.

Như là bẩm sinh.

"Lai lịch của chủ ta rất kỳ quái, nàng đột nhiên xuất hiện, quyền hành cũng đột nhiên tụ tập lại, chính nàng cũng rất nghi hoặc tại sao đột nhiên liền thành thần rồi. Nhưng nàng cũng không nghi hoặc sự đột nhiên xuất hiện của bản thân, mà lại rất ngạc nhiên với thế giới này. Tựa như lần đầu xuất hiện trong thế giới này"

Đại Địa nữ thần giải thích.

"Ngươi không hỏi nàng sao?"

Chu Ngưng Nguyệt hiếu kỳ nói.

"Hỏi rồi"

Đại Địa nữ thần nhẹ gật đầu, sau đó lại cảm thấy nghi hoặc:

"Nhưng đáp án rất mơ hồ, chủ ta nói, chính là thế này, thế kia, sau đó ta liền đến rồi"

Chu Tự:

"???"

Thế nên là thế nào cơ?

"Vậy trong lúc nàng còn tồn tại thì đã làm qua những gì?"

Chu Tự lại hỏi.

"Chúng ta hành tẩu đại địa, mỗi lần gặp được Thần Minh nào đang thu thập quyền hành, chủ ta đều sẽ xuất thủ.

Không có ai là đối thủ của nàng. Sau đó những người được cứu đều sẽ chọn tín ngưỡng ta, trở thành tín đồ của ta."

Đại Địa nữ thần nói.

"Tại sao lại muốn ngăn cản Thần Minh thu thập quyền hành?"

Thu Thiển hiếu kỳ.

Chu Tự trong nháy mắt tỉnh ngộ, hắn không hoàn toàn nói cho Thu tỷ cùng Nguyệt tỷ biết điều này.

Đại Địa nữ thần cũng giữ vững trầm mặc.

Nhìn Thu Thiển nghi hoặc, Chu Tự mới giải thích nói:

"Quyền hành xuất hiện, sẽ ở bên trong đám tín đồ, biện pháp thu thập nhanh nhất, là giết sạch những người khác biệt..."

Thu Thiển ngây ngẩn cả người, nàng nhớ tới Tiểu Tĩnh, lại nhớ tới trên người mình cũng có quyền hành, vậy thì... "Không cần lo lắng, quyền hành của ngươi sạch sẽ, phương thức thu thập quyền hành của hắn rất ôn hòa" Đại Địa nữ thần vội vàng an ủi.

1105 chữ

Chương 634: Trí Tuệ Và May Mắn

“Ôn hòa?"

Thu Thiển hơi khó hiểu.

Nàng khó chịu là vì nghĩ đến Tiểu Tĩnh, nếu không thì cũng chả liên quan gì đến nàng.

Bản thân vốn là người trong Ma Đạo, Chu Tự không thèm để ý, nàng cũng không thèm để ý.

Chu Tự chưa từng để ý, dù biết Thu tỷ là Thần Nữ Ma Đạo, nhưng vì đề phòng nàng để ý cho nên không nói tỉ mỉ chuyện này.

Nhưng Đại Địa nữ thần lại khiến hắn hơi nghi hoặc.

“Vị này sẽ không phải Cố Lộng Quyền Hư Chi Thần đi? Ta nhớ hắn không có thần quốc, là người gần nữ thần Trí Tuệ nhất"

Chu Tự nói.

“Không phải, có điều Cố Lộng Quyền Hư Chi Thần đúng là rất kỳ quái, hình như quyền hành của hắn không phải ngưng tụ. Theo như chủ ta nói, chắc chắn có nhiều hơn một con đường để mạnh lên. Việc ngồi chờ quyền hành hạ xuống là quá bị động, có lẽ có thể chọn cách đi trộm, thừa dịp thiên địa không chú ý là có thể thành công. Đáng tiếc đến cuối cùng ta vẫn không có lĩnh ngộ được là phải trộm như thế nào, hẳn là Cổ Lộng Quyền Hư dùng cách này. Quyền hành trên người Thu Thiển là tụ tập từng chút một, nhưng cũng là dựa vào thần quốc. Vì không vội, cho nên không cần ra tay.

Đại Địa nữ thần giải thích.

Chu Tự đột nhiên có chút tò mò.

“Nữ thần Trí Tuệ đánh giá Cố Lộng Quyền Hư Chi Thần như thế nào?"

Nghe vậy, Đại Địa nữ thần rơi vào trầm tư, một lát sau, nàng mới không quá chắc chắn mở miệng: “Khi chủ của ta đi khắp đại địa, hẳn là từng gặp Cố Lộng Quyền Hư Chi Thần. Có một lần chúng ta đến chợ, gặp một người bán bánh nướng, chủ của ta mua một cái bánh nướng, nhìn người kia hơi lâu một chút. Trong lúc nhất thời ta cảm giác người kia cảm thấy sợ hãi. Sau đó chủ của ta nói với ta: Tiểu Diệp, ngươi chớ chọc người này, người biết ẩn nấp ra tay cũng đều rất tàn nhẫn, không bao giờ sai đâu. Rất nhiều năm về sau, ta gặp Cố Lộng Quyền Hư Chi Thần, nhưng ta cảm thấy đó là lần đầu tiên nhìn thấy hắn, hình như cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy ta. Nhưng điều không giống bình thường chính là hắn dám trêu chọc tất cả những vị thần khác, chỉ không dám tới trêu chọc ta. Cho nên ta cũng nghĩ đó là vì chủ của ta, điều duy nhất có thể liên tưởng đến chính là lần mua bánh nướng đó.

“Nữ thần Trí Tuệ mạnh như vậy sao?"

Chu Tự hơi khó có thể tin.

Xem xét từ các loại tình huống, nữ thần Trí Tuệ không phải là người có chiến lực quá mạnh.

“Khó mà nói được, khi đó thời đại Thần Minh mới được thành lập không bao lâu, sau đó chúng ta trở nên mạnh hơn. Nhưng khi đó chủ của ta đã rời đi, cũng không thể xác định thực lực cụ thể của người.

Đại Địa nữ thần giải thích.

“Không phải nói nữ thần Trí Tuệ biến mất sao? Nàng biến mất như thế nào?"

Chu Tự cảm thấy vị nữ thần này rất kỳ quái.

“Những vị thần khác thật ra là muốn đối phó với chủ của ta, dù chủ của ta không làm gì, cũng không định làm gì gây ra ảnh hưởng tới thế giới. Nhưng lập trường khác biệt, phương pháp thành thần khác biệt, họ muốn ra tay bài trừ phe đối lập đồng thời nghiên cứu sự tồn tại của chủ ta. Nhưng không đợi họ chuẩn bị kỹ càng, chủ của ta lại đột nhiên tìm được ta, nói nàng muốn rời đi?

Đại Địa nữ thần nhìn đám Chu Tự, cười nói:

“Rất ngạc nhiên có phải không? Ta cũng rất kinh ngạc. Đang êm đẹp sao lại muốn rời đi chứ?"

Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển đều là kiến thức nửa vời, hiểu biết của các nàng về chuyện giữa các Thần Minh còn lâu mới nhiều bằng Chu Tự.

Dù sao Chu Tự không thể nói tất cả cho các nàng nghe, sẽ chỉ chia sẻ một chút chuyện quan trọng.

Nhất là khi có nghi vấn, kinh nghiệm của hắn có hạn, cần người khác phân tích cho. muốn đi đâu?"

“Nàng Chu Tự chờ mong đáp án.

Nhưng để hắn thất vọng rồi, Đại Địa nữ thần thở dài nói:

“Không biết, ta hỏi cũng không nhận được đáp án chính xác. Sau khi tạm biệt ta, ta cứ như vậy nhìn nàng biến mất trước mắt ta, biến mất theo một cách ta không thể nào hiểu được, không thể gọi tên, không thể cảm giác được. Nhưng trước khi đi, chủ của ta cho ta một thứ, nói thứ này có thể liên hệ với nàng, cũng có thể bảo vệ ta một mạng"

“Là cái gì?"

Thu Thiển vô ý thức hỏi.

“Ta không biết, chính là người kế vị mà ta vừa nói, nhưng hôm đó hẳn là còn xảy ra chuyện gì khác nữa. Nhưng lại không nhớ được chút gì, cũng không biết là do người kế vị, hay là do chủ của ta gây ra ảnh hưởng"

Đại Địa nữ thần lắc đầu không hiểu.

Chu Tự hiểu vị Nữ thần Trí Tuệ này, việc cuối cùng nàng rời đi, đều làm người không thể suy xét, nhưng lại mang đến ảnh hưởng không nhỏ.

Đương nhiên, có thể xuất hiện một lần, có lẽ sẽ có thể xuất hiện lần thứ hai.

Xác định tình huống đại khái xong, hắn định hỏi thăm vấn đề khác.

Ngay khi hắn sắp mở miệng, Chu Ngưng Nguyệt đột nhiên hỏi:

“Vậy Nữ Thần May Mắn là ai?"

“Nữ Thần May Mắn?"

Đại Địa nữ thần nghiêng đầu không hiểu nhìn Chu Ngưng Nguyệt:

“Đó không phải là chủ của ta sao? Nàng là nữ thần Trí Tuệ và May Mắn, bản thân có hai quyền hành hoàn chỉnh.

Ba người Chu Tự:

"..."

Thì ra họ cũng dính ánh sáng của Nữ thần Trí Tuệ.

Càng làm cho Chu Tự khó tin chính là hắn lại giống ông chủ trả giá.

Cùng một cách tiến vào ngoại thành Thần Vực, đều dựa vào Nữ thần Trí Tuệ.

1086 chữ

Chương 635: Người Kế Vị

“Vậy Hồng Nguyệt thì sao?"

Chu Tự hỏi.

Sự tồn tại của Hồng Nguyệt có liên quan đến Nữ thần Trí Tuệ, đây là do ông chủ trả giá nói cho hắn biết.

Hẳn là Đại Địa nữ thần biết nhiều hơn.

“Hồng Nguyệt là thứ được đem đến khi chủ của ta ngưng tụ quyền hành, tương tự như quyền hành nhưng cũng không phải quyền hành, có lực lượng mạnh mẽ, lúc nào cũng có thể bị chủ của ta triệu hồi. Theo như chủ ta nói, trên Hồng Nguyệt có ghi chép phương pháp thăng cấp Thần Minh. Nhưng hình như nàng chưa từng để ý.

Đại Địa nữ thần tự hỏi xong mới mở miệng.

“Lúc trước các ngươi để lại mấy cánh cửa trong Thần Khải Chi Môn?"

Chu Tự hỏi vấn đề muốn biết đáp án nhất.

Nhưng vẫn là đáp án kia:

“Sáu cái"

Thở dài, Chu Tự chỉ chỉ phía ngoài nói:

“Hồng Nguyệt ở ngay bên ngoài, hiện tại ngoài Biên Giới Thành, trong Thần Khải Chi Môn không phải sáu cánh cửa, mà là bảy cái, trong đó có thêm một cái không biết dẫn tới nơi nào"

“Sao có thể? Sau khi chủ của ta rời đi, Hồng Nguyệt không xuất hiện nữa, ta tìm rất lâu cũng không phát hiện Hồng Nguyệt. Hơn nữa lúc trước bên ngoài là sáu người để lại người kế vị, sao có thể xuất hiện cánh cửa thứ bảy? Trừ phi...

Đại Địa nữ thần như nghĩ đến cái gì, tiếp tục nói:

“Trừ phi có liên quan đến người kế vị mà chủ của ta để lại cho ta"

“Vậy cánh cửa ở giữa dẫn đến đâu?"

Thu Thiển hỏi.

“Đây chính là điểm mù của ta, có lẽ là nơi có liên quan đến chủ của ta? Hoặc là khởi nguồn của Thần Minh? Dù sao sáu người chúng ta ở chung một chỗ, không liên quan đến quyền hành là không thể nào. Mà Biên Giới Thành trong miệng các ngươi rất có thể là thần quốc, hoặc là kết nối Thần Vực với một nơi nào đó. Nhưng không loại trừ khả năng là âm mưu của chư thần, mở ra sẽ để chư thần trở về. Đương nhiên khả năng không cao, dù sao thì cũng có liên quan đến chủ của ta, họ hẳn là khó mà lợi dụng được.

Đại Địa nữ thần suy đoán.

“Nếu bên trong có phát ra âm thanh thì sao?"

Thu Thiển lại hỏi.

“Ngươi nghe thấy ư?"

Đại Địa nữ thần hơi khó tin.

Hơi do dự một chút, Thu Thiển gật đầu.

“Việc này, có lẽ thật sự là một người kế vị khác của ta"

Đại Địa nữ thần hơi đau đầu.

Suy nghĩ một lát, nàng giải thích:“Trạng thái hiện tại của ta là gì các ngươi cũn biết đấy, loại trạng thái này có tồn tại hai người cũng không có gì đáng kinh ngạc. Nếu thực sự là ta, đến chín phần sẽ không gây hại cho các ngươi. Còn một phần có thể là ngoài ý muốn, nếu không tuyệt đối sẽ không hại ngươi"

“Ngươi với Thu Thiển là thân thích?"

Chu Ngưng Nguyệt nói đúng trọng điểm.

Đối mặt với câu hỏi của Chu Ngưng Nguyệt, Đại Địa nữ thần không có lí do thoái thác, chỉ liên tục gật đầu: “Đương nhiên, các ngươi cũng có thể lựa chọn chất vấn ta, nhưng nếu có một ngày các ngươi muốn chọn ra một vị thần trong hai vị thần để tin tưởng, ta hi vọng các ngươi chọn ta. Có điều phải là khi ta ở trạng thái bình thường, dù sao có nhiều Thần Minh như vậy, nếu ta chết không rõ ràng, có thể sẽ bị mượn thân phận"

Nghe vậy, Thu Thiển nhìn chầm chầm Đại Địa nữ thần một lúc, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Chu Tự đại khái biết Biên Giới Thành đã xảy ra chuyện gì, đó chính là có liên quan mật thiết với Nữ thần Trí Tuệ. “Các ngươi còn muốn hỏi cái gì? Nếu biết ta đều có thể nói cho các ngươi, nhưng vì ta có người kế vị khác, chưa chắc đã biết được quá nhiều"

Đại Địa nữ thần hơi bất đắc dĩ.

Cảm giác ký ức không đồng bộ thật là khó chịu.

“Nghe nói có một bản Trí Tuệ Điển Tịch ghi chép về Nữ thần Trí Tuệ, có đúng không?"

Chu Tự nhớ tới cuốn sách ông chủ trả giá nói.

“Đúng vậy, chính tay ta viết, nhưng ghi chép không nhiều, chủ của ta không cho ta viết về nàng. Nàng lấy ra một quyển sách để cho ta viết, nội dung... Nội dung là."

Suy tư một lát, Đại Địa nữ thần lắc đầu thở dài:

“Đoạn ký ức này đã mất, nhưng sau khi ta chết, hẳn là quyển sách này sẽ rơi xuống đại địa. Ngươi có thể tìm được, thực ra cũng không có nội dung gì đặc biệt, đại khái là vậy"

Lại nói chuyện thêm một lát, Chu Tự đã không biết còn gì để hỏi.

Dù sao những thứ hắn hiểu cũng không nhiều.

Việc liên quan tới thôn Lạc Hà, hắn cũng thuận miệng hỏi thăm, đáp án nhận được cũng không khác quá nhiều. Chỉ là góc độ khác nhau.

Lần này Thái Dương Thần được tẩy trắng.

Chu Tự cũng không tiếp tục tìm Thái Dương Thần gây sự nữa.

Sau đó Chu Tự lấy ra hạt châu có con mắt đá, khiến Đại Địa nữ thần kinh hô.

“Toàn Tri Chi Nhãn, con mắt này rất khó lường, không thể để Hắc Dạ nữ thần có được. Chí ít thì không thể vào lúc này, với năng lực hiện tại của các ngươi thì không đối phó được nàng. Đừng thấy nàng cũng suy yếu như chúng ta, nhưng nàng người kế vị rất nhiều. Lúc trước nàng mất tích, có lẽ đều là một phần trong kế hoạch của nàng.

Xem xét tường tận một lát, Đại Địa nữ thần trả Toàn Tri Chi Nhãn lại cho Chu Tự, lập tức nói:

“Ở bên ngoài cũng đừng lấy ra, có thể Hắc Dạ đang chờ ngươi lấy ra.

“Nói đến Hắc Dạ nữ thần có Toàn Tri Chi Nhãn, vậy nàng biết lai lịch của Nữ thần Trí Tuệ không?” Chu Ngưng Nguyệt hơi tò mò.

1126 chữ

Chương 636: Không Liên Quan

Đại Địa nữ thần nhẹ nhàng lắc đầu, giọng nhẹ nhàng:

“Cũng không biết, có lẽ có thể đủ nhìn thấy một thứ gì đó. Sau khi chủ của ta rời đi, nàng lập tức trở nên rất kỳ quái, chưa từng nhắc đến chủ của ta, đối xử với ta cũng xem như khách khí.

“Vậy có lẽ Cố Lộng Quyền Hư Chi Thần cũng biết chút gì đó chứ?"

Chu Tự vẫn nhớ nỗi sợ của Cố Lộng Quyền Hư Chi Thần.

Đại Địa nữ thần gật đầu:

“Có thể"

Lại hỏi thêm mấy câu hỏi thiểu năng một chút, Chu Tự muốn rời đi.

Nguyệt tỷ luôn hỏi quả nào ăn ngon, quả nào ngọt.

Còn hỏi Thu tỷ có quyền hành May Mắn hay không, vì sao chọn hoa quả mười quả có chín quả ngọt.

Đại Địa nữ thần nhất nhất trả lời, không sợ người khác làm phiền.

Chờ đến khi Nguyệt tỷ và Thu tỷ trò chuyện xong, Chu Tự mới thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có thể đi. Nhưng vừa mới chào tạm biệt đã bị gọi lại.

Lúc này một hạt mầm xanh biếc rơi từ trên đại thụ xuống, sau đó bay tới trước mặt Chu Tự, rất nhanh lại biến mất giữa mi tâm của hắn.

“Ta thấy trên người ngươi có hạt giống quyền hành của vị thần khác, nghĩ đến nơi này cũng không an toàn, ta cũng cho ngươi một cái. Có điều đề nghị ngươi cẩn thận một chút, đám thần khác nhất định sẽ để lại gì đó trên thân thể ngươi, ý đồ khống chế ngươi”
Đại Địa nữ thần đưa tay lên không trung bắt một cái, quyền trượng gỗ được nàng ngưng tụ, sau đó ném cho Chu Tự:

“Đây là quyền trượng có thể vận động đại địa quyền hành, ngươi cũng cầm đi đi. Để ta ngẫm lại xem còn có cái gì,"

Rất nhanh nàng đã hái ba quả từ trên cây xuống, cho ba người Chu Tự:

“Đây là quả Đại Địa, ăn nó có thể giúp các ngươi không già da thịt trắng nõn mềm mịn. Đương nhiên cũng có thể dùng để hỗ trợ tu luyện, xem các ngươi dùng như thế nào.

Vừa mới bắt được, Chu Tự đã nghênh đón bốn con mắt.

Là Nguyệt tỷ cùng Thu tỷ.

Nghĩ đến các nàng hẳn không cảm thấy ta cần dùng cái này tăng cao tu vi, cũng không cần dùng cái này để giúp mình nhan sắc không già. Chu Tự bất đắc dĩ lẩm bẩm trong lòng.

Cuối cùng đưa quả cho Thu tỷ, làn da Thu tỷ mà tốt thì cũng có lợi cho hắn, ăn nhiều chút không hại.

Cho Nguyệt tỷ là không thể nào.

Ai biết lớn lên Nguyệt tỷ sẽ gây họa cho ai.

Thấy mấy người Chu Tự muốn đi, Đại Địa nữ thần cũng không dè dặt nữa, trực tiếp phát tán khí chất, nằm xuống lui vào thần tọa tiếp tục ngủ.

“Có rảnh nhớ đến thăm ta"

Nàng thuận miệng nói.

Thu Thiển gật đầu, nàng biết là nói với nàng.

Sau khi về đến nhà, Chu Tự lập tức sắp xếp lại thu hoạch lần này.

Trước mắt cũng mới chỉ xác định Toàn Tri Chi Nhãn, Biên Giới Thành có liên quan đến Nữ thần Trí Tuệ, có thể là người kế vị của Đại Địa nữ thần tạo thành.

Còn nữa chính là vấn đề thiết luật, cùng với lai lịch đại khái của

Thu tỷ.

Đúng là Thần Minh chi nữ, về phần thần sinh ra như thế nào thì vẫn là một câu hỏi.

Quyền trượng Đại Địa đã được đưa vào Biên Giới Thành, Thu tỷ và Nguyệt tỷ cùng nhau đi vào.

Về phần hạt giống quyền hành, kiểm tra qua không có vấn đề, hiệu quả cũng đã lộ rõ, Chu Thiên Linh Khí Đoàn ngưng tụ linh khí cũng thay đổi vừa nhanh vừa nhiều.

Thế này Ma chủng cũng phải chăm chỉ hơn chút, nhưng thực ra lại là một tin tức tốt.

Suy nghĩ một lát, Chu Tự lấy điện thoại di động ra bấm điện thoại cho lão cha.

Rất nhanh, giọng Chu Nhiên truyền đến:

“Con ta, tìm cha có chuyện gì?

“Cha, ta hỏi ngươi chuyện này, có phải ngươi là người đứng đầu Tu Chân giới hay không?"

Chu Tự nghiêm túc hỏi.

“Làm sao, ngươi cảm thấy cha đây thân là chuyên gia về Ma đạo, thân phận địa vị không đủ ư?"

Chu Nhiên nghiêm túc nói.

“Không phải, do ta vừa mới tiếp xúc với Thần Minh, từ chỗ nàng biết được một việc. Nàng nói thiết luật giữa thiên địa đang dần biến mất, Thần Minh có xác suất trở về tập thể. Nếu ngươi là người đứng đầu này, vậy ngươi chạy không thoát được sự kiện này. Ta nói cho ngươi sớm một chút để ngươi chuẩn bị tâm lý"

Chu Tự tốt bụng nói.

“Ngươi có thù oán gì với Thần Minh sao?"

Chu Nhiên đột nhiên hỏi.

Nghe vậy, Chu Tự hơi suy nghĩ nói:

“Có một chút xíu đi?

“Không chỉ một chút xíu"

Chu Nhiên tốt bụng nhắc nhở:

“Ngươi còn cưỡng chế cưới Thần Minh chi nữ, thù này không nhỏ. Cho nên dù Thần Minh trở về thì cũng là tìm ngươi, cha đây với Thần Minh lại không có mối thù truyền kiếp. Họ tìm vi phụ làm gì? Ngươi tự cầu nguyện đi “Không phải chứ cha, lần trước ngươi còn nói dù là Thần Minh ngươi cũng có thể chống lại, bảo ta không cần phải lo lắng, ơ cha? Cha?"

Chu Tự nói đối diện đã không có tiếng đáp lại.

Trực tiếp bị cúp điện thoại.

“Trước kia rõ ràng đều là ta chiếm ưu thế, tại sao gần đây lão cha luôn thắng thế?"

Chu Tự cất điện thoại, cảm thấy đau đầu.

Rõ ràng bản thân tốt bụng nhắc nhở, sao lại biến thành có nguy hiểm chính là mình?

Mà cưới Thu tỷ còn là ý của cha mẹ.

Nói đến cái này, Chu Tự trầm tư.

Thu tỷ là người trong ma đạo, hắn cũng là người trong ma đạo.

Vì Thu tỷ quá tốt, hắn muốn vì Thu tỷ mà nhập ma đạo cũng không được.

Vậy bây giờ Thu tỷ là Thần Minh, mà chư thần muốn trở về, có thể vì mình cưới Thần Minh chi nữ mà kết thù với chư thần.

Cho nên..Hắn có thể vì Thu tỷ mà đối địch với chư thần.

Tốt! Vừa lãng mạn vừa nhiệt huyết.

Đáng tiếc đánh không lại.

1152 chữ

Chương 637: Nở Hoa

Bản thân có khả năng thế nào, hắn vẫn rất rõ ràng.

Ổn định lại tâm tình, Chu Tự bắt đầu học tập.

Mấy ngày sau đều không có chuyện gì, chờ giữa tháng tham gia hôn lễ là được.

Không biết có thể rất náo nhiệt hay không.

Địa giới Ma Đạo.

Thập Nhị Tịnh Đường.

Long Bồng nhận được thiếp mời, dĩ nhiên không phải mời hắn, là mời tông môn của hắn.

Liên quan tới việc vui của Thập Nhị Minh Linh Môn, dù chỉ là một chi nho nhỏ trong đó, nhưng nếu có thể chà đạp, đương nhiên họ sẽ không bỏ qua.

Không chỉ họ, những người khác có chút xung đột với Thập Nhị Minh Linh Môn đều sẽ đi.

“Vậy ta sẽ đi nhìn xem, mà không ít người sẽ làm khó Thượng Quan gia, chỉ có thể nói tân nương mời kẻ nào thì kẻ đó xui xẻo"

Long Bồng cười cất thiếp mời, nghỉ ngơi mấy ngày hắn phải xuất phát.

Một khoảng thời gian sau.

Chu Tự thường xuyên tăng ca, muốn dồn tiền để mua đồ. Cuối tháng là hết năm, trong nhà cũng cần mua một ít đồ đạc khác nữa.

Sau khi gặp Đại Địa nữ thần, Chu Tự cũng đã hiểu được khá nhiều về Biên Giới Thành, nữ thần Trí Tuệ có vẻ không phải là người xấu.

Như thế, tính nguy hiểm mà chủ nhân Biên Giới Thành mang lại cũng thấp hơn rất nhiều.

Còn về việc Đại Địa nữ thần có đáng tin hay không, Thu tỷ đặc biệt đi hỏi sư phụ nàng rồi.

Đáp án là trong tình huống bình thường thì có thể tin được...

Cũng chính là như Đại Địa nữ thần đã nói, nàng chính là thân thích của Thu tỷ.

Cụ thể là thân thích kiểu gì thì không thể biết được. Nhưng mà những ngày này ở Biên Giới Thành cũng không có việc gì cần làm cả, duy nhất một điều cần chú ý là, Cây Bất Tử nở hoa rồi.

Rất nhanh sẽ kết trái rồi, tốc độ này làm tộc Đại Địa Thần Khuyển kinh ngạc đến mức hoài nghi cẩu sinh.

Thất Thiên mỗi ngày đều ở trên cây, cũng kinh ngạc không dứt.

Còn về con đường thăng tiến trên hồng nguyệt, Chu Tự cũng để Thất Thiên đi xem xem, đáng tiếc là nó không có phát hiện điều gì.

Mà Chu Tự cũng không thể đi lên được, chỉ có thể đặt sang một bên.

Tân Môn mở ra, tế đàn hẳn sẽ có phản ứng, Hầu Trầm và Đại Địa Thần Khuyển vẫn đang theo dõi.

Thứ 5, ngày 13 tháng 1, Chu Tự đang trên đường đi làm.

Sau những nỗ lực suốt mấy ngày qua, ma chủng đã có thêm một vòng, đạt đến mức độ bốn vòng vô cùng đáng kinh ngạc.

Bốn vòng tốn hơn một tháng, như ngày trước thì đã tăng lên một cấp rồi.

Nhưng mà đây cũng là một tin tốt, Chu Thiên Linh Khí Đoàn từ hai ngôi sao đã lên đến ba ngôi sao rồi.

Trước kia vốn dĩ tốc độ còn xa mới bì kịp ma chủng, nhưng hiện tại bắt đầu ngang bằng rồi.

Lại tiếp tục nhận được quyền hành, hoàn toàn có khả năng vượt qua ma chủng.

Vừa bước vào thư viện, Chu Tự liền thấy Tô Thi chạy đến, vô cùng hưng phấn:

“Chu Tự, ta giúp ngươi xin nghỉ phép rồi. Ngày mai, ngày kia, thêm thứ 2 nữa. Tham gia hôn lễ mà cần nghỉ nhiều ngày thế ư? Chu Tự có chút kinh ngạc. “Hôm này là ngày 13, ngày kia chính là lễ kết hôn rồi, chúng ta ngày mai xuất phát, buổi tối mới có thể đến đi Minh Nam Sở ở bên cạnh giải thích.

“Vậy tại sao cần xin nghỉ cả thứ 2?"

Chu Tự hỏi.

Hôn lễ vào thứ 7, chủ nhật quay về, thứ 2 đi làm, vừa hay.

“Đi thăm thú một ngày? Dù sao cũng chưa từng đến Thập Nhị Minh Linh Môn, nghe nói ở đó có không ít linh thú"

Minh Nam Sở không chắc chắn nói.

Vì nghỉ phép là do Hàn Tô và Tô Thi quyết định, các nàng muốn làm gì, Minh Nam Sở chưa từng hỏi tới.

Chỉ cần không ảnh hưởng tới việc hắn đi phó bản là được.

Có thể cho hắn mượn tiền nạp vào trò chơi, dù phải lên núi đao xuống biển lửa hắn đều có thể phụng bồi.

“Không dễ gì mà được đi một chuyến, ngươi không cùng Thu tỷ dạo quanh khắp nơi sao?"

Tô Thị hỏi.

“Kỳ nghỉ này Tam lão bản xin nghỉ rất hay.

Chu Tự chính đáng nói.

“Đúng rồi, có còn thú cưỡi Thất Thiên nào hay không, ta nghĩ dùng thú cưỡi sẽ nhanh hơn.

Tô Thi hỏi thử.

Một câu hỏi này làm Minh Nam Sở và Hàn Tô đều chú ý đến.

Nếu có thì không gì tốt bằng.

“Cũng không biết, tối nay ta qua gian hàng xem xem Chu Tự lắc đầu.

Ông chủ trả giá bán gì hắn mới có thể mua cái đó.

Nếu không thì không thể mua được.

“Không có thú cưỡi thì làm sao để nhanh hơn được nhỉ?"

Tô Thi bắt đầu suy nghĩ.

“Không thì hôm nay ngươi đi đi, ngày mai ngươi cầu Thu tỷ, gọi hồng nguyệt tới. Chúng ta có thể trực tiếp đến đó rồi"

Chu Tự có lòng tốt nhắc nhở.

“Ta không có ngốc.

Tô Thị lườm Chu Tự một cái, sau đó chạy về phía phòng làm việc bên cạnh:

“Ta đi hỏi Trình tỷ Đợi Chu Tự ngồi vào chỗ, Minh Nam Sở mới nhắc nhở:

“Ta nghe ngóng được, tình hình Thượng Quan Gia không tốt lắm, lần này đi e rằng sẽ có sóng gió. Có lẽ không xảy ra việc lớn gì, nhưng chuyện nhỏ chắc chắn sẽ có một chút"

“Giới tu chân thật là phức tạp"

Chu Tự cảm khái.

Hắn thì không để ý, việc có lớn cỡ nào thì không lớn bằng Biên Giới Thành.

“Thanh toán dùm"

Chu Tự đang làm việc thì nghe thấy có thanh âm truyền đến.

Hắn ngẩng đầu nhìn ra, đập vào mắt là một vị nam tử trung niên, ngũ quan lập thể, có chút râu ria, nhìn có vẻ mệt mỏi.

Lúc này đối phương đang cầm một cuốn truyện cổ tích, chờ đợi thanh toán.

Thanh toán xong, vị nam tử trung niên này khách khí rời đi.

Chỉ là nhìn vào bối cảnh của đối phương, Chu Tự có chút nghi hoặc.

Vừa rồi, quyền hành trong thân thể có chút dị động, nhưng quan sát cẩn thận lại không có cảm giác gì.

1075 chữ

Chương 638: Quá Mạnh Mẽ

“Có lẽ không phải là ảo giác, người này không biết là tình huống gì, phải để Đại Địa Thần Khuyển để ý chút sự việc trong thành"

Ý nghĩ vừa nhen nhóm, hắn liền viết một tờ giấy nhắn đặt dưới đất, sau đó tờ giấy liền biến mất.

Nhàn nhã quá đến nhàm chán, Chu Tự mở điện thoại xem vòng bạn bè, nhìn xem Thu tỷ có đăng bài gì hay không.

Như bình thường, Thu tỷ chỉ đăng những thứ liên quan đến Nguyệt tỷ.

Bất thường thì chỉ phát những thứ liên quan đến hắn.

Toàn là những thứ khiến người khác không thể không gọi điện thoại cho Thu tỷ.

Tuy cũng có những thứ chỉ hắn mới có thể xem, nhưng vẫn là không chịu đựng nổi.

Vừa mới mở ra, Chu Tự liền nhìn thấy một cái tên khá xa lạ.

Chưởng giáo Đạo Tông Thiên Vân.

Người này đăng một cái trạng thái.

“Ai vậy nhỉ?"

Chu Tự trầm tư suy nghĩ một lát, mới nhớ lại hoá ra là người hắn từng uy hiếp.

Người của Đạo Tông Thiên Vân.

Chưởng giáo Đạo Tông Thiên Vân: Hôm nay được một tiền bối chỉ điểm, lĩnh ngộ được Dĩ Lực Phá Không chi pháp, đáng tiếc ta không phải tu thân, nếu không thì chính là có được sự giúp đỡ của thần rồi.

Xem đến đây, Chu Tự phát hiện có đính kèm một video.

Mở ra xem, là vị chưởng giáo đó chân đạp hư không, dậm chân mà đi.

Nhưng khác biệt với bộ pháp bình thường, mỗi bước đều làm hư không gợn sóng, thân ảnh như dùng một loại phương thức không thể hiểu được, không thể nắm bắt được mà tiến lên.

Thấy vậy, Chu Tự kìm lòng không đậu mà bình luận: Quá mạnh mẽ rồi, chính là hình mẫu cho thế hệ ta.

Đạo Tông Thiên Vân.

Chưởng giáo Thiên Vân đang xem điện thoại, hôm nay cuối cùng hắn cũng học xong Hư Không Lực Pháp mà Quan Hà Phong tiền bối dạy cho, đặc biệt khoe mẽ cùng mấy người cùng thế hệ.

Ai biết được ngay cái bình luận đầu tiên xuất hiện đã làm hắn đau đầu.

Bình luận này đến từ Thánh Tử Ma Đạo.

“Đây là khen ta hay là mắng ta?"

Chưởng giáo Thiên Vân ngầm đoán trong lòng.

Nhưng một câu “quá mạnh mẽ rồi” kia, làm hắn rất là dễ chịu.

Do dự một chút, hắn lựa chọn coi như không nhìn thấy, dù sao thì một vị Thánh Tử Ma Đạo, dù giọng điệu của hắn tốt hay xấu cũng khó mà hiểu được.

Chỉ là vào lúc này, có người trả lời lại Thánh Tử Ma Đạo.

“Ai? Người của Đạo Tông Thiên Vân?"

Hắn rất nhanh nhận ra bản thân sai đến mức không thể tin được.

Vì người trả lời Thánh Tử Ma Đạo, hắn đều không dám nhìn thẳng.

Mãn Giang Hồng trả lời Thánh Tử Ma Đạo: Khụ khụ, muốn học à? Ta dạy ngươi.

Chưởng giáo Thiên Vân nhìn thấy thế liền hoang mang, tại sao, tại sao bị sư tổ này lại chủ động muốn dạy Thánh Tử Ma Đạo?

Đã xảy ra chuyện gì rồi?

Sư tổ nhập ma rồi sao?

Sau đó chưởng giáo Thiên Vân bỏ điện thoại xuống, nhắm mắt lại, chắc là gần đây mệt mỏi quá độ, xuất hiện ảo giác rồi.

Chu Tự nhìn thấy Mãn sư tỷ trả lời hắn, hắn đương nhiên muốn học rồi.

Nhưng mà gần đây hắn đang học quyền cước chi lực, còn chưa tới mức lỗ hoả thuần thanh (thành thục), vẫn cần chờ thêm.

Cơm cần ăn từng miếng một, tham thì thâm, không thể trở thành Tông Sư được.

Chờ thêm một chút.

Tan làm, Chu Tự chào hỏi một chút ba vị lão bản.

“Tối nay ta đi xem xem, nếu có thú cưỡi gì đó sẽ báo cho mấy người.

“Không cần đâu"

Hàn Tô lắc đầu, đẩy đẩy gọng kính nói ra một câu như nghiền nát trí thông minh của những người bên cạnh:

“Ngươi mua đồ xong còn phải ship đến đây sẽ mất thời gian nhỉ?"

Một câu nói làm bừng tỉnh người trong mộng.

Sáng mai đã phải đi rồi, ship đến cũng không kịp.

“Sáng mai tập hợp ở ngoại ô nhé"

Chu Tự cũng không nhắc đến thú cưỡi nữa.

Đại lão bản thật cơ trí.

Về đến nhà, Chu Tự nói với Thu tỷ và Nguyệt tỷ việc ngày mai xuất phát.

“Sáng mai tập hợp ở ngoại ô?"

Thu Thiển cẩn thận nghĩ ngợi:

“Tổng cộng tám người?"

Ba vị lão bản, thêm Từ đại ca và Âm Túc, lại thêm ba người họ.

Đúng là tám người.

“Bọn hắn có đem hoa quả theo không?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

“Chắc là không đâu.

Trừ Tô Thi sẽ đem theo ít đồ ăn vặt, những người khác hẳn sẽ không đem theo gì ăn cả.

“Vậy mai chúng ta đem theo quýt đi.

Chu Ngưng Nguyệt cười nói.

Chu Tự cảm thấy vẫn là để bọn hắn mang theo ít hoa quả đi, nếu không thì mọi người chỉ có thể ăn đồ chua thôi.

“Chúng ta đi rồi, Biên Giới Thành sẽ không phát sinh sự cố đi?"

Thu Thiển ngẫm nghĩ rồi nói:

“Chúng ta hôm nay đi Biên Giới Thành một chuyến đi, Hoả Nguyệt Cốc truyền tin tới, nói bọn hắn đã chỉnh đốn xong rồi. Đang chuẩn bị đi về phía Cây, nói rằng lần này nhất định phải hải được trái cây về làm tế phẩm. Hắc Dạ tế đàn vẫn chưa có tiến triển gì cả, nhưng mà có Thất Thiên ở đó thì có thể chấn áp được Hắc Ám Mê Vụ. Tế đàn của Hắc Dạ nữ thần hình như vẫn chưa tìm ra.

“Ba vị tiền bối của Đại Địa Thần Khuyển cũng chưa trở về, có lẽ đang đợi Cây Bất Tử kết trái. Có họ ở đây, có chuyện gì cũng sẽ bị chấn áp, với cả tác dụng của Thất Thiên rất lớn, người khác muốn vào thành không có dễ đâu"

Chu Ngưng Nguyệt ngồi vào bàn ăn chuẩn bị ăn cơm.

Chu Tự gật đầu, đột nhiên phát hiện Biên Giới Thành đã trở thành của hắn rồi.1142 chữ

Chương 639: Trẻ Lên Ba

Lúc bắt đầu vốn không đề phòng, hiện tại muốn tiến vào sẽ không dễ dàng như trước, đương nhiên, còn cả Cây Bất Tử, cũng thật sự là của bọn hắn rồi.

Tính ra thì Chu Tự cũng rất tò mò, trừ lúc đầu có người tấn công Biên Giới Thành, hiện tại cũng không thấy ai động thủ cả.

Cũng không biết chúng định động thủ thế nào.

Thế cũng tốt, bọn hắn có thể tuỳ lúc rời khỏi đây.

“Gần Tết rồi, đến lúc đó còn phải trở về dọn dẹp vệ sinh nữa.

Thu Thiển bưng đồ ăn lên, nói.

Còn hai tuần nữa là đến Tết rồi, Chu Tự nhớ ra liền cảm thấy kỳ quái.

Nửa năm thời gian nói qua liền qua, chẳng có cảm giác gì cả.

Dù sao phần lớn thời gian đều là đi làm, thi thoảng chơi cùng Thu tỷ, vô thanh vô tức thời gian đã hết rồi. “Đợi từ nhà ngươi trở về rồi dọn dẹp, không gấp.

Chu Ngưng Nguyệt bưng bát ăn cơm, bổ sung: “Đúng rồi, có phải chỉ còn thiếu hai vật mấu chốt thôi?” “Ba cái"

Thu Thiển sửa lại.

“Gió cuồng bạo, Toàn Năng Chi Thủ, Ánh sáng rực rỡ"

“Thần Minh trở về, có khi nào có mấy người này không?"

Chu Tự đột nhiên hỏi.

“Chuyện của thời đại Thần Minh ai cũng không rõ, dù sao họ mỗi người đều có mục đích riêng, ngươi không thể vì gặp qua họ bên trong cánh cửa, mà nghĩ rằng họ là người tốt"

Chu Ngưng Nguyệt vừa ăn vừa nói.

Chu Tự hiểu rõ, hắn lúc nào cũng ghi nhớ bản thân là phản diện, mà phản diện thường luốn nắm quyền chủ động.

Có xấu cũng phải là bản thân xấu xa nhất, không được để những vị thần này áp đảo bản thân.

“Nói đến Chu Thiên Linh Khí Đoàn của Chu Tự có bảy ngôi sao, nhưng mà quyênd hành chỉ có sáu cái, thiếu mất một cái có cảm giác không hoàn mỹ"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn Chu Tự đề xuất:

“Hay là đi hỏi cha ngươi, có thể giúp ngươi bắt một vị thần hay không"

“Ngươi đi hỏi cha ngươi ấy, cha ta bảo hắn và Thần Minh không có thù oán gì?

Chu Tự vừa uống canh vừa tuỳ tiện đáp.

Kỳ thật bảy cái quyền hành cũng rất dễ dàng, Thâm Uyên quyền hành là có.

Chỉ là Thâm Uyên quyền hành hình như có thể tích hợp trong Hắc Ám quyền hành.

“Vẫn là cha ta tốt"

Chu Ngưng Nguyệt đắc ý nói.

Chu Tự không thèm nói gì.

Lúc này Chu Ngưng Nguyệt nhéo nhéo khuôn mặt mình nói:

“Ta đã ăn trái cây mà Đại Địa nữ thần cho, phát hiện da dẻ tốt hơn rồi, Thu Thiển ăn hai quả đã có hiệu quả chưa?"

Lần này nàng không nhìn Thu Thiển mà nhìn Chu Tự.

Chu Tự:

"..."

Ta không biết, gần đây Thu tỷ cũng không ăn mặc hở hang mà.

Tầm 11h tối, Thu Thiển tắm xong đi ra phòng khách, nàng mặc váy xếp ly, mà cũng chỉ có một nửa bộ đồ.

Dù ngực được che đậy cẩn thận, nhưng lại lộ ra cả chiếc eo thon.

Tóc dài ướt át xoã trên vai, nàng nhìn Chu Tự, giải thích:

“Sau khi ăn trái cây, cảm giác có da chết, không đẹp, nên không mặc hở nữa.

Chu Tự lén nhìn về phía phòng ngủ, xác định Nguyệt Tỷ không có nhìn lén, liền đến trước mặt Thu Thiển, vô tình cố ý mà ôm lấy eo người trước mặt.

Chà chà!

Hình như không giống trước lắm.

“Không được động tay động chân lung tung nha Thu Thiển cười nhắc.

Chu Tự khinh khỉnh, hắn cũng không phải loại người đó.

Khụ!

Động một chút thì Thu tỷ cũng không sao đâu nhỉ?

Vấn đề này Chu Tự nghĩ cả một buổi tối, cuối cùng cũng không nghĩ ra được đáp án.

Theo lý mà nói, quan hệ giữa Thu tỷ và hắn có thể xem như rất thân mật, chỉ cần không có người, đều có thể tiếp xúc thân mật một chút.

Cho nên về mặt tâm lý, hẳn là Thu tỷ không có đề phòng, có lẽ cũng không có ý thức chủ quan.

Hoặc là đang đợi hắn động thủ.

Nghĩ ngợi mãi, Chu Tự quyết định sau khi cầu hôn sẽ thử xem.

Sau đó cùng Thu tỷ uống rượu rồi…

“Nghĩ cái gì vậy? Phải xuất phát rồi"

Tiếng Thu tỷ truyền tới.

Bây giờ là 5h30 sáng.

Bọn hắn cần phải đi ngoại ô tập hợp, rồi mới cùng nhau xuất phát.

Dù sao cũng là đi tham gia hôn lễ cùng Âm Túc, đi một mình không chắc có biết đường hay không.

“Ơ, Nguyệt tỷ đâu?"

Chu Tự đứng dậy đi đánh răng rửa mặt.

Lát sau, Nguyệt tỷ bị Thu tỷ kéo ra, ném vào bên cạnh Chu Tự, hai người cùng đánh răng rửa mặt.

“Kem đánh răng của trẻ em có ngọt không?

Chu Tự nhổ ra một ngụm bọt nói.

“Ấu trĩ, ngươi tưởng ta là trẻ lên ba à?"

Chu Ngưng Nguyệt súc miệng, rồi lại bóp thêm kem đánh răng tiếp tục đánh.

Chu Tự không thèm nhìn Nguyệt tỷ, đánh xong liền đi thay quần áo, chiếc quần thụng màu xanh nhạt, áo len dài tay màu nude, cuối cùng là áo gile cũng xanh nhạt.

Cảm giác không tồi, trọng điểm không phải chúng có đẹp hay không.

Mà là Thu tỷ cũng mặc như hắn.

Chỉ là một cái là đồ nam, một cái là đồ nữ.

Lúc Chu Tự đi ra, phát hiện Thu tỷ vẫn đang thay quần áo.

Qua một lúc, nàng mới mở cửa, ló đầu ra nhìn Chu Tự, có chút nhăn nhó.

Nhìn thấy Chu Tự đã thay xong đồ rồi, nàng mới cúi đầu, từng bước nhỏ tiến tới cạnh Chu Tự.

“Ài~"

Chu Ngưng Nguyệt đang bê bát ăn quẩy nóng, rời khỏi bàn ăn nhìn chằm chằm Chu Tự hai người – kinh hô.

Bị nhìn như thế, mặt Thu Thiển liền đỏ lên.

Chu Tự cũng là lần đầu mặc đồ tình nhân, cũng ngại ngùng vô cùng.

Cứ có cảm giác như có gông xiềng xích hai người lại với nhau vậy.

Đến thời điểm tụ hợp, phải đối mặt với ánh mắt của những người khác, cái cảm giác này càng rõ ràng hơn rồi.

Hai người ở cạnh nhau, tay nắm tay.

Cùng nhau đối mặt.

Nếu bọn hắn kết hôn, sau này chắc chắn cũng sẽ phải đối mặt với những chuyện như vậy.

Hiện tại làm quen dần cũng tốt.

1153 chữ

Chương 640: Thành Đầu Bếp

“Nguyệt tỷ, mặt ngươi sao lại mướt như vậy? Có phải đã trang điểm rồi không?"

Tô Thi vuốt mặt Nguyệt tỷ, hâm mộ nói.

“Buông, buông tay.

Chu Ngưng Nguyệt đẩy tay Tô Thi ra, sang một bên bóc quýt.

Lúc này, bọn hắn đứng trên một trận đồ khổng lồ, tốc độ vô cùng nhanh.

Là trận đồ Thái Cực, nghiên cứu hồi lâu Nguyệt tỷ liền nghiên cứu ra công năng có thể bay được.

Vừa hay dùng tới rồi.

Buổi chiều hôm đó, tại một trong mười hai nhánh của Thập Nhị Minh Linh Môn, Ngưu Môn.

Khách khứa đến dần, Thượng Quan Hà cũng đang tiếp đón.

“Ài, ma tu, thú tu cũng có nhiều người đến, hôn lễ lần này sẽ náo nhiệt đây"

Hắn bất đắc dĩ thở dài. “Không phải ngươi mời Tiêu sư huynh rồi sao? Lần này cũng không phải hôn lễ của đại nhân vật gì, không cần phải mời đến người quá mạnh. Tiêu sư huynh coi như đủ rồi, lại nói mặt mũi của Đạo Tông Thiên Vân, họ nhiều ít cũng phải mừng một chút. Sẽ không có chuyện gì lớn đâu.

Bạch Tử tiên tử ở một bên nói.

Nàng là tiên trù được mời tới, nên đến khá sớm.

Nhưng mà cẩn thận nhìn một chút, Thập Nhị Tịnh Đường, Ma Môn, tu thú Man tộc, các thế lực nhỏ lân cận, muốn gì có nấy.

Thượng Quan gia vừa khôi phục được chút nguyên khí lại phải đối mặt với sự vây công của nhiều người như vậy, cũng có chút khó khăn.

“Hy vọng Tiêu sư huynh có thể chấn áp các phương, Thượng Quan gia chúng ta thật sự cũng không có nhiều người. Thế hệ trẻ cũng không mời được mấy người tới. Nghe nói tiểu muội muội ở ngoài làm thuê, lại mời tới được vài người đó. Nếu không Hồng Anh một người bạn cũng không có, có chút thê thảm.

Thượng Quan Hà bất đắc dĩ. “Vậy mấy người bạn này của tiểu muội muội của ngươi, phải chịu khổ rồi, nhất định sẽ bị nhắm vào.

Bạch Tử có lòng nhắc nhở.

“Phải"

Thượng Quan Hà nhẹ gật đầu:

“Ta đã nhờ người giúp đỡ chăm sóc một chút, đừng để họ thật sự gặp phải trắc trở gì?

Thành Thanh Bắc, khách khứa đứng chật kín tại lối đi trong tiệm cơm.

Khác hẳn với nơi phòng bao sang trọng, nơi đây âm thanh ồn áo, khói bếp mù mịt.

“Học trò nhỏ, chúng ta gọi 5 chai bia, đều ướp lạnh cả nhé.

Một vị đại thúc kêu.

“Có luôn đây"

Lý Lạc Thư đáp lại trước.

Xong quay lại bưng 5 chai bia.

“Học trò này của lão Chu cũng chịu khó phết nha, học với lão Chu cho tốt, sau này trù nghệ của hắn còn tốt hơn cả đầu bếp khách sạn cao cấp ấy. Ngươi học xong, sau này không lo thất nghiệp. Cưới vợ cũng dễ hơn nhiều, không giống chúng ta lăn lộn ở công trường, khó hơn ngươi nhiều"

Có người cười nói.

Lý Lạc Thư khiêm tốn gật đầu, cũng cảm thấy vị đại thúc này nói rất đúng.

Trước kia hắn cũng muốn làm đầu bếp, nếu không vào xưởng điện tử, hắn cũng không đến nỗi phải nghỉ việc tạm thời.

Hắn rất thích công việc hiện giờ.

Tuy rằng học việc không có tiền lương, nhưng bù lại có thể học tay nghề thì cũng ổn rồi.

“Học trò nhỏ, chúng ta tính tiền Người ngồi bàn trong góc lên tiếng.

“Đến ngay đây"

Lý Lạc Thư lập tức đáp lại.

Phía sau bếp.

Chu Nhiên nhàn rỗi, ngồi xuống một bên uống rượu buồn.

“Sao ngươi lại thế này?"

Liễu Tư Nam giành lấy bình rượu, sốt ruột hỏi:

“Sao đồ đệ của ngươi lại bị ngươi dạy ra thế này? Ngươi thực sự dạy hắn thành đầu bếp đấy à?"

Chu Nhiên giành lại bình rượu, tiếp tục uống rượu giải sầu.

“Ngươi nói một câu tốt lành xem nào, ta cảm thấy đồ đệ ngươi đúng là học việc bếp đấy?"

Liễu Tư Nam khó tin nhìn về Lý Lạc Thư đang bận bịu ở bên người, tiếp tục nói:

“Một Đạo Tông Đường thiên kiêu cái thế, mấy ngàn năm mới thấy, lại bị ngươi cứng rắn dạy thành một đầu bếp.

Nói ra cũng chẳng ai thèm tin"

Chu Nhiên thở dài một hơi, nói:

“Sao lão Lý lại nhẫn nhịn không đánh gãy chân hắn được nhỉ? Một đồ đệ thế này khiến ta rất mệt lòng"

“Chẳng phải ngươi cũng nói rồi sao, họ không dạy được"

Liễu Nam Tư cả mặt đều u sầu:

“Ngươi nói ngươi có thể dạy, ngược lại cũng dạy có thành quả. Chỉ là thành quả này còn chẳng bằng không dạy thì hơn"

“Trục xuất khỏi sư môn đi, đỡ để hắn huỷ hoại thanh danh của ta.

Chu Nhiên quả quyết đứng lên nói.

Liễu Nam Tư:

Buổi chiều, khi nhàn rỗi, Lý Lạ Thư vẫn đứng bên cạnh Chu Nhiên như cũ, nhìn sư phụ xào rau.

Hắn còn xem rất chăm chú.

Chờ Chu Nhiên xào xong, hắn mới có thể cầm nồi, đứng một hồi thật lâu, sau đó bắt đầu xào rau.

Không ai biết hắn đang nghĩ cái gì, cuối cùng Liễu Nam Tư cũng hiểu được, vì sau không ai nhìn thấu được rất cuộc Lý Lạc Thư đang đi lên hay đang tuột dốc.

Thực sự không hợp với logic của họ.

Nàng cũng chỉ đành tuỳ vào Lý Lạc Thư, dù sao trong nhàn cũng chỉ thu nhận một đồ đệ duy nhất.

Không thể trục xuất khỏi sư môn được.

Sau khi học xong, Lý Lạc Thư trở về gác xép của mình, hắn đứng trên ban công nhìn về phương xa, khẽ nhíu mày lại.

“Họ rời đi rồi, không biết sẽ đi hướng nào, xem ra sẽ không hướng về phía Thanh Thành, đại ca cũng bớt được một phần phiền toái"

Lý Lạc Thư cup mắt.

Sau đó hắn ngồi ở ban công ngắm nhìn người bên đường nhộn nhịp ồn ào.

Tình cảnh này không hiếm gặp, chỉ là sau khi theo học sư phụ lại khiến hắn cảm nhận được một thể nghiệm hoàn toàn mới mẻ, không thể tả được, nhưng trong lòng lại cảm nhận được sự khác biệt.

Đáng mừng chính là trù nghệ của hắn tốt lên hẳn, so với lúc học ở trường thì giỏi hơn rất nhiều.

Về sau có lẽ còn có thể tìm được một vị trí đầu bếp.

Hoặc là mở tiệm cơm giống như sư phụ, tuy rằng không có tiền thuê mặt bằng cửa hàng nhưng cũng có thể đi làm thuê kiếm tiền.

1104 chữ

Chương 641: Càn Quấy

Ở một nơi xa, La Doanh cùng Lê Tân nhìn về phương xa.

“Chắc chắn là hướng kia sao?"

Lô Tân dò hỏi.

Họ vẫn luôn giám sát người đoạt được Vĩnh Ám Chi Nhẫn, chỉ là vẫn luôn bị phát giác, chỉ có thể để qua một thời gian rồi lại đi do thám.

Lần do thám này, họ phát hiện đối phương đã rời khỏi Thanh Thành.

“Không sai được đâu, hẳn là còn đang di chuyển, cũng không biết đích đến của hắn là nơi nào, bây giờ theo sau hắn thì rất nhanh đã có thể đuổi theo"

La Doanh khẳng định.

“Đi thôi"

Hai người nhanh chóng di chuyển.

Trên đường đi, La Doanh để ý nói:

“Có phải có thể thông tri cho vị thần thị kia không?"

“Chờ xác định được vị trí đã, nhỡ lại đến nơi nào đó cấm kỵ thì không ổn đâu, chuyện này không được vội vàng, phải thực sự nắm chắc mới được động thủ.

Lô Tân trả lời vô cùng nghiêm túc.

Với việc này, La Doanh cũng không hỏi thêm gì nữa.

Nếu tìm người đến giúp đỡ thì không cần nghĩ nhiều nữa.

Nàng vốn không đồng ý nhưng vẫn luôn bị phát hiện, điều này khiến nàng có chút lo lắng, luôn cảm thấy bản thân bị theo dõi.

Cho nên để kẻ khác động thủ cũng chẳng có gì bất lợi cả.

Cùng lắm là được ít lợi hơn chút thôi, nhưng họ lại bảo đảm được mục đích.

Đạt được là được.

“Ngươi nói xem lần này có nguy hiểm lắm không?"

La Doanh đột nhiên hỏi.

“Có thần thị ra tay, hẳn là không có vấn đề gì?

Lô Tân đáp lại.

“Nếu có nguy hiểm, ngươi có bỏ ta lại một mình rồi bỏ chạy không?"

La Doanh lại hỏi.

Nghe đến vấn đề này, Lô Tân chau mày, hắn lạnh lùng nhìn sang nữ tử bên cạnh, nói:

“Khả năng chạy trốn giỏi nhất phải là ngươi chứ nhỉ? Hơn nữa chúng ta chỉ là quan hệ hợp tác, nếu có đủ khả năng thì ta sẽ cứu ngươi. Dù mất mạng, lễ tết các kiểu ta đều sẽ đốt vàng mã cho ngươi Với câu này, La Doanh thở hắt ra một cái, chầm chậm nói:

“Ngươi nói vậy là ta thấy yên tâm rồi, ta cũng không để ngươi mất mạng đâu.

Chang vang.

Ngưu môn, Thập Nhị Minh Linh Môn.

Nơi này giăng đèn kết hoa.

Đêm nay là đêm mở tiệc chiêu đãi tân khách, ngày mai mới là hôn lễ chính.

Thế nhưng mọi người cũng chẳng có tâm trạng để ăn uống, khách đến không chịu nổi cô đơn, muốn để Thập Nhị Minh Linh Môn và Thương Quan Gia làm bạn thật khó.

Dù là người của Thập Nhị Minh Linh Môn hay là Thượng Quan Gia đều có kẻ địch.

Đương nhiên cũng không phải đại nhân vật nào thành hôn nên khách đến cũng không quá mạnh.

Cho nên đều là đồng giai đồng cấp.

Lúc này Thượng Quan Hà cũng đến đón Tiêu Bộ.

“Tiêu huynh, cuối cùng ngươi cũng đến, lần này phải ngươi ngươi rồi.

Thượng Quan Hà thở phào nhẹ nhõm.

Hôm nay Tiêu Bộ mặc một bộ trang phục hết sức bình thường, nhưng khí chất lại phi phàm.

Dường như có một nguồn sức mạnh đang chờ được phát động.

“Nghe nói hôm nay có không ít thiên chi kiêu tử ngày trước đến đây, ta sợ là không ôm nổi, thế nhưng hẳn là không có người thuộc thượng tam phẩm tự mình động thủ. Như vậy thì tốt hơn nhiều. Thế nhưng bên ngươi yếu đến vậy sao? Ngươi có thể thu thập được tập tính của thần thú, theo lý mà nói ngươi hẳn là phải rất được coi trọng mới đúng"

Tiêu Bộ nhìn ngọn núi đang vô cùng náo nhiệt rồi nói.

“Lần này ta là đại diện của Thượng Quan gia, quen toàn những người của các núi khác. Mười hai chủ mạch chẳng được mấy người giao hảo, để họ đến đây, ta e là càng loạn hơn.

Thượng Quan Hà lộ vẻ bất đắc dĩ.

“Thập Nhị Minh Linh Môn đúng là không đoàn kết, thế nhưng nếu bên này bị đàn áp quá căng chắc những mạch chủ khác cũng sẽ không bỏ qua đâu nhỉ"

Tiêu Bộ lắc đầu, thở dài nói.

Đoàng!

Đột nhiên bên cạnh truyền đến một luồng sóng khí.

Trong không trung xuất hiện long ảnh.

Thượng Quan Hà quay đầu lại nhìn hướng chỗ tiếp khách, lúc này, một vị nam tử mặc trang phục bán thân đang đứng trước mặt mọi người, đối diện hắn là một nam tử trẻ tuổi dáng vẻ cúi đầu khó mà chấp nhận nổi.

Bên cạnh hắn là một nam tử trung niên, thoáng chút phẫn nộ.

Thấy vậy, Thượng Quan Hà chau mày.

“Ngại quá, đột nhiên không khống chế được, chỉ không ngờ là Thập Nhị Minh Linh Môn uy thế như các người lại không thể cản nổi. Là lỗi của ta, ha ha.

Long Bồng cười phá lên.

Nói xong, hắn nhanh chóng đi vào bên trong:

“Các ngươi không cần đón tiếp ta đâu, ta đã tới nơi này, đã quen đường. Hy vọng có thể gặp được người nào có thực lực một chút.

Grao!

Sau khi Long Bồng đi vào, một hoả nhân mặc áo da thú cũng thể hiện uy thế, trấn áp khiến những người bên cạnh không dám ho he.

“Là sủng vật không quá nghe lời, mong đừng trách tội, chúc mừng đại hôn. Ha ha ha! Xem ra Thập Nhị Minh Linh Môn không còn người nữa rồi, đến cả kẻ trong cửa cũng không có"

Nói xong nam tử mặc áo da thú cầm đầu vỗ vỗ lên bả vai người trẻ tuổi đang tiếp khách.

“Mấy tên này làm càn quá thể, các ngươi không nên để họ bắt nạt người dễ dãi như vậy, chẳng lẽ Thập Nhị Minh Linh Môn các ngươi còn sợ hãi đến vậy sao?"

Một vị hắc y nam tử cười cười tiếp lời vị trung niên nam tử kia:

“Nếu là Ma môn chúng ta đây, cũng không tới phiên kẻ nào khác làm càn, xem ra các ngươi đã tuột dốc rồi.

Nói xong nam tử này bèn đi vào bên trong:

“Đi vào chút gì đã, hy vọng mau có thể thú vị hơn một chút, các người cứ bận tiếp đi"

1124 chữ

Chương 642: Không Dám

Tiêu Bộ trông thấy một màn này thì cau mày:

“Long Bồng của Thập Nhị Tịnh Đường, Thú tu Diêu Tập của Man Tộc, Tiêu Diệp của Thiên Vương Điện Ma mô, mỗi một kẻ đều là Nguyên Linh tứ phẩm. Quả thực ta không phải đối thủ của họ.

Thượng Quan Hà cũng cảm nhận được, những kẻ này không hề có thiện ý, vẫn còn là hôm nay, ngày mai nhất định họ sẽ có tiền bối đến.

Tam phẩm, hẳn là cực hạn của hôn lễ này rồi.

“Lại nói không có ai có thể chống lại họ sao? Người Ma môn cũng tới rồi, thế Thập Nhị Minh Linh Môn không mời người của tông môn ta sao?"

Tiêu Bộ lại hỏi.

“Nếu ta nói mấy kẻ đó đều là không mời mà đến, ngươi có tin không? Tần Văn Thành không phải đệ tử quá nổi trộ, cha mẹ hắn cũng không phải nhân vật quan trọng trong Ngưu Môn. Vì cưới người của Thượng Quan gia nên rồi"

mới làm long trọng một chút. Vốn biết không quá tốt, ai ngờ sẽ không tốt đến nhường này. Hắn cũng hết sức Thượng Quan Hà thở dài nói.

Lúc này Tiêu Bộ cũng nhìn về người trẻ tuổi ở bên kia, hắn tự lau mồ hoi lạnh cho mình, hít sâu một hơi, sau đó lấy lại tinh thần, tiếp tục tiếp khách.

“Sớm biết vậy ta đã mời Ân Chí Viễn sư huynh đến đây, vậy để xem mấy kẻ đó ai còn dám làm càn. Trong mắt họ ta quá bình thường"

Tiêu Bộ thờ dài.

“Ngươi cũng biết là biết vậy thôi.

Thượng Quan Hà cũng không để ý.

Nhân vật như vậy cũng không dễ mời đến, Ân Chí Viễn là ai hắn cũng biết, có thể nói chính là một vị nổi trội nhất trước cả Đạo Tử.

Thậm chí đã bắt đầu quản lý Thái Cực phong, là phong chủ đời tiếp theo.Thực lực vô cùng lớn mạnh, năng lực vượt xa người khác.

“Kỳ thực nếu các ngươi có quen biết Đạo Tử thì hay rồi, hắn vừa đến, ngươi nghĩ xem liệu ba kẻ ban nãy có bỏ trốn trong đêm không"

Tiêu Bộ thoáng chút tức giận.

Ngày đại hỉ của người khác, mấy kẻ này ức hiếp người quá đáng.

“Vậy mà ngươi còn thấy tức giận hơn cả ta, thế nhưng Đạo Tử là nhân vật đẳng cấp cỡ nào, ai cũng có thể mời được sao? Nghe nói Thánh Tử của ma đạo, nếu hắn đến, vậy mới là cực khó.

Thượng Quan Hà lắc đầu, thoáng vẻ bất đắc dĩ:

“May mà, mấy người Tần Văn Thành đã chuẩn bị sẵn tâm lý, chỉ cần hôn lễ kết thức liền không lo ngại gì nữa” “Ơ, Thượng Quan Hà? Xem ra cả Thượng Quan gia cũng chỉ có ngươi có tiền đồ thôi.

Lúc này một vị trung niên nam tử đưa theo mấy người trẻ tuổi đi tới.

“Cái gì mà có vẻ giỏi, chẳng qua cũng chỉ có vậy thôi sao, Trần gia chúng ta tuỳ tiện chọn mấy người đều có thể nghiền nát hắn rồi. Chứ đừng nói đến tộc huynh tộc tỷ, quen biết thiên chi kiêu tử. Thượng Quan Hà hắn thì quan được ai chứ? Gặp cũng chưa từng được gặp, còn chẳng bằng ta, người có tiền đồ nhất Thượng Quan gia cũng chỉ đến vậy thôi"

Một vị nam tử trẻ tuổi đứng sau khinh thường nói.

Lúc này nam tử trung niên kia mới ra vẻ tức giận, muốn phê bình thanh niên này một chút.

Đương nhiên cũng chỉ là phê bình ngoài miệng.

Nhưng mà ngay khi hắn vừa muốn mở miệng, một tiếng hừ lạnh khiến tinh thần họ cũng chấn động theo. Tiếp theo một năng lực trấn áp tràn đến.

Rầm!

Ngay khi họ còn đang phát hoảng, người trẻ tuổi vừa mới ăn nói cuồng ngạo kia đã bị sức lực mạnh mẽ đè áp xuống đất.

Ngay sau đó, hắn phu ta một ngụm máu tươi.

Phụt!

Trong nháy mắt, hắn cảm giác được khí tức của cái chết.

Thậm chí trong lúc hoảng sợ hắn còn không biết vừa cố chuyện gì xảy ra, cũng không biết là ai ra tay với hắn. “Ngươi đang nói ta sao?"

Lúc này giọng nói mang theo sát ý lạnh lẽo của Tiêu Bộ truyền đến.

Dường như có thể đánh chết tất cả mọi người ở đây.

Nam tử trung niên Trần gia thập phần hoảng sợ, khi hắn nhìn về phía Tiêu Bộ, phát hiển là một vị nam tử còn trẻ tuổi vậy mà đã đến Ngũ Phẩm trận linh.

“Đạo hữu, xin giơ cao đánh khẽ, Thượng Quan Gia đang có đại hôn, thấy máu thì không hay. Hướng ngươi chuộc tội.

Nam tử trung niên của Trần gia cung kính hành lễ, khẩn cầu nói.

“Tiêu huynh, bỏ đi thôi, hắn nói cũng đúng, đại hôn không nên thấy máu"

Thượng Quan Hà nói.

Tuy rằng rất muốn đổ máu nhưng không sao cả.

Lúc này Tiêu Bộ mới bỏ trấn áp, giọng nói đầy lạnh lùng:

“Chỉ là khẩu khí Trần gia cũng không nhỏ"

“Không biết đạo hữu là thiên kiêu nhà ai, làn sau nhất định chúng ta sẽ đến tận cửa tạ lỗi"

Trung niên nam tử Trần gia tỏ vẻ cung kính nói.

“Thiên Vân Đạo Lông, Tiêu Bộ của Long Viêm phong, đến tận cửa thì bỏ đi, chỉ sợ Trần gia ngươi không có tư cách gặp sư phụ ta.

Tiêu Bộ nói đầy lạnh lùng, chợt rời khỏi chỗ, nói:

“Đi vào thôi"

Nghe đến Thiên Vân Đạo Tông, nam tử trung niên Trần gia bị doạ đến không dám hó hé, kẻ vốn không định tham gia như hắn nhưng vì đối phương nhường đường nên không thể không vào.

Những người trẻ tuổi khái lại càng không dám mở miệng.

Thiên Vân Đạo Tông là nơi nào chứ?

Là tông môn hùng mạnh nhất của Tu Chân giới, nghe nói người mạnh nhất cũng ở Thiên Vân Đạo Tông. “Làm phiền Tiêu huynh rồi.

Chờ những người kia đi vào, Thượng Quan Hà mới mở miệng nói.

Đương nhiên hắn cũng không sợ đắc tội với những kẻ này.

Chỉ là nam tử trung niên ban nãy thuộc Trận Linh ngũ phẩm, hắn không phải đối thủ của lão ta, nhưng Ngũ Phẩm đó lại không thể sánh bằng Ngũ phẩm của Tiêu Bộ.

Thiên kiêu dễ thăng cấp.

Còn vị Trần gia kia e là cả đời cũng chỉ có thể ở Ngũ phẩm.

1069 chữ

Chương 643: Quả Rừng

Tiêu Bộ thì không giống vậy, hắn có tư cách thăng đến Thượng tam phẩm.

“Cấp này ta có thể tuỳ tiện giúp ngươi trấn áp, nhưng đến Tứ phẩm thì khó rồi, chỉ có thể nói vài câu thay ngươi thôi. Thế nhưng những người này cũng không làm gì được ta, khó nhất vẫn là những kẻ ban nãy, thân phận tốt lại là đại thiên kiêu, bốn chữ Thiên Vân Đạo Tông này không doạ được họ.

Tiêu Bộ bất đắc dĩ nhún vai.

"Ha...ha"

Thượng Quan Hà cười cười nói:

“Thế này đã tốt lắm rồi, lại nói lấy đâu ra nhiều Tứ phẩm với thiên kiêu như vậy. Thượng Quan gia chúng ta Ngũ phẩm đã có thể làm trưởng lão, Tứ phẩm dường như đã là chiến lực cao nhất rồi. Còn có một vị Tam phẩm, đó đều là trụ cột đấy.

“Nghe nói lần này Thượng Quan gia có thể khôi phục một ít, là có được một vị thượng tam phẩm sao?"

Tiêu Bộ hiếu kỳ hỏi.

“Đúng vậy, tiếc là bên trong vẫn thiếu, nếu không sao có thể nhận đám chó hoang mèo hoang kia được.

Thượng Quan Hà tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Thực ra những gia tộc bình thường có được tứ phẩm đã đủ sống yên ổn rồi, nhưng gia tộc có thể lập quan hệ với Thập Nhị Minh Linh Môn thì không một vị thượng tam phẩm là không đủ.

“Lại nói Bạch Tử sư muội cũng bị ngươi mời đi theo, ngươi sẽ không tuỳ tiện gạt nàng sang một bên đấy chứ?"

Tiêu Bộ cười hỏi.

Hắn cảm thấy Bạch Tử sư muội là một người rất sáng tạo.

Không biết sao Thượng Quan Hà lại không hiểu.

“Cũng không đến mức, ta có một biểu muội xa mời bạn bè đến, vì đều là người làm công bên ngoài, hẳn là cũng không có thân phận gì, cũng không mạnh. Để họ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ta đã mời Bạch Tử tiên tử theo hỗ trợ, nàng cũng là người của Thiên Vân Đạo Tông, đương nhiên có thể uy hiếp được một số người. Mà bạn bè của biểu muội ta có thể gặp được đệ tử của Thiên Vân Đạo Tông nhất định cũng vô cùng vui mừng” Thượng Quan Hà cười nói, tên tuổi của Thiên Vân Đạo Tông phần lớn mọi người đều biết.

“Đúng là, những người này đúng là gặp một người cắn một người, cứ như sợ người khác không biết họ biết cắn người vậy.

Khoảng tám giờ tối, rốt cuộc đám người Chu Tự cũng đến được Thập Nhị Minh Linh Môn.

Từ xa nhìn tới nơi này có mười hai ngọn núi lớn.

Bên cạnh những ngọn núi lớn lại có một vài đỉnh núi nhỏ.

Có một ngọn núi được giăng đèn kết hoa, vừa thấy đã biết có hỉ sự.

“Chắc là bên kia nhỉ?"

Chu Ngưng Nguyệt chỉ về phía Ngưu Môn rồi nói.

“Ừ, chính là bên kia, làm...làm phiền tiểu tiên nữ Âm Túc nhỏ giọng nói.

Nàng có hơi sợ vị tiểu tiên nữ trước mắt này, nghe nói nàng chính là Thánh Nữ Ma môn.

Bản thân lại đưa Thanh Tử, Thánh Nữ, Thần nữ Ma môn đến tìm tỷ tỷ.

Trời biết sẽ xảy ra chuyện gì!"

Chu Tự ngắm nhìn ngọn núi hùng vĩ nguy nga, cực kỳ xúc động, khác với ngắm nhìn Đạo Tông Thiên Vân, đây là hai cảm giác hoàn toàn khác nhau. Hơn nữa xung quanh có không ít dã quái hoành hành, nhất thời hơi ngứa tay.

“Nguyệt tỷ, Nguyệt tỷ, có thể xử lý dã quái phía dưới không? Ta muốn tăng thêm kinh nghiệm.

Tô Thi lắc vai Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

Chu Ngưng Nguyệt đang bóc quýt liếc nhìn Tô Thi một cái, trốn đến bên cạnh Thu Thiển tiếp túc bóc quýt.

Chu Tự lại lạnh lùng nhìn chằm chằm tam lão bản, kẻ địch lớn, đây mới là kẻ địch lớn. Một núi không thể có hai hổ, Thanh Thành không chứa được tam lão bản. Đáng tiếc mình không phải lão bản, nếu không sẽ đuổi việc tam lão bản đầu tiên.

Thu Thiển nhìn Chu Tự và Nguyệt tỷ, bất đắc dĩ lắc đầu. Hai người có suy nghĩ khác nhau, nhưng ánh mắt lại vô cùng giống nhau.

“Không thể xử lý, phía dưới đa số là linh thú của Thập Nhị Minh Linh Môn, bọn chúng được nuôi trong rừng núi.

Âm Túc kịp thời giải thích.

Tô Thi gật đầu, cũng không để ý nữa. Bởi vì Nguyệt tỷ không đồng ý, Hàn Tô và Minh Nam Sở không có tâm tư này, một mình nàng chắc chắn không được.

“Nghe nói hôm nay họ mở tiệc đãi khách, chúng ta đi hơi muộn, không biết có đến kịp không Từ Từ nhìn về phương xa nói.

“Chắc hẳn là không kịp, nhưng chúng ta cũng không phải người quan trọng, trà trộn vào đi cũng không vấn đề gì."

Minh Nam Sở đã cất điện thoại, còn tiếp tục tải bản sao, chốc nữa không tiện dừng lại.

“Ta thấy hình như phía dưới có trái cây, các ngươi có đói không?"

Chu Ngưng Nguyệt bỗng nói.

Khi họ nhìn xuống dưới, đúng là nhìn thấy rừng cây ăn quả.

“Chắc đây là vườn cây ăn quả của nhà người ta đấy?"

Chu Tự nói.

Đồ của vùng ngoại ô hoang dã giới tu chân có thể tùy tiện hái, nhưng ở đây là địa bàn của môn phái lớn. Rừng cây ăn quả này chắc chắn là của họ.

“Ta hỏi tỷ của ta xem.

Âm Túc lập tức nói.

Rất nhanh nàng nhận được tin nhắn khẳng định:

“Có thể hái một ít.

Soạt!

Chu Ngưng Nguyệt sử dụng Thái Cực trận đồ đi tới rừng cây ăn quả.

“Đây là rừng quả gì?"

Hàn Tô hỏi.

“Có vẻ là quả hồng"

Thu Thiển quan sát nói.

Chu Tự đến trước cây, vút nhảy lên đụng vào quả hồng, hơi thắc mắc.

“Hồng giòn? Mùa này cũng có à?"

“Bình thường thì không có, nhưng ngươi không cảm thấy nơi này không lạnh à?” Thu Thiển cũng nhảy đến bên cạnh Chu Tự, thuận thế vặt hai quả.

1169 chữ

Chương 644: Ba Nhân Cách

Chu Tự gật đầu tỏ vẻ hợp tình hợp lý, bên ngoài không có tại sao giới tu chân không thể có? Rất nhanh, họ mang hai quả thực xuống, nhưng vừa xuống đã nghe thấy giọng nói truyền ra từ trong rừng cây.

“Là ai đó?"

Giọng của nam giới khiến Chu Tự sợ giật mình, tưởng rằng là chủ nhân xuất hiện. Đợi nhìn rõ người đến bên trong, hắn lại cảm giác không giống.

Một đám người đi ra từ bên trong, người dẫn đầu là một nam một nữ, trông khoảng hai mươi tuổi, ngũ quan tinh tế, nhưng trong đôi mắt mang theo vẻ cao ngạo. Người đàn ông mặc áo trắng, tay cầm quạt giấy, trông có vẻ nho nhã lịch sự, nhưng lại khiến người ta cảm thấy rất xa cách. “Người của Thập Nhị Minh Linh Môn ư?” Người đàn ông dẫn đầu lên tiếng hỏi, hắn là Hoa Phi đệ tử Ngũ Dương Tông, lần này nhận lời mời đến tham dự hôn lễ. Nhưng trên đường gặp được tiểu thư nhà họ Trần, cho nên họ đi cùng nhau. Con gái nhà họ Trần không những xinh đẹp, mà còn có thiên tư cực cao, khiến hắn động tâm tư.

Trần Giai Vân nhìn mấy người Chu Tự với ánh mắt lạnh lùng, cau chặt mày, những người này khiến nàng thấy đáng ghét, bởi vì cô gái trong đó không hề kém nàng.

“Các ngươi không phải người của Thập Nhị Minh Linh Môn à?"

Chu Tự hỏi lại.

“Thực sự không phải, xem ra các vị cũng không phải, tuy nơi này là khu vực công cộng, nhưng chúng ta đến đây trước, cho nên hy vọng các vị có thể đến chỗ khác hái quả, mọi người đừng quấy rầy lẫn nhau. Đạo hữu cảm thấy thế nào?"

Hoa Phi cười hỏi.

Lời của đối phương khiến Chu Tự và Thu Thiển kinh ngạc. Người này ở đâu ra mà mặt dày thế? Đã nói là khu vực công cộng mà còn đuổi người?

“Ý của các ngươi là chúng ta phải tránh các ngươi? Không được quấy rầy nhã hứng của các ngươi phải không?"

Chu Ngưng Nguyệt ăn táo xanh đi đến.

“Tại hạ là Hoa Phi, đệ tử nội môn của Ngũ Dương Tông, người bên cạnh ta là Trần tiên tử, thiên chi kiêu nữ của nhà họ Trần, các vị là người của môn phái nào ?"

Hoa Phi tự tin nói.

Những người này vừa không có khí thế thiên kiêu, vừa không có tùy tùng đi theo, lại càng không thấy có bảo vật trên người, đương nhiên hắn không cần để ý. Chắc đều chỉ là thế lực nhỏ bé. Nhưng những người này đều là đấu giả thất phẩm, khiến hắn không chắc chắn. Nhìn thấy một cô bé xuất hiện, nghĩ rằng đã có con lớn thế rồi, có lẽ là hơn năm mươi tuổi mới là đấu giả thất phẩm, cũng không cần quan tâm.

“Nói nhiều thế làm gì?"

Trần Giai Vân nhìn đám người Chu Tự, lạnh lùng nói:

“Hoặc là các ngươi tự dẹp sang một bên, hoặc là chúng ta ra tay khiến các ngươi dẹp sang một bên.

“Đây là lần đầu tiên ta thấy có người dám ăn nói với ta như vậy"

Chu Ngưng Nguyệt ngạc nhiên nói.

“Đây cũng là lần đầu tiên ta thấy có người dám ăn nói với Nguyệt tỷ như vậy"

Lúc này Tô Thị đi đến phía sau Nguyệt tỷ. Nàng biết mình vô dụng, đương nhiên không dám đứng phía trước.

Nhìn thấy dung mạo của Tô Thị, Hoa Phi liền sửng sốt, hoa nhường nguyệt thẹn:

“Xin hỏi tiên tử là?"

“Ngươi như này, ta cảm thấy không xứng với tam lão bản của chúng ta, tuy tam lão bản của chúng ta vô dụng, nhưng nàng chịu cho chúng ta vay tiền"

Chu Tự lập tức đáp lại.

“Ngươi nói chuyện thật khó nghe, không biết trời cao đất dày.

Hoa Phi nhìn Chu Tự với ánh mắt lạnh lùng, có vẻ sắp ra tay.

“Không"

có một người đến lục phẩm, các ngươi cứ tự nhiên đi, Thu Thiển, chúng ta hái trái cây.

Chu Ngưng Nguyệt kéo Thu Thiển đi đến cây ăn quả bên cạnh. Tô Thi lập tức đi theo, nhân tiện kéo theo Hàn Tô.

“Được rồi, địa bàn này là của chúng ta, bây giờ cho các ngươi hai lựa chọn. Hoặc là tự cút sang một bên, hoặc là ta ném các ngươi sang một bên Chu Tự bày bộ mặt phe phản diện.

“Ra tay"

Hoa Phi không phí lời thêm. Bên họ cũng có không ít đấu giả thất phẩm. Những người này quả là không coi ai ra gì.

Chu Tự lập tức mở ra kim quang thần chú, đã lâu không dùng, nuôi binh ngàn ngày dùng trong một giờ, hôm nay chính là ngày kim quang thần chú tỏa sáng.

Ầm!

Cuộc chiến bắt đầu, Chu Tự vung một quyền, hào quang tỏa khắp nơi. Không ai có thể phá vỡ kim quang thần chú của hắn. Một quyền lướt qua, đánh cho đối phương đứt gãy gân cốt. Cùi trỏ giáng xuống, đối phương gãy xương mũi. Xoay người đá, đá gãy chân của đối phương. Mười tám chiêu vật lộn, đánh giết lung tung. Gân cốt xương tay đứt lừa, tiếng kêu la vang khắp rừng cây. Minh Nam Sở cũng không đứng nhìn, lập tức tham gia chiến đấu. “Thuật pháp thể thuật mà vị tiền bối đó dạy vẫn chưa có cơ hội tìm người để luyện, cơ hội hiếm có” Hiếm khi những người này không bị Thánh Tử Ma Đạo giết toàn bộ. Từ Từ cũng ra tay, hắn vừa tăng cấp, cũng cần rèn luyện. Âm Túc hơi lo lắng, đang nghĩ có nên gọi người không. Cuối cùng bị Tô Thi kéo đi hái quả.

Nàng không lo lắng cho đám người Chu Tự, mà lo sợ giết quá dã man.

“Ta phát hiện nhân cách thứ nhất của Chu Tự thực sự không hung dữ"

Khi hái trái cây, Tô Thi nhìn Chu Tự hiểu ra nói.

“Nhân cách thứ nhất ư?"

Thu Thiển thoáng tò mò.

“Đúng vậy"

Tô Thi nói ra lý luận của mình với vẻ mặt hưng phấn.

“Qua nhiều lần nghiên cứu, ta phát hiện ra bí mật của Chu Tự. Hắn có ba nhân cách, thứ nhất là nhân cách bình thường, thứ hai là nhân cách xấu xa, thứ ba là nhân cách độc ác. Nhân cách bình thường là như hiện giờ, dễ tính không hung dữ. Nhân cách xấu xa chính là nhân cách kiểu tâm lý méo mó, hung ác khát máu, còn ép ta giết người. Còn nhân cách độc ác là đáng sợ nhất, người cản giết người, thần ngăn giết thần.

Thu Thiển thộn mặt.

1109 chữ

Chương 645: Giáo Huấn

Nhưng có một điều Tô Thi nói đúng, Chu Tự có ba trạng thái. Thứ nhất chính là trạng thái bình thường mà các nàng dạy, tu luyện Chu Thiên Kinh, hiện giờ là đấu giả thất phẩm. Thứ hai là Phá Thiên Ma Thể của Chu Tự tự học, hiện giờ là trận linh ngũ phẩm. Còn thứ ba...chỉ cần mở ra, những người dưới thượng tam phẩm không ai có thể địch nổi, cụ thể là thế nào thì nàng và Nguyệt tỷ cũng không biết.

“Cho ngươi ăn đấy.

Chu Ngưng Nguyệt đưa quả hồng đã bóc vỏ sẵn cho Tô Thị.

Tô Thi cắn một miếng, giòn giòn.

“Không chua hả?"

Tô Thi nghi hoặc nói.

Hàn Tô ở một bên không biết nói gì mới được, chỉ sợ Tô Thi quên mất thực ra trái cây ngọt mới ngon.

“Ô, cảm giác tê tê, chưa chín"

Lúc này Tô Thị mới cảm thấy bình thường.

Bành!

Chu Tự đá bay Hoa Phi, sau đó dẫm mạnh lên đầu đối phương nói:

“Ta có lòng tốt khuyên ngươi, sau này làm phe phản diện thì cứ làm phe phản diện, nhưng đứng làm trước mặt ta. Ngươi không xứng với cái tên phe phản diện, khiến ta cảm thấy bị sỉ nhục.

“Ngươi có dám xưng danh không, sư phụ ta chắc chắn sẽ không tha cho ngươi"

Hoa Phi hầm hầm nói.

“Ngươi ức hiếp người quá đáng"

Lúc này Trần Giai Vân đứng lên, nàng bắt đầu thi triển thuật pháp. Dường như muốn dùng sức mạnh cường mạnh nhất. Nàng bị quạt vài cái bạt tai, mặt sưng phồng lên.

“Từ trước tới nay chưa từng có ai dám sỉ nhục ta như vậy"

Cả người Trần Giai Vân tràn ngập sức mạnh, dường như có thể san bằng xung quanh.

Thấy vậy, Hoa Phi kinh hãi, cô gái này thực sự liều lĩnh.

Chu Tự chỉ liếc đối phương một cái, sau đó đến trước mặt nàng như một trận gió, rồi vung nắm đấm.

Phập!

Một cú đấm đánh thẳng vào mặt nàng. Cú đấm quét qua, cơ thịt trên mặt Trần Giai Vân rung lên, sau đó răng trong miệng nàng không ngừng bay ra.

Phập!

Trần Giai Vân ngã xuống đất, lực mạnh khiến nàng trượt một đoạn dài, lúc này răng của nàng đã rơi xuống đất.

Đúng là tìm răng khắp mặt đất.

Thấy vậy, Hoa Phi cũng bị dọa sợ. Người này ra tay thật tàn ác, hơn nữa cùng là đấu giả thất phẩm, hắn lại hoàn toàn không phải là đối thủ. Không thể tưởng tượng nổi.

Phập!

Hoa Phi cảm thấy đau nhức vùng bụng, cả người bị đá bay ra xa. Không chỉ có hắn, mà tùy tùng đi theo hắn và tùy tùng của Trần Giai Vân cũng bị đá bay.

“Được rồi, đừng lại đây nữa. Nếu không, gặp lần nào thì đánh lần đó."

Giọng của Chu Tự vang lên khiến Hoa Phi dám giận mà không dám nói. Nhưng tiếng nói khiến hắn thấy nhục nhã hơn lại vang lên.

“Đúng rồi, người đó vừa nói Ngũ Dương Tông là tông môn gì? Ta chưa từng nghe nói đến.

“Hình như cũng không phải tông môn lớn gì, ta nghe nói qua một hai lần, cũng không nghiên cứu kỹ.

“Thế nhà họ Trần thì sao? Là gia tộc thế nào?"

“Việc này chưa nghe nói đến, hỏi Từ Thiếu, có thể hắn biết.

“Ta cũng chưa từng nghe nói đến, nhà ta không ở trong khu vực này.

Những người đó càng nói, Hoa Phi càng tức. Một đám khỉ hoang dã từ quê lên. Nếu không phải đánh không lại họ, thì hắn chắc chắn sẽ dạy cho những người này một bài học. Bây giờ đi tìm tiến bối tông môn, sớm muộn cũng phải dạy những người này bài học. Nhưng đến bây giờ hắn cũng muốn biết quý tính của tiên tử đó, vừa hay hắn muốn tìm một đạo lữ, nếu không cũng không cần quá để ý.

“Làm sao họ dám chứ? Làm sao dám đánh ta như vậy? Ta phải cho họ trả giá.

Trần Giai Vân được người khác đỡ dậy, tức giận nói.

Hoa Phi do dự, vẫn lựa chọn đồng hành cùng người này.

Coi như làm lốp dự phòng vậy.

Đám người Chu Tự xử lý những người đó xong vừa đi vừa hái quả. Họ phát hiện ở đây không chỉ có một loại cây ăn quả, cho nên dưới sự dẫn dắt của Nguyệt tỷ, họ đi dạo một vòng lớn. Đợi khi rời đi đã sắp mười một giờ. Số quả hái được đủ cho họ ăn mấy ngày liền.

Rất nhanh họ đi đến chỗ ở mà nhà họ Thượng Quan sắp xếp, người tiếp đón họ là hai người một nam một nữ mặc đồ màu đỏ.

Chàng trai trẻ trung điển trai, cô gái xinh đẹp e lệ.

“Chị"

Âm Túc lập tức cười chạy tới.

Khi nhìn thấy người đàn ông bên cạnh, nàng cứ như sợ người lạ, nhẹ giọng chào hỏi.

“Chị, anh rể"

Người tiếp đón họ, tất nhiên là Tần Văn Thành và Thượng Quan Hồng Anh.

Mấy người Chu Tự tiến lên chào hỏi. “Chúc mừng chúc mừng Minh Nam Sở lên tiếng trước.

Ấy vậy mà nhị lão bản cũng biết đối nhân xử thế? Chu Tự chúc mừng theo Từ Từ cũng vậy.

Tô Thi không sợ người lạ, tiến lên vừa chúc mừng vừa khen ngợi.

Chu Tự cảm giác Tô Thi có thể không phải là họ hàng của hắn, nhìn thế nào họ cũng không giống. Theo lý họ không khác gì với anh em ruột hoặc là chị em ruột, nhưng không giống chút nào.

“Rất cảm ơn các ngươi đã đến, không ngờ Âm Túc lại quen biết nhiều người ưu tú như vậy” Thượng Quan Hồng Anh hơi xấu hổ nói.“Vào trong trước đi.

Tần Văn Thành đi trước mở đường, thuận tiện nói:

“Vốn dĩ là một tiên tử của Đạo Tông Thiên Vân giúp tiếp đón các ngươi, nhưng đúng lúc nàng bận việc phải đi trước rồi. Ngày mai các ngươi có thể gặp được."

Là họ đến muộn..Chu Tự hiểu. Đối phương chỉ ngại nhắc đến việc này thôi. Dù sao nếu yến tiệc đãi khách chưa kết thúc thì họ cũng sẽ không ở đây.

Hiếm khi, họ được đưa đến trong sân viện.

Nơi này có hoa cỏ có hồ nước đầy đủ, môi trường rất tốt.

1110 chữ

Chương 646: Học Hỏi Kinh Nghiệm

“Ở đây có năm phòng, nếu không đủ, bên cạnh còn có một số phòng. Bởi vì tạm thời ở nơi này, không ở phía gia tộc, cho nên hơi đơn sơ, hy vọng các không để ý"

Thượng Quan Hồng Anh thấy có lỗi lỗi nói.

“Không để ý, đêm nay ta ngủ cùng Nguyệt tỷ"

Tô Thi lập tức đứng bên cạnh Nguyệt tỷ.

“Âm Túc có nghỉ ở bên này không? Chúng ta có thể ở cùng nhau"

Hàn Tô hỏi Âm Túc.

Âm Túc vội gật đầu.

“Cần ba phòng nữa.

Minh Nam Sở nhìn những người còn lại, tiếp tục nói:

“Ta một phòng, Từ Từ một phòng, Chu Tự và thần...Thu Thiển một phòng"

Tốt, nhị lão bản thật uy phong...Chu Tự khen ngợi trong lòng.

Đương nhiên Thượng Quan Hồng Anh sẽ không nói gì, nhìn dáng vẻ Chu Tự và Thu Thiển, nàng biết ngay hai người là một đôi. Thu Thiển thấy Chu Tự không nói gì, cũng sẽ không lên tiếng từ chối, chỉ cúi đầu, xấu hổ. Tần Văn Thành chuẩn bị một vài món ăn để ở trong đình nghỉ, bảo họ lấp cái bụng.

Chu Ngưng Nguyệt kéo Thu Thiển đi theo Thương Quan Hồng Anh để nói chuyện, họ muốn nói chuyện hôn lễ. Phụ nữ đi cùng nhau, đương nhiên mấy người đàn ông như Chu Tự cũng ngồi với nhau, họ ngồi trên núi giả ngắm sao sáng trên trời.

“Ta phát hiện Âm Túc khá giống chị nàng"

Minh Nam Sở nhìn về phía đình nghỉ tiếp tục nói:

“Đều sợ người lạ dễ xấu hổ"

“Hơi giống thật.

Từ Từ gật đầu.

“Ta có thể tham gia không?"

Lúc này Tần Văn Thành đi tới hỏi. Sau khi mấy người Chu Tự gật đầu hoan nghênh, hắn mới đến ngồi trên núi giả. Lúc này Chu Tự ngắm kỹ đối phương, cao khoảng một mét tám, mày rậm mắt to, ngũ quan xuất chúng, nho nhã lịch sự. Có hơi e thẹn, nhưng lại cố hết sức tỏ ra bình thường.

Chu Tự từng gặp một số thiên kiêu, Tần Văn Thành không có khí chất như họ, nhưng không hề yếu hơn họ. Hình như hắn rất cố gắng vì hôn lễ.

Nghĩ đến đây, Chu Tự kinh ngạc không thôi, mình lại còn biết xem người?

“Tần đạo hữu đã cưới được một bạn đời tốt.

Từ Từ hơi hâm mộ nói.

“Sau này Từ đại ca cũng sẽ cưới một người bạn đời khiến người ta ngưỡng mộ.

Chu Tự rất mong đợi nói.

Tần Văn Thành cười, sau đó nhìn về phía Thượng Quan Hồng Anh, dịu dàng nói:

“Sau khi ta quen Hồng Anh thì đã muốn lấy nàng. Tuy rằng sẽ rất khó, nhưng ta sẽ cố hết sức.

“Ngày mai là ngày đại hôn, qua ngày mai là tốt rồi"

Minh Nam Sở hiểu chỗ khó xử của đối phương.

“Nghe nói khi các ngươi đến đã xung đột với người nhà họ Trần và người của Ngũ Dương Tông?"

Tần Văn Thành tò mò hỏi rồi nói:

“Các ngươi không cần quá lo lắng, ngày mai sẽ có đệ tử của Đạo Tông Thiên Vân đồng hành cùng các ngươi, không ai dám làm gì đâu?

“Đạo Tông Thiên Vân?"

Chu Tự tò mò lên tiếng:

“Là người nào của Đạo Tông Thiên Vân?"

“Chu đạo hữu quen biết người của Đạo Tông Thiên Vân à?"

Tần Văn Thành có chút kinh ngạc.

“Cũng có quen biết.

Chu Tự mất tự nhiên nói.

Sư phụ và cha mẹ thì không tính, hắn từng uy hiếp chưởng giáo Đạo Tông Thiên Vân và còn trao đổi phương thức liên lạc. Bây giờ vẫn còn nằm trong danh sách bạn bè.

Thiên Vân Y Y, Ân Chí Viễn, đều là thiên tài của Đạo Tông Thiên Vân, cũng biết danh ác của hắn.

“Vậy à, vậy thì tốt rồi.

Tần Văn Thành cười tiếp tục nói:

“Ngày mai người đồng hành với các ngươi chính là tiên trù của Đạo Tông Thiên Vân, Bạch Tử tiên tử.

“Bạch Tử?"

Chu Tự cảm giác khá quen, suy nghĩ kỹ lại mới nói:

“Hình như ta quen người này, chỉ không biết có phải là cùng họ cùng tên không"

“Vậy hả? Thật thích hợp"

Lần này đến lượt Tần Văn Thành tò mò:

“Đạo hữu và Bạch Tử tiên tử quen biết nhau thế nào.

“Ở hồ Nhàn Nhã, từng mua đồ ăn sáng ở cửa hàng hắn.

Chu Tự nói.

“Đúng là trùng hợp.

Cách quen biết này khiến Tần Văn Thành bất ngờ, sau đó hắn nhìn sang Thu Thiển ở trong đình nghỉ nói:

“Đó là bạn đời của ngươi hả? Các ngươi thực sự là một đôi trời sinh “Haha, các ngươi cũng không kém, nhưng ta và Thu tỷ vẫn chưa kết hôn.

Chu Tự cười rất tươi, không giấu nổi niềm vui.

Nghe vậy, Tần Văn Thành vội nói:

“Vậy chẳng phải vừa hay à? Lần này ta kết hôn ngẫu nhiên mời được các ngươi, khi các người kết hôn nhất định phải mời chúng ta đấy"

“Nhất định rồi nhất định rồi"

Chu Tự nói chắc như đinh đóng cột. Đã lâu không nói chuyện với ai vui như vậy. Sau đó họ trao đổi phương thức liên lạc.

Minh Nam Sở và Từ Từ chỉ nhìn và nghe, họ rất muốn biết, sau khi Tần Văn Thành biết thân phận của Chu Tự có còn cười được nữa không. Nhưng những người độc thân như họ cũng không xen vào được một câu nào. Minh Nam Sở chỉ có thể đưa cho Từ Từ trái cây, vừa ăn vừa nhì hai người trò chuyện.

Cũng chỉ là những câu chuyện phiếm, Tần Văn Thành hoàn toàn không nói đến điểm khó khăn khi họ kết hôn, dù sao đây đều là những người đến uống rượu mừng, chứ không phải đến thông cảm cho nỗi khó khăn của họ. Nửa đêm, Chu Tự phát hiện mấy cô gái phía dưới đã nói chuyện xong, bất đắc dĩ chào tạm biệt Tần Văn Thành. Hắn còn muốn xin lời khuyên về chuyện hôn lễ nhiều hơn, cũng muốn nghe câu chuyện vợ chồng của họ. Dù sao cũng có lúc hắn sẽ dùng tới.

Nhưng điều khiến hắn tiếc nuối là Tần Văn Thành vẫn chưa cầu hôn. Hình như giữa họ là nước chảy thành sông, lại thêm một số chuyện bất ngờ, gạo nấu thành cơm. Tóm lại có một số việc không bắt chước được.

1154 chữ

Chương 647: Không ổn

Sau khi Tần Văn Thành và Thượng Quan Hồng Anh rời đi, Chu Ngưng Nguyệt liền chọn một phòng xa hoa nhất to nhất:

“Ta đi nghỉ ngơi đây.

Tô Thi lập tức đi theo.

Hàn Tô đẩy kính mắt cũng tìm một phòng không tệ.

Âm Túc tạm biệt đám người Từ Từ xong, liền đi theo Hàn Tô.

Từ Từ và Minh Nam Sở cùng ý tưởng để lại một phòng tốt nhất cho Chu Tự.

Khi chỉ còn lại hai ngươi, Thu Thiển và Chu Tự đi vào trong phòng.

Bày trí ở đây có chút giống cổ đại, nhưng giường chiếu và sàn nhà đều là phong cách hiện đại. Tuy đèn điện hơi bị che khuất, nhưng vẫn có.

Chu Tự ra vẻ kinh ngạc:

“Thu tỷ, ngươi nói xem họ lấy điện ở đâu ra? Ta không nhìn thấy có dây điện gì"

Thu Thiển đang cúi đầu sợ giật mình, sau đó giải thích:

“Là do trận pháp điều khiển"

Lúc này nàng hít sâu một hơi, cũng không xấu hổ nữa, chỉ quay đầu nhìn sang Chu Tự, mỉm cười, dường như muốn làm gì đó. Vừa nãy hỏi đến dây điện là vì Chu Tự hơi căng thẳng, tìm bừa chủ đề để nói. Đây là lần đầu tiên hắn ở chung phòng với một cô gái, mà còn cùng qua đêm.

Thấy Thu tỷ nhìn mình, hắn cúi đầu chỉ sàn nhà nói:

“Sàn nhà này không tệ, rất trắng"

“Hai ngươi ở chung một phòng, cần làm chút gì không?"

Thu Thiển đột nhiên hỏi.

“Việc này."

Chu Tự quay đầu suy nghĩ một lát:

“Thực ra có thể từ từ..."

Còn chưa nói hết, Thu Thiển liền cắt ngang lời hắn nói:

“Ta biết làm gì mới có thể khiến đêm nay trở nên thú vị rồi ?

“Làm gì?"

Chu Tự hỏi theo bản năng.

“Ngươi có đủ tinh lực không?"

Thu Thiển dò hỏi.

“Cũng ổn, cũng chưa từng trải qua Chu Tự cảm thấy xấu hổ.

“Ngươi cảm thấy cái bàn này thế nào?"

Thu Thiển đột nhiên đi đến trước một cái bàn khá dài và khá rộng hỏi.

“Trên bàn?"

Chu Tự tỏ vẻ mặt khó xử:

“Có phải quá cởi mở rồi không."

Phập!

Vừa dứt lời, Chu Tự bỗng nghe thấy có thứ gì đặt lên bàn, quay đầu nhìn, cả người hắn không căng thẳng nữa, bởi vì Thu tỷ đặt một chồng sách lên mặt bàn.

“Một đêm đẹp như này đương nhiên phải củng cố kiến thức rồi.

Thu Thiển nhìn chằm chằm Chu Tự với vẻ mặt xấu xa.

“Ngươi vừa nói gì"

“Cái bàn này quá tuyệt.

Chu Tự nói một cách chính nghĩa.

Sau đó, Chu Tự làm đề cả đêm thật.

Khoảng bốn năm giờ, Thu Thiển dựa vào người hắn ngủ mất.

“Thu tỷ đúng là không có chút cảnh giác nào.

Nhìn Thu tỷ dựa bên vai mình, Chu Tự không khỏi cảm khái.

Tối qua Chu Tự ngồi học, Thu Thiển tắm rửa xong bảo hắn sấy tóc, cho nên bây giờ nàng đang mặc váy ngủ. Gần như vậy, ít nhiều cũng có thể nhìn được vài thứ.

Thở dài một tiếng, Chu Tự tiếp tục làm bài, suýt nữa thì phân tâm.

Sáng sớm.

Thu Thiển thay quần áo rồi theo Chu Tự đến đến sân viện chờ những người khác, hôm nay phải tham dự hôn lễ diễn ra từ buổi trưa cho đến buổi tối. Tu chân giả thật có nhiều thời gian.

Chẳng may còn người muốn luận đạo so tài.

“Các ngươi đi ra sớm thế?"

Chu Ngưng Nguyệt ngáp một cái, tiếp tục nói:

“Có phải ta có thể báo hỉ với cha mẹ rồi không?"

“Không được.

Chu Tự lắc đầu.

Chu Ngưng Nguyệt cau mày, sau đó kéo Chu Tự sang một bên, nhỏ giọng hỏi:

“Tối qua các ngươi không thế này...thế kia...à?"

Thấy Chu Tự không nói gì, Chu Ngưng Nguyệt chỉ hận sắt không thành thép:

“Có cơ hội thì ngươi phải hành động, không có cơ hội thì ngươi phải tự tạo cơ hội hành động. Có lúc ngươi phải mạnh mẽ một chút, Thu Thiển ngậm bồ hòn làm ngọt, cùng lắm nàng phản kháng lại sự mạnh mẽ của ngươi vài cái mang tính tượng trưng thôi"

Chu Tự hoàn toàn không nghe lọt. Hắn cũng muốn lắm, nhưng...Đương nhiên, cũng không phải không làm gì, ít nhất có động tay một chút. Phản ứng duy nhất của Thu tỷ là toàn thân cứng đờ, dường như rất căng thẳng. Cũng không cảm nhận kỹ cảm giác...Lần sau, tìm cơ hội tốt mời Thu tỷ uống rượu.

Mặt trời nhô cao, tất cả mọi người đều ra đến sân viện. Trong lúc đó, Thượng Quan Hồng Anh lại đến, nói nàng phải đi chuẩn bị, không có thời gian tiếp đãi họ. Đồng thời cũng nói Bạch Tử tiên tử sẽ đến ngay đưa họ đi dạo quanh một lúc. Đương nhiên, bữa sáng cũng đã được chuẩn bị xong xuôi.

“Nói ra thì lúc nào tu chân giả mới không cần ăn cơm nhỉ?"

Chu Tự ăn bánh bao, tò mò hỏi.

“Chắc là sau trung tam phẩm, trận linh ngũ phẩm hình như cũng không cần ăn nữa.

Thu Thiển uống canh lạc nói.

Nghe vậy, Chu Tự kinh hãi:

“Nói như vậy thì ta không cần ăn gì nữa hả?"

Ma Chủng của hắn là trận linh ngũ phẩm.

Nghe Chu Tự nói như vậy, những người khác thật không còn gì để nói. Đây rõ ràng là nói với họ, Chu Tự hắn đã là trận linh ngũ phẩm.

Chu Ngưng Nguyệt thò tay bê đồ ăn trước mặt Chu Tự đi:

“Vậy ta ăn giúp ngươi.

Chu Tự:

"..."

“Bạn của tiểu thư các ngươi có khoảng mấy người?"

Trên đường Bạch Tử tò mò lên tiếng.

Bên cạnh nàng là một thị nữ, không lớn tuổi, khoảng mười tám mười chín tuổi. Đương nhiên tu vi cũng bình thường, lâm giả cửu phẩm. Nàng búi tóc đơn giản, cũng khá xinh đẹp, lúc này đang cung kính dẫn đường:

“Chắc là bảy người, là bạn của tiểu thư Âm Túc đưa về.

“Họ là người của tông môn nào?"

Bạch Tử lại hỏi.

Thực ra tiếp đãi những người này cũng không có gì, chỉ sợ không biết phải xưng hô thế nào, như vậy nàng rất ít nguyên đau đầu. Quản cũng không phải mà mặc kệ cũng không phải. Nếu không phải Thượng Quan Hà cho nàng không liệu nấu ăn, thì chắc chắn nàng sẽ không nhận lời. Tối qua nói đến muốn thì đến muộn, vô cùng tùy hứng, để mình chờ đợi vô ích. Nhưng tối qua không đến cũng là chuyện tốt, mình bớt một ngày phiền phức.

1135 chữ

Chương 648: Đại Nhân Vật

“Tiểu thư cũng không nói là tông môn gì, hình như không thuộc môn nào cả"

Nói tới đây, đột nhiên thị nữ nhớ tới điều gì, do dự một lúc vẫn không nói ra. Cô gia và tiểu thư nói chuyện, hình như nói có người trong đó quen biết Bạch Tử tiên tử. Nhưng không biết là thật hay giả, đám người cô gia cũng lo lắng bị khách đó nhất thời nổi hứng, ăn nói tùy tiện. Vì thể diện của đối phương, vẫn nên đợi họ gặp nhau rồi tính.

“Những người này khí chất thế nào? Ngươi đã tiếp xúc với họ chưa"

Bạch Tử thuận miệng hỏi.

“Việc này."

Thị nữ hơi do dự.

“Sao thế?"

Bạch Tử tò mò hỏi.

Thoáng suy nghĩ, thị nữ giải thích:

“Họ đều không kém.

Điều này khiến Bạch Tử cực kỳ tò mò, đều không kém tại sao phải do dự? Xem ra không dễ ứng phó.

Thị nữ khổ sở trong trong, không phải không kém, mà la quá tốt, có một người là tiên tử đẹp nhất mà nàng từng gặp. Khí chất của những người khác cũng đều không kém. Có thể nàng kiến thức nông cạn, về cảm quan, khí chất cũng chỉ có vị Bạch Tử tiên tử của Đạo Tông Thiên Vân này có thể thử so sánh, những người khác rất khó so sánh.

“Cô gia và tiểu thư đều nói, được tiên tử hỗ trợ là cái phúc của họ.

Trên đường thị nữ cung kính nói.

“Tiểu thư và cô gia của ngươi khoa trương rồi ?

Bạch Tử cười lắc đầu.

Lúc này họ đi đến cửa, đi vào là có thể nhìn thấy mấy người cần tiếp đãi. Có khó nữa thì cũng phải bất chấp, nếu quá ngu xuẩn, nàng không ngại ra tay cho bài học, cùng lắm là chỉ dạy họ về tu vi.

Trên đường nàng cũng nghe nói, những người này đa số đều là tu vi đấu giả thất phẩm, cũng không phải tệ, chỉ dạy cũng không quá khó. Mình là lục phẩm trong trung tam phẩm, có tư cách chỉ dạy cho hạ tam phẩm.

Đi đến cửa, nàng nghe thấy người bên trong đang trò chuyện.

“Nguyệt tỷ, sao da của ngươi càng ngày càng đẹp thế? Ngươi làm thế nào vậy?"

“Ăn nhiều hoa quả ăn ít đồ ăn vặt"

“Bánh quy có tính là đồ ăn vặt không?"

“Có"

“Bánh mì thì sao?” “Cũng là đồ ăn vặt.

“Vậy ta không ăn nữa.

“Ừm, cho ta hết đi, cho ngươi quả quýt này.

Nghe được câu chuyện, Bạch Tử cau mày, nàng cảm thấy giọng nói này hơi quen tai.

Thịch...thịch!

Khi nàng còn đang suy nghĩ, thị nữa gõ cánh cửa lớn mở rộng khách sáo nói.

“Thưa mấy vị khác quý, Bạch Tử tiên tử của Đạo Tông Thiên Vân đến rồi. Lúc này các nàng đã đi đến cửa, có thể nhìn thấy người ở bên trong đang ăn sáng. Thị nữ cảm thấy được hơi ngại, vội giải thích với Bạch Tử tiên tử bên cạnh. Nhưng vừa nhìn thì phát hiện Bạch Tử tiên tử đang sững sờ tại chỗ, vô cùng chấn hãi. Thuận theo ánh mắt của nàng, thị nữ nhìn về phía mấy người Chu Tự.

Nàng không hiểu có chuyện gì.

Thị nữ không hiểu nhưng Bạch Tử thì hiểu.

Ngay từ đầu nàng nữa. Chẳng phải nhà Thượng Quan nói giờ đã lụi bại nên không mời được nhân vật lớn nào ư?

Họ mời những ai thế này?

Cô bé có thần thú Thực Thiết Thú. Tô Thị, người được gọi là Phượng Chủ Cửu Thiên ngồi trên Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng, và Thu Thiển có vật cưỡi Thanh Loan, còn cả Chu Tự, được cho rằng là tiểu sư thúc tổ của Thiên Vân Đạo Tông. Những người này gần như mỗi người đều có một thần thú, ai có thể mời đến được chứ? Đã nói là người bình thường mà, đây mà là người bình thường hả? Đây là một nhóm thần.

Bây giờ nàng hiểu vì sao vừa nãy mình hỏi đến khí chất của những người này, thị nữ lại do dự rồi. Không phải khí chất kém, là khí chất quá tốt, áp đảo mình. Lúc này mới xấu hổ nói ra.

“Bạch Tử tiên tử, đúng là ngươi hả? Đã lâu không gặp, Thượng Quan đạo hữu đâu?"

Chu Tự cười chào hỏi.

Thị nữ kinh ngạc, thì ra vị khách này quen biết Bạch Tử tiên tử thật, còn quen biết thiếu gia. Nhưng điều khiến thị nữ không ngờ là Bạch Tử tiên tử phải rất cao ngạo trong mắt nàng lại đột nhiên cúi đầu hành lễ. Lời của nàng đã lật đổ hoàn toàn nhân sinh quan, giá trị quan, thế giới quan của thị nữ.

“Vãn bối Bạch Tử của Thiên Bảo Các, bái kiến Tiểu sư thúc tổ"

Bạch Tử cúi đầu cung kính nói.

Điều này khiến thị nữ ở một bên không suy nghĩ nữa. Mình đang nằm mơ ư?

“Tiểu sư thúc tổ?"

Chu Tự thộn mặt.

Những người khác cũng kinh ngạc, không phải Thánh Tử Ma Đạo hả? Chu Tự tẩy trắng từ khi nào vậy? Minh Nam Sở nhướn mắt với Tô Thị ở một bên.

Tô Thi tỏ vẻ mặt khó hiểu. Làm sao ta biết được?

Thật đúng là vô dụng, Minh Nam Sở trợn mắt.

“Bạch Tử tiên tử gọi ta là Chu Tự đi, hư danh đều là giả thôi.

Chu Tự lúng túng nói. Gọi Chu đạo hữu dễ quen hon.

“Vậy sau đây, ta...ta làm người hướng dẫn cho Chu đạo hữu, nhưng ta cũng chỉ mới đến mấy ngày trước, cũng phải là đặc biệt quen thuộc"

Bạch Tử cũng cảm thấy thế này thích hợp hơn.

Thực ra thân phận của Chu Tự vẫn chưa được chứng thực, nhưng mọi người đều nghĩ như vậy, nàng cũng chỉ có thể nghĩ như vậy. Còn về lo lắng có người gây khó dễ...Vẫn nên lo lắng cho người dám gây khó dễ đi.

“Nghe nói ngươi làm bữa sáng rất ngon phải không? Ngươi có rảnh không?"

Chu Ngưng Nguyệt không biết đến trước mặt Bạch Tử từ lúc nào.

“Việc này."

Bạch Tử lật tay lấy ra một ngăn bánh ngọt Sau khi giới thiệu đơn giản, Bạch Tử dẫn mấy người đi ra ngoài. Thị nữ đó vẫn đang kinh ngạc, nhưng nàng phải ở lại thu dọn đồ. Có ngốc đi nữa thì nàng cũng phát hiện không đúng, người mà tiểu thư Âm Túc mời đến không phải là người bình thường.

Mà là…đại nhân vật.

1075 chữ

Chương 649: Hồ Ước Nguyện

Bên ngoài Thập Nhị Minh Linh Môn.

La Doanh và Lư Tân trốn trong bóng tối nhìn chằm chằm vào bên trong, không dám hành động bừa bãi.

“Là Thập Nhị Minh Linh Môn, họ đến đây làm gì?"

La Doanh nghi hoặc hỏi.

Nơi này cũng không phải là nơi họ có thể hỗn xược. Với tu vi của họ, hoàn toàn không bõ cho người ở bên trong đánh, Thập Nhị Minh Linh Môn là môn phải lớn thực sự. Tuy rằng không thể sánh được với Đạo Tông Thiên Vân, nhưng cũng sẽ không kém quá xa. Họ đi vào đồng nghĩa với tự nộp mạng.

“Chắc là tham dự hôn lễ, thần thị đó đã đi vào rồi, bây giờ hắn nói muốn có đồ trong tay ngươi để dễ xác nhận là người nào"

Lư Tân nhìn chằm chằm La Doanh nghiêm túc nói.

Nhưng do dự một lát, La Doanh gật đầu giao ra cánh cửa kỳ lạ trong tay “Xong việc vị tiền bối đó sẽ trả lại cho ta chứ?"

Nàng đột nhiên hỏi.

Với vấn đề này, Lư Tân nhún vai:

“Ai mà biết được? Khả năng lớn là không trả. Người đó cũng chẳng phải người giữ chữ tín, có thể phân cho chúng ta chút công lao, lấy được chút lợi ích đã là may mắn lắm rồi.

“Vậy mặc kệ là thù lao bên nào, ta cũng phải chiếm phần lớn"

La Doanh ngang ngạnh nói.

Nếu không nàng bị tổn thất quá nghiêm trọng, hơn nữa có cánh cửa này, thì nàng mới là nhân viên nòng cốt. Bây giờ giao đồ vật quan trọng ra, thực sự rất dễ bị đá bay.

Rõ ràng Lư Tân từng nghĩ tới vấn đề này, hắn không hề do dự gật đầu:

“Được, nhưng điều kiện của ta là buộc phải có cơ hội tăng lên thần thị “Giao dịch thành công”La Doanh gật đầu. Nàng cũng biết đây là cực hạn, bởi vì mục đích lần này của họ chính là điều này. Không thể đạt được thì sẽ không hợp tác, cũng sẽ không giao dịch với cánh tay ánh sáng đó. Còn về đích thân ra tay, nếu đã từ bỏ thì rất khó tiếp tục, chỉ có thể trốn trong bóng tối quan sát.

Sau khi giao cánh cửa ra, nàng rất hy vọng đối phương rất khó đối phó, như vậy nàng sẽ thấy may mắn. Nếu đối phương rất dễ dàng đối phó, nàng sẽ cảm thấy mình đã chọn sai.

“Nói ra thì thần thị này sẽ đi vào đó với thân phận gì?"

La Doanh tò mò hỏi.

Lư Tân lắc đầu, giọng đều đều:

“Không biết, nhưng một số thần thị đều có thân phận của mình, còn về thân phận gì thì rất ít người biết.

“Vậy cứ đợi xem đi, không biết liệu có gây ra chấn động không, người của Thập Nhị Minh Linh Môn nhúng tay, dễ dàng sắp thành lại bại"

La Doanh cũng không mong thất bại. Một khi thất bại thì sẽ không có được gì. Lúc này trời đã sáng rõ, hôn lễ cũng sắp bắt đầu. Muộn nhất là tối nay họ có thể thấy được kết quả. Vừa nghĩ đến có thể có được quyền hạn tăng cấp, họ cũng kích động. Họ đã đợi cơ hội này không biết bao nhiêu năm rồi.

“Thập Nhị Minh Linh Môn có không ít nơi thú vị, nếu các ngươi muốn đi dạo thì ta có thể dẫn các ngươi đi. Trước khi hôn lễ bắt đầu, các người Hàn Tô muốn đi dạo xung quanh, đương nhiên Bạch Tử cũng vui vẻ đồng ý. Nàng cũng không muốn đến hội trường hôn lễ trang trọng đó. Người nào cũng như muốn ăn thịt người vậy. Đàn áp một dãy núi nhỏ bé thì có ý nghĩa gì? Dường như đang cố ý thu hút sự chú ý của chi chủ Ngưu Môn, đợi họ ra.

Những người này thật rảnh, Bạch Tử không thể không cảm khái, sao những người đó lại thích dẫm lên người khác thế nhỉ. Đối diện với nhiều người như vậy, kể cả chi chính Ngưu Môn cũng không dám chọc vào. Một khi ra tay, hôn lễ cũng tan.

Hiếm khi. Đám người Chu Tự dừng bước chân nhìn phía trước.

Lọt vào mắt là một con suối, nước đang không ngừng trào ngược lên trên, nhưng lại không thấy tràn ra. Trong nước suối có rất nhiều mảnh vụn linh thạch, khiến nước suối tràn đầy linh khí. Nhìn mảnh vụn linh thạch như đồng xu trong nước hồ, Chu Tự nói theo bản năng.

“Sao trông giống như hồ ước nguyện nhỉ?"

Vừa dứt lời, Bạch Tử tiên tử tỏ vẻ mặt kinh ngạc, dường như lời nàng định nói đã bị nói ra.

“Chắc không phải thật chứ, phải không?"

Thu Thiển hỏi.

Cuối cùng Bạch Tử chỉ có thể gật đầu, lên tiếng giải thích:

“Nghe nói con suối này được Thập Nhị Minh Linh phát hiện ra khi thành lập môn phái, tuy không có tác dụng lớn gì, nhưng vẫn được giữ lại. Sau này một số người không biết học được ước nguyện ở đâu, liền bắt đầu ném mảnh vụn linh thạch xuống suối để ước. Nói là đợi khi mảnh vụn linh thạch được con suối hấp thụ, thì ước nguyện có thể thành hiện thực. Ban đầu là ném linh thạch xuống, sau đó phát hiện linh thạch không chỉ dễ bị ăn trộm, còn dễ tiêu tan, nên biến thành ném mảnh vụn như này"

“Ta ước đây"

Tô Thi hưng phấn nói.

Nàng có một nguyện vọng lớn, chính là làm một bình hoa có ích. Ấy, cảm giác lời ước không đúng, nàng sửa lại một chút, là làm người có ích. Nhưng khi nàng muốn lấy mảnh vụn, phát hiện mình không có mảnh vụn loại này. “Các ngươi ai có mảnh vụn linh thạch?” Nàng hỏi.

Chu Ngưng Nguyệt lắc đầu, Minh Nam Sở lắc đầu, đám người Âm Túc cũng lắc đầu.

Lúc này Hàn Tô đẩy mắt kính, mảnh kính lóe lên hào quang trí tuệ. Nàng lấy ra một thẻ ngân hàng đưa cho Tô Thi:

“Cầm quẹt thẻ đi.

Tô Thị:

"???"

Nàng cảm thấy mình lại bị sỉ nhục.

1093 chữ

Chương 650: Gặp Là Đánh

“Hôm nay trạng thái của tam lão bản rất tốt, thế mà không cầm lấy Chu Tự kinh ngạc nói.

“Có thể nàng nghĩ thẻ ngân hàng không có linh khí, ném vào không ổn lắm.

Minh Nam Sở phân tích nói.

Tô Thi phùng má, quay đầu sang một bên, những người này thật quá đáng. Mình vô dùng thì vô dụng, nhưng không hề ngốc.

Chu Ngưng Nguyệt bảo Tô Thi ngồi xổm xuống, sau đó xoa đầu Tô Thi an ủi nói:

“Không sao, vừa nhìn là biết sờ tóc của họ không dễ chịu bằng sờ tóc ngươi.

Tô Thi cảm thấy càng đau lòng. Mình chỉ có chút ưu thế này...

Cuối cùng Bạch Tử lấy ra một ít mảnh vụn linh thạch, mọi người ước nguyện xong rồi đến hội trường hôn lễ.

Hôn kễ sắp bắt đầu rồi.

“Ngươi ước điều gì đấy?"

Trên đường Thu Thiển nhỏ giọng hỏi Chu Tự.

“Ta ước Thu tỷ càng ngày càng xinh đẹp"

Chu Tự cười nói.

Thu Thiển sờ mặt mình, tổn thương nói:

“Xem ra ta không đủ xinh đẹp.

“Không phải, sao Thu tỷ lại không đủ xinh đẹp chứ?"

Chu Tự vội giải thích.

“Thế tại sao ngươi ước như thế?"

Thu Thiển nhìn chằm chằm Chu Tự hỏi.

“Chẳng phải con gái đều thích mình càng ngày càng xinh đẹp à?"

Chu Tự ấp úng.

"Ha!"

Thu Thiển bày dáng vẻ nhìn thấu Chu Tự.

Nàng không nói đến việc này nữa, mà hiếu kỳ nói:

“Tại sao không ước được hạnh phúc gì đó?"

“Ngươi xem"

Chu Tự giơ tay cho Thu Thiển xem.

Lúc này tay hắn đang đan chặt với mười ngón tay của Thu Thiển:

“Chẳng phải hạnh phúc đang ở trong tay ta à? Sao phải ước?"

Thu Thiển nổi da gà, sau đó mỉm cười nhỏ giọng hỏi:

“Hạnh phúc mà ngươi nói là thứ sáng sớm nắm trong tay phải không?"

Chu Tự quay đầu, nghĩ thầm đó chỉ là ngoài ý muốn.

Sau đó hắn lên tiếng hỏi nói:

“Thu tỷ ước gì?” “Ta hy vọng có một ngày đánh Chu Tự, người nắm giữ hạnh phúc cả đời của ta thật đau.

Thu Thiển thoải mái nói.

Nghe vậy, Chu Tự lạnh sống lưng, nghĩ thầm mình đắc tội với Thu tỷ lúc nào khiến nàng ước cũng muốn đánh mình một đấm. Nhưng nắm giữ hạnh phúc cả đời Thu tỷ, lời này khiến hắn thấy vui sướng. Quả nhiên Thu tỷ thật khiến người ta yêu thích.

Tới gần buổi trưa. Họ đi vào hội trường. Lúc này, họ ở vị trí bên rìa, ở đây có không ít đồ ăn.

“Nơi có rất nhiều đồ là do ta làm, các ngươi có thể nếm thử.

Bạch Tử cười nói.

Ngay từ đầu, kể cả nàng đến đây cũng có cảm giác áp lực. Nhưng những người này khiến nàng cảm thấy thoải mãi một cách kỳ lạ, giống như không cần lo lắng bất cứ chuyện gì. Lập tức nàng phát hiện mục đích của chuyến đi này hoàn toàn ngược với ý định ban đầu của mình. Ban đầu nàng muốn trùm hết những người này, bây giờ rõ ràng là mình bị những người này trùm lấy. Nhưng nàng cũng không đưa người đến vị trí trung tâm, hình như đám người Chu Tự cũng thích yên tĩnh hơn.

Quan sát xung quanh, Chu Tự phát hiện chỗ có đồ ăn thì lại không đông người, ngược lại là vị trí trung tập lại có không ít người. Còn chỗ ở phía trước nhất, bên đó ít người, họ trước bàn đã sẵn đồ ăn. Vừa nhìn là biết khách quý.

Sau đó hắn phát hiện một người quen, Long Bồng từng gặp ở thành Thầm Uyên. Dáng vẻ cao ngạo lạnh lùng, cứ như nợ hắn mấy triệu vậy.

Lúc này cô dâu chú rể vẫn chưa xuất hiện.

“Thì ra hôn lễ của giới tu chân là thế này, cảm thấy không khác lắm với ở khách sạn"

Chu Tự nói.

“Hôn lễ của ngươi và Thu tỷ phải tổ chức ở khách sạn, vậy chẳng phải chúng ta phải gửi tiền mừng ư? Không giống bây giờ, tặng hoa mừng là được.

Tô Thị hơi đau xót nói.

“Ta cũng không biết, chuyện như này ta cũng không thể quyết định Chu Tự nhún vai.

Cha mẹ nghĩ thế nào, làm sao hắn biết được?

“Là các ngươi à? Đúng là đi mòn giày sắt tìm không thấy, đến tay lại chẳng tốn thời gian Lúc này Hoa Phi của Ngũ Dương Tông và Trần Giai Vân vừa hay đi ngang qua.

Đám người Chu Tự có chút kinh ngạc, sao lại gặp hai người này rồi “Ta nhớ ta đã nói gặp người lần nào thì đánh người lần đó phải không?"

Chu Tự nhắc nhở nói.

Hoa Phi:

"???"

Trần Giai Vân nổi giận:

"???"

Phập...Phập...Phập!

Chu Tự lại đánh hai người này phải tìm rằng khắp đất với khí thế sét đánh không kịp bịt tai. Trần Giai Vân ban đầu còn cao ngạo và tức giận lập tức bị đánh phát khóc. Từ trước tới nay nàng chưa từng gặp người như này.

Gặp lần nào đánh lần đó, không phải rất ác à?

“Ngươi cứ đợi đấy"

Hoa Phi không thể nhịn được nữa. Nhiều tiên tử đang nhìn như vậy, nếu hắn không dám buông lời hằn học thì thật mất mặt.

Chu Tự không hiểu, sao người này còn hống hách như vậy? Mình thể hiện uy thế phe phản diện không đúng lắm ư?

“Tiền bối Uy Viễn của ma môn đến Tiếng nói đột ngột cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn.

Bạch Tử liếc hai người không biết gọi là gì một cái, thu hồi ánh mắt nhắc nhở đám người Chu Tự nói:

“Đại nhân vật bắt đầu đến rồi"

“Đại nhân vật? Lớn đến mức nào?"

Chu Ngưng Nguyệt hơi suy nghĩ nói:

“Ta nhớ Uy Viễn chỉ là một tiểu trưởng lão xử lý việc vặt ở ma môn, không tính là gì hết.

“Việc này."

Bạch Tử có chút lúng túng nói:

“Chắc hẳn hắn là thượng ba phẩm, cũng coi là đại nhân vật"

Nghe vậy Chu Ngưng Nguyệt gật đầu, cũng phải.

Dạo này nàng luôn đau đầu vì xấp xỉ với tu vi họ, chưa từng đau đầu vì thượng tam phẩm, cho nên bỏ qua theo bản năng.

1118 chữ

Chương 651: Không Dám

“Ha...ha, Thập Nhị Minh Linh Môn đúng là không được rồi, sao không nhìn thấy có người nào đặc biệt quan trọng gì. Dù có phân chia thế nào cũng không nên thế này, ngay cả một nhân vật lớn cũng không thấy. Thất vọng, quá thất vọng rồi"

Uy Viễn mặc áo đen, nhìn về phía đài cao với ánh mắt lạnh lùng, khoanh tay đạp không trung bay đến, mặt tươi cười rang rỡ. Ở đây, không ai có thể ngăn cản bước chân của hắn. Tất cả mọi người đều không dám nhìn thẳng vào hắn, càng không dám có chút mạo phạm. Thượng ba phẩm, không ai không phải là nhân vật hết sức quan trọng. Ở đây không có nhiều người đẳng cấp đó.

Kể cả là nhà họ Trần hay là nhà họ Thượng Quan, cũng chỉ có một người như vậy Tuy Thập Nhị Minh Linh Môn cũng có không ít, nhưng ở đây chỉ là một trong những chi của mạch chính Ngưu Môn, đâu thể tùy tiện có người thường tam phẩm. Nhưng một số người của nhà họ Thượng Quan gia và chi Ngưu Môn cũng tức giận. Nhưng dám giận mà không dám nói.

"Hu!"

Lúc này, một người đàn ông trung niên từ bên cạnh đi ra, hắn mặc đạo bào màu xanh thẫm, khí thế nổi lên đối kháng với Uy Viễn:

“Người của ma môn đều bất lịch sự giống như ngươi ư?"

“Ha ha ha, cũng không phải.

Uy Viễn ở trên thảm đỏ phía trên nhất, nhìn người đàn ông trung niên phía trước, vừa ngạo mạn vừa ngông cuồng nói:

“Cường giả ma môn ta vô số, họ chỉ bất lịch sự hơn ta Thượng Quan Độc Hành trừng mắt lạnh lùng đối thẳng mắt, nhất thời không nói ra lời. Nhà họ Thượng Quan gia thực sự không là gì ở ma môn. Lần này đối phương đến là nhắm vào Thập Nhị Minh Linh Môn. Nhưng hắn không thể không đứng ra. Nếu không, thể diện nhà Thượng Quan để ở đâu?

Vừa dứt lời, đám người Hàn Tô nhìn về phía Chu Tự. Chu Tự trực tiếp nhìn về phía Nguyệt tỷ. Đại nhân vật Uy Viễn này nói đúng, Nguyệt tỷ bất lịch sự hơn hắn nhiều. Ở nhà thì thích cái gì thì làm cái đó, không làm việc nhà, chỉ biết ăn, thỉnh thoảng còn sai bảo người khác.

Tô Thi nhìn chằm chằm Chu Tự, nàng sợ đến bị ám ảnh tâm lý rồi. Chu Tự ấn đầu tam lão bản, để nàng nhìn sang Nguyệt tỷ.

Bạch Tử ở một bên tỏ vẻ mặt khó hiểu, những người này đang làm gì vậy?

Nàng cũng không để ý, chỉ là một lúc xuất hiện hai người thượng tam phẩm, khiến người ta cảm thấy bất an.

Mong là họ sẽ không ra tay.

“Ha ha, các ngươi thật đông vui, thêm cả ta nữa"

Lúc này một người đàn ông chân đạp cự hổ từ không trung hạ xuống. Hắn có lưng hổ eo gấu, tiếng gầm thoang thoảng, uy thế kinh người.

“Yêu Huyền thuộc Hổ Đường của Thập Nhị Tịnh Đường"

Một ông lão từ phía sau đi ra, chính là người quản lý của chi này, Kim Đạo Minh.

Hắn vừa xuất hiện, đồng thời cũng có hư ảnh hổ xuất hiện, như mãnh hổ xuống núi.

“Ông già, hôm nay ta sẽ để ngươi hiểu con đường của ai mới là con đường sai lầm.

Yêu Huyền bước chân đi ra, hồ thét kinh thiên động địa.

Kim Đạo Minh không cam tâm thể hiện yếu thế, mãnh hổ xuống núi xông đến.

Ầm!

Hai bên đều lùi lại một bước.

Lúc này Kim Đạo Minh mới nói:

"Làm sao, các ngươi đến tham dự hôn lễ hay là đến đánh nhau? Muốn đánh thì để hôm khác, xin hoan nghênh bất cứ lúc nào"

Nghe vậy, Yêu Huyền lạnh lùng hừ một tiếng ngồi sang một bên, đợi xem kịch. Sau này có thể khiến họ biết thế nào là tàn nhẫn.

Thấy mấy đại nhân vật đọ sức, Chu Tự có chút cảm khái:

“Những người này không nể tình hôn lễ chút nào, sau này có vẻ sắp xảy ra chuyện. Nói ra thì hôn lễ của ta liệu cũng có đại nhân vật thế này không? Thế thì chi bằng lén tổ chức ở khách sạn cho xong"

“Yên tâm, hôn lễ của ngươi không thể nào xảy ra chuyện như này đâu.

Chu Ngưng Nguyệt trấn an nói.

“Cũng đúng, đến lúc đó gọi cha ngươi, sư phụ ngươi, còn cả nhị thúc nữa, chắc hẳn không có trở ngại gì?

Chu Tự gật đầu nói.

Chu Ngưng Nguyệt chớp mắt nhìn, đột nhiên phát hiện Chu Tự có nhiều chỗ dựa hơn nàng.

Lúc này điện thoại của nàng đột ngột đổ chuông, sau đó nàng vui vẻ trả lời tin nhắn.

“Nguyệt tỷ có chuyện gì vui thế ?"

Tô Thi ăn hoa quả hỏi.

“Chu Tước tỷ nói khoảng thời gian trước nàng đến một hòn đảo nhỏ, ở đó có một số loại quả mùi vị rất ngon, mang về cho ta một ít. Bây giờ muốn mang đến cho ta"

Chu Ngưng Nguyệt tỏ vẻ mặt chờ mong, theo sau bổ sung nói:

“Chờ Chu Tước tỷ đến, vừa hay bảo nàng đưa chúng ta về.

Thu Thiển phải về địa giới ma đạo một chuyến, đa số họ đều biết.

Chu Tước? Chu Tự nhớ tới Thanh Long. Những người này hình như không gây rắc rối gì cho hắn, nên cũng không cần để ý.

Tại nơi tiếp khách.

Thượng Quan Hà cầm tám hạt trân châu cảm thấy bất lực, món quà này đúng là thích hợp.

“Của ai tặng đấy?"

Tiêu Bộ tò mò hỏi.

Họ đợi thêm lát nữa rồi phải đi vào, nếu không, bên trong không có ai. Vừa nãy đều là đại nhân vật, họ không có tác dụng gì. Chốc nữa sẽ là sân nhà của những thiên kiêu đó, nếu Tiêu Bộ có mặt thì sẽ khiến một đống người từ bỏ suy nghĩ khác.

“Là quà của bạn bè em gái của ta, một người một viên, có lẽ họ khá nghèo, vừa này mới để nó ở đây"

Thượng Quan Hà cười nói.

“Nói ra thì Bạch Tử sư muội chắc hẳn đã dẫn họ vào trong rồi, không biết tình hình thế nào"

Tiêu Bộ nhìn về phía bên trong nói. Hắn chỉ thuận miệng nhắc đến thôi.

Thượng Quan Hà cũng không để ý lắm.

1149 chữ

Chương 652: Bắn Pháo Hoa

“Bình thường sẽ không có chuyện gì, nếu có chuyện gì thì nàng đã nói rồi. Tóm lại là cứ phóng nó đã, để làm bầu không khí sôi động"

“Lỡ như quá ấu trĩ thì sao?"

Tiêu Bộ có chút lo lắng. Quá mức ấu trĩ thì dễ bị chê cười, nhà họ Thượng Quan sẽ càng thảm hơn.

“Không sao, dù sao những người đó cũng coi thường chúng ta, đã là quà của người ta đặc biệt tặng, không phóng lên cũng không được."

Thường Quan Hà dùng chút sức bóp nát một viên trân châu. Bên trong hạt trân châu có một con Thanh Loan lượn vòng.

Lúc này Tiêu Bộ cũng lấy một cái, bên trong là hào quang bảy màu.

Răng rắc!

Viên trân châu vỡ vụn, nhưng khoảnh khắc viên trân châu nứt ra, sức mạnh cường mạnh thoát khỏi ràng buộc phun trào ra. Âm!

Một bóng hình màu xanh vút lên bầu trời, tiếng kêu vang động bốn phương. Tiếp đó tiếng nổ lớn vang khắp bầu trời. Ngay sau đó, một con Thanh Loan bay ra, cùng với nó vỗ cánh, chân ý đại đạo trào lên, chấn động tất cả mọi người phía dưới. Một loại cảm ngộ kỳ lạ bao trùm cả khu vực.

Ầm!

Pháo hoa mới bắn tỏa ra theo đó. Hào quang bảy màu rơi xuống như từ trên cửu thiên, dẫn đường cho Thanh Loan. Hào quang chiếu rọi khắp nơi, khiến đạo tâm của tất cả mọi người sáng rõ như gương sáng. Lúc này toàn bộ những người nhìn thấy hào quang và Thanh Loan đều chấn kinh không thôi, trong lòng chịu tấn công vô tận. Giống như phạm âm đại đao vang lên bên tại, kinh động lòng người. Cả hội trường hôn lễ im lặng như tờ.

Những cường giả vốn ngồi trên cao đợi xem nhà họ Thượng Quan và Thập Nhị Minh Linh Môn mất mặt, càng bị tiếng kêu của Thanh Loan làm kinh động, khí tức tràn ngập chân ý đại đạo, khiến họ có thu hoạch sâu sắc. Thậm chí cảm thấy cơ duyên giáng xuống. Nhưng khi thấy hào quang nở rộ, họ đều sững sờ tại chỗ. Họ nhìn thấy thiếu sót của đạo tâm, nhìn thấy con đường phía trước của mình. Nhưng quan sát kỹ, họ ngạc nhiên phát hiện Thanh Loan và hào quang bảy màu đó chỉ là...vật phẩm dùng một lần, giống như pháo hoa.

"Ha...ha"

Uy Viễn của ma môn cười nói:

“Chỉ là một hai phù bảo đại đạo thôi, không đáng nhắc tới.

“Đúng vậy, đúng vậy"

Huyền Yêu cười như không cười hùa theo.

Kim Đạo Minh mặt không cảm xúc, nhưng trong lòng dậy lên gió bão, hắn lén nhìn Thượng Quan Độc Hành, truyền âm nói: “Thượng Quan huynh, ngươi giấu kỹ quá, hôm nay lại muốn dùng thứ này để trấn áp những người này mà không nói trước với ta, thực là khiến ta chấn hãi không thôi. Quá mạnh rồi.

Thượng Quan Độc Hành không hiểu, hắn cũng không biết. Bảo vật ở đâu ra vậy? Tại sao không ai bẩm báo? Nhìn phương hướng đứng là do người của nhà Thượng Quan phóng ra.

Bạch Tử phía dưới nhìn chằm chằm không trung, cảm giác cảnh giới đang lỏng ra, nàng giống như mượn phạm âm đại đạo này đánh vỡ xiềng xích tăng cấp.

“Trời ơi, rốt cuộc là cơ duyên của vị tiền bối nào để lại?"

Hắn kinh hãi không thôi. Nhưng khi nàng đang suy đoán, giọng của Tô Thi vang lên bên tai nàng, khiến nàng cảm thấy mình như tên nhà quê vậy, lúc này Tô Thi nghi hoặc nói:

“Sao lại chỉ có hai viên, pháo hoa của ta còn chưa phóng ra, đã nói là phóng tám viên cùng lúc mà. Tám, tám viên? Bạch Tử khó mà tin nổi nhìn về phía Tô Thi, sau đó quay đầu nhìn về phía bóng hình Thanh Loan trên bầu trời. Thứ này có tận tám cái? Lại còn phóng cùng lúc? Hơn nữa đều là quà của họ tặng?

Quả nhiên...Đây “Ta...ta hỏi chút"

là một nhóm thần.

Âm Túc căng thẳng nói.

Lần đầu tiên nàng nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Tuy rằng trên đường Hàn Tô tỷ và Tô Thi tỷ có nói có thể pháo hóa sẽ không phải là pháo hoa như nàng nghĩ, nhưng nàng chưa từng nghỉ lại khoa trương như vậy. Lại có thể khiến người ta tỉnh ngộ, khiến người ta hiểu thiếu sót của bản thân. Lợi hại đến mức nào chứ, đúng là tạo hóa to lớn. Thứ như này lại tùy tiện làm quà tặng, đáng sợ hơn là đây là quà nàng chỉ tốn mười đồng để mua. Nghe nói là do Tô Thi mặc cả.

“Này...này?"

“Thượng Quan ca, còn sáu cái sao chưa phóng hả?”
“Ồ.....được...được...làm...làm ngay đây.

Người đối diện dường như vừa hoàn hồn lại.

Mấy người Chu Tự mong đợi nhìn lên bầu trời. Lần đầu tiên Từ Từ thấy cảnh này, cảm giác như nằm mơ. Quà mình tặng lại khoa trương vậy ư?

Hàn Tô và Minh Nam Sở cũng không thấy lạ, nhìn thấy thứ kiểu như này, họ biết chắc chắn không đơn giản. Ví dụ như vật cưỡi Thất Thiên mà Tô Thi bỏ ra mười mấy hai mươi đồng mua về, việc đấy mới lật đổ thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan của họ.

Một số người ngồi trên cao vẫn giữ bình tĩnh.

Trong lòng Long Bồng kinh ngạc không thôi, nhưng không thể thể hiện ra ngoài. Đối phương đang ra uy với họ.

Không chỉ có hắn, Diêu Tập thú tu Man tộc, Tiêu Diệp Thiên vương điện ma môn, chắc chắn họ cũng kinh hãi, nhưng chỉ không nói ra, không thể hiện ra. Đương nhiên, cường giả như Uy Viễn và Yêu Huyền, còn cười đả kích vài câu; "Cái thứ này thì có là gì, chỉ là...

Bành! Bành! Bành! Bành! Bành! Bành!

Tiếng nổ của sáu quả pháo hóa vang lên theo đó.

Hỏa hượng hiện ra, bay múa cùng Thanh Loan.

Nhị Long Hí Châu, Long Tường Cửu Thiên.

*Nhị Long Hí Châu, Long Tường Cửu Thiên: Chỉ sự cát tường tốt đẹp.

Chân ý đại đạo ngưng kết, phúc trạch bốn phương, tất cả mọi người ở hội trường hôn lễ đều bị bao trùm. Uy Viễn vốn định nói hai câu thôi, nhưng câu cuối cùng bị hắn nuốt xuống. Hắn không nói nên lời. Lúc này hắn nhìn chằm chằm không trung, trợn mắt há hốc miệng, vừa kinh hãi vừa đau xót.

Lãng phí, quá lãng phí.

Tám cái ư.

Trời ơi.

Gia đình thế nào mới lãng phí thế này.1112 chữ

Chương 653: Hấp Thu

Hắn tức giận nhìn Thượng Quan Độc Hành, cuối cùng miệng thốt ra mấy chữ không cam tâm:

“Nhà Thượng Quan gia, vung tay thật mạnh.

“Thượng Quan huynh căn cơ thâm hậu, khiến người ta khâm phục.

Đông đạo chủ như Kim Đạo Minh cũng khâm phục không thôi.

Lúc này Thượng Quan Độc Hành trông có vẻ bình tĩnh, thực ra đã đánh mất mình.

Ta là ai?

Ta ở đâu?

Ta muốn làm gì?

Cuối cùng tổng kết thành một câu hỏi, nhà họ Thượng Quan gia có phải còn có lão tổ không?

Long Bồng đã không thốt được ra lời, Tiêu Diệp ma môn và thú tu Diêu Tập ở một bên bày vẻ chưa từng thấy sự đời. Lần này ra uy quá mạnh khiến họ không thốt ra được nửa câu.

Tiêu Diệp không cam lòng, lúc mình đến còn buông lời chế giễu, bây giờ mất mặt như vậy không phải là điều hắn muốn. Thú tu Diêu Tập cũng vậy, nhưng vẫn không thể không chấp nhận sự ra uy này. Nó rất thơm.

Thượng Quan Hồng Anh còn đang chuẩn bị đột nhiên cảm nhận được tiếng động bên ngoài, lập tức ra ngoài kiểm tra.

Tần Văn Thành cũng ra ngoài đúng lúc này, hai người đứng ở cửa nhìn hiện tượng lạ trên bầu trời.

Tuy rằng không biết là chuyện gì xảy ra, nhưng cảnh tượng rực rỡ xuất hiện trong hội trường hôn lễ của họ, chắc chắn là chúc phúc cho họ.

Hai người dựa vào nhau.

Tuy rằng hôm nay sẽ rất khó khăn, nhưng họ cũng có thể đối diện. Dù sao cũng ước định rồi.

Tiêu Bộ phóng pháo hoa cũng đang nghi ngờ cuộc đời. Hắn nhìn chằm chằm Thượng Quan Hà, chế giễu nói:

“Pháo hoa bình thường đây hả? Pháo hoa bình thường nhà ngươi là thế này hả? Có thể cho ta một thùng không?” Thượng Quan Hà cũng hoàn hồn lại, hắn khó mà tin nổi:

“Tiểu muội muội này của ta rốt cuộc đã mời những người đáng sợ thế nào vậy? Lại tặng nhiều thứ như này...Không thể tưởng tượng nổi"

Tám quả pháo hoa đều là chân ý của đại đạo, chia thành tám tạo hóa cơ duyên. Bây giờ tám quả hợp nhất, hôn lễ này bỗng trở nên hoành tráng khiến người ta chỉ có thể nhìn không thể chạm. Đúng vậy, thực sự là có thể nhìn mà không thể chạm.

Mấy quả pháo hoa xuất hiện, động tĩnh lớn đến thế nào, kinh động đến mười hai chủ chi của Thập Nhị Minh Linh Môn, lập tức người nào cũng muốn qua kiểm tra tình hình, và tiếp xúc cơ duyên. Nhưng khhi họ định đi vào, một cô gái đột nhiên xuất hiện.

Nàng đứng trên cao chặn những người khác, phía sau quá nhiều người khiến nàng không quen, cho nên nàng búng tay một cái.

Bộp!

Tiếng vang giòn dã vang lên, tất cả mọi người lùi trăm trượng, khó mà lại gần.

“Người khác kết hôn các ngươi góp vui cái gì hả?"

Cô gái liếc những người này một cái, sải bước đi vào hội trường hôn lễ. Nàng có mái tóc đỏ, quanh người có ngọn lửa hiện lên, nét mặt mệt mỏi.

Do dự một lúc, nàng hạ xuống rừng cây ăn quả, ngồi trên cành cây ăn quả đỏ lửa.

“Đợi gần xong rồi thì vào tìm Tiểu Nguyệt vậy, thiếu chủ cũng ở trong đó, không biết hắn bị đám người ma bệnh dạy hư chưa"

Nói xong nàng liền yên lặng chờ đợi. Dù sao cũng phải đợi hôn lễ kết thúc mới đưa đám người Tiểu Nguyệt về được, sớm hay muộn cũng không sao. Nàng nhàn nhã dựa vào cây, huýt sáo ăn quả. Nhân tiện thưởng thức pháo hóa kỳ lạ này.

“Thủ đoạn thật không tệ, chỉ không biết là của người nào.

“Người bên trong rất có bản lĩnh “Hôn lễ ấy à, hôn lễ của thiếu chủ, có phải ta cũng nên chuẩn bị ít thứ không?"

“Ừm, lúc về hỏi Thanh Long xem, hắn nhiều chủ ý"

Lúc sau nàng lười biếng dựa vào cây.

Hồi lâu sau, pháo hoa trên bầu trời chậm rãi tan đi, chân ý đại đạo bắt đầu biến mất. Nhưng những người cần có được cơ duyên cũng có được rồi. Kể cả là vợ chồng Tần Văn Thành ở xa xa cũng có cảm ngộ, không bao lâu nữa sẽ đột phá. Nhưng hôm nay là này đại hôn, đương nhiên họ không dám chậm trễ, phải tiếp tục chuẩn bị. Chốc nữa còn phải vào hội trường.

Lúc này, rất nhiều người đều tỉnh ra. Cơ duyên đến đột ngột khiến mọi người vui sướng. Tất cả mọi người đều cảm ơn Thập Nhị Minh Linh Môn và nhà họ Thượng Quan. Pháo hoa xuất hiện ở đây, chắc chắn là do hai nhà chuẩn bị.

Lúc này bất kể là ma môn, Thập Nhị Tịnh Đường hay là thú tu Man tộc cũng không chế giễu nữa. Đó là tự chuốc nhục vào thân. Ba nhà này cũng không lên tiếng, những người khác đâu dám ăn nói bừa bãi?

Lúc này người nhà họ Trần không cam tâm nhất. Bởi vì hành động này của nhà họ Thượng Quan khiến rất nhiều người đều tưởng rằng căn cơ của họ hùng hậu. Điều này khiến họ rất bị động. Trước đây ăn được đồ của nhà họ Thượng Quan, bây giờ thì không dễ ăn nữa rồi.

Một lúc sau, người của Ngũ Dương Tông đi ra. Đó là một người đàn ông trung niên. Thực lực của hắn không kém, nguyên linh tứ phẩm. Hắn nhìn một số cường giả xung quanh nói:

“Lúc này thật may có hậu lễ của nhà họ Thượng Quan, khiến chúng ta có không ít cảm ngộ. Lúc này mà vận động gân cốt so tài, có lẽ sẽ càng dễ hấp thụ thu hoạch lần này. Các vị thấy thế nào?"

“Tuyệt.

Yêu Huyền lên tiếng đồng ý đầu tiên.

“Phải tìm người thế nào đây?"

Uy Viễn hỏi.

“Đương nhiên là ai muốn ra tay thì người đó lên trước, sau đó tìm người muốn khiêu chiến. Nếu đối phương sợ, thì...

Người đàn ông trung niên của Ngũ Dương Tông không nói tiếp nữa.

“Vậy thì nhà họ Thượng Quan và Thập Nhị Minh Linh Môn không có ai rồi, những người quen biết cũng không có ai có bản lĩnh"

Long Bồng cười lạnh.

1126 chữ

Chương 654: Khiêu Chiến

Kim Đạo Minh của Thập Nhị Minh Linh Môn cau mày, muốn mượn việc này để giao đấu với người của họ ư. Đối phương đã có chuẩn bị, còn là người xuất sắc của các tông môn lớn. Nhà họ Thượng Quan và chi nhánh của họ vốn không chịu nổi. Không thể không thừa nhận, họ thực sự không có nhiều đệ tử ưu tú. Có thể tìm ra mấy người đã là rất tốt rồi, thiên chi kiêu tử nguyên linh tứ phẩm càng không có. Mà phía đối phương lại có đến ba thiên chi kiêu tử như vậy.

“Trẻ không được thì già lên cũng được.

Thú tu Diêu Tập của Man tộc cười nói.

“Đại hôn sắp.."

Thượng Quan Độc Hành định từ chối.

Nhưng Uy Viễn lên tiếng cắt ngang lời hắn:

“Chẳng phải vẫn còn thời gian à? Bây giờ so tài một chút, nhà Thượng Quan cũng không dám ư? Hay là trong số bạn bè thân thích nhà Thượng Quan, cũng không có đến một người? Thực sự không được thì chúng ta có thể so tài"

Thượng Quan Độc Hành cau mày, một khi họ ra tay, thì không phải chuyện nhỏ nữa. Hắn không thể ra tay. Cuối cùng hắn chỉ có thể kiên trì nói:

“Hôm nay là ngày đại hôn, dừng ở đây thôi"

Kim Đạo Minh cũng không thể nói gì, một khi hắn ra tay với Thập Nhị Tịnh Dường, thì đó là chuyện lớn.

Mấy năm nay Thập Nhị Tịnh Dường luôn muốn ra tay với Thập Nhị Minh Linh Môn. Lỗ hổng này không thể bị xé ra từ chỗ hắn. Lúc này một thanh niên của Ngũ Dương Tông đi ra, tu vi giai linh lục phẩm.

“Tại hạ là Hoa Thiên của Ngũ Dương Tông, thực sự muốn so tài với một vị khách của nhà họ Thượng Quan. Đương nhiên, nếu là tu vi không bằng nhau, sẽ phải áp chế tu vi, bất kể là hắn hay là ta.

Hoa Thiên khách sáo nói với mấy vị tiền bối.

Lúc này, người của nhà họ Trần ở một bên cũng có một cô gái mười năm mười sáu tuổi đi ra. Tu vi binh giả bát phẩm.

“Vãn bối Trần Dĩnh cũng muốn tìm người so tài"

Nàng thấy tỷ tỷ của mình bị ức hiếp, cũng muốn ra xả giận giúp.

"Ồ?"

Yêu Huyền của Thập Nhị Tịnh Đường có hứng thú nói:

“Các ngươi muốn tìm ai so tài? Để chúng ta xem họ có dũng khí ứng chiến không"

“Người mà vãn bối muốn thỉnh giáo là khách của nhà họ Thượng Quan, tuy không biết tên húy của đối phương, nhưng vừa nhìn là biết rất bất phàm.

Hoa Thiên nhìn về phía đám người phía dưới, đưa tay chỉ vào vị trí trong góc.

“Người mà vãn bối muốn thỉnh giáo cũng là khách của nhà họ Thượng Quan, là một cô bé, hình như là thiên tài tuyệt thế gì đó, ta muốn thử xem.

Trần Dĩnh cũng chỉ vào vị trí trong góc.

Lúc này, những người khác vô cùng hiếu kỳ, nhìn về phía trong góc. Ban đầu còn có người ngăn phía trước, nhưng đám đông dần tản ra, tất cả mọi người đều nhìn thấy một nhóm người ở trong góc.

Khoảnh khắc nhìn thấy những người đó, Long Bồng ngông cuồng tự đại liền sửng sốt. Khí chất toàn thân bỗng thay đổi, trở nên bình thường, trở nên không chói mắt, trở nên hoảng sợ. Thậm chí muốn mua vé bỏ chạy cả đêm.

Sau khi nhìn thấy cô bé đó, Uy Viễn cũng thay đổi theo, tim hắn đập nhanh hơn rất nhiều, nỗi sợ hãi, hoang mang tràn ngập toàn thân. Hắn hối hận rồi, nếu biết bà cô này là khách của nhà Thượng Quan, có đánh chết thì hắn cũng sẽ không đến đây.

Duy chỉ có Tiêu Diệp của ma môn còn đỡ, thậm chí còn rất muốn ra tay.

Đương nhiên sau khi Yêu Huyền của Thập Nhị Tịnh Đường nhìn thấy cô bé đó, cũng giả bộ ngoài mặt tươi cười.

Không dễ chọc. Nhưng không chọc tới nàng thì không sao.

Thượng Quan Hà và Tiêu Bộ vừa đi vào thấy có người bắt đầu khiêu chiến, liền biết sự việc không ổn. Sau này không chỉ nhà Thượng Quan mất mặt, có thể còn khiến khách khứa cũng mất mặt.

“Tiêu huynh, chốc nữa trông cây hết vào ngươi đấy"

Thượng Quan Hà nói.

“Ừm, ta sẽ cố hết sức.

Tiêu Bộ gật đầu.

Lúc này, họ cũng nhìn về phía vị trí trong góc. Lúc này họ nhìn thấy Bạch Tử, điều này cho thấy đối thương khiêu chiến lần này là bạn của Âm Túc đưa về. Thượng Quan Hà cảm thấy đau đầu.

Nhưng rất nhanh, hắn liền sửng sốt. Lọt vào mắt là khuôn mặt quen thuộc. Cô bé Chu Ngưng Nguyệt, Chu Tự, người được gọi là sư thúc tổ của Đạo Tông Thiên Vân, và Thu Thiển, vợ chưa cưới của hắn, còn có Tô Thi, Cửu Thiên Phương chủ nổi trội đó.

Ngay lập tức, Thượng Quan Hà và Tiêu Bộ sững sờ. Nhất thời, họ hiểu ra. Chẳng trách pháo hoa khoa trương như vậy, thì ra là của những người này tặng. Mấy người này vốn không phải là người bình thường, đó là đám người hoàn toàn không thể đánh giá.

“Tiểu muội muội này, quen biết thật rộng rãi.

Tiêu Bộ chỉ có thể nói ra một câu như vậy.

"A."

Thượng Quan Hà gật đầu, hiền lành nói:

“Đột nhiên cảm thấy không có việc của chúng ta nữa rồi. Thế mà ta còn nghĩ trăm phương nghìn kế giúp đỡ, không ngờ đại lão thực sự trong tộc là tiểu muội muội đi làm thuê bên ngoài đó. Sớm biết vậy thì ta tiếp tục đi cho Thiết Thực thú ăn"

Tiêu Bộ:

"..."

Lúc này, Chu Tự thấy tất cả mọi người đều nhìn mình, khó hiểu chỉ vào mình nói:

"Ta u?"

Chu Ngưng Nguyệt đang ăn hoa quả bên cạnh cũng chỉ vào mình:

“Ta nữa hả?"

“Đúng, chính là các ngươi"

Hoa Phi ở xa xa nói. “Mời hai vị lên trước một chút. Thượng Quan Độc Hành khách sáo nói.

Hai người bất đắc dĩ, chỉ có thể đi về phía trước. Họ đang ngồi ăn ngon lạnh, không ngờ có người dâng rắc rối đến. Cũng đúng, nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi.

Âm Túc hơi lo lắng. Những người này chọc vào ai mà không được, tại sao phải chọc hai ngươi này.

1103 chữ

Chương 655: Hạn Chế

“Họ thật có con mắt"

Hàn Tô không thể không cảm khái.

Minh Nam Sở cũng gật đầu:

“Chọc vào ai không chọc, lại chọc vào hai người hung dữ nhất hội trường"

“Thu tỷ cũng rất hung ác mà"

Tô Thị nhắc nhở nói.

Thu Thiển liếc Tô Thị một cái, nghĩ thầm mình bị nói thành phụ nữ xấu xa rồi. Phải tìm có hội làm chút gì đó cho Tô Thị ăn.

Lúc này Chu Tự và Chu Ngưng Nguyệt đi đến một chỗ khá rộng rãi.

“Hai vị không cần lo lắng, chính là có thanh niên anh tài muốn so tài cùng hai người, không biết ý hai người thế nào? Đương nhiên là sẽ áp chế đến cùng tu vi, sẽ không dùng cảnh giới cao đánh cảnh giới thấp. Nếu không tiện cũng không sao"

Kim Đạo Minh ôn hòa nói.

“Sợ hãi thì cứ nói thẳng"

Trần Giai Vân tỏ vẻ mặt u ám nói.

“Đối thủ của ta là cô bé bát phẩm này hả? Vậy được rồi, ta cũng bát phẩm.

Chu Ngưng Nguyệt ăn hoa quả thuận miệng nói.

Nàng vừa dứt lời, liền thể hiện cảnh giới binh giả bát phẩm. Vừa cho ra cảnh giới này, những người không hiểu gì đều kinh hãi. Trông mới có tám tuổi, tám tuổi đã là binh giả bát phẩm? Thiên tài tuyệt thế ư?

Trần Dĩnh ban đầu còn bừng bừng khí thế cũng sững sờ, không ngờ cô bé này mạnh như vậy. Trong nhà lo sợ nàng bị thiệt nên chỉ cho nàng khiêu chiến người này. Nhưng không ngờ lại là bát phẩm.

Hoa Thiên nhìn Chu Tự cất giọng lạnh lùng nói:

“Ngươi là đấu giả thất phẩm hả? Vậy ta áp chế đến thất phẩm.

“Cũng được"

Chu Tự gật đầu.

Nếu không hắn cũng không biết làm thế nào để áp chế đến giai linh lục phẩm, tối nay phải nhờ Thu tỷ dạy mới được.

“Đúng rồi, có hạn chế gì không?"

Chu Ngưng Nguyệt không thèm để ý hỏi.

"Hạn chế?"

Thú tu Man tộc Diêu Tập lên tiếng đầu tiên:

"Không chết người là được rồi, đúng không, các vị tiền bối?"

Thượng Quan Độc Hành và Kim Đạo Minh nhíu mày lại, khi họ định mở miệng phản đối, Uy Viễn đã tranh trước:

"Cái này đương nhiên phải xem người trong cuộc rồi, dù sao người tỷ thí là họ"

"Đồng ý."

Yêu Huyền không khách khí gật đầu.

Quyết định này làm cho Thượng Quan Độc Hành cảm thấy ngoài ý muốn, đây tính là chuyện tốt hay là chuyện xấu?

"Ta không có vấn đề gì"

Hoa Thiên của Ngũ Dương tông nóng lòng nói.

"Ta cũng thế"

Trần Dĩnh cũng gật đầu tán đồng.

Theo như họ thấy, những tiền bối đó đang giúp đỡ hai người kia tạo áp lực.

Thượng Quan Độc Hành cũng cho là như vậy, vốn định để mấy người Chu Tự cẩn thận suy nghĩ.

Nhưng mà Chu Ngưng Nguyệt lại không chút do dự gật đầu:

"Vậy được thôi, không còn hạn chế nào khác đúng không?"

"Cũng không cần những hạn chế khác đâu nhỉ? Tỷ thí mà, ta hiểu"

Chu Tự xoay xoay cổ tay, đã chuẩn bị sẵn sàng.

Thu Thiển ở phía sau có chút lo lắng, so tài mà lực uy hiếp không đủ, nếu Chu Tự vô thức hô lên Hàng Long Thập Bát Chưởng gì đó, nàng sẽ lúng túng đến không nuốt nổi cơm mất.

Những người khác tự động nhường ra một khoảng trống để bốn người Chu Tự dễ giao thủ.

Vì là hạ tam phẩm, cho nên không cần quá lo lắng.

Mọi người cũng vui vẻ xem bốn người giao tranh.

"Ngươi nói ai sẽ thắng?"

Trong đám đông có người hỏi.

"Đương nhiên là đệ tử Ngũ Dương tông, hắn ta là trung tam phẩm đấy, cố ép nói xuống thành cùng cảnh giới, thực ra vẫn dễ bắt nạt người khác"

"Suỵt! Nhỏ tiếng một chút, bị nghe được thì phiền to "Tiểu cô nương Trần gia kia cũng không kém, gần đây nàng là thiên tài đứng đầu Trần gia đấy, hai người kia lai lịch đều không kém. Nhìn lại hai vị khách của Thượng Quan gia, tình thế không ổn rồi"

"Chỉ cần sớm nhận thua hẳn là không sao đâu nhỉ?"

"Chỉ sợ không có cơ hội mà mở miệng nhận thua"

"Bắt đầu rồi, nhìn xem, có lẽ giúp được chúng ta nhiều đấy"

"Đúng vậy, tân lang tân nương cũng mau ra đây, không có thời gian so sánh đâu"

Bọn Tô Thi nghe những lời này, cảm giác vẫn còn không ít thời gian, vì trận đấu chắc chắn sẽ không kéo dài lâu.

"Được rồi sao?"

Hoa Thiên nhìn sang Chu Tự hỏi.

Xoạt!

Kim Quang Thần Chú mở ra, Chu Tự gật đầu:

"Được rồi"

Chu Ngưng Nguyệt vẫn gặm trái cây, nàng nói với cô bé phía trước:

"Ngươi cứ việc tấn công, ta thế nào cũng được, không bắt nạt ngươi, ta chỉ dùng một cánh tay"

Trần Dĩnh cảm thấy mình bị xúc phạm.

Nhìn thấy những người này sắp động thủ, nam nhân trung niên của Ngũ Dương tông nhíu mày:

"Kim Quang Thần Chú thật thuần khiết, không biết Kim Quang Thần Chú của hắn ở đâu ra"

"Nhỡ đâu là nhặt được thì sao?"

Nguyên Linh tứ phẩm Trần gia cười nói.

Nghe họ nói chuyện, Long Bồng biết ngay những người này muốn làm gì.

Thật bội phục dũng khí của họ, lấy diệt môn ra nói đùa, Long Bồng nghĩ thầm trong bụng.

Lúc này trên người Trần Dĩnh hiện ra ánh sáng chói lòa, báo hiệu sắp động thủ.

Thấy vậy người Ngũ Dương tông lập tức tán dương:

"Cô nhóc Trần gia này có tư thế của thiên kiêu, tương lai tiềm năng vô hạn"

"Ha ha, đa tạ đạo hữu quá khen"

Trưởng lão Trần gia cười ha ha, nói:

"Lần này chính là để nàng đi ra mở mang tầm mắt, tu chân giới không ít cường giả, lần này nếu thắng gian nan một chút, tiện bề để cho nàng hiểu được đạo lý này"

"Nhìn tình hình này có lẽ không dễ dàng lắm, đối thủ lần này hơi yếu"

Trên mặt Ngũ Dương tông tràn ngập ý cười. Nhưng mà, trong khoảnh khắc hắn vừa dứt lời, Trần Dĩnh động thủ.

Tiếp đó phịch một tiếng.

Trần Dĩnh bị ấn thẳng xuống đất.

1118 chữ

Chương 656: Quá Yếu

Chu Ngưng Nguyệt còn chọc chọc người nàng, sau đó mới thở phào nhẹ nhõm:

"Không chết, không nghĩ tới nhanh như thế này"

Trưởng lão Trần gia lúc trước vừa được khen phổng cả mũi, vốn định khách sáo vài câu.

Nhưng biến hóa bất thình lình, khiến cho nụ cười trên gương mặt hắn đông cứng.

Dường như không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Người Ngũ Dương tông cũng kinh ngạc sững sờ, họ chưa kịp lấy lại tinh thần, đã nghe có tiếng kêu thảm thiết.

Là tiếng kêu thảm của Hoa Thiên.

Chỉ thấy Chu Tự ra tay, bắt lấy cánh tay đối phương, Phân Cân Thác Cốt Thủ.

Răng...rắc.

Xương cốt cả cánh tay của đối phương gãy vụn.

Tiếng rên rỉ vàng lên, Chu Tự tiếp tục động thủ, Kim Cương Chưởng mạnh mẽ, một bàn tay sượt qua mặt Hoa Thiên.

Phụt!

Máu tươi văng ra, răng bay tung tóe.

Cuối cùng là Thiên Sương Quyền.

Chu Tự đánh vào mặt đối phương, chỉ nghe phịch một tiếng, toàn bộ phần đầu Hoa Thiên bị đánh lún vào trong đất, không còn động tĩnh.

Chu Ngưng Nguyệt tốt bụng đi qua chọc mấy cái, sau đó ngẩng đầu nhìn Chu Tự, ghét bỏ:

"Chết thì không chết, nhưng mà quá chậm, ngươi yếu quá"

Khung cảnh nhất thời im ắng.

Tranh tài bắt đầu chẳng được mấy giây, thậm chí họ còn chưa kịp lấy lại tinh thần, đột nhiên phát hiện đã kết thúc.

Mà lại hai người đều bị ấn vào trong đất, không họ he tiếng nào.

Dù vẫn sống, nhưng...Khiến người ta run sợ.

Hoa Phi cùng Trần Giai Vân vẫn luôn chờ để trả thù cũng đứng chết chân tại chỗ.

Không thể nào tin nổi.

"Lớn mật"

Lúc này người Trần gia mới phản ứng được.

Họ cảm thấy khí tức của Trần Dĩnh yếu ớt, đánh kỳ vọng trong tương lai của nhà họ thành cái dạng này khiến cho họ hết sức phẫn nộ.

Đồng thời, những lời tán dương vừa nãy cũng khiến bọn họ cảm thấy thật xấu hổ, tất cả hội tụ thành lửa giận, muốn trút xuống mấy người Chu Tự.

Ngũ Dương tông cũng vậy.

Đây là đang đánh vào mặt mũi họ, hoàn toàn không vuốt mặt nể mũi.

Trong khoảnh khắc họ đứng lên, một tiếng long ngâm rung trời.Trực tiếp đè ép những người Trần gia cùng Ngũ Dương tông đang muốn đứng lên.

"Không phục đúng không? Nếu không chúng ta thử một chút?"

Long Bồng lạnh lùng nhìn Trần gia cùng Ngũ Dương tông.

Một mình hắn đủ để trấn áp tất cả người Trần gia cùng Ngũ Dương tông.

Đang sợ không có chỗ thể hiện, những người này lại đưa đến cửa, đúng là người tốt.

Long Bồng chính là một trong những người mạnh nhất thời đại, nếu không phải Đạo Tử Đạo Tông tự dưng xuất hiện, hắn vẫn là thiên kiêu đương thời.

Nhưng mà bại bởi Đạo Tử là chuyện mà tất cả mọi người không thể nào tránh khỏi.

Còn những kẻ khác, bất kể là ai, hắn cũng không hề sợ hãi.

Tỷ lệ thắng bại là 5:5.

Đối mặt với uy áp của Long Bồng, Trần gia cùng Ngũ Dương tông trong nháy mắt tỉnh táo lại, dù không rõ vì sao đối phương đột nhiên xuất thủ.

Thế nhưng không một ai dám bước ra đối kháng.

Nhất là người của Ma môn và Thập Nhị Tịnh Đường đều không mở miệng.

Cái này khiến họ có cảm giác bị vứt bỏ.

Kim Đạo Minh và Thượng Quan Độc Hành cảm thấy kinh ngạc, đây là thế nào?

Vừa nãy họ còn định ngăn cản, ai ngờ người của Long Đường lại lấy Lôi Đình Chi Thế ra trấn áp đám người Trần gia.

Sau đó Hoa Thiên của Ngũ Dương tông và Trần Dĩnh của Trần gia được đưa ra khỏi hiện trường.

Lúc kéo ra, vô cùng thê thảm.

Còn hai người gây ra cơ sự này thì vô cùng thản nhiên, một chút biến hóa cũng không có.

Nhất là cô bé kia, lại còn ăn trái cây ngon lành.

Đột nhiên hai người trở nên không rạng rỡ tươi sáng, có vẻ hơi méo mó.

"Ta muốn thử với các hạ một chút.

Lúc này Thú tu Man tộc Diêu Tập đứng lên, hắn nhìn Chu Tự chằm chằm, trong mắt có vẻ điên cuồng. "Nực cười, ngươi muốn thử là được thử à?"

Long Bồng cũng đứng lên, nghiêm mặt nói:

"Vô số năm trước, Thập Nhị Tịnh Đường ta cùng Thập Nhị Minh Linh Môn cũng là một nhà, hôm nay ngươi đang đánh vào mặt Thập Nhị Minh Linh Môn chính là đang đánh vào mặt Thập Nhị Tịnh Đường chúng ta. Cho nên đừng có khiêu chiến với người khác, chúng ta đánh một trận Long Bồng đối chọi gay gắt, vì thể hiện cho Thánh Tử xem, không tiếc bán linh hồn mình.

Hắn muốn đánh vào mặt Thập Nhị Minh Linh Môn.

Nhưng cái này không quan trọng, quan trọng là trước khi Thánh Tử phát uy, giành lấy tấm kim bài miễn tử. Chuyện Long Bồng làm ra khiến Kim Đạo Minh khiếp sợ không thôi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, có thể làm cho thiên kiêu Long Đường của Thập Nhị Tịnh Đường nói ra lời trái lương tâm như vậy?

Rất nhanh hắn đã phát hiện có gì không đúng, bất kể Long Bồng hay là Yêu Huyền cùng Uy Viễn, vẻ kiêu căng của họ đều đã biến mất.

Lúc nào?

Hắn đột nhiên quay đầu nhìn về phía phía một nam một nữ.

"Là sau khi họ xuất hiện?"

Trái tim Kim Đạo Minh đập thình thịch trong lồng ngực.

Thú tu Diêu Tập nhíu mày, không chút e ngại:

"Được, ngươi muốn đánh, ta tiếp ngươi"

Lúc này, một vị thiếu niên Man tộc đi ra, hắn nhìn về phía Chu Tự nói:

"Ta cũng muốn khiêu chiến vị này một chút, ta cảm thấy bản thân có chút phần thắng"

Long Bồng nhìn qua, thấy là một vị Đấu Giả thất phẩm, như vậy hắn cũng không thèm để ý. "Ta tới trước"

Ma môn Thiên Vương điện Tiêu Diệp đứng lên, cũng nhìn chằm chằm Chu Tự.

Thiếu niên Man tộc có chút ngoài ý muốn, do dự một chút hắn định từ bỏ.

Nhưng Diêu Tập lại mở miệng nói:

"Ngươi không hiểu trước sau sao?"

"Nếu ta muốn trước thì sao?"

Ma môn Tiêu Diệp trầm giọng nói.

1119 chữ

Chương 657: Rồi Rồi

Lúc này, thú tu Diêu Tập phát ra tiếng gầm gừ, lúc nào cũng chỉ chực chờ ra tay. "Không cần tranh giành, các ngươi cùng lên đi, tránh ảnh hưởng đến hôn lễ Chu Tự hào phóng nói.

Thấy vậy, Tiêu Diệp do dự một chút, cũng không nói gì.

Cùng lắm thì xử lý người Man tộc kia trước.

Thiếu niên Man tộc cũng đồng ý.

Trên mặt hắn có hoa văn nở rộ, thể nội cũng xao động.

"Không ai khiêu chiến ta à?"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn chung quanh một lượt, sau đó nhún nhún vai nói:

"Vậy các ngươi ra ngoài đánh đi"

Long Đường Long Bồng của Thập Nhị Tịnh Đường lập tức đi ra ngoài, Thiên Vương điện Tiêu Diệp cũng cất bước đi ra ngoài.

Hai vị Man tộc ra theo.

Chu Tự đương nhiên cũng sẽ không động thủ ở chỗ này.

Vì hắn phát hiện đánh tiếp rất dễ phá nát nơi đây.

Chốc lát sau.

Mọi người đã xuống núi, Chu Tự đứng đối diện Thiên Vương điện Tiêu Diệp cùng thiếu niên Man tộc Phong Nam.

Long Bồng cùng thú tu Diêu Tập thì ở một bên khác.

So ra, họ càng để ý thắng bại của hai vị thiên kiêu bên Long Bồng này hơn.

Còn bên Chu Tự, dường như không có phần thắng gì.

Cùng lúc đó, Chu Tước trong rừng quả cũng phát hiện biến hóa.

Nàng quay đầu nhìn qua.

Trong nháy mắt đã thấy thiếu chủ, dù lần đầu tiên gặp nhưng nàng vẫn nhận ra ngay.

Dù sao ở chỗ môn chủ cũng có ảnh.

"Thiếu chủ là Đấu Giả Thất phẩm? Theo lý thuyết thì phải nhanh hơn những người khác chứ, nhưng cảm giác cứ không đúng lắm. Bên ngoài lưu truyền rầm rập, đều nói là Trận Linh ngũ phẩm. Chẳng lẽ che giấu tu vi, ta không nhìn ra? Là môn chủ cùng phu nhân ra tay?"

Chu Tước suy đoán.

Sau khi nhìn hai người ở đối diện, lông mày hơi nhíu lại.

Cuối cùng ngoẹo đầu, thở hắt ra:

"May mà đến đây một chuyến, nhưng mà trước tiên xem xem có chuyện gì"

Lúc này Thiên Vương điện Tiêu Diệp ép tu vi đến Đấu Giả thất phẩm, hắn nhìn Chu Tự nói:

"Nghe uy danh đã lâu, hôm nay muốn lĩnh giáo một chút.

"Ngươi là người của ma môn?"

Chu Tự thăm dò. Cũng chỉ có ma môn mới có uy danh của hắn, được lão cha thổi phồng lên.

Thỉnh thoảng người khác cũng đồn đại.

Nhưng mà nghe được câu hỏi này, khóe mắt Tiêu Diệp giật giật, cảm giác vô cùng nhục nhã.

Không chút do dự, hắn mở đầu phát động công kích, trực tiếp đánh đến Chu Tự.

Hắn muốn lấy nắm đấm, danh chính ngôn thuận đánh bại đối phương.

Chu Tự mở ra Kim Quang Thần Chú, ào ào như sao băng.

Sải bước dài, quyền cước như gió, chân nhanh như điện.

Hắn dùng Phân Cân Thác Cốt Thủ, nhưng lại bị đối phương hóa giải.

Quyền đến thì cản, huých tay thì tránh.

Chu Tự hơi kinh ngạc, đối phương thật sự có tài.

Hắn nhấc chân đá nghiêng, tiếp tục oanh kích.

Hai người tốc độ cực nhanh, ngươi tới ta đi không ai nhường ai.

Rất nhanh, Chu Tự bắt được sơ hở của đối phương, Đại Từ Đại Bi Chưởng, trực tiếp một chưởng vụt lên mặt Tiêu Diệp, tiếp sau đó chính là một cái Thiên Tàn Thối, đá bay đối phương.

Lúc này Phong Nam của Man tộc bước ra, hắn cũng tới gần Chu Tự, quyền quyền công kích chỗ hiểm, khiến cho Chu Tự cảm giác có chút kỳ quái.

Cũng không phải do đối phương ra tay tàn nhẫn, mà là người này cho hắn một loại cảm giác vi diệu.

Không suy nghĩ nhiều, hắn bắt đầu phản kích.

Hàng Long Thập Bát Chưởng không ngừng phá vỡ lực phòng ngự của đối phương.

Lúc này phần lớn mọi người đều đang quan sát Long Bồng và Diêu Tập chiến đấu, lực lượng của họ bộc phát vừa như hào quang rực rỡ mà lại đáng sợ.

Đấu Giả thất phẩm như bên Chu Tự, chỉ như trò trẻ con.

Nhưng mà không bao lâu sau, Tô Thi phát hiện kim quang trên người Chu Tự biến mất, lại nổi lên quang mang đỏ sậm.

"Nhân cách thứ hai xuất hiện"

Nàng hoảng sợ nói.

Bạch Tử có vẻ hơi nghi hoặc.

Lúc này nàng mới phát hiện khí trường chiến đấu bên Chu Tự đã thay đổi.

Tốc độ của hai người càng lúc càng nhanh, thậm chí xung quanh nổi lên bão táp.

Chu Ngưng Nguyệt cau mày lại, cảm giác có gì đó không đúng.

Lúc này gió lốc bên Chu Tự đang khuếch đại, lực lượng điên cuồng bộc phát, trong nháy mắt, gió lốc biến thành lốc xoáy vô tận, trực tiếp chiếm cứ một vị trí to lớn.

Thậm chí đang áp sát sang bên bọn Long Bồng.

Lúc này, những người khác mới nhớ tới cuộc chiến phía Chu Tự.

Khi họ quay đầu nhìn sang, phát hiện thân ảnh Chu Tự cùng Man tộc Phong Nam nhanh chóng biến mất lại xuất hiện, đại địa đều xuất hiện vô số vết nứt rạn.

"Lưu quang đỏ sậm biến mất rồi"

Minh Nam Sở lập tức nói.

"Nhân cách thứ.....thứ ba xuất hiện rồi?"

Tô Thi kinh ngạc lại sợ hãi:

"Xong rồi người này chết chắc rồi"

Oanh!

Giờ khắc này lực lượng cường đại gào thét quét qua, chấn động bát phương.

Cuộc chiến phía Long Bồng bị gián đoạn.

Lực lượng gió lốc của họ bị đánh tan chỉ trong nháy mắt.

Trong lòng mọi người giật mình, cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Chỉ có những người quan sát bên Chu Tự mới biết được xảy ra chuyện đáng sợ gì.

Hoa Phi Ngũ Dương tông vẫn luôn chờ mong Chu Tự bị hành hạ, cho nên nhìn chằm chằm vào Chu Tự, nhưng mà càng xem trong mắt của hắn lại càng lộ vẻ sợ hãi.

Cho tới bây giờ hắn mới phát hiện sự đáng sợ của người này, hóa ra mình còn có thể sống đã phải cám ơn trời đất lắm rồi, thế mà còn nhiều lần đi khiêu khích họ.

Hắn ngồi liệt trên mặt đất, có chút không đứng dậy nổi.

Lớn mạnh, quá mạnh mẽ.

Trần Giai Vân cũng nghĩ như thế, bản thân không bị đánh chết thật là quá may mắn.

1118 chữ

Chương 658: Lộ Mặt

Người này căn bản không phải Đấu Giả thất phẩm.

Về phần thực lực thế nào, đã không nằm trong phạm vị hiểu biết của nàng.

Mấy người Kim Đạo Minh cũng kinh ngạc, làm sao hai Đấu Giả thất phẩm đấm đá một hồi lại bắt đầu áp sát thượng tam phẩm rồi?

Thượng Quan Độc Hành khó có thể tin được, thế mà trong tộc họ lại mời được một vị thanh niên thiên kiêu như vậy.

Là đệ tử của tông môn nào?

Long Bồng ngừng công kích, hắn e ngại ra mặt.

Không tại sao cả, chỉ vì Thánh Tử đã bắt đầu phát uy.

Một khi Thánh Tử giết người, như vậy rất nhiều người ở đây đều sẽ đối mặt với một sự tình đáng sợ.

Chu Tự một kích tách ra khỏi đối phương.

Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, đây không phải là lực lượng của Nguyên Linh tứ phẩm.

Mạnh đến mức không còn gì để nói.

Hắn cần vận dụng toàn lực, mà nhất định phải là sát chiêu.

Tiêu Diệp của Thiên Vương điện cảm nhận được lực lượng của Nguyên Linh tứ phẩm, cũng không áp chế nữa, lực lượng hội tụ trong tay hắn, lôi đình bừa bãi tàn phá bát phương, đánh về phía Chu Tự.

Thấy vậy, Chu Tự chỉ hơi động một chút, liền tới trước mặt Tiêu Diệp, sau đó trong tầm mắt của Tiêu Diệp, đánh một quyền vào ngực hắn.

Ầm!

Lực lượng mạnh mẽ trực tiếp làm sau lưng Tiêu Diệp cong lên.

Răng...rắc!

Tiếng xương cốt Tiêu Diệp vỡ vụn từ ngực bắt đầu kéo dài đến toàn thân.

Phốc!

Thân thể bị sức mạnh đánh nát, toàn bộ thân thể bắt đầu trào ra máu tươi.

Ầm!

Lúc này hắn vô lực bay ngược ra ngoài, không ngừng lăn lộn trên mặt đất.

Không thể nói rõ sự sợ hãi đang lan tràn trong lòng Tiêu Diệp, mùi vị của tử vong truyền khắp ngực.

Hắn cảm giác mình chết chắc rồi.

Ở trước mặt Thánh Tử, hắn lại yếu ớt đến mức không chịu nổi một kích như gà đất chó sành thế kia.

Giờ khắc này hắn mới nhớ tới lời đồn về Thánh Tử, vô địch thế gian, nghiền nát tất cả kẻ thù.

Đánh bại Tiêu Diệp xong, Chu Tự nhìn về phía Man tộc Phong Nam.

"Ngươi rất mạnh, mạnh hơn ta dự đoán rất nhiều"

Phong Nam nhìn Chu Tự nói. "Ngươi biết ta?"

Chu Tự hỏi.

Phong Nam lắc đầu, chợt lại nói:

"Ta muốn đánh với ngươi một trận, ta thắng ngươi sẽ biến thành một cỗ thi thể, ngươi thắng đại khái là ta sẽ chạy trốn"

"Ngươi thật tự tin"

Chu Tự cười nói.

Nhưng hắn phát hiện đối phương thật sự không biết hắn là ai, lại dám dũng cảm như thế, trắng trợn nói muốn giết hắn.

"Đương nhiên"

Phong Nam lấy ra một cánh cửa sau đó ném sang bên cạnh.

Trong nháy mắt một ngọn núi nhỏ xuất hiện trấn áp một bên.

Lúc ngọn núi này xuất hiện, Chu Tự nhăn mày lại.

Hắn có cảm giác Vĩnh Ám Chi Nhẫn đang rên rỉ, loại rên rỉ này khiến nó mất đi ánh sáng.

Nhắm vào Vĩnh Ám Chi Nhẫn sao? Chu Tự suy đoán.

Trước đây không lâu Lý Lạc Thư đã báo cho hắn, không nghĩ tới lại chờ hắn ở chỗ này.

Kinh nghiệm của đại ca thật lợi hại, lập tức liền đoán trúng trọng điểm, Chu Tự có chút bội phục.

"Ngươi đã yêu cầu như thế, ta sẽ không nương tay.

Chu Tự mỉm cười nói. "Vậy thì bắt đầu đi"

Phong Nam mỉm cười.

Oanh!

Hắn vừa dứt lời, gió bão nổi lên, tựa hồ có một bàn tay đang thao túng gió lốc đất trời, không nói đạo lý.

Mà loại lực lượng này bao trùm lấy Chu Tự, muốn xé nát hắn.

Hô!

Cuồng phong gào thét, tất cả mọi người xung quanh khó mà ngăn cản được, thậm chí không thể nhìn thẳng.

Thấy vậy, Uy Viễn không hề do dự, muốn động thủ.

Không chỉ có hắn, mấy vị khác cũng muốn ra tay ngăn cản.

Họ nhận ra, đó căn bản không phải sức mạnh của Nguyên Linh tứ phẩm, mà là của thượng tam phẩm.

Nếu đánh nhau ở chỗ này, sẽ mang đến sóng gió to lớn.

Đương nhiên, đây là ý nghĩ của Thượng Quan Độc Hành cùng Kim Đạo Minh.

Uy Viễn cùng Yêu Huyền lại nghĩ rất đơn giản, người này muốn giết Thánh Tử, loại chuyện này tuyệt không thể phát sinh trước mắt họ.

Nếu không thì....Không có người nào có thể chịu được cơn thịnh nộ của vị kia.

Tất cả mọi người đều đáng chết.

Thánh Tử có thể chết, nhưng không thể chết trước mắt họ.

Nhưng mà vừa mới muốn động thủ liền bị Chu Ngưng Nguyệt ngăn trở:

"Đừng động, tiếp tục xem"

"Nhưng mà..."

Uy Viễn có chút sợ sệt.

Chu Ngưng Nguyệt liếc mắt nhìn hắn không nói gì.

Uy Viễn cùng Yêu Huyền chỉ có thể dừng lại, thuận tiện ngăn cản Thượng Quan Độc Hành cùng Kim Đạo Minh.

Giờ khắc này, Thượng Quan Độc Hành xem như hiểu ra, hóa ra tiểu nữ hài này mới là chủ sự.

Rốt cuộc nàng là thần thánh phương nào?

Lúc này Chu Tự hít sâu một hơi, vận chuyển Khai Sơn Pháp, đánh tan lực lượng xung quanh đang muốn xé rách hắn.

Sau đó đạp gió mà đi, một bước vượt ngàn dặm.

Trong nháy mắt, hắn đi đến trước mặt Phong Nam, một cước đá ra.

Ầm!

Lực lượng cường đại nghiền nát lực lượng quyền hành của Phong Nam, nhưng mà loại lực lượng này biến mất lại xuất hiện, đối kháng với Chu Tự, rồi trực tiếp công kích.

Chu Tự thay đổi vị trí, quyền cước chi lực toàn lực oanh kích, Khai Sơn Pháp không ngừng vận chuyển.

Lực lượng song phương bộc phát, trong gió lốc như có lôi đình phun trào, Chu Tự càng đánh càng nhanh, phạm vi di động càng ngày càng nhỏ.

Lúc này lực lượng gió lốc lần nữa bộc phát, tác động đến bốn phía.

Cây cối vỡ vụn, đại địa sụp đổ, những người vây xem không ngừng lui lại.

Nếu không phải có mấy người Kim Đạo Minh phòng ngự, bọn họ đều sẽ nhận phải tổn thương không nhỏ.

Chu Tự ra tay càng ngày càng mạnh, phạm vi ảnh hưởng lại càng ngày càng nhỏ.

1132 chữ

Chương 659: Nhân Từ?

Hắn như một vòng tròn vây quanh Phong Nam, lực lượng thuộc về hắn dường như chưa từng tràn ra, tất cả lực lượng bộc phát mà ra đều là phong bạo chi lực của Phong Nam.

Phong Nam cũng đã nhận ra biến hóa quỷ dị này, hắn cảm giác công kích của Chu Tự mạnh lên một cách khó hiểu.

Mà chính mình lại như bị một ngọn núi đè ép nặng nề, lực lượng thuộc về hắn đang không ngừng mất đi.

Đây là chuyện gì?

Rầm...Rầm!

Nắm đấm của Chu Tự như là Cửu Thiên Ngân Hà trút xuống, oanh kích lên người Phong Nam.

Cho dù hắn là một vị thần thị, cho dù hắn có được lực lượng tam phẩm cũng bị đánh lui liên tục.

Giờ khắc này Phong Nam càng kinh hãi, chuyện gì xảy ra với người này vậy?

Hắn không thể nhận ra nguồn gốc lực lượng của đối phương, căn bản không hiểu được lai lịch của lực lượng này.

Mà một đấm này, làm sao có thể đánh nát quyền hành của hắn?

Ta sẽ thua?

Ý nghĩ này xuất hiện trong đầu hắn, nhưng rất nhanh liền bị hắn bác bỏ.

"Không thể nào, ta không thể thua tên tiểu tử này.

"Không có gì là không thể"

Trong nháy mắt Chu Tự xuất hiện trước mặt Phong Nam.

Nắm đấm của hắn bắt đầu hội tụ lực lượng, lực lượng vây khốn Phong Nam đang nhanh chóng vọt tới.

"Ngươi từng nghe qua một quyền có thể chiếu rọi sơn hà đại địa chưa?"

Chu Tự hỏi.

Phong Nam kinh hãi, vì lúc này Chu Tự trong mắt hắn thay đổi một bộ dáng khác.

Lóa mắt như là quang mang nhật nguyệt.

Không đợi hắn kịp phản ứng, một quyền tản ra vô tận quang mang gào thét mà tới, chiếm cứ thế giới trong mắt hắn.

"Nhất Quyền Khai Sơn Oanh!

Ầm!

Lực lượng hào hùng trùng kích lên người Phong Nam, phá vỡ thân thể của hắn, nghiền nát xương cốt của hắn, phá hủy quyền hành của hắn.

Ầm...ầm!

Một cơ thể nát bấy đập mạnh xuống đại địa, chấn động bát phương.

Giờ khắc này, khi mọi người lần nữa nhìn về giữa không trung, thấy được một bóng người.

Vững vàng như sơn hải, rực rỡ như nhật nguyệt.

Chiếu rọi bát phương.

Khí tức vô địch, trấn áp thiên địa.

Tất cả nhìn tới ngây ngẩn cả người, thiên kiêu như vậy, tuyệt thế vô song.

Uy Viễn và Yêu Huyền càng hoảng sợ, Thánh Tử có uy năng như thế, nghiền nát cường giả tam phẩm.

Gió cát tan đi, Chu Tự đáp xuống mặt đất.

Hắn thấy Phong Nam phía trước đang run rẩy đứng lên.

Trong lòng không khỏi cảm khái, công lực ngàn năm đều đánh ra hết rồi, thế mà đối phương vẫn còn sống.

Quả nhiên, không có quyển sách tiếp theo, người của thời đại thần thoại không dễ chọc vào.

Lúc này hắn lấy ra Vĩnh Ám Chi Nhẫn, chậm chạp đi về phía Phong Nam ở trong hố to.

Muốn cho cho đối phương sự tôn trọng, không thể để cho hắn chạy mất. Nhìn thấy Chu Tự tới, Phong Nam nhìn chằm chằm lưỡi đao kia, cười nói:

"Đao này vô hiệu với ta, ngươi hẳn là hiểu rõ. Ngươi không ngăn được ta Lúc này trên người hắn hiện ra quyền hành, muốn chạy khỏi nơi này.

Hắn đã thua, nhưng hắn còn có cơ hội trốn, bây giờ đối phương đột nhiên dùng đến đao, chứng tỏ, thực lực của hắn đã không còn mạnh như vừa nãy.

Phong Nam muốn chạy trốn, nhưng mà Chu Tự lại càng nhanh, tay cầm đao vèo một tiếng xuyên qua ngườiPhong Nam.

Sau đó đứng sau lưng Phong Nam chậm rãi thu đạo.

Keng!

Vĩnh Ám Chi Nhẫn thu vào vỏ, lúc này vết đao tại ngực Phong Nam hiện ra, hắn ngã trên mặt đất, thân thể đang bị phân thành hai mảnh.

"Sao ngươi còn có thể dùng đao? Ngọn núi kia rõ ràng vẫn còn ở đó"

Chu Tự đi đến bên người Phong Nam, nhìn bộ dáng thống khổ của hắn, mày nhăn lại nói:

"Ngươi thua rồi, ta đã cho ngươi đầy đủ tôn trọng. Nhưng con người ta không chịu được nhìn người khác thống khổ"

Nói xong hắn chậm rãi ngồi xuống.

Người vây xem cảm giác Chu Tự có phải có chút thiện lương không, hiện tại lại muốn cứu người?

Tô Thi thấy cảnh này, lập tức che mắt, nhưng ngón tay lại nhịn không được hé ra, muốn tiếp tục nhìn. Âm Túc hơi nghi hoặc một chút, không khỏi hỏi:

"Hình như Chu Tự muốn cứu người, Tô Thi tỷ làm vậy là sao?"

"Ai nha"

Tô Thi lập tức trốn đến sau lưng Hàn Tô, nhắc nhở:

"Ngươi có phải quên lời ta nói rồi không? Nhân cách thứ ba hiện ra, người cản giết người, thần cản giết thần. Nhân từ ở đâu ra?"

Lần này Âm Túc càng thêm khó hiểu.

Khi nàng nhìn về phía Chu Tự, phát hiện Chu Tự lấy ra một quyển sách kỳ quái, sau đó mấp máy môi đọc lên. Thanh âm bé quá không thể nghe được, nhưng xung quanh đột nhiên có ma ý.

Làm cho người ta sợ hãi.

Ngay sau đó, Âm Túc hoảng sợ phát hiện, Chu Tự khép lại sách, sau đó...

Oanh!

Một quyền đánh lên người Phong Nam.

Máu tươi bốn phía, huyết nhục mơ hồ.

Sinh mệnh tàn lụi.

Gió đang nhẹ nhàng thổi.

Đám người dưới núi đứng im tại chỗ, không dám nhúc nhích.

Trong mắt bọn họ chỉ có một người và một động tác.

Đó chính là Chu Tự và động tác một quyền đánh nát cường giả tam phẩm của Man tộc hắn.

Nhất thời trong mắt bọn họ lại thêm một phần e ngại cùng hoảng sợ, thậm chí toàn thân toát ra mồ hôi lạnh.

Vì biến hóa quá mức khoa trương khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Ngay từ đầu họ nghĩ rằng vì Chu Tự nhân từ nên không thể nhìn người khác chịu đau đớn, sau đó...

Người kia bị hắn giết chết tại chỗ.

Không chút do dự cùng thương hại.

Hành động khó hiểu, cảnh tượng giả dối, làm họ cảm giác méo mó, hóa ra đây chính là sự nhân từ của người này?

Loại nhân từ này làm cho lòng người thấy sợ hãi.

Kim Đạo Minh thân là chủ nhà cũng không dám ngăn cản đối phương.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn.

1071 chữ

Chương 660: Đau Không

Rõ ràng chính mình cũng là cường giả tam phẩm, nhưng...nhưng không có dũng khí đối kháng với người này. Uy Viễn mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Thánh Tử khủng bố như thế, vượt xa tưởng tượng của hắn. Hắn nghĩ rằng thực lực của mình cũng xem như không tệ, Thánh Tử không đến mức động thủ với hắn. Nhưng hắn lại tận mắt thấy cường giả tam phẩm bị đánh chết tại chỗ.

"Ma Đạo siêu độ pháp, siêu độ xong liền giết"

Tô Thi an ủi Âm Túc ở một bên đang trừng mắt cứng miệng, nói:

"Đừng lo lắng, nhân cách thứ ba sẽ không xuất hiện ở thư viện đâu.

"Ừm...ừm"

Âm Túc run rẩy gật đầu.

Lần đầu nàng biết đến uy phong của Thánh Tử Ma Đạo, thật sự là ma uy đáng sợ, trấn áp bát phương.

"Thật sự không thể tin lời đồn được"

Chu Tước nhìn chằm chằm Chu Tự, kinh ngạc ra mặt:

"Thiếu chủ mạnh hơn lời đồn nhiều, đã có thể giết được tam phẩm rồi. Ta nhớ mấy tháng trước còn lăn lộn với hạ tam phẩm.

Nhìn Chu Tự một lát, Chu Tước lại khôi phục vẻ bình tĩnh lười biếng trước kia, mặt không biểu tình.

Nàng nhìn về phía Chu Ngưng Nguyệt, đang suy nghĩ môn chủ cùng phu nhân có phải đã nói dối trắng trợn không, thật ra thiếu chủ mới là ca ca.

Nghi ngờ trong lòng người khác, Chu Tự hồn nhiên không biết.

Hắn xử lý Man tộc Phong Nam xong, quay đầu nhìn sang Tiêu Diệp Thiên Vương điện đang ở một bên.

Lúc này Tiêu Diệp ngã trên mặt đất, máu me khắp người, đang vật lộn đứng lên.

Hắn nhìn thấy Chu Tự đang đi tới, mắt lộ ra hoảng sợ.

Trong truyền thuyết, thực lực của Thánh Tử Ma Đạo là Trận Linh ngũ phẩm, nhưng hắn nào biết, lời đồn không đáng tin.

Thánh Tử đã rời khỏi trung tam phẩm, tiến đến thượng tam phẩm.

Nếu sớm biết, không đời nào hắn động thủ.

Cũng không có dũng khí phân cao thấp với Thánh Tử.

Nhất thời hắn hiểu được Long Bồng vì sao có thái độ đó, hắn biết Thánh Tử rất đáng sợ.

Chu Tự đi đến trước mặt Tiêu Diệp, nói khẽ:

"Hình như ngươi cũng rất đau đớn Một câu có vẻ như ân cần thăm hỏi bình thường nhưng lại như tuyên ngôn của Tử Thần đánh tan phòng thủ tâm lý của Tiêu Diệp.

Thân thể của hắn run rẩy, mắt lộ vẻ hoảng sợ, không ngừng đi lùi về phía sau.

Sợ hãi, khủng hoảng, hối hận, tuyệt vọng trải khắp toàn thân.

Hắn sợ chết, cũng không muốn chết.

Nhưng sự xuất hiện của Thánh Tử, chính là để đưa hắn lên đường.

"Phải làm gì đó, nhất định phải làm gì đó, hành động đi, mau lên"

Thâm tâm Tiêu Diệp hò hét, thế nhưng là càng hò hét, nỗi sợ hãi trong lòng càng phóng đại.

Chu Tự trong mắt hắn đã trở thành đại khủng bố, làm hắn không thể đối mặt.

Cho đến khi Chu Tự chậm rãi ngồi xuống.

Trong chớp mắt này, Tiêu Diệp dường như đột phá bản thân.

Trước mặt tử vong, hắn đạt đến cảnh giới hoàn toàn mới.

Hắn đứng lên, thần sắc khôi phục lại như thường, sau đó quỳ một gối xuống, cung kính nói:

"Thuộc hạ Thiên Vương điện Tiêu Diệp, bái kiến Thánh Tử. Thuộc hạ không đau đớn, không khó chịu, không hề có chút vấn đề nào, xin Thánh Tử yên tâm"

Tiêu Diệp vừa nói vừa thổ huyết, không dám lộ ra chút đau đớn nào.

Hắn chùi vết máu, lại nói:

"Đây đều là vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại, thuộc hạ không có ưu điểm gì, nhưng mà xương cốt cứng rắn, máu nhiều, thay máu cũng là chuyện thường ngày Thật là một con người cứng cỏi, Long Bồng bội phục.

Đương nhiên, bây giờ không phải là thời điểm để bội phục, nếu thân phận của Thánh Tử đã bại lộ, hắn không thể làm như không thấy.

Đồng dạng quỳ một chân xuống đất, thể hiện thân phận:

"Thập Nhị Tịnh Đường Long Đường Long Bồng bái kiến Thánh Tử"

Uy Viễn cũng tỉnh ngộ, cung kính cúi đầu:

"Ma môn Uy Viễn bái kiến Thánh Tử "Thập Nhị Tịnh Đường Hổ Đường Yêu Huyền bái kiến Thánh Tử"

Yêu Huyền cũng không dám lười biếng chút nào.

Một cảnh tượng đột ngột xảy ra khiến tất cả mọi người chấn kinh.

Thánh Tử....Ma Đạo?

Bạch Tử vốn còn đang chấn động, không thể hiểu được sao Chu Tự lại như thế.

Nhưng câu Thánh Tử Ma Đạo này càng làm nàng không thể hiểu nổi, tiểu sư thúc tổ sao lại biến thành Thánh Tử Ma Đạo rồi?

Nàng lập tức nhìn về mấy người bên cạnh, phát hiện họ cũng không hề ngạc nhiên với chuyện này.

Nói cách khác, những người này đều biết Chu Tự là Thánh Tử Ma Đạo.

Bạch Tử:

Nàng phát hiện mình không phải đang đứng cùng Thần, mà là cùng một đám Ma Thần.

"Không phải, chẳng phải ngươi nói Chu đạo hữu là tiểu sư thúc tổ của ngươi sao? Sao mà lập tức đã biến thành Thánh Tử Ma Đạo rồi?"

Thượng Quan Hà chấn động vô cùng, nhất thời khó mà tiếp nhận được.

Chuyển biến này quá mức khoa trương.

"Đừng hỏi ta, làm sao ta biết được? Hỏi muội muội kia của ngươi đi, nàng mời tới mà"

Tiêu Bộ cũng rất khó chịu.

Căn bản không biết xảy ra chuyện gì.

Nhưng là có một điều có thể xác định, đó chính là đối phương thật sự là Thánh Tử Ma Đạo.

Vì Tiêu Diệp quỳ rồi, Long Bồng quỳ rồi, hai vị cường giả tam phẩm kia cũng cúi đầu rồi.

Lúc này Hoa Phi sợ đến choáng váng, bản thân vừa rồi đã làm cái gì?

Lại nhiều lần đi gây sự với Thánh Tử Ma Đạo?

Hay là nói hắn đã chết rồi? Trần Giai Vân cũng bị dọa đến không còn dám huênh hoang nữa, nàng sợ hãi, hiểu rõ cái gì gọi là nhỏ bé không đáng nhắc tới.

1082 chữ

Chương 661: Thấy Thiếu Không?

Đương nhiên mấy người bị dọa đến mất hồn là mấy vị cường giả ngay lúc đầu đã tán gẫu với nhau của Ngũ Dương tông và Trần gia.

Họ vừa mới nhìn trúng Kim Quang Thần Chú của Chu Tự, nổi lòng riêng.

Bây giờ nhớ tới, một khi bị phát hiện, Ngũ Dương tông cùng Trần gia diệt môn mười lần cũng không đủ.

Đây chính là Ma Môn.

Địa phương đáng sợ nhất của Ma Đạo.

Thượng Quan Độc Hành và Kim Đạo Minh mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, rốt cuộc là vị nào mời tới vị Đại Thần này tới vậy? Địa phương nhỏ bé này của họ không chịu nổi.

Chu Tự nhìn Tiêu Diệp còn đang chảy máu, lại hỏi:

"Thật sự không đau đớn?"

"Không đau đớn, không có chút đau đớn nào"

Tiêu Diệp không ngừng lắc đầu.

Hắn không dám đau đớn, vừa đau đớn thì Thánh Tử "nhân từ" liền sẽ đưa hắn lên đường.

Đối với câu này, Chu Tự cũng không nói gì được.

Đối với người Man tộc, hắn sẽ dành cho sự tôn trọng, để đối phương lại.

Đương nhiên sẽ không cảm thấy đau đớn.

Tiêu Diệp này không có giao hẹn gì với hắn, cũng không phải dã quái, hắn muốn thử Trì Dũ Thuật mới học một chút.

Nếu đối phương cự tuyệt, hắn cũng không hỏi thăm nữa.

Sau đó hắn lấy xẻng sắt ra, trở lại bên thi thể không thành hình của Phong Nam, xúc đất lên.

Đám người cứ như vậy mà nhìn, không hiểu xảy ra chuyện gì.

Nhưng nếu là người đã quen Chu Tự đại khái đều hiểu điều gì đang xảy ra.

Long Bồng đã cẩn thận nghiên cứu qua, hiện tại một mặt mồ hôi lạnh.

Hắn muốn biết vừa rồi mình đã kiếm được kim bài miễn tử hay chưa.

Trong vòng mấy khắc, Chu Tự đã đào xong hố, xẻng sắt là lễ vật Thu tỷ cho hắn, nói là một pháp bảo vô cùng lợi hại.

Lợi hại ở chỗ nào, hắn cũng không biết.

Dù sao đào hố rất tiện là thật.

Ném phần còn lại của thi thể vào trong hố xong, Chu Tự cau mày.

Nghĩ thầm nơi này còn có không ít người trong Ma Đạo, hẳn là có loại người vặn vẹo kia.

Sau đó hắn nhìn về hướng Tiêu Diệp, mở miệng dò hỏi:

"Ngươi nhìn thi thể không trọn vẹn này, có cảm thấy hắn thiếu chút gì không?"

Nghe vậy, Tiêu Diệp hoảng sợ mà không nói ra, cắt xuống một cánh tay đẩy tới, một mặt cung kính đáp:

"Mời Thánh Tử dùng"

Nhất thời toàn trường hít sâu một hơi, Chu Tước ở một bên hoang mang.

Nàng ngoẹo đầu, cảm giác khí trường của thiếu chủ trở nên khác biệt, vênh váo hung hăng khiến mọi người e ngai.

Một màn bất ngờ này, bất kể là ai cũng đều có chút hoảng sợ, họ nhìn thân ảnh của Chu Tự mà cảm thấy đáng sợ, hoang đường, khủng bố.

Nhưng nhìn thấy trong hố có một cánh tay vẫn không đủ, chứng minh hắn vẫn còn muốn mấy thứ nữa.

Trong nháy mắt, trong lòng mọi người phát lạnh, thậm chí muốn lui lại.

Nhưng mà lui lại quá mức nguy hiểm, mọi người chỉ dám cúi đầu, sợ bị Thánh Tử Ma Đạo nhìn thấy.

Giờ khắc này, Chu Tự đứng thẳng, không ai dám đối mặt.

Đám người này thấp hơn hắn một bậc.

Lúc này Chu Tự nhìn về phía Long Bồng, nhất thời Long Bồng lòng sinh sợ hãi, đã chuẩn bị tốt để chặt tay.

Nhưng mà không đợi hắn mở miệng, liền phát hiện ánh mắt Chu Tự dời đi.

Điều này khiến hắn không khỏi mừng rỡ, cố gắng vừa rồi không có uổng phí, kiếm được kim bài miễn tử rồi.

Chu Tự ở từng gặp Long Bồng ở Thành Thâm Uyên, cảm thấy hẳn không phải là loại người vặn vẹo kia, sau đó liền dời mắt đến Man tộc Diêu Tập bên cạnh Long Bồng, vị này tu thú, tinh thần hẳn là cũng không bình thường.

"Ngươi có ý kiến gì không?"

Chu Tự hỏi.

Diêu Tập bị Ma Đạo Thánh Tử nhìn chằm chằm như vậy, mồ hôi lạnh ròng ròng, vừa nghĩ tới sự đáng sợ của đối phương, hắn cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Dù bẩm sinh Diêu Tập thú tính cũng không dám đối đầu với vị Thánh Tử này.

Cuối cùng hắn cắn răng một cái, chặt đứt một tay, đẩy tới:

"Xin Thánh Tử nhận lấy"

Quả nhiên cũng là loại người vặn vẹo, nhận lấy cánh tay xong, Chu Tự nhìn về phía vị đại nhân vật Uy Viễn này.

"Ngươi, có loại xúc động muốn dâng chút huyết nhục gì đó không?"

Hắn nghiêm túc hỏi.

Nghe Chu Tự tra hỏi, nhìn Chu Tự đang nhìn Uy Viễn, Yêu Huyền ở một bên cũng vạn phần hoảng sợ.

Vì kế tiếp chắc chắn chính là hắn.

Dù không biết vì sao, nhưng bản thân chắc chắn đã đắc tội với Thánh Tử.

Đáng chết, hắn không biết Thánh Tử lại đáng sợ như vậy.

Đừng nói hắn, Kim Đạo Minh và Thượng Quan Độc Hành cùng đều sợ muốn chết.

Ngũ Dương tông cùng Trần gia bị dọa đến hồn phi phách tán.

Họ đã chuẩn bị kỹ càng, một khi Thánh Tử Ma Đạo nhìn đến, liền đẩy người đắc tội Thánh Tử ra.

Đối mặt với chất vấn của Thánh Tử, Uy Viễn biết mình trốn không thoát, cũng biết mình bị chất vấn như vậy là một loại vũ nhục.

Nhưng hắn không thèm để ý, cũng không lo lắng.

Vì...Hắn là một người tuyệt đối phục tùng quyết định của môn chủ.

Cho nên một vài lời đồn hắn đều nhớ trong lòng.

"Bẩm Thánh Tử, có"

Uy Viễn tự tin lấy ra nửa con heo, đi đến trước cái hố, chắp vá một chút cho thành hình người, rồi bỏ đầu heo lên.

Sau đó chờ đợi Thánh Tử hạ lệnh.

Thấy vậy Chu Tự kinh ngạc ra mặt, kỹ thuật tỉ mỉ quá đi.

"Vậy chôn đi"

Hắn nói.

Nghe được câu này, tất cả mọi người đằng sau không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Một ngọn núi lớn đè trong lòng biến mất.

1096 chữ

Chương 662: Vật Thứ Ba

Tô Thi không để ý nói:

"Đã nói không phải sợ, ta đã sớm biết sự khủng bố của Thánh Tử Ma Đạo, lúc nào cũng mang theo mấy chục cân thịt heo. Vừa rồi nếu hắn nhìn đến, ta liền đưa thịt heo cho hắn"

"Vậy ngươi có thể đứng lên được chưa? Đừng ôm đùi ta, ôm Hàn Tô đi"

Minh Nam Sở ghét bỏ nói.

"Không muốn đâu, đùi Hàn Tô quá trơn.

Tô Thi lắc đầu cự tuyệt nói.

"Trên người ngươi có thịt heo?"

Thu Thiển cúi đầu hiếu kỳ nói.

"Có nha"

Tô Thi gật đầu.

"Tươi mới sao?"

"Tươi mới nha, phương pháp bảo tồn là dì cả dạy ta, ta đặc biệt đi hỏi đó"

"Cho ta một chút, đêm nay xào rau cho các ngươi ăn"

Thu Thiển cười đầy thiện ý.

"Hóa ra lời đồn là thật à"

Bạch Tử hiểu ra, đây chính là lời đồn lấy huyết nhục đổi đường sống.

"Từ đại ca, sau khi trở về chúng ta cũng mua chút đi.

Âm Túc nhẹ giọng nói với Từ Từ.

Với điều này, Từ Từ gật đầu đồng ý.

Dù Chu Tự mà họ quen đều ổn định tại nhân cách thứ nhất, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

Đùng đùng!

Chu Tự dùng xẻng sắt gõ xuống mấy lần, thế này là không có chuyện gì rồi.

Cất kỹ xẻng sắt, hắn quay đầu nhìn về phía ngọn núi kia, cất bước đi tới.

Những người khác chỉ có thể đứng tại chỗ chờ Chu Tự hành động.

Vĩnh Ám Chi Nhẫn bị hắn lấy ra lần nữa, lần này hắn cảm giác rõ hơn, đó rõ ràng là một loại rên rỉ.

Càng đến gần dốc núi kỳ quái kia càng dễ dàng cảm nhận được.

Một lúc sau, có hình ảnh xuất hiện, là một tòa thành đầy thi thể, bọn họ dùng mạng của mình để rèn Thí Thần Dao.

Vì thanh đao kia phá vỡ bóng tối, để toàn thành bại lộ trước mặt tất cả mọi người.

Theo thời gian trôi, tòa thành này bị một mồi lửa luyện hóa, trở thành một ngọn núi.

Dường như chính là dùng để kiềm chế thứ gì đó.

“Hóa ra là như vậy.

Chu Tự đã hiểu rõ, dù không biết là do ai luyện hóa, nhưng hẳn là Vĩnh Ám Chi Nhẫn mang đến uy hiếp cho thời đại Thần Minh, cuối cùng bọn họ luyện hóa tòa thành kia để chống lại Vĩnh Ám Chi Nhẫn.

Cho nên sau khi ngọn núi này xuất hiện, Vĩnh Ám Chi Nhẫn chỉ có thể rên rỉ, không hề có ý định thị thần.

Thủ đoạn này thật lợi hại.

Chu Tự đứng trước dốc núi, dựa vào Vĩnh Ám Chi Nhẫn đi lên.

Mà trong khoảnh khắc Vĩnh Ám Chi Nhẫn chạm vào dốc núi, tiếng rên rỉ như nước biển tràn ra, ngay sau đó một cơn tức giận từ đó bùng phát.

Tất cả rên rỉ đều hóa thành phẫn nộ, phẫn nộ lại chuyển thành ý định thí Thần.

Kinh thiên động địa.

Rầm!

Toàn bộ dốc núi vỡ vụn trong nháy mắt, mảnh vỡ dung nhập vào Vĩnh Ám Chi Nhẫn.

Cũng chỉ là trong nháy mắt, Vĩnh Ám Chi Nhẫn lại khôi phục bình tĩnh, cứ như không còn nhược điểm.

“Không hổ là thanh đao khiến Thần Minh e ngại, thật sự là lợi hại"

Chu Tự cảm thán.

Lúc này, hắn cảm thấy pháp bảo trữ vật lại có phản ứng, lấy ra xem xét hóa ra lại là một chiếc nhẫn màu đen kia.

Trên chiếc nhẫn có chút ánh sáng nhạt lóe ra, là hai loại ánh sáng hoàn toàn khác biệt.

Một tia sáng là của chính chiếc nhẫn, một tia khác có liên quan đến Hắc Dạ.

Dưới dự chỉ dẫn, Chu Tự tìm được một cái cửa nhỏ, từ trong cửa rơi ra một đoạn xương cốt.

Trong nháy mắt bắt được đoạn xương cốt, hắn lại một lần nữa thấy được hình ảnh mơ hồ.

Một nam tử đứng trước mặt một đám người, đó là một cái làng, có vẻ như bọn họ đang luyện thép.

“Các ngươi thật là to gan, nhân loại hoàn toàn vượt qua dự liệu của ta.

“Ta sẽ giúp các ngươi, chỉ cần ý chí của các ngươi chưa từng lụi tàn, Thần Minh sẽ không phát hiện ra các ngươi, đến đây đi, để chúng ta lừa gạt chư thần trong lòng bàn tay.

“Không cần cám ơn ta, ta xuất hiện phù hợp với sự phát triển của thiên địa, sự phát triển của các ngươi thuộc về tâm niệm của bản thân, nếu các ngươi có số thành công dù có ta hay không cũng vẫn sẽ thành công, nếu trời định thất bại thì vẫn sẽ thất bại.

“Các ngươi hỏi ta là ai? Ta đến từ trong đám người, biến mất trong đám người, không có ân trạch, không có cứu vớt, không thương hại, không hủy diệt, không lưu luyến"

“Ta chính là Hỉ Cố Lộng Huyền - Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần"

Hình ảnh biến mất, Chu Tự nhìn đoạn xương trong tay thì biết đây chính là manh mối thứ ba.

Sau đó hắn cất cánh cửa và đoạn xương cốt đi, kiểm tra Vĩnh Ám Chi Nhẫn một chút, thấy không có vấn đề thì cũng cất đi.

Thở phào một cái, hắn mới quay người đi về phía tất cả mọi người, bình tĩnh nói:

“Hôn lễ sắp bắt đầu, tất cả mọi người là đến chúc phúc đúng không?"

“Đương nhiên, Thập Nhị Tịnh Đường ta cùng với Thập Nhị Minh Linh Môn chính là thế giao, lần này đặc biệt đến đây chúc mừng, còn chuẩn bị quà mừng tân hôn.

Hổ Đường Yêu Huyền của Thập Nhị Tịnh Đường cười trả lời.

Hắn cũng giống Long Bồng, bán rẻ linh hồn của mình.

Người của Trần gia, người của Ngũ Dương Tông, không một ai không biểu lộ thái độ nói mình đến chúc mừng.

Không có mục đích dư thừa nào khác.

Trong khoảnh khắc, mọi người vui vẻ hòa thuận, sôi nổi chúc phúc Thượng Quan Độc Hành và Kim Đạo Minh.

Sợ bị Thánh Tử Ma Đạo để mắt tới.

Dù sao Thánh Tử Ma Đạo cũng tới tham gia hôn lễ, hiện tại ai tới quấy rối thì chính là đang chống đối Thánh Tử Ma Đạo.

Chương 663: Thành Tâm Chúc Phúc “Mời các vị vào trong, mời vào trong Thượng Quan Độc Hành khách khí nói. Hắn cũng không dám làm càn.

Dù sao người sợ cũng bao gồm cả hắn.

“Bản tọa muốn xem xem bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này, người của Thập Nhị Minh Linh Môn từ các nơi tới, nơi này có lực lượng cường đại dao động, cộng thêm pháo hoa vừa rồi, bọn họ rất tò mò bên trong đến cùng là như thế nào.

Ánh sáng lấp lóe, khí tức mạnh mẽ phun trào.

Trong lúc nhất thời mấy người Thượng Quan Độc Hành rất chú ý, dù sao thì cường giả của Thập Nhị Minh Linh Môn đến, có thể sẽ đánh vỡ sự hài hòa của bọn họ.

Nhưng ngay khi những cường giả này đến gần, một giọng nói không có chút cảm xúc truyền khắp tám hướng: “Cút"

Rầm!

Ánh sáng lửa đỏ quét ngang mà đi.

Phốc!

Một đám cường giả không hề bất ngờ mà bị đánh bay đến trọng thương.

Sau đó bầu trời lại khôi phục bình tĩnh.

Nhìn qua biến hóa đột nhiên xuất hiện, mọi người đều vô cùng yên tĩnh.

Sau đó Kim Đạo Minh lấy lại tinh thần:

“Haha, mời vào trong, mời vào trong"

Hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì, coi như không nhìn thấy đi.

Tất cả mọi người đều có ý nghĩ này.

Chu Tự lại hơi tò mò, giọng nói vừa rồi có vẻ rất mạnh.

“Là Chu Tước tỷ, nàng đang ở trong rừng trái cây bên ngoài, không đi vào.

Chu Ngưng Nguyệt cắn một miếng táo lớn giải thích.

“Người tóc đỏ kia ư?"

Tô Thi hỏi.

“Ừ, chính là người tóc đỏ, cũng chưa từng đánh ngươi.

Chu Ngưng Nguyệt hờ hững nói.

“Đúng rồi, hôm nay các ngươi chớ ăn quá no, đêm nay ta nấu cơm cho các ngươi ăn"

Thu Thiển nhắc nhở.

Nghe vậy, Chu Tự hơi khó hiểu, ở đây có người đắc tội Thu tỷ sao?

Nếu không thì sao lại đột nhiên muốn nấu cơm?

Chốc lát sau, đám người trở lại hiện trường hôn lễ.

Lúc này cũng đến lúc tân lang tân nương ra sân.

Mấy người Chu Tự đứng vững, nhìn vào cửa.

Dù Thu tỷ xinh đẹp nhất, nhưng cũng muốn chính mắt thấy dáng vẻ của tân nương một chút.

Lúc này tiếng tấu nhạc lại vang lên, trên bầu trời có cánh hoa rơi xuống.

Ở lối vào, Tần Văn Thành cùng với Thượng Quan Hồng Anh cả người mặc đồ đỏ, dắt tay từng bước một đi đến.

Bọn họ đi ngang qua tất cả mọi người, như muốn để mọi người ở đây chứng kiến tình yêu của bọn họ.

Chu Tự nhìn qua hai người, vô ý thức nhớ tới mình, vì không bao lâu nữa, hắn nhất định cũng sẽ cưới Thu tỷ.

“Nhìn thấy rất đẹp sao?"

Thu Thiển đột nhiên hỏi.

Chu Tự cười lắc đầu lại gật đầu:

“Ta đang nghĩ là nếu Thu tỷ mặc hồng trang nhất định đẹp khiến ta không thể dời mắt được.

Lần này Thu Thiển cũng không nói cái gì nữa, hai người tay nắm tay, cứ như vậy xem buổi lễ.

Lúc này, tân nhân đi đến trên cùng.

Đang đợi người khác chúc phúc.

Đương nhiên, bọn họ cũng không cảm thấy sẽ thuận lợi, đây là điều bọn họ đã sớm biết.

Hiện tại bọn họ vẫn muốn đối mặt, dù chỉ có một người chúc phúc cũng đủ.

Nếu không ai chúc phúc, bọn họ cũng sẽ tự chúc phúc mình.

Ngay khi tại bọn họ đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, tất cả tân khách đồng loạt đứng lên.

Hình ảnh đột ngột này làm Tần Văn Thành và Thượng Quan Hồng Anh e ngại.

Lúc này bọn họ nắm tay nhau thật chặt, Tần Văn Thành còn che chở Thượng Quan Hồng Anh.

Nhưng làm bọn họ không nghĩ tới là không có ai có hành vi quá khích.

Mà họ cùng nhau chắp tay, mỉm cười khách khí nói:

“Cung chúc hai vị đại lễ tân hôn"

“Cung chúc hai vị đại lễ tân hôn “Cung chúc hai vị đại lễ tân hôn Thanh âm như thủy triều vang lên, khiến Tần Văn Thành và Thượng Quan Hồng Anh khiếp sợ không thôi.

Nhưng là họ vẫn rất nhanh chóng cúi người đáp lễ.

Dù không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng vẫn rất cảm kích.

Tô Thị cùng lắc lư trái phải như con lật đật nói:

“Thật mừng cho bọn họ, hôn lễ có thể kết thúc viên mãn”

Âm Túc trịnh trọng gật đầu.

Thuận tiện cảm ơn mấy người Chu Tự phía dưới.

“Chúng ta cũng không làm gì cả.

Chu Tự cười nói.

Chu Ngưng Nguyệt lập tức nói:

“Sắp tới là được ăn đúng không?"

“Cái này tặng cho các ngươi.

Bạch Tử vội vàng nói.

Bất kể những người này là Thần hay là Ma Thần đều không có gì khác biệt.

Dù sao thì cũng không phải người.

Sau đó Chu Ngưng Nguyệt ăn các loại đồ ăn, nếu không phải thứ nàng thích thì sẽ gắp cho Tô Thi hoặc là Chu Tự hoặc Thu Thiển.

Dù sao có không ít đồ ngọt, cũng có thứ chua.

Đồ ăn ngon lại quá nhiều, không ngon thì trực tiếp bưng đến trước mặt Chu Tự.

Người không biết còn tưởng nàng đối xử với mấy người Chu Tự tốt biết bao.

Ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Mấy người Tần Văn Thành cũng đi đến một chuyến, vô cùng cảm tạ mấy người Chu Tự có thể đến.

Nhưng có vẻ bọn họ vẫn không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Âm Túc thấy tỷ phu và tỷ tỷ không hề có một chút e ngại nào.

Người không biết không sợ, nàng có thể hiểu rất rõ ý tứ của những lời này.

Đến khi sắp kết thúc, Tô Thu muốn chụp ảnh nên lôi kéo vợ chồng Tần Văn Thành cùng với tất cả mọi người của thư viện để Bạch Tử chụp ảnh giúp.

Chụp xong, vợ chồng Tần Văn Thành phải đến nơi khác tiếp khách.

Bọn họ cảm thấy hôn lễ lần này có hơi kỳ quái, dù là ai cũng đều cởi mở hòa đồng.

Không hề có vẻ giương cung bạt kiếm như lúc trước.

Thật là kỳ quái.

1096 chữ

Chương 664: Đáng Đời Nhưng chuyện đã không nghĩ ra được thì họ cũng không nghĩ nhiều, mà cố gắng hết sức để hôn lễ viên mãn

hơn.

Chu Tự xem ảnh chụp, sau đó nói với Bạch Tử Tiên Tử:

“Tiên Tử giúp chúng ta chụp thêm một tấm nữa"

“Được, các ngươi đứng vững"

Bạch Tử Tiên Tử cầm điện thoại nói.

“Nào, phòng làm việc của các ngươi đứng ở giữa, Đại lão bản Tam lão bản đứng sang bên trái...

Cuối cùng Chu Tự xếp mình và Thu tỷ ở phía sau.

“Được rồi, mọi người chuẩn bị"

Bạch Tử Tiên Tử nói. Ngay khi mọi người nhìn về phía ống kính, Chu Tự đưa tay ấn Nhị lão bản và Nguyệt tỷ xuống.

Thu Thiển thì ấn đầu Hàn Tô và Tô Thị xuống.

Bạch Tử khó hiểu, nhưng khi thấy trong khung hình chỉ có hai người thì không chút do dự nhấn chụp.

Chụp xong bọn họ lại rất nhanh đứng lên, Bạch Tử Tiên Tử lại chụp thêm tấm nữa.

“Cho ta xem một chút.

Chụp xong, Tô Thi hứng thú bừng bừng chạy tới muốn nhìn.

“Lại nói, dù Tô Thi có hơi vô dụng, nhưng lại rất ăn ảnh"

Hàn Tô theo tới nói.

"Lè."

Tô Thi lừ lưỡi nói:

“Có thể vứt bỏ câu đầu đi"

Chu Tự thì ý cười đầy mặt.

“Rất thú vị sao?"

Thu Thiển hỏi.

“Đây là thanh xuân"

Chu Tự cười trả lời.

Khi hắn đi học quá mức tập trung, không có loại thanh xuân này.

Sau khi đi làm, gặp lại tự nhiên cảm thấy đáng quý.

Chạng vạng tối.

Thu Thiển nấu cho mọi người một bàn cơm, đám người Thượng Quan Hà và Tiêu Bộ cũng tới xin cơm.

Đương nhiên, mục đích chủ yếu của Thượng Quan Hà vẫn là muốn hỏi xem Thực Thiết Thú và Thanh Loan cùng với Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng ở đâu.

Muốn giúp đỡ nuôi hai ngày.

Nhưng câu trả lời của Chu Tự làm hắn sững sờ ngay tại chỗ.

“Phóng sinh.

Chu Tự trả lời hắn như vậy.

Cả một đêm Thượng Quan Hà đều hoài nghi nhân sinh.

Phóng sinh?

Chưa từng nghe nói Thần thú còn có thể phóng sinh.

Sau bữa ăn, thiếu nữ tóc đỏ đi đến, nàng đi đến trước mặt Chu Tự cung kính hành lễ:

“Chu Tước ra mắt Thiếu chủ"

“Ngươi cũng là nhìn ảnh chụp mà nhận ra ta sao?"

Chu Tự hỏi, lúc trước Thanh Long cũng là như vậy.

Chu Tước cũng không phải quá cao, áng chừng khoảng một mét sáu, nhìn vẻ ngoài giống thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, lại không có tinh thần.

Khi Chu Tự muốn hỏi có phải là lớn tuổi đều không có tinh thần không thì Nguyệt tỷ ngay lập tức xuất hiện trước mặt Chu Tước.

Là đến đòi trái cây.

Vậy thì Chu Tự cũng không hỏi nữa.

Nghĩ thầm hỏi ra có lẽ cũng không quá thích hợp.

Sắc trời không còn sớm, Chu Tự đưa Thu tỷ theo, tiếp tục học tập.

Sau bữa cơm tối, hắn đều phải học một chút tri thức của Tu Chân giới.

Thuận tiện xem lại manh mối thứ ba có thể mở ra thứ gì mà Bảo thư nói rằng một tờ sẽ khác với tất cả.

Về đến phòng, Chu Tự bắt đầu học tập.

Tiện thể học áp chế tu vi một chút.

Thực ra hắn cũng không biết nhiều.

Chủ yếu là do đặc hiệu không đẹp mắt lắm, học cũng khá tốn sức.

Thu Thiển ngồi đối diện, một tay chống cằm, nhìn hắn với vẻ mặt khó hiểu.

Có lúc Chu Tự học nhanh có lúc lại chậm.

Trì Dũ Thuật tốn khá nhiều thời gian để học, nhưng Lôi Đình Thuật thì học rất nhanh, quyền thuật kia như thể vừa học đã hay.

Còn Đao pháp nữa, tên càng hay thì học càng nhanh.

Tên không hay hắn cũng đặt lại cho hay, gì mà Tuyết Phiêu Nhân Gian, Tụ Lý Tàng Đạo, Bạt Đao Trảm, A Ty Đạo Tam Dao.

"Mà áp chế tu vi này có vẻ không dễ chút nào"

Chu Tự nhăn mày lại.

"Ban ngày lúc ngươi ra tay không phải rất mạnh sao?"

Thu Thiển tò mò hỏi.

Chu Tự lắc đầu, giải thích:

"Lúc đó đang chiến đấu, hơn nữa chỉ trong một thời gian ngắn.

"Ùm..."

Thu Thiển kéo dài âm ra như thể đang suy nghĩ, rồi chợt nói:

"Vậy thì để Ma Chủng cùng Chu Thiên Linh Khí Đoàn bớt phát đặc hiệu lại đi"

Chu Tự gật đầu, nhưng mấy tiếng sau cũng chẳng hiểu gì cả.

Thu Thiển cũng không vội, nàng để Chu Tự từ từ suy nghĩ, thứ này rất đơn giản, chẳng qua do hắn không biết dựa vào hai loại năng lượng này, nên không thể thoả thích khống chế được.

Ngược lại, suy xét cũng có chỗ tốt.

Sáng nay Chu Tự cũng đã lên tay rồi, đêm nay sao còn chăm chỉ đọc sách thế này?

Cô nam quả nữ sống chung một phòng, sao có thể bình tĩnh như vậy được?

Sáng sớm nên cảm xúc không tốt à?

Trong lúc Thu Thiển đang suy nghĩ lung tung, thỉnh thoảng Chu Tự nhìn ra ngoài.

Cảm giác họ vẫn đang phiêu du bên ngoài.

"Trễ thế này rồi sao còn chưa ngủ? Làm ta sợ có người phá cửa vào nhà, muốn ra tay cũng không tiện, muốn thử thêm, nhưng ngộ nhỡ Thu tỷ không giận"

Khinh bỉ đám cẩu độc thân.

Đêm hôm khuya khoắt vậy rồi cũng không biết về đi ngủ.

Trong đêm, Thu Thiển thay đi tắm thay quần áo, sau đó ngồi bên cạnh Chu Tự ngủ thiếp đi.

Đợi đến khi bên ngoài không còn động tĩnh gì, Chu Tự phát hiện ra Thu tỷ đã ngủ thiếp đi rồi.

Hắn vẫn tiếp tục học tập.

Sau khi công lực ngàn năm khôi phục lại ít nhiều, hắn mới nghỉ ngơi một chút.

Lưỡng lự một lúc, hắn ôm Thu tỷ đặt lên giường, đắp chăn cho nàng.

Cảm nhận duy nhất chính là cơ thể của Thu tỷ mềm thật. Còn những chuyện khác thì không làm gì cả, đợi Thu tỷ tỉnh dậy.

Lần nữa trở về bàn, Chu Tự suy ngẫm về chuyện hôm nay. Hôn lễ cũng không có gì đáng để ý, chủ yếu là người Mạn tộc kia.

1067 chữ

Chương 665: Vùng Đất Mới

"Xác suất lớn là có liên quan đến Quang thủ, xem dáng vẻ đó thì có lẽ đến vì Vĩnh Ám Chi Nhẫn"

"Sau này chắc chắn có không ít người gây phiền phức cho ta, tàn dư của thời đại Thần Minh đúng là phiền"

Dù sao cũng không tìm thấy Quang thủ nên chuyện này tạm thời không có cách.

Lúc này Tàng Bảo Thư cùng xương cốt được đem ra.

Khi Tàng Bảo Thư với xương cốt va vào nhau, xương cốt đã dung nhập vào đấy.

Sau đó, Tàng Bảo Thư không cánh mà bay mất, chỉ lưu lại một tờ.

Bên trên bắt đầu có chữ xuất hiện.

"Chúc mừng, ngươi đã mở ra một chương mới. Từ giờ trở đi, phần thưởng ngươi nhận được không còn là những con chữ nhắc nhở vô nghĩa nữa, mà đó là những khảo nghiệm thực thụ. Đã thấy đồ án phía dưới chưa? Kích hoạt nó ngươi sẽ phát hiện ra một vùng đất mới. Ngươi đoán ngươi còn cách tàng bảo cuối cùng còn bao xa? Ha ha! Ta đến từ một thế giới xa xưa, chứng kiến qua biển cả hoá ruộng đất, chứng kiến qua sinh mệnh phồn vinh cùng tàn lụi. Sự tồn tại củ ta không tăng không giảm, không bẩn không sạch, không sống không chết, là một thành viên trong đất trời này. Hỉ Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần"

Xem đến đây, Chu Tự tiếp tục nhìn xuống, quả nhiên thấy một bức đồ án phức tạp, như ma pháp trận.

"Kích hoạt xong sẽ xảy ra chuyện gì?"

Hắn một mặt tò mò.

Về những nội dung khác, hắn cũng không xem nữa.

"Có khi nào sẽ có vật gì nhảy ra hù không?"

Nếu là Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần, Chu Tự cảm thấy khả năng cao đối phương sẽ tạo ra những trò đùa quái đản.

Lừa bịp người khác chính là thú vui của hắn.

Lưỡng lự một lúc, Chu Tự cẩn thận từng li từng tí đặt tay lên đồ án.

Sau đó truyền linh khí vào, bắt đầu kích hoạt.

Hắn không chắc làm vậy có đúng không.

Thử trước rồi tính sau.

Hắn rất nhanh phát hiện ra linh khí bị đồ án hấp thu.

Ngay sau đó, đồ án đột nhiên phát ra ánh sáng rực rỡ, có một loại lực kéo không biết đâu ra bắt đầu xuất hiện, đợi lúc Chu Tự muốn phản kháng, cả người biến mất ngay tức khắc.

Thu Thiển vốn đang ngủ đột nhiên mở to mắt, hơi thở của Chu Tự đã biến mất rồi.

Dù nàng đã ngủ thiếp đi, nhưng đó là vì Chu Tự ở bên cạnh nàng.

Bây giờ Chu Tự đột nhiên không ở cạnh, nàng bèn thức dậy theo bản năng.

Dù sao cũng không phải ở nhà.

Nàng lập tức thức dậy nhìn về phía bên bàn, không có bóng dáng của Chu Tự, chỉ còn lại một quyển sách đang phát sáng.

Ai biết được, chỉ một lát người đã không còn.

Nàng cất bước đi về phía cuốn sách còn đang phát sáng, lúc này bộ váy đen phủ khắp toàn thân, mạng che mặt cũng che khuất đi dung nhan của nàng.

Không có thời gian thay quần áo, chỉ có thể lấy ra món pháp bảo này.

"Hẳn là quyển sách này đã giở trò quỷ quái"

Sau khi khẳng định, nàng lập tức dùng phát thuật thông báo cho Nguyệt tỷ Tiếp đó nàng chạm vào bức đồ án, ánh sáng sắp biến mất, nàng không đợi được nữa.

Chớp mắt một cái, Thu Thiển biến mất tại chỗ.

Ầm!

Cửa bị đạp một phát mở ra.

Chu Ngưng Nguyệt mặc một bộ đồ gấu nhỏ bước vào, Chu Tước đi bên cạnh.

Mái tóc màu đỏ đặc biệt dễ thấy.

Tô Thị thong dong đến muộn.

Nàng mặc một bộ đồ cá sấu, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Quả thực đều biến mất cả rồi"

Chu Tước nhìn bốn phía.

Cuối cùng ánh mắt dừng lại trên mặt bàn, có chút xúc động:

"Thiếu chủ với Thu Thiển trong phòng nghỉ mà cũng chăm chỉ vậy sao?"

"Thì ra Chu Tự mạnh như vậy, đều là nhờ học tập thế này à? "

Tô Thi kinh hãi.

Nàng chưa từng thức đêm để học bao giờ, bản thân vô dụng như vậy cũng không phải vô lý.

Những người đã lợi hại giờ còn chăm chỉ hơn nàng, sao nàng có thể sống đây?

"Xem thế này chắc là bị hút vào"

Chu Ngưng Nguyệt cầm quyển sách lên xem nội dung rồi phân tích.

"Thử xem"

Chu Tước nói với Chu Ngưng Nguyệt.

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu, bắt đầu kích hoạt bức đồ án, sau đó phát hiện không hiệu quả.

"Không được, hình như phải đợi những người bên trong đi ra đã"

Chu Ngưng Nguyệt nhún vai, sau đó đặt lại quyển sách lên bàn, xem lại từ đầu.

Nàng đã nghiên cứu qua quyển sách này nhưng không nghiên cứu ra được gì cả.

Bây giờ nghiên cứu lại cũng sẽ không nghiên cứu ra thứ gì.

Nàng quay đầu nhìn về phía Chu Tước.

Thấy vậy Chu Tước đặt tay lên trên đồ án, tiếp đó Tô Thi thấy một trận ma pháp hiện ra bên ngoài quyển sách.

Chu Tước rút tay lại, bất đắc dĩ nói:

"Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần à, vậy thì không dễ xử lí rồi. Thủ đoạn của hắn rất kỳ quái. Đưa Thiếu chủ ra chưa chắc là chuyện tốt "Không có nguy hiểm?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Chỉ cần Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần còn sống sẽ không dám để Thiếu chủ gặp nguy hiểm, dù sao đây cũng là thủ đoạn của hắn. Nghe Thanh Long nói, Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần rất đáng gờm"

Chu Tước ngồi qua một bên nói.

Chu Tước cũng không có cách, Chu Ngưng Nguyệt chỉ đành đặt quyển sách qua một bên, sau đó lấy trái cây ra ăn.

Sẵn tiện đẩy quyển sách qua trước mặt Tô Thi nói:

"Nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, để Chu Tước tỷ dạy ngươi đi"

Tô Thi ngỡ ngàng:

"???"

Cũng trễ vậy rồi, không phải nên đi ngủ sao?

1093 chữ

Chương 666: Trí Giả

Cuối cùng nàng cũng đành giở quyển sách ra, chỉ là rất nhanh nàng đặt tất cả sách qua một bên, đắc ý nói:

"Nguyệt tỷ, mấy thứ này ta đều học qua cả rồi"

Ầm!

Thêm một chồng sách đặt trước mặt Tô Thị.

"Chu Tước tỷ, ngươi chọn ra những gì có ý nghĩa để dạy, tốt nhất không cần làm gì cũng có thể dùng"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Vậy dạy chút Hoả Thuật Pháp, chỉ cần có tay thì có thể học được"

Chu Tước mặt không biểu cảm nói.

Tô Thị:

Học không được có phải sẽ bị chặt tay không?

Lúc này Chu Tự rơi xuống một chỗ trên con đường nhỏ.

Xung quanh có hoa cỏ cây, còn có hồ.

Bầu trời sáng tỏ, giống như đang giữa trưa.

"Lợi hại, Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần này cũng tài thật, vậy mà đã mở phó bản"

Quan sát bốn phía, Chu Tự cảm thán.

May mà không có ai, không thì người không có kiến thức như hắn sẽ rất ngượng ngùng.

Soạt!

Lúc này, một vệt sáng rơi xuống ngay cạnh hắn.

Ánh sáng tản ra, một bóng hình cả người mặc quần áo màu đen xuất hiện trước mặt hắn.

"Thu tỷ? Sao ngươi lại mặc như vậy?"Sau khi nhìn rõ, Chu Tự kinh ngạc nói.

"Ta đeo mạng che mặt, ngươi vẫn nhận ra sao?"

Thấy Chu Tự không sao, Thu Thiển thở phào nhẹ nhõm hỏi.

Thu Thiển tóc dài bay phấp phới, người mặc váy đen, có vải đen che mặt.

Loại cải trang này thường dùng trong lúc ra tay.

Chu Tự đưa tay gỡ mạng che mặt của Thu tỷ xuống rồi nói:

"Nhìn đôi mắt là nhận ra được"

Nghe vậy, mặt Thu Thiển lộ vẻ suy tư, thấp giọng tự nói:

"Vậy thì càng nghiêm trọng rồi"

Mạng che mặt được gỡ xuống, nàng cũng không để ý, ở bên cạnh Chu Tự, không cần thiết phải đeo.

"Cái gì càng nghiêm trọng?"

Chu Tự tò mò hỏi.

"Biết rõ rồi mà còn cố phạm thêm tội"

Thu Thiền đáp.

Chu Tự mặt kinh ngạc.

Không hiểu Thu tỷ đang nói gì.

"Đây là nơi nào?"

Thu Thiển cũng không nghĩ nhiều, mà nhìn quanh bốn phía.

Lúc này con đường nhỏ dưới chân bọn họ vẫn kéo dài ra phía trước, không biết dẫn đến nơi nào.

"Không biết, ta chỉ biết đây là do Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần tạo ra thôi"

Nói xong Chu Tự định đi về phía trước.

Sau đó bị Thu Thiển kéo lại:

"Đợi chút đã, ta thông báo Nguyệt tỷ rồi, xem bọn họ có vào được không"

Chu Tự gật đầu, sau đó nhìn bộ quần áo của Thu tỷ nói:

"Ta mới vào có chốc lát, Thu tỷ đã theo vào, thay quần áo nhanh đến vậy à?"

"Vậy ngươi muốn ta mặc bộ váy ngủ mỏng vào đây?"

Thu Thiển thử hỏi, chợt nói:

"Bộ quần áo này là một loại pháp bảo, thế ta cởi ra vậy?"

Nghe xong, Chu Tự lập tức nắm lấy bờ vai của Thu Thiển nói:

"Đừng, không được cởi"

Dù bộ váy ngủ đó không lộ, nhưng dễ bị lộ.

Nhất là rộng rãi mượt mà khiến người khác cảm thấy vừa kéo một chút sẽ rơi.

Chính là không đưa tay vào được, hừ, nghĩ sai hướng rồi.

Thấy Chu Tự căng thẳng, Thu Thiển lộ ra bộ mặt cười xấu xa.

Nàng đương nhiên không thể mặc váy ngủ ra ngoài.

Dù không bị lộ, nhưng khiến Chu Tự nhớ thương lo lắng thì không được.

Sau đó nàng cười ha hả nói:

"Ngươi không muốn, không thích, ta đều không làm"

Nàng ngừng lại giây lát rồi ghé sát vào tai Chu Tự nhỏ giọng nói thêm:

"Ta là tư hữu của ngươi"

Nghe vậy, Chu Tự ôm lấy Thu Thiển, sau đó lại nhìn bốn phía, sợ Nguyệt tỷ nhảy ra.

Chờ một hồi, phát hiện không có ai đến, hắn liền kéo Thu Thiển đi về phía trước:

"Nguyệt tỷ chắc không vào được rồi, chúng ta đi xem thử tình trạng xung quanh trước đã"

Công lực ngàn năm vẫn chưa đầy, hắn cũng không dám chủ quan.

Thu Thiển đi trước Chu Tự, nhìn quanh bốn phía, không thấy có bất kì mối nguy hiểm nào. Cũng không biết đây là nơi gì.

Hai người đi một đoạn, tới bãi cỏ, giữa bãi cỏ có một cây đại thụ, dưới cây có một ông lão đang uống trà.

Lúc hắn ung dung nhìn qua, thì phun thẳng một ngụm hồng trà trong miệng ra ngoài.

Chu Tự nhìn thấy bóng người quen thuộc kia thì cũng vô cùng kinh ngạc.

Đây chẳng phải là...Trí Giả sao?

Đúng là đã lâu không gặp.

Còn cả cây Trí Tuệ kia.

Thu Thiển cũng thấy kinh ngạc, có điều nàng phát hiện trước khi nhìn thấy bãi cỏ của Trí Giả thì không có con đường nhỏ này.

Không đợi nàng nghĩ nhiều, Chu Tự bèn kéo nàng về phía Trí Giả.

Nhìn dáng vẻ hưng phấn của Chu Tự, Thu Thiển bỗng không biết nói gì.

Mới vào tu chân giới mà chẳng có lòng kính sợ gì cả.

Vị Trí Giả này cũng không phải người bình thường.

"Tiền bối, mặc dù đường giang hồ xa, nhưng cuối cùng chúng ta lại gặp mặt.

Đứng dưới tàng cây, Chu Tự chắp tay, khách sáo nói:

"Bái kiến tiền bối"

Thu Thiển cúi đầu chào hỏi.

Trí Giả vốn còn đang thảnh thơi uống trà, bỗng nhìn chằm chằm Chu Tự, không nói một lời.

Ngày tháng bất lợi, còn gặp tên trẻ con miệng còn hôi sữa này.

"Tiền bối?"

Chu Tự lại gọi lần nữa.

Lúc này, Trí Giả mới từ tốn lên tiếng:

"Ngồi đi"

Chu Tự dẫn Thu Thiển ngồi xuống, tiện giới thiệu một chút về vị hôn thê của mình, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía cây Trí Tuệ.

"Tiền bối, có phải chúng ta nên đi theo quá trình không?"

Nghe vậy, lông mày của Trí Giả cau lại, suýt thì không ngồi vững.

Nhưng hắn nhanh chóng khôi phục lại như thường, thuận tiện nói:

"Quá trình lần này khác, không có phân đoạn hái quả Thu Thiển ngồi bên cạnh muốn cười, mặc dù không biết vì sao, nhưng nhất định Chu Tự có thể hái xuống một đống quả.

1100 chữ

Chương 667: Thần Đầu Tiên

"Tiền bối, ta có một câu hỏi"

Chu Tự chân thành nói:

"Vì sao người khác có thể hái quả mang đi, còn ta hái thì không thể mang đi?"

"Người khác mà ngươi nói là ai?"

Trí Giả mỉm cười.

"Vị hôn thê của ta, Thu tỷ"

Chu Tự chỉ vào bên cạnh mình.

"Nàng là nữ, nam nữ khác biệt"

Trí Giả nói.

"Vì sao mang quả đi còn phải phân biệt nam nữ?"

"Có lẽ cây Trí Tuệ là một cây cái.

"Vậy tại sao nhị lão bản của ta cũng có thể mang ra ngoài?"

"Một mình hắn vào à?"

"Cùng vào với đại lão bản, đại lão bản là nữ"

"Nam nữ đều có, cây Trí Tuệ cũng không thể bất công"

"..."

Chu Tự có hơi khó tin.

"Ta lại lừa cái tên nhóc con nhà ngươi à?"

Trí Giả ra vẻ cao nhân.

Tu chân giới lớn vậy, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Cây Trí Tuệ trọng nữ khinh nam cũng không phải không có khả năng. Chu Tự chỉ có thể tin.

Dù sao hắn cũng không thua thiệt gì. Trí Giả còn tặng cho hắn một món quà khá được.

Thu Thiển không phải người trong cuộc cho nên không hiểu lời Trí Giả nói có thật không. Nhưng khách quan mà nói, hai người nói chuyện mà giống như đang hiên ngang nói hươu nói vượn.

"Được rồi, nói chuyện chính đi. Sao các ngươi lại tới đây?"

Trí Giả dò hỏi.

"Ta cũng tò mò, nơi này chẳng phải là phó bản của Thần Cố Lộng Huyền Hư sao? Vì sao tiền bối thân là Trí Giả cũng ở đây?"

Chu Tự hỏi ngược lại.

"Không có ai nói chuyện với ta, không ai hiểu ta, ta chán quá nên mới ngồi ở chỗ này, có gì không ổn à? Dù sao thế gian lớn vậy, chỗ nào ta cũng đi được"

Trí Giả nói rất tự tin.

Một lúc sau, Trí Giả lại cảm thấy tò mò:

"Ngươi biết cả Thần Cố Lộng Huyền Hư à?" "Sách trong tàng bảo có viết, nhưng mà ta có hỏi các vị thần khác. Cho dù là Thần Thái Dương, nữ thần Đại Địa, hay nữ thần Hắc Dạ, dường như đều không hiểu rõ lắm về vị thần minh có hơi kỳ quái này"

Chu Tự nói như thật.

Lần này Trí Giả càng thêm ngạc nhiên: "Ngươi còn biết Thần Thái Dương, nữ thần Đại Địa, nữ thần Hắc Dạ? Sao ngươi trò chuyện với họ được? Đồng ý với họ điều gì mới có được điều mình muốn biết?"

"Quyền hành của họ thức tỉnh ở một nơi nào đó. Sau đó ta tìm được họ. Ban đầu họ rất kiêu ngạo, đánh một trận là trung thực ngay.

Chu Tự vẫn trả lời như vậy.

Đánh một trận là trung thực...Trí Giả nhìn chằm chằm Chu Tự, buông chén trà trong tay xuống.

Vốn định uống trà, nhưng hắn sợ cuộc trò chuyện tiếp theo sẽ phun trà ra khỏi miệng mất. Hắn thích trò chuyện với người khác, nhưng dù có cô đơn tiếp cũng không muốn nói chuyện với Chu Tự.

"Theo như tình huống mà ngươi nói, chẳng lẽ trong một cánh cửa nào đó, gặp được cửa có sáu vị thần?"

Trí Giả hỏi.

Lần này tới phiên Chu Tự và Thu Thiển kinh ngạc.

Thấy vậy, tâm trạng của Trí Giả đột nhiên thấy không tệ.

"Có thể nói cụ thể chút không?"

Chu Tự hỏi.

"Không được, vì quá kỳ quái"

Trí Giả nhíu mày nói:

"Năm đó, ta nhìn thấy sáu nơi chôn cánh cửa cấm kỵ, nhưng cánh cửa đó biến mất lúc nào thì ta không biết.

Đi nơi nào ta cũng không biết. Ta nghi ngờ có liên quan tới nữ thần Trí Tuệ. Các ngươi có biết nữ thần Trí Tuệ không?"

"Tín ngưỡng của nữ thần Đại Địa đột nhiên xuất hiện, hội tụ quyền hành thành thần, chu du thiên hạ, thực lực siêu quần, cuối cùng không hiểu sao lại biết mất, không ai biết hành tung"

Chu Tự đáp lời.

Trí Giả rót cho mình một chén trà, cảm giác không có gì để nói.

Người này cũng biết nhiều quá ha?

"Ta cũng không tiện nhiều lời về chút chuyện xấu của thời đại

Thần Minh, chúng ta vẫn nên nói về Thần Cổ Lộng Huyền Hư đi, vị này không đơn giản Trí Giả kéo câu chuyện về Thần Cố Lộng Huyền Hư, hỏi:

"Các ngươi biết lai lịch của hắn không?"

Chu Tự chậm chạp lắc đầu:

"Chỉ nghe nói hắn không bình thường lắm, khác với thần minh khác, khá giống với nữ thần Trí Tuệ"

"Đúng là hắn có điểm khác biệt"

Trí Giả khẽ gật đầu:

"Ta hành tẩu trong thiên hạ, thấy được chuyện người khác chưa từng thấy, trốn được mắt theo dõi của bất cứ kẻ nào. Cho nên trong thời đại Thần Minh, khả năng cũng biết kha khá về đồ mà Hắc Dạ biết. Có điều thứ ta biết thuộc quá khứ rồi, có đôi khi Hắc Dạ cũng có thể nhìn thấy tương lai. Điểm ấy thì ta không bằng nàng. Nhưng liên quan tới Thần Cố Lộng Huyền Hư, nhất định nàng biết ít hơn ta. Đầu tiên các ngươi phải biết một việc, Thần Cố Lộng Huyền Hư có lẽ là người đầu tiên trở thành thần trên thế giới này. Đổi một cách nói đơn giản hơn, hắn là vị thần đầu tiên có được quyền hành, còn xa xưa hơn so với thời đại Thần Minh"

"Vì sao tiền bối biết được?"

Thu Thiển hỏi.

"Vì ta còn sống lâu hơn cả hắn"

Trí Giả tiện miệng trả lời.

Ngài đúng là già rồi, Chu Tự thầm mắng mỏ một câu trong lòng, rồi nói:

"Vậy mục đích của Thần Cố Lộng Huyền Hư là gì?" "Không biết, ít nhất thì hắn không có dã tâm, cũng không muốn thành lập tín ngưỡng. Thích làm vài việc khiến cho người ta nghĩ không ra. Có lẽ là cố ý, cũng có thể là vô tình. Nói hắn có mục đích, có khả năng hắn chẳng có mục đích gì cả, cùng lắm thì là nhàm chán thôi.

Nhưng mà có vài việc có thể xác định, hắn sợ nữ thần Trí Tuệ, là kiểu tránh không kịp ấy. Hẳn đã phát hiện điều gì"

Trí Giả vừa châm trà cho Chu Tự vừa nói.

1167 chữ

Chương 668: Người Sinh

"Vậy sau đó thì sao? Thời đại Thần Minh kết thúc, thiết luật mà chư thần không cho phép lộ rõ ràng lắng xuống, Thần Cổ Lộng Huyền Hư đã đi đâu?"

Chu Tự nâng tách trà lên, ưu nhã nhấp một ngụm.

Quả nhiên, vẫn là nước lọc dễ uống hơn.

"Ta rất tò mò, bên ngoài đã trôi qua bao lâu rồi?"

Trí Giả rót cho trà cho Thu Thiển.

"Đại khái đã bốn tháng kể từ lần cuối chúng ta gặp mặt"

Chu Tự đáp.

Hắn và Thu tỷ quen nhau đầu tháng tám. Cuối tháng tám, khoảng đầu tháng chín gặp Trí Giả, bây giờ đã là ngày mười lăm tháng một.

Chưa đến bốn tháng.

"Bốn tháng, ta nhớ lần đầu gặp, ngươi chẳng biết gì cả. Qua bốn tháng này đã xảy ra chuyện gì mà làm cho ngươi hiểu sâu biết rộng thế?"

Trí Giả hỏi.

"Cũng không biết bao nhiêu, ta không biết gì về chuyện của tu chân giới, chỉ gặp vài thần minh, được mở mang kiến thức về vài quyền hành, sau đó biết chuyện của họ"

Chu Tự nói.

Trí Giả nhướng mày, hắn không quan tâm tới Chu Tự, nhưng nhất định ở bên ngoài đã xảy ra chuyện không nhỏ.

Vì xảy ra vài nguyên nhân, cho nên bây giờ hắn không muốn chú ý tới ngoại giới.

Xem ra gần đây phải quan tâm một chút vậy.

Hắn muốn trốn tránh thời đại này, nhưng như vậy lại làm cho người ta tò mò.

"Cuối cùng Thần Cố Lộng Huyền Hư cũng rời đi, nhưng khác với những kẻ khác, hắn đi tới nơi không ai biết, cũng khó nói có khả năng trở về không, dù sao hắn sẽ không uy hiếp thời đại này, có thể được cho phép tồn tại.

Chỉ cần hắn có thể lừa được cái thiết luật kia là được"

Trí Giả nói.

"Ngài cũng không biết hắn có trở về hay không ư?"

biết, loại chuyện này vẫn chưa nói rõ được. Ta đã biết thiết luật, cũng thật phiền toái"

Thu Thiển thử thăm dò.

"Không Trí Giả giải thích đại khái.

"Vậy gần đây có thần minh nào khác xuất hiện ở đại địa không? Gần mấy chục năm, thiết luận không nghiêm trọng như vậy, ngươi hẳn biết được?"

Chu Tự có vẻ quan tâm.

"Ngươi muốn hỏi về vị hôn thê của ngươi hả?"

Trí Giả liếc mắt về phía Thu Thiển, vô thức nâng tách trà lên uống, nhanh chóng ý thức được đây không phải lúc uống trà:

"Thần Minh Chi Nữ. Không ngờ lúc này lại có một vị Thần Minh Chi Nữ, thật ra ảnh hưởng rất lớn"

"Có ý gì?"

Chu Tự ngồi xuống hỏi.

"Bình thường sự tồn tại của Thần Minh Chi Nữ không phải chuyện quá lớn gì, nhưng lại tồn tại vào thời điểm thiết luật biến mất, mà còn phải lập gia đình. Cái này thì không tốt lắm"

Trí Giả nhìn Chu Tự, nói một cách chân thành:

"Nói đơn giản thì một khi Thần Minh Chi Nữ với ngươi...Ờm?"

Trí Giả nhướng mày, sửa lại lời nói:

"Được rồi, ngươi là con của người kia, cũng không có vấn đề gì"

"Vì sao không nói thẳng?"

Chu Tự có hơi khó chịu, người nói cứ không nói cho xong.

"Có vài lời sẽ kích thích một cảm ứng nào đó, nói ra, Ma Đạo Cự Phách sẽ phát hiện được ta, mất nhiều hơn được"

Trí Giả lộ ra nụ cười bí ẩn, tiếp tục nói:

"Tóm lại Thần Minh Chi Nữ sẽ có dính líu tới chuyện thần minh quay về, ngươi nhanh chóng mạnh lên đi. Thực lực bây giờ của ngươi thế nào? Thoạt nhìn thì là Đấu Giả thất phẩm nhỉ, nhưng ta nhớ ngươi tu Phá Thiên Ma Thể, không có trung tam phẩm?"

"Trận Linh ngũ phẩm, thăng lên Nguyên Linh tứ phẩm có hơi khó, đại khái còn cần hai tháng"

Chu Tự nói, không buồn lưu tâm.

Nghe vậy, Trí Giả đặt cái chén lên bàn.

May mà không uống.

"Ta nhớ khi đó ngươi mới là Binh Giả bát phẩm? Đã lên Trận Linh ngũ phẩm rồi?"

Trí Giả duy trì tỉnh táo.

Mặc dù hắn chỉ muốn nhảy dựng lên chỉ vào mặt Chu Tự mắng: Mẹ nó ngươi lừa ai? Nạp VIP cũng không nhanh như ngươi.

Nhưng hắn vẫn duy trì phong độ như cũ.

"Ừ, chậm lắm, Ma Chủng không làm việc tích cực gì cả.

Chu Tự nói, có vẻ bất đắc dĩ.

"Chiến lực thì sao? Thăng cấp như thế có hậu di chứng gì không?"

"Có, Ma Chủng sẽ nứt ra, nhưng chiến lực...Theo như Nguyệt tỷ nói, hôm nay ta mới giải thoát được một vị cường giả tam phẩm khỏi thống khổ, đã dùng toàn lực. Tam phẩm rất mạnh"

"Đối phương chết rồi? Trước đó có bị thương không?"

"Rất khỏe, lúc ra đi cũng rất bình thản"

"..."

Trí Giả nâng chung trà, uống cạn trong một hơi.

Tự an ủi một chút.

Cuối cùng hắn duy trì nụ cười:

"Tạm được, không chậm lắm"

"Ta cũng cảm thấy ta quá giỏi. Bây giờ ta đã đả thông hai mạch Nhâm Đốc, tương lai có thể trở thành tông sư võ đạo, hướng tới con đường vô địch"

Chu Tự biểu thị tán thưởng đối với mình.

Thu Thiển:

Khụ!

Nàng có một cảm giác không tên, Chu Tự đúng là không giống họ lắm.

Cho dù đối phương là tiền bối gì, hắn đều không quan trọng lễ nghĩa.

Trí Giả trước mặt, lão bản mặc cả ở ngoại thành Thần Vực, có lẽ họ cũng không thích nói chuyện phiếm với Chu Tự lắm, cũng đặc biệt thích nói chuyện với Chu Tự.

Không biết không sợ, biết cũng không sợ.

Trí Giả im lặng. Hắn nhấp một ngụm trà rồi mới khôi phục lại được:

"Chúng ta đang nói tới đâu rồi? À, Thần Minh Chi Nữ ở thời đại này có lẽ sẽ khá nguy hiểm. Ngươi cưới về cũng sẽ có chút phiền phức nhất định. Đương nhiên là thực lực của ngươi vẫn ổn, có lẽ không có nhiều phiền phức lắm,cũng không cần để ý làm gì. Còn về chuyện ta có phát hiện thần minh nào có liên quan với nàng không thì...

Trí Giả do dự một chút rồi thở dài nói:

"Có lẽ ta biết là ai nhưng hắn lại chưa quay về, nàng cũng là được sinh ra và lớn lên theo cách bình thường. Muốn biết cụ thể hơn thì chỉ có thể người sinh ra nàng"

Người sinh ra Thu tỷ là ai...Điều này vẫn còn là một bí ẩn, nhưng Chu Tự cũng không thèm để ý.

Thu Thiển quyết định lần sau gặp lại sư phụ thì phải hỏi cho rõ ràng mọi chuyện.

1037 chữ

Chương 669: Phó Bản

"Còn chuyện gì nữa không? Ta nói cũng khá nhiều rồi, chắc các ngươi cũng đã rõ"

Trí Giả hỏi.

"Nhưng ta không cảm thấy là mình đã biết được gì cả. À đúng rồi, chuyện thiết luật"

Chu Tự nói một cách nghiêm túc:

"Vì sao thiết luật lại trở nên yếu hơn?"

Trí Giả lại im lặng.

Sở dĩ hắn không chú ý tới bên ngoài cũng vì chuyện này. Thiết luật chư thần không hiện đang trở nên yếu đi.

Theo lý mà nói thì phải là người kia trở nên yếu đi.

Nhưng trên thực tế thì người đó không thể nào yếu đi được.

Thiết luật cũng không phải do đối phương cố ý làm suy yếu, đúng là do nó không thể nào chống đỡ được nữa mới hao mòn.

Thật ra Trí Giả cũng đang lo lắng một tình huống khác xảy ra.

"Sau này rồi ngươi sẽ biết"

Trí Giả tỏ vẻ cao thâm khó lường mà nói.

Chu Tự nghe vậy thì cũng không muốn ở lại đây thêm nữa, hắn dẫn Thu tỷ đi ra khỏi đây.

"Các ngươi đi đâu vậy?"

Trí Giả hỏi.

"Đi về."

Chu Tự cảm thấy có chút khó hiểu.

Bây giờ không đi về, chẳng lẽ ở lại uống trà tiếp à?

"Ta đây chỉ dẫn đạo mà thôi, ngươi còn chưa vào được phó bản đã muốn về rồi à?"

Trí Giả nói với vẻ mặt kinh ngạc.

Chu Tự:

"..."

Thu Thiển:

Khụ!

Hóa ra nãy giờ vẫn chỉ đứng ở cổng phó bản ?

"Đúng rồi, ta đột nhiên nhớ ra mình còn muốn hỏi phải đi đâu mới tìm được Hoang Cổ Kinh Thế Thư?"

Chu Tự đột nhiên nhớ ra.

"Ngươi đọc hết một quyển rồi à?"

Trí Giả thắc mắc.

"Ừ, ta đã đọc xong quyển Nhân Hoàng, bây giờ ta muốn đọc quyển Sơn Hải và quyển Thượng Thương"

Chu Tự gật đầu rồi đáp lời.

"Ngươi."

Trí Giả nhìn chằm chằm Chu Tự một chút rồi nói:"Tốc độ tấn thăng của ngươi không giống bình thường, đừng nói với ta là ngươi đọc hiểu Hoang Cổ Kinh Thế Thư nhé?"

Mặc dù Trí Giả cảm thấy không thể như thế được, nhưng đúng là Chu Tự có chút không giống người bình thường, cho dù thiên phú có tốt cũng không thể tốt đến mức này được.

"Có lẽ không phải"

Chu Tự lắc đầu.

"Quyển Sơn Hải bị dấu đi rồi, quyển Thượng Thương cũng đã bị mang đi, ta cũng không biết hiện tại chúng đang ở đâu. Nhưng thần minh có dấu hiệu trở về, có lẽ không bao lâu nữa hai quyển sách này sẽ xuất hiện thôi"

Trí Giả nhẹ nhàng nói.

Lúc này, một con đường nhỏ kéo dài về phía sau. Giống như là dẫn đến một nơi hoàn toàn mới.

"Bên trong phó bản này là những gì?"

Chu Tự hỏi.

Thu Thiển cảm nhận một chút nhưng cũng không phát hiện ra gì.

"Đi vào xem thử là biết ấy mà, chuẩn bị tinh thần cho tốt"

Trí Giả cười nói.

Chào tạm biệt rồi Chu Tự nắm tay Thu Thiển đi về hướng phó bản.

Trí Giả nhìn bọn họ rời đi mà có chút cảm khái. Cuối cùng cũng có thể uống trà một cách thoải mái rồi.

Tiện thể bảo vệ mấy quả trên cây, sau này không thể làm như thế nữa.

Chu Tự và Thu Thiển đi ra khỏi thảm cỏ, tới một nơi phủ đầy tuyết. Bọn hắn nhìn đất tuyết mênh mông vô bờ trước mặt mà hơi kinh ngạc.

Vù!

Từng con gió thổi qua để bọn hắn cảm nhận được sự rét lạnh.

Gào!

Đột nhiên có một đám Bạch Mao Tuyết Lang để mắt tới hai người họ.

"Tất cả đều là Đấu Giả thất phẩm Thu Thiển quan sát rồi nói.

"Phó bản đánh quái điển hình.

Chu Tự trả lời.

Chuyện giết quái này thì hắn rành.

Chu Tự bước nhanh lên trước rồi đánh thẳng một quyền vào đầu Tuyết Lang.

Rắc!

Tuyết Lang vỡ vụn tan nát.

Khi Chu Tự dùng chân đá một con Tuyết Lang khác thì lại nghe được một tiếng phịch!

Không đá nát nó.

Trong lúc nhất thời Chu Tự cảm thấy đối phương mạnh hơn rất nhiều. Thực lực ngang ngửa hắn.

"..."

Xảy ra chuyện gì vậy?

Gào!

Tất cả Tuyết Lang chung quanh gào lên giận dữ rồi bắt đầu tấn công Chu Tự.

Rầm!

Khoảng thời gian sau đó, Tuyết Lang gục xuống rồi vực dậy, vực dậy rồi lại gục xuống.

Cuối cùng đã có thể đá bay Chu Tự ra ngoài.

"Những con Tuyết Lang này không được bình thường cho lắm, dường như thực lực của bọn nó tăng lên một cách đột ngột"

Thu Thiển đi tới trước mặt Chu Tự rồi cất tiếng nhắc nhở.

Chu Tự thấy những con Tuyết Lang này đuổi tới thì kéo theo Thu Thiển chạy trốn.

Đánh không lại, đánh không lại.

Nhưng hai người vừa chạy được mấy bước thì cảm giác như có gì đó kéo mình đi.

Vụt!

Hai người ngã xuống đất.

Chu Tự ôm lấy Thu Thiển để nàng ngã lên người mình.

Trong lúc nhất thời bọn hắn phát hiện mình đã rời khỏi phó bản, bây giờ đang ở trong phòng.

Thu Thiển ngồi dậy, nàng thấy mình đang nằm trên người Chu Tự thì có chút xấu hổ mà quay mặt đi.

Sau khi quay mặt đi thì mới thấy ở bên cạnh có ba người đang theo dõi hai người.

Khiến nàng sợ hãi mà bật dậy.

Chu Tự cũng đã ngồi dậy, hắn nhìn ba người Nguyệt tỷ mà cảm thấy có hơi xấu hổ.

Hai người ôm nhau lăn lộn trên mặt đất bị nhìn thấy, Chu Tự luôn cảm thấy những người này sẽ tự mình tưởng tượng ra những câu chuyện không đâu.

"Nguyệt tỷ.

Chu Tự cảm thấy mình nên giải thích một chút thì hơn.

"Ừ, ta biết.

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu.

Ngươi biết gì cơ chứ? Chu Tự nói thầm trong lòng.

1141 chữ

Chương 670: Phân Biệt

Khi hắn nhìn thấy Chu Ngưng Nguyệt đang cầm quyển Bảo Tàng Thư kia trong tay thì mới khôi phục lại tinh thần:

"Sách này có phó bản, hình như chúng ta vừa thất bại trong phó bản đó rồi"

"Nói cụ thể hơn xem Chu Ngưng Nguyệt nói.

Sau đó Chu Tự ngồi xuống cạnh bàn rồi kể lại những chuyện mình gặp phải một lần.

Thu Thiển không thay quần áo, nàng ngồi bên cạnh Chu Tự.

"Gặp được Trí Giả mà không hái được quả Trí Tuệ à?"

Điều Chu Ngưng Nguyệt chú ý nhất là chuyện này.

"Không"

Chu Tự lắc đầu.

"Cũng có nghĩa thử thách mà trong sách nói chính là phó bản thông quan này ư? Sau khi thông quan sẽ có gì?"

Tô Thi hỏi với vẻ mặt tò mò.

"Có lẽ sẽ có câu chúc mừng bạn đã thông quan thành công"

Chu Tự nói.

Tô Thi nghi ngờ, chẳng phải câu này chẳng có chút tác dụng nào hay sao?

Chu Ngưng Nguyệt suy nghĩ một lát cũng chẳng nghiên cứu ra được gì.

Sau đó nàng ôm lấy sách, kéo theo Tô Thi đi ra ngoài mà vừa đi vừa nói: "Ta sẽ đem sách về nghiên cứu, các ngươi cứ nghỉ ngơi trước đi. Chu Tước xác định Chu Tự và Thu Thiển không sao thì cũng đi theo.

Rất nhanh sau đó trong phòng chỉ còn lại Chu Tự và Thu Thiển, hai người nhìn đồng hồ, đã bốn giờ hơn.

Chu Tự kiểm tra xem bên ngoài còn động tĩnh gì không thì mới đưa tay ôm lấy eo nhỏ của Thu tỷ.

Cùng lúc đó, bộ váy màu đen thuộc về Thu Thiển cũng bắt đầu rút đi.

Khôi phục thành váy ngủ bình thường.

"Thu tỷ, hai người yêu nhau mà xa nhau chắc chắn sẽ nhung nhớ không nguôi. Cho nên trước khi xa nhau phải hòa thuận một chút. Sau đó còn có một số việc có thể khiến cho hai người cảm thấy vui vẻ, để ta dạy cho ngươi. Sau này chúng ta cũng sẽ dùng tới nó"

Chu Tự nói rồi ôm chầm lấy Thu Thiển, một lát sau, tay hắn bắt đầu di chuyển lung tung.

Thu Thiển hít sâu một hơi, cũng không nói gì.

Sáu giờ hơn.

Chu Tự đi ra khỏi phòng, hắn cảm thấy cổ họng mình có hơi khô, Thu tỷ nói là đi làm đồ ăn sáng rồi.

Tối qua lúc ra tay, cơ thể của Thu tỷ cứng đờ ra, hắn cũng không dám làm bậy.

Lần sau sẽ mang theo rượu.

Dù sao biện pháp giải quyết luôn nhiều hơn khó khăn.

Chu Tự đi tới viện tử thì thấy một đám người đang ngồi trước bàn đá, như là đang thảo luận chuyện gì đó.

Nguyệt tỷ ăn một loại trái cây màu trắng to bằng quả táo, nàng nhìn sách mà suy tư.

"Nguyệt tỷ, đây chẳng phải là quả Trí Tuệ sao?"

Chu Tự thốt lên với vẻ kinh ngạc.

"Đúng thế, ta đi vào hái được một quả"

Chu Ngưng Nguyệt ngẩng mặt lên nhìn Chu Tự mà nói.

"Không phải là không đợc hái sao?"

Chu Tự hỏi với vẻ thắc mắc.

Mình bị phân biệt đối xử à?

"Cha ta có thể diện đó" Chu Ngưng Chu Tự:

"..."

Nguyệt nói với vẻ đương nhiên.

Lúc này, đột nhiên Minh Nam Sở cất tiếng hỏi:

"Tổng kết lại là những con quái thú kia cũng tấn công như bình thường mà thôi. Nhưng chúng có một cơ chế đặc biệt, chúng ta có bao nhiêu lực lượng thì bọn chúng cũng có bấy nhiêu. Dựa vào tình hình trước mắt thì một lần chỉ có thể đi vào tối đa bảy người, lực lượng của đối phương sẽ căn cứ vào người có tu vi mạnh nhất trong bảy người. Hơn nữa đối phương phục sinh liên tục, có thể là cần phải chết cùng một lúc, hoặc là chết cách xa nhau.

Nếu không chúng có thể phục sinh những đồng loại khác.

"Cũng có lý."

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu.

"Các ngươi vẫn đang nghiên cứu chuyện này à?"

Chu Tự thấy vậy thì có chút bất ngờ.

"Trừ ta ra, ta không vào đó được"

Chu Tước mở miệng nói.

Nàng vẫn còn đang dạy Tô Thi thuật pháp chỉ cần có tay là có thể học được.

Xoẹt!

Đột nhiên một luồng khí cực nóng xuất hiện, Tô Thi vỗ một chưởng về phía chân trời.

Một hỏa chưởng cứ thế xé gió mà đi.

Uy lực kinh người.

"Học xong rồi!"

Tô Thị vui mừng mà nhảy dựng lên.

Chu Tự thấy vậy thì có chút hâm mộ, đặc hiệu này không tệ.

Có thể làm đặc hiệu của Như Lai Thần Chưởng hoặc là Hàng Long Thập Bát Chưởng.

Chu Tước nhìn thoáng qua Tô Thị mà không nói gì.

Tất cả những gì Chu Tước dạy thì Tô Thi đều học rất nhanh, nhưng mấy ngày nữa bảo nàng sử dụng mấy thuật pháp đó để đánh yêu thú thì Tô Thi lại không sử dụng được.

Tô Thi biết dùng không?

Biết! Nhưng không thể nào sử dụng vào lúc quan trọng được.

"Trả sách lại cho ngươi này, khi nào ngươi rảnh thì dẫn người đi công lược phó bản đi"

Chu Ngưng Nguyệt ném quyển sách kia lại cho Chu Tự.

Chu Tự nhìn chằm chằm nhị lão bản, lần sau hắn sẽ dẫn nhị lão bản vào đó.

Còn bản thân hắn có lẽ chỉ có thể đi cho đủ quân số.

Nếu nhị lão bản tổng kết đúng thì khi Chu Tự ra tay, mức độ nguy hiểm cũng sẽ tăng theo.

Sau giờ cơm.

"Ta đưa các ngươi về trước, sau đó đưa tiểu Nguyệt và Thu Thiển về Ma Môn" Chu Tước nói với mấy người Chu Tụ.

Sau khi chào tạm biệt mấy người Tần Văn Thành thì Chu Tước phất tay lên, tất cả mọi người xuất hiện bên ngoài Thanh Thành.

"Được rồi, chúng ta về thôi.

Chu Tước nói với Thu Thiển và Chu Ngưng Nguyệt.

Chu Tự vừa định chào tạm biệt với Thu tỷ thì ba người đã biết mất ngay tại chỗ.

"Kỹ năng này khá là ngầu đấy, cũng không biết bao giờ mình mới học được"

Hắn có chút mong chờ.

Chu Tự lấy lại tinh thần thì tò mò mà hỏi.

"Hôm nay là chủ nhật đúng không?"

"Ừ"

Minh Nam Sở gật đầu.

"Vậy có phải là ngày mai chúng ta có thể đi làm rồi không?"

Chu Tự lại hỏi tiếp.

"Có thể, ta đi hủy đơn xin nghỉ phép của các ngươi đi là được" Âm Túc nói.

1082 chữ

Chương 671: Ấn Đường Màu Đen

Rất tốt, chỉ cần không ảnh hưởng tới chuyên cần của hắn thì không thành vấn đề.

Dù sao mọi người cũng không ngờ rằng sẽ về nhanh như thế.

Chỉ vừa chớp mắt đã về tới rồi.

Chu Tự chào mấy vị lão bản rồi đi về nhà.

Hắn nhìn những gian phòng trống rỗng mà đột nhiên cảm thấy có chút lạ lẫm.

"Vẫn nên đọc sách thì hơn.

Chu Tự ngồi trong phòng khách, hắn lật Kim Quang Thần Chú ra để bổ sung công lực ngàn năm.

Về phần phó bản trong Bảo Tàng Thư thì sau này rồi tính.

Chạng vạng tối, Chu Tự cất sách đi, bắt đầu quá trình ngẫm nghĩ sau khi đọc.

Dựa theo những gì Thu tỷ nói thì hai ngày nữa là hắn có thể qua nhà nàng.

Mình phải tranh thủ mua nhẫn trong vòng hai ngày này, đến lúc đó lấy ra cầu hôn.

Mua thêm ít rượu.

Chu Tự nghĩ tới đây thì lấy điện thoại di động ra tìm xem rượu nào dễ khiến người ta say.

Thôi được rồi, không tìm ra đáp án.

Ngày mai đi siêu thị xem sao.

Buổi tối, hắn nhận được bức ảnh Thu Thiển gửi tới.

Là dáng vẻ đang phá trận của Nguyệt tỷ, chờ tới khi Nguyệt tỷ phá trận pháp xong là hắn có thể tới đó.

Chu Tự nói chuyện với Thu tỷ một lúc rồi mới bắt đầu tu luyện.

Trước mắt cũng không có chuyện gì cần để ở trong lòng.

Mặc dù hắn biết về thần minh ngày càng nhiều, nhưng cho tới thời điểm hiện tại thì không ảnh hưởng tới Biên Giới Thành.

Trừ khi tìm ra những thứ có liên quan đến Trí Tuệ Nữ Thần.

Biên Giới Thành bây giờ cũng khá yên tĩnh, những chuyện có thể xử lý đều đã xử lý, không xử lý được thì tạm thời cũng chẳng còn cách nào.

Dư nghiệt của thời đại Thần Minh muốn vào Thanh Thành cũng không phải chuyện dễ dàng.

Cho nên chỉ cần tình hình này duy trì thêm nửa tháng là bọn hắn có thể an tâm mà ăn tết rồi.

Ừ, duy trì tới mấy ngày cuối cùng cũng được.

Cha mẹ trở về rồi, vậy thì có thể kéo theo bọn hắn bất cứ lúc nào.

Có chuyện gì cứ dẫn bọn hắn đến Biên Giới Thành tham quan.

Sau đó những người kia chính là làm càn trước mặt Ma Đạo Cự Phách, hắn có thể mượn đao giết người.

Chu Tự cứ thế ôm tâm trạng này mà tu luyện đến sáng sớm.

Không nghe thấy tiếng báo giờ, không có bữa sáng được chuẩn bị sẵn.

Yên tĩnh, nhưng không hề thú vị.

Chu Tự lấy điện thoại ra xem, vẫn chưa tới bảy giờ.

"Đánh răng rồi đi làm thôi. Để xem tam lão bản có mang thêm đồ ăn sáng không, cũng có thể tiết kiệm được một khoản tiền.

Chu Tự nghĩ như thế rồi đi đánh răng, sau đó đóng cửa lại đi làm.

Tới thư viện, Chu Tự phát hiện hôm nay mình khá may mắn, được ăn một miếng bánh mì.

Còn tiện thể chế bai hai câu.

"Hừ! Lần sau ta sẽ mua bánh ngọt, cho các ngươi ngán chết luôn"

Tô Thi tỏ vẻ hung ác mà nói.

Chu Tự cũng không thèm để ý, hắn tiếp tục làm công việc trong tay.

Chỉ là lúc hắn đang dọn dẹp thì có một người đàn ông trung niên đột nhiên đi vào bên cạnh hắn rồi hỏi:

"Xin hỏi ở đây có truyện cổ tích không?"

Chu Tự ngẩng đầu lên nhìn thì cảm giác mình đã gặp người này ở đâu đó, chỉ một lát sau hắn đã nhớ ra.

Là người mua truyện cổ tích lần trước.

Người này đem lại cho Chu Tự một cảm giác kỳ quái, hắn còn cố ý dặn Đại Địa Thần Khuyển chú ý trong thành.

Không ngờ rằng hôm nay người này lại đến.

"Truyện cổ tích à?"

Chu Tự đi tới một giá sách gần đó rồi lấy hai quyển sách xuống mà hỏi:

"Ngươi đã có hai quyển này chưa?"

Người đàn ông trung niên nhìn xuống rồi thở phào một hơi, hắn nói:

"Ta chỉ cần một quyển thôi"

Chu Tự đưa cho đối phương một quyển rồi hỏi hắn có cần gì nữa không.

Sau khi xác định không cần gì nữa thì mới ra quầy thanh toán.

Người đàn ông trung niên trả tiền xong, hắn nhìn chằm chằm Chu Tự một lát rồi nói:

"Nhìn sắc mặt ngươi không được tốt lắm"

"Ấn đường của ta biến thành màu đen à?"

Chu Tự buồn cười mà hỏi.

"Có lẽ xung quanh đây có hơi gió, mấy ngày tới có thể ngươi sẽ gặp phải gió lốc.

Người đàn ông trung niên nói.

Câu nói này khiến Chu Tự có chút khó hiểu:

"Ngươi có ý gì?"

"Không biết, ta phải đi rồi"

Người đàn ông trung niên nói xong rồi cũng quay người rời đi.

Kỳ quái thật, Chu Tự cảm thấy rất khó hiểu.

Hắn lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Bán Tiên:

"Đại sư, ngươi bói cho ta một quẻ xem gần đây có phải ta sẽ gặp gió lốc gì không"

Bán Tiên trả lời rất nhanh:

"Ta chỉ biết là sắp tới ngươi có nạn đào hoa"

"Nói rõ một chút"

Chu Tự cảm thấy rất hứng thú:

"Đúng lúc ta định mấy ngày nữa đi cầu hôn, ngươi thấy tỷ lệ thành công có cao không?"

"Ta bói có thu phí nhé"

Đối phương trả lời.

"Bao nhiêu tiền?"

"Ba."

Ba tệ ư?

Chu Tự hào phóng chuyển ba tệ qua:

"Được rồi, bói đi "Ba vạn linh thạch"

Bán Tiên cảm thấy mình bị sỉ nhục.

"Ta không có nhiều linh thạch như thế"

Chu Tự suy nghĩ một lát rồi nói:

"Hay là vậy đi, ta đi nói với cha ta, ngươi đi đòi ông ấy đi"

Bán Tiên:

"..."

Hắn thay đổi yêu cầu:

"Nhưng ba tệ thì cũng quá bèo bọt rồi đấy?"

"Hay ta đưa ngươi ba mươi tệ nhé? Ngoài kia xem bói đều là ba mươi tệ"

Chu Tự lại chuyển thêm hai mươi bảy tệ qua.

Cuối cùng đối phương gửi qua bốn chữ:

"Chúc ngươi thành công"

Chu Tự:

"..."

1068 chữ

Chương 672: Bảy Ngày

Tan ca, Chu Tự đi tới cửa hàng bán nhẫn, hắn chọn một chiếc nhẫn bạch kim khoảng ba ngàn tệ.

Sau đó lại đi siêu thị mua rượu vang, rượu đế, bia.

Đến lúc đó lại nghĩ xem dùng loại nào.

Về phần gió lốc, nạn đào hoa gì đó hắn đều không thèm để ý.

Đợi hai ngày nữa, chỉ cần thời điểm thích hợp là hắn sẽ đi tìm Thy tỷ.

Ngày hôm sau, thứ hai, ngày mười tám tháng một.

Chu Tự nhận được tin từ Đại Địa Thần Khuyển, gọi hắn tới Biên Giới Thành một chuyến, nói là cây Bất Tử sắp chín muồi rồi.

Nó sắp bước vào thời kỳ chín muồi cuối cùng, cần Chu Tự có mặt ở đây.

Biến hóa bất thình lình khiến Chu Tự rất bất đắc dĩ, thời kỳ chín muồi cuối cùng khoảng bao lâu?

Không ảnh hưởng đến việc hắn đi tìm Thu tỷ chứ?

"Cây Bất Tử sắp chín rồi, là do ngày nào bọn ta cũng vào đó tu luyện. Trưa nay ngươi có muốn mời bọn ta ăn cơm không?"

Lúc đi làm, Tô Thi đi tới quầy thanh toán rồi hỏi Chu Tự.

Chu Tự đối diện với yêu cầu vô lý này của Tô Thị thì giữ vẻ mặt không hề thay đổi rồi nói:

"Chúng ta chơi một trò chơi đi"

"Không chơi"

Tô Thi lắc đầu rồi nói chắc như đinh đóng cột:

"Ta chắc chắn sẽ thua Chu Tự:

Ưu điểm của tam lão bản rất rõ ràng.

Cuối cùng hắn lấy hai mươi tệ ra và nói:

"Ta chỉ có chừng đây tiền thôi, ngươi cảm thấy có thể mua cái gì?"

"Một cái đùi gà năm tệ, hai mươi tệ vừa đủ mua bốn cái, cơm trưa nay mỗi người sẽ được thêm một cái đùi gà"

Tô Thi cầm tiền rồi vui vẻ mà quay lại phòng nghỉ ngơi.

Chu Tự nhìn chỉ một mình mình làm việc ngoài quầy thanh toàn thì hắn luôn có cảm giác mình là nhân viên nhưng phải mời lão bản ăn cơm vậy.

"Được rồi, cùng lắm thì sau này bán cho bọn hắn một quả mười tệ, có thể hồi vốn.

Chu Tự tính toán.

Quả của cây Bất Tử thì cũng chỉ Nguyệt tỷ ăn.

Nhưng sau đó hắn lại cảm thấy không đúng, Tô Thi rõ ràng là người nhà mình, sao lại quay cùi chỏ vào người nhà chứ?

Chu Tự cũng không suy nghĩ gì nhiều mà tiếp tục làm việc.

Bữa trưa hôm đó, bốn người quản lý thư viện đều được thêm một cái đùi gà vào bữa trưa.

Nhị lão bản nói cơm trưa hôm nay rất ngon.

Đại lão bản cũng gật đầu.

Dù sao đùi gà cũng không phải là do bọn hắn mua.

Chu Tự thì cảm thấy cơm trưa hôm nay nhạt tuệch, có lẽ là do hắn nhớ Thu tỷ.

Đã mua nhẫn rồi, Chu Tự lại hỏi người bạn học kia, đối phương cảm thấy rất ngạc nhiên về chuyện này. Vậy mà Chu Tự lại muốn cầu hôn thật.

Hắn rất muốn biết đến cùng là mỹ nhân xinh đẹp tới cỡ nào mới có thể khiến tảng đá này động lòng.

Chu Tự cũng chẳng thèm để ý tới chuyện này nữa. Muốn xem ảnh của Thu tỷ à? Không có cửa đâu!

Sau đó hắn lại thỉnh giáo đại ca Lý Lạc Thư.

Lý Lạc Thư im lặng một lúc lâu rồi nói, sau khi hắn học nghệ về cũng muốn cầu hôn bạn gái, hắn nghĩ là bạn gái sẽ không từ chối.

Chu Tự:

"..." Vẫn nên đừng thì hơn, chuyện này có chút nghiêm trọng.

Lỡ đâu một ngày nào đó bị cha mẹ của Lý Lạc Thư biết... sẽ chết người đấy. Dù sao chuyện này cũng là do mình dạy.

Vì lý do an toàn nên Chu Tự lại đi tìm Bán Tiên.

Bán Tiên trả ba mươi tệ hôm qua lại cho hắn rồi nói:

"Cho ngươi ba mươi tệ, ngươi đi tìm người khác bói đi Dạo này kiếm tiền cũng nhanh quá chứ chỉ?

Chu Tự không nghĩ gì nhiều, sau khi tan làm hắn đi thẳng tới Biên Giới Thành, tất cả mọi người đang chờ hắn ở đây.

Ba vị lão bản cũng đã tới.

Bọn hắn tới đây thông qua quả cầu thủy tinh.

Lúc này thứ hấp dẫn ánh mắt người khác nhất là cây Bất Tử, xung quanh có ánh sáng xanh nổi lên, những đóa hoa đều đã rụng, thay vào đó là quả đã sắp chín.

Quả màu đỏ sẫm, có hơi ảm đạm.

Dường như là thiếu đi thứ gì đó.

Khi Chu Tự tới gần có một cảm giác khó hiểu, giống như chỉ cần có hắn đứng đây thì có thể khiến cây Bất Tử kết quả tốt hơn vậy.

Từng quả nho nhỏ trên cây cũng đang tỏa ra ánh sáng nhạt.

"Thật sự giống với quả của cây mà thần ban cho, lúc trước phải đợi Thu tỷ tới thì quả thần ban cho mới chịu chín. Bây giờ cây Bất Tử phải đợi ta tới thì mới chịu chín.

Chu Tự âm thầm kinh ngạc trong lòng.

Lần trước Lý Lạc Thư đã nói quả của cây mà thần ban cho có chút giống với quả của cây Bất Tử, đúng là có rất nhiều điểm giống nhau.

Cũng không biết bản chất có giống nhau không.

Quả thần ban cho là bởi vì có quyền thành của thần gia nhập nên mới bắt đầu chín muồi.

Nhưng cây Bất Tử này không có quyền hành. Nhưng nó có thể khiến quyền hành cân bằng, có lẽ sẽ lợi hại hơn quả thần ban cho.

"Quả nhiên là thế Thất Thiên đứng trên đầu Đại Địa Thần Khuyển mà nói:

"Cây này là do ngươi ấp ra, bây giờ nó chín cũng cần phải có ngươi ở đây mới chịu.

"Lại còn có cơ chế này à?"

Chu Tự nghe thì cảm thấy rất mới lạ, hắn hỏi tiếp:

"Ta phải đợi ở đây bao lâu nữa mới có thể khiến nó chín hoàn toàn?"

"Bảy ngày Thất Thiên nói "Bảy ngày?"(*Thất Thiên)

Chu Tự nhíu mày.

"Ngươi gọi ta à?"

Thất Thiên hỏi lại.

1118 chữ

Chương 673: Bắt Buộc

Chu Tự không thèm để ý, hắn suy nghĩ một lát rồi nói:

"Vậy đợi mấy ngày nữa đi, đợi ta rảnh rồi tính tiếp"

"Không được đâu"

Bạch Bối đứng bên cạnh lắc đầu khuyên ngăn:

"Ta đã kiểm tra qua rồi, ở đây có dấu vết quả năm tháng, dấu vết này phải kéo dài xuống như một đường thẳng, nếu như bị gián đoạn thì sau này nơi đây sẽ mất đi sự gia trì của tuế nguyệt. Nói cách khác, nếu không thể giúp cây Bất Tử chín hoàn toàn trong bảy ngày này thì có khi phải đợi thêm một ngàn năm"

Chu Tự nghe vậy thì sững người, sao lại cách xa nhau đến thế chứ?

Nhưng đúng là sự trưởng thành của cây Bất Tử có chút phản nhân loại, thậm chí là phản tu chân giới.

Nhưng mà... hai ngày nữa hắn muốn tới nhà Thu tỷ, tiện thể cầu hôn ở đó.

Chẳng lẽ phải đợi bảy ngày sau sao?

Bảy ngày sau Thu tỷ đã về lại bên này rồi.

Hay đợi về rồi cầu hôn?

Cũng được, nhưng cảm thấy không tốt lắm.

Chu Tự có chút băn khoăn.

Hắn ngồi dưới gốc cây rồi bắt đầu suy nghĩ, tiện thể đợi cây này trưởng thành.

"Giờ phải ngồi đợi nó chín hay mặc kệ nó mà chạy đi tìm Thu tỷ nhỉ? Theo lý mà nói thì chuyện đi tìm Thu tỷ không cần thiết bắt buộc trong khoảng thời gian này, sau này còn rất nhiều cơ hội.

Nhưng lần này ta muốn cầu hôn, không đơn thuần là qua đó chơi. Chuyện này liên quan đến chung thân đại sự"

Chu Tự nghĩ đến đây thì có chút bất đắc dĩ, hắn quay đầu lại hỏi Thất Thiên:

"Ngày nào ta cũng phải ngồi đây đợi à?"

"Chỉ cần buổi tối tranh thủ tới năm sáu tiếng là được rồi"

Thất Thiên thương lượng với Bạch Bối một chút rồi mới đưa ra câu trả lời.

"Ngươi có chuyện gì à?"

Tô Thị ngồi xuống hỏi.

"Có một chút"

Chu Tự gật đầu đáp.

"Vậy người cần phải nghĩ cho kỹ nên làm thế nào"

Minh Nam Sở dựa đầu vào cành cây chơi game rồi nói.

"Nếu quá quan trọng thì vẫn nên từ bỏ quả của cây Bất Tử thì hơn"

"Sao nhị lão bản lại nói ra được những lời thế này"

Chu Tự rất kinh ngạc khi nghe Minh Nam Sở nói thế.

"Hình như ăn trái cây không thể nâng cao tỉ lệ rơi đồ của ta"

Minh Nam Sở thuận miệng trả lời.

"Cũng đúng, còn chẳng bằng chơi gian"

Chu Tự trả lời.

Ba vị trưởng lão Đại Địa Thần Khuyển không mở miệng. Bọn chúng cảm thấy cơ hội này ngàn năm có một, nếu cứ thế mà từ bỏ thì rất đáng tiếc.

Rất nhiều người sống cả đời cũng không được nhìn thấy cảnh cây Bất Tử kết quả.

Mà đây bọn hắn chỉ cần đợi bảy ngày là được.

Không nguy hiểm đến tính mạng thì đương nhiên chuyện này quan trọng hơn.

Hầu Trầm cúi đầu cụp mắt, gần đây hắn đang rất băn khoăn.

Mà càng ngày hắn cũng càng sử dụng Huyết Khí Chi Pháp thuần thục hơn.

Tốc độ khôi phục cũng đang dần tăng cao.

Bây giờ Hầu Trầm muốn liên lạc với người trong tộc, bởi vì người có thể cứu được bộ tộc của bọn hắn không nhất định phải là thần minh.

Càng có thể là một vị Ma Tu thiếu niên.

Về phần cây Bất Tử, hắn không có quyền mở miệng nói gì.

Hàn Tô tiếp tục vẽ bùa, thỉnh thoảng nhấc tay đẩy mắt kính lên, nàng không để ý tới nội dung cuộc trò chuyện của đám người Chu Tự.

Đại Địa Thần Khuyển không hề có chút ý kiến nào, gia làm gì cũng đúng.

Nó chính là một tam đầu khuyển trung thành bên cạnh gia.

Địa giới Ma Tu.

Trong núi lớn, có một gốc đại thụ chọc trời che phủ toàn bộ sơn phong, bộ rễ của nó trải rộng khắp sơn phong.

Mà sơn phong nó đang che phủ có một cung điện vô cùng to lớn. Bốn trụ của cung điện sừng sững rắn chắc như đang chống đỡ cho đại thụ phía trên.

Sâu trong cung điện có mấy căn nhà nằm sát nhau, quang mang xung quanh bao phủ cả vòm trời, ngăn cản nguy hiểm.

Nhà ở đây vừa có viện tử cổ điển, vừa có biệt thự hiện đại.

Trong tầng hai của một căn biệt thự.

Thu Thiển đang rũ mền, sau đó ôm lấy mền đi vào phòng.

Nàng hất mấy lần mới có thể trải chăn mền lên giường hoàn chỉnh.

Đây là một gian phòng có không gian rất lớn, tất cả đều được dọn dẹp rất chỉnh tề. Trên đầu giường còn có ảnh chụp chung của Chu Tự và Thu Thiển.

Trong góc có một giá sách, trên đó có đủ tất cả các loại sách.

Thu Thiển còn cố ý kiểm tra một lần, sau khi nàng xác định các quyển sách không có vấn đề gì thì mới phóng mắt ra kiểm tra căn phòng.

Căn phòng này là nàng đặc biệt chuẩn bị cho Chu Tự.

Những căn phòng khác Thu Thiển đều không dọn dẹp, chỉ dọn dẹp sắp xếp lại đúng một căn phòng này.

"Được rồi, chỉ còn phòng khách nữa thôi"

Thu Thiển vui vẻ đi ra khỏi phòng, trong miệng còn lẩm bẩm điệu hát dân gian.

Thời gian Chu Tự ở trong phòng khách sẽ nhiều hơn thời gian hắn ở phòng riêng nhiều.

Cho nên Thu Thiển muốn sắp xếp lại phòng khách thêm một lần nữa.

Chỉ là nàng vừa mới đi ra ngoài đã nhìn thấy Chu Ngưng Nguyệt ngồi trên ghế sô pha ăn trái cây.

"Phá giải được trận pháp rồi à?"

Thu Thiển cất tiếng hỏi với vẻ thắc mắc.

"Vẫn chưa mà, nhưng ta nhận được một tin tức, có lẽ Chu Tự sẽ không tới đây nữa.

Chu Ngưng Nguyệt cắn một miếng trái cây rồi nói.

Thu Thiển nghe vậy thì có hơi sửng sốt, nàng không hiểu được.

Chu Ngưng Nguyệt còn chưa đợi Thu Thiển mở miệng hỏi thì đã nói tiếp:

"Hình như quả Bất Tử sắp chín rồi, nếu bây giờ rời đi thì phải đợi rất lâu mới có cơ hội, bảy ngày này hắn phải ở trong Biên Giới Thành "Thế à"

Thu Thiển gật đầu rồi không nói gì thêm.

1106 chữ

Chương 674: Quyết Định

Sau đó Chu Ngưng Nguyệt rảnh tới phát chán, nàng lại đi phá giải trận pháp.

Thu Thiển thì không còn tập trung nghĩ ngợi bố trí phòng khách nữa, nàng cảm thấy mình vô cùng nhàn rỗi.

Nàng đi tới phòng của Chu Tự, nhìn một chút rồi lại nhẹ nhàng đóng cửa vào.

"Đều là lỗi của sư phụ cả"

Thu Thiển lẩm bẩm trong miệng.

Nàng ngồi thẫn thờ trong phòng khách một lúc lâu mới tiếp tục trang trí.

Chu Tự về tới nhả, hắn vẫn đang băn khoăn do dự.

Nếu theo lý mà nói thì quả của cây Bất Tử chín sẽ mang tới cho bọn hắn lợi ích rất lớn, lực lượng và quyền hành chung quanh cũng có thể được sử dụng tốt hơn.

Chứ đừng nói là quả của cây Bất Tử có công hiện mà những loại trái cây khác không thể tưởng tượng được.

Có nguy hiểm gì cũng có thể cứu vãn đôi chút.

Mà lại, chỉ mấy ngày nữa thôi là Thu tỷ đã quay về, hoàn toàn không ảnh hưởng đến kế hoạch. Nếu không được nữa thì năm sau có thể tới nhà Thu tỷ một chuyến.

"Nhưng...

Chu Tự ngẩng đầu nhìn trần nhà, hắn nhầm trên chăn mà tự lẩm bẩm, như đang hỏi bản thân, lại như đang hỏi người khác:

"Thu tỷ có nghĩ như vậy không?"

Chỉ một lát sau, Chu Tự đã có thể đoán ra Thu Thiển cũng sẽ nghĩ như vậy.

Mặc dù tính cách của Thu tỷ có hơi xấu xa nhưng lúc quan trọng nàng vẫn rất trưởng thành.

Nhưng, Chu Tự vẫn đắn đo do dự. "Hay là đi nói chuyện Thu tỷ để thăm dò một phen. Nếu nàng muốn ta đi thì ta sẽ đi"

Nhưng Chu Tự còn chưa kịp hỏi thăm thì đã nhận được tin nhắn của Thu tỷ. Nàng nói cây Bất Tử quan trọng hơn, chờ nàng quay lại là được.

Chu Tự nhìn thấy tin nhắn này thì nhíu mày. Đây dường như không phải là đáp án mà hắn muốn.

Cả một đêm, Chu Tự không nghỉ ngơi cũng không tu luyện.

Hắn cứ nhìn chằm chằm nhẫn cầu hôn, luôn cảm thấy không đúng lắm.

Ngày thứ hai, sau khi tan làm thì Chu Tự đã đi thẳng tới Biên Giới Thành, tới khuya lại đi về nhà.

Hắn nằm trên sô pha, lăn lộn mãi không yên.

Ngồi dưới đất tu luyện cũng không thể nào bình tĩnh lại được.

Sau đó Chu Tự mở điện thoại di động ra xem thư viện ảnh, nhìn ảnh của Thu tỷ. Rất nhiều tấm đều có nụ cười xấu xa hoặc vẻ mặt đắc ý.

"Quả nhiên, một Thu tỷ hiểu chuyện đúng là không bình thường"

Hắn mở giao diện trò chuyện với Thu tỷ ra, lịch sử trò chuyện còn dừng ở tin nhắn hôm qua.

Chu Tự suy đi nghĩ lại, ngón tay cứ chực chờ động đậy, cuối cùng khó khăn lắm mới viết được mấy hàng chữ:

"Có lẽ ta bị ốm rồi, cứ lăn lộn không ngủ được, cũng không thể bình tâm mà tu luyện. Nên ta mới mở điện thoại ra xem ảnh của Thu tỷ"

Chu Tự vừa gửi đi đã nhận được câu trả lời của Thu Thiển:

"Ta nhớ rằng có lẽ hai ngày này ngươi sẽ rất bận, nên không dám làm phiền ngươi"

Chu Tự nhìn thấy dòng chữ này thì cảm thấy có chút thắc mắc.

Một lúc sau Thu tỷ lại gửi thêm một tin nhắc tới.

"Ngươi nhìn hai chữ đầu với chữ số chín là được"

Hai chữ đầu, với chữ số chín.

Chu Tự nhíu mày, hắn nhìn chằm chằm vào tin nhắn của Thu Thiển mà sững sờ ngay tại chỗ.

Trong lòng hắn không hiểu sao lại có một cảm giác xúc động.

Chu Tự lại đưa mắt nhìn chiếc nhẫn cầu hôn mà mình mua, hắn tắt giao diện trò chuyện với Thu Thiển đi. Sau đó lại gửi tin nhắn cho Mãn Giang Hồng sư tỷ:

"Sư tỷ, ta muốn học thuật pháp lấy lực phá không lần trước"

Mãn Giang Hồng:

"Được thôi.

Không bao lâu sau, Chu Tự nhận được toàn bộ nội dung của Dĩ Lực Phá Không Chi Pháp.

Quả nhiên đây là thuật pháp mà hắn học dễ dàng nhất, nhưng lại có thể gia tốc nhanh nhất. "Khụ...khụ, Dĩ Lực Phá Không Chi Pháp này rất khó để học được. Nhưng thiên phú của ngươi rất cao, có lẽ học sẽ nhanh thôi, mười ngày là được. Nếu nửa tháng rồi mà vẫn chưa học được thì ta sẽ để Hình Ngọ sư huynh đi tìm ngươi"

Mãn Giang Hồng bổ sung thêm.

"Cảm ơn sư tỷ"

Chu Tự đặt toàn bộ tinh thần của mình vào việc học tập Dĩ Lực Phá Không Chi Pháp.

Dĩ Lực Phá Không, cùng loại với Khai Sơn Pháp, dùng lực lượng bản thân mà rung chuyển vách tường không gian, hình thành một loại gợn sóng.

Gợn sóng xuất hiện sẽ khiến không gian uốn lượn, tạo thành những nếp gấp sinh động.

Cho nên Dĩ Lực Phá Không Chi Pháp có thể khiến tốc độ của mình tăng đến cực hạn.

Cái này rất khó học, cần lực lượng đầy đủ. Lực bộc phát phải mạnh, năng lực cảm nhận cũng phải tốt.

Lực lượng của thân thể cũng không thể cách quá xa. Thiên phú dù có cao cũng cần bảy đến mười ngày. Nhưng đối với Chu Tự bây giờ thì mười ngày là quá lâu.

"Ta muốn học được nó trong vòng một buổi tối"

Chu Tự đứng thẳng dậy, hắn nhắm mắt khống chế công lực ngàn năm.

Giờ khắc này, công lực ngàn năm nhảy nhót trong cơ thể hắn, giống như là uống phải thuốc tăng động vậy.

Chu thiên linh khí đoàn và Ma Chủng đều đang tránh né công lực ngàn năm, giống như đang dãy dụa tìm đường sống.

Nếu ví thân thể như một thế giới, thì thế giới hiện tại đối với chu thiên linh khí đoàn và Ma Chủng mà nói thì chẳng khác nào giây phút tận thế.

Công lực ngàn năm không có đặc hiệu, nhưng có thể phát ra quang mang vô tận trong cơ thể Chu Tự.

Tất cả lực lượng đều nằm trong sự khống chế của Chu Tự, đây đã là một phần cơ thể của hắn, là lực lượng hắn khống chế dễ dàng nhất.

1082 chữ

Chương 675: Xin Nghỉ

Trong phòng.

Chu Tự đứng trong phòng khách, hắn đã đứng cả đêm rồi.

Bóng tối tan dần, mặt trời dâng lên từ phía đông, từng tia sáng chiếu vào ban công trên tầng cao nhất, sau đó bắt đầu dời xuống từ từ.

Khi ánh nắng chiếu rọi phòng khách thì đột nhiên Chu Tự mở mắt ra, xung quanh hắn đã có gợn sóng không gian.

Mặc dù chỉ trong một chớp mắt nhưng đúng là đã xảy ra vô số gợn sóng.

"Học xong rồi."

Chu Tự lấy điện thoại di động ra xem giờ trong hưng phấn khôn nguôi, bảy giờ mười sáu phút.

Hắn đánh răng, ăn chút trái cây rồi lên thẳng mái nhà, hắn nhảy lên bay về phía không trung.

Chu Tự đứng thẳng trên không trung, hắn lấy điện thoại ra gọi cho tam lão bản.

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói lười biếng, giống như là vừa ngủ dậy của Tô Thị:

"Alo?"

"Tam lão bản Chu Tự nói to:

"Xin nghỉ hai ngày giúp ta"

Hôm nay là thứ năm, nghỉ hai ngày chính là thứ bảy.

Có lẽ không đủ nhưng cứ xin trước rồi tính tiếp.

Tô Thị vẫn đang nằm trên giường, nàng ừ một tiếng nhưng đột nhiên tỉnh tóa lại:

"Xin nghỉ gì cơ?"

Nhưng thứ đáp lại nàng là tiếng cúp máy tít tít tít. Tô Thi lấy điện thoại xuống xem, đối phương đã tắt từ khi nào rồi.

Nàng mở lịch sử cuộc gọi ra xem thì thấy là Chu Tự gọi tới.

"Sao đột nhiên lại xin nghỉ chứ?"

Tô Thị vô cùng thắc mắc.

Chẳng phải còn cần chăm sóc cây Bất Tử ư?

"Minh Nam Sở nói đúng, Chu Tự có chuyện rất gấp. Thôi đừng nghĩ nữa, ngủ tiếp đã"

Nhưng Tô Thị vừa nằm xuống chưa được bao lâu thì tiếng chuông báo thức đã vang lên.

Tô Thị:

"..."

Lại buồn ngủ cả ngày rồi.

Chu Tự tắt điện thoại của Tô Thi rồi lại gọi cho Nguyệt tỷ.

Sau khi lấy được tọa độ thì hắn vận chuyển Dĩ Lực Phá Không Chi Pháp nhảy thẳng về phía trước.

Vụt qua như sao băng, ngàn dặm không để lại dấu chân.

Chu Tự dùng một tốc độ vô cùng nhanh chóng mà bay vụt qua trời cao, đi tìm Thu tỷ của hắn.

Còn chuyện cây Bất Tử có chín được hay không đã không còn nằm trong phạm vi quan tâm của Chu Tự rồi.

Kích động ư?

Không hề.

Nhưng dù có kích động thì Chu Tự cũng không quan tâm.

Hắn không biết quả của cây Bất Tử quý giá tới cỡ nào, và cũng không muốn biết.

Dù Chu Tự biết tương lai có lẽ hắn sẽ hối hận vì quyết định này, nhưng bước chân của hắn vẫn không hề dừng lại.

Vì bây giờ hắn muốn đi.

Chẳng vì điều gì cả, chỉ là Chu Tự muốn đáp lại tin nhắn kia của Thu tỷ: Ta nhớ ngươi.

Vụt!

Chu Tự bay như một cơn gió, một tia chớp. Dù có cách xa tám triệu dặm, hắn cũng muốn tới nơi trong hôm nay!

Chợ bán thức ăn tại trấn Thanh Bắc.

Liễu Nam Tư nhìn một con cá có vẻ ngoài không tệ rồi hỏi lão bản:

"Con cá này bao nhiêu tiền một cân?" "Hai mươi tám"

Lão bản nói một cách hờ hững.

"Sao ngươi không đi cướp ngân hàng ấy?"

Liễu Nam Tư hỏi lại.

"Ngươi cũng có thể không mua mà Lão bản đáp lại không chút khách sáo.

"Mười lăm tệ thôi, sau này ta sẽ thường xuyên ủng hộ việc làm ăn của ngươi."

Liễu Nam Tư cười mà nói.

"Ngươi đi hỏi xem những người khác có bán giá đó hay không đi"

Lão bản chỉ vào trong chợ mà nói.

"Trong đó đã bán hết rồi, bọn họ bán mười ba tệ, ta mua cho ngươi mười lăm tệ, ngươi cũng đâu lỗ"

Liễu Nam Tư nói rồi chỉ vào túi nhựa:

"Bỏ vào bì đi, trời lạnh thế này, bán xong sớm ngươi cũng có thể về nhà sớm.

Lão bản nhìn chung quanh một chút, hắn lại nhìn chằm chằm vào Liễu Nam Tư mà nói:

"Đây là quầy hàng, ở đây không quy định giờ giấc, bọn hắn bày hàng buổi sáng, ta bày hàng cả ngày đấy. Ngày mai ngươi lại tới đi"

"Chẳng trách khách nhà ta bảo cá không ngon, hóa ra là do người bán cá như ngươi thiếu tình người"

Liễu Nam Tư nhìn chằm chằm vào con cá rồi lại nói tiếp:

"Mười tám tệ ngươi có bán không?"

"Ta chỉ bán cho ngươi tôm he có một lần. Lần nào ngươi cũng hỏi giá thôi chứ chưa từng mua cá chỗ ta Lão bản nói mà mặt không hề có chút thay đổi.

Liễu Nam Tư vừa định mở miệng thì đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Nàng thấy một bóng người lướt qua trên bầu trời với tộc độ vô cùng nhanh.

"Không có nề nếp"

Liễu Nam Tư mắng một câu xong lại cảm thấy kỳ quái:

"Chạy nhanh như thế, định đi làm gì đây chứ?"

Nhưng sau đó nàng cũng không để ý nữa mà tiếp tục trả giá.

Qua một khoảng thời gian sau, Liễu Nam Tư xách cá đi về tiệm cơm.

Hôm nay bị nhi tử làm ảnh hưởng tới khí thế, không rẻ hơn được bao nhiêu, lỗ rồi lỗ rồi.

Trên đường về nàng còn gặp Lý Lạc Thư đang đi dạo trên phố.

"Sư nương"

Lý Lạc Thư mở miệng chào hỏi.

"Ngươi định đi đâu à?"

Liễu Nam Tư có chút tò mò mà hỏi.

"Ta đi luyện kiếm.

Lý Lạc Thư trả lời một cách đơn giản.Liễu Nam Tư nghe vậy thì vui mừng:

"Được, vậy thì tốt. Đừng vội về sớm quá, luyện kiếm cho tốt. À đúng rồi, ngươi ăn sáng chưa?" "Ta ăn rồi"

Lý Lạc Thư nói rồi chào tạm biệt sư nương đi ra ngoài.

Hắn luyện kiếm cần một mảnh đất trống rộng rãi, cũng không thể để người khác nhìn thấy, sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn.

Liễu Nam Tư có chút vui mừng, cuối cùng cũng bắt đầu luyện kiếm rồi.

Nếu cứ tiếp tục xào rau thì áp lực của nàng sẽ lớn lắm.

1089 chữ

Chương 676: Khoác Lác Tiếp

Cũng như con trai của nàng khi còn bé, ngày nào cũng ngồi học, học đến nỗi mà lòng dạ nàng lo lắng xoắn hết cả lên, Liễu Nam Tư không hiểu con trai bị thứ gì ảnh hưởng nữa.

Trong đầu chỉ nghĩ tới việc học, lỡ đâu học quá sức phát điên thì con trai nàng sẽ sụp đổ mất.

Cho nên Liễu Nam Tư mua cho Chu Tự máy chơi game để hắn nghỉ ngơi nhiều một chút. Chỉ là hiệu quả không khả quan cho lắm.

Nghĩ kỹ lại, Liễu Nam Tư cũng không biết rằng con trai mình có đúng là không khiến cha mẹ lo lắng hay không nữa.

"Lúc trước còn nghĩ rằng hắn chỉ nghiêm túc học tập một khoảng thời gian, không ngờ rằng."

Liễu Nam Tư lắc đầu, bây giờ Lý Lạc Thư cũng cho nàng một cảm giác tương tự.

"Không biết lão Lý gia làm cách nào mà có thể kiên trì bao nhiêu năm qua, so với việc một đứa trẻ nghịch ngợm trở thành một con mọt sách chỉ biết học thì chuyện một đứa trẻ ưu tú trở thành một đầu bếp không đứng đắn lại càng khó chịu hơn"

Liễu Nam Tư trở về tiệm cơm thì thấy trượng phu vẫn đang thái thịt:

"Đồ đệ của ngươi ra ngoài luyện kiếm rồi"

"Hắn có nói với ta, nhưng ta không muốn nhắc đến hắn Chu Nhiên nói mà mặt không hề có chút thay đổi. Đây là lần đầu tiên hắn bị tra tấn thành ra như thế này. Ngày nào cũng xào rau, nhưng Lý Lạc Thư cứ xào một lần là Chu Nhiên lại muốn bộp cho hắn một cái.

Có đôi khi Chu Nhiên còn muốn ném Lý Lạc Thư về lại Quan Hà Phong. Nhưng hắn lại sợ mất mặt.

"Đúng rồi, hôm nay ta nhìn thấy con trai bay vụt qua bầu trời, không biết là muốn đi đâu nữa" Liễu Nam Tư lại nói.

Chu Nhiên trả lời một cách bình tĩnh:

"Con trai lớn rồi không quản lý được nữa đâu, để nó muốn làm gì thì làm đi"

"Tối nay có muốn tìm mấy người tới uống rượu không?"

Sau khi Liễu Nam Tư cất đồ xong thì xoa tay cười hì hì nói:

"Uống nhiều một chút, ngươi cứ tiếp tục nhắc tới con trai với bọn hắn, ta phát hiện ngươi càng nhắc càng lợi hại, dường như con trai đều theo kịp mấy lời khoác lác của ngươi. Ngươi không khoe thì ta còn không biết hắn có thể đánh có thể bay đấy.

Chu Nhiên không để ý tới lời Liễu Nam Tư nói, hắn nhìn về phía ngoài mà kể:

"Lão Trương đối diện sắp mất rồi, ba đứa con nhà hắn sáng nhau còn đánh nhau vì tài sản, nhưng không có một ai nhắc tới chuyện nuôi mẹ ruột "Cuộc sống sau này của Trương thẩm thật đáng lo, lẻ loi trơ trọi thì thôi đi, ba đứa con trai chẳng có đứa nào hiếu thảo, ai cũng nhìn chằm chằm chút tài sản của bọn hắn. Cũng may là nàng không có bệnh, nếu như đổ bệnh thì nên làm gì bây giờ?"

Liễu Nam Tư cũng thở dài rồi mới nói tiếp:

"Chiều nay ta sẽ qua thăm nàng, cho nàng thêm mấy trăm để phòng thân. Sau này lão Trương đi rồi nàng cũng không đến nỗi không có tiền trong người. Lúc chúng ta vừa chuyển tới đây thì bọn hắn cũng giúp đỡ chúng ta khá nhiều. Chớp mắt đã mười năm trôi qua rồi"

"Ừ."

Chu Nhiên gật đầu.

Địa giới Ma Tu.

Thu Thiển nhìn mặt trời chói lọi bên ngoài, nàng xắn tay áo lên chuẩn bị quét dọn vệ sinh.

Chỉ là lúc bắt tay vào dọn, nàng nhìn điện thoại rồi nhíu mày mà nói.

"Cả một đêm rồi cũng không biết đường trả lời tin nhắn, để ta đợi cả đêm "Nguyệt tỷ"

Thu Thiển kêu một tiếng.

Nhưng không nghe thấy Chu Ngưng Nguyệt trả lời, nàng đi vào phòng của Nguyệt tỷ định kéo người ra ngoài.

"Dậy rồi đây, ta dậy rồi"

Chu Ngưng Nguyệt ngáp một cái rồi nói:

"Chuẩn bị ăn sáng rồi à?"

"Không phải, chuẩn bị dọn dẹp làm vệ sinh Thu Thiển trả lời.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn chằm chằm Thu Thiển một chút rồi bò lại vào phòng.

Nhưng chưa bò được hai bước đã bị Thu Thiển kéo lại, nàng nói:

"Ta định trở về sẽ làm cho Chu Tự một bữa thật ngon, nhưng thuốc của ta đã hết rồi"

"Hắn lại chọc ngươi chuyện gì rồi?"

Chu Ngưng Nguyệt ngồi trên đất mà hỏi.

"Tối qua ta gửi cho hắn một tin nhắn khá ngượng ngùng, vậy mà tớ bây giờ hắn vẫn chưa trả lời ta"

Thu Thiển chu môi mà nói với vẻ giận dỗi.

Chu Ngưng Nguyệt nghe vậy thì nhìn chằm chằm Thu Thiển một lát, tiện thể còn ngáp một cái mới nói:

"Hóa ra ngươi không biết à?"

"Biết gì cơ?"

Vẻ mặt của Thu Thiển vô cùng thắc mắc.

"Buổi tối Chu Tự phải tu luyện"

Chu Ngưng Nguyệt nói một cách tùy tiện.

Thu Thiển:

"..."

Thu Thiển nhìn đồng hồ rồi đứng lên nói:

"Ta đi phá giải trận pháp đây, Chu Tước tỷ có nói chiều nay Bạch Hổ tỷ có làm đồ ăn ngon, để ta qua đó ăn chực một bữa. Ngươi có muốn đi không?

"Ta không đi, ta còn phải quét dọn nhà cửa, tranh thủ dọn xong sớm còn quay về làm đồ ăn ngon cho Chu Tự. Lúc ngươi về nhớ mang cho ta một ít thuốc nhé.

Thu Thiển dặn dò.

"Ừ."

Chu Ngưng Nguyệt đáp lại một tiếng rồi đi ra ngoài.

Thu Thiển nhìn chằm chằm phòng khách một lúc lâu, cuối cùng nàng hít sâu một hơi rồi mới bắt đầu quét dọn vệ sinh.

Trong rừng cây, Ma Kiếm Không Minh chém ra ngoài một kiếm, lúc này gió bắt đầu cuồn cuộn lên trước mắt hắn.

"Tiền bối, dụ nó ra rồi"

Hắn nói với người đàn ông trung niên bên cạnh.

"Xem ra có bảo vật thật, cơn bão táp này cũng không hề đơn giản. Nhìn ta trấn áp nó đây, chắc hẳn có thể làm thành một pháp bảo phong bạo không tệ"

Từ Thế vừa cười vừa nói.

1163 chữ

Chương 677: Oán Phụ

Ngay lúc hắn chuẩn bị ra tay thì trên bầu trời có một trận cuồng phong quét ngang qua. Hắn đi ngang qua phong bạo đã khiến phong bạo tiêu tán, lại còn thuận tiện dùng đỉnh đầu Từ Thế làm điểm tựa mà đạp không để đi.

Tình huống bất ngờ xảy ra khiến Từ Thế vô cùng phẩn nộ, đối phương không chỉ đang phá hỏng chuyện tốt của hắn mà còn dám lao vùn vụt trên đỉnh đầu của hắn.

“Làm càn"

Từ Thế không nói hai lời, uy thế tam phẩm bộc phát, hắn muốn đuổi kịp trận gió kia rồi đánh nó rơi xuống đất. Nhưng mà Ma Kiếm Không Minh đang sững sờ đã kịp thời đưa tay ngăn cản Từ Thế:

“Tiền bối hãy nguôi giận.

"Ha?"

Từ Thế trừng mắt nhìn Ma Kiếm Không Minh, hắn cảm thấy rất không vui. Ma Kiếm Không Minh thấy tiền bối còn định trực tiếp đuổi theo thì vội vàng nói:

“Tiền bối nghe ta nói, người này không thể chọc vào được.

“Nực cười"

Từ Thế cười lạnh:

“Làm gì có ai mà Từ Thế không thể đụng vào được chứ?"

Ma Kiếm Không Minh do dự một chút, cuối cùng vẫn hạ giọng xuống mà nói nhỏ:

"Nếu như vãn bối cảm nhận không nhầm thì có lẽ người kia là...Thánh Tử Từ Thế nghe tới hai chữ Thánh Tử thì có chút sững sờ, nhưng sau đó vẻ mặt đã khôi phục lại nét lạnh lùng, hắn dùng giọng điệu tiền bối mà nói:

"Thánh Tử thì sao chứ? Bản tọa là người làm sai chắc? Tại sao không thể tìm hắn tranh cãi?"

"Tiền bối nói đúng"

Ma Kiếm Không Minh gật đầu nhưng cố tình tỏ vẻ khó khăn mà nói:

"Nhưng bây giờ bảo vật sắp xuất hiện, nếu đi tìm Thánh Tử cãi vã thì chắc chắn sẽ bỏ lỡ bảo vật. Đây là trọng bảo mà chúng ta đã theo dõi từ rất lâu. Không đáng để đánh đổi như thế. Chẳng bằng chúng ta cứ lấy bảo vật trước đã, nếu sau này gặp lại Thánh Tử thì lại tranh luận chuyện này sau"

"Cũng được.

Từ Thế nhìn Ma Kiếm Không Minh mà nói:

"Vậy cứ xử lý theo những gì ngươi nói, sau này lại tìm Thánh Tử tranh luận sau"

"Tiền bối anh minh"

Ma Kiếm Không Minh âm thầm thở phào một hơi.

Hắn sợ chết.

Người khác không biết sự khủng bố của Thánh Tử nhưng hắn thì biết rất rõ. Bây giờ trong Ma Môn còn một số người không phục, trong địa giới Ma Tu thì số người không phục ngày càng nhiều. Nhưng đó là vì Thánh Tử không muốn để ý tới bọn hắn.

Nếu có một ngày nào đó Thánh Tử đứng giữa bầu trời thì thiên kiêu Ma Môn, tân cường Ma Tu gì đó cũng chỉ là con kiến cộng cỏ mà thôi.

Hắn phải ủng hộ Thánh Tử đầu tiên.

Cuối cùng cũng có một ngày, Thánh Tử Ma Đạo hiển lộ vô định pháp, vấn đỉnh tu chân giới.

Từ Thế cũng đang vô cùng hoảng sợ, vừa rồi suýt chút nữa hắn đã đi tìm đường chết.

Hắn đã từng nghe Uy Viễn nói về Thánh Tử Ma Đạo.

Uy Viễn nói, uy thế của Thánh Tử khiến người ta vô cùng hoảng sợ, gặp Thánh Tử chẳng khác nào như gặp môn chủ.

Chỉ là Thánh Tử đang đi đâu vậy nhỉ?

Buổi chiều, Chu Ngưng Nguyệt thở phào một hơi, nàng đứng dậy vỗ tay mà nói:

"Cuối cùng cũng phá giải được rồi, lần sau sẽ tìm gì đó mạnh hơn"

Sau đó Chu Ngưng Nguyệt quay lại viện tử, nàng nhìn thấy Thu Thiển vẫn đang quét dọn làm vệ sinh.

"Nhà ngươi to quá đó, vẫn là nhà ta tốt hơn, chỉ có ba phòng ngủ và một phòng khách Chu Ngưng Nguyệt nhìn chung quanh một chút rồi nói.

"Rõ ràng là nhà ngươi lớn hơn nhà ta, ba phòng ngủ một phòng khách kia là nhà của Chu Tự Thu Thiển trả lời lại.

Chu Ngưng Nguyệt cầm lấy một quả táo xanh lên ăn mà nói:

"Dù ta ít khi ở đó nhưng đó cũng là nhà của ta"

Thu Thiển không muốn tranh luận với Chu Ngưng Nguyệt, nàng tiếp tục quét dọn nhà cửa.

"Chu Tự vẫn chưa trả lời ngươi à?"

Chu Ngưng Nguyệt ngồi bên cạnh ăn những thứ mà Thu Thiển chuẩn bị.

"Ta không xem, hắn thích làm gì thì làm"

Thu Thiển quay đầu lại nói.

"Đáng lẽ ra ngươi phải thẳng thắn một chút, thích thì cứ nói thẳng ra. Như thế thì phim truyền hình chỉ cần ba tập là kết thúc, mọi người đều xem rất vui vẻ.

Chu Ngưng Nguyệt cầm lấy trái cây ăn mà tiếp tục nói:

"Lần này ta đi tìm mấy người Chu Tước tỷ xin một ít rượu, sau đó ngươi cứ chuốc say Chu Tự. Người say hay nói lời thật lòng, ngươi hỏi xem hắn có thích ngươi hay không. À, cũng có thể hỏi chuyện năm trăm tệ hôm trước một chút. Sau đó các ngươi có thể thế này...rồi thế này...Sáng tỉnh dậy thì nói là uống rượu làm loạn, nước chảy thành sông"

Thu Thiển:

"..."

"Ngươi cứ tiếp tục quét dọn đi, ta đi tìm Chu Tước tỷ trước đây"

Chu Ngưng Nguyệt ôm lấy đĩa trái cây rồi định rời khỏi đây.

Thu Thiển ừ một tiếng, nàng vốn định tiếp tục quét dọn nhưng đột nhiên lại nhớ ra:

"Nguyệt tỷ, ngươi có biết đường không đó?"

Chu Ngưng Nguyệt đi thẳng ra ngoài, cũng không quay đầu lại mà trả lời:

"Ta cũng đâu phải tiểu hài tử mà lại không biết đường"

Sau đó...

Chiều tối.

Bên phía Chu Tước đang cảm thấy vô cùng nghi ngờ.

Nàng đợi từ chiều tới chạng vạng tối cũng không thấy Chu Ngưng Nguyệt đâu cả.

Một thiếu nữ tóc trắng bên cạnh lên tiếng hỏi:

"Đừng nói tiểu Nguyệt lạc đường rồi nhé?"

Lúc này mọi người mới như bừng tĩnh, bọn họ lại quên mất chuyện này.

Mặt trời khuất sau núi.

Chu Tự cũng dừng lại, hắn nhìn sơn phong bốn phía mà ngẫm nghĩ.

"Dựa theo những gì Nguyệt tỷ nói thì có lẽ chỉ ở xung quanh đây thôi. Nhưng vì sao ta không nhìn thấy bất cứ thứ gì mang tiêu chí đánh dấu vậy? Đại thụ ở đâu? Là do ta đi nhầm hay do Nguyệt tỷ chỉ sai đường rồi? Đột nhiên cảm thấy Tiên Nhân Chỉ Lộ rất quan trọng, đáng lẽ ra lần trước mình phải mua thêm mấy cái Chu Tự đạp không mà đi, hắn mở điện thoại lên xem, đã hơn bảy giờ tối rồi.

Trời tối có hơi nhanh.

1090 chữ

Chương 678: Hợp Hoan Tông

Chu Tự lại đi thêm một lúc, đột nhiên hắn sững người lại. Bấy giờ hắn mới nhớ ra một chuyện.

"Vì sao mình lại hỏi Nguyệt tỷ đường cơ chứ?"

Nguyệt tỷ còn chẳng tìm được nhà của mình, vậy mà hắn lại hỏi đường nàng, chẳng khác nào chắc chắn lạc đường sao?

Chu Tự thở dài, trí thông minh của hắn giảm sút rồi.

Sau đó hắn lại đi loanh quanh bốn phía, gặp được một nhóm mười mấy người.

Có nam có nữ, nhưng Chu Tự luôn cảm thấy có một loại khí tức vũ mị.

Yên Phi Hoa đi theo sư huynh sư tỷ trong môn, bọn họ định đi ra thế tục để chiêu thu đệ tử.

Rất nhiều năm rồi Hợp Hoan Tông không chủ động thu nhận đệ tử.

Không biết gần đây tông chủ ăn nhầm thứ gì mà lại cảm thấy soái ca mỹ nữ trong môn đã nhìn chán rồi, muốn tuyển người mới về để dưỡng mắt.

Bọn hắn chỉ có thể đi ra ngoài chiêu đệ tử.

Vì có một số sư huynh sư tỷ chưa từng tới thế tục bao giờ nên Yên Phi Hoa cũng đi theo, phụ trách dẫn đường.

Đương nhiên bây giờ còn trong địa giới Ma Tu nên nàng đi ở phía sau cùng.

"Nơi này là hẻm núi Phi Ưng, có hung thú bay lượn khắp nơi, nên tuyệt đối đừng bao giờ ngự kiếm, cứ yên tâm đi bộ qua là được rồi"

Phi Hồng tiên tử thân là đại sư tỷ của chuyến đi này nên lên tiếng nhắc nhở.

Tu vi của nàng là Trận Linh ngũ phẩm, cũng được tính là một vị cường giả.

Dùng để dẫn dắt đội ngũ vẫn ổn.

Bình thường mà nói thì toàn là Đấu Giả thất phẩm dẫn dắt đội ngũ. Dù sao cũng chỉ là đi tuyển đồ đệ mà thôi.

Những đệ tử khác gật đầu, không hề có chút thắc mắc gì, bởi bọn họ cũng biết sự lợi hại của hẻm núi này.

Nhưng rất nhanh sau đó bọn hắn đã phát hiện có người đang bay về phía này.

Có thể đạp không mà đi thì đương nhiên không phải tu chân giả bình thường rồi.

"Sư đệ sư muội cẩn thận Phi Hồng tiên tử vội vàng mở miệng nhắc nhở.

Nàng cũng có chút không hiểu được, vì sao người này bay đến mà không có chuyện gì cả.

Chẳng lẽ hung thú Phi Ưng ở đây đã biến mất hết rồi sao?

Yên Phi Hoa ngẩng đầu nhìn một chút, nàng sợ tới nỗi hồn bay đi đâu mất.

Nàng vội cúi đầu đeo mạng che mặt lên, sợ bị người đó nhận ra.

Đương nhiên người đang bay tới là Thánh Tử Ma Đạo có tiếng là ác độc hung tàn, nhưng hết lần này tới lần khác nàng còn từng đắc tội hắn.

Tới bây giờ Yên Phi Hoa vẫn chưa quên được cảnh tượng giết người kia. Chỉ cần hơi không cẩn thận một chút là sẽ thăng thiên.

"Trời ạ, sao Thánh Tử lại đến đây? Sư tỷ ngươi đừng đắc tội hắn nhé"

Yên Phi Hoa thầm kêu rên trong lòng.

Phi Hồng tiên tử biết mình nhìn thì có vẻ hơi ngu ngốc nhưng trên thực tế rất thông minh.

Đối phương đạp không mà đến, quần áo bình thường, đúng là thực lực không thấp, nhưng mà...Cũng chỉ là một người trẻ tuổi bình thường, khí huyết tràn đầy mà thôi.

"Đạo hữu"

Phi Hồng tiên tử nói với vẻ khách sáo:

"Có hứng thú gia nhập Hợp Hoan Tông bọn ta hay không?"

Nàng vừa dứt lời thì mười mấy người còn lại có một nửa là đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, tâm trí sụp đổ.

Trong đó có cả Yên Phi Hoa.

Mấy người còn lại hoàn toàn không rành thế sự, không dùng điện thoại chỉ biết chân ý Hợp Hoan mà thôi.

Bọn hắn du sơn ngoạn thủy, bế quan tu luyện, hoàn toàn không biết những nhân vật phong vân trong địa giới Ma Tu.

Yên Phi Hoa cảm thấy sau khi về mình phải đề nghị với sư phụ dặn mọi người dù không hay dùng điện thoại cũng phải vào diễn đàn Ma Tu mà cập nhập tin tức, ít nhất phải biết mặt một số nhân vật quan trọng.

Toàn bộ địa giới Ma Tu, có khi hơn một nửa số người không biết mặt Thánh Tử.

Đây là một vấn đề rất nguy hiểm.

Nhưng dù mọi người biết sư tỷ vừa nói một câu rất nguy hiểm cũng không dám nhắc nhở Phi Hồng tiên tử ngay trước mặt Thánh Tử Ma Đạo.

Sợ rước họa vào thân, để xem lát nữa sư tỷ ứng đối như thế nào đã.

Lúc này, một vị tiên tử gần bằng tuổi với Phi Hồng tiên tử đang nháy mắt ra hiệu với nàng, giống như là đang muốn nhắc nhở biểu đạt ý gì đó.

"Sư muội xem trọng hắn rồi à?"

Phi Hồng tiên tử tò mò mà hỏi.

Rầm!

Vị tiên tử vừa nháy mắt ra hiệu kia quỳ xuống ngay tại chỗ. Nàng run chân không đứng dậy được.

Những người phía sau cũng suýt chút nữa sợ mà quỳ thẳng xuống.

Sư tỷ đang muốn tiễn bọn hắn lên đường à?

Bình thường mọi người chung sống trong sư môn cũng được xem là hòa thuận, sao lại phải hại nhau như thế chứ?

Chu Tự vừa đến có chút bất ngờ, sao những người này lại muốn lôi kéo mình vào tông môn rồi?

Hợp Hoan Tông...

Có phải là tông môn thường xuyên làm chuyện xấu hổ kia không?

Đó đúng là một nơi tốt, nếu không gặp được Thu tỷ thì có lẽ hắn sẽ đồng ý gia nhập mà mở mang tầm mắt một chút.

Chỉ đơn thuần là mở mang tầm mắt thôi.

Nhưng bây giờ không được, không nói đến chuyện Thu tỷ thù dai, hắn cũng không muốn để Thu tỷ suy nghĩ nhiều. Ai bảo là từ trước tới giờ Thu Thiển chưa từng khiến hắn phải lo lắng chuyện gì chứ?

"Tạm thời ta không có ý muốn gia nhập"

Chu Tự lắc đầu rồi nói tiếp:

"Ta muốn hỏi đường"

"Hỏi đường thì đương nhiên không thành vấn đề, nhưng có một chuyện tại hạ muốn hỏi đạo hữu một chút.

1078 chữ

Chương 679: Chạy Mau

Phi Hồng tiên tử do dự một chút, cuối cùng vẫn nói ra chuyện mình cảm thấy thắc mắc:

"Nơi này là hẻm núi Phi Ưng, có Phi Ưng bay lượn khắp nơi, nó là cấm...

Phi Hồng tiên tử còn chưa nói hết câu thì đã có một con Phi Ưng vô cùng to lớn bay vụt tới, trực tiếp dùng móng vuốt chụp lấy Chu Tự.

Nàng sợ hãi, đang định mở miệng nhắc nhở.

Một nửa số người đứng phía sau đều bị dọa sợ, nhưng khi bọn họ nhìn về phía một nửa số người còn lại thì phát hiện đều vô cùng bình tĩnh.

Đang lúc thắc mắc thì bọn họ nghe thấy một tiếng.

Rắc!

Con Phi Ưng có thể so với Nguyên Linh tứ phẩm kia trực tiếp bị một quyền đánh nát, máu bắn tung tóa.

Giờ phút này, ngay cả Phi Hồng tiên tử cũng ngẩn cả người ra, trong lúc nhất thời nàng quên mất mình đang định nói gì.

Người trước mặt này mạnh đến nỗi không còn gì để nói, chẳng trách có thể tùy tiện bay ngang qua hẻm núi Phi Ung.

Phi Hồng tiên tử nhìn hài cốt của Phi Ưng cũng tan nát, nàng cảm thấy mình vừa đắc tội với một đại nhân vật.

"Nơi này có vấn đề gì à?"

Chu Tự hỏi lại.

Về phần mấy con dã quái này thì hắn cũng không để ý mấy.

"Không...không có"

Phi Hồng tiên tử vội lắc đầu.

"Vậy có thể nói cho ta biết đường đến nơi Thần Nữ Ma Đạo ở được không?"

Chu Tự không định lãng phí quá nhiều thời gian.

Thần nữ Ma Đạo cũng khá nổi tiếng trong tu chân giới, có rất nhiều người biết.

Nhưng Phi Hồng tiên tử là một người không rành thế sự, nàng chưa từng nghe nói tới Thần Nữ Ma Đạo.

Lúc này, tiên tử đang quỳ xuống bên cạnh vội chỉ đường rồi nói:

"Đi theo hướng đó, cách đây khoảng mấy chục dặm đường"

Nàng nói xong còn đưa tọa độ, lại tiện thể đưa bản đồ cho Chu Tự.

Vô cùng nhiệt tình.

Chu Tự thấy vậy thì có chút cảm động, nhưng vẫn phải trả tiền.

Sau đó hắn vận chuyển Dĩ Lực Phá Không Chi Pháp mà biến mất trong nháy mắt.

Một nửa số người biết chuyện kia nhìn Chu Tự rời khỏi đây mà đều ngã quỵ xuống đất, bọn họ cảm thấy như mình vừa tránh được một kiếp nạn.

Yên Phi Hoa sợ tới nỗi muốn rời khỏi đây sớm nhất có thể. Cũng may Thánh Tử đi tìm vị hôn thê của hắn, nếu không thì đám người bọn hắn sẽ phải đối mặt với nguy hiểm cỡ nào. "Dù vị đạo hữu này vô cùng cường đại nhưng cũng không đến nỗi khiến các ngươi sợ hãi như thế chứ?"

Phi Hồng tiên tử nói bằng giọng nghi ngờ."Sư tỷ, ngươi thật sự không biết hắn là ai sao?"

Yên Phi Hoa tò mò mà hỏi.

"Hắn là ai vậy?"

"Người đáng sợ nhất trong giới Ma Tu là ai?"

"Môn chủ Ma Môn, Ma Đạo Cự Phách "Đúng thế, người vừa nãy chính là nhi tử của Ma Đạo Cự Phách, là Thánh Tử Ma Đạo đấy. Hắn vô cùng hung ác, lại tàn nhẫn vô độ, nếu không phải vừa nãy đang vội đi tìm vị hôn thê Thần Nữ Ma Đạo của mình thì chuyện hôm nay chúng ta còn sống không cũng là một vấn đề"

"Ta be quan có mấy ngày mà Ma Đạo đã thay đổi nhiều đến thế ư?"

Phi Hồng tiên tử nói với vẻ mặt kinh ngạc.

Lúc này có một số người lấy điện thoại di động ra cho nàng xem tin tức.

Một lát sau.

"Đi mau đi mau, đợi hắn quay lại thì chúng ta chết chắc.

Phi Hồng tiên tử không kịp chờ đợi muốn rời khỏi đây.

Tám giờ tối.

Cuối cùng Chu Tự cũng nhìn thấy đại thụ chọc trời kia.

Tọa độ mà Nguyệt tỷ cung cấp cho hắn không sai, là hắn đi chệch hướng, may mà gặp phải một đám người tốt bụng nhiệt tình.

Nếu không thì có trời mới biết đến bao giờ hắn mới tới được đây.

"Đây là nhà của Thu tỷ à? Vậy mà lại nằm trong cây, như tinh linh vậy.

Chu Tự đi vào bên trong, vừa đi vừa thắc mắc.

Hắn đi đến trước sơn phong, sau đó dùng phương pháp mà Nguyệt tỷ dạy để mở trận pháp.

Nơi này có trận pháp phòng hộ, không có chìa khóa thì rất khó để vào được.

"Cây này to thật đấy, là cây gì vậy nhỉ?"

Dưới chân núi, Chu Tự ngẩng đầu nhìn về phía đại thụ trên không, nó sừng sững như một kỳ quan.

Quá thần kỳ.

"Ở đây mà vẫn có tín hiệu à?"

Chu Tự nhìn điện thoại, phát hiện tín hiệu ở đây rất mạnh.

Hắn cũng không suy nghĩ gì nhiều nữa mà nhảy lên đi vào cung điện phía trước. Chu Tự nhìn cung điện mà cảm thán không thôi, quá hùng vĩ. Hắn cảm thấy bản thân chính là một tên quê mùa mới từ nông thôn lên.

"Nhà Thu tỷ giàu đến thế sao?"

Chu Tự đi thẳng vào bên trong, hắn đang có chút kích động, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy Thu tỷ.

Sau khi gặp được thì phải nói như thế nào? Phải cầu hôn ra sao bây giờ?

Điều này khiến hắn cảm thấy có chút khó xử, nhưng cũng không dừng bước chân lại, hắn cứ thế đi thẳng vào bên trong.

Một lát sau, hắn thấy biệt thự và viện tử.

Lúc này Thu tỷ đang đứng giữa không trung để quét lại tường cho biệt thự.

Nàng mặc quần dài và áo ngắn tay, tóc dài được cột gọn gàng bằng dây cột tóc, trên quần áo còn dính một ít nước đọng.

Ngay giây phút nhìn thấy Thu Thiển, trái tim của Chu Tự đột nhiên bình tĩnh lại.

Dù hắn vẫn không biết lát nữa nên nói như thế nào, nhưng khi nhìn thấy Thu Thiển thì trong tim hắn chỉ còn lại cảm giác mừng rỡ.

Quả nhiên mình rất thích Thu tỷ, Chu Tự thầm suy nghĩ trong lòng.

1157 chữ

Chương 680: Cầu Hôn

Hắn bước từng bước tới gần, cũng không che giấu tiếng bước chân.

Thu Thiển nghe được tiếng bước chân thì cũng không quay đầu lại, chỉ trực tiếp cất tiếng hỏi:

"Nguyệt tỷ không lạc đường à?"

"Có thể là Nguyệt tỷ đã lạc đường rồi"

Tiếng trả lời đột ngột khiến Thu Thiển sững sờ ngay tại chỗ.

Nàng vội quay đầu lại.

Đập vào mắt Thu Thiển là một thanh niên quen thuộc, hơn nữa còn là người luôn tồn tại trong tâm trí nàng, dù làm cách nào cũng không quên được.

"Chu Tự?"

Thu Thiển thốt lên với dáng vẻ kinh ngạc.

Nàng ngự kiếm đáp xuống đất, đưa mắt nhìn thanh niên trước mặt mà nghi ngờ có phải mình đã nhìn nhầm rồi không.

Nhưng cũng chỉ có Nguyệt tỷ và Chu Tự mới có thể khiến nàng không hề cảnh giác như thế.

Vậy nên nàng mới cho rằng là Nguyệt tỷ quay về rồi, không hề có bất cứ cảm giác xa lạ nào.

"Thu tỷ, ta tới tìm ngươi rồi đây"

Chu Tự cười nói.

Thu Thiển nghe vậy thì nhanh chân đi tới trước mặt Chu Tự, nàng nhìn người đàn ông gần trong gang tấc mà không hiểu sao trong lòng có cảm giác cảm động.

Vốn nàng còn tưởng rằng Chu Tự sẽ không tới, bây giờ lại nhìn thấy Chu Tự tới đây, điều này khiến nàng cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Đó là một cảm giác mừng rỡ, vui tới nỗi muốn nhảy dựng lên.

Chỉ là rất nhanh sau đó nàng lại nghĩ tới một chuyện:

"Vậy cây Bất Tử thì sao?"

"Mặc kệ nó, nó cũng đâu quan trọng bằng Thu tỷ"

Chu Tự cười nói.

Thu Thiển cũng cười, sau đó nàng lại hỏi tiếp:

"Có phải là như thế nào ngươi cũng sẽ chạy tới đây không?"

"Ừ."

Chu Tự gật đầu.

"Vậy tại sao không đem cả cây tới đây? Như thế không phải nó cũng chín được à?"

Thu Thiển nói.

Chu Tự:

Sao ngươi không nói sớm, nói sớm thì ta đã mang cả cây Bất Tử tới rồi.

Như thế thì có thể vẹn toàn cả đôi bên.

Nhưng...đã quá muộn rồi, chỉ có thể hi sinh cây Bất Tử.

Thu Thiển thấy Chu Tự im lặng thì cũng không nói gì, nàng nghiêng người về phía trước, tựa đầu vào ngực Chu Tự.

Chu Tự thấy vậy cũng đưa tay ôm nàng vào lòng.

"À đúng rồi"

Thu Thiển ngẩng đầu lên nói:

"Việc này phải trách Nguyệt tỷ, nếu nàng nghiên cứu ra thủy tinh cầu có thể kết nối với Biên Giới Thành từ nơi này thì cũng không đến nỗi để ngươi từ bỏ cây Bất Tử"

Rời khỏi Thanh Thành thì Biên Giới Thạch và quyền trượng quyền hành đều sẽ mất đi hiệu quả.

Dù sao Biên Giới Thạch cần phải dựa vào tín ngưỡng của Nữ Thần Hạnh Vận.

Biên Giới Thành có, nhưng rời xa Biên Giới Thành thì chẳng còn nữa.

"Nguyệt tỷ đâu rồi?"

Chu Tự hỏi.

"Đi ra ngoài, không biết có về được không nữa"

Thu Thiển nói.

Nàng nói xong thì kéo Chu Tự tới gian phòng mà nàng chuẩn bị cho hắn.

"Ta dẫn ngươi tới phòng ngươi"

Chu Tự đi theo, hắn nghĩ thầm đây là một cơ hội tốt. Nguyệt tỷ khong có ở đây, cầu hôn cũng không lo mất mặt xấu hổ.

Bây giờ chỉ cần kiềm chế sự ngượng ngùng của mình là có thể cầu hôn Thu tỷ rồi.

Chỉ là cầu hôn phải quỳ một chân xuống, để Chu Tự cảm thấy có chút khó chịu.

Hai người đi thẳng đến lầu hai, Chu Tự hít sâu một hơi.

Hắn nghĩ thầm trong lòng, còn để ý mặt mũi gì nữa chứ, phải cưới được Thu tỷ trước rồi tính sau.

Nhưng mà có một vấn đề, cầu hôn phải nói như thế nào mới được?

Lúc Chu Tự đã quên nghiên cứu chuyện này mất.

Đáng chết, chuẩn bị chẳng đầy đủ gì cả. Một lát sau, Thu Thiển mỉm cười đẩy Chu Tự tới căn phòng mà nàng đã quét dọn chuẩn bị từ trước rồi mở cửa đi vào.

"Xem đi, đây là căn phòng ta chuẩn bị cho ngươi đó, ánh sáng rất tốt, lại còn có giá sách"

Thu Thiển mỉm cười, dường như nàng đã chuẩn bị cho câu nói này rất lâu rồi, chỉ chờ Chu Tự tới rồi nói ra thôi.

Sau đó nàng nhìn Chu Tự đợi phản ứng của hắn. Nhưng nàng cảm thấy hắn có vẻ như không quá thích thú.

Ngược lại giống như là đang băn khoăn điều gì đó.

"Ngươi không thích à?"

Thu Thiển mở miệng hỏi.

"A...không phải"

Chu Tự vội tỉnh táo lại, hắn do dự một lát, hít một hơi thật sâu mới cắn răng mà nói:

"Ta tới đây thật ra là vì có lời muốn nói với Thu tỷ, một câu rất quan trọng "Câu gì thế?"

Thu Thiển vòng hai tay rồi nở một nụ cười xấu xa mà hỏi.

"Thu tỷ, ta thích ngươi, vậy nên.."

Chu Tự lấy một chiếc hộp nhỏ từ trong trữ vật pháp bảo ra rồi quỳ một chân xuống đất, hắn mở nắp hộp lên mà nói:

"Vậy nên, Thu tỷ có thể gả cho ta không? Ở bên cạnh ta mãi mãi"

Động tác xấu hổ và những lời nói sến súa để Chu Tự có ý muốn từ bỏ. Nhưng cho dù xấu hổ đến đâu hắn đều chịu được.

Thể hiện bản thân rất nghiêm túc.

Thu Thiển vốn đang chờ để chế giễu Chu Tự, nàng nghe tới đây thì đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Hai tay vốn đang vòng lại cũng luống cuống mà buông xuống, trong lúc nhất thời nàng không biết nên làm gì cho phải.

Lời tỏ tình đột ngột khiến đầu óc nàng quá hỗn loạn.

Vừa lo lắng vừa mừng rỡ, vừa kích động vừa bất an.

Từ nhỏ đến lớn Thu Thiển chưa từng gặp chuyện này bao giờ, cũng không nhìn thấy người khác làm thế.

Nàng không có kinh nghiệm, nên trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng ra sao.

"Thu tỷ không bằng lòng à?"

Chu Tự chờ mãi mà không nhận được câu trả lời, cảm giác xấu hổ trong hắn lên tới đỉnh điểm.

Nên lại hỏi thêm một câu.

"Ta bằng lòng"

Thu Thiển vội đáp lời.

Lúc này gò má nàng ửng đỏ, tai cũng đã hồng cả lên.

"Tay đâu"

Chu Tự nhìn Thu tỷ rồi nhắc nhở:

"Tay trái ấy.

Thu Thiển vội đưa tay trái ra.

Sau đó Chu Tự cứ thế đeo nhẫn vào cho Thu Thiển, đeo ở ngón áp út.

"Vừa khít.

Chu Tự cười nói.

1071 chữ

Chương 681: Còn Chưa Xong

Cũng may thành tích học tập của hắn cũng không tệ, trí nhớ cũng khá tốt.

Nếu không thì đã không thể tính ra kích thước chiếc nhẫn.

Thu Thiển rút tay lại, nàng đưa tay lên nhìn chiếc nhẫn trên tay. Nàng không muốn lấy nó xuống, cho dù có bị Nguyệt tỷ trêu chọc nàng cũng muốn mang nó theo.

Lúc này Chu Tự đã đứng dậy, hắn cảm thấy vô cùng vui vẻ. Lần đầu tiên cầu hôn, thành công tốt đẹp.

Sau này hắn phải khoe khoang với Lý Lạc Thư một chút.

Hắn đã là người có kinh nghiệm rồi.

Lúc này Thu Thiển đang cố gắng khôi phục lại bình thường, nàng nhìn Chu Tự mà nói:

"Có phải ngươi cầu hôn để chuẩn bị kết hôn không?"

"Đúng thế"

Chu Tự gật đầu.

"Nhưng mà.."

Thu Thiển vòng hai tay sau lưng rồi cười nói:

"Chúng ta đã đính hôn từ lâu rồi mà?"

Chu Tự:

"..."

Vậy nên không cần cầu hôn à?"

Thu Thiển nhanh chân đi ra ngoài, khi đi tới cửa thì nàng mới quay đầu lại nhìn Chu Tự mà nói:

"Nhưng ta thích ngươi cầu hôn ta, ta cũng thích ngươi nữa"

Nàng nói xong thì quay đầu đi, che giấu gương mặt đỏ rực, nhịp thở cũng có chút nhanh. Nàng hít sâu một hơi rồi mới nói:

"Ta đi chuẩn bị đồ ăn tối cho ngươi"

Chu Tự: "..."

Giai đoạn tiếp theo của cầu hôn là hôn nhau, Thu tỷ có thể để cho ta làm xong hết rồi mới đi nấu cơm không?

Thu tỷ rời khỏi phòng.

Chu Tự cũng không vội đi ra, mà định ngắm xem căn phòng mà Thu tỷ chuẩn bị. Nằm trên giường, cảm giác êm êm, còn có một mùi thơm mát. Ừm! Không phải mùi hương trên người Thu Thiển, mà giống mùi hương trên quần áo nàng hơn. Có lẽ là dùng cùng một nhãn hiệu bột giặt.

Lăn lộn một chút, cảm giác giường của giới tu chân cũng gần giống với giường ở nhà hắn, nhưng hình như ở nhà hắn không có mùi thơm.

“Chắc hẳn là đã lâu ta không vào phòng ngủ nên không phát hiện ra, nếu không Thu tỷ ở nhà ta đã nửa năm, chăn giường của ta hẳn là cũng có hương thơm.

Dù sao cứ cách một thời gian, Thu tỷ sẽ giặt chăn gối. Chỉ tiếc nửa năm nay hắn đều tu luyện, thỉnh thoảng nằm thì cũng chỉ nằm trên sofa.

Sau khi đứng lên, Chu Tự đến trước giá sách, xem có những sách gì.

“Tạp chí? Kỳ quan? Công pháp? Thần văn?"

Chu Tự nhìn số sách bên trên nhất, cảm thấy đều là những cuốn sách không tầm thường.

“Không có cuốn Làm thế nào để thành một người vợ hiền mẹ đảm của Thu tỷ ư?"

Hắn vẫn luôn nhớ đến từ sau khi nhìn thấy cuốn sách đó trong pháp bảo trữ vật của Thu tỷ, khi đó hắn còn mở ra xem.

“Không biết Thu Thiển đã đọc xong cuốn sách đó chưa, chắc là đọc xong rồi, dù sao bây giờ nàng cũng rất giống vợ hiền"

Nghĩ đến đây, Chu Tự liền mỉm cười, phải tranh thủ cho nàng làm mẹ đảm thôi.

Sau đó hắn lấy một cuốn tiểu thuyết ra đọc, còn là một cuốn tiểu thuyết ngôn tình. Chỉ một lúc sau, hắn đặt cuốn sách về chỗ cũ, cuốn sách này có độc. Cốt truyện đau khổ và báo thù, không phải thể loại hắn thích. Bỏ qua, bỏ qua. Cũng không biết Thu tỷ nhặt ở đâu về.

Đặt sách về chỗ cũ xong, Chu Tự đi ra ngoài, giúp Thu Thiển nấu ăn. Nhưng đi dạo một vòng cũng không nhìn thấy phòng bếp ở đâu. Sau đó hắn tỉnh ngộ ra, ở dưới tầng.

“Nhà Thu tỷ to thật"

Chu Tự không thể không bùi ngùi. Mình lớn đến từng này vẫn chưa từng đến biệt thự.

Ở tầng dưới, Chu Tự vừa đi xuống đã thấy Thu Thiển buộc tóc, đeo tạp dề vui vẻ xào rau.

“Thu tỷ, tám rưỡi rồi, ngươi còn chưa ăn cơm à?"

Hắn đi thẳng đến, suýt nữa quên mất bây giờ đã rất muộn rồi.

“Ta ở đây một mình cũng chẳng quan trọng ăn uống, dù sao ở đây cũng không có nguyên hiệu gì.

Nói xong Thu Thiển lấy ra một viên trân châu màu trắng nói:

“Đan dược này ẩn chứa linh khí, có thể khiến con người tạm thời không cần ăn"

“Ích Cốc đan hả?"

Chu Tự lập tức nổi hứng thú.

“Không phải"

Thu Thiển lắc đầu rồi lại nói:

“Nếu người cảm thấy vậy cũng được, nó hơi chua, cho nên Nguyệt tỷ không ăn, trừ phi không còn cách nào khác"

Đến bên cạnh Thu tỷ, Chu Tự nhận lấy đan dược, ngửi thử một cái, sau đó cất đi:

“Sau này khi Thu tỷ không ở bên cạnh, ta thử mùi vị xem sao?

“Đúng rồi, ta phơi quần áo ở ban công, ngươi rút vào giúp ta, sau đó để vào trong phòng ta ấy"

Thu Thiển đột nhiên nói.

Nghe vậy, Chu Tự đáp một tiếng rồi lên tầng cất quần áo. Sau đó hắn phát hiện đều là quần áo Thu tỷ, có cả quần áo trong lần ngoài.

“Màu xanh.."

Ngó nghiêng trái phải, sau khi chắc chắn không có ai, hắn mới bắt đầu thu quần áo. Cứ cảm thấy chạm vào quần áo nhỏ riêng tư này cũng hơi xấu hổ. Sau khi đặt chỗ quần áo này ở giữa, hắn mới bắt đầu tìm phòng của Thu tỷ.

Răng...rắc! Mở một phòng bên cạnh, phát hiện bên trong có đồ chơi Tiểu Hùng. Không cần suy nghĩ, phòng này là của Nguyệt tỷ. Sau đó hắn lại thử đi mở phòng bên cạnh, không mở được. Hắn đến căn phòng gần phòng của hắn, mở ra rất dễ dàng. Bên trong có mùi hương thơm mát, là mùi hương của Thu tỷ.

Hắn cất bước đi vào. Chăn giường là màu hồng phấn, màu của thiếu nữ. Xung quanh bày một số bức ảnh, còn có một vào đồ chơi búp bê vải.

Trên mặt tường dán áp-phích, hình như là...Thu tỷ hồi nhỏ.

1103 chữ

Chương 682: Lại Có Thần Muốn Trở Về

Trong áp-phích là một cô gái mười bảy mười tám tuổi buộc chăn làm áo choàng, dẫm lên đồ chơi Tiểu Hùng với vẻ mặt đắc ý.

Nhìn kỹ lại thì đúng là Thu tỷ.

“Thật dễ thương Chu Tự bật cười, sau đó đặt quần áo lên giường. Do dự một lúc, hắn cảm thấy để quần áo thần bí đó vào trong tủ quần áo thì tốt hơn. Hắn tìm một lúc, mở từng cái ngăn kéo. Sau đó..nhìn thấy bên trong đều là loại quần áo này.

Về cảm quan thật quá kích thích, hắn lập tức xem xét xung quanh, muốn chắc chắn không có ai. Vừa nhìn thì đúng lúc thấy Thu tỷ đứng ở cửa với vẻ mặt cười xấu xa.

“Thu tỷ, ngươi nghe ta giải thích, không phải như ngươi nghĩ đâu.

Chu Tự vội nói.

Thu Thiển cười gật đầu:

“Ta hiểu"

Không, ngươi không hiểu, ta thực sự không có suy nghĩ khác. Ta chỉ cảm thấy để mấy đồ này trên giường thì không thích hợp thôi.

Hiếm có khi...

Chu Tự ngồi trước bàn ăn, nhìn ba món mặn một món canh mà Thu tỷ chuẩn bị. Sườn xào chua ngọt, thịt kho, khoai tây chua ngọt, canh trứng cà chua.

“Nguyệt tỷ không có ở đây, ăn hết được không?"

Chu Tự cầm bát đũa uống canh trước.

“Không ăn hết thì đợi ngày mai Nguyệt tỷ về, hâm nóng lại cho nàng ăn.

Thu Thiển không để ý nói.

“Có lý"

Chu Tự bừng tỉnh ngộ.

Nhìn đồ ăn trên bàn, Chu Tự lại bắt đầu giằng co trong lòng. Nghĩ lại thì cũng đã cầu hôn rồi, còn sợ cái gì. Sau đó hắn lấy ra một chai rượu vang nói:

“Thu tỷ muốn uống rượu không?"

Thu Thiển nhìn rượu vang rồi lại nhìn Chu Tự, nở nụ cười quỷ dị, dường như đang nói nàng đã nhìn thấu tất cả.

Điều này khiến Chu Tự hơi khó chịu, đang định bỏ cuộc giữa chừng, Thu Thiển liền gật đầu nói: “Vậy uống một chút đi"

Nghe vậy, Chu Tự thở phào nhẹ nhõm. Thử xem tửu lượng của Thu tỷ trước, nếu quá tốt thì ngày mai dùng rượu trắng. Rót rượu, Chu Tự thử một ngụm, mùi vị rất bình thường, rất khó uống. Hắn rất ít uống rượu, nhất thời lo lắng mình uống không lại Thu tỷ.

Biên Giới Thành.

Ba vị trưởng lão Đại Địa Thần Khuyển cứ nhìn cây bất tử như vậy, không biết phải nói gì mới tốt. Bọn chúng nhận được được tin, Chu Tự rời đi, không quan tâm đến sự trưởng thành của cây bất tử.

“Nếu hắn là người của nhà chúng ta, thì ta phải đánh gãy chân hắn mới được.

Xích Mông đau lòng nói.

“Cho nên nhà chúng ta không có loại người này?

Trái tim Bạch Bối đang nhỏ máu.

Cứ vậy mà bỏ qua sự trưởng thành của cây bất tử.

“Thật đáng tiếc, nhưng chỉ một ngàn năm thôi, cũng không lâu đâu, thời gian ta ra ngoài chơi cũng là một ngàn năm, bằng một cái là qua Thất Thiên không thèm để ý nói.

“Thất Thiên là con người à?"

Tô Thị đi đến trước Thất Thiên hỏi.

“Đương nhiên, ngươi có thể nghĩ rằng ta là cô bé, ta không phải động vật.

Thất Thiên chống nạnh nói.

“Tiếp sau đây cây bất tử sẽ phát triển bình thường phải không?"

Hàn Tô có chút tò mò hỏi. Thực ra nàng cũng muốn nếm thử mùi vị của cây bất tử. Không ăn được cũng không còn cách nào, ban đầu ngay cả cơ hội gặp mà bọn cũng không có, càng đừng nói là được ăn.

“Nói ra thì Chu Tự đi đâu thế nhỉ?"

Minh Nam Sở tò mò hỏi.

Hắn vừa hỏi, mọi người đều nhìn sang Tô Thị.

“Đi tìm Thu tỷ.

Tô Thị nói. Nàng nghe Nguyệt tỷ nói, chắc là không sai.

“Có chuyện gì gấp à?"

Hắc Uyên Đại Địa Thần Khuyển hỏi.

“Chắc hẳn không có chuyện gì, chỉ là muốn đi tìm thôi.

Tô Thị suy nghĩ nói.

Nàng thực sự cảm thấy không có chuyện gì.

“Thật tùy hứng"

Xích Mông cũng chỉ có thể cảm khái một câu. Nhưng Chu Tự cũng không để ý, bọn chúng cũng không nói được gì, chỉ cảm thấy khó chịu, thấy có thể nhìn thấy quả bất tử chín, cuối cùng lại phải đợi một ngàn năm.

Lúc này, ánh trăng đỏ rực đột nhiên bừng sáng lên rất nhiều.

"Ừm?"

Thất Thiên ngẩng đầu nhìn bầu trời. Đám người Xích Mông lại nhìn về hướng thông đạo dưới lòng đất.

“Có quyền hạn đang sục sôi.

Bạch Bối lập tức nói.

“Xảy ra chuyện lớn rồi ư?"

Đại Địa Thần Khuyển từ nãy không nói gì vội hỏi.

“Là có quyền hạn đang cộng hưởng"

Hầu Trầm cũng cảm nhận được. Loại cộng hưởng này khiến hắn có chút sợ hãi.

Thất Thiên nhìn chằm chằm mặt trăng đỏ, cau chặt mày nói:

“Là có Thần Minh đang trở về, hơn nữa còn có liên quan đến quyền hạn của tòa thành này.

“Thần Minh liên quan trở về ư?”Hầu Trầm lập tức nói:

“Thần Thái Dương, Nữ Thần Bóng tối, Nữ Thần Đại Địa đều đã ngã xuống, về lý thuyết thì không phải họ. Như vậy chỉ còn lại Nữ Thần Băng Tuyết, Thần Gió Bão, Thần Ánh Sáng"

“Thần Minh trở về, cảm thấy sau này sẽ không được yên ổn lắm.

Xích Mông chau mày.

“Có liên quan gì đến chúng ta à?"

Tô Thi hỏi ngược lại. Họ đều là một đám đấu giả thất phẩm, Thần Minh trở về không có chút liên quan nào đến họ chứ nhỉ? Trừ phi giới tu chân lụi bại, nếu không họ vẫn sống cuộc sống của họ. Dù sao giới tu chân nhiều cao thủ như vậy, thế nào cũng không đến lượt họ.

“Vốn dĩ là không có chút liên quan nào đến các ngươi, nhưng chỉ cần các ngươi có liên quan đến tòa thành này, thì sẽ có liên quan. Tòa thành này ẩn chứa các loại quyền hạn, nơi này dường như là nơi mà tất cả Thần Minh đều muốn tranh đoạt. Bây giờ các ngươi cảm thấy có liên quan đến các ngươi không?"

Bạch Bối trưởng lão nhìn đám người Tô Thị nói.

Tô Thị:

"..."

Chu Tự đúng là biết hãm hại người khác.

1114 chữ

Chương 683: Chỗ Dựa

Sắc mặt Minh Nam Sở và Hàn Tô cũng khó coi, chủ yếu là chống lại Thần Minh, họ không có phần thắng. Bây giờ bị cuốn vào, cũng không tách ra được.

“Không cần bi quan như vậy, ta có chỗ dựa, đám người Chu Tự cũng có chỗ dựa.

Thất Thiên trấn an nói.

Nói đến chỗ dựa, Minh Nam Sở và Hàn Tô nhìn về phía Tô Thị.

“Ta cũng có à?"

Tô Thi nghi hoặc chỉ vào mình.

“Ngươi thì có chỗ dựa gì?"

Thất Thiên đứng trên đầu Đại Địa Thần Khuyển dò hỏi.

“Cha Nguyệt tỷ là đại bá của ta?"

Tô Thị hỏi.

“Cha của Thánh nữ là đại bá của ngươi hả?"

Xích Mông có chút kinh ngạc, sau đó nói:

“Cha ngươi tên là gì?"

“Cha ta là Tô Trần Tô Thị nói.

Ba con chó Xích Mông:

Thất Thiên:

"..."

Cho nên việc gì mọi người phải căng thẳng nhỉ? Chỉ là một Thần Minh nhỏ bé mà thôi. Giải tán đi.

Trong đêm đen, có người giấu mình chạy như bay trong bóng tối. Một hồi lâu sau, họ mới từ trong bóng đêm đi ra, đó chính là La Doanh và Lư Tân. Khi họ ở Thập Nhi Minh Linh, nhìn thấy có một vị cường giả xuất hiện ở gần nơi tổ chức hôn lễ, trong lúc lo lắng, họ lập tức bỏ chạy. Xảy ra chuyện ngoài ý muốn, họ không dám cược. Mặc kệ thành công hay thất bại, họ đã làm hết những việc nên làm rồi. Cho nên, suy nghĩ đầu tiên chính là chạy khỏi nơi này.

Họ bỏ chạy mấy ngày mới dừng lại. Chạy đủ xa, họ mới có thể có cảm giác an toàn. Nếu không..lòng rất bất an. “Thất bại hay thành công rồi?"

La Doanh thở một hơi nhìn sang Lư Tân.

Cả đoạn đường đều là nàng vận dụng hết sức mạnh để bỏ chạy. Nàng rất có năng lực.

Lúc này Lư Tân cũng thở mạnh ra, người đột ngột đến lại cường mạnh như vậy dọa họ sợ tới mức nếu không chạy suốt mấy ngày thì không chịu nổi một ngày.

“Ta hỏi thử xem"

Hắn bắt đầu dùng biện pháp đặc biệt để hỏi. Hồi lâu sau, Lư Tân mồ lạnh chảy ròng ròng, nhìn chằm chằm La Doanh với ánh mắt hoảng sợ nói:

“Vị thần thị đó bị giết rồi, ngọn núi đó cũng bị Vĩnh Ám Chi Nhận đánh tan. Sau này Vĩnh Ám Chi Nhận không còn điểm yếu nữa.

Nghe được tin này, La Doanh hơi kinh hãi, nhưng còn thấy mình may mắn nhiều hơn. Cũng may, cũng may nàng nhường ra, không đích thân ra tay. Nếu không...người chết sẽ là nàng.

Hai người lập tức đáp xuống đất và ngồi xuống, có lẽ là đang tận hưởng cảm giác sống sót sau kiếp nạn. Lúc này họ đã hiểu ra một chuyện, người cầm trong tay Vĩnh Ám Chi Nhận và Lê Minh Chi Kiếm đều không phải là người bình thường của thời đại này. Mà thực sự là nhân tài kiệt xuất, tuy thực lực của mình cũng không tệ, nhưng vẫn kém quá nhiều so với thiên kiêu. Họ vốn không thể làm được những chuyện như này.

Nguyên linh tứ phẩm, có thể nói chỉ miễn lưỡng chen vào hàng ngũ cường giả mà thôi. Nhưng chung quy vẫn là miễn cưỡng chen chân.

“Sau đây phải làm thế nào?"

La Doanh hỏi.

Lư Tân lắc đầu, hắn cũng không biết. Đi tìm người nắm giữ Vĩnh Ám Chi Nhận đã là việc không thể nào, nhưng có thể xác định đối phương là ai. Chỉ cần nghe ngóng một chút thì sẽ biết người giết thần thị là ai.

Trong khi họ hết đường xoay sở, đột nhiên có sức mạnh dao động xuất hiện. Hai người sợ giật mình, lập tức nhìn về phía cách đó không xa. Trong hư không một cánh tay ánh sáng xuất hiện, hắn trấn an nói:

“Đừng căng thẳng, là ta. Nhưng các người đúng là chạy giỏi thật, ta đã mất rất nhiều công sức mới tìm thấy các ngươi"

“Giao dịch thất bại, chúng ta cũng định từ bỏ.

Lư Tân cất giọng trầm thấp nói.

Lúc này hắn đã chuẩn bị sẵn sàng giao đấu với đối phương. Hợp tác thất bại, có thể đối phương sẽ giết người diệt khẩu, cũng không phải không có khả năng.

“Ta biết, nhưng ta tính sẽ tiếp tục trả thù lao.

Cánh tay ánh sáng lấy ra hai quyền hạn tiện tay ném cho đám người Lư Tân.

Hai người lấy được quyền hạn tăng cấp đều rất sửng sốt, khó mà tin nổi. Không có cái bánh nào bỗng dưng rơi từ trên trời xuống, đối phương cho họ, chắc chắn là có nguyên nhân.

“Ngươi muốn bảo chúng ta làm gì?"

Lư Tân cảnh giác hỏi.

“Không làm gì cả.

Cánh tay ánh sáng cười nói:

“Nói ra thì các ngươi có thể không tin, ta đã tìm rất nhiều đối tác hợp tác, nửa năm nay không có một người nào sống sót. Không phải họ bị dồn vào thế phải chết, mà là họ không biết bỏ chạy. Còn các ngươi là người duy nhất biết bỏ chạy trong số rất nhiều đối tác hợp tác của ta. Vì thế ta muốn hợp tác nhiều hơn với các ngươi. Các ngươi mạnh lên, đương nhiên không có hại với ta. Như vậy ta cũng không cần phải đổi người hợp tác hết lần này đến lần khác. Lý do này đủ chưa?"

La Doanh:

"..."

Lư Tân:

"..."

Điều này khiến người ta rất bất ngờ, cũng có nghĩa là cánh tay ánh sáng thấy họ còn sống nên muốn tiếp tục hợp tác cho đến khi họ chết thì thôi. Một tên rất nguy hiểm, nhưng...hắn đã cho quá nhiều, họ đã theo đuổi quyền hạn này rất lâu rồi. Bây giờ nó đã ở trong tay.

“Thế nào?"

Cánh tay ánh sáng nhẹ giọng hỏi.

“Chỉ vậy thôi ư?"

Lư Tân suy nghĩ hồi lâu mới hỏi câu này.

“Chẳng thế thì sao? Đừng nghĩ ta xấu xa như vậy, tuy ta không phải người tốt, nhưng ta không đến nỗi đối xử quá tệ với đối tác hợp tác đâu. Dù sao các ngươi mạnh và sống sót, rất có ích cho kế hoạch tiếp theo của ta.

Cánh tay ánh sáng nói.

“Được"

Lư Tân gật đầu đồng ý.

La Doanh bên cạnh cũng gật đầu.

1105 chữ

Chương 684: Uống Rượu

Họ không được lựa chọn, vì lựa chọn cái khác sẽ không có được cơ hội tăng cấp. Họ khác với tu chân giả, không phải tu luyện thì có thể trở nên mạnh hơn, buộc phải có quyền hạn tương ứng mới có thể mạnh hơn. Bình thường những thứ này đều nằm trong tay một số cường giả.

“Các ngươi đã đồng ý rồi, vậy ta bắt đầu nói kế hoạch hợp tác mới nhé Nhưng các ngươi không cần quá lo lắng, chờ các ngươi tăng cấp rồi bắt đầu là được.

Cánh tay ánh sáng cười nói.

“Kế hoạch gì?"

La Doanh hỏi.

“Có vị Thần Minh đang rất muốn trở về, không bao lâu nữa sẽ xuất hiện, việc các ngươi cần làm là sau khi tăng cấp, thì đợi hắn ở chỗ hắn quay về. Nói với hắn bây giờ giới tu chân rất nguy hiểm, bảo hắn có gắng đừng làm chuyện ngu ngốc.

Cánh tay ánh sáng nói.

“Chỉ vậy thôi hả?"

Lư Tân kinh ngạc.

“Chỉ vậy thôi ư?"

Cánh tay ánh sáng lập tức cảnh báo nói:

“Tư tưởng này của ngươi rất nguy hiểm, tiếp xúc với Thần Minh, kể cả là Thần Minh bị lụi bại rồi trở về cũng là một chuyện cực kỳ đáng sợ, không phải chỉ có vậy thôi như các ngươi nói đâu. Đối phương sẽ không trực tiếp ra tay với các ngươi, nhưng trong lúc đó nếu khiến hắn không vui, các ngươi sẽ gặp nguy hiểm. Để báo đáp, ta sẽ cho các ngươi một loại quả, các ngươi chia ra ăn, có thể nhanh chóng hấp thụ quyền hạn. Thế nào?"

“Được"

Hai người gật đầu, đã không còn có lựa chọn nữa rồi, nhưng họ hơi nghi ngờ:

“Mục đích của ngươi là gì?"

“Việc này ta không thể nói ra, hy vọng các ngươi có thể sống sốt, hy vọng sẽ được hợp tác lần sau"

Nói xong cánh tay ánh sáng biến mất tại chỗ.

Lư Tân và La Doanh quay sang nhìn nhau rồi tách nhau ra. Họ phải tiến hành đột phá. Còn về chuyện của cánh tay ánh sáng thì họ bất lực. Cuối cùng đối phương cũng là tòng thần của vị Thần Minh đó, đến nay không có cách nào để biết, chỉ biết là cánh tay ánh sáng đang chuẩn bị cho sự trở về của Thần Minh.

Tuy có một số tòng thần không thèm ngó đến cánh tay ánh sáng, nhưng cánh tay ánh sáng có cách có thể hợp tác với những người này.

Hiếm khi. Cánh tay ánh sáng xuất hiện ở Thập Nhị Minh Linh Môn, vừa hay hắn nhìn thấy vợ chồng Tần Văn Thành đi ngang qua từ chỗ cách đó không xa. Họ sống ở ngọn núi này. Một dãy núi nhỏ bé trong chi chính Thập Nhị Minh Linh Môn. “Nghe Âm Túc nói, bây giờ công việc của họ rất bận, hình như là bị dồn lại từ trước đó.

Thượng Quan Hồng Anh nhẹ giọng cười nói.

Trong mắt nàng tràn đầy hạnh phúc.

“Chúng ta cũng phải làm rất nhiều việc, đúng rồi.

Tần Văn Thành đột nhiên nhỏ giọng nói:

“Sinh con gái hay con trai tốt hơn?"

Thượng Quan Hồng Anh cúi đầu tỏ vẻ mặt thẹn thùng:

“Chuyện này, chuyện này chẳng phải tùy ngươi ư?"

Hai người cùng cười đi lên núi.

Đợi họ rời đi, cánh tay ánh sáng ngưng tụ ra một một người đàn ông to bằng ngón tay cái. Hắn vung tay lên, mặt đất xung quanh bắt đầu không ngừng biến hóa. Cuối cùng lại trở về bình thường.

“Không có, xem ra bị người đó mang đi rồi, tiếc thật” Người đàn ông thở dài một tiếng, có tính toán mới:

“Loài người này rất dễ làm hỏng việc của ta, dạo này không thể chạm mặt với hắn. Truyền tin đi để những người khác xử lý hắn, sẽ có người không bỏ qua cho Vĩnh Ám Chi Nhẫn và Lê Minh Chi Kiếm Cuối cùng, hắn biến mất tại chỗ.

“Nào, Thu tỷ, thêm chén nữa đi"

Chu Tự tiếp tục rót rượu cho Thu tỷ. Hắn cũng uống, cảm giác bây giờ tửu lượng của mình vẫn được. Đến bây giờ vẫn chưa có phản ứng gì. Ngược lại là Thu tỷ đã hơi đỏ mặt. Thu Thiển nhìn chén rượu, sau đó nhìn phía Chu Tự, nói:

“Hay là ta uống một chén, ngươi uống ba chén đi?"

Chu Tự:

"..."

Nhiều quá rồi đấy? Nhưng cắn răng thì vẫn có thể.

Sau khi đồng ý, Thu Thiển nheo mắt, một tay chống cằm, cười xấu xa. Ba chén xuống bụng, Chu Tự ăn chút đồ ăn để nén cái bụng xuống.

Sau đó tiếp tục rót rượu. Hết chai này đến chai khác.

“Ngươi...đã mua bao nhiêu chai?"

Thu Thiển thở một hơi, có chút tò mò hỏi.

Sau đó Chu Tự nhìn thấy ánh mắt Thu tỷ hơi mơ màng, không có tinh thần. Nàng sắp say rồi ư?

“Chỉ bốn chai"

Nói xong Chu Tự mở chai thứ tư. Khi hắn lại uống tiếp ba chén thì cảm thấy hơi chóng mặt, khi nhìn lên mặt bàn, ba món mặn một canh đã biến thành sáu món mặn hai món canh. Xong đời, sắp say rồi.

Chu Tự kinh hãi trong lòng, nhưng vẫn cố gắng rót rượu cho Thu tỷ. Lần này coi như chỉ thử tửu lượng của Thu tỷ, hôm khác chuốc nàng say. Hắn cứ như vậy nhìn Thu tỷ uống hả hê một chén. Khi Thu tỷ đặt chén xuống, liền ợ mạnh một cái, điều này khiến nàng ngại ngùng cúi đầu.

Sau đó bành một tiếng, Thu tỷ nằm bò lên mặt bàn.

Chu Tự:

Gục....gục rồi?

Hắn vội đứng lên muốn qua xem sao, nhưng vừa đứng lên thì cảm thấy mặt đất đang rung chuyển, bụng khó chịu có cảm giác buồn nôn. Mình cũng say ghê ghớm như vậy ư? Trong lúc thắc mắc, hắn đi đến bên Thu tỷ lắc vài cái, nói theo bản năng:

“Dậy đi, uống tiếp nào"

Vừa nói ra, Chu Tự lại thộn mặt, tại sao mình lại nói thế nhỉ? Nhưng phát hiện Thu tỷ không dậy, hắn liền cúi người xuống bé Thu tỷ. Hương thơm mát tràn vào mũi khiến hắn cẩn thận theo bản năng, chỉ sợ va đập vào người trong lòng.

Sau đó hắn lảo đảo bước đi bế Thu tỷ lên tầng.

1081 chữ

Chương 685: Say

Trong lúc đi lên tầng, hắn suy nghĩ, chốc nữa đặt Thu tỷ lên giường, có cần cởi quần áo cho Thu tỷ không, dù sao mặc quần áo bình thường đi ngủ rất không thoải mái. Sau đó nhân tiện nhìn...haha...Nghĩ vậy hắn còn bật cười. Điều này khiến Chu Tự cảm thấy sao mình hơi kỳ lạ...Rõ ràng cảm thấy đầu óc mình rất tỉnh táo.

Lảo đảo loạng choạng một hồi, hắn mới đến được phòng của Thu tỷ, sau đó nhẹ nhàng đặt Thu tỷ xuống. Hắn mệt đến mức ngồi bệt ngay xuống đất nghỉ ngơi.

Lúc này vừa hay hắn mặt đối mặt với Thu Thiển ở trên giường, khuôn mặt đỏ bừng, đôi môi đỏ mê hoặc khiến Chu Tự chạm vào theo bản năng.

Hai đôi môi quấn lấy nhau.

“Mằn mặn"

Chu Tự liếm bờ môi cảm thấy có mùi vị của đồ ăn. Không tốt.

Lúc này Thu Thiển khẽ giật mí mắt, lim dim và mơ màng nhìn Chu Tự. Nhìn dáng vẻ Thu tỷ mở mắt, Chu Tự ngược lại cảm giác động lòng, hắn lại ghé vào lần nữa, hồi lâu sau mới buông ra.

Sau đó hắn đặt tay lên hông Thu Thiển, rồi cả người từ từ đứng lên. Nhìn dáng vẻ mơ màng của Thu tỷ, không biết Chu Tự lấy dũng khí ở đâu ra, nhẹ giọng nói:

“Thu tỷ, ta không khách sáo nữa nhé.

Thu Thiển nhìn chằm chằm Chu Tự, khẽ nhắm mắt. Thấy vậy Chu Tự không còn do dự, cả người đè lên người Thu Thiển.

Sau đó...Bộ quần áo này cởi thế nào nhỉ? Khuy quần ở đâu nhỉ? Tại sao mà Thu tỷ mặc phức tạp thế? Đợi quần đi quần lại những thứ này xong, Chu Tự phát hiện mình đã không biết đường nữa rồi. Nhưng hắn có thể cảm thấy cơ thể Thu Thiển hơi cứng đờ, hình như đang kiềm chế sự khó chịu. Cuối cũng vẫn tìm được đường.

Giày vò đến nửa đêm, phần lớn thời gian đều là lăn qua lăn lại lung tung.

Sau đó hắn mơ hồ ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau.

Khi Chu Tự tỉnh táo lại, đột nhiên mở to mắt. Hắn cảm giác tối qua mình đã nằm mơ, mơ thấy ngủ cùng Thu tỷ.

Giấc mộng này thực sự khiến người ta khó mà tin nổi. Vì bây giờ hắn vẫn còn nhớ rõ toàn bộ quá trình, thậm chí nhớ rõ thân hình của Thu tỷ, và vẻ mặt bất an của nàng. Rất đáng sợ. Thế mà lại ra tay với Thu tỷ một các hoàn hảo như vậy.

Sau đó hắn lập tức nhìn sang bên cạnh, phát hiện Thu tỷ đã trốn trong chăn, chỉ hở ra đôi mắt lén nhìn hắn. Chu Tự lập tức lật cái chăn đắp trên người mình theo bản năng, sau đó buông xuống với vẻ mắt kinh sợ. Khi hắn định lên tiếng giải thích, Thu Thiển lại từ từ co lại vào trong chăn. Trong lúc nghi hoặc, lại cảm thấy Thu tỷ dùng ngón tay dí vào eo của hắn rồi khẽ nói:

“Vào đi"

Nghe vậy, Chu Tự cũng co vào trong chăn. Nhờ ánh sáng, lại nhìn thấy bộ ngực nhức mắt của Thu tỷ lần nữa. Thì ra không phải là mơ.

Thu Thiển lập tức lấy chăn che đi, sau đó nhẹ giọng xấu hổ nói:

“Chuyện tối qua...ngươi, ngươi thử lại xem.

Cứ tưởng rằng Thu tỷ sẽ trách tội hắn, không ngờ nàng lại nói vậy. Nhưng rất nhanh hắn nhớ ra hình như tối qua không đóng cửa, lập tức lén nhìn một cái, phát hiện cửa đã đóng. Tối qua đã đóng rồi ư?

Lúc này Thu tỷ lại nhẹ nhàng dí vào eo của hắn.

Ban ngày ban mặt...Chu Tự đành phải lặng lẽ chui vào trong chăn.

Cây bất tử có thể an nghỉ rồi.

Ban ngày Chu Tự giúp Thu Thiển quét dọn vệ sinh. Bước ra từ trong sự dịu dàng, hắn liền rơi vào các kiểu bối rối. Qua một hồi xúc động, bắt đầu suy nghĩ đến cuộc đời.

Con người thật kỳ lạ.

Hắn đang nghĩ liệu Thu tỷ có mang thai hay không, nếu mang thai thì chẳng phải mình sắp làm cha rồi ư? Vậy phải làm thế nào? Một người lương tháng chỉ có bốn ngàn như mình, liệu có nuôi được con cái không? Vừa mới tốt nghiệp đã sắp bắt đầu nuôi con rồi sao? Hắn không thể chấp nhận.

Biên Giới Thành còn có rất nhiều việc, nếu lại mang theo một cái đuôi, chẳng phải rất khó xử lý ư? Nếu không có tiền, liệu có phải về kế thừa quán cơm của cha mẹ không? Tóm lại, hắn suy nghĩ rất hỗn loạn. Vừa lo lắng vừa mong chờ.

Nghĩ như vậy, hình như độc thân cũng rất tốt, không cần phải chịu trách nhiệm. Chu Tự phát hiện mình có tố chất của đàn ông cặn bã, nhưng đáng tiếc hắn không thể làm những việc này. Ai bảo Thu tỷ tốt đến mức quá đáng chứ? Tuy nàng thù dai.

Sau đó hắn nhìn chằm chằm sàn nhà trước mặt, nói với người phía sau: “Tại sao Thu tỷ không dùng đặc hiệu để tẩy rửa? Không phải sẽ nhanh hơn à?"

“Sư phụ không cho, nói rửa bằng tay sẽ giản dị hơn, cái gì cũng dùng thuật pháp rất dễ đánh mất chân tâm.

Thu Thiển lau cửa sổ nói. Nàng mặc váy dài, buộc tóc, ngự kiếm trên không trung. Chu Tự cũng không hiểu sư phụ Thu tỷ suy nghĩ thế nào. Hắn cũng chỉ đành lau rửa theo. Nếu là nhà mình thì thực ra cũng không có gì, nhưng nhà Thu tỷ quá rộng. Cũng may hắn có lòng kiên nhẫn. Nhưng phải nhờ tam lão bản giúp xin nghỉ phép một ngày.

Nhìn ban công, Chu Tự phát hiện Thu tỷ không mang chăn đi giặt Lúc ngủ dạy hắn sợ giật mình, tối qua cũng không phát hiện ra vết máu. Cho nên, tối qua rốt cuộc là ai đã đóng cửa.

“Thu tỷ, tối qua ngươi dậy đóng cửa à?"

Chu Tự đột nhiên hỏi.

"Ha?"

Thu Thiển lộ ra nụ cười xấu xa nói:

“Ngươi lại thích kiểu đó hả?"

Chu Tự:

"??"

Chương 686: Tiểu Kính Tiên Tử

Thích mở cửa ngủ? Sao có thể. Khi hắn định giải thích, Thu tỷ đã tiếp tục lau kính. Thôi bỏ đi, Thu tỷ hiểu hết.

Buổi trưa, Chu Tự ra nhìn bên ngoài, cảm thấy hôm nay trời nắng to. Trời tháng một lại không cảm thấy không khí mát mẻ nào. Cũng không biết là vấn đề địa lý hay là vấn đề thời tiết. Nhưng cuối cùng cũng quét dọn biệt thự xong.

Tiếp theo sẽ là sân viện cổ đại bên cạnh.

Chu Tự xách thùng nước đi qua bên đó, nhưng vừa bước vào sân viện, đã cảm thấy lãnh lẽo một cách khó hiểu.

Ánh mắt trời sáng rõ dường như không chiếu được vào sân viện này. Không những vậy, quan sát kỹ, sân viện này có chút âm u.

“Sao thế?"

Thu Thiển đột ngột không tiếng động xuất hiện bên cạnh Chu Tự khiến hắn sợ giật mình, suýt nữa thì vung nắm đấm. Nếu không phải ngửi thấy mùi hương quen thuộc, thì hắn cảm thấy Thu tỷ này là giả.

Thấy Chu Tự như vậy, Thu Thiển dường như phát hiện ra điều gì, thấp giọng cười nói:

“Ngươi từng đến nhà ma chưa?"

Chu Tự:

"..."

Nhà nghèo chưa đi bao giờ.

“Đây là nơi ở của sư phụ ngươi à?"

Hắn nói sang chuyện khác, nhân tiện đi vào bên trong.

“Đúng vậy, nàng tự biến nơi này thành như vậy, nói là cho có không khí"

Thu Thiển có chút đau đầu nói. Hồi nhỏ bị dọa sợ gần chết, lớn lên cũng chẳng tốt hơn. Rất đau đầu.

“Nơi này không nuôi còn gì kỳ quái chứ?"

Chu Tự lại hỏi.

Vì càng đi vào trong, hắn càng thấy âm u, công lực ngàn năm cũng âm thầm sôi sục lên. Bầu không khí này quá sức u ám, sao lại có người thích thế nhỉ? Lập tức hắn nghĩ đến người ở Thực Vi Thiên Thành đó. Hắn cũng thích kiểu này.

Ùm?

Chu Tự đột nhiên nhớ tới điều gì, tò mò hỏi:

“Thu tỷ, sư phụ ngươi tên là gì?"

“Đạo hiệu của sư phụ ấy hả?"

Thu Thiển suy nghĩ nói:

“Không nghe nàng nhắc đến tên đầy đủ, nhưng mẹ ngươi gọi nàng là Tiểu Kính tiên tử.

Chu Tự:

"..."

Đúng là nàng, ấy vậy mà còn sống vui vẻ chạy khắp nơi. Lúc trước Gương Đồng tạo ra bầu không khí đáng sợ, chính là vì Tiểu Kính tiên tử. Hắn nói Tiểu Kính tiên tử một lòng muốn làm ma tu, cuối cùng bây giờ đã làm ma tu rồi. Cũng không biết nàng làm được bằng cách nào.“Ngươi quen hả?"

Thu Thiển có chút tò mò.

“Gương Đồng ở Thực Vi Thiên đó từng nói, Tiểu Kính tiên tử là đạo tu, nhưng một lòng muốn làm ma tu. Có lẽ người hắn nói là sư phụ ngươi.

Chu Tự nói.

“Sư phụ là đạo tu ư? Ta chưa từng nghe nàng nói đến chuyện này, lần sau phải hỏi nàng mới được.

Thu Thiển ngạc nhiên nói.

Quét dọn sân viện cả một buổi chiều mới xong. Lúc rời đi, Chu Tự rất tò mò làm sao mà con người có thể ngủ ở trong căn nhà này.

“Sư phụ không ngủ ở đây, mà ngủ ở biệt thự. Nàng nói nơi này âm u không thích hợp cho người ở, nàng chỉ thích bầu không khí này, nhưng không thích sống trong bầy không khí này"

Thu Thiển giải đáp thắc mắc cho Chu Tự.

“Sư phụ ngươi thật hiểu biết"

Chu Tự bất đắc dĩ nói.

Đối phương cũng thật tự hiểu bản thân.

“Tối nay ngươi muốn ăn gì?"

Thu Thiển hỏi.

“Cơm rang trứng đi?"

Chu Tự hỏi.

“Được, cà chua xào trứng thêm ớt xanh xào thịt"

Thu Thiển cười nói.

Lúc này điện thoại của Thu Thiển bỗng đổ chuông.

“Là Nguyệt tỷ"

Nàng lập tức nhận điện.

“Thu Thiển, ta mang nhiều đồ quá, người ra xách giúp ta đi?

Giọng của Chu Ngưng Nguyệt vang lên.

“Ngươi đang ở đâu?"

Thu Thiển hỏi.

“Ở trên đường"

“Đường nào?"

“Con đường mà có hàng cây bên cạnh “...Nguyệt tỷ, có phải ngươi lại lạc đường rồi không?"

“Trẻ con mới bị lạc đường, ngươi tưởng ta mới tám tuổi thật hả?"

Cuối cùng Thu Thiển bảo Nguyệt tỷ nhìn lên bầu trời phóng quả cầu lửa. Sau đó Chu Tự đi ra ngoài theo Thu Thiển, tìm một vòng lớn mới tìm được Nguyệt tỷ. Ở vị trí hoàn toàn ngược lại.

Lúc này Nguyệt tỷ dưới một cái cây, ăn hoa quả trong đĩa.

“Ngươi ăn sắp hết rồi mời bảo người ta đến đón hả?"

Chu Tự lập tức hiểu ra suy nghĩ của Nguyệt tỷ. Nhưng Nguyệt tỷ không để ý đến Chu Tự, mà đưa đĩa cho Chu Tự, vây quanh Thu Thiển ngắm nghía.

“Nguyệt tỷ nhìn cái gì vậy?"

Thu Thiển chắp tay sau lưng hơi chột dạ.

“Khác rồi "

Chu Ngưng Nguyệt nói.

“Cái gì khác hả?"

Thu Thiển hỏi.

Suy nghĩ một lát, Chu Ngưng Nguyệt mới nói:

“Trước kia ngươi thuần khiết trong trắng như nước không chút tạp chất.

“Bây giờ thì không phải nữa hả?"

Thu Thiển cảm giác mình bị Nguyệt tỷ mắng không sạch sẽ.

Ừm dài một tiếng, Chu Ngưng Nguyệt mới nói:

“Cũng không phải, nhưng ở bên Chu Tự vẫn thuần khiết như vậy, có thể nhận ra người và Chu Tự đã xảy ra chuyện gì đó. Ngươi và Chu Tự đã xảy ra chuyện gì hả Chu Tự:

Khụ!

Sao Nguyệt tỷ lại nhận ra được?

Thấy Thu Thiển quay đầu không nói gì, Chu Ngưng Nguyệt cũng không nhiều lời, mà vỗ tay đi ra bên ngoài: “Đi thôi, về nào"

“Ngược hướng rồi"

Thu Thiển nhắc nhở nói.

Về đến chỗ ở, Thu Thiên liền nấu ăn.

Cả đoạn đường Nguyệt tỷ luôn miệng nói muốn ăn sườn xào chua ngọt, Thu Thiển đã đồng ý, cuối cùng làm món cải thảo chua cay.

“Cũng rất ngon"

Chu Ngưng Nguyệt ngồi bên bàn ăn thưởng thức món ngon. Vừa mới nuốt xuống, nàng liền nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay Thu Thiển, bèn nói:

“Chu Tự cầu hôn ngươi rồi à?"

"Ừm."

Thu Thiển gật đầu, không hề né tránh.

“Ngươi thật ngốc, lúc đó phải để ta có mặt ghi hình lại cho các ngươi. Sau này rảnh rỗi còn có thể mở ra xem. Chu Ngưng Nguyệt vừa ăn vừa nói.

Thu Thiển:

"..."

1070 chữ

Chương 687: Lại Nấu Ăn

Giống như bị nói mình không thông minh. Nàng lặng lẽ xới cơm cho Nguyệt tỷ, nàng còn sợ tối nay nấu nhiều com qua.

Nghe đến quay video, Chu Tự nhớ lại dáng vẻ cầu hôn hôm qua. Cảm thấy nếu thực sư quay video lại, thì chắc chắn mình rất buồn cười.

“Đúng rồi, vừa nãy Tô Thi gọi cho ta, nói Thất Thiên phát hiện có Thần Minh sắp quay về."

Chu Ngưng Nguyệt không để ý nói.

“Thần Minh? Thần Minh nào?"

Chu Tự dò hỏi.

Lúc này đi hỏi ông chủ chém giá là thích hợp nhất, nhưng tiếc là vào không được. Phải quay về.

“Theo như họ suy đoán, có lẽ là Thần Gió Bão. Quyền hạn của cánh cửa Thần Khởi xuất hiện phản ứng, khả năng lớn bắt nguồn từ cánh cửa của Thần Gió Bão đó"

Chu Ngưng Nguyệt uống ngụm canh nói.

“Cho nên nếu hắn trở về thì sẽ đến gây rắc rối cho chúng ta hả?"

Chu Tự hỏi.

Thần Minh đến, hắn không thể chống lại được. Lần trước Chúa Tể Thâm Uyên đến hoàn toàn là may mắn, hơn nữa có Hình Ngọ sư huynh có mặt ở đó. Bây giờ Thanh Thành không còn người nào lợi hại nữa. Nhưng, Thần Gió Bão khiến hắn nhớ đến người bán truyện thiếu nhi đó, hình như hắn từng nhắc đến Gió Bão. Bán tiên không nhắc đến gió bão, mà nhắc đến kiếp đào hoa. Bản thân đào hoa chắc chắn là Thu tỷ, thế lúc nào thì mới ứng kiếp đây?

“Có lẽ sẽ đến gây rắc rối đấy"

Chu Ngưng Nguyệt cũng không dám khẳng định.

“Có thể đến ngoại thành thần vực hỏi thăm, Thần Minh trở về, chắc hẳn họ là người lo lắng nhất.

Thu Thiển lại xới thêm cơm cho Nguyệt tỷ.

“Đúng"

Chu Tự gật đầu.

Một đám thiển tín đồ khinh nhờn thần đó. Việc đầu tiên mà Thần Minh trở về sẽ là có lẽ là thanh trừng họ.

Nhưng..Thần Minh trở về, chẳng phải là không thể mua đồ ở ngoại thành thần vực nữa ư? Nghĩ đến đây hắn liền hỏi Nguyệt tỷ.

“Làm sao ngươi có thể trông mong một đứa trẻ tám tuổi biết những việc này chứ hả?"

Chu Ngưng Nguyệt bưng bát ăn cơm.

Lúc sau họ quyết định ngày mai trở về, quét dọn những chỗ cần quét dọn, rồi đi cả đêm trở về, đợi trở về rồi đi xem cây bất tử. Hy vọng còn có thể cứu được.

Buổi tối Chu Tự nằm ngủ một giấc trên giường như đã lâu lắm rồi không được nằm giường. Vì là căn phòng mà Thu tỷ chuẩn cho hắn, cảm thấy không ngủ một ngày thì thật phụ lòng tốt của Thu tỷ Còn đến phòng Thu tỷ...Thu tỷ không cho vào. Hoàn toàn không hiểu nổi tâm tư của con gái. Có lẽ là lo sợ bị Nguyệt tỷ bắt tại trận, chắc không thể là Thu tỷ cảm thấy hắn muốn ở cửa ngủ chứ?

Đêm nay không tu luyện, Chu Tự cảm thấy hơi lãng phí, nhưng vẫn yên tâm ngủ say. Khi hắn tỉnh dậy liền nghe thấy giọng nói đã lâu không được nghe.

“Buổi sáng tốt lành, bây giờ là sáu giờ hai mươi sáu hút, trời nắng đẹp, thích hợp quét dọn vệ sinh. Giọng của Thu Thiển ẩn chứa ý cười. Chu Tự mở mắt ra nhìn đến Thu tỷ mặc áo hoodie và quần dài hơi bó sát, ngồi bên giường hắn cười nói. Nhìn ánh nắng bên ngoài cửa sổ, hắn hơi bất ngờ:

“Mặt trời ở đây mọc sớm thật.

Vì là mùa đông, Thanh Thành lúc sáu giờ hơn cũng không nhìn thấy mặt trời.

“Dậy đánh răng ăn sáng thôi"

Thu Thiển ghé đến hôn lên má Chu Tự nói. Chu Tự vốn vẫn còn mơ màng lập tức tỉnh táo lại.Sau đó rửa mặt đánh răng, quét dọn vệ sinh.

Về nhà.

Trấn Thanh Bắc.

Liễu Nam Tư và Chu Nhiên ngồi bên bàn ăn, thỉnh thoảng họ lại nhìn vào trong bếp. Lúc này bên trong chỉ có một người, đó là Lý Lạc Thư. Hôm nay Lý Lạc Thư đến tìm họ, nói muốn nấu ăn.

Vốn dĩ Chu Nhiên còn rất tức giận, nhưng nghe Lý Lạc Thư nói muốn nấu món ăn lần đầu tiên học được, cũng chính là món mì xào ban đầu của Chu Nhiên. Điều này khiến hắn hơi bất ngờ, cuối cùng vẫn để Lý Lạc Thư xào.

Nhưng qua hồi lâu vẫn không thấy Lý Lạc Thư xào xong.

“Nói ra thì chẳng phải hai ngày trước hắn còn luyện kiếm à? Ngươi không hỏi xem hắn luyện thế nào rồi ư?"

Liễu Nam Tư để ý hỏi.

“Chẳng phải ngươi hỏi rồi à?"

Chu Nhiên ăn lạc nói. “Ta cảm thấy không hiểu về ý cảnh của các ngươi lắm. Đồ đệ của ngươi nói hắn không rút kiếm, thế là có luyện hay không đây?"

Liễu Nam Tư hỏi.

“Không biết, ta luyện đao chứ không luyện kiếm"

Chu Nhiên tức giận nói.

Liễu Nam Tư thở dài một tiếng:

“Con trai học hành ta cũng không để ý như thế, đồ đệ này của người thật khiến người ta buồn sầu"

Chu Nhiên nói với vẻ mặt không cảm xúc.

“Đó là vì ngươi chưa từng mong con trai tu luyện, nếu hắn học hành không tử tế, thì ngươi có sầu hay không?"

“Lúc con trai học hành, họp phụ huynh là ý nghĩa nhất, nghe thấy toàn là con trai ngươi rất cố gắng, cũng phải thư giãn một chút.

Liêu Nam Tư cười nói. Thực ra khi đó nàng cũng rất lo lắng. Thường xuyên nghe thấy con trai đọc lẩm bẩm cái gì mà đạn chỉ thần công, độc cô cửu kiếm. Nàng đặc biệt để ý.

Không nhớ lại nữa, Liễu Nam Tư lập tức liếc nhìn vào phòng bếp:

“Món ăn đó có vấn đề gì không?"

“Không biết, đợi hắn xào xong rồi xem sao?

Chu Nhiên lắc đầu, rồi nói sang chuyện khác:

“Có lẽ Lão Trương không trụ được mấy ngày nữa, mấy ngày nay hắn cũng có tinh thần. Nhưng chắc hẳn bản thân hắn cũng biết tình trạng của mình"

1111 chữ

Chương 688: Kinh Người

“Ấy"

Liễu Nam Tư thở dài một tiếng nói:

“Ngày nào Trương Thẩm cũng thấp thỏm lo âu, chỉ sợ chỉ còn lại một mình mình. Nếu có một câu nói của con trai, sau này mẹ sống cùng ta, chắc chắn nàng sẽ không bất an như thế. Không biết khi chúng ta già rồi, con trai liệu có cảm thấy chúng ta là gánh nặng không"

“Nghe nói nhà lão Trương có không ít con cháu, còn rất giỏi giang. Mấy ngày nay trở về, không biết chúng nghĩ thế nào.

Chu Nhiên nói.

Trong lúc họ còn đang nói chuyện, Lý Lạc Thư bưng hai đĩa cơm rang ra. Lúc này vợ chồng Chu Nhiên đều nghiêm túc.

"Com rang u?"

Chu Nhiên hỏi.

Lý Lạc Thư gật đầu nói:

“Phụ lòng sư phụ rồi, ta không học được món của sư phụ, nhưng không phải không có thu hoạch.

Chu Nhiên nhìn cơm rang trên bàn, không nếm thử, chỉ chậm rãi nói:

“Sau này ngươi muốn làm gì?” “Muốn đi ngao du khắp nơi, qua khoảng thời gian nữa lại về tìm sư phụ. Sau đó lại tìm việc đi làm"

Nghe vậy, Chu Nhiên cười nói:

“Khi nào thì đi?"

“Bây giờ"

Lý Lạc Thư trả lời.

“Sao vội thế?"

Liễu Nam Tư kinh ngạc nói.

“Ừm, muốn đi ngao du bên ngoài, hôm nay là thích hợp nhất.

Lý Lạc Thư gật đầu.

“Đi đi, người có thể vào lầu các, lúc nào muốn ở cũng được"

Chu Nhiên không giữ hắn lại, chỉ nói có thể quay về bất kỳ lúc nào.

Lý Lạc Thư cung kính hành lễ, sau đó biến mất tại chỗ. Không gian hiện ra gợn sóng.

“Lợi hại quá, còn có thể nắm giữ không gian.

Liễu Nam Tư kinh ngạc nói.

“Trẻ như vậy đã tiến vào thượng tam phẩm, không nắm giữ được mới kỳ lạ.

Chu Nhiên nhìn chằm chằm cơm rang nói. “Ngươi để hắn đi như vậy ư?” Liễu Nam Tư cầm thìa cảm thấy khó hiểu.

“Là không thể không rời đi.

Chu Nhiên chỉ vào cơm rang nói: “Ngươi ăn một miếng sẽ biết. Nói xong Chu Nhiên cũng cầm thìa:

“Ban đầu ta dạy hắn Thí Thần Nhất Đao Trảm, hắn không học được vì hắn học kiếm. Sẽ không phải lẽ dĩ nhiên, vì hoàn toàn khác với con đường của hắn. Nhưng."

Lúc này hai người mới cho cơm rang vào miệng.

Liễu Nam Tư vốn rất nghi hoặc, nhưng khoảnh khắc ăn miếng cơm rang, nàng cảm thấy cơm rất cứng. Ngay sau đó, mọi thứ xung quanh dường như biến mất. Bóng đêm bao trùm không trung, mặt đất dưới chân nàng, sinh linh trên mặt đất hoạt động. Lúc này một cánh tay lớn tóm về phía chúng sinh trên mặt đất. Tất cả sinh linh trên đại đại đều xuất hiện kiếm ý vào lúc này, cuối cùng hội tụ thành kiếm rơi trên cánh tay lớn đó. Trường kiếm ngưng tụ, cánh tay lớn khuấy động bầu trời.

Ầm...ầm!

Kiếm ý tàn sát bừa bãi, vang dội cổ kim, phá vỡ đêm tối. Một kiếm phá ra tia sáng đầu tiên. Bình minh trỗi dậy.

Lúc này, Liễu Nam Tư mới bình thường trở lại. Nàng có chút khó mà tin nổi.

Kiếm vừa nãy thực sự có thiếu sót, sinh linh đại địa không đủ rõ ràng, kiếm ý không đủ ngưng kết. Cho nên mới ra ngoài đi ngao du ư? Nhưng không thể phủ nhận, vượt qua tất cả kiếm ý mà nàng biết.

“Thấy chưa?"

Chu Nhiên cảm khái nói:

“Thiên tài, thiên tài tuyệt thế, ta còn nghi ngờ liệu có phải hắn bị đơ rồi không. Còn trẻ như vậy đã có thể lĩnh ngộ được kiếm ý mức này. Tụt dốc ư? Đúng là buồn cười.

"Haiz."

Liễu Nam Tư thở dài:

“Tương lai có một ngày, Thánh địa Nguyệt Dạ và Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông sẽ biết, rốt cuộc mình đã bỏ lỡ điều gì. Nhưng ta đã hỏi lại, cô bé đó của Tiên Linh Cốc hình như nói tự biết không xứng với đồ đệ của ngươi. Nàng cũng rất tiếc"

Dừng một lúc, nàng lại hỏi:

“Cho nên hắn đang đi xuống dốc?"

Chu Nhiên lắc đầu:

“Không biết, phải xem suy nghĩ của hắn. Đạo tâm vướng bụi là thật, bản thân hắn đi một con đường, lại hình như tự mình nhốt mình. Tương lai liệu có thể tỏa hào quang hay không, vẫn phải xem bản thân hắn.

Lúc này hai vị trung niên nhân đi đến:

“Lão Chu, tiêu xanh hầm thịt và rau hẹ xào trứng, cho thêm hai chai bia.

“Được"

Chu Nhiên đứng dậy đáp lại.

Chiều tối.

Đám người Chu Tự ngồi trên Thái Cực trận đồ của Nguyệt tỷ xuất phát trở về, trận đồ này bay rất nhanh. Buổi trưa ngày mai có lẽ có thể đến Thanh Thành.

Chu Tự nhìn điện thoại, phát hiện đã được phát năm trăm tiền lương. Hôm nay là thứ bảy, ngày thứ ba được nghỉ phép. Một tuần chỉ đi làm có ba ngày, chắc chắn một ngàn chỉ còn lại năm trăm.

“Hôm nay là ngày bao nhiêu?"

Thu Thiển đột nhiên hỏi.

“Hai mươi hai"

Chu Tự trả lời.

“Nói vậy hơn một tuần nữa là đến tết rồi ư? Vậy phải chuẩn bị gì nhỉ?"

Thu Thiển hỏi.

Suy nghĩ một lát, Chu Tự chậm rãi nói:

“Cha mẹ ta cũng phải về, đến lúc đó cần cái gì thì bảo họ đi mua là được.

Không vì gì khác, chỉ là muốn tiết kiệm tiền. Mua nhẫn xong, bây giờ hắn cộng thêm tiền lương mới có hơn một ngàn. Nghèo rồi.

“Đến tết cha mẹ sẽ cho ta tiền mừng tuổi Chu Ngưng Nguyệt tỏ vẻ mặt vui vẻ, ngừng một chút nhìn sang Chu Tự:

“Cha mẹ có cho người tiền mừng tuổi không?"

“Chắc là có"

Chu Tự không tự tin lắm. Sau khi đi làm, rất có thể cha mẹ sẽ không cho nữa.

“Sư phụ ta cũng sẽ cho ta, mỗi lần còn sẽ chọn quà tặng ta, có lúc sẽ khá là dọa người, lần này sẽ quà rất bình thường"

Nói xong Thu Thiển lấy ra một ổ khóa:

“Bình thường đến mức không cho chút tác dụng nào"

“Chẳng phải sư phụ ngươi nói có thể khiến tu vi của ngươi tiến bộ vượt bậc à?"

Chu Tự nhìn chằm chằm ổ khóa màu bạc có chút tò mò.

1086 chữ

Chương 689: Hiểu, Hiểu Hết

“Ngươi nhìn xem"

Thu Thiển đưa cho Chu Tự:

“Ta không cảm thấy ổ khóa này có thể khiến tu vi của ta tiến bộ vượt bậc, Nguyệt tỷ cũng chưa nghiên cứu ra"

Chu Tự nhìn trái ngó phải, phát hiện ổ khóa này còn không có lỗ khóa. Gõ vào cũng không thấy bất thường. Bẻ mạnh cũng phát hiện không bẻ được. Mạnh thêm chút nữa...không bẻ được. Lại thêm công lực ngàn năm...không bẻ được. Tăng thêm toàn bộ...Không có chút phản ứng.

“Ổ khóa này không đơn giản đâu?

Chu Tự nói từ đáy lòng.

Trước đây khi đi học, phòng học bị khóa, không có chìa khóa, đi vào phòng mọi người còn lấy cả cái búa. Còn hắn chẳng thèm ngó tới, chỉ bẻ một cái là bẻ gãy. Lúc đó các bạn học đều nhìn hắn bằng ánh mắt sùng bái. Rất kinh ngạc, kinh ngạc bẻ thế nào mà bẻ gãy được khóa.

Lúc đó hắn chỉ thản nhiên đẩy mở cửa, đương hiên sẽ không nói với những người đó mình là cao thủ võ lâm. Nói ra họ cũng không tin. Đương nhiên, sau này cũng không có ai mời hắn đi bẻ khóa, vì sau việc đó mọi người đều cảm thấy là ngoài ý muốn. Dù sao cũng không có cơ hội lần thứ hai cho hắn thể hiện.

Nhớ đến việc này, Chu Tự nhớ rõ mình cũng mong chìa khóa bị mất, đến lượt hắn thể hiện. Cuối cùng ba năm cấp hai cứ thế trôi qua. Vẫn hăng say đánh dã quái.

“Chỉ là hơi bền chắc thôi, có gì mà không đơn giản?"

Chu Ngưng Nguyệt đưa quả quýt vừa bóc cho Chu Tự, nhân tiện cho một quả dâu tây nhìn có vẻ không ngon lắm, bổ sung nói:

“Cho ngươi ăn, đừng lãng phí.

Nhận lấy dâu tây, nhìn chỉ bị xấu một chút bề ngoài, thì không có vấn đề gì. Ném vào miệng, phát hiện còn rất ngọt. Sau đó lại ăn múi quýt.

Chua.

“Không biết sư phụ tặng khóa này có ý gì?

Thu Thiển lắc đầu thở dài.

“Hỏi sư phụ ngươi chẳng phải là biết à?"

Chu Tự hỏi.

Nghe vậy, Thu Thiển bừng tỉnh ngộ. Thực sự có thể liên lạc với sư phụ. Sau đó nàng gọi cho sư phụ, mở loa ngoài.

Chuông điện thoại vang lên hồi lâu, phía bên kia mới nhận điện.

“Hôm nay mặt trời mọc đằng tây à?"

“Phía đông"

Thu Thiển trả lời.

“Vậy đứa con gái bị hất đi như ngươi sao lại gọi cho ta?"

Phía bên kia nghi hoặc nói.

“Sư phụ, ta vẫn chưa gả đi mà.

Thu Thiển phản bác nói.

"Ô!"

Phía bên kia bừng tỉnh ra:

“Ngươi nhắc nhở ta nên chuẩn bị gả ngươi đi hả?"

Nghe vậy, trong lòng Chu Tự tán thưởng sư phụ Thu tỷ. Ngươi nói rất có lý đấy.

Thu Thiển bị nói đỏ cả mặt, lập tức nói:

“Ta mở loa ngoài, sư phụ đừng nói lung tung"

“Bên cạnh ngươi có người hả?"

Phía bên kia hỏi.

“Dì Tiểu Kính, có ta và chồng của Thu Thiển.

Chu Ngưng Nguyệt lập tức cười nói.

“Tiểu Nguyệt à, có phải Thu Thiển muốn gả đi rồi không? Dạo này có phải chỉ mong lười biếng ở nhà ngươi, thân mật với em trai của ngươi...

Tiểu Kính tiên tử còn chưa nói xong, Thu Thiển đã tắt điện thoại.Chu Tự:

"..."

...

Hắn đột nhiên tò mò, liệu Thu tỷ có ghi thù với sư phụ nàng không. Một lúc sau, điện thoại của Thu Thiển đổ chuông, là Tiểu Kinh tiên tử gọi tới. Thu Thiển nhận điện liền nói:

“Sư phụ, ngươi không được nói lung tung"

"Ừm?"

Tiểu Kính tiên tử tỏ vẻ đã hiểu:

“Con gái mà, xấu hổ cũng rất bình thường, vi sư hiểu Thu Thiển:

"..."

“Được rồi, nói xem tìm vi sư có chuyện gì?

Giọng điệu Tiểu Kính tiên trở nên nghiêm túc.

“Chuyện này"

Thu Thiển cầm ổ khóa, phát hiện sư phụ không nhìn thấy, lại sửa lời nói:

“Ổ khóa mà ngươi tặng ta dùng để làm gì?"

“Dùng để tăng tu vi mà?

Tiểu Kính tiên tử trả lời.

“Nhưng dùng như thế nào?"

Thu Thiển khó hiểu nói.

“Theo tình hình hiện tại thì có phải cây bất tử sắp trưởng thành rồi không? Ổ khóa không có phản ứng gì à?"

Tiểu Kính tiên tử hỏi.

“Cây bất tử?"

Đừng nói Thu Thiển, Chu Tự và Chu Ngưng Nguyệt cũng đều thộn mặt.

“Đúng vậy, ổ khó này có thể kết hợp sử dụng với cây bất tử, đợi cây trưởng thành, ngươi có thể mở khóa này, cách bao xa cũng được. Dịch dinh dưỡng lần trước tặng ngươi, chắc hẳn có thể khiến cây bất tử nhanh chóng trưởng thành mới đúng. Có vấn đề gì không?"

Tiểu Kính tiên tử hỏi.

“Nhưng..."

Thu Thiển do dự rồi nói thật:

“Nhưng cây bất tử trưởng thành thì cần Chu Tự có mặt ở đó, ngươi bảo ta về quét dọn vệ sinh, Chu Tự qua đây giúp ta nên đã bỏ lỡ kỳ trưởng thành của cây bất tử rồi"

“Không phải chứ, đến thì cứ đến, tại sao lại bỏ lỡ trưởng thành chứ?"

Tiểu Kính tiên tử hỏi.

“Vì đi về nhanh đi nữa cũng phải mất hơn một ngày.

Thu Thiển nói.

Chu Tự gật đầu. Tốc độ nhanh nhất của hắn cũng phải đến mười hai tiếng. Đi đi về về không ngủ không nghỉ cũng cần một ngày một đêm. Căn bản là không kịp.

“Không phải chứ, đám Thanh Long Chu Tước làm gì hả? Bảo họ mở một cánh cửa không gian chẳng phải là được rồi à?"

Tiểu Kính tiên tử ngạc nhiên nói:

“Con gái của ta à, chắc không phải ngươi bị tình yêu làm giảm trí tuệ rồi chứ? Trong đầu đều là Chu Tự từ bỏ cây bất tử, chỉ vì đến tìm ngươi.

“Không phải"

Thu Thiển lập tức phản bác nói:

“Ta không thân quen với đám người Thanh Long, nhất thời không nghĩ đến thôi"

“Ừm, vi sư hiểu, ngươi không thân quen với họ, nhất thời không nghĩ đến?

Tiểu Kính tiên tử tán thành.

“Thật đấy"

Thu Thiển lại nói.

“Ừm, vi sư hiểu, hiểu hết.

Tiểu Kính tiên tử ra vẻ rất hiểu.

1134 chữ

Chương 690: Trở Về

Nghe thấy giọng điệu này, Chu Tự lập tức nghĩ đến câu ‘ta hiểu của Thu tỷ, đúng là giống nhau y hệt. Lúc này hắn mới phát hiện dáng vẻ tức giận bừng bừng của Thu tỷ. Thật sự đáng yêu.

Trước đây cảm thấy Thu tỷ trí thức, hiền thục, rộng lượng.ấy, nhỏ mọn. Mặc kệ là gì, nhưng rất ít thấy dáng vẻ con gái. Bây giờ nhìn nàng cũng thấy rất thú vị.

Còn về việc nhờ đám người Thanh Long Chu Tước giúp đỡ thì hắn không nghĩ đến. Tóm lại hắn cảm thấy đáng, cây bất tử có thể an nghỉ. Dù sao, mình còn phải suy nghĩ liệu Thu tỷ có thai hay không, không có thời gian sống trong hối hận.

Nhìn Nguyệt tỷ một cái, nàng hoàn toàn ra vẻ ngó lơ sự việc không liên quan đến mình. Thu tỷ quên, nhưng Nguyệt tỷ không đến mức cũng quên chứ? Trừ phi nàng vẫn luôn lạc đường.

Lúc này Chu Ngưng Nguyệt liếc Chu Tự một cái nói:

“Ta biết ngươi đang nghĩ gì, ấu trĩ"

Chu Tự:

"..."

“Bây giờ phải làm thế nào?"

Thu Thiển hỏi.

“Không có cách gì cả, ngươi và Chu Tự cầm khóa đến tu luyện dưới cây bất tử, đưa theo Tiểu Nguyệt, còn có những người khác không? Đưa hết đi, càng đông càng tốt. Chắc vẫn cứu được"

Tiểu Kính tiên tử nói.

“Bao giờ thì ngươi trở về?"

Thu Thiển lại hỏi.

“Ta tìm được di tích mới, đang giúp ngươi và Chu Tự bói xem cái thai đầu tiên sẽ bé trai hay bé gái..."

Vẫn chưa nói hết, Thu Thiển đã tắt máy, không cho Tiểu Kính tiên tử có cơ hội nói tiếp.

Thấy còn có khả năng cứu cây bất tử, Chu Tự cũng không để ý, nhưng có một điều hắn không hiểu lắm.

“Vừa nãy Tiểu Kính tiên tử nói ngươi là con gái của nàng? Hình như trước đây nói chuyện cũng thấy nàng từng nói vậy"

Chu Tự không hiểu điều này.

Thu Thiển gật đầu nói:

“Nàng vẫn luôn nói vậy, nếu ta chọc nàng không vui, thì nàng sẽ nói sinh ta nuôi ta thật không dễ dàng"

Nghe vậy, Chu Tự lập tức nói:

“Tiểu Kính tiên tử chắc không phải là mẹ ngươi thật chứ?"

“Nàng nói không phải, nàng nói làm sao nàng lại có đứa con gái phiền phức như ta chứ?"

Thu Thiển nói.

Chu Tự:

"..."

Nói thì nói vậy, nhưng hắn từng đọc rất nhiều tiểu thuyết, cảm thấy Tiểu Kính tiên tử có khả năng lớn là mẹ ruột của Thu Thiển. Vậy thì Tiểu Kính tiên tử sinh con với ai đây? Đây cũng là một câu đố.

Không nghĩ nhiều, có phải cũng chẳng liên quan không. Dù sao cũng không phải là người hắn có thể chọc vào.

“Nếu còn có khả năng cứu được cây bất tử, thì mau tăng tốc quay về thôi.

Nói xong Chu Ngưng Nguyệt nhìn về phía Chu Tự:

“Ngươi bế Thu Thiển về trước đi, ta chậm một chút cũng chẳng sao.

Chu Tự:

"..."

Thu Thiển:

"..."

Cũng không phải lo lắng điều gì khác, mà là để một mình Nguyệt tỷ đi về, thì có trời mới biết phải đi đến ngày thăng năm nào với về đến nhà, đến lúc đó phải tìm nàng thì rất phiền phức, cho nên cùng nhau đi về thì tốt hơn.

Buổi trưa ngày hôm sau.

Mấy người Tự dừng ở vùng ngoại ô, đi đường cả một đêm, cuối cùng cũng đến rồi. Đây vẫn là nhờ có Thái Cực trận đồ, nếu không thì còn lâu nữa mới đến nơi.

“Đi thôi, vào xem sao.

Chu Tự nói.

Hắn rời đi hơn ba ngày, theo lý thì cây bất tử không thể trưởng thành, nhưng sư phụ của Thu tỷ nói có thể, vậy thì đáng để thử xem. Sau khi cây trưởng thành thì cũng có thể bán quả kiếm ít tiền, cho nên có thể tiếp tục trưởng thành, tất nhiên là rất tốt. Hơn nữa Nguyệt tỷ cũng đang đợi được ăn quả.

Sau khi đi vào, Thu Thiển cho tín đồ canh cửa quả quýt mà Nguyệt tỷ bóc trên đường. Đối phương ăn thử mùi vị rất ngon. Trên đường, Chu Tự lại không đành lòng:

“Như vậy liệu nàng sẽ cảm thấy quả quýt vốn rất chua không?"

“Có thể nàng thích chua thì sao?"

Thu Thiển suy đoán.

“Người nào lại thích ăn chua chứ?"

Chu Tự cảm thấy không có loại người như thế.

“Phụ nữ có thai Chu Ngưng Nguyệt trả lời một câu.

Gần đây Chu Tự đều suy nghĩ đến vấn đề này, bị Nguyệt tỷ nói như vậy, hắn phải chú ý đến Thu tỷ mới được.

Xem xem ngày nào đó Thu tỷ bỗng nhiên thích ăn chua.

Chờ khi họ đi đến vị trí cây bất tử, phát hiện tam lão bản, Từ đại ca và Âm Túc của văn phòng bên cạnh đều có mặt. Đám người Từ Từ dường như khó mà tin nổi. Vì để cây bất tử tiếp tục trưởng thành, Chu Tự bảo tam lão bản đưa thêm nhiều người đến. Đương nhiên nàng đưa cả Từ Từ và Âm Túc của văn phòng bên cạnh đến. Nàng không dám gọi Trình tỷ. Sau này có thể thử xem.

Hầu Trầm và Đại Địa Thần Khuyển cũng có mặt, đương nhiên ba vị trưởng lão cũng sẽ không vắng mặt. Nghe nói còn có thể tiếp tục tăng tốc độ trưởng thành của cây bất tử, bọn chúng đều tích cực hơn ai hết.

Lúc này Minh Nam Sở đang chơi điện thoại, Hàn Tô đang vẽ bùa, Tô Thi ăn vặt xem Minh Nam Sở chơi game, thỉnh thoảng còn chỉ đạo vài câu:

“Minh Nam Sở, ngươi học theo cô gái đó đi, chiêu thức đó rất lợi hại. Gã kia bay cao như thể, ngươi cũng học thử xem. Cái người cầm khiên kia rất lợi hai, ngươi học theo hắn ta đi"

Nàng không dạy người ta đánh thế nào, mà dạy người ta học theo những người lợi hại, rất chính xác.

Tóm lại, ba người này, người nào cũng rất nhàm chán.

“Các ngươi đã về rồi"

Thất Thiên chào hỏi đám người Chu Tự, nhân tiện thông báo cho những người khác. Mấy ngày nay nàng đã hòa nhập với nơi này, nguy hiểm thì có nguy hiểm, nhưng đông người cũng rất thú vị. Mỗi một người đều có tính cách khác nhau, còn có không ít đồ ăn ngon, tốt hơn nhiều so với tháp Thất Thiên.

1108 chữ

Chương 691: Đẩy Nhanh Tốc Độ

Chu Tự đến dưới tán cây, sau đó nói:

“Cũng không cảm thấy cây này có gì khác.

“Dấu tích năm tháng bên trong hìn như biến mất rồi.

Bạch Bối nhắc nhở nói.

“Các ngươi nói có cách có thể khôi phục tốc độ phát triển như trước đây, ngươi dùng cách nào?"

Xích Mông hiếu kỳ nói. Chỉ cần học được cách này thì quả là lợi hại. Minh Nam Sở đã kết thúc sao chép, cũng vô cùng tò mò. Đương nhiên những người khác cũng vậy. Chỉ có Từ Từ và Âm Túc tỏ vẻ mặt không hiểu, họ không biết nhiều lắm. Thậm chí còn không biết đây là nơi nào, càng không biết những con chó đó ở đâu ra. Tóm lại một điều duy nhất có thể biết chắc chắn là có liên quan đến Thánh Tử Ma Đạo. Nếu đám người Tô Thi không lo lắng, thì họ cũng không cần quá để ý.

Chu Tự nhìn về phía Thu Thiển, lúc này Thu Thiển ngồi dưới cây, lấy khóa ra:

“Sư phụ chỉ bảo ta tu luyện dưới gốc cây, ta thử xem.

Sau đó nàng cầm khóa bắt đầu tu luyện. Lập tức cây bất tử tỏa ra ánh sáng nhẹ, hào quang chiếu lên khóa, sức mạnh bên trong bắt đầu lan rộng, bao trùm lấy Thu Thiển. Chu Ngưng Nguyệt cũng ngồi xuống tu luyện, những người khác cũng làm theo. Kể cả Chu Tự cũng vậy.

Rất nhanh, ngoại trừ Chu Tự và ba vị trưởng lão cùng với Thất Thiên, những người khác đều được hào quang của khóa bao trùm. Nhưng ngoại trừ Thu Thiển, hào quang của những người khác rất mỏng.

“Thất Thiên không bình thường, ba vị trưởng lão quá mạnh, đều không được hào quang bao trùm thì ta hiểu được.

Chu Tự nhìn xung quanh chất vấn:

“Tại sao ta cũng không được bao trùm?"

“Hào quang này có liên quan đến quyền hạn, có thể cố định thứ gì đó, nhưng vô hiệu với ngươi. Nói cách khác khí tức quyền hạn không có tác dụng gì với ngươi.

Bạch Bối nhắc nhở nói.

Cố định hình ảnh?

Chu Tự nhìn Thu tỷ và Nguyệt tỷ, đúng là giống như bị ấn nút dừng.

Trong lúc tò mò, hắn lại nhìn cây bất tử, phát hiện cái cây này bắt đầu trưởng thành.

“Đúng là có tác dụng thật?"

Hắn kinh ngạc nói.

“Đúng là có tác dụng, nhưng không nhanh như trước đây?

Bạch Bối vui vẻ nói.

Thất Thiên bay lên kiểm tra, sau đó đưa ra kết luận.

Có lẽ một tháng sau thì có thể trưởng thành. Trừ phi lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Một tháng? Chu Tự suy nghĩ, cảm thấy không ổn lắm, có còn đón tết nữa không?

“Phải đợi bao lâu?"

Chu Tự hỏi Thất Thiên.

“Năm sáu tiếng là được” Thất Thiên trả lời.

“Vậy cũng không thành vấn đề.

Chu Tự gật đầu. Năm mới đến, ban ngày đến một chuyến là được.

Buổi tối về ăn cơm. Nếu buổi tối quá nhàm chán thì cũng có thể đến, dù sao mình cũng không có chỗ ngủ.

“Mấy người Thu tỷ bị làm sao vậy?"

Chu Tự nhìn mấy người Thu tỷ hỏi.

Nguyệt tỷ cũng bị cuốn vào trong đó.

“Có lẽ là một cơ duyên"

Thất Thiên quan sát kỹ nói:

“Quyền hạn thời gian đang phát huy tác dụng trên người họ, cho họ nhiều thời gian hơn. Có lẽ năm sáu tiếng bằng với một hai năm tu luyện.

“Khoa trương vậy hả?” Chu Tự nhớ đến điều gì lập tức nói:

“Thế cơ thể kia đâu? Liệu có biến hóa cùng không?"

Hắn lo lắng nếu Thu tỷ mang thai, một năm thì chẳng phải sinh rồi ư? Quá khoa trương rồi.

“Không đâu, họ bị cố định rồi, chỉ là tiến độ tu luyện bị ảnh hưởng bởi thời gian. Họ tỉnh lại cũng chỉ cảm thấy đã tu luyện năm sáu tiếng thôi.

Thất Thiên cũng chẳng nói rõ ràng.

Chu Tự cũng không để ý chuyện này, chuyện quyền hạn cũng không thể giải thích rõ ràng. Nhưng hắn cũng đang rảnh rỗi, chi bằng tiến vào ngoại thành thần vực hỏi về chuyện Thần Gió Bão thì hơn. Chốc nữa dành thời gian đi tâm sự với Thần Thái Dương.

Sắp tết rồi, mấy ngày nữa còn phải vào chúc tết họ. Đều là đối tác hợp tác, đến tết tặng ít quà cũng là việc nên làm. Chỗ Nữ Thần Đại Địa thì dẫn theo Thu tỷ đi cùng, các nàng khá quen thân.

Ồ, còn có Hầu Trầm và Đại Địa Thần Khuyển. Vất vả nửa năm, không cho họ thứ gì thì không thích hợp.

Còn Ma Chủng...tăng ca đi.

“Các ngươi ở đây trông coi họ cho tốt, ta vào ngoại thành thần vực đây.

Chu Tự nhắc nhở đám người Thất Thiên.

“Ngươi đi đi, ở trong thành, ta có thể lợi dụng sức mạnh mặt trời đỏ, bình thường không ai có thể tiến vào.

Thất Thiên tự tin nói.

Khi nàng quản lý tháp Thất Thiên, giống như tường đồng vách sắt, rảnh đến nhàm chán, còn có thể đi ức hiếp Thần Nguyên Tố. Nàng quyết định rồi, lần sau đưa theo Thần Nguyên Tố cùng đi chịu khổ.

“Ba chúng ta cũng sẽ hỗ trợ.

Bạch Bối nói.

Nếu đã muốn có quả của cây bất tử, thì góp sức lực cũng là việc nên làm. Tuy rằng Thánh Tử không để ý, nói là những người có mặt đều có phần, nhưng xem ra Thánh Nữ không dễ qua mặt. Vẫn nên làm chút gì đó, nếu không sẽ không có được quả bất tử.

Như thế, Chu Tự không nói nhiều liền tiến vào ngoại thành thần vực.

Đến ngoại thần thần vực, hắn thấy hoa cỏ nở khắp xung quanh, cây cối phát triển um tùm, tràn trề sức sống.

Đây là ảnh hưởng của Nữ Thần Đại Địa mang đến. Cho đến hiện tại, Thần Thái Dương, Nữ Thần Bóng Tối, Nữ Thần Băng Tuyết, Nữ Thần Đại Địa đều gây ảnh hưởng đến ngoại thành thần vực.

“Nghe nói Thần Gió Bão sắp trở về, sao không mang theo gió lốc?"

Chu Tự nhìn lên không trung với vẻ mặt nghi ngờ.

Sau đó hắn thu hồi ánh mắt, nhìn về phía con phố, mọi người vẫn bày quán bình thường. Họ không biết Thần Gió Bão sắp trở về ư?

1069 chữ

Chương 692: Mặc Cả

Hiếm khi, hắn đến trước sạp hàng của ông chủ chém giá. Bách Mạch tiên tử cũng đang bày hàng. Nói ra thì hắn đã mua không ít tấm bùa ở chỗ Bách Mạch tiên tử, nhưng chưa dùng đến tấm nào. Lần trước định dùng súc địa phù mà cũng quên mất. Dù sao hắn cũng có thể tự nghĩ cách. Nhưng những thứ mua ở chỗ ông chủ chém giá, ngoại trừ phá bảo thì hắn đã dùng những thứ khác. Khá là được.

“Đã lâu không thấy ngươi đến, có muốn xem hàng không?"

Ông chủ chém giá hỏi Chu Tự. “Có hàng tết không?"

Chu Tự hỏi.

“Ngươi còn đón năm mới hả?"

Bách Mạch tiên tử tỏ vẻ mặt kinh ngạc:

“Không nhiều người giới thu chân đón năm mới, cùng lắm là mấy năm đón một lần, một năm quá ngắn. Nhắm ngắm mở mắt một cái là hết một năm.

“Ta còn là tiểu tu sĩ vừa mới gia nhập giới tu chân"

Chu Tự nói.

Hắn vừa mới gia nhập giới tu chân nửa năm, làm sao có thể không đón năm mới? Đã đón hai mươi mấy năm rồi.

Nói ra thì ăn tết xong mình lại nhiều thêm một tuổi.

“Hàng tết thì không có, nhưng dạo này ta rất mê bộ da, ngươi có cần một bộ không?"

Ông chủ chém giá cầm lên một viên trân châu nói.

“Da gì?"

Chu Tự nhận lấy viên trân châu nhìn một cái, phát hiện bên trong là một bộ đồ. Bộ đồ màu vàng, áo giáp, còn có một thanh đao lớn, giống như đồ long đạo.

“Nhìn thấy chưa?"

Ông chủ chém giá cười nói:

“Đây là chế tác đắc ý mới nhất của ta, một đao 999, thiên hạ trong tay ta. Mặc thêm bộ da lên người, khí chất phi phàm, đối mặt với kẻ thù không cần đánh mà đối phương vẫn bại trận. Thế nào?"

“Bộ da này dùng được bao nhiêu ngày?"

Chu Tự hỏi.

“Thông thường là bảy ngày.

Ông chủ chém giá nói tiếp:

“Bảy ngày sau chiến giáp sẽ tự động biến mất, chỉ có thể duy trì bảy ngày. Là da thôi mà, ngươi cũng hiểu đấy.

“Có đặc hiệu không?"

Chu Tự hỏi.

“Không có đặc hiệu còn có thể gọi là da không?"

Ông chủ chém giá nói.

“Có lý.

Chu Tự gật đầu.

Sau đó hắn bắt đầu xem xét.

Hắn phát hiện có bộ đồ thanh long, bộ đồ hỏa phượng, bộ đồ màu vàng, bộ đồ bạch ngân. Quan sát kỹ, Chu Tự cảm thấy áo giáp màu vàng khác hơi quen mắt.

“Đây là...thánh y hoàng kim ư?"

Hắn tỏ vẻ mặt kinh ngạc.

“Là áo giáp hoàng kim...thánh y hoàng kim xâm quyền.

Ông chủ chém giá sửa lại nói.

Chu Tự gật đầu, nhân tiện thể hiện mình cũng biết thiên mã lưu tinh quyền. Ông chủ chém giá cũng không để ý, chỉ nói:

“Lấy mấy bộ?"

“Ừm, ta nghĩ xem cần mấy bộ Chu Tự hơi suy nghĩ nói.

Tương lai có thể phải đối phó với Thần Gió Bão, có mấy bộ da này cũng dọa được người khác, vậy thì mỗi người một bộ. Ba lão bản, nhóm hai người Thanh Xuân, nhà mình, nhà Đại Địa Thần Khuyển, Hầu Trầm, Thất Thiên. Ba cộng hai cộng ba cộng bốn cộng một cộng một. Tổng cộng mười bốn bộ.

Cho tam lão bản bộ đồ Hỏa Phượng, Nguyệt tỷ có bộ đồ Tiểu Hùng, những cái này đều là áo giáp, khác với áo ngủ của họ. Tuy bộ đồ Tiểu Hùng của Nguyệt tỷ cũng rất lợi hại, nhưng không có đặc hiệu. Cho nhị lão bản...Thôi, chọn bừa đi, để họ tự chọn. Lấy cho Thu tỷ một bồ đồ Nữ Thần sau lưng mang theo vòng hào quang.

Cuối cùng Chu Tự chọn mười bốn bộ.

“Nói xem đơn giá bao nhiêu.

Chu Tự đã sẵn sàng mặc cả.

Thấy Chu Tự có ý mua hàng, sắc mặt ông chủ chém giá cười sung sướng:

“Đây đều là chế tác đắc ý của ta, nguyên giá là 59999, nhưng hôm nay đại địa hồi xuân, tri ân khách hàng cũ và mới, ta đặc biệt ưu đãi cho ngươi. Có phải ngươi cảm thấy ta sẽ bớt mấy chục hơn trăm không? Không, mạnh dạn hơn chút, ta trực tiếp bớt cho ngươi con số 5, chỉ còn 9999. Vẫn đắt à? Vậy bớt thêm cho người một số 9. Bộ đồ màu vàng nguyên giá 59999, bây giờ không cần 999, không cần 998, chỉ cần 99.

“Ông chủ, nói sai rồi, không phải chín mươi chín mà là chín trăm chín mươi chín, chín mươi chín thì chúng ta sẽ lỗ vốn"

Bách Mạch tiên tử ở một bên nhắc nhở nói.

“Lỗ vốn?"

Ông chủ “Không Chu Tự chém giá tỉnh ra, nhưng cắn răng trực tiếp nói:

sao, vì người nhà, lỗ một chút cũng không sao. Ta quyết định, chỉ chín mươi chín.

thộn mặt. Sau đó hắn ôn hòa nói:

“Lão bản, chín mươi chín thì rẻ quá.

“Ta chịu thiệt một chút, không sao.

Ông chủ chém giá hào phóng nói.

“Không phải.

Chu Tự tỏ vẻ mặt khó xử nói:

“Chín mươi chín, thì ta mặc cả cảm thấy mất cả linh hồn, ngươi hét giá cao chút, 5999 đi Bách Mạch tiên tử:

"..."

Ông chủ chém giá:

"..."

Cuối cùng, Chu Tự mua mười bốn bộ đồ với đơn giá mười chín.

“Ta rất khâm phục ngươi, ta bày quán nhiều năm, lần đầu tiên thấy người mặt dầy như ngươi.

Bách Mạch tiên tử cảm khái nói.

“Không đâu, ta cảm thấy da mặt đại ca ta còn dày hơn ta.

Chu Tự khiêm tốn nói.

Đó là người mua bạn gái cũng mặc cả, hắn thì không mặc cả nổi. Trong mắt hắn, Lý Lạc Thư cao lớn và hào quang vạn trượng. Ánh mắt không sợ thế tục, cầm kiếp dẫm khắp đại địa Cửu Châu. Đó đều là những việc hắn muốn làm mà không làm được. Cả đời tràn ngập truyền kỳ.

“Đúng là hiếm lạ thật"

Bách Mạch tiên tử cũng không để ý.Loại người “thiên phú dị bẩm này, không nên quên biết thì tốt hơn.

1125 chữ

Chương 693: Tranh Chấp Quyền Hành

Đợi chắc chắn xong bí thuật, ông chủ chém giá mới nói:

“Lần này đến đây muốn tìm hiểu chuyện gì?"

Bách Mạch tiên tử cũng rất tò mò, mỗi lần Chu Tự đến đều muốn tìm hiểu một số việc gì đó, không có chuyện gì là chuyện bình thường.

“Thần Gió Bão"

Chu Tự chỉ nói ba chữ này.

Nghe vậy, Bách Mạch tiên tử kinh ngạc nói:

“Sao ngươi biết?"

“Hôm nay ta mới biết việc này, kênh của ngươi rộng rãi thế hả?"

Ông chủ chém giá cũng rất khâm phục.

“Cho nên hắn thực sự sắp trở về?"

Chu Tự lại hỏi.

“Ừm, tín đồ gió bão đã bắt tay vào việc rồi, một trăm phần trăm chắc chắn Thần Gió Bão sắp quay về, điều này khiến rất nhiều người không ngờ đến. Trước đó Chúa Tể Thâm Uyên trở về không tính là gì, nhưng Thần Gió Bão sống từ đầu cho đến cuối thời đại Thần Minh. Sau khi Thần Minh không được phép xuất hiện, hắn cũng có thể sống sót, chắc hẳn hắn hiểu sự đáng sợ của giới tu chân, nhưng lại dẫn đầu về trước. Thật không biết tại sao? Bách Mạch tiên tử vừa nghi hoặc vừa cảm khái.

“Nói như vậy Thanh Thành lại gặp nguy hiểm ư?"

Chu Tự hỏi.

“Cũng chưa chắc"

Bách Mạch tiên tử lắc đầu.

Điều này khiến Chu Tự hơi bất ngờ, sau đó tiện tay lấy một tấm bùa nói:

“Tiên tử, cái này bao nhiêu tiền?"

“Năm trăm linh thạch"

Bách Mạch tiên tử bày vẻ ngươi rất thượng đạo.

“Mua luôn"

Chu Tự không chút do dự cầm lá bùa, sau đó nói tiếp:

“Tại sao nói lần này Thanh Thành chưa chắc đã có nguy hiểm?"

“Ngươi có biết phương thức tăng cấp của thời đại Thần Minh không?"

Bách Mạch tiên tử hỏi.

Việc này thì Chu Tự hiểu:

“Cần quyền hạn cao hơn một cấp, hoặc là quyền hạn hoang dã"

“Đúng, ngươi cũng biết rất nhiều đấy"

Bách Mạch tiên tử cũng không thừa nước đục thả câu mà nói luôn:

“Trong cùng một quyền hạn, sẽ có người gần với Thần Minh, nhưng mãi mãi không thể thành thần. Vì quyền hạn quan trọng nhất là ở trên người Thần Minh. Cho nên những ai có chút suy nghĩ này, đều sẽ muốn giết chết Thần Minh để mình lên vị trí đó. Cũng không có nhiều loại người này vào thời đại Thần Minh bình thường. Nhưng kẻ phản bội ở thời đại tu chân nhiều không kể xiết, nếu có người tiếp cận vị trí Thần Minh, vào lúc này Thần Minh trở về lại có thể hơi suy yếu. Ngươi cảm thấy họ sẽ ra tay không?"

“Ý của tiên tử là, trong tín đồ gió bão có kẻ muốn soán vị?"

Chu Tự cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Nếu thật sự là vậy, thì dư nghiệt thời đại Thần Minh sắp xảy ra nội chiến. Vậy thì Biên Giới Thành có thể ngồi làm ngư ông đắc lợi.

Tuyệt!

“Chắc chắn có người nghĩ như vậy, nhưng có ra tay hay không thì phải xem trạng thái của Thần Gió Bão. Nhưng hắn cũng có cuồng tín đồ, đến lúc đó sẽ thế nào thì cũng chưa biết. Đương nhiên, có một điều ngươi phải biết. Bách Mạch tiên tử nhắc nhở Chu Tự:

“Mặc kệ trong họ ai thắng, cuối cùng vẫn sẽ dồn ánh mắt vào Thanh Thành. Ngươi vẫn nên nhân lúc còn sớm chuyển nhà đi"

“Biên Giới Thành đã thành như vậy rồi, cũng không thấy có ai tấn công Thanh Thành"

Chu Tự không để ý lắm.

Hắn không thể chuyển nhà, mình càng ngày càng có nhiều liên quan đến Biên Giới Thành, chuyển nhà cũng không giải quyết được vấn đề.

Nói đến việc này, hắn đột nhiên nhìn về phía ông chủ chém giá.

Họ được lợi từ cùng một vị Thần Minh.

“Nhìn ta làm gì?"

Ông chủ chém giá hỏi.

“Không có, nhưng ta đột nhiên nghĩ đến một chuyện, Thần Minh thích cái gì?"

Chu Tự hỏi. Phải tặng chút đồ gì đó cho ba vị đối tác hợp tác. Tặng củi gạo dầu muối thì không thích hợp lắm. Tặng tiền lì xì? Không có tiền.

Ừm, bộ đồ thì coi như quà năm mới tặng cho những người khác, như vậy tiết kiệm được một món tiền, chỉ còn lại mấy vị Thần Minh.

“Hay là mua thêm vài bộ đồ?"

Ông chủ chém giá chỉ vào viên trân châu trên bàn nói:

“Lúc hiến tế, ta thấy dùng những thứ này rất thích hợp. Ta thường xuyên làm vậy, Nữ Thần Trí Tuệ rất quan tâm đến ta"

“Vậy hả?"

Chu Tự lại cầm ba viên trân châu, nghĩ thầm Nữ Thần Trí Tuệ quan tâm đến ngươi mới lạ. Cuối cùng hắn mua thêm ba bộ đồ, tặng cho đám Thần Thái Dương mỗi người một bộ. Có chút khí thế, có thể sẽ thêm chút dũng khí.

“Dạo này Thanh Thành có xảy ra chuyện gì không?"

Bách Mạch tiên tử hỏi.

“Dạo này rất yên ắng, trước đây còn có thể nhìn thấy vài còn dã quái, bây giờ thì không thấy nữa. Còn người thì hình như không có người lạ nào, nhưng ta cảm thấy dạo này Thanh Thành chắc sẽ khá yên ổn.

Chu Tự chắc chắn nói.

“Tại sao?"

Ông chủ chém giá nghi hoặc nói.

“Sắp tết rồi, chuyện lớn gì cũng phải đợi qua tết rồi tính"

Chu Tự giải thích nói.

Ông chủ chém giá:

"..."

Được rồi, Chu Tự cũng cảm thấy mình nói không đáng tin, nhưng hắn cũng không thể nói cự phách ma đạo và những người biết thiên nhân hợp nhất muốn đến Thanh Thành đón năm mới chứ?

Trong ba đại nhân vật thiên hạ thì có hai người đến, đâu có Thần Minh nào không có mắt mà đến Thanh Thành gây chuyện?

“Đúng rồi, gần đây có thể không yên ổn lắm.

Bách Mạch tiên tử nhìn trái ngó phải nhỏ giọng nói:

“Không biết tại sao tòng thần và cuồng tín đồ bên trong đứng ngồi không yên, đang lên vài kế hoạch nào đó. Ta suy nghĩ kỹ, có lẽ cũng chỉ Thanh Thành có thể thu hút sự chú ý của họ lớn đến thế.

Thanh Thành? Cây bất tử? Không đến mức đó chứ? Chu Tự trong lòng nghi hoặc.

Vậy thì còn chuyện lớn gì?

“Ta quan sát xem sao, có tình hình gì lại hỏi các ngươi"

Chu Tự nghiêm túc nói.

1140 chữ

Chương 694: Thông Đạo

Sau đó hắn về đến Biên Giới Thành. Khi tỉnh lại, đám người Thu tỷ vẫn đang tu luyện. Nhìn đồng hồ, chưa đến nửa tiếng.

Lúc này Chu Tự lấy trường đao ra nói với Xích Mông:

“Ta nhớ các ngươi khá mạnh, có thể luyện đao với ta không? Chốc nữa rồi luyện quyền Mấy ngày nay hắn đều không tu luyện tử tế, cảm thấy hơi lãng phí thời gian. Nhưng tu vi không giảm xuống. Ma Chủng cũng coi như rất chăm chỉ phấn đấu, đã năm vòng rồi. Thời gian ổn định trong mười ngày. Đến tết xem có thể bảo nhị thúc gột rửa lần nữa không. Như vậy không bao lâu nữa thì có thể đạt đến nguyên linh tứ phẩm. Ma Đạo Văn Thư cũng có thể được ngưng tụ ra, hiệu qua thúc giục Ma Chủng chắc hẳn cũng sẽ mạnh hơn. Linh khí Chu Thiên cũng có thêm một ngôi sao. Có ba quyền hạn tốc độ tu luyện linh khí Chu Thiên nhanh hơn không ít. Như vậy Ma Chủng cũng có thể chăm chỉ hơn.

Hắn không phải là một ông chủ tăng ca cũng không cho tiền tăng ca.

“Luyện đao? Cũng được"

Xích Mông gật đầu đồng ý.

Bạch Bối ở một bên nhắc nhở:

“Không thể cách quá xa, nếu không cây bất tử không thể trưởng thành.

Chu Tự đáp một tiếng, sau đó bắt đầu rút đao, đương nhiên hắn luyện Thí Thần Nhất Đao Trảm. Nhất đao này không chỉ chém thần thuận tiện, mà chém chó cũng không kém. Chu Tự không nương tay gì, ánh đạo sắc lạnh, mặc sức vung lên. Lúc này hắn mới cảm thấy nhất đao này đang mạnh lên. Cảm giác này khiến hắn vui sướng. Trước đây tìm xác khô để luyện, hoàn toàn không có cảm giác này.

Còn Xích Mông ở đối điện mồ hôi chảy ròng ròng, tuy nhất đao này không hiện ra sức mạnh, nhưng lại khiến hắn sợ hãi, không dám sơ suất. Thật đáng sợ, nếu người vung đao này cùng một đẳng cấp với nó, thì có thể giết chết nó lập tức rồi. Chẳng trách Thánh Tử muốn tìm người để luyện, hiện giờ chỉ có ba con chó bọn chúng là có thể chống lại được. Trước đây Thánh Tử không tìm được ai luyện cùng.

Ba tiếng sau, Chu Tự hài lòng cất đao, cảm thấy lần này được lợi ích rất lớn. Cứ tiếp tục thế này, khi hắn đối mặt với Thần Minh, có lẽ sẽ càng ung dung hơn. Chênh lệch về thực lực không giảm quá nhiều, nhưng về khí chất nào đó, bắt đầu lại gần.

“Anh hùng xuất thiếu niên.

Xích Mông khen tự đáy lòng.

Chu Tự khác sáo vài câu rồi nhìn về một con Đại Địa Thần Khuyển Hắc Uyên:

“Tiền bối, có thể luyện quyền cùng ta không?"

Đương nhiên Hắc Uyên không từ chối.

Sau đó...Đất đá bay mù trời, quyền trấn tám phương, chân đảo quét. Tư thái vô địch, nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt.

Hắc Uyên càng đánh càng kinh hãi, vừa nãy còn thấy Thánh Tử đủ mạnh, trực tiếp xuất ra nắm đấm. Nó mới biết vừa nãy luyện đao chỉ là món khai vị. Sức mạnh cường mạnh này, tư thái vô địch khiến bọn chúng nhớ đến vài lời đồn. Đúng là nghe danh không bằng gặp mặt.

Thánh Tử Ma Đạo, có thuật phát vô địch, tư thái vô địch, một đôi ma quyền trấn áp sông núi đại địa.

Một tiếng rưỡi sau, Chu Tự thở hắt ra, cực hạn rồi.

Nói vài câu khách sáo với Hắc Uyên, hắn lại nhìn về phía vị Đại Địa Thần Khuyển Bạch Bối cuối cùng.

Thấy Chu Tự nhìn qua, Bạch Bối có chút lo lắng.

Sau đây còn mạnh hơn ư? Còn mạnh nữa thì thật khủng khiếp.

“Tiền bối có thể luyện kích cùng ta không?"

Nói xong Chu Tự mở Phá Thiên Ma Thể, tay cầm Phá Thiên Chiến Kích. Tàn sát trong cơn khát máu, khí tức cuồng bạo nổi lên.

“Tuy là cường mạnh, nhưng hình như chỉ có trận linh ngũ phẩm"

Như thế Bạch Bối cũng yên tâm không ít.

Một tiếng rưỡi sau.

Bạch Bối khiếp sợ không thôi. Dốc toàn lực chiến đấu lâu như vậy, hắn không yếu đi ư? Máy móc cũng không đến mức đó.

Biến thái.

Cuối cùng Chu Tự ngồi xuống dưới cây, hắn cảm thấy tối nay mình thu hoạch rất lớn. Sau đó nhìn sang ba vị trưởng lão.

“Chắc sau này phải đến đây hàng ngày, xin ba vị tiền bối tiếp tục chỉ giáo.

Ba con chó:

"..."

Thất Thiên trốn trên cây, sợ bị lôi ra luyện cùng.

Lúc này, Chu Tự cảm thấy hình như mình chưa chuyện kim quang thần chú, sau đó nhìn Thất Thiên ở trên cây.

Thất Thiên:

"..."

Kim quang thần chú đến.

Ầm!

Ngoài biển, gió bão vù vù trong đêm tối như lưỡi đao ngăn cách ra một khu vực.

Một hòn đảo sừng sững trên biển, bão cuồng gió giật vờn quanh đảo.

Dường như đang bao bọc cả hòn đảo.

Trên đỉnh núi giữa đảo, một vị nam tử đang đứng trong gió.

Hắn để tóc ngắn, vóc người cường tráng.

Chân đạp trên ngọn núi nhưng lại giống như đang đứng trên cuồng phong.

Lúc này trên không có gợn sóng, một cái quang thủ thò ra.

"Nghe nói ngươi tìm ta?"

Nam tử đứng trên quang thủ lên tiếng.

"Nghe nói gần đây thiết luật xuất hiện một chút vấn đề"

Tả Vu hỏi.

Hắn vừa lên tiếng, gió bão đột nhiên ngừng lại, không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

"Ngươi nói đến thông đạo đặc biệt xuất hiện sao? Cái này quả thật khiến cho ta bất ngờ, ta cũng không ngờ rằng thật sự có Thần Minh cùng với con người sinh ra nửa thần nửa người"

Quang thủ cảm thán:

"Thực sự không biết sao vị thần kia lại có thể làm được"

"Cho nên vị nửa người nửa thần đó chính là thông đạo đặc thù kia? Tìm ra hắn, giết chết là có thể để chư thần dễ dàng trở về hơn?"

Tả Vu dè chừng quang thủ, thăm dò đáp án.

"Không phải, nàng là đời sau của Thần Minh, nhưng cũng là đời sau của nhân loại, dưới thiết luật, thật ra nàng là người. Gần đây sở dĩ các ngươi phát hiện ra thông đạo đặc biệt là vì có người thừa nhận nàng là người, sau đó gánh lấy dấu vết của thần"

Quang thủ đáp.

"Có ý gì?"

Tả Vu hỏi.

1079 chữ

Chương 695: Không Sợ Chết

"Nửa người nửa thần là hợp lý, nhưng có người giao hợp với nàng, nên nàng sẽ có xu hướng thiên về người, đồng nghĩa với thừa nhận nàng là người. Mà phán định chủng tộc là chuyện của thần nên người này nhiễm khí tức của thần. Nhưng xét cho cùng hắn cũng là người nên thiết luật cũng sẽ không chịu ảnh hưởng gì Quang thủ nhìn phương xa nói tiếp: "Vấn đề thực sự nằm ở chỗ hắn thừa nhận đời sau của Thần Minh là người, cái này cũng trở thành lựa chọn duy nhất, nói cách khác, chỉ cần người này chết đi thì đời sau của Thần Minh sẽ không phải là người nữa. Phía dưới thiết luật sẽ thay thế giữa thần và người, sau đó xuất hiện một chút hỗn loạn. Thông đạo trở về sẽ được thiết lập"

"Cho nên giết người kia là được?"

Tả Vu hỏi.

"Đúng"

Quang thủ đưa ra đáp án khẳng định. "Ngươi biết hắn ở đâu không?"

Tả Vu lại hỏi.

"Biết"

Quang thủ gật đầu.

"Không động thủ là vì không dám hay là không thể?"

"Không dám, ảnh hưởng quá lớn đến kế hoạch của chúng ta, không thể đánh cược"

"Để ta ra tay, thành công thì giúp ta giết Phong Bạo"

Nghe vậy quang thủ hơi kinh ngạc, hắn nói:

"Ngươi muốn trở thành thần?"

"Ai lại không muốn thành thần chứ?"

Tả Vu nghiêng đầu nhìn quang thủ rồi hỏi vặn lại, chợt hắn nói thêm:

"Ta từng bước đi được đến độ cao này, không phải để nghe người ta sắp đặt, mà ta muốn đi đến cao nhất, làm Thần Minh"

"Có lẽ ngươi không có cơ hội giết được người kia đâu.

Quang thủ lắc đầu, muốn từ chối giao dịch.

Tả Vu cũng không thèm để ý, tiếp tục hỏi:

"Vị trí của hắn ở đâu?" "Thanh Thành"

Quang thủ nhắc nhở:

"Khả năng có quan hệ với chuyên gia về Ma Đạo"

Nghe vậy, Tả Vu trầm mặc.

Đúng là khó giải quyết thật, chả trách những người này không động thủ.

Sau một hồi, hắn phá vỡ im lặng:

"Ngươi cảm thấy nếu ta đối đầu với Phong Bạo thì có bao nhiêu phần thắng?"

"Dù sao trạng thái của hắn cũng bị hao tổn, chắc được khoảng hai đến ba phần"

Quang thủ đoán chừng.

Nhưng mà Tả Vu lại lắc đầu nói:

"Không cao như thế, nhiều lắm là một phần. Ta đã làm rất nhiều chuẩn bị, nhưng cũng khó mà thoát khỏi vận mệnh bị nép vế. Muốn đánh bại hắn có lẽ xác xuất thành công rất cao, thế nhưng muốn giết chết hắn thì xác xuất thành công quá thấp. Cho nên ta cần có đủ tiền đề, phải hợp tác với các ngươi. Thông đạo đặc thù sẽ trở thành mục tiêu của ta"

"Nhưng mà nếu quả thật có quan hệ với chuyên gia về Ma Đạo, chưa cần nói đến xác xuất thành công gần như bằng không. Thậm chí một đi không trở lại"

Quang thủ nhắc nhở.

Hắn không muốn nhìn đối tượng có thể hợp tác đi nộp mạng.

Kiểu người có thể hợp tác với hắn thế này càng ngày càng ít, về sau cũng sẽ ngày càng phiền phức.

Nhưng mà hắn nhắc nhở mấy lần cũng không có chút tác dụng nào.

Những người này cứ thích mang đầu đi tặng người ta.

"Từ lúc ta mới bắt đầu tiếp xúc quyền hành đã nghĩ đến mình sẽ ngã ở trên đường"

Tả Vu cười lạnh nói:

"Chết, có đáng sợ như vậy sao? Đáng sợ là chết không rõ ràng. Ta chết trên con đường chính mình theo đuổi, có gì không đáng?"

"Thật ra ngươi vẫn còn cơ hội, không cần phải nóng vội"

Quang thủ vẫn không muốn hợp tác cùng đối phương.

Không được lợi ích gì, không nhất định phải hợp tác.

Nhất là khi đối phương muốn đi Thanh Thành, chắc chắn bản thân phải bỏ ra một chút lợi của mình để hắn thành công.

Vừa nhìn đã biết là thất bại, tại sao phải lãng phí thời gian hợp tác?

Nhưng mà vấn đề tiếp theo mà Tả Vu nói đến lại khiến hắn suy xét việc hợp tác:

"Ngươi không hiếu kỳ rốt cuộc vì nguyên nhân gì khiến thiết luật suy yếu sao? Đã bao lâu, đã bao lâu Thần Minh không dám đi khiêu khích người kia rồi?"

Quang thủ mở to hai mắt, nhất thời không nói lên lời.

Rất nhiều người đều muốn biết trạng thái của người kia như thế nào, có phải bản thân xảy ra vấn đề rồi nên mới khiến thiết luật suy yếu hay không.

Nhưng mà không ai dám đi dò xét.

Vì tên tuổi đối phương quá lớn.

Tịnh Thần Chu Vương.

Riêng bốn chữ này liền có thể khiến tất cả chư thần không dám ngẩng đầu.

"Thế nào?"

Tả Vu hỏi.

"Ngươi...thật đúng là không sợ chết.

Quang thủ không khỏi cảm khái.

"Thành thần nào có dễ dàng như vậy? Sợ chết làm sao thành thần được?"

Tả Vu thản nhiên nói.

"Được, ta đồng ý với ngươi"

Quang thủ nghiêm túc nói:

"Trước khi ngươi động thủ, ta sẽ cung cấp đầy đủ viện trợ cho ngươi, nhưng ta sẽ không nhúng tay, điều này ngươi phải hiểu cho rõ. Tiếp theo, ngươi chỉ cần dốc hết toàn lực, mặc kệ thành công hay là thất bại, chỉ cần có thể còn sống trở về. Ta đều sẽ huy động toàn bộ nguồn lực, giúp ngươi giết Phong Bạo Chi Thần. Hợp tác với ta, ngươi không cần lo lắng về sau.

"Vậy..."

Tả Vu giương nắm tay lại gần quang thủ.

Quang thủ cũng cụng tay với hắn:

"Thành giao"

Chu Tự luyện tập xong tất cả trạng thái, phát hiện ma chủng chăm chỉ lên nhiều, trạng thái mà Chu Thiên Linh Khí Đoàn tu luyện ra cũng không tệ.

Quả nhiên, muốn trở thành Tông Sư ắt không thể thiếu thực chiến.

Vậy mấy ngày còn lại, hắn chỉ có thể mỗi ngày đều tìm những người này luyện tập thôi.

Thất Thiên bò từ dưới đất dạy, đang tìm chỗ trốn.

"Mười giờ rồi"

Chu Tự xem giờ.

Từ lúc trở về đến bây giờ đã hơn sáu tiếng rồi.

1087 chữ

Chương 696: Chào Buổi Tối

Lúc này ánh sáng trên người Thu Thiển bắt đầu biến mất.

Lông mày mỗi người đều động động.

Cây Bất Tử thu ánh sáng lại, đang chín dần.

Khoảnh khắc Thu Thiển mở mắt ra, Chu Tự lập tức mở miệng:

"Chào buổi tối, hiện tại là 10:06 tối, là thời điểm thích hợp để ăn khuya Nghe tiếng báo giờ, Thu Thiển hơi sửng sốt, sau đó nàng ngồi xuống, hai tay ôm gối, cái cằm chống lên đầu gối điệu bộ xem trò vui, nàng nhìn chằm chằm vào Chu Tự.

Thu tỷ ngươi nói gì đi chứ, trong lòng Chu Tự thầm nghĩ.

"Oa."

Tam lão bản đột nhiên nhảy lên nói:"Ta phát hiện tu vi của ta tăng lên thật nhiều"

"Ta cũng thế.

Hàn Tô đẩy kính mắt ngạc nhiên nói.

"Chúng ta cũng thế.

Âm Túc cảm giác thần kỳ dị thường.

Tăng lên thế này là quá nhanh.

Tu luyện có một lúc mà bằng với tu luyện cả năm rồi ấy.

"Thu tỷ có cảm giác gì?"

Chu Tự hỏi.

"Cảm giác không bao lâu nữa là có thể thăng cấp lên trung tam phẩm Thu Thiển nói chân thành.

Sư phụ nói quả không sai, thứ này có thể khiến tu vi của nàng tăng lên rất nhanh.

Hầu Trầm bên cạnh cảm thấy khó mà tin được, bản thân đã gặp được cơ duyên thần kỳ gì vậy?

Cả đời cũng chưa từng gặp được nhiều cơ duyên như khoảng thời gian này.

Đây là vì ban đầu mình bạo gan tiếp cận Thánh Tử Ma Đạo cho nên từ ấy cơ duyên vô số.

Thật khiến người ta hoảng sợ.

Đại Địa Thần Khuyển vô cùng hưng phấn, cuối cùng cũng bắt đầu bay rồi.

Khi tất cả mọi người đều phấn khởi, chỉ có một người cúi đầu, sắc mặt âm trầm.

Đó chính là Chu Ngưng Nguyệt.

"Nguyệt tỷ không vui sao? Không tăng lên sao?"

Tô Thi tới gần, tò mò hỏi.

Chu Ngưng Nguyệt lạnh lùng nhìn mọi người nói:

"Ta định không tu luyện cùng các ngươi nữa"

Khi tất cả mọi người đều đang nghi ngờ, Bạch Bối lại kinh ngạc nói:

"Thánh Nữ sắp lên ngũ phẩm rồi?"

Đúng vậy, Chu Ngưng Nguyệt phát hiện hình như mình sắp thăng cấp.

Hiện tại chỉ cần khắc Trận Linh thuộc về nàng là có thể bắt đầu tấn thăng.

Trạng thái cuối cùng của ngũ phẩm là tám tuổi, nàng lại không lớn được nữa rồi.

Đám người nghe Nguyệt tỷ khổ não, đột nhiên không vui nổi.

Bọn hắn đều vui vì thăng cấp nhanh, nào có ai buồn rầu vì thăng cấp nhanh.

Nhất là Thu Thiển, nàng không ngừng tu luyện, phần lớn cơ duyên lần này đều ở trên người nàng.

Nhưng tại sao nàng vẫn không lên Giai Linh lục phẩm, mà Nguyệt tỷ đã sắp Trận Linh ngũ phẩm rồi?

Chẳng lẽ ăn nhiều linh quả hơn à?

Cái này không logic.

Chu Tự không có cảm giác gì, hắn cũng sắp Nguyên Linh tứ phẩm, Nguyệt tỷ lên ngũ phẩm cũng đúng thôi. "Không sao, mới ngũ phẩm.

Chu Tự an ủi:

"..."

"Lên đến tứ phẩm cũng chỉ mất có mấy tháng, lại mấy tháng nữa là có thể tiếp tục phát triển thân thể, nhìn ta này, qua tết là tứ phẩm rồi"

Chu Ngưng Nguyệt:

Đám người:

Thu Thiển lại cảm thấy tỷ đệ bọn hắn quả thật rất giống nhau.

Sau đó nàng nhìn sang Tô Thị ở một bên.

Tô Thị:

"???"

Biến hóa không lớn, Thu Thiển có được đáp án.

Nhưng nàng vẫn không hiểu, đều là gen giống nhau, tại sao Tô Thi lại gà như thế?

Lúc này Tô Thị nhạy bén phát giác bản thân lại bị coi thường.

Không có gì bất ngờ cả, đây là lẽ đương nhiên.

"Đi thôi Nguyệt tỷ, đi ăn khuya"

Thu Thiển đứng lên nói với Chu Ngưng Nguyệt.

Nguyệt tỷ vừa nãy tâm tình còn ủ rột, đứng lên trong tức thì, sau đó nói:

"Ăn xiên nướng đi, ta thấy tiệm ở đối diện tiểu khu kia rất ngon"

"Tiệm đó không ngon, phố bên cạnh ngon hơn, nhất là cà nướng, ngon vô cùng"

Thu Thiển vừa đi vừa nói.

"Vậy ăn cả hai tiệm"

Chu Ngưng Nguyệt cảm thấy chỉ có trẻ con mới chọn.

"Cũng được"

Thu Thiển gật đầu.

Chu Tự:

"..."

Mình mới là người trả tiền đây này.

Sau đó hắn nhìn ba vị lão bản.

"Bái bai"

Tô Thi vẫy tay từ biệt, trực tiếp đăng xuất.

"Ngày mai nhớ đi làm"

Hàn Tô nhắc nhở rồi cũng tạm biệt theo.

"Tăng ca là có tiền"

Minh Nam Sở khích lệ.

Âm Túc cùng Từ Từ cũng mua mau cuốn gói.

Chu Tự:

Ba vị lão bản đã vô dụng rồi.

"Có chuyện gì thì báo cho ta"

Hắn chào Hầu Trầm cùng Đại Địa Thần Khuyển rồi đi theo ra ngoài.

"Gia yên tâm, có chuyện gì ta sẽ lập tức thông báo Đại Địa Thần Khuyển nói chắc chắn.

Sắp tết rồi, Chu Tự cũng không hy vọng nơi này có chuyện gì.

Dễ xảy ra vấn đề nhất vẫn là Hỏa Nguyệt cốc, sau lần trước liền không có tin tức gì nữa, cũng không biết phục hồi ra sao.

Lắc lắc đầu, không nghĩ nữa, hắn đuổi theo Nguyệt tỷ cùng Thu tỷ.

Những người khác tự nhiên cũng rời đi.

Bọn Hầu Trầm thì tiến vào thông đạo dưới lòng đất tìm kiếm tế đàn khác.

Trước mắt vẫn chưa tìm được tế đàn của nữ thần Đại Địa.

Cánh cửa Thần Minh khác mở ra đều sẽ có người tìm tới cửa, đem đến một chút phiền toái cho bọn hắn.

Hiện tại tế đàn nữ thần Đại Địa hẳn là cũng vậy nên bọn hắn cần mau chóng tìm ra.

Những nơi khác của Biên Giới thành thì giao cho Thất Thiên.

Ngoài Thanh Thành có mũ giáp Độc Giác Thú, ít nhiều cũng coi như có người trông chừng.

Mấy người Xích Mông đợi ở chỗ bảy cánh cửa, cũng coi như hỗ trợ.

Bọn hắn đều hiểu một điều, cuối năm sắp tới, tốt nhất đừng có chuyện tìm tới Thánh Tử Ma Đạo.

Hy vọng những người nhăm nhe Biên Giới thành hiểu quy tắc.

Tất cả để sang năm mới rồi nói.

1115 chữ

Chương 697: Chờ Ứng Kiếp Đi

Về đến nhà, Chu Tự cùng Thu tỷ Nguyệt tỷ ăn đồ nướng.

Nguyệt tỷ cau chặt mày.

"Nguyệt tỷ vẫn đang phiền lòng chuyện tu vi?"

Thu Thiển ăn xiên mực hỏi.

"Đang nghĩ xem dùng Trận Linh gì thì tốt"

Chu Ngưng Nguyệt cắn miếng bánh bao, nói tiếp:

"Không ngờ là thăng cấp nhanh như vậy, ta vẫn chưa có chuẩn bị gì, hai ngày này đã phải làm ra, cảm giác thật phiền phức.

"Tại sao phải vội như vậy?"

Chu Tự tò mò.

"Chỉ cần ta thăng cấp xong, sau đó tiếp tục đi đến gốc cây tu luyện, theo cơ duyên của Thu Thiển, chẳng phải rất nhanh sẽ có thể tới gần Nguyên Linh tứ phẩm sao? Sau đó tiếp tục trưởng thành đến dáng vẻ mười tám tuổi"

Chu Ngưng Nguyệt khoa tay múa chân miêu tả chiều cao của mình, nói.

"Tại sao tu vi của Nguyệt tỷ lại thăng cấp nhanh như vậy?"

Thu Thiển nghi hoặc. "Phần lớn đều là trái cây thúc đẩy tu vi của ta tăng thêm, ta cũng bất đắc dĩ. Nhưng mà vừa nãy hình như là do thời gian đặc biệt, vừa vặn phù hợp với công pháp mà ta tu luyện, tự nhiên dung hợp vào, bộc phát toàn diện"

Chu Ngưng Nguyệt vừa nói vừa thở dài.

Bộ dạng rất phiền não.

Thu Thiển không nói nữa, ăn nhanh hơn rất nhiều.

Thấy vậy Chu Ngưng Nguyệt cũng không cam chịu yếu thế.

Chu Tự:"..."

Hắn không hiểu Nguyệt tỷ nói cái gì, tri thức tu chân giới không đủ cũng tốt, không cần đau đầu thay Nguyệt tỷ.

Để nàng đi hỏi cha mẹ nàng đi.

Cha mẹ cũng không phải để bài trí, không dùng thì phí.

Lúc này chuông điện thoại của hắn đột nhiên reo lên, lấy ra xem thì thấy là Lý Lạc Thư gửi tin nhắn cho hắn.

Sau khi xem xong, hắn nhíu mày.

"Sao thế?"

Thu Thiển đặt que xiên xuống hỏi.

"Đại ca của ta gửi tin tới, nói hắn lại đi thăm thú Cửu Châu, xách kiếm dạo thiên nhai.

Chu Tự nói.

"Ngươi hâm mộ à?"

Thu Thiển cười nói.

Chu Tự:

"..."

Không hâm mộ là giả.

"Đại ca ngươi cứ khoe khoang với ngươi như vậy hả?"

Chu Ngưng Nguyệt gặm đùi gà nói lùng bùng không rõ.

"Cũng không hẳn Chu Tự vừa trả lời tin nhắn vừa nói:

"Hắn nói sắp hết năm, gửi chút đồ tết cho ta, là thịt tươi cùng hoa quả mua ở Thực Vi Thiên Thành, cộng thêm một chút tôm bự"

"Đại ca này của ngươi lợi hại như vậy?"

Chu Ngưng Nguyệt kinh ngạc nói:

"Thực Vi Thiên Thành còn có thể mua những thứ này sao?"

"Hoa quả có thể mua, nhưng gần như các loại thịt cùng tôm to không mua được. Nghe nói đều được bồi dưỡng đặc biệt, hương vị vô cùng ngon"

Thu Thiển cũng kinh ngạc.

"Hiểu biết nông cạn Chu Tự khinh bỉ nói:

"Hai chữ đại ca phân lượng nặng bao nhiêu hẳn là các ngươi hiểu rõ."

Chu Ngưng Nguyệt:

"..."

Thu Thiển:

"..."

Nàng cảm giác căn bản Chu Tự không có nhận thức.

Kỳ thật không phải Chu Tự không có nhận thức, hắn hỏi Lý Lạc Thư, Lý Lạc Thư nói vừa hay nhìn thấy nên tiện thể mua một ít.

Bảo cảm tạ hỗ trợ tìm việc, nếu như có thể giúp có bạn gái thì càng tốt.

Đối với cái này, Chu Tự thẳng thắn từ chối rồi.

Nhưng mà hắn phát hiện mua thiếu mất một gói đồ, quên đưa đồ tết cho Lý Lạc Thư.

Chỉ có thể xem xem có gì khác để tặng không.

Sau đó hắn lại nói một chút chuyện mới gặp gần đây.

"Đại thúc kia nói ngươi sẽ gặp được Phong Bạo? Ngươi nghi ngờ đó là Phong Bạo Chi Thần?"

Lý Lạc Thư bội phục nói:

"Đại ca thật là lợi hại, bây giờ đã qua lại với cả Thần Minh rồi, có điều đại ca vừa mới nhắc đến kiếp đào hoa mà Bán Tiên nói à? Cái này phải chú ý một chút, mặc dù Bán Tiên hay nói đùa, nhưng đùa giỡn của hắn thường thường đều có ẩn dụ. Gần đây đại ca có khúc mắc gì với nữ giới không?"

"Ta cầu hôn với vị hôn thê của ta, nàng đồng ý rồi, quan hệ giữa chúng ta đã tiến một bước dài. Kết hôn có lẽ không còn xa. Cái này tính là khúc mắc không?"

Chu Tự hỏi.

Lý Lạc Thư:

Đại ca, ngươi chờ ứng kiếp đi.

Cuối cùng Lý Lạc Thư cũng không đáp lại mấy, có đáp cũng là nói về vấn đề khác.

Đại khái chỉ nhắc Chu Tự để ý đến ông chú đến mua truyện cổ tích kia.

Nếu như có dị động của quyền hành, vậy có thể có quan hệ với một vị Thần Minh nào đó.

"Có liên quan đến Thần Minh trong lời tiên tri sao?"

Chu Tự nhìn nhắc nhở của Lý Lạc Thư, nhất thời nghĩ không ra là ai có liên quan đến lời tiên tri.

"Điều này thì đại ca đi ngoại thành Thần Vực hỏi xem, hoặc là khi đi chúc tết Thần Minh thì nhắc đến một chút, có thể dễ dàng có được đáp án "

Lý Lạc Thư gửi tin nhắn đến.

Thấy vậy, Chu Tự cũng không để ý nữa, mấy ngày nữa đi tặng lễ vật cho đám Thái Dương Thần vậy.

Đến lúc đó là biết.

Đùng!

Chu Ngưng Nguyệt đột nhiên vỗ lên bàn, sau đó phát hiện so với lúc ngồi cũng không cao lên được bao nhiêu, thế là liền đứng lên trên ghế.

Chờ Chu Tự cùng Thu Thiển ngẩng đầu nhìn nàng mới mở miệng nói:

"Ta bắt đầu muốn vẽ một Trận Linh gì đó rồi.

"Trận Linh nào?"

Chu Tự hỏi.

"Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Trận Pháp" Nguyệt cắn nốt miếng thịt xiên cuối cùng, đắc ý nói.

Chu Ngưng Chu Tự:

Đấy không phải vẫn là trận pháp à.

"Ta phải đi nhờ cha mẹ thu thập giúp ta một số trận pháp, ta muốn tham khảo một chút.

Vừa mới lấy di động ra, Chu Ngưng Nguyệt lại cất đi.

"Sao không gọi điện thoại nữa?"

Chu Tự nghi hoặc.

"Đã trễ thế vầy rồi, chắc chắn cha và mẹ đã ngủ rồi, ngày mai hẵng gọi"

Nói xong Chu Ngưng Nguyệt ngồi xuống ăn tiếp.

1108 chữ

Chương 698: Vợ Vét

Chu Tự nghĩ nghĩ, nếu là mình chắc sẽ trực tiếp gọi luôn.

Chẳng trách họ trọng nữ khinh nam.

"Vậy ta phải dùng cái gì làm Trận Linh đây?"

Thu Thiển cũng bắt đầu suy nghĩ.

Thật ra nàng cảm thấy khá kinh ngạc, mới có nửa năm ngắn ngủi thế mà giờ đã đang suy nghĩ về Trận Linh rồi.

Như bình thường, các nàng đều đang muốn củng cố Đấu Giả thất phẩm, rồi qua vài năm mới nghĩ đến việc tấn thăng.

Nào có giống hiện tại, từng người đều tấn thăng cứ như đùa vậy.

Nhất là...

Thu Thiển nhìn về phía Chu Tự.

Nàng phát hiện Chu Tự tấn thăng mới thật sự như đùa, một câu nói ma chủng tăng ca liền kết thúc luôn.

"Thu tỷ, bánh gạo của ngươi nè"

Thu Thiển nhìn Chu Tự đưa bánh gạo qua.

"Khắc lời cầu nguyện của Thần Minh đi Chu Ngưng Nguyệt trả lời vấn đề của Thu Thiển.

Nhận lấy bánh gạo, Thu Thiển mở miệng nói:

"Vậy có tác dụng gì?"

"Phàm là người nhìn thấy lời cầu nguyện, đều là tín đồ của ngươi, có thể điều khiển tâm trí của họ"

Chu Ngưng Nguyệt đến trước tủ lạnh, mở ra bưng một đĩa hoa quả ra.

Là một đĩa nho ngọt.

Nàng chọn lấy mấy quả, còn lại đều cho Chu Tự cùng Thu Thiển.

"Sau này sẽ không ăn nữa"

Chu Ngưng Nguyệt tìm một hồi, mới tìm được một quả làm nàng hài lòng.

"Ta cần nhiều tín đồ vậy làm gì? Vẫn nên làm cái khác thì hơn.

Thu Thiển nhìn chằm chằm Chu Tự rồi nói.

Chu Tự:

"..."

Cũng không phải ta nói, nhìn ta làm gì?

Nhưng là ngẫm lại thì cũng đúng, Thu tỷ có một tín đồ như mình là đủ rồi.

Sau đó hắn gật gật đầu, biểu thị đồng ý.

Ngày hôm sau.

Địa giới tu ma đột nhiên bắt đầu thu thập tất cả đồ vật có liên quan đến trận pháp.

Tứ hộ pháp ma môn cầm đầu đi vơ vét tất cả.

"Có vay có trả, xong việc sẽ trả lại cho các ngươi"

Tiếng của Thanh Long truyền đi tứ phương.

"Giao ra, nếu không ta phóng hoả đốt sạch tông môn của mấy người"

Chu Tước mặt ủ mày chau uy hiếp nói.

Bạch Hổ, Huyền Vũ cũng dùng thủ đoạn của bản thân tìm kiếm trận pháp ở khắp nơi.

Toàn bộ ma môn cũng không hề nhàn rỗi, mặc kệ những người này có phục Thánh Tử hay không, nhưng bây giờ họ đều phải hành động.

Vì trong số người ban lệnh cũng không thể thiếu Thánh Tử Ma Đạo.

"Xảy ra chuyện gì vậy? Bốn vị hộ pháp lại đồng thời bị cử đi, đây là muốn trở trời rồi sao?"

Trong ma môn có người hoảng sợ nói.

Với nhận thức của đám đông, bốn vị hộ pháp kia như truyền kỳ.

Thậm chí còn không xác định được họ có tồn tại hay không.

Vì bốn vị này hộ pháp này suốt mấy ngàn năm đều không hề xuất hiện qua một lần nào.

Hôm nay, toàn bộ bốn vị hộ pháp lại bị cử đi.

Ngàn năm khó gặp.

"Không biết, dù sao thì mệnh lệnh là thu thập tất cả tài liệu về trận pháp, mặc kệ là lý luận hay là thực tế, tóm lại tất cả đều cần"

Có người hồi đáp.

"Động tĩnh này có chút lớn một cách bất thường, không biết có thể bình ổn lại hay không Có người bắt đầu lo lắng.

"Sợ cái gì? Bốn vị hộ pháp đều đi rồi, toàn bộ địa giới tu ma, chúng ta còn sợ ai nữa?"

"Ta sợ tự nhiên có một người thượng tam phẩm đến là có thể một ngón mà nghiền nát tất cả chúng ta"

"Không có tiền đồ, ngươi còn tu ma sao, cút đi tu đạo đi"

"Lại nói, chuyện này có lan đến tu đạo sao?"

"Ai biết được?"

Đạo Tông Thiên Vân.

Phía sau núi.

"Trong tu đạo có một ít tông môn bị tu ma tiến đánh, dẫn đầu là Huyền Vũ"

Liễu Bắc Uyển ngồi đối diện Tô Trần sợ hãi than.

"Xảy ra chuyện gì rồi? Huyền Vũ sao lại tuỳ tiện xuất hiện ở giới tu chân?"

Tô Trần châm trà cho mình.

"Đi vơ vét tài liệu trận pháp, đừng nói chỉ Huyền Vũ, cả đám Thanh Long đều đã ra tay, toàn bộ ma môn đang vơ vét tất cả tài liệu trận pháp ở địa giới tu ma. Hiện tại vơ vét đến bên tu đạo rồi. May mà có một câu có vay có trả, không có gây ra chuyện lớn gì. Nếu không hai phe đánh nhau thì cũng phiền lắm"

Liễu Bắc Uyển cầm chén trà Tô Trần rót lên uống.

Thấy vậy Tô Trần cũng chỉ yên lặng lấy thêm một cái chén nữa ra:

"Tự nhiên vơ vét tài liệu trận pháp làm gì?"

"Ngươi đoán điều gì đáng để ma môn làm to chuyện như vậy?"

Liễu Bắc Uyển cười nói:

"Tiểu Nguyệt muốn tấn thăng Trận Linh ngũ phẩm, dự định tham khảo trận pháp vẽ ra Trận Linh trận pháp thuộc về mình"

Nghe vậy, Tô Trần sửng sốt một chút:

"Không ổn"

"Không ổn gì?"

Liễu Bắc Uyển nghi ngờ nói.

Cùng lúc đó, bầu trời đột nhiên bộc phát lực lượng vô cùng cường đại.

Ầm ầm!

Thiên địa chấn động, không gian vỡ nát.

Trên bầu trời, có cường giả giao thủ.

"Quả nhiên.

Tô Trần thở dài một tiếng tiếp tục châm trà:

"Lại tới"

"À"

Liễu Bắc Uyển lúc này mới tỉnh ngộ:

"Tài liệu của Đạo Tông Thiên Vân cũng không ít, tỷ phu chắc chắn sẽ tự mình đến lấy. Nhưng mà còn muốn đánh bao lâu nữa?"

"Không lâu lắm đâu, gần Tết rồi, họ Chu còn muốn chuẩn bị ăn Tết, vả lại cuối năm hắn làm ăn khá khẩm, sẽ không lãng phí thời gian ở nơi này. Khả năng lớn hắn sẽ cho nhiều lợi hơn chút sau đó lấy tài liệu trận pháp đi.

Quan trọng nhất là, Tiểu Nguyệt sắp tấn thăng, hắn lãng phí một ngày chẳng khác nào bỏ lỡ cơ hội tốt"

Tô Trần giải thích nói.

Quả nhiên, hắn vừa dứt lời, bầu trời liền khôi phục bình thường.

Điều này khiến Tô Trần vừa bỏ bình trà xuống giật mình.

Thế này cũng nhanh quá rồi đấy?|| 1123 chữ

Chương 699: Điền Hết Rồi

Liễu Bắc Uyển cũng không thèm để ý, chỉ là có chút hiếu kỳ:

"Hai đứa nhỏ nhà tỷ tỷ của ta, đứa nào khoa trương hơn đứa nào đây, hơn nữa là vì sao?"

"Trước kia Tiểu Nguyệt không có khoa trương như vậy chứ?"

Tô Trần nói.

"Ý của ngươi là, sau khi tỷ tỷ ta có con trai liền kích phát thiên phú của Tiểu Nguyệt, khiến nàng càng trở nên lợi hại?"

Liễu Bắc Uyển bên cạnh suy nghĩ:

"Vậy nếu chúng ta có con trai, có phải con gái cũng sẽ trở nên giống Tiểu Nguyệt hay không?"

"Ngược lại ấy"

Tô Trần buồn cười nói:

"Tiểu Nguyệt thông minh từ nhỏ nên hiện tại mới có thể tiến bộ nhảy vọt. Mà con gái chúng ta từ nhỏ đã không được việc gì, kích phát một chút, coi chừng phế hoàn toàn luôn.

Liễu Bắc Uyển:

Nàng cảm thấy rất có đạo lý.

"Nhưng mà Tiểu Nguyệt không đẹp bằng con gái chúng ta"

Nàng lại nói.

Tô Trần cũng không biết tại sao thiên phú của con gái mình lại lệch lạc như vậy, nhấp một ngụm trà, hắn mở miệng nói:

"Sắp hết năm rồi, là lúc nên đi Thanh Thành rồi, thuận tiện đi xem nơi con gái làm việc một chút. Sau đó lại đi thăm họ Chu kia một chuyến, đến lúc đó sẽ về ăn Tết"

"Ta sớm đã muốn đi xem nơi con gái làm việc rồi, khi nào chúng ta xuất phát?"

Liễu Bắc Uyển tràn đầy phấn khởi nói.

"Hai ngày nữa đi"

Tô Trần bật cười nói.

Giữa trưa, Chu Tự ăn cơm trưa xong ngồi tại quầy làm việc.

Thật ra vẫn còn một lúc nữa mới tới giờ làm, bình thường lúc này là tam lão bản trực ban. Nhưng Chu Tự nhàn rỗi đến nhàm chán nên trực ban giúp.

Tam lão bản vui vẻ mà đi ăn cơm trưa rồi.

Suy nghĩ kỹ một chút, Tam lão còn giống trẻ con hơn cả Nguyệt tỷ.

Điểm giống nhau duy nhất chính là chẳng có phiền não gì cả.

Những điểm khác hắn đã quên hết rồi.

Hôm nay là ngày 24, chỉ cách Tết có 1 tuần, hắn còn không biết thư viện nghỉ lễ như thế nào. Ít ra cũng phải bảy tám ngày.

Nhiều ngày nghỉ như vậy, Chu Tự nhất thời cũng không biết làm gì cho hết thời gian.

Lắc lắc đầu, hắn lấy điện thoại di động ra tùy tiện xem một chút.

Lúc nhìn vòng bạn bè, phát hiện chưởng giáo Đạo Tông Thiên Vân lại phát một tin tức. Chưởng giáo Đạo Tông Thiên Vân: Hôm nay khắp nơi đều là người của ma môn, điên rồi.

Ma môn đoạt tài liệu trận pháp khắp nơi, Chu Tự đã biết.

Lý Lạc Thư nói, ngay cả của Thực Vi Thiên Thành đều đoạt đi.

Hình như là Thanh Long động thủ.

Chu Tự không khỏi cảm khái một câu, Nguyệt tỷ thật sự rất được cha mẹ yêu thương.

Nói một câu muốn tài liệu trận pháp khiến cả giới tu chân đều bị giày vò theo.

Lúc bản thân tấn thăng lên Ngũ Linh thất phẩm lại chẳng có chuyện gì xảy ra.

Tốt xấu gì cũng phải gửi cho cái lì xì chứ.

"Lần sau tấn thăng Nguyên Linh tứ phẩm phải nói với lão cha một câu, nói ta thiếu 2000 tệ để đả thông cổ bình" Chu Tự nghĩ thầm, sau đó bình luận một câu dưới bài đăng của chưởng giáo Đạo Tông Thiên Vân.

"Đúng vậy, ma môn đều điên rồi, mất trí hết rồi"

Sau đó phía dưới lập tức có người hùa theo.

Tông chủ Thiên Hạ Nhất Kiếm tông:

"Đúng vậy, ma môn đều điên rồi, mất trí hết rồi"

Tông chủ Thiên Ảnh tông:

"Đúng vậy, ma môn đều điên rồi, mất trí hết rồi"

Cốc chủ Tiên Linh cốc:

"Đúng vậy, ma môn đều điên rồi, mất trí hết rồi"

Chưởng giáo Đạo Tông Thiên Vân vốn đang xem điện thoại, mặt xạm lại. Cái người này bình luận cũng kệ đi, sao các ngươi phải bình luận theo như thế?

Mà sau khi mấy người này bình luận, những người khác cũng hùa theo như vậy.

Tông chủ Thiên Hạ Nhất Kiếm tông cảm thấy người này thật dũng cảm, hắn là ai vậy nhỉ? Tại sao mình lại có kết bạn với hắn?

Sau đó hắn nghĩ ra.

Là cái vị lần trước uy hiếp hắn.

Vị Thánh Tử Ma Đạo thật thật giả giả.

"Ta..."

Hiện tại hắn xoá mấy cái bình luận này thì không ổn mà không xoá cũng không ổn.

Được rồi, coi như điện thoại bị cún cưng tha đi mất rồi.

Mà khó chịu nhất chính là chưởng giáo Đạo Tông Thiên Vân, hắn phát hiện vị lão tổ kia lại trả lời Chu Tự.

Mãn Giang Hồng trả lời Chu Tự:

"Học xong Dĩ Lực Phá Không chưa? Khụ khụ.

Thấy vậy, chưởng giáo Thiên Vân tỏ vẻ khinh thường, sao mà học được chứ?

Nhưng hiện thực chính lại không theo ý người.

Chu Tự trả lời Mãn Giang Hồng:

"Học xong rồi, khó vô cùng"

Lúc chưởng giáo Đạo Tông Thiên Vân đang ngạc nhiên, phát hiện một vị lão tổ khác cũng xuất hiện.

Hình Ngọ trả lời Chu Tự:

"Khó lắm à? Học mất bao lâu?"

Chu Tự trả lời Hình Ngọ:

"Ròng rã cả một đêm"

Thấy Chu Tự trả lời, chưởng giáo Thiên Vân trực tiếp ném di động đi.

Sau đó nhập tâm tu luyện, hết thảy đều là mây khói thoảng qua.

Chỉ là mây trôi, mây trôi thôi!

Chu Tự cùng sư huynh sư tỷ trò chuyện xong, phát hiện mình cũng chưa mua quà Tết cho nhóm sư phụ.

Suy nghĩ kỹ một chút, hình như họ cũng có ăn Tết đâu.

Tan tầm, Chu Tự liền tụ hợp cùng Nguyệt tỷ các nàng đi Biên Giới Thành, Nguyệt tỷ không cùng tu luyện, mà ngồi trên Cây Bất Tử đọc sách.

Bàn của ba vị lão bản biến thành bàn học của nàng, bên cạnh đặt một đống sách vở cao ngất.

Mọi người nhìn đều cảm thấy chấn kinh, nhất là khi những quyển sách này đều là tài liệu về trận pháp.

Nhất thời bọn hắn đều hiểu ra vì sao ma môn đi khắp nơi đoạt tài liệu trận pháp.

Chính là vì vị này.

Sau đó, Chu Tự bắt được Thất Thiên đang trốn ở trên nhánh cây, sau đó bắt đầu tu luyện các loại đặc hiệu.

1087 chữ

Chương 700: Lì Xì

Cứ như vậy an tĩnh trôi qua hai ngày.

Cuối cùng Chu Tự cũng chờ được thông báo nghỉ lễ.

Trưa thứ tư.

Chu Tự vừa ăn hamburger mà lão bản mời vừa nói:

"Hôm nay đại lão bản sao thế? Đột nhiên mời chúng ta ăn hamburger?"

"Phát thưởng cuối năm rồi, đại lão bản bình xét được bậc A+, có một khoản tiền lớn Minh Nam Sở bắt chéo hai chân ăn cọng khoai tây.

"Thưởng cuối năm?"

Chu Tự kinh ngạc, sau đó nhìn chằm chằm Tô Thị cùng Minh Nam Sở nói:

"A+ được rất nhiều tiền sao? Của các ngươi đâu? Ngày mai có phải cũng nên mời ăn hay không?"

Tô Thi đang gặm đùi gà không mắc mưu:

"Ta ít nhất, Minh Nam Sở bậc B+, cũng có rất nhiều tiền"

"Tô Thi bình xét được bậc B, không khác ta là bao"

Minh Nam Sở không hề yếu thế.

"Không đúng, vì sao Tam lão bản lại có thể là cấp B?"

Chu Tự khó có thể tin nói:

"Chỉ là một Tam lão bản nhỏ nhoi, ngoại trừ việc giúp chúng ta khai man tăng ca thì còn có tác dụng gì?"

"Đẹp mắt nha"

Tô Thị chân thành nói.

Chu Tự:

"..."

Điều này đúng là khó phản bác, Tam lão bản rất xinh đẹp là sự thật.

Thu tỷ cũng đã nói, thiên phú của Tô Thi đều dồn hết lên vẻ bề ngoài rồi.

Nếu không thì cũng sẽ không kém Nguyệt tỷ.

"Ta có tiền thưởng cuối năm không?"

Chu Tự hỏi.

"Có nha, nhưng mà cần tính gộp với lương của thứ 6"

Tô Thi nói ra.

"Thứ sáu?"

Chu Tự nghi ngờ nói.

Tô Thi gật đầu, giải thích nói:

"Ừm, thứ bảy bắt đầu nghỉ, mùng bảy đi làm, tổng cộng có 9 ngày nghỉ.

"Vậy thưởng cuối năm của ta là bao nhiêu?"

"1000."

"Của ngươi bao nhiêu?"

"Thêm số không "..."

Chu Tự mặt không biểu tình nói:

"Ngày mai mời ta ăn cơm trưa, ngày kia Nhị lão bản mời"

Minh Nam Sở lạnh nhạt nhìn về phía Tô Thị:

"Ai bảo ngươi lắm lời"

Tô Thi phùng má trừng Minh Nam Sở, sau đó nói với Chu Tự:

"Chúng ta còn có hai lương, tiền lương thêm thưởng cuối năm, tổng cộng lĩnh được hơn hai vạn, một tháng hơn cả nửa năm của ngươi. Hứ!"

Nói xong nàng liền chạy đi tìm Hàn Tô.

Chu Tự:

"..."

Ép ta làm nhân viên chính thức đúng không?

Nhưng ngẫm lại làm cộng tác viên mãi cũng không phải biện pháp, sau này kết hôn với Thu tỷ chắc chắn cần rất nhiều tiền.

Nếu như làm chính thức liền có hơn mấy nghìn tiền lương, thưởng cuối năm cũng không kém, các phúc lợi khác cũng có.

Một năm có không ít tiền lương.

Công việc cũng nhẹ nhàng.

Chỉ có bày sách lên giá thì cần chút sức, nhưng hắn là tu chân giả nên cũng không lo điều này.

Chỉ cần Tam lão bản không đến quấy rối, thật ra có thể làm xong rất nhanh.

Lúc này hắn nhận được tin nhắn, có chuyển phát nhanh tới, tan làm phải đi nhận.

"Nhị lão bản các ngươi ăn Tết thì làm gì?"

Chu Tự đột nhiên hỏi.

"Không làm gì cả"

Minh Nam Sở ăn cánh gà mà Tô Thị chưa đem đi:

"Trừ chơi game thì sẽ đi Biên Giới Thành tu luyện. Tết đến ta định trực tiếp chuyển sang đó ở, có điện có mạng, phòng cũng đã sửa sang lại, có thể ở lâu dài được"

Nhất thời Chu Tự có hơi bội phục Nhị lão bản, cứ thể ở nhà mà chơi game được.

Vừa cơ bắp lại vừa đẹp trai, rõ ràng là hình tượng thích vận động.

"Chơi game cũng là vận động, ta không chơi game một cách bình thường, mỗi lần đều như thực chiến, rất khác biệt đó"

Minh Nam Sở giải thích nói.

"Nhị lão bản, Tết đến nếu ta tặng ngươi quà Tết ngươi sẽ cho ta lì xì chứ?"

Chu Tự hỏi.

"Không cho.

Minh Nam Sở trực tiếp cự tuyệt.

"Ít nhiều gì cũng nên cho chứ, dù sao ngươi cũng là ông chủ"

Chu Tự suy nghĩ kỹ một chút lại nói:

"Nếu không như vậy đi, đến lúc đó Nhị lão bản dẫn đầu lì xì cho ta để Đại lão bản và Tam lão bản không thể không theo. Sau đó, ta trả lại phần của ngươi, còn dư ra ta và ngươi chia 3-7. Ta bảy ngươi ba.

Nghe vậy Minh Nam Sở kinh hãi, cầm tay Chu Tự:

"Ta sẽ cho ngươi một cái lì xì thật lớn Chu Tự:

"..."

Mình chỉ tùy tiện nói một chút, không nghĩ tới Nhị lão bản lại đồng ý.

Lòng dạ hiểm độc mà.

Tan tầm, Chu Tự một mình đi đến ngoại ô.

Lần này Nguyệt tỷ cùng Thu tỷ không đợi hắn.

Nguyệt tỷ vội đi xem trận pháp, mỗi ngày xem từ sớm đến khuya, đứng xem, ngồi xem, duy chỉ có lúc ăn cơm là không xem.

Nàng nói ăn cơm thì phải ăn cho tử tế.

Thế mới có linh cảm.

Nhưng mà lại thường xuyên bảo Thu Thiển chuẩn bị hoa quả cho nàng, cái gì ngon thì ăn cái đó.

Thấy Nguyệt tỷ đang chuẩn bị đột phá, Thu Thiển cũng không keo kiệt.

Mỗi ngày đều cho Nguyệt tỷ ăn hoa quả tươi ngon.

Đương nhiên, Chu Tự chính là chủ chi.

Đúng là một người tấn thăng, cả nhà tổng động viên.

Nghĩ đến bản thân, Chu Tự cảm thấy chưa từng có ai để ý đến hắn.

À, cũng đâu có ai biết mình tấn thăng đâu...

Hắn cũng không có thói quen nói với cha mẹ.

Nhưng hiện tại hắn muốn tập thành thói quen này.

"Chu Thiên Linh Khí Đoàn còn thiếu hai ngôi sao là có thể tấn thăng, đến lúc đó nói với lão cha mình muốn phí đột phá. Chờ Chu Thiên Linh Khí Đoàn đột phá, qua một thời gian ngắn nữa ma chủng cũng có thể đột phá, lại đòi lão cha chi phí đột phá"

Nghĩ tới đây hắn có chút hưng phấn.

Nhưng rất nhanh lông mày nhíu lại, nếu thật sự có thể xin được tiền vậy trước đó hắn tổn thất bao nhiêu rồi?

1133 chữ

Chương 701: Lãi Hay Lỗ

Trong lúc chờ Đông Húc, hắn tự tính cho mình một khoản.

"Một lần đột phá phí 2000, Chu Thiên Linh Khí Đoàn đã đột phá ba lần đến Đấu Giả thất phẩm, cũng chính là 6000."

"Kế tiếp là ma chủng đã đột phá năm lần, đạt tới Trận Linh ngũ phẩm, chính là 10,000, tổng cộng 16,000 "Ta..."

Chu Tự vỗ đét vào đùi, tổn thất bằng tiền thưởng cuối năm của Nhị lão bản rồi.

Nhưng mà cũng không chắc có thể đòi được hay không, không vội, không vội.

Về sau hỏi một chút là biết.

Chỉ là, đòi được thì là lỗ hay là lãi?

Trong khi hắn suy nghĩ, Đông Húc ngự kiếm mà tới.

Hạ xuống trước mặt Chu Tự.

Cách mấy tuần rồi, Đông Húc lại phải nghênh đón thời khắc thống khổ.

"Đạo hữu, trước hết hãy đưa ra bí thuật phù văn đi Hắn nói.

Nghiệm chứng xong, hắn lấy ra hai cái hộp, một cái thùng.

Hai cái hộp là "mua qua mạng", còn cái thùng to như thùng táo là Lý Lạc Thư gửi tới.

Cuối cùng đồ đạc đều đến rồi. "Muốn kiểm hàng không?"

Đông Húc có chút lo lắng hỏi.

"Không cần, cũng không phải là đồ gì hay ho.

Chu Tự lắc đầu trả lời.

Đông Húc gật đầu, không cần thì tốt quá, nhưng không phải đồ gì hay họ câu nói này đánh chết hắn cũng không tin.

Hắn cũng không định ở lại, muốn rời đi ngay.

Chỉ là vừa mới quay người, Chu Tự đột nhiên gọi hắn lại:

"Chờ chút"

"Chu đạo hữu còn có chuyện gì sao?"

Đông Húc nghi hoặc hỏi.

"Chúc mừng năm mới" Chu Tự vừa cười vừa nói.

Câu này làm Đông Húc nghệt ra, nhất thời sững người tại chỗ.

"Có hơi sớm một chút, nhưng mà lần sau gặp mặt chắc là sau Tết rồi"

Chu Tự bổ sung.

Cuối cùng Đông Húc cũng chúc lại một câu "Chúc mừng năm mới" sau đó rời đi.

Lúc này, Chu Tự mới cất đồ đi, hướng về Biên Giới Thành.

Hắn không vội mở hàng, đến nơi rồi mở cũng được.

Lúc mở ngang cửa thành hắn cũng không thèm nhìn qua khe cửa, trước tiên ném vào một quả táo, sau đó nghênh mà đi vào.

Không cần nhìn khuôn mặt nhợt nhạt cực độ kia.

Nhưng mà mỗi lần đi vào đều có thể nghe được câu hoan nghênh quang lâm kia.

Lúc Nguyệt tỷ cho tín đồ quan môn mấy quả quýt chua, nàng có nói thêm hai câu.

Cho chút lợi ích liền trở nên thân thiện.

Đương nhiên, không cho lợi ích gì cũng không đến nỗi trở mặt.

Dù sao bị Thu tỷ đánh một trận, nàng vẫn hoan nghênh quang lâm như cũ, chỉ là có chút nhỏ bé đáng thương.

"Sao lần này đến muộn thế?"

Sau khi đi vào Tô Thi hiếu kỳ nói.

"Lấy chuyển phát nhanh, mang đồ Tết cho các ngươi, ngày mai đưa cho các ngươi sau"

Chu Tự nói.

Bọn hắn đăng nhập vào Biên Giới thành, không thể mang được đồ ở nơi này đi.

"Thịt đến rồi?"

Thu Thiển tới hỏi.

Vì Chu Tự còn chưa tới nên họ không thể tu luyện được.

Bất Tử Thụ không chịu lớn lên.

"Ùm."

Chu Tự đặt thùng táo lên bàn nói.

Phịch một tiếng, làm ồn đến Chu Ngưng Nguyệt.

Nàng lườm Chu Tự một cái, sau đó tiếp tục vùi đầu khổ đọc.

Cứ như là mười năm khắc khổ học tập muốn lên kinh đi thi.

Nhưng mà sách vở xung quanh, nàng đã đọc được gần một nửa, tốc độ này quá kinh người.

Chu Tự đột nhiên phát hiện, Nguyệt tỷ thật sự là một vị thiên tài.

Bản thân cố gắng như vậy nên nàng mới có thể khoa trương như thế.

Cũng có thể là do lớn tuổi rồi, tích góp mà thành.

Soạt!

Thu Thiển mở cái thùng ra, sau đó thấy có nửa thùng là hoa quả, nửa thùng là tôm thịt.

"Mua thịt làm gì?" Tô Thi lại gần nói.

"Ăn Tết chứ sao"

Thu Thiển hồi đáp.

"Thế sao phải chuyển phát nhanh?"

Tô Thi lại hỏi.

"Tôm thịt của Thực Vi Thiên Thành, bình thường không mua được đâu, hơn nữa cũng rất ngon"

Thu Thiển cất tôm thịt đi, thấy Tô Thi không tin lắm, nàng rửa trái cây đưa tới:

"Ngươi thử một chút, đây cũng là hàng của Thực Vi Thiên Thành"

Tô Thi bán tín bán nghi thử một chút, sau đó con mắt đều híp lại.

Lần đầu được ăn hoa quả ngon như vậy.

"Thịt cùng tôm cũng ngon như vậy sao?"

Nàng lập tức hỏi.

"Đợi ăn Tết không phải ngươi sẽ được ăn hay sao? Hiện tại đi sang một bên.

Chu Tự đuổi Tam lão bản đi, chính hắn cũng chưa từng ăn qua.

Tô Thi phùng má nhón lấy một ít hoa quả rồi mới đi ra.

Nàng cầm đi chia cho những người khác.

Chu Tự cũng không để ý, chẳng qua khi hắn muốn cầm một quả ăn thử, toàn bộ cả thùng đều bị Nguyệt tỷ đem đến bên người.

Sau đó hắn đi qua lấy mấy quả.

Nếm nếm, hương vị quả thật không tệ.

Chờ Thu Thiển rửa sạch tất cả hoa quả, mới đi đến dưới cây bắt đầu tu luyện.

Chu Tự an vị ở bên người nàng, nhìn họ tiến vào trạng thái tu luyện.

Chờ xác định không có vấn đề gì xong, hắn quay đầu nhìn về phía Thất Thiên đang gặm hoa quả.

"Chờ ta ăn xong đã Thất Thiên hoảng sợ kêu to.

Ngày hôm sau, Chu Tự tu luyện xong tỉnh lại.

Chu Thiên Kinh tu luyện cũng sắp xong rồi, hắn hiện tại có ba hạt giống quyền hành, không lâu sau là có thể thắp sáng ngôi sao thứ sáu.

Sau khi có bảy ngôi sao là có thể tấn thăng Giai Linh lục phẩm, chuyển qua tu luyện Đại Chu Thiên Kinh.

"Buổi sáng tốt lành, hiện tại là 07:16, thời tiết không quá tốt, nhớ kỹ mặc thêm một bộ quần áo giữ ấm. Tiếng Thu Thiển truyền tới.

Quay đầu nhìn sang, Chu Tự hơi kinh ngạc.Hôm nay Thu tỷ ăn mặc cực kỳ kín đáo, ngay cả áo khoác cũng mặc vào rồi.

Tại sao lại không cho nhìn nữa rồi? Trong lòng hắn nghi hoặc.

"Mặc nhiều quá nhìn không quen à?"

Thu Thiển ngồi cạnh bàn một tay chống cằm ý vị sâu xa cười nói.

Chu Tự:

"..."

Ta cũng nhìn hết rồi, không có thèm.

1131 chữ

Chương 702: Nhị Thẩm

"Không có quần áo mới, nếu không ngươi mua cho ta hai bộ ít vải đi?"

Thu Thiển nói tiếp.

"Muốn, muốn kiểu gì?"

Chu Tự có vẻ lúng túng nói.

Nghe vậy Thu Thiển cười ra tiếng, sau đó nói:

"Lừa ngươi thôi, ta còn rất nhiều quần áo"

Chu Tự:

"..."

Lúc này, Thu Thiển đến bên người Chu Tự ngồi xuống nhỏ giọng nói:

"Hôm nay cha mẹ Tô Thi muốn đến, nhỡ như sáng sớm đã đến rồi liệu họ có cảm thấy ngươi có đam mê đặc biệt hay không?"

Chu Tự đang im lặng, đột nhiên sửng sốt một chút, mấy người Nhị thúc muốn đến?

Còn chưa đến Tết mà?

"Họ ở đâu?"

Hắn hỏi.

"Không biết."

Thu Thiển nhún vai, sau đó tới gần bên tai Chu Tự nói tiếp:

"Ngươi muốn nhìn gì ta đều mặc được. Ngươi cho mặc ta sẽ mặc, không cho ta sẽ không mặc Nói xong Thu Thiển đứng lên, đi ăn sáng.

Chu Tự cảm thấy giao tình giữa mình và Thu tỷ không hề nhạt nhoà, có phải nên lớn mật một chút? Được, cái này sau này hãy nói.

Trước hết xem Nhị thúc họ ở đâu, đi mời ma chủng đại bảo kiếm.

Thư viện, Chu Tự cảm thấy Nhị thúc đến Thanh Thành khả năng cao là tới đây, vì Tam lão bản làm ở đây.

Cha mẹ đến thăm chỗ làm của con cái, không thể bình thường hơn được nữa.

Suy nghĩ kỹ một chút, hắn phát hiện cha mẹ chưa từng hỏi đến công việc của hắn.

Thôi bỏ đi, nhưng mà hỏi cũng tốt.

Quan sát Tam lão bản, hắn phát hiện Tam lão bản hôm nay vẫn đang làm cho có.

Nàng không biết phụ huynh có thể tới sao?

"Nhớ mang máng lúc ta vừa tới, Tam lão bản vẫn còn tương đối chăm chỉ, hiện tại mỗi ngày đều lười nhác. Chu Tự lắc đầu thở dài.

Giữa trưa.

"Chu Tự ngươi muốn ăn gì?"

Tô Thi hỏi.

Hôm nay nàng mời cơm trưa.

"Một phần bò bít tết, chín tám phần Chu Tự không khách khí chút nào nói:

"Lại thêm xuất cơm chiên Dương Châu"

Nghe vậy, Tô Thi hung dữ nhìn chầm chầm Chu Tự, sau đó nói:

"Cơm hộp cải bắp thịt kho Chu Tự:

"..."

Tạm ngưng, hắn bổ sung câu:

"Thêm cái hamburger"

Không lâu sau, Nhị lão bản an vị bên cạnh Chu Tự cùng trực ban.

Chờ chút nữa cùng ăn cơm trưa.

Tô Thị đi mua rồi.

"Đại lão bản đâu?"

Chu Tự tò mò hỏi.

"Cùng Tô Thị đi mua cơm trưa"

Minh Nam Sở nhìn chằm chằm điện thoại nói.

"Vậy buổi chiều ta đưa các ngươi đồ tết.

Chu Tự tùy ý nói.

Dù sao đều là thứ không đáng tiền.

"Lì xì ta đã chuẩn bị xong"

Minh Nam Sở nghiêm túc nói.

Chu Tự:

Nhị lão bản làm thật à, hắn thiếu tiền vậy sao?

"Chơi điện thoại trong giờ làm có phải không tốt lắm hay không?"

Thanh âm đột nhiên vang lên tại quầy hàng.

Minh Nam Sở khẽ giật mình, sau đó ngẩng đầu nhìn, phát hiện là một người phụ nữ xinh đẹp, nhìn rất trẻ trung, khí chất có chút tương tự Tô Thị.

Lúc đầu hắn còn tưởng là thấy Tô Thị.

Vừa nghĩ tới đối phương là Tô Thị, hắn liền không hề kính sợ.

Nhưng mà vẫn phải khách khí, hắn cầm điện thoại di động lên xấu hổ cười nói:

"Cũng là một bộ phận công việc"

Nhưng mà làm hắn không nghĩ tới là, Chu Tự một bên đột nhiên đứng lên, sau đó cực kỳ lễ phép mở miệng:

"Nhị thẩm, sao ngươi lại tới đây?"

Nhị thẩm? Minh Nam Sở sững sờ.

Nhị thẩm của Thánh Tử Ma Đạo?

Vợ của đệ đệ cự phách Ma Đạo? Giống Tô Thi. Mẹ của Tô Thị?

Đây là tiền bối.

Nghĩ đến đây, Minh Nam Sở cũng đứng lên.

Không dám ngồi.

"Gọi dì nhỏ là được.

Liễu Bắc Uyển vừa cười vừa nói.

"Được rồi, Nhị thẩm Chu Tự gật đầu.

Liễu Bắc Uyển cau mày nói:

"Khó trách cha mẹ ngươi lại thương yêu Tiểu Nguyệt hơn"

Chu Tự:

Hắn nhìn chung quanh một lần rồi nói:

"Nhị thúc tới chưa?"

"Đang tìm sách, vị này là Minh Nam Sở?"

Liễu Bắc Uyển nhìn về phía người bên cạnh Chu Tự.

"Là ta, xin ra mắt tiền bối"

Minh Nam Sở lễ phép nói.

Về phần đối phương nhận ra mình, không có gì lạ, Tô Thị có nhắc đến là biết ngay.

"Con gái ta làm phiền các ngươi nhiều rồi"

Liễu Bắc Uyển mỉm cười nói xin lỗi.

Vâng, thêm không ít phiền phức, Chu Tự trong lòng nghĩ.

Nhưng mà thật không dám nói ra miệng.

Minh Nam Sở lại không dám nói loại lời này, chỉ là khách khí nói:

"Không có, giúp chúng ta không ít việc"

Nhị lão bản lương tâm ngươi không đau sao? Chu Tự liếc qua Minh Nam Sở trong lòng suy nghĩ.

Minh Nam Sở nhìn lại hắn một cái, phảng phất nói, ngươi có năng lực ngươi nói.

Chu Tự không còn lời nào để nói.

"Các ngươi đang cùng ai nói chuyện phiếm?"

Trình tỷ cầm cái chổi đi tới. Nghe vậy, Liễu Bắc Uyển nhìn đi qua, trong nháy mắt nhìn thấy đối phương, nàng lộ ra khuôn mặt tươi cười:

"Trình tiểu nha đầu? Đã lâu không gặp"

Loảng xoảng!

Đồ trong tay Trình tỷ rớt xuống đất, nàng nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mắt, có chút kích động.

Chỉ là một lát sau lại khôi phục bình thường, cười nói:

"Sau khi người rời tông môn chúng ta đã không còn gặp mặt, khi đó ta vẫn là con nít, nếu không phải người không thay đổi chút nào, ta lo rằng mình sẽ không nhận ra"

Liễu Bắc Uyển đến bên người Trình tỷ, giơ tay đo thân cao của nàng nói:

"Ngươi ngược lại thay đổi không ít, đã nhiều năm như vậy, đều đã lớn rồi, ta còn nghĩ rằng mới cách đây không lâu. May mà ta nhớ kỹ khí tức của ngươi"

"Tô Thi là con gái của người sao?"

Trình tỷ hỏi.

"Đúng vậy, nàng có phải vừa thông minh vừa đáng yêu hay không?"

Liễu Bắc Uyển nói đến con gái liền cưng chiều ra mặt.

Chu Tự ở một bên đều nghe không nổi nữa, Tô Thi đáng yêu sao? Xem như thế đi.

Nhưng nói thông minh là vô căn cứ.

Cả ngày đi làm toàn là làm đối phó.

1068 chữ

Chương 703: Tấn Công

"Đúng rồi, giới thiệu cho ngươi một chút"

Liễu Bắc Uyển kéo Trình tỷ đến trước mặt Chu Tự nói: "Vị này, là cháu trai ta"

"Chu Tự là cháu trai người?"

Trình tỷ sửng sốt một chút, sau đó khó có thể tin nói:

"Nói cách khác hắn là con trai của vị ấy?"

"Đúng vậy, con trai của tỷ tỷ ta Liễu Bắc Uyển gật đầu, nói tiếp:

"Hắn còn là Thánh Tử Ma Đạo nổi danh như cồn dạo gần đây, nghe đồn là một nhân vật nguy hiểm. Nhưng mà ngươi không cần lo lắng, tỷ tỷ ta nói con trai nàng trừ việc hơi ngốc nghếch.."

"Nhị thẩm"

Chu Tự vội vàng ngắt lời Liễu Bắc Uyển, sau đó chỉ chỉ phòng làm việc phía sau nói:

"Không thì các ngươi đi vào ôn chuyện đi? Chúng ta phải làm việc"

"Cũng được.

Liễu Bắc Uyển gật đầu:

"Mẹ ngươi thường xuyên nói ngươi hay ngại ngùng da mặt mỏng"

Chu Tự:

"..."

Sau đó Liễu Bắc Uyển cùng Trình tỷ đi vào bên trong.

Lúc này Trình tỷ đang thất thần rồi, nàng cũng không biết Chu Tự là Thánh Tử Ma Đạo.

Đương nhiên, làm nàng khiếp sợ không phải điều này, mà là mẹ của Chu Tự gả cho cự phách Ma Đạo.

Cái này sao có thể?

Nhìn họ đi vào, Chu Tự thở dài một tiếng, ở trước mặt bị nói là ngốc nghếch, hắn không chịu nổi.

Nói sau lưng thì không sao, quen rồi.

Qua mấy năm nữa nghỉ việc, thì sẽ không còn ai biết nữa.

"Tại sao Nhị thẩm của ngươi không hỏi xem Tô Thị ở đâu?"

Minh Nam Sở hiếu kỳ nói.

"Khả năng là quên rồi" Chu Tự trả lời. Sau đó hắn rời đi tìm Nhị thúc.

Muốn cho ma chủng đại bảo kiếm.

Lúc Chu Tự tìm đến, phát hiện Nhị thúc đứng trước kệ sách, xuất thần nhìn về phía trước.

Không biết đang nhìn cái gì.

Nhưng mà hắn đứng đó liền có dáng vẻ muốn dung nhập vào thiên địa.

Không minh yên tĩnh.

"Nhị thúc đang nhìn cái gì?"

Chu Tự hỏi.

"Hẳn là có một người kỳ quái đã từng đứng ở đây phải không?"

Tô Trần quay đầu nhìn về phía Chu Tự.

"Người kỳ quái?"

Suy tư một lát, Chu Tự mới nhớ tới:

"Một vị trung niên, giống như biết tiên đoán, hắn tiên đoán quanh thân ta có phong bạo"

"Hẳn là người của thời đại Thần Minh, lần sau ngươi cẩn thận một chút.

Tô Trần nhắc nhở, sau đó nói:

"Tới tìm ta có chuyện gì?"

"Muốn mời Nhị thúc gột rửa lực lượng một lần nữa cho ta"

Chu Tự hơi ngại ngùng nói.

Nhiều lần tìm Nhị thúc gieo quẻ, thật sự không tốt lắm.

Thiên Nhân hợp nhất gieo hai lần, gột rửa lại gieo hai lần.

Thêm lần này là năm lần.

Nửa năm gieo năm lần quẻ.

"Cách lần trước cũng được một đoạn thời gian rồi, cũng có thể"

Vừa dứt lời, Tô Trần hai ngón điểm tại mi tâm Chu Tự.

Sau đó một cỗ thanh lương chi ý ở quanh thân lan ra, linh khí đều sinh động hẳn lên.

Phảng phất làm mọi vật đều tràn ngập sinh cơ.

Cảm thụ tất cả điều này, Chu Tự nhìn về phía ma chủng.

Lúc này ma chủng quả nhiên bắt đầu phấn đấu.

Không cần đến mấy ngày, cái vòng thứ sáu sẽ xuất hiện.

Trên đỉnh núi cách Thanh Thành khá xa.

Tả Vu đón gió mà đứng, hắn nhìn về hướng Thanh Thành không hề lùi bước.

Hôm nay hắn định động thủ.

Mà hắn không chỉ đến một mình, có tất cả là bốn người.

Bốn người từ bốn phương tám hướng tiến vào Thanh Thành, chỉ cần có một người thành công tiếp cận người kia, là có thể hoàn thành lần hợp tác này.

Trong bốn người ai sống sót, đều có thể nhận lấy cơ hội thành thần.

"Ngươi nghĩ cho kỹ đi, bây giờ hối hận vẫn còn kịp" Quang thủ nhắc nhở.

“Tới kịp không?"

Tả Vu cười lắc đầu:

“Không còn kịp rồi, không lâu nữa Phong Bạo Chi Thần sẽ trở về, ta có thể cảm nhận được hắn áp chế ta, nếu cứ tiếp tục như vậy thì ta không có phần thắng nào.

Quang thủ cũng không tiếp tục khuyên nữa, chỉ nói:

“Ta gia tăng phòng hộ cho các ngươi, có thể cố gắng hết sức đưa các ngươi trở về"

“Hiện tại chỉ cần khóa chặt người kia, việc này phải dựa vào các ngươi.

Tả Vu nhìn về phía quang thủ.

“Đã sớm chuẩn bị xong"

Quang thủ lấy ra bốn hạt châu, giải thích:

“Đây là chế tạo dựa vào thiết luật, càng đến gần chỗ đặc thù sẽ càng sáng, đến lúc đó các ngươi sẽ biết vị trí của người kia, chỉ cần tới gần thì có thể khóa chặt một cách chính xác.

“Tốt"

Tả Vu nhận lấy hạt châu, sau đó ném ba viên về ba hướng khác nhau.

Họ định dùng biện pháp ẩn nấp để tiến vào.

Lúc này Tả Vu chậm rãi ngồi xuống nói:

“Gió sắp nổi rồi chứ?"

“Ừ, bình minh ngày mai gió sẽ bắt đầu thổi"

Quang thủ gật gật đầu, bắt đầu biến mất trong không khí:

“Chúc các ngươi may mắn, có kết quả ta sẽ tới tìm các ngươi. Chỉ cần còn một hơi, ta đều cứu sống được các ngươi. Dù các ngươi cái gì cũng không còn, ta cũng đến nơi đã hẹn chứng kiến các ngươi vẫn lạc...

“Làm phiền rồi.

Tả Vu đến gật đầu nói.

Lúc này quang thủ đã hoàn toàn biến mất trong hư không.

Hắn không dám ở lại nơi này, sẽ dễ dẫn lửa thiêu thân.

Chỉ khi cách xa xa mới không bị đả kích đến.

Về phần xác định Tịnh Thần Chu Vương có phải trạng thái không tốt hay không chỉ có thể xem bốn người này là không trở về, nếu trở về thì là bộ dáng như thế nào.

Trên lý thuyết, họ sẽ không thể trở về.

Trên thực tế, cũng không sai lệch bao nhiêu.

Chỉ đang đánh cược một chút bất ngờ.

1096 chữ

Chương 704: Tìm Kiếm

“Hôm nay không phải tính toán gì hết đúng không?"

Chu Tự ngồi sau quầy hàng hỏi Nhị lão bản bên cạnh.

tính"

“Không Minh Nam Sở gật đầu.

Hai người họ đều không có đồ ăn.

Vì mấy người Tô Trần đến dẫn đến ít đi hai phần cơm.

Hai người họ xung phong nhận việc đi giao cơm trưa, Chu Tự vốn cho rằng Nhị thúc và Nhị thẩm sẽ khách khí cự tuyệt, sau đó sẽ ra ngoài ăn.

Nhưng mà Nhị thẩm nói thẳng một tiếng cảm ơn rồi nhận lấy cơm trưa của họ.

Không khách khí chút nào.

Thuận tiện còn nói thêm một câu người tuổi trẻ bây giờ thật nhiệt tình.

Chu Tự cảm thấy Tam lão bản rất giống Nhị thẩm.

Không ăn cơm trưa kỳ thật cũng không sao, chủ yếu là hôm nay Tam lão bản mời, không ăn được lần sau nhất định phải bổ sung, nếu không họ sẽ bị thiệt.

“Vậy ngày mai Tam lão bản tiếp tục mời chứ?"

Chu Tự hỏi.

Minh Nam Sở gật đầu, hắn đang ngồi ngay ngắn ở chỗ ngồi, không nghịch điện thoại.

Chủ yếu là có tiền bối, hắn cũng không thể không để ý mà chơi.

Chu Tự cũng vậy, hắn chỉ có thể tiếp tục sao chép Kim Quang Thần Chú.

Ngẫu nhiên lại nhìn xem dáng vẻ chăm chỉ của ma chủng.

Hắn đang suy nghĩ, nếu mỗi mấy tháng đều tìm Nhị thúc một lần có phải là rất nhanh là có thể đạt tới chín vòng Nguyên Linh tứ phẩm?

Sau chín vòng hắn sẽ cần đến cuốn Hoang Cổ Kinh Thế Thư thứ hai, đáng tiếc đến nay vẫn chưa tìm thấy.

Nghĩ tới đây, hắn đột nhiên nhớ tới Bán Tiên và người đàn ông trung niên đã tiên đoán trước đó.

Có nên dành chút thời gian đi hỏi hay không?

Nhưng rất nhanh hắn đã nghĩ đến một chuyện khác, lập tức quay đầu nhìn về phía Nhị lão bản:

“Ngày mai là thứ sáu, là ngày cuối cùng trước kỳ nghỉ đúng không?"

“Đúng rồi, có vấn đề gì không?"

Minh Nam Sở hiếu kỳ nói.

“Nếu ngày mai là Tam lão bản mời cơm, vậy lúc nào ngươi mời?"

Chu Tự hỏi.

Chuyện này rất quan trọng.

“Ngày mai không thể ăn hai bữa sao?"

Minh Nam Sở hỏi.

Chu Tự gật gật đầu, cảm thấy cũng có lý.

Mười hai giờ ăn một bữa, sau khi tan việc thì ăn bữa nữa, sau đó trực tiếp đi Biên Giới Thành.

Sau đó, Chu Tự lấy điện thoại di động ra nhắn cho Bán Tiên:

“Đại sư, ngươi đoán ta định hỏi ngươi cái gì?"

Đối phương ngay lập tức nhắn lại:

“Dù sao vấn đề ngươi hỏi ta gần như đều không nhận được đáp án, ngươi từ bỏ đi"

“Ta nghiêm túc, thật sự rất cần đại sư như ngươi hỗ trợ Chu Tự khách khí nói.

“Ngươi nói trước một chút xem Bán Tiên bán tín bán nghi.

“Đại sư biết Hoang Cổ Kinh Thế Thư không?"

Chu Tự lại nhắn đi.

An tâm chờ đợi phản ứng của đối phương.

Nếu không biết thì sẽ không dễ làm, chỉ có thể tìm lão cha ra tay hỏi Bán Tiên này một chút.

Nếu không thì để Nhị thúc hỏi một chút cũng được, vừa vặn có Nhị thúc ở đây.

Lúc này Bán Tiên trả lời:

“Ngươi đúng là làm cho người ta ghét, nhưng mặc dù ta biết Hoang Cổ Kinh Thế Thưcũng không biết nhiều.

Ngươi muốn tìm quyển sách này?"

“Đúng, đại sư biết quyển sách này ở đâu không?"

Chu Tự lập tức vội vàng nhắn tin.

“Nếu ngươi biết vị nào đó của Thiên Vân Đạo Tông tồn tại, cùng với vị nào đó của ma đạo Ma Môn tồn tại, thì hẳn là có thể biết"

Bán Tiên trả lời.

“Mỗi người họ chỉ có một nửa, bản này đã nằm trong tay ta, ta muốn hỏi hai bản khác ở đâu?

Chu Tự nhắn lại.

Việc lão cha đến chỗ sư phụ cướp nửa cuốn Hoang Cổ Kinh Thế Thư hắn đã biết.

Là sư huynh Hình Ngọ nói lúc nói chuyện phiếm.Khi đó sư huynh đột nhiên hỏi hắn đã mang sách ra, họ cũng thuận tiện nhìn một lần, cuối cùng cái gì cũng không nhìn ra.

Bán Tiên:

"..."

Chu Tự chuyển ba mươi đồng tiền qua:

“Đại tiên tính một chút, nhìn xem Sơn Hải Thiên Thượng Thương Thiên ở đâu?

Lần này Chu Tự thấy bao lì xì đã được nhận, nhưng lại không thấy trả lời.

Hắn cũng không vội, đoán mệnh cũng cần có thời gian.

Lúc này Nhị thúc và Nhị thẩm đi ra, Tô Thị theo bên cạnh rất vui vẻ.

Quả nhiên nàng không biết cha mẹ mình muốn tới.

“Đi làm mà chơi điện thoại?"

Liễu Bắc Uyển hỏi Chu Tự.

“Là hỏi chuyện một vị đại sư.

Chu Tự trả lời.

“Là chuyện gì thế?"

Liễu Bắc Uyển tò mò hỏi.

“Hỏi Hoang Cổ Kinh Thế Thư"

Chu Tự nhìn về phía hai vị trưởng bối trước mắt, mở miệng hỏi thăm:

“Nhị thúc Nhị thẩm biết tung tích Sơn Hải Thiên và Thượng Thương Thiên không?"

“Không biết"

Liễu Bắc Uyển lắc đầu, sau đó nhìn sang chồng mình bên cạnh.

“Sơn Hải Thiên bị giấu đi, Thượng Thương Thiên bị mang đi.

Tô Trần suy nghĩ nói:

“Việc bị giấu vốn là chuyện rất lâu trước đây nên rất khó tìm ra manh mối. Phần bị mang đi thì tạm thời không lấy được. Nếu thật sự muốn chỉ có thể tìm manh mối của Sơn Hải Thiên “Vậy đi đâu tìm manh mối?"

Chu Tự hỏi.

“Một đại sư coi bói"

Tô Trần cười nói.

“Đại sư?"

Chu Tự sững sờ thử thăm dò hỏi:

“Bán Tiên?"

“A? Ngươi biết?"

Tô Trần cũng không quá bất ngờ.

Chu Tự lại đưa ghi chép cuộc trò chuyện trong di động cho Nhị thúc nhìn.

Nhìn thấy chuyển khoản ba mươi đồng, Tô Trần bật cười nói:

“Ngươi dùng ba mươi đồng để hắn tính cho ngươi? Ngươi uy hiếp hắn sao?” “Không có"

Chu Tự cảm thấy mình nhiều lắm là chỉ muốn để lão cha và Nhị thúc hỏi hắn.

Tô Trần mỉm cười nói:

“Vậy ngươi chờ tin tức của hắn đi, nếu hắn không biết thì Tu Chân giới cũng không có ai biết.

1152 chữ

Chương 705: Manh Mối Ở Đâu

“Hoang Cổ Kinh Thế Thư lợi hại như vậy sao?"

Tô Thi khó hiểu.

Nàng cũng từng xem qua quyển sách này, nhưng quyển sách này cũng không khác gì những quyển sách bình thường.

Minh Nam Sở cũng rất nghi hoặc.

Lúc trước hắn cũng xem một chút, sư huynh Hình Ngọ cũng không quá chắc chắn tác dụng của cuốn sách này. “Nghe đồn thời đại Thần Minh chính là một bản Thượng Thương Thiên tạo thành, có người lĩnh ngộ được huyền bí trong đó, cuối cùng thiên địa rơi xuống quyền hành. Từ đó thời đại Thần Minh thành lập. Đáng tiếc loại chuyện này không có bất kỳ chứng cớ nào, ngay cả đại bộ phận Thần Minh cũng không biết.

Tô Trần nói.

“Vậy thời đại tu chân có phải là cũng có người lĩnh ngộ Hoang Cổ Kinh Thế Thư ?"

Tô Thi đột nhiên hỏi.

Vấn đề này làm Tô Trần sững sờ.

Trong ký ức của hắn, tu chân là chuyện hiển nhiên mà có, chưa từng nghe nói có người lĩnh ngộ Hoang Cổ Kinh Thế Thư, nhưng không phải không có lý.

Hắn hơi kinh ngạc nhìn con gái mình.

Thấy ánh mắt của cha, Tô Thi nâng quai hàm nói:

“Sao cha lại cảm thấy bất ngờ thế?"

Tô Trần cười khan hai tiếng nói:

“Kỳ thật ngươi nói rất có lý, có lẽ thực sự có người tìm hiểu thiên nào đó của Hoang Cổ Kinh Thế Thư sau đó thời đại tu chân mới xuất hiện.

“Vậy ba thiên không phải sẽ có ba thời đại sao?"

Chu Tự tò mò hỏi.

“Cái này ngươi phải suy nghĩ một chút trước thời đại Thần Minh là thời đại nào?

Liễu Bắc Uyển nói.

“Thời đại nào?"

Chu Tự vô ý thức hỏi.

“Không phải lần trước các ngươi từng gặp trí giả sao?"

Tô Trần nhắc nhở:

“Muốn biết hoàn chỉnh quá trình lịch sử, hỏi trí giả là tốt nhất. Chỉ cần hắn chịu trả lời. Trước mắt, vẫn chưa có ai sống lâu hơn trí giả. Nhưng tìm tới hắn không dễ dàng"

“Hình như ta biết hắn ở đâu?

Chu Tự mừng rỡ.

Điều này làm Tô Trần bất ngờ, lại gặp được trí giả?

“Nhưng có vẻ hắn cũng không thích nói chuyện với ta.

Chu Tự thở dài.

Tô Trần cũng không thèm để ý, chỉ nói:

“Việc này phải tự ngươi nghĩ cách, chúng ta ra ngoài dạo chơi"

“Các ngươi cố gắng đi làm.

Liễu Bắc Uyển cười nói. “Nghiêm túc mà làm!"

Tô Thi nhắc lại một lần. Cáo mượn oai hùm.

Chu Tự, Minh Nam Sở:

Lúc này ba người Tô Thi đi ra ngoài.

Chờ họ thật sự rời đi, Minh Nam Sở mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó lấy điện thoại ra bắt đầu vào phó bản tổ đội.

Vừa rồi cứ chư đưa tiễn ông chủ công ty vậy.

Chu Tự cũng có loại cảm giác này.

Khi làm việc có lãnh đạo sẽ bắt chơi điện thoại, rất ngóng trông hắn rời đi.

Không bao lâu, điện thoại của Chu Tự rung lên.

Là Bán Tiên gửi tin nhắn.

Nội dung khiến người bất ngờ, chỉ có mấy chữ đơn giản:

“Manh mối ở trên cơ thể ngươi.

“Đại sư có ý gì?"

Chu Tự hỏi.

“Manh mối của Sơn Hải Thiên hoặc Thượng Thương Thiên Hoang Cổ Kinh Thế Thư ở trên thân thể ngươi.

Bán Tiên trả lời.

“Là gì?"

Chu Tự khó có thể tin.

Hắn hoàn toàn không biết.

“Ngươi hỏi ta? Ta hỏi ai? Lần sau nhớ kỹ bổ sung ba vạn linh thạch.

Bán Tiên tức giận nói.

Chu Tự chỉ có thể đồng ý.

Có thể ghi nợ là được, đợi chút nữa tìm Nguyệt tỷ hỏi xem có nhiều linh thạch như vậy hay không.

Có thì gửi qua đi.

“Còn nữa, một trăm năm ta chỉ tính cho cùng một người một lần, về sau đừng tìm ta tính toán.

Đối phương vừa nhắn xong lại lập tức thêm một câu:

“Tìm người là dự định, có thể tìm ta.

Chu Tự cũng không thèm để ý cái này, thực sự không được thì lần sau mang lão cha đi, coi như giúp lão cha tính.

Bán Tiên:

“Ngươi có thể huỷ bạn bè không? Ta cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Chu Tự:

"..."

Kết thúc giao lưu, Chu Tự đặt chú ý lên người mình.

Manh mối của một thiên khác của Hoang Cổ Kinh Thế Thư ngay trên người mình.

Vậy sẽ là cái gì?

Chu Tự mở pháp bảo trữ vật ra, mang hết những thứ lợi hại ra.

Vĩnh Ám Chi Nhẫn, Phá Thiên Chiến Kích, Hoang Cổ Kinh Thế Thư, Ma Đạo Văn Thư, Thần Văn Thạch Bản, Thiên Dũ Thụ Diệp, bảo tàng thư, hộp Nhị thúc cho, cộng thêm cửa nhỏ thấy ở Thập Nhị Minh Linh Môn.

Gần đây không hề làm mất đồ nên đồ vật không quá nhiều.

Nhiều nhất là quyền hành, đều ở trong Chu Thiên Linh Khí Đoàn.

Đồ tốt đại khái chỉ có như vậy, bí tịch lão cha và Nhị thúc cho hắn sẽ không phải manh mối.

Vậy thì manh mối ở đâu? Vĩnh Ám Chi Nhẫn và Phá Thiên Chiến Kích hẳn không phải, Ma Đạo Văn Thư với Thiên Dũ Thụ Diệp hẳn cũng không phải.

Hộp Nhị thúc đưa khả năng cũng không phải.

Đó chính là Hoang Cổ Kinh Thế Thư, Thần Văn Thạch Bản, bảo tàng thư và cửa nhỏ.

Thần Văn Thạch Bản thì mấy người lão cha có thể xem, lời liên quan thì nói sớm đi, cửa nhỏ thì có vẻ không ra thứ gì, hẳn là không phải.

Cho nên...

Chu Tự cầm hai cuốn sách, so sánh.

Phát hiện có một chút tương tự, cụ thể cũng không nói lên được.

“Theo manh mối, nếu Hoang Cổ Kinh Thế Thư có manh mối những người khác ít nhiều cũng có thể phát hiện, không có lý do đợi ta đến phát hiện. Nhưng cho đến giờ chưa ai lật đến trang cuối cùng của bảo tàng thư “Nói cách khác, bảo tàng thư rất có khả năng chính là Hoang Cổ Kinh Thế Thư?"

“Nghĩ thoáng hơn một chút, cuốn bảo tàng thư này có thể là Hoang Cổ Kinh Thế Thư hay không? Hoặc là nói cuốn sách này kỳ thật chính là bảo tàng?"

“Nếu như vậy, rất phù hợp thiết lập bị giấu đi, mà tờ thứ nhất Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần cũng đã nói 'Sách còn có ý bảo tàng còn chưa đạt được, ý tứ của những lời này chính là nói, quyển sách này chính là bảo tàng?"

Nghĩ tới đây mọi thứ đều nói thông suốt.

1124 chữ

Chương 706: Lì Xì, Lì Xì Đi

Trong lúc nhất thời Chu Tự khắc sâu cảm giác được cái gì là đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, gặp được lại chẳng tốn công phu.

Nhưng phó bản bảo tàng thư còn chưa qua, càng đừng đề cập đến tìm ra bảo tàng chân chính.

Chu Tự cất đồ đi, hắn quyết định phải nhanh qua cửa phó bản bảo tàng thư một chút.

Sau đó xem xem có cần manh mối tiếp theo hay không.

Nếu cần thì đi tìm tung tích Cổ Lộng Huyền Hư Chi Thần.

Thuận tiện hơn rất nhiều.

Cất xong đồ vật, Chu Tự cũng không vội vã làm gì. Sắp hết năm.

Ăn tết trước rồi nói.

“Đúng rồi, Tam lão bản còn trở lại không?"

Chu Tự hỏi.

“Trở về đi, còn phải tăng ca đấy.

Minh Nam Sở nói.

“Tăng ca?"

Vẻ mặt Chu Tự vô cùng khó hiểu:

“Không phải các ngươi phải vào thành tu luyện sao? Các ngươi đều đi thì ai trông tiệm?"

Minh Nam Sở mở ra ngăn tủ phía dưới, sau đó lấy ra một cái thẻ ném cho Chu Tự.

Nhìn chữ trên đó, Chu Tự kinh ngạc.

“Sau sáu giờ, không cho nợ, không bán, cái khác tự tiện.

Chu Tự:

"..."

Như vậy cũng được sao?

Đây không phải là làm thêm giờ sao?

Vô sỉ, sâu mọt công ty.

Loại việc này cũng không mang theo ta.

Lúc tan việc, quả nhiên Tô Thị trở về.

Nói cha mẹ nàng đi ăn cơm.

Thấy mọi người đều có mặt, Chu Tự gọi ba lão bản tới cùng với hai người sát vách.

“Là, là muốn làm gì?"

Âm Túc trốn ở sau cùng hỏi.

“Sắp tết, đưa các ngươi chút quà tết Chu Tự lấy hạt châu từ pháp bảo trữ vật ra, ngoại trừ bộ đồ nữ thần với bộ gấu nhỏ, hắn đều lấy ra:

“Chọn đi, mỗi người một bộ skin đồ chơi"

Nhìn thấy hạt châu quen thuộc, tất cả mọi người giật mình.

Không cần nghĩ cũng biết, thứ này là hàng cao cấp.

Tô Thi lập tức cầm bộ Hỏa Phượng Hoàng:

“Ta muốn cái này, ta cảm thấy ta có duyên với Hỏa Phượng Hoàng"

Mấy người Minh Nam Sở cũng đều chọn một cái.

Chờ họ chọn xong, Chu Tự mới định cất đồ vật đi, nhưng rất nhanh hắn nhớ tới đến thư viện còn có một người.

Đó chính là Trình tỷ.

Quên mất Trình tỷ.

Cuối cùng Chu Tự lấy ra một cái nhìn tương đối lợi hại cho Từ Từ:

“Từ đại ca giúp ta đưa cái này cho Trình tỷ Như thế chẳng khác nào chính hắn không có skin, nhưng cũng không quan trọng.

“Vật này có tác dụng gì?"

skin, thêm đặc hiệu, có tác dụng trong thời gian bảy ngày.

Tô Thi hỏi.

“Thêm Chu Tự giải thích.

“Đã đến tết, chúng ta không cho ít đồ cũng không tiện Minh Nam Sở chững chạc đàng hoàng lấy lì xì ra, nhét vào một trăm đồng đưa cho Chu Tự:

“Nửa năm này đều là ngươi làm việc, đây là nên được"

“Cảm ơn Nhị lão bản"

Chu Tự lập tức nhận lì xì, sau đó nhìn về phía Đại lão bản và Tam lão bản.

Nhìn ánh mắt Chu Tự, Tô Thi không dám tin nói:

“Không, không thể nào. Sao Minh Nam Sở có thể cho ngươi tiền? Hắn keo kiệt bủn xỉn có tiếng"

“Đừng nói nữa, tranh thủ thời gian đưa tiền"

Chu Tự đưa lì xì ra.

Tô Thị:

"..."

Những người khác:

"..."

Cường ngạnh như vậy sao?

Cuối cùng Chu Tự nhận được năm bao lì xì.

Tổng cộng năm trăm tệ.

Gương mặt Tô Thi tràn đầy vẻ không cam tâm, nàng hừ một tiếng lạnh lùng rồi chạy vào phòng nghỉ.

Hàn Tô đẩy kính mắt lên rồi cũng đi vào theo.

Từ Từ và Âm Túc dường như không hề để ý đến một trăm tệ này. Vừa nhìn đã thấy rõ sự chênh lệch, Chu Tự cảm giác văn phòng kế bên làm việc khá là giàu có, làm người cũng hào phóng.

Mấy nhân viên quản lý thư viện như họ, chẳng những người sau nghèo hơn người trước mà ai nấy đều keo kiệt như nhau.

Chờ tới khi tất cả mọi người đi vào thì Chu Tự trả một trăm tệ kia cho nhị lão bản.

Sau đó lại đếm thêm một trăm trong số bốn trăm vừa lấy được đưa cho Minh Nam Sở.

Hai người bắt tay chúc mừng hợp tác thành công.

"Lần sau nhị lão bản bỏ nhiều một chút, 188 may mắn"

Chu Tự cười rồi nói.

"Là do ta sơ sót rồi"

Minh Nam Sở trả lời với vẻ rất đàng hoàng:

"Sau này chắc chắn sẽ làm thế"

Hai người cất tiền vào túi.

Tô Thị và Hàn Tô đi ra ngoài, lúc này ánh mắt của Tô Thi hiện rõ sự tức giận. Nhưng dường như đối tượng mà hai nàng nhắm vào là nhị lão bản, Chu Tự thấy vậy thì lui về sau vài bước.

Hắn nghĩ mình cũng sắp tan ca rồi thì vội vàng quay người rời khỏi đây.

"Các ngươi có chuyện gì à?" Minh Nam Sở cất tiếng hỏi.

Hàn Tô đẩy kính mắt lên rồi chỉ về phía góc phòng, đối diện họ.

Chu Tự:

"..."

Minh Nam Sở:"..."

Quên mất là ở đây có camera.

"Ta về trước đây, mọi người ở lại trò chuyện đi"

Chu Tự điểm danh xong thì trực tiếp đi ra ngoài.

Hắn nhìn thoáng qua đôi mắt ra hiệu cầu cứu của nhị lão bản, chỉ có thể âm thầm cổ vũ cố lên.

Minh Nam Sở:

"..."

Sau khi Chu Tự rời khỏi, dường như trong thư viện có tiếng lốp bốp vang lên.

Hắn có nghe thấy nhưng cũng không quay đầu lại, chỉ ngẩng đầu lên nhìn trời rồi cảm thán thời tiết hôm nay rất đẹp. Chỉ là có chút lạnh.

Chu Tự kéo áo lại rồi đi về phía vùng ngoại ô.

Lúc hắn đến thành Biên Giới thì phát hiện sau bàn sách không còn thấy bóng dáng Nguyệt tỷ nữa rồi, ngay cả Thu tỷ cũng không biết nàng đã đi đâu.

Nhưng ba vị trưởng lão thì vẫn còn ở đó.

"Các nàng đi đâu rồi?"

Chu Tự tò mò mà hỏi.

Đương nhiên đối tượng hắn hỏi là ba vị cẩu trưởng lão rồi.

"Tế đàn Thái Dương có chút phản ứng, các nàng đi vào xem có phải là đưa tới thứ gì hay không"

Bạch Bối giải thích.

1073 chữ

Chương 707: Tặng Quà

Chu Tự nghe vậy thì gật đầu, hắn cũng không có ý định đi vào xem xét. Chỉ có Thu tỷ mới có thể nghe được lời cầu nguyện và đáp lại ở trong tế đàn mà thôi. Thu tỷ cũng đã học xong thần dụ rồi, giao tiếp không thành vấn đề. Ngồi đây đợi tin từ các nàng là được rồi.

Hắn nói rồi lấy mấy bộ đồ ra, đây là đồ tết cho mấy người này.

Đồ của hắn thì cho Trình tỷ rồi, chỉ có thể đợi lần sau xem có đồ gì dưỡng da không thôi.

Chu Tự nhớ tới Trình tỷ thì đột nhiên phát hiện ra một việc.

Đó chính là hình như Trình tỷ và mẹ hắn có quen nhau, nếu dựa theo nội dung cuộc trò chuyện của nhị thẩm và Trình tỷ thì dường như hai nàng đều thuộc một tông môn. Hôm nào rảnh phải hỏi mẹ xem mọi chuyện là như thế nào.

Lúc này, trong thư viện Trình tỷ đang cầm mấy hạt châu mà hỏi với vẻ tò mò:

"Đây là gì?"

"Bộ trang phục.

Âm Túc suy nghĩ một lát rồi bổ sung:

"Chu Tự nói thế, hắn nói đây là mấy đồ chơi nhỏ, bóp nát hạt châu là có thể mặc vào được, sẽ không có tình trạng không vừa người"

"Có hiệu quả phòng ngự không?"

Trình tỷ thắc mắc cất tiếng hỏi.

"Có lẽ là có một chút"

Từ Từ suy nghĩ rồi đáp:

"Có lẽ còn hiệu quả nào đó không tưởng tượng được, nhưng hiệu quả chỉ kéo dài bảy ngày, khi nào cần dùng thì mới mở ra"

"Bảy ngày à?"

Trình tỷ có chút bất ngờ:

"Cũng thú vị đấy, nhưng kiểu dáng cũng không tệ, đúng lúc ta có thể mang về đưa cho bọn tiểu bối chơi. Cuối năm nay các nàng sẽ tổ chức luận bàn với bên ngoài, nói mới nhớ Từ Từ trở về cũng có đúng không?"

"Ừ."

Từ Từ gật đầu mà nói thật:

"Trong tộc cũng có tổ chức tỷ thí nhưng ta không quay về thì đến lúc đó họ sẽ tới đón ta về. Nhưng khi kết thúc phải tự quay lại rồi, sẽ mất một hai ngày"

Hắn muốn ở lại tu luyện nhưng trong tộc tổ chức tỷ thí, bắt buộc hắn phải quay về.

"Nơi đó thì đúng là có thể mặc bộ trang phục này, nhìn không có chỗ nào để chê"

Trình tỷ nói.

"Ừ."

Từ Từ gật đầu:

"Ta cũng có ý định như thế.Bình thường hắn rất khó rất khó nhưng sau khi được vị tiền bối của Đạo Tông Thiên Vân kia chỉ đạo thì hắn đã tự tin hơn vào bản thân rồi. Nếu như bộ trang phục này còn có tác dụng khác thì chắc có lẽ hắn sẽ thắng dễ dàng hon.

"Tiểu Âm thì sao?"

Trình tỷ nhìn về phía Âm Túc:

"Ta...ta không về. Nhưng ta muốn gửi đồ cho chị ta, có lẽ nàng sẽ cần dùng tới"

"Thế à? Xem ra chỉ có mình ta trở về rồi. Lâu lắm rồi chưa quay về, cũng là lúc nên đi về đi dạo một chút"

Trình tỷ nhìn Từ Từ và Âm Túc rồi nói:

"Tết này nếu các ngươi có rảnh thì có thể đến tìm ta"

Hai người nghe vậy thì đều vội vàng đồng ý.

"Đây là gì?"

Thất Thiên cầm hạt châu lên mà cất tiếng hỏi.

"Quà tết, tặng cho các ngươi đấy, mỗi người một viên Chu Tự nói.

"Có tác dụng gì?"

Thất Thiên hỏi với vẻ thắc mắc.

"Trang phục, thời gian có hiệu lực là bảy ngày.

Chu Tự giải thích.

"Ngươi gọi ta à?"

Thất Thiên hỏi lại.

Chu Tự không nhìn nàng mà quay đầu nhìn về phía ba vị cẩu trưởng lão.

Bọn chúng nhìn hạt châu mà có một cảm giác thứ này không hề đơn giản. Đồ mà Thánh Tử tặng thì sao có thể đơn giản được chứ? Vậy nên bọn chúng vui vẻ mà nhận lấy.

Cắn người miệng mềm bắt người tay ngắn, sau này bọn chúng cũng không thể thoát khỏi đây một cách dễ dàng. Thành Biên Giới có việc gì cũng phải ra tay trợ giúp.

Bọn chúng cũng rất tự giác.

"Đa tạ Thánh Tử"

Xích Mông nói với vẻ cảm kích.

Thất Thiên không nói gì, tặng cái này chẳng bằng chút nữa đừng có ra tay đánh nàng.

Không bao lâu sau, Hầu Trầm và Đại Địa Thần Khuyển đi ra ngoài cũng đã trở về. Mỗi người cầm lấy một hạt châu.

"Gia, ta cảm động quá, vậy mà ngài còn tặng quà tết cho ta"

Đại Địa Thần Khuyển nói rất kích động:

"Gia, năm sau ngươi phải bắt ta làm việc cho ngươi nhiều hơn đó, nếu không thì ta không yên lòng"

Chu Tự:

"..."

Hầu Trầm cũng mở miệng nói lời cảm tạ, hắn nói mình có thể nhìn thấy nhiều chuyện lý thú li kỳ như vậy đều là nhờ phúc của Chu Tự, không ngờ rằng còn được tặng quà.

"Không sao đâu, các ngươi cũng giúp ta khá nhiều chuyện, cái này chỉ là đưa cho các ngươi chơi mà thôi" Chu Tự xua tay rồi nói.

Đương nhiên là Hầu Trầm không dám tin, nhưng rõ ràng là sự cố gắng của hắn đã được Thánh Tử Ma Đạo tán thành, hắn cần phải cố gắng thêm một chút nữa. Bởi vì Thánh Tử Ma Đạo đã trở thành hi vọng mới của hắn. Hầu Trầm cần phải kiếm đủ công lao mới có thể mở miệng nói tới tộc nhân của mình.

Cho đi năm bộ trang phục, Chu Tự chỉ còn lại năm cái, ba cái chia cho ba vị thần minh, hai cái còn lại là của Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển.

Một bộ gấu nhỏ, một bộ nữ thần.

Một lúc sau hai người mới đi ra ngoài, các nàng còn cầm theo một ít trái cây.

Nguyệt tỷ mặc bộ trang phục gấu nhỏ cầm lấy nó.

Hình như khóe miệng nàng còn có chút vết thương nhỏ.

"Đây là quả của băng thụ kia sao?"

Chu Tự nhìn Chu Ngưng Nguyệt đặt trái cây lên bàn rồi hỏi.

Tổng cộng có ba trái, cũng không ít.

1106 chữ

Chương 708: Đầu Sỏ Lỗ To

"Ừ."

Thu Thiển đi tới bên cạnh Chu Tự, nàng hất tóc rồi nói:

"Vừa đụng vào nó suýt chút nữa bọn ta đã đóng băng, là Hỏa Nguyệt Cốc đưa tới, nói là họ cố gắng hết sức, tạm thời chỉ có từng này mà thôi. Ta nói với họ rằng sau này có thể đưa từ từ. Nhưng nghe phía đối diện báo cáo thì có lẽ bên đó còn xuất hiện điều gì lạ thường, họ vẫn đang điều tra.

"Có khả năng liên quan đến Quang Thủ kia"

Chu Tự nói, hắn nhìn thấy Chu Ngưng Nguyệt không nói lời nào thì có chút tò mò:

"Nguyệt tỷ hình như có chút không vui"

Thu Thiển nghe vậy thì cười nói:

"Vừa rồi Nguyệt tỷ đạt được băng quả thì mừng quá, muốn cắn thử một miếng, sau đó thì..mất một cái răng. Bây giờ nàng đã rụng hai cái rồi"

Chu Ngưng Nguyệt nghe thấy tiếng cười thì quay đầu nhìn về phía Thu Thiển mà nói:

"Tiểu hài tử tám tuổi thay răng không phải là chuyện bình thường sao?"

Chu Tự nghe thế thì có hơi kinh ngạc, hắn không nghĩ rằng răng của Nguyệt tỷ lại rụng thật. Hắn nhìn kỹ vị trí lúc trước thì phát hiện lỗ hổng đã lớn hơn nhiều.

Chu Ngưng Nguyệt lấy trái táo xanh ra cắn một miếng, sau đó nàng ngồi xuống mà nói:

"Ta muốn đọc sách, các ngươi không được làm ồn đến ta"

Không bao lâu sau, ba vị lão bản và mấy người Từ Từ cũng tới.

Chu Tự nhìn thoáng qua Minh Nam Sở thì phát hiện trên mặt hắn không có dấu vết tổn thương.

Hai vị lão bản không ra tay đánh người ư? Dịu dàng thế cơ à?

Minh Nam Sở thấy Chu Tự tò mò thì chỉ nói bốn chữ:

"Tốn tiền tiêu tai"

Chu Tự:

"..."

Vậy nên nhị lão bản đã trở thành người thua cuộc lớn nhất à?

Như thế thì sau này sao hắn dám hợp tác nữa?

Cũng may là phi vụ lần này hắn lời ba trăm tệ.

"Thu tỷ, chúng ta vừa mới lì xì cho Chu Tự năm trăm, hắn đón tết có lì xì cho ngươi không?"

Tô Thi chạy tới bên cạnh Thu Thiển mà đâm thọc. Thu Thiển nhìn về phía Chu Tự.

"Có"

Chu Tự gật đầu.

"Ta cũng muốn có"

Chu Ngưng Nguyệt đang ngồi bên cạnh đọc sách cũng giơ tay phát biểu, nhưng nàng không ngẩng đầu lên.

"Mỗi người hai trăm rưỡi vậy"

Chu Tự cắn răng nói.

Tam lão bản lòng dạ đen tối.

Hắn lại lỗ thêm hai trăm rồi.

Cuối cùng Chu Tự lấy hai viên châu ra đưa cho Thu Thiển và Chu

Ngưng Nguyệt:

"Còn cái này nữa, cho các ngươi cả đấy"

Chờ tới lúc sắp tu luyện thì Thu Thiển mới cầm hạt châu ra lung lay trước mặt Chu Tự, sau đó nàng ghé vào tai hắn mà nói khẽ:

"Ta rất thích món quà ngươi tặng"

Chu Tự nghe vậy thì nở nụ cười. Đợi tới khi họ chìm vào tu luyện thì Chu Tự mới quay đầu nhìn về phía Thất Thiên.

Thất Thiên thấy vậy thì giật cả mình, nàng vội vàng chỉ vào băng quả mà nói:

"Có phải là nên xử lý mấy quả này trước không?"

Chu Tự thấy cũng có lý nên quay sang hỏi Nguyệt tỷ có cần không.

Sau đó nhận được câu trả lời là cần một trái.

"Nhìn vẻ ngoài là biết ba vị lão bản không có phúc mà dùng chúng, vậy đưa cho đại ca ta đi, đúng lúc vẫn chưa kiếm được quà tết để tặng hắn."

Chu Tự lấy ra cái thùng đựng táo lúc đầu rồi đặt hai băng quả vào đó.

Chu Tự hỏi vị trí của Lý Lạc Thư rồi liên hệ với Đông Húc để hắn đưa qua đó.

"Tết rồi mà các ngươi không nghỉ à?"

Chu Tự tò mò mà hỏi.

"Không nghỉ.

Tu chân giới làm gì có ai nghỉ tết?

Sau đó Chu Tự trở lại thành Biên Giới, bắt đầu tìm kiếm Thất Thiên.

"Đừng trốn nữa, ta đã nhìn thấy ngươi rồi"

Chu Tự bước đi trên đường, hắn nói với giọng lạnh như băng.

Mà Thất Thiên trốn ở bên trong phòng, nàng che miệng không dám lên tiếng. Thất Thiên nghe thấy tiếng bước chân lướt qua bên ngoài, nghĩ thầm không có chuyện gì nữa rồi.

Nào ngờ nàng vừa thở phào một hơi thì đột nhiên giọng nói lạnh lùng vang lên phía sau lưng nàng:

"Tìm được ngươi rồi. Thất Thiên giật mình mà hét lên, Chu Tự nhìn Thất Thiên chạy trốn khắp nơi thì đột nhiên có chút thông cảm cho sư phụ của Thu tỷ.

Cảnh tượng này thú vị thật đấy, nhưng chỉ thú vị khi dọa người khác thôi, mình mà bị dọa thì chẳng vui chút nào cả.

Chu Tự không nhiều lời, hắn mở Kim Quang Thần Chú ra rồi bắt đầu luyện tập lực lượng trước mắt.

Sáng sớm hôm sau.

Gió lớn gào thét khắp nơi.

Tả Vu Lai đứng lên, hắn nhìn về phía trước mà nói:

"Gió nổi lên rồi"

Cùng lúc đó, ở ba hướng khác cũng có người đứng lên, họ gần như là đồng thanh:

"Gió nổi lên rồi"

Tả Vu Lai có thể nghe thấy tiếng của họ:

"Thần Phong Bạo sắp trở về rồi, sống tạm bợ qua ngày cũng không tránh khỏi sự áp chế của hắn, nếu đối đầu chính diện thì lại không có phần thắng. Lần này là cơ hội, cũng là một con đường chết, các ngươi phải suy nghĩ cho kỹ.

"Quyền hành của chúng ta đều tương cận với nhau, không ai có thể né tránh. Thần minh sắp trở về, nếu không nắm lấy cơ hội thì không còn cơ hội để thành thần nữa. Ai lại muốn ăn nhờ ở đậu chứ?"

Một giọng nữ vang lên.

"Gió thổi đến Thanh thành"

Lại có người nói.

"Ta không còn hi vọng gì nữa rồi, trong lúc đánh cược ta cũng muốn gặp nhân vật mà thần minh vừa nghe đã sợ mất mật kia"

Người cuối cùng nói.

"Vậy thì lên đường thôi"

Tả Vu Lai đáp lời.

Hắn vừa dứt lời thì đã phóng ra ngoài rồi biến mất trong không trung như một cơn gió. Không chỉ có mình hắn, ba người còn lại cũng biến mất ngay tại chỗ.

1124 chữ

Chương 709: Đụng Phải Xương Cứng

Mục đích của họ chỉ có một, đó chính là đến gần vị trí đặc biệt đã biết trước ở Thanh thành, sau đó khóa chặt mục tiêu, xử lý trong một chiêu.

Bốn người bọn họ tới gần một cách im lặng, họ mượn ảnh hưởng của cơn gió mà muốn đi vào trong đó.

Nếu như Ma Đạo Cự Phách không để mắt tới chỗ này thì họ có thể tiến vào một cách thuận lợi. Trong lúc nhất thời, trái tim của họ đều đang đập liên hồi, nhất là khi càng ngày càng tới gần Thanh thành.

Lúc này hạt châu của họ đã sáng rực lên, họ đạt được vị trí cụ thể của người kia.

Tốc độ gió không hề chậm, nhưng đối với họ mà nói thì tốc độ hiện tại chậm như rùa bò. Mỗi một giây trôi qua đều có cảm giác giày vò cùng cực.

Họ đã chuẩn bị xong tinh thần bị công kích, nhưng cũng không hề muốn bị công kích.

Lúc này Thanh thành đã gần ngay trước mắt.

Thị trấn Thanh Bắc.

Liễu Nam Tư vừa đi chợ về, nàng nhíu mày rồi ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Nàng đi trên đường phố, tỏ vẻ không hiểu.

Sau đó nàng đi vào một con đường nhỏ không người, đưa tay lên không trung mà chộp lại.

Chỉ trong chớp mắt, không gian vặn vẹo, một bóng người rơi xuống từ trong hư không.

Đó là một người đàn ông trung niên, hắn vô cùng kinh ngạc. Tình huống đột nhiên xuất hiện này khiến hắn vừa e ngại vừa thắc mắc.

Người bị bắt chính là Tả Vu Lai đang đi đến Thanh thành.

Hắn cảm nhận được không gian biến hóa vốn còn tưởng rằng là Ma Đạo Cự Phách ra tay.

Hắn đã chuẩn bị tinh thần đối đầu chính diện, thậm chí cũng đã chuẩn bị tinh thần tử vong.

Nhưng sau khi rơi xuống thì phát hiện mình lại còn sống.

Nhất là mở mắt ra lại thấy một người phụ nữ, điều này càng khiến hắn cảm thấy khó hiểu.

"Ngươi tới Thanh thành làm gì?" Liễu Nam Tư mở miệng hỏi.

Nàng nhìn kỹ một chút rồi nói tiếp: "Quyền hành à? Dư nghiệt của thời đại thần minh?"

Lúc này Tả Vu Lai đang đứng thẳng giữa không trung, xung quanh hắn có khí tức của quyền hành. Hắn không nhìn thấu được người phụ nữ trước mắt, đương nhiên là nàng rất lợi hại. Nhưng kẻ khiến hắn e sợ nhất chỉ có Ma Đạo Cự Phách, mặc dù những người khác có đánh không lại cũng không đến mức vẫn lạc.

Hay là người trước mắt chính là Ma Đạo Cự Phách?

Hắn không biết, nhưng kéo dài thời gian luôn không sai.

"Ngươi là ai?"

Tả Vu Lai hỏi bằng giọng lạnh lùng.

"Ngươi trả lời câu hỏi của ta trước đi, ngươi tới Thanh thành làm gì?"

Liễu Nam Tư hỏi lại.

"Vì sao ta phải nói cho ngươi biết?"

Tả Vu Lai nói tiếp.

"Để ta suy nghĩ một chút.

Liễu Nam Tư suy nghĩ một chút rồi tự hỏi:

"Có phải là có liên quan tới Thần Minh Chi Nữ không?"

Tả Vu Lai không mở miệng.

"Ngươi không nói gì thì có nghĩa là ta đã đoán đúng. Mặc dù tiểu Nguyệt từng nói với ta nhưng cũng nhờ có các ngươi ta mới chứng minh được. Để báo đáp, ta sẽ để ngươi trốn"

Liễu Nam Tư cười nói:

"Ta cho ngươi trốn khỏi thị trấn Thanh Bắc."

Tả Vu Lai nghe vậy thì vội vã chạy đi, hắn biến mất ngay tại chỗ.

Liễu Nam Tư nhìn đối phương rời đi, nàng lấy một củ khoai tây từ trong túi ni lông ra rồi tiện tay ném lên trời.

Bên ngoài thị trấn Thanh Bắc.

Tả Vu Lai đã trốn thoát, hắn cho rằng đến đây rồi thì người kia không thể đuổi kịp hắn nữa.

"Không biết họ đã thành công chưa Tả Vu Lai nhìn về hướng Thanh thành.

Nhưng chỉ trong nháy mắt đó, đột nhiên phía sau hắn xuất hiện một đạo khí tức đáng sợ.

Hắn cảm nhận được khí tức đáng sợ này thì vội vàng phóng thích quyền hành, rời khỏi vị trí cũ. Tránh khỏi nguy hiểm trong gang tấc.

Khi hắn quay đầu thì phát hiện sau lưng mình có thêm một củ khoai tây từ lúc nào. Vừa rồi chính củ khoai tây này khiến ta cảm giác như lâm vào nguy cơ ư?

Tả Vu Lai có chút khó có thể tin.

Một lát sau, củ khoai tây đột nhiên lớn lên, rồi há ra một cái miệng đầy máu mà nuốt chửng Tả Vu Lai.

Còn lực lượng quyền hành vừa được phóng thích kia đã bị áp chế ngay tắp lự.

Khi hắn ngẩng đầu lên thì phát hiện phía sau củ khoai tây là một hư ảnh đỉnh thiên lập địa.

Nàng đưa lưng về phía ánh sáng, chiếm mất nữa bầu trời. Đó là một vị nữ tử xinh đẹp, mái tóc dài thả xuống, đôi mắt như trăng như sao cất chứa vạn vật.

Trên người nàng có ngân bạch lưu quang, như vừa rơi từ cửu thiên ngân hà xuống nhân gian.

Thần thánh, rực rỡ, vĩ đại.

Tả Vu Lai nhìn thấy nàng thì cảm giác quyền hành của mình sắp sụp đổ.

Giờ phút này hắn mới phát hiện, trước mặt người này thì mình quá nhỏ bé"

"Hóa ra tu chân có thể mạnh đến mức này? Đây phải là thần minh rồi chứ?"

Tả Vu Lai cảm nhận được sự rung động không gì sánh kịp.

Lúc này nữ tử kia cầm củ khoai tây trong tay, để khoai tây thôn phệ người trước mặt.

Giây lát sau, hư không không còn gì khác.

Không có bất cứ ai.

Lúc này trong thị trấn Thanh Bắc, Liễu Nam Tư xách theo nguyên liệu nấu ăn vừa mua được hôm nay, nàng lầm bầm một câu:

"Đợi lát nữa gọi điện thoại hỏi thử xem.

Liễu Nam Tư vừa về tới tiệm cơm đã kể lại chuyện hôm nay mình gặp phải với chồng mình:

"Hôm nay ta gặp được một kẻ dư nghiệt của thời đại thần minh, ngươi đoán xem ta đã đạt được tin tức gì?"

"Tin tức gì?"

Chu Nhiên đang thái cà rốt, hắn hỏi.

Hôm nay hắn bán món chính là há cảo, những món khác thỉnh thoảng mới làm.

Bán thêm một hai ngày nữa là phải về Thanh thành rồi.

Ăn tết với con gái.

1111 chữ

Chương 710: Tính Tiền?

"Nhìn bộ dạng thì có vẻ là vì Thần Minh Chi Nữ, lúc đầu Thần Minh Chi Nữ không khiến bọn hắn chú ý, nhưng bây giờ lại tới, nguyên nhân cũng dễ đoán mà thôi"

Liễu Nam Tư vừa cười vừa nói.

"Ngươi gọi điện thoại hỏi xem"

Chu Nhiên ngừng đao lại, hắn cũng chú ý tới chuyện này.

"Ta đang định gọi đây, nhưng có vẻ bọn hắn có khá nhiều người tới, những người khác thì sao?"

Liễu Nam Tư hỏi.

"Không phải trong thành vẫn còn người đấy sao? Có gì mà để ý chứ?"

Chu Nhiên nói.

Liễu Nam Tư suy nghĩ một chút cũng thấy có lý. Sau đó nàng lấy điện thoại ra gọi cho Chu Tự.

Thanh thành.

Tô Trần và Liễu Bắc Uyển đang ăn điểm tâm bên đường.

"Kỳ quái thật đấy, thế mà chúng ta lại ngồi lề đường ăn điểm tâm. Cứ có cảm giác có ai đó đang nhìn trộm chúng ta, còn dùng điện thoại chụp lại nữa"

Liễu Bắc Uyển nói với vẻ thích thú.

Hai người họ mặc đồ cổ trang, ngồi ngoài sạp hàng ăn cơm, mặc dù họ biết cách làm giảm cảm giác tồn tại của mình xuống. Nhưng bộ dạng khác lạ này vẫn rất khó không khiến người khác chú ý.

Ngay cả lão bản cũng cảm thấy việc làm ăn của mình đã tốt hơn.

Tô Trần và Liễu Bắc Uyển trai tài gái sắc, khí chất siêu phàm, một khi bị chú ý đương nhiên tần suất quay đầu lại nhìn sẽ cao hơn.

"Tô Thi tới rồi, có khi nào chúng ta sẽ bị đoạt mất danh tiếng không?"

Đột nhiên Tô Trần hỏi.

Liễu Bắc Uyển chống cằm rồi hỏi phu quân của mình:

"Con gái có xinh đẹp mỹ mạo như ta không?"

Nàng nói rồi còn nở nụ cười, hơi chớp chớp mắt trái.

"Không, nhưng quả thật con bé có thể cướp mất danh tiếng của chúng ta"

Tô Trần cười rồi trả lời.

"Ngươi chơi xấu"

Liễu Bắc Uyển cũng không thèm để ý, nàng uống canh đậu phộng, cảm giác cũng không ngon cho lắm.

Chị nàng nấu còn ngon hơn quầy hàng này. Nhưng nàng vẫn rất lịch sự mà ăn hết.

Lúc này Tô Trần ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, hắn có chút nghi ngờ.

"Sao vậy?"

Liễu Bắc Uyển hỏi.

"Có người đi đường tắt đến thần minh đang tới gần, nhìn bộ dạng thì có vẻ như là nhằm vào Chu Tự.

Tô Trần nói.

Lúc này Liễu Bắc Uyển cũng đã cảm nhận được:

"Sao người của thời đại thần minh lại muốn ra tay với Chu Tự chứ? Không có lý do"

Nàng dừng một chút, cũng đã nghĩ ra được.

"Có lý do, tiểu tử lầm lỳ này vẫn rất xấu tính.

Liễu Bắc Uyển nói thì nói thế, nhưng khóe miệng lại xuất hiện nụ cười.

Vậy nên đứa thứ hai đặt tên là gì đây?

Tô Trần không có hứng thú tám chuyện, hắn chỉ đưa tay lên nhẹ nhàng chỉ một cái, sau đó có ba tia pháp quang biến mất ở chân trời.

Một lát sau, Liễu Bắc Uyển đã không cảm nhận được bất cứ thứ gì nữa.

"Tính tiền rồi chúng ta đi nơi khác dạo chơi thôi."

Tô Trần nói.

Xong chuyện rồi, đối với Tô Trần thì ba kẻ thậm chí còn chẳng phải thần minh kia chẳng là vấn đề gì cả "Tính tiền?"

"Ngươi có Liễu Bắc Uyển nghe vậy thì sửng sốt, nàng hỏi lại.

mang tiền không? Ta không đem theo"

Tô Trần đang định đứng lên lại ngồi xuống, hắn im lặng một lúc lâu rồi nói với lão bản:

"Lão bản, cho thêm hai bánh bao nhân thịt, hai quẩy, hai bát canh đậu phộng"

Sau khi được lão bản đáp lại thì hắn mới nhìn về phía phu nhân của mình:

"Đợi con gái tới trả tiền vậy.

Liễu Bắc Uyển:

"..."

Mỗi lần họ tới thế tục đều ở nhà Chu Nhiên, hoàn toàn không tới lượt bọn hắn trả tiền, cũng không cần dùng tới tiền.

Cuối cùng người đi tới trả tiền là Chu Tự.

Vì hắn ở gần đây.

Chu Tự lại cho nhị thúc năm trăm tệ rồi mới chạy đi làm.Liễu Bắc Uyển nhìn theo hướng Chu Tự rời đi, nàng cảm giác đứa cháu trai này thuận mắt hơn nhiều rồi.

Tô Trần thì nhíu mày.

"Mất mặt à?"

Liễu Bắc Uyển tò mò mà hỏi.

"Sắp bị họ Chu kia cười nhạo rồi"

Tô Trần nói với vẻ không vui.

Liễu Bắc Uyển cũng không thèm để ý, sau đó hai người lại tiếp tục đi dạo những nơi khác.

Giữa trưa, Chu Tự ăn cơm trưa mà Tô Thị mua, lần này bọn hắn trực tiếp gọi một phần cá nấu nồi đá, mang tới phòng tập thể thao ăn. Còn gọi thêm vài món ăn kèm.

Bốn người ăn còn chưa đủ, gọi thêm cả mấy người Trình tỷ ở bên cạnh tới. Phải lột sạch tam lão bản một lần mới được.

"Có thù trả thù"

Hàn Tô đẩy kính mắt lên rồi nói.

Chu Tự và Minh Nam Sở đều có chút không phục, Tô Thi cũng nhìn chằm chằm hai người kia.

Họ đều lỗ rất nhiều tiền, hình như chỉ có mình Hàn Tô là không bị lỗ.

Ba người lại nhìn về phía Hàn Tô, vì đại lão bản mời mọi người sớm nên chỉ tốn có mấy chục tệ.

Mà Tô Thi mời mọi người ăn cá nấu nồi đá, Minh Nam Sở thì hao của tiêu tai, Chu Tự bỏ bao lì xì, không ai là không lỗ.

"Lúc được nghỉ ta mời các ngươi ăn một bữa là được chứ gì?"

Hàn Tô nói một cách hào phóng.

"Ta dẫn Nguyệt tỷ và Thu tỷ theo nhé"

Chu Tự nói.

"Có đạo lý, Âm Túc và Từ Từ cũng ở đây, dẫn bọn hắn theo nữa"

Minh Nam Sở nói một cách chẳng hề khách sáo.

Hàn Tô nghe vậy thì lại đẩy kính mắt thêm một lần nữa"

"Hôm nay tan làm không tăng ca, chúng ta gọi mọi người ra ngoài ăn một bữa tiệc đứng bít tết nhé? Đúng lúc để Minh Nam Sở mời mọi người. Gọi Thánh Nữ và Thần Nữ đi luôn, mấy người Âm Túc không có việc gì thì cũng có thể đi chung"

Minh Nam Sở đặt đũa xuống, chỉ thiếu mỗi việc vỗ bàn rồi bỏ đi.

1113 chữ

Chương 711: Vì Sao?

"Có thù trả thù"

Chu Tự lắc đầu thở dài, sau đó lại gửi tin nhắn cho Thu Thiển.

Hắn nói nhị lão bản tối nay mời mọi người ăn cơm, dặn các nàng sáu giờ tới tập hợp.

Mấy người Từ Từ không biết ân oán giữa họ, chỉ im lặng mà nhìn bọn hắn ghen ghét lẫn nhau.

Chu Tự không có thưởng cuối năm, đương nhiên là không cần mời mọi người, vậy nên hắn mới trốn thoát một lần.

Lúc này hắn nhìn về phía Trình tỷ đang ăn cơm rồi nhẹ nhàng mở miệng.

"Trình tỷ là tông môn nào vậy?

"Ngươi muốn hỏi chuyện mẹ ngươi đúng không?"

Trình tỷ đặt đũa xuống rồi nói.

"Đúng vậy.

Chu Tự gật đầu, hắn nói tiếp:

"Ta không biết gì về những chuyện trước đây của cha mẹ ta cả"

Không chỉ hắn, ngay cả Nguyệt tỷ cũng không biết.

Chu Tự chỉ biết mẹ là do lão cha giành được, nhưng giành như thế nào, vì sao lại giành thì hắn hoàn toàn không biết.

Hắn cũng ngầm thừa nhận mẹ thuộc Ma Môn trong vô thức, nhưng hôm qua nghe nội dung cuộc đối thoại của nhị thẩm và Trình tỷ thì hắn lại cảm thấy mẹ không phải là người Ma Môn.

"Thật ra những gì ta biết cũng không nhiều, lúc ta còn nhỏ mẹ ngươi đã rời khỏi tông môn rồi. Có rất nhiều người tưởng rằng mẹ ngươi đã đi về cõi tiên"

Trình tỷ nói.

"Trước đây mẹ ta là người như nào?"

Chu Tự có chút tò mò mà lên tiếng hỏi.

"Ngươi chờ một chút.

Trình tỷ nói rồi tìm kiếm trong trữ vật pháp bảo, nàng lấy một tấm chân dung ra.

Mọi người thấy vậy thì đều tò mò, họ muốn nhìn xem diện mạo của mẹ Chu Tự ra sao.

Tô Thi cũng rất tò mò, nàng cũng hiếm khi nhìn thấy ảnh trước đây của đại di.

Trong ký ức của Tô Thi thì lần đầu tiên nhìn thấy có lẽ là lúc nàng năm sáu tuổi, khi đó đại di khác với bây giờ rất nhiều.

Lúc này Trình tỷ cẩn thận trải bức tranh ra. Đây là một tấm tranh chân dung rất cổ xưa, trên đó pháp thuật gia trì, nếu không thì không thể nào tồn tại đến nay.

Bức tranh vừa mở ra, hình ảnh trong tranh đập vào mắt mọi người.

Trong nháy mắt, ai nấy đều kinh ngạc. Bao gồm cả Chu Tự.

Trong bức tranh là một nữ tử mặc váy tiên đang đứng, nàng có một gương mặt tuyệt sắc, tóc đen rũ xuống suông mượt như thác nước.

Quanh người nàng có ngân sắc quang mang chói lóa, nhìn như bầu trời đầy sao. Đôi mắt của nàng như trăng sáng trên trời, cất chứa vạn vật. Nàng như là thần nữ cửu thiên.

"Là mẹ của Nguyệt tỷ"

Chu Tự vô cùng kinh ngạc, khí chất này vô cùng bức người. Những người khác cũng thốt lên.

"Thật xinh đẹp"

Âm Túc nói trong vô thức.

"Khí chất thật là cao quý"

Hàn Tô cũng than thở.

"Là đại di mà ta nhìn thấy khi còn bé.

Tô Thi nhớ lại lúc trước, khi đó đại di còn ôm nàng đi dạo khắp nơi. Bây giờ thì không được nữa rồi, không phải do đại di không ôm nàng, mà vì nàng đã trưởng thành.

"Vì sao ngươi lại ngạc nhiên đến vậy?"

Minh Nam Sở nhìn Chu Tự rồi hỏi.

Những người khác kinh ngạc thì thôi đi, vì sao người làm con trai như Chu Tự cũng kinh ngạc như thế?

Chu Tự:

"..."

Thực không dám giấu giếm đây là mẹ của Nguyệt tỷ, ta chưa từng thấy mẹ ta như thế.

Trong lòng hắn âm thầm than thở, sau đó lấy điện thoại ra chụp một bức. Đợi lát nữa hắn sẽ gửi cho mẹ, hỏi xem thời gian đã dùng mấy cái dao mổ heo mới có thể khiến nàng trở thành dáng vẻ như bây giờ.

Buổi sáng mẹ có gọi điện cho hắn, nhưng vì phải đi tìm mấy người nhị thúc nên hắn đã cúp máy. Không biết mẹ muốn nói những gì.

Đợi lát nữa hắn sẽ gọi điện thoại về, tiện thể hỏi xem khi nào cha mẹ mới quay lại.

Đã hai mươi tám rồi, hai ngày nữa là tới tết.

"Trước đây mẹ của Chu Tự làm gì vậy? Nhìn có vẻ rất lợi hại"

Âm Túc hỏi.

"Phải nói là vô cùng lợi hại, trước đây nàng là đối tượng mà vô số người ở thời đại đó phải ngước nhìn, thiên chi kiêu nữ chân chính Trình tỷ nhớ lại chuyện lúc xưa rồi nói:

"Lúc đó ta bái nhập tông môn cũng vì nghe rất nhiều sự tích của nàng. Thiên chi kiêu nữ, băng thanh ngọc khiết, nàng hoàn hảo không một tì vết. Nàng phá vạn Ma Thiên Trận, giết thượng cổ hung thú, uy danh lan rộng khắp bốn phương"

"Đại di là tông môn nào vậy?"

Tô Thi cũng tò mò mà hỏi. "Thiên Nữ khai tông của Dạ Nguyệt Thánh Địa, nàng là một nhân vật có thể dùng sức của một người sáng lập ra một tông môn đỉnh cao"

Trình tỷ nói có chút kích động"

"Dạ Nguyệt Thánh Địa?"

Chu Tự ngẫm nghĩ, hắn cảm thấy cái tên này rất quen, như từng nghe thấy ở đâu.

Nhưng cũng không ảnh hưởng gì lắm, lúc hắn uy hiếp hình như không có tên tông môn này.

"Tông môn của Dao Di Thiên Nữ à?"

Hàn Tô hỏi.

Trình tỷ gật đầu.

"Rất lợi hại ư?"

Dường như Chu Tự có nghe qua cái tên này, là ở hồ Nhàn Nhã.

Những chuyện khác thì hắn không biết, chưa từng có xung đột với bọn hắn.

"Trong Đạo Tu thì cũng là xếp hạng đầu, nhưng nếu so với Ma Môn hay Đạo Tông Thiên Vân thì vẫn còn kém lắm. Nhất là khi Thiên Nữ khai tông mạnh nhất biến mất, sau đó đệ nhất trưởng lão cũng đi theo, không thấy tung tích. Mấy năm gần đây mới khôi phục lại được"

Trình tỷ giải thích.

"Đệ nhất trưởng lão là ai vậy? Vì sao nàng lại phải rời khỏi, rồi tại sao đại di lại biến mất?"

Tô Thị mở to mắt mà hỏi.

"Đệ nhất trưởng lão chính là mẫu thân ngươi."

Trình tỷ trả lời.

Tô Thị:

Vậy tại sao mẫu thân lại muốn rời khỏi đó?

1082 chữ

Chương 712: Hẹn Gặp

"Thật ra ta cũng không biết rõ tình hình lúc đó cho lắm, vì lúc đó ta còn quá nhỏ, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì. Ta chỉ biết hôm đó Ma Đạo Cự Phách đột nhiên đánh tới tông môn chúng ta. Cuối cùng tông môn không đánh lại được, dường như ta nghe được hắn nói sao lại yếu như thế, rất thất vọng. Sau đó cũng không biết đã làm những gì mà tông môn có thể đánh lui Ma Đạo Cự Phách. Cùng ngày hôm đó, Thiên Nữ biến mất, sau khi đệ nhất trưởng lão sắp xếp mọi chuyện trong tông môn xong thì cũng rời đi. Từ đó tới nay chỉ còn một số tin tức của đệ nhất trưởng lão, chứ Thiên Nữ khai tông thì không. Vậy nên mới có người cho rằng nàng đã đi về cõi tiên"

Trình tỷ nhìn Chu Tự, nàng vẫn cảm thấy khó mà tin được. Vậy mà Thiên Nữ lại gả cho Ma Đạo Cự Phách. Còn sinh ra hai người có tiếng xấu đồn xa là Thánh Tử Ma Đạo và Thánh Nữ Ma Đạo.

Chu Tự cũng có chút buồn bực, không phải nói lão cha giành mẹ về sao?

Sao nghe kịch bản của Trình tỷ thì dường như không phải.

Nói đi cũng phải nói lại, những người khác không dám nhắc tới chuyện của cha mẹ, nhưng Trình tỷ lại dám.

Nàng quá gan dạ.

Nhưng hắn phải hỏi ai để biết cụ thể mọi việc đây?

Trí Giả không dám nhắc tới, mấy người Hình Ngọ sư huynh cũng không biết rõ, hoặc là không dám nói tới.

Chắc mấy người Thanh Long sẽ biết, nhưng không chắc rằng họ có dám nói hay không.

Nhưng dường như chuyện này cũng có dính đến nhị thúc và nhị thẩm, có lẽ bọn hắn sẽ không dám nói.

Vẫn nên hỏi sư phụ sư nương thì hơn.

"Ta còn có một câu hỏi, vậy có phải địa vị của Chu Tự ở Dạ Nguyệt Thánh Địa cũng sẽ rất cao hay không?"

Tô Thi lại hỏi.

Những người khác nghe vậy thì cảm thấy ngạc nhiên.

Một mình Chu Tự sao lại có nhiều thân phận địa vị như thế chứ?

Nhưng đương nhiên tốt nhất vẫn là Thánh Tử Ma Đạo. Chủ yếu là hắn quá mạnh, khiến người ta vừa nghe tên đã sợ mất mật.

Không phải là kiểu phô trương thanh thế mà là thật sự rất mạnh.

Những người ở đây, trừ Trình tỷ ra thì ai ai cũng đã được chứng kiến Chu Tự cường sát thượng tam phẩm.

Vừa qua hai mươi tuổi, thực lực mạnh đến đáng sợ, không phải ai cũng có thể tưởng tượng ra được.

Nhân cách thứ hai và thứ ba vừa xuất hiện thì bọn hắn sẽ trốn được bao xa sẽ trốn bao xa.

"Không hề.

Trình tỷ lắc đầu, nàng giải thích:

"Không ai tin đâu, trừ khi Thiên Nữ khai tông tự mình xuất hiện giải thích. Nếu không ai sẽ tin rằng Thánh Tử Ma Đạo lại có liên quan tới Dạ Nguyệt Thánh Địa chứ? Nếu nói ra thì ai cũng sẽ nghĩ Thánh Địa trèo cao"

Chu Tự giơ tay lên, đợi mọi người nhìn qua rồi mới nói.

"Ta còn là đồ đệ của Liệt Dương Lý Chủ, là đệ tử thứ tư của Quan Hà Phong Đạo Tông Thiên Vân Mọi người:

Họ phát hiện thân phận địa vị của Chu Tự cao không hợp với lẽ thường.

Chủ yếu là hắn vừa có thân phận địa vị lại còn có thực lực xứng đôi với thân phận địa vị ấy.

Có thể sánh vai với Chu Tự chắc cũng chỉ còn Đạo Tử Kiếm Thư năm xưa danh chấn tu chân giới, chèn ép khiến tất cả thiên kiêu đều không ngóc đầu lên được mà thôi.

Đáng tiếc lâu rồi không thấy hắn.

Chiều đó, Chu Tự đang đi làm thì người đàn ông trung niên kia lại cầm theo một quyển truyện cổ tích đứng trước mặt hắn.

"Lại muốn tìm truyện cổ tích à?"

Chu Tự hỏi.

Nhưng lần này sắc mặt đối phương có chút khác biệt, dường như hắn đang do dự.

Chu Tự đương nhiên hiểu người này.

Có thể hắn là kẻ có được năng lực tiên đoán. Mặc dù Chu Tự có chút vấn đề muốn hỏi hắn nhưng bây giờ chưa phải thời điểm thích hợp.

"Ngươi có rảnh không?"

Người đàn ông trung niên nhìn thoáng qua Chu Tự, giống như đã quyết định nói ra:

"Có người muốn gặp ngươi"

"Thần à?"

Chu Tự hỏi.

Hai chữ này khiến cho người đàn ông trung niên kia kinh ngạc không thốt nên lời.

"Ngươi không cần kinh ngạc như thế, ta gặp nhiều thần rồi, ta chỉ là rất tò mò có phải thần hay không mà thôi.

Chu Tự giải thích cho hắn.

Người đàn ông trung niên kia lắc đầu:

"Không phải"

Chu Tự cũng không thất vọng, chỉ là hắn tò mò:

"Tìm ta có chuyện gì? Hắn muốn gặp ta vào lúc nào?"

"Ngày mai được không?"

Người đàn ông trung niên dùng giọng điệu hỏi thăm.

"Có thể, nhưng ngươi có thể nào nói đại khái mọi chuyện không?"

Chu Tự nói.

"Ta không biết, nhưng sẽ không gây bất lợi với ngươi đâu"

"Được rồi, vậy cho ta phương thức liên lạc đi"

Chu Tự chỉ có thể đồng ý.

Sau đó người đàn ông trung niên cầm theo quyển sách mình mua được rồi biến mất ngoài cửa thư viện.

Chu Tự suy nghĩ một chút rồi quyết định tối nay sẽ đi hỏi mấy người Thần Thái Dương xem sao.

Hỏi bọn hắn chuyện liên quan tới quyền hành tiên đoán.

Lần trước Lý Lạc Thư đã dặn hắn chú ý một chút, nhưng cuối năm bận rộn quá lại quên hết rồi.

Nhưng bây giờ hỏi cũng đúng lúc, ở Thanh thành thì mình không đến mức xảy ra chuyện.

Lúc gần tan làm thì mọi người bắt đầu dọn dẹp vệ sinh.

Vì phải đóng cửa nghỉ tết, cho nên cùng nhau quét dọn vệ sinh cho xong rồi đóng cửa.

"Chu Tự, khăn lau của ta để ở đâu rồi?"

Lúc quét dọn, Tô Thi hỏi. "Ở giá sách ngoài cùng"

Chu Tự trả lời.

1103 chữ

Chương 713: Công Cụ Tìm Kiếm

"Hình như bộ sách hải dương thiếu mất một quyển, để ở đâu rồi?"

Minh Nam Sở hỏi.

"Ngươi tìm ở giá sách số một, hàng thứ năm" Chu Tự nói.

"Kiếm pháp cơ sở thì sao?"

Hàn Tô hỏi tiếp.

"Ô thứ sáu hàng thứ ba ở giá sách phía sau quầy thanh toán"

Chu Tự trả lời.

"Chổi của ta đâu?"

"Sau ngươi kia kìa"

"Chất tẩy rửa đâu mất rồi?"

"Trên tay ngươi"

Chu Tự có chút bất lực, những người này xem hắn là công cụ tìm kiếm trí tuệ nhân tạo à?

"Chu Tự, điện thoại di động ta của ta đâu"

Tô Thi cất to tiếng hỏi.

"Rơi trong nhà vệ sinh rồi"

Một lát sau.

"Làm gì có"

Không có ngươi không biết đường mượn điện thoại của người khác gọi một cuộc à? Sao ta biết được điện thoại di động của ngươi ở đâu chứ?

Chu Tự thở dài một cách bất đắc dĩ.

Sau đó hắn lấy điện thoại di động ra gọi cho Tô Thị.

Khi Tô Thi tìm được thì hắn mới tắt máy.

Tam lão bản thật là...

Hắn rất tò mò muốn biết mấy năm qua đại lão bản và nhị lão bản đã phải sống như thế nào.

Lúc quét dọn gần xong thì mấy người Thu Thiển tới.

Chu Ngưng Nguyệt ôm quyển sách vừa đi vừa xem.

Cuối cùng những người khác đều tham gia quét dọn vệ sinh thư viện, còn Chu Ngưng Nguyệt thì ngồi một bên yên lặng mà đọc sách. Những người khác còn không dám lớn tiếng làm ồn đến nàng. Đặc biệt là Tô Thị, những câu hỏi lan man của nàng đã ít đi nhiều.

"Nhìn ngươi có vẻ rất mệt mỏi nhỉ?"

Thu Thiển đứng bên cạnh Chu Tự giúp hắn sắp xếp lại sách.

"Đúng thế, họ xem ta như một công cụ tìm kiếm"

Chu Tự gật đầu trả lời.

"Bây giờ còn mệt không?"

Thu Thiển đi tới gần Chu Tự rồi hỏi nhỏ.

"Có Thu tỷ giúp đỡ đương nhiên là không mệt rồi"

Chu Tự cười rồi đáp.

"Nơi này là thư viện, lúc ngươi đi học có bao giờ tưởng tượng rằng mình sẽ gặp được tình yêu của đời mình qua giá sách trong thư viện chưa?"

Thu Thiển nói rồi đi tới phía sau giá sách, nàng lấy quyển sách ngay trước mặt Chu Tự xuống.

Hai người cứ vậy mà nhìn nhau.

Chu Tự nhìn gương mặt đầy vẻ kinh ngạc của Thu tỷ phía đối diện thì quay đầu đi chỗ khác, diễn xuất của Thu tỷ khiến cho hắn có chút thẹn thùng. Nhưng hắn vẫn mở miệng trả lời:

"Nhưng khi đó Thu tỷ cũng không học chung một trường đại học với ta"

"Hả? Tại sao lại muốn ta và ngươi học chung một trường đại học chứ?"

Thu Thiển đi tới gần khẽ hở trên giá sách, nàng nhìn chằm chằm Chu Tự mà cười nói.

"Không phải Thu tỷ đều hiểu cả sao?"

Chu Tự nhìn chung quanh một thoáng rồi mới nói.

Nếu như xung quanh có người thì hắn sẽ ngại.

"Ta không hiểu.

Thu Thiển nói với gương mặt hoang mang.

Chu Tự do dự một lát rồi nói nhỏ:

"Ngươi tới đây, ta nói cho ngươi biết.

Thu Thiển đặt sách lại chỗ cũ, sau đó chắp hai tay sau lưng mà đi về phía Chu Tự.

Nàng đứng bên cạnh Chu Tự rồi thủ thỉ hỏi:

"Là gì?"

Chu Tự thấy xung quanh không có ai thì ghé vào bên tại Thu Thiển mà trả lời:

"Vì ta thích Thu tỷ Thu Thiển nghe vậy thì nhìn chằm chằm Chu Tự, nàng che miệng cười rồi nói:

"Hóa ra ngươi đã biết ta từ lâu rồi, vậy cha mẹ ngươi cho ta và ngươi đi xem mắt thật ra là do ngươi bày trò đúng không?"

Chu Tự nghệch cả ra, sau đó giải thích:

"Thu tỷ, có phải là ngươi hiểu nhầm chuyện gì rồi không?"

"Không sao, ta hiểu.

Thu Thiển gật đầu thể hiện mình hiểu.

Chu Tự:

"..."

Vừa rồi ta chỉ muốn nói lời yêu thương thôi mà. Lúc này đột nhiên Thu Thiển lại quay người đi tới bên cạnh Chu Tự, ghé vào tai hắn mà nói nhỏ:

"Ngươi nghe cho kỹ, ta chỉ nói một lần thôi. Chu Tự, ta thích ngươi"

Chu Tự nghe vậy thì sững người lại một chút, sau đó lấy điện thoại ra, mở giao diện ghi âm lên mới nói:

"Thu tỷ, hay là ngươi nói lại một lần nữa đi"

Thu Thiển lắc đầu rồi đi ra ngoài.

Chu Tự:

"..."

Không thì ngươi gửi tin nhắn thoại qua cũng được mà, để ta còn lưu lại chứ, sau này chắc chắn sẽ cần dùng tới.

Cuối cùng Thu Thiển không để ý tới Chu Tự nữa, nàng chạy tới quét dọn vệ sinh giúp Tô Thị.

Khoảng sáu rưỡi họ mới dọn dẹp xong mọi thứ, sau đó đóng cửa lớn của thư viện lại.

Thư viện sẽ nghỉ chín ngày, nghỉ tết là một kỳ nghỉ dài.

Họ muốn đi ăn tiệc đứng bò bít tết, Trình tỳ phải về nên vẫy tay từ biệt họ ngay trước cửa.

Trên đường đi, Chu Tự gửi cho Chu Ngưng Nguyệt một tấm ảnh, là chân dung của mẫu thân nàng.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn thấy tấm ảnh đó thì cũng vô cùng kinh ngạc như gặp thiên nhân, nàng thốt lên bằng giọng điệu hưng phấn:

"Mẫu thân đẹp quá, ta muốn gửi cho nàng xem"Chu Ngưng Nguyệt nói xong thì gửi cho mẫu thân nàng, sau đó còn gọi điện thoại. Vừa mở miệng thì câu đầu tiên nàng nói là:

"Mẫu thân ta nhớ ngươi lắm, khi nào ngươi mới quay về?"

Chu Tự:

"..."

Có đánh chết hắn thì hắn cũng không thể thốt ra những câu như vậy. "Nguyệt tỷ đưa điện thoại cho ta, đúng lúc ta có chuyện muốn hỏi mẹ" Chu Tự cầm lấy điện thoại rồi nói:

"Mẹ ơi, buổi sáng ngươi gọi điện thoại cho ta có việc gì vậy?"

Hắn vừa dứt lời thì đầu dây bên kia đã vang lên tiếng Liễu Nam Tư:

"Nhi tử, ngươi nói thật cho mẹ biết có phải là ngươi và Thu Thiển đã hoàn thành bước cuối cùng rồi không?" Chu Tự:

"..?"

Vì sao mẹ lại nóng lòng mà hỏi câu hỏi như thế này chứ? Nàng không xấu hổ sao?"

1102 chữ

Chương 714: Dại Dột

"Ngươi hài lòng với thê tử mẹ chọn cho ngươi không?"

Liễu Nam Tư hỏi tiếp.

Hài lòng, Chu Tự thầm trả lời trong lòng. Nhưng hắn nói không nên lời.

Cuối cùng hắn vẫn đổi một chủ đề khác:

"Mẹ, ta hỏi ngươi một chuyện, tấm ảnh mà Nguyệt tỷ vừa gửi đó đúng là ngươi thật à?"

"Có vấn đề gì không?"

Liễu Nam Tư có chút tò mò mà hỏi.

"Có một vấn đề khá là quan trọng Chu Tự cũng không do dự mà nói thẳng:

"Ta muốn biết, dòng chảy thời gian đã dùng mấy cây dao mổ heo mới có thể khiến ngươi thành bộ dạng như bây giờ?"

Đầu dây bên kia im lặng một lát, sau đó giọng nói nghiêm túc của Liễu Nam Tư vang lên:

"Nhi tử, ngày kia mẹ sẽ về, đến lúc đó nói cho ngươi biết"

Chu Tự sững người, sau đó hắn lắc đầu:

"Đột nhiên ta lại không muốn biết nữa rồi, bọn ta còn phải đi ăn cơm, tắt nhé"

Chu Tự nói xong thì vội vàng cúp điện thoại.

Trong lúc nhất thời hắn cảm thấy lạnh gáy.

Nói mới nhớ đã lâu lắm rồi mẹ chưa đánh hắn, dù sao hắn cũng đã trưởng thành, cũng có vị hôn thê rồi.

Không đến mức ra tay chứ?

"Sao ngươi dám làm thế vậy?"

Thu Thiển hỏi với vẻ tò mò.

"Tại sao lúc ngươi còn nhỏ không bị đánh chết nhỉ?"

Chu Ngưng Nguyệt cũng rất ngạc nhiên.

"Vì từ nhỏ ta đã học giỏi rồi"

Chu Tự trả lời.

Đám người nghe vậy thì có hơi kinh ngạc, không ai có thể hiểu được cuộc sống của Chu Tự.

Vì họ đều chưa từng đi học bao giờ.

Chỉ có Chu Tự nghiêm túc đi con đường của người bình thường, sau đó lại đột nhiên gia nhập tu chân giới. Cuối cùng còn vì vị hôn thê là Thần Minh Chi Nữ mà quấn vào vòng xoáy của thời đại thần minh.

Đương nhiên, Chu Tự cảm thấy mình đã chuẩn bị sẵn sàng từ rất lâu trước đây rồi.

Cầm kiếm hành tẩu thiên nhai là mục đích nhất quán của hắn.

Mỗi một kỳ nghỉ hè hắn đều có ý nghĩ này.

Nhất là lúc tiểu học, đáng trách là bài tập hè hại hắn, lớn hơn một chút thì những lớp học thêm đã hại hắn. Lên đại học rồi thì không bỏ thể diện xuống mà đi được.

Tiệc đứng bò bít tết.

Một nhà ba người Chu Tự rất ít khi tới những chỗ như thế này, cũng là lần đầu tiên bọn họ tới nhà hàng này. Nguyệt tỷ vô cùng hưng phấn, từ đầu tới cuối nàng chỉ cắm mặt vào ăn.

Đương nhiên cũng không có khoa trương đến thế.

Chỉ là Chu Ngưng Nguyệt đã nếm thử toàn bộ món ở đây một lần.

Ngọt bùi cay đắng Chu Ngưng Nguyệt đều muốn nếm thử, đương nhiên người thu dọn hậu quả là Chu Tự và Tô Thi.

Vì Chu Ngưng Nguyệt không ăn được sẽ đưa cho hai người họ.

Người cắm mặt vào ăn còn có Minh Nam Sở, dù sao thì thời gian gần đây hắn đã mất quá nhiều tiền. Không ăn nhiều một chút thì luôn có cảm giác bản thân lỗ mất rồi.

Chờ ăn xong thì mấy người Tô Thi trở về sắp xếp đồ đạc, muốn đi vào thành Biên Giới, dự định ở trong đó suốt kỳ nghỉ tết.

Từ Từ và Âm Túc nghe vậy thì vô cùng kinh ngạc.

"Các ngươi có muốn đi cùng không? Còn rất nhiều gian phòng trống, đồ ăn cũng đã được chuẩn bị xong. Có điện có mạng, chỉ là đồ dùng trong nhà hơi đơn sơ, không có ti vi hay tủ lạnh, chúng quá mắc"

Tô Thị nói.

Mấy người Từ Từ có chút không thể nào tin được, mấy người này nghèo đến thế sao?

Cuối cùng họ quyết định cùng đi, tủ lạnh ti vi thì họ bỏ tiền ra mua là được.

Chu Tự cũng bội phục những người này.

Sau đó mấy người kéo nhau đi vào thành Biên Giới.

Đây là lần đầu tiên Từ Từ và Âm Túc tới nơi này, hoa Bỉ Ngạn phủ kín khắp nơi, thây khô lang thang bốn phía.

Quả thực là một chốn địa ngục.

"Phải đối phó với những thây khô này như thế nào đây?"

Âm Túc hỏi.

"Đâu có đối phó"

Hàn Tô đẩy kính mắt lên rồi nói:

"Chạy qua là được.

Từ Từ:

"...?"

"Xem như luyện tập hàng ngày thôi, dù sao có Thất Thiên ở đây thì cũng không xuất hiện nguy hiểm tính mạng"

Tô Thi làm nóng người rồi chuẩn bị đi vào.

Cuối cùng...

"Các ngươi chờ ta một chút.

Tô Thi chạy phía sau kêu to.

Lần này tới hơi trễ cho nên họ vừa vào đã bắt đầu tu luyện.

Chu Tự không luyện công mà đi tới trước Thần Khải Chi Môn.

Hắn muốn đi vào thăm ba vị thần minh một chút, tiện thể hỏi vài câu.

"Ngươi đánh Hắc Dạ rồi à?"

Thần Thái Dương hỏi với giọng điệu kinh ngạc.

"Không thì ta để nàng đánh ta à?"

Chu Tự hỏi ngược lại.

Vừa rồi đang tám chuyện thì họ có nhắc tới Hắc Dạ Nữ Thần.

Chu Tự có nói nàng chịu đòn giỏi hơn Thần Thái Dương, sau đó thì Thần Thái Dương thốt lên đầy kinh ngạc.

"Đột nhiên ta rất tò mò, giới hạn cuối cùng của ngươi là gì"

Thần Thái Dương vuốt ve mấy hạt châu mà Chu Tự rồi nói.

"Ta tới đây để hỏi ngươi một số chuyện quan trọng"

Chu Tự đi thẳng vào chuyện chính.

"Ta muốn hỏi ngươi thần nào biết tiên đoán"

"Vận Mệnh"

Thần Thái Dương cũng trả lời rất trực tiếp:

"Thần Vận Mệnh nói mạnh thì không mạnh, nói yếu cũng không yếu, hắn có thể khống chế vận mệnh, một khi lâm vào trong vận mệnh của hắn thì cũng chỉ có thể để mặc hắn muốn làm gì thì làm. Lúc Chư Thần Hoàng Hôn thì có thể là hắn đánh giá bản thân quá cao, nói là mình có thể nghịch chuyển vận mệnh Chư Thần Hoàng Hôn.

Có thể nắm trong tay mọi thứ"

"Sau đó thì sao?"

Chu Tự hỏi tiếp.

"Bị đánh chết rồi"

Thần Thái Dương trả lời rất thản nhiên.

Chu Tự:

"..."

1148 chữ

Chương 715: Trở Thành Mục Tiêu

"Thần Vận Mệnh vẫn lạc rồi, nhưng hắn có thể sống lại, quyền hành của hắn chỉ bị đánh tan chứ chưa tận diệt, vẫn có thể giãy dụa mà quay lại"

Thần Thái Dương có chút tò mò mà hỏi Chu Tự:

"Ngươi gặp được hắn rồi à?"

"Chỉ là có thể thôi, ngày mai đi gặp xem sao, ngươi có lời đề nghị gì không?"

Chu Tự hỏi.

"Ngươi đối xử với ta như thế nào thì đối xử với hắn như thế đấy, đừng bị hình tượng của hắn làm mê hoặc. Vận mệnh là gì? Là có thể nhìn thấy được con đường nào có lợi cho bản thân nhất. Ví dụ ngươi thích một người như thế nào thì hắn sẽ biến thành người như thế ấy, để dễ đạt được mục đích của mình"

Thần Thái Dương đề nghị.

"Cái gì gọi là đối xử với ngươi thế nào thì đối xử với hắn thế ấy? Ta cảm thấy ta đối xử với ngươi rất tốt, tết đến còn tới chúc tết ngươi đây.

Chu Tự nói một cách chân thành.

Thần Thái Dương cười thành tiếng, hắn dựa vào ghế rồi nói:

"Nhân loại, ngươi đang kể chuyện cười cho ta nghe đấy à?"

Chu Tự nghe giọng điệu này thì cảm giác Thần Thái Dương rất vô sỉ, nếu không phải là không phá nổi bức tường kia thì Chu Tự thật sự muốn dùng hắn để luyện đao.

"Được rồi, ta sẽ hỏi người khác"

Chu Tự nói xong rồi định rời đi.

"Hả? Ngươi không hỏi gì khác nữa sao?"

Thần Thái Dương có chút bất ngờ.

"Sắp tới tết rồi, ta không muốn hỏi nhiều, nếu ăn tết xong gặp phải vấn đề gì thì lại tới hỏi ngươi"

Chu Tự nói xong rồi rời khỏi đây.

Thần Thái Dương:

Nhưng sau khi Chu Tự rời đi thì sắc mặt Thần Thái Dương trở nên vô cùng khó coi. Vì khí tràng của Chu Tự đã thay đổi.

Điểm đặc biệt của thiết luật, trong nhất lúc thời sẽ trở thành mục tiêu công kích.

"Nhân loại này có biết không vậy?"

Hắn có chút thắc mắc.

Sau đó Chu Tự lại đi gặp Hắc Dạ Nữ Thần, đưa hạt châu cho nàng rồi hỏi chuyện liên quan tới Thần Vận Mệnh.

"Cánh Tay Vận Mệnh sẽ nắm bắt tất cả mọi thứ xung quanh, mọi hoàn cảnh đều có thể thích hợp với hắn nhất, có gặp nguy hiểm hay không đều nằm trong sự khống chế của hắn.

Hắc Dạ Nữ Thần đưa ra ý kiến.

Có khác với Thần Thái Dương nhưng cảm giác cũng giống nhau.

Hắc Dạ Nữ Thần đợi Chu Tự rời khỏi thì cũng rơi vào trầm tư, không biết nàng đang suy nghĩ gì nữa.

Cuối cùng Chu Tự gặp Đại Địa Nữ Thần.

"Sao lại tặng quà cho ta? Ăn tết à? Các ngươi có nhã hứng thật đấy"

Đại Địa Nữ Thần nhìn chung quanh một chút rồi hỏi:

"Sao không thấy Thu Thiển?"

"Nàng đang tu luyện, không tới được.

Chu Tự trả lời.

"Ngươi...

Đại Địa Nữ Thần do dự một chút rồi cuối cùng vẫn cất lời:

"Ngươi và Thu Thiển thành phu thê rồi à?"

Chu Tự:

"..?"

Chuyện gì thế này, vì sao Đại Địa Nữ Thần cũng tám chuyện như thế? Chẳng khác gì mẹ hắn cả.

"Ngươi đừng hiểu nhầm, ta cũng không có ý hỏi thăm mà là trên người ngươi có khí tức của thần Đại Địa Nữ Thần giải thích cho hắn.

"Khí tức của thần? Có ý gì vậy?"

Chu Tự vô cùng thắc mắc.

"Thu Thiển là kết tinh của thần và người. Mặc dù nàng là người nhưng cũng là bán nhân bán thần. Mà ngươi là một người bình thường, một khi kết hợp với Thu Thiển bán nhân bán thần cũng có nghĩa là tuyên bố Thu Thiển là người. Phán định chủng tộc là quyền năng của thần, cho nên ngươi đang làm chuyện của thần, dính phải khí tức của thần"

Đại Địa Nữ Thần nhìn chằm chằm Chu Tự rồi nói.

Có ý gì đây?

Chu Tự rất kinh ngạc, đây cũng có nghĩa là tất cả các thần đều biết mình và Thu tỷ đã thành vợ thành chồng rồi?

Chẳng phải là đang ăn gian sao? Ngại quá thể.

Nhưng Chu Tự vẫn có chút thắc mắc.

"Chuyện này có liên quan gì không?"

"Có liên quan rất lớn.

Đại Địa Nữ Thần nói một cách nghiêm túc:

"Ta có nói qua thiết luật đúng không?"

"Đúng"

Chu Tự gật đầu.

"Phía dưới thiết luật thần minh không hiện, Thu Thiển bán nhân bán thần, không được tính là thần mà có khuynh hướng là người hơn. Bây giờ ngươi đã hoàn toàn kéo nàng về phía người. Một khi ngươi chết, đồng nghĩa với việc người duy nhất công nhận Thu Thiển là người đã không còn tồn tại, nàng sẽ biến thành thần ngay lập tức. Thiết luật cũng sẽ vì thân phận của nàng thay đổi mà xuất hiện một chút hỗn loạn. Mà những này hỗn loạn này sẽ trở thành thông đạo tốt nhất để thần minh trở về"

Đại Địa Nữ Thần nhìn chằm chằm vào Chu Tự rồi gằn từng chữ:

"Ngươi trở thành kẻ mà tất cả thần minh đều muốn giết"

"Thần minh muốn giết ta? Ngươi cũng thế à?"

Chu Tự hỏi.

Mặc dù Chu Tự có chút hoang mang và bất ngờ, nhưng hắn cũng không quá kinh ngạc.

Dù sao thì từ đầu hắn đã đứng ở lập trường đối đầu với thần minh rồi.

Đương nhiên, có một việc hắn không muốn nghĩ quá nhiều.

Đó chính là...toàn bộ thần minh đều biết hắn và Thu tỷ đã thành vợ thành chồng.

Phải tranh thủ thời gian tổ chức hôn lễ, nếu không sẽ bị những cổ nhân này phán xét.

"Ta thì khác"

Đại Địa Nữ Thần lắc đầu rồi nói:

"Ta đã vẫn lạc rồi, không có gì để quay về. Mà dường như ta còn có chuẩn bị phía sau, không cần phải mượn thiết luật hỗn loạn để quay về. Đương nhiên, bây giờ ta muốn về cũng không về được. Ngoại trừ Hắc Dạ Nữ Thần và Thần Quang Minh ra thì những thần khác không cần phải quá lo lắng. Thần Quang Minh có Cánh Tay Toàn Năng, Hắc Dạ Nữ Thần có Con Mắt Toàn Tri, họ rất nguy hiểm"

Chu Tự gật đầu, nghĩ thầm vậy thì có chút đáng tiếc.

Dù sao chỉ cần Thần Thái Dương muốn giết hắn thì nhất định phải rời khỏi thần tọa.

Hắn không ra thì mình không có cơ hội dùng thần minh để luyện đao rồi.

1142 chữ

Chương 716: Chống Lưng

Nhưng Chu Tự hoàn toàn không biết mình bị dính khí tức của thần minh.

Nếu như biết sớm hơn,...chắc lúc đó mình vẫn quyết định như vậy.

Dù sao Chu Tự đã bị sắc đẹp của Thu tỷ mê hoặc tới nỗi thần hồn điên đảo, làm gì để ý tới khí tức chứ.

Muốn trách thì phải trách người tạo ra thiết luật, một lỗi lớn như thế cũng không biết đường sửa nữa.

Sau đó Chu Tự lại hỏi chuyện của Thần Vận Mệnh.

"Thần Vận Mệnh, năm đó hắn chết rất thảm, hắn không dám là người đầu tiên quay lại đâu, cùng lắm là một số quyền hành thức tỉnh mà thôi"

Đại Địa Nữ Thần cười nói:

"Hắn tìm ngươi có lẽ là vì ngươi dính khí tức của thần. Hắn muốn mượn trạng thái ổn định của ngươi, đúng rồi, ta cũng chưa hỏi bây giờ ngươi có thân phận gì. Nếu như thân phận của ngươi cao thì chắc Thần Vận Mệnh sẽ khách sáo với ngươi một chút, ngươi cũng không cần quá lo lắng"

"Thân phận địa vị?"

Chu Tự rất thích câu hỏi này, trước đây hắn chỉ là người bình thường, thỉnh thoảng chỉ nói mình là đại hiệp. Gần đây thì khác rồi, mình còn có một thân phận là ông trùm nhân vật phản diện.

"Ừ, ta cảm giác trong huyết mạch của ngươi có sự tồn tại khá là lợi hại. Ngươi dám cưới Thu Thiển thì ít nhiều dù cũng có người chống lưng"

Đại Địa Nữ Thần nói một cách chân thành.

"Phụ thân ta là Ma Đạo Cự Phách Chu Tự trả lời.

"Ma Đạo Cự Phách? Có tên gọi nào lợi hại hơn không?"

Đại Địa Nữ Thần hỏi.

Nàng cảm thấy bốn chữ Ma Đạo Cự Phách nghe không đủ lợi hại.

"Tịnh Thần Chu Vương, nghe nói đây là tên gọi khác của hắn.

Chu Tự nói.

Đại Địa Nữ Thần nghe vậy thì sững người ngay tại chỗ, nàng nhìn chằm chằm Chu Tự với ánh mắt khó mà tin được.

"Có gì không đúng à?"

Chu Tự hỏi rồi nói tiếp:

"Nếu cái này không được tốt lắm thì dùng tên của sư phụ ta, hình như hắn là Liệt Dương Lý Chủ"

Đại Địa Nữ Thần thẩn thờ nguyên tại chỗ một lúc lâu, cuối cùng nàng hít sâu một hơi, cười khan vài tiếng rồi nói:

"Nghe đều rất lợi hại, đến lúc đó Thần Vận Mệnh ít nhiều gì cũng có thể khách sáo một chút, không tới nỗi làm hại ngươi. Ngươi yên tâm đi, Thần Vận Mệnh chẳng đáng là gì, đương nhiên vẫn cần có lòng cảnh giác cơ bản Sau đó Đại Địa Nữ Thần lại nói những câu giống như Hắc Dạ Nữ Thần và Thần Thái Dương đã nói. Chu Tự lấy được thông tin thì rời khỏi Cửa Đại Địa.

Đại Địa Nữ Thần nhìn thấy Chu Tự rời khỏi đây mà vội vàng núp ra sau thần tỏa rồi run lẩy bẩy không ngừng.

"Chẳng trách hắn dám lấy Thần Minh Chi Nữ, chẳng trách lại không hề sợ hãi, chẳng trách lần đầu tiên nhìn thấy họ đã không kìm được mà tim đập nhanh liên hồi"

"Chủ ta không ở đây, quả nhiên không có cảm giác an toàn"

"Chắc chắn Thần Vận Mệnh không điều tra mấy người đó trước khi tới, khi hắn nhìn thấy Chu Tự là có thể nhìn thấy một chút, đến lúc đó hắn sẽ sợ mất mật"

Dưới một bầu trời đầy sao nào đó, Quang Thủ xuất hiện từ trong hư không.

Một bóng người ngưng tụ trong lòng bàn tay, hắn ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời sao. Đúng lúc này, có bốn tia sáng giáng xuống.

Một tia sáng trong đó mang theo quyền hành Phong Bạo, ba tia còn lại chẳng có gì cả.

"Tòa bộ đều vẫn lạc rồi"

Hắn nhận lấy quyền hành Phong Bạo rồi thở dài một tiếng:

"Chỉ có quyền hành của Tả Vu Lai trở về, ba vị khác thậm chí còn chẳng để lại quyền hành. Họ là những tồn tại cận kề với thần minh nhất. Nếu dựa theo cách xếp hạng của tu chân giới thì ít nhiều gì cũng đã đặt chân vào nhất phẩm. Vậy mà bây giờ lại lặng im không một tiếng động mà chết đi, chỉ là... Người đàn ông đứng trên Quang Thủ quan sát cẩn thận một chút, cuối cùng mới đưa ra kết luận. "Tả Vu Lai có thể để lại quyền hành, cũng có nghĩa người ra tay không phải Ma Đạo Cự Phách, là một người khác hoàn toàn. Ba vị còn lại cũng không giống như là bị một đao kia làm tổn thương, ngược lại có chút giống với đạo pháp.

Hắn ngẫm nghĩ một lúc mới thì thầm nói nhỏ:

"Thiên Nhân Hợp Nhất, Đại Đạo Tô Tôn. Chỉ là, vì sao Ma Đạo Cự Phách không ra tay?"

Ma Đạo Cự Phách không ra tay, ngược lại là hai người hoàn toàn khác.

Thậm chí còn kinh động đến Đại Đại Tô Tôn, nếu nói trong chuyện này không có vấn đề gì thì ai tin được chứ?

"Chẳng lẽ Ma Đạo Cự Phách đã suy yếu tới mức không thích hợp ra tay nữa hay sao?"

Người đàn ông đứng trên Quang Thủ mạnh dạn suy đoán.

"Cũng không có khả năng này, vậy tại sao Tô Tôn lại ra tay?"

"Có lẽ đúng là Ma Đạo Cự Phách không thích hợp để động thủ, nhưng hắn suy yếu là giả. Một người như hắn thật sự có thể suy yếu ư?" Suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng người đàn ông đứng trên Quang Thủ thở dài một tiếng, hắn thu hồi quyền hành Phong Bạo lại rồi lẩm bẩm, giống như tự nói với mình, lại giống như là đang dặn dò ai đó: "Cuối cùng các ngươi cũng không thể khiến Ma Đạo Cự Phách ra tay, cần gì phải làm thế chứ? Nhưng ta vẫn tuân thủ lời hứa, đứng đây chứng kiến sự vẫn lạc của các ngươi. Dù các ngươi không kiểm tra được trạng thái của Ma Đạo Cự Phách. Nhưng ít nhất đã để cho ta suy đoán được đối phương có thể đã trở nên mềm lòng, hoặc là không thích hợp để ra tay. Ít nhiều gì cũng xem như có thu hoạch. Một ít lợi ích sẽ được trao cho đời sau hoặc thế lực của các ngươi, quyền hành cũng sẽ được trả lại. Ta vẫn là câu nói kia, hợp tác với ta các ngươi không cần lo lắng những chuyện này. Vậy, giao dịch kết thúc"

1078 chữ

Chương 717: Sắp Xếp Phòng

Sáng sớm, ngày kế tiếp.

Chu Tự ăn điểm tâm, Thu tỷ ngồi ngay bên cạnh hắn.

Hôm nay Thu tỷ mặc quần dài hơi ôm chân, bên trên là áo hoodie rộng rãi.

Từ trên xuống dưới, trừ cổ ra thì Chu Tự chẳng nhìn thấy được gì cả. Bởi vì hoodie khá rộng nên thậm chí dáng người cũng chẳng nhìn thấy được.

Chu Tự ngẫm lại thì đã rất lâu rồi không thấy được cơ thể của thu tỷ, hắn cảm thấy có chút phiền muộn.

"Có phải là do buổi tối ta đều tự giác tu luyện, không biết Thu tỷ để cửa cho ta vào không nhỉ? Ta không thử đi mở cửa thì Thu tỷ có muốn cho ta một cơ hội cũng không cho được. Vậy tối nay lén lút đi mở cửa xem sao?"

Chu Tự đang suy nghĩ thì đột nhiên tỉnh ngộ.

Đêm nay có lẽ không được, ngày mai cha mẹ về rồi.Lỡ đâu bị bắt gặp thì ngại lắm.

Vẫn nên tiếp tục tu luyện thì hơn, ăn tết xong lại đi xem xem buổi tối Thu tỷ có bị gặp ác mộng hay không. Để còn qua dỗ nàng ngủ.

Mình không có ý gì khác.

Chu Tự nghĩ đi nghĩ lại, khóe miệng hắn không kìm được mà để lộ nụ cười.

"Ngươi đang nghĩ chuyện gì vậy?"

Đột nhiên tiếng nói của Thu Thiển vang lên.

Chu Tự vội rút lại nụ cười, hắn nói như thể mình rất đàng hoàng:

"Không có gì, ta đang nghĩ lát nữa có thể sẽ nhìn thấy Thần Vận

Mệnh, phải cẩn thận một chút.

"Thần Vận Mệnh là nữ à?"

Thu Thiển dùng tay xé một miếng bánh bao rồi bỏ vào miệng. Nàng ăn uống rất ưu nhã, nhìn rất thoải mái. "Hình như là nam"

Chu Tự suy nghĩ một chút rồi nói tiếp:

"Nếu như là nữ thì bình thường họ sẽ gọi là Vận Mệnh Nữ Thần. Hắc Dạ Nữ Thần, Băng Tuyết Nữ Thần, Đại Địa Nữ Thần, Trí Tuệ Nữ Thần, tất cả đều như thế. Trái lại, Thần Thái Dương, Thần Quang Minh, Chúa Tể Thâm Uyên, Thần Phong Bạo, Thần Lôi Đình, Thần Thất Tự, tất cả đều theo cấu trúc này"

"Vậy tại sao ngươi cười giống như là sắp được gặp một cô gái xinh đẹp vậy?"

Thu Thiển quay đầu lại hỏi.

Chu Tự:

"..."

Tại sao Thu tỷ lại nhìn ra được?

Đúng là mình đang nghĩ tới một cô gái xinh đẹp. Thu tỷ chắc chắn biết được người mình suy nghĩ là ai. Nhưng biết thì biết, Chu Tự cảm thấy con gái có lẽ thích tận tai nghe thấy hơn.

Vậy nên Chu Tự nhân lúc Chu Ngưng Nguyệt còn chưa đi ra nên ghé vào tai Thu Thiển mà nói nhỏ: "Vừa rồi ta nghĩ về Thu tỷ.

Thu Thiển nghe vậy thì không kìm được mà muốn cười.

Sau đó nàng nhìn về phía Chu Tự mà nói:

"Đang nghĩ tại sao ta lại mặc nhiều đồ thế à?"

"Ta không phải là kẻ thô thiển nông cạn như vậy"

Chu Tự nói với vẻ rất đàng hoàng nghiêm túc.

"Ừ."

Thu Thiển gật đầu đồng ý rồi cũng nghiêm túc trả lời:

"Ta biết mà"

Nhìn bộ dạng nghiêm chỉnh này khiến Chu Tự cảm thấy Thu Thiển hoàn toàn không biết gì cả.

Nhưng đúng là bản thân khá nông cạn, dù loại nông cạn này chỉ dành cho Thu tỷ mà thôi.

Nhưng nó vẫn là nông cạn.

Điều không thể phủ nhận là Thu tỷ có mặc nhiều quần áo thì cũng khiến hắn có cảm giác thích thú.

Nhất là mặc thêm để đi ra ngoài, Chu Tự lại càng thích hơn.

Mỗi lần đi ra ngoài, Thu tỷ đều thích hỏi ý kiến của mình, nếu mình không đồng ý thì nàng sẽ đổi bộ khác.

Trong lúc nhất thời, Chu Tự còn không nghĩ ra được Thu Thiển có khuyết điểm nào hay không.

Có lẽ đây chính là tình yêu.

Đã yêu vào rồi thì khuyết điểm cũng trở thành ưu điểm.

Không yêu thì có đốt đèn tìm cũng không thấy được chút ưu điểm nào.

Cũng giống như cha mẹ, khi còn bé mình học rất giỏi, ngày nào cũng được khen.

Bây giờ có Nguyệt tỷ thì mình lại chẳng khác gì một người ngoài.

Nói mắng là mắng, nói đánh là đánh. Thỉnh thoảng còn có thể thốt nên câu nghịch tử.

Nông cạn.

"Đợi lát nữa Nguyệt tỷ có đi cùng chúng ta hay không?"

Hắn nhìn thoáng qua gian phòng ngủ chính rồi hỏi.

"Có, đợi lát nữa về còn phải sắp xếp lại phòng ốc, ta chuyển tới phòng của ngươi ngủ"

Thu Thiển vừa ăn cháo vừa nói.

"Phòng...phòng của ta ư?"

Chu Tự nghe vậy thì sững người.

Sao hôm nay Thu tỷ lại to gan như vậy?

Ma Tu đều lợi hại như vậy rồi sao? Không sợ bị trêu chọc nữa rồi à?

"Đúng thế.

Thu Thiển gật đầu, nàng giải thích thêm:

"Cha mẹ ngươi sắp quay lại, cha mẹ Tô Thi cũng sẽ tới. Dọn dẹp phòng xong thì ta, Nguyệt tỷ và Tô Thi đi tới phòng của ngươi ngủ.

Chu Tự:

"..."

Có nghĩa là tống ta ra sô pha chứ gì?

"Quần áo của Thu tỷ nhiều, chuyển tới chuyển đi có phiền quá hay không?"

Chu Tự hỏi lại.

"Không phiền"

Thu Thiển cúi đầu nói nhỏ:

"Để trong tủ quần áo của ngươi thì sau này cũng không cần phải chuyển đi lại, dù sao sau này cũng phải chuyển qua chỗ ngươi"

Chu Tự nhìn gương mặt có chút ngượng ngùng của Thu tỷ thì cảm thấy vô cùng xinh đẹp.

Khiến hắn nghĩ tới lần đầu tiên Thu tỷ tặng hoa cho mình, mặt đỏ ửng lên cả.

Đột nhiên Chu Tự cảm thấy mình ngủ ghế sô pha mấy ngày cũng chẳng có gì.

Nhưng mà…

Dù là Thu tỷ có chuyển tới phòng của mình thì mình cũng đâu về phòng ngủ thường xuyên đâu chứ, tất cả thời gian đều đang tu luyện.

Tu luyện hỏng việc.

Có thể so sánh với việc còn chưa tốt nghiệp đại học đã kết hôn rồi.

Làm chậm trễ việc học.

Hừ…làm chậm trễ việc chăm vợ mới đúng.

1128 chữ

Chương 718: Thần Vận Mệnh

Buổi trưa, quảng trường Xuân Hạ Thu Đông.

Chu Ngưng Nguyệt nắm lấy tay của Thu Thiển, vừa đi nàng vừa đọc sách.

"Có bậc tam cấp"

Thu Thiển có lòng tốt nhắc nhở.

Lúc này Chu Ngưng Nguyệt mới nhấc một chân lên rồi đi qua bậc tam cấp một cách bình yên. Toàn bộ quá trình nàng đều không nhìn đường dù chỉ một chút.

"Vì sao Nguyệt tỷ không trực tiếp bay lên chứ? Chúng ta cột một sợi dây vào ngươi rồi dắt như dắt diều là được"

Chu Tự hỏi.

"Ngươi là tiểu hài tử tám tuổi à?"

Chu Ngưng Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn Chu Tự một cái rồi nói:

"Giữa ban ngày ban mặt, không dọa sợ một đám người mới lạ"

Chu Tự nhìn xung quanh một chút, hắn phát hiện đúng là trên quảng trường này có khá nhiều người.

Nhưng Chu Tự cũng không hiểu được, vì sao người kia hẹn hắn chờ ở đây chứ?

Thần minh đều ẩn mình trong thành thị à?

Hay là Cánh Tay Vận Mệnh đã nắm trong tay vận mệnh chung quanh đây, nơi này thật ra là hoàn cảnh tốt nhất đối với hắn?

"Đến rồi kìa"

Chu Tự đang nghi ngờ thì nhìn thấy phía trước có một người đàn ông trung niên mặc áo đen đang đi tới.

Hắn để râu lủa tủa, ánh mắt của có chút mỏi mệt.

Hôm qua Chu Tự đã biết được tên của hắn. Dương Siêu, một cái tên rất bình thường.

Khi đối phương đi tới thì Chu Ngưng Nguyệt cũng gấp sách lại mà quan sát đối phương một cách tỉ mỉ.

Thu Thiển cũng vậy.

"Người bình thường ư?"

Chu Ngưng Nguyệt hơi kinh ngạc.

"Có quyền hành ba động"

Thu Thiển cũng nói.

"Để các ngươi chê cười rồi, đi theo ta"

Dương Siêu đi tới trước mặt bọn họ rồi nói. Mấy người Chu Tự gật đầu, sau đó đi theo hắn. Trên đường, họ đi tới một cư xá khá cao cấp.

Sau khi vào cổng thì họ lại đi thẳng lên tầng hai mươi bảy bằng thang máy.

"Thang máy này vừa nhanh vừa ổn định"

Chu Tự thốt lên kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên hắn đi một thang máy ổn định như thế, cảm giác như nó còn là trí tuệ nhân tạo.

Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển cũng cảm thấy mới lạ.

Có lẽ đây là lần đầu tiên hai nàng đi thang máy.

Cư xá nhà họ là tự xây, rất thấp, trên cơ bản đều không có thang máy.

Đây là lần đầu tiên ba người đi vào một khu cư xá cao cấp như thế này.

Chu Tự cố gắng bình tĩnh lại, để mình không nhìn giống như một tên ở nhà quê mới lên.

"Đến rồi"

Dương Siêu ra khỏi thang máy, hắn rẽ trái rồi dừng lại.

Dương Siêu đứng trước một cánh cửa khá có khí thế rồi nhập vân tay vào.

Mấy người Chu Tự có hơi kinh ngạc, họ chưa từng gặp được loại cửa nào như thế này.

"Vì sao cửa nhà chúng ta không dùng loại khóa này?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi em trai bên cạnh mình.

"Hỏi cha mẹ ngươi ấy"

Chu Tự đáp mà mặt không cả xúc.

Lạch...cạch!

Cửa từ từ được mở ra, Dương Siêu làm động tác mời vào.

Ba người Chu Tự đi vào thì phát hiện phòng khách có một cửa sổ sát với mặt đất, rất to, có thể nhìn thấy phong cảnh phía xa.

Đây quả thật là chỗ ở của người có tiền, Chu Tự không khỏi cảm thán.

Mình cách cuộc sống này quá xa rồi.

Đương nhiên là hắn cũng không hâm mộ.

Ở quá cao, lỡ có động đất gì cũng không chạy kịp.

Dù Chu Tự là cao thủ võ lâm, dù đã học xong khinh công hay đạp trên mặt nước, nhưng cao như thế này cũng không dễ xuống cho lắm Đương nhiên, đây là suy nghĩ trước đây của hắn, bây giờ trong nhà đã tiến vào thời đại tiên hiệp rồi. Muốn nhìn phong cảnh như thế này thì ngự kiếm là được, không cần thiết phải bỏ tiền ra mua.

Quan trọng nhất là không mua nổi.

Lúc này, họ nhìn thấy có một tiểu nam hài đang ngồi trên ghế sô pha đọc sách, là truyện cổ tích.

Xung quanh cũng có rất nhiều truyện cổ tích.

Sạch sẽ ngăn nắp, xem ra quét dọn vệ sinh rất tốt.

Giống như là tiểu nam hài kia không phát hiện ra là có khách tới, hắn chỉ chăm chăm cúi đầu đọc truyện cổ tích mà thôi.

"Xem ra vị này chính là Thần Vận Mệnh"

Chu Tự có thể cảm nhận được quyền hành ba động một cách rõ ràng.

Vô cùng mạnh mẽ.

Dù lúc có lúc không, nhưng có chút giống với mấy người Thần Thái Dương.

Đều nằm trong trạng thái suy yếu, cấp độ đều là thần minh.

"Họ tới rồi.

Dương Siêu đi tới bên cạnh tiểu nam hài kia rồi nói nhỏ.

Chu Ngưng Nguyệt cất sách đi mà nhìn chằm chằm vào đối phương, nàng cảm thấy rất nguy hiểm.

Thu Thiển cũng như thế, quyền hành của đối phương quá kinh khủng, vừa nghe đã rợn người.

Một khi hắn phóng thích, dù số lượng không nhiều nhưng chỉ dựa vào cấp bậc cũng có thể chèn ép họ không thể nào phản kháng được.

Khi hai người nhìn về phía Chu Tự thì phát hiện hắn rất bình tĩnh, tỏ vẻ giống như là mình đã gặp nhiều rồi.

Thu Thiển Chu Ngưng Nguyệt lấy trái cây ra cắn một miếng rồi nói:

quay đầu lại nhìn về phía Chu Ngưng Nguyệt.

"Phu quân của ngươi, ngươi nhìn ta làm gì? Một tên nhóc tám tuổi như ta sao có thể biết chuyện gì đang xảy ra được?"

Thu Thiển:

"..."

Dương Siêu vừa dứt lời thì hình như tiểu nam hài có nhận thấy điều gì đó, hắn dời mắt khỏi quyển truyện cổ tích trên tay rồi ngẩng đầu nhìn về phía Chu Tự.

Trong lúc nhất thời Chu Tự cảm giác xung quanh có quyền hành hiện ra, cũng giống như là mấy người Thần Thái Dương.

Thậm chí còn rõ ràng hơn.

Chu Tự cảm thấy rất hưng phấn, cuối cùng cũng xuất hiện một tên không sợ chết rồi.

Hắn đã chuẩn bị xong việc rút đao, trước đây đều dùng nắm đấm, không có cơ hội rút đao.

Lần này dù thế nào cũng phải dùng thần minh luyện đạo một chút mới được.

1049 chữ

Chương 719: Sợ

Sau đó...

Trong giây phút tiểu nam hài kia nhìn thấy Chu Tự thì quyền hành xung quanh đột nhiên khẽ run lên, sợ tới nỗi sụp đổ ngay tại chỗ.

Sau đó tiểu nam hài nhìn Chu Tự với gương mặt hoảng sợ, hắn đột ngột hét lên một tiếng rồi lui lại không ngừng.

Bộ dạng hắn hoảng sợ không thôi, như là gặp phải ma quỷ.

Trong miệng hắn còn lẩm bẩm:

"Đừng giết ta, đừng giết ta, ta thật sự không biết, ta không có ý mạo phạm ngươi. Ta đã phục rồi, ta không dám nữa đâu"

Tiểu nam hài trốn ở nơi hẻo lánh sau ghế sô pha, cả người hắn cuộn lại, không dám chui ra, miệng không ngừng lẩm bẩm cầu xin tha thứ.

Chu Tự:

"..."

Thu Thiển và Chu Ngưng Nguyệt đều nhìn chằm chằm Chu Tự bằng ánh mắt không dám tin.

Giống như hai người đang muốn nói rằng. Chu Tự, đừng nói ngươi còn đánh cả tiểu hài tử nhé.

"Chuyện này không hề liên quan tới ta Chu Tự nói với vẻ tức giận.

Hắn im lặng từ bỏ suy nghĩ rút đao, cũng không thể là Thần Vận Mệnh phát hiện mình muốn rút đao chứ?

Dương Siêu thấy cảnh tượng này thì cũng vô cùng bất ngờ, nhưng hắn bắt đầu an ủi tiểu nam hài ngay lập tức.

Mấy người Chu Tự chỉ có thể ngồi bên cạnh chờ.

Chu Ngưng Nguyệt thì lấy sách ra tiếp tục đọc.

Bây giờ họ đang ngồi trước cửa sổ sát đất nhìn ngắm phong cảnh thành Thanh, cảm thấy lần này tới đây cũng không uổng công.

Một lát sau thì tiểu nam hài mới khôi phục lại bình thường.

Lúc này mấy người Chu Tự mới đi tới ghế sô pha mà ngồi xuống.

Tiểu nam hài thấy vậy thì vẫn co người lại sợ hãi, giống như đã chịu sự tổn thương tâm lý gì vậy.

Nhưng Chu Tự có thể thấy được đôi mắt của đối phương, vô cùng thâm thúy, giống như cất giấu huyền bí vô biên vô tận.

Lúc này tiểu nam hài cúi đầu, hắn từ từ mở miệng:

"Ta không ngờ rằng các ngươi có thân phận như vậy, nếu không thì ta sẽ không gặp các ngươi"

"Ngươi xem đi, là do cha mẹ ngươi, không liên quan tới ta"

Chu Tự nói với Chu Ngưng Nguyệt bên cạnh, sau đó hắn lại nhìn về phía tiểu nam hài mà hỏi:

"Ngươi là Thần Vận Mệnh?"

"Đúng vậy"

Tiểu nam hài có chút bất ngờ.

"Ngươi biết ta à?"

"Hôm qua ta đã hỏi một số người, họ nói ngươi ở thời kỳ Chư Thần Hoàng Hôn cảm thấy bản thân có thể nghịch chuyển vận mệnh thời đại thần minh suy bại, cuối cùng bị giết chết. Ngươi trở về bằng cách nào?"

Chu Tự hỏi với vẻ tò mò.

"Ta chưa hoàn toàn quay về, chỉ là..bị sinh ra"

Thần Vận Mệnh nói.

Chu Tự nghe vậy thì vô cùng bất ngờ mà thốt lên:

"Dương Siêu là ba ngươi à?"

Dương Siêu, Thần Vận Mệnh:

"..."

"Không phải"

Thần Vận Mệnh lắc đầu.

"Vậy ngươi cũng biết chọn cha mẹ đấy, vừa mới sinh ra đã có thể ở được cư xá cao cấp"

Chu Tự nói bằng giọng hâm mộ.

Thần Vận Mệnh không muốn nói chuyện, hắn cảm thấy người này đang khoe khoang.

"Ngươi tìm ta có chuyện gì không?"

Chu Tự lại hỏi tiếp.

"Ta đã nhìn thấy tương lai, chư thần trở về sẽ mang tới cho tu chân giới một nguy cơ rất lớn.

Thần Vận Mệnh nhìn thoáng qua Chu Tự rồi mới nói tiếp:

"Nguy cơ lần này ảnh hưởng rất rộng, thậm chí sẽ hủy diệt toàn bộ tu chân giới"

"Hủy diệt tu chân giới? Ý của ngươi là không ai có thể ngăn cản?"

Chu Ngưng Nguyệt đột nhiên cất tiếng.

Thần Vận Mệnh lắc đầu:

"Không nhất định là không có ai có thể ngăn cản được, nhưng có nhiều thứ không phải là chuyện mà ta có thể thấy rõ. Ta muốn từ trong chuyện này tìm ra một con đường sống. Nhưng cho dù sau đó ta có làm như thế nào cũng không thoát khỏi vận mệnh bị liên lụy. Cho dù ta đi đến đâu, trốn ở đâu cũng không thể thoát khỏi thời khắc cuối cùng "Tại sao ngươi lại muốn rời đi, ngươi không muốn ở lại thành Thanh à?"

Chu Tự hỏi tiếp.

Ở đây có cha hắn bảo bọc, đáng lẽ ra phải an toàn nhất mới đúng.

"Không phải là ta chưa nghĩ tới, mà là ta phát hiện nếu ở lại thành Thanh sẽ bị cuốn vào vòng xoáy vĩnh viễn không dừng lại, hố đen kia để ta e ngại"

Thần Vận Mệnh có chút hoảng sợ, hắn dừng một chút rồi mới nói tiếp:

"Cho nên khi ta phát hiện ra ngươi thì ta đã nghĩ muốn xin ngươi giúp ta một tay, mượn khí tức của thần trên người ngươi để cho ta mau chóng khôi phục, tìm được con đường sống"

Cũng giống với những gì Đại Địa Nữ Thần nói, quả nhiên hắn muốn khôi phục. Chu Tự thầm nghĩ trong lòng.

"Chu Tự dính phải khí tức của thần?"

Thu Thiển thốt lên với vẻ mặt vô cùng thắc mắc.

Chu Ngưng Nguyệt cũng có chút bất ngờ.

"Các ngươi không biết à?"

Thần Vận Mệnh nhìn về mấy người Thu Thiển. "Nào nào"

Chu Tự vội ngăn cản:

"Chúng ta nói chuyện chính đi"

"Vẫn nên nói một chút về chuyện khí tức của thần đi Chu Ngưng Nguyệt vội nói, nàng rất có hứng thú với chuyện này.

Dù Thu Thiển không nói gì nhưng thấy Chu Tự sợ hãi như thế thì đương nhiên nàng sẽ rất tò mò.

Chu Tự nghe vậy thì nhìn chằm chằm vào Nguyệt tỷ, hắn cảm giác tối nay Thu tỷ sẽ tặng cho nàng một hộp cơm rất ngon.

"Vậy ta nói cho các ngươi nghe lý thuyết.

Thần Vận Mệnh nói.

Chu Tự:

"..."

Chết rồi, Nguyệt tỷ lại sắp xong đời rồi.

1121 chữ

Chương 720: Bàn Điều Kiện

Chu Tự ngồi trên ghế sô pha, nhìn bốn phía chung quanh, lúc này mới phát hiện bày trí của nơi này không những đẹp mà không gian phòng có to khác thường.

Thế này thì cỡ bao nhiêu mét vuông nhỉ?

Liệu có hơn 180 mét vuông không ta?

Phòng vệ sinh của phòng ngủ chính liệu có đẹp không, có bồn tắm lớn không? Thật muốn vào thăm quan một chút.

Thăm quan nhà của người khác là một việc rất thú vị.

Thú vị nhất là khi căn nhà có thể đổi mới sự hiểu biết của mình.

Lần trước Thu tỷ đến nhà của hắn cũng thăm quan chung quanh một chút, nhưng không có cảm giác rung động kia.

Biệt thự không đủ lớn.

Nhưng căn nhà này thì đủ.

Bày trí cũng đẹp.

Về chuyện Thần Vận Mệnh đã nói, hắn không để ý lắm.

Đã nghe nữ thần Đại Địa nói chi tiết rồi, còn nghe nữa làm gì.

Chờ Thần Vận Mệnh nói xong, Thu Thiển chui ra phía sau hắn, cúi đầu, vành tai đỏ bừng, nàng vặn ngón tay mình, thỉnh thoảng phát ra tiếng nói nho nhỏ:

"Ba Đậu, Hạc Đỉnh Hồng, cỏ Đoạn Trường, Tam Thi Não Thần Đan.."

Chu Tự hiểu, đây là hộp cơm "ấm áp tình thương" mà Thu tỷ chuẩn bị cho Nguyệt tỷ ăn.

Đang sắp xếp nguyên liệu nấu ăn.

Mà Chu Ngưng Nguyệt không hề phát hiện, nàng ngạc nhiên, lần đầu tiên nàng biết đến loại chuyện này.

Thì ra Thần Minh Chi Nữ thế này thế kia xong sẽ xảy ra loại chuyện này.

"Chẳng trách cứ có người nhắc Chu Tự dễ gặp phải nguy hiểm, thì ra là vậy"Chu Ngưng Nguyệt gật gù nói.

"Đúng là thế.

Thần Vận Mệnh cũng gật đầu theo:

"Ngay từ đầu ta cho là các ngươi sẽ gặp nguy hiểm. Nếu có sự trợ giúp của ta, cũng có thể tránh được hiểm nguy, coi như hỗ trợ để hai bên cùng có lợi. Nhưng ta không ngờ..không ngờ các người hoàn toàn không sợ" Đúng vậy, hắn có thể cảm giác được, bọn họ không lo lắng chút nào cả.

Đồng thời hắn cũng nhìn thấy phía sau bọn họ là sự tồn tại thế nào.

Đúng là không sợ.

"Cho nên bây giờ ngươi muốn làm gì?"

Chu Tự hỏi.

Thần Vận Mệnh ôm quyển truyện cổ tích, im lặng. Ban đầu hắn chiếm đủ ưu thế.

Bây giờ hắn phát hiện mình chẳng có bất cứ ưu thế nào.

Do dự hồi lâu, hắn mới lên tiếng nói:

"Ta có thể giúp các người nhìn thấy được rất nhiều chuyện mà các ngươi không thể thấy, có chuyện gì có thể hỏi ta"

"Nữ thần Trí Tuệ sẽ trở về chứ?"

Chu Tự hỏi.

Thần Vận Mệnh lập tức nghẹn lời.

Vấn đề này có hỏi ai cũng vô dụng.

"Dù ta không biết, nhưng ta có thể cảm giác được chuyện người khác không biết được trong vận mệnh Thần Vận Mệnh nhìn Chu Tự:

"Vào cái ngày nữ thần Trí Tuệ biến mất, ta phát hiện vận mệnh của thế giới này nổi gợn sóng, nhưng mà gợn sóng chưa được bao lâu đã lắng lại"

"Gợn sóng như nào?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Nữ thần Trí Tuệ biến mất, mà quyền hành trên người nàng cũng biến mất theo. Bởi vậy dẫn tới gợn sóng, sự rung động này vốn có thể tác động lan rất rộng, sau đó mới có thể lắng lại"

Thần Vận Mệnh nói bằng vẻ mặt chân thành.

"Vào lúc đó, ta vốn định dùng hết sức lực ra tay xoa dịu gợn sóng vận mệnh. Nhưng loại gợn sóng này nhanh chóng đã biến mất. Ta đoán nữ thần Trí Tuệ dùng vật gì đó thay thế cho quyền hành đã biến mất cùng với nàng" "Là thứ gì?"

Chu Tự tò mò hỏi.

Chuyện này đúng thật là hắn không biết.

Cảm giác mỗi một thần minh đều có nhận biết của riêng mình đối với việc nữ thần Trí Tuệ biến mất.

"Ta từng tìm rồi nhưng không có bất cứ thu hoạch gì"

Thần Vận Mệnh lắc đầu nói.

Được rồi, Chu Tự cũng không thèm để ý nữa, loại chuyện này cứ để đó đến năm sau xem có cơ hội biết được không.

Hoặc là hỏi nữ thần Hắc Dạ biết tuốt.

Nhưng phải trả Toàn Tri Chi Nhãn cho nàng, có điều trả cho nàng thì nguy hiểm quá.

Vẫn nên kéo dài thời gian.

"So với Toàn Tri của Hắc Dạ, vận mệnh của ngươi có ưu thế gì?"

Chu Tự hỏi.

"Nàng chỉ có thể nhìn, còn ta có thể can thiệp vào vận mệnh của người khác. Nhưng chỉ có thể can thiệp vào vận mệnh trong tương lại, sự thật cố định thì ta không làm gì được"

Thần Vận Mệnh nói.

"Nói cách khác, ngươi có thể giúp ta nghịch thiên cải mệnh?"

Chu Tự hoảng sợ nói.

Thế này thì mạnh quá rồi.

"Cải mệnh không cần nghịch thiên...Trừ phi trời muốn ngươi chết thì ta cũng không đổi được. Ví dụ như Chư Thần Hoàng Hôn Thần Vận Mệnh nhắc tới đây thì giọng nói cũng có hơi run rẩy.

Chu Tự rất tò mò hắn đã gặp phải chuyện gì.

"Xem ra ngươi đúng là rất lợi hại. Ngươi có thể giúp ta, vậy muốn lấy được thứ gì từ ta?"

Chu Tự ngẫm nghĩ hút, lại hỏi:

"Muốn ta giúp ngươi khôi phục, hay muốn ta bảo vệ chu toàn cho ngươi?"

Nghe vậy, Thần Vận Mệnh cúi đầu, hắn suy tư một chốc rồi nói:

"Ngươi có thể bảo vệ chu toàn cho ta ư?"

"Thực lực của ta không được, có điều ngươi chỉ cần ở lại Thanh Thành này thì sẽ không có nguy hiểm gì. Nhắc tới thì ngươi có phải người Thanh Thành không? Không phải thì sao có thể ở đây được?"

Chu Tự nghi ngờ nói.

"Ta đúng là người của Thanh Thành, có điều vì sao ở lại đây thì không sao?"

Thần Vận Mệnh có hơi khó hiểu.

Bởi vì có vài vận mệnh hắn không dám dính tới quá sâu, sợ bị người khác phát hiện.

"Nơi này có cha của Nguyệt tỷ che chắn, cho nên người quá mạnh không thể tới gần. Người bình thường đương nhiên không có cách nào bắt được ngươi. Nếu như cha của Nguyệt tỷ mà không chắn được thì ngươi cũng đừng chạy, cứ chờ chết thôi"

Chu Tự nghiêm túc nói.

Thần Vận Mệnh:

"..."

1101 chữ

Chương 721: 260 Năm

Nhìn thì tưởng hắn bình tĩnh, chứ thực ra bị dọa tới nỗi cả người không động đậy nổi rồi.

Hắn biết cha của Nguyệt tỷ trong miệng Chu Tự là ai, nói cách khác, mình có thể sống tới bây giờ thật ra đều do người kia cho phép ư?

Nếu không phải đang ở dưới mí mắt của đối phương thì bản thân cũng không có khả năng không bị phát hiện.

"Vậy nếu có vấn đề gì, ta có thể tới hỏi ngươi?"

Chu Tự không nói nhảm nữa.

"Ta khôi phục chưa nhiều, nhưng vẫn có thể dốc hết toàn lực"

Thần Vận Mệnh không tiếp tục do dự nữa.

"Thế.."

Chu Tự chỉ vào căn phòng:

"Có thể tham quan nhà của các ngươi một chút không?"

Nghe vậy, Thu Thiển và Chu Ngưng Nguyệt cũng rất hào hứng.

Có điều Thần Vận Mệnh và Dương Siêu đều sửng sốt một lúc, điều này có hơi vượt quá suy nghĩ của bọn họ.

"Đương nhiên là được"

Thần Vận Mệnh lập tức nói.

Sau đó ba người dưới sự dẫn dắt của Dương Siêu, bắt đầu tham quan bốn phía.

Phòng bếp to giống như phòng ngủ chính của bọn họ, phòng ngủ chính còn lớn hơn so với sảnh lớn của bọn họ.

Phòng vệ sinh có thể sánh với phòng ngủ của bọn họ.

Thấy mà mấy người Chu Tự cũng muốn mua một căn rồi.

Nguyệt tỷ cực kỳ hưng phấn.

"Căn nhà này bao nhiêu tiền?"

Lúc tham quan, Chu Tự tò mò hỏi một câu.

"Giá nhà của Thanh Thành không đắt lắm, nơi này là khu biệt thự xa hoa nhất của Thanh Thành, một căn phải bỏ ra bảy trăm vạn, trang trí tốn bốn trăm vạn, tổng cộng 13 triệu"

Dương Siêu tốt bụng giải đáp.

Nghe vậy, sắc mặt Chu Tự và Chu Ngưng Nguyệt sầm xuống.

Sau đó tính từ biệt Thần Vận Mệnh.

13 triệu...

Chu Tự tính đại khái.

Một tháng mình được bốn nghìn, một năm năm mươi nghìn.

13 triệu chia cho năm mươi nghìn đó thì phải làm việc tới 260 năm.

Ba trăm năm sau, hắn lại đi hỏi giá nhà sau vậy.

May mà giờ mệnh mình dài.

Không phải là không có hi vọng.

Sau đó mấy người Chu Tự quay về, có rất nhiều chuyện cũng không hỏi.

Trước mắt vẫn chưa gặp được, chờ năm sau tính tiếp.

Đi dạo đường phố một hồi, mấy người Chu Tự ăn cơm tối ở ngoài, sau đó đi thẳng tới Biên Giới Thành.

"Ngày mai ngày 30, cha mẹ sẽ quay về. Có phải cần đi mua sắm với bọn họ không?"

Chu Tự hỏi.

"Cái này phải hỏi ngươi chứ?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

Chỉ có Chu Tự từng ăn tết với cha mẹ hắn, cho nên hắn là người biết rõ ràng nhất.

"Thỉnh thoảng ta vẫn bị gọi đi theo giúp xách đồ. Phải đi với bọn họ tới trưa, mua khá nhiều thứ. Vì người nấu ăn là cha, cha muốn đích thân chọn món đồ tốt nhất để ăn tết.

Chu Tự suy nghĩ rồi nói tiếp.

"Ừ, chủ yếu là cha muốn mua rượu"

"Rượu thì ta đã mua xong rồi" Chu Ngưng Nguyệt nhún vai, nói tiếp:

"Ta cũng mua xong cả quần áo cho mẹ rồi" Chu Tự:

"..."

Ngươi đang đẩy ta vào chỗ bất nghĩa hả.

Chu Tự cũng không thể nói được gì, bản thân không mua thì không mua thôi.

Lúc này, Thu Thiển cũng nói:

"Ta mua giúp ngươi, đừng lo Nghe vậy, Chu Tự bày ra vẻ mặt cảm động, Thu tỷ quả nhiên là vợ hiền.

Đi tới Biên Giới Thành, Chu Tự phát hiện Tam lão bản và đám người Từ Từ đang ăn đồ nướng dưới cây Bất Tử.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn thấy thì xoa bụng:

"Đọc sách thì cũng phải nhét đầy cái dạ dày trước đã. Thu Thiển, ta muốn ăn sườn, thịt ba chỉ, bánh bột mì, còn cả cà, ngươi nướng cho ta đi"

Chu Tự thở dài, những người này đúng là chẳng quan tâm tới chính sự gì cả.

Ba vị Cẩu trưởng lão cũng đau lòng không thôi, mấy người này từ đâu tới thế?

Vì sao lại làm cái chuyện thô tục như vậy dưới cây thần?

"Bạch Tỷ, Xích thúc, Hắc thúc, chào mọi người.

Tô Thi bưng một chậu đồ nướng qua.

Bạch Bối thử xong, cười nói:

"Vị cũng khá được đấy"

Chu Tự còn có thể nói gì? Ăn thôi chứ sao.

Dù sao Tam lão bản thích nướng, mọi người đều nhường nàng.

"Qua mấy ngày nữa hẳn là ta sẽ quay về một chuyến"

Từ Từ lên tiếng nói.

"Quay về? Ăn tết hả?"

Chu Tự hỏi.

Từ Từ lắc đầu:

"Bảo là trong tộc đọ sức với người ngoài, có khả năng ta cũng cần ra sân. Dù cho không cần cũng phải giao thủ với người trong tộc, kiểm tra thành quả tu luyện"

"Đọ sức với người ngoài giới? Đánh với ai?"

Chu Ngưng Nguyệt tò mò hỏi.

"Không biết là ai, hẳn là có vài tông môn, hạ tam phẩm, trung tam phẩm đều có"

Từ Từ nói tiếp.

"Tộc thúc của ta sẽ tới trực tiếp dẫn ta đi"

"Thế chẳng phải sẽ chậm trễ rất lâu à?"

Âm Túc có hơi băn khoăn, ở chỗ này cũng có thể là cơ duyên lớn.

"Hẳn là không, có thể kết thúc trong ngày thôi, đến lúc đó chạy nhanh về hẳn là hơn một ngày. Cộng lại chỉ mất hai ngày"

Từ Từ nói.

"Có thể kết thúc trong ngày ư?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

Khi thấy Từ Từ gật đầu, Chu Ngưng Nguyệt lập tức nói:

"Ta sắp thăng cấp rồi, cần đánh nhau một trận với người ta, chúng ta cũng đi "Các ngươi đi thì nơi này phải làm sao? Cây Bất Tử không thể rời khỏi các ngươi"

Xích Mông vội vàng nói.

Những người này thật là không biết trân trọng cây Bất Tử.

Một lần hai lần bỏ qua cơ hội tốt như này.

Bọn chúng cũng đau lòng chứ.

Hận không thể thay thế đám người này.

"Kết thúc trong ngày mà, chúng ta trở về trong ngày là được.

Chu Ngưng Nguyệt cắn miếng thịt ba chỉ:

"Ta có thể bảo Chu Tước tỷ đưa đón, sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu. Ta vẫn chờ được ăn quả Bất Tử đó"

1091 chữ

Chương 722: Trình Tỷ

Trong đám người ở đây thì Chu Ngưng Nguyệt là người muốn ăn quả Bất Tử nhất.

Khi nào cây trưởng thành, quả sẽ là của nàng.

Chỉ như vậy mà muốn tạp tu vi?

Nằm mơ giữa ban ngày.

"Vậy thì cùng đi thôi"

"Thế...thế ta cũng đi Âm Túc nhỏ giọng nói.

Nàng cũng muốn đi xem.

"Ta cũng đi. Hàn Tô có đi không? Minh Nam Sở có đi không?"

Tô Thi lập tức hỏi Hàn Tô và Minh Nam Sở.

Đi hết, đương nhiên bọn họ cũng đi.

Đi để thấy chút việc đời.

Thu Thiển nhìn chằm chằm Chu Tự và Chu Ngưng Nguyệt, mấy người này mang hai người kia đi, chẳng phải là tới phá nhà người ta sao?

Có điều cũng không quan trọng.

Nguyệt tỷ cần đánh một trận, những kẻ có chút danh tiếng kia sớm muộn cũng phải gặp họa.

Dạ Nguyệt Thánh Địa, Trình tỷ thay quần áo, trút bỏ dáng vẻ của công nhân vệ sinh.

Đoan trang, ưu nhã, khí chất kinh người.

Nàng đi vào trong Lục Thủy Thanh Sơn, rất nhanh đã có một cô gái ra đón tiếp.

Cũng là một cô gái có khí chất không tầm thường, có vẻ như ngồi ở vị trí cao.

"Trình trưởng lão, nàng chịu quay về rồi sao?"

Vân Tiêu Tiên Tử cười khổ nói:

"Còn vào lúc đón tết này nữa?"

Trình tỷ mỉm cười gật đầu:

"Một kẻ tàn tật như ta, có ở thánh địa hay không cũng không có ảnh hưởng gì lớn, đúng lúc được nghỉ nên quay về thăm các ngươi. Còn nữa, thánh địa có ngươi là đủ rồi"

"Nói bậy.

Vân Tiêu Tiên Tử trừng mắt, bất mãn nói:

"Ngài là trưởng lão có thân phận lớn nhất của tông môn chúng ta, không có ngài, chúng ta không có ai dẫn dắt"

Đối với việc này, Trình tỷ cũng không nhiều lời, nàng đúng là người có thân phận lớn nhất hành tẩu bên ngoài.

Nhiều năm qua, thiên phú nàng không tệ, cũng được thánh địa coi trọng.

Cộng thêm may mắn, sống khá lâu.

Có điều cũng bởi vì vài việc nên bản thân bị trọng thương.

Cuối cùng lựa chọn ra ngoài, không mang thêm phiền phức cho những đứa nhỏ này.

Dù sao, lúc trước đám nhỏ đã có thể một mình đảm đương một phía, mạnh hơn rất nhiều thời kì.

"Con nhóc Dao Di đâu?"

Trình tỷ hỏi.

"Mới đây có được Ngọc Nhàn Nhã, nói còn thiếu một trận chiến cuối là sẽ thăng cấp, hẳn là người tiến vào Nguyên Linh tứ phẩm sớm nhất trong thế hệ cùng lứa Vân Tiêu Tiên Tử cười nói:

"So với Thiên Vân Y Y của Đạo Tông Thiên Vân, Hạ Vũ Trúc của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông, Long Ân Hồng của Thập Nhị Tịnh Đường thì mạnh hơn một phần.

"Có tiền đồ, tương lai sẽ vượt qua rất nhiều người"

Trình tỷ cũng thấy vui mừng. Hai người họ đi thẳng vào bên trong.

Không bao lâu, dừng lại trước một ngọn núi.

Chính là nơi ở của Dao Di Thiên Nữ.

Các nàng vừa rơi xuống đất, một thiếu nữ đi ra từ bên trong, khí chất tự nhiên hào phóng, phong thái yểu điệu, quanh người có ánh trăng mờ mờ, giống như là trăng tròn chiếu rọi.

Khi nhìn thấy Trình tỷ, vẻ mặt nàng có thêm nét vui mừng.

"Trình trưởng lão, sư phụ.

"Tặng ngươi"

Trình tỷ đưa hạt châu mà Chu Tự tặng cho ra:

"Một món đồ chơi, đeo vào hẳn là đẹp. Nghe nói ngươi muốn đánh nhau, có thể đeo lên dọa người đối diện chút.

Trông rất lợi hại"

"Trình trưởng lão, ta đã không còn là trẻ con nữa Nói là vậy những Dao Di Thiên Nữ vẫn nhận lấy hạt châu.

Vân Tiêu Tiên Tử ở bên cạnh tức giận nói:

"Không muốn thì cho vi sư, đã lâu Trình trưởng lão không tặng đồ cho vi sư rồi đấy"

Dao Di Thiên Nữ vội cất đồ đi.

Sau khi nói sơ qua về tác dụng, Trình tỷ tò mò hỏi:

"Nghe nói ngươi đã gặp Đạo Tử Kiếm Thư?"

"Vâng"

Dao Di Thiên Nữ gật đầu:

"Hâm mộ danh tiếng đã lâu, sau khi gặp thì cảm thấy thất vọng. Có điều chỉ đơn giản là muốn được mở mang kiến thức một chút về phong cách của người đứng đầu đương thời thôi. Ta vẫn muốn đi con đường của chính mình, ngộ đạo của chính mình. Vượt qua sư phụ và Trình trưởng lão"

Nói xong, Dao Di Thiên Nữ lại nhìn Trình tỷ, quan tâm hỏi:

"Cơ thể của Trình trưởng lão đã khá hơn chưa?"

"Đã khá hơn nhiều rồi"

Trình tỷ mỉm cười, nói.

"Nhắc đến có lẽ các ngươi không tin, mấy tháng ngắn ngủi này, ta được một vị tiền bối chỉ bảo, huyết khí tốt hơn nhiều rồi. Lại gặp được một vị tiền bối chỉ điểm phương pháp, vết thương dần được hóa giải. Khó mà tưởng được, cái bộ xương già của ta còn có cơ duyên như vậy. Có lẽ thân vừa hay nằm ở trung tâm vòng xoáy cơ duyên"

Trình tỷ cũng không nhiều lời, hỏi chuyện Dao Di Thiên Nữ muốn tìm đối thủ.

"Đúng lúc có vài thế lực muốn đánh Thập Nhị Chi Trụ Chiến, cho nên chúng ta tính tham gia, nhưng mà phải cướp một cột trụ trước đã" Vân Tiêu Tiên Tử cười nói.

Thập Nhị Chi Trụ Chiến có nghĩa là thế lực ở các nơi cướp mười hai cây trụ, sau đó dùng cột trụ cướp được đối chiến với cột trụ khác.

Nói đơn giản, gần như là kéo thế hệ trẻ tuổi đi tu luyện.

Đương nhiên vẫn có phần thưởng, có điều phải xem bên tổ chức là ai.

"Gần đây còn có người làm cái này à? Là nhà nào?"

Trình tỷ hỏi.

"Từ gia, nghe nói dùng Không Gian Chi Pháp làm phần thưởng, mời tất cả tông môn lớn mạnh, dường như bọn họ thiếu chút tiếng tăm, muốn dùng việc này để đẩy bản thân lên hàng nhất lưu"

Vân Tiêu Tiên Tử nói.

Trình tỷ gật đầu, thầm nghĩ muốn gặp tên nhóc Từ Từ kia.

Nàng vốn muốn bảo Từ Từ và Âm Túc tới tìm nàng, không ngờ mình lại đi tìm bọn họ trước.

1080 chữ

Chương 723: Đủ Rồi

Làm bữa thịt nướng xong rồi tu luyện, Chu Tự đánh với Thất Thiên, đấu với ba con chó. Chuyện của Thần Minh bị hắn gạt sang một bên, đợi sang năm sau rồi tính. Chủ yếu là cũng không có việc lớn gì, những điều cần hỏi thì hắn cũng hỏi hết rồi. Tạm thời chuyện Nữ Thần Trí Tuệ và Thần Cổ Lộng Huyền Hư cũng không được rõ ràng.

Biên Giới Thành càng là một câu đố.

Đa số mọi người đều đến vây quanh Biên Giới Thành, nhưng họ không biết nhiều về chuyện của tòa thành này, có thể Thần Vận Mệnh cũng biết, nhưng hắn không hỏi nhiều. Còn về Nữ Thần Trí Tuệ để lại gì, chắc không ai biết. Có thể Nữ Thần Bóng Tối thông suốt mọi sự cũng biết, nhưng hắn không thể để nàng biết hết. Cho nên, theo đuổi Thần Minh hư vô mơ hồ, còn không bằng đọc bản sao của Tàng Bảo Thư.

Lúc nào rảnh còn có thể hỏi trí giả có phải thời đại trước đây cũng có người hiểu được Hoang Cổ Kinh Thế Thư không, rồi hỏi lịch sử trước đây, mà họ nói hay không thì cũng không biết.

Đêm khuya.

Đợi Chu Tự luyện quyền xong, đám người Thu tỷ cũng hoàn thành tu luyện. Nguyệt tỷ tiếp tục đọc sách. Đợi khi phải quay về, Nguyệt tỷ nói với Tô Thị:

“Đêm nay Tô Thi đến nhà ta đi"

"Hả?"

Tô Thi có chút kinh ngạc.

“Ngày mai cha mẹ ngươi và cha mẹ ta sẽ quay về, ngươi ở lại đây làm gì?"

Chu Tự nói.

Nhị thúc nhị thẩm sớm đã đi tìm cha mẹ hắn rồi.

“Ồ, vậy đêm nay ta ngủ với Nguyệt tỷ.

Tô Thi tỏ vẻ mặt hưng phấn nói.

Chu Tự có chút tò mò, từ nhỏ tam lão bản đã bị Nguyệt tỷ đánh, sao giờ còn không thông minh ra nhỉ? Nhưng nghĩ kỹ lại, dù sao các nàng cũng là tỷ muội, vì Nguyệt tỷ bị Thu tỷ hạ độc nhiều lần như vậy, mà cũng chưa thông minh ra. Sau đó Chu Tự dồn sự chú ý vào mình, liệu mình có bị ngu không? Mấy giây sau, hắn phát hiện mình khác với Nguyệt tỷ và tam lão bản, không bị ngu.

Chắc chắn rồi, Nguyệt tỷ và ba lão bản đều được nhặt về.

Sau khi tạm biệt mấy lão bản, một đoàn bốn người Chu Tự về nơi ở. Vừa trở về, trên người Thu tỷ đã có hào quang nở rộ.

“Ngươi sắp tăng cấp rồi ư?"

Nguyệt tỷ cẩn thận kiểm tra nói.

“Có thể sẽ trong hai ba ngày này đấy.

Thu Thiển gật đầu nói rồi nàng đi về phòng, nhân tiện nói:

“Phòng vẫn chưa được dọn dẹp xong, ta phải thu dọn đã"

Nàng đang nói đến chuyển một ít quần áo sang phòng của Chu Tự. Để ở phòng mình cũng không phải không được, chủ yếu là sợ cha mẹ Tô Thi nhìn thấy thì thật xấu hổ.

Vì những bộ quần áo đó đều là mặc cho Chu Tự ngắm, kiểu dáng nào cũng có, lỡ như bị hiểu lầm thì không hay.

Da mặt nàng không dày như mặt Chu Tự.Khi Thần Vận Mệnh nói những chuyện đó, Chu Tự cũng không xấu hổ chút nào, còn nàng chỉ muốn trốn đến sau lung Chu Tự.

“Thu tỷ, ta giúp ngươi.

Chu Tự đi theo nói.

“Nguyệt tỷ, chúng ta có cần thu dọn không?"

Tô Thi nhìn trái nhìn phải rồi hỏi Nguyệt tỷ.

“Không cần, ngươi rửa trái cây cho ta là được"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Đương nhiên Tô Thị rất vui lòng, nhưng nàng nhìn thấy rất nhiều ảnh trong phòng khách. Ảnh cả nhà Nguyệt tỷ, cả nhà Chu Tự, còn có ảnh ba người Chu Tự Thu tỷ Nguyệt tỷ. Ngắm ảnh hồi lâu rồi Tô Thi lấy ra một tấm ảnh cả nhà mình đặt lên. Hoàn hảo.

Trong phòng Thu Thiển, Chu Tự nhìn giường, phát hiện đã thay chăn ga mới.

“Tối nay ta đến phòng ngươi nhé, nếu ta nói ở một mình sợ tối thì người làm thế nào?"

Thu Thiển thu dọn quần áo hỏi Chu Tự. Có những bộ quần áo mà Chu Tự cầm vào thì nàng cũng sẽ xấu hổ, tự mình thu dọn vẫn tốt hơn.

Nghe vậy, Chu Tự có chút khó xử nói:

“Chẳng phải Thu tỷ nói sợ bị cha mẹ bắt gặp à?"

Thu Thiển đặt một số bộ quần áo bình thường lên tay Chu Tự, nghiêm túc nói:

“Ngươi có thể nhắc ta bật đèn màn Chu Tự lập tức ngẩn người, nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt với vẻ mặt không còn gì để nói.

Hí hí!

Thu Thiển bật cười hai tiếng:

“Ngươi vừa mới nghĩ gì thế hả?"

Thu dọn gần hết quần áo, Chu Tự và Thu tỷ mang theo quần áo đến phòng của hắn. Vừa vào phòng, Thu Thiển đã chỉ vào ngăn kéo bên trong tủ quần áo nói:

“Sau này ta dùng ngăn tủ đó, ngươi không được mở lung tung đâu đấy"

Trong nháy mắt, Chu Tự liền biết bên trong có gì, chỉ có thể ồ một tiếng, cũng chẳng phải hắn chưa từng thấy những thứ lòe loẹt sặc sỡ. Hắn đã từng mở xem ở nhà Thu tỷ.

Thu Thiển nhìn tủ quần áo của Chu Tự, nghi hoặc nói:

“Hình như ngươi có rất ít quần áo"

“Đúng vậy, ta rất ít mua quần áo, cả năm thay giặt hai ba bộ là được rồi.

Chu Tự đẩy quần áo của mình sang một bên, nói tiếp:

“Xem ra có không ít, thực ra đều là quần áo trước đây, bây giờ không mặc nữa. Thu dọn xong chắc chỉ còn lại mấy bộ thôi"

Hắn đặt quần áo của Thu tỷ sang bên cạnh.

Thu tỷ để quần áo đã gấp gọn vào trong tủ, đều là một số bộ mặc cho Chu Tự xem. Những bộ quần áo đó mà treo lên giá thì rất là ngại.

“Vậy mà cứ hay mua quần áo cho ta?"

Thu Thiển hỏi.

“Nhưng đều là ngươi mặc cho ta xem, còn vui hơn là mua cho ta"

Chu Tự cười nói.

Thu tỷ mặc bộ nào cũng rất đẹp.

1117 chữ

Chương 724: Mẹ

Thu Thiển thu dọn xong quần áo, đứng tại chỗ nhìn Chu Tự, nhẹ giọng lên tiếng:

“Nếu ta bật đèn mà vẫn tối thì phải làm thế nào?"

“Vậy thì trời vừa tối ta sẽ ở bên cạnh Thu tỷ, bị bắt gặp thì bắt gặp thôi.

Chu Tự hơi xấu hổ nói.

Lần này Thu Thiển nở nụ cười vui vẻ, lúm đồng tiền như hoa.

Nàng dùng ngón tay chạm vào bên má của mình, Chu Tự nghi hoặc sờ má của mình, không có thứ gì mà. Thấy vậy, Thu Thiển tỏ vẻ mặt bất đắc dĩ rồi tiến lên một bước, kiễng chân chạm vào má của Chu Tự. Làm xong, nàng lùi lại một bước, lại chỉ vào má của mình.

Chu Tự hiểu ra.

Hắn tiến lên trước một bước, khi sắp ghé sát lại gần, hắn quan sát xung quanh theo bản năng, đột nhiên phát hiện Tô Thi đã đứng ở cửa.

“Các ngươi muốn ăn trái cây không?"

Nàng đột nhiên hỏi.

Chu Tự và Thu Thiển sợ giật mình.

Nhưng vừa dứt lời, dường như Tô Thi bị cái gì đó lôi đi, miệng còn không ngừng càm ràm:

“Nguyệt tỷ, ngươi kéo ta làm gì? Ta mang trái cây cho họ.

Khi Chu Tự lại nhìn sang Thu tỷ khi, phát hiện đôi má nàng đã đỏ ửng. Sau đó nhẹ nhàng chạm lên. Đợi Chu Tự Thu Thiển quay đầu, quay người đi ra ngoài, nhân tiện nói:

lui ra phía sau, “Mười một giờ rồi, ngươi phải tu luyện rồi.

Chu Tự:

Lợi dụng xong thì ném bỏ ta hả. Ta còn chưa động tay cơ.

Vì để an toàn, Chu Tự nghĩ lại liệu phòng mình còn để thứ gì không an toàn không, nghĩ lại hình như không có.

Nhưng hắn phát hiện chăn gối của mình chưa thay thành đồ của Thu tỷ. Không để ý, hắn về phòng khách, ngồi xuống thảm bắt đầu tu luyện.

Chu Thiên Kinh cũng sắp tu luyện xong rồi, đã điểm sáng sáu ngôi sao, thêm một ngôi sao nữa thì có thể xin tiền cha, chỉ nghĩ thôi cũng rất háo hức. Lại nhìn Ma Chủng, hắn phát hiện sau đại bảo kiếm, cuối cùng Ma Chủng ở đã phấn chấn hẳn lên, bây giờ đã được sáu vòng. Qua nửa tháng nữa chắc hẳn cũng có thể tiến vào chín vòng, lúc đó lại gọi điện cho cha xin tiền phí đột phá. Chỉ nghĩ thôi cũng rất vui vẻ, bốn ngàn sắp đến tay rồi.

Khích lệ Ma Chủng xong, Chu Tự dừng tu luyện.

Khi mở mắt ra, hắn đợi Thu tỷ báo giờ. Nhưng đợi một hồi, Thu tỷ cũng không báo giờ. Thu tỷ đang bận gì thế? Chu Tự nhìn trái nhìn phải, phát hiện một người phụ nữ trung niên ngồi bên cạnh, vô cùng quen mắt, đã nhìn suốt hai mươi năm rồi. Đây chẳng phải là mẹ ư?

“Tỉnh dậy rồi hả?"

Liễu Nam Tư ngồi trên sofa nhìn Chu Tự với vẻ mặt nghiêm túc nói.

"A"

Chu Tự gật đầu rồi nói:

“Cha ta đâu?"

Nói xong hắn liền đứng lên, nhìn trái nhìn phải, đi ra chỗ khác, nhân tiện nói:

“Ta đi tìm cha ta"

Nhưng còn chưa đi được hai bước, hắn đã nhe thấy giọng nổi giận của mẹ:

“Lại đây, đứng yên"

Nghe vậy, Chu Tự chỉ có thể hậm hực đến bên cạnh mẹ.

Lúc này cửa lớn được mở ra, là Thu tỷ dẫn Tô Thi đi mua bữa sáng về. Hắn chỉ có thể thử cầu cứu, nhưng Tô Thị và Thu Thiển đều đều giả bộ như không nhìn thấy, tam lão bản còn bày dáng vẻ đáng đời.

“Tốt nghiệp rồi, ngươi cảm thấy nhà này không quản được ngươi nữa rồi, phải không?"

Liễu Nam Tư nhìn Chu Tự nghiêm túc nói:

“Ngươi bao nhiêu tuổi thì ta cũng là mẹ ngươi. Hay là ngươi cảm thấy mẹ ngươi già rồi, không quản được ngươi nữa rồi?"

Chu Tự đứng bên sofa, cẩn thận nói:

“Mẹ, ta đã làm gì rồi?"

Nghe câu này, Liễu Nam Tư tức không chịu nổi, cầm cành cây không biết ở đâu ra đánh vào chân Chu Tự.

Chu Tự sợ giật mình, lập tức nói:

“Mẹ, có chuyện gì mẹ từ từ nói, nhiều người đang nhìn đấy"

“Ai nhìn hả?"

Liễu Nam Tư chất vấn nói.

Chu Tự lập tức nhìn về phía phòng bếp, phát hiện Tô Thi và Thu tỷ đang cúi đầu làm việc. Sau đó lập tức nhìn về phía sau, hắn nghe thấy có người đi ra, quả nhiên là cha và cả nhị thúc nhị thẩm cùng Nguyệt tỷ. Nhưng sau khi mẹ vừa dứt lời, bốn người họ đều ngẩn người rồi Chu Nhiên chỉ vào căn phòng bên trong nói:

“Chúng ta xem phòng bên trong đi Sau đó bốn người quay đầu đi vào bên trong.

Chu Tự:

Cha, đừng thế chứ, trước đây ta đã giúp ngươi không ít mà. Đồ vô lương tâm Nguyệt tỷ.

Thấy những người này đều không có ý tham dự, Chu Tự chỉ có thể nhìn mẹ nghiêm túc nói:

“Mẹ, ta sai rồi"

“Ngươi không sai, là lỗi của mẹ, mấy năm nay quản giáo ngươi không nghiêm.

Liễu Nam Tư đứng lên, có vẻ muốn ra tay đánh.

Mẹ...Ta đã trưởng thành rồi. Gần mười giờ, Chu Tự mới được ngồi bên bàn ăn để ăn sáng. Mặt mày hắn đều bị ngộ thương, Thu tỷ đang bôi thuốc giúp.

“Lần sau đừng chọc giận mẹ ngươi nữa"

Nàng nhắc nhở nói. Chu Tự ăn bánh bao đau khổ trong lòng, mình cũng không làm gì mà. Hắn cảm thấy mẹ còn nóng nảy hơn trước đây, rõ ràng đã lâu rồi không đánh hắn, lần này ra tay đặc biệt nặng.

Bữa sáng là do Thu tỷ để phần cho hắn, lúc này Nguyệt tỷ ngồi bên cạnh Chu Tự, giúp dọn bữa sáng.

“Nguyệt tỷ, mẹ ngươi có tu vi gì?"

Chu Tự đột nhiên hỏi.

“Ngươi hỏi làm gì?"

Chu Ngưng Nguyệt tỏ vẻ mặt ngạc nhiên nói:

“Muốn vật tay với mẹ ta hả? Ngươi từ bỏ đi, nghe nói thực lực của mẹ ta cao đến phi lý"

“Đợi ta tiến vào thời đại thần thoại, có thể vật tay với mẹ ngươi không?"

Chu Tự cầm bánh quẩy trên bàn nói.

Lúc này tay của Nguyệt tỷ cũng đặt lên quẩy. Hai người bốn mắt nhìn nhau, đều có ý bảo đối phương buông tay ra.

1100 chữ

Chương 725: Ba Thời Đại

“Đây, cho ngươi Lúc này Tô Thị cho Nguyệt tỷ một cái bánh mì. Nàng thường xuyên có thêm thứ gì đó. Nguyệt tỷ bỏ qua quẩy, nhận lấy bánh mỳ:

“Chắc không ổn lắm.

Chu Tự tự chia cho mình ba thời đại. Lần lượt là thời địa võ hiệp, thời đại tiên hiệp, thời đại thần thoại. Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển biết ba thời đại này tương ứng với hạ trung thượng tam phẩm. Các nàng cũng biết chỉ cần Chu Tự tiến vào thời đại đó, gần như có thể nghiền áp thời đại này.

“Tại sao không ổn lắm?"

Chu Tự nghi hoặc nói.

“Vì nàng là mẹ ngươi."

Thu Thiển thản nhiên nói.

Chu Tự:

"..."

“Ta chưa thừng thấy dì hung dữ như vậy.

Tô Thị ngồi ở một bên rất khâm phục Chu Tự.

Ngươi đang vui sướng trên nỗi khổ người khác phải không? Chu Tự thầm bóc phốt.

“Hôm nay các ngươi có kế hoạch gì?"

Hắn hỏi.

Vì chốc nữa mọi người phải đi mua sắm, cũng phải đến Biên Giới Thành tu luyện, buổi tối cả nhà phải cùng ăn cơm.

“Chốc nữa ngươi ăn sáng xong thì đi mua sắm rồi buổi trưa ăn ở bên ngoài, ăn xong chúng ta đến Biên Giới Thành tu luyện"

Người trả lời câu hỏi là Tô Thị. Người này ngoại trừ vô dụng, thực ra cũng rõ ràng trật tự, vẫn rất thông minh.

Đột nhiên Chu Tự rất tò mò, sau này tam lão bản sẽ gả cho ai. Nghĩ một lúc hắn cảm thấy hay thôi đi, theo như nhị lão bản nói, cô gái xinh đẹp như tam lão bản vẫn nên độc thân cả đời thì hơn.

Chu Tự gật đầu, nhìn về phía Nguyệt tỷ, cô bé dễ thương như Nguyệt tỷ cũng nên độc thân cả đời thì tốt hơn.

Quả nhiên, chỉ có hắn và Thu tỷ mới xứng kết hôn sinh con, hạnh phúc viên mãn.

Thich!

Thu Thiển dùng ngón trỏ búng lên trán Chu Tự nói:

“Đang nghĩ gì thế hả? Còn cười nữa kìa"

Chu Tự:

“Ăn xong chưa? Phải xuất phát rồi"

Chu Nhiên đi tới hỏi.

“Cha, ta ăn xong rồi.

Chu Ngưng Nguyệt lập tức trả lời.

“Được, vậy xuất phát thôi. Chu Nhiên quyết định.

Không phải chứ, cha, ta còn chưa ăn xong, Chu Tự vội vàng uống một ngụm sữa đậu nành rồi chạy theo.

Chu Tự thấy Thu tỷ đang đợi hắn, vẫn cảm thấy Thu tỷ là tốt nhất.

Hôm nay Thu tỷ mặc áo khoác màu trắng xanh, kéo khóa đến tận ngực, bên trong là áo lông màu trắng, bên trong nữa thì Chu Tự không nhìn thấy.

Khi đi dạo phố, Liễu Bắc Uyển và Tô Thi vô cùng phấn khởi, hai người mua hết thứ này đến thứ kia. Tóm lại các nàng mua hết những đồ thích ăn. Thu Thiển đi theo bên cạnh Nguyệt tỷ cho nên mua không nhiều lắm, chỉ cần Thu tỷ nói một câu hơi chua là Nguyệt tỷ sẽ bỏ qua. Liễu Nam Tư thì đang mặc cả. Điều này khiến Thu Thiển và Chu Ngưng Nguyệt cảm thấy Chu Tự thật giống mẹ.

Chu Tự đi theo phía sau cha và Nhị thúc, nghe họ trò chuyện.

“Con gái ngươi thích thì ngươi tự nấu đi"

Chu Nhiên lạnh lùng nói.

“Nếu ta biết làm thì còn cần ngươi để chi?"

Tô Trần không chút khách khí nói.

“Không biết thì không thể học hả?"

“Ta không mở quán cơm “Không học được thì không học được, còn tìm lý do cho mình?"

“Ta khác đầu bếp, ta uống trà"

“Một túi trà ba đồng mà ngươi cũng không mua nổi, còn giả bộ tao nhã gì, chẳng trách không có con trai.

“Ha ha, con gái ta không đẹp, không dễ cưng chắc?"

“Có nổi tiếng bằng con trai ta không?"

“Ngươi có cháu không? Ta có đấy"

Chu Tự đi theo phía sau, cảm thấy cho họ uống chút rượu thì tốt hơn.

Nói ra thì mình đến làm gì nhỉ? Rất nhanh, hắn đã biết tác dụng của mình. Năm người phụ nữ phía trước thì mua đồ, hai người đàn ông thì ngứa mắt với nhau, hắn xách đồ. Túi lớn túi nhỏ, tưởng mình là siêu nhân thật hả? Sau đó hắn ném tất cả đồ vào trong túi trữ vật. Không dùng đến cũng thật uổng. Nhưng đường phố đông đúc, người qua người lại, lại có nhiều người đi mua sắm, không chú ý cũng dễ bị lạc mất.

Trên đường Chu Nhiên cũng mua một ít nguyên liệu nấu ăn. Đợi khi đi đến nơi bán pháo hoa, Tô Trần dừng lại nói:

“Mua một ít đi, con gái ta chắc chắn sẽ thích, con gái ngươi chắc chắn cũng thích.

Hắn hỏi Chu Nhiên.

Chu Tự biết tại sao Nhị thúc hỏi cha, vì Nhị thúc không có tiền. Pháo hoa lại đắt, hắn không đủ tiền. Thanh Thành có không ít chỗ có thể bắn pháo hoa.

Suy nghĩ một lúc, Chu Tự nhớ mình còn không ít pháo hoa, đến lúc đó cũng có thể bắn.

“Nhị thúc, thực ra chỗ ta cũng có pháo hoa, hay là tặng ngươi hai quả?"

Nói xong Chu Tự lấy ra hai quả đưa cho Tô Trần. Tô Trần nhận lấy pháo hoa có chút bất ngờ rồi cho đưa cho Chu Nhiên một quả. Hai người quan sát cẩn thận một lát.

Chu Nhiên gật đầu nói:

“Kiểu dáng rất đẹp. Tô Trần nói theo:

“Chỉ thiếu một điều"

“Hay là ngươi tìm hắn, chúng ta qua đó mua thêm chút?"

Chu Nhiên nhìn về phía Tô Trần.

“Có lý"

Tô Trần gật đầu, nói tiếp:

“Thứ này kiểu dáng rất đẹp, có lẽ cũng không đắt, phải hỏi xem còn có kiểu dáng khác không"

Chu Tự gật đầu, thực sự không đắt, nhưng lại không nhìn thấy kiểu dáng khác.

Không đợi hắn lên tiếng, Nhị thúc và cha đã biến mất.

Chu Tự:

"..."

Cha và Nhị thúc biến mất, chốc nữa mẹ hỏi mình thì phải trả lời thế nào đây? Sắp sang năm mới, không đến nỗi cãi nhau chứ? Cha mẹ không thường xuyên cãi nhau, nhưng nếu cãi nhau sẽ khiến người ta khó chịu. Hắn ngồi cũng không được mà đứng cũng không phải, khuyên nhủ thì mình lại bị mắng lây. Đúng là một loại hành hạ.

1061 chữ

Chương 726: Không Trả Giá

Hồi nhỏ rất sợ cha mẹ cãi nhau, cảm giác không khí trong nhà vô cùng nặng nề, cũng không biết Nguyệt tỷ có từng trải qua chưa. Nếu lúc đó có một tỷ tỷ...Thực ra cũng rất tốt, hai người có thể cùng sợ hãi. Nhưng Nguyệt tỷ ra khuyên giải, chắc hẳn có hiệu quả.

Nhưng không đợi hắn day dứt rối bời, cha và Nhị thúc lại đột nhiên xuất hiện. Họ bê một thùng hạt trân châu, toàn bộ là pháo hoa, hình như còn có kiểu dáng khác nữa.

“Nói chứ, ông chủ này tốt thật"

Chu Nhiên tiện tay đưa cái thùng cho Chu Tự.

“Cha, không phải ba người chúng ta là người phải xách đồ à?"

Chu Tự hỏi ngược lại.

Chu Nhiên tỏ vẻ mặt bình tĩnh nói:

“Cha phải mua đồ, ngươi cầm giúp ta trước đi.

Ôm thùng, Chu Tự có chút tò mò, ông chủ bán nhiều như vậy ư, không biết đã tiêu tốn bao nhiêu tiền.

“Ông chủ đó đúng là dễ nói chuyện, làm phiền hắn nghỉ ngơi, hắn cũng không oán trách. Tô Trần cười nói. Sau đó hai người lại cười nói mua pháo hoa, giao hết đồ cho Chu Tự. Cũng may pháp bảo trữ vật đủ lớn, bao nhiêu là đồ cũng không vấn đề. Nhưng hắn rất tò mò cha và nhị thúc mua đồ thế nào. Nhìn dáng vẻ của họ thì ông chủ chém giá không được ổn lắm. Bỗng nhiên, hắn phát hiện Nhị thúc và cha đều không giống người tốt.

“Cha, các ngươi mua số pháo hoa đó hết bao nhiêu tiền?"

Chu Tự tò mò hỏi.

“Không tốn nhiều lắm, ta cho hắn ra giá bất kỳ, ta cũng không mặc cả mà mua luôn"

Chu Nhiên thản nhiên nói.

Không mặc cả?

Chu Tự kinh ngạc, nghĩ thầm chẳng phải không mặc cả thì ông chủ chém giá sẽ không bán à? Bị khuất phục rồi?

Chắc chắn cha và Nhị thúc không thân thiện như họ nói. Lần sau dành thời gian đi hỏi thăm ông chủ chém giá.

Dù sao tất cả cũng do mình.

Mua sắm hồi lâu, Chu Tự phát hiện đã mua khá nhiều đồ, mấy ngày tết có ăn hết được không?

“Ăn hết chứ"

Chu Ngưng Nguyệt nói chắc như đinh đóng cột.

“Tuy Nguyệt tỷ ăn rất được, nhưng không ăn quá nhiều phải không?"

Chu Tự nhìn chằm chằm Nguyệt tỷ thấp lùn nói.

Nguyệt tỷ không thèm quan tâm đến Chu Tự. Đương nhiên Chu Tự cũng không để ý, dù sao cũng không phải mình bỏ tiền ra. Nhưng hình như tủ lạnh ở nhà cũng không chứa hết được ấy chứ? Những người này cũng chẳng suy nghĩ thử xem? Ngẩn người một lúc, hắn phát hiện chủ gia đình là cha và mẹ, mình nghĩ nhiều thế làm gì? Kể cả sống cùng Thu tỷ, thì Thu tỷ cũng là người phải suy nghĩ những vấn đề này.

Buổi trưa cả đoàn người đi ăn buffet. Một người chín mươi tám đồng, tám người cả nhà họ mất gần tám trăm, nhưng ăn uống rất vui vẻ.

Nguyệt tỷ và Tô Thị không ngừng lấy đồ ăn, Thu Thiển cũng lấy rất nhiều, món nào cũng ăn thử. Nàng tính học làm những món mình thấy ngon. Sau đó sẽ lén nói với Chu Tự, món này rất ngon, lúc về sẽ làm cho ngươi nếm thử.

Chu Tự đang ngồi trên ghế, đột nhiên nhớ ra mình biết nấu ăn. Được Thu tỷ chăm sóc nửa năm, suýt nữa quên mất kỹ năng này rồi.

Thật đáng sợ.

“Hình như ở đây có rượu.

Chu Tự nhìn vị trí trong góc nói. Tô Trần cũng nhìn qua, gật đầu nói:

“Đúng là có rượu.

“Tối nay uống đi.

Liễu Nam Tư lên tiếng nói.

Liễu Bắc Uyển gật đầu, dường như đang nói tỷ của ta nói rất đúng. Hai ngươi không nói nữa.

“Cha, cho ngươi này"

Lúc này Nguyệt tỷ lấy nước ngọt mang qua. Chu Nhiên vui vẻ nhận lấy, uống nước ngọt vậy.

“Của Nhị thúc đây"

Chu Ngưng Nguyệt cũng đưa cho Tô Trần. Nhận lấy ly nước, Tô Trần cười nói:

“Tiểu Nguyệt thật hiểu chuyện.

“Có lúc con trai chỉ biết gây chuyện Chu Nhiên uống nước ngọt thản nhiên nói.

Chu Tự nghe vậy cảm thấy thật buồn cười, thế mà ngươi vẫn biết ngươi có con trai hả?

Lúc ăn, Chu Tự nhớ đến chuyện của Trình tỷ, nuốt miếng cá chậm rãi lên tiếng: “Cha, ta nghe nói trước đây mẹ ta là thiên nữ của thánh địa Dạ Nguyệt, ngươi còn đánh đến đó. Sau khi thắng thì xảy ra chuyện gì? Ngươi đột nhiên rút lui, có phải là vì mẹ dùng cách tự bạo cùng chết với ngươi không? Ta còn nghe nói ngươi cướp mẹ về, cướp lúc nào thế? Có phải lúc đó là tình yêu sét đánh không?"

Chu Tự vừa dứt lời, Chu Ngưng Nguyệt, Thu Thiển, Tô Thi đều khẽ ngẩng đầu, muốn nghe xem sự việc cụ thể.

Nhưng...

“Ăn không nói, ngủ không ồn.

Chu Nhiên tỏ vẻ mặt nghiêm túc nói:

“Ăn cơm cẩn thận đi Chu Tự cảm thấy thật tiếc rồi hậm hực cúi đầu ăn cơm. Quả nhiên hỏi người trong cuộc sẽ chẳng hỏi được gì.

Thực ra đám người Thu Thiển rất khâm phục Chu Tự, đúng là không sợ gì hết. Có thể cứng miệng, lại còn chuyện gì cũng dám hỏi.

Ăn xong bữa trưa, Chu Tự đưa đồ cho cha mẹ, mấy đứa trẻ họ định đến Biên Giới Thành, tu luyện mấy tiếng ở đó, vừa hay về ăn bữa tối.

Tạm biệt cha mẹ và Nhị thúc Nhị thẩm, bốn người họ liền đến Biên Giới Thành. Chu Tự thở dài, mẹ cũng không có hứng thú đến nơi này. Theo như mẹ nói, cự phách ma đạo cũng không trấn áp được, một người sáu mươi cân như nàng lại càng không được. Sau đó hắn hỏi một câu “mẹ đã sáu mươi cân rồi hả?” theo bản năng, hắn nhớ trước đây mẹ chỉ năm mươi năm cân.

Sau đó nữa thì Thu tỷ kéo hắn đi.1133 chữ

Chương 727: Ta Cũng Rất Nhiệt Tình

“Từ nhỏ đến lớn ngươi không thường xuyên chọc giận mẹ ngươi thật chứ?"

Đến Biên Giới Thành, Thu Thiển tò mò hỏi, vừa nói còn vừa gạt lá cây trên vai Chu Tự.

“Không mà, ngoại trừ năm thứ hai bị đánh một trận, thì ta rất ít bị đánh"

Chu Tự suy nghĩ nói:

“Hồi nhỏ ta học rất giỏi, không hút thuốc, không uống rượu, không yêu sớm, họ muốn tìm cớ cũng không tìm được.

Ngoại trừ thỉnh thoảng hơi trẻ trâu một chút, thì không nhắc đến.

“Sáu mươi cân có phải rất nặng không?"

Thu tỷ lại hỏi Chu Tự với vẻ mặt nghiêm túc.

“Có lẽ là cân nặng tiêu chuẩn chứ? Ta chỉ nhớ trước đây mẹ khoảng năm mươi năm"

Chu Tự giải thích.

“Vậy ta giữ ở mức năm mươi năm cân.

Thu Thiển nhìn chồng chưa cưới trước mặt nói:

“Có nặng quá không?"

Chu Tự lập tức lắc đầu, hơi có da có thịt, hắn cũng không thiệt. Gày gò toàn là xương có gì tốt.

Sau khi đợi Nguyệt tỷ và Tô Thi đi lên phía trước một đoạn xa, Thu Thiển mới thì thầm bên tai Chu Tự:

“Chắc chắn thịt sẽ không ở trên bụng eo, ngươi nói xem ở đâu thì tốt?"

Nghe vậy, Chư Tự cúi đầu liếc một cái, nghĩ thầm không cần có thêm thịt nữa, thế này đã rất đẹp rồi. “Không đủ to hả?"

Thu Thiển đặt tay lên ngực hỏi.

“Đủ rồi đủ rồi"

Chu Tự vội lắc đầu.

“Không đủ thì ta cũng không còn cách nào, trời sinh đã vậy?

Thu Thiển cười rồi bước lớn về phía trước.

Chu Tự cảm thấy liệu có phải Thu tỷ hiểu lầm rồi không? Ánh mắt vừa nãy là có ý hài lòng. Nhưng hắn cũng không giải thích, chỉ đi theo Thủ tỷ, kéo tay của nàng đi vào bên trong. Thu Thiển nhẹ nhàng nhảy, lại gần Chu Tự, tay trong tay vai sánh vai.

“Ngươi nói xem cô gái hoàn hảo nhất trên thế giới sẽ như thế nào?"

Thu Thiển tùy ý hỏi.

“Chắc chắn là giống như Thu tỷ"

Chu Tự trả lời.

Thu Thiển suy nghĩ:

“Ta cảm thấy phải giống như Tô Thi “Không thể chứ?"

Chu Tự kinh ngạc nói.

Nàng không phải quên cái này thì làm mất cái kia, đây là cô gái hoàn hảo ư? Thế thì trên đời còn có cô gái không hoàn hảo không? Không có, Nguyệt tỷ còn có ích hơn Tô Thị.

Nghĩ lại thì Nguyệt tỷ rất có ích, bất kể gặp chuyện gì, nàng cũng có cách. Lúc không nguy hiểm thì chỉ biết ăn, khi có nguy hiểm thì nàng sẽ vừa ăn vừa giải quyết vấn đề. Thực sự có dáng vẻ của người làm chị.

Còn tam lão bản thì sao? Nếu nàng làm chị thì không đạt tiêu chuẩn, nhưng nếu nàng làm em gái nhỏ nhất thì vẫn được. Nhưng Chu Tự hy vọng tam lão bản là chị của hắn, như vậy có thể chế giễu nàng một cách vô tình. Thể hiện bộ mặt của phe phản diện.

Bên cây bất tử.

Chu Tự thấy nhị lão bản đang chơi game, đại lão bản đang vẽ bùa. Âm Túc và Từ Từ đang cuốc đất bên cạnh, hình như muốn trồng cây gì đó, còn đang đào một cái hố trước cây bất tử.

“Nghe nói sẽ có suối bất lão, cho nên chuẩn bị trước cho nó.

Âm Túc nhỏ giọng nói.

Quyền hạn băng tuyết cũng ở bên cạnh, không ai dám lại gần. Ngoại trừ Chu Tự, họ cũng không dám đụng vào. Ba vị cẩu trưởng lão vẫn luôn ở nơi này, thỉnh thoảng chỉ điểm cho những người này. Chỉ có Hầu Trầm và Đại Địa Thần Khuyển bận rộn không ngừng nghỉ, nhưng họ đều không có chút bất mãn nào. Làm càng nhiều, càng được đi theo sau Chu Tự, bay cao chín ngàn dặm như diều gặp gió.

Sau khi nghe Đại Địa Thần Khuyển hồi báo, Thu tỷ dẫn theo mọi người bắt đầu tu luyện. Nguyệt tỷ bắt đầu đọc sách chăm chỉ, nàng sắp đọc xong rồi, đọc thêm hai ngày thì có thể ra ngoài đánh một trận sau đó chuẩn bị tăng cấp.

Chu Tự lại đi xuống thông đạo dưới lòng đất, hắn muốn đi xem tế đàn Hắc Dạ. Đại Địa Thần Khuyển nói, hình như bên đó trở nên rất nghiêm trọng.

Hiếm khi, hắn đi vào căn phòng tràn ngập khí đen, tế đàn đen xì tràn đầy tử khí, dường như là từ phía đối diện đưa tới. Đứng trên tế đàn, Chu Tự phát hiện quyền hạn trên người không thể phối hợp với tế đàn. Quan trọng nhất chắc hẳn là quyền hạn tai ương, cũng chính là lĩnh vực của tử thần.

Đứng đó một lúc, hắn phát hiện phía đối diện luôn có tiếng cầu xin truyền đến, thỉnh thoảng còn có tiếng kêu đau khổ, nhưng lại không biết cụ thể.

“Đi đâu để tìm quyền hạn tai ương?"

Chu Tự không có cách nào. Dù sao tử thần tai ương cũng không trở về, cũng không ở trong bảy cánh cửa, muốn tìm được đúng là rất khó.

“Nếu có thể biết phía đối diện là ai, có lẽ cũng có cách giải quyết, nhưng nơi này rất có thể giống Hỏa Nguyệt Cốc, người bình thường không thể biết cũng không thể lại gần.

Suy nghĩ một lúc, hắn quyết định đến ngoại thành thần vực hỏi xem sao, nhân tiện hỏi thăm ông chủ chém giá. Còn về tế đàn, khí tức chết chóc ngày càng nặng, phải bảo ba vị cẩu trưởng lão trấn áp giúp. Sau đó nghĩ cách giúp họ giải quyết vấn đề.

Hắn đi ra bên ngoài, ngồi phía sau Thu Thiển. Chu Tự tiến vào ngoại thành thần vực.

Đi vào nơi này, hắn phát hiện ông chủ chém giá và Bách Mạch tiên tử đều có mặt. Họ còn đang bày quán, nhưng tinh thần của ông chủ chém giá không tốt lắm.

“Ông chủ, ngươi làm sao vậy?"

Chu Tự biết nhưng vẫn hỏi.

Nghe vậy, ông chủ chém giá mới nhìn sang Chu Tự, bất lực nói:

“Hôm nay ta gặp hai vị khách rất nhiệt tình, nhiệt tình đến mức khiến ta khó chịu.

“Không sao, ta cũng rất nhiệt tình, hôm nay bán cái gì, ta mua"

Chu Tự chột dạ nói.

Nhưng ông chủ chém giá cứ nhìn chằm chằm Chu Tự, ánh mắt không thân thiện. Bách Mạch tiên tử nghi hoặc, nhưng tiếp tục xem kịch.

1121 chữ

Chương 728: Gan Hùm

“Được rồi, ta nói thật, hôm nay ta lấy pháo hoa ra định chơi, nhưng có hai người chặn ta lại, nói muốn mua pháo hoa của ta"

Chu Tự nhìn ông chủ chém giá thở dài nói:

“Ngươi cũng biết họ rất nhiệt tình phải không? Ta liền cho họ một quả rồi họ nói rất đẹp rồi muốn tìm người mua tiếp rồi thì biến mất"

Ông chủ chém giá:

"..."

Thì ra hán gian ở đây.

Bách Mạch tiên tử thoáng tò mò:

“Sao thế? Hai người đó có gì không đúng à?"

“Không có gì không đúng cả"

Ông chủ chém giá quay đầu nhìn về phía Bách Mạch tiên tử, mặt không cảm xúc nói:

“Ngươi nói Thanh Thành có người tìm tới ta, sẽ là người thế nào chứ?"

“Thanh Thành chắc không có người đặc biệt lợi hại gì, dù sao ở đó cũng là...

Bách Mạch tiên tử nghi hoặc đột nhiên dừng lại, khó mà tin nổi nhìn về phía ông chủ chém giá, cuối cùng cúi đầu thở dài nói:

“Xin chia buồn Ông chủ chém giá:

"..."

Chu Tự nói sang chuyện khác, hỏi ông chủ hôm nay bán cái gì.

“Trống không, hôm nay bán cô quạnh"

Ông chủ chém giá nói.

“Cô quạnh?"

Chu Tự cầm lấy hạt trân châu, phát hiện là hạt trân châu trong suốt:

“Cô quạnh bao nhiêu tiền?"

“Một ngàn linh thạch một viên"

Ông chủ chém giá nói.

“Mười viên đi, ta mua hai cái về cô quạnh thử xem.

Chu Tự nói. Sau đó mặc cảm qua lại, mười ba linh thạch, giao dịch thành công.

Xác định được bí thuật chuyển phát nhanh, Chu Tự đi thẳng vào chủ đề:

“Dạo này ta nghe nói đến tử thần tai ương, các ngươi biết có nơi nào có liên quan đến tử thần tai ương không?"

“Tử thần tai ương?"

Ông chủ chém giá suy nghĩ nói:

“Tộc Đọa Linh bên hồ Khô Tịch? Trước đây họ từng đi theo tử thần tai ương"

“Tộc Đọa Linh?"

Chu Tự hơi tò mò. Trước nay chưa từng nghe nói đến.

“Chủng tộc này vì theo đuổi trường sinh, đi theo tử thần tai ương để thoát khỏi cái chết. Khi tử thần tai ương vẫn còn, họ đúng là sống rất tốt. Dù sao tử thần sẽ không chết, họ cũng sẽ không làm sao. Sau này tử thần đã tước đoạt sức sống của chủng tộc này vì để chống lại kiếp nạn cuối cùng, chỉ cần có thể sống sót trở về, tộc Đọa Linh có thể tiếp tục trường sinh. Nếu không...chỉ có thể dần

dần mất đi máu thịt biến thành xương khô, tinh thần dần suy sụp, cuối cùng trở thành cái xác biết đi Ông chủ chém giá nói. “Nói vậy thì những người này vẫn luôn muốn đoạt sức sống về, sống sót thoát khỏi nguy hiểm phải không?"

Chu Tự hỏi.

“Chắc là vậy, ta cũng không thể đến nơi đó, chỉ nhìn từ xa, môi trường quá kém.

Ông chủ chém giá nói. “Một vị sư tỷ của ta hình như từng đến đó, nghe nói người ở đó không trụ được bao lâu, vẫn luôn nghĩ cách tự cứu bản thân"

Bách Mạch tiên tử nói.

Chu Tự cảm thấy sư tỷ của Bách Mạch tiên tử chạy rất giỏi, từng đến Hỏa Nguyệt Cốc, cũng từng đến hồ Khô Tich.

Đúng là môi trường của đâu kém thì đi đến đó.

Hắn từng đích thân cảm nhận Hỏa Nguyệt Cốc, môi trường ở đó...suýt nữa không thể quay về.

Sau khi biết địa điểm, Chu Tự cũng không hỏi gì khác nữa mà định rời khỏi.

Nhưng Bách Mạch tiên tử nhìn trái nhìn phải, nói với Chu Tự:

“Bây giờ ngươi vẫn ở Thanh Thành à?"

“Đúng thế, nhà ta ở Thanh Thành, sắp tết rồi, chắc chắn phải đón tết cùng cha mẹ"

Chu Tự gật đầu nói. “Ngươi phải cẩn thận đấy, nghe nói các tòng thần liên quan đến Bóng Tối muốn đi cướp quyền hạn bóng tối, có thể trong hai ngày này sẽ hành động"

Bách Mạch tiên tử nhỏ giọng nhắc nhở:

“Nghe nói là lệnh của Nữ Thần Bóng Tối, nữ thần đó biến mất đã lâu rồi, không ngờ còn có tín đồ. Tốt nhất là ngươi phải chuẩn bị tâm lý, vì không biết liệu có ảnh hưởng đến Thanh Thành không?"

Chu Tự lập tức kinh ngạc, hai ngày nay? Họ chán sống rồi à? Còn về Bóng Tối sẽ hành động thì hắn không bất ngờ.

“Chắc sẽ không kinh động đến ta chứ"

Chu Tự nói thật.

Đúng là không đến mức, dù sao cũng sắp đón năm mới. Hắn không thể nào ra ngoài đánh nhau. Cha mẹ cũng không thể đồng ý. Hắn không hiểu, tại sao những người này lại chọn thời điểm này, nhưng dạo này thực lực mạnh nên rất nhiều, hắn cũng muốn gặp những người đó. Ít nhất cũng để hắn thử đao và quyền. Nghĩ lại cũng rất lâu không động tay chân với người khác rồi, đến lúc đó bảo cha cứ để yên, cho hắn lên trước, vừa hay cũng có thể luyện tay cho Nguyệt tỷ. Như vậy chắc hẳn họ có thể đồng ý.

Sau đó hắn vội vàng quay về, bảo Thất Thiên theo dõi chú ý. Là lúc thể hiện tư thái anh hùng phe phản diện giới tu chân của Thánh Tử Ma Đạo hắn rồi.

Bách Mạch tiên tử tỏ vẻ mặt kinh ngạc, sao người này còn hưng phấn như vậy?

Trở lại dưới cây bất tử, Chu Tự bảo Thất Thiên quan sát kỹ bên ngoài.

“Hai ngày này có thể có người đến tấn công ư?” Thất Thiên kinh hãi hô lên. Không chỉ Thất Thiên, kể cả ba vị cẩu trưởng lão cũng bất ngờ. Tại sao lại tấn công vào hai ngày này? Chẳng lẽ những người đó không biết Cự Phách Ma Đạo và người biết thiên nhân hợp nhất đang ở trong thành ư? Rất nhanh, họ đã phát hiện có thể những người đó không biết thật.

Bình thường tu chân giả có ai đón năm mới chứ? Đặc biệt là người như Cự Phách Ma Đạo. Nếu không phải Thánh Tử Ma Đạo nhắc đến, họ cũng không tin Cự Phách Ma Đạo sẽ đón năm mới, càng đừng nói Tô Tôn thiên nhân hợp nhất cũng sẽ đến. Làm sao chứng thực được?

Họ chỉ cần hỏi Tô Thi là được, dù sao người này cũng là con gái của Tô Tôn.

1079 chữ

Chương 729: Đánh Đến Tận Cửa

“Họ có tu vi thế nào?"

Thất Thiên tò mò hỏi. Nàng rất ít bị tấn công, khi còn ở tháp Thất Thiên, không ai dám đến tấn công, cho nên nàng cũng tò mò.

Chu Tự suy nghĩ cẩn thận nói:

“Lần trước không có ai là thượng tam phẩm, lần này không biết có hay không, có lẽ sẽ có đấy.

“Nếu chỉ là thượng tam phẩm bình thường, chúng ta có gì phải để ý?"

Thất Thiên nhìn về phía ba vị cẩu trưởng lão nói:

“Ba vị cẩu trưởng lão có thể đánh thắng họ"

“Dựa vào bản thân mới có cơm no áo ấm.

Chu Tự nghiêm túc nói. Đúng, hắn đang muốn ra tay.

“Chẳng phải nói là hai ngày nay à?"

Thất Thiên nhìn ra bên ngoài nói:

“Sao hôm nay đã có người đến rồi?"

Nghe vậy Chu Tự tỏ vẻ mặt kinh ngạc, Chu Ngưng Nguyệt đang đọc sách cũng ngẩng đầu lên. Nàng đặt sách xuống, cầm trái cây trên bàn lên, cắn một miếng:

“Đánh đến rồi hả?"

Ba vị cẩu trưởng lão nhìn ra bên ngoài, phát hiện đúng là có người lại gần, rất đông, thực lực cũng không kém.

“Nhanh đến thế hả?"

Chu Tự bất ngờ, nhưng cũng chẳng để ý:

“Cũng tốt, đánh xong là có thể ăn cơm rồi"

Nói xong hắn liền muốn đi ra bên ngoài, định một mình chống lại ngàn người. Nhưng vừa bước được hai bước, Thu Thiển đột nhiên dừng tu luyện, nàng cũng cảm nhận được sự biến hóa to lớn nên cất khóa trong tay đi.

Những người khác cũng thức tỉnh theo.

“Xảy ra chuyện gì thế?"

Thu Thiển nhìn về phía Chu Tự hỏi. Những người khác cũng tỏ vẻ mặt bất ngờ. Xảy ra chuyện ư?

“Có người đến tấn công, chúng ta đang định ứng chiến"

Thất Thiên nói.

“Tấn...tấn công?"

Âm Túc hơi lo lắng. Nàng chưa từng trải qua việc như này. Đừng nói là nàng, những người khác cũng chưa từng trải qua. Sắc mặt Minh Nam Sở và Hàn Sơn cũng nghiêm trọng.

Tô Thi trong vẻ nghiêm trọng còn có chút vui mừng, nàng hy vọng Minh Nam Sở và Hàn Tô cho nàng bổ đao xử lý dã quái.

Đại Địa Thần Khuyển và Hầu Trầm có chút tê dại da đầu, họ sợ Thánh Tử lại đọc Ma Đạo Văn Thư, đúng là ác mộng.

“Bây giờ phải ứng chiến à?"

Từ Từ hỏi.

“Vào thành xem sao trước đã"

Chu Ngưng Nguyệt bưng đĩa trái cây bắt đầu hành động.

“Nguyệt tỷ"

Thu Thiển gọi một tiếng, thấy Nguyệt tỷ nghi hoặc, nàng chỉ sang hướng khác nói:

“Bên đó"

Chu Ngưng Nguyệt quay đầu nhìn về hướng Thu Thiển chỉ.

“Vừa hay ta đã vẽ rất nhiều lá bùa.

Hàn Tô cũng hoạt động người theo.

“Ta cũng chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Minh Nam Sở rất muốn hành động.

Yên lặng lâu như vậy, họ rất ít gặp phải chuyện gì, đương nhiên bây giờ rất muốn ra tay. Thanh Thành thỉnh thoảng xuất hiện hung thú, đã không đủ cho họ luyện tay rồi.

“Nhớ nhường ta bổ đao đấy.

Tô Thi lập tức nói.

Âm Túc và Từ Từ cảm thấy những người này khá vui vẻ, họ thì khá bình thường. Nhưng cũng biết đám người Hàn Tô thường xuyên làm việc, cho nên lúc này bình tĩnh rất nhiều. Nói thẳng ra là hai người họ cũng chưa phải gặp chuyện đời gì.

Chẳng mấy khi đám người Chu Tự đi lên trên thành. Cúi đầu nhìn lại, phát hiện bầu trời phía xa không biết bị màn đêm bao phủ từ lúc nào, dường như bên trong có thứ gì xuất hiện. Rất nhanh một con quái vật hình thù kỳ dị dẫm chân lên hoa bỉ ngạn từ bóng tối đi ra.

Khoảnh khắc Tô Thi nhìn thấy, liền kinh hãi hô lên:

“Ta từng thấy con quái vật này"

“Hành giả Hắc Dạ, Dạ Xoa"

Chu Ngưng Nguyệt vừa ăn trái cây vừa nói.

“Quả nhiên là người của Nữ Thần Bóng Tối.

Chu Tự không bất ngờ.

Đêm tối là một nơi đặc biệt, Dạ Xoa là sinh vật của nơi đó. Nghe nói vùng bóng tối đặc biệt này cùng xuất hiện với Nữ Thần Bóng Tối. Cho nên Dạ Xoa đến, gần như có thể nhận định là người của Nữ Thần Bóng Tối, ít nhất cũng là người có quyền hạn bóng tối. Đây là điều mà họ tìm hiểu được sau này.

“Có vẻ không mạnh lắm thì phải?"

Minh Nam Sở hỏi.

“Phía sau càng lúc càng mạnh"

Hàn Tô nhắc nhở nói. Minh Nam Sở gật đầu tiếp tục nói:

“Vậy thì chúng ta ra tay trước."

Mấy người họ là hạ tam phẩm, ra tay trước cũng không có gì đáng trách. Thu Thiển chắc chắn sẽ không ra tay, vì nàng có thể triệu hồi quyền trượng bất cứ lúc nào. Nhưng Chu Tự lại ngăn cản họ. Mấy người khó hiểu, là vấn đề gì không?

“Lúc này nên dùng bộ đồ để dọa bọn chúng"

Chu Tự có lòng tốt nhắc nhở nói.

Mọi người nghĩ cũng phải, dù sao cũng có hiệu quả trong bảy ngày, họ đến nhà Từ Từ cũng có thể dùng tiếp.

Sau đó Từ Từ, Âm Túc, Hàn Tô, Tô Thị, Minh Nam Sở đều lấy hạt trân châu ra.

Lúc này, Dạ Xọa cũng không ngừng xuất hiện, ào ào như sóng dữ.

Thấy nhiều dạ xoa như vậy, mấy người Minh Nam Sở không hề do dự, bóp nát hạt trân châu.

Ẩm!

Năm luồng kim quang vút lên trời, sau đó hóa thành các bộ áp giáp. Ngay sau đó áo giáp rơi xuống, từ bốn phương tám hướng vút thẳng về phía người bóp nát trân châu, kim quang lóe lên, năm người đi giày màu vàng, vươn tay ra là bao cổ tay màu vàng, hào quang lấp lánh khắp người, toàn thân phủ áo giáp. Trong nháy mắt, toàn thân họ được phủ áo giáp, thậm chí còn có vũ khí. Biến hình xong, mọi người đều lấp lánh ánh vàng, chỉ một mình Tô Thi có ngọn lửa quanh người giống như phượng hoàng lửa. Áo giáp của nàng khác với những người khác. Nhưng khí thế giống nhau.

1114 chữ

Chương 730: Xem Tivi

Mọi người đều không có mũ giáp, nhiều nhất là buộc băng đô màu vàng, dũng cảm oai hùng. Sau khi mặc áo giáp, năm người có một cảm giác kỳ lạ. Không phải là trở nên mạnh hơn, mà là có cảm giác có thể điều khiển được tất cả sức mạnh trong cơ thể. Thậm chí có thể hiểu được làm thế nào để vận dụng sức mạnh một cách mạnh nhất có hiệu quả nhất, trực tiếp hiểu rõ một vài chỗ khó hiểu.

Áo giáp này..là thần khí ư.

Đường nhiên luôn có người ngoại lệ.

Tô Thi không có cảm giác nhiều lắm, nhưng cũng thấy bộ giáp này rất có ích, chỉ là có thể mình không dùng được, nàng cũng không để ý. Mình biết bổ đạo là được.

“Rất ngầu, đặc hiệu rất tốt.

Chu Tự hơi ngưỡng mộ.

Vì hắn tặng bộ đồ của hắn cho Trình tỷ rồi. Mua thiếu một bộ, chắc chắn không có duyên với đặc hiệu.

Thu Thiển đến bên cạnh Chu Tự, nhìn hắn chằm chằm, ánh mắt dường như biết nói.

“Không cần"

Chu Tự trực tiếp trả lời.

Thu Thiển nghe vậy liền kinh ngạc rồi nở nụ cười.

Lúc này, đám người Hàn Tô bắt đầu ra tay.

Vô số lá bùa nổi lên quanh người Hàn Tô.

Minh Nam Sở cầm đồ long đao, bên cạnh đều là kiếm mảnh, nổ tung bất cứ lúc nào. Từ Từ và Âm Túc chỉ bình thường, không biết xuống tay như thế nào.

Tô Thi đứng phía sau cầm Cửu Thiên Hỏa Phượng Kiếm trong tay, đợi bổ đao.

“Để ta bày phù trận, Minh Nam Sở phát ra, Tô Thị bổ đao"

Hàn Tô nhìn Từ Từ cùng Âm Túc nói:

“Các ngươi có cách gì dẫn dụ quái vật đến phù trận không?"

“Dẫn vào phù trận là được hả?"

Từ Từ hỏi.

Đám người Hàn Tô gật đầu, hắn tiếp tục nói:

“Việc này đơn giản.

Hắn đánh dấu trong trung tâm phù trận rồi nói:

“Các ngươi đợi ở đây, Âm Túc giúp ta tập trung dạ xoa “Được"

Âm Túc biết Từ Từ muốn làm gì, lập tức đi theo. Ba người Hàn Tô hơi bất ngờ, hắn muốn làm gì?

Lúc này, họ thấy Âm Túc dùng gió pháp thuật thổi quái vật đến. Từ Từ vươn tay ra, kim quang phóng ra bao trùm tất cả dạ xoa, sau đó...

Trong nháy mắt tất cả dạ xoa biến mất, sau đó kim quang hiện lên trong phù trận, dạ xoa xuất hiện theo. Cảnh tượng đột ngột này dọa sợ tất cả mọi người, kể cả Chu Ngưng Nguyệt cũng ngẩn người.

Đây là...thuật pháp không gian?

“Là người của nhà họ Từ"

Xích Mông kinh ngạc nói:

“Còn trẻ như vậy đã mở được thiên phú? Nhưng tu vi hơi thấp"

Nghe thấy Xích Mông nói vậy, Chu Tự nhớ ra Hình Ngọ sư huynh từng nói thiên phú của Từ đại ca đã được mở ra. Khi đó hắn vẫn chưa biết là thiên phú gì, thì ra là thiên phú không gian. Kỹ năng ngầu như vậy, đặc hiệu còn sáng rõ như thế.

Hắn muốn học, nhưng nào có bí tịch không gian?

Đám người Hàn Tô sợ giật mình, nhưng tu dưỡng chuyên nghiệp khiến họ lập tức lựa chọn tấn công. Sau đó đặt hết dã quái sống dở chết sở sang một bên cho Tô Thị bổ đao. Mỗi một con bổ một nhát đao, hành động từ mới lạ ban đầu trở nên thuần thục, sau đó đạt đến mức chuẩn xác nho nhã, nhát nào cũng chí mạng.

Trong nhà Chu Tự, Liễu Bắc Uyển muốn giúp Liễu Nam Tư sơ chế nguyên liệu nấu ăn. Choang một tiếng, đồ rơi hết xuống đất.

“Tiểu Uyển, ngươi đi nghỉ đi.Liễu Nam Tư khéo léo nói.

“Tỷ, ta thấy ta làm được.

Liễu Bắc Uyển kiên cường nói.

Nhìn chằm chằm muội muội hồi lâu, Liễu Nam Tư mới thở dài nói:

“Tiểu Thi, nàng giống ngươi"

“Chốc nữa rồi dọn dẹp, lại đây xem tivi đi.

Giọng của Tô Trần vang lên.

“Xem tivi?"

Hai người đều tò mò.

Lúc này Chu Nhiên nói:

“Thực sự có thể xem tivi trước đã"

Hai người này lại có cùng ý kiến ư?

Trong lúc tò mò, các nàng lau tay, đi lên phòng khách. Đi vào phòng khách, các nàng thấy trên tivi có cảnh đám người Tô Thi bóp nát hạt trân châu biến hình.

Liễu Bắc Uyển có chút kinh ngạc, đợi biến hình xong, nàng nhìn thấy dáng vẻ oai hùng anh dũng của con gái mình liền ngẩn người:

“Con gái của ta ngầu vậy hả?"

“Tại sao con gái của ta không lên sân khấu? Đạo diễn là ai?"

Liễu Nam Tư bất mãn nói.

“Người ở trên thành chính là đạo diễn"

Tô Trần chuyển hình ảnh đến chỗ Chu Tự đứng.

Thành chủ như Chu Tự, chính là đạo diễn.

“Diễn cho chương trình nào?"

Liễu Nam Tư thở dài nói.

“Người của vùng đất bóng tối đánh tới Thanh Thành, bọn chúng quá rảnh, đúng lúc chúng ta cũng rất rảnh, nên xem tivi"

Chu Nhiên tùy ý nói.

Liễu Nam Tư và Liễu Bắc Uyển cùng ngồi xuống xem tivi. Lần này đúng là phải ra xem.

Không bao lâu, họ thấy Từ Từ ra tay, chiêu này khiến bốn người đều bất ngờ.

“Thiên phú không gian? Thật lợi hại.

Liễu Bắc Uyển nói.

“Đấy là ai? Chưa từng nghe nói đến Chu Nhiên ăn lạc nói.

“Chắc hẳn là người của nhà họ Từ, trước đây ta nghe nói nhà họ có huyết mạch không gian, rất nhiều người có thể thức tỉnh thuật pháp không gian. Nhưng thuật pháp không gian đều khác nhau. Có thuật pháp tấn công, có thuật pháp hỗ trợ, còn môn công pháp xuyên qua không gian thì càng hiếm. Thiên phú của thanh niên này cũng rất lợi hại.

Liễu Nam Tư thoáng suy nghĩ đưa ra kết luận.

Lúc này họ thấy Tô Thị đang bổ đao.

“Đây là việc mà con bé vẫn luôn làm mấy năm nay hả?"

Chu Nhiên hỏi.

“Rất thuần thục, ngươi xem Tiểu Thi càng ngày càng lợi hại, còn vung múa nữa, nho nhã, ung dung” Liễu Nam Tư cười nói.

“Đúng là tiến bộ rất nhanh, bổ đao càng ngày càng lợi hại"

Tô Trần cũng gật đầu. Tất cả mọi người đều biết Tô Thi vô dụng, đương nhiên không yêu cầu cao.

1123 chữ

Chương 731: Ai Là Phản Diện

Lúc này trong đêm tối hình như có một ánh mắt xuất hiện nhìn thẳng Biên Giới Thành. "Ồ?"

Tô Trần cười như không cười nói:

“Thượng tam phẩm cũng đến rồi, hắn cảm thấy người họ Chu già rồi chăng?” “Hừ"

Chu Nhiên hừ lạnh lùng nói:

“Chúng ta hơn kém nhau mấy tuổi hả? Ta già rồi, chẳng lẽ ngươi còn trẻ chắc?” “Không thể nói như vậy"

Tô Trần không tỏ ra yếu thế nói:

“Có lẽ qua thời gian nữa ngươi làm ông nội rồi, vừa nghe là biết già hơn ta “Chắc hẳn chỉ là tam phẩm, không tính là gì, tộc Đại Địa Thần Khuyển còn ở đó, có lẽ họ sẽ ra tay"

Liễu Nam Tư cũng không lo lắng.

“Chẳng phải Đại Địa Thần Khuyển vẫn luôn ở thế trung lập à?"

Liễu Bắc Uyển hỏi.

“Cứ xem tiếp đi rồi sẽ biết, xem nhân vật phản diện này có thể giữ được thành không"

Chu Nhiên uống trà nói.

Họ ăn lạc uống trà, đêm nay lại uống rượu.

“Nhân vật phản diện ư?"

Tô Trần có chút tò mò.

“Ừm, ngày nào Chu Tự cũng nói mình là tiểu boss ma đạo, chỉ sợ cha hắn truyền lại vị trí đại boss cho hắn.

Liễu Nam Tư cười nói.

“Nói như vậy thì bóng tối là chính nghĩa ư?"

Liễu Bắc Uyển lắc đầu thở dài:

“Nhìn thế nào cũng không giống"

“Không thể nói cuộc nội chiến giữa các nhân vật phản diện hả? Ai thắng mới là đại nhân vật phản diện.

Tô Trần bật cười nói.

Mọi người đều cảm thấy có lý. Họ ngồi sofa không rời mắt khỏi tivi, đều muốn biết tiếp sau sẽ như thế nào. Nếu không phải đối thủ thì càng tốt. Liễu Nam Tư cầm quả táo, lúc nào cũng có thể ra tay. Họ mới là nhân vật phản diện lớn nhất.

Lúc này Chu Tự đối mặt với vùng bóng tối, hắn có thể phát hiện rõ ràng bên đó có ánh mắt đang nhìn chằm chằm hắn. Dạ xoa phía dưới cũng đang không ngừng mạnh hơn. Mấy vị lão bản không trụ được bao lâu nữa. Lúc này Tô Thị vô cùng hưng phấn, kinh nghiệm đang dần tăng lên, bổ đao cũng không cần dùng nhiều sức. Một nhát là có thể giải quyết. Nàng cảm thấy mình có thể lên tiền tuyến giết địch. Đó đều là kinh nghiệm. Đợi nàng trở nên lợi hại, Minh Nam Sở và Hàn Tô sẽ nói, Tô Thi mới là người quan trọng nhất trong tiểu đội chúng ta.

“Đừng ảo tưởng nữa, mau bổ đao đi"

Minh Nam Sở hét to. Áp lực của họ càng lúc càng lớn, vì dạ xoa càng lúc càng mạnh.

Lúc này Chu Tự và ánh mắt đó nhìn thẳng vào nhau, không quan tâm xung quanh. Ánh mắt của họ giao nhau, khiến không khí cũng ngưng trọng hẳn lên, dường như đang âm thầm đọ sức.

Lập tức Chu Tự chậm rãi dâng lên đứng trên không trung.

Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển hơi kinh ngạc, nhưng các nàng biết, đây cuộc đọ sức giữa cường giả. Các nàng không tham dự được.

Tuy rằng bề ngoài, tu vi của Chu Tự là đấu giả thất phẩm, nhưng thực ra ẩn giấu tu vi trận linh ngũ phẩm. Tu vi chỉ là biểu hiện giả, chiếc lực thực sự của Chu Tự đã bước vào tam phẩm.

“Xem ra người phía dưới có chút khó khăn rồi"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn đám người Minh Nam Sở vất vả, nói với Đại Địa Thần Khuyển:

“Chó con, các ngươi xuống hỗ trợ đi, một người giúp đánh dạ xoa tàn phế, một người giúp ngưng tụ dạ xoa Đại Địa Thần Khuyển và Hầu Trần không do dự, trực tiếp nhảy xuống tham gia trận chiến. Chu Ngưng Nguyệt lấy ra một vài quân cờ, sau đó vùng ra, quân cờ cắm vào phù trận. Trong nháy mắt, phù trận mở rộng, uy lực trở nên mạnh hơn.

Sau đó Chu Ngưng Nguyệt vươn tay, phía trước nàng bắt đầu xuất hiện trận pháp dày đặc chằng chịt, giống như lập thể khái quát bốn phương tám hướng.

“Vừa hay thử trận pháp của ta.

Trong chớp mắt, trận pháp mở rộng ép cả quảng trường, bát hoang bao phủ tất cả, tất cả dạ xoa đều bị chia cắt, sau đó điều khiển. Chỉ có một phần nhỏ đi ra khỏi trận pháp, Từ Từ đi bắt lại. Điều này khiến mọi người có chút thời gian để nghỉ ngơi.

Thu Thiển thấy Âm Túc đang giúp Từ Từ trị thương, biết mở ra thuật pháp không gian rất tổn thương, sau đó quyền trượng đại địa ngưng tụ trong tay nàng.

Sau đó nàng ném đến trước mặt Âm Túc nói:

“Dùng cái này đi, rất hiệu quả đấy.

Khoảnh khắc nhận quyền trượng đại địa, Âm Túc cảm thấy sức sống đang vây quanh nàng, chỉ cần đứng trên mặt đất thì có nguồn sức mạnh cuồn cuộn không hết. Vạn vật sinh linh đều do nàng nắm giữ. Đây là sức mạnh của Thần Minh ư?

Nàng giơ quyền trượng lên, trong nháy mắt, trăm hoa mở khắp nơi, Từ Từ vốn đang mệt mỏi đau đớn, giống như được truyền sức sống. Những người khác cũng vậy. Quyền trượng đại địa này khiến tất cả mọi người cảm thấy cường mạnh.

Lúc này, Minh Nam Sở hô to:

“Bảo mẫu còn lên tiền tuyến ư? Mau tránh ra phía sau Tô Thị"

Quả nhiên, tất cả dạ xoa đều nhằm vào Âm Túc, điên cuồng tấn công.

Ba vị cẩu trưởng lão bên trên đang bối rối có nên ra tay không.

“Cứ đợi đi, ra tay thì chắc chắn rồi, nhưng phải đợi đến lúc chúng ta buộc phải ra tay"

Xích Mông nói.

Bạch Bối ngẩng đầu nhìn trời cao, có chút khó mà tin nổi:

“Thánh Tử lại đang đối đầu với thượng tam phẩm.

Những người đang xem tivi có chút sốt ruột.

“Sao còn chưa đánh? Cứ lằng nha lằng nhằng"

Chu Nhiên bất mãn nói.

“Nào, bóc hành đi"

Liễu Nam Tư mang ít nguyên liệu nấu ăn lên phòng khách, vừa làm vừa xem tivi. Chia cho mỗi người một ít hành hoặc tỏi, bắt đầu bóc.

“Thất Thiên cũng có mặt, nó bị lừa đến đó từ lúc nào thế?"

Tô Trần có chút kinh ngạc.

“Chẳng trách nhà họ Lý không cần ngươi bắt Thất Thiên về nữa. Liễu Bắc Uyển bày vẻ thì ra là thế.

1100 chữ

Chương 732: Thua Ngoại thành thần vực.

Ông chủ chém giá còn đang nói chuyện phiếm với Bách Mạch tiên tử, đột nhiên bầu trời xuất hiện một quầng ánh sáng. Trên quầng sáng có sức mạnh hiện ra. Sức mạnh bên trái không ngừng xuất hiện, bên phải dường như đang cố hết sức chống cự.

“Đây là?"

Ông chủ chém giá kinh hãi hô lên.

“Cảm giác như sức mạnh bóng tối” Bách Mạch tiên tử có chút bất ngờ.

Lúc này các tin tức truyền ra. Đây là hình ảnh tình hình thực tế vùng bóng tối tấn công Biên Giới Thành.

“Đây là muốn để mọi người biết tình hình của Biên Giới Thành ư? Một khi Biên Giới Thành thất thủ, hoặc là miễn cưỡng giành thắng lợi, thì sẽ có rất nhiều người bắt đầu tấn công"

Ông chủ chém giá bỗng hiểu ra.

Họ đã biết dưới Thanh Thành có một tòa Biên Giới Thành. Nhưng tình hình cụ thể thì không ai biết. Không ngờ lại có người muốn phát trực tiếp cuộc tấn công.

“Bạn tốt đi nhanh quá, nếu không cũng được xem cảnh này"

Ông chủ chém giá cảm thấy thật tiếc.

Bách Mạch tiên tử:

...

Hắn rất to gan, nói không chừng còn đến tận hiện trường xem ấy chứ.

Ở ngoại thành thần vực có rất nhiều người đang nhìn lên không trung, họ cảm thấy rất khâm phục người của bóng tối.

“Các ngươi nói xem đây là tín đồ của vị thần bóng tối nào?"

Có người hỏi.

“Tử Thần Tai Ương? Nghe nói hắn là người sống lâu nhất. “Tóm lại không phải là Chúa Tể Thâm Uyên, nghe nói hắn sống ngắn nhất.

“Có khả năng là Nữ Thần Bóng Tối không, nàng không tầm thường chút nào. Người trên phố cũng không buôn bán nữa, bắt đầu theo dõi tình hình cuộc chiến. Kể cả người ở sâu ngoại thành cũng đang dõi theo. Vì họ đều có suy nghĩ với nơi đó, chỉ là mọi người đều chưa chuẩn bị sẵn sàng, hoặc là đều đang đợi cơ hội. Dù sao nơi đó cũng không phải là nơi bình thường. Bốn chữ Tịnh Thần Chu Vương khiến rất nhiều người chùn bước.

“Tại sao không trực tiếp phát hình ảnh hiện trường nhỉ?"

Bách Mạch tiên tử có chút tò mò.

“Chắc là không được, theo tình hình ở đó, tòa thành ẩn chứa không ít quyền hạn, quấy nhiễu rất lớn. Còn người làm chuyện này cũng không dám đến quá gần.

Ông chủ chém giá suy đoán nói.

“Xét theo độ mạnh, phía bên bóng tối đã có thượng tam phẩm đến, hình như phía đối diện cũng có người chống cự, nhưng có chút lực bất tòng tâm.

Bách Mạch tiên tử hơi nghi hoặc.

Lúc này Chu Tự đối thẳng với ánh mắt trong vùng bóng tối. Khí thế của đối phương khiến người ta nghiêm trọng, nhưng không thể uy hiếp đến hắn. Khí thế, mình không hề kém hơn đối phương, nhưng dường như đối phương là ánh mắt khổng lồ trốn phía sau bóng tối. Hắn có một cảm giác, mình rất nhỏ bé lọt thỏm giữa khoảnh cách đôi mắt đối phương.

Người này có lẽ là người mạnh nhất trong số người hắn từng giao đấu. Chúa Tể Thâm Uyên thì không tính, hắn là Thần Minh.

Lúc này vùng bóng tối có hắc ám sôi sục hướng về phía Chu Tự. Hắc ám này giống như hào quang chiếu rọi đến.

Đặc hiệu?

Thấy vậy, Chu Tự cảm thấy kinh hãi, sau đó bành một tiếng bóng đen xì tấn công đến hắn, ép hắn từ không trung nhảy xuống. Bại rồi, công lực ngàn năm không có đặc hiệu.

Nhìn Chu Tự ngã xuống, đám người Thu Thiển có chút kinh ngạc.

Chu Ngưng Nguyệt chớp mắt, hơi kinh ngạc, bại nhanh thế sao?

“Ta biết chuyện gì rồi.

Thu Thiển nhìn không trung, nói tiếp dưới ánh mắt của những người khác:

“Chu Tự ở trạng thái cao nhất sẽ không có đặc hiệu. Mà đối phương có đặc hiệu, cho nên ngoại trừ vung nắm đấm thì hắn không thể ra đòn phản kích.

Đám chó Xích Mông:

"..."

...

Là vậy ư?

Nhưng đúng là bại trận một cách khó hiểu.

Đám người xem tivi lại không nhịn được.

“Nam chính cứ bại như vậy hả? Đạo diễn này bị làm sao vậy? Có phải nam chính cho hắn tiền không?"

Liễu Nam Tư phát ra lời chất vấn.

“Nam chính cũng là đạo diễn.

Liễu Bắc Uyển trả lời.

“Làm cha mất mặt rồi? Chu Nhiên tức giận nói.

“Đừng nóng, thông thường sau này nam chính mới lĩnh ngộ công pháp tuyệt thế, phản công kẻ địch"

Liễu Bắc Uyển nhớ tới lời của con gái. Có lẽ con gái muốn nói, nàng chính là như vậy.

“Cứ đi từng bước, dù sao đối phương cũng là tam phẩm, có lẽ tuổi tác còn tính bằng đơn vị ngàn, nam chính mới hai mươi hai thôi"

Tô Trần cũng gật đầu.

“Chẳng Liễu Nam Tư hỏi.

phải ngay từ đầu phe phản diện chính là trần nhà sao?"

“Cũng không phải, ban đầu người họ Chu đó cũng là người bình thường, ta nhớ hồi năm sáu tuổi vẫn còn ăn vụng"

Tô Trần lên tiếng nói.

"Ha."

Chu Nhiên cười lạnh lùng một tiếng nói:

“Chẳng trách ngay cả con trai mà ngươi cũng không có “Xem kìa, kim quang thần chú"

Liễu Bắc Uyển xem tivi nói.

Lúc này Chu Tự rớt xuống chiến trường, trực tiếp dùng kim quang thần chú. Mọi người không nói gì nữa, tiếp tục xem.

Chu Tự rơi xuống mặt đất, phát hiện mình muốn đọ sức với ánh mắt đó thì phải lại gần hơn nữa. Công lực ngàn năm không có đặc hiệu, không thể nào đánh cho đối phương bị thương nếu ở khoảng cách xa. Bây giờ chỉ có thể qua đó.

Vì quái vật cũng không lợi hại lắm, hắn trực tiếp dùng kim quang thần chú, xích lại từng chút một. Điều đáng tiếc duy nhất là kim quang thần chú không có vũ khí tương xứng. Do dự một lúc, hắn lấy trường đao ra, dùng kim quang thần chú luyện đao. Nhưng hắn vừa lấy đao ra liền cảm thấy ánh mắt đó lại nhìn chằm chằm hắn lần nữa. Ngay sau đó truyền ra tiếng nói:

“Ngươi..cũng yếu quá đấy?"

1118 chữ

Chương 733: Cách Bổ Đạo Mới

“Ta đi tìm ngươi ngay đây, ngươi đừng vội.

Chu Tự lên tiếng đáp lại.

“Lần đầu tiên ta thấy người vội vàng nộp mạng như ngươi.

Ánh mắt đó cảm thấy kinh ngạc. Đã yếu lại còn vội vàng muốn nộp mạng, hắn thực sư chưa thấy bao giờ.

“Hay là ngươi qua đây cũng được Chu Tự trả lời.

Như nhau thôi.

"Ha...ha."

Phía đối diện cười cười nói:

“Ta vẫn ở đây đợi ngươi thì hơn, ta muốn xem ngươi có dám tiến vào trong bóng tối không"

“Nhát gan thì nói nhát gan, nhưng không sao, ta đến đây?

Chu Tự vừa chém một đao xuống, dạ xoa bắt đầu nhanh chóng hành động.

Lúc này dạ xoa cũng bắt đầu xông về hướng Chu Tự. Chu Tự bước chân cực nhanh, chỉ một cái chạm mặt, liền giống như một luồng sáng xuyên qua tất dạ xoa xông đến. Lúc hắn đứng lại, liền ném trường đao xuống. Tất cả dạ xoa phía sau đều xuất hiện vết đao, lập tức ngã xuống.

Tô Thị nhìn đến ngây người, xử lý dã quái thật nhanh. Nàng cảm thấy mình cũng được, sau đó mở ra kim quang thần chú, hào quang lóe lên bắt đầu bổ đao. Soạt soạt soạt, tất cả dạ xoa bị nàng giết chết. Nàng càng tự tin, đặc biệt là cảm giác kinh nghiệm tăng lên nhanh chóng.

Đời này cũng chưa bổ đạo nhiều như vậy.

Đám người Hàn Tô trợn mắt trắng, cũng không để ý. Nhưng có trận pháp của Thánh Nữ hỗ trợ, thực ra họ dễ dàng hơn nhiều. Nhất là Chu Tự gia nhập cuộc chiến, phía họ bên càng thoải mái.

Nhìn số lượng lớn dạ xoa, Chu Tự cau mày, chỉ toàn là dạ xoa, hắn cảm thấy đánh không thú vị, chỉ một lúc là chém chết rồi. Nhưng xử lý dã quái mà, nên làm. Không quên tâm nguyện ban đầu.

Chu Tự bước chân ra, giống như một luồng sáng đảo quét bốn phương tám hướng. Vung trường đao trong tay, không ai chịu nổi một đòn. Chỉ một lúc sau, dạ xoa đã giảm gần một nửa, cho đến khi một con dạ xoa khổng lồ tóm lấy đạo của Chu Tự, ép hắn lui lại. Lúc này mới ảnh hưởng đến tiến độ.

“Xem ra ngươi rất bình thường"

Trong vùng bóng tối có người cười nói. Tuy trông có vẻ họ đang đọ sức với Chu Tự, nhưng trên thực tế bóng tối đã bắt đầu lan rộng, muốn tiến vào Biên Giới Thành. Một đấu giả thất phẩm nhỏ bé, làm sao có thể ảnh hưởng đến tiến độ của họ?

Nhưng khi bóng tối tới gần Biên Giới Thành khi, lại bị quyền hạn thái dương chặn lại, ấy thế mà có người có thể sử dụng quyền hạn thái dương. Điều này khiến tiến độ của chúng chậm lại, tuy quyền hạn này rất lợi hại, nhưng người nắm giữ nó lại không ổn, hoặc là bản thân quyền hạn cũng không đủ lớn, vẫn không ngăn được họ.

“Chỉ cần dạ xoa đẩy mạnh, quyền hạn thái dương quyền sẽ không có hiệu quả"

Trong đêm đen có người khinh miệt nói.

Lúc này Thu Thiển cầm quyền trượng thái dương trong tay, dốc toàn lực ngăn cản bóng tối lan rộng.

Còn những người ở ngoại thành thần vực cũng đều nhìn thấy cuộc đọ sức giữa quyền hạn. Quyền hạn bóng tối và quyền hạn thái dương.

“Rốt cuộc người của tòa thành này là ai? Họ lại nắm giữ quyền hạn thái dương và quyền hạn đại địa” Tuy rằng mọi người đều biết tòa thành này ở Thanh Thành, nhưng xem ra thành chủ không phải là Cự Phách Ma Đạo. Nếu là vậy thì cuộc chiến đấu đã kết thúc từ lâu rồi. Xem ra người giữ thành không hề yếu, còn điều động được cả quyền hạn. Cho nên là dư nghiệt của Thần Minh nào đó nắm giữ Biên Giới Thành ư? Họ không dám tin, nếu là vậy thì chẳng phải có thể hạ được tùy ý ư?

Lập tức có một số dư nghiệt Thần Minh muốn đi vào giành một ít nước xuýt ngay bây giờ. Kể cả người đang phát trực tiếp cũng hơi hối hận, không nên phát trực tiếp mới phải.

“Thật sự chỉ đơn giản như vậy không?"

Bách Mạch tiên tử nhìn về phía ông chủ chém giá.

“Cứ xem tiếp đi rồi biết, hoặc là xem xem tòng thần của thời đại Thần Minh liệu có đột ngột xuất hiện không"

Ông chủ chém giá bày hàng của hắn nói.

"Ấy"

Bách Mạch tiên tử nhìn vị trí ở giữa nói:

“Ánh sáng mà vùng bóng tối đó tấn công thay đổi rồi.

Ông chủ chém giá ngẩng đầu nhìn qua, ánh sáng lúc đầu còn sáng rõ, bây giờ đã ở nên đỏ sẫm.

Trong vùng bóng tói có người muốn để dạ xoa thúc tiến thêm một bước. Nhưng ra lệnh đã rất lâu, sao một chút tiến độ cũng không có?

Ầm!

Tiếng ầm ầm lớn vang lên.

Một thanh chiến kích đâm xuyên dạ xoa khổng lồ, hào quang đỏ sẫm lưu chuyển, dường như có hung thú đang muốn xông lên. Ánh mắt trong vùng bóng tối lại dồn lên Chu Tự. Lúc này hắn nhìn thấy toàn thân Chu Tự tỏa kim quang đi về phía Phá Thiên Chiến Kích. Khoảnh khắc hắn cầm chiến kích, một tiếng vang lớn ầm trời, một con hung thú phá mở phong ấn đảo quét tám phương.

Ầm một tiếng, tất cả dạ xoa xung quanh bị hung thú quét sạch thành tro bụi tiêu tan.

Keng!

Chu Tự rút Phá Thiên Chiến Kích ra, sau đó hào quang đỏ sẫm xuất hiện trên tay hắn, dần dần tay thế kim quang quang trên người hắn. Chỉ trong thời gian một hơi thở, kim quang trên người Chu Tự được thay thế bằng hào quang đỏ sẫm. Phía sau hắn xuất hiện mấy chữ.

“Ma là gì?"

Một giọng nói vang dày kỳ ảo vang lên.

Giống như ma thần gầm thét, dạ xoa xông đến nát vụn tại chỗ.

“Đứng giữa trời đất, không chịu nhục, không khuất phục!"

Giọng của ma thần giáng xuống, bên người Chu Tự có vòng ánh sáng trắng đen lượn quanh, khí đỏ sẫm xông về phía bóng tối. Hỗn loạn, cuồng bạo, hung tàn, tức giận, khát máu. Tất cả các khí tức đáng sợ hòa lẫn vào nhau, cuốn trôi tất cả.1093 chữ

Chương 734: Biết Không?

Cảnh tượng đột ngột này khiến người trong vùng bóng tối khá bất ngờ. Nhưng chỉ là trận linh ngũ phẩm thôi, cũng không phải không thể giết. Lập tức dạ xoa cường mạnh từ trong bóng tối điên cuồng lao ra, cuốn về phía Chu Tự. Chu Tự đã đợi điều này rất lâu rồi. Hắn vung Phá Thiên Chiến Kích, sải bước đi.

Lấp loáng như sao bay.

Cho nên không đi xa ngàn dặm.

*Câu thơ trong Hiệp khách hành Chiến kích ầm ầm đập xuống, san bằng trời đất.

Ầm!

Đại địa sụp đổ, sức mạnh cuồng bạo cuốn trôi tám phương, tất cả dạ xoa tan rã chỉ với một đòn. Chu Tự đi trên đường, một kích một dạ xoa, tiến lên phía trước như đi vào nơi không người.

Nhìn tư thái vô địch của Chu Tự, mấy người xem tivi cũng kinh ngạc.

“Rất tốt"

Chu Nhiên chậm rãi gật đầu.

“Hắn lấy Phá Thiên Chiến Kích ở đâu ra thế?"

Liễu Bắc Uyển tò mò hỏi.

“Hình như là trí giả tặng, Tiểu Nguyệt từng nói vậy"

Liễu Nam Tư giải thích nói.

“Thực ra ta rất tò mò, thực sự nửa năm trước con trai các ngươi mới tiếp xúc với Thiên Ma Thể à?"

Tô Trần tò mò hỏi.

“Chắc là vậy?

Chu Nhiên gật đầu.

“Nửa năm trận linh ngũ phẩm, còn là Phá Thiên Ma Thể hoàn hảo.

Tô Trần nhìn Chu Nhiên với vẻ mặt hiếu kỳ:

“Thiên tư như vậy, làm thế nào mà các ngươi giám định được hắn không có thiên phú gì?"

Chu Nhiên:

"..."

“Từ nhỏ hắn đã lợi hại thế rồi ư?"

Tô Trần hỏi tiếp.

Chu Nhiên không nói gì, vì hồi nhỏ Chu Tự không lợi hại.

“Cũng có nghĩa là các ngươi để Chu Tự lãng phí mười mấy năm vô ích?"

Tô Trần tiếp tục đả kích họ.

“Rèn luyện tâm tính"

Chu Nhiên trầm giọng nói.

“Đây chẳng phải ngươi uống nhiều rồi chém gió hả?"

Tô Trần hỏi.

“Ngươi nhìn dáng vẻ của Chu Tự đi, ta giống như uống nhiều rồi bóc phét không?"

Chu Nhiên lạnh lùng nói.

Tô Trần:

"..."

...

“Nói ra thì hình như sức mạnh thực sự của Chu Tự không chỉ có vậy, còn có một loại sức mạnh mà chúng ta không hiểu"

Liễu Bắc Uyển đột nhiên nói.

Liễu Nam Tư gật đầu:

“Tiểu Nguyệt nói đó gọi là công lực ngàn năm.

“Công lực ngàn năm là cái gì?"

Tô Trần quay đầu hỏi Chu Nhiên.

Chu Nhiên:

"..."

Ngươi nói nhiều quá đấy.

“Ngay cả tại sao con trai mình mạnh như thế mà ngươi cũng không biết?"

Tô Trần ép bức từng bước.

“Ngươi có biết tại sao con gái của ngươi yếu như thế không?"

Chu Nhiên hỏi ngược lại.

Tô Trần nhất lời nghẹn lời. Đúng vậy, hắn vốn không biết tại sao con gái của mình vô dụng như vậy. Rõ ràng thiên phú rất tốt, học cũng rất nhanh, hơn nữa cũng đều học được, nhưng lại vô dụng. Hắn nghĩ đi nghĩ lại mãi mà vẫn không hiểu.

Hai người cứ trợn trừng mắt nhìn nhau như vậy, không ai chịu ai.

“Đừng cãi nhau nữa, nam chính sắp đánh đến vùng bóng tối rồi, không biết có thể giết đích bằng một đòn không"

Liễu Nam Tư nhắc nhở nói.

Lúc này họ đều đã bóc xong hành tỏi.

“Hơi khó đấy, vùng bóng tối trông có vẻ không chỉ có một người"

Liễu Bắc Uyển nói.

“Là ba người"

Tô Trần trả lời.

Ba ngươi tam phẩm, Chu Tự không thể nào là đối thủ.

Lúc này Chu Tự đã lại gần vùng bóng tối, dạ xoa xung quanh gần như đã bị diệt toàn toàn. Cho dù là nguyên linh tứ phẩm, đều bị Chu Tự một kích đánh chết.

“Sức mạnh của ngươi không bị tiêu hao ư?"

Trong vùng bóng tối có người kinh hãi kêu lên. Không ngừng ra chiêu, không ngừng dốc hết sức truyền ra, tại sao người này không hề suy yếu đi. Ngược lại càng đánh càng mạnh, càng đánh càng hưng phấn.

Ma Chủng cũng đang hưng phấn, cuối cùng sẽ không kìm giữ như thế, vừa kéo vừa ăn.

Chu Tự dừng ở xa, nhìn bóng tối trước mặt, sau đó tiến lên một bước, làm hành động quăng phóng. Hắn vung cánh tay ném Phá Thiên Chiến Kích ra.

Soạt!

Chiến kích đánh vào vùng bóng tối. Sau đó hắn nhảy lên, vút theo sau. Hắn đã từng học bách bộ phi kích. Cuồng phong gào thét, hào quang đỏ sẫm như sang sáng xông vào trong bóng tối.

Đám người Tô Thi nhìn chằm chằm Chu Tự, họ cảm thấy Chu Tự sắp bắt đầu mở nhân cách thứ ba rồi. Thu Thiển vẫn đang chống lại quyền hạn bóng tối, đám người Xích Mông dường như chưa từng thấy Thánh Tử ra tay. Cho nên thấy Chu Tự anh dũng thiện chiến như vậy, cũng cảm thấy kinh ngạc.

Tiêu hao đến mức như vậy thế mà không khiến sức mạnh suy yếu đi. Phải là Ma Chủng thế nào mới có thể chịu đựng được chứ?

Người trong bóng tối thấy Chu Tự tấn công đến, cảm thấy khinh thường, tuy trận linh ngũ phẩm mạnh hơn những người khác, nhưng vùng bóng tôi đang mở quyền hạn, đừng nói không cho người bên ngoài tiến vào, kể cả tiến vào cũng sẽ phải chết.

Cùng lúc đó, chiến kích va đập vào bóng tối, sức mạnh cường mạnh đập lan ra, không lâu sau Pha Thiên Chiến Kích táo bạo bị bật ngược trở ra. Tuy nhiên Chu Tự nhảy sát theo phía sau nắm chắc chiến kích đấm về phía bóng tối.

Ầm!

Chiến kích vẫn không thể tiến thêm. Bành một tiếng chiến kích lại bị bắn ngược trở ra.

“Vô ích thôi, chỉ dựa vào người thì có tư cách gì phá mở bóng tối, kể cả ngươi mạnh bao nhiêu thì cũng không thể nào..."

Trong khi hắn còn chưa nói hết, Chu Tự vung nắm đấm. Phá Thiên Ma Thể rút lui, công lực ngàn năm hội tụ. Hào quang đỏ sẫm trên người Chu Tự biến mất, nhìn có vẻ rất bình thường. Sau đó hắn đấm một đấm vào bóng tối. Cú đấm chỉ ẩn chứa công lực ngàn năm, một đám phá núi.

Răng rắc!

Phập!

1112 chữ

Chương 735: Nên Hỏi Danh Hiệu

Không hề báo trước, cả bóng tối vỡ vụn, dạ xoa tan rã tại chỗ. Ba người bên trong cũng hiện ra trước mặt mọi người. Người vừa nãy còn chưa nói hết khó mà tin nổi nhìn chằm chằm Chu Tự.

Nhìn ba người phía trước, Chu Tự đứng trên không nói:

“Ngươi nói cái gì không thể nào? Nói lại lần nữa đi"

“Ngươi, sao lại thế này?"

Trong ba người, người đàn ông trung niên cầm đầu nhìn chằm chằm Chu Tự với vẻ mặt không thể tin nổi. Bóng tối bị phá vỡ. Cũng có nghĩa quyền hạn bị tan vỡ, hơn nữa họ cảm nhận được, khoảnh khắc quyền hạn bóng tối tiếp xúc với nắm đấm của đối phương, nó đã co rút lại. Sức mạnh của người này thật đáng sợ.

“Ngươi nên hỏi danh hiệu của ta Chu Tự cười nói.

“Danh hiệu của ngươi?"

Người đàn ông trung niên khó hiểu:

“Danh hiệu của ngươi là gì?"

Nghe vậy Chu Tự mừng rỡ, cao ngạo tự tin nói:

“Chẳng phải ta đã xưng tên rất nhiều lần rồi sao? Ta là..Tịnh Thần Chu Vương Ngoại thành thần vực.

Mọi người xem kịch nhìn thấy hào quang đỏ sẫm đó nổi lên đều rất bất ngờ. Đặc biệt là khi hắn tiến thẳng, ép bức quyền hạn bóng tối, họ càng bất ngờ. Nhưng theo họ thấy, việc này chẳng khác gì tự tìm đường chết. Nhưng chỉ trong thời gian mấy hơi thở, họ nhìn thấy bóng hình đỏ sẫm tiếp xúc với bóng tối.

“Xong rồi, người này sắp chết rồi.

“Hình như hắn là người đứng đầu đầu tiên? Biên Giới Thành sắp bị công phá rồi ư?"

Đúng lúc những người khác còn đang bàn tán, thì tiếng ầm ầm vang lên. Hào quang đỏ sẫm biến mất, ánh sáng vô hình truyền ra, sau đó bành một tiếng, quyền hạn bóng tối ầm ầm đổ sập biến mất với phương thức có thể nhìn bằng mắt thường.

Trong hình ảnh, cả quyền hạn bóng tối biến mất trong tích tắc khiến những người còn đang muốn bàn tán sững sờ tại chỗ. Họ nhất thời không biết đã xảy ra chuyện gì. Những người vốn muốn mau chóng đến chia một ít nước xuýt cũng âm thầm dừng lại. Không ai biết rõ có chuyện gì, có cường giả ra tay ư?

Lúc này dường như giới hạn nào đó bị đánh vỡ, bên đó có giọng nói truyền ra.

“Ngươi, sao lại thế này?"

Là người trong bóng tối lên tiếng.

Nghe thấy câu này, họ liền biết người ra tay làm tất cả chính là người ban đầu có sức mạnh đỏ sẫm đó. Vậy hắn là ai? Làm được bằng cách nào?

Ngay sau đó họ nghe được đáp án muốn nghe.

“Ngươi nên hỏi danh hiệu của ta.

Tiếng cười hao sảng vang lên.

Nghe thấy giọng nói này, ông chủ chém giá và Bách Mạch tiên tử quay sang nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ kinh ngạc từ trong mắt đối phương.

“Hình như bạn tốt của ngươi rất không hài lòng khi xem ở đây, trực tiếp xông đến rồi.

Bách Mạch tiên tử thản nhiên nói.

“Ta nói mà, sao hôm nay ta bị hai người đó gặp được mà không có lý do chứ.

Ông chủ chém giá tối sầm mặt.

“Ngươi không phát hiện ra à?” Bách Mạch tiên tử tò mò hỏi.

“Ít nhiều cũng phát giác được, nhưng chuyện của Thanh Thành, ngươi cũng hiểu đấy, ngươi có gan đó không?"

Ông chủ chém giá hỏi Bách Mạch tiên tử.

Bách Mạch tiên tử nhún vai.

Lúc này, giọng nói bên trên tiếp tục truyền đến:

“Danh hiệu của ngươi? Danh hiệu của ngươi là gì?"

Lần này bất kể là ai, mọi người đều lắng nghe, muốn xem xem rốt cuộc người giữ thành là ai. Hơn nữa còn có năng lực phá vỡ quyền hạn trong chớp mắt. Kể cả Bách Mạch tiên tử và ông chủ chém giá cũng hiếu kỳ, muốn biết danh hiệu của Chu Tự là gì.

Rất nhanh tiếng người bên trên vang lên, tự tin và cao ngạo:

“Chẳng phải ta đã xưng tên rất nhiều lần rồi sao?

Ta là...Tịnh Thần Chu Vương"

Vừa dứt lời, cả Biên Giới Thành đều sửng sốt tại chỗ. Sao lại là người này? Họ không phải nói đến bản thân Tịnh Thần Chu Vương, mà lại là người mạo nhận Tịnh Thần Chu Vương.

Lần trước có lẽ Thần Thái Dương hỏi cũng là người này, người này thật lạ. Không biết trả lời như vậy khiến người ta rất sợ hả?

Ở nhà Chu Tự, bốn người cùng xem tivi, thì có ba người quay đầu nhìn sang Chu Nhiên.

“Nhìn ta làm gì?"

Chu Nhiên nhìn chằm chằm Tô Trần nói:

“Con trai ngươi không phản nghịch hả? À đúng, ngươi không có con trai.

“Tịnh Thần Chu Vương đích thân đến hiện trường, lại bị dồn đánh, chuyện này truyền ra ngoài, có thể Chu Vương không khiến người ta sợ nữa rồi"

Tô Trần cười nói.

“Anh rể vẫn luôn thổi phồng con trai mình rất lợi hại, còn Chu Tự vẫn luôn khiến cha mình tổn hại danh tiếng.

Quả nhiên là cha con..."

Liễu Bắc Uyển cười nói.

“Nghe Tiểu Nguyệt nói, danh hiệu này là do hắn tự nghĩ ra, ít nhiều đã kế thừa một số thứ của cha hắn. Chỉ là hồi nhỏ học hành quá chăm chỉ, khiến chúng ta nghi ngờ có phải học đến ngốc rồi không?

Liễu Nam Tư cảm khái nói.

Chu Nhiên nhìn chằm chằm Chu Tự, vẻ mặt âm trầm. Trừ tiền mừng tuổi. Trên Biên Giới Thành, đám người Xích Mông đều tỏ vẻ mặt khiếp sợ. Danh hiệu này có thể tùy tiện lấy ra ư?

Thánh Tử Ma Đạo thật đáng sợ, năm lần bảy lượt lấy cái tên này ra, lần sau nếu Tịnh Thần Chu Vương đến, có phải những người này sẽ không tin nữa không? Nghĩ thôi cũng thấy đáng sợ.

Đây là lần đầu tiên những người mà Chu Tự đối mặt gặp phải tình huống này, nhưng cũng không phải họ chưa từng nghe nói đến danh hiệu Tịnh Thần Chu Vương. Nhìn thế nào cũng không phải là người trước mắt. Nhưng họ có thể cảm nhận được mấy vị tiền bối đưa họ vào hình như cũng đang run rẩy. Vậy thì có thể nhìn ra bốn chữ này đáng sợ đến mức nào.

1118 chữ

Chương 736: Nên Đổi

Nhưng rất nhanh, họ ổn định lại. Vì nhìn thế nào thì người trước mắt cũng không phải là Tịnh Thần Chu Vương.

Vậy thì có gì đáng sợ chứ?

Trong ba người, hai nam một nữ, người đàn ông trung niên cầm đầu, và một người đàn ông trẻ bên cạnh hắn cùng một người phụ nữ đẹp trung niên. Ba người họ nắm giữ ba quyền hạn khác nhau.

Người đàn ông trung niên tên Vu Bằng Hải, nắm giữ quyền hạn bóng tối.

Thanh niên trẻ tên Diên Hỏa, nắm giữ quyền hạn tai ương. Người phụ nữ đẹp trung niên tên Mộng Chi, nắm giữ quyền hạn thâm uyên.

Ba người đều là thần thị, nếu dùng thực lực của giới tu chân để phân chia thì là cường giả tam phẩm.

Lúc này Vu Bằng Hải nhìn chằm chằm Chu Tự, cất giọng lạnh lùng nói:

“Tịnh Thần Chu Vương? Đừng giả bộ, làm sao ngươi có thể là người đó? Nếu là vậy, chúng ta đã quỳ xuống xin tha từ lâu rồi"

Chu Nhiên xem tivi gật đầu, vui mừng nói:

“Lời thô nhưng rất thật, người này có con mắt. “Sơ chế ốc đi” Liễu Nam Tư lấy ra một bát ốc, họ muốn xào ốc.

Bốn người chỉ có thể vừa sơ chế ốc vừa xem tivi.

“Chốc nữa Chu Tự phải đánh ba người này thế nào nhỉ?"

Liễu Bắc Uyển tò mò hỏi.

“Đại Địa Thần Khuyển còn có ba vị chưa ra tay, không vội"

Tô Trần tùy ý nói, họ chỉ coi như hắn đang xem tivi, không hề để tâm chút nào.

Trong không trung Biên Giới Thành, Chu Tự thấy danh hiệu Tịnh Thần Chu Vương của mình bị vạch trần, cũng không để tâm, chỉ nhìn ba người trước mắt nói:

“Bị các ngươi nhìn thấu rồi, đã vậy ta cũng không giả bộ nữa.

Trong lúc mọi người còn đang nghi hoặc và lo lắng, giọng của Chu Tự vang lên:

“Nói thật cho các ngươi biết, ta là Liệt Dương Lý Chủ Chu Tự vừa dứt lời, mọi người lại kinh hãi.

Bốn người xem tivi đều sửng sốt.

Đổi rồi?

Nhưng đám người Vu Bằng Hải không mắc bẫy, hắn lạnh lùng nói:

“Sao ngươi không nói ngươi là Đại Đạo Tô Tôn đi?"

“Đại Đạo Tô Tôn?"

Chu Tự sửng sốt, đây là danh hiệu của Nhị thúc, hắn gật đầu. Được, lần sau, lần sau hắn chính là Đại Đạo Tô Tôn.

Chu Nhiên xem tivi đột nhiên cười nói:

“Ta cảm giác lần sau con trai ta sẽ là Đại Đạo Tô Tôn Tô Trần trừng mắt nhìn Chu Nhiên, lạnh lùng nói:

“Tịnh Thần Chu Vương vừa nãy là cháu ta Liễu Bắc Uyển và Liễu Nam Tư không để ý hai người này, tiếp tục sơ chế ốc.

Với danh hiệu của người này, những người ở ngoại thành thần vực lập tức cảm thấy Tịnh Thần Chu Vương, Liệt Dương Lý Chủ, Đại Đạo Tô Tôn đều không đáng sợ nữa.

Lúc này Chu Tự cũng không vội ra tay, vì hắn phát hiện mình không đánh lại được ba người này. Một chọi một thì không sao, ba người cùng ra tay, công lực ngàn năm không đủ lắm. Đối diện là người của thời đại thần thoại, mình vẫn ở thời đại tiên hiệp, không còn cách nào. May mà không phải hắn không có cách. Thất Thiên có thể khơi thông sức mạnh mặt trăng đỏ, còn hắn là thành chủ, có khả năng nhất định mượn sức mạnh mặt trăng đỏ. Hình như mặt trăng đỏ là một thứ rất đặc biệt. Dù sao Nữ Thần Đại Địa đã nói bên trên có thể ghi lại phương pháp Thần Minh tăng cấp. Đặc biệt thứ này còn là do Nữ Thần Trí Tuệ giữ lại, cũng có nghĩa là thứ này tồn tại vì Nữ Thần Trí Tuệ.

Cả Biên Giới Thành đều có liên quan đến Nữ Thần Trí Tuệ, Thần Cổ Lộng Huyền Hư cũng sợ Nữ Thần Trí Tuệ, cho nên chắc hẳn mặt trăng đỏ rất mạnh.

“Xem ra ngươi chỉ biết dùng danh hiệu để dọa người khác.

Diên Hỏa nhìn chằm chằm Chu Tự nói.

“Các ngươi cảm thấy ta ra tay không đánh lại các ngươi hả?"

Chu Tự hỏi.

“Nếu đánh được mà ngươi còn ở đây phí lời à?"

Mộng Chi hỏi ngược lại.

đúng, Chu Tự luôn cảm thấy khi mình xử lý dã quái thường không lằng nhằng, có thể sớm giải quyết thì Cũng sớm kết thúc, còn về ăn cơm.

Lúc này giọng của Thất Thiên vang lên trong đầu hắn:

“Được rồi, nhưng ngươi có chịu được thật không? Sức mạnh của mặt trăng đỏ rất khủng khiếp, ta cũng không dám tới gần, cơ thể người bình thường sẽ không chịu nổi. Hơn nữa sức mạnh mặt trăng đỏ sẽ xâm nhập vào trong cơ thể ngươi, phá hỏng tất cả.

“Không sao, nếu chúng đi vào, thì ta tâm sự với chúng là được"

Chu Tự thuận miệng nói.

Ở bên ngoài thì mình không có cách, vào trong cơ thể, mà còn không trị được chúng? Dạy chúng làm người.

Trên tường thành, Thu Thiển nhìn về phía chân trời, nàng cảm thấy sức mạnh mặt trăng đỏ đang rung chuyển.

“Thất Thiên muốn làm gì?"

Nàng hỏi.

“Xem ra là muốn vận hành sức mạnh mặt trăng đỏ, lần trước ta thảo luận với Thất Thiên, cần một vật dẫn.

Chu Ngưng Nguyệt quay đầu nhìn về phía Chu Tự nói:

“Nhìn chồng ngươi kìa, hắn sắp biến hình rồi.

“Sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?"

Thu Thiển có chút lo lắng.

Các nàng ít nhiều cũng hiểu sự đáng sợ của mặt trăng đỏ.

“Xảy ra vấn đề?"

Chu Ngưng Nguyệt lấy táo xanh ra lau, cắn một miệng nói:

“Nói không chừng cha mẹ Chu Tự trốn ở đâu đó quan sát hắn, nói này nói nọ, làm sao có thể xảy ra vấn đề được?"

Thu Thiển sửng sốt, nàng liền hiểu ra. Cha mẹ Nguyệt tỷ, cha mẹ Tô Thi đều ở Thanh Thành. Bên này có người đánh đến, họ không có lý do gì mà không biết.

Nghe vậy đám người Xích Mông ngồi không yên, nếu mấy vị đó đang ở phía sau quan sát, thì bọn chúng có nên làm chút gì không? Không làm gì, cảm thấy cả người mất tự nhiên. Nhưng bây giờ Thánh Tử muốn làm gì, bọn chúng cũng không thể đi cướp quyền nổi trội.

1092 chữ

Chương 737: Hắc Hóa

“Không thể kéo dài thêm, nhưng không có bóng tối hỗ trợ, chúng ta cũng không đánh vào được. Cách duy nhất bây giờ là bắt người lại về, cũng có thể làm rõ tình hình của Biên Giới Thành Ba người Vu Bằng Hải có quyết định. Cũng không phải họ không nhìn thấy Đại Địa Thần Khuyển, cho nên họ không định tiếp tục tấn công, nhưng bắt người trước mắt chắc hẳn không khó. Tuy đối phương có chút đặc biệt, nhưng thực lực không đáng sợ. “Ra tay"

Ra lệnh một tiếng, ba người đi về phía Chu Tự.

Chu Tự cũng không sợ sự tấn công của ba người. Tuy rằng mình không thể lấy một chọi ba, nhưng nếu né tránh, bọn chúng cũng không thể làm gì được hắn. Phía địch càng lúc càng mạnh, hắn phải mau chóng tìm được cuốn sách thứ hai, tiến vào thời đại của họ.

Lúc này, Mộng Chi tiến đến trước mặt Chu Tự với tốc độ cực nhanh, giơ tay tóm lấy.

Chu Tự cũng không hề khách sáo, vung nắm đấm. Một quyền phá núi.

Ầm!

Hai người đều lùi lại một khoảng cách.

Sức mạnh cường mạnh này khiến Mộng Chi có chút kinh hãi. Quyền này không chỉ mạnh, còn còn làm tổn hại đến quyền hạn.

Đây là...quyền gì?

“Đừng do dự, hình như đối phương rất mạnh, liên thủ Diên Hỏa lập tức nói.

Nhưng đối mặt với sự tấn công của ba người, Chu Tự thờ ơ nói:

“Các ngươi đã chậm một bước.

Trong khi họ nghi ngờ, ánh mặt trời đỏ chiếu lên người Chu Tự. Lập tức sức mạnh vô cùng hào hùng mênh mông rơi lên người Chu Tự. Sức mạnh đó chui vào trong cơ thể Chu Tự, dường như chiếm cứ tất cả. Nhưng sau khi tiến vào, chúng bị công lực ngàn năm ấn trên mặt sàn cọ sát, sau đó ném vào chỗ Ma Chủng.

Ma Chủng:

"???"

Lúc này sức mạnh mặt trăng đỏ bao phủ Ma Chủng, trang bị võ trang cho nó. Hào quang đỏ sẫm lại xuất hiện trên người Chu Tự. Khác với trước đó, phía sau hắn có thểm một vầng mặt trăng đỏ hư ảo. Lập tức khí tức trên người Chu Tự điên cuồng dâng lên.

Ma Chủng được bao phủ bởi sức mạnh vô cùng cuồng bạo của mặt trăng đỏ, nhất thời không thể chịu nổi, lâu dần sẽ xuất hiện vết nứt. Chu Tự cảm nhận được tất cả cũng không để ý, đón năm mới là lúc cho Ma Chủng nghỉ phép. Tránh bị nói mình áp bức công nhân.

Chỉ lúc sau, Chu Tự cảm nhận được mình đã thoát khỏi thời đại tiên hiệp ban đầu, tiến vào thời đại thần thoại.

Lúc này nắm đấm của hắn cũng có thể cảm nhận được sức mạnh mang tính bùng nổ. Hắn đứng trên không trung, xung quanh cũng méo mó. Nhìn lên không trung, mọi người đều kinh ngạc, đặc biệt là Tô Thi, nàng tuyệt đối không ngờ, nhân cách thứ ba còn hắc hóa. Hào quang đỏ sẫm chiếu rọi xung quanh, có vẻ hoang dã trong vĩ đại, dường như tất cả đều bị trấnáp.

“Ta sẵn sàng rồi, các người thì sao?"

Chu Tự hỏi ba người phía trước.

Nhìn thanh niên dường như đội trời đạp đất trước mặt, ba người Vu Bằng Hải đều ngạc nhiên, họ có thể cảm nhận được sức mạnh đáng sợ đang nghiền áp tất cả.

Đó là sức mạnh của quyền hạn.

Đây là thần gì?

Đừng nói họ, kể cả Chu Tự tự cũng không biết.

Trong cảm nhận của hắn, hắn dường như nhìn thấy tri thức và trí tuệ giữa trời đất, số phận của vạn vật sinh linh và may mắn mờ mịt hư vô. Những quyền hạn này lan đến mỗi một ngóc ngách thế giới, lại liên kết trong mặt trăng đỏ, dường như hội tụ cùng nhau thì có thể vượt qua Thần Minh.

Mặt trăng đỏ khác với quyền hạn, chiếu rọi đại địa, không nơi nào là không có và không lúc nào là không tồn tại. Không rõ ràng và hỗn loạn, còn có thể bao hàm vạn vật.

Chu Tự tin lời Nữ Thần Đại Địa nói, trên mặt trăng đỏ có con đường tăng cấp của Thần Minh. Có lẽ có đáp án ở cuối con đường của Thần Minh.

Còn trong ngoại thành thần vực, mặt trăng đỏ chiếm cứ màn hình phát trực tiếp, tất cả mọi người đều có cảm giác mặt trăng đỏ có thể mang đến câu trả lời cho vô số câu hỏi.

Ba người Vu Bằng Hải cũng vậy, nhưng họ lo lắng cho hoàn cảnh của mình hơn. Không chần chờ, ba người quay nhanh chóng rời đi. Đây là sức mạnh mà họ không thể đối phó, ít nhất đã biết đến thứ kỳ lạ như mặt trăng đỏ, thì cũng đủ rồi.

Họ muốn rời đi, nhưng Chu Tự sẽ đồng ý sao? Nếu đối phương đã đến tấn công thành, thì hắn sẽ cho họ sự tôn trọng đầy đủ.

“Ta là nhân vật phản diện, làm sao lại để các ngươi bỏ đi chứ?"

Chu Tự bước ra một bước, ánh mặt trăng đỏ đi theo như bóng.

Ngay lập tức, hắn đến trước mặt Vu Bằng Hải, chuẩn bị vung nắm đấm.

Đánh ra một quyền.

Ầm!

Ngay cả cơ hội xin tha mà đối phương cũng không có, trực tiếp bị đánh cho hồn bay phách lạc.

Đồng thời Ma Chủng răng rắc một tiếng, bắt đầu nứt ra.

“Thực ra các ngươi không cần thiết phải chạy.

Chu Tự nhìn hai người còn lại bước về phía trước, đến trước Diên Hỏa nói:

“Các ngươi nên dũng cảm đối mặt với ta, như vậy..chết càng có tôn nghiêm hơn.

Xương cốt gân tay đứt lìa.

Răng rắc, phập!

Diên Hỏa bị đập xuống đất.

Cuối cùng chỉ còn Mộng Chi.

Khi Chu Tự xuất hiện trước mặt nàng, nàng nói với vẻ mặt hoảng sợ:

“Trạng thái của ngươi không ổn định, ta thấy căn cơ của ngươi đang tổn thương, việc gì phải vậy chứ? Ta bảo đảm sau này sẽ không đến nữa. Hơn nữa ngươi giết ta, người phía sau ta nhất định sẽ nhằm vào ngươi. Không có lợi gì cho ngươi, thả ta đi"

1085 chữ

Chương 738: Tổn Hại Căn Cơ

“Kẻ giết người sớm muộn cũng sẽ bị giết, ta là Cự Phách Ma Đạo, đối lập với thế giới, trấn áp mọi kẻ địch trên thế gian. Đứng giữa trời đất, không sợ vạn kẻ địch trên đời này, một mình ta nghiền vụn trời đất, càn quét con đường đại đạo Thần Minh. Tại sao ta phải sợ? Tại sao ta phải sợ hết thứ này đến thứ khác?"

Chu Tự nắm chặt nắm đấm, vung ra một quyền:

“Nhớ kỹ, người giết ngươi là Cự Phách Ma Đạo Tịnh Thần Chu Vương ta, muốn báo thù thì đến ma môn tìm ta. Có một câu từ chối nào thì ta không xứng là Cự Phách Ma Đạo"

Ầm!

Một đòn lướt đến.

Mộng Chi chết trong nỗi sợ.

Lời nói của Chu Tự hào khí vút mây xanh, khí thế phủ khắp núi sông, thể hiện con đường vô địch vĩnh hằng.

Không ai có thể không bị ảnh hưởng bởi khí thế của hắn.

Lúc này, ngoại thành thần vực, phát trực tiếp bị đấm vỡ. Giọng nói của Chu Tự không ngừng vang vọng trong không trung.

“Một mình ta nghiền vụn trời đất, càn quét con đường đại đạo Thần Minh “Người giết ngươi là Cự Phách Ma Đạo Tịnh Thần Chu Vương ta.

Ngoại thành Thần Vực.

Trong lúc nhất thời đám người không biết nên nói gì cho phải.

Dù đối phương chỉ là một kẻ giả mạo, nhưng loại khí thế trong tự tin mang theo ngạo nghễ, kiêu ngạo với thiên hạ kia. Nhất là đối phương giết địch rất quả quyết, họ cũng không biết cuối cùng đối phương sở hữu lực lượng như thế nào nữa.

Quả nhiên có thể dùng một chiêu đánh quyền hành Hắc Dạ chạy toán loạn. Đây hoàn toàn không phải là người bình thường.

Một kẻ có thể giữ vững thành Biên Giới lâu như thế chắc chắn không phải hạng tầm thường.

Tin tức tốt mà lần phát sóng trực tiếp này mang lại là dường như Ma Đạo Cự Phách không chú ý tới Biên Giới thành là mấy.

Tin tức xấu chính là người trong đó không hề yếu, nhưng nghe nói đối phương đã bị tổn thương căn cơ, không biết sau này có dễ hơn hay không nữa.

Chỉ là tạm thời không có ai tiến vào.

"Cuối cùng biểu hiện của hắn thật sự vô cùng kinh khủng. Chẳng trách hắn có thể tùy ý mà giả mạo Tịnh Thần Chu Vương một cách thong dong như thế"

Bách Mạch Tiên Tử thở dài một tiếng.

"Từ khi hắn bắt đầu mặc cả với ta thì ta đã biết hắn không phải người tốt lành gì rồi"

Lão bản mặc cả cũng bày đồ ra bán rồi nói.

Bây giờ hắn đã không còn bán cô đơn, cảm giác tâm trạng thoải mái hơn nhiều.

Hóa ra Ma Đạo Cự Phách cũng thường xuyên bị lừa.

"Không biết những tín đồ thành kính bên trong kia và tòng thần có suy nghĩ gì hay không?"

Đột nhiên Bách Mạch Tiên Tử có chút tò mò.

Rất nhiều người thật ra rất tò mò, bởi vì từ đầu tới cuối Ma Đạo Cự Phách đều không ra tay, giống như là không biết gì vậy.

Nhưng Bách Mạch Tiên Tử có thể suy đoán ra một số chuyện từ trong những gì Chu Tự nói. Tóm lại là thành Biên Giới cũng không dễ chọc vào.

"Đặc sắc thật đấy, đạo diễn bộ phim này thật sự rất có lương tâm, lâu lắm rồi ta chưa xem bộ phim nào đặc sắc như vậy. Lúc cuối cùng lời thoại của nhân vật chính lộ rõ nhiệt huyết sối trào, khí thế bàng bạc to lớn, thản nhiên đối mặt với tất cả kẻ địch, lấy thân phẩn của bản thân đối mặt với anh hùng trong thiên hạ ngồi đợi báo thù, đúng là rất khí khách, không biết sợ là gì. Đúng không cha bọn nhỏ?"

Liễu Nam Tư quay đầu nhìn về phía Chu Nhiên.

Lúc này mặt Chu Nhiên đã xám xịt, hắn không nói nên lời.

"Nghĩ thoáng một chút"

Tô Trần cũng an ủi.

"Ngươi nhìn đi, biểu hiện của hắn tốt tới cỡ nào cơ chứ, ra tay quả quyết sát phạt không sợ hãi, không dây dưa dài dòng. Nếu không phải là thực lực không đủ thì hắn có nói mình là Tịnh Thần Chu Vương cũng không ai tin đâu. Chẳng phải chỉ là để ngươi gánh tội thôi sao? Ai bảo ngươi là cha hắn chứ "Đúng thế, dùng sức một người nghiền nát thiên địa, không sợ vạn cổ địch nơi đây, quét ngang đại đạo thần minh lộ. Có đánh chết Tiểu Thi nhà ta thì nàng cũng không nghĩ ra được những thứ này đâu"

Liễu Bắc Uyển nói theo.

Chu Nhiên:

"..."

Hắn nhìn ba người trước mặt, rồi nâng ly trà lên uống một hơi cạn sạch, càng uống càng buồn bực.

Nghịch tử.

Trước đây đã không ra gì rồi, sau khi tu chân thì lại càng trầm trọng thêm.

"Đúng rồi, vừa rồi ta cũng nhìn thấy căn cơ của Chu Tự bị hao tổn rất nghiêm trọng đúng không?"

Đột nhiên Liễu Bắc Uyển cất tiếng hỏi.

"Ừ."

Tô Trần gật đầu, hắn nói:

"Mặt trăng đỏ thật sự đã đập vỡ Ma Chủng, nhìn có vẻ rất nghiêm trọng, chỉ là.."

"Chỉ là khí tức của hắn không hề yếu đi chút nào, căn cơ cứ như hàng trưng bày vậy"

Chu Nhiên bổ sung thêm.

"Tiểu Nguyệt cũng từng nói tới chuyện này"

Liễu Nam Tư giải thích:

"Đúng là Chu Tự có tu luyện Phá Thiên Ma Thể, cũng có một viên Ma Chủng. Nhưng nghe nói thường xuyên bị nứt, Chu Tự cũng rất hay oán trách Ma Chủng quá yếu ớt, cứ bị nứt là phải cho nó nghỉ ngơi"

Liễu Bắc Uyển rất kinh ngạc.

"Rất ngạc nhiên đúng không?"

Liễu Nam Tư nói với vẻ bất đắc dĩ:

"Khi ta vừa mới nghe được chuyện này thì cũng rất kinh ngạc, sau khi con trai ta tu chân thì không còn giống người của rồi, điên cuồng nghiền ép Ma Chủng, nó nứt rồi mới chịu cho nghỉ. Ma Chủng của người khác làm gì phải chịu đựng những nỗi đau này chứ?"

Liễu Bắc Uyển:

"..."

Chương 739: Chưa Trải Sự Đời

Con gái nàng yếu như vậy có phải là vì còn tính người hay không?

Vì sao Chu Tự lại mạnh như thế chứ? Họ không tìm được câu trả lời.

Vậy vì sao Tô Thi lại yếu như thế? Họ cũng không tìm được đáp án.

Nói mới thấy, hai người họ cũng giống nhau đấy chứ.

"Đứng trong thiên địa, không sợ vạn cổ địch nơi đây, dùng sức một mình ta nghiền nát thiên địa, quét ngang đại đạo thần minh lộ"

Chu Ngưng Nguyệt cầm máy tính vừa đọc vừa ghi lại.

Thậm chí nàng còn bỏ mặc trận pháp.

Nhất định phải ghi lại câu nói này, đến lúc đó đưa cho cha xem.

Thu Thiển nhìn vậy cũng không nói gì.

Chỉ cần Chu Tự nói một số câu có hơi chuunibyou là Nguyệt tỷ sẽ ghi lại.

Không biết sau này Chu Tự biết được việc này sẽ cảm thấy như thế nào.

"À mà..." Bạch Bối có lòng tốt nhắc nhở:

"Ta cảm thấy tình hình lúc này khá nguy hiểm, hình như căn cơ của Thánh Tử bị tổn thương rất nghiêm trọng"

Đúng, ba người họ đều đã nhìn thấy, Thánh Tử cố gắng nhận lấy lực lượng của mặt trăng đỏ, bộc phát càng mạnh mẽ hơn. Căn cơ bị tổn thương vô cùng nghiêm trọng.

"À."

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu rồi thuận miệng nói:

"Không sao đâu, hắn thường xuyên bị tổn thương căn cơ, nghỉ ngơi vài ngày là được ấy mà."

Thu Thiển cũng giải thích cho họ:

"Đúng là không có chuyện gì, Ma Chủng bị nứt là chuyện rất bình thường"

Ba con chó:

"...?"

Trong lúc nhất thời chúng có chút thắc mắc, là do lâu lắm rồi chúng không tiếp xúc với thế giới loài người rồi ư?

Bây giờ căn cơ bị tổn thương nghiêm trọng như thế cũng không còn là vấn đề lớn rồi à?

Thời đại phát triển nhanh như thế sao? Trước đây căn cơ của chúng bị tổn thương một chút thôi cũng rất khó có thể tiếp nhận được rồi.

Phải dùng vô số cách để đền bù phần bị hao tổn đó.

Bây giờ căn cơ của Thánh Tử còn thường xuyên bị hao tổn.

Khó mà tin được, một nhà Ma Đạo thật là quái dị.

Ngẫm lại cũng đúng, trừ Thánh Tử ra thì còn ai đủ quyết đoán đến nỗi cây Bất Tử nói bỏ là bỏ chứ?

Căn cơ bị hao tổn được tính là bình thường thì cũng đúng thôi.

"Vậy mà không bị ảnh hưởng thật à?"

Thất Thiên đáp xuống đầu Xích Mông với vẻ mặt kinh ngạc rồi thốt lên.

"Cái gì không bị ảnh hưởng cơ?"

Xích Mông tò mò mà hỏi. "Có lẽ các ngươi không cảm nhận được lực lượng của mặt trăng đỏ một cách rõ ràng, đó không phải là thứ mà con người có thể khống chế được.

Thất Thiên nhìn chằm chằm bóng người Chu Tự mà thốt lên với vẻ khó hiểu: "Nhưng khi ở trên người hắn thì lại ngoan ngoãn như một con mèo, chỉ bị hao tổn căn cơ có thể nói là kỳ tích rồi. Người bình thường sẽ trực tiếp bị lực lượng của mặt trăng đỏ nghiền nát, cuối cùng tinh thần có thể khôi phục bình thường là tốt lắm rồi"

"Như vậy có nghĩa là thần kinh của Chu Tự vốn không được bình thường?"

Chu Ngưng Nguyệt cắn một miếng táo rồi hỏi.

Thất Thiên:

"..."

Đây cũng không phải là ta nói, do chính các ngươi nói đấy nhé.

Thật ra Chu Ngưng Nguyệt cũng không thèm để ý, Tô Thị thường xuyên nói với nàng rằng Chu Tự có rất nhiều nhân cách.

Vừa đánh nhau thì thần kinh đã không tốt lắm.

Thu Thiển thì không có cảm giác này, cảm giác duy nhất của nàng chính là mỗi lần Chu Tự uống say với nàng sẽ nói một số câu khó hiểu.

Sau đó cũng to gan hơn, làm một số chuyện xấu hổ, cũng không biết đóng cửa trước khi làm.

Thật là khiến người ta sốt ruột.

Đương nhiên Chu Tự không biết có người đang nói về hắn, lúc này lực lượng của mặt trăng đỏ đã tiêu tan.

Ma Chủng nứt toang như xơ quýt, cũng không biết cần bao nhiêu ngày mới có thể khôi phục được.

Bây giờ Chu Tự phát hiện thật ra mình ở thành Biên Giới có thể rất mạnh.

Dù một khi mạnh lên thì Ma Chủng lại muốn nghỉ ngơi, nhưng dù gì cũng là một át chủ bài.

Đợi tới lúc hắn tiến vào thời đại thần thoại thì cũng không cần dùng tới cái này nữa.

Sau khi hắn rơi xuống mặt đấy, thấy được một ít vết máu thì lại lấy xẻng sắt ra, bắt đầu đào hố.

Sau đó hắn ném những gì ba vị kia để lại vào đó, chôn hết xong xuôi. Chu Tự cảm thấy mình cũng xứng đáng với ba vị đó rồi, ít nhất có người nhặt xác giúp họ.

Điều đáng tiếc là có hơi ít đồ, nếu có thêm một miếng thịt thì tốt rồi...Họ ăn tết cũng được một bữa ngon.

Ầm, một miếng thịt to bị ném vào trong hố.

Chu Tự ngẩng đầu lên nhìn thì phát hiện tam lão bản mặc áo giáp chạy tới ném miếng thịt vào.

Tô Thi nhìn thấy Chu Tự nhìn mình thì lại sợ hãi mà chạy đi.

"Tam lão bản có chuyện gì thế? Hay cũng cảm thấy ít đồ giống ta nên tới bù thêm vào? Tam lão bản đúng là một người tốt"

Chu Tự than thở trong lòng, sau đó lấp hố lại.

Như thế cũng xem như kết thúc.

Nhập thổ vi an.

Sau đó hắn đi về hướng thành Biên Giới.

Lúc này Dạ Xoa cũng đã bị tiêu diệt gần hết, cả đám đều có chút mỏi mệt.

Dù sao không phải ai cũng có thể là động cơ vĩnh cửu giống Chu Tự, mãi không cảm thấy mệt mỏi.

Còn lại một số Dạ Xoa, Chu Tự cũng không định nhúng tay vào.

Nhưng Chu Ngưng Nguyệt lại ra tay, nàng trực tiếp dùng trận pháp nghiền nát số Dạ Xoa còn lại.

Tục khí!

Tam lão bản bĩu môi, lại mất kinh nghiệm rồi.

"Còn tu luyện nữa không?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

Mọi người nghe vậy thì mới tỉnh ngộ lại, họ phải đi tu luyện.

1171 chữ

Chương 740: Có Con Tin

Rõ ràng giết Dạ Xoa không quan trọng bằng việc tu luyện rồi.

Bởi vì đi theo Thu Thiển tu luyện dưới cây Bất Tử thì chỉ cần tu luyện mấy tiếng là bằng với tu luyện nửa năm bình thường. Sau tết họ sẽ có cơ hội tấn thăng trung tam phẩm, đối với thế giới bên ngoài thì đây là một cơ duyên to lớn. Nhất là họ còn được ba vị cẩu trưởng lão chỉ điểm, việc này khiến họ tấn thăng càng thêm thuận lợi. Phải biết rằng ba vị cẩu trưởng lão đều là những người đã ở thượng tam phẩm nhiều năm liền, đi đâu mới tìm được những nhân vật như thế chỉ điểm cho chứ?

Ở đây, trừ Tô Thi ra thì những người khác rất khó tìm được nhân vật thượng tam phẩm chỉ điểm cho mình.

Mấy người Thu Thiển tiến vào tu luyện, Chu Tự lại nhàn rỗi không biết làm gì.

Lần này hắn phát hiện đúng là Ma Chủng nứt ra sẽ ảnh hưởng đến hắn, không thể nào luyện kích được, dùng đao cũng không được thuận tay cho lắm.

"Ma Chủng vô dụng thật, mới thế đã nứt ra rồi"

Chu Tự thở dài một hơi.

Sau đó hắn lấy điện thoại ra gọi cho mẹ một cú điện thoại, bảo rằng mình sẽ về muộn.

Trận chiến công thành tốn chút thời gian, cũng đồng nghĩa với việc thời gian tu luyện sẽ bị kéo dài.

Giờ ăn cơm cũng bị đẩy lùi về sau.

Mẹ rất dễ nói chuyện, nàng nói họ cũng vừa bắt đầu chuẩn bị, không cần vội vã.

Dễ nói chuyện như thế sao?

Chu Tự cảm thấy có chút ngạc nhiên, từ khi nào mà mình bảo về ăn cơm muộn lại không bị mắng nữa rồi?

Sao hôm nay lại bất thường như thế?

Hắn cảm thấy không ổn, lại gọi thêm một cú điện thoại nữa.

"Lại sao thế hả?"

Liễu Nam Tư hỏi.

"Mẹ, có phải hôm nay mẹ bị ai nhập rồi đúng không? Sao lại dễ dãi như thế chứ?"

Chu Tự hỏi.

Liễu Nam Tư ở đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu, cuối cùng nàng nói:

"Có phải là ngươi trưởng thành rồi nên có chút nuối tiếc vì lúc nhỏ không bị đánh đúng chứ?"

"A? Vậy thì không sao, ta cúp máy đây"

Chu Tự vội vàng cúp điện thoại.

Xem ra mẹ không bị ai nhập cả.

Có lẽ là do trong nhà có khách, không dám nổi nóng.

Hơn nữa người kéo dài thời gian là Thu Thiển, đương nhiên không thể nào hối thúc con dâu rồi.

Mà con gái cưng của họ vẫn còn ở đây.

Bởi vậy Chu Tự đạt được một đáp án, không phải Liễu Nam Tư dịu dàng với hắn mà là vì hắn còn dẫn theo hai con tin.

À không, ba con tin.

Còn cả tam lão bản nữa.

Một tỷ tỷ, một người không biết là tỷ tỷ hay là muội muội, còn có một vị hôn thê của hắn...à không, là thê tử.

Chạng vạng tối khoảng bảy giờ, mấy người Thu Thiển cũng đã sắp tu luyện xong.

Chu Ngưng Nguyệt đã buông sách xuống từ lâu, nàng vươn vai xoay người.

"Cuối cùng cũng đọc xong hết rồi. Chu Ngưng Nguyệt nói với vẻ vô cùng hào hứng.

Mấy cẩu xung quanh nghe vậy thì vô cùng kinh ngạc, cũng khó mà tin được.

Nhiều sách trận pháp như thế mà Chu Ngưng Nguyệt đã xem xong rồi ư?

Phải biết rằng sách trận pháp rối rắm khó hiểu, muốn đọc xong cũng không phải chuyện dễ.

"Nguyệt tỷ có thu hoạch được gì không?"

Chu Tự hỏi.

Hắn cảm thấy Chu Ngưng Nguyệt cố gắng như thế, đọc ngày đọc đêm, tốn biết bao nhiêu thời gian, bây giờ cũng là lúc nên đọc xong hết rồi.

Không có gì ngạc nhiên.

"Có chứ, ta cảm thấy ta đã chuẩn bị xong hết kết cấu của trận pháp, bây giờ ta muốn đi thực chiến xem sao. Mấy ngày nữa sẽ đi Từ gia Chu Ngưng Nguyệt nói với vẻ hưng phấn, sau đó nàng lấy quýt bóc một múi ra bỏ vào miệng, định chúc mừng một chút.

Chỉ là vừa cắn phải miếng quýt thì sắc mặt của nàng đã thay đổi.

Chu Ngưng Nguyệt đứng dậy một cách lạnh lùng, nàng đưa quả quýt cho Chu Tự rồi nói:

"Cho ngươi ăn, chúc mừng ta sắp tấn thăng Trận Linh ngũ phẩm một chút.

"Chua như thế à?"

Chu Tự nhận lấy quýt rồi ăn một múi, sau đó cả gương mặt hắn đều nhăn nhúm lại.

Đợi Thu Thiển tu luyện xong xuôi thì hắn đưa quýt cho tam lão bản:

"Tam lão bản, Nguyệt tỷ mời ngươi ăn này, nàng nói chúc mừng nàng sắp tấn thăng Trận Linh ngũ phẩm"

"Chua thế à?"

Tô Thi nhận quýt rồi hỏi với vẻ tò mò.

Bình thường mà nói thì Chu Tự sẽ ăn hết chứ không cho nàng.

Sau đó Tô Thi cũng thử một múi quýt, rồi nàng không thể nào ăn tới miếng thứ hai.

Điều này khiến những người khác cảm thấy có chút kỳ quái.

Chỉ là quýt mà thôi, có thể chua tới cỡ nào cơ chứ?

Vì tò mò nên mỗi người đều ăn một múi.

Cuối cùng bọn người đều im lặng trầm tư dưới cây Bất Tử, vì quýt chua tới nỗi khiến họ nghi ngờ cuộc sống.

Thu Thiển cũng ăn, nàng nói:

"Nguyệt tỷ có lấy nhầm quýt thành chanh không đấy?"

"Ta cũng không phải là tiểu hài tử tám tuổi, chẳng lẽ không phân biệt được chanh và quýt à? Ta không phân biệt được thì không nói làm gì, chẳng lẽ các ngươi còn không phân biệt được ư?"

Chu Ngưng Nguyệt ăn táo xanh mà nói.

Mọi người:

"..."

Chu Tự không để ý tới Nguyệt tỷ nữa, hắn tới trước Từ Từ rồi hỏi:

"Từ đại ca, Không Gian Chi Pháp của ngươi có học được không?"

"Của ta là thiên phú, không học được đâu.

Từ Từ lắc đầu.

"Vậy có cách nào học được thứ gì tương tự không?"

Chu Tự lại hỏi.

"Học Không Gian Chi Pháp?"

Từ Từ cảm thấy Chu Tự đi hỏi cha mẹ hắn là được rồi, nhưng vẫn nghiêm túc suy nghĩ rồi trả lời:

"Ta nhớ là lần này giải thưởng thi đấu của nhà ta, giải nhất có Không Gian Chi Pháp. Nghe nói đã được sắp xếp hợp lý, học rất dễ"

Chu Tự gật đầu rồi nói:

"Bọn ta đi tham gia thì có đúng quy tắc không?"

"Có lẽ là đúng đấy.

Từ Từ đeo kính nhìn rất nhã nhặn, hắn nhìn Chu Tự rồi gật đầu nói.

Nhưng lại nghĩ thầm trong đầu rằng, không đúng cũng phải đúng.1131 chữ

Chương 741: Không Ổn Rồi Đại Vương Ơi "Vậy khi nào chúng ta đi?"

Chu Tự đã không thể chờ đợi nữa rồi.

Nhưng Ma Chủng vẫn chưa khôi phục, đến lúc đó dùng Kim Quang Thần Chú vậy.

Nếu không được nữa thì còn công lực ngàn năm.

"Phải chờ khoảng ba ngày nữa"

Từ Từ nói.

Tất cả mọi người đều có thể nhận ra rằng Chu Tự đã có chút không thể chờ đợi.

Minh Nam Sở nhìn Từ Từ rồi thở dài một tiếng, hắn cảm thấy Từ gia sắp loạn lên rồi.

Chu Tự đi tới đó, theo lẽ thường đều là hắn trấn áp những người khác.

Không cần dùng đến tên tuổi của Thánh Tử Ma Đạo, chỉ cần dựa vào thực lực là được rồi.

Những người ở đây đều biết Chu Tự mạnh tới cỡ nào.

Hắn đã vượt qua thế hệ trước rồi.

Chu Tự đã đạt tới tình trạng thượng tam phẩm khủng bố. Mà điều kinh khủng nhất ở đây là gì? Vậy mà hắn có thể kéo theo tất cả mọi người xung quanh thoát khỏi hạ tam phẩm.

Chu Tự như một vị thần vậy.

Đều là con cái của những nhân vật ghê gớm, vì sao một số người chẳng hề có chút tác dụng nào vậy? Minh Nam Sở nhìn về phía Tô Thị.

Hình như Tô Thi có nhận ra, nàng nhìn qua rồi nói với Minh Nam Sở:

"Ăn tết xong ngươi nhớ trả tiền cho ta, lần trước đã hứa là năm sau trả rồi đấy"

Minh Nam Sở:

"..."

"Của ta nữa, nhớ trả cho ta đấy"

Hàn Tô nâng kính lên rồi nói.

Minh Nam Sở:

Chu Tự nghe vậy thì cũng quay đầu nhìn qua nhị lão bản, hắn đang nghĩ xem nhị lão bản có nợ tiền mình hay không.

Hình như đã trả rồi.

Lúc này Minh Nam Sở rất muốn trợn mắt lên.

Nhưng khi hắn nhìn về phía Từ Từ và Âm Túc, nghĩ thầm có thể dùng linh thạch trả nợ, hẳn là có thể dùng thêm một hai lần nữa.

"Cẩu cẩu tới đây, ta cho ngươi ăn quýt.

Lúc này, Chu Ngưng Nguyệt lại lột thêm một quả quýt nữa, nàng trực tiếp đưa cho Đại Địa Thần Khuyển.

Đại Địa Thần Khuyển ăn xong thì trực tiếp nằm rạp xuống đất, Hầu Trầm nhìn vậy thì có chút sợ hãi.

Chu Tự chào tạm biệt đám người Hàn Tô, sau đó họ đi về nhà.

Phải về nhà ăn tối rồi.

Tầng ba lầu sáu, hoa viên Phú Quý, đường Xuân Cảnh.

Chu Tự mở cửa đi thẳng vào trong.

Lúc này Liễu Nam Tư cũng vừa đi qua, nàng nhìn Chu Tự mà nở nụ cười tươi rói:

"Ái chà, Tịnh Thần Chu Vương về rồi đấy nhỉ?"

Trong lúc nhất thời, bàn tay đang chuẩn bị lấy dép lê của Chu Tự dừng trong không trung, hắn nhìn về phía mẹ mình với gương mặt hoảng sợ.

"Ta là Ma Đạo Cự Phách, đối đầu với thế gian, trấn áp tất cả kẻ địch. Nói cũng vui tai nhỉ?"

Liễu Nam Tư cười rồi nói.

"Me..."

Chu Tự hoảng sợ mà kêu to.

"Mẹ, đừng nói nữa, đừng nói nữa mà"

Chu Tự đi bên cạnh Liễu Nam Tư rồi chắp tay cầu xin.

Hắn không ngờ rằng những gì mình nói lại bị mẹ nghe được, điều này còn tệ hơn bị lão cha nghe thấy rồi mắng hắn dừng lại nữa.

So với sự đau đớn thể xác thì chuyện này còn khó chịu hơn gấp trăm gấp ngàn lần. Muốn chết!

"Ta cảm thấy ngươi diễn cũng tốt đấy chứ, mẹ lâu lắm rồi mới xem được bộ phim đặc sắc như thế đấy"

Liễu Nam Tư đứng trong nhà bếp, nàng vừa chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn vừa nói tiếp:

"Ta còn không biết con trai ta có khả năng diễn xuất đến vậy, nhất là diễn Ma Đạo Cự Phách. Trong lời nói mang theo sự kiêu ngạo, từng bước đi đều thấm đẫm tự tin. Khinh thường quần hùng, hùng bá thiên hạ. Có phải là cảm giác như thế hay không? Tam Phân Quy Nguyên Khí.

"Tam Phân Quy Nguyên Khí là gì chứ? Không phải cháu trai ta nói thân đứng giữa thiên địa, không sợ địch nhân vạn cổ hay sao?"

Liễu Bắc Uyển cũng đi vào tiếp lời.

"Nhị thẩm..."

Chu Tự nhìn Liễu Bắc Uyển với ánh mắt đau khổ.

"Ta cảm thấy bình thường mà?"

Liễu Bắc Uyển có chút khó hiểu.

Chu Tự:

"..."

"Được rồi không nói nữa, ngươi đi ra ngoài đi, đừng ảnh hưởng bọn ta làm việc.

Liễu Nam Tư nói.

"Tiền bối, để ta giúp ngươi"

Thu Thiển cũng đi vào.

Nàng tới để giúp Chu Tự, khiến tiền bối chuyển chủ đề.

"Gọi tiền bối xa lạ quá đấy, hay là...gọi mẹ nhé?"

Liễu Nam Tư nhìn chằm chằm vào Thu Thiển rồi nở một nụ cười mà nói.

"Mẹ, đây chẳng phải là đang làm khó Thu tỷ hay sao?"

Chu Tự mở miệng nói.

"Con vẫn nên ra ngoài thì hơn, đừng cản trở ta nói chuyện với con dâu. Đi mau đi mau"

Liễu Nam Tư xua tay đuổi người.

Thu Thiển cũng kéo Chu Tự ra rồi đẩy hắn ra khỏi nhà bếp, nàng cười nói:

"Ngươi đi xem ti vi đi"

Chu Tự nghe vậy thì vô cùng cảm động, vẫn là Thu tỷ đối xử tốt với mình nhất.

Sau đó...

Hắn ngồi trên sô pha với gương mặt đau đớn mà xem ti vi. Nghĩ đi nghĩ lại cũng đúng, từ đầu tới giờ Thu tỷ đều không phải người tốt.

Lúc này trong ti vi truyền ra giọng nói của hắn:

"Ngươi nên hỏi danh hào của ta thì hơn"

Chu Tự không thể nào hiểu được vì sao mình lại được lên ti vi.

Tô Thi và Chu Ngưng Nguyệt bên cạnh xem rất hào hứng.

Năm nay lại là một năm không dễ chịu, Chu Tự thở dài trong lòng.

Hắn cảm thấy mình đã chết rồi, bây giờ vẫn còn ngồi ở đây là bởi vì cơ thể vẫn chưa chết cứng mà thôi.

Chu Tự chết lặng xem ti vi xong thì phát hiện lão cha đang xào rau, trên bàn cũng đã bày đầy đồ ăn.

Không cần nói cũng biết Nguyệt tỷ đã ngồi vào bàn.

Tô Thi thì chạy đến bên cạnh Tô Trần rồi nói nhỏ:

"Cha ơi, có thể sao chép nội dung trên ti vi cho ta một phần không? Ta đem cho mấy người Hàn Tô xem Chu Tự:

Người này không thể giữ lại được.

1110 chữ

Chương 742: Bị Lừa Rồi

Đương nhiên là Tô Trần đồng ý, mấy chuyện nhỏ nhặt này hắn không thể nào không đồng ý được.

"Được rồi, ăn cơm thôi"

Liễu Nam Tư hô lên.

Tất cả là tám người, nhưng vẫn ngồi đủ trong một bàn.

Chu Tự ngồi trong góc, Thu Thiển thì ngồi bên cạnh hắn.

Ngày thường Chu Tự ăn cơm rất hay nói, nhưng hôm nay lại im re không lên tiếng. Không phải là hắn không muốn nói chuyện, mà là vừa nói ra đã có người nhắc tới chuyện kia.

Đây cũng là lý do vì sao khi còn bé Chu Tự học võ lại muốn giấu cha mẹ.

Hắn đã nếm thử mùi vị đau đớn đó rồi.

Ai mà ngờ, bây giờ tu chân vẫn không thể tránh khỏi.

Mấy người này không nói lý lẽ, lại còn lén lút quan sát. Hơn nữa mình còn không phát giác được.

Khi đó mình buông lỏng cảnh giác, cũng trách lực lượng của mặt trăng đỏ quá khổng lồ, khiến mình tự tin thái quá.

"Hôm nay có phải tay nghề của đầu bếp Ma Đạo có chút thụt lùi rồi không? Sao ta cảm thấy hơi nhạt nhẽo?"

Đột nhiên Tô Trần hỏi.

"Tiểu Nguyệt và Tiểu Thi không thích ăn mặn Liễu Nam Tư giải thích một câu.

Chu Tự rất muốn nói hắn không thích ăn thanh đạm như thế này.

Nhưng hắn không mở miệng, thật ra hắn còn muốn nói Nguyệt tỷ và tam lão bản hoàn toàn không biết mặn nhạt là gì đâu.

Hai người các nàng, một người chỉ biết ăn, một người thì ngoài ăn ra không biết gì khác.

Trong tiếng hoan hô cười nói của mọi người, cuối cùng Chu Tự cũng vượt qua khoảng thời gian ăn tối.

Ngày mai sẽ là cơm tất niên, hi vọng những người này quên chuyện trên ti vi.

"Đúng rồi, có phải Tiểu Nguyệt sắp tấn thăng rồi không?"

Liễu Bắc Uyển hỏi.

"Vâng"

Chu Ngưng Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu.

"Hai ngày nữa tới Từ gia đọ sức với người khác một phe, quay về là có thể tấn thăng"

"Muốn đi đâu tấn thăng?"

Tô Trần hỏi.

Tấn thăng Trận Linh ngũ phẩm không phải là chuyện nhỏ, vẫn nên tìm một nơi an toàn thì hơn.

"Tấn thăng Trận Linh ngũ phẩm chẳng phải chỉ cần một lát thôi sao? Sao còn phải tìm chỗ?"

Đột nhiên Chu Tự cất tiếng hỏi.

Những người khác đều đổ dồn ánh mắt về phía Chu Tự.

Một lát sau họ khôi phục bình thường tiếp tục thảo luận chỗ tấn thăng cho Chu Ngưng Nguyệt.

Cuối cùng dưới sự yêu cầu kịch liệt của Chu Nhiên thì quyết định Chu Ngưng Nguyệt sẽ về thị trấn Thanh Bắc với họ để tấn thăng.

Ăn tết xong họ phải về đó mở cửa tiệm, Chu Ngưng Nguyệt tới đó tấn thăng thì bọn họ cũng trông nom được.

Lúc này Chu Nhiên và Tô Trần cuối cùng cũng lấy rượu ra uống.

Chu Tự không động vào rượu trắng, uống rượu trắng rất dễ say. Bây giờ thậm chí hắn còn không có phòng riêng, uống say rất nguy hiểm.

Lúc này Tô Thi rót nước lọc cho hắn và Thu Thiển, Chu Tự ăn đậu phộng nãy giờ, đúng là có chút khát nước.

Nhưng vừa cầm ly lên nhấp một ngụm thì Chu Tự đã nhíu mày lại.

Hắn nhìn về phía Tô Thi đang có chút hoang mang phía đối diện rồi nói:

"Ngươi rót cho bọn ta cái gì thế?"

"Sprite chứ gì nữa"

Tô Thị trả lời.

"Trong nhà làm gì có sprite? Không phải chỉ có pepsi thôi sao? Sao mặt ngươi lại đỏ như thế chứ?"

Chu Tự thốt lên với vẻ kinh ngạc.

"Ta cũng cảm thấy mặt đỏ bừng bừng, ta chỉ uống một chút sprite thôi mà?"

Tô Thi nói rồi đưa tay ôm mặt, nàng lấy bình rượu trắng ra.

Chu Tự hoang mang:

|| 11 Sau đó hắn định ngăn cản Thu Thiền uống rượu, nhưng vừa quay đầu lại thì thấy ly của Thu tỷ đã cạn sạch rồi.

Mà Thu Thiển hoàn toàn không có việc gì.

"Tô Thị nói là sprite còn gì"

Thu Thiển trả lời.

Chu Tự thấy Thu Thiển không hề có chút dấu hiệu say rượu gì thì cầm ly của nàng lên rồi ngửi. Không sai, đúng là rượu.

Vì thế Chu Tự ngồi gần Thu Thiển thêm một chút, hắn sợ nàng té xỉu.

Có lẽ bây giờ men rượu còn chưa xộc lên đầu.

Nhưng đã một tiếng trôi qua, Thu Thiển vẫn còn tỉnh táo như cũ.

Thậm chí nàng còn uống cạn ly 'sprite' trước mặt Chu Tự.

Chu Tự thấy vậy thì giật mình.

Lúc này, Chu Nhiên cầm bình rượu nhẹ tênh lên rồi hỏi:

"Tiểu chất nữ, rượu của ta đâu rồi?"

Chu Tự quay đầu nhìn về phía Thu tỷ.

Thu Thiển cũng rất kinh ngạc, sau đó làm vẻ mặt vô tội.

"Thu tỷ, vừa rồi ngươi đã uống rượu đó"

"Ha?"

"Ngươi không say à?"

Thu Thiển nghe vậy thì cúi đầu, mặt nàng đỏ bừng lên, đây không phải do say rượu mà là xấu hổ.

Chu Tự:

"..."

Hóa ra hôm đó chỉ có mỗi mình uống say.

Sáng sớm ngày hôm sau, Chu Tự đang tu luyện thì bên ngoài có tiếng pháo nổ vang lên.

Hôm nay chính là ba mươi tết, có tiếng pháo nổ là điều không thể tránh được.

Có khi tối nay còn có bắn pháo hoa.

Có thể lên sân thượng bắn pháo hoa, nhưng không biết có bị bắt hay không.

Nếu không được thì đi ra quảng trường của cư xá. Ở chỗ này của họ có một quảng trường rộng lớn, những người khác muốn bắn pháo hoa cũng đi ra đây.

Nghe nói là lúc xây dựng thì có người đã đề ra ý kiến này. Sau đó mọi người thêm vào chút tiền, để riêng ra một khoảng trống lớn.

Khi đó nơi này khá xa trung tâm, giá đất cũng rẻ.

"Chào buổi sáng, bây giờ là ngày cuối cùng của âm lịch năm nay. Sáu giờ ba mươi phút, thời tiết trong xanh.

Đồng thời hôm nay cũng là ngày cuối cùng tiểu trợ thủ Thu Thiển chuyên phụ trách báo giờ cho Chu Tự trong năm nay. Sang năm Thu Thiển tiếp tục báo giờ cho ngươi"

Giọng nói mang theo tiếng cười của Thu Thiển vang lên bên cạnh Chu Tự.

1155 chữ

Chương 743: Một Năm

Hắn quay đầu lại nhìn thì quả nhiên thấy Thu Thiển đang ngồi bên cạnh mình, khóe miệng còn nở nụ cười.

Nàng mặc quần dài, khoác áo, như tiểu cô nương mười tám tuổi mới lớn.

"Thu tỷ"

Chu Tự nhẹ giọng kêu một tiếng.

"Ta đây"

Thu Thiển trả lời.

"Sang năm ta tiếp tục thích ngươi"

Chu Tự nói.

"Vậy năm sau thì sao?"

Thu Thiển hỏi.

"Vẫn thích"

"Hai năm sau thì sao?"

"Còn thích không?"

Chu Tự thấy Thu Thiển định hỏi tiếp thì nói vội:

"Ta chỉ thích Thu tỷ một năm thôi, đó là mỗi một năm"

Thu Thiển nghe vậy thì nở nụ cười, sau đó nàng ghé vào tai Chu Tự mà nói khẽ:

"Mẹ ngươi đứng sau kìa"

Chu Tự nghe vậy thì hoảng hốt, hắn vội vàng quay ra sau kiểm tra, nhưng không nhìn thấy gì cả, mình bị Thu tỷ lừa rồi.

Chu Tự quay đầu lại muốn tìm Thu Thiển tính sổ.

Nhưng vừa mới quay đầu thì môi hắn đã chạm phải thứ gì đó.

Hắn dừng lại, phát hiện bản thân đang đối mặt với Thu tỷ.

Lúc này Thu Thiển mới cười, nàng lùi về sau một bước rồi nói:

"Đúng rồi, ta quên nói, vậy sau này mỗi một năm ta đều chỉ có thể nghe lời ngươi thôi. Còn nữa, cha mẹ ngươi ra ngoài dạo phố rồi"

"Nếu không ta cũng không dám to gan như thế"

Thu Thiển nói xong thì đi làm bữa sáng cho Chu Tự.

Chu Tự:

"..."

Miệng thì nói nghe lời ta, nhưng lần nào cũng trêu lên trêu xuống.

Sau đó hắn đưa tay lên sờ môi của mình, định đi đánh răng rửa mặt.

Nhưng vừa mới tới nhà vệ sinh đã thấy tam lão bản mặc đồ bộ con nai đi từ trong phòng ra, định làm vệ sinh cá nhân.

"Sao đồ bộ của ngươi khác lúc trước vậy?"

Chu Tự tò mò mà hỏi.

Tô Thi "Đồ bộ của ta có cá sấu, có nai con, có cả thỏ con nữa"

ngáp một cái rồi nói.

Xem ra Nguyệt tỷ thật sự rất thích đồ bộ gấu nhỏ, nàng không có những hình thù khác.

"Nguyệt tỷ vẫn chưa dậy à?"

Chu Tự hỏi.

"Ừ, Nguyệt tỷ nói vẫn còn sớm.

Tô Thi gật đầu trả lời.

Lúc này nàng đã chiếm nhà vệ sinh thành công, bắt đầu đánh răng mà chẳng hề khách sáo.

Nếu là Thu Thiển thì Chu Tự còn có thể chen lấn một chút, tam lão bản thì thôi vậy.

Mới sáng sớm đã xúi quẩy.

Chu Ngưng Nguyệt bị Thu Thiển lôi ra ngoài.

"Dậy rồi đây, ta dậy rồi mà"

Chu Ngưng Nguyệt gào thét.

Chu Tự và Tô Thi cứ khoanh tay đứng nhìn.

"Thu tỷ lợi hại thật đấy.

Tô Thi có chút bội phục mà nói.

Chu Tự thì không nói gì, hắn thường xuyên nghe nói hồi còn nhỏ Nguyệt tỷ rất hay đánh người.

Nhưng lớn lên rồi thì rất ít khi ra tay.

Ngay cả Tô Thi cũng không đánh, từ đó có thể thấy sự ngoan ngoãn của Nguyệt tỷ.

Chu Tự chưa thấy được bộ dạng hung tàn của Nguyệt tỷ, hắn cảm thấy có chút đáng tiếc. Không biết nó sẽ như thế nào.

Đợi họ ăn sáng xong thì vẫn chưa thấy bốn người lớn quay về.

Cuối cùng họ thu dọn một chút, chuẩn bị đồ ăn rồi đi thành Biên Giới tu luyện.

Trên những ngọn núi kéo dài liên tiếp tại Từ gia.

Trên một đỉnh núi nào đó, có mười hai cây trụ đang được dựng lên.

Ở giữa là một quảng trường khổng lồ, xung quanh cũng có rất nhiều khoảng trúng.

Lúc này công trình sắp hoàn công.

"Sao rồi?"

Một người đàn ông trung niên hỏi người chủ trì công việc.

Từ Cư Cừu thấy người đàn ông trung niên thì cúi đầu cung kính nói:

"Lục trưởng lão, trong hôm nay là có thể hoàn thành"

Lục trưởng lão Từ gia nhìn gương mặt thì vẫn còn trung niên, nhưng tóc mai đã bạc, hắn hài lòng gật đầu:

"Vậy là tốt rồi, hai ngày nữa cũng nên bắt đầu cuộc chiến Thập Nhị Chi Trụ. Lần này Từ gia chúng ta chỉ cần không quá kém là được rồi"

Tổ chức cuộc chiến Thập Nhị Chi Trụ là vì danh tiếng, ít nhất khiến cho những tông môn to lớn khác thừa nhận thực lực Từ gia sung túc.

"Nghe nói lần này mời rất nhiều tông môn"

Từ Cư Cừu tò mò hỏi mà hỏi.

Tu vi của hắn là Nguyên Linh tứ phẩm, trong tộc cũng được xem là một cường giả, nếu không sao có thể chủ trì lần xây dựng Thập Nhị Chi Trụ lần này. Nhưng đối với chuyện mời tông môn thì hắn không thể nào nhúng tay được. Nghe nói đều là do mấy vị trưởng lão và tộc trưởng tự mình đi mời.

Đối với họ mà nói cuộc chiến Thập Nhị Chi Trụ lần này vô cùng quan trọng.

"Đúng thế, những tông môn đủ mạnh đều đã mời rồi"

Lục trưởng lão Từ gia gật đầu nói:

"Đạo Tông Thiên Vân, Thiên Hạ Nhất Kiếm, Dạ Nguyệt Thánh Địa, Thập Nhị Minh Linh Môn, Ma Môn, Thập Nhị Tịnh Đường, Hợp Hoan Tông, Tiên Linh Cốc...Có thể kể tên ra được đều đã mời rồi. Lần này cũng không mong họ phái ai quan trọng tới chỉ cần có người tới là đủ rồi. Ít nhất Từ gia chúng ta có thể mời được những tông môn này.

Từ Cư Cửu nghe nói thế cũng vô cùng hưng phấn, những tông môn này không phải cứ muốn mời là mời được Họ có thể mời được cũng mang ý nghĩa là địa vị của Từ gia trong tu chân giới đã tăng lên.

"Đúng rồi, Từ Từ về chưa?"

Lục trưởng lão Từ gia hỏi.

"Vẫn chưa, tạm thời hắn chưa muốn về, nhưng trong hai ngày này tộc trưởng sẽ tìm người đưa hắn về"

Từ Cư Cửu đáp lời.

Hắn không dám để cho Từ Từ trở về, nhất là sau khi gặp mặt lần trước.

Lỡ đâu lại gặp được tiền bối cấp bậc kia nữa, hắn sợ rằng sẽ xảy ra chuyện.

"Cho dù không giao lưu với các đại môn phái thì cũng phải luyện tay với người trong nhà cứ. Thiên phú thần thông của hắn mở ra rất nhanh, đáng tiếc là tốc độ tu luyện không theo kịp. Nhưng cái này có thể luyện được, hắn phải cố gắng lên"

Lục trưởng lão Từ gia nói.

Họ nhìn Thập Nhị Chi Trụ, cuối cùng không nói gì nữa mà chỉ im lặng chờ đợi cuộc chiến này bắt đầu.

1082 chữ

Chương 744: Ngịch Đồ

Dạ Nguyệt Thánh Địa.

"Trình trưởng lão cũng muốn đi à?"

Vân Tiêu Tiên Tử khó mà tin được, nàng thốt lên.

Lần này chỉ là đi tham gia cuộc chiến Thập Nhị Chi Trụ của Từ gia mà thôi. Tùy tiện tìm một trưởng lão bình thường dẫn Dao Di đi là được rồi, hoặc cũng có thể để Dao Di tự mình dẫn người đi.

Một người có thực lực Trận Linh ngũ phẩm, sắp đạt tới Nguyên Linh tứ phẩm như nàng đã là cường giả, không cần quá lo lắng.

Nhưng Trình trưởng lão đi làm gì?

"Đi xem thôi, giải tỏa một chút"

Trình tỷ cười nói.Nàng muốn đi xem Từ Từ ở nhà như thế nào, đều là tiểu bối, trông nom một chút cũng là chuyện nên làm. "Không được, ngươi đã hứa ở với ta mấy ngày rồi mà.

Hiếm khi Vân Tiêu Tiên Tử trực tiếp từ chối, nhưng khi thấy Trình tỷ không hề có ý thỏa hiệp thì chỉ có thể thở dài một tiếng rồi nhìn về phía Dao Di Thiên Nữ, nàng nói:

"Tiểu nha đầu, ngươi còn nhỏ, tu vi cũng yếu kém, lần này đi Từ gia dễ bị người khác xem thường, để vi sư tự tay đưa ngươi đi"

Dao Di Thiên Nữ:

"..."

"Có phải là hơi khoa trương rồi không, ngươi là chưởng giáo của Dạ Nguyệt Thánh Địa cơ mà"

Trình tỷ có chút lo lắng.

"Cho Từ gia họ chút thể diện thì sao nào? Họ còn phải cảm ơn chúng ta đấy chứ. Chưởng giáo và thiên nữ đều đi cả, họ sẽ rất vui đấy"

Vân Tiêu Tiên Tử nói.

Lúc trước người cầm quyền của Dạ Nguyệt Thánh Địa đều là thiên nữ, sau này lại đổi thành chưởng giáo, chủ yếu là vì thiên nữ đã biến mất.

Về sau thiên nữ vẫn là một trong những người quan trọng nhất của tông môn. Nếu không phải Thái Thượng trưởng lão thì chính là đương đại chưởng lao.

"Được thôi, tới lúc đó đừng quá đáng"

Trình tỷ nói.

Vân Tiêu Tiên Tử nở nụ cười, như vừa đạt được chiến lợi phẩm gì to lớn lắm.

Dao Di Thiên Nữ cũng không để ý, nànng muốn đánh với cường giả một trận. Một trận này xong xuối chắc có thể tấn thăng Nguyên Linh tứ phẩm.

Thái Cực Phong, Đạo Tông Thiên Vân.

Ân Chí Viễn bị sư phụ kêu.

"Sư phụ, ngài tìm ta à?"

Hắn đứng bên cạnh người đàn ông trung niên rồi nói.

"Gần đây sư muội của ngươi muốn đi ra ngoài, đúng lúc Từ gia có cuộc chiến Thập Nhị Chi Trụ gì đó. Lúc đầu không ai muốn đi, bây giờ nàng muốn đi nên đã đồng ý rồi"

Miêu Thiên Nguyên quay đầu nhìn đồ đệ nhà mình rồi nói.

"Sư muội muốn đi thì tìm Chấp Sự trưởng lão dẫn nàng đi là được rồi mà"

Ân Chí Viễn từ chối khéo:

"Gần đây trong lòng đệ tử có cảm giác rằng qua một khoảng thời gian ngắn nữa là có thể thử tấn thăng thượng tam phẩm.

"Tấn thăng à?"

Miêu Thiên Nguyên vui mừng, nói vội:

"Đúng lúc ra ngoài đánh một trận, có lẽ sẽ dễ cảm nhận được hơn. Về phần tại sao lại tìm ngươi thì do ta nghe nói có một đệ tử tên An Khách, ngày nào cũng đăng tin tức đang tiếp cận sư muội ngươi. Ngươi đi theo nhìn chằm chằm hắn cho ta"

"An sư đệ cũng đi ư?"

Ân Chí Viễn có chút ngoài ý muốn.

"Ừ, sư muội của ngươi mời, dường như hắn cảm thấy hứng thú với tin tức bên kia"

Miêu Thiên Nguyên gật đầu.

Ân Chí Viễn suy nghĩ một lát rồi lại nói:

"Ta cảm thấy hắn và sư muội cũng chỉ là khoảng cách bình thường của người đồng môn mà thôi. Thỉnh thoảng bắt gặp họ nói chuyện với nhau thì đều do sư muội chủ động bắt chuyện. Cũng không cần để ý đâu"

"Nàng là con gái ta hay con gái ngươi? Ngươi hiểu hơn ta chắc?"

Miêu Thiên Nguyên nói với vẻ tức giận.

"Sư phụ nói lý được không? Lúc sư muội còn nhỏ nàng đều đang bế quan, hầu hết đều do đệ tử giáo dục sư muội, nuôi dưỡng nàng trưởng thành"

Ân Chí Viễn thử giảng đạo lý với sư phụ mình.

Bộp!

Miêu Thiên Nguyên đập bàn cả giận nói:

"Ngươi còn lý luận à? Có phải là ngươi cảm thấy bản thân sắp trở thành phong chủ Thái Cực Phong rồi đúng không? Hay là bây giờ vi sư trao vị trí này lại cho ngươi?"

Ân Chí Viễn cúi đầu thở dài, đột nhiên hắn nghĩ tới cái gì, lại nói:

"Sư phụ, Tiên Vân Các có ai đi không?"

"Tiên Vân Các?"

Miêu Thiên Nguyên sững sờ, hắn quay đầu hỏi:

"Sao vi sư biết được chuyện này chứ?"

"Vậy ta hỏi sư nương xem sao"

Ân Chí Viễn lấy điện thoại di động ra gọi cho sư nương.

"Là ta đây sư nương, ta muốn hỏi xem sự nương có đi tham dự trận chiến Thập Nhị Chi Trụ không ấy mà? Đúng đúng, lần này ta và sư muội đều đi. Sư phụ à? Hắn nói hắn không đi. Vậy thì tốt, đến lúc đó ta và sư muội đợi ngài ở bên đó"

Ân Chí Viễn cúp điện thoại rồi nói với sư phụ mình:

"Vậy ngày mai ta dẫn sư muội đi Từ gia, ta sẽ trông chừng sư muội và An sư đệ, sư phụ không cần phải lo lắng" Miêu Thiên Nguyên:

"..."

Nghịch đồ, nếu không phải là Thái Cực Phong không thể thiếu tên nghịch đồ này thì hắn thật sự muốn đuổi tên nghịch đồ này ra ngoài.

Thiên Vân chủ phong.

Một người phụ nữ mỹ miều đi vào rừng trúc, nàng nhìn một thiếu nữ trẻ tuổi đi trong hồ, xung quanh có hoa sen nở hộ, mỗi một bước đưa ra đều có hoa sẽ nâng đỡ.

Bộ Bộ Sinh Liên.

"Y Y, ngươi tới đây.

Người phụ nữ xinh đẹp kia mở miệng nói.

"Sư nương?"

Thiên Vân Y Y có chút bất ngờ, nàng nhảy tới trước mặt người kia.

Nam Cung Tình, đạo lữ của chưởng giáo Đạo Tông Thiên Vân.

1146 chữ

Chương 745: Không Gian Loạn Lưu

Nàng nhìn qua tiểu đồ đệ trước mặt rồi nói:

"Ngươi có muốn đi ra ngoài một chuyến hay không? Nghe nói Từ gia cử hành cuộc chiến Thập Nhị Chi Trụ, phần thưởng cao nhất là Không Gian Chi Pháp. Họ hiểu rõ về không gian hơn đa số người của tu chân giới. Nếu lấy được phần thưởng này thì sẽ rất tốt cho ngươi.

"Sư nương, ta cách tứ phẩm không xa, không đạt được ngọc Nhàn Nhã, đành phải mau chóng đền bù khoảng cách chênh lệch này Thiên Vân Y Y cũng không muốn đi.

"Ái chà, không muốn đi à?"

Nam Cung Tình thở dài một tiếng nói rồi nói.

"Được rồi, ta sẽ nói lại với sư phụ ngươi. Hắn còn nói Ân Chí Viễn của Thái Cực Phong dẫn theo hai sư đệ sư muội theo thì hơi ít, để ngươi đi theo"

Nam Cung Tình nói xong thì quay người rời đi.

Chỉ là mới bước được hai bước thì ống tay áo đã bị người khác kéo lại.

Khóe miệng nàng không khỏi nở nụ cười.

Lúc trước Thiên Vân Y Y tiến về thành Thâm Uyên cũng là do nàng để phu quân tìm Ân Chí Viễn.

Vận dụng hết tất cả mọi lý do mới có thể mời được tên đầu gỗ kia.

Đáng tiếc là không có tác dụng gì.

Mà tiểu đồ đệ sau lưng, từ khi nhập môn đã rất chú ý tới Thái Cực Phong. Nhất là sau này Đạo Tử quật khởi, trấn áp tất cả thiên kiêu trong tông môn.

Khi đó hắn khiến biết bao nhiêu người không ngóc đầu lên được, bao gồm cả Ân Chí Viễn.

Nam Cung Tình còn tưởng rằng tiểu đồ đệ không tập trung được là vì Đạo Tử.

Sau đó Quan Hà Phong muốn tìm người xem mắt.

Nam Cung Tình cũng hỏi tiểu đồ đệ này của mình trước, nhưng Thiên Vân Y Y lại từ chối chẳng hề có chút do dự.

Lúc đó nàng mới biết trong lòng tiểu nha đầu vẫn còn che giấu chuyện khác.

"Nguyệt tỷ ngươi đang làm gì vậy?"

Sau khi đám người Thu tỷ tu luyện thì Nguyệt tỷ không đọc sách nữa mà dẫn theo Thất Thiên bắt đầu vẽ trận pháp ở chung quanh.

Chu Tự nhìn mà thấy tò mò, trận pháp này nhìn giống như hình chiếu 3D.

"Đang thử vẽ trận pháp không gian cấp linh khí cho ta, lỡ như vẽ thất bại thì ảnh hưởng sẽ rất lớn Chu Ngưng Nguyệt vừa vẽ vừa trả lời.

Chu Tự bắt đầu tưởng tượng, khi đó bản thân cũng không có cẩn thận như này, nhưng mà mình cứ rập khuôn theo là được. Còn Nguyệt tỷ tự sáng tạo thì đúng là cần cẩn thận một chút.

"Trận pháp này đúng là phức tạp, ngươi thật sự chỉ mới tám tuổi thôi à?"

Thất Thiên kinh ngạc nói.

"Ừ, tám tuổi lẻ bảy ngày Chu Ngưng Nguyệt gật đầu trả lời.

"Thất Thiên là gọi ta hả?"

Thất Thiên hỏi.

Chu Tự cảm giác chỉ cần nhắc tới bảy ngày, Thất Thiên sẽ hỏi ngay có phải đang gọi nàng hay không.

Nàng đang kể chuyện cười hay sao vậy?

Do dự một chút, Chu Tự chụp lại bản đồ trận pháp của Nguyệt tỷ, không có chụp cả Thất Thiên và Nguyệt tỷ vào ảnh.

Sau đó gửi cho Lý Lạc Thư.

"Đại ca đúng là thần nhân, trận pháp này đã bao gồm mọi thứ trong kiến thức của ta, thậm chí có cả trận pháp Không Gian. Đây là trận pháp mà sau khi ta lĩnh ngộ được lực không gian mới hiểu được. Thần nhân cũng không sánh nổi với đại ca"

Lý Lạc Thư nhắn tin trả lời.

Chu Tự kinh ngạc, ghê gớm đến vậy sao?

Với cả Lý Lạc Thư lĩnh ngộ được lực không gian, quả nhiên hắn mới là đại ca.

Quá mạnh.

Mình cũng phải đến Từ gia lấy Không Gian Chi Pháp, lĩnh ngộ lực không gian mới được. "Phải rồi, đúng lúc có chuyện muốn nói với đại ca, sau khi ta rời khỏi thành Thực Vi Thiên, bất ngờ bị cuốn vào không gian loạn lưu. Hình như nơi này có con đường thông tới một nơi rất kỳ dị. Ta không có cách nào đi vào, nơi này cần có trình độ trận pháp lợi hại, lúc trước ta lo lắng đại ca cũng sẽ gặp nguy tại đây, đang phân vân xem có nên nói hay không. Giờ thấy được trận pháp, ta cảm thấy không có vấn để gì lớn nữa rồi.

Lý Lạc Thư lại nhắn tin trả lời nữa.

Đọc tin nhắn, Chu Tự vô ý thức trả lời một câu:

"Bị cuốn vào không gian loạn lưu, ngươi lấy đâu ra tín hiệu?"

Nơi nào đó, trong không gian loạn lưu.

Lý Lạc Thư bước đi, cầm điện thoại trong tay, xung quanh có một thứ giống như dây ăng ten.

Hắn chụp rồi gửi cho Chu Tự:

"Đây là pháp bảo nhà cho, họ lo không liên lạc được ta, nên bảo ta mang theo. Thứ này có thể kết nối tín hiệu vượt không gian, dùng khá tốt, có điều lượng tiêu hao có hơi lớn"

Gửi những dòng này, Lý Lạc Thư lấy ra quả băng, dứt khoát cắn một miếng, lúc này quả đó tỏa ra ánh sáng nhạt.

Bây giờ hắn mới nhớ tới chuyện quan trọng quên chưa nói.

Hắn nhìn phía đối diện trong không gian loạn lưu, thấy được một thành trấn, giữa trấn có một tòa pho tượng khổng lồ.

Tượng hình một người đàn ông, hình tượng hào quang chói lọi.

Mà ở ngoài thành trấn có sương đen trào ra, dường như đang hướng về phía thành trấn.

Dù có người liều mạng ngăn cản, nhưng vẫn rất khó để chiến thắng.

Lý Lạc Thư nhìn màn sương đen kia, có điều suy đoán.

Dưới cây Bất Tử, Chu Tự nhìn ảnh mà Lý Lạc Thư gửi tới, thầm nghĩ bản thân có nên đi một chuyến không?

Nhưng hắn suy nghĩ kỹ một chút có lẽ không dễ lắm.

Mình có lớp bảo vệ mà cha thiết lập cho, Lý Lạc Thư hẳn không có loại đãi ngộ này.

Không, hắn cũng không cần loại đãi ngộ này.

Hắn đã có thể một thân một mình chu du Cửu Châu từ lâu, một mình đảm đương một phía.

Còn bản thân mình cho tới nay vẫn chưa thể đi ra khỏi Thanh Thành, ngao du bên ngoài để mở mang kiến thức về đại địa Cửu Châu bát ngát.

Quả nhiên, đại ca chính là đại ca, cả cuộc đời đều là truyền kỳ.

1078 chữ

Chương 746: Phức Tạp

Nghĩ tới đây, Chu Tự có hơi tò mò, liệu Lý Lạc Thư hành tẩu Cửu Châu có dẫn theo bạn gái không.

Hắn hỏi, Lý Lạc Thư cũng trả lời, bảo bạn gái mình vẫn đang nằm trong kho hàng của cha mẹ nàng. Chờ hắn ổn định rồi mới qua.

"Phải rồi, nãy ta đi ngang qua một chỗ, thấy được một thành trấn, ta đoán khả năng có quyền hành tồn tại ở nơi đó. Đại ca hiểu biết về cái này hơn, cho nên chỉ có đại ca tới được. Vốn dĩ ta muốn vào để lấy quyền hành đi, nhưng mà trình độ của trận pháp vẫn chưa hoàn thiện, vẫn phải dựa vào đại ca. Ta sẽ gửi tình huống tọa độ và cửa cho đại ca"

Lý Lạc Thư gửi tin nhắn tới.

Chu Tự có hơi bất ngờ, quyền hành?

Quyền hành gì?

"Hẳn là quyền hành tương tự Hắc Ám Lý Lạc Thư gửi ảnh tới, nói lời suy đoán.

Chu Tự nhìn vài ảnh mà Lý Lạc Thư gửi tới, cảm thấy kinh ngạc.

Đây là chu du ở Cửu Châu à.

Đúng là cái gì cũng có thể thấy.

Khi nào mình mới có thể theo bước đại ca, đi khắp đất Cửu Châu đây.

Nhưng mà lúc này Lý Lạc Thư gửi tới tin nhắn cảm khái:

"Ta vẫn muốn tiếp tục đi khắp đại địa Cửu Châu, đi lĩnh hội kiếm thứ hai của ta, hâm mộ đại ca có thể giao tranh trực tiếp với Thần Minh. Không biết khi nào mới có thể đuổi kịp bước chân của đại ca, bám gót đại ca cùng tranh đấu với Thần Minh Chu Tự:

"..."

Ta còn trông cậy ngươi có thể dẫn ta đi chu du khắp đại địa Cửu Châu đấy.

Nhưng mà hắn rất ngạc nhiên, năm mới rồi mà cha mẹ của Lý Lạc Thư phụ không bắt hắn đi xem mắt sao?

Sau đó họ lại trò chuyện đôi câu, cứ nhắc tới việc xem mắt là Lý Lạc Thư lại cực kỳ đau thương, hắn cũng không hiểu tại sao bản thân cứ luôn thất bại trong việc xem mắt.

Nói tới nói lui đều là kẻ ở sát vách hại.

Có cơ hội nhất định phải đi dạy dỗ đối phương một phen.

Chu Tự biểu thị đồng ý, hắn cũng muốn đích thân đi một chuyến, hại hắn muốn gặp mặt với Lý Lạc Thư mấy lần đều thất bại, lần thất bại này gần như đều đổ lên đầu hắn, bị cha mẹ của Lý Lạc Thư biết, bản thân sẽ chịu không nổi.

Rồi họ kết thúc cuộc nói chuyện.

Trong lúc đó Chu Tự cũng tiện nhắc tới chuyện Thần Vận Mệnh, Lý Lạc Thư nhắc nhở hắn, Thần Vận Mệnh liên quan đến vận mệnh.

Nhưng là giới Tu Chân tự khống chế vận mệnh của chính mình, bảo Chu Tự cẩn thận không bị bẫy vào.

Thứ này tham khảo một chút là được, vận mệnh không nhất định sai, nhưng quá trình thì chắc chắn không đơn giản như vậy.

Đều là mắt thấy kết cục, có khả năng có hai kiểu đáp án.

Nếu như cảm thấy nghi hoặc, thì đi hỏi Bán Tiên.

Chu Tự bày tỏ đã hiểu.

Rất nhiều chuyện có đôi khi biết sớm, trái lại sẽ làm cho bản thân mình tới gần với kết quả kia.

Nhưng Chu Tự căn cứ vào câu nói kia, tốt thì là đúng, sai thì là mê tín Thần Vận Mệnh.

Vì tò mò, hắn lại hỏi vị của quả gửi tới thế nào, đáp án có được là giòn, ăn rất ngon.

Chu Tự: ".."

Cái quả này thật sự ăn được à?

Chu Tự cũng muốn thử, nhưng mà tạm thời Hỏa Nguyệt Cốc chưa gửi tới.

Quả của Nguyệt tỷ thì nàng vẫn còn muốn giữ lại để tết ăn.

"Sương đen à, nếu như thực sự là quyền hành, thì đúng là thuộc về loại Hắc Ám. Thâm Uyên, Hắc Dạ, Tai Ách, hẳn là ba loại này" Chu Tự nhìn ảnh chụp, bắt đầu suy nghĩ.

Có điều vẫn mãi không biết nơi này là đâu.

Nhìn dáng vẻ của thành trấn, lại nhớ tới tiểu thế giới độc lập.

"Không giống hồ Khô Tịch, nếu như phải thì tốt rồi"

Chu Tự thở dài.

Phiền phức từ tế đàn Hắc Dạ tới nay vẫn chưa giải quyết được, phải nghĩ cách nghe được âm thanh bên kia.

Chờ Nguyệt tỷ vẽ xong trận pháp, Chu Tự mới cho Nguyệt tỷ xem thứ Lý Lạc Thư gửi tới.

"Những cái này là gì?"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn hoa văn, rồi nói.

Nàng thấy là một không gian hỗn loạn, trong không gian có ký hiệu một vài thứ gì đó, nhìn kỹ thì giống trận pháp.

Ừ, đúng là trận pháp rồi.

Nhưng sao trong này lại còn có thành trấn?

Chu Ngưng Nguyệt nhìn Chu Tự đầy nghi hoặc.

"Đại ca của ta gửi tới, hắn nói lúc đi du lịch Cửu Châu, vô tình rơi vào trong không gian loạn lưu. Thấy được Động Thiên mới, bên trong có khả năng có quyền hành, bảo ta có rảnh thì qua xem thế nào"

Chu Tự giải thích đại khái.

"Không gian loạn lưu ư?"

Chu Ngưng Nguyệt kinh ngạc:

"Đại ca của ngươi cũng lợi hại thật, thế này mà vẫn không chết"

Chu Tự không để ý, không lợi hại thì sao trở thành truyền kỳ?

Mua bạn gái mà lúc nào cũng trả giá, hắn tự nhận là không mở được lời này.

"Trận pháp này có vẻ phức tạp đấy, đều liên quan tới không gian, ta không hiểu nhiều về mặt này lắm. Phải tìm sách về phương diện này đọc thôi"

Chu Ngưng Nguyệt ăn táo, quay đầu nhìn về phía Chu Tự:

"Từ gia hiểu rõ về không gian, lần này đúng lúc có thể tới mượn tài liệu của họ để đọc.

"Không trực tiếp tìm cha ngươi à?"

Chu Tự hỏi ngược lại.

"Ngươi cho rằng ta là trẻ con tám tuổi hả?"

Chu Ngưng Nguyệt chống nạnh nói.

Chu Tự:

"..."

Có điều hắn chắc tám đến chín phần rằng cha của Nguyệt tỷ cũng sẽ đi cướp Từ gia, không bằng đi qua trước một chuyến.

Cũng không hẳn là gấp.

1152 chữ

Chương 747: Năm Hạn

"À, ta tìm người nghe ngóng rồi, hình như Từ gia đang chuẩn bị Thập Nhị Chi Trụ Chiến, đến lúc đó chúng ta phải đi chiếm một cái trụ. Với cả ngày kia là bắt đầu rồi"

Chu Ngưng Nguyệt nhắc nhở Chu Tự.

"Ngày kia? Mùng hai hả?"

Chu Tự suy nghĩ một chút rồi nói:

"Việc đó không quan trọng, coi như xuyên cửa nhà Từ đại ca, một buổi sáng hẳn là đủ. Cha mẹ ta cũng sẽ đi dạo chung quanh một chút, có khả năng sẽ đi nơi khác thăm vào người họ hàng"

"Họ hàng? Nhà ngươi vẫn còn có họ hàng cơ à?"

Chu Ngưng Nguyệt hoảng sợ nói.

"Vẫn phải có hàng xóm cũ chứ. Cha mẹ ngươi có thân thích gì không?"

Chu Tự hỏi ngược lại.

"Có người thân máu mủ ở tại nhà rồi, bạn bè gì đó thì không biết có hay không Chu Ngưng Nguyệt lắc đầu.

Cha mẹ của Nguyệt tỷ sống quá lâu, Chu Tự hoàn toàn không hiểu.

Nhưng hai mươi năm nay, cha mẹ của hắn đều ở quanh Thanh Thành, nên Chu Tự hiểu được.

Vào lúc họ đang nói chuyện với nhau, trên người Thu Thiển đột nhiên xuất hiện một luồng ánh sáng.

Sức mạnh đang không ngừng tăng cao.

"Sắp thăng cấp rồi"

Chu Ngưng Nguyệt ném hột táo vào thùng rác, sau đó bố trí trận pháp xung quanh, ngăn cách với đám người Tô Thi.

Phòng chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Chu Tự cũng để ý nhìn xem, Thu tỷ thường xuyên nói thăng cấp không phải chuyện đơn giản.

"Nguyệt tỷ, không có vấn đề chứ?"

Hắn hỏi.

"Có thể có vấn đề gì? Lúc ngươi thăng cấp có vấn đề không?"

Chu Ngưng Nguyệt ngồi ở một bên ăn hoa quả, đáp.

"Có đó, Ma Chủng nứt ra Chu Tự trả lời.

Chu Ngưng Nguyệt:

"..."

Sự thật chứng minh, Thu Thiển thăng cấp không có vấn đề gì.

Dù đến chạng vạng tối mới thăng cấp thành công, nhưng vẫn an toàn tiến vào trung tam phẩm.

Đám người Tô Thi rất kinh ngạc.

Phải biết Thần Nữ thăng thành Đấu Giả thất phẩm mới chưa tới nửa năm, giờ đã là Giai Linh lục phẩm.

Nhất là qua một thời gian nữa, bọn họ cũng có khả năng tiến vào Giai Linh lục phẩm, như đang nằm mơ vậy.

"Thu tỷ cảm thấy sao?"

Chu Tự đi tới bên cạnh Thu Thiển, hỏi.

"Cảm giác khống chế sức mạnh tốt hơn, với cả cũng mạnh hơn rất nhiều. Cũng có thể điều động càng nhiều Thần Lực, những cái khác thì không có"

Thu Thiển cẩn thận cảm giác, sau đó kết luận.

"Quyền hành có biến hóa gì không?" Chu Ngưng Nguyệt lên tiếng.

Nói rồi nàng lấy ra hai cái quả quýt:

"Quả nào ngọt?"

"Nữ thần Đại Địa nói ta không có quyền hành Vận May Thu Thiển trả lời.

"Có lẽ nàng không phát hiện ra, với cả không kế thừa không có nghĩa là không thể có"

Chu Ngưng Nguyệt vẫn cảm thấy Thu Thiển có quyền hành Vận May.

Sau đó Thu Thiển chọn ra một trong hai quả táo.Quả chọn thì Chu Ngưng Nguyệt để mình ăn, không được chọn thì nàng cho Chu Tự.

Chu Tự lột vỏ quả quýt ăn một miếng trong sự nghi hoặc, rồi hoảng sợ nói:

"Ngọt thế?"

"Quả này của ta cũng rất ngọt"

Chu Ngưng Nguyệt đáp.

Có điều nàng vẫn tò mò quả của Chu Tự ngọt tới cỡ nào, rồi ăn một múi, dáng vẻ hưng phấn lập tức tụt xuống.

Nhưng là mặt nàng vẫn không đổi sắc nhai hai cái, rồi nuốt.

Thu Thiển và Tô Thi thấy mà tò mò, Nguyệt tỷ sao thế?

Sau đó các nàng cầm quả quýt của Chu Tự ăn một miếng.

Chu Tự nhìn xem dáng vẻ nhăn nhó của các nàng, lâm vào trầm tư.

Đắc tội với Thu tỷ sẽ không có kết cục tốt, đắc tội với Nguyệt tỷ thì sẽ thế nào nhỉ?

Nói mới nhớ vẫn chưa từng đắc tội lần nào.

Rất nhanh, hắn đã được biết.

"Tiền mừng tuổi mười đồng?"

Về đến nhà Chu Tự nhìn xem xong bao lì xì đựng tiền mừng tuổi của mình, không dám tin mà nói.

Ngày trước đều là năm trăm mười tệ..

"Tiền của ngươi đều cho mấy đứa Tiểu Nguyệt mua hoa quả còn gì? Cha mới đưa cho bọn họ luôn, bao lì xì này để tượng trưng là được rồi, tránh để ngươi đi mua hoa quả đều chua Chu Nhiên nói một cách nghiêm túc..

Chu Tự:

"..."

Không phải thế chứ.

Chu Tự cảm thấy năm nay là năm hạn của hắn rồi.

Không nói được gì, còn bị hội đồng chết.

Sau bữa cơm chiều, trời đã tối, mấy người nhóm Tô Thi cầm một đống pháo hoa muốn ra ngoài chơi.

Đừng nói là Chu Tự, bốn người lớn kia cũng đi cùng ra.

Bùm...bùm!

"Oa! Đẹp quá"

Tô Thi vui vẻ hô lên.

Nàng phát hiện đích thân đốt pháo hoa là vui nhất.

Đốt kiểu thường xong, họ còn đốt pháo hoa hạt.

Thu Thiển cũng rất hưng phấn, nàng chưa từng ăn tết thế này.

Chu Ngưng Nguyệt nói mình không phải trẻ con nhưng cũng rất hào hứng, đây cũng là lần đầu tiên nàng ăn tết kiểu này.

Chu Tự cũng đốt mấy cái pháo hoa, còn ném đi mấy cái pháo vào trong nước.

Khỏi nói, thú vị cỡ nào.

Khi còn bé thường hay chơi, khi đó nổ rất nhiều cái chai. Vẫn nhớ có một lần hắn làm nổ vào tay mình, đau cực kỳ.

"Nguyệt tỷ Nguyệt tỷ, cái này, cái này trông đẹp lắm này Tô Thi gọi Chu Ngưng Nguyệt cùng nhau đốt pháo. Thu Thiển đi tới bên cạnh Chu Tự, cười nói:

"Chúng ta chơi cái gì đây?"

Chu Tự chớp mắt nhìn, hắn nhớ tới quá khứ, rất nhiều lúc đều chỉ có một mình, thỉnh thoảng cùng chơi đùa với đám trẻ hàng xóm.

Bây giờ đột nhiên cảm thấy nhiều người thật tốt, còn có Thu tỷ... cô vợ đẹp thế này.

Ấy?

Thê tử?

Chu Tự đột nhiên bừng tỉnh, thì ra mình đã không còn là trẻ con nữa.

Có điều hắn vẫn rất hưng phấn dẫn Thu tỷ cùng nhau đốt pháo hoa.

Thần Vận Mệnh đứng ở trước cửa sổ sát đất, nhìn Thanh Thành phồn hoa và náo nhiệt. Pháo hoa bên ngoài nổi khắp bốn phía, mà trong phòng của hắn lại lặng ngắt như tờ.

Trong phòng chỉ có Dương Siêu đang giúp hắn chuẩn bị bữa tối. Mỗi lần ăn tết, nhà hắn đều là lạnh lẽo thế này.

1169 chữ

Chương 748: Phung Phí

Hắn là Thần Vận Mệnh tái sinh, theo lý mà nói thì cũng chẳng buồn bận tâm.

Nhưng dù sao hắn cũng đang sống ở nhân loại, từng là một đứa bé, sau đó dần dần học đi, cuối cùng bắt đầu tiến vào nhà trẻ.

Đến bây giờ đang học lớp một.

Nhiều khi hắn cũng là một người bình thường.

Có khát vọng có người thân như người bình thường.

Kính...coong!

Chuông cửa đột nhiên vang lên, hắn quay đầu nhìn về phía cửa ra vào trước.

Có điều nhanh chóng lại lấy lại tinh thần, bởi vì cha mẹ mà về sẽ không ấn chuông cửa.

Do dự một lúc, hắn vẫn tới mở cửa.

Ken...két!

Cửa mở ra, đập vào mắt là hai thanh niên nam nữ mặc đồ rất dày, hơi thở có vẻ hơi hổn hển.

Khoảnh khắc nhìn thấy Thần Vận Mệnh, nữ nhân kia lấy ra một cái con thú bông đại diện cho năm nay, cười nói:

"Chúc mừng năm mới"

Nhìn thấy bọn họ, trong mắt Thần Vận Mệnh có thêm sự kinh ngạc và vui mừng, sau đó hắn nghiêng đầu cố nói với vẻ bình tĩnh:

"Tưởng bảo không rảnh nên không về? Chỉ toàn mang thêm phiền cho ta "Nói một đằng nghĩ một nẻo"

Nữ nhân kia ôm lấy Thần Vận Mệnh, gương mặt rất vui vẻ.

"Lạnh quá đấy." Thần Vận Mệnh nói với giọng chán ghét, nhưng mà không có ý muốn tránh ra.

Thành Biên Giới, Âm Túc dè dặt đốt pháo hoa, sau đó chạy qua một bên.

Sau đó pháo hoa nở rộ.

Từ Từ thì tại làm đồ ăn, tài nấu nướng của hắn khá được, làm nguyên một bàn.

Dù sao cũng có không ít người.

Bốn vị Đại Địa Thần Khuyển, một tên Hầu Trầm, cộng thêm bốn người trong thư viện, còn cả Thất Thiên.

Mười người, có thể nói khá náo nhiệt.

Từ Từ chuẩn bị cơm tối xong, tò mò nhìn về phía Hàn Tô đang vẽ bùa và Minh Nam Sở đang chơi game:

"Các ngươi toàn thế này à? Trước đây các ngươi đón năm mới thế nào?"

"Mua ít đồ, cùng ăn một bữa cơm ứng phó là được rồi."

Minh Nam Sở ngẫm nghĩ rồi nói:

"Hàn Tô và Tô Thị sẽ giày vò"

"Chẳng phải đang cho các ngươi cơ hội à.

Hàn Tô đẩy kính mắt nhìn Từ Từ nói.

Cơ hồ đều là Từ Từ bận rộn với Âm Túc, cho nên thời gian chung đụng của họ trở nên nhiều hơn.

"Các ngươi không chuẩn bị cho tín đồ quan môn sao? Nàng cũng có thể ăn đó"

Thất Thiên nhắc nhở.

"Có thể nàng không tới, chờ chút ta đưa qua cho nàng"

Âm Túc nhỏ giọng nói.

"Đúng là ngon, tài nấu nướng của tên nhóc này được ghê.

Xích Mông ăn xong nói.

"Ăn xong chúng ta còn phải tuần tra bốn phía chung quanh một chút"

Hầu Trầm cũng ngồi xuống ăn..tết...

Cảm giác quả là ly kỳ.

"Bao giờ thì thả cái này?"

Đại Địa Thần Khuyển lấy pháo hoa chùm ra, hỏi.

Mọi người đều biết đây là không phải là thứ tầm thường.

"Cứ thả ngay cũng được, bên ngoài đều thả rộn ràng lắm rồi"

Minh Nam Sở nói ra.

Sau đó hắn cho mọi người xem bài đăng của bạn bè, là bài đăng của Tô Thị.

Nàng trực tiếp thả pháo khói như pháo hoa.

Phần bình luận bên dưới đều như điên rồi.

"Vì sao ta xem video thôi cũng có cảm giác lĩnh ngộ nhỉ?"

"Thì ra các ngươi cũng có cảm giác thế này?"

"Tiểu sư muội Tô Thị, ngươi ở đâu? Ta có thể tới xem pháo hoa không?"

Những người khác xem, cũng cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng cũng không bất ngờ gì.

Nghe nói Ma Đạo Cự Phách đi mua pháo hoa, bắn chơi như thế là chuyện rất bình thường.

Sau đó mấy người Hàn Tô cũng không do dự nữa, trực tiếp thả.

Họ cũng định đăng lên trang cá nhân.

Dù sao họ đều là người có tông môn, cho họ kinh sợ một chút.

"Phải rồi, có thể chuẩn bị thêm một suất ăn không?"

Hầu Trầm đột nhiên hỏi.

Dù Từ Từ không hiểu, nhưng là vẫn gật đầu đồng ý.

Vùng ngoại ô của Thanh thành. Độc Giác Thú đội mũ giáp đang tìm kiếm gì đó khắp nơi, lúc này lông tóc nó đầy đủ, có khí tức của Đấu Giả thất phẩm trào ra.

Sau một lúc, nó tìm được một phần đồ ăn ngon, còn nóng hổi.

"Giác ca, cảm động quá, cuối cùng ngươi cũng ăn đồ nấu chín rồi"

"Đừng nóng ruột, Giác ca cố gắng nhịn chút, tương lai nhất định sẽ là của chúng ta, Yêu tộc chúng ta liên hợp lại, đánh đám Ma Tu và Đạo Tu.

Quan Hà Phong.

Mãn Giang Hồng nhìn điện thoại rồi thốt lên hoảng sợ:

"Khụ khụ, mấy người Tô Thị đang làm gì vậy? Không hề biết khiêm tốn chút nào. Đồ tốt như vậy mà có thể tùy tiện chơi đùa"

"Nhìn cảnh vật phía sau rất khác, xem ra là ăn tết ở chỗ khác rồi"

Hình Ngọ cũng không cảm thấy bất ngờ. Dù sao Thanh thành cũng không phải chỗ bình thường gì.

"Bình thường tết đến Đạo Tử sẽ gửi tin nhắn chúc tết chúng ta, sao năm nay không gửi? Khụ...khụ.

Mãn Giang Hồng che miệng ho khan.

"Có lẽ bị thứ gì đó ngăn cản rồi, nghe nói đạo tử lại ra ngoài rồi, vẫn là hành tẩu Cửu Châu"

Hình Ngọ nói, hắn có chút lo lắng.

Mãn Giang Hồng cũng để ý tới chuyện này.

Vì lần đầu tiên đạo tử hành tẩu Cửu Châu về thì quang mang trên người đã bắt đầu biến mất.

Bây giờ đi thêm lần nữa, quay về không biết sẽ trở nên như thế nào.

Mấy người sư phụ nhìn không hiểu, bọn họ chắc chắn cũng không thể hiểu được.

Hình Ngọ dựa vào cây rồi thở dài nói:

"Đó là người có thiên phú cao nhất mà ta từng gặp. À, còn có tiểu sư đệ nữa, ta có tưởng tượng như thế nào thì cũng không nghĩ rằng loại người như bọn hắn có thể xuống dốc được.

Leng keng.

Điện thoại của bọn hắn vang lên cùng một lúc.

Vừa nhìn đã biết điện thoại gửi tin nhắn chúc mừng năm mới cho bọn hắn!

"Khụ khụ, xem ra tiểu sư đệ đã quên chúng ta rồi.

Mãn Giang Hồng cười nói.

"Tam sư muội cũng quên chúng ta"

Hình Ngọ nhìn về phía chân trời xa xôi, hắn có chút xúc động mà nói:

"Tam sư muội tới Bắc Hải bao nhiêu năm rồi? Nhưng số lần trở về có thể đếm được trên đầu ngón tay"

1128 chữ

Chương 749: Xui Xẻo

"Khụ khụ khụ!"

Mãn Giang Hồng che miệng ho khan vài tiếng, nàng ngồi trên đá rồi nhớ lại:

"Cũng đã hơn tám ngàn năm rồi, nghe nói vẫn chưa có con nên hai người đang cãi vã giận dỗi nhau"

"Tám ngàn năm chưa có con cũng là chuyện bình thường"

Hình Ngọ cười rồi nói:

"Sư phụ và sư nương ở bên cạnh nhau từ thời đại thần minh, cũng là gần đây mới có con. Không biết đã trôi qua bao nhiêu cái tám ngàn năm rồi. Ma Đạo Cự Phách và Tô Tôn cũng mấy năm gần đây mới có con đấy thôi? Bọn họ sống với nhau cũng không chỉ tám ngàn năm"

Tí tách.

Đột nhiên hai người có thể nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt, đều là từ phía sau truyền đến.

Bọn họ quay đầu lại xem xét.

Nhưng không phát hiện ra cái gì.

Trong lúc nhất thời xung quanh vô cùng im lặng.

Mãn Giang Hồng cảm thấy rất quái dị, lúc này đột nhiên nàng có cảm giác một bàn tay lạnh buốt đang chạm vào cổ mình, nàng vội vàng quay lại nhìn.

Nhưng không phát hiện bất cứ bóng dáng nào, hơn nữa không hiểu tại sao cảnh vật chung quanh lại bị một cảm giác âm trầm bao phủ.

Mãn Giang Hồng sờ lên cổ, cảm thấy có hơi ướt át, nhưng sờ tới sờ lui cũng không thấy giọt nước nào.

Hình Ngọ luôn cảm giác đang có người đứng bên cạnh mình, nhìn chằm chằm hắn không ngơi nghỉ.

Nhưng cho dù hắn có dò tìm cỡ nào cũng không tìm thấy được.

Hai người đều rất kinh hãi.

Cảnh tượng quỷ dị này thật sự rất quen thuộc, cảm giác sợ hãi trong lòng cũng bị gợi lên trong vô thức. Ngay lúc bọn hắn muốn liên thủ thì có một nữ tử đi tới.

Nàng mặc ma pháp bào, đội mũ ma pháp, cúi đầu chậm rãi đi tới.

Khi đi tới trước mặt hai người thì nàng mới ngẩng đầu lên để lộ nụ cười:

"Đã lâu không gặp hai tiểu gia hỏa"

Đây là một thiếu nữ, tướng mạo xinh xắn.

Hình Ngọ và Mãn Giang Hồng nhìn thấy gương mặt này thì vội vàng đứng thẳng dậy.

"Sư...sư thúc? Là ngươi thật à. Khụ khụ Mãn Giang Hồng cất tiếng hỏi, nàng có chút kích động.

Thiếu nữ ma pháp đi đến trước mặt Mãn Giang Hồng rồi sờ đầu của nàng mà nói:

"Hai người các ngươi đang hẹn hò à? Hóa ra các ngươi cũng đã đến tuổi này rồi" "Không phải" Mãn Giang Hồng vừa định giải thích thì đã bị nàng cắt lời. "Không sao, không cần phải giải thích, sư thúc hiểu cả mà"

Thiếu nữ ma pháp gật gật đầu, tỏ vẻ bản thân đã hiểu:

"Người trẻ tuổi, thẹn thùng là điều đương nhiên"

Mãn Giang Hồng:

"..."

"Đúng rồi, sư phụ của các ngươi có ở đây không?"

Thiếu nữ ma pháp hỏi.

"Sư phụ hôm nay đi ra ngoài một chuyến, cũng không biết là đi đâu nữa"

Mãn Giang Hồng vừa họ vừa trả lời.

"Không có ở đây à?"

Thiếu nữ ma pháp thở phào nhẹ nhỏm rồi nói:

"Vậy thì càng tốt, hôm nay ta tới tìm sư tỷ chứ không phải tìm hắn. À đúng rồi, cho ngươi cái này"

Mãn Giang Hồng nhận lấy thứ mà thiếu nữ ma pháp đưa tới, nàng phát hiện đó là một bịch thuốc cảm.

"Ho phải uống thuốc"

Thiếu nữ ma pháp nhìn về phía Hình Ngọ rồi nói:

"Cảm cúm ho khan là chuyện lớn, ngươi phải chú ý một chút"

"Sư thúc, ta.."

Hình Ngọ muốn giải thích gì đó. "Không sao, sư thúc hiểu mà, tình đầu đều có chút vụng về"

Thiếu nữ ma pháp không cho đối phương cơ hội giải thích. Nàng nói xong thì tự đi thẳng vào trong. Mãn Giang Hồng và Hình Ngọ cứ thế đứng nhìn đối phương đi vào trong.

"Trò vặt vãnh này của sư thúc mà còn có thể ảnh hưởng đến ngươi à?"

Mãn Giang Hồng họ khan hai tiếng rồi hỏi Hình Ngọ với vẻ tò mò.

"Chắc chắn là có thể rồi, sư thúc cũng không phải tu chân giả bình thường.Với lại vừa cảm nhận được bầu không khí này thì nỗi ám ảnh trong lòng ta lại xuất hiện. Vì bầu không khí này mà sư phụ đã suy nghĩ rất lâu, hồi trước bắt tay liên thủ với Ma Tu cũng sắp bị ép đến phát điên rồi, còn trực tiếp đạp sư thúc ngã vào đất"

Hình Ngọ nói với vẻ cảm thán.

Khi đó hắn còn nhỏ, Mãn Giang Hồng càng nhỏ hơn.

Hình Ngọ suy nghĩ một chút rồi nói tiếp:

"Nếu như đánh nhau thì có lẽ sư thúc không phải là đối thủ của ta. Nhưng ta cũng phải dám đánh mới tính như thế được, hơn nữa trên người sư thúc luôn có chút kỳ quái, ta cảm thấy như phủ một lớp sương mù"

Mãn Giang Hồng gật đầu, lúc này điện thoại của bọn hắn lại reo lên.

Tiểu sư đệ cũng gửi tin nhắn chúc mừng năm mới rồi.

Dạ Nguyệt Thánh Địa.

Trình tỷ nhìn điện thoại, nàng nhận được tin nhắn Tô Thi gửi tới.

Là ảnh chụp bọn họ đang bắn pháo hoa.

Âm Túc cũng gửi ảnh chụp bọn hắn đang bắn pháo hoa. Bọn hắn đều ở Thanh thành, chỉ là không ăn tết cùng một chỗ, nhìn có vẻ rất náo nhiệt, hơn nữa đây là pháo hoa.

Chẳng khác nào là lấy cơ duyên ra chơi, cũng chỉ có mấy người này có bản lĩnh đó. Những người khác sao có thể làm được chuyện này chứ.

"Trình trưởng lão đang xem gì thế? A, đây là gì vậy? Vậy mà ta còn cảm thấy có đạo ý, thủ đoạn thật là lợi hại, sao bọn hắn làm được? Nếu phóng một vài quả trên thánh địa thì có thể để cho khá nhiều người có cảm ngộ.

Đây là tông môn nào vậy?"

Vân Tiêu Tiên Tử vô cùng kinh ngạc, nàng hỏi một mạch rất nhiều câu hỏi.

"Một số tiểu gia hỏa bắn pháo hoa mà thôi"

Trình tỷ thuận miệng nói.

"Tiểu gia hỏa bắn pháo hoa? Ai lại đem nó ra bắn như pháo hoa vậy?"

Vân Tiêu Tiên Tử đương nhiên không tin.

Trình tỷ cũng không để ý, nàng đã nói thật rồi.

Dù sao người nổi tiếng nhất tu chân giới cầm đầu bắn pháo hoa, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

1117 chữ

Chương 750: Khi Nào Kết Hôn

Trình tỷ cất điện thoại đi rồi than thở:

"Ngươi không bận chuyện gì à?"

Vân Tiêu Tiên Tử vẫn luôn đi theo nàng, từ sáng tới tối.

"Ta đã làm xong mọi chuyện rồi, thời gian còn lại chuyên dành để chơi với Trình trưởng lão"

Vân Tiêu Tiên Tử nói.

Trình tỷ cảm thấy rất bất đắc dĩ, nàng cười nói:

"Ta cũng không phải là chỉ còn sống được mấy năm nữa, ngươi không cần phải trông chừng ta như thế."

"Phỉ phui, Trình trưởng lão đừng nói lung tung, ngươi nuôi dưỡng ta thành người, bây giờ ta chăm sóc ngươi là chuyện đương nhiên mà? Người đời đều nói người già sợ cô đơn, ta đi theo bên cạnh thì ngươi sẽ không cảm thấy cô đơn nữa"

Vân Tiêu Tiên Tử nói với gương mặt vui vẻ.

Như một tiểu nha đầu.

"Ta đã già tới mức đó rồi cơ à?"

Trình tỷ cười rồi nói.

Hai người ngồi cạnh nhau nhìn trăng sách, khiến Vân Tiêu Tiên Tử nhớ lại khoảng thời gian mình vẫn còn là thiên nữ.

Cũng dựa vào người bên cạnh như vậy.

"Không phải nói là tết đến một nhà đoàn tụ sao, sau này Trình trưởng lão phải về thường xuyên hơn đấy"

Vân Tiểu Tiên Tử nói.

"Có đôi khi phải tăng ca Trình tỷ cười nói.

Vân Tiểu Tiên Tử:

"..."

Chu Tự thở dài một hơi nhẹ nhõm, khó khăn lắm mới bắn hết.

Mấy người lão cha mua quá nhiều, hắn đốt cái này rồi lại ném cái kia.

Cuối cùng cũng chơi xong một thùng.

Chu Tự nhìn đồng hồ, đã gần mười một giờ, sau mười hai giờ vẫn phải bắn thêm một lần nữa.

Đến lúc đó chắc chắn có nhiều người đốt pháo nổ, hắn cũng phải chơi.

"Đi thôi, mau về thôi"

Chu Tự gọi ba người khác.

Nói mới nhớ, con cháu trong nhà chỉ có mình hắn là nam.

Chẳng trách cứ phải chịu khổ, là do số lượng nam nữ không cân bằng.

Nếu hắn có một đệ đệ hoặc ca ca thì chắc chắn đã không phải là bên chịu tội rồi.

"Hình như mấy người mẫu thân đã trở về chuẩn bị rồi"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Là đồ nướng, đi thôi, chúng ta về nhà ăn đồ nướng"

Tô Thi hưng phấn mà chạy về.

Chu Tự suy nghĩ một chút, bọn hắn phải đứng nướng ở đâu mới được.

Ban công à?

Hay là sân thượng?

Sân thượng thì không được, đây cũng không phải là nhà ở thị trấn Thanh Bắc.

Ban công thì sao?

Ban công lại càng không được, sẽ ảnh hưởng tới người ở tầng trên.

"Đi thôi"

Thu Thiển kéo tay Chu Tự đi theo Chu Ngưng Nguyệt và Tô Thị.

Các nàng đang chạy về.

Nghe tam lão bản nói là muốn thi xem ai về nhà trước.

Các nàng là con nít à? Chu Tự âm thầm than thở trong lòng.

Lúc về tới nhà, Chu Tự phát hiện phòng khách đã được dọn dẹp xong rồi, thảm cũng được cất đi.

Trên mặt bàn có rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, trong lò cũng có than hồng, mọi người đang nướng đồ ăn.

"Là đồ nướng thật này Chu Tự hỗ lên kinh ngạc.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên ban ông thì thấy quần áo đã được cất hết.

Còn có một quả cầu trôi lơ lửng trong không trung, phụ trách hút khói nướng.

Một lát sau Chu Tự mới khôi phục lại tinh thần, đây là một đám tu chân giả, chỉ có hắn là người bình thường.

"Mẫu thân, để ta nướng cho"

Tô Thi hào hứng chạy tới.

Đây là lúc thể hiện giá trị của nàng.

Chu Ngưng Nguyệt vừa về nhà cũng ngồi vào bên cạnh cha mẹ nàng, sau đó bắt đầu ăn đồ ăn.

"Bọn hắn đói thật à?"

Chu Tự hỏi Thu tỷ bên cạnh.Bảy tám giờ mới ăn cơm tối, bây giờ mới mười một giờ.

"Đương nhiên là không đói, là do ba ngươi và nhị thúc ngươi muốn uống rượu"

Thu Thiển cười rồi nhắc nhở.

"Ồ"

Chu Tự đáp lại một tiếng rồi dẫn Thu Thiển ngồi vào bàn. Hắn giúp mọi người chuẩn bị đồ nướng. "Các ngươi muốn kết hôn khi nào?"

Chu Tự vừa ngồi xuống thì đã nghe mẹ mình hỏi một câu khiến cho người khác thẹn thùng.

"Kết hôn phải tìm một ngày tốt, ngày mai đi, mùng một Liễu Bắc Uyển nói với vẻ hưng phấn.

Dường như nàng rất thích nhìn mấy người Chu Tự thành hôn.

"Mẹ, Nguyệt tỷ vẫn chưa kết hôn mà"

Chu Tự từ chối trong vô thức.

Nhưng rất nhanh sau đó hắn đã hối hận, mình đang nói cái gì vậy chứ. Nói cứ như là mình không muốn cưới Thu tỷ vậy, Chu Tự vội vàng bổ sung thêm:

"Nguyệt tỷ còn nhỏ, xem như ta chưa nói gì"

"Ta còn tưởng ngươi không muốn kết hôn với Thu Thiển nữa chứ"

Liễu Nam Tư thở phào một hơi rồi nói.

"Mẹ đừng nói bậy chứ Chu Tự nhắc nhở.

Sau đó hắn lén lút nhìn về phía Thu tỷ, lúc này Thu Thiển chỉ cúi đầu chuẩn bị đồ ăn, nhưng đôi tai lại đỏ ửng lên.

Chu Tự biết Thu Thiển không để những lời hắn nói sai trong lòng thì cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Nói thế có nghĩa là ngươi muốn kết hôn với Thu Thiển đúng không?"

Liễu Nam Tư đặt nguyên liệu nấu ăn xuống rồi nói với vẻ hưng phấn.

Chu Tự quay đầu lại mà lẩm bẩm:

"Không phải hôn sự là do các ngươi đặt ra sao?"

Sao bây giờ các ngươi lại muốn hỏi ý kiến của ta? Trực tiếp quyết định đi chứ, ngày mai là mùng một kết hôn cũng được mà. Chu Tự hò hét trong lòng.

Mấy người lớn này bị sao vậy chứ? Lề mà lề mề.

Đáng tiếc, mình lại không nói ra được.

Đúng là đau đầu.

"Nhắc mới nhớ, khi nào hai người định tổ chức hôn lễ cho bọn hắn?"

Tô Trần ăn cà tím nướng, hắn hỏi.

"Hai người bọn hắn không có ý kiến gì là có thể thương lượng với sư phụ của Thu Thiển được rồi"

Liễu Nam Tư suy nghĩ một lát rồi nói:

"Nhưng thật ra ta không muốn làm quá vội, cảm giác đợi thêm một khoảng thời gian nữa cũng tốt" Chu Tự:

"..."

Lúc này các ngươi lại không vội nữa rồi à?

1032 chữ

Chương 751: Xong

"Nhưng có thể sinh con trước mà, việc này không cần thiết phải dời về sau"

Liễu Bắc Uyển cười nói.

Thu Thiển cúi đầu, không dám để bọn họ nhìn thấy gương mặt đỏ rực của mình.

Nếu nàng không thẹn với lương tâm thì không đến mức như thế, chủ yếu là nàng và Chu Tự đã thật sự làm chuyện vợ chồng.

Thích một người đúng là đáng sợ.

Cũng may là cả đời này nàng chỉ thích một mình Chu Tự.

"Không vội cũng không thể kéo dài quá lâu, không danh không phận cũng chẳng phải chuyện tốt gì"

Chu Nhiên nói.

"Đúng thế, mặc dù chúng ta là người trong Ma Đạo nhưng cũng là người văn minh, dắt con nhà người ta về mà lại không cho danh phận đương nhiên là không được rồi"

Liễu Nam Tư suy nghĩ, nàng khó xử mà nói:

"Đến lúc đó ta lại tìm Tiểu Kính thương lượng một chút, có lẽ nàng cũng sẽ tìm người thương lượng, nàng cũng không hiểu mấy chuyện này.

"Vậy cụ thể là khi nào?"

Chu Ngưng Nguyệt giơ tay lên mà hỏi:

"Ta có thể làm hoa đồng không?"

"Lỡ lúc đó ngươi lớn rồi thì sao?"

Liễu Nam Tư nở nụ cười mà hỏi.

"Vậy thì ta làm phù dâu"

Chu Ngưng Nguyệt nói tiếp.

"Ta cũng muốn làm phù dâu.

Tô Thi đang đứng ngoài ban công cũng nói vọng vào.

Tô Thi làm phù dâu, mọi người nhìn về phía Tô Thị ngoài ban công rồi nhíu mày.

Có phải là có chút giọng khách át giọng chủ rồi hay không?

Tô Thị nhìn ánh mắt phủ định của mọi người thì quay đầu lại lẩm bẩm:

"Các ngươi bắt nạt ta quá đấy"

Là do ngươi quá xinh đẹp, mọi người cũng chẳng còn cách nào.

"Trang điểm xấu đi một chút là được rồi, không cần phải quá chói mắt, dù sao Thu Thiển cũng rất đẹp"

Chu Ngưng Nguyệt nói thêm.

"Cháu trai thấy thế nào?"

Liễu Bắc Uyển hỏi Chu Tự. "Tam lão bản làm phù dâu ư?"

Chu Tự nhíu mày, hắn nói:

"Tam lão bản vô dụng như thế, có khi nào sẽ phá hỏng buổi lễ không?"

Chu Tự vừa dứt lời thì Tô Thi đã trừng mắt nhìn hắn, nàng nắm chặt nắm đấm đe dọa.

"Được rồi, nếu đã như thế thì quyết định nữ nhi của ta sẽ làm phù dâu"

Liễu Bắc Uyển nói.

Chu Tự:

"..."

"Vậy khi nào kết hôn?"

Tô Trần hỏi Chu Nhiên và Liễu Nam Tư:

"Dù sao cũng phải có một thời điểm đại khái chứ?"

"Tháng năm, tháng mười, cộng thêm cuối năm sau"

Chu Nhiên suy nghĩ một lát rồi nói:

"Đó đều là những thời điểm tốt để kết hôn, đến lúc đó lại xem ngày nào phù hợp thì chọn ngày đó.

"Tổ chức ở đâu đây?"

Tô Thi cũng tò mò mà hỏi.

"Đương nhiên phải tổ chức ở khách sạn lớn nhất Thanh thành, nhà chúng ta cũng đâu có nghèo"

Liễu Nam Tư mở miệng đầu tiên.

A? Chu Tự vô cùng ngạc nhiên, khách sạn lớn nhất Thanh thành?

"Không đi Ma Môn à?"

Chu Tự hỏi lại.

"Đi Ma Môn làm gì? Ngươi biết ai ở đó?"

Liễu Nam Tư hỏi ngược lại.

Chu Tự:

"..."

Cũng đúng.

Sau này mình sẽ thừa kế tiệm cơm chứ không phải là Ma Môn.

Nhưng muộn nhất phải đợi thêm một năm nữa, cũng có thể chờ

được.

"Các ngươi có thời gian rảnh thì đi chụp hình kết hôn đi"

Liễu Nam Tư nhìn tay Thu Thiển rồi nói:

"Nhẫn cũng đã đeo vào rồi, sao có thể thiếu hình kết hôn được.

Thu Thiển nghe vậy thì vô thức sờ vào chiếc nhẫn trên ngón áp út, mặc dù nàng có chút ngượng ngùng nhưng cũng không che nó đi.

"Tới đây uống một ly nào"

Tô Trần đưa một ly rượu qua.

Chu Tự muốn từ chối, vì uống rượu làm hỏng việc.

Cảm giác say rượu cũng chẳng hề tốt đẹp gì, hơn nữa lỡ đâu say rượu rồi nói gì đó thì chẳng phải toi đời rồi sao?

Hắn cũng không phải lo rằng Thu Thiển nói cái gì đó, mà hắn sợ rằng bản thân lại tái phát bệnh chuunibyou, biểu diễn Hàng Long Thập Bát Chưởng ngay tại chỗ.

Ngày hôm sau không biết chui đầu vào đâu.

Có người còn uống say rồi dắt chim đi dạo dưới trăng cơ mà, có thể thấy tác hại của việc uống say.

Ngày hôm sau, Chu Tự tỉnh dậy từ trên sô pha, hắn hoang mang mà nhìn trái nhìn phải.

Hôm qua mình đã uống say rồi à?

Nhưng cái gối này có hơi cao, thơm thơm mềm mềm cũng thật thoải mái, Chu Tự đụng thêm vài lần thì phát hiện mình đang gối đầu lên đùi Thu tỷ.

Chu Tự ngẩng đầu nhìn lên thì thấy áo len rộng rãi, không thấy được đỉnh núi.

Thu Thiển thấy Chu Tự đã tỉnh lại thì kéo áo một chút rồi cúi đầu cười nói:

"Năm mới tốt lành, một năm tiếp theo Thu Thiển vẫn sẽ tiếp tục báo giờ cho ngươi. Bây giờ là sáu giờ hai mươi mốt phút, thời tiết âm u.

"Buổi sáng tốt lành"

Chu Tự đáp lại trong vô thức.

"Ta phải nhắc nhở ngươi một chút, tối hôm qua ngươi cầm một cây đao, cứ nằng nặc đòi thi triển Độc Cô Cửu Kiếm cho cha mẹ ngươi xem"

Thu Thiển cười nói.

Chu Tự nghe vậy thì kéo cái chăn đang đắp lên trùm đầu, rồi quay người ngủ tiếp.

Vừa rồi chắc chắn chỉ là mơ thôi.

Nhưng rất nhanh ác ma đã cúi đầu nói nhỏ bên tai hắn, giọng nói của Thu Thiển êm ái vô cùng:

"Ta có video đấy.

Chu Tự sắp nổi điên rồi.

Hắn hoàn toàn không nhớ rõ, đến cùng tối hôm qua hắn đã uống rượu gì, mà khiến hắn say khướt như thế? Uống đến điên rồi.

1107 chữ

Chương 752: Chắc Không Ai Nhớ

Chu Tự dựa vào đùi Thu tỷ, dù đây là chuyện rất đáng để người ta hào hứng, nhưng hắn không tài nào hứng khởi nổi. Bởi vì những gì Thu Thiển nói khiến hắn muốn tát mình mấy bạt tai.

Đợi một lát sau, Chu Tự tỉnh táo hơn chút, hắn kéo chăn xuống nhìn về phía người đẹp trước mặt.

"Thu tỷ, có phải là ngươi đang trêu chọc ta không? Chắc chắn là thế đúng hứ?"

Lần này Chu Tự rất hi vọng rằng vừa rồi Thu Thiển chỉ đang trêu chọc hắn. Không sao cả, hắn không để ý. Thậm chí sẽ càng thêm yêu thích Thu tỷ hơn.

Thu Thiển cúi đầu, tóc dài rủ xuống mặt Chu Tự, nàng nói với vẻ tiếc nuối:

"Lần này không phải là trêu chọc đâu"

"Lần này thật sự có thể là trêu chọc.

Chu Tự nói.

"Không phải mà Thu Thiển lắc đầu.

Chu Tự:

"..."

"Ta có video này, ngươi muốn xem không?"

Thu Thiển cười rồi hỏi hắn.

Chu Tự nghe vậy thì ngồi dậy bên cạnh Thu tỷ.

Thu Thiển đối mặt với ánh mắt của Chu Tự, nàng cẩn thận lấy điện thoại di động ra rồi cầm chặt lấy, cứ như sợ Chu Tự cướp đi.

Đây là lần đầu tiên nàng đề phòng vị hôn phu của mình như thế.

Chu Tự nhìn Thu Thiển như thế là biết chắc chắn có video thật.

Sau đó hắn nhìn Thu tỷ mở album ảnh ra, ngoại trừ hình của họ còn có mấy video khá thu hút sự chú ý.

Nhìn góc độ thì có lẽ không phải Thu tỷ quay, lúc video bắt đầu thì hai người đang ngồi bên cạnh nhau.

"Là Nguyệt tỷ quay đó"

Thu Thiển nhắc nhở nói.

Chu Tự gật đầu thật nhẹ rồi im lặng xem tiếp.

Hắn phát hiện mình đang uống rượu với mấy người lớn, hắn vẫn có chút ấn tượng về việc này.

Cũng đã khống chế bản thân.

Vậy tại sao lại có cảnh uống say phát điên biểu diễn kia chứ?

"Không đủ đô"

Chu Nhiên ngồi bên cạnh mở miệng nói.

Lúc này nhị thúc nhìn chung quanh rồi lấy một bình rượu do nhà mình ủ ra.

"Đây là rượu ta ủ, định ngày nữ nhi đi lấy chồng mới lấy ra uống. Nhưng bây giờ nghĩ lại thì ngày đó còn xa xôi lắm, thậm chí còn không có hi vọng gì nhiều, đành mở ra uống vậy.

Tô Trần nói rồi mở nắp bình rượu ra:

"Rượu này là do ta đi Thiên Sơn, Hắc Lâm thu thập nguyên liệu mà ủ đấy. Đảm bảo đủ đô"

Trong video, Chu Tự cứ như thế nhìn nhị thúc rót cho mình một ly.

Hắn tò mò là nếm thử một miếng, nhìn vẻ mặt thì có vẻ rượu này rất ngon.

Lúc này Chu Tự nhìn thấy trong video Thu Thiển đưa tay kéo hắn lại, còn nhỏ giọng nhắc nhở, nói không thể uống nhiều, cẩn thận say.

"Ngươi nhìn đi, ta đã nhắc nhở ngươi rồi đó"

Thu Thiển quay đầu lại nhìn Chu Tự rồi nói.

Lời nhắc nhở của Thu Thiển có tác dụng, Chu Tự chỉ uống nửa ly.

Lúc đó, trong mơ hồ nhưng hắn vẫn chắc chắn rằng Thu tỷ sẽ không hại mình, nên uống ít đi.

Cuối cùng vẫn phát điên rồi.

Bởi vì uống nửa ly rồi ngồi nói chuyện, Chu Tự trong video bắt đầu quyết định bêu xấu một chút.

"Thu tỷ, ngươi nói xem hắn nghĩ gì trong đầu vậy?"

Chu Tự chỉ vào bản thân trong video rồi hỏi. Thu Thiển nhìn qua Chu Tự đã chết lặng mà nói:

"Phải đối mặt với sự thật, hắn chính là ngươi"

Chu Tự vừa nghĩ tới mình chẳng khác gì một kẻ ngu thì lại không thể tiếp tục xem được nữa.

"Thu tỷ, có thể xóa video đi hay không?"

Hắn cầu xin.

Thu Thiển lắc đầu, nàng nói thẳng:

"Không thể xóa"

"Vì sao chứ?"

Chu Tự hỏi.

Dù nếu Thu tỷ là người bị quay lại thì hắn cũng sẽ không xóa nhưng vẫn hỏi trong vô thức.

"Ngươi cứ xem tiếp đi" Thu Thiển nói.

Chu Tự chỉ có thể kiên nhẫn mà tiếp tục xem.

Lúc này hắn nhìn thấy bản thân xiêu xiêu vẹo vẹo vung đao múa máy xong còn kèm thêm một câu:

"Vô địch đúng là quá cô đơn"

Chu Tự:

"..."

Hắn vỗ vào mặt mình một cái, sao tối qua có thể ngu như thế chứ?

Đó là rượu gì mà lại đáng sợ như thế.

Nhưng hắn vừa nói xong thì mọi người đã vỗ tay, liên tục khen hay.

Lúc này Chu Ngưng Nguyệt đang quay video cũng đột nhiên cất tiếng:

"Chu đại hiệp, một đại hiệp độc nhất vô nhị như ngươi chắc chắn đã có hồng nhan tri kỷ rồi chứ?"

"Đương nhiên là có rồi, nhưng sao ta có thể nói cho ngươi biết rằng ta vô cùng thích Thu tỷ được chứ? Cũng may là mẹ ta có mắt nhìn, ta chưa từng thích ai, bây giờ cũng chỉ thích mỗi Thu tỷ"

Chu Tự chỉ đạo lên trời rồi nói một cách phóng khoáng:

"Ta muốn nhập Ma Đạo vì Thu tỷ, thần cản giết thần, phật cản giết phật. Không ai có thể ngăn cản ta cưới Thu tỷ"

"Chu đại hiệp, mỹ nhân đẹp nhất võ lâm này là ai vậy?"

Lúc này Tô Thi cũng giơ tay lên hỏi.

"Đương nhiên là Thu tỷ rồi, việc này mà cần phải hỏi à?"

Chu Tự trả lời với giọng điệu khinh thường.

"Vì sao không phải là ta?"

Tô Thi có chút không phục.

"Chỉ là một tam lão bản...ọe"

Chu Tự còn chưa nói xong đã ói đầy ra đất.

Thu Thiển đi qua chăm sóc Chu Tự với gương mặt đỏ ửng, mà lúc này camera lại chuyển về phía Tô Thị.

"Nguyệt tỷ, ngươi nói xem Chu đại hiệp có phải là nhìn ta nên mới muốn nôn không?"

Tô Thi tủi thân mà hỏi.

"Ngươi thông minh đấy"

Nguyệt tỷ cầm điện thoại gật đầu, tiện thể trả lời.

Tô Thị trong video có vẻ vô cùng tức tối, cuối cùng cũng kết thúc.

Chu Tự xem hết video thì cúi đầu, bây giờ hắn không muốn gặp ai cả.

Tối hôm qua tất cả mọi người đều uống say rồi nhỉ?

Chắc không ai nhớ đã xảy ra chuyện gì đâu đúng không?

1109 chữ

Chương 753: Không Ai Dám Dùng

Lúc này cửa lớn bị mở ra, Tô Thị và Chu Ngưng Nguyệt cầm theo bữa sáng nhìn qua Chu Tự rồi nói:

"Chu đại hiệp, ăn sáng thôi"

Chu Tự:

"Lần sau nhớ đừng uống rượu mà cha ngươi và nhị thúc ngươi lấy ra. Đừng nói ngươi, tính cả tu chân giới cũng chẳng được mấy người có thể uống rượu của bọn họ mà không say"

Thu Thiển nhỏ nhẹ dặn dò.

Chu Tự:

"..."

Gió thổi nhè nhẹ, năm mới đã đến, gió có hơi se lạnh.

Chu Tự đứng ngoài ban công, hắn nhìn bãi cỏ xơ xác phía dưới mà đột nhiên phát hiện bản thân rất giống với thực vật khô héo trong tiết trời mùa đông dưới kia.

Nửa cuối năm của năm qua, trừ có thêm một Thu tỷ ra thì hắn luôn gặp chuyện khó xử, nghĩ lại mà vẫn cảm thấy sợ hãi.

Nhất là mấy ngày vừa qua, đã để lại một vết nhơ không thể nào lau sạch trong cuộc đời hắn, không biết video đã bị chép ra mấy bản rồi.

Nhất là những người này còn sống rất dai, có khi mình chết rồi mà họ vẫn đang nhảy nhót tưng bừng.

Kiếp này, kiếp sau cũng không thể thoát khỏi vết nhơ này.

Nhìn bộ dạng kia của Thu tỷ thì dường như nàng còn định giữ cả đời.

Sau này có khi còn muốn cho con cháu của hai người họ xem.

Trong lúc nhất thời Chu Tự cảm giác sống lâu cũng không phải chuyện tốt lành gì.

"Con trai, đang nhìn gì thế?"

Liễu Nam Tư đi ra ban công rồi tò mò mà hỏi.

"Nhìn thanh xuân đang trôi qua của ta"

Chu Tự trả lời.

Liễu Nam Tư ném một cái áo khoác lên đầu Chu Tự, nàng cười khẽ một tiếng rồi nói:

"Mặc áo khoác của ngươi vào rồi nhìn thanh xuân của ngươi chết đi. Mặc áo thun ngắn tay đứng ngoài ban công, người biết ngươi tu chân sẽ không bảo ngươi lạnh, người không biết còn tưởng ngươi bị điên đấy.

Chu Tự có nỗi khổ không thể nói ra, chỉ có thể ngoan ngoãn mặc áo vào.

"Chuẩn bị đi, sắp ăn cơm trưa rồi đấy"

Liễu Nam Tư nhắc nhở.

"Vâng"

Chu Tự đáp lại một tiếng rồi định đi vào giúp đỡ.

Nhưng hắn vừa bước vào thì phát hiện trong nhà có rất nhiều người, không tới lượt hắn giúp đỡ.

Trước giờ cũng chỉ có ba người.

Mấy ngày nay con số tăng vọt lên tám người, đúng là rất náo nhiệt.

Tam lão bản vô dụng thì vô dụng, nhưng có thể khiến căn nhà này náo nhiệt hơn rất nhiều.

"Sao đũa của Chu Tự lại chỉ còn một chiếc? Còn một chiếc nữa đi đâu rồi?"

Đột nhiên Tô Thị hỏi.

Chu Tự nghe vậy thì trợn trừng mắt, sao hắn biết được chứ?

Hắn ngồi xuống thì mới phát hiện hôm nay ăn lẩu, có rất nhiều thịt và hải sản ăn kèm.

"Ăn nhanh lên, lát nữa ăn xong xuống công viên"

Liễu Nam Tư mở miệng nói.

"Đại di, chúng ta đi công viên làm gì?"

Tô Thi hỏi lại.

"Ngươi cứ đi sẽ biết."

Liễu Nam Tư gắp cho Tô Thi một cục cá viên.

"Mẹ ơi ta cũng muốn ăn"

Chu Ngưng Nguyệt đưa chén tới.

Chu Tự nhìn vậy rồi tưởng tượng hình ảnh mình học theo Nguyệt tỷ.

Vậy thì thật là thảm không thể tả nổi.

Nhưng hắn biết đi công viên để làm gì, trước đây hắn thường xuyên đi.

"Ngày mai các ngươi đi Từ gia gì kia à?"

Đột nhiên Chu Ngưng Nguyệt cất tiếng hỏi.

"Vâng, ta định học Không Gian Chi Pháp Chu Tự gật đầu. "Ngươi cũng có ước mơ đấy nhỉ"

Chu Nhiên bật cười rồi nói.

Dựa theo lẽ thường thì chưa bước chân vào thượng tam phẩm không thể nào học tập Không Gian Chi Pháp chân chính.

Dù một số người Từ gia có thiên phú thần thông nhưng Không Gian Chi Pháp của họ cũng chỉ là bán thành phẩm.

Không được tính là Không Gian Chi Pháp chân chính.

Chu Tự không nói gì, tất cả mọi người đều biết, hắn không được học theo à?

Dù sao cứ học, không học được cũng chẳng sao cả, từ nhỏ tới giờ có rất nhiều thứ hắn không học được.

"Lão cha và nhị thúc ai là người học được Không Gian Chi Pháp trước vậy?"

Chu Tự tò mò mà cất tiếng hỏi.

"Ăn cơm đi"

Chu Nhiên trả lời bằng giọng nghiêm túc.

Vậy được rồi, Chu Tự đã hiểu, là nhị thúc học được trước.

"Học tập Không Gian Chi Pháp có điều gì cần chú ý không?"

Chu Tự quay đầu hỏi Tô Trần.

"Chú ý à?"

Tô Trần gắp một miếng thịt bỏ vào miệng, hắn suy nghĩ một chút rồi nói:

"Không cần chú ý gì cả, tiện tay thì học thôi"Chu Tự:

"..."

"Nhưng đúng là họ Chu có vài mẹo vặt, hắn không phục nên trực tiếp dùng một đao bổ đôi không gian ra, sau đó hoành độ hư không loạn lưu, lại bổ thêm một đao nữa"

Tô Trần nói.

"Biết mở không gian thì sao chứ?"

Chu Nhiên nói với vẻ khinh thường.

"Lúc trước đám người kia ai dám mở cánh cửa Không Gian trước mặt vi phụ chứ? Vi phụ có thể dùng tay bóp chết họ"

"Cha, ngươi lại uống phải rượu rồi à?"

Chu Tự nhìn xung quanh rồi hỏi ra một câu.

Chu Nhiên:

"..."

"Muốn khống chế không gian thì cần một chút thiên phú, có vài người vừa bước chân vào thượng tam phẩm là đã có thể nắm giữ lực lượng Không Gian rồi"

Liễu Nam Tư kẹp một miếng thịt bò cho Chu Ngưng Nguyệt rồi nói tiếp:

"Nhưng có một số người lại cần lĩnh ngộ, nhưng phần lớn vẫn cần đạt tới nhất phẩm mới có thể nắm giữ lực lượng Không Gian"

"Vậy thượng tam phẩm gọi là gì?"

Tô Thi hỏi.

"Thượng tam phẩm?"

Liễu Bắc Uyển nhìn chằm chằm nữ nhi của mình rồi nói:

"Một kẻ còn đang ở hạ tam phẩm như ngươi sao lại đi tìm hiểu thượng tam phẩm chứ, trung tam phẩm ngươi đã hiểu rõ chưa?"

"Vẫn chưa, nhưng đây không phải là điều bình thường sao?"

Tô Thị ăn đồ ăn trong chén rồi nói như thể đó là chuyện đương nhiên.

1155 chữ

Chương 754: Chụp Ảnh

Liễu Bắc Uyển tức tới nỗi bật cười, sau đó nàng gõ vào trán của Tô Thị một cái.

Chu Tự tỏ vẻ xem thường, tam lão bản nói thì nói thế, nhưng lúc làm việc có mặt nhị thúc nhị thẩm ở đây thì sẽ vô cùng cố gắng, tỏ vẻ như mình thật sự không vô dụng.

"Chu Tự cách thượng tam phẩm rất gần.

Thu Thiển nói nhỏ.

"Chu Tự tu luyện bao lâu rồi?"

Liễu Bắc Uyển tò mò mà hỏi.

"Tháng tám, buổi tối hôm lần đầu tiên gặp được Thu tỷ thì ta bắt đầu tu luyện Phá Thiên Ma Thể Chu Tự tính toán một chút rồi nói tiếp:

"Mấy ngày nữa là tròn sáu tháng rồi"

"Cho nên ngươi là gần đây mới xuất hiện nhân cách thứ hai ư?"

Tô Thị cố gắng nuốt miếng thịt trong miệng rồi thốt lên với vẻ hoảng sợ.

Ngươi mới có nhân cách thứ hai ấy, Chu Tự không thèm giải thích.

"Ừ, như vậy thì không bao lâu nữa sẽ chạm tới thượng tam phẩm.

Liễu Nam Tư gật đầu rồi nói:

"Hạ tam phẩm xưng là Giả Cảnh, theo thứ tự là Lâm Giả, Binh Giả, Đấu Giả. Ta cũng không nói nhiều về điểm khác nhau giữa từng cấp nữa, các ngươi cũng biết cả rồi. Trung tam phẩm được xưng là Linh Cảnh, theo thứ tự là Giai Linh, Trận Linh, Nguyên Linh. Các ngươi còn chưa tới Nguyên Linh nên không thể nào hiểu rõ được, sau khi Nguyên Linh là Trận Linh khắc xuống lúc trước sẽ xuất hiện, thứ này vô cùng quan trọng, cũng là cầu nối lên thượng tam phẩm, Đạo Cảnh. Thượng tam phẩm lấy đạo làm chủ, theo thứ tự là Đạo Ý tam phẩm, Đạo Khu nhị phẩm, Đạo Tâm nhất phẩm. Cũng ứng với cảnh giới Thứ Thần của thời đại thần minh, đại khái là Thần Thị, Thần Sứ, Tòng Thần. Nhưng có đôi khi Tòng Thần còn chỉ những kẻ tùy tùng của thần minh, cho nên không phải tất cả Tòng Thần đều có thực lực nhất phẩm. Còn có cảnh giới Thứ Thần cũng có người tự xưng là thần minh, đó đều là Tà Thần, Ngụy Thần"

"Thời đại thần minh phức tạp như thế ư?"

Tô Thi hỏi.

"Đúng là rất phức tạp, nhưng ta và đại di ngươi đều chưa từng trải qua thời đại kia"

Liễu Bắc Uyển nói.

"Vậy cha ta có trải qua thời đại thần minh không? Nghe nói lúc cha cưới mẹ thì tuổi tác cũng đã cao"

Chu Tự hỏi.

Trâu già gặm cỏ non...

Thôi hắn không nói nữa.

Chu Tự vừa dứt lời thì Chu Nhiên nhìn chằm chằm hắn mà nói:

"Ăn cơm đi, nói ít thôi"

Thu Thiển có chút bất đắc dĩ, Chu Tự đúng thật là chẳng biết sợ là gì.

Chu Ngưng Nguyệt vẫn luôn cúi đầu xuống ăn, nàng ăn rất chăm chỉ.

Chu Tự thấy không hỏi thêm gì được nữa thì cũng có chút bất đắc dĩ.

Nhưng còn chưa nói hết về thượng tam phẩm. Bây giờ mới nói tới cảnh giới, vẫn chưa kể tới năng lực của từng cảnh giới. Cũng không nói là phía trên nhất phẩm còn cảnh giới nào nữa hay không.

Chu Tự ngẫm lại rồi cũng không thèm để ý.

Đợi tới lúc mình sắp tấn thăng rồi hỏi Nguyệt tỷ cũng được.

Ăn cơm xong, Chu Tự cầm máy ảnh và giá đỡ đi tới trước cửa đợi mọi người.

"Không hổ là con trai ta"

Liễu Nam Tư cười rồi nói.

Chu Tự cũng cười, cuối cùng thì trong mắt ngài cũng có đứa con trai là ta đây rồi.

"Con trai mà, tự lập tự cường là chuyện rất bình thường, ngươi trở nên lợi hại cũng là dựa vào bản thân ngươi, không cần cha mẹ giúp đỡ. Tiểu Nguyệt là con gái, đương nhiên phải bảo vệ một chút chứ Liễu Nam Tư cười nói.

Vậy không làm cho ta chuyện gì đó thì còn gì gọi là cha mẹ nữa? Chu Tự thầm phản bác trong lòng. "Cũng không phải là cha mẹ chẳng làm gì cả, Thu Thiển xuất hiện như thế nào? Tự ngươi đi tìm chắc?"

Dường như Liễu Nam Tư có thể nhìn thấu suy nghĩ của Chu Tự, nàng nói. Chu Tự nghe tới đây thì nhìn chằm chằm mẹ của mình với đôi mắt chân thành:

"Mẹ, ngươi nói thật cho ta biết, có phải ngươi biết Độc Tâm Thuật không?"

"Độc tâm gì chứ? Ta nuôi mươi hai mươi mấy năm đấy"

Liễu Nam Tư nói với vẻ tức giận.

Chu Tự:

"..."

Tới công viên, Liễu Nam Tư để mọi người đứng gọn dưới tán cây.

"Tiểu Nguyệt và Tiểu Thi đứng ở phía trước, Thu Thiển và con trai đứng ở bên trái, hai vợ chồng Tiểu Bắc đứng ở bên phải Sau khi xác định rõ vị trí thì Liễu Nam Tư cũng chạy tới tán cây rồi đứng ở chính giữa, đương nhiên là đứng bên cạnh Chu Nhiên rồi.

Lách cách, một tấm ảnh gia đình đã ra đời.

Sau đó lại đổi mấy vị trí để chụp tiếp.

Bốn người Thu Thiển, Chu Tự, Chu Ngưng Nguyệt, Tô Thi ngồi xổm, bốn người lớn thì đứng phía sau.

"Năm nào các ngươi cũng chụp à?"

Tô Trần nhìn bức ảnh rồi hỏi "Đại khái là vậy, lúc Chu Tự vẫn còn đi học, khi nào được nghĩ sẽ dẫn hắn đi xung quanh dạo chơi. Trở về tìm Tiểu Nguyệt cũng vậy.

Chu Nhiên thuận miệng trả lời.

"Chẳng trách nữ nhi ta đi tìm Tiểu Nguyệt rồi quay về lại lôi kéo bọn ta chụp ảnh"

Tô Trần tỏ vẻ mình đã hiểu nguyên do.

Chụp ảnh xong thì mấy người Chu Tự lại đi thành Biên Giới.

Phải bắt đầu tu luyện rồi.

Lúc này, cây Bất Tử đã mọc quả, khoảng nửa tháng nữa là có thể chín hẳn.

Tất cả mọi người đều rất mong chờ quả chín.

Chu Tự cũng muốn nếm thử xem vị của nó thế nào, còn về phần tác dụng thì phải chờ tới lúc đó mới biết được.

"Nói mới nhớ, ta có nên đi chúc tết không?"

Chu Tự nhìn mấy người Thu Thiển lại lâm vào tu luyện thì cảm thấy mình nên đi chúc tết mấy vị thần minh.

Nhưng hắn ngẫm nghĩ một chút rồi lại quyết định từ bỏ, chờ Thu tỷ xong chuyện rồi cùng nhau đi chúc tết Đại Địa Nữ Thần là được rồi.

Bây giờ vẫn nên vào phó bản xem có thể qua được hay không thì hơn.

Tiện thể tìm Trí Giả tâm sự.

Sáng sớm ngày mai là phải tới Từ gia rồi.

1093 chữ

Chương 755: Toàn Khách Vip

Từ gia.

Từ gia tộc trưởng đứng ở trước cửa nghênh đón mọi người. Phải biết những người hôm nay tới đây đều có thế lực đáng gờm.

Từ Tuyền phóng mắt ra xa rồi hỏi Từ Cư Cừu bên cạnh mình:

"Từ Từ về chưa?"

"Đã sắp xếp người, ngày mai mới đi đón"

Từ Cư Cừu trả lời.

"Ngươi liên lạc với hắn rồi à?"

Từ Tuyền hỏi tiếp.

"Đã báo với hắn rồi, hắn nói có thể còn dẫn theo mấy người bạn tới đây.

Từ Cư Cừu gật đầu trả lời.

"Bạn ư?"

Từ Tuyền nhíu mày, hắn nói:

"Hắn không biết mở cánh cửa Không Gian sẽ tốn rất nhiều công lực hay sao? Phải biết lựa chọn thực lực của người đi cùng, đừng dẫn theo hết"

"...Chỉ có thể xem sao"

Từ Cư Cừu cũng không có đồng ý ngay lập tức.

Bởi vì hắn có thể đoán được đại khái người tới là ai.

Không biết có chọc tới được không.

Lúc này cổng không gian phía trước họ mở ra, mấy vị tiên tử bước từ trong đó ra ngoài.

Đi đầu là Vân Tiêu Tiên Tử.

"Hoàn cảnh của Từ gia cũng khá đấy chứ.

Vân Tiêu Tiên Tử nhìn trái nhìn phải rồi nói với vẻ hài lòng.

Đám người tộc trưởng Từ gia nhìn thấy Vân Tiêu Tiên Tử bước ra ngoài thì sắc mặt ai nấy đều kinh ngạc.

Vậy mà chưởng giáo Dạ Nguyệt Thánh Địa lại tới đây, vì sao không ai thông báo trước vậy?

Tộc trưởng Từ gia hoàn toàn không đủ tư cách để nghênh đón nhân vật như thế này.

Nhất định phải do đệ nhất trưởng lão Từ gia phụ trách.

"Mau thông báo cho đại trưởng lão đi"

Từ Tuyền vội vàng sai Từ Cư Cừu đi vào gọi người tới.

"Không cần, ta chỉ là lâm thời quyết định tới mà thôi, dẫn bọn ta tới nơi nghỉ ngơi là được rồi.

Vân Tiêu Tiên Tử xua tay, sau đó nàng nói với Trình tỷ:

"Trình trưởng lão đi bên này, cẩn thận dưới chân, đừng ngã. Để ta đỡ ngươi."

Trình tỷ:

"..."

Mình thật sự đã già tới mức này rồi sao?

Mà người của Từ gia thấy vậy cũng ngây ngẩn cả ra, người thế nào mới đáng để chưởng giáo Dạ Nguyệt Thánh Địa phải làm thế?

Vị này chính là cường giả chân chính, nghe nói ngoại trừ Thiên Nữ khai tông và đại trưởng lão khai tông ra thì đây là người mạnh nhất.

Từ Tuyền tự mình đưa người đến khu vực nghỉ ngơi.

"Lại nói đoạt thập nhị chi trụ thế nào đây?"

Trên đường, Trình trưởng lão hỏi.

"Quý phái có thể phân chia trực tiếp, không cần tranh đoạt.

Từ Tuyền cười nói.

Loại người cấp này cũng tới đây rồi, còn cướp cái gì nữa?

"Giới hạn cao nhất có thể tham chiến là cấp gì?"

Vân Tiêu tiền tử hỏi.

Đối với vấn đề của những người này, Từ Tuyền không dám khinh thường, hắn cúi đầu thận trọng đáp:

"Về lý luận là Nguyên Linh tứ phẩm, nhưng muốn nâng lên tam phẩm cũng được.

Vân Tiêu tiên tử khẽ gật đầu, mỉm cười nói với Trình tỷ:

"Ta nói mà, đưa người tam phẩm theo không có gì không tốt"

"Tiền bối, ngày mai chừng nào thì bắt đầu?"

Dao Di Thiên Nữ hỏi.

"Tầm mười giờ, đêm nay hẳn là có thể xác định được vị trí của thập nhị chỉ trụ Từ Tuyền cũng không dám thờ ơ.

Vị tiên tử này còn tuổi nhỏ nhưng một thân tu vi nếu so ra phải vượt qua cả trưởng lão bình thường trong tộc họ.

Thêm vài năm nữa, chính hắn cũng chưa chắc đã là đối thủ của vị Thiên Nữ này.

Thiên Nữ thánh địa Dạ Nguyệt, gần như là người có tố chất nhất.

Tương lai khả năng cao sẽ là chưởng giáo của thánh địa.

Đưa những người này đến chỗ nghỉ ngơi xong, thân là tộc trưởng, Từ Tuyền lại tiếp tục đi tới cửa nghênh đón khách quý.

Lúc hắn đi ra, lại có một vị tiên tử đứng trước cửa, nàng mặc toàn thân áo trắng, vẻ mặt lạnh nhạt, mái tóc được búi lên cài trâm đơn giản, mỹ mạo phi thường.

Bên cạnh là một vị tiên tử khác, lấy vị tiên tử này làm trung tâm.

Là tiền bối của Tiên Vân Các.

"Tộc trưởng, đây là..."

Từ Cư Cừu có chút khó xử nói:

"Ta đã kêu Tam trưởng lão rồi, đây căn bản không phải người chúng ta có thể tiếp đãi Tại sao người không có trong danh sách cũng tới? Từ Tuyền lần đầu tiên cảm giác sự nghênh ngang của môn phái lớn.

Hắn không dám nghĩ nhiều, vội vàng đến trước mặt đối phương, cung kính nói:

"Vãn bối Từ Tuyền tham kiến tiền bối Hạ Song"

"Không cần để ý, ta chỉ ở đây chờ người mà thôi.

Hạ Song bình tĩnh nói.

Tiên tử còn lại cũng tò mò nhìn phương xa, dường như rất muốn nhìn dáng vẻ người đang tới một chút.

Lúc này đằng xa có người đang ngự kiếm bay tới.

Có tất cả bốn người.

Dẫn đầu là Nguyên Linh tứ phẩm, thoáng có dấu hiệu đột phá.

Nhìn thấy đối phương, Từ Tuyền cũng cảm thấy kinh ngạc, tuổi còn trẻ mà tu vi đã cao như thế.

Lại nhìn vị tiên tử bên cạnh hắn, xung quanh có hoa sen như ẩn như hiện, có đạo ý biến hoá khôn lường.

Nữ tử này...cũng khiến người ta chấn kinh.

Còn hai người khác, dù cũng không kém nhưng so với hai vị này rõ ràng bình thường hơn nhiều.

Người tới đương nhiên là bốn người Ân Chí Viễn.

"Sư nương"

Ân Chí Viễn đáp xuống trước mặt Hạ Song, cung kính nói.

"Tiền bối"

Thiên Vân Y Y cũng vấn an.

An Khách theo đến săn tin tức tự nhiên cũng cung kính hành lễ.

Chỉ có Miêu Khả An ở sau lưng Ân Chí Viễn là nhìn chằm chằm Hạ Song, quay ngoắt đầu bộ dạng không chịu vấn an.

Hạ Song cũng không tức giận, mà đưa tay kéo con gái mình đến bên người, ôn hòa nói:

"Đã cao ngang ngửa mẫu thân rồi, có nhớ mẫu thân không?"

"Có nhớ"

Miêu Khả An nói thành thật.

1102 chữ

Chương 756: Chúc Tết

Cười hai tiếng, Hạ Song nhìn hướng lúc Ân Chí Viễn đến, cuối cùng mới có chút thất vọng cụp mắt, định đi vào bên trong.

"Chờ một chút Ân Chí Viễn đột nhiên lên tiếng gọi sư nương lại:

"Chờ thêm một lúc.

Người của Tiên Vân Các nhìn Miêu Khả An, dường như đã mong đợi rất lâu.

Đây chính là con gái của sư thúc?

Quả thật có chút giống.

Nhưng các nàng cũng rất nghi hoặc, bây giờ chờ cái gì.

Đúng lúc các nàng muốn hỏi một chút, đột nhiên có một vị nam tử trung niên xuất hiện ở nơi chân trời.

Sự xuất hiện của hắn dường như chấn động không gian xung quanh.

Các nàng đang nghi hoặc người đến là ai, thì nghe sư thúc hừ lạnh:

"Chúng ta đi vào đi"

Nói rồi bèn kéo Miêu Khả An trực tiếp đi vào bên trong.

Từ Tuyền họ cũng hơi chết lặng, vẫn nên để Đại trưởng lão tới đón tiếp đi.

Sau đó người Ma môn cùng Thập Nhị Tịnh Đường cũng tới, không có đại nhân vật nào tới theo họ.

Dẫn đầu là Tiêu Diệp của Ma môn Thiên Vương điện cùng Thiên Lôi điện Ma Kiếm Không Minh, dẫn đầu Thập Nhị Tịnh Đường vẫn là Long Bồng vừa mới xuất quan không bao lâu.

Chung Hổ và Bạch Cẩm cũng theo tới.

Họ chính là muốn đến Từ gia xem xem.

Từ gia ở địa giới đạo tu, tới là đã nể mặt lắm rồi.

Thượng tam phẩm căn bản sẽ không tới.

"Sư huynh cảm thấy liệu bên đạo tu có cường giả đến không?"

Bạch Cẩm hỏi Chung Hổ.

"Bình thường thì sẽ không, nhưng biết đâu đấy, chuyện gì cũng có thể xảy ra"

Chung Hổ bình tĩnh nói.

Hắn đã thành công tiến vào trung tam phẩm.

Cũng coi như có vận khí, nhiều lần hưởng ân huệ của Thánh Tử nên mới có thành tựu này.

"Có cường giả đến, lần này phải cẩn thận một chút"

Long Bồng đột nhiên nhắc nhở.

"Nghe nói có rất nhiều cường giả của thánh địa Dạ Nguyệt tới"

Long Ân Hồng theo bên cạnh Long Bồng nhắc nhở.

Đám người Ma môn ngơ ra.

Long Ân Hồng giải thích:

"Ta có quen Dao Di Thiên Nữ, nàng nói vậy, hình như sư phụ của nàng tới. Còn có Thiên Vân Y Y cũng tới, nghe nói vị phong chủ nào đó cũng tới"

"Làm sao có thể?"

Ma Kiếm Không Minh khó mà tin được thốt lên:

"Sư phụ của Dao Di Thiên Nữ là chưởng giáo của thánh địa Dạ Nguyệt, cho Từ gia trăm cái mặt mũi nàng cũng không thể nào đích thân đến. Còn có phong chủ của Thiên Vân Đạo Tông, mặt mũi Từ gia ở đâu ra, có thể khiến Thiên Vân Đạo Tông đến đây?"

"Tin hay không tùy các ngươi, dù sao ta cũng tin.

Long Bồng tức giận nói.

Long Ân Hồng là người Long Đường họ, còn lừa các ngươi hay sao?

Long Ân Hồng thấy Long Bồng nhíu mày, nàng cảm giác vị sư huynh này vốn không phải nói đỡ cho nàng.

"Cái này chẳng có gì, đám tiền bối họ không đến mức ra tay với chúng ta, chỉ sợ trong đám cùng lứa có thiên kiêu nào đó nhảy ra"

Sắc mặt Tiêu Diệp hơi tái.

Thiên kiêu cùng thế hệ, không phải thiên kiêu cùng tuổi.

Mà những người này ai ai cũng đều là thiên kiêu, được họ gọi là thiên kiêu, tự nhiên chính là thiên kiêu tuyệt thế.

Toàn bộ tu chân giới, trước mắt chỉ có hai người phù hợp.

Đạo Tử Đạo Tông, Thánh Tử Ma Đạo.

Những thiên kiêu tứ phẩm như Long Bồng, gần như đều nếm trải thua thiệt dưới tay hai người kia.

Tóm lại rất đáng sợ.

Đừng gặp phải người nào hết.

Chạng vạng tối, Chu Tự bị quái vật phó bản đánh ra cùng Thu Thiển và Nguyệt tỷ đi vào Đại Địa Chi Môn.

Dù nữ thần Đại Địa không cố ý tạo áp lực nhưng các nàng đi vào cũng vẫn không dễ dàng.

Áp lực quyền hành khiến các nàng có chút khó chịu.

Mà Chu Tự còn dùng Vĩnh Ám Chi Nhẫn xua đuổi quyền hành, lại thêm có hạt giống quyền hành Đại Địa che chở.

"Người khác vốn không thể vào được nơi này sao?"

Thu Thiển tò mò hỏi.

"Có lẽ không dễ dàng, không biết thượng tam phẩm thì thế nào"

Chu Ngưng Nguyệt ngoạm miếng táo lớn, nhồm nhoàm nói.

Táo này ngọt thật.

"Ba vị Cẩu trưởng lão cũng không vào được"

Chu Tự nói.

Nghe vậy hai người đều nhìn Chu Tự.

Cho nên sao ngươi lại có thể đi vào được?

Rất nhanh họ đã đến dưới gốc đại thụ, chỗ này chính là nơi nữ thần Đại Địa say giấc nồng.

Phát giác có người đến, nữ thần Đại Địa từ từ tỉnh dậy, dụi mắt sau đó ngồi xuống.

Trong nháy mắt, khí chất bao trùm toàn thân nữ thần, thần thánh uy nghiêm.

"Lần nào cũng thấy không quen lắm, đã bị chúng ta thấy được bộ dạng lười biếng kia, sao còn phải thay đổi khí chất?"

Thu Thiển thắc mắc.

"Đây là tôn trọng cơ bản đối với danh xưng nữ thần, cũng là để người có tâm tín ngưỡng ta có chỗ dựa. Họ hi vọng ta như vậy, ta sẽ đáp lại họ, để họ an tâm"

Nữ thần Đại Địa mỉm cười.

"Không mệt sao?"

Thu Thiển hỏi.

"Mệt chứ, nhưng một mình đối mặt hết thảy, sao lại không mệt cho được? Các ngươi không có loại cảm giác này, là vì có người đang gánh vác tất cả cho các ngươi."

Nữ thần Đại Địa cười nói:

"Cho nên tuổi thơ là thời gian tốt đẹp nhất. Ta cũng có tuổi thơ, cũng lứa tuổi có bốc đồng. Lúc trước có người thân che chở, về sau đi theo chủ ta. Dưới sự che chở của chủ ta, trong thời đại Thần Minh, ta là vị thần ngây thơ lãng mạn nhất.

"Ta có sư phụ, dù sư phụ khiến cho người ta rất đau đầu, nhưng nàng chăm ta như là con gái"

Thu Thiển đáp.

Khả năng là mẹ ngươi thật ấy chứ, Chu Tự nói thầm trong bụng.

Nhưng sao mấy người này nói chuyện nặng nề thế?

Mình đến chúc tết mà.1098 chữ

Chương 757: Tìm Gối

Sau khi nói ra mục đích đến, nữ thần Đại Địa có chút kinh ngạc:

"Chúc tết? Các ngươi đến nhớ thương trái cây của ta thì có? Mỗi người một quả, không thể nhiều hơn Nữ thần hái từ trên cây đại thụ xuống ba trái cây, sau đó đưa cho ba người Chu Tự.

Thu hoạch bất ngờ khiến cho Thu Thiển cùng Chu Ngưng Nguyệt mừng rỡ.

Thu Thiển lập tức cướp đi hai quả, Chu Ngưng Nguyệt chỉ có mỗi quả của mình.

"Lần trước ngươi ăn hai quả, lần này hẳn phải là ta ăn hai quả.

Chu Ngưng Nguyệt lý sự.

Thu Thiển quay ngoắt đầu đi không cho.

Chu Tự cứ thế đứng nguyên tại chỗ, nghĩ thầm tốt xấu gì các ngươi cũng phải cho ta thử chút hương vị chứ.

Nhưng Thu tỷ ăn cái này đẹp da, ngẫm lại vẫn là mình được hời.

Vậy cũng được.

"Chẳng phải các ngươi đã gặp thần Vận Mệnh sao? Thế nào?"

Nữ thần Đại Địa thuận miệng hỏi.

"Dường như hắn đang nỗ lực thoát khỏi vận mệnh, vì không tìm thấy đường ra nên mới tìm ta. Hiện tại hắn được ta bảo vệ, cũng phải làm việc cho ta Chu Tự nói qua loa.

"Quy thuận rồi?"

Nữ thần Đại Địa gật gù:

"Cũng bình thường, hắn mà nhìn thấy ngươi nhất định bị dọa chết khiếp"

"Nếu không còn việc gì vậy chúng ta đi trước đây Chu Tự lên tiếng chào, nghĩ thầm quà đã nhận rồi không nên quấy rầy nữ thần Đại Địa nghỉ ngơi nữa.

Nữ thần Đại Địa:

Không nói đại cục chút sao?

Quá vô tâm.

Cuối cùng nàng gật đầu, dõi mắt nhìn ba người rời đi.

Sau đó nàng lần nữa nằm xuống, chỉ là tâm thần có chút không yên.

"Thiết luật suy yếu, xem ra là xảy ra chuyện lớn rồi, thế giới này còn an toàn sao?"

Nàng cảm thấy không an toàn.

Loại cảm giác này bắt nguồn từ một quân thí tốt khác.

Chỉ có thể chờ đợi cánh cửa thứ bảy được mở ra, hoặc là để bọn Chu Tự tiến vào Thần Vực xem tình hình. Sau đó nữ thần Đại Địa nhắm mắt thiếp đi, chuyện như này chỉ có thể dùng một quân thí tốt khác.

Dù sao đó là đường lui mà nữ thần Trí Tuệ để lại cho nàng.

Về đến nhà, Chu Tự nhìn nồi lẩu trên bàn ăn, hỏi:

"Sao đêm nay lại ăn lẩu?"

"Không hợp khẩu vị sao?"

Liễu Nam Tư hỏi.

"Lẩu sao ngon bằng đồ ăn cha con nấu sao?"

Chu Tự hỏi.

Trù nghệ lão cha quá tuyệt, bản thân cả năm chưa được ăn, có mấy ngày tết cũng không được ăn một chút? Lẩu ăn lúc nào ăn chẳng được?

"Thịt là do cha ngươi điều chế, đồ ăn kèm cũng thế, tương chấm cũng vậy. Không thử một chút sao?"

Liễu Nam Tư hỏi.

"A, vậy con thử một chút"

Chu Tự lập tức vào bàn.

Nhưng Nguyệt tỷ còn nhanh hơn một bước, trên bàn có sủi cảo, nàng tiên phong ăn trước.

"Sủi cảo là để lót dạ, đừng ăn nhiều"

Liễu Nam Tư lấy cái đĩa trước mặt Chu Ngưng Nguyệt, đặt trước mặt Chu Tự.

"Mẹ...."

Chu Ngưng Nguyệt ôm Liễu Nam Tư nũng nịu.

Sau đó Chu Tự vừa mới ngồi xuống nhấc được đôi đũa lên, sủi cảo lại bị bưng đi.

Hắn ngạc nhiên nhìn mẹ ruột ở đối diện.

"Mẹ, người nói xem có phải Nguyệt tỷ là nhặt được hay không? Sao người tốt với nàng như vậy?"

Thu Thiển khó tin nhìn Chu Tự, câu hỏi này có phải hơi ngược hay không?

"Tại sao không phải ngươi mới là người được nhặt về?"

Tô Thi hỏi Chu Tự.

"Cha ta biết làm cơm, mẹ ta cũng biết, ta cũng đã biết, duy chỉ có Nguyệt tỷ không biết.

Chu Tự nhìn chằm chằm Tô Thị tiếp tục nói:

"Nhị thúc không biết làm cơm, Nhị thẩm cũng không biết nấu cơm, nhưng Tam lão bản ngươi lại biết một chút, ngươi tám chín phần cũng là nhặt được"

"Ngươi mới là đi nhặt"

Tô Thị trống má cả giận nói.

"Ăn cơm còn không chặn nổi miệng của các ngươi"

Liễu Nam Tư bật cười.

"Đúng rồi, Nhị thúc đâu?"

Chu Tự quái lạ.

Lão cha hình như cũng không ở đây.

"Rượu trong nhà uống hết rồi, họ đi đào thêm. Lần này nói là Nhị thúc ngươi chôn cho cháu ngoại hắn, ngẫm lại con gái không cần, cháu ngoại thì càng không cần"

Liễu Nam Tư giải thích.

Nghe vậy Chu Tự bỗng cảm giác không ổn.

Đêm nay hắn có nói cái gì cũng sẽ không uống rượu.

Sáng sớm hôm sau, Chu Tự mở mắt ra nhìn lên trần nhà, hai mắt vô thần.

"Đau quá.

Hắn bưng đầu cảm giác đầu váng mắt hoa.

"Tại sao ta lại nằm ở chỗ này?"

Mùi thơm quen thuộc, gối đầu quen thuộc.

Chẳng lẽ...Quả nhiên vẫn nằm gối lên đùi Thu tỷ.

"Chào buổi sáng Chu Tự nhìn thấy Thu tỷ cúi đầu nhìn minh, mặt tràn ngập ý cười:

"Hiện tại là 06:19, thời tiết khá lạnh, ra ngoài phải mặc nhiều quần áo một chút. Không may tối hôm qua ngươi lại uống say, may mắn chính là tối hôm qua rượu quá mạnh, ngươi gục thẳng luôn.

Nghe vậy, trái tim treo lơ lửng của Chu Tự rốt cục cũng buông xuống.

Về sau tuyệt đối không uống rượu.

Lo sợ thấp tha thấp thỏm.

"Thu tỷ không nghỉ ngơi sao?"

Chu Tự hỏi.

Mỗi lần tỉnh lại, mình đều gối lên đùi Thu tỷ.

"Hơn năm giờ ta tỉnh lại, sau đó ngồi ở chỗ này, là chính ngươi đi tìm gối đầu lại tìm đến chỗ ta Thu Thiển cười giải đáp.

Chu Tự:

Họ ăn xong bữa sáng bèn vẫy tay từ biệt bốn vị đại nhân.

Đi thẳng đến vùng ngoại ô.

7:20.

Đám Chu Tự tập hợp với nhóm Hàn Tô.

Một nhóm tám người.

"Hôm nay lạnh quá Tô Thị mang bao tay, quấn khăn quàng cổ, rùng mình một cái.

Chu Tự:

"..."

Lạnh đến vậy sao?

Thu Thiển cũng mặc thật dày, quấn khăn quàng cổ.

Nguyệt tỷ vẫn ăn mặc như cũ, đầu búi hai búi tóc bánh bao, mặc áo khoác quần đùi. Chẳng thấy lạnh chút nào.

1118 chữ

Chương 758: Cao Thủ

"Hôm nay Hàn Tô không mặc váy sao?"

Tô Thi hỏi Hàn Tô.

"Ta sợ ngươi dùng cái tay lạnh băng đó ôm đùi ta Hàn Tô đẩy kính mắt nói nghiêm túc.

Nghe vậy, Minh Nam Sở yên lặng lui cách xa ra một chút.

Tô Thị:

"..."

Không để ý họ, Chu Tự hỏi Từ Từ:

"Bao giờ người đón đến?"

"Chắc là sắp tới rồi"

Từ Từ nhìn đồng hồ nói.

Quả nhiên, hắn vừa dứt lời.

Trong không gian có hai người đi ra.

Một người là Từ Cư Cửu, một người khác chính là người mở cổng không gian Từ Cư Thiên.

Hắn nhìn thấy đám Từ Từ, mày nhăn lại:

"Nhiều người vậy à?"

"Tám người, đúng là hơi nhiều một chút"

Từ Từ cúi đầu xấu hổ nói.

Từ Cư Cửu nhìn đám người, hơi nhíu mày.

Quả thực đều là những người này, mà có ba người hắn không quen lắm.

Nhưng rất nhanh đã nhận ra, sau khi từ Thâm Uyên Chi Thành trở về, hắn đã đi điều tra.

Thánh Tử Ma Đạo...

Nhất thời hắn không dám nói năng tùy tiện.

Nghĩ thầm phải làm sao đưa tất cả mọi người đi qua, nhưng hắn chưa kịp nghĩ ra đã nghe thấy Từ Cư Thiên bên cạnh lạnh lùng nói:

"Không được, quá nhiều người, nhiều nhất ta cũng chỉ đưa được ba người qua thôi"

"Cái này..."

Từ Từ có chút khó xử. Ngược lại không phải khó xử chính mình, mà là cho vị tộc thúc này, hắn nhớ rõ đối phương chỉ cần cắn răng vẫn có thể đưa được cả chục người.

Không đợi hắn nói xong, Chu Ngưng Nguyệt đã mở miệng:

"Quả nhiên là vậy, mẫu thân ta nói người Từ gia không chắc có thể đưa được tất cả bọn ta, không được thì không cần làm khó các ngươi. Tự ta tìm người hỗ trợ"

Nghe vậy, Từ Cư Thiên nhíu nhíu lông mày, nghĩ thầm tiểu cô nương này người không lớn nhưng khẩu khí lại không nhỏ.

Thật sự cho rằng ai cũng có thể mở được cổng không gian ai sao?

Cũng chỉ có Từ gia mới có thể tùy ý mở cổng không gian đón người, có nhà ai có thể giống như Từ gia họ?

Trong huyết mạch họ có thiên phú không gian.

Nhưng hắn chưa nghĩ xong, không gian xung quanh xuất hiện gợn sóng.

Một nam tử mặc quần đi biển cùng áo phông rộng đi ra, hắn sờ sờ mái tóc ngắn củn cười nói:

"Đại tiểu thư tìm Chu Tước? Nàng cùng Bạch Hổ đi lặn, cùng chết dưới nước rồi, Huyền Vũ đang giúp các nàng thuỷ táng nên ta tới"

Người tới chính là Thanh Long vượt không gian mà đến.

Sự xuất hiện của Thanh Long khiến hai người của Từ gia khiếp sợ không thôi.

Loại cổng không gian kia quá khác biệt với loại mà họ biết, đó là cổng không gian thuộc về cường giả.

Lực lượng không gian hoàn chỉnh, chính là sự nắm vững đầy đủ đối với đạo.

Nhất là khí tức như có như không ngầm hiện trên người hắn, phi thường cường đại thậm chí chấn động thiên địa.

Hắn đứng ở đó cũng đủ để trấn áp tất cả.

Sự tồn tại đáng sợ này, Từ Cư Thiên cũng chưa từng thấy trên người Đại trưởng lão.

Đây rốt cuộc là ai?

Mà khi người này hô lên đại tiểu thư, hắn hoàn toàn ngây người.

Cho nên những người trước mắt này căn bản không phải là người bình thường như hắn nghĩ?

Ban đầu hắn tưởng rằng có người muốn lôi kéo quan hệ với Từ gia họ.

Bây giờ xem ra là hắn ngu muội vô tri.

"Bọn Chu Tước tỷ sao lại chết rồi?"

Chu Ngưng Nguyệt dường như không lo lắng chút nào.

"Con người Chu Tước có chút ngớ ngẩn, lặn xuống nước rồi chết chìm là không thể tránh được"

Khí tức trên thân Thanh Long bắt đầu tiêu tán:

"Đại tiểu thư tính toán đến đâu rồi?"

Từ Cư Thiên lúc này cúi đầu, một câu cũng không dám nói.

Hoá ra đứa trẻ này khẩu khí lớn bản lĩnh cũng lớn, may mà vừa rồi bản thân không nói năng lỗ mãng.

Chu Tự nhìn Thanh Long, có cảm giác hắn là vừa đánh xong một trận mới tới đây.

Dáng vẻ kiêu ngạo trên người vừa rồi, không phải do vượt không gian sinh ra. Cho nên Chu Tước các nàng chết chìm sẽ không phải là thủ đoạn của Thanh Long đâu nhỉ?

Nhất thời Chu Tự cảm thấy Nguyệt tỷ rất được hoan nghênh.

"Thiếu chủ cũng ở đây à, lại nói không phải bây giờ là đang ăn Tết sao? Sao các người còn ra ngoài?"

Thanh Long hành lễ với Chu Tự, hiếu kỳ nói.

"Các ngươi đang nghỉ phép à?"

Chu Tự hiếu kỳ ra mặt.

"Vâng, Chu Tước các nàng muốn đi bơi, nên chúng ta liền đi đến bãi biển"

Thanh Long trả lời.

Lúc này Thanh Long mày nhăn lại:

"Thiếu chủ, đại tiểu thư, thời gian không còn sớm, ta đưa các người đi đến nơi mà các người muốn trước "Đi Từ gia, tọa độ cụ thể ngươi hỏi người của Từ gia"

Chu Ngưng Nguyệt mở ba lô nhỏ ra, sau đó lấy ra vài quả táo xanh nhăn nheo đưa cho Thanh Long:

"Thuận tiện giúp ta tế bái mấy người Chu Tước"

Nhận lấy trái cây, Thanh Long nhìn sang Từ Cư Cửu đang ở một bên:

"Từ gia sao? Định vị toạ độ của ngươi chút nào, để ta đưa mấy người thiếu chủ đi"

Từ Cư Cửu khó chịu ra mặt nhìn về phía Từ Cư Thiên, hắn chỉ là đi cùng thôi, bên cạnh mới là cao thủ không gian.

Từ Cư Thiên cũng không dám có chút bất kính nào, cho tọa độ ngay.

Đùng!

Thanh Long vỗ tay.

Sau đó không gian xung quanh trực tiếp xuất hiện biến hóa.

Chờ đám người lấy lại tinh thần, phát hiện đã vượt qua không gian, đi vào trắc viện của Từ gia.

Thanh Long không đi cùng, hắn đã biến mất trong lúc đến đây rồi.

Chu Tự cảm thấy hắn chắc là chết chìm trong không gian hỗn loạn rồi .

Tô Thị nhìn chung quanh một chút, phát hiện cảnh sắc nơi này không tệ, vị trí như là ở giữa sườn núi.

Non xanh nước biếc hoa cỏ cây cối đều được chăm sóc rất tốt
1136 chữ

Chương 759: Có Quá Nhiều Người Quen

Hít sâu một hơi, phát hiện không khí tốt hơn Thanh Thành rất nhiều.

"Nơi này không khí tốt thật" Nàng nói ra. "Có rừng cây ăn quả không?"

Chu Ngưng Nguyệt nghĩ đến trái cây trước tiên.

"Có thì có, nhưng cũng không ngon gì đâu"

Từ Từ hồi đáp.

"Vậy thì thôi, chúng ta vẫn nên đi đoạt Thập Nhị Chi Trụ đi"

Trong nháy mắt, Chu Ngưng Nguyệt đã mất đi hứng thú.

"Ta nghe nói có không ít người đến, chúng ta có thể cướp được sao?"

Âm Túc nhỏ giọng hỏi.

Sau đó tất cả mọi người đều nhìn qua.

Dọa nàng phải trốn đến phía sau Từ Từ, không dám ló mặt ra.

"Ta cảm thấy không cần lo lắng"

Minh Nam Sở không thèm để ý chút nào nói.

Hàn Tô đẩy kính mắt nói:

"Không thể nói như thế, chỉ cần Tô Thi phát huy bình thường không cản trở chúng ta thì sẽ không có vấn đề"

Tô Thị:

"..."

Liên quan gì đến ta?

Thu Thiển nhìn Chu Tự nói:

"Thời gian không còn sớm, hay là lên đường đi."

Lúc này Từ Tuyền đi đến, hắn nhìn thấy nhiều người như vậy, hơi kinh ngạc nhìn về phía Từ Cư Thiên "Tu vi của ngươi có tiến bộ rồi? Nhìn khí sắc của ngươi cũng không tệ. Về sau trong tộc phải uỷ thác trọng trách cho ngươi rồi"

Từ Cư Thiên có nỗi khổ không nói được, sắc mặt hắn không tốt là do bị dọa.

Nhưng nhiều người như vậy, hắn nhất thời không nói rõ được.

Từ Cư Cửu cúi đầu, hắn biết thân phận những người này, cho nên đang len lén nháy mắt cho Từ Tuyền.

Từ Tuyền cũng không để ý mà nhìn về phía Từ Từ:

"Ngươi cũng chịu về rồi à, trước khi cha mẹ ngươi bế quan bảo ta chăm sóc ngươi, mà ngươi ra ngoài liền không trở lại, tu vi còn không tăng tiến....ừm? Ngươi đã là Đấu Giả thất phẩm rồi?"

Phát hiện đột ngột này, làm Từ Tuyền cảm thấy kinh ngạc.

Từ Từ tu vi đình trệ lâu nay, không ngờ lại đột phá.

"Làm tộc trưởng bận tâm rồi, đúng là may mắn đã đột phá. Đúng rồi, đây đều là bằng hữu của ta, họ cũng muốn tham gia Thập Nhị Chi Trụ Chiến, có thể cho họ tham gia hay không?"

Từ Từ thử hỏi.

"Càn rỡ"

Từ Tuyền cự tuyệt tại chỗ:

"Thập Nhị Chi Trụ Chiến là việc các ngươi có thể tham gia sao? Những người kia đều là thiên tài kiêu tử, nếu các ngươi muốn thử thực lực, chờ Thập Nhị Chi Trụ Chiến kết thúc có thể tìm tộc nhân khác luận bàn"

"Xin hỏi có phải thứ lần này mà Từ gia ban thưởng là Không Gian Chi Pháp hay không?"

Chu Tự hỏi.

Không chút khách khí, khách khí quá lại không phù hợp với thân phận nhân vật phản diện của hắn.

Người khác bình thường cũng nể mặt phản diện, chính phái còn muốn chứng minh các loại, cũng không phải đang ở Thanh Thành cho nên hắn làm nhân vật phản diện cũng được. Cảm giác ngữ khí đối phương không có kính ý gì, Từ Tuyền cũng không khách khí nói:

"Ngươi muốn có? Có thể, hiện tại Thập Nhị Chi Trụ Chiến đã chọn xong, ngươi chỉ cần đánh bại một chi trong đó là được"

"Có vẻ khá dễ dàng, Từ đại ca đưa ta đi nhìn xem"

Chu Tự đối với Từ Từ nói.

Về phần những người khác thì không làm phiền nữa.

"Được"

Từ Từ bất chấp nói.

Từ Tuyền cười lạnh một tiếng, đi theo sau.

Con nít mà thôi, dù hắn cảm thấy những người này không biết trời cao đất rộng, nhưng còn có thể ra tay sao?

Từ Cư Cửu cùng Từ Cư Thiên nhìn nhau, cuối cùng không hề nói gì, an tĩnh đi theo.

Họ đang nghĩ có nên truyền âm cho tộc trưởng hay không, nhưng Thanh Long doạ chết họ rồi.

Nếu bọn Chu Tự không nói, họ cũng không dám tùy tiện mở miệng.

Chỉ có thể để tộc trưởng chịu khổ rồi.

"Đoạt được trụ cột thì chúng ta gọi là gì?"

Tô Thi đột nhiên hỏi.

"Trực tiếp thay thế không phải là được rồi?"

Chu Tự hỏi.

"Không ổn lắm, mà những người tới đây có không ít người biết chúng ta, nghe nói Ma Môn, Thập Nhị Tịnh Đường, Đạo Tông Thiên Vân đều có người tới"

Thu Thiển lắc đầu nói ra.

"Thế thì ta không thể đánh tử tế được.

Chu Ngưng Nguyệt vừa bóc quýt vừa nói.

"Người biết ta cũng nhiều"

Tô Thi nhận lấy quả quýt trong tay Chu Ngưng Nguyệt, tự bóc ra.

Ăn thử một miếng xong, lại đem quả quýt trả lại cho Chu Ngưng Nguyệt.

Sau đó Chu Ngưng Nguyệt mới hài lòng bắt đầu ăn.

"Vậy đeo mặt nạ? Đổi tên thành Diện Cụ Môn?"

Âm Túc nhỏ giọng hỏi.

"Đeo mặt nạ cũng được, nhưng khí tức làm sao giấu được?"

Minh Nam Sở cất điện thoại đi, hỏi.

"Diện Cụ Môn rõ khó nghe"

Hàn Tô lắc đầu nói.

Từ Tuyền ở phía sau muốn cười, những người này vẫn rất nghiêm túc.

Nhưng cũng quá vô lễ rồi.

"Vấn đề là mặt nạ lấy đâu ra?"

Tô Thi vừa bóc quýt vừa hỏi.

"Muốn màu nào? Ta có"

Chu Ngưng Nguyệt mò trong ba lô nhỏ, tìm ra tám hạt châu.

Nhìn dáng vẻ, Chu Tự kinh ngạc:

"Nguyệt tỷ ngươi lấy ở đâu ra vậy?"

"Cha ta cho, nói là lúc mua pháo hoa, thuận tay bảo đối phương tặng cho một ít Chu Ngưng Nguyệt thuận miệng nói.

Chu Tự:

"..."

Tội nghiệp ông chủ trả giá.

Cha Nguyệt tỷ không hổ là trùm phản diện.

Nhưng là vì sao chỉ cho con gái?

Cho con gái đồ chơi, bắt con trai uống rượu, cái sự khác biệt này...

"Có cái Hỏa Phượng Hoàng kia khẳng định thích hợp với ta"

Tô Thi lập tức cầm một cái.

"Thanh Loan cho ta đi"

Thu Thiển cũng cầm một cái.

"Ta muốn gấu nhỏ"Chu Ngưng Nguyệt cũng cầm một cái thích hợp với bản thân.

Chu Tự nhìn chung quanh một chút:

"Có cái gì thích hợp cho ta không?"

Còn lại có Thanh Long, Chu Tước, Huyền Vũ, Bạch Hổ cho Minh

Nam Sở họ.

Sau đó là cái cuối cùng.

Chu Tự cầm tới.

Phát hiện chỉ là mặt nạ phổ thông màu đỏ sậm, như một khuôn mặt tươi cười. Nhưng cẩn thận xem xét lại có chút dữ tợn.

1102 chữ

Chương 760: Xem Người Khác Bị Đánh

"Cái này còn không bằng mặt nạ Thần Thú"

Chu Tự bất đắc dĩ, nhưng cũng không quan trọng.

Dùng một lần mà thôi.

Chợt hắn nói với những người khác:

"Chờ chút mặc đồ vào, sau đó đổi tên thành Thập Tứ Thánh Kỵ Sĩ Hoàng Kim Môn"

"Tại sao lại là Thập Tứ Thánh Kỵ Sĩ?"

Tô Thi hỏi.

"Tam lão bản ngươi thật nhiều vấn đề, vì ta mua mười bốn đồ bộ, chúng ta là Thập Tứ Thánh Kỵ Sĩ trên có Thần Minh cường đại áp trận, dưới có Tam lão bản vô dụng lót chân"

Chu Tự không khách khí chút nào nói.

Tô Thi quay đầu, không thèm để ý Chu Tự.

Chốc lát, họ đi vào một chỗ nghỉ ngơi.

Ngay sau đó có thanh âm cười tủm tỉm truyền ra.

"Sư tỷ, chờ chút chính là Thập Nhị Chi Trụ Chiến, chúng ta có phải sẽ làm mấy nam nhân thúi kia thần hồn điên đảo hay không?"

"Sư muội, tông môn chúng ta không phải đều là nữ "Vậy các ngươi tìm những tiên tử kia đi"

Ở bên ngoài Chu Tự ngừng lại, chỉ vào bên trong nói:

"Xử hết mấy người trong kia đi, chúng ta không phải có thể có Thập Nhị Chi Trụ rồi sao?"

"Vậy đi thôi"

Chu Ngưng Nguyệt dẫn đầu đi vào.

Mấy người Từ Tuyền ở phía sau mày nhăn lại không nghĩ tới những người này còn dám như vậy.

Khi hắn muốn ngăn cản, lại đột nhiên bị kéo lại.

Chính là Từ Cư Cừu cùng Từ Cư Thiên.

"Các ngươi làm gì vậy?"

Từ Tuyền không hiểu hỏi.

"Tộc trưởng chớ để ý."

Từ Cư Cừu lắc đầu nói.

"Có ý gì vậy?"

Từ Tuyền hỏi.

Nhưng tiếng nói vừa dứt, bên trong liền truyền đến tiếng nổ vang.

Ẩm...ẩm!

Ẩm..ẩm!

Rất nhanh tiếng nổ đã biến mất.

"Vậy chúng ta sẽ giúp các ngươi tham gia, không cần khách khí.

Chu Tự nói rồi lui ra khỏi sân.

Từ Tuyền cứ như vậy nhìn tám người Chu Tự trực tiếp đi lên đỉnh núi.

"Thật đừng nói, những người này thật dễ nói chuyện, họ là người tông môn nào? Hợp Hoan Tông? Tông môn này thật dung tục"

Chu Tự ho khan hai tiếng nói.

Thu Thiển mặt đầy ý cười nhìn chằm chằm Chu Tự để hắn không dám nói gì đi quá giới hạn.

Lúc này Từ Tuyền chấn kinh ra mặt, những người này cứ vậy mà đi ra rồi?

Hắn đi tới cửa nhìn người của Hợp Hoan Tông, chỉ thấy một đám người ngã trên mặt đất kêu rên.

Tiên tử cầm đầu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói:

"Ta đã nói cho các ngươi biết chớ chọc hắn, các ngươi sao lại không nghe lời?"

Người này chính là người phụ trách ra ngoài chiêu thu đệ tử lần này, Phi Hồng tiên tử.

Nàng trước đây không lâu may mắn gặp qua Thánh Tử một lần, không nghĩ đến thế này liền đánh tới rồi. Mọi người:

"..."

"Sư tỷ chúng ta trở về đi"

Có người ủy khuất nói.

"Đúng đó, quá vô nhân đạo rồi, mặt ta đều bị đánh lệch"

"Eo của ta..."

"Không thể trở về"

Phi Hồng tiên tử cả giận nói:

"Các ngươi chẳng lẽ không muốn nhìn thấy người khác bị đánh sao?"

Nghe vậy, trong sân đều yên tĩnh trở lại.

Từng người từ dưới đất bò dậy, khó nhọc nói:

"Sư tỷ nhanh, mau chóng đi quan chiến Từ Tuyền triệt để ngây ngẩn cả người, tại sao có thể như vậy?

Những người này có ý gì?

Sau đó hắn quay đầu nhìn về phía bọn Từ Cư Thiên:

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Đại nhân vật Từ Cư Cừu chỉ nói ba chữ này.

"Họ không phải do ta đưa tới, mà là người của họ đưa tới"

Từ Cư Thiên nói theo.

"Các ngươi còn không mau nói ra tên tuổi"

Từ Tuyền sốt ruột nói.

Từ Cư Thiên nhìn xung quanh một chút, cẩn thận nói:

"Ta hoài nghi đưa họ tới chính là một trong Tứ hộ pháp ma môn, Thanh Long"

Thanh Long, trong nháy mắt nghe được hai chữ này, đầu óc Từ Tuyền nổ vang một trận.

Trước đó họ không có khái niệm gì về Thanh Long, về sau Tứ hộ pháp ma môn đột nhiên quét sạch toàn bộ giới tu chân, họ mới biết được bốn người này đáng sợ đến cỡ nào.

Chỉ cần một người cũng có thể làm cho Từ gia không còn tồn tại.

"Làm sao có thể chứ?"

Từ Tuyền khó mà ngăn chặn sợ hãi trong lòng:

"Loại tồn tại cổ lão này tại sao có thể có liên quan đếm Từ gia chúng ta? Từ Từ có tài đức gì có thể quen biết được người cỡ này? Đừng nói hắn, toàn bộ Từ gia cũng không có"

Trong nhận biết của họ, Đạo Tông Thiên Vân lâu đời, ma môn cũng cổ kính như vậy.

Trong họ luôn có mấy nhân vật không có trong nhận thức bình thường.

Đột nhiên nói trong tộc họ có người quen biết loại tồn tại lâu đời này, sao có thể khiến người ta tin tưởng được?

Nếu quả như thật đúng vậy, vậy chính mình vừa mới có thái độ gì?

Đáng chết.

Hắn nhìn hằm hằm Từ Cư Cừu cùng Từ Cư Thiên:

"Các ngươi vì sao không nói trước cho ta?"

"Ta không phải đã nháy mắt cho ngài sao?"

Từ Cư Cừu ủy khuất nói.

"Ngươi..."

Từ Tuyền khó thở.

Ngươi chẳng lẽ không biết truyền âm sao?

"Tộc trưởng, họ đi lên rồi, Thập Nhị Chi Trụ Chiến sắp bắt đầu rồi"

Từ Cư Thiên nói.

"Đúng, phải lên đi xem một chút.

Từ Cư Cừu lập tức nói.

Từ Tuyền cũng không dám trì hoãn, lập tức đuổi theo.

Vì những người tới đều không đơn giản, chức vị tộc trưởng này của hắn có hơi kém.

Cho nên không nhàn rỗi nổi.

Trên đường, bọn Chu Tự gặp mấy người Từ gia đang bận rộn.

Có một vị nữ tử vừa hay thấy được Từ Từ, nàng kinh ngạc ra mặt nói:

"Từ Từ? Hừ, ngươi chịu trở về rồi? Còn không mau qua đây hỗ trợ? Đừng tưởng rằng mang theo mấy vị bằng hữu là có thể lười biếng"

Người nói chính là Từ Hữu Thanh, lời nói tương đối cay nghiệt.

1089 chữ

Chương 761: Ra Sân

"Tộc tỷ, ta còn có việc không thể giúp ngươi, thật có lỗi"

Từ Từ từ chối.

Sau đó đưa bọn Chu Tự đi về hướng Thập Nhị Chi Trụ Chiến.

Từ Hữu Thanh có chút tức giận, nhất thời muốn xong việc sẽ dạy dỗ đối phương một chút.

"Ngươi làm càn rồi Từ Hữu Dịch bên cạnh đột nhiên nói.

"Ta làm càn cái gì?"

Từ Hữu Thanh không hiểu.

"Ngươi không thấy vị cầm đầu kia là người nào à?"

Từ Hữu Dịch hỏi.

"Ai vậy?"

Từ Hữu Thanh nhìn qua, dù không thấy được nhưng vẫn có ý đi xem cho rõ.

"Hiện nay giới tu chân đồng thế hệ đáng sợ nhất là ai?"

Từ Hữu Dịch hỏi.

"Đồng thế hệ đáng sợ nhất? Thánh Tử Ma Đạo khát máu như điên?"

Từ Hữu Thanh trả lời.

"Đúng, chính là cái vị vừa mới đi qua kia"

Từ Hữu Dịch không có quanh co lòng vòng, trực tiếp dùng một câu đánh xuyên tâm lý phòng ngự của muội muội mình.

Loảng...xoảng!

Đồ trên tay Từ Hữu Thanh rớt xuống đất, nàng hoảng sợ ra mặt nhìn ca ca trước mắt gượng ép cười nói:

"Nói, nói đùa phải không?"

"Ta nghiêm túc đấy, một đoạn thời gian trước ta có nghe danh hào của hắn, vì lý do an toàn, đặc biệt đi tu ma địa giới một chuyến, bỏ ra trọng kim để biết rõ hình dạng vị Thánh Tử này. Cùng người dẫn đầu bọn Từ Từ vừa rồi, giống nhau như đúc"

Từ Hữu Dịch hơi đắc ý nói.

"Vậy...vậy ta. . ."

Từ Hữu Thanh nghĩ mà sợ.

Thánh Tử Ma Đạo tàn nhẫn ai cũng nghe nói qua.

"Yên tâm, Ma Đạo Thánh Tử không báo thù xa, ngươi còn nguyên vẹn nói rõ hắn không có để ngươi vào mắt.

Ngươi phải thấy may vì mình là tiểu nhân vật"

Từ Hữu Dịch chân thành nói.

Vì vậy Từ Hữu Thanh nhẹ nhàng thở phào, nhưng nàng tuyệt đối không nghĩ tới, Từ Từ thế mà lại cùng Thánh Tử Ma Đạo có quan hệ không tệ.

Trên Thập Nhị Chi Trụ, đã có mười một cây trụ cột vào chỗ.

Thập Nhị Chi Trụ vây thành một vòng tròn, ở giữa là lôi đài to lớn.

Trong đó trên một cây trụ cột gần bên phải, Vân Tiêu tiên tử nhìn chằm chằm hộ giáp màu trắng của Dao Di Thiên Nữ, hơi kinh ngạc:

"Đây là vật gì, cảm giác cực kỳ đặc thù"

"Thật sự là không tầm thường, ta cảm giác rất nhiều thứ đều được giải quyết dễ dàng, khống chế lực lượng cũng trở nên thuận tay hơn nhiều. Đây là một kiện bảo vật"

Dao Di Thiên Nữ nhìn về phía Trình tỷ cảm kích ra mặt.

"Thật sao?"

Trình tỷ cũng có chút ngoài ý muốn.

Nàng vốn chỉ nghĩ là kiểu dáng đơn giản. Nhưng nàng cảm tri một chút, thật sự chính là bảo vật.

"Cũng khá là đẹp mắt, Trình trưởng lão lần sau cũng mang cho ta một cái đi"

Vân Tiểu tiên tử khát vọng nói.

"Nói sau đi." Trình tỷ cười qua loa nói.

Cũng không phải nàng muốn có liền có.

"Cái cột cuối cùng kia là của Hợp Hoan Tông phải không? Sao họ còn chưa đến?"

Vân Tiêu tiên tử nghi ngờ nói.

Những người khác cũng nhìn về phía trụ cột cuối cùng gần vách núi, chỉ chờ họ vào chỗ.

"Hợp Hoan tông cũng có mặt mũi quá nhỉ"

Những người khác cũng cười nói.

Những người đang ngồi kia đều không phải thế lực bình thường mà Hợp Hoan tông đắc tội nổi.

Từ gia trưởng lão thứ ba, từ Thiên Phong thở dài một tiếng, lớn tiếng nói:

"Không biết đạo hữu của Hợp Hoan tông đã đến hay chưa? Sắp đến thời gian rồi"

Thoại âm vừa dứt, hắn vốn cho rằng không ai đáp lại, nhưng rất nhanh một đạo thanh âm kỳ ảo từ bốn phương tám hướng truyền đến:

"Tới rồi"

Âm thanh vừa dứt, một vệt kim quang ngút trời giáng xuống.

Ầm một tiếng, quang mang tứ tán hạ xuống trên trụ cột cuối cùng.

Tất cả mọi người đều nhìn qua, lúc này họ nhìn thấy một cái ghế cao xuất hiện trên trụ cột, ngay sau đó một vị nam tử mang theo mặt nạ đỏ sậm ngồi trên ghế cao, một thân kim quang khí thế hào hùng.

Cách ra sân của người này khiến người khác sững sờ. Ngay sau đó trên bầu trời lần nữa có kim quang bay tới.

Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng xoay vòng trên không rồi hạ xuống, Thanh Loan kêu vâng bắt đầu quy vị, Thực Thiết Thú ngửa mặt lên trời gào thét đạp không mà tới.

Thanh Long, Chu Tước, Huyền Vũ, Bạch Hổ, lay động đất trời, từ bốn phương tám hướng hội tụ, cùng nhau hạ xuống trên trụ cột cuối cùng.

Cột sáng chiếu xuống xung quanh nam tử ngồi trên ghế cao kia, khí thế Hồng Hoang, quét sạch bát phương.

Nhất thời tất cả mọi người đều đứng lên, khó có thể mà nhìn cái trụ cột cuối cùng này.

"Đã để các vị đợi lâu rồi"

Quang mang tan hết, Chu Tự nhìn xuống tất cả mọi người, thanh âm mang theo ý cười nho nhỏ.

...

Dị tượng vừa rồi làm cho tất cả mọi người không thể không cẩn thận hành động.

Hỏa Phượng Hoàng, Thanh Loan, Thực Thiết Thú, Thiên Địa Tứ Tượng Thánh Thú.

Mỗi cái tên đều khiến người khác không thể coi khinh.

Khi nào thì Hợp Hoan Tông lại có thể phô trương như vậy?

Có người nghi ngờ rằng có phải là tông chủ Hợp Hoan Tông tự mình giáng lâm.

Thậm chí tam trưởng lão Từ gia Từ Thiên Phong muốn hung hăng tát mình một cái, vừa rồi hắn thúc giục cái gì?

Gió nhẹ thổi qua, quang mang hoàn toàn biến mất.

Nam tử ngồi trên chiếc ghế cao cao trước cây trụ cuối cùng, tư thế thong dong.

Phía sau hắn có bảy người cả nam cả nữ mặc các kiểu trang phục khác nhau đang đứng.

Mỗi người đều phát ra khí tức đặc biệt, trên mặt họ cũng đều mang theo mặt nạ.

Không thể nhìn trộm, không thể cảm nhận.

Như tám vị cường giả bí ẩn.

1088 chữ

Chương 762: Hoàng Kim Môn

Dao Di Thiên Nữ nhìn họ chằm chằm, vẻ mặt kinh ngạc, chợt thấp giọng nhìn qua trang phục trên người mình.

Đây tuyệt đối rất đắt đỏ.

Vân Tiêu Tiên Tử cũng phát hiện ra, đương nhiên những người khác trong tông môn cũng dần nhận ra, sau đó đều hơi nghi hoặc nhìn Trình trưởng lão.

Lúc này Trình tỷ cũng rất ngạc nhiên.

Theo lý thuyết thì những bộ trang phục này chỉ có những người của thư viện kia mới có.

Cho nên...Cho nên nàng không chỉ có thể nhìn thấy Từ Từ, còn có thể có thể nhìn thấy những người khác.

Nhìn dáng vẻ này, họ không định lộ mặt thật để gặp người sao?

Quan sát cẩn thận hơn, phát hiện nhân số trùng khớp.

Nhất là người nho nhỏ kia, vừa nhìn đã biết là Thánh Nữ Ma Đạo.

Lúc này nàng cũng phát hiện vẻ mặt Vân Tiêu Tiên Tử vô cùng khó hiểu:

“Đừng nhìn ta, tóm lại nếu chút nữa đánh nhau, chúng ta không được đánh nhau với đám người kia.

“Vì sao?"

Vân Tiêu Tiên Tử tò mò hỏi.

“Nghe ta sẽ không sai, lai lịch của họ không bình thường lắm.

Trình tỷ cười giải thích.

“Không phải kẻ địch chứ?"

Vân Tiêu Tiên Tử nhìn về phía đám người Chu Tự khó hiểu hỏi.

“Không phải, dù sao chúng ta cũng có liên quan rất lớn, có thể đợi đến lát nữa cũng không biết thế nào.

Trình tỷ thừa nước đục thả câu, điều này khiến Vân Tiêu Tiên Tử cực kì kinh ngạc.

Nhưng nàng phát hiện những người này có rất nhiều bảo vật, trang phục, mặt nạ không có cái nào không phải bảo vật quý giá, tuyệt đối không phải người của Hợp Hoan Tông.

Những người khác cũng nhíu mày.

Miêu Thiên Nguyên híp mắt nhìn qua những người này, những người này không đơn giản.

Trên một cây cột khác, Hạ Song cũng rất bất ngờ, đó căn bản không phải người của Hợp Hoan Tông.

Ma Môn Ma Kiếm Không Minh cau mày:

“Những người này đúng là khoe khoang"

“Không thể nói như thế, nhỡ đâu họ thật sự lợi hại thì sao? Không thấy những vị tiền bối kia đều đang nhìn chằm chằm sao?"

Long Bồng trên cây cột xa xa nhắc nhở.

Đám ma tu họ yếu thế, cường giả tu luyện đạo tu quá nhiều.

Quả thực khó tin, chỉ là một cái Từ gia mà có mặt mũi lớn như thế?

Không chỉ họ, một vài gia tộc môn phái vây xem ở phía dưới đều chấn kinh, Từ gia lại có nhiều cường giả như vậy.

Nhất là người tới sau cùng, dị tượng này như sợ người khác không chú ý đến vậy.

Tam trưởng lão Từ gia nhìn đám Chu Tự, cau mày nói:

“Đạo hữu chính là người của Hợp Hoan Tông sao?"

Nghe vậy, Chu Tự nhìn xuống đối phương từ trên cao nhẹ giọng cười nói:

“Dĩ nhiên là không phải.

Một câu nói làm Từ Thiên Phong hơi khó chịu, do dự một chút hắn vẫn nói:

“Vị đạo hữu này, ta đây thật có lỗi, vị trí của ngươi là của Hợp Hoan Tông, nếu muốn đứng ở đó cần có sự đồng ý của Hợp Hoan Tông"

Chu Tự cũng không thèm để ý, sao Hợp Hoan Tông lại không đồng ý?

Vừa rồi lúc tìm chỗ ngồi, hắn đã thấy người của Hợp Hoan Tông đến đây.

Lúc đầu họ đến rất nhanh, nhưng sau khi phát hiện đeo mặt nạ lên sẽ có đặc hiệu, hắn đặc biệt tìm một cái ghế dựa.

Ban đầu chỉ muốn ngồi trên một cái ghế cao, sau đó mở đùi ra, thân thể nghiêng về phía trước, khuỷu tay chống lên đầu gối, dáng vẻ đầy cuồng bạo xuất hiện.

Sao lại là ghế ngồi trên cao, vậy cũng chỉ có thể học một chút từ Thái Dương Thần.

Dù sao ngồi trên thần tọa lâu thì có kinh nghiệm.

Lúc này hắn nhìn thấy người của Hợp Hoan Tông đến ở phía dưới, mở miệng nói:

“Vậy người của Hợp Hoan Tông có đồng ý không?"

Nói xong hắn hẩy hẩy Nguyệt tỷ đằng sau, cho ta thêm đặc hiệu đi, nếu không thì tiếng quá nhỏ.

Chu Ngưng Nguyệt rất phối hợp mở trận pháp ra.

Tiếng nói lập tức truyền ra.

Thu Thiển nhìn hai tỷ đệ này, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

Giọng nói vừa vang lên, Hợp Hoan Tông Phi Hồng Tiên Tử lập tức giơ cao hai tay:

“Đồng ý, chúng ta không có ý kiến gì?

Giọng nói đột nhiên xuất hiện làm người khác bất ngờ, khi họ quay đầu nhìn về phía đám người Hợp Hoan Tông, phát hiện những người này ai cũng mặt mũi bầm dập, đi lại cũng không vững.

Dù Từ Thiên Phong kinh ngạc, nhưng cũng không thể nhiều lời, chỉ hỏi Chu Tự:

“Vậy xin hỏi đạo hữu là người nào thuộc môn nào phái nào?"

Đã sớm chờ câu hỏi này, Chu Tự tự tin nói:

“Hoàng Kim Môn Thập Tứ Thánh Kỵ Sĩ.

“Hoàng Kim Môn?"

Từ Thiên Phong nhăn mày lại, hắn chưa từng nghe nói đến:

“Vậy các hạ là?"

“Ta chính là Môn chủ Hoàng Kim Môn"

Chu Tự trả lời.

“Quý phái tất cả có mười bốn người sao?"

Thái Cực Phong Miêu Thiên Nguyên đột nhiên hỏi. “Đúng vậy"

Chu Tự gật đầu.

“Mạnh nhất là đạo hữu?"

Hạ Song Tiên Tử cũng hỏi.

“Cũng không phải Chu Tự duỗi ba ngón tay ra nói:

“Hoàng Kim Môn chúng ta có ba vị tồn tại như thần linh, còn có ba vị có thể so với trưởng lão Thần Minh"

“Không biết thực lực của vị môn chủ này như thế nào?"

Một nam tử trung niên của Thập Nhị Minh Linh Môn hỏi.

Hắn là đại biểu Thập Nhị Minh Linh Môn lần này, Long Môn Đào Minh cường giả tam phẩm.

“Hoàng Kim Môn chủ vừa rồi khí thế kinh người, Lục Dục Giới chúng ta cũng muốn lĩnh giáo một hai Nữ tử tóc đỏ rực gần nhất cười dữ tợn nói.

Nàng là đại biểu Lục Dục Giới Ác Niệm Xích Kha, thực lực tam phẩm.

“Không vội, để nhỏ đánh trước"

Chu Tự nhìn về phía Nguyệt tỷ.1155 chữ

Chương 763: Học Hỏi Kinh Nghiệm

Sau đó nói với tất cả mọi người:

“Dưới ngũ phẩm ai lên? Hoàng Kim Môn ta không ép người, không phải thiên kiêu thì lui sang một bên.

Lúc này bên dưới Từ Thiên Phong đã rời khỏi, hiện tại đã đánh nhau, hắn không cần phải ở lại.

Chu Ngưng Nguyệt nhảy xuống đi vào võ đài tùy ý nói:

“Ta là Hoàng Kim Môn Bạch Ngân môn chủ, từ Ngũ phẩm trở xuống các ngươi có thể từng người lên cũng có thể cùng nhau lên.

“Tại sao lại là nàng lên trước.

Trình tỷ kinh ngạc nhìn Chu Ngưng Nguyệt.

“Có gì không đúng sao?"

Vân Tiêu Tiên Tử hỏi.

Trình tỷ lắc đầu:

“Không biết, nhưng có thể nàng chuyên đến để đánh nhau"

Nàng từng nghe mấy người Âm Túc nói qua một chút, đó chính là hình như Thánh Nữ Ma Đạo sắp tấn thăng. “Đúng vậy, Nguyệt tỷ sắp tấn thăng, cho nên nàng nhất định phải đánh một trận.

Đây chính là nguyên nhân Chu Tự để Nguyệt tỷ lên trước, hắn sợ hắn lúc đánh nhau chưa kịp khống chế đã kết thúc.

“Nếu Nguyệt tỷ đánh đến thỏa mãn, có thể đột phá ở đây không?"

Tô Thi lo lắng nói.

Họ ở đây có trận pháp bao trùm, người khác không cố tình tiến vào sẽ không nghe được tiếng của họ.

“Sẽ không, bước quan trọng nhất cần không ít thời gian, không phải nói tấn thăng là có thể tấn thăng” Thu Thiển giải thích.

Khi đó Chu Tự cũng tốn không ít thời gian.

“Lại nói có nhiều người quen thật.

Chu Tự nhìn qua chung quanh, phát hiện người của Ma Môn đều rất quen mắt.

Rất nhanh, hắn lại liếc về bên Thập Nhị Tịnh Đường.

“Ơ, đây không phải là Chung Hổ sao?"

Chu Tự kinh ngạc nói.

“Ngươi quen hắn sao?"

Thu Thiển tò mò hỏi.

“Khá quen, trước kia đều dùng hắn thử đặc hiệu, đối phương cũng rất phối hợp.

Chu Tự gật đầu nói.

Hắn vừa dứt lời thì thấy Chung Hổ di động, thấy vậy hắn hoảng sợ nói:

“Quả nhiên Chung Hổ là người tốt, ta thử đặc hiệu hắn đến giúp đỡ, Nguyệt tỷ muốn tấn thăng hắn cũng tới hỗ trợ"

Thu Thiển:

"..."

Nàng liếc qua Chung Hổ đi vào lôi đài, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì.

Người này rất tích cực đi chịu chết.

Kỳ thật Chung Hổ chỉ muốn thăm dò, hắn vừa mới tấn thăng không lâu, tới đây làm quen cảnh giới một chút, rèn luyện bản thân không có chỗ xấu.

“Thập Nhị Tịnh Đường Hổ Đường Chung Hổ, muốn luận bàn với vị môn chủ này một chút.

Chung Hổ khách khí nói.

“Ngươi vừa mới tấn thăng không lâu?"

Chu Ngưng Nguyệt liếc mắt một cái thấy ngay thực lực của đối phương.

“Đúng vậy"

Dù Chung Hổ bất ngờ, nhưng vẫn gật đầu.

“Quá yếu"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn một vòng mười hai cây cột xung quanh nói:

“Không thì mỗi trụ các ngươi cử một người đi, một người Giai Linh lục phẩm.

Nghe vậy tất cả mọi người đều kinh ngạc, đây là đang vũ nhục người khác sao?

Phải biết đám người đang ngồi không có đệ tử bình thường.

Đều là đệ tử ưu tú có chút tên tuổi của các môn các phái.

“Tiểu nha đầu, không phải ngươi đang tìm đá kê chân chứ?"

Một nam tử trung niên của Huyết Khấp Tông cúi đầu nhìn Chu Ngưng Nguyệt cười lạnh nói:

“Đạo tâm bị phá cũng đừng trách chúng ta.

Lúc này hắn để một người Giai Linh lục phẩm toàn thân phát ra huyết khí đi vào lôi đài.

Hắn vừa xuất hiện, hơi thở Giai Linh lục phẩm bao trùm xung quanh, là tu vi lục phẩm đỉnh phong.

“Không trách các ngươi, ta muốn dùng các ngươi làm đá kê chân, các ngươi cũng có thể lấy ta làm đá kê chân. Dù sao ta cũng không phải đứa trẻ tám tuổi"

Chu Ngưng Nguyệt vừa cười vừa nói.

Trình tỷ nhăn mày lại, sau đó nhìn sang tiểu tiên tử kích động bên cạnh nói:

“Ngươi cũng muốn đi sao?"

“Ta có thể đi giúp cô bé kia sao?"

Ninh Mông Tiên Tử hỏi.

Nàng là một tiên tử buộc tóc thành hai cái đuôi ngựa, nhìn hồn nhiên ngây thơ.

“Không được, đi giao thủ với nàng đi, cảm thụ dáng vẻ thiên kiêu một chút.

Trình tỷ cười nói.

“Được"

Ninh Mông Tiên Tử không chút do dự nhảy xuống.

Nàng đáp vào lôi đài thi đấu, khách khí nói với Chu Ngưng Nguyệt:

“Nếu ngươi không địch lại ta sẽ dừng tay.

“Ta cũng quyết định, không đánh tiểu tỷ tỷ thổ huyết.

Chu Ngưng Nguyệt tự tin nói.

“Sư muội, ngươi cũng xuống đi.

Ân Chí Viễn nói với Miêu Khả An bên Tiên Vân Các.

"A?"

Miêu Khả An nhìn qua cha mẹ mình.

“Chớ nhìn họ, hai người họ không biết nhiều về tình huống của ngươi.

Ân Chí Viễn không khách khí nói:

“Tiểu nữ hài này không tầm thường, ngươi đi học tập một chút, về sau cũng biết cố gắng"

Miêu Thiên Nguyên nhìn chằm chằm Ân Chí Viễn, nghịch đồ mà, trở về phế hắn đi thôi.

Thấy cha mẹ đều không nói gì, Miêu Khả An chỉ có thể ngoan ngoãn xuống dưới.

Nàng nhìn dáng người nho nhỏ ở giữa, khó có thể tin người này thật sự lợi hại như vậy sao?

Lúc này Ma Môn Tiêu Viêm cũng đi vào lôi đài.

Người từ những trụ cột khác cũng lần lượt rơi xuống.

Đối phương đã yêu cầu như thế, họ cũng không cần khách khí.

Chỉ sau một lát, Chu Ngưng Nguyệt đã bị mười một người vây quanh.

“Các ngươi có thể bắt đầu"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Lời vừa dứt, nam tử Huyết Khấp Tông oanh một tiếng, một quyền mang theo huyết khí đánh về phía Chu Ngưng Nguyệt.

Oanh!

Đối mặt với công kích, Chu Ngưng Nguyệt cũng dùng một quyền phản kích.

Phịch một tiếng, hai người đều lui lại một chút.

“Chỉ như vậy thôi sao?"

Cường giả lục phẩm Huyết Khấp tông khinh thường nói.

Chu Ngưng Nguyệt không để ý đến đối phương, lúc này những người khác cũng bắt đầu ra tay.

Đối diện với mấy công kích này, thân thể Chu Ngưng Nguyệt đột nhiên trở nên mờ ảo, một người như xuất hiện mười một bóng người bắt đầu đối kháng với tất cả mọi người.

Lực lượng trên lôi đài điên cuồng bộc phát.

Ngươi tới ta đi, cường đại vô cùng.

Mà mười một bóng người kia không hề lui bước, tựa như từng người tự đánh.

1134 chữ

Chương 764: Nguyệt Tỷ Ra Tay

“Đây là.."

Trên trụ cột Dạ Nguyệt Thánh Địa Dao Di Thiên Nữ kinh ngạc.

“Cửu Thiên Nguyệt Ảnh.

Vân Tiêu Tiên Tử kinh ngạc cười nói:

“Khó trách Trình trưởng lão nói có liên quan đến chúng ta, đây chính là bí mật bất truyền của thánh địa chúng ta, nàng lại tùy tiện dùng đến"

Đừng nói người ngoài, dù là trong thánh địa cũng không có mấy người có cơ hội học được Cửu Thiên Nguyệt Ảnh.

Nghe nói đây là bí thuật mà Thiên Nữ khai tông đã khai sáng, mạnh mẽ vô cùng.

Kỳ thật Trình tỷ cũng không nghĩ tới đối phương sẽ dùng Cửu Thiên Nguyệt Ảnh, nhưng đối phương cũng không có gì không bình thường.

“Trình trưởng lão, đến cùng nàng là ai?"

Vân Tiêu Tiên Tử tò mò hỏi. “Đợi chút nữa có lẽ sẽ biết, nhưng vì sao lại là Cửu Thiên Nguyệt Ảnh, ngươi rất khó biết. Nếu ngươi muốn biết về sau ta sẽ nói cho ngươi.

Trình tỷ nói.

Nghe vậy, Vân Tiêu Tiên Tử vui vẻ, sau đó liếc qua đồ đệ mình, như đang nói Trình trưởng lão vẫn rất để ý đến ta.

Dao Di Thiên Nữ:

“Kỳ thật ta cũng biết Cửu Thiên Nguyệt Ảnh"

Tô Thi nhìn Chu Tự muốn mở miệng, nàng nói trước:

“Nhưng khi còn bé ta học xong không dùng đến, bị Nguyệt tỷ đánh thật thê thảm, cho nên bây giờ ta có thể dùng đến"

“Tam lão bản, Kim Quang Thần Chú của ngươi dùng quen như vậy, có phải là bị Nguyệt tỷ đánh không?"

Chu Tự đột nhiên hỏi.

“Kim Quang Thần Chú thêm phòng ngự, khi còn bé ta nhìn thấy Tô Thi bị đánh cả người đều sẽ phát sáng"

Thu Thiển mở miệng nói.

“Các ngươi cũng không phải không biết ta vô dụng"

Tô Thi thoải mái nói.

Chu Tự, Thu Thiển:

“Còn tiếp tục như vậy Thánh Nữ sẽ thua sao?"

Âm Túc hỏi.

Lúc này có vẻ Nguyệt tỷ liên tục bại lui, đang không ngừng tránh né.

Mười một bóng có vẻ cũng hơi bất ổn.

Tốc độ giữa họ cực nhanh, những người khác cũng không có dáng vẻ sẽ nương tay.

Có thể kiên trì lâu như vậy kỳ thật đã rất lợi hại, nhưng về việc Thánh Nữ sẽ thua, mấy người Âm Túc luôn cảm giác rất không có khả năng.

Dù Chu Ngưng Nguyệt chỉ có vẻ ngoài tám tuổi, nhưng xảy ra mấy chuyện, vị Thánh Nữ bình tĩnh nhất, cũng xử lý mọi việc lợi hại nhất.

Trong mắt họ, khả năng của Chu Tự là thần thoại bất bại biến thái, nhưng Thánh Nữ chính là nhân vật truyền kỳ ổn định đáng giá tin tưởng.

“Nguyệt tỷ sắp bắt đầu ra tay.

Thu Thiển đột nhiên nói.

Chu Tự khẽ gật đầu, dù hắn hoàn toàn không hiểu, nhưng nhiều người nhìn như vậy, không hiểu cũng phải làm bộ mà hiểu.

Nếu không thì mặt mũi môn chủ để ở đâu?

Lúc này hắn nhìn thấy mười một bóng người của Nguyệt tỷ đều bị đánh bay lên không trung, sau đó mười một bóng người hợp lại làm một.

“Thật sự có tài, nhưng đến đây là kết thúc"

Một nữ tử nổi giận không cho Chu Ngưng Nguyệt cơ hội, liên tục tấn công. Người của Huyết Khấp tông cũng không khách khí, vận động huyết khí chém một đao đến.

Chung Hổ hơi phí sức, nhưng hắn không truy kích cũng không phải lực bất tòng tâm, mà là cảm thấy cô bé này có vẻ không bình thường.

Ngẩng đầu nhìn lại, có mấy đạo công kích đều tuôn về phía Chu Ngưng Nguyệt.

Miêu Khả An thấy khó hiểu, cô bé này nào có lợi hại?

Phải nói đúng là rất lợi hại, nhưng cũng không khoa trương như sư huynh nói.

Những người khác cũng cảm thấy vậy.

Ninh Mông Tiên Tử đứng tại chỗ không động thủ, nàng cảm thấy cô bé này sắp thua.

Nhưng cũng đã rất mạnh.

Ngay khi tất cả mọi người cho là những công kích này sẽ bao phủ Chu Ngưng Nguyệt, một tấm màn ánh sáng trắng hiện ra trong tay Chu Ngưng Nguyệt, sau đó một tay đặt lên công kích.

Oanh!

Tất cả công kích đều bị nàng một chưởng đánh rơi xuống mặt đất.

Làm xong những việc này, nàng sừng sững trên không trung cúi đầu nhìn đám người nói:

“Là nên kết thúc, vậy đến lượt ta ra tay.

Chu Ngưng Nguyệt bấm tay niệm pháp quyết, màn sáng kéo dài xung quanh nàng, ngay sau đó toàn bộ lôi đài dâng lên một cột sáng.

Lực lượng mạnh mẽ không thể hiểu được theo đó xuất hiện.

Những ánh sáng này được tạo thành từ vô số phù văn, như một bộ phận của tòa thành thử tách mọi người ra, rất nhiều người muốn thoát đi hoặc ngăn cản Chu Ngưng Nguyệt, nhưng những tia sáng này có cơ chế hoàn chỉnh, khống chế trấn áp tất cả mọi người tách ra.

Lúc này họ cảm thấy một loại áp lực, như vẫn luôn phát triển, họ không thể phản kháng.

Nhưng họ rất không hiểu, lúc nào thì người này chôn xuống những thứ này?

Nếu là vừa rồi...Vậy cũng quá kinh khủng đi?

Làm sao nàng có thể làm được?

Lúc này Chu Ngưng Nguyệt đứng ở vị trí trung tâm, nhìn pháo đài của nàng hiện ra.

Giọng nói tự tin lần nữa truyền ra, từ trên cao nhìn xuống, khinh thường quần hùng:

“Hoan nghênh đi vào thế giới của ta, ta sẽ để các ngươi mở mang kiến thức chiến lực mạnh nhất của Giai Linh chân chính một chút"

Chu Ngưng Nguyệt đứng trong không trung, một chưởng giáng xuống.

Mười một người vừa được phân thân lúc nãy, tất cả đều nhận ra họ bị tấn công.

Ầm!

Không một ai chần chừ, toàn lực phá vỡ trói buộc.

Song Chu Ngưng Nguyệt vẫn tiếp tục ra tay, một mình nàng nhờ vào trận pháp bắt đầu tấn công chính diện mười một người.

Ầm ầm!

Trận pháp không ngừng tấn công nhưng đồng thời cũng hứng chịu sự tấn công, thể lực của Huyết Khấp Tông phun trào, phá vỡ trận pháp tiến thẳng đến Chu Ngưng Nguyệt.

Đối diện với đòn tấn công này, Chu Ngưng Nguyệt thong dong điềm tĩnh giơ ra một chưởng, một chưởng này bắt đầu khuếch trương, ầm một tiếng đẩy lùi đối phương.

Sau đó một lần nữa hình thành phân nhánh, trói buộc chúng ở một phạm vi nhỏ hơn.

1159 chữ

Chương 765: Giác Ngộ

"Cơ sở của thứ này là dựa vào bản thân của nàng ấy, thời điểm nàng hao hết sức lực chính là lúc vô lực, chúng ta sẽ liên thủ"

Một người đàn ông lớn giọng nói.

Nịnh Mông tiên tử nhìn trận pháp cảm thấy kinh hãi, không biết đối phương làm bằng cách nào?

Miêu Khả An cũng thấy vậy, trận pháp này to đến nổi khiến da dầu nàng phát run, một lục phẩm Giai Linh sao có thể điều khiển được?

Nàng đã hiểu tại sao sư huynh lại để nàng đến đây, chênh lệch này quả thật khiến người ta chấn động.

Thiên kiêu...

Đối mặt với cấp bậc thiên kiêu này, Miêu Khả An không hề tuyệt vọng, mà muốn phá vỡ trói buộc.

Nhất thời tất cả mọi người đều muốn xem rốt cuộc giữa bản thân với thiên kiêu chân chính thua kém bao nhiêu.

Chung Hổ đã hiểu rồi, cái người này...

Chắc chắn là người kia.

Nhưng hắn không chút e ngại, cũng không mảy may nương tay.

Trận chiến này có vẻ rất quan trọng với đối phương, nương tay có nghĩa là phá hư cơ hội thăng cấp của đối phương.

Giờ phút này, da Chung Hổ xuất hiện vảy, tính đột phá trong sức mạnh của hắn ngày càng gia tăng, đây là tiết tấu muốn liều mạng.

Gầm...

Một tiếng gầm kinh động đến mọi người xung quanh.

Ầm!

Vuốt hổ vừa xuất hiện, xung quanh trận pháp không ngừng tán loạn, thế đứng như chẻ tre của hắn xông thẳng đến Chu Ngưng Nguyệt.

Thấy Chung Hổ bán mạng như vậy, Chu Ngưng Nguyệt cười:

"Đến đúng lúc lắm.

Chu Ngưng Nguyệt tâm thần hợp nhất, ánh vàng đột ngột hiện lên, sau lưng xuất hiện một bóng hình to lớn, một chưởng đánh về hướng Chung Hổ Phịch một tiếng, Chung Hổ miệng phun máu tươi, một đòn trọng thương, nhưng hắn không mảy may lùi về sau, nổi giận gầm một tiếng, pháp tướng bị phá vỡ đánh thẳng về phía Chu Ngưng Nguyệt.

Pháp tướng bị phá vỡ khiến Chu Ngưng Nguyệt có chút kinh ngạc, là do có một giao điểm sai rồi, sai lầm nhỏ ấy vậy mà nàng không hề phát hiện ra.

Nàng như thể thích đến phát điên:

"Ngươi tên Chung Hổ đúng không? Ta nhớ kĩ ngươi rồi, khó trách người đệ đệ thối kia ai không nhớ kĩ mà lại đi nhớ kĩ ngươi.

Thoại âm vừa dứt, pháp tướng một lần nữa ngưng tụ, lần này càng ngưng tụ thành thực thể hơn.

Ầm!

Pháp tướng lần nữa vung nắm đấm, đánh bay Chung Hổ ra ngoài.

Chu Ngưng Nguyệt âm thầm kêu một tiếng, sau đó khơi lên tất cả trận pháp, bắt đầu điên cuồng tấn công.

Không nhớ hậu quả chỉ muốn biết còn chỗ nào sai nữa.

Nhìn trận pháp, Ma Kiếm Không Minh toát mồ hôi lạnh, giống, giống quá đi mất.

Nhất là câu đệ đệ thối của đối phương, khiến hắn càng chắc chắn hơn.

Nhưng công lao đã bị cướp mất rồi, hắn không do dự nữa nói với Tiêu Viêm:

"Toàn lực tấn công, liều nửa cái mạng của ngươi đi"

Tiêu Viêm không hiểu tại sao, nhưng nhìn thấy Chung Hổ liều mạng như vậy hắn biết chắc chắn phải có nguyên nhân.

Không chút do dự, hắn cũng bắt đầu liều mạng tấn công.

Một bên La Tiểu Phong của Thiên Ảnh Tông cũng cảm nhận được, sau đó để người ta tranh thủ tấn công.

Ân Chí Viễn cùng Thiên Vân Y Y liếc nhìn nhau, cuối cùng vì lý do an toàn, để Miêu Khả An dốc hết sức đi cảm nhận Thiên Kiêu đích thực một chút.

Một nửa số người đang liều mạng, nhưng cũng không phá nổi trận pháp, những người khác cũng đã có ý định, họ quyết định cùng bắt tay phá vỡ bức tường cao vô tận này.

Cùng chiến với Thiên kiêu.

Họ phát hiện ra trận pháp này không phải vô địch, sẽ có vết nứt, sẽ có nhược điểm, chỉ cần bắt được cơ hội họ có thể thắng.

Những người bên cạnh đều nhìn đến ngẩn ngẩn, nhất là nhìn thấy mười một người đang liều mạng đều có loại cảm giác kích động này.

Đối mặt với Thiên kiêu, họ cũng chỉ bình thường thế thôi.

Nhưng Bạch Ngân môn chủ này thật sự quá kinh người, lại có thể mạnh đến mức này.

Bây giờ ưu thế của nàng không mạnh như vậy, nhưng sự thong dong đó là điều mà mọi người khát khao.

Cả bọn Từ gia chau mày, đến bây giờ họ vẫn không biết rốt cuộc người này là ai.

Từ Tuyền đứng ở ngoài, không khỏi xúc động, thật tốt khi bản thân không đụng đến họ.

Miêu Thiên Nguyên không giống những người khác, hắn đứng dậy, luôn nhìn chằm chằm Chu Ngưng Nguyệt khó kiềm chế được mà nói:

"Ở đâu ra một thiên tài yêu nghiệt vậy? Nhỏ tuổi như thế mà đã có thể khống chế được trận pháp đến mức này?"

Hắn ngẩng đầu nhìn Hoàng Kim môn chủ:

"Các hạ có thể bỏ qua những thứ yêu thích không? Đưa vị Bạch Ngân môn chủ này vào Thiên Vân Đạo Tông của ta? Miêu mỗ có thể toàn lực bồi dưỡng nàng. Thiên tài như vậy nếu bị mai một thì thật đáng tiếc"

Nghe vậy, Chu Tự sững sờ, bắt đầu đào người rồi sao?

Hắn nhìn Miêu Thiên Nguyên, cảm thấy đánh không lại đối phương, nhưng hắn không sợ, bản thân có hậu phương.

Nguyệt tỷ đang ra tay, không chừng những người khác là đang xem tivi, hắn đã nhìn thấu những người vô vị này rồi.

Ăn tết nhàn rỗi rồi thì buồn chán đi xem tivi.

Những dòng suy nghĩ lung tung dồn dập kéo đến, sau đó bị hắn đè xuống, thả ánh mắt lên người Miêu Thiên Nguyên:

"Tiền bối muốn nhận ta làm Bạch Ngân môn chủ sao? Xin hỏi thân phận của tiền bối ở Thiên Vân Đạo Tông?"

"Thái cực phong phong chủ, Miêu Thiên Nguyên"

Miêu Thiên Nguyên tự tin nói.

Thân là nhất phong phong chủ ở giới tu chân này có địa vị vô cùng cao.

Những người khác có chút ngưỡng mộ, Thiên Vân Đạo Tông mạnh như nào mọi người đều biết, có thể bái nhập vào chính là ước mơ của nhiều người.

Bây giờ Phong chủ chủ động chào mời, thậm chí còn nói sẽ toàn lực bồi dưỡng, nguyên giới tu chân này cũng không mấy ai được đãi ngộ như vậy?

Hơn nữa, Hoàng Kim môn không thể so sánh với Thiên Vân Đạo Tông được, giao người ra có thể có đầy đủ lợi ích.

1120 chữ

Chương 766: Đúng Là Nghịch Đồ

Sau đó trong lúc họ tưởng Hoàng Kim môn sẽ từ chối hai ba câu rồi đáp ứng, lại nghe thấy một câu nói kinh ngạc.

"Rất cảm kích Chu Tự dựa vào phía sau nói:

"Không phải môn chủ ta không đồng ý, mà do tiền bối ngươi không đủ tư cách. Bạch Ngân môn chủ của bọn ta không phải ai cũng có thể thu nhận Không đủ tư cách?

Nghe xong câu nói này Từ gia ngây người ra tại chỗ, Hoàng Kim môn này khẩu khí cũng không nhỏ.

Người của Hợp Hoan Tông ở dưới reo hò, đánh hắn, đánh vào mặt Thiên Vân Đạo Tông. Điên cuồng đánh.Lục Dục giới, Huyết Khấp Tông họ đều có chút kinh ngạc. Kinh ngạc vì cuồng vọng của Hoàng Kim môn chủ.

"Trình lão sư, vị Hoàng Kim môn chủ này gan không nhỏ"

Vân Tiêu tiên tử cũng có chút khâm phục.

Thiên Vân Đạo Tông họ cũng không nên gây chuyện.

Dù sao thì Tông môn kia cũng có được sự tôn kính của tất cả những kẻ mạnh trong giới tu chân này.

Trình tỷ chỉ cười, sau đó bổ sung một câu:

"Miêu Thiên Nguyên đúng là rất lợi hại, nhưng hắn thật sự không đủ tư cách"

"Hu?"

Vân Tiêu tiên tử kinh ngạc, sau đó thử hỏi:

"Vậy còn ta?"

Trình tỷ cười không nói.

Nói ra sợ tổn thương lòng tự tôn của ngươi.

"Không đủ tư cách?"

Miêu Thiên Nguyên chau mày, cũng không nổi giận, yêu nghiệt này đáng để hắn ôn hoà nhã nhặn nói chuyện với nhau:

"Vậy nếu ta nói hắn gia nhập vào Thiên Vân Đạo Tông có thể bái nhập vào Thiên Vân Chưởng Giáo thì sao?" "Thiên Vân chưởng giáo?"

Chu Tự vẫn lắc đầu:

"Hắn cũng không đủ tư cách"

"Hở?"

Miêu Thiên Nguyên tức giận cười:

"Vậy ngươi thấy ai trong Thiên Vân Đạo Tông có đủ tư cách?"

"Thật ra có một người đủ tư cách, nhưng... "

Chu Tự nghĩ đến bộ dạng tức giận của cha Nguyệt tỷ, thở dài nói:

"Người đó không thích hợp lắm"

Dù sao Nguyệt tỷ cũng không học đánh quyền.

Chuyện này đã khiến Miêu Thiên Nguyên hiếu kỳ, thế mà lại chỉ có một người đủ tư cách, hắn rất muốn biết người này là ai.

Nhưng hắn chưa kịp mở miệng, đã bị chặn lại rồi.

Vừa nhìn đã thấy là tên nghịch đồ kia.

"Sư phụ, đừng hỏi nữa, người không đủ tư cách, chưởng giáo cũng không, Thiên Vân Đạo Tông không nhận nổi đâu"

Ân Chí Viễn nói với sư phụ của mình.

Chuyện này khiến Miêu Thiên Nguyên kinh ngạc:

"Ngươi biết nàng ta là ai?"

"Sư phụ, người thật sự hồ đồ rồi sao? Lẽ nào người không biết hoạt động dạo trước của ma môn à?"

Ân Chí Viễn hỏi.

"Dạo trước ta đang bế quan, tin tức không phải đều do ngươi nói ta biết sao? Vậy nên Ma môn xảy ra chuyện gì rồi?"

Miêu Thiên Nguyên vội vàng nói.

Ân Chí Viễn hơi sửng sốt, thì ra sư phụ thật sự không biết, sau đó hắn đại khái giải thích một chút: "Dạo trước Ma môn lên đường, quét sạch toàn bộ tu chân giới, không phải lên đường bình thường mà dẫn đầu là Ma môn tứ hộ pháp, toàn thể lên đường. Họ chỉ có một mục đích duy nhất, đó là thu thập tất cả những quyển sách có liên quan đến trận pháp trong giới tu chân này Nghe xong, Miêu Thiên Nguyên nghĩ ra rồi.

Vị Thiên Vân Đạo Tông kia chắc chắn là một cường giả ngưỡng đáng kính đã từng quyết chiến với vị Ma môn kia, mục đích là vì trận pháp, lúc đó hắn cũng từng góp một phần sức.

Trong chốc lát hắn có suy đoán.

Ân Chí Viễn lại nói:

"Ta từng hỏi thăm qua, có được đáp án nhưng không chắc chính xác. Nghe nói toàn bộ Ma môn lên đường chỉ vì một chuyện, Thánh nữ của Ma môn sắp đạt đến ngũ phẩm Trận linh, cần lấy trận pháp làm Trận linh"

Nghe đến câu này Miêu Thiên Nguyên như sấm sét giữa trời quang, vậy nên...

Hắn lần nữa nhìn về phía dưới Chu Ngưng Nguyệt không ngừng tu bổ trận pháp của mình, khó tin mà nói: "Là nàng ấy?"

"Đệ từ may mắn từng gặp qua trận pháp của nàng, chắc hẳn là người này, đại khái nàng là đến hoàn thành trận chiến cuối cùng trước khi thăng cấp. Thế nên đối phương nói có một người có tư cách, đó là vị Quan Hà phong kia."

Ân Chí Viễn nói.

Miêu Thiên Nguyên ngây người ra, hắn nhìn Ân Chí Viễn căm hận nói:

"Nghịch đồ à, chuyện lớn đến thế sao giờ này mới nói với vi sư hả? Cố tình để vi sư làm trò mèo sao? Vi sư một tay phân một tay nước tiểu nuôi ngươi lớn, ngươi báo đáp cho ta như thế hả? Nuôi ngươi mất công rồi" Ân Chí Viễn:

Cuối cùng Miêu Thiên Nguyên một câu "Ta biết rồi" thì không giao lưu với Chu Tự nữa.

Việc này khiến người khác cảm thấy kinh ngạc, vậy rồi thôi à?

Thiên Vân Đạo Tông khi nào mà lại nói chuyện kiểu vậy?

An Khách vẫn luôn quan sát động tĩnh bên dưới có chút không ngờ, sư bá vậy rồi thôi sao?

Hắn cầm điện thoại muốn đăng tin tức, lại không biết nên đăng như thế nào.

Hắn căn bản không quen biết Hoàng Kim Môn.

Hắn thật ra muốn vẽ dáng người của Miêu sư muội, nhưng rất ít thấy Miêu sư muội toàn lực ra tay.

Trong lúc đang suy tư, một tiếng ầm rất lớn vang lên.

Mười một người đều đã phá vỡ trói buộc hướng về phía Chu Ngưng Nguyệt tấn công.

Chu Tự vẫn luôn quan sát, Nguyệt tỷ lúc này chơi lật xe rồi.

Vậy mà trận pháp lại bị phá vỡ.

Tô Thi nắm chặt cánh tay của Hàn Tô, vô cùng gấp gáp.

Mọi người đều nghĩ lúc này Chu Ngưng Nguyệt sắp bại trận, tất cả trận pháp đều bị phá vỡ, muốn lập lại căn bản không thể nào.

Miêu Khả An người đầy thương tích, nàng liều tất cả sức lực, cuối cùng cũng phải đánh bại đối phương. Những người khác cũng nghĩ như vậy, từ lúc bắt đầu mọi người không thả ra, nhưng đến cuối cùng, họ đều muốn đánh tan ngọn núi cao này.

1128 chữ

Chương 767: Không Xong

Sau đó, trong lúc họ tưởng chừng đã thắng, tiếng cười đột nhiên vang lên.

Tiếng cười này đến từ Chu Ngưng Nguyệt.

"Hahahaha, xong rồi, kỳ này xong thật rồi"

Lúc này Chu Ngưng Nguyệt mắt toả ánh vàng, hai tay nâng lên, sau đó trùng trùng điệp điệp hướng xuống:

"Bát Hoang Lục Hợp Vi Ngã Độc Tôn Trận Pháp, mở"

Ầm!

Trước ánh mắt khó tin của mọi người, trận pháp mới nãy vừa tan tác nay lại ngưng tụ, trở nên huyền ảo.

Trận linh chi ảnh.

Nhìn thấy hư ảnh chỉ Ngũ phẩm Trận linh mới có thể ngưng tụ ra, Miêu Khả An thổ huyết, đây là phạm quy a.

Ầm!

Lúc này trận pháp hoá thành sức mạnh vô tận, trọng kích mười một người.

Ầm ầm!

Ánh sáng rực rỡ nở rộ, bao trùm lên tất cả mọi người.

Bao gồm cả Chu Ngưng Nguyệt.

Những người vây xem đều đứng dậy, họ muốn xem thử rốt cuộc ai thắng rồi.

Sau khi ánh sáng tan hết, Chung Hổ ngã xuống đất, Tiêu Viêm ngã xuống đất, Nịnh Mông tiên tử ngã xuống đất, Miêu Khả An ngã xuống đất, mười một người không ai ngoại lệ.

Mà Chu Ngưng Nguyệt người tạo ra tất cả mọi thứ cũng ngã trên mặt đất không đứng dậy nổi.

Hoà rồi?

Đại khái vậy, nhưng Thu Thiển không để ý, mà là trong lúc Chu Tự phải đi xuống đè hắn lại, sau đó triệu hồi Đại Địa Quyền Trượng.

Giây tiếp theo ánh sáng chiếu lên người Chu Ngưng Nguyệt, vết thương đang được trị liệu, sau đó một đài hoa sen từ lôi đài nở rộ nâng nàng đưa về phía Chu Tự.

Nhưng chỉ vài hơi thở đã bị Chu Tự bắt được, ném cho Tô Thi họ.

Lúc này câu đầu tiên Nguyệt tỷ nói là:

"Ta khát rồi"

Tô Thi đưa quả quýt đã lột hết vỏ:

"Đây Nguyệt tỷ" Khẳng định Chu Ngưng Nguyệt không sao, Thu Thiển mới hạ Đại Địa Sinh Cơ xuống, khiến người khác khôi phục thương thế.

Đương nhiên, họ cũng được người của riêng mình đỡ lấy.

"Nghịch đồ, ngươi vậy mà để sư muội ngươi làm chuyện nguy hiểm này"

Miêu Thiên Nguyên trị thương cho con gái của mình.

Miêu Khả An nhìn Chu Ngưng Nguyệt quay lưng lại ăn trái cây, không khỏi cảm khái:

"Lục phẩm Giai linh thôi mà đã vận dụng được Trận linh, nàng thật mạnh"

"Không cần quá để ý, mỗi người đều có con đường riêng của bản thân, đường đi của nàng ta chỉ mạnh ở thời điểm hiện tại thôi. Tương lai ngươi cũng có thể đi rất xa"

Ân Chí Viễn an ủi nói.

"Sư muội đã rất lợi hại rồi"

Thiên Vân Y Y nói theo.

Quả là như vậy.

Miêu Khả An tuy không hút mắt gì, nhưng cũng rất lợi hợi.

An Khách ở một bên gật đầu theo.

"An Khách sư huynh không đăng bài à?"

Miêu Khả An nhìn chằm chằm An Khách.

Nếu thất bại của bản thân bị đăng lên, nàng sẽ phải tìm người tính sổ với vị sư huynh này.

"Cũng đã đến lúc này rồi, còn quan tâm đến việc này"

Hạ Song đỡ con gái dậy bắt đầu trị liệu.

Về phần trị liệu của Miêu Thiên Nguyên thì bị cắt ngang.

Nhìn thấy nhà nhà đều bị thương, Từ gia cũng không biết làm thế nào mới tốt.

Nhưng cũng cần phải chủ trì đại cục.

Từ gia tam trưởng lão vốn định lên đài, vậy mà Ma môn Diệp Tiêu đã đi vào lôi đài, hắn nhìn Chu Tự hỏi:

"Các hạ cảnh giới gì?"

Chu Tự có chút bất ngờ, sao lại là vị này?

"Cũng tính là Ngũ phẩm Trận linh, nhưng Tứ phẩm Nguyên linh ta vẫn đánh được"

Chu Tự đứng dậy nói:

"Ngươi muốn khiêu chiến với ta?"

"Muốn thử xem"

Diệp Tiêu gật đầu khách khí nói.

Long Bồng đang giúp Chung Hổ chữa thương hơi sửng sốt, sau đó quay đầu nhìn Ma Kiếm Không Minh phía bên cây trụ, lúc này vẻ mặt của Ma Kiếm Không Minh cũng sửng sốt.

Không phải, tại sao Diệp Tiêu lại đi xuống khiêu chiến với vị kia?

Rất nhanh họ đã nghĩ ra rồi, Thâm Uyên chi thành bên trong Diệp Tiêu vẫn chưa đi, hắn vẫn chưa phát hiện được trận pháp thuộc về ai.

"Ngươi không nói hắn biết sao?"

Long Bồng nói với Ma Kiếm Không Minh.

"Ta tưởng hắn biết rồi, sao ngươi không nói hắn?"

Ma Kiếm Không Minh cũng phàn nàn nói theo.

Việc này ảnh hưởng rất lớn đến họ.

"Mai khai nhị độ, vẫn có thể liên lụy đến chúng ta, ông trời ơi"

Long Bồng đau khổ nói.

"Bên bọn ta nguy hiểm thì tốt sao? Các ngươi tốt xấu gì cũng là người của Thập Nhị Tịnh Đường, bọn ta đều là người của Ma môn này"

Ma Kiếm Không Minh càng đau khổ hơn.

Đồ ngớ ngẩn này, sao thích đi gây chuyện thế chứ.

"Xảy ra chuyện gì?"

Tiêu Viêm nằm trên mặt đất hỏi.

"Không có gì, ngươi ngủ một giấc đi, chắc sẽ tốt hơn"

Ma Kiếm Không Minh vẻ mặt lạnh lùng nói.

"Ta cảm thấy sư huynh với người của Thập Nhị Tịnh Đường cũng rất căng thẳng"

Tư Yên tiên tử có chút để ý nói.

"Vậy sao?"

Ma Kiếm Không ngoài mặt giả vờ cười tươi nói.

Lúc này những người khác cũng nhìn xem Hoàng Kim môn chủ thực lực như thế nào.

Nếu muốn ra tay, Chu Tự đương nhiên sẽ không khách khí, Nguyệt tỷ từng đánh qua, hắn có thể tùy tiện ra tay.

"Nói gì thì nói, làm sao mới có thể lấy được vị trí xuất sắc cuối cùng?"

Chu Tự đứng dậy một bước phóng lên lôi đài.

"Mọi người công nhận là được"

Ma môn Diệp Tiêu nói.

Từ Tuyền đứng phía sau toát mồ hôi lạnh.

Đại nhân vật muốn ra tay rồi.

Vẫn là đấu với Ma môn, hắn không biết lát sau sẽ xảy ra chuyện gì.

"Trình lão sư cảm thấy ai sẽ thắng?"

Vân Tiêu tiền tử hỏi.

Nịnh Mông tiên tử vẫn đang ở bên khóc oa oa, chắc nàng bị thương rồi.

"Xem thôi là được, thật ra họ đấu với nhau cũng khá kịch hoá"

Trình tỷ cười nói.

"Kịch hoá?"

Vân Tiêu tiền tử có vẻ nghi hoặc.

"Trình trưởng lão, hắn nói hắn là Ngũ phẩm Trận linh, vậy ta có thể khiêu chiến hắn không?"

Dao Di tiên tử đột nhiên hỏi.

1122 chữ

Chương 768: Đứng Ở Đâu

Nghe đến câu này, Trình tỷ trong lòng giật mình, rất nghiêm túc nhìn về phía Dao Di tiên tử:

"Tiểu nha đầu, khiêu chiến ai cũng được, nhưng ngươi không được khiêu chiến với hắn. Hắn tuy nói mình là Ngũ phẩm Trận linh nhưng không phải Ngũ phẩm"

Lời của Trình tỷ, khiến Vân Tiêu tiên tử họ bất ngờ, người này đặc biệt như vậy sao?

Các ngươi có quen môn chủ Hoàng Kim Môn không?"

Miêu Thiên Nguyên mở trận pháp ra, ngăn không cho bên ngoài dòm ngó.

Đương nhiên người hắn hỏi là hỏi Ân Chí Viễn và Thiên Vân Y Y.

Mọi người đều bất ngờ vì có người nhận ra người của Hoàng Kim Môn.

Hạ Song cũng khó hiểu mà nhìn Ân Chí Viễn và Thiên Vân Y Y.

An Khách cảm thấy mình có thể nghe được tin tức lớn rồi.

"Xác suất lớn là người kia"

Ân Chí Viễn nhìn về phía môn chủ Hoàng Kim Môn, không dám chắc chắn nói:

"Nhưng vẫn chưa thấy hắn động thủ, nên chưa xác định được có phải hay không. Thế nhưng có thể cùng hội với tiểu cô nương kia, lại còn ngồi tại vị trí trung tâm, mười phần thì có tám chín phần chính là vị kia. Tuyệt thế thiên kiêu"

"Tuyệt thế thiên kiêu?"

Hạ Song cảm thấy nghi hoặc.

Có thể được Ân Chí Viễn nói là tuyệt thế thiên kiêu, phải là kẻ đáng sợ cỡ nào?

"Còn lợi hại hơn cô bé đánh với ta sao?"

Miêu Khả An hỏi.

Với nàng, cô bé kia là thiên chi kiêu nữ không thể vượt qua.

An Khách cảm thấy mình thật sự có thể biết được tin lớn rồi, nhưng không biết có thích hợp để công bố hay không.

"Sư muội có lẽ không hiểu, ta lấy ví dụ cho ngươi"

Ân Chí Viễn nghiêm túc nói:

"Giả dụ ngươi đứng ở dưới nhà, cô bé kia đứng trên trần nhà, ngươi nghĩ tuyệt thế thiên kiêu sẽ đứng ở đâu?"

"Đứng trên đầu cô bé kia?"

Miêu Khả An thử trả lời.

Ân Chí Viễn lắc đầu.

"Vậy là đứng trên nóc nhà?"

An Khách cũng trả lời theo.

Ân Chí Viễn vẫn lắc đầu.

"Vậy là bên ngoài nhà?"

Hạ Song xuất phát từ hiếu kỳ cũng thử trả lời.

Nhưng Ân Chí Viễn vẫn lắc đầu, hắn chỉ chỉ trên trời nói:

"Hắn đứng ở tầng khí quyển"

Cả đám người:

"..."

"Sư huynh, ngươi đang kể chuyện cười nhạt sao?"

Miêu Khả An có chút khó chịu nói.

Nhưng Ân Chí Viễn không phải là người thích nói đùa, chỉ có khi chọc cười mấy sư muội nhỏ tuổi mới đùa mà thôi.

Hắn là một người rất nghiêm túc.

"Sư huynh nói đều là sự thật.

Thiên Vân Y Y mở miệng làm chứng.

Lần này những người khác không tin cũng không được.

Thiên Vân Y Y chính là thiên chi kiêu nữ có danh tiếng cực cao của Đạo Tông Thiên Vân.

Nàng tâm cao khí ngạo, ý như hoa sen, khiến cho người ta tin phục.

"Cho nên, rốt cuộc họ là ai?"

Miêu Khả An đột nhiên hỏi.

Miêu Thiên Nguyên cau mày, nếu cô bé kia là Thánh Nữ, vậy Môn chủ Hoàng Kim Môn chính là...

"Ta lại muốn xem xem, hắn có xứng với lời đồn hay không"

Miêu Thiên Nguyên trầm giọng nói.

Miêu Khả An cùng An Khách đều cảm thấy mê man, cho nên rốt cuộc người này là ai?

Thiên Ảnh tông La Tiểu Phong nhìn về phía Ma Môn Tiêu Diệp, có chút muốn cười.

Lần trước bản thân cũng ngu xuẩn như vậy, lúc đó thì hắn là thảm nhất. Cứ tưởng bản thân đã là ngu xuẩn nhất rồi, không ngờ còn có người ngu hơn hắn.

Nhưng cái Thập Nhị Chi Trụ đáng chết này, nếu sớm biết người này cũng ở đây, đánh chết hắn cũng không muốn tới.

Vốn hắn còn muốn xuống dưới khiêu khích một số người, chọc tức những cường giả này, hiện tại hắn chỉ muốn an tĩnh ngồi tại chỗ.

Nhất quyết không xuống dưới.

Hắn rất thích xem dáng vẻ người khác muốn đánh hắn lại đánh không được, từ sau khi gặp người này, hắn chưa bao giờ cảm thấy vô lực cùng tuyệt vọng như vậy.

Mỗi lần hắn có thể chết bất kỳ lúc nào, nhưng đối phương chỉ đang trêu đùa hắn.

Từng lần một tuyệt vọng, từng lần một đứng trước vực sâu.

Bị tra tấn đến mức xuất hiện bóng ma tâm lý.

"Sư huynh có vẻ rất cao hứng?"

Một vị tiên tử tò mò hỏi.

"Không phải, ta chỉ đang tự vui mừng, làm người nên khiêm tốn một chút, mọi người dĩ hòa vi quý.

La Tiểu Phong nghiêm túc nói.

Mọi người xung quanh:

"..."

Sư huynh đổi tính đổi nết rồi sao?

Những người khác nhìn chằm chằm bên dưới, cảm thấy lần này có thể chứng kiến cuộc chiến có một không hai rồi.

Một vị trưởng lão nào đó của Từ gia bảo những người bên cạnh mình hãy xem cho kỹ, loại cơ hội này không nhiều.

Cuộc chiến giữa những người trẻ tuổi Nguyên Linh tứ phẩm, quả thật rất hiếm gặp.

Chu Tự dẫm lên mặt đất, cảm giác rất rắn chắc, thế này là được rồi.

"Tại hạ Ma Môn Tiêu Diệp, muốn xem thử thực lực của các hạ.

Tiêu Diệp khách khí nói.

"Không cần khách khí, cứ việc tới luôn đi"

Chu Tự mở miệng cười nói.

Giờ khắc này trên người Tiêu Diệp có khí tức khuếch tán ra, giống có một ngọn núi đang ngưng tụ thành hình.

Ngay sau đó làm người ta cảm thấy một loại áp lực vô hình, muốn trấn áp tứ phương.

Nguyên Linh tứ phẩm, quả nhiên tạo ra áp lực thật lớn.

Chu Tự cảm thấy kinh ngạc, dáng vẻ cao ngạo của đối phương cũng không tệ.

Lúc này hắn cũng bắt đầu nghiêm túc, Khai Sơn Pháp trong thân thể vận chuyển.

Hắn đứng tại chỗ, như núi cao hùng vĩ, như đại dương mênh mông hào hùng.

Vèo!

Tiêu Diệp ra tay, chớp mắt hắn đã đến trước mắt Chu Tự, đánh ra một chưởng.

Một chưởng này dường như cuốn theo một ngọn núi lớn bay tới.

Chu Tự không hề khinh thường đối phương, trực tiếp đưa tay bắt lấy tay đối phương, sau đó vặn một cái.

Răng rắc!

Cánh tay của Tiêu Diệp bất ngờ gãy đoạn.

Tiêu Diệp:

"???"

1076 chữ

Chương 769: Không Có Tinh Thần Ma Môn

Lúc hắn đang bàng hoàng thì lại có một nắm đấm bay đến trước mặt hắn..

Ầm!

Tiếng va chạm thật lớn, thậm chí còn có tiếng vọng lại.

Mặt Tiêu Diệp run rẩy, máu tươi từ trong miệng phun ra, từng cái răng như từng viên đạn lao vụt ra bốn phía.

Khi hắn cho rằng sẽ bị đánh bay lên trời thì cánh tay bị kéo lại, hắn bị kéo trở về.

Ngay sau đó, phần bụng nhận phải tấn công chí mạng.

Ầm!

Nhất thời tiếng xương cốt đứt gãy từ trong thân thể truyền ra, máu tươi không ngừng tràn ra.

Lần này hắn thật sự bị đánh bay ra ngoài.Nhưng không đợi hắn kịp phản ứng, sau lưng chẳng biết từ lúc nào lại xuất hiện một người, một cái khuỷu tay đánh vào lưng hắn.

Răng rắc!

Lại là tiếng xương cốt vỡ vụn.

Ầm!

Trải qua mấy lần tấn công, rốt cục Tiêu Diệp cũng bị đánh ngã xuống đất.

Trong nháy mắt, hắn nhớ lại lúc ở Thập Nhị Minh Linh Môn, cũng là bộ dạng này, bản thân không có chút lực chống đỡ nào, nắm đấm quen thuộc, cảm giác đả kích quen thuộc.

Thời khắc tử vong quen thuộc.

Nếu có thể sống sót, cả đời này hắn đều không muốn khiêu chiến người khác nữa.

Chu Tự dùng cùi chỏ đánh bại đối phương, thoáng có chút kinh ngạc nói:

"Ngươi chịu đòn rất tốt đấy, thành cái dạng này rồi mà vẫn có thể đứng lên được.

Đúng vậy, lúc này Tiêu Diệp không biết thế nào lại đứng lên.

Đừng nói Chu Tự, những nhân vật cường đại khác đều chấn động vô cùng.

Lúc này, thân thể Tiêu Diệp đã vô cùng tàn tạ, lông mày Miêu Thiên Nguyên dựng đứng, hai ba chiêu đã đánh một Nguyên Linh tứ phẩm thành cái dạng này.

Mà hắn lại không nhìn ra bất kỳ lực lượng nào, chuyện này quá đáng sợ.

Đương nhiên, Tiêu Diệp này quả là lợi hại, thân thể không còn chỗ nào nguyên vẹn, vậy mà còn có thể đứng lên, vừa mới ngã xuống chưa được một nhịp thở, hắn đã đứng lên.

Không hổ là thiên kiêu năm đó.

"Lợi hại, Tiêu Diệp này rất được nha"

Miêu Thiên Nguyên nhịn không được tán dương.

Ân Chí Viễn không nói gì, hắn cảm thấy không giống như sư phụ nghĩ.

Nhưng sự đáng sợ của Chu Tự thật sự là không kém lúc trước.

Vân Tiêu tiên tử nhìn ngây người:

"Đây là đối chiến cùng cấp sao?"

Rõ ràng là đơn phương ngược sát.

Nhưng không thể không nói Tiêu Diệp này cũng coi như một nhân vật không tồi, đã thế này rồi mà vẫn đứng dậy được.

Tam trưởng lão Từ gia Từ Thiên Phong cũng không thể không cảm khái, Ma Môn Tiêu Diệp đáng để Từ gia họ học tập.

Không ngừng vươn lên.

Người của Hợp Hoan Tông xem rất vui vẻ.

Đánh hay lắm.

Mọi người đều bị đánh, trong lòng họ mới thống khoái.

Quả nhiên, không về sớm là đúng.

Phốc- Tiêu Diệp phun ra máu tươi, đứng tại chỗ nhìn Chu Tự.

Dù thân thể đã muốn sụp đổ, máu tươi từ trong miệng không ngừng chảy ra, sắc mặt hắn vẫn bình tĩnh không có biểu hiện ra chút thống khổ nào.

"Ngươi không đau sao?"

Chu Tự hơi kinh ngạc.

Thế này còn không đau? Người này chịu đòn tốt thế à?

"Không đau.

Tiêu Diệp lắc lắc đầu nói:

"Ta thổ huyết là do huyết khí quá thịnh, phun bớt ra càng khỏe mạnh hơn"

"Thật sao? Vậy ta tiếp tục đây"

Chu Tự dự định tiếp tục ra tay.

Tiêu Diệp nghe thấy câu này mặt đều bị doạ méo luôn:

"Chờ một chút"

Thấy Chu Tự không ra tay, Tiêu Diệp mới thổ huyết tiếp rồi nói:

"Các hạ thực lực vô địch thiên hạ, tu sĩ chúng ta vạn phần kính ngưỡng, ta tự biết không phải đối thủ của các hạ.

Lần này thổ huyết xong ta cảm thấy khí sắc tốt hơn nhiều. ọc-"

Máu tươi tiếp tục trào ra, Tiêu Diệp cũng không dám biểu hiện ra chút thống khổ nào:

"Lần này đa tạ các hạ xuất thủ, Ma Môn đạo ta sẽ như thiên lôi của các hạ sai đâu đánh đó, các hạ động động tay đã có thể thắng tất cả mọi người ở đây. Tiêu mỗ không dám cùng các hạ đọ sức nữa, tự nhận thua"

"Ha?"

Chu Tự kinh ngạc.

Mới thế đã nhận thua rồi?

Lúc này Tiêu Diệp gian nan nhìn về phía Ma Kiếm Không Minh trên trụ, phảng phất như nói cứu ta, không thì ta có chết cũng sẽ không bỏ qua các ngươi.

"Ngươi nhìn có chút đau đớn, cần ta hỗ trợ không?"

Chu Tự hảo tâm hỏi.

Nhưng nghe được câu này, Tiêu Diệp bị doạ đến mất hồn.

Hắn không muốn lưu lại nữa, cưỡng ép muốn bay trở về:

"Các hạ nói đùa rồi, ta không hề đau đớn, thậm chí chưa từng khoẻ như thế này. Ha ha, không làm chậm trễ thời gian của các hạ nữa"

Bay được một nửa, Ma Kiếm Không Minh mới vận dụng pháp lực đón hắn trở về.

Vừa mới trở lại vị trí, Tiêu Diệp đã muốn ngất đi.

Hắn nhìn chằm chằm Ma Kiếm Không Minh nói:

"Ngươi nói đi, có phải ngươi đã sớm nhận ra hay không?"

"Ta tưởng ngươi cũng nhận ra rồi"

Ma Kiếm Không Minh vô tội nói.

"Mấy người các ngươi, không có tinh thần Ma Đạo, không trượng nghĩa Tiêu Diệp trực tiếp ngất đi.

Mấy người Tư Yên ở bên cạnh có chút kinh ngạc, không biết những người này đang nói cái gì.

Nhưng nàng lập tức hỗ trợ chữa trị, thương tích của Tiêu Diệp sư huynh quá nặng, quá kinh khủng.

Mà hoàn toàn không nghĩ đến trả thù, thậm chí che giấu lương tâm nói không sao, còn làm thiên lôi sai đâu đánh đó.

Đây là chuyện gì?

Ma Kiếm Không Minh thở dài một tiếng nói:

"Ma Môn nghe theo ai?"

"Đương nhiên là môn chủ, dù nhiều năm rồi chẳng thấy tin tức gì của môn chủ cả"

Tư Yên tiên tử nói.

1153 chữ

Chương 770: Là Ai Quản

"Nếu môn chủ thoái vị, vậy Ma Môn phải nghe theo ai?"

Ma Kiếm Không Minh tiếp tục hỏi.

“Điều này rất phức tạp, nhưng theo lý thuyết hẳn là Ma Đạo Thánh. ."

Nghĩ tới đây Tư Yên tiên tử sửng sốt một chút, nhìn về phía Môn chủ Hoàng Kim Môn đã trở lại vị trí của mình, hoảng sợ nói:

"Là...là hắn?"

Sau đó nàng nhớ tới cô bé kia, vậy đó không phải chính là Thánh Nữ ư?

Trời ạ, Tiêu Diệp sư huynh lấy gan ở đâu ra thế.

Thấy vậy, Ma Kiếm Không Minh cũng không nói thêm gì, đều hiểu rồi phải không?

Lời đồn về Thánh Tử Ma Đạo cũng không phải giả, chỉ một chút bất cẩn tất cả mọi người đều phải chết.

Ai cũng đừng mong sống sót.

"Tại sao ta cảm thấy Tiêu Diệp này không bình thường lắm, rõ ràng hắn bị thương rất nặng, lại không ngừng lặp lại hắn không đau đớn chút nào, dù lợi hại nhưng làm cho ta có cảm giác là kiểu quật cường của trẻ con"

Vân Tiêu tiên tử có chút hiếu kỳ, nàng vẫn không hiểu lắm.

"Nghe nói Ma Môn Tiêu Diệp trước kia đã gặp qua môn chủ Hoàng Kim Môn này, khi đó môn chủ Hoàng Kim Môn ở ngay trước mặt hắn hỏi một cường giả có phải rất thống khổ hay không. Xuất phát từ một loại lòng tốt nào đó, vị môn chủ Hoàng Kim Môn này quyết định giúp đối phương thoát khỏi thống khổ"

Trình tỷ nhìn qua Vân Tiêu tiên tử nói:

"Ngươi đoán hắn đã giúp thế nào?"

"Dùng Trì Dũ Thuật ư?"

Vân Tiêu tiền tử hỏi.

"Là dùng đan dược sao?"

Nịnh Mông tiên tử tò mò hỏi.

"Đều không phải"

Trình tỷ cúi đầu nói:

"Hắn ở trước mặt Ma Môn Tiêu Diệp dùng một quyền đánh cường giả tam phẩm đó thành thịt nát.

Nghe vậy những người khác đều giật mình, điều này có chút không bình thường.

"Vậy nên, ngươi nghĩ rằng Tiêu Diệp dám nói hắn thống khổ sao?"

Trình tỷ hỏi ngược lại.

Mấy người nói không ra lời.

Môn chủ Hoàng Kim Môn này có chút nguy hiểm nha.

Trận này đánh rất nhanh, cũng rất quỷ dị, duy nhất cảm giác chính là Hoàng Kim Môn đánh Ma Môn giống như đang chơi đùa vậy.

Hoàng Kim Môn này có chút lợi hại.

Chu Tự ngồi tại chỗ, dự định nhìn những người khác tranh đấu.

Không phải ai cũng muốn đánh với họ.

Tam trưởng lão Từ gia Từ Thiên Phong cảm thấy có chút không khống chế được Thập Nhị Chi Trụ Chiến.

Hoàn toàn không hiểu nổi có chuyện gì với mấy người này, vì sao Ma Môn cứ thế mà bỏ qua?

Mà Từ Tuyền đã sớm bị doạ chết rồi, Thánh Tử Ma Đạo còn đáng sợ hơn cả dự đoán.

Do dự một chút, hắn cũng không nhắc nhở Tam trưởng lão, cứ thế này đã, nếu không sẽ dễ xảy ra tai hoạ.

Nếu có gì bất thường thì sẽ nhắc sau.

Bây giờ nếu có thể vận hành bình thường thì cứ vận hành bình thường đi.

Lúc này một vị tiên tử Từ gia hạ xuống lôi đài, nàng có chút khẩn trương nhìn xung quanh nói:

"Tại hạ Từ gia Từ Thanh Thanh, tu vi Đấu Giả thất phẩm, muốn cùng chư vị lĩnh giáo vài chiêu"

Ở đây không có kẻ yếu, Từ Thanh Thanh ở Từ gia không tính là kém, nếu không cũng sẽ không ở nơi này.

Thế nhưng những người khác có thể càng mạnh hơn.

Khẩn trương là không thể tránh được.

"Thanh Thanh thực lực nha đầu này không tệ, dù thua có lẽ sẽ không quá khó nhìn"

Từ Tuyền ở xa nói.

"Lần này những người tới đây thật sự đều không hề yếu, nếu không Thanh Thanh nha đầu này có thể sẽ thắng.

Chỉ là không biết ai sẽ xuất thủ"

Từ Cư Cừu có chút lo lắng.

Vì họ phát hiện những người tới lần này đều không đơn giản.

Giá mà Thiên Vân Y Y, Dao Di Thiên Nữ, Long Ân Hồng, đều tới rồi.

Họ cũng đều là thiên chi kiêu nữ.

Đương nhiên, Thánh Tử Thánh Nữ Ma Môn mà tới, họ cũng chẳng nói được gì.

Lúc này một vị nam tử trẻ tuổi của Lục Dục giới hạ xuống lôi đài, mặt hắn có hỏa diễm ấn ký, như là một đám nộ hoả.

Lúc nhìn thấy người này, lông mày Từ Tuyền nhíu chặt:

"Sao lại là hắn? Đây không phải là bắt nạt người khác sao?"

Từ Cư Cừu cùng Từ Cư Thiên cũng không khỏi lo lắng.

"Lục Dục giới, Nộ giới Diêm Lượng, đặc biệt đến để lĩnh giáo Từ gia Hư Không Sách"

Diêm Lượng vừa cười vừa nói.

Hắn nhìn qua Từ Thanh Thanh, không có chút khẩn trương nào.

Hư Không Sách của Từ gia là công pháp đặc hữu của Từ gia, là một loại lực lượng của huyết mạch.

Vạn pháp xuất thủ đều có một loại đặc hữu hư không lực lượng.

Nghe đồn đã cường đại lại thần bí, tu luyện sâu thêm càng có năng lực kinh thiên động địa.

"Không phải là có chút ức hiếp người khác sao?"

Long Bồng cảm khái nói với những người bên cạnh.

"Dù sao cũng là chủ nhà, nể mặt một chút là điều nên làm, nhưng Lục Dục giới lại không hề nể mặt"

Long Ân Hồng lắc đầu thở dài.

Chỉ có thể chúc cô bé này may mắn.

Lục Dục giới Diêm Lượng, thiên kiêu thời đại mới, trong những người cùng cấp có lẽ không ai có thể địch lại được.

Hiện tại hắn tới đây, đại khái là muốn danh chấn tứ phương.

Từ Thanh Thanh không hề biết hắn, nhưng nàng sẽ dốc hết toàn lực.

Sau khi bắt đầu, nàng đánh ra một chưởng, hỏa diễm khổng lồ quét về phía đối phương.

Thấy vậy hai ngón tay của Diêm Lượng làm thành kiếm, trực tiếp chém ra.

Chỉ là trong nháy mắt khi hoả diễm bị chém tan cũng không hề thấy Từ Thanh Thanh đâu.

Hắn ngược lại cảm thấy phía sau có uy hiếp.

Không quay đầu lại, nghiêng người tránh né, lúc này một thanh kiếm đúng lúc chém xuống.

"Ồ?"

Diêm Lượng có chút hào hứng, không cho đối phương cơ hội lùi lại, hắn nắm chặt lấy tay của đối phương rồi xuất ra nộ ý.

Rống!

Nộ ý như núi lửa phun trào đánh bay Từ Thanh Thanh ra ngoài.

Trong lúc bay ra còn phun một ngụm máu tươi.

Thấy vậy Diêm Lượng đuổi theo bồi thêm một cước.

1161 chữ

Chương 771: Thích Thì Can Thiệp

Lúc chân hắn vừa chạm vào người, Từ Thanh Thanh đột nhiên biến mất.

Ngay sau đó nàng xuất hiện ở phía xa. Nàng cầm kiếm, phun ra một ngụm máu tươi.

Chỉ vừa mới đối mặt, nàng đã bị trọng thương.

Nếu không mượn thiên phú căn bản trốn không thoát.

Chênh lệch quá lớn rồi.

"Ta xem ngươi có thể chống đỡ bao lâu"

Nói rồi Diêm Lượng như một trận gió đuổi theo.

Từ Thanh Thanh cầm kiếm tới đối địch.

Kiếm quang chỉ kịp quét ngang mấy lần, đã bị đối phương một quyền đánh nát.

Phịch một tiếng, Từ Thanh Thanh một lần nữa bị đánh bay.

Diêm Lượng thừa thắng xông lên, nhưng lại bị đối phương tránh kịp không ít lần, nhưng lần này hắn không hề ngừng việc đuổi theo mà đánh.

Tránh thoát được mấy lần xong, Từ Thanh Thanh cũng không thể phát động thần thông được nữa, bị một cước đạp bay ra ngoài.

Diêm Lượng cũng không dừng lại, tiếp tục công kích.

Phốc!

Chỉ một lát sau Từ Thanh Thanh không ngừng phun ra máu tươi, thậm chí ngã xuống đất không thể đứng dậy.

Có mấy lần nàng muốn nhận thua đầu hàng đều bị ngăn cản.

Nàng cắn răng nghĩ biện pháp, nhưng từ đầu đến cuối không ngừng bị trọng thương.

Ý thức đã có chút mơ hồ.

"Xem ra Hư Không Sách rất bình thường nha.

Diêm Lượng đi tới nhấc chân dẫm mạnh xuống đầu Từ Thanh Thanh, lúc nói chuyện cũng không ngừng dẫm.

Ngay sau đó còn muốn đá một cước vào mặt đối phương.

Đá thêm mấy cái rồi kết thúc trận đấu vô nghĩa này thôi.

Nhưng lúc này, hắn lại đá trật. Điều này khiến hắn có chút phẫn nộ. Vốn cho rằng là người Từ gia tới cứu, cho nên vô thức nói:

"Từ gia đặt ra quy củ, không nhận thua thì không thể can thiệp, bây giờ muốn nuốt lời sao?"

Nhưng đáp lời hắn lại là tiếng của Chu Tự trên trụ cột:

"Quy định mà Từ gia đặt ra thì liên quan gì đến Hoàng Kim Môn chúng ta?"

"Đúng đấy, Từ gia có thể so với Hoàng Kim Môn chúng ta sao? Chúng ta muốn can thiệp liền can thiệp, ngươi quản được sao? Ngươi là ai chứ?"

Tô Thi đứng sau Chu Tự và Chu Ngưng Nguyệt lớn lối nói.

Năng lực kéo cừu hận rất mạnh.

Điều này làm Minh Nam Sở cùng Hàn Tô không khỏi lườm nàng một cái, trước kia không biết Tô Thi lại phách lối như vậy.

Tô Thi cũng lườm lại họ, như đang nói, đều tại các ngươi quá yếu.

Lúc này Diêm Lượng mới phát hiện, phía trước có một nam tử mặc áo giáp hoàng kim ôm Từ Thanh Thanh, là hắn cứu người.

Trên lôi đài Từ Từ nhìn thảm dạng của tộc tỷ, cưỡng chế nộ khí nói với Diêm Lượng:

"Ta muốn khiêu chiến với ngươi Cảnh trên võ đài khiến những người khác kinh ngạc, đặc biệt là người nhà họ Từ. Từ Tuyền nhìn chằm chằm Từ Thanh Thanh bị thương nặng, cảm thấy hơi xấu hổ. Hắn vốn muốn ra tay, nhưng lại chần chừ không ra tay, vì không muốn để lộ điểm yếu, đây là một chuyện rất tổn hại đến uy nghiêm của gia tộc. Nhưng nếu không ra tay thì lại làm tổn thương người trong tộc, rất khó vẹn cả đôi đường.

Khi hắn thật sự muốn ra tay, lại phát hiện đã có người ra tay. Hắn biết người đó là ai, chỉ cảm thấy mình còn không bằng một vãn bối.

“Tộc trưởng đừng để bụng, ngươi là tộc trưởng, ra tay vào lúc này thực sự ảnh hưởng không nhỏ.

Từ Cư Thiên trấn an nói.

Từ Tuyền chỉ bình tĩnh gật đầu. Hắn đứng ở đây, có thể nhìn ra không ít người nhà họ Từ đều tức giận, nhưng không ai chịu ra tay phá vỡ quy tắc. Hắn thở dài một tiếng, nói:

“Từ Từ có thể thắng không?"

“Chắc là không thể Từ Cư Thiên lắc đầu.

Tuy rằng hắn rất hy vọng Từ Từ có thể thắng, nhưng đối thủ là người có thực lực hàng đầu trong thế hệ mới của Lục Dục Giới, muốn thắng được hắn thì phải cần thiên phú năng lực và kỳ ngộ giống như vậy.

Thiên phú thần thông của Từ Từ thức tỉnh rất nhanh, nhưng không có ưu thế quá lớn trong đối chiến, cảnh giới cũng rất bình thường, muốn thắng gần như là không thể nào.

“Dù ta cũng không vừa mắt với người này, nhưng Hoàng Kim Môn này quản cũng rộng thật đấy"

Những người vây xem nhỏ tiếng nói.

“Chỉ sợ không đánh lại đối phương mới mất mặt.

Lại có người nói.

“Các ngươi cũng chỉ ở đây so sánh bừa bãi, lớn tiếng một chút cũng không dám.

Phi Hồng tiên tử tỏ vẻ mặt khinh thường.

“Ngươi thì giỏi rồi, sao ngươi không lớn tiếng lên đi?"

Một người đàn ông tức giận nói.

Phi Hồng tiên tử khinh bỉ, sau đó lớn tiếng nói với lên võ đài:

“Diêm Lượng của Lục Dục Giới thật nhát gan, đánh với con gái mà đánh hết sức như vậy, thắng thì thắng rồi, lại cứ phải thể hiện vẻ méo mó buồn nôn của ngươi Nghe vậy, những người bên cạnh sợ giật mình, trực tiếp lùi lại né tránh. Họ thực sự không biết bà chị này hung vậy.

dữ như Làm sao Phi Hồng tiên tử có thể sợ Lục Dục Giới chứ? Mình sợ Thánh Tử Ma Đạo thì thôi đi, Lục Dục Giới là cái thá gì? Có thể sánh được với Thánh Tử ma môn không? Coi Hợp Hoan Tông nàng là phế vật hả? Yên Phi Hoa trốn ở một bên run lẩy bẩy, vừa nãy nếu không phải mình trốn nhanh thì đã bị phát hiện rồi. Sư tỷ vẫn chưa đi, nếu nàng bị phát hiện, mười phần thì tám chín phần sẽ chết. Tại sao số mình không may thế chứ, không phải gặp Thần Nữ thì gặp phải Thánh Tử? Đôi vợ chồng này cũng thật biết chơi người khác. Nếu bị Thần Nữ nhận ra, thì thật đáng sợ. Bị Thánh Tử phát hiện thì...Không cần nghĩ nhiều, nhớ lại điều tốt đẹp của cuộc đời này là được.

“Sư muội, ngươi trốn làm gì? Người của Lục Dục Giới đang hống hách với chúng ta, mắng chúng đi.

Phi Hồng tiên tử kéo Yên Phi Hoa nói.

Yên Phi Hoa:

"..."

Sư tỷ à, ta muốn sống thêm vài năm, ta còn muốn có bạn trai.

Những người vây xem khác cảm thấy giữa họ có thêm một thế lực rất lợi hại.

1146 chữ

Chương 772: Lại Đánh

Ồ, hình như là Hợp Hoan Tông. Chẳng trách, nam thì điển trai, nữ thì xinh đẹp. Có lẽ cũng chỉ có những người này không sợ người của Mười Hai Trụ Cột.

Diêm Lượng không để ý người phía đưới, hắn nhìn chằm chằm Từ Từ nói:

“Được, ta chấp nhận lời khiêu chiến của ngươi, chỉ sợ ngươi bị ta đánh cho thê thảm, lại có một môn chủ màu mè nào đó nhảy ra.

“Không đâu, đây là chuyện của bản thân ta"

Từ Từ lắc đầu nói. Đây là chuyện của nhà họ Từ, hắn không xuống cũng không được. Sau đó hắn bế Từ Thanh Thanh đi sang một bên. Từ Thanh Thanh bị trọng thương tóm cánh tay của Từ Từ, nói một cách khó khăn: “Đạo...đạo hữu, hắn thực sự rất mạnh” “Không sao đâu, Thanh Thanh tỷ, ta có thể ứng phó.

Từ Từ kéo tay của Từ Thanh Thanh ra, trấn an nói.

Từ Thanh Thanh mặt mũi tím bầm, mắt cũng khó mà mở ra được, sau khi nghe thấy giọng nói này liền ngẩn người. Nàng chưa nghe ra giọng nói đó là của ai, mà sững sờ vì câu Thanh Thanh tỷ. Giọng điệu này khiến nàng nhớ đến tộc đệ mà trước đây từng đi theo sau nàng. Không..không thể nào?

Từ Thanh Thanh cứ vậy nhìn Từ Từ đi lên võ đài.

Trong số đấu giả thất phẩm nhà họ Từ, chắc hẳn không ai là đối thủ của Diêm Lượng mới đúng. Nếu đây là tộc đệ của nàng, thì chẳng phải đi lên để chịu đòn à?

Lúc này Từ Từ đi lên võ đài, nói với Diêm Lượng:

“Bắt đầu được rồi.

“Không báo tên hả? Ví dụ như môn chủ đồng đen, hoặc môn chủ sắt vụn gì đó"

Diêm Lượng cười nhạo nói.

“Ta không làm nổi môn chủ"

Từ Từ nghiêm túc nói.

Thực lực của hắn và Âm Túc chỉ coi là đệm lót trong Thập Tứ Thánh Kỵ Sĩ Hoàng Kim Môn, đương nhiên là không tính đến Tô Thị.

“Cũng phải, hạng vô danh tiểu tốt, nói tên cũng vô dụng"

Diêm Lượng tỏ vẻ mặt khinh thường. Sau đó hắn bước ra một bước, cơn lửa giận bốc ngùn ngụt, cuồng bạo và bừng bừng. Hắn nhanh chóng đến trước mặt Từ Từ, tung ra một cú đá.

Đối phương gần như dồn toàn lực vào cú đá này, Từ Thanh Thanh nhìn mà cũng phải tê dại da đầu. Nếu mình đối diện với cú đá này, chắc chắn không thể tỉnh lại.

Những người khác cũng kinh ngạc, tuy Diêm Lượng tỏ ra rất ngạo mạn, nhưng lại không hề khinh địch. Từ Từ cũng biết đối phương rất cường mạnh và nghiêm túc. Không dám chần chờ, hắn vận khí huyết toàn thân, phối hợp với sức mạnh hư không, lập tức quanh người hắn xuất hiện chấn động đánh ra một chưởng.

Bành!

Sức mạnh của hai bên đập vào nhau. Lực mạnh phát tán bốn phía. Hai người cùng lùi lại một khoảng cách. Diêm Lượng đứng vững lại, cau mày nhìn Từ Từ:

“Hư Không Sách? Ngươi là người nhà họ Từ?"

Không chỉ có là Diêm Lượng kinh ngạc, rất nhiều người cũng rất ngạc nhiên. Người kinh ngạc nhất là người nhà họ Từ. Đặc biệt là tam trưởng lão Từ Thiên Phong ở một bên. “Chỉ với Hư Không Sách mà đã có thể chống lại được một đòn toàn lực của Diêm Lượng?"

Hắn khó mà tin nổi. Bất kể hắn nghĩ thế nào, cũng không nghĩ đến nhà họ Từ có người như này. Từ Tuyền ở bên ngoài cũng kinh hãi vô cùng, đồng thời cũng cháy lên hy vọng. Có lẽ...có thể thắng được? Anh em Từ Hữu Dịch ở dưới đứng xem cũng ngạc nhiên, Từ Từ thế mà lại mạnh như vậy?

Đương nhiên những người khác cũng phát hiện, người của Hoàng Kim Môn đấu trên võ đài sử dụng Hư Không Sách của nhà họ Từ. Tuy rằng rất nhiều người chưa từng thấy Hư Không Sách, nhưng Từ Từ dùng sức mạnh giống như của Từ Thanh Thanh, cho thấy đây là Hư Không Sách.

Trình tỷ nhìn Từ Từ, có chút bất ngờ. Mới được có bao lâu mà đã trưởng thành như vậy, có thể đối kháng trực diện với Diêm Lượng. Thế mà nàng còn lo lắng. Cơ duyên tốt thật. Nàng nhận ra, từ sau khi Chu Tự đến, người của thư viện liên tục gặp cơ duyên như thể không cần tiền, đủ mọi thứ và các loại cường giả. Nàng cũng có được không ít lợi ích.

Từ Từ không nói gì, mà bắt đầu tấn công. Hắn mặc áo giáp, không dùng thuật pháp, mà tấn công bằng quyền.Diêm Lượng cũng không dùng pháp bảo, mà bùng cháy ngọn lửa trong lòng, chỉ có nắm đấm mới có thể phóng ra hết lửa giận của hắn. Trong nháy mắt, hai người lao vào nhau đấm đá, quyền thế như núi, cước tung như biển. Bành! Hai người lấy quyền đối quyền.

Một người bùng cháy lửa giận, một người dùng khí huyết nổi lên sức mạnh hư không làm nòng cốt. Các cú đấm liên tiếp dội lên người đối phương, cảm giác thỏa mãn khiến Diêm Lượng hưng phấn. Hắn càng đánh càng mạnh, lửa giận bùng cháy, sức mạnh lan rộng như mặt trời ban trưa.

Từ Từ đang chống đỡ một cách khó khăn, hắn không có kinh nghiệm đối địch, nhưng áo giáp đã bù đắp có hắn rất nhiều thứ. Không chỉ như vậy, hắn có thể cảm nhận được trạng thái hiện tại của mình tốt chưa từng có. Hắn bắt đầu quen dần, bắt đầu phản công, ngọn lửa trong lòng cũng đang cháy lên. Hắn biết như vậy cũng không thắng được đối phương. Hắn biết rõ thiên phú của mình thế nào.

Sở dĩ có thể đứng ở đây đánh với đối phương đến bây giờ, không phải hắn mạnh thế nào, cũng không phải thiên phú của hắn lợi hại, mà là hắn đứng trên vai của người khổng lồ. Người chỉ dạy hắn là một đám người hàng đầu giới tu chân.

Hình Ngọ sư huynh từng nói với hắn, Hư Không Sách không tệ, nhưng rất ít người luyện đến cảnh giới cao nhất.

Nhà họ Từ sẽ không dạy. Còn hắn có cơ hội này để người khác dạy, đối phương cũng dạy.

Sau đấu giả thất phẩm, dung hòa Hư Không Sách vào máu thịt, phóng thích trong khí huyết. Lại điều hòa sức mạnh, có thể đạt tới cảnh giới cao nhất của Hư Không Sách trong đấu giả thất phẩm.

1115 chữ

Chương 773: Xin Thông Tin

Lúc này sức mạnh hư không của Từ Từ bắt đầu phóng thích, dung hòa vào trong khí huyết, tác động lên cơ thể. Tất cả những người đứng xem đều cau mày, vì lúc này trên người Từ Từ đột nhiên xuất hiện một dòng khí lưu, dòng khí lưu này vừa lan rộng vừa ngưng tụ quanh người hắn, cuối cùng tạo thành hình.

Ầm!

Khoảnh khắc va đập với Diêm Lượng, một hư ảnh hiện lên quanh người Từ Từ. Cao lớn, vĩ đại, thần bí. Cúi đầu dõi theo, uy vũ bất phàm.

Pháp tướng Hư Không.

“Việc này, sao có thể?"

Từ Tuyền kích động nhìn về phía võ đài, tràn đầy kinh hãi.

“Pháp, pháp tướng Hư Không?"

Từ Cư Thiên cũng khiếp sợ không thôi. Không chỉ có hắn, tất cả mọi người nhà họ Từ đều khó mà tin nổi đứng lên. Từ Hữu Thanh dụi mắt, không thể tin nổi nói:

“Ta...ta không nhìn nhầm chứ? Đấu giả thất phẩm làm sao có thể dùng được pháp tướng Hư Không?” “Không, có đấy"

Từ Hữu Dịch sững sờ nói:

“Nhưng nó chỉ tồn tại trong sách vở, trong truyền thuyết, trong lý thuyết và trong những thiên tài yêu nghiệt. Trưởng lão thứ ba nhà họ Từ nhìn chằm chằm Từ Từ, hắn rất muốn biết người này rốt cuộc có phải người nhà họ Từ không. Nếu là người nhà họ Từ, thì tương lai của nhà họ Từ sẽ thế nào đây? Đấu giả thất phẩm liền đã có thể sử dụng pháp tướng Hư Không, hắn chưa từng thấy. Khi còn trẻ những ông lão già mà không chết như họ đã từng thử, nhưng đều thất bại, thậm chí còn nghi ngờ sách viết sai. Không ngờ lại là thật.

Tuy những người khác không biết pháp tướng khó thế nào, nhưng sự cộng hưởng giữa sức mạnh khiến họ không thể không khâm phục.

“Thật lợi hại"

Trình tỷ cười nói.

“Đúng là rất lợi hại, hắn là người nhà họ Từ thật hả?"

Vân Tiêu tiền tử tò mò hỏi.

"Ừm."

Trình tỷ gật đầu.

“Ta thấy một số ông già nhà họ Từ vừa kinh hãi vừa mơ hồ, xem ra không phải do họ dạy"

Vân Tiêu tiền tử nói.

Diêm Lượng cũng mặc kệ đối phương dùng cái gì, bây giờ hắn muốn đánh vỡ đối phương.

Từ Từ cũng không có suy nghĩ nương tay.

Ầm!

Lập tức sức mạnh của hai người tác động lên xung quanh, quyền phong đảo quét bốn phương. Sóng dư âm lan rộng Diêm Lượng đấm một cú đánh vỡ cánh tay trái của pháp tướng, Từ Từ đá một cước đánh tan lửa giận của đối phương. Không có chút động tác màu mè, chỉ có sự va đập của sức mạnh và sức mạnh. Không ngừng tiêu hao, họ đánh đến chỉ còn một đòn cuối cùng.

Không hề chần chờ, hai người đều vung quyền đấm vào mặt đối phương. Sức mạnh ở lan ra trong cú đấm, hai người bay ra xa, thuận thế ngã xuống đất.

Diêm Lượng cắn răng muốn đứng lên, nhưng cơ thể hắn tiêu hao quá nghiêm trọng, vừa bò lên được một nửa thì trượt ngã xuống, rồi hắn nhìn thấy đối phương đứng lên. Điều này khiến hắn cảm thấy không cam lòng, lại cố gắng đứng lên.

Sức mạnh trong cơ thể đang điên cuồng vận chuyển, kể cả cơ thể có đau đớn đi nữa thì hắn cũng không từ bỏ. Cuối cùng hắn cũng đứng lên, điên cuồng trong nỗi giận dữ, cứ như vậy nhìn chằm chằm đối thủ.

Hai người đều không động đậy, vì đã đứng trên giới hạn của mọi người rồi.

Tuy rằng Diêm Lượng phẫn nộ, nhưng hắn đã thua, hắn nhìn Từ Từ không cam lòng nói:

“Ta đã thua, ta thừa nhận Hư Không Sách của nhà họ Từ mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của ta, nhưng sau này ta nhất định sẽ đánh bại ngươi"

Lúc này lửa giận của Diêm Lượng sôi sục, thấp thoáng có dấu hiệu đột phá.

Từ Từ chỉ cúi đầu:

“Đã nhường rồi"

Thực ra hắn biết mình đã bại trận. Nếu không phải có áo giáp, nếu không phải tu luyện dưới cây bất tử, nếu không phải có Hình Ngọ chỉ dẫn. Rất nhiều nếu công lại, mới khiến hắn miễn cưỡng bò đứng lên sớm hơn đối phương một chút. Thực sự mình không bằng Diêm Lượng. Nhưng hắn sẽ cố gắng theo đuổi, sẽ không phụ nhiều nếu như vậy.

Diêm Lượng được đón về, trông có vẻ mình thua không tệ hại lắm, nhưng hắn biết mình đã đại rất thê thảm. Hắn có thể cảm nhận được người này không có kinh nghiệm đối địch, mà hắn thì đã trải qua hàng trăm cuộc chiến. Ấy vậy mà mình vẫn bại trận, việc này đã không thể hình dung bằng từ tệ hại nữa. Hắn phải toàn lực vượt qua đối phương, sẽ có một ngày có thể danh chính ngôn thuận đánh bại đối phương.

Đón Diêm Lượng về, một cô gái dẫn đầu lên tiếng nói:

“Tất cả đều có cơ duyên, không cần để bụng, con đường luôn ở dưới chân ngươi, nó thông đến mọi nơi.

Sau đó cô gái này nhìn về phía môn chủ Hoàng Kim:

“Các hạ có thể nói cho ta biết làm thế nào để tìm một trong kẻ sĩ môn hạ của ngươi để khiêu chiến không?"

Nghe vậy, Chu Tự hơi do dự, lúc này Chu Ngưng Nguyệt lấy ra một lá bùa ném qua.

Cô gái đón dược lá bùa, nhìn bên trên một cái liền sửng sốt, phát hiện trên lá bùa viết một dãy số, đó là số điện thoại.

"..."

Đúng là rất hiểu lòng dân.

Lúc này Từ Từ cũng về đến Trụ Cột, kéo về lá bùa mà Nguyệt tỷ ném xuống.

“Trả ngươi, gây rắc rối cho các ngươi rồi.

Từ Từ nói một cách khó khăn. Hắn thực sự bị thương không nhẹ. Âm Túc đang không ngừng thi triển thuật chữa trị. Thu tỷ cũng định dùng quyền trượng hỗ trợ, nhưng bị Chu Tự ngăn lại.

Từ Thanh Thanh ở phía dưới sớm đã được đám người Từ Hữu Thanh dìu đỡ vẫn dõi theo Từ Từ trở về, mới thở ra nhẹ nhõm. Nhưng nàng vẫn muốn biết, người này có phải là người mà mình đoán trong lòng không. Về lý thuyết thì không thể nào, nhưng....thực sự rất giống.

1106 chữ

Chương 774: Không Đánh

“Các ngươi biết hắn là ai không?"

Từ Thanh Thanh hỏi đám người Từ Hữu Thanh.

“Từ Từ"

Từ Hữu Dịch hào sảng nói.

Nghe vậy, Từ Thanh Thanh có chút khó có thể tin được. Nói ra một cách thản nhiên như vậy hả? Nhưng chẳng phải Từ Từ chỉ mới là binh giả bát phẩm ư? Nàng rất muốn hỏi, nhưng bây giờ không phải lúc.

Trận chiến vừa nãy khiến rất nhiều người cảm nhận được chất lượng của Cuộc chiến mười hai Trụ Cột. Những người quá kém cũng ngại lên võ đài.

Chu Ngưng Nguyệt nói với đám người Hàn Tô:

“Hiệu quả của bộ đồ rất tốt, kẻ địch cũng rất mạnh, muốn đánh thì mau chóng xuống đi, bỏ lỡ thì mất cơ hội"

Nghe vậy, Hàn Tô không chần chờ. Nàng đã đợi rất lâu rồi, vẽ nhiều là bùa như thế, lần này nàng muốn mượn bộ đồ để vượt qua cực hạn.

Cùng với Hàn Tô lên võ đài, Tô Thi hiếu kỳ nói:

“Vừa nãy người đó nói môn chủ đồng đen và môn chủ sắt vụn, chỗ chúng ta có không?"

“Môn chủ đồng đen thì ta không biết, nhưng môn chủ sắt vụn...

Chu Tự nhìn chằm chằm Tô Thi nghiêm túc nói:

“Không phải là tam lão bản ngươi à?"

“Ta không phải là môn chủ, ta là thánh kỵ sĩ.

Tô Thị nghiêm trang nói.

Ngươi là đấu sĩ thừa thì có, Chu Tự bóc phốt.

“Mười hai giờ rồi.

Thu Thiển nhắc nhở nói.

Chu Tự gật đầu. Còn chút thời gian, đợi những người này đánh xong, hắn trực tiếp đi hỏi có ai không phục.

"Ta.."

Sau khi Hàn Tô đi xuống sau, một tiên tử của Tiên Vân Các muốn xuống khiêu chiến. Nhưng nàng vừa lên tiếng, đã bị Hàn Tô từ chối:

“Rất xin lỗi, ta không đánh với người của Tiên Vân Các Tiểu tiên tử:

"..."

Nàng ấm ức lui về. Người của Hoàng Kim Môn thật bá đạo.

Người nhà họ Từ không để ý gì đến võ đài, việc họ muốn làm nhất chính là điều tra ra người nhà họ Từ trong Hoàng Kim Môn, rốt cuộc là người nào trong tộc.

“Sư huynh, tại sao nàng ta không đánh với người của Tiên Vân Các?"

Miêu Khả An hỏi Ân Chí Viễn.

Ân Chí Viễn không trả lời, hắn không biết.

Thiên Vân Y Y tưởng tượng nói:

“Có thể nàng có liên quan đến Tiên Vân Các.

Dù sao cũng có người của nhà họ Từ, thêm một người có liên quan đến Tiên Vân Các đến cũng rất bình thường.

“Người của Tiên Vân Các ư?"

Hạ Song hơi tò mò.

Tiên Vân Các có rất nhiều đệ tử, nàng thực sự không thể nhận ra hết.

Chu Tự cũng rất tò mò:

“Tại sao không đánh với người của Tiên Vân Các đánh? Đại lão bản có liên quan đến Tiên Vân Các ư?"

“Đại lão bản là đệ tử của Tiên Vân Các, nhưng không được coi trọng, bèn cùng nhị lão bản ra ngoài xông pha, sau đó gặp được ta Tô Thị giải thích nói.

“Nhị lão bản cũng là đệ tử của Tiên Vân Các ư?"

Chu Tự càng thêm tò mò.

“Không phải"

Minh Nam Sở lắc đầu, sau đó giải thích nói:

“Chỉ là ta và đại lão bản quen nhau từ nhỏ, lúc đó ta chơi game không được giỏi, ở Tông Môn quá nguy hiểm, vừa hay cùng đại lão bản ra ngoài, sau đó gặp tam lão bản bị chó cắn, có lòng tốt cứu nàng, rồi nàng mặt dày mày dạn đi theo bọn ta, lấy oán trả ơn Chu Tự:

"..."

Quá khứ của ba vị lão bản thật phức tạp.

Lúc này người của Thập Nhị Minh Linh Môn ứng chiến.

Đối thủ của Hàn Tô là một gã đàn ông.

Trông hắn khá cường tráng, cổ đeo chuỗi trân châu, mỗi một viên dường như có một con linh thú.

“Hứa Phong Hoa của Thập Nhị Minh Linh Môn.

Hứa Phong Hoa chắp tay khách sáo nói.

Hàn Tô ngại báo tên, chỉ ôm quyền nói:

“Một thánh kỵ sĩ bình thường của Hoàng Kim Môn “Ta sẽ không nương tay đâu.

Hứa Phong Hoa tháo xuống một viên trân châu ném ra.

Soạt! Một tiếng gầm giận dữ vang lên, bóng hình con bò đực hiển lên, chỉ là một hư ảnh. Nhưng có thực lực của đấu giả thất phẩm. Hàn Tô cũng không để ý, một tấm bùa xuất hiện trong tay, lập tức ném ra.

“Một lá bùa có thể không đủ đâu"

Hứa Phong Hoa khẽ cười một tiếng, vung ra một nắm đấm. Con bò đực xông ra tấn công.

Bành! Chỉ vừa chạm mặt, bò đực đập lên lá bùa.

Theo như mọi người thấy, một lá bùa thực sự không đủ, cũng thật khinh thường quá rồi. Nhưng linh phù vụn nát, trong nháy mắt phân ra thành linh phù vô tận. Hàn Tô đứng trong linh phù vô tận cười nói:

“Ta biết một lá bùa không đủ, cho nên ta đã chuẩn bị một triệu lá. Một triệu linh phù trận, mở!"

Ầm! Linh phù vô tận bay trong không trung có trật tự tạo thành trận pháp phủ khắp cả võ đài. Sau đó bắt đầu tấn công bò đực. Chỉ một lúc sau, bò đực không chống lại được, lập tức sập đổ.

Hứa Phong Hoa không hề do dự, giật tất cả trân châu trên cổ xuống, phóng ra hư ảnh bắt đầu đối kháng với Hàn Tô.

“Một triệu linh phù? Người của chi Bách Mạch, quả nhiên là đệ tử Tiên Vân Các, nhưng tu vi như vậy đã có thể điều khiển linh phù, chắc hẳn cũng là thiên tài nổi tiếng. Nhưng tại sao ta chưa từng nghe nói đến?” Hạ Song nhìn bóng dáng Hàn Tô, hơi kinh ngạc cảm thán. Không chỉ có nàng, những người khác của Tiên Vấn Các cũng vậy. Trong các nàng cũng có người tu luyện bùa chú. Nhưng một trăm linh phù lại còn hợp thành trận pháp, đừng nói đấu giả thất phẩm, kể cả giai linh lục phẩm cũng chỉ miễn cưỡng làm

được.

“Cũng may ta không đi xuống, nếu không sẽ rất thảm, nhưng vị sư tỷ này là đệ tử của sư thúc sư bá nào? Sao ta chưa từng nghe nói đến?"

Tiểu tiên tử ban đầu muốn ứng chiến nói.

1122 chữ

Chương 775: Không Ngu

“Đệ tử tông môn chúng ta rất ít ra ngoài, ra ngoài dài ngày lại càng ít. Nhưng những người thường xuyên ra ngoài không có ai đặc biệt nổi bật. Hoàn toàn không đoán ra được vị sư tỷ này là ai?

Tiên tử khác lắc đầu nói.

Lúc này Hạ Song nhìn về phía Ân Chí Viễn.

Ân Chí Viễn cũng không biết, hắn lắc đầu. Quen biết Thánh Tử Thánh Nữ là vì thành Thâm Uyên, hắn thực sự không quen những người này.

“Ha, Hoàng Kim Môn không có truyền thừa của riêng mình hả? Không phải nhà họ Từ thì là Tiên Vân Các.

Huyết Khấp Tông có người cười lạnh lùng nói.

Nghe vậy, tất cả mọi người đều nhìn về phía Chu Tự. Hoàng Kim Môn có vẻ rất lợi hại, nhưng thực sự không có truyền thừa gì, giống một tổ chức hơn.

“Có phải ngươi không hiểu lời vừa nãy của bản môn chủ không?"

Chu Tự nhìn về phía người đàn ông trung niên Huyết Khấp Tông nói:

“Đừng cứ nói nhà họ Từ với Tiên Vân Các nữa. Hoàng Kim Môn chúng ta có ba vị Thần Minh nắm giữ quyền hạn khác nhau của thời đại Thần Minh. Còn có Thần Khuyển hành tẩu trong cấm địa. Những việc này mà không hiểu, thì chúng ta nói những lời bình thường vậy"

Chu Tự dựa ra sau, tiếp tục lên tiếng:

“Trong giới tu chân, Hoàng Kim Môn có đệ tử ở bên ngoài nổi tiếng của Đạo Tông Thiên Vân (chỉ Cửu Thiên Hoàng Chủ), có kiêu nữ thế hệ mới ngạo mạn của ma môn, có khí linh hàng đầu đương thế, có người tốt không rõ lai lịch. Tất cả đều có, có người nhà họ

Từ và Tiên Vân Các thì rất kỳ lạ sao? Còn về truyền thừa...Chỉ cần phù hợp, chúng ta đều có thể truyền thừa lại"

“Nực cười, Thần Minh gì đó thì không nhắc đến, ma môn và Đạo Tông Thiên Vân có nhận ngươi không? Nếu họ biết Hoàng Kim Môn các ngươi mang người của họ ra tuyên truyền, thì sẽ phớt lờ sao?"

Người của Huyết Khấp Tông khinh thường nói.

“Chẳng phải người của ma môn cũng ở đây à? Ngươi hỏi xem.

Chu Tự lại cười nói.

Nhưng không đợi người của Huyết Khấp Tông lên tiếng hỏi hỏi, Ma Kiếm Không Minh lập tức đứng lên, cung kính nói với Chu Tự:

“Môn chủ Hoàng Kim có thể mang ma môn ra tuyên truyền, đó là đã coi trọng ma môn chúng ta rồi. Tuy rằng ta không thể đại diện cho cả ma môn, nhưng nếu tiền bối ma môn biết được cũng sẽ giống như ta"

“Thập Nhị Tịnh Đường ta cũng cũng hy vọng có một ngày được Môn chủ Hoàng Kim ưu ái. Long Bồng đứng lên theo.

Điều này khiến những người khác đều ngạc nhiên, chuyện gì thế này? Đương nhiên, bất kể thế nào, Huyết Khấp Tông đều không dám nói gì. Không đúng, hắn đã phát giác ra. Ma môn là nơi thế nào? Sao có thể khách sáo với một Hoàng Kim Môn như vậy. Chỉ có một khả năng, môn chủ Hoàng Kim này có thể là người của ma môn, hoặc hắn thực sự quá lợi hại, khiến ma môn kiêng sợ.

Thần Minh ư?

Đặc biệt là Đạo Tông Thiên Vân không tỏ thái độ càng khiến những người khác suy nghĩ mông lung. An Khách cũng nhận ra không đúng, Hoàng Kim Môn này không chỉ khiến ma môn phải lấy lòng họ, ngay cả phía họ cũng trầm mặc. Phải biết rằng phía họ có một vị phong chủ. Hắn ra tay thì cũng không biết phải ghi chép thế nào.

Chu Tự vốn định uy hiếp người của ma môn, không ngờ họ nể mặt như vậy. Thuận lợi đến thế ư? Trong khi họ nói chuyện, trận chiến phía dưới đã kết thúc.

Hàn Tô dùng hàng triệu linh phù nhốt đối phương, không xuống tay giết hắn. Mấy ngày nay nàng được chỉ dạy rất nhiều, đặc biệt là Chu Ngưng Nguyệt vừa hay học trận pháp, thỉnh thoảng nàng cũng hỏi một chút. Trận pháp đại sư ở bên cạnh, không hỏi thì thật uổng, cho nên phù trận mới thuận lợi như vậy. Lúc sau Minh Nam Sở cũng xuống đánh, chiến thắng rất dễ dàng. Hắn cảm thấy vẫn không đủ để rèn luyện, nhưng cũng không tiếp tục lãng phí thời gian. Sau đó thì là Âm Túc...thua trận. Vô cùng thảm. Cũng có thể là đối phương quá mạnh. Nàng hơi xấu hổ đứng ở phía sau.

Thu tỷ vừa mới tăng cấp không cần thiết phải đánh, sau đó mọi người nhìn sang đích Tô Thi bên cạnh.

“Ta không đánh, các ngươi thích bị đánh thì các ngươi tự đi đi, nhìn ta làm gì? Ta cũng chẳng đánh lại được.

Tô Thi vội vàng nói.

Người khác đi xuống rèn luyện, còn nàng xuống là chịu đánh. Biết rõ là sẽ bị đánh thì việc gì phải xuống?

“Cửu Thiên Hoàng Chủ có có mỗi ngươi như vậy?"

Chu Tự cười ha hả.

“Là Cửu Thiên Hoàng Chủ, cửu trong rau hẹ.

Tô Thi sửa lại nói.

*Đồng âm khác nghĩa.

Chu Tự:

"..."

Hắn đã không còn gì để nói, đã vậy thì xem xong rồi đi thôi. Sắp đến buổi chiều rồi, về tu luyện còn năm sáu tiếng nữa. Nghĩ đến đây, Chu Tự đứng lên, những người khác cũng nhìn qua theo bản năng.

Vị Môn chủ Hoàng Kim rất nổi bật. Hắn đứng lên khiến người ta cảm thấy sắp xảy ra chuyện nguy hiểm. Đương nhiên, chủ yếu là các môn phái lớn xung quanh thấy kỳ lạ về thái độ của hắn, càng khiến người ta kinh ngạc.

“Các ngươi phải đánh mấy ngày?"

Chu Tự nhìn về phía những người khác.

Vừa nãy Thu tỷ nói Cuộc chiến mười hai Trụ Cột cũng không phải chỉ đánh trong một ngày, dù sao cũng có nhiều người thế này.

“Khoảng ba ngày"

Tam trưởng lão Từ Thiên Phong nhà họ Từ giải thích nói.

“Ta không có nhiều thời gian như vậy.

Chu Tự lắc đầu nói:

“Ta đến vì thuật pháp không gian. Bây giờ ta hỏi các ngươi, ta muốn xem thuật pháp không gian, các ngươi ai có ý kiến? Bất kể là ai, chỉ cần là người có thể tham gia thi đấu, đánh thắng ta thì ta sẽ rời đi. Ta là người rất coi trọng đạo lý"

1108 chữ

Chương 776: Nội Dung

Chu Tự thực sự rất muốn có được thứ đó, nhưng cũng không đến nỗi quấn mãi không buông, dù sao không đánh lại được đối phương, ở lại đây cũng thật ngượng ngùng. Hắn cũng biết tu chân giả cường mạnh, không thể khinh thường.

Nói xong Chu Tự đáp xuống trên võ đài, định khiêu chiến tất cả mọi người.

Từ Thiên Phong nhìn Chu Tự, cảm thấy đối phương không nể mặt nhà họ Từ, nhưng cũng không tiện lên tiếng nói gì. Chỉ có thể xem những người khác có nể mặt đối phương hay không. Hắn cảm thấy chắc hẳn hơi khó khăn, đây cũng là đang khinh thường những người khác. Nhưng hắn còn chưa nghĩ xong, toàn bộ người của ma môn đứng lên:

“Ta cảm thấy Hoàng Kim Môn xứng đáng đứng hàng đầu, xem thuật pháp không gian thực sự là nguyện vọng của mọi người.

Nghe vậy Long Bồng cũng không tỏ ra yếu thế, trực tiếp đứng lên chắp tay nói:

“Thập Nhị Tịnh Đường ta cũng ủng hộ Hoàng Kim Môn chủ, chỉ xem thuật pháp không gian thôi, cũng là điều đương nhiên"

Long Ân Hồng không hiểu, vị sư huynh này làm sao vậy?

Ma môn tỏ thái độ rồi, Thập Nhị Tịnh Đường cũng tỏ thái độ rồi, điều này khiến những người khác cảm thấy quái dị.

Từ Thiên Phong chỉ có thể kiên trì nói:

“Ngoại trừ Hoàng Kim Môn thì là Thập Nhất Chi Trụ, mọi người cho ý kiến đi"

“Thiên Ảnh Tông không có ý kiến, ta cảm thấy Hoàng Kim Môn chủ cái thế vô song, ngang hàng với Thần Minh, đứng trên thế gian, vô địch thiên hạ. Hắn không lấy thuật pháp không gian, thì còn ai có tư cách?"

La Tiểu Phong công bằng chính nghĩa nói.

Đồng môn bên cạnh nhìn mà ngây người, sư huynh làm sao vậy? Bị cướp mất linh hồn rồi à?

Những người khác cũng ngạc nhiên.

“Chúng ta cũng không có ý kiến Vân Tiêu tiền tử cười nói.

Nàng cũng chẳng để ý đến thuật pháp không gian, lần này Hoàng Kim Môn đến chỉ để quấy rối, cho nên mau chóng tiễn về đi.

Hơn nữa, đệ tử của nàng cũng có bộ đồ loại này, chẳng may cũng nói là một thành viên của Hoàng Kim Môn họ, nếu nàng không ở đây thì cũng không có gì. Nhưng nàng là chưởng giáo, không quan tâm thì rất phiền phức.

“Đạo Tông Thiên Vân cũng không có ý kiến.

Thái Cực Phong Miêu Thiên Nguyên lên tiếng theo.

“Tiên Vân Các cũng đồng ý, nhưng môn chủ của quý phái có thể nói cho chúng tôi biết sư phụ của vị tiểu tiên tử đó là ai không?"

Hạ Song chỉ vào Hàn Tô. Chu Tự quay đầu nhìn về phía đại lão bản.

Hàn Tô lập tức đứng ra nói:

“Vãn bối là đệ tử của Bạch Hiểu Các Nghe vậy Hạ Song cau mày, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Tuy Bạch Hiểu Các cũng không phải quá kém, nhưng ở đó đều là đệ tử bình thường, không thực sự bái sư về mặt ý nghĩa. Tuy cũng có một sư phụ, nhưng rất ít khi hướng dẫn.

“Ngươi bao nhiêu tuổi?"

Hạ Song lại hỏi.

Hàn Tô do dự, dường như không muốn trả lời.

“Đại lão bản hai mươi ba tuổi rồi"

Tô Thị trả lời giúp. Nhưng nghĩ kỹ lại thì hình như không đúng, sang năm mới rồi, phải là hai mươi tư.

Hạ Song cúi đầu càng không thể tưởng tượng nổi. Thiên phú thế này cao đến mức phi lý, làm sao đệ tử thế này lại ở trong Bách Hiểu Các? Nàng không hỏi thẳng tên, ngay cả tuổi tác mà đối phương cũng không chịu nói, cho thấy không muốn để người khác biết. Thở dài một tiếng, nàng cũng không định điều tra nữa.

Nếu nàng muốn thể hiện thiên phú, về một chuyến thì đủ khiến tông môn chấn động.

Chắc chắn Hàn Tô không có suy nghĩ này, thiên phú của mình không kém, cũng thực sự có cơ hội vào những Các khác. Nhưng nàng muốn ở lại Bách Hiểu Các. Đương nhiên, khiến người ta chấn hãi là vì dạo này gặp đượcnhiều cơ duyên.

Rất nhiều người đều đồng ý, những người không muốn đồng ý cũng không còn cách nào. Họ cứ cảm thấy môn chủ Hoàng Kim Môn này không đúng lắm. Cho hắn về đi, nếu không cứ cảm thấy mọi người đều khá áp lực. “Nếu không có ai phản đối, thì tôi lấy thuật pháp không gian ra cho Môn chủ Hoàng Kim đọc thử Từ Thiên Phong nói.

Nhà họ Từ hẳn nào dám phản đối. Từ Tuyền ở bên ngoài cũng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng sắp tống được đại nhân vật này đi rồi. Rõ ràng người của Thánh Địa Minh Nguyệt và người của Đạo Tông Thiên Vân mạnh hơn. Nhưng Thánh Tử Ma Đạo...là khó đoán nhất.

Từ Thiên Phong vừa dứt lời, không gian trên không trung võ đài xuất hiện trận chấn động, sau đó một cuốn sách xuất hiện trong hư không, chậm rãi rơi xuống.

Thấy vậy Chu Tự đưa tay tóm lấy cuốn sách. Hắn không có ý định mang sách đi, chỉ muốn ngồi đây đọc một lượt, có thể ghi nhớ là được. Nhưng sau khi mở sách ra, hắn liền ngẩn người.

Thuật pháp không gian lấy bản thân làm tiêu chuẩn cơ bản, tìm kiếm điểm mỏng yếu và điểm truyền dẫn, lợi dụng thêm là có thể tiếp xúc với sự huyền bí của không gian. Sau đó phía dưới là một đống lý thuyết, một đống công thức, còn có một đống chú thích.

Chu Tự:

"..."

...

Ngay cả công thức cơ bản mà hắn cũng không hiểu, bảo hắn học cái này? Sao có thể học được? Giống như hắn mới chỉ học một cộng một, mà đối phương lại lấy ra một cuốn sách toán học cấp ba ra vậy. Chẳng khác nào đọc thiên thư?

Công pháp của giới tu chân quá khó. Thu tỷ còn chưa dạy thứ phức tạp như vậy, hắn vẫn còn đang học chữ viễn cổ và thuật pháp, kiến thức cơ bản. Thuật pháp không gian này quả thực không phải dành cho người học. Nhưng hắn vẫn giả bộ lật xem, không làm vậy thì chẳng khác nào thể hiện mình mù chữ.

1140 chữ

Chương 777: Dễ Vậy

“Ở đây, còn đây nữa, theo lý thì mở từ đây, thì có thể xuất hiện thông đạo không gian, ồ, hình như không đúng” Đột nhiên bên cạnh Chu Tự vang lên tiếng nói. Thì ra là Nguyệt tỷ không biết đã đứng ở bên cạnh hắn cùng đọc sách từ lúc nào.

Trước kia Chu Tự cảm thấy thành tích học tập của mình rất tốt, không đứng thứ thì là đứng thứ hai của lớp, có kém nữa thì cũng là đứng thứ ba. Là con nhà người ta không mắt người khác. Khi đó hắn rất tự tin. Nhưng sau khi gặp Nguyệt tỷ, hắn phát hiện mình hơi bình thường. Một nữ thanh niên tốt chưa đến ba mươi tuổi như Nguyệt tỷ lại hiểu hết mọi thứ.

Khi Chu Tự còn đang kinh ngạc, Chu Ngưng Nguyệt tiếp tục mở về phía sau.

Sau đó tính toán một chút, liền chỉ vào ba vị trí từ cao xuống bên cạnh Chu Tự: “Liên kết ba vị trí này với nhau, chắc hẳn có thể mở ra thông đạo không gian.

“Liên kết ba vị trí này với nhau hả?"

Chu Tự cũng chỉ vào vị trí cao hơn đỉnh đầu ở bên cạnh, và vị trí trước người, thêm vị trí đầu gối nói:

“Liên kết với nhau thì có thể mở cửa không gian hả? Chỉ vậy thôi hả?"

“Trên sách nói như vậy"

Chu Ngưng Nguyệt cầm lấy cuốn sách nói. Nàng cúi đầu đọc cảm thấy cuốn sách rất thú vị.

“Vậy ta thử xem, Nguyệt tỷ, người tránh sang một bên đi.

Chu Tự đẩy Nguyệt tỷ sang một bên.

Nguyệt tỷ? Cách xưng hô này khiến những người khác rất bất ngờ. Sao Hoàng Kim Môn chủ lại gọi Môn chủ Bạch Ngân là tỷ?

Chu Tự không để ý việc này, mà quan sát ba vị trí, đang nghĩ phải liên kết thế nào. Chém bàn tay xuống? Cảm giác tay không đủ dài.

Rất nhanh hắn nghĩ đến lời của Nhị thúc nói ban đầu cha từng một đao chém mở cửa không gian. Nghĩ đến đây, hắn lấy ra một thanh trường đao.

Thanh đao này không tệ, nhưng không biết liệu có thể chém mở không gian hay không, lỡ như gãy thì không hay.

Suy nghĩ một lúc, hắn đưa đến trước mặt Nguyệt tỷ nói:

“Nguyệt tỷ, làm nó thêm cứng chắc cho ta Nàng trực tiếp dán một lá bùa lên thanh đao:

“Được rồi"

Nguyệt tỷ cúi đầu đọc sách, cuốn sách này thực sự rất thú vị.

Lúc này Chu Tự cũng không để ý nhiều, mà xác định xong vị trí, công lực ngàn năm nổi lên, triển khai Khai Sơn pháp, sau đó chém một đao xuống. Lúc này đao và không gian sinh ra ma sát, dường như có tiếng sấm sét vang lên.

Soạt!

Thanh đao chém xuyên ba điểm, nhưng không phỉa là chém bình thường, không gian dưới đao xuất hiện vết nứt. Hư không bị chém ra bằng một đao.

Mọi người ban đầu còn thấy không ổn lập tức sững sờ. Người này thực sự chém ra không gian bằng một đao. Làm sao hắn làm được?

“Nhát đao này không yếu đâu"

Miêu Thiên Nguyên cau mày nói:

“Tam phẩm bình thường đều không thể làm được.

Người này hoàn toàn xứng đáng là thiên kiêu tuyệt thế.

Chu Tự nhìn cửa không gian mở rộng với vẻ mặt kinh ngạc, thành công rồi ư? Lúc trước cha mở cửa không gian như vậy, sau đó vượt qua hư không ư? Hình như không khó lắm.

Vừa nghĩ đến đây, hắn bỗng cảm thấy trong không gian như có một lực hút kỳ lạ, sau đó soạt một tiếng bị hút vào trong?

Ái chà? Đánh lén ta hả?

Ngã vào trong không gian, Chu Tự thấy Nguyệt tỷ đang chạy về phía cửa không gian, thò một tay vào. Nhưng cửa không gian suýt nữa thì đóng lại, muốn kẹp gãy tay Nguyệt tỷ?

Nhưng khoảnh khắc cửa không gian đóng lại, hình như Nguyệt tỷ được ai đó kéo lại. May mà không gãy tay. Ánh sáng cứ biến mất như vậy.

Nhưng Chu Tự cảm thấy tình hình của mình không ổn lắm, xuất hiện cảm giác mất trọng lượng, hắn không thể cử động. Sau đó là hư vô vô tận đích quay cuồng. Sau đó hắn rất hiếu kỳ, trước đây cha đã vượt qua bằng cách nào? Không đúng, làm sao ta ra được đây?

Chu Ngưng Nguyệt nhìn thấy Chu Tự rơi vào khe nứt không gian, lập tức chạy đến muốn tóm lại. Nhưng ảnh hưởng của không gian hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của nàng. Tốc độ rơi của Chu Tự nhanh đến mức nàng không chạy kịp, kể cả nàng vươn tay vào khe nứt không gia, thì cũng không ích gì. Đặc biệt là vừa vươn tay vào, thì bị ai đó kéo về.

“Ngươi điên rồi à?"

Trình Tỷ tóm lấy Chu Ngưng Nguyệt kinh hãi kêu lên.

Vừa nãy nếu không phải nàng kéo lại kịp thời thì tay của Chu Ngưng Nguyệt đã bị không gian kẹp gãy rồi.

Lúc này Chu Ngưng Nguyệt hoàn hồn, thở phào nhẹ nhõm, bình tĩnh lại, vô tội nói:

“Nhất thời quên mất.

Lúc này cửa không gian đã đóng lại, những người khác cũng vô cùng kinh hãi.

Môn chủ Hoàng Kim..mất rồi? Đám người ma môn sững sờ tại chỗ, bị dọa sợ hết hồn. Xong rồi, Thánh Tử mất rồi. Trời sắp sập rồi.

Cả người Từ Tuyền choáng váng, nếu Thánh Tử Ma Đạo xảy ra chuyện ở chỗ họ, vậy nhà họ Từ liệu có bị ma môn tiêu diệt cả tộc không? Hắn hối hận, không nên tổ chức Cuộc chiến mười hai Trụ Cột này.

Thu Thiển lập tức đi xuống, nhưng nàng ra tay, phát hiện mình không có cách nào.

“Thu tỷ không sao đâu, đừng căng thẳng"

Tô Thi an ủi nói.

“Đừng vội"

Trình Tỷ cũng an ủi, sau đó nhìn sang Vân Tiêu tiên tử ở một bên “Tìm được chưa?"

“Chưa, vừa hay hắn mở được dòng hỗn loạn không gian, đã biến mất trong nháy mắt.

Vân Tiêu tiên tử mở cửa không gian môn đứng ở cửa nhìn ngó xung quanh:

“Không phát hiện được gì, trừ phi có cách định vị được hắn, nếu không ta không thể cứu hắn ra. Hoặc có người có thể càn quét dòng hỗn loạn hư không vô tận, nếu không rất khó tìm được hắn. Nếu tìm bán tiên, chắc hẳn cũng có thể bói ra được vị trí của hắn.

Trình tỷ cau mày.

1122 chữ

Chương 778: Quy Tức Thần Công

Vừa nãy xảy ra quá nhanh, ban đầu mọi người còn đang kinh ngạc, ngay sau đó người đã biến mất. Quả nhiên không thể tùy tiện động vào không gian.

“Ta gọi một cuộc đã.

Chu Ngưng Nguyệt lấy điện thoại ra bình tĩnh nói.

Thu Thiển đứng bên cạnh Chu Ngưng Nguyệt, muốn nghe xem người phía bên kia nói thế nào.

Gọi điện? Điều này khiên Vân Tiểu tiên tử rất bất ngờ. Muốn tìm được cũng không dễ dàng, chẳng lẽ quen biết bán tiên? Trình Tỷ cũng không nói gì thêm, gọi điện thực sự là lựa chọn tốt nhất.

“Mẹ, là ta"

Chu Ngưng Nguyệt tủi thân nói vào điện thoại.

“Tiểu Nguyệt? Ngươi làm sao thế? Ai ức hiếp ngươi?"

Liễu Nam Tư ở đối diện nghi hoặc hỏi, hình như đang băm thịt.

“Mẹ, con trai ngươi rời vào khe nứt không gian, không biết đi đâu rồi.

Chu Ngưng Nguyệt nói thật.

"Ha?"

Phía đối diện có chút kinh ngạc nói:

“Hắn vào đó bằng cách nào?"

Chu Ngưng Nguyệt nói qua lại quá trình, bày dáng vẻ trẻ con làm sai chuyện.

“Ừm, không gian đúng là nguy hiểm, lần sau ngươi đừng động vào bừa bãi"

Liễu Nam Tư giáo dục một lúc, sau đó nói tiếp:

“Nhưng chắc không sao đâu, cha ngươi còn đang uống rượu với nhị thúc, cho thấy không có vấn đề gì hết.

Ngươi đợi nhé, mẹ lấy cho ngươi một quả táo, ăn xong ngươi lại học thuật pháp không gian đó, có lẽ có thể có chỉ dẫn đường đi. Bảo tên nhóc đó tự chém lối ra. Đi đi, Tiểu Nguyệt đã tám tuổi rồi, phải học cách độc lập rồi. Hơn nữa tên nhóc thối đó đã lấy Thu Thiển, có lực tương tác nhất định với không gian, muốn xảy ra chuyện cũng không dễ"

Lại nói một hồi, Chu Ngưng Nguyệt mới tắt máy. Sau đó không gian phía trước nàng đột nhiên mở ra, một quả táo chậm rãi rơi xuống.

Những người khác không hiểu gì, kể cả Trình tỷ cũng không hiểu lắm. Mấy người đó không đến vớt người về à?

Đón lấy quả táo, Chu Ngưng Nguyệt nghiêm túc nói:

“Các ngươi cứ đánh trước đi, chốc nữa chúng ta cứu người sau"

Nói xong, nàng dẫn người về trụ cột của mình, sau đó vừa ăn táo vừa đọc thuật pháp không gian. Nàng phải đọc hiểu cuốn sách này trước chiều tối, sau đó hướng dẫn đệ đệ thối quay về.

Thu Thiển cũng ở bên cạnh đọc, hình như nàng cũng có thể đọc hiểu, hoặc bản thân nàng vốn đã có thiên phú về mặt không gian.

Nguyệt tỷ vừa về đến trụ cột, liền kể lại nội dụng cuộc trò chuyện vừa nãy, cho nên Thu Thiển mới yên tâm không ít. Nhưng không hiểu Chu Tự đã cưới mình, sao lại tương tác với không gian?

Hơn nữa rõ ràng còn chưa gả đi, không phải là vì...có quan hệ vợ chồng chứ?

“Trình trưởng lão?"

Vân Tiêu tiên tử có chút khó hiểu.

“Ừm, nếu gọi điện họ nói không sao, thì chắc hẳn không sao đâu"

Trình Tỷ nói. “Trình trưởng lão tin tưởng vậy à? Với thực lực của sư phụ cũng không thể tìm ra ngay lập tức"

Dao Di thiên nữ cảm thấy khó hiểu.

“Ừm, chắc chắn không sao"

Trình Tỷ gật đầu, không thể không cảm khái nói:

“Cha mẹ của hắn, nhị thúc của hắn, sư phụ của hắn, người nào cũng có thể đưa hắn ra. Không hành động có nghĩa là không cần thiết.

Vân Tiêu tiên tử sửng sốt tại chỗ, chắc Trình trưởng lão nói đùa chứ? Trên đời sao lại có loại người như vậy? Toàn bộ họ hàng thân tích đều có bản lĩnh? Hơn nữa nàng cảm thấy Trình trưởng lão xem nhẹ bản thân quá, phải biết rằng nàng là nhóm người đứng đầu giới tu chân.

Vân Tiêu tiên tử không phục nhìn chằm chằm Trình trưởng lão.

Trình Tỷ:

"..."

Nàng rất hiếu kỳ, rốt cuộc là mình già rồi, hay là Vân Tiêu vẫn chưa trưởng thành. Chuyện của Hoàng Kim Môn khiến người ta thấy rất kỳ lạ, có người lo lắng buồn rầu, có người vui sướng trên nỗi khổ của người khác. Nhưng không ảnh hưởng đến cuộc đọ sức tiếp theo. Tựa như mọi việc chỉ là khúc nhạc đệm.

Lúc này Chu Tự cảm thấy xung quanh có gió thổi, gió lướt trên người rất đau. Trong hư không dường như có thứ gì muốn ép hắn, nhưng bị công lực ngàn năm nghiền vụn. Ở bên ngoài cơ thể thì công lực ngàn năm không có cách gì, bên trong cơ thể thì công lực ngàn năm đấm mạnh tấn công.

Nhưng ở vùng hư không này hình như cũng không khí chịu lắm. Chu Tự hít một hơi, sau đó phát hiện không hít được thứ gì, giống như bị nghẹt mũi. Nhưng không chú ý lại cảm thấy có thể hít thở, nói chuyện cũng không vấn đề. Cũng có thể truyền ra âm thanh, chỉ cần mang một chút linh khí.

“Thì ra ta đã luyện thành công Quy Tức Thần Công lúc nào không hay?

Chu Tự không thể không cảm khái.

Hắn đứng ngay ngắn nghiêm chỉnh, dẫm vào hư không, hắn dùng thuật pháp phá không, sau đó quả nhiên đã có dấu hiệu dịch chuyển.

Ồ! Thật thú vị.

Sau đó hắn bắt đầu càn quét phá hư không. Còn về vượt qua đến đâu thì hắn cũng không biết, không có Nguyệt tỷ xác định vị trí, hắn cũng không biết chỗ nào mới có thể chém mở được, chỉ có thể đi dạo xung quanh.

Nơi này cũng không tối tăm hoàn toàn, hình như có ánh sao. Chỉ một lúc sau, hắn cảm thấy có dòng hỗn loạn hư vô giống như dòng nước màu đen, khó có thể nhìn thấy nhưng có thể phát giác được.

Vì để an toàn, Chu Tự tránh xa khỏi trung tâm dòng hỗn loạn, đi lại quanh nó. Lại chỉ một lúc nữa, hắn đột nhiên nhìn thấy một luồng sáng, trong luồng sáng có một số hình ảnh. Sau khi lại gần, hắn phát hện phía trước có một hình ảnh cực lớn.

Hình như bên trong có một không gian, là một tòa thành khổng lồ, ở giữa thành có một toàn tượng đá lớn. Là một chàng trai. Bên ngoài thành có sương mù u ám, hình như có quái vật gì đó.

1153 chữ

Chương 779: Táo Của Phù Thủy

"Sao quen mắt thế nhỉ?"

Nhìn hình ảnh đó, Chu Tự kinh hãi hô lên.

Sau đó nhớ đến dòng hỗn loạn không gian và bức ảnh mà Lý Lạc Thư nói với hắn. Hắn lấy điện thoại ra bắt đầu kiểm tra lịch sử trò chuyện, quả nhiên giống hệt.

“Thì ra nơi này chính là nơi mà Lý Lạc Thư nói, không biết có thể gặp được hắn không"

Nếu gặp được thì tốt rồi, mình thực sự không hiểu về không gian. Nhưng Lý Lạc Thư lại rất hiểu. Như vậy mới dễ ra ngoài.

Vù!

Đột nhiên xa xa truyền đến tiếng phá hư không, Chu Tự kinh hãi hô lên. Sau đó là một đường kiếm quang càn quét tám phương. Một con hung thú hư không khổng lồ bị một đường kiếm chém thành hai. Thấy vậy Chu Tự vui vẻ trong lòng, lập tức đi về bên đó.

Lý Lạc Thư ở một bên khác vung một đường kiếm chém hung thú hư không, sau đó thở phào nhẹ nhõm. Dòng hỗn loạn không gian ở đây vượt qua tưởng tượng, hắn vốn tưởng có thể ra ngoài, nhưng vẫn rơi vào trong đó, chỉ có thể tiếp tục nghĩ cách.

“Nếu có thể đi vào cũng không tệ"

Lý Lạc Thư nhìn không gian bên trong cảm khái nói. Chỉ có thể trông cậy vào đại ca.

“Nếu đại ca có thể đến thì tốt rồi.

Vừa nghĩ đến đây, hắn đột nhiên cảm thấy có người đang bước trên hư không đi đến, thủ đoạn thật lợi hại.

Trong lúc nghi hoặc, Lý Lạc Thư ngự kiếm qua đó. Một lát sau, hai người chạm mặt trong hư không.

Lý Lạc Thư dẫm trên kiếm, ung dung lịch lãm.

Khi thấy đối phương đi trên hư không, vô cùng bá đạo, cả người hắn sững sờ. Sau đó hắn vui sướng:

"Dai ca?"

“Lý Lạc Thư?"

Khi Chu Tự nhìn thấy Lý Lạc Thư, trong lòng cực kỳ ngưỡng mộ Ngự kiếm giữa trời đất, đi khắp thế giới với một thanh kiếm. Lúc nào thì mình mới có thể ngầu như vậy.

Hai người mấy tháng không gặp nhau, nay lại đồng hành trong hư không.

“Đại ca vào bằng cách nào?"

Trên đường Lý Lạc Thư hiếu kỳ nói.

“Một đao chém ra không gian, không cẩn thận rơi vào đây"

Chu Tự bình tĩnh và bất đắc dĩ.

“Đại ca đúng là thần, ta vẫn không thể chém một kiếm mở hư không"

Lý Lạc Thư khâm phục nói. Hắn có thể mở được cửa không gian, nhưng không thể dùng kiếm chém mở.

Thực ra cũng là Nguyệt tỷ dạy Chu Tự, nếu không cũng không chém ra được. Có thể chém được thì hắn đã chém để quay về lâu rồi.

“Đúng rồi, ta nhớ ngươi có pháp bảo có thể có tín hiệu"

Chu Tự hỏi.

Lý Lạc Thư lấy ra một cây ngân châm, sau đó kích hoạt:

“Ok rồi"

Nghe vậy, Chu Tự lấy điện thoại ra xem, quả nhiên có tín hiệu.

“Lợi hại quá"

“Chuyện nhỏ thôi"

Lý Lạc Thư bất đắc dĩ nói:

“Ta đi dạo ở đây rất lâu rồi, cứ tưởng ra ngoài rồi, không ngờ lại bị rớt vào, cảm thấy nơi này hơi kỳ lạ, đại ca có cách đi vào không?"

Chu Tự cũng nhìn về phía không gian khổng lồ đó, hắn cũng rất hiếu kỳ ở đây đã xảy ra chuyện gì. Suy nghĩ một lúc, hắn quyết định qua đó xem sao. Bên cạnh có Lý Lạc Thư, chắc chắn không có vấn đề lớn. Mình không có kiến thức, Lý Lạc Thư hành tẩu Cửu Châu thì khác. Trên đường qua đó, hắn gọi điện cho Thu tỷ.

Lúc này Thu Thiển còn đang cùng Nguyệt tỷ đọc sách liền ngẩn người, ai gọi cho nàng?

Sau đó lấy điện thoại ra, nàng sững sờ:

“Nguyệt tỷ, điện thoại của Chu Tự có ở chỗ ngươi không?"

“Sao có thể ở chỗ ta được? Phải ở chỗ ngươi chứ, hắn là chồng ngươi"

Chu Ngưng Nguyệt cũng không ngẩng đầu lên nói.

“Thế...thế sao hắn gọi cho ta?” Thu Thiển tỏ vẻ mặt kinh ngạc:

“Trong dòng hỗn loạn không gian còn có tín hiệu ư?"

Nghe thấy vậy, Chu Ngưng Nguyệt sửng sốt rồi nhảy dựng lên, vừa nhìn ghi chú đúng là Chu Tự.

“Mau nghe đi, mau nghe đi"

Thu Thiển cũng không chần chờ, lập tức nhận điện, nàng cảm thấy phía đối diện chưa chắc là Chu Tự. Rất nhanh phía đối diện truyền đến giọng nói:

“Thu tỷ, có nghe thấy không?"

Nghe thấy giọng nói này, cả người Thu Thiển đều thả lỏng.

“Ngươi đi đâu thế hả?"

Nàng có chút giận hờn nói. Bị dọa sợ muốn chết.

“Bây giờ ta đang ở trong dòng hỗn loạn không gian, vừa hay gặp được đại ca của ta, sau đó mới có tín hiệu. Hình như nơi này không dễ ra ngoài, ta định đi xem không gian mà lần trước nói"

Chu Tự giải thích rành mạch rõ ràng.

“Nguyệt tỷ đang hỗ trợ tính toán không gian, mẹ ngươi cho Nguyệt tỷ ăn một quả táo"

Thu tỷ suy nghĩ định giải thích thêm. Nhưng không đợi nàng giải thích rõ ràng, phía đối diện vang lên tiếng kinh hãi:

“Loại táo mà mụ phù thủy cho công chúa Bạch Tuyết ăn ấy hả?"

Thu Thiển:

"..."

Xem ra Chu Tự không sao rồi. Nếu bị mẹ hắn nghe thấy lời này, lúc về lại bị ăn đòn một trận.

“Không phải, là quả táo có thể hướng dẫn người đi ra.

Thu Thiển giải thích nói.

“Vậy bảo Nguyệt tỷ cố gắng nhé, ta đi xem xung quanh trước đã"

Chu Tự nói.

Rất nhanh một giọng nam giới khác truyền đến:

“Ấy, sao trận pháp ở đây lại đang rút lui?n “Rất kỳ lạ hả?"

Chu Tự hỏi.

“Chỗ các ngươi cần thời gian bao lâu?"

Thu Thiển hỏi.

Dù thế nào nàng cũng không ngờ, Chu Tự lại gặp được người quen trong dòng hỗn loạn không gian.

“Chỉ đi dạo xem qua thôi.

Chu Tự nói.

Họ lại trò chuyện vài câu rồi mới tắt máy. Vừa tắt máy, Thu Thiển phát hiện Chu Tự gửi đến một bức ảnh. Là hình ảnh không gian gặp trước đó, nhưng lần này ngoại trừ Chu Tự, còn có thêm bóng dáng của một chàng trai.

Hắn mặc cả bộ màu trắng, ngự kiếm mà đi. Thấy hình ảnh này, Thu Thiển liền bật cười, gửi một câu qua: “Ngươi rất ngưỡng mộ phải không?"

Chu Tự ngưỡng mộ đặc hiệu, ngưỡng mộ đi khắp thế giới bằng thanh kiếm. Ngự kiếm mà đi, trừ ma giữa trời đất, hắn cũng ngưỡng mộ.

1071 chữ

Chương 780: Nhập Ma Còn Kịp Không?

“Không có"

Chu Tự phủ nhận tại chỗ.

Thu Thiển nheo mắt, tiếp tục đáp lại:

“Ha! Vậy sao?"

Sau đó nàng chụp cảnh Nguyệt tỷ ăn táo rồi gửi qua.

“Chụp ta làm gì?"

Chu Ngưng Nguyệt xua tay, sau đó nói:

“Hắn thế nào rồi?"

“Đang mạo hiểm, còn rất vui vẻ.

Thu Thiển hoàn toàn thở ra nhẹ nhõm, nhưng vẫn không dám quá thả lỏng:

“Nguyệt tỷ, nếu bên trong xảy ra vấn đề, ngươi có kịp không?"

“Ngươi nên đi tìm chồng ngươi, hỏi hắn có thể bớt gây chuyện không"

Chu Ngưng Nguyệt nhún vai tiếp tục đọc sách.

Tô Thi nhìn bức ảnh trên máy của Thu Thiển, suy đi nghĩ lại, cứ cảm thấy bóng dáng này rất quen. Hình như hồi nhỏ mình đã gặp ở đâu. Nhưng bóng dáng bình thường thế này, lại như chưa từng gặp. Suy nghĩ một lúc, nàng quyết định không nghĩ nữa. Vẫn nên xem trận đấu phía dưới thì hơn, mình vô dụng, chẳng giúp được gì, vẫn nên làm bình hoa thì tốt hơn.

Chu Tự tắt máy, nhìn phía trước nói:

“Trận pháp đang rút lui ư?"

“Ừm, có thể có liên quan đến đại ca.

Lý Lạc Thư gật đầu nói. Họ đứng trên hư không, đang đi vào bên trong. Càng đi vào bên trong, hạt giống quyềnhạn trên người Chu Tự càng tỏa hào quang. Dường như đang cộng hưởng với trận pháp. “Thì ra quyền hạn chính là chìa khóa để đi vào?

Chu Tự cũng không nghĩ sẽ thế này, vốn còn muốn hỏi Nguyệt tỷ phá giải thế nào.

“Vừa nãy ngươi báo bình an với chị dâu à?"

Lý Lạc Thư tò mò hỏi.

"Ừm."

Chu Tự gật đầu nói:

“Thu tỷ dịu dàng tốt bụng, ngoan ngoãn dễ thương, không báo thì chắc chắn nàng không yên tâm.

“Đại ca tìm đối tượng xem mắt ở đâu thế?"

Lý Lạc Thư muốn biết nguồn gốc.

“Địa giới ma tu, Thu tỷ là một ma tu Chu Tự không để ý nói.

Nghe vậy, Lý Lạc Thư có chút ngạc nhiên:

“Ma tu xem mắt dễ vậy à?"

“Không dễ đâu, nhưng ma tu có thể cướp về.

Chu Tự nhớ đến lời Nguyệt tỷ nói khi vừa xem mắt.

“Ma tu tiên tử có tốt như vậy không?"

Lý Lạc Thư có chút không tin.

"Có"

Chu Tự gật đầu:

“Ta đã gia nhập ma tu vì Thu tỷ"

“Đại ca đã gia nhập ma tu rồi hả?"

Lý Lạc Thư khiếp sợ không thôi, cảm thấy mình lạc hậu:

“Đại ca còn có cách nào không? Ta muốn gia nhập liệu có kịp không? Có thể tìm được đối tượng xem mắt không?"

Chu Tự:

"..."

Chắc không hợp lắm.

Lời của Lý Lạc Thư khiến Chu Tự không dám đáp lại. Mình là Thánh Tử Ma Đạo, cách thì vẫn có cách. Nhưng ngay từ đầu mình không thuộc môn phái nào, bản thân tự do, sau này mới gia nhập ma đạo. Còn Lý Lạc Thư thì khác, Lý Lạc Thư là đệ tử Đạo Tông Thiên Vân, cho hắn gia nhập ma đạo. Cha mẹ hắn giết mình thì sao?

Một phần lớn nguyên nhân Lý Lạc Thư xem mắt thất bại là do mình, lại bị phát hiện lỗi người ta gia nhập ma đạo, cha mẹ Lý Lạc Thư không nổi giận mới lạ, cho nên hắn chỉ có thể lắc đầu nói:

“Chuyện này cần cơ duyên, đợi ngày nào đó ngươi thích người của ma đạo, có thể lại suy nghĩ vấn đề này.

“Thích ư?"

Lý Lạc Thư nhìn phía trước, lắc đầu nói:

“Ta đã có bạn gái, chắc sẽ không thích người khác nữa. Nhưng ta cũng không phải người quá xấu xa, nếu xem mắt, chắc chắn sẽ chia tay với bạn gái trước.

“Chia tay một lần rất đắt phải không?"

Chu Tự có chút không đành lòng nói. Một tháng tiền lương của mình cũng không đủ, giá thành này quá cao rồi. Lý Lạc Thư thể hiện không có vấn đề lớn, hắn chậm rãi giải thích:

“Bạn gái lần này rất ngoan ngoãn, có thể hòa giải"

Nhớ lại đến giá cả, Chu Tự gật đầu. Cũng phải, lần này không phải là vứt bỏ, chỉ là chia tay hoàn toàn thì hơi rắc rối. Có thể phải đích thân ra tay đưa tiễn bạn gái, quả nhiên Lý Lạc Thư là truyền kỳ, vừa mạnh vừa ác.

Lúc này tiếng ầm ầm vang lên, trận pháp xung quanh rút lui hoàn toàn. Thấy vậy, Chu Tự không khỏi kinh ngạc, rốt cuộc nơi này là nơi nào, lại có liên quan đến quyền hạn. Nếu chỉ là bên trong có sẵn quyền hạn thì không có gì. Những nơi có tín ngưỡng đều có thể rơi rớt quyền hạn.

Nhưng trận pháp bên ngoài cũng có liên quan đến quyền hạn, cho thấy nơi này chắc hẳn có liên quan nhất định đến thời đại Thần Minh.

“Đại ca nhìn bên đó kìa"

Lý Lạc Thư chỉ về phương xa nói.

Nhìn theo hướng chỉ tay của Lý Lạc Thư, Chu Tự dường như nhìn thấy một thứ gì đó, cũng có thể nói là một cái cây ở sâu trong sương mù đen. Thoắt ẩn thoắt hiện, rất nhanh lại biến mất trong màn sương dày đặc.

“Lại là cây thần quyền hạn?"

Chu Tự có chút kinh ngạc.

“Ừm, khả năng lớn là vậy.

Lý Lạc Thư cười nói:

“Cũng có nghĩa là có thể gặp được cánh tay ánh sáng mà đại ca thường xuyên gặp. Có thể sánh vai tác chiến với đại ca, đúng là khiến người ta hưng phấn.

“Không, ngươi là đại ca, ta phải trông cậy vào ngươi giúp ta đánh hắn"

Chu Tự nói.

Mấy lần đánh với cánh tay ánh sáng, cũng không thể nghiền áp đối phương. Lần này có Lý Lạc Thư ở đây, chắc sẽ nghiền áp được hắn chứ? Tuy khí thế của mình cũng không kém, nhưng cánh tay ánh sáng cực kỳ ngạo mạn. “Phải phân định thắng thua với cánh tay ánh sáng đó bằng cách nào?"

Lý Lạc Thư tò mò hỏi.

“Ai cướp được nhiều quả hơn thì người đó thắng"

Chu Tự nghiêm trang nói.

1086 chữ

Chương 781: Cứ Tự Nhiên

Hắn đã giao đấu với cánh tay ánh sáng hai lần, lần thứ này chỉ cướp được mấy quả. Lần thứ hai là gần một nửa. Lần này hai người liên thủ, phải cướp được hơn một nửa. Nghe vậy, Lý Lạc Thư kinh hãi nói:

“Quả nhiên đại ca nhìn nhận sự việc ở góc độ khác thường"

Chu Tự khẽ thở dài:

“Thu tỷ nói ta như vậy thì sẽ thường xuyên bị cha mẹ đánh, hại nàng cũng lo lắng sợ hãi theo, Thu tỷ quản nhiều thật"

Lý Lạc Thư:

"..."

Ầm...ầm! Ầm..ầm!

Chu Tự đột nhiên cảm thấy chấn động. Lúc này họ đã đến trước thông đạo, đang trượt nhảy vào trong. Xung quanh bắt đầu lún sập, sấm sét nổi lên, không như xuyên không vậy.

Chu Tự kinh ngạc, trông có vẻ là mặt phẳng, không ngờ lại không phải. Không gian thật phức tạp. Vừa nãy ở trong hư không, hắn cũng không cảm thấy có trọng lực. Bây giờ trọng lực vô cùng rõ ràng, giống như trở lại không gian bên ngoài.

“Nói ra thì chúng ta đến chỗ này, còn có thể liên lạc được với bên ngoài không?"

Lúc sa xuống, Chu Tự hỏi. Lý Lạc Thư lắc đầu, tỏ ý không biết rõ.

Chẳng mấy khi họ xuất hiện trên không trung, không còn nhìn thấy thông đạo đi vào. Nhìn thành phố vô cùng lớn phía dưới, họ cũng bùi ngùi. Tòa thành này khác với thành phố bên ngoài của họ.

“Giống phong cách kẻ dũng của Dị Thế Giới đánh Ma Vương"

Chu Tự ngự kiếm trên không trung, nhìn tòa thành lớn, rất kinh ngạc.

“Đúng là rất giống, nơi này tự tạo thành trời đất, có thể là kiệt tác của vị Thần Minh nào đó trong thời đại Thần Minh"

Lý Lạc Thư nhìn xung quanh cảm khái nói.

Chu Tự cũng nhìn xuống.

Trời xanh mây trắng, dãy núi trải khắp đại địa, giống hệt với chỗ họ. Chỉ là văn minh không giống lắm.

“Ác linh, lần này chắc chắn ngươi không chạy thoát nổi đâu?

Đột nhiên phía ra truyền đến giọng nói. Bóng hình xương khô được tạo thành từ khí đen đang phi chay trong không trung. Một vị cô gái tức giận đuổi theo phía sau. Nàng cầm ma trượng trong tay, có đôi tai nhọn, mái tóc dài màu trắng bạc.

Lúc nhìn thấy cô gái này, Chu Tự và Lý Lạc Thư đều kinh ngạc.

“Tinh linh?"

Chu Tự đột nhiên hưng phấn nói:

“Lý Lạc Thư, ngươi có từng nghĩ đến xem mắt một tinh linh không?"

Lý Lạc Thư nghiêm túc nói: “Trước đây khi xem tivi, ta đã từng nghĩ vậy, nhưng ta hành tẩu Cửu Châu, chưa từng gặp tinh linh.

“Ác linh, ngươi đứng lại.

Cô gái tinh linh vừa tức giận vừa xấu hổ nói.

“Đứng lại cái gì? Nhìn ngươi tắm là đang thưởng thức thân hình của ngươi, ngươi từng thấy ta nhìn trộm tinh linh khác tắm chưa?"

Bộ xương được tạo từ khí đen khinh thường nói.

“A...a...a...a! Ta phải giết ngươi"

Cô gái tinh linh như phát điên:

“Hết lần này đến lần khác nhìn lén ta, ta chuyển nhà ngươi cũng đi theo, ta đổi thôn khác ngươi cũng theo, bây giờ đi học, người vẫn như âm hồn bất tán, hôm nay ta phải giết ngươi mới được.

Chu Tự và Lý Lạc Thư quay sang nhìn nhau, con ác linh này rất một lòng với cô gái này.

“Hình như họ nói tiếng viễn cổ?"

Chu Tự kinh ngạc nói.

“Ừm, đúng là tiếng viễn cổ, xem ra giao tiếp không có vấn đề"

Lý Lạc Thư nói. Chu Tự gật đầu, nếu giao tiếp có vấn đề thì rất phiền phức.

Lúc này hai người họ tránh sang một bên, để nhường đường cho bộ xương được tạo thành từ khí đen đó tiếp tục chạy. Họ cũng không định lo chuyện bao đồng. Nhưng điều khác với bên ngoài là, họ đứng ở đây lại không nhìn thấy sương đen. Có lẽ còn cách nơi này một khoảng khá xa, không biết vị trí của cái cây đó ở đâu.

Bộ xương rất kinh ngạc với sự xuất hiện của hai người Chu Tự, lập tức không chạy nữa. Không chỉ bộ xương, ngay cả cô gái tinh linh ăn mặc khá sơ sài cũng ngẩn người. Sau đó lấy áo choàng khoách lên người mình. Đuổi theo vội quá, quên mất mặc thêm áo.

Đều tại ác linh này làm cho tức đến choáng váng, không biết đã nhìn trộm nàng tắm bao nhiêu lần, đã thành thói quen rồi, hại nàng không gả đi nổi.

“Các ngươi cứ chạy tiếp, đuổi tiếp đi, chúng ta chỉ qua đường thôi"

Chu Tự có lòng tốt nói.

Bộ xương:

"..."

Cô gái tinh linh:

"..."

“Các ngươi là ai?"

Cô gái tinh linh cảnh giác hỏi. Cách ăn mặc của hai người này khác hoàn toàn với chỗ họ. Hơn nữa hai người còn dẫm lên trường kiếm, cũng là điều họ chưa từng thấy. Đâu có kiếm sĩ nào lại dẫm lên vũ khí của mình?

“Ồ, ta biết rồi, các ngươi là những tên độc ác đứng đằng sau ác linh, các ngươi đang xem trộm ta tắm Cô gái tinh linh lại nổi giận.

Chu Tự:

Nếu bị Thu tỷ nghe thấy lời này, cũng không biết nàng phải ghi thù bao lâu. Sau đó hắn nói với vẻ mặt không cảm xúc.

“Ta có vợ chưa cưới, ngươi thế này còn kém xa so với vợ chưa cưới của ta, ai thèm nhìn ngươi.

Lý Lạc Thư cũng khinh thường:

“Tuy rằng tinh linh hiếm thấy, nhưng ta là một người chung thủy, ta có bạn gái thì sẽ không để ý những cô gái khác, hơn nữa ngươi cũng chẳng ra làm sao?

Nghe vậy, cô gái tinh linh càng tức giận. Nhưng bộ xương khô phẫn nộ hơn:

“Hai ngươi đúng là ăn nói bừa bãi, Tiểu Thái là tinh linh đẹp nhất mà ta từng gặp, dáng người cũng tuyệt nhất. Ngực đầy mông cong, da trắng xinh đẹp, trên ngực còn có nốt ruồi nhỏ, là nét bút điểm mắt vẽ rồng Cô gái tinh linh ban đầu còn có chút cảm động, sau đó sút thẳng quả cầu lửa lên bộ xương.

Chương 782: Là Người Xấu

Chu Tự liếc nhìn bộ xương bị đánh, nói:

“Đây là nơi nào? Các người biết sương đen không?"

“Sương đen?"

Cô gái tinh linh Tiểu Thái tỏ vẻ mặt kinh ngạc nói:

“Các ngươi đang nói đến cái gì?"

“Chắc không phải các ngươi nói thú triều của Ma Thu Lâm chứ?"

Bộ xương khô kinh ngạc nói.

“Thú triều của Ma Thu Lâm? Đấy chẳng phải là chuyện của chín trăm năm trước sao?"

Tiểu Thái kinh ngạc.

“Chín trăm năm trước?"

Điều này khiến hai người Chu Tự rất bất ngờ. Sương đen nhìn thấy bên ngoài thực ra là của chín trăm năm trước? Vậy tòa thành này thì sao?

“Đại ca còn nhớ mặt sau của tòa thành không?"

Lý Lạc Thư đột nhiên hỏi.

Nghe vậy Chu Tự lấy điện thoại ra, ngắm bức ảnh trước đó.

Phát hiện bên phải ngoài cùng đúng là có một nơi nhỏ, nhưng chỗ đó là đống đổ nát.

“Đống đổ nát ư?"

Chu Tự nói.

Lý Lạc Thư nhìn kỹ nói:

“Có giống tòa thành này không?"

Chu Tự phóng to lên, nhìn kỹ nói: “Đúng là có hơi giống"

Lý Lạc Thư gật đầu phân tích nói:

“Nếu sương đen xuất hiện là chuyện của chín trăm năm trước, vậy thì bức ảnh này không phải như mắt thường chúng ta thấy. Có khả năng là dòng chảy thời gian, bên trái là quá khứ, ở giữa là hiện tại, bên phải là tương lai"

“Tương lai?"

Chu Tự kinh hãi. Nếu là tương lai, có nghĩa là tòa thành này sẽ bị hủy trong phút chốc. Chuyện này...thật tàn nhẫn.

“Các ngươi đang nói gì?"

Cô gái tinh linh Tiểu Thái hơi nghi hoặc.

“Có thể tòa thành của ngươi sẽ gặp nguy hiểm.

Chu Tự cũng không nói thẳng.

Vì nếu Lý Lạc Thư phân tích đúng, thì tương lai đang rất gần với tòa thành này. Chẳng bao lâu nữa tòa thành này sẽ bị hủy diệt.

“Sao có thể, Ma Thú Lâm vẫn luôn có người trông coi, nếu bùng phát thú triều, chắc chắn sẽ phát hiện ra trước.

Tiểu Thái không tin.

“Đúng rồi, các ngươi có biết trung tâm thú triều năm đó ở đâu không?"

Lý Lạc Thư đột nhiên hỏi. Chu Tự hiểu ra, hắn muốn đi tìm cái cây đó. Đã qua chín trăm năm, không biết cái cây đó có còn không.

“Kiểm tra tài liệu thì vẫn có thể biết, nhưng các ngươi là ai?"

Tiểu Thái đề phòng nói.

“Chúng ta..."

Chu Tự suy nghĩ nói:

“Có thể là người xấu.

Tiểu Thái:

"..."

Bộ xương khô:

"..."

Lý Lạc Thư suy nghĩ kỹ càng, cảm thấy đại ca gia nhập ma đạo, thực sự không phải người tốt. Sau đó nghĩ đến nhà mình, hắn không tự tin lắm nói:

“Ta chắc hẳn là người tốt.

Điều này khiến hai người Tiểu Thái càng khó hiểu.

“Đi thôi, đi tìm tài liệu của các ngươi, nếu không ta sẽ hủy diệt thành.

Chu Tự bình tĩnh nói. Nhân vật phản diện mà, phải có thể diện của nhân vật phản diện. Chứng minh với họ mình không nguy hiểm, chi bằng chứng minh với họ mình vô cùng nguy hiểm. Không vui thì sẽ hủy diệt tòa thành.

Cô gái tinh linh vốn không tin.

Lúc này xa xa truyền đến tiếng rống giận dữ. Một con thú có cánh từ xa bay tới, khắp người nó có vảy, vô cùng hung ác. Lúc nhìn thấy đối phương, cô gái tinh linh tỏ vẻ mặt hoảng sợ:

“Hắc, Hắc Long? Nguy rồi, thôn xóm xung quanh gặp nguy hiểm.

“Nó rất hung dữ à?"

Chu Tự tò mò hỏi.

Vù!

Cuồng phong nổi lên, sức mạnh cường mạnh khiến cô gái tinh linh đứng không vững, buộc phải tìm chi viện.

“Đâu chỉ hung dữ, nó là ác long mà nước IA không muốn đối mặt nhất, mỗi lần đến đều gây ra không ít thương vong. Nếu hiền giả và kiếm thánh ở đây thì còn tốt. Nếu không có mặt thì không biết sẽ có bao nhiêu người chết"

Bộ xương khô thở dài nói.

Cô gái tinh linh đang định về báo tin.

Nhưng lúc này Chu Tự hành động, hắn biến mất tại chỗ như trận gió, khi xuất hiện thì đã ở bên cạnh Hắc Long.

Thấy vậy cô gái tinh linh kinh hãi, đây chẳng phải là nộp mạng à?

Nhìn thấy loài người nhỏ bé, Hắc Long khinh thường, định nuốt chửng. Chu Tự cũng không khách sáo:

“Rất nhanh thôi, con người ta rất không muốn nhìn thấy đau đớn.

Sau đó hắn vung một quyền, vận hành khai sơn pháp, công lực ngàn năm hội tụ.

Phập!

Cú đấm này đánh thẳng thật mạnh lên đầu Hắc Long.

Phụp!

Đầu Hắc Long vỡ nát, cơ thể tan rã, bành một tiếng nát vụn trong không trung, máu thịt rơi khắp nơi. Đúng là kém cỏi, Chu Tự lắc đầu, sau đó quay đầu nhìn cô gái tinh linh ngây người như phỗng, mỉm cười nói: “Có thể dẫn ta đi tìm tài liệu đó không? Đương nhiên, ngươi có thể từ chối, buổi chiều ta hủy diệt tòa thành này"

Lập tức, cô gái tinh linh sợ đến phát khóc. Đối phương đứng trên máu thịt, vô cùng đáng sợ. Nàng chưa từng thấy ai đánh nát Hắc Long bằng một quyền.

Lúc này từ xa có một đàn chim muông kết thành đội bay đến, hình như là theo Hắc Long đến tấn công nước IA.

Lý Lạc Thư động ngón tay, sau đó vô số lá cây dưới mặt đất bay lên. Sau đó toàn bộ ma thú cường mạnh đều bị Lý Lạc Thư tiện tay đánh chết.

“Ta không có ý uy hiếp các ngươi.

Lý Lạc Thư thấy cô gái tinh linh nhìn qua tiếp tục giải thích nói:

“Ta chỉ đang nói với ngươi, ta là người tốt. Đương nhiên, ngươi có thể dẫn chúng ta đi tìm tài liệu thì càng tốt.

Cô gái tinh linh ngơ ngác đứng tại chỗ. Hai người này rốt cuộc là ai? Long tộc hình dạng người ư?

“Ta...ta dẫn các ngươi đi"

Tiểu Thái mếu máo nói. Nàng mới mười sáu tuổi, tại sao phải đối mặt với những chuyện này?

“Các ngươi thật tàn nhẫn, lại đối xử với Tiểu Thái như vậy.

Bộ xương khô ở bên cạnh nói.

1107 chữ

Chương 783: Diệt Quốc

Chu Tự rất bất ngờ:

“Ngươi nhìn trộm nàng tắm thì không tàn nhẫn hả?"

“Ta đang thưởng thức, tự nàng thề tuyệt đối không gả cho ai, ta không nhìn cơ thể của nàng, thì chẳng phải uổng phí một thân hình đẹp như vậy à?"

Bộ xương khô quang minh chính đại nói.

Nghe vậy Chu Tự và Lý Lạc Thư đều khiếp sợ. Đối phương nói rất có lý mà, chỉ không biết bị siêu độ.

“Thế giới này có thần không?"

Tiểu Thái đi trước dẫn đường, Chu Tự hỏi.

“Có...nữ thần IA"

Tiểu Thái trả lời theo bản năng.

“Thực ra nữ thần IA là sáng tác thôi, rất lâu trước đây nước IA có một Thần Minh, nhưng không biết Thần Minh đó biến mất từ lúc nào. Nữ thần IA cũng được mọi người hư cấu ra sau khi mất vị Thần Minh đó. Trở thành chỗ dựa tinh thần của nước IA” Bộ xương khô nói.

“Ngươi nói bậy"

Tiểu Thái kích động nói.

“Ngươi mới mười sáu tuổi thì biết cái gì? Cơ thể còn chưa phát triển hết.

Bộ xương khô khinh thường nói.

Tiểu Thái tức đến đỏ bừng mặt, nhưng thấy hai người Chu Tự muốn nghe, lại không dám ngăn cản. Hủy diệt thành, quá đáng sợ.

“Cho nên phía dưới là một đất nước? Không phải tòa thành hả?"

Sau khi được bộ xương khô khẳng định, hắn sửa lại nói:

“Vậy ta không thể nói là hủy diệt thành, ta phải hủy diệt đất nước.

Nghe vậy, Tiểu Thái ở phía trước sợ đến choáng váng, nếu nàng không cẩn thận chọc giận người này, thì mình sẽ là tội nhân thiên cổ.

“Ngươi có biết trước nữ thần IA là Thần Minh nào không?"

Chu Tự hỏi bộ xương khô.

“Không biết, những điều này ta cũng chỉ đọc được trong văn hiến, chín trăm năm trước, những văn hiến đó bị đốt rồi. Cho nên bây giờ không có mấy người nước IA biết điều này.

Bộ xương khô suy nghĩ nói:

“Chắc hẳn là một vị Thần Minh cực kỳ vĩ đại, trong một số miêu tả, có thể thấy vị Thần Minh này không có gì là không thể làm được.

“Thần toàn năng?"

Chu Tự hỏi.

“Không, chắc hẳn là Thần Minh liên quan đến không gian và thời gian"

Lý Lạc Thư sửa lại nói:

“Từ sâu trong dòng hỗn loạn không gian và hình ảnh bên ngoài có thể đoán được vị Thần Minh ít nhất có quyền hạn không gian và quyền hạn thời gian.

“Đại thần có cả hai quyền hạn lớn không gian và thời gian?"

Chu Tự có chút kinh ngạc. Có quan hệ với thời gian đã rất lợi hại rồi, điều này khiến hắn nhớ tới cây bất tử. Theo như Thất Thiên nói, cây bất tử có thể phát triển cũng có liên quan đến Thần Minh không gian và thời gian.

Lúc này Chu Tự nhìn điện thoại, kinh ngạc nói:

“Nơi này ấy vậy mà lại có tín hiệu, ta gửi vài bức ảnh cho Thu tỷ, cho nàng ngắm phong cảnh Dị Thế Giới.

Lý Lạc Thư:

"..."

Hắn lấy điện thoại ra, phát hiện bạn gái không chơi điện thoại.

Cuộc chiến mười hai trụ cột.

Phía dưới dường như bị bao trùm bởi đêm đen, một bóng hình như ánh trắng chiếu rọi. Nàng phải đối diện vớimột người đàn ông trung niên đã ở trận linh ngũ phẩm từ rất lâu. Hắn tự cho rằng mình đã luyện trận linh đến mức hoàn hảo, chỉ thiếu thời cơ tăng cấp. Đối diện với một cô gái, lại cảm thấy rất áp lực. Nhưng cũng khiến hắn hưng phấn.

Sức mạnh cường mạnh bùng nổ, hắn muốn mượn cơ hội này để tìm thời cơ.

Tô Thi theo dõi trận chiến khiếp sợ không thôi:

“Đều là mỹ nữ, tại sao ta lại kém vậy chứ?"

“Soi gương nhiều hơn đi, ngươi sẽ có tự tin.

Minh Nam Sở đang chơi game trả lời.

“Mỗi một người đều có ưu điểm khác nhau, chỉ là ngươi hơi ít ưu điểm, đừng tự coi nhẹ bản thân. Ít nhất người cũng biết mình không bằng người khác, rất nhiều người đều không ý thức được điều này Hàn Tô vốn định đẩy kính mắt, phát hiện mình đang đeo mặt nạ.

Tô Thi chống cằm, nhân tiện lấy gương ra soi, sau đó phát hiện mình đang đeo mặt nạ.

Lúc này Thu Thiển nhìn điện thoại đột nhiên nói:

“Nguyệt tỷ, ta thấy không vội đâu, ngươi xem Chu Tự chơi rất vui vẻ"

Nói xong, nàng cho đám người Nguyệt tỷ xem ảnh mà Chu Tự gửi đến. Sau đó mọi người nhìn thấy Chu Tự đi trong một thành phố khá kỳ dị.

Bên cạnh có một bộ xương khô, phía trước có cô gái tinh linh dẫn đường. Bên đường còn có loài người, tinh linh, người thú, ma nữ.

“Họ đi du lịch à?"

Tô Thi có chút ngưỡng mộ.

Nếu không phải nàng vào dòng hỗn loạn không gian, mười phần thì tám chín phần chắc chắn sẽ chết, thì nàng cũng muốn đi vào đó.

“Hắn nói là đi tìm tài liệu để xem vị trí của cây thần, nói nơi này không giống với nhìn thấy ở bên ngoài. Hình ảnh bên ngoài nhìn từ trái phải phải, đại diện cho quá khứ, hiện tại và tương lai. Sương đen là của chín năm trăm trước, cho nên bây giờ họ cũng không chắc chắn vị trí cây thần đã xảy ra bao nhiêu biến cố Thu Thiển xem tin nhắn của Chu Tự gửi đến nói.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn bức ảnh, sau đó lại tính toán, nói:

“Nếu phía trước là chín trăm năm, vậy thì hình ảnh này gần đến thời gian cuối rồi, cũng có nghĩa là có thể hai ngày ngày, các ngươi xem, có đống đổ nát hơn nữa còn có những đường ảo, rất gần tòa thành này, hình như chỉ cách một đường kẻ thôi"

“Hai ngày này? Nhanh thế sao?"

Thu Thiển kinh ngạc nói.

“Không đúng, để ta tính lại.

Chu Ngưng Nguyệt lập tức lấy ra tờ giấy bắt đầu tính toán. Tốc độ cực nhanh khiến người khác phải tặc lưỡi. Hàn Tô, Minh Nam Sở, Âm Túc, Từ Từ, đều khiếp sợ vô cùng. Thấy Thánh Nữ lợi hại như vậy, họ lại quay đầu nhìn về phía Tô Thị.

1141 chữ

Chương 784: Như Nhau Thôi

“Ta đẹp, làm sao?"

Tô Thi không phục nói.

Đám người Minh Nam Sở cũng không nói gì, rõ ràng là tỷ muội, khác biệt giữa hai người quá lớn. Chỉ một lúc sau, Chu Ngưng Nguyệt dừng tính toán:

“Thu Thiển, mấy giờ rồi?"

“Một giờ bốn mươi sáu phút chiều.

Thu Thiển cũng không thèm xem đồng hồ, liền trả lời.

Mọi người quay sang nhau, có cảm giác thời gian thế ư? Họ xem điện thoại theo bản năng, đúng thế thật.

“Vậy thì từ một giờ ba mươi sáu phút đến bốn giờ năm mươi hai phút.

Chu Ngưng Nguyệt quay đầu nhìn về phía Thu Thiển nói:

“Trong khoảng thời gin này, tòa thành đó sẽ bắt đầu trở thành đống đổ nát.

Nghe vậy mọi người đều kinh hãi, trong ba tiếng? Sao lại trùng hợp như vậy.

“Nguyệt tỷ, người tính ra bằng cách nào?"

Tô Thi hỏi theo bản năng.

Chu Ngưng Nguyệt cầm tờ giấy giải thích cho đám người Tô Thị mất năm phút.

“Là thế này, sau đó thế này, cuối cùng lại như này, người xem thì có thể ra đáp án. Chu Ngưng Nguyệt nghiêm túc nói.

Tô Thi nghe vậy, quay đầu nhìn sang đám người Hàn Tô:

“Ta không hiểu, các người hiểu chưa?"

Hàn Tô:

"..."

Minh Nam Sở:

"..."

“Ngươi xem, thực ra chúng ta có trí thông minh như nhau"

Tô Thi tìm lại tự tin.

Đi trên đường, Chu Tự mua một ít đồ ăn, đồ ăn vặt hoặc trái cây, mang một ít về cho đám người Thu tỷ. Đương nhiên tiền là đi vay, hỏi người giàu nhất ở đây là ai, rồi đến “vay” một ít.

Tiểu Thái sợ muốn chết, hai người này lại đánh xuyên cả bữa tiệc quý tộc, chỉ vì một ít tiền. Cuối cùng nàng tin chắc hai người sẽ trực tiếp hủy diệt thành.

“Trái cây ở đây rất ngọt, bánh mì không ngon, đồ ăn vặt thì bình thường"

Chu Tự vừa ăn vừa mua vừa đánh giá.

“Ừm, đồ ăn ở Thực Vi Thiên Thành vẫn ngon hơn.

Lý Lạc Thư nói theo.

“Các ngươi đến từ đâu?"

Bộ xương khô tò mò hỏi.

“Chuyện này...dùng nhận thức ở chỗ các ngươi, có lẽ ta đến từ Dị Thế Giới"

Chu Tự giải thích nói.

“Dị Thế Giới?"

Tiểu Thái cũng kinh ngạc:

“Người ở thế giới các người đều cường mạnh như các người à?"

“Không phải"

Chu Tự lắc đầu.

Nghe vậy Tiểu Thái thở phào nhẹ nhõm, thế mới bình thường chứ, nhưng còn chưa thở xong thì lại căng thẳng.

Vì Chu Tự vẫn chưa nói xong:

“Người mạnh hơn chúng ta cũng nhiều không đếm hết, thực ra chúng ta vẫn còn yếu"

“Ừm, với những tiền bối đó, chúng ta đúng là hơi yếu?

Lý Lạc Thư cũng gật đầu. Họ nhiều nhất chỉ là tam phẩm, trên tam phẩm phía còn có nhị phẩm, còn có nhất phẩm, có thể còn có hơn.

“Vậy các ngươi liệu có đánh đến chỗ chúng ta không?"

Tiểu Thái tỏ vẻ mặt lo lắng.

“Chắc là không, nơi này không có gì đáng để tấn công"

Lý Lạc Thư lắc đầu nói.

“Những người có hứng thú chắc hẳn không có năng lực đi vào, người có năng lực đi vào chắc hẳn không có hứng thú"

Chu Tự nói theo.

Dù sao nơi này có tinh linh, và các loại thú nương, sẽ có người có hứng thú. Đáng tiếc họ không đủ thực lực.

“Các ngươi so với hiền giả và kiếm thánh của chúng ta, ai lợi hại hơn?"

Tiểu Thái lại hỏi.

“Rất rõ ràng mà, người nhìn thấy hiền giả và kiếm thánh đánh chết được Hắc Long không?"

Bộ xương khô nói.

“Lỡ như trạng thái của Hắc Long đó không tốt thì sao?"

Tiểu Thái quật cường nói.

“Đừng tự lừa bản thân nữa Tiểu Thái, ngươi ngây thơ dễ thương thật thà, thân hình lại đẹp, ngực lại mềm. Đối mặt với hiện thực đi, nếu trạng thái của Hắc Long không tốt thì sẽ không đến nước IA."

Bộ xương khô vỗ lồng ngực Tiểu Thái nói một cách vô tình.

Bộp!

Tiểu Thái thẹn quá hóa giận tát cho bộ xương khô một cái.

Bộ xương khô xoay hai vòng lại đến bên cạnh Chu Tự:

“Sắp đến nơi rồi.

Chu Tự hơi ngưỡng mộ bộ xương khô này, mình còn không dám làm vậy với Thu tỷ. Về thử xem? Cảm thấy hơi nguy hiểm.

Lý Lạc Thư cũng rơi vào trầm tư, hình như mình còn không bằng một bộ xương.

Họ đều dồn ánh mắt lên tòa kiến trúc khổng lồ trước mặt, đó là thư viện, to đến phi lý.

“Nơi này là thư viện ma pháp đồ thư quán, trong đó có rất nhiều sinh viên, còn có một số giáo viên rất lợi hại.

Thậm chí còn có thể nhìn thấy hiền giả"

Tinh linh Tiểu Thái nhỏ giọng nói, giống như họ đang ăn trộm, bảo hai người Chu Tự khiếm tốn một chút. Nhưng rất nhanh, nàng phát hiện thực ra người nguy hiểm là người ở trong đó. Sau đó nàng cũng không dám nói nữa.

Hai người Chu Tự cũng có cảm giác như đi ăn trộm, giống như người bên ngoài trường lén chạy vào thư viện trong trường. Tuy biết sẽ không bị đuổi, nhưng vẫn sợ bị đuổi ra, thật xấu hổ.

Lúc này điện thoại của Chu Tự đổ chuông. Vừa nhìn là tin nhắn Thu tỷ gửi đến, hắn đọc xong liền sửng sốt.

“Làm sao thế?"

Lý Lạc Thư rất hiếu kỳ hỏi.

Chu Tự cho Lý Lạc Thư đọc tin nhắn, cũng vô cùng kinh hãi.

“Chị dâu cũng là thần"

Hắn cảm khái không thôi.

Việc này mà cũng có thể tính ra.

Chu Tự:

"..."

Thần tiên vẫn luôn là Nguyệt tỷ.

“Còn ba tiếng nữa, ở đây sẽ xảy ra chuyện gì?"

Chu Tự có chút nghi hoặc.

Hiện tại nơi này vẫn chưa có vấn đề gì.

Lý Lạc Thư cũng cảm nhận, không phát hiện ra điều gì. Vậy thì làm sao lại biến thành đống đổ nát? Chu Tự không có đầu mối, Lý Lạc Thư đột nhiên nghĩ đến điều gì, nhìn sang đại ca bên cạnh nói:

“Chắc không phải là đại ca ra tay thật chứ?"

Chu Tự:

"..."

Sao có thể, tuy mình là nhân vật phản diện, nhưng không đến mức hủy diệt thành thật chứ. Bảo vệ hòa bình mới việc hắn thích, trừ phi tòa thành này có yêu cầu, cầu xin hắn hủy diệt thành thì mình cũng ngại từ chối, vừa lúc thử uy lực.

1093 chữ

Chương 785: Kẻ Dũng

“Xem ra phải tìm cơ hội nói với những người này.

Chu Tự nói.

Đương nhiên Lý Lạc Thư không có ý kiến, hắn nhìn trái ngó phải, hình như đang quan sát không gian bên trong.

Lúc này họ đã đến cổng lớn. Có một số người mặc áo choàng ma phá váy ngắn ra ra vào vào, còn có một số tinh linh ăn mặc khá mát mẻ.

“Đúng là một nơi vừa cổ hủ vừa dung tục, hồi ta học đại học không bằng được nơi này?

Chu Tự căm giận nói.

“Ta chỉ học cấp hai, sau đó học trường nghề, chưa từng thấy thư viện Lý Lạc Thư tỏ vẻ mặt đau thương.

Bằng cấp thấp khiến hắn buồn, đã bỏ lỡ quãng thời gian đẹp để hẹn hò yêu đương.

“Ta cảm thấy các ngươi thật giả tạo.

Bộ xương khô nhìn hai người Chu Tự nói.

Lập tức Chu Tự liếc đối phương một cái, lửa giận đỏ sẫm nổi lên, hung ác và khát máu.

Một đường kiếm quang xoay chuyển dưới ánh mắt Lý Lạc Thư, vô tình và quyết đoán.

Bộ xương khô:

Tinh linh Tiểu Thái dẫn đường phía trước cũng cảm thấy không khí xung quanh lạnh như băng, sau đó nàng kéo bộ xương khô lại bịt miệng hắn. Ngươi muốn chết cũng không thể kéo theo ta chứ. Nhưng Chu Tự rất hiếu kỳ với người ở đây, những người ra ra vào vào cũng rất kinh ngạc về sự xuất hiện của họ.

Nhưng mọi người kinh ngạc thì kinh ngạc, cũng không ai nói gì. Dù sao cũng chỉ là trang phục khác nhau, dáng vẻ không khác nhau là bao. Học viện ma pháp có đủ mọi loại người, không đề quá để ý.

Sau khi đi vào, Chu Tự thấy giá sách ở đây cao đến phi lý, một số sinh viên ngồi phá trượng bay lên trên, cứ như vậy đọc sách trước giá sách.

“Ngươi nói xem nếu nơi này đứng thẳng người bay lên thì tốt biết mấy"

Bộ xương khô tiếc nuối nói.

Chu Tự và Lý Lạc Thư không nói gì, mà đi đến bên một chiếc bàn, bảo họ tìm tài liệu.

Chẳng mấy khi tinh linh Tiểu Thái chuyển đến một đống sách.

“Ta nhớ chính là trong chỗ sách này Nàng nói.

Chu Tự cầm một cuốn lên xem:

“Tiểu sử nữ thần IA? Không phải nói nữ thần IA là hư cấu ra à?"

“Nhưng lịch sử là thật, chỉ là thêm một Thần Minh xây dựng lịch sử.

Bộ xương khô đứng bên bàn lật sách nói.

“Sáng lập viết bên trên cũng là thật à?"

Lý Lạc Thư mở sách ra hỏi.

“Giả đấy, lịch sử gần ngàn năm là thật, ngàn năm trước đa số đều là giả.

Bộ xương khô trả lời.

Chu Tự gật đầu, hắn không thấy thế nào. Là một người không có nhiều kinh nghiệm, hắn lựa chọn dựa vào Lý Lạc Thư. Nếu Nguyệt tỷ có ở đây thì bảo Nguyệt tỷ xem cũng được. Dù sao những người này đều có kinh nghiệm phong phú. Mình không bằng thì không bằng, phải học cách thừa nhận thiếu sót của bản thân. Đương nhiên, cũng phải đọc xem, lỡ như phát hiện ra điều gì.

Tinh tinh Tiểu Thái đối diện hơi tức giận, lại còn không biết ngượng nói đến nữ thần IA, còn nói là hư cấu. Cũng may bên cạnh không có ai, nếu không họ sẽ gặp tai họa..hoặc những người khác gặp tai họa.

“Vì nữ thần IA dùng hết thần lực mang đến sức sống cho đại lục Quang Minh, cho nên chìm vào giấc ngủ sâu.

Phải dựa vào tất cả mọi người đại lục mới có thể đánh thức nàng. Hơn nữa cần có người được thần chọn hướng dẫn. Xem ra rất trật tự đâu ra đấy.

Chu Tự đọc sách nói.

“Thực ra sách chín trăm năm trước cũng có ghi chép tương tự, nhưng không biết ghi chép lúc đó có phải là sáng tác ra không"

Bộ xương khô nhún vai nói.

“Ghi chép thế nào?"

Chu Tự vội hỏi.

Lý Lạc Thư cũng rất hiếu kỳ, kể cả tinh linh Tiểu Thái cũng rất muốn biết.

“Ta nghĩ đã nhé"

Bộ xương khô suy nghĩ cẩn thận, lúc sau nói:

“Đại khái là viết thế này: sau thảm hoa, mọi người bò ra từ đống đổ nát, đau đớn, máu và nước mắt chảy ra. Ánh sáng từ trời cao chiếu xuống, sức sống vô tận giáng xuống, đại lục Quang Minh cộng hưởng, mây đen tiêu tan, hào quang sắc màu phủ khắp trời đất, nữ thần IA của chúng ta sẽ mở mắt ngắm nhìn vào lúc này, mảnh đất này sẽ trở về trong tay nàng, thời đại mới bắt đầu từ đây, kẻ dũng sẽ mang đến thần dụ của nàng. Đại khái là vậy, chình vì ở đây nhắc đến nữ thần IA, cho nên người đời sau mới sáng tác ra nữ Thần IA sáng lập thế giới. Thực ra người sáng lập thế giới không phải nữ thần IA. Nàng chỉ là một nhân vật không rõ được nhắc đến trong sách, khả năng lớn nhất là nữ thần IA có thể là thần mới trong tương lai"

Chu Tự gật đầu, có rất nhiều lời đồn như này.

“Kẻ dũng là ai?"

Chu Tự hỏi.

Kẻ dũng sẽ mang đến thần dụ của nữ thần IA, chỉ cần tìm người kẻ dũng này chẳng phải là được rồi sao? Lẽ nào chính là người được thần chọn?

“Kia kìa"

Tiểu Thái chỉ vào bức tượng bên ngoài cửa sổ sùng bái nói:

“Hắn chính kẻ dũng, anh hùng của đại lục Quang Minh, đối tượng mà tất cả mọi người đều kính ngưỡng. Rất nhiều người tin vào kẻ dũng hơn là nữ thần IA. Hắn chính là chúa cứu thế của chúng ta. Chín trăm năm trước, ma triều cuốn trôi đại lục, hiền giả kiếm thành lần lượt chết trận, nhưng vẫn không thể ngăn cản ma triều. Trong lúc tất cả mọi người tuyệt vọng, kẻ dũng cảm xuất hiện, một mình càn quét ma vật thú triều, hắn cao lớn uy võ, hào quang vạn trượng, lúc đó cả đại lục dường như nhìn thấy tư thai anh dũng của hắn, cho tất cả mọi người niềm tin không sợ hãi.

1137 chữ

Chương 786: Vô Úy

Cô gái tinh linh ban đầu còn kích động và sùng bái đột nhiên mếu máo nói:

“Nhưng đại chiến kết thúc, không ai biết kẻ dũng đi đâu, rất nhiều người muốn đi tìm hắn, nhưng đều không có tung tích. Hiền giả và kiếm thành mới cũng đang tìm kiếm tung tích của hắn, nhưng không có thông tin gì?

Nói xong nàng căm tức nhìn bộ xương khô:

“Chuyện này không phải là bịa ra chứ?"

“Chuyện là như vậy, nhưng không phải chuyện như vậy"

Bộ xương khô nhớ lại nói:

“Thực ra kẻ dũng chỉ là hiểu lầm, hắn cũng không phải anh hùng gì"

“Nói thì chuyện gì ngươi cũng biết, thế ngươi biết cuối cùng kẻ dũng đi đâu không?"

Tiểu Thái không phục nói.

“Chết rồi"

Bộ xương khô thản nhiên nói:

“Cản đảm là một loại sức mạnh kỳ lạ, dùng xong thì chết rồi.

Tiểu Thái đỏ con mắt, dường như không nghe nổi chuyện này.

“Đáng ghét, mặc kệ ngươi"

Nói xong Tiểu Thái ngồi vào vị trí giận dỗi.

“Ngươi biết nhiều như vậy, vậy ngươi biết trung tâm sương đen ở đâu không?"

Chu Tự hỏi bộ xương khô.

“Không biết."

Bộ xương khô lắc đầu nói:

“Trước kia từng thấy, nhưng bây giờ không dùng được vị trí đó nữa.

“Tại sao?"

Chu Tự hỏi.

“Vì trung tâm có khả năng sẽ di chuyển Lý Lạc Thư gấp sách lại nói.

“Trên sách có ghi mỗi trăm năm hoàng thất sẽ đi tìm trung tâm ma triều, mỗi lần đều khác nhau. Nhưng chúng ta vẫn may mắn, mới một tuần trước đã xác định vị trí, chỉ cần tìm được người có địa vị cao hỏi là biết, sau đó chúng ta có thể qua đó. Còn về nữ thần IA.."

Lý Lạc Thư nhìn Chu Tự nói:

“Đại ca có cảm thấy đây có thể là một lời tiên tri không?"

Trong nháy mắt, Chu Tự nghĩ đến hình ảnh nhìn được bên ngoài, ở đó có đống đổ nát, mà bộ xương khô cũng đã nói đến thảm họa và đống đổ nát.

“Nữ thần IA thức tỉnh ở vùng đất hoang tàn?"

Chu Tự khiếp sợ nói.

"Nơi này có liên quan tới thần Thời Gian và Không Gian, như vậy, nếu ghi chép là thật, sẽ chắc chắn sẽ có lời tiên đoán"

Lý Lạc Thư xem sách, nghiêm túc nói:

"Dù trong đó có vài thứ là bịa đặt nhưng vẫn đúng với một số thứ mà chúng ta biết. Tai hoạ đệm chăn cùng những phế tích chúng ta nhìn thấy. Nếu không có quyền hành ảnh hưởng đến, có lẽ đó chỉ là truyền thuyết. Nhưng nếu đã có sự tác động của quyền hành vậy chưa chắc đó đã chỉ là lời đồn. Phế tích đổ xuống, ánh sáng cũng sẽ đến. Hoặc là nữ thần IA sẽ trở thành thần mới, hoặc là người được biết với thân phận là nữ thần IA sẽ trở lại lần nữa.

"Thần Minh trở lại?"

Chu Tự tưởng tượng một chút, cảm thấy không phải là không thể.

Thần Vận Mệnh có thể được sinh ra, như vậy chỉ cần phù hợp một số điều kiện, thần cổ lão ngưng tụ một lần nữa cũng coi như hợp lý.

"Thật sự có nữ thần IA sao?"

Bộ xương nhỏ hỏi.

"Tại sao lại không?"

Tiểu Thái chất vấn.

"Vì ta chưa bao giờ thấy dấu tích của thần"

Bộ xương nhỏ nói.

Tiểu Thái nhìn chằm chằm bộ xương nhỏ trên bàn, chân thành nói:

"Vô Úy dũng giả không phải sao?"

"Không."

Bộ xương nhỏ hơi sửng sốt, sau đó gật đầu:

"Cũng có thể xem là vậy Nghe vậy Tiểu Thái rốt cục cũng ngẩng đầu lên, có thêm tự tin.

"Nữ thần IA có tượng thần không?"

Chu Tự tò mò hỏi, nhìn tượng thần, biết đâu hắn có thể nhận ra.

Hắn đều từng tiếp xúc qua các nữ thần một chút.

"Có đây"

Tiểu Thái lập tức lật thư tịch ra, cho Chu Tự xem tượng thần.

Nhận thư tịch, Chu Tự quan sát thì phát hiện đây là một thiếu nữ đội vương miện đang cúi đầu.

Dù diện mạo rất nổi bật, nhưng Chu Tự cảm thấy rất lạ lẫm.

Tất nhiên, hắn nhớ tới một câu nói khác.

Không được cúi đầu, vương miện sẽ rơi.

"Giả đó"

Bộ xương nhỏ khinh thường nói:

"Điển tịch chín trăm năm trước nói như thế này: IA không có hình dạng, không có tư thái, không có cảm giác tồn tại, khi nàng xuất hiện, các ngươi đều sẽ biết được đây chính là nữ thần IA"

"Nếu chín trăm năm trước có ghi chép, tại sao phải thiêu hủy, sau đó lập điển tịch mới?"

Chu Tự có chút không hiểu.

"Có lẽ nguyên nhân là ở vụ tai nạn kia"

Lý Lạc Thư lật sách, hơi kinh ngạc thốt lên:

"Trận ma vật thú triều kia quét sạch toàn bộ đại lục, người chết ít nhất chín phần. Chứ đừng nói đến thư tịch"

Chu Tự chấn kinh, chết nhiều như vậy?

Nghe vậy Tiểu Thái cúi đầu, nàng chưa từng thấy qua vụ tai họa kia, nhưng ai cũng biết đó là tai họa diệt thế.

Chu Tự nhìn bộ xương nhỏ, muốn hỏi cụ thể hơn.

Rất rõ ràng, khô lâu này còn biết nhiều hơn.

Lần này bộ xương nhỏ cũng thở dài:

"Không chỉ chín phần, người thấy, kẻ không thấy đều chết hết.

Suýt chút nữa toàn bộ sinh linh khắp đại lục đều diệt vong. Thật ra trước kia đại lục là mạnh ai lấy làm, Tinh Linh, Thú Nhân, nhân loại, rất khó hoà hợp. Cũng chính vào lúc đó, toàn bộ đại lục liên hợp lại, nhưng khi đối mặt với ma vật thú triều vẫn không chịu nổi một kích. Tất cả đều biết, diệt thế sắp đến. Sau đó không hiểu sao, Vô Úy dũng giả xuất hiện, khoảnh khắc đó dường như hắn có được sức mạnh phi phàm vượt qua tất cả. Một mình quét sạch tất cả ma vật"

Nói đến đây bộ xương nhỏ không khỏi bùi ngùi:"Tiểu Thái nói tất cả mọi người đều thấy được Vô Úy dũng giả, là thật đó. Không phải vì Vô Úy dũng giả đủ cao to, mà là Vô Úy dũng giả có được sức mạnh, hóa thân ngàn vạn, xuất hiện trên tất cả chiến trường ở đại lục. Quét sạch hết thảy, mang đến hi vọng. Sau khi thú triều bị đánh tan, sau khi Vô Úy dũng giả đánh nát một cái cây, thú triều kết thúc. Cuối cùng hắn cũng chết.

1108 chữ

Chương 787: Người Này Được

Tiểu Thái hơi kinh ngạc, nàng chưa từng nghe nói đến những thứ này.

"Cho nên là, điển tịch bị đốt đi, người còn sống cũng không biết cụ thể chỉ có thể biên tập lại. Từ ít lời kể lại, biên lại một bản mới. Khi đó tất cả mọi người đều cần hi vọng, đều cần Thần Minh, nữ thần IA đã trở thành trụ cột tinh thần của họ. Vô Úy dũng giả trở thành một tia sáng, là nền móng cho sức mạnh của nước IA"

Chu Tự cảm khái, không ngờ chín trăm năm trước lại oanh liệt như vậy.

Vậy có phải bước chuyển từ thời đại Thần Minh sang thời đại tu chân càng thêm oanh liệt hơn không? Hắn không tưởng tượng ra được.

"Đại ca, hình như chúng ta không nhắc tới cây nhỉ?"

Lý Lạc Thư hỏi Chu Tự.

Lúc này Chu Tự cũng tỉnh ngộ, từ đầu tới cuối chưa từng thấy Tiểu Thái hoặc là trong tài liệu lịch sử nhắc đến cây, chính bọn hắn cũng chưa từng nhắc đến.

Như vậy làm sao bộ xương nhỏ biết?

Xem ra những gì hắn nói, khả năng đều là thật.

"Tiểu Thái? Ngươi kết giao với ai đây?"

Đột nhiên có vài nữ tử đi tới bên cạnh.

Người mặc ma pháp bào, nhìn kỹ một chút phát hiện đều là Tinh Linh.

"Ai da, còn có bộ xương nhỏ của ngươi"

Phía sau có người kinh ngạc thốt lên.

Nhưng có chút ý tứ chế nhạo.

"Thôi đi, các ngươi cởi sạch cho ta nhìn ta cũng không nhìn đâu, còn không biết xấu hổ chế giễu Tiểu Thái Bộ xương nhỏ khinh thường nói.

"Khô lâu thối, ngươi nói lại lần nữa xem, chúng ta cũng không phải Tiểu Thái đến ma pháp cũng dùng loại ma pháp sứt sẹo"

Tinh Linh mảnh mai cầm pháp trượng trong tay hội tụ ma lực.

"Sức mạnh Binh Giả bát phẩm, mười sáu mười bảy tuổi cũng xem như lợi hại"

Lý Lạc Thư cảm khái.

"Dáng dấp không tệ, nhưng tính tình quá kém, không xứng với ngươi"

Chu Tự đánh giá mấy người rồi nói với Lý Lạc Thư.

Tiểu Thái hoảng hốt, sợ bạn học chọc tới mấy người Chu Tự.

"Các ngươi cứ đi trước đi, ta ngồi ở chỗ này đọc sách"

Nàng vội vàng nói.

Cẩn thận quan sát một lúc, Lý Lạc Thư cũng lắc đầu:

"Ta cũng không thích kiểu này, cha mẹ ta hẳn là cũng sẽ không để cho ta đưa những nữ nhân này về ra mắt. Các nàng còn nhỏ"

"Quả thực hơi nhỏ"

Chu Tự gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

"Dám dò xét chúng ta trắng trợn như vậy, các ngươi thật thất lễ"

Một vị nữ Tinh Linh dẫn đầu nhìn về phía Tiểu Thái nói:

"Tiểu Thái ngươi tự mình trụy lạc vậy mà lại đi theo đám lang thang này, khó trách bên ngoài đồn thân thể ngươi đã sớm không còn trong sạch"

"Ngươi mới không trong trắng, ta không trong trắng chỗ nào?"

Tiểu Thái đứng bật dậy, phẫn nộ nói.

"Bộ xương nhỏ, ngươi có thể vẽ thân thể Tiểu Thái ra không?"

Có Tinh Linh tóc đỏ hỏi bộ xương nhỏ.

"Đương nhiên, ta nhắm mắt cũng có thể vẽ ra"

Bộ xương nhỏ thành thật nói.

"Ngươi xem, ngươi còn nói ngươi trong sạch.

Đám người nhìn chằm chằm Tiểu Thái.

Chu Tự cảm giác những người này cố tình gây sự, sau đó Phá Thiên Chiến Kích xuất hiện trong tay hắn.

Nặng nề gõ xuống đất.

Ẩm một tiếng.

Ánh sáng đỏ sậm quét ra bốn phía, trong chớp mắt, đám người vây xung quanh người trực tiếp bị một luồng sức mạnh đẩy lui ra ngoài.

Té ngã trên mặt đất.

"Ta động thủ không phải có ý gì khác, chỉ là muốn nói cho các ngươi biết ta không dễ chọc.

Chu Tự nhìn mấy người nói.

Những người khác cũng cảm nhận được sức mạnh kinh khủng, không khỏi lấm la lấm lét.

Lúc này mấy người ngã trên mặt đất đứng dậy, định lăng mạ.

Lý Lạc Thư khẽ đập mặt bàn, ánh kiếm quét bốn phương, những người đã đứng dậy kia lại lần nữa ngã xuống.

"Ta động thủ cũng không có ý tứ gì khác, chỉ là hảo tâm nói cho các ngươi biết, đại ca của ta không dễ chọc. Lý Lạc Thư nghiêm túc nói.

Tiểu Thái:

"..."

Lại nữa rồi, hai cái người này.

Vì Chu Tự cùng Lý Lạc Thư ra tay trước, những người khác rốt cuộc biết nơi này xảy ra xung đột.

Phải biết nơi này là thư viện, không cho phép động thủ.

Rất nhanh đã có người vây quanh nơi này, phòng bị bất cứ lúc nào.

Chu Tự cùng Lý Lạc Thư không quan trọng, chỉ cần những người này không động thủ, họ có thể tiếp tục xem tư liệu.

Lại hỏi bộ xương nhỏ chuyện chín trăm năm trước thêm chút nữa.

"Được rồi, các ngươi xuống đi"

Lúc này một giọng nữ truyền tới.

Nghe vậy rất nhiều người đều kinh hãi, đến cả Tiểu Thái cũng giật mình đứng bật dậy.

Đám người tự động tản ra, để người phía sau bước tới.

Chu Tự cùng Lý Lạc Thư hiếu kỳ nhìn qua.

Người đến là một vị nữ Tinh Linh, mái tóc nàng bạc trắng, mặc ma pháp bào.

Trẻ trung xinh đẹp, có khí chất thành thục.

"Người này được, ngươi thấy thế nào?"

Chu Tự huých Lý Lạc Thư nói:

"Có muốn hỏi phương thức liên lạc của nàng?"

"Không, không tốt lắm đâu? Liệu có ăn đánh không nhỉ?"

Lý Lạc Thư hơi ngại ngùng.

"Không có việc gì, ta là người trong Ma Đạo, nhân vật phản diện thực sự, nhân vật phản diện không quan tâm cái này. Người sợ phải là nàng"

Chu Tự nghiêm mặt nói.

"Đại ca quả nhiên là Thần Nhân"

Lý Lạc Thư bội phục sát đất.

"Hai vị các hạ đại giá quang lâm, không biết có chuyện gì?"

Ma Pháp Hiền Giả nghĩ ngợi, lộ ra nụ cười tiêu chuẩn nói:

"Tại hạ là Hiền giả nước Ia, Beth"

"Tại hạ là Chu Tự của Ma Đạo"

Chu Tự đứng lên khách khí một chút, chỉ vào Lý Lạc Thư bên cạnh nói:

"Vị này là đại ca của ta, thiên kiêu chính đạo Lý Lạc Thư. Chưa hôn phối, không biết Hiền giả đã kết hôn chưa?"

1113 chữ

Chương 788: Không Tầm Thường

Lời Chu Tự vừa rứt, Tiểu Thái ngây cả người.

Bộ xương nhỏ cũng vô cùng khiếp sợ, hắn nhìn thấy Hiền giả đều phải trốn.

Những người khác thì tức giận không nguôi, người này đúng là cả gan làm loạn.

Nhưng ngược lại Hiền giả lại mỉm cười:

"Cảm tạ các hạ tán thưởng, ta đã có trượng phu và hài tử"

"Vậy thì thật đáng tiếc"

Chu Tự thở dài.

Lại ra mắt thất bại.

Lý Lạc Thư thì không để ý mấy, dù sao hắn thường xuyên thất bại.

"Nhưng mà nếu các hạ muốn tìm hôn phối, ta có thể giới thiệu một vài quý tộc cho các ngươi làm quen"

Beth nói chân thành.

"Thực lực thế nào? Bao tuổi rồi?"

Chu Tự hỏi.

"Mười lăm mười sáu tuổi, thực lực cũng xem như đứng hàng đầu trong thế hệ trẻ"

Sau khi bảo những người khác rời đi, Beth mới lên tiếng.

"Thôi vậy.

Chu Tự lắc đầu.

Vẫn chưa thành niên, thôi vậy.

Còn quá nhỏ.

Lý Lạc Thư hiểu rõ lý do này.

"Các ngươi đang điều tra nữ thần Ia?"

Beth ngồi xuống bên cạnh Tiểu Thái xem sách nói.

"Không phải điều tra nữ thần la, chúng ta muốn biết trung tâm thú triều ở đâu, tiên tử đã là Hiền Giả hẳn là biết chứ?"

Lý Lạc Thư hỏi.

"Các ngươi biết trung tâm ma triều là gì không?"

Beth hỏi, nàng không để ý với cái danh xưng tiên tử này.

"Một cái cây"

Chu Tự thẳng thắn nói:

"Mục tiêu của chúng ta chính là gốc cây kia, sau đó nói cho ngươi một chuyện. Tiểu Thái quá nhỏ, ta cảm thấy nói với nàng cũng không có tác dụng gì.

"Chuyện gì?"

Beth tò mò hỏi.

"Nước Ia sắp gặp đại nạn rồi, qua ba giờ nữa, nơi này sẽ thành một vùng phế tích. Đương nhiên, chúng ta cũng chỉ suy đoán, không loại trừ khả năng chúng ta đã sai"

Nhưng Chu Tự vừa mới dứt lời, Tiểu Thái đã kích động nói:

"Không phải các ngươi nói đưa các ngươi tới đó thì sẽ không diệt quốc sao?"

"Đúng vậy, tai họa mà ta nói không phải do bọn ta mang tới"

Chu Tự giải thích.

Nghe vậy Tiểu Thái sững sờ, sao có thể chứ.

"Là rừng Ma Thú xảy ra chuyện ngoài ý muốn?"

Bộ xương nhỏ nhìn về phía Hiền Giả Beth.

Lúc này vẻ mặt Beth bình tĩnh.

Điều này khiến Tiểu Thái hơi để ý.

"Những gì các ngươi nói chúng ta sẽ ghi nhớ, trung tâm rừng Ma Thú quả thực sôi nổi hơn nhiều, lại còn trở nên quỷ dị"

Hiền Giả Beth thở dài một tiếng nói:

"Lúc trước chúng ta quan sát nó, dường như nó cũng quan sát được chúng ta. Có lẽ tai họa bắt nguồn từ đó. Có điều tai họa ngày hôm nay, quả thật khiến ta có chút khó tưởng tượng"

"Biết địa điểm không? Có thể dẫn chúng ta tới đó không? Hoặc là nói cho chúng ta biết tọa độ cũng được"

Lý Lạc Thư lại đọc hết một quyển sách.

Thời gian eo hẹp, hắn trực tiếp dùng thần thức quan sát.

Beth không trả lời, mà hỏi sang một vấn đề khác:

"Hắc Long là do các ngươi giết?"

Hắc Long vừa xuất hiện, hoàng thất đã tóm được, nàng được triệu hoán tới trước tiên.

Nhưng vừa định xuất phát lại đột nhiên nói không có tung tích của Hắc Long, dường như ma pháp có trục trặc.

Nhưng khi họ đến, quả thực tìm thấy thi thể của Hắc Long.

Một đòn chết tươi.

Sức mạnh đáng sợ này, khiến đám người chấn kinh.

Sau đó họ tra được ma lực của Tiểu Thái, rồi tìm được Tiểu Thái.

Quả nhiên có sự tồn tại của người ngoài, còn là người họ chưa gặp bao giờ.

Vì an toàn, Hiền Giả Beth lựa chọn tiếp xúc với họ.

Mà lúc nghe được tai họa, nàng không hề bình tĩnh như biểu hiện ra vẻ bề ngoài.

Nội tâm đã sớm nổi sóng.

"Là họ giết, chính mắt ta nhìn thấy Tiểu Thái nói.

"Vậy nên họ đánh Hiền Giả cũng chỉ cần một quyền Bộ xương nhỏ thở dài nói:

"Chín trăm năm trước Hiền Giả không yếu như thế này, Kiếm Thánh cũng rất mạnh. Đáng tiếc đối đầu với ma vật thú triều họ cũng bất lực. Toàn bộ đều tử chiến. Ta nhớ có vị Kiếm Thánh trước khi chết còn lo lắng thành luỹ phía sau phải làm sao. Khi đó đứa con trai nhỏ của hắn cũng liều mạng chạy ra trước khi hắn chết, tay cầm kiếm muốn liều mạng với ma thú. Vị Kiếm Thánh kia vốn dĩ sắp chết lại đứng dậy, muốn con trai hắn về thành. Nhưng mà vô dụng, con của hắn đã chạy đến bên cạnh hắn, khóc lóc nói không đi "Sau đó thì sao?"

Tiểu Thái lo lắng hỏi.

"Sau đó?"

Bộ xương nhỏ cười:

"Khi họ sắp bị ma thú đánh chết, Vô Úy dũng giả xuất hiện. Cuối cùng giữ vững được thành, Kiếm Thánh chết rồi. Nhưng con trai hắn còn sống. Chín trăm năm trôi qua, hẳn là con của hắn cũng đã chết"

"Hu hu!"

Tiểu Thái cảm động rưng rưng.

Mà Hiền Giả Beth thì nhìn bộ xương nhỏ với vẻ khó tin.

Ban đầu nàng chỉ cảm thấy bộ xương nhỏ này đang lòe thiên hạ, nhưng khi nghe được chuyện của Kiếm Thánh, nàng cũng có chút chấn kinh.

Vì đây là sự thật, nàng đã nghe câu chuyện này rất nhiều lần.

Là câu chuyện chồng của nàng, cũng chính là Kiếm Thánh đương thời, hắn thường xuyên kể chuyện khuya.

Hắn chính là nhân vật chính, là đứa trẻ kia.

Mà chuyện này kỳ thật không có người nào biết, người biết đều đã chết trong chín trăm năm này.

Thế nhưng làm sao bộ xương nhỏ này mà biết được? Giống hệt như được ở ngay bên cạnh chứng kiến vậy.

Ác linh bình thường sao có thể sống lâu như vậy được?

"Hắc Long là do chúng ta giết, thế thì sao? Có thể đưa bọn ta đi tìm gốc cây kia sao?"

Chu Tự hỏi.

Không đến ba giờ đồng hồ, có lẽ quang thủ đã ở bên kia rồi, phải mau chóng chạy tới.

Với lại thành bị hủy, chắc phải muộn hơn rất nhiều cho nên hiện tại có lẽ bên kia đã xảy ra chuyện.

1090 chữ

Chương 789: Tiêu Chuẩn

"Có thể, nhưng mà ta hi vọng các ngươi có thể giúp ngăn cản tai họa"

Hiền Giả Beth nói.

"Chúng ta chỉ có thể nói sẽ cố hết sức, cứu được sẽ cứu, không cứu được vậy thì thật sự hết cách rồi"

Chu Tự không cam đoan hay hứa hẹn gì.

Loại chuyện này đâu phải một đứa tân binh như hắn có thể làm được.

Chỉ có thể trông cậy vào Lý Lạc Thư thôi.

"Được, có điều chúng ta cũng phải đến đó, các ngươi chỉ cần giúp chúng ta tiêu hủy hạt nhân là được"

Hiền Giả Beth gật gật đầu, nghiêm túc nói.

"Ta...ta đi cùng được không?"

Tiểu Thái giơ tay hỏi.

Nàng phát hiện khả năng nước la sẽ gặp nguy hiểm.

"Không được, ngươi quá yếu.

Bộ xương nhỏ trực tiếp phản đối.

"Dựa vào đâu mà ta phải nghe ngươi?" Tiểu Thái tức giận.

"Vậy ngươi hỏi họ đi"

Bộ xương nhỏ khinh thường nói.

Tiểu Thái nhìn về phía Hiền Giả.

Hiền Giả lắc đầu, từ chối để nàng tham dự.

02 giờ 36 phút chiều.

Đám người Chu Tự bỏ lại Tiểu Thái, đi ra khỏi cổng lớn nước Ia.

"Tiểu Thái chờ ta trở lại, ngươi đừng vội tắm rửa"

Bộ xương nhỏ vẫy tay từ biệt. Nghe vậy Tiểu Thái giận dữ:

"Ngươi nằm mơ, sớm muộn ta cũng sẽ giết ngươi"

"Có lẽ ngươi không quay lại được rồi" Trên đường, Chu Tự đi theo bộ xương nhỏ, nói.

Nhóm của hắn tính cả bộ xương nhỏ là năm người.

Chu Tự và Lý Lạc Thư, cộng thêm Hiền Giả Beth cùng chồng nàng là Kiếm Thánh Rehage.

Đó là một người đàn ông trung niên có chút râu ria, đẹp trai khỏe mạnh, cao chừng 1m9, Beth ở bên cạnh hắn trông càng nhỏ nhắn xinh xắn.

"Vì sao ta lại không quay lại được?"

Bộ xương nhỏ nghi ngờ nói.

"Ngươi nói muốn trở về xem Tiểu Thái tắm rửa, có khả năng đã lập nên flag rồi, phần lớn những người lập nên flag đều không thể quay lại được"

Chu Tự chăm chú giải thích nói:

"Ví dụ, nói rằng lần này sau khi trở về chúng ta kết hôn đi, như vậy trong nam nữ chính luôn có một người phải chết. Lại ví như nói làm xong lần này liền rửa tay gác kiếm, như vậy phần lớn đều sẽ chết trong lần này. Ngươi bảo Tiểu Thái chờ ngươi trở về hãy tắm rửa, cho nên ngươi có lẽ sẽ không về được"

"Mê tín"

Bộ xương nhỏ không thèm để ý nói:

"Ta hiện tại cũng được xem là người sống sao?"

"Có lẽ không"

Lý Lạc Thư ở bên cạnh nói.

Bộ xương nhỏ thực sự không được coi là còn sống, thân là ác linh, hắn vốn đã chết rồi.

"Cho nên ta nhất định có thể trở về.

Bộ xương nhỏ nói.

"Không"

Chu Tự lại có ý kiến khác:

"Chết cũng chia làm hai loại, một loại là chết rồi còn có thể chết tiếp, còn có một loại là đã chết là không thể chết nữa. Ngươi là vế đầu, rất nhanh sẽ chuyển thành vế sau rồi"

"Đại ca thật anh minh"

Lý Lạc Thư bội phục nói.

Bộ xương nhỏ không muốn nói chuyện nữa, hắn nhìn hai người phía trước, hiếu kỳ nói:

"Nói ra thấy hai người các ngươi đều đẹp trai hơn tên to con kia, vì sao hắn có vợ, các ngươi lại không có? Các ngươi có gì không bằng hắn?"

Hai người:

"..."

Chu Tự cũng đổi chủ đề, nhìn về phía Lý Lạc Thư:

"Ngươi thích kiểu gì? Nhỏ nhắn xinh xắn hay là ngự tỷ?"

"Đại ca thích kiểu gì?"

Lý Lạc Thư hỏi ngược lại.

"Ta thích kiểu như Thu tỷ.

Chu Tự nói chuyện vô cùng cẩn thận.

"Ta thích kiểu như Tiểu Thái, đẹp đến tận cùng, vóc người đẹp, tính cách tốt, non mềm như nước vậy"

Bộ xương nhỏ cũng biểu đạt ý nghĩ của mình.

Lý Lạc Thư hơi lúng túng một chút.

Hắn hơi ngại so sánh bạn gái của mình.

"Ngươi thích thông minh hay là ngốc nghếch vậy?"

Chu Tự lại hỏi.

"Không cần thông minh cũng không thể quá ngốc, bình thường là được rồi"

Lý Lạc Thư đáp.

"Vậy thích vóc người đẹp hay là dáng người bình thường?"

"Không cần quá đẹp, cũng không thể quá bình thường"

"Tính cách thì sao? Lanh lợi hay là đanh đá, hay là gợi cảm hoặc bảo thủ?"

"Không quá hở hang là được, tính cách thế nào cũng được, không ưa đánh đấm là ổn rồi"

"Độc thân là đáng đời ngươi"

Bộ xương nhỏ khinh thường nói:

"Làm gì có ai lúc nào cũng chọn ở giữa, mà thật ra loại người này lại rất nhiều. Đó chính là người bình thường.

Học viện ma pháp tùy tiện chọn đều có thể chọn được người phù hợp, nhưng ngươi vẫn còn độc thân, là vì sao?

Vì ngươi xứng đáng độc thân.

"May cho ngươi là đại ca của ta chưa gia nhập vào tu ma, nếu không ngươi đã chết rồi"

Chu Tự không khỏi nói.

"Không phải ngươi mới là đại ca sao?"

Bộ xương nhỏ nghi hoặc.

"Đây không phải là trọng điểm, nhưng ta cảm thấy ngươi nói cũng có lý"

Chu Tự cẩn thận suy nghĩ một chút rồi nói:

"Ta cảm thấy nên trực tiếp kiếm một người cho Lý Lạc Thư, chỉ cần nghe lời, lanh lợi một chút là có thể thành công"

"Vậy ngươi vì sao không tìm một người cho hắn?"

Bộ xương nhỏ hỏi.

"Vì cha mẹ hắn không đồng ý, không phải ai cũng có tư cách xem mắt với hắn đâu"

Chu Tự nhún vai.

Lý Lạc Thư là người của Quan Hà Phong, nhìn kiểu gì thì cha mẹ hắn cũng không đơn giản.

"Cha mẹ hắn là ai vậy? Rất lợi hại sao?"

Bộ xương nhỏ dò hỏi.

"Cha mẹ hắn là...

Chu Tự sững người, cụ thể là ai hắn thật sự không biết.

"Cha ta là Lý Cảnh Sơn, mẹ ta là Hồng Nghệ"Lý Lạc Thư bình tĩnh nói ra tên cha mẹ.

Chu Tự gật đầu nói:

"Cha hắn là Lý Cảnh.."

Đang muốn lặp lại Chu Tự bỗng sững sờ, có chút khó tin.

Con trai của sư phụ?

1142 chữ

Chương 790: Không Biết Không Có Tội

Nhìn Lý Lạc Thư, Chu Tự cảm giác đây đúng là duyên phận mà.

Đại ca lại là con trai của sư phụ, khó trách, khó trách là đại ca.

Hóa ra duyên phận của họ đã được định sẵn từ lâu.

Nhưng suy nghĩ cẩn thận, Chu Tự lại cảm thấy không đúng, sư phụ sao lại vội vã muốn Lý Lạc Thư đi xem mắt?

Có người nào lại đáng để nhân vật ở cấp độ kia phải ganh đua chứ?

Lý Lạc Thư đi xem mắt, cũng là vì cha mẹ hắn muốn ganh đua.

Nói gì mà hàng xóm nào đó đã xem mắt thành công rồi.

Vậy thì ai lại có tư cách này?

Dù sao cùng cấp bậc với sư phụ chỉ có hai người, một người là Nhị thúc, còn lại là lão cha...

Ặc? Chu Tự lại sững người, có vẻ như bản thân đã xem mắt rồi.

Nghĩ tới đây, Chu Tự vô cùng sợ hãi.

"Vị hàng xóm mà Lý Lạc Thư nói đó sẽ không phải là ta chứ?"

Trong lòng của hắn khiếp sợ không thôi, xong đời rồi, bị đánh tới nơi rồi.

"Đại ca sao vậy?"

Lý Lạc Thư tò mò hỏi.

"Không, không sao"

Chu Tự cười che đi sự hoảng hốt:

"Ta có cảm giác đã nghe qua ở đâu đó"

Suy nghĩ cẩn thận, hắn phát hiện Lý Lạc Thư xem mắt thất bại là do mình làm hại, sư phụ sư nương chắc chắn sẽ không tha cho mình.

Mà Lý Lạc Thư lại vì hắn mới chia tay bạn gái sau đó mới đi xem mắt.

Cuối cùng, tất cả đều là vì Thánh Tử Ma Đạo hắn đây.

Trong nháy mắt, Chu Tự quyết định, xem như không biết gì hết.

Chỉ cần ta không biết, thì liên quan gì đến ta?

"Cha mẹ ngươi rất lợi hại phải không?"

Bộ xương nhỏ hơi nghi hoặc một chút.

Đừng nói hắn, hai người phía trước cũng rất nghi hoặc.

Beth rất bội phục ba người phía sau, đúng là cái gì cũng nói được, điều gì cũng không ngại nói.

"Rất lợi hại"

Chu Tự trả lời trước:

"Về phần lợi hại như thế nào...Hiện tại Nữ thần Ia là bịa ra phải không? Nàng có thể chỉ là thần của tương lai. Vậy ngươi cảm thấy vị Thần Minh trước Nữ thần la có lợi hại không?"

"Đó là đương nhiên, dù ta chưa xem qua điển tịch nào, nhưng vị Thần Minh kia thật sự rất lợi hại. Dù sao mọi người đều nói như vậy, hắn mới thật sự là người sáng tạo ra sự tồn tại"

Bộ xương nhỏ gật đầu nói.

"Có thể vị Thần Minh này cũng không phải là đối thủ của cha đại ca ta"

Chu Tự nói.

Bộ xương nhỏ không tin, đám Beth cũng không dám tin.

Đây là việc không thể nào.

Chu Tự cũng không thèm để ý họ tin hay không.

Chốc lát sau, họ đi vào trong một tháp ma pháp rất lớn, phía trước có một ma pháp trận.

"Được rồi, thông qua ma pháp truyền tống này là có thể đến được Rừng Ma Thú, phải dùng thời gian ngắn nhất tìm được trung tâm Beth nói.

"Sau đó mong sẽ được hai vị hỗ trợ"

Kiếm Thánh Rehage khách khí nói.

Vì tự hắn không thể đánh tan trung tâm được.

Mà hai người Chu Tự lại có thể một quyền đánh nát Hắc Long, rõ ràng là siêu việt hơn họ.

Xong xuôi, mấy người đi vào bên trong ma pháp trận, bắt đầu truyền tống.

Sau một lúc choáng váng, họ xuất hiện trước một rừng cây có chút hắc khí.

"Vì tiết kiệm chi phí, cho nên dùng truyền tống trận một chiều. Trở về sẽ phải tốn không ít thời gian"

Beth giải thích.

Chu Tự cũng không thèm để ý, nhìn quanh bốn phía.

Phía sau là một khoảng dốc núi và đồng bằng, bên cạnh có núi băng sừng sững.

Phía trước là rừng cây rất lớn, trong rừng cây có hắc khí ẩn hiện.

Hắn có cảm giác những hắc khí này rất quen thuộc, mà hạt giống quyền hành cũng có phản ứng.

"Quyền hành đang vô cùng sôi sục, xem ra gốc cây kia sắp lớn rồi"

Chu Tự nói.

"Không biết là quyền hành sinh ra linh trí, hay là vì có quyền hành mà gốc cây kia sinh ra linh trí"

Lý Lạc Thư cũng nghiêm túc lên, hắn cảm thấy có khí tức cường đại.

"Điều này ta cũng không rõ, nhưng đây không phải là quyền hành Hắc Ám, cũng không phải quyền hành Thâm Uyên, có lẽ là Tai Ách quyền hành"

Chu Tự dùng phương pháp bài trừ.

Trong số quyền hành loại Hắc Ám, hắn chưa từng thấy qua Tại Ách.

"Quyền hành là cái gì?"

Hiền Giả Beth dò hỏi.

Bộ xương nhỏ cũng không biết.

"Lực lượng của thần chính là quyền hành, mỗi vị thần khác nhau đều có quyền hành khác nhau.

Chu Tự giải đáp.

"Nữ thần la kia chấp chưởng quyền hành gì?"

Rehage có chút hiếu kỳ.

Chu Tự tự nhiên không biết, Lý Lạc Thư suy nghĩ chút rồi nói:

"Vì phần lớn những chuyện về Nữ thần Ia là bịa ra, cho nên không thể xác định được quyền hành của nàng.

Nhưng vị thần trước IA kia, khả năng lớn là chấp chưởng thời gian và không gian "Vậy lực lượng mà Vô Úy dũng giả khống chế có phải quyền hành không?"

Hiền Giả Beth hỏi.

Lúc này họ đã đang nhanh chóng đi sâu vào trong rừng cây.

Không bao lâu nữa là có thể tìm được vật hạch tâm.

"Điều này cũng khó nói, nhưng khẳng định không phải là lực lượng bình thường"

Bộ xương nhỏ hồi tưởng một chút rồi nói:

"Nhưng Vô Úy dũng giả có được lực lượng này cũng là ngoài ý muốn, hắn thật sự không phải là anh hùng gì"

Nghe vậy, Kiếm Thánh Rehage nhướng mày nói:

"Các hạ biết Vô Úy dũng giả sao?"

Chu Tự cũng hào hứng lên:

"Bộ xương nhỏ, nói một chút Vô Úy dũng giả vì sao lại trở thành Vô Úy dũng giả, hoặc là vì sao lại trùng hợp trở thành anh hùng"

"Điều này ta phải suy nghĩ kỹ một chút, để ta chậm rãi kể lại"

Bộ xương nhỏ nói.

Tốc độ của bốn người họ cực kỳ nhanh, bộ xương vốn không theo kịp, nhưng được Lý Lạc Thư mang đi nên điều gì cũng trở thành có thể.

Nếu không phải vì không biết vị trí cụ thể, Lý Lạc Thư đã đến đích lâu rồi.

1094 chữ

Chương 791: Chuyện Xưa

Lúc này hắn đang cẩn thận cảm nhận bốn phía, luôn cảm thấy có gì đó sai sai, trên lực lượng hình như bỏ sót gì đó.

Lúc này bộ xương nhỏ có vẻ đã nghĩ xong cốt truyện, mở miệng nói:

"Vô Úy dũng giả ban đầu là một kẻ thích thám hiểm, mà còn là cái loại nhà thám hiểm tham sống sợ chết. Ngày mà ma vật thú triều bạo phát, hắn đang làm nhiệm vụ, nhưng nửa đường hắn đột nhiên nhìn thấy Kiếm Thánh xuất hiện. Thậm chí còn bảo hắn mau rời đi. Sau đó hắn rất tự giác quay về, nên biết rằng thực lực của hắn không hề mạnh. Nhưng mà lúc trở về, thú triều đã bạo phát, phô thiên cái địa mà tràn tới. Cảnh tượng kinh khủng đó dọa hắn hồn phi phách tán. Dưới sự truy đuổi của rất nhiều ma thú, hắn chạy về thôn. Nhưng mà lại nhìn thấy còn nhiều ma thú hơn, và thôn dân đang chạy nạn khắp nơi, cộng thêm thi thể bị cắn xé thôn phệ. Hắn trở thành một người chạy nạn, nhanh chóng rời khỏi thôn làng. Phải biết rằng hắn rất sợ chết, cho nên năng lực chạy thoát thân vô cùng mạnh, thế nhưng dù hắn có chạy giỏi thế nào cũng vô dụng, ma thú như thủy triều ở phía sau hắn không ngừng tới gần. Nhưng hắn không hề từ bỏ, chỉ cần có thể chạy nhất định sẽ không làm chuyện khác"

Nói bộ xương nhỏ cũng hơi thở dài.

"Sau đó thì sao?"

Chu Tự hỏi. Kiếm Thánh Rehage cau mày, Vô Úy dũng giả mà hắn sùng bái bị nói thành cái dạng này, khiến hắn có chút phẫn nộ.

Nhưng cũng không mở miệng, mà tiếp tục nghe.

"Sau đó một cái cây đã thay đổi vận mệnh của hắn"

Bộ xương nhỏ có chút bất đắc dĩ nói: "Trong quá trình chạy trốn, hắn gặp phải một cái cây bị gãy, khi hắn nhẹ nhàng vượt qua cái cây này, đột nhiên bị một màn dưới cây hấp dẫn. Cái cây này đang đè một ma thú cùng với một thi thể phụ nữ bị ma thú cắn xé xuống. Mà bên cạnh người phụ nữ này có một đứa trẻ bốn năm tuổi đang ngồi, không ngừng lôi kéo nàng. Đứa bé mắt đỏ hoe, nước mắt lã chã, tựa như muốn nhắc nhở mẹ đã bị ma thú cắn rồi, nhưng vĩnh viễn sẽ không nhận được hồi đáp. Đứa bé tự nhiên phát hiện ra có người từ phía trên lướt qua. Sau đó quay đầu nhìn về phía người kia. Ánh mắt thanh tịnh không tì vết lộ ra vẻ bất lực, nhỏ yếu, đáng thương. Cũng trong chớp mắt này, phía sau có vô số thú triều đang vọt tới, nháy mắt sau có thể cắn nuốt sạch sẽ đối phương"

"Sau đó nữa?"

Chu Tự lập tức nói.

"Ta đã nói rồi, Vô Úy dũng giả là một nhà thám hiểm tham sống sợ chết, hắn cũng không phải là anh hùng. Cho nên ý nghĩ đầu tiên của hắn, đương nhiên là bỏ qua cô bé kia, trước tiên chạy thoát mới quan trọng"

Bộ xương nhỏ nói.

"Hắn không cứu sao?"

Hiền Giả Beth có chút khó có thể tin.

"Hắn không muốn cứu nha.

Bộ xương nhỏ thở dài một tiếng nói:

"Chỉ là trong nháy mắt ma thú sắp cắn trúng cô bé, hắn cầm kiếm đâm chết ma thú kia, trong nháy mắt đó hắn hận cô bé thấu xương. Nếu không có cô bé này xuất hiện, hắn đã có thể sống sót. Mà giờ khắc này hắn đã bị vô số ma thú vây quanh. Đối mặt với nhiều ma thú như vậy, hắn cũng không kiên trì được bao lâu, nhưng hắn không muốn chết, hơn nữa đã tới cứu người rồi, mà lại không cứu được thì chết vô ích à? Trong lòng của hắn nảy ra một ý nghĩ hoang đường. Giết sạch tất cả ma thú, dù cho chết, trước khi chết cũng phải nói với cô bé này, tất cả là tại ngươi, là ngươi hại chết ta. Để cô bé này sống cả một đời trong áy náy "Sau đó thì sao nữa? Ngươi có thể nói một hơi hay không?"

Chu Tự bất mãn nói.

"Cho ta thở cái Bộ xương nhỏ nói tiếp:

"Sau đó lại rất kỳ lạ, vì hắn phát hiện chính mình càng đánh càng mạnh, càng đánh càng hưng phấn. Tiếp theo hắn cảm giác trong tim có vật gì đó nổ tung, trong nháy mắt kim quang chiếu rọi, không hiểu sao hắn lại thu được một loại lực lượng. Trong khoảnh khắc thu được lực lượng, hắn biết bản thân sắp chết rồi, đồng thời thấy được toàn bộ đại lục đều đã bị thú triều bao trùm, nơi này của họ thật ra là bị khá muộn rồi. Giờ khắc này hắn không gì không thể làm, ngàn ngàn vạn hóa thân, hạ xuống trước mặt tất cả thú triều. Dọn dẹp hết ma thú. Hắn cảm thấy mình giết ma thú càng nhiều, cống hiến càng lớn, sau đó nói cho đứa trẻ kia mình bị nàng hại chết, như vậy thì sẽ khiến đối phương bất an cả một đời. "Vô Úy dũng giả đúng là lòng dạ hẹp hòi nha"

Chu Tự không khỏi không cảm khái, chợt lại nói:

"Vậy hắn nói sao?" "Chưa nói gì"

Bộ xương nhỏ tiếc nuối nói:

"Chết quá nhanh, chưa kịp nói. Nhưng cuối cùng hắn cũng coi như nói rồi, nhân tiện tha thứ cho cô bé kia"

"Cô bé này chắc không phải là Tiểu Thái đâu nhỉ?"

Chu Tự suy đoán nói.

"Làm sao có thể là Tiểu Thái, Tiểu Thái xinh đẹp hơn nàng"

Bộ xương nhỏ lắc đầu nói.

"Vậy cô bé kia đâu?"

"Chết rồi"

Bộ xương nhỏ nhớ lại một chút rồi nói:

"Nàng vốn là người bình thường, sau khi lớn lên duyên dáng yêu kiều, được gả vào nhà người tốt, cả một đời bình an. Sau đó thọ hết chết già. Nàng rất may mắn, chồng thì yêu thương, con cái thì hiếu thuận Kiếm Thánh Rehage trầm mặc, hắn không biết mình lúc này nên dùng thái độ gì để đối mặt với chuyện này.

Rất nhanh họ đã đi tới trung tâm rừng cây.

1106 chữ

Chương 792: Quá Trình

Lúc này Lý Lạc Thư ngừng lại, thần sắc nghiêm túc nói:

"Xảy ra chuyện rồi, khó trách từ lúc bắt đầu đã rất kỳ lạ"

Những người khác nghi hoặc.

Tiểu Thái đi lại ở trong thành, bất tri bất giác đi đến trước tượng đá Vô Úy dũng giả.

Nàng nhìn Vô Úy dũng giả, trong lòng có chút bất bình:

"Bộ xương nhỏ nói hươu nói vượn, Vô Úy dũng giả sao có thể không phải anh hùng?"

"Anh hùng? Trong mắt ngươi hắn đúng là anh hùng, thế nhưng là trong mắt người khác thì không nhất định.

Thanh âm trầm thấp đột nhiên vang lên.

Tiểu Thái quay đầu nhìn qua.

Phát hiện là một người mặc hắc bào cũng đang đứng trước tượng đá Vô Úy dũng giả.

"Ngươi là ai?"

Tiểu Thái nhìn hắn cảm giác có chút âm trầm.

Nghe vậy, người áo đen cười hắc hắc, hắn cởi mũ, lộ ra khuôn mặt như gỗ tạc, cười nói:

"Người đến tìm Vô Úy dũng giả báo thù"

Vừa rồi Dao Di Thiên Nữ lĩnh ngộ được vài điều muốn đột phá ngay tại chỗ, cuối cùng bị Vân Tiêu Tiên Tử đưa đến nơi khác.

Hiện tại phía dưới là Long Ân Hồng đang đánh nhau với Thiên Vân Y Y, hai người đều là thiên chi kiêu nữ, thực lực khó phân cao thấp.

Cả hai đều đã dùng hết toàn lực.

Họ không có được Nhàn Nhã Ngọc cho nên không có cơ hội tấn thăng, chậm hơn Dao Di Thiên Nữ một bước, hiện tại đang tìm kiếm cơ hội tấn thăng.

Đối với việc những người này đối chiến, Tô Thi xem đến say sua.

Thật là lợi hại, quá lợi hại, lúc nào thì ta mới có thể lợi hại như vậy.

Đây chính là cảm nhận của nàng về toàn bộ quá trình.

Mà khi nàng đang xem, Chu Ngưng Nguyệt đang đọc sách đột nhiên dừng lại.

“Thu Thiển, mấy giờ rồi?"

Nàng hỏi. “Ba giờ"

Nói đến thời gian, Thu Thiển hơi khó hiểu hỏi:

“Sao thế?"

“Ta đột nhiên nhớ tới một việc.

Chu Ngưng Nguyệt lấy điện thoại di động ra nhìn lại bức ảnh kia rồi nói:

“Ta tính là 4 tiếng 36 phút sau tòa thành kia sẽ biến thành phế tích, nhưng lại không để ý đến một chuyện cực kỳ quan trọng"

“Chuyện gì?"

Tô Thi hỏi.

Lúc này mọi người lại rất thích Tô Thi, hỏi nhiều, hỏi ra tiếng lòng của họ.

“Bốn giờ ba mươi sáu phút chính là kết quả, nhưng trước khi có kết quả sẽ phải có quá trình Vẻ mặt Chu Ngưng Nguyệt cứng lại nói:

“Nói cách khác, trước bốn giờ ba mươi sáu phút, bất cứ lúc nào, cũng có thể xảy ra thảm họa tòa thành bị hủy diệt"

Đám người kinh hãi.

Oanh!!!

Trong nước la, vô số thân cành xuyên qua mặt đất, phóng lên tận trời.

Tiếng oanh động vang lên, vô số phòng ốc bị thân cây xuyên qua mà đổ sụp.

"Haha!"

Trước tượng đá Vô Úy Dũng Giả, nam tử kia cười ha ha, nói:

“Lần này ta xem ngươi cứu thế như thế nào, đến đây, dù ngươi lại xuất hiện cũng không làm nên chuyện gì. Lần này ngươi tuyệt không phải đối thủ của ta.

Ầm...ầm!

Thân cây quét ngang khắp nơi, không ngừng phá hư kiến trúc xung quanh.

Trên đường phố truyền đến tiếng thét chói tai, mọi người đang chạy trốn tứ phía.

Mà Kỵ Sĩ Hoàng Gia và Ma Pháp Đoàn cũng lập tức phản ứng lại, kỳ thật họ đã ngầm di tán dân chúng, thế nhưng tai nạn lại đến nhanh hơn dự đoán.

Cứ một mực xảy ra lúc Kiếm Thánh và Hiền Giả không có mặt.

Oanh!

Vô số ma pháp đánh vào cành cây, ý đồ muốn phá hư nhánh cây.

“Thật sự ngây thơ, nhưng cũng là lúc để các ngươi cảm nhận nỗi sợ chín trăm năm trước một chút. Những gì Vô Úy Dũng Giả tổn thương ta, ta đều sẽ đòi lại từng thứ một Trước tượng nam tử nhánh cây khinh miệt nhìn tất cả.

Cùng lúc đó tất cả nhánh cây trong tòa thành đều như có nụ hoa nở rộ, ngay sau đó vô số ma thú xuất hiện từ trong nụ hoa, như sóng triều liên tục không ngừng tuôn ra từ trong nhánh cây.

Thấy cảnh này, vô số tiếng thét chói tai trong thành truyền ra.

“Vệ binh hộ tống người rút lui, đoàn kỵ sĩ chống lại ma thú, Ma Pháp Đoàn đi phá hủy thân cành. Những nhà mạo hiểm nước la, xin cho phép ta thuê các ngươi, mời đi theo đoàn kỵ sĩ hỗ trợ giết địch. Ta lấy danh dự Đại Vương Tử hoàng thất và đoàn trưởng đoàn Kỵ Sĩ Hoàng Gia cam đoan với các ngươi, các ngươi sẽ có thù lao tương ứng"

“Giết!"

Tiếng hò hét vang lên, tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền đến.

Có người đẫm máu phấn đấu, có người chạy trốn như điên, có người thút thít tuyệt vọng.

Mà nghe được tất cả, vị nam tử nhánh cây kia lại vui sướng.

“Quá cùi bắp, kém hơn chín trăm năm trước không biết bao nhiêu, ha ha, cứ như vậy sao? Vậy thì thật là rất đáng tiếc"

Ầm!

Đột nhiên một quả cầu lửa đập vào đầu hắn.

Cái này khiến hắn hơi bất ngờ.

Chợt quay đầu nhìn sang, phát hiện công kích hắn lại là một Tiểu Tinh Linh.

Tiểu Thái hoảng sợ nhìn kẻ cầm đầu này, nàng nhịn không được đánh một quả cầu lửa.

Nhưng nàng đã cầu cứu viện, dùng ma pháp thông báo cho họ, kẻ chủ mưu ở đây.

Cũng không biết có thể chạy tới hay không.

“A? Thật sự là không sợ chết, không sao, hiện tại ta sẽ đưa ngươi đi chết.

Tiểu Thái sợ hãi, nàng cảm thấy mình giống như... sắp chết.

“Sao rồi?"

Trong rừng Ma Thú, Kiếm Thánh Rehage nhìn Lý Lạc Thư hỏi.

“Chúng ta bị vây lại, đây là thứ nhất, thứ hai là đại lục Quang Minh gặp nguy hiểm.

Lý Lạc Thư đi về phía trước, lúc này họ đã đi tới vị trí trung tâm.

Mà ngay trước mặt họ, có một vùng hồ rộng lớn.

Giữa hồ có một cây đại thụ, trên cây mọc đầy quả, xung quanh còn lởn vởn rất nhiều hắc khí.

1101 chữ

Chương 793: Về Đi

“Là lực lượng quyền hành, còn không yếu.

Chu Tự chau mày.

Lúc này hắn lấy thư tịch ra bắt đầu đọc, vẫn là phục hồi công lực đi.

Về phần nguy hiểm, hắn cũng không phát hiện ra.

Nhưng nếu Lý Lạc Thư nói có, vậy nhất định có, kinh nghiệm ở đây.

“Bao vây rồi?"

Hiền Giả Beth nhìn lại một chút, phát hiện đường đi phía sau quả thật bị sương đen vây lại.

Có vẻ rất khó từ trong sương mù ra ngoài.

“Vậy nguy hiểm ở đâu?"

Rehage hỏi.

“Nhìn gốc cây kia.

Khi mọi người nhìn về phía gốc cây kia, Lý Lạc Thư nói tiếp:

“Nơi đó có dấu vết phân tách sức mạnh, mà lại không phải một chút, mà là một số lớn mảnh vỡ lực lượng toả ra khắp nơi. Nếu đây quả thật là Tai Ách quyền hành, như vậy nó sẽ có năng lực mang đến tai ách. Nói cách khác, có thể nó đã trải rộng toàn bộ đại lục. Nước các ngươi, cùng tất cả mọi người, có thể đã đang đứng trước nguy hiểm"

Lúc này Chu Tự cũng lấy điện thoại di động ra, phát hiện Thu tỷ nhắn tin.

Nói tiếp:

“Lý Lạc Thư nói rất đúng, bốn giờ hơn thành của các ngươi sẽ biến thành phế tích, mà trước lúc này, lúc nào tại ách cũng có thể giáng lâm. Có lẽ hiện tại đã giáng lâm.

“Các ngươi nói rất đúng, tai ách đã giáng lâm.

Lúc này một tảng đá lớn trồi lên từ trong hồ, trong viên đá có một cái quang thủ nhô ra.“Lại là ngươi?"

Chu Tự bó tay rồi, quả nhiên chỗ nào cũng có thể nhìn thấy quang thủ này.

“Thật không may mắn, vì sao gần đây luôn gặp ngươi? Nói thật, có ai từng nói ngươi rất đáng ghét chưa?” Quang thủ hỏi.

“Có rồi, nhưng họ đều đã chết.

Chu Tự không yếu thế nói.

Có quang thủ ở đây, có nghĩa cây này đúng là cây Thần Tứ Quả.

Muốn đối phó với cây, vậy phải qua cửa ải quang thủ này.

Hai người kia quen biết, ngược lại làm mấy người Hiền Giả bất ngờ.

Nhưng họ rất muốn biết, tai ách giáng lâm là có ý gì.

“Vẫn là nói chính sự đi, ta cho các ngươi xem mấy thứ” Quang thủ không muốn quần nhau với Chu Tự.

Trực tiếp vẽ một vòng tròn trong hồ.

Sau đó hình ảnh toàn nước la đều bị nhánh cây quét ngang, bị ma thú vây công xuất hiện.

Vô số người đang chạy trốn, cũng có vô số người chết trong miệng ma thú.

Kiếm Thánh và Hiền Giả nhìn một màn này thì trong lòng khẩn trương, ngay cả bộ xương nhỏ cũng luống cuống. Tai nạn lại tới.

“Các ngươi cho rằng chỉ có như thế này thôi sao? Không, còn có rất nhiều.

Quang thủ lại vẽ ra rất nhiều vòng sáng.

Sau đó tình cảnh khắp nơi đều hiện ra.

Ma vật thú triều lại tới.

Tai nạn chín trăm năm trước tái diễn lần nữa, mà lực lượng của họ kém xa chín trăm năm trước.

Nhất là, Hiền Giả và Kiếm Thánh duy nhất còn không có mặt ở vương quốc.

“Cho nên các ngươi trở về đi, tốt xấu có thể trợ giúp những người kia, cứu một người là một người. Cũng không thể nhìn họ chết đi? Ta có thể đưa các ngươi trở về"

Quang thủ tốt bụng nói.

“Ta nhớ gốc cây kia chính là trung tâm, cho nên chỉ cần hủy gốc cây kia là được.

Bộ xương nhỏ nói với Chu Tự:

“Cho nên các ngươi không cần trở về, nhưng có cách nào đưa ta về nhà hay không? Ta phải đi tìm Tiểu Thái. Tinh Linh Tiểu Thái này không hề biết thân biết phận còn thích ra mặt. Rất dễ tử nạn. Ta phải mất thêm bao nhiêu năm nữa mới lại có thể tìm một người có dáng người hoàn mỹ như thế. Cho nên đưa ta về nhà đi thôi. “Quả thực như thế, chỉ cần hủy cái cây này, mọi thứ sẽ kết thúc.

Rehage cũng hiểu ra.

Không hề bị ảnh hưởng, dự định ra tay.

Tuy Hiền Giả lo lắng, nhưng cũng biết nơi này mới là nơi quyết định thắng thua.

Trở về cũng không làm nên chuyện gì.

Một khi bỏ lỡ cơ hội, có lẽ cũng không có cơ hội nữa.

“Cần gì chứ? Nếu không thế này đi.

Quang thủ thở dài một tiếng:

“Chúng ta hợp tác, các ngươi trở về cứu người, đợi cái cây này trưởng thành sẽ giúp các ngươi diệt nó? Như thế nào?"

Nghe vậy, gốc cây kia đột nhiên lắc lư, như đang cảnh giác quang thủ.

“Hợp tác với ta chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề"

Quang thủ rất chân thành nói.

“Tại sao phải hợp tác với ngươi?"

Lý Lạc Thư nhìn qua đại thụ nói:

“Bây giờ chúng ta ra tay, trực tiếp hủy đi không phải tốt rồi sao? Còn phải đợi trái cây chín làm cái gì?"

“Ngươi là ai thế? Sao lại còn hơn cả cái tên sử dụng Phá Thiên Chiến Kích kia?"

Quang thủ hơi kinh ngạc.

Chu Tự:

"..."

Mình chỉ tuân theo cách nói chuyện và hành động của Thánh Tử Ma Đạo mà thôi.

Hắc hóa mạnh ba phần, không hiểu sao?

“Đúng, các ngươi ở lại đây là được, cho nên có thể đưa ta về nhà được không? Đi về trễ Tiểu Thái sẽ không còn” Bộ xương nhỏ lo lắng nói.

“Đúng là cũng có thể trở về, bất quá xung quanh có quyền hành ảnh hưởng, không gian sẽ bất ổn.

Lý Lạc Thư nhìn ra ngoài nhíu mày nói.

“Không sao, ta cho bộ xương nhỏ thêm một chút quyền hành trên người, hẳn là có thể triệt tiêu ảnh hưởng do quyền hành mang đến"

Chu Tự nghĩ nghĩ nói.

Dùng quyền hành cân bằng quyền hành là được.

Về phần được hay không còn phải xem vận may của bộ xương nhỏ.

Chu Tự đi đến sau lưng bộ xương nhỏ, dẫn động hạt giống quyền hành.

Sau đó ngón cái, ngón trỏ, ngón giữa ngưng tụ ba loại quyền hành khác nhau. Ngay sau đó, bắt lấy đầu của bộ xương nhỏ.

Đặt quyền hành trên đầu của hắn.

Không lâu sau, hắn nói:

“Được rồi"

1104 chữ

Chương 794: Yêu Nghiệt To Gan

Lúc này Lý Lạc Thư nhìn về phía mấy người Kiếm Thánh nói:

“Các ngươi cũng trở về đi, với thực lực của các ngươi ở lại đây không giúp được cái gì, hai chúng ta cũng có thể giải quyết chuyện nơi đây. Các ngươi có thể cứu bao nhiêu người thì cứu bấy nhiêu đi. Không cần phải để ý đến trung tâm, kiên trì đến khi chúng ta kết thúc là được.

Hiền Giả nhìn về phía Kiếm Thánh, cuối cùng Kiếm Thánh gật đầu, hắn cũng không già mồm nữa.

Rõ ràng chính mình và hai người kia chênh lệch quá lớn.

Chỉ là không biết phải trở về như thế nào.

Sau khi để bộ xương nhỏ dùng sương mù bao phủ hai người Hiền Giả, Lý Lạc Thư trực tiếp mở cổng không gian ra nói:

“Đi vào đi, đi qua là có thể trở lại vương quốc của các ngươi. Không có gì bất ngờ xảy ra.

Thủ đoạn này, làm Hiền Giả và Kiếm Thánh đều khó mà tin, đến cùng những người này là thần thánh phương nào?

Nhưng bây giờ cũng không phải lúc suy nghĩ nhiều, lúc này ba người tiến vào cổng không gian.

Họ cất bước đi vào, lại phát hiện vừa đi vào đã ra.

Lúc này vương đô ngay dưới chân.

“Ta đi tìm Tiểu Thái, các ngươi tự nỗ lực nhé"

Nói xong bộ xương nhỏ lập tức biến mất.

Kiếm Thánh nhìn bộ xương nhỏ, muốn nói lại thôi.

“Đừng suy nghĩ nhiều, cứu người trước.

Hiền Giả lập tức nói.

“Ừ"

Kiếm Thánh cũng không để ý nhiều cái khác, mà muốn giết ra một con đường, để cho người dân tị nạn.

Mà bên Chu Tự cũng đương giương cung bạt kiếm.

“Đại ca đối phó quang thủ trước, ta đi diệt gốc cây kia"

Lý Lạc Thư đi về phía gốc cây kia.

Thấy vậy, quang thủ trực tiếp công kích.

Nhưng công kích của hắn bị một nắm đấm ngăn lại.

Phịch một tiếng, quang thủ lui một chút.

Chu Tự cũng phát hiện quang thủ mạnh lên.

“Không phải ngươi là Trận Linh Ngũ phẩm sao?"

Quang thủ hơi kinh ngạc.

Không ngờ Chu Tự mạnh lên nhanh như vậy.

Lần thứ nhất gặp là Đấu Giả thất phẩm, lần thứ hai gặp là Trận Linh Ngũ phẩm, lần thứ ba gặp chính là Nguyên Linh Tứ phẩm.

Xem ra còn không phải Nguyên Linh Tứ phẩm bình thường.

Lúc này mới nửa năm đã khó chơi như vậy.

“Nói thật, đời ta không hề chán ghét ai. Nhưng ngươi thì khác, ngươi là người ta ghét nhất.

Quang thủ thở dài nói.

Thật là âm hồn không tan, mỗi lần muốn hái quả lại gặp phải người này.

Về phần tên họ, hắn cũng không muốn hỏi.

Chu Tự cũng bất đắc dĩ:

“Ta cũng rất ghét ngươi, mỗi lần đều không giết chết được ngươi.

Oanh!

Quang thủ không ngừng công kích Lý Lạc Thư, Chu Tự lại chặn quang thủ.

Hai phe giao thủ trong nháy mắt, đều càng đánh càng mạnh.

Tấc vuông ở giữa bắn ra lực lượng cường đại.

Nước hồ phun trào, càn quét bốn phía.

Lý Lạc Thư cũng đối mặt với gốc cây kia.

Cây này như một người, đang điên cuồng phóng thích lực lượng, tấn công Lý Lạc Thư.

Lực lượng cường đại làm Lý Lạc Thư không thể không nghiêm túc ứng đối.

Xung quanh hắn có vô số ảnh kiếm hiện ra.

Nhưng từ đầu đến cuối không cầm kiếm, cũng không xuất kiếm.

Tựa như đang giằng co.

Chu Tự đang giao thủ với quang thủ cũng chú ý đến bên kia. “Hắn là ai? Có vẻ còn lợi hại hơn ngươi.

Quang thủ lui ra phía sau hai bước kinh ngạc nói.

“Đại ca ta có thể một mình hành tẩu Cửu Châu, có thể không lợi hại sao?"

Chu Tự thở ra một hơi nói.

Quang thủ càng ngày càng khó đối phó, không được, phải trở về thông qua phó bản Bảo Tàng Thư, đạt được Hoang Cổ Kinh Thế Thư “Ta đang hỏi tên của hắn.

Nhất thời không thể thoát thân, hắn cũng không vội động thủ.

Phải chuẩn bị cho kết quả xấu nhất.

“Liệt Dương Lý Chủ.

Chu Tự không hề do dự nói.

“Hắn là Liệt Dương Lý Chủ? Ngươi là Tịnh Thần Chu Vương?"

Quang thủ buồn cười hỏi.

“Đương nhiên"

Chu Tự gật đầu.

“Cho nên Liệt Dương Lý Chủ là đại ca Tịnh Thần Chu Vương?"

Quang thủ hỏi.

"..."

Chu Tự sững người một chút, sau đó vung nắm đấm nói:

“Yêu nghiệt to gan, ăn một quyền của ta.

Oanh!

Lực lượng cường đại không ngừng phát ra, hai người bắt đầu đại chiến.

Lý Lạc Thư đứng trước hắc thụ, chỉ đang chống cự công kích.

Hắn không xuất kiếm, là không tìm được cơ hội xuất kiếm. Chỉ cần tìm được chỗ thích hợp, hắn sẽ không chút do dự xuất kiếm.

Cây này thật sự là cao minh, gần như tìm không thấy nhược điểm.

Oanh!

Tượng đá to lớn rơi xuống, Tiểu Thái tránh sang một bên, cánh tay nàng đã trọng thương, máu thịt be bét.

Nàng không ngừng tránh đòn công kích sau lưng, trong lòng rất sợ hãi.

“Hahaha! Quá thú vị, ngươi nói Vô Úy Dũng Giả sẽ xuất hiện sao? Ta chờ mong sự xuất hiện của hắn, nhưng hắn lại không xuất hiện.

Nam tử kia trêu tức nhìn Tiểu Thái.

“Ngươi nói láo"

Tiểu Thái khoanh tay nói:

“Ngươi không hi vọng Vô Úy Dũng Giả xuất hiện, ngươi sợ hắn. Ta là tinh linh, ta có thể cảm giác được ngươi e ngại hắn. Ngươi đang sợ hắn.

Nghe vậy, thụ nhân thẹn quá hoá giận, nhánh cây to lớn ép tới Tiểu Thái.

Tốc độ cực nhanh, căn bản không cho Tiểu Thái cơ hội phản ứng.

Ầm!

Nhánh cây đập xuống đất, nhưng cũng không có máu tươi tràn ra.

Ngược lại bên cạnh truyền đến tiếng kêu đau.

Tiểu Thái bị một tên khô lâu đẩy ngã.

“Tiểu Thái, ngươi có điên hay không, thế mà còn dám khiêu khích hắn, mau trốn đi. Hai người kia đã tìm được bản thể, chờ một lát sẽ thắng"

Bộ xương nhỏ lôi kéo Tiểu Thái bắt đầu vội vã rời đi.

Nhưng ngay khi thụ nhân kia nhìn thấy bộ xương nhỏ, không biết sao nhưng lại rất muốn giết hắn.

1085 chữ

Chương 795: Ta Chết Ngươi Phải Hối Hận

Rầm...rầm...rầm!

Một số lớn nhánh cây tụ đến chỉ vì muốn giết bộ xương nhỏ.

Tiểu Thái cảm thấy toàn thân đau đớn.

Thêm nhiều nhánh cây đuổi giết như vậy, nàng trốn không thoát, nàng rất sợ hãi.

Nhưng...

“Bộ xương nhỏ, một mình ngươi trốn đi, hắn chỉ muốn giết ta. Một mình ngươi có thể chạy thoát.

Oanh!

Nhánh cây trực tiếp cắm trước mặt họ, chặn đường hai người chạy trốn.

“Trốn? Không, các ngươi đều phải chết.

Nam tử kia chậm rãi đi tới, bộ mặt dữ tợn.

Tiểu Thái cầm ma pháp trượng trong tay, tiến lên một bước đối mặt với đối phương:

“Bộ xương nhỏ ngươi trốn đi, ta bị ngươi thấy hết rồi cũng không gả đi được, chết thì chết thôi, ta chỉ thương tiếc bà, nàng nuôi ta lớn như thế, ta còn chưa hiếu thuận nàng. Ngươi nhớ giúp ta chăm sóc bà một chút nhé.

Lúc nói chuyện, Tiểu Thái làm ra quyết tâm quyết tử.

Nàng cũng muốn sống, nhưng trốn không thoát.

Cũng không muốn liên lụy bộ xương nhỏ.

Dù bộ xương nhỏ đáng ghét, nhưng chưa từng hại nàng, còn giúp nàng thật nhiều.

Nhưng là bộ xương nhỏ vẫn đáng ghét muốn chết.

“Chết đi!"

Nhánh cây tuôn về phía Tiểu Thái.

Bộ xương nhỏ cứ nhìn như vậy, nhìn bóng dáng của Tiểu Thái.

Nhìn xem dáng vẻ nàng vừa sợ hãi lại dũng cảm.

Nhất thời bùi ngùi không thôi.

Thân thể tự động, hắn nhặt một thanh kiếm gỗ bên cạnh lên.

Keng!

Tiếng kim loại va chạm vang lên.

Tiểu Thái đã nhắm mắt lại, chờ đợi cái chết.

Dù không biết bộ xương nhỏ đã chạy trốn chưa, nhưng nàng hi vọng đối phương có thể chạy thoát.

Nhưng âm thanh phát ra, nàng phát hiện mình còn sống.

Có người cứu nàng?

Khi nàng mở mắt, phát hiện người trước mặt không phải người khác, chính là bộ xương nhỏ.

Nhưng làm nàng có chút kỳ quái là bộ xương nhỏ cầm kiếm gỗ, nhìn rất nhỏ, lại phá lệ cao lớn.

Còn có chính là vị trí trái tim của nó, có quang mang Kim Thân hiện ra.

“Không được đâu Tiểu Thái"

Bộ xương nhỏ hơi tiếc nuối nói:

“Ta chờ chín trăm năm, mới tìm được một chút thức ăn, Tiểu Thái hoàn mỹ như thế, ta không thể để ngươi chết trước ta. Thế nhưng ta cũng không muốn chết, đều là ngươi không trốn hại ta phải chết.

“Bộ xương nhỏ.

Tiểu Thái cảm động.

Nàng vốn muốn nói gì, nhưng thụ nhân phía trước lại nổi điên:

“Aaa! Quả nhiên là ngươi, đúng là ngươi. Vì sao ngươi còn sống? Vì sao còn chưa chết?"

Tiểu Thái kinh ngạc, đối phương đang nói cái gì?

Nhưng lúc này trên người bộ xương nhỏ cũng không ngừng nở rộ quang mang, như muốn chiếu rọi toàn bộ đại lục.

Cơ thể hắn đang lớn lên, như có máu thịt, như cả người mặc áo giáp, như có quang mang vạn trượng.

Đội trời đạp đất.

“Tiểu Thái, lần này ta chết đi đều vì ngươi, tốt nhất cả một đời ngươi sống trong áy náy đi"

Dứt lời, Vô Úy Chi Kiếm ngưng tụ.

Quang mang quét ngang tám hướng, sát ý khuếch tán.

Trời đất tràn ngập Vô Úy chi ý, thân ảnh to lớn sừng sững vững chãi, cầm kiếm giết địch.

Tiểu Thái nhìn một màn này triệt để ngây ngẩn cả người.

Vô Úy... Dũng Giả?

Ngoài thành, Kiếm Thánh Rehage không ngừng trục xuất ma thú ra khỏi thành.

Hắn dốc toàn bộ sức lực tạo vòng phòng ngự cho những người phía sau.

Không để ý ai cao quý ai đê hèn, giây phút này trong mắt hắn mọi người đều như nhau.

Hắn muốn...học cha của mình bảo vệ thành.

Chín trăm năm trước, đến bây giờ cuối cùng hắn cũng hiểu ra.

Tòa thành được cha bảo vệ, cũng chính là tòa thành có nhiều người sống sót nhất trên lục địa này.

Cha hắn rất lớn mạnh, nhưng không tiến về Vương Đô, bảo rằng mình có thể giữ vững được thành đã rất đáng gờm rồi.

Đến Vương Đô cũng chẳng có lợi ích gì.

Trước đây hắn không hiểu, sau này ma vật thú triều đến.

Dưới sự bảo hộ của cha hắn, họ vẫn sống tiếp.

Lúc đó hắn đã hiểu, giữ vững được một tòa thành thật sự rất đáng gờm.

Vậy nên, hắn thấy, Vô Uý dũng giả bảo vệ toàn bộ lục địa này chính là người tài ba nhất trên thế giới.

Nhưng mà...Bộ xương khô kia lại không có loại giác ngộ này, hắn thấy tất cả cũng vì muốn trả thù.

Ầm!

Kiếm Thánh Rehage đánh lùi ma thú.

Tay hắn cầm đại kiếm, mạnh mẽ chặn đánh.

"Mặc kệ hắn có nghĩ gì, mặc kệ hắn nói gì, tóm lại Vô Uý dũng giả là anh hùng của chúng ta!"

Thánh Kiếm Rehage vung kiếm, như bước vào cõi không người, giết vô số kẻ địch.

Nhưng mà càng nhiều ma thú xông tới, lít nha lít nhít ùn ùn kéo đến.

Dường như che lấp hết mọi hy vọng của sự sống.

"Lão sư, làm sao đây?"

Đại vương tử giết kẻ địch đến tụ họp với Rehage.

Nhìn số lượng ma thú nhiều như này, rất nhiều người đều ngây ngẩn ra.

Thậm chí bị dọa đến mất đi chiến lực.

Sự tuyệt vọng bao phủ lên tất cả mọi người.

Nhìn cảnh tượng đáng sợ này, Rehage khó tin nổi, cha mình đã kiên trì như thế nào.

Cũng không lý giải được, sao Vô Uý dũng giả có thể cứu được lục địa Quang Minh dưới tình cảnh này.

Thật sự...Đáng sợ quá đi mất.

"Lão sư, lần này sẽ có Vô Uý dũng giả nữa sao?"

Đại Vương Tử cười khổ nói.

Hắn xông lên đầu tiên.

Dù có chết, hắn cũng phải xứng đáng với danh dự của mình.

Nếu trốn tránh, cả đời này hắn cũng không ngóc đầu lên nổi.

"Ai biết được? Nhưng mặc kệ Vô Uý dũng giả có xuất hiện hay không, chúng ta cũng không được từ bỏ Rehage cố gắng giết kẻ địch.

Hắn dường như thấy được kết quả của mọi người.

Quá yếu rồi.

Cuối cùng họ cũng yếu quá rồi.

1158 chữ

Chương 796: Dũng Giả Thực Sự

Đại Vương Tử hít một hơi sâu, giơ cao kiếm kỵ sĩ, lớn tiếng nói:

"Ta là Đại Vương tử của nước Ia, đoàn trưởng Dell của đoàn kỵ sỹ hoàng gia, theo ta tấn công, Vô Uý dũng giả sẽ che chở chúng ta"

Lúc này mọi người cũng cố lấy dũng khí, hướng về cơn sóng ma thú mà giết.

Nhưng mà đối với cơn sóng ma thú, chung quy họ vẫn còn quá yếu, như châu chấu đá xe.

Nhưng mà chỉ một lúc, đa số mọi người đều lâm vào cảnh tuyệt vọng.

Đại Vương Tử vẻ mặt đầy tuyệt vọng, dù cho có là Rehage cũng cảm thấy bất lực.

Thế nhưng tất cả mọi người đều không dừng lại, họ đang chờ.

Chờ đợi kỳ tích xuất hiện.

“Làm gì có Vô Úy dũng giả nào chứ, chúng ta sắp không chịu nổi nữa rồi.

“Ta hận bản thân trước đây không tu luyện thật tốt.

Vang lên chút âm thanh, Đại Vương tử cắn răng kiên trì.

Lúc này một con ma thú vô cùng to lớn hướng tới họ mà đánh, muốn một hơi giết chết tất cả mọi người.

Đại vương tử nhìn con ma thú đáng sợ này, cười bất lực.

Huy hoàng của hắn sẽ kết thúc trong hôm nay.

Cả đời này không còn gì đáng để nuối tiếc.

Hắn cố gắng đến cuối cùng, không hề bỏ cuộc.

Cũng có thể nghỉ ngơi rồi.

Những người khác cũng vậy, cuối cùng có thể nghỉ ngơi rồi.

Có một số người thậm chí đã buông vũ khí xuống, đón nhận cái chết.

Nhưng mà, ngay khi họ sắp bị ma thú nuốt chửng, một vệt sáng bay vụt qua.

Ầm!Trong nháy mắt ánh sáng tản ra khắp chiến trường, ma thú tan nát, không ngừng kêu rên.

Đám Đại Vương tử ngạc nhiên ngẩn người nhìn về phía phát ra ánh sáng.

Trong chớp nhoáng, một thân hình to lớn đập vào mắt.

Hắn hiên ngang đứng giữa thành, đỉnh thiên lập địa, trong tay cầm quang kiếm dài vạn trượng, quét hết tất cả ma thú ở bốn phương tám hướng.

Nhìn thấy hắn, trong nháy mắt trong lòng mọi người đều dấy lên hy vọng, trong lòng đều có một loại cảm giác không sợ hãi.

Dù cho tan xương nát thịt, dù cho địch nhiều ta ít cũng muốn giết hết toàn bộ ma thú ta thấy.

Vô, Vô Uý dũng giả?

Dũng giả trong truyền thuyết?

Lúc trước khi giải cứu Đại vương tử Rehage cũng đã thấy qua, đồng thời cũng cảm nhận được lòng dũng cảm muốn giết hết toàn bộ ma thú.

Trong chớp nhoáng, hắn nhớ tới câu nói của bộ xương khô kia, Vô Uý dũng giả sinh ra một loại ý nghĩ hoang đường, giết sạch toàn bộ ma thú.

Lúc này, hắn mới hiểu ra, một người tận mắt thấy sóng triều ma thú sao có thể sinh ra loại ý nghĩ đó được? Trong lòng mỗi người đều là sự tuyệt vọng, đều bất lực, đều muốn kiên trì.

Bị bao vây như vậy ai lại có thể dũng cảm mà sinh ra loại ý nghĩ hoang đường này chứ?

“Quả nhiên, ngươi đúng là một vị anh hùng"

Rehage không khỏi cảm khái.

“Nhặt vũ khí lên, giết.

Đại vương tử lớn tiếng kêu.

Trong lời nói ẩn chứa hy vọng bất tận, dũng khí khó mà nói rõ, vô cùng hưng phấn.

Có thể kề vai chiến đấu cùng Vô Úy dũng giả chính là thời khắc vinh quang nhất trong đời của hắn.

Vô Uý dũng giả cầm quang kiếm bổ ngang người gỗ ở trước mặt.

Ầm!

Hai phe tấn công lẫn nhau.

Nhưng bên Vô Uý dũng giả luôn nắm ưu thế, tựa như đang ép đối phương đánh trả.

Như cảnh tượng chín trăm năm trước.

"Không thể nào"

Thụ Nhân giận dữ:

"Tại sao? Tại sao lại mạnh hơn 900 năm trước nhiều như vậy? Sao ngươi lại mạnh như vậy?"

"900 năm trước ta đã hiểu ra một chuyện, ta cũng không phải Vô Uý dũng giả"

Vô Uý dũng giả cầm quang kiếm trong tay, sau đó rất nhiều tia sáng phát ra:

"Chỉ là vừa hay Vô Uý dũng giả là ta, mà trên lục địa này không chỉ có một mình ta là Vô Uý dũng giả. Hễ là xông ra tiền tuyến, chỉ cần bọn hắn cố gắng ngăn cản cơn sóng ma thú thì còn ưu tú hơn Vô Uý dũng giả. Ta cũng chỉ là kẻ ăn cắp công lao thôi"

Trong chớp nhoáng, ánh sáng vô tận biến thành từng chùm sáng phóng đến toàn bộ lục địa.

Ánh sáng chiếu rọi lên những người đang chiến đấu với ma thú, người bình thường, mạo hiểm giả, đoàn kỵ sĩ, ma pháp sư.

Chỉ cần họ nỗ lực, thì ánh sáng dũng mãnh ấy sẽ luôn chiếu rọi.

Đại vương tử, Rehage, họ đều nhận được một loại sức mạnh dũng mãnh.

Trong lúc giết kẻ địch, họ đánh đâu thắng đó.

“Giết!!!"

Rehage cảm thấy đó là sức mạnh dù lớn mạnh đến cỡ nào cũng không sợ.

Đây mới là giấc mộng của hắn, được kề vai chiến đấu cùng Vô Úy dũng giả.

Kế thừa di chí của cha, bảo vệ những người phía sau.

Trong tháp ma pháp, Hiền Giả Beth cũng cảm nhận được tất cả mọi chuyện, ngay tại thời khắc này ma pháp trận của họ cuối cùng cũng hoàn thiện.

Vì họ cũng được ánh sáng chiếu rọi, Vô Úy dũng giả đã cho họ một loại ma lực vô cùng vô tận.

“Mẫu thân"

Một cô gái trẻ tuổi đứng trước mặt Hiền Giả.

Vẻ mặt kích động.

“Kích hoạt ma pháp trận, cung cấp ma pháp cho cả nước.

Hiền Giả Beth hạ lệnh.

“Vâng"

Cả đám người đáp.

Giây phút này họ đều nhìn thấy Vô Úy dũng giả bên ngoài.

Beth không khỏi cảm khái:

“Anh hùng chung quy vẫn là anh hùng, mặc kệ vì lý do gì mà làm vậy. Trước sau cũng là anh hùng của chúng ta"

Từ đầu đến cuối, Tiểu Thái đều nhìn Vô Úy dũng giả ở trước mặt.

Bộ xương khô sao lại trở thành Vô Úy dũng giả?

Lừa người à?

“Vô Úy dũng giả ngươi còn có kiên trì được bao lâu? Lần này ngươi chắc chắn chết một cách rõ ràng"

Thụ Nhân điên cuồng tấn công.

Nhưng cuối cùng bị áp chế.

Vô Úy dũng giả đáng chết này.

“Nếu lần này ngươi phải chết, bản thể của ngươi sẽ bị chém giết, lần này ta nhất định không thể giết ngươi được.

Phải để Tiểu Thái sống trong dằn vặt.

Sức mạnh của Vô Úy dũng giả phun trào, đánh đâu thắng đó.

1102 chữ

Chương 797: Ước Đấu

Lúc này Chu Tự đang đánh nhau với Quang thủ, càng đánh sức lực ngày càng mạnh mẽ.

Chu Tự cảm thấy công lực ngàn năm của bản thân còn lại không nhiều.

Quang thủ cảm thấy tảng đá của mình không chống đỡ được bao lâu.

Cuối cùng, cả hai đột nhiên dừng tay.

“Dừng tay đi"

Quang thủ nghiêm túc nói.

“Nếu tạm thời chưa phân được thắng bại, thì nhìn đại ca của ngươi ở bên kia đi.

Chu Tự gật đầu.

“Ngươi nói có lý"

Sau đó họ nhìn về phía Lý Lạc Thư với Hắc thụ.

Họ vẫn đang giằng co nhau, nhất thời vẫn chưa phân thắng bại.

Chu Tự lấy đồ ăn vặt bắt đầu ăn, sẵn tiện nói:

“Ngươi nói xem nếu đại ca ta muốn giết cái cây này phải dùng bao nhiêu nhát kiếm?"

“Nhìn dáng vẻ cẩn thận của hắn, không ba năm nhát kiếm cũng không giết nổi?"

Quang thủ nghiêm mặt nói, sau đó lại có chút kinh ngạc:

“Nhưng mà đại ca ngươi mạnh thật. Các ngươi mạnh như vậy sao có thể đi cùng nhau được. Đáng lí ra phải là đối thủ cạnh tranh chứ?"

"Cạnh tranh? Cạnh tranh gì?"

Chu Tự vừa ăn vừa nói.

Xem người khác đánh nhau mà không ăn chút gì đó thì có chút nhàm chán.

Nhưng mà hắn lấy quyển sách ra, vừa hay hồi sức.

"Giành thiên hạ đệ nhất đó"

Quang thủ nói.

Hắn cũng đang yên lặng chữa trị tảng đá của mình.

"Có gì để giành chứ?"

Chu Tự mặt khâm phục nói.

"Ta cảm thấy vẫn là đại ca ta lợi hại hơn, hắn giúp ta hoàn thành những giấc mơ từ nhỏ đến lớn. Cả đời tràn đầy truyền kỳ, còn ta cả đời đều rất buồn tẻ"

Học bài, thi cử, học bài, lại thi cử, lại học bài, lại thi cử tiếp, rồi tốt nghiệp, tìm việc làm, xem mắt, kết hôn, sinh con với Thu tỷ.

Sau đó giải quyết những phiền phức mà đứa con mang lại.

Dù rất nhàm chán nhưng hắn cũng rất mong đợi.

Ai biểu vợ là Thu tỷ làm chi?

Thu tỷ thật sự quá tốt.

"Lần sau ngươi có thể đừng xuất hiện ở những nơi có ta được không. Ta biếu ngươi ít đồ"

Quang thủ chân thành nói.

"Không được, ta cảm thấy bát tự của hai ta không hợp cho lắm, ta muốn làm gì cũng đều gặp ngươi, đúng là xui xèo"

Chu Tự lắc đầu thở dài.

Quang thủ:

"..."

"Nếu ngươi mà gặp ta thời còn hưng thịnh, chắc ngươi chết rồi, chi bằng cứ như vậy mà từ bỏ đi"

Nghe vậy, Chu Tự đặt sách xuống nhìn về phía Quang thủ, nói:

"Ngươi nói vậy ta không vui cho lắm, như vậy đi, hẹn một chỗ. Chúng ta đánh với nhau một trận, chưa biết ai thắng ai thua, ta cũng không bắt nạt ngươi, ta mang theo 3 người, ngươi muốn mang nhiêu thì tùy"

Quang thủ:

"???"

Chưa từng thấy loại người này.

"Nói gì thì nói ngươi không đánh với ta, có phải sức không bền không?"

Quang thủ tò mò hỏi.

"Ngươi mới không bền á, cơ thể ta rất bình thường được chưa?"

Chu Tự tức giận nói:

Quang thủ:

"..."

Ầm ầm!

Đột nhiên kiếm ý phun trào, dường như hắc thụ đã nhận ra nguy hiểm.

Hắn đang cố gắng hết sức muốn tấn công Lý Lạc Thư.

"Nát rồi, không thành thạo chính là không thành thạo"

Quang thủ cảm khái nói.

Hắn muốn ra tay hái trái cây.

Vậy thì nhìn kết cục đợt này ra sao.

Chu Tự cũng đã chuẩn bị sẵn sàng hái trái cây.

Lý Lạc Thư nhìn đại thụ, con mắt tựa như có vệt sáng.

Trước đây hắn không cầm kiếm, bây giờ lấy thanh kiếm chưa từng được rút ra.

Trong nháy mắt thanh kiếm được hắn rút ra, không ngừng rung động, như thể đang đáp lại Lý Lạc Thư, cũng như thể đang vui mừng nhảy cẫng lên.

"Lê Minh Chi Kiếm? Sao hắn có thể cộng hưởng với Lê Minh Chi Kiếm?"

Quang thủ nhìn thấy Lê Minh Chi Kiếm trong phút chốc, hoảng sợ nói.

Trong chớp nhoáng, hắn đột nhiên nghĩ đến, Chu Tự là người đã lấy đi Lê Minh Chi Kiếm, người đồng hành cùng hắn tự nhiên có thể giữ Lê Minh Chi Kiếm trong tay.

Suy cho cùng hắn đã biếu tặng thanh kiếm này cho người khác.

Nhưng có thể cộng hưởng cùng Lê Minh Chi Kiếm, điều này khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

"Sao? Trước đây Lê Minh Chi Kiếm không cộng hưởng à?"

Chu Tự hỏi.

"Không, Lê Minh Chi Kiếm được rèn đúc mà nên, chưa từng có ai thực sự sử dụng qua. Trước đây, người tạo ra Lê Minh Chi Kiếm phải bỏ mạng, thật ra là do không thể hoàn toàn sử dụng thanh kiếm này. Đến bây giờ những người tu kiếm vẫn không ai có thể cùng Lê Minh Chi Kiếm cộng hưởng. Nghe nói chỉ ai có thể chân chính lĩnh ngộ kiếm đạo mới có tư cách cộng hưởng với Lê Minh Chi Kiếm. Thật sự hiểu thanh kiếm là gì"

Quang thủ hơi kinh ngạc, phổ cập kiến thức khoa học cho Chu Tự.

Chu Tự vô cùng kinh hãi, thế này thì cũng mạnh quá đấy?

Bản thân trở về phải cố gắng học tập mới được.

Lúc này Lý Lạc Thư nắm chặt Lê Minh Chi Kiếm, tấn công hắc thụ trong nháy mắt.

Hắn ra tay rồi.

Keng!

Lê Minh Chi Kiếm được rút ra khỏi bao.

Trời đất biến sắc, giống như một vệt sáng từ chân trời dâng lên, ánh sáng bình minh buông xuống.

Kiếm ý quét ngang, xuyên qua cổ kim.

Keng!

Thanh kiếm lại vào bao.

Lý Lạc Thư chắp tay đứng, nhìn sức mạnh ở trước mặt tan rã, đại thụ sụp đổ.

Một kiếm diệt địch.

“Đừng làm màu nữa, mau giành trái cây.

Lúc này Chu Tự hô to.

Quang thụ với Chu Tự cùng xông lên, bắt đầu điên cuồng giành trái cây.

Lý Lạc Thư ngẩn người trong chốc lát, mới phản ứng lại, xông lên theo Chu Tự.

Họ tranh giành trái cây, xem ai giành được nhiều hơn.

“Ngu xuẩn, hai người các ngươi mỗi người một tay, giành được hơn mấy chục tay của ta à?"

Quang thủ giễu cợt nói.

1122 chữ

Chương 798: Chơi Lớn Vậy Anh Trai

Ầm!

Lý Lạc Thư bắt đầu tấn công, nhưng do quá nhiều cánh tay, nên tấn công không thể giải quyết được vấn đề.

Cuối cùng Chu Tự với Lý Lạc Thư chỉ có thể một bên tấn công một bên giành trái cây.

Quả đầu tiên Chu Tự cướp được là quả Tai Ách quyền hành.

Lấy quả này trước, cướp những quả khác sau.

Lý Lạc Thư lấy Lê Minh Chi Kiếm ra, rút kiếm chém trái cây xuống.

Vì dùng tay giành không nhanh.

Mà hắn thì am hiểu về kiếm.

Quả nhiên, tốc độ tăng lên rất nhiều.

Hắc thụ:

"..."

Mấy người này không cho ta chút mặt mũi.

Nhưng mà nó bắt đầu khô héo rồi, Lý Lạc Thư muốn một kiếm đoạt mạng của nó.

Tốc độ của Chu Tự với Lý Lạc Thư càng lúc càng nhanh, Quang thủ tức giận hổn hển nói:

“Ta thề với trời, chỉ cần lần sau ta không gặp hai ngươi, ta đồng ý giảm thọ 100 năm"

Chu Tự với Lý Lạc Thư kinh hãi. Người này chơi lớn thật.

Thập nhị chi trụ chiến.

Trong lúc Nguyệt tỷ đang đọc sách, Tô Thị vừa ăn đồ ăn vừa xem đánh nhau.

Thu Thiển đột nhiên ngẩn người ra.

Tiếp đó nàng cảm giác thần lực của mình bị lay động, sau đó tràn ra ngoài mặt, như thể đang cộng hưởng với thứ gì vậy.

Một loại không gian siêu việt, một thứ hơn cả về mặt khoảng cách, đang dẫn dắt nàng.

“Nguyệt tỷ"

Nàng lập tức kêu lên.

Chu Ngưng Nguyệt nghi hoặc nhìn về phía Thu Thiển, sau đó bị dọa một phát.

Vì bây giờ cơ thể Thu Thiển đang phát sáng, ánh sáng tựa như bóp méo cả không gian, muốn mang nàng đi.

Thấy cảnh tượng này, nàng ngay tức khắc đặt lên tay Thu Thiển đá vụn có màu sắc rực rỡ, sau đó kích hoạt trận pháp ở xung quanh.

Làm xong những việc này, nàng mới hỏi:

“Đã xảy ra chuyện gì?"

“Không biết"

Thu Thiển lắc đầu nói.

“Cảm thấy có chút mất khống chế thần lực, trong người có một loại sức mạnh đang được thức tỉnh. Hơn nữa đang dẫn ta đến chú ý một nơi nào đó.

“Không cần lo lắng, nắm chặt tay của ta, ta có sức mạnh của mẹ cho, đi đâu cũng có thể vớt ngươi trở về"

Chu Ngưng Nguyệt nắm chặt tay Thu Thiển nói tiếp:

“Bình tĩnh lại, sau đó đi theo sức mạnh của ngươi, đi xem thử nó dẫn ngươi đi làm gì"

“Được"

Thu Thiển gật đầu.

Lúc này đám Tô Thị cũng rất căng thẳng.

Chu Tự xảy ra chuyện rồi, bây giờ Thu tỷ cũng vậy.

Mà vấn đề của họ bên này, cũng bị người khác chú ý đến.

"Bên kia thì thế nào?"

Vân Tiểu tiên tử vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Nàng phát hiện những người này không mạnh nhưng lại cực đông.

"Không chắc lắm, thế nhưng đám người này đông một chút cũng là lẽ đương nhiên. Chỉ là ta không ngờ rằng sẽ nhiều như thế, xem ra lần này họ cùng lúc gặp được cả cơ hội lẫn nguy hiểm.

Trình tỷ cũng cảm khái.

Những người này mang đến cơ hội, đồng thời chắc chắn cũng sẽ có nguy hiểm.

Đồng hành cùng họ sẽ gặp rất nhiều vấn đề, nhận lợi thì đương nhiên phải cùng họ đối mặt với tai vạ.

Trình tỷ cảm thấy bản thân mình không nên đến gần nếu không chắc chắn cũng sẽ trở thành một thành viên.

Nếu nàng còn trẻ nhất định cũng muốn gia nhập, đáng tiếc nàng đã già rồi.

"Trình trưởng lão, rốt cuộc họ là ai?"

Vân Tiêu tiền tử tò mò hỏi.

Nhất là trên người nữ tử kia tản ra một luồng khí tức siêu phàm thoát tục.

Đây không phải là lực lượng trong tu chân giới, mà đó là...Thần lực.

Miêu Thiên Nguyên nhìn chằm chằm vào Thu Thiển, mày nhăn lại: "Đây là có chuyện gì vậy?"

"Lực lượng khó mà lường được, không gian tựa như đang nhảy nhót"

Hạ Song nói.

Lúc này Thu Thiển cảm giác không gian xung quanh như đang nhường đường cho nàng.

Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, mặc cho lấy thần lực dẫn dắt, xem bản thân sẽ bị đưa đến đi đâu.

Lúc này, nàng cảm giác mình đã đi vào trong dòng không gian hỗn loạn, không gian xung quanh đang nhường đường cho nàng, thời gian dường như không còn tồn tại nữa.

Mà theo sự xuất hiện của nàng, hư vô càng sáng lên, dường như cảm thấy vô cùng thân thiết với Thu Thiển.

Mà theo nàng đến, hư vô trở nên sáng lên, tựa hồ đối với Thu Thiển cảm thấy thân thiết.

Dù Thu Thiển có phần nghi hoặc nhưng không ở lại, nàng tiếp tục đi theo chỉ dẫn.

Dòng không gian hỗn loạn sôi sục, nhưng không phải muốn ngăn cảm mà là đang...ủng hộ.

“Có chuyện gì vậy?"

Trong lòng Thu Thiển kinh ngạc.

Lúc này nàng nhìn thất một cái đồ án thật lớn.

Hoặc có thể nói là một hình ảnh.

Chính là do đám Chu Tự gửi tới.

Nơi đó có cái gì đó đang dẫn dắt nàng, dường như muốn để nàng tiến vào trong.

Nàng chậm rãi tới gần, trận pháp bắt đầu lui bước, chợt phía trước nàng xuất hiện vòng xoáy.

Sau đó nàng xuyên qua vòng xoáy, đi lên không trung.

Không biết vì sao dường như nàng có thể nhìn thấy toàn bộ đại lục, nhìn thấy họ đang tranh đấu cùng ma thú, thấy họ bị ma thú sát hại, đồng thời cũng nhìn thấy họ chiến thắng ma thú, khắp nơi tràn ngập kim quang, nhưng sau khi quét sạch ma thú kim quang liền biến mất.

Nàng trông thấy từng toà thành đang sụp đổ, trông thấy từng người ngã xuống đất, trông thấy có người bị trọng thương, thập tử nhất sinh.

Nhất là phía dưới phế tích còn có rất nhiều người, họn bị vùi lấp, chi có thể cầu cứu trong im lặng.

Mà nàng lại có thể nghe thấy tiếng cầu cứu hết lần này đến lần khác.

Họ đang cầu cứu, đang kêu rên.

Vừa bất lực lại tuyệt vọng.

Thu Thiển không đành lòng, quyền trượng Đại địa bị nàng siết chặt trong vô thức.

Sau khi phát giác được điểm cộng hưởng của quyền hành, quyền trượng bị nàng kích hoạt, gieo sức sống xuống đại địa.

1089 chữ

Chương 799: Vẫn Thua

"Đúng là nực cười"

Chu Tự cướp trái cây, khinh thường nói:

"Chúng ta giống những kẻ sẽ để ngươi giảm thọ sao?"

"Đại ca của ta nói rất đúng, nói cái gì đi nữa hắn cũng sẽ không để ngươi tổn thọ, lần sau cũng chắc chắn sẽ gặp lại chúng ta"

Lý Lạc Thư vung ra một kiếm cướp trái cây.

Hắn rất ít xuất kiếm nhưng hôm nay lại dùng rất nhiều.

Nếu để cha mẹ hắn biết hắn xuất kiếm vì muốn cướp trái cây hẳn là sẽ thất vọng lắm nhỉ?

Nhưng hắn không để ý được nhiều đến vậy.

Đoàng!

Qua một lúc sau, hai phe đều lùi về một khoảng.

Lúc này cây đã héo khô, trái cây trên tán cũng bị họ cướp trụi rồi.

Hai người Chu Tự cướp được bốn phần, quang thủ cướp được sáu phần.

Vẫn thua.

Hai người liên thủ thế mà không thắng được quang thủ, điều này khiến Chu Tự cùng Lý Lạc Thư có chút cảm giác thất bại.

Lân sau, nhất định lần sau phải tìm được quang thủ.

Họ chắc chắn không để thua.

“Thực sự không muốn gặp lại mấy người, ta cảm thấy nhìn thấy các ngươi không chỉ giảm 100 năm tuổi thọ đâu, đến 200 năm cũng nên.

Quang thủ thở dài một tiếng, chậm rãi trở về.

Hai người Chu Tự cũng không cản, cản cũng vô dụng.

Tóm lại về sau vẫn còn cơ hội.

Lý Lạc Thư thu kiếm, cảm thấy lần này rất tận hứng, chỉ là kết quả không được tốt lắm.

Chờ quang thủ biến mất, Lý Lạc Thư vung một kiếm chém tan tảng đá.

Thế này thì quang thủ không còn biện pháp để tiến vào nữa.

"Không trung biến sắc?"

Chu Tự lúc ngẩng đầu, phát hiện có lực lượng quyền hành đang hội tụ trong không trung.

Bầu trời xanh lam bị quyền hành nhuộm thành một màu khác.

"Dường như đại lục đang cộng hưởng"

Lý Lạc Thư cũng có chút kinh ngạc.

"Là lực lượng quyền hành, là loại quyền hành mà ta chưa từng thấy Chu Tự nhìn lên bầu trời, cảm thấy vô cùng kinh ngạc:

"Sẽ không phải là tân thần được sinh ra chứ?"

Lúc này hắc thụ tiêu vong, một phiến lá rơi xuống trước mặt Chu Tự.

Hắn nắm chặt theo bản năng.Ngay sau đó, lại xuất hiện một cảnh tượng.

Một người nam tử nhìn qua cây như đang cảm khái.

"Thế giới này không có Thần Minh, hết lần này tới lần khác sinh ra quyền hành, nếu còn tiếp tục như vậy sớm muộn sẽ bị thôn phệ"

"Thế nhưng vị kia cũng để lại một nguồn lực lượng, chỉ là không sắp xếp cho tốt. Nếu đã như vậy, ta sẽ giúp an bài "Toàn bộ đại lục nếu đến cả một kẻ có dũng khí tự cứu mình cũng không có, vậy thì xứng đáng bị huỷ diệt ở dưới tai ách"

“Chỉ cần có được dũng khí mà từ trước đến nay chưa từng có bèn có thể có được trái tim quả cảm, mà một khi có được trái tim quả cảm thì sẽ ngưng tụ được Vô Uý chi kiếm. Như vậy là có thể có được tư cách sử dụng nguồn năng lực này, chỉ là sẽ phải trả giá bằng cả sinh mệnh. Sợ chết thì không thể được.

“Đáng tiếc không ai hỏi gì ta, thế nhưng cũng chẳng sao cả, sự xuất hiện của ta phù hợp với sự phát triển của lịch sử, sự biến chuyển của trời đất, không hận cũng không thích, không thương xót.

“Ta chính là Hỉ Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần Rầm!

Hình ảnh tan ra, Chu Tự vô cùng kinh ngạc.

Đúng là chỗ nào cũng có mặt hắn.

Thế nhưng lại không có được chìa khoá. “Không trung lại có thêm biến hoá"

Lý Lạc Thư lên tiếng nhắc nhở.

Chu Tự ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện có hào quang đang hạ xuống.

Lúc này, Vô Uý dũng giả đánh chết thụ nhân.

“Thế này ngươi đủ chết rồi nhỉ?"

“Vì sao, vì sao ngươi lại xuất hiện ngay khi ta xuất hiện chứ? Rõ ràng ta mới là chúa tể của thế giới này mới đúng"

“Vì sao? Sao một cái thân cây như ngươi lại hỏi vấn đề này? Ngươi đúng là ngu ngốc, vừa nhìn đã ngươi không có đầu óc.

“Ta nguyền rủa ngươi.

Thụ nhân rống giận.

Cuối cùng cũng tan rã mà chết.

Còn Vô Uý dũng giả thu lại lực lượng bị phân tán ra ngoài, hắn bắt đầu thừa nhận lực lượng phản phệ.

Tử vong chính là kết quả dành cho hắn.

Hào quang tan hết, bộ xương nhỏ cũng chậm rãi hạ từ trên không trung xuống.

Dần dần mất đi ý thức.

Rầm!

Bộ xương nhỉ vẫn chưa rơi xuống nền đất mà dừng lại trên một vùng mềm mại khác. Là Tiểu Thái đã tiếp được hắn.

Vì chỉ có một cánh tay có thể dùng sức nên nàng chỉ có thể đặt bộ xương nhỏ lên mặt đất. Trông thấy bộ xương nhỏ đang dần tiêu tán, nước mắt Tiểu Thái không ngừng rơi xuống.

“Bộ xương nhỏ ơi..."

Trông thấy giọt nước mắt to như hạt đậu của Tiểu Thái đang không ngừng rơi xuống, bộ xương nhỏ lại nhớ tới lời Chu Tự từng nói, quả nhiên bản thân phải chết.

“Ngươi không được chết"

Tiểu Thái nghẹn ngào nói.

Nhất thời nàng không biết phải nói gì.

Thế nhưng ma thú đều đã bị tiêu diệt.

Rất nhiều người đều quỳ gối trên nền đất mà khóc lớn.

Sau khi tuyệt vọng, cho dù chào đón hy vọng nhưng cũng mang lại bi thương đến tận cùng.

Bộ xương nhỏ cũng nghe thấy rồi, nhưng hắn đâu còn khách nào khác đâu?

Hắn cũng chỉ là một bộ xương khô mà thôi.

Hơn nữa còn sắp lìa đời rồi.

Ngẫm lại vẫn nên tha thứ cho Tiểu Thái đi thôi, giống như hắn đã từng tha thứ tiểu cô nương kia trước khi nàng mất.

Chỉ là...dường như hắn không còn sức mở miệng nữa rồi.

Lần này chết thật rồi.

Lúc này dường như hắn nghe thấy Tiểu Thái đang cầu khẩn nữ thần Ia, chỉ là nữ thần Ia ở đâu ra chứ? Đó là hư cấu thôi.

1190 chữ

Chương 800: Nữ Thần la

Lúc này, không biết vì sao, trên đầu hắn dường như có gì đó đang nóng dần lên.

Ngay sau đó hắn nhìn lên trời cao, một đạo ánh sáng đang rẽ mây mù hạ thẳng về phía hắn.

Đoàng!

Một đạo ánh sáng đánh tan mây mù, trực tiếp dừng trên người bộ xương nhỏ.

Ánh sáng đột ngột xuất hiện này doạ Tiểu Thái một trận.

Lúc này nàng mới phát hiện ánh sáng đang ổn định thân hình của bộ xương khô, ngay sau đó, ánh hào quang đó lại khuếch tán, khuếch tán lên quanh thân thể nàng, khuếch tán khắp thành thị thậm chí là cả đại lục.

Một nguồn sống không lời nào tả nổi xuất hiện trong ánh hào quang.

Tiểu Thái ban đầu còn mang cánh tay huyết nhục mơ hồ phát hiện tay mình đang được chữa trị với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chuyện này....Như là truyện cổ tích vậy.

Không chỉ có nàng, bộ xương nhỏ cũng đứng dậy rồi.

Những người ban đầu còn nức nở nay đã ngừng khóc.

Trong đám phế tích, những người từng hấp hối giống như đang được rót thêm nguồn sống.

Họ bắt đầu khôi phục lại.

Bộ xương nhỏ cũng nhìn xung quanh với vẻ khó tin, hắn cảm thấy khắp đại lục đều đang cộng hưởng với trời cao.

Mây đen tan ra, không trung xuất hiện mây lành bảy màu.

Trên trời cao như ẩn như hiện một bóng người đang đứng thẳng.

Nàng nhìn từ trên xuống, tay cầm quyền trượng, quanh thân có hào quang nở rộ, phía sau còn có vầng sang phụ trợ.

Không thể nhìn thấy gương mặt nàng nhưng có thể cảm nhận được ánh mắt của nàng đang chăm chú nhìn đại lục Quang Minh.

“I..Ia nữ thần?"

Bộ xương nhỉ khó tin mở miệng nói.

Hắn lại nhớ tới lời đồn đại kia.

“Dưới tai hoạ, mọi người đi ra từ trong đám phế tích, đau đớn cùng huyết lệ tuôn trào. Ánh sáng đến từ trong không trung, nguồn sống vô tận được ban xuống, đại lục Quang Minh cùng nhau cộng hưởng, mây đen tan rã, mây lành bảy màu bao phủ khắp trời đất, nữ thần la của chúng ta khai mở tầm nhìn của nàng, vùng đất này trở lại trong tay nàng, thời đại mới được bắt đầu từ khoảnh khắc này đây. Vậy mà lại là thật, tân thần đã được sinh ra."

Tiểu Thái ở một bên cũng khó mà tin được, la nữ thần sao?

Thực sự là nữ thần?

Lúc này ánh sáng bảy màu mới tụ lại ở bóng dáng phía trên, càng làm nổi lên vẻ thánh khiết, rực rỡ và vĩ đại của nàng.

Sự xuất hiện của bóng dáng này khiến nhân dân toàn đại lục phải ngước đầu lên nhìn.

Hiền Giả nhìn lên trời cao, khó mà tưởng được, nữ thần Ia sao?

Thực ra nàng cũng biết nữ thần sáng thế Ia là hư cấu, nhưng từ miệng của bộ xương nhỉ biết được ghi chép về nữ thần la từ chín trăm năm trước.

Hoá ra đúng là tân thần được sinh ra.

Nữ thần la mở mắt.

Đám người bị thương nặng ở xung quanh đứng dậy, tân thần ra đời, họ được cứu chữa.

Lúc này có vô số người đang quỳ xuống.

Nhưng lúc họ quỳ xuống, quyền trượng của nữ thần la được vung lên.

Tất cả mọi người đều được nâng lên.

Nhưng điều khiến đám người này cực kỳ hoảng sợ chính là dường như nữ thần không thừa nhận họ.

Chờ khi nguồn sống được rải khắp đại lục, tất cả mọi người nhìn thấy ánh hào quang trên không trung đang dần biến mất.

Ngay sau đó, nữ thần xoay người rời đi.

Trông thấy nữ thần la rời đi, con gái của hiền giả Beth có hơi kích động.

“Mẹ à?"

Beth cũng có chút lo lắng, sau đó nàng như nhớ tới thứ gì đó.

Lời tiên đoán kia còn một nửa sau.

Vô Uý dũng giả sẽ mang đến thần dụ của nữ thần.

Có sự giúp đỡ của nữ thần, có lẽ Vô Uý dũng giả sẽ được sống tiếp.

Lúc sau, nàng đưa con gái rời khỏi tháp ma pháp, để những người khác cứu trợ dân chúng xung quanh.

Phải biết cặn kẽ chuyện của nữ thần.

Lúc này bộ xương nhỏ cũng sững sờ nhìn về phía chân trời, hắn phát hiện dường như nữ thần không quá muốn làm nữ thần.

Tiểu Thái có phần hoảng sợ, nữ thần muốn bỏ lại họ sao?

“Bộ xương nhỏ, sao ngươi lại không chết?"

Giọng nói của Chu Tự đột nhiên truyền tới.

Lúc này Tiểu Thái mới phát hiện Chu Tự cùng Lý Lạc Thư đi từ cửa không gian ra.

Việc này....Được rồi, mấy người này vốn rất lợi hại mà.

“Nữ thần Ia đã cứu bộ xương nhỏ.

Nàng đáp lại.

“Nói bậy"

Bộ xương nhỏ lại không phục mà nói:

“Ta đã chết rồi nên không thể chết được nữa.

“Điều khiến ta không ngờ tới nhất thế mà Thu tỷ lại là Ia nữ thần, xem ra nơi này có liên quan đến cha của Thu tỷ rồi"

Chu Tự nhìn vào không trung, cảm thấy kinh ngạc.

Trước kia hắn cũng không biết cha vợ là thần minh gì.

Hiện tại có thể đoán được sơ sơ rồi.

Rất có thể là thần minh quản lý không gian và thời gian.

Vừa rồi khi quyền hành hội tụ, đại khái đó chính là di sản để lại cho Thu tỷ.

Hoặc có thể nói, cả thế giới này đều là di sản được để lại cho Thu tỷ.

Ài, cha vợ có thể vẫn còn sống, nên coi là lễ vậy chứ không phải di sản.

“Ngươi, ngươi quen nữ thần Ia ư?"

Tiểu Thái kinh hô.

“Ta quen khá nhiều Thần minh đấy, trước mắt những kẻ ta quen đều không dám ngang ngược với ta.

Chu Tự nói chi tiết hơn.

Thần Thái Dương, nữ thần Hắc Dạ, nữ thần Đại Địa, Vận Mệnh chi Thần.

Chẳng có kẻ nào dám đứng ra chiến một trận cả.

Cũng chỉ có Thâm Uyên chi Thần là dũng cảm nhất thôi.

Cho nên hắn mới đi rồi.

Tuy rằng Chu Tự cũng biết không phải do hắn giết chết nhưng cũng chẳng khác là bao.

“Thật hay phét thế?"

Bộ xương nhỏ cũng không tin nổi"

“Đến Thần minh mà ngươi cũng quen, vì sao ngươi lại không tìm một cô vợ cho đại ca ngươi đi?"

Nhất thời Chu Tự muốn bắt lấy cái đầu của bộ xương nhỉ, muốn trực tiếp bóp vỡ.

Lý Lạc Thư nghe xong thì không khỏi thở dài.

Nhắc đến chuyện này lại khiến hắn có chút buồn rầu.

Nhiều lần xem mắt đều bị từ chối, hắn cũng không hiểu tại sao có người chỉ mới xem mắt một lần đã thành công.

1128 chữ

Chương 801: Ba Ngày

Lúc này Hiền giả cũng một cô gái đi tới bên này.

Vừa mới tới nơi, Hiền giả đã cung kính hành lễ cùng với đám người Chu Tự:

“Đa tạ ba vị đã cứu nước la trong lúc dầu sôi lửa bỏng"

Điều này khiến cho tinh linh tóc trắng đứng bên cạnh kinh ngạc, nước la là do ba người này cứu sao?

“Đây là trưởng nữ nhà ta, Y Tư"

Hiền giả giới thiệu.

Nàng lại nhớ tới lời nói ban đầu của Chu Tự, họ đang muốn tìm hôn phối, con gái nhà nàng cũng không kém cạnh, chi bằng thử xem thế nào.

Nhưng khi gặp lại họ, nàng lại không dám nhắc đến chuyện này.

Vì họ không dám trèo cao.

“Y Tư chào ba vị"

Y Tư lộ ra một nụ cười hoàn mỹ.

Chu Tự liếc nhìn đối phương một cái, cảm thấy nàng ta không xứng với Lý Lạc Thư.

Tuy rằng không kém nhưng lại không đủ.

Quá nhỏ.

“Hiền giả đại nhân, bọn, họ nói có quen nữ thần Ia.

Tiểu Thái thấy không ai nghe nàng nói cũng chỉ báo lại cho Hiền giả biết.

Điều này khiến cả Hiền giả lẫn con gái của nàng đều vô cùng kinh hãi.

Thấy ánh mắt của họ, Chu Tự cũng không hề giấu diếm:

“Nếu các ngươi cảm thấy bóng dáng ban nãy chính là nữ thần la vậy thì ta đây có quen thật. Thế nhưng các người đừng nghĩ nữa, Thu tỷ không làm nữ thần Ia, hiện tại nàng còn kiêm cả chức nữ thần Phi Hồng đấy"

Mọi người:

Kiêm chức...

“Vậy có thể kiêm cả chức nữ thần Ia không?"

Hiền giả cảm thấy những lời mình nói thật hoang đường.

Tự nghĩ một lát, Chu Tự mới nhíu mày nói:

“Trên lý luận thì có thể, nhưng cần cầu khấn Thu tỷ. Đại khái thì nơi này là do cha của Thu tỷ để lại, hẳn là nữ thần la có thể trực tiếp chủ định nàng. Nhưng mà còn cần tế đàn, à, cùng dạng với lại giáo đường của các ngươi. Lời cầu nguyện mà ta để lại chỗ nữ thần Phi Hồng để tiện liên lạc hẳn là có thể dùng để kiến tại tế đàn. Thế nhưng chỉ có bộ xương nhỏ mới có thể dùng được, dù sao trên người hắn cũng có quyền hành của Thần Thái Dương, nhưng vậy cũng dễ vượt không gian để Thu tỷ nhận được.

“Vậy thì lời tiên tri cuối cùng cũng trùng khớp luôn rồi.

Lý Lạc Thư kinh ngạc nói.

“Cái này, cha của nữ thần Ia là ai? Vì sao nơi này của chúng ta lại do hắn để lại?"

Tiểu Thái hỏi.

“Cha của Thu Thiển ư? Đại khái chính là vị Thần Minh ban đầu của các ngươi. Thần minh chấp chưởng thời gian và không gian, có thể nói, nơi này của các ngươi là do hắn sáng tạo ra.

Chu Tự đáp lại.

Nghe vậy, mọi người đều kinh hãi, nhưng lại cảm thấy rất hợp lý.

Nữ thần Ia thừa kế vị trí của vị thần minh đời đầu, trở thành tân Thần minh của đại lục Quang Minh.

"Các ngươi biết thần minh vậy các ngươi có phải thần minh không?

Y Tư, nữ nhi của Hiền Giả hỏi.

"Không phải."

Chu Tự lắc đầu.

"Vậy các ngươi đến từ thần vực ư?"

Y Tư hỏi tiếp.

"Thật ra bọn ta cũng không vào được thần vực, thời gian gần đây đang nghĩ cách vào đó"

Chu Tự trả lời.

"Cho nên thần minh cũng là thần minh của các ngươi?"

Dường như Y Tư nghĩ ra điều gì đó.

"Có lẽ ngươi đã hiểu nhầm gì rồi"

Lý Lạc Thư lắc đầu rồi nói:

"Nhưng các ngươi cũng không cần thiết biết rõ tình hình cụ thể là như thế nào. Dù sao chúng ta cũng thuộc về hai thế giới khác nhau"

"Nhắc mới nhớ thời gian cũng không còn sớm nữa rồi, ta phải trở về tu luyện Chu Tự nhìn đồng hồ rồi không thèm để ý mà nói.

Bây giờ hắn chỉ cần chờ Nguyệt tỷ tăng lên rồi về mà thôi.

"Ta muốn đi du tẩu Cửu Châu, tiện thể dạo quanh thế giới này một vòng rồi mới đi ra ngoài.

Lý Lạc Thư thì không sốt ruột trở về cho lắm.

"Muốn đi ra ngoài thì phải làm thế nào?"

Chu Tự hỏi với vẻ nghi ngờ.

"Mở cổng không gian đi ra ngoài, hẳn là có thể tiến vào không gian loạn lưu một lần nữa, sau đó tìm cách đi ra.

Lý Lạc Thư suy nghĩ một lát rồi thử mở cổng không gian ra.

Không gian loạn lưu kinh khủng như là có uy lực giết chết mọi thứ, khiến mấy người Hiền Giả liên tiếp lùi về phía sau.

"Ừ."

Chu Tự gật đầu rồi nói tiếp:

"Vậy lát nữa mở giúp ta nhé. Bây giờ dạy cho tiểu khô lâu làm một cái tế đàn trước, sau đó kết nối với tế đàn của Thần Thái Dương.

Một lát sau, Chu Tự dựa theo Hỏa Nguyệt Cốc làm một tế đàn, sau đó dùng quyền hành Thái Dương vẽ ký hiệu.

Thật ra tế đàn có đúng không cũng chẳng liên quan gì lắm, chỉ cần ký hiệu này không sai, cộng thêm kỳ đảo ngữ của tiểu khô lâu chính xác thì có thể truyền tin tức tới tế đàn thành Biên Giới một cách dễ dàng.

Nếu là thần minh thật sự thì có lẽ chỉ cần kỳ đảo ngữ không sai là được rồi.

Tiểu khô lâu biết được kỳ đảo ngữ rồi nhíu mày nói:

"Ta nhớ trước đây trong điển tịch cũng có kỳ đảo ngữ như thế này. Dường như là để cầu nguyện Nữ Thần Ia"

"Vậy cụ thể là gì?"

Hiền Giả hỏi lại ngay lập tức.

"Ta quên rồi, ta cũng chết được chín trăm năm rồi, sao nhớ nổi chứ"

Tiểu khô lâu nhún vai trả lời.

Hiền Giả nghe vậy thì có chút bất đắc dĩ, sau đó nàng lại nhìn về phía Tiểu Thái:

"Hay là thế này, nếu ngươi nhớ lại thì ta tìm quốc vương xóa tội nhìn lén Tiểu Thái tắm rửa cho ngươi. Nói cách khác sau này ngươi nhìn lén Tiểu Thái tắm rửa là hợp pháp"

"Ba ngày.

Tiểu khô lâu nói một cách chính trực:

"Cho ta ba ngày, ta sẽ nhớ lại cho ngươi"

"Tại sao chứ?"

Tiểu Thái cảm thấy không công bằng.

Hiền Giả không nói gì, thật ra cũng không quản lý được.

1103 chữ

Chương 802: Không Xứng

"Dù sao ngươi cũng không lấy chồng, chẳng ảnh hưởng gì lớn"

Tiểu khô lâu tỏ vẻ mình có lòng tốt:

"Ta không nhìn thì đáng tiếc dáng người ấy quá.

Ầm!

Tiểu Thái trực tiếp ném Hỏa Cầu Thuật vào mặt tiểu khô lâu.

"Dặn dò xong cả chưa nhỉ?"

Chu Tự suy nghĩ một chút, đúng là không còn gì cần dặn dò nữa rồi, hắn nói:

"Vậy ta đi đây, chỗ này của các ngươi đã biến thành phế tích, cũng cần phải xây dựng lại. Lần sau ta nghỉ lễ sẽ dẫn mấy người Thu tỷ tới đây chơi"

Nói đến phế tích thì đám người tỏ ra rất buồn bả.

Lần này đã tạo nên tổn thương rất lớn cho bọn hắn.

Chu Tự gọi Lý Lạc Thư giúp mình mở cổng không gian ra, hắn xua tay rồi định rời khỏi đây.

Đột nhiên lúc này Lý Lạc Thư lại nói:

"Đại ca, chuyện tìm bạn gái cho ta đã bị bỏ quên lâu lắm rồi, ngươi xem...

"Ha...ha.

Chu Tự cười to rồi nói:

"Ta tìm kiếm thăm dò trong Ma Đạo cho ngươi, có gì phù hợp thì ta sẽ đi giành lấy. Chúng ta không sợ bất cứ kẻ nào trong Ma Đạo, không được nữa thì bên phía Đạo Tu ta cũng đi giành. Dù sao đều là nhân vật phản diện ta đây làm, ngươi chỉ là người bị hại mà thôi. Hoàn hảo, ta về đây"

"Đại ca thật sự là thần nhân, sao ta không nghĩ ra chuyện này chứ? Đại ca là nhân vật phản diện, làm chuyện xấu là việc quá đỗi bình thường"

Lý Lạc Thư chợt nhớ ra.

Có một đại ca là nhân vật phản diện tốt thật đấy.

Chu Tự tiến vào không gian loạn lưu với gương mặt chán chường lo lắng.

Hắn dám đi giành là thật, nhưng Lý Lạc Thư dám nhận, sư phụ cũng không dám nhận.

Giành Ma Tu thì còn ổn, giành Đạo Tu thì phải làm gì bây giờ.

Có vẻ như rất nghiêm trọng.

Nhưng mà tìm được một người xứng với Lý Lạc Thư thật sự không dễ dàng.

Nhân vật truyền kỳ, Ma Tu thật sự có nhân vật truyền kỳ sao?

Đám người Tiểu Thái nhìn Chu Tự tiến vào không gian loạn lưu mà bị dọa cho phát sợ.

Hắn đang phí hoài bản thân ư? Đi vào đó sao có thể sống trở ra được?

Lý Lạc Thư đóng cổng không gian lại rồi định đi du lịch thế giới này.

Nhìn ngắm thế giới, hắn muốn đi lĩnh ngộ đệ nhị kiếm một cách triệt để.

"Ta cần một người dẫn đường, tiểu khô lâu đi theo ta đi"

Lý Lạc Thư nói.

"Ta ư?"

Tiểu khô lâu vội vàng lắc đầu từ chối:

"Vẫn nên để Y Tư nữ nhi của Hiền Giả đi cùng ngươi thì hơn. Nàng là người ngươi cũng là người, các ngươi sẽ có nhiều chủ đề để nói hơn. Ta chỉ là một khô lâu, chỉ biết nhìn Tiểu Thái tắm.

Lý Lạc Thư lên tiếng chào Hiền Giả và mấy người Tiểu Thái, sau đó ngự kiếm bay lên.

"Ta mượn tiểu khô lâu dùng một chút, nếu cần thì có thể liên lạc với đại ca ta, ta sẽ để hắn quay về."

Hắn vừa dứt lời, tiểu khô lâu cũng không tự chủ được mà đi theo. Hắn nhìn về phía Tiểu Thái rồi lớn tiếng nói lên:

"Tiểu Thái, đợi ta quay lại rồi hãy tắm nhé. Ngươi phải nhớ đấy"

"Ngươi đi chết đi"

Tiểu Thái thẹn quá hoá giận.

Hiền Giả nhìn theo bóng lưng Lý Lạc Thư rời khỏi đây mà thở dài một hơi. Nàng quay đầu nhìn về phía nữ nhi của mình rồi nói:

"Nếu vừa rồi ngươi biết nắm bắt cơ hội một chút thì tốt biết mấy chứ"

"Vì sao mẫu thân đại nhân lại nói như thế?"

Y Tư không hiểu.

"Vì người này độc thân chưa lập gia đình, dường như đang tìm thê tử. Mà thông qua khí chất của hắn có thể thấy thực lực cao cường. Là cường giả tuyệt thế vạn người mới có một"

Tiểu Thái giải thích.

"Nhưng"

Y Tư cúi đầu, nói với vẻ tự ti:

"Ta cũng đâu xứng với hắn. Nhìn bóng lưng của hắn là biết, người xứng với hắn chắc chắn không phải là người bình thường"

Hiền Giả Bối Ti nghĩ lại thì thấy cũng đúng, nàng không thèm để ý chuyện này nữa. Sau đó Hiền Giả nhìn về phía Tiểu Thái mà nói:

"Ngươi phải trông giữ tiểu khô lâu cho chắc đấy.

Tiểu Thái có chút hoang mang, nàng trông giữ tiểu khô lâu làm gì?

Ngẫm lại, tiểu khô lâu không có ở đây, có phải là mình đi tắm được rồi đúng không?

Nhưng mà...thành bị phá hủy rồi.

"Đối với tiểu khô lâu mà nói thì ngươi rất đặc biệt. Sau này có lỡ gặp phải hoạn nạn, có khi còn phải trông chờ vào ngươi cứu thế"

Hiền Giả cười rồi nói tiếp:

"Ngươi cũng biết vì sao rồi chứ?"

Tiểu Thái:

"..."

Nàng vẫn rất ghét khô lâu kia mà.

"Nhưng dù sao hắn cũng là người được chọn, không biết vì sao nhưng đúng là hắn đã được mấy người này chọn Hiền Giả cảm thán.

Dù là lực lượng kia hay hai người Chu Tự đều chọn tiểu khô lâu.

Chẳng lẽ tính cách như thế lại thu hút bọn hắn hay sao?

Vật hợp theo loài?

Là do mấy người các nàng không đủ biến thái cho nên mới có vẻ không hợp hay sao?

Chu Tự đi trong không gian loạn lưu thì phát hiện ra một chuyện, trong này không có tín hiệu, hắn không thể nào hỏi Nguyệt tỷ tiến độ tới đâu được.

"Thôi vậy, đi dạo vài vòng"

"Nếu không được nữa thì về tìm Lý Lạc Thư sau đó hỏi Thu tỷ"

Vì công lực ngàn năm hao tổn rất nhiều nên hắn chỉ có thể lấy Ma Đạo Văn Thư ra đọc, để khôi phục công lực ngàn năm.

Hắn không dám lấy những quyển sách bình thường ra, sợ bị hư không nghiền nát, cũng chỉ những quyển sách khá lợi hại như Ma Đạo Văn Thư mới không phải chịu ảnh hưởng.

Đương nhiên là hắn còn có phiến đá thần văn, nhưng cũng chỉ là mấy ký hiệu, đọc cũng chẳng có ý nghĩa gì mấy.

1113 chữ

Chương 803: Đón Hoàng Kim Môn Chủ Trở Về

Hắn bắt đầu đọc sách, hư không xung quanh cũng xuất hiện Chân Ma Chi Ý.

Ma Chủng lúc trước vỡ vụn cũng ngo ngoe muốn động, Phá Thiên Ma Thể cũng được mở ra trong vô thức.

Chu Tự thấy vậy cũng không để ý, dù sao không có ảnh hưởng gì là được.

Hắn tiếp tục đi trong tại không gian loạn lưu, đợi tín hiệu từ Nguyệt tỷ.

Nhìn giờ thì tối nay mấy người Thu tỷ phải thức đêm tu luyện rồi.

Cuộc chiến Thập Nhị Chi Trụ.

Trước kia Thu Thiển quang mang chiếu rọi, thần lực trên người hiển lộ rõ ràng.

Sinh cơ cũng theo đó mà khuếch tán, Tiêu Diệp Ma Môn lúc đầu bị trọng thương cũng sống lại rồi.

Có thể thấy được luồng sinh cơ kia đáng sợ tới cỡ nào.

Không chỉ như thế, còn có rất nhiều thứ dung nhập vào thân thể của nàng.

Đợi quang mang rơi xuống.

Thu Thiển thở phào một hơi, nàng cảm thấy thần lực của mình nhiều hơn nhiều rồi, đồng thời cũng có quyền hành thuộc về mình.

Là quyền hành không gian.

Cũng không phải là để nàng có được lực lượng không gian mà tựa như là một cánh cửa không gian.

Đợi nàng hoàn toàn nắm giữ quyền hành là có thể mở ra cánh cửa kia, tiến vào thế giới phía sau cánh cửa.

Có lẽ chính là vùng thế giới mà nàng nhìn thấy.

Chỉ là Thu Thiển không hiểu được, tại sao phải để lại cho nàng cánh cửa thế này.

Lúc trước nàng chán ghét thân phận của mình, nếu là khi đó thì chắc chắn nàng sẽ không cần cánh cửa này. Bây giờ thì khác.

Phu quân Chu Tự của nàng không quan tâm thân phận của nàng, lại còn rất thích mày mò. Cho nên nàng cảm ơn người thân chưa từng gặp mặt kia đã tặng cho nàng cánh cửa này.

Sau đó có thể để Chu Tự đi mày mò nó.

Quang mang biến mất, mặc dù những người khác cũng thắc mắc nhưng không ai hỏi.

Mấy người tt cũng thở phào một hơi.

Chu Ngưng Nguyệt thì nhíu mày, sau đó nàng rút tay lại, tiện thể lấy lại đá vụn.

Lúc nàng lấy không gian chi pháp lên xem một lần nữa thì phát hiện có rất nhiều thứ đã được giải quyết một cách dễ dàng.

Vừa rồi Chu Ngưng Nguyệt cầm tay Thu Thiển, dù ít dù nhiều cũng cảm nhận được một vài thứ.

Không gian du đãng trong ánh mắt của Chu Ngưng Nguyệt, dáng vẻ rút lui, dáng vẻ xuyên thấu, nàng đều có chút minh ngộ.

Lúc đầu Chu Ngưng Nguyệt không hiểu nhiều lắm, nhưng phối hợp với không gian chi pháp thì nàng đã hiểu rồi. Lần này tốc độ lật sách của Chu Ngưng Nguyệt đã nhanh hơn nhiều, nàng cảm thấy mình có thể gửi tín hiệu cho Chu Tự để hắn chém không gian mà ra.

"Mấy giờ rồi?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Ba giờ năm mươi sáu phút.

Thu Thiển trả lời.

Chu Ngưng Nguyệt không nói gì, mười lăm phút sau.

Nàng gập sách lại, sau đó nhìn qua hai người chuẩn bị ra tay phía dưới rồi nói:

"Hai vị, các ngươi phải tạm dừng một chút rồi, chúng ta phải đón Hoàng Kim Môn chủ của chúng ta về"

Hai người đang định ra tay phía dưới nghe vậy đều sững sờ.

Bọn họ là người của Dạ Nguyệt Thánh Địa và Tiên Vân Các, lúc đầu đều nghe nói Hoàng Kim Môn không tầm thường.

Cho nên rất có tự giác mà lui lại.

Những người khác cũng rất tò mò, người này định đón Hoàng Kim Môn Chủ về kiểu gì?

Không nói tới việc rơi vào không gian loạn lưu có còn mạng sống không. Dù là có thể thì phải đón về như thế nào?

Nếu bọn hắn có thực lực thì ngay từ đầu đã làm rồi, cần gì phải chờ tới lúc này chứ?

Dù là Vân Tiêu Tiên Tử cũng cảm thấy thắc mắc, ở đây không có ai hiểu không gian hơn nàng, không khó để cứu người từ không gian loạn lưu ra.

Nhưng việc khó ở đây là tìm được người kia trong không gian loạn lưu.

Không gian loạn lưu cũng không phải là một không gian phẳng bình thường, mà nó không ngừng nhảy vọt, phạm vi lớn nhỏ khác nhau.

Một giây trước còn gần trong gang tấc, một giây sau có thể xa tận chân trời.

Đây mới là điểm khó của việc tìm người.

"Người trong nhà ủng hộ nàng, có lẽ không sao đâu.

Trình tỷ nói.

Vân Tiêu Tiên Tử rất bất đắc dĩ, trưởng lão tốt của ta, ngươi cứ nói cho ta biết đi, đến cùng bọn hắn là ai.

Nàng nghĩ như thế, cũng làm nũng với Trình tỷ như thế.

Mà Trình tỷ cũng có chút bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể nói:

"Tối nay về lại nơi ở ta sẽ nói cho ngươi biết.

Vân Tiêu Tiên Tử nghe vậy thì càng thêm vui vẻ.

Lúc này Chu Ngưng Nguyệt đang đứng trên lôi đài, những người xung quanh đều nhìn nàng.

Tiêu Diệp cảm thấy rất kinh ngạc:

"Có chuyện gì vậy?"

"Hoàng Kim Môn Chủ rơi vào không gian loạn lưu rồi biến mất.

Ma Kiếm Không Minh trả lời.

Tiêu Diệp nghe vậy thì sợ hãi khôn cùng, đột nhiên hắn muốn nằm xuống, như thế thì không cần phải nghe chuyện đáng sợ như vậy rồi.

Nhưng nhìn bộ dạng này của Thánh Nữ thì có vẻ như muốn đón người trở về, hi vọng không có chuyện gì.

Bên phía Thập Nhị Tịnh Đường cũng nghĩ như vậy.

Bọn họ không hề hi vọng Thánh Tử Ma Đạo xuất hiện bất cứ vấn đề gì.

"Sư huynh, người này đến cùng là a?"

Miêu Khả An hỏi.

Ân Chí Viễn không muốn trả lời, chỉ đang nhìn Chu Ngưng Nguyệt vẽ trận pháp.

Miêu Khả An nhìn chằm chằm Ân Chí \Viễn, sau đó ôm lấy tay của Thiên Vân Y Y mà làm nũng:

"Sư tỷ, ngươi nhìn kìa. Sư huynh nhìn ta lớn lên, lại là đệ tử đắc ý của phụ thân ta. Ta còn có thể góp lời bên phía phụ thân ta, sau này sư huynh chắc chắn phải tìm đạo lữ, lời nói của ta rất quan trọng đó. Sư tỷ nói cho ta biết đi được không?"

1105 chữ

Chương 804: Ổn Trọng

Thiên Vân Y Y nghe vậy thì nhìn Miêu Khả An với gương mặt không hề thay đổi.

Điều này khiến Miêu Khả An rất kinh ngạc, suy đoán của nàng sai rồi ư?

Toi đời rồi, đắc tội với người khác rồi. Thiên Vân Y Y là ai? Là thiên chi kiêu nữ có danh tiếng cao nhất tông môn những năm gần đây.

Nếu mình suy đoán sai thì không chỉ làm mích lòng đối phương, còn khiến sư huynh khó xử.

Manh động quá rồi, hại sư huynh.

Chỉ là nàng lo lắng một lúc lâu thì đột nhiên Thiên Vân Y Y đột nhiên tới gần tai nàng rồi thì thầm vài chữ.

Điều này khiến Miêu Khả An kinh ngạc, đến cùng là mình có đoán sai không?

Nhưng rất nhanh nàng đã bị cái tên vừa nghe được làm rung động.

Miêu Khả An nhìn về phía tiểu nữ hài đang đứng trên lôi đài mà thốt lên với giọng hoảng sợ:

"Sao có thể thế được? Thánh Nữ Ma Đạo mới hơn hai mươi chưa tới ba mươi tuổi? Nhìn bộ dạng này của nàng là muốn tấn thăng ngũ phẩm. Tấn thăng Trận Linh ngũ phẩm trước ba mươi tuổi ư? Tu chân giới có ai làm được không?"

Thánh Nữ Ma Đạo?

An Khách nghe được bốn chữ này thì ngây ngẩn cả người, đây là một tin tức lớn, nhưng hắn không dám viết linh tinh.

"Không ổn trọng, còn thể thống gì?"

Miêu Thiên Nguyên quát lớn.

Nhưng những lời bọn hắn nói ở đây không truyền đi là được.

"Có chứ.

Ân Chí Viễn nói mà không hề có chút thay đổi:

"Đệ đệ của nàng là Thánh Tử Ma Đạo"

"Vậy nên Hoàng Kim Môn Chủ là Thánh Tử Ma Đạo?"

An Khách khó mà tin được.

Trong truyền thuyết, thực lực của Thánh Tử Ma Đạo cao không hợp thói thường, hắn khinh thường người cùng tuổi, bễ nghễ thiên hạ. Không chỉ có thế, Thánh Tử Ma Đạo còn khát máu như điên giết người như ngóe, hắn vừa xuất hiện chính là Ma Thần hàng thế, hỗn loạn mà vặn vẹo.

An Khách còn từng nghe một số người Ma Đạo nói rằng, Thánh Tử Ma Đạo có được vô địch pháp, chân dẫm vô địch lộ.

Nhưng hắn cảm thấy miêu tả này không giống với Hoàng Kim Môn Chủ.

Nhưng trừ Thánh Tử Ma Đạo ra thì ai còn dám ngự trị Thánh Nữ Ma Đạo là Bạch Ngân Môn Chủ chứ?

"Không gian xuất hiện rung chuyển, thiên phú trận pháp của Thánh Nữ Ma Đạo này cao một cách thần kỳ"

Miêu Thiên Nguyên thở dài một hơi.

Hắn muốn nhận đồ đệ, nhưng không có tư cách này.

Làm gì có ai có tư cách nhận Thánh Nữ Ma Đạo là đồ đệ chứ? Trừ khi chính nàng muốn bái sư.

"Thật ra thanh danh của Thánh Nữ Ma Đạo không nổi bật lắm, trước đây dù biết có người này nhưng chưa từng ai gặp qua. Dường như bản thân nàng cũng rất ít khi ra ngoài"

Hạ Song nói.

"Ta nhớ Hoàng Kim Môn Chủ nói rằng trong bọn họ còn có người của Đạo Tông Thiên Vân, là ai?"

Miêu Khả An hỏi.

"Lúc đối phương tới đây không phải có một con Hỏa Phượng Hoàng sao?"

Thiên Vân Y Y nhắc nhở.

"Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng?"

Miêu Khả An nhớ tới, sau đó thốt lên với vẻ không dám tin: "Cửu Thiên Hoàng Chủ Lý Lạc Thư sư muội? Sao nàng lại trở thành thành viên của Hoàng Kim Môn?"

"Đừng ngạc nhiên nữa, không gian xuất hiện gợn sóng, xem ra Hoàng Kim Môn Chủ thật sự sắp ra rồi"

Hạ Song nói.

Lúc này Chu Ngưng Nguyệt dùng lực lượng của mẫu thân nàng, bắt đầu kết nối trận pháp.

Truyền tin tức vào, nhắc nhở Chu Tự.

Bây giờ chỉ cần đứng chờ là được.

Trong không gian loạn lưu, Phá Thiên Ma Thể của Chu Tự hiển lộ rõ ràng, hắn cầm Ma Đạo Văn Thư trong tay, Ma Thần vô tận xung quanh theo sát sau hắn, nghe hắn giảng pháp.

Chân Ma Chi Ý rung chuyển vô tận hư không.

Lúc này Chu Tự ngẩng đầu nhìn lại thì thấy một vệt ánh sáng.

Có thể nói là ba chấm sáng hợp thành một vệt sáng.

Là tín hiệu của Nguyệt tỷ.

"Cuối cùng cũng có thể ra ngoài rồi"

Chu Tự cất Ma Đạo Văn Thư đi, mượn Chân Ma Chi Ý chém một đao.

Phá toái hư không.

Chu Nguyệt Nguyệt vẽ xong trận pháp, cũng dùng thủ đoạn mà mẹ nàng để lại.

Trên lý thuyết, trận pháp của nàng có thể dò xét liên tục trong không gian loạn lưu, tìm được bóng dáng của Chu Tự xong sẽ đưa ra gợi ý.

Cũng không biết cần bao lâu.

May mắn thì mất vài phút, không may thì mất mấy ngày cũng là bình thường.

Có điều có sức mạnh của mẹ chỉ dẫn, mẹ con đồng lòng hẳn là sẽ nhanh thôi.

Nhưng mà qua mười phút vẫn không có bất cứ phản ứng nào.

"Có được không vậy?"

Người của Huyết Khấp Đường đột nhiên hỏi.

"Hỗn láo"

Lời người kia vừa dứt, Ma Kiếm Không Minh của Ma Môn lập tức chiến ý ngập trời, hắn nói:

"Bạch Ngân Môn Chủ muốn làm gì là việc các ngươi quản được à?"

"Hả?"

Người của Huyết Khấp Đường cũng chẳng sợ.

"Ma Kiếm Không Minh, ngươi tưởng ngươi là ai? Tưởng Thánh Tử Ma Đạo của ngươi đang ở trước mặt hả?

Chúng ta thích nói gì thì nói, ngươi quản được chắc?"

"Sao? Các ngươi không sợ chúng ta, chẳng lẽ chúng ta sợ các ngươi à? Có tin bây giờ cho các ngươi có đi mà không có về không?"

Tiêu Diệp nói với đầy vẻ khinh thường.

"Thánh Tử của Ma Đạo ta uy thế như biển trời, dáng người vô địch như tinh hà sáng chói, các ngươi cũng xứng được Thánh Tử liếc một con mắt à? Còn Thánh Tử ở trước mặt? Các ngươi xứng chắc?" "Haha, Tiêu Diệp Thiên Vương Điện Ma Môn, ngươi sao vậy? Ta nhớ trước đây ngươi là người phản đối Thánh Tử nhất cơ mà? Ngươi nói Thánh Tử chỉ có cái danh, có tiếng mà không có miếng, bây giờ sao lại nói thế rồi?" Người của Lục Dục Giới bắt đầu chế giễu.

1086 chữ

Chương 805: Thánh Uy

"Ngươi nói bậy" Tiêu Diệp sợ run người:

"Thánh nhân đạo ta như nhật nguyệt cuồn cuộn, chúng ta kính sợ Thánh Tử như kính sợ môn chủ. Thánh Tử ra lệnh một câu, dù thịt nát xương tan chúng ta cũng không chối từ. Tà môn Ma Đạo các ngươi dám có gan nói xấu chúng ta à" Tiêu Diệp bị dọa cho mất hồn, đối phương mà nói thêm câu nữa, hắn sẽ muốn ra tay giết người. "Thánh Tử mạnh thế nào chúng ta rõ như ban ngày, chúng ta một lòng hướng về Thánh Tử. Lục Dục Giới thanh cao các ngươi có gan dạ sáng suốt, khác với Thập Nhị Tịnh Đường chúng ta, thề sống chết ủng hộ Thánh Tử Ma Đạo"

Long Bồng nói theo.

Nếu đánh nhau, họ cũng giữ vững lập trường.

Không đến mức chịu thiệt.

Long Ân Hồng kinh ngạc, rốt cuộc vị sư huynh này sao vậy?

Từ ngữ, cử chỉ kỳ quái thế.

Thập Nhị Tịnh Đường ủng hộ Thánh Tử thì được cái gì? Cũng đâu phải Ma Môn.

Với cả mặc dù nghe đồn Thánh Tử lợi hại, nhưng có thực sự mạnh vậy không?

Hoàn toàn không thể nào, dù sao hắn mới ngần ấy tuổi.

Thánh Nữ chưa tới ba mươi, Thánh Tử cũng chừng hai mươi.

Thế thì mạnh đến đâu được?

Họ hai mươi tuổi, cùng lắm là Đấu Giả thất phẩm, mạnh hơn thì gần như không có khả năng.

Bỗng nhiên, nàng cảm giác hành vi của sư huynh Long Bồng có hơi điên rồi.

Chung Hổ nhìn xuống phía dưới tế đàn, lại nhìn một vài người khác mồ hôi lạnh bắt đầu túa ra.

"Sư huynh sao thế?"

Bạch Cẩm nhích lại gần, đẩy Chung Hổ một cái rồi cười tủm tỉm nói.

"Sư muội, thu mị thuật của ngươi lại đi"

Chung Hổ nghiêm túc nói.

"Chậc chậc, sư huynh, sao ngươi phát hiện ra được vậy?"

Vẻ mặt tươi cười của Bạch Cẩm bỗng giật mình, có điều nàng không có ý muốn thu lại.

"Trò vặt này vô dụng với ta thôi"

Chung Hổ nhìn về phía võ đài rồi nói:

"Ta có dự cảm không tốt, Thánh Tử...có lẽ muốn biểu lộ ra thánh uy "Sao sư huynh cảm giác được?"

Bạch Cẩm nghi ngờ nói.

"Nơi Thánh Tử xuất hiện, có lần nào không trấn áp hết toàn bộ thanh âm? Bây giờ Lục Dục giới và Huyết Khấp Tông hoàn toàn không có lòng kính sợ, những người khác cũng chỉ đang khoanh tay xem kịch. Uy nghiêm Ma Đạo của ta bị tổn hại, Thánh Tử để yên được sao?"

Chung Hổ hỏi.

Không đợi Bạch Cẩm trả lời, Chung Hổ lại tiếp tục nói:

"Chuẩn bị tâm lý tốt vào, tránh bị Thánh Tử ngộ thương"

Bạch Cẩm bắt đầu cẩn thận.

Dù thế nào thì cẩn thận vẫn hơn.

"Đám Ma Tu các ngươi đúng là ầm ĩ không ngậm được mồm, không biết xấu hổ"

Người của Thập Nhị Minh Linh Môn lên tiếng châm chọc nói.

"Đến phiên ngươi nói chuyện à? Thập Nhị Minh Linh Môn là cái thá gì chứ?"

Tiêu Diệp trả lời, không hề khách sáo.

Cùng là Đạo Tu, người của Thiên Ảnh Tông lập tức muốn đứng ra nói chuyện thay cho Thập Nhị Minh Linh Môn.

Nhưng họ còn chưa kịp mở miệng, đã bị La Tiểu Phong gạt lại.

Không phải hắn sợ những người này, mà là..những người này cãi nhau về Hoàng Kim Môn Chủ.

Nói xấu Hoàng Kim Môn Chủ là không muốn sống nữa à?

Chọc đám người Tiêu Diệp, La Tiểu Phong muốn đi thì đi.

Chọc Hoàng Kim Môn Chủ...

Lên trời xuống đất đều không có đường sống, với cả vị kia cũng chẳng cần đích thân ra tay, tông chủ nhà mình cũng có thể đến trói hắn mang về.

Một kẻ đáng sợ như vậy, sư đệ sư muội của hắn còn dám nói xen vào hai câu?

Không muốn sống nữa đúng không?

"Sư huynh?"

Người kia ấm ức nói.

"Im miệng, Hoàng Kim Môn Chủ là người mà Thiên Ảnh Tông nho nhỏ như chúng ta chọc nổi ư? Bị diệt môn thì ngươi chịu trách nhiệm nhé?"

La Tiểu Phong trầm giọng gắt lên.

Đồng môn xung quanh nghe thế thì sợ muốn tè ra quần.

Diệt, diệt môn?

Nhìn xem họ cãi vã ầm ĩ, Chu Ngưng Nguyệt cũng mặc kệ, chỉ nhìn chằm chằm vào trận pháp.

Có điều trận pháp nhanh chóng xuất hiện hồi đáp, nàng lập tức mừng rỡ nói:

"Tới rồi"

Tiếng nói không lớn, nhưng rất nhiều người vẫn nghe được, tiếng cãi vã ngay lập tức im bặt.

Họ đều muốn nhìn xem Hoàng Kim Môn Chủ kia có thể trở về được không.

Khi họ nhìn tới, phát hiện giữa không trung đúng là có xuất hiện gợn sóng.

Là chấn động không gian, ngay sau đó họ nhìn thấy một bóng người màu đỏ sậm như ẩn như hiện giữa không trung.

Tiếp theo chính là tiếng bước chân, truyền từng chút một từ trong không gian tới.

"Thế này là thế nào?"

Có người không hiểu hỏi.

"Nàng không trực tiếp bổ không gian ra, hình như đang chọc thủng bức tường không gian từng chút một, làm sao làm được vậy?"

Vân Tiêu Tiên Tử có vẻ kinh sợ.

Phải biết đối phương không phải thượng tam phẩm, cho dù là thượng tam phẩm cũng không thể tùy tiện hành tẩu trong hàng rào không gian như này được.

Miêu Thiên Nguyên cũng có hơi không thể tưởng tượng nổi, người này lại có thể chịu được áp lực của bức tường không gian.

"Không phải bảo người xuất hiện là Hoàng Kim Môn Chủ sao? Tại sao lại là màu đỏ sậm? Bình thường thì phải là màu vàng chứ.

"Không biết, sẽ không xuất hiện hung thú Viễn Cổ gì đó chứ?"

"Ta cũng cảm thấy thế, dường như có một loại khí tức rất hung tàn"

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào bóng người đỏ sậm kia, hắn từ từ ngưng thực trong hư vô, giống như đang từng bước từ nơi xa tiến tới đây.

Từ hư ảo biến thành chân thực, thứ cảm giác quỷ dị này làm cho trái tim của tất cả mọi người ở đây không khỏi giật thót.

1099 chữ

Chương 806: Gây Họa Rồi Mẹ Ơi

Cộp!...Cộp!...Cộp!

Tiếng bước chân từng chút truyền tới, dường như đang giẫm vào trong lòng mỗi người đang thấp thỏm.

Lúc này màu đỏ sậm càng thêm rõ ràng.

Ngay sau đó, một luồng khí đỏ sậm xông ra trong không gian.

Ác ý vô tận bộc phát ra trong nháy mắt.

Dường như bao trùm lên trên Ma Thần.

Đùng...đoàng!

Sấm chớp đột nhiên xuất hiện trên bầu trời, mây đen dày đặc, gió lớn gào thét.

Trời lập tức đen lại.Hiện tượng kỳ quái này làm cho cả đám người lui lại theo bản năng, họ cảm thấy, có thứ gì đó đáng sợ biến từ hư ảo tới chân thực, đang đi từ hư không vào đại địa.

Cùng lúc đó, vô số luồng khí đỏ sậm bắt đầu toát ra từ trong hư không, khí đen cũng theo đó mà tới.

Điên cuồng, bá đạo, vặn vẹo, quỷ dị.

Làm cho cả đám người lạnh sống lưng.

"Chân ý của Ma Đạo? Sao lại có chân ý Ma Đạo đáng sợ đến thế?"

Vân Tiêu Tiên Tử nói với vẻ khó tin.

Khi những người khác cảm giác được chân ý Ma Đạo, trong lòng bắt đầu sinh ra nỗi e sợ vô hình.

Cảm giác như có cái gì đó cực kỳ khủng bố sắp giáng xuống.

Vào lúc những người khác đang hoảng sợ, Chu Ngưng Nguyệt cũng có chút kinh ngạc.

Khí tức này thật đáng sợ.

"Mẹ của con ơi"

Trong lòng Chu Ngưng Nguyệt rung động không thôi, tiếp tục cảm khái:

"Con gái của người lại gây chuyện rồi"

Đừng nói là những người khác, cho dù là đám người Tô Thi cũng cảm thấy e sợ.

Lúc này cánh tay ôm Hàn Tô của Tô Thi run lẩy bẩy:

"Tiêu rồi, nhân cách thứ hai bùng nổ, chúng ta phải bảo vệ tốt chính mình"

Lần đầu tiên đám người Minh Nam Sở có thể hiểu được vì sao Tô Thi lại sợ Chu Tự như vậy, đúng là chỉ nhìn thôi mà khí thế đã cực kỳ khủng bố.

Đùng đoàng!

Sấm sét lại vang rền lần nữa, lúc này một lượng lớn khí đen tuôn ra, bóng người màu đỏ sậm cũng càng thêm rõ ràng.

Là một người nam cầm đao, đang bước từng bước trong hư không đi ra.

Cộp!Cộp!

Bước chân của hắn càng ngày càng gần, dường như gần trong gang tấc.

Chân ý Ma Đạo điên cuồng phun trào, làm chấn động tất cả những người xung quanh.

Vào lúc họ đang kinh sợ không biết rốt cuộc người xuất hiện có phải quái vật không, một âm thanh kỳ ảo mà vang dội truyền từ trong hư không ra, như tiếng sấm giữa trời quang đinh tai nhức óc.

"Chư Thiên Ma Thần, nghe ta nói đây Đùng...đoàng!

Trời đất gầm vang, mây gió muốn động mà không dám động.

Từng đạo Ma Thần từ đại địa dâng lên, từ không trung rơi xuống, vây quanh toàn bộ Từ gia chật như nêm cối.

Cứ như vạn vật xung quanh đều là hóa thân của Ma Thần.

Cảm nhận được tất cả mọi người ở đây đều sinh lòng rung động, câm như hến.

Đây là cảm tượng mà họ chưa từng thấy, nỗi sợ hãi chưa từng tiếp xúc.

Như cơn ác mộng không làm thế nào tỉnh lại được, khó lòng tự kiềm chế.

Đám người Ma Kiếm Không Minh cúi đầu không nói, thấp thỏm lo âu. Những người khác cũng là sợ hãi khôn cùng.

Họ muốn biết rốt cuộc đây là sự tồn tại gì mà lại khủng bố tới vậy.

Ý nghĩ mới vừa xuất hiện, họ cũng cảm giác Ma Thần vô tận dưới mặt đất đầu, cứ như tại nghênh đón Vương của họ.

Cùng lúc đó, gợn sóng không gian hiện ra, tiếng bước chân biến mất.

Một bóng người màu đỏ sậm cầm trường đao trong tay đi ra từ trong hư không.

Hắn vừa xuất hiện, Ma Thần kính bái, gió bão bất động, không gian lặng ngắt như tờ.

Xuất hiện ngay sau đó chính là khí tức kinh khủng, vặn vẹo, điên cuồng, khát máu, hung tàn.

Họ ngẩng đầu nhìn lên, thấy một bóng người, ngọn nguồn của tất cả khí tức đáng sợ kia.

Hắn đứng ở nơi đó, Chư Thiên Ma Thần kính bái, vạn cổ tai ách đều cúi đầu.

Giống như Quân Vương chí cao vô thượng của Ma Thần.

Mà tại phía sau hắn có vô số văn tự xếp thành hàng, dường như có vô số bóng người hiện ra từ trong văn tự.

Chỉ liếc mắt một cái, họ cũng cảm giác được chân ý đáng sợ.

Chu Tự đi từ hư không ra, động.

nhìn về phía tất cả mọi người chung quanh, họ có sợ hãi, có bất an, có e ngại, có rung Trong cơn ngờ vực, hắn từ từ nhìn về phía đám người Ma Kiếm Không Minh: "Các ngươi, đang sợ cái gì vậy?"

Trong lời nói mang theo Ma Đạo Chân Ý, cứ như đang chất vấn Ma Thần.

Lời vừa dứt, đám người Ma Kiếm Không Minh bọn như nhận phải một kích trí mạng, cả người run rẩy.

Lúc này, hắn cảm nhận được sâu sắc sự đáng sợ của Thánh Tử Ma Đạo, còn khủng khiếp hơn bất cứ thời khắc nào trong quá khứ.

Một ánh mắt đã có thể làm cho họ hồn phi phách tán.

Một câu chất vấn đã làm cho hắn không thể nào đứng vững được.

Hắn quỳ một chân trên đất trước, bởi vì không biết trả lời câu này thế nào.

Bèn run rẩy lên tiếng:

"Ma Kiếm Không Minh của Ma Môn, tham kiến Thánh Tử"

Có người lên tiếng, đương nhiên Tiêu Diệp cũng duy trì không nổi nữa, quỳ một chân trên đất:

"Tiêu Diệp của Ma Môn, tham kiến Thánh Tử"

"Tư Yên của Ma Môn, tham kiến Thánh Tử"

"Tiêu Viêm của Ma Môn, tham kiến Thánh Tử"

Lúc này đám người Long Bồng của Thập Nhị Minh Linh Môn cũng không chịu nổi.

Quỳ một chân xuống.

"Long Bồng của Thập Nhị Tịnh Đường, tham kiến Thánh Tử"

"Long Ân Hồng của Ma Môn, tham kiến Thánh Tử"

Cuối cùng nàng cũng hiểu vì sao vị sư huynh này lại cứ nói lời hay cho Thánh Tử, vì sao lại bênh vực Hoàng Kim Môn Chủ đến vậy.

Nói bậy còn giữ mạng được sao?

1094 chữ

Chương 807: Ngại Quá, Ngại Quá

"Chung Hổ của Thập Nhị Tịnh Đường"

"Bạch Cẩm của Thập Nhị Tịnh Đường"

"Tham kiến Thánh Tử"

Ma Môn và Thập Nhị Tịnh Đường đều quỳ xuống.

Huyết Khấp Tông, Lục Dục Giới trước đó vênh váo ta đây, ầm ĩ nói xấu Hoàng Kim Môn cũng bị dọa tới hồn bay phách lạc.

Toàn bộ đều quỳ xuống.

"Huyết Khấp Tông tham kiến Thánh Tử, không biết Thánh Tử ở trước mặt, mong Thánh Tử thứ tội.

"Lục Dục Giới thề sống chết ủng hộ Thánh Tử."

"Hợp Hoan Tông cũng thề sống chết ủng hộ Thánh Tử"

Lúc này đám người của Hợp Hoan Tông cũng quỳ, Thánh Tử Ma Đạo đúng thật là khủng bố vô cùng.

Lúc này mới là bộ mặt thật của Thánh Tử sao?

Khát máu như điên, giết người như ngóe, hung tàn thành tính, vô địch tại thế, Ma Thần cùng tôn vinh.

Đám người Từ gia cũng sợ đến choáng váng, Thánh, Thánh Tử Ma Đạo?

Lúc này An Khách cũng cảm thấy hoảng sợ, đây chính là Thánh Tử Ma Đạo sao?

Không hề thua Đạo Tử chút nào.

Đúng là đáng sợ. Đây quả là tin cực cháy, thế nhưng có cho hắn một trăm lá gan, hắn cũng không dám viết.

Nhất là vào giờ phút này.

Đối phương đáng sợ đến nỗi gần như khắc sâu vào trong xương cốt của hắn.

Miêu Khả An cũng là cực kỳ hoảng sợ, đây quả thật là Thánh Tử Ma Đạo mới hai mươi mấy tuổi sao?

Chẳng trách được sư huynh tôn là thiên kiêu tuyệt thế.

Mấy người bên Thiên Ảnh Tông bị La Tiểu Phong cản lại lúc nãy, giờ cảm thấy may mắn không thôi.

Bản thân suýt thì đối đầu với Thánh Tử Ma Đạo.

Đánh hay lắm, sư huynh đánh hay lắm.

Đương nhiên lúc này Tô Thị, nếu không có Hàn Tô giữ lại thì đã quỳ rồi.

Nàng cảm thấy quỳ sẽ thoải mái hơn chút.

Vốn là Cửu Thiên Hoàng Chủ, bây giờ quỳ xuống thì sau này mặt mũi biết để ở đâu? Hàn Tô thở dài.

Nhưng là Thánh Tử Ma Đạo quả thật khủng bố đến cực điểm.

Bây giờ Chu Tự không lên tiếng, những người khác hoàn toàn không dám nói gì.

Cuối cùng Vân Tiêu Tiên Tử cũng hiểu rõ thân phận của những người này, chẳng trách Trình trưởng lão nói người nhà của hắn nói không sao thì là không sao.

Thánh Tử Ma Đạo...Cha của hắn là Ma Đạo Cự Phách đó.

Đúng hàng đầu trong tu chân giới, là sự tồn tại mà tất cả mọi người đều phải ngưỡng mộ.

Chu Tự có chút buồn bực nhìn đám người này, sao nói quỳ là quỳ thế?

Này không phải làm lộ thân phận của mình sao?

Sau đó hắn nhìn về phía Nguyệt tỷ. Chu Ngưng Nguyệt nhìn chằm chằm Chu Tự, chân ý Ma Đạo đáng sợ kia, đè ép tới nỗi nàng cũng muốn tránh đi.

Sau đó lui hai bước.

Chu Tự:

Nguyệt tỷ, ngươi nghiêm túc đấy à?

Lúc này Thu Thiển đi từ trụ cột tới trước mặt Chu Tự, sau đó bỏ mặt nạ của mình xuống đeo lên mặt Chu Tự, nhỏ giọng nói:

"Ma Chủng đang tàn sát bừa bãi.

Lúc này Chu Tự mới phát hiện quên mang mặt nạ của mình về rồi.

Với cả cũng không có chú ý tới Ma Chủng không bị khống chế đang tán loạn.

Đeo mặt nạ của mình cho Thu tỷ xong, Ma Chủng cũng bị hắn nhốt vào phòng tối.

Thế là Ma Đạo Văn Thư biến mất, chân ý Ma Đạo dần dịu đi.

Chư Thiên Ma Thần không còn tồn tại.

Phá Thiên Ma Thể trên người hắn cũng bình tĩnh lại.

Những người khác như không còn hoảng sợ nữa, nhưng vẫn không dám nhìn thẳng hắn.

"Khụ...khụ.

Chu Tự họ khẽ hai tiếng:

"Bổn môn chủ sẽ không quấy rầy các ngươi nữa."

Sau khi lưu lại Không Gian Chi Pháp tại chỗ, ba người Chu Tự bèn quay lại trên trụ cột.

Sau đó liên hệ Thanh Long.

Tranh thủ đi, vội vàng đi.

Xấu hổ quá.

Sau này không biết những người này nhìn mình thế nào.

Hoàng Kim Môn dùng không tốt lắm, lần sau thay tổ chức khác đi.

Sau khi Chu Tự liên hệ với Thanh Long, một nữ nhân tóc trắng, người mặc váy liền áo màu trắng, đầu đội mũ rơm xuất hiện trước mặt họ.

Đây là ai nhỉ?

"Thiếu chủ, đại tiểu thư, Thanh Long xảy ra chút chuyện bất trắc, nên ta tới đây"

Bạch Hổ cúi đầu hành lễ, cười nói.

"Thanh Long chết rồi sao?"

Chu Tự tò mò hỏi.

"Ừm chết rồi"

Bạch Hổ gật đầu.

"Chết chìm, hay là chết vì lạc lối trong không gian loạn lưu?"

Chu Tự lại hỏi.

"Thiếu chủ anh minh"

Bạch Hổ bật cười nói:

"Nhưng mà lần này hắn ăn dưa hấu, bị nghẹn chết. Tội nghiệp cho Chu Tước và Huyền Vũ vẫn đang mai táng hắn. Lần này chỉ đành bảo ta tới mang thiếu chủ về"

Chu Tự:

"..."

Hắn phát hiện tìm người giống như rút thăm trúng thưởng.

Tùy tiện tìm một người, người tới không chắc được là ai.

Tất cả nhìn mấy người Chu Tự rời khỏi đó mà không hiểu sao lại thở phào một hơi.

Nếu như chỉ là Hoàng Kim Môn Chủ thì bọn họ không cảm thấy có gì đáng sợ.

Nhưng Thánh Tử Ma Đạo thì lại khác, khí thế kia đã trực tiếp khiến bọn họ sợ tới nỗi không dám ngẩng đầu lên.

Bầu trời quang đãng ngàn sao cũng bị dọa cho đen thui, bây giờ mới dần dần sáng lên.

Từ gia cũng lạnh gáy, Thánh Tử Ma Đạo không mời mà tới khiến bọn họ vô cùng lo lắng.

Nhất là ba vị trưởng lão kia, ngay từ đầu còn dám ngăn cản.

Đương nhiên là Lục Dục Giới và Huyết Khấp Tông càng lạnh gáy hơn, bọn họ còn từng châm chọc Hoàng Kim Môn.

Họ biết ngay mà, sao Ma Môn, Thập Nhị Tịnh Đường và Hợp Hoan Tông đều đang ủng hộ Hoàng Kim Môn chứ.

Những tên này thật đáng chết, tốt xấu gì cũng phải nhắc nhở một chút chứ.

Hại họ bàng hoàng một lúc lâu.

Tà ma ngoại đạo đúng là ti tiện.

1107 chữ

Chương 808: Tu Luyện Thôi

Lúc này Vân Tiêu Tiên Tử đang suy nghĩ sâu xa, nàng nhìn Trình tỷ bên cạnh rồi hỏi:

"Trình trưởng lão, trang phục của Dao Di cũng là do họ cho à?"

"Ừ."

Trình tỷ gật đầu.

"Vậy Dao Di có phải cũng là người của Hoàng Kim Môn không?"

Vân Tiêu Tiên Tử lại hỏi thêm.

"Dù có đúng cũng không có tác dụng gì, lần sau họ chắc chắn sẽ đổi một cái tên khác, hơn nữa bộ trang phục kia chỉ có tác dụng bảy ngày"

Trình tỷ nói.

Điều này khiến Vân Tiêu Tiên Tử sầu khổ không thôi. Nàng nói tiếp:

"Vậy để Dao Di đi làm cùng với Trình trưởng lão vậy"

Trình tỷ liếc qua Vân Tiêu Tiên Tử rồi nói:

"Đừng nghĩ thế, con đường của Dao Di không ở đó, nàng có đạo tâm của chính mình, cũng không kém hơn người khác. Dao Di một lòng hướng đạo, không nên đưa nàng vào thế tục, sẽ ảnh hưởng đạo của nàng không thể đi tới cùng cực"

"Vậy để ta đi"

Vân Tiêu Tiên Tử lại nói.

Trình tỷ:

"..."

Đi làm gì?

Đường đường là một chưởng giáo lại đi quét dọn vệ sinh ư?

Vùng ngoại ô Thanh thành.

Mấy người Chu Tự bước ra từ cổng không gian.

Bạch Hổ đã chết rồi.

Lúc họ đi ra dường như nghe được một tiếng long ngâm. Sau đó Bạch Hổ chết đi.

"Xác chết Thanh Long vùng dậy rồi à?" Sau khi Chu Tự đi ra ngoài thì hỏi với giọng điệu tò mò.

"Ừ, có thể là thế. Nghe nói sau khi Thanh Long chết thì rất lợi hại"

Chu Ngưng Nguyệt ăn quýt rồi nói.

"Bây giờ ta chỉ chưa thấy qua Huyền Vũ nữa thôi"

Chu Tự nói.

"Huyền Vũ rất ít khi xuất hiện, lúc tới đón Nguyệt tỷ ta cũng ít khi gặp được"

Thu Thiển nói.

"Cũng sẽ xuất hiện, chờ tới khi họ đãi khách thì có thể gặp được bốn người cùng một lúc"

Chu Ngưng Nguyệt nói với vẻ không thèm để ý.

Sau đó mấy người Chu Tự tiến vào thành Biên Giới.

Trong thành, mấy vị cẩu trưởng lão đang đứng trông mong trước cửa thành, sợ hôm nay mấy người này không tới.

Bọn họ quá khổ.

Rõ ràng cây không phải do họ trồng, nhưng họ còn lo lắng hơn chủ nhân của cây nữa.

"Mình đã tạo nghiệt gì chứ, mà gặp phải một đám người thất thường thế này"

Xích Mông thở dài.

Bạch Bối cũng không nói ra lời.

"Bọn họ hoàn toàn không biết tầm quan trọng của cây Bất Tử, nếu không phải bọn chúng còn muốn ăn quả thì hoàn toàn sẽ vứt đó không hỏi"

Thất Thiên nhìn thấu mọi chuyện.

Ba vị cẩu trưởng lão thở dài thườn thượt.

Sau đó bọn họ cảm giác có người tới.

Sau khi chắc chắn là mấy người Chu Tự thì mới thở phào một hơi.

Cuối cùng cũng về rồi.

Nếu không thì sắp không kịp nữa rồi.

"Các ngươi đứng ở cửa ra vào làm gì vậy?"

Chu Tự hỏi.

"Hóng gió"

Xích Mông trả lời.

"Cũng đúng, phong cảnh nơi đây quả thật không tệ, Bỉ Ngạn nở đầy đất Chu Tự không khỏi nói.

Đúng là phong cảnh nơi này không tệ, chỉ là có chút quỷ quái, cộng thêm dưới mặt trăng đỏ toàn là thây khô.

Nếu có thể bỏ qua những thứ này thì sẽ cảm thấy nơi đây rất đẹp.

"Đừng nói nữa, mau đi vào tu luyện đi Thất Thiên nói rồi giúp mở cửa một tay, nàng nói tiếp:

"Ta tiếp tục đứng đây hóng gió"

Nàng không đi vào chịu đánh nữa đâu.

Bọn người Chu Tự lên tiếng chào hỏi tín đồ đóng cửa, sau đó đi thẳng vào bên trong.

"Hãy nói một chút về chuyện ở thế giới khác đi, tinh linh thế nào, có đẹp như ta không?"

Trên đường đi, Tô Thi hỏi.

Chu Tự cũng vui vẻ nói ra những gì mình đã trải qua.

Nhất là tìm bạn gái giúp đại ca, mặc dù gặp rất nhiều khó khăn nhưng quý ở chỗ hắn có tấm lòng này.

Chờ mấy người Thu tỷ lâm vào tu luyện thì Chu Tự bắt đầu hỏi thăm những chuyện liên quan tới Thần Không Gian và Thời Gian từ chỗ Tô Thị.

"Nói cách khác đó có thể là phụ thân của Thu Thiển?"

Chu Ngưng Nguyệt rất kinh ngạc.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn Thu Thiển tu luyện nhanh nhẹn thuần thục dưới cây Bất Tử mà cảm thấy chuyện này có thể là thật.

Cộng thêm Thu Thiển có thể lấy lại quyền trượng cách một khoảng không, những chuyện này cũng liên quan đến không gian.

Bây giờ Thu Thiển có cả thời gian và không gian.

Chỉ là dường như Đại Địa Nữ Thần không hi vọng họ biết trên người Thu Thiển có quyền hành thời gian và không gian.

"Ta cũng không biết quá nhiều, nhưng ta biết vị đại thần này không chỉ lợi hại mà còn vô cùng cao minh" Thất Thiên suy nghĩ một chút rồi nói tiếp:

"Một người có thể khống chế thời gian và không gian thì mạnh mẽ là chuyện không thể nghi ngờ. Mà lại hắn có thể dạo bước trong hư không vô tận, không ai biết tung tích của hắn. Nghe nói hắn thậm chí còn có thể mượn nhờ quyền hành vận mệnh, đi xem tương lai và quá khứ. Trong thời đại thần minh, hắn cũng không đồng hành với những thần minh khác, dường như muốn đi lĩnh hội tương lai vô tận. Sau đó nghe nói là thất bại rồi, cũng không ai biết tung tích của hắn nữa" "Chỉ vậy thôi à?"

Chu Tự hỏi.

"Chứ gì nữa? Ta cũng không phải thần minh"

Thất Thiên chỉ vào bên trong rồi nói tiếp:

"Trong đó có ba thần minh, ngươi vào đó hỏi một chút chẳng phải sẽ biết được nhiều hơn sao?"

Chu Tự cũng thấy có lý, có thể đi hỏi Thần Vận Mệnh một chút.

Nhưng đầu tiên vẫn phải hỏi Đại Địa Nữ Thần xem sao.

Dường như quá chú ý tới Thần Thời Gian và Không Gian thì không tốt cho Thu tỷ lắm.

Ừm, về hỏi lão cha trước đã.

"Nếu đã thế thì chúng ta đi tu luyện Kim Quang Thần Chú một chút đi."

Chu Tự đứng lên rồi nói.

Thất Thiên:

1035 chữ

Chương 809: Đi Hết

Chín giờ rưỡi tối.

Thu Thiển thở phào một hơi, kết thúc tu luyện.

Lúc này cây Bất Tử cũng đã kết quả, khoảng nửa tháng nữa là có thể chín hoàn toàn.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn chằm chằm vào quả trên cây, có chút không kịp chờ đợi.

"Về thôi, mẹ gọi về ăn cơm tối kìa"

Chu Tự kéo Thu tỷ rời khỏi thành Biên Giới.

Chu Ngưng Nguyệt cũng bị Tô Thi kéo về.

Trước khi trở về thì Chu Tự có hái vài quả xuống chia cho mọi người, Chu Ngưng Nguyệt chỉ thử một quả, sau đó không ăn nữa.

Vẫn chưa chín nên rất chua.

Mấy người Hầu Trầm cũng khó mà tin nổi, đây cũng không phải là trái cây bình thường mà có thể nói không ăn là không ăn.

Đại khái chỉ có Thánh Nữ Ma Đạo mới có thể làm thế.

Tô Thi thì khác, một mình nàng ôm một đống, về ăn dần.

Chu Tự cũng không ăn, hắn ăn thì có tác dụng gì chứ?

Có lẽ Kim Quang Thần Chú sẽ mạnh lên.

Vườn hoa Phú Quý, bốn người Chu Tự đi lên lầu ba.

Vừa định mở cửa thì cửa đã được mở từ bên trong ra.

Là Liễu Nam Tư.

"Cuối cùng các ngươi cũng nở bỏ đó mà về rồi à?"

Liễu Nam Tư nói với vẻ tức giận.

Chu Tự:

"..."

"Mẫu thân, ta đói bụng rồi"

Cũng không phải là mẹ không biết vì sao bọn ta lại về muộn mà.

Chu Ngưng Nguyệt chạy tới ôm chầm lấy Liễu Nam Tư.

"Đi, mẫu thân làm đồ ăn cho ngươi"

Liễu Nam Tư sờ lên đầu Chu Ngưng Nguyệt rồi cười nói.

"Đại di, ta cũng đói."

Tô Thi chạy theo.

Chu Tự chỉ có thể nắm tay Thu Thiển đuổi theo.

Vào nhà, họ phát hiện lão cha cũng đang ngồi vào bàn ăn sủi cảo. Dường như cũng mới vừa ăn không lâu.

"Sao lại về trễ thế?"

Chu Nhiên trừng Chu Tự một cái rồi nói.

"Cha, người nói lý một chút được không?"Chu Tự chỉ vào Chu Ngưng Nguyệt và Tô Thi mà nói: "Sao ngươi không trừng các nàng đi "Các nàng biết làm nũng"

Tô Trần cười nói.

Trong lúc nhất thời Chu Tự không còn gì để nói.

"Vi phụ trừng ai còn phải hỏi ý kiến ngươi à?"

Chu Nhiên nói một cách nghiêm túc.

"Cha, có phải ngươi lại uống rượu rồi không? Nói lời hoang đường gì vậy chứ?"

Chu Tự nhìn chung quanh một chút rồi nói.

Chu Nhiên:

"Ta phát hiện lợi ích duy nhất của việc có nhi tử chính là cãi lời"

Liễu Nam Tư nói với vẻ bất đắc dĩ.

Sau đó để Chu Tự và Thu Thiển ngồi xuống ăn cơm.

"Ăn đi, tối mai sẽ không còn ai ăn cơm với các ngươi nữa đâu" Liễu Nam Tư nói.

"Các ngươi định đi đâu à?"

Chu Tự hỏi.

"Đi về làm ăn kiếm tiền, còn có thể đi đâu nữa?"

Liễu Nam Tư nói với vẻ bực dọc.

"Ta còn tưởng là ăn tết các ngươi muốn đi Ma Đạo thăm mọi người."

Chu Tự ăn sủi cảo rồi nói.

"Dường như cũng nên đi thăm nhà rồi, lâu lắm rồi không trở về xem sao.

Đột nhiên Liễu Bắc Uyển nói.

"Nói mới nhớ, cũng lâu lắm rồi chưa về đó lần nào, có lẽ người biết mặt chúng ta cũng chẳng còn ai"

Liễu Nam Tư cười nói.

"Chờ Tiểu Nguyệt tấn thăng xong có thể dẫn nàng đi dạo chơi"

Chu Nhiên nói.

"Các ngươi muốn đi đâu?"

Chu Tự tò mò hỏi.

"Về mở cửa bán quán trước, sau đó đợi Tiểu Nguyệt tấn thăng rồi mới quyết định có đi ra ngoài hay không"

Liễu Nam Tư nói.

"Ta thì sao?"

Chu Tự chỉ vào bản thân.

"Các ngươi không quan tâm cây Bất Tử nữa à?"

Liễu Nam Tư hỏi lại.

Chu Tự nghĩ cây Bất Tử cũng chẳng có gì to tát, nhưng ảnh hưởng tới việc tu luyện của Thu Thiển thì là chuyện lớn, nên đành thôi.

"Vậy còn ta?"

Tô Thị giơ tay lên hỏi.

Liễu Bắc Uyển suy nghĩ một chút rồi nói:

"Không tu luyện 2 3 ngày thì cũng chẳng có gì khác biệt"

Tô Thi nghe vậy thì cảm giác mẫu thân đã thôi trông mong vào mình.

Cũng đúng, nàng cũng quen rồi.

"Vậy ngày mai các ngươi đi thị trấn Thanh Bắc à?"

Chu Tự hỏi.

Chu Ngưng Nguyệt ăn sủi cảo, nàng suy nghĩ một lát rồi nói:

"Ừ, ta cũng cảm thấy bên đó phù hợp để tấn thăng"

"Vậy ta qua đó làm nhân viên phục vụ cho đại di"

Tô Thi thốt lên hưng phấn.

Trong lúc nhất thời Chu Tự có chút lo lắng rằng việc làm ăn trong nhà có thể bị tam lão bản phá hư hay không.

Nhưng có một nhân viên phục vụ xinh đẹp thế thì những người khác chắc chắn sẽ rất ngạc nhiên.

Những người này đi rồi thì Chu Tự cũng cảm thấy có chút không nỡ, dù sao cả nhà đang náo nhiệt vui vẻ, bây giờ chỉ còn lại mình hắn và Thu tỷ.

Hả?

Đột nhiên Chu Tự sững người ra.

Chỉ còn lại mình và Thu tỷ sao?

Chu Tự vừa nghĩ tới đây thì lại có chút vui vẻ rồi.

Lúc này hắn nhìn thấy mẹ mình đặt một tay lên đỉnh đầu Thu tỷ, sao đó một lực lượng vô danh xuất hiện.

Thần lực và quyền hành trên người Thu Thiển đều đã bị áp chế xuống.

"Dù sao Thu Thiển cũng là tu chân giả, vẫn nên ép những thứ này xuống thì tốt hơn.

Liễu Nam Tư nói.

"Đúng rồi, ta phát hiện Thu tỷ có thể liên quan tới Thần Thời Gian và Không Gian. Ta đang định tìm người hỏi về chuyện của hắn xem sao"

Chu Tự nhìn về phía lão cha và nhị thúc:

"Ta có thể hỏi không?"

"Không được"

Chu Nhiên trực tiếp nói.

1175 chữ

Chương 810: Cẩn Thận

Tô Trần cất tiếng giải thích cho Chu Tự đang thắc mắc:

"Đại Thần Thời Không lúc trước chính là người duy nhất nhìn thấy thần minh có địa vị cao hơn. Sau đó những người khác phát hiện hắn thất bại là vì quyền hành không đủ, cần liên hợp với Toàn Tri, Toàn Năng hay Trí Tuệ thì mới có thể nhìn rõ tất cả con đường. Vậy nên bây giờ chỉ cần có người nhắc tới thời gian và không gian với thần minh là họ có thể phát giác ra người có đường quyền hành này trong vô thức. Trừ khi các ngươi không biết, nếu không thì thực lực không bằng họ sẽ bị họ nhận ra được. Đây là chư thần liên hợp lại thi triển lực lượng quyền hành, rất khó ngăn cản. Sau đó người có được những quyền hành này sẽ gặp nguy hiểm"

Chu Tự nghe vậy thì sững sốt, hắn đang sợ, cũng may là về hỏi trước xem sao. Nếu không đã vô tình làm hại Thu tỷ rồi.

Chẳng trách mẹ phải ra tay áp chế, Đại Địa Nữ Thần cũng không muốn đề cập tới quyền hành Thu tỷ kế thừa. Bây giờ Chu Tự đã bỏ ý định nghe ngóng, quả nhiên chuyện liên quan tới thần minh vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

Dù sao bây giờ hắn và Thu tỷ đều rất nhỏ yếu.

"Đúng rồi, địa giới Ma Tu có nữ ma tu truyền kỳ nào không?"

Chu Tự chấm sủi cảo vào nước chấm rồi ăn.

"Nữ ma tu truyền kỳ?"

Thu Thiển đột nhiên nhìn về phía Chu Tự.

Những người khác cũng nhìn qua.

Tô Thi vừa bỏ sủi cảo vào miệng cũng trừng to mắt nhìn Chu Tự.

"Tam lão bản, ngươi trợn mắt to thế làm gì chứ? Không phải ta đã nói cho các ngươi biết rồi sao? Đại ca của ta còn độc thân"

Chu Tự nói một cách tức giận.

"Đại ca?"

Chu Nhiên sững người.

"Ngươi có đại ca bao giờ chứ?"

Liễu Nam Tư cũng không dám tin.

Từ lúc Chu Tự đi học cho tới nay cũng không thấy hắn có người bạn thân nào. Sao đột nhiên lại mọc lên một người đại ca chứ?

"Ta quen hắn lúc đi làm, là một nhân vật vô cùng truyền kỳ. Hắn làm được những chuyện ta muốn làm mà không giám, hoàn thành ước mơ từ nhỏ của ta"

Chu Tự nói với giọng điệu kính nể.

"Loại người này còn cần ngươi tìm đạo lữ giúp cơ à?"

Chu Nhiên tò mò.

"Cần chứ, đại ca ta khá ngờ nghệch về phương diện này, vậy nên ta quyết định cướp một nữ ma tu truyền kỳ về cho hắn Chu Tự nói.

"Vừa mới gia nhập Ma Tu nửa năm, bây giờ còn định cướp người"

Liễu Nam Tư có chút đau đầu.

Con trai mình học tập mười mấy năm qua là phí công vô ích ư?

"Đại ca ngươi không thể tự mình đi cướp ư?"

Chu Ngưng Nguyệt nuốt sủi cảo rồi nói.

"Không thể, vì hắn là đạo tu. Chính đạo nhân sĩ cướp người dễ bị người khác phỉ nhổ. Cũng chỉ có kẻ cả nhà đều là nhân vật phản diện như ta đi cướp thì những người khác mới không dám nói lời nào"

Chu Tự đáp lời.

Chu Nhiên:

"..."

Liễu Nam Tư:

"Ta không phải Ma Tu, ta cũng không phải nhân vật phản diện"

Tô Thi sửa lại ngay.

"Ừm, ta cũng không phải Ma Tu.

Tô Trần cũng sửa theo.

"Ta là đạo tu chính thống"

Liễu Bắc Uyển cũng nói.

Chu Tự:

"..."

"Đương nhiên có Ma Tu lợi hại rồi, nhưng dù sao cũng phải để chúng ta gặp vị đại ca kia của ngươi một chút.

Nếu như hắn khiến người khác ưa thích thì chúng ta có tìm đạo lữ giúp cũng không khó. Cái gì mà cướp với giành chứ, ngươi xem con gái nhà người ta thành cái gì rồi?"

Liễu Nam Tư dạy dỗ.

Không phải Thu tỷ chính là do các ngươi giành được hay sao?

Chu Tự âm thầm sỉ vả trong lòng.

"Nếu hắn biết ngươi là Thánh Tử Ma Đạo thì còn dám xưng huynh gọi đệ với ngươi sao?"

Đột nhiên Thu Thiển hỏi.

"Đương nhiên là dám rồi"

Chỉ sợ hắn ra tay đánh ta, Chu Tự âm thầm bổ sung trong lòng.

Bởi vì người hại Lý Lạc Thư phải đi xem mắt chính là Thánh Tử Ma Đạo hắn đây.

Đợi mọi người ăn sủi cảo xong thì lại bắt đầu dọn đồ đưa lên vỉ nướng.

Tam lão bản làm chuyện này không biết mệt.

Bởi vì đã đến lúc chứng minh nàng không phải vô dụng rồi.

Chu Tự nhìn mà có chút sợ, lần này dù ra sao cũng không thể uống rượu. Không được uống, đánh chết cũng không được uống.

"Đúng rồi, hôm nay ta lại đào một ít rượu lên.

Tô Trần lén nhìn Liễu Bắc Uyển rồi lấy ra một bình rượu.

Chu Nhiên còn đánh yểm trợ cho hắn, nói một cách nghiêm túc:

"Bia, bia."

Chu Tự:"..."

Sau đó nhị thúc rất khách sáo, rót cho hắn một ly.

Chờ Chu Tự tỉnh táo lại như cũ đã là buổi sáng ngày hôm sau.

Đầu đau như muốn nứt ra.

Hắn thề sẽ không uống rượu nữa.

Ở chung với những người này mấy ngày mà hắn chưa ngày nào có thể tu luyện một cách bình thường được.

Nhưng hôm nay Chu Tự quay đầu rồi phát hiện mình không nằm trên đùi Thu tỷ.

Thu tỷ cũng không đến báo giờ, đi đâu rồi nhỉ?

Kẽo kẹt.

Cửa mở ra, Thu tỷ mặc áo khoác thật dày đi từ bên ngoài vào.

Nàng thấy Chu Tự đã dậy rồi thì lung lay bữa sáng trên tay mà nói:

"Tắm rửa rồi ăn sáng nào" "Đúng rồi, ba mẹ ngươi đã quay về rồi, bây giờ là chín giờ hai mươi ba phút. Họ nói lần sau không uống được thì đừng uống"

Thu Thiển vừa thay dép lê vừa nói.

Chu Tự:

"..."

Hắn nằm xuống, nghĩ thầm cũng đâu phải mình muốn uống chứ.

Là nhị thúc và lão cha cứ ép hắn uống.

Nhưng họ quay lại cũng sớm thật, chỉ còn mình hắn và Thu tỷ. Có phải là có thể làm mấy chuyện xấu hổ rồi không?

Chu Tự ngồi dậy rồi nói với Thu Thiển đang đứng trong bếp.

"Thu tỷ, họ bay về hay đi xe về vậy?"

"Cha ngươi lái xe van đi về.

Thu Thiển trả lời.

"Họ đi lâu chưa?"

"Khoảng mười sáu phút rồi, ta tiễn họ xuống dưới rồi tiện thể đi mua đồ ăn sáng"

Ừm, đợi thêm một chút.

Tránh việc họ quay ngược về.

Đánh răng ăn no trước đã.

1169 chữ

Chương 811: Biểu Diễn Trước

Trên bàn ăn, Chu Tự đang ăn bánh bao, uống sữa đậu nành.

Lúc ăn hắn còn thỉnh thoảng vỗ bàn một cái, rồi lại nhìn xuống đáy bàn.

"Ngươi làm gì vậy?"

Thu Thiển tò mò cất tiếng hỏi.

Nàng đang ăn quẩy, nhưng cảm thấy rất kỳ quái, vừa mới bắt đầu Chu Tự đã làm này làm kia rồi.

Đánh răng rửa mặt chăm chỉ thì thôi đi, lúc ăn cơm còn thường xuyên vỗ bàn rồi nhìn đáy bàn.

Lúc trước hắn không có tật xấu này.

"Ta muốn thử xem cái bàn này có chắc chắn hay không đấy mà"

Chu Tự nói một cách thản nhiên.

"Không có việc gì lại muốn thử xem bàn có chắc chắn không?"

Thu Thiển dùng một tay chống cằm, nàng cắn ống hút sữa đậu nàng rồi nói.

"Thu tỷ nặng bao nhiêu rồi?"

"54 ký"

Thu Thiển híp mắt người nói:

"Có phải là mập quá rồi không?"

"Không có"

Chu Tự nhìn thấy nụ cười này của Thu Thiển thì cũng không dám do dự.

Thu Thiển lại cười nói:

"Lúc đầu ta định cho lên 55 ký, nhưng suy nghĩ lại thì 54 ký là được rồi. Mập quá sợ ngươi chê ta"

Chu Tự đặt câu hỏi trong lòng, mình mà chê thì còn có thể sống tới kết thúc câu truyện không chứ?

Dựa theo tính cách thù dai của Thu tỷ thì hỏi ra nàng còn có thể nhớ rõ mấy trăm năm. Chuyện năm trăm tệ mà bây giờ vẫn còn nhớ rất rõ.

"Nói mới nhớ, mấy người Nguyệt tỷ ra ngoài có nói khi nào quay Chu Tự hỏi.

Hôm qua hắn say quá nhanh, cũng không kịp hỏi.

về không?"

Mà, tối hôm qua hắn có lỡ miệng nói cái gì không?

Sau đó Chu Tự nhìn về phía Thu Thiển mà hỏi với vẻ mặt thành thật:

"Tối hôm qua ta có làm gì kỳ quái hay là nói gì đó không?"

"Vốn ngươi còn định làm gì đó"

Thu Thiển cười mà như không cười, nàng nói:

"Nhưng đã bị ta cản lại rồi"

Chu Tự nghe vậy thì cảm thấy có lẽ mình đã bị bạo lực ngăn cản.

Đáng ra nên như vậy sớm hơn.

"Hôm nay mùng ba, có lẽ mùng sáu là Nguyệt tỷ sẽ quay lại"

Thu Thiển trả lời câu hỏi trước đó của Chu Tự.

Mùng bảy Tô Thi phải đi làm, không quay về cũng không được.
"Mùng sáu à.."

Chu Tự tính toán một chút, hắn vẫn còn ba ngày.

Hay lắm, ba ngày cũng không ảnh hưởng tới việc tu luyện.

Xem như cho bản thân nghỉ ngơi một chút vậy.

Dù sao Ma Chủng cũng đang nghỉ ngơi, không phát tiền lương cũng là chuyện hợp lý.

Sau đó Chu Tự ăn hết bữa sáng, bắt đầu dọn dẹp.

Thu Thiển ngồi bên cạnh nhìn, nàng luôn có cảm giác hôm nay Chu Tự rất lạ.

Lúc này Chu Tự đang lau bàn, làm xong những việc này thì hắn mới thở phào một hơi.

Thu Thiển ngồi cạnh bàn ăn nhìn hắn chằm chằm, lúc này Chu Tự lại đi ra đằng trước khóa cửa, sau đó kiểm tra các cửa trong nhà đã được khóa chặt hay chưa.

Hắn lại đi tới bàn ăn sờ xem, xác định đã khô chưa.

Phát hiện chưa khô lại lấy khăn lau sạch nước trên đó.

Thu Thiển ngẩn người, nàng hoàn toàn không hiểu Chu Tự đang định làm cái gì.

Lúc này Chu Tự mới hài lòng gật đầu, sau đó hắn nhìn về phía giai nhân bên cạnh mà nói:

"Thu tỷ, ngươi tới đây.

"Làm gì?"

Thu Thiển luôn cảm giác có chút không tốt.

"Đứng trước mặt ta, rồi đưa lưng về phía bàn.

Chu Tự nói.

"Ngươi muốn làm gì?"

Thu Thiển có hơi lo lắng.

Đợi Thu tỷ đứng vào vị trí thì Chu Tự mới đưa tay ra ôm nàng lên, nhẹ nhàng đặt nàng ngồi lên bàn.

Thu Thiển ngồi trên bàn ăn mà vừa kinh ngạc vừa hoảng hốt. Khi nàng chuẩn bị mở miệng thì Chu Tự lại nhẹ nhàng nâng cằm của nàng lên mà hôn xuống.

Cảm giác xa lạ này khiến Thu Thiển vừa vui sướng vừa lo lắng. Lỡ đâu bàn sập thì phải làm gì bây giờ?

Hôn một lúc lâu, Chu Tự mới buông Thu Thiển ra, nàng tựa vào vai hắn, đỏ mặt thẹn thùng nói:

"Được chưa?"

Ngồi trên bàn khiến nàng rất xấu hổ, lỡ bị người ta thấy được thì sao?

Chu Tự nghe vậy thì ôm lấy Thu tỷ sau đó đi thẳng về phía phòng của mình, hắn vừa đi vừa mặt dày mày dạn mà nói:

"Thu tỷ, sau này chúng ta kết hôn chắc chắn phải làm rất nhiều chuyện, để ta biểu diễn cho ngươi xem trước "Vậy...vậy ngươi đóng cửa trước đã"

Thu Thiển cúi đầu nói.

Lần này Chu Tự đã đóng cửa rồi khóa chặt lại.

Có người về cũng không sợ.

Sau đó hắn nhẹ nhàng đặt Thu Thiển xuống giường, cởi quần áo cho nàng.

Hôm nay Thu tỷ mặc khá nhiều.

Chỉ là khi hắn nhìn vào Thu tỷ thì phát hiện nàng đang đỏ mặt, hơi thở cũng có chút nặng nề.

Dường như không hề quen với việc này.

"Rèm cửa"

Thu Thiển che đi gương mặt đỏ rực của mình rồi nói.

Lúc này Chu Tự mới đi qua kéo rèm cửa, trong phòng có chút u tối.

Sau đó, Chu Tự đi tới bên cạnh Thu Thiển, lần này đã thuần thục hơn lần trước rồi.

Sau một hồi, hai người nằm trên gối bốn mắt nhìn nhau, Thu Thiển dùng mền che mặt lại, chỉ để lộ đôi mắt nhìn lén Chu Tự.

Sau đó lại kéo lên trùm đầu trốn đi.

Chu Tự:

"..."

Manh động quá.

Mỗi lần kết thúc hắn đều có cảm giác mình manh động quá rồi.

Lúc này Chu Tự lại cảm thấy Thu tỷ đang chọc vào eo của mình.

"Vào đây"

Chu Tự nghe vậy thì cũng chui vào, mặc dù ở trong chăn nhưng hắn vẫn có thể nhìn rõ mặt và cơ thể của Thu tỷ.

Chu Tự đưa tay đụng vào eo của Thu tỷ, phát hiện mềm mịn ấm áp.

Một lát lâu sau, cuối cùng Thu tỷ cũng không chịu chơi chung với Chu Tự nữa rồi.

Nàng ngồi dậy, ngăn cản Chu Tự nhìn lén mà mặc quần áo vào.

"Sắp trưa rồi, phải làm bữa trưa. Hơn nữa nếu mấy người Nguyệt tỷ trở về thấy vậy sẽ không tốt"

Thu Thiển có chút sợ hãi mà nói.

Nàng luôn có cảm giác như hai bọn họ đang lén lút.

Rõ ràng là vợ chồng sắp cưới.

Chỉ là, lúc làm chuyện này kiểu gì cũng sẽ có cảm giác lo lắng.

1106 chữ

Chương 812: Cháy

Chu Tự cũng gật đầu, hắn cũng sợ mấy người Nguyệt tỷ lại quay về.

Hắn nhìn Thu tỷ mặc quần áo, phát hiện nàng mặc áo sơ mi bảo thủ và quần dài hơi ôm.

Sau đó màn cửa được kéo ra, giường chiếu cũng phủi phẳng.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, đột nhiên Thu Thiển nở nụ cười rồi nói:

"Có cảm giác muốn ném năm trăm tệ xuống không?"

Chu Tự nghe vậy thì vội vàng đổi đề tài:

"Thu tỷ, ăn trưa xong đi tu luyện, có phải là tối nay không còn chuyện gì cần làm đúng không?"

Thu Thiển ngượng ngùng mà cúi đầu, ánh mắt nàng láo liên bốn phía, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Chu Tự nhìn Thu Thiển trong dáng vẻ như vậy mà sững sờ ngay tại chỗ, bây giờ Thu tỷ đẹp tới nỗi làm người say mê.

Lúc làm bữa trưa thì Chu Tự cũng đứng trong phòng bếp giúp đỡ.

Thật ra hắn có thể nấu ăn, nhưng Thu tỷ không cho.

Nếu cứ tiếp tục như thế thì hắn thật sự sẽ quên luôn cách nấu ăn, bị nuôi cho hư.

"Chu Tự."

Đột nhiên Thu Thiển hô lên.

Chu Tự đang cắt thịt đáp lại trong vô thức:

"Ta đây.

"Ngươi thích ta không?"

Thu Thiển hỏi.

"Thích chứ"

Chu Tự trả lời một cách nghiêm túc.

"Ngươi bắt đầu thích ta từ khi nào?"Thu Thiển nhìn chằm chằm Chu Tự rồi hỏi.

"Năm ngoái.

Chu Tự suy nghĩ một chút rồi trả lời:

"Nhưng ta cảm thấy năm ngoái mình còn quá trẻ, có thể thích Thu tỷ một cách tùy tiện, không có kinh nghiệm gì."

"Vậy bây giờ thì sao"

Thu Thiển lại hỏi tiếp.

"Bây giờ à?"

"Bây giờ ta đã nhìn thấy tu chân giới to lớn, gặp qua thế giới chư thần, cũng đã hiểu được vẻ đẹp của thế giới. Bây giờ ta đã đủ trưởng thành. Nhưng mỗi lần nhớ lại năm ngoái thích Thu tỷ, ta đều cảm giác mình của năm ngoái là khoảng khắc thông minh nhất đời này"

"Êu"

Thu Thiển tỏ vẻ như ngươi quá sến súa.

Sau đó nàng lại đi tới trước mặt Chu Tự mà nói một cách dịu dàng:

"Ta cũng cảm thấy năm ngoái bắt đầu thích ngươi là chuyện khiến ta vui vẻ nhất cả đời này Chu Tự cảm động vô cùng, sau đó nói:

"Cháy rồi kìa"

Thu Thiển:

"..."

Đợi tới lúc ăn cơm trưa, đột nhiên Thu Thiển có chút lo lắng mà nói:

"Chúng ta...như thế thì có khi nào gặp chuyện ngoài ý muốn gì không?" "Không sợ.

Chu Tự nói một cách nghiêm túc:

"Cùng lắm thì về kế thừa tiệm cơm của lão cha, nuôi nổi mà"

"Ha...ha."

Đột nhiên Thu Thiển nhìn Chu Tự với gương mặt xấu xa rồi cười nói:

"Vừa rồi có phải ta mặc đồ hơi nhiều không? Tối nay có muốn ta mặc một bộ mỏng mà còn có thể xé?"

Chu Tự nghe vậy thì kinh ngạc, nhưng vẫn cố tỏ vẻ như bản thân rất đàng hoàng mà nói:

"Thu tỷ, ta không phải loại người như vậy"

Thu Thiển gật đầu rồi cười nói:

"Ta hiểu, ta hiểu mà Nàng nói rồi vuốt vuốt tóc:

"Ta thấy phải cột lại rồi.

"Vì sao chứ, ta thấy rất đẹp mà"

Chu Tự hỏi lại.

"Không cột thì sẽ thường xuyên bị ngươi đè lên"

Thu Thiển nhìn chằm chằm Chu Tự rồi nói. Chu Tự:

"..."

Buổi chiều, Chu Tự và Thu Thiển tới thành Biên Giới.

Đã mấy ngày rồi Nguyệt tỷ và Tô Thi không đến đây, mấy người Hàn Tô cũng đã biết. Không ảnh hưởng gì lớn.

Có Thu Thiển ở đây là có thể tu luyện bình thường.

Chờ bọn hắn lâm vào tu luyện thì Chu Tự cũng tu luyện theo.

Buổi tối mấy ngày nay có lẽ sẽ không tu luyện, nên bây giờ phải tranh thủ cơ hội.

Nhưng phải dành thời gian nghĩ kỳ đảo ngữ cho Y Á Nữ Thần. Đợi tiểu khô lâu nhớ ra thêm một chút rồi lại quyết định có cần phải thêm vào hay không.

Ngoại trừ chuyện này thì việc quan trọng nhất bây giờ của Chu Tự là vượt qua phó bản của Bảo Tàng Thư. Đợi mấy người Nguyệt tỷ quay về.

Mấy ngày nay vẫn nên cùng Nguyệt tỷ nghỉ ngơi một chút thì hơn.

Một năm cũng chỉ có mấy ngày được nghỉ như thế này.

Trong lúc tu luyện, Chu Tự vận chuyển chu thiên.

Nếu như có thể tiến vào thời gian ảnh hưởng của Thu tỷ thì rất nhanh hắn có thể để cho chu thiên linh khí đoàn tiến vào Giai Linh lục phẩm.

Đáng tiếc là không thể nào tiến vào.

Hẳn là do công lực ngàn năm.

Có được lực lượng cường đại thì sẽ mất đi những cơ duyên này.

Đây là chuyện không có cách nào khác.

Lúc vận chuyển chu thiên, Chu Tự cảm thấy ba hạt giống quyền hành cũng đang giúp tăng lên.

Khiến chu thiên linh khí đoàn của Chu Tự trở nên hoạt bát hơn, tốc độ hấp thu linh khí cũng nhanh hơn nhiều. Dường như ngôi sao thứ bảy sắp xuất hiện.

Sau khi chu thiên kết thúc vận chuyển thì ngôi sao thứ bảy sáng lên đúng thời hạn.

Trong lúc nhất thời, chu thiên linh khí đoàn của Chu Tự đã đạt tới Đấu Giả thất phẩm đỉnh phong.

Củng cố thêm một chút là có thể nghĩ tới chuyện tấn thăng.

Chỉ là bây giờ không vội tấn thăng, ba ngày sau gọi điện thoại cho lão cha, nói tấn chăng còn cần hai ngàn tệ.

Như thế là có thể lấy được hai ngàn tệ, chỉ là không biết lão cha có cho hay không.

Chờ tới khi hắn tỉnh lại thì mấy người Thu Thiển cũng sắp kết thúc tu luyện.

Chu Tự liếc qua Thất Thiên đang ngồi trên tàng cây hóng mát.

Khiến Thất Thiên sợ tới nỗi mà bay thẳng đi.

"Chỉ tò mò nhìn lướt qua thôi mà, chạy gì chứ?"

Chu Tự nói với vẻ bất đắc dĩ.

Bây giờ hắn chỉ muốn về nhà nhanh nhanh, không muốn ra tay.

Hắn có một cảm giác như chờ mong tan ca.

Sáu giờ rưỡi.

Mấy người Thu Thiển kết thúc việc tu luyện, sau đó Chu Tự vẫy tay chào tạm biệt mấy người đại lão bản.

1120 chữ

Chương 813: Sao Phải Lén Lút

Âm Túc nhìn theo hai người Chu Tự rời đi mà nói với vẻ tò mò:

"Các ngươi có cảm thấy nữ Thần Nữ càng đẹp hơn rồi không?"

"Thật sao?"

Minh Nam Sở cúi đầu chơi điện thoại, tỏ vẻ như các ngươi nói cái gì thì chính là cái đó.

Hàn Tô cũng nhìn kỹ lại rồi nói:

"Ta không cảm nhận được gì"

Vẻ mặt Âm Túc vô cùng thắc mắc, nhưng nàng cũng không để ý.

"Đúng rồi, ta cảm thấy mình sắp tấn thăng rồi"

Lúc này, đột nhiên Minh Nam Sở nói.

Những người khác nhìn qua hắn với ánh mắt hơi kinh ngạc.

Nhưng lại cảm thấy đây là chuyện đương nhiên. Bởi vì trong mấy người bọn hắn thì Minh Nam Sở là người tiến vào Đấu Giả thất phẩm trước tiên.

Hơn nữa Minh Nam Sở còn nhận được rất nhiều cơ duyên, bây giờ lại có cây Bất Tử và thời gian.

Mấy ngày này tấn thăng là chuyện rất bình thường.

Dù sao hắn tu luyện một ngày bằng với người khác tu luyện nửa năm.

Đã trôi qua biết bao nhiêu ngày rồi.

Chứ đừng nói hắn còn ăn đồ tốt, còn có một danh sư chỉ dạy.

"Cảm thấy cơ duyên cả đời này của ta đều ập tới trong một hai năm gần đây.

Từ Từ cảm khái.

Người trong tộc gần đây thường xuyên liên lạc với hắn, nói gì mà có rảnh thì về nhà thăm. Mọi người trong tộc đều nhớ hắn, lại còn cho hắn rất nhiều tài nguyên tu luyện.

Khiến hắn có chút ngượng ngùng, bây giờ không cố gắng mạnh lên cũng không được, nếu không quay về sẽ rất khó coi.

Âm Túc không có gì buồn rầu, nàng không chói mắt.

Hàn Tô cũng vậy, bởi vì không ai biết thân phận của nàng.

Tiên Vân Các không hề có ai nghi ngờ tới nàng.

Chỉ là sư phụ có hỏi một câu, có nghe nói tới người này hay không.

Nàng còn lắc đầu nói không biết.

Minh Nam Sở thì càng không có gì. Nhưng nếu bọn họ tiếp tục đi theo Thánh Tử Ma Đạo chạy khắp nơi thì sau này kiểu gì cũng sẽ lộ tẩy.

Đến lúc đó có tính là cấu kết với Ma Đạo hay không?

Nhưng ngẫm lại Thánh Tử Ma Đạo vốn là đến chỗ này của bọn họ làm nội ứng, sau đó bất tri bất giác dẫn theo bọn họ cùng nhau làm chuyện Ma Đạo.

Không cẩn thận lại bị dẫn vào đường sai trái, hoặc cũng có thể nói là Thánh Tử Ma Đạo cho bọn họ quá nhiều.

Chu Tự nắm tay Thu Thiển đi về, thật ra hắn muốn bay trở về, nhưng cảm thấy không thể quá gấp rút.

Dục tốc bất đạt.

"Trở về nấu cơm hay đi ăn ngoài đây?"

Chu Tự hỏi.

"Đi nay chúng ta ăn lẩu đi"

Thu Thiển cười rồi nói. Chu Tự nhìn thoáng qua gương mặt của Thu Thiển, sau đó bắt đầu thể hiện sự uy nghiêm của nhất gia chi chủ:

"Chúng ta đi tới quán vỉa hè kia mua hai phần cơm chiên trứng đi"

"Ha...ha.

Thu Thiển ôm bụng cười ra tiếng.

Chu Tự:"..."

Có gì đáng cười cơ chứ.

"Đi thôi, đi về nào"

Hắn kéo tay Thu Thiển đi về nhà.

"Đi từ từ thôi, ta cũng đâu có nói là không ăn cơm chiên trứng?"

Thu Thiển cười rồi đi theo sau.

Cuối cùng bọn họ thật sự mua cơm chiên trứng.

Sau khi ăn xong, Thu Thiển nhìn thấy Chu Tự đang kiểm tra xem hơi thở của mình có mùi gì hay không.

Lúc này Thu Thiển lại gần, nếm thử miệng của Chu Tự rồi quay đầu lại nói nhỏ:

"Mặn...mặn"

Hai người dọn dẹp xong thì đứng trước gương mà đánh răng.

Trước kia cho dù có cùng nhau đánh răng cũng đứng rất xa, Thu Thiển nhích lại gần, bả vai nàng đụng phải cánh tay của Chu Tự.

Chờ đánh răng xong thì Thu Thiển đột nhiên nhớ tới mình còn chưa quét dọn vệ sinh "Ta đi quét nhà một chút.

Nàng nói rồi chạy vào phòng Chu Tự, định quét dọn.

Chu Tự rửa mặt xong thì cũng đi vào.

Hắn nhìn thấy Thu tỷ thật sự đang dọn dẹp thì im lặng đóng cửa lại, sau đó khóa trong.

Tiếp theo đi từng bước một về phía Thu tỷ.

Thu Thiền thấy thế thì vô thức lùi về phía sau, nàng trực tiếp dựa vào vách tường.

Nàng thấy Chu Tự đi tới trước mặt mình thì vội vàng nói:

"Còn chưa thay quần áo mà"

Thu Thiển nói rồi muốn đi ra ngoài.

Chỉ là Chu Tự lại đưa một tay lên tường, chặn đường đi của nàng.

Khiến Thu Thiển chỉ có thể dựa vào tường rồi nhìn chằm chằm Chu Tự.

Điều này khiến cho Thu tỷ mặt đỏ tới mang tai, tim đập nhanh hơn.

Lúc này Chu Tự đến gần, hắn nói:

"Để ta giúp Thu tỷ Sau đó bọn hắn...Tám giờ tối, Chu Tự đang buộc tóc cho Thu Thiển.

Vừa rồi tóc lại rối lên.

Chỉ là vừa cột chắc, ngay lúc Chu Tự muốn ra tay thì điện thoại lại đột nhiên vang lên.

Khiến cho hai người có chút bối rối, Thu Thiển trực tiếp trốn vào trong chăn.

Chu Tự tìm ra điện thoại, kiểm tra thì thấy là mẹ gọi tới.

Hắn hít sâu một hơi rồi bắt máy:

"Có chuyện gì thế mẹ?"

"Thu Thiển đâu?"

Liễu Nam Tư hỏi.

"Thu tỷ?"

Chu Tự nhìn trái nhìn phải, hắn vừa suy nghĩ phải ứng đối như thế nào vừa trả lời:

"Thu tỷ đâu rồi, để ta tìm xem"

"Đừng tìm nữa, mẹ cúp máy đây, con trai cố lên"

Liễu Nam Tư nói một câu không đầu không đuôi rồi cúp máy.

Chu Tự rất buồn bực.

Mình để lộ ở chỗ nào chứ?

Sau đó hắn thốt lên với vẻ tò mò:

"Thu tỷ, vì sao chúng ta phải lén lút như trộm thế này? Rõ ràng chúng ta là vợ chồng mà Thu Thiển chui đầu ra khỏi chăn, sau đó chọc Chu Tự vài cái.

Chu Tự nhìn về phía Thu tỷ với vẻ mặt rất thắc mắc.

"Chúng ta là vợ chồng?"

Thu Thiển hỏi.

"Đúng thế"

Chu Tự gật đầu.

"Vậy.."

Thu Thiển đỏ mặt, nàng thì thầm:

"Vậy ngươi gọi ta một tiếng lão bà ta nghe xem nào"

Chu Tự nghe thế thì ngẩn cả người.

1121 chữ

Chương 814: Không Thể Trách

Thu tỷ bây giờ thật sự rất xinh đẹp, nhưng hắn chưa bao giờ gọi như thế.

Chu Tự mở miệng, hắn cảm thấy có chút không nói ra được.

Nhưng Thu tỷ cũng đã mở miệng rồi, cho dù mình có thẹn thùng thì cũng phải nói.

Bất chợt, hắn ôm lấy Thu tỷ rồi nhẹ nhàng thì thầm vào tai nàng:

"Lão bà"

Trong lúc nhất thời hai người mặt đỏ tới mang tai, chân tay luống cuống muốn tìm chỗ trốn.

Nhưng Thu Thiển vẫn ôm lấy Chu Tự, dùng một giọng lí nhí nhưng vẫn nghe được mà nói:

"Lão công"

Sáng sớm, Chu Tự cảm giác bên tai có hơi ngứa ngáy, hắn bừng tĩnh trong nháy mắt.

Sau đó Chu Tự nhìn thấy Thu tỷ mặc áo len rộng rãi và quần ôm sát đang ngồi bên cạnh giường, nàng nở nụ cười tươi và nói:

"Buổi sáng tốt lành, bây giờ là bảy giờ năm mươi sáu phút, thời tiết quang đãng, không cần phải mặc quá nhiều đồ"

"Thu tỷ, sao ngươi dậy sớm vậy?"

Chu Tự có chút tiếc nuối mà nói.

"Ban ngày ban mặt, ngươi định làm cái gì?"

Thu Thiển cười rồi hỏi lại.

Nàng thấy Chu Tự không trả lời thì quay người nhanh chân bước ra ngoài, thuận tiện nói:

"Dậy ăn sáng"

Thu Thiển nói tới đây thì dừng ở ngay cửa, nàng quay đầu nhìn về phía Chu Tự đang ngồi trên giường mà cười nói:

"Lão công"

"Được rồi.

Chu Tự vội vàng ngồi dậy, hắn mặc quần áo vào rồi chuẩn bị đánh răng rửa mặt.

Thu Thiển cười đi ra ngoài, có vẻ rất vui.

Chu Tự vừa đánh răng vừa nhìn bản thân mình trong gương, hắn phát hiện trên cổ mình có một dấu hôn.

Là tối qua Thu tỷ để lại ư?

Toi đời rồi, hôm nay mặt mũi đâu mà gặp người khác đây.

Xấu hổ quá.

Ừ đúng rồi, thời tiết hôm nay khá lạnh, choàng một cái khăn quàng cổ vậy.

Sau đó hắn nhìn thấy cần cổ trắng nõn của Thu tỷ, trong lúc nhất thời đôi mắt hắn xuất hiện quang mang đỏ sậm, hắn nghiến răng nghiến lợi mà đi tới.

"Làm gì thế hả?"

"A..."

Buổi chiều.

Chu Tự và Thu Thiển cùng nhau choàng khăn quàng cổ đi thành Biên Giới.

"Hôm nay ở ngoài lạnh đến thế à?"

Âm Túc có chút tò mò mà hỏi.

"Đúng thế, tuyết sắp rơi rồi"

Chu Tự trả lời mà vẻ mặt không hề thay đổi.

May mà những người này vẫn luôn ở trong thành Biên Giới, không biết thời tiết bên ngoài.

Thu Thiển không nói gì, nàng đang suy nghĩ tối nay nên bỏ thuốc gì thì tốt.

Chu Tự thì đang nghĩ có phải mình đã đắc tội với Thu tỷ rồi không? Tối nay còn có thể sống sót không đây.

May mà tu luyện cũng xem như thuận lợi, họ rời khỏi thành Biên Giới trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Còn về việc những người này muốn nghĩ như thế nào thì họ không quan tâm, cũng không muốn biết.

Nếu không được nữa thì giết người diệt khẩu.

Cuối cùng hai người trở về đường phố Thanh thành.

Hai người liếc nhìn nhau một cái rồi thở phào một hơi.

"Họ không phát hiện chứ?"

Thu Thiển hỏi.

"Chắc là không, nếu có phát hiện thì ta cũng có cách Chu Tự nói cứ như mình rất đàng hoàng"

"Nghe nói đánh đủ mạnh tay là con người có thể mất trí nhớ"

"Thật giống với Thánh Tử Ma Đạo, lúc ngươi đi học cũng đánh người như thế sao?"

Thu Thiển cười hỏi.

"Không có, khi đó cũng không có Thu tỷ"

Chu Tự lắc đầu trả lời.

"Ngươi nói cứ như là ta sai ngươi đi đánh người vậy."

Thu Thiển híp mắt nói lại.

"Phải nói là ta bằng lòng xông pha khói lửa vì Thu tỷ"

Chu Tự ngẩng đầu ưỡn ngực mà nói.

Thu Thiển chu môi:

"Ai muốn ngươi xông pha khói lửa chứ?"

Chu Tự nắm lấy tay Thu Thiển rồi cười nói:

"Vậy Thu tỷ muốn ta làm gì?"

"Để ta đánh ngươi một trận, đánh cái kiểu mặt mũi bầm dập ấy.

Thu Thiển vung nắm đấm rồi nói.

Chu Tự:

"..."

Hắn còn tưởng rằng Thu tỷ sẽ nói chỉ cần ngươi tốt với ta là được rồi.

Không ngờ rằng Thu tỷ lại muốn đánh người.

Nhưng hình như lần trước nàng cũng nói thế.

Mình đắc tội Thu tỷ chỗ nào chứ?

Không có mà.

Nhưng Thu tỷ nói hai lần, đây là thù dai đúng không?

Chu Tự nghĩ trái nghĩ phải, cuối cùng cũng không nghĩ ra mình đã làm chuyện gì mích lòng Thu tỷ.

Khi về đến nhà thì hắn cũng không nghĩ nữa.

Nên cùng Thu tỷ nghỉ ngơi trước thì hơn.

"Thu tỷ có muốn thay quần áo hay không?"

"Được"

Một lúc sau.

"Hay là ta lại đổi một bộ khác?"

"Được đó.

Ba ngày, Chu Tự cứ thế mà hưởng thụ.

Mùng sáu đã tới, Chu Ngưng Nguyệt sắp trở về, phải thay mọi thứ xong xuôi, quét dọn vệ sinh cho tốt.

Chu Tự vốn định giúp đỡ nhưng Thu tỷ không cho.

Hắn chỉ có thể tiếp tục đánh răng.

Chu Tự nhìn bản thân mình trong gương, cảm thấy sắc mặt có chút tái nhợt.

Đột nhiên hắn nhớ ra câu nói kia của Trí Giả, người trẻ tuổi phải biết khống chế bản thân.

Không thể trách hắn mà, là do Thu tỷ quá đẹp.

Chẳng trách thời cổ đại có câu Hoàng Đế yêu mỹ nhân không yêu giang sơn, có một số người quá quyến rũ.

Ví dụ như Thu tỷ.

Chuyện gì cũng đều phối hợp với hắn.

Nhưng Nguyệt tỷ trở về, hắn cũng không dám làm loạn.

Như thế cũng tốt, có thể tu luyện nghiêm túc, nghỉ ngơi cho tốt chờ tới ngày kết hôn.

Ngày kết hôn đã được quyết định vào tháng năm.

Nếu không phù hợp thì mới phải chuyển tới tháng mười.

Muộn lắm cũng là cuối năm.

Hắn chờ được.

Nhưng điều kiện tiên quyết trong việc này là Thu Thiển không mang thai, một khi nàng mang thai thì chuyện gì cũng phải đẩy nhanh tiến độ.

"Nhưng chăm sóc con cái thì có thể không còn thời gian xử lý chuyện bên thành Biên Giới kia"

Chu Tự có chút đau đầu, hắn hối hận rồi, đáng lẽ nên dùng biện pháp phòng tránh mới đúng.

1088 chữ

Chương 815: Sao Những

"Ngày mai phải đi làm, ngươi nhớ đó"

Thu Thiển ôm chăn ra ban công phơi, thuận tiện nhắc nhở Chu Tự.

"Được rồi"

Chu Tự gật đầu.

Chỉ là Thu Thiển vừa đi không bao xa thì lại quay lại, sau đó nàng nhìn Chu Tự mà để lộ nụ cười.

Chu Tự hiểu ngay trong nháy mắt, hắn cười nói:

"Lão bà"

"Lão công"

Thu Thiển cũng trả lời.Vì Nguyệt tỷ quay về nên họ không dám gọi như thế nữa, Chu Tự biết Thu tỷ muốn tranh thủ nghe thêm một chút.

Thu tỷ trong dáng vẻ vợ hiền này quá khiến cho người khác thích.

Đương nhiên là bình thường hắn cũng thích.

Buổi trưa.

Thu Thiển nấu rất nhiều món.

"Nguyệt tỷ nói khi nào nàng về?"

Chu Tự ngồi cạnh bàn ăn rồi cất tiếng hỏi.

Nguyệt tỷ vẫn chưa trở về, họ cũng chưa bắt đầu ăn.

Ăn tết, Chu Ngưng Nguyệt quay lại họ vẫn muốn cùng nhau ăn cơm. "Nàng nói là khoảng mười giờ là tới, bây giờ cũng đã mười hai giờ rồi" Thu Thiển nhìn đồng hồ, nàng cũng cảm thấy có chút thắc mắc. Đột nhiên Chu Tự sửng sốt một chút:

"Tô Thi có đi theo Nguyệt tỷ không vậy?" "Dường như nàng nói là tới thư viện Thu Thiển cũng đã nghĩ ra điều gì đó.

Trong lúc nhất thời hai người đứng bật dậy.

Thu Thiển mặc áo khoác vào rồi ra khỏi nhà với Chu Tự.

Không cần nghĩ cũng biết, Chu Ngưng Nguyệt lại lạc đường rồi. "Nguyệt tỷ sẽ lạc ở đâu chứ?"

Thu Thiển đi xuống dưới lầu, nàng hỏi.

"Ta biết, có một ngã tư, nàng thường xuyên đi lạc ở đó"

Chu Tự trả lời.

Sau đó hai người đi đến ngã tư kia.

Quả nhiên bọn họ nhìn thấy một tiểu nữ hài mặc áo khoác, đeo túi xách hình con gấu trên lưng, nàng đang cầm bản đồ nhìn trái nhìn phải.

Hình ảnh này khiến Chu Tự nhớ tới lần đầu tiên hắn gặp Nguyệt tỷ.

Khi đó Chu Ngưng Nguyệt cũng búi hai búi tóc tròn trên đầu như thế này, mặc váy ngắn áo khoác, sau đó lạc đường.

Hai người Chu Tự xuất hiện không lâu thì Chu Ngưng Nguyệt cũng đã nhìn thấy, nàng cất bản đồ đi, lấy một miếng dưa hấu ra rồi đi tới chỗ họ:

"Vừa rồi ta đi mua dưa hấu, ngon lắm đó"

Chu Tự:

"..."

Nhưng hắn vẫn nhận lấy miếng dưa hấu đó.

"Nguyệt tỷ mua dưa hấu tốn bao nhiêu thời gian?"

Thu Thiển hỏi.

Ba người vừa nói vừa đi về nhà.

"Ta cũng không phải tiểu hài tử tám tuổi, mua dưa hấu có thể tốn bao nhiêu thời gian chứ?"

Chu Ngưng Nguyệt bình tĩnh nói.

"Qua tết rồi, Nguyệt tỷ đã chín tuổi"

Chu Tự sửa lại.

"Là hai mươi chín tuổi"

Thu Thiển sửa lại lần nữa.

Chu Ngưng Nguyệt lấy trái cây ra rồi bắt đầu ăn, nàng hoàn toàn không để ý tới những chuyện này.

Chờ họ về tới nhà mới bắt đầu ăn cơm.

"Sắp qua được phó bản rồi à? Mấy ngày nay các ngươi có vào đó xem không?"

Chu Ngưng Nguyệt tò mò hỏi.

Chu Tự muốn vượt qua phó bản trong Bảo Tàng Thư, đây là chuyện bình thường.

Bây giờ ăn tết xong rồi, cũng là lúc nên vào đó.

"Không có"

Chu Tự trả lời.

Chu Ngưng Nguyệt còn định hỏi thêm gì đó, nhưng ánh mắt của nàng va phải ga giường đang phơi ngoài ban công, nàng đột nhiên thốt lên:

"Tô Thi bảo ta qua chỗ nàng ở hai ngày, đột nhiên ta cảm thấy nên suy nghĩ nghiêm túc một chút, đi qua đó ở một tháng cũng được.

Mặt Thu Thiển đỏ rực lên, nàng im lặng ăn cơm.

"Tam lão bản phải đi làm, Nguyệt tỷ ăn gì giờ?"

Chu Tự tò mò mà hỏi"

"Cũng đúng, vậy ta không đi nữa Chu Ngưng Nguyệt uống canh, gật đầu đáp lời.

"Mấy ngày nay Nguyệt tỷ đi đâu?"

Thu Thiển đổi chủ đề.

Chu Ngưng Nguyệt nghe tới đây thì cũng trở nên hào hứng:

"Sau khi ta tấn thăng xong xuôi thì đi tới Dạ Nguyệt Thánh Địa một chuyến. Nơi đó khá là thú vị, chưởng giáo tặng cho ta và Tô Thi khá nhiều thứ. Sau đó bọn ta lại tới Đạo Tông Thiên Vân, dường như cha không thích người ở đó cho lắm, suýt chút nữa là đánh nhau. Nhưng ta và Tô Thi lại nhận được khá nhiều quà, bọn họ nói cũng muốn sinh một đứa con gái. Lúc trước ăn tết cũng không được đi nhiều nơi như thế, ta thấy cũng thú vị lắm" Chu Tự nghe vậy mà có chút hâm mộ, hắn cũng muốn đi.

Nhưng đi tới mấy chỗ này so với ở bên cạnh Thu tỷ thì hắn vẫn chọn Thu tỷ.

Phải tranh thủ thời gian ở bên cạnh Thu tỷ, những chỗ khác sau này vẫn sẽ có cơ hội đi.

"Vậy lúc nào chúng ta vào phó bản?"

Thu Thiển hỏi.

"Tối nay đi, gọi những người khác tới nữa"

Chu Ngưng Nguyệt ăn sườn, nàng nói.

Chu Tự gật đầu.

Đúng là trước mắt không có việc gì, có thể chú tâm vượt qua phó bản.

Vì chưa vượt qua được phó bản thì manh mối mới lấy được cũng chẳng có tác dụng gì.

Nhưng Nguyệt tỷ trở về rồi, hắn cũng phải gọi điện thoại cho lão cha đòi phí tấn thăng mới được.

Hai ngày nữa tiểu khô lâu chắc cũng sẽ gửi tin tới, phải chú ý một chút.

Dường như II còn lang thang trong dị thế giới, không biết ở thế giới khác có để lại truyền thuyết của hắn hay không.

Đúng là hâm mộ mà, chỉ có hắn ở nhà chơi với Thu tỷ.

Sống cuộc sống vợ chồng bình thường.

Ăn cơm xong, Chu Tự đi ra ban công gọi điện thoại cho lão cha.

"Ngô nhi, tìm vi phụ có chuyện gì?"

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói của Chu Nhiên.

"Cha, là thế này, ta có một chuyện muốn thương lượng với ngươi một chút"

Chu Tự sắp xếp câu cú rồi nói một cách nghiêm túc:

"Có phải tấn thăng là chuyện rất quan trọng đúng chứ?"

1127 chữ

Chương 816: Phân Chia

"Ừ, rất quan trọng, sao thế?"

Chu Nhiên hỏi.

"Ta sắp tấn thăng rồi, ta cảm giác gần đây chu thiên linh khí đoàn đã đầy, có thể hai ngày nữa sẽ tấn thăng Giai Linh lục phẩm"

Chu Tự nói.

"Sau đó thì sao?"

Chu Nhiên hỏi tiếp.

Chu Tự ho khan hai tiếng rồi nói một cách nghiêm túc:

"Ta cảm thấy tấn thăng có chút cản trở, thiếu một vật quan trọng"

"Thứ gì?"

Chu Nhiên nghi ngờ hỏi.

"Thiếu... thiếu hai ngàn tệ, có hai ngàn tệ là có thể tấn thăng thành công"

Chu Tự nói mà có chút lo lắng.

Chờ hắn nói xong thì đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu.

"Cha? Ngươi nói gì đi chứ, nếu không thì một ngàn rưỡi tệ cũng được"

Chu Tự nhượng bộ.

Gần đây hắn rất thiếu tiền, sau khi mua nhẫn cầu hôn thì hắn còn phải để dành tiền đi chụp ảnh cưới với Thu tỷ.

Cổ trang hay hiện đại gì hắn cũng muốn chụp.

Sau đó phải rửa ảnh ra, rất tốn tiền.

Một lát sau, giọng nói của Chu Nhiên vang lên:

"Chuyển cho ngươi rồi đó, còn chuyện gì nữa không? Không thì ta cúp đây.

"Không có, cha làm gì thì làm đi"

Chu Tự vui vẻ mà cúp điện thoại.

Quả nhiên hắn nhận được hai ngàn tệ. Sau đó hắn nhìn Ma Chủng một chút, lúc này Ma Chủng cũng đã làm việc trở lại, không bao lâu nữa cũng có thể tấn thăng.

Lại có thể đi đòi thêm hai ngàn tệ.

Kế hay.

Phải để cho Ma Chủng thức đêm tăng ca tới ngay ngưỡng cửa tấn thăng.

Không lừa ai cả, nhận được tiền là tấn thăng ngay. Nhưng đi phó bản thì tốt nhất là Đấu Giả thất phẩm, cho nên hắn định vượt qua rồi mới tấn thăng chu thiên linh khí đoàn.

Chu Tự cất điện thoại đi, hắn nở nụ cười.

Cộng thêm hai ngàn tệ này là hắn đã có bốn ngàn tiền tiết kiệm. Đợi tới lúc Ma Chủng tấn thăng là sẽ thành sáu ngàn tệ.

Lại cộng thêm tiền lương sắp nhận, là có hơn bảy ngàn.

Giàu lên trong chớp mắt.

Lúc này, hắn nhìn thấy một người đàn ông xách túi lớn túi nhỏ đi vào khu cư xá.

Là người thường xuyên uống say lúc trước.

"Nhìn sắc mặt có vẻ không tồi" Chu Tự lẩm bẩm tự nhủ, hắn thường xuyên gặp được người này, dường như công việc và gia đình đều có chút không thuận lợi.

Một năm mới đã đến, không biết có còn thường xuyên uống say như năm cũ không.

Chu Tự nhớ tới cảm giác uống say khó chịu của mình thì không khỏi đồng cảm với người kia.

"Chu Tự."

Đột nhiên Thu Thiển kêu hắn một tiếng.

Chu Tự quay đầu nhìn lại thì thấy Thu Thiển mặc hoodie với quần dài ôm sát đang đứng đó.

"Mặc thế này được không?"

Thu Thiển hỏi.

Không nhìn thấy dáng người, mà còn rất kín kẽ.

"Được"

Chu Tự cười rồi gật đầu.

Sáu rưỡi tối, họ kết thúc tu luyện.

Sau đó tám người vây quanh Bảo Tàng Thu của Chu Tự.

"Bây giờ vào luôn à? Nhưng tốt nhất nên xác định kế hoạch khai hoang trước"

Minh Nam Sở suy nghĩ một chút rồi nói:

"Dụ quái, tấn công, phụ trợ, phải xác định cho rõ "Ta bổ đạo"

Tô Thị giơ tay lên đầu tiên.

Mọi người nhìn nàng.

"Đừng nhìn ta, ta có tác dụng gì thì các ngươi là người rõ hơn cả"

Tô Thị nói.

Mọi người:

"..."

"Ta có thể tấn công"

Minh Nam Sở nói.

"Nếu có thể dùng Không Gian Chi Pháp, ta có thể phụ trách dụ quái"

Từ Từ nói thêm.

"Có lẽ là không dùng được, nếu không bọn chúng cũng có thể sử dụng Không Gian Chi Pháp Chu Ngưng Nguyệt suy nghĩ một chút rồi nói:

"Trận pháp cũng không dùng được, đại khái chỉ có thể dùng thuật pháp, thể thuật, dùng pháp bảo cũng sẽ có chút ảnh hưởng. Phù lục đối phương cũng có thể học được"

"Có nghĩa là chỉ có thể dựa vào thực lực bản thân thôi sao?"

Thu Thiển hỏi, nàng suy nghĩ một chút rồi nói tiếp:

"Thuật pháp của ta cũng khá tốt.

"Ta cũng ổn.

Hàn Tô nói theo.

"Vậy để ta phụ trách phòng ngự đi"

Minh Nam Sở suy nghĩ một lát, hắn ta chỉ có thể phòng ngự thôi.

"Thuật trị liệu của ta cũng không tệ lắm.

Âm Túc nói.

"Vậy ta phụ trách dụ quái?"

Từ Từ cảm thấy mình cũng không có gì lợi hại.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều cảm thấy bản thân rất tầm thường.

"Ta có Kim Quang Thần Chú, ta cũng có thể phòng ngự Chu Tự nói rồi nhìn về phía tam lão bản:

"Tam lão bản rảnh cũng là rảnh, có thể dụ quái tới rồi bổ đao"

"Ta tấn công, cú đấm của ta rất mạnh đó"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Nói rõ trước nhé, chỉ có thể dùng lực lượng của Đấu Gỉa thất phẩm, nếu vượt qua ngưỡng này thì một nửa trong số chúng ta sẽ toi đời"

Minh Nam Sở nói.

"Gia, ta cũng muốn đi"

Đại Địa Thần Khuyển cũng muốn đi vào phó bản:

"Ta có thể đánh có thể phòng ngự:

"Ta không vào vậy, vẫn nên chú ý tới chuyện của thành Biên Giới một chút thì hơn.

Hầu Trầm nói.

Thật ra hắn đang suy nghĩ nên làm cách nào để nói với người trong tộc.

Bây giờ Thánh Tử Ma Đạo cũng đã nhận được quyền hành Ách Vận, có lẽ không bao lâu nữa là có thể đáp lại.

Hắn phải nhanh chóng liên lạc cho tốt.

"Vậy thì đi thôi Chu Tự lật Bảo Tàng Thư ra rồi trực tiếp khởi động.

Chín người biến mất ngay tại chỗ.

Ba vị cẩu trưởng lão cũng khá ngạc nhiên với lực lượng của quyển sách này.

Thất Thiên đứng trên đầu Xích Mông mà nói:

"Ta có cảm giác đám người này rất bận rộn, còn ta thì không có chuyện gì để làm. Bao giờ mới có người tới tấn công thành Biên Giới chứ?"

Lúc này đột nhiên mặt trăng đỏ lóe lên một cái.

Đám người giật nảy mình.

Bạch Bối trực tiếp bắt lấy Thất Thiên rồi che miệng của nàng lại, đồng ngôn vô kỵ, đồng ngôn vô kỵ.

Nếu bây giờ thật sự có người đánh tới thì họ không chịu nổi.

1156 chữ

Chương 817: Bắt Thú Cưng

"Nhìn sắc mặt của ngươi xem, người trẻ tuổi phải biết khống chế bản thân Mấy người Chu Tự vừa vào đã gặp Trí Giả.

Mà Trí Giả bước lên trước đáp lời với Chu Tự đầu tiên.

"Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, sau này chúng ta không gặp lại"

Chu Tự chắp tay cáo từ Trí Giả.

Hắn không hề có chút ý muốn nói chuyện với Trí Giả.

"Ha ha ha."

Trí Giả nghe vậy thì cười ha hả.

Giống như là trước giờ hắn luôn ăn trái đắng, bây giờ cuối cùng cũng thắng lại một ván vậy.

"Đúng rồi, nếu như vượt qua thì các ngươi vẫn có thể tới hỏi ta, chúng ta sẽ gặp lại"

Chu Tự:

"..."

Không thèm nhìn đến trí giả, Chu Tự đến chỗ phó bản. Họ lại vào trong Băng Thiên Tuyết Địa lần nữa, phía trước có mấy con sói tuyết đang lại gần.

“Đứng vào vị trí, bảo mẫu lùi về sau, đánh tàn phế xong đừng giết vội, pháp sư kiểm soát, đợi đánh tàn phế toàn bộ xong rồi cùng giết"

Minh Nam Sở lặp tức dặn dò nói.

Chu Tự không nói nhiều, liền mở kim quang thần chú, dẫn đầu xông lên trước. Nhưng mới vừa đi được hai bước đã bị Thu tỷ kéo lại.

“Ngươi từ từ đã, dùng cách kéo co để luyện tay đi Thu Thiển nói.

“Ừm, lỡ như ngươi không kiểm soát tốt, trực tiếp dùng công lực thâm hậu, thì toàn bộ chúng ta xong đời rồi.

Chu Ngưng Nguyệt cũng không tán thành để Chu Tự ra tay, hắn quá điên khùng.

Cảm thấy bị coi thường, Chu Tự không muốn đứng nguyên tại chỗ, chuốc lấy ánh mắt như nhìn đồng loại của Tô Thi.

“Tam lão bản vươn tay ra một chút.

Chu Tự nói.

"Ha?"

Tô Thị vươn tay ra theo bản năng. Nhưng vừa vươn tay ra, cổ tay của nàng đã bị Chu Tự tóm lấy, sau đó soạt một tiếng bị ném đi.

“Ấy?"

Tô Thi thộn mặt rồi kêu lớn.

Kim quang thần chú mở ra theo đó. Bành một tiếng, Tô Thi bị đập mạnh lên đầu một con tuyết lang, cả người lẫn sói đều bay ra xa.

Soạt một cái, một người vàng chạy đến chỗ họ với tốc độ nhanh quái dị.

“Chẳng nói ngoa, chứ năng lực thu hút dã quái của Tô Thi đúng là không tệ.

Chu Ngưng Nguyệt không thể không cảm khái.

Hàn Tô gật đầu công nhận, trước kia đều do Tô Thi thu hút dã quái. Thu Thiển có chút cảm khái, Tô Thị có dung mạo xinh đẹp như vậy, ai lại nỡ ném nàng như vậy? Nghĩ kỹ lại, hình như những người này đều miễn dịch với dung mạo xinh đẹp. Nhìn lâu nên thành quen rồi chăng?

Nàng nhìn Chu Tự, cảm thấy mình nhìn Chu Tự sẽ không thành quen như vậy, lúc nào cũng muốn ngồi bên cạnh hắn.

“Thu tỷ?"

Chu Tự thấy Thu tỷ ngẩn ngơ, liền gọi hỏi.

“Làm sao?"

Thu Thiển lấy lại tinh thần hỏi.

“Thu tỷ đang nghĩ gì thế?"

Chu Tự đi đến bên cạnh Thu Thiển hỏi, để dã quái cho những người khác. Người nào cũng thấy hắn vướng tay vướng chân, chỉ sợ hắn phát điên. Nhất là Tô Thi chạy về, cảm thấy hắn lại bắt đầu mở nhân cách khác rồi. Đều là anh chị em thân thiết, mình đâu có đến nỗi?

“Ta đang nghĩ ở bên nhau lâu rồi, liệu sẽ có lúc không còn chút cảm giác nào không"

Thu Thiển hỏi.

“Không biết, nhưng ta cảm thấy nếu không có Thu tỷ, chắc chắn sẽ rất buồn"

Chu Tự trả lời, dừng một chút hắn lại đứng bên cạnh Thu tỷ tiếp tục nói:

“Dù sao ta luôn có cảm giác với Thu tỷ Thu Thiển nở nụ cười xấu xa, nhưng không nói gì. Họ cũng không ra tay, chỉ nhìn những người khác ra tay. Dưới sử chỉ huy của Minh Nam Sở, cuối cùng mấy con sói tuyết bị họ giải quyết nhanh gọn điêu luyện, sau đó rơi xa một số trang bị và một số chai thuốc.

“Phó bản mà cũng rơi ra thật hả?"

Minh Nam Sở kinh ngạc nói.

“Có thể mang ra ngoài không? Nếu có thể mang ra ngoài, có phải chúng ta bị thiệt không? Nếu thiết lập độ mạnh lên giai linh lục phẩm, có phải có pháp bảo và đan dược lục phẩm không?"

Tô Thi hỏi.

“Lục phẩm thì ngươi đánh hay ta đánh?"

Minh Nam Sở hỏi.

“Chu Tự đánh, chúng ta xem là được.

Tô Thi lại nói.

Hàn Tô đẩy kính có lòng tốt nói:

“Đến lúc đó ngươi bị ném vào thì không về được nữa đâu.

Tô Thị:

"..."

Những người này đang trò chuyện, Chu Tự cũng không để ý. Hắn nhìn về phía trước, trên Băng Thiên Tuyết Địa này, không chỉ có đồng bằng tuyết mà còn có núi tuyết. Phía trước họ là một tòa núi tuyết khổng lồ. Bản sao phe phản diện chắc hẳn ở trong này.

“Môi trường kém quá, vậy mà không có trạm tiếp tế"

Minh Nam Sở cảm thấy thiết kế nơi này không được tốt lắm.

“Nên cho thêm một điều, ở đây có không ít dã quái"

Hàn Tô nhắc nhở nói.

Lúc này trước núi băng có một đàn gấu trắng xông đến. Chu Ngưng Nguyệt nhìn chằm chằm đàn gấu trắng đó, rơi vào trầm tư, nàng hỏi:

“Nơi này có thể bắt thú cưng không?"

Chu Tự:

"..."

Ngươi muốn thì đi tìm cha mẹ đi, có cái gì mà không thể bắt được? Nhưng hắn vẫn nghiêm túc trả lời một câu.

“Vậy thì phải đi tìm xem có trứng thú cưng hay không, dã quái bình thường thì không bắt được.

Một lát sau, Toàn bộ gấu trắng chết dưới tay Chu Ngưng Nguyệt, nàng bắt đầu tìm kiếm hang ổ gấu trắng khắp nơi. Sự thật chứng minh, dã quái bên ngoài không có hang ổ.

“Có thể chúng không mua nổi hang ổ, cho nên mới độc thân? Ta thường nghe người ta nói vậy.

Tô Thi thử giải thích.

Chu Tự:

Mình vừa mới tốt nghiệp làm sao mua được nhà chứ? Sau đó hắn nói sang chuyện khác:

“Nói ra thì Thần Cổ Lộng Huyền Hư tạo ra phó bản này có ý nghĩa gì không?"

“Trêu đùa người khác chăng?"

Thu Thiển trả lời.

“Gặp được đại boss sẽ biết, có lẽ có manh mối lớn. Hơn nữa chẳng phải hắn chôn rất nhiều bảo vật à? Có lẽ một thứ trong đó sẽ ở nơi này.

Chu Ngưng Nguyệt lau trái cây cắn một miếng nói.

1088 chữ

Chương 818: Thần Vĩ Đại Nhất

Chu Tự cảm thấy cũng phải. Sau đó họ đi đến trước núi tuyết, phát hiện phía trước có một cánh cửa lớn. Đến trước cánh cửa, phát hiện ở đây lại còn có một câu hỏi.

“Có một câu hỏi nhỏ cần các ngươi trả lời.

Minh Nam Sở nhìn thấy câu hỏi trên cánh cửa, liền quay đầu nhìn về đám người phía Chu Tự nói.

“Câu hỏi gì?"

Chu Tự hiếu kỳ nói.

“Ngươi tự xem đi Minh Nam Sở lùi sang một bên.

Những người khác cũng rất hiếu kỳ. Đám người Chu Tự vây đến, phát hiện câu hỏi bên trên được viết bằng chữ viễn cổ. Đại khái là: Hét lớn lên, ai mới là Thần Minh vĩ đại nhất trên đời này.“Ai hả?"

Tô Thi nhìn về phía Chu Tự.

Chu Ngưng Nguyệt cũng chỉ có thể nhìn Chu Tự, nàng không tìm hiểu nhiều về chuyện của Thần Minh. Thu Thiển cũng biết không nhiều, tuy rằng rất hay nghe Chu Tự nói đến. Nhưng không hiểu biết nhiều bằng người trong cuộc như Chu Tự. Hắn từng trò chuyện với người của thời đại Thần Minh, cũng từng giao đấu, từng giết cũng từng đánh họ bị thương.

Suy nghĩ một lát, Chu Tự giơ tay:

“Xin trả lời"

Những người khác cảm giác quái dị, trả lời với ai đây. Nhưng trong lúc họ thắc mắc, cánh cửa lớn truyền ra một giọng nữ, trả lời Chu Tự một cách trịnh trọng:

“Mời trả lời"

Mọi người:

Đúng là có người đáp lại thật. Thu Thiển lại cảm thấy đối phương gần giống như Thất Thiên, không biết có phải là linh khí không. Giọng nói đến từ cánh cửa, nhưng cánh cửa lại không xuất hiện bất kỳ biến hóa nào. “Chắc hẳn là người ở bên trong nói ra ngoài"

Chu Ngưng Nguyệt suy đoán nói. Giọng nói đó không lên tiếng nữa. Chu Tự cũng không để ý đối phương từ đâu ra, trực tiếp nói:

“Ta cảm thấy Thần Minh vĩ đại nhất chắc hẳn là Nữ Thần Trí Tuệ"

“Nữ Thần Trí Tuệ ư? Tại sao lại là nàng ta?"

Giọng nói đó có chút kinh ngạc.

Chu Tự vốn định nói là Thần Minh nắm thời gian và không gian, nhưng lo lắng sẽ liên lụy đến Thu tỷ, nên không thể nói. An toàn là trên hết. Còn về tại sao là Nữ Thần Trí Tuệ...

“Vì Thần Cố Lộng Huyền Hư sợ Nữ Thần Trí Tuệ, bản sao của hắn, chẳng lẽ dám nói Nữ Thần Trí Tuệ không vĩ đại ư?"

Chu Tự đáp lại nói.

Thu Thiển và Chu Ngưng Nguyệt tuyệt đối không ngờ lại là nguyên nhân này. Các nàng còn tưởng rằng Nữ Thần Trí Tuệ nắm giữ trí tuệ, không có ai biết lai lịch của nàng, cho nên mới vĩ đại nhất. Nhưng các nàng cảm thấy Chu Tự đang chơi một game bị lỗi phần mềm.

“Ngươi nói rất có lý, nhưng ta không công nhận, đáp án sai rồi.

Cánh cửa truyền ra tiếng phủ định.

“Tại sao?"

Chu Tự có chút khó hiểu.

“Vì người sợ Nữ Thần Trí Tuệ chính là Thần Cổ Lộng Huyền Hư
Giọng nói trong cánh cửa trả lời.

“Ngươi không phải do Thần Cổ Lộng Huyền Hư để lại à?"

Chu Tự hỏi.

“Điều gì khiến ngươi cảm thấy câu hỏi này là do Thần Cố Lộng Huyền Hư đề ra?"

Giọng nói trong cánh cửa trả lời.

Chu Tự:

"..."

Chuyện gì thế này?

“Vậy ai mới là Thần Minh vĩ đại nhất?"

Tô Thi đột nhiên hỏi.

“Đương nhiên là...Không đúng, tại sao ta phải nói cho các ngươi chứ? Là câu hỏi mà các ngươi phải trả lời. Giọng nói trong cánh cửa suýt nữa buột miệng nói.

“Thần Thái Dương?"

Tô Thi hỏi.

“Trả lời sai"

“Nữ Thần Bóng Tối?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

“Trả lời sai"

“Nữ Thần Đại Địa?"

Thu Thiển hỏi.

“Trả lời sai?

“Nữ Thần Đỏ Rực?"

Hàn Tô hỏi.

“Nàng ta là ai?"

Mấy người Chu Tự lại liên tục nói ra mấy cái tên. Không ai ngoại lệ, đều nhận được ba chữ “Trả lời sai.

Lúc này, Đại Địa Thần Khuyển nhìn trái ngó phải nói:

“Nữ Thần Băng Tuyết?"

“Trả lời sai.."

Giọng nói trong cánh cửa trả lời theo bản năng, nhưng chưa nói hết thì nàng đột nhiên sửa lại nói: “Con chó nhỏ này, ngươi đứng ra giữa đi, trả lời đầy đủ"

Nghe vậy, mọi người kinh hãi. Đại Địa Thần Khuyển cũng vô cùng kinh ngạc. Nhưng tất cả mọi người đều nhường vị trí cho nó. Đợi khi nó đứng ở giữa, mới suy nghĩ câu trả lời hoàn chỉnh, sau đó lớn tiếng nói:

“Nữ Thần Băng Tuyết mới là Thần Minh vĩ đại nhất trên đời này"

Răng...rắc!

Cánh cửa rung lên, bên trong truyền ra giọng hưng phấn:

“Trả lời chính xác, chỉ có ngươi mới là người có duyên thực sự, bây giờ ngươi sẽ trở thành thân thích của ta.

Đại Địa Thần Khuyển thộn mặt. Nó là tiểu cẩu của Gia, không làm thân thích của người khác.

Chu Tự cũng hiểu ra, cứ thắc mắc tại sao cánh cửa đó của Nữ Thần Băng Tuyết mãi không mở ra được, thì ra Nữ Thần Băng Tuyết vẫn chưa chết. Hôm nay đến tiễn nàng lên đường vậy, chỉ không biết có đánh lại được nàng không.

Cánh cửa được mở ra, đám người Chu Tự đi vào. Vừa đi vào thì phát hiện nơi này không khác gì một cái động. Nơi này là thế giới của sông băng, có mười hai cột trụ đứng sừng sững, không nhìn thấy đỉnh.

Ở phía trước nhất người hai trụ cột có một tòa cung điện băng tuyết cao lớn. Theo kinh nghiệm của Chu Tự, Nữ Thần Băng Tuyết ngồi ngay trên ngai vàng cung điện. Đại boss này cũng không dễ đánh.

Đây là lần đầu tiên đám người Minh Nam Sở gặp mặt Thần Minh, đều có chút lo lắng. Họ cũng đoán ra, đại boss của nơi này là Nữ Thần Băng Tuyết.

“Lần đầu tiên đến bản sao đánh Thần Minh, có chút căng thẳng"

Minh Nam Sở nói.

“Ta cũng thế"

Hàn Tô gật đầu.

“Ta cũng vậy"

Tô Thi gật đầu theo.

Tất cả mọi người đều giống nhau, nàng rất vui.

1089 chữ

Chương 819: Nữ Thần Băng Tuyết

“Tam lão bản ngươi đừng vui vẻ, nếu tất cả mọi người đều giống như ngươi, ngươi đoán chúng ta sẽ có kết cục thế nào?"

Chu Tự đột nhiên hỏi.

Nghe vậy Tô Thi liền kinh hãi, sau đó nói lời chân thành sâu xa:

“Các ngươi phải cố gắng đấy, nếu không, sẽ không kéo theo được ta.

Hàn Tô:

"..."

Từ Từ và Âm Túc cũng không còn gì để nói.

Chu Tự đi thẳng vào bên trong, hắn không biết Nữ Thần Băng Tuyết hiện tại có thực lực thế nào. Nhưng nơi này khác với những cánh cửa khác, không có sức mạnh quyền hạn rõ rệt.

Hiếm khi, mọi người đi qua mười hai cột trụ đến trước cung điện. Chu Tự dẫn đầu đi vào. Đứng dưới đại điện, hắn nhìn thấy một cô gái đoan trang nho nhã mặc váy trắng ngồi trên cung điện. Mái tóc dài của nàng thả xuống phía trước, trông như thiếu nữ mười tám tuổi. Nhưng hiện giờ ánh mắt của nàng vẫn luôn dồn về phía Đại Địa Thần Khuyển.

“Thân thích của ta, sau này ngươi chỉ cần hô gọi tên của ta, thì sẽ có được sự che chở của ta"

Nữ Thần Băng Tuyết lên tiếng nói.

Chu Tự quan sát kỹ càng, cau mày nói:

“Hơi yếu"

"Hả?"

Nữ Thần Băng Tuyết nhìn sang Chu Tự nói:

“Loài người, có phải ngươi muốn thu hút sự chú ý của ta không? Ngươi ngu dốt không có tư cách quỳ trước ta.

Chu Tự có chút khiếp sợ.

Đây là Thần Minh đầu tiên bảo hắn không cần quỳ, nhưng lại khiến người ta nổi giận hơn những Thần Minh khác.

“Ngươi xấu như vậy, mà cũng có mặt mũi nói những lời như thu hút sự chú ý hả?"

Chu Tự đẩy Tô Thị ra nói:

“Chỗ chúng ta tùy tiện tìm ra một người, thì ngươi cũng phải chịu lép vế"

Đột nhiên bị đẩy ra, Tô Thi có chút kinh ngạc. Nhưng nói đến dung mạo xinh đẹp, nàng liền tự tin hẳn lên, sau đó nhìn thẳng Nữ Thần Băng Tuyết, khí chất siêu nhiên. Đám người Chu Ngưng Nguyệt ở phía sau không thể không cảm khái một câu, về mặt này, chưa từng có ai vượt qua Tô Thị.

Nữ Thần Băng Tuyết nhìn Tô Thị, cau chặt mày, sau đó khinh thường nói:

“Xinh đẹp thì có ích gì? Tướng mạo có thể sánh được với sự vĩ đại của Thần Minh không?"

“Vậy ngươi vĩ đại chỗ nào?"

Chu Tự hỏi.

“Ta có thể mang đến gió tuyết cho đại địa, giáng hơi ấm cho các ngươi.

Nữ Thần Băng Tuyết nói.

“Thế chẳng phải thảm họa sao?"

Chu Tự nói theo bản năng:

“So với Nữ Thần Đại Địa, còn kém hơn nhiều rồi đấy?"

Bốp một tiếng. Nữ Thần Băng Tuyết đập bàn đứng lên, à, là tay đỡ của ghế chứ.

“Tại sao?"

Nàng nổi giận nói:

“Vì Nữ Thần Đại Địa được mọi người yêu thích ư? Vì nàng ta đi theo Nữ Thần Trí Tuệ một thời gian sao ư? Nữ Thần Trí Tuệ yêu quý nàng ta thì đã làm sao? Nàng ta có thể thích gì làm nấy không? Ngay cả Thần Cổ Lộng Huyền Hư không sợ trời không sợ đất cũng phải nhường nàng ta ba phần, tại sao chứ? Rõ ràng ta dễ thương hơn, rõ ràng ta luôn đuổi theo tung tích của Nữ Thần Trí Tuệ. Tại sao Tiểu Diệp lại thuận lợi thành công? Rõ ràng ta vĩ đại hơn.

Chu Tự:

"..."

Tất cả đều hơi kinh ngạc, sao nữ thần này giống trẻ con vậy? Nguyệt tỷ tám tuổi cũng không bướng bỉnh như nàng. Còn về tại sao? Ai mà biết được chứ.

“Đúng rồi, ngươi đã ngã xuống chưa?"

Chu Tự hỏi.

Nghe vậy, Nữ Thần Băng Tuyết thở dài nói:

“Ngã xuống rồi, không biết tại sao Tiểu Diệp lại ngã xuống, ta đi tìm nàng, rồi cũng chết đột ngột. Không biết tại sao lại chết ngay như vậy, thật khó hiểu"

Đám người Chu Tự khá khâm phục Nữ Thần Băng Tuyết. Suy nghĩ rất thoáng về sống chết. Chết thì chết thôi.

“Ngươi còn nhớ Hỏa Nguyệt Cốc không?"

Chu Tự bỗng có chút tò mò. “Nhớ chứ, lại dám đắc tội với ta, ta trực tiếp giáng xuống nguyền rủa, cho họ sống trong hối hận"

Nữ Thần Băng Tuyết thản nhiên nói.

“Họ đắc tội với ngươi thế nào mà khiến người nguyền rủa họ đời đời kiếp kiếp"

Thu Thiển có chút tò mò. Đám người Chu Tự cũng rất hiếu kỳ. Đương nhiên, họ cũng cảm thấy có thể Nữ Thần Băng Tuyết chỉ thuần túy nhỏ mọn.

“Nguyền rủa đời đời kiếp kiếp?"

Nữ Thần Băng Tuyết ngồi về chỗ nói:

“Đây là lựa chọn của người Hỏa Nguyệt Cốc. Các ngươi biết không? Cho dù là làm người hay thần thì cũng phải chịu trách nhiệm về hành vi của mình. Đối với nhân loại, Thần Minh như ta coi như phạm tội cực ác, cho nên cuối cùng loài người phản lại, chư thần lặn xuống, ta cũng đã chuẩn bị sẵn sàng bị họ giết chết. Bình thản chấp nhận kết cục của ta. Loài người cũng vậy, nếu họ phản công thất bại, cũng phải chịu kết cục bị chúng ta giết sạch. Tất cả mọi người đều hiểu đạo lý này. Nhưng người của Hỏa Nguyệt Cốc lại không hiểu, nói cách khác là họ rất sợ chết.

“Ngươi có ý gì?"

Chu Tự có chút khó hiểu. Chuyện của Hỏa Nguyệt Cốc, Thần Thái Dương không nói rõ ràng, bảo hắn hỏi Nữ Thần Băng Tuyết.

“Ban đầu ta bảo người của Hỏa Nguyệt Cốc trở thành tín đồ của ta, giúp ta hái trái cây. Họ không đồng ý, còn rất cứng đầu dám chống đối lại ta. Ta là ai chứ? Nữ Thần Băng Tuyết.

Nữ Thần Băng Tuyết có chút tức giận nói:

“Trước khi ta thành thần bị ức hiếp thì thôi đi, thành thần rồi mà còn phải chịu ấm ức hả? Ta thành thần vô ích hả? Ta trực tiếp giáng lời nguyền rủa cho họ hung hăng hống hách.

Chu Tự:

"..."

Có chỗ nào không đúng ư? Hình như cũng không gì không đúng. Nhưng Nữ Thần Băng Tuyết này thật nóng tính.

1240 chữ

Chương 820: Bí Sử

Chu Tự từng gặp rất nhiều Thần Minh. Ít nhiều họ cũng có khí chất của Thần Minh. Kiểu khí chất mình ở trên vị trí cao, suy nghĩ đến thể diện nên rất ít thể hiện cảm xúc của mình. Kể cả Chúa Tể Thâm Uyên cũng có khí chất trông xuống chúng sinh, tuy hắn đã thất bại, nhưng không ảnh hưởng đến sự cường mạnh của hắn. Thần Thái Dương nhát gan thì nhát gan, nhưng hắn tỏ ra vô cùng ung dung, không đến nỗi bị mất mặt. Nữ Thần Bóng Tối thì càng không cần nói, giữ chừng mực vô cùng tốt. Tuy Nữ Thần Đại Địa trông như thiếu nữ, nhưng vẫn phóng khoáng hào sảng, đoan trang nho nhã. Thần Vận Mệnh cũng được, kể cả bị dọa sợ cũng hết sức giữ thể diện của mình.

Nhưng Nữ Thần Băng Tuyết thì sao? Giống hệt cô em nóng tính như lửa, mở miệng là mắng lớn, tùy hứng nhỏ mọn.

Ức hiếp ta chứ gì? Thành thần là để ngươi ức hiếp ta hả? Không phục hả? Thì trừng phạt thôi. Đại khái là vậy.

Người của Hỏa Nguyệt Cốc chọc vào ai không được, mà cứ phải chọc nàng.

“Sau đó người của Hỏa Nguyệt Cốc sống trong thế giới băng lạnh, cuối cùng lòng hướng về Thần Thái Dương?"

Chu Tự có chút nghi hoặc:

“Như thế thì chẳng phải ngươi cũng không có được gì sao? Nhìn ngươi cũng không phải là người chịu thiệt như vậy"

Đám người Chu Ngưng Nguyệt gật đầu, Thần Minh nhỏ mọn như vậy, nhìn thế nào cũng sẽ không chịu thiệt, lại trơ mắt nhìn những người chọc vào nàng tìm Thần Minh khác để yên tâm sinh sống. Trừ phi không thể làm được gì, nếu không chắc chắn sẽ tiếp tục ra tay.

“Người của Hỏa Nguyệt Cốc nói với các ngươi như vậy hả? Cũng chỉ có họ nghĩ như vậy"

Nữ Thần Băng Tuyết ngồi trên thần tọa, chống cằm nói:

“Sở dĩ Thần Thái Dương nhúng tay vào, thực ra là do ta tìm đến hắn. Ta làm kẻ ác giáng xuống nguyền rủa gây ra thảm họa cho họ, Thần Thái Dương dang cánh tay ấm áp mang đến hy vọng cho họ. Sau đó họ sẽ chăm chỉ lao động, hái trái cây. Nếu không họ sẽ phải nghênh đón thảm họa vô tận, thậm chí là hủy diệt. Sau đó ta và Thần Thái Dương chia nhau số trái cây hái được. Ta bảy phần hắn ba phần.

Mọi người:

"..."

Điều này khiến Chu Tự không ngờ, thì ra tất cả là được giàn dựng.

Người của Hỏa Nguyệt Cốc thực sự đáng thương. Thế này còn không bằng trở thành tín đồ của Nữ Thần Băng Tuyết ngay từ đầu. Nhưng ngay từ đầu có ai tình nguyện? Hơn nữa Nữ Thần Băng Tuyết và Thần Thái Dương không nói ra, họ cũng không biết chuyện này. Kể cả có đoán ra, thì họ có thể làm được gì. Nguyền rủa là thật, Thần Thái Dương có thể cứu họ cũng là thật. Không có Thần Thái Dương, họ sẽ bị diệt cả tộc. Chỉ có thể tín ngưỡng Thần Thái Dương cho tới bây giờ.

Chẳng trách Thần Thái Dương lại bảo hắn hỏi Nữ Thần Băng Tuyết, thì ra Nữ Thần Băng Tuyết làm ra mọi chuyện.

“Có lẽ cả đời này người của Hỏa Nguyệt Cốc cũng không ngờ đến, vì chống đối ngươi, cuối cùng bị nguyền rủa kéo dài thiên thu vạn đại, suýt nữa thì bị diệt tộc hoàn toàn.

Chu Tự không khỏi cảm khái. Chuyện của thời đại Thần Minh, hắn cũng không tiện nói gì. Mỗi một thời đại đều có lập trường riêng, lập trường của Thần Minh và con người vốn khác nhau, cho nên con người bị ức hiếp đàn áp, sau này Thần Minh bị tiêu diệt.

“Tuy rằng ta rất nhỏ mọn, nhưng ta không phải người nhỏ mọn như vậy"

Nữ Thần Băng Tuyết rung chân sửa lại nói:

“Ta đã nói mỗi một người đều phải tự chịu trách nhiệm về lời nói hành vi của mình, nhưng người của Hỏa Nguyệt Cốc không dám, họ sợ chết. Một tộc người không có tiền đồ, một chút tâm huyết cũng không có. Lúc chống đối ta thì oai phong lẫm liệt là vậy, cho họ lựa chọn thì sợ như gì vậy? Lời này khiến Chu Tự thấy khó hiểu. Trong đó còn có ẩn tình ư?

“Các ngươi biết chư thần hoàng hôn chứ? Lúc đó loài người phản công, chư thần sắp bị diệt, nghênh đón cuộc chiến cuối cùng cứng rắn của loài người. Ta cảm thấy cuộc chiến này chư thần chắc chắn sẽ thua. Cho nên ta nghe lời khuyên của Tiểu Diệp, giải quyết hết những người trước đây đắc tội với ta và không định làm hại đến con cháu của họ.

Nói đến Tiểu Diệp, Nữ Thần Băng Tuyết hơi nổi giận:

“Loại Thần Minh như Tiểu Diệp, đáng đời bị sỉ nhục. Người khác mắng ta thì ta không thể cho hắn một cái bạt tai hả? Hắn nhỏ yếu thì đã làm sao? Nhỏ yếu thì có thể mắng ta sao? Tuyết rơi cũng không phải do ta giáng xuống, lại đổ lên đầu ta? Ta dễ ức hiếp lắm hả? Tiểu Diệp lại còn nói ta bụng dạ hẹp hòi, chưa từng thấy Thần Minh nào như ta. Còn không thèm để ý đến, cứ làm như ai cũng để ý đến nàng ta vậy"

Đám người Chu Tự gật đầu theo bản năng, thực sự chưa từng thấy vị thần nào nhỏ mọn như vậy. Còn về Tiểu Diệp này thì họ cũng nhớ, là Nữ Thần Đại Địa.

“Sau đó thì sao?"

Thu Thiển tò mò hỏi.

Nữ Thần Băng Tuyết oán giận Đại Địa Nữ Thần cũng phát hiện bị lạc đề, lập tức nói:

“Vừa nãy nói đến đâu rồi?"

“Nói đến giải quyết ân oán.

Tô Thị có lòng tốt nhắc nhở.

“Đúng, giải quyết những người đắc tội với ta"

Nữ Thần Băng Tuyết nhìn lên bầu trời như thiếu nữ còn thanh xuân:

“Ta tìm đến từng người một, đã giải quyết rất nhiều người. Ta rất khách sáo nói với họ, thời đại Thần Minh sắp qua đi, có thể ta sẽ chết, cho nên đến để giải quyết người đắc tội với ta. Ta phát hiện loài người rất chính trực, rất phối hợp giải quyết với ta. Chỉ có đám quỷ nhát gan Hỏa Nguyệt Cốc, tham sống sợ chết. Phải biết rằng ta giải quyết thông thường sẽ đưa ra lựa chọn. Ví dụ như Hỏa Nguyệt Cốc, ta sẽ nói với họ sắp đến thời kỳ chư thần hoàng hôn, khả năng lớn là Thần Minh sẽ ngã xuống. Tương lai loài người sẽ trở thành chủ nhân mới của thế giới. Ta sắp chết rồi, nhưng không hy vọng người đắc tội với ta sống lâu hơn ta, cho nên ta sẽ đưa ra lựa chọn. Các người không biết đấy thôi, những người đó được biết ta sắp chết, trong lòng vui muốn chết, suýt cười phá lên cười. Nhưng nghe thấy lựa chọn của ta, họ lại không cười nổi.

1101 chữ

Chương 821: Dựng Mộ

“Là lựa chọn gì?"

Chu Tự hỏi.

Nữ Thần Băng Tuyết giơ ra hai ngón tay, nói:

“Hai lựa chọn rất đơn giản. Thứ nhất, ta trực tiếp giết sạch những người đắc tội với ta, nguyền rủa của ta cũng sẽ biến mất, như vậy thì con cháu của họ đều được sống trong thời đại mới, nói là được tái sinh cũng không quá. Thứ hai, ta không giết họ, nhưng nguyền rủa sẽ tồn tại cùng họ, cho đến khi cả tộc bị tiêu diệt hoàn toàn. Chỉ hai lựa chọn như vậy, ta đã hỏi tất cả mọi người. Tuyệt đại đa số mọi người đều lựa chọn điều thứ nhất, chỉ có một bộ phận người cực ít không có con cháu gì, hoặc là con cháu là kẻ địch của họ, cho nên lựa chọn điều thứ hai. Đương nhiên cũng có người tham sống sợ chết, nhưng không có ai sánh được với đám người Hỏa Nguyệt Cốc. Đám người đó thực sự rất đồng lòng, không có một ai chọn cái chết. Rác rưởi, phế vật, dám làm không dám chịu. Bây giờ đám người đó chết hết rồi chứ, còn lại một đám tộc người ngu dốt.

Đám người Chu Tự rất kinh ngạc, họ thật sự không biết chuyện này. Nhưng chuyện này có lẽ là thật, Chu Tự nhớ từng nghe Thần Cố Lộng Huyền Hư nói đến chuyện lựa chọn.

“Vậy những người khác của Hỏa Nguyệt Cốc có thể đồng ý không?"

Chu Ngưng Nguyệt không nhịn được hỏi.

“Thật đáng tiếc, những người khác vốn không biết Nữ Thần Băng Tuyết dựa về phía sau nói:

“Ta đi giải quyết chỉ tìm những người chọc vào ta, những người khác không có trong đó. Cho nên sau khi họ đưa ra lựa chọn, những người khác cũng không thể biết được. Người của Hỏa Nguyệt Cốc cứ vậy mà mang theo lời nguyền rủa ra về. Kể cả ta chết rồi, lời nguyền rủa cũng không được giải trừ, đi theo họ đời

đời kiếp kiếp. Sẽ có người người phải trả giá, không phải sao? Họ lựa chọn toàn tộc cùng gánh chịu thay họ. Chu Tự cũng coi như đã hiểu rõ ngọn nguồn, hắn cũng không thể nói gì, nhưng có một thắc mắc khác.

“Vậy tại sao ngươi phải để lại quyền hạn thuộc về ngươi?"

“Quyền hạn của ta?"

Nữ Thần Băng Tuyết suy nghĩ rồi nói tiếp:

“Chắc ngươi hiểu lầm gì rồi, làm sao ta có thể để lại quyền hạn của mình? Nếu có quyền hạn tồn tại, có lẽ là tín ngưỡng của họ đã dẫn đến quyền hạn, vừa hay là quyền hạn băng tuyết thôi.

“Thì ra là vậy"

Chu Tự gật đầu không nói thêm gì, mà nghiêm túc nói:

“Tốt, đã đi hết trình tự quy tắc rồi, có thể chiến đấu được chưa?"

Cú rẽ này khiến đám người Thu Thiển không kịp trở tay. Minh Nam Sở tuyệt đối không ngờ, vừa nãy là đi theo trình tự. Lúc này Nữ Thần Băng Tuyết đập bàn đứng lên, tức giận nhìn đám người Chu Tự nói: “Loài người ngu xuẩn, các ngươi khinh nhờn Thần Minh, phải trả cái giá vô cùng thảm khốc"

Vừa dứt lời, gió tuyết nổi lên, quanh người Nữ Thần Băng Tuyết có khí tức cường mạnh hiện lên, sắp bắt đầu tấn công. Trong nháy mắt, trên đầu nàng xuất hiện thanh máu.

Chu Tự:

"..."

Những người khác cũng khiếp sợ không thôi.

“Vào vị trí"

Minh Nam Sở phản ứng nhanh nhất, bảo mọi người vào vị trí.

Ầm!

Chu Tự mở kim quang thần chú, đụng độ với nàng.

Ầm!

Hai cú đấm đập vào nhau. Soạt một cái, Chu Tự cảm giác trên người mình như thiếu thứ gì đó. Sau đó trên đầu hắn cũng xuất hiện thanh máu, thanh máu này lập tức giảm một nửa.

“Tính sát thương cao đến vậy à?"

Chu Tự kinh hãi. Thế này mà thêm một cú đấm thì hắn chỉ còn cái xác nằm.

“Bảo mẫu, mau chữa trị đi"

Minh Nam Sở lập tức kêu lên. Âm Túc không dám có chút chần chừ, ném thuật chữa trị qua. Sau đó nàng phát hiện chỉ mới hồi phục một phần năm lượng máu, có hơi ít.

Ầm!

Chu Tự và Nữ Thần Băng Tuyết lại lao vào nhau tấn công, soạt một cái, Chu Tự chỉ còn lại một phần năm lượng máu. Lúc này cũng có một vài đòn đánh lên người Nữ Thần Băng Tuyết, thanh máu của nàng đang giảm dần từng chút.

Minh Nam Sở chạy tới, muốn lôi kéo thù hận với nàng, nhân tiện nói:

“Chu Tự dùng khiên chắn đi, phòng ngự của ngươi không đủ dùng"

“Ta lấy đâu ra khiên chắn?"

Chu Tự lập tức nói.

“Ai có khiên chắn của đấu giả thất phẩm, mau lấy ra đây"

Minh Nam Sở cầm đồ long đao chém lên người Nữ Thần Băng Tuyết. Một đao chém xuống, con số liền nổi lên.

-999.

Sau đó Chu Tự thấy thanh máu của đối phương giảm một chút, chỉ sợ không phải là có mười mấy vạn lượng máu. Lúc chú ý đến thanh máu của đối phương, hắn bỗng nghe thấy bành một tiếng. Sau đó nhìn thấy thanhmáu của mình đã hết sạch máu.

Chu Tự:

"..."

Lập tức hắn không thể nhúc nhích, bên cạnh có thêm một tấm bia mộ.

Yên nghỉ rồi...

Lúc này Nữ Thần Băng Tuyết bắt đầu tấn công Minh Nam Sở. Thanh máu của hắn cũng soạt soạt giảm dần. “Những ai không có gì truyền ra thì lên chữa trị cho ta, mau lên, ta sắp không trụ được rồi.

Minh Nam Sở một tay cầm đồ long đao, một tay cầm khiên bị đánh liên tục.

“Ta, ta phải làm gì?"

Tô Thi lập tức nói.

“Đi kéo Chu Tự đứng lên, nhanh lên.

Minh Nam Sở nói. Lúc này tất cả mọi người phản ứng lại, bắt đầu tấn công không ngừng. Minh Nam Sở kéo chiến trường sang một bên khác, để Tô Thi chạy đến cứu người.

“Có phải điểm vào bia mộ là được phải không?"

Tô Thi đến bên cạnh Chu Tự hỏi.

“Đúng, mau lên.

Chu Tự nói.

Hắn nhìn sang phía Minh Nam Sở, phát hiện họ không chống đỡ được bao lâu nữa. Sau đó bên đó truyền lên tiếng ầm ầm.

Bành một tiếng.

1114 chữ

Chương 822: Mò Thị

Chu Tự nhìn thấy bên cạnh Thu tỷ cũng xuất hiện tấm bia mộ. Thu Thiển có chút kinh ngạc:

“Ta bị giết rồi hả?"

“Mọi người cẩn thận, Nữ Thần Băng Tuyết có kiểu tấn công súc lực Minh Nam Sở lớn tiếng nhắc nhở:

“Đừng đến quá gần, có thể còn có hiệu quả dùng băng gây tổn thương, ta cảm thấy hành động hơi chậm lại, nếu có kỹ năng kiểm soát thì nhớ kiểm soát nàng"

Trận chiến bên đó đánh đến lửa bốc ngút trời.

Lúc này cuối cùng Tô Thi cũng điểm sáng được bia mộ của Chu Tự, Chu Tự cũng có thể đứng lên.

“Tam lão bản, ngươi đi cứu Thu tỷ đi Dặn dò một tiếng, hắn liền xông đến. Lúc này Chu Ngưng Nguyệt ném một cái khiên chắn qua:

“Đón lấy, đứng chết nhanh như thế Chu Tự đón lấy khiên chắn màu vàng, sau đó cầm trường đao giết đến.

“Các ngươi thật sự quá kém, ta như vậy mà các người cũng không đánh lại được, xem ta giết chết hết các ngươi đây?

Nữ Thần Băng Tuyết tấn công điên cuồng. Sau đó một chiêu súc lực đánh ầm ầm lên người Minh Nam Sở. Bành một tiếng, Minh Nam Sở cũng nằm xuống.

Cũng may Chu Tự đã kéo thù hận, một tay cầm khiên bất tử, một tay cầm Xích Phong đao, từng nhát đao đều chí mạng, khiên chắn bảo vệ chỗ hiểm yếu.

“Ta đánh ra nhịp điệu rồi, giết.

Chu Tự hưng phấn nói. Chuyện này đúng là rất thú vị. Chu Tự vừa bị trừ máu, vừa hồi phục máu, là cố chấp đối chọi. Nhưng cứ đánh mãi đánh mãi, máu không tăng lên nữa.

“Bảo mẫu, tăng máu đi"

Chu Tự lập tức kêu lên.

Âm Túc có chút ngại ngùng nói:

“Hết, hết pháp lực rồi.

Chu Tự:

"..."

Sau đó hắn cũng không sao, trực tiếp xông lên.

“Không có bảo mẫu hắn vẫn là kẻ vô địch trên thế gian"

Ầm...ầm!

Bên cạnh Chu Tự có thêm tấm bia mộ. Hắn nhìn sang người đẹp bên cạnh.

“Thu tỷ, kéo ta Thu Thiển:

"..."

Tô Thị vừa mới kéo Minh Nam Sở lên, liền thấy Chu Tự nằm xuống, không khỏi cảm khái:

“Các ngươi chết nhanh quá đấy.

Đánh một hồi lâu, họ cứ không ngừng chết như vậy, không ngừng làm Nữ Thần Băng Tuyết suy yếu. Mất một tiếng, cuối cùng khiến máu của Nữ Thần Băng Tuyết tiêu hao còn một nửa. Thêm một tiếng nữa thì có thể thành công rồi.

Nhưng Nữ Thần Băng Tuyết lại giận dữ gào thét:

“Loài người ngu xuẩn, các ngươi đã chọc giận ta rồi.

Theo sau Nữ Thần Băng Tuyết vút lên trời, trực tiếp hóa thành một con rồng băng:

Đám người Chu Tự:

"..."

Còn có giai đoạn thứ hai hả?

“Còn có giai đoạn thứ ba không, có cần sớm biến hình không?"

Chu Tự hỏi.

“Tại sao ta phải nói với ngươi? Đến đi, để ta giết các người xả giận.

Nữ Thần Băng Tuyết phát động tấn công, càn quét tám phương.

Đợt tấn công cường mạnh này lại càn quét toàn bộ bản đồ. Khi tấn công kết thúc, Chu Tự ngẩn người. Hắn còn lại một nửa số máu, Thu tỷ hết máu, Nguyệt tỷ cũng hết, đại lão bản, tam lão bản, Âm Túc đều nằm xuống.

Chỉ còn Chu Tự, Minh Nam Sở, Từ Từ và Đại Địa Thần Khuyển.

“Kéo ta trước di Chu Ngưng Nguyệt kêu lên.

“Đại Địa Thần Khuyển, kéo thánh nữ, sau đó kéo bảo mẫu. Chu Tự kéo Thần Nữ và tam lão bản. Từ đại ca, ngươi kéo thù hận trước, ngươi chết thì ta lên chống đỡ. Nhớ kỹ quan sát xung quanh, đừng bị long tức của nàng ta tấn công trúng"

Minh Nam Sở lập tức chỉ huy. Đám người Chu Tự không hề chần chừ, bắt đầu kéo người. Đám người tập hợp đông đủ, họ lại bắt đầu mài máu.

Ba tiếng sau.

Ẩm...ẩm!

Cuối cùng Nữ Thần Băng Tuyết cũng bị Chu Tự chém một đao.

“Các ngươi quá kém, lâu như vậy mới thắng được ta. Không chơi nữa, ta đi ngủ đông đây. Không muốn gặp lại các ngươi nữa.

Vừa dứt lời Nữ Thần Băng Tuyết hoàn toàn biến mất. Lúc này bên cạnh rồng băng rơi xuống rất nhiều thứ.

“Bảo bối rơi xuống ư?"

Chu Tự đi đến, muốn xem xem có thứ gì hắn cần không. Vừa đi đến, hắn nhìn thấy một quả trứng tuyết trắng.

Hắn hơi kinh ngạc, đây là trứng thú cưng ư?

“Ở trong này liệu có Gấu không?"

Chu Ngưng Nguyệt nâng quả trứng hỏi.

“Ta nghĩ là không có"

Chu Tự lắc đầu.

“Tại sao?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

“Gấu là được đẻ ra, chứ không phải ấp ra.

Chu Tự trả lời.

Chu Ngưng Nguyệt:

"..."

Sau đó nàng ném trứng cho Tô Thị:

“Tặng ngươi đấy"

“Nó có phải là trứng rồng không?"

Tô Thị có chút tò mò. Thực ra nàng không để ý là trứng gì, nuôi không phiền phức là được.

“Đừng quan tâm là trứng gì, tiếp tục kiểm tra thi thể đi Minh Nam Sở kích động nói. Đánh boss thích thú nhất là kiểm tra thi thể.

Chu Tự nhìn những thứ rơi xuống, bắt đầu nhặt lên từng thứ. Nhị lão bản thật quá đáng, kiểm tra thi thể cái gì, vốn không kiểm được đến thì đúng hơn. Không biết chốc nữa Thu tỷ có nở nụ cười quái dị không. Nhưng cứ nhặt đồ trước đã.

Lúc này Chu Tự nhặt một viên trân châu màu xanh lam lên, khá lạnh.

“Game này thật không ổn, không có hệ thống giới thiệu.

Chu Tự phun tào nói.

“Có lẽ là hạt trân châu hệ băng"

Chu Ngưng Nguyệt cầm lấy viên trân châu, cảm nhận rồi nói tiếp:

“Thứ này khá thích hợp với bảo mẫu, có thể khiến thuật pháp trở nên cường mạnh, cũng có thể kiểm soát sức mạnh bên trong. Một thứ tốt về cả phòng ngự lẫn tấn công, ăn vào có lẽ có thể dùng như trân châu tránh nước.

Nói xong nàng ném cho Âm Túc.

“Cho ta hả?"

Âm Túc cầm lấy trân châu, có chút kích động.

“Chúng ta không dùng được những thứ này, cho ngươi đấy"

Chu Ngưng Nguyệt tiện miệng nói. Nàng chẳng thiếu thứ gì, chỉ thiếu trái cây. Sau đó bảo Chu Tự nhặt tiếp.

1132 chữ

Chương 823: Bình Kinh Nghiệm

Lần này nhặt được thanh phi kiếm: “Đây là pháp bảo à?"

“Không biết, nhưng trong chúng ta có người dùng phi kiếm Tô Thi trả lời.

Sau đó hắn ném đồ cho Minh Nam Sở.

Cầm phi kiếm, Minh Nam Sở giải thích nói:

“Thực ra ta chơi bom mìn"

“Như nhau cả, như nhau cả"

Chu Tự nói cho có lệ.

Sau đó lại nhặt được một viên đan dược, Nguyệt tỷ nói là nó là linh dược có ích cho kiểm soát sức mạnh cơ thể nên cho đại lão bản, vẽ bùa cần thứ này.

Từ Từ cầm một cái lang nha bổng được làm từ băng, không ai thích hợp nên tặng cho hắn.

Lúc này Chu Tự nhìn thấy một cuốn sách bị đóng băng, nhìn lại thì chỉ là nửa quyển, nhưng chữ viết bên trên khiến hắn hưng phấn. Là dùng chữ viễn cổ viết thành ba chữ - Hoang Cổ Kinh. Đây là nửa quyển, giống với khi cha cho hắn ban đầu.

“Tìm được rồi"

Chu Tự nói với vẻ mặt hưng phấn.

Ngươi tìm được cái gì?"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn một cái, hiếu kỳ nói:

“Hoang Cổ Kinh Thế Thư?"

“Ừm, chắc hẳn là Hoang cổ kinh thế thư thật, chỉ cần ghép lại một nửa, thì ta có thể tiến quân vào thời đại thần thoại.

Chu Tự nói.

“Ngươi thật sự có thể đọc hiểu sức mạnh ẩn giấu của cuốn sách này à?"

Chu Ngưng Nguyệt không tin lắm.

“Đương nhiên"

Chu Tự nhìn Nguyệt tỷ nghiêm túc nói: “Không hiểu"

Chu Ngưng Nguyệt:

"..."

Thu Thiển vốn sắp kinh ngạc thì lập tức không kinh ngạc nổi nữa.

“Nhưng tri thức chính là sức mạnh, chắc chắn quyển sách cổ này ẩn chứa rất nhiều sức mạnh.

Chu Tự nói.

Những người khác chẳng hiểu gì. Đa số mọi người có mặt đều đã đọc cuốn Nhân Hoàng, nhưng cũng chẳng có được gì. Chỉ có Chu Tự vẫn luôn tìm kiếm quyển sách này, muốn đọc hết ba cuốn hoàn chỉnh. Đừng nói đọc hết, nghe nói rất nhiều năm nay, cũng không có ai tập hợp đầy đủ ba cuốn. Chu Tự là người đầu tiên.

“Quyển này của ta, các người đừng tranh.

Nói xong hắn cất sách đi. Người bên cạnh trợn mắt, ai dám tranh?

“Còn có cái gì nữa?"

Tô Thị ôm trứng hỏi.

“Còn có quyền trượng, hình như là pháp trượng của pháp sư.

Chu Tự ném đồ cho Nguyệt tỷ.

“Ta không cần, ngươi tìm xem có thứ gì ăn được không"

Sau đó Chu Ngưng Nguyệt đưa pháp trượng cho Thu Thiển. Thu

Thiển cũng không biết có ích lợi gì, nhưng có còn hơn không.

“Có một chai thuốc Chu Tự cầm chai thuốc.

Màu tím, không biết là để hồi phục pháp lực hay là máu.

“Ta thử xem.

Chu Ngưng Nguyệt nhận lấy chai thuốc ngửi một cái sau đó uống thử.

Sau đó uống cạn luôn.

Chu Tự:

"..."

Nguyệt tỷ thật dũng cảm, thế mà cũng dám uống. Sau đó trên người nàng hào quang màu tìm lấp lánh, trên đầu xuất hiện con số.

Kinh nghiệm +1... +2... +3.... +4... +66.

Con số vẫn cứ lóe lên, vẫn tiếp tục tăng khiến Tô Thi ở một bên nhìn mà sững sờ.

“Nguyệt tỷ, ngươi uống hết rồi à?"

Nàng lập tức nói.

“Uống hết rồi"

Chu Ngưng Nguyệt cầm cái chai tiếp tục nói:

“Khá ngọt"

“A...a, ta cũng muốn Nói xong, nàng bắt đầu kiểm tra thi thể.

Sau đó vừa sờ quả nhiên lại sờ ra một chai, rồi nàng uống cạn. Tiếp đó trên người nàng mọc lên ánh vàng, cũng bắt đầu tăng kinh nghiệm, nhưng nhiều đến bất ngờ.

Kinh nghiệm +99 Kinh nghiệm + “Chênh lệch nhiều thế hả?"

Chu Tự nghi hoặc.

Sau đó Thu Thiển đi tới, đưa một chai thuốc màu tím.

Nàng lấy được hai chai. Lần này đúng là kiểm tra thi thể thật. Đám người Minh Nam Sở cũng đi kiểm tra theo, sau đó mỗi người được một chai thuốc màu tím. Mọi người không nói nhiều đều uống cạn. Sau đó người nào cũng được tăng kinh nghiệm, nhưng không tăng nhiều như Tô Thị.

“Tại sao thuốc của chúng ta là màu tím, thuốc của Tô Thi là màu vàng?"

Thu Thiển nghi hoặc nói.

Lúc này Chu Tự cũng mới phát hiện, tất cả mọi người đều là hào quang màu tím, chỉ có Tô Thi là hào quang màu vàng.

“Vì chỉ có ta mới tăng kinh nghiệm thực sự, các người chỉ lóe lên cho vui thôi"

Tô Thi thoáng đắc ý nói.

“Không phải, ta cảm thấy ta đang tăng tu vi Chu Ngưng Nguyệt tiếp tục sờ thi thể, lại lấy ra được linh thạch.

Thật hiếm thấy.

Thần Minh cho rơi xuống linh thạch.

“Hình như chúng ta cũng đang tăng tu vi Âm Túc nói theo.

Tô Thị:

"..."

Nàng không cảm thấy gì, chỉ cảm thấy kinh nghiệm tăng chóng mặt, tăng đến mức quá hạnh phúc. Đợi kiểm tra thi thể xong, bên trên mới xuất hiện một trận pháp. Đây là trận pháp thông quan rời khỏi bản sao. Đám người Chu Tự lập tức đi đến bên trận pháp, sau đó biến mất trong trận pháp.

Hiếm khi. Họ xuất hiện trên bãi cỏ, phía trước họ là một cái cây trí tuệ khổng lồ. Trí giả ngồi dưới tán cây uống trà, nhìn họ.

“Các ngươi ra rất nhanh đấy"

Hắn cười nói.

“Có phải phần thưởng thông quan là có thể hái trái cây không?"

Chu Tự tò mò hỏi.

Trí giả:

"..."

“Không nói gì? Vậy là có thể rồi"

Chu Tự hiểu.

“Họ thì được, ngươi không được, ngươi chỉ có thể hỏi ta câu hỏi Trí giả nghiêm mặt nói.

“Tại sao?"

Chu Tự hỏi.

Lúc này Chu Ngưng Nguyệt không quan tâm nhiều như vậy, trực tiếp dẫn người đi hái trái cây. Chu Tự ngồi đối diện trí giả. Trí giả cũng rất khách sáo rót cho hắn một chén trà.

“Uống trà đi, có lẽ không chừng còn có nhiều thu hoạch hơn đấy?"

Cách nói này khiến Chu Tự bất ngờ. Sau đó hắn uống chén trà. Hơi đắng, nhưng lại có vị ngọt. Cảm giác rất không tệ.

So với ăn trái cây, trà này thực sự rất ngon, nhưng rất nhanh hắn cảm thấy tinh thần xao động. Ngay sau đó hắn thấy cảnh tượng xung quanh thay đổi. Bãi cỏ biến mất, cây trí tuệ mờ đi. Vạn vật tinh không ở dưới chân họ. Chỉ có bàn trà và hắn cùng trí giả không thay đổi.

1121 chữ

Chương 824: Thời Đại

“Nơi này là?"

Chu Tự nhìn xung quanh nghi hoặc nói.

Tuy rằng cảm giác đặc hiệu rất lợi hại, hơi khiến người ta khiếp sợ, nhưng Thu tỷ đi đầu rồi?

“Là khe hở thiên địa mà ta đi lại"

Trí giả uống trà cười nói:

“Ngươi lấy được nửa cuốn trên Sơn Hải Thiên rồi phải không?"

“Chẳng phải lần trước ngươi nói không biết Sơn Hải Thiên ở đâu à?"

Chu Tự hỏi.

“Ban đầu thì không biết, nhưng lúc ngươi có được thì ta biết.

Trí giả thấy Chu Tự khó hiểu, tiếp tục giải thích:

“Một khi cuốn sách này xuất hiện thì ta sẽ phát hiện ra. Cho nên lúc ngươi có được thì ta liền phát giác ra. Dù sao đừng nói có được cuốn sách này, kể cả nhìn thấy cũng là chuyện đáng phải lưu ý. Đương nhiên, ngươi cũng không cần lo lắng, ngoài ta ra, có lẽ không có ai phát giác ra chuyện này đâu. Nếu có, chắc hẳn chỉ có Thần Cố Lộng Huyền Hư để lại cuốn sách này “Cuốn sách này cũng không quá khó có được như tưởng tượng, nửa năm ta đã thu thập được một nửa cuốn rồi.

Chu Tự nghi hoặc nói.

“Đó là ngươi không đủ hiểu biết về cự phách ma đạo, ngươi có thể thuận lợi như vậy, chín phần nguyên nhân trong đó bắt nguồn từ cha của ngươi.

Trí giả nói.

Nghe vậy, Chu Tự gật đầu, hắn công nhận điều này. Nếu không sẽ không đọc được sách khiến công lực ngàn năm tiến hóa. Nghĩ kỹ lại, cha thật giàu có, là người làm con như hắn nông cạn rồi.

“Nghe nói Hoang Cổ Kinh Thế Thư ẩn chứa sức mạnh không gì sánh được, đã có được chưa?"

Trí giả quan tâm hỏi.

“Chưa"

Chu Tự lắc đầu.

Trí giả khó hiểu, không siêng năng như ngươi thu thập mà? Chu Tự đang định hỏi nửa cuốn sau Sơn Hải Thiên ở đâu, đột nhiên các vì sao dưới chân xuất hiện biến hóa. Có núi sông đại địa, có dãy núi dòng sông, có rừng cây nhà cửa. Nhưng không phải kiến trúc hiện đại, mà giống kiếm trúc cổ đại. Những kiến trúc này lại đang biến hóa nhanh chóng, càng biến đổi càng thấp. Cảnh tượng này nhanh chóng lùi dần, sau đó kiến trúc biến thành nhà cỏ, biến thành hang ổ đơn sơ. Sau đó lại là sự biến đổi của dãy núi vô tận.

Kiến trúc khổng lồ phong cách kỳ lạ xuất hiện, rất nhiều người đứng trên không trung, tượng thần xuất hiện, thần điện tỏa hào quang. Dường như xuất hiện thời hoàng kim của nhân gian.

“Đây là?"

Chu Tự có chút giật mình.

“Thời đại Thần Minh, thời đại mà các chư thần đi lại trong nhân gian.

Trí giả đáp lại nói.

Chu Tự có chút kinh ngạc, lọt vào mắt đều là khiến trúc khiến người ta khó mà tưởng tượng nổi, hùng vĩ cao lớn,tựa như thời đại người khổng lồ.

“Xem ra nơi này rất phồn vinh mà Chu Tự nói.

“Dưới chân Thần Minh đương nhiên sẽ phồn vinh, những nơi khác không cần thiết phải xem, mỗi thời đại đều khá cực đoan. Có nơi sống rất thoải mái, có nơi sống rất đau thương. Nhưng vào thời đại Thần Minh có nhiều người sống bị thảm hơn thôi. Trí giả lắc đầu thở dài rồi nói:

“Ta thường xuyên trò chuyện với người của các thời đại, thời đại viễn cổ trước thời đại Thần Minh, và thời đại gọi là dưới Thần Minh, cộng thêm thời đại tu chân hiện nay. Cảm giác trực quan nhất là vào thời đại viễn cổ thì hàng vạn tộc người hưng thịnh, chiến loạn vô số, nhưng người bình thường cũng sống được. Thời đại Thần Minh thì chiến lực cường thịnh, cường giả vô số, thần quốc được dựng nên, thần tích được thể hiện. Đáng tiếc là nhân dân bình thường không có chỗ dựa, cực kỳ lầm than, đa số đều là công cụ và vật hy sinh của Thần Minh. Còn thời đại tu chân, có lẽ được tính là khá yên ổn. Giới tu chân không can dự vào tự phát triển thời đại, loạn lạc và hòa bình cùng tồn tại song song, tóm lại vẫn sống được. Đối với người bình thường, thời đại tu chân là tốt nhất, nếu đối với tu sĩ bình thường, thời đại tu chân vẫn yên ổn. Nhưng muốn đi xa hơn, thời đại Thần Minh nhiều kỳ ngộ nhất. Vì con đường Thần Minh mở ra lúc đó, có được quyền hạn thì có thể đi được xa hơn. Thời đại Viễn cổ, thời đại tu chân thì khó hơn một chút. “Thời đại viễn cổ họ làm gì?"

Chu Tự có chút tò mò hỏi.

“Làm gì nghĩa là sao?"

Trí giả hỏi.

“Họ tu chân hay nắm giữ quyền hạn?"

Chu Tự giải thích nói.

“Hệ thống sức mạnh? Họ nắm giữ sức mạnh tự nhiên. Ví dụ như điều phối máu thú sẽ mang đến sức mạnh, ví dụ như sức mạnh của vật tổ, sức mạnh của phù văn vạn vật, còn có vu thuật dựa trên vạn vật vạn sự. Những hệ thống này cũng không yếu, có thể gây ra long trời lở đất, phá hủy nhật nguyệt. Chữ viễn cổ xuất hiện trong thời đại này, thực ra chữ viễn cổ cũng ẩn chứa sức mạnh. Sức mạnh của văn tự. Một chữ định sông núi, một câu kinh thiên động địa. Nhưng người biết vận dụng sức mạnh văn tự đã biến mất, nhưng giữ được hệ thống hoàn chỉnh, cho nên vẫn lưu truyền đến thời đại Thần Minh, lại lưu truyền đến thời đại tu chân. Tu chân cũng được kéo dài từ trong đó?

Trí giả giải thích nói.

“Thế họ bị diệt vong như thế nào?"

Chu Tự tò mò hỏi. Nghe ra thì người của thời đại đó rất cường mạnh mà. Nhưng cũng có chút như khí chất ngay thẳng, không biết có phải kiểu như vậy không.

“Họ vận dụng sức mạnh của tự nhiên, sức mạnh của vạn vật. Cho nên họ càng theo đuổi sức mạnh, thì càng hiểu bản chất của tự nhiên, bản chất của vạn vật. Sau đó tiếp xúc được đến ngọn nguồn của mọi sức mạnh, sự huyền bí trong trời đất.

Trí giả thở dài nói:

“Sau đó...đợi lần sau ta sáng tác xong lại nói cho ngươi.

Chu Tự:

1144 chữ

Chương 825: Bóng Lưng

Trí giả cười nói:

“Để sau này đi, sau này ngươi đủ hiểu về thời đại Thần Minh, thì cũng hiểu càng nhiều. Bây giờ thì thôi quên đi, ngươi cũng không làm rõ được chuyện của thời đại Thần Minh. Thế giới quan quá lớn, sợ ngươi không chấp nhận được.

“Vậy Hoang Cổ Kinh Thế Thư cũng xuất hiện vào thời đó?"

Chu Tự không để ý hỏi.

“Không phải, trước thời đại viễn cổ đã có Hoang Cổ Kinh Thế Thư rồi.

Trí giả trả lời.

“Thế tại sao Hoang Cổ Kinh Thế Thư lại là chữ viễn cổ?"

Chu Tự phát hiện điểm khó hiểu.

Trí giả cau mày, hỏi kiểu thương lượng:

“Liệu có khả năng cuốn sách này có thể hình thành văn tự theo thời đại không?"

Chu Tự:

"..."

Có khả năng không?

Thực sự cũng có khả năng này, dù sao bị xé ra, sau đó hợp lại thì có thể trở về nguyên dạng, cho thấy cuốn sách này không phải sách bình thường.

Lúc này, cảnh phía dưới đang không ngừng trở về quá khứ, cuối cùng dừng lại ở trên một con phố khá là phần hoa.

“Đúng rồi, tiền bối là người của thời đại nào?"

Chu Tự đột nhiên nghĩ đến điều này.

“Trước thời đại viễn cổ, ta đã sống rất lâu rất lâu, biết rất nhiều rất nhiều chuyện trên đời này.

Trí giả cười nói.

“Thế cuốn Hoang Cổ Kinh Thế Thư thứ ba ở đâu?"

Chu Tự hỏi.

Trí giả:

"..."

“Ngươi không biết hả, lần sau đừng thổi phồng lớn thế, vậy ta hỏi chuyện khác nhé?"

Chu Tự suy nghĩ, rồi hỏi vấn đề lúc trước của Tô Thị:

“Ta nghe thấy một số lời đồn, nói sở dĩ thời đại Thần Minh bắt đầu, là vì có người đọc hiểu Thượng Thương Thiên. Một quyển sách mở ra một thời đại, vậy thì liệu có khả năng, thời đại viễn cổ cũng có người đọc hiểu một cuốn trong đó, thời đại tu chân cũng như vậy không?"

Trí giả không trả lời ngay, mà hỏi:

“Ngươi từng hỏi cha ngươi và mọi người vấn đề này chưa?"

“Ta từng hỏi Nhị thúc, hắn cũng không biết.

Chu Tự trả lời.

“Vậy à, thực ra chuyện này cũng không để nói.

Trí giả hơi suy nghĩ hỏi nói:

“Để tra kiểm tra xem, đây là suy nghĩ của ngươi à?

"Không ngờ, ngươi thật lợi hại, ta cũng chưa từng nghĩ đến.

Chu Tự kinh ngạc:

"..."

Khoa trương vậy sao? Thực sự có khả năng này thật ư? Tam lão bản thông minh đến vậy hả? Thật không cam tâm, đây lại là khả năng do người như tam lão bản nghĩ ra.

“Nếu giả thiết này là thật, thì có phải nói, Sơn Hải Thiên mở ra thời đại viễn cổ, Thượng Thương Thiên mở ra thời đại Thần Minh, Nhân Hoàng Thiên mở ra thời đại tu chân không? Thế có phải nghĩa là thực ra sức mạnh của ba cuốn đều được sử dụng rồi không?"

Chu Tự lại hỏi.

“Không phải không có khả năng"

Trí giả trả lời rất mông lung, hoàn toàn không trả lời thẳng vào câu hỏi.

Chu Tự bất đắc dĩ, chỉ có thể nhìn xuống thế giới phía dưới, sau đó hắn phát hiện cảnh tượng này dừng lại rất lâu:

“Sao cứ mãi dừng lại ở đây thế"

“Dẫn người đến gặp một người.

Trí giả đột nhiên kéo gần khoảng cách. Sau đó xuất hiện ở trước một sạp hàng bánh nướng.

Một người đàn ông trung niên cúi đầu, một cô gái mặc áo xanh ở thôn tiền, còn có một cô gái búi tóc đơn giản đang ăn bánh nướng, nhưng chỉ nhìn thấy bóng lưng.

“Đây là.."

Chu Tự nhìn khuôn mặt của cô gái mặc áo xanh nói:

“Đại Địa Nữ Thần, vậy người bên cạnh nàng"

Chu Tự lập tức nhìn sang cô gái mặc váy tiên màu cam nói:

“Nữ Thần Trí Tuệ?"

Nữ Thần Trí Tuệ? Chu Tự mở to hai mắt. Lúc này hắn đang đứng trên phố, nhìn cô gái đứng quay lưng với hắn ở phía trước, không khỏi cau mày. Sự tồn tại bí ẩn vẫn luôn nghe được từ những người khác, ấy vậy mà lại gần mình như vậy. Nhưng chỉ nhìn thấy bóng lưng, trang phục, hoàn toàn không nhìn ra được gì. Hắn đi qua đó, muốn đến phía trước nàng, nhìn khuôn mặt của nàng. Nhưng cho dù hắn đi qua đó xem, thì vẫn chỉ nhìn thấy bóng lưng vừa nãy.

Việc này...là sao?

Thấy Chu Tự bực mình, trí giả bất lực nói:

“Ngươi xem tivi, có thể vòng đến phía sau tivi để xem cảnh chính diện người khác tắm không hả?"

“Có lý"

Chu Tự gật đầu, sau đó lại không hiểu:

“Thế tại sao ngươi chỉ có bóng lưng, không quay cảnh chính diện?"

“Không dám"

Trí giả bưng chén trà nói:

“Đây là dòng sông trên đạo của ta, cường mạnh như Nữ Thần Trí Tuệ, ta chỉ dám nhìn trộm sau lưng nàng, một khi nhìn chính diện, đạo của ta sẽ sụp đổ tại chỗ.

Chu Tự khiếp sợ:

“Nữ Thần Trí Tuệ mạnh đến vậy hả?"

“Thực ra cũng không phải, chỉ cảm thấy không có sức mạnh nào có thể địch được Nữ Thần Trí Tuệ, không thể sỉ nhục nàng, không thể khắc ấn nàng"

Trí giả cũng mơ hồ, sau đó hắn thở dài một tiếng:

“Cảnh này là do đối phương cảm thấy thú vị, đồng ý cho ta giữ lại, nếu không ta cũng không giữ được cảnh này"

“Thì ra là thế"

Chu Tự gật đầu, sau đó nhìn trái nhìn phải nói:

“Sao ta cảm thấy trang phục của Nữ Thần Trí Tuệ hơi khác với những người khác? Hình như gần giống với tiên tử. Tóm lại là khác hoàn toàn với mấy vị Thần Minh của thời đại Thần Minh
“Làm sao ta biết được?"

Trí giả lùi lại phía sau nói:

“Ngươi tò mò thì có thể hỏi nàng"

“Có thể hỏi?"

Chu Tự sợ giật mình cũng lùi lại. Đây không phải là hình ảnh sao?

“Đây là dòng sông lịch sử mà đạo của ta giữ lại, không phải mà của họ, nhưng mỗi một bóng người đều có chút linh động. Có thể trò chuyện đơn giản với người vài câu. Nếu không làm sao ta thường xuyên giao lưu với người của các thời đại được? Mỗi lầm tìm vài người là để trò chuyện sâu hơn, giữ lại những thứ này là để chứng kiến lịch sử, nhân tiện còn có thể trò chuyện Trí giả bí hiểm nói.

1134 chữ

Chương 826: Gọi Người Đánh

Chu Tự khâm phục trong lòng. Đặc hiệu này, cả đời mình cũng không học được.

“Khụ...khụ!"

Trí giả ho khan một cái, sau đó con phố sôi động lên, các loại âm thanh ồn ào xuất hiện theo. Hai người phía trước cũng hoạt động, Nữ Thần Trí Tuệ đang ăn bánh nướng:

“Tiểu Diệp, cái này rất ngon, ra ngoài tìm người dẫn đường quả nhiên là đúng đắn.

Giọng nói êm tai vang lên.

Chu Tự lại gần, sau đó dùng cách bắt chuyện hờ hững nói:

“Chào hai ngươi"

Nghe vậy Nữ Thần Trí Tuệ quay đầu nhìn qua.

Ừm, vẫn là bóng lưng. Nhưng Tiểu Diệp nhìn sang Chu Tự:

“Ngươi tìm chúng ta à?"

“Ngươi là Nữ Thần Đại Địa phải không?"

Chu Tự làm quen nói.

Nữ Thần Đại Địa cầm bánh nướng nhìn Chu Tự với vẻ mặt kinh ngạc:

“Ngươi biết ta à? Muốn làm tín đồ của ta ư?"

“Không thể tín ngưỡng Nữ Thần Trí Tuệ sao?"

Chu Tự nhìn về phía bóng dáng của Nữ Thần Trí Tuệ.

“Chủ của ta không cần tín đồ"

Nữ Thần Đại Địa có lòng tốt giải thích nói.

Chu Tự nghi hoặc:

“Tại sao?"

“Việc này."

Nữ Thần Trí Tuệ lắc đầu, khiêm tốn nói:

“Thực ra ta không phải nữ thần. Nhưng khác với những thần cần có tín đồ thì chẳng phải tỏ ra càng lợi hại à"

Chu Tự ngẩn người Nói cũng có lý.

“Xin hỏi ngươi người của tương lai à?"

Chu Tự thoáng suy nghĩ hỏi.

“Không phải"

Nữ Thần Trí Tuệ trực tiếp trả lời.

“Vậy ngươi biết bảy cánh cửa không?"

Chu Tự lại hỏi.

“Cánh cửa gì?"

Nữ Thần Trí Tuệ bỗng nhìn về phía trước, kinh ngạc nói:

“Tiểu Diệp, chúng ta đi mua quần áo đi"

Nói xong hai người liền đi về phía cửa hàng quần áo.

Chu Tự lại bắt chuyện thì bị bỏ quên. Điều này khiến hắn thắc mắc nhìn sang trí giả:

“Tại sao các nàng không để ý đến ta? Vì ta không còn độc thân à?"

“Khụ khụ” trí giả bị câu này của Chu Tự làm choáng váng, sau đó nói:

“Chỉ là một chút linh động, có thể đơn giản trả lời ngươi một hai câu đã rất tốt rồi. Ngươi còn muốn thế nào nữa? Nhưng ta phải nhắc nhở ngươi, đây là dòng sông lịch sử, đa phần những người này đều tự nguyện lưu lại chút linh động. Nếu họ sống, thì có thể phát giác được cuộc trò chuyện giữa chúng ta. Nội dung cũng sẽ bị biết được. Ngươi nói chuyện phải cẩn thận một chút.

Chu Tự:

"..."

Ngươi không nói sớm, lần này bị Nữ Thần Đại Địa biết ta tranh vị trí tín đồ duy nhất với nàng rồi. Đương nhiên, vừa nãy chỉ là nói tùy hứng thôi, muốn làm thì cũng phải làm tín đồ của Thu tỷ.

Lúc này Chu Tự nhìn sang người đàn ông trung niên bán bánh nướng, khuôn mặt rất bình thường, cúi đầu hình như đang tránh điều gì. Trong lúc tò mò, Chu Tự đi tới, nói:

“Ông chủ, một cái bánh nướng bao nhiêu tiền?"

Theo như Nữ Thần Đại Địa suy đoán, đây chính là Thần Có Lộng Huyền Hư. Hắn là bạn tri kỷ với đối phương đã lâu, hôm nay phải hỏi ra điều gì mới được.

“Năm đồng"

Ông chủ nhẹ giọng nói.

“Đắt thế?"

Chu Tự nói theo bản năng:

“Một đồng hai cái đi"

Ông chủ nhìn Chu Tự với vẻ mặt ngạc nhiên:

"???"

“Xin lỗi, bệnh nghề nghiệp"

Chu Tự có chút lúng túng nói. Trí giả phía sau cũng thộn mặt. Đã từng thấy mặc cả, nhưng chưa từng thấy mặc cả như vậy.

“Ta hỏi ngươi, Bảo Tàng Thư phải mở bao lâu mới có thể xuất hiện cuốn Sơn Hải hoàn chỉnh?"

Chu Tự nghiêm túc hỏi.

“Ta không hiểu vị khách này đang nói gì?

Ông chủ bánh nướng nói với vẻ mặt khó hiểu.

“Chắc chắn ngươi đã trở về rồi phải không? Chúng ta có thể hẹn một nơi gặp nhau không? Chẳng phải ngươi đã quen cố tình giả bộ huyền bí rồi à? Ngươi hoàn toàn có thể trêu đùa ta. Thế nào?"

Chu Tự nhẹ giọng nói.

Người đối diện vẫn tỏ vẻ mặt không hiểu.

“Ngươi đừng lo lắng, ta chỉ là người bình thường, không đánh lại ngươi được, ta thề"

Chu Tự nghiêm túc nói.

Thấy đối phương vẫn không nói gì, Chu Tự chỉ có đành từ bỏ.

Sau đó lại nói:

“Đúng rồi, ngươi có thể nói cho ta biết cuốn Thượng Thương ở đâu không? Manh mối cũng được, ta có thể mua “Khách hàng, bánh của ngươi đây.

Ông chủ bánh nướng đưa cho Chu Tự một cái bánh nướng. Thấy vậy, Chu Tự nhận lấy bánh nướng, sau đó cắn thử.

Trống không.

Lúc này hình ảnh lại dừng lại, sau đó họ bay lên không trung, về trước bàn trà. Chu Tự bất đắc dĩ ngồi xuống:

“Rốt cuộc người này có phải là Thần Có Lộng Huyền Hư không?"

Trí giả buồn cười nói:

“Ngươi gặp thần của thời đại Thần Minh đều uy hiếp họ như vậy hả?"

“Đánh được thì đánh, không đánh lại được thì hẹn một nơi, bảo người đánh được đến đánh"

Chu Tự thản nhiên nói.

Nếu không một Thánh Tử Ma Đạo như hắn, lấy đâu ra thể diện giao lưu bình thường với những đại lão này? Đối phương vốn khinh thường hắn. Lạc hậu thì sẽ bị đánh, nhưng cha Nguyệt tỷ không lạc hậu. Cho nên đối mặt thì sẽ bị đánh.

“Thật sự sẽ có ngươi làm bạn với ngươi à?"

Trí giả rót trà hỏi.

Chu Tự lại cúi đầu, thấy cảnh tượng không về quá khứ nữa, hơi bất ngờ:

“Tại sao không tiếp tục trôi về quá khứ?"

“Đây là vì ngươi không hái quả trí tuệ nên ta mới đưa ngươi đến, ngươi tưởng muốn đến thì đến à?"

Trí giả cao thâm khó lường nói.

“Lần sau ta còn có thể đến không?"

Chu Tự hỏi.

Trí giả khẽ gật đầu:

“Vậy phải xem lúc nào ngươi lại gặp được ta, lần sau ngươi muốn gặp ai?"

“Gặp ai cũng được ư?"

Chu Tự có chút khiếp sợ.

“Chỉ cần những người có linh tính lưu lại trên dòng sông lịch sử thì đều được.

“Vậy có thể đi xem cảnh tượng cha và mẹ ta quen nhau không?"

"..."

...

“Không được?"

“Là không có.

“Vậy có hình ảnh trước đây của họ không?"

“Có thì có"

“Được, lần sau đi tìm họ "..."

1103 chữ

Chương 827: Khi Nào Kết Hôn

Trí giả bưng trà uống cũng phải dừng tay, nhưng vẫn giữ bình tĩnh:

“Tại sao không đi tìm Thần Minh đối đầu với ngươi? Ngươi có thể tìm hắn khiêu khích. Hoặc là tìm bóng hình chắc chắn là Thần Cổ Lộng Huyền Hư để khiêu khích.

“Ta cảm thấy có thể tìm cha ta trước, sau đó tìm Nhị thúc, cuối cùng tìm sư phụ của ta Chu Tự cảm thấy tìm họ thú vị hơn, nghĩ xem còn ai sống lâu nữa.

Bố vợ?

Ừm, không biết có thể nhắc đến với trí giả không. Lần sau hỏi mẹ vậy. Nếu có thể, thì có thể đi gặp bố vợ. Chỉ không biết đối phương có thích mình không. Đối diện với bố vợ vẫn phải khiêm tốn một chút. Người này khác với những người khác, người khác không phục, hắn có thể hẹn ra một chỗ. Người này thì sao hẹn được? Thở một hơi, Chu Tự cũng không nghĩ nhiều nữa. Dù sao cũng không dễ gặp được trí giả như vậy. Lúc này dường như họ đang dịch chuyển về lịch sử hiện tại, cuối cùng mọi thứ biến mất và lại về trong bầu trời sao, rồi lùi về dưới cây trí tuệ.

“Trước đó ta nói chuyện với Nữ Thần Trí Tuệ, nàng có thể nhận được không?” Chu Tự có chút tò mò.

Người ta đều nói Nữ Thần Trí Tuệ đã biến mất hoàn toàn.

“Không biết"

Trí giả trả lời thật:

“Sự thần bí của Nữ Thần Trí Tuệ vượt xa nhận thức của ta, trong tất cả Thần Minh, thực ra không có ai có thể sánh được với nàng. Cũng chính vì thần bí, lại thêm khác hoàn toàn với chư thần, nên Thần Minh khác mới muốn ra tay với nàng"

“Nếu ra tay thật thì sẽ có kết quả gì?"

Chu Tự có chút tò mò hỏi.

“Không biết"

Trí giả lắc đầu. Chuyện này hắn không trả lời được, không thể đoán được. Những việc liên quan đến Nữ Thần Trí Tuệ, thông thường hắn không đám theo dõi.

“Nghe nói đá phiến thần văn ở trong tay ngươi phải không?"

Trí giả đột nhiên hỏi.

“Đúng thế, có tác dụng gì không?"

Chu Tự nghi hoặc nói.

“Đá phiến thần văn ghi lại một số thứ, đợi khi ngươi đủ thực lực, có thể đọc thử. Không chừng sẽ có thu hoạch gì đó"

Trí giả ra vẻ thần bí nói, sau đó bổ sung một câu:

“Tốt nhất là đích thân đọc, vì mỗi người chưa chắc đã giống nhau. Đá phiến thần văn giống như đạo văn giới tu chân, đạo khác nhau, những gì nghe thấy nhìn thấy cũng khác nhau.

Chu Tự gật đầu hiểu:

“Quyền hạn khác nhau, những thứ nhìn thấy cũng khác nhau?"

“Đúng, nhưng ngươi lại khác, trên người ngươi đã có ba hạt giống, đợi lúc nào có bảy hạt giống, có lẽ có thể xem được toàn diện đá phiến thần văn"

Trí giả suy đoán nói.

Vù!

Một trận gió thổi đến, lúc Chu Tự cảm nhận được gió, cũng nghe thấy một số âm thanh ồn ào.

“Ta không ăn, Nguyệt tỷ, ngươi ăn đi"

Giọng của Tô Thi truyền đến.

“Tại sao Tô Thi không ăn?"

Thu tỷ nghi hoặc nói.

“Nàng lo sợ quả trí tuệ cũng không cứu được sự vô dụng của nàng, không ăn có nghĩa là có thể cứu.

Hàn Tô nhắc nhở nói.

“Nhưng chẳng phải Tô Thị nói trí thông minh của nàng không có vấn đề à?"

Thu Thiển lại hỏi.

“Nhưng nàng thường xuyên quên cái này, làm rơi cái kia. Về lý thuyết thì quả trí tuệ sẽ có hiệu quả.

Minh Nam Sở giải thích nói:

“Nếu ăn vào mà vẫn không có chút tác dụng, thì vô phương cứu chữa hoàn toàn rồi.

“Đúng, báo tăng ca quên số giờ thì báo nhiều giờ lên, ta cảm thấy Tô Thi tỷ cố ý.

Âm Túc ở một bên tố cáo nói. Chu Tự quay đầu nhìn, phát hiện một đám người đang thảo luận gì đó dưới cây.

Nguyệt tỷ ngồi ở giữa. Bên trái là Thu tỷ, Hàn Tô, Âm Túc, bên phải là Tô Thị, Minh Nam Sở, Từ Từ. Ngoại trừ Tô Thi, tất cả mọi người đang ăn quả trí tuệ.

“Họ quay lại rồi"

Chu Ngưng Nguyệt cắn trái cây nói.

“Vừa nãy chúng ta biến mất tại chỗ à?"

Chu Tự nghi hoặc nói.

“Không có, chỉ biến thành hư ảnh.

Thu Thiển đi đến bên cạnh Chu Tự nói. Nói xong còn đưa cho hắn quả trí tuệ. Một mình nàng có thể hái hai quả.

Suýt nữa bị Nguyệt tỷ cướp mất, cũng may Tô Thi tặng một quả.

Chu Tự nhận lấy trái cây, nghĩ thầm vẫn là Thu tỷ tốt.

“Được rồi, trái cây cũng hái rồi, vẫn đề cũng hỏi rồi, các ngươi có thể về rồi.

Trí giả mỉm cười nói. Chu Tự nhìn trí giả do dự hồi lâu hỏi:

“Tiền bối vẫn luôn quan sát thế gian đúng không?"

“Đúng"

Trí giả gật đầu.

“Ta và Thu tỷ kết hôn, mời ngươi, ngươi có đến không?"

Chu Tự hỏi.

Nghe vậy Thu Thiển xấu hổ cúi đầu.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn Thu Thiển rồi lại nhìn Tô Thị nói:

“Bao giờ thì ngươi kết hôn?"

“Nguyệt tỷ còn chưa kết hôn, làm sao ta kết hôn được? Hơn nữa ta kết hôn rồi sẽ khiến biết bao nhiêu người đau lòng buồn bã, ta không kết hôn"

Tô Thi nghiêm túc nói.

Mọi người:

“Nguyệt tỷ, bao giờ thì ngươi lấy chồng?” Tô Thi hỏi.

“Đợi lớn lên đã chứ"

Chu Ngưng Nguyệt kiễng chân:

“Cao thế này, ừm, khi nào cao hơn ngươi một chút.

“Vậy phải đợi đến lúc nào chứ"

Tô Thi có chút khổ não. Nguyệt tỷ đã lâu không cao lên rồi.

Từ sau khi nhận Chu Tự, nàng vẫn luôn kẹt ở tám tuổi.

“Việc này."

Nghe thấy câu hỏi của Chu Tự, trí giả có chút chần chờ:

“Cũng không phải không được.

“Được rồi"

Chu Tự đứng lên chắp tay nói:

“Non xanh nước biếc, sau này chúng ta còn gặp lại.

Trí giả:

"..."

Mọi người:

"..."

Lúc sau mọi người theo Chu Tự rời khỏi bãi cỏ. Trí giả cứ trông theo như vậy, hắn nghĩ đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy nói chuyện với Chu Tự không mấy vui vẻ.

Có chút hiu quạnh.1116 chữ

Chương 828: Trở Về

Quan Hà Phong.

Lý Cảnh Sơn ngắm bầu trời rơi vào trầm tư.

“Đang nghĩ gì thế?"

Hồng Nghê đến bên cạnh hắn cười khẽ hỏi.

“Xem ra mất tích thật rồi.

Lý Cảnh Sơn thở dài nói.

“Trước đây con trai nói đang du ngoạn Dị Thế Giới, không lâu trước đó đột nhiên không liên lạc được thôi, chắc hẳn không sao đâu?"

Hồng Nghệ tiên tử nói.

“Thực ra kể cả có gì, nếu giống như trước đây thì cũng không có gì phải để ý. Bây giờ không biết hắn phải đối mặt với nguy hiểm thế nào.

Lý Cảnh Sơn lắc đầu bất đắc dĩ nói.

“Lần trước Nam Tư nói, con trai học ở chỗ họ cũng có thảnh quả, chắc không sao đâu. Phải tự tin lên Hồng Nghê nói.

Nhắc tới chuyện này, Lý Cảnh Sơn giận run người, suýt nữa thì đánh.

“Nhưng con gái thực sự rất tốt, không nói Tiểu Nguyệt, cho dù như Tiểu Thi cũng rất tốt.

Hồng Nghê cười nói. Nhưng ngươi có tu vi như họ, muốn có con cũng không dễ, cũng không cần thiết quá để ý. “Đúng rồi, thế giới đó là của người đó à?"

Hồng Nghê hỏi.

"Ừm."

Lý Cảnh Sơn gật đầu.

“Hắn sắp trở về à?"

“Không dễ dàng, nhưng cũng không có gì?

“Cũng phải, dù sao cũng có thể có con rồi, thực sự không có gì?

Nói tới đây Hồng Nghê cười nói:

“Lần trước Tiểu Kính tìm ta, nói nàng sầu lo rất lâu vì chuyện kết hôn của đồ đệ nàng, nói cần phải chuẩn bị cái gì. Xem ý của hai nhà họ, tháng năm không tổ chức được thì tháng mười. Tóm lại năm nay sẽ thành hôn. Nghe đến thành hôn, Lý Cảnh Sơn lại đau đầu.

“Ngươi nói xem, còn có ai thích hợp xem mắt với Lạc Thư không?"

Hắn hỏi vợ bên cạnh.

“Giới tu chân lớn như vậy, chắc chắn là có"

Hồng Nghê suy nghĩ cười nói:

“Hay là đến địa giới ma tu tìm xem?"

“Sỉ nhục cực lớn.

Lý Cảnh Sơn lập tức từ chối.

“Nhưng đạo tu có cũng không vội, chờ liên lạc được với con trai rồi tính.

Hồng Nghê nói. Họ cũng không biết con trai mình có thể đi đâu. Bây giờ cũng không để ý chuyện xem mắt. Đi đâu hay thích đi con đường nào cũng được. Đừng kết giao với bạn gái không biết nói chuyện là được. Họ cũng không dám tin, con trai lại...Là người như vậy. Hôm đó họ cảm thấy như trời đất sập đổ.

Trên mặt biển vô tận, gió bão không ngừng càn quét. Sấm sét xen lẫn dường như muốn xé rách không gian. Có hai người đang đi về phía trước một cách khó khăn trong màn gió bão. Quanh người họ có quyền hạn bao trùm, chống lại gió bão xung quanh.

“Thực sự là nơi này à? Không phải vẫn chưa bắt đầu trở về à? Ngay cả chúng ta cũng khó mà lại gần, một khi trở về chúng ta còn có thể đứng không"

La Doanh thở một cách khó khăn nói.

“Chắc hẳn là có thể, nếu chúng ta có loại quyền hạn như gió bão, cũng không đến nỗi vất vả thế này?

Dưới chân Lư Tân giống như vực sâu, đối kháng gió bão xung quanh. Trước đó không lâu họ nhận cuộc hợp tác của cánh tay ánh sáng, đến nơi này nghênh đón Thần Gió Bão trở về. Thần Minh trở về nghiêm túc, đương nhiên trong lòng họ sợ hãi. Nhưng hợp tác rồi lại không thể từ chối, hơn nữa thứ mà cánh tay ánh sáng cho cũng khiến họ động lòng.

“Nhớ rõ, đừng quá mạo hiểm, sống sót là quan trọng nhất.

Đây là lời cánh tay ánh sáng nhắc nhở họ.

Sống sót...Quả nhiên, người này muốn lợi dụng họ làm việc, đến chết thì thôi. Nhưng cho đến hiện tại, họ cũng chỉ có thể như vậy. Đương nhiên, tăng cấp thần thị, thì người bình thường không thể sánh được với địa vị và thực lực của họ. Nhưng sự tồn tại mà họ phải đối mặt vẫn khiến họ trở nên nhỏ bé.

"Am...am!"

Lúc này bầu trời chấn động, vạn vật run rẩy. Gió lốc đang ủng hộ, ở hoan hô. Dường như đang nghênh đón chúa tể của họ.

“Đến rồi, quá đáng sợ rồi"

Biển rộng và gió bão chấn động, quyền hạn của hai người Lư Tân đang không ngừng tan rã. Đây chính là uy thế của Thần Minh. Kể cả ở bên ngoài họ đã được liệt vào hàng cường giả, nhưng ở đây họ cũng chẳng là gì.

Ầm!

Một luồng ánh sáng từ không trung xuất hiện. Áp lực vô tận đến từ giữa trời đất Một cánh cửa quỷ dị từ từ mở ra trong gió bão.

Lúc này xung quanh có phù văn đáng sợ xuất hiện, hình như đang ngăn cản cánh cửa này mở ra. Nhưng trong cánh cửa có mấy loại sức mạnh chống đỡ, thậm có có loại sức mạnh như thiên địa vạn vật đang hỗ trợ. Ầm...ầm!

Cánh cửa không ngừng mở ra, sức mạnh của gió bão càn quét. Sức mạnh mở cửa và sức mạnh bên ngoài cửa triệt tiêu lẫn nhau. Hai bên đều đang trở nên suy yếu. Nhưng cánh cửa vẫn được mở ra thuận lợi, cửa mở ra, một người đàn ông cao lớn từ bên trong chậm rãi đi ra.

Gió bão tồn tại vì hắn, gào thét thì hắn. Gió cuốn mây tàn, biển trời hợp nhất. Gió bão hình thành vương tọa đợi sự trở về của Thần Gió Bão.

Người đàn ông cao lớn bước từng bước ra ngoài cánh cửa, mỗi một bước chân, không gian đều xuất hiện khe nứt, ngay cả cánh cửa cũng gần như xuất hiện khe nứt. Nếu không đi ra trước khi cánh cửa vỡ sập, thì sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp không trở lại được.

Thịch...Thịch!

Người đàn ông cao lớn bước từng bước đi ra, cánh cửa cũng vỡ vụn từng chút, sập xuống sau lưng hắn. Nhưng hắn không quay đầu, cho đến bước chân cuối cũng dẫm lên cuộc đời này, cuối cùng cánh cửa cũng vỡ sập hoàn toàn. Nhưng từ đầu đến cuối hắn cũng không quay lại nhìn. Cảnh này khiến Lư Tân và La Doanh chấn hãi. Rất nhanh hai người lập tức cúi đầu cung kính nói:

“Cung nghênh Thần Gió Bão"

1135 chữ

Chương 829: Không Để Ý

“Chỉ bảo hai ngươi đến thôi sao?"

Thần Gió Bão cúi đầu trầm giọng nói.

Hắn cao đến hai mét, mái tóc dài bay bay trong không trung như ngọn lửa. Trông có vẻ ba mươi tuổi, cơ bắp tráng kiện, dường như có lực bùng phát vô cùng.

Hai người Lư Tân không dám nói gì.

Thần Gió Bão ngồi trên thần tọa gió bão, nhìn về phương xa, tự lẩm bẩm:

“Hắn già thật rồi sao? Ta trở về theo quy luật, hắn cũng không nhìn đến?"

Theo lý, hắn trở về, kể cả các phương ẩn giấu cho hắn. Nhưng đối diện với người đàn ông đó, sự che giấu cũng chẳng có tác dụng lớn. Kể cả là suy thoái theo quy luật, hắn vẫn không tin người đàn ông đó sẽ không phát giác được. Nhưng cho đến nay, người đó cũng không nhìn đến khiến hắn hơi thất vọng.

Phải biết rằng trước thời điểm chư thần hoàng hôn, ánh mắt của người đàn ông đó đã dọa sợ Thần Gió Bão như hắn không dám nhúc nhích. Tư thái vô địch, bóng dáng khinh thường mọi thứ, cả đời này hắn cũng không quên được. Thậm chí hắn có một cảm giác, chết dưới đao của người đàn ông đó là một loại vinh dự.

Thở dài một tiếng, Thần Gió Bão cúi đầu nhìn hai người Lư Tân:

“Các ngươi có tác dụng gì?"

Hắn không bảo tín đồ gió bão đến, bây giờ thực lực tiêu hao quá lớn. Tuy rằng có thể ứng phó với một vài người nhòm ngó thần vị của hắn. Nhưng, chuyện có thể tránh thì tránh trước vậy. Bây giờ hắn phải hồi phục thực lực. Còn về giới tu chân...Bây giờ hắn không muốn đắc tội với ai, giới tu chân có không ít người không yếu hơn hắn. Trước đây, không ít hơn ba người có thể giết được hắn. Càng đừng nhắc đến nhân tài mới xuất hiện. Nhiều năm nay phát triển ổn định, chắc chắn giới tu chân có không ít nhân tài. Còn vượt qua ba người đó, có lẽ không có. “Chúng ta đã tìm hiểu qua về chiến lực của thời đại này, và một số quy tắc thông thường. Cộng thêm biết nơi nào là nơi tòng thần đều muốn theo dõi"

Lư Tân lên tiếng nói.

“Ồ? Ví dụ như nơi nào?"

Thần Gió Bão hỏi.

“Thanh Thành"

Lư Tân cúi đầu trả lời:

“Nghe nói bên đó có một tòa Biên Giới Thành, bên trong ẩn chứa nhiều quyền hạn. Hiện tại có quyền hạn thái dương, quyền hạn bóng tối, quyền hạn đại địa và quyền hạn băng tuyết đã hiện ra.

Nghe vậy Thần Gió Bão có chút bất ngờ, hắn nói với vẻ mặt không thay đổi:

“Làm sao các ngươi xác định được?"

“Việc này."

Lư Tân do dự nói:

“Ở ngoại thành thần vực có người nghe thấy giọng của Thần Thái Dương, lại thêm có sức mạnh quyền hạn ảnh hưởng đến ngoại thành thần vực “Giọng của Thần Thái Dương ư?"

Điều này khiến Thần Gió Bão càng thêm kinh ngạc.

Vì Thần Thái Dương ngã xuống, tất cả đường lui của hắn đều mất hiệu lực, chỉ có một chỗ đường lui có thể còn có hiệu quả.

“Đúng vậy, rất nhiều người đều nghe thấy.

Lư Tân cung kính nói.

Sau khi trong lòng có quyết định, Thần Gió Bão liền hỏi nói:

“Người khác không dám vào tòa thành đó ư?"

“Phải"

Lư Tân gật đầu, giải thích nói:

“Đó là nơi cự phách ma đạo ở trước đây, muốn đến đó, rất dễ thu hút sự chú ý của hắn. Tính đến hiện tại, những người tam phẩm và tam phẩm trở xuống của giới tu chân đến đó sẽ không bị hắn chú ý, cũng chính là thần thị như chúng ta. Nhưng cũng không thể vào Thanh Thành một cách bình thường, mà phải thông qua thuật pháp không gian để vào Biên Giới Thành “Những người qua tam phẩm tiến vào thì sẽ thế nào?"

Thần Gió Bão hỏi.

“Còn chưa có ai thử tiến vào"

Lư Tân trả lời.

Thần Gió Bão không nói gì nữa, mà ghi nhớ nơi này. Người khác không biết, có lẽ hắn biết ở đó ẩn chứa cái gì.

Hắn cũng cần lấy lại quyền hạn ở đó. Nếu không thì không thể tiến thêm một bước. Còn bây giờ, đương nhiên là phải hồi phục thực lực.

“Đi thôi, ta đưa các người đến một nơi"

Thần Gió Bão đứng lên. Khi đám người Lư Tân muốn hỏi, đột nhiên cảm giác gió bão ập đến. Ngay sau đó, họ cảm thấy không gian xuất hiện biến hóa. La Doanh từ nãy không lên tiếng có chút lo lắng nhìn về phía Lư Tân.

“Sự tồn tại như này muốn giết chúng ta chắc không đến mức phiền phức như vậy.

Lư Tân truyền âm nói.

“Cũng phải"

La Doanh gật đầu. Nàng cảm thấy mình mạnh hơn, nhưng không cảm giác được sự cường mạnh, ngược lại càng lúc càng nhỏ yếu.

Cảm giác này thật là kỳ diệu.

Hiếm khi. Họ phát hiện mình đứng trong dòng chảy hỗn loạn không gian.

“Nơi này là?"

Lư Tân kinh ngạc.

Nếu bảo họ quay về, thì họ không về nổi.

“Đến nơi rồi"

Thần Gió Bão đứng trong dòng hỗn loạn không gian nhìn hình ảnh phía trước cười nói.

Lúc này Lư Tân và La Doanh đều ngẩn người. Vì trước mắt họ là hình ảnh khổng lồ của các tòa thành thị trấn, những tòa thành này đều đã đổ nát tan tành. Dường như đã trải thảm họa gì đó. Nhưng ánh nắng rực rỡ, dường như mọi thứ đang phát triển theo chiều hướng tốt đẹp.

“Nơi này là nơi nào?"

La Doanh hỏi theo bản năng.

“Nơi ở của đại thần không gian và thời gian, nếu ta nhớ không nhầm, hắn đã để lại thủ đoạn đặc biệt thuộc không gian ở đây. Thủ đoạn này có hiệu quả cả với ta. Tiến vào nơi này, thời gian trôi như con thoi, ta muốn hồi phục sức mạnh trăm năm, hấp thụ hết sức mạnh thời gian ở đó thì có thể hồi phục cực nhanh. Tìm được nơi đó, các ngươi cũng có lợi. Nhưng các ngươi cần hộ pháp cho ta, đề phòng bị người ở đó quấy nhiễu.

Thần Gió Bão cười nói.

Hai người Lư Tân khiếp sợ không thôi, nhưng vẫn cúi đầu đồng ý.

Dù sao họ cũng có lợi.

Hơn nữa đại thần thời gian không gian, họ chưa từng nghe nói đến.

1085 chữ

Chương 830: Đợi

Biên Giới Thành.

Vừa về đến Chu Tự liền nghe nói mặt trăng đỏ bừng sáng Nhưng không ai có thể lên đó kiểm tra.

“Đợi ta mạnh hơn rồi ta lên đó xem sao?

Chu Tự thực tự tin nói. Vì có nửa cuốn trên Sơn Hải Thiên, bây giờ hắn đã có hy vọng. Có được nửa cuốn dưới chỉ là việc trong tầm tay.

Lúc đó hắn sẽ tiến vào thời đại thần thoại. Vượt trên tất cả mọi người. Không chừng có thể thách đấu với tất cả Thần Minh thời hoàng kim. Đương nhiên, đó cũng chỉ là trong suy nghĩ.

Chẳng may không tiến vào được thì thật ngượng ngùng. Nhưng đi lên mặt trăng đó xem xét, có lẽ không vấn đề.

Thất Thiên cũng lên rất nhiều lần rồi, tuy không vào sâu, nhưng hiện tại không có nguy hiểm lớn. Bảo đám người Đại Địa Thần Khuyển theo dõi cánh cửa trong suốt, đám người Chu Tự liền quay người rời đi.

Tối nay mấy vị lão bản cũng phải chuyển về, vì ngày mai phải đi làm. Lúc nào nghỉ phép mọi người mới được đến tiếp. Cho nên lần này Tô Thi không về cùng.

“Kỳ nghỉ lần sau còn bao lâu nữa"

Trên đường về Chu Tự tính một chút. Nhưng sắp đến tháng năm rồi, hắn phải kiếm tiền, chụp ảnh cưới với Thu tỷ.

“Ngươi và trí giả đã đi đâu?"

Chu Ngưng Nguyệt ăn quả trí tuệ hỏi.

Quả của Chu Tự cũng bị cướp một nửa. Lấy danh nghĩa tốt đẹp là ngươi không ăn hết, thì ta ăn một nửa giúp ngươi.

“Đến dòng sông lịch sử, trí giả nói đó là đạo của hắn. Sau đó gặp được Nữ Thần Đại Địa và Nữ Thần Trí Tuệ, còn có một người hình như là Thần Cố Lộng Huyền Hư. Có thể nói chuyện với họ vài câu, Nữ Thần Trí Tuệ trông có vẻ giống với người của thời đại chúng ta. Nhưng nàng nói nàng không phải đến từ tương lai. Nghe khẩu khí của nàng, cảm giác rất dễ giao lưu, không giống một Thần Minh"

Chu Tự suy nghĩ nói.

“Nàng trông như thế nào?"

Chu Ngưng Nguyệt lại hỏi.

“Không biết, chỉ nhìn thấy bóng lưng, trí giả không dám quay lại hình ảnh chính diện.

Chu Tự trả lời.

“Nữ Thần Đại Địa trước đây trông thế nào?"

Thu Thiển hiếu kỳ nói.

“Cũng gần như như chúng ta nhìn thấy? Nhưng hình như lúc đó trẻ hơn.

Chu Tự suy nghĩ lại nói:

“Trí giả nói ta nói chuyện với họ, nếu có vài người còn sống, họ sẽ nhận được nội dung cuộc trò chuyện. Lần sau đến chỗ Nữ Thần Đại Địa hỏi xem có đúng như vậy không"

“Lại còn có thể như vậy ư?"

Chu Ngưng Nguyệt tỏ vẻ mặt ngạc nhiên.

Loại chuyện kỳ lạ này, chỉ có thể nói ở thế giới của cường giả, họ không hiểu.

“Vậy ngươi đã nói gì với Thần Cố Lộng Huyền Hư?"

Thu Thiển ăn kẹo mút của Chu Tự đưa cho hỏi.

“Ta hỏi hắn, hắn đều không trả lời, sau đó ta hẹn hắn đánh nhau, hắn cũng không nói gì. Không biết có phải là Thần Cố Lộng Huyền Hư thật không"

Chu Tự có chút bất đắc dĩ.

“Ngươi có hẹn địa điểm không? Chẳng may hắn tò mò đến đó thì sao?"

Thu Thiển hỏi.

Địa điểm? Chu Tự thộn mặt Quên rồi Thu Thiển:

Tiếc nuối một hồi, Chu Tự lại nói:

“Đợi lần sau gặp được trí giả, ta muốn đi xem dáng vẻ của cha mẹ ta thời chưa bị thời gian giết như lợn.

“Xem cha mẹ ta là được rồi.

Chu Ngưng Nguyệt lấy ra một bức ảnh một nhà ba người của nàng từ trong túi đưa cho Chu Tự.

“Ta muốn hỏi họ ở bên nhau thế nào.

Không chừng sẽ trả lời ta"

Chu Tự cười nói.

“Trí giả đó có thể còn sống không?"

Thu Thiển tò mò hỏi.

“Có thể"

Chu Ngưng Nguyệt nuốt trái cây trong miệng nói:

“Lần trước trí giả nói cha ta muốn gây chuyện với hắn, cũng phải tìm được hắn.

Thu Thiển:

"..."

Hai người này đúng là không hề sợ lớn chuyện.

Về đến chỗ ở, Chu Ngưng Nguyệt lại trốn đi bắt đầu nghiên cứu trận pháp, còn chưa phá giải trận pháp thiên nguyên trận đồ hai giai đoạn.

Thu Thiển bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

Chu Tự gửi tin nhắn cho Lý Lạc Thư, bảo hắn phân tích giúp, nhưng tin nhắn gửi đi rồi, vẫn không có tin đáp lại.

Rảnh rỗi, hắn đến phòng bếp muốn giúp Thu tỷ một tay. Có thể đoạt lại vị trí chủ bếp thì càng tốt. Hắn không muốn tài nghệ nấu ăn của mình bị giảm sút, sau này còn phải quay về kế thừa quán cơm của cha. Chẳng may tài nấu ăn không ổn, phải đóng cửa thì rất mất mặt.

Đợi gần xong, Chu Tự ngồi đợi bên bàn ăn, còn thiếu một món canh, đợi một lát là được.

Lúc này Thu Thiển đưa cho Chu Tự một ly nước lạnh.

“Đúng là có hơi khát thật Chu Tự nhận lấy ly nước nói.

“Nữ Thần Băng Tuyết có đẹp không?"

Thu Thiển đột nhiên hỏi.

“Tạm được, cảm giác giống như em gái chưa trưởng thành"

Chu Tự tiện miệng trả lời.

“Dáng người thì sao?"

Thu Thiển lại hỏi.

“Không để ý, chắc cũng tạm được.

Chu Tự nghi hoặc khó hiểu, hắn vừa uống nước vừa nghĩ tại sao Thu tỷ hỏi như vậy.

Thu Thiển gật đầu, mỉm cười nói:

“Lúc kiểm tra thi thể của nàng, cảm giác có thích không?"

"Phut."

Chu Tự run tay, trực tiếp phun nước ra. Bàn ăn cũng ướt, nước cũng bắn lên người mình.

“Thu tỷ, có phải ngươi hiểu lầm không, ta không sờ thi thể, chỉ đang nhặt đồ thôi.

Hắn lập tức giải thích nói.

"Ừm"

Thu Thiển gật đầu:

“Ta hiểu"

Chắc chắn ngươi đã hiểu sai. Chu Tự lau nước nghĩ.

Lúc này Thu Thiển ngồi bên cạnh Chu Tự “Có cần ta cho ngươi kiểm tra thử xem sao không? Xem xem liệu có trang bị không?"

Nghe vậy, Chu Tự phấn chấn tinh thần.

“Vậy ta thử xem?"

1122 chữ

Chương 831: Sau Này Còn Nhiều Thời Gian Để Buồn

Chu Tự nhìn trái ngó phải, sau khi chắc chắn không có ai. Hắn vươn tay về phía lồng ngực Thu tỷ. Khi hắn sắp chạm tới, Thu Thiển đột nhiên nhìn về phía sau Chu Tự nói:

“Nguyệt tỷ, sao ngươi lại ra đây"

Phập!

Chu Tự rút lại cánh tay va đập vào bàn ăn. Hắn cúi người ôm khuỷu tay. Hơi đau...

Nhưng hắn lập tức quay đầu, sau đó không thấy có ai.

"Ha."

Thu Thiển một tay chống cằm, nhìn Chu Tự nở nụ cười xấu xa. Cuối cùng, Chu Tự cũng hiểu ra con đạo trên đầu kẻ háo sắc nghĩa là gì. Lúc này, Thu Thiển đột nhiên nhích lại gần. Hắn nhìn thấy một bàn tay Thu tỷ che trước mặt hắn, sau đó đôi môi của hai người chạm vào nhau. Nhưng rất nhanh, Thu Thiển liền lùi lại. Sau đó thì thầm nhỏ bên tai hắn:

“Ban ngày làm sao có thể sờ chỗ này chứ? Đương nhiên phải chờ đến tối không có ai rồi. Ngươi muốn thế nào cũng được, dù sao ta cũng là của một mình ngươi Trong lời nói mang chút ý cười và chút xấu hổ. Sau đó Thu Thiển lùi lại, đứng lên cất bước vào phòng bếp, lớn tiếng nói:

“Nguyệt tỷ, ra ăn cơm đi Tim Chu Tự đập thình thịch, nhìn Thu tỷ, cảm giác vui vẻ một cách khó hiểu.

Quả nhiên, Thu Thiển là đệ nhất thiên hạ.

Sáng sớm hôm sau, Chu Tự rời khỏi tu luyện.

Nghe được vẫn là giọng nói quen thuộc.

"Buổi sáng tốt lành, hiện tại là 07:07, thời tiết trong xanh, hôm nay phải đi làm đấy, trợ lý riêng nhỏ nhắn của ngươi chính thức đi làm báo giờ cho ngươi"

Thu Thiển cười nói.

Nhìn Thu tỷ mặc váy ngắn có quai ngồi bên cạnh mình, Chu Tự thấy vô cùng vui vẻ.

Có được người trước mắt này là điều khiến hắn vui mừng nhất.

Đặc hiệu xếp ở đằng sau, tránh ảnh hưởng Thu tỷ đứng trước mặt.

"Quần áo đẹp không?"

Thu Thiển cười hỏi.

"Đẹp"

Chu Tự vô thức gật đầu.

"Người không đẹp"

Thu Thiển gật đầu tỏ vẻ ra là vậy, rồi chu đáo nói:

"Ngày mai ta treo một bộ quần áo ở chỗ này cho ngươi."

"Không phải như thế, Thu tỷ"

Chu Tự vội vàng giải thích làm Thu Thiển không nhịn được bật cười.Cái này khiến Chu Tự nhớ tới cuộc sống trước kia ở nhà một mình mặc dù không ai quản nhưng chắc chắn là không vui bằng bây giờ.

Đương nhiên, cũng không lo lắng như bây giờ.

Ăn sáng xong, thừa dịp lúc ra cửa, cầu thang không có ai, hắn vụng trộm hôn Thu tỷ một cái, sau đó quay người xuống lầu.

Thu Thiển sờ môi mình, cảm thấy hôm nay có thể vui vẻ cả ngày.

Trên đường đi làm, Chu Tự nhìn điện thoại, phát hiện đến tận bây giờ Lý Lạc Thư vẫn chưa có hồi âm, không biết đang bận cái gì.

Theo lý mà nói thì sẽ mở pháp bảo ra xem điện thoại.

"Kể ra thì hình như bộ xương nhỏ cũng không gửi tin tới, chẳng nhẽ bên kia xảy ra chuyện rồi?"

Chu Tự nghĩ bụng, nhưng mà bản thân cũng vẫn băn khoăn, tạm thời chưa thể xác định được.

Để Thu tỷ truyền mệnh lệnh của thần xuống cũng không được.

Bởi vì không ai có thể tiếp nhận được.

"Chỉ đành chờ thêm xem có trả lời không, nếu không thì đành phải trông cậy vào Thu tỷ để mở cánh cửa kia ra" Về phần mở không gian ra để đi vào thì thôi vậy.

Đi vào được cũng không ra được.

Đến thư viện, Chu Tự có một cảm giác hoài niệm.

Lần trước tới đây đã là chuyện của năm ngoái rồi.

Hắn cẩn thận quan sát, phát hiện tất cả đều rất ngăn nắp, giống như lần đầu tới.

Sau khi đi vào, hắn nhìn thấy Tam lão bản đang ngồi trên quầy, có vẻ hơi u sầu.

"Tam lão bản cũng có chuyện phiền lòng sao?"

Quẹt thẻ xong, Chu Tự hỏi.

Mái tóc dài hơi xoăn của Tô Thi buộc thành hai cái bím xõa trên vai.

Nàng vừa ăn bánh mì vừa cảm khái:

"Tiệm bánh mì hay mở năm nay dọn đi rồi, về sau muốn phải vòng đường rất xa. Buồn quá. "

"Đường vòng thì đường vòng, có vấn đề gì sao?"

Chu Tự hiếu kỳ.

"Ta sợ ngồi xe công cộng đi quá trạm Tô Thi có chút khổ sở, nàng lấy gương ra soi tựa như để tìm lại chút tự tin.

Thấy vậy Chu Tự cảm thấy đều là thân thích cũng nên an ủi một chút, hắn chân thành nói: "Sao phải buồn? Bây giờ tuổi còn trẻ, cuộc sống mà, sau này còn nhiều thời gian mà buồn. Nghe xong lời Chu Tự nói, Tô Thi quay phắt đầu đi không thèm nhìn hắn nữa.

Sau đó nàng đứng dậy rời đi, bước vào phòng nghỉ nghỉ ngơi.

"Không nghe lời người già sẽ phải chịu thiệt"

Chu Tự cũng không thèm để ý, hắn đi vào trong quầy hàng bắt đầu làm việc.

Buổi trưa, thanh toán cho hai người mua sách xong, Chu Tự bèn ra ngoài ăn cơm. Nhưng cẩn thận nghĩ lại, hình như có vị lão bản nào đó qua tết phải mời khách.

Sau đó hắn đến phòng nghỉ hỏi thăm. Sắc mặt ba vị lão bản sắc hết sức khó coi.

"Hồi tết đã mời rồi, đừng có quá đáng"

Sắc mặt Minh Nam Sở tái xanh, nói.

"Vậy sao?"

Chu Tự hờ hững.

Sau đó hắn ra ngoài tìm cái quán nhỏ ăn đĩa cơm.

Đĩa cơm vịt kho gừng mười lăm tệ.

Xa xỉ một bữa.

Nhưng trong lúc hắn đang chờ đợi, đột nhiên có một vị nữ tử ngồi xuống đối diện hắn.

Đó là một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp, mặc dù nhìn rất trẻ, nhưng từ trong đôi mắt nàng có thể phát giác được dấu vết của năm tháng.

Chu Tự có chút phục mình, mình mà lại có thể nhìn thấy dấu vết năm tháng.

Có điều dường như hắn đã gặp người này ở đâu đó.

"Ngươi là Chu Tự? Nhân viên quản lý thư viện Đông Lâm?"

Nữ tử ngồi xuống, cười nói:

"Ta tên Vân Tiêu, công nhân vệ sinh thực tập. Ngươi gọi ta một tiếng dì đi Chu Tự:

"???"

Ai vậy?

Thân thích trong nhà?

1125 chữ

Chương 832: Mất Tích

Rất nhanh hắn nhìn thấy Trình tỷ đi tới, nghi hoặc hỏi:

"Trình tỷ, nàng là ai vậy?"

"Thân thích nhà ta Trình tỷ vừa tới thở dài nói:

"Khóc nháo đòi tới đây làm, không còn cách nào khác chỉ có thể để nàng tới đây.

"Trình tỷ?"

Vân Tiêu tiên tử nhìn Trình tỷ, hơi than vãn:

"Vậy thì hắn không thể gọi ta là dì được, nếu không chẳng phải bối phận của ta lại lớn hơn cả Trình trưởng lão rồi?"

Chu Tự:

"..."

"Gọi ta là Vân tỷ đi Vân Tiểu tiên tử cười nói.

Hai người Trình tỷ lấy đồ ăn rồi xoay người rời đi.

Vân Tiêu tiên tử đi bên cạnh Trình tỷ, không ngừng nói gì đó.

Bộ dạng giống tiểu bối nũng nịu với trưởng bối.

"Hình như từng gặp qua ở Thập Nhị Chi Trụ Chiến, nhưng những người này sẽ thay đổi trang phục, không dễ nhận ra"

Chu Tự lắc đầu.

Lúc này một đĩa cơm được đưa lên.

Lúc ăn cơm, hắn lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho Bán Tiên:

"Đại sư, bao giờ đại ca của ta có thời gian trả lời tin nhắn của ta?"

Bên kia lập tức trả lời lại:

"Chuyện này rất phức tạp, ta nói ngắn gọn. Khi nào trả tiền?"

Chu Tự sửng sốt.

Nghĩ kỹ lại, hình như quên gửi 30.000 linh thạch qua rồi.

"Ta lập tức bảo vị hôn thê của ta gửi linh thạch cho đại sư"

Xin địa chỉ xong, Chu Tự nhắn tin cho Thu tỷ.

Để nàng lấy linh thạch ở chỗ Nguyệt tỷ, sau đó gửi đi.

Năm phút sau.

Thu Thiển gửi tin nhắn tới:

"Gửi rồi"

Nhìn thấy cái này Chu Tự có chút kinh ngạc, Thiên Hạ Nhất Kiếm tông có hiệu suất thế sao?

Nghĩ rồi, hắn cũng không đẩy Thiên Hạ Nhất Kiếm tông đi.

"Nguyệt tỷ gửi như thế nào vậy?"

Hắn tò mò hỏi.

"Vừa nãy Chu Tước tỷ đến đây, đưa qua đó rồi"

Thu Thiển đáp.

Rất nhanh Thu tỷ lại gửi tin tới:

"Vừa nãy ta cùng Nguyệt tỷ đến tế đàn Thần Thái Dương, phát hiện có tiếng con gái truyền đến như ẩn như hiện, hình như bảo có người mất tích. Không phải bên Hỏa Nguyệt cốc, có thể là thế giới khác.

Thế giới khác, có người mất tích?

Tiếng con gái?

Tiểu Thái?

Vậy người mất tích là bộ xương nhỏ?

Bộ xương nhỏ đi cùng Lý Lạc Thư, Lý Lạc Thư mất tích hả?

Liên kết lại rồi suy đoán, Chu Tự có chút thảng thốt.

Không phải là không có khả năng, bởi vì vẫn luôn không có tin tức của Lý Lạc Thư.

Nhưng mà chiến lực bên thế giới đó rất thấp, với năng lực truyền kỳ của Lý Lạc Thư, không thể nào mất tích được.

Nghĩ tới đây Chu Tự không khỏi thở dài.

"Lý Lạc Thư mất tích, bạn gái hắn phải làm sao bây giờ?"

Nghe nói vẫn luôn chờ đợi, khi nào mới có thể lại thấy ánh mặt trời?

Chu Tự chưa gặp bao giờ, quả thực muốn đi làm quen một chút.

Đương nhiên, dù bạn gái Lý Lạc Thư có tốt cũng vô dụng.

Người mình thích từ đầu đến cuối chỉ có Thu tỷ.

Đi làm cũng đều mong về sớm một chút. Nhìn thấy Thu tỷ là một chuyện khiến người ta rất vui vẻ.

Sau đó hắn vô thức trả lời một câu:

"Thu tỷ, ta nhớ ngươi lắm.

Điện thoại rung lên, Thu tỷ gửi một tấm hình tự chụp tới.

Là ở cửa ra vào chợ rau.

"Tối nay làm đồ ăn ngon cho ngươi"

Thu tỷ trả lời, cuối cùng lại thêm một câu:

"Ta cũng nhớ ngươi."

Thấy vậy, Chu Tự bất giác nở một nụ cười.

Nhưng hắn lập tức ngừng lại, đang ăn cơm ở bên ngoài, bị người ta nhìn thấy sẽ rất ngại.

Sau đó hắn ăn thật nhanh, mau mau chóng chóng rời khỏi đó.

Cứ cảm giác có người đang cười nhạo hắn.

Thu tỷ hại người ta quá.

Ăn xong, trả tiền, Chu Tự trở về thư viện.

Tô Thị vẫn đang ngồi ở quầy trực ban.

"Trưa nay Tam lão bản ăn cái gì?"

Chu Tự thuận miệng hỏi.

"Hamburger."

Tô Thi cười đáp.

Lúc này nàng đột nhiên nhìn thấy một người đi tới sau lưng Chu Tự, lập tức đứng lên niềm nở cười nói:

"Vân tỷ, ngươi muốn làm gì, ta giúp ngươi"

"Không cần, vứt rác thôi"

Vân Tiêu tiên tử xách túi rác đi ra ngoài.

Chu Tự hơi nghi hoặc, chẳng phải trong thư viện cũng có thùng rác hay sao?

Có thể là mới tới nên không biết.

"Lần trước đến chỗ Vân tỷ, nàng cho ta cùng Nguyệt tỷ rất nhiều đồ"

Tô Thi vui vẻ nói.

Hóa ra là tết bọn hắn đến chỗ những người này à, Chu Tự cũng không thèm để ý.

Sau khi đuổi Tam lão bản đi, Chu Tự ngồi xuống chỗ quầy hàng, bắt đầu đọc sách.

Đến giờ Bán Tiên vẫn không trả lời, không biết ra sao.

Hắn nhân lúc nhàn rỗi lấy sách quý ra, qua phó bản cộng thêm còn một manh mối nữa cũng có thể bỏ vào thử một chút.

Lật trang phó bản kia ra, Chu Tự không nhìn thấy gì cả, cửa vào phó bản cũng đã mất đi hiệu lực.

Không nhìn thấy trí giả, cũng không thể đánh quái.

Sau đó Chu Tự lấy mảnh lá cây kia ra.

Ngay sau đó, lá cây dung nhập vào trong cuốn sách.

Lúc này cuốn sách bắt đầu lật qua từng trang.

Cuối cùng dừng lại ở một trang sau trang phó bản, trang sách trống không dần dần xuất hiện văn tự.

"Mở ra trang này chứng tỏ ngươi đã đến gần thành công một bước lớn. Ngươi đoán ngươi còn cần bao lâu mới có thể chạm đến vị trí của thần? Trong quá trình tìm kiếm báu vật ngươi có thấy vui không? Lần tiếp theo có lẽ ngươi sẽ có thể đạt được càng nhiều thứ hơn. Kích động không? Vậy thì hãy mau đi tìm kiếm đầu mối mới, đuổi theo dấu chân ta đã từng đi qua. Sự tồn tại của ta phù hợp với sự phát triển của trời đất, ta đến phù hợp với dấu vết của lịch sử, không nói gì, không nhìn thấy, không cảm nhận. Ta chính là Hỉ Cố Lộng Huyền Hư, Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần. - Hỉ Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần 1138 chữ

Chương 833: Lựa Chọn

"Hết rồi?"

Chu Tự đọc sách, phát hiện trang này chẳng có chút tác dụng gì.

Đây là trang thứ năm, không biết lúc nào ra tiếp phần mới. Phần mới đồng nghĩa với việc có phó bản, trước mắt là thế này.

Có điều cũng bình thường, ngay từ đầu không chỉ không có gợi ý cũng không có phó bản.

Về phần manh mối phía sau thực ra cũng rất dễ tìm, chỉ cần tìm ra thứ để lại từ thời đại Thần Minh, thông thường đều có.

Ví dụ như Vĩnh Ám Chi Dạ, Hỏa Nguyệt cốc, thành Lạc rèn đúc Vĩnh Ám Chi Dạ, cộng thêm thế giới khác.

Vĩnh Ám Chi Dạ không đề cập tới, Lạc thành cũng không đề cập tới, thế giới khác cũng khó gặp.

Nhưng dạng như Hỏa Nguyệt cốc thì dễ gặp được nhất.

Chẳng hạn như đối diện tế đàn Hắc Dạ.

Quyền hành Tai Ách đã nắm trong tay, chỉ thiếu mỗi việc bỏ vào trong Quyền Trượng Hắc Dạ.

Như vậy là có thể nói chuyện với nhau.

Chắc hẳn cũng có manh mối.

Nhưng mà Lý Lạc Thư đột nhiên biến mất, cũng phải bớt chút thời gian đi xem thế nào.

Cất thư tịch đi, Chu Tự rút quyển tiểu thuyết bên cạnh ra xem.

Lâu rồi không xem, bổ sung một chút.

Đêm nay phải về học Viễn Cổ văn, Sơn Hải thiên cho Thu tỷ nghiên cứu một chút, rất nhiều chữ Chu Tự không biết.

Lại phải bắt đầu học tập.

Nhưng mà ghi chép trong quyển sách này cũng thật khó hiểu.

Lắc đầu không nghĩ nữa, Chu Tự bắt đầu chăm chú xem.

Vùng ngoại ô Thanh Thành.

Ở nơi không có ai, Hầu Trầm nhảy lên một cái, bay lúc lâu mới dừng lại trước một ngọn núi lớn.

Sau khi tới, hắn bố trí trận pháp cực kỳ phức tạp trên mặt đất.

Sau đó bắt đầu dẫn động trận pháp.

Rất nhanh trên trận pháp xuất hiện một vị nam tử trung niên.

"Cha."

Hầu Trầm thấp giọng nói.

"Hầu Trầm? Ngươi còn sống"

Nam tử trung niên này làn da tan tác, hắn nhìn nhi tử ở trạng thái tinh thần rất tốt trước mắt, có chút không hiểu:

"Huyết khí của ngươi được bổ sung?"

"Đúng thế"

Hầu Trầm gật đầu.

"Huyết khí bên ngoài nhiều như vậy sao?" Hầu Hằng cười tự giễu:

"Cảm giác còn sống tốt lắm nhỉ?"

"Không, đã từ rất lâu ta không phải nuốt máu tươi"

Hầu Trầm chân thành nói.

Nghe vậy, Hầu Hằng kinh ngạc:

"Ngươi, tìm được thần của chúng ta rồi?"

"Không phải."

Hầu Trầm lắc đầu.

"Nếu không ngươi khôi phục thế nào?"

Hầu Hằng hỏi.

Chuyện này, Hầu Trầm trầm ngâm một lúc, sau đó làm ra chuyện đi ngược lại tổ tông, hắn nghiêm túc nói:

"Cha, ngươi có nghĩ tới từ bỏ thần của chúng ta không?"

"Làm càn"

Nghe vậy Hầu Hằng cả giận nói:

"Ngươi không muốn sống nữa sao? Thần của chúng ta vẫn sống, phản bội hắn phải bỏ ra cái giá gì ngươi biết không? Vương triều tộc chúng ta thành lập đều bị hủy hoại trong chốc lát, cuối cùng ngay cả cơ hội tham sống sợ chết cũng không còn "Nhưng mà lúc nào hắn mới có thể trở về? Cha nghe ta, ta biết nhiều hơn ngươi, hắn vẫn chưa trở về. Khi nào trở về còn là ẩn số, các ngươi còn có thể kiên trì bao lâu?"

Hầu Trầm hỏi.

"Ngươi thay đổi rồi, dường như chẳng còn bất kỳ kiêu ngạo nào nữa"

Hầu Hằng có chút kinh ngạc.

Nghe vậy, Hầu Trầm cười cười nói:

"Tộc chúng ta còn lấy đâu ra kiêu ngạo? Dù có thì sao? Khi ta biết ánh sáng của vị kia, kiêu ngạo gì đó đều không đáng nhắc đến. Chúng ta nhỏ bé như con đom đóm, mà hắn chính là trăng sáng giữa trời. Ở trước mặt hắn đừng nói một mình ta, sợ rằng cả tộc chúng ta đều chỉ như hạt bụi"

"Ta không biết ngươi đã trải qua cái gì, nhưng lần này cầu nguyện của chúng ta đã được tiếp thu, điều này nói rõ hết thảy có tiến triển"

Hầu Hằng nói.

Trong lời nói mang theo chút hi vọng.

"Không phải, đó căn bản không phải thần của các ngươi."

Hầu Trầm chân thành nói:

"Cuối cùng người mà ta tìm được vẫn là vị mà ta đi theo kia. Cha, nghe ta. Hiện tại quy hàng, dù sao vẫn tốt hơn sau này để người ta đích thân tìm tới. Khi đó không phải là ngươi muốn bỏ là bỏ, mà là hắn nói cái gì chính là cái đó. Không cẩn thận một cái thì chính là tai ương diệt tộc"

Nghe vậy, Hầu Hằng khó mà tin được:

"Rốt cục ngươi theo ai?"

"Một vị khó có thể tưởng tượng được, tương lai, hắn chắc chắn đứng trên đỉnh vạn cổ đỉnh phong, sừng sững phía trên chúng thần. Không có sự đồng ý của hắn, ta không dám tùy ý thông báo cho các ngươi. Nhưng tin ta sẽ không sai đâu.

Hầu Trầm hơi kích động nói.

"Sừng sững phía trên chúng thần?"

Hầu Hằng trào phúng nhìn Hầu Trầm:

"Ngươi không phải bị mê hoặc rồi chứ? Từ thời đại Thần Minh thậm chí từ thời đại tu chân đến nay, vẫn chưa có người nào dám nói loại lời này. Ngươi dám chắc người ngươi đi theo có thể đạt tới độ cao đó? Ta không thể cùng mạo hiểm với ngươi"

"Vậy ít nhất hãy cho phép ta mang theo dân cũng thuộc sự quản lý của ta"

Hầu Trầm nói.

"Ngươi muốn độc lập sao?"

Hầu Hằng cười lạnh nói:

"Ngươi biết một khi chọn sai các ngươi sẽ muôn đời không gượng dậy được"

"Lúc khác có lẽ ta sẽ sai, nhưng lần này ta tin chắc mình sẽ không sai. Chỉ cần ta không phản bội, chỉ cần ta tận tâm tận lực. Nhất định sẽ không sai"

Hầu Trầm nói kiên định.

"Vậy thì hãy mang theo người của ngươi lao tới hi vọng của ngươi, ngược lại ta muốn xem xem các ngươi diệt vong thế nào"

Hầu Hằng lạnh lùng nói.

Lời vừa dứt, hắn cũng biến mất theo.

Để lại Hầu Trầm một mình đứng tại chỗ.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía chân trời.

Thánh Tử Ma Đạo khát máu như điên, khủng bố đến cực điểm, sẽ thăm dò sẽ đánh ép.

Nhưng trước mắt vẫn chưa từng ra tay với người của mình.

Như vậy, hắn càng tin tưởng vững chắc lựa chọn của mình.

1111 chữ

Chương 834: Có Khi Nào

Đến tận lúc tan làm, Chu Tự cũng không thấy Bán Tiên trả lời.

Trên đường trở về, hắn lại gửi tin nhắn đi:

"Bán Tiên, ngươi vẫn ổn đó chứ?"

"Ta có thù oán gì với ngươi sao?"

Bán Tiên lập tức trả lời.

"Hóa ra vẫn có đó à, ngươi sao vậy?"

Chu Tự có chút hiếu kỳ.

"Lần sau có thể dùng chuyển phát nhanh bình thường không?"

Bán Tiên đề nghị.

"Không phải Chu Tước đi ship rất nhanh sao?" "Nhanh, một lúc đến tận bốn người, rất là nhanh"

Chu Tự có chút giật mình, hóa ra đi một lúc bốn người?

Hiếm thấy nha.

Thật quá nể mặt Bán Tiên rồi.

"Hiện tại ta chỉ cần nói chuyện với ngươi là sẽ đau toàn thân, như vậy đi, sau này ta sẽ thu phí là 300, tiền mặt.

Ngươi chuyển khoản cho ta"

Bán Tiên sửa lại quy tắc thu phí.

Chu Tự suy nghĩ một chút, phát hiện mình chỉ có hơn bốn nghìn.

Đưa 300, tương đương với một phần mười.

Thế thì lúc nào mới gom đủ tiền chụp ảnh cưới đây?

Mà Tu Chân giới có dịch vụ này không nhỉ?

Họ chụp ảnh cưới có phải đều có thể phi thiên độn địa không?

Chu Tự tò mò hỏi Bán Tiên.

"Ảnh cưới? Tu Chân giới làm sao có cái thứ đó được?"

Bán Tiên trả lời.

"Tu chân giả cũng là người, người mà không kết hôn sao?"

Chu Tự hỏi.

"Người thì có kết hôn, nhưng tu chân giả không kết hôn nha "..."

Là thế này à?

Thân là tiểu bạch, Chu Tự cũng bàn thêm với đối phương nữa, chỉ hỏi Lý Lạc Thư ra sao rồi.

Nhận được đáp án là mất tích rồi.

Đi vào nơi nào đó chưa được biết tới.

Điều này khiến Chu Tự có chút kinh ngạc, dị thế giới thế mà còn có nơi chưa được biết tới.

Cuối cùng hắn gửi qua 30 tệ, còn lại dùng linh thạch trả thay, 270 linh thạch tự mình gửi.Thế này thì sẽ không có nguy hiểm.

"Nếu gửi linh thạch, vì sao không phải là 30,000?"

Bán Tiên hỏi.

"30.000 thì ta phải tìm Nguyệt tỷ, Nguyệt tỷ sẽ tìm đám Thanh Long, nếu ngươi muốn ta cũng không có ý kiến gì."

Chu Tự nói chi tiết.

"Ta bói một quẻ cần nghỉ ngơi ba tháng, ba tháng sau ngươi hãy tới tìm ta"

Bán Tiên gửi một cái biểu cảm ngủ say.

Hắn ngủ rồi, ba tháng sau mới tỉnh lại.

Chu Tự cũng không thèm để ý.

Người đang ngủ cũng có thể bị đánh thức.

Dù là vờ ngủ.

Gọi không dậy là người đang vờ ngủ, là do cường độ của ngươi không đủ.

Về đến nhà.

Thu tỷ đã làm xong một bàn đồ ăn.

Bốn món ăn một món canh.

Sườn xào chua ngọt, tôm luộc, thịt kho tàu, bắp cải xào, củ cải trắng hầm xương suon.

Chỗ này mất bao nhiêu tiền? Chu Tự vô thức nghĩ.

Nhưng mà hồi Tết các nàng nhận được nhiều tiền mừng tuổi như vậy, chút tiền này hẳn không là gì. "Nhanh lên, nhanh lên Chu Ngưng Nguyệt gõ bát nói.

Nàng đã không thể đợi nổi rồi.

Chu Tự rửa tay, sau đó mới ngồi vào chỗ.

Lúc này, Thu Thiển mới xới cơm cho họ.

"Không mua hoa quả về à?"

Chu Ngưng Nguyệt uống một ngụm canh, hỏi. "Ngươi muốn ăn gì?"

Chu Tự cũng uống một ngụm canh.

"Dưa hấu"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Thu Thiển ăn miếng cơm nói:

"Đêm nay tu luyện xong, lúc về thì đi mua"

"Vậy nhân tiện mua luôn ít đồ ăn đêm về ăn nhé?"

Chu Ngưng Nguyệt tính toán chuyện tối nay.

"Ăn gì?"

Thu Thiển hỏi.

Chu Tự đột nhiên nhớ ra, ban đêm Thu tỷ các nàng phải tu luyện, vậy cũng không tiện học Viễn Cổ văn.

Mà cũng lâu rồi chưa đi tìm ông chủ trả giá, đi hỏi chút xem có tin tức gì khác không.

Ở trong đó loại người gì cũng có, còn biết không ít việc.

"Thu tỷ"

Chu Tự gắp miếng sườn xào chua ngọt:

"Ngày nào cũng nấu cơm có mệt không?"

"Không mệt đâu"

Thu Thiển lắc đầu, mỉm cười nói:

"Cũng vui và phong phú lắm, nếu ngươi cảm thấy ngon, ta càng vui vẻ hơn.

"Rất ngon"

Chu Tự gật đầu khẳng định nói, chợt lại nói:

"Có muốn thi thoảng nghỉ tay chút, ta làm đồ ăn cho ngươi?"

Nói xong chăm chú nhìn Thu tỷ.

Chu Ngưng Nguyệt chuyên tâm ăn thịt kho tàu không nói chuyện, dù sao có ăn là được.

Ai làm cũng không vấn đề gì.

Nhìn qua ánh mắt chân thành của Chu Tự, Thu Thiển lộ ra nụ cười vui vẻ:

"Không cần"

Chu Tự:

"..."

Khi trong nhà có người, không thể nào nấu ăn được, lúc không có người lại không muốn động, cứ tiếp tục như vậy, thiên phú được kế thừa từ lão cha sẽ bị lãng phí dần rồi.

Nói đến thì Nguyệt tỷ không kế thừa cái thiên phú này sao?

"Xào rau thì cần gì thiên phú? Chỉ là đã có người nấu cơm cho ta rồi mà, có Thánh Nữ Ma Đạo nào lại tự mình xuống bếp không?"

Chu Tự hỏi xong, nhận được chính là đáp án này.

Thân là Thánh Tử Ma Đạo, hắn cảm thấy bị thương.

Ngẫm lại cũng đúng, Nguyệt tỷ thân là đại tiểu thư, tự nhiên đi xào rau làm gì?

Là ánh mắt của hắn thiển cận.

"Đúng rồi, cánh cửa kia của Thu tỷ lúc nào có thể khống chế được?"

Chu Tự đột nhiên hỏi.

"Cánh cửa kia? Chắc còn cần một chút thời gian Thu Thiển nghĩ nghĩ rồi đáp.

"Ngươi phải đi vào dị thế giới sao?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Ừm, các ngươi không phải tò mò Tinh Linh dáng dấp ra sao sao? Vào xem xem, nhân tiện ta đi tìm đại ca của ta. Hình như hắn mất tích rồi, không biết lại đi đâu mất rồi"

Chu Tự thuận miệng nói.

"Đại ca ngươi xảy ra chuyện?"

Thu Thiển hỏi.

"Không đến mức xảy ra chuyện đâu, hắn quả thực là một truyền kỳ"

Chu Tự không thèm để ý nói.

Chính hắn còn không xảy ra chuyện gì, sao đại ca có thể xảy ra chuyện được?

Còn chưa nói sau đại ca còn có sư phụ.

Chả có gì phải lo lắng cả.

1125 chữ

Chương 835: Duy Nhất

"Ngươi thật có lòng tin với đại ca ngươi."

Chu Ngưng Nguyệt uống canh nói.

"Đương nhiên"

Chu Tự trả lời.

"Ta nghĩ xem, hiện tại là ngày mùng 7 tháng 2, tu luyện có lẽ còn cần nửa tháng nữa"

Thu Thiển buông thìa xuống nói:

"Cuối tháng hẳn là có thể khống chế được cánh cửa kia"

Vào lúc nàng tu luyện cũng có thể thuận tiện khống chế cánh cửa kia.

Sau bữa cơm tối, ba người đi tới Biên Giới Thành.

Mấy vị lão bản chờ đã lâu.

Rất nhanh, họ liền bắt đầu nhập tâm tu luyện.

Nhìn bộ dáng Nhị lão bản, hôm nay có khả năng sẽ tấn thăng Giai Linh lục phẩm, là người tiến vào trung tam phẩm sớm nhất trong thư viện.

Chu Thiên Linh Khí Đoàn của Chu Tự cũng còn chưa tiến vào trung tam phẩm.

Đêm nay trở về phải dành thời gian tấn thăng mới được.

Gần đây ma chủng cũng bắt đầu cố gắng, trong tháng này cũng có thể tấn thăng.

Nhìn chung quanh một chút, Chu Tự phát hiện chỉ có ba vị Cẩu trưởng lão đang ở đây.

"Thất Thiên đâu?"

Hắn hiếu kỳ hỏi.

Bọn Xích Mông nhìn Chu Tự, dường như đang nói, ngươi thế này không phải là biết rõ còn cố hỏi à?

"Lại trốn mất rồi? Ta cũng không phải ác ma, ta chỉ muốn hỏi nàng có biết chuyện gì không, để dễ bề đi hỏi thôi"

Chu Tự nhún vai nói.

Sau đó hắn lấy ra Biên Giới Thạch, tiến vào bên trong.

Đi tìm ông chủ trả giá, không biết gần đây hắn làm ăn thế nào.

Vừa đến ngoại thành Thần Vực, Chu Tự liền thấy bên ngoài có một đám người đang gây phiền phức cho ngoại linh Thần Vực.

"Hình như đã nhiều ngày không thấy ngươi tới?"

Vừa đến con phố, Chu Tự đã nghe ông chủ trả giá chào hỏi hắn.

"Vừa mới Tết xong, hơi bận ăn Tết Chu Tự giải thích nói. Ban đầu là ở nhà chơi với cha mẹ, sau đó đi chơi với Thu tỷ.

Gần đây có đôi khi sẽ nghĩ, bụng Thu tỷ có khi nào sẽ có phản ứng không.

Nếu như có em bé rồi, vậy thì...cũng khiến người ta khá là luống cuống đó.

Chính mình vẫn còn là con nít mà lại có con.

Chắc chắn không đảm đương nổi chức cha mẹ, nhưng nhất định sẽ cố hết sức.

"Ta chỉ ăn Tết khi còn bé"

Ông chủ trả giá thở dài nói.

"Ta thì vẫn luôn ăn Tết"

Chu Tự nhìn chung quanh một chút, phát hiện người ít đi rồi, hiếu kỳ nói:

"Gần đây mọi người đi đâu rồi?"

"Nghe nói Phong Bạo Chi Thần trở về, những tín đồ cấp thấp kia đang nghĩ có nên tống hắn đi không"

Ông chủ trả giá thuận miệng nói.

"Tống, tống đi?"

Chu Tự có chút khó tin.

Những ngụy tín đồ này quả nhiên không phải tốt lành gì.

Thần Minh trở về chuyện đầu tiên nên là thanh lý bọn chúng.

"Không tống đi, bọn chúng lo lắng cuộc sống đang tốt đẹp ở ngoại thành Thần Vực sẽ bị quấy rầy. Nhưng ta là tín đồ của Trí Tuệ nữ thần, chuyện này không liên quan đến ta Ông chủ trả giá nói.

"Phong Bạo Chi Thần trở về sẽ mang đến cho ngoại thành Thần Vực biến hóa gì?"

Chu Tự hiếu kỳ nói.

"Ai biết được?"

Ông chủ trả giá nhìn bên trong ngoại thành Thần Vực nói:

"Nghe nói chỉ có Thần Minh trở lại Thần Vực, mới có thể có ảnh hưởng không nhỏ đối với nơi này"

"Thế Hồng Nhật và Viên Nguyệt của Thiên Thượng Các là chuyện gì vậy?"

Chu Tự hỏi.

Những người này còn chưa có tiếp nhận Thần Vực mà.

Làm sao lại có ảnh hưởng?

"Ai biết được, khả năng họ đã tới gần Thần Vực?"

Ông chủ trả giá mơ hồ nói, tạm ngừng một lúc rồi tiếp tục:

"Phong Bạo Chi Thần trở về, đại khái cũng sẽ đi tới Biên Giới Thành, bên đó không hề an toàn"

Chu Tự gật đầu, phải bảo Thất Thiên cẩn thận một chút, quan sát kỹ bốn phía.

"Lần này ông chủ bán gì vậy?"

Chu Tự bắt đầu chủ động tặng mối làm ăn cho ông chủ.

Nghe được điều này, ông chủ trả giá liền nở nụ cười, sau đó đưa Chu Tự xem một hạt châu nói:

"Đây, nhìn xem. Đồ tốt đó, đây là thứ ta tốn nguyên một năm mới làm ra được đó"

"Nguyên một năm?"

Nhận lấy hạt châu, Chu Tự hơi kinh ngạc.

"Năm ngoái đến năm nay không phải nguyên một năm à?"

Ông chủ trả giá nói.

Thế mới có mấy ngày mà? Chu Tự nhìn hạt châu thở dài.

"Đây là cái gì?"

Hắn phát hiện bên trong đều là những điểm nhỏ lít nha lít nhít.

"Phóng to ra mà nhìn"

Ông chủ trả giá nói ra.

Chu Tự vô thức kéo to ra, phát hiện đúng là có thể được.

Sau đó nhìn thấy điểm nhỏ biến thành vô số Thần Thú.

Thực Thiết Thú, Hỏa Phượng Hoàng, Kim Long.

Tất cả đều có.

"Đây là đại quân bách thú, trước đó ta nghĩ một con chó đặc hiệu đã rất chấn động rồi. Nhưng ta ngộ ra rồi. Một cái kim quang lóng lánh làm sao có thể chấn động bằng thiên quân vạn mã?"

Ông chủ trả giá nhìn hạt châu nói:

"Vì thế ta tổn hao tinh lực cả đời, chế tạo ra tuyệt thế thương phẩm vạn năm hiếm có này. Bách Thú Chi Vương.

Ngươi nên cảm thấy may mắn, ngươi là người đầu tiên có được Bách Thú Chi Vương, cũng là người cuối cùng"

"Đây không phải có một đống sao?"

Chu Tự chỉ chỉ mặt bàn nói.

Ông chủ trả giá:

"..."

Thở dài một tiếng, tiếp tục giải thích:

"Trên đó đều là những đại quân khác nhau.

Chu Tự cầm lên nhìn một chút, phát hiện lại là mười vạn linh kiếm.

"Đây là Vạn Kiếm Quy Nhất"

Ông chủ trả giá giải thích.

Chu Tự lại nhìn một cái, phát hiện có phù lục vô tận.

"Đây là Tiên Lục Chi Chủ"

Ông chủ trả giá lần nữa giải thích.

Ngay sau đó Chu Tự lại nhìn thấy nước biển mênh mông.

"Thương Hải Chúa Tể"

Tiếp theo nhìn thấy là trăm hoa đua nở.

"Hoa Gian nữ thần" Tiếp nữa nhìn thấy thư tịch vô tận.

"Nhân Gian Trí Giả 1090 chữ

Chương 836: Hẹn Người Đánh Nhau

Chu Tự xem rất nhiều hạt châu, không hề có cái nào bị trùng lặp.

Mỗi một hạt đều làm người ta chấn kinh.

"Thứ này đặc hiệu có rõ ràng không?"

"Lời này của ngươi không đúng rồi"

Ông chủ trả giá bất mãn nói:

"Đều là khách hàng quen, người bán da làm giàu như ta chú trọng nhất là đặc hiệu. Mua đồ ở chỗ ta, còn có đặc hiệu nào không tốt sao?"

Chu Tự ngẫm lại cũng đúng, liền hỏi giá cả.

Lần này ông chủ đưa ra giá rất rẻ, một cái 99 tệ.

Đúng là có tâm mà.

Cuối cùng Chu Tự mua chín cái với giá 99 tệ.

Chưa nghĩ ra mua để làm gì, chỉ là cảm thấy thuận miệng, cứ vậy mà mua thôi.

Về phần trở về có nên phân cho mấy lão bản không, phải xem họ có tiền không rồi.

"Đều là khách quen, lời cho ngươi đó, ta chịu lỗ chút"

Ông chủ trả giá rất quả quyết đưa ra bí thuật.

Dường như sợ trễ một bước Chu Tự sẽ đổi ý.

Điều này làm hắn cảm giác không dễ chịu lắm, giá mình đưa ra vẫn cao à?

Lại hàn huyên linh tinh một chút, Chu Tự liền đi dạo xung quanh.

Không bao lâu, hắn đi tới con đường tiến về sâu trong ngoại thành.

Tính ra cho đến trước mắt chính mình cũng chưa thăm dò qua.

Không biết được không.

Vì tò mò, hắn quyết định đi cảm thụ một chút.

Đây là một nơi đường xá trống trải, xung quanh có một ít cây cối sừng sững, con đường bình ổn chỉnh tề.

Đi lại ở bên trên không có cảm giác gì.

Một lúc sau, Chu Tự nhìn thấy phía trước có một con sông.

Trên sông có cầu đá vòm.

"Có lẽ nơi này mới thật sự là đường ranh giới"

Đi đến đầu cầu, Chu Tự cảm giác có thứ gì đó đè ép xuống.

Tựa như đang ngăn cản hắn đi về phía trước.

Công lực ngàn năm dâng trào, trực tiếp nghiền nát cái áp lực này.

Quá yếu rồi.

Chẳng qua khi hắn muốn tiếp tục đi về phía trước, một người xuất hiện trước mặt hắn.

Là một vị nam tử đeo mặt nạ nam tử, nhìn dáng người không giống người già.

Không biết là thanh niên hay là trung niên.

"Ngươi là ai?"

Thanh âm nam tử trống rỗng.

Cảm giác thần bí vô cùng.

"Ngươi là ai?"

Chu Tự hỏi ngược lại.

"Tín đồ thành kính của Thần Quang Minh, trên người ngươi không có khí tức như chúng ta, ngươi là tín đồ của ai?"

Nam tử lại hỏi.

"Tín đồ thành kính của nữ thần Phi Hồng"

Chu Tự nói chi tiết.

Bản thân là tín đồ cấp thấp, cũng là tín đồ thành kính của Phi Hồng nữ thần.

Thậm chí là cuồng tín đồ.

Nhưng mà ở đây, dựa vào nữ thần Trí Tuệ hoặc là nữ thần May Mắn.

"Nữ thần Phi Hồng? Ngươi tin Tà Thần? Trong Chính Thần của Thần Vực không có vị nữ thần này. Ngươi không thể đi vào. Mời trở về cho"

Nam tử kia nói.

"Ha?"

Chu Tự có chút khó hiểu nói:

"Đây là nhà ngươi mở sao? Dựa vào cái gì mà không cho ta vào?"

"Ngươi có thấy ta ngăn cản những người khác đi vào không?"

Nam tử đeo mặt nạ lạnh lùng nói:

"Ta chỉ ngăn cản mình ngươi, ngươi nên biết vấn đề xuất hiện ở trên người ngươi. Điều ngươi cần làm là xem kỹ sai lầm của mình, chứ không phải kiếm cớ ở chỗ khác. Mời trở về cho"

Chu Tự cứ thế đứng im, hắn không nói hai lời đi đến trước mặt đối phương, đấm một quyền.

Oanh!

Có sức mạnh va chạm vào nhau.

Chu Tự cũng không đánh được đối phương.

Lực lượng của hắn không thể ảnh hưởng đến ngoại thành Thần Vực.

"Đừng làm những chuyện vô nghĩa này, khu vực này không thể động thủ, nếu không ngươi đã sớm bị ta đá ra ngoài rồi"

Nam tử đeo mặt nạ lạnh lùng nói.

"Tìm chỗ đánh không?"

Chu Tự cũng không vội động thủ.

"Ngươi muốn chết sao?" Nam tử đeo mặt nạ cười nói. "Ngươi chọn địa điểm, ta đến tìm ngươi"

Chu Tự nói.

"Bảy ngày sau, Nhật Nguyệt phong ở Tu Ma địa giới, ngươi chỉ cần có gan đến, ta sẽ để ngươi biết cái gì gọi là trời cao đất rộng"

Nam tử đeo mặt nạ không chút do dự nói.

"Chủ nhật, năm ngày sau đi, bảy ngày quá lâu"

Chu Tự sửa lại thời gian.

Bởi vì bảy ngày sau phải đi làm, năm ngày sau là cuối tuần.

Hắn mới rảnh để đi.

"Tốt, vào đúng giữa trưa, ta sẽ cho ngươi biết ngươi khinh nhờn sự tồn tại của thần như vậy, là không đáng được sống trên đời. Nhớ kỹ tội của ngươi, ngẫm lại vì sao ta lại nhằm vào ngươi mà không phải nhằm vào người khác.

Nam tử đeo mặt nạ nói.

Chu Tự không thèm để ý đến đối phương nữa, mà là quay người trở về.

Hắn muốn đánh thức Bán Tiên, bói một quẻ xem người này có thể giở trò lừa bịp không.

Không giở trò gì thì năm ngày sau sẽ đi Nhật Nguyệt phong tìm hắn, giở trò lừa bịp thì đêm nay sẽ đi tìm hắn luôn.

Còn dám để hắn ngẫm lại chính mình sai ở đâu?

Phải đi dạy đối phương làm người thế nào.

Nói đến đây là người đầu tiên dám hẹn gặp hắn trực tiếp.

Nếu đánh không lại thì phải làm sao?

Không đi có phải có chút mất mặt không?

Trở lại Biên Giới Thành, Chu Tự lấy điện thoại di động ra gửi cho Bán Tiên ba mươi tệ.

Đưa tiền trước rồi tính.

Thái độ mình thật là tốt.

Lần sau Đông Húc giao chuyển phát nhanh, vừa hay gửi linh thạch cho Bán Tiên.

Nhưng tiền đã gửi đi, đối phương lại luôn không nhận.

“Đại sư ngủ chưa?"

Bên kia không có phản ứng.

“Đại sư, ta có việc Đối diện vẫn không có phản ứng.

“Đại sư không lấy tiền thì ta để Thanh Long mang qua cho ngươi?"

Trong nháy mắt, ba mươi tệ đã được nhận.1116 chữ

Chương 837: Mấy Cánh Cửa

“Đại sư còn chưa ngủ ư?"

Chu Tự cười gửi tin nhắn.

"Ha ha."

Bên kia lập tức gửi hai chữ này tới.

“Ta nhớ đám Thanh Long cũng không phải người xấu, không đến mức làm gì Bán Tiên đâu nhỉ?"

Chu Tự hơi khó hiểu.

“Đúng là không đến mức, họ vô duyên vô cớ đụng đến ta làm cái gì? Ta chỉ là một hậu bối. Nhưng họ sẽ nhờ ta giúp đoán mệnh, sau đó không hiểu sao họ lại đánh nhau. Ta ở gần như vậy, ta có thể ổn không?"

Bán Tiên lại gửi biểu cảm ha ha.

Chu Tự:

"..."

Họ thì là cái đinh gì?

Xem lần sau nghỉ phép ai chết?

Không nghĩ nhiều nữa, Chu Tự hỏi chuyện mình muốn biết.

“Đại sư, là thế này, vừa rồi có người nói quá khó nghe, ta đã hẹn với hắn năm ngày sau gặp mặt. Ta muốn biết hắn có thể đến không? Hắn có mạnh không?"

“Sẽ đến thôi, trên đời này còn có người yếu hơn ngươi sao? Cố lên! Ngủ đây.

Chu Tự kinh ngạc, cái này thật sự là tính ra sao?

Nhưng hắn cũng không thèm để ý.

Đến lúc đó mang theo Nguyệt tỷ, đánh không lại cũng có Nguyệt tỷ cản trở.

Dù là Tu Chân giới hay là thời đại Thần Minh, kẻ mạnh cũng rất nhiều.

Dù sao thì một tên tốt mới như hắn cũng phải cẩn thận một chút.

Nhưng tên tín đồ thành kính kia của Thần Quang Minh nói thật khó nghe, ngay trước mặt trùm phản diện như mình, nhịn xuống là vũ nhục thân phận Thánh Tử Ma Đạo này.

Đột nhiên nghĩ lại nữ thần Băng Tuyết còn rất có đạo lý.

Lúc làm người tốt thì bị người xấu bắt nạt thì thôi, làm người xấu còn phải bị kẻ không hiểu bắt nạt? Chơi chết hắn.

“Đúng rồi, Thanh Tịnh đại môn đã mở chưa?"

Chu Tự hỏi ba vị Cẩu trưởng lão bên cạnh.

Bọn chúng vẫn luôn hộ pháp cho mấy người Thu tỷ, sợ lúc này có người quấy rầy tu luyện.

Phải biết cây Bất Tử không chịu được quấy rầy.

Thánh Tử không quan tâm, bọn chúng lại rất quan tâm.

"Hôm qua có vẻ sắp mở, hôm nay có lẽ sẽ mở"

Xích Mông mở miệng nói.

Chu Tự gật đầu, sau đó định đi vào một chuyến, thuận tiện mang quyền hành băng tuyết tới đặt dưới gốc Cây Bất Tử, đi vào vớt chút hạt giống, như vậy sẽ có được bốn quyền hành.

Trong bảy cánh cửa chỉ có sáu cái có quyền hành, Trí Giả nói cần bảy loại, vậy loại cuối cùng thì lấy đâu ra?

Cẩn thận nghĩ lại, đến giờ hình như chỉ có Thần Vận Mệnh là chưa có.

Về sau hỏi hắn một chút xem.

Có điều quyền hành của đối phương có chút ít, cũng không có hậu duệ, ngưng tụ một hạt giống quyền hành hẳn là tương đối khó.

Ngoại trừ Thần Vận Mệnh, thực ra còn có thể tìm nhạc phụ.

Nhạc phụ có quyền hành thời không, hẳn là cũng có thể ngưng tụ hạt giống.

Chỉ không biết lúc nào mới có thể gặp, có lẽ còn đang lưu vong.

Có lẽ có một ngày sẽ trở về, nhưng nghĩ lại lại không đúng.

Nhạc phụ không trở về, Thu tỷ ở đâu ra chứ?

“Có vẻ chuyện này khá phức tạp"

Thở dài một cái, Chu Tự không nghĩ nhiều nữa, mà đi một mạch vào quảng trường sau tế đàn, sau đó tiến vào thông đạo dưới lòng đất.

Một đường đi vào cửa Thần Khải.

Vẫn nhìn thấy bảy cánh cửa quen thuộc.

Bên trái, một cánh cửa cực nóng đang mở.

Ba cánh cửa bên phải gần như mở rộng hết.

Chỉ chênh lệch cánh cửa của Nữ thần Băng Tuyết.

“Đây là mở hay là không mở?"

Chu Tự đi vào trước cổng chính Thanh Tịnh, luôn cảm giác có một chút gì đó chưa hoàn toàn bao trùm.

Nhưng Nữ thần Băng Tuyết chấp chưởng quyền hành băng tuyết có phải là nước không?

Chu Tự nghĩ nghĩ cảm thấy hẳn là vậy.

Vậy biển cả là có quyền hành riêng biệt hay cũng là do Nữ thần

Băng Tuyết quản?

Cảm thấy không giống nhau lắm.

Bởi vì Thần Thái Dương cũng có quyền hành hỏa diễm, mà hỏa diễm và mặt trời, Thần Thái Dương cũng không phải có hai quyền hành.

Cuối cùng hoả diễm là mặt trời ư?

Phức tạp quá đi mất.

Lắc đầu, Chu Tự đưa tay bắt đầu đẩy cử lớn Thanh Tịnh ra.

Ầm...ầm, cửa lớn bị nhẹ nhàng lay động.

“Có thể sao?"

Không khí lạnh lẽo truyền ra từ bên trong, lực lượng quyền hành cũng theo đó mà đến.

Quyền hành kinh khủng này hoàn toàn khác với phó bản.

Vì lý do an toàn, hắn lấy Vĩnh Ám Chi Nhẫn ra rồi cất bước đi vào.

Sau cánh cửa, thứ hắn nhìn thấy chính là Băng Tuyết Chi Nguyên.

Trên không đang không ngừng đổ mưa.

May mà chỗ Chu Tự đứng chính là hành lang băng tuyết, phía trên có mái che.

Nếu không gặp mưa ở băng tuyết chi địa, cảm thấy có chút kỳ quái.

Tuyết không rơi mà lại bắt đầu mưa.

Xuyên qua hành lang dài dằng dặc, Chu Tự đi tới đại điện giữa, không khác lắm với cảnh hắn nhìn thấy trong phó bản.

Không ngừng lại, hắn từng bước đi vào bên trong.

Rất nhanh đã thấy Nữ thần Băng Tuyết đang ăn kem trên thần tọa.

Lúc này nàng đang nhìn Chu Tự tới gần, không hề bất ngờ.

Chờ Chu Tự đi vào dưới đại điện, Nữ thần Băng Tuyết mới liên tiếp cắn kem trong miệng:

“Nhân loại nhà ngươi đúng là âm hồn bất tán.

“Không có ta, ngươi cũng không thể thức tỉnh mà?"

Chu Tự bất đắc dĩ nói.

“Không phải ngươi ta cũng sẽ không bị ngươi giết.

Nữ thần Băng Tuyết lắc lư chân nhỏ thuận miệng nói.

“Ngươi thân là Nữ thần Băng Tuyết, hẳn phải biết nơi này là nơi nào, ta có một vấn đề, theo ngươi biết thì tất cả có mấy cánh cửa?"

Chu Tự hỏi.

"Bay."

Nữ thần Băng Tuyết trả lời.

“Bảy sao?"

Chu Tự hơi chấn kinh, đây là tìm được người biết chuyện?

Hắn lập tức nói:

“Theo thứ tự là gì?"

“Đoán đúng rồi sao?"

Nữ thần Băng Tuyết kinh ngạc.

Chu Tự:

"???"

1111 chữ

Chương 838: Khác

“Ngươi thật không làm nổi Thần Minh, có làm chắc chắn cũng bị trêu đùa"

Nữ thần Băng Tuyết dựa ra sau nói:

“Bình thường là sáu cánh cửa, mà ngươi đã hỏi vấn đề này, hẳn là Minh Môn có chút ngoài ý muốn, không phải nhiều chính là ít hơn đi. Ít hơn thì không có gì tò mò, nhiều lắm là bị bỏ lỡ. Nhiều hơn thì khác, đó chính là chuyện làm người ta chấn kinh. Cho nên ta mới thêm một cánh cửa, cũng chính là bảy cánh. Không ngờ trực tiếp trúng"

Chu Tự:

"..."

Hắn hiểu sâu sắc bản thân chỉ là một người ngây thơ, chơi không lại những vị Thần Minh này.

Lúc trước khi đối mặt với Thần Thái Dương chính là loại cảm giác này.

Những lão quái vật này.

“Cho nên ngươi cũng không biết tình huống?"

Chu Tự hỏi.

“Không biết, nhưng ngươi có thể hỏi Tiểu Diệp xem sao, nàng tỉnh chưa?"

Nữ thần Băng Tuyết hơi để ý nói:

“Tiểu Diệp từng ở cùng nữ thần Trí Tuệ, là người có thể mang đến bất ngờ nhất trong chúng ta. Đương nhiên, còn có Nữ thần Hắc Dạ, nàng này rất tinh ranh, mọi thứ đều rất tốt. Lúc chết ta đã cảm thấy nàng lôi cả bản thân mình vào kế hoạch. Còn có Thần Quang Minh, người này càng tinh. Có vẻ hắn đã dùng Toàn Năng Chi Thủ để làm chuyện không muốn người biết. Ngày nào Thần Minh trở về, rất có thể kẻ sau màn là hắn. Hắn được lắm đấy, chờ đợi vào việc hắn quỳ gối trước mặt tu chân giả ư? Không đời nào. Lúc trước Tu Chân giới không đuổi cùng giết tận, Thần Quang Minh vui vẻ lắm, dù chết hơn nửa số Thần Minh, hắn cũng cảm thấy vẫn còn hi vọng ngóc đầu trở lại.

Nghe vậy Chu Tự đều chấn kinh, Nữ thần Băng Tuyết đúng là cái gì cũng biết.

Khác hoàn toàn với những Thần Minh khác.

Mà nói ra mấy lời trộm gà thế này mà cũng ổn sao?

Nữ thần Băng Tuyết hẳn nên bình tĩnh lạnh lùng, cao quý ưu nhã.

Sao lại là như thế này?

Cảm thấy tam quan bị hủy.

Nhưng Chu Tự cũng không định hỏi gì khác, mà là lấy quyền hành băng tuyết ra.

Để nàng hỗ trợ ngưng tụ thành hạt giống quyền hành.

Nhưng mà bị từ chối phũ phàng.

“Sao ta lại phải giúp ngươi?"

“Vì sao?"

Chu Tự nghĩ nghĩ dùng lý do thuyết phục Thần Thái Dương thuyết phục Nữ thần Băng Tuyết.

Chính là bên ngoài có người sẽ nhìn chằm chằm Nữ thần Băng Tuyết, mà hắn sẽ ngăn cản người đó tiến vào, làm bảo vệ.

Nhưng mà...

“Không muốn"

Nữ thần Băng Tuyết nằm ngửa ra nói:

“Chết thì chết, sao ta phải nghe ngươi? Ta đã thành thần, còn chết rồi, sao ta còn phải lo bị giết? Còn muốn sống tạm dưới sự uy hiếp của người khác sao? Ngươi giết ta đi?

Chu Tự:

"..."

Vì sao, vì sao trong đám Thần Minh lại xuất hiện một tên bại hoại cặn bã như thế?

Người này ở thời đại Thần Minh thật sẽ không bị đánh sao?

Nghĩ nghĩ, Chu Tự mở miệng nói:

“Ta muốn lợi dụng hạt giống quyền hành để tấn thăng, chuyện là như thế này. Hôm nay ta đi ngoại thành Thần Vực, định vào bên trong nhìn xem, nhưng là đột nhiên xuất hiện một vị tín đồ Thần Quang Minh. Hắn ngăn cản ta. Ta hỏi hắn vì sao. Hắn nói ta không ngăn cản người khác chỉ ngăn cản ngươi, nguyên nhân gì ngươi không nên hỏi ta, mà hẳn là xem mình sai ở đâu. Ta nổi giận, muốn khiêu chiến hắn, năm ngày sau sẽ đi tìm hắn. Hiện tại chỉ còn chênh lệch một hạt giống quyền hành tấn thăng"

Bang!

Nữ thần Băng Tuyết vỗ bàn, hơi kích động nói:

“Đi, đưa ta đi, xem ta giẫm hết bọn hắn thành thịt vụn. Lúc Thần Quang Minh còn tại vị, tín đồ của hắn vẫn làm người ta nổi giận như vậy, hiện tại Thần Quang Minh quỳ, họ còn cho mình hơn người một bậc? Đi, nhất định phải chơi chết họ. Những người này chết không có gì đáng tiếc, không có ai tốt, hại không biết bao nhiêu người. Tốt xấu gì ta đều là trực tiếp giết người, những người này lòng lang dạ sói. Không được, ta không nhịn được cục tức này.

Rồi lập tức nhảy đến bên cạnh Chu Tự nói:

“Đi thôi"

Chu Tự ngơ ngác, hắn thử hỏi:

“Ngươi có thể ra ngoài sao?"

Một câu hỏi làm Nữ thần Băng Tuyết ngơ ngẩn.

Sau đó nàng cúi đầu thở dài nói:

“Chết quá oan uổng, nếu ta còn sống nhất định sẽ không phải nghẹn đắng như thế"

Nàng lấy quyền hành băng tuyết Chu Tự muốn ra, sau đó ngưng tụ thành hạt giống, rơi vào lòng bàn tay Chu Tự.

Cuối cùng nhập chủ ngôi sao thứ tư của Chu Thiên Linh Khí Đoàn.

Thái Dương, Hắc Dạ, Đại Địa, Băng Tuyết.

Chu Thiên Linh Khí Đoàn đã có bốn quyền hành, Chu Tự cũng cảm thấy linh khí sinh động hơn rất nhiều.

Tốc độ tấn thăng hẳn là sẽ thật nhanh, gần đến Trận Linh Ngũ phẩm như vậy, đến lúc đó lại là hai ngàn đồng.

Tuyệt vời, chờ Nữ thần Băng Tuyết ủ rũ trở lại thần tọa, Chu Tự mới thật ngạc nhiên nói:

“Ở phó bản ngươi bị giết cho nên mới có thể thức tỉnh ở đây nhỉ?"

“Không phải"

Nữ thần Băng Tuyết tựa vào chỗ tựa lưng nói:

“Ta vẫn luôn ở đây, thực ra nơi đó được lưu lại do chút mánh khoé trước kia, có thể chơi một chút"

“Vậy tại sao cửa bên ngoài vẫn luôn không mở ra?"

Chu Tự hỏi.

“Vì sao?"

Nữ thần Băng Tuyết nhìn Chu Tự, nghiêm mặt nói:

“Dù sao ta cũng là một nữ thần, nơi này giống như phòng riêng của ta. Ta không chờ người gõ cửa, chẳng lẽ còn chủ động để cửa cho người ta vào?"

Lời này đúng là khiến Chu Tự kinh ngạc.

Cho nên trước đó nếu có gõ cửa thì có thể trực tiếp vào?

Cho tới giờ cũng không ai nói cho hắn biết.

Thần Thái Dương bảo có khi Nữ thần Băng Tuyết còn đang ngủ đông.

1163 chữ

Chương 839: Nguy Cơ?

“Đúng rồi"

Nữ thần Băng Tuyết đột nhiên hỏi:

“Tiểu Diệp ở ngay bên cạnh sao?” “Đúng vậy"

Chu Tự gật đầu.

“Ta muốn gặp nàng"

Nữ thần Băng Tuyết biết Chu Tự muốn cái gì, tiếp tục nói:

“Không phải ngươi có Bảo Tàng Thư của Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần sao? Lần tiếp theo mở ra phó bản, ngươi để Bảo Tàng Thư nhiễm quyền hành của ta và Tiểu Diệp. Như vậy hai chúng ta sẽ cùng nhau xuất hiện trong phó bản. Khuyên ngươi một câu. Đừng để hai vị Thần Minh khác gặp mặt như vậy, nhìn ngươi như vậy, sẽ bị chúng thần đùa nghịch xoay quanh"

Chu Tự hơi kinh ngạc, hóa ra Bảo Tàng Thư còn có tác dụng này.

Nhưng Nữ thần Băng Tuyết nói đúng, không cẩn thận mình sẽ bị đùa nghịch xoay quanh.

Nhỡ Nữ thần Băng Tuyết cũng sẽ đùa nghịch hắn thì sao?

Chuyện này có thể đi hỏi nữ thần Đại Địa một chút.

Theo lý nữ thần Đại Địa có chút quan hệ với Thu tỷ, không đến mức lừa hắn.

Nếu không thì lại đi hỏi Bán Tiên một chút, thực sự không được thì đi hỏi Thần Vận Mệnh.

Tóm lại có thể hỏi không ít người.

Hỏi Nữ thần Hắc Dạ cùng Thần Thái Dương cũng được.

Những người này không giống một lòng.

“Đúng rồi, Phong Bạo Chi Thần trở về, làm thế nào để đối phó với hắn?"

Chu Tự đột nhiên hỏi.

“Phong Bạo Chi Thần?"

Nữ thần Băng Tuyết suy nghĩ một chút nói:

“Lấy lực lượng cường đại trực tiếp giết là được.

Ý kiến hay, Chu Tự lựa chọn cáo từ.

“Chờ một chút"

Nữ thần Băng Tuyết nhìn qua đao trong tay Chu Tự, nghi ngờ nói:

“Trong tay ngươi chính là Vĩnh Ám Chi Nhẫn?"

“Đúng vậy"

Chu Tự giơ đao bên trong tay lên nói.

Nữ thần Băng Tuyết trầm tư thật lâu, sau đó nói:

“Ngươi phải bảo vệ nó cho tốt, đừng để một số người cướp được, có người đạt được nó sẽ như hổ thêm cánh.

Khi đó nếu người kia là có thanh đao này, chư thần nhất định sẽ bị hắn giết hết. Thật là đáng sợ. A, không được không được, thành thần vẫn phải sống dưới bóng ma của loại người này, ta vẫn là nên chết đi thôi.

Chu Tự:

"..."

Ngươi đã chết.

Hắn cũng không thèm để ý Nữ thần Băng Tuyết tùy hứng, chỉ tò mò người này là ai.

Hỏi thì đối phương không chịu nói.

Sau đó hắn chỉ có thể quay người rời đi.

Vừa mới muốn rời khỏi, hắn đột nhiên nghĩ đến cái gì nói:

“Đúng rồi, ngươi có thể ngưng tụ một cái quyền trượng không? Có thể để ta thông qua quyền trượng khống chế quyền hành.

“Ngươi phiền quá đi.

Nữ thần Băng Tuyết tiện tay ngưng tụ quyền trượng ném cho Chu Tự, rồi hạ lệnh tiễn khách.

Lần đầu Chu Tự gặp thần tùy ý như thế, hoàn toàn khác với Thần Thái Dương, Nữ thần Hắc Dạ, nữ thần Đại Địa, khó trách sẽ bị đại boss nhắm vào.

Sau đó Chu Tự tiếp tục thăm hỏi Thần Thái Dương, đến cũng đã đến, nên nói với hắn đôi câu.

Nghe nói Phong Bạo Chi Thần đã trở về, Thần Thái Dương nói cho hắn biết, cách thời gian chúng thần trở về không xa.

Chu Tự hơi kinh ngạc:

“Chúng thần trở về sẽ như thế nào?"

“Sẽ đánh"

Thần Thái Dương nói.

“Trước đó đã thua, hiện tại Tu Chân giới chính là thời kì đỉnh phong. Dù chúng thần các ngươi ở đỉnh phong, cũng không nhất định đánh thắng được chúng ta đi?"

Chu Tự cảm thấy nghi hoặc.

“Bình thường là vậy.

Thần Thái Dương gật đầu nói:

“Vậy ngươi có nghĩ tới không, con đường Thần Minh có thể đi càng xa, mặc dù ta không đi lên. Nhưng không nhất định không có ai có thể đi lên. Một khi có người đi lên, như vậy Tu Chân giới bị phá vỡ cũng không phải là không có khả năng Chu Tự đột nhiên nhớ tới nhạc phụ Thời Không Đại Thần.

Hắn chính là thấy được con đường càng xa, nhưng lại thất bại, cuối cùng chẳng biết đi đâu.

Nhạc phụ có thể làm được, vị thần khác không nhất định làm không được, tỉ như Thần Quang Minh toàn năng, Nữ thần Hắc Dạ toàn tri, cũng đều có khả năng biết.

Cho nên chúng thần trở về, thật ra là có Thần Minh đi đến địa vị càng cao hơn sao?

“Vậy trên Thần Minh là cái gì?"

Chu Tự tò mò hỏi.

“Ta chưa từng tiếp xúc, cũng không biết. Thậm chí quyền hành cần thiết cũng không biết.

Thần Thái Dương lắc đầu.

Nghe Thần Thái Dương nói, Chu Tự có phần không tin.

Trên Thần Minh là đẳng cấp thế nào?

Chúng Thần chi Chủ hay là Quần Tinh chi Chủ đây?

Chu Tự không hiểu được, hắn cũng không biết Thần Minh tương ứng với cảnh giới nào trong Tu Chân giới.

Chứ đừng nói đến là phía trên Thần Minh, cảnh giới đó chắc chắn không phải là không phải dạng tầm thường nữa rồi.

Lần sau phải hỏi Trí Giả một chút.

“Đúng rồi, trong Tu Chân giới có cảnh giới phía trên Thần Minh không?"

Chu Tự hiếu kỳ hỏi.

“Trước khi ta vẫn lạc thì không có, hiện tại đại khái vẫn không có"

Thần Thái Dương ra vẻ suy xét nói:

“Từng thời đại đều có người khai phá của riêng mình, mà Tu Chân giới từ trước tới nay vẫn chưa lâu đời như chúng ta, con đường phía trước hẳn vẫn còn rất hỗn loạn, muốn tiến về phía trước không biết còn khó hơn chúng ta gấp mấy lần"

“Khó đến vậy sao?"

Chu Tự có phần khó tin, hỏi lại.

“Có khó không thì ngươi cứ xem phương thức tấn thăng của hai thế hệ.

Thần Thái Dương nhích lại về sau, cười nói:

“Thời đại Thần Minh tiến hành tấn thăng thế nào vậy? Cướp quyền hành hoặc là gom góp quyền hành, sau đó dùng phương thức thích hợp để tiêu hoá quyền hành. Chỉ cần không bị quyền hành đồng hoá khiến tinh thần bị huỷ diệt là có thể thành công tấn thăng. Đi đến cuối con đường này sẽ thu thập được phần lớn quyền hành, trở thành Thần Minh. Uy lực của Thần Minh có thể nói như kỳ tích, bao trùm cả thế giới. Mặt trời bừng sáng vì ta, ngọn lửa bùng cháy vì ta, vạn vật sinh sôi dưới sự nuôi dưỡng của ta. Đây chính là quyền hành, là vinh quang của thời đại Thần Minh"

1084 chữ

Chương 840: Con Đường Khác Nhau

“Vậy còn Tu Chân thì sao?"

Chu Tự hỏi.

Kiến thức về mấy cái này của Chu Tự chắc chắn không thể nhiều bằng đối phương, tuy rằng bản thân hắn cũng là một Tu Chân giả.

Chỉ là vừa mới vào nghề được nửa năm.

“Tu Chân giả hấp thu linh khí của đất trời, lấy bản thân là nền tảng, ngưng tụ lực lượng, kích thích tiềm năng.

Từng cảnh giới đều khó khăn vô cùng, so sánh với dung nạp quyền bính đơn thuần không biết khó hơn bao nhiều nữa. Hơn nữa trong Tu Chân tuyên truyền một câu nói, có thể lĩnh ngộ được đạo lý mới có tư cách lọt vào ánh mắt của Thần Minh. Mà loại người này như lông phương sừng lân, vô số người mở ra con đường phía trước, như bước trên băng mỏng, chỉ sơ sẩy một chút là nhập ma, điên cuồng đến chết. Cho nên so sánh thì thấy, với Thần Minh, đi đến cuối đường dễ hơn một chút, còn độ khó của Tu Chân giả thì nghĩ cũng biết. Cho nên, cùng là thời đại đỉnh cao, kiểu cấp Thần như ta đây phải so với nhiều Tu Chân Giả cùng cấp hơn chút. Tuy quyền hành thì có nhiều nhưng lượng người chỉ có chút ít. Thế nhưng dù các ngươi không bị hạn chế số người cũng chưa chắc đã có được nhiều người, con đường này quá khó, quá khó rồi. Cùng đạo lý như vậy, chúng ta muốn đi lên cũng dễ hơn Tu Chân giả các ngươi một chút, nhưng lại hạn chế số lượng hơn.

Thần Thái Dương nói.

“Thì ra là thế"

Chu Tự gật đầu:

“Theo như ngươi nói thì số lượng Thần Minh nhiều hơn số lượng Tu Chân giả, vậy thời đại Thần Minh bị diệt từ khi nào?"

“Điều này à?"

Thần Thái Dương có chút bất đắc dĩ, cười nói:

“Trong đám thiên tài cũng có kẻ yêu nghiệt, mà trong đám yêu nghiệt cũng có thể sinh ra thiên tài. Biết điều này nghĩa là gì không? Đó là loài người tu chân có khả năng vô hạn, có tương lai vô tận. Tuy con đường có khó đi nhưng suy cho cùng vẫn có thể sinh ra một ít thiên tài trong thiên tài, yêu nghiệt trong yêu nghiệt. Họ cóthể vượt qua mọi chông gai, một đường đi đến chặng đường khiến người khác ngưỡng mộ. Vừa toả ra đã khiến chúng ta ăn đủ. Ví dụ như ta, người giết ta có cùng cảnh giới với ta, nhưng hắn giết ta như thể đang thái rau vậy. Đấy chính là yêu nghiệt. Cũng chính vì thế mà thời đại Thần Minh diệt vong. Số người của họ ít nhưng lại đánh đấm giỏi, mà không chỉ đáng đấm đơn giản như vậy đâu, hoàn toàn không chung một cảnh giới mà.

“Chiến lực của Tu Chân giả cao Chu Tự hiểu rồi.

“Đương nhiên, Tu Chân giả khi đó cứ giết dần từng chút một, họ có tâm huyết cũng có dã tâm, khát khao tương lai, lại mong ngóng hoà bình trong đáy lòng. Theo tình hình chung, dù Thần Minh có lớn mạnh đi nữa cũng không đủ để ngăn cản nhịp bước của họ. Thiết luật vừa được lập ra, sự đồng tình của thiên địa cũng chứng minh cho tất cả. Lòng người hướng lên là xu thế tất yếu. Con người khi đó có đủ mọi điều kiện để lật đổ một thời đại, nhất là họ có được chiến lực đỉnh cao. Thần Minh bị đánh bại một cách thảm hại.

Thần Thái Dương vừa nói trong lòng vừa có chút sợ hãi:

“Tên nam nhân kia quả thực rất đáng sợ, độc lập mà cũng kiêu ngạo vĩ đại, đám vì thiên hạ trước.

Thần Thái Dương thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

“Trở lại chủ đề ban đầu, từ khi lực lượng quyền hành phát triển cho đến nay, có rất nhiều người đi tìm kiếm một vị trí cao hơn. Qua nhiều năm, có lẽ những Thần Minh bị trục xuất đã nhìn thấy được con đường trong tương lai. Có được can đảm trở lại nhất định là do có được chỗ dựa. Ngươi phải chú ý một chút, nhìn xem liệu có quyền hành nào bị cướp đi không"

Chu Tự gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Thần Minh muốn tiến về phía trước nhưng chỉ có một quyền hành duy nhất là không đủ, hơn nữa cũng là vì chỉ một trong số Thần Minh mới có thể lên địa vị cao hơn.

Mà những kẻ khác có thể sẽ mất đi quyền hành Thần Minh.

Con đường Thần Minh dễ đi nhưng cũng đồng nghĩa với việc dễ bị đoạt mất.

Lúc sau, Chu Tự hỏi người kia là ai nhưng Thần Thái Dương chỉ cười chứ không nói.

Rõ ràng là hắn cũng không muốn nói.

Chu Tự cũng không để ý, về nhà hỏi lão cha chút là được.

Chờ đến khi Ma chủng tấn thăng thì hỏi chút.

“Nữ thần Băng Tuyết là người thế nào vậy?"

Chu Tự lại hỏi.

“Ngươi từng gặp nàng rồi à?"

Thần Thái Dương thoáng có chút hứng thú.

“Cảm thấy thế nào?"

“Cảm thấy giữ lại được khá nhiều thể diện cho đám Thần Minh các ngươi. Chu Tự nói.

Nhất thời hắn cảm thấy giữa Thần Minh có thật nhiều bức tường ngăn cách.

Có rất nhiều Thần Minh nhưng lại chẳng có kẻ nào được như nữ thần Băng Tuyết cả. "Haha."

Thần Thái Dương bật cười rồi nói:

“Nữ thần Băng Tuyết rất bận rộn, là một vị thần vô cùng phức tạp, ta mà nói xấu sau lưng nàng, bị biết được thì nàng sẽ không nhịn mối nhục này đâu, ta cũng mệt chết đi được. Cho nên ta cũng không muốn nhắc đến những chuyện liên quan đến nàng. Thế nhưng nàng cũng không phải kẻ ngốc, ngược lại lại là một người khá thông minh. Hơn nữa còn lớn mạnh lạ thường, trong thời đại Thần Minh có rất ít người tình nguyện chịu xúi quẩy của nàng. Một câu mọi người đều là thần, vì sao ta lại phải chịu để ngươi ức hiếp? Đúng là không nói lý, nàng không muốn bồi thường mà nàng muốn đánh lại.

1098 chữ

Chương 841: Có Người Quyết Đấu

“Vậy nàng đánh có thắng không?"

Chu Tự có phần tò mò.

“Nếu đánh không lại thì nàng sẽ đi luyện cho mạnh hơn, sau đó lại quay về đánh. Một câu thôi, nàng không chịu nỗi nhục này.

Thần Thái Dương cười giải thích:

“Cho nên dù là người hay là thần, tốt nhất là đừng chọc đến nàng, nóng tính lắm đấy"

“Thì ra là thế, không thành thần mà bị bắt nạt thì cũng thôi đi, đằng này chẳng lẽ thành thần còn phải chịu bị người ta bắt nạt à? Là kiểu vậy nhỉ?"

Chu Tự nói.

Thần Thái Dương gật đầu.

“Vậy ngươi từng bị ta đánh, có cảm thấy không phục không? Ta cho ngươi thêm cơ hội, chúng ta đấu tay đôi” Chu Tự lùi về sau rồi nói.

“Con người này, hà cớ gì lại phải hỏi lại vấn đề này?"

Thần Thái Dương cười nói:

“Cũng không phải ngươi không biết chuyện ta không thể ra ngoài. Tuy rằng ta chấp chương quyền hành Thái Dương nhưng ta là một vị thần cực kỳ ôn hoà.

“Lúc ta vừa mới vào ngươi cũng đâu có như vậy. Ngươi của khi đó hăng hái vô cùng, thiên hạ có một không hai, duy ngã độc tôn"

Chu Tự nghiêm túc vạch trần bộ dáng lúc trước của Thần Thái Dương.

Nghe vậy, Thần Thái Dương cười ha hả:

“Người không ngông cuồng uổng phí thanh xuân, bây giờ ta không còn trẻ nữa rồi. Hiện tại ta chỉ muốn ngồi trên ghế, không màng thế sự. Ta ngồi trên này có thể nhìn được rất xa, sao còn phải ra ngoài chịu đánh chứ? Nhìn ta cũng đâu có ngốc.

Chu Tự:

"..."

Lúc sau, Chu Tự phất áo từ biệt Thần Thái Dương, chư thần trở về có thể sẽ có cường giả được sinh ra, điều này nhất định phải hỏi lão cha.

Dù sao cũng là chuyên gia về Ma Đạo, vóc dáng cao nhất, chắc chắn không trốn được.

Thân là đại nhân vật phản diện mà còn sợ có người đánh qua, thế thì không được đâu.

Hẳn là phải chủ động đánh qua mới phải, như vậy mới giống nhân vật phản diện chứ, chỉ là có cảm giác như loại nhân vật phản diện mất não ấy.

Nghĩ đến đây, Chu Tự tỉnh ngộ rồi.

Mấy nhân vật phản diện trên phim truyền hình không học hành tốt nên rất dễ lĩnh cơm hộp.

Trở lại dưới gốc cây Bất Tử, Chu Tự trông thấy đám Thu tỷ đã tỉnh lại rồi.

Dường như đang nghiên cứu gì đó.

“Các người đang làm gì vậy?"

Chu Tự tò mò hỏi.

“Ngươi đi tìm nữ thần Băng Tuyết à?"

Chu Ngưng Nguyệt vừa ăn táo vừa hỏi.

“Để nàng giúp ta ngưng tụ mầm móng, còn có quyền trượng nữa.

Chu Tự giao lại quyền trượng Băng Tuyết cho Thu tỷ.

Chỉ có Thu tỷ mới có thể để đám đồ vật này thông qua Biên Giới Thạch rồi đặt ở đây, sau đó tuỳ tiện triệu hồi về tay.

Hẳn là do có quyền hành Không Gian.

Chu Tự có hâm mộ cũng không làm được.

Kiến thức về không gian của hắn còn chẳng bằng Nguyệt tỷ, phương pháp không gian lần trước hoàn toàn xem không hiểu.

Trách ai bây giờ?

Cố gắng học kiến thức về Tu Chân giới cho tốt, hẳn là vài năm là có thể hiểu.

Tiến độ học tập của hắn rất nhanh.

“Cây thứ tư rồi” Thu Thiển cầm quyền trượng Băng Tuyết lên rồi nói.

Về sau sẽ có sáu cây, đến lúc đó mỗi người một cây.

“Các người đang nghiên cứu cái gì vậy?"

Chu Tự lại hỏi.

“Vừa nghe nói có người đang quyết đấu ở Nhật Nguyệt phong"

Tô Thị nói.

“Hở?"

Chu Tự ngơ ngác.

Tin tức truyền đi nhanh vậy à?

“Là người của Thập Nhị Minh Linh Môn cùng Thập Nhị Tịnh Đường, nghe nói họ muốn dùng ngự thú để phân định thắng bại. Có lẽ sẽ có khá nhiều người qua bởi lần này là do tiền bối quyết đấu. Là cường giả Tam phẩm. Với nhiều người, có thể chứng kiến trận quyết đấu của những người thuộc phẩm này đúng là cầu mà không được"

Thu Thiển giải thích.

Lúc này Chu Tự mới phát hiện ra bản thân đang hiểu nhầm, thế nhưng vẫn vô cùng ngạc nhiên mà nói:

“Khi nào thì họ quyết đấu thế?"

“Chủ nhật tuần này thì phải.

Thu Thiển nghi hoặc nhìn Chu Tự:

“Làm sao vậy?"

“Khi đó chúng ta được nghỉ nên chúng ta định qua đó xem một chút.

Tô Thị ngẫm một chút rồi nói:

“Nhưng mà khá xa, Nguyệt tỷ cũng muốn đi, muốn đám Chu Tước tỷ hỗ trợ.

“Mở mang kiến thức một chút cũng tốt.

Hàn Tô cũng muốn đi. Minh Nam Sở tỏ vẻ sao cũng được, có thể chơi game được là được.

Thu Thiển lại nhìn sang Chu Tự, nàng luôn cảm thấy Chu Tự có việc gì đó.

Đối mặt với ánh mắt của Thu tỷ, Chu Tự chỉ có thể giải thích cặn kẽ:

“Chủ nhật này ta cũng đã hẹn người quyết đấu ở Nhật Nguyệt phong"

"Há?"

Lần này đến phiên đám người Tô Thi kinh ngạc.

Thánh Tử Ma Đạo lại muốn nổi điên giết chóc à.

Đại Địa Thần Khuyển cùng ba bị cẩu trưởng lão cũng có chút lo lắng.

Đánh trận này có lẽ không về được nữa rồi, mỗi lần đều cảm thấy hoang mang tột độ.

Chỉ sợ họ không thèm đếm xỉa đến sống chết của cây Bất Tử.

“Ngươi quyết đấu với ai?"

Chu Ngưng Nguyệt ăn xong táo rồi lại lấy quýt ra.

“Là thế này, vừa nãy mới ở Biên Giới Thành...

Chu Tự kể lại đầu đuôi sự việc một lượt.

“Đúng là đáng ghét, nếu là ta thì đã chán nản ủ ê mà trở về rồi, hắn cũng không biết bản thân đã chọc phải ai rồi"

Tô Thi gật đầu tỏ vẻ đối phương thảm rồi.

“Cho nên lần này qua đó chủ yếu là muốn xem ngươi quyết đấu hả?"

Chu Ngưng Nguyệt đưa quả quýt đã bóc sạch cho Chu Tự:

“Ngươi ăn đi, bồi bổ thân thể."

Chu Tự:

"..."

Ôm mối nghi ngờ, hắn ăn một múi, quả nhiên chua chết đi được.

Còn tưởng rằng Nguyệt tỷ thực sự quan tâm hắn.

1088 chữ

Chương 842: Mọc Rồi

“Liệu hắn có đến đúng hẹn không?"

Thu Thiển hỏi.

Người thường sao có thể hẹn được chứ.

“Ta hỏi qua một vị thầy bói tướng số, hắn nói sẽ đến Chu Tự nói.

“Ngươi quen thầy bói tướng số thế nào vậy?"

Chu Ngưng Nguyệt có hơi tò mò.

Đến nàng cũng không biết.

“Đại ca ta giới thiệu cho ta đấy, phán chuẩn lắm.

Chu Tự nói.

“Chính là vị gửi linh thạch kia sao?"

Thu Thiển nghĩ tới gì đó rồi hỏi.

“Đúng vậy, chính là hắn, vốn là thu ba vạn linh thạch nhưng giờ thu có hai trăm bảy thôi"

Chu Tự nói.

“Ngươi làm thế nào vậy?"

Thu Thiển khó tin hỏi.

Mấy người Minh Nam Sở cũng nhìn Chu Tự chằm chằm, dường như bị năng lực trả giá của hắn làm cho sợ đến ngây người.

Chu Tự nghĩ một chút, chuyện mình không có linh thạch thì thôi khỏi nhắc.

Nói cùng Thu tỷ cũng không sao cả, dù sao cũng là vợ chồng, nên hiểu rõ nhau.

Nhưng sao có thể để cho mấy vị lão bản biết bản thân không có tiền được, còn có năng lực tuỳ thời mượn ba vạn chỗ Nguyệt tỷ được?

Nhỡ bị đến vay tiền thì phải làm sao?

Sau khi hẹn cuối tuần đi Nhật Nguyệt phong, đám Chu Tự cũng về nhà.

Hắn xem thời gian, đã là 11 giờ đêm rồi.

Lúc về họ có mua rất nhiều hoa quả cùng xiên nướng.

Là Chu Tự trả tiền.

Mỗi ngày đều mua như thì hắn cũng nghèo chết mất thôi.

“Đối chiến với tín đồ của Thần Quang Minh thì phải chuẩn bị cái gì không?"

Chu Ngưng Nguyệt vừa ăn thịt ba chỉ rồi hỏi.

“Chẳng chuẩn bị gì cả, chẳng qua ta mua chút đặc hiệu.

Chu Tự nói.

“Đặc hiệu à?"

Thu thiển có chút kinh ngạc.

“Chính là mua ở chỗ ông chủ trả giá đó, ví dụ như Bạch Thủ chi Vương, có thêm mười vạn thần thú. Hoặc là như Vạn Kiếm Quy Nhất, có mười vạn thanh kiếm đổ xuống"

Chu Tự cười nói:

“Đến lúc đó mở tất cả ra, để đặc hiệu bay đầy trời, chèn ép họ trên phương diện khí thế"

Nhất thời hai người đang ăn cũng sững cả người.

“Ngươi.."

Thu Thiển hỏi dò:

“Mua mấy cái rồi?"

“Chín cái"

Chu Tự trả lời. “Đều cùng hệ liệt à?” Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

Sau khi Chu Tự gật đầu, các nàng cũng không muốn hỏi thêm nữa.

Quả nhiên các nàng không quản nổi chuyện của Thánh Tử, dù sao đến lúc đó đi xem là được rồi.

Không có gì phải lo lắng cả.

Vừa mới trở về từ thế giới khác lại muốn quyết đấu với người khác.

Thu Thiển phát hiện, từ sau khi tiến vào Tu Chân giới, Chu Tự có chút không an phận.

Những chuyện mà họ cùng trải qua trong nửa năm ngắn ngủi còn nhiều hơn hai mươi năm trước.

Đương nhiên, số cảnh giới tăng lên cũng như vậy. Nguyệt tỷ sau ba mươi cũng đã lên Trận Linh ngũ phẩm rồi.

Những thiên kiêu khác phải đến tầm sáu mươi mới lên đến ngũ phẩm.

Dường như còn chưa có ai trăm tuổi đã lên tam phẩm.

Nhưng nhất định Nguyệt tỷ sẽ là một trong những người như vậy.

Thế nhưng kiểu người như Nguyệt tỷ đây, dường như ở trước mặt Chu Tự cũng trở nên rất bình thường.

Cặp tỷ đệ này quả thực quá quái đản.

Thu Thiển cảm thấy trong cả nhà chỉ có mỗi mình nàng là bình thường thôi.

"Hu?"

Chu Tự thấy Nguyệt tỷ sững người thì nói:

“Nguyệt tỷ, chuyện lớn không hay rồi.

“Chuyện lớn gì không hay cơ?"

Cái miệng đang ăn cà của Nguyệt tỷ cũng ngừng lại.

“Hình như răng ngươi mọc lên rồi?” Chu Tự chỉ vào miệng Nguyệt tỷ.

Nghe vậy Thu Thiển lập tức tới gần xem, kinh hô:

“Đúng thật này, Nguyệt tỷ à, ngươi cũng đã ba mươi rồi mà sao răng còn mọc được thế?"

Chu Ngưng Nguyệt lườm họ một cái, lại ăn tiếp:

“Tám tuổi các ngươi thay răng thì không mọc lên nữa à?"

“Lại nói, một chân răng mọc ra rồi, mà còn thiếu một cái nữa.

Chu Tự lại nói.

“Ba mươi tuổi còn có thể mọc được một cái đã không tệ rồi.

Thu Thiển nói theo.

“Cũng đúng ha Chu Tự cũng không xoắn xuýt nữa.

Chu Ngưng Nguyệt chăm chú ăn thức ăn, không thèm để ý hai người này nữa.

“Đúng rồi, khi nào thì Nguyệt tỷ bắt đầu lớn vậy?"

Chu Tự hỏi.

Hắn chưa thực sự chứng kiến Nguyệt tỷ lớn lên, rất tò mò dáng vè sau khi trưởng thành của Nguyệt tỷ.

Xem ảnh với người thật vẫn khác nhau nhiều.

“Chỉ cần ta thường xuyên tu luyện đến đỉnh của ngũ phẩm là có thể trưởng thành thiếu nữ mười tám tuổi"

Chu Ngưng Nguyệt giải thích.

“Thế nhỡ như năm nay đột phá đến Nguyên Linh tứ phẩm thì sao?"

Chu Tự hỏi.

“Sao có thể chứ? Ngoại trừ mấy ngày này, ta sẽ không tu luyện thêm nữa.

Chu Ngưng Nguyệt tự tin nói.

Lúc này, Thu Thiển không khỏi nhắc nhở một câu:

“Nếu không thì vẫn tu luyện tiếp đi, lúc trước không tu luyện cũng tấn thăng, có thể càng không tu luyện thì tấn thăng càng nhanh"

“Đúng vậy, ma chủng của ta cũng không tu luyện, mỗi ngày bón cho nó chút đồ ăn, nó lập tức thành Nguyên Linh tứ phẩm.

Chu Tự cũng lên tiếng khuyên nhủ.

Chỉ là hắn vừa mở miệng, mặt hai người kia đã trầm xuống.

Lại tiếp tục ăn thức ăn.

Chu Tự khó hiểu, ngẫm lại vẫn thấy nên tu luyện, tấn thăng rồi còn gọi điện cho lão cha.

Rất nhanh đã đến 12 giờ, Thu Thiển tắm rửa xong thì cầm máy sấy tóc đi vào phòng khách.

Chu Tự hiểu ra thì đến gần, để Thu tỷ ngồi xuống.

“Nếu không thì ngồi trên đùi ngươi nhé?"

Thu Thiển đột nhiên hỏi.

Câu này khiến Chu Tự không khỏi ngượng ngùng, đương lúc hắn định đồng ý thì Thu Thiển đã an vị trên ghế rồi nói:

“Thế thì không sấy tóc được"

Chu Tự:

"..."

Ác thật, yêu nữ ma đạo này.

1119 chữ

Chương 843: Nguy Hiểm

Thu Thiển ngồi ngay ngắn trên ghế, vén mái tóc ướt ra đằng sau để tiện cho Chu Tự sấy.

“Thu tỷ, ngươi đừng vén"

Chu Tự vừa cắm điện xong vội chặn nàng lại, nói.

“Sao vậy?"

Thu Thiển nhìn qua thì tò mò hỏi.

Chu Tự đi đến bên cạnh Thu Thiển, giúp nàng vén tóc rồi nói:

“Bởi vì ta vén thì vui hơn Nghe vậy, Thu Thiển cũng không lộn xộn với mái tóc mình nữa, toàn bộ đều để Chu Tự làm.

Tóc Thu Thiển vừa thẳng vừa mượt, lại mang theo mùi hương của dầu gội.

“Có phải tóc thẳng bình thường quá không? Có muốn uốn tí đuôi tóc không?"

Thu Thiển hỏi.

Chu Tự lắc đầu:

“Như vậy đẹp lắm rồi, chẳng qua nếu Thu tỷ thích thì làm một chút cũng được.

“Vậy ngươi có thích không?"

Thu Thiển ngoảnh lại nhìn Chu Tự.

“Ta thích Thu tỷ.

Chu Tự cười đáp lại.

Khi nói ra những lời này, hắn không còn ngại ngùng như trước nữa.

Dù sao cũng nói nhiều lần rồi, hơn nữa còn ngủ cùng một chỗ với Thu tỷ bao nhiêu ngày nữa.

Phu thê mà, không ngại nữa rồi.

Thu tỷ cười yếu ớt, sau đó nói một cách khoái trá:

“Vậy thì không làm nữa"

Chu Tự vuốt tóc Thu tỷ, dùng máy sấy sấy thật nhẹ nhàng:

“Lúc ta còn đi học, đám nam nữ đó mới mười mấy tuổi đã thích uốn một ít lại nhuộm một chút, sau đó thì bị nhắc tên phê bình.

“Lúc ngươi còn đi học có nghĩ đến mấy việc như nhuộm tóc không?"

Thu Thiển hỏi.

“Không có"

Chu Tự lắc đầu.

“Bởi vì phải đọc sách à?"

Thu Thiển thử hỏi.

“Cái này..."

Chu Tự có phần lúng túng, đáp:

“Vì làm đại hiệp sao nhuộm tóc được?"

Phụt!!!

Nghe vậy, Thu Thiển không khỏi bật cười.

“Thu tỷ, đừng vậy mà.

Chu Tự cầm máy sấy, cảm thấy mặt có hơi nóng lên.

Cũng vì đây là Thu tỷ, chứ đổi thành người khác hắn sẽ không nói ra đâu.

Cười một lúc Thu Thiển mới lấy lại tinh thần, sau đó nhìn trộm về phía phòng Nguyệt tỷ, nhìn rồi nói:

“Lúc nhỏ ta bị Nguyệt tỷ bắt nạt, cũng từng ảo tưởng dẫm Nguyệt tỷ dưới chân. Khi đó muốn tiếng xấu đồn xa “Có phải tiếng gọi yêu nữ ma đạo, thực ra là đang khen ngợi hả?"

Chu Tự kinh ngạc nói.

Thu Thiển quay ngoắt đầu đi, không nói chuyện, chỉ là vành tai hơi phiếm hồng.

Hai người im lặng một lúc, Thu Thiển đột nhiên mở miệng nói:

"Chu Tự."

"Ừm?"Chu Tự đáp lại.

Hắn cúi đầu nhìn Thu tỷ lại phát hiện tay nàng đang nắm chặt làn váy, dường như đang hạ quyết tâm việc gì đó.

Hôm nay Thu tỷ mặc bộ váy ngủ màu hồng phấn, cổ áo có phần rộng rãi.

Lại nhìn vào bên trong...

Quần áo dán vào da, chẳng nhìn được cái gì hết.

Nhưng mà hắn đang nghĩ không biết Thu tỷ sẽ nói gì, nói lời âu yếm à?

Vậy bản thân phải đáp lại thế nào cho phải đây?

Ôm nàng từ phía sau, xoay nàng lại gần, hôn một chút?

Tuyệt vời, chỉ là sao Thu tỷ mãi mà chẳng nói?

Cuối cùng lúc này Thu tỷ cũng mở miệng:

“Ngươi kéo tóc ta có hơi đau.

"Ho?"

Chu Tự sửng sốt, phát hiện bản thân đang cầm tóc Thu tỷ, quên không thả ra.

Điều này khiến hắn hơi hoảng.

“Quên mất...quên mất"

Thấy vậy, Thu Thiển cũng chỉ cười cười.

Chờ sấy tóc xong, Thu tỷ định về phòng của mình.

Chu Tự vốn nghĩ Thu tỷ vẫn sẽ ngủ phòng của hắn, nhưng mà không.

Vì sao vậy?

Hắn vừa mới nói ra miệng, Thu tỷ đã dán lại gần hắn, nhẹ giọng nói bên tai hắn:

“Vậy chẳng phải phòng không gối chiếc sao?"

Chu Tự:

"..."

Lúc sau, Thu Thiển đi nhanh về phòng, vẻ đầy vui vẻ.

Trông theo Thu tỷ rời đi, Chu Tự nghĩ những ngày tháng sau khi kết hôn của bọn hắn sẽ thế nào đây.

Liệu có cãi nhau không nhỉ?

Hình như họ chưa từng cãi nhau.

Đương nhiên cũng không muốn cãi nhau đâu.

Chỉ là giữa phu thê, cả đời này sẽ không bao giờ cãi nhau sao?

Cảm thấy khó lắm, lão cha cùng mẹ cũng thường xuyên cãi nhau.

Hồi hắn còn nhỏ, họ vừa cãi nhau là khiến người khác đứng ngồi không yên, to tiếng đến nỗi khiến hắn thấy sợ.

Thế nhưng Thu tỷ không giống người thích cãi nhau, nàng sẽ ghi thù sau đó hạ độc.

Nghĩ lại cẩn thận, nếu tương lại họ có con cái, nhỡ đứa bé chọc nàng mất hứng thì sẽ thế nào nhỉ?

Kinh khủng quá đi mất, về sau phải dạy con cái ngoan ngoãn chút.

Lúc sau, hắn ngồi khoanh chân, bắt đầu tu luyện, lần này phải thử tấn thăng lên Giai Linh lục phẩm.

Nếu tấn thăng được thì không cần tu luyện Chu Thiên Kinh nữa, mà đổi thành Đại Chu Thiên Kinh. Huy động lực lượng của Chu Thiên Linh Khí Đoàn, Chu Tự bắt đầu vận chuyển Đại Chu Thiên Kinh, cũng là từ đan điền mà ra, một luồng xuống hội âm, một luồng lên đốc mạch, bắt đầu lan khắp toàn thân.

Cuối cùng hội tụ ở nhâm mạch, chìm xuống đan điền, quá trình này nhìn thì dễ dàng nhưng cần nhiều thời gian. Nhất là lần đầu tiên Chu Tự vận chuyển Đại Chu Thiên Kinh, vẫn chưa thực sự thuần thục.

Một lúc sau, linh khí bắt đầu hội tụ từng chút một ở đan điền.

Chu Thiên Linh Khí Đoàn cũng lấp lánh phát công.

Cuối cùng Chu Thiên Linh Khí Đoàn cũng lớn thêm một vòng, giống như có mây mù khuếch tán quanh thân, lấy Ma chủng làm trung tâm phát ra bảy vì sao.

Lúc này hào quang của bảy ngôi sao đã biến mất, cần được thắp sáng thêm lần nữa.

Thế nhưng Chu Tự lại cảm giác được một loại năng lượng hoàn toàn mới đang toả ra từ Chu Thiên Linh Khí Đoàn.

“Thành công rồi sao?"

Hắn có chút hưng phấn.

Quả nhiên không yếu như Ma chủng, nói vỡ liền vỡ.

Tiền lương thì ổn định, Ma chủng cũng nên cố gắng làm việc.

Chu Tự lia mắt qua nhìn Ma chủng, muốn xem bây giờ Ma chủng đã đến trình độ nào rồi.

1043 chữ

Chương 844: Tăng Lương

Lúc này, phần lớn Ma chủng đều đã bị bao phủ bởi vòng sáng màu vàng.

“Một, hai, ba...Sáu, bảy “Bảy vòng, nói như vậy là không đến mấy hôm nữa là có thể gọi cho lão cha đòi tiền vốn tấn thăng à?"

Thấy vậy Chu Tự cười tươi rói.

Toàn bộ trông cậy vào Ma chủng đấy.

Với tốc độ này, xem ra hiệu quả của đại bảo kiếm lúc trước vẫn còn.

Chứ đừng nói bây giờ còn có thêm tiền lương.

Nếu như lúc trước chỉ là thêm thịt thêm rau thì bây giờ là thăng cấp lên quản lý trung cấp rồi.

Nghĩ đến lại phải chăm chỉ nhiều hơn nữa.

Yêu cần của Chu Tự cũng không cao, trong mười ngày được chín vòng là ổn rồi.

Như vậy tầm mười ngày nữa là thu nhập thêm hai nghìn rồi.

Hiện tại là bốn nghìn, lĩnh lương được năm nghìn, lại thêm hai nghìn kia nữa là bảy nghìn.

Bảy nghìn phân chia một chút cũng chỉ còn hơn sáu ngàn.

Như vậy thì không ổn.

Chu Tự suy nghĩ một lát, hắn đang nghĩ nếu tiến vào thời đại thần thoại thì có được xem là đột phá không?

Chắc là có nhỉ.

Đến lúc đó nói với lão cha là muốn tấn thăng lên nhất phẩm, không biết liệu có được thêm hai ngàn tệ không nhỉ.

Qua một thời gian nữa lại dò hỏi thử xem.

Lúc sau Chu Tự mới chậm rãi mở mắt ra.

Lúc này hắn mới phát hiện trời vẫn còn chưa sáng.

Xem đồng hồ, mới hơn bốn giờ, Thu tỷ còn chưa dậy.

“Vậy bây giờ làm gì đây?"

Nhìn quanh một chút, nhất thời Chu Tự không biết phải làm gì.

Nếu gọi điện cho lão cha thì có hơi sớm, nếu không thì gọi lão cha dậy làm bữa sáng?

Nghĩ đi nghĩ lại, hắn cảm thấy vẫn nên uống miếng nước trước đã.

Tự rót cho mình một cốc nước, đến ban công hóng gió lạnh ban sớm. Hắn đứng khoanh tay, giống như thế ngoại cao nhân đang nhìn tiểu khu trống vắng.

Một khoảng thời gian sau, giống như trong lòng có chút xúc động, hắn thì thầm:

“Gió sớm có chút ồn ã"

Vừa dứt lời, Chu Tự cảm thấy bản thân rất có phong thái của một cao nhân ẩn sĩ.

“Đúng là gió sớm có chút ồn ã"

Đột nhiên phía sau cất lên một giọng nói trong sáng.

Chu Tự hoảng hốt, ngoảng đầu lại đã thấy Thu tỷ đã dậy rồi.

Không biết đã đứng ở sau từ bao giờ.

“Thy tỷ, ngươi đừng như vậy.

Chu Tự có chút lúng túng.

Bản thân đang giả vờ thành thục một chút, đừng nhại lại vậy mà.

“Sao hôm nay lại dậy sớm thế?"

Thu Thiển đứng ở bên cạnh Chu Tự, cười nói.

“Tấn thắng xong bèn tỉnh lại"

Chu Tự đáp lại.

“Giai Linh lục phẩm?"

Thu Thiển nhìn qua thoáng kinh ngạc.

Theo lý mà nói, dù Chu Tự có tu Chu Thiên Kinh cũng không thể tấn thăng nhanh đến vậy được.

Chính là có các loại bảo vật đắp vào, lúc này cũng đến gần Đấu Giả thất phẩm rồi, hoặc là vừa mới đến Đấu Giả thất phẩm.

Thế nhưng lại cứng rắn thoát khỏi hạ tam phẩm, tiến vào trung tam phẩm.

Đây còn là tình huống đồng thời tu cả Phá Thiên Ma Thể.

Rốt cuộc là kiểu thiên tài gì vậy? “Đúng vậy, Ma chủng cũng sắp tấn thăng, trong vòng mười ngày là có thể đột phá. Chắc là thượng tam phẩm sẽ rất khó, không biết qua hai ba tháng có được không"

Chu Tự nói.

Thu Thiển ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhắc nhở nói:

“Loại lời nói thế này tốt nhất là đừng nói với người khác.

Thượng tam phẩm khó quá, nếu qua hai ba tháng....để người khác biết khó tấn thăng mà chỉ mất có hai ba tháng, nàng sợ kéo quá nhiều cừu hận.

Chu Tự gật đầu.

Hắn đưa cốc nước cho Thu tỷ:

“Thu tỷ, ngươi cầm đi.

"Ho?"

Thu Thiển có hơi khó hiểu, thế nhưng vẫn nhận lấy cốc nước, thuận thế uống liền hai ngụm.

Dù sao họ cũng là phu thê, có uống chung cốc nước cũng chẳng sao cả.

Chờ cốc rời tay, Chu Tự mới lùi về sau một bước, đi đến phía sau Thu tỷ rồi ôm từ phía sau, hai tay đặt lên eo nàng.

Động tác đột ngột này của hắn khiến toàn thân Thu Thiển cứng lại, có chút hoảng.

Thế nhưng rất nhanh nàng đã an tĩnh trở lại, cả người dựa lên người Chu Tự.

“Bị Nguyệt tỷ trông thấy đấy.

Nàng nhỏ giọng nói.

“Cũng có làm gì đâu"

Chu Tự cũng nhỏ tiếng đáp lại.

Thế nhưng Nguyệt tỷ vừa ngủ là ngủ đến tám giờ, không phải lo.

Cũng không phải làm gì đó trong phòng.

Thu Thiển có chút vui vẻ lại có chút khẩn trương, chỉ có thể nhấp ngụm nước.

Chu Tự thấy vậy thì đau lòng không thôi, đó là nước của ta mà.

Một lúc sau, những tia sáng đầu tiên bắt đầu rọi từ trên cao xuống.

Hai người cứ như vậy đứng ngắm mặt trời đỏ hỏn dần nhô lên.

Thế nhưng do vị trí không đẹp nên cảm quan cũng tầm thường, chỉ là họ rất vui vẻ.

“Nên làm bữa sáng rồi"

Thu Thiển lập tức đẩy Chu Tự ra, còn trả cốc nước trở lại, đi vào bên trong.

Vừa mới vào phòng, nàng bèn quay đầu nhìn nam nhân ở phía sau:

“Buổi sáng tốt lành, bây giờ là 6 giờ 16 phút, trời nắng, nhiệt độ vừa phải, nhớ đánh răng rửa mặt đấy"

Nói xong nàng bèn đi vào trong phòng bếp.

Chu Tự nhìn theo Thu tỷ cười cười, bưng cốc nước uống sạch theo bản năng.

Chỉ là không uống được ngụm nào.

Nhìn xuống thấy nước đã sớm bị uống hết rồi.

Hắn cũng không để ý mà đi vào đánh răng rửa mặt, ăn điểm tâm rồi đi làm.

1152 chữ

Chương 845: Mời Khách

Thư viện Đông Lâm, Chu Tự vừa định đi vào lại nhận được tin nhắn từ Đại Địa Thần Khuyển.

Hắn không vội xem mà vào quẹt thẻ trước, chờ hắn quẹt thẻ xong đã trông thấy Tam lão bản ngồi ở quầy hàng.

“Tam lão bản, sao hôm nay lại là người?"

Chu Tự hiếu kỳ nói.

“Minh Nam Sở đang trông ở quán thịt nướng, ta an vị ở trong này"

Vẻ mặt Tô Thi đầy vui vẻ mà nói.

“Minh Nam Sở ở quán thịt nướng thì ngươi vui cái gì?"

Chu Tự buồn cười hỏi:

“Ngươi sẽ không trông mong Nhị lão bản mời khách đấy chứ?"

“Đúng vậy"

Tô Thị cười nói:

“Minh Nam Sở tấn thăng Giai Linh lục phẩm rồi nên hôm nay đãi khách, để chúng ta gọi Nguyệt tỷ với Thu tỷ đến, hung hăng ăn hắn một trận.

“Tấn thăng nên mời khách?"

Vẻ mặt Chu Tự có chút hổ thẹn.

Theo lúc trước thì đây là chuyện tốt, đúng là nên chết thì không chết, tối qua hắn cũng tấn thăng Giai Linh lục phẩm.

“Khụ khụ"

Chu Tự ho nhẹ hai tiếng, che giấu vẻ chột dạ của mình:

“Vậy Tam lão bản tấn thăng cũng muốn mời khách sao?"

“Mời chứ, nhưng ta không sợ.

Tô Thi thoải mái nói.

“Ta vắng họp vài ngày, lại vô dụng như vậy, chắc chắn là người tấn thăng cuối cùng. Cho nên cũng được cười đến cuối cùng"

Chu Tự:

"..."

Tam lão bản thực sự quá tự tin về bản thân.

Còn hắn thì mặc cảm tự ti.

Hiện tại Tam lão bản không phát hiện hắn tấn thăng nhưng Nhị lão bản nhất định có thể nhìn ra.

Mời một bữa thì cần bao nhiêu tiền nhỉ?

Chu Tự hỏi một lát, loại chuyện này có phải có thể về nhà xin tiền không nhỉ?

Có hơi vô liêm sỉ.

Thảm quá rồi.

Nếu tối qua không tấn thăng có lẽ bản thân còn vui vẻ được lâu lâu nữa.

Còn có thể cọ mấy vị lão bản một cái.

Đuổi Tam lão bản đi, Chu Tự đến quầy rồi gửi tin nhắn cho Thu tỷ.

Nói tối nay Nhị lão bản mời khách.

Thu tỷ nói, Nguyệt tỷ tỏ ra rất hứng thú, lại được đi ăn ngoài.

Chu Tự thấy mấy lời này không đúng lắm, đây chẳng phải đang nói đồ ăn Thu tỷ làm không ngon sao?

Xong rồi, Nguyệt tỷ gặp nạn rồi.

Thế nhưng hắn cũng không quá để ý, dù sao thể chất của Nguyệt tỷ cũng tốt.

Mấy lần đều rất vui vẻ mà.

Lúc sau Chu Tự mới mở tin nhắn của Đại Địa Thần Khuyển.

Nhìn xuống mới phát hiện là do Hầu Trầm viết.

Hắn nói có một chuyện muốn thông báo, có liên quan đến Hắc Dạ tế đàn.

Hy vọng đêm nay có thể cho hắn một chút thời gian.

Thấy vậy Chu Tự có chút bất ngờ, vậy mà Hầu Trầm lại biết được chuyện của Hắc Dạ tế đàn.

Cẩn thận nghĩ lại, hắn thấy Hầu Trầm đúng là người tốt, nhẫn nhục chịu khó.

Nếu hắn mà là người xấu thì còn người tốt nữa sao?

Nghĩ đến đây Chu Tự cũng không để ý nữa.

Sáng nay hắn bị Thu tỷ làm phiền, cả đầu đều là nàng, quên cả gọi điện cho lão cha.

Bây giờ sửa sang lại một chút, bớt chút thời gian gọi một cuộc điện thoại.

Hồ Khô Tịch.

Khắc nơi đều là tử khí, sinh vật không thể tồn tại được. Quanh thân có rất nhiều toà kiến trúc giống như có người sinh sống.

Thế nhưng những người ngẫu nhiên đi ra từ phòng ốc lại chính là những kẻ cơ thể khô kiệt, căn bản không giống người, như một cái xác không hồn.

Họ không có hy vọng, không thấy được ánh sáng.

Chỉ đành sống tạm bợ ở nơi này, hy vọng có thể kiên trì đến một ngày nào đó thần giáng lâm.

Họ không thể rời đi cũng không thể khiến cho thân thể chuyển biến tốt lên.

Có một số tiểu hài từ đã không thể lớn thêm từ lâu.

Bất kể là cơ thể hay là trí lực đều như vậy.

Đây là nỗi tuyệt vọng.

Không thể nhìn thấy một tia hy vọng nào hết.

Trước đây vài ngày, tế đàn có chút phản ứng, họ đều phấn khởi, thế nhưng...

Đều là giả.

Lúc này, ở trong một cung điện ở trung tâm.

Hầu Hằng ngồi trên vượng toạ cao cao, phía dưới có một số người.

Nói chuyện với Hầu Trầm, hắn thông báo cho những người phía dưới.

Quả nhiên, không ai dám duy trì.

Nhưng lại đồng ý lệ thuộc vào dân chúng nơi đất phong của Hầu Trầm đi thử.

Thế nhưng cần vạch rõ giới hạn.

“Ý của các ngươi đều như vậy?"

Hầu Hằng hỏi.

Số ít người phía dưới đều là huyết nhục khô cạn như nhau, giống như tang thi.

“Như vậy, dù có xảy ra vấn đề cũng không ảnh hưởng đến toàn vương quốc.

Một vị lão giả ở phía dưới nói.

“Vậy nếu muốn gia nhập cũng thêm gian nan vạn phần"

Một vị nữ tử thân thể hư thối lên tiếng.

“Nếu thực sự dễ dàng như vậy, chúng ta hà tất phải đến mức này?"

“Quốc sư, thời đại đã thay đổi rồi"

“Đó là đứa con của ngài, hiển nhiên ngài sẽ thiên vị hắn “Ngươi..."

Hầu Hằng nhìn những người ở phía dưới, nổi giận nói:

“Được rồi cứ vậy mà làm đi, vạch rõ toà thành kia đi. Đợi xem kết cục của họ. Lành hay dữ đều là chuyện của họ, đã chọn rồi thì đừng có hối hận.

“Đương nhiên sẽ không"

Quốc sư ngập tràn lòng tin mà nói.

Bên hồ Khô Tịch.

Một tòa thành tàn lụi cũ nát đứng ở đây sừng sững, gió lay động bốn phía, giống như có thể bao phủ tất cả mọi thứ ở đây bất cứ lúc nào.

Trong sân rộng, một đám thi thể mục nát đang ngồi đó, chúng nhìn bầu trời tối tăm mờ mịt, dưới những đám mây xám xịt, đón từng cơn gió mang theo mùi mục nát.

Thật ra chúng không thèm để ý hoàn cảnh nơi đây, cũng đã quen rồi.

"Chúng ta còn có thể sống bao lâu nữa?"

Trong quảng trường, có người hỏi.

"Ai mà biết chứ? Hôm nay chúng ta còn có thể động đậy, có lẽ mấy ngày nữa thôi chúng ta sẽ không thể làm gì được nữa"

Có người trả lời.

"Điện hạ đã đi ra ngoài rất lâu rồi, cũng không biết bao giờ mới quay lại"

Một vị lão giả thở dài nói.

1107 chữ

Chương 846: Phân Rõ Giới Hạn

Lúc này, có người nhìn về phía lão giả:

"Không phải ngươi đi theo điện hạ ra ngoài sao? Vì sao ngươi lại trở về nhanh như thế?"

Lão giả thở dài một hơi, hắn đáp:

"Ta phá vỡ chuyện tốt của điện hạ, chết ở bên ngoài nên mới quay về đây. Điện hạ còn có hậu chiêu mới không cần phải quay về, bây giờ cũng không biết điện hạ như thế nào rồi"

"Có lẽ vẫn về được nhỉ?"

Những người khác hỏi.

Nhưng mọi người đều không nói thêm gì.

Thật ra người của tộc họ ở bên ngoài đều rất đau khổ.

Cho dù có huyết khí để hấp thu vẫn thế.

Ra ngoài vốn đã khó, cả một tòa thành lớn như thế cũng chỉ có điện hạ có thể dẫn theo một người đi ra ngoài.

Mà ở bên ngoài có thể sẽ vĩnh viễn chết đi.

Ít nhiều gì họ cũng đã từng nghe qua sự đáng sợ của tu chân giới.

Loại người như họ giống như những kẻ chết rồi nhưng vẫn bám trụ lại thế giới này không chịu đi vậy.

Nhưng nếu sống được thì họ cũng không muốn chết.

Hoặc vẫn còn hi vọng.

Chỉ là chưa chắc còn mạng để nhìn thấy hi vọng.

"Có khi nào điện hạ không quan tâm tới chúng ta nữa không?"

Có người lên tiếng hỏi.

"Không bao giờ, mặc dù điện hạ không thích chúng ta, chê chúng ta vô dụng nhưng không đến nỗi vứt bỏ chúng ta lại đây.

"Là do chúng ta quá vô dụng rồi, đám người chúng ta chẳng giúp ích được gì cả"

"Sở trường của ta là quản lý thành thị, nhưng tòa thành này còn cần quản lý ư?"

Đám người thở dài.

Tiếp tục hóng gió chờ chết.

Thật ra những người như họ muốn chết cũng rất khó khăn.

Càng nhiều mục hạn chế thì có nghĩa là họ càng khó chết.

Là quyền hành của Tử Thần Tai Ách.

"Đám người chúng ta còn có thể kéo dài hơi tàn, nhỏ hơn thì không thể gắng sức được nữa rồi. Nghe nói tinh thần của tiểu tử nhà lão Mặc sắp bị hao mòn rồi. Mỗi ngày đều la hét trong đau khổ, hi vọng lão Mặc có thể giúp hắn giải thoát"

"Đâu chỉ lão Mặc, những nhà khác có hài tử cũng thế cả, đều không kiên trì được bao lâu. Tinh thần chúng đều sắp bị hao mòn hết rồi"

"Haiz, nếu tinh thần của ta bị ma diệt thì các ngươi đừng nương tay, tiễn ta một đoạn đường"

Lão giả mở miệng nói.

Trong lúc nhất thời bầu không khí trở nên nặng nề.

Dường như tất cả mọi người đều thấy được tương lai của mình, thê thảm mà tuyệt vọng.

Đột nhiên, một thân ảnh từ trên cao giáng xuống.

Là người của vương triều.

Người này vừa tới đã dùng cốt đao vạch ra giới hạn ở ngoài thành.

Hành động đột ngột này khiến một số lão nhân trong thành phẫn nộ.

"Sứ giả, ngươi có ý gì đây?"

Lão giả đứng dậy nói.

Những người khác cũng đi ra ngoài theo.

"Vương triều pháp lệnh, từ hôm nay trở đi những đất phong thuộc về Hầu Trầm điện hạ sẽ được cắt bỏ khỏi vương triều, tự quản lý. Hưng thịnh hay không cũng không liên quan tới vương triều"

Vị sứ giả kia đứng trên cao nhìn xuống đám người ở giữa thành rồi nói.

"Sao lại có chuyện này Bên dưới có người hỏi.Tại sao đột nhiên lại bị khai trừ rồi.

"Cái này phải hỏi Hầu Trầm điện hạ rồi"

Xác thối giữa không trung nói:

"Nghe nói hắn từ bỏ thần của chúng ta, chọn một vị thần khác, nói là có thể đem tới hi vọng. Vương thượng không đồng ý, hắn đành để bọn ngươi đi theo hắn. Ta chỉ có thể chúc các ngươi may mắn mà thôi"

Hắn nói rồi quay người rời đi.

Đám người bên dưới nghe vậy thì cũng sững sờ.

Điện hạ muốn dẫn bọn họ đi tới hi vọng sao?

Nhưng tất cả mọi người đều biết, đây cũng có thể là con đường khiến người ta tuyệt vọng, nhưng họ đã lệ thuộc vào Hầu Trầm điện hạ.

Không một lời oán hận.

"Nguy rồi, mau tới nhà Lão Mặc, đừng để hắn tạo thành sai lầm.

"Đúng rồi, điện hạ muốn dẫn chúng ta đi, thất bại cũng không sống được bao lâu, nhưng lỡ thành công thì lão Mặc sẽ hối hận cả đời"

"Không thể ngã xuống trước khi trời sáng, bảo mọi người đừng xúc động"

Đám người nói rồi bắt đầu đi thông báo tin tức này tới khắp mọi nơi.

Bây giờ họ chỉ có thể mạo hiểm đi theo điện hạ.

Lỡ đâu, lỡ đâu có thể tiếp tục sống thì sao?

Nếu thật sự không được, cái chết cũng không phải khó chấp nhận.

...

Trước khi tan ca, Chu Tự ngồi trước quầy, bên cạnh có ba vị lão bản.

Mọi người đều nhìn chằm chằm vào hắn.

Chu Tự ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, hắn không định đối mặt với những người này.

Giữa trưa, lúc Minh Nam Sở đi ra thông báo ăn thịt nướng thì lại phát hiện Chu Tự cũng đã tấn thăng Giai Linh lục phẩm rồi.

Sau đó tất cả mọi người đều đi ra.

"Ngày mai ăn cái gì?"

Tô Thi hỏi Chu Tự.

"Ngày mai Thu tỷ làm đồ ăn cho ta, ta cảm thấy không thể phụ lòng nàng"

Chu Tự nói bậy.

Lúc này Thu Thiển và Chu Ngưng Nguyệt đi tới thư viện, bọn họ tới để chờ Chu Tự tan ca.

Dù sao ở nhà cũng nhàn rỗi, "Thu tỷ, tối mai ngươi định nấu món gì vậy?"

Tô Thi hỏi ngay.

"Ta vẫn chưa biết"

Thu Thiển lắc đầu.

Sau đó Tô Thị nhìn chằm chằm Chu Tự, tỏ vẻ để ta nhìn xem ngươi có thể bịa ra gì nữa.

"Làm người là phải phúc hậu"

Minh Nam Sở cũng nói theo.

"Không có tiền có thể ứng lương trước, ngươi viết báo cáo, ta ký cho Hàn Tô đẩy kính lên rồi nói.

Chu Tự:

"..."

Ta mời khách là được chứ gì?

Chu Tự cũng đồng ý, những người khác hài lòng rời đi. Nhưng Tô Thi thì không, nàng trực thay Chu Tự để hắn và Thu Thiển đi dạo trong thư viên.

1106 chữ

Chương 847: Không Phát Hiện

Hai người đi tới cạnh dãy ghế trong thư viện, Thu Thiển mới tò mò mà hỏi Chu Tự:

"Mời gì vậy?"

"Mời ăn cơm đó"

Chu Tự thở dài một hơi rồi kể lại chuyện nhị lão bản tấn thăng mời mọi người ăn cơm cho nàng nghe.

Khiến Thu Thiển che miệng mà cười.

Vì đây là thư viện, không thể quá ồn ào.

Nhất là khi có người.

Nếu không có ai thì cũng chẳng cần để ý, Tô Thi thường xuyên kêu la.

Nếu không phải quên cái này để đâu thì chính là hỏi cái kia để đâu.

"Vậy ngươi tấn thăng Trận Linh ngũ phẩm cũng phải mời mọi người ăn cơm à?"

Thu Thiển tò mò hỏi.

Theo tốc độ tấn thăng của Chu Tự thì hẳn là không bao lâu nữa sẽ tấn thăng Trận Linh ngũ phẩm. Chuyện mời mọi người ăn cơm thì đương nhiên Thu Thiển không để ý, đây cũng không phải chuyện gì xấu. "Không đâu, họ không bắt ta mời khách"

Chu Tự cười nói.

"Vì sao chứ?"

Thu Thiển có chút khó hiểu.

"Vì họ mạnh nhất mới có Giai Linh lục phẩm, ta tấn thăng Trận

Linh ngũ phẩm thì chẳng ai hay biết cả"

Chu Tự nói.

Thu Thiển:

"..."

Hóa ra là thế.

Thực lực của những người này không đủ nên không nhìn ra được thực lực của Chu Tự.

Chỉ có thể biết Chu Tự rất mạnh.

Chỉ cần Chu Tự nói chưa tấn thăng thì bọn họ cũng chẳng có cách nào.

"Vậy Trình tỷ thì sao?"

Thu Thiển hỏi, nàng chợt nhớ ra cái gì đó mà nói:

"Nghe nói chưởng giáo của Dạ Nguyệt Thánh Địa cũng đã tới rồi, có lẽ nàng sẽ nhìn ra được.

Chu Tự sững người, hắn thầm nghĩ những người này cũng không phải trẻ con, không đến nỗi nói tu vi của hắn ra.

Nhưng điều hắn không ngờ tới là Vân tỷ là chưởng giáo Dạ Nguyệt Thánh Địa.

Chưởng giáo tới đây quét dọn vệ sinh?

Vì sao chứ?

Nghĩ không thông à?

"Đúng rồi, cái này đã dung luyện xong rồi này.

Thu Thiển lấy quyền trượng Hắc Dạ ra đưa cho Chu Tự.

Lúc này trong quyền trượng Hắc Dạ có quyền hành Hắc Dạ, quyền hành Thâm Uyên, quyền hành Tại Ách.

Khi Chu Tự chạm tay vào quyền trượng, hắn cảm nhận được một lực lượng mạnh mẽ không gì sánh được.

Ba loại lực lượng hỗ trợ lẫn nhau giống như là có thể phóng thích ra lực lượng hoàn toàn mới vậy.

Tựa như thoát thai hoán cốt.

Nhưng có chút kỳ quái, không hề ổn định, dường như còn thiếu gì đó.

Chu Tự suy nghĩ một lúc rồi lấy Con Mắt Toàn Tri ra.

Hắn cầm Con Mắt Toàn Tri tới gần quyền trượng, trong nháy mắt đó hắn có thể cảm giác được quyền hành trong quyền trượng đang dung hợp lẫn nhau, lực lượng mới đang không ngừng hiện ra.

Khiến người ta cảm thấy không thể tưởng tượng.

Chu Tự thấy vậy thì cất Con Mắt Toàn Tri đi.

Hắn phát hiện đây có thể là con đường thần minh chi lực tiến giai.

Cũng có nghĩa là dung hợp Hắc Dạ, Thâm Uyên, Tai Ách, cộng thêm Con Mắt Toàn Tri.

Có xác suất sẽ đột phá cảnh giới thần minh, đạt đến một lĩnh vực hoàn toàn mới.

Có lẽ còn cần vài thứ nữa, nhưng đương nhiên mấy thứ này là chủ yếu.

Sự thay đổi của quyền trượng khiến Thu Thiền căng thẳng.

Lực lượng vừa này có chút kỳ quái, nàng cứ cảm giác nó có chút đáng sợ.

"Các ngươi đang làm gì vậy?"

Ngay cả Vân Tiêu Tiên Tử cũng giật mình.

"À.."

Chu Tự nhìn thấy Vân Tiêu Tiên Tử và Trình tỷ tới thì có chút lúng túng, hắn nói:

"Ta thử quyền hành xem sao"

"Đừng làm loạn"

Vân Tiêu Tiên Tử chỉ nhắc nhở chứ không hỏi nhiều.

Chu Tự vội gật đầu.

Hắn chỉ là nhân viên thời vụ, cũng không dám nói thêm gì.

Lỡ đâu bị đuổi thì một nhà ba người họ ăn gì để sống bây giờ?

Một ngày nào đó bụng của Thu tỷ sẽ có phản ứng, cần càng nhiều tiền hơn.

Sau khi tan việc, Chu Tự dẫn theo Thu Thiển đi ăn thịt nướng cùng mấy vị lão bản.

Chu Ngưng Nguyệt đi đằng trước.

Nàng đã chờ rất lâu rồi.

Trình tỷ nhìn tám người đi ra ngoài mà có chút khó hiểu:

"Lực lượng vừa rồi là cái gì?"

Nàng hỏi Vân Tiêu Tiên Tử ở bên cạnh.

"Ta cũng không biết, nhưng nó rất đặc biệt, mặc dù rất nhỏ yếu nhưng cảm giác không ngừng lớn mạnh có chút khó thể tưởng tượng được.

Vân Tiêu Tiên Tử than thở.

"Chẳng trách thương thế của Trình trưởng lão lại khỏi hẳn, ở đây tất cả mọi thứ đều có thể xảy ra. Có quá nhiều Giai Linh lục phẩm trẻ tuổi, tám người này tiền đồ vô lượng"

Vân Tiêu Tiên Tử nghĩ đến đây thì lại làm nũng với Trình tỷ:

"Trình trưởng lão, ngươi đưa Dao Di tới đây quét dọn vệ sinh đi mà"

"Đừng nghĩ nữa, Dao Di có con đường của mình.

Trình tỷ từ chối. "Ta cảm thấy đưa nàng tới đây có thể tấn thăng thượng tam phẩm rất nhanh. Như thế có khi nào sẽ vượt qua Đạo Tử Đạo Tông không?"

Vân Tiểu Tiên Tử hỏi.

"Lâu lắm rồi Đạo Tử không xuất hiện, không ai biết tình hình hiện tại của hắn là như thế nào.

Trình tỷ thở dài một cái rồi nói:

"Lần trước ta nghe mẫu thân của Tô Thi nói các ngươi đã bỏ lỡ một cơ hội tốt"

"Đó là chuyện của Dao Di, không liên quan tới ta. Ta cũng tán đồng"

Vân Tiêu Tiên Tử lắc đầu nói, sau đó nàng lại tò mò mà hỏi:

"Đến cùng Đạo Tử bị gì vậy? Ta hỏi Dao Di mà nàng cũng không nói tình huống ngày hôm đó. Sau này nghe nói đại tiểu thư của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông cũng từ chối, Tiên Linh Cốc cũng vậy. Đây thật sự không phải là vấn đề của Đạo Tử ư?"

"Ai biết được, có lẽ là do họ quá cao ngạo"

Trình tỷ lắc đầu, nàng suy nghĩ một chút rồi nói:

"Nghe nói Tiên Linh Cốc bảo rằng nàng không xứng"

1133 chữ

Chương 848: Là Người Nào?

"Chờ Đạo Tử tấn thăng thượng tam phẩm thì ai cũng phải hối hận"

Vân Tiêu Tiên Tử cười nói.

Mặc dù nàng cũng hối hận, nhưng người từ chối không phải là nàng"

Cho nên cùng lắm là hối hận không dạy dỗ đệ tử của mình cho tốt.

Mấy người Chu Tự dùng một tiếng ăn xong thịt nướng.

Vì sao lại ăn nhanh như thế?

Vì họ muốn tu luyện.

Lần này tất cả mọi người đều không về thư viện, thay vào đó là đi thẳng tới thành Biên Giới.

Sau khi đi vào Hầu Trầm tới trước mặt Chu Tự.

Nói mình có chuyện muốn bẩm.

"Không vội, tu luyện trước đã"

Chu Tự nói.

Đúng là không cần vội, tu luyện xong họ còn rất nhiều thời gian.

Lúc đó nói cũng được.

Hầu Trầm không nói gì, vậy đành đợi lát nữa rồi nói.

"Ăn quá no còn tu luyện có phải không tốt lắm không?"

Tô Thị hỏi.

"Vậy ngươi ăn nhiều thế làm gì?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi ngược lại.

"Nhưng Nguyệt tỷ ăn nhiều như thế, trong khi ngươi quá nhỏ"

Tô Thi so sánh rồi nói.

"Ta Trận Linh ngũ phẩm, ngươi mấy phẩm?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi một câu chí mạng.

Tô Thi không nói nên lời. Nàng mới Đấu Giả thất phẩm.

Yếu nhất trong mấy người, cũng là vô dụng nhất.

Nhưng nàng đẹp nhất, nếu so về sắc đẹp thì không ai sánh bằng.

"Đừng ngẩng cổ lên nữa, tu luyện"

Chu Tự nhắc nhở.

Tô Thi hừ lạnh một tiếng, nàng không để ý đến Chu Tự nữa.

Nàng ghét họ hàng như Chu Tự, ỷ bản thân có nhiều nhân cách, suốt ngày dọa nạt người khác.

Đợi mấy người Thu tỷ bắt đầu tu luyện Chu Tự mới lấy điện thoại ra. Giữa trưa gọi điện thoại cho lão cha bị cúp máy, đối phương quá bận.

Bây giờ có lẽ đang giờ cơm tối, công việc làm ăn cũng không tệ.

"Đợi thêm hai tiếng nữa vậy, đúng lúc luyện Kim Quang Thần Chú"

Chu Tự nhìn về phía Thất Thiên rồi nói:

"Thất Thiên tới đây, tới chịu đòn nào"

Thất Thiên sững người:

"..."

Cứu mạng.

"Yêu nghiệt, chịu chết đi!"

Chu Tự mở ra Kim Quang Thần Chú, không ngừng vung ra nắm đấm vàng.

Thiên Ma Lưu Tinh Quyền.

Tám giờ hơn.

Chu Tự phủi tay, hắn lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho lão cha.

"Nhi tử, hôm nay ngươi gọi cho vi phụ hai lần, có chuyện gì à?"

Chu Nhiên hỏi.

"Cha, ngươi có thể đừng nửa nạc nửa mỡ như thế không? Nạc thì nạc luôn, mỡ thì mỡ luôn.

Chu Tự đau đầu.

"Vi phụ ít học, không có văn hóa nên chỉ nói được như thế, không được à?"

"Không phải ngươi là cổ nhân sao?"

"..."

Chu Nhiên im lặng một lát:

"Có chuyện gì thì mau nói đi"

"Là thế này, gần đây ta nói chuyện với thần minh, nghe được một tin tức. Thần minh trở về có nghĩa là họ đã có lòng tin khiêu chiến tu chân giới. Nói đúng hơn, có thể họ sắp tấn thăng lên cảnh giới mới, muốn đánh chúng ta Chu Tự suy nghĩ một lát rồi bổ sung thêm:

"Đại khái là cảnh giới trên thần minh"

"Thì sao?"

Chu Nhiên hỏi.

"Thì sao ư?"

Chu Tự sững người.

"Trời sắp sập rồi mà còn thì sao ư?"

"Sập cũng có người đỡ mà? Ta chỉ có bảy mươi bảy ký, không đỡ nổi.

Chu Nhiên nói.

Chu Tự:

"..."

Đã lúc nào rồi ngươi còn bực bội?

Chu Tự dừng một lúc rồi nói:

"Ăn tết ta tăng một ký, cha tăng mấy ký? Bây giờ đã bảy mươi tám ký rồi chứ gì?"

Chu Nhiên:

"Không còn chuyện gì thì ta cúp máy đây"

"Còn, còn Chu Tự vội nói:

"Ta muốn biết có thể nói chuyện của Đại Thần Thời Không với Trí Giả hay không? Như thế thì ta có thể biết nhiều hơn"

"Trí Giả là một người rất đặc biệt, hắn không phải là người của thời đại thần minh nên có thể hỏi, không cần kiêng dè gì."

Chu Nhiên trả lời.

"Thì ra là thế. À đúng rồi, còn một chuyện nữa"

Chu Tự nghĩ chuyện lần trước mình muốn hỏi, hắn nói:

"Ta thường xuyên nghe thần minh nhắc tới người tạo ra thiết luật, nói người đó vô cùng lợi hại, ta muốn biết người đó là ai, hắn còn sống không?"

Đầu dây bên kia không nói gì.

"Alo, cha?"

Chu Tự hỏi lại.

"Con trai, là mẹ đây"

Liễu Nam Tư nhận lấy điện thoại.

Chu Tự vừa nghe thấy giọng của mẹ đã đau đầu:

"Mẹ, ta đang nói chuyện quan trọng với cha mà"

"Ngươi có ý gì đây? Một phụ đạo nhân gia như ta ảnh hưởng tới chí hứng của ngươi à?"

Liễu Nam Tư nói với giọng điệu tức giận.

Chu Tự sững người, vội đổi chủ đề:

"Mẹ, ngươi có biết ai là người tạo ra thiết luật trong thời đại thần minh không?"

"Để ta hỏi cha ngươi xem Liễu Nam Tư quay đầu lại hỏi Chu Nhiên:

"Con trai hỏi người tạo ra thiết luật là ai?"

"Không biết.

Chu Nhiên trả lời.

Chu Tự nghe được rất rõ ràng.

Sau đó Liễu Nam Tư lại trả lời Chu Tự:

"Cha ngươi nói là hắn.

Chu Tự:

"...?"

Mẹ, đây chẳng phải là đang nói lung tung hay sao?

"Được rồi, bây giờ nói cho ta biết ngươi và Thu Thiển sao rồi? Khi nào mới tính tới chuyện có con?"

Liễu Nam Tư cười rồi nói:

"Lúc ngươi uống say đã nói rồi đó, ngươi rất thích Thu Thiển. Lúc đó ta cũng hỏi Thu Thiển rồi, nàng nói nàng cũng thích ngươi. Mọi người đều thuộc Ma Đạo, lưỡng tình tương duyệt lại còn có hôn ước, không cần e dè gì cả. Nếu lo không có tiền thì chẳng phải còn có ta và cha ngươi sao? Chúng ta còn trẻ, nuôi thêm một đứa nữa cũng không có vấn đề gì. Như thế thì vợ chồng các ngươi cũng thoải mái hơn. Hay năm nay làm một đứa?"

Chu Tự:

"..?"

Mẹ ơi, chủ đề thay đổi nhanh quá đó, ta có chút theo không kịp, cũng ngại đuổi theo kịp.

Hắn rất tò mò, tại sao cha mẹ lại muốn ôm cháu như thế.

Con trai cũng không tệ mà, vì sao muốn nuôi cháu.

Hắn hoàn toàn là một đứa con trai ngoan, lẽ nào là chưa đủ quậy?

À đúng rồi, không đủ xấu xa.

1086 chữ

Chương 849: Tạm Được

"Con trai, mẹ hỏi ngươi một chuyện Đột nhiên Liễu Nam Tư cất tiếng hỏi:

"Ở bên cạnh Thu Thiển có vui không?"

"Tạm được"

Chu Tự cười ha hả.

Cảm giác trả lời rất vui thì hơi ngại.

Đương nhiên, bây giờ hắn đang nhìn Thu tỷ tu luyện, nếu Thu tỷ nghe được thì hắn sẽ không nói như thế.

Lỡ đâu vì mình ngại mà làm tổn thương Thu tỷ thì không tốt lắm, chỉ là nói với mẹ thì không sao cả.

"Chỉ tạm được thôi à?"

Liễu Nam Tư cười nói:

"Nếu bây giờ người nhà Thu Thiển trở về, hắn phản đối hôn sự của ngươi và Thu Thiển thì sao đây?"

"Tống ông ta quay ngược lại?"

Chu Tự trả lời trong vô thức.

Đáp án này của hắn khiến Liễu Nam Tư cười phá lên:

"Lúc trước ta hỏi cha ngươi, hắn cũng trả lời như vậy đó.

Chu Tự:

"..."

Như thế không tốt đâu, tổn thương hòa khí. "Nhưng như vậy cũng không tốt, tổn thương hòa khí"

Liễu Nam Tư dặn dò thắm thiết:

"Các ngươi không thể nghĩ như vậy, kết hôn là chuyện vui, không phù hợp chém chém giết giết. Nhưng cũng không cần quá lo lắng, nhà họ toàn người dễ nói chuyện. Không sao đâu. Đương nhiên để đề phòng thì chúng ta cũng phải chuẩn bị vài thứ. Bây giờ mặc dù ngươi và Thu Thiển ở cùng nhau rồi, chưa chắc đối phương đã không có ý kiến, nhưng có con rồi thì khác, như thế thì chẳng ai nói gì được nữa" Chu Tự cứ thế đứng nghe mẹ nói, thỉnh thoảng gật đầu tỏ vẻ mình đã hiểu.

Một lúc lâu sau, hắn đã quên mất vì sao mình lại gọi cú điện thoại này.

Cho tới khi đối phương cúp điện thoại thì hắn vẫn đang ngẩn người.

Cuối cùng Chu Tự cảm thán một câu, mẹ nói nhiều thật.

Vừa nhắc tới Thu Thiển thì đã nói rất nhiều chuyện.

"Con cái à?"

Chu Tự nhìn về phía Thu Thiển mà thầm than thở trong lòng, chuyện này tùy duyên là được rồi.

Đương nhiên là hắn muốn có con, nhưng họ kết hôn cũng không chỉ vì sinh con.

Hơn nữa cha mẹ còn sống được lâu lắm, để họ chờ cũng không sao.

Thu tỷ còn là một nữ hài tử thù dai, sang năm đã làm mẹ rồi, hắn cảm thấy nàng sẽ luống cuống tay chân.

Nhưng nếu Thu tỷ thật sự muốn làm mẹ rồi thì đương nhiên hắn sẽ dốc hết sức phối hợp.Vậy con trai hay con gái tốt hơn đây?

Chu Tự là tu chân giả, sinh con trai hay con gái cũng không có vấn đề gì.

Dù sao cuộc đời còn dài, muốn con trai hay con gái cũng được.

Cũng chỉ có cha mẹ lớn tuổi mới kết hôn, nên đường con cái không được dễ dàng cho lắm.

Ví dụ như sư phụ và nhị thúc, chỉ sinh một đứa.

Lão cha và mẹ có lẽ cần con trai nên mới sinh hắn ra.

Đứa đầu nhà sư phụ chính là đại ca, tư tưởng phong kiến đã được thỏa mãn, có nhi tử là đủ rồi.

Mà đứa đầu tiên của nhà họ Chu họ và nhà nhị thúc đều là nữ nhi. Nếu không sinh thêm một nhi tử thì có lẽ họ sẽ cảm thấy thiếu mất gì đó.

Sau đó Chu Tự hắn được sinh ra.

Tương lai chắc chắn sẽ kế thừa tiệm cơm trong nhà.

Nhưng Chu Tự vẫn không biết tam lão bản được sinh ra khi nào.

Hỏi Tô Thi thì nàng lại nói mình còn nhỏ.

Chu Tự không tin, muốn xem ngày sinh của nàng.

Tô Thi quay đầu đi luôn.

Chắc chắn là lớn hơn hắn.

Chị và em cũng khác nhau rất lớn.

Nếu tam lão bản là muội muội hắn thì nàng vô dụng Chu Tự cũng không nói được gì. Nhỏ hơn hắn thì thua hắn là chuyện bình thường.

Nhưng nếu lớn hơn...sẽ bị Chu Tự châm chọc.

Chu Tự hoàn toàn không để ý tới chuyện bản thân nhỏ hơn người khác.

Mấy tháng qua, hắn có thêm một Nguyệt tỷ, một Thu tỷ, lại có thêm một Thị tỷ.

Hắn chấp nhận được.

Nhưng trước khi xác định thì Chu Tự cũng lo rằng bản thân lớn hơn Tô Thị.

"Hôm sau hỏi lại nhị thúc và nhị thẩm vậy.

Chu Tự từ bỏ suy nghĩ những chuyện này, hắn nhớ lại mục đích mình gọi cuộc điện thoại này. Là muốn nhắc nhở lão cha rằng chư thần trở về sẽ kèm theo nguy hiểm.

"Cảm thấy lão cha không thèm để ý chút nào, trời sụp có người chống ư? Ai thế?"

Chu Tự nghĩ mãi mà không hiểu được.

Hắn chỉ là một đứa mới vào nghề, hiểu được gì chứ.

Nhưng về chuyện người đặt ra thiết luật thì cần suy nghĩ một chút.

"Lão cha nói không biết, mẹ lại nói là lão cha đặt ra.

Chu Tự sờ cằm, hắn suy nghĩ một hồi rồi đưa ra đáp án:

"Dựa vào kinh nghiệm bao nhiêu năm qua của ta thì có thể những gì mẹ nói chính là sự thật. Nếu đúng là lão cha thật thì chứng tỏ lão cha chính là người của thời đại thần minh. Cũng có nghĩa là.."

Chu Tự nghĩ tới đây thì vô cùng hoảng sợ.

"Có nghĩa là không phải lão cha già rồi mới có con, mà là một quyển sách lịch sử sinh con"

Chu Tự lắc đầu, cảm giác có chút đáng sợ.

Nhưng nếu đúng là lão cha thì có phải là lão cha quá tệ nên mới khiến thiết luật bị suy yếu?

Chu Tự cẩn thận nghĩ lại lúc ăn tết, hắn cảm thấy trừ việc bụng của lão cha hơi lớn ra thì không có gì khác biệt cả.

"Mập nên sức khỏe giảm xuống à?"

"Không thể thế được"

Chu Tự cũng không suy nghĩ gì nữa.

Mấy chuyện thế này không thể nào nghĩ ra đáp án rồi, sau này hỏi sư phụ hoặc hỏi nhị thúc cũng được. Không được nữa thì trực tiếp đi tìm trí giả, nhìn xem thời đại thần minh có bóng dáng của lão cha hay không. Như thế là có thể xác định được.

1153 chữ

Chương 850: Chuyện Riêng Tư

Thật ra Chu Tự không quá hi vọng đó là cha mình, nếu là như thế thì hắn và nhà Thu tỷ không phải có mối thù truyền kiếp hay sao?

Về phần hòa khí mà mẹ nói, có quỷ mới tin.

Thu Thiển chính là do họ giành được.

Chu Tự nghỉ ngơi một chút, sau đó lấy sách ra ngồi vào bàn trước đây Nguyệt tỷ hay ngồi để học.

Những cái khác học muộn một chút cũng không sao, nhưng viễn cổ văn phải học cho thuộc.

Nhất là viễn cổ văn trong Hoang Cổ Kinh Thế Thư.

Nhất định phải biết từng chữ một.

Nếu không thì không thể đọc hoàn chỉnh một lần được.

Chu Tự có tiến vào thời đại thần thoại được hay không đều trông chờ vào quyển sách này hết.

Đáng tiếc là còn một nửa quyển, không biết bao giờ mới có được.

Nhưng Chu Tự cũng rất tò mò, đến cùng bảo tàng sau Bảo Tàng Thư là cái gì?

Nếu Hoang Cổ Kinh Thế Thư được tính là một phần thì những phần khác đâu?

Chu Tự không nghĩa ra được đáp án.

Cũng có thể đây chỉ là một trò đùa, như thế có thể hiện rõ sự huyền bí của Thần Cố Lộng Huyền Hư.

Đương nhiên chỉ cần có được nửa phần dưới của Hoang Cổ Kinh Thế Thư thì những cái khác cũng không còn quan trọng nữa.

Trường sinh, thần vị, tất cả đều như gió thoảng mây trôi.

Chu Tự đọc sách một lúc lâu mới lấy điện thoại ra nhìn một chút, hắn phát hiện II đã mất tích rất lâu rồi.

Không biết bây giờ như thế nào.

"Trái sắp bắt đầu chín rồi"

Đột nhiên giọng nói của Xích Mông vang lên.

Chu Tự ngẩng đầu lên nhìn thì phát hiện phía trên đã kết rất nhiều quả nhỏ.

Những quả này đang dần dần to lên, khoảng mười ngày nữa là chín hẳn.

Khóa của Thu tỷ có lẽ chỉ kiên trì được hơn mười ngày.

Trong hơn mười ngày này, cũng chỉ có những người còn dừng chân ở hạ tam phẩm mới có thể tấn thăng, những người còn lại thì khó nói.

Thu Thiển thì có thể đặt chân vào cánh cổng ngũ phẩm.

Chu Ngưng Nguyệt thì khó nói.

"Đúng rồi, Đại Địa Thần Khuyển có thể tấn thăng không?"

Chu Tự tò mò cất tiếng hỏi.

"Ừm, cẩu tể tử đã là Trận Linh ngũ phẩm, có lẽ có cơ hội đến gần Nguyên Linh tứ phẩm.

Bạch Bối vừa cười vừa nói.

Chu Tự bất ngờ, vậy mà còn nhanh hơn Nguyệt tỷ?

Ba vị cẩu trưởng lão cảm thấy rất tự hào.

Nói nhảm, họ đã trả cái giá rất lớn. Loại cơ duyên này có thể gặp không thể cầu, bọn họ đã dốc hết sức bồi dưỡng cẩu tể tử. Nếu không nhanh thì kiểu gì cũng bị họ đánh chết.

"Hầu Trầm thì sao?"

Chu Tự lại hỏi.

"Hắn thì khác, hắn bây giờ đã là Nguyên Linh tứ phẩm rồi, hắn không tu luyện mà đang khôi phục"

Bạch Bối tiếp tục nói.

"Hóa ra là thế"

Chu Tự gật đầu đáp lại, hắn cũng không thèm để ý.

Mười giờ.

Mấy người Thu Thiển kết thúc tu luyện.

"Mệt thật đấy, giống như là vừa tu luyện hơn nửa năm"

Tô Thi lau đi mồ hôi trên trán rồi nói.

"Tu luyện lâu như thế rồi, cần phải tiêu hóa một chút.

Chu Tự nhìn tam lão bản, rồi lại nhìn về phía Thất Thiên.

"Ngươi đi giúp tam lão bản hoạt động gân cốt một chút đi.

"Được rồi"

Thất Thiên bị Chu Tự đánh cho sưng mặt sưng mày, nàng nghe thế thì rất hưng phấn.

Những người ở đây nàng đều không chọc ghẹo được, nhưng Tô Thi thì khác.

"Hả?"

Tô Thi hơi sửng sốt một lát, sau đó nàng hét lớn:

"Tại sao lại nhằm vào ta"

Chu Tự cũng không thèm để ý, hắn cất sách đi rồi nhìn về phía Hầu Trầm mà hỏi:

"Ngươi nói đi, có chuyện gì?"

Hầu Trầm nghe vậy thì nhìn chung quanh Chu Tự trong vô thức.

Chu Tự hiểu ra ngay:

"Chuyện có hơi riêng tư à? Vậy chúng ta ra phía sau cây rồi nói"

Thu Thiển:

"..."

Sao ngươi có thể nghĩa ra từ riêng tư này?

Một lát sau, Chu Tự và Hầu Trầm đi ra sau cây Bất Tử.

Chu Ngưng Nguyệt vừa ăn trái cây vừa nhìn Tô Thi bị đánh.

Kim quang lấp lóe liên hồi.

Chu Ngưng Nguyệt không kìm được mà cảm thán, Kim Quang Thần Chú của Tô Thị càng ngày càng thuần thục rồi.

Chu Tự cũng không để ý tới tam lão bản, mà nhìn về phía Hầu Trầm đang có chút căng thẳng phía trước mà hỏi:

"Ngươi nói đi."

"Thật ra ta biết phía sau tế đàn Hắc Dạ là ai đang cầu khẩn"

Hầu Trầm nhìn Chu Tự rồi nói với vẻ lo lắng:

"Đối diện là tộc của ta, hồ Khô Tịch"

"Ngươi là Đọa Linh Tộc ư?"

Chu Tự nhìn Hầu Trầm với ánh mắt kinh ngạc:

"Ta thấy cũng đâu giống, nghe nói Đọa Linh Tộc bên kia giống Zombie"

"Ta là mượn xác hoàn hồn, sau đó được Thánh Tử trợ giúp nên mới giống được như người"

Hầu Trầm giải thích:

"Ngay từ đầu ta tới đây là vì muốn đi tìm thần của tộc chúng ta, Tử Thần Tai Ách, hi vọng hắn có thể trả lại sinh cơ cho bọn ta, để tộc bọn ta tiếp tục sống. Cho dù không trả lại thì hi vọng có thể để bọn ta thoải mái một chút. Chỉ là khi tìm tới đây thì gặp được Thánh Tử, cuối cùng ta phát hiện có lẽ Thánh Tử mới là chúa cứu thế của ta"

"Ta u?"

Chu Tự chỉ vào bản thân rồi nói:

"Ta là Thánh Tử Ma Đạo, nhìn thế nào cũng không thấy giống chúa cứu thế.

Giống trùm phản diện hơn.

"Thánh Tử còn nhớ Huyết Khí Chi Pháp không?"

Hầu Trầm nhìn chằm chằm vào Chu Tự rồi giải thích:

"Sinh cơ của Đọa Linh Tộc bọn ta bị cướp đoạt, huyết khí suy bại, muốn làm dịu thì cần có máu tươi duy trì.

Nhưng đó chỉ là trị ngọn không trị gốc, cũng chỉ duy trì một cách miễn cưỡng. Nhưng hồ Khô Tịch đã không còn máu tươi, mọi người như xác không hồn. Bọn ta cũng từng học những pháp môn tăng cường huyết khí, nhưng không hề có chút tác dụng nào. Vậy mà Huyết Khí Chi Pháp Thánh Tử dạy cho ta lại giúp ta khôi phục huyết khí, quay lại trạng thái bình thường"

1191 chữ

Chương 851: Trao Đổi

Chu Tự đã hiểu ra, hắn nói ngay:

"Ngươi tìm ta là muốn truyền bá Huyết Khí Chi Pháp cho tộc nhân của ngươi à? Điều này hơi khó thực hiện, bởi vì đây là sư phụ ta truyền lại, ta cho một hai người biết thì không sao, nhưng truyền cho cả một bộ tộc thì phải hỏi hắn trước đã"

Lúc này Hầu Trầm quỳ thẳng xuống:

"Ta đã nói với trong tộc rồi, họ không bằng lòng tin tưởng ta. Nên ta chỉ có thể dẫn theo dân chúng lệ thuộc vào mình tìm tới đây dựa dẫm vào Thánh Tử. Chỉ cần Thánh Tử chịu đưa tay giúp đỡ, bọn ta thề chết cũng đi theo" "Không cần" Chu Tự lắc đầu đáp:

"Giúp đỡ các ngươi thì không có vấn đề gì, nhưng đi theo thì thôi vậy. Nghe nói các ngươi đi theo Tử Thần vì theo đuổi trường sinh, đi theo ta các ngươi không thể trường sinh được đâu. Đương nhiên, cứu các ngươi cũng không phải miễn phí. Ta cần các ngươi tìm giúp ta xem trong hồ Khô Tịch có thứ gì kỳ quái hay không?"

Lúc đầu bị từ chối thì trái tim Hầu Trầm đã gần như chìm xuống đáy cốc, nhưng khi nghe thấy có thể được giúp đỡ thì lại dấy lên hi vọng.

"Thứ gì kỳ quái ư?"

Hầu Trầm có chút không hiểu.

"Giống như quyền hành vậy, các ngươi tôn thờ Tử Thần Tai Ách nhiều năm như thế rồi, có thấy quyền hành giáng lâm bao giờ chưa? Hoặc là có thủ đoạn do thần minh để lại hay không?"

Chu Tự hỏi tiếp.

Thật ra khi đối phương nói muốn đi theo hắn thì Chu Tự cũng khá động lòng, nhưng hắn biết bản thân có bản lĩnh gì.

Đi theo hắn chỉ khiến hắn khó chịu mà thôi.

Chẳng bằng đổi một cách giao dịch khác.

Như thế sẽ không đem lại phiền phức gì. Sau này họ có như thế nào cũng là chuyện của họ, không liên quan đến Chu Tự.

Nói đi cũng phải nói lại, thân phận địa vị của mình cao như vậy, lỡ đâu đám người này lấy danh nghĩa của hắn làm xằng làm bậy thì phải làm gì bây giờ?

Một thanh niên bình thường vừa mới tốt nghiệp đại học, bước vào xã hội như mình, cho tới bây giờ cũng chỉ quản lý sách báo trong thư viện.

Ngay cả Thu Thiển còn đấu không lại, sao có thể đấu lại đám lão quái vật không biết đã sống bao nhiêu năm này được?

Thần Thái Dương, Nữ Thần Băng Tuyết thường xuyên chế giễu hắn sớm muộn gì cũng bị chúng thần đùa giỡn.

Cho nên làm người phải tự mình biết mình.

Hầu Trầm suy nghĩ một lát rồi nói:

"Trong hồ Khô Tịch có lẽ là có. Nhưng bọn ta đã không vào được nơi đó nữa, dường như đã trở thành cấm địa.

Thỉnh thoảng có lực lượng tỏa ra "Có là được. Chu Tự trực tiếp vỗ đùi mà nói tiếp:

"Ngươi đứng dậy đi, cứ quyết định thế nhé. Ta giúp ngươi cứu người, các ngươi giúp ta thăm dò hồ Khô Tịch.

Không cần giúp ta đạt được, chỉ cần cho ta tin tức chính xác là được rồi"

Hầu Trầm nhìn về phía Chu Tự với ánh mắt khó mà tin được, chỉ vậy thôi sao?

Khiến hắn có một cảm giác không được chân thực.

"Nhưng ta chỉ có thể cố hết sức thôi, nếu không giúp được cũng chẳng còn cách nào"

Chu Tự nhắc nhở.

"Ta biết"

Hầu Trầm vội vàng gật đầu đáp lại.

Không dám có chút chần chờ.

"Được rồi, vậy ngươi muốn cứu thế nào? Chỉ là Huyết Khí Chi Pháp hay sao?"

Chu Tự hỏi.

Hầu Trầm cúi đầu, hắn cũng không biết rõ chuyện này cho lắm.

"Thôi vậy, chúng ta qua đó một chuyến, ngươi thương lượng với tộc nhân của ngươi một chút, sau đó triệu hoán mặt trăng đỏ. Bọn ta sẽ trực tiếp giáng lâm, đến lúc đó thử xem sao. Ta sẽ mang theo Huyết Khí Chi Pháp, nhưng không phải ai cũng có thể tu luyện, có lẽ không thể nào phổ cập cho tất cả mọi người. Đương nhiên, tiền đề là sư phụ ta đồng ý, ta phải hỏi hắn đã Chu Tự suy nghĩ một lát rồi nói.

"Ta biết rồi"

Hầu Trầm gật đầu.

Chỉ thế thôi hắn đã rất hài lòng rồi.

"Các ngươi nói xong rồi à?"

Thu Thiển đi qua hỏi.

"Cũng xong rồi"

Chu Tự nhìn về phía Thu Thiển, hắn muốn hỏi có chuyện gì vậy.

"Vậy mau tới xem đi, Kim Quang Thần Chú của Tô Thị đã tiến bộ hơn một bậc rồi"

Thu Thiển vừa cười vừa nói.

Chu Tự:

"..."

Tam lão bản lợi hại đến thế sao?

Đợi tới khi Chu Tự đi qua thì phát hiện cả người Tô Thi được bao bọc bởi kim quang, cầm quang thuẫn trong tay, nàng đang không ngừng phòng ngự.

Đến hắn còn chưa học được cách dùng kim quang ngưng tụ thành vật thật. Vậy mà tam lão bản lại làm được sớm hơn hắn.

Thiên phú cũng không hề thấp.

"Không sao, hôm nay biết dùng, ngày mai lại quên ngay ấy mà"

Chu Ngưng Nguyệt đứng bên cạnh nói.

Hàn Tô và Minh Nam Sở cũng gật đầu đồng ý.

Tô Thị chính là như thế.

Quả nhiên, đợi Tô Thi và Thất Thiên đánh xong thì nàng cũng không dùng chiêu đó được nữa rồi.

Tô Thi cũng không thèm để ý, nàng vô dụng như thế, dùng được mới là chuyện lạ.

Chu Tự:

"..."

Một thiên tài đang yên đang lành vì sao lại trở nên như thế chứ?

Thật sự là bị Nguyệt tỷ đánh thành như thế sao?

"Ngươi đi thương lượng với tộc nhân của ngươi một chút đi, sau đó thành lập tế đàn, sửa nửa đoạn sau của kỳ đảo ngữ thành Thu tỷ. Đến lúc đó chúng ta trực tiếp đi qua là được."

Chu Tự nói với Hầu Trầm.

Hầu Trầm có chút kích động, hắn vội vàng đồng ý.

Sau đó mấy người Chu Tự rời khỏi thành Biên Giới.

Hồ Khô Tịch.

Trong cung điện, đám người vẫn đang ở đó.

Bình thường họ vừa ngồi là ngồi một ngày.

Ít vận động, bảo tồn thể lực.

"Nghe nói tòa thành kia của Hầu Trầm truyền tới tin tức rồi à?"

Hầu Hằng nhìn người phía dưới mà hỏi.

"Ta nghe nói rồi, hình như đang thành lập tế đàn, muốn triệu hoán thần mới của họ"

Một nữ tử nói.

"Họ đúng là đang đùa với lửa, chẳng lẽ họ không biết ở đây có quyền hành Tử Thần hay sao? Đến lúc đó hai bên đụng mặt, chắc chắn sẽ có một bên tổn thương"

Quốc Sư thở dài mà nói.

"Cứ chờ xem đi Hầu Hằng đáp lời.

1073 chữ

Chương 852: Phân Chia Quyền Trượng

Tất cả những thành phố bên cạnh hồ Khô Tịch đều có chút tin tức về chuyện đất phong của Hầu Trầm.

Nhưng khi nghe nói Hầu Trầm tìm thần mới, họ đều không quá coi trọng.

Nếu tìm thần mới có tác dụng thì vấn đề của họ có lẽ đã được giải quyết từ lâu rồi.

Tử Thần Tai Ách là chính thần của thời đại thần minh, cường đại lại có thần quyền củng cố.

Những chính thần khác còn không có cách nào, huống chi là một thần minh vừa ra đời?

"Các ngươi biết thần mới của họ là ai không?"

Trong thành có người hỏi thăm.

"Chưa nghe nói, bây giờ họ còn đang thành lập tế đàn, nhưng ta nghe bảo tế đàn đó không khác là mấy với tế đàn ở chủ thành "Đúng thế, đây gọi là gì?"

"Đây được xem là khinh nhờn không?"

"Thật ra ta cũng muốn đi, là sống hay chết cũng dễ xác định"

"Ngươi đi xin đi, ta nghe nói có thể qua đó, ta còn không tin ngươi không muốn sống tạm bợ qua ngày nữa"

"..."

Trong lúc những người khác tò mò thì những người trong cung điện cũng không tránh khỏi tình trạng đó.

"Vị thần minh nào?"

Một vị nữ tử suy nghĩ một chút rồi nói:

"Nghe nói là một vị nữ thần. Nếu ta nghe không nhầm thì có lẽ là Nữ Thần Phi Hồng"

"Nữ Thần Phi Hồng ư? Quyền hành của nàng là gì?"

Hầu Hằng ngồi trên cao hỏi.

"Ta không biết"

Nữ tử lắc đầu.

Quốc Sư thở dài rồi nói:

"Ta chưa từng nghe tới tên nữ thần này, nếu nói là thần mới cũng không đúng lắm. Nghe nói bây giờ là thời đại tu chân, hoàn toàn không thể nào sinh ra thần mới được.

Mọi người đều im lặng, lần này Quốc Sư nói đúng.

Vừa nghe tên Nữ Thần Phi Hồng là biết thần mới, nhưng thời đại hiện nay không thể nào sản sinh ra thần mới được.

Chỉ là một vị nữ tử ở bên cạnh không phục, Hầu Trầm không phải đồ ngốc, những chuyện như thế này chắc chắn hắn đã tìm hiểu kỹ càng.

Nếu thật sự không có hi vọng thì sao hắn có thể làm chuyện này?

Nhưng nàng không nói ra miệng, bởi vì một khi nàng cất lời Quốc Sư sẽ nói vì Hầu Trầm là con của nàng, nên nàng mới nói đỡ cho hắn.

"Đúng rồi, họ định bao giờ thì bắt đầu tế tự?"

Đột nhiên Hầu Hằng hỏi.

"Khoảng ba ngày sau?"

Nữ tử ở giữa nói.

"Vậy thì chúng ta đợi thêm ba ngày xem sao"

Hầu Hằng nói.

Họ cũng có chút chờ mong, nhưng càng nhiều hơn chính là e ngại và lo lắng.

Dù đối phương có thành công hay không thì cảm giác e ngại và lo lắng này vẫn tồn tại.

Đương nhiên, trong lòng họ có cảm giác sẽ nhìn thấy những người kia bị diệt vong.

Trên đường trở về, Chu Tự nói chuyện của Hầu Trầm với mấy người Chu Ngưng Nguyệt.

"Vậy có nghĩa là sắp xuất đội rồi đúng không?"

Tô Thi là người hào hứng nhất:

"Lần này ta muốn quyền trượng Hắc Dạ"

"Quyền trượng Hắc Dạ có gì tốt chứ?"

Chu Tự nhìn Tô Thị, hắn suy nghĩ một lát rồi tiếp tục nói:

"Vì sao ngươi không dùng quyền trượng Quang Minh? Đến lúc đó sau lưng phát sáng, dùng sắc đẹp của ngươi chữa trị tất cả mọi người. Dù hiện tại vẫn chưa có"

"Không được."

Tô Thi lắc đầu nói:

"Xinh đẹp là chuyện của ta, nhưng nếu mọi người đều thích sự xinh đẹp của ta thì không phải là chuyện tốt. Nam sẽ nhớ nhung, nữ sẽ ghen ghét Tô Thi nói rồi nhìn về phía hai người:

"Có đúng không Minh Nam Sở?"

"Vâng, ta nhớ thương"

Minh Nam Sở vẫn luôn cúi đầu, hắn thở dài một hơi rồi nói:

"Buổi tối ngủ không được, chỉ có thể chơi game để phân tán sự chú ý.

"Đúng thế, ta ghen ghét"

Tô Thi cũng gật đầu đáp lời:"Chỉ có thể mỗi ngày đều đọc sách vẽ bùa, giả vờ như bản thân rất kiên cường"

Chu Tự:

"..."

Vậy nên chỉ có mình ta làm việc của thư viện thôi đúng không?

Tô Thi không giúp đỡ chính là đại ân đại đức rồi, còn đại lão bản và nhị lão bản ngày nào cũng ngồi trong phòng nghỉ.

Chu Tự không hiểu được, vì sao người bị tổn thương luôn là mình.

Nhưng rất nhanh hắn đã hiểu được, vì chỉ có hắn là nhân viên.

"Lần này chúng ta có bốn quyền trượng, chia thế nào bây giờ?"

Chu Ngưng Nguyệt cũng tham gia thảo luận, nàng ngừng lại rồi bổ sung một câu:

"Ta không cần quyền trượng"

"Phải đưa ta quyền trượng Hắc Dạ"

Thu Thiển nói.

Tô Thi sững sờ một chút:

"Vì sao chứ?"

"Vì phải đáp lời từ tế đàn Hắc Dạ, ngươi biết làm không?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi lại.

Tô Thi ỉu xìu.

"Không phải việc quan trọng là nên thảo luận phải giải quyết vấn đề như thế nào sao? Còn nữa, phải làm cho người hồ Khô Tịch dừng việc thêm khí tức cho tế đàn Hắc Dạ lại"

Chu Tự nói.

"Khô Tịch bị Tử Thần Tai Ách ảnh hưởng, ai mà biết xử lý chuyện này như thế nào chứ? Vẫn nên hỏi người biết chuyện một chút thì hơn.

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Người biết chuyện?

Chu Tự suy nghĩ một lát, mấy vị thần minh và đám người lão bản mặc cả.

Đúng là có thể đi hỏi thăm những người này xem sao.

"Đúng rồi, khi nào mới đi hồ Khô Tịch?"

Minh Nam Sở hỏi.

Về chuyện thần hay không thần thì hắn biết quá ít.

Không trò chuyện được.

"Ba ngày năm ngày gì đó"

Chu Tự trả lời.

"Bây giờ là thứ ba, chủ nhật ngươi phải đi tham gia quyết đấu"

Minh Nam Sở nhắc nhở.

"Nếu vậy phải để thứ sáu thứ bảy"

Chu Tự chợt nhớ ra.

Có lẽ sẽ kịp.

Nếu không được nữa thì đành khiến đối phương dời lại tuần sau.

1173 chữ

Chương 853: Quang Minh Lỗi Lạc

Chuyện quyết đấu nên dùng toàn lực ứng phó, nhưng cũng trùng hợp gặp phải quyết đấu giữa Thập Nhị Tịnh Đường và Thập Nhị Minh Linh Môn.

Đến lúc đó không biết có thể tìm ra người kia hay không.

Sau khi vào thành thì mọi người tách nhau ra, về nhà của riêng mình.

Ba người Chu Tự cũng đã về đến nhà.

Chu Ngưng Nguyệt ngáp một cái, nàng quay về phòng ngủ.

"Nguyệt tỷ buồn ngủ đến thế sao?"

Chu Tự tò mò mà hỏi.

Chu Ngưng Nguyệt trừng mắt nhìn Chu Tự một cái rồi nói:

"Tiểu hài tử tám tuổi, không ngoan ngoãn đi ngủ thì sao mà lớn được?"

Không phải ngươi là lão nữ nhân ba mươi tuổi sao?

Chu Tự thầm lẩm bẩm trong lòng.

Vì giữ gìn sự yên tĩnh của căn nhà, hắn sẽ không nói câu này ra khỏi miệng.

Sau đó Thu Thiển dạy Chu Tự học một đoạn viễn cổ văn, lúc mười hai giờ nàng cũng ngáp ngắn ngáp dài, định quay về phòng ngủ.

"Hôm nay Thu tỷ không tắm à?"

Chu Tự hỏi.

Thu Thiển nghe vậy thì đột nhiên cười nói:

"Ngươi muốn nhìn lén à? Có cần ta để cửa cho ngươi không?

Sau đó Thu Thiển đi tắm, nhưng hôm nay nàng không gội đầu. Muộn quá rồi, gội đầu không tốt.

Chu Tự nghe được tiếng nước chảy.

Sau đó hắn lén lút nhìn về phía nhà tắm, hắn đang nghĩ Thu tỷ có để cửa cho mình thật không? Không đáng tin lắm.

Nếu để cửa, mình mà đi vào sẽ xảy ra chuyện gì?

Củi khô lửa bốc, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì tốt.

Dựa theo tính tình thẹn thùng của Thu tỷ thì sẽ không để chuyện này xảy ra đâu.

Cho nên chắc chắn nàng không để cửa.

Nếu mình qua đó thì tám chín phần mười sẽ bị cười nhạo.

Chu Tự đã nhìn thấu Thu tỷ từ lâu rồi.

Đồ ngốc mới bị mắc lừa.

Sau đó...Chu Tự liếc qua cánh cửa, hắn định làm một tên ngốc.

Dù Chu Tự biết Thu tỷ đang trêu chọc mình, lần trước nàng cũng làm thế.

Nhưng ai biết được?

Hôm nay đã khác với lúc trước rồi.

Lúc trước họ vẫn chưa xảy ra chuyện gì mang tính thực chất. Nhưng bây giờ họ đã có tiếp xúc da thịt với nhau.

Dù không khóa cửa cũng là chuyện dễ hiểu.

Chu Tự ôm tâm trạng chờ mong mà dựa vào tường, nhẹ nhàng vặn tay nắm cửa.

Không nhúc nhích.

Đi thôi đi thôi.

Một lát sau, Thu Thiển mặc đồ ngủ đi từ trong ra.

Lần này là đồ bộ, khá hiếm thấy.

"Vừa rồi ngươi có mở cửa không?"

Thu Thiển đi tới phòng khách, nhìn Chu Tự đang đọc sách mà hỏi nhỏ.

"Không có"

Chu Tự nghiêm túc nói.

"Cho ngươi nhìn mà ngươi không nhìn à?"

Thu Thiển cười hỏi.

Chu Tự lại nói với vẻ bản thân rất đứng đắn:

"Cả đời ta làm việc quang minh lỗi lạc, chưa bao giờ làm chuyện trái lương tâm"

"Hả?"

Thu Thiển tỏ vẻ kinh ngạc:

"Hóa ra ngươi là người như vậy, vậy bình thường ta mặc hở hang cho ngươi nhìn có phải là đã vô tình làm nhục ngươi không? Từ mai ta sẽ không mặc thế nữa"

Chu Tự:

"..."

Thu tỷ, không nên chơi như vậy.

Nhìn Thu tỷ thay đồ là một chuyện rất hưởng thụ. Dù chỗ nào cũng nhìn cả rồi, nhưng đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Niềm vui mang lại cũng khác nhau.

Thu Thiển nhìn thấy Chu Tự có chút kinh ngạc thì nàng mới đi tới bên cạnh hắn mà nói:

"Ta đùa ngươi thôi. Chỉ cần ngươi thích thì đồ gì ta cũng mặc được. Không mặc cho ngươi nhìn thì cho ai nhìn bây giờ?"

Nàng nói xong rồi cầm lấy lược chải đầu cho Chu Tự, rồi nói tiếp:

"Lần sau nhớ có nhìn lén thì nhẹ tay nhẹ chân thôi, ta nghe thấy cả rồi"

Nói xong, Thu Thiển chắp tay sau lưng, quay người đi vào bên trong một cách vui vẻ dưới ánh mắt kinh ngạc của Chu Tự.

Chu Tự:

"..."

Hắn dùng tay đánh rối tóc của mình, cảm thấy gương mặt có hơi nóng.

Từ giờ trở đi hắn sẽ không bao giờ tin Thu tỷ nói để cửa nữa.

"Lần sau nếu ta tiếp tục tin thì đáng đời bị trêu chọc"

Chu Tự tự nhủ với bản thân một cách học hằn rồi bắt đầu tu luyện.

Chờ ngày mai tỉnh lại, nhìn gương mặt xinh đẹp của Thu tỷ.

Mọi chuyện khôi phục bình thường, ngoại trừ việc mời mọi người ăn cơm tốn kha khá ra thì những chuyện khác đều đáng để vui mừng.

Thứ năm, Chu Tự nhận được chuyển phát nhanh từ lão bản mặc cả.

Hàng tới, hắn trả chín mươi chín linh thạch tiền hàng, lại gửi cho bán tiên hai ngàn bảy linh thạch.

Chẳng vì gì cả, cũng chỉ vì gửi lắt nhắt quá phiền phức.

Hai ngàn bảy có nghĩa là có thể xem bói mười lần.

Xem hai lần trước, vẫn còn tám lần.

Hắn rất tin tưởng người bán hàng.

Sau khi nói cho bán tiên biết thì bán tiên đưa ra một đánh giá khẳng định.

Nhất là khi Chu Tự nhắc tới Thanh Long thì bán tiên lại không kìm được mà khen hắn hai câu.

Đại sư cũng là một người tốt.

Mà Chu Tự đạt được chín hạt châu, hắn không cho người khác.

Sắp tới quyết chiến, hắn cần dùng cái này để gia tăng khí thế, nên muốn giữ lại tới lúc đó mình dùng luôn một lần.

Để đối phương hiểu rằng dưới đặc hiệu chỉ toàn sâu kiến.

Thứ sáu, Hầu Trầm nói phía hắn đã chuẩn bị xong xuôi rồi.

Thứ bảy là có thể bắt đầu cầu nguyện.

Nghe vậy, Chu Tự suy nghĩ một lát, hắn quyết định thứ bảy tan ca rồi đi.

Tu luyện xong là có thể đáp lại.

Thứ bảy, Chu Tự tỉnh lại từ trong tu luyện.

"Buổi sáng tốt lành, bây giờ là bảy giờ tám phút, đồ ăn sáng vẫn chưa làm xong, thời tiết quang đãng, nhiệt độ hơi thấp, nhớ mặc dày một chút.

Giọng nói của Thu Thiển vang lên.

Chu Tự quay đầu lại nhìn thì thấy hôm nay Thu tỷ mặc một bộ đồ ngắn tay bó sát người, thắt lưng nhỏ nhắn để lộ ra bên ngoài. Nàng phối nó với một quần jeans hơi bó, rất thu hút ánh nhìn.

Nhất là trước ngực có in hình con gấu nhỏ, trực tiếp bị kéo dãn tới biến hình.

"Nó rất cực khổ"

Chu Tự nhìn chú gấu trên áo Thu tỷ rồi thốt lên trong vô thức.

1090 chữ

Chương 854: Lại Mời Khách

"Ngươi hâm mộ không?"

Thu Thiển cười rồi hỏi lại.

"Hâm mộ.

Chu Tự gật đầu trong vô thức, nhưng ngay sau đó hắn lại lắc đầu ngay:

"Chỉ là quần áo mà thôi, có gì đáng hâm mộ chứ?"

"Cũng đúng, dù sao nó cũng là của ngươi, ngươi muốn nó đến tay ngươi lúc nào thì nó sẽ đến tay ngươi lúc đó"

Thu Thiển gật đầu tỏ vẻ đồng tình.

Chu Tự cảm thấy mình không tiếp lời được nữa.

Thu Thiển cười, sau đó đứng dậy mà nói:

"Đồ ăn sáng sắp xong rồi, ngươi mau đi đánh răng rửa mặt đi"

"Vâng"

Chu Tự đứng dậy đáp.

Nói mới nhớ, đã mấy ngày rồi hắn không đụng vào Thu tỷ.

Hôm nay là thứ bảy, ngày mười hai tháng hai, sáu ngày rồi...

Chu Tự đánh răng, hắn nhìn bản thân trong gương, cảm giác bên trong đôi mắt có một sợi gợn sóng màu đỏ sậm.

Đây là sự thay đổi do Phá Thiên Ma Thể thể hiện ra.

Mỗi lần sắp đột phá đều xuất hiện.

Bây giờ Ma Chủng đã hoàn thành tám vòng, chỉ mấy ngày nữa thôi nó sẽ hoàn thành vòng thú chín, lại có thêm hai nghìn vào túi.

Chu Tự rửa mặt xong thì gõ cửa phòng Nguyệt tỷ:

"Nguyệt tỷ dậy ăn sáng nào.

Không ai đáp lời.

Chu Tự cũng không thèm để ý, hắn đi tới bàn ăn chuẩn bị ăn sáng.

Đợi Thu tỷ đặt cháo thịt nạc lên bàn rồi nàng trực tiếp đi vào phòng của Chu Ngưng Nguyệt.

Sau đó có tiếng la hét truyền từ bên trong ra:

"Ta dậy rồi, dậy ngay đây, đừng kéo Sau đó Chu Ngưng Nguyệt bị Thu Thiển kéo ra ngoài.

"Tội gì phải khổ sở thế chứ?"

Chu Tự nhìn Nguyệt tỷ ngồi bên cạnh mình mà không khỏi cảm thán.

Sau đó hắn lại nhắc nhở:

"Nhớ đánh răng"

Chu Ngưng Nguyệt ngáp một hơi dài, đầu nàng bắt đầu bị làn nước bao trùm.

Cuối cùng thủy cầu biến mất.

"Đây là pháp thuật gì vậy?"

Chu Tự đang ăn cháo, hắn thấy vậy thì sợ ngây người.

Trước đây cũng đâu giống thế này?

"Thủy Cầu Thuật đó, sau khi tấn thăng Trận Linh ngũ phẩm thì ta khống chế nó tốt hơn, cũng tiện hơn nhiều.

Nguyệt cầm đũa lên mà đáp.

Chu Ngưng Chu Tự:

"..."

Dù tu vi của mình có tiến bộ, nhưng cũng chỉ biết sơ qua về những thuật pháp loạn thất bát tao này thôi, không thể nào sử dụng theo ý thích được.

Trước mắt thứ hắn quen thuộc nhất có lẽ là Kim Quang Thần Chú.

Đặc hiệu mạnh mẽ còn lợi hại.

Chu Tự nghĩ tới đây thì chìm vào suy nghĩ.

Đây chẳng phải giống với tam lão bản sao?"

"Ngươi đã nghĩ ra cách giúp người của hồ Khô Tịch chưa?"

Lúc ăn cơm, Thu Thiển hỏi hắn.

Chu Tự tỉnh táo lại, hắn lắc đầu đáp lời:

"Vẫn chưa, đợi lát nữa tiến vào ngoại thành Thần Vực gặp mấy người lão bản mặc cả, hỏi xem họ có cách nào hay không. Nếu không được nữa thì hỏi Nữ Thần Hắc Dạ, hoặc Nữ Thần Đại Địa cũng được. Nữ Thần Hắc Dạ cũng cùng loại với tên kia, Nữ Thần Đại Địa chưởng quản sinh cơ. Sau đó đi tìm Thần Thái Dương để xác minh những gì các nàng nói "Không hỏi Nữ Thần Băng Tuyết sao? Nữ thần này cũng khá tốt mà"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi thêm.

Lần trước Chu Tự vừa đạt được hạt giống quyền hành thì Chu Ngưng Nguyệt đã dùng bao tay gấu nhỏ thử xem sao, phát hiện không có vấn đề gì.

Đây là hạt giống quyền hành đầu tiên không bị đánh nát, cũng không có vấn đề gì.

Những cái khác thì nàng chưa thử qua xem không bị đánh nát thì có vấn đề gì không.

"Bỏ đi"

Chu Tự có hơi đau đầu, hắn đáp:

"Chắc chắn nàng sẽ muốn tự mình đánh tới"

Mọi người đều hiểu đại khái tính cách của Nữ Thần Băng Tuyết. Cảm giác nàng ta có hơi táo bạo.

"Hôm nay sẽ rất bận đấy"

Chu Ngưng Nguyệt ăn trứng chần nước sôi rồi nói, chỉ là nàng nói rồi nhìn về phía Thu Thiển với ánh mắt tò mò:

"Sao ta thấy bộ đồ này lại quen như thế?"

"Sao ta biết được?"

Mặt của Thu Thiển có chút đỏ ửng, nàng xoay ra chỗ khác.

Chu Ngưng Nguyệt đặt đũa xuống rồi đi tới bên cạnh Thu Thiển, nàng dùng hai tay ép gấu nhỏ khôi phục lại hình dáng bình thường.

Chu Tự nhìn mà nhíu mày, Nguyệt tỷ mau buông tay ra, đó là lão bà của ta.

"Nguyệt tỷ ngươi mau buông tay ra.

Thu Thiển vội vàng nói.

Chu Ngưng Nguyệt nghe vậy thì buông tay ra, rồi nói với vẻ đã hiểu:

"Quả nhiên đây là quần áo của ta. Ta biết ngay mà, sao gấu con này lại quen thuộc như thế, rõ ràng ngươi không có loại đồ thế này"

Chu Tự:

"..."

Chẳng trách lại bó sát như vậy.

Đừng nhìn Thu tỷ có gương mặt xinh đẹp, thật ra dáng người của nàng còn đẹp hơn.

Sau khi ăn sáng xong, Chu Tự chỉ có thể rời khỏi nhà mà lòng mang tiếc nuối, hắn đi tới thư viện.

Hôm nay Tô Thi lại ngồi vào quầy một lần nữa.

"Tại sao lại là ngươi?"

Chu Tự hỏi.

"Hàn Tô và Minh Nam Sở đang xem quán bò bít tết"

Tô Thị trả lời.

"Lần này ai mời vậy?"

Chu Tự tò mò mà hỏi.

"Tô Thi nghe thế thì cười nói:

"Đại lão bản cũng tấn thăng Giai Linh lục phẩm rồi, hôm nay nàng mời khách.

Chu Tự:

"..."

Hôm nay bận rộn thật đấy, nhưng có người mời, không thể vắng mặt được.

Tuần sau, ba người còn lại cũng có thể tấn thăng Giai Linh lục phẩm rồi.

Sau đó thì phải xem sự nỗ lực của bản thân họ rồi.

Văn phòng bên cạnh, Vân Tiêu Tiên Tử đang rất khó mà tin được.

"Trình tỷ, họ tấn thăng dễ như chơi vậy sao?"

"Không phải ngày nào họ cũng đi tu luyện sao? Chăm chỉ lắm"

Trình tỷ đang đọc sách, nàng trả lời một cách tùy tiện.

1124 chữ

Chương 855: Bặt Vô Âm Tín

"Nhưng cũng không thể như thế được, nửa năm trời, tấn thăng từ Binh Giả bát phẩm lên Giai Linh lục phẩm. Nói ra người ta còn không dám tin"

Đột nhiên Vân Tiêu Tiên Tử có một cảm giác có khi nào nơi đây sẽ trở thành trụ sở của những đại nhân vật hay không?

Cũng may mình đã gia nhập nơi đây từ sớm.

Vị trí chưởng giáo đành để sau khi đồ đệ nàng tấn thăng thì giao lại cho con bé.

Bây giờ tạm thời để sư muội của nàng tiếp nhận vậy.

Trình tỷ nhìn Vân Tiêu Tiên Tử do một tay mình nuôi nấng thành người, nàng không cần hỏi cũng biết đối phương đang nghĩ gì.

Trình tỷ có chút bất đắc dĩ nói:

"Nhìn khắp toàn bộ tu chân giới thì ngươi cũng được tính là một đại nhân vật, tại sao lại hạn chế bản thân ở đây chứ?"

Tu chân giới không có mấy ai có thể đạt được tới cảnh giới như Vân Tiêu Tiên Tử.

Nhất là trong đám nhân tài mới nổi, gần như không có ai.

Dù sao trong các đời chưởng giáo, chỉ có Vân Tiêu Tiên Tử là kinh tài tuyệt diễm, là người đến gần nhất với Thiên Nữ sáng lập năm xưa.

"Ta lăn lột ở đây càng tốt thì tông môn của chúng ta càng an toàn. Ta làm thế đều là vì thánh địa"

Vân Tiêu Tiên Tử tỏ vẻ nghiêm túc mà đáp lời.

Trình tỷ:

"..."

Ăn xong bò bít tết, đám người Chu Tự bèn đi tới thành Biên Giới.

"Lần này đại lão bản tiêu khá ít tiền nhỉ"

Chu Tự cảm khái nói.

"Lần sau ai mời?"

Chu Ngưng Nguyệt tò mò hỏi.

Mấy hôm nay cứ ăn, cứ đổi chỗ, nàng cảm thấy rất thú vị.

"Tô Thi vẫn chưa thăng cấp à?"

Thu Thiển nghi ngờ hỏi.

Mặc dù Tô Thi vô dụng, nhưng thiên phú của nàng rõ như ban ngày, theo lý sẽ không chậm như vậy.

"Ta nghỉ hai ngày, cho nên chậm hơn họ"

Tô Thi không để ý, nói.

"Người tiếp theo có thể là Từ đại ca, sau đó sẽ là ta và Tô Thi tỷ, có khả năng Tô Thi tỷ vẫn sẽ nhanh hơn ta"

Âm Túc ở phía sau nhỏ giọng nói.

Thiên phú của nàng không tốt, cho nên vẫn luôn rơi ở phía sau, cũng thấy có hơi ngại.

Nàng cũng muốn nhanh được mời khách.

Có điều bốn nhân viên quản lý thư viện hình như mời khách đều đau ví lắm.

Không hiểu sao họ lại nghèo vậy.

"Thật ra tốc độ thăng cấp của các ngươi cũng không kém nhau là bao"

Chu Tự đứng bên cạnh nói:

"Vẫn là Nguyệt tỷ thăng cấp nhanh nhất, không chừng chẳng bao lâu nữa lại thăng lên Nguyên Linh tứ phẩm Nghe được câu này, Chu Ngưng Nguyệt vô thức day huyệt thái dương, vẻ mặt sầu não.

Nàng không muốn thăng cấp.

Dựa theo suy tính của nàng, dù lần này kết thúc tu luyện với Thu Thiển, thì vẫn cách việc thăng cấp một đoạn đường dài.

Sau đó chỉ cần không tu luyện, sẽ có thể an tâm sống tới mười tám tuổi.

Thoải mái hào phóng, gương mặt đẹp, tài năng xuất chúng.

Thu Thiển không muốn nói, nàng ở chung với Chu Nguyệt. Thời gian nàng ở cạnh Nguyệt tỷ còn lâu hơn thời gian ở cạnh Chu Tự.

Mà nàng nhất định cố gắng hơn Nguyệt tỷ.

lại không thăng cấp nhanh bằng Nguyệt tỷ.

Nhưng mà, Có điều Chu Tự còn kinh khủng hơn Nguyệt tỷ.

Tô Thi thì lại có hơi bình thường.

Đương nhiên, cái bình thường này cũng là tương đối, thật ra nàng học cái gì cũng nhanh, chỉ là không biết dùng.

Nghĩ tới đây, Thu Thiển nhìn Chu Tự, tò mò hỏi:

"Ngươi biết nhiều thuật pháp không?"

Nghe vậy, Chu Tự giật mình, lập tức nói:

"Đương nhiên"

Không nhiều.

Nghe Chu Tự trả lời, Thu Thiển nở nụ cười ra vẻ ta đây đã hiểu.

Vẻ mặt Chu Tự khó coi, vội vàng nói sang chuyện khác:

"Bọn Hầu Trầm tới rồi, ta hỏi xem chuẩn bị thế nào"

"Đã chuẩn bị xong rồi, không bao lâu nữa họ sẽ bắt đầu cầu nguyện"

Hầu Trầm nói.

"Được, các ngươi tu luyện trước đi, ta đi hỏi tình hình bên kia. Sau khi tu luyện kết thúc, đến hồ Khô Tịch xem tình hình" Chu Tự nói.

Hầu Trầm cảm kích, ngồi dưới cây Bất Tử bắt đầu tu luyện.

Sau khi ngồi cạnh Thu tỷ tu luyện, Chu Tự mới cầm Biên Giới Thạch đi vào ngoại thành Thần Vực.

Muốn đi hỏi lão bản mặc cả đã.

Sau khi đi vào, Chu Tự phát hiện ngoại thành Thần Vực vẫn như ngày trước.

Điều này làm cho hắn cảm thấy có hơi kỳ quái.

Không phải bảo Thần Phong Bạo quay về rồi à?

Vì sao không hề có ảnh hưởng gì?

Theo lý thì tín đồ tòng thần của Phong Bạo Nhất Hệ hẳn là phải trở nên kiêu ngạo mới đúng chứ.

"Ngươi đang nhìn gì đó?"Lão bản mặc cả hỏi Chu Tự.

"Sao không có tín đồ Phong Bạo nào xuất hiện vậy?"

Chu Tự hỏi ra nghi vấn trong lòng.

"Có dám đâu"

Lão bản mặc cả cười nói:

"Đám người đó còn đang vạch kế hoạch xem làm sao đưa Thần Phong Bạo về, ngươi nói xem đám tín đồ tòng thần của Thần Phong Bạo đó lấy đâu ra can đảm mà tồn tại? Thật sự tưởng nơi này là dân chúng bình thường thời thần thoại à? Thần Quyền á? Vậy thì phải có người tới công nhận thì mới có"

"Đúng vậy, phần lớn ở nơi này đều là tín đồ cấp thấp, tín đồ cấp thấp là gì? Chính là loại chẳng tin được bao nhiêu, thấy lợi là tiến vào"

Bách Mạch Tiên Tử nói chen vào.

Chu Tự trợn mắt nói:

"Một đám ngụy tín đồ"

"Không thể nói vậy, Nữ Thần Trí Tuệ là tín ngưỡng của ta đó"

Lão bản mặc cả cười nói.

"Có điều tín ngưỡng này không khắc sâu"

"Tín ngưỡng của ngươi là Nữ Thần Trí Tuệ, không phải vì nàng là nữ thần à?"

Chu Tự hỏi ngược lại.

"Ngươi tin nam thần không?"

Lão bản mặc cả hỏi ngược lại.

Ta tin Thu thần, Chu Tự trả lời trong lòng.

Sau đó hắn cúi đầu nhìn quầy hàng, phát hiện một một vài vòng sáng trận pháp.

1130 chữ

Chương 856: Kẻ Xui Xẻo

"Đồ hôm nay có hơi bình thường nhỉ "Cái này còn bình thường?"

Lão bản mặc cả nhìn Chu Tự: "Đây mà còn bình thường à?"

Lão bản mặc cả nhìn Chu Tự nói:

"Đây là Quang Hoàn Lĩnh Vực"

"Quang Hoàn Lĩnh Vực?"

Chu Tự có hơi kinh ngạc.

"Giống như Trận Linh hoặc Nguyên Linh à?"

"Không khác bao nhiêu"

Lão bản mặc cả có hơi suy tư:

"Ngươi biết Anh Hùng Quang Hoàn không? Chính là vị có quang trận ma pháp dưới chân ấy"

Chu Tự cẩn thận suy nghĩ, vỗ tay nói:

"Đặc hiệu của cái này cũng được nha "Đâu chỉ cũng được."

Lão bản mặc cả bắt đầu khoe khoang:

"Đồ ta bán trước nay đều là tinh phẩm, đặc hiệu đột phá khắp trời. Chỉ một cái quang hoàn sao có thể thể hiện rõ tay nghề tinh hoa của ta? Đặc hiệu này còn có tiến cấp, đến lúc đó đi đến đâu, làm gì cũng đều có sức mạnh đặc biệt. Băng Phong vạn dặm, Hỏa Phượng chín tầng mây, sông nước mênh mông, chỉ cần người đưa tiền, ta đều có thể tăng thêm cho ngươi đặc hiệu gì đó. Bây giờ cửa hàng đang có chương trình khuyến mãi, 9998 một viên"

"Một viên 18? Vậy được, cho 10 viên"

Chu Tự gật đầu nói, dây dưa một lúc, Chu Tự mua mười lăm viên, mỗi viên 15.

Bách Mạch Tiên Tử nhìn hai người, thở dài nói:

"Chưa từng thấy ai buôn bán như các ngươi."

“Lâu rồi Bách Mạch Tiên Tử không mở hàng nhỉ"

Lão bản mặc cả cười nói.

Dường như đang khoe khoang việc làm ăn thuận lợi của mình.

Đối với việc này, Bách Mạch Tiên Tử cũng không buồn để ý.

"Nghe nói một vị tín đồ nào đó của Thần Quang Minh hẹn người quyết đấu, mà còn là đối phương nói ra trước. Không biết tên nào xui xẻo, chọc phải tín đồ của Thần Quang Minh. Đám người biến thái đó, chọc một tên tương đương với chọc một đám. Lúc quyết đấu, cái tên xui xẻo đó nhất định sẽ rất thảm. Tín đồ của Thần Quang Minh trước giờ đều không quyết đấu quang minh gì, thần thuật của họ gần như đều có liên hệ, một câu cần có ánh sáng, có thể tụ được sức mạnh lớn vô cùng"

"Thế là gian lận hả?"

Chu Tự kinh ngạc nói.

"Họ nói đó là sức mạnh thần ban. Nếu ngươi không hiểu hẳn là phải xem kỹ lại bản thân xem vì sao lại không hiểu"

Bách Mạch Tiên Tử nói.

"Cái người khiêu chiến tín đồ của Thần Quang Minh kia đúng là xui xẻo, không biết cái tên xui xẻo này là ai"

Lão bản mặc cả cũng cảm khái.

Chu Tự nhìn họ, vẻ mặt vô tội.

Nhìn thấy biểu cảm này của Chu Tự, sắc mặt của lão bản mặc cả và Bách Mạch Tiên Tử cũng trở nên quái dị. Chẳng lẽ...

"Đúng vậy"

Chu Tự nhìn ánh mắt của họ, gật đầu:

"Tên xui xẻo đó chính là ta"

Lão bản mặc cả:

"..."

Bách Mạch Tiên Tử:

"..."

Được lắm, vậy mặc niệm cho tín đồ Thần Quang Minh thôi.

Chọc ai không chọc, lại đi chọc vào tên xui xẻo này.

"Người của Thần Quang Minh quá đáng quá"

Chu Tự giải thích.

Bách Mạch Tiên Tử và lão bản mặc cả không khỏi gật đầu.

"Các ngươi có thể đừng dùng ánh mắt nhìn kẻ xui xẻo đó nhìn ta được không?"

Chu Tự có hơi khó chịu, nói.

Bản thân đường đường là Thánh Tử Ma Đạo, đại hiệp đứng đầu Thanh thành, con rể của Đại Thần Thời Không, đệ tử của Chính Đạo Chi Quang, cháu trai của Thiên Nhân Hợp Nhất, tại sao lại bị nhận định là tên xui xẻo chứ?

"Lần này ra tay đại khái đều là nhân vật cấp tam phẩm, tốt nhất ngươi phải cẩn thận chút Bách Mạch Tiên Tử nhắc nhở.

Chu Tự gật đầu, xem ra không dễ đánh.

"Đúng rồi, ta còn một vấn đề muốn hỏi ngươi"

Bách Mạch Tiên Tử đột nhiên nói:

"Ta nghe nói cuộc chiến Thập Nhị Chi Trụ có người của Hoàng Kim Môn là Đấu Giả thất phẩm mở được trăm vạn Linh Phù. Ngươi biết không?"

Đại lão bản? Chu Tự biết ngay là ai, sau đó lắc đầu nói:

"Không biết.

Đại lão bản vẽ bùa, Bách Mạch Tiên Tử cũng vẽ bùa, sẽ không phải là người cùng nhà đó chứ?

Đáng tiếc đại lão bản không cho ai làm lộ thân phận của nàng.

Chu Tự cũng không dám chọc đại lão bạn, mình là nhân viên, thuộc tầng dưới cùng trong thư viện.

Không thể gây với những người này.

Có điều hắn phát hiện, những người này biết Hoàng Kim Môn, liệu có phải cũng mang ý nghĩa là biết thân phận của hắn không?

Dù sao trang phục Hoàng Kim cũng dễ thấy.

Chu Tự im lặng một lát, cảm thấy trăm phần trăm là bị phát hiện rồi.

Nhưng mà hắn không thèm để ý.

Bản thân không nói, họ cũng sẽ không nói.

Họ nói, chẳng phải tự mình tìm lấy phiền phức à?

Phá hỏng tình hữu nghị trong sáng giữa họ.

"Lần này tới, có phải có gì muốn hỏi không?"

Lão bản mặc cả tò mò hỏi.

"Muốn hỏi một chút về hồ Khô Tịch"

Chu Tự tò mò nói.

"Bộ tộc của họ còn cứu được không?"

"Mặc dù tình hình bên đó ác liệt, nhưng nếu có thể cứu thì chắc chắn sẽ cứu"

Lão bản mặc cả cẩn thận hồi tưởng lại:

"Có điều Tử Thần Tai Ách hình như còn có quyền hành Tử thần. Muốn giải quyết vấn đề bên đó, tốt nhất là có thứ có thể đối kháng với quyền hành "Quyền hành gì thích hợp nhất?"

Chu Tự hỏi.

Bách Mạch Tiên Tử chỉ vào đám cây cỏ: "Quyền hành Đại Địa có thể đối kháng được. Có điều vấn đề chính vẫn là bản thân Đọa Linh Tộc, muốn giúp họ, phiền phức thực sự cần đối mặt chính là ảnh hưởng của Tử Thần Tai Ách. Ta nghe sư tỷ nói, căn nguyên của hồ Khô Tịch nằm nay trong hồ. Muốn giảm bớt nỗi thống khổ cho bọn hắn, mà còn có hiệu quả khôi phục thì phải tranh giành quyền hành trong hồ Khô Tịch. Nếu không dưới sự tra tấn của năm tháng, dù cơ thể họ có thể bổ sung huyết khí, nhưng việc thăng cấp sẽ bị tiêu diệt"

1143 chữ

Chương 857: Đánh

Đây là lần đầu Chu Tự nghe nói vậy.

Có điều phải đối phó với hồ Khô Tịch thế nào?

Hắn đưa ra nghi vấn.

"Cái này thì ta biết một chút, trước đó ta đến rồi, có điều hoàn cảnh quá ác liệt. Chỉ khi có đủ thực lực mới có thể phát hiện ra sức mạnh trong hồ"

Lão bản mặc cả nói.

Nghe vậy, Chu Tự đã hiểu.

Nói cách khác, qua đó phải tranh đấu một phen với quyền hành trong hồ.

Trước mắt, thực lực của hắn không đủ lắm, nhưng có thêm mặt trăng đỏ thì lại khác.

Chỉ là Ma Chủng phải chịu ấm ức một chút.

Thế nào lại cứ vào lúc này, không thì có thể đợi hắn cầm được hai nghìn tệ rồi đi được không.

"Sức mạnh trong hồ, Tử Thần Tai Ách sẽ kèm theo ảnh hưởng à?"

Chu Tự tò mò hỏi.

"Tử Thần Tai Ách chưa về nhỉ? Có điều bây giờ trên thế giới có khá nhiền tín đồ tòng thần của Tử thần Tai Ách, họ có thể tạo nên ảnh hưởng hay không thì không biết"

Bách Mạch Tiên Tử lắc đầu nói.

Chu Tự gật đầu, việc này phải tới lúc mới có thể biết được.

Có điều mình có thêm mặt trăng đỏ, và cả ba vị cẩu trưởng lão.

Hẳn là không có vấn đề lớn gì. Tạm biệt lão bản mặc cả và Bách Mạch Tiên Tử, Chu Tự bèn quay lại thành Biên Giới, lần này hắn tới tìm Nữ Thần Hắc Dạ.

Nàng bày tỏ lòng tiếc nuối đối với việc này, nàng chết sớm quá nên không biết.

Nữ Thần Đại Địa nói có thể dùng quyền hành của nàng để hỗ trợ, nhưng chỉ trị được ngọn không trị được gốc.

Muốn trừ tận gốc, cần phải cướp lại tự do của cơ thể những người này.

Không thì tinh thần bị tiêu diệt là chuyện sớm muộn.

Mà Thần Thái Dương thì hiểu rõ nhất. "Mỗi người của Đọa Linh Tộc đều sẽ kết nối với thân nhánh của Tử Thần, thông qua kết nối tìm tới thân cành, sau đó thiêu đốt, chỉ khi thân cành bị thương mới có thể mang tới thời gian xoa dịu cho Đọa Linh Tộc. Ngươi thử đi trợ giúp họ, như vậy tinh thần của họ sẽ không bị tiêu diệt, cũng không sẽ không thoát khỏi việc đối mặt với cái chết. Chỉ cần huyết khí khôi phục, sẽ không khác người thường, đến lúc đó muốn tự do cũng khó"

Nghe lời Thần Thái Dương nói, Chu Tự lo lắng bản thân bị Thần Thái Dương tinh ranh trêu đùa.

Hắn lại tới thăm Nữ Thần Băng Tuyết.

Quả nhiên vẫn nghe thấy giọng nói gắt gỏng của nàng, miệng lưỡi Tử Thần lừa người lừa quỷ, cơn tức này sao có thể nhịn?

Đọa Linh Tộc đúng là đáng đời, tham sống sợ chết.

Cứu làm gì?

Sau đó Nữ Thần Băng Tuyết lại nhắc nhở:

"Ta đột nhiên nhớ tới một việc, có phải mỗi một thần minh đều ngưng tụ quyền hành vào quyền trượng không?"

"Đúng vậy, có quyền trượng ta mới có thể huy động quyền hành.

Chu Tự trả lời.

"Vậy nếu như có nhiều quyền hành xuất ra thì sao?"

Nữ Thần Băng Tuyết hỏi.

"Gần thì ngưng tụ lại một chỗ, uy lực cũng mạnh theo Chu Tự đáp.

"Bây giờ chỗ ngưng tụ nhiều quyền hành nhất không phải là quyền trượng Hắc Dạ ư?"

Một câu của Nữ Thần Băng Tuyết làm Chu Tự ngẩn cả người.

Quyền trượng Hắc Dạ đã tập hợp lại quyền hành Hắc Dạ, quyền hành Thâm Uyên, quyền hành Tai Ách, thậm chí còn sắp xuất hiện một sức mạnh hoàn toàn mới.

Thấy Chu Tự kinh ngạc, Nữ Thần Băng Tuyết tiếp tục nói:

"Xem ra ngươi phát hiện ra rồi, cái người Hắc Dạ này cực kỳ nguy hiểm, ngay từ đầu nàng đã tính toán xong, ngay cả cái chết của mình cũng tính tới. Bây giờ mỗi một việc ngươi làm có lẽ đều trong dự liệu của nàng. Đám người Tiểu Diệp nhất định bảo ngươi đề phòng nàng, ví dụ như không cho nàng Con Mắt Toàn Tri. Nhưng đều phí công, sau này có thể ngươi sẽ gặp phải vấn đề nan giải hơn, sau đó chủ động đưa cho nàng Con Mắt Toàn Tri. Ta đã nói rồi, ngươi chắc chắn là bị thần minh trêu đùa"

Chu Tự kinh hãi không thôi, những thần minh này quá kinh khủng.

"Có cách phá giải không?"

Hắn hỏi.

"Có"

Nữ Thần Băng Tuyết gật đầu nói:

"Dùng tốc độ mà nàng không thể nào nhận biết được vượt qua nàng, vấn đề sẽ được giải quyết. Cái này gọi là dốc hết toàn lực"

Chu Tự:

"..."

Quá hay.

Mình có công lực ngàn năm, chỉ cần có Hoang Cổ Kinh Thế Thư là có thể mạnh lên, mà sau lưng mình có Tịnh Thần Chu Vương, Lý Chủ Liệt Dương, Đại Đạo Tô Tôn, chỉ cần có manh mối thì không gì không được.

Hắn cũng không tin, Nữ Thần Hắc Dạ có thể biết được tất cả mọi chuyện.

Biết hết thì nàng còn cần giả chết làm gì?

Chỉ là một quyền hành Toàn Tri thôi, mình có thể thuần phục được Thần Vận Mệnh, có thể bắt bán tiên bói toán.

Chẳng lẽ vẫn không so được một Hắc Dạ mất tích không biết bao nhiêu năm?

"Treo lên đánh cho nàng phải biết Chu Tự vô thức nói.

"Nói hay lắm, treo nhận biết của nàng ta lên đánh, làm mù Con Mắt Toàn Tri của nàng"

Nữ Thần Băng Tuyết vỗ bàn, rất tán thưởng Chu Tự.

Có điều Chu Tự cảm thấy mình mà ở chung với Nữ Thần Băng Tuyết lâu, nhất định sẽ trở thành một tên lưu manh.

Đi thôi đi thôi.

Đột nhiên phát hiện, bị dạy hư là một chuyện dễ dàng.

Sau đó Chu Tự rời khỏi Thần Khải Môn.

Hắn đi ra ngoài một chốc, mấy người Thu tỷ đã kết thúc tu luyện.

"Có thể xuất phát rồi à?"

Chu Tự hỏi.

"Hỏi rõ ràng rồi hả?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi lại.

"Ừ."

Chu Tự gật đầu, hắn cũng tiện bàn giao Thất Thiên giúp hắn sắp xếp xong sức mạnh của mặt trăng đỏ.

Đợi lát nhất định phải dùng sức mạnh của mặt trăng đỏ.

Sức mạnh bản thân có hơi thiếu.

Sắp vào phó bản nữa rồi, có thể có được nửa sau của bộ Hoang Cổ Kinh Thế Thư.

Đến lúc đó có thể tiến vào thế giới khác, xem Lý Lạc Thư thế nào.

1124 chữ

Chương 858: Liều

"Lên đường thôi"

Chu Ngưng Nguyệt đi ở đằng trước.

Thu Thiển chìa tay lấy ra bốn cây quyền trượng.

Quyền trượng Đại Địa giao cho Âm Túc, quyền trượng Băng Tuyết giao cho Hàn Tô, quyền trượng Thái Dương giao cho Tô Thị.

Quyền trượng Hắc Dạ thì Thu Thiển đích thân khống chế.

"Nguyệt tỷ đi ngược hướng rồi"

Thu Thiển nhắc nhở.

Nghe vậy, Chu Ngưng Nguyệt vô tư đổi hướng.

"Đợi lát phải dùng tới quyền hành, nhớ hô khẩu hiệu, ta dạy cho các ngươi nhé"

Trên đường, Chu Tự nhắc nhở.

Thu Thiển:

"..."

Hồ Khô Tịch.

Đất phong của Hầu Trầm, bắt đầu tế tự.

Mà người tụ tập ở ngoài thành kéo dài tới vài dặm.

Đám người Hầu Hằng đều đang chờ.

Quốc sư nhìn đất phong Hầu Trầm, thở dài nói:

"Đã trễ thế này, chắc tân thần không tới rồi nhỉ?"

"Đừng nóng, vẫn chưa tới thời gian mà Hầu Trầm nói, nhưng mà chắc cũng không khác gì"

Một cô gái ở bên cạnh nói.

Hầu Hằng nhìn về chân trời, không thấy bất cứ thay đổi gì.

Lúc này hắn vừa lo lắng vừa chờ mong.

nhiều năm, đây là bước đầu tiên mà hồ Khô Tịch phóng ra, mặc dù có thể nói là bước đầu tiên tự chịu Bởi vì đã diệt vong.

Nhưng hắn vẫn rất để ý.

Nơi này yên tĩnh quá lâu rồi.

Có điều có lẽ Hầu Trầm sẽ thất bại, dù sao họ chưa từng thấy hi vọng giáng xuống.

Đêm khuya, hồ Khô Tịch từ trước tới nay đều tối tăm mờ mịt.

Lúc này đang có một lượng lớn người Đọa Linh Tộc nhìn về phía trước.

Họ đều đang nhìn một tòa thành.

Tòa thành này nói rằng tối nay sẽ thay đổi vận mệnh của mình, có thể tối nay tòa thành này sẽ biến mất, cũng có thể nó sẽ dục hỏa trùng sinh trong đêm nay.

Nhưng cũng có thể là không hề có chút thay đổi gì.

Trong nhận thức của rất nhiều người, họ đều cho rằng tối nay tòa thành này sẽ biến mất.

Nhưng dựa theo tình hình trước mặt thì dường như khả năng cao là không có gì thay đổi.

Rất nhiều người cũng đã có chút mệt mỏi.

"Đến cùng là chưa bắt đầu, hay đã kết thúc rồi vậy?"

"Cứ yên tĩnh mà chờ đi, sao ngươi lại thiếu kiên nhẫn như thế? Đã sống biết bao nhiêu lâu rồi cơ mà?"

"Ta nghe nói hài tử nhà ngươi vào đó rồi à?"

"Vào rồi, con cháu tự có phúc của chúng nó, tinh thần của họ đều sắp bị ma diệt cả rồi"

"Ta nghe Quốc Sư nói rằng dù khôi phục huyết khí cũng không có tác dụng, tinh thần ma diệt là vấn đề căn bản Những người khác cũng thở dài.

Sau khi tinh thần bị ma diệt thì họ sẽ trở thành một cái xác không hồn chân chính.

Thi thể còn sống.

Lúc này, trên tường cao, mấy người Hầu Hằng đang im lặng nhìn về phía trước.

Đột nhiên có người hỏi:

"Quốc Sư cảm thấy tòa thành phía trước như thế nào mới có thể đi về phía ánh sáng?"

"Thứ nhất phải có được khả năng đối kháng lại quyền hành của thần minh chúng ta. Nếu không làm được chuyện này thì những việc khác cũng chỉ là nói suông mà thôi. Thứ hai cần phải khôi phục lại huyết khí, đây cũng là điều mà chúng ta đang theo đuổi. Thứ ba phải đoạt lại sinh cơ, để tinh thần được tu dưỡng, nếu không huyết khí có nhiều hơn nữa cũng chỉ là thi thể còn sống. Trong ba điều thì có lẽ điều thứ ba là khó nhất. Mà quan trọng hơn là nếu thần minh của chúng ta quay về thì họ sẽ đứng ở phía đối đầu với thần minh, phải chịu trừng phạt"

Quốc Sư chỉ ra vấn đề trong chuyện này, có lý có cứ.

"Dường như chúng ta không làm được dù chỉ một điều"

Hầu Hằng vừa cười vừa nói.

"Đây là lĩnh vực của thần, nhưng chắc chắn tân thần có thể làm được gì đó, nếu không sao có thể khiến Hầu Trầm tin tưởng?"

Quốc Sư nói.

"Cuối cùng vẫn phải đi về phía diệt vong sao?"

Những người khác hỏi.

"Vậy Quốc Sư cảm thấy khi nào thần mới quay về?"

Mẫu thân của Hầu Trầm hỏi thêm.

"Dù ta không chắc chắn nhưng gần đây quyền hành của thần hoạt bát hơn một chút rồi, tế đàn cũng có những thay đổi mới, có lẽ ngày thần trở về đã tới gần"

Quốc Sư nói.

Những người khác cũng không nói thêm gì.

Vì bao nhiêu năm qua đúng là như thế.

"Nghe nói rất nhiều người có tinh thần sắp bị ma diệt đều đã tiến vào đất phong của Hầu Trầm?"

Hầu Hằng hỏi tiếp.

"Đúng vậy, họ không tiến vào cũng chỉ có một con đường chết, vậy nên mới lựa chọn vào đó. Có chết cũng chết yên ổn một chút.

Một vị nữ tử đáp lời. "Mấy giờ rồi?"

Hầu Hằng lại hỏi.

"Đã tới thời điểm mà họ nói rồi, xem ra đã thất bại"

Một vị nữ tử bên cạnh trả lời.

Những người khác cũng không kìm được mà thở dài một hơi.

Sự thất bại này khiến người ta rất bất đắc dĩ.

Chẳng hề có chút động tĩnh nào.

Mẫu thân của Hầu Trầm không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn về phía chân trời.

Chỉ là ngay sau đó, con ngươi của nàng co rụt lại.

"Hồ Khô Tịch có mặt trăng ư?"

"Mặt trăng? Sao hồ Khô Tịch lại có mặt trăng? Dù có cũng là lúc còn thời đại thần minh mà thôi.

"Các ngươi...các ngươi ngẩng đầu mà xem.Lúc này đám người mới ngẩng đầu nhìn qua. Ngay sau đó họ đều sững sờ ngay tại chỗ.

Một mặt trăng đỏ đang lơ lửng trên không.

Ánh sáng ửng đỏ chiếu rọi khắp nơi.

Đây là chuyện từ khi nào vậy? Thế mà họ chẳng hề phát giác.

Dù là lực lượng quyền hành xung quanh hồ Khô Tịch cũng không hề phát giác.

Tình huống gì đây?

Không thể nào như thế mới đúng.

Mà trong đất phong của Hầu Trầm, trong thành Minh Vũ, tất cả mọi người vây quanh ở trong quảng trường.

Ở giữa họ là tế đàn, tất cả mọi người quỳ trên mặt đất, đang hướng về phía Nữ Thần Phi Hồng mà cầu nguyện.

1121 chữ

Chương 859: Hơi U Ám

"Ngươi là chúa tể trong Hắc Dạ. Thâm trầm hơn cả hắc ám, ngưng trọng hơn cả vực sâu, chưởng khống tai và ách. Ánh mắt của ngươi tới từ nơi sâu nhất trong không gian. Ngồi trên cây Bất Tử cao vút, là Nữ Thần Phi Hồng chấp chưởng dị vực.

Trong quảng trường, có rất nhiều người nằm rạp trên mặt đất, thân thể không kìm được mà run rẩy.

Tinh thần của họ sắp bị ma diệt rồi, không thể nào tiếp tục kiên trì được nữa.

Nếu Nữ Thần Phi Hồng không thể cứu họ thì họ sẽ trở thành tang thi.

Họ vẫn không từ bỏ, chỉ im lặng cầu nguyện, yên tĩnh chờ đợi.

Cho đến khi, ánh sáng đỏ rực bắt đầu giáng xuống, bao phủ của tòa thành.

Mọi người đều được ánh sáng đỏ rực ấy bao phủ.

Một khắc này, ai nấy đều ngẩng đầu.

Họ thấy cảnh tượng mà bao nhiêu năm qua chưa từng nhìn thấy, một mặt trăng đỏ lơ lửng giữa không trung, chiếu rọi bốn phương tám hướng.

Dường như mặt trăng đỏ này đã phá vỡ sự yên tĩnh của đêm đen, như một hạt giống hi vọng chôn sâu trong lòng tất cả mọi người.

Trong nhận thức của họ dần khắc sâu ấn tượng về Nữ Thần Phi Hồng.

"Nữ Thần Phi Hồng?"

Một số lão giả đứng hàng đầu tiên nhìn lên không trung mà khó có thể tin tưởng được.

Điện hạ không lừa họ.

Lão Mặc đang ôm con của mình, hắn vô cùng kích động.

Mặt trời đỏ vừa xuất hiện không bao lâu, trong không trung đã bắt đầu vang lên tiếng sấm.

Đây là dấu hiệu thần minh sắp giáng lâm.

Hầu Hằng cũng đứng dậy, hắn nhìn vào không trung, thấy không gian đang rung chuyển. Quyền hành Tử Thần cũng bị rung chuyển.

"Quốc Sư, ngươi nói xem họ vượt qua được không?"

Hắn hỏi.

"Ta...ta không biết"

Quốc Sư nhìn vào không trung với ánh mắt có hơi kinh ngạc:

"Nhưng dường như đối phương chẳng hề có chút biết điều, họ đang phá vỡ mọi thứ mà tới đây. Bình thường thì sẽ liên lạc với quyền hành trước, rồi dùng phương thức thích hợp để áp chế. Nhưng Nữ Thần Phi Hồng này không hề có ý định liên lạc. Nàng đang muốn tạo dựng uy thế hay sao? Nàng không sợ không mở được ư... Ầm ầm!

Không gian vỡ vụn, quyền hành Tử Thần sụp đổ.

Một tòa thành lớn bắt đầu hiện ra trong không trung, giáng lâm trong sự cưỡng ép.

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều cảm thấy một áp lực vô hình, giống như quyền hành bị trấn áp thần phục mà ép xuống.

Giây phút này, dù là ai cũng không ngồi im được nữa. Họ đứng dậy nhìn về phía tòa thành khổng lồ dưới mặt trăn đỏ.

"Đây là thần quốc giáng lâm ư?"

Mẫu thân của Hầu Trầm khó có thể đè nén sự kinh động trong lòng.

Tòa thành kia đem lại cho người ta một cảm giác khủng bố.

"Quốc sư, ngươi cảm thấy thế nào?"

Giọng nói của Hầu Hằng có hơi kích động.

"Vương, đây có thể là thần quốc của thời đại trước. Có lẽ tân thần tu hú chiếm tổ chim khách nên có chút uy năng, phải chờ thêm chốc lát mới có thể phán đoán rõ ràng được. Nhưng có lẽ uy năng của nàng chỉ giới hạn xung quanh tòa thành này mà thôi"

Quốc Sư phân tích.

"Trên thành có người.

Đột nhiên ai đó hô lên, rất nhiều người đều cho rằng đó chính là Nữ Thần Phi Hồng.

Nhưng khi họ ngẩng đầu nhìn lại thì phát hiện có lẽ phán đoán của mình đã sai rồi.

Vì họ nhìn thấy trên tường thành không chỉ có một người đứng.

Trên tường thành, tổng cộng có bốn người đang đứng ở bốn nơi riêng biệt, sau lưng họ là bốn thần thú. Một tiểu tinh linh lơ lửng trên đầu thần thú.

Mà những người này thật ra đều vây quanh một người đang đứng thẳng ở vị trí trung tâm.

Thần quang chiếu rọi xung quanh họ, người phía dưới muốn nhìn kỹ hơn là chuyện không thể nào.

Nhưng dáng người đó, uy áp mà họ tỏa ra khiến cho làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy sợ hãi. Giống như chúng thần đang đứng sừng sững trong không trung.

Vậy ai mới là Nữ Thần Phi Hồng?

Dù họ không nhìn rõ được tình hình cụ thể nhưng có thể xác định rằng người đứng giữa là nam.

Không chỉ mấy người Hầu Hằng kinh ngạc, dù là người của thành Minh Vũ cũng vô cùng bất ngờ.

Trong lúc nhất thời họ cũng không biết phải đối đãi với thần tích đột nhiên xuất hiện này như thế nào.

Quốc Sư nhìn lên bầu trời, hắn cũng có chút không nhìn thấu được.

Nhưng đối phương mãi vẫn chưa ra tay, có phải đồng nghĩa với việc trạng thái hiện tại của họ cũng không tốt như những gì họ thể hiện hay không?

Khi Quốc Sư nói ra suy đoán này thì những người khác đều tán đồng.

Nhưng rất nhanh sau đó, trong không trung vang lên một tiếng động.

Giọng nói này như thần dụ, khuếch tán tứ phương.

Bình tĩnh mà trầm thấp, lại tràn ngập uy nghiêm.

"Nơi này có chút u ám nhỉ...

Đây là giọng nói của nam nhân, phát ra từ vị nam nhân đứng ở giữa kia.

Nhưng mấy người Hầu Hằng không hiểu rõ được.

Vì sao hắn lại nói thế?

Nhưng rất nhanh sau đó họ đã biết, một vị nữ tử bên trái đột nhiên giơ cao quyền trượng trong tay, truyền ra tiếng nói như thần minh:

"Thần nói, phải có ánh sáng"

Nàng vừa dứt lời thì quyền hành hiện ra.

Ánh sáng mặt trời xua tan sự u ám trên không trung thành Minh Vũ, ánh sáng bắt đầu giáng từ trên cao xuống.

Bọn người bên hồ Khô Tịch bao nhiêu năm qua chưa từng cảm nhận được ánh nắng, họ nhắm mắt lại trong vô thức, thậm chí cảm thấy hoảng sợ.

Nhưng rất nhanh sau đó họ cảm nhận được sự ấm áp do tia nắng mang lại, thậm chí những người tinh thần sắp bị ma diệt cũng có chuyển biến tốt đẹp.

Mà đám người tại vị trên cao kia thấy được cảnh tượng trước mắt đều vô cùng rung động.

1118 chữ

Chương 860: Bài Bản

"Thần...Thần Thái Dương?"

Hầu Hằng nhìn về phía Quốc Sư mà hỏi:

"Không phải nói là Nữ Thần Phi Hồng hay sao? Vì sao Thần Thái Dương lại xuất hiện?"

Quốc Sư cũng đang chìm trong rúng động, hắn cố gắng suy nghĩ nhưng tòa thành trên kia hoàn toàn không cho họ thời gian suy nghĩ.

Lúc này, vị nam tử đứng giữa lại mở miệng thêm lần nữa:

"Bây giờ là ban đêm"

Hắn vừa dứt lời thì một vị nữ tử khác nâng quyền trượng trong tay lên, phát ra tiếng như giọng nói của thần minh:

"Thần nói, phải có trời sao"

Nàng vừa dứt lời, quyền hành Hắc Dạ hiện ra.

Đêm tối thay thế mặt trời, bầu trời đầy sao xuất hiện.

Thâm Uyên và Tại Ách ngăn cản mây mù tụ hợp lại.

Trong nháy mắt, bầu trời sao rực sáng khiến người của thành Minh Vũ đều vô cùng rúng động.

Trong mắt hầu hết mọi người thì sao trời chính là truyền thuyết.

Bây giờ họ nhìn thấy truyền thuyết...

Không, đây là thần tích. Đám người Hầu Hằng càng rung động không nói nên lời, chuyện gì xảy ra vậy?

Vì sao lại có quyền hành Hắc Dạ, lại có quyền hành mà thần của họ sở hữu?

Lúc này người kia lại mở miệng lần nữa, bây giờ họ nghe thấy tiếng của người đó thì có chút lạnh gáy.

Không biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

"Tòa thành này có vẻ rất khô hạn Lúc này, một vị nữ tử nâng cao quyền trượng trong tay lên, phát ra tiếng nói như hai vị nữ tử phía trước:

"Thần nói, phải có mưa"

Quyền hành Băng Tuyết hiện ra.

Mưa phùn bắt đầu giáng xuống.

Vô số người nhìn từng giọt mưa phùn rơi xuống mà dường như trong đôi mắt có thêm một lớp sương mù.

Hôm nay sao vậy?

Rất nhanh sau đó họ đã đạt được đáp án.

Là hi vọng do điện hạ mang đến.

Mấy người Hầu Hằng đã không suy nghĩ được gì nữa. Lúc này giọng nói kia lại vang lên "Mảnh đất này dường như không có cây cối nhỉ"

Quyền trượng Đại Địa giơ cao, vẫn là giọng nói như nữ thần:

"Thần nói, phải có sinh cơ"

Ầm!

Quang mang quyền hành Đại Địa chiếu rọi cả tòa thành.

Giờ phút này, dù là người hay đất đai đều cảm thấy sinh cơ không gì sánh kịp.

Thân thể họ dường như cũng có dấu hiệu khôi phục, đất đai bắt đầu nhú lên mầm non, cây cỏ màu xanh bắt đầu sinh trưởng khắp nơi trên mặt đất.

Giờ phút này, cả tòa thành Minh Vũ cứ như thần quốc nhân gian.

Vì có vô số quyền hành đang bao phủ nó.

Như là chúng thần cùng nhau ra tay.

Hầu Hằng đã không còn suy nghĩ được gì nữa, dù có nghĩ thế nào cũng không ngờ rằng chuyện này sẽ xảy ra.

"Quốc Sư, ngươi thấy thế nào?"

Hắn hỏi.

Bộp!

Quốc Sư trực tiếp quỳ bệt xuống đất, hắn nói với vẻ hoảng hốt.

"Vương, thần không biết!"

Tri thức của hắn đã không còn tác dụng trong thời khắc này.

Thần Thái Dương, Nữ Thần Hắc Dạ, Nữ Thần Băng Tuyết, Nữ Thần Đại Địa.

Thậm chí hắn còn nghi ngờ người đứng giữa là thần của chúng thần. Đáng sợ quá, đây không hề giống tân thần mà giống với thời đại chư thần mới hơn.

Hầu Trầm đã gặp được người khủng bố như thế này bằng cách nào vậy?

Hắn không dám đưa ra suy đoán một cách tùy tiện nữa rồi, không thể sỉ nhục thần minh.

Dù là quyền hành Tử Vong cũng bị ép cho khó mà động đậy được.

Mẫu thân Hầu Trầm nhìn cảnh tượng trước mặt mà vừa kích động vừa vui mừng.

Đây có lẽ là tương lai của hồ Khô Tịch. Ít nhất là nhi tử của nàng có tương lai.

Từ hôm nay trở đi hồ Khô Tịch sẽ xuất hiện biến hóa rõ ràng, có lẽ đám người họ sẽ ôm lấy cổ xưa vĩnh viễn mai táng ở đây.

Mà phía đối diện chính là tòa thành hy vọng.

Lúc này trên thành Biên Giới, Chu Tự nhìn cảnh tượng phía dưới tỏ vẻ hài lòng.

Cải thiện hoàn cảnh là bước đầu tiên.

Tiếp theo là thời khắc quan trọng, đi tới chỗ Tử Thần Tai Ách giành người.

Cũng không phải là giành thật, mà khiến quyền hành của Tử Thần giảm bớt lại, để những người này có thể khôi phục bình thường.

Tinh thần không đến mức bị ma diệt. Đương nhiên cần sự trợ giúp của Thất Thiên, giúp gia tăng lực lượng Hồng Nguyệt cho hắn.

Mấy người Tô Thi đứng đó với gương mặt đỏ ửng, cũng không phải xảy ra chuyện gì, chỉ đơn giản là xấu hổ.

Cũng chỉ có Chu Tự mới nghĩ ra được những chuyện thế này.

Chu Ngưng Nguyệt cầm bút, trong lúc nhất thời không biết nên ghi thế nào, lần này đệ đệ thối phô trương quá lớn, quá khủng khiếp, lời nói cũng khiến người ta vô cùng rung động. Nhưng không biết nên ghi lại thế nào, có chút đáng tiếc.

Đại Địa Thần Khuyển nhìn Chu Tự với ánh mắt sùng bái, quả nhiên gia chính là người phải bay lên chín tầng trời.

Mà nó là chó của gia, là con chó sắp bay lên cửu thiên.

Ba vị cẩu trưởng lão hoàn toàn không biết phải nói gì.

Thôi không sao, đã phóng lao rồi, có vùi mặt vào đất cũng phải theo lao.

Chu Tự không để ý tới họ mà quay lại nhìn về phía Hầu Trầm mà hỏi: "Người của ngươi đều tụ tập trong thành rồi đúng chứ? Chắc chắn chưa? Ta ra tay đây"

Tiếng nói của Chu Tự không chỉ vang lên trong thành Biên Giới, mà còn vang lên khắp hồ Khô Tịch.

Mà họ cũng đều biết người này chính là kẻ quyết định mọi thứ.

Hẳn là hắn đang hỏi Hầu Trầm điện hạ.

Quả nhiên có một người xuất hiện bên cạnh đó, rồi cúi đầu cung kính với người kia:

"Vâng"

"Được rồi"

Chu Tự gật đầu nhìn xuống thành trì phía dưới.

Hắn có thể nhìn thấy rất nhiều người. Dựa vào thực lực của hắn hiện tại thì không nhìn thấy thứ mà mấy người lão bản mặc cả nói.

Nhưng trong thành Biên Giới, đây không phải là hạn chế của hắn.

1126 chữ

Chương 861: Kinh Khủng

Chu Tự nhìn về phía Thất Thiên.

Thất Thiên cũng hiểu, nàng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Một giây sau, mặt trăng đỏ chiếu lên người Chu Tự.

Vô tận thần lực quyền hành Hồng Nguyệt tràn vào trong thân thể Chu Tự.

Trong nháy mắt, Ma Chủng được trang bị đầy đủ mọi thứ, sau lưng Chu Tự có một vòng tròn đỏ ửng.

Hắn có thể cảm nhận được ở giữa mặt trăng đỏ có vô tận thư tịch và trí tuệ, dòng sông vận mệnh đang chảy siết, vận khí tồn tại như thực chất.

Mạnh đến nỗi khiến hắn tràn ngập tự tin.

Lúc này Chu Tự lại nhìn xuống thành trì bên dưới, cuối cùng cũng thấy được họ bị quyền hành Tử Thần khống chế.

Mà hắn cũng tìm được cội nguồn.

Chu Tự thấy vậy thì bước ra trước một bước, hắn gằng giọng nói:

"Vậy bây giờ ta ra tay, giúp họ đoạt lại tự do từ trong tay Tử Thần Tại Ách.

Hắn vừa dứt lời thì cả hồ Khô Tịch đều vô cùng chấn động.

Người của thành Minh Vũ lại càng khó có thể tin, họ cảm giác không trung có thần minh giáng lâm.

Mà đám người Hầu Hằng thì sững sờ mà nhìn chằm chằm vào không trung.

Quốc Sư cũng đã nằm rạp xuống đất.

Vậy mà đối phương lại muốn tranh giành sinh cơ từ trong tay thần của họ?

Ngay sau đó đối phương bước xuống khỏi thành, đi tới đâu quyền hành Tử Thần vỡ vụn tới đó.

Sự áp đảo này khiến người ta sợ hãi.

Rốt cuộc hắn là ai?

Vì sao Hầu Trầm lại được hắn coi trọng?

Không có ai có thể biết rõ được Hầu Trầm đã đi theo một người như thế nào. Nhưng sự tồn tại của người này đã lật đổ sự nhận biết bao năm qua của hồ Khô Tịch.

Hôm nay, chính là lúc hồ Khô Tịch bước sang một trang mới.

Nhưng...một bức tường ngăn lại vận mệnh của hai bên.

Trùng hợp họ đứng ngoài tường, không thể nào bước sang trang mới.

"Đứng trên chúng thần sao?"

Hầu Hằng đau khổ, đột nhiên hắn nhớ tới những gì Hầu Trầm nói với hắn trước đây.

Hồng nguyệt giữa trời, tòa thành khổng lồ sừng sững trước đám người.

Bầu trời tối tăm mờ mịt, bị mở ra một cái động, phía trên không phải là Thâm Uyên Vô Tận, mà là tinh không vạn dặm.

Dấu vết của thần xuất hiện trong mắt mọi người, quyền hành của thần hiển lộ trên không trung.

Người thành Minh Vũ nhìn lên bầu trời, lúc này một vị nam tử toàn thân đỏ sậm, đứng lơ lửng trên không.

Hắn nói muốn giúp họ đoạt lấy đường sống.

Đám người nhất thời vừa chờ mong vừa có chút e sợ.

Chờ mong cuộc sống mới, sợ hãi uy nghiêm của Thần Minh.

Hầu Hằng ngẩng đầu nhìn trời, hắn muốn biết người này làm thế nào đoạt lấy đường sống từ trong tay tử thần.

Phải biết rằng chuyện này còn khó hơn việc đánh thắng Thần Minh nhiều.

Nếu không sao bọn hắn phải đến mức này? Quốc sư cũng đã đứng lên, hắn không còn dám nói năng lỗ mãng.

Vị thần mới này giống như đang lập lại trật tự Thần Minh một lần nữa.

Hắn đã nhìn lầm, điện hạ Hầu Trầm thật sự tìm được một con đường sống khó lường.

Bọn hắn đều nhìn chằm chằm vào Chu Tự, chờ đợi bước tiếp theo của hắn.

Nhưng mà, dường như vị thần đó đã nhận ra ánh mắt của bọn hắn, quay đầu nhìn sang.

Trong chốc lát, thư tịch vô tận như hiện ra trước mắt họ, vận mệnh thuộc về bọn hắn bắt đầu vặn vẹo, may mắn của sống còn như bị tước đoạt.

Chỉ chớp nhoáng, trong mắt bọn hắn chảy ra máu tươi đen kịt.

Khí tức suy yếu rất nhiều, ánh mắt đáng sợ khiến đám người e ngại rùng mình, khiến họ càng không tự chủ được cúi đầu, không thể vô lễ nhìn thẳng vào Thần.

Trong lòng Hầu Hằng sợ hãi, quốc sư lại tê liệt ngã xuống đất.

Sau nhiều năm, bọn hắn lại một lần nữa cảm thấy sự đáng sợ của Thần Minh.

Lúc này Chu Tự thu hồi ánh mắt.

Ban nãy hắn tò mò nhìn sang hướng bên kia một cái.

Hắn cảm giác đầu nguồn kết nối Tử Thần bên kia tương đối rõ ràng, tiếc là không ở trong thành, nếu không sẽ rất dễ dàng tìm ra đầu nguồn kết nối Tử Thần.

Có điều giờ vấn đề cũng không lớn.

Về phần tại sao bọn hắn vừa nhìn một cái đã cúi đầu, Chu Tự cũng không để ý.

Cũng thường xuyên có người như thế, không phải chuyện gì to tát.

"Không thể kéo dài được nữa, ma chủng sắp nứt ra rồi"

Chu Tự nghĩ thầm trong bụng.

Lần này hắn không muốn để cho ma chủng vỡ ra cho nên phải tốc chiến tốc thắng.

Nếu vỡ ra thì bao giờ hai nghìn tệ mới tới tay?

Vì hai nghìn tệ, mình nhất định phải bảo vệ ma chủng.

Còn về việc sức mạnh hồng nguyệt có nghe lời hay không hoàn toàn không thành vấn đề.

Công lực ngàn năm có thể dạy dỗ tử tế chúng nó cách làm người.

Lần trước tới rồi, lần này quen thuộc hơn.

Dường như chúng cũng bắt đầu hiểu quy củ, đương nhiên với ma chủng thì không có khác biệt gì quá lớn, nó đều không chịu được.

Nghĩ đến đây, Chu Tự bước ra một bước, đến chỗ cao nhất của tòa thành.

Hắn đứng ở chỗ này, quyền hành Tử Vong run rẩy dưới chân hắn, đường sống của tất cả mọi người như là những sợi dây gắn kết đến một nơi khác.

Xác định được phạm vi thành, hắn tóm tay một cái.

Hồng nguyệt bắt đầu lấp lóe.

Một bàn tay lớn vô hình túm tất cả các sợi dây lại cùng một chỗ.

Một động kia khiến tất cả mọi người phía dưới cảm thấy vận mệnh của mình giống như bị bắt lấy.

Sau khi nắm chặt lại, Chu Tự kéo mạnh một cái.

Sức mạnh quyền hành ảnh hưởng, bám riết lao về phía quyền hành Tử Thần, dường như đang chống cự lại quyền hành mà hồng nguyệt mang tới.

Uỳnh!

Quyền hành đến làm cho Chu Tự thấy được đầu nguồn sợi dây.

Quả nhiên ở hồ Khô Tịch đằng trước.

1146 chữ

Chương 862: Tan Rã

Ầm...ầm!

Nước hồ Khô Tịch cuộn trào, ngay sau đó một gốc cây tràn ngập khí tức tử vong xuất hiện ở một góc hồ.

"Không ngờ nơi này thật sự có cây.

Chu Tự cảm khái, nhưng mà quả của cái cây này rõ ràng vẫn chưa chín.

Không chỉ như vậy, dường như cái cây này từ chối hắn lại gần.

Gầm!

Tiếng gầm gào vô hình từ truyền ra từ cái cây.

Ngay sau đó hắc khí ngưng tụ thành cái đầu lâu khổng lồ, hằm hè nhìn Chu Tự.

Tựa như muốn nghiền nát xương cốt hắn.

Đây là do quyền hành ngưng tụ lại, sự phẫn nộ theo bản năng.

Chu Tự cũng biết bộ xương này sẽ không nhường đường.

Hiện tại hắn phải công kích nhánh cây thò ra, để cho sức ảnh hưởng Tử Thần gây ra yếu đi, thế này người trong thành mới có thể khôi phục bình thường.

Nếu không thay đổi hoàn cảnh, huyết khí tăng cường, trị ngọn không trị gốc.

Mà tại khoảnh khắc nhánh cây xuất hiện, rất nhiều người đều cảm nhận được vận mệnh của họ, hoặc là nói đường sống của họ ở ngay trong gốc cây kia.

Nhưng mà tất cả mọi người hiểu rõ, dù biết đầu nguồn bọn hắn cũng không có biện pháp gì.

Nơi đó dường như chính là nơi trở về cuối cùng của bọn hắn.

Không cách nào thay đổi được.

Quốc sư cũng thấy cay đắng, hắn biết muốn thay đổi tộc Đọa Linh khó khăn cỡ nào.

"Quyền hành của thần ra rồi, đánh bại nó chỉ là bước đầu tiên, khó hơn chính là gốc cây kia.

"Vị thần này cường đại như thế, có lẽ có thể làm được nhỉ?"Mẫu thân của Hầu Trầm lo lắng hỏi.

Đây không phải trận tranh đấu đơn thuần giữa các Thần Minh mà còn liên quan đến tương lai toàn tộc bọn hắn. Dù bọn hắn không ở trong đó, nhưng có tộc nhân sống sót cũng tốt việc toàn bộ bị hủy diệt.

"Xem hắn mất bao lâu để trấn áp sức mạnh quyền hành ngưng tụ ra Có nữ tử nói.

Nhưng mà, khi nàng vừa dứt lời, tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

Bọn hắn nhìn thấy vị Thần Minh kia bước ra một bước, đến trước mặt đầu lâu, một quyền trực tiếp đánh vỡ đầu nó.

Không chỉ như vậy, hắn còn xé nát cánh tay của đầu lâu, nghiền nát xương cổ của nó.

Sau đó, một cước đá nát hai chân đầu lâu.

Chỉ vừa mới đối mặt, đầu lâu do quyền hành ngưng tụ ra đã tan nát vỡ vụn trong chớp mắt.

Dường như sự phẫn nộ của nó còn chưa kịp chuyển thành hoảng sợ.

"Yếu quá"

Giọng nói bình tĩnh từ trên cao truyền xuống. Khiến đám người Hầu Hằng hoảng sợ vạn phần.

Nhận thức của quốc sư bị đả kích nặng nề.

Đây là thần của chúng thần sao?

Chu Tự đứng ở bên hồ, nhìn đầu lâu tan tác, lắc đầu thở dài.

Vừa nãy hắn dùng Lục Đạo Luân Hồi Quyền, Phân Cân Thác Cốt Thủ, Ngưu Khí Xung Thiên, Tảo Đường Thối. Còn chưa đánh xong bộ nào, đầu lâu đã tan tác.

"Thủ đoạn Tử Thần Tai Ách để lại quá bình thường, không biết bản thân hắn như thế nào"

Lắc đầu, hắn đáp xuống hắc thụ cách đó không xa.

Tới được đây hắn mới cảm giác nước nơi này cũng có quyền hành, hoặc nói rằng dưới mặt nước có lượng lớn quyền hành.

Chuyện này rất không bình thường, với lại hắn cảm giác không chỉ có thâm uyên, tai ách, hắc dạ, còn có một loại quyền hành khác.

Quyền hành tử vong sao?

Chu Tự hơi kinh ngạc.

Nếu quyền hành Tử Vong cũng tương tự.

Vậy chẳng phải chứng minh rằng Tử Thần Tai Ách đã tới gần cảnh giới cao hơn, còn thiếu mỗi Toàn Tri Chi Nhãn?

Xem ra trong thời đại Thần Minh, Tử Thần Tai Ách rất mạnh.

Phải đi hỏi tình hình thời điểm đó một chút, nếu Tử Thần Tai Ách trở về, hắn phải giữ kỹ Toàn Tri Chi Nhãn. Tránh để rơi vào tay đối phương.

Nghĩ vậy, Chu Tự từng bước lại gần cành cây.

Mỗi một bước hắn đều cảm thấy một luồng áp lực.

Dường như quyền hành đang bài xích.

Nếu mỗi cái cây đều như này, hắn cũng hiểu được tại sao lần nào quang thủ cũng dùng tảng đá tiếp cận trước, sau đó mới dùng tay hái.

Không phải nó không muốn bản thể đi qua, mà là bản thể sẽ bị đẩy ra rất mạnh.

Thế này đừng nói hái trái cây, tới gần cũng hao tốn rất nhiều sức mạnh quyền hành.

Hái thì không được bao nhiêu.

May mà lần này Chu Tự tới không phải là vì hái trái cây, mà là cho cành cây một kích toàn lực.

Chu Tự càng tới gần, dường như toàn bộ hồ Khô Tịch cũng ở dưới áp lực.

Không chỉ Chu Tự ở trên mặt hồ, tất cả thành trấn xung quanh cũng đều như vậy, bọn hắn như nghe được tiếng tim đập.

Dường như hết thảy đều đang diễn biến tới cực hạn.

Quyền hành đọ sức với nhau sắp đạt tới đỉnh điểm.

Chu Tự nhìn nhánh cây trước mắt, khẽ nói:

"Thế này là được rồi"

Lời nói vừa dứt, sức mạnh quyền hành xoay chuyển, khai sơn chi pháp ngưng tụ trong cơ thể.

Nhánh cây phát giác có nguy hiểm, điều động tất cả quyền hành xung quanh theo bản năng, muốn ngăn trở đòn công kích của Chu Tự.

Rầm!

Nắm đấm của Chu Tự đánh xuống cành cây.

Ầm...ầm!

Sức mạnh va chạm vào nhau tạo thành tiếng vang, hồng nguyệt trên cao nở rộ.

Thân thể Chu Tự sức mạnh vô biên.

Lúc này tất cả mọi người ở hồ Khô Tịch cũng dường như cảm thấy mình bị cái gì đó đánh cho một quyền, loại sức mạnh đáng sợ kia, khiến cho bọn hắn cảm thấy mình có thể bị vỡ nát bất cứ lúc nào.

Tức thời, không gian trong mắt họ dường như bị phá vỡ.

Không gian này đại biểu cho thân cành của hồ Khô Tịch.

Răng rắc, trong thân thể Chu Tự cũng truyền ra tiếng vỡ nát, ma chủng đã nứt ra.

Cùng lúc đó nó cũng chịu đựng sức mạnh vô cùng lớn.

Tất cả sức mạnh đều tập trung ở nắm đấm của Chu Tự, uỳnh một tiếng.

Quyền hành trên cành cây tan rã tiêu tán.

Quyền hành hồng nguyệt đè ép xuống, trấn áp hết thảy.

1119 chữ

Chương 863: Tác Dụng Của Thần Dụ

Ầm!

Nhánh cây gãy rơi xuống hồ Khô Tịch.

Ngay tại lúc đó, người trong thành Minh Vũ đều cảm giác tinh thần chấn động, thân thể dưới sự nuôi dưỡng của quyền hành Đại Địa lại mọc ra máu thịt.

Đám người tinh thần sắp bị mài mòn trước kia đều bình yên say ngủ.

Không còn đau khổ nữa, thậm chí rơi vào mộng đẹp.

Có người cong khóe miệng, dường như đang mơ thấy giấc mơ đẹp.

Có người lông mày nhíu chặt, hẳn là mộng thấy chuyện gì đó không vui.

Nhưng không có khác biệt, tình trạng của họ đang tiến triển tốt.

Tất cả mọi người đều có thể phát hiện ra.

Thấy cảnh này, đám người đồng loạt quỳ gối, dập đầu với Chu Tự.

Đám người Hầu Hằng nhìn tất cả mọi chuyện, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, Tử Thần đã bại.

Một quyền vừa nãy thậm chí bọn hắn còn cảm nhận được quyền hành Tử Thần e ngại sức mạnh của đối phương, cũng không cách nào ngăn cản sức mạnh của đối phương.

Kiểu chèn ép tất cả quyền hành kia khiến bọn hắn e dè, càng làm cho bọn hắn kính sợ.

Dường như vị Thần Minh này thật sự không giống những Thần Minh khác.

Chu Tự hồn nhiên không hay biết những suy đoán cùng cảm kích của người khác.

Hắn nhìn cành cây bị tiêu diệt, biết đây chỉ là tan rã về hình thức bên ngoài, người trong tòa thành kia vẫn chưa thoát khỏi Tử Thần.

Nhưng mà tất nhiên là làm dịu được vấn đề.

Về sau muốn thoát ra cũng không khó khăn lắm, phải xem lựa chọn của chính bọn hắn.

Chờ một lúc, Chu Tự cũng không thấy có thứ gì xuất hiện.

Không biết là tiếp xúc không đủ, hay là Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần không tới nơi này.

Về lý mà nói hẳn phải đã tới.

Cẩn thận nghĩ lại, Chu Tự nhớ là mỗi lần có manh mối, đều có quang thủ.

"Xem ra là phải chờ chín Trong lòng Chu Tự có suy đoán.

Chỉ có thể để sau Hầu Trầm tiếp tục tìm hiểu, bảo bọn hắn nhìn xem.

Hắn chỉ cần manh mối, có nhìn thấy được lời của cố lộng huyền hư không không quan trọng.

Sau khi xác định không có thu hoạch, hắn nhảy lên biến mất trên mặt hồ, trở về trên Biên Giới thành.

May mắn, ma chủng chỉ bị nứt ra, không có thương tổn quá nghiêm trọng.

Nghỉ một hai ngày là có thể trở về tiếp tục cương vị làm việc.

Chu Tự trở về, Thu Thiển bèn thay thế vị trí trung tâm của hắn.

Nàng giơ cao quyền trượng, quyền hành Tại Ách bắt đầu khuếch tán.

Ngay sau đó vô số tia sáng quyền hành từ quyền trượng trong tay Thu Thiển kéo dài ra.

Nhìn những thần quang này, đám người phía dưới cứ thế đứng ngay tại chỗ.

"Thần Minh chúc phúc? Thần dụ chi quang?"

"Nhiều như vậy sao?" Giờ khắc này, vô số luồng ánh sáng từ trên bầu trời thành Minh Vũ chiếu xuống, mỗi người đều nhận được sự chúc phúc của Thần Minh, cũng nhận được thần dụ đến từ nữ thần Phi Hồng.

Lúc này họ mới nhận ra, vị này mới là nữ thần Phi Hồng.

Cảm nhận được nội dung thần dụ, đám người cúi đầu quỳ lạy.

Đám người Hầu Hằng nhìn cảnh này, trong lòng chấn động.

Thần Minh chúc phúc, vậy mà lại không cần tung tiền xuống? Mỗi một tia đều là thần quang, mỗi một tia đều là sức mạnh Thần Minh. Nguyên một tòa thành, bọn hắn có tài đức gì đáng để Thần Minh làm như thế?

Giờ khắc này hắn lại nhớ tới câu nói kia của Hầu Trầm, sự tồn tại sừng sững đứng trên chúng thần.

Chỉ có loại tồn tại này mới có thể làm ra chuyện khác hoàn toàn với phạm vi nhận thức của bọn hắn.

Hắn chậm rãi ngồi xuống, tự giễu:

"Chư vị, hối hận rồi đúng không?"

Đám người cúi đầu, không ai mở miệng. "Quốc sư, ngươi thấy thế nào?"

Hầu Hằng nhìn qua hỏi quốc sư.

Quốc sư quỳ trên mặt đất, không dám nói gì.

"Haha."

Hầu Hằng cười lạnh.

Nhưng cũng không nói tiếp.

"Vương"

Lúc này mẫu thân của Hầu Trầm đột nhiên nói:

"Nếu ta đi đến chỗ ở của con ta thì có được không?"

"Đi làm gì?"

Hầu Hằng hờ hững nói:

"Thần Minh chúc phúc xong rồi, chính là xong rồi. Không có chúng ta chính là không có chúng ta"

"Đã bao lâu các ngươi không được phơi nắng rồi?"

Mẫu thân Hầu Trầm hỏi.

Trong nháy mắt, đám người trầm mặc.

Đúng vậy, bao lâu không được phơi nắng rồi?

Nơi này của bọn hắn bầu trời tối tăm mờ mịt đã kéo dài vô số năm.

Trước kia không có, về sau có lẽ cũng không có.

Nhưng mà thành Minh Vũ có, không chỉ có ánh nắng, còn có ánh sao.

Thậm chí còn có hoa lá cây cỏ.

Đột nhiên, đám người luôn sống trong bóng tối bọn hắn, dường như thấy được từng tia hi vọng.

Lúc này quốc sư mở miệng: "Nhìn những người khác khôi phục, chính mình lại như cái xác không hồn, trong lòng các ngươi chịu nổi sao?"

Trong nháy mắt, hi vọng le lói trong lòng bọn hắn lần nữa tắt ngóm.

Đám người nhìn sang quốc sư, tựa như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.

Chu Tự nhìn Thu tỷ ban thần dụ không khỏi cảm khái:

"Phương pháp tu tuyện tu chân mà Thần Minh ban xuống, cảm giác rất quái dị"

Thần dụ lần này Thu tỷ mà ban xuống chính là huyết khí chi pháp.

Chu Tự đã đặc biệt hỏi sư huynh Hình Ngọ, hắn nói không có vấn đề, cho nên mới trực tiếp để Thu tỷ truyền cho người phía dưới.

Bởi vì ban xuống bằng phương thức thần dụ chúc phúc, chẳng khác nào bọn hắn chỉ có thể tự hiểu, không thể nào truyền lời.

Cái này để đề phòng bọn hắn truyền huyết khí chi pháp này ra ngoài.

Dù thứ này không quan trọng lắm, nhưng nếu truyền lung tung ra ngoài, nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Sư tỷ Mãn Giang Hồng cũng đã nói, xảy ra chuyện tự mình chịu trách nhiệm là được.

Cho nên, hắn cảm giác thần dụ cũng có tác dụng phết.

1118 chữ

Chương 864: Ánh Mắt

Một lát sau, Thu Thiển buông quyền hành xuống, thần lực cũng hao gần hết.

"Về thôi"

Chu Tự không rề rà lập tức kéo Thu tỷ đi vào trong thành.

Đề phòng nàng quá mệt mỏi không đi được.

Lúc này những người khác đi vào bên trong.

"Cuối cùng cũng kết thúc. Tô Thi đỏ mặt bừng bừng nói.

Hầu Trầm cúi đầu nhìn thoáng qua, sau đó cũng vào thành.

Đám người phía dưới nhìn mấy người phía trên biến mất, ngay sau đó tòa thành biến mất.

Sau đó hồng nguyệt cũng theo đó mà biến mất.

Ánh sao treo trên không trung, ánh trăng sáng bạc cũng xuất hiện.

Hào quang màu trắng bạc chiếu xuống, dường như đang nhắc nhở bọn hắn tất thảy đều không phải ảo giác.

Mấy người Hầu Hằng cũng nhìn bọn hắn biến mất.

Lúc này thiếu nữ cương thi ở một bên vẫn luôn im lặng đột nhiên lên tiếng:

"Tất cả những người vừa mới đứng trên đó đều là nhân vật cấp bậc Thần Minh, vậy Hầu Trầm ca ca cũng đứng ở trên đó, có phải tương lai cũng sẽ trở thành Thần Minh không?"

Câu nói kia đột ngột vang lên, nhưng ngay sau khi câu nói này thốt ra, đám người vốn an tĩnh, nháy mắt càng lặng ngắt như tờ.

Bởi vì câu nói này khiến họ dao động.

Hầu Trầm sẽ thành Thần Minh?

Dù chỉ là khả năng, cũng đã đánh mạnh vào đáy lòng bọn hắn.

Hầu Trầm sẽ trở thành Thần Minh mà bọn hắn vĩnh viễn không cách nào chạm đến?

Giờ phút này bọn hắn mới hiểu được, Hầu Trầm đã gặp được cái gì, đó là tương lai huy hoàng nhất tộc Đoạ Linh.

"Quốc sư, ngươi thấy thế nào?"

Hầu Hằng hỏi quốc sư.

Quốc sư:

"..."

Hồ Khô Tịch rơi vào trong một bầu không khí khác thường.

Mấy nhà vui vẻ mấy ngàn nhà buồn.

Trong đó buồn nhất là quốc sư, không biết vì sao, bệ hạ vẫn luôn hỏi hắn thấy thế nào.

Hắn đã nhắm mắt lại không nhìn rồi.

"Bệ hạ, vi thần không nhìn thấy gì hết.

Hắn chỉ có thể trả lời như vậy.

Mà thân là mẹ của Hầu Trầm, nàng lôi kéo con gái nói:

"Con đi Thành Minh Vũ, dù không thể tranh thủ được cơ hội sống sót gì, nhưng nhất định có thể khôi phục được thân thể. Như vậy cũng sẽ dễ chịu hơn rất nhiều"

"Liệu có đem thêm phiền phức đến cho Hầu Trầm ca ca hay không?"

Cô gái bị ăn mòn có chút bận tâm.

"Trước tiên hãy thử tín ngưỡng Nữ thần Phi Hồng, dù có nguy hiểm, nhưng đây là một cơ hội để sống sót tốt hơn. Nếu có được sự công nhận của Nữ thần Phi Hồng, thì sẽ tìm ca ca con giúp đỡ"

Mẹ Hầu Trầm nói.

"Được"

Cô gái bị ăn mòn gật đầu.

Nàng vốn là muốn lén lút đi, nhưng lại bị phụ vương ngăn cản.

Vì sao lại trốn đi à?

Không phải vì có quan hệ tốt với Hầu Trầm ca ca, ngược lại, quan hệ họ không tốt.

Sở dĩ muốn đi, thật ra là bởi vì chán sống rồi.

Nàng muốn chết, nhưng hình như không còn như vậy nữa.

Thật kỳ diệu.

Trước đó không lâu vẫn là một thành thị tràn ngập hắc ám, bây giờ lại có hào quang của hy vọng.

"Trời sao kìa Cô gái bị ăn mòn nhìn lên cao, nơi này không nhìn được bao nhiêu, nếu có thể đến Thành Minh Vũ, có lẽ sẽ nhìn thấy bầu trời sao vô tận.

Nàng đột nhiên cảm thấy, còn sống thật ra cũng không tồi.

Trở lại Biên Giới Thành, Chu Tự thở phào nhẹ nhõm.

Thu Thiển cũng lấy quyền trượng về rồi.

Trán nàng đầm đìa mồ hôi, hơi mệt mỏi rồi.

"Thu tỷ, không thì để ta cõng ngươi trở về"

Chu Tự chân thành nói.

Chủ yếu là chưa từng cõng, hoặc là ôm qua Thu tỷ.

Cảm giác có chút đáng tiếc.

Thu Thiển đỏ mặt, nghiêng đầu sang một bên, sau đó nhỏ giọng nói:

"Nhiều người đang nhìn như thế mà Chu Tự nhìn về sau một chút, đám Tô Thi vẫn còn đang xấu hổ.

Âm Túc và Tô Thi an ủi lẫn nhau, Hàn Tô đã có chút không chịu nổi.

Chu Tự thật sự không hiểu, có đến mức vậy không? Đặc hiệu vừa nãy lợi hại như vậy, bọn hắn không cảm thấy nóng máu sao?

Lúc này Chu Tự cảm thấy Thu tỷ hình như có chút mất sức, hắn cũng không để ý quá nhiều nữa.

Trực tiếp ôm lấy Thu tỷ, sau đó nhảy về phía trước.

Nếu muốn nghỉ ngơi, vẫn nên đến dưới Cây Bất Tử.

Đột nhiên bị Chu Tự ôm lấy như ôm công chúa, Thu Thiển kinh ngạc một chút, sau đó có chút thẹn thùng chúi đầu vào trong ngực Chu Tự.

"Sẽ bị đám Nguyệt tỷ chê cười mất thôi"

Thu Thiển đỏ mặt thấp giọng nói.

Nhưng cũng không cự tuyệt Chu Tự.

Ngược lại, thực ra trong lòng nàng rất vui mừng.

Chỉ là vui mừng cộng thêm xấu hổ, làm nàng dám nhìn những người khác.

"Oa."

Tô Thị nhìn Chu Tự đi xa kinh hô một tiếng.

Minh Nam Sở cũng nhìn thấy, nhưng hắn vẫn hỏi:

"Ngươi oa cái gì?"

"Chu Tự nhảy cao quá, có khi nào làm Thu tỷ ngã không? Trong ấn tượng của ta, Chu Tự không phải một người tỉ mỉ. Nhân cách thứ hai và thứ ba đều rất thô bạo. Thu tỷ ở trong tay hắn quá nguy hiểm"

Tô Thị phân tích nói.

"Ta cảm thấy rất an toàn"

Âm Túc phát biểu một cách nhìn khác:

"Ta cảm thấy ánh mắt Chu Tự nhìn Thu tỷ khác với nhìn chúng ta"

Lúc này Chu Ngưng Nguyệt giơ tay:

"Ánh mắt nhìn ta với nhìn các ngươi có giống nhau không?"

"Cũng không giống nhau lắm, nhưng cũng không phải là kiểu nhìn của Thu tỷ"

Âm Túc cẩn thận hồi tưởng một lúc rồi nói:

"Thi thoảng liếc thấy bọn hắn ở cùng nhau, ta cảm thấy Chu Tự đối đãi với Thu tỷ là kiểu thích thú, yêu chiều, ôn nhu, bảo hộ, cộng thêm một chút xíu hư hỏng"

"Ngươi sao thấy được nhiều thứ như vậy?"

Hàn Tô cả kinh nói.

"Trình, Trình tỷ dạy ta Âm Túc có chút ngượng ngùng nhìn Từ Từ.

1082 chữ

Chương 865: Chơi Không Lại

"Chu Tự nhìn ta là ánh mắt gì? Ánh mắt nhìn tuyệt thế đại mỹ nữ?"

Tô Thị có chút để tâm hỏi.

"Ghét bỏ"

Âm Túc thấp giọng nói.

Nghe vậy Tô Thi sửng sốt, sau đó lấy tấm gương ra soi, nàng sửa sang lại tóc mái, nói với Minh Nam Sở:

"Minh Nam Sở, ta đẹp không?"

"Đẹp"

Minh Nam Sở nhìn thấy trò chơi sắp bắt đầu, đáp lại.

"Ngươi không thể nhìn thẳng vào ta mà nói sao?"

Tô Thị bất mãn nói.

"Ta lo nếu nhìn thấy mặt của ngươi, sẽ không dời nổi mắt"

Minh Nam Sở nói.

Tô Thi hừ lạnh một tiếng, sau đó muốn tìm Nguyệt tỷ cầu an ủi.

Chỉ là khi nhìn quanh, Nguyệt tỷ đâu rồi?

"Vừa này đi vào một lối rẽ rồi"

Đại Địa Thần Khuyển ở một bên nhắc nhở.

Nó có sáu con mắt, nhìn thấy nhiều hơn.

Tô Thi kinh hãi, lập tức đuổi theo.

Xong rồi, không chú ý để lạc mất Nguyệt tỷ rồi.

Không bao lâu sau mấy người đang chờ tại chỗ nghe thấy tiếng Chu Ngưng Nguyệt:

"Ta không phải là con nít tám tuổi, sao lại lạc đường được?"

Mọi người:

"..."

Bọn hắn hiện tại mới biết rõ, hóa ra Thánh Nữ Ma Đạo lại là cái dân mù đường.

Bất chợt, bọn hắn phát hiện hình như người nhà này đều không bình thường cho lắm.

Thánh Tử Ma Đạo nhân cách phân liệt, Thánh Nữ Ma Đạo thì mù đường, Tô Thi vô dụng một cách thần kỳ.

Suy nghĩ kỹ một chút, cũng chỉ có Thần Nữ Ma Đạo là còn bình thường một chút.

Bọn hắn chỉ có thể cảm khái, người nhà này đạt được vài thứ, đồng thời cũng mất đi vài thứ.

Lúc bọn hắn còn đang từ từ đi bộ, Chu Tự đã đặt Thu tỷ lên ghế dưới Cây Bất Tử.

"Ngươi như vậy làm ta có vẻ được yêu chiều quá.

Thu Thiển vừa cười vừa nói.

Thẹn thùng qua đi, chỉ còn lại vui vẻ.

Nhất là bây giờ không có những người khác, không cần thẹn thùng như vậy.

Nàng một tay chống cằm, nhìn Chu Tự ở bên cạnh, tựa như nhìn bao nhiêu cũng không chán.Có đôi khi nàng nghĩ, cả người mình đều là của người đàn ông trước mặt này.

Tương lai sẽ vì hắn vui mừng mà hạnh phúc, vì hắn khó chịu mà không vui.

Tựa như giao tất cả cho hắn, người đàn ông này trở thành chúa tể vận mệnh của nàng.

Theo lý mà nói, ai đều sẽ có chút bất an.

Nhưng nàng lại rất an tâm.

Nàng dù rất mạnh, nhưng rất nhiều chuyện không cần nàng mạnh.

Nhất định có không ít người bỏ ra tất cả như nàng, nhưng may mắn được như nàng, nhất định rất ít.

Chu Tự ngồi ở một bên, đón nhận ánh mắt của Thu tỷ, có chút lo lắng.

Nghĩ thầm có phải có đắc tội chỗ nào với Thu tỷ hay không.

Dẫn đến Thu tỷ bây giờ đang nghĩ phương pháp báo thù.

"Chu Tự."

Thu Thiển đột nhiên kêu lên. "Sao?"

Chu Tự theo bản năng trả lời.

"Ngươi sẽ thích ta trong bao lâu?"

Thu Thiển cầm điện thoại bấm loạn, vờ như có chút lơ đãng hỏi ra vấn đề này.

Vấn đề này làm Chu Tự nghệt ra.

Sau đó chân thành nói:

"Nghe nói tuổi thọ của tu chân giả rất dài, nếu hạn mức tuổi thọ cao nhất của tu chân giả là 100 năm. Vậy thì ta hi vọng hạn mức cao nhất của thời gian mà ta thích Thu tỷ là một vạn năm"

"Thật sao?"

Thu Thiển cười hỏi.

"Thật.

Chu Tự gật đầu.

Nghe vậy, Thu Thiển phất phất tay cười nói:

"Ta quay clip lại rồi nhé"

Chu Tự:

"..."

Thu tỷ thế này không phải là chơi người ta một vố sao?

Lúc này điện thoại di động của hắn vang lên, là Thu tỷ gửi video đến.

Bị quay là mình ban nãy.

"Ngươi nói xem ngày nào đó ta có thể trượt tay đăng lên vòng bạn bè hay không?"

Thu Thiển cười nói.

"Thu tỷ.

Chu Tự mặt mày suy sụp.

Chơi không lại Thu tỷ.

Lúc này Thu Thiển nhìn về phía xa, xác định mấy người kia vẫn chưa tới nơi.

Nàng lấy điện thoại di động ra, quay vào hai người họ.

Lúc này, nàng nghiêng về phía trước, đối mặt với Chu Tự, lúm đồng tiền như hoa:

"Nếu hạn mức tuổi thọ cao nhất của tu chân giả là 100 năm. Vậy thì ta hi vọng hạn mức cao nhất của thời gian mà ta thích Chu Tự là một vạn năm"

Nói xong nàng lần nữa tiến gần lại, hôn lên môi Chu Tự.

Chỉ là rất nhanh sau đó liền lui ra.

Sau đó cúi đầu gửi tin nhắn cho Chu Tự.

Lần này là clip Thu tỷ vừa quay xong.

Hắn mở ra muốn xem.

Lại bị Thu Thiển ngăn cản, lúc này Thu tỷ giành lấy điện thoại, quay đầu không nhìn Chu Tự.

Mang tai ửng đỏ thẹn thùng.

Nhìn thấy Thu tỷ như vậy, Chu Tự đột nhiên cười lên.

Đến cả tên của con hắn đều đã nghĩ xong rồi.

Con gái tên là Chu Đại Đản, con trai tên là Chu Nhị Đản.

Cũng không biết Thu tỷ có đồng ý hay không.

Đặt tên thế này thể hiện hắn sẽ không trọng nam khinh nữ, hoặc là trọng nữ khinh nam.

Như cha mẹ hắn, là trọng nữ khinh nam một cách nghiêm trọng.

Lúc này tiếng của bọn Tô Thị mới truyền tới, tựa như trên đường đi đã nói chuyện rất vui vẻ.

Chu Tự cùng Thu Thiển ngồi nghiêm chỉnh lại.

Sợ bị người ta nhìn ra điều bất thường.

Dù hai người họ chẳng hề làm gì, nhưng cũng cảm thấy có chút xấu hổ.

Sau khi dặn dò Hầu Trầm muốn thử đi thăm dò Hồ Khô Tịch xong, nhóm người Chu Tự liền quay về.

Hồ Khô Tịch có Thần Tứ Quả Thụ.

Cây ăn quả này qua một đoạn thời gian nữa có lẽ sẽ chín, đến lúc đó Quang Thủ nhất định sẽ đi. Tự nhiên hắn muốn cùng Quang Thủ quyết đấu lại một lần.

1095 chữ

Chương 866: Nhóm Chát

Chỉ là nếu đi lần nữa thì không thể mượn sức của Hồng Nguyệt để tới gần.

Đáng tiếc, quyền hành bên dưới Hồ Khô Tịch có hơi khủng, hắn không thể gom lại được.

Nếu có thể lợi dụng được, nhất định có thể mang đến không ít lợi ích.

Trở lại phòng, Chu Tự đột nhiên hỏi:

"Hôm nay thứ mấy?"

"Thứ bảy"

Thu Thiển ngồi trên ghế sofa nghỉ ngơi hồi đáp.

Hôm nay quả thật nàng có chút mệt mỏi.

Với thần lực của nàng, ban xuống nhiều thần dụ như vậy, trọng trách không nhỏ.

Dù mới nghỉ ngơi hồi lâu, vẫn còn có chút mệt mỏi.

Thật ra sau khi cùng bọn Tô Thi tách ra, Chu Tự đã cõng nàng trở về.

Trong một tối này, đã ôm qua, cũng đã cõng qua.

Chu Tự rất thỏa mãn.

Chu Ngưng Nguyệt lấy táo trong tủ lạnh ra, cắn một miếng nói:

"Có phải ngày mai Chu Tự quyết đấu không?"

"Hình như vậy"

Thu Thiển ăn kẹo que tựa ở trên ghế sofa, một mặt nhàn nhã.

"Suýt thì quên mất Chu Tự cũng có chút đau đầu.

"Trưa mai đi à? Phải nhắc Tô Thi dậy sớm mới được.

Chu Ngưng Nguyệt lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho Tô Thị.

Thuận tiện bảo nàng nhắc những người khác.

Chỉ là Chu Ngưng Nguyệt vừa mới gửi tin đi, đột nhiên tất cả điện thoại của mọi người đều kêu lên.

Chu Tự có chút hiếu kỳ, sau đó lấy điện thoại ra xem.

Phát hiện mình bị Tam lão bản kéo vào nhóm chat.

Trong nhóm là mấy vị lão bản, cộng thêm người của phòng làm việc bên cạnh, cùng mấy người nhà Chu Tự.

Thu Thiển nhìn điện thoại hơi nghi hoặc:

"Hình như các ngươi làm việc đều không có nhóm chat "Làm việc phải có nhóm chat công việc sao? Đây là lần đầu ta đi làm."

Chu Tự ngồi ở một bên nói.

"Tất cả có mười người à?"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn danh sách, phát hiện đều là người quen.

Trừ tám người họ, còn có tiền bối Vân Tiêu cùng Trình tỷ nàng đã gặp mặt vài lần.

"Đều là người của thư viện mà"

Thu Thiển có chút lo lắng nói:

"Không phải nhân viên có thích hợp không?"

"Tam lão bản kéo vào, có gì không thích hợp? Chuyện công việc nàng ta có biết gì đâu?"

Chu Tự vô tình trào phúng, chợt cảm khái nói:

"Nếu không phải mọi người không biết đại ca của ta, ta đã kéo đại ca của ta vào rồi"

Lúc này bọn hắn nhìn thấy trong nhóm có người gửi tin nhắn, là Minh Nam Sở.

Minh Nam Sở:

"Chủ nhóm, không phát lì xì chúc mừng một chút sao?"

Chu Tự chấn kinh, vẫn là Nhị lão bản lợi hại.

Nghèo đến điên rồi.

Trong thư viện thì Tam lão bản giàu có nhất, sở dĩ không thể so với Âm Túc cùng Từ Từ phòng bên là bởi vì nàng cho vay không ít tiền.

Người chơi nạp VIP như Minh Nam Sở thì vay tiền khắp nơi.

"Đúng rồi, nhà ngươi không có nhóm chat sao?"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn Chu Tự hỏi.

"Nhà ta? Nhà ta chỉ có ba người, nhóm chat để làm gì? Nhà ngươi không có à?"

Chu Tự hỏi ngược lại.

"Nhà ta sao có nhóm chat được, còn không phải do ngươi hại? Làm ta trở thành lưu thủ nhi đồng"

Chu Ngưng Nguyệt tỏ vẻ đáng thương nói.

"Không để ngươi nấu cơm rửa chén, làm việc nhà, ngươi còn đáng thương cái gì?"

Chu Tự bất đắc dĩ nói.

"Ta chỉ là đứa trẻ 8 tuổi, có muốn giúp đỡ cũng không giúp được.

Chu Ngưng Nguyệt khôi phục bình thường, sau đó đi về phòng:

"Ta đi ngủ đây, các ngươi đừng chơi quá muộn"

Chu Tự:

"..."

Hắn với Thu tỷ thì chơi cái gì?

"Có lì xì kìa"

Thu Thiển đột nhiên nhắc nhở.

Chu Tự kiểm tra, Tam lão bản thật sự phát lì xì.

Ấn mở ra, được có 3 xu.

Lỗ rồi.

Sau khi xác định thời gian, Chu Tự cũng không để ý tới họ nữa.

Trưa mai quyết đấu, cho nên tám chín giờ cần đi rồi.

Còn đi xem xét địa hình.

"Mười hai giờ rồi"

Thu Thiển nhìn đồng hồ nhắc nhở Chu Tự.

Chu Tự gật đầu, sau đó đến bên sofa ôm Thu tỷ lên.

"Ngươi"

Thu Thiển thấp giọng nói:

"Muốn làm gì vậy?"

"Bế Thu tỷ vào nghỉ ngơi chứ sao, tự đi vào tốn nhiều thể lực"

Chu Tự vừa nói vừa giải thích.

Thu Thiển cũng không ngăn cản, rất nhanh đã được Chu Tự đặt lên giường.

Lúc này Chu Tự thấy Thu tỷ mặc quần dài, có lòng tốt nói:

"Cần ta thay đồ giúp không?"

"Hở?"

Thu Thiển nhếch miệng lên, cười xấu xa nói:

"Hóa ra ngươi thích kiểu này à?"

Kiểu gì? Chu Tự vội vàng nói:

"Thu tỷ ngươi nhất định là hiểu lầm rồi"

Lần này hắn không đợi Thu tỷ nói nàng hiểu rồi, đã vèo một tiếng lui ra ngoài.

Thuận thế đóng cửa lại.

Nhìn thấy một màn đột nhiên này, Thu Thiển nhịn không được bật cười.

Chỉ là nàng chưa kịp dừng lại, cửa lại đột nhiên mở ra.

Chu Tự chạy tới, thừa dịp nàng không chú ý, hôn lên trán nàng một cái rồi lại đi ra, cửa lớn cũng đóng lại theo.

Thu Thiển kinh ngạc ra mặt, vô thức sờ lên trán, lầm bầm:

"Có nước bọt"

Nhưng rồi vẫn vui vẻ thay quần áo, sau đó đi ngủ.

Trước khi ngủ nàng nhìn cửa phòng, suy tư một lát, thấp giọng tự nói:

"Lần sau để hắn giúp ta thay đồ xem sao"

Từ phòng Thu tỷ đi ra, Chu Tự liền bắt đầu tu luyện.

Trạng thái của Ma Chủng bình thường, khó nói liệu trưa mai có thể khôi phục hay không.

Đến lúc đó đánh nhau, không biết sẽ là tình huống thế nào.

Theo Bách Mạch tiên tử nói, bên đối phương sẽ có rất nhiều người đến, đến lúc đó họ sẽ cộng hưởng thần thuật, nhờ đó mà đánh bại hắn.

Cẩn thận nghĩ ngợi, Chu Tự thấy nếu mình dẫn người tới chấn áp họ, có phải có chút không nói võ đức hay không?

1075 chữ

Chương 867: Gan Dạ

"Nói ra, ta là nhân vật phản diện, tại sao lại cần nói võ đức?"

Nghĩ tới đây Chu Tự liền an tâm.

Ngày mai đánh thắng được thì đánh, đánh không lại cũng chỉ có thể mời Nguyệt tỷ hỗ trợ.

Nghĩ tới đây, Chu Tự bắt đầu tu luyện, để ma chủng mau chóng khôi phục.

Sau khi khôi phục, dù công lực ngàn năm có dùng hết, hắn vẫn có thể tiếp tục đánh được.

Ít nhiều gì vẫn hữu dụng, mà lại đặc hiệu lại đặc biệt mạnh.

Ở một chốn hư vô.

Quang Thủ từ hư không xuất hiện.

Lúc này một người toàn thân có kim quang bao trùm cũng từ trong hư không xuất hiện.

Nhìn dáng người thì là một cô gái.

"Ngươi tìm ta sao?"

Quang Thủ hỏi.

Cô gái toàn thân kim quang gật gật đầu:

"Tín đồ của Thần Quang Minh muốn cùng thiển tín đồ bên ngoài quyết đấu ở Nhật Nguyệt phong "Thì có vấn đề gì?"

Quang Thủ hỏi.

"Nhật Nguyệt phong trùng hợp cũng có người đang quyết đấu, thân là tín đồ của thần, dư nghiệt của thời đại Thần Minh, nếu quá kiêu căng liệu có thể bị nhằm vào hay không?"

Quang minh nữ tử hỏi.

"Đây là việc mà ngươi phải lo, một giáo phái nào đó có việc cũng chẳng ảnh hưởng gì tới ta. Chỉ là một vài tín đồ, theo lý mà nói cũng không gây ra được sóng gió gì. Nếu là ta, ta sẽ không để việc này xảy ra. Nhưng mà người của các ngươi tính cách như nào ta cũng biết.

Quang Thủ lắc đầu thở dài.

Quang Minh nữ tử nhìn chằm chằm Quang Thủ, tò mò hỏi:

"Ngươi rốt cuộc có phải là tòng thần của chủ ta hay không?"

"Không thể nói được.

Quang Thủ lắc đầu trả lời.

Cuối cùng Quang Minh nữ tử lắc đầu nói:

"Được rồi, để bọn hắn đánh đi, thời đại này cũng có lực lượng quyền hành. Theo lý sẽ không có phiền toái gì lớn"

"Thời đại này có vài người rất kỳ quái, các ngươi tốt nhất chớ chọc vào"

Quang Thủ có lòng tốt nhắc nhở.

Trong khoảng thời gian này hắn đã hợp tác cùng rất nhiều người.

Không ít người chết trong chính sự tự tin của bản thân.

Đương nhiên cũng không trách họ.

Chỉ là chính bản thân hắn cũng nhiều lần rơi vào khổ chiến.

Sau này cần phải lập kế hoạch tử tế, đồng thời cũng phải cẩn thận hơn.

Không thể khinh thường Tu Chân giới hiện tại được. "Nếu gặp phải ở ngoại thành Thần Vực, có lẽ cũng không phải kẻ đặc biệt đáng sợ"

Quang Minh nữ tử cũng không quá lo lắng, chỉ là đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, nghi ngờ nói:

"Ngoại thành Thần Vực có một số người, sau khi biết Phong Bạo Chi Thần trở về, vì để không ảnh hướng đến việc họ bình thường ra vào ngoại thành Thần Vực, nên muốn tiễn Phong Bạo Chi Thần đi, việc này có khả năng không?"

"Tiễn Phong Bạo Chi Thần đi?"

Quang Thủ cười cười hỏi ngược lại:

"Ngươi cảm thấy có thể hay không?"

"Không thể.

Quang Minh nữ tử lắc đầu.

"Đúng là không thể, chỗ kia không phải muốn đi là có thể đi. Sau khi bị thiết luật phong bế, muốn mở ra lại sẽ rất khó khăn"

Quang Thủ nhìn Quang Minh nữ tử, thấy nàng thở phào nhẹ nhõm, thì tiếp tục nói:

"Nhưng cái gọi là tiễn Phong Bạo Chi Thần đi của những người này, có thể không phải đưa về chỗ cũ, mà là đưa về nơi ra đời.

"Là ý gì?"

Quang Minh nữ tử sững sờ.

"Nghĩa đen"

Quang Thủ bình tĩnh mà chân thành nói:

"Ngươi ở Tu Chân giới lâu như vậy, cảm thấy tu chân giả là một đám người thế nào? Thần Minh ở thời đại Thần Minh, dù là những tồn tại vô cùng lớn trong lòng đa số người. Nhưng đối với những tu chân giả đã tiến được rất xa, có thế là đối tượng mà họ muốn đánh bại. Bọn hắn thật sự có tư cách tiễn Phong Bạo Chi Thần đi, đây cũng là nguyên nhân vì sao lâu như vậy Phong Bạo Chi Thần không có hành động gì. Hắn không khôi phục được thực lực mà đã tùy tiện tiến vào ngoại thành Thần Vực tác động đến những thiển tín đồ kia, vậy thì đâu khác gì chịu chết đâu.

"Bọn hắn lấy gan đâu ra vậy?" Quang Minh nữ tử có chút phẫn nộ.

Đây là khinh nhờn thần. Quang Thủ nhìn đối phương thật sâu, nói:

"Đã qua nhiều năm như vậy, ngươi lấy đâu ra cách nghĩ này? Khiến cho người của Tu Chân giới khuất phục thời đại Thần Minh, trước kia không làm được, ngươi cảm thấy bây giờ có thể làm được sao? Ngẫm lại xem thời đại Thần Minh bị thay thế như thế nào, không nên sống trong quá khứ, phải học cách nhận rõ hình thức của hiện tại, sau đó nghĩ biện pháp lật ngược thế cờ. Tư tưởng cũ đã không thể thực hiện được nữa tồi"

"Mục đích của ngươi là gì?"

Quang Minh nữ tử tò mò hỏi. "Không thể nói được.

Quang Thủ lắc đầu.

"Phong Bạo Chi Thần đi đâu rồi?" Quang Minh nữ tử lại hỏi.

"Không biết, hắn vừa trở về liền ẩn hành tung, nếu để cho người ta dễ dàng tìm thấy như vậy đã không phải là Phong Bạo Chi Thần"

Quang Thủ lắc đầu nói.

"Tín đồ Quang Minh quyết đấu với các tín đồ cấp thấp khác, muốn đi xem không?"

Quang Minh nữ tử hỏi.

"Ở đây chờ kết quả là được rồi, đến nơi người đông dễ bị cường giả nấp trong đám đông phát giác. Không cần thiết."

Quang Thủ lắc đầu nói.

Hai người cũng không nói thêm gì nữa mà an tĩnh chờ đợi kết quả.

Theo lý mà nói thì nhất định là tín đồ Quang Minh chiến thắng, thật ra phiền phức ở ngay sau khi chiến thắng.

Rất dễ bị người ta để mắt tới, sau đó để Tu Chân giới có chút phản ứng.

1160 chữ

Chương 868: Chọn Người Chết

Ngoại ô Thanh Thành, Chu Tự cùng Thu Thiển che ô chậm rãi đi về phía trước.

Chu Ngưng Nguyệt một mình một ô, mặc váy ngắn đi chân đất, giẫm tới giẫm lui trong vũng nước, chơi rất vui vẻ.

"Nguyệt tỷ, ngươi như vậy nếu bị nhìn thấy sẽ bị cười chê đó"

Thu Thiển nắm cánh tay Chu Tự nhìn Nguyệt tỷ trước mặt nói.

Hai người họ cùng che một ô, không xích gần một chút thì sẽ có người bị ướt.

Chu Ngưng Nguyệt đứng vững lại, ô đặt trên vai quay đầu nhìn hai người ở phía sau, nghiêm túc nói:

"Các ngươi không thể để một đứa trẻ 8 tuổi mất đi tính trẻ con được.

Bà cô già còn giả bộ non nớt, Thu Thiển nhìn chằm chằm Nguyệt tỷ suy nghĩ trong lòng.

Chu Tự nhìn lên trời, hơi kinh ngạc nói:

"Không ngờ hôm nay sẽ mưa, còn mưa to như thế Trận mưa này nói đến là đến luôn, xuất sư bất lợi rồi.

Quyết chiến dưới trận mưa lớn như vậy, đây là đang nói hắn quá gà sao?

"Trận mưa này thật sự có chút bất ngờ, dự báo thời tiết không nói đến"

Thu Thiển gật đầu nói.

"Có khi nào có liên quan đến nữ thần Băng Tuyết hay không?"

Chu Tự nhìn lên bầu trời tiếp tục nói:

"Chỉ cần tâm tình của người đó không tốt, những người bình thường như chúng ta liền gặp nạn"

"Chắc không phải đâu.

Thu Thiển cẩn thận suy nghĩ rồi nói:

"Nếu là Băng Tuyết nữ thần tâm tình không tốt, thì phải có tuyết rơi mới đúng"

"Cũng có lý"

Chu Tự gật đầu.

"Các ngươi nói nhảm gì vậy?"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn hai người, giải thích nói:

"Rõ ràng là đến mây cũng đang tác hợp cho các ngươi, để các ngươi mau có em bé. Dù trời đang mưa, nhưng khoảng cách giữa các ngươi đang gần lại. Ta nghĩ trời mưa xong nhất định sẽ lạnh, ta có đồ ngủ cha mẹ tặng nên không sợ lạnh. Nhưng Thu Thiển không có, cho nên ban đêm các ngươi nên sưởi ấm cho nhau. Nếu không sẽ bị cảm đó"

Nói xong Chu Ngưng Nguyệt nhún nhảy đi về phía trước, giẫm lên nước xung quanh, chơi quên cả trời đất.

Thu Thiển và Chu Tự liếc nhìn nhau.

Hình như cũng cảm thấy Nguyệt tỷ nói rất có lý.

"Thu tỷ có lạnh không?"

Chu Tự hỏi.

"Ngươi ở nhà là sẽ lạnh, không ở nhà thì không lạnh"

Thu Thiển nhỏ giọng nói.

Thu tỷ đang ám chỉ ta dọn ra ngoài ở sao? Chu Tự ngộ ra.

Tốt thôi, chuyện này không có khả năng lắm.

Nhưng mà ở với Thu tỷ...Thật ra cũng có thể thử một chút.

Chỉ là vẫn luôn tu luyện và học tập, luôn cảm thấy không đủ thời gian.

Nếu bị phát hiện, có phải sẽ rất ngại hay không?

Ngẫm lại liền có loại cảm giác này.

Thôi cứ cẩn thận ngẫm lại đã rồi làm sau.

"Bên này bên này"

Tô Thi mặc áo mưa đứng ở xa phất tay kêu lên.

Nàng cũng đi chân đất, mặc váy dài đến đầu gối, giẫm vào vũng nước.

Bọn Chu Tự có chút kinh ngạc.

Những người khác đều che ô, vì sao Tô Thi nhất định phải mặc áo mưa?"Đẹp chứ sao"

Tô Thi hồi đáp.

Quả thật rất đẹp, nhưng che ô với mặc áo mưa không phải đều đẹp như nhau sao?

Có ngũ quan như vậy, kiểu gì mà chả đẹp.

"Các ngươi ăn sáng chưa?"

Tô Thi hỏi.

"Tam lão bản còn có đồ gì?"

Chu Tự hỏi ngược lại.

"Còn có mấy cái bánh bao, vẫn còn nóng"

Tô Thị cười nói:

"Ta sáng sớm đã đi xếp hàng mua rồi" "Không đi quá bến sao?"

Chu Tự hoảng sợ nói.

"Ta vô dụng như vậy sao?"

Tô Thị bất mãn hỏi.

Chu Tự không nói gì, chỉ là ánh mắt đã đưa ra sự khẳng định.

"Có hoa quả không?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi ngược lại.

"Có, mua ba quả dưa hấu, chờ chút chúng ta vừa ăn dưa hấu vừa xem Tô Thị cười nói.

"Mua dưa hấu lẽ ra nên gọi Thu Thiển đi cùng, dưa hấu nàng mua đặc biệt ngọt" Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Tô Thi vô dụng như vậy, có khi nào dưa nàng chọn lại trắng ởn hay không?"

Minh Nam Sở đột nhiên hỏi.

"Khoa trương vừa thôi"

Hàn Tô lắc đầu nói:

"Cùng lắm là không ngọt mà thôi"

Âm Túc nghi ngờ nói:

"Ta cảm thấy Tô Thi tỷ không đến mức như các ngươi nghĩ. Bánh mì ăn rất ngon mà.

Từ Từ cảm thấy ý của Âm Túc có thể là Tô Thị có năng lực mua bánh mì.

Đây gọi là khích lệ hay là gièm pha?

Tô Thi cảm thấy bị mọi người mạo phạm, phồng má làm ra tư thế muốn động thủ với mọi người.

Chu Tự không để ý đến bọn hắn, mà lấy điện thoại ra, hắn nhìn số điện thoại của Thanh Long và Chu Tước.

Có chút do dự.

"Các ngươi nói lần này nên tiễn ai lên đường đây?"

Hắn đột nhiên hỏi.

"Tùy, đều được.

Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Đưa số của Huyền Vũ cho ta đi"

Chu Tự nói.

Lần thứ nhất Chu Tước và Bạch Hổ chết rồi, lần thứ hai Thanh Long chết rồi.

Huyền Vũ còn chưa chết qua lần nào, lần này là hắn.

Sau đó Chu Tự gọi điện thoại cho Huyền Vũ, nói ra thân phận, sau đó nói ra mục đích.

Cuối cùng cộng thêm Nguyệt tỷ.

Không nói Nguyệt tỷ ra, hắn lo những người này sẽ không chết.

Cúp máy không lâu sau.

Thanh Long đi ra từ trong không gian:

"Thiếu chủ, đại tiểu thư, để các người đợi lâu rồi"

Thanh Long hiện vẫn đang mặc quần đùi hoa với áo ba lỗ.

Hình như vẫn đang nghỉ phép ở bãi biển.

"Huyền Vũ chết như thế nào?"

Chu Tự tò mò hỏi.

"Thiếu chủ thiên tư thông minh, đã sớm biết tin dữ"

Thanh Long bội phục ra mặt cười nói:

"Hôm nay chúng ta đến bãi cát phơi nắng, Huyền Vũ đột nhiên nói muốn đi leo núi. Sau đó leo đến giữa sườn núi thì rớt xuống. Trùng hợp lại đập chết Bạch Hổ đang muốn đỡ lấy hắn. Chính hắn cũng đau khổ nên cắt cổ tại chỗ luôn. Uyên ương mệnh khổ mà. Chu Tước nhìn thấy tỷ muội tốt mất rồi, khó thở mà chết. Vừa rồi ta mới đem bọn hắn đi chôn. Đúng rồi, thiếu chủ cùng đại tiểu thư muốn đi đâu? Ta còn phải chạy về lập bia cho bọn hắn"

1097 chữ

Chương 869: Ngang Cấp

Chu Tự tỏ ra là đã hiểu, còn không trở về, ba người kia chắc sẽ như xác chết vùng dậy mất, sau đó ra nói địa điểm, nhưng cũng rất tò mò quan hệ của Bạch Hổ và Huyền Vũ.

"Quan hệ?"

Thanh Long suy nghĩ một chút nói:

"Bạch Hổ thầm mến Huyền Vũ, Huyền Vũ thầm mến Bạch Hổ, không biết bao nhiêu năm rồi, nhưng không ai chịu mở miệng. Một mực kéo dài tới bây giờ.

Chu Tự nghệt ra, toàn là Thần Nhân gì đâu không.

Từ Từ và Âm Túc ở phía sau đột nhiên cảm thấy nguy hiểm.

Sau đó, mấy người cảm thấy không gian xuất hiện chuyển đổi.

Thanh Long đã không thấy tăm hơi từ lúc đang đi rồi, nhưng họ cũng đã an toàn tới gần Nhật Nguyệt phong.

Vừa đến nơi bọn hắn đã cảm nhận được ánh mặt trời chiếu xuống, dường như hơi nóng một chút.

Nơi này trời xanh vạn dặm.

Thậm chí có thể mặc áo ngắn tay.

"Thế mà lại không mưa"

Chu Ngưng Nguyệt cảm thấy có chút đáng tiếc, nàng cất ô đi.

Tô Thi cũng thấy không thể chơi đùa trong mưa nữa bèn cởi áo mưa ra.

Bọn Chu Tự cũng cất ô đi.

"Hình như ta đã hiểu ra một việc"

Ném cái ô vào pháp bảo chứa đồ xong, Chu Tự tiếp tục nói:

"Cứ như Thanh Long một người đánh ba "Thanh Long đứng đầu tứ đại hộ pháp nha, thực lực xếp thứ hai trong toàn bộ ma môn Thu Thiển giải thích nói.

"So với mẹ Nguyệt tỷ thì sao?"

Chu Tự hỏi.

"Điều này thì khó nói rồi"

Thu Thiển lắc đầu.

Cái này không thể nào biết được.

"Bốn người họ là cùng một cảnh giới sao?"

Chu Tự lại hỏi.

"Hình như là cùng một cảnh giới.

Chu Ngưng Nguyệt nghĩ nghĩ lại nói:

"Nhưng hình như khi ta còn bé đã nghe cha nói qua, Thanh Long thực lực cường đại, vô số năm qua toàn bộ Tu Chân giới ít ai có thể sánh bằng. Lúc đầu ta nghĩ là một người cũng không có, sau này đi Đạo Tông Thiên Vân, phát hiện đại sư huynh của ngươi có thể so với Thanh Long"

"Hình Ngọ sư huynh?"

Chu Tự hơi kinh ngạc.

Hóa ra hai người họ mạnh cỡ này.

Nhưng mà cha Nguyệt tỷ có tứ đại hộ pháp, sư phụ chỉ có ba đệ tử.

Ặc, không tính hắn vào.

Bản thân quá cùi bắp, không dám so cùng những người này.

Thật ra Chu Tự rất tò mò, rút cục những người này là tu vi bậc nào.

Lúc trước mẹ đã nói qua với hắn thượng tam phẩm, chỉ là hình như bà không ở nằm trong số đó.

"Không vội, chờ ta tiến vào thời đại thần thoại, là có thể hỏi một chút.

Chu Tự suy nghĩ trong lòng.

Lúc này vài tiếng ồn ào truyền tới khiến Chu Tự chú ý đến phía trước.

Bây giờ bọn hắn đang ở trên sơn đạo, phía trước có hai ngọn núi đối lập, chính là Nhật Nguyệt phong, mà xung quanh có vài người đang đi về phía đó, có vài người còn đi qua bên cạnh bọn hắn, lườm bọn hắn một cái, không quan tâm nhiều.

"Nếu chúng ta lấy ra đồ tốt, có thể gặp phải người tới giết người đoạt bảo hay không?"

Chu Tự đột nhiên hỏi.

Kiểu này cũng rất thú vị.

"Cũng không đến mức đó"

Chu Ngưng Nguyệt suy nghĩ một lát, nói:

"Ta là Trận Linh ngũ phẩm, mạnh hơn phần lớn mọi người rồi. Chớ nói chi chúng ta gần như đều là Giai Linh lục phẩm. Những người khác nào có mạnh bằng chúng ta? Ngươi hẳn là hỏi, người khác lấy ra bảo vật, chúng ta muốn đi đoạt hay không"

"Cũng thế, thân là nhân vật phản diện vẫn nên làm chút chuyện mà phản diện hay làm"

Chu Tự gật đầu nói.

"Tỉ như nhìn thấy tiên tử nào đó đẹp mắt, đi đến đùa giỡn hai câu?"

Thu Thiển cười hỏi.

Chu Tự:

"..."

Ngay lúc hắn không biết trả lời thế nào, Tam lão bản mở miệng:

"Vậy cũng không đẹp bằng ta, người đẹp nhất đang ở đây" Tam lão bản nói rất hay..Chu Tự giơ ngón tay cái lên với Tô Thị.

Sau đó bọn hắn cất bước đi về phía trước. Không bao lâu sau.

Bọn hắn đi đến chân núi.

Lúc này xung quanh có không ít người.

Chu Tự nhìn phía trước, phát hiện ra một người quen.

"Thượng Quan đạo hữu?"

Hắn chào hỏi người phía trước.

Thượng Quan Hà quay lại nhìn, phát hiện là Chu Tự, nhất thời chấn động vô cùng:

"Chu đạo hữu?"

Sự tồn tại giống như thần mà cũng đến xem quyết đấu?

"Thượng Quan ca ca"

Âm Túc cũng lập tức chào hỏi.

"Âm Túc muội muội cũng tới à, mấy người các ngươi không đi làm sao?"

Thượng Quan Hà cười hỏi.

"Chúng ta sang đây xem quyết đấu, quyết đấu lần này có lẽ rất lợi hại"

Âm Túc nói ra.

"Quả thật rất khó lường"

Thượng Quan Hà gật đầu nói:

"Lần này là người của Long Đường quyết đấu với người của Long Môn. Nghe nói đều là đại tiền bối. Đây là còn chưa đánh, lúc đánh nhau xung quanh sẽ bị tác động đến, đến lúc đó chúng ta đến rời xa một chút. Nghe nói bọn hắn định dùng phương thức triệu hoán vô số linh thú để quyết đấu"

Âm Túc há miệng, cuối cùng lại ngại nên không giải thích.

Bọn hắn đến là để xem Chu Tự quyết đấu.

Chu Tự không để ý điều này, mà tương đối để ý đến lời Thượng Quan Hà nói.

Bọn hắn cũng muốn dùng đặc hiệu Bách Thú Chi Vương?

Hi vọng bản thân có thể vượt trội hơn một bậc.

"Sư thúc tổ?"

Một giọng nữ truyền tới.

Chu Tự quay đầu nhìn lại, là Bạch Tử tiên tử.

"Chào Bạch Tử sư tỷ"

Tô Thi chào hỏi.

Các nàng đều là người của Đạo Tông Thiên Vân.

Lúc không biết thì không sao, biết rồi Tô Thi đương nhiên muốn chào hỏi.

Chu Tự nhìn Thượng Quan Hà và Bạch Tử tiên tử như có điều suy nghĩ.

Hắn hiểu, bản thân đã quấy rầy hai vị này rồi.

1151 chữ

Chương 870: Góp Đồ

"Sư thúc tổ ngươi đừng có hiểu lầm, ta chỉ đến giúp hắn thí nghiệm thức ăn của linh thú thôi"

Bạch Tử cũng không phải là thẹn thùng giải thích, mà là thở dài giải thích.

Chu Tự và Thu Thiển đều đã nhìn ra.

Thượng Quan Hà hoàn toàn không có ý khác.

Lúc này, Bạch Tử nhìn bọn Tô Thi nói:

"Có phải tu vi của các người có gì đó sai sai hay không?"

Lúc này Thượng Quan Hà cũng phát hiện.

Sao cả đám đều là Giai Linh lục phẩm rồi?

Đến Âm Túc cũng có vẻ sắp tấn thăng rồi.

"Mấy người Hàn Tô tỷ tấn thăng tương đối nhanh, thiên phú của ta quá kém, có thể phải tuần sau mới tấn thăng"

Âm Túc cúi đầu ngượng ngùng nói.

Thượng Quan Hà cứ thế ngẩn ra, nghĩ thầm ngươi ngại ngùng cái gì cơ? 20 tuổi Giai Linh lục phẩm, chúng ta làm sao chịu nổi?

Bọn hắn đều là đã hơn 50 tuổi, vẫn đang ở Giai Linh lục phẩm.

Nhưng bọn hắn cũng không nói sâu thêm về vấn đề này nữa.

Dù sao đi theo Chu Tự, có chút kỳ ngộ rất bình thường.

"Lúc nào bọn hắn quyết đấu?"

Chu Tự nhìn về phía Nhật Nguyệt phong rồi hỏi.

Hắn nhìn chung quanh một lần cũng không nhìn thấy tín đồ của

Quang Minh Thần.

"Đại khái là giữa trưa, không biết đến lúc đó sẽ đánh như thế nào"

Thượng Quan Hà cảm khái nói.

Rốt cục lại có thể nhìn thấy rất nhiều linh thú.

Nhưng hắn nhìn chung quanh, lần này không thấy Chu Tự mang linh thú.

Xuất phát từ tò mò, hắn hỏi thăm:

"Hôm nay Chu đạo hữu không mang Thần Thú đến sao?"

"Có mang, chắc phải đến buổi trưa mới cho ngươi xem được.

Chu Tự nhớ tới Bách Thú Chi Vương, trả lời.

"Ồ?"

Thượng Quan Hà mắt sáng rực lên: "Mang theo bao nhiêu vậy?"

Ừ một tiếng dài, Chu Tự mới nói: "Nhiều lắm"

Mười vạn Thần Thú.

Dưới ánh mặt trời, đám người Chu Tự đi vào chờ dưới bóng cây.

Hai vị cường giả kia còn chưa xuất hiện.

Cũng không rõ tung tích của tín đồ thần Quang Minh.

Cho nên Chu Tự cũng không vội.

“Cho này"

Tô Thi lấy bánh mì ra chia cho mọi người. Không đủ ăn thì một người một nửa.

Chu Tự cầm một cái, chia một nửa cho Thu tỷ.

“Hương vị cũng không tệ lắm. Thu Thiển gật đầu.

“Không tệ thật, lại còn là miễn phí Chu Tự tựa lên cây vừa ăn vừa nói.

“Ít nhất ngươi cũng nên nói một câu cảm ơn.

Tô Thi nhìn Chu Tự nói.

Chu Tự quay sang nhìn Tô Thị, chân thành nói:

“Sao ngươi lại trông chờ việc một nhân vật phản diện nói cảm ơn ngươi chứ?"

Tô Thi sửng sốt, sau đó nói:

“Ta phát hiện ngươi thật giống Nguyệt tỷ"

“Chị em ruột mà Thu Thiển cười nói.

Nàng cũng có loại cảm giác này.

Nhất là sau khi ở chung lâu lại càng cảm thấy giống nhau.

Không chỉ là Nguyệt tỷ và Chu Tự, còn có Tô Thị, luôn cảm giác có đôi khi họ giống nhau vô cùng.

Nhất thời nàng có hơi lo lắng, liệu đứa con mà mình sinh ra có giống ba người họ hay không.

Giống thiên phú thì cũng là chuyện tốt, chỉ sợ giống về khuyết điểm.

Tô Thi quay đầu, đưa cho Thu tỷ một cái bánh bao xong thì không để ý tới Chu Tự.

“Lúc nào chúng ta bắt đầu ăn dưa hấu?"

Chu Ngưng Nguyệt cắn một miếng táo lớn hỏi.

“Giữa trưa trời nóng?"

Tô Thi thử hỏi.

“Vậy bây giờ lấy ra ướp lạnh trước.

Nói rồi Chu Ngưng Nguyệt tiện tay bày ra một cái trận pháp bên cạnh.

Tô Thị bỏ ba trái dưa hấu vào.

Âm Túc đột nhiên nói:

“Ta mua mấy cái kem ly, có phải bỏ vào hay không?"

“Ta có chút thịt xiên, định đêm nay về nướng"

Hàn Tô đẩy đẩy kính mắt nhìn chung quanh một chút, cảm thấy ở đây nấu cơm dã ngoại cũng không tệ.

“Bỏ vào đi"

Chu Ngưng Nguyệt hưng phấn nói.

“Vỉ nướng ở chỗ ta Minh Nam Sở nói.

“Ta có mì tôm."

Từ Từ hơi lúng túng nói.

Thượng Quan Hà và Bạch Tử kinh ngạc nhìn đám người trước mắt này.

Rốt cuộc họ tới làm gì vậy?

Đến xem một trận quyết đấu mà thôi, lại nhàn nhã như thế sao?

Bạch Tử thở dài một tiếng, sau đó nói:

“Ta có chút đồ ăn vặt, nhưng cũng thích hợp giải nhiệt.

Chu Tự cứ như vậy nhìn “tủ lạnh” của Nguyệt tỷ bị chất đầy đồ ăn.

“Đến để đánh nhau, có khi nơi này sẽ bị ảnh hưởng” Thượng Quan Hà khá tỉnh táo.

“Cái này đơn giản.

Chu Ngưng Nguyệt đi dạo quanh một vòng, chôn xuống một vài thứ.

Sau đó trở lại dưới tán cây, bấm niệm pháp quyết trầm giọng nói:

“Nổi lên"

Nhất thời, mặt đất lắc lư.

Họ phát hiện cả cái cây và vùng đất xung quanh bị nhổ tận gốc.

Lúc nào cũng có thể nhảy về sau mà đi.

Chu Tự chấn kinh, cái này thật lợi hại.

Muốn học.

“Muốn học có hai cách, một loại là thuật pháp, một loại là trận pháp.

Thu Thiển nhìn thấu ý nghĩ của Chu Tự, tiếp tục nói:

“Thuật pháp thì đơn giản hơn một chút, Trận Linh Ngũ phẩm chắc đủ, đêm nay về ta dạy cho ngươi.

Nghe Thu tỷ nói chắc chắn, Chu Tự có chút cảm khái.

Cưới vợ như thế, còn mong gì hơn.

Thích Thu tỷ quá đi.

“Thích thì ngươi có thể nói ra?

Thu Thiển cười xấu xa nhìn Chu Tự.

Chu Tự chấn kinh nhìn người trước mặt, hỏi:

“Thu tỷ, ngươi học Độc Tâm Thuật với mẹ ta từ khi nào vậy?"

Thu Thiển cũng tựa vào cây, gió lay động lọn tóc nàng, giọng nàng nhẹ nhàng:

“Sau tết"

“Có Độc Tâm Thuật thật sao?"

Chu Tự hoảng sợ nói.

Thu Thiển cười mà không nói.

Lúc này có mấy người đi tới.

Họ thấy Thượng Quan Hà thì hơi kinh ngạc:

“Thượng Quan sư đệ cũng tới sao?"

Người tới có hai nam hai nữ.

Nam thì có một người khí chất phi phàm, tu vi Trận Linh Ngũ phẩm, một người thì cường tráng hơn chút cũng là Trận Linh Ngũ phẩm.

Hai người nữ mặc trang phục của tông môn, một người tóc dài búi cao, một người cột hai đuôi ngựa.

Các nàng là Giai Linh Lục phẩm, bốn người này rất mạnh.

1105 chữ

Chương 871: Thập Vạn Thiên Thần Môn

Chu Tự nhìn qua chung quanh, phát hiện những người xung quang cũng không khác họ là mấy.

“Hứa sư huynh, Thần sư huynh, còn có hai vị sư tỷ"

Thượng Quan Hà hơi kinh ngạc nói.

“Đây là bằng hữu của ngươi sao?"

Hứa Dịch có khí chất tương đối tốt cười hỏi.

“Đúng vậy, là vài bằng hữu của ta.

Thượng Quan Hà gật đầu nói.

“Đạo hữu là môn phái nào?"

Tiên tử cột hai chiếc đuôi ngựa đứng phía sau hỏi.

Nàng nhìn chằm chằm Tô Thị, có vẻ có chút không phục.

Tô Thi thả tóc dài, vị trí trên bả vai cũng cột thành hai chiếc đuôi ngựa.

Cộng thêm dung mạo của nàng thực sự xuất chúng, có người bất mãn cũng là chuyện bình thường.

Nghe hỏi là môn phái nào, Thượng Quan Hà nhìn về phía mấy người sau lưng.

Hắn biết Chu Tự là môn phái nào, nhưng nói ra có vẻ có chút không thích hợp.

Chỉ có thể xem mấy người kia có ý tứ gì.

Sau đó mấy người Tô Thi nhìn về phía Chu Tự.

Chu Tự đón ánh mắt mọi người, thản nhiên nói:

“Chúng ta đều là Thập Vạn Thiên Thần Môn"

“Thập Vạn Thiên Thần Môn?"

Hứa Dịch kinh ngạc.

Những người khác cũng đều ngơ ngác, đều chưa nghe nói đến môn phái này.

Đương nhiên, không chỉ họ, ngay cả Thượng Quan Hà và Bạch Tử cũng ngơ ngác.Lấy ở đâu Thập Vạn Thiên Thần Môn.

Vẻ mặt mấy người Minh Nam Sở không thay đổi.

Họ đã quen việc khai sáng tông môn.

Hoàng Kim Môn lần trước không dùng được, hiện tại Thập Vạn Thiên Thần Môn, không có gì.

Bọn hắn chỉ hi vọng lần sau có thể lấy cái tên kêu chút có được hay không.

“Đúng, Thập Vạn Thiên Thần Môn"

Chu Tự gật đầu, nghiêm túc nói:

“Tông môn của chúng ta coi trọng mười vạn. Tỉ như triệu hoán mười vạn Thần thú, mười vạn thần phù, mười vạn thần kiếm, mười vạn thức hải. Tên như ý nghĩa, Thập Vạn Thiên Thần Môn “Thật, thật sao?"

Tiên tử đằng sau có chút kinh ngạc.

“Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu"

Hứa Dịch hòa khí nói.

Nhưng sau khi xác định mấy người chỉ là tông môn bình thường, trong mắt họ có chút khinh bỉ rồi sang một bên khác nghỉ ngơi.

Họ còn tưởng những người này là đệ tử danh môn nào, tu vi đều không kém.

Có lẽ họ nghĩ sai, vốn còn muốn đến trao đổi một chút, ngẫm lại hẳn là sẽ không có thu hoạch gì.

Chờ những người này đến nơi khác, Âm Túc tò mò hỏi:

“Thập Vạn Thiên Thần Môn là cái gì?"

“Hay là Hoàng Kim Môn Chủ??"

Minh Nam Sở hỏi theo.

“Lần này chỉ là môn chủ.

Chu Tự lắc đầu.

“Vậy ta chính là phó môn chủ Chu Ngưng Nguyệt nhấc tay.

Thượng Quan Hà không còn lời nào để nói, những người này còn chơi thật vui vẻ.

Nhưng như vậy cũng tốt, Chu Tự được người của Thiên Vân Đạo Tông tôn thành sư thúc tổ, được ma đạo tôn thành Thánh Tử.

Dù là thân phận gì, nói ra đều không tốt.

Có cái Thập Vạn Thiên Thần Môn làm lá chắn cũng không cần lo có người dò hỏi.

Nhưng mười vạn Thần thú đúng là quá khoa trương.

Hắn rất lo lắng mấy người sư huynh Hứa Dịch sẽ nghĩ lung tung.

Nhưng ma tu có không ít người biết Chu Tự, đạo tu lại không nhiều như vậy.

Những người này đúng là thiển cận, nếu không cũng không đến mức bị lừa. Ẩm...ẩm!

Lúc này đột nhiên có khí tức cường đại vọt đến.

Ngay sau đó tiếng rồng ngâm vang lên, bóng một con giao long từ trên cao rơi xuống, vững vàng rơi vào một chỗ của Nhật Nguyệt phong.

Hình bóng Hư Long khổng lồ hiện ra trên không trung, nhưng chúng cũng không phải Chân Long, mà là Giao long.

Nhưng mỗi một cái đều có chứa khí tức đáng sợ, như là thật.

“Người của Thập Nhị Minh Linh Môn đâu?"

Một giọng nói sang sảng vang lên.

Tiếng cười của hắn đinh tai nhức óc.

Đám người Thượng Quan Hà che tai theo bản năng.

“Tới gần một chút.

Chu Ngưng Nguyệt ăn táo nhắc nhở.

Lúc này trận pháp hiện ra, chống lại tiếng cười cường đại này.

Trước đó bốn người Hứa Dịch nghỉ ngơi ở một bên khác, cũng đang toàn lực chống cự uy thế Tam phẩm.

Bọn hắn không thể không cảm khái, thượng tam phẩm thật đáng sợ.

“Chỉ là tiếng cười thôi đã không phải thứ mà chúng ta có thể cản nổi.

Giai Giai tiên tử tóc dài hơi chấn kinh.

Tuy họ rất dễ nhìn thấy vài vị tiền bối, nhưng cũng là lần đầu gặp tình cảnh không hề cố kỵ mà giải phóng lực lượng như thế này.

“Ngũ phẩm cũng không thể ngăn nổi sao?"

Cầm Tiên Tử buộc hai bím tóc hơi kinh ngạc.

Sau khi Hứa Dịch xác định, Cầm Ninh tiên tử mới chỉ chỉ đám người Chu Tự ở nơi xa nói:

“Các ngươi nhìn Lúc này họ nhìn qua, phát hiện những người kia vô cùng thong dong.

Cái này...Làm sao Thập Vạn Thiên Thần Môn ngăn cản được?

“Có vẻ là trận pháp, xem ra họ có trận pháp lợi hại.

Thần Đào nhìn ra mánh khóe.

“Liệu có phải Thập Vạn Thiên Thần Môn rất mạnh hay không?"

Cầm Ninh tiên tử đột nhiên để ý.

“Không biết nữa, hỏi tiền bối trong tông môn xem sao"

Hứa Dịch cũng không dám kết luận qua loa.

Họ rất nhanh đã hỏi ra kết quả, chưa từng nghe qua.

Có thể là môn phái nhỏ ở xó xỉnh nào đó.

Lần này họ đã xác định.

Đại khái là có người có chút thiên phú về trận pháp, vừa hay ở trong tông môn này.

Không phải chuyện gì quá to tát.

“Tiền bối tới"

Giai Giai tiên tử thấy một bóng dáng thì kích động nói.

“Dư Đa, ngươi bỏ cái mặt mo này sao? Thế mà lấy tu vi tam phẩm của mình trấn áp thế hệ trẻ tuổi bát phương Một giọng nói linh hoạt kỳ ảo từ trên cao truyền đến.

Một trận gió nhẹ thổi tới, trong nháy mắt dập tắt uy thế của Dư Đa.

1081 chữ

Chương 872: Đến Giờ Rồi

Lúc này, một vị trung niên nam tử chậm rãi đáp xuống ngọn núi thứ hai trên Nhật Nguyệt phong.

Hắn mặc trang phục xanh lam, trên thân đạo bào khắc đầy kỳ trân dị thú.

Các loại khí tức cường đại như ẩn như hiện quanh người hắn.

“Minh Nhược Xuyên, bớt làm bộ làm tịch, những người này đã đến gần như vậy, vậy chẳng khác nào họ phải thừa nhận uy áp của chúng ta. Chút nữa ngươi thua, đừng nói là vì không làm tổn thương đến những người này, nếu không ta sẽ xem thường ngươi.

Dư Đa để trần nửa người trên, thân thể vô cùng cường tráng.

Trên người hắn có Chân Long vờn quanh, xung quanh giao long bắt đầu hiện ra.

Dường như từ một nơi khác trong hư không xuất hiện.

Minh Nhược Xuyên cười lạnh:

“Ai là kẻ vô sỉ trong lòng kẻ đó rõ ràng, Dư Đa, hôm nay ngươi chắc chắn sẽ thua trong tay ta. Thực lực cá nhân, hay là thực lực Linh thú ngươi cũng không phải là đối thủ của ta. Đừng tưởng rằng có một con Giao Long có huyết mạch Chân Long thì có thể đối địch với ta"

“Hahaha, xem ngươi làm được gì?

Dư Đa cười to:

“Minh Nhược Xuyên, ngươi nghĩ rằng ngươi là ai? Thắng ta? Ngươi xứng sao?"

Ngao!

Một tiếng rồng ngâm vang lên, hai con giao long xuất hiện từ hư không, trực tiếp tấn công Minh Nhược Xuyên.

Rống!

Một tiếng gào thét, một con linh hổ màu đỏ xông ra từ đạo bào của Minh Nhược Xuyên, đối đầu với giao long.

Ầm...ầm!

Tam phẩm cường giả chính thức giao thủ.

Lực lượng cường đại quét ngang bốn phương tám hướng.

Bên Chu Tự đã sớm lui ra sau, cả cái cây và thổ địa đều được Nguyệt tỷ khống chế lui về phía sau một khoảng xa.

Đến khoảng cách an toàn mới dừng lại, cắm rễ vào trong đất, lại lần nữa quay về mặt đất.

Những người khác cũng đều lui lại.

Lúc này trên không trung có giao long hiện ra, có Linh thú khác nườm nượp tới, đất đai dưới đỉnh Nhật Nguyệt vỡ vụn, cỏ cây tan rã.

Rống!

Một con giao long xấp xỉ Chân Long xuất hiện.

Quét ngang tất cả Linh thú xung quanh.

“Thật can đảm"

Minh Nhược Xuyên bước ra một bước, một con Phi Bằng từ trời cao bay đến, bắt đầu giao chiến với giao long.

Chu Tự nhìn số lớn Linh thú đếm đếm:

“Gần hai trăm, uy thế rất lớn, đặc hiệu cũng không tệ. Không biết hạt châu của ta so với chúng thì như thế nào.

“Lúc mua giới thiệu thế nào?"

Hàn Tô tò mò hỏi.

“Mười vạn"

Chu Tự trả lời.

Những người khác cạn lời.

Xem ra Thập Vạn Thiên Thần Môn không phải không có căn cứ.

Thượng Quan Hà và Bạch Tử hơi khó hiểu, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Dù sao quan sát những linh thú này đối đầu là một cơ hội tốt.

“Thời gian sắp đến.

Chu Tự đột nhiên nói.

“Thời gian gì sắp đến cơ?"

Bạch Tử tò mò hỏi.

“Thời gian quyết đấu.

Tô Thị ở một bên tốt bụng trả lời.

“Không phải quyết đấu bắt đầu rồi sao?"

Bạch Tử vô cùng khó hiểu, sau đó như nghĩ đến cái gì.

Nàng nhìn Tô Thị nói:

“Sư muội Tô Thi nói ai quyết đấu?"

“Chu Tự đó"

Tô Thị giải thích:

“Hôm nay Chu Tự hẹn người quyết đấu ở đây, thời gian sắp đến, không biết đối phương có thể xuất hiện hay không"

Thượng Quan Hà lúc trước đang nhìn Linh thú đến sững sờ, ai quyết đấu cơ?

Vị thần này muốn quyết đấu?

A...trời ạ...trưởng bối Thập Nhị Minh Linh Môn sắp xong rồi.

Lúc này xem hai vị cường giả chiến đấu, tất cả mọi người đều sinh lòng hướng tới.

Đó chính là hàng ngũ cường giả, bốn người Hứa Dịch cũng kích động không thôi.

“Nếu tiền bối có thần thú, vậy thì như hổ thêm cánh"

Giai Giai tiên tử nói.

“Vừa rồi người của Thập Vạn Thiên Thần Môn nói, họ đều triệu hoán mười vạn Thần thú"

Cầm Ninh tiên tử cười nói.

“Sư muội đều biết là chê cười, họ tùy tiện nói một chút, chúng ta cũng đừng coi là thật.

Thần Đào nói.

Mấy người cười cười cũng không nói gì nữa.

Thập Vạn Thiên Thần Môn không có gì đáng để ý, hiện tại các nàng cần chú trọng vào trận chiến này, rất hữu dụng với họ.

Lúc này, Thu Thiển đứng bên cạnh Chu Tự đột nhiên mở miệng nói:

“Đã đến giờ"

Đám người ngay lập tức nhìn khắp nơi, muốn xem xem có thay đổi gì. Cùng lúc đó, một tia sáng từ biên giới Nhật Nguyệt phong phóng lên tận trời.

Quang mang vừa ra, như là phân chia khu vực, trực tiếp ngăn cách Linh thú ở bên ngoài.

Quang mang này ẩn chứa lực lượng vô cùng cường đại, cứng rắn mở ra chiến trường của Thập Nhị Tịnh Đường và Thập Nhị Minh

Linh Môn.

Ánh sáng này xuất hiện đột ngột, người xem chiến xung quanh đều kinh ngạc.

“Xảy ra chuyện gì?"

“Ánh sáng này ở đâu ra?"

Đừng nói người xem chiến, dù là Dư Đa và Minh Nhược Xuyên đang giao thủ cũng vô thức nhìn qua.

Hai người ngay lập tức tách ra, nhìn về bên cạnh cột sáng.

"Ai?"

Dư Đa lạnh lùng hỏi.

Bị người cản trở chiến đấu là một việc rất khó chịu. Nhưng cột sáng của đối phương có chút cường đại lạ thường, làm họ không thể không nghiêm túc đối xử.

Lúc này một bóng người xuất hiện trong cột ánh sáng, toàn thân hắn là kim quang, mang theo mặt nạ đi ra từ trong cột sáng.

Hắn nhìn qua Linh thú xung quanh trước, lại nhìn qua mấy người Dư Đa, cuối cùng trầm giọng nói:

“Tín đồ Vô trị, ngươi ở đâu? Ta dựa theo ước định tới. Hôm nay ta muốn để các ngươi biết rõ tội của mình.

Giọng nói của hắn tràn đầy uy nghiêm.

Tựa như hắn cũng không phải đang nói chuyện bình thường, mà là đang thẩm phán tội ác.

1176 chữ

Chương 873: Phản Kích Thế Nào

Khẩu khí này làm mấy người Dư Đa có chút phẫn nộ, nhưng trước khi họ mở miệng, một giọng nói vang vọng từ bốn phương tám hướng truyền tới:

“Tín đồ thần Quang Minh, thật cuồng vọng"

Lời nói vừa dứt, một vệt kim quang từ trời cao phóng xuống.

Quang mang tan hết, Chu Tự sừng sững giữa không trung nhìn qua tín đồ thần Quang Minh ở đối diện.

Vừa rồi hắn nhìn thấy đối phương mang theo mặt nạ, lập tức đòi Nguyệt tỷ mặt nạ.

Mặt nạ có đặc hiệu, cho nên hắn đi dần tới Nhật Nguyệt phong, đỡ phải bay tới.

Dư Đa và Minh Nhược Xuyên hơi kinh ngạc, không nghĩ tới hôm nay cũng có người tới đây quyết đấu.

Người bên ngoài cũng khó hiểu.

Tín đồ thần Quang Minh nhìn qua Chu Tự, bình tĩnh nói:

“Qua nhiều ngày như vậy, ngươi nghĩ kỹ lại mình chưa, đã hiểu rõ mình sai ở đâu chưa? Ta không nhằm vào những người khác, tại sao lại nhằm vào ngươi, ngươi suy nghĩ rõ ràng chưa?"

“Tín đồ thần Quang Minh đều hỏng não giống ngươi sao?"

Chu Tự cười hỏi lại.

“Xem ra ngươi vẫn không biết tội, thế nhân đều có tội, chỉ có gia nhập Quang Minh, để cho chủ của ta lấy quang minh chiếu rọi thân ngươi, mới có thể giúp ngươi thanh trừ tội nghiệt trên thân.

Tín đồ thần Quang Minh nhìn chằm chằm Chu Tự, cũng không để Chu Tự mở miệng, mà đưa tay ngưng tụ một cây quyền trượng, sau đó quang minh chiếu rọi:

“Thần nói, quang minh sẽ chiếu rọi mọi tội lỗi"

Giọng của tín đồ Quang Minh truyền đến.

Quang huy vô tận chiếu ra từ trong quyền trượng, thần thánh, ôn hoà, lại còn có to lớn không gì sánh được.

Không chỉ có thứ này, quanh thân hắn còn có lượng lớn thân lực.

Uy thế mãnh liệt này, trấn áp cả hai người Dư Đa vừa mới quyết đấu.

Quang minh chiếu rọi họ giống như đang cắn nuốt tất cả.

Dường như tất cả linh thú đều không thể chống lại được Quang Minh chi Thuật này, như đang thừa nhận tội lỗi của bản thân.

Dư Đa cả kinh, rốt cuộc đây là thứ thực lực đáng sợ gì vậy?

Minh Nhược Xuyên cũng kinh ngạc với sự hùng mạnh của đối phương, không chỉ như vậy, hắn còn cảm thấy ánh sáng vạn vật cũng như đang hết lòng ủng hộ đối phương.

Chỉ cần có ánh sáng thì đó chính là sân nhà của đối phương.

Dù linh thú của hắn có hăm hở phản kháng lại nhưng chẳng thể làm được gì hết.

Lớn mạnh.

“Ánh sáng của chủ ta sẽ chiếu rọi hắc ám trong lòng các ngươi, để các ngươi nhận rõ tội lỗi của bản thân. Thừa nhận bản ngã chân thật nhất, quỳ gối trước chủ ta, thành kính sám hối đi Lời vừa dứt, ánh sáng rực rõ của thiên địa như hội tụ quanh thân hắn.

Khí tức đã vượt qua tam phẩm nghiền ép hết mọi thứ quanh thân.

Tất cả mọi người đều cúi đầu như đang thành tâm sám hối.

Đúng vậy, ánh sáng này soi rọi tứ phương tám hướng.

Dù những người vây xem đều chịu ảnh hưởng.

Phải đối mặt với quang mang hùng vỹ như vậy khiến họ cảm thấy như đang bị đối phương chèn ép mọi mặt.

Chu Ngưng Nguyệt cau mày, vô số ký hiệu hiện lên quanh thân nàng, che chắn hào quang ở bên ngoài.

Thế nhưng một Trận Linh ngũ phẩm như nàng mà muốn ngăn hoàn toàn tác động là chuyện không dễ dàng.

Sau đó, bộ đồ gấu nhỏ che phủ toàn thân.

Như vậy có thể ngừa được rồi.

“Đây thực sự là cường giả tam phẩm sao?"

Hàn Tô nghi hoặc nói.

Nàng vừa mới tiến vào trung tam phẩm, với nàng, thượng tam phẩm như một đám mây mù mịt.

Sự cường đại của đối phương thì nàng có thể cảm nhận được, chỉ là không biết được sẽ lớn mạnh đến nhường này.

“Theo lý, quả thực hắn có thực lực của tam phẩm nhưng quanh thân hắn có rất nhiều tín đồ quang mình đồng cấp thêm vào vì hắn. Cho nên lúc này thần thuật của hắn đã đạt tới nhị phẩm rồi. Dù là dư âm cũng không dễ chống lại."

Một giọng nói đột nhiên vang lên từ bên cây.

Chờ đến khi mọi người nhìn qua thì thấy một vị nữ tử xinh đẹp mặc quần áo hiện đại, đeo kính Râm.

Nàng nhìn mọi người rồi nói tiếp:

“Dù sao hắn cũng không phải là nhị phẩm thực sự, nếu không các ngươi trốn cũng không thoát Vẻ mặt mọi người đầy kinh ngạc, họ cũng không biết nữ tử này.

Thu Thiển thấy vậy có chút kinh ngạc, nói:

“Bách Mạch tiên tử?"

Chu Ngưng Nguyệt cũng nhận ra, không ngờ lại là Bách Mạch tiên tử mở tiệm hàng ở ngoại thành Thần Vực.

Chỉ là trang phục này khác xa ngoại thành Thần Vực.

“Đã lâu không gặp, nghe nói các ngươi muốn quyết đấu nên ta tiện tới đây xem"

Bách Mạch tiên tử cười chào hỏi, sau đó nhìn về phía Hàn Tô:

“Ngươi tên gì?"

“Hàn, Hàn Tổ"

Hàn Tô cúi đầu trả lời.

Bách Mạch...Nàng thuộc về Bách Bạch Nhất Mạch của Tiên Vân Các.

Bách Mạch tiên tử này có phải có quan hệ với Bách Mạch Nhất Mạch của các nàng hay không?

“Nghe nói ngươi mới Đấu Giả thất phẩm đã có thể mở Bách Vạn Linh Phù Trận?"

Bách Mạch tiên tử có chút hứng thú, hỏi.

“Là do may mắn, lại thêm Thánh..Lại nhờ có Nguyệt tỷ chỉ bảo về trận pháp"

Hàn Tô giải thích.

Vốn nàng định nói là Thánh Nữ nhưng lại sợ bại lộ nên vội sửa lời.

“Tăng ngươi thứ này.

Một khối ngọc bội được ném vào tay Hàn Tổ"

“Giữ lại là được, bất kể là kẻ nào trong tông môn của ngươi cũng phải nể cái ngọc bội này"

Dừng một chút, nàng lại bổ sung một câu:

“Phải là cường giả.

Trông thấy miếng ngọc bội màu xanh đậm, Hàn Tô cảm thấy bên trong ẩn chứ một loại lực lượng khác biệt.

“Đại lão bản thăng cấp rồi sao?"

Tô Thi chạy tới với vẻ mặt đầy hâm mộ, nói.

“Lại nói, người của các ngươi định phản kích thế nào đây?"

Bách Mạch tiên tử có chút tò mò nhìn về phía Thu Thiển.

“Không biết"

Thu Thiển lắc đầu.

Mỗi lần họ đều xem Chu Tự phản kích.

Dù sao tình trạng của Chu Tự thế nào, nàng và Nguyệt tỷ hoàn toàn không hiểu.

Bách Mạch tiên tử:

"..."

Tu chân giả bây giờ đúng là lỗ mãng.

1123 chữ

Chương 874: Triệu Hồi

Chu Tự trông thấy đối phương hào quang vạn trượng thì không khỏi khâm phục.

Đúng là đặc hiệu lợi hại.

Hắn cúi đầu nhìn xuống phía dưới, hai vị kia đã liên thủ để chống lại rồi.

Đặc hiệu của họ không đủ mạnh.

Quả nhiên, đặc hiệu mấy trăm đúng là bình thường.

Vậy thì...

“Khá chói mắt nhỉ? Vậy thì cho ngươi trải nghiệm uy phong của thần thú một chút.

Chu Tự lấy ra một viên trân châu, bóp vỡ ngay tại trận.

Thần thú ư?

Dư Đa và Minh Nhược Xuyên ở bên dưới đều có phần kinh ngạc, kẻ này có thần thú ư?

Thế nhưng nếu chỉ có một con thần thú cũng không đủ để chống cự lại đối phương đâu nhỉ?

“Thần thú?"

Tín đồ Quang Minh nhìn Chu Tự, vẫn sẵng giọng phán quyết:

“Vạn vật có linh hồn đều có tội, thần thú linh thú thì có gì khác nhau? Một con đến thì để một con cúi đầu sám hối trước chủ ta “Một con à?"

Chu Tự cười nói:

“Bủn xỉn quá đấy, ngươi có nghe về Thập Vạn Thiên Thần Môn chưa? Thần thú mà Thiên Thần Môn chúng ta gọi về không phải là một con, mà là..Mười vạn!"

"Muòi van!"

Tín đồ Quang Minh nghiêm túc nói:

“Vậy thì ngươi dâng cho chủ ta mười vạn thủ vệ thú đi"

“Phải vậy không?"

Hạt châu trong tay Chu Tự bung nở hào quang, ánh sáng này phóng lên cao.

Gào!

Một tiếng long ngâm rung trời chuyển đất.

Một thân ảnh màu vàng từ trên cao mà đến.

Long uy trấn áp xuống, thân Chân long lượn lờ trong từng áng mây.

Chân long cửu thiên hoàng kim hạ xuống.

Chân long hạ xuống, tất cả giao long bên dưới đều phần phục, rất nhiều linh thú sợ hãi.

Trông thấy thần thú hạ xuống, tất cả mọi người đều sững người tại chỗ.

Vậy mà thực sự có thể gọi được thần thú. Nhưng mà, sau Chân long lại có một ngọn lửa rơi từ trên không xuống.

Một con kim sắc phượng hoàng toàn thân bao bởi hoả diễm theo xuống.

Một tiếng kêu của phượng hoàng rúng động khắp sơn hà đại địa.Cửu thiên hoả phượng hoàng đáp xuống.

Trông thấy kim long cùng hoả phượng hoàng xuất hiện, mọi người đều khiếp sợ không thôi.

Rầm!

Lúc này, một con thực thiết thú thượng cổ lớn như ngọn núi đang chậm rãi tiến đến.

Quanh người nó còn có một ít thực thiết thú khác.

Dường như chúng nghe được tiếng triệu hồi, vượt qua hư không mà đến.

Ngay sau đó lại là một tiếng kêu vang vọng, thanh loan từ xa bay lại.

Một trận cuồng phong quét khắp bốn phương tám hướng, kim sí phi bằng gào thét mà đến.

Giờ khắc này, mọi người đều hoảng sợ mà phát giác, dường như hư không đã bị thủng một lỗ, thần thú vô biên vô hạn đang không ngừng xuất hiện, như không cần tiền bạc, cứ vậy mà hạ xuống.

Mà tất cả thần thú đã đến, ngoại trừ cái người được kim long ban đầu nâng lên giữa không trung kia, tất cả đều im lặng đứng phía sau Chu Tự.

Dường như chờ đối phương sai đâu đánh đó, khí thế trùng trùng điệp điệp, trấn động tứ phía, núi sông rung chuyển.

Ánh mắt toàn bộ thần thú đều hướng về phía tín đồ Quang Minh.

Uy thế cũng theo đó bùng nổ, ùn ùn kéo đến, mãnh liệt như thuỷ triều xung động.

Quang Minh đang bị dáng vẻ ngạo nghễ của thần thú thôn tính.

Trông thấy cảnh này, những người vây xem tự cảm thấy bản thân thật nhỏ bé.

Nhận thức của họ cứ vậy mà bị mười vạn thần thú nghiền nát.

Thần thú, mười vạn.

“Chẳng phải ngươi nói ánh sáng của ngươi chủ yếu là chiếu sáng tội lỗi của ta sao?"

Chu Tự nhìn tín đồ Quang Minh rồi bình tĩnh lên tiếng.

Lúc này, Quang Minh thần thuật đã bị thần thú áp đảo.

Chiếu sáng tội lỗi của Thần thú ư?

Cứ như chuyện cười.

“Ta không tin, sao trên đời này lại có mười vạn thần thú chịu nghe hiệu lệnh của một người?"

Tín đồ Quang Minh không còn thong dong như trước.

Nhưng cũng không cảm thấy có nhiều lo lắng.

Quyền trượng được hắn giơ lên cao, trong núi lớn không ngừng có cột sáng vươn lên, hội tụ với hắn. “Thần nói làm thẩm phán cho tội lỗi của thế nhân"

Lời vừa dứt, từ không trung hạ xuống vô số cột sáng.

Mỗi một cột sáng lại là một thiên sứ thẩm phán.

Họ cầm thẩm phán chi kiếm, vẻ nghiêm nghị hiện lên. “Phán quyết họ có tội.

Tín đồ Quang Minh vung quyền trượng.

Lúc này, vô số thẩm phán thiên sứ nhằm về phía Chu Tự.

Đối mặt với đặc hiệu này, Chu Tự không hề nao núng.

Hắn đúng trên đầu kim long, trầm giọng nói:

“Dạy bọn hắn làm người.

Gầm!

Thực thiết thú dẫn đầu xông lên, lao đến trước mặt một thẩm phán thiên sứ. Đánh một quyền.

Phịch một tiếng.

Kiếm thiên sứ vỡ nát, ngay sau đó nó hắn một phát vào thẩm phán thiên sứ.

Trực tiếp nghiền nát đối phương.

Gầm!

Nó rống giận vang trời, để lộ hung ý.

Cùng lúc đó, mười vạn thần thú đồng thời xuất chiến.

Lực lượng kinh thiên động địa bắt đầu phi nhanh, nơi chúng đi qua không còn một ngọn cỏ sống.

Lấy tư thái chèn ép tuyệt đối quét sạch quân địch.

Cảnh tượng đáng sợ này doạ mọi người không dám nhúc nhích.

Hai người Dư Đa ở trong núi sớm đã ôm nhau thành một bọc sưởi ấm, tránh ở dưới không ngừng run rẩy.

Vô số thần thú bay qua trên đầu họ.

Khí tức của mỗi con đều có thể nghiền nát bọn hắn.

Chỉ cần hơi vô ý, bọn hắn chết là cái chắc.

Khó mà tưởng được đây là chiến đấu cấp gì.

Vậy mà lại có người có thể triệu hồi ra nhiều thần thú như vậy, chẳng phải thần thú trong khắp thiên hạ đều là của hắn rồi sao?

Mà lúc này, kẻ khiếp sợ nhất là tín đồ Quang Minh, trông thấy thẩm phán thiên sứ bị nghiền nát một cách vô tình, trông thấy có vô số thần thú đang đánh qua, hắn dùng quyền trượng dựng thẳng trước người, trầm giọng nói:

“Thần Minh bảo hộ.

1123 chữ

Chương 875: Hoành Tráng

Keng!

Keng!

Keng!

Quang mang như tấm khiên chắn ngưng tụ ngay phía trước hắn, giống như tấm lá chắn do Thần Minh ban xuống.

Rầm!

Thần thú bị cản lại bên ngoài.

“Dù ngươi có thêm nhiều thần thú hơn nữa, cũng không thể phá vỡ lá chắn bảo vệ của ta. Lúc này ta đang trong vị thế bất bại"

Tín đồ Quang Mình nhìn Chu Tự rồi nói tiếp:

“Tội của ngươi nhất định sẽ phải nhận sự phán quyết từ chủ của ta, ngươi hẳn nên xem xét kỹ tội lỗi của mình đi. Lúc này nhận tội vẫn còn kịp"

Nói xong, phía sau hắn xuất hiện quang huy của Thần Minh, giống như muốn tiến hành thần ban.

Chu Tự trông thấy hết thảy, sau đó lại bóp nát một hạt châu nữa:

“Ngươi có lá chắn, chẳng nhẽ ta không có vũ khí bén nhọn sao? Đến đi, mười vạn thần kiếm"

Rầm!

Dưới con mắt kinh ngạc của mọi người, từ trong lôi đình trên không trung, có vô số thần kiếm đang hạ từ mây trời xuống dưới.

Mỗi một cây đều có khí tức của riêng mình, cường đại khiến lòng người sợ hãi.

Rất nhiều người không hiểu, sao đối phương có thể xa xỉ như vậy.

Lúc này, một thanh trường kiếm dừng ngay trước mặt Chu Tự.

Dường như đó là nòng cốt của mười vạn thần kiếm.

Chu Tự tuỳ tay cầm lấy, hắn huy động trường kiếm, nháy mắt, mười vạn thần kiếm như nghe được hiệu lệnh, đồng thời động đậy.

Thấy vậy, Chu Tự chém một nhát kiếm về phía lá chắn bảo hộ của đối phương.

“Để ta xem lá chắn của ngươi và kiếm của ta, ai hơn ai?"

Kiếm quang trong tay Chu Tự phóng ra.

Mười vạn thần kiếm phía sau ngưng tụ làm một.

Kiếm quang chiếu rọi khắp thiên địa.

Rầm!

Kiếm chém về phía lá chắn bảo vệ.

Rầm!

Răng rắc!

Lá chắn bảo hộ bắt đầu xuất hiện vết nứt, chợt “rầm” một tiếng.

Lá chắn bảo vệ bị đánh vỡ.

Ngay sau đó, một kiếm chém thẳng về phía tín đồ Quang Minh thần ban.

Phụt!

Tín đồ Quang Minh bị thần kiếm đánh trọng thương phun ra một ngụm máu tươi, thần ban cũng bị đánh gãy.

Hắn khó tin nhìn về phía Chu Tự:

“Rốt cuộc ngươi là ai?"

“Cuối cùng muốn hỏi tên sao?"

Chu Tự cầm trường kiếm trong tay, đứng thẳng trên kim long, hắn từ cao nhìn xuống tín đồ Quang Minh, chậm rãi mở miệng:

“Vậy ngươi nghe cho rõ đây. Ta đứng sừng sững trên chư thiên ma thần, ngự trị trên định của thiên địa vạn vật.

Cầm đao mà đi, thay trời hành đạo. Là môn chủ của Thập Vạn Thiên Thần Môn. Chấp chưởng tất cả quyền hành mười vạn thần thú, mười vạn thần kiếm, mười vạn thần hải, mười vạn thần phù. Vạn vật trong thiên hạ, Thập Vạn Thiên Thần Môn ta không gọi một, chỉ gọi mười vạn. Chỗ ta đây, đối địch với ta, là ngươi đánh chết.

Nghe một đoạn giới thiệu như vậy, tất cả mọi người đều khiếp sợ đến tột cùng.

Đám người Hứa Dịch hoảng sợ vạn phần, lúc trước bọn họ nghe thấy Thập Vạn Thiên Thần Môn của Chu Tự thì chỉ nghĩ là một môn phái nhỏ tầm thường.

Ai biết được đó lại là một môn phái có thể triệu hồi mười vạn thần thú.

Lúc này, bốn người họ nhìn về phía Chu Tự.

Quả nhiên phát hiện họ không chịu ảnh hưởng, hơn nữa không thấy bóng dáng Chu Tự nữa.

Cho nên.....Người kia quả thực là môn chủ của Thập Vạn Thiên Thần Môn.

Họ đúng là có mắt không tròng, đắc tội với một tiền bối không biết thuộc cấp nào.

Thập Vạn Thiên Thần Môn, vốn không phải là một môn phái nhỏ xa xăm nào đó.

Tiền bối tông môn đã bỏ lỡ họ rồi.

Chu Ngưng Nguyệt nhớ rõ mấy món đồ này, không khỏi lo lắng

nói:

“Vị cách của Thập Vạn Thiên Thần Môn có hơi cao, lần sau hắn sẽ siêu việt thế nào nữa đây?"

Thu Thiển có chút khiếp sợ, bà cô già Nguyệt tỷ này lại suy nghĩ cho đệ đệ mình sao?

“Nếu không thể cao hơn nữa, ta sẽ không có lời trích cho cha.

Chu Ngưng Nguyệt có phần sầu não.

Thu Thiển:

“Có phải chỉ cần ta cầm hạt châu cũng có thể lợi hại như vậy không?"

Tô Thi đột nhiên hỏi.

“Không thể đâu"

Bách Mạch tiên tử lắc đầu nói:

“Nếu chỉ là một con thần thú, các ngươi sẽ không có cảm giác gì, nhưng nếu mười vạn thần thú tụ tập cùng một chỗ, các ngươi có thể đứng vững vị trí cầm đầu sao? Không cần dùng tu vi, người có thể chỉ dùng khí thế của mình trấn áp hết uy thế của thần thú mới có thể tuỳ ý nắm trong tay tất cả. Đây chính là vương giả trời sinh Thu Thiển cười xấu hổ.

Nàng cảm thấy nhất định có thể, chỉ là Chu Tự thấy tất cả đều là đặc hiệu mà thôi, tất cả đặc hiệu đều nằm trong tay hắn.

Đặc hiệu còn có thể phản chủ sao?

Hơn nữa bộ dáng không sợ trời không sợ đất của hắn, cái gì mà mười vạn thần thú, cái gì mà mười vạn thần kiếm, đều không phải đặc hiệu có thể lộ vẻ sắc bén của hắn sao?

Dù sao trong mắt hắn, mười vạn thần thú không thể là mười vạn thần thú thật.

Đặc hiệu, tất cả đều là đặc hiệu.

“Vậy có phải là Chu Tự thắng rồi không?"

Tô Thị tò mò nói.

Bách Mạch tiên tử lắc đầu, bình tĩnh nói:

“Đánh bại tín đồ thần Quang Minh không khó, điều khó chính là họ sẽ không thấy đau khổ. Họ cảm thấy các ngươi sai thì chính là các ngươi đã sai, hẳn là các ngươi lên kiểm điểm lỗi lầm của mình. Dù phải chết, họ cũng vẫn thấy hành động của mình là đúng. Chỉ có các ngươi có tội, giết bọn hắn chỉ là hành vi trốn tránh tội lỗi của các ngươi. Nên để họ dùng thánh quang chiếu rọi các ngươi.

Giải thích qua loa, Bách Mạch tiên tử nhìn về những người khác rồi nói:

“Cho nên các ngươi cảm thấy đánh bại hắn là thắng sao?"

“Vậy không phải là chơi đểu sao?” Tô Thi tức giận nói.

1103 chữ

Chương 876: Cộng Hưởng Thiết Luật

“Sao họ không tự xem lại bản thân mình đi?"

Âm Túc cũng có chút tức giận vô cớ.

“Cảm thấy họ có tội chính là khởi nguồn tội lỗi của các ngươi, cho nên để họ cảm thấy bản thân sai rồi hoặc để họ chịu đựng hành hạ về tinh thần là chuyện không có khả năng. Bọn hắn sẽ không khuất phục, cũng sẽ không thừa nhận bản thân có vấn đề. Giết cũng vô dụng, những tín đồ Quang Minh khác cũng không sợ, cũng sẽ không bi thương"

Bách Mạch tiên tử nói.

Mọi người trầm mặc, luôn cảm thấy tức giận nhưng nhất thời đều muốn đi qua đánh cho chúng một trận.

Lúc này mọi người nhìn về chân trời, muốn xem Chu Tự làm thế nào.

Sau khi đả bại đối phương, mười vạn thần thú lui về phía sau.

Chu Tự để kim long bay đến trước mặt đối phương.

Hắn nhìn tín đồ Quang Minh đã suy yếu rồi nói:

“Ngươi còn cảm thấy ta có tội không?"

“Nơi mà Quang Minh không chiếu tới thì còn tội lỗi, trên người ngươi không có ánh sáng của chủ ta, thân chìm trong tội ác còn không tự biết.

Tín đồ Quang Minh nhìn Chu Tự rồi nói.

“Ngươi sắp chết rồi"

Chu Tự nhẹ giọng nói.

“Cùng lắm là trở về với chủ của ta, phía sau chủ ta còn rất nhiều tuỳ tùng. Một ngày nào đó ngươi cũng sẽ hiểu rõ tội của mình rồi gia nhập với chúng ta. Nếu ta đã nhắm vào ngươi vậy ngươi nên xem xét bản thân cho kỹ, vì sao lại bị ta nhắm vào. Vì sao ta không nhắm vào những người khác"

Tín đồ Quang Minh thành kính nói.

Chu Tự nhướng mày, trầm giọng nói:

“Quang năng của các ngươi chiếu rọi thiên địa sao?"

“Ánh sáng của chúng ta mới là ánh sáng duy nhất của thiên địa, đương nhiên phải chiếu rọi khắp đất trời rồi.

Tín đồ Quang Minh nói.

“Chỉ dựa vào các ngươi?"

Giọng Chu Tự trầm xuống, chậm rãi nói:

“Thời đại tu chân, đạo ta bao phủ thiên địa, ánh sáng đại đạo chiếu khắp trong ngoài vòm trời. Mặt trời trên cao, mọc hướng đông hạ hướng tây, vạn vật trên đại địa xuân nảy nở thu héo tàn, đều là đại đạo chi phong được đất trời truyền bá. Càn khôn sáng ngời, đạo của ta như ngày nắng trấn áp hết thảy quyền hành của Thần Minh. Dư nguyện của thời đại trước chỉ như ánh sáng le lói của đom đóm, còn dám tranh huy cùng nhật nguyệt ư?” Tiếng của Chu Tự càng nói càng lớn, nhìn chằm chằm vào tín đồ Quang Minh.

Phong thái vô hình tràn ra, chiếu khắp vạn vật.

Rầm!

Lời của Chu Tự vừa dứt, trên trời cao vô tận có vô số phù văn rúng động loé lên, cùng cộng hưởng.

Cùng lúc đó.

Sau bếp của tiệm cơm ở trấn Thanh Bắc, Chu Nhiên vốn đang thái rau chợt ngẩng đầu.

“Làm sao vậy?"

Liễu Nam Tư vốn cũng đang bận bịu hiếu kỳ hỏi.

“Có người đang cộng hưởng với thiết luật.

Chu Nhiên kinh ngạc đáp.

“Thiết luật?"

Liễu Nam Tư có chút tò mò, nàng ngẩng đầu nhìn qua, ánh mắt dường như nhìn về phía trời cao vô tận. Thực sự có thứ gì đó từ trước tới nay nàng chưa từng nhìn thấy xuất hiện. Dường như tất cả quyền hạn Thần Minh đều sẽ bị áp chế.

“Người nào có tư cách điều động thứ này?"

Nàng cảm thấy thứ này rộng lớn vô biên, phủ khắp đại đạo lẫn thiên địa.

“Thiết luật nhắm vào tất cả quyền hạn giữa trời đất, ai có dũng khí dám một mình đối diện với tất cả quyền hạn, thì người đó có tư cách điều động thiết luật.

Chu Nhiên thái rau tùy tiện nói:

“Có người từng thấy sự cường mạnh của Thần Minh, nảy sinh nỗi sợ hãi, có người chưa bao giờ gặp Thần Minh, không có dũng khí. Những người này đều không có tư cách. Chỉ có người từng gặp Thần Minh, nhưng không hề sợ hãi, còn đứng trên sức mạnh đối mặt với tất cả quyền hạn Thần Minh, dám dẫm đạp tất cả, lật đổ thời đại này mới được thời đại, được thiết luật tán thưởng, từ đó sinh ra cộng hưởng. Nhưng thiết luật đang suy yếu, cộng hưởng cũng không sinh ra được biến hóa lớn gì?

“Thời nay còn có người như này ư?"

Liễu Nam Tư tỏ vẻ mặt kinh ngạc. Vậy chẳng phải là cường giả bẩm sinh à?

“Ai mà biết được?"

Chu Nhiên không để ý nói.

“Ngươi không định tìm hắn, nhận hắn làm đồ đệ à?"

Liễu Nam Tư có chút kinh ngạc hỏi.

“Không cần tìm"

Chu Nhiên lắc đầu.

“Tại sao?"

Liễu Nam Tư tỏ vẻ mặt nghi hoặc.

Trong quán cơm, mọi người đang trò chuyện ở bên ngoài đợi lên đồ ăn. Cứ chờ mãi chờ mãi, thì nghe thấy trong bếp truyền ra tiếng hô kinh hãi:

“Ngươi nói cái gì?"

Tiếng hô này dọa sợ những vị khách đợi đồ ăn, họ còn tưởng hai vợ chồng cãi nhau bên trong. Một ông lão khá lớn tuổi nói vào trong bếp:

“Lão Chu à, có chuyện gì thế?"

“Không có gì, không có gì, đồ ăn đến ngay đây"

Liễu Nam Tư đi ra cười nói, trông không giống cãi nhau nên cũng không ai để ý nữa.

Lúc này Liễu Nam Tư nhìn chồng mình với ánh mắt không thể tưởng tượng nổi:

“Con trai có bản lĩnh như vậy từ lúc nào? Hắn còn là con của ta sinh ra không?"

Chu Nhiên buồn cười nói:

“Chẳng lẽ ta đẻ ra?"

“Nói cứ như một mình ta sinh ra vậy"

Liễu Nam Tư suy nghĩ một lát:

“Nếu là Chu Tự, có thể không phải là cường giả bẩm sinh gì, có khả năng nhất định hắn mắc bệnh dậy thì trẻ trâu quá nặng"

Chu Nhiên:

Con trai họ có tính cách thế nào, họ chứng kiến từ nhỏ đến lớn, không thể nào nhìn nhầm được.

“Có khả năng là học lời thoại, lừa cả thiết luật rồi.

Liễu Nam Tư nghĩ thông suốt việc này, cũng không nghĩ nhiều nữa.

Chu Nhiên:

"..."

Xào rau vậy, còn phải mua nhà cho hai vợ chồng bọn chúng.

1119 chữ

Chương 877: Trai Gái Khác Nhau

“Nói ra thì vợ Tiểu Lâm bên cạnh sinh con rồi, lão Lâm bế cháu, vợ chồng lão Lâm ngày nào cũng khoe khoang trước mặt ta.

Liễu Nam Tư có chút tức giận nói:

“Đều tại con trai không chịu cố gắng"

“Ừm, họ cũng chạy đến khoe khoang trước mặt ta, ngày nào cũng nói cháu nội hành họ, hỏi ta lúc nào thì bế cháu, còn nói bây giờ ta không có cháu thật thoải mái.

Con dao thái rau của Chu Nhiên cũng nặng thêm hai phần, dường như hắn cũng rất tức giận. Lập tức hai vợ chồng đều oán trách con trai của mình.

Biết rõ đay nghiến những điều này cũng vô dụng, hắn cũng không biết đường dành nhiều thời gian cho con dâu.

Nếu dành thời gian tu luyện đó để ở bên Thu Thiển, thì hai người họ đã có cháu bế từ lâu rồi.

Quan Hà Phong.

Lý Cảnh Sơn nhìn lên bầu trời, cau mày, bên cạnh hắn là Hồng Nghê và hai đệ tử Hình Ngọ, Mãn Giang Hồng.

“Thật sự xuất hiện cộng hưởng, người nào có năng lực này?"

Hình Ngọ có chút khâm phục.

Thiết luật suy yếu là một chuyện, nhưng muốn cộng hưởng với thiết luật thì khó đến chừng nào. Việc này cần lòng can đảm, giống như năm đó thiết luật hình thành, trời đất công nhận, cộng hưởng với nó. Quyết chí tiến lên, không sợ hãi. Con người có thể làm những điều không thể, dám đứng trước thiên hạ.

"Hu!"

Lý Cảnh Sơn lạnh lùng hừ một tiếng nói:

“Còn có thể là ai? Con kế nghiệp cha thôi. “Con kế nghiệp cha?"

Hình Ngọ sửng sốt nói:

"Chu Tự?"

“Khụ...khụ.

Mãn Giang Hồng ho khan hai tiếng:

“Tiểu sư đệ có bản lĩnh này ư?"

Tuy rằng Chu Tự thiên phú dị bẩm, nhưng trông không giống người nghiêm túc.

Hồng Nghê cười nói:

“Nói ra thì ta vẫn chưa gặp tên nhóc này, Tiểu Kính cũng chưa gặp. Xem ra phải dành thời gian đến Thanh Thành gặp một lần. Đúng rồi, có phải sau này Lạc Thư cũng muốn đi làm ở Thanh Thành không? Vừa hay đi xem môi trường sống của hắn thế nào. Ta đỡ phải lo lắng"

“Tiểu sư đệ con kế nghiệp cha, những điều có thể học thì cũng học cả rồi, nói ra thì tại sao đạo tử không kế thừa được gì nhỉ?"

Hình Ngọ nhìn sư phụ sư nương nói:

“Ưu điểm của hai người, sao hắn không kế thừa được chút nào?"

Nghe vậy, Lý Cảnh Sơn và Hồng Nghê đều nhìn về phía Hình Ngọ với ánh mắt lạnh lùng.

“Nói ra thì hồi nhỏ đều là ngươi chơi với hắn?"

Sắc mặt Lý Cảnh Sơn âm trầm.

“Xem ra là không biết dạy dỗ trẻ con, kết hôn sớm đi?

Hồng Nghê nói theo.

Hình Ngọ:

"..."

“Những người này còn không ra tay ư?"

Phía sau núi Đạo Tông Thiên Vân, Tô Trần thở dài nói:

“Một người làm cha, một người làm mẹ, hoàn toàn không quan tâm.

“Con trai của chị ta lợi hại như vậy, tại sao con gái của ta lại không thể hiện ra thiên phú của riêng nó?"

Liễu Bắc Uyển có chút không phục.“Có thể nam nữ có sự khác biệt.

Tô Trần thuận miệng trả lời. Vừa nói, hắn điểm về phía hư không, bỗng chốc, thiết luật bị che lấp:

“Tại sao Chu Tự biết điều động thiết luật?"

Liễu Bắc Uyển vẫn rất tò mò.

“Thiết luật suy yếu, muốn có cảm giác tồn tại chăng?"

Tô Trần cười nói.

“Chuyện này tính là chuyện tốt hay chuyện xấu?"

Liễu Bắc Uyển hỏi.

“Không tính là chuyện xấu, bất kể từ nguyên nhân gì, điều động thiết luật đều đại diện cho tín niệm của cá nhân, chỉ không biết liệu có xảy ra chuyện không. Đương nhiên, nếu xảy ra chuyện thì cũng là người nắm giữ quyền hạn xảy ra chuyện, nhưng không biết chuyện lần này sẽ lớn đến mức nào.

Tô Trần có chút chờ mong.

Lúc này Chu Tự trên Kim Long, hắn cúi đầu nhìn tín đồ Thần Ánh Sáng. Đối phương dường như có chút kinh ngạc, nhưng không công nhận lời nói vừa nãy của hắn. Đương nhiên, hắn cũng không chú ý nhiều, vì không biết nguyên nhân gì, hắn cảm thấy trạng thái hiện tại của mình không đúng lắm.

Dường như trong bầu trời có thứ gì đó gắn lên người mình, thứ này khiến hắn có một cảm giác, đánh ra một quyền thật mạnh với dư nghiệt của thời đại Thần Minh, tựa như vừa ban ra đã thực hiện ngay, trời đất công nhận. Cảm giác khó hiểu này khiến hắn kinh ngạc.

“Hào quang của chủ nhân ta đã từng chiếu rọi thiên địa, vì chìm vào giấc ngủ sâu nên mới ảm đạm, mới có các ngươi xuất hiện. Các ngươi nên biết ơn ân huệ của chủ nhân ta, ngày nào đó chủ của ta quay về, ánh sáng thần thánh sẽ gột rửa thế gian. Các ngươi nên nhân lúc còn sớm mà nhìn rõ tội của mình, như vậy mới có thể xóa bỏ tất cả tội ác trong sự gột rửa của chủ nhân ta"

Tín đồ Thần Ánh Sáng nhìn Chu Tự nghiêm túc nói.

Đối diện với sự tự tin của đối phương, Chu Tự chậm rãi nói:

“Tín đồ Thần Ánh Sáng các ngươi đều như vậy à?"

“Chúng ta không sợ cái chết, không sợ thất bại, vì chết đi cũng chỉ là trở về bên cạnh chủ nhân của ta, thất bại chỉ là khảo nghiệm của chủ nhân với ta. Mặc kệ ngươi muốn làm gì ta, đó đều là thể hiện sự bất lực của ngươi, đều là cái cớ để người trốn tránh tội ác, ngươi sẽ sống trong tự trách và tội ác, nơm nớp lo sợ không chịu nổi một ngày"

Tín đồ Thần Ánh Sáng nhìn Chu Tự mang theo vẻ thương hại:

“Ngươi sống còn không bằng ta chết đi “Ngươi có lòng tin với Thần Ánh Sáng như vậy à? Quyền hạn của hắn có thể chiếu sáng tội của chúng ta ư?” Chu Tự hỏi ngược lại.

“Chủ của ta là ánh sáng của trời đất, nguồn gốc của tất cả, không gì là không thể. Hắn đã ban cho chúng ta ánh sáng, đã cho chúng ta niềm vui. Mọi thứ của chúng ta đều là của chung"

Tín đồ Thần Ánh Sáng nói.

1190 chữ

Chương 878: Tước Đoạt Quyền Hạn

Nghe thấy lời này của đối phương, Tô Thi phía dưới nghiến răng nghiến lợi nói:

“Thần Ánh Sáng lợi hại đến thế sao? Đã thua rồi còn không tự biết.

“Đây là tín đồ Thần Ánh Sáng, cũng chẳng có cách nào với họ, giết chết lớp này lại có lớp khác. Không thể đánh vào niềm tin của họ.

Bách Mạch tiên tử nói.

“Cho nên không nói nữa là được, nên trực tiếp ra tay phải không?"

Minh Nam Sở hỏi.

“Có lẽ vậy, dù sao trước nay ta chưa từng thấy tín đồ Thần Ánh Sáng đau đớn cầu xin Bách Mạch tiên tử thở dài nói. Mọi người nhất thời cũng không biết nói gì, việc này vốn không có cách nào, có cảm giác như đánh một quyền lên không khí.

Lúc này Thu Thiển cau mày, nàng cảm thấy không đúng lắm.

“Sao thế?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

“Ta cảm thấy hiện giờ Chu Tự không đúng lắm, hình như trên người hắn có gì đó hơi khác.

Thu Thiển nói ra điều nghi ngờ.

Trong số những người ở đây, không ai hiểu Chu Tự hơn nàng. Bất kể là phương diện nào cũng vậy.

“Có điều gì khác ư?"

Tô Thị nhìn Chu Tự lắc đầu nói:

“Không có mà, có điều gì khác liệu có phải là sắp mở nhân cách khác không?"

Mọi người đều nghi hoặc, nhìn chằm chằm Chu Tự.

Lúc này Chu Tự nhìn tín đồ Thần Ánh Sáng:

“Thần Ánh Sáng không có gì là không thể, đã ban cho các người quyền hạn ánh sáng ư? Các ngươi đều như nhau ư?"

Lần này Chu Tự cũng không đợi đối phương trả lời, mà nhẹ giọng nói:

“Là lỗi của ta, vừa nãy ta đã nói sai. Ngươi đắc tội với ta, ngươi không có tội.

Trong niềm vui mừng của tín đồ Thần Ánh Sáng, và trong sự ngạc nhiên của những người vây xem khác, Chư Tự tiếp tục lên tiếng nói, giọng của hắn trầm thấp có sức mạnh xuyên thấu tất cả:

“Tội là ở Thần Ánh Sáng, và tất cả dư nghiệt của Thần Ánh Sáng"

Chu Tự nhìn chằm chằm tín đồ Thần Ánh Sáng, hùng hồn nói:

“Thần Ánh Sáng đã ban quyền hạn cho các ngươi, vậy thì ta sẽ tước đoạt quyền hạn của các ngươi, và còn trừng phạt các ngươi, công bố cho toàn thiên hạ tội của các ngươi.

Nghe vậy, tín đồ Thần Ánh Sáng liền sửng sốt, vẻ mặt hắn mang theo nét khinh thường:

“Tội của ngươi đã khó mà xóa bỏ, lại ảo tưởng báng bổ thần, quyền hạn của chủ nhân ta rất vững chắc, trên thế gian không ai có thể lay động"

Chu Tự chậm rãi nhắm mắt, dường như đang giao tiếp với thứ gì.

Những người phía dưới cũng nghi hoặc, tước đoạt quyền hạn? Công bố cho toàn thiên hạ biết? Có phải môn chủ Thập Vạn Thiên Thần Môn này đang nói đùa không? Đừng nói là họ, kể cả Bách Mạch tiên tử cũng không thể tin nổi. Trên đời này có người có thể làm được chuyện này ư? Trừ phi giết sạch toàn bộ dư nghiệt Thần Ánh Sáng. Còn đám người Chu Ngưng Nguyệt thì khác, họ rất mong đợi. Chu Tự mắc bệnh trẻ trâu thì trẻ trâu, nhưng lúc trẻ trâu, chưa từng thất bại.

Cùng lúc đó, Chu Tự mở đôi mắt. Lúc này, ánh mắt của hắn dường như hiểu rõ thấu suốt trời đất, hắn mở mắt chính là trời đất mở mắt. Lúc này, hắn đã khác với vừa nãy, hắn đứng ở đó nhưng dường như khiến người ta phải ngưỡng vọng, thậm chí có hơi nhức mắt. Dường như người đứng ở đó khiến tất cả không thể nhìn thẳng. Bách Mạch tiên tử có chút khiếp sợ nhìn lên bầu trời.

Khoảnh khắc Chu Tự mở mắt, trời đất xung quanh thay đổi, trở nên xa lạ, khiến nàng không thể hiểu, nhưng nàng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này Chu Tự chăm chú nhìn tín đồ Thần Ánh Sáng, đôi mắt bình tĩnh, không một gợn sóng, giọng của hắn vang vọng, chấn động tám phương “Ta là môn chủ của Thập Vạn Thiên Thần Môn, hôm nay giáng tội Thần Ánh Sáng, đoạt lấy quyền hạn dưới tên hắn. Tất cả dư nghiệt Thần Ánh Sáng, giáng xuống một cảnh giới.

Tiếng nói vừa dứt, mọi người đều khiếp sợ.

Chuyện như này không thể nào xảy ra như có người giáng giới tu chân xuống một cảnh giới. Nhưng Chu Tự nói rất hùng hồn mạnh mẽ, khiến người ta vừa mong đợi vừa lo sợ. Nhưng đợi một lúc, lại không có chuyện gì xảy ra. Tín đồ Thần Ánh Sáng nhìn Chu Tự, nghiêm túc nói:

“Tội của ngươi phải gột rửa trong biển lửa vô tận, quyền hạn của chủ ta đâu phải tội nhân có thể khinh nhờn?” Chu Tự nhìn đối phương, dưới đôi mắt đầy tinh thần của hắn, chậm rãi lên tiếng:

“Giáng!"

Ầm...am!

Một chữ giáng vừa dứt, trời đất vang ầm ầm, thiên địa chấn động. Gió mây trên trời cao biến ảo, sấm sét tung hoành, thần thú xung quanh kinh sợ nhìn lên trời cao. Một luồng sức mạnh không gì sánh được xuất hiện trên trời cao, uy nghiêm trấn áp thiên địa, bầu trời xanh bích bỗng chốc bị vô số phù văn chiếm cứ.

Thiết luật xuất hiện. Đại đạo cộng hưởng. Uy lực tiêu diệt khiến mọi người kinh hãi.

Cùng lúc đó, một giọng nói như sấm sét cuồn cuộn từ trời cao giáng xuống:

“Tất cả dư nghiệt Thần Ánh Sáng, giáng xuống một cảnh giới.

Lời của sấm sét như lời của trời đất. Lúc này vô số hào quang giáng xuống, ngọn núi xung quanh đều có một luồng ánh sáng, mà rõ ràng nhất chính là vị trước mặt Chu Tự, chùm sáng cũng chiếu xuống người hắn. “Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, ngươi có tư cách gì mà lay động quyền hạn của chủ ta.

Tín đồ Thần Ánh Sáng hung dữ lên tiếng.

Nhưng Chu Tự không nói gì, bởi vì hắn giọng nói trước đó của hắn lại vang lên. Trên trời cao truyền ra giọng nói uy nghiêm vang vọng:

“Giáng!” Âm!

Một tia sức mạnh trong vô số chùm sáng đánh lên người tín đồ Thần Ánh Sáng.

Ầm ầm!

"A..a...a...a!"

Tín đồ Thần Ánh Sáng ban đầu còn phát ngôn bừa bãi giờ đây đau đớn kêu lớn, hắn cũng cảm thấy quyền hạn của mình đang bị xóa bỏ, cảnh giới đang hạ xuống. Quyền hạn trở về với thiên địa.

“Không!"

Tín đồ Thần Ánh Sáng kêu lớn thảm thiết: “Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, tại sao quyền hạn của chủ ta bị tước đoạt, tại sao?"

A...a...a...a! Tại sao lại như vậy, tại sao lại như vậy?"

1104 chữ

Chương 879: Xui Xẻo

Cùng một thời gian, tất cả tín đồ xung quanh đều kêu lên thảm thiết, quyền hạn của họ bị tước đoạt trắng trợn, không có chút năng lực phản kháng, giống như có một vị chúa tể, nắm giữ mọi thứ của họ.

Mọi người nhìn thấy cảnh này đều kinh hãi vạn phần. Cùng lúc đó, cái tên môn chủ Thiên Thần Môn khắc sâu vào trong đầu họ. Không dám quên.

Bách Mạch tiên tử cũng toát mồ hôi lạnh. Nàng nhìn trời cao có chút sợ hãi.

Thiết luật, đối phương lại điều động được thiết luật, trực tiếp giáng xuống trừng phạt. Giáng cảnh giới của toàn bộ tín đồ thần ánh sáng xuống một cấp. Sự trừng phạt đáng sợ này còn khó chịu hơn giết họ, đúng là một đòn đánh vỡ tín ngưỡng của họ. Thần Ánh Sáng gì, trước mặt thiết luật, cũng không chịu nổi một đòn. Nàng cũng rất tức giận với tín đồ Thần Ánh Sáng, nhưng chưa từng nghĩ có một người dưới gầm trời lại có người có thể đánh được thần ánh sáng như vậy.

Tín đồ của Thần Ánh Sáng sụp đổ.

Khoảnh khắc thiết luật giáng xuống, không chỉ phía Chu Tự, tất cả những nơi thiết luật bao phủ, đều bắt đầu thi hành. Tín đồ phụ thuộc thần ánh sáng, người nắm giữ quyền hạn, không ai có thể ngoại lệ.

Đây chính là thiết luật.

Ngoại thành thần vực.

Ông chủ chém giá vẫn đang bày quán. Tuy đường phố không đông người, nhưng những nơi nào có người đều sẽ có tiếng bàn luận. “Chẳng phải nói hôm nay là ngày tín đồ Thần Ánh Sáng và thiển tín đồ quyết đấu à? Không biết thế nào rồi?

“Còn có thể thế nào? Với sự vô liêm sỉ của tín đồ Thần Ánh Sáng, còn không phải lấy đông ức hiếp ít, đến lúc đó lại bắt đối phương gật đầu nhận tội à.

“Đúng vậy, người của Thần Ánh Sáng thực sự khiến người ta chán ghét, nhưng tên xui xẻo đó cũng thật ngốc, lại đồng ý quyết đấu với đối phương, bây giờ có lẽ bị đánh đến khóc cha gọi má rồi"

“Đúng rồi, ở đây mắng là được rồi, bị họ tìm được thì sẽ rất thảm. Không nói một câu tôi sai rồi thì họ sẽ không tha cho ngươi. Thật ghê tởm.

Ông chủ chém giá cũng thở dài, thực ra hắn cũng rất hiếu kỳ, chỉ có thể đợi Bách Mạch tiên tử trở về rồi hỏi. Trong lúc mọi người còn đang bàn luận, đột nhiên sấm sét vang lên trải khắp ngoại thành thần vực, ầm ầm chấn động tám hương, uy áp cực kỳ đáng sợ trấn áp ngoại thành thần vực. Khi tất cả mọi người kinh sợ và không biết phải làm sao, một giọng nói từ trên trời cao vang lên.

Uy nghiêm, vang vọng.

“Tất cả dư nghiệt Thần Ánh Sáng, giáng xuống một cảnh giới.

Sấm sét cuồn cuộn, thiên uy huy hoàng.

Khoảnh khắc câu nói chấn hãi hồn phách con người vừa dứt, mọi người ở ngoại thành thần vực còn đang trong trạng thái thẫn thờ, thậm chí còn không biết đã xảy ra chuyện gì. Cho đến khi vô số hào quang chiếu xuống, chiếu rọi bên trong ngoại thành, mọi người mới tỉnh ngộ ra. Nhưng suy nghĩ đầu tiên chính là, không thể nào. Giáng cảnh giới của tín đồ Thần Ánh Sáng xuống một cấp, chuyện này làm sao có thể? Cho dù là Thần Minh cũng không thể như vậy. Một chọi một còn có khả năng, nhằm vào tất cả mọi người thì phải cần sức mạnh vĩ đại đến mức nào.

Nhưng không đợi họ chất vấn, trên trời cao lại vang lên tiếng nói lần nữa. Tựa như cái uy của trời đất, giáng xuống phán quyết.

“Giáng!"

Tiếng nói vừa dứt, phán quyết liền được thực hiện ngay sau đó.

"A...a...a!"

Vô số tiếng kêu la thảm thiết vang lên ở ngoại thành thần vực. Người nào cũng cảm nhận được quyền hạn của Thần Ánh Sáng đang giáng xuống. Tiếng gào thét thê lương và bất lực không ngừng kích thích tất cả mọi người.

Ai ai cũng hoảng sợ. Họ nhìn lên chân trời, cuối cũng những người có kiến thức cũng hiểu ra đó là thứ gì. Ông chủ chém giá nhìn lên trời cao, khó mà tin nổi. “Thiết luật? Người của Thần Ánh Sáng thật xui xẻo, chọc vào ai không được, lại đi chọc vào người này.

Dưới thiết luật, đừng nói dư nghiệt Thần Ánh Sáng, kể cả toàn bộ ngoại thành thần vực đều sợ hãi, không còn vẻ phấn chấn ban đầu. Nhưng người nào cũng muốn biết đã xảy ra chuyện gì, không biết rõ thì họ cũng sẽ sống trong sợ hãi. Cứ thể mà xóa bỏ cảnh giới của người khác, sức mạnh vĩ đại này quyết không thể đối chọi.

Trong vùng hư vô, cánh tay ánh sáng và cô gái ánh sáng vẫn đang đợi ở đó. Nhưng điều họ đợi được không phải là thông tin tín đồ Thần Ánh Sáng chiến thắng, mà là sấm sét vô tận, uy áp cuồn cuộn. Khi cánh tay ánh sáng nhìn thấy uy thế khủng bố này, liền sửng sốt:

“Thiết...thiết luật?"

Hắn vẫn luôn rất bình tĩnh, lúc này cũng hết sức bối rối:

“Chuyện gì thế này? Sao thiết luật có thể bị điều động?"

Đến bây giờ người đó vẫn chưa có phản ứng gì, thậm chí còn mặc cho Thần Minh trở về, sao có thể điều động thiết luật?

“Là ai làm, thật quá đáng?"

Cô gái ánh sáng cau mày, hình như không sợ hãi như cánh tay ánh sáng.

“Có chuyện gì?"

Rất nhanh trên thiết luật vang lên giọng nói, trả lời cho câu hỏi của họ.

“Tất cả dư nghiệt Thần Ánh Sáng, giáng xuống một cảnh giới.

Sấm sét uy thế cuồn cuộn đến, lời phán quyết mạnh mẽ giáng xuống. Trong phút chốc cô gái ánh sáng điều động tất cả sức mạnh đối kháng với nó.

“Ngươi dám"

Lúc này thiết luật giáng xuống hai luồng ánh sáng, một luồng chiếu lên người cô gái ánh sáng, một luồng chiếu lên người cánh tay phát sáng. Cô gái ánh sáng bùng phát quyền hạn, chủ động tấn công. Nàng có tự tin và niềm kiêu ngạo của mình.

1179 chữ

Chương 880: Có Tội

Nhưng cánh tay phát sáng thì khác, hắn sợ ngây người, không hề do dự chém một đao lên người mình, cắt bỏ quyền hạn Thần Ánh Sáng mà mình có, để trốn tránh sự trừng phạt của thiết luật.

“Giáng!"

Thực hiện phán quyết.

Sấm sét vô hình thuận theo chùm sáng chiếu xuống, phá vỡ ngăn cản quyền hạn, phá vỡ ảnh hưởng khí tức, trực tiếp đánh lên người cô gái ánh sáng.

"A!"

Cơn đau đớn dữ dội không gì sánh được bùng phát trên người nàng, tiếng kêu thảm thiết truyền ra từ miệng nàng. Quyền hạn thuộc về nàng đang bị xóa đi, trở về với trời đất. Trở về với trời đất có nghĩa là trong họ hoàn toàn thiếu một phần quyền hạn. Tín đồ của Thần Ánh Sáng không còn khả năng trở về thời kỳ đỉnh phong.

Cánh tay ánh sáng cảm thấy may mắn, hắn nghĩ mà không hiểu tín đồ của Thần Ánh Sáng đã làm chuyện trời oán người giận gì mà rước cả thiết luật đến.

“Ta tưởng rằng các ngươi sống lâu trong thời đại này, biết sự nguy hiểm của thời đại, bây giờ ta sai rồi, các ngươi an nhàn đã lâu, thấy thiết luật suy yếu, ngược lại cho rằng mình đã trỗi dậy.

Cô gái ánh sáng đau đớn kêu lớn, cảm nhận quyền hạn của mình giảm bớt, nàng lập tức hiểu thế nào là bất lực và tuyệt vọng, mình chỉ giống như con kiến.

“Tại sao, tại sao lại như vậy?"

“Tại sao?"

Cánh tay ánh sáng nhìn cô gái ánh sáng nói:

“Thời đại Thần Minh đã diệt vong như vậy đấy, còn có gì mà tại sao? Thực sự đã quá lâu rồi, rất nhiều người đều quên mất sự đáng sợ của việc bị thiết luật chi phối"

Cánh tay ánh sáng thở dài một tiếng nói:

“Ta cảm thấy Thần Ánh Sáng của các ngươi có vấn đề, vốn tưởng vấn đề không lớn lắm, bây giờ xem ra ta đã đánh giá thấp các ngươi rồi. Thường xuyên có người nói ta hợp tác với các ngươi sẽ mang đến nguy cơ cho họ.

Bây giờ ta cũng biết được cảm nhận của họ, hợp tác với các ngươi, còn chưa làm gì thì suýt nữa mất luôn nửa cái mạng của ta. Ngươi tự giải quyết ổn thỏa đi, hy vọng lần sau hợp tác các ngươi sẽ thay đổi?

Nói xong cánh tay ánh sáng lập tức bỏ chạy. Đứng dưới thiết luật, hắn có thể nói nhiều như vậy cũng đã là tận tình tận nghĩa rồi. Cứ nói tiếp, chẳng may thiết luật nhằm vào người đồng hành, hắn sẽ không chạy thoát nổi.

Thiết luật chấn động, làm những người có quyền hạn sợ hãi, càng khiến Thần Minh đương thời kinh hãi. Ví dụ Thần Vận Mệnh biến thành trẻ con. Hắn co ro trong một góc run lẩy bẩy, sợ thiết luật tìm tới hắn. Năm đó họ thua trận, thiết luật bao trùm thiên địa, chư thần không được xuất hiện, lúc đó họ đã cảm thấy tuyệt vọng. Trước mặt thiết luật, họ không có năng lực phản kháng. Khi đó kể cả hắn đã chết, cũng có thể cảm nhận được tất cả quyền hạn của mình bị xóa mờ. Hiện giờ thiết luật xuất hiện lần nữa, hắn có thể không sợ ư? Còn có Thần Gió Bão ở Dị Thế Giới cũng giống như hắn. Lúc này Thần Gió Bão đứng trước một tảng đá khổng lồ, tảng đá khổng lồ này chính là phương tiện của đại thần thời gian và không gian để lại mà hắn luôn tìm kiếm, nhưng đã có người nhanh chân đến trước. Bây giờ hắn đang nghĩ cách đi vào.

Thiết luật cũng bao phủ đến nơi này, nhất thời hắn tưởng rằng Tịnh Thần Chu Vương đến, dọa hắn sợ tới mức suýt nữa định quay về chỗ ban đầu. Đây là suy nghĩ bản năng. Kể cả hắn không sợ sinh tử, kể cả hắn dám lấy dũng khí khiêu chiến với Tịnh Thần Chu Vương.

Nhưng....dưới sự thúc giục của bản năng, hắn vẫn sợ thiết luật và Tịnh Thần Chu Vương.

Cũng may, thiết luật đã lướt qua mà không để ý đến hắn, hắn cũng cảm nhận được mục đích lần này của thiết luật là nhằm vào Thần Ánh Sáng.

“Tín đồ của Thần Ánh Sáng việc thành thì ít mà việc bại có thừa.

Hắn tỏ vẻ mặt tức giận. Lại điều động thiết luật giáng xuống trừng phạt vào lúc này, đến lúc quan trọng, lại để thiết luật thể hiện uy nghiêm, cứ như phá hỏng kế hoạch trở về của chư thần. Đương nhiên, hắn có thể cảm nhận được, chư thần trở về, người đầu tiên gặp họa chính là Thần Ánh Sáng. Kể cả họ muốn đánh tan thiết luật, thiết luật cũng sẽ không cho Thần Ánh Sáng sống yên ổn.

Đám người Lư Tân đứng phía sau vốn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng tình hình trên trời cao khiến họ sợ hãi.

Thần Gió Bão đợi thiết luật biến mất, mới tiếp tục thử tiến vào trong tảng đá. Hắn rất hiếu kỳ, rốt cuộc là ai có thể phong tỏa tất cả. Đối phương muốn chiếm tất cả sức mạnh thời gian cho riêng mình ư?

“Phải thử tiến vào xem sao, không thể để hắn chiếm mọi thứ"

Sức mạnh thời gian bên trong lớn mạnh đến thế nào, sau khi bất kỳ một tu chân giả nào đi vào, khi đi ra đều có được thực lực.Một khi thiên tài tiến vào, thì rất khó xử lý. Đương nhiên, vẫn chưa đến mức uy hiếp đến hắn.

Nhưng cũng không thể mặc kệ như vậy, hắn cũng phải lại gần sức mạnh bên trong để hồi phục thực lực.

Tại Nhật Nguyệt sơn.

“Không thể nào, không thể nào, tại sao, tại sao ngươi có thể làm được chuyện như này?"

Tín đồ Thần Ánh Sáng kêu lớn đau đớn, hắn không tin chủ của mình đã thất bại, không tin tất cả tín đồ Thần Ánh Sáng đều bị trừng phạt. Không thể nào, tuyệt đối không thể nào. Tại sao? Đối phương dựa vào cái gì chứ?

“Tại sao ư?"

Chu Tự từ trên cao nhìn xuống, đứng giữa trời đất, vẻ mặt thản nhiên, quanh người không có thần quang thiên địa hiện lên nhưng lại khiến tất cả mọi người sinh lòng sợ hãi:

“Tất cả ý của ta, đều là ý trời, tất cả đạo của ta đều là đạo trời. Phụng mệnh trời, trấn áp tất cả quyền hạn. Sự vô lễ của người chính là cái tội. Đã có tội thì phải trừng phạt. Trấn áp Thần Ánh Sáng và tước đoạt tất cả quyền hạn dư nghiệt, là thể hiện tội ác của ngươi.

1107 chữ

Chương 881: Nhanh Chốn

“Không...không phải ta...không phải ta....không phải do ta hại.

Tín đồ Thần Ánh Sáng kêu gào đau khổ. Lúc này Chu Tự đứng trên đầu Kim Long đến trước mặt đối phương.

Thần thú phía sau chăm chú nhìn Kim Long, chúng phát hiện Kim Long đang run rẩy. Cho dù là kim long, cũng không đỡ nổi người ở trên đầu. Hơi không cẩn thận, cơ thể của nó sẽ bị hủy.

“Hình như ngươi rất đau khổ?"

Chu Tự nhìn đối phương kêu gào đau đớn, có lòng tốt nói:

“Con người ta không chịu nổi khi thấy người khác đau khổ"

Nghe vậy, những người phía dưới rất kinh ngạc, hắn muốn đi con đường thu phục ư?

Bách Mạch tiên tử nhìn Chu Tự cảm khái nói:

“Đánh nát hắn, rồi lại muốn thu phục hắn ư? Giết người diệt tâm, cảm hóa tội đồ?"

"A!"

Tô Thi che hai mắt của mình nói:

“Không nhìn nữa, không nhìn nữa, còn nhìn thì chốc nữa không ăn nổi đồ nướng mất"

Âm Túc cũng lặng lẽ đến đứng phía sau Từ Từ.

Chu Ngưng Nguyệt cầm bút ghi sổ, không hề lo sợ.

“Tất cả ý của ta đều là ý trời, tất cả đạo của ta đều là đạo trời, không biết chép đến đâu rồi"

“Kết thúc rồi"

Thu Thiển thở nhẹ nhõm.

Bách Mạch tiên tử thấy hơi kỳ lạ, thu phục cũng phải cần một khoảng thời gian mới phải, nhưng nàng vừa nghi hoặc thì đã nghe thấy tiếng ầm ầm.

Ầm!

Chỉ thấy trên trời cao, Chu Tự tấn công ra một quyền, một vũng máu thịt rơi xuống. Thấy vậy, Bách Mạch tiên tử sững sờ.

Đây là....cái quỷ gì vậy?

Lúc này nàng bỗng hiểu ra tại sao những người bên cạnh không dám nhìn nữa, thì ra sự từ bi của Thánh Tử là như vậy. Chẳng trách lại có nhiều lời đồn đáng sợ thế.

Hành động đột ngột khiến tất cả mọi người phía dưới đều sửng sốt. Một số người cảm thấy đau khổ ban đầu, liền ngừng gào khóc trong phút chốc, bày dáng vẻ ta không sao. Một số thần thú phía sau cũng không liếm vết thương của mình nữa, thể hiện dáng vẻ có thể đánh, có thể chiến đấu bất kỳ lúc nào, không hề đau đớn. “Minh Nam Sở, mau mau, nhanh đi chôn đi, đừng để hắn phát ra nhân cách méo mó đó.

Tô Thi đẩy Minh Nam Sở ra. Minh Nam Sở cũng không chần chờ, lập tức kéo theo Từ Từ xông lên. Thượng Quan Hà do dự một lúc rồi cũng đi theo. Ba người họ bằng đào cái hố với tốc độ nhanh nhất, chôn những thi thể rơi từ trời cao xuống.

Bách Mạch tiên tử:

"..."

Họ tốt như vậy hả? Còn thầu cả chôn cất.

Chu Tự thấy vậy cũng kinh ngạc, đám người nhị lão bản cũng là người tốt đấy.Làm xong tất cả, Chu Tự mới rời khỏi Kim Long. Nói ra thì đặc hiệu này thật hữu dụng, còn có uy lực không nhỏ. Giống y như thật.

Trận quyết đấu hạ màn, Thập Vạn Thánh Thú và Thập Vạn Thần

Kiếm cũng lần lượt biến mất, dường như biến mất vô cùng nhanh.

Thần thú biến mất, những người khác đều thở phào nhẹ nhõm, chỉ có Thượng Quan Hà cảm thấy tiếc nuối, không quan sát được ở khoảng cách gần. Nhưng mười vạn thánh thú quá đông, hắn cũng không thể lại gần để quan sát. Nếu không, sẽ trực tiếp bị trấn áp đến mức khó mà nhúc nhích được.

Chu Tự cúi đầu nhìn hai người phía dưới, nhẹ giọng nói:

“Quấy rầy rồi, không làm các ngươi bị thương chứ? Nhìn vẻ mặt các ngươi hình như hơi đau đớn.

"Haha."

Dư Đa cười lớn hai tiếng:

“Tiền bối nói đùa rồi, ta thân thể cường tráng, không có gì đáng ngại, đều là công lao của tiền bối hạ thủ lưu tình"

Vì chống lại uy áp thần thú, lúc này toàn thân Minh Nhược Xuyên đau đớn không chịu nổi, nhưng vẫn ung dung hành lễ:

“Cảm ơn tiền bối lo lắng, chúng ta không có vấn đề gì. Không cảm thấy đau đớn chút nào.

“Vậy thì thôi"

Chu Tự cũng không để ý. Có lẽ thuật chữa trị của mình không đủ để họ để ý đến, vậy không tự bêu xấu nữa. Hắn tháo mặt nạ xuống, sau đó cả người hóa thành một luồng ánh sáng biến mất tại chỗ, rồi lại xuất hiện dưới cây mà Nguyệt tỷ ngồi đó.

Đám người Hứa Dịch nhìn rất rõ cảnh này, cho nên..người đó chính là môn chủ Thiên Thần Môn, cường mạnh đến mức khiến người ta run sợ. Vừa nãy họ còn cùng nói chuyện với đại nhân vật này. nhưng mình quá ngu dốt, lại bỏ lỡ cơ hội tốt để ôm chân, ngạo mạn đã hủy hoại họ. Đương nhiên, bây giờ chỉ có thể cầu nguyện họ đừng nhớ đến mình, vừa nãy thái độ của họ hình như không tốt lắm. Nhưng Thượng Quan Hà đã trở thành người mà họ tuyệt đối không thể đắc tội.

Thập Vạn Thiên Thần Môn ấy à, bây giờ vừa nghĩ đến cái tên này, họ liền cảm thấy đó là tông môn vô cùng đáng So.

Còn hai cường giả tam phẩm bên trên nhất thời không biết có cần đánh tiếp không. Họ vốn không muốn đánh, nhưng lại lo sợ tiền bối đó nhìn đến, vừa thấy họ đau đớn thì sẽ đến giúp giải thoát.

Tính cách méo mó đó sao mà quen mắt thế nhỉ? Dư Đa thầm phàn nàn.

Sau đó họ ầm ĩ với nhau hai tiếng, quyết định để hôm khác chiến tiếp. Đi thôi, đi thôi, rời khỏi đây trước rồi tính. Những người vây xem cũng dần lùi lại, người nào cũng không dám thể hiện ra nỗi đau đớn. ngay cả mắng cũng không dám mắng vài câu. Môn chủ Thập Vạn Thiên Thần Môn quá đáng sợ.

Chờ Chu Tự trở về, câu nói đầu tiên nghe được là của tam lão bản:

“Ta tính đổi tên nhóm, gọi là Thập Vạn Thiên Thần Môn"

“Tam lão bản muốn làm môn chủ hả?"

Chu Tự tò mò hỏi.

Tô Thi hoàn toàn không có suy nghĩ làm chủ nhóm.

“Môn chủ là môn chủ, chủ nhóm là chủ nhóm, ta là người phụ trách hậu cần.

1096 chữ

Chương 882: Chê Yếu

“Nhóm gì?"

Thượng Quan Hà quay về tò mò hỏi.

“Nào, các ngươi kết bạn với ta, ta kéo các người vào.

Tô Thị cười nói.

Chu Tự cũng gật đầu:

“Kết bạn Wechat, sau này thuận tiện.

“Thuận tiện cái gì?"

Thu Thiển tò mò hỏi.

“Tiện gửi thiệp mời, khi kết hôn có rất nhiều việc phải làm, chúng ta thông báo cho tam lão bản, tam lão bản có thể trực tiếp thông báo cho những người khác.

Chu Tự trả lời.

Nếu không có nhóm để làm gì? Phát nhiệm vụ à?

“Các ngươi sắp kết hôn à?"

Bạch Tử có chút kinh ngạc đích hỏi.

Thu Thiển có chút xấu hổ.

“Năm nay.

Chu Tự thoải mái thừa nhận.

“Vậy ta cũng thêm bạn.

Bách Mạch tiên tử ở một bên lên tiếng nói.

Sau đó nàng lại thêm cả Hàn Tô.

“Không cần nghĩ nhiều, ta chính là người bày quán bán hàng để sinh sống"

Bách Mạch tiên tử cười nói, cuối cùng lại nói:

“Tu luyện có vấn đề cũng đừng hỏi ta, ta không dạy nổi.

“Đúng rồi, vừa nãy là thế nào?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi, đến bây giờ nàng cũng không hiểu, sao thiết luật lại liên hệ với Chu Tự.

Bách Mạch tiên tử cũng vô cùng hiếu kỳ.

“Chuyện này."

Chu Tự suy nghĩ kỹ rồi nói:

“Lúc đó cảm thấy hơi kỳ lạ, hình như trên trời có thứ gì đó cảm thấy người ngưng tụ nó trước đây không ổn lắm, nó phải tìm người mới, sau đó nhìn trúng ta"

“Bây giờ thì sao? Có còn không?"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn xung quanh trái phải Chu Tự, cũng không nhìn ra gì.

“Không có"

Chu Tự lắc đầu.

“Tại sao?"

Thu Thiển có chút nghi hoặc.

Đã gắn lên người Chu Tự, sao lại mất rồi.

“Việc này."

Chu Tự tỏ vẻ mặt lúng túng nói:

“Hình như nó cảm thấy mình hoa mắt nhìn nhầm, chê ta hơi yếu...

Mọi người:

Nghe được Chu Tự bị ghét bỏ, Tô Thi liền lộ ra ánh mắt mà Chu Tự hay nhìn nàng, sau đó khinh thường nói:

“Con gà yếu ớt, có phải như vậy không?"

“Chắc không phải Chu Ngưng Nguyệt sửa lại nói:

“Thiết luật chắc chắn sẽ không để ý đến suy nghĩ của người khác, cho nên giọng điệu sẽ càng khinh thường hơn, vẻ mặt càng ghét bỏ hơn.

“Thế thì là nhổ nước miếng, sau đó chẹp một cái vô cùng chê ghét, ví dụ như này.

Tô Thi cúi đầu, nhổ một bãi nước bọt, sau đó khinh thường nói:

“Chẹp! Con gà yếu ớt.

“Thế này thì giống này"

Chu Ngưng Nguyệt lập tức nói.

Chu Tự:

"..."

Đây là hai bà chị của mình thật sao? Tam lão bản chị họ, cũng là chị họ ruột. Chu Tự nhân tiện chất vấn.

“Ta là nhỏ nhất.

Tô Thi quật cường nói.

Chu Tự cũng không muốn tranh, sẽ có một ngày chân tướng được rõ ràng.

“Nhóm người này thật ồn ào"

Bách Mạch tiên tử nhìn thành viên trong nhóm nói.

“Đúng vậy, thêm các ngươi vào mới có ba mươi người.

Tô Thi gật đầu nói.

“Vân Tiêu này, chắc không phải là Vân Tiêu tiên tử của Thánh Địa chứ?"

Bách Mạch tiên tử có chút khó mà tin được nói.

“Đúng vậy, Vân tỷ đặc biệt tốt với chúng ta, lần trước đến chỗ nàng, nàng tặng một đồng đồ cho ta và Nguyệt tỷ."

Tô Thi gật đầu nói.

Bách Mạch tiên tử:

"..."

“Nói ra thì người của Thần Ánh Sáng bị xóa một cảnh giới thật à?"

Thu Thiển có chút khó có thể tin nổi.

“Chắc vậy"

Chu Tự cũng không quá khẳng định. Hắn không nhìn thấy những nơi khác.

“Nướng đồ ăn trước đi"

Chu Ngưng Nguyệt cảm thấy ăn quan trọng hơn. Những người khác cũng không để ý, việc này cách họ quá xa, nghe ngóng cũng chưa chắc nghe ngóng được. Hỏi thăm cũng không nhất định hỏi thăm được.

Nhưng Thập Vạn Thiên Thần Môn đã bắt đầu truyền khắp các nơi trong giới tu chân.

Lúc này Vân Tiêu tiên tử đi dạo phố với Trình tỷ nhìn điện thoại nói:

“Tiểu Tô lại kéo thêm người, Bách Mạch tiên tử?"

Vân Tiêu tiên tử suy nghĩ một lát, sau đó hô lên nói:

“Trình trưởng lão, Bách Mạch này có phải là Bách Mạch tiền bối đó không?"

“Làm sao ta biết được? Ta chỉ từng gặp nàng, lại không có wechat của nàng"

Lúc này các nàng đang mua nguyên liệu bữa tối nay.

“Bách Mạch tiền bối ấy à, ta nhớ hồi còn nhỏ gặp nàng, vô cùng ngưỡng mộ. Nhưng rất nhiều năm trước nghe nói nàng và sư tỷ nàng mất tích, hiện giờ cũng không biết đã đi đâu"

Vân Tiêu tiền tử cảm khái nói.

“Không biết từ lúc nào ngươi đã vượt qua tuyệt đại đa số tiền bối rồi.

Trình tỷ cười nói. Vân Tiêu được tôn vinh là người có thiên phú nhất sau thời đại thiên nữ khai tông, vượt qua tiền bối trước đây, dẫn dắt Thánh Địa Dạ Nguyệt đi lên đỉnh phong lần nữa.

“Ta có cần chào hỏi nàng không?"

Vân Tiêu tiền tử hỏi.

“Lỡ như nhận nhầm thì sao?"

Trình tỷ hỏi. “Vậy thì ta quan sát thêm Vân Tiêu tiên tử cũng không vội, bây giờ mọi người đều ở trong một nhóm, không sợ không có cơ hội. Nàng nhìn tên của nhóm cảm thấy kỳ lạ khó hiểu.

“Thập Vạn Thiên Thần Môn, sao đột nhiên lại lấy cái tên này?"

Vân Tiêu tiên tử tỏ vẻ mặt nghi hoặc.

“Chắc có ý nghĩa giống với Hoàng Kim Môn.

Trình tỷ chọn một miếng thịt ba chỉ cho lão bản, tiện miệng trả lời câu hỏi của Vân Tiêu tiên tử.

“Mới bao lâu mà đã đổi tông môn rồi.

Vân Tiêu tiên tử cũng không để ý. Nhưng rất nhanh nàng nhận được thông tin mới, là trong tông môn gửi đến.

Đọc nội dung, nàng ngẩn người tại chỗ.

“Sao thế?"

Trình tỷ tò mò hỏi.

“Trình trưởng lão còn nhớ hiện tượng lạ trên trời cao vừa nãy không?"

Vân Tiêu tiên tử hỏi.

“Ừm, sao thế?"

Trình tỷ có chút nghi hoặc. Thanh Thành có kiểu hiện tượng lạ này cũng không tính là gì, nó thường xuyên xảy ra.

1088 chữ

Chương 883: Vang Danh

“Nghe nói hiện tượng lạ này phủ khắp cả giới tu chân, thậm chí tấn công một số người, có người còn nghe thấy vài tiếng nói"

Vân Tiêu tiên tử nhìn tin nhắn nói tiếp:

“Câu nói đó là thế này: tất cả dư nghiệt Thần Ánh Sáng, giáng xuống một cảnh giới.

Trình tỷ có chút không thể tin nổi:

“Giáng xuống rồi sao?" “Đúng là giáng xuống rồi"

Vân Tiêu tiên tử gật đầu.

Lúc này Trình tỷ cầm thịt trả tiền, dẫn Vân Tiêu tiên tử ra đi ra bên ngoài:

“Là ai có bản lĩnh này?"

“Ta bảo họ điều tra rồi, chắc sẽ có thông tin nhanh thôi.

Vân Tiêu tiên tử vừa dứt lời, thì có tin nhắn đến. Sau đó nàng lại sững sờ.

“Là ai?"

Trình tỷ hỏi.

Tuy nàng có cảm giác có lẽ nàng quen biết, nhưng vẫn muốn trực tiếp biết câu trả lời.

“Môn chủ Thập, Thập Vạn Thiên Thần Môn"

Vân Tiêu tiên tử bị kinh sợ đến mức suýt nữa không thốt ra lời. Nếu là ban đầu, nhất định nàng cảm thấy nghi ngờ, cái gì mà Thập Vạn Thiên Thần Môn. Bây giờ thì khác, vì Thập Vạn Thiên Thần Môn chính là tên nhóm của nhóm họ. Việc này cho thấy điều gì.

Người dùng sức mạnh vỹ đại tuyệt thế xóa bỏ quyền hạn Thần

Ánh Sáng chính là một người nào đó trong nhóm họ. Sẽ là ai đây? Hai người không cần hỏi, cũng có thể nghĩ đến, chắc chắn là môn chủ Hoàng Kim Môn. Nhưng hắn làm được bằng cách nào?

“Đợi đi làm rồi hỏi hắn vậy"

Trình tỷ lên tiếng nói.

“Ta đã nói mà, ta đến đây quét dọn vệ sinh là đúng mà"

Vân Tiêu tiên tử cảm thấy mình rất biết nhìn xa trông rộng.

Trình tỷ cười ha ha.

Những người khác đều có không gian để tiến lên, dường như Vân Tiêu tiên tử đứng sừng sững trên đỉnh giới tu chân. Nàng đến không có tác dụng mang tính thực chất.

“Trình trưởng lão, sao trong nhóm không có ai nói gì?"

Vân Tiêu tiên tử nghi hoặc nói.

“Cả đoàn họ đều đi rồi, ai rảnh mà nói chuyện trong nhóm?"

Trình tỷ tức giận nói.

“Cũng phải, một nhóm thanh niên mới hai mươi tuổi, không có tiếng nói chung với chúng ta.

Vân Tiêu tiên tử hiểu ra. Nhưng nàng rất hiếu kỳ, sau này trong nhóm sẽ có thêm những người thế nào. Hy vọng ngày nào đó sẽ thêm một người hoạt bát, mình muốn nói chuyện cũng không biết nói gì. Lúc này cần một người hay nói ba hoa mặt dày, tốt nhất là kiểu người không sợ đắc tội với người khác.

Thập Vạn Thiên Thần Môn vang danh khắp giới tu chân với tốc độ khó mà tưởng tượng nổi. Nhưng kẻ khởi xướng tất cả là Chu Tự lại không hề biết gì về việc này. Thậm chí còn không hề quan tâm. Đối với hắn, đó chỉ là một cái tên kêu vang đội, không có ý nghĩa đặc biệt gì.

“Đây là đồ nướng à? Ta chưa ăn bao giờ.

Bách Mạch tiên tử ăn đồ nướng, kinh ngạc nói.

“Ăn không quen thì ta có thể ăn giúp.

Chu Ngưng Nguyệt có lòng tốt nói.

Chu Tự ăn dưa hấu, không muốn ăn đồ nướng. Thực ra hắn hơi nghi ngờ thiết luật là do cha Nguyệt tỷ tạo ra, nếu không mình yếu như vậy, thiết luật cũng không đến nỗi tùy tiện gắn lên người mình. Mười phần thì tám chính phần là vì thể diện của cha Nguyệt tỷ quá lớn, vốn tưởng rằng hổ phụ sinh hổ tử.

“Ta cảm thấy dưa hấu này hơi lạnh.

Chu Tự nói với tam lão bản nói.

“Vậy ta tăng nhiệt độ.

Tô Thị trả lời.

Chu Tự có chút kinh ngạc, tam lão bản còn có thể điều khiển tủ lạnh trận pháp?

“Nguyệt tỷ, tăng hai độ"

Tô Thi nói với Nguyệt tỷ.

Thì ra là điều khiển bằng giọng nói, Chu Tự trừng mắt trắng.

“Chu đạo hữu, khi nào thì cho ta giúp ngươi chăm sóc mười vạn thần thú?"

Thượng Quan Hà chỉ có hứng thú với thần thú.

“Để lần sau xem sao"

Chu Tự trả lời. Lần sau xem ông chủ chém giá có bán da thần thú không.

“Đúng rồi, hiện giờ Thần Ánh Sáng bị chèn ép, nếu các ngươi muốn tiến vào bên trong ngoại thành thần vực xem xét, thời gian này là cơ hội tốt nhất. Tất cả mọi người đều sợ thiết luật, không dám chuyện vượt giới hạn thông thường"

Bách Mạch tiên tử có lòng tốt nhắc nhở nói.

Chu Tự gật đầu tỏ vẻ hiểu. Đêm nay hắn có thể nhân lúc đám người Thu tỷ tu luyện, lẻn vào xem sao. Nếu không có nguy hiểm quá lớn, thì dẫn theo Thu tỷ và Nguyệt tỷ lẻn vào.

Grừ!

Đột nhiên xa xa có linh thú chạy thục mạng khắp nơi, chỉ là linh thú bình thường. Đám người Chu Tự hơi tò mò, thuận thế nhìn về hướng linh thú bỏ chạy. Vừa hay nhìn thấy có thứ gì lông lá lùm xùm từ bên trong lăn ra. Nó to như con chó bình thường, nhưng không dài và thẳng.

“Gấu con?"

Ánh mắt Chu Ngưng Nguyệt sáng rực lên, sau đó chạy qua, đưa tay tóm lấy con gấu.

“Đây là...thực thiết thú thượng cổ ư?"

Thượng Quan Hà liền nhận ra.

Chu Tự có chút bất ngờ, chuyện này là thật hay là giả? Không sao, tóm lại đều là gấu, Nguyệt tỷ cũng không để ý. Chu Ngưng Nguyệt hưng phấn chạy đến trước mặt Chu Tự và Thu Thiển nói:

“Chúng ta mang về nuôi đi?

“Không được.

Chu Tự trực tiếp từ chối:

“Nhà thì bé, làm sao nuôi được một con gấu? Nó ngủ ở phòng ngươi hay ngủ ở phòng ta? Ăn uống vệ sinh, ngươi xử lý hay ta và Thu tỷ xử lý?"

“Cũng phải nhỉ"

Chu Ngưng Nguyệt nâng con gấu lên cao, nhìn vào đôi mắt nó. Hình như con gấu biết mình sắp bị vứt bỏ, bày ra dáng vẻ đáng thương.

“Không phải ta không nuôi ngươi, là nhà ta quá nhỏ, không nuôi nổi ngươi.

Chu Ngưng Nguyệt xin lỗi nói.

1100 chữ

Chương 884: Thi Biến

Thượng Quan Hà sửng sốt tại chỗ, thực thiết thú thượng cổ đấy. Thần thú đấy, đây là vấn đề nhà to hay nhà bé ư? Thế chẳng phải là càn quấy sao? Đúng lúc hắn định lên tiếng, đột nhiên trong hư không xuất hiện gợn sóng, sau đó một cánh tay khổng lồ thò ra. Cánh tay này bắt lấy con gấu, sau đó soạt một cái rút về. Cánh tay này có lông đen trắng lùm xùm, vừa nhìn là biết cùng một chủng loại với con gấu. Cứ như vậy, thần thú biến mất.

Chu Ngưng Nguyệt buông tay xuống, sau đó cầm đồ nướng ăn như không có chuyện gì xảy ra.

“Rửa tay đi.

Chu Tự nhắc nhở nói.

Thượng Quan Hà chứng kiến tất cả, nhất thời không biết phải kêu gào thế nào, có cảm giác không kêu gào thì không vui, lại không biết kêu gào từ đâu. Bạch Tử nhìn Thượng Quan Hà lắc đầu, cảm giác đối phương bị đả kích nặng nề.

Ăn no xong, Bách Mạch tiên tử rời đi trước. Hàn Tô thở ra nhẹ nhõm, tuy rằng đối phương không nói gì, nhưng nàng cảm giác có trưởng bối ở đây.

“Bây giờ các ngươi định làm gì?"

Thượng Quan Hà hỏi.

Bây giờ đường họ cũng đang rảnh rỗi, xem xem có cùng đường không, Cùng đường thì đi cùng nhau, không cùng thì thôi.

“Chúng ta định quay về tu luyện, bây giờ vẫn còn sớm, tu luyện xong chắc hẳn mới bảy tám giờ. Buổi tối còn có thể có thời gian học hành. Chu Tự nói.

“Tu luyện? Đi đâu tu luyện?"

Thượng Quan Hà có chút tò mò.

“Về Thanh Thành Minh Nam Sở trả lời một câu.

“Các ngươi về bằng cách nào? Từ nơi này về Thanh Thành cần không ít thời gian phải không?"

Thượng Quan Hà tỏ vẻ mặt nghi hoặc.

“Không cần, ta gọi cuộc điện thoại.

Chu Tự gọi cho Thanh Long.

Sau đó một người đàn ông điển trai lại không có biểu cảm gì xuất hiện trước mặt Chu Tự. Đối phương có vẻ là người hướng nội.

“Thiếu chủ, đại tiểu thư"

Huyền Vũ cúi đầu chào. “Ngươi chính là Huyền Vũ?"

Chu Tự mỉm cười, sau đó hỏi đến Thanh Long:

“Thanh Long chết thế nào?"

“Vẫn chưa chết, hắn nói hắn mắc bệnh trầm cảm, không thiết tha với cuộc sống, đang định tự sát. Chu Tước và Bạch Hổ đang trông trừng hắn"

Huyền Vũ trả lời.

“Vậy à? Thanh Long còn trẻ mà đã mắc bệnh này.

Chu Tự tỏ vẻ đồng cảm.

Chu Ngưng Nguyệt:

Thu Thiển:

"..."

“Thiếu chủ không cần quá lo lắng"

Huyền Vũ cũng bị cách nói của Chu Tự trấn áp.

Không hổ là thiếu chủ, có cái nhìn độc đáo hơn môn chủ.

“Vậy chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa, mau chóng quay về. Chẳng may ngươi không có mặt, Thanh Long tự sát thành công thì không ổn.

Chu Tự vội nói.

“Thiếu chủ đúng là biết thông cảm cho chúng ta.

Huyền Vũ gật đầu. Đợi sau khi Chu Tự chỉ định nhân viên, mọi người liền biến mất tại chỗ. Thượng Quan Hà và Bạch Tử cứ vậy mà nhìn họ biến mất, có chút kinh hãi.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?"

Bạch Tử hỏi Thượng Quan Hà.

“Không biết, nhưng ta hy vọng tiên tử có thể vào trong rừng đi dạo cùng ta"

Thượng Quan Hà nói.

Nghe vậy, Bạch Tử nhìn sang người đàn ông bên cạnh với vẻ mặt ngạc nhiên: “Ngươi định làm gì?"

“Xem xem có thần thú bị sót lại như vừa nãy không"

Thượng Quan Hà trả lời.

Bạch Tử:

"..."Nghĩ lại thì như thế mới là bình thường.

Trở về vùng ngoại ô Thanh Thành, Huyền Vũ liền biến mất tại chỗ. Những người này thực sự rất bận, mỗi lần đến đều đi rất vội.

“Chẳng lẽ các ngươi không muốn hỏi buổi sáng Huyền Vũ vừa chết xong, tại sao buổi chiều lại sống lại à?"

Tô Thị tò mò hỏi.

“Chắc là hiện tượng thi biến.

Chu Tự bình tĩnh nói:

“Giới tu chân mà, không có gì là không thể"

“Dưa hấu hôm nay rất ngọt.

Chu Ngưng Nguyệt ăn quả quýt nói tiếp:

"Tối nay về chúng ta đi mua hai quả đi.

“Tại sao phải mua hai quả?"

Thu Thiển hỏi.

“Ta sợ các ngươi không đủ ăn.

Nàng có lòng tốt nói.

Thu Thiển:

"..."

Rất nhanh, họ đi đến cổng lớn Biên Giới Thành.

Vừa đẩy cửa ra, tín đồ canh gác xuất hiện trước mặt mọi người với khuôn mặt tái nhợt. Cho dù Tô Thi đã gặp rất nhiều lần, nhưng vẫn không quen. Chờ mọi người đi vào, Chu Ngưng Nguyệt đưa hết trái cây chua trên đường cho đối phương.

“Tặng cho ngươi.

Hình như đối phương ăn rất vui vẻ.

Chu Tự đột nhiên hơi tò mò, cả tòa thành hình như chỉ có một tín đồ canh gác là có thể giao tiếp.

“Các ngươi nói xem tín đồ canh gác còn có thân phận lợi hại khác không?"

Hắn hỏi.

“Chắc không có"

Thu Thiển lắc đầu.

Nàng không cảm thấy có gì không đúng.

“Ta từng hỏi Thất Thiên, Thất Thiên nói nàng chỉ là tín đồ canh gác bình thường, vì nguyên nhân tòa thành này, nên sống khá lâu.

Chu Ngưng Nguyệt giải thích nói.

“Thì ra là thế"

Chu Tự cũng không nghĩ nhiều nữa.

Đợi họ đến dưới cây bất tử, ba vị cẩu trưởng lão đều kinh ngạc. Hôm nay những người này bị làm sao vậy? Sao tích cực thế?

Chu Tự cảm thấy mình bị mạo phạm, ngày nào họ cũng rất tích cực đấy, được không. Chỉ là những lúc khác cần phải làm việc, cho nên buổi tối mới đến. Nhưng những ngày như này cũng sắp kết thúc rồi, chỉ còn bảy tám ngày cuối cùng. Quả của cây bất tử cũng sắp chín hẳn sau bảy tám ngày nữa. Lúc đó có thể nếm thử mùi vị, mọi người đợi không biết đã bao lâu.

Chu Tự cũng rất tò mò, quả của cây bất tử, chắc hẳn rất không tầm thường. Đến lúc đó gửi cho đại ca một ít. Nghĩ đến đây, Chu Tự liền sững sờ. Đến bây giờ vẫn không có tin tức của Lý Lạc Thư, không biết thế nào rồi.

1102 chữ

Chương 885: Người Hầu Của Ai?

Đợi cây bất tử kết thúc, xem xem Thu tỷ sẽ nắm vững bao nhiêu thần lực. Nếu có thể mở được cánh cửa đó thì đến Dị Thế Giới xem sao. Không thể thì cũng chỉ có thể để sau này rồi tính, còn về Lý Lạc Thư, chắc chắn không vấn đề. Có lẽ hắn còn lo lắng cho bạn gái đang ở nhà kho chưa phát hàng của mình. Nhưng dạo này phải xem ở đâu có việc làm, đến lúc đó có thể đi làm luôn, rồi thuê nhà giúp hắn. Như vậy hắn cũng có thể đón bạn gái đến ở cùng.

Thực ra Chu Tự rất muốn gặp bạn gái hắn. Kiểu bạn gái này khiến hắn rất hiếu kỳ. Đáng tiếc chưa gặp người thật bao giờ. Thật hiếm khi có được nhân vật truyền kỳ như Lý Lạc Thư mở rộng kiến thức cho hắn, tuyệt đối không thể bỏ qua. Cuộc đời có thể gặp được mấy đại ca?

Đợi đám người Thu tỷ chìm vào tu luyện, Chu Tự lấy biên giới thạch ra, tiến vào ngoại thành thần vực, xem xét tình hình ở đó, rồi tiến vào bên trong. Có lẽ có thể có thu hoạch.

Hồ Khô Tịch.

Hầu Tầm vượt qua cac tầng lớp cửa ải, cuối cùng đã tiến vào Thành Minh Vũ. Vừa tiến vào nàng đã cảm nhận được ánh mặt trời hơi chói mắt, có chút khó chịu. Dưới ánh mặt trời, cơ thể tan nát của nàng lại khiến nàng tự ti. Bình thường con gái thích làm đẹp, nàng cũng vậy. Kể cả thân thể mục nát, nàng vẫn thường xuyên chăm sóc. Nhưng máu thịt khô khóc, tan nát, nàng cũng lực bất tòng tâm. Nếu không có ánh mặt trời, nàng vẫn không cảm thấy gì. Nhưng bây giờ dưới ánh mặt trời, nàng cảm thấy hơi khó chịu.

Đó là sự khó chịu về tâm lý, gần như là để người khác nhìn thấy trạng thái xấu xí này, nàng chỉ muốn trốn trong bóng tối. Như vậy, nàng mới hiểu ra tại sao Hồ Khô Tịch không có ánh mặt trời. So sánh ra thì đây là một ân huệ với họ.

Bây giờ thành Minh Vũ đã có ánh mặt trời, khiến người ta rất khó thích ứng. Nhưng nơi này lại khác, vì nơi này đã có khả năng hồi phục.

Hầu Tầm không có khả năng đó, cho nên nàng muốn đi tìm Nữ Thần Phi Hồng, hy vọng nàng có thể giáng xuống ơn huệ của thần. Không cầu thoát khỏi thần chết, chỉ cần có thể khiến cơ thể hồi phục là được.

Đi đến vị trí trung tâm thành phố, nàng phát hiện ở đây có thần điện, ở giữa có tượng đá như nữ thần. Tượng đá này được chế tạo liên tục ngày đêm.

Nàng tìm được người phụ trách, xin đối phương đồng ý cho mình ở lại đây giúp đỡ. Đối phương đã đồng ý, cũng không dám từ chối. Dù sao vị này cũng là em gái của Hầu Trầm điện hạ, họ đâu dám nói gì. Hầu Tầm đứng trước tượng đá, thầm đọc lời cầu nguyện Nữ Thần Phi Hồng, nói rõ mục đích đến đây. Sau đó hy vọng có thể ở bên hầu hạ.

Khi Hầu Tầm cầu nguyện, đột nhiên cảm thấy có người ở bên cạnh. Nàng quay đầu nhìn qua, thực sự nhìn thấy người lạ mặt.

“Ngươi là ai?"

Nàng nhìn thấy một người đàn ông bình thường đứng bên cạnh nàng. Hắn mặc trang phục màu đen, trong như trung niên. Tóc không còn đen bóng, có vài sợi tóc bạc lẫn trong đó.

“Ngươi là người hầu của Nữ Thần Phi Hồng à?"

Người đàn ông trung niên nhìn Hầu Tầm hỏi.

“Vẫn, vẫn chưa phải Hầu Tầm lắc đầu.

“Nghe nói vị nữ thần này thể hiện thần lực ở đây, tạo nên phép màu, ta đến vì ngưỡng mộ danh tiếng"

Người đàn ông trung niên nhìn tượng đá nói.

“Ta cũng đến đây vì ngưỡng mộ nàng, cho nên muốn làm việc ở đây.

Hầu Tầm nói theo bản năng.

“Ngươi cảm thấy nữ thần này có thể mang đến hy vọng cho ngươi phải không?"

Người đàn ông trung niên cười nói:

“Nhưng có thể sử dụng cùng lúc các loại quyền hạn ở đây, thực sự rất lợi hại.

Hầu Tầm nhìn đối phương, nhất thời không hiểu hắn là người thế nào.

“Ngươi là ai?"

Nàng hỏi.

“Một người có thể giúp ngươi hồi phục máu thịt, khiến ngươi tự do. Bây giờ ta hỏi ngươi, ngươi muốn tiếp tục ở lại đây làm người hầu của Nữ Thần Phi Hồng hay là trở thành người hầu của ta?"

Người đàn ông trung niên hỏi.

Nghe nói vậy, Hầu Tầm liền tỏ vẻ mặt cảnh giác.

Bốp!

Người đàn ông trung niên búng ngón tay. Trong nháy mắt, một luồng thần lực hội tụ bên cạnh Hầu Tầm, máu thịt thối nát ban đầu của nàng bỗng mọc thêm da thịt mới. Trong thời gian một hơi thở, Hầu Tầm không thể tin nổi nhìn cơ thể của mình. Nàng tận mắt chứng kiến máu thịt của mình hồi phục từng chút một, cuối cùng biến thành cơ thể bình thường. Nàng kích động lấy ra chiếc gương đã để bụi bặm nhiều năm để soi. Trong gương, nàng trong sáng, ngoan ngoãn, vô cùng xinh đẹp.

Vì quần áo bị kéo giãn nên có hơi kỳ quái, nhưng nàng hoàn toàn xứng đáng là cô gái đẹp nhất Hồ Khô Tịch. Nàng mặc quần áo chỉnh tề, chỉ sợ da thịt lành lặn lộ ra bên ngoài.

Trong lòng vô cùng vui sướng. Nàng đã thấy dáng vẻ này của mình rất nhiều lần trong mơ, nhưng mỗi lần tỉnh dậy lại nhìn thấy bản thân mục nát.

“Ta cũng có thể cho ngươi tự do, nhưng cần ngươi giúp ta làm một việc.

Người đàn ông trung niên nhìn Hầu Tầm nói tiếp:

“Cho nên ngươi muốn làm người hầu của ai?"

Ngoại thành thần vực.

Lại đi vào nơi này, Chu Tự cảm thấy xung quanh hơi yên tĩnh, không còn náo nhiệt như trước. Sau khi vào cổng, phát hiện cũng ít người bày quán hơn. Không phải họ không đến nữa, mà là túm năm tụm ba ngồi nói chuyện ở chỗ xa xa, kinh hãi về những việc nhìn thấy nghe thấy hôm nay.

1109 chữ

Chương 886: Tín Đồ Của Ai?

“Lại đây, lại đây.

Ông chủ chém giá nhìn thấy Chu Tự lập tức vẫy tay nói. Chu Tự đi đến, nhìn thấy Bách Mạch tiên tử cũng có mặt.

“Là ngươi làm thật hả?"

Ông chủ chém giá khó mà tin nổi.

“Có một phần của ngươi đấy"

Chu Tự không thể không khâm phục nói:

“Chất lượng đặc hiệu thật tốt, ta cũng không cần ra tay.

“Đương nhiên rồi, ta không bán thì thôi, mà đã bán thì phải bán hàng chất lượng cao, phải biết rằng những thứ đó đều là..."

Vốn định thổi phồng theo, ông chủ chém gió bất giác phản ứng lại bây giờ không phải lúc, hắn vội nói: “Lời này không thể nói ra, chẳng may người của Thần Ánh Sáng nhằm vào ta, ta bày quán bán hàng sẽ rất khổ.

“Quy tắc giang hồ, ta hiểu.

Chu Tự gật đầu, bày dáng vẻ tuyệt đối sẽ không bán đứng ông chủ chém giá. Ông chủ chém giá cứ cảm thấy không tin được người trước mắt.

“Bây giờ ngươi muốn đi vào trong không?"

Bách Mạch tiên tử hỏi Chu Tự.

“Ừm, bây giờ vào xem sao?

Chu Tự gật đầu.

Hy vọng lần này không gặp phải người của Thần Ánh Sáng.

“Vậy ngươi phải cẩn thận, bên trong có rất nhiều tòng thần, kể cả bây giờ họ có kiêng sợ, nhưng cũng có khả năng ra tay với ngươi.

Bách Mạch tiên tử có lòng tốt nhắc nhở.

“Không mua chút đồ gì à?"

Ông chủ chém giá hỏi Chu Tự.

“Đồ lần trước còn chưa nhận được, không mua nữa.

Chu Tự lắc đầu. Tích lại quá nhiều sẽ dễ quên, đợi dùng hết lô tiếp theo, hoặc là có vấn đề gì cần hỏi họ thì lại đến mua. Sau đó Chu Tự cáo biệt hai người, đi thẳng vào bên trong.

Hắn nhìn trái ngó phải, phát hiện mấy ngày nay vẫn không thấy người của Hỏa Nguyệt Cốc đến, không biết bây giờ họ thế nào rồi. Mỗi ngày Thu tỷ đều đến tế đàn nghe lời cầu nguyện của những người này, theo lý thì có chuyện gì thì nàng cũng sẽ biết. Nhưng chỉ có thể biết sơ qua, không thể biết cụ thể. Có một điều có thể chắc chắn, đến hiện tại người của Hỏa Nguyệt Cốc sống rất tốt. Đợi những người đó lại hái một ít trái cây đến, hắn có thể đi tìm Nữ Thần Băng Tuyết, xem xem nàng có thể thu hồi nguyền rủa không. Sau khi không còn lời nguyền rủa, có lẽ người của Hỏa Nguyệt Cốc cũng sẽ không tín ngưỡng Thần Thái Dương nữa. Ít nhất cũng sẽ không còn tin ngưỡng theo thời gian trôi nữa. Đó là chuyện thường tình của con người.

Chu Tự cũng không cần họ tín ngưỡng, hay là làm việc gì cho hắn.

“Tới rồi"

Xua tan những suy nghĩ này, Chu Tự bắt đầu dồn sức chú ý lên con phố trước mắt. Hiện giờ hắn đứng trước một cây cầu, đi qua cầu chính là nơi tín đồ thành kính mới có thể tiến vào. Bình thường hắn không thể tiến vào, nhưng có công lực ngàn năm, những cản trở này liền biến mất.

Đi lên cây cầu, Chu Tự liền cảm nhận được áp lực. Rất nhanh áp lực bị công lực ngàn năm đàn áp. Chu Tự cất bước chân đi vào bên trong. Kiến trúc ở đây đẹp hơn bên ngoài, nhưng lạnh lẽo hơn bên ngoài không biết bao nhiêu lần. Trống không, không một bóng người.

Chu Tự cũng không để ý. Hắn đến đây không phải để tìm người, mà muốn xem mình có thể đi được bao xa, bên trong có cánh cửa thông đến thần vực hay không. Hắn luôn nhớ rõ giọng nói là Thu tỷ nghe được, bảo Thu tỷ đi vào, nói bên ngoài có nguy hiểm. Tuy rằng không biết nguy hiểm bắt nguồn từ đâu, nhưng muốn đi vào cũng phải biết là đi đâu. Là thần vực, hay là một nơi nào khác? Cánh cửa thứ bảy của Cửa Thần Khởi, không biết đến lúc nào mới có thể mở được. Dù sao cũng phải mở toàn bộ sáu cánh cửa.

Ở đấy có vấn đề lớn, đó chính là phải trả quyền hạn thông suốt mọi sự cho Nữ Thần Bóng Tối, còn phải trả quyền hạn toàn năng cho Thần Ánh Sáng. Tuy bây giờ vẫn chưa có được, nhưng những vị thần này có được quyền hạn thông suốt mọi sự và toàn năng, có trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì. Cho nên muốn mở cánh giữa ở giữa vô cùng khó khăn, chỉ có thể thử đặt mục tiêu ở nơi này, xem có thể tiến vào thần vực hay không. Có thể tiến vào thì có thể tìm kiếm người hô gọi Thu tỷ. “Cảm giác nơi này sáng hơn bên ngoài rất nhiều.

Chu Tự đi trên phố có chút bất ngờ, khiến hắn có cảm giác từ bóng tối đi về phía ánh sáng.

“Đây là lần đầu tiên ngươi đến đây à?"

Phía trước có một người đàn ông trung niên nhìn về phía Chu Tự, tò mò hỏi. Hắn đứng dưới gốc cây đọc sách, nghe thấy tiếng bước chân mới ngẩng đầu nhìn người đi đến. Nhưng hình như hắn đột ngột xuất hiện, vừa nãy Chu Tự cũng không phát hiện ra có người.

"Ừm."

Chu Tự gật đầu.

Trong lòng hắn đã đề phòng, ở đây không phải là ngoại thành, chẳng may có nguy hiểm, mình phải kiểm soát tốt. Một khi không cẩn thận chọc đến cha Nguyệt tỷ, cả đời này của mình coi như xong. Nhưng người đàn ông trước mắt này khiến hắn cảm thấy rất kỳ lạ. Đối phương mặc cả bộ đồ màu đen, trông khoảng ba bốn mươi tuổi, có vài sợi tóc bạc xen lẫn. Dường như phải chịu sự tàn phá và thăng trầm của năm tháng.

“Ngươi là tín đồ của ai?"

Người đàn ông trung niên làm thế tay xin mời, hình như có ý muốn dẫn đường.

“Nữ Thần Trí Tuệ, còn ngươi thì sao?"

Chu Tự cũng không vội hỏi mục đích của đối phương.

"Ta u?"

Người đàn ông trung niên tự giễu cười nói:

“Chắc là Tử Thần Tai Ương"

“Chắc là?"

Chu Tự có chút tò mò. Nhưng mình từng có xích mích với Tử Thần, đừng chọc đến người này thì hơn.

1141 chữ

Chương 887: Trung Lập

“Việc này rất phức tạp.

Người đàn ông trung niên cũng không giải thích nhiều, mà nhìn Chu Tự nói:

“Ta thấy ngươi không phải là tín đồ thành kính, đến đây thấy rất rõ ràng, rất dễ bị người khác nhằm vào. Nhưng hôm nay mọi người đều không có tâm trạng ra ngoài, nếu không ngươi sẽ gặp nguy hiểm. Ta rất hiếu kỳ làm sao mà ngươi làm được, ngoài ra muốn hỏi mục đích của ngươi. Đương nhiên, làm giao dịch công bằng, người cũng có thể hỏi ta về chuyện ở đây. Ta không hiểu biết nhiều lắm, nhưng cũng không ít hơn người khác.

“Ngươi có biết nơi này có thể thông đến thần vực không"

Chu Tự hỏi.

Hắn cũng không lo sợ đối phương muốn làm gì, dù sao cũng bị nhằm vào rồi. Nếu đối phương hỏi câu hỏi không thể trả lời, thì coi như không nghe thấy. Còn ứng phó với đối phương...Rất tiếc, Chu Tự cũng rất hiểu rõ bản thân. Một sinh viên tốt nghiệp đại học như mình, không có nặng lực chơi đùa với những người như này, cũng không phải là người có thiên phú dị bẩm.

“Thực sự có thể thông đến thần vực, thậm chí còn có cánh cửa thần vực. Nhưng đến nay vẫn chưa có người nào tìm được cánh cửa thần vực, chỉ có người từng trông thấy từ xa.

Người đàn ông trung niên suy nghĩ rồi lên tiếng nói tiếp:

“Nhưng có một vấn đề chí mạng, đó chính là sau cánh cửa đó, rốt cuộc có phải thần vực hay không, thì không ai biết. Vì sau chư thần hoàng hôn, không có ai từng mở cánh cửa đó.

Chu Tự hơi bất ngờ, nhưng cũng là bình thường, sau đó hắn nói tiếp:

“Tận cuối ngoại thành thần vực là gì?"

“Nghe nói ngoại thành thần vực là không gian được tạo ra dựa vào quyền hạn, nơi này không có tận cuối, nếu có thì có lẽ là ở trước cánh cửa thần vực"

Người đàn ông trung niên trả lời. “Thần bí thế ư?"

Chu Tự có chút kinh ngạc:

“Nơi này là do tòng thần tạo nên à?” “Đương nhiên rồi.

Người đàn ông trung niên gật đầu.

“Thần vực cũng là do họ tạo nên à?"

“Cũng đúng"

“Ngươi nói hiện nay không có ai từng tìm được cánh cửa thần vực, thế liệu có khả năng, những người đặc biệt mới có thể tìm được không"

“Không loại trừ khả năng này, nhưng tín đồ chư thần đã thử rất nhiều lần, đến hiện tại vẫn không có người đặc biệt nào tìm được cánh cửa này"

“Nếu thiển tín đồ tiến vào, liệu có bị tín đồ thành kính khác tấn công không?"

“Ít nhiều thì cũng có, trừ phi thực lực không đủ, nếu không nhất định sẽ bị loại trừ. Mọi người đều là tín đồ thành kính, tại sao một thiển tín đồ như ngươi có thể đi vào? Đại khái sẽ là tâm thái như này"

Chu Tự không nói gì nữa, đã hỏi hết vấn đề rồi. Phần còn lại là phải tự đi vào xem xét. Nếu hắn đưa theo đám người Thu tỷ đến thì thực sự nguy hiểm. Cho nên bây giờ phải nhân cơ hội xem xét tình hình.

“Đến lượt ta hỏi rồi chứ?"

Người đàn ông trung niên nói với vẻ mặt ôn hòa.

“Ngươi hỏi đi"

Chu Tự đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ là câu hỏi đầu tiên của đối phương khiến hắn thấy kỳ lạ.

Hắn nói:

“Ngươi có phải là người đặc biệt này không?"

“Người đặc biệt gì? Người đặc biệt tìm được cánh cửa thần vực ư?"

Chu Tự hỏi ngược lại.

Thấy đối phương gật đầu, Chu Tự lắc lại đầu:

“Không phải, ít nhất thì đến hiện tại là không phải, ta cũng không nhìn thấy cánh cửa thần vực"

Chu Tự từ xa nhìn vào bên trong, hắn có thể nhìn thấy bên trong có hào quang, nhưng ngoại trừ đường phố thì không có cảnh tượng gì xuất hiện.

“Ngươi đi vào đây bằng cách nào?"

“Áp chế ở đây vô hiệu với ta?

“Ngươi đứng ở phía đối lập với thần phải không?"

Người đàn ông trung niên lại hỏi.

“Đương nhiên"

Chu Tự nhìn đối phương một cái nói:

“Không thể nào"

Bố vợ của ta cũng là Thần Minh, vợ của ta là con gái Thần Minh. Làm sao có thể đứng ở phía đối lập với Thần Minh? Hắn đứng ở phía đối lập với thời đại, thời đại Thần Minh.

Thần Minh trở về, đương nhiên Chu Tự không để ý, nhưng họ muốn kéo thời đại của họ trở về, đương nhiên phải dốc một phần sức lực cho thời đại hiện nay chứ. Dù sao tự mình cũng là nhân vật phản diện, đối phương muốn dẫn thời đại của họ trở về, chẳng phải Thần Minh cũng thành nhân vật phản diện ư? Việc này đúng là sỉ nhục cả nhà phe phản diện ma đạo họ. Phải tiễn họ quay về. “Ngươi cảm thấy thời đại tu chân có thực sự tốt không?"

Người đàn ông trung niên hỏi.

“Có gì không tốt sao? Tuy ta chưa từng trải qua thời đại Thần Minh, nhưng ta biết thời đó mạng người như cỏ rác. Tuy thời đại tu chân cũng có những vấn đề này, nhưng ít nhất người bình thường không thể thảm như vậy"

Chu Tự nhớ đến thôn xóm của đám người Tiểu Tĩnh.

“Nếu cho ngươi một lựa chọn, một là trở thành Thần Minh, một là trở thành một trong muôn vàn chúng sinh của thời đại, ngươi sẽ chọn thế nào?"

Người đàn ông trung niên hỏi.

“Chuyện này."

Chu Tự suy nghĩ cẩn thận nói:

“Ta không thể chọn cả hai được sao? Trẻ con mới đưa ra lựa chọn “Chọn cả hai? Nghĩa là sao?"

Người đàn ông trung niên có chút nghi hoặc.

“Trong muôn vàn chúng sinh, làm một Thần Minh mà người khác không biết. Về võ thì có thể ra tay bình thiên hạ, về văn thì có thể cửa quán ăn mắng chửi khách Chu Tự cười trả lời.

Người đàn ông trung niên ngừng lại, nhìn Chu Tự có chút kinh ngạc:

“Suy nghĩ này của ngươi thật kỳ lạ.

“Không kỳ lạ, là con người thì sẽ nghĩ như vậy. Trải qua những năm tháng rối ren, đạt đến đỉnh cao đời người, không tránh được sẽ có suy nghĩ về thành phố ở ẩn. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là sơn hà ổn định, thiên hạ thái bình"

Chu Tự thuận miệng nói.

1111 chữ

Chương 888: Làm Đại Hiệp

Người đàn ông trung niên cũng cười, sau đó nói:

“Làm Thần Minh không tốt ư?"

“Không biết, chưa làm bao giờ, ta cũng không muốn làm.

Ta thích làm đại hiệp hơn, Chu Tự nghĩ trong lòng. Cả nhà là phe phản diện từ đời này sang đời khác, bất đắc dĩ mình chỉ có thể làm người bị mọi người hô đánh.

“Ngươi có cái nhìn thật thoáng"

Người đàn ông trung niên khâm phục nói.

“Vì ta vốn chưa từng có gì?

Chu Tự nhún vai.

“Cũng đúng"

Người đàn ông trung niên nhìn bên trong đường phố nói:

“Ngươi đến tìm cánh cửa thần vực, hày là muốn vào trong xem xét?"

Nghe vậy, Chu Tự hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ nơi này còn có người không muốn vào xem ư?"

Người đàn ông trung niên sững sờ, sau đó cười:

“Ta không còn gì để hỏi nữa"

Hắn đứng dưới một cái cây, lấy sách ra đọc tiếp, tiện miệng:

“Chúng ta sẽ còn gặp nhau, lúc đó chúng ta chưa chắc có thể trò chuyện thân thiện như này.

“Ngươi biết ta là ai ư?"

Chu Tự hỏi câu. Hình như ngay từ đầu đối phương đã biết hắn là ai. Tính đến hiện tại, cũng chỉ có địa giới ma tu là có nhiều người biết hắn. Những nơi khác cũng chỉ có Đạo Tông Thiên Vân, cộng thêm một bộ phận nhỏ người Thập Nhị Minh Linh Môn. Người này chắc hẳn không trong số đó. Cảm giác mà đối phương hắn rất kỳ lạ, cường mạnh, ung dung. Tuyệt đối không phải nhân vật nhỏ bé gì.“Có biết hay không cũng không ảnh hưởng đến cuộc trò chuyện thân thiện hiện tại của chúng ta, không phải sao?"

Người đàn ông trung niên mỉm cười, ngước mắt nhìn Chu Tự:

“Ta cảm thấy lúc bình thường, ta muốn nói chuyện với ngươi, ta cô đơn đã rất lâu, dạo này mới tỉnh lại vì một số chuyện. Vì vậy mới đi ra ngoài, trò chuyện bình thường với sinh vật có trí tuệ, ta cảm thấy rất vui. Nhưng lập trường của chúng ta khác nhau, trở thành kẻ địch cũng không phải là không thể. Đến lúc đó ngươi không cần nương tay với ta, ta cũng sẽ không nương tay với ngươi"

“Không có ai nói chuyện với người à?"

Chu Tự thấy kỳ dị nói:

“Sao ta cảm thấy ngươi hơi giống trí giả?"

“Trí giả?"

Người đàn ông trung niên lắc đầu tự giễu:

“Vậy thì hoàn toàn không bằng, trí giả là người còn lợi hại hơn Thần Minh, chỉ cần hắn muốn, bất kể là thời đại Thần Minh, hay thời đại tu chân, đều không có ai có thể tìm được hắn. Cho nên có một số người sẽ giao đồ cho hắn giữ gìn. Nhưng cũng phải đồng ý với hắn một điều kiện. Cho nên rất nhiều người nợ hắn một ân tình, cũng có rất nhiều người gửi đồ cho hắn. Nếu không lấy lại được thì tặng luôn hắn vậy?

Chu Tự có chút kinh ngạc, thì ra trí giả giàu có như vậy. Chẳng trách thường xuyên tặng cơ duyên cho người khác. Phá Thiên Ma Kích của mình cũng là do hắn tặng, nghĩ vậy thì cảm thấy rất bình thường. Để tìm người trò chuyện, trí giả cũng phải trả giá.

“Đúng rồi, trí giả sẽ xuất hiện ở những nơi kỳ lạ. Ngoại thành thần vực cũng coi là một nơi kỳ lạ, có lẽ khi người tìm kiếm cánh cửa thần vực, có thể tìm được thông đạo thông đến chỗ của trí giả"

Người đàn ông trung niên cười nhắc nhở.

Nghe nói có thể tìm được trí giả ở đây, Chu Tự càng có hứng thú hơn. Trước khi những người khác hồi phục lại từ trong hoảng sợ, hắn phải đi xa hơn. Nếu không, sẽ bị tiễn ra ngoài, chẳng may bị đánh thương thì càng thê thảm. Từ biệt người kỳ lạ này, Chu Tự đi thẳng vào bên trong.

Người đàn ông đó lại yên lặng đọc sách. Dường như ngay từ đầu hắn đã đọc sách ở đây, chưa từng di chuyển. Sau hồi lâu, một cô gái xinh đẹp mặc chiếc váy dễ thương, khoác áo khoác thể thao đến trước mặt người đàn ông trung niên.

“Ngươi tìm ta à?"

Hầu Tầm đến trước mặt người đàn ông trung niên cẩn thận nói. Nàng đã đồng ý với người đàn ông trước mắt, làm người hầu của hắn. Hắn đã cho mình tự do, còn cho mình cơ thể như lúc ban đầu. Đây là nguyện vọng, ước mơ rất nhiều năm nay của nàng.

Người đàn ông trung niên nhìn cô gái trước mắt, có chút kinh ngạc:

“Bộ quần áo của ngươi...

“Ta, lần đầu tiên ta tiếp xúc với loại quần áo này.

Hầu Tầm cúi đầu có chút tự ti. Thế giới này thật kỳ lạ, kỳ lạ đến mức nàng không hiểu. Nàng giống như một cô gái nông thôn đến thành phố, cảm thấy người nào cũng nhìn nàng bằng ánh mắt kỳ dị.

“Rất cá tính"

Người đàn ông trung niên nói ra câu nói khiến Hầu Tầm bất ngờ.

Nàng nghe ra đó là một lời khen.

“Chuẩn bị sẵn sàng chưa? Qua khoảng thời gian nữa, ngươi sẽ đi làm một việc cho ta. Có khả năng ngươi sẽ chết, nhưng khả năng đó không cao.

Người đàn ông trung niên nói.

“Chết rồi có thể trở về Hồ Khô Tịch không?"

Hầu Tầm hỏi.

“Không thể"

Người đàn ông trung niên lắc đầu:

“Trừ phi ngươi không cần tự do, hoặc là bán tự do. Tự do hoàn toàn, đương nhiên không thể bảo vệ ngươi không chết. Suy nghĩ kỹ chưa? Trước khi chưa rời khỏi hồ Khô Tịch, người còn có cơ hội từ chối.Nhắc nhở ngươi một câu, mất đi tự do thì rất dễ, muốn có được tự do thì khó hơn lên trời"

...

Chu Tự đi thẳng một mạch vào bên trong, hắn phát hiện càng đi vào trong, bầu trời càng sáng rõ. Kiến trúc xung quanh cũng càng lúc càng ít. Quay đầu nhìn lại, hắn cảm thấy không biết mình đã đi bao xa. Trong lòng sẽ xuất hiện một giọng nói kỳ lạ, còn không quay về thì sẽ lạc đường.

Hồi nhỏ hắn đến ngoại ô cũng có cảm giác này, rời khỏi Thanh Thành càng xa, càng dễ bất an, lo sợ lạc đường.

1109 chữ

Chương 889: Góc Thế Giới

Lại một hồi lâu trôi qua.

Chu Tự phát hiện kiến trước phía trước bắt đầu biến hóa, tất cả kiến trúc ở đây đều biến thành màu trắng, dường như đại diện cho sự thánh khiết. Hơn nữa kiến trúc càng lúc càng kỳ quái, giống như thần quốc của thời đại Thần Minh, không nhuốm một hạt bụi. Không cần ngăn gió cũng không cần che mưa. Có vài nơi điêu khắc tượng thánh, không biết là Thần Minh hay tín đồ.

Lại một hồi lâu trôi qua.

Chu Tự phát hiện kiến trúc biến mất, trước mắt hắn chỉ còn lại con đường. Khi hắn quay đầu lại, phát hiện ngoại trừ một con đường, cũng không nhìn thấy thứ gì khác. Mọi thứ hiu quạnh. Dường như thế giới này chỉ có một mình hắn, đang một mình tiến bước. Thậm chí hắn cảm giác công lực ngàn năm cũng tiêu hao một cách rõ ràng. Tiếp tục đi về phía trước, có thể là một con đường không có đường về.

“Chẳng trách không có ai tìm được cánh cửa thần vực, con đường này khiến lòng người hoảng sợ.

Cảm khái một câu, Chu Tự tiếp tục đi về phía trước. Hắn quyết định, lần sau nhất định phải tìm người đi cùng hắn, nếu không đi một mình quá nhàm chán. Không chỉ nhàm chán, ngay cả can đảm cũng không có. Bầu trời càng lúc càng sáng rõ, phía sau Chu Tự xuất hiện bóng đen thâm trầm, hắn càng đi xa, cái bóng càng kéo dài. Dần dần, con đường dưới chân hắn cũng bắt đầu được thay thế bằng màu trắng thánh khiết. Lúc này dường như hắn không phải đi trên con đường, mà đi trên mây trắng, giống như bước từng bước lên thiên đường, đi đến thần vực.

Lần này chỉ có con dường hơi ảm đạm, không còn có thứ gì khác, giống như không còn có khả năng quay về.

Còn công lực ngàn năm đã tiêu hao một trăm năm.

Lại nhìn về phía trước, Chu Tự phát hiện vẫn là con đường không bao giờ kết thúc. Trên con đường này, hắn không nhìn thấy bất kỳ ai, cũng không có bất kỳ âm thanh nào truyền đến. Yên tĩnh không một tiếng động, lại thánh khiết. Áp lực trên đường cũng càng lúc càng lớn.

“Ta phải đi bao lâu?"

“Đi ngược lại, còn có thể trở về không?"

Các loại câu hỏi xuất hiện trong đầu Chu Tự, hắn phát hiện mình đi thẳng vào chỗ sâu nhất, có thể hơi lỗ mãng.

Nhưng đã đi đến nơi này rồi, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước. Không biết đã đi được bao lâu, Chu Tự phát hiện hình như xung quanh xuất hiện tiếng sóng biển, nhưng lại không nhìn thấy bất kỳ thứ gì. Vẫn là con đường như mây trắng, vẫn thẳng về phía trước. Chỉ là hào quang càng lúc càng rõ ràng.

Trong hào quang, dường như có bóng người, bồng bềnh trên không trung.Nhưng nhìn kỹ lại thì không có gì hết.Cho đến khi hắn nhìn thấy đầu nguồn của ánh sáng...

“Trời ơi, đây là đâu?"

Chu Tự đứng trước con đường đứt quãng, có chút kinh ngạc.

Lúc này hắn đã đến tận cuối của con đường tầng mây. Ở chỗ cực xa phái trước có một vật thể phát sáng, trong màu trắng tinh khiết thấp thoáng màu đỏ tươi, như một vầng mặt trời đỏ nhô lên. Dưới tầng mây là nước biển vô tận, nhìn trông như khoảng cách xa xôi, nhưng hình như chỉ ở ngay dưới chân. Về cảm quan giống như bị lừa gạt. Nhưng nơi này hoàn toàn khác với ngoại thành thần vực mà hắn nhìn thấy trước đây. Quan sát xung quanh một lát, không có gì khác, chỉ có nước biển vô biên, và thêm một vầng nguồn sáng.

“Cánh cửa thần vực ở trong mặt trời đỏ đó ư?"

Chu Tự suy đoán.

Hắn thử dẫm len phía trước.

Trống không...

“Có thể bay qua đó không?"

Con đường đã đứt đoạn rồi, chỉ có cách bay thôi. Suy nghĩ một lúc, Chu Tự định bay người lên.

“Ta khuyên người đừng nhảy ra, nếu không sẽ rơi vào khe nứt thế giới, đến lúc đó bị bỏ rơi trong một góc thế giới"

Giọng nói đột ngột truyền đến từ bên cạnh.

Chu Tự kinh ngạc, lập tức nhìn sang bên. Phát hiện một khe nứt không biết mở ra bên cạnh hắn từ lúc nào.

Giọng nói hơi quen tại.

“Trí giả?"

Hắn kinh ngạc nói với khe nứt:

“Thì ra khe nứt của ngươi ở đây à? Ta còn tưởng phải ở bên trong nữa.

“Người biết nơi này đã là vùng biên ngoại thành rồi không? Vốn không có mấy người có thể đi được đến nơi này.

Sau khi cánh cửa thần vực đóng lại, sức mạnh của quyền hạn cũng chịu áp lực mạnh mẽ ở đây. Ta rất hiếu kỳ, làm sao ngươi lại đi đến nơi này một cách bình yên vô sự?"

Giọng nói của trí giả truyền ra từ trong khe nứt.

“Từ nhỏ ta đã tập võ, tu luyện công lực, nay đã thần công đại thành, sắp trở thành tông sư. Cho nên mới có thể đi đến nơi này?

Chu Tự nhìn mặt trời đỏ phía trước nói:

“Vầng thái dương đó, có phải là cánh cửa thần vực không? Hoặc là thông đạo thông đến cánh cửa thần vực.

“Không biết"

Giọng trí giả lại truyền ra:

“Nhưng tốt nhất ngươi đừng nhảy xuống, nếu không sẽ bị biển lớn nuốt chửng, rơi vào trong góc thế giới. Cha ngươi cũng không thể cứu ngươi ra ngay lập tức. Thậm chí trước khi cha ngươi đến, ngươi có thể bị sự tồn tại khác nhặt đi, đến lúc đó sẽ rất nguy hiểm.

“Nguy hiểm thế sao?"

Chu Tự lùi lại hai bước. Hắn có ưu điểm, đó là biết nghe lời khuyên. Là tiểu bối, hắn khá nghe lời của tiền bối. Tục ngữ nói không nghe lời người già chịu thiệt trước mắt, câu này rất có lý.

“Chẳng thế thì sao?"

Trí giả hỏi ngược lại.

“Nơi này không bay được à?"

Chu Tự có chút tò mò.

Trí giả không chê lớn chuyện, cười nói:

“Ngươi có thể nhảy xuống bay thử “Để lần sau đi” Chu Tự nói với khe nứt: “Mở cửa đi, ta vào đi theo quy trình 1097 chữ

Chương 890: Sao Làm Được

Nghe thấy đi theo quy trình, trí giả trầm mặc một lúc, cuối cùng vẫn mở khe nứt. Chu Tự nhìn thấy con đường nhỏ đá vụn, cất bước đi vào bên trong. Rất nhanh đã nhìn thấy cây cao chọc trời đó, cây trí tuệ. Khe nứt phía sau cũng đang đóng lại.

Lần này, Chu Tự cảm thấy cơ thể không được vững lắm, bồng bềnh bất định. Lúc này hắn mới nhớ ra, không phải cơ thể mình tiến vào ngoại thành thần vực, chỉ là thể thần hồn. Cũng không biết đến nơi này, có nguy hại lớn đến cơ thể không. “Lần này ngươi muốn hỏi gì? Lại muốn đến dòng sông lịch sử gặp ai?"

Trí giả ngồi bên bàn đá dưới gốc cây, rót trà cho mình. Không hề nhắc đến có thể hái quả trí tuệ không.

Chu Tự ngắm cây trí tuệ, đột nhiên hỏi:

“Cây trí tuệ và cây bất tử, cây nào lợi hại hơn?"

“Cây bất tử?"

Trí giả buông ấm trà xuống suy nghĩ một lát:

“Cũng không nói được cây nào lợi hại hơn, còn phải xem nhu cầu. Nếu nói khai thác tiềm lực thì quả trí tuệ tốt hơn, nếu nói kéo dài tuổi thọ, thì cây bất tử mạnh hơn. Chỉ tiếc loại cây này rất khó trồng, kể cả trồng được cũng sẽ bị rất nhiều cường giả tranh cướp, rất nhiều năm nay không ai canh giữ được. Chỉ có ban đầu có một nữa thần canh giữ một khoảng thời gian. Nhưng bản chất của cây bất tử và cây trí tuệ khác nhau, cây bất tử có liên quan đến quyền hạn. Sao thế? Ngươi biết đến cây bất tử từ đâu?"

“Ta trồng một cây, mấy ngày nữa quả sẽ chín Chu Tự ngồi đối diện trí giả thuận miệng nói.

Trí giả ban đầu định uống trà, liền dừng tay, chậm rãi đặt chén trà xuống. Hắn lo sợ chốc nữa uống vào miệng sẽ phun ra.

“Ngươi trồng một cây, còn sắp chín?"

Trí giả nhìn Chu Tự nói: “Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?"

"Hai muoi ba."

Chu Tự trả lời.

“Tu luyện mấy năm?"

Trí giả lại hỏi.

“Sắp bảy tháng"

Chu Tự tiếp tục trả lời.

“Trồng cây bất tử khi nào?"

“Sắp được hai tháng phải không?"

“Lúc đó đã là cây lớn rồi phải không?"

“Một hạt giống, tộc Đại Địa Thần Khuyển tặng cho ta, ta tiện tay trồng xuống, mấy ngày nay sắp trưởng thành rồi"

Trí giả có chút khó hiểu. Trong hai tháng từ một hạt giống đến trưởng thành, đừng nói cây bất tử, kể cả cây bình thường cũng không thể như vậy.

“Ngươi làm được bằng cách nào?"

Hắn hỏi. Hắn cảm thấy nói chuyện với người trước mắt này, mỗi lần tâm trạng tốt đều bị phá hỏng.

“Rất đơn giản"

Chu Tự nhìn trí giả đưa ra câu trả lời tiêu chuẩn:

“Chỉ cần có một người vợ tương lai là Thần Minh Chi Nữ, lại có thêm bố vợ đại thần thời gian không gian là được"

Trí giả nhìn Chu Tự, lập tức sững sờ tại chỗ. Nhưng kể cả là đại thần thời gian không gian cũng không được. Hắn dồn toàn bộ thần lực tích lũy rất nhiều năm cho cái cây đó ư? Không tiếc hủy tư cách thần của mình ư? Trí giả không nói nhiều thêm, có lẽ trong đó còn có điều gì mà hắn không hiểu. Dù sao, hắn cũng không hiểu tình hình của Chu Tự.

Bảy tháng giới tu chân....Bảy tháng đã giết tam phẩm, điều động thiết luật. Đào cả thế giới này cũng không đào ra người như vậy.

“Lần sau mang cho ta một hạt giống, ta đổi bằng quả trí tuệ"

Trí giả cười nói:

“Nhiều như vậy năm, ta mới chỉ ăn quả bất tử một lần.

“Chủ nhân trước đây của cây bất tử là ai?” Chu Tự tò mò hỏi.

“Nữ Thần Đại Địa.

Trí giả uống trà trả lời.

Thế mà lại là Đại Địa Nữ Thần, Chu Tự có chút kinh ngạc. Không nghĩ nhiều, hắn hỏi đến cánh cửa thần vực:

“Rốt cuộc cánh cửa thần vực ở đâu?"

“Có thể ở đối diện với biển? Đến này vẫn chưa có ai biết. Ngươi đã biết nhiều hơn rất nhiều so với người khác rồi, vì họ cũng không đi được đến tận cuối con đường Trí giả nói.

“Trước đây không có ai từng thấy cánh cửa thần vực ư?"

Chu Tự có chút nghi hoặc.

“Từng thấy, nhưng đó là khi chư thần vẫn tồn tại. Thiết luật xuất hiện, chư thần không xuất hiện, cánh cửa thần vực như biến mất vậy, xuất hiện cùng với nó là vùng biển vô tận, với một vầng mặt trời đỏ. Không có ai biết đối diện biển là gì, nếu thực sự có cánh cửa thần vực, cũng không có ai biết mở cánh cửa thì sẽ thông đến chỗ nào.

Có thể là thần vực, cũng có thể là nguồn gốc của tội ác.

Trí giả nói rất mơ hồ.

“Biển này là nhân tạo hay là tự diễn hóa ra?"

Chu Tự vô cùng hiếu kỳ.

Trí giả rót một chén trà cho mình, cười nói:

“Có lẽ là tự động diễn hóa, thời đại Thần Minh kết thúc, một số thứ thuộc thời đại Thần Minh liền sập đổ. Khi chư thần xuất hiện thì nước biển xuất hiện, mặt trời đỏ cũng nhô cao từ lúc đó. Có lúc ta cũng nghi ngờ, chúng có phải là thể hiện của thiết luật không"

“Không cảm thấy gì.

Chu Tự lắc đầu. Hắn là người từng được thiết luật nhìn trúng, ít nhiều cũng có cảm giác. Nhưng khi nhìn thấy mặt trời đỏ cũng không có cảm giác gì.

Nghĩ đến đây, Chu Tự đột nhiên nói:

“Thiết luật là do cha ta tạo ra phải không?"

“Việc này ngươi không thể hỏi ta, về hỏi cha ngươi thì hơn.

Trí giả lắc đầu cũng định trả lời trực diện.

Trong lòng Chu Tự nhiều ít đã xác định, cha Nguyệt tỷ chính là người tạo ra thiết luật. Nếu chính xác, vậy thì cha Nguyệt tỷ chính là người kết thúc thời đại Thần Minh. Nghĩ đến đây Chu Tự liền khiếp sợ...vậy....Cha Nguyệt tỷ phải già đến thế nào.

Câu nói già rồi mới sinh con cũng là để khen hắn.

1079 chữ

Chương 891: Xem Cái Gì

Nhưng còn có một vấn đề lớn, nếu thời đại Thần Minh là bị cha Nguyệt tỷ kết liễu, thì Thu tỷ là Thần Minh Chi Nữ, chẳng phải là có thù với mình ư? Lại kích thích như vậy. Cũng may bố vợ vẫn còn sống, thì không có vấn đề lớn nữa. Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán, chẳng may người tạo ra thiết luật là người khác.

Được rồi, lùi một vạn bước mà nói, chính là cha Nguyệt tỷ, nhưng đó là cha Nguyệt tỷ, có liên quan gì đến cha hắn?

“Còn có câu gì muốn hỏi không?"

Trí giả dừng lại, lại nói:

“Thực ra ngươi hiểu biết rất nhiều, thời đại Thần Minh, hay là thời đại này, ngươi cũng có khái niệm. Còn về những điều vượt quá hai thời đại này, ta biết cũng không thể trả lời ngươi. Đợi ngươi có đủ thực lực, thì có thể tìm hiểu nhiều hơn"

“Ta cũng không biết nhiều lắm"

Chu Tự suy nghĩ cẩn thận. Hắn phát hiện thực ra mình hiểu biết rất có hạn. Rốt cuộc Hoang Cổ Kinh Thế Thư có phải có thể mở ra thời đại không, bảy cánh cửa ở Biên Giới Thành, đều không có câu trả lời. Càng đừng nói đến Nữ Thần Trí Tuệ, Nữ Thần Bóng Tối.

“Được rồi, sau này gặp phải chuyện gì, ngươi có thể tìm hiểu từ rất nhiều người, dù sao chỗ ngươi có không ít Thần Minh"

Trí giả bình tĩnh lên tiếng. Thực ra hắn chưa từng gặp người nào như Chu Tự. Đối phó với nhiều Thần Minh như vậy mà không có chút vấn đề gì. Hơn nữa càng ngày càng nhiều Thần Minh trở về, hắn lại vẫn có thể chiếm cứ nơi đó.

“Đúng rồi, ngươi có điện thoại không?"

Chu Tự đột nhiên hỏi. “Điện thoại? Có thì cũng có, sao thế?"

Làm sao trí giả có thể bị thời đại vứt bỏ chứ?

“Ta xem điện thoại của ta có thể lấy ra được không"

Chu Tự thử lấy ra, phát hiện lấy được điện thoại thật, hắn mở nhóm, cho trí giả vào nhóm:

“Ngươi thêm bạn đi, đến lúc ta kết hôn, sẽ gửi thông tin lên nhóm.

“Thêm thì thêm được, nhưng ta có thể biết tình hình của các ngươi, lại không thể đáp lại các ngươi. Ta trốn trong khe nứt thế giới, không thể dễ dàng giao tiếp với bên ngoài. Cho dù là điện thoại cũng không được.

Trí giả nói.

“Hiểu rồi"

Tuy Chu Tự không biết tình hình, nhưng giới tu chân có không ít chuyện kỳ lạ. Đợi thêm vào nhóm xong, trí giả đặt chén trà đến trước mặt Chu Tự:

“Uống trà đi, lần này muốn đi gặp ai?"

“Tìm cha mẹ ta.

Chu Tự uống trà không hề do dự nói. Tuy rằng muốn đi tìm bố vợ, nhưng vẫn đi tìm cha mẹ trước thì hơn. Xem xem trước đây cha mẹ như thế nào.

“Chắc chắn không thay đổi chứ?"

Trí giả có chút khó xử.

“Không, chính là họ.

Chu Tự nghiêm túc nói.

“Vậy thì đi xem một ngày trước khi họ thành hôn, lúc đó vừa hay ta đi ngang qua, tâm trạng cha ngươi rất tốt, cũng đồng ý để lại hình ảnh lịch sử"

Nói xong trí giả liền mở dòng sông lịch sử.

Trong nháy mắt, Chu Tự lại đến tinh không bao la lần nữa. Đây là dấu hiệu tiến vào dòng sông lịch sự.

“Đúng rồi, vừa rồi ngươi nói nhảy xuống biển sẽ rơi vào trong khe nứt thế giới là thế nào?"

Chu Tự đột nhiên nhớ ra việc này.

“Biển thì nhìn trông như biển, nhưng thực ra ẩn chứa khe nứt thế giới, ngươi có thể còn chưa rơi chạm đến nước biển thì đã rơi vào khe nứt không gian vô hình. Cuối cùng rơi vào trong góc đã mất đi nào đó của thế giới. Lúc đó chuyện gì cũng có thể xảy ra, kể cả ngươi xuyên thủng chân trời, cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Trí giả giới thiệu đơn giản.

Chu Tự gật đầu, hôm nay hắn nghe được từ mới, một góc bị mất đi.

Ít khi.

Hình ảnh bắt đầu xuất hiện, vô số tòa nhà cao tầng lướt qua nhanh dưới chân Chu Tự. Ngay sau đó là núi sông biến đổi. Sau vài lần biến đổi, Chu Tự mới kinh hãi hộ:

“Mẹ ta cũng già thế hả?"

Càng thay đổi, càng cho thấy họ rất lớn tuổi.

Trí giả nhìn Chu Tự, nghĩ thầm người này cái gì cũng dám nói.

“Sắp đến rồi"

Trí giả nhắc nhở một câu.

Sau đó hình ảnh bắt đầu dừng lại.

Lúc này Chu Tự bốn người Thanh Long quỳ trước một người đàn ông uy nghiêm lạnh lùng trên một đỉnh núi.

Khuôn mặt bốn người đầy vẻ hoảng sợ, sợ tới mức chân tay luống cuống, giống như nghe thấy một chuyện gì khó mà tin nổi.

Trời sắp sập ư?

Chu Tự đều từng gặp bốn người nhóm Thanh Long rồi.

Mặc dù mới gặp một hai lần, nhưng đã nhiều năm trôi qua, họ vẫn không có bất cứ thay đổi gì.

Không có gì mà không nhận ra được cả.

Mà người đàn ông đẹp trai đứng đầu kia là lần đầu tiên Chu Tự được thấy người thật.

Nếu là trong ảnh thì cũng thấy ảnh gia đình của Nguyệt tỷ rồi, nghĩ kỹ một chút, đúng là người đàn ông trước mặt này.

"Khí chất không biết mạnh hơn bao nhiêu so với trên ảnh"

Chu Tự cảm khái trong lòng.

Có điều có hơi không hiểu thế này là sao.

Hắn nhìn về phía Trí Giả, hỏi vấn đề này.

"Nghe được tin cha ngươi muốn lập gia đình mới bị dọa thành thế này"

Trí Giả nói.

"Không có tiền đồ"

Chu Tự lắc đầu thở dài, chẳng qua chỉ là cha của Nguyệt tỷ thành hôn thôi, đâu phải trời sập.

Trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng, cha Nguyệt tỷ đã già thế rồi, kết hôn thì có làm sao?

Chu Tự cảm thấy lát phải đi chúc mừng, lại góp ý một hồi với đám người Thanh Long, nếu như họ không ra tay.

Ra tay thì coi như xong.1147 chữ

Chương 892: Gọi Đại Ca

"Đúng rồi, nơi này là địa bàn của ai, phong cảnh được đấy, ta cũng chưa từng tới.

Chu Tự nhìn chung quanh một chút, kinh ngạc nói.

Nơi này núi cao ngất, chung quanh có mây mù vờn quanh, nhìn xuống là non nước tươi đẹp, dãy núi khí thế bàng bạc liên miền.

Như vua chúa đang nhìn xuống giang sơn.

"Nơi của cha ngươi, là khu vực không thể mạo phạm nhất trong Ma Môn Trí Giả thuận miệng giải thích, chợt nói:

"Muốn bắt đầu dung nhập rồi sao? Chúng ta tới sẽ không làm cho họ cảm thấy dường đột đâu. Dù sao đây cũng là chân dung lịch sử. Có điều người cũng đừng tác động quá mức, cha mẹ ngươi đều khỏe mạnh, họ có thể phát hiện được"

"Ta biết chừng mực, ngươi có thể tin tưởng ta. Dù sao cũng là cha mẹ ta, ta còn có thể làm ra nói ra chuyện đại nghịch bất đạo gì?"

Chu Tự ra vẻ ta không có vấn đề gì.

Thấy vậy, Trí Giả cũng yên tâm hơn nhiều. Không có vấn đề gì là tốt.

Không phải tất cả mọi người đều thoải mái. "Vậy thì bắt đầu đi"

Trí Giả vỗ tay, chung quanh lập tức nổi gió.

Đám người Thanh Long cũng bắt đầu run rẩy.

Chu Nhiên nhìn đám người Thanh Long trên mặt đất:

"Khó tin lắm à?"

"Thực ra không có gì không thể tin nổi cả Lúc này Chu Tự đi tới, nghiêm túc nói:

"Nam cưới nữ gả, đạo lý hiển nhiên. Những người này tuổi nhỏ không hiểu chuyện thôi"

"Ta thấy là do họ không muốn thấy ta kết hôn"

Chu Nhiên lạnh lùng nói.

Mấy người Thanh Long còn bị dọa sợ hơn.

"E là Chu huynh lo lắng quá rồi, họ kích động nên không biết chúc phúc thế nào"

Chu Tự ra vẻ lão làng giang hồ:

"Nhưng mà ta thấy Chu huynh cũng có hơi giống ta đấy, ngươi nói xem có lẽ nào chúng ta là anh em thất lạc nhiều năm không?"

Trí Giả thấy hoang mang vô cùng:

"...?"

Đang làm gì thế?

Chu Nhiên nhìn về phía Chu Tự, đôi mắt hắn mang theo vẻ uy nghiêm, không giận tự uy, có thể làm cho bất cứ kẻ nào thấy mà e ngại.

Lúc này, hắn nhìn chằm chằm Chu Tự, rất bình thản nói:

"Đúng thật là ta có người em trai đã mất tích nhiều năm, nhưng không phải ngươi"

Đối mặt với ánh mắt của Chu Nhiên, Chu Tự không có cảm giác gì, bình tĩnh nói:

"Ngươi xem ta và ngươi có giống nhau không? Cha mẹ ta thích giấu ta sinh cho ta một người chị gái. Cho nên các người có một người anh trai không biết từ đâu chui ra cũng là có khả năng"

"Hôm nay tâm trạng ta tốt, ngày thành hôn sắp tới, nếu không ngươi đã bị ta đấm chết rồi"

Chu Nhiên bước về phía viện tử sơn phong:

"Đi, dẫn các ngươi qua xem phu nhân của ta một chút "Chu đại tẩu nhất định không tầm thường nhỉ?"

Chu Tự cất bước đuổi theo.

Trí Giả bỗng không dám tiến bước.

Hắn tin Chu Tự không đàng hoàng, lại cảm thấy đối phương sẽ không làm loạn.

Đây chính là cái hố cố ý đào cho hắn.

Thật ra Chu Tự cũng cảm thấy rất thú vị, dù sao chân dung lịch sử cũng không phải lịch sử thật.

Sợ cái gì?

"Đương nhiên"

Chu Nhiên gật đầu:

"Các ngươi quen nhau thế nào?"

Chu Tự tò mò hỏi:

"Tình yêu của các ngươi có phải cũng đẹp đẽ hoàn hảo giống như truyền thuyết giữa trời đất không?"

"Giành được thì tốt đẹp không?"

Chu Nhiên lườm Chu Tự một cái, rồi thuận miệng nói.

"Tốt đẹp, Chu huynh quả là anh hùng hào kiệt, có thể nói cụ thể một chút không? Sau này ta sẽ xuất bản sách ghi lại câu chuyện tình yêu giữa hai người"

Chu Tự ra vẻ các ngươi kiếm bộn rồi.

Chu Nhiên nói đại khái ngọn nguồn.

Chu Tự nghe xong sợ quá:

"Sau khi tỷ thí giành được ư? Chu huynh của chúng ta đúng là hào kiệt. Nếu không phải tại hạ đã có hôn ước, nhất định cũng phải thử cách của Chu huynh một lần. Nói tới thì, có phải Chu huynh vừa gặp đã yêu không? Nếu không sao không đòi giành những thứ khác mà cứ nhất định phải giành Thiên Nữ?"

Ken...két!

Lúc này, cửa lớn của viện tử mở ra, một cô gái bước ra từ bên trong, tóc nàng dài tới eo, đung đưa theo gió nhẹ. Chu Tự thấy đối phương thì kinh ngạc không thôi. Cô gái trước mặt như cây cỏ mềm, da trắng nõn, cổ như cổ ngỗng, răng như ngà voi, vầng trán đẹp mày ngài.

Trước khi mẹ bị ngải heo quật theo năm tháng, quả thật rất đẹp.

Nguyệt tỷ giống mẹ nàng.

Nhưng mà..vẫn là Thu tỷ của ta đẹp hơn.

Lúc này, Chu Nhiên đi tới bên cạnh Liễu Nam Tư, nói với đám người Thanh Long:

"Từ hôm nay trở đi, nàng chính là phu nhân của ta"

Liễu Nam Tư khách sáo chào hỏi với đám người Thanh Long, sau đó mới phản bác lại Chu Nhiên một câu:

"Ngày mai mới đúng"

Đám người Thanh Long đều là vẻ không tin nổi, nhưng vẫn cúi đầu bái kiến phu nhân trước. Họ tò mò rốt cuộc mấy năm này đã xảy ra chuyện gì.

Chu Tự nhìn cha mẹ mình, sau đó chắp tay nói:

"Chu đại tẩu, ta thấy mặt người thiện, giống ta tới mấy phần, nếu không ngại thì gọi ta một tiếng đại ca nhé?"

"Ngươi...

Liễu Nam Tư nhìn Chu Tự, không khỏi nói:

"Gương mặt của ngươi quả là giống ta mấy phần, nhưng ta không có người thân thất lạc"

É?

Giống thật à?

Chu Tự mới tùy tiện bịa ra thôi, sao có thể giống được?

Lúc mình vừa ra đời, cha mẹ đã bị ngải heo quật rồi.

Sau đó Chu Tự bèn loại bỏ những ý nghĩ này, nghiêm túc nói:

"Thật ra ta là một người ở bên kia thế giới tới đây du lịch, ta có thể nhìn thấy tương lai, bói tình duyên. Nơi này có một nhân duyên trời định sắp thành, cho nên ta tới. Ta có thể bói cho các ngươi một quẻ"

"Ồ?"

Chu Nhiên đột nhiên có hứng:

"Vậy ngươi bói thử xem, nói không hay thì ngươi cứ chờ chết đi"

Uy hiếp ta á? Ngươi tưởng ta sợ ngươi à? Trong lòng Chu Tự kiên cường đáp lại.

1135 chữ

Chương 893: Lâu Quá Chưa Đánh

"Ta thấy phu thê ngươi tình thâm, tương lai sinh được một trai một gái. Nhưng việc này không quan trọng, quan trọng là tương lai các người sẽ bị ngải heo quật theo năm tháng"

Chu Tự nghiêm túc nói:

"Cho nên ta đề nghị các ngươi, bắt đầu trung niên thì phải thường xuyên vận động, phòng bị bụng bia, gan nhiễm mỡ, chân voi. À, các ngươi đừng để cho con các ngươi uống rượu. Uống rượu có nguy hại rất lớn tới tinh thần khỏe mạnh của hắn đấy. Ta chỉ nói thế thôi"

"Thế à? Chúng ta cũng có thể đến trung niên ư?"

Liễu Nam Tư nghĩ mà khó tin, chợt vừa cười vừa nói:

"Có điều có cả trai lẫn gái lại là chuyện tốt"

Chu Nhiên cũng cảm thấy mình có cả trai lẫn gái là chuyện vui, sau đó nói:

"Nói đi, ngươi muốn gì"

"Muốn gì à.."

Chu Tự nhìn hai người trước mặt, đau lòng nói:

"Thật ra thuở nhỏ ta là đại ca trong nhà. Cha mẹ mặc kệ chúng ta, ta một tay nuôi em trai, em gái lớn lên. Nghe được bọn hắn gọi ta một tiếng đại ca, ta sẽ tràn đầy động lực. Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, lúc còn rất nhỏ bọn hắn và ta đã lạc nhau. Hôm nay thấy các ngươi, cảm thấy có hơi giống ta, làm cho ta nhớ tới em gái, em trai. Cho nên, các ngươi có thể gọi ta một tiếng đại ca không?"

Phụt...

Trí Giả đang uống trà không nhịn nổi nữa, hắn trực tiếp kéo Chu

Tự rời đi:

"Xin ngươi đấy, đừng có nói nữa"

Liễu Nam Tư thấy vậy, vẫy tay tạm biệt.

Chu Tự nhìn cha mẹ của Nguyệt tỷ cách mình càng ngày càng xa, cảm thấy trong lòng có chút hụt hẫng.

Cảm thấy dường như họ cũng rất cô độc, người già chỉ muốn được bầu bạn nhiều hơn.

Họ sẽ sợ cô độc chứ, nhưng vừa nghĩ tới việc họ có thể sống lâu hơn mình, Chu Tự cảm thấy vẫn là thôi đi, mạng của họ quá dài, mình không bồi được, nhìn cha mẹ ngày càng xa, Chu Tự không khỏi hỏi:

"Ngươi nói xem, nếu ngươi không lôi ta đi, liệu họ có gọi ta là đại ca không?" "Không đâu"

Trí Giả ngồi cạnh bàn, thở dài nói.

Hắn cảm thấy mình không thể dẫn Chu Tự đi xem chân dung lịch sử này nữa.

Đây đúng là đùa với lửa.

"Lần này ngươi gây ra họa lớn, khoảng thời gian này ta phải tránh đầu gió thôi.

Trí Giả khôi phục lại vẻ bình tĩnh:

"Không đến mức đó chứ?"

Chu Tự ngồi xuống nói:

"Ta cảm thấy thú vị lắm, họ tức thì tức, bây giờ vẫn đang mở cửa hàng ở ngoài. Bình thường đều phải cuối năm mới có thời gian rảnh tính sổ sách. Bây giờ là đầu năm, cách cuối năm còn một thời gian dài. Không chừng đã quên rồi."

"Đấy là ngươi thôi"

Trí Giả tức giận nói:

"Họ có thể dễ dàng buông tha ta chắc? Nhưng mà..

"Hả?"

Chu Tự có hơi tò mò. "Ngươi đúng là người đầu tiên ta gặp dám làm vậy. Vô số người tới, chưa từng có ai đến mức như ngươi, mà còn có thể nhảy nhót tưng bừng"

Trí Giả không khỏi khâm phục.

"Là...là sao?"

Chu Tự nghĩ mà sợ.

Trí Giả nói kiểu này làm cho hắn thấy hơn bất an.

"Ta tiễn ngươi nhé, ngươi muốn quay về nơi nào của ngoại thành Thần Vực?"

Trí Giả quyết định tiễn cái mối họa này đi..

"Bên ngoài ngoại thành đi"

Chu Tự không muốn đi con đường kia nữa.

Lần sau tìm ai đó đi cùng.

Sau đó cùng thăm dò khu biển này, xem có thể tìm được cửa Thần Vực không.

Hoặc là thứ có liên quan tới cửa Thần Vực.

Tám giờ tối, Chu Nhiên và Liễu Nam Tư vẫn đang bận rộn trong bếp, bây giờ vẫn còn khá nhiều khách.

Có điều tay thái thịt của Chu Nhiên đột nhiên dừng lại.

Liễu Nam Tư đang pha nước tương cũng khựng lại.

Hai người liếc nhìn nhau, trong đầu họ đột nhiên phải thu nhận một hình ảnh.

Sau khi thu nhận xong, tay cầm dao của Chu Nhiên bỗng nổi gân xanh.

"Đứa con trai giỏi giang mà bà sinh đó"

Hắn lườm vợ mình một cái.

"Là đứa con tốt mà ông đẻ đó" Liễu Nam Tư phản bác. "Thằng nhóc này to gan lắm. Chu Nhiên lạnh lùng nói: "Bao lâu chưa bị đánh đòn rồi?"

"Học hành giỏi giang quá, từ nhỏ tới lớn chưa bị đòn"

Liễu Nam Tư có hơi tiếc nuối, ngẫm một chút, nàng lại nói:

"Nhưng mà sau khi tốt nghiệp, con trai liền thay đổi, bắt đầu bướng. Không thể tiếp tục bỏ mặc được. Cuối tuần đi, bảo nó về một chuyến "Mua cái roi nào vừa nhỏ vừa dẻo dai chút đi, thằng nghịch tử này cần đấy.

Chu Nhiên bình thản nói.

Nơi nào đó trên bờ cát, bốn cái đầu lộ ra ngoài, cơ thể bị cát mịn che giấu.

Ban đầu vốn đang hưởng thụ, họ đột nhiên mở mắt ra, vẻ mặt hoảng sợ.

"Các ngươi nhận được chưa?"

Thanh Long lên tiếng trước.

"Nhận được rồi"

Huyền Vũ gật đầu. "Thiếu chủ đúng là..làm cho người ta bội phục mà Chu Tự cũng khâm phục nói.

"Ta không hiểu nhiều về thiếu chủ, bây giờ ta đã hiểu rồi"

Bạch Hổ cũng cảm khái.

"Thiếu chủ không hổ là thiếu chủ, hổ phụ không sinh khuyển tử, câu nói này quả không sai tí nào. Trên đời có có ai dám bắt môn chủ gọi hắn là đại ca đâu?"

Thanh Long kích động như gặp người trời.

"Người bình thường đứng trước mặt môn chủ, đã không cách nào giữ bình tĩnh được rồi. Thiếu chủ lại không hề bị ảnh hưởng"

Huyền Vũ cảm thấy kinh ngạc.

"Thiếu chủ thành hôn sớm, không thì giới Tu Chân sẽ bị hắn làm cho long trời lở đất mất Thanh Long lắc đầu thở dài.

"Năm đó môn chủ vừa thành hôn cũng mai danh ẩn tích khỏi giới Tu Chân từ đó. Vốn cho rằng giành được một phu nhân, không ngờ giành được một cái phong ấn. Đến bây giờ môn chủ cũng không có ra ngoài" "May mà có phu nhân, không thì mỗi ngày chúng ta đều phải sống trong lo sợ, hãi hùng rồi"

Bạch Hổ thật sự vui mừng vì có phu nhân trấn áp môn chủ.

1205 chữ

Chương 894: Triệu Hồi

Thanh Long ngẩng đầu nhìn trời, thở dài nói:

"Bất tri bất giác chúng ta đã có đại tiểu thư và thiếu chủ. Đại tiểu thư đáng yêu, mà thiếu chủ...thì thật dũng cảm.

Ta cảm giác thiếu chủ trong lời đồn hoàn toàn không hề thực sự lợi hại như thiếu chủ ngoài đời thực"

"Cái này đừng vội cảm khái, bây giờ có một vấn đề."

Bạch Hổ nhìn ba người:

"Chúng ta đã biết việc có tổn hại đến uy nghiêm của môn chủ, liệu có bị diệt khẩu không?"

Lời vừa dứt, ba người đều sững sờ.

Sau đó ai cũng chui ra khỏi đất. Đây là chuyện lớn, phải chuẩn bị cho tốt.

"Chúng ta đến biển Bỉ Ngạn nghỉ phép đi Thanh Long trực tiếp chọn thoát khỏi mảnh đất này.

Ba người không có dị nghị gì, tóm lại trốn đi trước, tránh đầu sóng ngọn gió.

Không ngờ, trước kia cần tránh vì môn chủ bạo phát, bây giờ lại phải tránh vì hành động của thiếu chủ.

Trong phòng của một khu chung cư nào đó, Trình tỷ và tiên tử Vân Tiểu ngồi trên ghế sô pha xem tivi.

Tiên tử Vân Tiểu ôm gối dựa vào người Trình tỷ:

"Trình trưởng lão, phim truyền hình này bình thường lắm mà có gì hay mà coi?"

"Hay mà"

Trình tỷ xem tivi, bình tĩnh nói.

"Quan hệ mẹ chồng nàng dâu thì có gì mà đáng xem? Chúng ta cũng không có con.

Tiên tử Vân Tiểu có chút bất đắc dĩ:

"Ngươi vẫn nên tìm phu quân đi" Trình tỷ thuận miệng nói.

"Giới Tu Chân này ai cưới được ta đây?"

Tiên tử Vân Tiểu cẩn thận suy nghĩ, kinh ngạc nói:

"Ta đột nhiên phát hiện, khá nhiều người cùng cảnh giới với ta đều thành hôn rồi"

"Ưu tú quá, không gả đi được.

Trình tỷ đả kích một cách vô tình.

"Tu chân giả đâu nhất định phải thành hôn, thật ra ta còn muốn bước lên thêm một tầng nữa"

Tiên tử Vân Tiểu cười nói.

Nàng không thích xem tivi, bèn lấy điện thoại ra chơi.

Có điều nhanh chóng nhìn thấy có thêm một thông báo nhắc nhở trong nhóm.

Sau đó thì ngẩn cả người.

"Trình trưởng lão, ngươi xem, ngươi xem Tiên tử Vân Tiểu cả kinh đưa di động cho Trình tỷ:

"Ngươi xem Chu Tự mời ai tham gia nhóm này"

Trình tỷ tò mò nhìn, cũng chấn động vô cùng.

Trí Giả?

Trí Giả, gần như toàn bộ người có thành tựu trong giới Tu Chân đều gặp rồi, thậm chí còn đạt được chút cơ duyên từ đối phương.

Nhưng muốn trò chuyện với đối phương lần nữa, hoặc là để lại cách thức liên lạc, thì tuyệt đối là chuyện không thể nào.

Ít nhất thì họ chưa từng gặp trường hợp như thế.

Bây giờ Trí Giả lại tham gia nhóm rồi?

"Sao không ai hỏi câu gì?"

Tiên tử Vân Tiểu nhìn nhóm chat, có hơi đau khổ nói:

"Mấy người trẻ tuổi này sao không trò chuyện trong nhóm chat đi. Không được, ta phải nghĩ cách lôi một tên lắm lời vào"

Trình tỷ thở dài:

"Mai hỏi mấy người Chu Tự là được rồi."

Tiên tử Vân Tiểu cảm giác mấy người Chu Tự cứ nghỉ hè là trải qua những chuyện vô cùng kỳ quặc vậy.

Cứ như không sống trong cùng một giới Tu Chân với các nàng.

Trí Giả mà người khác muốn cũng không gặp được lại bị đối phương thêm hẳn vào nhóm chat.

Sau này có phải sẽ có người đáng gờm hơn cũng vào không?

Cho một tiểu bối bình thường đi mà.

Dưới cây Bất Tử, Chu Ngưng Nguyệt đã tỉnh lại từ trong tu luyện.

Bọn họ ngồi dưới cây cắt dưa hấu ăn.

Mãi mà Chu Tự chưa trở về, bọn hắn cũng chỉ có thể chờ.

"Đã năm sáu tiếng rồi, sao Chu Tự vẫn chưa về chứ?"

Tô Thi tỏ vẻ thắc mắc.

"Không biết nữa.

Thu Thiển ngồi bên cạnh Chu Tự, nàng đang theo dõi tình trạng thân thể của hắn:

"Lúc trước hắn nói phải vào nội bộ ngoại thành Thần Vực xem sao, có lẽ vì chuyện này nên mới trì hoãn thời gian, không biết hắn đã gặp gì ở trong đó. Nhưng nhìn dáng vẻ này thì có lẽ tìm được không ít thứ" "Không cần lo lắng, hắn biết rõ mình là kẻ mới vào nghề, gặp được ai lợi hại cũng biết mà không đâm loạn"

Chu Ngưng Nguyệt ngồi trên ghế, nàng vừa cắt dưa vừa nói. Nàng thấy Thu Thiển không ăn thì lấy phần dưa của Thu Thiển qua rồi nói:

"Ta thấy ngươi không có tâm trạng ăn, để ta ăn giúp ngươi vậy.

"Nguyệt tỷ, ngươi ăn xong rồi tối nay còn ăn được cơm không thế?"

Tô Thi hỏi.

"Trái cây là trái cây, cơm là cơm, hai thứ không chung một dạ dày"

Chu Ngưng Nguyệt thuận miệng nói.

Lúc này điện thoại của nàng đột nhiên vang lên.

"Là mẫu thân Chu Ngưng Nguyệt nở nụ cười vui vẻ nhận điện thoại, rồi nói bằng giọng ngoan ngoãn:

"Mẫu thân, ta đang ăn dưa hấu, lần sau trở về sẽ mang cho các ngươi một quả "Vẫn là Tiểu Nguyệt của chúng ta đáng yêu nhất, quả nhiên là nữ nhi bảo bối của chúng ta. Nhi tử cứ như nhặt được vậy, đại nghịch bất đạo"

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười của Liễu Nam Tư.

Chu Ngưng Nguyệt tỏ vẻ tò mò:

"Chu Tự chọc mẫu thân không vui à?"

"Chuyện nhỏ cả thôi. Đúng rồi, cuối tuần sau các ngươi còn việc gì không? Bảo Chu Tự dẫn cả ba về nhà ăn bữa cơm, cha ngươi tự tay vào bếp đó"

Liễu Nam Tư cười rồi nói.

"Mẫu thân muốn ăn mấy trái dưa hấu?"

Chu Ngưng Nguyệt hào hứng hỏi.

"Tiểu Nguyệt mua mấy trái mẫu thân đều thích cả"

Trong giọng nói của Liễu Nam Tư còn mang theo ý cười:

"Tiểu Nguyệt muốn ăn món gì? Đến lúc đó mẫu thân dậy sớm đi mua nguyên liệu.

"Sườn xào chua ngọt, cả ốc nữa" Chu Ngưng Nguyệt nói ngay.

Các nàng trò chuyện thêm mấy câu rồi mới cúp điện thoại.

"Cuối tuần sau về nhà"

Chu Ngưng Nguyệt nói với Thu Thiển và Tô Thị.

Dường như nàng rất vui vẻ.

"Cha mẹ ta có đi không? Ta có thể nướng thịt cho bọn hắn ăn"

Tô Thi cảm thấy mình rất có tác dụng trong các việc như thế này.

"Có lẽ có, đến lúc đó gọi điện thoại cho bọn hắn"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Sao đột nhiên lại gọi về rồi?"

Thu Thiển có hơi tò mò.

Chu Ngưng Nguyệt suy nghĩ một lúc rồi mới đáp lại:

"Có thể là Chu Tự lại chọc hai vị đó rồi, chờ sau đó hắn quay lại hỏi một chút là biết thôi.

Câu này của nàng khiến mấy người Thu Thiển cảm thấy khó hiểu.1138 chữ

Chương 895: Phía Sau Có Gì

Không phải Chu Tự đi ngoại thành Thần Vực sao? Sao lại chọc tới hai vị kia rồi?

"Nhưng có lẽ thứ sáu tuần sau quả cây Bất Tử sẽ chín hẳn Thu Thiển nhìn về phía cây Bất Tử rồi nói.

Những người khác nghe vậy cũng có chút mong chờ, bọn họ muốn ăn thử loại quả thần này xem sao. Không biết có thật sự trường sinh hay không.

"Nhắc mới nhớ, các ngươi có phát hiện một việc không?"

Minh Nam Sở nói với những người khác:

"Trong nhóm trò chuyện của chúng ta có thêm một người"

"Có thêm một người ư?"

Tô Thi thắc mắc, nàng lấy điện thoại ra nhìn thì sửng sốt phát hiện:

"Trí Giả?"

"Không biết có phải là thật hay không, nhưng Chu Tự thêm vào thì chắc là thật rồi"

Minh Nam Sở nói.

"Ai đó hỏi thử xem Từ Từ nhìn đám người Tô Thị rồi nói.

Âm Túc cũng rất tò mò.

Nhưng đều không có can đảm mở miệng ra hỏi.

Bọn họ cũng phát hiện nhóm trò chuyện này cần một bầu không khí sinh động hơn.

Đám người bắt đầu đổ dồn mắt về phía Tô Thị.

Tô Thị:

Có phải ta nên vui hay không?

Nhưng vì sao luôn có cảm giác bị bắt nạt.

Lúc này, Chu Tự đã về tới ngoại thành Thần Vực.

Chu Tự nhìn người đến người đi trên đường thì nhẹ nhàng thở phào một hơi.

So với những con đường vắng vẻ trong kia thì nơi này vẫn tốt hơn nhiều.

"Nhanh như thế đã ra ngoài rồi à?"

Bách Mạch Tiên Tử nhìn về phía Chu Tự mà có chút kinh ngạc.

"Ta vào đó bao lâu rồi?"

Lúc này Chu Tự đi tới trước gian hàng của bọn lão bản mặc cả rồi nói.

"Không lâu, bình thường đi vào chỗ sâu nhất cũng cần mấy ngày, ngươi mới vào đó mấy tiếng"

Bách Mạch Tiên Tử lắc đầu rồi nói:

"Ngươi đi được nửa đường rồi không thể tiếp tục đi về phía trước nữa à?"

"Cũng khoảng đó, ta đi tới cuối con đường, nếu tiếp tục đi sẽ rơi vào khe hở thế giới, nên ta không đi tiếp, chờ khi nào ta mạnh lên lại tiếp tục sau Chu Tự gật đầu rồi trả lời một cách nghiêm túc.

Chỉ là câu trả lời này của hắn khiến Bách Mạch Tiên Tử vô cùng kinh ngạc:

"Cuối con đường? Khe hở thế giới? Đến cùng ngươi đã đi đến đâu rồi?"

"Bách Mạch Tiên Tử đi tới đâu?"

Lão bản mặc cả có chút tò mò.

"Ta không đi được xa, chỉ tới Vùng Đất Thánh Khiết Bách Mạch Tiên Tử thở dài một hơi rồi nói:

"Dù sao ta cũng là tu chân giả, trong đó rất bài xích ta. Nếu ta ép buộc dùng tu vi hành tẩu sẽ kinh động đến rất nhiều người. Mặc dù ta không sợ bọn họ nhưng sẽ ảnh hưởng tới việc bầy hàng buôn bán sau này của ta" "Vùng Đất Thánh Khiết ư?"

Chu Tự hơi suy nghĩ một chút rồi nói:

"Là chỗ mà khắp nơi đều là kiến trúc màu trắng à? Khu vực này cũng không xa "Phía sau nó là thứ gì?"

Đôi mắt Bách Mạch Tiên Tử sáng rực lên.

Chu Tự không trả lời ngay mà nhìn chằm chằm vào quầy hàng của Bách Mạch Tiên Tử.

"Ngươi muốn tấm nào thì tự chọn Bách Mạch Tiên Tử nói.

Chu Tự tùy tiện lấy hai tấm, cũng không biết dùng để làm gì, sau đó hắn lại nhìn về phía lão bản mặc cả.

"Ta làm ăn trước giờ không tặng miễn phí, ngươi phải trả tiền"

Lão bản mặc cả tỏ vẻ cứng rắn mà nói.

"Vậy một linh thạch một cái nhé, nói mới nhớ hôm nay ngươi bán gì vậy?"

Chu Tự tò mò mà hỏi.

"Thần sủng mô phỏng"

Lão bản mặc cả cầm hạt châu kia lên mà nói:

"Ta phát hiện rất nhiều người thích nuôi thú cưng, vậy nếu nuôi thần thú thì sao? Nên ta mới làm ra thứ này, có thể trải nghiệm cảm giác nuôi thần thú trong một tháng"

"Đặc hiệu bình thường nhỉ"

Chu Tự cảm thấy có chút đáng tiếc.

Thứ này thì có tác dụng gì chứ?

Thôi vậy, lấy mấy cái về cho mấy người tam lão bản nuôi cho vui cũng được.

Tiện thể lấy hai cái cho Thượng Quan Hà.

À, còn phải lựa hai con gấu cho Nguyệt tỷ.

Sau đó Chu Tự mới nói về nội bộ Thần Vực:

"Nếu ngươi cứ tiếp tục đi vào sâu trong kiến trúc màu trắng thì sẽ phát hiện những kiến trúc này sẽ ngày càng ít đi. Cuối cùng chúng sẽ biến mất, chỉ còn lại một con đường. Mà khi đi dọc con đường này về phía trong cũng sẽ trở nên trắng noãn, sau đó biến thành cảnh tượng như đang ở trong tầng mây. Nếu tiếp tục đi về phía trước sẽ phát hiện bầu trời ngày càng sáng tỏ. Hình như trong ánh sáng có bóng người, không chỉ có thể còn có thể nghe được tiếng sóng biển. Thật ra những cái này cũng chẳng là gì, chỉ là khi đi tới cuối con đường sẽ nhìn thấy biển cả vô tận, và một mặt trời đỏ rực cuối chân trời. Nó đỏ tươi ở giữa, xung quanh có vầng sáng trắng noãn. Nơi này chính là cuối đường, mặt trời đỏ và biển cả xuất hiện sau khi chư thần biến mất. Trong biển rộng có vô số khe hở thế giới, một khi rơi xuống là có thể tiến vào nơi hẻo lánh trong di thất thế giới"

Chu Tự nói một hơi.

"Vậy Cánh Cửa Thần Vực thì sao?"

Bách Mạch Tiên Tử hỏi thêm.

"Có lẽ ở cuối biển, không thể bay qua vùng biển kia được, nếu có ý muốn bay qua sẽ bị biển cả thôn phệ. Cho nên cần chờ ta tiến vào thời đại thần thoại mới có thể thử lại một lần nữa"

Chu Tự nói như đúng rồi.

Cuối cùng hắn bổ sung thêm một câu:

"Đúng rồi, thời đại thần minh đã qua, những gì chư thần ảnh hưởng tới thế giới đã sụp đổ, cũng vì thế mà mặt trời đỏ mới xuất hiện. Nên dù bên kia có Cánh Cửa Thần Vực, có mở ra cũng chưa chắc có thể đi tới Thần Vực. Đó là những gì người khác nói cho ta biết.

Bách Mạch Tiên Tử gật đầu.

Nếu nàng bán những tin tức này đi thì có thể kiếm được bộn tiền.

1109 chữ

Chương 896: Chuẩn Bị Chạy

Chu Tự quả nhiên còn quá trẻ, dạng người như thế này vì sao vẫn chưa bị chư thần đùa giỡn?

Bách Mạch Tiên Tử nghĩ như thế, cũng đặt câu hỏi cho Chu Tự.

Chu Tự:

"..."

Vì sao ai cũng cảm thấy thế?

Hắn suy nghĩ kỹ một chút, cõ lẽ lý do hắn vẫn chưa bị bọn hắn đùa giỡn là vì thường xuyên đánh bọn hắn.

Có lẽ là bị chơi xỏ rồi, nhưng hắn chưa biết.

"Vậy dưới làn nước đó có cái gì?"

Đột nhiên lão bản mặc cả hỏi.

"Ta không biết, nhưng bình thường biển cả rất bí ẩn, sau này có cơ hội ta sẽ đi xuống xem sao"

Chu Tự thuận miệng nói.

Hắn cũng không vội chuyện này.

Chờ mình tiến vào thời đại thần thoại thì sẽ dẫn thêm một số người đi cùng.

Kết đội vượt phó bản.

Sau đó Chu Tự rời khỏi ngoại thành Thần Vực.

Lần này đi kiếm được vài thứ miễn phí. Cũng xem như chuyện tốt.

Chỉ là hắn vừa tỉnh lại đã phát hiện người xung quanh nhìn mình bằng một ánh mắt rất quái dị.

"Thu tỷ, các ngươi làm gì vậy?"

"Có phải ngươi lại chọc gì cha mẹ ngươi rồi hay không?"

Chu Ngưng Nguyệt cất tiếng đầu tiên.

Chu Tự nghe được câu này thì xụ mặt xuống, hắn nói:

"Vì sao Nguyệt tỷ nói ra lời ấy, mấy năm nay ta có tiếng là con nhà người ta cơ mà"

"Mẹ ngươi vừa gọi điện thoại tới, bảo ngươi cuối tuần sau về nhà một chuyến Thu Thiển nhắc nhở.

Chu Tự nghe vậy thì sững người, hắn nhìn về phía ba vị lão bản mà hỏi:

"Cuối... cuối tuần có tăng ca không?"

Thu Thiển nghe vậy thì hiểu ngay, chắc chắn Chu Tự đã làm gì đó chọc tới hai vị kia rồi.

Nếu không cũng chẳng có gì phải sợ trở về.

Lần trước chọc tới cha mẹ còn không tự biết, bây giờ rõ ràng đã biết mình đã làm chuyện gì rồi.

Nàng tò mò mà hỏi tình huống cụ thể.

Chu Tự lắp ba lắp bắp nửa ngày trời, cuối cùng mới giải thích rõ ràng được.

Chu Ngưng Nguyệt đang hóng hớt nghe xong thì cũng ngạc nhiên rớt cả cằm.

Tô Thi nhìn về phía Chu Tự với ánh mắt khó mà tin được.

Thu Thiển ngẩn người, nàng chưa từng nghĩ rằng phu quân của mình lại có thể làm ra được loại chuyện này.

Mình vẫn chưa gả qua đó mà đã phải chịu đựng áp lực này rồi.

"Đừng nhìn ta như thế.

Chu Tự ngượng ngùng nói.

Dị thế giới.

"Cuối cùng có thể đi vào rồi"

Thần Phong Bạo nói với hai người Lư Tân:

"Các ngươi thủ ở đây, không lâu sau cục đá này sẽ phát sáng, tới lúc đó các ngươi cũng có thể nhận được vài thứ.

Ta phải đi vào xem người bên trong ra sao. Nếu như hắn yếu thì sẽ bị ta gạt ra khỏi tảng đá, nếu ta yếu thì ngược lại. Nếu lực lượng của hai bọn ta ngang nhau thì cuối cùng sẽ có một trận chiến. Hắn đã ở trong đó rất lâu rồi, nếu như hắn vốn là một cường giả, vậy chưa chắc ta có thể trấn áp hắn được. Khi đó các ngươi tự mình trốn đi Thần Phong Bạo nói xong thì cũng không ngập ngừng nữa mà tiến thẳng vào trong viên đá. Biến mất không thấy gì nữa.

Lư Tân và La Doanh nhìn nhau, không dám khinh thường.

Nếu có chuyện gì không ổn thì bọn hắn sẽ chạy khỏi nơi này đầu tiên.

Nhưng có một vấn đề quan trọng rằng. Sau khi chạy khỏi nơi này thì làm thế nào để trở về?

"Nơi này cũng là một thế giới, nếu thực sự không được nữa thì chúng ta có thể ở lại đây"

Lư Tân an ủi.

Hắn đang an ủi đối phương cũng là đang an ủi chính mình.

Chỗ nào mà không thể sống chứ Bọn hắn cường đại, đất trời này luôn có một nơi thuộc về bọn hắn. Chỉ cần không quá kiêu ngạo là đủ an toàn rồi.

Đương nhiên Thần Phong Bạo không để ý tới tính toán của hai người Lư Tân.

Hắn tiến vào Tảng Đá Thời Gian rồi bắt đầu hấp thu lực lượng bên trong đó.

Thời gian trôi qua xung quanh hắn, Thần Phong Bạo có thể cảm nhận được lực lượng của mình đang khôi phục nhanh chóng.

"Quả thật là Đại Thần Thời Không rất lợi hại, chẳng trách có thể nhìn thấy cảnh giới cao hơn sớm như thế. Đáng tiếc cuối cùng vẫn thất bại rồi"

Thần Phong Bạo lắc đầu tự nhủ.

Hắn có thể cảm nhận được nơi này rộng lớn vô biên nhưng thời gian chi nguyên vẫn đang bay qua rất nhanh, cuối cùng nơi này lại biến thành một vùng nhỏ.

Thật ra Thần Phong Bạo có chút không hiểu, vì sao Đại Thần Thời Không lại để thứ này lại.

Là vì ai?

Chuyện này hắn nghĩ mãi mà không hiểu được, thần minh khác cũng nghĩ mãi mà không hiểu được.

Nghe nói chỉ có Thần Vận Mệnh biết được lý do nhưng Thần Vận Mệnh không chịu nói.

Trước kia bọn hắn cũng không thèm để ý, bây giờ mới biết nơi này rất phù hợp với những người quay về khôi phục lực lượng như bọn hắn.

Có lẽ Đại Thần Thời Không chuẩn bị cho bản thân, dùng cái này để khôi phục.

Đây cũng là lẽ thường tình. Nhưng khả năng này vô cùng thấp, bởi vì đối với Đại Thần Thời Không mà nói, hắn không cần thiết phải làm thế. Hắn hoàn toàn có thể để thủ đoạn này trong người mình, cái này nhất định là để cho người khác.

Thần Phong Bạo không nghĩ nhiều nữa, hắn đi từng bước một tới người đang đứng hấp thụ thời gian chi nguyên. Hắn có thể cảm giác được đối phương không hề kém cỏi.

"Tiện thể thăm dò tu chân giả thời đại này xem sao, không biết đó sẽ là một người như thế nào?"

Thần Phong Bạo nói rồi đi thẳng về phía trước.

Thần lực trên người hắn cũng càng thêm mạnh mẽ.

Đáng tiếc nơi này đã bị hấp thu quá nhiều, nếu không thì hắn sẽ có cơ hội khôi phục về thời kỳ đỉnh phong.

1097 chữ

Chương 897: Đạo Ý

Cùng lúc đó.

Lý Lạc Thư lúc trước đang nhắm mắt ngộ kiếm đột ngột mở mắt ra, hắn quay đầu nhìn về phía sau thì phát hiện có người khác tiến vào.

Hắn đã ở đây không biết bao lâu, nhưng Lý Lạc Thư cảm giác mình đã ma luyện kiếm ý trăm năm. Nơi này lại có lực lượng thời gian.

"Xem ra đúng là thủ đoạn Đại Thần Thời Không để lại, quyền hành thần lực mênh mông không tưởng được.

Hắn tồn tại trong tu chân giới nhiều năm, gặp được vô số cường giả nhưng chưa bao giờ thấy loại lực lượng này.

"Có lẽ trên đời này tồn tại Con Đường Thời Không, nhưng tới bây giờ vẫn chưa có ai lĩnh ngộ được. Nếu ta ở đây lĩnh ngộ Con Đường Thời Không, có lẽ sẽ thành công. Nhưng đáng tiếc ta không đi con đường này Lý Lạc Thư không kìm được mà tự giễu.

Vốn hắn dẫn theo tiểu khô lâu dạo chơi dị thế giới, thăm thú non sông, trình độ nhân văn ở đây.

Nhưng chưa được bao lâu thì hắn đã thấy tảng đá này.

Lý Lạc Thư theo bản năng cảm thấy nó ẩn chứa lực lượng không thể tưởng tượng nổi.

Lý Lạc Thư đánh bậy đánh bạ tiến vào nơi này, ai ngờ rằng lại là lực lượng thời gian chứ.

Ở đây, hắn cảm thấy mình vượt qua vô số ngày.

Thực lực đang tiến bộ không ngừng, có chút khó tin.

Đệ nhị kiếm của hắn cũng đã rèn luyện được kha khá rồi.

"Sau khi ra ngoài, làm việc một khoảng thời gian rồi lại phải đi tìm sư phụ rồi. Hi vọng rằng sư phụ có thể giải đáp nghi hoặc trong lòng, từ đó lĩnh ngộ đệ tam kiếm "Sư phụ ngươi là ai?"

Đột nhiên có một giọng nói truyền tới.

Tiểu khô lâu chết lặng nhìn về phía Lý Lạc Thư.

Nó cảm giác mình đã đợi ở đây mấy trăm năm rồi.

Mấy trăm năm không được gặp Tiểu Thái, nó sắp điên rồi.

Nếu như dáng người Tiểu Thái thay đổi thì nó khó mà tiếp nhận được.

Dáng người hoàn mỹ đó, bớt nhìn một giây nó cũng cảm thấy lỗ.

Sau này Tiểu Thái trưởng thành thì chắc chắn là thời kỳ cực thịnh, nó không được nhìn sẽ rất muốn chết.

"Sư phụ ta là một vị đầu bếp"

Lý Lạc Thư trả lời.

"Đầu bếp ư?"

Tiểu khô lâu không thèm để ý, sau đó hắn lại nói:

"Vừa rồi ngươi nói Con Đường Thời Gian là gì vậy? Ngươi không học thì ta có thể học không? Học xong rồi có phải là có thể để Tiểu Thái giữ mãi thanh xuân đúng không? Có phải là ta sẽ được nhìn dáng người của Tiểu Thái mãi đúng không? Ngươi không biết lúc Tiểu Thái tắm rửa đẹp tới cỡ nào đâu. Vừa trắng vừa mềm "Có lẽ Con Đường Thời Không bao gồm cả thời gian và không gian, cũng có nghĩa là dòng chảy thời gian. Nếu ngươi có thể thật sự nắm giữ được nó thì muốn một hai người giữ mãi vẻ thanh xuân cũng không khó. Chỉ là con đường này yêu cầu rất khắt khe Lý Lạc Thư suy nghĩ nghiêm túc một lát rồi nói thêm:

"Nhưng nếu chỉ muốn giữ mãi vẻ thanh xuân thì có lẽ chỉ cần chạm vào cánh cửa của Con Đường Thời Gian là được"

"Ngươi mau dạy ta Tiểu khô lâu hào hứng nói.

"Thật ra ngươi chỉ cần lợi dụng lực lượng thời gian ở đây là có thể khôi phục bình thường, như thế không tốt à?"

Lý Lạc Thư có lòng tốt nhắc nhở.

"Không được, không bao giờ.

Tiểu khô lâu lắc đầu nguầy nguậy.

"Vì sao?"

Lý Lạc Thư có chút không hiểu.

"Bây giờ ta là khô lâu, nhìn Tiểu Thái tắm rửa thì chắc chắn không có vấn đề gì, nếu ta biến thành người bình thường mà vẫn nhìn lén Tiểu Thái tắm rửa thì chẳng phải là rất biến thái sao? Cho nên ta không thể trở nên bình thường"

Tiểu khô lâu nói một cách rất đàng hoàng. Lý Lạc Thư:

Cũng đúng.

Hắn không có cách nào phản bác.

"Hơn nữa ta đã là khô lâu rồi, có chết cũng không thể nào chết hơn được nữa. Biến thành người sẽ chết đó"

Tiểu khô lâu lại bổ sung thêm một lý do.

Lý Lạc Thư gật đầu.

Sau đó hắn cất bước đi về phía trước, cũng không để ý người vừa xuất hiện sau lưng.

"Vậy ta dạy ngươi, ngươi nghe cho kỹ. Còn rất nhiều thời gian, có lẽ ngươi sẽ học được.

"Có phải phía sau đang có ai đó đến gần chúng ta không?"

"Không sao, ta ứng phó được, ngươi nghe cho kỹ đây. Thực lực của ngươi cũng tạm ổn, lại cộng thêm khoảng thời gian này chuyên tâm tu luyện, ngươi đã có tư cách đi tiếp xúc đạo ý "Đạo ý? Đó là cái gì? Ma pháp ư? Hay là đấu khí.

"Không phải, đạo ý là ý thuộc về bản thân mình. Nó nằm trong mắt ngươi, cũng nằm dưới chân ngươi, càng là nằm trong tay ngươi. Ngươi cần phải cảm nhận sự tồn tại của nó, tìm hiểu nó, ngưng tụ nó, dùng nó để mở đường, khai phá tầm mắt, đúc trường sinh"

Về đến nhà đã là mười giờ tối.

Chu Tự ngồi trên ghế sô pha đọc sách, lòng hắn cứ không yên.

Ngày mai là thứ hai, từ giờ tới lúc về nhà chỉ còn sáu ngày.

"Không biết lần này trở về cha mẹ sẽ mời ta ăn cái gì?"

Chu Tự không kìm lòng được mà mở miệng.

"Có lẽ là ăn roi"

Chu Ngưng Nguyệt ngồi trên ghế sô pha ăn táo xanh, nàng tiếp tục nói:

"Từ nhỏ đến lớn cha mẹ ta chưa từng đánh ta bao giờ, cha mẹ ngươi chắc chắn không thương ngươi"

"Thật ra lúc ta vẫn còn đi học, hai người họ cũng không đánh ta. Năm lớp hai, ta thi được điểm kém, vốn họ cũng không đánh ta"

Chu Tự bắt đầu nhớ lại chuyện lúc nhỏ.

"Vậy tại sao sau đó lại đánh ngươi?"

Thu Thiển đổi một bộ váy dài mát mẻ ngồi xuống bên cạnh Chu Tự, nàng cất tiếng hỏi.

1096 chữ

Chương 898: Không Mong

Chu Tự gấp sách lại, hắn cũng cầm một quả táo lên ăn rồi thuận tiện trả lời:

"Vì ta lừa họ nói là thi khá tốt, không biết tại sao lại bị bọn hắn phát hiện, sau đó cho một trận no đòn. Từ lúc đó trở đi, hình như ta không bị đánh thêm lần nào nữa, sau đó nữa thì ta trở thành con nhà người ta rồi. Tiểu học cố gắng học tập, cấp hai một lòng học tập, cấp ba đam mê học tập, lên tới đại học thì cũng chỉ biết mỗi học nữa thôi"

"Trong khoảng thời gian đó ngươi không còn sở thích nào khác à?"

Thu Thiển tỏ vẻ như mình đã nhìn thấu hắn rồi.

"Ta chỉ thích đọc sách, thỉnh thoảng xem phim, sau đó...

Chu Tự có chút khó mà mở miệng, hắn nói tiếp:

"Có lẽ các ngươi không biết, không phải lúc trước Thanh thành xuất hiện động vật kỳ quái tấn công con người sao? Ta là một thanh niên có năng lực lại có tư tưởng tốt đẹp, đương nhiên ta đã ra tay. Ta thường xuyên lợi dụng đêm tối..

"Trừ hại cho dân, thể hiện phong thái đại hiệp?"

Thu Thiển hỏi.

Chu Tự nhìn Thu tỷ một chút rồi gật đầu một cách cứng nhắc:

"Đúng thế"

"Sao gần đây ngươi không đi ra ngoài nữa?"

Chu Ngưng Nguyệt thuận miệng hỏi.

Nàng ngồi trên ghế sô pha, lắc lư đôi chân không chạm tới đất.

"Không phải gần đây có bọn người Đại Địa Thần Khuyển trông coi rồi sao? Động vật kỳ quái trong thành đã biến mất hết rồi. Nếu như còn thì ta đã đi từ lâu rồi.

Chu Tự cẩn thận suy nghĩ một chút rồi nói tiếp:

"Nhắc mới nhớ, vào ngày đầu tiên sau khi ta tu luyện đã gặp một con chuyện. Khi đó là lần đầu tiên ta phát hiện bọn chúng được người nuôi, ngày hôm đó có lẽ cũng là lần đầu tiên ta chạm mặt tu chân giả"

"Chuột à?"

Thu Thiển có hơi thắc mắc một chút.

"Đúng thế, suy nghĩ cẩn thận thì có lẽ là người của Thử Đường"

Chu Tự nhớ lại chuyện năm ngoái:

"Khi đó ta vừa mới lấy được Phá Thiên Ma Thể, đêm cùng ngày hôm đó cũng đã tu luyện xong. Ta cho Ma Chủng ăn no tới nôn ra, thậm chí cổ họng cũng bị ta làm bị thương. Sau đó ta gặp được chuột, một đường lần theo tìm tới căn phòng tối ở vùng ngoại ô. Không biết vì sao mà căn phòng đó vô cùng tối, nhưng ta cũng đã bắt được hai người không biết trông coi thú nuôi cho tốt. Ta có lòng tốt dạy họ cách trông coi thú nuôi, họ còn muốn ra tay với ta. Cuối cùng bị ta dùng một quyền đánh bay, người thứ hai khá là lợi hại, còn có thể dùng phi đao làm ta tổn thương. Lúc đó ta hơi chủ quan"

Chu Tự nói xong rồi nhìn về phía Thu Thiển, hắn suy nghĩ thêm mới nói:

"Dường như ta đã kể với ngươi rồi"

"Không có"

Thu Thiển cười rất tươi, nàng nói một cách dịu dàng:

"Trước đây ngươi có kể cho ta rồi ư? Ta quên rồi. À đúng rồi, ngày mai ngươi muốn ăn gì?"

Hả?

Chu Tự cảm thấy nụ cười này của Thu Thiển có chút kỳ quái.

Chu Ngưng Nguyệt ăn táo xanh nhìn Chu Tự, nàng cứ nhìn chằm chằm hắn như thế.

"Hay là...ngày mai ra ngoài ăn đi?"

Chu Tự cười nói.

Thu Thiển từ chối.

Sau đó họ lại nói tới ngoại thành Thần Vực.

"Phải đi tới bờ bên kia của biển cả, hoặc là đi xuống dưới lòng biển mới tìm được Cánh Cửa Thần Vực?"

Chu Ngưng Nguyệt cẩn thận suy nghĩ một chút rồi nói:

"Có khi nào Cánh Cửa Thần Vực bị dọn đi rồi không?"

"Cũng giống như cánh cửa thứ bảy trong Cánh Cửa Thần Khải ư?"

Thu Thiển suy đoán.

Chu Tự cảm thấy cũng không phải là không có khả năng này, nhưng mở Cánh Cửa Thần Vực ra còn cần phiền toái như thế sao?

Còn phải thức tỉnh sáu vị thần minh kia, nhất là còn cần quyền hành Toàn Trị và Toàn Năng.

Hắn luôn cảm thấy không thể nào.

"Nói mới nhớ, ta có một câu hỏi Chu Ngưng Nguyệt đưa quýt đã lột cho Chu Tự rồi nói:

"Thần minh bị trục xuất, bây giờ bọn hắn muốn trở về, vậy bây giờ bọn hắn đang ở đâu?"

"Câu này ta chưa hỏi, để lần sau hỏi thử xem.

Chu Tự nhận lấy quýt rồi ăn một múi, hắn tiện tay đưa cho Thu tỷ một nửa.

"Có thể là trong các loại loạn lưu"

Thu Thiển ăn quýt, chua tới nỗi nàng híp mắt lại, đành nói:

"Lần sau ta đi mua quýt.

Mặc dù nàng không có quyền hành Hạnh Vận nhưng đúng là quýt nàng mua đa số đều ngon.

Thậm chí Thu Thiển còn từng nghi ngờ trong người mình ẩn giấu quyền hành Hạnh Vận.

"Chẳng lẽ là Thiên Ngoại Thiên? Bên ngoài thế giới?"

Chu Tự nhớ lại những gì Trí Giả nói, hắn nói tiếp:

"Ta nghe được một từ bên chỗ Trí Giả, nơi hẻo lánh của di thất thế giới, có thể là nơi này, cũng không biết tại sao chỗ như thế lại xuất hiện"

"Ta tìm người điều tra tư liệu giúp ta Chu Ngưng Nguyệt cầm điện thoại lên nhờ người giúp đỡ điều tra.

Nàng là Thánh Nữ Ma Đạo, quyền hạn địa vị của nàng rất cao.

Trong Ma Môn có lẽ không ai dám không nể mặt nàng.

Mọi người đều biết cho dù dám trái lời Thánh Tử cũng không thể làm trái lời Thánh Nữ.

Vậy nên Chu Tự biết địa vị của mình trong Ma Môn không cao, thậm chí thua xa Nguyệt tỷ.

Có rất nhiều người nhìn hắn không vừa mắt.

Đương nhiên Chu Tự cũng không để trong lòng, tương lai hắn chỉ có thể kế thừa quán ăn, không thể nào là Ma Môn.

Cho dù mình thật sự kế thừa Ma Môn thì cũng phải đợi tới khi lão cha nhắm mắt xuôi tay. Nhưng từ giờ tới lúc lão cha nhắm mắt xuôi tay...có lẽ hắn đã sống được ba bốn đời.

1137 chữ

Chương 899: Do Chưa Kết Hôn

Hắn nghẻo rồi thì cha mẹ vẫn có thể tiếp tục tạo một tên nhóc khác tiếp tục nuôi.

Vậy nên vị trí đại boss của Ma Môn từ đầu đến cuối không thể nào rơi lên đầu hắn.

Nhưng quán ăn thì còn có thể, vì hắn ra ngoài xông pha thất bại thì phải quay về kế thừa gia sản.

"Lúc trước mấy chuyện này ta còn có thể tìm đại ca ta giúp ta điều tra một chút, nhưng gần đây hắn mất tung mất tích, không biết bị nhốt ở đâu rồi"

Chu Tự có chút phiền lòng.

Hắn lại gửi cho Lý Lạc Thư một tin nhắn, vẫn không đạt được hồi đáp.

Có nhiều chuyện không thể thương lượng với lão giang hồ, cũng có chút đáng tiếc.

Nhiều lúc lời nhắc nhở của Lý Lạc Thư rất có tác dụng.

Lão giang hồ chính là lão giang hồ.

Hắn chỉ là một kẻ mới vào nghề, góc độ nhìn nhận vấn đề của hắn kiểu gì cũng sẽ có chút lệch lạc.

"Gần đây ta cảm thấy mình đã bắt đầu khống chế được cánh cửa kia rồi, có lẽ không bao lâu nữa có thể hoàn toàn mở ra"

Thu Thiển cảm nhận một chút rồi nói:

"Khoảng nửa tháng nữa?

"Chờ khống chế hoàn toàn thì chúng ta lại đi căn tin của dị thế giới ăn cơm?"

Chu Ngưng Nguyệt rất có hứng thú.

"Gần đây bọn hắn đang xây dựng lại, không biết có còn căn tin hay không"

Chu Tự nói với vẻ không chắc chắn.

Chu Ngưng Nguyệt cũng không thèm để ý chuyện này nữa, mà là bưng đĩa trái cây lên rồi đi vào phòng ngủ chính:

"Ta đi ngủ đây"

"Nhớ đánh răng đó"

Chu Tự nhắc nhở.

Chu Ngưng Nguyệt đáp lại một câu rồi đóng cửa phòng.

"Đến cùng là Nguyệt tỷ có đánh răng hay không?"

Chu Tự tò mò hỏi.

"Chắc là có, dù sao nàng cũng không phải là tiểu hài tử tám tuổi nữa rồi"

Thu Thiển nói với vẻ không hề chắc chắn.

Chu Tự cũng không thèm để ý, mà nhìn Thu Thiển ở bên cạnh rồi nhẹ nhàng nói:

"Thu tỷ có lạnh không?"

Thu Thiển nghe vậy thì khẽ dịch về phía hắn một chút rồi nói:

"Ngươi ôm một cái là biết rồi mà?"

Chu Tự nhìn trái nhìn phải, sau khi xác định không có ai thì mới ôm Thu tỷ vào lòng mình.

Hắn thuận tay nắm lấy tay Thu Thiển, phát hiện tay nàng rất ấm.

"Ngươi nói xem ta có lạnh không?"

Thu Thiển ngẩng đầu lên nhìn Chu Tự mà hỏi.

"Ừm, hai tay Thu tỷ lạnh toát, nhiệt độ cơ thể cũng có hơi thấp"

Chu Tự nói hưu nói vượn một cách rất nghiêm túc.

Thu Thiển trừng mắt nhìn hắn.

Nàng vốn định rời đi, lại bị Chu Tự bế lên.

Động tác này của hắn đã làm Thu Thiển giật mình.

Nàng nhẹ giọng nỉ non:

"Ngươi muốn làm gì vậy?"

"Ôm Thu tỷ vào phòng ngủ."

Chu Tự nói rồi đi về phía phòng của mình.

"Nhưng ta đâu ngủ trong phòng của ngươi?"

"Tối nay có thể ngủ.

Sau khi Chu Tự vào phòng đóng cửa lại thì Thu Thiển mới thẹn thùng mà nỉ non:

"Sắp không có mặt mũi nào nhìn người nữa rồi"

"Ta không nói ngươi không nói, chỉ có trời biết đất biết"

Chu Tự tự an ủi.

"Vậy ngươi không tu luyện sao?"

Thu Thiển bị Chu Tự đặt ngồi lên giường, nàng đỏ bừng mặt mà cất tiếng hỏi.

Chu Tự nhìn đôi chân trắng nõn của Thu tỷ lộ ra ngoài dần dần nhấc lên thì bộ não của hắn đã không còn tỉnh táo nữa rồi, trả lời một cách tùy tiện:

"Một đêm không sao đâu.

"Vậy ngươi..nhẹ thôi đó, lỡ đâu bị Nguyệt tỷ nghe được lại ảnh hưởng tới sự trưởng thành của nàng"

Thu Thiển nói.

Chu Tự:

"..."

Không phải Nguyệt tỷ vẫn luôn giật dây chúng ta sao?

Sau đó hắn đặt tay mình lên người Thu Thiển.

"Tắt...tắt đèn"

Thu Thiển run rẩy nói.

Vẫn chưa quen sao? Chu Tự có hơi kinh ngạc.

Hắn hít một hơi thật sâu, bảo trì bình tĩnh.

Sau khi tắt đèn, hai người bắt đầu dần tiến vào trạng thái.

Giữa cuộc chơi, đột nhiên Thu Thiển nói:

"Có phải là quên tắt đèn phòng khách rồi không?"

"Không cần tắt"

Chu Tự trả lời.

Sau đó Thu Thiển lại nói:

"Có phải là ta nên đi tắm một cái"

"Không cần tắm, bây giờ cũng rất thơm rồi"

Chu Tự đáp lại.

Giày vò một lúc lâu, sau khi kết thúc, Thu Thiển trốn trong chăn, nàng nhỏ nhẹ thủ thỉ:

"Căn phòng này có cách âm không vậy? Vừa rồi ta nói nhỏ mà đúng không?"

Chu Tự suy nghĩ một lát rồi hỏi ngược lại:

"Vì sao chúng ta lại phải lén lút như trộm vậy?"

"Vì chưa kết hôn?"

Thu Thiển tựa đầu vào trong ngực Chu Tự mà nói.

Chu Tự suy nghĩ một lát thì cũng thấy đúng, sau đó hắn cũng trốn vào trong chăn, nhìn theo gương mặt ẩn hiện dưới chăn của Thu tỷ mà nói một cách nghiêm túc:

"Thu tỷ, mấy ngày nữa chúng ta đi chụp ảnh cưới đi"

"Hả?"

Thu Thiển nở một nụ cười xấu xa rồi nói:

"Ngươi muốn chụp hay ngươi muốn nhìn? Hay là ta mua một áo cưới về rồi mặc trong phòng này cho ngươi xem nhé? Sau đó cho ngươi bắt nạt?"

"Thu tỷ, ta không phải loại người như vậy"

Chu Tự tỏ vẻ bản thân rất đàng hoàng.

Hắn chỉ đơn giản là muốn dẫn Thu tỷ đi chụp hình cưới.

"Ta hiểu"

Thu Thiển gật đầu rồi cười nói.

Ba giờ rưỡi sáng.

Đột nhiên Chu Tự giật mình dậy từ trong giấc ngủ say.

Phải tu luyện rồi, hôm nay không tu luyện ở bên cạnh Thu tỷ, hắn có một loại cảm giác rằng tội của mình rất nặng. Nhưng khi nhìn thấy Thu Thiển nằm trong lòng mình thì lại không muốn động đậy.

Lúc này tóc Thu tỷ có chút lộn xộn, có một ít còn lọt xuống dưới cánh tay của hắn.

Khi Chu Tự định lấy nó ra giúp Thu Thiển thì nàng cũng đột nhiên bừng tĩnh.

Nàng thấy được Chu Tự trước tiên, thốt lên kinh ngạc:

"Sao ngươi vẫn còn ở đây? Mau đi ra tu luyện đi Chu Tự:

"I 11 Lúc này Thu tỷ ngồi dậy, chỉ là vừa động đậy đã la lên một tiếng.

Chu Tự đè lên tóc của nàng.

1234 chữ

Chương 900: Mạnh Bạo Vào

Đợi tới khi Thu Thiển ngồi dậy được thì Chu Tự đã nhìn khắp người nàng một lượt rồi, nơi căng tròn kia khiến người ta đỏ mắt.

"Yêu râu xanh"

Thu Thiển nhấc quần áo của Chu Tự lên rồi ném thẳng vào mặt hắn.

"Thu tỷ, chúng ta là vợ chồng mà, tại sao ta lại là yêu râu xanh chứ?" Chu Tự kéo quần áo xuống rồi nói.

Chỉ là hắn vừa đưa tay lên kéo xuống thì Thu Thiển đã nhào tới.

Hôn lên môi hắn.

Một lúc lâu sau nàng mới rời khỏi. "Đúng...đúng, của ngươi cả, ngươi muốn nhìn thế nào cũng được.

Lúc này nàng đã mặc váy xong xuôi cả rồi.

Chu Tự cười một tiếng rồi cũng mặc đồ vào. Sau đó, hai người đi tới trước cửa, nhẹ nhàng mở cửa ra. Sau khi nhìn chung quanh, xác định không có ai thì bọn hắn mới đi ra.

Lúc này chăn mền trong phòng đã khôi phục lại trạng thái ban đầu rồi.

"Hôm nay Nguyệt tỷ ngủ có ngon không?"

Thu Thiển hỏi nhỏ.

"Ngày nào nàng cũng ngủ rất ngon, ngươi không cần nghĩ nhiều"

Chu Tự an ủi.

"Sao đèn phòng khách lại bật rồi?"

Thu Thiển lại hỏi tiếp.

"Tối qua không tắt, đừng nghi thần nghi quỷ, Thu tỷ hít sâu một hơi, cứ như bình thường là được rồi"

Chu Tự đã bị những gì Thu Thiển nói làm căng thẳng.

Thu Thiển hít sâu một hơi để cho mình khôi phục bình thường.

Sau đó hai người đi tới phòng khách.

Đùng!

Đột nhiên trong phòng bếp vang lên một tiếng động.

Họ vội vàng nhìn qua.

Thì phát hiện Chu Ngưng Nguyệt đang ngồi xổm trước tủ lạnh tìm đồ.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn thấy hai người đi qua thì tùy tiện giải thích nói:

"Đột nhiên ta nhớ ra một chuyện, tối qua ta chưa ăn tối"

Chu Tự:"..."

Thu Thiển:

"..."

Trong lúc nhất thời mặt hai người đỏ bừng cả lên.

"Ta đi ngủ đây"

Thu Thiển cứng nhắc quay người, đi về phía phòng của mình.

"Ta đi tu luyện đây Chu Tự cũng cắn răng cắn lợi đi về phía phòng khách.

Chu Ngưng Nguyệt rất bất đắc dĩ, nàng đành nói vọng theo:

"Ta đói rồi"

Cuối cùng Thu Thiển trừng Chu Tự một cái, rồi mới cúi đầu đi vào phòng bếp.

Nàng bị phu quân của mình hại thảm quá, đều là lỗi của Chu Tự.

Chu Tự đi tu luyện rồi, là do Thu Thiển ép hắn đi.

Hai người đứng nhìn nhau sẽ càng ngại thêm thôi.

Thu Thiển nấu cho Chu Ngưng Nguyệt một chén sủi cảo, sau đó chỉ cúi thấp đầu, không nói thêm gì.

"Đột nhiên ta có một câu hỏi"

Chu Ngưng Nguyệt ăn sủi cảo, gương mặt nàng để lộ nét thỏa mãn.

"Chuyện năm trăm tệ kia là thật hay giả vậy?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Không phải Chu Tự đã nói là giả rồi sao?"

Thu Thiển cúi đầu trả lời.

"Chỉ xác định mỗi chuyện này không thôi thì còn chưa đủ"

Chu Ngưng Nguyệt nói một cách vô cùng nghiêm túc.

"Vậy còn phải làm gì?"

Thu Thiển nhìn lén Chu Tự một cái, sau khi xác định hắn đã chìm vào tu luyện thì mới hỏi.

"Phụ thân ngươi là Đại Thần Thời Gian, chuyện này đã được xem là thường thức rồi đúng không?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

Thu Thiển có chút không hiểu, nàng hỏi:

"Có vấn đề gì à? Chu Tự cũng không để ý"

"Không phải là chuyện Chu Tự để ý hay không, mà là những người khác.

Chu Ngưng Nguyệt ăn xong miếng sủi cảo cuối cùng rồi đưa chén cho Thu Thiển:

"Thêm một chén nữa"

Thu Thiển lại bới thêm một chén nữa giúp Nguyệt tỷ rồi đặt trước mặt của nàng, nói:

"Những người khác ư? Ai cơ?"

"Ngươi còn nhớ những gì Chu Tự nói không? Người đặt ra thiết luật có thể là cha ta. Điều này có nghĩa là gì?"

Chu Ngưng Nguyệt nói một cách nghiêm túc:

"Có nghĩa là phụ thân ngươi bị cha ta trấn áp trục xuất, không được trở về. Hai nhà chúng ta là thù truyền kiếp.

Không phải ngươi nói phụ thân ngươi có thể chấp nhận ngươi và Chu Tự ở cạnh nhau sao?"

"Cha của Nguyệt tỷ có thù với phụ thân ta, thì liên quan gì tới Chu Tự chứ?" Thu Thiển quay đầu nói.

"Đừng lừa mình dối người nữa, cha ta chính là cha của Chu Tự Chu Ngưng Nguyệt nói rồi lấy ba tấm ảnh từ trong túi áo ra rồi nói tiếp:

"Ngươi nhìn đi, đây là nhà ta, đây là nhà Chu Tự, đây là nhà chúng ta bây giờ" Ba tấm ảnh chụp theo thứ tự là Nguyệt tỷ và cha mẹ nàng, Chu Tự và cha mẹ hắn, cuối cùng là Chu Tự, Nguyệt tỷ, Thu Thiển.

"Nhìn thoáng qua thì có vẻ như một nhà bảy người, nhưng trên thực tế chỉ là một nhà năm người mà thôi"

Chu Ngưng Nguyệt cất mấy tấm ảnh đi rồi nói tiếp:

"Vậy nên kẻ thù gặp nhau kiểu gì cũng tức đỏ mắt, phụ thân ngươi chắc chắn không chấp nhận Chu Tự đâu"

"Nhưng ta đã ở chung với Chu Tự rồi, vả lại tại sao ta lại phải để ý một người phụ thân hoàn toàn không quen biết chứ? Ta chỉ để ý tới sư phụ Thu Thiển nhỏ giọng lẩm bẩm.

"Ở cạnh nhau vẫn chưa đủ, vả lại dù phụ thân ngươi không có ơn dưỡng dục, thì vẫn còn ơn sinh thành, vẫn là phụ thân ngươi. Hắn đồng ý thì hai người các ngươi mới có thể vui vẻ ở cạnh nhau, vậy nên.."

Chu Ngưng Nguyệt cầm đũa lên rồi nhìn về phía Thu Thiển mà nói:

"Các ngươi phải tranh thủ gạo nấu thành cơm" "Không...không phải đã nấu, còn chín rồi luôn sao?"

Thu Thiển cúi đầu, nàng ngượng ngùng đáp lời.

"Đã đi tới đâu đâu"

Chu Ngưng Nguyệt ăn sủi cảo rồi nói.

"Các ngươi phải tranh thủ thời gian tạo ra một đứa nhóc, giải quyết dứt khoát. Như thế cho dù phụ thân ngươi có từ chối thì cha ta cũng sẽ dùng tình cảm để giải quyết, phụ thân ngươi cũng biết rằng không có cách nào thay đổi được, cũng chấp nhận.

Thu Thiển:

"..."

Nhưng chuyện sinh con này...nàng đâu có cách nào?

Chẳng phải cần trông chờ vào Chu Tự hay sao?

"Vậy nên sau này tới tối ngươi phải dùng cái cớ sợ lạnh để khiến Chu Tự vào ủ ấm cho ngươi, đừng để hắn ngày nào cũng tu luyện đến sáng. Sau đó thế này, rồi lại thế kia, sẽ giải quyết vấn đề một cách dễ dàng thôi"

Chu Ngưng Nguyệt sờ lên trán của mình, nàng nói với vẻ lão làng:

"Ta đã lót sẵn đường cho các ngươi rồi đó, tên đứa nhóc kia cha mẹ ta cũng đã nghĩ ra rồi. Chỉ cần các ngươi giải quyết dứt khoát, chủ yếu là để cho phụ mẫu ngươi không thể nào phản đối hôn sự của các ngươi"

Thu Thiển:

"..."

1125 chữ

Chương 901: Mượn Tiền

Lúc tu luyện, Chu Tự phát hiện Ma Chủng đã khôi phục.

Hắn cảm thấy chỉ mấy ngày nữa thôi là có thể đạt tới vòng thứ chín.

Trong lúc nhất thời hắn cũng có chút lo lắng.

Nếu đạt tới vòng thứ chín trong tuần này thì quay về có thể đòi tiền lão cha không?

Nhưng nếu không đòi tiền thì tiền tiết kiệm của mình cũng không đủ để chụp hình cưới.

Bây giờ chỉ có hơn năm ngàn tệ, tuần sau phát lương chia xong sẽ được sáu ngàn.

Nếu đột nhiên có thêm hai ngàn tệ thì sẽ có tổng cộng tám ngàn.

Theo lẽ thường mà nói thì tám ngàn tệ là đủ rồi, nhưng vì phòng trường hợp xấu nhất xảy ra, có thể tới chỗ nhị lão bản mượn một ít.

Chỉ là nhị lão bản phải đợi tới đầu tháng mới có tiền, vậy đành mượn bên chỗ tam lão bản trước vậy.

Còn chuyện tối hôm qua, đều là lỗi của Nguyệt tỷ.

Buổi sáng thì nói cái gì mà trời cứ mưa mãi, Thu tỷ lạnh, bảo họ buổi tối nhớ ôm nhau sưởi ấm.

Sau đó Thu tỷ lại nói có hắn sẽ không lạnh nữa.

Vì lo lắng nên buổi tối Chu Tự ôm lấy Thu tỷ cùng nhau nghỉ ngơi, xem nàng ngủ có lạnh không.

Ai ngờ lại bị Nguyệt tỷ bắt gặp, tối hôm qua không ăn cơm không thể đợi tới trời sáng lại ăn à?

Chu Tự cảm thấy Nguyệt tỷ chỉ biết ăn mà thôi.

Hại thanh danh cả đời của hắn và Thu tỷ đều bị hủy hoại.

Trước đó tất cả mọi người chỉ là suy đoán thôi, không có quá nhiều chứng cứ.

Bây giờ...Theo lý thuyết cũng không có chứng cứ.

Bọn hắn cùng lắm chỉ là nằm chung một cái giường, cũng không làm gì.

Chu Tự tự an ủi bản thân như thế rồi bắt đầu yên tâm tu luyện.

Lần này chưa tu luyện được bao lâu thì hắn đã mở mắt ra.

Trời đã sáng rõ.

"Bây giờ là bảy giờ bốn mươi hai phút, có hơi trễ rồi, có mưa rào và sấm chớp, đi ra ngoài nhớ mang dù"

Giọng nói của Thu Thiển truyền vào trong tại Chu Tự.

Hắn nhìn về phía Thu tỷ, phát hiện hôm nay Thu tỷ mặc đồ bộ thể thao. Từ trên xuống dưới không hề có chỗ nào lộ ra ngoài.

Đường cong thân thể cũng không hiển lộ ra ngoài.

"Nguyệt tỷ đâu rồi?"

Chu Tự nhìn trái nhìn phải rồi hỏi.

"Đang đánh răng"

Thu Thiển chu miệng trả lời.

"Bị chê cười à?"

Chu Tự có chút tò mò.

Thu Thiển dịu dàng mà cười nói:

"Tối nay ngươi muốn ăn cái gì?"

Chu Tự cảm thấy tối nay vẫn nên mua đồ ăn ngoài về thì hơn.

Ăn sáng xong, hắn đứng ở cửa kiểm tra đồ đạc trên người rồi nói:

"Mang theo dù rồi, vòng tay cũng đeo rồi, không quên gì nữa đúng không?"

"Đúng là có quên một thứ Thu Thiển chắp tay sau lưng rồi thấp giọng nói:

"Vẫn quên một cái ôm.

Chu Tự sững người ra, sau đó hắn đi tới trước mặt Thu Thiển, ôm chầm lấy nàng vào lòng.

Chỉ là hắn vừa ôm vào thì Thu tỷ đã nở nụ cười xấu xa mà nói:

"Nói mấy câu hay họ là ngươi đã mắc lừa rồi à?"

Trong lúc nhất thời Chu Tự có chút kinh ngạc, hắn lại bị Thu tỷ gạt rồi.

Chỉ là khi hắn vừa định buông ra thì Thu tỷ lại ôm ngược lại hắn, nói thì thầm bên tai:"Chẳng qua ta chỉ nói mấy câu này với ngươi."

Chu Tự nghe vậy thì cũng trả lời trong vô thức:

"Ta cũng chỉ bị Thu tỷ lừa mà thôi"

"Êu.

Thu Thiển cười xấu xa:

"Sắp trễ giờ rồi kìa"

Chu Tự vừa tỉnh táo lại, hắn hơi sững sờ một chút, nhìn đồng hồ rồi tạm biệt Thu Thiển, khiến nàng cười phá lên.

Sau đó đóng cửa lại với gương mặt vui vẻ.

"Nguyệt tỷ, tối nay ta bỏ độc gì thì tốt đây?" "Hả?"

"À, ta nhầm, tối nay ta nên nấu món gì?" "Cá hấp, bò xào lăn"

Thư viện, Chu Tự vừa tới đã nhìn thấy mấy người Trình tỷ đang hỏi chuyện Tô Thi Dường như đang hỏi về Trí Giả và Bách Mạch Tiên Tử.

Sau đó nghe Vân Tiêu Tiên Tử nói lần sau có thể nào thêm mấy người bình thường vào nhóm trò chuyện hay không.

Chu Tự suy nghĩ trong vô thức, ai không bình thường chứ?

Nhưng đúng là hắn quen biết khá nhiều người, khi nào gặp được lại thêm vào sau.

Tốt nhất là có thể kéo tam lão bản theo, nàng khá nhiệt tình trong chuyện này.

Đợi Chu Tự ngồi xuống thì Vân Tiêu Tiên Tử lại tò mò mà hỏi:

"Ngươi thêm Trí Giả vào nhóm trò chuyện bằng cách nào vậy?"
"Cầm điện thoại để hắn quét mã, thế là thêm vào được rồi"

Chu Tự giải thích nghiêm túc.

Vân Tiêu Tiên Tử nghe xong thì hoàn toàn tự bế rồi.

Làm gì có ai như thế chứ?

Người bình thường lấy đâu ra can đảm để đối phương tham gia vào nhóm trò chuyện chứ?

Đợi mấy người Trình tỷ đi rồi thì Chu Tự bắt đầu làm việc.

Hắn sắp xếp sách rồi đưa chúng lên giá.

Sau đó là ngồi ở quầy đọc sách.

Buổi trưa, Chu Tự nói với Minh Nam Sở ngồi ở đối diện:

"Dạo này nhị lão bản sao rồi?"

Minh Nam Sở sững sờ một chút, sau đó nâng lên cảnh giác mà nhìn về phía Chu Tự: "Ngươi muốn làm gì?"

"Ta nói một cách đơn giản nhé"

Chu Tự nhìn về phía Minh Nam Sở rồi hỏi rất nghiêm túc:

"Ngươi có thể cho ta mượn ít tiền không?"

Minh Nam Sở đờ đẫn vài giây, sau đó cũng trả lời chân thành:

"Chuyện này ngươi phải đi tìm tam lão bản, ta có một phương án để ngươi mượn tiền tam lão bản thành công" "Phương án gì cơ?"

Chu Tự hỏi lại ngay.

"Tam lão bản mặt mũi xinh xắn, nhưng những năng lực khác thì lại rất bình thường. Chỉ cần khen nàng thì nàng rất dễ cảm thấy lâng lâng. Cuối cùng ngỏ ý muốn mượn nàng ít tiền, nếu quá nhiều thì sẽ khiến nàng tỉnh táo lại từ trong cơn say. Ba trăm năm trăm là được rồi"

Minh Nam Sở nói.

1122 chữ

Chương 902: Hố Hàng

"Chậc chậc.

Chu Tự phải gật đầu tỏ vẻ bội phục:

"Nhị lão bản quả nhiên là người trong nghề, à mà ngươi trả tiền lần nào chưa?"

"Lúc ăn tết có trả một vạn tệ, vẫn còn nợ một vạn năm ngàn tệ. Nhưng ta thế chấp pháp bảo ở chỗ nàng, lúc cần dùng thì đi qua thuê là được. Một ngày năm mươi tệ, bình thường chỉ cần dùng nửa ngày là được, nên ta mặc cả chỉ còn ba mươi"

Minh Nam Sở nói rất đường hoàng.

Chu Tự:

Hóa ra cuộc sống của nhị lão bản đã tệ tới mức này rồi.

Vì thiếu tiền mà bán rất nhiều thứ.

Lúc đầu Tô Thị có rất nhiều tiền tiết kiệm, nhưng nàng bị người này người kia mượn đi hết, khiến nàng cũng nghèo theo.

"Nhị lão bản có nợ tiền đại lão bản không?"

Chu Tự tò mò mà hỏi.

"Có nợ tám ngàn tệ, pháp bảo hộ thân cũng bị ta thế chấp ở chỗ nàng rồi"

Minh Nam Sở trả lời.

Mới đầu năm đã nợ nhiều như thế rồi, không biết tới cuối năm sẽ nợ bao nhiêu đây.

"Thật ra ta hi vọng các nàng luôn độc thân, nếu không ta cũng chẳng mượn tiền được"

Minh Nam Sở than thở nói.

"Nhị lão bản, ngươi cũng đã nghèo khó như thế rồi, khi nào ngươi tấn thăng Trận Linh ngũ phẩm vậy?"

Chu Tự hỏi.

Minh Nam Sở nghe vậy thì lắc đầu:

"Ngay cả lão bà ngươi còn chưa tấn thăng, mấy người bọn ta làm gì có thiên phú này chứ? Đại khái còn phải đợi rất lâu nữa"

Chu Tự gật đầu.

Dù Thu Thiển có khóa giúp đỡ, nhưng nếu muốn tấn thăng Trận Linh Ngũ Phẩm cũng không phải là điều dễ dàng.

Nhất là Thu tỷ còn chưa xác định cần trận linh nào.

"Đúng rồi, sao đột nhiên ngươi lại muốn mượn tiền?"

Minh Nam Sở đặt điện thoại di động xuống, hắn hơi thắc mắc mà cất tiếng hỏi.

"Ta định dẫn Thu tỷ đi chụp ảnh cưới"

Chu Tự cũng không có ý định giấu diếm.

Thật ra hắn còn muốn tìm Lý Lạc Thư vay tiền, nhưng ai bảo hắn không liên lạc được chứ.

"Hóa ra là chuyện quan trọng"

Minh Nam Sở hơi kinh ngạc, hắn suy nghĩ một lát rồi mở miệng nói:

"Tiền thì ta không có cho ngươi mượn, nhưng ta có quen một sư tỷ, gần đây nàng cũng vì sầu khổ mà làm thợ quay phim trong tiệm váy cưới. Nàng còn có cả một đội ngũ hỗ trợ. Nếu tìm nàng thì có lẽ sẽ rẻ hơn được chút, lôi cái danh tiếng Thánh Tử Ma Đạo của ngươi ra, cho nàng mười lá gan nàng cũng không dám chặt chém ngươi"

Chu Tự thắc mắc:

"Tại sao không phải là để nàng nể mặt ngươi?"

"Ta thì có mặt mũi gì chứ? Chẳng lẽ người quen là không chặt chém được à? Nhất là sư tỷ ta, nàng là người nghèo giống như ta vậy, ngươi nghĩ xem nàng có nể mặt ta mà không chặt chém không chứ?"

Minh Nam Sở tỏ vẻ bản thân đã nhìn thấu sư tỷ mình:

"Vậy nên dùng danh tiếng của Thánh Tử Ma Đạo là tốt nhất. Người bình thường không biết tới cái tên này, nhưng sư tỷ của ta thì biết. Nhưng chuyện này đừng để nàng biết trước, nếu không nàng sẽ không dám đến đây đâu. Để ta lừa nàng qua đây trước, đầu tiên sẽ nói là khách hàng lớn, trả tiền công cao, dựa vào uy tín và danh dự của ta nhất định có thể lừa nàng tới đây thành công. Ta cũng chỉ có thể giúp ngươi tới đây thôi"

Chu Tự:

"..."

Nhị lão bản cũng là người hung ác đấy, vì để mình không vay tiền hắn mà còn gài bẫy cả sư tỷ.

"Khi nào nàng mới tới Thanh thành vậy?"

Chu Tự hỏi thêm.

"Chuyện này còn phải xem khi nào ngươi muốn chụp hình cưới"

Minh Nam Sở vắt chân chữ ngũ rồi nói:

"Ta sẽ đánh tiếng với nàng trước, đến lúc đó để nàng có thời gian rảnh thì đi qua đây Chu Tự nghe vậy thì vô cùng vui mừng:

"Nhị lão bản, lần sau ta mời ngươi ăn cơm"

"Ăn cái gì?"

"Cơm dĩa, trong vòng mười lăm tệ thôi, ý là sau khi dùng phiếu giảm giá"

"Khá...khá xa xỉ đấy nhỉ"

"Đúng không?"

Sau đó Chu Tự cũng yên tâm làm việc.

Thứ tư, Tô Thi và Âm Túc tiến vào Giai Linh lục phẩm cùng một lúc.

Tối đó họ đã đi ăn tiệc.

Thứ năm lại được ăn thêm một bữa.

Ngày mười tám tháng hai.

Thứ sáu, Chu Tự phát hiện Ma Chủng bắt đầu xuất hiện cái vòng thứ chín như một kỳ tích.

Có lẽ tối nay sẽ tấn thăng được Nguyên Linh tứ phẩm.

Việc này khiến hắn có một xúc động muốn gọi điện thoại cho lão cha.

Nhưng Chu Tự cũng không vội, hắn định tối nay mới gọi.

Gọi trước khi quay về vẫn tốt hơn. Sau khi quay về hai người họ rất dễ tức giận, đến lúc đó không những không đòi được tiền, lại còn dễ bị đánh.

Chiều tối.

Mấy người Chu Tự tới thành Biên Giới, họ phát hiện cây Bất Tử đang tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Thu Thiển nhìn cây Bất Tử, rồi lại nhìn ổ khóa trong tay, nàng nói:

"Có lẽ đây là đêm cuối cùng rồi"

Tất cả mọi người nghe vậy thì đều trở nên hưng phấn.

"Cuối cùng cũng sắp chín rồi"

Chu Ngưng Nguyệt là người vui nhất.

Cây Bất Tử cành lá xum xuê, bây giờ đã kết rất nhiều quả.

Đủ cho nàng ăn rất lâu.

Ba vị cẩu trưởng lão cũng hào hứng không sao tả xiết. Bọn hắn đợi lâu như thế cuối cùng cũng đợi tới ngày này, bọn hắn đã không chịu được thêm bất cứ điều ngoài ý muốn nào nữa rồi.

Hi vọng bây giờ đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nữa.

Thất Thiên ngồi trên cây, nàng cũng muốn thử xem.

Trong Thất Thiên Tháp, nàng hầu như là không ăn gì cả, tới đây rồi thì thấy quả nào cũng muốn thử xem sao.

Mặc dù nơi này khá là khủng bố, nhưng ở đây vẫn rất vui vẻ.

À, nếu như không có người ngày nào cũng đuổi theo đòi đánh nàng thì sẽ càng vui vẻ hơn.

1270 chữ

Chương 903: Tặng Chơi

"Bắt đầu tu luyện nào"

Chu Ngưng Nguyệt đã không kịp chờ đợi nữa rồi.

Mấy người Tô Thi ngồi dậy ngay lập tức.

Âm Túc và Từ Từ cũng rất mong chờ quả của cây Bất Tử, trong thời gian vừa qua họ đã đạt được rất nhiều lợi ích.

Tu vi tinh tiến thì thôi đi, lại còn có thể ăn được quả của Thần Thụ.

Sau khi bọn hắn tu luyện thì Chu Tự mới nhìn về phía cây Bất Tử, hắn không khỏi thốt lên:

"Các ngươi nói xem quả của cây Bất Tử có vị ngọt hay những vị khác đây?"

"Ngọt.

Thất Thiên đoán.

"Chắc có lẽ là chua chua ngọt ngọt"

Hiếm lắm Xích Mông mới trả lời một câu.

"Không thể là vị cay sao?"

Hắc Uyên cũng nói.

Mấy người Chu Tự nhìn qua phía Hắc Uyên, dị đoan ở đâu ra vậy?

Lúc này, điện thoại di động của Chu Tự vang lên, hắn phát hiện là chuyển phát nhanh đã tới rồi.

Một lát sau, Chu Tự gặp được Đông Húc.

Đông Húc đưa đồ xong thì nói:

"Không có vấn đề gì thì ta đi đây"

"Ngươi tới sớm một ngày, nhưng không sao, có lẽ lát nữa ta sẽ tìm ngươi đó"

Chu Tự nói.

Đông Húc cảm thấy rất khó hiểu.

Ngay lúc này, Chu Tự mở gói hàng ra thì phát hiện đó là hạt châu do lão bản mặc cả gửi tới. Hai gói hàng là hai loại hạt châu khác nhau.

Một cái là quang hoàn anh hùng, một cái là thú nuôi thần thú.

Gói hàng thứ ba là hai tấm phù chú không biết được dùng để làm gì, đợi lát nữa hắn sẽ đưa cho Thu tỷ hoặc Nguyệt tỷ.

Hắn chọn trong đám hạt châu đó ra một con đại bàng nhỏ, và một con Kim Tư Thần Hầu nhỏ, sau đó bỏ chúng vào hộp lại.

Chu Tự gọi điện thoại cho Thượng Quan Hà.

"Bây giờ ngươi đang ở đâu vậy, có tiện nhận chuyển phát nhanh không? Ta gửi cho các ngươi mấy món đồ. Bạch Tử Tiên Tử có ở bên cạnh ngươi không?"

"Có chứ, Chu đạo hữu muốn đưa đồ gì vậy?"

Thượng Quan Hà có chút thắc mắc.

"Mấy món đồ chơi nhỏ ấy mà, ngươi đang ở đâu?"

Chu Tự hỏi tiếp.

"Ta đang ở hồ Nhàn Nhã ta nghe nói bên này có linh thú mới, không lâu sau có thể đưa Bạch Tử Tiên Tử về"

Thượng Quan Hà trả lời.

"Vậy được, đồ chơi này các ngươi chia nhau mỗi người một cái, một tháng sau nó sẽ tự động biến mất"

Chu Tự lấy được địa chỉ rồi thì tiện thể nhắc nhở một câu.

Hắn cúp điện thoại, sau đó đưa gói hàng cho Đông Húc mà nói:

"Ngươi chuyển đi giúp ta"

Sau khi Đông Húc xác định địa chỉ và số tiền giao hàng thì mới nhận gói hàng đó.

Lần này hắn rất yên tâm, chỉ cần không phải thứ gì ghê gớm là được rồi.

Nếu không hắn sẽ ăn không ngon ngủ không yên.

"Còn gì nữa không?"

Đông Húc hỏi.

"Đợi ta một chút"

Chu Tự nhìn danh bạ trong điện thoại, hắn phát hiện Tần Văn Thành là người của Thập Nhị Minh Linh Môn, cũng nuôi linh thú.

"Con của phu thê họ sắp ra đời rồi. Tặng họ một con cho họ luyện tay xem sao"

Chu Tự nghĩ vậy thì chọn một con hổ nhỏ khá là đáng yêu, sau đó lại thông báo cho Tần Văn Thành.

Chu Tự lại tiện tay mời hắn vào nhóm trò chuyện.

Trước đây cũng hứa rằng lúc kết hôn sẽ mời hai người này rồi.

Sau khi đưa mật thuật cho Tần Văn Thành thì Chu Tự lại tiện thể nói thêm một câu:

"Tặng cho các ngươi món đồ chơi nhỏ, ba mươi ngày sau sẽ biến mất.

"Đa tạ Chu đạo hữu, dạo này Hồng Anh đang không thoải mái trong người, nếu không bọn ta sẽ tới Thanh thành dạo chơi rồi:

Tần Văn Thành trả lời lại ngay.

"Nàng có thai, cơ thể không được thoải mái có phải là chuyện không tốt không?"

Chu Tự vội hỏi thăm.

Hắn cũng phải tìm hiểu chuyện này để chuẩn bị cho tương lai.

"Trước mắt thì không có việc gì to tát, nhưng đạo hữu sau này phải cẩn thận một chút"

Tần Văn Thành có lòng tốt nhắc nhở.

Sau đó họ lại trò chuyện thêm mấy câu, rồi mới kết thúc cuộc trò chuyện.

Lúc này Chu Tự mới đưa gói hàng cho Đông Húc, tiện thể trả tiền phí giao hàng.

Còn ai không nhỉ? Chung Hổ à?

Không có phương thức liên lạc của hắn, lần sau phải kết bạn mới được.

"Còn gì nữa không?"

Đông Húc lại hỏi.

"Tạm thời hết rồi" Chu Tự lắc đầu.

Hắn phát hiện những người mình quen biết vẫn rất ít.

Đợi Đông Húc rời khỏi đây thì Chu Tự cũng tiện thể cất những hạt châu kia đi. Hắn mở điện thoại lên gọi cho lão cha.

Trong lúc nhất thời lòng hắn có hơi thấp thỏm.

"Ngô nhi, tìm vi phụ có chuyện gì?"

Giọng trầm ấm của Chu Nhiên vang lên.

Chu Tự nghe giọng điệu của lão cha vẫn giống như trước đây thì mới thở phào một hơi nhẹ nhõm:

"Cha, ngươi nói xong tấn thăng có phải là chuyện quan trọng không?"

"Đương nhiên.

Chu Nhiên gật đầu.

"Hạ tam phẩm tấn thăng đã rất quan trọng rồi, vậy trung tam phẩm tấn thăng có phải là càng quan trọng hơn không. Ví dụ như ngũ phẩm tấn thăng lên tứ phẩm?"

Chu Tự hỏi một cách dè dặt.

"Đúng, rồi sao?"

Chu Nhiên tiếp tục gật đầu. "Chuyện là thế này" Chu Tự sắp xếp ngôn từ rồi nói:

"Hai ngày nay trong lòng ta có cảm giác tối nay mình sẽ tấn thăng từ Trận Linh ngũ phẩm lên Nguyên Linh tứ phẩm. Nhưng trong lúc tấn thăng còn có một cảm giác hư vô không chắc chắn, ta cảm thấy vẫn thiếu một thứ rất quan trọng"

Chu Nhiên im lặng vài giây rồi nói:

"Là gì?"

"Hai ngàn tệ"

Chu Tự đáp lời.

Đầu dây bên kia lại chìm vào im lặng, một lúc lâu sau Chu Nhiên mới nói:

"Không phải ngươi vừa tấn thăng lên tứ phẩm sao? Sao mới đó đã nhảy lên tứ phẩm rồi?"

"Chuyện là như thế này Chu Tự giải thích.

"Lần trước tấn thăng là chu thiên linh khí đoàn, lần này là Ma Chủng tức giận nên phấn đấu tấn thăng lên Nguyên Linh tứ phẩm.

Chu Nhiên:

"..."

Lần này hắn im lặng rất lâu.

"Cha?"

Chu Tự thử gọi.

Lúc này mới vang lên tiếng của Chu Nhiên:

"Ngày mai tan làm thì về đây cho ta, nếu không nhìn thấy Ma Chủng tứ phẩm của ngươi thì ngươi trả hai ngàn tệ lại đây"

Chu Tự nhận được tiền rồi thì tìm một lý do tắt máy.

Còn về chuyện ngày mai có thể có Ma Chủng tứ phẩm hay không thì hoàn toàn dựa vào Chu Tự lo rằng Ma Chủng sẽ vỡ nát hoàn toàn.

Nhưng tiền đến tay rồi, sao có chuyện trả về chứ.

Nhưng ngày mai phải về rồi, khiến hắn có chút lo lắng.

Một tuần rồi, có lẽ không sao đâu nhỉ?

may mắn.

1034 chữ

Chương 904: Mượn Tiền

"Lần này ta có tám ngàn tệ, có thể chuẩn bị đi chụp hình cưới được rồi.

Trên đường đi Chu Tự còn cẩn thận tính lại một lần.

Đợi đi Thanh thành về là có thể nhờ nhị lão bản lừa người qua đây.

Lúc về tới thành Biên Giới, trên đường Chu Tự gặp phải một thiếu nữ mặc váy liền thân màu hồng phấn.

Nàng đi trên đường, trông có vẻ rất hưng phấn, rất tò mò và hứng thú với mọi việc xung quanh.

"Nhìn có vẻ không giống như một tên ngốc" Chu Tự nghĩ như vậy thì cũng không định quan tâm nữa.

Không phải đồ ngốc thì cũng không đến mức lạc đường trong đây.

"Xin hỏi"

Ngay lúc này, thiếu nữ đi tới trước mặt Chu Tự rồi cẩn thận mà hỏi:

"Có thể cho ta biết đi hướng nào là vào được thành không?"

Chu Tự tiện tay chỉ về hướng đi vào thành.

"Cảm ơn ngươi..

Thiếu nữ có chút ngượng ngùng mà nói:

"Ngươi có thể cho ta mượn ít tiền không? Ta sẽ trả lại cho ngươi mà. Ta vừa từ quê lên đây, cũng không quen đường xá, trên người lại không có tiền. Vốn ta tới đây để nương tựa ca ca của ta, nhưng ta lại không liên lạc được với hắn"

Chu Tự nhìn đối phương ăn mặc chỉnh tề, cảm thấy trí thông mình của mình đã chịu sỉ nhục.

Sau đó hắn quay người đi mất.

Dạo này mấy kẻ lừa gạt càng ngày càng không tôn trọng đối tác rồi.

Hầu Tầm nhìn Chu Tự quay đầu rời khỏi đây thì thở dài một hơi.

Trước khi mình tới đây đã chuẩn bị rất nhiều thứ, thậm chí thân phận cũng đã có rồi, chỉ là không có tiền.

Nhưng thế giới này cần dùng đến tiền, hơn nữa nàng cũng không biết phải làm thế nào mới tìm được anh mình.

Không chỉ như thế, nàng còn cần tìm ra Thánh Tử Ma Đạo, sau đó trà trộn vào trong, làm một nội ứng.

Vì nàng tới đây để làm nội ứng nên mọi chuyện đều không thể quá khoa trương.

Nếu không vừa rồi nàng đã giả quỷ dọa người kia, đòi tiền của đối phương rồi.

Ví dụ như xụ mặt xuống, chu miệng lên nói một câu:

"Ngươi trả tiền cho ta, ta chết thảm qua, ngươi trả tiền cho ta.

Hầu Tầm nói rồi tự che miệng cười.

Trong lòng nàng nghĩ làm như vậy là có thể kiếm được khá nhiều tiền.

Nhưng lại lo lắng bị phát hiện, sau đó bị người khác chèn ép.

Vậy nên nhiệm vụ quan trọng bây giờ vẫn phải xem có vay tiền được không. Nếu không vay được thì chỉ có thể đi làm thêm kiếm tiền thôi.

Đó là một phần trong kế hoạch của nàng.

Một lát sau, Hầu Tầm tìm được đường lớn, đi vào Thanh thành.

Nàng nhìn những tòa cao ốc, xe cộ qua lại, thành phố đèn đuốc sáng trưng mà trong lúc nhất thời có chút sửng sốt.

Đây chính là thành phố hoa lệ ư?

Nàng chỉ từng nghe qua chứ chưa thấy bao giờ.

Đột nhiên Hầu Tầm cảm thấy cảm động, trải qua bao nhiêu năm, bản thân nàng không chỉ thoát khỏi nơi đó mà còn đến với một thế giới không thể nào tưởng tượng được.

Nhưng phải mượn tiền của ai đây?

Hầu Tầm đi được một lúc lâu, cuối cùng nàng nhìn thấy phía trước có ba người đàn ông uống say.

phải uống say rồi thì đầu óc không được tỉnh táo không? Như thế sẽ dễ vay tiền hơn chứ nhỉ? Có được tính là lừa gạt không?"

"Ta có mượn có trả, không tính là lừa.

Sau đó Hầu Tầm đi lên phía trước.

Ba người say rượu kia nhìn thấy thiếu nữ ngây thơ trước mặt mà huýt một hơi sáo, người ở giữa còn nói:"Tiểu tỷ tỷ, đã có bạn trai chưa? Có tiện cho ta số điện thoại hay không?"

"À..."

Hầu Tầm có chút ngượng ngùng.

Chỉ là đúng lúc này, người đàn ông cầm đầu đi tới trước mặt Hầu Tầm, không biết vì sao hắn lại nắm lấy cằm dưới của Hầu Tầm lên rồi cười nói:

"Tiểu tỷ tỷ xinh đẹp thật đấy, gả cho ta được không?

Hầu Tầm nghe thấy câu này thì trầm mặt xuống.

Nàng làm thiếu nữ bao nhiêu năm, cảm thấy câu nói này quá là tùy tiện, giống như đang sỉ nhục nàng.

Hầu Tầm giơ chân lên đạp một cú vào thân trên của đối phương trong vô thức.

Ầm!

Người đàn ông đó sững cả người, sau đó quỳ sụp xuống với gương mặt đau đớn, hắn đau tới mức phát run lên. Hầu Tầm thấy vậy thì lại đá một cước lên mặt của hắn.

Ầm!

Người đàn ông đó ngã ngửa ra đất.

Hai người đằng sau thấy vậy sợ tới nỗi tỉnh cả rượu.

Hầu Tầm phản ứng lại kịp thì cũng sững người, có phải là mình đã làm lớn chuyện rồi không?

Nàng vô thức đi tới bên cạnh người đàn ông kia, nắm lấy cổ áo của hắn rồi nhẹ nhàng nhấc lên.

Vốn Hầu Tầm còn định nói lời xin lỗi, ai ngờ trong lúc căng thẳng nàng lại nói ra mục đích của mình: "Có thể cho ta mượn ít tiền không?"

Người đàn ông say rượu kia nghe thấy câu này thì lại sợ tới ngây người ra rồi.

Hắn run rẩy đưa tất cả tiền mặt trên người mình ra rồi nói:

"Đại...đại tỷ tha mạng"

Hầu Tầm nhận lấy tiền rồi nói rất nghiêm túc:

"Ta mượn ngươi thôi, sau này phải liên lạc với ngươi như thế nào? Vài ngày nữa ta sẽ trả"

Đợi tới khi nàng tìm được anh trai rồi thì có thể trả tiền.

"Không...không cần nữa"

Người đàn ông kia vội lắc đầu.

Lúc này hai người phía sau vội đi lên nhấc hắn dậy, rồi bắt đầu chạy trốn.

1125 chữ

Chương 905: Hái Không Được

Hầu Tầm nhìn mấy người đó, nàng đang suy nghĩ xem có phải mình đã khiến bọn họ sợ rồi không.

Nàng sờ lên gương mặt của mình trong vô thức, lại xem cơ thể của mình.

Không có vấn đề gì, vậy không dọa ai mới đúng chứ.

Có tiền rồi, vậy tiếp theo phải làm gì bây giờ?

Tìm người khắp nơi à?

Hay là tìm một nơi để ở trước?

Không lâu sau, nàng tới gần một quán bar.

"Ở đây có việc làm, lại còn có đồ ăn, có thể tìm thấy nơi ở?"

Hầu Tầm nhìn quán bar mà nhíu mày.

Nàng cảm thấy có chút ồn ào.

"Đúng rồi, vào đó đi, chắc chắn ngươi sẽ thích bầu không khí ở đó"

Một người thanh niên cười rồi dẫn Hầu Tầm vào đó.

Một lúc sau.

Rầm...rầm...rầm!

Một số lượng lớn người bắt đầu chạy ra ngoài.

Người bên trong bị đánh la liệt khắp đất.

"Đại...đại tỷ, hiểu nhầm hiểu nhầm. Ta thật sự biết nơi nào cho thuê nhà. Thật mà, ngươi đừng đánh nữa, ta có thể giúp ngươi tìm chỗ ở. Ta thật sự làm được mà, đại tỷ cho ta một cơ hội đi "Thật không? Ngươi đừng đụng vào ta, nếu không ta sẽ tức giận đó"

"Ta không dám "À mà...có cần phải đền tiền không?"

"Không...không cần"

Lão bản của quầy bar sắp tức chết rồi.

Đến cùng là thằng chó chết nào dẫn bà cô này vào đây vậy? Đây còn là người sao?

Người ta muốn tìm chỗ ở, ngươi dẫn nàng đi tìm môi giới chứ, đưa nàng vào quán bar làm gì hả?

Tinh trùng lên não hay sao?

An ủi Hầu Tầm xong, lão bản quán bar mới vội nói:

"Đại tỷ, có hứng thú tới quán bar của chúng ta làm cố vấn an toàn không? Chúng ta sẽ trả giá cao.

"Không"

Hầu Tầm lắc đầu:

"Ta cảm thấy đây không phải là nơi người tốt lành đi tới, ta vẫn nên đi nơi khác kiếm tiền thì hơn.

"Chỗ này của bọn ta là hợp pháp đó"

Lão bản quầy bar đính chính.

"Ta cũng đâu nói là không hợp pháp chứ?"

Hầu Tầm tỏ vẻ nghi ngờ.

Nàng cũng đâu hiểu cái gì gọi là hợp pháp hay không hợp pháp chứ?

Chu Tự ngồi dưới cây Bất Tử, hắn cứ thế ngồi nhìn từng quả cây Bất Tử chín hẳn.

Thất Thiên đứng trên đầu Xích Mông nhìn về cây rồi nói:

"Có phải là chúng ta đang chứng kiến kỳ tích hay không?" "Đúng thế.

Xích Mông gật đầu.

"Ăn quả của cây Bất Tử thì có giúp ích gì cho tu luyện không?"

Đột nhiên Chu Tự cất tiếng hỏi.

"Chắc chắn là có rồi, loại quả này chắc chắn có công dụng trên phương diện này. Chỉ là không biết ảnh hưởng có lớn không, dù sao chủ yếu là bất tử"

Bạch Bối trả lời nói.

Chu Tự gật đầu.

Hắn đang suy nghĩ sau khi ăn nó thì có tác dụng gì đối với Chu Thiên Linh Khí Đoàn không, nếu như có tác dụng thì có thể nhanh chóng tấn thăng lên Trận Linh ngũ phẩm.

Đương nhiên nếu nó cũng có tác dụng với Ma Chủng thì càng tốt hơn.

Đợi tới lúc đạt đến tứ phẩm đỉnh phong thì có thể bắt đầu đọc quyển sách thứ hai rồi.

Dù bây giờ sách còn chưa tới, nhưng chắc chắn sẽ có, chỉ cần xem bên hồ Khô Tịch có tiến triển gì hay không thôi.

"Nói mới nhớ, quả cây Bất Tử có tác dụng trị thương không?"

Đột nhiên Chu Tự nhớ ra một vấn đề.

Nếu Ma Chủng vỡ nát có thể dùng quả cây Bất Tử để chữa trị thì có phải là không cần cho nó nghỉ phép nữa rồi không?

Thời kỳ căng thẳng, đương nhiên phải tăng ca thức đêm làm việc rồi.

"Có lẽ là có, có khi hiệu quả trị liệu còn vô cùng ghê gớm.

Xích Mông phán đoán nói.

Bọn nó đều chưa từng ăn bao giờ, chỉ có thể dựa vào một số kinh nghiệm và tri thức để phán đoán mà thôi.

Lúc này, Chu Tự ngồi khoanh chân lại rồi nói:

"Ta sắp bắt đầu tấn thăng rồi, bọn họ tỉnh lại thì để bọn họ tự hái trái cây ăn đi"

Quyết định đột ngột này của Chu Tự khiến đám người Thất Thiên rất bất ngờ.

Sao lại tấn thăng vào lúc này?

Nếu muốn tấn thăng không phải nên ăn một quả cây Bất Tử vào sẽ dễ tấn thăng hơn sao?

Chu Tự không giải thích với bọn hắn mà nhắm mắt lại, hắn bắt đầu vận chuyển công pháp Nguyên Linh tứ phẩm.

Chỉ cần vận chuyển thành công thì có thể gia tăng lực lượng cho Ma Chủng, để nó trở thành Ma Chủng Nguyên Linh tứ phẩm.

"Có lẽ có thể chịu đựng được"

Chu Tự nhìn dáng vẻ rắn chắc của Ma Chủng, hắn biết chắc chắn nó sẽ làm được.

Sau đó công pháp Nguyên Linh tứ phẩm bắt đầu vận chuyển, dựa vào công lực ngàn năm mà vận chuyển.

Trong nháy mắt mà công pháp xuất hiện, dường như Ma Chủng đang run lên.

Chu Tự biết nó đang hưng phấn, đúng là một Ma Chủng có chí tiến thủ.

Công pháp vận chuyển rất thuận lợi, Chu Tự đã rất quen thuộc với việc khống chế công lực ngàn năm rồi.

Vậy nên một lúc sau đã đi đến bước cuối cùng.

Đó chính là khiến lực lượng ngưng tụ trong đan điền để Ma Chủng hấp thu.

Lúc này lực lượng rơi xuống, toàn bộ cơ thể Ma Chủng đang không ngừng run rẩy.

Ầm ầm!

Lực lượng rơi xuống như là Thiên Tuyền trút xuống đại địa.

Trong nháy mắt, trên Ma Chủng có vô số tự phù hiện ra.

Sau khi lực lượng đổ vào thì từng tự phù dần ngưng thực.

Mà Ma Chủng cũng đang không ngừng tiếp nhận Thiên Tuyền đáng sợ này.

Khe hở không ngừng xuất hiện.

Chu Tự cảm giác tự phù bắt đầu ngưng thực thì cũng có tiếng động gì đó truyền từ trong đan điền ra.

Là Ma Đạo Văn Thư.

Ầm...ầm!

Chân Ma chi khí bắt đầu khuếch tán.

Mười giờ tối.

Chu Ngưng Nguyệt ngồi cạnh bàn ăn hoa quả, những người khác cũng đang ngồi.

Cây Bất Tử đã chín hẳn rồi.

Tất cả mọi người đều muốn nếm thử.

Nhưng khi có người đi hái thì phát hiện không hái được.

1102 chữ

Chương 906: Ma Thần Nghe Giảng

Sau đó bọn họ phát hiện chủ nhân là Chu Tự đang ngồi tu luyện dưới cây Bất Tử. Cây Bất Tử đã tự động chuyển vào trạng thái thần ẩn.

Dường như đang hộ pháp giúp hắn.

"Rõ ràng là chúng ta nuôi nó, bạch nhãn lang này Tô Thi không cam lòng mà nói.

Mấy cẩu trưởng lão thở dài một hơi, không ngờ rằng tới bước cuối cùng rồi mà vẫn xảy ra vấn đề.

Không biết vấn đề này có lớn hay không nữa.

Bây giờ mọi người chỉ có thể ngồi im đợi Chu Tự kết thúc tu luyện.

Dù có phải đợi tới ngày thứ hai thì bọn hắn cũng sẽ chờ.

Quả cây Bất Tử đã chín mọng cả rồi, sao lại có thể trở về được chứ, đương nhiên là phải ở đây chờ Chu Tự rồi.

Sau đó ăn quả.

"Chu Tự đang tấn thăng Ma Chủng à?"

Thu Thiển hỏi.

"Ừm, vừa rồi hắn nói muốn tấn thăng"

Thất Thiên trả lời.

"Mỗi lần hắn tấn thăng Ma Chủng thì về cơ bản đều sẽ chịu hao tổn, hắn nói chỉ cần không cẩn thận là Ma Chủng sẽ vỡ tan Thu Thiển có chút lo lắng.

Sau đó nàng nhìn về phía Chu Ngưng Nguyệt.

"Ngươi nhìn ta làm gì? Đó là phu quân ngươi"

Chu Ngưng Nguyệt nhún vai rồi nói:

"Chẳng lẽ ngươi còn không hiểu rõ hắn hay sao? Đừng nói là ta, cho dù là cha mẹ ta tới đây cũng không có cách nào"

Vì không ai có thể nhìn thấu được tình hình của Chu Tự nên Chu Ngưng Nguyệt cũng chẳng còn cách nào khác.

"Cha mẹ ta cũng nói là không nhìn thấu ta, có khi nào ta chính là đại tài vãn thành hay không?"

Tô Thi đột nhiên hỏi.

Câu nói này của nàng khiến người khác không khỏi phải nhìn qua.

"Có phải là sắc đẹp đã phong ấn tài hoa của ngươi rồi không?"

Minh Nam Sở suy đoán.

"Có nghĩa là sắc đẹp và tài hoa chỉ có thể chọn một thôi phải không?"

Âm Túc cũng hỏi với vẻ tò mò.

"Hay là chém một đao xem sao?"

Chu Ngưng Nguyệt lấy chủy thủ ra rồi chỉ về phía Tô Thị.

Khiến nàng sợ tới nỗi trốn ra sau lưng Hàn Tô.

Lỡ đâu Nguyệt tỷ ra tay thì sao.

"Nhìn ngươi sợ kìa"

Chu Ngưng Nguyệt cầm chủy thủ bắt đầu gọt vỏ cho quả táo.

"Không sợ sao được?"

Tô Thi nói một cách nghiêm túc:

"Ta chỉ có gương mặt này mà thôi"

"Không chỉ mỗi mặt.

Hàn Tô nhắc nhở:

"Còn có dáng người"

Tô Thị:

"..."

Vậy mình có được tính là có hai ưu điểm không?

Ầm...ầm!

Đột nhiên một tiếng động lớn vang lên.

Tất cả mọi người nhìn về phía dưới cây Bất Tử.

Vì tiếng động đó xuất phát từ Chu Tự.

Giờ khắc này trên người Chu Tự xuất hiện Chân Ma Chi Ý, ngay sau đó một số văn tự xuất hiện xung quanh hắn.

Là Ma Đạo Văn Thư.

Những văn tự này như những tồn tại thực chất, bắt đầu nhảy ra từ hư không, sau đó vây quanh Chu Tự.

Cùng lúc đó Chân Ma Chân Ý phóng lên tới tận trời, khuếch tán ra tứ phương.

Vạn vật trong thiên hạ dường như bị ma hóa, giống như từng vị Ma Thần đang ngồi đó.

Bọn hắn vây quanh Chu Tự, giống như đang lắng nghe Ma Đạo Chân Ý.

Uy áp đáng sợ truyền ra từ trên người Chu Tự, dường như hắn đang bao trùm lên vạn vật.

Là Ma Đạo Văn Thư giao phó địa vị cho hắn.

Giờ khắc này Chu Tự chính là đầu nguồn của tất cả chân ý, Ma Thần trong thiên địa cũng xuất phát từ hắn.

Đám người kia sợ tới nỗi lùi về sau vài bước.

"Tấn thăng Nguyên Linh tứ phẩm đều kinh khủng như thế à?"

Tô Thị có hơi bị dọa sợ.

Ma Đạo Chân Ý này khiến nàng cảm thấy e ngại.

Dường như Chu Tự chính là khởi đầu của tất cả Ma Thần, là tồn tại chí cao vô thượng.

"Không phải"

Xích Mông trả lời ngay lập tức:

"Ta chưa từng thấy người nào khiến quá trình tấn thăng lên tứ phẩm mà cứ như tấn thăng siêu phẩm như thế này cả."

Xích Mông thốt lên kinh ngạc.

"Ta cũng chưa thấy qua bao giờ, người bình thường tấn thăng tứ phẩm dù sẽ xuất hiện dị tượng, nhưng không có khí tức nghiền nát mọi thứ như thế Hầu Trầm nói theo.

Ma Đạo Văn Thư dần dần càng trở nên ngưng thực, bọn hắn đã lùi đến nỗi không lùi được nữa rồi, vì khắp nơi đều là Ma Thần đang ngồi.

Chỉ cần hơi động đậy là như sẽ quấy rầy bọn hắn lắng nghe Ma Đạo Chân Ý vậy, bọn hắn sẽ dồn sự chú ý về bên này.

Ai cũng không chịu nổi ánh mắt của bọn hắn.

Còn ở bên ngoài.

Đột nhiên Vân Tiêu Tiên Tử đứng bật dậy khỏi ghế sô pha, nàng đi thẳng ra ngoài ban công.

Lúc này nàng đưa mắt nhìn lên bầu trời với gương mặt vô cùng kinh ngạc.

"Lại tới rồi.

Trình tỷ cũng xuất hiện ở ban công, nàng thở dài một hơi rồi nói:

"Lần này lại là vì chuyện gì đây?"

"Nhìn thì như đang ngưng thực, hắn đang tấn thăng Nguyên Linh tứ phẩm ư? Nhưng...Nguyên Linh tứ phẩm sao có thể tạo nên thế trận đáng sợ như thế này chứ?"

Vân Tiêu Tiên Tử thốt lên với vẻ khó mà tin được.

Ma Đạo Chân Ý, trong giây phút các nàng cảm nhận được khí tức này thì đã biết ngay là ai tạo ra dị động rồi.

Nhưng chuyện này quá khoa trương.

Lúc này trên không trung, vô số tầng mây đang phun trào cuồn cuộn, chúng bắt đầu ngưng tụ thành từng tôn Ma Thần.

Ma Thần ở giữa vô cùng to lớn, dường như địa vị của hắn ở trên tất cả Ma Thần, chư thiên Ma Thần ngồi phía dưới hắn nghe giảng đạo.

Không hiểu vì sao các nàng có cảm giác Ma Thần trong thiên hạ đều do hắn mà ra, đều vì hắn mà tồn tại.

Có hắn đầu tiên, rồi mới có Ma Thần.

Hắn chính là khởi nguồn của tất cả mọi thứ.

1077 chữ

Chương 907: Có Phải Không?

"Đây đâu giống như tấn thăng Nguyên Linh tứ phẩm chứ, đây giống với tấn thăng Thần Sáng Thế thì hơn?"

Vân Tiêu Tiên Tử nói với vẻ không cam lòng.

Làm gì có ai khủng bố tới mức này"

Lúc này Hầu Tầm đang đi sau lưng một người đàn ông ba mươi tuổi, hai người bọn họ đang đi về phía những căn nhà cho thuê.

"Hóa ra đại tỷ muốn giá rẻ à? Vừa rồi là sơ sót của ta, có một căn không tệ, có lẽ đại tỷ sẽ thích.

Trần Thiên cười làm lành, hắn nói.

Quán bar của mình bị đập, mình còn phải tìm chỗ ở giúp nàng, nghiệp chướng.

Nhưng ngay sau đó, hắn nhìn thấy đại tỷ bên cạnh đột nhiên ngừng lại, nàng giương mắt nhìn lên bầu trời với ánh mắt kinh ngạc, dường như đang rất hoảng sợ.

Trần Thiên tò mò cũng ngẩng đầu nhìn lên, hắn phát hiện đám mây trên bầu trời tạo thành một hình tượng Phật.

Kỳ quan.

"Mau chụp lại đi, đây là điềm lành đó"

Hắn lấy điện thoại ra rồi thốt lên một cách hưng phấn.

"Ngươi không sợ à?"

Hầu Tầm sợ tới nỗi đứng không vững.

Nàng phát hiện tòa thành này thật sự rất đáng sợ.

Khi Hầu Tầm nhìn thấy tôn Ma Thần trên bầu trời này, nàng cảm giác như mình gặp được thần minh. Vậy mà người trước mặt này lại không hề sợ hãi.

"Sợ ư?"

Trần Thiên có hơi thắc mắc:

"Tại sao phải sợ một tượng Phật chứ?"

"Tượng Phật?"

Hầu Tầm nghe vậy thì hiểu ra ngay:

"Ngươi không nhìn thấy ư? Cũng đúng thôi, trong mắt ngươi không có linh khí, cũng không có thần ý. Có nhiều thứ ngươi không thể nhìn thấy, ta sẽ mở ra một cái giúp ngươi"

Hầu Tầm nói rồi chạm tay lên trán của Trần Thiên một cái.

Trong nháy mắt Trần Thiên cảm giác trong mắt hắn có thể nhìn thấy nhiều thứ hơn.

Khi hắn ngẩng đầu nhìn lên trời thêm một lần nữa thì đã sợ choáng váng.

Hắn hét lên một tiếng rồi quỳ rạp xuống đất.

Hắn nhìn thấy một Ma Thần đỉnh thiên lập địa, tựa như tồn tại diệt thế, mọi chuyện chỉ đều nằm trong một ý niệm của đối phương.

Sống hay chết cũng không phải là chuyện mình quyết định nữa rồi.

Đây là... Thần minh ư?

Trời ơi, ta vừa thấy gì vậy?

Giờ phút này dột nhiên Trần Thiên hiểu ra được, vì sao đại tỷ này lại mạnh đến thế.

Lúc này Ma Đạo Chân Ý bắt đầu khuếch tán ra toàn bộ tu chân giới.

Thị trấn Thanh Bắc.

Liễu Nam Tư đang quét dọn vệ sinh đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên.

Tầng mây trên trời cao cuồn cuộn. Ánh sao sáng ngời, ánh trăng như vầng sáng lơ lửng trên bầu trời. Có không ít người ở trấn Thanh Bắc phát hiện ra sự biến hóa của bầu trời.

Lúc này chân ý ma đạo cuốn trôi tám phương, tựa như xung quanh có Ma Thần ngồi khoanh chân, chiêm ngưỡng chúa tể trời cao.

Liễu Nam Tư không thể tin nổi, nàng đi đến cửa ngước nhìn lên trời rồi nói vào bên trong:

“Cha bọn trẻ, mau ra đây?

“Thật kỳ lạ"

Chu Nhiên cầm thìa đứng ở cửa.

Ma Thần đứng sừng sững trên trời cao, sao sáng như tô điểm cho hắn, ánh trăng rực rỡ phía sau hắn, chân ý ma đạo phủ khắp đại địa.

“Trước kia liều lĩnh thì liều lĩnh, nhưng chuyện này là thế nào?"

Liễu Nam Tư để ý nói:

“Rõ ràng là tăng cấp nguyên linh tứ phẩm, nhưng sao hắn lại muốn nâng nhân cách bản thân đến mức là khởi nguồn của Ma Thần?” “Ma Đạo Văn Thư do một người kỳ lạ viết ra, hắn hiểu thông suốt thiên địa, sáng tạo ma đạo vô tận, lĩnh ngộ ra văn thư hiếm thấy trên đời. Hắn cảm thấy tất cả Ma Thần trên thế gian này, chắc hẳn phải có khởi nguồn, hắn là chúa tể của tất cả. Nhưng tất cả đều là khái niệm, cho nên trong thư văn không đề cập đến, cần phải lĩnh ngộ. Lĩnh ngộ được thì có thể có được thu hoạch. Nghe nói kể cả là người đó cũng không thể vượt trên văn thư, tìm kiếm được sự tồn tại của chân ma. Rất nhiều năm qua, có nhiều người lĩnh hội, nhưng..."

Chu Nhiên cầm thìa nhìn chân trời nói:

“Từ xưa đến nay, chưa từng có người coi Ma Đạo Văn Thư làm trận linh khắc vào căn nguyên của sức mạnh. Có lẽ cũng có, nhưng chắc hẳn không thành công"

“Cho nên mới dẫn đến tình hình này ư?"

Nhìn trời đất biến hóa, Liễu Nam Tư có chút khiếp sợ.

“Có lẽ không chỉ như này, Phá Thiên Ma Thể đến độ hoàn hảo cũng là một trong số nguyên nhân, không có ai có thể tu luyện Ma Chủng giống như hắn. Đại khái là khắc Ma Đạo Văn Thư vào trên người Ma Chủng, cộng thêm trận linh thể hiện ra, cho nên mới biến thành tình hình như hiện giờ. Hắn thể hiện ra những thứ có trong khái niệm, hoặc là nói hắn đã trở thành khái niệm đó. Liễu Nam Tư ngẩn gười nhìn trời cao có chút nghi hoặc nói:

“Ngươi nói xem, hắn có phải là con trai của chúng ta không? Liệu có phải lúc sinh ra đã bị tráo đổi rồi không?"

Chu Nhiên:

"..."

Đẳng cấp như họ, không cần làm gì cũng có thể biết đứa trẻ có phải con của mình không. Huyết mạch liên thông, ít nhiều cũng có thể cảm nhận được. “ Lúc này Liễu Nam Tư lại thở dài một tiếng:

“Hình như chúng ta chỉ dạy hắn học hành, trở thành thế này không liên quan đến chúng ta.

“Phẩm chất mới là điều quan trọng nhất.

Chu Nhiên nói.

“Nhưng danh tiếng của hắn đặc biệt kém, cả giới tu chân đều biết con trai chúng ta có tính cách méo mó, giết người như rạ.

Liễu Nam Tư quay đầu nhìn chồng của mình.

Chu Nhiên:

"..."

Đây là danh tiếng tốt, phải vui mừng mới đúng.

1132 chữ

Chương 908: Độc Nhất Vô Nhị “Sau này uống rượu ít thôi.

Liễu Nam Tư nén giận nói:

“Ngày mai con trai và đám bạn nó đến, hai vợ chồng em gái ta cũng đến. Huynh đệ các ngươi chắc chắn sẽ lén uống rượu để dành cho Tiểu Thi lấy chồng"

“Họ có thể chôn bình rượu mới, mười mấy năm qua cũng không gả đi được."

Chu Nhiên bình thản nói.

“Ngươi nói xem lúc nào gả Tiểu Nguyệt đi thì tốt?"

Liễu Nam Tư suy nghĩ nói.

Nghe vậy, Chu Nhiên lạnh lùng hừ nói:

“Giới tu chân có ai xứng với con gái của ta chứ?"

“Thế thì không gả nữa hả?"

Liễu Nam Tư tức giận nói:

“Người xem hàng xóm đi, ngày nào cũng khoe khoang con trai lấy vợ đảm, con gái được gả cho gia đình tốt. Cứ giữ mãi bên cạnh làm sao được? Tốt xấu gì Tiểu Thi cũng còn quen bạn bè là nam giới, Tiểu Nguyệt thì sao?” “Vậy thì cũng phải chọn một người mà ta vừa ý"

Chu Nhiên kiên cường nói.

“Vậy Tiểu Nguyệt thích mà ngươi không vừa ý thì làm thế nào?"

Liễu Nam Tư lại hỏi.

Chu Nhiên:

"..."

“Chia rẽ chúng, cha con thành kẻ thù ư?"

Liễu Nam Tư nhìn thẳng vào chồng bên cạnh. Nhất thời Chu Nhiên không biết nói gì, quay người đi vào trong cửa hàng:

“Không nói nữa, không nói nữa, ta đi nấu bữa tối cho ngươi.

Địa giới ma tu.

Ma Kiếm Không Minh chém một đường kiếm, đánh lui Long Bồng của Thập Nhị Tịnh Đường.

“Ta tìm được thứ này trước, các ngươi cũng dám cướp?"

“Có gì mà không dám? Các ngươi chỉ có mấy người, vốn không phải là đối thủ của chúng ta.

Long Bồng không hề khách sáo nói.

Trong rừng núi đột nhiên xuất hiện một di tích, vừa hay họ phát hiện ra nơi này. Ma Kiếm Không Minh đến đây trước. Long Bồng cũng dẫn người đến. Hai người không muốn chia nhau cùng hưởng, mà trực tiếp đánh nhau. Đánh từ sáng đến tối.

"Haha."

Lúc này một tiếng cười vang lên từ phía xa, Tiêu Diệp dẫn người đến:

“Long Bồng, Thập Nhị Tịnh Đường các ngươi lấy gì để tranh giành với ma môn chúng ta?"

Long Bồng cười lạnh lùng:

“Chẳng lẽ chỉ có các ngươi mới có người chắc?"

Lập tức vô số linh thú từ bốn phương tám hướng chạy đến, lân hổ, vượn khổng lồ, man ngưu. Xung quanh có không ít người lại gần. Long Ân Hồng dẫn theo đám người Chung Hổ cũng gia nhập cuộc chiến. Người của hai bên chỉ đợi một tiếng hạ lệnh thì sẽ ra tay đánh lớn.

Long Bồng và Ma Kiếm Không Minh nhìn đối phương với ánh mắt lạnh lùng. Đúng lúc họ định ra tay, trên trời cao đột nhiên vang lên tiếng ầm ầm, khiến mọi người bất giác ngẩng đầu. Vừa ngẩng đầu lên, cả người liền sửng sốt.

Lúc này trăng tròn treo trên bầu trời, một vị Ma Thần đứng sừng sững trên không trung, chân ý ma đạo tràn ngập khắp trời đất. Các vị Ma Thần nổi lên từ mặt đất, họ ngồi khoanh chân, hướng mặt về phía trăng tròn, giống như hành hương.

Hiếm khi, chân ý ma đạo ép mọi người từ trời cao xuống mặt đất.

Ma Thần đứng giữa trời đất như nhìn họ một cái, nhưng chỉ một cái nhìn đơn giản này đã để lại nỗi sợ hãi khó có thể xóa đi trong lòng mọi người, dường như bị một sự tồn tại chí cao vô thượng chấn hãi. Cảm giác đó như hắn đang giảng đạo, họ phải yên lặng.

“Chuyện chuyện này là sao?"

Đám người Chung Hổ có chút kinh ngạc. Cảm giác này hơi quen, nhưng nhất thời lại cảm thấy không giống, chỉ cảm thấy người này dường như mới là khởi nguồn của ma đạo, giống như chân ma.

“Đó là ai?"

Có một đệ tử còn trẻ, đứng không vững, quỳ dưới mặt đất hỏi.

Là ai ư? Những người khác cũng muốn biết.

Lúc này Ma Thần ngưng tụ trên tầng mây trời cao như nhìn họ một cái rồi lại nhìn sang chúa tể Ma Thần đó, dường như đang lên tiếng hỏi.

Đạo Tông Thiên Vân.

“Chậc...chậc, khó mà tin được đấy.

Tô Trần nhìn Ma Thần sừng sững trên trời cao, không thể không khâm phục nói:

“Chu Tự đúng là vang dội cổ kim.

“Trước đây có ai từng làm những chuyện như này chưa?"

Liễu Bắc Uyển hỏi.

“Tương tự như này?"

Tô Trần lắc đầu nói:

“Khắc Ma Đạo Văn Thư, tu luyện Phá Thiên Ma Thể, chọn một trong hai, cũng không ai có thể đi đến bước cuối cùng. Hợp nhất hai thứ, Chu Tự là người đầu tiên từ xưa đến nay, độc nhất trên đời.

Quan Hà Phong.

Đám người Lý Cảnh Sơn cũng nhìn lên trời cao.

Đám người Hình Ngọ cảm khái, tiểu sư đệ muốn chọc thủng bầu trời này ư, còn nhỏ tuổi mà đã làm ra hết chuyện này đến chuyện khác.

Ở Thái Cực Phong, đám người Ân Chí Viễn nhìn lên bầu trời, có chút khó mà tin nổi.

“Ma đạo chân ý?"

“Ma đạo chân ý là cái gì?"

Miêu Khả An tò mò hỏi.

“Trước đây đạo tử cũng từng dẫn ra, nhưng so với lần này, thực sự chỉ là phù thủy nhỏ gặp phù thủy lớn. Đây đâu chỉ là ma đạo chân ý, mà là nguyên bản Ma Thần.

Ân Chí Viễn có chút khiếp sợ:

“Ai có thể làm đến mức này? Người viết ra Ma Đạo Văn Thư ư? Hay là chúa tể Ma Thần trong truyền thuyết tồn tại thực sự?"

Lúc này có một vị Ma Thần hình như nhìn sang Ân Chí Viễn rồi lại nhìn sang Ma Thần thuyết pháp, dường như đang giao lưu điều gì.

Không chỉ có Đạo Tông Thiên Vân, mà cả Thiên Ảnh Tông, Tiên Linh Cốc, Tiên Vân Các, Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông, Thập Nhị Minh Linh Môn, Ma Môn, Thập Nhị Tịnh Đường, Thiên Ma điện, lục dục giới...tất cả những nơi có tu chân giả. Họ đều nhìn thấy Ma Thần đáng sợ này.

Dường như hắn đang giảng đạo thuyết pháp, nhưng không ai nghe thấy tiếng gì. Trong mắt họ, chỉ nhìn thấy ma đạo chân ý, chỉ có cảm giác quỷ dị, đó chính là vị Ma Thần này mới là khởi nguồn Ma Thần thiên hạ. Lập tức mọi người đều muốn biết người đáng sợ này rốt cuộc là ai.

1075 chữ

Chương 909: Ta Là...

Không biết có phải có quá nhiều người muốn biết hay không, họ cảm giác hình như Ma Thần ngồi khoanh chân đang giao lưu với vị Ma Thần ở vị trí cao nhất trung tâm nhất, dường như đang hỏi danh hiệu của Ma Thần.

“Việc này."

Đám người Chung Hổ kinh ngạc, lập tức bọn nhìn lên trời cao với ánh mắt mong đợi, như đang chờ đợi câu trả lời.

Trong ma môn.

Một số người còn trẻ nhưng có thực lực cũng cảm nhận được. Họ cảm thấy thà rằng đối diện với Thánh Tử nổi tiếng ở bên ngoài, cũng không dám đối địch với người này. Đâu chỉ là đối địch, thậm chí còn không dám nổi lên ý nghĩ bất kính.

“Người này khiến ta cảm nhận được một nỗi sợ hãi kỳ lạ.

Một người đàn ông trung niên nam toát mồ hôi nói:

“Đối mặt với người này, chi bằng ta đi tìm Thánh Tử thuyết giáo”
“Vậy ư? Tóm lại là ta cũng không dám Một cô gái bên cạnh cúi đầu, không dám ngẩng đầu nhiều. Trên trời cao xuất hiện tiếng ầm ầm, họ đều cảm thấy rất nhiều Ma Thần đang gián tiếp nói danh hiệu. Lúc này, ma đạo chân ý đột nhiên bùng phát, như Ma Thần chân ý truyền khắp tám phương trời đất.

“Danh hiệu của ta?"

Chân ý mênh mông trực tiếp xông vào trong đầu mọi người, họ không hiểu đó là âm thanh gì, cũng không hiểu cách thức đối phương chuyển lời. Nhưng họ có thể nghe hiểu ý nghĩa của câu này. Ma Thần lên tiếng rồi.

“Ta chỉ là một người trong thế tục, đúng là cũng có tên của mình, đã như vậy thì các ngươi nghe kỹ đây” Ma đạo chân ý đáng sợ và rộng lớn truyền khắp địa giới ma đạo vào địa giới đạo tu. Trong ma tu có rất nhiều người điên cuồng. Ý của chân ma. Khi họ cảm nhận được ý này, không biết tại sao, tu vi có hơi tăng lên. Đây là Ma Thần thực sự.

Lập tức họ đều muốn biết người này rốt cuộc có danh hiệu thế nào. Rất nhiều người trong ma môn được lợi từ ma đạo chân ý. Họ rất muốn biết hắn là ai.

Đám người Chung Hồ, Long Bồng nhìn lên trời cao, đang đợi đối phương giáng xuống danh hiệu. Giới tu chân sắp có thêm một người chí cao vô thượng.

“Người này không lên tiếng thì thôi, vừa lên tiếng là khiến người ta khiếp sợ.

Tông chủ Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông nhìn bầu trời cảm khái nói. Chưởng giáo Đạo Tông Thiên Vân cũng hơi chấn hãi:

“Thêm một kẻ mạnh như vậy, không biết tương lai sẽ thế nào.

Lúc này Chu Tự nhắm mắt, hắn cảm giác mình ngồi trên bầu trời cao vô tận. Xung quanh có vô số Ma Thần đang nghe hắn giảng đạo thuyết pháp. Ma đạo văn thư đang ngưng tụ từng chút từng chút. Vốn dĩ tất cả vẫn bình thường, nhưng không biết có chuyện gì, những Ma Thần nghe đạo phía dưới hơi nghi ngờ. Lúc này họ bắt đầu nói ra điều thắc mắc của họ.

Có Ma Thần hỏi: Tôn thượng, tại sao rất nhiều người không biết danh hiệu của ngươi?

Rất nhanh lại có Ma Thần nói:

“Tôn thượng, ta cảm nhận được người đời rất muốn biết về ngươi, hình như họ chưa từng nghe nói đến ngươi"

“Danh hiệu của ta ư?"

Chu Tự lên tiếng hỏi.

Cảm thấy hơi nghi hoặc, những Ma Thần này hình như có thể tự suy nghĩ. Quả nhiên họ vẫn luôn lắng nghe ma đạo chân ý.

Lúc này có Ma Thần gật đầu nói: Đúng thế, tôn thượng, họ không biết danh hiệu của ngươi, họ cũng đang lắng nghe chân ý của người, có thể giáng xuống danh hiệu của tôn thượng cho họ biết sự tồn tại của tôn thượng không.

Những Ma Thần khác cũng nói hùa theo: Tôn thượng, xin giáng xuống danh hiệu, giải đáp thắc mắc cho họ.

Chu Tự cười phối hợp nói:

“Ta chỉ là một người thế tục, đúng là cũng có tên của mình, đã vậy thì các ngươi nghe kỹ đây"

Lúc này vô số Ma Thần cúi đầu, dường như đang nói: Lắng nghe danh hiệu của tôn thượng.

Chu Tự nhìn tất cả Ma Thần, lại nhìn đại địa vô tận chậm rãi lên tiếng, ý của chân ma trấn áp thiên địa:

“Ta là Thánh Tử Ma Đạo"

Trong phút chốc, Chu Tự dưới cây bất tử mở mắt, cùng với đó là ma đạo chân ý mênh mông hào hùng, và thiên âm âm vang :

“Ta là Thánh Tử Ma Đạo.

Ầm!

Đám người Thu Thiển vốn không thể chịu nổi chân ý đáng sợ này. Ba vị cẩu trưởng lão bảo vệ tất cả mọi người, nhưng chân ý đáng sợ vẫn ép cho họ khó mà nhúc nhích. Đây vốn không phải là đang tăng cấp nguyên linh tứ phẩm, mà dường như là tuyên cáo tên thật của Ma Thần.

Cùng lúc đó, đám người Chung Hổ ngước lên trời cao nhìn thấy tất cả Ma Thần cúi đầu với Ma Thần ở giữa, dường như đang lắng nghe. Lúc này, họ biết người đó sắp giáng xuống danh hiệu, mọi người đều căng thẳng rồi ý của chân ma ngưng tụ, hình dáng Ma Thần trở nên chân thực hơn.

Hắn ngồi khoanh chân trên không trung, các ngôi sao trong bàn tay hắn, trăng sáng chiếu lên hắn. Trời đất bắt đầu chấn động, tiếng nói vang vọng cuồn cuộn:

“Ta là Thánh Tử Ma Đạo.

Ầm!

Ma Thần sừng sững, ma đạo chân ý trấn áp thiên địa. Lập tức, trong đầu đám người Chung vang lên tiếng nổ, ma âm đáng sợ đang khắc sâu trong đầu họ. Cái tên Thánh Tử Ma Đạo chấn động trời đất. Mọi người kinh sợ vạn phần, bị cái tên đột ngột vang lên làm khiếp sợ.

Thánh Tử, lại là Thánh Tử.

Lúc này nỗi kính sợ trong lòng mọi người phá tung chân trời. Thánh Tử Ma Đạo còn đáng sợ hơn không biết bao nhiêu lần so với tưởng tượng của họ.

1099 chữ

Chương 910: Đi Đi

Trong Ma Môn, vô số người hoảng sợ trong sự hưng phấn. Thánh Tử, lại là Thánh Tử của họ. Nhưng những người này lập tức từ sợ hãi chuyển thành hưng phấn, là Thánh Tử. Sự tồn tại như chúa tể Ma Thần lại là Thánh Tử. Ban đầu họ còn không có khái niệm về Thánh Tử, bây giờ khái niệm được Ma Thần bao phủ. Thánh Tử chính là ma đạo chân thần.

Trong một đại điện nào đó, người đàn ông trước đó nói thà rằng đi giáo huấn Thánh Tử đã quỳ trên mặt đất, hoảng sợ bất an.

“Chẳng phải ngươi nói thà rằng đi đối diện với Thánh Tử ư?"

“Ta muốn đi đối diện với Thánh Tử, ta muốn nói với hắn, ta muốn đi theo hắn, môn chủ đã lui ẩn, ma môn không thể một ngày không có chủ. Xin Thánh Tử lên làm chủ"

Lúc này không ít người muốn đàn áp Thánh Tử trong ma môn đột nhiên chột dạ. Tuy không biết chuyện này là thế nào, nhưng họ biết Thánh Tử nổi tiếng khắp giới tu chân.

Tông chủ Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông tỏ vẻ mặt kinh ngạc, Thánh Tử Ma Đạo? Là hắn ư? Chưởng giáo Đạo Tông Thiên Vân cũng kinh ngạc, lại là tên nhóc đó. Hắn có chút không cam lòng.

Ân Chí Viễn khẽ thở ra nhẹ nhõm, cũng không quá bất ngờ, có thể nói là Thánh Tử Ma Đạo thì sẽ tốt hơn.

Lúc này cả giới tu chân đều hiểu ra một chuyện, đó chính là không chọc được vào Thánh Tử Ma Đạo.

Lúc này vô số Ma Thần trên trời cao khom lưng với Chu Tự, dường như đang cảm ơn vị chúa tể này đã giảng đạo thuyết pháp.

Cuối cùng tất cả trở lại yên tĩnh.

“Kết thúc rồi"

Tô Trần nhìn bầu trời cao nói:

“Xem ra hắn tăng cấp thành công rồi. Không biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì.

“Tăng lên tam phẩm sẽ xảy ra chuyện như này ư?"

Liễu Bắc Uyển tò mò hỏi.

“Không đâu, hắn đã thay thế khái niệm, trở thành kẻ khởi nguồn ma đạo chân ý. Sau này tăng cấp sẽ là tăng cấp bình thường, sẽ không xảy ra tình huống như này nữa.

Tô Trần lắc đầu nói.

Liễu Bắc Uyển nhìn hai cây cỏ bên cạnh, phát hiện hình như chúng bắt đầu mở linh trí.

“Hai cây cỏ này nghe được ma đạo chân ý, hình như bây giờ sắp lột xác rồi “Mang cho đi tặng, hoặc là mang cho con gái?

Tô Trần thuận miệng nói.

“Xảy ra chuyện lớn như vậy, bây giờ chúng ta có cần đến chỗ tỷ ta không?"

Liễu Bắc Uyển hỏi.

“Không"

Tô Trần ngồi tại chỗ lạnh lùng nói:

“Lão họ Chu uống nhiều rồi không biết phải thổi phồng thành cái gì, trước đây thổi phồng thì thổi phồng, không sao hết. Lần này là thật, ta không nghe nổi"

“Đi thôi đi thôi, ngươi lại đào thêm chút rượu đi.

Liễu Bắc Uyển kéo Tô Trần biến mất tại chỗ Khi Chu Tự mở mắt ra, có thể cảm giác thấy Ma Chủng đã nứt, vô cùng nghiêm trọng, nhưng nó đang chống cự.

Tuy đã nứt, nhưng không vỡ vụn hoàn toàn. Cho nó thêm thời gian thì có thể hồi phục như ban đầu. Chu Tự đã quen với việc này rồi, có lẽ Chủng cũng quen rồi.

Nhưng lần này Ma Chủng sẽ không đau đớn quá lâu, Chu Tự quyết định dùng quả bất tử chữa thương cho nó.

Ông chủ quan tâm nhân viên như vậy, Chu Tự cảm thấy mình là người đầu tiên. Đặc biệt là ngày ngày mình tăng lương cho nó. Linh khí Chu Thiên đã là giai linh lục phẩm, có sự hỗ trợ của bốn quyền hạn, đạt đến trận linh ngũ phẩm cũng không còn xa nữa, lại là ngày tăng lương.

Nhưng khi hắn nhìn về phía trước, phát hiện một đám người trốn phía sau ba vị cẩu trưởng lão, nhìn hắn như đề phòng kẻ ác. Tam lão bản là hoảng sợ nhất. Những người này thật quá đáng.

“Xong rồi hả?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi Chu Tự.

“Cái gì đã xong?"

Chu Tự tỏ vẻ mặt khó hiểu.

“Ngươi không biết ngươi vừa làm gì à?” Thu Thiển đi ra.

Chu Tự nghi hoặc:

“Ta tăng cấp mà “Có cảm giác lúc tăng cấp, xảy ra chuyện gì không?"

Chu Ngưng Nguyệt cũng đi ra.

Lúc này những người khác đều thở ra nhẹ nhõm, xem ra kết thúc thật rồi. Lần tăng cấp này đã dọa sợ họ. Động tĩnh quá lớn lại quá đáng sợ.

Đương nhiên, Đại Địa Thần Khuyển lại vô cùng hưng phấn với chuyện này. Gia đã hoàn toàn bay lên trời, nó sớm bắt được góc áo của Gia. Tương lai không giới hạn. Trên cửu thiên có hình bóng của nó. Tuy chỉ là một con chó, nhưng cũng là đỉnh cao của cuộc đời chó. Cả tộc Đại Địa Thần Khuyển, không còn ai hơn nó, nó làm rạng rỡ tổ tông.

“Ta đã làm gì?"

Chu Tự suy nghĩ nói:

“Giảng đạo với một đám Ma Thần? Nói ra thì hình như họ có thể nói chuyện, vừa nãy còn hỏi ta mấy vấn đề.

“Sau đó ngươi trả lời “Ta là Thánh Tử Ma Đạo, phải không?"

Thu Thiển hỏi. “Đúng vậy"

Chu Tự nhìn Thu tỷ, có chút để ý nói:

“Các ngươi nghe thấy hả?” “Không chỉ có chúng ta đâu.

Chu Ngưng Nguyệt nói ra suy đoán của mình"

“Có thể cả giới tu chân đều nghe thấy “Vậy ư"

Chu Tự đan xen mười ngón tay, chìm vào suy tư.

Xong rồi, bị các Ma Thần bán đứng rồi. Đám chó này, lúc đó họ đã nói gì? Rất nhiều người không biết ta là ai...Tại sao những người khác muốn biết danh hiệu của ta? Cho nên đã xảy ra chuyện gì?

Chu Ngưng Nguyệt nhìn điện thoại nói:

“Ta vừa hỏi rồi, họ nói nhìn thấy ở trên trời cao bên ngoài có Ma Thần sừng sững, hình như đang nghe thánh nhân giảng đạo thuyết pháp. Sau đó hình như Ma Thần cảm nhận được điều thắc mắc của người trên thế gian, đã hỏi danh hiệu của thánh nhân. Sau đó...Thánh Tử Ma Đạo, vang danh khắp giới tu chân.

1111 chữ

Chương 911: Không Ngon

Chu Tự lại chìm vào suy tư, mình chỉ tăng cấp thôi, có đến mức thế không? Hắn cảm thấy thế giới tràn đầy ác ý.

Sau đó hắn hiểu ra, có người giả mạo hắn. Sau đó hắn cũng không quan tâm chuyện này nữa.

“Đúng rồi, các ngươi ăn thử chưa? Chua hay ngọt?” “Không ăn nổi, vừa nãy cây bất tử hộ pháp cho ngươi, chúng ta không thể lại gần.

Chu Ngưng Nguyệt vừa trả lời vừa trèo lên cây bất tử, nàng sớm đã không nghĩ đến chuyện vừa nãy, hái quả trước rồi tính. Vừa trèo lên, nàng hái một quả vừa to vừa tròn, cắn một miếng. Sau đó nàng lộ ra vẻ mặt đau khổ, nói với mấy người ở phía dưới:

“Khó ăn lắm, các ngươi đừng ăn"

Mọi người:

"..."

Tất cả biết, nếu Nguyệt tỷ không muốn ăn thứ gì đó, trước nay sẽ không lên tiếng, nàng sẽ lặng lẽ cho người khác ăn. Nàng sẽ không lãng phí, nhưng cũng không tự ăn. Bây giờ nàng nói muốn một mình chịu khổ, vậy cho thấy một điều, quả của cây bất tử rất ngon.

“Mỗi người chọn một quả đi."

Chu Tự nói.

Những người khác không hề do dự, bắt đầu chọn một quả thật ngon. Đại Địa Thần Khuyển nhìn trái rồi nhìn phải, nhất thời không biết phải chọn quả nào.

“Ba cái đầu, ngươi có thể chọn ba quả.

Chu Tự nhắc nhở nói.

Vừa dứt lời, ba vị cẩu trưởng lão phía sau liền sững sờ. Đấm ngực đau lòng. Gia tộc chó thực sự sắp bay lên rồi, họ chỉ hận mình không có thêm vài cái đầu.

“Đây"

Thu Thiển đưa một quả cho Chu Tự. Nhận lấy một quả, Chu Tự cẩn thận quan sát. Phát hiện loại quả này trong màu xanh còn có màu đỏ, ngửi thì không có mùi gì, bóp thử cũng không cứng.

“Quả này ngon thật không?"

Chu Tự hỏi.

“Không biết, dù sao Nguyệt tỷ ăn rất vui"

Thu Thiển cũng quan sát, không thấy có gì khác thường.

Chu Tự phát hiện quả này đã được rửa, vẫn là Thu tỷ đối tốt với hắn. Thật cảm động. Cắn một miếng, hắn cảm thấy vị giác rất lạ, nhưng thực sự rất ngọt. Không phải là kiểu ngọt ngấy, mà là kiểu ngọt rất dễ chịu. Sau đó thịt quả vào trong họng, lập tức hắn cảm thấy mỗi một tế bào trong cơ thể đều đang hít thở. Linh khí sôi sục theo đó, sức mạnh tràn đầy. Ầm một tiếng.

Chu Tự thấy đầu óc mình được thông suốt, hình như trạng thái tốt lên rất nhiều. Tiếp đó những sức mạnh này bắt đầu hồi phục tất cả những tổn thương ẩn và tổn thương bề ngoài trong cơ thể. Ma Chủng cũng được tẩm bổ, tốc độ hồi phục nhanh hơn rất nhiều. Chu Tự cảm thấy Ma Chủng rất kích động, xem ra là đang hưng phấn v mình sắp được trở lại vị trí.

Ăn xong, Chu Tự mới hồi phục tinh thần, cảm giác được cả người hoàn toàn tươi mới.“Cảm thấy rất có lợi cho làn da.

Thu Thiển véo cánh tay mình nói. Chu Tự cũng véo một cái.

“Không có gì khác biệt.

Hắn nói.

Thu Thiển liếc nhìn hắn, mỉm cười.

Chu Tự:

"..."

“Ta cảm thấy ta trở nên có ích rồi.

Tô Thị nói với vẻ mặt hưng phấn.

“Ra một chiêu Cửu Thiên Hỏa Diễm Chưởng đi.

Chu Ngưng Nguyệt ngồi trên cành cây.

Cái tên nghe ngầu như vậy, Chu Tự có chút mong đợi.

Lúc này, Tô Thi nhảy ra xa rồi bắt đầu thi triển thuật pháp.

"Ha!"

Nàng tràn đầy niềm tin đánh ra một quyền. Nhưng không có gì xảy ra hết. Sau đó Tô Thi thu lại thuật pháp, thản nhiên nói:

“Ừm, không ngoài dự liệu, là ảo giác.

Chu Tự:

“Số quả này kỳ dị quá, các người ăn đi"

Chu Ngưng Nguyệt lại hái một số quả hình thù xấu xí xuống, tổng cộng tám quả.

“Ăn nhiều quả này có tốt không?"

Chu Tự tò mò hỏi.

“Ta sắp hồi phục rồi.

Hầu Trầm đột nhiên nói.

Trên người hắn có kim quang hiện ra, quả bất tử có tác dụng lớn khó mà tưởng tượng với hắn. Lần này hắn cảm giác có thể hồi phục đến thực lực tam phẩm.

“Gia, ta cũng muốn tu luyện Đại Địa Thần Khuyển nói.

Lúc này xung quanh nó được bao trùm bởi ánh sáng. Nó đã ăn ba quả chắc chắn sẽ xuất hiện biến hóa lớn. “Các ngươi không sao chứ?"

Sau khi chắc chắn Đại Địa Thần Khuyển không sao, Chu Tự nhìn về phía đám người đại lão bản.

“Có chút lâng lâng, cảm thấy mình có thể sống rất lâu"

Hàn Tô nói thật.

“Ta cảm giác chơi game vào lúc này, tương đương với đang chạy auto.

Minh Nam Sở khó mà tin nổi.

Âm Túc và Từ Từ cũng đang cố gắng hấp thụ hiệu quả mà quả bất tử mang lại. Họ không cần tu luyện như Hầu Trầm và Đại Địa Thần Khuyển, nhưng ăn nữa thì không thích hợp lắm. “Vẫn còn rất nhiều quả, sau này các ngươi dành chút thời gian ăn tiếp đi.

Chu Tự cất mấy quả chất lượng kém đi rồi hắn lại hái một vài quả xuống.

“Mang về cho các nàng Trình tỷ mỗi người một quả. Sau đó gửi một ít cho đám người sư phụ sư nương, mỗi người một quả, rồi gửi năm quả cho đại ca ta.

Chu Tự tính toán.

“Một mình đại ca ngươi đã năm quả, chỗ sư phụ tổng cộng mới có bốn quả?"

Thu Thiển cảm thấy hắn thật thiên vị.

“Ta đã phá hỏng mấy lần xem mắt của đại ca ta, lòng ta hơi bất an, cho thêm vài quả, ngày nào đó bị cha mẹ hắn phát hiện, năm quả cũng có thể thể hiện ta rất tốt với đại ca ta"

Chu Tự nói.

Sư phụ biết ta tốt với đại ca như vậy, có lẽ sẽ hiểu ta không cố ý khiến đại ca xem mắt thất bại.

Thu Thiển:

Hình như hai người này có không ít chuyện.

“Chẳng phải đại ca ta biết ta xem mắt một lần đã thành công rồi ư? Cảm thấy ta có kinh nghiệm, cứ muốn ta chỉ dạy rồi hỏng bét hết.

Chu Tự giải thích nói.

1173 chữ

Chương 912: Quá Quý Giá!!

“Ấy?"

Thu Thiển nói với nụ cười xấu xa:

“Ngươi không dạy hắn năm trăm chứ?"

Vừa nghe, Chu Tự lập tức nói:

“Thu tỷ, đó chỉ là hiểu lầm.

Thu Thiển vẫn giữ nụ cười, không nói gì. Chu Tự cảm thấy sau này nên ít nhắc đến xem mắt thì hơn, còn phải tìm được bán tiên, đến lúc đó bảo hắn tìm xem người đó ở đâu để đi đối chất.

“Ngày mai trở về, còn phải mang một ít về cho cha, mẹ, còn có nhị thúc nhị thẩm Chu Tự lại hái thêm một ít.

“Hay là cũng tặng cho đám người Thanh Long mỗi người một quả?"

Chu Tự quyết định. Dù sao họ cũng thường xuyên chết, còn chết vì hắn. Tặng ít trái cây hỏi thăm cũng là việc nên làm.

Ba vị cẩu trưởng lão rất khâm phục Chu Tự, Thất Thiên cũng kinh ngạc. Đâu có ai đi tặng như vậy. Nhưng cũng chính vì vậy mà họ mới có thể được ăn quả bất tử. Qua khoảng thời gian nữa còn được ăn tiếp một quả.

Chậc chậc, khó mà tin nổi. Người khác đánh sống đánh chết cũng không có được thứ gì, họ lại được ăn liền hai quả. Chỉ vì làm việc ở đây.

Đóng gói xong, Chu Tự mới hỏi những người khác:

“Các ngươi muốn nuôi thần thú không?"

“Thần thú ư?"

Tô Thi lại hái một quả vừa ăn vừa hỏi, cũng không phải là quả trí tuệ, nàng ăn cũng không có áp lực.

“Loại như này"

Chu Tự lấy ra một ít hạt trân châu nói:

“Có gấu sơ sinh, phượng hoàng lửa sơ sinh, thú cưng sơ sinh lông xù.

“Phượng hoàng lửa này to bằng bàn tay phải không? Hình như nó có thể bay được rồi, ta nuôi được, nhưng nó ăn cái gì?"

Tô Thi tỏ vẻ mặt hưng phấn hỏi.

“Làm sao ta biết được?"

Chu Tự hỏi ngược lại. Mình chỉ tiện tay mua mấy thứ này về, đâu biết nuôi thế nào.

“Ngày mai đi hỏi cha ta, chắc là hắn biết"

Tô Thi cầm hạt châu bóp vỡ tại chỗ. Lập tức phượng hoàng lửa to bằng bàn tay nhìn Tô Thi rồi hưng phấn bay đến bên cạnh và cọ cọ mặt nàng khiến Tô Thi vui không lời nào tả xiết.

Đám người Âm Túc cũng nổi hứng thú, mỗi người chọn một con sơ sinh. Điều đáng nhắc đến là nhị lão bản chọn một thú cưng giống như con rùa, lý do rất đơn giản, nuôi không tốn sức, không cản trở hắn chơi game. Âm Túc nuôi một quả cầu có lông lùm xùm, cũng không biết là thứ gì. Từ Từ nuôi một con cá, hơi giống với cá voi. Hàn Tô nuôi một con hổ nhỏ rất giống với mèo. Đại khái là một con tinh nghịch nhất trong số thú cưng của mấy người.

“Nguyệt tỷ, chỉ có hai con gấu, ngươi muốn nuôi không?"

Chu Tự ném gấu cho Nguyệt tỷ, thuận tiện nói:

“Nhưng chỉ được nuôi ở đây, không được mang về.

Chu Ngưng Nguyệt cũng không để ý, trực tiếp nuôi hai con gấu. Ôm gấu, ánh mắt Chu Ngưng Nguyệt như phát sáng.

“Cho các ngươi ăn này.

Chu Ngưng Nguyệt lấy ra quả quýt đã bóc sẵn.

Chu Tự:

"..."

Quả nhiên Nguyệt tỷ không thích hợp nuôi thú cưng, hoàn toàn là ăn đồ chua giúp nàng.

Chu Tự và Thu tỷ không nuôi con gì. Họ không nuôi thú cưng, cho Nguyệt tỷ nuôi cũng là vì nàng luôn muốn nuôi gấu. Nhận nuôi thú cưng xong, cả đoàn người rời khỏi Biên Giới Thành, còn lại ba vị cẩu trưởng lão và Thất Thiên trông coi Biên Giới Thành. Lập tức họ cảm thấy áp lực rất lớn. Phải biết rằng, cây bất tử đã trưởng thành, ở ngay bên cạnh họ, có lẽ sẽ dẫn đến vô số cuộc tranh cướp đây? Nhất thời họ lại cảm thấy, không có Chu Tự ở đây, họ rất khó canh giữ.

Là vì sao?

Rất nhanh họ đã hiểu ra. Tuy rất nhiều lúc Thánh Tử Ma Đạo khiến họ cảm thấy không đúng, nhưng sự mạnh mẽ của hắn thì không còn gì phải nghi ngờ, hắn thực sự là vô địch.

Hắn đứng ở đây, Biên Giới Thành sẽ an toàn.

“Các ngươi trông coi cho tốt đấy, tuy ta lợi hại, nhưng cũng có thể xuất hiện điểm mù.

Thất Thiên cũng là người từng gặp sóng to gió lớn.

Ba vị cẩu trưởng lão gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc.

Vùng ngoại ô, Chu Tự gọi điện tìm bốn người Thanh Long. Lần này không phải chạy, nên không ai chết.

“Tặng các ngươi đấy, một người một quả.

Chu Tự cho họ mỗi người một quả.

“Quả này..

Đám người Thanh Long không yếu, lập tức có thể nhận ra thứ này tốt đến mức nào.

“Thứ này quá quý giá, nên để."

Bạch Hổ định từ chối, dù sao họ ăn vào cũng vô dụng.

“Nên cái gì?"

Chu Ngưng Nguyệt đột nhiên hỏi.

Lúc này nàng ôm mấy quả liền, vừa ăn vừa hỏi.

Bốn người:

Loại quả này không đáng tiền từ lúc nào? Môn chủ đào cây thần nhà nào thế? Thực ra ma môn cũng có loại cây thần lợi hại, vấn đề ở chỗ nó không chín.

“Dạo này thiếu chủ không sao chứ?"

Huyền Vũ có lòng tốt hỏi.

“Không sao, ngày mai cha ta gọi ta về, các ngươi có muốn cùng đến ăn một bữa không?"

Chu Tự có lòng tốt mời.

“Thiếu chủ, chúng ta còn có nhiệm vụ phải làm.

Thanh Long nghiêm túc nói:

“Thời gian chính là mạng sống, chúng ta không quấy rầy Thiếu chủ và Đại tiểu thư nữa"

“Chờ khi thiếu chủ và thiếu phu nhân thành hôn, chúng ta sẽ đến.

Bạch Hổ nói.

“Tạm biệt"

Chu Tước vung tay cáo biệt.

Sau đó bốn người biến mất trong nháy mắt.

Chu Tự:

"..."

Sau đó hắn lại gọi Đông Húc.

“Chuyển phát nhanh đến Đạo Tông Thiên Vân ư?"

Nghe vậy, sắc mặt Đông Húc liền có chút khói coi:

“Muốn đích thân ta chuyển ư?"

“Tốt nhất là đích thân ngươi chuyển đi Chu Tự đưa cái bọc cho Đông Húc.

Nhận lấy cái bọc, Đông Húc biết trong này chắc chắn không phải thứ bình thường. Nhưng hắn vẫn làm, yên ổn một thời gian, rồi lại phải làm nghề cũ.

“Đúng rồi, tặng ngươi đấy"

Chu Tự đưa ra một quả bất tử vừa nhỏ vừa xấu.

“Đây là cái gì?"

Đông Húc thấy hơi kỳ lạ.

“Khi nào ngươi chuyển phát nhanh xong rồi ăn"

Chu Tự nhắc nhở nói.

Sau đó đám người Chu Tự ai về nhà người nấy. Ngày mai phải đi làm đêm, nên về nhà rồi.

1100 chữ

Chương 913: Vấn Đề

Thập Nhị Minh Linh Môn.

Ngưu môn.

Tần Văn Thành đứng bên giường với vẻ mặt lo lắng. Lúc này vợ hắn nằm trên giường, một vị tiên tử đang bắt mạch giúp. Vị tiên tử này cứ cau mày suốt. Rất nhanh nàng bắt mạch xong.

“Tiền bối, thế nào rồi?"

Tần Văn Thành vội hỏi.

“Tình hình không được ổn lắm.

Tịch Nhan tiên tử lắc đầu nói:

“Sức khỏe nàng ta vốn yếu ớt, gần đây lại bị khí tức linh thú của Thập Nhị Minh Linh Môn tấn công, hiện giờ khí hung ác đang quanh quẩn xung quanh cái thai. Cứ tiếp tục như vậy sẽ có nguy hiểm rất lớn, cần phải nghĩ cách đuổi luồng khí hung ác đó đi.

“Kia phải đuổi nó đi bằng cách nào?"

Tần Văn Thành có chút sốt ruột, nhưng vẫn nắm chặt tay vợ, bình tĩnh hỏi.

“Có hai cách"

Tịch Nhan tiên tử chậm rãi nói:

“Một là mời tiền bối tông môn ra tay, nhưng cần tiền bối có tu vi cực mạnh và khí tức ôn hòa, nếu không, sẽ làm hại đến cái thai. Cách thứ hai càng khó hơn, chính là tìm một con thần thú, còn phải là sơ sinh, như vậy có thể trực tiếp dùng khí tức của thần thú nhỏ đánh lùi khí hung ác của linh thú. Nhưng...Thập Nhị Minh Linh Môn không có thần thú sơ sinh. Với các ngươi, muốn có thần thú sơ sinh còn khó hơn lên trời, chỉ có thể thử đi mời một số tiền bối thôi"

Ngày hôm sau, Chu Tự tạm biệt Thu tỷ đi làm. Nguyệt tỷ ăn nhiều trái cây quá, không tỉnh dậy nổi. Những người khác đều không dám ăn quả thứ hai, chỉ có Nguyệt tỷ ăn quả như ăn cơm. Tô Thi cũng chỉ ăn mấy quả.

Tối qua Thu tỷ tắm rửa xong rồi chạy đi ngủ, không cho Chu Tự cơ hội. Chu Tự cũng không nghĩ nhiều, vừa mới bị bắt gặp, đương nhiên phải đợi một thời gian.

Thư viện, Chu Tự quẹt thẻ xong rồi đến văn phòng bên cạnh. Trình tỷ và Vân Tiêu tiên tử đã ngồi bên bàn làm việc từ lâu. Lúc này Vân Tiêu tiên tử đang ăn đồ ăn và xem kịch. Khó mà tưởng tượng nổi, đường đường một cái chưởng giáo, tại sao lại biến thành như này?

“Trình tỷ, Vân tỷ.

Chu Tự đi vào rồi lấy hai quả đưa qua:

“Tặng các người đấy"

“Là cái gì thế?"

Vân Tiêu tiên tử cũng không ngẩng đầu lên hỏi, hình như đang xem đến đoạn cao trào.

“Quả của cây bất tử.

Chu Tự trả lời.

"Ồ"

Đáp một tiếng, Vân Tiêu tiên tử tiếp tục xem TV. Dừng một chút, nàng đột nhiên ngẩng đầu nhìn Chu Tự rồi cầm một qua nói:

“Thật không?"

Kiểm tra một hồi, nàng phát hiện đúng là thật. Sau khi xác định xong, Vân Tiêu tiên tử kích động đến mức muốn giới thiệu bạn gái cho Chu Tự.

“Ta có vợ chưa cưới rồi.

Chu Tự trả lời.

“Thật đáng tiếc.

Vân Tiêu tiền tử thở dài nói.

Chu Tự:

"..."

“Hai quả? Có quý giá quá không?"

Trình tỷ hỏi.

“Đúng, rất quý giá, cho Trình trưởng lão một quả là được rồi, ta không ăn đâu"

Nói xong Vân Tiêu tiên tử để lại một quả về chỗ.

“Không cần"

Nói xong Chu Tự lấy ra một giỏ quả bất tử nói:

“Xem đi, ta còn rất nhiều, nhưng chỗ này là mang về cho cha mẹ ta.

Vân Tiểu tiên tử:

"..."

Cảm giác thấy mình bị người ta khoe khoang giàu có.

Trình tỷ nhìn về phía đám người Âm Túc.

“Trình tỷ không cần lo lắng, chúng ta đã ăn rồi, rất ngon.."

Âm Túc có chút xấu hổ. Ăn đồ tốt như vậy, thực sự khiến nàng xấu hổ. Trình tỷ cũng không nói gì thêm.

Đợi Chu Tự rời đi, Vân Tiêu tiên tử mới vui vẻ nói:

“Trình trưởng lão ăn quả này, cơ thể ngươi sẽ không còn vấn đề nữa chứ? Một quả không đủ, cho ngươi quả của ta. Nếu không cũng hời cho con bé Dao Di đó.

Nàng không định ăn, tuy là ngon, nhưng cảnh giới của nàng đã đạt đến đỉnh cao mà giới tu chân biết.

Ăn hay không cũng không có tác dụng.

“Mùi vị rất ngon.

Trình tỷ cắn quả bất tử nhìn Vân Tiêu tiên tử nói:

“Ngươi chắc chắn không ăn chứ?"

Vân Tiêu tiên tử:

Đó là bảo vật đối với tiểu bối tông môn, nàng không nỡ.

“Được rồi, chia cho người một nửa nhỏ"

Trình tỷ bất đắc dĩ cười rồi chia một nửa cho Vân Tiêu tiên tử:

“Chỉ chút này thôi đã khiến ta hồi phục nhiều rồi.

“Trình trưởng lão...

Vân Tiểu tiên tử cảm động nói:

“Vẫn là ngươi thương ta nhất.

Rất nhiều năm nay, chỉ có Trình trưởng lão coi nàng là tiểu bối.

Trình tỷ:

"..."

Buổi chiều, thỉnh thoảng Chu Tự lại nhìn đồng hồ.

“Ngươi vội tan làm vậy à?"

Minh Nam Sở tò mò hỏi.

“Con rùa của ngươi đâu?"

Chu Tự hỏi.

“Trong văn phòng ấy, đại lão bản và tam lão bản đang ngắm.

Minh Nam Sở bất đắc dĩ nói:

“Các nàng còn đang nghiên cứu nuôi thú cưng thế nào, vẫn là rùa dễ nuôi, cho nó ít thịt là nó ăn rất vui vẻ"

“Đã có thú cưng, cuối cùng tam lão bản không đến giúp ta làm việc nữa rồi. "

Chu Tự sụt sịt nói.

Tô Thi cũng không quấy rồi, chỉ là quá nhiều vấn đề. Không phải là không biết cái này để đâu thì là không biết cái kia để đâu.

“Vẫn chưa nói tại sao ngươi vội tan làm thế?"

Minh Nam Sở nói.

“Ta chỉ đang cảm khái thời gian trôi quá nhanh, đã bốn giờ rồi. Nếu có thể ta hy vọng thời gian tan làm có thể muộn hơn một chút"

Sắc mặt Chu Tự hơi tái nhợt..

Minh Nam Sở:

"..."

Hắn nghĩ ra rồi, hôm nay Chu Tự phải về nhà.

“Đúng rồi, lúc nào sư tỷ người đến? Ta dự tính tuần sau, hoặc tuần sau nữa sẽ chụp. Nàng lấy bao nhiêu tiền?"

Chu Tự hỏi dò. Hắn đã chuẩn bị tám ngàn, hôm nay phát lương thì là hơn tám ngàn. Chắc là đủ.

1075 chữ

Chương 914: Chần Chừ

“Ban đầu nàng nói là mười hai ngàn rồi nể tình ta giới thiệu nên lấy mười ngàn.

Minh Nam Sở cười lạnh lùng nói:

“Nàng coi ta như kẻ tiêu tiền như rác, đến lúc đó ta báo tên của ngươi, nàng có thể trực tiếp định giá cả năm ngàn, lần gần nhất cũng là sáu ngàn. Ưu đãi sẽ không bớt đi, muốn rửa bao nhiêu ảnh thì rửa bấy nhiêu. Không được nữa thì báo luôn tên của chị ngươi. Giới tu chân có không ít người đều biết, đắc tội với Thánh Tử Ma Đạo thì chỉ một Thánh Tử Ma Đạo, chọc vào Thánh Nữ Ma Đạo thì có thể đắc đội với cả ma môn.

Chu Tự:

"..."

Nguyệt tỷ đúng là tấm biển chữ vàng, lại còn là vũ khí mặc cả.

“Vậy tuần sau ta gọi nàng đến nhé?"

Minh Nam Sở hỏi.

“Ừm, nếu thuận lợi thì chủ nhật tuần sau có thể chụp được"

Chu Tự đồng ý.

“Được, ta bảo nàng chuẩn bị, đến lúc đó bảo nàng đến, nói chuyện trực tiếp với ngươi"

Minh Nam Sở nói.

Chu Tự có chút căng thẳng. Lần đầu tiên trong đời chụp ảnh cưới, không có kinh nghiệm.

“Ta phải nói chuyện với nàng thế nào? Ta không có kinh nghiệm.

Chu Tự hỏi.

Minh Nam Sở trừng mắt trắng:

“Trông ta có vẻ có kinh nghiệm hả?"

Chu Tự:

"..."

“Không cần để ý, đợi ngươi báo tên, cho nàng một trăm cái gan cũng không dám hại ngươi.Minh Nam Sở tự tin nói.

Hãm hại Thánh Tử Ma Đạo? Thật sự cho rằng lời đồn chỉ là lời đồn thôi sao? Đó là sự thực đấy. Thư viện họ tận mắt chứng kiến. Nếu không phải nhân cách thứ nhất rất dễ tiếp xúc, thì ngày nào Tô Thi cũng phải quỳ.

Hai người nói chuyện câu được câu chăng, không biết bên ngoài có hai cô gái một lớn một nhỏ đi đến từ lúc nào. “Năm giờ bốn mươi phút rồi.

Thu Thiển đi vào quầy lễ tân nhắc nhở Chu Tự.

“Tan làm rồi?"

Chu Tự nhìn đồng hồ, kinh ngạc phát hiện đúng là đã quá mười phút, thiệt mười phút. Nhưng về sớm thế này cứ cảm thấy không an toàn lắm rồi hắn chỉ vào văn phòng nói:

“Tam lão bản phải tăng ca, cho nên ta đang đợi nàng"

Lần này bốn người họ cùng về.

“Chúng ta đi vào hỏi xem.

Chu Ngưng Nguyệt ngáp một cái rồi đi vào trong.

Sau đó Tô Thị nói với vẻ mặt mông lung:

“Không phải Chu Tự phải tăng ca à? Trước đây tan làm hắn rất tích cực, hôm nay nói chuyện với Minh Nam Sở cũng không chịu tan làm. Cũng chẳng vào để tính lương"

Chu Tự:

"..."

Kết toán lương xong, họ ra ngoài bắt xe về.

Vốn định trực tiếp bay về, nhưng Chu Tự không muốn, cứ muốn bắt xe.

Trên xe, Thu Thiển ngồi bên cạnh Chu Tự, hiếu kỳ nói:

“Vừa nãy ngươi và nhị lão bản nói chuyện gì mà trông rất say sưa"

“Đang nói đến sư tỷ của hắn, nhị lão bản nói tuần sau lừa sư tỷ hắn đến đây, giới thiệu cho chúng ta làm quen. Chu Tự cười nói.

“Giới thiệu cho chúng ta làm quen?"

Thu Thiển có chút khó hiểu.

Chu Tự ghé sát gần Thu Thiển, nói nhỏ bên tai nàng:

“Nàng làm nghề chụp ảnh cưới.

Nghe vậy, Thu Thiển ngồi thẳng người, nhẹn nhàng duỗi chân, hình như rất vui.

Sau đó nói nhỏ bên tai Chu Tự hỏi:

“Bao nhiêu tiền?"

“Ra giá mười hai ngàn, nhưng nể mặt nhị lão bản nên lấy mười ngàn, lại nể mặt ta là Thánh Tử Ma Đạo, chắc là sáu ngàn, lại kéo cả Nguyệt tỷ vào. Năm ngàn, nàng có thể đồng ý.

Chu Tự cười nói.

“Ngươi có nhiều tiền thế không?"

Thu Thiển hỏi nhỏ.

“Có, có, tiết kiệm từ lâu rồi"

Chu Tự trả lời theo bản năng.

“Á, ngươi vẫn luôn tích tiền hả?

Thu Thiển dịu dàng nhìn Chu Tự. Vẻ dịu dàng đột ngột này khiến Chu Tự sợ giật mình, hắn vội giải thích:

“Thu tỷ, không phải như ngươi nghĩ đâu, ta chỉ đơn thuận tiết kiệm để chúng ta dùng thôi"

Thu Thiển ghé sát bên ta Chu Tự, cắn nhẹ một cái:

“Vây ngươi nhớ cũng phải giữ ta thật tốt, dù sao ta cũng là của ngươi.

“Nguyệt tỷ, quả quýt này chua quá"

Tô Thi bên cạnh ăn múi quýt chua cả răng. Giọng nói này dọa hai người Chu Tự bọn sợ giật mình. “Hôm qua Chu Tự mua đấy"

Chu Ngưng Nguyệt trả lời nói.

Lúc này Chu Tự và Thu Thiển ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh, sợ bị nhìn thấy chuyện vừa nãy.

Chu Ngưng Nguyệt và Tô Thi vốn không nhìn họ, còn đang bóc quýt ăn.

Chiều tối tại Ngưu môn của Thập Nhị Minh Linh Môn.

“Tiền bối, thế nào rồi?"

Tần Văn Thành hỏi tiền bối bên cạnh.

Kim Đạo Minh khẽ gật đầu, hắn là người quản lý của chi này, ít nhiều cũng có thể diện. Thai nhi quá quá yếu, nếu không hắn đã có thể ra tay. Vì để an toàn, hắn mời một cường giả tông môn đến. Hy vọng có thể nhờ đối phương giúp đỡ. Thân phận địa vị của Tần Văn Thành cũng không cao, muốn mời được cường giả thực sự, vốn không làm được.

Tần Văn Thành không hỏi nhiều, mà yên lặng chờ đợi.

Ngày nào đứa trẻ còn chưa thoát khỏi nguy hiểm, thì ngày đó hắn còn bất an. Hồng Anh cũng vậy.

Đợi một hồi lâu, một nữ tử từ trên trời cao đạp không hạ xuống, nàng mặc váy tiên đơn giản. Trông khoảng ba mươi tuổi, nhưng vẫn xinh đẹp, có vẻ quyến rũ chín chắn.

“Cầm tiên tử Kim Minh Đạo khách sáo nói.

Tần Văn Thành cúi đầu cung kính hành lễ, không dám tùy ý lên tiếng.

“Là cô bé thế nào có thể đáng để ngươi mời ta đến?"

Cầm Âm tiên tử hiếu kỳ nói.

“Chỉ là thấy hai đứa chúng nó thuận mắt thôi, mời tiên tử"

Kim Minh Đạo bày tư thế xin mời.

1126 chữ

Chương 915: Nhận Hàng

Thực ra trong lễ thành hồn của Tần Văn Thành, ít nhiều hắn cũng có được lợi ích, bây giờ chỉ là trả ân tình mà thôi. Đương nhiên, hắn cũng xem trọng nhà Tần Văn Thành. Có lẽ Tần Văn Thành chỉ cần cầu xin những người khác cũng hoàn toàn không vấn đề, vậy tại sao mình không đến chứ? Ít nhiều cũng có thể khiến đối phương cảm kích.

Cầm Âm tiên tử cũng không nhiều lời, đi vào bên trong. Hiếm khi. Họ đến bên giường. Lúc này Thượng Quan Hồng Anh dựa trên đầu giường, sắc mặt tái nhợt do lo lắng.

“Trông có vẻ sức khỏe hơi yếu.

Cầm Âm tiên tử cau mày.

Sau đó nàng đưa tay ra kiểm tra, rất nhanh nàng thu lại tay nói:

“Hơi muộn"

Câu nói đột ngột này khiến Tần Văn Thành và Thượng Quan Hồng Anh đều căng thẳng, vẻ mặt càng tái nhợt. “Hiện giờ luồng khí hung ác đó đã ảnh hưởng đến thai nhi, ta có thể dùng sức mạnh đánh tan, cũng sẽ làm rất cẩn thận. Nhưng vấn đề ở chỗ thai nhi quá yếu, nó không chịu nổi bất kỳ sức mạnh nào chạm vào, chỉ hơi bất cẩn một chút sẽ gây ra tổn thương lớn"

Cầm Âm tiên tử nhìn mọi người nói:

“Ta nếu ra tay, nắm chắc chín phần giữ được cái thai này, nhưng cũng có khả năng khiến nó đụng vào một chút sức mạnh. Chủ yếu là bởi vì khí hung ác sẽ phản kích. Đến lúc đó sợ rằng sẽ giữ được thai nhi, nhưng khi sinh ra cũng sẽ yếu ớt bẩm sinh"

Cuối cùng nàng lại bổ sung:

“Đương nhiên, chuyện gì cũng có tỷ lệ thất bại, một khi tỷ lệ chuyện ngoài ý muốn nhiều hơn, thì cũng có khả năng không giữ được. Thực ra cách tốt nhất vẫn là tìm một thần thú sơ sinh. Khắc chế trời sinh, không cần dùng đến bất kỳ sức mạnh nào. Để nó đứng trên bụng của nàng ta là được. Hoặc là tìm một trẻ sơ sinh bẩm sinh đã có khí tức đặc biệt, cũng có thể làm được.

“Giới tu chân chỗ nào có thần thú sơ sinh?"

Tần Văn Thành thử hỏi.

Có thể có cách tốt hơn, hắn không muốn để con của mình mạo hiểm. Nhưng nếu không có...

“Theo ta được biết, hình như không có.

Cầm Âm tiên tử lắc đầu nói:

“Nhưng có thú sơ sinh thì họ cũng sẽ không nói ra, cho nên ta cũng không biết tất cả. Nhưng các ngươi phải mau chóng quyết định đi. Càng kéo dài thời gian, càng nguy hiểm cho cái thai.

Tần Văn Thành nhất thời không đưa ra được quyết định. Nhưng hắn biết hắn buộc phải quyết định, không thể để Hồng Anh quyết định. Như vậy tất cả hậu quả thì một mình hắn gánh chịu là được. Đúng lúc hắn cắn răng định đưa ra quyết định, đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa:

“Tần đạo hữu đang có khách ư?"

Một người đàn ông dắt trường kiếm sau lưng lúng túng nói:

“Đây là hàng chuyển phát nhanh của ngươi, nhận đi Tần Văn Thành cáo lỗi, rồi lập tức đi ra nhận chuyển phát nhanh.

“Tốt nhất nên kiểm tra đi"

Đệ tử của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông nói.

Tần Văn Thành cũng không dám làm chậm trễ thời gian, lập tức kiểm hàng. Hắn cảm thấy ánh mắt của hai vị tiền bối phía sau nhìn hắn có chút thất vọng, dường như đang nói lúc này còn có tâm trạng mua đồ. Kiểm hàng xong, Tần Văn Thành kinh ngạc nhìn hạt trân châu trong tay.

Hắn phát hiện trong hạt trân châu có một...con hổ màu trắng tuyết?

Khi hắn quan sát đối phương, hình như đối phương hơi có cảm nhận, ngẩng đầu nhìn thẳng hắn.

Con hổ sống?

Nghĩ đến đây, bắn bóp vỡ hạt trân châu theo bản năng.

Liền sau đó một con hổ to bằng bàn tay đứng trên lòng bàn tay hắn, liếm hai cái còn dùng đầu cọ sát. Ấy thế mà hổ sống thật.

Tần Văn Thành khó mà tin nổi.

Lúc này, con hổ trên bàn tay nhìn về phía sau Tần Văn Thành rồi vọt nhảy xuống chạy vào trong phòng.

“Nguy rồi"

Hắn lập tức quay người muốn bắt con hổ.

Cầm Âm tiên tử còn đang cảm khái, ông chồng này không đủ quan tâm vợ của mình. Lúc này một bóng hình màu trắng chạy đến bên giường với tốc độ cực nhanh.

Thượng Quan Hồng Anh nhìn thấy hổ con màu trắng tuyết đứng bên giường, nàng cảm thấy đối phương không có ác ý.

Lúc này Tần Văn Thành vừa lo lắng chạy đến đang định làm gì thì bị Thượng Quan Hồng Anh mỉm cười ngăn lại, bảo hắn không cần lo lắng. Con hổ con to bằng bàn tay này nhảy lên bụng của Thượng Quan Hồng Anh, nó cúi đầu hơi nghi hoặc, lại có hơi tức giận rồi há miệng, ngao một tiếng.

Ngao!

Lúc này nó mới hài lòng nằm bò trên bụng Thượng Quan Hồng Anh, cuộn người nghỉ ngơi. Chính tiếng ngao này khiến Thượng Quan Hồng Anh sững sờ, bởi vì nàng cảm thấy bụng không còn đau như trước đó.

Chuyện...chuyện gì thế này?

Cầm Âm tiên tử còn kinh ngạc hơn, nàng khó mà tin nổi nhìn con hổ con đó. Vừa nãy nàng nhìn rất rõ ràng, khí hung ác do linh thú tấn công sinh ra hoàn toàn biến mất trong tiếng gầm ngọt ngào của con hổ con đó.

Sao có thể?

“Con hổ này là..."

Nàng lại gần muốn tóm lấy con hổ kiểm tra theo bản năng. Nhưng lúc nàng lại gần, con hổ con vốn đang nằm bò ra, đột nhiên đứng lên, ánh mắt hung dữ, tức giận nhìn người đang lại gần. Trong tích tắc, hào quang trắng bạc phóng ra, khí tức mênh mông như núi tuyết cuồn cuộn. Phía sau nó dường như có một con hổ khổng lồ trắng tuyết đứng sừng sững trên núi tuyết vô tận.

Tiếng gầm vang ngàn dặm, khí hung ác chiếu nhật nguyệt.

“Con hổ tuyết trắng thượng cổ này, sao thế được? Giới tu chân không có loại thần thú này mà Kim Đạo Minh cũng kinh ngạc:

“Loại sức mạnh huyết mạnh đẳng cấp này, làm sao có thể yên tĩnh nằm bên cạnh loài người chứ?” Nhất thời hai người bị sức mạnh huyết mạch của đối phương ép lui.

1086 chữ

Chương 916: Đói

Vừa nãy Cầm Âm Tiên tử còn cảm thấy Tần Văn Thành nhận hàng chuyển phát nhanh giống như một trò đùa, bây giờ cảm thấy mình hơi ngu dốt, hắn nhận một con thần thú?

Làm sao hắn làm được?

Nhìn con hổ trắng ra uy, Thượng Quan Hồng Anh và Tần Văn Thành đều kinh ngạc.

Đây là thần thú ư?

Ban đầu họ thực sự không phát hiện ra, nhưng sau khi thấy uy thế này, họ cũng hiểu ra. Nhưng tại sao lại là thần thú chứ? Thượng Quan Hồng Anh nhìn về phía Tần Văn Thành theo bản năng, nàng nghe nói đám người Chu Tự muốn gửi đồ đến, nhưng không nghe nói là thần thú. Có phải vì nàng bị bệnh, chồng mình đã nói với họ không?

Nhưng không phải. Tần Văn Thành không nói chuyện này với người khác. Hắn cũng hoàn toàn không biết họ gửi thần thú đến.

Con hổ trắng thấy hai người lùi lại, liền nằm bò xuống, dường như chỗ này rất dễ chịu.

Lúc này Kim Đạo Minh và Cầm Âm tiên tử đều nhìn Tần Văn Thành.

“Ngươi lấy đâu ra thần thú sơ sinh?"

Kim Đạo Minh vẫn lên tiếng hỏi vấn đề này trước.

“Ta cũng không biết.

Tần Văn Thành cung kính nói:

“Bây giờ vãn bối mới biết nó là thần thú, ta còn tưởng người bạn đó gửi đến linh thú bình thường"

“Ngươi nói với hắn chuyện của vợ ngươi à ?"

Cầm Âm tiên tử hỏi.

“Không có"

Tần Văn Thành lắc đầu.

Nếu nói ra, có thể Chu Tự sẽ cho hắn biết đây là thần thú.

“Thế tại sao bạn ngươi lại gửi cho người thần thú sơ sinh?"

Cầm Âm tiên tử lại hỏi.

Nếu gửi thần thú đến vì để cứu người, thì còn có thể hiểu được. Nhưng đối phương không biết tại hải lại gửi thần thú sơ sinh đến?

“Người bạn đó nói, thấy ta và Hồng Anh có con, tặng món quà nhỏ cho chúng ta.

Tần Văn Thành nói.

“Chỉ vậy thôi ư?"

“Chỉ vậy thôi"

Cầm Âm tiên tử hoàn toàn không hiểu, rốt cuộc là ai lại tùy tiện như thế.

“Đúng rồi, người bạn đó nói ba mươi ngày sau, món quà nhỏ này sẽ rời đi?

Tần Văn Thành bổ sung một câu.

“Vậy thì còn bình thường"

Nghe xong, Cầm Âm tiên tử gật đầu.

nàng rất tò mò, rốt cuộc bạn của đối phương là ai. Nhưng cũng không tiện hỏi nhiều rồi nàng nhìn con Nhưng hổ trắng nói:

“Có thể cho ta ngắm nó không?"

“Ta thử xem Tần Văn Thành vẫy tay với con hổ trắng:

“Lại đây"

Tiểu Bạch Hổ nghe thấy Tần Văn Thành gọi nó, nó tỏ vẻ mệt mỏi lười biếng rồi nhảy lên trong lòng bàn tay của Tần Văn Thành, liếm một cái rồi bò ra nằm nghỉ. Điều này khiến Cầm Âm tiên tử và Kim Đạo Minh nhìn mà ngẩn người.

Lần đầu tiên nhìn thấy thần thú nghe lời như vậy. Nhưng không ai bất kỳ ai nó cũng nghe theo, hình như chỉ nghe theo vợ chồng Tần Văn Thành.

Sau đó Cầm Âm tiên tử thử kiểm tra, nhưng vừa lại gần thì bị đối phương tỏ ý hung dữ. Cũng may có Tần Văn Thành, nếu không rất khó lại gần.

Cũng không phải Cầm Âm tiên tử không phải là đối thủ của nó, mà huyết mạch của đối phương thuần khiết đến mức khó mà tin nổi, dường như có thể dẫn cha mẹ nó đến bất cứ lúc nào. Uy thế vừa nãy chắc chắn có liên quan đến cha mẹ nó.

“Đúng là thần thú, hơn nữa huyết mạch rất thuần khiết, theo lý thì nó không thể nào lại gần con người. Không ngờ, thực sự không ngờ"

Cầm Âm tiên tử cảm thấy kiến thức của mình bị xé vụn.

“Tiền bối, vậy sức khỏe của Hồng Anh...

Tần Văn Thành tìm cơ hội hỏi.

“Đã khỏe rồi"

Cầm Âm tiên tử dứt khoát nói khiến Tần Văn Thành vui mừng đến suýt nữa đứng không vững. Lập tức hắn cảm thấy cơ thể hơi mệt mỏi. Hắn ngồi bên giường nhìn Thượng Quan Hồng Anh nói:

“Không, không sao rồi.

"Ừm"

Thượng Quan Hồng Anh khẽ gật đầu.

Lúc này con hổ trắng ngẩng đầu nhìn Tần Văn Thành, ngao một tiếng, ra dáng vẻ đáng thương.

“Nó bị làm sao vậy?"

Tần Văn Thành có chút khó hiểu.

“Có phải đói rồi không?"

Thượng Quan Hồng Anh đưa tay đón lấy con hổ trắng, tiện tay lấy một linh quả cho nó. Nhìn thấy linh quả, con hổ trắng liền nhào đến rồi gặm một miếng, hình như nó đã đói rất lâu rồi.

Cầm Âm tiên tử sững sờ, sao hổ trắng lại ăn chay nhỉ? Mà còn ăn rất vui vẻ?

“Nuôi thần thú cũng rất tốn kém, có thời gian thì các ngươi đưa hổ con đế chỗ ta, lão phu sẽ gánh vác vấn đề chi phí.

Kim Đạo Minh lập tức nói.

ta đích thân đến, nhân tiện kiểm tra tình hình sức khỏe cho nàng ta.

“Không, Cầm Âm tiên tử lập tức nói.

Kim Đạo Minh có chút không muốn:

“Vậy lão phu cũng đích thân đến Phải biết rằng qua lại thân thiết với một con hổ tuyết trắng, thì có thể có quan hệ thân thiết với tất cả hổ tuyết trắng. Hơn nữa còn có thể quan sát thần thú sơ sinh, đây là chuyện rất khó có được.

“Đúng rồi"

Cầm Âm tiên tử nhìn về phía Tần Văn Thành nói:

“Tuy vợ ngươi đã không sao, nhưng sức khỏe của nàng rất yếu, thời gian mang thai cũng có khả năng bị khí tức khác va chạm. Nếu có thể giữ được thần thú đến lúc đứa trẻ sinh ra thì sẽ ổn định hơn rất nhiều.

Tần Văn Thành biết ý của tiền bối, bảo mình giữ thần thú sơ sinh ở lại thêm một thời gian. Nhưng dù sao nó cũng không phải là của hắn, do dự một lúc, hắn nhẹ giọng nói:

“Ta hỏi người bạn đó xem có tiện không"

Thực ra hắn dự định đưa Hồng Anh đến thành phố bình thường, tránh xa linh thú tông môn, đợi đứa trẻ ra đời rồi quay về.

1161 chữ

Chương 917: Một Bước Lên Mây

Trên xe, Chu Tự đột nhiên phát hiện có người gọi cho hắn, vừa nhìn thì là Tần Văn Thành “Nhận được thần thú rồi ư?"

Chu Tự cười nhận điện:

“Tần đại ca nhận được hàng chuyển phát nhanh rồi à?"

“Đúng vậy, cảm ơn ơn cứu mạng của Chu đạo hữu.

Tần Văn Thành cảm kích nói.

Chu Tự thộn mặt, sao lại là ơn cứu mạng? Mình đã làm gì?

Rất nhanh Tần Văn Thành giải thích.

“Cái thai của vợ ngươi bị khí tức hung dữ của một số linh thú đập vào ư? Cần thần thú sơ sinh hỗ trợ ư? Nếu không rất nguy hiểm hả"

Chu Tự kinh hãi, lại là chuyện lớn như vậy.

Nhưng thần thú sơ sinh của hắn là đặc hiệu.

“Ngươi nói bây giờ không sao rồi ư? Thật không? Có cần ta đổi cho người một con khác không?"

Chu Tự không tự tin lắm hỏi.

“A? Không cần, đã không sao rồi"

Tần Văn Thành có chút kinh ngạc, có thể nói đổi là đổi ư?

“Ổn thật không?"

“Thật đấy, một vị đại tiền bối đích thân nói vậy"

Chu Tự vẫn cảm thấy không yên tâm, nếu hại đối phương thì không tốt. Tuy đặc hiệu của ông chủ chém giá rất tốt, nhưng chẳng may thì sao?

“Chốc nữa ta lại gửi đồ cho các ngươi, vợ chồng các ngươi, mỗi người ăn một nửa, không được ăn nhiều. Ăn vào chắc sẽ không có vấn đề gì nữa.

Chu Tự nói.

Gửi cho họ một quả bất tử, có vấn đề cũng thành không vấn đề, như vậy thì hắn mới yên tâm.

“Cảm ơn Chu đạo hữu, thực ra còn có một chuyện"

Tần Văn Thành nói đến chuyện giữ lại thần thú lâu hơn một lúc.

“Ta phải đi hỏi đã"

Chu Tự nói xong lại nói:

“Nhưng ngươi không cần lo lắng, loại thần thú sơ sinh này, ta có rất nhiều, một tháng đổi cho người một con cũng không vấn đề. Nhưng chỉ nuôi một con thực sự vẫn tốt hơn, hai ngày nữa ta có thể trả lời ngươi. Không được thì ta trực tiếp gửi cho người bảy tám con, mỗi tháng ngươi mở một con.Vừa hay dạo này ta có rất nhiều.

Nhưng gặp phải chuyện như này, tốt nhất Tần đại ca bàn bạc với Thượng Quan Hà hoặc là tài vụ, đặc biệt là tài quen biết hai người rất lợi hại.

vụ, nàng Hắn đang nói đến Trình tỷ và Vân Tiêu tiên tử.

Tần Văn Thành ở bên kia điện thoại lại mơ hồ khó hiểu, lời nói khí phách của Chu Tự đã dọa sợ hắn. Giới tu chân có người có thể khí phách đến mức này? Nhưng hắn vẫn rất cảm kích đáp lại.

Tắt máy, Chu Tự có chút cảm khái. Thì ra mang thai nguy hiểm như vậy, sau này Thu tỷ mang thai, mình phải trông thật tốt.

Đến trấn Thanh Bắc, Chu Tự gọi chuyển phát nhanh mới. Sau đó gửi một quả cho Tần Văn Thành. Dù sao cũng có tận một giỏ, thiếu một quả cũng không sao.

Sau đó hắn lại bảo Nguyệt tỷ tìm người đi xin số điện của Chung

Hổ. Nhân tiện gửi cho hắn một con thần thú sơ sinh, khiến Chung Hổ nghe mà sửng sốt, còn tưởng có người đang trêu hắn.

Chu Tự cảm giác phía bên Chung Hổ, có người kinh hãi hô lên, không dám tin, khó mà chấp nhận.

Hình như có người nói:

“Ta đã nói rồi mà, Chung Hổ là anh em ruột khác mẹ khác cha với ta.

Làm xong những việc này, Chu Tự lại nhân tiện kéo người vào nhóm, sau này kết hôn có thể mời hắn.

“Đừng lề mề nữa, đi thôi Chu Ngưng Nguyệt đi phía trước.

Chu Tự nhìn hướng đi về nhà, nhất thời hơi lo lắng.

“Không cần lo lắng, không sao đâu"

Thu Thiển mỉm cười nói.

Chu Tự:

"..."

Sao cứ cảm thấy Thu tỷ rất được yêu thích.

Còn nữa, Nguyệt tỷ đi nhầm hướng rồi.

Trong di tích, Chung Hổ đứng trong góc, nhìn đám người Long Bồng và Ma Kiếm Không Minh. Cuối cùng họ hợp tác cùng thăm dò di tích. Nhưng lúc đang họp, điện thoại của Chung Hổ đổ chuông, khiến mọi người đều không vui. Ma Kiếm Không Minh cho Chung Hổ đi nghe điện. Có Chung Hổ thì hắn mới có thể sống lâu như vậy, cho nên chuyện nhỏ này chẳng là gì.

Tuy rằng hai thế lực họ vừa mới đánh nhau, nhưng không ảnh hưởng đến việc này. Những người khác vốn bất mãn, nhưng câu tiếp theo của Chung Hổ vang lên, mọi người đều căng thẳng, bởi vì Chung Hổ nhận điện xong, câu thứ hai là:

“Thánh Tử?"

Lập tức mọi người đều có suy đoán riêng, sao Thánh Tử lại gọi cho Chung Hổ. Câu nói tiếp theo càng khiến họ kinh hãi.

“Tặng ta một con thần thú sơ sinh ư?"

Vãi!

Mọi người khó mà tin được nhìn về phía Chung Hổ, lúc này không ai dám nói Chung Hổ nhận điện là sai, họ đều muốn biết có tình hình gì. Chỉ có Ma Kiếm Không Minh là vui nhất, những người khác đều không có, hắn cũng không có, nhưng Chung Hổ thân với hắn.

Lúc này Chung Hổ cũng thộn mặt, hắn tắt máy, cảm giác không chân thực. Thánh Tử vừa mới hiển thánh, sao đột nhiên lại tặng thần thú sơ sinh cho hắn? Còn về ba mươi ngày thì không ai để ý, quan trọng ở chỗ Chung Hổ có, những người khác đều không có.

“Chung Hổ, ngươi chuyển sang Long Đường, ta bảo kê cho ngươi. Long Bồng lên tiếng đầu tiên.

“Chuyển đến ma môn đi, Thánh Tử là người của ma môn, ở đây ngươi có không gian phát triển rất lớn.Tiêu Diệp lập tức nói.

“Có khả năng là hiểu lầm không?"

Chung Hổ vẫn không dám tin.

Tất cả mọi người đều không dám tín, nhưng chẳng may là thật thì sao?

Lúc này, Chung Hổ phát hiện mình được kéo vào một nhóm. Nhìn thấy tên nhóm, hắn liền ngẩn người. Thậm chí trong đôi mắt có chút hoảng sợ, điện thoại từ trong tay bất giác rơi xuống.

Ma Kiếm Không Minh lập tức đón lấy điện thoại, có chút nghi ngờ Chung Hổ đã nhìn thấy gì. Khi hắn nhìn qua, Chung Hổ hoảng sợ nói:

“Đừng nhìn"

Nhưng đã chậm. Ma Kiếm Không Minh đã nhìn thấy.

“Thập, Thập Vạn Thiên Thần Môn?"

"Ta.."

Ma Kiếm Không Minh hối hận, Chung Hổ đột nhiên bị kéo vào trong nhóm Thập Vạn Thiên Thần Môn, mà người thêm hắn vào chỉ có Thánh Tử.

1161 chữ

Chương 918: Yên Tâm

Trên xe, Chu Tự đột nhiên phát hiện có người gọi cho hắn, vừa nhìn thì là Tần Văn Thành “Nhận được thần thú rồi ư?"

Chu Tự cười nhận điện:

“Tần đại ca nhận được hàng chuyển phát nhanh rồi à ?"

“Đúng vậy, cảm ơn ơn cứu mạng của Chu đạo hữu"

Tần Văn Thành cảm kích nói.

Chu Tự thộn mặt, sao lại là ơn cứu mạng? Mình đã làm gì?

Rất nhanh Tần Văn Thành giải thích.

“Cái thai của vợ ngươi bị khí tức hung dữ của một số linh thú đập vào ư? Cần thần thú sơ sinh hỗ trợ ư? Nếu không rất nguy hiểm hả"

Chu Tự kinh hãi, lại là chuyện lớn như vậy.

Nhưng thần thú sơ sinh của hắn là đặc hiệu.

“Ngươi nói bây giờ không sao rồi ư? Thật không? Có cần ta đổi cho người một con khác không?"

Chu Tự không tự tin lắm hỏi.

“A? Không cần, đã không sao rồi."

Tần Văn Thành có chút kinh ngạc, có thể nói đổi là đổi ư?

“Ổn thật không?"

“Thật đấy, một vị đại tiền bối đích thân nói vậy?

Chu Tự vẫn cảm thấy không yên tâm, nếu hại đối phương thì không tốt. Tuy đặc hiệu của ông chủ chém giá rất tốt, nhưng chẳng may thì sao?

“Chốc nữa ta lại gửi đồ cho các ngươi, vợ chồng các ngươi, mỗi người ăn một nửa, không được ăn nhiều. Ăn vào chắc sẽ không có vấn đề gì nữa.

Chu Tự nói.

Gửi cho họ một quả bất tử, có vấn đề cũng thành không vấn đề, như vậy thì hắn mới yên tâm.

“Cảm ơn Chu đạo hữu, thực ra còn có một chuyện"

Tần Văn Thành nói đến chuyện giữ lại thần thú lâu hơn một lúc.

“Ta phải đi hỏi đã"

Chu Tự nói xong lại nói:

“Nhưng ngươi không cần lo lắng, loại thần thú sơ sinh này, ta có rất nhiều, một tháng đổi cho người một con cũng không vấn đề. Nhưng chỉ nuôi một con thực sự vẫn tốt hơn, hai ngày nữa ta có thể trả lời ngươi. Không được thì ta trực tiếp gửi cho người bảy tám con, mỗi tháng ngươi mở một con.Vừa hay dạo này ta có rất nhiều. Nhưng gặp phải chuyện như này, tốt nhất Tần đại ca bàn bạc với Thượng Quan Hà hoặc là tài vụ, đặc biệt là tài vụ, nàng quen biết hai người rất lợi hại.

Hắn đang nói đến Trình tỷ và Vân Tiêu tiên tử.

Tần Văn Thành ở bên kia điện thoại lại mơ hồ khó hiểu, lời nói khí phách của Chu Tự đã dọa sợ hắn. Giới tu chân có người có thể khí phách đến mức này? Nhưng hắn vẫn rất cảm kích đáp lại.

Tắt máy, Chu Tự có chút cảm khái. Thì ra mang thai nguy hiểm như vậy, sau này Thu tỷ mang thai, mình phải trông thật tốt.

Đến trấn Thanh Bắc, Chu Tự gọi chuyển phát nhanh mới. Sau đó gửi một quả cho Tần Văn Thành. Dù sao cũng có tận một giỏ, thiếu một quả cũng không sao.

Sau đó hắn lại bảo Nguyệt tỷ tìm người đi xin số điện của Chung Hổ. Nhân tiện gửi cho hắn một con thần thú sơ sinh, khiến Chung Hổ nghe mà sửng sốt, còn tưởng có người đang trêu hắn.

Chu Tự cảm giác phía bên Chung Hổ, có người kinh hãi hô lên, không dám tin, khó mà chấp nhận.

Hình như có người nói:

“Ta đã nói rồi mà, Chung Hổ là anh em ruột khác mẹ khác cha với ta.

Làm xong những việc này, Chu Tự lại nhân tiện kéo người vào nhóm, sau này kết hôn có thể mời hắn.

“Đừng lề mề nữa, đi thôi"

Chu Ngưng Nguyệt đi phía trước.

Chu Tự nhìn hướng đi về nhà, nhất thời hơi lo lắng.

“Không cần lo lắng, không sao đâu.

Thu Thiển mỉm cười nói.

Chu Tự:

"..."

Sao cứ cảm thấy Thu tỷ rất được yêu thích.

Còn nữa, Nguyệt tỷ đi nhầm hướng rồi.

Trong di tích, Chung Hổ đứng trong góc, nhìn đám người Long Bồng và Ma Kiếm Không Minh. Cuối cùng họ hợp tác cùng thăm dò di tích. Nhưng lúc đang họp, điện thoại của Chung Hổ đổ chuông, khiến mọi người đều không vui. Ma Kiếm Không Minh cho Chung Hổ đi nghe điện. Có Chung Hổ thì hắn mới có thể sống lâu như vậy, cho nên chuyện nhỏ này chẳng là gì.

Tuy rằng hai thế lực họ vừa mới đánh nhau, nhưng không ảnh hưởng đến việc này. Những người khác vốn bất mãn, nhưng câu tiếp theo của Chung Hổ vang lên, mọi người đều căng thẳng, bởi vì Chung Hổ nhận điện xong, câu thứ hai là:

“Thánh Tử?"

Lập tức mọi người đều có suy đoán riêng, sao Thánh Tử lại gọi cho Chung Hổ. Câu nói tiếp theo càng khiến họ chấn hãi.

“Tặng ta một con thần thú sơ sinh ư?"

Vãi!

Mọi người khó mà tin được nhìn về phía Chung Hổ, lúc này không ai dám nói Chung Hổ nhận điện là sai, họ đều muốn biết có tình hình gì. Chỉ có Ma Kiếm Không Minh là vui nhất, những người khác đều không có, hắn cũng không có, nhưng Chung Hổ thân với hắn.

Lúc này Chung Hổ cũng thộn mặt, hắn tắt máy, cảm giác không chân thực. Thánh Tử vừa mới hiển thánh, sao đột nhiên lại tặng thần thú sơ sinh cho hắn? Còn về ba mươi ngày thì không ai để ý, quan trọng ở chỗ Chung Hổ có, những người khác đều không có.

“Chung Hổ, ngươi chuyển sang Long Đường, ta bảo kê cho ngươi"

Long Bồng lên tiếng đầu tiên. “Chuyển đến ma môn đi, Thánh Tử là người của ma môn, ở đây ngươi có không gian phát triển rất lớn.

Tiêu Diệp lập tức nói.

“Có khả năng là hiểu lầm không?"

Chung Hổ vẫn không dám tin.

Tất cả mọi người đều không dám tín, nhưng chẳng may là thật thì sao?

Lúc này, Chung Hổ phát hiện mình được kéo vào một nhóm. Nhìn thấy tên nhóm, hắn liền ngẩn người. Thậm chí trong đôi mắt có chút hoảng sợ, điện thoại từ trong tay bất giác rơi xuống.

Ma Kiếm Không Minh lập tức đón lấy điện thoại, có chút nghi ngờ Chung Hổ đã nhìn thấy gì. Khi hắn nhìn qua, Chung Hổ hoảng sợ nói:

“Đừng nhìn"

Nhưng đã chậm. Ma Kiếm Không Minh đã nhìn thấy.

“Thập, Thập Vạn Thiên Thần Môn?"

"Ta..."

Ma Kiếm Không Minh hối hận, Chung Hổ đột nhiên bị kéo vào trong nhóm Thập Vạn Thiên Thần Môn, mà người thêm hắn vào chỉ có Thánh Tử.

1125 chữ

Chương 919: Kế Hoạch Đổ Vỡ

Một lúc sau, Thu Thiển bôi thuốc cho Chu Tự.

“Suýt"

Chu Tự hít khí lạnh:

“Thu tỷ nhẹ thôi, nhẹ thôi"

Lúc này Chu Tự đứng một bên, để Thu tỷ bôi thuốc giúp. Không phải hắn không muốn ngồi, mà không ngồi nổi.

Tay chân đều bị thương, mặt không cẩn thận cũng bị đánh một cái.

“Ngươi nói xem ngươi để yên cho mẹ ngươi đánh thì chẳng phải tốt rồi ư? Bây giờ khắp người từ trên xuống dưới đều là vết thương"

Thu Thiển nén giận nói.

“Né tránh thì bớt bị đánh.

Chu Tự nói.

Tuy không có kinh nghiệm, nhưng bản năng cảm thấy vậy.

“Xem ngươi sau này còn dám chọc cha mẹ ngươi không"

Thu Thiển vừa bôi thuốc vừa nói.

“Thực ra khi ta đến đã chuẩn bị tâm lý rồi.

Chu Tự nhỏ giọng nói: “Lúc đó ta nghĩ, đến lúc đó lén khởi động Phá Thiên Ma Thể rồi giả bộ đau đớn kêu mấy tiếng, để họ cảm thấy ta bị đánh rất thảm “Sau đó thì sao?"

Thu Thiển nhìn chằm chằm Chu Tự.

“Sau đó."

Chu Tự thổi vết thương trên cánh tay nói: “Phá Thiên và giả bộ đều giống nhau, không có chút tác dụng nào, quả nhiên đặc hiệu không đáng tin.

Thu Thiển nhìn chằm chằm Chu Tự, nhất thời rất buồn cười. Tuy không cười ra, nhưng trên mặt tràn đầy ý cười.

Nàng cảm thấy ở bên Chu Tự, mỗi ngày đều rất vui vẻ. Chu Tự cũng đặc biệt nhường nhịn nàng.

“Thu tỷ, buồn cười đến thế hả?"

Chu Tự bất mãn nói.

“Ta thổi cho ngươi.

Thu Thiển nhẹ nhàng thổi vết thương trên mặt Chu Tự nói:

“Vết thương trên người, có cần ta bôi giúp không?"

“Không, không cần, để ta tự làm"

Chu Tự cảm thấy hơi xấu hổ. Tuy cũng đã có quan hệ với Thu tỷ, nhưng có lúc vẫn rất ngại ngùng.

Bữa tối, Chu Nhiên nhìn Chu Tự đứng ăn cơm, trầm giọng nói:

“Làm gì mà cứ đứng ăn thế, ngồi xuống"

Chu Tự tỏ vẻ mặt đau khổ:

“Cha, ta đứng ăn thì hơn.

“Đều là người một nhà, ngươi còn làm vẻ đặc biệt?"

Chu Nhiên nghiêm mặt nói:

“Ngồi xuống"

Chu Tự:

"..."

Cố ý, chắc chắn là vậy. Cuối cùng hắn miễn cưỡng ngồi xuống. Không ai hiểu nỗi đau của hắn. Nhìn khuôn mặt đau khổ của hắn, dường như đám người Chu Nhiên vui vẻ không ít. Hắn cảm thấy cả nhà đều rất vui vẻ, trừ hắn. Ban đêm, Chu Tự phát hiện cha và Nhị thúc lại lên sân thượng nướng thịt uống rượu.

Hắn bị đánh, chỉ có thể nằm sấp trên giường, nhất thời ngoài chơi game, cũng không biết phải làm gì. Tu luyện thì không tiện, đến ngoại thành Thần Vực cũng không vào được. Nhưng điện thoại có gì vui? Xem tivi, học kỹ năng? Có lý.

Xem một hồi, hắn liền ném điện thoại sang một bên, quyết định tu luyện thuật trị thương. Sau đó dùng thuật trị thương kém cỏi trị thương cho mình. Thi triển thuật trị thương một tiếng đồng hồ, mới cảm thấy vết thương không đau lắm. Nhất thời hắn cũng không phân được rõ rốt cuộc là cơ thể tự lành hay là thuật trị thương có tác dụng.

“Thuật trị thương không có tác dụng đâu.

Thu Thiển đi vào ngồi bên cạnh Chu Tự.

Ngay từ đầu nàng đã lén dùng thuật trị thương, đừng nói thuật trị thương, nàng còn dùng cả thần thuật, nhưng vô ích. Thủ đoạn của mẹ Chu Tự, họ không phá giải được.

“Bôi thuốc rồi à?"

Thu Thiển hỏi.

"Ùm."

Chu Tự gật đầu rồi nói:

“Chắc ngày mai sẽ đỡ, qua một đêm, vết thương ngoài da chắc sẽ lành lại. Ta có công lực thâm hậu, trời sinh hồi phục rất nhanh
“Đúng là hồi phục rất nhanh, nhưng ta cảm thấy vẫn nên giả bộ thì tốt hơn.

Thu Thiển nhìn vết thương trên cánh tay Chu Tự nhắc nhở nói.

“Cũng đúng, để họ vui thì ta an toàn"

Chu Tự ra vẻ hiểu.

Mình còn vui vẻ nhảy nhót, họ sẽ lại ra tay bằng được.

Thu Thiển cười nói:

“Hồi nhỏ ta cũng thường xuyên giận dỗi với sư phụ, nhưng sư phụ không đánh ta, ngày nào nàng cũng dọa ta. Ta liền chất vấn nàng, tại sao không trực tiếp đánh ta “Sau đó thì sao?"

Chu Tự hỏi.

“Sư phụ nói nàng không nỡ đánh ta, ta đáng yêu như vậy, đánh đến mức không đáng yêu nữa thì làm thế nào?

Thu Thiển oán giận nói:

“Hại ta từ nhỏ đã sợ chọc vào sư phụ, vừa nhìn thấy sư phụ đột nhiên không ăn cơm không ra ngoài, là ta sợ không dám ngủ"

“Sư phụ ngươi thật tàn nhẫn"

Chu Tự tức giận nói.

Thu Thiển gật đầu tỏ vẻ tán thành “Ngươi nói xem nếu chúng ta có con, dọa nó tốt hơn hay đánh nó tốt hơn?"

Chu Tự hỏi.

Ừm dài một tiếng, Thu Thiển mới nói:

“Dọa đi?"

“Hoặc là con trai thì đánh, con gái thì dọa?"

Chu Tự cảm thấy phải phân biệt nam nữ.

“Thế là thiên vị con trai hay là thiên vị con gái?"

Thu Thiển hỏi.

"Con trai?"

Chu Tự không tự tin lắm nói.

“Vậy sau này liệu chúng nó có bàn tán chúng ta tàn nhẫn sau lưng chúng ta không?"

Thu Thiển nhìn Chu Tự bên cạnh hỏi. Hai người nhìn nhau rồi cùng bật cười. Thu Thiển ngồi dưới đất, đầu dựa vào người Chu Tự nằm sấp bên giường:

“Chúng ta sẽ kết hôn bình thường phải không?"

“Chẳng thế thì sao?"

Chu Tự tự tin nói:

“Tịnh Thần Chu Vương là cha ta, Liệt Dương Lý Chủ là sư phụ ta, Đại Đạo Tô Tôn là nhị thúc ta. Ai dám ngăn cản chúng ta kết hôn? Hơn nữa ta sắp tiến vào thời đại thần thoại rồi.

“Chu Tự, ngươi lại gần đây chút"

Thu Thiển đột nhiên nói. Trong lúc nghi hoặc, Chu Tự lại gần. Sau đó Thu Thiển cũng lại gần, lập tức hai người chạm mặt nhau. Trong lúc nghi ngờ, Chu Tự nghe thấy Thu tỷ nói:

“Ngẩng đầu nhìn phía trước.

Khi hắn ngẩng đầu, phát hiện Thu Thiển cầm điện thoại chụp ảnh.

Tách...tách!

“Tốt, ngươi đã bị ta phong ấn.

Thu Thiển cầm điện thoại cười nói:

“Sau này không được rời bỏ ta"

Nói xong nàng nhìn về phía Chu Tự, hai má ửng đỏ.

1148 chữ

Chương 920: Tai Họa

“Thu tỷ, nếu ngươi xuất hiện lúc ta mười năm tuổi, ta chắc chắn sẽ yêu sớm.

Chu Tự nghiêm túc nói.

“Ta nghe nói mẹ ngươi rất tiếc nuối vì ngươi không yêu sớm.

Thu Thiển cười nói:

“Nàng cùng muốn bị thầy giáo gọi đến rồi về còn có thể đánh ngươi.

“Chỉ trách bản thân mẹ, không cho ta quen biết ngươi"

Chu Tự nghiêm túc nói.

“Ấy, ngấy quá"

Thu Thiển giả bộ chê bỏ đứng lên rồi nói:

“Có lẽ Tô Thi đã nướng rất nhiều đồ, ngươi muốn ăn gì? Ta đi lấy xuống cho ngươi.

Ngày hôm sau, Chu Tự ôm chăn mở mắt. Đã lâu không ngủ ngon như vậy.

"Ha."

Hắn ngáp một cái, rồi ngồi dậy. Cảm giác như thiếu thứ gì. Đúng rồi, là tiếng báo giờ của Thu tỷ. Không ở bên cạnh, cũng không báo giờ, cứ cảm thấy không quen.

Bất giác, thế giới của hắn, khắp nơi đều là hình bóng Thu tỷ.

“Xem ra vết thương lành rồi.

Chu Tự kiểm tra, đúng là không đau nữa. Không biết là thuốc tốt, hay là khả năng tự lành của mình tốt. Thay quần áo xong, Chu Tự liền đứng lên. Hắn nhìn căn phòng bên cạnh, phát hiện bên trong không có ai.

Đây là phòng của Nguyệt tỷ.

Bình thường thì Thu Thiển, Chu Ngưng Nguyệt và Tô Thi sẽ ngủ trong căn phòng này. Không phải do thiếu phòng mà là do các nàng muốn ngủ cùng nhau. Các nàng cũng không chê chật chội. Nhưng không bao lâu nữa các nàng cũng chỉ có thể ngủ hai người mà thôi, dù sao sắp tới hắn và Thu Thiển sẽ kết hôn, đến lúc đó hai người họ sẽ ngủ cùng một phòng. Hắn cũng chỉ muốn tốt cho mấy người Nguyệt tỷ.

Chu Tự nhìn xuống dưới lầu, phát hiện không có ai ở nhà cả.

"Các nàng đi đâu rồi?"

"Bọn họ lại bỏ rơi mình ở nhà rồi à?"

"Mới bảy giờ mà họ đã đi dạo phố rồi sao?

Chu Tự rửa mặt rồi đi dạo khắp nơi.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, nhưng ta phải làm gì bây giờ?"

Chu Tự suy nghĩ, hắn định xem có động vật gì kỳ quái không để làm lại nghề cũ.

Vừa mới đi ra ngoài chưa được mấy bước thì hắn đã nhìn thấy một người đàn ông trung niên đứng ở ngã tư đường ăn quẩy, uống sữa đậu nành.

Chu Tự đã từng gặp người này rồi, chính là kẻ đã bắt chuyện với hắn ở nội bộ ngoại thành Thần Vực.

Nhìn khí chất đã biết đây là một người rất cường đại.

"Lại gặp mặt rồi"

Người đàn ông trung niên nhìn Chu Tự, sau đó ném qua cái bánh bao mình chưa ăn:

"Ngươi ăn không?"

Chu Tự nhận lấy rồi nói:

"Ngươi là người của thời đại thần minh à?"

"Đúng thế.

người đàn ông trung niên cười nói:

"Có vấn đề gì à?"

"Vì sao ngươi dám tới đây?"

Chu Tự hỏi ra thắc mắc sâu trong lòng.

Người của thời đại thần minh dám xuất hiện trong địa bàn của Ma Đạo Cự Phách ư?

Điều này nói lên sự mạnh mẽ của đối phương hay là hắn không sợ chết?

"Vì sao ta không dám xuất hiện ở đây?"

Người đàn ông trung niên cười nói:

"Ý ngươi là do Tịnh Thần Chu Vương ở đây ư?"

"Ngươi không sợ hắn à?"

Chu Tự trả lời.

"Ta cũng không làm nên tội tình gì, vì sao phải sợ chứ?"

người đàn ông trung niên đi song song bên cạnh Chu Tự:

"Tịnh Thần Chu Vương khác với thần của thời đại thần minh, dường như hắn không thèm chú ý tới việc chư thần trở về. Chỉ cần ngoan ngoãn không gây chuyện, chịu an cư lập nghiệp thì hắn cũng không định ra tay. Chỉ có cường giả mới có khí độ như vậy, cho nên thời đại thần minh không có cường giả như vậy"

"Ta cảm thấy ngươi cũng không tầm thường, ngươi là thần minh ư?"

Chu Tự ăn bánh bao, hắn hỏi.

Đây là địa bàn của cha Nguyệt tỷ, hắn hoàn toàn không lo lắng. Không còn chỗ nào an toàn hơn chỗ này nữa rồi, cho dù Thanh thành cũng vậy.

Mặc dù không biết những người kia chạy đi đâu rồi, khả năng cao là đi dạo phố.

"Thần minh à?"

người đàn ông trung niên lắc đầu:

"Không tính thế được, ta chỉ là hậu chiêu do thần minh nào đó để lại mà thôi. Vì vài lý do mà ta bừng tỉnh, lại muốn dạo chơi khắp nơi. Nhưng ta đi dạo một vòng thì phát hiện không có người nào để ta nói chuyện. Nếu không phải họ quá yếu sợ ta thì chính là ta quá yếu, sợ hãi họ. Ngươi là người đầu tiên yếu hơn ta nhưng không hề sợ ta. Nên ta rất muốn trò chuyện cùng ngươi "Đây là lần đầu tiên ta nghe thấy có người nói rằng muốn trò chuyện cùng ta. Trí Giả và những người khác cũng không thích nói chuyện với ta"

Chu Tự cười nói.

"Có lẽ là do ta vừa thức tỉnh"

người đàn ông trung niên cũng cười đáp lời.Chu Tự quay đầu nhìn người bên cạnh rồi tò mò mà hỏi:

"Ngươi tên gì?"

"Ta không có tên, nhưng nếu ngươi muốn có một cách xưng hô thì có thể gọi ta là Tai Họa"

Tai Họa bình tĩnh nói.

"Ngươi là hậu chiêu do Tử Thần Tai Ách chuẩn bị ư?"

Chu Tự nghe vậy thì hiểu ngay.

Tai Họa cười cười, hắn không trả lời câu hỏi này.

Đợi hắn ăn xong quẩy trong tay thì mới nói:

"Ngày chư thần trở về cũng không còn xa, ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

"Không hề, ta cũng chẳng có cách nào xử lý chuyện này"

Chu Tự nhún vai rồi nói.

Chuyện này đáng lẽ là của mấy người lão cha, nhưng mình đã nói rồi mà lão cha vẫn chẳng hề có chút phản ứng. "Cũng đúng, ngươi vẫn chưa đủ mạnh"

Tai Họa gật đầu nói:

"Nhắc mới nhớ, Thần Phong Bạo cũng đã khôi phục khá nhiều rồi, có thể hắn sẽ đi tìm ngươi"

"Thần Phong Bạo ư?"

Chu Tự tò mò hỏi:

"Hắn ở đâu?"

"Trong Tảng Đá Thời Gian của Đại Thần Thời Không để lại, qua mấy ngày nữa thì hắn có thể khôi phục hoàn toàn. Nhưng ta cảm thấy tốc độ khôi phục của hắn không nhanh lắm, có lẽ trong Tảng Đá Thời Gian vẫn còn người nào khác Tai Họa dùng ống hút uống sữa đậu nành.

1102 chữ

Chương 921: Mấy Ngày Nữa

Tảng Đá Thời Gian do Đại Thần Thời Không để lại ư? Đừng nói là dị thế giới nhé? Nếu như thế thì đại ca biến mất trong dị thế giới, cũng ở trong Tảng Đá Thời Gian nhỉ?

"Sau khi đi vào Tảng Đá Thời Gian thì sẽ xảy ra chuyện gì?"

Chu Tự hỏi.

"Một ngày bên ngoài có thể bằng mười năm bên trong đó, là một nơi rất thích hợp tu luyện. Theo những gì ta biết, đó là Tảng Đá Thời Gian duy nhất, Đại Thần Thời Không cố ý để lại, không biết để cho ai.

Tai Họa biết cũng không nhiều.

Chu Tự sững người vài giây, khả năng cao là để lại cho Thu tỷ nhưng lại bị những người này trực tiếp cướp đi.

Bị đại ca đánh bậy đánh bạ tiến vào thì thôi đi, dù sao cũng là người một nhà, nhưng vậy mà Thần Phong Bạo lại đi giành của hắn.

Không thể nhịn được, nhưng mà...đánh không lại.

Còn cần nửa quyển sách tiếp theo.

"Ngươi biết Bảo Tàng Thư của Thần Cố Lộng Huyền Hư không?"

Chu Tự hỏi.

"Ngươi muốn hỏi manh mối chìa khoá?"

Tai Họa nói ra suy nghĩ thật sự của Chu Tự.

"Ngươi biết ở đâu à?"

"Mấy ngày nữa ngươi sẽ biết"

Tai Họa cười, tỏ vẻ thần bí mà nói:

"Ta phải đi rồi, mặc dù hắn không cố ý phóng thích khí tức, cũng không có bất cứ dấu hiệu muốn ra tay nào. Nhưng đối với ta, việc tới gần hắn cũng cần lòng can đảm to lớn, chứ đừng nói là gặp hắn. Quả nhiên, không có bất cứ thần minh nào dám một thân một mình đối mặt với hắn. Có đôi khi ta còn nghĩ, có người như thế ở đây, lại còn không chỉ một người thì đến cùng chư thần lấy can đảm từ đâu ra để trở về vậy"

"Có thể là có thần minh đạt tới cảnh giới cao hơn Chu Tự trả lời.

"Đúng thế, rất nhiều thần đều đang chuẩn bị để tiến vào cảnh giới kia.

Tai Họa cảm thán một câu rồi cuối cùng biến mất ngay tại chỗ.

Chu Tự cũng không thèm để ý, nhưng hắn đi về phía trước thêm một lúc thì thấy mấy người Thu tỷ ở sạp bán trái cây đằng trước.

Mấy người này đang mua trái cây.

Lão cha và nhị thúc vẫn đang xem rượu giả.

Thanh thành.

Trong một khu cư xá cao cấp.

Trần Thiên tìm kiếm khắp nơi trong thư phòng.

"Ở đâu nhỉ, ta nhớ là có, khi đó cảm thấy khó hiểu nên cố ý đặt vào đó"

Dưới sự điểm hóa của Hầu Tầm đại tỷ thì dường như Trần Thiên đã vô tình tiến vào một thế giới mà hắn không tài nào tưởng tượng nổi.

Trong lúc nhất thời Trần Thiên cảm thấy mình kiếm được nhiều tiền như thế nhưng lại có chút tẻ nhạt vô vị.

Nhưng kiếm nhiều tiền là đúng, nếu không có tiền thì sao gặp được Hầu Tầm đại tỷ.

Sau khi nhìn thấy hình tượng đáng sợ kia thì Trần Thiên choáng váng cả người.

Lấy lại tinh thần xong xuôi hắn mới nhớ ra mình từng mua một quyển sách trong con đường đồ cổ.

Quyển sách đó đều là những ký tự kỳ quái, hắn xem không hiểu dù chỉ là một chữ.

Mặc dù Trần Thiên không cảm thấy đó là thứ đáng gờm gì, nhưng ai biết được chứ?

Vậy nên hắn định tìm ra nó rồi đưa cho Hầu Tầm đại tỷ xem.

Vì đại tỷ không có ý định làm việc tại quán bar nên hắn đã tìm giúp nàng một công việc phục vụ.

Phục vụ viên trong một cửa hàng lớn.

Ừm, lão bản là hắn.

Tìm một lúc lâu thì cuối cùng Trần Thiên cũng tìm ra quyển sách kia trong ngăn kéo.

"Chính là quyển này, cũng không biết đó là sách gì nữa"

Mấy ngày nữa, làm quen với Hầu Tầm đại tỷ rồi thì đưa cho nàng xem.

Lúc này Trần Thiên đang cầm trong tay một quyển sách tinh xảo, nghe nói quyển sách này đã tồn tại rất nhiều năm.

Dù sao lão bản bán quyển sách này cho hắn nói rằng kết quả giám định hoàn toàn không biết nó đã tồn tại bao nhiêu năm.

Thật hay giả thì Trần Thiên cũng không biết.

Lúc đó hắn cảm thấy mình nên hiểu về nghệ thuật một chút nên trực tiếp mua, tốn khá nhiều tiền.

Sau khi mua nó thì hắn phát hiện sách này không có gì khác với hiện tại cả. Trừ ký tự bên trong ra thì không còn gì khác biệt.

Chỉ là giống với một quyển sách ma pháp.

Thậm chí có lúc hắn cảm thấy mình bị lừa rồi.

Nào ngờ, hôm nay lại lục nó ra.

Phía trên núi tuyết, Quang Thủ nhô ra từ trong hư không.

Cùng lúc đó, một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo đen cũng đi từ trong thâm uyên ra.

Hắn nhìn núi tuyết bên ngoài rồi nói:

"Hậu chiêu do chủ nhân ta để lại đã đi vào thị trấn Thanh Bắc.

"Không thể không thừa nhận rằng ta rất bội phục hắn, cho ta một trăm cái lá gan ta cũng không dám vào đó"

Có một người đàn ông ngưng tụ ra bên trên Quang Thủ, nói với vẻ bội phục.

Làm gì có ai của thời đại thần minh dám đi vào chỗ đó chứ?

"Vì sao hắn không chết?"

Hắc y nam tử hỏi lại.

"Vì sao ư?"

Quang Thủ cười nói:

"Ma Đạo Cự Phách làm việc còn cần ngươi dạy à?"

Trong lúc nhất thời hắc y nam tử im lặng.

Quang Thủ suy nghĩ một lát rồi nói:

"Thật ra Tai Họa và các ngươi cũng không giống nhau lắm, hắn có đi tìm ta, nhưng hắn và chúng ta không cùng đứng trên một lập trường. Hắn cũng không phải là sản phẩm của thời đại thần minh, hắn là hậu chiêu dựa vào thời đại này mà sinh ra. Còn nữa, trước mắt hắn không thể hiện ra bất kỳ địch ý nào cả. Đương nhiên đây chỉ là thứ yếu. Điều quan trọng nhất là Ma Đạo Cự Phách không muốn ra tay"

"Có thể nào là do thực lực của hắn sụt giảm không?"

Hắc y nam tử hỏi.

"Cũng có thể"

1136 chữ

Chương 922: Hỏi Quá Nhiều

Quang Thủ lườm hắc y nam tử một cái rồi nói:

"Nhưng ta khuyên ngươi đừng giữ tư tưởng này làm gì, kẻ địch không thể xem thường, lại còn phải cố gắng đánh giá cao hắn, nếu không thì cuối cùng có chết thế nào cũng không biết đâu. Ngươi cũng biết đại khái về sự cường đại của tu chân giới mà, nếu như thể hiện cao ngạo thì tín đồ Thần Quang Minh chính là kết quả của ngươi"

Hắc y nam tử im lặng một lát rồi mới nói:

"Lúc nào chư thần trở về?"

"Sắp rồi."

Quang Thủ thở dài một tiếng rồi nói:

"Thiết luật ngày càng suy yếu, cho dù có mười vạn môn chủ của Thiên Thần Môn chống đỡ thì thiết luật vẫn đang đi về hướng diệt vong. Chuẩn bị thêm một chút nữa thì chư thần sẽ trở về. Nhưng cũng phải xem sau khi Thần Phong Bạo khôi phục có gây ảnh hưởng gì tới thiết luật không đã. Cho tới hiện tại thì tu chân giới vẫn chưa xuất hiện thần minh hoàn chỉnh nào cả. Vậy nên không chắc rằng thiết luật có xuất hiện phản ứng gì không nữa"

"Thần Phong Bạo?"

Hắc y nam tử nhíu mày, hắn nói:

"Hắn đã biến mất rất lâu rồi nhỉ?"

"Sắp rồi, hắn sẽ xuất hiện nhanh thôi"

Quang Thủ trả lời. "Nữ Thần Trí Tuệ và Thần Cổ Lộng Huyền Hư đã mất tăm mất tích từ lâu, có cần đề phòng không?"

Hắc y nam tử hỏi.

"Điều này...

Quang Thủ lắc đầu nói:

"Ta không thể nào đưa ra đáp án cho ngươi được, lần này cũng không phải là không thể trả lời, mà là không có đáp án. Điều này phụ thuộc vào chủ năng của ngươi có thể lấy được Con Mắt Toàn Tri hay không, một khi hắn lấy được thì có thể biết Nữ Thần Trí Tuệ và Thần Cố Lộng Huyền Hư có tạo thành mối uy hiếp hay không "Con Mắt Toàn Tri ư?"

Hắc y nam tử cúi đầu mà nói:

"Nếu như đạt được Con Mắt Toàn Tri thì chủ năng của ta sẽ tiến tới cảnh giới phía trên thần minh ư?"

Quang Thủ im lặng, không nói gì.

Có lẽ Tử Thần Tai Ách thật sự có thể làm được chuyện này.

Bởi vì Tử Thần Tai Ách chấp chưởng bốn loại quyền hành.

Hắc Dạ, Thâm Uyên, Tai Ách, Tử Vong.

Hắn chỉ cách cảnh giới cao hơn một Con Mắt Toàn Trị nữa thôi.

"Vết thương của ngươi lành rồi à?"

Thu Thiển hỏi Chu Tự vừa đi tới.

"Khỏi rồi"

Chu Tự còn nhảy lên hai cái để chứng minh.

Thu Thiển thấy vậy thì vội vàng kéo hắn lại mà nói thì thầm:

"Không phải đã nói giả vờ một chút sao?"

Chu Tự nghe vậy thì bừng tỉnh, suýt chút nữa quên mất.

Hắn không thể tỏ vẻ bản thân rất khỏe mạnh được. "Muốn ăn không?"

Thu Thiển đưa bánh bao và quẩy cho Chu Tự.

"Sao các ngươi lại lên phố cùng nhau rồi?"

Chu Tự nhận lấy bữa sáng, hắn hỏi.

"Tô Thi dậy sớm, sau đó nàng kéo ta và Nguyệt tỷ đi mua đồ"

Thu Thiển chọn quýt, nàng trả lời:

"Lại gặp phải đoàn người cha mẹ ngươi, dường như bọn hắn đang mua nguyên liệu để làm bữa trưa và bữa tối"

Thu Thiển nhìn ngang nhìn dọc rồi mới kéo Chu Tự lại gần thủ thỉ:

"Ta phát hiện mẹ ngươi mặc cả rất ghê gớm.

"Ta mặc cả không giỏi à?"

Chu Tự vừa ăn vừa hỏi.

"Hai chuyện này khác nhau"

Thu Thiển lắc đầu rồi nói:

"Mẹ ngươi thật sự rất giỏi, còn ngươi lại cho ta cảm giác ngươi đi tới đó để đập quán người ta"

Chu Tự:

Hắn cảm thấy đôi khi đi tới quầy của lão bản mặc cả để cò kè rất có cảm giác thành công, nhưng có đôi khi lại cảm thấy mình mua hớ.

Tóm lại lão bản mặc cả càng vui thì hắn càng đau lòng.

"Trưa nay ăn gì vậy?"

Chu Tự tò mò mà hỏi.

"Sườn xào chua ngọt, thịt kho tàu"

Chu Ngưng Nguyệt trả lời.

"Còn có cá hấp, cua cà ra với tôm"

Tô Thi trả lời tiếp.

Chu Tự trợn trắng mắt, những người này ăn ngon thế cơ chứ.

Trước đây hắn trở về, những bữa cơm hắn được ăn còn xa mới được như vậy.

Có lúc Chu Tự còn phải ra quán ăn tự xào mấy món để ăn.

"Nhắc mới nhớ, sáng ra cũng nhàn rỗi, chúng ta đi mở cửa quán ăn đi"

Chu Tự có ý định tìm lại tài nấu nướng của mình.

Tài nấu nướng của hắn đã bị Thu tỷ phong ấn rất lâu rồi.

"Sao, mới tý tuổi đã để mắt tới quán ăn trong nhà rồi à?"

Chu Nhiên đi tới rồi gằn giọng nói.

Chu Tự nhìn sang, hắn nghĩ thầm lão cha còn chưa uống phải rượu giả mà đã say rồi à?

Trong nhà chỉ có một mình hắn là con trai, sớm muộn gì quán ăn cũng thuộc về hắn.

Còn cần để mắt à?

Đột nhiên Chu Tự có chút tò mò mà nhìn về phía nhị thúc đang đi theo sau:

"Nhị thúc, lúc cha mẹ ta kết hôn ngươi và nhị thẩm có đi không?"

"Không, thậm chí ta còn không hề biết chuyện này.

Tô Trần lắc đầu trở lời.

Chu Tự rất bất ngờ:

"Cha ta không thông báo cho ngươi thì cũng thôi đi, vì sao mẹ ta cũng không thông báo cho nhị thẩm chứ?"

Câu hỏi này của Chu Tự khiến ba nàng còn lại rất tò mò.

Các nàng cũng không biết nhiều về chuyện này.

"Chuyện này phải hỏi cha ngươi"

Tô Trần cười nói.

Chu Nhiên hừ một tiếng lạnh lùng, hắn không hề có ý muốn trả lời Chu Tự.

"Dường như lúc đó mẹ ta vẫn là con tin, nên mới không thể thông báo đúng không?"

Chu Tự suy nghĩ một lát rồi đưa ra phán đoán của mình.

Cuối cùng hắn có chút tò mò mà hỏi:

"Nhị thúc cưới được nhị thẩm như thế nào vậy? Cũng giành lấy giống như cha ta à?"

Tô Trần cười rồi đáp:

"Không khoa trương như những gì ngươi tưởng tượng đâu, nhưng cũng có chút gian nan Tô Trần nói rồi cầm rượu rời khỏi đây cùng Chu Nhiên.

Chu Tự thấy bọn họ không nói thì cảm thấy lần sau có thể đi dòng sông Lịch Sử xem sao.

Nhưng lần sau hắn muốn xem cha vợ.

1116 chữ

Chương 923: Bàn Bạc Hôn Lễ

Thử xem có tìm ra được gì không, tiện thể xác định mẫu thân của Thu tỷ là ai.

Mặc dù Chu Tự đã có suy đoán nhưng vẫn muốn xác định một chút.

Buổi trưa.

Chu Tự vừa ăn cơm vừa nghe mẹ hắn thương lượng chuyện kết hôn của hắn và Thu tỷ.

Trong lúc nhất thời Chu Tự không có tâm trạng ăn cơm mà vểnh tai lên cố gắng lắng nghe.

"Tháng năm thì có vẻ hơi gấp gáp, nhưng cũng không phải là không được. Ta hỏi Tiểu Kính rồi, nàng cũng đồng ý"

Liễu Nam Tư suy nghĩ một chút rồi nói:

"Lúc ta kết hôn cũng không chuẩn bị thứ gì, lần này phải làm long trọng một chút. Đến lúc đó phải phát thiệp mời, tặng kẹo cưới"

"Nhà chúng ta trừ nhị thúc ra thì còn thân thích nào khác không?"

Đột nhiên Chu Tự hỏi.

"Không thể mời hàng xóm à? Ngươi không có bạn bè ư?"

Nam Tư nói với vẻ tức giận.

Liễu Chu Tự suy nghĩ, nếu kết hôn vào tháng năm thì có khi nào mình có thể tìm những bạn học trước đây đòi một phần tiền mừng không?

Chậc chậc, người thì không cần tới, đưa tiền tới là được rồi.

Nhưng những người bạn cùng lớp mà hắn quen cũng ít tới đáng thương.

Chỉ có người bị hắn báo cáo yêu sớm kia còn hỏi thăm qua lại.

Những người khác hầu như không liên lạc.

"Bây giờ sắp tháng ba rồi, còn hai tháng nữa, chuẩn bị vẫn kịp. Nhưng quan trọng là Tiểu Kính vẫn đang bôn ba khắp nơi, phải bảo nàng quay về một chuyến Liễu Nam Tư cười rồi nói:

"Tóm lại kết hôn sớm một chút chắc chắn tốt.

"Phải đặt khách sạn, tháng năm tới đây có lẽ rất nhiều người kết hôn, đừng để tới lúc đó không đặt được chỗ Chu Nhiên nói tiếp.

"Ừm, đặt khách sạn lớn Thanh thành đi, chúng ta bao trọn một sảnh lớn, có thể bày ba mươi bàn"

Liễu Nam Tư nói.

"Cũng có thể bắt đầu mua nhà rồi"

Chu Nhiên nói.

"Đúng thế, kết hôn phải ở nhà mới, nhưng bây giờ bắt đầu trang trí nội thất cũng không kịp nữa rồi, vậy đành dùng căn nhà trước đây chúng ta kết hôn vậy.

Liễu Nam Tư nói.

"Không phải các ngươi kết hôn rất lâu rồi sao?"

Chu Tự tò mò hỏi.

"Ăn cơm"

Chu Nhiên trầm giọng trả lời.

Chu Tự:

"..."

"Đến lúc đó ai đứng bếp?"

Tô Trần tò mò mà hỏi.

"Ngươi muốn đứng bếp à?"

Chu Nhiên nhăn mặt đáp lời.

"Ai biết người đó làm chứ Tô Trần đáp lại không chút khách sáo nào.

"Đến cơm cũng không biết làm, ngươi nói ra cũng không cảm thấy ngại à?"

Chu Nhiên tỏ vẻ xem thường.

"Vẫn là Ma Đạo Cự Phách lợi hại, đầu bếp cấp một Tô Trần nói với vẻ quái gở.

"Ngươi có con trai cưới vợ không? Ngươi chỉ có thể gả con gái mà thôi"

"Ta có cháu trai kết hôn, ngươi có không?"

"Đó cũng là con trai ta"

"Chẳng lẽ không phải cháu trai ta sao?"

Chu Tự ăn cơm, không hề để ý tới hai người này.

Đều là đại nhân vật, kỳ kèo như vậy có đáng không?

Chu Tự nhìn thoáng qua Thu Thiển một phút thì phát hiện nàng đang cúi đầu ăn cơm.

Hắn gắp một miếng thịt đặt vào trong chén của Thu Thiển trong vô thức rồi nói:

"Thu tỷ ăn thịt đi"

Thu Thiển sững người một hai giây, sau đó gương mặt nàng đỏ ửng cả lên.

Vừa rồi cha mẹ Chu Tự vẫn luôn nói tới chuyện hôn lễ của nàng và Chu Tự, nàng ngại tới mức không dám ngẩng đầu.

Ngày nào đó sư phụ tới, bọn họ túm tụm lại thảo luận thì nàng lại càng không dám lên tiếng.

Bây giờ Chu Tự lại làm vậy, chắc chắn nàng sẽ bị những người khác chọc ghẹo.

Thu Thiển không dám ngẩng đầu lên, chỉ có thể cúi đầu ăn thịt do Chu Tự gắp cho.

Nhưng trong lòng nàng đang rất vui vẻ.

Buổi chiều.

Mấy người Chu Tự muốn đi nhờ xe về.

Những người này thảo luận về hôn lễ cả một buổi trưa.

Ví dụ như mời bao nhiêu người, bao nhiêu món là đủ.

Đến lúc đó Thu Thiển mặc váy cưới truyền thống hay váy cưới hiện đại.

Hỏi Thu Thiển thì nàng bảo sao cũng được, nghe lời bọn hắn.

Đối với Thu Thiển mà nói thì đúng là sao cũng được, dù sao đều là kết hôn với Chu Tự.

"Đừng bỏ đói chị ngươi đó, còn nữa, đừng đánh rơi Tiểu Thi Liễu Nam Tư phất tay dặn dò.

Trong lúc nhất thời Chu Tự cảm thấy mình chẳng khác gì vú em.

Nhưng Tô Thị và Chu Ngưng Nguyệt không quậy phá phiền phức như thế, cho dù có đi lạc cũng không sao cả.

Lần này trở về, Chu Tự thu hoạch được rất nhiều thứ.

Không nói tới những cái khác, mà sau khi Ma Chủng của hắn khôi phục lại đã được nhị thúc làm cho một đại bảo kiếm. Vậy nên bây giờ Ma Chủng vô cùng hưng phấn, khoảng ba ngày là có thể cho ra một cái vòng. Hơn nữa Chu Tự còn phát hiện dường như quả Bất Tử cũng có thể khiến Ma Chủng trở nên hưng phấn.

Ba tuần, hắn cho Ma Chủng ba tuần là có thể đạt tới cái vòng thứ chín.

Khi đó là lúc Hoang Cổ Kinh Thế Thư phát huy tác dụng.

Chẳng là trước mắt chỉ có nửa bản, không biết trong vòng ba tuần có thể tìm tới nửa bản còn lại không.

Thứ tư ngày hai mươi ba tháng hai.

Lúc Chu Tự tan làm thì phát hiện Ma Chủng có thêm một cái vòng, không chỉ Ma Chủng mà chu thiên linh khí đoàn cũng đã lên một sao rồi.

"Không cần đi thành Biên Giới tu luyện, tốc độ tu luyện của ta đã nhanh hơn rồi"

Lúc trở về, Chu Tự không khỏi cảm khái.

"Ngày mai sư tỷ của ta sẽ tới đây, đến lúc đó ngươi nói với nàng"

Minh Nam Sở nhìn Chu Tự tan làm rồi thì nói.

"Được.

Chu Tự có chút kích động.

Ngày mai nói xong rồi thì có thể gọi Thu tỷ tới, đến lúc đó mới bàn bạc kỹ càng hơn được.1120 chữ

Chương 924: Trí Tuệ Bảo Điển

"Sư tỷ của ngươi có dễ nói chuyện không?"

Chu Tự lại hỏi.

"Rất dễ nói chuyện, chỉ cần vào phó bản không làm cản tay cản chân của nàng thì nàng sẽ không phát cáu"

Minh Nam Sở trả lời.

"Tông môn các ngươi cũng hòa thuận đấy nhỉ"

"Đúng thế, vậy nên nàng cản tay cản chân các sư huynh khác, bị đánh tới nỗi tự kỷ, mới đi chụp ảnh cưới đó"

"..."

Chu Tự cũng không thèm để ý, đợi ngày mai hỏi lại xem sao.

Trong cửa tiệm lớn nào đó.

"Lấy ta một két rượu.

"Có ngay đây"

Hầu Tầm mặc quần áo nhân viên phục vụ, nàng bê két rượu ra ngoài.

"Ái chà nhân viên mới à, xinh xắn đáng yêu nhỉ? Có bạn trai chưa, có muốn lưu số điện thoại của ta không?" Bộp!

Hầu Tầm trực tiếp táng một bạt tai khiến hắn bay thẳng ra ngoài.

Sau đó nàng mới tỉnh ngộ mà nói:

"Ngại quá, đó là phản xạ có điều kiện của ta. Làm phiền ngươi đừng nói chuyện với ta nữa, ta cảm thấy ngươi đang làm nhục ta vậy"

"Ngươi làm nhân viên phục vụ kiểu gì vậy hả?"

Người đàn ông kia tức giận đứng dậy, dường như muốn ra tay.

Ầm!

Hầu Tầm tung cước đá bay hắn.

Trong lúc nhất thời mấy người đi cùng hắn đều ngẩn cả ra.

Người này bị điên à? Sao lại ra tay trực tiếp như thế chứ?

Hầu Tầm do dự một chút, sau đó đi tới nhấc cổ áo của người đàn ông kia lên mà nói:

"Xin lỗi, gần đây ta hơi thiếu tiền"

Sau đó nàng xách hắn ta lên ghế rồi nói tiếp:

"Trừ két rượu kia thì các ngươi còn muốn ăn gì nữa không?"

"Ta...ta chỉ mang theo một ngàn tệ, hay là cứ lên món theo số tiền này...

Người đàn ông kia có hơi sợ hãi, hắn vội lấy tiền ra.

Trong lúc nhất thời những người khác cũng do dự không biết nên lấy tiền ra hay không.

May mà Hầu Tầm cầm lấy một ngàn khối kia rồi đi vào.

Mấy người khách của bàn bên cạnh thấy vậy thì cười trộm.

Luôn có người bắt chuyện với vị đại tỷ này, sau đó đều bị đánh.

Trần Thiên cũng ngồi ở một bên, hắn cứ thế mà nhìn xem.

"Lão bản, nếu Hầu đại tỷ tiếp tục làm vậy thì quán nhậu này của chúng ta có phải dẹp tiệm không?" Một người phụ nữ trung niên hỏi.

Nàng là cửa hàng trưởng ở đây.

"Không tới mức đó, đại tỷ sẽ không làm ở đây lâu đâu, nàng chỉ đi dạo qua thôi"

Trần Thiên trả lời.

"Lão bản, vì sao ngươi lại đối xử tốt với Hầu đại tỷ như thế? Đừng nói là ngươi thích Hầu đại tỷ nhé?" Cửa hàng trưởng hỏi.

Bởi vì lão bản gọi Hầu Tầm là đại tỷ nên nàng cũng chỉ có thể gọi theo.

Mà Hầu Tầm nghe thấy vậy thì dường như cũng không hề cảm thấy cách xưng hô này không đúng.

Cứ như nàng vốn là đại tỷ vậy.

"Sao mà thế được? Loại người như đại tỷ chịu nhận ta làm tiểu đệ là đủ ta sướng tới phát điên lên rồi" Trần Thiên nói.

"Trừ xinh đẹp ra thì Hầu đại tỷ còn điều gì khác biệt nữa à?"

Cửa hàng trưởng hỏi tiếp.

"Ngươi không hiểu đâu.

Trần Thiên lẩm bẩm nói:

"Có thể đây là tiên duyên của ta"

Mấy ngày qua hắn phát hiện mình nhìn mọi thứ ngày càng trở nên rõ ràng, thậm chí có thể thấy được tiên khí trong tuyển thuyết?

Trần Thiên đợi một lúc lâu, sau đó tranh thủ lúc quán không đông khách mà tìm tới Hầu Tầm.

"Đại tỷ rảnh rồi à?"

Hắn hỏi.

"Ừ."

Hầu Tầm gật đầu nói:

"Cảm ơn ngươi đã tìm việc giúp ta, công việc này không mệt mà lương cũng cao"

"Không cao, mức trung bình mà thôi"

Trần Thiên lúng túng nói.

Hắn không cố ý dùng lương cao để mời người, chỉ là giá thị trường mà thôi.

Chẳng qua là trả tiền theo ngày.

"Đúng rồi, ta có thứ muốn cho đại tỷ xem xem, có thể là đồ của thế giới đại tỷ sinh sống"

Trần Thiên nói thêm.

"Đồ của thế giới ta ư? Thứ gì vậy?"

Hầu Tầm có chút tò mò.

Rất nhanh sau đó Trần Thiên lấy một quyển sách từ trong ngực ra mà đưa cho Hầu Tầm.

Hầu Tầm nhìn bìa sách thì nhíu mày rồi nói:

"Trí Tuệ Bảo Điển?"

"Đại tỷ đọc được nó à?"

Trần Thiên có hơi kích động.

Không ngờ rằng Hầu Tầm đại tỷ thật sự có thể đọc hiểu được nó.

"Đây là văn tự mà bọn ta dùng khi đó. Nói theo cách của người hiện đại là viễn cổ văn"

Hầu Tầm nhận lấy quyển sách rồi nói.

"Viễn cổ văn? Văn tự đại tỷ dùng thường ngày?"

Trần Thiên cảm thấy mình vừa nghe được một câu chuyện người.

"Đúng thế, tộc người bọn ta gần như là bất tử, mặc dù ta ra đời lúc thời đại thần minh vừa tiêu vong, thời đại tu chân vừa thành lập được không lâu. Nhưng ta cách khoảng thời gian huy hoàng nhất của tộc người bọn ta rất gần.

Hầu Tầm cũng không giấu diếm.

"Vậy khoảng thời gian đó cách hiện tại bao nhiêu năm?"

Trần Thiên hỏi.

"Ta không biết, có lẽ là rất nhiều năm"

Hầu Tầm cũng không biết đã bao nhiêu năm trôi qua.

Sau đó nàng bắt đầu đọc sách.

Chỉ là càng đọc thì mi tâm nàng nhíu càng sâu.

"Viết cái gì thế này?"

Hầu Tầm nhìn văn tự trên sách, cảm thấy rất khó hiểu.

Phần mở đầu xem như bình thường, nhưng phía sau càng đọc càng thấy khó hiểu.

Cái này là Trí Tuệ Bảo Điển ư?

Nàng không thấy trí tuệ đâu cả.

Trần Thiên đứng bên cạnh nhìn, cảm thấy có chút tò mò.

"Đại tỷ, trong đó viết những gì vậy?"

"Cũng chẳng phải là thứ đặc biệt gì, thậm chí ta có cảm giác nội dung trong đó là giả"

Hầu Tầm có chút khó hiểu, nhưng cũng không nói thêm gì.

Thư tịch thời kỳ viễn cổ nhiều như sao trên trời, có loại sách này cũng là điều dễ hiểu.

Hơn nữa cũng chỉ là văn tự viễn cổ mà thôi, lỡ như là người nào đó chán quá nên viết ra thì sao?

1099 chữ

Chương 925: Vừa Nhỏ Vừa Xấu

"Sách này là giả à?"

Trần Thiên có chút tiếc nuối.

Hầu Tầm gập sách lại, nàng quan sát cẩn thận rồi nói:

"Nhìn bìa sách thì có vẻ như không tầm thường, chỉ là nội dung có hơi kỳ lạ, không biết có tác dụng gì không"

Nàng nói rồi trả sách lại cho Trần Thiên.

"Đại tỷ không lấy sách này à?"

Trần Thiên thấy vậy lại càng thêm thất vọng.

"Ta lấy nó cũng đâu có tác dụng gì chứ?"

Hầu Tầm nói rất chân thành.

Nàng còn không biết quyển sách này dùng để làm gì thì lấy có tác dụng gì chứ?

"Một phần cá nướng?"

Đột nhiên có một giọng nói vang lên.

Hầu Tầm đang định đáp lời, nhưng nàng ngẩng đầu lên nhìn lại thì đột nhiên sững sờ ngay tại chỗ.

Sau đó Hầu Tầm ngoan ngoãn đứng im đó, cúi đầu nói một cách cung kính:

"Sao...sao ngài lại tới đây?" Trần Thiên đứng bên cạnh nghe vậy thì cảm thấy rất kinh ngạc, vậy mà đại tỷ lại cung kính như thế.

Hắn quay đầu nhìn sang thì phát hiện có một người đàn ông trung niên đang đứng ở bên kia, vẻ mặt bình đạm, có cảm giác ôn hòa.

Cả người hắn mặc đồ đen, mái tóc đen ngắn có xen lẫn chút tóc trắng. Vừa nhìn thoáng qua đã thấy đây không phải khí chất của người bình thường rồi.

Trong lúc nhất thời Trần Thiên cũng cảm thấy sợ hãi.

"Bộ trang phục này của ngươi.."

Tai Họa nhìn Hầu Tầm rồi cười nói:

"Cũng phù hợp đấy nhỉ"

Hầu Tầm nghe vậy thì có chút vui vẻ Nàng vẫn cảm thấy đây là một lời khen gợi.

Chỉ là rất nhanh sau đó nàng lại có hơi lo lắng.

"Nhưng làm việc có hơi bất lợi.

Tai Họa đi ra ngoài rồi nói:

"Cho ta một phần cá nướng đi, chọn con nhỏ thôi"

Đi được nửa đường thì đột nhiên hắn dừng lại, quay đầu nhìn về phía Trần Thiên mà nói:

"Ngồi một chút không?"

Trần Thiên cũng đi theo ra ngoài, hắn đứng ở một bên rồi nói với vẻ căng thẳng:

"Không...không cần ngồi đâu, ngài có cần gì không?"

"Có thể cho ta mượn sách xem một chút không?"

Tai Họa trực tiếp nói thẳng.

"Đương nhiên là được rồi"

Trần Thiên vội đưa quyển sách kia qua.

Tai Họa nhận lấy quyển sách, hắn sờ lướt qua bìa sách rồi cảm thán:

"Vậy mà thật sự là Trí Tuệ Bảo Điển, bảo điển giáo nghĩa Nữ Thần Đại Địa tự tay viết nên "Quyển sách này có nguồn gốc rất cao quý à?"

Trần Thiên hỏi.

"Một quyển sách do thần minh tự tay viết, ngươi đoán xem nguồn gốc của nó có cao quý hay không?"

Tai Họa cười cười rồi nói: "Mặc dù quyển sách này cũng không hiển lộ rõ ràng thần lực nhưng không có nghĩa là nó bình thường. Ngươi đặt quyển sách này trong nhà, dù không làm gì đến nó thì ngươi cũng sẽ được quyển sách này che chở. Trấn áp tà ma, bảo vệ nhà ngươi bình an, cả đời yên ổn"

"Nhưng mà...

Trần Thiên tỏ vẻ khổ sở mà nói:

"Người bình thường như ta xứng đáng sở hữu quyển sách này ư?"

"Chẳng có gì là xứng hay không cả, đối với Nữ Thần Trí Tuệ và Nữ Thần Đại Địa mà nói thì đây cũng chỉ là một quyển sách mà thôi"

Tai Họa đặt quyển sách lên bàn, hắn nói tiếp:

"Ngươi rất may mắn, cho dù là Nữ Thần Trí Tuệ hay Nữ Thần Đại Địa đều đối xử với con người rất tốt. Nếu đổi thành một vị thần khác thì chưa chắc ngươi đã có thể bình an mà đứng đây"

"Vậy ta có thể tặng ngài quyển sách này không?"

Trần Thiên căng thẳng hỏi thêm. Tai Họa nhìn vào đôi mắt đối phương mà hỏi:

"Ngươi muốn bước vào thế giới này à?" thế"

"Đúng...đúng Trần Thiên lắp bắp nói.

Lúc này, Hầu Tầm bưng cá nướng tới.

Tai Họa nhìn nàng rồi nói: "Người ngươi muốn tìm ở thư viện

Đông Lâm"

Sau đó hắn quay sang nhìn Trần Thiên, nói tiếp:

"Ngươi mang theo quyển sách của ngươi tới đó có thể đưa ra điều kiện với hắn, có người đang cần quyển sách này"

Sau đó Tai Họa trực tiếp biến mất ngay tại chỗ.

Hầu Tầm nhìn thấy cảnh này thì sắc mặt nàng trắng bệch cả ra.

Cá đã làm xong rồi, ngài có thể nào đừng chưa trả tiền mà chạy không?

Thị giả cũng phụ trách cả việc thanh toán à?

Mà Trần Thiên chỉ để ý tới việc Tai Họa vừa biến mất, hắn cứ biến mất như vậy.

Đó là biến mất thật sự.

Đạo Tông Thiên Vân.

Đông Húc thấy trời đã tối thui thì liên hệ với người nhận chuyển phát nhanh.

Dường như lần này không phải là Lý Lạc Thư, nhưng dù có nhìn thế nào cũng không phải là người bình thường.

Lúc Đông Húc đang ngự kiếm thì đột nhiên có một giọng nói vang lên:

"Học Ngự Kiếm Thuật cũng giỏi đấy nhỉ?"

Lúc này giữa không trung có một người đàn ông xuất hiện, hắn đang mỉm cười, trên người không có bất cứ khí tức nào hiện ra.

Trái tim Đông Húc xiết chặt, hắn không biết đối phương là người phương nào tới đây.

"Ta tới đây lấy chuyển phát nhanh, thấy ngươi cũng cực nhọc nên đi thêm vài bước tới đón ngươi"

Hình Ngọ có lòng tốt mà nói.

"Mời...mời đạo hữu đưa bí thuật ra.

Đông Húc không dảm thả lỏng.

Chờ đối phương lấy bí thuật ra thì hắn mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Sau đó Đông Húc đưa gói hàng ra ngoài:

"Có muốn kiểm hàng không?"

"Đương nhiên là có rồi"

Hình Ngọ nhận lấy gói hàng rồi xé nó ra.

Rất nhanh sau đó đã để lộ bốn quả.

Đông Húc nhìn thấy bốn quả này thì để lộ biểu cảm kinh ngạc.

Biểu cảm này đã bị Hình Ngọ nhìn thấy "Ngươi cũng có à?"

"Có thì có đấy, nhưng quả của ta vừa nhỏ vừa xấu"

Đông Húc nói rồi lấy quả mà Chu Tự đưa cho mình ra.

Đúng là vừa nhỏ vừa xấu. Nhưng loại thần quả này thì ai dám chê nó xấu chứ?

1121 chữ

Chương 926: Ba Hay Bốn

"Ngươi biết đây là cái gì không?"

Hình Ngọ hỏi.

"Linh quả à?" Đông Húc nói với vẻ không chắc chắn.

"Đúng là linh quả, ngươi ăn thử xem mùi vị ra sao?"

Hình Ngọ cầm một quả lên rồi bắt dầu ăn.

Đông Húc không hiểu cho lắm nhưng cũng đành mở miệng ra cắn một miếng.

"Đừng ngừng, ăn tiếp đi, ăn hết nó"

Hình Ngọ nhắc nhở.

Một lát sau, Đông Húc đã ăn hết quả Bất Tử.

Vừa ăn xong hắn đã cảm thấy trong thể nội có thứ gì đó đang bộc phát.

Ngay sau đó cơ thể của hắn bị sinh cơ vô tận bao trùm, hắn cảm giác được lực lượng cả người đều đang bị sinh cơ điều động.

Tuổi thọ của hắn trở nên dài hơn bằng một tốc độ mà mắt thường cũng có thể quan sát được.

Điều này...

Không chỉ có thế, Đông Húc còn phát hiện một số vết thương ẩn đều đã được chữa lành trong giây phút đó, dường như nhận được sinh mệnh mới.

Đây là bảo vật nghịch thiên gì vậy? Thế mà hắn có thể tùy tiện mang nó theo chạy khắp tu chân giới? Như thế chẳng khác nào cầm một cục tiền trong tay rồi chạy lung tung khắp nơi chứ? Đáng sợ quá. Nhưng mà...Đông Húc cũng cảm thấy mình vừa nhận được cơ duyên mà mình tha thiết ước mong. "Mau ngồi xuống hấp thu đi, đây chính là quả của cây Bất Tử, cơ duyên của ngươi không tệ đâu. Nể mặt khả năng ngự kiếm của ngươi mà ta sẽ lập một lớp phòng hộ cho ngươi, không ai có thể quấy rầy ngươi được. Hình Ngọ có lòng tốt nhắc nhở, sau đó cầm lấy bốn quả Bất Tử trở về.

Mà Đông Húc cũng cảm nhận được quanh người mình có thêm một lớp phòng hộ, che khuất cả bầu trời. Hắn chưa từng thấy lớp phòng hộ nào mạnh như thế bao giờ.

Đông Húc sững cả người, mấy người này là ai mà đáng sợ vậy chứ?

Quả nhiên, đã leo lên chiếc thuyền này thì ai cũng có thể gặp được.

Sống hay chết đều là chuyện may rủi.

Sự tin tưởng của hai người kia chính là nặng nề như thế đó.

Hình Ngọ quay về Quan Hà Phong.

"Sư phụ, sư nương, sư đệ gửi quả Bất Tử tới"

Hắn lấy ra ba quả rồi nói:

"Tổng cộng có ba quả, có lẽ là sư phụ một viên, sư nương một viên, viên còn lại chia cho ta và sư muội. Nhưng ta thấy thân thể sư muội không tốt, chia cho nàng nhiều hơn một chút vậy"

Hình Ngọ vừa dứt lời.

Mãn Giang Hồng nhìn chằm chằm sư huynh của mình một lúc lâu, nàng ho nhẹ hai tiếng rồi nói:

"Sư huynh, vừa rồi ta đã hỏi sư đệ, hắn nói gửi bốn quả Hình Ngọ:

"..."

Hồ Nhàn Nhã.

"Bạch Tử Tiên Tử đợi một chút, lát nữa có người giao hàng do Chu đạo hữu gửi tới xong thì ta sẽ đưa ngươi về."

Thượng Quan Hà nói với Bạch Tử Tiên Tử ngồi ở phía đối diện.

"Ừ."

Bạch Tử gật đầu, nàng cũng muốn trở về chuẩn bị một vài thứ.

Gần đây đi khắp nơi, khả năng nấu nướng cũng có chút tiến bộ.

Vấn đề tu vi cũng đã được giải quyết một cách dễ dàng, cũng nên bế quan một phen rồi.

"Ngươi tính đi tới đâu nữa?"

Bạch Tử hỏi.

"Đại khái là đi tìm Tiêu huynh một phen, sau đó lại xem bên hắn có linh thú gì không"

Thượng Quan Hà thở dài một tiếng rồi nói:

"Không biết phải đi tới đâu mới có thể tìm thấy thần thú"

"Ngươi đã may mắn hơn rất nhiều người rồi, ngươi tiếp xúc với rất nhiều thần thú. Trong Thập Nhị Minh Linh Môn, có rất nhiều người còn chưa thấy thần thú bao giờ. Trước đó không lâu ngươi nhìn thấy Thập Vạn"

Bạch Tử Tiên Tử cười nói.

Cảm giác gần ngay trước mắt mà lại không với tới được khiến Thượng Quan Hà rất đau khổ.

Bạch Tử cũng rất thích nghe ngóng.

Nhất là con ấu thú kia, rõ ràng ở ngay trước mắt nhưng hắn vẫn không có cách nào cả.

"Có đôi khi chuyện này còn tuyệt vọng hơn là không gặp được.

Thượng Quan Hà tỏ vẻ bất lực, hắn nói.

Bọn hắn đi trên đường, chuẩn bị rời khỏi nơi này bất cứ lúc nào.

"Đúng rồi, Chu đạo hữu gửi thứ gì tới đây vậy?"

Bạch Tử hỏi.

"Cụ thể thì ta không biết, nhưng hắn nói hai chúng ta mỗi người một cái"

Thượng Quan Hà suy nghĩ một chút rồi nói:

"Nếu ngươi thích thì đến lúc đó ta cũng tặng cho ngươi. Dù sao rất ít khi ta cần thứ gì đó"

Bạch Tử nhìn chằm chằm Thượng Quan Hà, cuối cùng nàng lắc đầu thở dài:

"Có đôi khi ta cũng không xác định được đến cùng ngươi có cố ý hay không nữa.

"Chuyện gì cơ?"

Vẻ mặt Thượng Quan Hà vô cùng nghi hoặc. "Không có gì"

Bạch Tử lắc đầu đáp.

Một lát sau, người giao hàng tìm tới Thượng Quan Hà.

Bọn hắn kiểm hàng, lại là hai hạt châu. Trong hai hạt châu có hai mô hình thú nuôi.

"Mô hình thần thú ư?"

Thượng Quan Hà nhìn mô hình bên trong rồi nói:

"Cũng giống thật đấy nhỉ?"

"Mở ra xem là biết ngay ấy mà."

Bạch Tử cầm hạt châu chứa chim đại bàng lên rồi tùy tiện bóp một cái.

Sau đó hạt châu vỡ vụn, chim đại bàng to khoảng lòng bàn tay rơi xuống trên tay nàng.

Lúc này nó đang run rẩy đôi cánh, nhìn Bạch Tử bằng đôi mắt tội nghiệp.

Điều này khiến Bạch Tử ngỡ ngàng.

Còn...còn sống ư?

Lúc này Thượng Quan Hà cũng mở hạt châu ra, hắn phát hiện con khỉ trong đó cũng còn sống, cũng đang nhìn hắn bằng ánh mắt rất đáng thương.

"Đây là Bách Chiến Linh Hầu ư? Lại còn là ấu thú?"

Thượng Quan Hà kinh ngạc mà không khép miệng lại được:

"Ấu thần thú? Lại còn là thần thú hiếm?"

"Thần thú ư?"

Bạch Tử tìm cho chim đại bàng thứ gì đó để ăn rồi nói:

"Vậy con này của ta là gì?"

"Kim Sí Đại Bằng đó, trời ơi. Để ta nuôi, để ta nuôi cho"

Thượng Quan Hà kích động nói.

"Ta phải trở về bế quan1116 chữ

Chương 927: Con Mồi Đến

Thượng Quan Hà nghe vậy thì tỉnh ngộ, hắn nhìn chằm chằm Bạch Tử rồi nói:

"Nếu sau này có hành động gì thì chúng ta đi cùng nhau nhé?"

"Ha?"

Bạch Tử thắc mắc.

"Như thế thì có gửi thần thú tới đều sẽ là hai con"

Thượng Quan Hà nói một cách chân thành.

Bạch Tử:

"Chỉ vì điều này thôi à?"

"Nếu không thì sao?"

Thượng Quan Hà đáp lại.

"Nhưng gần đây ta đang nghĩ tới chuyện lập gia đình.

Bạch Tử nói.

"Chuyện này.."

Thượng Quan Hà nhíu mày, hắn nói:

"Đúng là một vấn đề lớn"

Bạch Tử:

Nàng chỉ biết lắc đầu thở dài, cũng không nói thêm gì.

Đối phương như thế mới là điều bình thường.

Ngày tiếp theo.

Thứ năm, ngày 24 tháng 2.

Chu Tự tỉnh lại từ trong tu luyện.

Mấy ngày nay, lúc hắn tu luyện đều có cảm giác Đại Chu Thiên Kinh vận chuyển rất nhanh. Dưới sự trợ giúp của bốn hạt giống quyền hành thì tiến độ tăng như bay vậy.

Chu Tự nói với Chu Ngưng Nguyệt, vài ngày nữa là được hai ngôi sao rồi.

Trước kia Chu Ngưng Nguyệt còn muốn ném đồ tốt vào trận pháp của hắn để đề cao tốc độ tu luyện cho Chu Tự.

Nhưng sau khi nghe được câu này thì nàng lại im lặng cất mấy thứ đó vào.

Nhưng lại bị Thu Thiển giành lấy rồi ném vào trận pháp của Chu Tự.

"Ta cảm thấy có ném vào cũng chỉ lãng phí mà thôi"

Chu Ngưng Nguyệt nói thế.

"Ngươi cũng không ăn, để đó cũng chẳng có tác dụng gì.

Thu Thiển phản bác lại như thế.

Sau đó nàng bắt đầu ném rất nhiều thứ vào trận pháp.

Chu Tự phát hiện hóa ra trận pháp mình tu luyện có nhiều thứ tốt như thế, cũng đều lấy từ trong túi Nguyệt tỷ ra cả.

Khó mà tưởng tượng được trong ba lô nhỏ của nàng đến cùng có bao nhiêu đồ tốt.

"Chào buổi sáng, bây giờ là sáu giờ hai mươi sáu phút, trời trong xanh. Hôm nay ngươi dậy hơi sớm rồi"

Giọng nói của Thu Thiển vang lên.

Lúc này nàng đang mặc quần dài và áo len, vẫn chẳng hề để lộ chút gì ra ngoài.

"Thu tỷ, dạo này ngươi lạnh lắm à?"

Chu Tự hỏi nàng.

Đã bao nhiêu ngày trôi qua rồi, từ khi bị Chu Ngưng Nguyệt bắt gặp lúc nửa đêm tới giờ Thu Thiển luôn ăn mặc kín đáo, không hở dù chỉ một khoảng lưng.

Lúc tắm rửa xong ra cho hắn sấy tóc cũng ăn mặc rất nghiêm chỉnh.

Thu Thiển nghe vậy thì kéo vai áo len, dường như sắp để lộ cả bả vai ra ngoài.

"Hả, ngươi muốn nhìn à?"

Chu Tự lắc đầu, chỉ là đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mép áo len đang dần tụt xuống.

Chỉ là rất nhanh sau đó áo len đã dừng lại, Thu Thiền đứng dậy rồi nói:

"Ăn sáng thôi"

Chu Tự:

"..."

Hắn đứng dậy mà mất hết cả hứng.

Chỉ là lúc này đột nhiên Thu Thiển lại dựa gần vào hắn, sau đó thì thầm bên tai hắn:

"Vì sao ngươi không tự mình ra tay chứ? Ta chính là vật tư hữu của ngươi mà, không phải ngươi ra tay là có thể nhìn thấy rồi sao?"

Chu Tự nghe vậy thì sững người.

Lúc này Thu Thiển lại nói tiếp:

"Có muốn kéo áo len của ta một chút không? Nói không chừng có thể kéo tới vị trí ngực đó"

Chu Tự kinh ngạc, hắn nhìn chằm chằm Thu Thiển mà rơi vào lưỡng lự giằng co.

Tay của hắn đụng phải áo len của Thu tỷ trong vô thức.

"A."

Thu Thiển nhìn chằm chằm bàn tay của Chu Tự rồi nở nụ cười xấu xa, nàng nói:

"Không ngờ rằng ngươi lại là người như vậy"

Chu Tự nghe vậy thì lại vội vàng buông tay ra, hắn giải thích:

"Thu tỷ ngươi hiểu nhầm rồi"

"Ta hiểu mà, đây là chuyện bình thường"

Thu Thiển tỏ vẻ mình hiểu hết.

Là ngươi quyến rũ ta mà, Chu Tự cảm thấy bản thân bị oan.

Chỉ là rất nhanh sau đó, Thu Thiển đã dựa vào gần Chu Tự một lần nữa, nàng nói với vẻ ngượng ngùng:

"Những chuyện thế này đương nhiên phải làm vào buổi tối, hoặc là lúc trong nhà không có ai chứ"

Nàng nói xong thì hôn vào mặt Chu Tự một cái, sau đó vui vẻ đi chuẩn bị bữa sáng.

Chu Tự nhìn Thu tỷ rời đi mà thở dài một hơi.

Yêu Nữ Ma Đạo, làm loạn đạo tâm ta.

Không thể giữ lại được.

"Sắp trễ rồi đó, không đánh răng đi à?"

"Ùm."

Chu Tự vội vàng đáp lời.

Nhưng hắn suy nghĩ một chút thì phát hiện còn chưa tới bảy giờ, sao mà trễ được chứ?

Chẳng qua Chu Tự đang suy nghĩ một chuyện, nếu lần sau Thu tỷ mặc váy, cũng để hắn vén lên, thì hắn nên vén hay vén đây?"

Không phù hợp với thiếu nhi, không phù hợp với thiếu nhi.

Hơn bảy giờ, Chu Tự đi ra ngoài đi làm.

Hôm nay là ngày sư tỷ của nhị lão bản tới.

Phải hỏi chuyện chụp ảnh cưới cho kỹ càng mới được.

Chu Tự đã chuẩn bị xong tiền rồi, chỉ cần hỏi rõ là có thể nói chuyện vui này cho Thu Thiển biết.

Bến xe Thanh thành, một thiếu nữ đeo kính mắt có vẻ tri thức bước xuống xe.

Nàng ngẩng đầu nhìn mặt trời le lói trên cao mà cảm thán:

"Thời tiết Thanh thành lạnh thật đấy"

Mái tóc đen của nàng búi cầu kỳ, mặc váy dài ngắn tay.

Nàng cảm thấy hôm nay mình mặc hơi ít nên khoác thêm một áo khoác bên ngoài.

Như thế mới cảm thấy tạm ổn.

Nàng nhìn ánh mắt người qua đường thỉnh thoảng truyền đến mà cũng không thèm để ý, cứ thế đi thẳng ra ngoài.

"Tên nhóc Minh Nam Sở này gọi ta tới đây, mà còn chẳng ra bến xe đón, nghèo không còn gì để nói. "Nhưng cũng không sao, để xem ta chặt chém các ngươi như thế nào. Dám phản kháng thì đánh Minh Nam Sở, giết gà dọa khỉ, dù sao đối phương là tu chân giả, cũng không thể nào đánh mất mặt mũi mà cò kè mặc cả với ta"

Gia Cát Du cười tươi roi rói.

1073 chữ

Chương 928: Nhà Giàu Không

Nàng đã nghĩ tới việc nên xài khoản tiền thù lao đó thế nào.

"Nói mới nhớ, Minh Nam Sở và tiểu nha đầu Hàn Tô kia cùng nhau chạy đến đây, nhiều năm trôi qua rồi mối quan hệ giữa hai người bọn họ có tiến triển không nhỉ?"

"Hắn nói là bằng hữu, đừng nói là chính hắn nhé?"

Gia Cát Du nghĩ tới đây thì đã rất kích động.

Chuyện thú vị như thế này đương nhiên rất được hoan nghênh, chỉ là sau đó nàng lại trở nên lo lắng.

"Có khi nào đã có cả hài tử rồi không? Đừng nói là hắn lừa ta qua đây để đòi tiền mừng nhé?"

"Nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng không thể thế được, đạo lữ đâu có vui bằng trò chơi chứ?" "Minh Nam Sở sẽ không phản bội tông môn đâu. Hàn Tô có xinh đẹp hơn nữa cũng không có tác dụng Thư viện Đông Lâm.

Chu Tự đang ngồi ở quầy hàng, chuyện đầu tiên hắn làm là hoàn toàn xong công việc hôm nay.

Lát nữa còn phải bàn với sư tỷ của nhị lão bản về giá chụp ảnh cô dâu.

Trong tiệm sách, gần như chỉ mình hắn là nhân viên cần cù, chăm chỉ.

Tam lão bản và đại lão bản sẽ làm chút chuyện.

Nhị lão bản và tam lão bản làm việc đều không rõ ràng.

Tam lão bản là người hay báo tăng ca cũng sai.

À, có lẽ là do Hàn Tô và Minh Nam Sở cố ý sắp xếp.

"Sư tỷ của ngươi bao giờ tới?"

Chu Tự đọc tiểu thuyết, hỏi nhị lão bản đang vắt chân ngồi bên cạnh.

"Nàng nói tới bến xe rồi, đang tới chỗ này, ta bảo nàng trực tiếp bắt xe tới đây, khách hàng lớn sẽ trả số tiền này cho nàng"

Minh Nam Sở nói.

Chu Tự:

Thanh toán thì thanh toán vậy, nhiều lắm thì cũng mất có ba mươi tệ, hắn trả được.

Chỉ cần giá chụp ảnh cô dâu mặc cả thành năm, sáu ngàn, hắn sẽ kiếm bộn, không lỗ.

Với cả đối phương cũng là tu chân giả, càng tiện hơn.

Cần vài đặc hiệu, cũng có thể cộng trực tiếp vào.

Có điều dùng đặc hiệu chụp ảnh cô dâu, có phải cần nghiêm túc hơn chút không nhỉ?

Giữa trưa, một thiếu nữ đeo kính, mặc váy liền áo đi tới.

Nàng nhìn chung quanh một chút, đi vào quầy hàng.

Lúc này quầy hàng chỉ có mình Hàn Tô.

Thiếu nữ bỏ kính xuống, nhìn kỹ nhân viên quản lý đeo kính, vặn một bím tóc đuôi sam trước mặt, có hơi nghi ngờ.

"Hàn Tôi?"

Gia Cát Du khó tin:

"Sao ngươi mặc xấu thế?"

Hàn Tô ngẩng đầu, đẩy gọng kính:

"Gia Cát sư tỷ?"

Gia Cát Du quay qua quay lại:

"Hợp thời không? Đẹp không?"

Lúc này Hàn Tô đứng lên, nàng nhìn sư tỷ trước mặt, không nhịn được nói:

"Gia Cát sư tỷ, có phải ngươi chịu kích thích gì rồi không? Hay là ngươi phản bội tông môn ngươi?"

Thân là người chơi trong trò chơi, sao đột nhiên lại để ý mình mặc gì? Còn hỏi đẹp không?

Người của tông môn sẽ chỉ nói chiêu vừa rồi có lợi hại không, có ngầu không, mạnh không. Nam nữ già trẻ đều không ai để ý tới chuyện có xinh đẹp hay không.

Nếu có loại người này, hoặc là chịu kích thích, hoặc là tạo phản trong suy nghĩ.

"Thời đại đang phát triển mà, mỗi ngày chơi game sẽ có hại tới tinh thần Gia Cát Du cười nói:

"Xem ra là chịu đả kích rồi"

Hàn Tô đẩy gọng kính, nói.

"Minh Nam Sở đâu? Ngươi mặc thành thế này là lo hắn nhìn chằm chằm ngươi à?"

Gia Cát Du cũng không nói nhiều về chuyện của mình.

"Mặc này tiện, cũng yên tĩnh"

Hàn Tô bảo Gia Cát Du ngồi cạnh mình:

"Minh Nam Sở đi ăn cơm rồi"

"Hai người các ngươi lén chạy ra, có phải tình bạn bị biến chất rồi không?"

Gia Cát Du ngồi trên ghế cạnh quầy, có vẻ hưng phấn nói:

"Dựa vào gương mặt của ngươi, tình bạn biến chất cũng dễ thật ha?"

Hàn Tô suy tư một lát, nghiêm cẩn nói:

"Ta cảm thấy phụ nữ mà khiến Minh Nam Sở chú ý tới hẳn chỉ có một loại "Loại nào?"

Gia Cát Du tò mò hỏi.

"Phú bà"

Hàn Tô nói ra suy nghĩ trong lòng.

Nghe vậy, Gia Cát Du ngây cả người.

Nói cũng có lý.

Sau đó nàng lại hỏi:

"Vậy hắn gặp được phú bà à? Hắn nói bạn hắn muốn chụp ảnh cưới, ngươi nói xem người bạn này có lẽ nào là hắn không?"

Hàn Tô nhìn Gia Cát Du, có chút thổn thức nói.

"Không phải Minh Nam Sở, người này là nhân viên quản lý đứng thứ tư trong thư viện của chúng ta"

"Không phải ba người các ngươi là một đội à, sau lại thành bốn người rồi?"

Gia Cát Du nghi hoặc.

"Ừm, vẫn là ba người chúng ta một đội, người này không hành động theo chúng ta, dù sao cũng là người muốn kết hôn, bình thường hắn toàn ở bên vợ mình.

Hàn Tô giải thích. "Thế hắn giàu không?"

Con mắt của Gia Cát Du phát sáng.

"Nhà hắn nhiều tiền lắm.

Vẻ mặt Hàn Tô quái dị.

"Được, xem ta làm thịt hắn như thế nào"

Gia Cát Du vỗ đùi, kích động nói.

"Không thể nói thế được"

Hàn Tô đẩy gọng kính, gấp sách lại, có lòng tốt nhắc nhở:

"Đều là bạn, đừng làm khó lẫn nhau.

"Yên tâm, ta sẽ hạ thủ lưu tình"

Gia Cát Du nói.

Hàn Tô há hốc mồm, câu sau cùng còn chưa nói.

Im lặng một chốc, nàng không nhịn được.

"Minh Nam Sở thực sự chưa nói gì với ngươi à?"

"Hắn nói đây là khách hàng lớn, ra tay hào phóng, rất có tiếng ở chỗ này của các ngươi.

Gia Cát Du nhướng mày:

"Hắn không lừa ta chứ?"

"Hắn nói thật đó"

Hàn Tô bất đắc dĩ nói.

Nhưng không giống như ngươi nghĩ.

Nàng cũng chỉ có thể yên lặng theo dõi diễn biến.

1161 chữ

Chương 929: Có Phải Đàn Ông Không?

Một lát sau, Chu Tự và Minh Nam Sở đi vào thư viện.

Vì báo đáp ơn giới thiệu, Chu Tự mời Minh Nam Sở ăn một bữa cơm.

Hai người ăn hết ba mươi sáu tệ.

Họ ăn hết hai món ăn cộng thêm một tô canh, giá gốc bốn mươi sáu tệ, hai người bọn họ đều có phiếu giảm giá, mỗi phiếu giảm năm tệ.

Cũng coi như xa xỉ một trận.

"Đã nói là chỉ mười lăm tệ thôi, không nghĩ tới ăn tới mười tám, sau này không được chọn món ngon"

Chu Tự nói ra.

"Lúc ta mời ngươi, ngươi từng chọn đồ ăn bình thường hả?"

Minh Nam Sở nhướng mày nói:

"Nói đến thì hình như chưa từng cùng Từ Từ ăn cơm, hay là ngày mai dẫn hắn cùng đi, cho hắn mời khách, sau thì không đi cùng nữa"

Chu Tự chấn kinh:

"Nhị lão bản, ta chưa bao giờ thấy người nào không biết xấu hổ như ngươi."

Lúc hai người đi vào, nhìn thấy ở quầy hàng có thêm một cô gái.

Nàng chào hỏi với Minh Nam Sở ở đối diện.

"Sư tỷ, ngươi đã đến rồi à? Mang quà không?"

Minh Nam Sở lập tức hỏi.

Gia Cát Du sửng sốt một chút, sau đó đi tới, nàng đứng ở trước mặt Minh Nam Sở, cẩn thận quan sát nói:

"Trưởng thành rồi, đẹp trai hơn nhiều hạ Minh Nam Sở vốn định giới thiệu Chu Tự cho sư tỷ nhà mình.

Có điều sau lưng đột nhiên truyền tới giọng điệu có vẻ chán ghét:

"Các ngươi đang chặn đường đấy"

Chu Tự quay lại nhìn, là Tam lão bản đang đi vào.

Hắn và Minh Nam Sở chỉ có thể tránh ra.

Mà Gia Cát Du nhìn thấy Tô Thi thì giật nảy mình.

Nàng có chút khó tin:

"Người này đi cùng các ngươi à?"

Người nàng hỏi là Minh Nam Sở và Hàn Tô. "Nàng tên Tô Thị"

Minh Nam Sở giới thiệu.

Tô Thị cười chào hỏi:

"Có muốn ăn cơm với nhau không?"

Gia Cát Du nhìn chung quanh một chút, sau đó chất vấn Minh Nam Sở:

"Vì nàng mà ngươi từ bỏ Hàn Tô à? Mặc dù ta có thể hiểu được, nhưng ngươi làm ta quá là thất vọng"

Minh Nam Sở đầy mặt dấu chấm hỏi, Tô Thi và Hàn Tô cũng không hiểu.

Chu Tự thì khiếp sợ không thôi.

"Sư tỷ, ngươi đang nói cái gì thế?"

Minh Nam Sở hỏi.

"Không phải à?"

Gia Cát Du hỏi.

"Không phải.

Minh Nam Sở lắc đầu.

"Vậy ngươi.

Gia Cát Du nhỏ giọng nói:

"Vậy rốt cuộc ngươi có phải đàn ông không? Tiên tử xinh đẹp như vậy, vì sao ngươi vẫn có thể bình tĩnh thế?"

Minh Nam Sở thở dài một tiếng:

"Sư tỷ, ngươi bị đánh thì thôi, có thể đừng kéo theo cả ta không? Ta là được muôn người chú ý trong game đó, khác với lính mới không có tiếng tăm gì dùng hiện thực để trốn tránh nhân sinh như ngươi."

Chu Tự:

"..."

Tô Thi đi tới bên cạnh Hàn Tô, ăn đồ ăn vặt, tò mò nói:

"Họ đang nói cái gì vậy?"

"Chủ yếu về nhan sắc xinh đẹp của ngươi"

Hàn Tô cầm hộp cơm trưa bình tĩnh nói.

Nói lên gương mặt, Tô Thi đặc biệt tự tin.

Chờ Minh Nam Sở nói chuyện với sư tỷ xong, hắn mới giới thiệu Chu Tự:

"Sư tỷ, đừng nói chuyện khác nữa, hôm nay phải làm việc, đây chính là khách hàng lớn mà ta nói"

"Xin chào.

Gia Cát Du cười nói:

"Ta tên Gia Cát Du, công việc hiện tại là nhiếp ảnh gia, kỹ thuật tuyệt đối đứng hạng nhất, những cô dâu mà ta chụp từ trước tới nay không ai xấu cả. Điểm ấy ngươi đừng nghi ngờ, chỗ ta có ảnh mẫu, ngươi có thể xem Nói rồi nàng bèn lấy ra một vài ảnh chụp, đều là kiệt tác của nàng.

Chu Tự nhận lấy xem một chút, phát hiện không chỉ có ảnh chụp cô dâu, còn có cả ảnh váy Tu Chân Tiên.

Thế nhưng hắn cũng không biết là có chuyên nghiệp hay không.

Tóm lại ảnh chụp đều đẹp, cho dù là góc độ hay là phương diện khác, đều cực kỳ tốt.

“Xin chào"

Lúc này Chu Tự mới tự giới thiệu:

“Ngươi gọi ta là Chu Tự là được rồi, ta muốn hỏi chụp một bộ cần bao nhiêu tiền.

“Giá của ta là mười ba ngàn, nhưng nể mặt sư đệ ta, tính cho ngươi mười hai ngàn, ngươi thấy thế nào?"

Gia Cát Du hỏi.

“Mười hai ngàn?"

Chu Tự có chút khiếp sợ:

“Nhưng Minh Nam Sở nói mười ngàn.

“Mười ngàn?"

Gia Cát Du tức giận nhìn Minh Nam Sở nói:

“Ngươi lại giảm giá bừa bãi cho ta hả? Tổn thất của ta ngươi phải bù đấy"

Minh Nam Sở cười ha ha, không nói gì.

Lúc này Gia Cát Du mới nói với Chu Tự nói:

“Sư đệ ta đã nói thế thì mười ngàn đi, ta chịu thiệt một chút, ai bảo quán của ta có sư đệ như này”.

Chu Tự cảm thấy cô gái trước mắt đang cố ý.

“Sư tỷ, ngươi còn nhớ ta nói với ngươi, hắn rất nổi tiếng trong giới chúng ta không?"

Minh Nam Sở đột nhiên cười nói:

“Ngươi không hỏi xem danh hiệu của hắn à?"

“Cũng phải"

Gia Cát Du nhìn Chu Tự nói:

“Không biết đạo hữu có đạo hiệu không? Có lẽ ta cũng nghe nói đến “Đạo hiệu thì không có"

Chu Tự hơi lúng túng nói:

“Nhưng thực sự giới tu chân gọi ta với cái danh đặc biệt.

“Ồ? Giới tu chân còn gọi ngươi với cái danh đặc biệt, xem ra ngươi cũng không đơn giản.

Gia Cát Du mỉm cười.

Trông có vẻ khoảng hai mươi tuổi, tuy tu vi khá cao, nhưng còn được giới tu chân gọi với cái tên đặc biệt? Làm sao có thể? Nàng cảm thấy hắn chỉ đang nói quá lên thôi, rất nhiều người đều thích như vậy. Nói cách khác, kể cả là nhân viên quản lý thư viện cũng có thể nói vô cùng hiên ngang khí thế.

“Đúng rồi, giới tu chân gọi đạo hữu là gì?"

Gia Cát Du cười hỏi.

Chu Tự nhìn đối phương, nhẹ giọng nói:

“Họ đều gọi ta là Thánh Tử Ma Đạo. “Thánh Tử Ma Đạo?"

Nghe thấy lời của Chu Tự, Gia Cát Du cười càng tươi, nàng híp mắt nói:

“Thánh Tử Ma Đạo mà ngươi nói, có phải Thánh Tử Ma Đạo đó không?"

“Chính là con trai của cự phách ma đạo, Thánh Tử Ma Đạo ma môn Chu Tự có lòng tốt giải thích nói.1122 chữ

Chương 930: Năm Ngàn

"Hahaha."

Gia Cát Du vẫn mỉm cười, thậm chí còn cười ra tiếng:

“Vậy thì ngươi đợi ta một chút, ta nói vài câu với sư đệ, sẽ đến ngay"

Nói xong, nàng kéo Minh Nam Sở đi về phía phòng thể thao. Tô Thị và Hàn Tô cứ nhìn theo, sau đó bên trong vang lên tiếng ầm ầm.

Ầm!

Ầm!

Gần như còn có tiếng nói nhỏ của người nào đó:

“Đi chết đi, đi chết đi, đi chết đi"

“Sư tỷ của Minh Nam Sở không biết thân phận của Chu Tự à?"

Tô Thị tò mò hỏi.

“Biết rồi thì nàng dám ra giá như thế không?"

Hàn Tô hỏi.

“Ta nghĩ nàng không sợ Chu Tự.

Tô Thị suy nghĩ nói:

“Cũng không phải người nào cũng bị Thánh Tử Ma Đạo nhằm vào giống ta. “Không cho ta thêm trứng rán à?"

Hàn Tô nhìn bát mì được mang đến hỏi.

“Quên rồi"

Bây giờ Tô Thị mới nhớ đến.

“Cần ngươi có tác dụng gì?"

“Cũng không phải bây giờ ngươi mới biết ta vô dụng"

Bành! Bành!

Chu Tự nghe tiếng động, cảm thấy nhị lão bản hy sinh quá nhiều.

Một lúc sau, Gia Cát Du đi ra, cười nói với Chu Tự:

“Chu đạo hữu, vừa nãy sư đệ ta đã nói với ta rồi, ngươi hiểu biết rất nhiều về ngành này. Ngươi cảm thấy giá cả bao nhiêu thì thích hợp?"

“Năm ngàn?"

Chu Tự thử ra giá.

“Năm ngàn á?"

Gia Cát Du có chút khó xử lấy ra hơn bốn ngàn nói:

“Ta chỉ mang hơn bốn ngàn, hay là số còn lại, ngày mai ta đưa được không?

Chu Tự:

"..."

Gia Cát Du cũng rất muốn khóc, mình chọc ai không được, lại chọc đến người đáng sợ này, chỉ hơi không cẩn thận sẽ mất mạng tại đây. Không ngờ Minh Nam Sở nói danh tiếng rất vang dội là thế này, đúng là rất vang dội, vang đến mức khiến nàng nghe mà sợ mất mật.

Lúc sau Chu Tự chỉ có thể giải thích rằng mình sẽ trả công, dù sao mình cũng không phải ác ma gì. Một lúc sau, Gia Cát Du mới trở lại bình thường. Nàng và Chu Tự vào phòng nghỉ ngơi bắt đầu bàn chuyện, Minh Nam Sở và Tô Thi trực ban ở bên ngoài.

“Đạo hữu yên tâm, ta làm việc rất chuyên nghiệp. Nhưng phải xác định trước, các ngươi muốn chụp mấy bộ đồ, trang phục do ta chuẩn bị hay các ngươi tự chuẩn bị, còn cả địa điểm chụp, các người thích chụp bên ngoài hay trong studio, nếu là bên ngoài thì muốn chụp ở chỗ nào. Đương nhiên cũng phải nói rõ phong cách một chút, các ngươi muốn chụp thân mật hay hơi xa cách một chút.

Gia Cát Du hỏi, không nói đến việc có thu phí khác hay không. Trực tiếp làm tốt là được, thu phí ư? Giá Năm ngàn là đã có mọi thứ, muốn gì thì có đó. Không có khó khăn nào không thể giải quyết. Điều cần thiết bây giờ là yêu cầu của khách hàng.

“Trang phục, địa điểm, chắc hẳn là cần Thu tỷ, cũng chính là vợ chưa cưới của ta bàn bạc với ngươi. Về phần có chụp thân mật hay không, đương nhiên có thể làm theo tiêu chuẩn vợ chồng bình thường"

Chu Tự vung tay đuổi Phượng Hoàng lửa đi.

“Vậy thì là thân mật"

Gia Cát Du gật đầu.

“Ngươi có thể tư vấn về địa điểm không? Ví dụ như chụp ở đâu thì đẹp"

Chu Tự hỏi.

“Không có"

Gia Cát Du tự tin nói:

“Các ngươi tùy chọn địa điểm, chỉ cần là nơi bình thường, kỹ thuật của ta đều làm được.

“Lợi hại, vậy ta gọi Thu tỷ đến đây.

Nói xong Chu Tự thông báo cho Thu tỷ. Hắn cũng không chắc chắn chuyện này, chỉ có thể để Thu tỷ đến quyết định. Trang phục, địa điểm, không biết các nàng Thu tỷ có yêu cầu gì không.

Một lúc sau, Thu Thiển và Chu Ngưng Nguyệt đến.

“Đã có con lớn thế này rồi à?"

Gia Cát Du nói theo bản năng.

Chu Tự bất đắc dĩ nói:

“Cô bé này là chị của ta.

Gia Cát Du sửng sốt, toát mồ hôi lạnh. Chị của Thánh Tử Ma Đạo, chẳng phải là Thánh Nữ Ma Đạo ư?

“Rất nhiều người đều hiểu lầm như vậy, không sao"

Chu Ngưng Nguyệt đi vào, đến bên cạnh Hàn Tô. Nàng nhìn chằm chằm con hổ con trong lòng Hàn Tô, sau đó bắt lấy.

“Đây, cho ngươi ăn Nàng đưa quả quýt đã bóc sẵn đến trước mặt con hổ con. Con hổ con thử ăn một múi, sau đó kinh hãi lùi lại.

“Không được lãng phí.

Chu Ngưng Nguyệt nghiêm túc nói.

Con hổ con:

"..."

“Trang phục ư?"

Thu Thiển ngồi bên cạnh Chu Tự, suy nghĩ một lát nói:

“Bình thường thì chụp mấy bộ?"

“Một bộ áo cưới, một bộ áo dài đỏ, một bộ váy tiên nữa, một bộ hiện đại, trong áo cưới phân ra thành ba bộ, áo cưới chủ đạo màu trắng, áo cưới phụ, áo cưới màu sắc.

Gia Cát Du nhẹ giọng nói:

“Nếu tính ra thì chắc là sáu bộ"

“Có ảnh không?"

Thu Thiển đột nhiên động lòng.

“Có, ta cho ngươi xem ảnh trước đây ta chụp cho người khác.

Gia Cát Du lấy ra một cuốn album:

“Các ngươi yên tâm, áo cưới các loại trang phục của ta đều là đồ mới, dịch vụ hàng đầu, kỹ thuật đỉnh cao” Chu Tự ngồi một bên, nhìn Thu tỷ và Gia Cát Du nói không ngừng về quần áo. Lúc này, trong mắt Thu tỷ toàn là hào quang lấp lánh, dường như rất thích những trang phục này. Lập tức Chu Tự nghĩ, mua áo cưới cần bao nhiêu tiền.

Lúc sau, Tô Thi đi vào nói:

“Chu Tự, có người tìm ngươi, nói là em gái của Hầu Trầm, tên là Hầu Tầm"

“Em gái của Hầu Trầm?"

Chu Tự kinh ngạc. Hầu Trầm còn có em gái ư? Không những có em gái, mà nàng còn chạy đến đây?

“Ta nhớ Hầu Trầm là người tộc Đọa Linh, hình như rất ít người có thể chạy ra khỏi hồ Khô Tịch, sao em gái của hắn lại chạy ra? Có phải là một bộ xương không?"

Chu Tự đột nhiên có chút tò mò hỏi.

“Không phải, là một cô gái rất xinh đẹp"

Tô Thị nói.

1083 chữ

Chương 931: Đến Nằm Vùng

Xinh đẹp mà tam lão bản nói là thế nào? Lần này những người khác đều rất hiếu kỳ. Trước mặt Tô Thị, bao nhiêu người có thể gọi là xinh đẹp? Đương nhiên, không phải nói người khác xấu, chỉ là cảm thấy từ xinh đẹp bị tam lão bản chiếm hết rồi.

“Các ngươi muốn ra ngoài xem sao không?"

Chu Tự hỏi Thu tỷ và Nguyệt tỷ.

“Đi thôi” Chu Ngưng Nguyệt nhảy từ trên ghế xuống. Nguyệt tỷ đã đi ra thì những người khác chỉ có thể đi theo. Chuyện áo cưới, Thu Thiển cũng không vội. Dù sao đối phương không bỏ chạy thì không vấn đề.

Gia Cát Du có chút nghi hoặc, nhưng cũng không để ý, bây giờ cho nàng một trăm cái gan, cũng không dám chạy khỏi đây. Nếu biết trước thế này, nàng sẽ bay ra khỏi Thanh Thành không ngừng nghỉ.

Bên ngoài, Hầu Tầm đứng quầy lễ tân có chút căng thẳng. Lần này nàng phải gặp một người được gọi là thần của các vị thần, đắc tội với hắn, mình sẽ chết bất cứ lúc nào. Có thể không căng thẳng sao?

Trần Thiên chỉ cảm thấy hơi kỳ lạ, nơi này không phải là thư viện bình thường ư? Trước đây hắn cũng từng đến đây, nhưng chỉ đi dạo quanh tùy ý, ai biết được thư viện này không bình thường.

“Đại tỷ, nơi này thật sự đáng sợ như vậy à?"

Hắn hỏi.

“Không đáng sợ như vậy"

Minh Nam Sở lên tiếng trả lời.

Nhìn Minh Nam Sở buộc băng đô trên đầu, Trần Thiên cảm thấy câu này chẳng có chút sức thuyết phục nào.

Hầu Tầm chỉ gật đầu, không nói gì, căng thẳng đến mức không biết lên tiếng thế nào.

Lúc này đám người Chu Tự từ bên trong đi ra. Trần Thiên cúi đầu không dám nhìn những người này, cứ cảm thấy nếu mình nhìn họ sẽ dễ bị mê hoặc tâm trí.

“Ngươi chính là em gái của Hầu Trầm?"

Chu Tự đi đến quầy lễ tân nhìn cô gái ăn mặc kiểu nhân viên phục vụ có chút bất ngờ. Hắn đã tưởng tượng rất nhiều, điều duy nhất không ngờ đối phương lại mặc quần áo nhân viên phục vụ đến. Nhưng trông dung mạo cũng bình thường, không thể so được với tam lão bản.

“Ngươi...ngươi chính là Thánh Tử Ma Đạo ư?"

Hầu Tầm nhìn Chu Tự căng thẳng hỏi.

Trần Thiên sững sờ, Thánh Tử Ma Đạo, chẳng phải vừa nãy nói là ông chủ của anh trai đại tỷ sao? Lúc này hắn cũng căng thẳng, ma đạo...còn là Thánh Tử. Nhớ tới ma đạo khát mau điên cuồng, giết người như rạ trên tivi, hắn hơi lo sợ. Mình vào hang ổ thổ phỉ rồi. Hắn muốn có tiên duyên, chứ không nói muốn ma duyên. Nhưng hắn biết, lúc này đã không còn cơ hội lựa chọn. Chỉ có thể bị động tiếp nhận tất cả.

“Là ta đây” Chu Tự gật đầu. Để không ảnh hưởng đến thư viện kinh doanh bình thường, Chu Tự đưa người vào phòng tập thể thao. Vừa mới đi vào, liền nhìn thấy mốt số thiết bị bị đập tan tành, đều do nhị lão bản đập hỏng. Không biết phải bồi thường bao nhiêu tiền, Chu Tự nghĩ trong lòng.

Trần Thiên nhìn phòng thể thao, lạnh thấu tim. Sao nhìn giống như tổ chức bất lương, chắc mình bị điên rồi, sao lại đi tin một tiên nhân chứ? Phá tài sản để giải trừ tai ương ư? Lọt vào trong cạm bẫy lớn rồi? Khoảnh khắc đại tỷ xuất hiện đã bắt đầu dụ hắn vào bẫy? Trong khi Trần Thiên còn đang phân tích, giọng của Chu Tự vang lên:

“Ngươi muốn tìm Hầu Trầm à?"

“Không, ta muốn tìm ngươi.

Hầu Tầm lập tức nói.

“Tìm ta làm gì?"

Chu Tự hiếu kỳ nói.

“Ta, ta phụng mệnh đến nằm vùng” Hầu Tầm nói thật.

Câu nói đột ngột này khiến Tô Thi còn đang giúp Nguyệt tỷ bóc quýt liền sửng sốt, nàng nhìn Hầu Tầm nói theo bản năng:

“Ngươi có bị ngốc không?"

Đám người Thu Thiển và Chu Ngưng Nguyệt ngồi ở một bên, cũng không hiểu tại sao Hầu Tầm này nói như vậy.

Ngươi đã nói là đến nằm vùng, thì sao ta còn cần ngươi chứ? Chu Tự cảm thấy mình cũng không ngốc.

“Làm gián điệp cho ai?"

Hắn hỏi.

“Ta phụng lệnh một vị thần"

Hầu Tầm nói sự thực, nói xong nàng lấy ra một chiếc lông vũ tràn đầy tử khí nói: “Hắn bảo ta giao cái này cho ngươi, nói chỉ cần cho ta vào Biên Giới Thành nằm vùng, thì cái này là của ngươi"

Trong lúc nghi hoặc, Chu Tự nhận lấy lông chim.Trong nháy mắt, hắn cảm giác cảnh tượng xung quanh thay đổi, biến thành một cái hồ. Một người đàn ông đứng bên hồ, thoáng nghi hoặc nói:

“Ngươi còn để lại đường lui lợi hại như vậy, khiến ta kinh hãi. Nhưng hình như sắp bị phát hiện rồi, để ta giúp ngươi một tay, có thể lừa được thiết luật hay không thì phải xem vận may của ngươi. Ngươi hiếu kỳ tại sao ta giúp ngươi ư? Không có tại sao, chỉ vì ta là Thần Cổ Lộng Huyền Hư. Ta đến đây, nhân tiện giúp ngươi, chỉ vậy thôi. Nhưng môi trường chỗ của ngươi quá kém, ta sẽ không đến lần thứ hai.

Hình ảnh biến mất. Chu Tự khá bất ngờ, lại là thứ mà hắn bảo Hầu Trầm tìm ở tòa thành đó, còn đường lui thức tỉnh trong hồ Khô Tịch, chắc hẳn là Tai Họa.

“Ngươi thờ phụng Tai Họa?"

Chu Tự nhìn sang Hầu Tầm.

“Hắn không nói với ta hắn là thần gi Hầu Tầm lắc đầu trả lời.

“Mục đích của việc nằm vùng là gì?"

Chu Tự hỏi. “Quan sát Biên Giới Thành Hầu Tầm tiếp tục trả lời.

Trầm mặc một lúc, Chu Tự đang nghĩ rốt cục Thần Tai Họa có ý gì, nhưng bảo Hầu Tầm vào thành, rõ ràng là không có ý tốt. Tuy không có vấn đề lớn, nhưng không phải ai cũng được vào thành. Hầu Trầm là người tốt, nhưng em gái của hắn không giống người tốt.

1125 chữ

Chương 932: Qua Cửa

“Người phía sau ngươi cũng muốn nằm vùng theo à?"

Chu Tự đột nhiên nhìn đến Trần Thiên phía sau Hầu Tầm.

“Không phải, nhưng hình như hắn có quyển sách mà người muốn.

Hầu Trầm bảo Trần Thiên lấy sách ra.

“Ta bất ngờ có được quyển sách này"

Trần Thiên đưa cuốn sách ra một cách khô cứng.

Nhận lấy quyển sách, Chu Tự nhìn qua kinh ngạc nói:

“Sách Quý Trí Tuệ?"

Đúng là có được mà không tốn công sức. Mình muốn mua cũng không có được.

“Ngươi bán không?"

Chu Tự nhìn Trần Thiên.

“Việc này."

Trần Thiên do dự, kiên trì nói:

“Ta có thể đổi một cơ hội không?"

“Cơ hội gì?"

Chu Tự khó hiểu.

“Ta là một người bình thường, ta muốn...có tiên duyên"

Trần Thiên nói một cách khó khăn. Bởi vì căng thẳng lại thêm xấu hổ, khiến hắn khó nói ra lời.

“Ngươi muốn tu chân à?"

Chu Tự hiểu ra. Ngẫm lại cũng phải, người bình thường có ai không muốn tu chân?

Chu Ngưng Nguyệt nhảy đến bên cạnh Trần Thiên, nàng lấy ra một viên trân châu nói:

“Cầm nó thử xem.

Trần Thiên không dám chần chờ, vội vàng nhận lấy hạt trân châu. Sau đó hạt châu sáng lên, độ sáng rất bình thường.

“Tu luyện thì có thể tu luyện, nhưng tiền đồ mù mịt Chu Ngưng Nguyệt có lòng tốt nhắc nhở nói:

“Chắc chắn muốn tu chân chứ? Có thể đổi thành cái khác, ví dụ giúp ngươi kéo dài tuổi thọ, nhân tiện tìm người bảo vệ ngươi một hai trăm năm, sau đó giúp ngươi lấy một cô vợ xinh đẹp như tinh linh, kể cả tu chân cũng không lấy được.

Trần Thiên:

"..."

Vừa nãy hắn suýt nữa thì dao động, nhưng vẫn kiên trì nói:

“Ta vẫn muốn tu chân"

“Được"

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu nói:

“Đến lúc đó ta cho người đi tìm ngươi, công pháp, tài nguyên, sư phụ đều sắp xếp hết cho ngươi. Đương nhiên ngươi cũng không cần gia nhập ma môn, đến lúc đó sẽ cho ngươi lựa chọn. Thực ra ta khuyên ngươi gia nhập ma môn thì tốt hơn, không phải không gia nhập thì sẽ ra tay với ngươi, mà là cả giới tu chân, môn phái có thể so cao thấp với ma môn chúng ta, chỉ có Đạo Tông Thiên Vân được gọi là mạnh nhất giới tu chân” Nhìn Nguyệt tỷ, Chu Tự không khỏi cảm khái, Nguyệt tỷ đúng là đáng tin. Nhất thời hắn không biết phải làm thế nào, dù sao mình cũng là người mới chưa hiểu biết lắm. Nhưng Nguyệt tỷ thật sự có thể tìm vợ giúp người ta ư? nghĩ gì thế?"

“Đang Thu Thiển huơ tay trước mặt Chu Tự.

“Đang nghĩ Nguyệt tỷ có thể giúp người khác tìm đối tượng thật không"

Chu Tự nói ra suy nghĩ trong lòng:

“Nếu có thể, có thể bảo nàng sắp xếp một đối tượng cho đại ca ta không"

“Ta nhớ ngươi nói đại ca ngươi ưu tú đến mức địa giới ma tu không có ai có thể xứng với hắn mà"

Thu Thiển hiếu kỳ nói.

“Cũng phải, nhưng ta cảm thấy chỉ cần phù hợp, thân phận địa vị kém một chút cũng không sao.

Chu Tự cảm thấy điều này có thể thỏa hiệp.

Lúc sau Chu Tự cũng không nghĩ nhiều, mà cầm lấy sách nói với Trần Thiên:

“Nguyệt tỷ đã tính toán hết giúp ngươi, thì quyển sách này là của ta rồi.

Lúc này Trần Thiên gật đầu đồng ý. Hắn còn có thể nói gì? Nhưng tại sao một cô bé lại có thể quyết định? Cứ cảm thấy như đang đùa vậy.

“Ngươi đừng xem thường Nguyệt tỷ.

Tô Thị ở một bên nhắc nhở nói:

“Nàng là Thánh Nữ Ma Đạo, cả giới tu chân đều phải nể mặt Nguyệt tỷ"

Nói xong Tô Thị nâng khuôn mặt Nguyệt tỷ, mềm mềm rất dễ chịu. Chu Ngưng Nguyệt ăn quýt, quay qua quay lại hai cái rồi mới rời khỏi bàn tay Tô Thị. Trần Thiên cảm thấy khó mà tin nổi, cô bé này là Thánh Nữ Ma Đạo?

Thánh Nữ Ma Đạo không phải là kiểu có dung mạo tuyệt thế, sau đó mê hoặc lòng người, còn giết người như rạ sao?

“Thế còn ta?"

Hầu Tầm đột nhiên hỏi.

Chu Tự suy tư một lát, nói:

“Ngươi có việc làm không?"

“Có, nhưng ta đi làm buổi tối"

Hầu Tầm trả lời thật. “Nằm vùng cũng là công việc chứ?"

Chu Tự đột nhiên hỏi.

Trong lúc Hầu Tầm nghi hoặc, hắn tiếp tục nói:

“Thế này đi, Biên Giới Thành chúng ta vừa hay không có người canh giữ cổng thành, ta cho ngươi cơ hội này.

Lúc nào ngươi không đi làm thì có thể đến canh giữ cổng thành. Bình thường thì làm từ chín giờ sáng đến năm giờ chiều, nghỉ hai ngày cuối tuần. Thỉnh thoảng có thể theo Hầu Trầm vào ngoại thành, tiền lương chính là cho phép ngươi nằm vùng"

Hầu Tầm suy nghĩ kỹ càng, nhất thời cảm thấy không vấn đề, nhưng nghĩ lại thì thấy cứ kỳ quái. Thực ra đối với Chu Tự mà nói, cho đối phương vào thành cũng không sao, nàng cũng không động được vào cây bất tử. Nhưng nếu đã nằm vùng, thì dễ gây ra rắc rối không cần thiết cho Hầu Trầm và Đại Địa Thần Khuyển, cho nên vẫn phải kiểm soát ra vào.

“Cho nên ta nằm vùng thành công rồi?"

Hầu Tầm hỏi.

“Chúc mừng ngươi, thành công rồi.

Chu Tự chúc mừng nói. Thu Thiển bên cạnh đích nhìn mà thấy kỳ quặc. Đặc biệt là đâu có ai vừa mở miệng đã nói mình đến để nằm vùng, Thần Tai Họa đó cũng không ngốc. Tâm tư Thần Minh rất nặng, phải đề phòng một chút.

“Nào, muốn làm thêm canh gác thành cũng được, lại đây kiểm tra đi?

Chu Ngưng Nguyệt đưa bộ đồ Tiểu Hùng qua nói:

“Cầm găng tay đi.

Hầu Tầm cầm găng tay liền cảm thấy toàn thân mình đều bị kiểm tra.

Chẳng mấy khi tất cả biến mất.

Chu Ngưng Nguyệt thu lại găng tay, cau mày nói:

“Suy nghĩ của Thần Minh thật khó hiểu"

Đúng vậy, nàng không kiểm tra ra được điều gì. Nếu Nguyệt tỷ cho qua, thì Thu Thiển cũng không lo lắng gì.

Nguyệt tỷ là người có quyền uy nhất ở đây. Sau khi được sắp xếp xong, hai người rời khỏi thư viện.

1166 chữ

Chương 933: Học Viện Thành Thần

Lúc sau đám người Thu tỷ lại bắt đầu bàn chuyện áo cưới. Chu Tự ngồi bên cạnh, định đọc Sách Quý Trí Tuệ, hắn muốn xem rốt cuộc quyển sách này viết gì. Đương nhiên, trước khi đọc, hắn vẫn luôn nhìn Thu tỷ, sau khi chắc chắn Thu tỷ sẽ không hỏi ý kiến của hắn, mới bắt đầu đọc sách. Nếu không, bị nói không để ý chuyện chụp ảnh cưới thì không hay.

“Ngươi cứ đọc đi.

Thu Thiển sát lại nói nhỏ:

“Chờ chúng ta thảo luận xong rồi hỏi ngươi"

Thấy khá nhiều người thảo luận, Chu Tự mới gật đầu đáp lại. Tô Thị, Nguyệt tỷ, Hàn Tô đều có mặt, Âm Túc ở phòng bên cạnh cũng đến. Như thế, Chu Tự ngồi bên Thu tỷ mở quyển “Sách Quý Trí Tuệ"

Mở ra trang đầu tiên là mấy hàng chữ.

Trong đêm đen, chủ từ trong hư không quay về, quyền hạn đến từ tám phương trời đất, tuyên cáo chủ ta trở lại thần vị. Ánh trăng sáng ngời được nhuốm màu đỏ rực vì chủ quay về, chúng sinh mở mang trí tuệ vì chủ ta, cũng vì chủ ta mang đến may mắn. Chủ vốn quản lý số phận chúng sinh, nhưng nàng trả lại số phận cho chúng sinh. Đọc nội dung của trang đầu tiên, Chu Tự cảm thấy kinh ngạc. Theo như trong này nói, Nữ Thần Trí Tuệ phải quản lý ba quyền hạn lớn trí tuệ, số phận, may mắn? Sau đó còn có mặt trăng đỏ hỗ trợ? Vậy thì phải mạnh đến mức nào? Nhưng tại sao nàng lại từ bỏ quyền hạn số phận?

“Nữ Thần Đại Địa cũng không nhắc đến, viết quá khoa trương, hay là bản thân nàng cũng không nhớ?” Chu Tự nghi hoặc trong lòng. Nhưng cũng không nói đến lai lịch của Nữ Thần Trí Tuệ, chỉ nói đột ngột xuất hiện trong bóng tối. Nữ Thần Bóng Tối cũng từng nói vậy.

Không nghĩ nhiều, Chu Tự tiếp tục đọc. Đây mới là lời mở đầu.

Nhưng mở đến trang thứ hai, hắn cau chặt mày.

Sao văn phong không giống lắm. Nội dung bên trên là thế này:

Hôm nay trời mưa, đất hơi ẩm ướt, ảnh hưởng đến săn thú, nhưng không có vấn đề lớn, hôm nay cảm thấy vô cùng vui, chắc chắn có thể giết được ma thú. Chỉ cần giết thêm một triệu con, thì có đủ tiền đến học viện thành thần rồi. Cố lên, mày có thể, Lê Nhã.

“Gì vậy?"

Chu Tự nhìn quyển sách, ngẩn người. Đây là Sách Quý Trí Tuệ gì vậy? Rất nhanh Chu Tự đã hiểu ra, Sách Quý Trí Tuệ thực ra là nhật ký trở thành thần? Thực ra là quá trình Nữ Thần Trí Tuệ trở thành thần? Chu Tự hiểu ra, quyết định đọc thật kỹ. Có lẽ có thể có được gợi ý từ trong đó, biết nguồn gốc của thời đại Thần Minh.

Hắn đọc tiếp:

Thật không ngờ lại gặp được vùng đầm lầy, cảm giác xấu đi nhiều, nhưng ta đã mang đầy đủ mọi thứ, chỉ cần phát huy ổn định, sẽ không có vấn đề lớn. Nhìn thấy đầu ma thú, mai phục kín thì có thể hạ gục được nó. Lại giết một cố gắng.

triệu lẻ một con, ta có thể đến học viện thành thần rồi. Đến đó ta nhất định sẽ trở thành thần. Tiếp tục Chu Tự thộn mặt. Sao càng lúc càng phải giết nhiều thế? Đã xảy ra chuyện gì? Chu Tự nhất thời muốn đến trước mặt Nữ Thần Đại Địa, hỏi trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì. Sao nhân vật chính càng giết càng cách xa học việnthành thần?

“Chẳng lẽ quyển sách này là một quyển ngụ ngôn, chủ yếu nói với người ta, buông bỏ đồ đao lập tức sẽ thành phật?"

“Giết càng nhiều cách việc trở thành thần càng xa?"

Quá thâm sâu rồi đấy? Do dự một lúc, Chu Tự lại đọc tiếp, đọc xong thì sẽ biết có chuyện gì.

Hôm nay ngọn núi nổi sương, ta cũng ngã bệnh, nhưng ta vẫn kiên trì muốn vào núi. Ta cảm trong mơ hồ, ta có ưu thế lớn hơn, cung tên chuẩn xác một cách bất thường. Lần này ma thú là lợn rừng ngu ngốc. Chỉ cần nhắm chuẩn vào mắt nó, thì có thể hạ gục được nó. Nó ra rồi, rất nhanh sẽ kết thúc. Cách học viện thành thần, còn một triệu lẻ sáu con ma thú. Lê Nhã, ngươi là giỏi nhất.

Lần này Chu Tự không nghĩ nhiều, hắn muốn xem nhân vật chính này đến học viện thành thế bằng cách nào, thành thần như thế nào. Hắn tiếp tục đọc:

Hôm nay phu nhân An Tô nói với ta học viện thành thần quá xa, mãi mãi không thể nào đến được. Ta không tin, bởi vì ta biết ta là người được chọn. Chỉ cần cố gắng, ta có thể tích đủ tiền, đến học viện thành thần. Ta nhất định có thể làm được. Ta đã đóng gói xong đồ đạc, định rời khỏi thôn làng đến một nơi gần học viện hơn. Từ biệt phu nhân An Tô, ta nhìn con đường rộng lớn có chút mơ hồ, nhưng ta biết đây là những việc buộc phải trải qua trên con đường trở thành thần. Ta cất bước chân đi về phía trước. Cố lên, Lê Nhã. Ngươi sẽ trở thành thần.

Chu Tự tiếp tục đọc, hắn phát hiện nhân vật chính đã trải qua trăm cay nghìn đắng. Rời khỏi thôn làng, đến thị trấn nhỏ, sau đó lại rời khỏi thị thấn nhỏ đến một phố lớn hơn. Ma thú mà nàng phải đánh càng ngày càng mạnh. Nàng cũng càng lúc càng tự tin. Chỉ là càng ngày càng phải giết nhiều ma thú hơn, hình như cách trở thành thần càng lúc càng xa.

Một lúc sau, Chu Tự phát hiện mình đã giở đến mấy trang cuối cùng.

“Sắp thành công rồi ư?"

Chu Tự nghi hoặc, cảm giác tác giả sắp cho kết thúc. Hắn tiếp tục đọc:

Hôm nay đến thành phố lớn, nghe nói ma thú bên ngoài đều là ma thú cấp cao như rồng, đánh một con bằng với đánh một vạn con ma thú bình thường. Ta tính, chỉ cần đánh hai trăm con thì có thể trả nợ, nhân tiện đến học viện thành thần. Đến lúc đó ta nhất định có thể trở thành thần. Ta là người được chọn. Hôm nay phải đi săn giết Thiên Thanh Long, ta đã điều tra, điểm yếu của con rồng này là độc. Chỉ cần bôi độc lên vũ khí, làm nó bị thương nhẹ, thì có thể giết nó. Rất đơn giản.

1075 chữ

Chương 934: Hiểu Không?

Lúc đi mua thuốc độc, ta phát hiện cửa hàng ở đây lại có hoạt động khuyến mãi mua một tặng hai. Đúng là trời cũng giúp ta, vì để thành công, ta đã mua không ít, trên đường trở về rất vui vẻ. Đến chỗ ở, ta cẩn thận bôi độc lên vũ khí. Cuối cùng bôi lên con dao găm luôn bên người. Đây là chùy sát thủ cuối cùng của ta, tuyệt đối có thể lập công. Vừa nghĩ đến con dao găm sắp rút ngắn khoảng cách thành thần cho ta, ta sung sướng liếm nó một cái, thể hiện niềm yêu thích với nó. Sau đó cất kỹ con dao găm, đợi đến lúc săn giết Thiên Thanh Long. Nhưng vừa cất dao găm đi, ta cảm thấy cổ họng khó chịu, nóng như lửa cháy, sau đó ta cảm thấy bụng cũng khó chịu, dường như bị vặt chặt. Có người đánh lén ta? Ta cảm thấy rất khó chịu, cả người ngã xuống đất. Ta giãy dụa hồi lâu. Cuối cùng ngừng giãy dụa, nhân tiện nhắm mắt. Ta đã chết.

Đọc đến đây, Chu Tự ngẩn người. Đùa gì vậy? Dù thế nào hắn cũng không ngờ cuối cùng lại là kết cục này. Đầu óc Nữ Thần Đại Địa bị rút hết não rồi sao? Tại sao lại viết thứ như này, còn coi nó là Sách Quý Trí Tuệ? Lúc này hắn thực sự muốn đi tìm Nữ Thần Đại Địa hỏi rõ ràng.

Chu Tự phát hiện còn hai trang, hắn tiếp tục đọc, bên trên viết một câu như này.

Ngươi cảm thấy mơ hồ ư? Ta cũng vậy, cho nên ta tín ngưỡng chủ của ta, Nữ Thần Trí Tuệ, có được trí tuệ làm sáng tỏ bí mật của thế giới từ chỗ nàng. Ngươi cũng có thể.

Chu Tự:

"..."

Trần Thiên đi theo Hầu Tầm rời khỏi thư viện Đông Lâm, nhưng hắn cảm giác hơi kỳ lạ. Hôm nay họ đến đó chỉ nói mấy câu. Sau đó đưa đồ cho họ, rồi lại quay về, hình như không có được gì.

“Đại tỷ, không có vấn đề gì thật chứ?"

Hắn tò mò hỏi.

“Có vấn đề"

Hầu Tầm đột nhiên dừng lại cảnh giác nói.

"A?"

Trần Thiên có chút nghi hoặc. Nhưng rất nhanh hắn biết không phải thư viện có vấn đề, mà là nơi này có vấn đề. Đột nhiên, âm thanh hỗn loạn xung quanh biến mất, tòa nhà cao tầng bị thay thể bởi bóng tối. Sau đó phía trước có một đám người đi đến, mỗi một bước chân dường như mang theo sóng to gió lớn. Uy áp đáng sợ khiến Trần Thiên mềm nhũn cả chân, dường như thế giới đang sụp đổ trước mặt hắn.

“Các ngươi là ai?"

Hầu Tầm cảnh giác nói.

Cường giả, người đến vô cùng mạnh.

Lúc này xung quanh không ngừng có người xuất hiện, nhanh chóng bao vây hai người. Cô gái dẫn đầu bùng nổ sức mạnh, trấn áp bốn phương, cúi nhìn thiên hạ với tư thế vô địch. Nàng khẽ cười nói: “Chẳng phải có người muốn vào giới tu chân ư? Chúng ta phụng mệnh Thánh Nữ, đến gặp người đó. Nhìn đám người đáng sợ xung quanh, Trần Thiên sờ tè ra quần. Thì ra cô bé đó là Thánh Nữ Ma Đạo thật ư.

Bầu trời sáng rõ bỗng nhiên tối lại. Mọi thứ xung quanh đã biến mất. Trần Thiên đứng phía sau Hầu Tầm cảm thấy mình như con dê non đợi thịt, không có chút năng lực phả kháng. Vừa đi ra khỏi thư viện, hắn vẫn cảm thấy tất cả đều là một cú lừa. Nhưng khi nhìn thấy đám người đi đến, hắn đã không dám có chút nghi ngờ. Đặc hiệu đâu có khoa trương như vậy, nếu có thì thì có một khả năng, đó chính là hắn điên rồi, mắc chứng hoang tưởng, cho nên tất cả đều là do hắn tưởng tượng ra. Nhưng hắn không tin mình bị điên. Nếu không phải bị điên, kia tất cả đều là thật.

“Người của tộc Đọa Linh? Đây là lần đầu tiên ta gặp?

Cô gái dẫn đầu nhìn Hầu Tầm có chút bất ngờ.

“Các ngươi là người của ma môn phải không?"

Hầu Tầm hỏi, nàng cảm nhận được áp lực rất lớn.

“Chẳng phải ngươi làm việc cho Thánh Tử sao? Chúng ta cũng coi như người một nhà. Ta là một trong trưởng lão của Điện Thiên Vương ma môn, ngươi có thể gọi ta là Thanh Du Thanh Du dẫn đầu mặc áo đen, khí thế kinh ngươi, nàng nhìn Trần Thiên nở nụ cười quyến rũ xinh đẹp, nói: “Ngươi là người mà Thánh Nữ nói phải không? Bao nhiêu tuổi?"

"Ba...ba muoi."

Cuối cùng Trần Thiên cũng cảm nhận được đúng là ma môn thật. Quyến rũ xinh đẹp, mê hoặc hồn phách lòng người.

“Thánh Nữ chúng ta đã nói muốn giúp ngươi tu chân, thì đương nhiên mấy người chúng ta sẽ dốc hết sức giúp ngươi. Xác định thiên phú của hắn lần nữa.

Thanh Du cho người đi lên. Họ phải xác định thiên phú về mọi mặt.

“Không thể không nói ngươi thật may mắn, có thể khiến Thánh Nữ chúng ta mở lời vàng ngọc.

Thanh Du nhìn trái ngó phải nói:

“Nơi này không thể ở lâu, kiểm tra xong, mau chóng rời khỏi đây?

“Tại sao nơi này không thể ở lâu?"

Trần Thiên hỏi theo bản năng.

“Tại sao?"

Thanh Du cười nói:

“Ngươi không biết Thánh Tử của chúng ta à? Sau này ngươi biết, đến lúc đó ngươi sẽ biết tại sao nơi này không thể ở lại lâu. Bây giờ nói cho ngươi, ngươi cũng không lĩnh hội được.

Trần Thiên kinh ngạc, nhất thời có chút khó hiểu. Thánh Tử Ma Đạo có đáng sợ đến vậy không?

Đọc Sách Quý Trí Tuệ, Chu Tự càng cảm thấy nghi hoặc. Tại sao quyển sách này lại viết như vậy? Trong lúc hiếu kỳ, hắn quyết định đêm nay đến Biên Giới Thành một chuyến, đi hỏi Nữ Thần Đại Địa. Dù sao sách này cũng là do nàng viết.

“Còn có một trang"

Chu Tự giở đến mặt sau, xem trang cuối cùng viết gì.

1126 chữ

Chương 935: Chọn Toàn Bộ

Rất nhanh hắn cau mày, trang cuối cùng chỉ có một câu đơn giản:

Chủ ta nói không nghe lời người già sẽ chịu thiệt trước mắt, nghe lời khuyên là một môn học vấn.

“Không hổ là Sách Quý Trí Tuệ"

Chu Tự có chút cảm khái. Nhưng vẫn khiến hắn cảm thấy tại sao hai vị Thần Minh chơi với nhau, lại viết ra thứ bình thường như này? Nhưng nghĩ kỹ lại thì dáng vẻ của họ trong dòng sông lịch sử hình như vốn là hai người bình dân. Nhất thời Chu Tự cảm thấy Thần Minh cũng không phải cao cao tại thượng, thiếu khí chất của thần. Điển hình là Nữ Thần Băng Tuyết.

Sau khi đọc xong, Chu Tự gấp sách lại. Thấy đám người Thu tỷ vẫn đang thảo luận, Chu Tự lấy ra quyển sách khác đọc tiếp. Lần này là Tàng Bảo Thư của Thần Cổ Lộng Huyền Hư.

Sau khi lấy sách và lông vũ màu đen ra, hai thứ sinh ra cộng hưởng, lông vũ hòa vào trong đó, không có gió mà cuốn sách tự lay động, bắt đầu không ngừng lướt đọc, cuối cùng đến một trang mới, từ trang trắng bên trên dần xuất hiện dòng chữ. Chu Tự nhìn dòng chữ xuất hiện từng chút, sau đó đạt đến mức có thể đọc được. “Đầu tiên phải chúc mừng ngươi, ngươi đã sắp gần đến kết cục cuối cùng rồi. Ta rất hiếu kỳ ngươi muốn thứ gì, là sinh mạng vô tận, hay là tài phú vô cùng, hoặc là thần vị bất diệt? Nhưng muốn những thứ này, thì phải trả một cái giá. Ngươi đã chuẩn bị tâm lý chưa? Ví dụ có được tài phú vô cùng, thì ngươi sẽ mất đi..tâm trạng sầu não vì nghèo đói. Vui không? Bất ngờ không? Ha ha ha! Ngươi đoán ta đang đùa phải không? Ta chính là ta, Thần Cố Lộng Huyền Hư. Vậy thì để chúng ta bắt đầu thí luyện lần thứ hai, chúc ngươi may mắn. Thần Cổ Lộng Huyền Hư."

Sau đó Chu Tự nhìn thấy phía dưới lại xuất hiện hình ảnh. Nhưng hình ảnh lần này hơi tối, hình như chưa được kích hoạt. Đại khái cần khiến đại boss nhập vào.

“Lần trước Nữ Thần Băng Tuyết từng nói, hình như có thể cho Nữ

Thần Băng Tuyết và Nữ Thần Đại Địa nhập vào, vừa hay hắn muốn gặp Nữ Thần Đại Địa. Đêm nay cũng có thể đi hỏi Nữ Thần Đại Địa, xem suy nghĩ của nàng thế nào? Thực ra hắn lo lắng đây là cái bẫy, chẳng may bị lợi dụng, dẫn đến biến hóa lớn. Vậy thì được không bằng mất. Xác định xong việc này, Chu Tự nghe đám người Thu tỷ thảo luận, hình như đang nói đến đi chụp ở đâu.

“Thanh Thành có công viên, có thể chụp ở đó"

Thu Thiển nói.

“Không được, phong cảnh Thanh Thành rất bình thường"

Chu Ngưng Nguyệt lắc đầu, sau đó nói:

“Đến ma môn đi, nơi đó có rất nhiều cảnh đẹp, rất thích hợp"

“Cái cây của nhà ta cũng được."

Thu Thiển nói.

“Nếu chọn nơi phong cảnh đẹp, có thể đến Đạo Tông Thiên Vân, từ nhỏ ta lớn lên ở đó, rất nhiều nơi có phong cảnh vô cùng đẹp"

Tô Thi hưng phấn nói.

“Nhiều nơi quá cũng rất khó chọn nhỉ?"

Âm Túc nói.

“Không khó chọn đâu.

Chu Tự nói theo bản năng:

“Đi tất cả các nơi không phải là được à? Chỗ Đạo Tông Thiên Vân thì nói trước với sư huynh ta là được"

Chỗ sư phụ thì bỏ qua, sợ kích động hắn. Dù sao Lý Lạc Thư xem mắt, cũng bị mình phá hỏng. Bây giờ đi chụp ảnh cưới, chẳng phải là càng nhân nhượng càng lấn tới ư? Sư huynh sư tỷ biết là được rồi.

Gia Cát Du nhất thời hơi lo lắng, không ngờ những người này định đến ma môn và Đạo Tông Thiên Vân, việc này...có phải khoa trương quá rồi không? Có những nơi được coi là thánh địa tu luyện, mà các ngươi lại dùng để chụp ảnh cưới, cứ cảm thấy lăng nhục thánh địa tu luyện.

“Có phải không hay lắm không?” Hàn Tô suy nghĩ một lát nói: “Trong Đạo Tông Thiên Vân có những nơi được gọi là thánh địa tu luyện, phong cảnh đẹp thì đẹp, nhưng dễ bị chỉ trích"

“Ấy? Danh tiếng của ta tốt không?"

Chu Tự đột nhiên hỏi.

Nhất thời không ai nói gì. Danh tiếng của Thánh Tử Ma Đạo có tốt không? Không tốt, ác vô cùng. Lăng nhục các ngươi mới bình thường, không lăng nhục còn có thể là Thánh Tử Ma Đạo không?

“Quyết định vậy đi, vừa hay lên đỉnh núi của cha mẹ ta ở, phong cảnh ở đó tuyệt đẹp.

Chu Ngưng Nguyệt hưng phấn nói.

“Đúng đúng, ta cũng từng đến"

Tô Thi tỏ ý công nhận.

“Ta cũng từng đến Chu Tự cũng nói theo. Điều này khiến Chu Ngưng Nguyệt và Tô Thi nghi hoặc, dường như đang nói sao ngươi lại từng đến đó.

“Đừng nói là nơi đó, sạp hàng mà Nữ Thần Trí Tuệ ăn bánh nướng, ta cũng từng đến rồi?

Chu Tự hơi đắc ý nói. Thu Thin che miệng cười, nàng biết Chu Tự nói đến dòng sông lịch sử. Nhưng đi khắp nơi chụp ảnh cưới, nàng hơi xấu hổ.

“Đã chọn áo cưới chưa?"

Gia Cát Du hỏi. Nàng không để ý đến chụp ở đâu, tóm lại những người này nói gì, thì nàng nghe đó. Không chống lại được thì không cần sợ hãi...Trời có sập cũng không cần nàng chống đỡ.

“Bộ này và cả bộ này"

Thu Thiển chỉ vào áo cưới màu trắng và màu tím trong ảnh nói. Chu Tự nhìn, phát hiện đều là loại che kín ngực.

Hắn nhớ áo cưới của người khác, vai trắng xương quai xanh đều lộ hết ra, có lẽ áo cưới như thế thì đẹp hơn chăng?

“Được, ta đi chuẩn bị, áo dài đỏ và váy tiên nữ thì các ngươi chuẩn bị nhé"

Gia Cát Du nói.

Đợi đi ra khỏi, Thu Thiển nói nhỏ bên tai Chu Tự:

“Không tốt sao?"

"A?"

Chu Tự nghi hoặc nói.

“Mặc áo cưới kín như thế, không tốt sao?"

Thu Thiển hỏi.

“Tốt tốt tốt"

Chu Tự gật đầu, chỉ không biết giá cả.

“Lúc ở nhà mặc quá kín, ảnh hưởng đến hứng thú của ngươi à?” Thu Thiển mỉm cười nhỏ giọng nói.

Chu Tự:

"..."

1116 chữ

Chương 936: Có Mặt Mũi

“Ta xem qua, tay ngắn ở vị trí vai, đến lúc ở nhà có thể kéo xuống một chút, có thể nhìn thấy"

Thu Thiển nghiêm túc nói.

“Thu tỷ, ngươi hiểu lầm rồi"

Chu Tự vội vàng nói.

“Ta hiểu"

Thu Thiển gật đầu tỏ vẻ hiểu.

Chu Tự:

"..."

Không phải, nếu muốn mua áo cưới, chắc là rất đắt, ta đang nghĩ kiếm tiền thế nào.

Sau đó Thu Thiển chắp hai tay sau lưng cùng Nguyệt tỷ đi ra ngoài. Chu Tự thở dài một tiếng, còn có thể nói gì đây? Nhưng nếu chuẩn bị thì phải mất mấy ngày? Cuối tuần này có thể chụp không? Nếu có thể chụp, hắn phải nói trước với Hình Ngọ sư huynh. Ồ, còn phải nói với cha mẹ. Dù sao cũng phải đến ma môn. “Trong một ngày có thể chụp hết không?"

Ngồi ở quầy, Minh Nam Sở hỏi. Những người khác đi làm việc của họ. Nếu không vẫn đang nói chuyện chụp ảnh cưới.

“Chắc là có thể"

Chu Tự thấy Minh Nam Sở nghi hoặc bèn nói:

“Nhị lão bản không tiếp tục chơi game à?"

"Ừm."

Minh Nam Sở gật đầu nói:

“Gãy xương, phế một tay, một chân, lại thêm nửa chiếc xương sườn. Đầu lâu cũng nứt rồi, cũng may dạo này ta sinh mệnh lực của ta rất mạnh"

Chu Tự:

"..."

Vì một bữa cơm của hắn, nhị lão bản lại lưu lạc đến đây, trong lòng có chút hổ thẹn.

“Không cần băn khoăn"

Minh Nam Sở nhìn Chu Tự nghiêm túc nói:

“Nếu ngươi thật sự muốn bù đắp cho ta, cho ta vay hai ngàn là được.

Nhìn đôi mắt trong veo của nhị lão bản, Chu Tự ném một quả bất tử vừa nhỏ vừa xấu qua.

“Ta không cần thứ này.

Minh Nam Sở nói.

“Không có tiền, không cho vay.

Chu Tự không cho một chút cơ hội thương lượng, do dự một lúc, hắn bỗng nói:

“Đúng rồi, có thể ta phải mua áo cưới, ngươi nói xem cần bao nhiêu tiền? Bây giờ ta chỉ có ba ngàn, có thể không đủ. Ngươi có bao nhiêu?"

Minh Nam Sở:

Cuối cùng Chu Tự không vay được đến một đồng, nhị lão bản đúng là vắt cổ chày ra nước.

Sau khi tan làm, Chu Tự dẫn theo Thu tỷ và Nguyệt tỷ đến Biên Giới Thành.

“Gia Cát tiên tử nói, này cuối tuần này có thể chụp được.

Trên đường, Thu Thiển nói.

“Thế váy của ngươi thì sao?"

Chu Tự hỏi.

Hình như họ phải tự chuẩn bị áo dài đỏ và váy tiên.

“Áo dài đỏ thì sư phụ Thu Thiển gửi đến, váy tiên thì mẹ ta cho người làm xong rồi.

Chu Ngưng Nguyệt cười nói:

“Cuối tuần Ma môn sẽ được quét sạch tẩy rửa, không cản trở các ngươi chụp ảnh cưới. Nhưng Đạo Tông Thiên ngươi tự nói đi, mẹ ta nói để cha ta đến đánh thì làm tổn thương hòa khí. Ảnh hưởng đến tâm trạng chụp Vân thì ảnh của các ngươi.

“Họ không nói gì khác à?"

Chu Tự hỏi.

“Phải nói gì?"

Chu Ngưng Nguyệt ăn quả bất tử hỏi.

Hỗ trợ ít tiền ấy, Chu Tự thở dài trong lòng. Nhưng hắn hơi tò mò về quả bất tử trong tay Nguyệt tỷ:

“Tại sao vẫn chưa ăn hết?"

“Ăn hết rồi không thể hái nữa à?"

Chu Ngưng Nguyệt nhún vai nói:

“Các ngươi thực sự cho rằng ta mới tám tuổi à?"

Không thèm nhìn đến Nguyệt tỷ, Chu Tự nhìn về phía Thu tỷ:

“Cuối tuần này có thể đi chụp không? Một ngày đủ không?"

“Theo lý thì đủ?

Thu Thiển suy nghĩ nói:

“Nếu không có gì bất ngờ thì một ngày là đủ, sau đó sẽ rửa ra, đóng album. Lúc đó cũng phải chọn. Ví dụ như bức nào sẽ đóng khung rồi treo ở giữa phòng"

Nói xong Thu Thiển có chút thẹn thùng. Ngẫm lại, đến lúc đó phòng của Chu Tự phòng sẽ treo ảnh kết hôn của hai người họ, nhìn thế nào cũng thấy xấu hổ. Thu Thiển suy nghĩ, cảm thấy mới hơn nửa năm, sao đã phát triển thành thế này?

“Đến lúc đó phải tìm ai đến hỗ trợ?"

Chu Tự muốn hỏi tìm người nào đến hộ pháp.

“Ồ, mẹ ta nói đến lúc đó gọi bốn người Thanh Long đến, để Chu Tước tỷ và Bạch Hổ tỷ giúp Thu Thiển mặc quần áo."

Chu Ngưng Nguyệt thuận miệng nói.

“Ta có thể diện lớn thế sao?"

Chu Tự có chút khó mà tin được.

Mẹ lại gọi tứ đại hộ pháp đến.

“Là mẹ ngươi có thể diện.

Chu Ngưng Nguyệt sửa lại. Chu Tự không nói gì, nghĩ lại cũng chẳng sao. Dù sao đều là người một nhà, thể diện của ai thì có gì khác biệt. Thu tỷ nói, nàng là người của ta, thể diện của nàng chẳng phỉa là thể diện của ta ư?

Hiếm khi, Chu Tự nhìn thấy Hầu Trầm, nói với hắn chuyện của Hầu Tầm.

“Hầu Tầm đến nằm vùng?"

Hầu Trầm kinh hãi, sắc mặt hơi tái nhợt nói:

“Chu đạo hữu, chuyện này..Hầu Tầm không được dạy dỗ, có thể bị người ta lừa gạt. “Ngươi không cần lo lắng, cho nàng nằm vùng là được rồi. Ta biết người bảo nàng nằm vùng là ai, ta cho nàng canh giữ cổng lớn, thỉnh thoảng ngươi dẫn nàng vào là được. Hình như nàng có việc làm, hết giờ làm thì cho nàng về, không cần giữ nàng lại tăng ca. Chúng ta cũng là doanh nghiệp có lương tâm.

Chu Tự nói.

Tuy Hầu Trầm thấy khó hiểu, nhưng vẫn gật đầu đáp lại. Hắn muốn đi hỏi tình hình cụ thể.

Sau đó Chu Tự dẫn theo Thu tỷ và Nguyệt tỷ đi vào cánh cửa đại địa. Họ đi trên bãi cỏ, đến thẳng trước một cây lớn. Thần tọa được đan từ cành cây chậm rãi hạ xuống, Nữ Thần Đại Địa lại thức tỉnh từ trong giấc ngủ say. Nàng trang điểm lại, tỏa ra khí chất nữ thần, nói:

“Lần này các ngươi lại muốn hỏi gì?"

“Chúng ta sắp kết hôn rồi"

Chu Tự nói về hôn sự trước tiên.

“Đây là chuyện tốt"

Nữ Thần Đại Địa cười nói.

“Ngươi có thể tham dự không?"

Thu Thiển hỏi. Nàng cảm thấy rất kỳ lạ, thấy hơi thân thiết với người trước mắt này. Ít nhiều đối phương cũng có quan hệ với nàng.

1182 chữ

Chương 937: Tác Dụng

“Chắc không thể, ta không ra ngoài được, mà ta chỉ là một phần của quyền hạn. Tuy rằng có đường lui, nhưng vẫn còn rất xa với việc sống lại"

Nữ Thần Đại Địa lắc đầu nói.

Thu Thiển gật đầu, cũng không bực bội, đây là chuyện trong dự liệu.

“Nhưng đợi đến lúc nào các ngươi kết hôn, ta sẽ tặng các ngươi ít đồ tốt.

Nữ Thần Đại Địa nói.

“Việc đó."

Chu Ngưng Nguyệt đột nhiên giơ tay nói:

“Có thể đổi một quả với ngươi không? Dùng quả của cây bất tử đổi lấy quả trên cây của ngươi"

“Cây bất tử?”Nữ Thần Đại Địa nhẹ nhàng động tay, quả bất tử bay đến trong tay nàng.

“Đúng là quả của cây bất tử, các ngươi trồng được à? Không ai đến cướp à?"

“Chắc hẳn không ai đến cướp"

Chu Tự nói. Dù sao cha, Nhị thúc, sư phụ đều ăn rồi, thực sự có người đến cướp, họ chắc sẽ không có mặt mũi mà khoanh tay đứng nhìn chứ? Ăn của người ta thì phải nể mặt người ta.

Nữ Thần Đại Địa tỏ vẻ có thể hiểu, dù sao nàng biết cha của Chu Tự là ai. Vậy thì không có gì để nói, ai dám đến cướp?

“Đúng rồi, lần này ta đến chủ yếu là muốn hỏi cái này"

Chu Tự lấy Sách Quý Trí Tuệ ra nói:

“Ngươi xem sách này có phải là thật không"

Nữ Thần Đại Địa nhận lấy cuốn sách, xem qua nói:

“Là thật, tuy rằng ta không nhớ rõ nội dung, nhưng đúng là do ta viết.

“Vậy tại sao lại viết như thế? Cảm giác khó hiểu."

Chu Tự hỏi.

“Quyển này ư?"

Nữ Thần Đại Địa vô tội nói:

“Chẳng phải ta đã nói với người rồi ư? Ta vốn muốn viết về chủ ta, Nữ Thần Trí Tuệ, nhưng nàng không cho, sau đó nàng lấy một cuốn sách cho ta chép. Ta cứ chép lại y vậy, nhưng quyển sách đó rất kỳ lạ, lúc đó ta chép rất lãng phí thời gian. Nếu ngươi cảm thấy kỳ lạ, ta cũng chẳng còn cách nào, ta cũng cảm thấy kỳ lạ.

Chu Tự:

Dị thế giới.

Lư Tân và La Doanh đang đợi Thần Gió Bão trở về. Lúc này, một luồng ánh sáng phát ra từ trong hòn đá thời gian.

Ầm!

Hào quang vút lên trời cao. Lúc này Lư Tân và La Doanh biết đây là cơ duyên mà Thần Gió Bão nói đến. Bây giờ có lẽ Thần Gió Bão ở bên trong đối đầu với những người khác.

“Ngươi nói xem Thần Gió Bão có thể thắng không?"

La Doanh vẫn rất hiếu kỳ.

“Chắc hẳn không thành vấn đề, trên đời này có bao nhiêu người là đối thủ của Thần Minh?"

Lư Tân nói. La Doanh nghĩ cũng phải. Lúc sau hai người ngồi xuống, bắt đầu hấp thụ lợi ích của hào quang.

Ngoài ra, luồng sáng này lan rộng khắp đại lục. Tiểu Thái còn ở Vương Đô cũng nhìn thấy hào quang. “Đây là gì?"

Nàng có chút khó mà tin được.

“Không biết, nhưng có thể có liên quan đến bộ xương nhỏ, phải thử tìm kiếm ngọn nguồn của ánh sáng này"

Hiền giả đến bên cạnh Tiểu Thái nói:

“Ngươi thử cầu nguyện nữ thần la xem, có lẽ nàng có thể nghe thấy"

“Tại sao vẫn là ta?"

Tiểu Thái ấm ức nói. Một linh tinh bình thường như nàng, đâu có thể làm được chuyện này.

“Bộ xương nhỏ là người mà họ nhìn trúng, bây giờ không còn bộ xương nhỏ, họ không nhìn trúng người khác. Mà ngươi là người mà bộ xương nhỏ thích, ít nhiều có chút hiệu quả"

Hiền giả Beth nghiêm túc nói.

Còn có thể như vậy ư? Nhìn tinh linh vừa cao quý vừa cường mạnh phía trước. Tiểu Thái đã thỏa hiệp.

Chu Tự nghe Nữ Thần Đại Địa giải thích mà nghi ngờ nói:

"Vì sao Nữ Thần Trí Tuệ lại cho ngươi một quyển sách kỳ quái như thế chứ?"

"Dường như lúc trước ta cũng từng hỏi câu này"

Nữ Thần Đại Địa cẩn thận suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu nói:

"Nhưng hình như không đạt được đáp án rõ ràng. Đáp án mơ hồ mà ta nhận được là trên thân thể của chủ nhân ta chỉ có quyển sách này là khá lợi hại. Ta cảm thấy chủ nhân ta chắc chắn có ý khác, nhưng ta không đoán ra được.

"Có khi nào chỉ đơn giản như thế thôi không?"

Chu Tự thử hỏi.

Nếu có người viết tự truyện cho hắn thì chắc chắn hắn cũng không đồng ý.

Nữ Thần Đại Địa lắc đầu, không nói thêm gì.

"Đúng rồi, Nữ Thần Băng Tuyết muốn gặp ngươi, nàng nói có thể dùng quyển sách này làm quyền hành của các ngươi nhập chủ, đến lúc đó có thể gặp nàng"

Chu Tự lấy Tàng Bảo Thư ra rồi nói.

Còn về phần Nữ Thần Trí Tuệ thì cho tới hiện tại vẫn chưa ai biết lai lịch của nàng, cũng không biết vì sao nàng lại biến mất.

Nàng đã vẫn lạc, hay gặp chuyện gì khác, không ai biết được.

Có lẽ một hậu chiêu khác của Nữ Thần Đại Địa có thể biết được.

Cũng có lẽ sau khi mở ra cánh cửa thứ bảy là có thể biết được.

Nếu như Nữ Thần Đại Địa thật sự có chuẩn bị thêm một hậu chiêu khác thì rất có khả năng nó nằm ngay sau cánh cửa thứ bảy.

Nếu như không phải Nữ Thần Đại Địa, vậy thì không ai biết cuối cùng mở ra sẽ có thứ gì.

Có lẽ là khởi nguồn của thần minh, cũng có thể là điểm cuối của vạn vật.

Nữ Thần Đại Địa nhìn quyển sách trên tay Chu Tự, cuối cùng nàng nói:

"Thủ đoạn của Thần Cố Lộng Huyền Hư chắc là có thể để ta và Nữ Thần Băng Tuyết gặp nhau. Dù gặp nàng là một chuyện rất rắc rối, nhưng nếu nàng đã muốn gặp thì ta gặp thôi"

Nữ Thần Đại Địa nói rồi thuận tiện trả Trí Tuệ Bảo Điển trong tay lại cho Chu Tự.

Chu Tự nhận lấy sách, hắn đang nghĩ quyển sách này có tác dụng gì.

"Đừng cho rằng quyển sách này vô dụng, nó có thể dùng để trấn trạch"

Nữ Thần Đại Địa cười rồi nói:

"Không phải các ngươi sắp thành hôn sao? Sau này chắc chắn sẽ sinh con. Ngươi thích con trai hay con gái? Chuyện này thì phải dựa vào vận may rồi, mà chủ nhân của ta chấp chuyển quyền hành Hạnh Vận. Đặt Trí Tuệ Bảo Điển trong nhà sẽ khiến ước nguyện thành sự thật.

"Cho ta quyển sách này đi"

Chu Ngưng Nguyệt lấy đi quyển sách trong tay Chu Tự.

1062 chữ

Chương 938: Cần Người Dọn Dẹp

Nàng có rất nhiều nguyện vọng, bây giờ trông chờ vào quyển sách này có thể thực hiện.

Lần này nàng muốn lớn tới mười tám tuổi.

Chu Tự cũng không thèm để ý, con trai hay con gái thì cũng chẳng có gì cả. Dù sao sinh thêm mấy lần là được.

Tốt nhất là một trai một gái.

Còn trai trước hay gái trước thì hắn không quan tâm.

Hai người chào Nữ Thần Đại Địa, Chu Tự nắm lấy một ít quyền hành thắp sáng một nửa đồ án, sau đó đi tới trước cửa Băng Tuyết rồi thắp sáng một nửa còn lại.

Như thế là hoàn thành rồi.

"Ngươi lại muốn vào vượt phó bản à?"

Thu Thiển tò mò hỏi.

"Ừm, tranh thủ thời gian đi vào, nhưng đầu tiên phải để nhị lão bản đi khai hoang"

Chu Tự suy nghĩ một chút rồi nói:

"Nhưng ta phải vào trước xem Trí Giả có ở trong đó không? Nếu có thì có thể đi Lịch Sử Hà Lưu thêm một lần nữa"

"Vậy ta muốn cầm một vài quả Bất Tử vào đổi với hắn"

Chu Ngưng Nguyệt ăn trái cây đổi từ chỗ Nữ Thần Đại Địa rồi nói.

Bây giờ nàng có quả Bất Tử, muốn ăn quả gì là có thể ăn quả đó.

Không ai từ chối đề nghị trao đổi của nàng, bao gồm cả Trí Giả.

Vì đến nay Chu Tự còn nhớ rõ Trí Giả chủ động mở miệng đề nghị trao đổi. Bây giờ Nguyệt tỷ muốn đổi, hắn ước gì Nguyệt tỷ mau đi.

"Sau lần vượt phó bản này thì có thể lấy được thứ ngươi muốn đúng không?"

Thu Thiển nói.

"Không biết, nếu như lại có thêm nửa quyển thì xem như là đủ rồi. Đến lúc đó chờ Ma Chủng của ta tới cái vòng thứ chín là có thể xung kích thời đại thần thoại rồi"

Chu Tự có chút hưng phấn.

Thời đại thần thoại, phải có đặc hiệu rồi nhỉ?

Công lực ngàn năm tiến hóa lên một bậc chính là pháp lực ngàn năm, tiến hóa thêm một bậc nữa thì chính là tiên lực ngàn năm.

Hắn không tin không có đặc hiệu.

Trên đường về nhà, Chu Tự lại bị hai người lôi đi mua đồ nướng.

Nhưng điều khiến hắn bất ngờ là lần này Thu Thiển nói rằng nàng sẽ trả tiền.

Nàng nhận được rất nhiều tiền mừng tuổi.

Chu Tự thở phào một hơi, mình lại tiết kiệm được một khoản.

"Nguyệt tỷ, ngươi muốn ăn gì?"

Thu Thiển hỏi.

"Mỗi thứ một xiên đi Chu Ngưng Nguyệt tỏ vẻ hào phóng mà nói.

"Được"

Thu Thiển gật đầu, sau đó bắt đầu lấy đồ nướng, cuối cùng chỉ lấy một ít:

"Từng này thôi"

Lão bản cũng không nói gì, đồng ngôn vô kỵ, mọi người chỉ xem lời Nguyệt tỷ là gió thoảng qua tại mà thôi.

Không ai tin rằng thật sự sẽ lấy mỗi loại một xiên.

Chu Ngưng Nguyệt:

"..."

Chu Tự ngồi ở một bên đợi, lúc này hắn lấy điện thoại di động ra gọi cho Hình Ngọ sư huynh.

"Tiểu sư đệ có chuyện gì à?"

Hình Ngọ cười hỏi.

"Dạo gần đây sư huynh bận không?"

Chu Tự hỏi.

"Không bận, rảnh rỗi lắm"

Hình Ngọ lại cười nói.

"Sư huynh bị sư phụ phạt quỳ rồi, khụ khụ, tới bây giờ vẫn đang quỳ đấy"

Giọng nói của Mãn Giang Hồng truyền tới.

Chu Tự tỏ vẻ kinh ngạc, tuổi của sư huynh cũng đã cao, vì sao lại bị phạt quỳ.

"Haha."

Hình Ngọ cười khan rồi nói:

"Sư phụ bảo rằng để ta tìm lại tuổi thơ, sư đệ vẫn nên nói chuyện chính đi.

Ý sư huynh rằng hồi còn bé hắn thường xuyên bị phạt quỳ ư?

Chu Tự thầm suy đoán trong lòng.

Sau đó mới nói:

"Cuối tuần này ta sẽ đi Đạo Tông Thiên Vân, tới đó để chụp ảnh cưới với Thu tỷ, có vào được không?"

"Chụp ảnh cưới ư? Ngươi to gan thật đấy"

Hình Ngọ tò mò hỏi:

"Nghe nói phong cảnh ở Ma Môn cũng không tệ, có qua bên đó không?"

"Có, chủ nhật Ma Môn thanh không một ngày"

Chu Tự trả lời.

Đầu dây bên kia im lặng một khoảng thời gian, dường như đang rung động.

"Sư huynh?"

Chu Tự gọi một tiếng.

"Để ta nghĩ xem phải dọn dẹp Đạo Tông Thiên Vân như thế nào"

Hình Ngọ suy nghĩ một lát rồi nói:

"Có vẻ không được, sư phụ rất để ý mặt mũi. Xem ra chỉ có thể để chưởng giáo thanh không một chỗ giúp ngươi thôi, nhưng tuổi hắn đã cao, có lẽ không có chủ đề gì để nói chuyện với ngươi. Ta để hắn tìm đệ tử của hắn đi đón ngươi vậy, ngươi muốn đi tới chỗ nào chụp thì để hắn dọn dẹp một phen. Nếu có người phản kháng người cứ bày ra ác danh Thánh Tử Ma Đạo của mình"

Chu Tự:

"..."

Bên kia vang lên tiếng ho khan:

"Khụ khụ, đừng nghe sư huynh nói bậy, đến lúc đó ta đi cùng các ngươi, không có vấn đề gì đâu"

Vẫn là sư tỷ tốt hơn.

Sau khi đã xác định thời gian thì bọn hắn mới cúp điện thoại.

Lúc này đồ nướng cũng đã gần xong, lão bản gói gém lại cẩn thận, sau đó Nguyệt tỷ xách túi đồ nướng về nhà.

"Nguyệt tỷ, đằng trước rẽ trái"

Thu Thiển có lòng tốt nhắc nhở.

Chu Ngưng Nguyệt đi ở phía trước, giả vờ như không nghe thấy. Cứ tỏ vẻ như con đường nàng đang đi là do chính nàng lựa chọn vậy.

Chín giờ rưỡi, Nguyệt tỷ ăn xong thì đánh răng rồi vào phòng. Nàng nói gần đây lại hiểu thêm một chút về trận pháp, có lẽ sắp giải được trận pháp đã vướng chân nàng trước đó.

Chu Tự nhớ trận pháp đó là do Lý Lạc Thư gửi tới, là trận pháp thâm ảo nhất hắn có thể tiếp xúc hiện tại.

Nguyệt tỷ đã giải rất lâu rồi mà chưa giải được.

Gần đây ăn nhiều trái cây, có khi lại đốn ngộ.

1113 chữ

Chương 939: Không Quen

Chu Tự rảnh rỗi thì học viễn cổ văn, quyển tiếp theo của Hoang Cổ Kinh Thế Thư sắp xuất hiện rồi, hắn cần hiểu hết những gì chưa hiểu, đến lúc đó đọc xong một quyển sách, trực tiếp tiến vào thời đại thần thoại.

Mười rưỡi, Thu Thiển đứng dậy rồi nói:

"Ta đi tắm đây"

Chu Tự gật đầu, một lòng chăm chỉ đọc sách.

Lần này Thu Thiển không hề nhắc tới những chuyện khác quấy rầy Chu Tự.

Mười một giờ, đột nhiên Thu Thiển lên tiếng gọi Chu Tự:

"Ngươi vào đây"

Chu Tự cảm thấy khó hiểu, nhưng vẫn đi theo Thu Thiển vào phòng của nàng.

Lúc này đây Thu tỷ đang ngồi trên giường, tóc vẫn còn ướt, nàng mặc áo thun rộng rãi, dài tới tận đùi.

Khiến Chu Tự rất tò mò Chu Tự mặc váy hay mặc quần.

"Thu tỷ muốn sấy tóc à?"

Chu Tự nhìn trái nhìn phải nhưng vẫn chưa phát hiện máy sấy nằm ở đâu.

Nhưng thỉnh thoảng mắt hắn lướt qua vị trí đùi của Thu tỷ.
"Ngươi ngồi xuống"

Thu Thiển vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình rồi nói.

Chu Tự ngồi xuống bên cạnh Thu tỷ, hắn cảm thấy khó hiểu.

Lúc này Thu Thiển lại lấy tiền ra đưa cho Chu Tự, sau đó còn chuyển số tiền trong thẻ qua.

"Tổng cộng ba ngàn sáu trăm tệ, để dành lại sáu trăm làm tiền sinh hoạt cho chúng ta, cho ngươi ba ngàn Thu Thiển nói với vẻ mặt rất chân thành.

"Sao lại cho tiền ta?" Chu Tự không hiểu.

"Chụp ảnh cưới cần tiền, mua đồ cưới cũng cần tiền, mỗi lần nhận lương đều bị ta lấy đi một nửa, ta sợ ngươi không có đủ tiền"

Thu Thiển nói thật.

Chu Tự nhìn số tiền mình vừa nhận được mà có chút kỳ quái.

"Sao vậy?"

Thu Thiển nhẹ nhàng hỏi.

Chu Tự gãi đầu rồi tỏ vẻ khổ sở mà nói:

"Ta có chút không quen Đúng vậy, hắn cảm thấy không quen, hắn đã quen với việc đưa tiền cho Thu tỷ, chưa từng nghĩ tới chuyện để Thu tỷ lấy tiền ra đưa cho hắn.

Cho nên dù Chu Tự có phải tìm nhị lão bản mượn tiền cũng không nghĩ tới chuyện đi tìm Thu tỷ.

"Hả?"

Thu Thiển cụp mắt, nàng nở nụ cười xấu xa rồi nói:

"Ngươi không thích vị hôn thê như thế này à?"

"Không hề"

Chu Tự vội vàng xua tay, hắn giải thích nói:

"Sao ta lại không thích Thu tỷ được chứ?"

Thu Thiển động đậy cơ thể, nàng quỳ gối trên giường sau đó dịch chuyển tới gần Chu Tự.

Lúc này nàng cao hơn Chu Tự đang ngồi không chỉ một cái đầu.

Mà trong tầm mắt của Chu Tự chính là vòng một của Thu tỷ, lúc này Thu tỷ đang quỳ gối trên giường, áo thun rộng rãi che ngang nửa đùi, khiến hắn có một cảm giác nàng chỉ mặc một cái áo thun này mà thôi.

"Ta hỏi ngươi, trên người ta có chỗ nào không phải của ngươi không?"

Thu Thiển hỏi.

"Không"

Chu Tự lắc đầu trả lời.

"Đều là của ngươi, đúng chứ?"

Thu Thiển cúi đầu nhìn Chu Tự mà hỏi tiếp:

"Người là của ngươi, thân thể là của ngươi, vậy có phải tiền cũng là của ngươi không? Ngươi lấy tiền của ngươi thì có gì không đúng chứ?"

Chu Tự nghe vậy thì nở một nụ cười nhẹ, hắn giang tay ôm lấy vòng eo của Thu tỷ. Sau đó để nàng ngồi xuống trong lòng mình, Chu Tự ghé vào bên tai Thu Thiển mà nhẹ nhàng nói:

"Thu tỷ, ta ôm ngươi qua phòng của ta"

"Ha?"

Thu Thiển sững sờ một chút, nàng vội vàng nói nhỏ:

"Sẽ bị Nguyệt tỷ bắt gặp đó"

"Cẩn thận một chút là không sao"

Chu Tự nói rồi ôm Thu Thiển lên, hắn cất bước đi về phía phòng mình.

Một đường không có gì bất trắc.

Chờ vào phòng, Chu Tự khóa cửa lại thì Thu Thiển mới thở phào nhẹ nhõm.

"Tóc của ta còn chưa sấy khô đây này"

"Vậy lát nữa sấy"

Chu Tự đặt Thu Thiển ngồi xuống giường.

Áo thun rộng rãi khiến cơ thể Thu Thiển như ẩn như hiện.

"Đừng nhìn ta chằm chằm"

Thu Thiển có chút xấu hổ mà cất lời.

Một lúc lâu sau, Chu Tự mới sấy tóc cho Thu tỷ.

Tóc khô rồi, Thu tỷ lại đổi một bộ đồ khác, hai người mới tiếp tục nghỉ ngơi.

Ba bốn giờ đêm hai người lại giật mình dậy Họ mặc quần áo vào đàng hoàng rồi đi ra khỏi phòng với tâm trạng lo lắng.

"Có khi nào Nguyệt tỷ lại dậy rồi không?"

Thu Thiển hỏi.

"Chắc là không đâu"

Chu Tự trả lời nhưng không chắc chắn.

"Vậy ta đi về phòng của ta đây, ngươi tự đi ra phòng khách đi"

Thu Thiển quyết định bỏ rơi Chu Tự, bản thân chạy trước.

"Thu tỷ, sao ngươi nhẫn tâm"

Chu Tự nói.

Thu Thiển bước tới gần Chu Tự rồi dùng giọng điệu hờn dỗi mà nói:

"Lão công"

"Được rồi, giao cho ta Chu Tự tỏ vẻ oai hùng nói.

Lúc định mở cửa ra thì Thu Thiển đứng ngay trước mặt Chu Tự, dường như nàng đang chờ điều gì đó.

Chu Tự thấy vậy thì cũng hiểu ra, hắn nhỏ nhẹ hỏi:

"Lão bà?"

"Ta về phòng đây"

Thu Thiển cười cười rồi mở cửa, nàng ngó trái ngó phải một chút rồi chạy về phòng của mình.

Chu Tự:

"..."

Thu tỷ chạy thật à?

Sau khi hắn đi ra khỏi phòng thì nhìn chung quanh một chút, sau khi đi ra phòng khách lại quay lại phòng bếp.

Lần này không thấy bóng dáng Nguyệt tỷ.

An toàn rồi.

Tu luyện thôi.

Hôm nay có thêm ba ngàn.

Có lẽ mua được áo cưới rồi.

Ngày hôm sau, trên chủ phong Thiên Vân, Chưởng giáo Đạo Tông Thiên Vân đứng trong đình với gương mặt vô cùng thắc mắc.

"Sao vậy?"

Nam Cung Tình tò mò hỏi.

Sáng nay hai vợ chồng bọn họ lên núi ngắm nhìn phong cảnh.

"Sư thúc tổ nói cuối tuần này Thánh Tử Ma Đạo sẽ dẫn thê tử tới đây để chụp ảnh cưới, hắn dặn chúng ta tìm đệ tử dẫn bọn họ đi, tiện thể phối hợp một chút"

Chưởng giáo Đạo Tông Thiên Vân cảm thấy có chút hoang đường.

1142 chữ

Chương 940: Thề Bảo Vệ Danh Dự

Đôi mắt đẹp của Nam Cung Tình hiện rõ vẻ kinh ngạc:

"Thánh Tử Ma Đạo thật sự sắp thành hôn rồi à? Ta còn tưởng rằng chỉ là lời đồn thôi. Nhưng dựa theo những lời đồn về Thánh Tử Ma Đạo mà vẫn còn có người cam tâm tình nguyện gả cho hắn à? Thần Nữ Ma Đạo cũng khổ thật đấy"

"Thật ra điều ta đang nghi ngờ là chuyện khác.

Chưởng giáo Đạo Tông Thiên Vân nhíu mày mà nói:

"Ta nghi ngờ hắn có thể là tiểu sư thúc tổ"

"Vị đệ tử còn lại của Quan Hà Phong ư?"

Nam Cung Tình thốt lên với vẻ khó tin:

"Vì sao chứ? Đối phương là Thánh Tử Ma Đạo cơ mà"

"Vậy nên mới không công bố ra ngoài.

Chưởng giáo Thiên Vân thở dài mà đáp:

"Nói mới nhớ, Thánh Tử Ma Đạo này thật sự không dễ chọc, trước đây hắn còn từng uy hiếp vô số người chấp chưởng các tông môn, cứ như đùa vậy. Hắn cũng không phải chỉ dựa vào thực lực của một mình mình, hắn hiểu được làm thế nào để bản thân ở trong vị trí có ưu thế tuyệt đối. Danh dự, mặt mũi, hắn đều chẳng để ý, ai chọc tới hắn thì người đó xui xẻo.

"Lúc Y Y trở về cũng không nghe thấy nàng kể xấu gì về Thánh Tử Ma Đạo"

Nam Cung Tình lắc đầu, nàng không nghĩ ngợi gì thêm nữa, sau đó lại nói:

"Bây giờ ngươi muốn làm thế nào?"

"Để Y Y đi vậy, mặc dù không phải cùng tuổi nhưng dựa theo thực lực mà tính thì cũng không chênh lệch gì lắm" Chưởng giáo Thiên Vân nói.

"Vậy ta để tiểu tử Thái Cực Phong kia đi cùng, thiên phú của Y Y cao nhưng không hiểu cách đối nhân xử thế Nam Cung Tình nói.

"Tiểu tử kia có gì tốt chứ?"

Chưởng giáo Thiên Vân không cam lòng mà trả lời:

"Đừng nói tiểu tử kia không có suy nghĩ này, dù có thì chẳng lẽ đệ tử chúng ta nuôi dưỡng lâu như thế cứ vậy mà tặng cho Thái Cực Phong à?"

"Vậy ngươi để tiểu tử kia tới chỗ chúng ta?"

Nam Cung Tình cười mà hỏi.

"Tới chỗ chúng ta ư?"

Chưởng giáo chưởng giáo cười ha hả mà đáp:

"Miêu Thiên Nguyên sẽ nổi khùng lên đấy"

"Vậy chúng ta chỉ có thể cắn răng mà buông tay Y Y thôi.

Dường như Nam Cung Tình cũng không thèm để ý chuyện này.

Chưởng giáo Thiên Vân hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không nói thêm gì.

Dù sao Ân Chí Viễn thực sự rất ưu tú.

Thiên phú cao, tu vi mạnh, còn có thể quản lý Thái Cực Phong.

Toàn bộ Đạo Tông Thiên Vân cũng không có mấy người như vậy.

Đạo Tử thì mạnh hơn thật đấy. Chưởng giáo Thiên Vân nhớ tới Đạo Tử thì cũng có chút tò mò:

"Dạo gần đây không có tin tức của Đạo Tử, không biết hắn thế nào rồi. Có nhiều người cho rằng hắn đang thụt lùi, bây giờ lại chẳng có tin tức gì. Có lẽ sẽ có người cho rằng Đạo Tử cứ thế rớt xuống thần đàn, thanh danh vụt tắt. Ngược lại là Thánh Tử Ma Đạo như mặt trời ban trưa"

"Chụp ảnh cưới ư?"

Thiên Vân Y Y nhìn sư nương của mình với gương mặt mơ màng.

"Đây chính là những tấm ảnh chụp trước khi kết hôn trong thế tục.

Nam Cung Tình cười nói:

"Sau này nếu ngươi lập gia đình thì có thể đi chụp cùng với phu quân của mình. Giữ lại làm kỉ niệm, cũng có thể dùng pháp thuật Lưu Ảnh tự chụp cho mình"

"Sư nương đừng nói bậy"

Thiên Vân Y Y cúi đầu nói.

"Lần này ngươi và Ân Chí Viễn cùng nhau dẫn đường cho họ, nhớ là đừng để xảy ra điều gì ngoài ý muốn"

Nam Cung Tình dặn dò.

Thiên Vân Y Y gật đầu.

Ngày hôm đó, toàn bộ Đạo Tông Thiên Vân như sắp nổ tung.

Một đám người bắt đầu trò chuyện.

An Khách có chút khó mà tin được.

Hắn nghe nói vậy mà Thánh Tử Ma Đạo lại muốn tới chỗ này của họ chụp ảnh cưới.

"Khinh người quá đáng, Thánh Tử Ma Đạo hắn xem chỗ này của chúng ta là nơi nào chứ? Vườn bách thú à?"

"Chúng ta thề sống thề chết bảo vệ danh dự của tông môn"

"Đúng thế, có cường giả tam phẩm nào hai mươi mấy tuổi không? Đi khiêu chiến Thánh Tử Ma Đạo, cho hắn biết Đạo Tông Thiên Vân chúng ta không phải là mèo chó nào cũng có thể làm nhục.

Trong lúc nhất thời mọi người đều im lặng.

Ngươi có biết nói chuyện không vậy?

Không biết nói chuyện có thể nào đừng nói không?

Thị trấn Thanh Bắc.

"Nghe nói họ muốn đi Đạo Tông Thiên Vân chụp ảnh cưới, không biết có gặp phải chuyện gì hay không nữa" Liễu Nam Tư tò mò nói.

"Có thể gặp phải chuyện gì cơ chứ? Họ Lý kia không có khí phách, thậm chí còn chẳng nhúng tay vào.

Chu Nhiên vừa cắt thịt vừa cười lạnh mà nói.

"Nếu đồ đệ ngươi kết hôn, muốn đi Ma Môn chụp ảnh cưới thì sao?"

Liễu Nam Tư đang rửa chén.

"Chỉ cần không làm mất mặt ta thì ta sẽ dọn dẹp Ma Môn cho hắn.

Chu Nhiên tỏ vẻ hào phóng mà nói.

Còn nếu giống như trước đây, không học bất cứ thứ gì ngoại trừ việc xào rau. Hắn không bóp chết là may rồi, còn đòi dọn dẹp Ma Môn?

Nằm mơ giữa ban ngày.

"Lão Chu, thêm miếng ớt đi, chẳng cay gì cả"

Bên ngoài có người kêu lên.

"Ta quên, có ngay đây.

Chu Nhiên đập trán, bây giờ hắn mới nhớ ra nên vội vàng đáp lại.

"Lão Chu, có phải là trong người ngươi không thoải mái không? Trước giờ ngươi chưa từng phạm phải sai lầm nhỏ như thế này Một người đàn ông trung niên có lòng tốt hỏi thăm.

"Không sao đâu"

Chu Nhiên cười cười, bưng đồ ăn lên rồi giải thích:

"Con trai ta sắp kết hôn, bận rộn quá nên quên đầu quên đuôi. Lúc còn đi học tiểu tử này có thành tích khá tốt, không để chúng ta lo lắng nhiều, bây giờ sắp kết hôn lại bắt đầu gây chuyện.

"Ái chà, con trai sắp kết hôn à? Ta nhớ hắn mới tốt nghiệp đúng chứ?" Một người khác ngồi bên cạnh tỏ vẻ bất ngờ mà nói.

1088 chữ

Chương 941: Lầm Đường Lỡ Bước

"Đúng thế, thành gia lập nghiệp, phải lập gia đình trước rồi mới lập nghiệp chứ Chu Nhiên nói với gương mặt tươi cười:

"Đến lúc đó xóm giềng gần xa phải nể mặt ta, đến uống rượu mừng đấy nhé"

"Đi, chắc chắn phải đi rồi, các ngươi định tổ chức ở đâu?"

Có người cất tiếng hỏi.

"Ta nhớ Tiểu Chu học rất giỏi, lại còn ngoan ngoãn, cô gái nào gả cho hắn cũng được xem là có phúc.

Lại có người nói.

Liễu Nam Tư nghe có người khen con trai mình thì cười ha hả không dừng được:

"Có thể không làm phiền chúng ta là đủ lắm rồi. À đúng, bọn ta định tổ chức ở khách sạn Thanh thành "Khách sạn à? Ta cảm thấy đồ ăn ở khách sạn không ngon bằng Lão Chu nấu Có người cười nói.

Những người khác cũng phụ họa theo.

Chu Tự gật đầu:

"Khó hơn so với lúc trước à?"

"Cảm giác dễ hơn, cũng không biết vì sao"

Minh Nam Sở nói.

"Vậy chúng ta bớt thời gian đi vào thử xem thế nào"

Chu Tự nóng lòng muốn thử.

Hôm nay là thứ bảy, ngày mai sẽ là chủ nhật, là ngày được nghỉ.

Bọn hắn phải đi chụp ảnh cưới.

"Có muốn dẫn sư tỷ ta đi cùng không?"

Minh Nam Sở ngồi xuống hỏi.

Vết thương của hắn đã khỏi rồi.

Sau khi ăn quả Bất Tử của Chu Tự đưa thì đã tốt hơn.

Chỉ là có hơi khó chịu.

Trong thời gian ngắn không thể ăn lại.

Lần sau, những người khác có thể ăn quả thứ hai, hắn thì không chắc có thể ăn.

Lỗ quá rồi, hắn không dám mang thứ này trong người, cũng không dám cầm lấy đi bán, quá phiền phức.

Vẫn nên ăn là an toàn nhất.

"Cũng được, người trong nghề đánh boss cuối cùng cũng sẽ nhẹ nhõm rất nhiều"

Chu Tự gật đầu.

Bây giờ hắn còn nhớ rõ lúc trước đánh Nữ Thần Băng Tuyết khó cỡ nào, suýt nữa cả đội bị diệt.

Cuối cùng may mà thắng.

"Ngày mai các ngươi định mấy người đi chụp ảnh cưới?"

Minh Nam Sở hỏi.

"Không biết, tam lão bản nói nàng muốn đi, hình như đại lão bản cũng muốn đi xem, Âm Túc ở sát vách cũng muốn đi Chu Tự đáp.

Các nàng đều rất tò mò về chụp ảnh cưới, cho nên đều muốn đi xem thế nào.

"Vậy ta cũng đi?"

Minh Nam Sở hỏi.

"Đừng nói là các ngươi muốn đi xem Ma Môn nhé?"

Chu Tự hỏi.

"Có thể nói phét rất lâu đó"

Minh Nam Sở nói như thật.

Chu Tự:

"..."

Ma Môn, Đạo Tông Thiên Vân, những nơi lần này đi đều không phải chỗ bình thường.

Đừng nói mấy vị lão bản, dù là những tiền bối của tông môn khác đều không nhất định có thể tới Ma Môn hoặc là Đạo Tông Thiên Vân.

Chớ nói chi đến vài nơi đặc biệt bên trong.

Mà lần này đi cùng thì có thể đi bất cứ chỗ nào.

Đi một chuyến, đủ để cho những người khác phải kinh sợ.

"Nhị lão bản muốn đi chụp ảnh à?"

Chu Tự hỏi.

Minh Nam Sở lắc đầu:

"Không, ta muốn đi chơi game, dùng mạng mà Ma Đạo Cự Phách dùng, đi lại vào phó bản, làm cho muôn người phải ngước nhìn"

Chu Tự:

"..."

Hắn rất ngạc nhiên, liệu trong tương lai nhị lão bản có khả năng cưới vợ không.

"Tông môn các người không phải toàn người độc thân đấy chứ?"

Chu Tự hỏi.

"Không đến mức đó, nhưng mà hai vợ chồng đều chơi game, bọn hắn sẽ cùng nhau vào một phó bản. Vui vẻ hòa thuận"

Minh Nam Sở nói ra.

"Vậy nếu là cưới người ngoài tông môn của ngươi thì sao? Hoặc là gả cho người ngoài tông môn?"

Chu Tự lại hỏi.

"Việc này thì rất phiền toái, giữa vợ chồng rất dễ không hợp nhau. Ta nhớ có một vị sư huynh cưới một đại tiểu thư của môn phái lớn. Vị đại tiểu thư đó cực kỳ bá đạo, tu vi cũng mạnh, nói kiểu gì cũng không cho sư huynh của ta chơi game"

Minh Nam Sở có hơi thổn thức nói.

"Sau đó vị sư huynh kia của ta bèn lén chơi, sau đó bị phát hiện.

"Phát hiện ư? Bị đánh, vẫn là bị hạ độc?"

Chu Tự hỏi.

Hắn vô ý thức nghĩ đến Thu tỷ, Thu tỷ sẽ không đánh người, nàng sẽ chỉ hạ độc thôi.

"Đều không phải Minh Nam Sở lắc đầu.

"Tốt thế à?"

Chu Tự có hơi bất ngờ.

Nói thế nào nhỉ, gả cho một kẻ chỉ biết chơi game, không làm gì có phải hào phóng quá không?

Hay là do tuyệt vọng quá rồi?

Lúc này Minh Nam Sở lại chuyển đề tài:

"Nhưng là vị sư huynh đó của ta đã bỏ trò chơi rồi"

"Vì sao?"

Chu Tự nghi hoặc.

Thở dài một tiếng, Minh Nam Sở bất đắc dĩ nói:

"Vị đại tiểu thư kia thực lực cao cường hơn, cộng thêm tông môn đủ mạnh. Dẫn người lẻn vào server của tông môn chúng tôi, cắt đứt nguồn điện. Tiện để lại câu nói, dẫn phu quân của nàng vào chơi lần nào, nàng sẽ cắt điện lần đó"

Chu Tự chấn kinh:

"Server của tông môn các ngươi dùng điện hả?"

Minh Nam Sở:

"..."

"Không, vì để ngươi dễ hiểu nên nói là điện "Thì ra là thế"

Chu Tự gật đầu, chợt nói:

"Sau đó không ai chơi với sư huynh của ngươi nữa?"

"Không chỉ có như vậy, thấy hắn online lần nào là đánh hắn lần đó, cứng rắn đánh cho hắn phải thoát game"

Minh Nam Sở dựa vào sau thành ghế:

"Cho nên ấy, tìm bạn đời tuyệt đối không nên tìm người vừa mạnh lại có chống lưng, như vậy sẽ làm tổn hại lợi ích của tông môn. Tông môn đề cử bạn đời đồng môn mới là lựa chọn có một không hai"

Chu Tự bỗng có hơi tò mò về tông môn này, sau này hoàn toàn có thể tới mở mang kiến thức.

Đương nhiên, hắn không chơi game.

Vô vị.

Xem trò chơi không bằng ngắm Thu tỷ, Thu tỷ không phải đẹp hơn à?

1122 chữ

Chương 942: Đói Quá

Thứ bảy, ngày 27 tháng 2 tại thư viện Đông Lâm, Chu Tự đang đọc viễn cổ văn, hắn muốn nhanh chóng học tập.

"Trả ngươi này"

Minh Nam Sở trả Tàng Bảo Thư lại cho Chu Tự.

Trước đó Chu Tự vào xem rồi, Trí Giả không ở bên trong, mà phó bản là một ngọn núi.

Dọc đoạn đường đi đều là dã quái, giống như trước đó, hắn càng mạnh thì dã quái cũng càng mạnh, nên chỉ có thể dùng cách cũ.

Hắn không ra tay mà bắt người khác ra tay.

Có điều chuyện khai hoang lần này phải giao cho Nhị lão bản.

Sư tỷ của hắn đã chuẩn bị kỹ càng tất cả mọi thứ, cho nên cùng đi khai hoang với hắn.

Kiểu khai hoang này làm cho nàng hưng phấn muốn chết.

Đương nhiên giá của áo cưới cũng được quyết định rồi, mua đứt bốn nghìn tệ.

Tổng giá trị là chín ngàn tệ.

Vẫn vượt quá dự toán.

Nhưng lần này Thu tỷ đưa hắn ba ngàn tệ, hắn còn thừa lại hai ngàn.

Có điều Thu tỷ đưa tiền cho mình vẫn làm cho Chu Tự có cảm giác là lạ.

Xem ra mình phải cố gắng kiếm tiền, loại chuyện nhỏ này mà vẫn cần Thu tỷ trợ giúp.

Đương nhiên, phần còn thừa cũng không thể trả về.

Ừm, cứ xài hết vậy.

"Khai hoang xong rồi à?"

Chu Tự gấp sách lại, hỏi.

"Hiểu được tình hình đại khái rồi Minh Nam Sở ngồi xuống bên cạnh nói:

"Dọc đường có 136 con dã quái, chia làm sáu làn, có hai con tiểu boss, boss lớn nhất thì chúng ta không có đi xem. Không cần nghĩ cũng biết bên trong là cái gì"

Sau đó, Chu Tự tiếp tục đọc sách.

Nhân tiện dành thời gian xem xét Ma Chủng, phát hiện vòng thứ hai xuất hiện rồi.

Đại bảo kiếm thêm quả Bất tử, làm cho ma chủng chăm chỉ hơn khá nhiều.

Giống như được uống thuốc kích thích vậy.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chưa học xong bản thứ hai Sơn Hải Kinh Thế Thư, có lẽ hắn sẽ được chín vòng.

Đến lúc đó có thể lại đi đòi hai ngàn tệ được không?

Có điều, lần này là thăng cấp lên tam phẩm, trung tam phẩm thăng lên thượng tam phẩm.

Là vượt cấp về chất, hai ngàn tệ có phải ít quá không?

Ba ngàn tệ đi.

Lão cha không đến mức từ chối đâu nhỉ?

Tiệm cơm kiếm được nhiều tiền lắm mà.

Năm giờ hai mươi phút.

"Tính tiền lương đây Tô Thi gọi Chu Tự đi vào.

Cuối cùng Chu Tự nhận được một ngàn tệ.

"Ngày mai nhớ dậy sớm, tập hợp ở vùng ngoại ô"

Lúc tan làm, Chu Tự lên tiếng nhắc nhở.

Hắn nói nghe rất nhẹ nhàng, nhưng thật ra đang hồi hộp lắm.

Lần đầu tiên trong đời được chụp ảnh cưới.

Hắn cũng không biết như thế nào.

Về phần mấy vị lão bản, bọn hắn đi chơi thôi.

Vườn hoa Phú Quý.

Tòa nhà số sáu, tầng ba.

Chu Tự mở cửa đi vào.

Bây giờ là sáu giờ, chắc Thu tỷ đã làm xong cơm tối rồi.

Nhưng vừa mới đi vào, lại thấy Nguyệt tỷ mặc đồ ngủ gấu nhỏ nằm trên mặt đất, hai mắt vô thần nhìn trần nhà, không rõ sống chết.

"Nguyệt tỷ, ngươi sao vậy?"

Chu Tự tò mò hỏi.

"Đói quá đi.

Chu Ngưng Nguyệt ngồi dậy nhìn chằm chằm Chu Tự, nói.

Dáng vẻ nhân sinh không còn gì luyến tiếc.

"Chưa có đồ ăn à?"

Chu Tự thay dép rồi đi vào xem, phát hiện trên bàn cơm đã bày cơm tối rồi:

"Có cơm rồi đây thây?"

"Nàng ăn nhiều quả Bất Tử quá, không tiêu được"

Thu Thiển bưng bát tới, cười nói:

"Bây giờ nàng không ăn được, nói đói, chỉ vì ngồi rất lâu mà không có thứ gì nhét vào miệng thôi. Rửa tay rồi ăn cơm đi"

Chu Tự rửa sạch tay, ngồi xuống ăn cơm, Chu Ngưng Nguyệt cũng ngồi vào bàn.

Có điều lần này nàng uống nước lọc.

"Ăn quả Bất tử thế mà không thăng cấp sao?"

Chu Tự hỏi.

"Nào có dễ dàng thế, người bình thường mà muốn từ ngũ phẩm lên tứ phẩm cũng phải mất mấy chục năm, ta mới thăng cấp mấy ngày.

Chu Ngưng Nguyệt không thèm để ý nói.

Chu Tự cảm thấy mấy ngày nữa, Nguyệt tỷ sẽ phiền não vì tu vi.

"Ngày mai mấy giờ xuất phát?"

Chu Tự uống hớp canh sườn, hỏi.

"Chắc là bốn, năm giờ phải dậy xuất phát rồi"

Thu Thiển đáp.

"Sớm ghê"

Chu Ngưng Nguyệt uống nước lọc, có hơi không muốn dậy.

"Nguyệt tỷ không muốn dậy, thì có thể không cần đi"

Chu Tự nói.

Vốn dĩ Nguyệt tỷ có đi hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì.

"Ta không đi thì ai mở cửa cho các ngươi?"

Chu Ngưng Nguyệt giải thích:

"Chỗ cha mẹ ta ở, chỉ có ta mở được thôi"

"Thì ra là thế"

Chu Tự gật đầu nói:

"Thế đưa chìa khóa cho ta không phải xong rồi sao?"

Chu Ngưng Nguyệt chỉ vào mặt mình:

"Nhận diện khuôn mặt"

Chu Tự:

"..."

Hắn vô ý thức nhớ tới lần đầu Nguyệt tỷ tới, dùng chìa khóa của mẹ mà.

Bây giờ hắn muốn đến nhà của Nguyệt tỷ, có phải cũng nên tìm mẹ lấy không?

Lúc nào rảnh phải đi xin mới được.

“Ăn no rồi, ta đi ngủ đây?

Uống hết nửa cốc nước, Chu Ngưng Nguyệt ra khỏi bàn ăn:

Chu Tự nhìn đồ ăn trên bàn, rơi vào trầm tư, nhiều đồ thế này, ai dọn dẹp đây? Nhất thời, hắn mới phát hiện tầm quan trọng của Nguyệt tỷ.

“Nào, ăn nhiều vào"

Thu Thiển gắp thức ăn cho Chu Tự, dường như không ăn hết thì không được.

Chu Tự:

"..."

Một lúc sau, Chu Tự nằm trên sofa, căng bụng rồi, cảm giác cả ngày mai cũng không cần ăn gì hết.

Thu Thiển ngồi bên cạnh hắn:

“Có muốn học tiếng viễn cổ không?"

“Không học đâu"

Chu Tự suy nghĩ nói:

“Đêm nay nghỉ ngơi nhé?"

“Nghỉ ngơi?"

Thu Thiển hỏi ngược lại.

“Đến phòng ta.

Chu Tự nói.“Còn sớm quá"

Thu Thiển có chút xấu hổ nói. Dạo này Chu Tự càng ngày càng to gan. “Bảy giờ"

Chu Tự nhìn đồng hồ, phát hiện đúng là vẫn còn sớm quá. Hắn mở tivi nói: “Vậy chúng ta xem tivi một lúc.

1110 chữ

Chương 943: Chiến

Sau đó...Mãi cho đến một rưỡi mới xem hết tất cả chương trình. Chu Tự quay đầu nhìn sang bên cạnh, phát hiện Thu tỷ đã dựa vào vai hắn ngủ từ lúc nào. Bỏ lỡ rồi, tivi làm lỡ chuyện đại sự cả đời ta. Lúc sau hắn nhẹ nhàng bế Thu tỷ lên. Thu Thiển lập tức tỉnh dậy, nhìn thấy Chu Tự, nàng mới mơ màng bò vào trong lòng Chu Tự, không có chút suy nghĩ ngồi dậy.

Lúc sau Chu Tự bế Thu tỷ đến phòng của mình, giúp nàng cởi quần áo, sau đó...

Ba rưỡi. Thu Thiển chạy đi tắm rửa.

Bốn giờ Chu Tự đi tắm. Trước khi vào phòng tắm, hắn gửi một câu vào trong nhóm “Dậy đi, chuẩn bị xuất phát. Bốn giờ mười lăm phút, Chu Tự sấy tóc giúp Thu tỷ.

Bốn rưỡi Thu tỷ mặc xong quần áo, sau đó vào phòng Nguyệt tỷ. Ngay sau đó Nguyệt tỷ bị kéo ra.

“Tỉnh rồi, tỉnh thật rồi mà?

Nguyệt tỷ nhắm mắt càm ràm nói.

Bốn giờ bốn mươi phút, họ bay đến vùng ngoại ô. Trên đường đi, Chu Tự nhìn điện thoại, phát hiện đám người Tô Thị đã đến nơi.

Tô Thị:

“Ta tới rồi"

Gia Cát Du:

“Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng"

Gia Cát Du bị Tô Thi kéo vào nhóm, nghe nói ngày bị kéo vào, nàng sợ đến choáng váng.

Thượng Quan Hà:

“Các ngươi muốn đi đâu?"

Âm Túc:

“Thu tỷ muốn chụp ảnh cưới, chúng ta đi hỗ trợ, địa điểm đầu tiên là ma môn.

Bạch Tử:

“Có phải muốn đến Đạo Tông Thiên Vân không?"

Tô Thị:

“Đúng vậy, Bạch Tử sư tỷ cũng biết rồi à?"

Bạch Tử:

“Đâu chỉ có mỗi ta biết, cả Đạo Tông Thiên Vân đều biết, họ như nổ tung, nói phải bao vây Thánh Tử Ma Đạo, dạy Thánh Tử Ma Đạo làm người, để cho Thánh Tử Ma Đạo biết Đạo Tông Thiên Vân không phải là nơi hắn có thể sỉ nhục.

Đọc mấy dòng nội dung trò chuyện này, Chu Tự không thể không cảm khái, những người này cũng dậy sớm quá rồi đấy? Nhưng hắn vẫn tò mò hỏi một câu.

Chu Tự:

“Làm sao họ biết ta muốn đến?"

Bạch Tử:

“Không biết, nhưng các ngươi đến có thể sẽ có một chút sóng gió, có người sẽ khiêu chiến với các ngươi cũng nên"

Chu Tự:

“Không sao, ta dẫn theo bốn hộ pháp.

Trình tỷ:

“Bốn hộ pháp?"

Tô Thị:

“Chính là tứ đại hộ pháp ma môn, đám người Chu Tước tỷ"

Bách Mạch tiên tử:

"..."

Vân Tiêu tiên tử:

"..."

Các nàng cảm thấy đang đến võ quán khiêu chiến chắc?

Di tích bên ngoài núi lớn.

Chung Hổ nhìn điện thoại nói:

“Thánh Tử muốn chụp ảnh cưới"

“Thì ra là thế, ta cứ thắc mắc tại sao ma môn bỗng được dọn dẹp"

Ma Kiếm Không Minh thở ra nhẹ nhõm, còn tưởng đã xảy ra chuyện gì, thì ra là Thánh Tử đến muốn chụp ảnh cưới. Không hổ là Thánh Tử của họ, thật phô trương. Không phô trương như vậy, họ cũng không đồng ý.

Lúc này Bạch Cẩm đột nhiên nói:

“Có phải Thánh Tử sắp kết hôn không? Những người trong nhóm chắc đều có tư cách tham dự phải không?” Nhất thời mọi người đều sửng sốt. Tham gia đại hôn của Thánh Tử ư?

“Không đúng, Thánh Tử tổ chức hôn lễ ở đâu?"

Tiêu Diệp hỏi. Nếu là ở ma môn, đương nhiên họ có thể tham dự.

“Có người hỏi rồi.

Chung Hổ lập tức nói.

Bách Mạch tiên tử:

“Các ngươi đã chắc chắn tổ chức hôn lễ ở đâu rồi ư? Thời gian thì sao?"

Chu Tự:

“Có lẽ là tháng năm, còn chưa quyết định, địa điểm là khách sạn Thanh Thành"

Thanh Thành.

Đọc được dòng này, đám người Tiêu Diệp đau lòng không thôi. Không đi được rồi. Ở nơi đó mà không có thiệp mời hoặc mệnh lệnh, họ không dám tùy tiện lại gần. Kể cả lại gần, không có thiệp mời, họ cũng không dám trà trộn vào trong. Lập tức mọi người nhìn sang Chung Hồ, nói ra thì người được mời dẫn theo một hai người đi vào chắc không vấn đề chứ?

Thánh Tử kết hôn, cũng chính là cự phách ma đạo tương lai kết hôn. Nếu được tham dự thì đó là vinh dự to lớn. Lỡ như trong buổi hôn lễ được mọi người nhớ mặt, thì tiền đồ tương lai vô lượng.

Chung Hổ tỏ vẻ mặt bất đắc dĩ:

“Ta cũng không có thiệp mời"

Mọi người cũng không để ý, mà quay sang nhìn nhau, rút kiếm giương cung.

Rút kiếm đi, các vị. Ai thắng thì người đó được đi theo.

Chu Tự nhìn điện thoại kinh hãi không thôi. Những người này đều không ngủ hả? Một hai người thì thôi đi, đằng này ai ai cũng vậy. Nghĩ kỹ lại thì hắn cũng chỉ ngủ khi ở bên Thu tỷ, bình thường đều tu luyện.

Bốn giờ bốn mươi lăm phút.

Ba người Chu Tự tụ hội cùng đám người Gia Cát Du. Sau một cuộc điện thoại, Thanh Long xuất hiện:

“Thiếu chủ, đại tiểu thư"

“Có mỗi ngươi thôi à, lần này chắc không có ai chết mới phải.

Chu Tự hỏi.

“Thiếu chủ anh minh, lần này họ vốn muốn tìm cái chết, may mà ta đã ngăn họ.

Thanh Long cười nói:

“Bây giờ họ đang kiểm tra tình hình ở ma môn, đảm bảo thiếu chủ và thiếu phu nhân sẽ không bị quấy rầy. Có thể xuất phát chưa?"

Chu Tự nhìn Gia Cát Du, sau khi nàng gật đầu, liền cho Thanh Long xuất phát.

Một âm thanh vang lên.

Bộp!

Cảnh tượng xung quanh thay đổi trong phút chốc. Trong chớp mắt, họ đã đứng trên ngọn núi. Chu Tự nhìn xung quanh, phát hiện sông núi xung quanh đều ở dưới chân. Bởi vì trời còn chưa sáng cho nên không chấn hãi như vậy. Sau đó hắn lại nhìn sân viện trước đây đã từng thấy, phát hiện hơi khác so với trước đây. Sân viện này đã được tu sửa, mà còn mở rộng rất nhiều.

Trong sân viện có một cái cây vô cùng bắt mắt.

“Thay đổi nhiều quá.

Chu Tự nói theo bản năng.

“Lúc đó còn rất sớm, có chút thay đổi cũng là bình thường"

Thanh Long trả lời.

1074 chữ

Chương 944: Biết Làm Không Vậy?

Hắn biết Chu Tự đang nói về ngày trước lễ cưới của môn chủ, lúc đó chính là ở nơi này.

“Cái cây đó được trồng từ khi nào?"

Chu Tự chỉ vào cái cây trong sân hỏi.

“Nó được trồng khi mẹ ta mang thai ta.

Chu Ngưng Nguyệt cười nói với vẻ mặt vui vẻ.

"Ồ"

Chu Tự gật đầu, thuận miệng nói:

“Cái cây này được bao nhiêu năm tuổi rồi?"

“Tám năm tuổi rồi"

Chu Ngưng Nguyệt trả lời.

Chu Tự:

"..."7 Nguyệt tỷ đúng là thông minh.

“Mặt trời vẫn chưa ló rạng, các ngươi phải thay quần áo trước khi mặt trời mọc. Ta muốn lấy mặt trời làm nền để chụp cho các ngươi, không biết áo cưới và áo dài đỏ có kịp đến để chụp cùng không. Chụp đồ đỏ trước.

Gia Cát Du nhắc nhở nói.

“Ta có thể hỗ trợ tạo kiểu tóc, ta rất lành nghề đấy"

Chu Tước đột nhiên xuất hiện nói.

Bạch Hổ đi theo ra nói:

“Ta rất giỏi thay quần áo.

Cuối cùng nàng nhìn sang Chu Tự nói:

“Thiếu chủ có cần hỗ trợ không?"

“Không cần, quần áo của ta rất đơn giản, không phức tạp"

Chu Tự vội vàng từ chối. Hắn đã từng mặc thử, đúng là rất đơn giản. Để người khác hỗ trợ cứ cảm thấy rất kỳ quái.

“Không sao, sẽ đến kịp.

Thanh Long quan sát kỹ bầu trời nói:

“Đến lúc đó ta dùng sức mạnh áp chế là được, khiến cảnh tượng thời gian ở khu vực này trôi qua chậm hơn bên ngoài. Rất dễ dàng"

Gia Cát Du:

"..."

Trợ thủ như thần.

Tô Thi nhìn trái nhìn phải nói:

“Ta có thể hỗ trợ làm gì?"

“Đứng sang một bên, có thể khiến người ta vui tai vui mắt"

Chu Ngưng Nguyệt chỉ vào cái cây bên đỉnh núi nói.

Tô Thị:

Thế chẳng phải là bình hoa sao?

Trong phòng, Chu Tự ngồi bên cạnh Thu Thiển, lúc này Tô Thị đang làm tóc cho hắn.

“Tóc giả cũng đội lên rồi?"

Hắn nhìn tóc giả, có chút khó mà tin nổi, nhưng cũng muốn xem bây giờ mình trông như thế nào, đáng tiếc trước mặt không có gương.

“Ngươi đừng động đậy, ta không biết làm lắm đâu.

Tô Thi căng thẳng nói.

“Tam lão bản, ngươi có được không đấy?"

Chu Tự hỏi.

“Đương nhiên, ta có ích hay không ngươi không biết sao?"

Tô Thi thoải mái nói.

“Để ta làm cho Từ Từ đi tới nói:

“Ta biết một chút.

“Để ta, để ta"

Tô Thi không muốn để người khác nhúng tay.

Chu Tự thở dài một tiếng, mặc cho Tô Thị làm tóc.

“Đây"

Thu Thiển đưa cho Chu Tự một cái gương, trước mặt Thu tỷ có cái gương lớn. Gia Cát Du chỉ chuẩn bị một cái.

“Thu tỷ vẫn là tốt nhất"

Nhận lấy gương, Chu Tự cười nói. Lúc này hắn mới nhìn thấy tình trạng trên đầu, tam lão bản chân tay vụng về.

Người thông minh như vậy, sao lại như vậy?

“Tam lão bản, ngươi có biết làm không đấy?"

Hắn lại hỏi.

“Ta vừa học được rồi.

Tô Thi trả lời. Câu trả lời này khiến Chu Tự có chút lo lắng. Tất cả những thứ tam lão bản học được, thông thường đều là một mớ hỗn độn.

“Thiếu chủ không cần lo lắng, còn có ta.

Chu Tước vừa giúp Thu Thiển chải đầu vừa trấn an nói.

“Nhớ chải cho ta nữa đấy"

Chu Ngưng Nguyệt ngồi một bên nói.

“Để ta chải đầu cho Nguyệt tỷ"

Tô Thi tích cực nói.

“Không cần"

Chu Ngưng Nguyệt không hề do dự từ chối.

“Ta cứ muốn"

Tô Thi đáp lại nói.

Chu Tự cũng không quản họ, nhưng hình như đám người Tô Thi cũng muốn chụp. Nàng nói nàng làm phù dâu, cũng phải chụp ảnh. Nghe nói các nàng muốn mặc lễ phục phù dâu. Không chỉ có tam lão bản, đại lão bản và Âm Túc đều tham gia.

Chu Tự suy nghĩ một lát:

“Nếu Thu tỷ có phù dâu, vậy có phải ta cũng cần phù rể không, vừa hay có nhị lão bản và Từ đại ca. Đáng tiếc bây giờ đại ca của ta mất tích, đợi thời gian nữa tìm được, ta sẽ hỏi hắn.

Nhất thời Chu Tự cảm thấy may mắn vì mình đã đi làm, nếu không ngay cả phù rể cũng chưa chắc tìm được. Vậy thì thật xấu hổ.

“Đại ca?"

Chu Tước có chút tò mò:

“Thiếu chủ có đại ca từ khi nào?"

“Là đại ca mà ta tự nhận, hắn vừa mạnh vừa đẹp trai, là một truyền kỳ"

Chu Tự ngưỡng mộ nói.

“Chủ yếu là đại ca hắn có thể đi khắp nơi bằng một thanh kiếm Thu Thiển giải thích nói.

“Đây chỉ là một điều trong đó.

Chu Tự cười, định nói tiếp. Nhưng rất nhanh liền dừng lại, điều tiếp theo không thể nói.

“Đã xong chưa? Đến giờ rồi"

Gia Cát Du đi vào hỏi.

“Xong rồi.

Chu Tước đáp lại nói.

Tuy Tô Thi vô dụng, nhưng cũng làm sắp xong, Chu Tước chỉnh lại một chút thì không vấn đề gì. Thu Thiển đứng lên, nàng mặc áo dài đỏ, giống như tiên nữ bước ra từ trong tranh. Là Bạch Hổ giúp nàng mặc quần áo.

“Thu Thiển đẹp quá.

Tô Thi thốt lên.

“Lần này tam lão bản nói đúng"

Chu Tự ngắm Thu Thiển cười nói. Thu Thiển có mái tóc dài đến thắt lưng, mặc cả bộ màu đỏ trông thật quyến rũ. Nàng nhìn Chu Tự nở nụ cười, lại có chút ngượng ngùng.

“Thu tỷ, tay"

Chu Tự đưa tay ra nói:

“Cẩn thận đất trơn.

Thấy vậy, Thu Thiển đưa tay ra cho Chu Tự nắm, sau đó hai người đi ra bên ngoài.

“Nhớ mang theo khăn đội đầu đỏ"

Gia Cát Du nhắc nhở nói, dừng một chút rồi lại lên tiếng:

“Lần này chỉ là chụp ảnh, không phải kết hôn, các ngươi không cần nghiêm túc như vậy. Cứ thể hiện tình cảm vợ chồng một cách tự nhiên là được.

Sau đó Chu Tự và Thu Thiển cúi đầu đi ra ngoài, nhất thời hơi xấu hổ.

1114 chữ

Chương 945: Chơi Game

Mặt trời mọc bên ngọn núi.

Thu Thiển đeo khăn đội đầu đỏ đứng yên lặng, còn Chu Tự đưa tay làm động tác vén khăn.

“Vén lên là được, giữ nguyên ở tư thế đó, tình cảm một chút.

Gia Cát Du nhắc nhở nói, sau đó nàng cau mày:

“Phía bên phải cho thêm chút ánh sáng, khuôn mặt của cô dâu không rõ lắm.

Hàn Tô lập tức giơ đèn.

“Tay phải của chú rể vòng ra phía sau cô dâu một chút, phía sau phía sau, tay trái không cần dịch chuyển, trái phải trước sau không phân biệt được nữa rồi phải không? Đúng, là như thế.

“Tốt, chú rể gần lên phía trước một chút, làm động tác muốn hôn, hai người là vợ chồng, có gì mà ngại? Cô dâu tự nhiên lên"

“Đừng sát gần như thế, đừng ôm eo, mỉm cười, mỉm cười, có biết mỉm cười không?"

“Tốt, đổi tư thế, tung khăn đội đầu đỏ lên, cho chút gió nào.

Chu Ngưng Nguyệt lập tức ở vẽ một vòng tròn phía trước, gió khẽ thổi lên, khăn đội đầu cũng được nàng điều khiển bay lên.

“Tuyệt, cao thủ"

Gia Cát Du không khỏi khâm phục. Một lúc sau, Gia Cát Du mới dừng lại nói:

“Tốt, đổi áo cưới, sau đó đổi địa điểm.

Nghe vậy, cả người Chu Tự thả lỏng, sau đó hắn nắm tay Thu Thiển nói:

“Thu tỷ có mệt không?"

“Không mệt, nhưng cảm thấy một ngày rất vội.

Thu Thiển mỉm cười. Sau khi thay áo cưới, cuối cùng hai người đã chụp xong cảnh mặt trời mọc. Sau đó tìm nơi có phong cảnh đẹp là được.

“Nào, ăn sáng đi Tô Thi chia bánh mỳ mà nàng mua đến cho mọi người.

Chu Tự khiếp sợ:

“Tam lão bản, làm sao ngươi mua được? Sớm như vậy họ còn chưa mở cửa ấy chứ?"

“Ta đặt trước rồi.

Tô Thi đắc ý nói.

“Hương vị không tồi.

Minh Nam Sở cầm điện thoại nói.

“Ngươi chẳng làm gì mà cũng có mặt mũi ăn hả?"

Tô Thị nói.

“Các ngươi phân việc cho ta chưa?"

Minh Nam Sở nói:

“Một đám con gái các ngươi đều giúp đỡ, ta có thể giúp gì? Chỉ có thể ấm ức ngồi một bên xem có việc nặng hay không. Không có việc nặng, ta cũng hết cách Lúc này Thu Thiển mặc áo cưới đứng bên cạnh Chu Tự, nàng ăn rất cẩn thận, chỉ sợ làm bẩn áo cưới. Sau đó nhẹ nhàng vỗ vai Chu Tự:

“Có đẹp không?"

“Đẹp lắm"

Chu Tự nhìn khuôn mặt Thu tỷ, gật đầu.

“Ta nói áo cưới"

“Ta đang nói đến Thu tỷ mặc áo cưới"

“Eo, có ngấy không hả?"

“Liệu Thu tỷ có nghe đến ngấy rồi không?"

“Không đâu"

Thu Thiển ghé gần bên tai Chu Tự, nhỏ giọng mê hoặc nói:

“Ta thích ngươi cho ăn thế này"

“Thu tỷ, ngươi nói xem sau này liệu chúng ta sẽ có rất nhiều con cái không?"

Chu Tự cười khẽ hỏi. Đúng lúc Thu Thiển định nói gì, giọng của Gia Cát Du ở phía sau truyền đến:

“Ta tìm được địa điểm rồi, nào, đi chụp thôi.

Chu Tự, Thu Thiển:

"..."

Minh Nam Sở nhìn đám người Chu Tự đi chụp ảnh. Hắn thực sự không có gì để làm. Thánh nữ, Tô Thị, Hàn Tô, Âm Túc, Chu Tước, Bạch Hổ, đều ở xung quanh đợi hỗ trợ. Không làm phiền những người này nữa. Lúc sau Minh Nam Sở xin mật khẩu mạng, sau đó chọn đăng nhập. Bây giờ là lúc vào bản sao thể hiện rồi.

“Ấy? Người của Thiên Cơ Lầu?"

Thanh Long đi đến bên cạnh Minh Nam Sở kinh ngạc nói:

“Nói ra thì đã lâu lắm ta không chơi trò này, ta nhớ ta còn có tài khoản, hay là cùng chơi đi?"

Nói xong Thanh Long ngồi bên cạnh Minh Nam Sở lấy điện thoại cùng loại ra nói:

“Hiện giờ có phó bản gì, có phó bản ba mươi người không?"

“Có thì có"

Minh Nam Sở có chút kinh ngạc. Bởi vì Thanh Long thật sự có điện thoại của tông môn họ, hắn còn đăng nhập vào. ID chính là Thanh Long.

“Vậy chúng ta thành một đội, đi dẫn người bay.

Nói xong Thanh Long rất hưng phấn:

“Huyền Vũ, đưa người vào phó bản, đến Thiên Cơ Lầu đi dạo.

Huyền Vũ còn đang nhìn đám người Chu Tự liền hoàn hồn lại rồi đi đến.

“Ngươi xem cái gì?"

Thanh Long nói:

“Ngưỡng mộ Thiếu chủ, ngươi cũng có thể đấy.

“Chơi game đi"

Huyền Vũ quay đầu nhìn về phía Từ Từ ở một bên:

“Ngươi muốn chơi cùng không? Chỗ ta có cái điện thoại dự phòng"

“A? Được.

Từ Từ lập tức gật đầu. Tuy rằng không hiểu chuyện gì, nhưng Thanh Long và Huyền Vũ là tiền bối. Hắn cũng không dám từ chối.

Sau đó...Bốn người vào trong game. Ở trong này có chút ý thức, cho nên chơi game có thể tác dụng vào cơ thể.

Lúc này Từ Từ nhìn đường núi đông người qua lại, có chút không hiểu lắm.

“Tài khoản của ta không có nghề nghiệp, ngươi tùy ý dùng thuật pháp gì cũng được"

Huyền Vũ nhắc nhở Từ Từ ở một bên.

“Cảm ơn tiền bối"

Từ Từ gật đầu cảm kích nói.

“Nói ra thì nơi này non xanh nước biếc, chất lượng hình ảnh cũng đẹp hơn trước nhiều, nhưng tại sao ta mới có cấp sáu mươi? Cấp tám mươi còn một đống?"

Thanh Long nhìn xung quanh kinh ngạc nói:

“Hiện giờ có đến cấp bao nhiêu rồi?"

"Một trăm hai mươi cấp"

Minh Nam Sở trả lời. Hắn có chút kinh ngạc, không ngờ bốn người cùng vào thật.

“Ngươi đã cấp một trăm rồi, xem ra thiên phú không tồi"

Thanh Long cũng không để ý, sau đó nói:

“Nơi này chính là phó bản ba mươi người à? Gọi là gì?"

“Việc này."

Minh Nam Sở do dự nói:

“Gọi là tứ tượng nghịch chuyển, nói Thanh Long, Huyền Vũ, Chu Tước, Bạch Hổ, vì lý do nào đó mà hắc hóa, sau đó phải diệt trừ bốn vị boss này, trong đó Thanh Long là đại boss cuối cùng"

“Ai đã tạo ra phó bản này, có phải hắn ngứa mắt với bốn anh em chúng ta không?"

Thanh Long cũng không truy cứu:

“Đi thôi, tạo nhóm, chúng ta đi vào giết xuyên phó bản.

1116 chữ

Chương 946: Phù Rể Đâu?

“Minh Nam Sở?"

Lúc này một người đàn ông tay cầm khiên đi đến, cười nói:

“Ngươi dẫn người mới hả? Ba người cấp sáu mươi? Ta đoán không ai chịu vào nhóm các ngươi đâu. Cho ta một trăm đồng tiền vàng, ta dẫn bốn người các ngươi bay"

Minh Nam Sở:

Sư huynh, hà tất phải tìm cái chết chứ?

“Bá chủ Cửu Thiên? Tên rất hay, cái tên này của ngươi khiến ta nhớ đến Chân Long Cửu Thiên ban đầu đó. Thanh Long cười nói:

“Một trăm phải không? Không thành vấn đề, nhưng ta cảm thấy số điểm đầu ra của bốn người chúng ta sẽ cao hơn các ngươi không ít. Thế này đi, chúng ta dùng mức độ tổn thương để định giá. Đầu tiên ta cho ngươi một trăm, tiếp theo, bắt đầu tính điểm. Mười ngàn điểm đầu ra bằng một đồng tiền vàng, điểm tổng của bốn người chúng ta cao hơn ngươi mười ngàn, thì ngươi đưa chúng ta một đồng tiền vàng. Tổng điểm của các ngươi cao hơn chúng ta mười ngàn, chúng ta đưa ngươi một đồng tiền vàng. Thế nào?"

"Ha?"

Bá chủ Cửu Thiên khó mà tin nổi nhìn Thanh Long:

“Ngươi không đùa với ta chứ? Bốn boss cộng lại là mười lăm triệu máu, nhiều tiểu quái như vậy, ngươi biết trận này ngươi bị lỗ bao nhiêu không?"

“Không sao, ta có rất nhiều tiền, chỉ cần ngươi nuốt trôi, ta sẽ cho?

Thanh Long cười nói.

“Ngươi là đệ tử mới đến mà giàu như vậy?"

Bá chủ Cửu Thiên suy nghĩ nói:

“Các ngươi có bốn người, vậy phía chúng ta cần mấy người?"

“Hai mươi sáu người là được, hơn nữa để công bằng, mời người đến xem trận chiến đi. Đông người mới thú vị, không cần lo lắng không có ai đến, chỉ cần ta thua, tất cả người xem trận đấu có thể có mười đồng tiền vàng. Ta xem nhiệm vụ phó bản, thông quan cũng mới năm đồng tiền vàng, cho mười đồng, chắc chắn họ sẽ vui vẻ xem trận chiến"

Thanh Long dường như đã giải quyết tất cả vấn đề.

Bá chủ Cửu Thiên động lòng, hắn quay đầu nhìn về phía Minh Nam Sở nói:

“Ngươi nghiêm túc không?"

“Đương nhiên"

Minh Nam Sở gật đầu nói:

“Họ nói gì ta đều công nhận.

Mình dám không công nhận sao? Hơn nữa trận này có thể kiếm không ít tiền, Thanh Long tiền bối khinh thường nhìn cả tông môn họ.

“Vậy đưa ta một trăm đồng tiền vàng trước.

Bá chủ Cửu Thiên nói.

Thanh Long không hề do dự đưa một trăm tiền vàng:

“Gọi người đi, nhớ gọi người mạnh một chút, dù sao boss chỉ có chút máu, các ngươi không đủ mạnh rất khó kiếm được tiền của ta. Nhân tiện thông báo cho tất cả đi"

“Không vấn đề, ngươi đã muốn chơi lớn như vậy, thì ta chơi cùng ngươi.

Bá chủ Cửu Thiên tỏ vẻ mặt hưng phấn. Vừa có danh vừa có lợi, hắn sợ cái gì? Coi đẳng cấp một trăm mười của hắn là giả chắc? Ba người cấp 60, thêm một người cấp một trăm, có thể nổi lên sóng gió gì chứ? Giết cho hắn không còn mảnh giáp.

Hơn mười giờ, Chu Tự chậm rãi dừng trên ngọn núi cao nhất ma môn. Nơi này chính là chỗ ở của cha mẹ hắn, cũng là nơi đến đầu tiên. Vừa nãy hắn và Thu tỷ đã chụp các loại trang phục một lượt, cả ma môn quá lớn, cho nên chỉ chọn mấy địa điểm đẹp. Thực ra không ít nơi đều ở trong viện của nhà Nguyệt tỷ, có cả căn nhà dưới cây. Nhưng vừa nãy là dùng thuật không gian để vào, không quay về như vậy.

Áo cưới chính, áo cưới phụ, váy cưới màu sắc, trang phục áo dài đỏ, váy tiên, trang phục thường này đều đã chụp hết. Mệt vô cùng, nhất là Gia Cát Du yêu cầu rất cao. Cười không được quá khoa trương, ôm Thu tỷ cũng phải là nàng chỉ đạo. Cũng may địa điểm đầu tiên xong rồi. Nếu không phải người tu chân, đúng là không chịu nổi.

Lúc này Chu Tự mặc quần áo thường ngày, trang phục thường ngày của Thu tỷ là chân váy dài đến đầu gối, áo sơ mi sát nách. Nàng không hề mệt, còn đang thảo luận về ảnh với người khác. Gia Cát Du nói chỉ mới chụp xong, còn phải điều chỉnh ánh sáng.

Vì không quấy rầy những người này, một mình Chu Tự đi phía trước, cho nên cũng là người đầu tiên về đến ngọn núi. Hắn hơi bất mãn, phía Thu tỷ rất đông người, phù rể mà hắn đưa đến đâu? Cũng không biết đi đâu rồi. Giờ đang nghỉ ngơi, thực ra là phù dâu muốn chụp ảnh.

"Ùm?"

Khi đi đến cửa, hắn phát hiện dưới gốc cây bên ngoài sân viện có bốn người xếp hàng ngồi, người nào cũng cầm điện thoại, hình như đang chơi game. Trong lúc tò mò, Chu Tự đi đến, sau đó kinh hãi. Những người này lại kết nối mạng chơi game.

“Sao các ngươi làm được?"

Hắn hỏi. Phải biết rằng game của nhị lão bản, không phải đồng môn thì không chơi được.

“Thiếu chủ?"

Thanh Long kinh ngạc nói:

“Các ngươi quay lại rồi à?"

Vì đợi người đến xem chiến đấu, hắn chơi một lúc, cho nên phó bản vẫn chưa bắt đầu.

“Ừm, nghỉ một tiếng, chốc nữa chụp phù dâu"

Chu Tự gật đầu, sau đó tiếp tục hỏi:

“Làm sao các người cùng chơi game được?"

“Vừa hay ta có tài khoản nên chơi thôi.

Thanh Long lấy ra cái điện thoại mới nói:

“Thiếu chủ muốn chơi không?"

Lúc này các nàng Chu Ngưng Nguyệt đã quay lại.

“Các ngươi đều đang chơi game hả? Để một đám con gái chúng ta làm việc, thật quá đáng"

Tô Thị phê bình nói.

“Game Thiên Cơ Lâu ư?"

Chu Tước tỏ vẻ mặt hưng phấn, dường như cũng muốn tham gia.

“Hiện giờ chúng ta ở đang đánh cược với người ta, các ngươi có muốn đến xem không? Thiếu chủ có thể trực tiếp gia nhập.

Thanh Long nói. Gia Cát Du không hiểu, những người này ở đây làm gì?

“Phải mất bao lâu?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi. Dù sao hôm nay cũng có việc phải làm.

“Chắc nửa tiếng"

Thanh Long trả lời.

1074 chữ

Chương 947: Vinh Dự

Chu Ngưng Nguyệt nhìn về phía Gia Cát Du.

“Thời gian đủ thì đủ, nhưng không được quá một tiếng"

Gia Cát Du lập tức nói. Nàng phát hiện, hôm nay nàng nói được là được, nói không được thì không được. Bốn hộ pháp ma môn cũng không thể phản bác. Cả đời này cũng không có thời khắc vẻ vang thế này đấy?

“Chúng ta vào xem cuộc chiến đi"

Chu Ngưng Nguyệt ăn trái cây lấy mấy cái điện thoại từ chỗ Chu Tước, chia mỗi người một cái.

“Ta không cần, ta có rồi"

Gia Cát Du nói. Nàng hơi kinh hãi, những người này lấy đâu ra nhiều đồ của tông môn họ như vậy.

“Lão tổ sáng lập của các ngươi quen biết với chúng ta, lúc đó hắn khai tổng lập phái được sự đồng ý của chúng ta, mới có thể phát triển lớn mạnh Bạch Hổ vén mái tóc bạch kim bên tai giải thích.

Gia Cát Du chấn hãi, quá đáng sợ rồi đấy?

“Đi thôi, vào đi Chu Tự nhận lấy điện thoại nói. Hắn không có suy nghĩ tham dự, chỉ đơn thuần vào xem trận chiến, “Nói ra thì bữa trưa làm thế nào?"

Thu Thiển hỏi.

“Ta đặt cơm với cha rồi, nói chốc nữa cho người đưa đến.

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Còn về bảo ai đưa đến...Thủ hạ đắc lực của cha nàng chỉ có bốn vị hộ pháp, xem ai may mắn, được cưỡng ép kéo vào.

Sân luyện công tại Thiên Cơ Lâu, Tân Nguyệt tiên tử nói với thiếu nữ bên cạnh:

"Sư tỷ, nơi này chính là sân luyện công của tông môn chúng ta sao? Có phải là hơi không quá bình thường hay không?"

"Đâu có, bình thường mà"

Tân Vân tiên tử cười đáp:

"Đây chỉ là sân luyện công số một, ở chỗ này của chúng ta còn có số hai số ba, sau này ngươi sẽ biết nhiều hơn"

"Thật ư?"

Tân Nguyệt tiên tử tỏ vẻ kinh ngạc.

Năm nay nàng mười bảy tuổi, cũng không phải là người của tu chân giới mà là một học sinh cấp ba trong thế tục.

Bởi vì chơi game khá tốt mà được một người đàn ông nói rằng thiên cốt trời sinh.

Cứ nằng nặc đòi đưa nàng gia nhập tu chân giới, bái nhập tông môn.

Khi nhìn thấy vị sư huynh kia phi thiên độn địa, nàng mới phát hiện trên đời này thật sự có tiên nhân.

Mà nàng chính là người có thiên phú từ trước.

Sau đó nàng rất vui mừng mà đồng ý, giấu diếm cha mẹ tới nay này, hôm nay đã nhập môn thành công.

Đạo hiệu Tân Nguyệt.

Mà sư tỷ Tân Vân dẫn nàng tới sân luyện công này.

Cái gọi là sân luyện công ở đây, là một căn phòng rất lớn, trong phòng được đặt đầy máy tính.

Vô số người đang ngồi trước máy tính, thao tác liên hồi.

Nơi này rõ ràng là quán net.

Cái gì mà tiên nhân chứ, đều là lừa người cả.

Tân Nguyệt cảm thấy mình rơi vào một âm mưu to lớn. Nàng hiểu ra rồi, mình là một kẻ ngốc. Nhưng trong này cũng náo nhiệt thật đấy.

"Ơ, sao hôm nay lại đông đúc thế này?"

Tân Vân tiên tử có chút kinh ngạc.

"Còn chưa bắt đầu nữa à? Cửu Thiên Bá Chủ có chuyện gì vậy hả? Gọi người thôi cũng chậm thế ư?"

"Các ngươi thì hiểu gì chứ, hắn muốn gọi acc max cấp, đó đều là kim tệ đấy"

"Có hạn chế số người xem không nhỉ? Có phải là Cửu Thiên Bá Chủ thắng thì chúng ta sẽ có kim tệ không? Ta cần kim tệ lâu lắm rồi"

Tân Nguyệt tiên tử nhìn chung quanh một chút, phát hiện mọi người ở đây đều đang chơi một trò nàng chưa từng chơi qua bao giờ.

Mặc dù nơi này là quán net, nhưng lại có điều rất khác lạ.

Không khí nơi này trong lành, trai xinh gái đẹp nhiều vô số kể, phóng mắt ra nhìn đều cảm thấy ánh nắng tươi sáng.

Chẳng lẽ đây chính là quán internet trong truyền thuyết?

"Xảy ra chuyện gì à?"

Tân Vân tiên tử vội vàng tìm một người hỏi xem.

Sau đó nàng biết được có người chuẩn bị bắt đầu thi đấu trong đó.

Mà quan sát trận chiến này có thể nhận được mười kim tệ.

"Sư muội mau mở máy lên, chúng ta đi vào quan sát trận chiến, có khi kiếm được một khoản hời đó"

Tân Vân tiên tử lập tức nói.

Tân Nguyệt tiên tử có chút không hiểu:

"Sư tỷ, mười kim tệ nhiều lắm à?"

"Nhiều ư? Không nhiều, nhưng đủ để cho người mới như ngươi kiếm đủ hai năm"

Tân Vân tiên tử dừng một chút lại nói tiếp:

"Đúng rồi, ngươi học xong tốt nhất là đi làm, lương rất quan trọng. Sau đó bên ngoài trò chơi còn cần dùng linh thạch, dù sao tu chân giới không dùng kim tệ"

"Vậy có thể dùng kim tệ đổi linh thạch với đồng môn không?"

Tân Nguyệt tiên tử hỏi.

"Đương nhiên là có thể rồi"

Tân Vân tiên tử gật đầu, nàng nói tiếp:

"Mười kim tệ có thể đổi được rất nhiều linh thạch, nhưng nó cung không đủ cầu. Đồ ngốc mới đem đi bán. Dù sao trò chơi này cũng khác với những trò bình thường ngươi chơi, hệ thống tông môn hạn chế rất gắt gao, không có ai là giàu có cả"

"Vậy tại sao người phát kim tệ kia lại giàu có như thế?"

Tân Nguyệt tiên tử tò mò hỏi.

"Ai mà biết chứ? Vào game trước rồi nói sau.

Tân Vân tiên tử nói.

Lúc này hai người đã ngồi vào máy tính, bắt đầu đăng nhập.

Tân Nguyệt tiên tử cho rằng chỉ là đăng nhập trò chơi bình thường mà thôi, nhưng rất nhanh sau đó nàng đã cảm thấy đầu mình ong ong lên.

Ngay sau đó nàng nghe được tiếng ồn ào.

Xung quanh là sơn hà đại địa, trước mắt là một số căn nhà tranh, vô số người đang đi vào trong núi.

Độ ẩm, khứu giác, cảm giác đau, tất cả đều có.

1152 chữ

Chương 948: Em Gái Hàng Xóm

"Cái này...

"Người thật tiến vào trò chơi à?"

Tân Vân tiên tử cười nói:

"Nơi này chính là chỗ tu luyện của chúng ta, tu luyện trong này thì thân thể cũng sẽ nhận được lợi ích. Đương nhiên không phải là thăng một cấp trong này thì thân thể cũng có thể thăng một cấp. Nhưng cũng sẽ có chút tiến bộ. Điều quan trọng của đẳng cấp là dùng để tiến vào phó bản. Rất nhiều phó bản đều hạn chế đẳng cấp. Cụ thể hơn nữa thì ngươi chơi lâu hơn là biết, độ thuần thục thuật pháp là rõ ràng nhất"

Tân Nguyệt tiên tử cảm thấy kinh ngạc:

"Vậy nếu ta biết bay trong này thì có phải là trong hiện thực cũng biết bay hay không?"

"Nếu không mượn pháp bảo và tọa kỵ trợ giúp thì đúng là như thế.

Tân Vân trả lời.

"Oa, phong cảnh nơi này đẹp thật đấy, nhưng vẫn kém Đạo Tông Thiên Vân nhiều. Bọn hắn đều có đẳng cấp, vậy ta cấp bao nhiêu?"

Đột nhiên có giọng nói vang lên.

Tân Vân và Tân Nguyệt quay đầu nhìn lại.

Bản thân Tân Nguyệt đã rất xinh đẹp, trong lớp cũng thuộc dạng hoa khôi.

Tính trong trường cũng xếp ba hạng đầu về độ xinh đẹp.

Mà sư tỷ Tân Vân của nàng lại càng đẹp hơn, so với Tân Vân thì hoa khôi trong trường cũng bình thường mà thôi.

Nàng cảm thấy người của tu chân giới có đẹp cũng không thể đẹp hơn Tân Vân sư tỷ bao nhiêu được, cho tới khi nàng nhìn thấy người trước mặt.

Giây phút đó Tân Nguyệt cảm thấy cảnh đẹp thế gian cũng không gì hơn cái này, cảnh này chỉ trên trời mới có, nhân gian thế tục không xứng với người đó.

Đẹp đến nỗi vạn vật đều lu mờ.

"Đẹp quá...

Nàng thốt lên trong vô thức.

"Ngươi cũng rất đẹp"

Tô Thị trả lời.

Tân Nguyệt nghe vậy thì đỏ cả mặt.

Tân Vân cũng nhìn nữ tử trước mặt bằng ánh mắt kinh ngạc mà nói:

"Ngươi xinh đẹp như thế, tại sao ta không biết ngươi nhỉ? Ngươi mới tới à? Không đúng, ngươi cũng cấp 60 rồi, nhìn thế nào cũng không giống người mới"

"Đúng thế, ta đã cấp sáu mươi rồi, ngươi cũng cấp sáu mươi, nhưng tiểu cô nương bên cạnh mới cấp một Tô Thị cười nói.

"Ta...ta mới tới"

Tân Nguyệt tiên tử trả lời.

"Cửu Thiên Hoàng Chủ?"

Tân Vân nhìn tên nhân vật của Tô Thị mà cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Tô Thi ngẩng đầu nhìn tên của mình, nàng có chút khó chịu.

"Khá hay rồi, ít ra không phải là Cửu Thái"

Chu Tự đứng bên cạnh nói.

Tên của Chu Tự chính là Cố Lý, còn Thu Thiển là Trường An.

Hàn Tô và Âm Túc dùng tên thật của mình.

Gia Cát Du nhìn những người trước mặt đều cấp 60 mà có hơi bất đắc dĩ. Những người này lấy đâu ra nhiều acc cấp 60 như thế nhỉ?

"Cấp 116?"

Tô Thị nhìn đẳng cấp của Gia Cát Du mà có hơi khó tin.

Chu Tước nhíu mày rồi nói:

"Sao lại nhiều cấp 80 90 như thế?"

"120 là cấp cao nhất.

Gia Cát Du nhắc nhở.

Chu Tự động đậy tay, cảm thấy rất chân thật, không biết có thể dùng công lực ngàn năm không nữa. Hắn thử vận chuyển một chút, dường như có thể sử dụng.

Nơi này đúng là thần kỳ thật đó.

Nhưng hắn đến đâu không phải để đánh nhau, chỉ đơn thuần là quan sát trận chiến.

Để xem mấy người Thanh Long thắng như thế nào.

"Đi thôi, quan sát trận chiến"

Trên đường đi Chu Tự luôn cảm thấy có người đang quan sát mình.

Hắn quay đầu nhìn lại thì phát hiện người nhìn chằm chằm mình chính là người mới cấp 1 kia.

Người đó nhìn chằm chằm mình làm gì?

Hắn có chút tò mò.

Tân Nguyệt thấy Chu Tự nhìn qua thì kinh ngạc, sau đó ấp úng hỏi:

"Ngươi...có phải tên là Chu Tự không?

Lần này tới lượt Chu Tự sững người:

"Ngươi biết ta à?"

Hắn hỏi.

Bình thường mà nói thì đáng ra cái tên Thánh Tử Ma Đạo càng vang dội hơn mới đúng chứ?

"Ta từng gặp ngươi"

Tân Nguyệt suy nghĩ cẩn thận lại rồi mới nói:

"Ta nhớ rằng cha mẹ ta luôn nói nhà bên cạnh có một người học rất giỏi, ngày nào cũng dặn ta phải học tập chăm chỉ. Là ngươi đúng chứ? Nhà ngươi mở tiệm cơm đúng không?"

Thu Thiển cũng có chút tò mò, đối phương quen Chu Tự thật.

Chu Tự cũng sững người, đến nơi này mà còn có thể gặp được đồng hương à?

"À...nhà ngươi làm gì nhỉ?"

"Ông nội ta mở tiệm tạp hóa, ta còn nghe nói ngươi sắp kết hôn, cha ngươi còn dặn ông nội ta nhất định phải đi dự."

Tân Nguyệt nói thêm.

Sau đó nàng quay đầu nhìn về phía Thu Thiển, lại thêm phần kinh ngạc:

"Bạn gái của ngươi đẹp thật đấy"

Không đúng, nàng phát hiện những nữ tử này đều rất xinh đẹp.

"À, tiệm tạp hóa đầu ngõ"

Chu Tự nhớ ra rồi, nhưng hắn chưa từng gặp nữ tử này bao giờ.

Để tránh gượng gạo, hắn không nói thẳng ra.

Trước đây bản thân hắn chỉ chuyên tâm học tập, thậm chí còn chẳng biết hết mặt bạn cùng lớp, sao có thể quen biết với những người khác được chứ?

"Chào ngươi, ta là em gái hắn, mặc dù hắn cảm thấy ta là chị hắn nhưng ta chính là em gái hắn. Ngươi có thể kể về chuyện lúc nhỏ của Chu Tự không?"

Tô Thi hỏi.

Lần này mấy người Thu Thiển cũng tò mò.

"Ha?"

Tân Nguyệt tiên tử suy nghĩ một chút rồi nói:

"Ta không biết, chỉ là thường xuyên nghe cha mẹ ta nói rằng con trai của ông chủ quán ăn học rất giỏi, chăm chỉ, thành thật ngoan ngoãn, là đứa trẻ ngoan nhất thị trấn. Nói ta rằng chỉ cần bằng một phần mười của hắn là được rồi"

Sau đó nàng lại thốt lên kinh ngạc:

"Các ngươi cũng là người của tông môn này ư? Cũng là tu chân giả?" Trong lúc nhất thời Tân Nguyệt mới nhận ra hóa ra mình cách tu chân giới gần đến vậy.

Đứa trẻ ngoan? Thành thật ngoan ngoãn? Tô Thi nghe xong cảm thấy không thể tin nổi. Thánh Tử Ma Đạo, tiếng xấu vang xa, giết người như ngóe, kinh khủng như thế cơ mà, những người này bị che mắt hay sao vậy.

1090 chữ

Chương 949: Hack

"Ta nhớ ra rồi"

Lúc này Tân Vân vẫn luôn im lặng đột nhiên thốt lên, nàng nói với Tô Thị:

"Ngươi là Tô Thị Cửu Thiên Hoàng Chủ đúng không? Đúng chứ? Dùng thực lực một người chèn ép vô số thiên chi kiều nữ, chủ nhân của Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng, truyền kỳ sống của tu chân giới đương thời Gia Cát Du đứng bên cạnh thở dài một tiếng, đây chỉ là người bình thường nhất trong số đó thôi.

Những người còn lại mới là đáng sợ nhất.

Tô Thi nghe vậy thì chỉ nở nụ cười gượng gạo, trong lúc nhất thời không dám để cho người khác biết mình rất vô dụng.

Đây chính là tác hại của việc nổi tiếng.

"Dường như bọn hắn bắt đầu rồi"

Gia Cát Du nhắc nhở.

Chu Tự ngẩng đầu nhìn lại thì phát hiện có ba mươi người đang đứng trước phó bản.

Bốn người Thanh Long, Huyền Vũ, Minh Nam Sở, Từ Từ, cộng thêm một đám người khoảng cấp một trăm mười, còn có một số cấp một trăm hai mười.

Một đoàn ba mươi người.

Bây giờ đủ ba mươi người.

"Đừng để thua rồi không trả được kim tệ"

Cửu Thiên Bá Chủ vừa cười vừa nói.

"Đương nhiên không rồi"

Thanh Long vui vẻ đáp.

"Thế đi vào đi, nhiều người quan sát cuộc chiến như vậy, ta phải tranh thủ"

Cửu Thiên Bá Chủ đi vào phó bản trước, sau khi nhận nhiệm vụ, bèn chọn tiến vào phó bản.Trong chốc lát, toàn bộ đoàn người lập tức xuất hiện nhắc nhở.

Nhắc nhở họ liệu đã chuẩn bị xong chưa.

Mười giây sau sẽ ngầm thừa nhận đã chuẩn bị xong rồi.

Nhưng chỉ mới qua một giây, đã ấn vào nút xác định, ngay sau đó tiến vào trong phó bản.

Những người này biết mất, những người khác cũng cùng biến mất theo.

Toàn bộ người xem cuộc chiến tiến vào phó bản.

Nhìn từng người biến mất, Chu Tự tò mò hỏi:

"Server sẽ không bị tắc nghẽn chứ? Dù sao toàn bộ đều ở trong phó bản.

"Không đâu, server này dùng Đạo Văn Đại Đạo của người sáng lập ra Thiên Cơ Lâu, mới chút người này không có khả năng bị nghẽn đâu.

Bạch Hổ tận tâm nhắc nhở.

"Thì ra là vậy"

Chu Tự gật đầu.

Sau đó mấy người chọn hình thức xem, rồi tiến vào phó bản.

Sau khi đi vào, Chu Tự liền thấy đám người Minh Nam Sở đang ở giữa núi rừng.

Nơi này có rất nhiều tiểu quái.

Đám người vẫn chưa động, trước khi bắt đầu phó bản có sáu mươi giây chuẩn bị.

Khi đám người Chu Tự vừa vào, ở nơi xa có một người đàn ông trung niên nghiêng đầu nhìn.

Hắn là một trong những nhân viên quản lý trò chơi.

Chuyện lần này quy mô hơi lớn, hắn cần phải tới xem.

Nhưng sau khi nhìn tới đám người Thanh Long, hắn cảm thấy có hơi quái dị. Danh hiệu của những người này có hơi xa xưa.

Nhưng tạm thời không có vấn đề gì.

Có điều đối phương thực sự có nhiều kim tệ vậy sao?

Nhưng không bao lâu sau, hắn đã nhận ra Chu Tự, lúc này mới có hơi tò mò liếc sang.

"Tông môn có những người này à?"

Nhân viên quản lý có hơi kinh ngạc.

Nhưng người ngoài thì sao vào được?

Trong lòng thấy nghi, hắn bèn giả dạng người chơi, đi tới.

Muốn xem xét thực hư.

Nếu như đối phương không phải người của tông môn bọn hắn, vậy cần phải lạm dụng quyền hạn, bao vây lại. Lúc này đã một phút trôi qua.

Tất cả mọi người vào chỗ, Thanh Long cười nói:

"Các ngươi ra tay trước hay là bọn ta ra tay trước?"

"Các ngươi làm trước đi"

Cửu Thiên Bá Chủ lắc lắc trang bị trên người, ung dung nói.

Một đám cường giả phía sau hắn, nên không hề lo lắng cái kẻ cấp sáu mươi trước mặt này có thể làm gì. "Thế ta không khách sáo nữa, xem ta mang các ngươi bay đây"

Vẻ mặt Thanh Long toàn ý cười, sau đó nói với đám người Huyền Vũ.

"Qua đi cùng, các người chạy theo là được, chúng ta giết thẳng tới bên Bạch Hổ, xem ta hành chết Bạch Hổ" Và một tiếng.

Thanh Long nhanh chóng phóng về trước.

Bộ pháp quỷ dị, có hơi không thể tin nổi.

Đám người nhanh chóng nhận ra:

"Mê Ảnh Súc Địa? Sao hắn học được kỹ năng này? Không phải nói kỹ năng này phải max cấp mới thích hợp học sao? Hắn mới cấp sáu mươi, sao có thể?"

"Thấy quỷ rồi, đây là một vị đại thần à?"

"Ta tra xét tư liệu rồi, Mê Ảnh Súc Địa, giới hạn là cấp sáu mươi mới mở khóa, hắn có tư cách học. Nhưng bình thường đều là cấp một trăm hai mươi mới học được.

"Không sao, chạy nhanh thì có tác dụng gì? Chưa rõ thắng thua thì nói gì cũng vô ích.

Đám người Cửu Thiên Bá Chủ cũng nghĩ vậy.

Sau đó, bọn hắn thấy Thanh Long đi tới trước một con đã quái.

Vươn tay tóm một cái, tiện vặn thêm một cái.

Tiếng răng rắc vang lên.

Sau đó đủ loại chữ xuất hiện.

Một kích trí mạng.

Một kích sấm sét.

Khắc chế. Tuyệt sát.

Sát thương 9999.

Thanh máu tụt xuống đáy.

Dã quái đã chết.

Hả?

Mấy người chưa đuổi kịp thấy cảnh này đột nhiên ngẩn cả ra.

Bọn họ không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Sau chớp mắt dã quái đã gục rồi?

Sát thương 9999.

Là thế nào?

Trò này còn có thể đánh ra sát thương cao vậy hả?

"Tên này hack hả?"

"Chắc chắn là hack rồi, max cấp cũng không thể đánh ra loại tổn thương như thế. Với cả trạng thái gì mà nhiều vậy chứ?"

Thanh Long cười, sau đó nhìn lại nói:

"Nếu các người không theo kịp tốc độ của ta thì có khả năng không có một điểm tổn thương nào đâu. Cố lên!" Hắn nói rồi tiếp tục chạy về trước với tốc độ cực nhanh, người phía sau khó mà đuổi kịp.

Minh Nam Sở và Từ Từ chỉ có thể chạy không ngừng.

1087 chữ

Chương 950: Kinh Động

Từ Từ tò mò hỏi:

"Một chiêu sát thương 9999 là rất khoa trương à?"

"Một chiêu của ta chỉ được 160 sát thương, của Cửu Thiên Bá Chủ là 210. Cường giả max cấp một nhát được 888 sát thương. Ngươi thử nói xem nào?"

Minh Nam Sở hỏi.

Từ Từ:

"..."

Có điều nghĩ lại cũng bình thường.

Dù sao đây cũng là Thanh Long mà.

Mà người xem cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng chuyện đáng sợ hơn nhanh chóng xuất hiện.

Thanh Long chạy về trước, hắn tới gần dã quái bằng tốc độ nhanh nhất, sau đó một đòn giết chết.

Giết xong lại tiếp tục chạy.

Còn người phía sau vẫn đang chạy, ngay cả thi thể cũng không sờ được.

Đây tuyệt đối dùng hack rồi, ai bảo không hack thì chắc chắn là đồng bọn.

Cửu Thiên Bá Chủ cả giận nói:

"Khinh người quá đáng, dừng lại. Có gan thì ngươi dừng lại"

Hắn phát hiện bản thân không có nổi một điểm sát thương, thế này làm muốn làm sao?

Phải đánh tới mùa quýt nào.

Không có một điểm sát thương, thế này còn nhục nhã hơn cả bị đánh bại.

Chu Tự nhìn Thanh Long một đường giết địch, cảm giác trò chơi này quá đơn giản.

Nhưng vô số người xem không có vui.

"Nhân viên quản lý đâu? Không kiểm tra xem thế nào à?"

"Đúng đó, cấp sau mươi mà đập phát chết luôn dã quái của phó bản này có bình thường không?"

"Hack rồi?"

"Mấy vị quản lý cấp cao trong tông môn bị đần hả? Ta đau lòng quá.

Mà lúc này, nhân viên quản lý vốn định tới gần Chu Tự hồi báo sự việc ngay lập tức, sau đó tra xét sát thương của Thanh Long.

Cuối cùng cho ra một kết luận kinh người.

Đối phương không có hack, đây là thực lực bình thường của người ta.

Mẹ kiếp, sao có thể chứ?

Sát thương của đối phương đều thuộc về sát thương theo lý luận, những người khác hoàn toàn không làm được, nhưng đối phương lại làm được.

Đúng theo quy tắc, nhưng lại vượt quá nhân lực.

Giống như thần vậy.

Sau đó trong khi mọi người đang lên án, hắn đưa ra một thông báo trên toàn phó bản.

Thông báo của phó bản: Người chơi có id Thanh Long không dùng hack, tất cả sát thương đều nằm trong quy tắc.

Trong lúc nhất thời, đám người xôn xao.

Cửu Thiên Bá Chủ sững sờ, nằm trong quy tắc?

Sao có thể?

Chưa từng nghe nói có người có thể mạnh tới mức này.

Sau đó hắn nhìn Thanh Long ở phía trước đang không ngừng giết địch, mà toàn bộ bọn họ đều đang đuổi theo hít khói.

"Đợi lát, cạnh tranh công bằng, có thể dừng lại không?"

"Đừng giết nữa, cho chúng ta ra tay trước đi"

Cùng lúc đó, đại điện của Thiên Cơ Lâu.

Chư vị quảng lý cấp cao cũng nhận được tin.

"Cấp sáu mươi một đòn giết chết dã quái của Tứ Tượng Nghịch Chuyển? Sao có thể thế được?"

"Nhưng kết luận sau khi kiểm tra là nằm trong quy tắc"

"Chuyện này là không thể nào, ta đi xem xem"

Dưới đại điện bắt đầu có người xôn xao bàn tán.

"Cấp sáu mươi?" Một người đàn ông trung niên, bước từ vị trí cao xuống rồi hỏi:

"Id của hắn là gì?"

"Thanh Long" Một vị tiên tử đáp lời.

Nghe vậy, lâu chủ Thiên Cơ Lâu sửng sốt một chút, nói:

"Ngươi nói hắn tên là gì?"

"Thanh Long"

Vị tiên tử kia nghi ngờ trả lời lại.

"Đúng vậy, còn có mấy tài khoản tương tự, nhưng chỉ là tới xem Lại có người nói.

"Id thì sao?"

Lâu chủ có hơi kích động nói.

"Chu Tước, Bạch Hổ.."

Đối phương còn chưa kịp nói hết, lâu chỉ đã giật mình, lập tức nói:

"Đừng nói nữa, theo ta vào. Chớ có làm ầm lên"

"Lâu chủ, sao vậy?"

Có người hỏi.

"Đi vào là biết"

Lâu chủ không trả lời ngay.

Lâu chủ dẫn người tiến vào trò chơi.

Khiến một đám quản lý cấp cao có chút kinh ngạc.

Sau khi tiến vào trò chơi thì bọn họ cũng đi tới trước phó bản, chỉ thiếu điều bước vào quan sát trận chiến.

Chỉ là trước khi tiến vào, lâu chủ hít một hơi thật sâu để bản thân bình tĩnh lại.

"Mọi người đổi trang bị trên nhân vật thành thời trang, tầm thường một chút.

Lâu chỉ nhìn mấy người vàng óng ánh bên cạnh rồi nói. Hắn đang nghĩ hay là hắn đi vào một mình thì tốt hơn. "Lâu chủ, đến cùng là có chuyện gì vậy? Cần trịnh trọng như thế ư?"

Có một người phụ nữ trung niên xinh đẹp cất tiếng, nàng tỏ vẻ không hiểu.

Đến cùng những người này là ai?

Xem ra thật sự không phải người của tông môn bọn hắn.

Nhưng nếu không phải người của tông môn thì tại sao bọn họ lại có thể vào được trò chơi này?

Mấy vị khác cũng có chút khó hiểu.

Lâu chủ thở dài một tiếng rồi nói:

"Các ngươi biết nguồn gốc của tông môn không?"

Một vị lão giả suy nghĩ một chút rồi đáp lời:

"Những ngày đầu thành lập tông môn, là tổ sư gia trải qua vô vàn gian khổ, tiến bộ từng chút một, cuối cùng đặt chân tại tu chân giới. Nghe nói khi đó tu chân giới rất hỗn loạn, những kẻ có thể khai tông lập phái lại vững chân thời đó đều không có ai không phải là người nổi bật. Nghe nói lúc trước Dạ Nguyệt Thánh Địa cũng chính là như thế, dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tại chèn ép tất cả những thế lực không phục. Đáng tiếc sau này xuống dốc, cũng mới khôi phục vinh quang gần đây mà thôi"

Lâu chủ mở phó bản, chọn quan sát trận chiến, những người khác cũng theo vào.

Bọn hắn đến có chút khiêm tốn, có rất ít người phát hiện ra.

Dù sao tất cả đều đang nhìn Thanh Long bật hack giết quái.

Tư thế quét sạch tất cả này khiến mọi người có chút không phục, nhưng cũng khiến bọn họ vô cùng thoải mái.

1143 chữ

Chương 951: Cửa Sau

Cũng từng có lúc bọn hắn tưởng tượng mình sẽ quét sạch phó bản như thế.

Giết boss cấp cao dễ dàng như giết dã quái vậy.

Lâu chủ từ từ đi về phía Chu Tự, trên đường đi hắn còn cảm thán:

"Thật ra năm đó tổ sư gia khai tông lập phái thất bại. Niên đại mà tổ sư gia sống vô cùng xa xưa, sau này mới có suy nghĩ khai tông lập phái. Nhưng tu chân giới khi đó có vô số cường giả, chiến tranh nổ ra khắp nơi. Thực lực của tổ sư gia trong thời điểm đó cũng không phải hạng đầu, nhiều lần bị đánh cho phải từ bỏ tông môn dẫn người rời đi. Tiên tổ của ta chính là đệ tử mà năm xưa tổ sư gia thu nhận đệ tử, hắn tận mắt nhìn thấy, cũng từng bôn ba khắp nơi theo tổ sư gia. Lúc hắn còn sống thường xuyên nhắc tới khó khăn trong việc khai tông lập phái lúc xưa, nói rằng cuộc sống của chúng ta bây giờ rất tốt. Vì tiền bối đã bồi đắp cơ sở, chúng ta chỉ cần ngồi mát ăn bát vàng. Không thể nào hiểu được hoàn cảnh gian nan lúc đó"

"Trắc trở như thế sao? Trên điển tịch cũng không thấy ghi chép"

Phụ nữ xinh đẹp kia nói.

Bọn hắn cũng không phải không tin, chỉ là không ngờ rằng lúc trước lại gian nan đến vậy.

"Vì không cần thiết phải ghi chép, hơn nữa nội dung đó cũng không phù hợp để ghi chép lại. Nên biến thành truyền miệng, có lẽ một ngày nào đó sẽ thất truyền"

Lâu chủ cảm thán.

"Sau đó thì sao?"

Có người thốt lên:

"Sau đó tổ sư gia làm gì để thành lập tông môn?"

"Thật ra lúc đó tổ sư gia đã có ý từ bỏ rồi, nhưng khi nhìn tới hơn một trăm người đệ tử đi theo hắn bôn ba khắp nơi lại không đành lòng. Cuối cùng hắn tới địa giới Ma Tu, nói đi tìm một số tiền bối quen biết lúc trẻ giúp đỡ. Lần này tổ sư gia mang về một lá cờ, sau đó khai tông lập phái tại nơi này. Lần này mặc dù vẫn còn người đến đánh nhưng đều không phải người cường đại gì lắm, người cường đại nhìn thấy lá cờ kia xong thì cũng quay rời đi. Nhưng là tông môn thành công phát triển như bây giờ, lá cờ kia đã được cất đi, nhưng từ đầu tới cuối tổ sư gia đều không quên đại ân. Sau khi mô hình trò chơi xuất hiện, cũng chừa lại cửa vào cho bọn họ, cũng đặt tên đăng nhập cố định cho bọn họ. Dù đến nay vẫn thế.

Lâu chủ cảm thán.

"Tên đăng nhập ư? Vậy cụ thể là gì?"

Người phụ nữ kia đã nghĩ tới điều gì đó, nhưng vẫn mở miệng hỏi thăm.

Những người khác cũng như vậy.

Bọn hắn cũng đã nghĩ tới, nhưng không nói ra.

Lâu chủ cười rồi nói:

"Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ. Không ai có thể đặt được bốn tên này, vì do tổ sư gia tự tay để lại cho bọn hắn"

Những người khác nghe vậy thì sững ra, cho nên Thanh Long xuất hiện lần này thật ra chính là ân nhân của tông môn ư?

Chỉ là rất nhanh sau đó lại có người thắc mắc:

"Những người này có thân phận gì mà có thể để tổ sư gia khai tông lập phái?"

"Ngươi còn chưa hiểu à?" Người phụ nữ kia thở dài:

"Địa giới ma tu, lại còn lấy Thanh Long, Chu Tước, Huyền Vũ, Bạch Hổ làm tên thì còn có ai được nữa?"

"Ma Môn?"

Có người cất tiếng hỏi.

"Ừm."

Lâu chủ đưa ra đáp án cuối cùng:

"Tứ hộ pháp Ma Môn Trong lúc nhất thời tất cả mọi người nói không nên lời, nếu như người tới thật sự là tứ hộ pháo Ma Môn. Thì bọn hắn không ra nghênh đón cũng là sai phạm rồi.

Tứ hộ pháp Ma Môn là ai cơ chứ?

Thật ra không ai biết bọn hắn là người như thế nào, vì bọn hắn vẫn luôn tồn tại trong truyền thuyết.

Nếu như không phải khoảng thời gian trước tứ hộ pháp Ma Môn vơ vét trận pháp khắp nơi thì bọn hắn rất khó nhớ tới bốn người này.

Nhưng cũng chính là lúc đó đã để bọn hắn biết sự mạnh mẽ của bốn người này.

Nhưng có rất nhiều truyền thuyết liên quan tới bọn họ.

Bất cứ ai trong bốn người đều có thể trấn áp môn phái lớn.

Thực lực của bọn hắn chỉ có Đạo Tông Thiên Vân mới có thể chống lại được.

Loại người này đến đây, chẳng trách lâu chủ lại cẩn thận như thế.

Lúc này, đám người không dám có bất cứ cảm giác hơn người nào, cũng không dám bất kính.

Như tiểu bối sắp gặp trưởng bối, thấp thỏm lo âu.

"Không cần quá để ý đâu, bốn vị này đã không quan tâm đến chuyện ở tu chân giới từ lâu rồi, chỉ cần không bất kính thì không sao cả"

Lâu chủ an ủi mọi người.

Những người khác vô cùng bái phục lâu chủ, quả nhiên có phong thái của một chưởng phái.

Lâu chủ cười ha hả, sau đó hắn đi tới gần bọn người Chu Tự.

Lúc này Chu Tự đang xem Thanh Long đánh boss đầu tiên, là Bạch Hổ đã hắc hóa.

Lần này không chỉ là Thanh Long mà cả Huyền Vũ cũng ra tay.

Sát thương của hắn cũng mãnh liệt như thế.

Thanh máu tụt xuống một cách nhanh chóng, chờ Cửu Thiên Bá Chủ chạy đến thì Thanh Long và Huyền Vũ đã tiêu diệt xong Bạch Hổ hắc hóa, tiến về trạm tiếp theo.

Đám người Cửu Thiên Bá Chủ sững ra, mẹ nó.

Thật sự là không hề chừa lại chút sát thương nào cả.

Chắc chắn là hack rồi!

Ăn gian!

"Chẳng trách dám nói thua là cho mười kim tệ, bật hack thì sao thua được chứ?"

Đám người vây xem đau lòng không thôi.

Tên rác rưởi Cửu Thiên Bá Chủ này, vậy mà chẳng giành được chút sát thương nào.

Một chút cũng không có.

Trời cao ơi, sắp phá kỷ lục rồi, nói không ăn gian thì chẳng ai tin.

Vì từ đầu đến cuối đều chẳng ai theo kịp tốc độ của bọn họ.

Đừng nói tới sát thương, thậm chí còn chẳng kiếm được chút kinh nghiệm nào.

"Thanh Long chơi vui quá nhỉ"

Chu Tự nói.

1111 chữ

Chương 952: Có Kẻ Tấn Công Sever

Chỉ là hắn có chút tò mò, không phải Huyền Vũ thích Bạch Hổ ư?

Tại sao khi thấy được Bạch Hổ hắc hóa lại ra tay ác như thế?

Chu Tự ngẫm lại nếu mình gặp được Thu tỷ hắc hóa...

Đây chẳng phải là làm nhục Thu tỷ sao?

Phải đánh!

Có thể Huyền Vũ cũng nghĩ như vậy.

"Xin hỏi, ở phía trước là Chu Tước tiền bối và Bạch Hổ tiền bối ư?"

Đột nhiên có một giọng nói vang lên sau lưng mọi người.

Đám người Chu Tự tỏ vẻ vô cùng thắc mắc.

Quay đầu nhìn lại thì thấy có một người đàn ông trung niên và mấy người không quá trẻ tuổi.

Trên đầu bọn hắn đều có chữ, cầm đầu là lâu chủ.

Những người khác là trưởng lão, hộ pháp...

Hả, đây là người của bang phái nào đây?

Mà Gia Cát Du thì vô cùng kinh ngạc, đây chẳng phải là lâu chủ ư?

Vì sao hắn lại tới đây?

Tân Vân cũng rất bất ngờ, vì sao lâu chủ lại xuất hiện ở đây?

Tân Nguyệt thì cảm thấy khó hiểu, nàng cảm giác có hơi kỳ quái.

"Hả? Ngươi là lâu chủ Thiên Cơ Lâu?" Chu Tước nhìn thoáng qua mấy người mới tới với vẻ mặt thắc mắc.

Lâu chủ Thiên Cơ Lâu đã đổi mấy lượt rồi, đương nhiên nàng không thể nào biết được.

Vẻ mặt không quan tâm lại nghi ngờ của nàng để lâu chủ cảm thấy áp lực đè nặng trên vai:

"Thưa tiền bối, vãn bối là Phong Nhạc, lâu chủ đương đại của Thiên Cơ Lâu. Tiền bối đại giá quang lâm là niềm vinh hạnh của chúng ta"

"Tiểu tử Thiên Cơ kia lại giả chết rồi à? Nhưng cũng chẳng quan trọng lắm, bọn ta tới đây không phải để tìm hắn.

Không có chuyện gì ngươi đừng quấy rầy bọn ta"

Chu Tước thuận miệng đuổi người đi.

"Là...là thế này, tầm nhìn ở đây có chút hạn hẹp. Vãn bối muốn hỏi mấy vị tiền bối có muốn lên đài cao quan sát hay không?"

Lâu chủ hỏi.

Chu Tước và Bạch Hổ không nói gì.

Mà nhìn về phía Chu Tự.

Nhìn ta làm gì?

Chu Tự nghi ngờ.

Nhưng rất nhanh hắn đã hiểu.

Dù thế nào mình cũng là thiếu chủ của bọn hắn.

Nhưng lúc này không phải nên nhìn về phía đại tiểu thư của bọn hắn ư?

Chu Ngưng Nguyệt lấy một loại trái cây kỳ quái từ trong túi ra rồi đang ăn thử.

Giống như đang nghiên cứu làm thế nào để ăn đồ trong trò chơi vậy.

Khi đám người Chu Tước nhìn sang.

Thì lâu chủ Thiên Cơ Lâu cũng cảm thấy kinh ngạc.

Chuyện gì thế này?

Sao những kẻ như Chu Tước Bạch Hổ cũng cần phải xin chỉ thị của người khác?

Đám người phía sau của hắn cũng cảm thấy khó hiểu.

Cuối cùng, đều chuyển mắt sang người của Chu Tự.

"Có làm phiền quá không?"

Chu Tự mỉm cười nói.

Chỉ có điều, nụ cười này lại khiến mọi người giật mình, thầm nghĩ đây là đang bất mãn sao?Nhưng bọn hắn thật sự không biết người này là ai.

Tứ hộ pháp của ma môn sẽ nghe lời ai?

Một là Cự Phách Ma Đạo, nhưng người trước mặt này là Cự Phách Ma Đạo sao?

Rõ ràng là không phải?

Vậy người thứ hai là ai?

Con trai của Cự Phách Ma Đạo, Thánh Tử Ma Đạo.

Là người trước đó không lâu đã ở trước mặt toàn bộ người của tu chân giới, lấy dáng vẻ của ma thần vô thượng chấn nhiếp bát phương.

Uy danh vang chấn tu chân giới, đi lên đỉnh cao của con đường vô địch.

Người trước mặt này giống không?

Cũng không giống cho lắm.

Vào lúc bọn hắn đang muốn thử hỏi thăm.

Thì Chu Ngưng Nguyệt đột nhiên đưa một quả hạch cho Chu Tự.

"Mở không ra, mở giúp ta đi"

Bị người cắt ngang, đám người lâu chủ cũng khựng lại.

Chu Tự cầm lấy cái hột, phát hiện thứ này gọi là Quả Hạch Mỹ Vị.

Khó trách Nguyệt tỷ lại đưa cho hắn mở.

Hắn dùng sức mạnh bình thường mở thử, phát hiện mở không được.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể dùng công lực ngàn năm để bóp nó.

"Tiểu hữu, quả hạch này không thể dùng sức mạnh cơ bắp để mở được. Đây là vật phẩm nhiệm vụ, cần..."

Lâu chủ còn chưa dứt lời, đã nghe đâu đó vang lên mấy tiếng rắc rắc.

Quả hạch bị bóp nát tại chỗ.

Lộ ra thịt quả màu vang ở bên trong.

Chu Ngưng Nguyệt không nói hai lời đưa cho Chu Tự thêm một quả hạch nữa, còn mình thì cầm quả vừa nãy ăn thủ.

"Tạm được.

Chu Tự bất đắc dĩ, chỉ có thể tiếp tục giúp Nguyệt tỷ bóp quả.

Chỉ là trong lúc bóp, hắn cũng tranh thủ nhìn sang mấy người phía trước, tò mò hỏi:

"Các ngươi vừa định nói gì với ta à?"

"Không, không có gì"

Lâu chủ Thiên Cơ Lâu cười gượng.

Đối với chuyện Chu Tự dùng tay không bóp nát quả hạch, bọn hắn quả thật rất kinh ngạc, nhưng đây cũng không phải là thứ khiến bọn họ khiếp sợ.

Mà là...Hệ thống của bọn hắn đột nhiên xuất hiện dòng chữ nhắc nhở:

Cảnh cáo! Cảnh cáo! Có một sức mạnh không rõ đang tấn công server!

Răng rắc!

Chu Tự lại bóp nát một quả hạch.

Lúc này, hệ thống phía sau lại xuất hiện dòng nhắc nhở:

Cảnh cáo! Cảnh cáo! Lại có một sức mạnh không rõ đang tấn công server!

"Còn nữa"

Chu Ngưng Nguyệt tiếp tục đưa quả hạch cho Chu Tự, Lúc này Chu Tự đang nhìn mấy người đằng trước, nên thuận tay bóp nát thêm một cái.

Răng rắc!

Răng rắc!

Đống quả hạch đưa qua liên tục bị bóp nát.

Mà đám người lâu chủ thì càng nhìn càng kinh hãi, càng nghe càng e ngại.

Người đàn ông trước mặt này đang dùng một gương mặt bình tĩnh nhìn bọn hắn, nhưng tay thì cũng vuốt ve vật phẩm nhiệm vụ như là đang uy hiếp.

Mỗi lần hắn bóp nát một quả hạch thì dòng cảnh cáo server bị tấn công lại hiện lên.

Hình như sự bất kính khi nãy của bọn họ đã chọc giận người đàn ông này.

Kẻ này thật đáng sợ.

1083 chữ

Chương 953: Thêm Bạn Tốt

Trong nhất thời, trong lòng mọi người đều tràn đầy sự lo lắng. Người đàn ông này quá nguy hiểm, vừa mạnh mẽ lại vừa tàn nhẫn.

Khi nhìn đống vật phẩm nhiệm vụ bị hắn bóp nát, bọn hắn vừa e ngại lại vừa đau lòng.

Nhưng ánh mắt bình tĩnh của đối phương lại làm cho bọn họ không dám mở miệng.

Chỉ là một hành động tiện tay lại có thể biến thành đòn tấn công với server, loại chuyện này, là kẻ nào mới có thể thực hiện?

Không cần nói thì bọn hắn cũng biết, người trước mặt này chính là Thánh Tử Ma Đạo.

Gần như là giống hệt với những lời đồn đãi.

Là một người có thể khiến cho người ta e ngại.

"Sao các ngươi lại không nói chuyện?"

Chu Tự mở miệng hỏi.

Hắn còn đang chờ đối phương mở miệng đấy.

Nếu không có gì để nói, thì hắn sẽ đi xem Thanh Long đánh phó bản.

Thú vị hơn nhiều.

"Thánh, Thánh Tử đang bận. Ta, chúng ta lo sẽ quấy rầy..."

Hắn gắng hết sức rặn ra một câu.

"À:"

Chu Tự nhìn đống quả hạch trong tay một cái, sau đó thả tay xuống, nói:

"Thật ngại quá, làm ảnh hưởng tới các ngươi"

"Không, không có gì. Là chúng ta ảnh hưởng tới Thánh Tử, là chúng ta đã mạo phạm, không thể trước tiên thăm hỏi ân cần với Thánh Tử"

Lâu chủ Thiên Cơ Lâu cười gượng:

"Vì để biểu đạt sự áy náy của mình, Thiên Cơ Lâu chúng ta quyết dâng trọng bảo mà tổ sư gia đã để lại lên cho thánh tử. Hy vọng thánh tử có thể vui vẻ nhận lất. Đây là tâm ý của chúng ta, cũng hy vọng thánh tử đừng từ chối"

Lâu chủ vừa nói xong, những người khác cũng cúi đầu phụ họa.

"Hy vọng thánh tử đừng từ chối"

Thánh Tử Ma Đạo mạnh mẽ tới bước nào?

Chỉ là một hư ảnh nhỏ nhoi, cũng đủ để khiến cho toàn bộ tu chân giới e ngại.

Hiện tại chỉ tiện tay là đã có thể bóp nát server của bọn hắn, nếu bọn hắn dám nói một chữ 'không, thì bảo đảm, server hôm nay chắc chắn sẽ hỏng mất.

Thánh Tử Ma Đạo khát máu như điên, giết người như ngóe, có thù tất báo.

Không đắc tội nổi.

"Ơ, có cần phải khách khí thế không?"

Chu Tự có chút ngẩn ngơ.

Sao mấy người này tự nhiên lại tặng quà cho mình?

Hắn vô thức nhìn về phía Chu Tước và Bạch Hổ, chẳng lẽ là hai người này đã uy hiếp người ta?

Chu Tước: ...

Bạch Hổ: ...

Các nàng thật ra cũng rất khiếp sợ, không ngờ thiếu chủ lại đi tấn công server của người ta.

Tiện tay là đã có thể bóp nát server, chuyên này quả thật đã nằm ngoài sức tưởng tượng của các nàng.

Không hổ là thánh tử.

Khó trách môn chủ thường xuyên nói thiếu chủ rất lợi hại.

Chỉ là một hành động vô tình, là đã có thể làm cho người đứng đầu một phát sợ đến như vậy.

"Quà tặng của các ngươi có thể chuyển phát nhanh không?"

"Chúng ta có thể tự mình đưa sang"

Lâu chủ mở miệng đáp.

"Vậy có đồ thật của thứ này không?"

Chu Ngưng Nguyệt móc Quả Hạch Mỹ Vị ra hỏi:

"Nếu có thì cũng cho ta một ít"

"Nguyệt tỷ, cái thứ đồ chơi này ngon lắm sao?"

Chu Tự hỏi, còn tiện tay bóp nát thêm một cái.

"Được"

Lâu chủ vội vàng nói.

"Chúng ta nhất định sẽ đưa sang cho hai vị Đầu hắn đổ đầy mồ hôi lạnh, còn bóp tiếp nữa, cái server này sẽ nổ thật đó.

Lúc này, Chu Tự ném quả hạch trong tay đi.

"Nguyệt tỷ đừng ăn nữa, đợi đồ thật đến rồi ăn"

Chu Ngưng Nguyệt cũng không có ý kiến.

Đám người lâu chủ mới thở phào một hơi.

Trốn qua một kiếp rồi.

"Đúng rồi. Ngươi là lâu chủ của Thiên Cơ Lâu, cũng là chưởng giáo à?"

"Đúng thế"

Lâu chủ gật đầu.

"Chúng ta thêm bạn bè đi. Tới lúc đó, uy hiếp..không đúng, trò chuyện cũng dễ hơn"

Chu Tự cười nói.

Thu Thiển nhìn Chu Tự một cái, cảm giác sau khi Chu Tự là Thánh Tử Ma Đạo thì bắt đầu không làm người nữa rồi.

Vừa nhìn thấy chưởng giáo của một môn thì đã muốn uy hiếp người ta.

Lâu chủ hiện tại cũng không biết nên buồn hay nên vui, không cẩn thận liền thêm bạn tốt với Thánh Tử Ma Đạ.

Hy vọng đây không phải là chuyện xấu.

"Còn có việc gì sao? Không có thì ta đi xem Thanh Long giết quái đây"

Chu Tự hỏi.

"Không, không có"

Lâu chủ vội vàng lắc đầu.

Sau đó, bọn hắn ngay lập tức lùi về sau.

Chuyến đi này quả thật là tổn thất nặng nề.

Bảo vật cũng phải đem đi tặng cho người ta, đúng là quá thảm.

Hy vọng có thể kết một ít thiện duyên.

"Sư tỷ, lâu chủ chẳng phải là người lợi hại nhất môn sao? Sao hắn lại khách khí và sợ sệt Chu Tự như vậy?"

Tân Nguyệt nhỏ giọng hỏi sư tỷ bên cạnh.

"Sau này ngươi sẽ biết."

Tân Vân cũng sợ choáng váng.

Thánh tử...Thánh Tử Ma Đạo?

Quá dọa người rồi. Tân Nguyệt gật gật đầu. Nàng đột nhiên hiểu ra một chuyện, đó là dù ở trấn Thanh Bắc hay là ở tu chân giới, Chu Tự đều là con nhà người ta.

Với nàng mà nói, chênh lệch giữa hai người quả thật rất khủng khiếp.

Sau đó nàng cảm thấy mình chơi trò chơi giỏi như vậy, nhất định có thể ở chỗ này tỏa ra hào quang rực rỡ.

Nhưng rất nhanh, nàng lại phát hiện, mình nhập được lâu không phải vì tốc độ tay nhanh.

Mà chỉ đơn thuần là vì có thiên phú tu luyện...

"Tốc độ tay? Ý thức? Đó là cái gì? Nếu như không có thiên phú mà cũng có thể mạnh mẽ nhanh chóng, thì tông môn của chúng ta đã sớm trở thành môn phái số một tu chân giới.

Sư tỷ Tân Vân đã trả lời nàng vậy đó.

1120 chữ

Chương 954: Giết Người Tru Tâm

Vừa rời khỏi trò chơi, lâu chủ đã cảm thấy đau đầu.

"Tặng quà? Chúng ta nên tặng cái gì đây?"

Có người hỏi.

"Yên tâm đi, việc này ta tự có sắp xếp. Việc quan trọng nhất bây giờ là tranh thủ thời gian để chữa trị server, nhìn xem mức độ hư hỏng có nghiêm trọng không"

Lâu chủ lập tức nói.

Lúc này cả đám người mới nhớ tới chuyện server.

Lúc này, bọn hắn đứng nghe toàn bộ quá trình server kêu rên, quả thật là vừa hoảng lại vừa sợ.

"Lâu chủ, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Sao Thánh Tử Ma Đạo lại có thể bóp nát đạo cụ nhiệm vụ một cách đơn giản như vậy? Thậm chí còn trực tiếp tấn công server? Sao hắn lại làm được chuyện đó?"

Một người phụ nữ xinh đẹp hỏi. Nhưng dù nàng có nghĩ tới nát óc thì cũng không nghĩ ra kết quả. "Đừng suy nghĩ nữa. Thánh Tử Ma Đạo như mặt trời ban trưa, hiển hách toàn bộ tu chân giới. Đến cả chuyện này các ngươi cũng nghĩ không thông, thì sao có thể nghĩ được tới chuyện hắn đã tấn công server như thế nào? Hắn thích thì hắn đánh, các ngươi còn muốn lý giải nguyên lý bên trong à? Nếu như các ngươi lý giải được, thì sao tu vị cứ trì trệ không tiến như bây giờ?"

Lâu chủ tức giận nói.

"Mặc dù tu vi của chúng ta kém, nhưng sao lại không thể lý giải được nguyên lý trước?"

Có người không phục nói. "Được, có chí khí"

Lâu chủ nhìn hắn nói:

"Vậy ngươi đi bế quan đi."

Người nọ: ...

Thật ra nếu không có đầu mối, thì bế quan cũng vô dụng.

Hơn nữa đây là sức mạnh của Thánh Tử Ma Đạo, trừ phi đối phương phối hợp, nếu không sao hắn biết lý giải thế nào?

Trong nhất thời, hắn không biết trả lời thế nào.

Bảo Thánh Tử Ma Đạo phối hợp? Rõ ràng là chuyện không thể.

Hắn tìm đâu ra mặt mũi lớn như thế?

"Sửa server trước đi, tránh để lâu lại xảy ra vấn đề"

Lâu chủ mở miệng nói.

Những người khác cũng không dị nghị, đều bắt tay vào việc sửa chữa server.

Lúc này trong phó bản, Thanh Long đã diệt tới boss thứ hai – Chu Tước.

"Đánh Chu Tước đúng là thuận tay thật, Huyền Vũ, ngươi cảm thấy thế nào?" Thanh Long hỏi Huyền Vũ bên cạnh.

Ở đây không có ai, Thanh Long chỉ có thể nói chuyện phiếm với Huyền Vũ.

"Không có cảm giác.

Huyền Vũ bình tĩnh nói.

Thanh Long quay đầu nhìn phía sau, lớn tiếng nói.

"Các ngươi nhanh lên, dùng kỹ năng tăng tốc đi chứ. Không thì đi cắn thuốc tăng tốc cũng được.

Đám người đằng sau: ...

Bọn hắn cảm nhận được một sự vũ nhục, một sự vũ nhục cực mạnh.

Bá Chủ Cửu Thiên trừng mắt với Minh Nam Sở bên cạnh, cười lạnh nói:

"Rác rưởi"

"Rác rưởi?"

Minh Nam Sở tỏ ra kinh ngạc.

"Sư huynh, hiện tại thần chí của ngươi đang không được minh mẫn? Hay là ngươi vì trốn tránh hiện thực, nên chủ động từ bỏ trí thông minh?"

"Sao nào? Ngươi không phục?"

Bá Chủ Cửu Thiên lạnh lùng nói:

"Có giỏi thì đánh solo đi"

"Solo?"

Minh Nam Sở lại kinh ngạc thêm lần nữa.

Hắn hoàn toàn không hiểu đối phương muốn solo gì với hắn.

Đánh nhau à?

"Đúng, solo.

Bá Chủ Cửu Thiên nói:

"Chúng ta so xem ai chạy tới chỗ của boss lớn nhanh nhất. Với tốc độ rác rưởi của người, thì cũng chỉ xứng xách giày cho ta mà thôi"

Minh Nam Sở: ...

Xem ra là bị kích thích đến mức thần chí không minh mẫn rồi.

"Sao nào? Sợ rồi à?"

Những người khác gầm thét hùa theo.

"Ứng chiến đi, ngươi có gan tới, nhưng không có gan chiến sao?"

"Đứa nào sợ đứa đó là chó"

"Tới đi, cấp 120 chờ ngươi tới chiến đây"

"Bản tọa hùng mạnh cả đời, không thua kém một ai. Hôm nay ta muốn bỏ ngươi lại đằng sau, ngươi cũng chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của bản tọa. Đừng hoài nghi, đây chính là bóng lưng của kẻ mạnh"

Minh Nam Sở nhìn đám người này, nói:

"Các ngươi không đánh quái à?" "Làm càn!"

Có người gầm thét.

"To gan!"

Bá Chủ Cửu Thiên lạnh mặt.

"Sư đệ, chúng ta hiện tại đang nói về chuyện solo. Ngươi lại nói sang chuyện khác, là đang sợ hãi sao? Nếu sợ thì mau quỳ xuống, gọi ta một tiếng ông nội"

Điên rồi, mấy người này điên hết rồi. Minh Nam Sở mặc niệm, sau đó nói:

"Được rồi, ta đồng ý sự khiêu chiến của các sự huynh và sư tỷ. Đúng rồi, các ngươi có phát hiện ra một việc không?"

"Việc gì?"

Bá Chủ Cửu Thiên hỏi.

"Vị Từ đại ca bên cạnh ta chỉ mới có cấp 60, nghề nghiệp trống không, thao tác cũng rất bình thường. Các ngươi biết vì sao hắn lại có thể theo kịp tốc độ của chúng ta không?"

Minh Nam Sở hỏi.

"Vì sao?"

Bá Chủ Cửu Thiên nghi ngờ hỏi.

Minh Nam Sở cười cười, sau đó mở công khai một trạng thái trên người.

"Thiên Hạ Cực Tốc? Đây chẳng phải là trạng thái chỉ thích khách cấp thần mới có hay sao? Sao các ngươi lại có nó?"

Giáo chủ cửu thiên ngây ngẩn cả người.

"Trăng sao cái gì, mà thôi, các vị sư huynh sư tỷ cố lên. Ta sẽ đến đích trước chờ mọi người"

Nói xong, Minh Nam Sở nói với người bên cạnh:

"Đi thôi Từ Từ, ở sau hưởng kinh nghiệm"

Sau đó, hai người gia tốc bỏ xa đám người Bá Chủ Cửu Thiên.

Trong nháy mắt, mọi người đều ngây ngốc.

Đậu móa.

"Minh Nam Sở, dừng lại, ngươi bật hack"

Cửu Thiên Bá Chủ kêu rên:

"Đừng đối xử với ta như vậy, Minh Nam Sở, ta giới thiệu bạn gái cho ngươi, ngươi dừng lại được không? Ta sai rồi"

Cấp 120 cũng đau khổ đến mức xạ cả mặt.

"Đừng vứt bỏ chúng ta" Một vị tiên tử lớn tiếng nói:

"Minh Nam Sở, ta tỏ tình với ngươi, ngươi trở về đi"

Trong nhất thời, đám người đang vây xem đều cảm thấy thổn thức.

Đám người Cửu Thiên Bá Chủ thật thảm.

Cả đường bị ngược, giết người trụ tâm.

1097 chữ

Chương 955: Ngũ Hay Tứ Phẩm Mạnh Hơn

Chu Tự nhìn Thanh Long thế như chẻ tre, cảm giác những người đó thật thảm.

Ma môn không hổ là Ma môn.

Đi đâu cũng không có danh tiếng tốt.

"Lại nói tiếp, những người này nếu biết Thanh Long là ma đầu ma môn, thì liệu có người sẽ nhảy ra hàng yêu trừ ma hay không? Cái gì mà lãng lãng càn khôn, há có thể để cho yêu ma hoành hành?"

Chu Tự hỏi đám người bên cạnh.

Thu Thiển:

Chu Tước và Bạch Hổ cũng có chút nghi hoặc, tam quan của thiếu chủ là ai dạy?

"Ngươi mới là phản diện lớn nhất của ma đạo"

Chu Ngưng Nguyệt nhắc nhở.

"Còn Nguyệt tỷ thì sao?"

Chu Tự có chút tò mò nói:

"Ta xem TV, Thánh Nữ Ma Đạo thường đều bị người ta hô đánh hô giết.

"Thánh nữ có thể gây họa cho chính đạo"

Thu Thiển nhắc nhở.

"Đáng tiếc Nguyệt tỷ mới tám tuổi, không gây loạn không được"

Chu Tự cảm khái nói.

Sau khi Nguyệt tỷ lớn lên nhất định sẽ không thua chị kém em, chắc chắn sẽ trở thành một đại mỹ nhân.

Việc gây họa cho chính đạo cũng không phải là không có khả năng.

Nhưng cha mẹ nàng khẳng định không cho, nói là phải tìm một người tốt để gả.

Cẩn thận ngẫm lại, dù cả nhà bọn họ đều là đại phản diện, nhưng gia giáo vẫn rất nghiêm khắc.

"Tới khi Nguyệt tỷ 30 tuổi thì nhất định sẽ có thể"

Thu Thiển vừa cười vừa nói.

Chu Ngưng Nguyệt liếc hai người này một cái, tiếp tục ăn trái cây trong ba lô.

"Nguyệt tỷ, nó còn hạn sử dụng không?"

Tô Thị hảo tâm nhắc nhở.

Chu Ngưng Nguyệt: ...

Lúc này, trong phó bản truyền đến tiếng rồng ngâm.

Thanh Long đã đánh đến map cuối cùng.

Thanh Long hắc hóa xuất hiện, Huyền Vũ bùng nổ kinh người.

Nhưng Thanh Long cũng không kém.

Chẳng mấy chốc máu của boss hắc hóa đã hạ xuống đáy, trong lúc Thanh Long sắp dùng một quyền chấm dứt phó bản thì đột nhiên dừng lại.

Mấy người đang kích động đứng xem đều kinh ngạc.

Sao đứng im rồi? Mất mạng à?

Chu Tự nhìn thoáng qua bên ngoài một cái, phát hiện không thấy Thanh Long đâu nữa.

Được rồi, người may mắn đi lấy đồ ship hôm nay chính là Thanh

Long.

Cửu Thiên Bá Chủ hưng phấn đến cực điểm, cảm thấy cơ hội đã đến.

Không cầu lật ngược tình thế, chỉ cầu sờ một chút, để không đến mức không có gì trong tay.

Bọn họ điên cuồng lập tức điên cuồng xả đại chiêu.

Nhưng khi bọn họ vừa tới gần, thì lại thấy Huyền Vũ vỗ BOSS một cái.

Đã hoàn thành phó bản.

Mọi người: ...

Độc ác quá, giết người tru tâm mà.

Lúc này, thông báo thế giới cũng xuất hiện, những người này đã phá được kỷ lục.

Mọi người ngay lập tức đạt được thành tựu, Giữ Vững Kỷ Lục Tứ Tượng Nghịch Chuyển.Mọi người: ...

Thành tựu này có thể nói là thành tựu vĩnh cửu.

Vì còn có ai có thể phá được kỷ lục này nữa?

Vậy họ có nên vui không?

Có thành tựu, đúng là một việc rất vui sướng. Nhưng bọn họ đã thua mất bao nhiêu kim tệ rồi?

11,000 kim tệ, bốn boss có thanh máu 15 triệu.

Cộng với những quái vật khác.

Tổng sản lượng khoảng 30 triệu.

Chính là ba ngàn kim tệ.

Mẹ ơi, phá tài...

Cửu Thiên Bá Chủ muốn đi nhảy lầu.

Chu Tự cảm giác cửu thiên bá chủ thật thảm.

"Ta phát hiện, người nào tên Cửu Thiên đều rất thảm Chu Tự cảm khái nói.

Tô Thi nhìn ID của mình, trong lúc nhất thời có chút khó chịu Cửu Thiên Hoàng Chủ, quả thật nàng cũng rất thảm.

Sau này sẽ không vào trò chơi này nữa.

"Hết giờ rồi"

Gia Cát Du nhắc nhở.

"Đi thôi, đi ăn cơm"

Chu Tự nói.

Trò chơi này đã không có ý nghĩa gì nữa. Quét ngang một lần thì thoải mái, nhưng quét ngang nhiều lần thì bắt đầu nhàm chán rồi.

Khi nào có phó bản lợi hại hơn, bọn họ sẽ đổi trang bị tốt hơn, sau đó tiếp tục quét ngang, như vậy mới thú vị. Thỉnh thoảng mang theo người mới cũng rất thú vị.

Đáng tiếc, Chu Tự không đi được.

Rất nhanh, đám người Chu Tự đã biến mất tại chỗ.

Tân Nguyệt và Tân Vân hoàn toàn không hiểu những người này rốt cuộc tới làm gì.

“Sư tỷ, Chu Tự ở giới tu chân rất lợi hại ư? Ta nói đến tu vi của hắn ấy"

Tân Nguyệt rất hiếu kỳ hỏi.

“Lợi hại ư?"

Tân Vân cười nói:

“Ở giới tu chân thiên phú cực kỳ quan trọng, một vị sư huynh có thiên phú nhất trong tông môn chúng ta phải đến hơn chín mươi tuổi mới đạt đến nguyên linh tứ phẩm. Còn người như chúng ta, cả đời có đạt đến nguyên linh tứ phẩm hay không cũng là vấn đề.

“Chu Tự thì sao?"

Tân Nguyệt rất hiếu kỳ con nhà người ta rốt cuộc yêu nghiệt đến mức nào.

“Theo như nghe đồn, hình như hắn mới hai mươi tuổi đã là trận linh ngũ phẩm, đã đạt đến trình độ của cả đời chúng ta.

Tân Vân ngưỡng mộ nói.

“Ngũ phẩm lợi hại hơn hay tứ phẩm lợi hại hơn?"

Tân Nguyệt hỏi.

Tân Vân:

Nàng phát hiện mình đang gảy đàn cho trâu nghe, sau đó bất đắc dĩ nói:

“Đi thôi, đưa ngươi đi tăng cấp.

Ma môn.

Đám người Chu Tự ra khỏi game.

“Lãng phí hai mươi phút.

Chu Tự nói.

Tuy rằng game rất thú vị nhưng hôm nay là ngày chụp ảnh cưới, thực sự rất lãng phí.

“Thanh Long vẫn chưa về à?"

Chu Tước có chút tò mò. Đi lấy đồ ăn có đến mức lâu thế không?

“Ta ở trong này, vào ăn cơm đi"

Giọng của Thanh Long truyền ra từ trong viện. Chu Tự đi vào thì phát hiện có cả một bàn đồ ăn, có cá có thịt, tổng cộng mười tám món, còn đều là những món mà Nguyệt tỷ thích. Đương nhiên, sẽ không có thứ gì mà Nguyệt tỷ không thích.

1082 chữ

Chương 956: Điểm Tiếp Theo

Ăn cơm xong, các nàng Tô Thi liền kéo Thu Thiển đi thay trang phục chụp ảnh. Lần này các nàng cũng mặc lễ phục. Chu Tự và đám người Minh Nam Sở ngồi một bên, dù sao cũng không có việc gì cần họ giúp.

Lúc này Từ Từ đang ngắm Âm Túc, có chút thất thần.

“Từ đại ca, thích thì chủ động một chút.

Chu Tự có lòng tốt nhắc nhở. Tuổi trẻ đôi khi cũng cần chủ động. Nếu không, lúc định thần lại, thanh xuân đã qua đi, cũng không trở lại nữa. Bỏ lỡ rồi, muốn theo đuổi về, gần như là không thể nào.

“Không...không có Từ Từ cúi đầu.

Chu Tự cảm giác Từ đại ca không đủ tự tin, da mặt cũng không đủ dày. Âm Túc cũng vậy.

“Chuyện như này không thể kéo dài, chẳng may bị những người khác nhanh chân đến trước thì sao?"

Chu Tự định lấy người của thư viện ra làm ví dụ. Nhưng bất giác cảm thấy hình như thư viện không có ai. Hắn có Thu tỷ, Minh Nam Sở có game. Cho dù Minh Nam Sở không có game, hắn còn có đồng nghiệp tuyệt thế như đại lão bản và tam lão bản. Nghĩ như vậy, Chu Tự cảm thấy Từ Từ không có chút nguy hiểm gì. Nhưng hắn đã nói ra miệng rồi, hắn cứ cảm thấy không nói gì cũng không được. Sau đó hắn tiếp tục nói:

“Tô Thi là mỹ nữ cấp thế nào, tất cả mọi người đều hiểu. Tam quan của thanh niên bây giờ có thể đã chạy theo ngũ quan. Ngươi nói xem, chẳng may ngày nào đó Âm Túc và Tô Thị vừa mắt nhau, ngươi tranh được không? Trước mặt Tô Thị, ngươi tính là cái gì?"

Minh Nam Sở ngồi một bên nghe lý luận này, cũng phải kinh hãi. Nhưng rất nhanh hắn phát hiện Từ Từ lại tin lời này. Đột nhiên cảm giác tam lão bản đang hại nước hại dân.

Đợi đám người Tô Thi chụp ảnh xong, mọi người đều xuất phát đến nhà của Thu tỷ. Lần này chụp mãi cho đến hai giờ, mới chụp xong tất cả trang phục. Cuối cùng Thu Thiển mặc trang phục thường ngày, như này là phù hợp nhất, đi lại cử động không bất tiện như váy cưới.

“Địa điểm tiếp theo chính là Đạo Tông Thiên Vân, các ngươi chuẩn bị cho tốt đi.

Thanh Long nói với đám người Chu Tự.

Chu Tự có chút lo lắng. Hình như người của Đạo Tông Thiên Vân muốn đến gây chuyện, không biết họ có bao nhiêu người. Hắn không muốn lãng phí thời gian. Dù sao chụp ảnh cưới với Thu tỷ quan trọng hơn.

“Các ngươi thu dọn trước đi, ta đi hỏi tình hình hiện tại thế nào?

Chu Tự lấy điện thoại ra hỏi trong nhóm.

Thượng Quan Hà:

“Đạo Tông Thiên Vân có một đám thanh niên anh tài tu tập lại, đợi ngươi đến khiêu chiến với ngươi.

Bạch Tử:

“Còn có một số tiền bối cường mạnh, hình như họ cực kỳ phản cảm với việc ngươi đến chụp ảnh cưới, tuy họ không thể chống lại cấp trên, nhưng quyết định tìm người đại diện áp chế khí thế của ngươi.

Chu Ngưng Nguyệt:

“Họ có mấy người? Ta nhớ Chu Tự còn có mười vạn thần thú"

Thượng Quan Hà Bạch Tử:

Vân Tiêu tiên tử:

“Sao thấy các ngươi đi chụp ảnh cưới mà cứ như đi đánh trận vậy.

Trình tỷ:

“Chẳng phải ngươi nói ngươi đang tu luyện à? Lại xem tivi rồi? Mang quần áo trong máy giặt đi phơi đi"

Vân Tiểu tiên tử:

“Được, Trình trưởng lão. [biểu tượng ngoan ngoãn"

Đạo Tông Thiên Vân.

Ân Chí Viễn và Thiên Vân Y Y đứng trước tông môn, trông về nơi xa. Họ đang đợi Chu Tự đến. Đợi ở đây hơn nửa ngày rồi, nhưng họ vẫn chưa đến.

“Hay là hắn không đến nữa?"

Thiên Vân Y Y mặc váy tiên màu trắng hồng. Khi đứng bên cạnh Ân Chí Viễn, nàng cực kỳ bình tĩnh. Ít nhất thì trông có vẻ cực kỳ bình tĩnh.

“Chắc sẽ đến"

Ân Chí Viễn suy nghĩ một lát nói:

“Nghe nói họ chụp ở ma môn trước, sau đó đến chỗ cây thần, cuối cùng mới đến Đạo Tông Thiên Vân. Xem ra bây giờ chắc sắp đến rồi, chỉ là..."

Hắn quay đầu nhìn tông môn, hàng ngàn đệ tử tập trung bên trong, họ đến phản đối. Nghe nói còn có người muốn khiêu chiến với Thánh Tử. Những người này nhiệt huyết sôi trào, hắn cũng không dễ đánh, chỉ có thể cổ vũ cho họ.

“Liệu có xảy ra chuyện không?"

Thiên Vân Y Y cũng nhìn vào tông môn, có chút lo lắng.

“Không đến mức, chưởng giáo không quản, Quan Hà Phong cũng không quản, thì không có vấn đề."

Ân Chí Viễn nói.

“Nghe sư phụ nói, lần này là mệnh lệnh của Quan Hà Phong, nghe nói sư thúc tổ Quan Hà Phong cũng sẽ xuất hiện, cho nên Thánh Tử Ma Đạo thực sự là tiểu sư thúc tổ của chúng ta ư?"

Thiên Vân Y Y có chút kinh hãi. “Mặc kệ có phải hay không, Quan Hà Phong cũng không thừa nhận. Dù sao cũng là Thánh Tử Ma Đạo. Nhưng mặc kệ hắn có phải là tiểu sư thúc tổ hay không, đến Đạo Tông Thiên Vân chụp ảnh cưới cũng có thể làm được.

Dù sao cũng không ai muốn đánh nhau với cự phách ma đạo"

Ân Chí Viễn nói xong cũng tỏ vẻ mặt khâm phục:

“Đến Đạo Tông Thiên Vân chụp ảnh cưới, từ xưa đến nay chưa từng thấy, cho nên mới dấy lên hàng ngàn đợt sóng"

Trong Đạo Tông Thiên Vân, hàng ngàn người đứng trong đó, không thiếu cường giả tam phẩm. An Khách cũng ở trong đó, hắn muốn viết tin tức.

Hiện giờ hắn đã lên bài phát trực tiếp.

Tiêu đề vốn là: [Chấn hãi! Thánh Tử Ma Đạo lại đến Đạo Tông Thiên Vân làm ra chuyện này..] Sau đó cảm thấy không thích hợp lắm, đổi lại thành: [Mấy ngàn đệ tử tập trung liên hiệp muốn khiêu chiến với Thánh Tử Ma Đạo.

1147 chữ

Chương 957: Họ Mạnh Không?

“Tin tức nội bộ, Thánh Tử Ma Đạo sắp đến rồi, các vị đừng sợ, đừng nhát gan, chúng ta đông người, chúng ta còn có sư huynh tam phẩm, chúng ta tất thắng"

“Đúng, mọi người đừng sợ, lần này ta xung phong, đời tu sĩ ta làm sao có thể sợ ma tu? Chúng ta là thiên hạ đệ nhất tông, chúng ta là đệ tử của Đạo Tông, không sợ bất cứ thứ gì. Hôm nay Văn Vĩ ta phải cho đối phương biết, Đạo Tông Thiên Vân, tại sao được gọi là đệ nhất tông môn giới tu chân, chúng ta không bao giờ thất bại.

“Vĩ Thần uy võ!"

“Vĩ Thần uy võ!"

Đám người Tiêu Bộ phía sau nhìn mà cạn lời. Thượng Quan Hà nuôi thần thú cũng không để ý lắm.

“Tại sao ta không có thần thú?"

Tiêu Bộ cảm thấy hơi khó chịu.

“Chốc nữa đi lộ mặt, có lẽ sẽ có Thượng Quan Hà nói.

Tiêu Bộ:

"..."

Hắn không có mặt mũi. “Không sao, chốc nữa để ta nói Thượng Quan Hà bày dáng vẻ ta sẽ giúp ngươi.

Tiêu Bộ cười ha ha:

“Ngươi muốn có một con, nhân tiện nuôi luôn cho ngươi, phải không?"

Thượng Quan Hà cũng không xấu hổ:

“Chẳng phải là nhân tiện mà"

“Nghe nói sau này ngươi định cùng hành động với Bạch Tử sư muội phải không?"

Tiêu Bộ hỏi.

“Đúng vậy, như vậy có thể đi ăn xén được đồ tốt của Chu Tự Thượng Quan Hà nói.

“Chỉ vì thế thôi ư?"

Tiêu Bộ khiếp sợ nói.

“Chẳng thế thì sao?"

Thượng Quan Hà nghi hoặc.

“Ngươi ngu dốt thật hả?"

"???"

“Được rồi, ngươi ngu dốt. Nhưng cũng may vẫn còn sớm, đợi qua vài năm nữa ngươi vẫn như vậy, ta sẽ đánh cho ngươi tỉnh"

"???"

Ầm...ầm!

Đột nhiên mây mù trên bầu trời biến đổi, sấm chớp ầm ầm. Ngay sau đó ánh sáng vàng hiện lên trên không trung. Một tiếng rồng ngâm vang lên, chùm sáng từ trên trời cao chiếu xuống. Một đoàn người bước ra từ trong hào quang, khí thế phi phàm, chấn động tám phương, khiến người ta nhìn mà sợ.

Thánh Tử Ma Đạo đến.

...

Ân Chí Viễn nhìn hào quang chiếu xuống, nhất thời cảm thấy Thánh Tử Ma Đạo thực sự không sợ bất kỳ ai, biết Đạo Tông Thiên Vân có người muốn đối phó hắn, mà vẫn đến với thanh thế lớn. Đối diện với thanh thế hào hùng này, hắn hơi lo lắng cho các sư huynh đệ ở bên trong.

“Thánh Tử Ma Đạo có tu vi gì?"

Thiên Vân Y Y tò mò hỏi.

“Không biết, trông có vẻ là trận linh ngũ phẩm, nhưng thực lực đạt đến tam phẩm. Nhưng có lúc thấy hắn lại là đấu giả thất phẩm.

Vừa dứt lời, hắn lập tức nói:

“Ấy, hình như hắn đã tăng đến giai linh lục phẩm rồi. Nhất thời ta cũng tò mò, rốt cuộc hắn chỉ tùy tiện thể hiện ra, hay là hắn thực sự chỉ là giai linh lục phẩm.

Thiên Vân Y Y cũng lắc đầu, nàng biết rất ít. Bình thường nàng không quan tâm những người này. Lúc này cũng chỉ tìm chủ đề nói chuyện, nên mới hỏi vài câu.

Lúc này họ nhìn thấy Chu Tự đi tới, lập tức cất bước nghênh đón. Đối phương có không ít người đến.

“Chu đạo hữu Ân Chí Viễn khách sáo nói.

Chu Tự đáp xuống, có chút cảm khái với đặc hiệu của Thanh Long. Đặc hiệu này thực sự không tệ, lúc nào mình mới học được đặc hiệu có uy thế như này? Tu chân hơn nửa năm, vẫn thấy có nhiều đặc hiệu mới lạ chưa biết. Trước đây có thể chà sát ra quả cầu lửa đã rất vui mừng rồi, bây giờ chà sát ra hai quả cũng không vui nổi. Chủ yếu là những người khác quá mạnh. Hắn còn cần phải cố gắng, tất chỉ trông cậy vào Ma Chủng. Cũng may dạo này Ma Chủng rất cố gắng, nếu có thể cố gắng thêm một chút nữa thì quá tốt.

Lúc này nhìn thấy Ân Chí Viễn đi đến, hắn cũng bước nhanh đến. Đối phương ra chào hỏi, hắn cũng không thể thất lễ:

“Ân đạo hữu, đã lâu không gặp"

Hắn nhớ lần đầu tiên quen biết đối phương, là lúc uy hiếp sư trưởng của đối phương. Không đánh không quen biết mà!

Ân Chí Viễn và Thiên Vân Y Y không quen biết đám người Thanh Long, nhưng cũng chào hỏi. Lúc này Chu Tự đi đến phía trước nhất. Chu Ngưng Nguyệt ở phía sau ăn quả bất tử, Tô Thi đang bóc quýt giúp.

Thu tỷ đi bên cạnh Chu Tự, để ý quan sát tình hình ở đây. Bốn người Thanh Long đi sau cùng, vẻ mặt họ không được thoải mái lắm. Nơi này không phải ma môn.

Họ chơi đùa thoải mái ở ma môn hoàn toàn là vì đám người môn chủ không có mặt ở ma môn, cũng như vậy, Đạo Tông Thiên Vân có người mà bọn không đánh lại được, cộng lại cũng không đánh được. Cho nên để không chọc đến người đó, vẫn nên đừng quá ngạo mạn thì hơn. Dù sao cũng là địa bàn của người khác.

Điều quan trọng hơn là, trong Đạo Tông Thiên Vân không chỉ là một người như vậy, mà có hai người.

“Chắc hẳn Tô Tôn đến chỗ môn chủ phải không?"

Chu Tước hỏi.

“Không có, lúc ta đi lấy đồ ăn, không nhìn thấy Tô Tôn Thanh Long nghiêm túc nói:

“Có khả năng lại về Hậu Sơn Đạo Tông Thiên Vân rồi.

Ba người nghe xong chỉ có thể thu lại khí tức.

Chu Tự nhìn đám người Thanh Long một cái, phát hiện họ sao mà cẩn trọng thế.

“Ngươi tưởng ai cũng giống như ngươi, chẳng sợ gì hết à?"

Thu Thiển nhẹ giọng nói.

“Ngươi thấy tam lão bản có sợ không?"

“Các ngươi là người một nhà.

Thu Thiển cười trả lời.

Chu Tự:

Là người một người với tam lão bản, là khen hay sỉ nhục? Xét theo dung mạo, thì là lời khen hết mức. Xét về có ích hay không, thì là sỉ nhục. Thu tỷ đang khen hay sỉ nhục? Đáp án rất rõ ràng, là khen. Chu Tự ngầm hiểu trong lòng. Sau đó nói với Ân Chí Viễn:

“Nghe nói Đạo Tông Thiên Vân có rất nhiều người muốn khiêu chiến ta phải không?"

Ân Chí Viễn hơi lúng túng nói:

“Một số sư huynh sư đệ hơi khoa trương một chút.

“Họ mạnh không?"

Chu Tự lại hỏi.

1101 chữ

Chương 958: Không Xong Rồi

“Chắc hẳn họ chẳng là gì so với Chu đạo hữu, họ vốn định tìm một cường giả tam phẩm hai mươi mấy tuổi..."

Ân Chí Viễn nói.

Nhưng chưa nói hết, Chu Tự đã chấn hãi:

“Đạo Tông Thiên Vân có người khoa trương thế ư?"

Chu Ngưng Nguyệt cũng kinh ngạc nói:

“Là ai? Hai mươi mấy tuổi đã là tam phẩm, ta còn chưa từng thấy ma môn có người tam phẩm trăm tuổi.

Nàng còn định phá kỷ lục, sao Đạo Tông Thiên Vân đã xuất hiện ngươi hai mươi mấy tuổi đã là tam phẩm. Những người khác đều kinh ngạc. Âm Túc trốn ở phía sau, cảm thấy mình không có mặt mũi gặp người khác. Trong tất cả mọi người, có lẽ nàng có thiên phú kém nhất. Tô Thi tỷ vừa xinh đẹp vừa có thiên phú cao. Đám người Hàn Tô, Minh Nam Sở, Từ Từ, không có ai yếu. Còn Chu Tự... thì không cần phải nói . Chỉ có nàng là rất bình thường.

Ân Chí Viễn:

Hắn nhìn đám người Chu Tự đua nhau hỏi trước mắt, nhất thời không thốt ra lời. Thiên Vân Y Y cảm thấy tông môn họ bị hai người trước mắt khinh thường. Nhưng nhất thời cũng không biết phản bác thế nào.

Chu Tự tỏ vẻ mặt nghi hoặc.

“Họ vốn định tìm người như vậy, nhưng không tìm được.

Ân Chí Viễn ôn hòa giải thích.

“Thế họ định phái ra người thế nào?"

Chu Ngưng Nguyệt hiếu kỳ nói.

Ở Đạo Tông Thiên Vân, chỉ có một người có danh tiếng lớn nhất, đó chính là đạo tử. Tuy rằng đạo tử lớn hơn Chu Tự rất nhiều, nhưng Chu Tự đánh rất giỏi. Cho nên lúc này đạo tử xuất hiện, không phải là không thể.

Nhưng nàng nghe nói đạo tử cũng chưa đạt đến tam phẩm. Nếu đánh nhau, Chu Tự vẫn thắng. Cho nên hắn cũng ngại lớn chuyện.

“Việc này ta cũng không quan tâm"

Ân Chí Viễn lắc đầu cười nói. “Đạo tử sư huynh đâu? Hắn chưa về à?"

Tô Thi hỏi.

Nàng cũng là người của Đạo Tông Thiên Vân, đương nhiên cũng biết đạo tử lợi hại nhất. Đạo tử giao đấu với Thánh Tử, rất bình thường. Nàng không cảm thấy có gì không bình thường.

“Đạo tử sư đệ đã rời khỏi tông môn từ rất lâu trước đây, hiện giờ không biết đã đi đâu?

Ân Chí Viễn giải thích.

Thiên Vân Y Y nhìn về phía Tô Thị, phát hiện đúng là càng nhìn càng thấy xinh đẹp. Cô gái như vậy giống như truyền kỳ. Sau đó nàng lại nhìn Thánh Nữ Ma Đạo. Nhìn như cô bé tám tuổi, thực tế là trên dưới ba mươi tuổi, còn trẻ như vậy đã là trận linh ngũ phẩm. Đã vượt xa bất kỳ người nào trong thời đại của nàng. Nếu không phải đối phương vô tình thể hiện thái độ ở giới tu chân, thì cũng sẽ là truyền kỳ. Nhất thời nàng phát hiện đám người này, người nào cũng là nhân vật truyền kỳ.

Sau khi Thánh Tử Ma Đạo xuất hiện, ma môn đột nhiên khởi dậy. Đạo tư yếu đi một bậc, đặc biệt là đạo tử ngã xuống thần đàn.

“Đạo tử lợi hại lắm à?"

Chu Tự có chút tò mò hỏi. Hắn thực sự không biết đạo tử là ai, hắn chỉ biết đại ca hắn vô cùng lợi hại. Đó chính là truyền kỳ.

“Ừm, năm đó đạo tử cầm kiếm hoành hành đảo quét giới tu chân, áp chế tất cả thiên kiêu không ngẩng nổi đầu, không ai còn dám tự xưng là thiên kiêu” Ân Chí Viễn có chút cảm khái nói. Tuy rằng dạo này đạo tử không có động tĩnh gì, nhưng hắn không tin đạo tử sẽ đi xuống dốc. Có lẽ đợi khi đạo tử xuất hiện, cũng đã tiến vào đạo cảnh thượng tam phẩm. Sử dụng kiếm? Chu Tự nhớ Lý Lạc Thư cũng sử dụng kiếm. Với thực lực của đại ca, có thừa sức làm đạo tử. Rất nhanh hắn nghĩ đến một chuyện khác. Mình là con trai của cự phách ma đạo, cho nên là Thánh Tử Ma Đạo. Mà Lý Lạc Thư là con trai của người mạnh nhất Đạo Tông Thiên Vân, là đạo tử chẳng phải là lẽ dĩ nhiên sao? Nhất thời Chu Tự nghĩ đến người khác nói hắn và đạo tử chắc chắn sẽ có một trận chiến, điều này khiến hắn rất buồn. “Không ổn"

Hắn lên tiếng theo bản năng. Đánh với đại ca thì không đánh lại được mà.

Nhưng có một điều mà những người đó nói đúng, nếu để Lý Lạc Thư biết mình chính là Thánh Tử Ma Đạo, chính là người hại hắn chia tay với bạn gái cũ, thì đúng là sẽ có một trận chiến. Nguy hiểm rồi.

Hơn nữa nếu sư phụ sư nương biết mình khiến con trai của họ xem mắt thất bại, thì chết càng thảm. Sao mình lại chọc vào cả nhà họ chứ? Việc gấp trước mắt vẫn là phải giúp hắn cướp một đối tượng.

“Cái gì không ổn?"

Thu Thiển hỏi.

Ân Chí Viễn cũng tò mò.

“Ta sợ đạo tử của Đạo Tông đánh ta."

Chu Tự nói thật.

Ân Chí Viễn cảm thấy rất kỳ lạ, theo lý thì Thánh Tử Ma Đạo không sợ đạo tử của họ mới phải. Hắn đang châm chọc ư? Nhưng giọng điệu của đối phương không có ý đó. Nhất thời hắn cũng không hiểu.

Thu Thiển không bất ngờ, Chu Tự cảm thấy như vậy, chắn chắn là hắn suy diễn theo thân phận của mình.

“Các ngươi định chụp từ đâu trước?”Ân Chí Viễn hỏi.

“Phong cảnh ở đâu đẹp?"

Chu Tự hỏi.

“Đạo Uẩn Hoa Trì, nơi đó có ảnh đạo uẩn, có trăm hoa đua nở. Hơn nữa cũng ít người, dễ dàn cảnh hơn Ân Chí Viễn giải thích.

“Ảnh cưới là thế nào?"

Thiên Vân Y Y hỏi Thu Thiển. Nàng có chút tò mò.

Nhìn đối phương, Thu Thiển gọi Gia Cát Du đến cho nàng xem ảnh. Chuyện này khiến đôi mắt của Thiên Vân Y Y sáng lên, dường như tiếp xúc với thế giới mới. Từ nhỏ đến lớn nàng luôn cố gắng tu luyện. Ít bạn bè, rất ít ra ngoài, cũng không hiểu nhiều về thế giới bên ngoài.

1084 chữ

Chương 959: Tôn Nghiêm? Phải Có Tôn Nghiêm!

Nàng có điện thoại, nhưng cũng không dùng nhiều, vì nàng không có hứng thú với bất kỳ thứ gì.

"Rất đẹp"

Nàng không tự chủ khen ngợi.

"Ta cũng có.

Tô Thị đang ăn quýt lập tức nói.

Chu Tự không để ý việc các nàng xem ảnh chụp, dù sao cũng chỉ có thế, rảnh thì cứ xem.

Hiện tại, hắn vẫn là nên dọn dẹp mấy thứ vướng bận trước.

Rất nhanh, đám người họ đã đi tới quảng trường tông môn. Nơi này người đông như kiến.

Họ đang đứng nép sang hai bên.

Ở giữa là một nam thanh niên đang đứng.

Người này có thực lực tam phẩm.

Và không ai khác chính là Văn Vĩ, người vừa mới được mọi người gọi là Vĩ Thần.

Mới đầu mọi người còn bị hiệu ứng đặc biệt dọa sợ, nhưng cẩn thận ngẫm lại, không phải là hiệu ứng đặc biệt sao?

Ai mà không biết.

Sau đó, họ bình tĩnh lại.

Lúc này, đám người Chu Tự ngừng lại.

"Các ngươi chờ ta một lát.

Chu Tự một mình đi về phía đám đông.

Hắn đứng ở trước mặt mọi người, nói:

"Nghe nói các ngươi muốn khiêu chiến ta? Ta đang vội, các ngươi hẳn cũng biết ta tới làm gì. Vậy, các ngươi lên từng người là lên cả đám?"

Chu Tự quyết định, sẽ dùng công lực ngàn năm để dạy họ làm người.

Việc chụp ảnh cưới không thể bị trì hoãn.

Mọi người nhìn Chu Tự, người nào người nấy đều tỏ ra rất tức giận.

"Không những tới Thiên Vân Đạo Tông của ta chụp ảnh cưới, còn muốn tiến vào thánh địa tu luyện, đây quả thật là sự vũ nhục đối với đạo tông của chúng ta. Tu sĩ chúng ta, há có thể cúi đầu mặc cho các ngươi khi dễ? Các sư huynh đệ đồng đạo chúng ta tuyệt đối không cho phép loại chuyện này phát sinh. Các sư huynh đệ, tiến lên, nói cho người trước mắt này chúng ta tuyệt đối không thỏa hiệp"

Giọng nói dày nặng của Văn Vĩ truyền khắp bốn phương tám hướng.

Sau khi hắn dứt lời, tiếng bước chân đồng loạt vang lên.

Chỉ có điều...

Họ không phải là cùng nhau tiến lên một bước, mà là thống nhất lui về một bước.

Chu Tự: ...

Nhìn cảnh này, hắn quả thật cảm thấy ngây ngẩn cả người, họ có phải đi sai hướng rồi không?

Đám người Ân Chí Viễn thì cứ đứng đó nhìn, chẳng có ý can thiệp.

Có người khiêu chiến, hắn đương nhiên là vui mừng.

Thuận tiện hắn cũng muốn xem tu vi hiện tại của Chu Tự đã đến đâu.

Cứ như vậy nhìn, không có can thiệp.

Tuy rằng người ra tay là sư huynh Văn Vĩ, nhưng hắn cũng không cảm thấy sư huynh sẽ thắng lợi.

Nếu như người đứng ở nơi này là Đạo Tử, thì hắn có lẽ sẽ cảm thấy thực lực của Đạo Tử và Thánh Tử ngang nhau.

Đây chính là ảnh hưởng mà Đạo Tử đã tạo ra cho bọn hắn.

Người có tên cây có bóng, Đạo Tử chính là Đạo Tử.

Không phải là người mà những tu sĩ bình thường có thể so sánh.

Thế nhưng không biết Đạo Tử đã sớm đi nơi này, cũng không biết khi nào sẽ trở về.

Trong thực tế, có rất nhiều người hy vọng rằng Đạo Tử sẽ đứng ra.

Được rồi, cái này cũng không quan trọng, quan trọng là người trước mắt này rõ ràng không thích hợp.

Nhìn mọi người đồng loạt lui về phía sau một bước, Văn Vĩ đều hoài nghi có phải vừa rồi mình nói sai phương hướng hay không.

Tại sao không có ai tiến về phía trước?

Đây rốt cuộc là ý gì đây?

Đã nói tốt là cùng nhau đối mắt, giờ thì hay rồi, tất cả đều lui.

Đây là để đặt anh ta ở đâu?

Không có tiền đồ.

Hít sâu một hơi, Văn Vĩ từ trong vạn quân đi ra, tiến về phía của Chu Tự.

Bước chân của hắn ổn định, thân ảnh cao ngạo.

Khí thế phi phàm.

Chu Tự cũng đi về phía hắn, trực tiếp tiến vào vạn quân.

Rất nhanh, hai người bốn mắt nhìn nhau.

"Ngươi còn có gì muốn nói?"

Chu Tự hỏi.

Khí tức đỏ sậm trên người hắn như ẩn như hiện.

Bóng Dáng Ma Thần cũng theo tâm ý của hắn mà động, phảng phất chỉ cần hắn động thủ, Ma Thần của Chư Thiên Vạn Giới đều sẽ xuất hiện phía sau hắn.

Cùng nhau tru sát cường địch.

"Ta, Văn Vĩ, thuở nhỏ thiên phú kinh người, ba trăm năm trước thăng tới thượng tam phẩm, lĩnh ngộ được đạo ý. Hôm nay đứng đây chỉ vì để làm một chuyện Văn Vĩ thần sắc nghiêm túc.

Mọi người bị những lời này cảm nhiễm, tất cả đều cảm thấy có chút hổ thẹn.

Không hổ là vĩ thần.

Dám đối mặt với tất cả những trở ngại, bỏ qua tất cả những khó khăn.

Đây mới là tấm gương mà chúng ta nên noi theo.

Họ tự thẹn không bằng.

"Là chuyện gì?"

Chu Tự hỏi.

Văn Vĩ nhìn Chu Tự, thần sắc lạnh thấu xương.

Tất cả mọi người đang nhìn đều có chút kích động, đến rồi, thời khắc huy hoàng của Vĩ Thần sắp tới rồi.

Dưới ánh mắt của bao nhiêu người, Vĩ Thần không ra tay.

Mà là đột nhiên chắp tay cúi đầu trước mặt Chu Tự, cung kính nói:

"Chúng ta tới nơi này chỉ vì một chuyện, đó chính là chúc mừng tiểu sư thúc tổ đại hôn vui vẻ. Sư huynh đệ chúng ta có hơn ba ngàn người, đều nóng lòng muốn đến chuẩn bị hôn sự cho tiểu sư thúc tổ, nên đang tự chủ lập nhóm cùng đi. Muốn để cho tiểu sư thúc tổ và phu nhân có thể thuận lợi hoàn thành hôn sự. Vì vậy, kính xin tiểu sư thúc tổ hãy hạ lệnh, ba ngàn đệ tử chúng ta mặc cho ngươi điều khiển.

Thanh âm hùng hậu truyền khắp bốn phương tám hướng.

Tất cả mọi người ở đây đều sững sờ tại chỗ. Vĩ Thần, tôn nghiêm của ngươi đâu rồi?

Có phải bị chó ăn rồi không?

1106 chữ

Chương 960: Giết

Nhưng rất nhanh sau đó, tất cả mọi người cũng cúi đầu, đồng thanh cung kính nói:

"Chúng ta mặc cho ngươi điều khiển Thật ra một trong những nguyên nhân khiến cho họ cúi đầu chính là Thánh Tử Ma Đạo thật sự quá khủng bố.

Dù họ chưa từng tận mắt nhìn thấy.

Nhưng họ lại từng gặp qua Chu Tự.

Đó là tiểu sư thúc tổ của họ, là loại tồn tại đáng sợ có thể dùng một đáo chém vỡ Thất Thiên Tháp.

Thánh Tử Ma Đạo có thể chọc sao?

Không thể chọc.

Tiểu sư thúc tổ có thể chọc sao?

Cũng không thể chọc?

Vậy nếu nhập cả hai người này vào thành một thì sao?

Thì liền lui lại một bước.

Ân Chí Viễn thở dài một tiếng, cảm giác những người này thật sự là quá bát nháo.

Mà lúc này, Chu Tự đứng trong đám người cũng có chút ngượng ngùng.

"Không cảm thấy bị vũ nhục sao?"

Hắn hỏi.

"Đó là vinh hạnh của chúng ta"

Văn Vĩ cười nói.

"Chịu cúi đầu thật à?"

"Chúc mừng đại hôn của tiểu sư thúc tổ, cúi đầu là lễ nghĩa mà chúng ta cần làm"

Văn Vĩ nói mà mặt không đỏ tim không nhảy.

Chu Tự có chút không nói nên lời, nhưng nếu đối phương đã chúc mừng, thì hắn cũng không tiện làm quá lên.

Vì thế, hắn lấy ra một tờ giấy, sau đó dùng văn thư ma đạo viết lên trên đó hai chữ: Thiệp mời.

Hắn đưa giấy cho Văn Vĩ, rồi nói:

"Ta còn chưa làm thiệp mời, nên dùng tạm cái này thay thế vậy. Đến lúc đó ta sẽ bảo người ta chú ý một chút, cũng không đến mức nhận sai"

"Thiếu chủ không cần lo lắng"

Thanh Long ở phía sau nói:

"Đến lúc đó người nghênh đón khách nhân nhất định là ta, ta sẽ nhớ kỹ người này"

Văn Vĩ có chút kích động nhận lấy thiệp mời.

Thiệp mời của tiểu sư thúc tổ, cũng là thiệp mời của Thánh Tử Ma Đạo.

Đậu móa!!!!!

Người vây xem đều hối tới xanh ruột, phải biết rằng không phải người nào trong tông môn cũng có tư cách đi tham dự lễ thành hôn của tiểu sư thúc tổ.

Chớ nói cho là nhận được thiệp mời.

Nhất là thiệp mời do chính tay tiểu sư thúc tổ phát, đây là đãi ngộ mà ngay cả chưởng giáo cũng chưa chắc nhận được.

Chuyện này có thể nói trong bao nhiêu năm?

Lỡ đâu vận may vào ngươi, tu vi một ngày đi ngàn dặm.

Cảm đám đều cảm thấy khó chịu, tự nghĩ vì sao người vừa nãy đứng ra không phải là mình?

"Đúng rồi, cái này tặng cho ngươi"

Chu Tự đưa Văn Vĩ một hạt châu.

Bên trong có một con thú nhỏ.

"Đây là cái gì?"

Văn Vĩ theo bản năng hỏi.

"Bản mô phỏng trò dưỡng thành thần thú, có thể cho ngươi chơi 30 ngày Chu Tự nói.

Thần thú?

Thần thú???

Văn Vĩ khó tin nhìn hạt châu.

Lần này, mặt của đám người vây xem đều tím rồi.

"Khụ khụ.

Đột nhiên một tiếng ho khan vang lên, Mãn Giang Hồng tới bên cạnh Chu Tự, nói:

"Thời gian không còn nhiều, đã đến lúc mang vị hôn thê của ngươi đi chụp ảnh rồi"

Nói xong, nàng dẫn theo mọi người biến mất tại chỗ.

Chỉ để lại đám người Thanh Long. "Ma bệnh không chào đón chúng ta" Chu Tước nói.

Thanh Long nhún vai, sau đó bốn người cũng biến mất theo.

Họ tự nhiên là đi theo mấy người trước.

Đợi tới khi những người này đều đi hết, hơn ba ngàn người ở đây mới nhìn chằm chằm Văn Vĩ.

Nhìn thấy ánh mắt của mọi người, Văn Vĩ cười lạnh nói:

"Ta há là người có thể tùy ý mua chuộc? Chư vị sư huynh chờ ta một lát, ta lập tức đi tìm tiểu sư thúc tổ đòi công đạo"

Nói xong, hắn liền muốn rời đi. Nhưng lại bị người ngăn cản.

"Dừng tay, các ngươi muốn làm cái gì?"

"Đừng như vậy, đều là người một nhà"

"Ta cũng đâu được chỗ tốt gì, mau buông tay"

"Đừng có đánh mặt, cái đám nhát gan các ngươi."

An Khách đứng nhìn cả quá trình, đột nhiên cảm thấy có chút không chân thật.

Thì ra tiểu sư thúc tổ của họ lại là Thánh Tử Ma Đạo.

Tuy rằng Quan Hà Phong không thừa nhận, nhưng cho đến nay cũng không có phủ nhận, chưởng giáo cũng chưa từng nói một chữ 'không'.

Nhất là nữ tử áo đỏ khi nãy, hình như nàng là đệ tử của Quan Hà Phong?

Hơn nữa, dường như mình đã gặp nàng ở đâu đó.

Cho nên việc tiểu sư tổ trở về chụp ảnh cưới có vấn đề gì không?

Không có vấn đề.

Vậy mình nên viết cái gì đây?

Ừm. Liền viết Vĩ Thần bội bạc, ai cũng có thể giết.

Quan Hà Phong.

"Đồ đệ ngươi hình như tới rồi"

Hồng Nghệ tiên tử cười nói.

Lúc này, có hai người đang đứng ở rìa ngọn núi.

Chính là Lý Cảnh Sơn cùng vợ mình là Hồng Nghệ tiên tử.

"Ngươi cảm thấy là ai âm thầm tung tin tức, để cho hắn ngồi vững cái đệ tử Quan Hà Phong?"

Lý Cảnh Sơn lạnh lùng nói.

Tuy rằng hắn không thừa nhận, nhưng qua trận náo loạn này, cơ hồ là toàn bộ Thiên Vân Đạo Tông đều biết, Thánh Tử Ma Đạo chính là đồ đệ của hắn.

Đồng thời cũng là đệ tử của Quan Hà Phong, trưởng bối của Thiên Vân Đạo Tông.

Hồng Nghê tiên tử che miệng cười nói:

"Hỏi hai đồ đệ bảo bối của ngươi ấy, bọn hắn nhàn rỗi cả ngày, làm chút chuyện nhỏ cũng là bình thường thôi"

Lý Cảnh Sơn liếc sang phía của Hình Ngọ, cảm thấy những người này càng sống lâu càng không khiến người bớt lo.

Dứt khoát để bọn hắn đi xem mắt đi.

"Nghe họ nói Lạc Thư đã bái sư, cũng đã xuất sư rồi, vậy có nâng cao được bước nào không?"

Hồng Nghê tò mò hỏi.

Mặc dù con của họ biến mất, nhưng việc xuất sư là thật.

Tình hình cụ thể thì họ không biết được.

Nếu trạng thái tốt, xem mắt dễ hơn.

Bằng không ai nhìn cũng ghét bỏ.

1098 chữ

Chương 961: To Gan

Lý Cảnh Sơn lắc đầu nói:

"Ta hỏi không được"

Giữa họ mặc dù không có mối thù truyền kiếp gì, nhưng lại nhìn lẫn nhau không vừa mắt, còn hơn cả việc có thù với nhau.

Muốn nói chuyện bình thường với nhau là một chuyện hoàn toàn không thể.

"Quả nhiên vẫn là để ta"

Hồng Nghệ tiên tử cũng không thèm để ý.

Nàng nhìn về phía Chu Tự, đột nhiên nói:

"Ngươi không hợp với người của ma đạo, vậy lúc đồ đệ ngươi đại hôn ngươi đi sao?"

"Đi, tại sao không đi? Nhưng tên họ Chu đó dám mời sao?"

Lý Cảnh Sơn hỏi ngược lại.

"Ta dám mời, hắn dám đến sao?"

Trong phòng bếp, Chu Nhiên lạnh lùng nói:

"Hắn thử bước vào địa bàn của ta đi? Ta chắc chắn sẽ không để hắn yên"

"Nghe ngươi nói kìa. Người khác nghe xong còn tưởng rằng ngươi muốn đóng gói một đống đồ ăn cho hắn mang đi."

Liễu Nam Tư vừa thái rau vừa cười nói:

"Đợi sau này đồ đệ ngươi kết hôn, hắn dám mời, vậy ngươi dám đi không?"

"Tại sao lại không dám?"

Chu Nhiên xào rau nói.

Họ vốn là đang bàn về chuyện phải mời bao nhiêu người cho hôn lễ, nhưng nói nói một hồi thì lại nói đến Quan Hà Phong của Thiên Vân Đạo Tông.

Liễu Nam Tư có chút tò mò, không biết bọn hắn có tới hay không.

Khiến cho chồng của nàng kích động một hồi.

"Ta vừa gọi điện thoại cho khách sạn, họ nói lịch đầu tháng 5 đều bị đặt hết rồi. Ngày chúng ta đặt là ngày 9 tháng "

5Liễu Nam Tư nói.

"Ngày 9 thì ngày 9, nhưng nguyên liệu nấu ăn sẽ do chúng ta chuẩn bị, đồ của khách sạn quá bình thường"

Chu Nhiên nói.

"Ừm, phải đi Thực Vi Thiên Thành để mua sắm, cũng không thể làm mình mất mặt được"

Liễu Nam Tư bất đắc dĩ nói:

"Con trai vội vàng chụp ảnh cưới, những chuyện khác nó không quan tâm chút nào, vẫn phải do chúng ta đứng ra làm"

"Nó thì biết cái gì? Vừa mới đi làm, nghèo kiết xác cả ra, nó biết hôn lễ phiền phức thế nào sao?"

Chu Nhiên lạnh lùng nói.

"Cũng đúng. Chỉ là mỗi việc chụp ảnh cưới thôi cũng đã tốn biết bao nhiêu tiền rồi"

Liễu Nam Tư tò mò nói:

"Phải rồi, ngươi cho nó bao nhiêu tiền? Có đủ để chụp không?"

"Ớ?"

Nghe vậy, Chu Nhiên sửng sốt nói:

"Ta cho bao nhiêu tiền? Không phải tiền là ngươi cho sao?"

"Cái gì mà tiền là ta cho? Nó có tìm ta đâu"

Liễu Nam Tư kinh ngạc nói:

"Nó cũng không tìm ngươi xin tiền sao?"

"Không có, ta cứ tưởng là ngươi cho rồi"

Chu Nhiên nói.

"Ta lại tưởng lại ngươi cho"

Liễu Nam Tư có chút khó tin.

"Lúc nó còn đi học, chẳng phải đều tìm ngươi xin tiền sao?"

Chu Nhiên nói.

"Nhưng từ lúc nó đi làm thì chẳng phải đều sang xin ngươi sao? Ta cứ tưởng nó đã xin ngươi tiền để chụp ảnh cưới rồi"

Liễu Nam Tư nói.

Hai người: ...

Vậy cho nên, tiền chụp ảnh cưới là tiền con trai họ tự kiếm được?

Từ khi nào đã hiểu chuyện vậy rồi?

Thiên Vân Đạo Tông.

Chu Tự vừa mới chụp xong một bộ ảnh bỗng đưa tay lên sờ sờ mũi.

Chẳng hiểu sao lại cứ cảm thấy mũi có hơi ngứa.

Không biết là ai đang nói xấu sau lưng hắn.

Vừa mới nghỉ ngơi một lát, Thu tỷ đã thông báo hắn đã đến giờ chụp bộ ảnh tiếp theo.

"Ôm lên, sau đó xoay một vòng, ôm eo ấy, rồi xoay một vòng. Dịu dàng một chút, dịu dàng, không phải mặt, mà là lúc xoay dịu dàng lại một chút. Nghe không hiểu tiếng người có phải không?"

"Đúng, tốt, cười một cái, ánh mắt nhu hòa một chút, kêu ngươi nhu hòa, chứ không phải kêu ngươi nheo mắt lại"

Nghe nhiếp ảnh gia khiển trách, đám người Thượng Quan Hà ở một bên quan sát cũng cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

"Minh đạo hữu, đây là sư tỷ ngươi? Nàng ấy lấy đâu ra can đảm thế? "

"Ta không biết, nhưng nghe nói nàng đã mắng một ngày rồi"

Minh Nam Sở nói.

Tô Thị ở một bên gật đầu:

"Ta làm chứng. Ta quả thật rất bội phục nàng, đổi lại là ta thì ta cũng không dám mắng như thế"

"Ngươi mắng hai câu cũng không có việc gì."

Chu Ngưng Nguyệt vừa ăn quýt vừa nói.

"Không thể mắng. Thánh Tử Ma Đạo rất thích nhắm vào ta, mỗi lần xuất hiện đều bức ta giết người"

Tô Thị vừa nghĩ tới thì đã cảm thấy tim đập bình bịch.

Mỗi lần Thánh Tử Ma Đạo xuất hiện thì đều sẽ để cho nàng giết dã quái, nàng không giết, vậy thì người chết rất có thể là nàng.

Buổi tối, đám Chu Tự bắt đầu đổi hồng trang.

Công việc quay chụp được tiếp tục. "Mặt trời sắp lặn"

Hàn Tô đứng bên cạnh nói.

Gia Cát Du nhìn thấy hoàng hôn, cảm thấy có chút hưng phấn.

Phong cảnh ở đây thật sự quá đẹp.

"Đứng yên. Đúng, tay trong tay rồi nhìn nhau là được.

Chỉ là khi nhìn đôi tân nhân trước mặt, nàng lại chậm chạp không ấn nút chụp.

Mọi thứ đều hoàn hảo, nhưng nàng luôn cảm thấy thiếu một cái gì đó."Không có cầu vồng, nếu có cầu vồng thì hoàn mỹ"

Nàng có chút tiếc nuối nói.

Nàng vừa dứt lời, cầu vồng bảy màu ngay lập tức xuất hiện, trong nháy mắt đã chiếm cứ một nửa bầu trời.

"Chuyện này..."

Gia Cát Du khó có thể tin được, không biết có phải ảo giác hay không, nhưng nàng cứ cảm thấy khi ở Thiên Vân Đạo Tông, nàng cơ hồ là muốn gì được nấy.

Muốn phong cảnh gì thì sẽ có phong cảnh đó.

Muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, muốn ánh sáng liền có ánh sáng.

Tựa hồ như đang có một đôi bàn tay to vô hình đang khống chế mảnh đất này.

Thiên Vân Y Y nhìn Thu Thiển và Chu Tự, cảm giác rất kỳ quái.

Chụp ảnh...

Nàng dường như chưa bao giờ chụp ảnh.

1121 chữ

Chương 962: Đăng Ảnh

"Chụp xong chưa?"

Tô Thi lập tức hỏi.

"Xong rồi."

Gia Cát Du gật đầu nói:

"Giờ chỉ còn chụp cảnh đêm nữa là xong"

"Vậy nhân lúc cầu vồng vẫn còn, chúng ta chụp chung một bức đi" Tô Thi lập tức nói.

Sau đó, nàng kéo Hàn Tô Âm Túc và Chu Ngưng Nguyệt đi qua.

Bạch Tử cũng bị kéo qua.

Cuối cùng, nàng nhìn về phía Thiên Vân Y Y "Sư tỷ Y Y có muốn chụp chung không?"

"Không, không cần"

Thiên Vân Y Y lắc đầu.

Nàng thật ra rất muốn chụp, nhưng lại cảm thấy không thích hợp, không giống như nàng bình thường.

Vì vậy đã theo bản năng từ chối.

"Đi thôi.

Tô Thi cũng không thèm để ý, trực tiếp lôi kéo nàng qua đó.

"Ách..."

Thiên Vân Y Y có chút ngoài ý muốn.

Nhưng vẫn đi theo nàng.

"Minh Nam Sở, Từ Từ lại đây chụp ảnh"

Tô Thi gọi đám người Minh Nam Sở đang đứng dưới tàng cây.

Không những gọi, mà nàng còn chạy tới để kéo người. Chu Tước, Hình Ngọ, Tiêu Bộ, Thượng Quan Hà và Ân Chí Viễn đều bị nàng kéo tới.

Chu Tự nhìn cảnh Tam lão bản kéo người, kinh ngạc nói:

"Tam lão bản lợi hại thật, người nào cũng biết"

"Da mặt Tô Thi tương đối dày.

Chu Ngưng Nguyệt nghiêm túc nói:

"Dù có đánh thì cũng không có chút sứt mẻ. Chỉ là lúc làm việc thì không được tích sự gì thôi"

Thu Thiển nói:

"Không phải bị Nguyệt tỷ đánh ngu sao?"

"Nhưng Tô Thi cũng không ngu. Đây là chính miệng nàng nói, cho nên không liên quan đến ta Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Sư huynh Hình Ngọ? Chẳng phải ngươi đang bị phạt quỳ sao?"

Chu Tự nhìn thấy ngay cả Hình Ngọ đều bị kéo tới.

"Bị con chó nào đó kéo ra"

Hình Ngọ lạnh lùng nói với Thanh Long.

"Đừng sợ đừng sợ, cùng lắm thì cứ sang Biển Bỉ Ngạn nghỉ phép như chúng ta thôi"

Thanh Long cười nói.

"Ma bệnh, đứng cạnh ta này. Như vậy có thể làm cho ta nhìn khỏe mạnh hơn"

Chu Tước nói với Mãn Giang Hồng.

"Khụ khụ.

Mãn Giang Hồng ho nhẹ hai cái nói:

"Ngươi là?"

Trong nhất thời, Chu Tự cảm thấy bầu không khí phía sau không được tốt lắm, dường như là có thể đánh nhau bất cứ lúc nào.

Cẩn thận ngẫm lại thì phát hiện, Tam lão bản hình như đã quen biết đám người sư huynh Hình Ngọ, đám thanh long cũng thế.

"Bối cảnh của Tam lão bản lớn thật"

Chu Tự không khỏi nói.

"Ừm."

Thu Thiển gật đầu nói:

"Đợi tới khi ngươi tiến vào thời đại thần thoại, sau đó tiến thêm một thời đại nữa, ngươi cũng sẽ trở thành bối cảnh sau lưng nàng"

"Tam lão bản thật vô dụng, lớn hơn ta còn bắt ta bảo vệ.

Chu Tự khinh thường nói.

"Nàng nói nàng nhỏ hơn ngươi"

Thu Thiển cười nói.

"Ta không tin, nàng chính là cố ý nói mình nhỏ tuổi"

Chu Tự nói.

Lúc này, hai người đang đứng hàng đầu tiên.

Những người phía sau thì cũng đứng theo các bậc thang.

Nguyệt tỷ ở phía sau dùng khủy tay chống vai Chu Tự, nâng cằm.

Tô Thi thì yên lặng đứng ở phía sau Chu Tự và Thu Thiển.

Những người còn lại thì đứng theo thứ tự, lần lượt là:

Hàn Tô, Âm Kỳ, Từ Từ, Minh Nam Sở.

Bên kia là Bạch Tử, Thiên Vân Y Y, Ân Chí Viễn, Tiêu Bộ, Thượng Quan Hà.

Phía sau là bốn người Thanh Long, Hình Ngọ cùng Mãn Giang Hồng.

Thứ tự là, Thanh Long, Huyền Vũ, Bạch Hổ, Chu Tước, Mãn Giang Hồng, Hình Ngọ.

Răng rắc.

Trong lúc chụp ảnh, Tô Thi cũng đã giúp Nguyệt tỷ so sánh.

Đến lúc chụp xong, Tô Thi ngay lập tức muốn có bức ảnh, sau đó nói:

“Ta đã gửi vào nhóm rồi"

“Nhóm gì?"

Thanh Long có chút tò mò.

Sau đó Tô Thị cho họ xem là nhóm gì.

“Thập Vạn Thiên Thần Môn? Cho ta vào với Thanh Long lập tức nói.

“Cũng cho ta vào với"

Hình Ngọ nói theo.

Thanh Thành.

Phòng xép trong đại sảnh.

Vân Tiêu tiên tử đang ăn khoai tây chiên xem tivi.

“Trình trưởng lão, phim mẹ chồng nàng dâu xem không hay.

Nàng vừa xem vừa phàn nàn.

“Vậy ngươi đừng xem nữa"

Trình tỷ nói.

“Xem phim tình cảm đi Vân Tiêu tiền tử nói.

“Phim đó chỉ có trẻ con mới xem.

Trình tỷ nói, cuối cùng nàng lại nói:

“Đám Chu Tự họ đăng ảnh cô dâu, ngươi có thể hỏi thử xem họ chụp như thế nào, người đi nhiều như vậy, chắc hẳn là có không ít ảnh chụp. Ngươi xin họ một ít.

“Cũng thế"

Vân Tiêu tiên tử gật đầu nói.

Sau đó vừa mới lấy điện thoại di động ra thì phát hiện có người mới vào nhóm.

“Lại có người mới, người mới lúc trước vào không nói lời nào cả, không biết người lần này có nói hay không. Tiêu Bộ? Là ai vậy?"

Nhìn thấy người mới đầu tiên, vẻ mặt Vân Tiêu tiên tử đầy nghi hoặc.

Nhưng rất nhanh nàng lại trở nên kinh ngạc.

“Ân Chí Viễn? Đây không phải là thiên tài của Đạo Tông Thiên Vân sao? Sao hắn lại vào đây rồi? Trời, gì đây, Thiên Vân Y Y? Dựa vào đâu mà nàng ta lại vào đây? Tiểu mỹ nữ Dao Di như ta cũng không vào"

Vân Tiêu tiên tử không phục.

Không có lý do vì sao gì cả, chỉ đơn giản là không phục mà thôi.

Nhưng tiểu mỹ nữ nhà nàng đã là tứ phẩm nguyên linh, sau này sẽ đột phá lên tam phẩm.

Cho nàng ăn quả bất tử thì có thể đột phá dễ dàng hơn rất nhiều.

Vẫn phải xem nàng là cô giáo.

Chỉ là rất nhanh thì nàng đã kinh ngạc đến nỗi ngơ ngẩn cả người.

Bởi vì tiếp sau vẫn còn có cả một nhóm người tham gia vào nhóm.

“Tô Thị mời Thanh Long tham gia cuộc trò chuyện nhóm.

“Tô Thị mời Hình Ngọ tham gia cuộc trò chuyện nhóm. “Tô Thị mời Huyền Vũ tham gia cuộc trò chuyện nhóm. “Tô Thị mời Chu Tước tham gia cuộc trò chuyện nhóm. “Tô Thi mời Bạch Hổ tham gia cuộc trò chuyện nhóm. “Tô Thị mời Mãn Giang Hồng tham gia cuộc trò chuyện nhóm.

1192 chữ

Chương 963: Đạo Uẩn

“Ông trời ơi..."

Vân Tiêu tiên tử lập tức đi đến bên cạnh Trình tỷ nói:

“Trình trưởng lão, cô nhìn mà xem, Tiểu Tô mới người nào vào nhóm này.

Trình tỷ nhìn xuống tên, cũng có phần khó có thể tin.

“Có phải là những người khác dùng tên của Tứ hộ pháp không?"

Nàng suy đoán nói.

“Nhưng hai vị tiền bối Hình Ngọ và Mãn Giang Hồng là tên thật thật mà.

Vân Tiểu tiên tử hoảng sợ nói.

“Đúng là như vậy"

Trình tỷ cảm thấy lần này Tô Thị đã mời nhân vật lớn vào nhóm rồi.

Những người này đều là người không biết đã sống bao nhiêu năm rồi.

Bất kể là ai thì đều phải khiến họ gọi một tiếng tiền bối.

Trong nhóm ngoại từ trí giả thì không có ai lớn tuổi hơn họ cả.

“Phải chào hỏi hay không vậy?"

Vân Tiêu tiên tử có chút lo lắng.

Đã có nhiều lần nàng muốn nhắn tin bắt chuyện, nhưng vì sao trong nhóm không có ai trò chuyện gì, quá trầm lắng.

Cho nên nàng cũng không định phá vỡ sự yên lặng này.

Lúc này có người gửi tin nhắn vào nhóm.

Tô Thị: “Gửi, ảnh chụp tập thể.

Tô Thi gửi một bức ảnh vào nhóm.

Vân Tiêu tiên tử hơi kinh ngạc, tấm ảnh này có rất nhiều người nàng không biết.

Nhưng sáu người cuối cùng lại mang đến cho cô một cảm giác vô cùng nguy hiểm. Thanh Long: “@Trí giả, tiền bối hóa ra người cũng ở chỗ này?” Hình Ngọ: “@Trí giả, tiền bối gia nhập Thập Vạn Thiên Thần môn?"

Thanh Long: “@Trí giả, tiền bối người nói một câu đi"

Trí giả:

Trí giả: “@Tô Thi, kick sáu người này ra ngoài.

Chu Tước: “Ta không nói gì mà.

Huyền Vũ: “Ta cũng không nói gì mà"

Bạch Hổ: “ + 1"

Mãn Giang Hồng: “Khụ khụ.

Vân Tiêu tiên tử: “Xin chào các vị tiền bối.

Vân Tiểu tiên tử nhìn điện thoại một lúc, phát hiện không có ai nói chuyện cả.

Vẻ mặt nàng như khóc nhìn về phía Trình tỷ.

“Trình trưởng lão, ta vừa nhắn tin thì trong nhóm im luôn.

Trình tỷ:

"..."

Lúc này điện thoại rung lên, nàng lập tức nói:

“Tốt rồi, có người nói chuyện.

Tô Thị:

“Họ nhìn chằm chằm ta không cho ta kick họ ra, chỉ biết bắt nạt ta thôi, không thích phản ứng với họ.

Vân Tiêu tiên tử ôm Trình trưởng lão khóc nói:

“Hu hu hu ~ vẫn không có ai để ý đến ta.

Trình trưởng lão xoa đầu Vân Tiêu tiên tử, an ủi:

“Không sao, quen là tốt thôi"

Vân Tiểu tiên tử:

"..."

Chu Tự không xem điện thoại, hắn còn đang chụp hình với Thu tỷ.

“Ăn cơm tối thôi"

Chu Ngưng Nguyệt nhắc nhở mọi người nói.

Sau đó thì mọi người nhìn thấy Thanh Long lúc trước vẫn đang nói chuyện với đám Hình Ngọ lại đột nhiên biến mất.

Còn chưa nói xong.

Đám người:

“Vì sao mỗi lần đều là Thanh Long vậy?"

Chu Tự hỏi.

“Có lẽ do Thanh Long dễ thấy nhất.

Chu Ngưng Nguyệt đưa một loại quả không biết tên cho Chu Tự nói:

“Cho ngươi này?

Sau đó nàng tiếp tục lấy một quả khác giống vậy ra ăn, mắt cũng không thèm chớp.

“Nguyệt tỷ, quả này rất chua sao?"

Chu Tự tò mò hỏi.

Chu Ngưng Nguyệt không để ý đến Chu Tự, tiếp tục ăn.

Vì tò mò, Chu Tự cắn một miếng, sau đó suýt chút nữa là phun ra.

Đây là ăn chanh à?

“Không được lãng phí, nhớ là phải ăn hết.

Chu Ngưng Nguyệt nói với Chu Tự.

Chu Tự:

"..."

Nói cách khác, thật ra chỉ cần hắn không cắn một miếng là có thể không phải ăn?

Thế giới khác trong Thời Quang Chi Thạch.

Lý Lạc Thư đang đi trên đường.

Hắn nhìn về phía sau, cảm thấy ánh sáng phía sau hắn càng ngày càng gần.

“Có phải hắn ta sắp đuổi kịp rồi hay không?"

Tiểu khô lâu tò mà hỏi.

Lúc này quanh người tiểu khô lâu có một vận vị đặc thù.

Là đạo uẩn.

“Không có việc gì, còn cần một khoảng thời gian rất lâu nữa hắn ta mới đuổi kịp, chúng ta tiếp tục đi về phía trước là được rồi. Chờ đến khi lực lượng ở chỗ này sắp kết thúc, chúng ta mới gặp phải"

Lý Lạc Thu nói khẽ.

“Có phải ta sắp thành công rồi hay không?"

Tiểu khô lâu kích động hỏi.

“Sắp rồi, chỉ cần khắc ấn đạo vào trong xương cốt của ngươi thì ngươi có thể bước đầu khống chế thời gian trôi qua. Nhưng tu vi của ngươi quá yếu, sau này chắc hẳn phải siêng năng tu luyện, như vậy đường sẽ rất dài"

Lý Lạc Thư nhắc nhở.

“Như vậy ta có đủ thời gian không?"

Nghĩ tới thanh xuân bất lão của Tiểu Thải, tiểu khô lâu cũng có phần không thể chờ đợi được nữa.

Chờ hắn thành công, là có thể nhìn thấy dáng người của Tiểu Thải mọi lúc, quá tuyệt vời rồi. “Trên lý thuyết thì không đủ, nhưng ta sẽ từ bỏ việc hấp thu lực lượng nơi này, để ngươi tranh đoạt với người phía sau, như vậy sẽ kéo dài được rất nhiều thời gian. Đủ thời gian để ngươi lĩnh ngộ.

Vẻ mặt Lý Lạc Thư bình tĩnh, dường như không thèm để ý chút nào đến thời gian chi lực nơi này.

“Chuyện này..."

Tiểu khô lâu có chút để ý nói:

“Không tốt thì phải?"

“Không có gì không tốt cả, với ta mà nói thời gian đã không có tác dụng gì cả"

Lý Lạc Thư nhẹ nhàng nắm chặt Kiếm Đạo:

“Trong con đường này của ta, với ta mà nói thời gian rất quan trọng, thế nhưng trước khi ta chưa lĩnh ngộ được kiếm thứ ba thì thời gian chẳng có tác dụng gì với ta. Thứ ta cần đều đã chuẩn bị xong, thứ thiếu chỉ là kiếm thứ ba. Hơn nữa không chỉ ta, cho dù đại ca ta cũng ở đây, hắn cũng sẽ không tranh đoạt với ngươi. Thời gian cũng không có ý nghĩa gì với đại ca ta cả.

“Anh em các ngươi đều là biến thái cả sao?"

Tiểu khô lâu nói xong lại tò mò hỏi:

“Vậy làm sao thì ngươi mới có thể lĩnh ngộ được kiếm thứ ba?"

“Phải đi hỏi đại ca xem, sau đó lại đi tìm sư phụ ta"

Lý Lạc Thư bình tĩnh nói.

Và lúc hắn vừa dứt lời, phía sau đột nhiên có một cơn gió thổi tới.

Lý Lạc Thư khẽ động đậy ngón tay, một đường kiếm xẹt qua.

Tất cả lại yên lặng.

“Đi thôi, tiếp tục đi về phía trước, ta tiếp tục kể cho ngươi đại đạo chân ý, ngươi nên cố gắng lĩnh ngộ"

1061 chữ

Chương 964: Sắp Phiền Phức

Phía sau.

Phong Bạo Chi Chủ nhìn chằm chằm phía trước, có đôi chút cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Rất mạnh, xem ra phải đợi đến cùng, khi đó dù cho ta không khôi phục đỉnh phong thì cũng sẽ đứng ở ngưỡng cửa Thần Minh. Phía dưới Thần Minh chắc hẳn không ai có thể địch nổi?

Hắn đi một lúc lâu, phát hiện thời gian chi lực không hề suy yếu, nói một cách khác, người đi trước không hề hấp thu.

Chỉ có một thứ nhỏ đang hấp thu.

“Tự tin như vậy sao?"

“Nhân loại cũng rất ngông cuồng, ngược lại ta cũng muốn xem xem giờ phút cuối cùng ngươi có bao nhiêu thực luc."

Thanh Thành.

Trong tiểu khu cao cấp.

Trước cửa sổ sát đất, một đứa bé trai đang nhìn về phía chân trời, cau mày lại.

“Quái lạ, sắp trở trời rồi sao?

“Vận mệnh tương lai trở nên càng mơ hồ hơn.

“Mệnh lý mơ hồ này lại càng khiến ta cảm thấy quen thuộc, như là... Thời Không Đại Thần? Hắn đang cố gắng quay về?"

“Không đúng, thần lực của hắn gần như đã tiêu hao hết, sao có thể trở về? Hắn trở về từ đâu?"

“Từ bên Phong Bạo Chi Thần sao? Không thể nào, bên kia chỉ là lễ vật hắn để lại"

“Xem ra nơi khác sắp xảy ra chuyện rồi, đi thông báo cho Ma Đạo Thánh Tử.

Đạo Tông Thiên Vân.

Sau núi.

“Ngươi còn giúp họ thay đổi thời tiết?"

Tô Trần cảm thấy buồn cười.

“Dù sao cũng phải do ta ra tay?

Liễu Bắc Uyển trả lời.

Nàng vẫn luôn nhìn đám Chu Tự chụp ảnh cô dâu, đối phương thiếu gì thì nàng sẽ bảo Tô Trần thêm vào.

Về mặt đạo pháp, không ai có thể sánh ngang với phu quân nàng, cho nên dùng vô cùng thuận tiện.

“Ngươi nói xem lúc nào thì chúng ta mới có thể nhìn thấy con gái lấy chồng?

Liễu Bắc Uyển có đôi chút để ý nói.

“Gả cho ai?"

Tô Trần hỏi.

“Không phải con bé có đồng nghiệp sao? Luôn có thể gặp được một người mình vừa ý?"

Liễu Bắc Uyển nói.

Tô Trần ngoài ý muốn nói.

“Không yêu cầu cao một chút sao?"

“Ta cũng nghĩ như vậy, nhưng con gái ta ngoại trừ xinh đẹp ra thì ta không nghĩ ra ưu điểm gì khác.

Liễu Bắc Uyển có chút bất đắc dĩ nói.

Tô Trần không khỏi cười ra tiếng.

Con gái họ chung quy cũng không phải người bình thường, ngay cả họ cũng không lay động được.

Thiên phú như vậy giống như một vật trang trí.

“Dù sao vẫn còn rất nhiều thời gian, cũng không cần vội lấy chồng, chờ đến lúc nào con bé muốn gả thì gả con bé cho người xứng đáng"

Tô Trần mang tư tưởng tiến bộ nói.

“Ngươi như vậy là không muốn chậm trễ ngươi uống rượu đúng không?"

Liễu Bắc Uyển nháy mắt cười nói.

Tô Trần rót cho mình một ly trà, cười không nói gì.

“Hôn lễ dường như đã được ấn định, vào tháng năm.

Liễu Bắc Uyển có đôi chút lo lắng nói:

“Quan Hà Phong cũng sẽ đi, đến lúc đó các ngươi ngồi cùng một bàn thì liệu có đánh nhau không?"

“Trên lý thuyết thì sáu người, à, bảy người hoặc là bảy rưỡi chúng ta.

Tô Trần suy nghĩ kỹ rồi nói.

“Đến lúc đó cộng thêm người mới, chắc hẳn là chín người rưỡi. Có phải có hơi chật đúng không? Chúng ta vẫn nên đổi một bàn đi
“Nửa người? Nửa người này chính là Đại Thần Thời Không?"

Liễu Bắc Uyển hỏi.

“Ừm, Đại Thần Thời Không đang nghĩ cách để trở về, nhưng quay về hoàn toàn là điều không thể nào. Nếu dễ dàng như vậy thật thì chúng thần đã sớm lén lút trở về. Sao mà đến nỗi nhìn quyền hành của mình bị những người khác cướp đoạt mà không thể làm gì?"

Tô Trần tuỳ ý nói.Dừng lại một lúc hắn lại nói:

“Nhưng có một vấn đề lớn trong việc này, đó chính là một khi Đại Thần Thời Không trở về, lại còn tham gia hỗn lễ nữa. Như vậy thì chuyện Thu Thiển che giấu mình có quyền hành thời gian và không gian sẽ bị các thần minh khác phát hiện. Những người kia muốn nhìn rõ con đường lên tới thần minh, thứ họ thiếu chính là quyền hành thời gian và không gian. Đến lúc đó Thu Thiển sẽ bị các Chư Thần nhắm vào. Lúc trước Đại Thần Thời Không quan sát cảnh giới cao hơn thất bại, những người khác đã biết cần quyền hành kết hợp lại mới có thể nhìn thấy rõ ràng. Mà trong những quyền hành đó thì quyền hành thời gian và không gian là cần thiết. Đáng tiếc sau này Đại Thần Thời Không trốn đi, Chư Thần vì để tìm được hắn, đoàn kết lại bày ra quyền hành cảm giác, người biết chuyện nhắc đến Đại Thần Thời Không trước mặt họ, sẽ khiến họ trực tiếp cảm nhận được vị trí quyền hành thời gian và không gian. Sau khi cưới, có lẽ họ sẽ gặp phải đủ loại rắc rối.

“Đúng là phiền phức thật, một người có thể khiến việc quay về dễ dàng, một người có thể nhìn thấy con đường cao hơn. Hai người còn là vợ chồng. Nếu họ cùng bị bắt thì Chư Thần sẽ vui vẻ đến mức nào đây?

Liễu Bắc Uyển cười nói.

Dường như không hề lo lắng chút nào.

Sau đó nàng có hơi nghi hoặc:

“Trên Chư Thần là gì"

Tô Trần ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, khẽ lắc đầu, cũng không trả lời.

“Đúng rồi, vì sao mà Quan Hà Phong có ba đồ đệ, Ma Môn có bốn hộ pháp, bên cạnh ngươi lại không có bất kỳ ai vậy?"

Liễu Bắc Uyển hỏi.

“Lúc sư phụ ta mang theo ta cũng chỉ có một mình ta, ta không tìm thấy người thừa kế thích hợp, dĩ nhiên là một thân một mình.

Tô Trần trả lời.

1147 chữ

Chương 965: Ba Ngàn

Suy nghĩ một lát, Liễu Bắc Uyển gật đầu nói:

“Cũng tốt, không cần phiền lòng"

“Quả thích một thân một mình thì ít đi chút niềm vui thú, nhưng sau này ngươi đã đến, lại có thêm rất nhiều niềm vui"

Tô Trần cười nói.

“Hoá ra ta chỉ là người dùng để tăng thêm niềm vui thú cho ngươi.

Khuôn mặt Liễu Bắc Uyển đầy u buồn nói.

Tô Trần buồn cười nói:

“Dù sao không có ai có thể thay thế ngươi mang đến niềm vui thú cho ta Khuôn mặt của Liễu Bắc Uyển ngay lập tức tràn ngập nụ cười.

Ban đêm, rốt cuộc đám Chu Tự đã chụp xong tất cả ảnh chụp.

Sau đó họ xem một số ảnh chụp linh tinh, là đo đám Tô Thi tuỳ tiện chụp chơi.

Mà ảnh Gia Cát Du chụp rất có hạn, tất cả hơn 200 tấm.

“Làm album ảnh chắc chắn không thể cho vào toàn bộ, các ngươi đến chọn một phần bỏ vào album đặc biệt đi. Sau đó in ra một vài tấm, để ở nơi các ngươi muốn để. Với cả đóng khung thêm vào. Dùng một tấm nào thì chính các ngươi chọn đi Gia Cát Du nhắc nhở.

Ngừng lại một lát nàng lại nói:

“Nhưng ta phải đến chỉnh sửa một vài chi tiết, dù sao cũng sẽ nhìn đẹp hơn, cũng đừng lo, ta sẽ không động đến người. Dù sao thì ta chụp ảnh lâu như vậy, đây là cô dâu đẹp nhất ta từng gặp. Không có người thứ hai. Chú rể và cô dâu cũng xứng đôi vừa lứa, có thể để cho ta chụp, có đôi lúc ta cũng cảm thấy đó là niềm vinh hạnh của ta"

Thu Thiển được nói như vậy cũng có chút ngại ngùng, sau đó lén lút nhìn về phía Chu Tự.

Phát hiện Chu Tự đang gật đầu.

“Đại sư nói đúng"

Chu Tự nhẫn nhịn lâu như vậy lại kìm nén nói ra một câu như vậy.

Vợ hắn được khen, dĩ nhiên hắn cảm thấy đúng rồi.

Nhất là câu hai người cũng xứng đôi vừa lứa.

Lời hay thì ai mà không thích nghe?

Trong chốc lát Chu Tự cảm thấy tốn năm ngàn đồng rất đáng giá.

Lúc này hắn nhìn vào ảnh chụp, phát hiện ảnh đối phương chụp quả thực rất đẹp.

Ảnh Thu tỷ được chụp nhìn rất đẹp.

Chỉ là có một cảm giác vẻ đẹp được lưu giữ lại, vô cùng tươi đẹp.

“Nhìn rất đẹp"

Hắn không khỏi cảm khái.

Kỹ thuật chụp ảnh này lợi hại quá.

Hắn bị mắng ghê gớm như vậy cũng là chuyện có thể hiểu được.

Hơn nữa góc độ đối phương chụp ảnh khác hoàn toàn so với dự đoán của hắn.

Tóm lại, khiến cho hai người họ rất nổi bật, tất cả mọi thứ ở chung quanh đều chỉ làm nền.

Công dụng làm nền hoàn hảo nhất.

Lòng cảm ơn khó có thể nói nên lời, hắn chỉ có thể lấy từ trên người xuống một quả bất tử mà Nguyệt tỷ ăn cũng không muốn ăn đưa ra, nói:

“Quả này cho ngươi, ảnh chụp cô dâu này ta rất hài lòng, Thu tỷ cũng rất hài lòng"

Thu Thiền gật đầu nói:

“Ừm, Chu Tự nói rất đúng"

Gia Cát Du cầm một quả rất xấu xí, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

Nhưng có quả để ăn cũng tốt hơn không có quả để ăn.

Nàng tiện tay nhận lấy, sau đó nói câu cảm ơn.

Nhìn xong ảnh chụp, Chu Tự và Thu Thiền cũng không để ý đến nữa.

Chờ chỉnh sửa xong họ lại chọn sau, đến lúc đó nhìn xem những ảnh chụp nào thì làm thành một cái album ảnh, ảnh nào thì đặt ở album ảnh nhà họ.

Những người khác đang chơi, Gia Cát Du thì đã thu dọn đồ đạc xong, nhân tiện xử lý một số văn kiện.

Làm xong những chuyện này, nàng mới ngồi nghỉ ngơi bên cạnh gốc cây.

“Hô ~ "

“Cuối cùng cũng kết thúc, ngày hôm nay thật đúng là một ngày mệt mỏi"

Nói xong, nàng lấy quả xấu xí vừa mới nhận được ra, rửa sạch xong định ăn ngay:

“Không biết quả này là chua hay ngọt.

Thánh Nữ Ma Đạo nàng cũng có chút hiểu biết, bình thường đồ ngọt cũng sẽ không chia sẻ, đồ chua thì mình chắc chắn không ăn.

Quả này cũng có thể là quả chua.

Nhưng do cảm nhận được một chút linh khí cho nên muốn khôi phục thể lực.

Tốt xấu gì thì cũng là linh quả.

Khi nàng cắn một miếng thì lại phát hiện mặc dù quả này bề ngoài xấu xí, nhưng khi ăn lại ngon đến lạ thường. Hơn nữa cảm giác mà quả này mang tới lại khiến nàng rất kinh ngạc, lúc này cơ thể nàng tràn đầy sức sống.

Nàng tiếp tục ăn.

Chẳng mấy chốc nàng đã ăn hết một quả, trong lúc nhất thời tất cả bệnh tật trong cơ thể hoặc là bất kỳ chỗ bị thương nào trên người đều đang bình phục.

Bộ não linh hoạt kỳ ảo, mọi bình cảnh tu luyện đều đang tan rã.

Cảm ngộ tuôn ra như những tia lửa va chạm nhau, sức sống bất tận đang tẩm bổ cơ thể nàng.

Chiều dài sinh mệnh đang nhanh chóng được kéo lên.

Trong chốc lát nàng giống như có được sự giúp đỡ của thần, giống như cơ duyên đại đạo đang bao phủ nàng.

"Đây là...Đây là có chuyện gì?"

“Sư tỷ, ngươi ăn quả bất tử rồi sao?"

Lúc này giọng nói của Minh Nam Sở truyền vào trong đầu nàng:

“Vậy ngươi nên nhanh chóng hấp thu đi, đừng nên lãng phí. Loại quả này ngàn vạn năm khó khăn lắm mới được một quả. Toàn bộ người của Tu Chân giới đừng nói là ăn, đến gặp cũng chưa có ai gặp được. Cơ duyên này là do ngươi chụp ảnh mà có được? Biết dụng tâm lương khổ của ta rồi chứ? Ta có chuyện tốt gì cũng nhớ đến người sư tỷ là ngươi, tất cả đều nằm trong dự đoán của ta. Ta biết ta đã giúp ngươi một ơn lớn, ngươi muốn cảm ơn ta cũng là chuyện nên làm, ta không nhận thì nhất định ngươi cũng không vui, dù sao lần sau có lẽ ta sẽ không gọi ngươi tới nữa. Ba ngàn đi, cho ta hồng bao ba ngàn, lần sau có cơ duyên ta sẽ lại gọi ngươi.

Lúc này Gia Cát Du từ từ nhắm hai mắt lại, trong lòng lại chấn động.

Quả bất tử?

1109 chữ

Chương 966: Kiếm Tiền

Thánh Tử Ma Đạo cứ như vậy mà đưa cho nàng? Quả thực khó có thể tin nổi.

Mình lại còn ngu ngơ tùy tiện nhận lấy, chỉ tùy tiện nói một câu cảm ơn.

Minh Nam Sở ngươi suýt chút nữa hại chết ta rồi.

Lòng đầy tức giận, nàng rơi vào trạng thái hấp thu. Nhìn Gia Cát Du lâm vào trạng thái, Minh Nam Sở mỉm cười:

"Vậy là ổn rồi, mặc kệ nàng có không vui như thế nào, thì cũng phải thừa nhận là ta đã giúp nàng. Bao lì xì 3000 sắp đến tay rồi"

"Có thể làm vậy thật à?"

Chu Tự có chút tò mò.

Khi trạng thái của Gia Cát Du bắt đầu thay đổi, Minh Nam Sở đã nghi ngờ Chu Tự đã cho nàng quả bất tử, cho nên đã hỏi Chu Tự trước.

Sau đó liền ôm công lao về.

"Có thể. Tới lúc đó 3000 chia đôi"

Minh Nam Sở tự tin nói.

"Thành giao" Chu Tự đưa tay ra.

Hai người cao hứng nắm lấy tay nhau.

Đây không phải là lần đầu tiên chuyện như này xảy ra.

"Nếu thế thì chẳng phải cái gì cũng có thể bán?"

Chu Tự tò mò hỏi.

"Đương nhiên không được.

Minh Nam Sở nói:

"Có loại tiền có thể kiếm lời một cách quang minh, có loại thì có thể kiếm lời bằng cách lén lút, nhưng cũng có loại không thể nào kiếm lời được. Đối với ta mà nói, mỗi một xu đều có nhân quả, không phải tiền nào cũng có thể kiếm Chu Tự: ...

Ngươi đều sắp bị Tam lão bản cho vào sổ đen rồi.

"Đêm nay anh về không? Không về thì ta về nhà cha mẹ"

Tô Thi hỏi Chu Tự.

"Ngày mai rồi về, cũng tiện đi làm luôn Chu Tự nói.

Đến thì cũng đến rồi, hơn nữa đã trễ như vậy, ngày mai trở về cũng không có gì đáng trách.

Hơn nữa ánh trăng ở Thiên Vân Đạo Tông ánh trăng cũng không tệ cho lắm.

Cuối tuần sẽ bắt đầu công lược phó bản, sau khi lấy được quyển sách thứ hai thì còn phải học thuộc lòng.

Hắn thật sự rất bận. Nhưng nếu muốn tiến vào thời đại thần thoại, thì phải chờ đạt đến ma chủng chín vòng, nếu không cơ thể sẽ không chịu nổi sức mạnh của thời đại đó, đồng thời cũng không có cách nào tiến vào.

Lần trước chính là như vậy.

"Nguyệt tỷ, đi, chúng ta đi tìm cha mẹ ta"

Tô Thi kéo Chu Ngưng Nguyệt ra sau núi.

Hàn Tô và Âm Kỳ cũng đi theo.

Chu Ngưng Nguyệt không thèm để ý, dù sao đi đâu cũng giống nhau.

Nhưng nơi không cần động não, nàng cũng không thích động não.

Cho nên cứ mặc cho Tô Thi kéo đi.

Thu Thiển nhìn Chu Tự nói:

"Chúng ta không đi chào hỏi sao? Có hơi bất lịch sự không?"

"Vậy đi theo?"

Chu Tự hỏi.

"Vẫn nên đi chào hỏi một tiếng, không thì người ta lại nói Thần Nữ Ma Đạo như ta không hiểu lễ nghĩa"

Thu Thiển nói.

"Thu tỷ cũng để ý mấy chuyện này sao?"

Chu Tự có chút không thể tin được.

"Đây là lễ phép cơ bản"

Thu Thiển kéo Chu Tự đuổi theo Tô Thị.

"Ta cảm thấy nhân vật phản diện không cần lịch sự như vậy.

Chu Tự nói.

Chỉ có điều, hắn vẫn nhấc chân đi theo sau.

Ân Chí Viễn ngồi ở một bên nhìn bầu trời, cũng không có ý định vội vã rời đi.

Chủ yếu là vì mấy tiền bối như Hình Ngọ vẫn còn ở, nên hắn cũng ngượng ngùng rời đi.

Thiên Vân Y Y im lặng ngồi đợi bên cạnh hắn.

"Sư muội sắp thăng cấp rồi à?"

Hắn tốt bụng hỏi.

"Ùm."

Thiên Vân Y Y gật đầu nói:

"Đang chuẩn bị, chỉ là còn chưa có cơ hội"

Thăng cấp Nguyên Linh cũng không phải là một chuyện dễ dàng, Dao Di Thiên Nữ có Điêu Nhã Ngọc, cũng có đủ cơ hội để thăng cấp thành công. Còn nàng thì chẳng có gì, cho nên chỉ có thể dựa vào bản thân.

Kỳ thật khi không có được Điêu Nhã Ngọc, nàng ít nhiều cũng đã thở phào nhẹ nhõm.

Cũng không biết tại sao.

Quả thật nàng đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất để thăng tiến.

Sau này nếu nàng muốn thăng thì cũng phải chờ thêm vài năm nữa.

Nếu may thì có lẽ là trong vài tháng, nhưng ai mà chắc chắn được điều này chứ?

"Với thiên tư của sư muội thì điều này cũng không khó, lúc trước khi ta thăng cấp...

Ân Chí Viễn bắt đầu nói đến cơ hội thăng cấp của mình.

Hy vọng sẽ có thể giúp đỡ được đối phương.

Tiêu Bộ vốn định rời đi, nhưng khi nghe được Ân Chí Viễn nói về chuyện thăng chức Nguyên Linh, thì trong nhất thời, hắn ngây ngẩn cả người.

Sau đó ngồi ở đằng xa, im lặng lắng nghe.

Tuy rằng hắn vẫn còn cách việc thăng cấp rất xa, thế nhưng mấy chuyện tốt này, nếu có thể nghe thì tất nhiên là không thể bỏ qua.

Thượng Quan Hà thì đang trông coi ba con thần thú.

Khi biết được Thanh Thành còn có mấy con, thì trong nhất thời, hắn đều nảy ra suy nghĩ dọn tới Thanh Thành.

Nhưng hắn cũng biết, tham thì thâm.

Vẫn là nên quan sát ba con này trước đã.

Chuyện sau này thì đợi sau này rồi nói.

Bạch Tử nhìn bọn họ một chút, cuối cùng xoay người đi làm bữa sáng.

Thanh Long lúc này đang cùng Hình Ngọ chơi cờ, là cờ vây.

Đám Chu Tước thì ngồi cạnh vây xem.

Chỉ là hai người đánh chậm quá, cho nên đám người Chu Tước đành chuyển mắt về phía trăng sáng, sau đó nằm dài trên cỏ ngắm ánh trăng.

"Ma bệnh, thiếu chủ nhà chúng ta kết hôn, ngươi định tặng quà gì?"

Chu Tước lười biếng hỏi.

"Ta đi với sư phụ sư nương, hơn nữa ta vẫn còn đợi gả, cho nên không cần tặng lễ"

Nói xong, nàng nhẹ nhàng ho khan hai tiếng.

"Chúng ta cũng không cần tặng, dù sao thì chúng ta cũng bên phía chủ nhà Chu Tước nói.

Mặc dù bốn người họ là hộ pháp của ma môn, nhưng trên thực tế chỉ nghe lời môn chủ.

1098 chữ

Chương 967: Trở Về

Bên dưới vùng biển vô tận.

Có một cung điện đang lặng im nằm dưới đáy nước.

Cung điện rất lớn, bên trong hiện ra ánh sáng mờ.

Lúc này, có một bóng người xuất hiện từ trong nước, nàng từ từ đi về phía cung điện.

Nước biển xung quanh đều tản ra, để cho nàng tiến vào bên trong cung điện.

Khi mũi giày của nàng chạm vào mặt đất, thì toàn bộ cung điện như là đang sống lại, nó tự động đẩy hết tất cả nước ra bên ngoài.

Cung điện lúc này đã bị một màn sáng bao trùm, bên trong không còn một vệt nước.

"Di tích này có không ít thần lực, là một nơi tốt"

Một giọng nói thanh thúy dễ nghe vang lên.

Trên người nàng là một bộ đồ ma pháp, trong tay là một cây trượng phép.

Nhìn giống như một thiếu nữ ma pháp.

Nàng trực tiếp đi thẳng vào bên trong, vừa đi vừa thuận miệng nói:

"Nơi này được không? Nếu không được nữa thì sẽ trễ giờ mất. Hả? Ảnh à? Chờ chút, ta cho ngươi xem Dường như nàng đang nói chuyện với ai đó, nhưng xung quanh lại chẳng có một bóng người.

Một lát sau.

Nàng đi ra phía sau đại điện, nơi này có đặt một tượng thần.

Sau đó, nàng móc ra một tấm ảnh, rồi vứt nó lên bàn như đang vứt một lá bài.

"Xem đi, tiểu mỹ nữ mà ngươi thích xem nhất đấy. Cũng chỉ có ta mới hào phóng như vậy, đặc biệt cầm tấm ảnh tới đây để cho ngươi có thể liếc nhìn một cái"

Lúc này, thần lực của điện thần hội tụ lại, bao phủ lấy tấm ảnh.

Ánh sáng chiếu xuống, hình ảnh bên trong cũng rõ hơn.

Là ảnh chụp chung của Thu Thiển và Chu Tự ở nhà.

Mặt dán mặt.

Nếu Thu Thiển ở chỗ này nhất định sẽ hét lên, cái tên không biết xấu hổ như sư phụ, không ngờ lại lén lút đưa ảnh của nàng cho người khác xem.

Ma pháp thiếu nữ đứng ở bên cạnh im lặng chờ đợi, chỉ là rất nhanh, nàng liền có chút nghi hoặc mở miệng:

"Không thích người đàn ông này? Không thích nó có ích lợi gì? Người đẹp trong bức ảnh thích nó. Rất nổi loạn.

Nếu ngươi nói lời hay thì ngươi đúng. Nhưng nếu ngươi nói lời khó nghe thì nàng chẳng cần quan tâm ngươi là ai đâu"

Thiếu nữ ma pháp nhìn trái nhìn phải, nhìn thấy cái ghế liền chủ động đi qua lấy để ngồi.

Ngồi xong, nàng nói tiếp:

"Ta chưa từng gặp hắn. Nhưng hắn là một thằng nhóc không tệ, dù sao không phải ai cũng khiến cho thần nữ phản nghịch này thích. Sao ta biết có bị lừa hay không? Chờ tới lần sau ta đi gặp họ, nhất định sẽ cho họ một bất ngờ"

Nói xong, thiếu nữ ma pháp lại im lặng không nói.

"Xem xong chưa? Ta còn phải bói cho họ một quẻ, để xem đứa con đầu là trai hay gái nữa"

Thiếu nữ ma pháp hào hứng nói.

Thần lực đột nhiên sửng sốt, có cảm giác như là bị đồng minh phản bội.

"Nam lớn cưới vợ nữ lớn gả chồng thôi mà. Không thấy dạo gần đây mỗi ngày nàng đều rất hạnh phúc à? Nấu cơm, mua sắm, chụp ảnh, tấm hình nào cũng thấy cười hết. Nếu ta hỏi nàng ai là người hạnh phúc nhất trên thế giới, nàng nhất định sẽ không ngần ngại nói với ta người đó chính là nàng. À quên, ngươi không nhìn thấy được. Là sơ suất của ta. Nhân tiện, nếu ngươi tò mò người đó là ai thì ngươi có thể mượn dùng Dòng Sông Lịch Sử. Nghe nói hắn gần đây đã có thể đi vào Dòng Sông Lịch Sử rồi, rất thần kỳ đúng không? Dòng Sông Lịch Sử của trí giả căn bản là nơi người ngoài không thể vào, nhưng hắn lại có thể, hơn nữa ta còn nghe nói người bên trong không ai dám đắc tội hắn. Hắn đã đi gặp cha mẹ hắn rồi, có lẽ lần sau sẽ đến gặp ngươi. Ngươi có thể nhờ đó mà tiến vào Dòng Sông Lịch Sử, gặp hắn để trò chuyện. Nhưng ngươi phải đề phòng việc bị hắn trêu chọc, ta không lừa ngươi đâu, hắn quả thật chẳng phải người"

"Được rồi, không nói nữa, ta phải xem bói đây"

Nói xong, thiếu nữ ma pháp bắt đầu dùng tấm hình để xem bói.

Nàng có móc một đống đồ ra, nhìn thì có vẻ rất gì và này nọ.

Ting ting.

Còn chưa đợi nàng bắt đầu xem thì điện thoại có tin nhắn, có người vừa gửi qua một số hình ảnh.

Thiếu nữ ma pháp hưng phấn nói:

"Qua đây, tiểu mỹ nữ của ngươi gửi hình cưới này, nhìn nàng vui vẻ chưa kìa"

Lúc này, ánh sáng của thần lực nhanh chóng hội tụ quanh điện thoại, dường như là đang gấp đến không kịp đợi.

Trong cung điện dưới nước.

Thiếu nữ ma pháp ngồi trên ghế cao xem di động, thần lực thì vây xung quanh nàng.

Dường như cũng đang xem điện thoại.

Lúc này, nàng đột nhiên quay đầu nhìn thần lực, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc:

"Này cũng cản trở ngươi à? Thật khó hầu hạ mà"

Nhưng rồi nàng vẫn nhường nhịn.

"Sao rồi? Nhìn đẹp không? Gì? Càng nhìn càng thấy người đàn ông không vừa mắt? Phiền phức rồi...Hay giờ ngươi nhắm mắt lại đi? Ấy ấy, đùa thôi mà, ngươi nghiêm túc vậy làm gì? Ngươi còn chưa nhận xét tiểu mỹ nữ đó, thế nào, công sức nuôi dưỡng hơn hai mươi năm của ta ổn không?"

"Công của ngươi? Ngươi có công gì chứ? Nàng gặp ta thì phải ngoan ngoãn gọi một tiếng sư phụ, còn gặp ngươi thì có lẽ sẽ lập tức quay mặt sang một bên. Ngươi không biết nàng mang thù thế nào đâu, đầu năm ta nói nàng một câu, cuối năm nàng trả lại cho ta câu y hệt. Cố gắng cả năm chỉ vì để trả lại một câu nói thôi đấy"

Thiếu nữ ma pháp mỉm cười phàn nàn.

Sau đó, nàng có chút bất đắc dĩ chuyển ảnh:

"Được rồi được rồi, chuyển ngay đây"

1092 chữ

Chương 968: Nên Cẩn Thận

Một lát sau, nàng lại có chút để ý nói:

"Chỉ có điều thần lực của ngươi cơ hồ đã tan hết rồi, sức mạnh thời gian còn sót lại cũng bị chia hết, ngươi thật sự có thể thuận lợi trở về sao? Như vậy có thể thoát khỏi ảnh hưởng của thiết luật không? Chỉ là gần đây thiết luật bắt đầu trở nên suy yếu, việc này có lẽ không khó như ngươi nghĩ? Ta đánh giá thấp thiết luật? Thiết luật cũng không nhằm vào ta, ta đánh giá cao nó làm gì?"

Tựa người vào lưng ghế, thiếu nữ ma pháp tiếp tục lướt điện thoại xem ảnh.

Sau đó, nàng ngạc nhiên nói:

"Tiểu Kính tiên tử? Sao lại gọi nhau xa lạ thế thần minh đại nhân?"

"Nhiều năm không gọi, cho nên bây giờ thuận miệng gọi? Ấy, điện thoại hết pin rồi"

Nói xong, Tiểu Kính lập tức khóa màn hình điện thoại.

Thần lực tựa hồ sững sờ tại chỗ.

"Ừm, ta hiểu, ta hiểu mà"

"Điện thoại này dùng nhiều năm rồi, hết pin là chuyện rất bình thường. Hay là ngươi nói dự định trở về của ngươi đi."

"Dùng ta làm môi giới, tìm thứ gì đó liên quan tới ta, sau đó tránh thiết luật để về? Thứ liên quan tới ta? Không phải chỉ có thứ này sao?"

Tiểu Kính mở điện thoại lên, chỉ chỉ Thu Thiển trong ảnh. "Không phải loại quan hệ này? Ý ngươi là một phần của cơ thể ta à? Ngươi muốn phần nào?" "Tóc hả? Ta còn tưởng ngươi muốn cái gì cơ chứ. Cái đó có thể biến thành người được à? Việc có thay đổi và trưởng thành hay không đương nhiên là quan trọng rồi.

"Thôi được rồi, ta đi chuẩn bị trước. Dạo này ngươi cẩn thận một chút, nhất là lúc vào Dòng Sông Lịch Sử để gặp Chu Tự, phải càng cẩn thận hơn. Với tính của nhà họ, nếu ngươi dám phản đối việc hôn sự này thì dù ngươi có trở về, bọn hắn cũng đá ngươi ra ngoài. Ta nói trước cho ngươi nghe người đứng phía sau hắn nhé. Đầu tiên là cha hắn, cự phách ma đạo Tịnh Thần Chu Vương. Chú hắn, thiên nhân hợp nhất Đại Đạo Tô Tôn. Sư phụ hắn,cũng chính là sư huynh ta, Liệt Dương Lý Chủ của Vô Tận Huyết Hải. Không đề cập đến việc bọn hắn liên thủ với nhau, vì nếu bọn hắn thật sự liên thủ thì toàn bộ thời đại thần minh chắc chắn sẽ sụp đổ. Nên ta chỉ tính riêng việc đánh riêng thôi, vậy nếu đánh riêng với họ, ngươi có thể đánh thắng được ai? Sư huynh của ta sẽ không khách sáo với thần minh đâu, vì lúc trước, nhà họ Lý của hắn chính là bị thần minh diệt tộc. Bộ tộc họ dốc hết toàn lực mới có thể để cho sư huynh sư tỷ khi đó trốn đi. Thù này lớn lắm, nếu không có ta thì ngươi khi đó cũng không dễ chịu như vậy đâu"

"Đúng thế, nếu ngươi trở về, sư huynh sư tỷ ta nhất định sẽ rất khó chịu. Đúng, ta nghe nói Đại Địa Nữ Thần đã tỉnh lại ở một nơi nào đó, nhưng nơi đó ta không thể vào được, nếu không ta đã đi gặp nàng rồi. Mới đầu nàng vốn chẳng có chuyện gì, nhưng không hiểu sao cuối cùng vẫn ngã xuống. Nàng không cần ngươi lo, dù sao thì người sau lưng nàng có vận khí rất tốt.

Nói một hồi, Tiểu Kính lại bắt đầu lật ảnh.

Thần lực xung quanh dường như cũng sống lại.

"Hả? Hình gì? Chẳng phải đang cho ngươi xem à? Của ta? Ta ngồi chỗ này ngươi không nhìn, lại đòi nhìn ảnh của ta? Ảnh chụp chung với tiểu mỹ nữ của ngươi ở nhà? Không có"

Tiểu Kính ngồi trên ghế, tựa hồ đang lắng nghe cái gì đó, khóe miệng dần cong lên.

"Được rồi, cho ngươi xem.

Thần lực lóe lên, dường như đang thở phào nhẹ nhõm.

Khi trời vừa hửng sáng.

Thiên Vân Đạo Tông.

Chu Tự ngáp một cái.

Lúc này hắn và Thu tỷ đang ngồi trên đỉnh núi, họ đã ở đây ngắm trăng sao cả đêm.

Khoảng ba giờ hơn thì Thu tỷ đã tựa vào lòng hắn ngủ, nhưng vì Chu Tự muốn ngắm mặt trời mọc nên không ngủ cả đêm.

"Thu tỷ, dậy nào"

Chu Tự nhẹ nhàng vuốt mặt Thu tỷ, gọi.

Thu Thiển mở mắt ra nhìn Chu Tự, sau đó lại nằm nhoài về lòng hắn, nhắm mắt lại.

"Năm giờ sáu phút Chu Tự sửng sốt một chút, lấy điện thoại ra nhìn, phát hiện thật sự là năm giờ sáu phút.

Cảm giác thời gian của Thu tỷ quá khoa trương rồi.

Chẳng cần phải nhìn giờ.

Thì ra quyền hành chấp chưởng thời gian còn có cách dùng như này.

Đây là lần đầu tiên Chu Tự biết tới nó.

"Mặt trời sắp mọc rồi"

Chu Tự nhắc nhở.

Thu tỷ đột nhiên giật mình một cái, sau đó ngồi thẳng lại, đưa mắt nhìn về phía chân trời.

Phát hiện mặt trời quả thật sắp mọc rồi.

Hai người cứ như vậy ngồi bên cạnh nhau, cùng nhau nhìn về phía chân trời xa xôi.

Lúc này, mặt trời đang đi lên từng chút một.

Những đám mây xung quanh giống như lửa đỏ đang thiêu đốt, cháy rực cả một vùng trời.

Mà thứ ở giữa ngọn lửa, chính là mặt trời đỏ rực kia.

Cảnh tượng vô cùng hoành tráng.

"Thoạt nhìn có chút giống với mặt trời đỏ ở ngoại thành Thần Vực"

Chu Tự nói.

Thu Thiển tựa vào người Chu Tự, lén lút nhìn hắn một cái, ánh nắng lúc này cũng bắt đầu chiếu rọi lên cả hai. Thu Thiển cúi đầu, trên mặt có thêm một vệt ửng đỏ.

Nhưng nó lại được tia nắng ban mai phối hợp che lấp.

Năm giờ rưỡi.

"Ăn cơm thôi"

Nửa ngọn núi đều vang vọng tiếng của Tô Thị.

Chu Tự có chút nghi hoặc.

"Ai nấu cơm? Tam lão bản biết nấu cơm à?"

"Có lẽ thế"

Thu Thiển nói.

"Không thể nào, Tam lão bản làm sao có thể biết nấu cơm?"

Chu Tự lập tức phản bác Thu tỷ.

Thu Thiển: ...

1093 chữ

Chương 969: Chọn Phe

Tới khi qua đó thì họ phát hiện thì ra người nấu cơm là Bạch Tử, điều này mới là hợp tình hợp lý.

Bạch Tử chính là tiên trù, đồ ăn nàng làm nhất định rất ngon.

Những một đám điểm tâm đẹp mắt, tất cả mọi người đều có chút kinh ngạc.

"Mùi vị không tệ.

Sau khi xác định đám người Tô Tôn không tham dự, Thanh Long liền trở nên thoải mái hơn.

Nếu Tô Tôn ở đây, thì hắn phải chờ vợ chồng Tô Tôn ngồi xuống mới dám ngồi xuống.

"Tô Tôn mà không ở là các ngươi vứt hết lễ phép luôn thế à?"

Hình Ngọ cũng ngồi xuống.

Sáu người ngồi chung một bàn, mắt to trừng mắt nhỏ, dường như có thể ra tay đánh nhau bất cứ lúc nào.

Đám người Chu Tự thì ngồi trên bàn lớn.

"Ta luôn cảm thấy sáu người họ sẽ đánh nhau, nhưng cũng biết bọn họ nhất định sẽ không đánh nhau"

Chu Tự nói.

"Tại sao?"

Tô Thị vừa ăn vừa hỏi.

"Bởi vì Thanh Long có bốn người, mà bên Hình Ngọ sư huynh chỉ có hai người. Đây là dấu hiệu muốn đình chiến. Nếu không phải chịu thiệt thì họ tuyệt đối sẽ không đánh nhau.

Chu Tự phân tích.

"Có đạo lý, nghe nói thực lực của Thanh Long và sư huynh ngươi không sai biệt lắm. Hai người bọn họ có thể kiềm chế lẫn nhau, những người khác thì xem bên nào nhiều người hơn"

Chu Ngưng Nguyệt ăn cháo, sau đó không khỏi cảm khái:

"Cháo này thơm quá"

Thu Thiển vừa ăn cháo vừa lườm Nguyệt tỷ một cái, nghĩ thầm đây là đang nói cháo ta nấu không thơm à?

"Quả thật rất ngon"

Âm Túc gật đầu theo.

Thiên Vân Y Y cũng có chút ngoài ý muốn, nàng rất ít khi ăn cái gì, nên không ngờ được chỉ một thứ đơn giản lại có thể ngon miệng đến vậy.

Còn Ân Chí Viễn thì do ăn quá thường xuyên nên không còn cảm giác.

Vậy vì sao hắn lại được ăn?

Sư muội là do hắn nuôi lớn.

Sư phụ và sư nương chỉ biết ôm con bỏ chợ.

Không quan tâm Thái Cực Phong thì thôi, lại còn bỏ mặc cả sư muội.

Có sư phụ và sư nương như thế, hắn cũng đủ khổ rồi.

Tiêu Bộ và Thượng Quan Hà cũng không có phản ứng gì, bởi vì bọn hắn rất thân với Bạch Tử, cũng thường xuyên ăn cơm ở đây.

Gia Cát Du thì ăn ít hơn.

Nhưng bây giờ nàng đang có chút đau lòng, bị Minh Nam Sở đòi ba ngàn tệ.

Hơn nữa không thể không đưa.

Có được cơ duyên kinh thiên như tối qua nếu nàng không thể hiện một chút thì thật sự không thể nào nói nổi.

Bởi vì nàng muốn được thêm một lần nữa, nếu lần sau Minh Nam Sở không gọi nàng thì không biết lỗ biết bao nhiều.

Từ Từ và Minh Nam Sở ăn rất nhanh, ngon thật.

Nguyên liệu nấu ăn cũng tốt.

"Ăn xong rồi phải quay về đi làm"

Chu Tự nói.

"Thiếu chủ, ngươi thêm Trí Giả vào nhóm bằng cách nào vậy?"

Thanh Long đi tới hỏi..

Trí Giả vào nhóm là một sự kiện vô cùng ly kỳ.

Trí Giả cường đại còn đặc biệt, có thể nói là lịch sử sống.

Có rất ít người hiểu rõ chuyện giữa đất trời này hơn Trí Giả.

Trong mỗi một thời đại, Trí Giả chưa chắc đã là người mạnh nhất, nhưng chắc chắn là người sống lâu nhất.

Hắn gần như là không tham gia vào bất cứ thế lực nào, cũng không vội vàng chọn phe.

Lần này hắn vào nhóm, tương đương với dấu hiệu chọn phe.

"Trí Giả?"

Chu Tự nói với vẻ tùy tiện: "Ta mời hắn tới tham gia hôn lễ của ta, vì để dễ tìm hắn hơn nên thêm hắn vào nhóm. Hắn nói hắn vào nhóm nhưng không thể nào nhắn tin trong nhóm được."

"Cứ thế thôi à?"

Bọn người Thanh Long hơi kinh ngạc. Điều này khiến bọn hắn rất ngờ vực. Trí Giả là người thích tham gia náo nhiệt ư?

Thanh Long và Hình Ngọ nhìn nhau, dường như đang nói rằng mình không biết, lúc sư phụ, môn chủ thành hôn cũng không mời.

"Hôm qua Trí Giả nhắn tin rồi"

Tô Thi chỉ vào mấy người Thanh Long mà nói:

"Hắn nói ta đá mấy người Thanh Long đại thúc ra khỏi nhóm"

"Đại thúc?"

Thanh Long cảm thấy mình lại bị sỉ nhục, sau đó hắn chỉ vào Chu Tước rồi hỏi:

"Nàng là ai?"

"Chu Tước tỷ chứ ai."

Tô Thị trả lời.

Hình Ngọ cười ha hả, giễu cợt Thanh Long. Nhưng hắn không đến hỏi xem Tô Thi gọi mình là gì.

Chu Tự lấy điện thoại di động ra vào nhóm trò chuyện xem, hắn cảm thấy mình lại bị Trí Giả lừa, bị lừa rất nhiều lần rồi.

Chờ cơm nước xong xuôi, mấy người Chu Tự chào tạm biệt bọn Ân Chí Viễn.

Cuối cùng Thanh Long dẫn mọi người biến mất ngay tại chỗ. Hình Ngọ và Mãn Giang Hồng cũng biến mất theo.

Ân Chí Viễn thở phào một cái rồi nói: "Xem như kết thúc rồi nhỉ? Nhưng qua một khoảng thời gian ngắn nữa là bọn hắn sẽ kết hôn à?"

"Ừ, nghe nói tổ chức hôn lễ tại Thanh thành, làm theo quy cách người bình thường"

Bạch Tử nói.

Nàng đã hỏi thăm rồi.

"Chúng ta có đi không?"

Thiên Vân Y Y hỏi.

"Nếu được mời thì đương nhiên phải đi, có rất nhiều người muốn đi còn không được"

Ân Chí Viễn cười nói.

Phải biết rằng đây chính là hôn lễ của tiểu sư thúc tổ.

Thiên Vân Y Y gật đầu.

Đúng là nàng cũng muốn đi để mở mang tầm mắt một chút.

Thư viện Đông Lâm.

Vân Tiêu Tiên Tử ngồi trong phòng làm việc, nàng nhìn điện thoại rồi nói:

"Trình trưởng lão, tại sao không ai để ý tới ta vậy?"

"Có lẽ do bọn hắn không biết tới tên ngươi, ngươi dùng dùng tên Vân Tiêu Tiên Tử, tên tuổi của ngươi ở tu chân giới nổi tiếng nhất là cái gì? Dạ Nguyệt chưởng giáo, Minh Nguyệt Thiên Nữ"

Trình trưởng lão nói.

1040 chữ

Chương 970: Lại Gặp Tai Họa

"Nhưng danh hiệu Minh Nguyệt này ban đầu tiện tay lấy mà thôi, đã rất lâu rồi ta không dùng tới nó"

Vân Tiêu Tiên Tử nói. "Nhưng danh hào nổi tiếng nhất của ngươi chính là Minh Nguyệt Thiên Nữ, lúc ngươi siêu việt phẩm cấp cũng dùng cái tên Minh Nguyệt Thiên Nữ này "Khi đó ta còn chưa phải chưởng giáo, ta lên làm chưởng giáo rồi cũng không dùng cái tên Minh Nguyệt Thiên Nữ nữa rồi"

Vân Tiêu Tiên Tử nói.

"Cho nên bọn hắn hoàn toàn không biết ngươi là ai, nếu dùng cái tên Minh Nguyệt Thiên Nữ thì may ra bọn hắn mới có thể nhớ ra hậu bối là ngươi"

Trình trưởng lão dọn dẹp đồ xong thì định đi quét dọn vệ sinh:

"Cầm công cụ theo, đầu tiên theo ta đi dọn dẹp nhà vệ sinh một chút"

"Vâng"

Vân Tiêu Tiên Tử cầm đồ đi theo sau:

"Vậy bây giờ phải làm thế nào mới có thể cho bọn hắn biết ta là chưởng giáo của Dạ Nguyệt Thánh Địa một cách không lộ liễu? Nếu không ta vừa xuất hiện thì không khí lại im ắng đi "Sao ngươi lại có ảo giác là chỉ cần bày ra thân phận của mình thì không khí sẽ không bị trầm lắng đi?"

Trình trưởng lão nói một cách vô tình.

Vân Tiêu Tiên Tử dậm chân mấy cái, tỏ vẻ bản thân đang giận dỗi.

"Mau tới làm việc đi"

"Vâng"

Hơn tám giờ, mấy người Chu Tự mới vào thư viện.

"Ta đi chấm công trước.

Tô Thị nói.

"Ta không giành, các ngươi giành đi Hàn Tô nói một cách bình tĩnh.

Chu Tự là người đầu tiên chấm công, suýt nữa là không kịp rồi.

Nhưng hắn cũng tò mò vì sao đại lão bản không lo bị chấm công trễ.

"Ta có ngày phép mà, có gì để lo lắng chứ?"

Hàn Tô trả lời.

Chu Tự:

Hắn là cộng tác viên, không có...

Vậy tại sao nhị lão bản và tam lão bản lại gấp gáp như vậy?

"Ta muốn giữ lại để dành sau này xin nghỉ dài hạn"

Tô Thị nói.

"Ta dùng hết rồi"

Minh Nam Sở thở dài rồi nói.

Chu Tự:

"..."

Nhị lão bản chán nản như thế đều là vì chơi game mà ra.

Nhưng hôm nay lời một ngàn năm trăm tệ, bây giờ tiền tiết kiệm của hắn có gần bốn ngàn.

Chờ thêm một khoảng thời gian nữa tấn thăng thượng tam phẩm thì lại được thêm ba ngàn.

Sau khi kết hôn chỉ cần vẫn chưa có con, hắn có thể tiếp tục tăng hạn mức tiền tấn thăng.

Lập một mục tiêu nhỏ, đầu tiên để dành một vạn tệ.

Giữa trưa.

Chu Tự đang trực thì đột nhiên phát hiện có người đứng trước quầy.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn thì phát hiện là một người đàn ông trung niên có thần thái sáng láng. Mái tóc có chút trắng đan xen.

Chu Tự:

"Tai Họa?"

Tai Họa:

"Đã lâu không gặp"

"Cũng không có lâu lắm, bảy tám ngày trước vừa gặp xong"

"Vậy cũng lâu lắm rồi"

"Ngươi tới đây đọc sách hay mua sách?"

"Muốn tâm sự với ngươi"

Chu Tự nhìn xung quanh thư viện, hôm nay không có ai cả, sau đó hắn để tam lão bản trực ban. Còn mình thì dẫn Tai Họa đi ra ngoài.

"Ngươi nói đi"

Sau khi rời khỏi đây Chu Tự hỏi.

"Cây ở hồ Khô Tịch kia sắp chín rồi"

Tai Họa nói.

Chu Tự suy nghĩ một chút rồi nói ngay:

"Thần Tứ Quả Thụ?"

"Ừ, đối với người của thời đại thần minh mà nói thì Thần Tứ Quả Thụ có tác dụng rất lớn, chư thần biến mất, rất nhiều người thực lực bị giảm xuống. Có Thần Tứ Quả Thụ thì kha khá người sẽ khôi phục được thực lực"

Tai Họa mua hai ly kem trong một cửa hàng gần đó, sau khi đưa cho Chu Tự một cái thì hắn mới nói tiếp:

"Thần Tứ Quả Thụ khác sẽ bị nhìn chằm chằm, cây ở hồ Khô Tịch kia cũng không ngoại lệ"

"Thực lực ngươi mạnh như thế cũng không bảo vệ được à?"

Chu Tự nói với vẻ nghi ngờ.

Tai Họa cười cười rồi trả lời:

"Ta cũng không có ý định bảo vệ"

"Tử Thần Tai Ách muốn làm gì? Chẳng phải loại cây này rất quan trọng sao?"

Chu Tự có chút khó hiểu.

Bình thường mà nói vẫn nên giữ lại quả này cho mình thì tốt hơn, có thể làm khá nhiều thứ.

"Tử Thần Tai Ách muốn giữ lại tất cả, chỉ là ta không muốn mà thôi.

Tai Họa để lộ nụ cười tràn ngập thâm ý.

Điều này khiến Chu Tự càng thêm khó hiểu.

"Vậy vì sao ngươi lại tìm tới ta?"

"Quang Thủ muốn lấy quả, dường như hắn biết ta sẽ không ngăn cản. Hắn thật sự rất lợi hại, có thể nhận ra rất nhiều chuyện. Vậy nên ta hi vọng ngươi có thể đi tranh giành, xem như là đáp lễ cho hắn Gương mặt hòa nhã của Tai Họa có thêm chút ý cười sáng rỡ.

Chu Tự:

"..."

Lại phải đối mặt với Quang Thủ à?

"Khi nào?"

Hắn hỏi.

"Khoảng một tháng nữa"

Tai Họa nói.

Chu Tự suy nghĩ một chút rồi gật đầu:

"Ừm, đến lúc đó ta sẽ dẫn theo đại ca ta đi tìm hắn, dù sao cũng là bạn cũ. Hắn nhìn thấy chúng ta có lẽ sẽ rất vui vẻ"

Tai Họa mỉm cười.

"Đúng rồi, ngươi để muội muội của Hầu Trầm tới chỗ ta làm nội ứng à? Tại sao?"

Chu Tự hỏi với giọng điệu nghi ngờ.

"Ai mà biết được? Nhưng chắc chắn có mục đích là được"

Tai Họa bình tĩnh mà nói, cuối cùng hắn bổ sung:

"Nghe nói nơi sâu thẳm trong ngoại thành Thần Vực xuất hiện một tiếng ca, ngươi có thể đi vào xem sao. Trong đó có không ít người muốn kết đội đi vào"

1100 chữ

Chương 971: Không Thể Nói

"Tiếng ca ư?"

Vẻ mặt Chu Tự vô cùng thắc mắc:

"Có liên quan đến Thần Vực? Hay có liên quan đến cuối cùng?"

"Điều này thì ta không biết được rồi, nhưng có lẽ không phải là con đường mà ngươi đi kia. Có thể có liên quan, cũng có thể không liên quan. Dù sao ta chỉ nghe được tiếng hát, cũng không định đi vào"

Tai Họa ăn kem, hắn giải thích.

"Trước đây ngươi có từng nghe qua tiếng ca kia chưa?"

Chu Tự hỏi.

"Ta không có trước đây"

Tai Họa cười nói.

Chu Tự không phản bác lại được.

Tai Họa là hậu chiêu của thần minh, hắn không có quá khứ, chỉ có hiện tại.

Còn tương lai...có lẽ cũng không có.

Từ chuyện Thần Tứ Quả Thụ là có thể nhìn ra được.

Còn về phần tại sao đối phương lại muốn làm vậy thì Chu Tự cũng không biết được.

Lần sau có gặp thần minh hay Trí Giả thì có thể hỏi một chút.

Có lẽ sẽ có thu hoạch.

"Khi nào họ sẽ xuất phát?"

Chu Tự hỏi.

"Điều này thì cần ngươi tự mình đi hỏi rồi, ta chỉ biết đại khái mà thôi"

Tai Họa nhún vai.

Chu Tự ăn kem, hắn không hỏi thêm gì nữa.

Mùa này không thích hợp để ăn kem, nhưng năm ngoái hắn chưa ăn, cảm giác có chút đáng tiếc.

Đợi lát nữa mua một cái mang về cho Thu tỷ ăn.

Khi Chu Tự ăn những thứ kỳ lạ thì luôn nhớ tới Thu Thiển.

Năm ngoái hắn cũng chỉ toàn mua kẹo que cho Thu Thiển, quên mất còn có kem.

Nhưng năm ngoái cũng không thân với Thu tỷ như bây giờ, cũng có chút e dè.

Bây giờ thì tốt hơn nhiều rồi.

"À, ta có chuyện phải nói cho ngươi biết, thế lực ở khắp nơi đều đã phát giác Đại Thần Thời Không đang có ý định trở về"

Tai Họa có lòng tốt nhắc nhở.

Nhạc phụ đại nhân? Trong lúc nhất thời Chu Tự muốn hỏi cụ thể một chút, nhưng vừa mở miệng ra thì hắn đã từ bỏ.

Nhắc Đại Thần Thời Không với thần minh thì Thu tỷ sẽ bị thần minh phát hiện.

Vậy nên hắn không thể nói về Đại Thần Thời Không với thần minh.

Cuối cùng Chu Tự chỉ có thể lạnh lùng mà gật đầu, tỏ vẻ hơi lãnh đạm.

Đương nhiên, khả năng cao là nhạc phụ đại nhân trở về vì Thu tỷ.

Đáng tiếc là hắn không thân với nhạc phụ đại nhân, nếu không thì cũng chẳng cần để ý. Chu Tự suy nghĩ trong lòng một lát, quyết định sẽ đi tìm Trí Giả trước khi nhạc phụ đại nhân trở về. Phải đi gặp nhạc phụ đại nhân một lần, để còn hiểu hơn về hắn.

Ăn kem xong Tai Họa cũng chào tạm biệt Chu Tự, biến mất ngay tại chỗ.

"Nói mới nhớ Tai Họa còn chưa có việc làm mà? Hắn lấy tiền đâu ra để mua kem chứ?"

Chu Tự cũng không nghĩ ra đáp án.

Đại khái có người cung phụng.

Hơn nữa, thần minh có đi làm không?

Không đáng để làm thế.

Cho dù là Nữ Thần Băng Tuyết không ra gì nhất cũng không đi làm.

Dù là Thần Minh Chi Nữ Thu tỷ đây cũng chưa từng đi làm.Đương nhiên là do Chu Tự không cho Thu Thiển đi làm. Thu tỷ là Thần Nữ Ma Đạo, không quen với chuyện đi làm của người bình thường.

Vả lại, hắn nuôi nổi.

Nuôi không nổi thì về nhà thừa kế tiệm cơm, Thu tỷ cũng bằng lòng đi theo hắn buôn bán nhỏ.

Cũng không đến mức đóng cửa dẹp tiệm đâu nhỉ?

Sau đó Chu Tự cũng không suy nghĩ nhiều nữa mà trở về đi làm.

Hắn vừa mới bước vào thư viện lại gặp một người đàn ông trung niên.

Là Dương Siêu, tùy tùng của Thần Vận Mệnh, tinh thần của hắn cũng tốt hơn trước nhiều rồi. "Ngươi nói Thần Vận Mệnh tìm ta à?"

Chu Tự thắc mắc.

Sao hôm nay lại có nhiều người tìm hắn như thế chứ.

"Đúng thế, hắn nói là có chuyện quan trọng muốn nói với ngươi"

Dương Siêu gật đầu nói.

"Đại loại là chuyện gì?"

Chu Tự hỏi.

"Ta loáng thoáng nghe được là về Đại Thần Thời Không"

Dương Siêu trả lời.

Chu Tự nghe vậy thì nhìn chằm chằm Dương Siêu rồi nói:

"Ngươi không phải là thần minh đúng không?"

"Không phải, nhưng ta cũng không được tính là người bình thường"

Dương Siêu nói.

Chu Tự gật đầu, chỉ cần hắn không phải thần minh là được:

"Ngươi quay về nói với Thần Vận Mệnh, chuyện này không cần tìm ta, đừng tò mò như vậy, tóm lại là đừng nhắc tên thần này trước mặt ta. Đúng rồi, thêm ngươi vào nhóm đi, ta sắp kết hôn đến lúc đó ngươi có thể tới dự" Hắn vừa dứt lời thì Tô Thi đã nhảy ra nói:

"Kết bạn với ta đi, để ta thêm vào nhóm cho"

Chu Tự cũng không để ý, tam lão bản là quản trị viên của nhóm, nàng nói cái gì thì là cái đó.

Nhưng tám chín phần mười là nàng đang thể hiện giá trị của mình. Tỏ vẻ nàng không chỉ là một bình hoa trang trí, mà còn là một bình hoa trang trí có lòng cầu tiến.

Đại loại là vậy. Mấy người Minh Nam Sở đã quá quen thuộc rồi, Chu Tự cũng đang tập làm quen dân.

Rất nhanh sau đó Chu Tự nhìn thấy nhóm trò chuyện có thêm hai thông báo mới.

"Đã mời Dương Siêu gia nhập nhóm trò chuyện"

"Đã mời Thần Vận Mệnh gia nhập nhóm trò chuyện Chu Tự nhìn thông báo mới mà không khỏi bội phục Tô Thị, nhanh như thế đã kết bạn với Thần Vận Mệnh rồi. "Không biết sau khi Thần Vận Mệnh nhìn thấy vận mệnh của hắn xong thì có run lẩy bẩy không nhỉ?"

Chu Tự nhớ tới tình huống lúc mình đi gặp Thần Vận Mệnh.

Đúng thật là sợ tới nỗi chui rúc vào trong xó xỉnh.

Thân thế của tam lão bản cũng chẳng kém cạnh gì hắn.

Phụ thân là Đại Đạo Tô Tôn, đại bá là Tịnh Thần Chu Vương, Liệt Dương Lý Chủ nhìn nàng trưởng thành.

1112 chữ

Chương 972: Mạng Kém Thật

Mấy người Thanh Long, mấy người Hình Ngọ, chẳng có ai là nàng không quen cả.

Bên một phòng làm việc khác.

Vân Tiêu Tiên Tử đang xem phim truyền hình thì đột nhiên thấy Tô Thị lại mời thêm người vào nhóm. "Thần Vận mệnh? Đây là ai?"

Nàng không hề biết người này. Thậm chí còn chưa từng nghe nói tới cái tên này.

Chỉ là rất nhanh sau đó bầu không khí trong nhóm đã trở nên sinh động.

Người đầu tiên mở miệng là Thanh Long:

"Thần Vận Mệnh, sao ngươi vẫn còn sống? Ta nhớ năm xưa ta thấy ngươi nổ tung rồi mà nhỉ?" Hình Ngọ:

"Ta cũng thấy"

Chu Tước:

"Ta không thấy, năm xưa hắn chết như thế nào nhỉ?"

Bạch Hổ:

"Lúc đó ta còn khá yếu, nên không nhìn thấy vị thần cuồng vọng này chết như thế nào"

Vân Tiêu Tiên Tử nhìn nội dung cuộc trò chuyện mà trong lúc nhất thời không biết phải gia nhập như thế nào. Họ đang nói gì vậy?

Dù có người mới gia nhập, nhưng nàng không nghe hiểu được.

Vân Tiêu Tiên Tử cảm thấy khoảng cách giữa mình và họ quá lớn.

Thần vận Mệnh:

"Ta chỉ là bị đánh chết, không phải bị ma diệt"

Thanh Long:

"Vậy có nghĩa là bây giờ chúng ta tiến lên giết ngươi thì ngươi vẫn còn sống lại được à? Nói mới nhớ ngươi khôi phục tới mức độ nào rồi? Khôi phục hoàn toàn chưa?"

Hình Ngọ:

"Chắc chưa đâu, hiện tại có lẽ không có bất cứ vị thần minh hoàn chỉnh nào, nếu không đã bị chúng ta phát hiện từ lâu rồi"

Huyền Vũ:

"Ngươi đang ở đâu vậy?"

Mãn Giang Hồng:

"Khụ khụ, sao ngươi lại quen Thần Vận Mệnh?"

Tô Thị:

"Ta đâu có quen, họ quen biết Chu Tự, nhưng ta biết Thần Vận Mệnh đang ở đâu, hắn ở ngay trong Thanh thành Trí Giả:

"Thần Vận Mệnh, ngươi cũng khá may mắn đấy, sinh ra ngay trong vùng đất người khác không thể nào với tới được"

Chu Ngưng Nguyệt:

"Lúc trước hắn còn muốn chạy đi"

Nàng gửi kèm một nhãn dán đang ăn đồ ăn.

Vân Tiêu Tiên Tử nhìn những người này nói chuyện phiếm, nàng quyết định mình vẫn nên chêm vào một câu, để mọi người chú ý tới mình.

Vân Tiêu Tiên Tử:

"Chào tiền bối"

Sau khi gửi tin nhắn thì Vân Tiêu Tiên Tử nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại.

Nàng nhìn một lúc lâu, sau đó nói với Trình trưởng lão:

"Mạng của thư viện tệ thật đấy, lại đứng máy rồi"

Trình trưởng lão lườm nàng một cái rồi nói: "Ngươi đừng tự mình đa tình nữa, lại im lặng rồi"

Vân Tiêu Tiên Tử mím môi, tỏ vẻ mình sắp khóc.

Nàng chạy vụt ra ngoài ôm lấy Trình tỷ.

Uất ức tới phát khóc.

Nhất thời Trình tỷ thấy có hơi buồn cười, chỉ có điều từ sau khi đến nơi này, Vân Tiêu ngày càng không còn dáng vẻ trưởng giáo nữa rồi.

Một khoảng thời gian nữa Dạ Nguyệt Thánh Địa kể tội nàng cũng nên.

Vậy mà lại biến chưởng giáo thành dạng thế này.

Trước kia bọn họ đều khen nàng có thể dạy ra một chưởng giáo vĩ đại như vậy.

Đáng tiếc chẳng qua được mấy năm mà lại khiến chưởng giáo không đứng đắn nữa rồi.

Tuổi già khó giữ.

Thế những nàng cũng chẳng thèm để ý.

“Được rồi, có người về rồi.

Trình tỷ cười nói.

Nghe vậy Vân Tiêu tiên tử lập tức nhìn vào điện thoại.

Nàng phát hiện quả thực có người đang quay nàng.

Trình tỷ:

“Chào nhé!"

Vân Tiêu tiên tử vừa nhìn thấy Trình tỷ thì cảm động đến phát khóc.

Lúc này Chu Tự cũng đang đợi Trí Giả đáp lại.

Thế nhưng Trí Giả lại bắt đầu giả chết.

Lúc nữa hắn phải đi làm rồi, chẳng có thời gian đâu mà lên nhóm xem.

Ở cùng một đám người không biết từ thời đại nào, bản thân hắn cũng chẳng có chủ đề chung với bọn họ.

Lúc sau Dương Siêu đi mua đồng thoại thư về rồi.

Thần Vận Mệnh được sinh ra ở Thanh thành đúng là quá may mắn, cũng vì cha của Nguyệt tỷ không quản chuyện này nên hắn cũng ở thể ở lại nơi đây.

Nếu là một số thành phố khác thì e là muốn đến cũng không được.

Tan làm, Chu Tự đến Biên Giới Thành một chuyến.

Lúc đi còn thấy Hầu Trầm đang đưa theo Hầu Tầm đi xung quanh.

Vẻ mặt Hầu Tầm đầu tò mò, Hầu Trầm lại không vui vẻ lắm.

“Ngươi nhìn ta như vậy làm gì? Ta cũng chẳng đả động gì đến ngươi.

Hầu Tầm nói vậy.

“Ngươi có biết bản thân mình đang làm cái gì không hả?"

Giọng Hầu Trầm trầm thấp.

Lúc này Hầu Tầm đang mặc váy, nàng lượn một vòng trước mặt Hầu Trầm rồi hỏi:

“Có đẹp không? Có thể ngươi đang cảm thấy ta cố tình gây sự nhưng đây thực sự là thứ mà ta hằng mong ước. Ta được tự do rồi, khôi phục lại nguyên dạng rồi, là một cô gái bình thường. Cho dù có chết cũng còn tốt hơn là sống không bằng chết. Thần Minh mà ta phụng dưỡng đã cho ta một khởi đầu mới, ta giúp hắn làm việc cũng là hợp tình hợp lý. Cho dù ta có phải bỏ mạng thì đó cũng chính là lựa chọn của ta. Ít nhất, ta của hiện tại cảm thấy vô cùng vui vẻ, có thể biết được mọi thứ trên đời. Ta sẽ không phản bội hắn, cho dù một ngày nào đó thực sự phải đi theo chịu chết vậy thì cũng là do ta tình nguyện. Tất cả những điều ấy đều là lựa chọn của ta, ngươi đừng nói ta nữa. Dù sao quan hệ giữa chúng ta cũng không tốt, ta có chết thì chết thôi"

Chu Tự trông thấy dáng vẻ hổn hển của Hầu Trầm thì thầm nghĩ rằng Hầu Tầm này không đơn giản chút nào, vậy mà có thể khiến một người tốt tính như này trở nên tức giận như thế.

Đúng là có muội muội phiền phức thật.

Cũng may trong nhà hắn là nhỏ nhất rồi.

Còn về Tam lão bản, chắc chắn là nàng đang tự lừa mình dối người.

Tỷ tỷ thì không nên giả thành muội muội.

1114 chữ

Chương 973: Mối Liên Quan

Chu Tự lắc đầu, hắn đến gặp nữ thần Băng Tuyết, hắn còn muốn hỏi độ khó của boss cuối.

“Độ khó á? Cái này thì ta không khống chế được, dù sao cũng chỉ mượn tạm chỗ kia, có đánh cũng chỉ đánh theo bản năng thôi.

Nữ thần Băng Tuyết suy nghĩ một chút rồi nói:

“Nhưng đến khi ấy ta có thể biết được năng lực tấn công, đến lúc đó có thể giúp đám các ngươi tránh được đòn công kích, sẽ dễ hơn nhiều đấy"

“Thì ra là vậy"

Chu Tự gật đầu.

Vậy thì tốt rồi, chỉ cần thành công thì có thể có được nửa phần sau của Hoang Cổ Kinh Thế Thư rồi, đến lúc đó đợi ma chủng được chín vòng là được.

Bây giờ sắp được ba vòng rồi, hai ba ngày được một cái, quả thực đã nhanh đến độ không thể nhanh hơn được nữa rồi.

Thế nhưng vẫn còn cần quả bất tử giúp đỡ, chỉ đành thổn thức thay Nguyệt tỷ ăn nhiều một chút thôi.

Nguyệt tỷ ăn nhiều cũng sẽ bị tiêu hoá kém, tạm thời hắn cũng không có loại cảm giác này.

Thu tỷ thì ăn cũng không được mấy quả.

Nghĩ kỹ thì ngoại trừ hắn ra thì chỉ có Nguyệt tỷ là có sức ăn thôi.

Mấy người Thu tỷ và Tô Thị có muốn ăn cũng chẳng ăn được mấy quả.

Ngày mai được ba vòng rồi, còn thiếu sáu vòng nữa.

Sáu vòng có lẽ phải cần hơn hai tuần nữa cơ.

Vậy thì có thể vào mười mấy tháng sau rồi.

Còn kịp.

Còn theo kịp vụ tiếng hát ngoại thành Thần Vực.

Nghĩ tới tiếng hát, hắn lại thuận miệng hỏi nữ thần Băng Tuyết.

“Tiếng hát á?"

Nữ thần Băng Tuyết nói:

“Nơi biển sâu có một loài gọi là hải yêu, có thể hát.

“Hải yêu?"

Dường như Chu Tự đã từng nghe từ trong một câu chuyện thần thoại nào đó.

Tiếng hát hải yêu có thể mê hoặc lòng người.

“Nhưng mà loài này sẽ không tồn tại ở ngoại thành Thần Vực, cho nên có thể là tâm linh ca giả, thuộc vào một bộ phần quyền hành nào đó của Hắc Dạ “Hắc Dạ quyền hành còn liên quan đến thứ này hả?"

Chu Tự có chút kinh ngạc.

“Đương nhiên rồi, cho dù là bóng tối của ngày hay bóng tối của linh hồn thì đều là Hắc Dạ quyền hành. Các quyền hành đều sẽ có chút ít liên quan với những quyền hành khác. Ví dụ như lá con của Đại Địa quyền hành cũng liên quan đến Phong Thu quyền hành. Mà Băng Tuyết quyền hành của ta vừa có mưa xuân mà cũng vừa có tuyết lạnh, cũng như có cả sự sống lẫn cái chết. Cái này có chút liên quan đến Tử Vong quyền hành của Tử Thần Tại Ách. Cho nên Tử Thần Tại Ách có chút thù oán với ta"

Nữ thần Băng Tuyết nói.

Nhất thời Chu Tự không nói lời nào, giữa quyền hành đúng là phức tạp.

“Nếu là tâm linh ca giả thì sẽ xuất hiện ở đâu?"

Chu Tự hỏi.

“Ai mà biết được? Thế nhưng dù sao cũng thuộc về Hắc Dạ quyền hành nên có thể sẽ thích chỗ nào đó đen tối.

Ví dụ như nơi biển sâu"

Nữ thần Băng Tuyết nói.

“Thì ra là vậy, đến khi ấy ta ngó quanh xem sao.

Chu Tự vuốt cằm đáp.

“Đúng rồi, cái này đừng mang đi hỏi Nữ thần Hắc Dạ Nữ thần Băng Tuyết nhắc nhở.

“Vì sao vậy?"

“Ta nghĩ nàng sẽ khó chịu.

Nữ thần Băng Tuyết đáp.

“Nhưng nàng đã chết từ lâu rồi mà?"

Chu Tự lại nói.

“Vậy chẳng phải vấn đề vẫn còn đó sao? Đã chết từ lâu rồi mà còn khiến người khác phải đề phòng chán ghét, vậy cũng đủ chứng minh nàng ta đáng ghét đến độ nào"

Nữ thần Băng Tuyết nói.

Chu Tự:

"..."

Báo cho nàng biết mấy hôm nữa hắn phải đi phó bản xong, hắn bèn đi tìm Thần Thái Dương hỏi chuyện về tâm linh ca giả một chút.

Thế nhưng câu đầu tiên mà Thái Dương Thần nói lại chính là:

“Ngươi chưa nói cho Nữ thần Hắc Dạ đâu nhỉ?"

“Vì sao ngươi lại hỏi như vậy?"

Chu Tự đầy vẻ tò mò.

Đã lâu rồi không gặp Thần Thái Dương, lúc này Thần Thái Dương vẫn ngồi ở thần toạ trên cao như cũ.

Khí chất phi phàm, so với nữ thần Băng Tuyết thì không phải chỉ mạnh hơn một chút thôi đâu.

Nữ thần Băng Tuyết đúng là kéo chân chư thần mà.

“Có lẽ Nữ thần Hắc Dạ đã bắt đầu động thủ rồi, ít nhất thì người kế vị được nàng ta sắp xếp đã bắt đầu động thủ rồi"

Thần Thái Dương dựa về sau rồi nói:

“Mọi người đều biết rằng Nữ thần Hắc Dạ có được Toàn Tri Chi Nhãn, đều cho rằng nàng ta có thể sống đến cuối cùng. Thế nhưng nàng ta đột nhiên chết đi. Cái chết của nàng ta chắc chắn không phải ngẫu nhiên mà là một điều tất yếu. Hơn nữa phần lớn các vị thần đều cảm thấy rằng đây là do một tay nàng ta an bài. Còn về mục đích của nàng, khi đó chẳng một ai hiểu được nhưng hiện tại ta cũng đã hiểu được ít nhiều. Nàng muốn một lần hành động mà tiến vào phía trên Thần Minh, có được Toàn Tri Chi Nhãn như nàng ta chưa chắc đã biết được làm thế nào để tiến lên phía trên Thần Minh. Nhưng chắc chắn nàng biết được thời gian để tiến vào. Cho nên chết cũng là một phần trong sự thành công của nàng. Mà tâm linh ca giả thuộc về Hắc Dạ, trước khi Hắc Dạ chết, tâm linh ca giả đã biến mất rồi. Loại quyền hành đã mất tăm mất tích. Bây giờ bất ngờ hiện ra, hẳn là do sự sắp xếp của Nữ thần Hắc Dạ. Bàn tay của nàng ta đã bắt đầu nắm lại rồi, ra cảm thấy có thể ngươi sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay của nàng ta đâu"

“Ta nghi ngươi đang dùng phép khích tướng"

Chu Tự nhìn chầm chầm vào Thần Thái Dương rồi nói:

“Lại nói, ngươi khôi phục lâu như vậy rồi, đã có đủ dũng khí chưa? Ra đây đi, lần này ta chỉ đánh một quyền 1056 chữ

Chương 974: Thời Đại Thứ Tư

"Hahaha!"

Thần Thái Dương cười đầy vui vẻ, nói:

“Ngươi mở được mấy cánh cửa rồi? Ta cũng chưa thấy ngươi chịu thiệt bao giờ, ta ra ngoài để làm gì? Để tự rước lấy nhục sao?"

“Ngươi không thấy như vậy rất mất mặt sao? Đường đường là Thần Thái Dương, mặt trời soi sáng vì ngươi, chúng nhân cũng vì ngươi mà có được ánh sáng. Một vị thần như vậy há lại chịu để một nhân loại nhảy nhót trước mặt mình sao?"

Chu Tự chất vấn.

“Nếu đã là thần đương nhiên cũng có đủ trí tuệ, đừng nói là ngươi nhảy nhót trước mặt ta, cho dù có khiêu trước mắt ta cũng cảm thấy chẳng sao cả. Sao tấm lòng của ta lại có thể bao la như vậy ư? Chẳng vì gì cả, chỉ vì ta không đánh lại ngươi"

Thần Thái Dương cười nói.

Chu Tự:

"..."

“Ngươi bảo thủ quá đấy.

Với lời nói của Thần Thái Dương, Chu Tự cũng không biết làm sao.

“Ngươi là Thần minh, tốc độ khôi phục của thần minh hẳn là hoàn toàn vượt xa tốc độ tấn thăng của ta chứ"

Hắn tốt bụng nhắc nhở.

“Theo lý thì là vậy, nhưng trông ngươi cũng chẳng giống người biết nói lý lẽ, vì sao ta đây lại phải mạo hiểm chứ?"

Thần Thái Dương một tay chống lên má rồi nói:

“Ngươi còn muốn hỏi gì không? Còn muốn để ta ra ngoài là điều không thể. Cần gì phải vậy?"

“Quả thực ta có một câu hỏi.

Chu Tự nhảy lên trước mặt Thần Thái Dương, hắn huých vào vòng bảo hộ rồi nói:

“Vòng phòng hộ này có thể chịu được sức mạnh bậc nào vậy?"

Câu hỏi này khiến Thần Thái Dương sửng sốt:

“Ngươi có ý gì?"

Chu Tự nói:

“Tới đây ta chuẩn bị thăng cấp, vào thời đại thần thoại, đến lúc đó..

“Thời đại thần thoại là ý gì?"

Thần Thái Dương ngắt lời Chu Tự.

“Thời đại thần thoại chính là....

Chu Tự suy nghĩ cẩn thận rồi nói:

“Chính là thượng tam phẩm.

“Phẩm nào cơ?"

Thần Thái Dương hỏi.

“Nhất phẩm đấy"

Chu Tự đáp.

Trước mắt thì là vậy.

Thời đại võ hiệp ban đầu, bản thân hắn đã có thể đánh lại Đấu Giả thất phẩm, thi thoảng còn có thể đánh với Giai Linh lục phẩm một trận.

Sau này lại tiến vào thời đại tiên hiệp, vừa bắt đầu hắn đã có thể đánh được Nguyên Linh tứ phẩm, hình như không đánh được tam phẩm.

Chỉ có điều sau khi học Khai Sơn Pháp, hai mạch Nhâm Đốc được đả thông, thực lực tăng mạnh, tha hồ đánh với Nguyên Linh tứ phẩm, thi thoảng còn có thể đánh với tam phẩm.

Còn thời đại thần thoại đại khái cũng như vậy, có thể đánh nhất phẩm, trên nhất phẩm thì lại không đánh được.

Thế nhưng nếu trở thành tông sư võ đạo cũng có thể đánh một chút.

Hình như mẹ Nguyệt tỷ cũng là kiểu người như vậy, đến lúc đó có thể về đấu với mẹ Nguyệt tỷ.

“Nhất phẩm à?"

Thần Thái Dương nhíu mày hỏi:

“Ngươi thế này đã nhất phẩm á?"

“Chưa đâu"

Chu Tự lắc đầu, khiêm tốn nói:

“Có lẽ còn phải chờ tầm nửa tháng nữa"

Thần Thái Dương:

Chẳng bằng ngươi cứ nói thẳng ngươi đã nhất phẩm rồi đi.

“Không phải, mới được bao lau chứ, sao ngươi đã nhảy lên nhất phẩm rồi?"

Thần Thái Dương nhíu mày nói:

“Bây giờ ngươi đang ở phẩm nào?"

“Chắc là Nguyên Linh tứ phẩm.

Chu Tự đáp.

Tạm thời quả thực hắn vẫn là Nguyên Linh tứ phẩm, cũng chính là đỉnh cao của thời đại tiên hiệp.

“Vậy làm thế nào mà ngươi nhảy qua tam phẩm với nhị phẩm được?"

Thần Thái Dương hỏi.

“Hạ tam phẩm, trung tam phẩm, thượng tam phẩm, ta đều tấn thăng như vậy"

Chu Tự trả lời.

Thần Thái Dương.

"..."

Tu Chân Giới là do nhà ngươi mở đấy à? Vừa thăng là thăng liền ba cấp?

Người Tu Chân Giới có đồng ý để ngươi thăng cấp như vậy sao?

“Sau đó cái này lập tức phân chia ứng với thực lực của ta, thời đại võ hiệp, thời đại tiên hiệp, thời đại thần thoại, về sau hẳn là còn một thời đại nữa. Ta vẫn còn chưa trù tính kỹ càng"

Chu Tự nói.

Thần Thái Dương:

"..."

Còn chưa trù tính kỹ càng à.... Quả nhiên Tu Chân Giới là do nhà ngươi mở ra.

Hắn chưa từng gặp một kẻ nào vô liêm sỉ đến độ này, nhưng hắn cũng chưa từng thấy ai có thể thăng cấp được như vậy.

“Ngươi mất bao lâu mới lên được thời đại tiên hiệp?"

Thần Thái Dương có phần tò mò nên hỏi.

Chu Tự làm bộ tự ngẫm sau đó nói:

“Ài, tầm bảy tám tuổi bắt đầu, năm nay ta hai mươi ba tuổi, tầm mười mấy năm.

“Có nghĩa là cứ mỗi tám năm là ngươi lại có thể thăng cấp một lần hả?"

Thần Thái Dương khó tin hỏi.

Người nào có thể thăng cấp như vậy chứ?

“Không phải vậy.Chu Tự lắc đầu, chỉ là không đợi Thần Thái Dương lên tiếng hắn bèn nói tiếp:

“Trước hai mươi hai tuổi ta đều ở thời đại võ hiệp. Hơn nửa năm trước ta mới tiếp xúc với Tu Chân Giới, sau đó tầm bốn năm tháng trước thì bước vào thời đại tiên hiệp"

“Được rồi, ngươi đừng nói nữa.

Thần Thái Dương cắt ngang lời của Chu Tự, nói:

“Ta cảm thấy ngươi đã mắc bệnh thất tâm phong rồi, có thể ngươi đang sống trong ảo tưởng. Ngươi vẫn nên đi khám bệnh đi. Chắc là có không ít người nói ngươi bị bệnh đâu nhỉ?"

Chu Tự:

...

Đúng là có nhiều người trong Tu Chân Giới nói hắn bốc phét, Tam lão bản còn thường xuyên nói hắn bị đa nhân cách.

Sao mấy người này lại có suy nghĩ như vậy nhỉ?

Về sau bọn họ cũng không nhắc đến chuyện này nữa, Chu Tự lại hỏi tai hoạ.

1063 chữ

Chương 975: Kết Tinh Của Tình Yêu

“Tai Hoạ?"

Thần Thái Dương suy nghĩ một chút, nói:

“Người kế vị của Tử Thần Tai Ách sao? Theo lý mà nói thì mục đích chính của hắn chính là để Tai Ách tiến vào cảnh giới cao hơn. Mà tạm thời người có lực cạnh tranh ở cảnh giới này chính là Nữ thần Hắc Dạ. Quyền hành của bọn họ liên thông với nhau, nói cách khác, một cái đi vào thì cái còn lại vĩnh viễn không thể vào được. Trước mắt, Tử Thần Tai Ách đã chấp chưởng đủ quyền hành, mà Hắc Dạ chấp chưởng Toàn Tri, đại khái thì nàng ta vẫn muốn cướp lấy. Đương nhiên, rốt cuộc tấn thăng cần cái gì thì ta cũng không hiểu rõ, còn lẽ còn có những điều kiện khác nữa"

“Vậy còn hành động của Tai Hoạ thì sao?"

Chu Tự hỏi.

“Thoạt nhìn thấy hắn khá tự do, cũng không phải một phần Tai Ách ý thức được, nếu không cũng không đến mức tự xưng là Tai Hoạ. Có thể hắn cũng muốn tranh giành.

Thần Thái Dương nói.

“Tranh giành?"

Chu Tự suy nghĩ cẩn thận, cảm thấy không đúng lắm.

Cảm giác mà Tai Hoạ đem lại cho hắn vô cùng kỳ quái, có cảm giác giống như Cố Lộng Huyền Hư.

Nhất thời Chu Tự nghĩ liệu có phải đối phương đã bị Cố Lộng Huyền Hư bám lấy hay không.

Chỉ có điều bây giờ nghĩ cũng không ra, chờ sau này sẽ rõ.

Còn bây giờ cứ tiến vào thời đại thần thoại trước đã.

Sau khi tạm biệt Thần Thái Dương, Chu Tự bèn rời khỏi Biên Giới

Thành, trước khi trở về hắn vào siêu thị một lượt.

Hắn mua mấy cây kem để Thu tỷ nếm thử một chút, cũng thuận tiện mang cho Nguyệt tỷ một hai cái.

Đỡ để Nguyệt tỷ nhiều lời.

Trở về phòng, Chu Tự thấy Thu tỷ cùng Nguyệt tỷ đang ngồi trên sofa xem điện thoại.

“Các ngươi đang xem cái gì vậy?"

Chu Tự xách cái túi nhỏ đi vào, hỏi.

“Mang đồ ăn gì về đấy?"

Chu Ngưng Nguyệt lướt qua sofa, nhảy đến trước mặt Chu Tự.

Nàng thuận tay nhận cái túi, phát hiện bên trong là kem thì có chút ghét bỏ, nói:

“Vẫn là ăn hoa quả ngon hơn.

Sau đó nàng chọn cái to nhất, mở bọc rồi ăn.

Cái còn lại thì cho Thu Thiển.

“Các ngươi ăn không hết thì nhớ để vào trong tủ lạnh để ta ăn nhá.

“Chẳng phải ngươi nói ăn hoa quả ngon hơn sao?"

Chu Tự hỏi.

“Rồi cũng có ngày ăn hết hoa quả mà Chu Ngưng Nguyệt đáp.

“Sao hôm nay đột nhiên lại mua kem thế?"

Thu Thiển lấy ra một cái kem, đưa cho Chu Tự.

“Hôm nay gặp phải Tại Hoạ, hắn mua hai cái, ta thấy vị cũng khá ngon nên mua về cho Thu tỷ"

Chu Tự trả lời thành thật.

Nghe vậy Chu Ngưng Nguyệt trợn tròn hai mắt, nói:

“Thấy được món ngon sẽ nhớ đến vợ ngươi à? Vợ ngươi thấy đồ ăn ngon cũng muốn là cho ngươi ăn trước tiên.

Các ngươi đã để ý đối phương như vậy, cho dù thành hôn cũng thiếu mất một vài thứ.

“Cái gì vậy?"

Chu Tự hỏi theo bản năng.

“Là kết tinh của tình yêu.

Chu Ngưng Nguyệt trả lời đầy nghiêm trang:

“Các ngươi còn cần một đứa bé làm chứng cho tình yêu.

Chu Tự:

"..."

Thu Thiển cúi đầu không nói gì.

Thực ra bọn họ cũng không cố tình tránh, nhỡ như có thì có thôi.

Không biết Chu Tự nghĩ thế nào.

Nàng thấy chốc nữa có thể hỏi xem sao.

“Các ngươi đang làm gì vậy?"

Chu Tự đổi chủ đề.

Chuyện con cái này chỉ đành thuận theo tự nhiên thôi.

Không phải cứ muốn là có được.

Dù sao cha mẹ cũng đều già đến chết.

Nghĩ đến đây hắn đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Nhà sư phụ chỉ có một đứa con, nhà Nhị thúc cũng chỉ có một đứa con.

Là do bọn họ chỉ muốn có một đứa con hay là khó có đứa thứ hai nhỉ?

Sẽ không phải do tu vi quá cao nên không muốn có con chứ?

Cái này phải hỏi Trí Giả xem thế nào, nếu đúng là như vậy, hắn thấy Nguyệt tỷ nói cũng đúng.

Đến lúc đó trao đổi với Thu tỷ.

“Chọn ảnh, Chư Cát tiên tử đã xử lý ổn rồi"

Thu Thiển đưa điện thoại cho Chu Tự xem.

Hắn phát hiện quả nhiên trên đó có rất nhiều ảnh.

Đều là ảnh cưới của họ.

“Ta muốn chọn tấm để treo trong phòng, còn lại thì để vào album.

Thu Thiển giải thích.

“Các ngươi chọn bao nhiêu?"

Chu Tự hỏi.

“Vừa mới ngắm xong, còn chưa chọn.

Thu Thiển cười đáp.

Thế nên Chu Tự cũng tham gia, mất một lúc lâu sau, cuối cùng họ cũng chọn được sơ sơ.

Bức treo trong phòng thì khỏi phải nói, chắc chắn là ảnh mặc váy cưới rồi.

Không quá thân mật cũng không quá hờ hững.

Vừa vặn.

Album cũng rất nhiều ảnh, thế nhưng cũng có thể chia ra làm hai bản, một quyển to, một quyển nhỏ.

Quyển to thì cách điệu chút, còn quyển nhỏ thì hình dáng bình thường thôi, ảnh bên trong cũng nhỏ hơn, chẳng qua là cũng đầy đủ.

“Đúng rồi, lần này ngươi đến Biên Giới Thành có thu hoạch gì không?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

Nàng lại cầm kem ăn.

Nguyệt tỷ chính là như vậy, nếu mua ít đồ mà nàng không thích ăn về thì nàng sẽ tỏ vẻ ghét bỏ một chút.

Nhưng sau đó lại ăn hăng say hơn bất kỳ ai.

“Thu hoạch à?"

Chu Tự suy nghĩ một chút.

“Thần Thái Dương nói ta có bệnh"

Thu Thiển:

"..."

Chu Ngưng Nguyệt:

Thế nhưng ngay sau khi Chu Tự nói nguyên nhân, nhất thời các nàng đều cũng trầm mặc.

Người khác thăng cấp đều là thăng từng cấp một, còn Chu Tự là thăng thượng trung hạ. Chẳng trách đột nhiên Thần Thái Dương lại mất trí.

Các nàng hiểu được mà.

1141 chữ

Chương 976: Lại Ngã

“Nữ thần Băng Tuyết nói nàng sẽ nói cho ngươi thả kỹ năng gì?"

Chu Ngưng Nguyệt tò mò hỏi.

“Ừ"

Chu Tự gật đầu.

“Ngươi tin à?"

Chu Ngưng Nguyệt lại hỏi.

“Có vấn đề gì à?"

Chu Tự hỏi.

Chu Ngưng Nguyệt vỗ vỗ bả vai Chu Tự, nói đầy sâu sắc:

“Là thời điểm ngươi chịu đựng sự tàn nhẫn của xã hội, chư thần cũng chẳng phải ngọn đèn cạn dầu, xem ngươi bị đùa giỡn thế nào"

Vẻ mặt Chu Tự đầy mờ mịt.

Nguyệt tỷ, ngươi nói rõ ràng một chút có được không?

“Đợi đi vào rồi thì ngươi sẽ biết.

Chu Ngưng Nguyệt ngồi xuống sofa ăn kem, thỉnh thoảng lại nheo mắt, bộ dáng đầy hưởng thụ.

“Thu tỷ biết ý Nguyệt tỷ là gì không?"

Chu Tự quay đầu lại hỏi.

“Không biết đâu, thế nhưng thường thì Nguyệt tỷ sẽ không sai?

Thu Thiển nói.

Gặp được vấn đề mà Nguyệt tỷ ra tay phân tích là được rồi, thường thì sẽ không có vấn đề gì.

Mà Chu Tự đánh nhau với người ta thường sẽ không thua.

Thu Thiển phát hiện cặp tỷ đệ này khác hẳn với người thường.

Tô Thi làm việc chính là thường xuyên làm hỏng.

Với điều này, Chu Tự cũng chẳng để tâm, chờ ăn xong cơm tối, Nguyệt tỷ bèn bỏ vào phòng tiếp tục tính toán trận pháp.

Thu tỷ bất đầu dạy hắn Viễn Cổ văn.

Đều là lãnh tích tự của một nửa đầu của Sơn Hải Thiên.

Mười rưỡi.

Thu tỷ đi tắm.

Đi được nửa đường nàng đột nhiên nhìn về phía Chu Tự rồi nói:

“Có muốn xem trộm một lần không?"

Chu Tự sửng sốt, gật đầu theo bản năng.

Thu Thiển bật cười, cầm quần áo đi vào bên trong.

Chờ nước chảy được một lúc, Chu Tự rón rén đi đến trước của phòng tắm.

“Nhất định lần này cũng không đánh ra, ta đã sớm biết rồi"

“Có nhìn được hay không là chuyện nhỏ, chủ yếu là đến khẳng định rằng Thu tỷ lại trêu chọc ta Chu Tự tự tìm đủ lý do cho mình, hắn đứng trên cao mà soi xuống phán xét Thu tỷ.

Lúc này tay hắn đặt lên nắm cửa, sau đó nhẹ nhàng vặn xuống.

Răng rắc.

Vặn, vặn được à?

Nhất thời tim Chu Tự đập thật nhanh.

Hắn nghĩ thầm, người bên trong chính là vợ của mình, hơn nữa còn là vợ gọi hắn đến.

Đây là tình thú chứ không phải hành động gì khác.

Sau khi ổn định lại tinh thần, Chu Tự ngồi xổm xuống theo bản năng, hắn cảm thấy làm như vậy sẽ không bị nhìn thấy.

Lúc này hắn nhẹ nhàng đẩy cửa từng chút một rồi nhìn vào bên trong.

Chỉ là khe hở chỉ vừa mới xuất hiện, còn chưa đợi hắn kịp quan sát cẩn thận bèn nhìn thấy một con mắt thật to đang nhìn hắn xuyên qua khe hở.

Mắt hai người đối nhau. Ánh mắt Chu Tự có chút kinh ngạc, mà ánh mắt bên đối diện lại mang nét cười đầy kỳ lạ, đống như đang muốn nói rằng: đồ tồi.

Trầm mặc, Chu Tự đóng cửa lại.

Sau đó hắn xoay người rời đi.

Không chịu nổi Thu tỷ mà, lại trêu người ta.

Mà bản thân cứ hết lần này đến lần khác lại mắc mưu.

Cứ không ngừng ngã đi ngã lại ở một chỗ, sỉ nhục, vô cùng nhục nhã.

“Đây là lần thứ mấy nhỉ? Sao ta vẫn còn mắc mưu cơ chứ?"

Lúc này Chu Tự mới biến đau khổ thành động lực, hắn bắt đầu học hành chăm chỉ.

Chỉ có như vậy hắn mới có thể quên đi chuyện ban nãy.

Một lúc sau, Thu tỷ bèn lấy máy sấy tóc đi ra.

Nàng mặc váy ngủ có đai đeo, đường cong nơi ngực lồ lộ, váy ngủ cứ phấp phới ngay trước ngực.

Nhưng cẩn thận nhìn lại thì chẳng thấy được thứ gì cả.

Chỉ là trong cảm giác, chỉ cần kéo một cái là váy sẽ rớt xuống.

Hôm nay Thu tỷ ăn mặc thật bạo dạn.

Làn váy chỉ dài đến đùi trên, chân dài trắng nõn nhìn không xót thứ gì.

Đây không phải để người phạm tội sao?

Nhìn rồi đúng là khiến người khác muốn phạm tội.

Thế nhưng hắn vẫn thành thật sấy tóc cho Thu tỷ.

“Vừa nãy ta thấy có người nhìn lén ta, có phải ngươi không?"

Thu Thiển che miệng cười.

“Thu tỷ, chúng ta là vợ chồng, đâu cần nhìn lén đâu nhỉ?” Chu Tự nghiêm túc nói.

“Đúng vậy, vậy sao ngươi lại nhìn lén?"

Thu Thiển hỏi.

Đúng nhỉ, vì sao nhỉ?

Nhưng chung quy vẫn không thể trực tiếp mở cửa đi vào nhỉ?

“Lúc trước nhìn lén không thành nên muốn hoàn thành giấc mộng dang dở hả?"

Thu Thiển cười đầy vẻ xấu xa.

“Thu tỷ, sao ta có thể là ngươi như thế được chứ?"

Chu Tự vội lắc đầu chối.

“Ừm, ta hiểu mà, đúng là không giống"

Thu Thiển gật đầu đáp.

Chu Tự:

"..."

Ngươi lại hiểu rồi.

“Lúc còn đi học, có bạn học nào có dáng người đẹp hơn ta không?"

Thu Thiển đột nhiên hỏi. “Không biết"

Chu Tự sấy tóc, tuỳ ý đáp lại:

“Lúc đó trong đầu ta toàn là học hành, cấp ba lẫn cấp hai đều không thể nói chuyện đàng hoàng với bạn học. Lên đại học, lòng ta canh cánh về Thanh thành, khát vọng sắp được cầm kiếm tẩu thiên nhai, đại hiệp đâu cần nữ nhi tình trường"

Phụt!!

Thu Thiển không cẩn thận bật cười thành tiếng:

“Vậy ngươi đi học cũng đâu có ý nghĩa gì? Mọi người đều nói thời gian đi học là thời gian vui vẻ nhất, hạnh phúc nhất"

“À không, ta còn cảm thấy từ sau khi thân thiết với Thu tỷ, thế giới của ta mới càng trở nên tuyệt vời. Cũng là khoảng thời gian vui vẻ nhất của ta. Tuy rằng không phải thanh xuân như thế, nhưng như vậy cũng tốt. Có thể nhanh chóng kết hôn, nếu như ta quen lúc còn đi học, không biết phải mất bao lâu mới có thể kết hôn. Vẻ mặt Chu Tự đầy ý cười phấn khởi, hắn nói:

“Khi Thu tỷ đến nhà của chúng ta mặc bộ quần áo kỳ quái, buộc tóc đuôi ngựa nhẹ bay tán loạn, khiến năm tháng của ta thêm tươi đẹp, nhuộm ấm thời khắc của ta. Thời đi học sao có thể sánh được cơ chứ?"

Lời vừa dứt, Thu Thiển nhìn về sau, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

1118 chữ

Chương 977: Do Thám

“Làm sao vậy?"

Chu Tự tò mò hỏi.

Thu Thiển quay đầu, hai gò má ửng đỏ.

“Chuyện Nguyệt tỷ vừa mới nói, ngươi nghĩ thế nào?"

Đột nhiên nàng hỏi.

“Nguyệt tỷ nói cái gì?"

Chu Tự tò mò hỏi lại.

“Chuyện có con.

Thu Thiển cúi đầu, nhẹ giọng nói.

“Ngươi có muốn không?

Chu Tự tắt máy sấy, sờ sờ mái tóc đã khô của Thu tỷ, hắn có hơi ngượng ngùng nói:

“Ta không phản đối.

“Ta cũng không phản đối.

Giọng nói của Thu Thiển có hơi nhỏ, nhưng Chu Tự có thể nghe được.

“Vậy.

Chu Tự nhìn trái nhìn phải, nhìn đến Thu tỷ thì bèn ôm lấy"

“Vậy chúng ta thử xem sao?

Thu Thiền ngại ngùng đỏ mặt, nàng hừ nhẹ một tiếng:

“Váy ngủ tối nay đẹp không?"

“Đẹp"

Chu Tự không do dự gật đầu.

"À?"

Thu Thiển cười xấu xa:

“Thế nhưng sao ta cảm giác như ngươi đang nhìn chằm chằm vào chỗ mà váy che đi nhỉ? Căn bản là không ngắm váy. Ngươi còn nhớ váy này có dáng vẻ gì sao?"

Chu Tự:

"..."

Ba giờ rạng sáng, Chu Tự cùng Thu Thiển ló đầu ra khỏi phòng.

Thu Thiển khi này đã thay sang một chiếc váy ngủ có phần bảo thủ hơn.

Nàng cũng có rất nhiều quần áo ở trong phòng Chu Tự.

Cho nên nàng có thể đổi bất cứ lúc nào, hoặc là nói một cách kỳ quái rằng có một số loại quần áo, phần lớn đều ở trong phòng Chu Tự.

“Hôm nay phòng thủ Nguyệt tỷ hành động lại thành công rồi.

Chu Tự nhẹ giọng nói.

“Còn có phòng bếp” Thu Thiển nhỏ giọng nói.

“Thu tỷ, ngươi lùi lại trước đã, ta đi tra xét tình hình của quân địch.

Chu Tự hiên ngang lẫm liệt nói.

Vừa mới dứt lời, Chu Tự liền cảm giác hai má mình được hôn một cái.

Sau đó hắn thấy Thu Thiển nhìn hắn rồi cười:

“Nếu như ngươi bỏ mình, ngày mai ta sẽ chôn ngươi"

“Không tuẫn tình à?"

Chu Tự hỏi.

“Ngươi có muốn ta tuẫn tình không?"

Thu Thiển cười đầy xấu xa.

“Cái này thì."

Chu Tự suy tư một chút rồi nói:

“Tuẫn tình là thế nào nhỉ?"

“Là ngày mai ngồi cùng nhau, cùng ngươi cúi mặt trước Nguyệt tỷ"

Thu Thiển đáp.

“Quên đi, ta vẫn nên đi một mình thì hơn.

Chu Tự bước ra khỏi phòng.

Chỉ là Thu Thiển cũng đi lên theo.

Vẻ mặt hắn đầy nghi hoặc.

Thu Thiển lại nhỏ giọng cười nói:

“Ta cảm thấy tuẫn tình không tốt lắm, vẫn nên cùng chết cùng ngươi thì hơn. Dù sao ta cũng là vật thuộc về riêng ngươi, không có ngươi đâu thể có ta"

Vẻ mặt Chu Tự kinh ngạc, Thu tỷ chơi lớn vậy sao?

“Nhanh lên, nhanh lên, xem thế nào trước đã"

Thu Thiển nhẹ giọng thúc giục.

Họ đi vào bên cạnh tường, định đi về hướng phòng bếp.

Lúc này Chu Tự mới cận thận men theo mép tường nhìn lén vào trong phòng bếp.

Thu Thiển lại ôm lấy cánh tay Chu Tự, dựa vào lòng hắn, nhìn lén từ phía mép tường.

Hai người đều không nhìn thấy bóng dáng Nguyệt tỷ.

Ngay khi họ đang yên tâm, cửa phòng ngủ chính đột nhiên mở ra.

Chu Ngưng Nguyệt đang ngáp ngủ, dụi dụi mắt, vẻ mặt nàng đầy kinh ngạc nhìn về hai người đằng trước, nói:

“Các ngươi đang làm gì vậy?"

Hai người hoảng sợ, sau đó đứng thẳng người, trăm miệng một lời mà nói:

“Không có gì"

"Hử?"

Chu Ngưng Nguyệt mơ mơ màng màng nhìn hai người.

Vẻ mặt mờ mịt.“Chúng ta đang chơi bịt mắt bắt dê, sao tự nhiên Nguyệt tỷ lại đi ra vậy?"

Chu Tự đánh lảng sang chuyện khác.

“Đột nhiên ta nhớ ra còn có kem chưa ăn hết, nếu để đến ngày mai thì có thể bị chảy mất. Không thể lãng phí được.

Chu Ngưng Nguyệt nói xong bèn đi đến phòng bếp.

Sau đó nàng bắt đầu lục tìm tủ lạnh.

“Ngươi nói đầu óc Nguyệt tỷ có vấn đề, hay chỉ đơn giản là muốn ăn kem thôi?"

Hắn nhìn sang Thu Thiển đang ở bên cạnh.

“Hẳn chỉ đơn giản là muốn ăn kem thôi, trông dáng vẻ mơ mơ màng màng này của nàng chắc nhanh sẽ tỉnh táo lại. Lúc trước cũng từng phát sinh chuyện thế này.

Thu Thiển giải thích.

Chu Tự:

"..."

Có những khoảnh khắc hắn cảm thấy có thể Nguyệt tỷ thực sự chỉ là một đứa trẻ tám tuổi.

Lúc này Chu Ngưng Nguyệt mới chợt giật mình, dường như đã tỉnh lại.

Nàng nhìn hai người Chu Tự rồi nói:

“Các ngươi không tu luyện sao?"

“Ta muốn đi ngoại thành Thần Vực.

Nói xong, Chu Tự bèn lấy Biên Giới Thạch ra.

“Ta cũng định vào đó dạo một chút.

Thu Thiển bèn nói theo.

“Vậy ta đây cũng vào, thế nhưng thời gian cũng không còn sớm nữa, có phải được ăn bữa sáng rồi không? Vừa hay ra đây lại có thể ăn.

Chu Ngưng Nguyệt cầm kem nói.

“Không được.

Thu Thiển cự tuyệt.

Bây giờ mà làm bữa sáng thì quá sớm.

Chờ đến tầm năm giờ lại bắt đầu làm.

“Vậy đợi ta ăn xong lại đi vào, với lại cái kem này bao nhiêu tiền?"

Chu Ngưng Nguyệt híp mắt cười nói:

“Ngon lắm"

“Ăn nhiều dễ béo lắm đấy.

Chu Tự đáp.

Còn về việc bao nhiêu tiền, thực ra cũng đắt lắm, bốn tệ một cái.

Vốn là định để Thu tỷ ăn, không ngờ rằng sau khi họ mỗi người ăn được một cái, số còn lại đều bị Nguyệt tỷ ăn mất.

Mỹ Kỳ Danh từng viết: Các ngươi không thích ăn vậy ta giúp các ngươi ăn.

Đợi mấy phút sau, Chu Tự liền mở Biên Giới Thạch ra, sau đó tiến vào Biên Giới Thành.

Ngay sau đó liền tới ngoại thành Thần Vực.

Ba giờ hơn sáng, ngoại thành Thần Vực chẳng có chút dáng vẻ nào của ban đêm.

Nơi này từ trước tới giờ vẫn sáng choang, cây cối xung quanh tươi tốt, người đến người đi náo nhiệt vô cùng. “Cảm giác còn náo nhiệt hơn trước đây rất nhiều thì phải.

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Đi vào nơi này, Thu tỷ mặc một chiếc áo tay lỡ, thêm chiếc áo khoác, mặc quần bò.

Nguyệt tỷ mặc quần áo học sinh, thêm chiếc váy xếp ly.

1092 chữ

Chương 978: Manh Mối

“Ừm, có thể lúc này họ khá thúc đẩy phát triển"

Chu Tự nói.

“Lần này vào đây để làm gì?"

Thu Thiển tò mò hỏi.

Chẳng qua vẫn có hơi lo lắng.

Chỉ sợ đột nhiên Nguyệt tỷ hỏi đến, đã trễ vậy rồi còn ở bên ngoài phòng khách.

Được rồi, nàng vẫn có chút thẹn thùng.

Mỗi lần nghĩ tới nghỉ cùng một chỗ với Chu Tự là nàng lại thẹn thùng theo bản năng.

Trước kia nàng chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ nhưng vậy nhưng lại không hề ghét việc ở cùng Chu Tự.

Rất mâu thuẫn.

“Vì tiếng hát, nghe nói gần đây họ nghe được tiếng hát, còn định lập nhóm đi xem thử. Ta định hỏi cụ thể một chút sau đó đi theo xem sao. Phải xác định xem liệu đó có phải là thủ đoạn của Hắc Dạ nữ thần hay không? Chu Tự nói.

Chu Ngưng Nguyệt vểnh tai nghe xong thì lắc đầu nói:

“Chưa nghe thấy"

Lúc này Thu Thiển đang đứng ở một bên bỗng chau mày, sau đó bèn cẩn thận nghe ngóng.

Chu Tự cùng Chu Ngưng Nguyệt trông thấy Thu tỷ có thu hoạch thì đứng bên cạnh chờ đợi.

Nguyệt tỷ không nghe thấy, Chu Tự cũng chẳng nghe ra.

Đành nhờ Thu tỷ thôi.

Lúc này Thu Thiển càng nghe càng cẩn thận, nhất thời, nàng như đến gần một cánh cửa, âm thanh cũng trở nên rõ ràng hơn.

Giai điệu trong trẻo vang lên xung quanh, tiếng ca tươi đẹp vờn quanh tứ phía.

Ngay sau đó nàng lại nghe thế một giọng nói:

“Đừng để bị mê hoặc, mau chóng tiến vào, bên ngoài không an toàn. Họ đã hợp tác rồi...đến khi ấy, sinh linh lầm than, ngươi sẽ vô cùng nguy hiểm.

“Ngươi là ai?"

Thu Thiển đột nhiên lên tiếng hỏi.

Thế nhưng ngay khi nàng lấy lại tinh thần đã phát hiện Chu Tự đứng ngay trước mặt mình.

Nguyệt tỷ cầm lấy tay nàng.

“Vừa rồi Nguyệt tỷ nói khí tức của ngươi không ổn định, đã nghe được cái gì vậy?"

Chu Tự quan tâm hỏi.

Nhất thời hắn cảm thấy bản thân phải mạnh mẽ hơn chút nữa, nhỡ như có việc gì cũng có thể bảo vệ Thu tỷ.

Thân là đại nhân vật phản diện chẳng lẽ còn có thể bị uy hiếp?

Lẽ ra phải là hắn uy hiếp mọi người mới đúng.

Thu Thiển hít một hơi, sắp xếp lại chuyện vừa rồi xong mới nói:

“Vừa bắt đầu ta đã nghe thấy tiếng hát, sau đó ta lại nghe được giọng nói đã nghe thấy khi trước. Nàng nói đừng để bị mê hoặc, bên ngoài không an toàn, họ đã hợp tác, đến lúc đó sinh linh lầm than, ngươi sẽ vô cùng nguy hiểm.."

“Người gặp nguy hiểm là chỉ Thu tỷ hả?"

Chu Tự hỏi.

"Ừm"

Thu Thiển gật đầu.

“Nguyệt tỷ thấy thế nào?"

Chu Tự hỏi.

Kiến thức của hắn không nhiều, tuy rằng hắn hiểu biết khá nhiều về chuyện của Thần Minh nhưng thoạt nhìn, mấy lời này dường như không liên quan đến Thần Minh.

“Từ họ này là chỉ ai?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

Thu Thiển lắc đầu.

“Cũng có thể là chỉ Chư thần trở về"

Chu Ngưng Nguyệt cau mày, tiếp tục nói.

“Thu Thiển là Thần Minh chi nữ, người nói cho nàng biết đang gặp nguy hiểm có thể là một vị thần, trước mắt chúng ta chỉ biết mối nguy chư thần trở về này thôi. Cho nên có lẽ họ chính là chỉ việc này. Họ hợp tác rồi, có thể hiểu là Chư thần cùng với một tồn tại đáng sợ khác đã hợp tác rồi, họ muốn cùng nhau trở về hiện thế. Cho nên thời đại tu chân có thể bị bọn hắn sửa lại, chắc chắn sinh linh sẽ lầm than"

Chu Tự khiếp sợ, hoá ra là như vậy?

Quả thực nói rõ, nếu liên kết lại hắn bèn hiểu rồi:

“Ta có nghe Trí Giả nói qua, trước thời đại Thần Minh cũng có thời đại, nhưng lại không nói đến mấy người đó đã đi đâu. Vậy có khi nào chư thần đã gặp họ không? Sau đó người của hai thời đại hợp tác, muốn huỷ diệt thời đại tu chân sao? Mà sở dĩ Thu tỷ gặp nguy hiểm là bởi vì Chu Thần muốn quyền hành của Thu tỷ để thấy được cảnh giới cao hơn?"

Nói đến đây, Chu Tự càng cảm thấy mình đoán đúng.

Thiên tài, mình tuyệt đối là thiên tài.

À không, Nguyệt tỷ mới đúng, nàng mới là thiên tài, còn mình thì ít nhiều gì cũng được xem là nhân tài.

Kỳ thật nghe Chu Tự nói xong, Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển đều rất kinh ngạc.

Người của hai thời đại liên thủ...Điều này đã vượt quá nhận thức của hai người. Hơn nữa kẻ dám nghĩ như vậy, vừa nhìn cũng biết không phải là người bình thường gì.

Nhưng khả năng thực sự rất cao.

Đương nhiên, đầu tiên phải biết sự tồn tại của thời đại này, nếu không tất cả đều là hư ảo.

Nên không thể kết luận bừa bãi.

Nhưng ngay cả thời đại của thần minh họ còn biết không rõ, thời đại sớm hơn? Ai mà biết được chứ?

Trong điển tịch của tu chân giới hẳn là cũng không có.

Cho dù là điển tịch của thời đại Thần Minh thì cũng không nhất định có ghi chép về những thời đại trước.

Chư thần có lẽ sẽ biết một ít, nhưng hẳn là cũng có giới hạn.

Chỉ có trí giả mới là người duy nhất biết được toàn cảnh.

Hai người nhìn về phía Chu Tự, trong số họ, người có thể nói chuyện với trí giả chỉ có Thánh Tử Ma Đạo trước mắt này.

"Trí giả?"

Chu Tự sau khi nghe suy nghĩ của hai người thì bất đắc dĩ nói:

"Hắn không chịu nói, cứ bảo ta từ từ tìm hiểu, hiểu rồi thì sẽ biết tất cả. Nhưng lần sau ta có thể hỏi thử, dù sao bây giờ ta cũng biết được khá nhiều, còn lẽ sẽ hỏi ra manh mối gì đó"

"Cũng được.

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu.

Lúc này nàng mới thu trận pháp che giấu lại, sau đó đi về phía đường lớn.

1110 chữ

Chương 979: Pháp Tướng Thiên Địa

"Đi xem Ca Sĩ Linh Hồn trước đã, Thu Thiển lâu rồi không nghe, tình cờ hôm nay nghe được, chúng ta có thể bắt lại hỏi một chút. Nếu không được thì đưa về thành Biên Giới giam giữ rồi thí nghiệm."

Chu Ngưng Nguyệt thuận miệng nói.

Chu Tự phát hiện Nguyệt tỷ quả thật là một thánh nữ ma đạo chính hiệu, bắt người, giam giữ, làm thí nghiệm.

Vừa nghe đã biết là những hành động rất phù hợp với nhân vật phản diện.

Chu Tự gật đầu, vậy việc bắt người cứ giao cho hắn.

Thí nghiệm Chốc lát sau.

thì để cho Nguyệt tỷ và Thu tỷ làm.

Họ đã đi đến quầy hàng đầu tiên trên đường, đây là quầy hàng của ông chủ chém giá.

Hôm nay Bách Mạch tiên tử cùng ông chủ chém giá đều ở đây.

"Các ngươi cũng đến vì tiếng hát à?"

Ông chủ chém giá chào hỏi.

Bách Mạch tiên tử thì nói:

"Thanh Long trong nhóm của các ngươi có phải là thanh long thật hay không?"

"Không phải, họ là người, không phải thánh thú"

Chu Tự lắc đầu nói.

"Không, người ta nói là hộ pháp Thanh Long của ma môn, cho dù rồng thật cũng không có danh tiếng và sức mạnh như hắn Bách

Mạch tiên tử nói.

"Đó là thật"

Chu Tự lúng túng nói.

Bách Mạch tiên tử:

"..."

Cho nên những người khác cũng đều là thật? Trí giả, Thần Vận Mệnh vâng vâng...

Đám người này thật sự rất khủng bố.

"Nhóm của ngươi náo nhiệt lắm à?"

Ông chủ chém giá khá là tò mò.

"Ông chủ có muốn vào không?"

Chu Tự hỏi.

"Không vào, ảnh hưởng tới việc làm ăn của ta"

Ông chủ chém giá lắc đầu từ chối.

"Sao lại ảnh hưởng?"

Chu Tự hỏi.

"Có phải ngươi đã quên chuyện hồi tết rồi không?"

Vẻ mặt của ông chủ chém giá không tốt lắm.

Chu Tự:

"..."

Hai người kia cũng đâu ở trong nhóm.

Chỉ là đám Thanh Long cũng không phải là người lương thiện gì, dù sao ngay cả mấy vị tiền bối như Trí giả họ cũng dám trêu chọc.

Còn về Thần Vận Mệnh, đừng nói hắn bây giờ chỉ là một đứa trẻ, cho dù có là thời kỳ toàn thịnh thì đám Thanh Long cũng dám tìm tới cửa.

Có thể nói, Thanh Long và sư huynh Hình Ngọ không nhất định là đối thủ của tất cả chư thần, nhưng họ chắc chắn là không ngán kẻ nào.

Họ chỉ sợ có ba người.

À không, cộng thêm vợ của ba người đó.

"Hôm nay bán cái gì?"

Chu Tự cúi đầu hỏi.

Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển cũng nhìn sang.

Việc của các nàng là lựa đồ mình thích, sau đó để Chu Tự đi trả giá.

Dù sao việc trả giá này các nàng cũng không cần tự làm.

"Không cần nhìn cũng biết, nhất định là tinh phẩm"

Ông chủ chém giá thoáng cái là đã nhấc lên tinh thần, hắn lấy ra một hạt châu nói:

"Nhìn vào trong đi Chu Tự tiến lại gần nhìn, phát hiện bên trong có một hư ảnh rất lớn.

Xung quanh hư ảnh còn có thêm một số thứ, hình như là phù văn hoặc hào quang.

"Đây là cái gì?"

Chu Tự hỏi.

"Pháp tướng thiên địa.

Ông chủ chém giá nghiêm túc nói:

"Pháp tướng thiên địa rất ít người biết, nhưng có cái này thì mỗi người đều biết"

"Hết rồi?"

Chu Tự hỏi.

Ông chủ mừng rỡ nhìn Chu Tự:

"Vừa nhìn đã biết là khách hàng cũ, biết chắc là chuyện không chỉ đơn giản như vậy"

Chu Ngưng Nguyệt:

"..."

Thu Thiển:

"..."

"Tiếp tục xem"

Ông chủ chém giá lại cầm một hạt châu khác nói:

"Cái này cũng là pháp tướng thiên địa, là skin của Phượng Hoàng Lửa Cửu Thiên. Nghe hiểu không? Dị tượng thiên địa, thần thú vô tận, đều có thể dùng pháp tướng thiên địa chiếu ra bên ngoài. Thích gì có nấy, hơn nữa đều là tinh phẩm. Sau khi ngươi dùng là sẽ hiểu ngay"

"Hiệu ứng đặc biệt rất ngầu sao?"

Chu Tự vội vàng hỏi.

Khi tưởng tượng đến việc mình có thể vô cùng to lớn, phía sau là hiệu ứng đầy trời, thì hắn lập tức trở nên vô cùng hưng phấn.

"Đều là khách cũ, chẳng lẽ không biết chất lượng hàng chỗ ta sao?"

Ông chủ chém giá giả vờ tức giận nói.

"Cái này bao nhiêu tiền?"

Chu Tự quyết định chốt đơn.

"Nể mặt cậu là khách hàng cũ, đưa 998 thôi. Nếu là khách mới thì ta đã lấy 1998 rồi"

Ông chủ bày ra cái vẻ ta rất thiệt thòi.

Chu Tự cau mày.

Chu Ngưng Nguyệt cùng Thu Thiển nhìn thử, đều cảm thấy 998 rất ổn.

"Đắt quá"

Chu Tự nghiêm túc nói:

"Ta rất thích cái này. Thôi vậy đi, ta cũng không muốn quá đáng, 28 thôi Thu Thiển, Chu Ngưng Nguyệt:

"..."

Đây mà là không quá đáng sao?

"Gì? Sao ngươi không đi cướp luôn đi, không bán không bán.

Ông chủ chém giá lắc đầu nói.

"Vậy 38?"

"888 đi, coi như là lấy lộc.

"48?"

"688, ta chịu lỗ"

"38?"

"Gì? Ngươi đùa ta đấy à?"

"28?"

"Ngươi còn giảm nữa?"

"18, có bán không? Không bán thì ta không mua nữa"

"Bán."

Ông chủ chém giá thở dài một tiếng nói:

"Hôm nay lỗ to rồi. Thôi bỏ đi, coi như là bán mở hàng"

Chu Ngưng Nguyệt, Thu Thiển: "..

Các nàng rất muốn biết, trả giá kiểu như Chu Tự.

Nếu là người bán bình thường thì đã xách dao chém người lâu rồi mới đúng?

"Lấy thêm mười cái"

Chu Tự nói.

Sau khi về thì chia cho mỗi người một cái.

Có skin đẹp thì nên chia sẻ cho mọi người chơi chung.

Nhị lão bản là người tốt, hắn cũng không thể quá keo kiệt được.

Chỉ tiếc là đại ca không ở đây, nếu không thì cũng có thể đưa cho hắn một cái.

Lúc này ở bên cạnh có người đi ngang qua, chỉ nghe họ nói:

"Lần này tổ đội tới chỗ tiếng hát, cũng không biết có xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì hay không"

"Hẳn là không, dù sao nơi này không phải ngoại giới, ở ngoại giới thì sẽ dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn hơn.

"Bên ngoài có gì mà ngoài ý muốn?"

Chương 980: Trên Biển Không Có Đường

"Ngươi không biết à? Thánh Tử Ma Đạo hoành hành bá đạo, tàn nhẫn vô độ, hắn đi tới đâu thì đồ ở đó đều là của hắn. Nghe nói Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông, Thiên Vân đạo tông, thậm chí là điện chủ nào đó của ma môn, cộng thêm một đống đại môn phái đều bị hắn uy hiếp. Người một nhà cũng không chịu buông tha "Khoa trương như vậy? Cũng may chỗ của chúng ta không có Thánh Tử Ma Đạo. Nhưng dù có thì chắc cũng không sao, vì sức mạnh của hắn cũng không thể nào mạnh đến thế được"

Một nam một nữ vừa nói chuyện vừa đi ngang qua Chu Tự. Sau đó, ông chủ chém giá và Bách Mạch tiên tử đều nhìn về phía Chu Tự.

"Nhìn ta làm gì? Không liên quan đến ta, là bọn hắn chọc ta trước"

Chu Tự nhún vai.

Hai người:

Chu Ngưng Nguyệt nhìn hai người nó đi xa, có chút cảm khái nói:

"Hiện tại thanh danh của Thánh Tử Ma Đạo truyền còn nhanh hơn cả gió. Bây giờ mà nói với họ Thánh Tử Ma Đạo có nhân tính, thì họ có lẽ đều nghĩ mình đang nghe một chuyện cười"

"Tin đồn đi chệch khỏi hiện thực là chuyện bình thường"

Thu Thiển giải thích.

"Trong truyền thuyết, Thần Nữ Ma Đạo cũng là kẻ không có nhân tính"

Chu Ngưng Nguyệt hảo tâm nhắc nhở.

Dù sao thì nam chính tàn nhẫn phối với nữ chính ác độc mới đúng phong cách.

Người của tu chân giới quả thật rất giỏi nghĩ lung tung.

Dù sao nam chủ tàn nhẫn phối hợp với nữ chủ ác độc, vẽ phong như vậy mới đúng.

Chu Tự trợn trắng mắt.

Những lời đồn này căn bản đều là do cha của Nguyệt tỷ tung ra, tiếng ác gì cũng ném hết lên người hắn.

Còn Thánh Nữ Ma Đạo thì một chút tiếng xấu cũng không cơ.

Nếu có thì cũng không thể nào lan truyền ra ngoài được.

Đợi khi xác định xong bí thuật chuyển phát nhanh, Chu Tự mới nói:

"Các ngươi có biết tiếng hát kia là chuyện gì không?"

Ông chủ chém giá nhìn về phía Bách Mạch tiên tử:

"Ta biết không nhiều lắm, nhưng Bách Mạch tiên tử có lẽ biết không ít Nghe vậy, Chu Tự vung tay lên, lại mua thêm hai cái phù văn.

Tổng cộng 3600 linh thạch.

Trả thêm cho ông chủ chém giá 200 linh thạch.

Mười một cái pháp tướng thiên địa, 198 linh thạch, thừa 2 linh thạch, Chu Tự vô cùng khí phách tỏ vẻ không cần thối.

"Giọng hát đó bất ngờ xuất hiện, có rất nhiều người nghĩ nó có quan hệ với quyền hành đột nhiên xuất hiện gần đây. Nhưng ngoại trừ tiếng hát thì bọn hắn không phát hiện có quyền hành đặc thù nào xuất hiện thêm. Hiện tại các quyền hành đã được phát hiện bên ngoài thành Thần Vực là, quyền hành thái dương, quyền hành đại địa, quyền hành băng tuyết, quyền hành bóng đêm. Sau khi nghiên cứu thì có người xác định, tiếng hát này là của Ca Sĩ Linh Hồn. Ca Sĩ Linh Hồn lệ thuộc vào quyền hành bóng tối, cho nên việc tiếng hát này xuất hiện cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Nhưng điều không bình thường là, có một con đường thông với tiếng hát đột nhiên xuất hiện. Cho nên có rất nhiều người đã bắt đầu hành động"

Bách Mạch tiên tử nói.

"Các ngươi cũng muốn đi tìm nguồn gốc của tiếng hát?"

Ông chủ chém giá hỏi Chu Tự.

"Đúng là có chút ý đó"

Chu Tự gật đầu.

Thật ra đâu chỉ có một chút, Nguyệt tỷ đều nói muốn bắt về làm thí nghiệm.

Đâu chỉ có chút suy nghĩ, Nguyệt tỷ đều nói muốn bắt về làm thí nghiệm.

Cho nên lần này hắn phải vào đó tham quan một chút."Nếu các ngươi muốn vào thì tốt nhất là nên đi tìm một người dẫn đường, nghe nói con đường bên trong rất phức tạp, bản đồ thì chỉ được lưu truyền trong vòng nhỏ. Đương nhiên, dù có bản đồ thì cũng rất phiền, tốt nhất vẫn là nên tìm người dẫn đi"

Bách Mạch tiên tử nhắc nhở.

"Bên trong đại khái có cái gì?"

Chu Ngưng Nguyệt tò mò hỏi.

"Nghe nói thông ra biển, sau đó còn phải đi thuyền. Đây cũng là nguyên nhân vì sao phải tìm người dẫn đường, bọn người đó ít nhiều gì cũng có đường riêng"

Bách Mạch tiên tử nói.

"Nói vậy thì hiện tại phải đi vào, nếu không sẽ bị giành trước?"

Chu Ngưng Nguyệt hưng phấn nói.

Chu Tự cũng không biết nàng hưng phấn cái gì, vì bắt người trở về làm thí nghiệm? Chẳng lẽ Nguyệt tỷ là một tên biến thái ngầm?

Bởi vì trong nhà quản rất chặt, cho nên không có cơ hội bộc lộ mặt trái khát máu như điên, giết người như ma của mình?

"Nguyệt tỷ thích biển, bởi vì trên biển không có đường, cho nên nàng có đủ lý do để bao biện cho mình" Thu Thiển giải thích.

Chu Tự:

"..."

"Không hẳn.

Bách Mạch tiên tử lắc đầu giải thích:

"Thật ra bọn hắn cũng còn chưa tìm được nguồn gốc của tiếng hát, cho nên hiện tại các ngươi chỉ cần tìm được người, sau đó bàn giá là được. Đương nhiên, nếu các ngươi muốn tự đi thì cũng được, nhưng đầu tiên là phải có một con thuyền. Sau đó là phải có được bản đồ. Cuối cùng phải xác định được vị trí của tiếng hát trên biển" "Thật ra nếu đợi lâu thì cũng có một điều xấu, đó là lỡ đâu ở nơi tiếng hát bắt đầu có thứ gì tốt hơn nữa lại dễ lấy, thì đó chính là chiến lợi phẩm của nhóm đầu tiên tìm được"

Ông chủ chém giá nhắc nhở.

"Thì ra là thế Chu Tự gật đầu.

Chỉ là hiện tại còn chưa có người khai hoang thành công, nên bọn họ có hai lựa chọn, một là làm người khai hoang, hai là tìm một đội khai hoang để hợp tác.

Cái đầu cần tinh lực, cái sau cần dùng tiền.

Khi biết được cửa vào, ba người Chu Tự bèn tạm biệt ông chủ chém giá rồi đi về phía bên đó.

1166 chữ

Chương 981: Đều Là Phú Bà

"Chúng ta có muốn vào khai hoang không?"

Chu Tự hỏi.

"Ngươi có thời gian không?"

Thu Thiển nhắc nhở:

"Gần đây ngươi không phải định vào phó bản để lấy Hoang Cổ Kinh Thế Thư sao?"

Không ai không biết tầm quan trọng của "Hoang Cổ Kinh Thế Thư".

Tuy rằng Thu Thiển cùng Chu Ngưng Nguyệt đều không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng các nàng đều biết chỉ cần có quyển sách này, thực lực của Chu Tự có thể từ gần tam phẩm nhảy vọt lên nhất phẩm.

Thậm chí còn có thể siêu việt nhất phẩm.

Ở trước mặt chuyện này, những chuyện khác đều có vẻ ít quan trọng hơn.

"Đi hỏi quá trình khai hoang trước đi"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Nếu mức độ khai hoang thấp thì có thể vào chơi một chút.

Nếu mức độ quá cao thì thôi, không cần lãng phí thời gian.

Dù sao thì sớm hay muộn cũng không phải là vấn đề lớn.

Một lát sau, họ đi đến một quảng trường cổ xưa, xung quanh có rất nhiều cây cối sừng sững, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy một vài bông hoa trên mặt đất.

Chẳng qua đa phần đều bị người ta giẫm nát.

Điều này chứng tỏ nơi này bình thường đều không có ai đi qua, nhưng trong khoảng thời gian này lại có rất nhiều người lui tới, cho nên hoa cỏ ở đây đều bị giẫm nát hết.

"Đằng kia có đường kia"

Chu Tự chỉ về phía trước quảng trường, nơi đó có một con đường trải dài về phía trước.

Không có gì xung quanh con đường này, nó giống như một con đường vô tận.

"Có chút giống với con đường ngày trước ta từng đi"

Chu Tự quan sát một lát rồi nói.

Chỉ có điều ở nơi này có rất nhiều tín đồ cấp thấp, nói cách khác, con đường này không có yêu cầu gì với người đi lên.

"Tìm một người hỏi thử xem, nếu muốn khai hoang thì cần cái gì"

Chu Ngưng Nguyệt dùng tay che trán, nhìn xung quanh để tìm người thích hợp để hỏi.

Rất nhanh, nàng nhìn thấy hai người vừa nãy đã nói xấu Thánh Tử Ma Đạo.

"Di theo ta."

Chu Tự và Thu Thiển vội vàng đuổi theo.

Họ rất nhanh nhìn thấy một nam một nữ, hai người dường như đang thương lượng cái gì đó.

Nam mặc áo giáp, phủ thêm áo choàng, tay cầm trường thương.

Nữ thì cũng mặc đồ của nữ chiến sĩ, đầu đeo khăn đỏ, tư thế cầm kiếm nhìn rất hiên ngang oai dũng.

"Phong cách của hai người này chênh lệch rất nhiều so với những người khác.

Chu Tự không thể không cảm khái.

Những người khác không mặc kỳ trang dị phục thì cũng là bán thú nhân.

Tóm lại, bộ dáng của họ không nhất định phải đẹp, nhất chắc chắn phải lạ.

Rất ít người ở đây dùng mặt thật.

Bách Mạch tiên tử thì dùng mặt thật, còn ông chủ chém giá thì Chu Tự chưa từng thấy.

Chỉ có điều đám người Chu Tự cũng dùng mặt thật, cho nên họ cũng không lo lắng gì.

"Xin chào"

Chu Ngưng Nguyệt từ xa đã lên tiếng chào hỏi người phía trước.

Chu Tự khó hiểu, vì sao lại chọn hai người này?

"Các ngươi là?"

Nam tử kia nhìn về phía mấy người Chu Tự, tò mò hỏi.

"Là như vầy, chúng ta muốn hỏi chuyện khai hoang. Các ngươi chắc hẳn cũng là người khai hoang đúng không?"

Chu Ngưng Nguyệt tỏ ra ngây thơ.

"Đúng thế"

Đối mặt với câu hỏi của một đứa trẻ, họ cũng không cảnh giác gì.

"Khai hoang có dễ không?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Các ngươi là tín đồ của ai?"

Nữ tử tò mò hỏi.

"Tín đồ của Nữ Thần Trí Tuệ"

Thu Thiển trả lời.

Chu Tự và Chu Ngưng Nguyệt cũng gật đầu.

Thật ra thì họ vào đây là nhờ Nữ Thần May Mắn, nhưng Nữ Thần May Mắn lại không có tên ở đây.

Với là Nữ Thần May Mắn cũng chính là Nữ Thần Trí Tuệ, nên nói họ là tín đồ của Nữ Thần Trí Tuệ cũng không phải sai.

"Vậy chúng ta không thể đi khai hoang với các ngươi rồi, tín ngưỡng của chúng ta không hợp"

Người đàn ông lắc đầu, bày tỏ sự tiếc nuối.

Ba người:

"..."

"Các ngươi là tín đồ của ai?"

Chu Tự hỏi.

"Chúng ta là tín đồ của Đại Địa Nữ Thần"

Người đàn ông trả lời.

"Đại Địa Nữ Thần?"

Chu Tự tỏ ra khiếp sợ:

"Sao tín ngưỡng của Đại Địa Nữ Thần và Nữ Thần Trí Tuệ là không hợp nhau?"

Đại Địa Nữ Thần là tín đồ của Nữ Thần Trí Tuệ, hai nhà này hẳn là phải rất hợp mới đúng.

“Sao lại không có cách nói như vậy? Đại Địa Nữ Thần là Đại Địa Nữ Thần, Nữ Thần Trí Tuệ là Nữ Thần Trí Tuệ.

Mão là mão, đinh là đinh, làm sao tín ngưỡng hai bên lại hợp nhất chứ?"

Người đàn ông nghiêm túc nói.

Chu Tự phát hiện những người này vốn không biết Đại Địa Nữ Thần tín ngưỡng Nữ Thần Trí Tuệ.

“Các ngươi có địa chỉ không? Ừm, địa chỉ nhận hàng ấy"

Chu Ngưng Nguyệt đột nhiên hỏi.

“Có thì có, nhưng chúng ta chưa chắc nhận được.

Người đàn ông nói. Chu Ngưng Nguyệt ghi lại địa chỉ, sau đó xác định bí thuật Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông xong, mới nói:

“Năm trăm linh thạch, chốc nữa gửi qua cho các ngươi"

“Tại hạ Lã Bình, bên cạnh là Dương Linh, bạn tốt của ta"

Lã Bình bỗng trở nên khách sáo: “Tiểu tiên tử quả đúng là hình mẫu của đời ta, tín ngưỡng không phải là vấn đề, tiểu tiên tử muốn đi khai hoang mở đường thì theo chúng ta là được"

Chu Tự:

"..."

Vừa nãy còn nói tín ngưỡng không hợp, năm trăm linh thạch thì không thành vấn đề rồi. Sức mạnh của năm trăm linh thạch lớn đến thế sao? Hắn bèn nhìn sang Thu tỷ.

“Ngươi cũng không nghĩ xem Nguyệt tỷ có thân phận gì, ngươi cho rằng người nào cũng có nhiều linh thạch giống như các ngươi ư?"

Thu Thiển nhỏ giọng nói.

“Thế Thu tỷ thì sao?"

Chu Tự hỏi.

“Sư phụ ta chỉ có một mình ta là đồ đệ, gia sản của nàng đều là của ta, chắc chắn ta cũng không thiếu.

Thu Thiển mỉm cười nói:

“Như vậy, ta sẽ ảnh hưởng đến việc ngươi cầm kiếm đi khắp thiên hạ ư?"

“Thu tỷ nhớ đổi cho ta thanh kiếm tốt đấy"

Chu Tự nghiêm túc nói. Hắn chỉ có thanh đao tốt, không có kiếm tốt.

1089 chữ

Chương 982: Không Có Gì Mà Nguyệt Tỷ Không Giải Quyết Được

Lê Minh Chi Kiếm là kiếm tốt, nhưng hắn không xứng, chỉ có thể cho đại ca.

“Khai hoang mở đường phiền phức lắm à?"

Chu Ngưng Nguyệt không để ý hỏi, dường như cho đi năm trăm linh thạch chỉ là tiện tay.

“Rất phiền phức.

Dương Linh gật đầu nghiêm túc nói:

“Trước khi ra biển, cần phải chuẩn bị đầy đủ đồ dùng, nghiên cứu rõ đường đi. Những việc này cũng bình thường, quan trọng là phải có một con thuyền, còn cần có kinh nghiệm hàng hải. Cũng phải biết phương hướng trên mặt biển, quan trọng là tiếng hát dễ mê hoặc tâm trí, một khi phân biệt sai phương hướng, hậu quả khó lường. Càng lại gần tiếng hát thì ảnh hưởng càng lớn, hiện giờ vẫn đang nghĩ cách đối phó. Thực tế những người khai hoang đều không yếu, cộng thêm còn có một đám tín đồ thành kính Thần Minh. Theo lý thì rất dễ tìm được, nhưng làm thế nào cũng không tìm được, thậm chí có thuyền còn bị vỡ tan. Nếu không bỏ chạy kịp thời, thì sẽ có nguy hiểm đến tính mạng"

“Đúng là rất khó"

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu, lòng nghĩ trên biển còn phải phân biệt phương hướng. Sau đó nàng nói tiếp:

“Đại khái cần khoảng bao lâu mới có thể tìm được khởi nguồn?"

“Chắc phải vài tháng"

Lã Bình suy nghĩ một lát rồi đưa ra câu trả lời, hắn nhắc nhở nói:

“Vị trí khai hoang thì cố định, số người không được quá nhiều, cho nên nếu các ngươi định gia nhập thì phải thông báo trước.

“Khi phát hiện khởi nguồn của tiếng hát, vị trí này có thêm không?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

“Chắc là có, tình hình cụ thể cũng không dễ nói. Tóm lại chắc chắn không tiện bằng khai hoang. Chắc chắn phải khai hoang trước, có nguy hiểm, nhưng cũng càng gần cơ duyên.

Lã Bình giải thích nói.

“Nếu chúng ta chỉ cần vị trí thì sao?"

Chu Ngưng Nguyệt suy nghĩ nói tiếp:

“Nghĩa là đợi các ngươi phát hiện và không thể lại gần ngay lập tức, lần sau đưa theo chúng ta. Hoặc là chắc chắn lần sau khởi hành có thể tìm được vị trí, thì cho chúng ta cùng xuất phát.

“Chuyện này."

Lữ Bình tỏ vẻ mặt khó xử. Chỉ chiếm vị trí chứ không bỏ sức. Dương Linh bên cạnh cũng khó xử. Nhưng khi họ định từ chối, Chu Ngưng Nguyệt bình tĩnh nói:

“Một người mười ngàn, ba người ba mươi ngàn linh thạch, ba vị trí"

“Thuyền trưởng"

Vẻ khó xử ban đầu của Lã Bình bỗng biến mất, hắn ôm quyền cung kính nói:

“Thuyền trưởng nói gì vậy, việc khai hoang cứ giao cho chúng ta là được, các ngươi cứ đợi tin tốt của chúng ta đi. Một khi phát hiện mục tiêu, chúng ta sẽ thông báo ngay cho thuyền trưởng"

“Thuyền trưởng yên tâm.

Dương Linh cũng ôm quyền:

“Chúng ta nhất định không phụ sự phó thác.

Chu Tự ngẩn người, lần này tất cả chỉ trông cậy vào Nguyệt tỷ dùng linh thạch đập vào họ. Nhưng hai người này trông cũng không yếu, ba mươi ngàn linh thạch nhiều thế sao? Nghĩ kỹ lại thì bán tiên bói một lần đòi ba mươi ngàn linh thạch, ở đây ba mươi ngàn lại có ích như vậy.

“Ngươi kiếm ba mươi ngàn đồng cần bao lâu?"

Thu Thiển nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Chu Tự bèn hỏi.

“Một tháng ta có bốn ngàn, tám tháng thì đủ, đấy là không ăn không uống"

Chu Tự trả lời.

“Giới tu chân kiếm linh thạch chậm hơn so với ngươi kiếm tiền, còn không chỉ chậm hơn gấp đôi"

Thu Thiển giải thích nói.

Chu Tự:

"..."

Vậy trước đây đại sư cướp tiền ư? Lần sau đến chỗ ông chủ chém giá mua đồ, phải chém mạnh hơn nữa. Lúc sau Chu Tự xin số liên lạc của đối phương. Nguyệt tỷ là người bỏ tiền, Chu Tự là người làm việc.

“Đúng rồi"

Chu Ngưng Nguyệt đột nhiên nói:

“Hình như ta nghe thấy các ngươi đang bàn tán về Thánh Tử Ma Đạo? Hắn rất tàn nhẫn ư?"

“Đâu chỉ tàn nhẫn, mà rất tàn nhẫn, nghe nói hắn không nhận người thân, tỏ thái độ không bằng lòng với Thánh Nữ Ma Đạo, độc chiếm Thần Nữ Ma Đạo cho riêng mình, hiện giờ giới tu chân không thấy có tung tích của Thần Nữ."

Lã Bình tỏ vẻ mặt lo sợ nói:

“Không thể chọc vào Thánh Tử Ma Đạo, nhưng không sao, chắc chắn chúng ta sẽ không gặp phải hắn. Nơi này là ngoại thành Chu Tự:

thần vực, Thánh Tử Ma Đạo không vào được"

"..."

Lời đồn từ đâu ra vậy, nhất thời hắn cũng không biết có đúng hay không nữa. Chu Ngưng Nguyệt gật đầu, sau đó nói:

“Nếu vào được thì các ngươi có đánh lại được hắn không?"

“Chuyện này..."

Lã Bình thở dài một tiếng nói:

“Xét danh tiếng hiện giờ của Thánh Tử Ma Đạo và tư thái hiển thánh của hắn, chắc hẳn ta sẽ thất bại một cách nuối tiếc"

“Thất bại một cách nuối tiếc ư?"

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu, khen nói:

“Thế cũng rất mạnh rồi.

Lúc sau họ lại trò chuyện một lúc, đám người Chu Tự mới quay người rời đi. Trên đường, Thu Thiển cười xấu xa, nói bên tại Chu Tự:

“Độc chiếm Thần Nữ Ma Đạo cho riêng mình, áp giải đến nơi ở, có tính là lời đồn không? Đây là sự thực, bây giờ giới tu chân đều biết ta là của riêng ngươi.

Chu Tự suy nghĩ một lát nói:

“Thu tỷ, hay là ngươi đi làm đạo tu đi, sau đó ta vì Thu tỷ mà bỏ tối theo sáng. Để họ biết, ta không chỉ là muốn độc chiếm Thu tỷ, mà hơn thế là chỉ muốn chiếm hữu Thu tỷ Thu Thiển sờ cánh tay nói:

“Không ngấy hả?"

Hai người đi trên phố, ngươi một câu ta một câu. Sau đó khi sắp quay về, họ cứ cảm thấy bên cạnh thiếu cái gì đó. Nhìn trái nhìn phải, phát hiện không thấy Nguyệt tỷ đâu? Lại lạc mất rồi..Lúc này hai người mới lao lên phố tìm kiếm Nguyệt tỷ.

1086 chữ

Chương 983: Vô Dụng

Mấy ngày sau đó, ngoại trừ tu luyện, Chu Tự đều theo Thu tỷ học chữ viễn cổ. Bởi vì bị Nguyệt tỷ bắt gặp nên Thu Thiển không đến phòng của Chu Tự nữa, vừa hay để Chu Tự tu luyện chăm chỉ. Thu Thiển cũng đang nắm giữ cánh cửa Dị thế giới, không bao lâu nữa là có thể ra vào tùy ý.

Trong một tuần sẽ xảy ra rất nhiều chuyện. Thứ tư, Chu Tự nhìn thấy Ma Chủng từ ba vòng biến thành bốn vòng. Rạng sáng thứ bảy, từ bốn vòng tiến vào năm vòng. Vừa tiến vào hắn liền ăn một quả bất tử. Trong lúc đó, hắn cảm thấy Ma Chủng rất chăm chỉ, có kiểu như gan nứt ra. Chu Tự nghĩ kỹ rồi, sau chín vòng thì cho nó nghỉ ngơi.

Hôm nay Thu tỷ cũng nắm giữ cánh cửa Dị Thế Giới, đợi phó bản kết thúc là có thể vào Dị Thế Giới du ngoạn, nhân tiện tìm đại ca. Sau khi Minh Nam Sở xác định, đêm nay là ngày đi vào phó bản.

Chu Tự cảm thấy thời đại thần thoại đang vẫy tay với hắn.

...

Thứ bảy, Chu Tự quan sát tình hình bản thân, Ma Chủng được năm vòng, linh khí Chu Thiên có hai ngôi sao. Ma Chủng chắc hẳn nhanh hơn rất nhiều so với linh khí Chu Thiên. Sau khi tu luyện xong thì nghe thấy Thu tỷ báo giờ. “Chào buổi sáng, bây giờ là bảy giờ sáu phút, nhiều mây và mưa nhỏ, 16 độ, ra ngoài nhớ mang theo ôn Hôm nay Thu Thiển mặc chiếc váy hơi bó sát dài đến mắt cá chân, và chiếc áo khoác lông, tóc được buộc cao đuôi ngựa. Rạng rỡ đầy sức xuân.

“Thu tỷ, lần này ba người chúng ta phải cùng ra ngoài"

Chu Tự nói. Họ quyết định chiều tối khi tan làm, tiến vào phó bản tại thư viện, vừa hay hạ gục đại boss phó bản.

Tổng cộng là chín người cùng vào. Hơn nữa ở đó có các nàng Trình tỷ, sẽ không xảy ra vấn đề gì.

“Vậy phải nhớ mang ô trẻ em cho Nguyệt tỷ"

Thu Thiển cười nói.

Chu Tự đứng lên, đến bên cạnh Thu tỷ so chiều cao:

“Ta phát hiện Thu tỷ rất cao, hình như kiễng chân lên còn cao hơn ta.

“Vậy hả?"

Thu Thiển ngẩng đầu nhìn, sau đó kiễng chân theo bản năng. Nhưng khi nàng vừa kiễng chân, Chu Tự liền ghé sát lên phía trước, vừa hay hai đôi môi chạm vào nhau. Chạm một lúc, Chu Tự bỗng nhảy về phía sau một bước, quay người rời đi.

“Ta đi đánh răng"

Tốt, hòa 1-.

1Thu Thiển dùng tay chạm nhẹ lên bờ môi, đôi mắt khẽ nheo lại, sau đó cười đi vào phòng bếp, làm bữa sáng thịnh soạn cho Chu Tự.

bánh mì qua:

Ăn sáng xong, họ dẫn theo Nguyệt tỷ bị lôi dậy đến thư viện Đông Lâm. Vừa đi vào liền nhìn thấy Tô Thi đưa “Nguyệt tỷ, cho ngươi này, rất ngọt.

Chu Ngưng Nguyệt cắn miếng bánh mì, phát hiện còn nóng, ăn rất ngon. Sau đó híp mắt lại: “Ngon lắm"

“Chỉ có một cái thôi à?"

Chu Tự hỏi.

“Các ngươi có thể tự đi mua.

Tô Thi quay đầu nói. Hàng ngày đều cho đám người Chu ăn bánh mì, mà ngày nào cũng kén cá chọn canh.

“Vậy chúng ta phải làm gì?"

Thu Thiển nhìn thư viện có chút hứng thú. Nàng chưa từng đi làm, nên muốn xem công việc của Chu Tự có vất vả không.

“Thực ra công việc của ta rất đơn giản.

Sau khi mấy lão bản đều đi nghỉ ngơi, Chu Tự dẫn theoThu tỷ bắt đầu giới thiệu công việc của hắn.

“Đầu tiên là xem kho sách, sau đó xác định sách trên kệ, rồi lấy sách từ trong nhà kho ra xếp lên kệ"

Chu Tự vừa nói vừa làm. “Sau đó thì sao?"

Thu Thiển hỏi.

“Sau đó là lúc phiền phức nhất” Chu Tự nghiêm túc nói.

“Lúc phiền phức nhất?"

Thu Thiển khó hiểu.

Chu Tự lắng nghe động tĩnh xung quanh: “Việc này phải đợi, mỗi ngày đều không giống nhau.

Trong lúc nghi hoặc, Thu Thiển nghe thấy phía sau vang lên giọng nói của Tô Thị:

“Chu Tự, quyển sách...quyển sách tên gì đó của ta ở đâu?"

“Hàng thứ sáu từ trên xuống kệ sách bên trái phía sau quầy lễ tân, tự tìm đi"

Chu Tự hồi đáp.

“Tìm được rồi.

Tô Thị vui mừng chạy tới phòng nghỉ. Chu Tự nhìn mỹ nhân bên cạnh nói:

“Chính là việc này, ngày nào tam lão bản cũng không biết sách mình muốn đọc để ở chỗ nào. Nghe nói trước khi ta đến, nàng đều gọi đại lão bản và nhị lão bản cùng tìm giúp.

“Thế làm sao ngươi biết?"

Thu Thiển rất kinh hãi. Chu Tự lấy sách từ trong kho ra bắt đầu xếp lên kệ, thấy Thu tỷ muốn giúp nên đưa một vài quyển sách qua, nhân tiện giải thích:

“Ngay từ ban đầu nhìn thấy quyển sách kỳ lạ, ta tiện ghi nhớ luôn. Sau đó phát hiện tam lão bản chỉ đọc những loại sách cơ bản nên thống nhất vứt sang một chỗ. Không chỉ có tam lão bản, người trong thư viện thường xuyên coi ta là cái máy tìm kiếm.

“Tiểu Chu, cái chổi ngắn của ta ở đâu?” Trình tỷ đi ngang qua hỏi.

“Ở phòng nghỉ."

Chu Tự nhắc nói.

Thu Thiển:

"..." Thì ra Chu Tự còn có ích như vậy, ở nhà nàng cũng không phát hiện ra. Lần trước thư viện quét dọn vệ sinh hình như cũng vậy. Dừng một chút, nàng nhỏ tiếng hỏi:

“Ta có một chiếc váy ngủ màu hồng với ren hoa ở hai bên viền, đặt ở chỗ nào trong phòng?"

Chu Tự đầu đầy dấu chấm hỏi, khó mà tin nổi nói:

“Thu tỷ, ta không vào phòng ngươi quan sát vị trí quần áo của ngươi.

“Không lén đi vào à?"

Thu Thiển tỏ vẻ mặt kinh ngạc:

“Ngăn kéo thứ hai phía dưới tủ quần áo của ta để cái gì?"

“Thu tỷ, ta ở nhà ngươi cũng ở nhà, ngươi về phòng ngủ, ta ở phòng khách. Chu Tự nói.

1107 chữ

Chương 984: Cho Hiện Thanh Máu Và Lực Chiến

“Buổi tối ngươi không nhân lúc ta đang ngủ, lén vào phòng sao?"

Thu Thiển hỏi.

“Có thể vào không?"

Chu Tự hỏi ngược lại. Thu Thiển cười xấu xa: “Động lòng rồi hả?"

Chu Tự:

Cứ cảm giác bị Thu tỷ dắt mũi. Sau đó hắn tiếp tục làm việc cùng Thu tỷ. Đợi hắn làm xong, Thu Thiển cũng ngồi cùng ở quầy lễ tân. Chu Tự đang nghĩ hôm nay hai vợ chồng họ cùng làm chắc hẳn phải tính hai phần lương.

Buổi trưa hắn hỏi đại lão bản, đại lão bản nói không tính cho người nhà đến làm việc, vi phạm quy tắc công ty đã là sai rồi, còn đòi hai phần lương. Chu Tự không nói gì, một nhân viên như mình không quyền không thế, chỉ có thể bị chèn ép.

Buổi trưa sau khi hắn hợp tác với nhị lão bản dỗ dành lừa tam lão bản, bảo đại lão bản mời ăn trưa.

Chiều tối, thư viện đóng cửa sớm hơn mọi hôm. Mọi người đến phòng thể thao. Ba vị lão bản, hai người Từ Từ, ba người Chu Tự, thêm cả Gia Cát Du. Tổng cộng chín người vây quanh Tàng Bảo Thư.

“Được rồi, mọi người chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

Chu Tự hỏi.

"Ok."

Minh Nam Sở nói.

“Ta cũng vậy Gia Cát Du nói theo.

"Ok"

Hàn Tô gật đầu.

Sau khi tất cả mọi người đều gật đầu, Chu Tự mở phó bản. Trong nháy mắt, chín người bị hút vào trong Tàng Bảo Thư. Vân Tiêu tiên tử ở một bên quan sát đi đến cầm sách xem:

“Thần Cố Lộng Huyền Hư, ta chưa từng nghe nói đến, xem ra hắn cũng trầm quá.

“Chúng ta vốn biết rất ít chuyện về thời đại Thần Minh, chỉ có những người tiếp xúc với lịch sử mới biết rõ hơn. Hơn nữa nghe nói Thần Cố Lộng Huyền Hư còn là thần không nghiêm túc"

Trình tỷ nói.

“Có thể hỏi người trong nhóm không?"

Vân Tiêu tiên tử tỏ vẻ mặt hưng phấn.

“Được chứ"

Trình tỷ gật đầu nói tiếp:

“Nhưng nhiều lần ngươi lãnh đạm với nhóm, chưa chắc có người trả lời ngươi.

Vân Tiêu tiền tử:

"..."

Trước đây đều là ngoài ý muốn.

Lúc này đám người Chu Tự tiến vào trong phó bản. Trước mắt là một ngọn núi, chỉ có một đường duy nhất lên núi, trên con đường đó có không ít dã quái.

“Đi thôi, Chu Tự không ra tay, những người khác ép thực lực ở giai linh lục phẩm"

Minh Nam Sở nói.

Gia Cát Du nhìn những người xung quanh, nàng đột nhiên phát hiện những người này đều là giai linh lục phẩm. Tất cả họ đều trên dưới hai mươi tuổi phải không? Trời ơi, cả một nhóm thiên tài ư? Trước đây nàng không chú ý đến.

“Làm như trước đó đã nói, dụ quái vật, ra tay.

Minh Nam Sở nói. Trong phút chốc, mấy người xông lên Chỉ có Chu Tự đi phía sau cùng, hắn có thể ra tay, nhưng hắn lo sợ chẳng may ra tay mạnh quá, đến lúc đó tất cả đều xong.

Sau đó hắn nhìn thấy các loại đặc hiệu đập xuống, đặc hiệu giai linh lục phẩm rất mạnh. Sấm sét nổi lên ầm ầm, ngọn lửa lan rộng khắp đại địa. Họ tàn sát cả đoạn đường, Tô Thi là hưng phấn nhất. Nàng thích giết dã quái tích kinh nghiệm.

Một lúc sau cuối cùng họ đã giết hết tất cả dã quái, lên đến đỉnh núi. Đỉnh núi có một lối vào cung điện, giống như truyền tống trận.

“Bên trong là Nữ Thần Băng Tuyết, theo như nàng nói thì nàng sẽ giúp chúng ta"

Chu Tự nói xong liền đi vào bên trong, trên đường, hắn nói tiếp:

“Nhưng Nguyệt tỷ nói, có thể nàng sẽ không giúp chúng ta.

Gia Cát Du rất hiếu kỳ, Boss này chắc không phải là Thần Minh thật chứ?

Sau đó mấy người đi vào. Cung điện khổng lồ vẫn tràn ngập cột băng vô tận, nhưng xung quanh lại có rất nhiều hoa cỏ nở rộ, hoàn toàn khác. Lúc này họ ngẩng đầu nhìn lên phía trên cao nhất, ở đó có hai thần tọa, một thần tọa không có ai ngồi, một thần tọa có một cô gái đang nằm, một cô gái khác bên cạnh đang kết tóc giúp nàng. Nữ Thần Băng Tuyết mặc váy màu xanh đứng phía trước Đại Địa Nữ Thần. Nghe thấy tiếng động, liền quay đầu nhìn về phía lối vào. Nhìn thấy Chu Tự, Nữ Thần Băng Tuyết liền mỉm cười, nàng quay người cười nói:

“Cuối cùng ngươi cũng đến rồi?"

Sau đó nàng cười ha ha:

“Loài người ngu xuẩn, cuối cùng ngươi cũng đến rồi, ta đợi các ngươi thật khổ sở. Lần trước các ngươi đánh chết ta, lần này các ngươi lại đến, ta không đợi được nữa rồi. Lần này các ngươi muốn thông quan ư? Mơ giấc mộng xuân thu của các ngươi đi. Giết ta rồi còn muốn thông quan? Các ngươi tưởng rằng ta thành thần vô ích chắc? Ta nuốt được cơn giận bị các ngươi giết chắc? Không giết được các ngươi, khó mà giải tỏa được nỗi hận trong lòng ta. Có phải các ngươi cho rằng lần trước có thể giết ta, thì lần này cũng có thể ư? Theo lý thì là như vậy, nhưng...lần này ta có Tiểu Diệp, các người giết ta bằng cách nào?"

"Ừm."

Lúc này Đại Địa Nữ Thần ngồi dậy nhìn Chu Tự nói:

“Ngươi bị Nữ Thần Băng Tuyết lừa rồi, nàng bảo ta đến thực ra là muốn giết các ngươi. Các ngươi coi nàng là boss để giết, chắc chắn nàng sẽ phục thù.

Chu Tự:

Nữ Thần Băng Tuyết cũng âm hiểm vậy ư? Quả nhiên Thần Minh rất khó đối phó. Vẫn là Nguyệt tỷ thông minh, nàng đã nghĩ tới điều này.

“Đừng nói nhiều nữa, cho hiện thanh máu, hiện chiến lực đi. Đừng diễn nữa, ta không đợi được nữa rồi?

Nữ Thần Băng Tuyết hưng phấn nói. Lập tức, lượng máu của Nữ Thần Băng xuất hiện, chiến lực xuất hiện. Thanh máu thì không nói, chiến lực là mười sáu ngàn. Thanh máu của Đại Địa Nữ Thần còn dày hơn so với Nữ Thần Băng Tuyết, chiến lực ba ngàn sáu trăm.

Chiến lực này đúng là yếu.

1144 chữ

Chương 985: Đoàn Diệt

Lúc này đám Chu Tự đều cùng xuất hiện thanh máu và sức chiến đấu.

Sức chiến đấu của họ xếp từ cao xuống thấp theo thứ tự là:

Nguyệt tỷ sức chiến đấu 400.

Gia Cát Du sức chiến đấu 370.

Minh Nam Sở sức chiến đấu 360. Thu Thiển sức chiến đấu 350. Hàn Tổ sức chiến đấu 340. Chu Tự sức chiến đấu 330. Từ Từ sức chiến đấu 310.

Âm Túc sức chiến đấu 280.

Tô Thi sức chiến đấu 99.

Vừa rồi họ còn cảm thấy sức chiến đấu của Đại Địa Nữ Thần thấp, bây giờ nhìn thấy sức chiến đấu của họ, trong lúc nhất thời họ ngu người luôn.

Sự thua kém này cũng là quá nhiều rồi.

Nhưng rất nhanh sau đó họ lại cùng nhìn về phía Tô Thị.

Đây là người có sức chiến đấu không đến ba chữ số duy nhất trong đám họ.

“Ta xinh đẹp mà Tô Thi chu miệng nói.

Nàng ghét nhất là hệ thống sức chiến đấu này.

“Ta cảm thấy hệ thống sức chiến đấu này không đúng"

Chu Tự cảm thấy mình đã bị đánh giá thấp, thế mà thứ tự lại đứng thứ tư từ dưới lên.

“Ta cũng cảm thấy hệ thống sức chiến đấu này không đúng"

Tô Thi nói theo.

Chu Tự nhìn chằm chằm vào ông chủ Tam, chân thành nói:

“Tam lão bản cũng có 99, ta không có 1000, tuyệt đối không thể nào"

Tô Thị:

"..."

“Cẩn thận"

Minh Nam Sở lớn tiếng kêu lên.

Oanh!

Một đòn tấn công mạnh từ trên trời giáng xuống.

Sau khi có một tiếng vang lớn vang lên, Tô Thi và Âm Túc không chạy trốn kịp chỗ đó đã biến thành nấm mồ nhỏ.

“Nhân loại ngu xuẩn, thanh máu cũng đã sáng lên rồi vậy mà các ngươi còn có lòng dạ nói chuyện?"

Nữ thần Băng Tuyết thể hiện toàn bộ khí thế, trong nháy mắt bầu trời có bão tuyết rơi xuống.

Nếu những bông tuyết này rơi vào người, Chu Tự cảm giác thanh máu trên người đang liên tục tụt xuống.

“Buff tiêu cực trên toàn bản đồ?"

Gia Cát Du kinh ngạc.

Như này thì đánh thế nào được?

“Vú em sữa"

Minh Nam Sở nói.

“Vú em treo"

Âm Túc nhỏ giọng nói.

Minh Nam Sở:

"..."

“Một lũ nhân loại ngu xuẩn, để ta xem lần này các ngươi thắng ta như thế nào.

Nữ thần Băng Tuyết cười điên cuồng nói.

Sau khi cứu Tô Thi và Âm Túc lên, cả đám người liếc nhìn nhau.

Trong mắt mọi người đều có chung suy nghĩ, đó chính là dạy nữ thần Băng Tuyết cách làm người.

“Ra tay"

Minh Nam Sở vung tay lên bắt đầu tấn công.

Những người khác lập tức theo kịp.

Tám giờ tối.

Thư viện của phòng tập thể hình.

Đám người Chu Tự ngồi dưới đất, đang bàn bạc đêm nay ăn gì.

Ừm...Không có bất kỳ bất ngờ gì cả.

Họ toàn quân bị diệt.

Còn khó khăn hơn so với dự đoán, nhất là khi Đại Địa Nữ Thần còn chưa ra tay, chỉ một buff thôi đã làm cho nữ thần Băng Tuyết tự động khôi phục.

Cuối cùng họ dây dưa làm tụt một phần mười máu của nữ thần Băng Tuyết.

“Ngày mai nghỉ đi thành Biên Giới, mang theo Đại Địa Thần Khuyển và Hầu Trầm Chu Tự không phục nói.

Lần này họ bị nữ thần Băng Tuyết ức hiếp thảm luôn.

Đây là lần đầu tiên hắn bị Thần Minh đánh ra nông nỗi này.

Quả nhiên, Thần Minh đều không dễ đối phó, lần sau phải cẩn thận một chút.

Phải hỏi thêm Nguyệt tỷ xem, nhà có một chị như có một bảo bối.

Ngày hôm sau.

Đám người Chu Tự đi thành Biên Giới, một đoàn chín người biến thành một đoàn mười một người.

Buổi sáng họ đi vào một chuyến, rất nhanh lại đi ra.

Lại toàn quân bị diệt một lần nữa.

Buổi chiều họ lại đi vào một chuyến nữa, lần này khá là lâu, nhưng vẫn toàn quân bị diệt.

Buổi tối họ lại giết xông vào trong.

Thật đáng tiếc dù đã thay đổi chiến lược nhưng vẫn toàn quân bị diệt.

Không đánh lại, hoàn toàn không đánh lại.

Nữ thần Băng Tuyết quá độc ác, quả nhiên sau khi trở thành Thần, người khác bắt nạt nàng thì nàng đều muốn bắt nạt trả lại.

“Ngày mai tam tầm tiếp tục.

Chu Tự nói.

Minh Nam Sở cũng đã đánh đến tức giận, hắn cũng không tin mình không qua được.

“Hầu Trầm, ngày mai gọi em gái ngươi, bảo nó xin nghỉ “Được.

Hầu Trầm gật đầu.

“Gần đây còn có ai Giai Linh lục phẩm không?

Chu Tự hỏi.

“Không có"

Hàn Tô lắc đầu.

Chỗ đám họ không có nhiều tu chân giả.

“Vậy thì mười hai người.

Chu Tự nói.

Thứ hai.

Đánh tụt được một phần năm máu của nữ thần Băng Tuyết, toàn quân bị diệt.

Thứ ba.

Đánh tụt được một phần ba máu của nữ thần Băng Tuyết, toàn quân bị diệt.

Thứ tư.

Đánh tụt được một phần hai máu của nữ thần Băng Tuyết, phát động giai đoạn hai, toàn quân bị diệt tại chỗ.

Thứ năm.

Giai đoạn hai lại đánh tụt được một nửa máu, chiến thắng đang ở ngay trước mắt.

Đại Địa Nữ Thần ra tay, sau khi ngâm xướng một đoạn, nữ thần Băng Tuyết khôi phục giai đoạn thứ nhất, lại đầy máu.

Sau đó toàn quân bị diệt.

Chu Tự sững người, hắn muốn báo cáo, nữ thần Băng Tuyết bật chế độ hack.

Thứ sáu.

Giờ phút cuối cùng, cắt ngang Đại Địa Nữ Thần ngâm xướng, đánh giết nữ thần Băng Tuyết.

Đại Địa Nữ Thần đọc lời thoại đau lòng, hiến tế một phần hai máu, làm nữ thần Băng Tuyết sống lại.

Đám người:

Thứ bảy.

Nữ thần Băng Tuyết sống lại lại bị giết một lần nữa.

Đại Địa Nữ Thần hiến tế một nửa máu tiếp theo, làm nữ thần Băng Tuyết sống lại, còn chính nàng thì kiệt sức ngã xuống.

Nhìn thấy Đại Địa Nữ Thần sắp chết đi, nữ Thần Băng Tuyết giận dữ bước vào giai đoạn thứ ba.

Thần Minh nguyền rủa.

Toàn quân bị diệt.

Ngày 13 tháng 3.

Chủ nhật.

Chu Tự nhìn ma chủng từ năm vòng biến thành bảy vòng, hơi xúc động.

Ngày mai là thành tám vòng.

Bốn ngày nữa là thành chín cái vòng.

Nhưng phó bản vẫn chưa qua cửa.

“Một lần cuối cùng Minh Nam Sở đứng trong thành Biên Giới với đôi mắt thâm đen nói.

1110 chữ

Chương 986: Khi Nào Các Ngươi Mới Tắt Thở

Lúc này Gia Cát Du cũng đã có quầng thâm ở mắt.

Họ nghiên cứu lối đánh không biết ngày đêm.

Cuối cùng cũng đã có cách để hoàn toàn giết chết nữ thần Băng Tuyết.

Tóm lại chính là không ngừng để cho đồng đội đi chịu chết, sau đó dây dưa đánh tụt từng chút máu một.

Tuần hoàn trong một ngày, chỉ cần họ không chết hết là có thể thắng.

Lúc này Hầu Tầm cũng đã chết lặng, mấy ngày nay bị giết không biết bao nhiêu lần.

Lần nội ứng này suýt chút nữa khiến tinh thần nàng xảy ra vấn đề.

Chu Tự cũng rất đau đầu.

Nhưng nhất định phải giải quyết nữ thần Băng Tuyết.

Chu Ngưng Nguyệt ngáp một cái, không thèm để ý chút nào.

Cường độ này hoàn toàn kém so với nàng tính trận pháp, Thu Thiển cũng không thèm để ý, Nguyệt tỷ tính trận pháp thì nàng đều ở bên quét dọn vệ sinh.

Hơn nữa nàng không đi làm, không có áp lực tinh thần gì hết.

Tô Thi bị giết thì chết lặng:

“Các ngươi gà mờ ghê, hoàn toàn không gánh ta được."

“Xuất phát"

Minh Nam Sở lớn tiếng nói.

Lúc này Đại Địa Thần Khuyển thần quang ảm đạm, nhưng vẫn quyết không thể gây cản trở cho gia.

Giết thôi.

Rất nhanh họ lại giết đến nữ thần Băng Tuyết.

Chỉ là đám dã quái mà họ tiện tay giết chết không hề có chút uy hiếp nào cả.

“Nhân loại ngu xuẩn, lại tới chịu chết. Chậm trễ việc đổi kiểu tóc cho Tiểu Diệp"

Nữ thần Băng Tuyết ở trên cao nhìn xuống nói.

“Lần này là một lần cuối cùng, các ngươi chắc chắn sẽ chết"

Chu Tự nói.

Sau lưng mình có đoàn đội, nhất định có thể giành chiến thắng.

“Nhiều lời cũng vô ích, sáng thanh máu sáng chiến lực.

Nữ thần Băng Tuyết nói.

Điều đáng nhắc tới đó là chiến lực của Chu Tự đã đạt đến 400.

Dĩ nhiên, xếp hạng chiến lực của hắn không thay đổi.

Nguyệt tỷ vẫn xếp thứ nhất với chiến lực 560.

Thứ hai là Đại Địa Thần Khuyển với chiến lực 540.

Ba người đầu rất lợi hại.

Nhưng người khiến người khác bất ngờ nhất chính là Tô Thi...Giảm một điểm xuống còn 98.

Tam lão bản quả nhiên không có chút tác dụng nào.

Sau khi team bắt đầu đánh, mọi người bắt đầu không ngừng mài máu ở chung quanh.

Sau đó khi Đại Địa Nữ Thần bắt đầu ngâm xướng, Minh Nam Sở lập tức kêu lên:

“Thánh nữ cắt ngang nàng ta.

Nguyệt tỷ dùng bước chân quỷ dị tới gần Đại Địa Nữ Thần, trực tiếp cầm một quả trái cây nhét vào trong miệng nữ thần.

“Cho ngươi ăn đấy, đừng lãng phí.

Bị cắt ngang, Đại Địa Nữ Thần đành phải ăn quả đó.

Sau đó thanh máu của nữ thần Băng Tuyết đã thấy đáy.

“Các ngươi không giết chết ta được.

Nàng tức giận gào lên một tiếng rồi ngã xuống đất chết đi.

Lúc này Đại Địa Nữ Thần đã ăn xong trái cây, vẻ mặt đau thương:

“Tiểu Băng, ta sẽ không để ngươi chết đâu.

Những người khác nghĩ hết cách cũng không có cách nào có thể cắt ngang được.

Sau đó thanh máu của Đại Địa Nữ Thần giảm đi một nửa, nữ thần Băng Tuyết sống lại.

“Tiếp tục giết.

Minh Nam Sở nói to.

Một lúc lâu sau, nữ thần Băng Tuyết lại bị giết một lần nữa, Đại Địa Nữ Thần lại hiến tế một lần nữa, sau đó ngã xuống.

“Đám nhân loại các ngươi, ta muốn các ngươi phải chôn cùng tiểu Diệp.

Nữ thần Băng Tuyết bước vào giai đoạn thứ ba.

Lực lượng nguyền rủa trải rộng khắp nơi.

Váy màu lam của nàng biến thành màu đen, ánh sáng màu đen giống như phản chiếu cái chết chiếu ai thì người đó chết.

“Tại sao ta lại là người đầu tiên?"

Tô Thi nhìn ánh sáng chiếu vào, hét lớn.

“Tam lão bản nhờ vào ngươi đấy"

Chu Tự nói xong liền xông tới.

“Âm Túc trông chừng máu của chúng ta, Đại Địa Thần Khuyển giúp Tô Thị, vẻ đẹp của nàng hình như có thể chủ động thu hút ánh sáng đen. Lần này có thể thắng hay không, toàn bộ đều dựa vào việc ánh sáng đen có thể ưu tiên tấn công Tô Thi hay không"

Minh Nam Sở lớn tiếng nói.

Ánh sáng đen không có quy luật, nói đến là đến luôn, hoàn toàn không thể tránh được.

Nhưng dường như có sự ưu tiên, chí ít là vào lúc Tô Thi ở đó thì có sự ưu tiên.

Cho nên dựa cả vào Tô Thị.

Quả nhiên, một khi Tô Thi còn sống, ánh sáng đen lại tìm đến nàng.

Tô Thị:

"..."

Bình hoa đã chọc phải ai.

“Lần này dựa cả vào ngươi, không có ngươi căn bản chúng ta không thể nào thắng được.

Hàn Tô nói với Tô Thị.

Trong lúc nhất thời, Tô Thị trở nên hưng phấn, vỗ bộ ngực có đường cong hoàn mỹ nói:

“Cứ giao cho ta Ánh sáng tử vong chiếu rọi Tô Thi.

Lúc lâu sau, đại đao của Minh Nam SỞ chém một nhát lên người nữ thần Băng Tuyết.

Cuối cùng thanh máu về không.

Sau đó bước vào hình thức kịch bản.

Nữ thần Băng Tuyết chật vật bò đến gần Đại Địa Nữ Thần, hai người dựa sát vào nhau, tựa như cho dù có chết cũng phải ở bên nhau.

Đám người Chu Tự thở phào nhẹ nhõm, ngồi dưới đất xem kịch bản.

Xem một lúc lâu, hắn không nhịn được nói:

“Lúc nào thì các ngươi mới tắt thở? Ta vẫn đang chờ xem có cuốn sách ta muốn hay không"

Đám người: "..."

Nữ thần Băng Tuyết nhìn Chu Tự:

“Có ai đã nói với ngươi chưa, rằng ngươi rất đáng ghét?"

“Trí giả, quang thủ, Thái Dương Thần, Thạch Đầu Nhân, còn có đại sư.

Chu Tự nghiêm túc nói:

“Để ta nghĩ lại xem còn có ai nữa.

Nữ thần Băng Tuyết sững sờ tại chỗ, sau đó chỉ vào Chu Tự chất vấn Đại Địa Nữ Thần ở bên cạnh:

“Ngươi xem, bây giờ ta muốn giết chết hắn thì có gì là sai sao? Ta vì dân trừ hại, cái gì mà bụng dạ hẹp hòi, ta hẹp hòi chỗ nào?"

1080 chữ

Chương 987: Rất Biết Diễn Kịch

Đại Địa Nữ Thần có chút bất đắc dĩ, sau đó nói:

“Quay lại đây"

“Nói đến bây giờ là vẫn có kịch bản sao?"

Chu Tự hỏi.

“Ngươi có điều gì muốn hỏi?"

Nữ thần Băng Tuyết lạnh lùng nói.

“Các ngươi có biết gì về thời đại trước thời đại Thần Minh không?"

Chu Tự cảm thấy có thể hỏi thử xem.

“Ta biết rất nhiều"

Nữ thần Băng Tuyết nhỏ giọng nói:

“Nơi này dính dáng đến một bí mật lớn.

“Bí mật lớn?"

Vẻ mặt Chu Tự đầy kinh ngạc.

“Ừm, mà bí mật này liên quan mật thiết với ngươi"

Nữ thần Băng Tuyết vẻ mặt nghiêm túc:

“Đáp án sau cùng của bí mật này chính là..."

Đột nhiên nàng ôm ngực khó nhọc nói: “Chính là..."

Phut~ Một thanh kiếm băng đột nhiên đâm xuyên qua tim của nữ thần Băng Tuyết, máu tươi phun ra bốn phía.

Cơ thể nàng bắt đầu đóng băng.

Đám Chu Tự vô cùng kinh hãi.

“Chính là..."

Nữ thần Băng Tuyết khó nhọc mở miệng nói với đám Chu Tự:

“Thiên địa chi.."

Giọng nói im bặt đi, nữ thần Băng Tuyết đã đóng băng hoàn toàn.

Chu Tự giật nảy mình đang suy nghĩ xem có phải nữ thần Băng Tuyết đã nói chuyện gì đó không nên nói hay không.

Nhưng không đợi những người khác hết kinh ngạc, bóng dáng của nữ thần Băng Tuyết đã thoát ra khỏi khối băng.

Nàng lạnh lùng nhìn Chu Tự mỉm cười nói:

“Lừa các ngươi đấy, haha..Với cả các ngươi giết ta bao nhiêu lần, thù này ta nhớ kỹ rồi. Chờ đến lúc ta sống lại, ta sẽ tìm người người một trong các ngươi để tính sổ. Ai cũng đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn.

“Quên đi, không cần thiết phải so đo với trẻ con.

Cơ thể của Đại Địa Nữ Thần bắt đầu biến thành gỗ, bóng dáng của nàng cũng xuất hiện theo.

Hai người đi về phía không trung.

“Cái gì gọi là trẻ con cơ? Chúng còn nhỏ thì chúng đúng sao? Ta người lớn ta mới có lý lẽ. Không khiến chúng trả giá đắt thì ta nuốt không trôi cục tức này.

Nữ thần Băng Tuyết cả giận nói.

“Ngươi có thể sống hay không còn phải xem họ có vui hay không đã Đại Địa Nữ Thần nhắc nhở.

“Ta cũng đã chết rồi, còn sợ chết hay sao? Vậy lúc trước ta chết thì tính sao đây?"

Nữ thần Băng Tuyết không phục nói.

Sau đó hai người biến mất trong phó bản.

Mà thân thể của hai người họ cũng vỡ vụn vào giờ phút này, hóa thành hư không, cùng với đó cũng có một đống đồ rơi xuống.

Nhưng tất cả mọi người không nhặt đồ ngay lập tức.

Họ còn đang chấn động vì dáng vẻ cuối cùng của nữ thần Băng Tuyết.

Một dáng vẻ bị diệt khẩu, giả vờ y như thật.

“Nữ thần Băng Tuyết rất có năng khiếu diễn xuất.

Chu Tự nhìn một vòng xung quanh.

Xác định phần lớn mọi người đều bị lừa, hắn liền yên tâm.

Xem ra tiểu Bạch giới tu chân, không chỉ có một người là hắn.

Đương nhiên, nếu như chỉ có hắn và Tô Thi thì như vậy hắn sẽ rất khổ sở.

“Vẫn nên xem xem có thứ ngươi muốn hay không đi Thu Thiển thở ra một hơi chuyển chủ đề.

Chờ đến lúc Chu Tự gật đầu, phát hiện Nguyệt tỷ đã ngồi xổm trước đống trang bị để nhặt đồ.

Nàng nhìn xung quanh đống đồ, quả nhiên lại tìm được thuốc kinh nghiệm, sau đó nàng không nói hai lời mở ra uống một hơi uống hết luôn.

“Nguyệt tỷ giữ lại hai bình cho ta"

Tô Thi lập tức xông tới nói.

Đợi đến khi nàng uống xong thuốc kinh nghiệm, lượng lớn kinh nghiệm xuất hiện từ trên đầu nàng.

Gia Cát Du nhìn thấy cũng sững người.

Hầu Tầm cũng kinh ngạc, đây là thứ gì.

Nhưng lúc nữ thần Băng Tuyết bị giết, quả thực nàng đã hù dọa.

Mối quan hệ với Thần Minh là thứ khiến người ta rất sợ hãi.

Chu Tự cũng đi qua đó tìm kiếm, đủ món đồ sáng lấp lánh, hắn cũng không thèm liếc mắt nhìn, chỉ muốn tìm một quyển sách.

Rất nhanh hắn đã tìm thấy nửa quyển sách, xem tên sách xong, hắn cười.

“Tìm được rồi.

Rốt cuộc đã tìm được thời đại thần thoại.

“Uống không?"

Thu Thiền đưa thuốc kinh nghiệm cho hắn.

Chu Tự nhận lấy uống hết trong một ngụm, thoải mái.

“Người không biết còn tưởng ngươi đang uống rượu đấy"

Thu Thiển uống một ngụm nhỏ thuốc kinh nghiệm, nói.

Nói đến chuyện uống rượu, sắc mặt Chu Tự cũng hơi tái nhợt đi.

Như này sẽ lại nhớ tới cha và chú hai, thật đau đầu.

Lần sau vẫn nên mua nhiều rượu giả về một chút.

Tốt xấu gì mình cũng có thể kiên trì một lúc, đến lúc uống Nữ Nhi Hồng của Tam lão bản, như thế mất mạng đấy.

Trong nháy mắt là sáng ngày thứ hai.

Trong lúc đó cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện đáng sợ gì.

Ví dụ như lôi kéo Thu tỷ nói chuyện yêu đương, nghĩ đến đây, hắn chỉ muốn chết quách đi cho rồi.

“Những đồ khác các ngươi có muốn không? Không muốn thì ta lấy nhé.

Minh Nam Sở hỏi.

“Tự các ngươi chia đi"

Chu Tự vuốt vuốt nửa quyển sách thuận miệng nói.

Hắn không muốn, thứ Nguyệt tỷ muốn đầu tiên chính là thuốc kinh nghiệm, nói rõ cũng không cần.

Thu tỷ cũng không lấy, vậy là một nhà họ đều không cần.

Tô Thi...Vậy là đứng về phía mấy ông chủ.

“Có một thanh trường thương hồng anh này"

Tô Thi cầm thanh trường thương lên nhìn xung quanh nói:

“Cây thương này thật đẹp mắt.

Mũi thương trắng bạc, thân thương sáng long lanh, một chùm tua rua đỏ rủ xuống, giống như một áo choàng màu đỏ nổi bật trong ngàn quân.

“Đáng tiếc là ta không xứng với cây thương này.

Tô Thị đưa cây thương cho Chu Ngưng Nguyệt.

“Nguyệt tỷ, cho ngươi này"

“Không muốn"

Chu Ngưng Nguyệt không thèm nhìn lấy một cái.

1066 chữ

Chương 988: Hồng Anh, Phá Hiểu

Tô Thi nhìn về phía Minh Nam Sở.

Minh Nam Sở vội nói:

“Một người là một món, ta cầm vũ khí làm gì?"

Tô Thi nhìn về phía Hàn Tô.

“Ta dùng phù, la bàn và linh kiếm thích hợp với ta.

Hàn Tô đẩy kính mắt nói.

Tô Thi nhìn về phía Âm Túc.

“Ta cũng không xứng đâu."

Âm Túc cúi đầu tự ti nói.

Từ Từ cũng tỏ vẻ bất lực.

Tô Thị nhìn lướt qua một vòng, cảm giác những người này quá keo kiệt.

Lúc này Thu Thiền nhìn cây thương có chùm tua rua màu đỏ này, cau mày lại.

“Thu tỷ muốn à?"

Tô Thi hỏi.

“Cây thương này không tầm thường Thu Thiển lập tức nói.

“Đúng là không tầm thường Tô Thi gật đầu.

“Không tầm thường, chắc hẳn có rất ít người có thể dùng nó.

Thu Thiền giơ tay chạm vào cây thương, trong nháy mắt một sức mạnh vô hình tuôn ra, văng nó ra.

Lần này Chu Ngưng Nguyệt cũng hơi nghi ngờ khó hiểu, nàng đưa tay cầm lấy cây thương, khẽ cau mày.

“Nặng quá"

“Không nặng mà Tô Thi giơ tay nhận lấy.

Những người khác có chút tò mò, Minh Nam Sở giơ tay nhận lấy, phát hiện hắn cũng không cầm lên được.

Hàn Tô cũng giống như thế.

Thậm chí Hầu Trầm và Hầu Tầm còn không thể nào chạm vào.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều biết cây thương này là đồ nhan khống.

“Ta xem thử xem"

Chu Tự nói.

Lúc vừa mới nhận cây thương, hắn cũng cảm thấy có hơi nặng, mơ hồ cảm thấy sức mạnh bên trong đang xâm nhập vào cơ thể hắn, rất nhanh công lực ngàn năm vận hành, dạy nó cách làm người.

Sau đó cây thương này thành thật hơn.

Chu Tự cẩn thận xem xét, phát hiện dưới chùm tua rua màu đỏ có một ít chữ.

Bên trái: Thần Quốc Dư Huy.

Bên phải: Hồng Anh Phá Hiểu.

Trong lúc nhất thời, dường như hắn nhìn thấy cây thương phá thần quốc, hồng mang chiếu rọi đất trời.

“Trời, thế mà lại giống Lê Minh Chi Kiếm và Vĩnh Ám Chi Nhận"

Chu Tự hoảng sợ nói.

“Rất lợi hại đúng không?"

Tô Thi hỏi.

“Đại ca ta có kiếm, ta có đao, bây giờ ngươi có thương"

Chu Tự bất đắc dĩ nói:

“Bỗng chốc ta thấy hổ thẹn với đại ca ta"

“Ta không muốn nói chuyện với ngươi.

Tô Thi lấy lại cây thương có chùm tua rua màu đỏ, kéo Nguyệt tỷ quay đầu đi ra sau lưng Hàn Tô.

Chu Ngưng Nguyệt cũng để mặc Tô Thi kéo đi, trong tay nàng vẫn còn cầm thuốc kinh nghiệm.

Chu Tự cũng không thèm để ý, bảo mấy ông chủ chia đồ.

Sau đó một số người trong số họ muốn trang bị, có người muốn bí tịch, có người muốn đan dược, còn có người muốn bảo vật đặc thù.

Tóm lại mỗi người ít nhất một món.

Đại Địa Thần Khuyển ba cái đầu thì ba món.

Chia xong Chu Tự mới nói:

“Đi ra ngoài thôi.

Trong cung điện có truyền tống trận ở giữa, chỉ có điều không biết truyền tống trận này đưa thẳng họ ra ngoài, hay là đi đến dưới cây trí tuệ.

Trong giây lát.

Chu Tự đứng trên bụi cỏ, đằng trước có một cây cổ thụ, tán lá che trời.

Gia Cát Du khó tin mà ngó xung quanh, nơi này chính là nơi ở của Trí Giả mà sư đệ nàng đã nói ư?

Hầu Tầm cũng trợn tròn hai mắt, không dám lớn tiếng nói chuyện.

Chu Ngưng Nguyệt lại vô cùng hưng phấn, lại có quả trí tuệ để ăn rồi.

Vừa hay còn có một ít quả bất tử, có thể dùng để đổi với đối phương.

Chu Tự mỉm cười:

“Vậy là tốt rồi"

"Hu?"

Thu Thiển nhìn Chu Tự với biểu cảm đầy nghi hoặc.

“Chốc nữa ta có thể gặp được cha vợ rồi.

Chu Tự thành thật nói.

Thu Thiển ngạc nhiên, trong ngượng ngùng lại kèm theo chút lo lắng.

“Ngươi đừng có làm gì bậy bạ.

Nàng nói.

“Sẽ không đâu, lần này chắc chắn sẽ không để cho người ta kêu đại ca.

Chu Tự cam đoan mà nói.

Lần trước là do ngoài ý muốn.

Lần này nhất định sẽ nghiêm túc.

Vẫn không nên chọc ghẹo cha vợ, chung quy vẫn là cha của Thu tỷ, nhỡ như đối phương không đồng ý vậy thì Thu tỷ cũng sẽ có áp lực tinh thần.

Chu Tụ đi đến trước mặt Trí Giả:

“Đi, chúng ta vào thôi"

Trí Giả đang uống trà nhất thời cũng không biết phải nói gì.

Chu Tự nghĩ nơi này của hắn là nơi nào vậy?

“Vẫn nên tuân theo trình tự"

Hắn nói.

“Được rồi, vậy bắt đầu từ quả trí tuệ hả?"

Chu Tự hỏi.

Trí Giả:

"..."

Chu Tự:

"???"

“Để họ hái trước đi.

Trí Giả bình tĩnh mở miệng, cuối cùng hắn lại nói:

“Cây bất tử kết quả rồi sao?” “Nguyệt tỷ"

Chu Tự gọi Nguyệt tỷ một tiếng.

“Làm gì vậy?"

Chu Ngưng Nguyệt đang ăn quả trí tuệ đi đến.

“Trí Giả muốn đổi quả bất tử với ngươi.

Chu Tự nói.

“Đúng vậy"

Trí Giả gật đầu, bất đắc dĩ nói:

“Bạn nhỏ này có bao nhiêu quả bất tử? Lại muốn bao nhiêu quả trí tuệ?"

Rầm, Chu Ngưng Nguyệt đặt tám quả bất tử lên trên bàn rồi nói” “Đổi mười quả là được rồi.

“Được"

Trí Giả sảng khoái gật đầu đồng ý.

Hắn vung tay lên, tám quả bất tử liền biến thành mười quả trí tuệ.

“Nguyệt tỷ, chỗ ta có một quả trí tuệ, cho ngươi ăn này"

Tô Thi nói với Chu Ngưng Nguyệt.

Chờ khi Chu Ngưng Nguyệt rời đi, Trí Giả mới rót cho Chu Tự một ly trà:

“Uống đi"

Sau khi uống trà chính là được tiến vào dòng sông lịch sử.

Không hề do dự, Chu Tự lập tức uống cạn một hơi.

“Lần này muốn gặp ai?"

Trí Giả hỏi.

“Thời Không đại thần"

Chu Tự nghiêm túc nói.

“Được"

Trí Giả gật đầu, gương mặt ung dung.

1115 chữ

Chương 989: Đi Gặp Cha Vợ

“Nếu ta muốn gặp Nhị thúc cùng sư phụ của ta, tiền bối còn có thể ung dung như vậy không?” Chu Tự hỏi.

“Ngươi nói xem?"

Trí Giả nói đầy bí hiểm.

Chu Tự lắc đầu ra vẻ không biết, lúc này hắn trông thấy cảnh tượng xung quanh đã xuất hiện thay đổi.

Sao sáng lướt qua dưới chân hắn.

“Lần này là đến thời đại Thần Minh trước?"

Chu Tự hỏi.

“Ừm...Thời Không đại thần hoạt động trong kỳ đỉnh cao của thời đại Thần Minh, sau này hắn lại mai danh ẩn tích, khi thời đại Thần Minh bước vào thời kỳ cuối, hắn lại xuất hiện. Khi đó hắn cũng rất sôi nổi"

Trí Giả mỉm cười.

“Có đôi khi duyên phận thực sự khiến người ta trở tay không kịp. Không chỉ có người mà thần cũng như vậy.

“Hắn gặp được người thương sao?"

Chu Tự hỏi.

“Ừm, khi đó Tu Chân giới bắt đầu quay trở lại, nói liên thủ với ma tu, chống lại Thần Minh. Cũng là sự mở màn cho sự tàn lụi của Thần Minh. Vốn dĩ mọi người cũng được xem như đã kiềm chế, cuối cùng cũng không có ai làm chiến tranh bùng lên, mãi cho đến khi người kia thoát khỏi bế quan. Lập lời thề, ngưng tụ thiết luật, mệnh danh là lấy sức một người mà huỷ diệt chư thần khắp trời. Thiên địa chấn động, chư thần phẫn nộ. Trận chiến quyết định thời đại bùng nổi, thời đại Thần Minh cũng bởi vậy mà kết thúc.

Người kia đánh chư thần đến phát sợ, chết có, chạy trốn có, chỉ có một số ít được tha Trí Giả thời dài một hơi rồi nói tiếp:

“Khi đó Thời Không đại thần cũng được buông tha, tuy nói vậy có chút bất kính với Thời Không đại thần, nhưng khi đó Liệt Dương Lý chủ quả thực muốn giết Thời Không đại thần, suýt chút nữa đã bị giết rồi. Nhưng cuối cùng Lý chủ vẫn tha cho “Vì sao sư phụ ta lại muốn giết Thời Không đại thần đến vậy? Hắn đã làm ra loại chuyện người người oán trách sao?"

Chu Tự tò mò hỏi.

Cha vợ với sư phụ không ưa nhau cũng khá phiền phức đấy.

“Cái đấy thì không có.

Trí Giả nhấp ngụm trà rồi nhìn núi sông đã bắt đầu xuất hiện ở bên dưới, hắn nói tiếp:

“Thời Không đại thần cũng xem như khá ôn hoà, hắn tự tạo thiên địa, đưa Thần quốc vào bên trong, chỉ thu quyền hành từ nơi đó. Cũng sẽ không giết chóc ở bên ngoài, nhưng hắn đã làm ra một sự việc khiến sư phụ cùng sư nương ngươi phẫn nộ"

“Đó là khi sư phụ ta thành hôn sao?"

Chu Tự khiếp sợ nói.

Trong hiểu biết của hắn, lão cha, Nhị thúc và sư phụ đều là người của thời đại Thần Minh.

Nhưng mẹ, Nhị thẩm và sư nương lại đều là người của thời đại Tu Chân.

Không ngờ nha, sư nương cũng là già đến chết.

Trí Giả nhìn Chu Tự, nội tâm thầm thở dài, vì sao người này lại để ý đến điểm này?

“Khi đó Thời Không đại nhân đã làm gì?"

Chu Tự vội họ một tiếng rồi hỏi.

“Chuyện này ngươi vẫn nên đi hỏi sư phụ ngươi thì hơn, ta nói thì không hay. Có một số chuyện nói ra, họ sẽ nhận ra ta, lại giống như việc của cha ngươi.

Trí Giả lắc đầu.

Chu Tự:

"..."

Quá đáng quá đấy.

Lúc này Chu Tự nhìn thấy sự thay đổi của non sông dưới chân, đúng là thế sự xoay vần.

Các kiến trúc cũng từ bình thường biến thành bạch ngọc cự thạch san sát, vô số thần điện nổi lên.

Cuối cùng cảnh tượng ngừng biến hoá, dừng lại trên bầu trời của một thành thị lớn giáp núi.

Trên đỉnh núi có một toàn thần điện, thánh khiết mà to lớn.

“Dựng thần điện này không biết tốn bao nhiêu nhân lực cùng vật lực?"

Chu Tự hỏi theo bản năng.

“Khá nhiều đấy, nhưng thời đại này chính là như vậy, không còn cách nào khác.

Trí Giả thở dài, sau đó lại vung tay lên, cảnh tượng lại bắt đầu biến gần:

“Đi thôi, trông thấy Thời Không đại thần rồi"

Chu Tự hít một hơi, rốt cuộc cũng gặp được cha vợ rồi, nên chào hỏi thế nào đây?

Huynh đài? Đạo hữu? Các hạ? Hay đại thần?

Nhất thời Chu Tự cũng không có sáng kiến nào, cuối cùng hắn đột ngột hỏi:

“Tới gặp cha vợ có phải nên mang theo chút lễ vật gì đấy không?"

Trí Giả cười nói:

“Hình chiếu lịch sử thôi mà, không cần câu nệ"

“Cũng đúng”Chu Tự gật đầu đáp.

Không lo, dù sao cũng là hình chiếu lịch sử.

Hắn cũng không biết ta là ai, có đắc tội thì nói là có kẻ mạo danh ta trêu chọc khắp nơi, nói chuyện vui vẻ rồi thì là con rể tốt.

Trong thần điện Thâm Hải.

Tiểu Kính tiên tử ngồi ở trên ghế, trông thấy thần lực phía trước ngưng tụ thành hình.

Mặc dù có hơi chậm nhưng chung quy khá ổn định.

Lúc này Tiểu Kính lấy lược chải đầu, phía trước đặt một chiếc gương, không khí trong đại địa u ám có phần dị thường quỷ dị.

Đột nhiên nàng ngừng chải đầu, vẻ mặt đầy kinh ngạc nói:

“Con rể ngươi tìm ngươi? Đồ vật ngươi dùng liên hệ Trí Giả có phản ứng rồi? Vậy ngươi cũng nên cẩn thận, lúc trở về nhớ nói cho ta biết các ngươi đã nói chuyện gì. Đúng rồi, đôi khi trên người hắn sẽ xuất hiện thiết luật, ngươi cũng đừng đánh nhau với hắn, ta sợ ngươi bây giờ không đánh lại hắn. Ta không nói đùa, ngươi vì có con gái mà thần lực gì đó cũng tiêu hao hết, làm sao đánh thắng được người lợi hại như vậy? Hắn mới qua hai mươi, nhưng hắn khá kỳ quái, tu chân nửa năm đã đạt tới Tam phẩm. Cho hắn thêm một năm rưỡi nữa, ta sợ ngươi của thời kỳ toàn thịnh cũng không phải đối thủ của hắn. Đừng sợ, dù sao ngươi cũng là cha vợ hắn mà, nghe nói hắn cũng rất lễ phép. Cố lên!"

Ánh sáng của thần lực lập tức mất đi một chút rực rỡ, dường như có phần mệt mỏi.

1130 chữ

Chương 990: Có Bao Nhiêu Bạn Gái

Bạch Ngọc thần điện cao vút trong làn mây, đứng từ xa có thể nhìn được hết toàn cảnh.

Ngay khi Chu Tự ở phía trước thần điện, hắn mới phát hiện thần điện còn vượt xa khỏi tầm hiểu biết của hắn. Bản thân hắn đứng trước thần điện cũng chỉ như một con kiến.

“Thần Minh đều khổng lồ sao?"

Chu Tự có chút không tin nổi mà thốt lên:

“Thần điện kiểu này đúng là không phải nơi cho người ở, lọt gió khắp nơi thì không nói, còn lớn đến độ không biết nên đi vệ sinh ở đâu. Ta có hơi hiểu được cảm giác của người tỉnh dậy trên chiếc giường bốn trăm mét rồi đấy.

Thứ này đúng là to lớn thái quá, khiến hắn không thể không nghi ngờ Thần Minh đều thuộc tộc người khổng lồ. “Quả thực là có một số Thần rất lớn, nhưng phần lớn thần minh đều giống như chúng ta. Mặc dù thời đại thay đổi rất nhiều nhưng những sinh vật trên đỉnh gần như đều là những sinh vật có hình dáng con người. Trí Giả đáp lại.

Hình dáng con người...

Chu Tự cũng không để ý mà bước về phía thần điện:

“Vậy mà thềm đá này lại quá bình thường"

“Thời Không đại thần rất dễ nói chuyện, cũng là người để lại nhiều dấu vết lịch sử nhất ở chỗ ta. Thực lực của hắn rất mạnh nhưng không mang lòng chiến tranh. Mặc dù bị trục xuất nhưng chắc chắn là còn sống, ngươi nói chuyện với hắn khách khí một chút"

Trí Giả tốt bụng nhắc nhở.

“Yên tâm đi, ta biết chừng mực.

Chu Tự gật đầu, nghiêm túc nói.

Khoé mắt Trí Giả giật giật, lần trước kẻ này cũng nói như vậy.

Đến cuối cùng đã làm gì?

Đáng sợ đến nỗi lúc đó hắn cũng không dám ra mặt, là người thì đều biết phải tránh đầu sóng ngọn gió.

Thế nhưng đến nay người này vẫn còn thoải mái, thực sự hoàn toàn không sợ Ma đạo cự đầu.

Ma đạo cự đầu uy nghiêm biết bao, thân là cha cũng nên khiến con cái sợ hãi.

Người này lại một mực không sợ gì hết.

Chu Tự đi trên đường cũng không biết được suy nghĩ của Trí Giả.

Thực ra hắn vẫn sợ cha mẹ nhưng nỗi sợ của hắn lại không giống những người khác.

Chuyện lần trước hoàn toàn là do ngoài ý muốn, thời bé không phản nghịch, có thể gần đây lại bắt đầu hơi phản nghịch một chút.

Hít một hơi, cuối cùng Chu Tự cũng đến được thần điện, hắn bèn đi vào trong.

Vừa vào đã trông thấy một pho tượng vô cùng lớn.

Khắc một vị nam tử điển trai ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, quanh thân còn có nhật nguyệt sao trời vây quanh.

Phô bày quyền hành thần minh của hắn.

“Thoạt nhìn khá điển trai đấy nhưng người khác đâu?"

Chu Tự nhìn chằm chằm tượng đá rồi hỏi.

“Ở bên kia"

Trí Giả chỉ vào nóc phải thần điện.

Ở bên cạnh ngọn núi, có một vị nam tử tóc vàng áo nâu đang lẳng lặng nhìn về phương xa.

Áo choàng của hắn không ngừng đong đưa, mái tóc dài màu vàng như bị dây thừng treo lên, dựng thẳng lên.

“Tóc vàng? Lại còn là tóc dài?"

Chu Tự nhướn mày.

Đây là cha vợ à?

Dáng vẻ của cha vợ ta là thế này à?

Nhất thời hắn khó có thể chấp nhận được, thế nhưng nhìn người không thể nhìn tướng mạo được, Thần Minh mà, không giống với họ cũng khá dễ hiểu.

Rất nhanh hắn đã đi sang đó, mà dường như đối phương cũng cảm giác được mà quay đầu nhìn sang đây.

Gương mặt trắng nõn, dáng vẻ gầy yếu, vừa liếc mắt một cái mà trong đầu Chu Tự bỗng lướt qua ba chưa: tiểu bạch kiểm.

Dáng vẻ của vị cha vợ này của ta còn đẹp hơn cả nữ giới.

Trông thấy người như vậy, suy nghĩ tiếp theo trong đầu hắn chính là về sau có con gái nhất định không được gả cho người như vậy.

Thoạt nhìn lỗ mãng, nhu nhược, chẳng được tích sự gì.

Nhưng hắn lại là Thời Không đại thần, mạnh mẽ phi thường, thậm chí bước lên vị trí đỉnh cao trước tất cả các Thần Minh.

Tuy là thất bại nhưng cũng khiến cho những Thần Minh khác biết được sự tồn tại của con đường phía trên. “Người theo đuổi ngươi có nhiều không?"

Chu Tự đột nhiên hỏi, hắn cảm thấy nhất định đối phương rất được giới nữ yêu thích.

Vẻ mặt Thời Không đại thần đầy kinh ngạc mà nhìn Chu Tự.

Hoàn toàn không biết khởi nguồn của vấn đề này từ đâu.

Trí Giả:

Thở dài một hơi, hắn triệu chiếc bàn khi trước tới, tiếp tục uống trà.

“Có một ít"

Thần Không đại nhân đáp.

“Vậy ngươi từng có mấy người bạn gái?"

Chu Tự ngồi xuống chiếc ghế đá ở một bên, để cha vợ ngồi xuống nói chuyện phiếm.

“Bạn gái?"

Thời Không đại nhân có phần nghi hoặc.

“Chính là những người khác phái khá thân thiết với ngươi ấy"

Vẻ mặt Chu Tự đầy tò mò.

Diện mạo giống như cha vợ đây hẳn là tình sử cũng rất phong phú.

“Người khác giới thân thiết?"

Thần Không đại thần ngồi bên cạnh Chu Tự, suy tư một lát rồi nói:

“Ta sinh ra ở trong một thôn làng, thời nhỏ đã chiếm được hai loại quyền hành. Sau này bước trên con đường thành thần, mặc dù có rất nhiều người khác phái muốn đồng hành cùng ta nhưng ta không tin tưởng các nàng. Mỗi người đều nhìn ta với ánh mắt tham lam. Sau đó ta với muội muội đồng hành từ ban đầu tách ra, tự đi con đường riêng của mình. Có một thời gian nữ thần Băng Tuyết cứ quấn quýt lấy ta, thế nhưng nàng giận ta không biết tung tích của muội muội. Sau khi đánh không thắng ta đành rời đi. Bởi vì ta chấp chưởng thời gian và không gian nên đi đâu cũng được, đưa theo tín đồ ngược lại còn ảnh hưởng đến việc ta chu du khắp nơi. Cho nên cẩn thận suy xét, hẳn là chưa cùng ai khác phái thân mật quá mức. Trên đường quả thực cũng gặp không ít người tình nguyện đi theo, nữ giới chiếm phần đông, chỉ có đều ta đều cự tuyệt hết.

1081 chữ

Chương 991: Không Ra Gì

Chu Tự có chút ngoài ý muốn, hắn vốn định mở miệng nói nhưng lại nghe thấy cha vợ lên tiếng: “Thực ra ta khá tự ti về diện mạo của mình, muội muội ta thường nói diện mạo của ta quá nữ tính, nữ thần Băng Tuyết cũng thường xuyên dùng chuyện này công kích ta, nói ta chẳng giống nam nhân chút nào, vậy mà lại để cho muội muội ruột một mình mạo hiểm. Ta cảm thấy các nàng nói cũng rất có lý"

Chu Tự:

"..."

Hắn cảm thấy nhạc phụ như đang khoe mẽ.

Đầu tiên, khoe bản thân có diện mạo đẹp đẽ.

Hai, khoe hắn chấp chưởng tận hai loại quyền hành, vượt qua người khác.

Ba, khoe nữ thần Băng Tuyết hoàn toàn không phải đối thủ của hắn.

Bốn, khoe có rất nhiều nữ nhân muốn đi cùng hắn.

Trông thấy nhạc phụ trước mắt, Chu Tự vỗ vỗ vai hắn, an ủi mà nói:

“Không sao đâu, đừng tự ti, ta thấy ngươi cũng ổn mà.

Cuối cùng hắn còn hiếu kỳ mà hỏi:

“Ngay từ đầu ngươi đã nhặt được quyền hành à, là thời gian và không gian?"

“Không phải."

Thời Không đại nhân lắc đầu đáp:

“Là nhặt được quyền hành thời gian cùng đại địa, sau ta đánh bậy đánh bạ dung hợp được quyền hành thời gian, sau đó lại cho muội muội ta quyền hành đại địa. Nàng cũng dung hợp bậy bạ. Bây giờ nghĩ lại cũng thấy nguy hiểm thật, phần đông mọi người lần đầu dung hợp quyền hành vô cùng nguy hiểm.

“Chờ chút"

Chu Tự sửng sốt:

“Nữ thần Đại Địa là muội muội của ngươi? Muội muội ngươi tên Tiểu Diệp?"

“Đúng vậy"

Thời Không đại nhân khẽ gật đầu.

“Chẳng trách"

Lúc này Chu Tự mới hiểu ra vì sao nữ thần Đại Địa lại đối xử tốt với Thu tỷ đến vậy.

Hơn nữ Thu tỷ với nữ thần Đại Địa còn có hơi thân thiết.

Hoá ra là người thân.

Mà nữ thần Băng Tuyết là vì đánh nhau với nữ thần Đại Địa cùng Thời Không đại địa nên cũng coi như có quen có biết.

“Vậy khi nào thì ngươi có được quyền hành thứ hai?"

Chu Tự hỏi.

“Khi đó tất cả mọi người đều nghĩ chỉ có thể có được một loại quyền hành, mà ta là ngoài ý muốn mà có được quyền hành không gian, ngay từ đầu còn khá ít ỏi. Nhưng sau khi có nhiều Thần Minh xuất hiện, quyền hành thứ hai mới được họ phát hiện rồi tích hợp hai trong một. Kỳ thực mặc dù ta có sớm hơn họ nhưng cũng chẳng ra gì."

“Khi đó ngươi bao nhiêu tuổi?” Chu Tự hỏi.

“Mấy trăm tuổi"

Thời Không đại thần nói.

“Vậy thì đúng là chẳng ra gì"

Chu Tự gật đầu nói:

“Ta năm nay 23 tuổi, đã có được bốn loại quyền hành rồi.

Thời Không đại thần:

"..."

Trí Giả vốn định ngồi một bên uống trà lại chậm rãi buông xuống.

Thầm nghĩ rằng Thời Không đại thần này đúng là không biết thân biết phận, không nên nhắc đến chuyện tu luyện trước mặt người này.

“Ngươi làm thế nào lại mạnh như vậy?"

Thời Không đại thần nhìn Chu Tự rồi hỏi.

"Ta á?"

Chu Tự cẩn thận nghĩ ngợi rồi nói:

“Cố gắng thôi, năm bảy tám tuổi, ta bắt đầu cố gắng học tập, trung học thì tỉnh ngộ, năng lực càng lớn thì trách nhiệm càng cao cả. Sau khi tốt nghiệp đại học, trong nhà sắp xếp xem mắt, mệnh lệnh của cha mẹ ta đành phải nghe theo. Thời kỳ này ra ra sức học hành, tôn sư trọng đạo, tôn kính cha mẹ. Sau khi đi xem mắt thì có vị hôn thê, tìm vị hôn thê để huấn luyện cho ta. Trải qua mười lăm mười sáu năm, bây giờ mới đạt được trạng thái như này.

Đại Thần Thời Không mờ mịt nhìn Chu Tự:

"Chỉ dùng mười lăm mười sáu năm là đã đạt được bốn loại quyền hành? Rốt cuộc là ngươi đã làm gì?"

"Kéo các vị thần ra đánh một trận, sau đó họ cho ta.

Chu Tự trả lời.

Đại Thần Thời Không nhìn trời, im lặng không nói.

"Ngươi kết hôn chưa?"

Chu Tự hỏi.

"Rồi"

Đại Thần Thời Không gật đầu.

"Chúc mừng chúc mừng, nói chuyện với nhau nhiều như vậy, chúng ta cũng coi như là bạn bè của nhau. Bạn bè kết hôn, ta thật sự vui thay cho họ. Nhân tiện, ta cũng sắp kết hôn rồi, ngươi cũng sẽ vui vẻ thay ta đúng không?"

Chu Tự hỏi.

Đại Thần Thời Không nhìn Chu Tự, vẻ mặt mờ mịt.

"Sao không nói gì?"

Chu Tự hỏi.

"Ừm, thật sự vui thay cho ngươi.

Đại Thần Thời Không đầy mặt gượng ép, sau đó tiếp tục nói:

"Người con gái mà ngươi cưới nhất định là người con gái tốt nhất trên đời này đúng không?"

"Ngươi thật có ánh mắt, ta cũng cảm thấy như vậy.

Chu Tự lộ ra nụ cười rồi tò mò nói:

"Còn ngươi thì sao? Ngươi đã cưới ai? "

"Một cô gái rất hoạt bát"

Đại Thần Thời Không suy tư một lát, khóe miệng cũng nhoẻn lên trong vô thức.

"Nàng rất hay gây phiền phức cho ta, tuy rằng nàng hay nói ta rất giống con gái, nhưng cũng nói tướng mạo không thể ngăn cản được chí hướng lớn của ta. Mỗi lần nói chuyện với nhau, ta đều nói không lại nàng ấy, nàng ấy hay cố tình chọc giận ta. Nhưng vào thời điểm quan trọng, nàng ấy sẽ suy nghĩ cho ta, cũng sẽ nhảy ra bệnh vực khi có người nói xấu ta. Có đôi khi nàng ấy cũng sẽ nổi giận với ta, nhưng ta chỉ cần thật lòng dỗ dành thì nàng ấy sẽ nguôi giận ngay. Chúng ta đã trải qua rất nhiều, rất nhiều khó khăn để được ở bên nhau, nhưng may mắn thay cuối cùng chúng ta vẫn có thể ở cạnh nhau. Ta đã nhận được sự chấp thuận của gia đình nàng ấy, dù họ vẫn khinh thường ta, nhưng ta chắc chắn sẽ trở thành một người chồng tốt. Đó là những gì ta đã nghĩ..."

1104 chữ

Chương 992: Điểm Khác Biệt

"Nhưng sau đó ta phải đi đến một nơi thật xa, phải rời xa nàng ấy, ta không thể nào làm một người chồng tốt nữa. Khi đó nàng ấy nói muốn đi với ta, ta không đồng ý, nàng lại nói nếu bỏ nàng lại một mình thì không chừng nàng sẽ bị người đàn ông khác lừa đi. Ta biết nàng đang cố ý chọc tức ta, ta cũng thật sự không muốn đi, nhưng ta lại nhất định phải đi. Đó là một nơi vĩnh hằng của cô đơn, cho dù là người hay là thần thì đều có thể chết ở bên trong. Nghe không được âm thánh, những gì nhìn thấy chỉ là thoáng qua tức thì. Nàng không thể đi vào, ta là Đại Thần Thời Không, thời gian và không gian đều đứng về phía ta, chỉ có ta mới có thể sống sót khi vào bên trong"

"Sau đó, ta chia tay với nàng. Ta đi tới thế giới vĩnh cửu, còn nàng thì ở lại bên ngoài. Ta không biết mình đã ở đó bao lâu, phải nói sao về cảm giác ở đó đây? Đó là nơi mà thời gian không gian đều phảng phất như không hề tồn tại, xung quanh ngươi đều là sự tĩnh mịch và hư vô, dường như mọi thứ ở bên trong đều sẽ bị mài mòn. Cho dù là ta thì cũng phải chịu dày vò trong vô tận. Ta cứ nghĩ rằng ta sẽ cứ tiếp tục như thế cho đến khi chết đi, nhưng đột nhiên có một ngày, ta từ trong thế giới vĩnh hằng của sự cô độc đó nhìn thấy một di tích, trong di tích này có một luồng sức mạnh có thể kết nối với thế giới đó. Cũng vào chính ngày hôm đó, trong thế giới yên tĩnh của ta đột nhiên xuất hiện một thanh âm, thanh âm này đã một lần nữa thắp sáng thế giới của ta, cũng khiến ta cả đời không thể nào quên"

"Đầu tiên là có tiếng gõ cửa truyền ra từ di tích, ngay sau đó là một tiếng trêu chọc thanh thúy, nàng nói: Này, Thần Minh đại nhân, còn nhớ ta không?"

Nói xong lời này, hốc mắt của Đại Thần Thời Không đều có chút ướt át, hắn nhìn Chu Tự cười nói:

"Có đôi khi ta nghĩ, có lẽ mình đã được nữ thần may mắn chiếu cố.

Chu Tự tỏ vẻ kinh ngạc, sau đó cười nói:

"Ta cũng cảm thấy vận khí của ngươi rất tốt.

Nhạc mẫu của hắn rất tốt, Thu tỷ của hắn cũng rất tốt.

Vì vậy, nếu đối phương đã có một đứa con tốt như Thu tỷ, thì vận khí đương nhiên cũng không kém bao nhiêu.

Khụ, dù Thu tỷ không có chút ấn tượng nào với Đại Thần Thời Không, cho nên đừng nói chi tới việc có hảo cảm.

"Còn ngươi thì sao? Ngươi có trải nghiệm gì không?"

Đại Thần Thời Không hỏi.

"Không có, thật ra tình cảm của ta và Thu tỷ khá là bình thản.

Chu Tự nhìn bầu trời, cẩn thận suy nghĩ một chút rồi nói:

"Chúng ta gặp nhau lần đầu tiên là vào mùa hè, khi ấy nàng ấy mặc một chiếc váy trắng, rất đẹp. Chỉ là chúng ta đã có một chút hiểu lầm nhỏ, nàng thù dai lắm, nên hiện tại thi thoảng vẫn còn nhắc đến chuyện này. Lúc đầu, ta nghĩ rằng nàng ấy không xem trọng ta, về sau mới phát hiện thì ra chúng ta đã đính hôn luôn rồi. Dưới mưu kế của tỷ tỷ ta, nàng đã chuyển tới nhà ta sống. Sau đó tiền lương của ta bị nàng lấy hết phân nửa, còn mỗi ngày nấu cơm cho ta ăn, có khi ta muốn tự nấu nhưng nàng lại không cho, vô cùng bá đạo. Lúc lật album, ta phát hiện bên trong không có Thu tỷ, nhưng ta cảm thấy nếu là album ảnh gia đình thì nên có đủ mọi người, nên ta đã rửa ảnh của nàng và đặt thêm vào album. Sau đó còn dẫn mọi người đi chụp ảnh gia đình nữa, ảnh đó ta đã để ở vị trí bắt mắt nhất trong phòng khách. Cuộc sống của chúng ta rất bình thản, ta cũng xem đây là cuộc sống bình thường của mình. Sau này Thu tỷ đột nhiên trở về nhà, lúc đó ta phát hiện cuộc sống không có nàng thật sự rất yên tĩnh và nhàm chán, cho nên ta đã tìm một lý do để có thể đi tìm nàng. Tình yêu của chúng ta quả thật khác với loại tình yêu sóng gió của các ngươi, nhưng khi Thu tỷ nói nhớ ta, ta sẽ bỏ xuống tất cả mọi thứ để đi gặp nàng. Dù có hơi xúc động, nhưng khi đó ta quả thật đã làm như thế. Dù không có chuyện gì lớn để thể hiện tình cảm giữa chúng ta, nhưng ta có thể cảm nhận được sự tốt đẹp của Thu tỷ từ những thói quen hàng ngày. Mỗi ngày nàng ấy đều sẽ mặc quần áo mà ta thích, khi ra ngoài cũng bao kín mình lại, còn chạy tới trước mặt ta để hỏi han. Mỗi ngày sẽ nấu những thứ mà ta thích ăn rồi đợi ta đi làm về. Chỉ có điều nàng rất thích trêu chọc ta, ta ăn nói không tốt, cứ luôn bị nàng trêu. Nhưng nói chúng, ta cảm thấy nếu ta kết hôn, thì ta phải kết hôn với Thu tỷ. Dù có ai phản đối thì cũng vô dụng"

Chu Tự vỗ vỗ bả vai nhạc phụ đại nhân nói:

"Ngươi hiểu không?"

"Ta hiểu"

Đại Thần Thời Không nặng nề gật đầu:

"Khi đó ta cũng như vậy, tuy rằng ta không phải là đối thủ của họ, nhưng ta tuyệt đối sẽ không buông tay.

"Vậy chúng ta vẫn có điểm khác nhau.

Chu Tự nghiêm túc nói:

"Vì ta là vô địch, ba ta Tịnh Thần Chu Vương, nhị thúc ta là Đại Đạo Tô Tôn, sư phụ ta là Liệt Dương Lý chủ. Vì vậy, không ai có thể làm đối thủ của ta"

Đại Thần Thời Không:

"..."

Hai người trầm mặc một lát, Chu Tự đột nhiên tò mò mở miệng:

"Đúng rồi, người kết hôn với ngươi là ai? "

"Tiểu Kính đó.

Đại Thần Thời Không thản nhiên nói.

Chu Tự:

"..."

1138 chữ

Chương 993: Sự Khủng Bố Của Nữ THần Trí Tuệ

Cho nên Thu tỷ thật sự là con gái của sư phụ nàng?

Tuy rằng sớm đã có suy đoán, nhưng vẫn làm cho người ta có chút ngoài ý muốn.

"Khi đó sư huynh sư tỷ nàng cảm thấy ta không đáng tin, muốn Tiểu Kính rời khỏi ta. Nhưng Tiểu Kính không đồng ý, họ liền động sát tâm với ta. Khi đó họ vô cùng tức giận, cảm thấy Tiểu Kính bị ta lừa gạt.

Đại Thần Thời Không có chút cảm khái nói.

Chu Tự nhìn khuôn mặt của nhạc phụ nhà mình, cảm giác rất giống một tên tiểu bạch kiểm.

Quả thật không thể khiến cho người khác an tâm.

Đột nhiên, hắn nhớ tới lời Trí Giả vừa nói, chẳng lẽ đây là nguyên nhân khiến cho sư phụ sư nương muốn giết Đại Thần Thời Không?

Tiểu Kính tiên tử là sư muội của sư phụ?

Đây là lần đầu tiên hắn nghe được việc này.

"Sư huynh của Tiểu Kính là Liệt Dương Lý chủ?"

Chu Tự hỏi.

"Đúng"

Đại Thần Thời Không gật đầu, tiếp tục nói:

"Khi đó đã có Thiên Vân Đạo Tông, chỉ có điều không gọi là Thiên Vân Đạo Tông như bây giờ. Chưởng giáo lúc đó đã thu ba đồ đệ, chính là ba người họ. Tiểu Kính nhỏ nhất, cho nên rất được họ chăm sóc.

Đây cũng là lần đầu tiên Chu Tự nghe tới việc này.

Chỉ có điều nhạc phụ quả thật biết rất nhiều, hắn đột nhiên nhớ tới bảy cánh cửa.

Có lẽ nhạc phụ sẽ biết được một số điều.

Bên cạnh thần điện, Chu Tự và Đại Thần Thời Không cùng ngồi trên ghế đá nhìn về phía trước.

Cân nhắc một lát, hắn cảm thấy vẫn là nên đi thẳng vào chủ đề.

Hắn muốn biết chuyện bảy cánh cửa là thế nào.

"Ta nhớ rõ lúc thời đại thần minh vừa mới thành lập, có sáu vị thần minh đã cùng nhau để lại hậu thuẫn, chuyện này ngươi có biết không?"

Chu Tự nhìn nhạc phụ.

"Đám của Thần Thái Dương và Thần Ánh Sáng à?"

Đại Thần Thời Không hỏi.

"Đúng.

Chu Tự gật đầu nói:

"Thần Thái Dương, Thần Phong Bạo, Thần Ánh Sáng, Nữ Thần Hắc Dạ, Đại Địa Nữ Thần, Nữ Thần Băng Tuyết. Là sáu vị này.

"Ta có chút ấn tượng"

Đại Thần Thời Không gật gật đầu nói:

"Khi đó mấy người họ có thể xem là cùng chung chí hướng, muốn thiết lập trật tự thời đại mới, vốn cũng để chota tham gia. Nhưng khi đó ta đã có quyền hành thời gian cùng không gian, đang đi ở rìa trời đất, khám phá bí ẩn thế giới. Tính toán cẩn thận, ta cảm thấy mình không đi cùng một con đường với họ, vì vậy không cần phải tham gia. Về việc hậu thuẫn thì ta có rất nhiều, thời gian và không gian đều đứng ở phía ta, miễn là ta muốn, bất kỳ chỗ nào trong thiên địa cũng đều có thể trở thành hậu thuẫn của ta. Chu Tự cảm thấy nhạc phụ đại nhân nhất định đều thích uống rượu giả giống như cha của mình.

"Vậy hậu thuẫn mà đám người của Thần Thái Dương để lại đặt ở đâu?"

Chu Tự hỏi.

Nghe vậy, Đại Thần Thời Không cười cười nói:

"Đặt ở đâu không quan trọng, quan trọng là mấy cánh cửa kia đều đã bị mang đi đặt ở nơi khác. Ta nhìn thấy sáu cánh cửa trong dòng thời gian đã biến thành bảy cái, việc này có đúng không?"

Chu Tự tỏ ra kinh ngạc, gật đầu nói:

"Đúng"

"Ngươi muốn biết người nào đã đặt nó ở đó, cùng muốn biết trong cánh cửa thứ bảy có cái gì, hoặc dẫn tới nơi nào?"

Đại Thần Thời Không lại hỏi.

"Đúng. Vậy ngươi có biết không?"

Chu Tự bội phục nói.

"Không biết.

Đại Thần Thời Không lắc đầu.

Chu Tự:

"..."

Chu Tự còn chưa kịp nói gì, Đại Thần Thời Không đã tiếp tục mở miệng:

"Ta từng mượn quyền hành của Thần Vận Mệnh, nên đã biết được một số chuyện. Trí tuệ, may mắn, vận mệnh, ba quyền hành này vốn đều thuộc về Nữ Thần Trí Tuệ, ngoài ra, mặt trăng đỏ cũng vì nàng mà xuất hiện, vì vậy tất cả đều tự động đến gần nàng để dung hợp. Nhưng tới nửa đường, dường như Nữ Thần Trí Tuệ đã bỏ vận mệnh ra, cũng để mặt trăng đỏ ra sau lưng. Bằng không thì dựa theo suy đoán của ta, nếu dung hợp ba quyền hành lớn là vận mệnh, trí tuệ và may mắn lại với trăng đỏ đặc thù thì sẽ có thể tiến vào cảnh giới cao hơn cả các vị thần. Vì vậy ta đã đưa ra một kết luận, đó chính là sự xuất hiện của Nữ Thần Trí Tuệ đã vượt xa các chư thần. "Chẳng phải Nữ Thần Trí Tuệ cuối cùng cũng biến mất sao?"

Chu Tự hỏi.

"Ừm."

Đại Thần Thời Không gật đầu nói:

"Nhờ Tiểu Diệp, ta đã may mắn được gặp Nữ Thần Trí Tuệ một lần, quyền hành của ta có thể nhìn thấy rất nhiều thứ. Trước mặt thời gian, không ai có thể thoát khỏi sự dò xét về dòng thời gian của ta. Nhưng...Nữ Thần Trí Tuệ lại khác, nàng là người ta không thể nhìn trộm, không thể nhìn thẳng, cũng không thể miêu tả. Tất cả sự kết nối trong dòng thời gian của nàng đều bị bóp méo, xuyên tạc. Lúc đó ta chỉ liếc mắt một cái, liền bị thương nặng. Lúc đó ta luôn tự tin mình đứng ở đỉnh cao của các chư thần, nhưng không ngờ khi đối mặt với Nữ Thần Trí Tuệ thì lại vô lực như vậy. Hơn nữa lực lượng của nàng cũng rất kỳ lạ, dựa vào thực lực của nàng, nếu nàng động thủ thì ta nhất định sẽ không phải là đối thủ. Điều may mắn là nàng không có ác ý"

"Vậy cho nên, Trí Giả và Thần Cổ Lộng Huyền Hư tỏ ra e ngại với Nữ Thần Trí Tuệ, là vì đều đã bị âm thầm ăn quả đắng?"

Chu Tự hỏi.

"Có lẽ thế. Thần Cố Lộng Huyền Hư lợi hại hơn ta, thương tổn nhận được cũng sẽ nặng hơn. Vì vậy khi nhìn thấy Tiểu Diệp, hắn đã lựa cách lui về, tránh việc châm lửa thiêu thân"

"Thì ra là như thế"

Chu Tự gật đầu, sau đó khó hiểu nói:

"Vậy chuyện này có liên quan gì đến chuyện bảy cánh cửa?"

1103 chữ

Chương 994: Thuận Mắt

"Đương nhiên là có liên quan"

Đại Thần Thời Không nghiêm túc nói:

"Bản thân Nữ Thần Trí Tuệ mang theo một khí tức không thể nào theo dõi, "Nữ Thần Trí Tuệ luôn mang theo một loại khí tức không thể theo dõi, mà trước khi nàng hoàn toàn biến mất, đã cho Tiểu Diệp một bảo vật hộ mệnh. Bảo vật đó cũng có loại khí tức y hệt. Mà cánh cửa thứ bảy cũng có loại khí tức này. Cho nên sự tồn tại của cánh cửa thứ bảy ít nhiều gì cũng có liên quan đến Nữ Thần Trí Tuệ hoặc những thứ đại loại như thế. Về phần nó dẫn tới nơi nào thì phải mở ra mới có thể biết rõ được.

"Vậy Đại Địa Nữ Thần đã chết như thế nào?"

Chu Tự hỏi.

Về chuyện của bảy cánh cửa, hẳn là có liên quan đến Nữ Thần Trí Tuệ.

Mặt trăng đỏ, quyền hành may mắn được Biên Giới Thạch sử dụng, tất cả đều có liên quan đến Nữ Thần Trí Tuệ.

Nhưng tình huống cụ thể thì hắn không biết, có lẽ không phải do chính bản thân nàng làm.

Bằng không Đại Địa Nữ Thần sẽ không vẫn lạc.

"Chuyện nàng vẫn lạc quả thật rất kỳ lạ, nhưng ta không dò xét được, vì khi đó ta đã bị trục xuất.

Đại Thần Thời Không thở dài một tiếng, tiếp tục nói:

“Nhưng ta có một suy đoán, từng có một thời đại rực rỡ tồn tại trước cả thời đại thần minh. Người ở thời đại đó có sức mạnh khống chế liên quan đến đại địa, tự nhiên và đại thế. Tiểu Diệp chấp chưởng đại địa, có lẽ nngười ra tay chính là tự nhiên hoặc là đại thế. Nếu không những người đó cũng không để mức muốn giết chết Tiểu Diệp. Ta cũng đã nghiên cứu được một vài điều về thần minh của thời đại trước. Bọn hắn là đột nhiên biến mất một cách tập thể. Giống như tất cả những người mạnh mẽ tập hợp lại với nhau để đi làm một chuyện gì đó, có lẽ là nhìn trộm mà tương lai hoàn toàn mới. Nhưng dù kết quả thế nào, thì họ đều đã biến mất, lúc này thời đại thần minh mới giáng lâm.

Chu Tự gật đầu, chuyện này Trí Giả cũng nói qua, nhưng không nói bọn hắn diệt vong như thế nào.

Bây giờ hắn đã biết, bọn hắn có lẽ còn chưa diệt vong, mà là chỉ biến mất.

"Cho nên chư thần trở về, là để hợp tác với người của thời đại này? Người của hai thời đại hợp tác với nhau, cùng nhau đối đầu với thời đại tu chân?"

Chu Tự hỏi.

Đại Thần Thời Không kinh ngạc, cho dù là Trí Giả ở một bên cũng ngoài ý muốn nói:

"Thật hay giả? Ai đã nói với ngươi điều đó? "

"Cánh cửa thứ bảy:

Chu Tự trả lời.

Trong lúc nhất thời, Đại Thần Thời Không và Trí Giả đều rơi vào trầm mặc.

Nếu cánh cửa thứ bảy thực sự có liên quan đến Nữ Thần Trí Tuệ, vậy thì việc này quả thật lớn rồi.

Trầm mặc một lát, Trí Giả nhắc nhở:

"Thời gian sắp hết rồi"

"Ta phải đi"

Chu Tự đứng lên, vỗ vỗ bả vai Đại Thần Thời Không nói:

"Nói chuyện phiếm với ngươi rất vui, ta cảm thấy dù ngươi thoạt nhìn không đáng tin cậy, nhưng người không thể nhìn diện mạo, ta cảm thấy ngươi rất tốt. Liệt Dương Lý chủ nhất định rất vui mừng."

Đại Thần Thời Không:

"..."

"Đúng rồi, ngươi cảm thấy ta như thế nào?”Chu Tự có chút chờ mong nói.

"Ta thấy ngươi, không thuận mắt.Đại Thần Thời Không thành thật nói.

Chu Tự nhướng mày:

"Không có ánh mắt, ta đi rồi, sau này chúng ta còn có thể gặp lại. Đến lúc đó ta sẽ mời rượu ngươi, dù tửu lượng của ta không tốt, nhưng ta nhất định sẽ mời. Dù ngươi nhìn ta không vừa mắt, nhưng ta nhìn ngươi vẫn khá thuận mắt.

Đi được hai bước, Chu Tự chợt quay đầu nhìn nhạc phụ đại nhân:

"Đúng rồi, có một chuyện ta muốn nhắc nhở ngươi. Người ta muốn lấy, không ai được phép phản đối. Ngươi ra bên ngoài hỏi thăm thử, toàn bộ tu chân giới đều biết tiếng ác của ta. Ai dám phản đối ta sẽ ác với người đó.

"Vậy ngươi cũng ác với vợ chưa cưới của mình à?"

Đại Thần Thời Không đột nhiên hỏi.

Chu Tự thần sắc lạnh lùng:

"Ngươi hỏi như vậy, chúng ta làm sao làm bạn tốt?"

Thu tỷ thù rất dai, nếu nàng ấy nghe thì mình nhất định sẽ xui xẻo.

Thấy vậy, Đại Thần Thời Không khẽ cười nói:

"Kỳ thật ta rất coi trọng ngươi, tuy rằng nhìn ngươi không quá vừa mắt"

Chu Tự khẽ phất tay, sau đó đi theo Trí Giả biến mất ở chân trời.

Đại Thần Thời Gian Và Không Gian thở dài nặng nề, cuối cùng bóng hình của hắn mờ dần, trông có vẻ cũng rất căng thẳng.

Lúc này, Chu Tự ngồi đối diện với trí giả, khá khâm phục nói:

“Lúc này là cuối thời đại Thần Minh ư? Đại Thần Thời Gian Và Không Gian biết rất nhiều điều.

Bố vợ đúng là không tệ, nói chuyện với hắn còn vui hơn nói chuyện với đám người cha Nguyệt tỷ nhiều.

“Lúc này là thời kỳ đỉnh phong của Thần Minh Trí giả uống trà nói.

“Thời kì đỉnh phong ư?"

Chu Tự tỏ vẻ mặt nghi hoặc, sau đó lại suy đoán:

“Dòng sông lịch sử gần giống như đường lui của Thần Minh, họ có thể nhận được ký ức chính mình phải không?"

"Ừm?"

Trí giả nhìn chằm chằm Chu Tự, nghi hoặc nói:

“Ta không nói với ngươi à?"

“Nói cái gì?"

Chu Tự có dự cảm không ổn. Trí giả nhìn thần điện ở phía xa nói:

“Vừa nãy không phải ngươi gặp Đại Thần Thời Gian Và Không Gian trong dòng sông lịch sử, mà là Đại Thần Thời Gian Và Không Gian mượn sức mạnh quyền hạn để đến đây. Cho nên, vừa nãy ngươi nói chuyện với chính bản thân Đại Thần Thời Gian Và Không Gian, hình như hắn đặc biệt đến gặp ngươi, đến vì con gái của hắn.

1090 chữ

Chương 995: Kết Quả

Chu Tự đang định uống nước giải khát liền phun ra. Nước không phun được đến trí giả, nước trà đến trước mặt hắn thì dừng lại, sau đó rơi sang bên cạnh. Hắn tỏ ra rất ung dung. Chu Tự nhìn chằm chằm đối phương, lên tiếng nói:

“Lúc đi vào, ngươi không nói vậy.

“Ta đã có tuổi rồi, có thể đã quên nhắc nhở ngươi Trí giả uống trà mỉm cười nói.

Chu Tự:

"..."

Lại bị trí giả lừa, lần thứ ba rồi. Nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là mình đã nói chuyện gì với bố vợ? Hỏi bố vợ có mấy bạn gái? Trước đó không phải là bản thân đối phương, hắn không có áp lực tâm lý. Tóm lại sau này tùy tiện tìm một cái cớ, dù sao chuyện này giống như đột ngột nhận được thông tin, cảm quan không mạnh. Nhưng trò chuyện mặt đối mặt như này thì khác.

Xong rồi, xong rồi, xong đời rồi. Lúc về phải ăn nói với Thu tỷ thế nào? Vừa nãy bố vợ đã nói gì? Nhìn ta không ưng mắt?

“Các ngươi nói chuyện rất vui vẻ, không phải sao?"

Trí giả trấn an nói.

Chu Tự:

"..."

Dù sao cũng là trước mặt bố vợ, không phải là hình bóng ghi lại. Hắn thực sự không ngờ đích thân bố vợ lại đến, xem ra là đến xem con rể như mình. Mà hắn lại nộp đầu cho đối phương chém.

“Ta thật ngốc.

Chu Tự cảm khái nói.

Thần Minh và trí giả cùng một loại người, quá âm hiểm. Bước vào con đường này nửa năm, đã bị họ đùa giỡn mấy lần. Cha mẹ nói hắn không có thiên phú, cho nên đưa đến thế giới bình thường, quả nhiên là có con mắt nhìn xa trông rộng.

Lúc này, đám người Chu Ngưng Nguyệt ngồi dưới cây trí tuệ. Ngoại trừ Tô Thi đang ăn quả bất tử, những người khác đều ăn quả trí tuệ. Đây là lần đầu tiên Gia Cát Du và Hầu Tầm được ăn, điều này khiến họ kinh ngạc không thôi. Thì ra đi theo một người, thì có thể có được rất nhiều cơ duyên. Gia Cát Du khó mà tin được, mình đến chụp ảnh cưới một lần, thì đã có được quả bất tử, quả trí tuệ. Không thể tưởng tượng nổi, có một kĩ năng, có lúc có thể thay đổi được số phận.

Hầu Tầm cũng vậy, làm gián điệp mà làm đến mức như nàng, nàng cũng rất cảm khái.

“Không biết Chu Tự trò chuyện thế nào rồi.

Thu Thiển có chút lo lắng.

“Dựa theo kinh nghiệm trước đây, chỉ cần không đối mặt trực diện thì Chu Tự đều rất thoải mái. Nhưng nếu không có việc ngoài ý muốn, chắc chắc sẽ xảy ra điều bất ngờ.

Chu Ngưng Nguyệt ăn quả trí tuệ bình tĩnh nói.

“Liệu hắn có đột nhiên bùng phát ra nhân cách thứ hai thứ ba, bắt bố vợ hắn gọi đại ca không?"

Tô Thi hỏi.

Nghe thấy Tô Thi và Nguyệt tỷ nói vậy, Thu Thiển càng lo lắng hơn. Những việc khác thì Thu Thiển cũng không lo lắng. Thực lực của Chu Tự bày ở đó, nhưng thực sự việc gì hắn cũng làm được. Có lúc tiếng xấu ở bên ngoài không liên quan nhiều lắm đến lời đồn. Đó đều là sự thực. “Chốc nữa xem biểu hiện của hắn là được. Chu Ngưng Nguyệt không thèm để ý nói. Thu Thiển gật đầu.

Đợi một lúc, cuối cùng đám người trí giả cũng về đến dưới cây trí tuệ. Thu Thiển lập tức nhìn về phía Chu Tự, rất nhanh nàng có chút kinh ngạc. Lúc này, sắc mặt Chu Tự rất tối, trong hối hận có đau khổ, trong đau khổ có tuyệt vọng, giống như đã làm việc ngốc nghếch gì đó. Điều này khiến đám người Chu Ngưng Nguyệt rất bất ngờ.

Đã xảy ra chuyện gì, sao Thánh Tử Ma Đạo của chúng ta lại biến thành như vậy.

Trí giả lại mỉm cười, thỉnh thoảng còn lên tiếng an ủi vài câu.

“Không sao không sao"

Trí giả rất có vẻ đắc ý, rồi sau đó hắn nói với mọi người:

“Tất cả đã có được quả trí tuệ rồi, vậy ta không giữ các ngươi nữa. Hẹn gặp lần sau.

Trong nháy mắt, mọi người được đưa về Biên Giới Thành. Dưới cây bất tử, Thu Thiển đến bên Chu Tự có chút quan tâm nói:

“Trò chuyện không vui à?"

Chu Tự nhìn Thu tỷ, lúng túng nói:

“Vui thì rất vui, nhưng.

Hắn kể lại nội dung trò chuyện.

“Ngươi hỏi bố vợ đã yêu mấy người?"

Tô Thi khiếp sợ nói:

“Ngươi là bố vợ của hắn hay hắn là bố vợ của ngươi?"

“Chỉ là lịch sử ghi lại, chẳng phải ngươi không để ý sao?"

Chu Ngưng Nguyệt có chút tò mò. Chuyện lớn đến mức nào chứ.

“Theo lý thì như vậy, nhưng vấn đề là ở chỗ này?

Chu Tự buồn bã nói:

“Lần này không phải lịch sử ghi lại, mà là đích thân bố vợ ta vượt thời gian không gian đến tìm ta. Thực ra chúng ta nói chuyện trực diện, nhưng ta không biết.

Mọi người:

"..."

Chu Ngưng Nguyệt ngẩn người, nói chuyện trực diện? Chuyện mất mặt như vậy cũng bị Chu Tự làm được.

“Hắn là người thế nào?"

Thu Thiển đột nhiên hỏi.

Về vấn đề này, Chu Tự suy nghĩ nói:

“Một người rất dễ nói chuyện, lại không mạnh mẽ áp đảo. Hơn nữa hắn rất quan tâm vợ của hắn, còn nói đã lấy cô gái tốt nhất trên thế gian, lại còn nhìn ta không ưng mắt. Lúc đầu gặp, ta cảm thấy hắn không đáng tin, nhưng sau đó nói chuyện, cảm thấy hắn rất tốt. Thực lực cường mạnh, cũng dịu dàng. Đặc biệt là câu chuyện tình yêu của hắn, vang đội cổ kim, trải qua bao vất vả khó khăn, như sóng tràn bờ"

“Câu chuyện tình yêu?"

Chu Ngưng Nguyệt đột nhiên nói:

“Thế vợ của hắn là ai?"

Nàng hỏi vấn đề này, Chu Tự lập tức nhìn về phía Thu Thiển.

Đối diện với ánh mắt của người trước mặt, Thu Thiển cúi đầu, dường như muốn biết lại như không muốn biết.

1089 chữ

Chương 996: Chờ Gió Đông

“Không có gì"

Chu Tự cười nói:

“Việc này cũng không liên quan, là ai thì vấn đề cũng không lớn"

“Ta quen biết phải không?"

Thu Thiển hỏi. Chu Tự gật đầu. Thu Thiển thở ra nhẹ nhàng, dường như đã đoán được. “Vậy à"

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu. “Thì ra là thế"

Tô Thi gật đầu theo.

“Tam lão bản cũng biết à?” Chu Tự không dám tin.

“Tại sao ta không biết? Chắc chắn là sư phụ của Thu tỷ, có phải ngươi cảm thấy ta ngốc không?"

Tô Thị nói:

“Ta chỉ làm việc không được tốt, nhưng trí tuệ của ta vẫn bình thường"

Chu Tự:

"..."

“Về thôi"

Chu Ngưng Nguyệt sờ bụng nói:

“Trời tối rồi, ta cũng đói rồi"

“Tam lão bản mời bữa tối nhé"

Chu Tự kéo Thu tỷ đi ra ngoài.

“Tại sao lại là ta mời? Các ngươi không thể ức hiếp một mình ta.

Tô Thi tỏ vẻ bất mãn.

“Ta mời cũng được.

Âm Túc có lòng tốt nói.

“Được, quyết định vậy đi"

Chu Tự và ba vị lão bản lập tức gật đầu đồng ý.

Âm Túc:

"..."

Những người này không hề biết khách sáo chút nào.

Chu Tự cũng vội trở về. Cuối cùng cũng có cuốn Sơn Hải Thiên rồi. Đợi sau chín vòng, chính là ngày hắn tiến vào thời đại thần thoại.

Trong cung điện dưới biển sâu.

Tiểu Kính tiên tử nhìn thần lực phía trước, mong đợi nói:

“Xong rồi hả? Các ngươi đã nói chuyện gì?"

“Á? Hắn hỏi ngươi từng có mấy bạn gái? Hắn là bố vợ của ngươi, hay ngươi là bố vợ của hắn? Cho nên ngươi đã có mấy bạn gái? Có đúng là ngoài một mình ta ra thì không còn ai không? Được rồi, ta tin, sau đó thì sao? Ngươi cảm thấy hắn thế nào? Ta vẫn chưa gặp hắn.

“Tuy không ưng mắt lắm, nhưng nói chuyện với hắn rất vui à? Cảm thấy hắn thực sự không tệ ư? Đánh giá cao vậy à?"

Hai tay Tiểu Kính tiên tử chống lên má, cười nói:

“Nói với ta xem các ngươi đã nói chuyện gì, đừng lười biếng giảm nguyên liệu, để ta nghe xem, có nói đến ta không? Nếu có thì nhớ khen ta vài câu"

Ăn tối xong, đám người Chu Tự ai về nhà người nấy. Những người khác muốn về tiêu hóa hiệu quả của quả trí tuệ mang lại, Chu Tự lại kỳ vọng vào quyển sách thứ hai. Hắn ngồi trong đại sảnh, lấy hai nửa quyền sách ra, sau đó so sánh, vết rách hoàn toàn trùng khớp. Sau đó quyển sách bắt đầu liền lại dưới ánh mắt hắn. Chỉ qua máy hơi thở, Sơn Hải Thiên của Hoang Cổ Kinh Thế Thư hoàn toàn trở về nguyên vẹn. Chu Tự cầm sách mở xem qua, thực sự là một quyển sách hoàn chỉnh.

“Ngươi xem có chữ nào không biết thì nói với ta, ta dạy ngươi.

Thu Thiển ngồi bên cạnh hắn nói.

"Ừm."

Lúc này Chu Tự bắt đầu đọc sách. Hắn phát hiện nội dung của Sơn Hải Thiên và Nhân Hoàng Thiên khác nhau, nhưng đại khái na ná như nhau. Hắn cũng không vội đọc dòng chữ bên trên, mà đi tìm chữ chưa biết. Bây giờ hắn phải đợi Ma Chủng được chín vòng, nếu không cơ thể không chịu nổi sức mạnh của thời đại thần thoại, sẽ tự động dừng thay đổi.

Cuối cùng hắn chọn ra được không ít chữ cổ văn bảo Thu tỷ dạy hắn.

“Có phải đợi ngươi học được chữ trên đó thì sẽ tiến vào thời địa thần thoại không?"

Chu Ngưng Nguyệt ăn quả trí tuệ hỏi.

“Không phải"

Chu Tự lắc đầu giải thích:

“Từ thời đại tiên hiệp đến thời đại thần thoại sẽ có sự chuyển đổi, việc chuyển đổi này phải xem cơ thể ngươi có chịu nổi hay không. Lần trước cần chín vòng thất phẩm, lần này chắc phải cần chín vòng tứ phẩm. Bây giờ ta sắp được bảy vòng, cho nên còn phải đợi năm sáu ngày. Thứ bảy tuần sau chắc là được.

“Sáu vòng đến chín vòng, cần sáu bảy ngày là đủ rồi ư?"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn Chu Tự hỏi.

“Có phải nhanh quá không?"

Thu Thiển hỏi theo bản năng.

“Cũng khá nhanh, ta cảm thấy Ma Chủng sắp đình công rồi, trước đây còn đợi một hai tháng"

Chu Tự gật đầu nói.

“Có nghĩa là tăng cấp bình thường cần hai một tháng ư Thu Thiển hỏi.

“Ừm, rất lâu, mỗi ngày nhìn Ma Chủng, ta cũng lo lắng cho nó?

Chu Tự nhớ lại trước đây thực sự muốn khiến Ma Chủng chăm chỉ làm việc. Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển nhất thời không muốn nói gì.

“Đúng rồi, trước đó ta đến tế đàn nhận thông tin. Hình như phía Hỏa Nguyệt Cốc lại hái được quả của Băng Thụ, có thể trong mấy ngày gần đây sẽ đưa đến"

Thu Thiển đặt từ điển sang một bên tiếp tục nói:

“Hình như phía hồ Khô Tịch cũng bắt đầu thăm dò, còn có Dị Thế Giới, bên đó thỉnh thoảng truyền đến giọng nói, nhưng nghe không rõ"

“Dị Thế Giới?"

Chu Tự suy nghĩ nói:

“Bây giờ có thể qua đó không?"

“Có thể, ta đã nắm giữ cánh cửa Dị Thế Giới.

Thu Thiển cười nói.

“Vậy cuối tuần đi nhé?"

Chu Tự hỏi.Thu Thiển gật đầu, sau đó nhìn về phía Nguyệt tỷ:

“Hình như có thể chọn vị trí, Nguyệt tỷ muốn đến chỗ nào?” “Nhà ăn Dị Thế Giới.

Chu Ngưng Nguyệt trả lời.

Thu Thiển:

"..."

Thứ hai, ngày 14 tháng 3. Khi Chu Tự đi làm, phát hiện Ma Chủng đã được bảy vòng.

Thứ năm. Ma Chủng xuất hiện vòng thứ tám.

Cùng ngày, hắn nhận được chuyển phát nhanh của ông chủ chém giá, lần này chuyển phát hơi chậm. Nhưng khi nhận được hàng, hắn đột nhiên nghĩ đến một chuyện. Quên mất việc giúp đám người Tần Văn Thành hỏi chuyện phí tiếp tục duy trì thần thú. Phía họ khá cần thần thú, phải hỏi giúp chuyện này mới được.

Đêm cùng ngày, Chu Tự đã hoàn toàn học được Sơn Hải Thiên, chỉ thiếu vòng thứ chín. Không phải thứ bảy thì là chủ nhật.

1108 chữ

Chương 997: Quên Thu Phí

Học xong, hắn liền tiến vào ngoại thành thần vực. Cũng không có thêm tin tức về việc thăm dò tiếng hát, cho nên Chu Tự cũng không đi hỏi thăm, mà tìm ông chủ chém giá nói rõ mục đích.

“Phí tiếp tục duy trì?"

Ông chủ chém giá có chút kinh ngạc.

“Ừm, phí tiếp tục duy trì.

Chu Tự gật đầu:

“Có thể tiếp tục duy trì không?"

“Việc này rất khó xử"

Vẻ mặt ông chủ chém giá rất khó coi:

“Nhưng nể tình ngươi là khách hàng cũ, ta chỉ có thể miễn cường đồng ý, nhưng giá hơi đắt.

“Phí tiếp tục duy trì, mười tám đồng một tháng, ta bao cả năm, tính theo phí duy trì cả năm, thì một trăm năm mươi đồng một năm đi?

Chu Tự mở lời trước.

Ông chủ chém giá:

"..."

Ngươi đang nói với ta hả?

“Không được"

Ông chủ chém giá lắc đầu nói:

“Quá rẻ rồi, ta bị lỗ to “Bao cả năm một trăm tám mươi đồng được không? Ta chịu thiệt một chút.

Chu Tự nói.

“Tám trăm tám mươi, giá ưu đãi nhất rồi.

Vẻ mặt ông chủ chém giá kiên định, tỏ vẻ không thể nhượng bộ thêm nữa. Cuối cùng Chu Tự bao cả năm với giá một trăm chín mươi tám.

“Mua mười tặng hai.

Ông chủ chém giá nói.

Chu Tự:

"..."

Cũng chỉ có vợ chồng Tần đại ca cần, hắn mua nhiều thế là gì? Nhưng tặng hai cũng không tệ, giữ lại, lỡ như sau này còn cần tiếp tục duy trì cũng chưa biết chừng.

“Ngươi không đi dõi theo tiếng hát à?"

Ông chủ chém giá hỏi.

“Dạo này không có thời gian, ta sắp tiến vào thời đại thần thoại"

Chu Tự lắc đầu nói.

“Thời đại thần thoại?"

Ông chủ chém giá tỏ vẻ mặt kinh ngạc.

“Nghĩa là thượng ba phẩm.

“Thì ra là thế.

Ông chủ chém giá cảm thấy đối phương truyền kỳ như vậy, tiến vào tam phẩm cũng có thể hiểu được. Chu Tự gật đầu, lúc sau tạm biệt ông chủ chém giá. Sau đó thông báo Tần Văn Thành trong nhóm. Đến lúc đó gửi đồ qua, tiếp tục duy trì một năm. Nhân tiện hắn hỏi những người khác có ai cần duy trì.

Thượng Quan Hà lập tức nhảy ra:

“Ta...ta có thể tiếp tục duy trì không?"

Chu Tự biết ngay hắn nhất định sẽ nhảy ra.

Sau đó hỏi hắn:

“Muốn tiếp tục duy trì mấy con?"

Thượng Quan Hà:

“Có thể ba con cùng lúc không?"

Chu Tự:

“Được thì cũng được.

Bạch Tử:

“Tốt nhất Thượng Quan đạo hữu cho mấy con thần thú học ca múa, để chúng biểu diễn trong hôn lễ của tiểu sư thúc tổ"

Tô Thị:

“Ta cũng muốn tiếp tục duy trì, nuôi rất thú vị"

Hàn Tô:

“Không tiếp tục duy trì nữa, đều là ta nuôi Tô Thị:

“Ta nhất định sẽ hỗ trợ Minh Nam Sở:

“Ta không sao, dù sao nuôi rất tiện"

Âm Túc:

“Ta cũng có thể nuôi"

Nhìn điện thoại, Chu Tự khá khâm phục, những người này đều không ngủ hả? Không phải họ về tu luyện rồi à? Xem ra chỉ có Từ đại ca thật thà về tu luyện.

Chu Tự:

“Tổng cộng mười hai con, Nguyệt tỷ phải chiếm hai con, Tần đại ca chiếm một con. Số còn lại thì ngày mai ta đưa cho đại lão bản, các ngươi tự chia nhau"

Hắn cũng không muốn quản việc này, ném cho đám người đại lão bản tự chia nhau. Ồ, còn có pháp tướng đó, cũng ném cho họ. Ấy, nghĩ kỹ lại, quên thu phí rồi.

Thôi...lần sau vậy.

Lúc này Thanh Long gửi một biểu cảm tò mò:

“Các ngươi đang nuôi thú cưng à? Mấy năm nữa để ta giết giúp các ngươi, giao việc nướng thịt cho Chu Tước.

Chu Tước:

“Được"

Tô Thị:

Chu Tự không quản họ, mà ném điện thoại sang một bên, bắt đầu tu luyện. Cho Ma Chủng đạt chín vòng trước, sau đó tiến vào thời đại thần thoại.

Ngày hôm sau...

Hắn phân mấy Pháp Tướng Thiên Địa ra ngoài, nhiều lần còn có cả Phượng Hoàng Lửa Cửu Thiên, Tô Thi thân là chủ của Cửu Thiên Hoàng, đương nhiên nàng muốn cái này.

Chu Tự nhắc nhở nàng dạo này học chút về trường thương Hồng Anh, sau đó đứng thẳng trên thân Phượng Hoàng Lửa Cửu Thiên.

Cầm thương đánh đến cửu thiên.

“Tam lão bản, có một điểm quan trọng vô cùng, ngươi nhất định phải nhớ cho kỹ. Những lúc luyện thương nhớ phải cười nhiều một chút, cười một chút vận may mới tốt, nếu không vận may khi dùng thương sẽ rất kém. Ta dùng Phá Thiên Chiến Kích cũng giống vậy đấy, cho nên cũng có kinh nghiệm.

Chu Tự tốt bụng nhắc nhở.

“Đó không phải là đa nhân cách à?"

Tô Thi hỏi ngược lại.

“Ngươi tin thì tin Chu Tự tức giận nói.

“Nghe nói cuối tuần các ngươi muốn đến thế giới khác?"

Vẻ mặt Tô Thi đầy hưng phấn.

Nàng cũng muốn đi, bên đó còn có tinh linh, nàng chưa được gặp bao giờ.

“Cũng không phải không được, nhưng lần này đi sang thực ra là muốn đi tìm đại ca của ta, hẳn là sẽ có chút nguy hiểm"

Chu Tự nói.

Đến nay đại ca vẫn chưa đi ra, chắc chắn đã gặp phải phiền phức rồi.

"Ồ"

Tô Thi gật đầu nói:

“Vậy tuần tới ta đây mới đi?

Chu Tự:

"..."

Những tưởng rằng Tam lão bản không sợ mà theo cùng.

Thế nhưng cũng tốt, Tam lão bản quá đẹp, đến đó rồi sẽ đàn áp tất cả sinh linh, thôi thì cũng tránh cho lòng tự tôn của những người khác bị tổn hại.

Sáng sớm chủ nhật, ngày 20 tháng 3, Chu Tự đang quan sát ma chủng.

Lúc này ma chủng đang nghỉ ngơi, thoạt nhìn nó cực kỳ mệt mỏi, nặng nề cứ như đến cực hạn rồi vậy.

Qua một hai tiếng sau, cái vòng thứ chín nên được sinh ra rồi.

“Cuối cùng cũng đợi được ngày này, sau khi kết thúc tu luyện, xuất hiện chín cái vòng thì phải gọi điện cho lão cha mới được"

Cuối cùng hắn lại nhìn sang Chu Thiên Linh Khí Đoàn, cũng sắp thắp được bai ngôi sao rồi.

Đại Chu Thiên Kinh dễ tu hơn Chu Thiên Kinh.

1176 chữ

Chương 998: Thần Nhân

Mở mắt, hắn chợt nghe thấy giọng nói của Thu tỷ.

“Buổi sáng tốt lành, bây giờ là 7 giờ 52 phút, có nắng, là một ngày nắng đẹp."

Thu Thiển vuốt tóc, buộc tóc thật chắc.

Nhìn Thu tỷ ở trước mắt, Chu Tự có chút sững sờ.

Một thân váy liền màu lam nhạt, làn da căng tràn đẹp đẽ, buộc tóc nên phải vươn tay, cả chiếc váy cũng bị kéo lên theo.

Cặp đùi nhìn không sót thứ gì.

“Không phải hôm nay muốn ra ngoài sao?"

Chu Tự hỏi.

“Mặc thế này ra ngoài không được à?"

Thu Thiển hỏi lại.

Lúc này cánh tay nàng đã buông xuống, trước ngực lộ một mảng trắng nõn.

Thậm chí còn xuất hiện khe sâu.

“Thế này, có hơi lạnh.

Chu Tự đắn đo mà nói.

Thu Thiển bật cười, ghé sát vào Chu Tự rồi nói:

“Là váy ngủ mới mua đấy, sao lại mặc ra ngoài được? Tối qua ngươi không thấy được nên sáng nay được biệt để ngươi ngắm đấy.

Cuối cùng Thu Thiển lùi về sau một bước rồi nói:

“Ăn cơm thôi"

Chu Tự:

"..."

“Nguyệt tỷ dậy đánh răng rửa mặt đi.

Hắn đi ngang qua phòng Nguyệt tỷ ngõ mấy tiếng.

Cạch...cạch!

Cửa phòng mở ra, Chu Ngưng Nguyệt mặc bộ quần áo gấu nhỏ ngẩng đầu nhìn Chu Tự:

“Ta đánh răng trước.

“Ta trước"

Chu Tự nói.

Nói xong lập tức đến phòng vệ sinh.

Chu Ngưng Nguyệt cũng đi vào, đứng ở bên cạnh chu Tự, cũng lấy kem rồi đánh răng theo.

“Ngươi dịch qua kia chút đi, chiếm hết chỗ của ta rồi.

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Chu Tự lạnh mặt nhìn nàng một cái, lùi sang bên một bước, tiếp tục đánh răng.

Rất nhanh bọn họ đã đánh răng xong, trên bàn ăn.

“Ăn xong thì muốn đi sang thế giới khác sao?"

Thu Thiển ăn cháo rồi nói.

"Ừm"

Chu Tự gật đầu:

“Vừa hay đi xem đại ca ta ở đâu, thế nhưng cũng phải qua vương đô một chuyến, xem có tin gì không"

“Đi vương đô"

Chu Ngưng Nguyệt gật gật đầu.

Nơi càng rộng lớn thì càng nhiều đồ ăn ngon.

Còn về phần nguy hiển thì bản thân Chu Tự có thể tự đối phó được, nàng cũng không cần nhúng tay.

Cuối cùng nàng gắp miếng trứng chiên trước mặt Chu Tự:

“Giữ bụng mà ăn mỹ thực ở thế giới khác đi, cái này để ta ăn giúp ngươi cho.

Chu Tự:

Thu Thiển chia miếng trứng chiên của mình thành hai nửa, sau đó gắp cho Chu Tự.

“Vẫn là Thu tỷ tốt.

Chu Tự nói.

“Vợ mình chắc chắn là tốt rồi.

Chu Ngưng Nguyệt cúi đầu ăn cơm, nàng nói tiếp:

“Nếu ta cũng có một người vợ tốt như vậy, chắc chắn ta sẽ để nàng sinh ra đứa con của chúng ta trước tiên.

Thu Thiển cúi đầu, không hề phản bác.

Thực ra Chu Tự cũng khá đồng tình, chỉ là có thêm con cái cũng có hơi phiền.

Chỉ đành thuận theo tự nhiên.

Sau khi ăn xong, Chu Tự rửa bát đũa xong, Thu Thiển mặc thêm áo khoác lông rồi đứng trước mặt hắn.

Hỏi hôm nay mặc vậy có đẹp không.

Chu Tự cho ra câu trả lời tán thành, lát sau ba người định xuất phát.

Lúc này, Thu Thiển đứng ở đại sảnh, thần lực trên người bắt đầu khởi động.

Dường như đang kết nối với cái gì đó.

Chẳng bao lâu sau, nàng vung nhẹ cánh tay, một cánh cửa được hội tụ bằng thần lực cứ vậy mà xuất hiện.

Bên trên có thần lực hội tụ, có vô số phù văn loé lên.

Theo phù văn sắp xếp xong, cửa lớn cũng chầm chậm mở ra.

“Đi thôi, tuy rằng là lần đầu dùng nhưng hẳn là có thể đi thẳng tới vương đô của nước Ia"

Thu Thiển nói.

Chu Tự đi vào đầu tiên, bây giờ thực lực của hắn cao cường, đương nhiên là đi đầu rồi.

Trong Thời Gian chi thạch.

Lý Lạc Thư đi đằng trước, hắn đi thật trong thả, bộ xương nhỉ đi bên cạnh hắn, trên người còn ẩn hiện Thời Quang chi đạo.

“Xem ra ngươi miễn cưỡng cũng coi như đã lĩnh ngộ được đạo ý, Thời Quang chỉ đạo cực kỳ đặc biệt. Sau này nếu như ngươi không chịu cố gắng thì khó mà phát triển được. Thế nhưng với yêu cầu mà ngươi nói, lĩnh ngộ đến đây cũng đã đủ rồi"

Lý Lạc Thư cười nói.

“Ha ha ha, ta cũng cảm nhận được, sau này khi Tiểu Thái đủ 18 tuổi, ta đã có thể thưởng thức thân thể của nàng rồi"

Bộ mặt của bộ xương nhỏ đầy hưng phấn:

“Tưởng tượng đến việc ta vẫn có thể nhìn trộm dáng người hoàn mỹ của Tiểu Thái, ta thấy đời này quá đáng giá rồi"

“Thế giới này sẽ có thứ hoàn mỹ hơn xuất hiện, ngươi sẽ không thay đổi chứ?"

Lý Lạc Thư tò mò hỏi.

“Không đâu, không thể có thứ hoàn mỹ hơn đâu. Có thể thứ hoàn mỹ mà ta nói các ngươi không thấy nó hoàn mỹ, nhưng trong mắt ta lại hoàn mỹ vô cùng. Ngươi không biết được dáng vẻ nõn nà của Tiểu Thái, chạm một cái mà cảm thấy căng tràn chính là thứ hoàn mỹ nhất. Chỉ là dễ bị đuổi giết thôi"

Bộ xương nhỏ kích động mà nói.

Lý Lạc Thư cũng chẳng để ý đến mấy thứ này, mà hắn nhìn ngó xung quanh rồi nói:

“Lực lượng của Thời Không đã tiêu hao nhiều rồi, người đằng sau cũng sắp lên đây rồi"

“Ngươi có đánh thắng được hắn không?"

Bộ xương nhỉ nhìn về sau rồi hỏi:

“Ta cũng cảm nhận được rồi, chỉ e Quang Minh dũng giả cũng không phải đối thủ của hắn.

“Có thể chống lại một chút, hắn còn mạnh hơn dự đoán của ta. Đáng tiếc khi ta tới nơi này chỉ có thể lĩnh ngộ được kiếm thứ hai, nếu như có thể lĩnh ngộ được kiếm cuối cùng thì ta sẽ thong thả hơn nhiều.

Lý Lạc Thư thở dài nói.

“Ngươi không đánh lại hắn ư?"

Bộ xương nhỏ hỏi.

“Khó nói"

Lý Lạc Thư suy nghĩ một lát rồi nói:

“Nhưng cũng không lo, vừa hay có thể tìm hắn luyện kiếm, tuy rằng ta không có quá khứ huy hoàng như vậy nhưng cũng có chút ít. Cũng không biết đại ca của ta có đến không, nếu đến thì tốt rồi.

“Đại ca của ngươi không tới nơi này, ta thấy chúng ta đã ở đây cả mấy trăm năm rồi, hắn có thể đánh được không?"

Bộ xương nhỏ hỏi.

“Không giống đâu, đại ca ta là một thần nhân thực thụ đấy"

Lý Lạc Thư cười đáp.

1096 chữ

Chương 999: Xin Chào

Vút!

Đột nhiên có một trận gió thổi tới.

Ngay sau đó, gió lốc bắt đầu tàn phá bừa bãi.

Khi cơn gió lốc này đến gần Lý Lạc Thư thì đều bị đánh cho tan tác.

Bộ xương nhỏ cả thấy chấn động, cơ thể nhỏ nhắn của bản thân có thể thổi một phát là bay tán loạn.

“Hahaha, nhân loại, ta thừa nhận là ngươi rất mạnh, nhưng ngươi quá cuồng vọng, thời khắc cuối cùng ngươi lại để ta tự do khôi phục. Bây giờ cho dù ta không khôi phục được toàn bộ sức mạnh, nhưng đã bước một bước và cảnh giới của Thần Minh rồi. Thậm chí Thần Minh bình thường còn phải nhượng bộ lui binh. Mà ta vốn là Phong Bạo chi Thần, hiện tại e là chỉ cần bước nửa bước nữa đã thành Thần Minh thực thụ rồi. Giọng nói hào hùng truyền đến từ nơi xa, theo cùng với đó chính là lực lượng lớn mạnh vô cùng.

Lý Lạc Thư nghe vậy, chỉ nhìn về phía sau, im lặng chờ đợi.

“Chúng ta ở đây chờ hắn đi, tuy rằng ta còn chưa lĩnh ngộ kiếm thứ ba, nhưng cũng không kém người đã lĩnh ngộ kiếm thứ ba là bao Cùng lúc đó, Tiểu Thái quỳ trên tế đàn, nàng đang cầu nguyện.

Its – con gái của Hiền Giả cũng đã ở nơi này.

Nàng không chắc tế đàn này có tác dụng hay không, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể dựa vào nơi này.

Thời tiết bên ngoài đã thay đổi.

Mà đúng lúc này, các nàng đột nhiên nghe thấy một âm thanh.

“Yo, đây không phải Tiểu Thái sao? Bộ xương nhỏ đâu?"

Nghe thấy giọng nói ấy Tiểu Thái lập tức ngẩng đầu.

Quả nhiên nàng đã trông thấy Chu Tự.

“Cuối cùng ngươi cũng tới rồi? Xảy ra chuyện lớn rồi.

“Xảy ra chuyện gì vậy?"

Chu Tự hỏi.

Hắn nhìn quanh, ngoại trừ Tiểu Thái cũng chỉ có con gái lớn của Hiền Giả.

Thánh Kiếm cùng Hiền Giả cũng không có mặt ở đây.

Bộ xương nhỏ cũng không thấy bóng dáng đâu cả.

Ngay khi Tiểu Thái muốn giải thích thì có một cô gái ở sau lưng Chu Tự đi ra, cùng với đó là một cô bé.

Cô bé thì không nói làm gì.

Nhưng khi Tiểu Thái nhìn thấy Thu Thiển lại đột nhiên ngẩn người.

Nàng có hơi không dám chắc mà nói:

“Ia...Ia nữ thần?"

"Hum?"

Thu Thiển nhìn thấy Tiểu Thái thì lên tiếng:

“Có thể các ngươi hiểu lầm rồi, ta không phải nữ thần đâu.

“Chỉ là..."

Tiểu Thái cúi đầu.

Nàng vốn định nói quả thực rất giống.

Ngay khi vừa nhìn thấy, rõ ràng đã biết được người trước mắt chính là nữ thần Ia.

Không chỉ có nàng mà Its cũng có cảm giác như vậy.

Dường như đã biết rằng nữ tử trước mắt đây chính là nữ thần Ia.

Thu Thiển đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên không trung, có chút ngoài ý muốn mà nói:

“Ta cảm giác nơi này có sự tồn tại của quyền bính, dường như còn có thể khống chế một chút.

“Đại khái là cho cha vợ lưu lại đấy"

Chu Tự nói.

“Vì sao ngươi không gọi cha ta là cha?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

“Để lại cho anh rể tương lai của ta gọi.

Chu Tự tỏ vẻ tốt bụng nói.

“Nguyệt tỷ đã ba mươi tuổi còn chưa gả được ra ngoài, đến ba trăm tuổi cũng chưa chắc đã gả được đi Thu Thiển cười nói.

“Các ngươi thấy nói chuyện lập gia đình với một cô bé tám tuổi có sớm quá không?"

Chu Ngưng Nguyệt vừa ăn trái cây vừa nói.

Chu Tự cũng không thèm để ý Nguyệt tỷ mà quay sang hỏi Tiểu Thái xem bên ngoài xảy ra chuyện gì.

“Các người đi theo thì sẽ biết.

Tiểu Thái đi trước dẫn đường.

“Ngươi thuận tiện nói ta nghe xem bộ xương nhỏ đi đâu rồi? Còn cả đại ca ta nữa?"

Chu Tự muốn biết Lý Lạc Thư biến mất như thế nào.

Chỉ là ngay khi hắn ra đến bên ngoài thì có chút kinh ngạc.Tế đàn ở một nơi trong thành, bọn họ nhìn thấy một khoảng đất trống, cùng với đó là vương đô ở phía dưới. Mà trên không trung là gió bão vần vũ, cuồng phong gào thét.

Cuối chân trời còn có vô số cảnh tượng gió tốc liên tiếp, tựa như cảnh tận thế.

“Có chuyện gì vậy?"

Chu Tự vẫn còn chút khó hiểu.

Lần trước thì là sóng triều ma thú, lần này lại là gió lốc diệt thế.

Dị thế giới này đúng là nhiều tai vạ.

“Chúng ta cũng không biết nữa.

Its mở miệng giải thích:

“Mẹ và cha ta đã đi thăm dò. Ban đầu là phía chân trời có xuất hiện hào quang, sau đó lại bắt đầu xuất hiện gió bão, cả đại lục dường như chẳng có nơi nào may mắn thoát khỏi, đều phải gánh chịu gió lốc tai ương. Mà loại tai ương này ngày càng nghiêm trọng, sức người không thể ngăn cản.

“Là sức mạnh của quyền hành.

Thu Thiển giải thích.

“Phong Bạo chi thần?"

Nháy mắt Chu Tự chợt nghĩ tới cái gì đó.

Lần trước chợt nghe thấy Tai Hoạ nói Phong Bạo chi Thần sắp trở lại, hiện tại xem ra Phong Bạo chi thần đã trở lại rồi.

Chỉ cần quyền hành của hắn tràn ra, sẽ gây ra tổn hại khủng khiếp cho thế giới này.

“Thần Minh của lần này cùng trước đây không hề giống nhau.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn về phía chân trời rồi nói:

“Những kẻ xuất hiện trước kia cũng không thể xưng là Thần Minh thực thụ được, là hữu danh vô thực. Nhưng lần này hình như là Thần Minh thực sự. Có Thần cách, cũng có sức mạnh của Thần Minh “Thần Minh?"

Tiểu Thái cùng Its đều có phần hoảng sợ.

Hoá ra tai hoạ này là do Thần Minh đem đến?

“Nữ thần la vứt bỏ chúng ta rồi sao?"

Its nhìn Thu Thiển rồi run rẩy hỏi.

“Không đâu, giữa Thần Minh và Thần Minh cũng không giống nhau, mỗi Thần Minh đều có suy nghĩ của riêng mình. Hơn nữa ta cũng không phải Thần Minh Thu Thiển giải thích theo bản năng.

1103 chữ

Chương 1000: Sắp Rồi

“Nói vậy thì ngươi thực sự là nữ thần Ia Tiểu Thái kích động đến kiễng chân.

“Ta không phải nữ thần, cũng chẳng phải lạ.

Thu Thiển thấy cô gái trước mặt có vẻ đang hiểu sai gì đấy rồi.

“Vậy là nữ thần Phi Hồng sao?"

Tiểu Thái vội hỏi.

Thu Thiển:

"..."

Nhất thời bọn họ cũng không biết nên phản bác thế nào.

“Đây là vợ của ta, đám các ngươi cứ tiếp tục thờ phụng nữ thần Ia, hiện tại mặc kệ ai là Ia, các ngươi có thể nói ngọn nguồn mà các ngươi biết ở đâu không?"

Chu Tự kéo Thu Thiển qua, nói với nhóm Tiểu Thái.

Chu dù có nói thế nào, Tiểu Thái cùng Its đều có thể chắc chắn rằng cô gái xinh đẹp trước mắt đây chính là nữ thần Ia.

Tuy rằng đối phương không thừa nhận, nhưng chắc chắn là như vậy.

Phủ nhận cũng vô dụng thôi.

Chu Tự có chút bất đắc dĩ, cảm giác đây đều là do cha vợ đang giở trò quỷ.

Vứt cái thân phận này ở lại làm chi?

Là vì muốn để Thu tỷ giúp chăm nom cái thế giới này à?

Dù sao cũng không thể coi thế giới thành lễ vật tặng cho Thu tỷ đâu nhỉ? Ài.... Cũng không phải là không thể. “Ngọn nguồn hẳn là do một đạo ánh sáng, cha mẹ ta đã qua đó rồi. Nhưng cũng chẳng có cách giải quyết” Its có hơi thất vọng mà nói.

“Đưa chúng ta qua đó xem đi.

Chu Tự nói.

Ngay khi đám người Tiểu Thái dẫn đường, Chu Tự đột nhiên dừng lại.

“Làm sao vậy?"

Thu Thiển hỏi.

Đám Chu Ngưng Nguyệt cũng có chút tò mò.

“Chín vòng rồi.

Chu Tự bất đắc dĩ nói.

Cứ nhất định phải thành chín vòng vào lúc này, thế những được tốt, chờ ổn đỉnh một chút là có thể trực tiếp tiến vào.

“Thời đại Thần Thoại muốn bắt đầu rồi.

Chu Ngưng Nguyệt cắn miếng trái cây rồi nói.

Mấy người Tiểu Thái nghe không hiểu gì.

“Vẫn nên đi xem trước đi"

Chu Tự nói.

Cho ma chủng nghỉ, để nó nghỉ ngơi cho tốt.

Mà lực lượng thuộc về ma chủng cũng đã bình ổn từng chút một. Đợi khi hồi phục hoàn toàn là có thể thử tiến vào thời đại Thần Thoại.

Sau khi vào sẽ xảy ra chuyện gì thì Chu Tự cũng không rõ lắm.

Nhưng hẳn là sẽ có điểm khác biệt, hẳn là cũng sẽ xuất hiện đặc hiệu.

Dù sao cũng không thể đến quyển cuối mới xuất hiện đặc hiệu mà? Vậy thì hơi quá đáng đấy.

Tiến về trước trên con đường ma pháp, Chu Tự cũng biết rằng bộ xương nhỏ cũng mất tích cùng đại ca.

Trước mắt xem ra hẳn là Lý Lạc Thư ở bên chỗ Phong Bạo chi Thần.

Bây giờ qua đó chắc là có thể tìm được bọn họ.

“Đây chính là Thần Minh thực thụ, liệu các ngươi có phải là đối thủ không?"

Trên đường, Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

“Chẳng phải còn có Nguyệt tỷ sao?"

Thu Thiển nói.

“Đợi chút nữa xem sao, đến lúc đó tranh thủ ít thời gian cho ta, để ta có thể hoàn thành thăng cấp"

Chu Tự nói.

“Hẳn là ta có thể tranh thủ một ít thời gian.

Thu Thiển ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, nói:

“Chỉ cần xuất quyền hành Đại Địa, dường như ta có thể nắm toàn bộ lực lượng của thế giới trong tay. Tuy rằng không bằng Thần Minh nhưng có thể ngăn cản đòn công kích của họ.

Chu Ngưng Nguyệt hoàn toàn không để tâm mà gật đầu, nàng còn có bộ đồ gấu nhỏ, không sợ nguy hiểm.

Chỉ chốc lát, dưới sự dẫn dắt của Its, đám Chu Tự đã đi đến trước Ma Pháp Trận.

Hai người bên cạnh hành lễ với Its xong bèn giải thích:

“Tới nay, Ma Pháp Trận chỉ có thể tái sử dụng một lần, Hiền Giả đại nhân từng dặn rằng, nếu không phải chuyện gì quá khẩn cấp thì không được dùng đến.

“Ừm, ta biết"

Its còn nghiêm túc nói:

“Bây giờ mở ra đi, chúng ta phải đi qua.

Để thuận tiện hơn, Nàng và Tiểu Thái còn tránh ra, để Thu Thiển đứng ở vị trí dễ thấy nhất.

Ngay khi vừa trông thấy Thu Thiển, hai dã thủ vệ lập tức cúi đầu, giống như không dám nhìn thẳng vào sự tồn tại trước mắt.

Nữ thần Ia!

Đấy chính là suy nghĩ xuất hiện trong đầu bọn họ.

Chu Tự trông thấy phản ứng của bọn họ, cảm thấy Thu tỷ qua đây nên mang theo mạng che mặt hay đại loại như vậy.

Nếu không đi dạo phố cũng không tiện chút nào.

Đến quán cơm của dị thế giới ăn gì đó, có khi bọn họ cũng không dám lấy tiền.

Chu Tự dẫn đầu đi vào Ma Pháp Trận.

Đám Thu Thiển cũng đi vào theo.

“Xê sang kia chút đi.

Chu Ngưng Nguyệt chen chen vào Thu Thiển và Chu Tự rồi nói.

Tiểu Thái và Its có chút xấu hổ, ma pháp trận không đủ lớn khiến thần minh chê cười rồi.

Chờ mọi người chuẩn bị sẵn sàng thì ma pháp trận bắt đầu phát động.

Sau khi trải qua quá trình bóp méo không gian thì đám người Chu

Tự xuất hiện trên bình nguyên, phía trước có một chùm sáng chiếu thẳng lên trời.

Không những có ánh sáng, mà còn có gió lốc vô tận, nơi này chính là đầu nguồn của ánh sáng, là điểm bắt đầu của gió lốc.

Hiền giả Betl vốn đang suy nghĩ biện pháp đột nhiên nhìn thấy có mấy người đáp xuống bên cạnh mình.

Đây cũng là một truyền tống trận một chiều, nhưng nàng nhớ chỉ còn một lần cuối cùng mà thôi.

Vậy tức là lần này truyền tống không phải người quan trọng thì cũng là tin tức quan trọng.

Nàng nghiêng về vế đầu hơn.

Quả nhiên nàng nhìn thấy Chu Tự, cường giả lúc trước.

Chỉ là khi nàng nhìn thấy nữ tử bên cạnh Chu Tự lại đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Không biết vì sao, nhưng nàng có thể nắm bắt thân phận của đối phương một cách rất rõ ràng.

Nữ thần Ia.

Sự phát hiện đột ngột này để Betl có chút kích động.

1092 chữ

Chương 1001: Xuất Hiện

Nước Ia, hay thậm chí toàn bộ đại lục này đều được cứu rồi.

"Ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy? Có chút khí tức của nhạc phụ đại nhân. Xem ra là Thời Quang chi thạch, quả nhiên là Thần Phong Bạo"

Chu Tự không khỏi thốt lên.

Mặc dù hắn là kẻ mới vào nghề, nhưng biết khá nhiều về chuyện của thần minh, cộng thêm trước đây Tai Họa có nói qua với hắn.

Hơn nữa Bán Tiên đại sư cũng đã nói rằng đại ca bị kẹt trong một nơi nào đó.

Xem ra cũng là Thời Quang chi thạch.

"Nữ thần?"

Đột nhiên giọng nói của Betl vang lên.

Thu Thiển quay đầu nhìn lại thì có chút bất đắc dĩ, nàng nói:

"Ta không phải nữ thần" "Không sao, không cần để ý tới họ. Nhưng nhìn tình hình lúc này thì Thần Phong Bạo còn mạnh hơn những gì ta tưởng tượng"

Chu Tự nhìn về phía trước rồi nói.

Trên người Chu Ngưng Nguyệt đang không ngừng xuất hiện hư ảnh của trận pháp, sau đó chúng dung nhập vào đất.

Nàng vừa ăn trái cây vừa nói:

"Bên kia có hai người, nhưng bây giờ họ cũng đang chạy trốn, xem ra đầu nguồn sắp nổ rồi."

Chu Tự ngạc nhiên, Chu Ngưng Nguyệt biết nhanh như thế sao?

Hắn phát hiện trên người Nguyệt tỷ còn đang không ngừng có trận pháp xuất hiện, không biết nàng đang làm gì.

Vụt!

Cuồng phong gào thét.

Ma pháp ngăn cản gió lốc ở xung quanh cũng đang lung lay sắp đổ.

Mà người khống chế ma pháp này chính là Kiếm Thánh Lake.

Thu Thiển nhìn một chút rồi tiện tay ngưng tụ quyền trượng Đại Địa.

Nàng kích hoạt quyền trượng ngay sau đó, quyền hành của thế giới này dường như đang lấy nàng làm trung tâm để hội tụ.

Nàng vung quyền trượng, phía trước họ xuất hiện một bình chướng khổng lồ, chặn gió lốc vô tận.

Trong lúc nhất thời người duy trì bình chướng đều sững sờ cả ra, ngay sau đó vội vàng nhìn về phía trước.

Nhưng chỉ có vài người mới nhìn thấy được bóng dáng Thu Thiển.

Đám người có chút khó hiểu, nhưng lại cảm thấy là nữ thần đích thân tới đây.

Hiền giả Betli có thể khẳng định rằng mình không nhìn nhầm, vị này chính là Nữ thần Ia.

Mấy người Tiểu Thái cũng cho rằng như vậy.

Dù Kiếm Khách Lake cũng cho là thế.

Lúc này Betl đi tới bên cạnh Thu Thiển báo cáo tình hình đại khái.

Đột nhiên có một ngày, quang mang chiếu rọi toàn bộ đại lục, sau đó gió lốc bắt đầu xuất hiện, quét sạch mọi thứ.

Tất cả đều bị gió lốc bao phủ.

Thu Thiển biết vì sao lại vậy, nhưng nàng không có cách nào cả.

"Tảng đá kia sắp không kiên trì được nữa rồi, người bên trong đang phá ra.

Chu Ngưng Nguyệt nhắc nhở.

Chu Tự nhíu mày, đối phương quá mạnh, chỉ nhìn gió lốc là biết mình hoàn toàn không phải đối thủ.

Thần minh đều khủng bố như thế sao?

Chu Tự nhìn gió lốc mà cảm giác không gian nơi đầu nguồn đều bị xé nứt, đại địa đều đang run rẩy.

Hắn chưa từng gặp qua những người thuộc cấp bậc này.

Chúa tể Thâm Uyên lúc trước cũng không khoa trương như bây giờ.

Không được, phải đọc Sơn Hải Thiên một lần nữa.

Ngay lúc Chu Tự định lấy sách ra thì gió lốc bắt đầu tụ lại một chỗ.

Trong lúc nhất thời mây gió trong đất trời phun trào, bên trong gió lốc có một luồng lực lượng vượt xa những gì họ nhận biết đang khuếch tán ra.

Lúc bọn người Kiếm Thánh cảm nhận được lực lượng này thì rất sợ hãi.

Sự sợ hãi đó ăn sâu vào máu, sau đó khuếch tán ra toàn thân theo từng nhịp tim đập.

Hai chân họ không tự chủ được mà run rẩy, lực lượng hoàn toàn không thể vận chuyển.

Chu Ngưng Nguyệt đã mặc sáo trang gấu nhỏ vào rồi.

Thu Thiển cầm quyền trượng trong tay, đang đối kháng với nó.

Chỉ có Chu Tự không bị ảnh hưởng, bất kỳ khí tức gì tiến vào cơ thể hắn đều bị dạy dỗ cho một trận nên thân.

Nhưng cũng chẳng tác dụng gì, gió lốc đi qua hắn cũng không ngăn được.

Rầm!

Đột nhiên phía dưới gió lốc xuất hiện tiếng lực lượng va chạm.

Tảng đá lớn bay ra, gió lốc quét sạch bốn phía, kiếm ý cũng theo đó mà khuếch tán ra.

"Hahaha."

Đột nhiên có một bóng người bay về phía chân trời, hắn đứng trong gió lốc như chúa tể vô thượng, lúc này hắn mới cúi đầu xuống mà nói một cách hưng phấn:

"Nhân loại hối hận rồi đúng không? Bây giờ đối với các ngươi mà nói, ta chính là thần minh danh xứng với thực.

Ngươi không phải đối thủ của ta"

Chúa tể Phong Bạo cười ha hả, gió lốc như lực lượng vô cùng vô tận quét sạch mọi thứ.

Thu Thiển cảm thấy một áp lực vô hình, quá gần rồi.

Nàng dùng thần lực bao phủ tất cả mọi người, sau đó biến mất ngay tại chỗ không chút do dự.

Lúc nàng xuất hiện Lý Lạc Thư thì đã ở nơi xa rồi, mặc dù còn nhìn thấy gió lốc nhưng cũng đã mờ nhạt.

Mấy người Tiểu Thái vô cùng kinh ngạc, vừa rồi họ còn tưởng rằng chết chắc rồi.

Chu Tự cũng nhìn về phía Thu Thiển với ánh mắt bất ngờ.

Thu tỷ học không gian chi thuật từ lúc nào vậy?

Nguyệt tỷ cũng có thể xem hiểu công thức không gian, mặc dù các nàng đều là gà mờ, nhưng ít nhiều gì cũng có chút năng lực.

Còn mình thì chẳng biết gì cả.

Nhưng bây giờ Chu Tự cũng không suy nghĩ nhiều về chuyện này, mà là nhìn về phía Thần Phong Bạo.

Nếu Thần Phong Bạo ra rồi thì chắc đại ca cũng đã ra.

Quả nhiên hắn thấy được một đạo kiếm quang nhàn nhạt xuất hiện.

Chỉ là kiếm quang này đối mặt với gió lốc cũng như nến tàn trong gió, bất cứ lúc nào cũng có thể bị dập tắt.

1085 chữ

Chương 1002: Giải Phong Kiếm Tâm

"Kiếm quang đó là đại ca ngươi ư?"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn về quang mang phía xa rồi nói.

"Ta có cảm giác hắn đang bị Thần Phong Bạo chèn ép"

"Đừng vội, Thần Phong Bạo ở trong Thời Quang chi thạch có thể mạnh lên được, vậy tại sao đại ca ta không làm được chứ?

"Thần Phong Bạo?"

Giọng nói của Lý Lạc Thư có chút ảo diệu:

"Ngươi là thần minh đầu tiên ta trực diện từ trước tới nay, đúng là thực lực có vượt xa sự tưởng tượng của ta"

Trên không trung, Thần Phong Bạo chỉ nhìn thoáng qua rồi nói bằng một giọng lạnh lùng:

"Vậy ngươi đã sẵn sàng nhận lấy cái giá phải trả cho việc cuồng vọng chưa?"

Trong màn bụi, Lý Lạc Thư ngẩng đầu nhìn thẳng Thần Phong Bạo rồi nói với một giọng điệu vô cùng bình thnr:

"Mặc dù ngươi mạnh nhưng từ đầu tới giờ ta đều cảm thấy mình có thể đánh một trận.

"Có thể đánh một trận? Dựa vào gì chứ?"

Thần Phong Bạo bắt đầu hấp thu lực lượng xung quanh, hắn nói mà vẻ mặt ngọa nghễ:

"Ta chấp chưởng quyền hành Phong Bạo, có được vị cách thần minh, cũng có lực lượng thần minh. Bây giờ đối với ngươi mà nói, ta chính là thần minh thật sự, trên địa vị hay lực lượng đều như vậy. Không chỉ có thế, ta đã khôi phục, lực lượng của ta sẽ càng thêm cường đại. Những quyền hành khác cũng sắp trở về cơ thể ta. Một nhân loại như ngươi thì có gì? Lấy gì để đánh một trận với ta?"

Trên mặt đất, Lý Lạc Thư nhìn về phía chân trời rồi nhẹ nhàng mở miệng:

"Ta..."

Lý Lạc Thư ngừng một chút, di chuyển vị trí của mình, bắt đầu đi lên không trung.

Từng bước đi của hắn kèm theo giọng nói:

"Ta có một viên kiếm tâm Lý Lạc Thư tiến lên một bước, trên người hắn hiện lên kiếm ý.

"Đã bị bụi phủ khóa lại từ lâu"

Lúc này, Lý Lạc Thư khẽ ngẩng đầu.

"Bây giờ bụi bay, tỏa sáng"

Lý Lạc Thư bước ra ba bước, đi tới trước mặt Thần Phong Bạo, đứng đó chắp tay.

"Chiếu rọi vạn đám mây núi xanh Ầm!

Một đạo kiếm ý đâm thẳng lên trời, một thanh trường kiếm trảm thiên địa.

Một kiếm này phá vỡ thiên địa, chia Thần Phong Bạo thành hai nửa dưới ánh mắt khó có thể tin của hắn.

Vốn cả bầu trời trước kia đều bị gió lốc chiếm giữ, bây giờ kiếm ý chiếm nửa bầu trời.

Thế lực ngang nhau.

"Ta có một kiếm, đủ để đánh với ngươi một trận Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông.

Bên trong đại điện, một vị nam tử trung niên chậm rãi mở mắt ra.

Vẻ mặt hắn có chút kinh ngạc, hắn đứng dậy xong thì biến mất ngay tại chỗ.

Khi hắn xuất hiện lại lần nữa thì đã đứng trên một đỉnh núi. Mà bên dưới ngọn núi, có vô số trường kiếm đứng sừng sững, trải rộng cả ngọn núi.

Đây là Kiếm Trủng của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông, có vô số kiếm ý tràn ngập trong đó.

Cũng có vô số tiền bối đang ở đây ngộ đạo.

Mà lúc này, kiếm ý đang chấn động, dường như đang chiêm ngưỡng một tồn tại nào đó. "Không chỉ dẫn đến Kiếm Trủng cộng minh, thậm chí còn có thể khiến cho Kiếm Trủng ngưỡng mộ"

Hạ Thiên Khuyết thở dài, mặc dù hắn không biết người này là thần thánh phương nào, nhưng có thể chắc chắn một điều rằng đó không phải là người của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông họ.

Vì đệ tử của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông cũng sẽ để lại một thanh bội kiếm ở Kiếm Trủng, nếu như ngộ đạo thì kiếm sẽ có phản ứng.

Nhưng mà toàn bộ Kiếm Trủng không có thanh kiếm nào xuất hiện phản ứng đặc biệt.

Lúc này hắn nhìn thấy có hai vị thiếu nữ xuất hiện ở Kiếm Trung.

Hạ Thiên Khuyết biến mất ngay tại chỗ, chớp mắt sau lại xuất hiện bên cạnh hai vị thiếu nữa kia.

Hạ Vũ Trúc vừa mới tiến vào, thấy vậy thì rất kinh ngạc, nhưng cũng vội cười nói:

"Cha."

"Bái kiến tông chủ"

Cố Nhạn cung kính chào.

"Sao các ngươi lại vào đây rồi?"

Hạ Thiên Khuyết hỏi.

"Bọn ta tình cờ đi ngang qua Kiếm Trung, phát hiện có điều bất thường nên tiến vào xem xét Hạ Vũ Trúc nhìn về phía Kiếm Trủng rồi tỏ vẻ rất ngạc nhiên, nàng hỏi:

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Có tuyệt thế kiếm tu hoành không xuất thế."

Hạ Thiên Khuyết nói mà có chút cảm khái:

"Có thể khiến Kiếm Trung thành ra thế này không biết vị kiếm tu kia sẽ xuất sắc tới bực nào"

"Tu chân giới hiện tại có kiếm tu xuất sắc như thế sao?"

Cố Nhạn khá là tò mò.

"Ta chưa từng nghe nói qua.

Hạ Vũ Trúc lắc đầu.

Hạ Thiên Khuyết cũng nghĩ như vậy.

Dựa theo thân phận địa vị của hắn, nếu kiếm tu kia xuất hiện thì hắn không thể không nhận được bất cứ tin tức nào.

"Vậy có thể là Đạo Tử trước đây không?"

Cố Nhạn lại hỏi.

Dù sao những năm gần đây thì người xuất sắc nhất vẫn là vị Đạo Tử này.

Hạ Vũ Trúc cũng không chắc chắn, nàng nhìn về phía phụ thân của mình. Muốn biết có khả năng này hay không.

"Có lẽ không phải đâu"

Hạ Thiên Khuyết nhìn thoáng qua Kiếm Trủng rồi nói:

"Có thể bị Kiếm Trung cảm giác được kiếm ý thì đối phương chắc chắn đã có được đạo tâm, đã đứng ở vị trí nhất phẩm. Đạo Tử của Đạo Tông Thiên Vân dù có xuất sắc hơn nữa cũng không thể nào là cường giả nhất phẩm. Hơn nữa ta nghe nói hắn đang xuống dốc, cũng không biết thế nào"

Hạ Thiên Khuyết nói xong câu cuối cùng, chính hắn cũng cảm thấy có chút đáng tiếc. Phải biết rằng lúc đó Đạo Tử chói mắt vô cùng, hắn còn cho rằng đối phương sẽ khiến kiếm đạo xuất hiện một độ cao hoàn toàn mới.1117 chữ

Chương 1003: Mạnh Vậy

Ai ngờ...

Nhưng hôm nay, cũng không thể xem thường người có thể khiến Kiếm Trủng sinh ra cộng minh này.

Hiện tại có lẽ không có vị kiếm tu nào có thể vượt qua hắn.

Nhưng không có cảm giác chấn động như khi hắn nhìn thấy Đạo Tử.

Đối với Đạo Tử, Hạ Thiên Khuyết cảm thấy rất đáng tiếc, không chỉ vì vấn đề tu vi của hắn, mà còn chuyện ra mắt lần trước.

Hắn hi vọng có thể thành công, ai ngờ nữ nhi của hắn quá kiêu căng tự mãn.

Loại người như Đạo Tử, dù đang xuống dốc cũng không phải là người mà những kẻ khác có thể với tới. Nhưng bỏ lỡ rồi, thì đành thôi vậy.

Người trẻ tuổi bây giờ rất thích yêu đương tự do.

"Cũng tốt, tránh chuyện sau này quay sang trách ta"

Hạ Thiên Khuyết không kiềm được mà lẩm bẩm. "Cha đang nói gì vậy?"

Hạ Vũ Trúc tò mò hỏi.

"Nói ngươi sau này đừng hối hận vì đã từ chối Đạo Tử"

Hạ Thiên Khuyết nói với vẻ bất đắc dĩ.

"Cha vẫn còn băn khoăn chuyện này à? Ngài không hối hận là được rồi, ta thì hối hận gì chứ?"

Hạ Vũ Trúc mỉm cười rồi nói:

"Nếu hắn thật sự đang xuống dốc thì có khi sau này ta sẽ vượt qua hắn đó. Nếu hắn không xuống dốc thì ta cũng không xứng với hắn.

Hạ Thiên Khuyết còn có thể nói gì được nữa?

Ầm!

Trong thế giới khác, gió lốc càn quét đại địa, kiếm ý tràn ngập đất trời.

Lý Lạc Thư đứng lơ lửng trên không, gió lốc vỡ vụn trước mặt hắn.

Phía trước Lý Lạc Thư là Thần Phong Bạo đang hội tụ lực lượng, chỉ là hắn có chút kinh ngạc.

"Nhân loại, sao ngươi làm được?"

Thần Phong Bạo có chút khó mà tin tưởng được:

"Cảnh giới của ngươi không thể có lực lượng cường đại như thế được, vì sao kiếm của ngươi có thể chém quyền hành của ta?"

"Vì sao không thể chứ?"

Xung quanh Lý Lạc Thư cũng có sức mạnh đang thẩm thấu vào cơ thể hắn:

"Đương nhiên ngươi sẽ cảm thấy kiếm của ta chém được quyền hành của ngươi. Còn ta thì đương nhiên sẽ cảm thấy kiếm của ta sẽ chém được quyền hành của ngươi. Chỉ thế thôi."

"Đúng là ngươi rất xuất sắc, trong thời đại thần minh số tồn tại có thể đáng sợ giống ngươi cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay mà thôi. Nhưng dù sao ngươi cũng còn quá trẻ tuổi, ngươi không phải là đối thủ của ta" Xung quanh Thần Phong Bạo có vô số gió lốc tụ lại.

Quyền hành thiên địa đang ngưng tụ một cách nhanh chóng.

Đây là vì Thời Quang chi thạch.

Lúc này Lý Lạc Thư cũng như vậy.

Họ nhận được cảnh giới và lực lượng trong Thời Quang chi thạch, nhưng có một số lực lượng không có sẵn trong Thời Quang chi thạch, phải lấy chúng từ trong thiên địa.

Ví dụ như thần lực mà quyền hành dung nạp, ví dụ như linh khí mà cảnh giới cần.

Cho nên họ đều không ở trong thời kỳ toàn thịnh, hai người đều đang khôi phục đến đỉnh phong.

"Không sao.

Lý Lạc Thư nói một cách bình tĩnh:

"Ta hành tẩu Cửu Châu, gặp vô số đối thủ mạnh mẽ. Chưa ra tay thì không đủ để ta nhận thua"

"Nhân loại, từ đầu tới giờ ta đều cảm thấy ngươi ngông cuồng"

Thần Phong Bạo đứng trong trung tâm gió lốc, quyền hành trên người hắn cuốn sạch quyền hành trong thiên địa như vòng xoáy.

"Nhưng ta vẫn muốn nhắc nhở ngươi một câu, nếu như bây giờ ngươi ra tay thì có lẽ còn cơ hội. Chậm nữa thì hết cơ hội rồi.

Mà Lý Lạc Thư chỉ trả lời Thần Phong Bạo hai từ:

"Không sao.

Thần Phong Bạo cũng không tức giận, ngược lại hắn còn cười:

"Vậy thì hãy nhận lấy quyền hành áp chế của ta đi"

Lực lượng Phong Bạo tuôn trào, quét sạch Lý Lạc Thư.

Lúc này một thanh trường kiếm do kiếm ý ngưng tụ và thành nâng Lý Lạc Thư lên. Ngay lúc Thần Phong Bạo công kích thì kiếm ý cũng đã hành động ngay lập tức.

Lý Lạc Thư nhẹ nhàng phất tay, vô số kiếm ý đối đầu với gió lốc trong thiên địa.

"Ta có một kiếm, bắt đầu từ trái tim ta, chiếu rọi thiên địa"

"Chém"

Trong lúc nhất thời giữa hư không vô tận, vạn kiếm đều phát ra, chém hết tất cả gió lốc.

Tiếng vù vù lang vảng bên tai không dứt, sức mạnh mênh mông chấn động thiên đại.

Hai người họ mỗi người chỉ mới ra một chiêu, rồi cứ thế duy trì mãi.

Vì muốn khôi phục nên cả hai đều đứng thẳng ngay tại chỗ. Chờ đợi giây phút đỉnh phong nhất.

Mà đám người hiền giả dứng dưới nhìn họ tranh đấu cũng cảm thấy e ngại.

Đây chính là thần minh chân chính ư?

Vừa rồi họ thường xuyên nghe Thần Phong Bạo nói tới chuyện hắn là thần minh.

Cuộc chiến thần minh không phải là chuyện mà phàm nhân như họ có thể hiểu được.

Chu Ngưng Nguyệt đã đứng ngẩn ra ngay tại chỗ, nàng híp mắt lại như muốn nhìn vị trí trung tâm của cuộc chiến.

Còn chưa đánh nhau đã kinh khủng như vậy rồi, nếu thật sự đánh nhau thì còn xảy ra chuyện gì nữa chứ?" "Chu Tự, đó là đại ca ngươi thật à?"

"Đương nhiên rồi"

Chu Tự gật đầu rồi nói:

"Nếu không thì ai hành tẩu Cửu Châu đại địa?"

"Đại ca ngươi mạnh thế nào, sao lại nhận ngươi làm tiểu đệ chứ?"

Chu Ngưng Nguyệt tỏ vẻ khó hiểu.

Loại cấp bậc này đã vượt qua phạm vi nhận biết của nàng rồi.

Thượng tam phẩm cũng đâu có mấy ai mạnh đâu nhỉ.

"Lúc đầu đại ca ta vẫn chưa mạnh như vậy. Khoảng thời gian trước cũng giống như ta, đại khái mạnh hơn ta một chút. Dù sao hắn biết mở cửa không gian mà"

Câu nói này khiến Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển đều sững người ra.

"Ý của ngươi là lúc ngươi vừa mới biết đại ca ngươi thì hắn mới tam phẩm?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi thêm.

"Không có đâu"

Chu Tự nói với vẻ không quá tự tin.

1150 chữ

Chương 1004: Chuẩn Bị

"Các ngươi biết nhau bao lâu rồi?"

Thu Thiển cũng hỏi theo.

"Ta quen hắn ở thư viện "Tức là cũng mới hơn nửa năm thôi à?"

Gương mặt Chu Ngưng Nguyệt tràn đầy sự nghi ngờ:

"Không thể nào, không nghe Thần Phong Bạo nói hay sao? Hắn là Thần Phong Bạo, hắn có thể tính là thuộc cảnh giới thần minh rồi. Cảnh giới thần minh là cấp độ như thế nào? Ta còn từng hỏi qua, đó là cảnh giới của cha mẹ chúng ta đó. Đại ca ngươi chỉ dùng hơn nửa năm nhảy từ tam phẩm, hay thậm chí là Nguyên Linh tứ phẩm tới thẳng cảnh giới như cha mẹ của ta? Đại ca ngươi là nhất phẩm rồi? Làm gì có ai mới mấy tháng ngắn ngủi mà nhảy nhanh thế chứ? Hắn bật hack à?"

Thu Thiển gật đầu theo, cảm thấy điều này là không có khả năng.

“Các ngươi xem ta đây?

Chu Tự chỉ vào mình rồi nói.

Chu Ngưng Nguyệt, Thu Thiển:

"..."

“Bây giờ ta sẽ nhảy cho các ngươi xem.

Chu Tụ lấy Sơn Hải Thiên ra.

“Bây giờ họ còn đang đánh, ngươi cũng muốn qua đó sao?"

Thu Thiển có phần lo lắng mà nói.

Nên biết rằng kẻ bên đó chính là Thần Minh thực thụ.

Chu Tự mới chỉ là người mới còn chưa tu luyện nổi tám tháng, vậy mà còn muốn nhảy lên giao đấu với Thần Minh.

Luôn khiến người khác cảm thấy không chân thật.

“Chẳng phải họ mới đang khôi phục thôi sao, để ta xem liệu có thể nhân cơ hội này mà tiến vào thời đại Thần Thoại không. Thành công thì lên hỗ trợ, một người không đánh lại Phong Bạo chi Thần nhưng hai người thì có thể đàn áp hắn.

Chu Tự cười nói:

“Nếu không vào được vậy thì chỉ có thể đứng cổ vũ đồng đội thôi.

Thấy vậy, Chu Ngưng Nguyệt cùng Thu Thiển cũng không nói thêm gì nữa.

Chỉ có thể để Chu Tự thử tiến vào thời đại Thần Thoại, thực ra các nàng chưa ba giờ thấy Chu Tự tiến vào thời đại mới.

Cũng cảm thấy không có khả năng.

Sao mà mới đọc một quyển sách đã có thể tiến vào thời đại mới được co chứ?

Các nàng cũng từng đọc qua quyển sách kia một lần, căn bản chẳng có tác dụng gì.

Không chỉ có Sơn Hải Thiên, các nàng còn từng đọc Nhân Hoàng Thiên, thậm chí còn đọc kết hợp hai bản.

Nhưng cũng vẫn vậy, năng lực chẳng có gì thay đổi, những thứ khác cũng chẳng nảy sinh biến hoá.

Nhưng ngay khi Chu Tự định đọc thì đột nhiên cất tiếng hét thảm.

“Cứu ta, cứu ta Chu Tự ngẩng đầu nhìn ra, hoá ra là bộ xương nhỏ đang chạy trốn, gió bão đang chèn ép nó.

“Thế mà bộ xương nhỏ còn có thể chạy được trên mặt đất cơ à?"

Hắn kinh ngạc nói.

“Đây chính là bộ xương nhỏ mà ngươi nói đến sao? Là cái loại có ý nghĩ xấu xa đó hả?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

Về sau, nàng thuận tay vung một chiêu, trận pháp vây quanh bộ xương nhỏ, sau đó đưa nó vào trong.

Đợi khi bộ xương nhỏ tiến vào nó liền trông thấy Tiểu Thái, sau đó nó lập tức bay qua.

“Tiểu Thái, mấy trăm năm rồi, cuối cùng ta cũng gặp được ngươi.

Bịch!

Bộ xương nhỏ bị Tiểu Thái cho ăn ngay một đòn từ pháp trượng:

“Ác linh, ngươi muốn làm gì?"

“Tiểu Thái, ngươi tắm chưa?"

Bộ xương nhỏ đi đến trước mặt Tiểu Thái rồi hỏi, không đợi Tiểu Thái trả lời, hắn bèn nói tiếp:

“Đúng rồi, ngươi muốn dừng lại ở tuổi 16 hay dừng lại ở tuổi 18? Ta đã lĩnh ngộ được Thời Gian chi đạo, ta vẫn có thể nhìn được thân hình 16 tuổi hoặc 18 tuổi của ngươi"

“Ngươi đi chết đi.

Tiểu Thái then quá hoá giận.

Thu Thiển nghe xong thì kinh ngạc nhìn về phía Chu Tự.

Có chút tiếc nuối, nói:

“Hiện tại ta đã 23 tuổi, xem ra không thể dừng ở 16 hay 18 nữa rồi.

Chu Tự:

"..."

Sau đó hắn không để ý đến những thứ khác nữa mà mở Hoang Cổ Kinh Thế Thư – Sơn Hải thiên ra.

Sau khi nhìn văn tự bên trên, hắn hít sâu một hơi rồi bắt đầu đọc to. “Thiên địa thuở ban đầu, vạn vật rối ren, sơn hải trong hỗn loạn mà ngưng tự từ đó có toả ra sự sống, mà sinh linh lại được sinh ra từ sơn hải, thế nhưng chúng sinh ngu muội không sáng suốt. Ngày đó trời cao ban phát trí tuệ, có người dùng lá để hứng, có người há mồm để uống, có người trong lúc tăm rửa tuỳ tiện nhấm nháp, còn có người cố ý tránh dưới tàng cây. Thế nên vạn vật chúng sinh có sự khác biệt. Trí Giả, kẻ ngốc, người thường cũng bởi vậy mà được sinh ra."

Theo giọng nói Chu Tự cất lên, những người phía sau đều im lặng.

Chu Ngưng Nguyệt cùng Thu Thiển còn nghiêm túc lắng nghe, không biết vì sao, khi các nàng đọc lại không như Chu Tự đây.

Cứ như trong lời nói của hắn mang theo một loại năng lực kỳ lạ nào đó.

Lúc này, giọng nói của Chu Tự vẫn tiếp tục truyền đến. “Tuy rằng vạn vật có linh trí nhưng cơ thể lại suy nhược, không chịu nổi một đòn, chỉ có thể sống tạm bợ trong núi trong hang. Ngày ấy sấm chớp nổi lên, trên đại địa ngưng tụ thành vết, người tò mò khắc vệt sét lên thân, từ đó có được lôi đình chi lực. Thống nhất lôi đình đánh chết mãnh thú, có kẻ đói khói gặm nuốt máu thịt của hung thú, từ đó có được uy năng của hung thú. Tất cả người sáng tạo đã viết nên một văn tự “lôi”, từ đó bắt đầu nắm giữ lôi đình. Đồ đằng, vu dược, văn tự, được sinh ra đúng thời Rầm!

Chu Ngưng Nguyệt cùng Thu Thiển trong lòng cả kinh.

Trên không trung vẫn chưa xuất hiện sấm sét nhưng sau khi các nàng nghe thấy nhưng lời này, trong đầu tự hiện lên tiếng sấm chớp.

Lúc này, Chu Tự trong mắt các nàng biến hoá.

Như muôn dân ở khắp đất trời thiên hạ đều đang nghe hắn nói.

Không chỉ có Thu Thiển và Chu Ngưng Nguyệt, đám người Tiểu Thái đứng sau các nàng cũng hoảng sợ nhìn Chu Tự.

Như người trước mắt chính là thể tồn tại vĩ đại nhất.

1128 chữ

Chương 1005: Long Du Cửu Thiên

Thiên địa muốn phục tùng, sinh linh muốn quỳ lạy, lắng nghe lời hắn nói.

“Sức mạnh tự nhiên hội tụ trong lòng sơn hải, đại địa bắt đầu chấn động hỗ trợ, núi non dần dần nâng cao, liên tiếp về phía chân trời, Thông Thiên Tiên Sơn bởi vậy mà xuất hiện. Có những vùng đất trôi nổi trên biển lớn, Hải Ngoại Tiên Sơn cũng vì vậy được sinh ra. Thế đất được hình thành, vạn sinh linh ướng đến phồn vinh"

Chu Tự lật sách, hắn có thể cảm nhận được sự biến hoá của cơ thể.

Nhưng không thèm để ý mà tiếp tục đọc Hoang Cô Kinh Thế Thư, hắn biết ngay sau khi đọc xong sẽ tiến vào thời đại Thần Thoại.

“Sơn hải trải qua trăm triệu năm, đại địa bước vào đỉnh cao, vạn vật sinh linh phủ khắp thế gian. Có người sáng tạo ra nhật nguyệt đồ đằng, nắm trọn sao trời ngày tháng. Có người lấy Thiên địa làm thuốc, làm lộ ra xu thế của non sông. Có người dùng văn tự để phân định trời đất, thay trời hành đạo. Vô số người sáng lập hợp lại vì chân lý, trong Thông Thiên Tiên Sơn, bọn chúng muốn nhòm ngó chân lý của thiên địa, khởi nguồn của vạn vật. Ngày ấy thiên địa im ắng, người sáng lập cũng biến mấy trong sơn hải, chân lý dần mai một trong im ắng. Bởi vậy sơn hải cũng yên ắng"

Khoảnh khắc này, Thu Thiển cùng Chu Ngưng Nguyệt thậm chí còn không thể nhìn thấy bóng dáng của Chu Tự. Trong mắt các nàng hiện lên nhật nguyệt trời sao, non sông đại địa, thiên địa thẳng tắp.

Chu Tự cứ nhưng đang bước từng bước về trước ngay trước mặt họ. Hắn đi qua non sông, đi qua đại địa, đi về phía nhật nguyệt, đi đến phía trời sao.

Hắn đứng trên trời cao vô tận, xem thường vạn vật sinh linh.

Thanh Thành.

Phong vân xoay chuyển, trên không trung như ẩn hiện bóng rồng.

Nó đang ở trên trời cao, đang vùng vẫy tránh khỏi trói buộc.

Trong tiểu khi, Vân Tiêu tiên tử nhìn trời rồi nhíu mày nói:

“Trình trưởng lão, có chuyện gì đang xảy ra vậy? Vì sao với tu vi của ta cũng không thể cảm nhận được thứ bên trong, như đây chỉ như một thế lực.

“Ngươi xem trong nhóm đi, họ đang thảo luận, họ biết khá nhiều đấy"

Trình tỷ cũng đi ra.

Nàng chau mày, đây đã là lần thứ hai rồi.

Vân Tiêu tiên tử xem nhóm, phát hiện quả thực có người đang bàn luận.

Tô Thị:

“Các ngươi có thấy không? Có còn nhớ đã xảy ra chuyện gì không?"

Gia Cát Du:

“Ta mới tới mà, không biết đâu, đây là hiện tượng lạ sao?"

Hàn Tô:

“Ừm, hiện tượng lạ, hẳn là có liên quan đến Chu Tự"

Vân Tiêu tiên tử:

“Có liên quan đến Chu Tự á? Vì sao?"

Gửi xong, Vân Tiêu tiên tử nhìn chằm chằm vào di động chờ người khác gửi tin.

Nàng phấn khích hẳn lên.

“Trình trưởng lão, ngươi xem ta nói chuyện không khiến nhóm bị im lặng này.

"Ừm."

Trình tỷ phối hợp gật đầu.

Sau đó nàng xem trong nhóm, là Tô Thi nhắn tin.

Tô Thị:

“Ta biết đấy, Nguyệt tỷ nói hôm nay Chu Tự muốn vào thời đại Thần Thoại, hiện tượng lạ lần trước là do Chu Tự tiến vào thời đại Tiên Hiệp. Nếu ta đoán đúng thì lần trước là Tiềm Long xuất uyên, lần này sẽ là Long du cửu thiên. Các người có thấy long ảnh trong mây không? Đợi khi nó thoát khỏi trói buộc chính là là ngày mà Chu Tự tiến vào thời đại Thần Thoại. Nhân cách thứ ba tiến hoá như vậy đấy, thần cản giết thần, phật chắn giết phật.

Vân Tiêu tiên tử có phần khó tin, thực sự sẽ như lời Tô Thị nói sao?

Nhưng mà thời đại Thần Thoại là cái gì?

Thị trấn Thanh Bắc, Liễu Nam Tư nhìn về phía Thanh Thành mà không khỏi cảm thán:

“Lại xảy ra chuyện gì vậy?"

“Lúc trước có phải từng xảy ra chuyện như này không? thế nhưng cũng không khoa trương thế này"

Chu Nhiên cũng đi ra.

Trong mắt hắn là một con lôi đình cự long thực thụ đang vùng vẫy khỏi trói buộc, muốn bay lên cửu thiên.

“Lần trước có phải bay ra từ Thâm Uyên không, bây giờ nó còn muốn bay lên cửu thiên? Có thành công được không nhỉ?"

Liễu Nam Tư hỏi.

Trước kia cũng không để ý, gần đây con cái gây sự nên mới bắt đầu chú ý một chút.

“Thứ trói buộc nó đã bị phá rồi.

Chu Nhiên đột nhiên nói.

“Dị tượng địa thế, con trai đã có thể để lại khí tức ở Thanh thành rồi, xem ra mấy năm nay cũng biết phấn đấu lám."

Liễu Nam Tư suy tư một lát rồi nói:

“Lúc trước hắn học hành tốt thế, lại ngoan ngoãn như vậy, cũng không biết trông nom cái gì, xem ta đã bỏ lỡ rất nhiều chuyện.

“Ý, có chuyện gì vậy?".

Thanh Long cùng Chu Tước xuất hiện ngoài cửa.

Thấy môn chủ cùng phu nhân nhìn qua, họ vội vàng lấy một số tài liệu ra rồi nói:

“Môn chủ, đây là chính là những thứ chúng ta mua được ở Thực Vi Thiên thành, theo những lời mà các ngươi nói trước đây mà cầm về xem thế nào. Nếu phù hợp thì có thể đặt đơn hàng"

Chu Nhiên không để ý tới họ mà tiếp tục nhìn về phía chân trời.

Đợi đến khi dị tượng thoát được khỏi trói buộc.

“Đây là hiện tượng từ đâu tới vậy?"

Thanh Long lên tiếng hỏi.

“Xem nhóm đi, là thiếu chủ"

Chu Tước cầm điện thoại rồi nói:

“Tô Thị nói rằng thiếu chủ muốn tiến vào thời đại Thần Thoại
“Thời đại Thần Thoại?"

Vẻ mặt Liễu Nam Tư đầy nghi vấn.

Đám Thanh Long cũng vô cùng nghi hoặc, chưa nghe bao giờ nha.

“Tô Thi nói thời đại Thần Thoại chính là nhất phẩm.

Chu Tước đáp.

“Nhất phẩm?"

Liễu Nam Tư nhìn về phía Chu Nhiên, khó hiểu nói:

“Chẳng phải mỗi lần con trai tấn thăng đều sẽ đòi tiền ngươi sao? Sao lần này tấn thăng lên nhất phẩm lại không đến đòi tiền ngươi vậy?"

Chu Nhiên lấy di động ra nhìn rồi nói:

“Ta không nghe máy.

Thanh Long, Chu Tước:

"..."

1117 chữ

Chương 1006: Ta Là Chân Lý

Trọng điểm nằm ở việc này à? Trọng điểm nằm ở việc thiếu chủ lên Nhất phẩm cơ mà.

Nhất phẩm là khái niệm gì nhỉ?

Họ tốn bao nhiều năm mới có thể tấn thăng đến Nhất phẩm, mà thiếu chủ mới có 23 tuổi sao có thể tấn thăng nhanh đến vậy?

“Ngươi nói xem liệu có bé nhầm không?"

Liễu Nam Tư hỏi Chu Nhiên.

Chu Nhiên:

"..."

Lúc này Thanh Long lại nhìn vào di động, hỏi mấy câu hắn liền hiểu được một chuyện.

“Nói cách khác, khi môn chủ và phu nhân giấu thiếu chủ đi, thiếu chủ thuộc về Long Khốn Vu Uyên. Mà sau khi Tu Chân Giới biết được sự tồn tại của thiếu chủ, thiếu chủ đã thể hiện quan điểm của Tu Chân Giới, thuộc về Tiền Long Xuất Uyên, mà bây giờ...

Thanh Long nhìn lên không trung, có phần khó tin:

“Hiện tại thiếu chủ đã quen thuộc Tu Chân Giới, tốn mấy tháng tìm hiểu đại đạo, giờ muốn Long Du Cửu Thiên sao?"

Chu Tước cũng có phần khó tin.

Lúc này, họ đều nhìn về phía chân trời chờ con rồng kia thoát khỏi trói buộc.

Mà người thấy khiếp sợ không chỉ có riêng đám người Thanh Long.

Lúc này, Chu Ngưng Nguyệt đứng trước mặt Thu Thiển bị đẩy lùi về sau khoảng cách rất xa, trong lúc mơ hồ các nàng trông thấy Chu Tự bay lên không trung.

Đứng trên trời cao vô tận như đứng trên đỉnh cao hùng vỹ.

Quyển sách trong tay Chu Tự kia quả thực đã trở thành thần thư không gì bì kịp.

Vậy mà lại có được lực lượng đáng sợ đến nhường này.

“Ngươi, các ngươi xem xung quanh mình là gì đi?"

Tiểu Thái đột nhiên hét to.

Lúc này những người khác mới nhìn xung quanh.

Họ nhanh chóng nhìn thấy cây cối cái bụi đột ngột bật lên khỏi mặt đất, chúng dường như đã được giao phó thành dáng hình của Thần.

Chính là Ma thần giáng lâm.

Mọi người hoảng hốt, đây là trận chiến của thần linh, phàm nhân như họ có thể sống đến bây giờ đúng thật là may mắn.

Cùng lúc đó, Chu Tự đã đứng trên vùng trời cao vô tận.

Hắn không nhìn những người khác, cũng chẳng đến ý đến những dị tượng xung quanh.

Càng không để tâm đến gió lốc đang gào thét dội về phía hắn.

Tất thảy rồi tan ra trước mắt hắn.

Hắn lật sách, tiếp tục đọc những văn tự trên đó.Cứ như hắn đã đắm chìm vào thế giới trong sách, thẳng cho đến khi hắn lật đến trang cuối cùng, giọng nói của hắn như tiếng của biển cả, như chân lý của đại đạo truyền đi khắp đại địa.

“Còn lớn hơn trời xanh, còn nhân ái hơn Nhân Hoàng, thế sự xoay vần, duy chỉ có Sơn Hải mãi mãi không đổi thay. Thấy được chân thân của hắn trong năm tháng, nghe được lời thì thầm của hắn trên con đường tìm tòi: Trời xanh cúi đầu, Nhân Hoàng quỳ lạy, ta chính là chân lý"

Rầm!

Ánh sáng vô hình toả hào quang quét ra khắp bốn phương tám hướng nơi chân trời.

Gió lốc tan rã, kiếm ý tanh bành.

Khí tràng vô hình len lỏi trời cao, thiên thượng tam phân.

Chấn động đột ngột khiến Phong Bạo Chi Thần hơi hé mắt.

Chỉ trong nháy mắt đồng tử của hắn rụt lại.

Có người vào được tuyệt đỉnh, chư thiên ma thần đều phải giáng lâm quỳ lạy.

Ngay khoảng khắc nhìn thấy người kia, Phong Bạo chi Thần khó mà tin được, đối phương cứ như một nhân loại bình thường nhưng thân thể lại mang theo chân ma chi ý.

Hắn có thể dẫn đường cho Ma Thần.

Như Chúa Tể Lúc này người đó cất bước mà đi, chư thiên Ma Thần cũng đi theo, gió táp ngừng lại, kiếm ý lùi về sau. Thánh Tử Ma Đạo lên sàn.

Đám người Chu Ngưng Nguyệt đứng dưới đầy kinh ngạc.

Thực sự có thể chống lại Thần Minh rồi, làm một lần là tiến vào thời đại Thần Thoại.

Tuy rằng mỗi ngày Thu Thiển đều nghe Chu Tự nói nhưng trong nhận thức của nàng đây là chuyện bất khả thi.

Cho dù ngay khi Chu Tự bắt đầu đọc, nội tâm của nàng vẫn luôn lo láng Chu Tự sẽ bị thất bại thảm hại.

Nàng luôn nghĩ phải an ủi hắn thế nào.

Thế nhưng...

Chu Tự thực sự nhảy một phát từ Nguyên Linh tứ phẩm đến Cường Giả nhất phẩm ở ngay trước mặt nàng. “Mẹ ơi!"

Chu Ngưng Nguyệt cố chống lại áp lực quanh thân, đè nén rung động trong lòng:

“Con trai người nhất định là quái vật, ta đã nói đến tận ba lần rồi.

Nhất thời Thu Thiển cũng cảm thấy rất có thể chồng mình thực sự là quái vật.

Thế nhưng chẳng trách Chu Tự nói hắn có quen được một vị đại ca, cả hai người đều không phải kẻ tầm thường. Cả Tu Chân Giới này, tìm đâu ra sự tồn tại đáng sợ như vậy chứ?

Cùng lúc đó.

Trong Thanh thành, Vân Tiêu tiên tử thấy cảnh tượng trên không trung thì vội nói:

“Cảm thấy có âm thanh gì đó đang truyền từ trên xuống"

“Là cái gì?"

Trình tỷ hỏi.

Vân Tiểu tiên thử thi triển pháp thuật, nhất thời khiến âm thanh truyền đi khắp Thanh Thành, chỉ có điều nhân tài có bậc tu vi nhất định mới có thể nghe được.

Lúc này, đám người Tô Thị, Hàn Tô, Minh Nam Sở đang nhìn lên trời cao.

Cùng đợi Lôi Đình chi Long phá vỡ ràng buộc.

Vận Mệnh chi Thần đứng bên ngoài cửa sổ, hắn nhìn thấy trời đất một mảnh hỗn độn, sinh mệnh của Chu Tự bắt đầu mờ nhạt.

“Ta cảm thấy càng ngày càng không thể nhìn thấu thế giới này nữa rồi, đây là thời đại gì vậy?"

Hắn cố thêm vài lần nhưng đều cảm thấy thế giới này đang bị bao trùm bởi một lực lượng vô tận.

Cứ như tất cả đều bị bao phủ vậy.

Vận mệnh của thế giới như đang đùa cợt với hắn, mặc kệ hắn có cố gắng thế nào cũng đều phải nghênh đón vận mệnh đã bắt đầu.

Lúc này hắn nhướn mày, dường như đang nghe lời nói đến từ trời cao.

Chỉ là hắn có chút khó tin.

1085 chữ

Chương 1007: Đại Ca Của Ta

Thị trấn Thanh Bắc.

Liễu Nam Tư ngẩng đầu nhìn trời.

Chu Nhiên nhíu mày:

“Có âm thanh từ một nơi khác truyền đến, hẳn là ảnh xạ Lúc này họ như nhìn thấy Lôi Đình chu Long hoá thành một bóng người.

Hắn chậm rãi khép bộ sách lại, nhìn thẳng về đất trời, giọng nói mênh mang như xuyên xỏ qua cổ kim, chân ý Ma Đạo ban phát khắp chốn.

Sấm sét nổ vang khiến thiên địa thêm phần ngạo nghễ.

“Trời xanh cúi đầu, Nhân Hoàng quỳ lạy, ta chính là chân lý"

Grao!

Một tiếng long ngâm chấn động cửu thiên, một đạo lôi đình phá nát trói buộc.

Long phi thiên địa, ngao du cửu thiên.

Nhất thời linh khí hội tự ở Thanh thành, mọi người đắc đạo khắp nơi được tu dưỡng.

Thanh Long trông thấy Lôi Đình chi Long bay vọt về phía chân trời thì có phần kinh ngạc:

“Bóng dáng vừa xuất hiện cùng với giọng nói kia, là thiếu chủ sao? Ta cảm thấy tương lai thiếu chủ sẽ vượt qua môn chủ đấy?

“Nghe nói thiếu chủ khát máu tàn bạo, không hề có nhân tính, về sau bốn chúng ta càng đáng thương Chu Tước ra vẻ thở dài.

Thanh Long gật đầu, tỏ vẻ đồng cảm.

Nhưng rất nhanh sau đó, hai người họ bèn cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mình.

Vừa ngẩng đầu đã thấy là môn chủ cùng phu nhân.

Bộp!

Thanh Long đánh thật manh vào ót Chu Tước, trách cứ “Nói bậy bạ cái gì đấy?"

Chu Tước lạnh lùng lườm Thanh Long một cái, vung tay bốp một cái đáng bay hắn.

Hai người bắt đầu động thủ.

“Cút!"

Chu Nhiên âm trầm nói.

Vèo một tiếng.

Thanh Long và Chu Tước vốn còn định đánh nhau đã biến mất trong nháy mắt.

“Thứ mà con trai vừa mới đọc chính là Sơn Hải Thiên sao?"

Liễu Nam Tư hỏi.

Chu Nhiên gật đầu:

“Không ngờ là loại sách này lại thực sự chứa sức mạnh, nhưng sao hắn có thể lĩnh ngộ được nhỉ?"

Nói xong hắn nhìn về phía vợ nhà mình.

“Ngươi là cha hắn hay ta là cha hắn?"

Liễu Nam Tư hỏi.

“Chỉ là lúc thằng nhãi kia còn đi học là do ngươi dạy bảo mà"

Chu Nhiên nói.

“Cho nên hắn học hành rất giỏi, có vấn đề gì sao?"

Liễu Nam Tư hỏi lại.

Chu Nhiên nhất thời câm nín, sau đóo hắn đi vào bên trong, thuận miệng nói:

“Gần đây ta nói chuyện với mấy nhà hàng xóm, còn thua một đứa cháu, để xem lúc ấy ai khoe khoang hơn ai?

Chu Tự đến khiến bầu trời Dị Thế Giới biến hóa lần nữa. Trên bầu trời bắt đầu diễn biến, biến thành hai luồng sức mạnh bắt đầu áp chế thế lực gió bão.

Lúc này Chu Tự đã cất Hoang Cổ Kinh Thế Thư, bây giờ hắn có thể đi trên không, cảm thấy công lực ngàn năm có công dụng khiến hắn bay được trong thời đại thần thoại. Bây giờ vẫn đang chuyển đổi, chắc hẳn sẽ có đặc hiệu, cho nên hắn đến gần Thần Phong Bạo, cũng không vội ra tay mà yên lặng đứng chờ đợi. Ma thần phía sau bắt đầu biến mất, nhưng khí thế vẫn mạnh mẽ.

“Loài người, ngươi là ai?"

Thần Phong Bạo nhìn Chu Tự hỏi.

Người này xuất hiện khiến hắn chấn hãi, cảnh tượng vừa nãy, thậm chí hắn còn nghi ngờ người này là kẻ mạch vô địch chưa được biết tới. Nhưng xét từ khí thế của đối phương, có lẽ cũng không phải là đối thủ của hắn, chỉ là đối phương khá đặc biệt, cần cẩn thận ứng phó.

“Ngươi là Thần Phong Bạo phải không?"

Chu Tự cười nói:

“Ngươi rất tò mò về tên của ta hả?"

“Loài người, tên của ngươi rất đáng xấu hổ hả?"

Thần Phong Bạo cười lạnh lùng:

“Thời đại Thần Minh, nếu có loài người nào được ta hỏi đến tên của hắn, thì đó là vinh dự của hắn"

“Thật không may, tên của ta cũng lưu truyền trong thời đại Thần Minh"

Chu Tự cười nói.

“Tên của ngươi lưu truyền trong thời đại Thần Minh?"

Thần Phong Bạo cau mày:

“Sao ta chưa từng gặp ngươi?"

Khóe miệng Chu Tự nhếch lên ý cười:

“Chưa từng gặp ta, nhưng chắc chắn đã từng nghe đến danh hiệu của ta “Danh hiệu của ngươi ư?"

Thần Phong Bạo tỏ vẻ mặt nghi ngờ.

“Vậy ngươi nghe rõ đây Chu Tự cất giọng trầm thấp nhưng vang khắp bốn phương tám hướng:

“Ta là Tịnh Thần Chu Vương"

Vù!

Tiếng gió bão xung quanh đột nhiên dừng lại, nhưng rất nhanh trở lại bình thường. Vẻ mặt cứng đờ của Thần Phong Bạo cũng giãn ra sau đó, hắn cười ha ha:

“Tịnh Thần Chu Vương? Ngươi ư? Loài người, ngươi đến làm trò cười à? Ngươi mà xứng hả? Kể cả ngươi có xứng, thì ngươi có biết người đó dùng đao không? Đạo của ngươi đâu?"

"Dao u?"

Chu Tự lúng túng nói:

“Xin lỗi, ta quên mang theo đao"

“Chắc ngươi không cho rằng một thanh đao bất kỳ thì có thể..."

Thần Phong Bạo lời còn nói hết thì đã nghe thấy tiếng đao vang lên, thậm chí quyền hạn gió bão xung quanh cũng hơi kiêng sợ. Khi hắn nhìn thấy thanh đao đó, khóe mặt cũng phải co giật.

Chu Tự lấy ra Vĩnh Ám Chi Nhận, xoay múa hai vòng rồi cắm đao dựng đứng dưới đất. Phía dưới dường như có một vị ma thần khổng lồ đưa tay giữ lấy Chu Tự, đồng thời giữ cả đao, không đến mức khiến đạo thiếu chỗ cắm vững.

Cứ vậy, Chu Tự mới cười nói với Thần Phong Bạo:

“Cây đao này có xứng với Tịnh Thần Chu Vương ta không?"

Thần Phong Bạo:

"..."

Lý Lạc Thư đứng trên kiếm ý nói:

“Xem ra Thần Phong Bạo như ngươi, hôm nay có mọc cánh cũng khó chạy thoát rồi"

“Mọc cánh cũng khó chạy thoát ư?"

Thần Phong Bạo cười ha ha:

“Làm sao, các ngươi muốn liên thủ hả?"

“Ấy?"

Chu Tự có chút kinh ngạc.

Lý Lạc Thư nói:

“Ngươi không biết sao? Đây là là đại ca của ta"

1147 chữ

Chương 1008: Chiến

Thần Phong Bạo nhìn chằm chằm hai người trước mắt, cau mày. Lát sau hắn cười nói:

“Một đấu một, các ngươi cũng không phải là đối thủ của ta, liên thủ cũng chắc chắn không phải là đối thủ của ta. Hai người khác với một người có hai phần sức mạnh.

Chu Tự nhắm mắt cảm nhận, phát hiện công lực trên người đã chuyển đổi xong. Nhưng... không có đặc hiệu. Vậy cũng không sao, cảm thấy sức mạnh nặng hơn là được. Vẫn dùng tốt như thường, chỉ không dễ kiểm soát lực độ, vừa hay dùng Thần Phong Bạo để rèn luyện. Nhưng hắn nhìn Lý Lạc Thư và Thần Phong Bạo, phát hiện họ vẫn đang hấp thụ sức mạnh.

“Các ngươi vẫn chưa chuẩn bị xong à?"

Hắn hỏi.

“Cần một chút thời gian nữa"

Lý Lạc Thư trả lời.

Thần Phong Bạo không nói gì.

“Vậy.."

Chu Tự nhìn Thần Phong Bạo nói:

“Ta ra tay trước nhé?"

Không chờ đối phương trả lời, Chu Tự bước ra một bước, công lực ngàn năm nổi lên, vận hành Khai Sơn Pháp.

“Trên đường đến hoàng tuyền, nhớ báo tên Tịnh Thần Chu Vương ta, để tín đồ các ngươi biết kẻ giết người là Tịnh Thần Chu Vương"

Trong nháy mắt, Chu Tự đến trước mặt Thần Phong Bạo. Bây giờ không ra tay, còn đợi đối phương hồi phục ư?

Lên đường đi.

Ầm!

Hắn tung một quyền đến, nhưng không có cảm giác đánh vào da thịt, bị một trận gió cản lại bên ngoài. Thần Phong Bạo nhìn Chu Tự cất giọng lạnh lùng nói:

“Thực sự cho rằng ta là cái bia đỡ hả?"

Vù!

Gió lốc thổi quét, thần lực nổi lên muốn tấn công Chu Tự. Nhưng lúc gió nổi lên, một đường kiếm ý chém đến, gió bão lùi lại. Chu Tự tiếp tục vung nắm đấm.

Ầm!

Màn chắn gió vỡ vụn, một quyền trực tiếp đánh lên mặt Thần Phong Bạo.

Bành!

Thần Phong Bạo bị đánh bay ra xa, nhưng hắn chưa mất đi chiến lực, cũng không mất đi sức mạnh, ngược lại còn phát động phản công trong lúc lùi lại.

Chu Tự và Lý Lạc Thư cùng chống cự. Ầm một tiếng, sức mạnh cùng phát ra. Chu Tự và Lý Lạc Thư lại tấn công lần nữa.

Lập tức ba người tấn công điên cuồng trên không trung, bóng hình của họ như phá vỡ khởi nguồn, những chỗ đi qua, không gian vỡ nứt, sức mạnh như sóng biển cuồn cuộn.

Ầm!

Sức mạnh đáng sợ ảnh hưởng xuống mắt đất, lập tức đại địa sụp đổ, sau đó sức mạnh lan rộng. Những chỗ nó đi qua, rừng núi bị hủy, vạn vật tan vỡ. Đám người Thu Thiển cách sức mạnh này không xa. Nhìn thấy sức mạnh hủy diệt thế gian này, đám người hiền giả tuyệt vọng, không thể nào chống lại, tuyệt đối không thể nào. Cuộc chiến của Thần Minh, người bình thường như họ không thể chịu được một đòn. Kể cả bộ xương nhỏ cũng không có khả năng chống lại.

Thu Thiển nhìn cảnh đáng sợ này, một người lục phẩm như nàng hít sâu một hơi. Sau đó nàng giơ cao quyền trượng, quyền hành không gian cả thế giới dường như nghe thấy lời triệu hồi. Hào quang đến từ thế giới hội tụ trên người Thu Thiển. Lập tức xung quanh nàng nổi lên hào quang, một hư ảnh xuất hiện trên người nàng. Hư ảnh nữ thần đang hiện ra giữa không trung, rất nhiều người bị hư ảnh này bao trùm, sức ảnh hủy diệt thế gian đập lên hư ảnh.

Ầm!

Tuy hư ảnh xuất hiện tình trạng vỡ nứt, nhưng thần lực cuồn cuộn không ngừng nổi lên, thuận lợi chặn được sức mạnh này. Đám người hiền giả vốn tưởng rằng phải đối diện với cái chết, lại phát hiện mình vẫn còn sống. Khi họ nhìn về phía trước, phát hiện có một cô gái đứng phía trước họ, nàng dùng cơ thể của mình ngăn chặn thảm họa hủy diệt thế gian này.

Mọi người đều có thể nhìn thấy bóng hình của nàng, thấy nàng đứng đối điện gió bão sức mạnh, đứng phía trước tất cả mọi người, ngăn chặn thảm họa mang tính hủy diệt.

“Nữ thần Ia"

Tiểu Thái tỏ vẻ mặt kích động.

Không chỉ có nàng, tất cả mọi người xung quanh đều bất giác đọc ra cái tên này. Nữ thần Ia. Họ đều tin chắc, người đó chính là nữ thần la của họ.

Thu Thiển không nhìn lại phía sau, nàng ngẩng đầu nhìn quyền hạn trong tay, dường như có thể cảm nhận được quyền hạn ở đây được để lại cho nàng, thậm chí thế giới này được để lại vì nàng. Là người cha mà nàng chưa từng gặp mặt ư?

Thần điện dưới biển sâu.

Tiểu Kính tiên tử nhìn ánh sáng thần lực phía trước nói:

“Ngươi vui cái gì?"

Dừng một chút, Tiểu Kính tiên tử mỉm cười:

“Tiểu mỹ nữ của ngươi đã tiếp xúc với thứ mà ngươi để lại hả? Nhìn ngươi vui kìa, thứ đó không hữu dụng, còn không bằng gửi ít trái cây. Đúng đúng đúng, là ngươi đã tận tâm chuẩn bị. Được được được, lại kể chuyện hồi nhỏ của nàng cho ngươi vậy, tránh đến lúc đó ngươi nói sai, mất hết mặt mũi. Chỉ là muốn nghe lại một lần ư?

Vậy thì chỉ nghe lại một lần vậy. Ta hiểu, ta hiểu.

Ầm!

Rất nhiều người nước la đều hoảng sợ quỳ dưới đất. Trời sập. Sức mạnh khủng bố mang tính hủy diệt nổi lên trên trời cao, đại địa chấn rung theo đó. Khi họ ở trên trời cao, họ đã nhìn thấy nữ thần Ia. Nữ thần đang bảo vệ địa địa. Nhưng nỗi sợ trong lòng vẫn khiến họ run rẩy.

Đối diện với uy thế đáng sợ này, họ như một chiếc lá rơi trong gió bão, tất cả đều không thể tự kiểm soát bản thân. Không chỉ là người của nước la nghĩ như vậy. Kể cả Lư Tân và La Doanh trở thành thần thị cũng nghĩ như vậy. Lúc này họ cũng trốn đến trong vòng bảo vệ của nữ thần Ia, càng mạnh họ càng cảm thấy sợ hãi.
“Cuộc chiến Thần...Thần Minh?"

Lư Tân cố gắng bình tĩnh lại. Họ vốn tưởng rằng sự cường mạnh của Thần Phong Bạo có thể nghiền nát tất cả. Nhưng họ sai rồi. Cường giả giới tu chân đáng sợ hơn, họ lại có thể ngang sức với Thần Phong Bạo, cường mạnh đến mức họ không thể hiểu được.

1104 chữ

Chương 1009: Khai Thiên

“Ta, ta chưa từng giao đấu với kẻ mạnh như vậy"

La Doanh run rẩy nói.

Nếu không phải nữ thần của thế giới này giáng xuống bảo vệ, họ..thậm chí còn không kịp tránh. Cũng may trước đây họ không ra tay với người của thế giới này, nếu không hậu quả không thể tưởng tượng.

“Ngươi nói xem trong họ thì ai sẽ thắng?"

La Doanh hỏi.

“Không biết, hai cường giả giới tu chân liên thủ, trông có vẻ sẽ không bị thua. Nhưng Thần Phong Bạo càng đánh càng mạnh, thời gian càng dài chắc chắn sẽ có ưu thế"

Lư Tân không chắc chắn nói.

La Doanh nhìn lên không trung, họ vốn không nhìn thấy gì. Chỉ có thể thấy quyền hạn gió bão đến hiện tại không hề suy yếu, thậm chí còn đang mạnh lên.

Ầm!

Quyền phong gào thét.

Đột nhiên, gió bão bị một quyền đánh tan không ít.

Rào!

Kiếm ý lạnh thấu xương. Gió bão bị chém mất một phần.

Việc này...

Hai người trợn mắt há hốc mồm. Sức mạnh quyền hạn cực kỳ đặc biệt, phương pháp tầm thường rất khó đánh tan như vậy. Trên trời cao, Chu Tự đi trên không, bóng hình như chớp điện.

“Lấp loáng như sao bay"

Hắn lập tức xuất hiện trước mặt Thần Phong Bạo, đá một cú lên mặt đối phương trực tiếp bay xa.

Ầm!

Gió Bão chỉ dùng một tay ngăn cú đá của Chu Tự.

“Chỉ dựa vào một cú đá của ngươi mà cũng có thể."

Răng rắc!

Bành!

Còn chưa nói hết, cánh tay Thần Phong Bạo méo nó vỡ vụn, cú đá này đá lên mặt hắn một cách chắc nịch. Thần Phong Bạo bay ra xa. Lúc này một thanh trường kiếm lao xuống từ trên trời.

“Kiếm nổi trong tâm hải, bầu trời nứt biến.

Vô số kiếm trong hư không bay đến theo đó, Lý Lạc Thư cầm kiếm chém xuống.

Thần Phong Bạo cau mày, cánh tay hồi phục trong chớp mắt, sức mạnh quyền hạn đối kháng với kiếm ý.

Nhưng...

“Thanh Ngô câu sáng như sương tuyết"

Giọng của Chu Tự lại vang lên phía sau hắn, tiếp đó là một quyền.

Ầm!

Quyền này trực tiếp đưa đến trước kiếm của Lý Lạc Thư. Lúc này một kiếm chém xuống.

Ầm!

Một tay còn lại của Thần Phong Bạo cũng bị chém đứt, nhưng trong nháy mắt, hắn lại lập tức hồi phục lại. Chu Tự và Lý Lạc Thư đứng sánh vai, hai người đều cau mày. Thần Phong Bạo này thật khó đối phó. Đánh lâu vậy cũng không thấy hắn tiêu hao gì.

Sức mạnh của họ đập vào nhau, không gian xung quanh không thể chịu nổi, Thần Phong Bạo lại như không có việc gì. Lúc này Chu Tự nhìn xuống phía dưới, đại địa sụp đổ, biển núi tan tành. Nếu không phải Thu tỷ chống đỡ, cả thế giới sẽ thành ra thế nào cũng không nói chắc được.

Hắn vẫn chưa đánh ra quyền mạnh nhất, Lý Lạc Thư cũng chưa hồi phục trạng thái đỉnh phong. Nếu tất cả đều trong trạng thái đỉnh phong, cả thế giới sẽ không chống cự được.

Hắn nhìn về phía Lý Lạc Thư, lúc này Lý Lạc Thư đã hiểu ý của hắn.

“Đại ca cố bám trụ trước, ta đi khai thiên"

Vừa dứt lời, hắn liền bay lên bầu trời. Chu Tự cũng không chậm trễ, bước ra một bước bắt đầu tấn công Thần Phong Bạo. Họ nhanh đến mức bóng hình như vạch ra vết nứt trong không gian. Sức mạnh gió bão nổi lên, đều bị nắm đấm Chu Tự đánh tan, nắm đấm của Chu Tự cũng bị ngăn lại.

“Loài người, ta thừa nhận ngươi rất mạnh, nhưng ta còn mạnh hơn. Cuối thời đại Thần Minh, ta đã trải qua trăm trận chiến, hai người các ngươi chẳng qua chỉ là nhân tài mới xuất hiện. Làm sao thắng nổi ta?” Thần Phong Bạo phát ra quyền hạn, trực tiếp đánh bay Chu Tự. Chu Tự sờ ngực cảm thấy hơi đau, hắn bước lớn ra, công lực ngàn năm điên cuồng vận hành.

“Làm sao thắng nổi ngươi? Từ nhỏ ta đã tập võ, đã từng càn quét tất cả kẻ địch xung quanh, sau này gặp được sư phụ đả thông hai mạch Nhâm Đốc, nay đã là cảnh giới tông sư, còn bước vào thời đại thần thoại. Từ khi ta xuất đạo đến nay, chưa từng thất bại, đã bao nhiêu Thần Minh bại dưới tay ta, thêm một Thần Phong Bạo, thì sao không được?"

Lục Đạo Luân Hồi Chưởng.

Quyền phong vang động tám phương, càn quét vạn kẻ địch. Thần Phong Bạo bị đánh đến bại lui liên tiếp. Nhất thời, hai người ta đánh qua ngươi đánh lại, không ai nhường ai. Tiếng ầm ầm xung quanh vang khắp trời đất. Chu Ngưng Nguyệt nhìn bầu trời, nàng cũng không nhìn ra được điều gì, nhưng nàng biết cứ tiếp tục thế này thì Thu Thiển sẽ không chống nổi. Lúc này, Thu Thiển cố hết sức chống đỡ, nàng cảm thấy sức mạnh bên trên quá mạnh.

“Vận hành sức mạnh theo trận pháp của ta.

Chu Ngưng Nguyệt đột nhiên nói. Lúc này vô số trận pháp xuất hiện, tuy hiện ra hơi vỡ nứt nhưng có thể được nhìn rõ.

Thu Thiển lập tức vận hành, hồi lâu sau hư ảnh nữ thần vững chắc hơn rất nhiều. Thu Thiển cầm quyền trượng cũng thở nhẹ nhõm.

“Nhưng cũng không duy trì được bao lâu.

Chu Ngưng Nguyệt quan sát sức mạnh xung quanh đưa ra kết luận. Nhưng lúc này bầu trời đột nhiên lóe lên kiếm ý, kiếm ý này xuyên thủng trời đất.

“Khai thiên!"

Giọng trầm thấp từ trời cao vang lên. Lúc này kiếm mang phá mở mây mù, chém mở thiên địa. Khe nứt khổng lồ hiện trên đại lục, mọi người hoảng sợ bất an. Trời nứt ra rồi.

“Mạnh quá.

Chu Ngưng Nguyệt kinh hãi hô lên.Có thể làm đại ca của Thánh Tử Ma Đạo, quả nhiên không đơn giản.

“Thăng Long Quyền"

Giọng của Chu Tự cũng vang lên theo.

Ầm!

Đòn tấn công mạnh truyền ra từ trung tâm sức mạnh, sau đó những người phía dưới nhìn thấy một luồng ánh sáng bị đánh về phía chân trời. Khởi nguồn gió bão bị đầy vào trong khe nứt theo đó.

1119 chữ

Chương 1010: Giết Không Chết

“Họ muốn đuổi Thần Phong Bạo đi ư?"

Thu Thiển hỏi.

“Rõ ràng là không thể nào, họ muốn di chuyển chiến trường"

Chu Ngưng Nguyệt nghiêm túc nói:

“Phải biết rằng không chỉ có một người có thể phá mở rào chắn không gian. Ba người họ đều làm được, cho nên khai thiên là để đổi chiến trường, đồng thời giảm nhẹ áp lực cho ngươi. Chồng của người hiểu biết quá ít về không gian, cho nên hắn chỉ có thể đánh Thần Phong Bạo, sau đó để đại ca hắn khai thiên.

Quả nhiên ba bóng người xông ra bên ngoài thế giới. Lập tức sức mạnh của họ bùng phát trong dòng hỗn loạn hư không, dường như muốn đánh xuyên cả trời đất.

Ba người đã đánh vào dòng hỗn loạn hư không, sức mạnh gió bão cũng đang giảm dần trong Dị Thế Giới, chỉ có thể nhìn thấy một điều. Lúc này mọi người đều thở nhẹ nhõm. Thu Thiển nhìn trời cao, phát hiện hư ảnh ma thần vẫn đứng ở đó, hắn cầm một thanh trường kiếm, không hề nhúc nhích.

Chu Tự quên đao rồi?

Ngoại thành Thần Vực.

Ông chủ còn đang bày quán.

Lúc này chợt có một trận gió thổi đến.

Ánh sáng Thần Minh truyền từ trong ra, hoàn toàn khác với Thần Thái Dương khi trước của họ.

Lần này là ánh sáng Thần Minh thực sự.

Bách Mạch tiên tử kinh hãi:

“Thần Phong Bạo về rồi ư? Hơn nữa còn chính thức trở về.

“Không phải có nhiều người nói đi hộ tống Thần Phong Bạo trở về sao?"

“Không tìm được người.

Bách Mạch tiên tử lắc đầu nói.

Những người đi đường hiện giờ đều cảm thấy có phần khó tin.

Họ đều cảm nhận được ánh sáng Thần Minh bên trong đó sáng chói dị thường.

"Hahaha!"

Bên trong còn truyền ra tiếng cười ngạo nghễ:

“Chủ của ta đã về rồi, Phong Bạo giáng lâm.

Sắc mặt của mấy người đi đường không vui lắm, có Thần Minh trở về sẽ rất ảnh hưởng đến việc họ đi dạo phố. Thế nhưng dù sao đối phương cũng là Thần Minh, với quang huy trước mắt xem ra hẳn là đã khôi phục khá tốt rồi, muốn tống hắn về e là cũng khó đây.

“Chủ của ta, xin hãy nghe lời cầu nguyện của chúng ta, truyền thần dụ của người xuống Lúc này, ở một nơi xa xăm nào đó có người nói với giọng đầy thành kính.

Còn người bên ngoài nhất thời nhìn thấy ánh sáng Thần Minh chiếu rọi liên tục, cho rằng Thần Minh ban phát ánh sáng, truyền thần dụ.

“Không đẹp lắm, Thần Phong Bạo lại muốn diễn rồi đấy"

Bách Mạch tiên tử nhìn bên trong rồi nói:

“Lúc trước tín đồ Phong Bạo không dám hé mặt, bây giờ Thần Phong Bạo chính thức về rồi, họ sẽ ra đây mà không lo bị nhắm vào. Có chỗ dựa đúng là khác, nếu không cho họ thêm một trăm lá gan cũng không dám quang minh chính đại mà đến"

“Không biết sau khi Thần Phong Bạo về thì sẽ thay đổi vận mệnh thế nào.

Ông chủ trả giá nói.

Bách Mạch tiên tử lắc đầu, nàng không biết.

Mà trên đường của có rất nhiều người tức giận.

“Đừng để ta gặp được tín đồ Phong Bạo, gặp một ngườ ta giết một người.

“Người này là ai vậy? Tra ra hắn thì lập đội đến nhà hắn."

“Thần Phong Bạo về rồi, về sau mấy kẻ này lại càng kiêu căng"

“Các người có ai biết cự đầu có thể thí thần không?"

Chuyên gia thí thần? Ông chủ trả giá và Bách Mạch đồng thời nhìn nhau.

Vậy mà họ lại quen.

Nhưng Thần Minh đã khôi phục thực lực, có thể người kia cũng không có cách.

Kiếm ý tàn phá bừa bãi không hư không, quyền pháp bạo động, gió bão gào thét.

Ba người không ngừng tay, tản ra lại hợp vào, không gian ngày càng thêm nhiều khe nứt.

“Quả nhiên, cho dù các ngươi có liên thủ cũng không phải đối thủ của ta"

Trên ngươi Thần Phong Bạo nở rộ thần quang.

Hắn càng đánh càng mạnh.

Đoàng!

Một kích phóng qua, Chu Tự bị đánh bay ra một kẽ nứt, suýt nữ thì bị đánh về thế giới thường. Hắn cũng không khách khí, trực tiếp nghiền nát cánh tay của Phong Bạo, mở một cái động ở thận hắn.

Nhưng thần lực của Thần Phong Bạo bắt đầu tuôn ra, khôi phục trong nháy mắt.

Tuy rằng lúc này kiếm ý chém xuống lại chém đắt cánh tay hắn, nhưng cho dù công kích có kịch liệt cỡ nào, họ cũng không thể thực sự đánh gục Thần Phong Bạo.

Mà tiếng cười của Thần Phong Bạo càng lúc càng lớn, hắn cảm thấy lực lượng của hai người kia đang dần biến mất.

“Ha ha ha, đến đây đi, cho các người cảm nhận thần lực ngập trời của ta.

Hô!

Thần lực vô tận bắt đầu khởi dộng, hai người Chu Tự cùng Lý Lạc Thư đều bị thổi bay.

Lực lượng cường đại khiến Chu Tự đụng vào một kẽ hở không gian, đánh hắn trở về thế giới thường.

Không gian đã tan rã dưới chân hắn đang dần khôi phục.

Chiến đấu bị chèn ép nép vế khiến ánh mắt hắn trở nên sắc lạnh, nhất thời chân ý ma đạo hiện ra quanh thân hắn, vô số ma thần xuất hiện.

Liếc nhìn xuống dưới một cái, xác định không lan đến những người phía dưới hắn mới vươn tay xé khe hở không gian ra, lại đi vào giết tiếp.

Hắn không tin hai người lại không đánh được một Thần Phong Bạo.

Đến một tên Thần Phong Bạo còn không đánh được thì đâu còn mặt về trở về luận bàn với Thần Thái Dương?

Địa giới Ma Tu.

Trong núi hoang.

Hai người đi trên đường núi, người đi đầu là một vị nữ tử, nàng bước đi nhẹ nhàng, phía sau nàng là một vị nam tử, bộ dạng thở hổn hển.

“Sư phụ, vì sao chúng ta lại tới đây?"

Trần Thiên hỏi.

Dưới sự giúp đỡ của Hầu Tâm đại tỷ, hắn quen được Thánh Tử Ma Đạo cùng Thánh Nữ Ma Đạo, sau đó cũng vì Thánh Nữ Ma Đạo mà hắn lại quen được người của Ma Môn.

Cuối cùng hắn lựa chọn gia nhập vào Ma Môn, bắt đầu tu luyện.

1072 chữ

Chương 1011: Chưa Thấy Chưa Sợ

Từ khi rời khỏi Thanh thành hắn đã bị sư phụ dẫn vào trong núi hoang.

Sư phụ của hắn là một vị nữ tử, cũng không phải là người đầu tiên tìm đến hắn, mà là người được sắp xếp sau này.

Sau khi hỏi thăm, hắn phát hiện thân phận của người khi đó rất cao.

Có thể tự đến đón hắn nhập có thể nói hắn rất có thể diện. Chỉ cần bản thân tốt thì người khác cũng không dám đắc tội với hắn.

Thể diện của Thánh Nữ siêu cao nhưng hình như Thánh Tự lại không quá cao.

Cẩn thận nghĩ lại thì hắn cũng cảm thấy Thánh Tử Ma Đạo ít uy nghiêm hơn hẳn.

Chỉ là nghe một số người đồn rằng Thánh Tử Ma Đạo cực kỳ đáng sợ.

Nhất thời hắn cũng chẳng hiểu ra sao. Nhưng Thánh Tử Ma Đạo mà hắn gặp được quả thực không kinh khủng như họ đồn đại.

“Tới đây để tìm một con linh sủng cho ngươi, ngươi tu luyện quá muộn, tuy trong môn phái cho không ít tài nguyên, nhưng ba mươi tuổi mới tu luyện, muộn quá. Chỉ có thể thông qua một số linh sủng phù hợp để gia tăng tốc độ tu luyện cho ngươi. Nhanh chóng nhập phẩm sau đó tấn thăng đến bát phẩm đi. Như vậy ngươi lại uống thêm một số đan dược kéo dài thọ mệnh, có thể sống đến 300 tuổi đấy. Tấn thăng đến thất phẩm trong vòng 300 năm hẳn là không khó đâu.

Nữ tử đi đằng trước nói một cách bình thản.

Nàng có một mái tóc đỏ, dáng người thon dài, bộ dạng thanh tú.

Thoạt nhìn không giống người trong Ma Đạo chút nào.

Trần Thiên còn hoài nghi rằng sư phụ mình là một tiên nữ cơ.

“Ra là vậy"

Trần Thiên gật đầu.

Hắn tu luyện được một khoảng thời gian, chỉ đáng tiếc tiến triển khá bình thường.

Cũng may hắn có thể cảm nhận được sự tiến bộ của bản thân cho nên cũng không ủ rũ.

Từ từ rồi sẽ ổn thôi.

“Nghe nói ngươi cùng Thánh Tử sinh sống trong cùng một thành phố, không bị hắn doạ sợ sao?"

Triệu Nhã nhẹ giọng hỏi.

“Cái này thì..

Trần Thiên nghĩ ngợi một chút.

Cũng không cảm thấy Thánh Tử đáng sợ.

Ngay khi hắn định nói tiếp đột nhiên có tiếng nổ vang lên, sấm sét trên không trung tàn phá bừa bãi.

Hai người kinh hãi, ngẩng đầu nhìn lại, ngay sau đó Trần Thiên đã trông thấy một hình ảnh khiến tâm trạng rúng động.

Không trung bị nứt rồi.

“Phá Toái Hư Không? Có cường giả đang giao đấu, mau lùi lại đi.

Triệu Nhã đưa Trần Thiên lùi về sau.

Mà Trần Thiên lại thấy không gian quanh thân ngày càng nhiều khe nứt, địa địa cũng rung động theo.

Không biết có phải ảo giác không nhưng chợt cỏ cây cũng trở nên cao lớn như một đám ma thần đang thi nhau đứng dậy.

Có thứ gì đó đã ảnh hưởng đến bọn chúng.

Đoàng!

Không gian bị phá nát, một bóng người xuất hiện phía trời cao.

Nhất thời, vô số ma thần chở vọt lên mặt đất, chư thiên ma thần đều nhìn về phía chân trời.

Khí tức lực lượng quét xuống, đại địa cũng bắt đầu tan vỡ. Cuối cùng Triệu Nhã cũng không trụ nổi mà ngã xuống, họ còn nhìn lên không trung với vẻ đầy khó tin.

Họ trông thấy một bóng người vĩ đại nào đó, quanh thân còn có chân ý ma đạo, chư thiên ma thần cũng đi theo phía sau.

Hắn chỉ đứng vô cùng tĩnh lặng như không gian dưới chân hắn đều bị phá nát.

Sự tồn tại khủng khiếp này khiến Trần Thiên sợ hãi vô cùng, cứ như hắn đã trông thấy ma thần tối cao.

Là khởi nguồn của tất cả điều kinh khủng trên thế gian, là kẻ huỷ diệt với sức mạnh khôn cùng.

Lúc này hai người phát hiện ra người kia đột nhiên liếc về phía họ một cái.

Chỉ đơn giản là một cái liếc mắt thôi lại như hơn cả một ánh mắt.

Hai người chấn động vô cùng, mà điều khiến Trần Thiên khó tin hơn nữa chính là hắn đã thấy rõ bộ dáng của người kia.

Thánh, Thánh Tử Ma Đạo?

Sao, sao có thể thế được?

Rất nhanh bóng dáng này và bóng dáng vị ở thư viện kia đã dung hợp với nhau, nháy mắt hắn đã hiểu được.

Hắn đã hiểu ra vì sao có nhiều người sợ Thánh Tử Ma Đạo đến vậy.

Đúng là sự tồn tại khủng bố đến cực điểm, bản thân có thể sống mà thoát ra khỏi thư viện âu cũng là chuyện may mắn nhất từ trước đến nay.

Lúc này, Chu Tự xé mở không gian, bước vào hư không ngay trước mắt họ, Tất cả dị tượng đều biến mất theo.

Hai người sợ tới mức đờ người ngã xuống đất.

Ở trước mặt Thánh Tử, họ đều là con người, đều là người bình thường.

Cho dù có là Triệu Nhã hay Trần Thiên, họ đều đã tận mắt chứng kiến được sự đáng sợ của Thánh Tử ma đạo.

Vượt xa khỏi tầm nhận biết của họ.

Khi Chu Tự trở lại hư không, Lý Lạc Thư lập tức xuất hiện bên cạnh hắn.

Lúc này, Lệ Minh chi kiếm đã xuất hiện trên tay hắn.

“Ổn chưa?"

Chu Tự hỏi.

Bởi vì họ không phải là đối thủ của Thần Phong Bạo cho nên để tống đối phương rời đi, Lý Lạc Thư bèn khôi phục trong âm thầm, Chu Tự ép lực lượng để kéo Thần Phong Bạo, miễn để hắn hoàn toàn tiến vào Thần Minh chi cảnh.

“Ừm, ta đã khôi phục được hoàn toàn rồi"

Lý Lạc Thư gật đầu đáp.

Lúc này hai người cùng nhìn về phía Thần Phong Bạo, cất bước đi đến.

Lần này họ phải thí thần tại đây.

Chu Tự cùng Lý Lạc Thư đi trong hư không hỗn độn.

Gió bão trong hư không lúc này có phần dịu lại, không còn gì có thể ngăn cản bước chân của hai người họ.

1114 chữ

Chương 1012: Chiêu Mạnh Nhất

Thần Phong Bạo nhìn thấy hai người, nhất là thanh kiếm kia, mày hơi nhăn lại.

“Có đao có kiếm, chẳng trách các ngươi ngông cuồng như vậy, nhưng chênh lệch rõ ràng này không phải cứ có đạo kiếm là bù lại được. Ta thừa nhận các ngươi đều rất mạnh, nhưng thực lực mà các ngươi biểu hiện ra ngoài là không đủ” Tiếng nói chất chứa thực lực của Thần Phong Bạo bắt đầu buông xuống, chấn động muôn nơi.

“Ai mới là kẻ ngông cuồng chẳng phải đánh thử là biết sao?"

Chu Tự bước ngày càng nhanh.

Lúc này Lý Lạc Thư cũng dùng tốc độ tương tự để đi tới.

Chỉ trong chốc lát họ nhanh chóng tách ra hành động, trong quá trình lực lượng cũng tuỳ theo mà tuôn ra.

Chân Chu Tự đạp trên gió lốc, phá bỏ hư không, công lực ngàn năm đang hội tụ toàn lực, Khai Sơn Pháp đảm nhận vận chuyển.

Áo ào như sao băng, không thể chống đỡ.

Lý Lạc Thư hơi nghiêng mình, tay đã nắm chặt trên chuôi kiếm.

Kiếm ý của hắn truyền sang cho Lê Minh chi kiếm, mà Lê Minh chi kiếm đang điên cuồng rung động như đang cộng hưởng.

Cứ như đã chờ đợi nhiều năm, cuối cùng cũng chờ được người thực sự có thể cầm được nó.

Ý muốn diệt thần điên cuồng tuôn ra.

Phong Bạo quyền hành cũng bị đánh vỡ ngay trước kiếm ý.

Thần Phong Bạo cảm nhận được áp lực đó bèn biết được lần này hai người kia quyết liều mạng, hắn cũng không do dự mà bắt đầu vận động lực lượng cực mạnh.

Nháy mắt, tất cả quyền hành cũng nhanh chóng nhập vào thân thể, ngay sau đó không đè nén mà khuếch tán, hư không cũng vì uy thế của hắn mà chấn động.

Bạch quang cũng bắt đầu rộ lên trên người hắn, đó là quang huy của thần lực quyền hành.

Thần Phong Bạo chậm bước, hư không dưới chân hắn như sụp đổ, lực lượng cứ như sóng triều mạnh mẽ dội về phía trước.

Hắn vươn tay tấn công, hai luồng bạch quang thần lực đánh về phía Chu Tự và Lý Lạc Thư.

Hư không vặn vẹo, chân ý Ma Đạo vỡ nát, kiếm ý tản ra.

“Đến đánh đi, Phong Bạo ta đây không sợ gì hết."

Tiếng rống giận vang khắp hư không.

Trên người Chu Tự bộc phát khí thế cực mạnh mà trước nay chưa từng có, công lực ngàn năm được điều động toàn bộ.

“Một quyền này có công lực của 956 năm, tặng ngươi đấy.

Lúc này, tốc độ của Chu Tự đã mức cực hạn, nháy mắt đã tới gần bạch quang thần lực, đánh một quyền.

Keng!

Lý Lạc Thư cũng rút trường kiếm khỏi vỏ, kiếm ý ngập trời, cuồn cuộn mà đến.

Gương mặt hắn như ẩn chứa kiếm đạo thiên địa, mà trời đất này như đang chiếu rọi trong hư không.

“Một kiếm này của ta lấy từ chúng sinh, lấy thể kiếm của ta mà ngưng tụ thành, có thể chém vạn vật sinh linh Kiếm rời khỏi vỏ, Lê Minh chi kiếm cộng minh, như đang vượt qua thời gian vô tận.

Ý muốn diệt thần phát ra.

“Lê minh bừng nở!"

Kiếm vung lên, hồng quang xuất hiện.

Trong không trung, lê minh rực lên, ánh sáng chiếu khắp đại địa.

Trảm!

Kiếm của Lý Lạc Thư cùng thần quang quyền hành chạm vào nhau.

Đoàng!

Ba nguồn lực va chạm.

Vô số hào quang đâm phá hư không.

Một vụ nổ thật mạnh khiến cho hư không hỗn độn sụp đổ hoàn toàn, không gian cũng theo đó mà xiêu vẹo sụp đổ.

Dưới nắm đấm của Chu Tự, bạch quang nhanh chóng tan rã dập nát, hắn một đường phá nát quyền hành, cuối cùng xé mở lá chắn quyền hành, thấy được bản thể của Thần Phong Bạo.

“Thời gian vừa đẹp.

Giọng của Lý Lạc Thu truyền đến, hắn biết mất tại chỗ ban đầu rồi chém ra một kiếm.

Hắn dùng lực hơi nhẹ, muốn dùng lực như Chu Tự phá vỡ tấm bia, đánh một kích khiến Thần Phong Bạo bị thương nặng.

Thấy vậy, Thần Phong Bạo rống giận, thần lực cũng xuất hiện quanh thân. Nhưng Lý Lạc Thư cứ cầm kiếm như vậy mà xỏ xuyên qua thân thể hắn.

Một kiếm chém qua, kinh thiên động địa, một kiếm này đã chém đứt thần lực, khiến Thần Phong Bạo trọng thương.

Giờ khắc này, Phong Bạo khiếp sợ không thôi, vậy mà một kiếm này lại khiến hắn mất lượng lớn quyền hành.

Nhưng ngay sau đó, một loại khí tức vô cùng khủng khiếp vọt đến chỗ hắn.

“Ta thấy ngươi còn chưa chết.

Cuối cùng nắm đấm của Chu Tự cũng đến trước mặt Thần Phong Bạo.

Thấy vậy, Thần Phong Bạo kinh hãi, hai người kia quả thực phi thường.

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, thần lực lại trào ra.

Hắn không tin bản thân sẽ bại.

Lần này hắn không cản mà phi thân lên cao.

Rầm!

Nắm tay vốn định đánh vào đầu Thần Phong Bạo chợt đổi thành đánh lên ngực.

Bịch!

Lực lượng khuếch tán trong nháy mắt, thân thể Thần Phong Bạo toé máu đỏ sẫm, huyết ngục tan nát trong nháy mắt, cốt cách vỡ vụn phiêu nát.

Chu Tự cũng bị lực lượng cường đại đánh bật ra ngoài.

Hắn đứng thẳng trong hư không, hít một hơi nhìn về phía Thần Phong Bạo.

Lúc này Thần Phong Bạo chỉ còn lại đầu cùng cổ và bả vai.

Nhưng cho dù những bộ phận còn lại của hắn có dập nát nhưng hắn vẫn không chết.

Thậm chí thân thể còn đang khôi phục, ngực đã dần xuất hiện.

Chu Tự dùng hết phần lớn ngàn năm công lực xong thì cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Thế nhưng Thần Phong Bạo vẫn còn sống.

Lần đầu tiên hắn cảm thấy Thần Minh thực sự khó chơi.

Lúc này Lý Lạc Thư ở phía sau Thần Phong Bạo, hắn cầm kiếm nhìn Thần Phong Bạo, lực lượng chẳng còn sót lại bao nhiêu.

Họ đều đã dùng hết phần lớn lực lượng, căn bản không thể tái chiến được nữa.

“Hahaha! Ta thắng, các người vốn không thể giết được ta.

Thần Phong Bạo vốn còn chút ngơ ngác bỗng cười phá lên.

Hắn còn sống, hơn nữa hai người kia đã đến cực hạn rồi.

1078 chữ

Chương 1013: Đạo Đến

“Bây giờ các ngươi muốn lấy gì giết ta đây? Đợi cơ thể ta được làm lại chính là lúc các ngươi bị huỷ diệt"

Thần Phong Bạo nhìn Chu Tự rồi nói:

“Vậy mà ngươi dám xưng bản thân là Tịnh Thần Chu Vương à? Ngay cả khi ta suy yếu cũng không đánh thắng, dựa vào đâu mà dám xưng hai chữ Tịnh Thần?"

“Chẳng qua chỉ còn một cái đầu với cổ vai thôi mà, không lo. Đại ca, chúng ta chặt đầu hắn đi, mỗi người diệt một nửa"

Lý Lạc Thư hít sâu một hơi rồi nói.

Chu Tự gật đầu, hôm nay hắn không thể không giết Thần Phong Bạo.

Sau đó hắn vươn tay về phía một khe nứt cực xa, trầm giọng nói:

“Đạo đến đây"

Trong dị thế giới, đám Chu Ngưng Nguyệt trông thấy có mấy thứ chói loà phát ra từ trong khe nứt, đó là thứ vượt khỏi tầm hiểu biết của họ.

Đó chính là quang huy của Thần Minh.

Nhưng không người nào biết được ai thắng ai thua.

Thu Thiển có chút lo lắng:

“Nguyệt tỷ, ngươi nói xem liệu Chu Tự có thắng không?"

“Khó mà nói trước, nhưng Thần Minh này chỉ còn thiếu chút nữa là đến Thần Minh chi Cảnh, với thực lực cùng vị cách của hắn, Thần Minh bình thường cũng không như vậy. Tuy rằng Chu Tự cùng đại ca của hắn đều gian lận nhưng nếu kéo dài chắc chắn sẽ thua. Dù sao Thần Phong Bạo đi ra từ Thời Gian chi thạch vẫn chưa khôi phục toàn bộ, cho hắn thời gian khôi phục, kéo dài thêm chút nữa thì hai người họ phải chạy rồi.

Chu Ngưng Nguyệt phân tích.

“Cho nên sẽ thắng sao?"

Thu Thiển hỏi lại.

“Phân thắng bại trong thời gian ngắn thì còn có hy vọng, thời gian lâu dần thì hy vọng xa vời vợi.

Chu Ngưng Nguyệt ra kết luận.

Lúc này, đột nhiên một âm thanh truyền từ trời cao xuống:

“Đao đến đây"

Rầm.

Vĩnh Ám chi Nhẫn vốn sừng sững giữa trời cao bỗng chấn động.

Nó nghe thấy tiếng gọi.

Chỉ trong nháy mắt.....

Trường đao tuốt khỏi vỏ, bay về phía chân trời, nhập vào trong khe hở.

Lúc này Chu Tự trong hư không hỗn độn tuỳ ý vung tay một cái, Vĩnh Ám chi Nhận đã nằm gọn trong tay hắn.

Khoảnh khắc nắm đao, quanh thân Chu Tự bừng lên ngọn lửa đỏ sẫm, hai trong mắt cùng biến thành màu đỏ ruc.Chân ý ma đạo tản ra khắp hư không, vô số ma thần giáng xuống từ trên hư không, bọ họ đứng ngay sau Chu Tự, dung nhập vào chân ý.

Chu Tự động đao.

Ánh mắt lãnh đạm, ý nghĩ thí thần đã hoà thành một thể với trường đao.

Nháy mắt hắn nhớ lại một đao kia của lão cha.

Một đao trảm thí thần.

Khoảnh khắc trông thấy Chu Tự vung đao, Thần Phong Bạo ngây người, nam tử trước mắt cùng bóng dáng trong trí nhớ của hắn như hoà làm một.

Nỗi sợ không tên cũng vì thế mà dấy lên.

“Tịnh, Tịnh Thần Chu Vương? Không thể nào, sao có thể như vậy?"

Nháy mắt, phía sau cũng truyền đến ý tứ tương tự.

Thế nhưng chỉ trong nháy mắt, trước mặt Thần Phong Bạo đã xuất hiện hai bóng người.

Hai giọng nói dung hợp làm một.

Keng.

Đao của Chu Tự chém vào cổ trái của Thần Phong Bạo, còn kiếm của Lý Lạc Thư chém lên cổ phải của Thần Phong Bạo.

Đao Kiếm Chi Ý bắn ra, những ý giống nhau đan vào một chỗ, trong nháy mắt đã bộc phát ra lực lượng mạnh hơn.

Trải qua không biết bao nhiêu năm tháng, hai thanh vũ khí không cùng một thời kỳ đã chính thức gặp nhau tại thời khắc này.

Răng rắc!

Cổ của Thần Phong Bạo bắt đầu xuất hiện vết nứt.

"Không thể nào, hai tên tiểu bối thôi mà, aaaa!"

Tiếng gào thét vang lên, hắn muốn chống cự đao kiếm công kích.

Nhưng, lưỡi đao vụt qua, lưỡi kiếm phá trời.

Thần Phong Bạo bị chém đầu trong chớp mắt.

Lý Lạc Thư dùng kiếm đâm vào thân thể của Thần Phong Bạo, Chu Tự ném thanh đao trong tay về phía sau. Trong nháy mắt đao bay trở về dị thế giới, trùng hợp rơi vào trong vỏ đao, sau đó lại nặng nề đáp xuống đất, đứng sừng sững không ngã.

Mà lúc này, Chu Tự đã dùng một tay bắt lấy đầu của Thần Phong Bạo:

"Lần này để ta xem ngươi còn sống thế nào được nữa"

"Ta không phục, nếu không phải ta còn chẳng có thời gian khôi phục thì hai người các ngươi hợp sức cũng không phải đối thủ của ta"

Thần Phong Bạo hét to.

"Ngươi có gì không phục ư? Bản thân ngươi là Thần Phong Bạo, chết trong tay Tịnh Thần Chu Vương ta thì không phải là chuyện thường tình hay sao?"

Chu Tự trầm giọng nói.

Ngoại thành Thần Vực.

Quang huy thần minh đang rung chuyển, Thần Phong Bạo giáng lâm đại địa.

Càng ngày càng có nhiều tín đồ Thần Phong Bạo nhảy ra ngoài, bọn chúng muốn để tất cả mọi người chiêm ngưỡng sự vĩ đại của thần minh, lắng nghe ngôn ngữ của thần.

"Chủ nhân ta chấp chưởng Phong Bạo, là chủ nhân của biển cả, vĩ đại hơn cả Thần Quang Minh, nhân từ hơn Nữ Thần Đại Địa. Các ngươi nên kính sợ chủ nhân ta, quỳ trước mặt hắn, thành tâm sám hối"

Quang huy thần minh càng ngày càng trở nên sáng rực, người ngoại thành Thần Vực cũng không nói gì thêm mà chỉ im lặng chờ đợi.

Bọn họ muốn xem Thần Phong Bạo đến cùng có thái độ gì.

Dù sao ở đây có không ít người muốn ra tay.

Không đánh thắng Thần Phong Bạo thì tiễn tín đồ của họ lên đường vậy.

Nhưng nếu nói không kiêng dè Thần Phong Bạo thì cũng không thể nào. Cũng chính vì lý do này nên tín đồ của Thần Phong Bạo mới dám nhảy ra.

"Những tín đồ này không sợ chết thật à?"

Bách Mạch Tiên Tử thở dài nói.

1125 chữ

Chương 1014: Thái Thượng Trưởng Lão

"Dù sao đây cũng là vị thần minh đầu tiên trở về chân chính, đương nhiên họ cảm thấy tự hào rồi"

Lão bản mặc cả vừa bày hàng của mình ra vừa nói:

"Không biết Thần Phong Bạo sẽ phản ứng như thế nào, nếu hắn nhập chủ ngoại thành Thần Vực thì rất ảnh hưởng tới việc làm ăn của chúng ta.

"Để xem bây giờ Thần Phong Bạo mạnh bao nhiêu, nhưng đối với tín đồ Phong Bạo mà nói, rất nhiều người đều có chút đáng ghét. Nếu không phải tín đồ cấp thấp không vào được, ta cũng nghi ngờ họ sẽ xông vào chém giết"

bm nhìn chằm chằm người ở bên trong rồi nói. Cuối cùng nàng lại tiếp tục mở miệng:

"Ta còn chưa từng gặp qua thần minh chân chính. Không biết như thế nào, có khi nào cao cao tại thượng không? Lúc này quang mang nở rộ trên bầu trời, quang huy thần minh dung hợp với lời cầu nguyện, bóng dáng thần minh cũng bắt đầu xuất hiện.

Hình ảnh cũng dần rõ ràng hơn.

Lúc này bất kể là ai cũng đều trở nên im lặng.

Bách Mạch Tiên Tử và lão bản mặc cả đều nhìn về phía chân trời, bọn họ muốn nhìn xem Thần Phong Bạo sẽ nói và làm những gì.

Mà tín đồ Phong Bạo đã kích động đến nỗi không thể tự kiềm chế, chủ nhân của bọn họ cuối cùng cũng xuất hiện.

Nhưng ngay khi tất cả mọi người muốn chiêm ngưỡng dung nhan của Thần Phong Bạo thì đột nhiên một giọng nói trầm ấm vang lên.

"Ngươi có gì mà không phục chứ? Bản thân ngươi là Thần Phong Bạo, chết trong tay Tịnh Thần Chu Vương ta, chẳng phải là chuyện đương nhiên hay sao?"

Hắn vừa dứt lời thì tất cả mọi người sững sờ ngay tại chỗ.

Tín đồ Phong Bạo lúc trước còn đang rất kích động cũng ngây ra như phỗng, vừa rồi là tiếng gì vậy?

Lúc này hình ảnh dần trở nên rõ ràng.

Chỉ thấy một vị nam tử anh tuấn xuất hiện trong hình ảnh.

Cũng không biết vì sao hắn lại ở giữa khung hình.

Rất nhanh sau đó bọn họ nhìn rõ mọi thứ, đám người hít một hơi thật sâu.

Nam tử kia nắm trong tay một cái đầu lâu, có vẻ đầu lâu đó là của Thần Phong Bạo.

Vì nam tử kia đang cúi đầu nhìn xuống đầu Thần Phong Bạo nên mọi người không nhìn thấy mặt của hắn. "Ta chấp chưởng quyền hành vô thượng, có thể nhìn thấy tương lai xa xôi, ta không cam tâm cứ thế thất bại giữa đường, nếu như thật sự bị Tịnh Thần Chu Vương giết chết ta cũng cam tâm tình nguyệt. Nhưng ngươi chỉ là một tên gà mờ"

"Gà mờ? Chân ta đạp thời đại thần thoại, quyền ta nhập cảnh giới tông sư, có ta trước mặt Thần Thái Dương không dám rời khỏi thần tọa, Nữ Thần Hắc Dạ không dám nói chuyện lớn tiếng trước mặt ta, Nữ Thần Băng Tuyết cầu xin ta giúp nàng, làm gì có tên gà mờ nào có chiến tích như ta? Giết Thần Phong Bạo ngươi cũng chỉ là dưới chân ta có thêm một bộ hài cốt. Ngươi cũng đừng cảm thấy không cam tâm, sau này có lẽ sẽ còn nhiều thần minh giống ngươi. Được rồi, không kéo dài thời gian nữa, lên đường đi"

"Ta không tin ngươi sắp mệt lả mà còn có thể giết ta"

"Nếu trên đường xuống hoàng tuyền gặp được ai, nhớ nói cho họ rằng người giết Thần Phong Bạo ngươi là Tịnh Thần Chu Vương ta. Nếu không tìm thấy ta thì đi hỏi Liệt Dương Lý Chủ hoặc Đại Đạo Tô Tôn, họ sẽ biết ta ở đâu. Tạm biệt, yên tâm đi, ngươi sẽ không đau đâu, ta không nhìn được cảnh người khác đau khổ"

"Ta..."

Thần Phong Bạo còn chưa kịp nói gì, năm ngón tay của Chu Tự đã khép lại, bóp nát đầu của hắn.

Máu tươi bắn ra tung tóe.

Người ngoại thành Thần Vực đều có cảm giác máu tươi bắn lên mặt mình.

Mà ngay chớp mắt đầu của Thần Phong Bạo bị bóp nát, quang huy thần minh cũng vỡ vụn, vụt tắt ngay tại chỗ.

Bởi vậy có thể thấy được Thần Phong Bạo đã vẫn lạc rồi.

Đám người đứng sững ngay tại chỗ, bọn họ vốn cho rằng mình sẽ được chứng kiến cảnh tượng thần minh trở về, nhưng không thể tưởng tượng nổi mình sẽ chứng kiến thần minh vẫn lạc.

Lúc này khung hình còn tiếp tục.

Có một người xuất hiện, nhưng họ không thấy mặt.

Rất nhanh sau đó đối thoại giữa họ truyền tới.

"Đại ca vẫn luôn dùng tên Tịnh Thần Chu Vương này à? Có lẽ họ không tin đâu nhỉ?"

"Không tin thì thôi, dù sao ta cho họ cơ hội báo thù, bắt được hay không là chuyện của họ"

Hai người đưa lưng về phía màn hình rồi bắt đầu rời đi.

"Cũng đúng, nhưng Thần Phong Bạo khó đánh thật đấy"

"Đúng thế, đánh cả nửa ngày, tay ta cũng đau cả rồi, cuối cùng cũng giết chết.

"Ta vung kiếm đến nỗi tay tê, đúng rồi, đại ca còn danh hào nào khác không?"

"Hình như vẫn còn, lúc ta giết tín đồ Thần Quang Minh dùng Thập Vạn Thiên Thần Môn, ta chính là môn chủ"

"Vậy ta có thể làm phó môn chủ không?"

"Có lẽ không được đâu, tỷ tỷ ta là phó môn chủ. Hay là ngươi làm Thái Thượng Trưởng Lão đi, địa vị cao hơn phó môn chủ đó"

"Tỷ chúng ta đồng ý không?"

Hai người đang muốn rời đi thì đột nhiên có người nói:

"A, phát hiện một thứ. Thôi cứ hủy đi là được.

Trong lúc nhất thời một thanh kiếm đâm xuyên màn sáng, kiếm ý cường đại khiến tim của đại đa số người đập nhanh hơn.

Sau đó màn sáng vỡ vụn.

Lúc này toàn bộ ngoại thành Thần Vực đều chìm trong im lặng.

Họ đoán được mở đầu nhưng không đoán đúng kết quả.

Họ biết sắp gặp được Thần Phong Bạo, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ nhìn thấy thời khắc Thần Phong Bạo vẫn lạc.

Quang huy này tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh.

Tín đồ Phong Bạo cũng chẳng kịp khóc than, vội vàng chạy trốn.

Lúc này những tín đồ thành kính khác sẽ ra tay với họ.

1088 chữ

Chương 1015: Lộ Tẩy

Rất nhanh những người khác đã bàn tán xôn xao.

"Thần...Thần Phong Bạo vẫn lạc?"

"Má ơi, ta chưa từng nghĩ rằng sẽ nhìn thấy cảnh tượng kích thích như vậy.

"Ai là người thí thần vậy?"

"Môn chủ của Thập Vạn Thiên Thần Môn, chính là người đánh tín đồ Quang Minh không còn đường chạy, tất cả tín đồ Quang Minh đều bị hạ một cảnh giới"

"Có phải là lá gan của ta hơi nhỏ không? Lần đầu tiên nhìn thấy cảnh thí thần, ta có chút sợ hãi"

"Ta cũng thế"

"Ta cũng vậy, vừa rồi ta còn chẳng dám nói gì, không dám thở mạnh"

Lúc này lão bản mặc cả nhìn sang bm rồi nói:

"Ta nhớ lúc trước ngươi nói hắn là Nguyên Linh tứ phẩm nhỉ?"

"Ta nhớ ngươi nói hắn sắp tấn thăng cái gì mà thời đại thần thoại nhỉ?"

Bách Mạch Tiên Tử hỏi lại.

"Đúng thế"

Lão bản mặc cả gật đầu rồi đáp:

"Ta chỉ cho rằng hắn tấng thăng bình thường, nhưng không thể nào ngờ rằng hắn vừa thăng cấp là có thể đánh Thần Phong Bạo"

Bách Mạch Tiên Tử:

"..."

Người bình thường cũng cho rằng như vậy.

Nhưng Thánh Tử Ma Đạo không đi con đường bình thường.

Lần này Thần Phong Bạo thật sự có uy năng thần minh.

Nhưng vẫn bị Thánh Tử Ma Đạo tuổi chừng hai mươi bóp nát đầu.

Đây là quái vậy gì chứ?

Chẳng trách Trí Giả, Thần Vận Mệnh đều nể mặt hắn.

Để hắn kéo vào nhóm trò chuyện Thập Vạn Thiên Thần Môn kia.

Đến Thần Phong Bạo hắn nói giết là giết, ai dám không nể mặt hắn?

Bên trong hư không loạn lưu.

Chu Tự và Lý Lạc Thư đang đi trên đường, lần này bọn hắn dùng toàn lực mới đánh chết Thần Phong Bạo.

Nếu Nếu để cho đối phương khôi phục thì chỉ có thể gọi thêm người tới mà thôi.

"Vừa rồi là gì vậy?"

Chu Tự nhìn về phía sau lưng rồi hỏi.

"Có lẽ là thứ tín đồ dùng để kết nối với thần minh, giống như gọi video vậy"

Lý Lạc Thư giải thích.

Chu Tự nghe xong câu này thì sững cả người:

"Nội dung cuộc trò chuyện của chúng ta bị nghe thấy rồi à?"

"Có lẽ vậy."

Lý Lạc Thư gật đầu đáp.

"Vậy có bị nhìn thấy không nhỉ?"

Chu Tự lại hỏi.

"Điều này thì khó nói lắm, dù sao tác dụng của nó chỉ là quan sát Thần Phong Bạo, xác suất nhìn thấy chúng ta là một nửa"

Lý Lạc Thư nói một cách không quan tâm cho lắm.

Chu Tự suy nghĩ một lát, hắn nói chân thành:

"Vậy có phải chuyện chúng ta giả mạo Tịnh Thần Chu Vương đã bại lộ rồi không?"

"Là chuyện đại ca giả mạo Tịnh Thần Chu Vương bị bại lộ rồi"

Lý Lạc Thư nhắc nhở.

"Không, rõ ràng ngươi mới là đại ca của ta, tỷ tỷ ta cũng biết ta là tiểu đệ của ngươi"

Chu Tự nói lại ngay.

Hình như vừa rồi Lý Lạc Thư có gọi một câu đại ca, đến lúc đó ai là đại ca thì người đấy chính là kẻ giả mạo Tịnh Thần Chu Vương.

Cả nhà hắn đều biết hắn có một người đại ca, đến lúc đó dẫn Lý Lạc Thư về giới thiệu với cha mẹ, như thế có lẽ không thành vấn đề.

"Tỷ tỷ của chúng ta chắc chắn đã hiểu nhầm gì đó rồi"

Lý Lạc Thư thuận miệng đáp.

Lúc này hắn thu kiếm lại, quay đầu nhìn Chu Tự rồi đột ngột thốt lên một câu kinh người:

"Đại ca là Thánh Tử Ma Đạo à?"

Lúc đầu Chu Tự còn nghĩ chỉ có thể để Lý Lạc Thư oan ức một chút, không ngờ rằng lại nghe thấy bốn chữ Thánh Tử Ma Đạo.

Bản năng của Chu Tự khiến hắn suýt chút nữa là gật đầu, nhưng trong nháy mắt đó hắn đã tỉnh ngộ.

Hắn vội lắc đầu:

"Ta chỉ là một nhân viên quản lý thư viện bình thường"

"Đại ca lại đây nghe ta phân tích này Lý Lạc Thư nói một cách từ tốn:

"Cha ta nói với ta con trai nhà hàng xóm nào đó đã xem mắt thành công, mà người hàng xóm này ta nghe ngóng được chính là Thánh Tử Ma Đạo. Đây là chuyện năm ngoái, mà năm ngoái đại ca cũng đã xem mắt thành công. Sau đó Thánh Tử Ma Đạo danh chấn tu chân giới, mặc dù có rất nhiều lời đồn nhưng tóm gọn lại là một vị thần nhân. Đại ca cũng là một vị thần nhân. Mọi người đều biết Thánh Tử Ma Đạo ở Thanh thành, đại ca cũng ở Thanh thành. Ba việc trùng hợp cộng lại thì chắc chắn không phải trùng hợp"

Lý Lạc Thư vừa dứt lời thì lại nhìn qua Chu Tự rồi hỏi:

"Đại ca còn gì muốn nói không?"

"Nhưng tất cả mọi thứ đều chỉ là trùng hợp mà thôi" Chu Tự ngụy biện.

Lý Lạc Thư gật đầu rồi đáp:

"Cũng đúng, thế giới lớn như vậy thì có vài ba chuyện trùng hợp cũng là bình thường"

Vốn Chu Tự đã chuẩn bị thở phào một hơi, nhưng câu nói tiếp theo của Lý Lạc Thư lại khiến hắn trở nên căng thẳng.

"Nhưng tại sao đại ca lại biết Thí Thần Nhất Đao Trảm, chiêu thức mà chỉ sư phụ ta mới biết chứ? À, sư phụ ta là Ma Đạo Cự Phách, con của hắn là Thánh Tử Ma Đạo"

"Không phải ngươi cũng biết sao?"

Chu Tự hỏi ngược lại.

Một kiếm vừa rồi, đao kiếm cộng minh cũng bởi vì bọn hắn cùng mạch sư thừa. Ngay từ đầu Chu Tự còn không để ý, bây giờ hắn nghĩ lại đều là do tên phản đồ lão cha này.

"Ta biết loại ý này là do sư phụ dạy"

Lý Lạc Thư nhìn chằm chằm đại ca của mình rồi nói tiếp:

"Vậy đại ca thì sao? Chỉ có thể là nhi tử của sư phụ, cũng chính là Thánh Tử Ma Đạo. Nếu như thế thì đại ca ngươi chính là kẻ gây nên việc ta và bạn gái cũ chia tay, cũng gián tiếp khiến ta phải chịu áp lực của việc xem mắt 1057 chữ

Chương 1016: Sư Huynh

Chu Tự nhìn thoáng qua đôi mắt chăm chú đối diện, hắn than nhẹ một tiếng rồi nói:

"Việc đã đến nước này rồi, ta cũng không giấu ngươi nữa, thật ra ta là vị đồ đệ đầu tiên của Ma Đạo Cự Phách, chúng ta là sư huynh đệ chưa kịp nhận nhau. Nếu ngươi không tin thì cứ về hỏi sư phụ ngươi.

Lý Lạc Thư tỏ vẻ không tin, nhưng hắn vẫn quyết định trở về:

"Đúng lúc ta cũng muốn đi hỏi sư phụ về đệ tam kiếm, thuận tiện hỏi xem có phải ta còn có một sư huynh hay không"

"Ừm, ngươi hỏi đi"

Chu Tự gật đầu sau đó đưa quả Bất Tử ra mà nói:

"Cây Bất Tử kết quả, đây là cho ngươi. Đúng rồi, ở chỗ ta còn có mấy viên mô hình nuôi sủng vật, nếu ngươi chán có thể thử nuôi xem sao"

"Vậy mà thật sự là quả Bất Tử, đại ca quả nhiên là thần nhân, thậm chí còn trồng được cả cái này"

Lý Lạc Thư nhận lấy quả Bất Tử và hạt châu Thần Thú, hắn có chút cảm khái.

"Còn một chuyện nữa"

Chu Tự cười nói:

"Tháng năm tới ta sẽ kết hôn, đến lúc đó đừng có mất tích đấy. Nếu không mời được đại ca tới tham dự thì hôn lễ sẽ mất đi sắc thái"

"Đã sắp kết hôn rồi ư?"

Lý Lạc Thư kinh ngạc, sau đó hắn lại có chút uể oải mà nói:

"Còn chưa đưa bạn gái ta tới cho ta, hay là.."

"Không được.

Chu Tự trực tiếp từ chối.

Đối phương chắc chắn sẽ đưa tới nhà của hắn, cho dù có đánh chết hắn cũng không thể nào đồng ý.

Lý Lạc Thư cũng không thèm để ý, hắn chỉ cất đồ đi rồi nói:

"Vậy ta về trước tìm sư phụ, tiện thể đi trên đường lại du lịch một phen, cảm ngộ đệ tam kiếm một chút"

Chu Tự vẫy tay từ biệt Lý Lạc Thư.

Sau đó Lý Lạc Thư mở cổng không gian biến mất trong hư không.

Lúc này khe hở dị thế giới đã khôi phục khá ổn.

Chu Tự vội chạy vào.

Nếu chậm thêm chút nữa sợ rằng sẽ bị nhốt ở đây.

Nhưng phải nhanh chạy về dặn dò lão cha, đề phòng bị phát hiện.

Bây giờ bị phát hiện thì dễ bị ăn đánh, chờ tới khi hôn lễ bắt đầu thì Lý Lạc Thư có muốn đánh cũng không thể ra tay được.

Tháng tư sắp tới rồi, chỉ còn hơn một tháng nữa là tới ngày hắn kết hôn.

Chu Tự ngẫm lại cũng cảm thấy rất kích động.

Lúc này hắn đi vào trên bầu trời dị thế giới, phía dưới là một lỗ thủng to lớn, là bị lực lượng của bọn hắn bùng nổ mà ra.

Vĩnh Ám Chi Nhận còn ở đó.

Trong nháy mắt, Chu Tự đi tới trước mặt Vĩnh Ám Chi Nhận rồi cất nó đi.

Hắn xác định vị trí của mấy người Nguyệt tỷ rồi cất bước đi tới.

Thu Thiển trước kia còn đang lo lắng Chu Tự, nàng thấy vậy rốt cuộc thở phào một hơi nhẹ nhõm.

"Xem ra đã kết thúc"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Khe hở trên bầu trời cũng đã hoàn toàn khép lại.

Tất cả khí tức đều trở nên bình tĩnh, Thu Thiển cũng xua đi quyền hành thần lực.

Như thế bọn họ sẽ không cảm thấy áp lực nữa.

Bọn người hiền giả trợn mắt há mồm, nếu không phải trên mặt đất còn vết tích của trận chiến thì bọn hắn còn cảm thấy tất cả chỉ là một giấc mơ mà thôi.

"Đại ca ngươi đâu rồi?"

Khi Chu Tự đi tới, Chu Ngưng Nguyệt vừa ăn trái cây vừa cất tiếng hỏi.

"Đi rồi"

Chu Tự tùy tiện trả lời. Sau đó hắn quay về bên cạnh Thu Thiển kiểm tra một hồi, xác định nàng không có chuyện gì mới yên tâm.

Trước mặt mọi người Thu Thiển bị nhìn như thế cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Nhưng nàng cũng kiểm tra xem Chu Tự có bị thương chỗ nào hay không.

Thật ra là có bị thương, nhưng hắn khôi phục rất nhanh.

Mặc dù không nhanh bằng Thần Phong Bạo nhưng hiệu quả của công lực ngàn năm tốt hơn trước đây rất nhiều.

Điều duy nhất khiến hắn tiếc nuối là vẫn không có đặc hiệu. Ngoại trừ việc có thể bay ra thì chẳng có thêm gì nữa. Nhưng hắn đã biết bay từ lâu rồi mà.

"Vốn ta còn muốn xem hạng người gì mới có thể làm đại ca của ngươi"

Chu Ngưng Nguyệt thốt lên với vẻ đáng tiếc.

Nàng muốn mang tin tức này về cho phụ thân mẫu thân, chắc chắn bọn hắn sẽ có hứng thú.

Đáng tiếc không nhìn thấy được.

"Trực tiếp thêm hắn vào nhóm để Nguyệt tỷ hỏi không phải là được rồi sao?"

Thu Thiển nói.

"Không được." Chu Tự lắc đầu.

Thêm Lý Lạc Thư vào nhóm chẳng phải hắn sẽ biết mình là Thánh Tử Ma Đạo trong nháy mắt hay sao?

Đến lúc đó bị đánh thì phải làm gì bây giờ?

Mà lại loại nhân vật truyền kỳ như Lý Lạc Thư, lỡ đâu thảo luận bạn gái của mình trong nhóm..Chu Tự ngẫm lại mà có chút không chịu nổi.

Nhất là khi mình còn thường xuyên trò chuyện với hắn, không chỉ như thế, chuyện đi xem mắt cũng là do mình dạy.

Đến lúc đó sẽ bị phanh phui ra, cả hai người đều chết.

Lúc này hiền giả Betl đi tới, nàng nói với vẻ cung kính:

"Nữ thần, tất cả đã kết thúc rồi ư?"

"Kết thúc rồi, các ngươi cố gắng khôi phục là được"

Chu Tự nói.

Sau đó mấy người định đi dạo chơi ở đây, để tiểu khô lâu dẫn đường.

Chủ yếu là Chu Ngưng Nguyệt muốn đi tới nhà ăn của dị thế giới.

"Tối nay Tiểu Thái chắc chắn sẽ đi tắm, đến lúc đó ta muốn lén vào xem Tiểu khô lâu đi bên cạnh Chu Tự rồi nói.

1092 chữ

Chương 1017: Kế Hoạch Bất Thành

Sau đó hắn lại nói:

"Ngươi đã từng nhìn lén vợ ngươi tắm rửa chưa? Ta rất có kinh nghiệm trong chuyện này đấy, có muốn ta dạy ngươi không?"

"Siêu độ đi"

Chu Tự nói với Tiểu Thái đang tức giận ở bên cạnh.

Chủ yếu là Thu Thiển đang ở ngay bên cạnh hắn, cười xấu ra mặt mà nhìn hắn.

Nhất là khi hắn thật sự đã từng làm qua chuyện này.

Cái bộ xương nhỏ này không thể giữ lại được.

Lượn cả một ngày ở nhà ăn của dị thế giới, cái gì Chu Ngưng Nguyệt cũng không ăn được.

Ngày tàn của thế giới sắp đến, họ căn bản không hề nấu ăn.

Cuối cùng chỉ ăn một ít hoa quả, xem một vài Tinh Linh, chụp được vài tấm hình.

Sau đó tạm biệt bọn bộ xương nhỏ rồi trở về nhà.

Lúc về đến đã là 5 giờ 26 phút.

Mà còn là dùng cánh cửa dị thế giới của Thu Thiển.

"Ta đói rồi"

Chu Ngưng Nguyệt lập tức nói.

"Bây giờ ta sẽ đi nấu cơm, Nguyệt tỷ muốn ăn gì?"

Thu Thiển cởi áo khoác, xắn tay áo lên hỏi.

"Cá kho, sườn xào chua ngọt, canh xương sườn bào ngư, móng heo hấp muối"

Chu Ngưng Nguyệt nói ra.

"Được, thịt kho tàu, khoai tây chua cay, canh trứng rong biển, thịt rang Thu Thiển gật đầu nói.

Sau đó đi vào phòng bếp.

Chu Ngưng Nguyệt:

"..."

Chu Tự cũng không để ý đến việc ăn gì, nhưng mà hắn vừa về đến đã ngay lập tức lấy điện thoại ra.

Phát hiện trong nhóm chat có rất nhiều người đang tán gẫu.

Liếc mắt qua, thấy một đoạn tin nhắn của Tam lão bản.

Tô Thị: Nhân cách thứ ba của Thánh Tử Ma Đạo: Ta chính là chân lý.

Hàn Tô: Có thể nào là nhân cách thứ hai không?

Minh Nam Sở: Hẳn là nhân cách thứ ba, hình như nhân cách thứ hai không thể tiến hóa, chỉ có thể tấn thăng. Gia Cát Du: Nghe nói Chu Tự và Tô Thi là anh em, vậy có phải Tô Thi cũng có nhân cách thứ hai, thứ ba hay không?

Tô Thị: Không có nha, Nguyệt tỷ còn không có, chắc chắn ta cũng không có.

Chu Tự vô thức gõ bàn phím, gửi đi một tin nhắn:

Có lẽ nào nhân cách của Nguyệt tỷ lạc đường rồi, không tìm được lối ra hay không?

Minh Nam Sở: Nếu nói như vậy, có lẽ là Tô Thi quá vô dụng rồi, thành ra nhân cách cũng không xuất hiện được.

Tô Thị: Chân lý của Ma Đạo đến rồi. biểu cảm quay đầu.

Chu Tự cau mày, gì mà chân lý đến rồi?

Lật lại lịch sử trò chuyện, Chu Tự ngây ngẩn cả người.

Một đoạn cuối cùng của Sơn Hải Thiên đã truyền đến Thanh Thành rồi?

Bản thân bị phát hiện có chút ngu ngốc?

Thôi kệ, cứ xem như chưa nhìn thấy gì.

Sau đó Chu Tự gọi điện thoại cho lão cha.

Tấn thăng sớm hơn dự định, cũng chưa kịp đòi tiền lão cha nữa.

Không biết có thể thành công hay không.

Đương nhiên, đây là thứ yếu, quan trọng nhất là phải trao đổi thông tin với lão cha, phải xác định được sự tồn tại của vị đồ đệ đầu tiên.

Trước tiên phải ngăn ý định muốn ra tay của đại ca.

Tốt nhất là có thể mau chóng tìm cho hắn một vị hôn thê, như vậy vấn đề gì cũng có thể giải quyết được.

"Con ta tìm cha đây có chuyện gì?"

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng của Chu Nhiên.

"Cha, ta có một chuyện quan trọng muốn nói với người một tiếng"

Chu Tự suy tư chốc lát rồi nói:

"Gần đây ta sắp thăng cấp rồi, đây là thăng cấp vượt thời đại. Con gọi nó là thời đại thần thoại, trước mắt con đang ở thời đại tiên hiệp. Thăng cấp vượt thời đại là một chuyện cực kỳ nguy hiểm, hiện tại còn thiếu một chút tài nguyên quan trọng"

Chu Tự vừa mới nói xong, đối diện đã truyền đến giọng nói bình thản:

"Không phải là con đã tấn thăng xong rồi à?"

"Ha?"

Chu Tự sửng sốt một lúc.

Lão cha có được tin từ đâu vậy?

"Thanh Long nói Chu Nhiên dường như biết được sự nghi hoặc của con trai mình, có lòng tốt mà nói.

Làm sao mà Thanh Long lại biết được? Chu Tự càng nghi ngờ hơn.

"Tô Thị nói"

Chu Nhiên dường như lại biết được ý nghĩ của con trai.

"Cha, người có phải đã theo mẹ học Thuật Đọc Tâm hay không?"

Chu Tự hỏi.

"Còn có việc gì không?"

Chu Nhiên hỏi ngược lại.

Cứ như vậy, Chu Tự hiểu rõ bản thân đã mất đi 3000 tệ rồi.

Nhưng mà cũng không sao, qua một thời gian nữa hắn còn có thể tấn thăng lên Đạo Ý tam phẩm.

Vẫn có thể đòi được tiền.

Phải từ từ thôi.

"Còn có một chuyện quan trọng nữa"

Chu Tự vội vàng nói:

"Là như thế này, gần đây nếu như có người hỏi cha có phải còn có đồ đệ khác hay không, cha nhớ kỹ nói cho hắn biết là còn có một đồ đệ nữa"

"Là sao?"

Chu Nhiên có chút nghi hoặc.

"Dù sao cha cứ nhớ phải nói như vậy là được, nhớ kỹ, gần đây có thể sẽ có người hỏi như vậy, cha nhất định phải nói cho hắn biết cha thật sự đã nhận hai đồ đệ"

Chu Tự lại nói.

Sau đó họ cúp điện thoại.

Chu Tự để điện thoại xuống, nghĩ thầm như vật là ổn thỏa rồi.

Thứ tư, ngày 23 tháng 3.

Thị trấn Thanh Bắc.

Trên đường phố người đến người đi tấp nập, Lý Lạc Thư nhìn xung quanh có chút cảm khái.

"Lại trở về rồi"

Trên đường đi hắn đã xem xét qua vài nơi, nhưng mà từ đầu đến cuối đều không có chút đầu mối nào về kiếm thứ ba.

Cho nên rất muốn đi hỏi sư phụ một chút, xem xem có thể ngộ ra được điều gì hay không.

Hoặc là cũng có thể ở lại học nấu ăn cũng được.

Đi được một lúc, hắn đã thấy quán cơm của sư phụ.

1122 chữ

Chương 1018: Sai Kịch Bản Rồi

Hiện tại là hơn 11 giờ, thời gian ăn cơm trưa, lúc vào cửa hàng có không ít khách khứa.

"Chu tẩu, lại cho chúng ta một thùng rượu đi"

Một người trung niên bên trong nói.

Bàn của họ có năm sáu người ngồi.

Uống rượu giữa trưa như thế, Lý Lạc Thư lại hiếm khi gặp.

Sau đó hắn đem ngay một thùng rượu đến đó.

Người trung niên nhìn thấy thì sửng sốt một chút, sau đó nhận ra:

"Đây không phải học trò của lão Chu sao?"

"Phải, là ta"

Lý Lạc Thư gật đầu nói.

Liễu Nam Tư đáp lời rồi liền đi ra, không nghĩ tới lại trực tiếp nhìn thấy Lý Lạc Thư.

"Sư nương"

Lý Lạc Thư lên tiếng chào.

"Trở về sớm như vậy à?"

Liễu Nam Tư cười cười:

"Vậy bên ngoài giao cho ngươi. "Được"

Lý Lạc Thư cũng rất vui vẻ.

Có thể có được một công việc, hắn rất thỏa mãn.

Đáng tiếc là sư phụ không phát tiền lương. Bận rộn hồi lâu, khách khứa cũng đã tan dần.

Chờ sau khi không còn ai, Liễu Nam Tư vừa thu dọn đồ đạc vừa hỏi:

"Không phải là đi du lịch khắp nơi sao?"

"Vâng, lĩnh ngộ được liền trở lại ngay, tu vi đang bị kẹt nên ta muốn đến hỏi sư phụ"

Lý Lạc Thư nói ra.

"Xong rồi à?"

Liễu Nam Tư có chút hiếu kỳ nói:

"Ngươi bây giờ là tu vi gì?"

Lý Lạc Thư suy tư một lúc:

"Cứ xem như là nhất phẩm đi Nghe vậy, Liễu Nam Tư dừng lau bàn lại.

Sau đó nàng nhìn Lý Lạc Thư một cái, rồi chạy về hướng phòng bếp:

"Lão Chu, nhanh, mau ra đây"

Chốc lát sau.

Chu Nhiên nhìn Lý Lạc Thư nói:

"Nhất phẩm rồi?"

"Đệ tử chỉ lĩnh ngộ được kiếm thứ hai, còn chưa lĩnh ngộ được kiếm thứ ba, nhưng mà bởi vì một chút cơ duyên nên coi như là nhất phẩm"

Lý Lạc Thư nói đại khái.

"Dùng một kiếm mạnh nhất của ngươi, công kích ta đi Chu Nhiên nghiêm túc nói.

Lý Lạc Thư gật đầu, chậm rãi duỗi ngón tay ra, lấy tay làm kiếm.

Trong nháy mắt, trời đất xung quanh sinh biến, ánh sáng bình minh chiếu rọi.

Kiếm ý mênh mông quét ngang trời xanh.

Một kiếm này dùng thế sét đánh không kịp che tai mà đâm về Chu Nhiên.

Nhưng mà trong nháy mắt đã bị chấn nát ở trước mặt Chu Nhiên, biến mất không còn tăm hơi.

Nhìn thấy một kiếm này, Liễu Nam Tư kinh ngạc nói:

"Đây không phải là sức mạnh của nhất phẩm bình thường, sắp vượt qua nhất phẩm rồi"

"Cũng được"

Chu Nhiên thờ ơ nói.

Liễu Nam Tư:

11 || Ở tuổi này mà đã có được tu vi như thế, chỉ là cũng được thôi à?

Ngươi cứ giả vờ đi.

"Bây giờ trở về là muốn tiếp tục học kiếm sao?"

Chu Nhiên hỏi.

"Vâng"

Lý Lạc Thư gật đầu, sau đó tiếp tục nói:

"Nhưng mà có chuyện muốn hỏi thăm sư phụ sư nương một chút"

"Là chuyện gì?"

Liễu Nam Tư có chút hiếu kỳ hỏi.

"Nghe nói sư phụ sư nương có một người con trai, tên hắn là gì?"

Lý Lạc Thư hỏi.

Thư viện Đông Lâm Chu Tự ngồi trong quầy hàng thở phào một hơi.

Mới vừa ăn cơm xong hắn đã phải chạy qua đây làm việc, bây giờ cuối cùng cũng làm xong xuôi rồi.

Nhưng mà mới nãy Thu tỷ có nói ảnh cưới đã làm xong rồi, album ảnh các thứ cũng đã được gửi đến nhà bọn họ.

Hỏi có cần treo lên không.

Chu Tự đương nhiên trả lời cần rồi, một số ảnh để vào trong album, đặt một tấm ở phòng khách.

Nguyệt tỷ cũng tự mình đặt quá trời hình rồi, bọn họ đặt một tấm cũng không quá đáng.

Sau đó chính là phòng ngủ.

Cần phải treo một tấm lớn, như vậy sẽ biết được ngay đó là phòng của bọn họ.

Nhất thời Chu Tự cũng muốn về nhà xem thử tấm hình ra sao.

Cảm giác khi xem qua điện thoại với xem trực tiếp không giống nhau.

Vậy nên ChụTự không có việc gì làm vốn định tăng ca, bừn quyết định để mai hẵng tăng ca.

Lúc này, điện thoại của hắn đột nhiên rung lên.

Cứ tưởng là tin nhắn Thu tỷ gửi, vừa nhìn lại thấy là của đại ca.

“Đại ca ta đã đến chỗ sư phụ ta rồi này.

Lý Lạc Thư đi thẳng vào vấn đề.

Chu Tự hiểu, đã đến lúc chịu thử thách rồi, hắn soạn tin đáp:

“Đại ca hỏi chưa?"

"Hỏi rồi"

Lý Lạc Thư đáp "Ta nói không nói sai chứ? Có phải là còn một đồ đệ không?"

Chu Tự có chút đắc ý.

Hắn đã chuẩn bị ổn thoả hết rồi, tuyệt đối không thể sai sót.

Lúc này Lý Lạc Thư lại nhắn đến một tin, chỉ là khiến Chu Tự có chút kinh ngạc:

"Ta chưa hỏi vụ đồ đệ, ta hỏi con của sư phụ sư mẫu tên gì, đại ca cảm thấy con của họ tên gì?"

Chu Tự:

"..."

Người gài ta đấy à?

Đã thỏa thuận xong xuôi là hỏi vụ đồ đệ, bây giờ ngươi đi hỏi tên đứa con, ngươi cũng hay thật đó.

Phiền ngươi lần sau ra bài theo kịch bản.

Lúc này Lý Lạc Thư lại nhắn đến:

"Ta nhớ đại ca từng nói, lần sau gặp hàng xóm là ai, chúng ta sẽ cùng đánh hắn, chừng nào đại ca rảnh vậy?

Chúng ta cùng ra tay"

Chu Tự lau mồ hôi trên trán, đáp lại:

"Đại ca bình tĩnh, ta cảm thấy chuyện này phải bàn bạc kỹ hơn.

"Sư phụ ta có vẻ không muốn giữ chân ta ở đây quá lâu.

Lý Lạc Thư gửi tin nhắn đến.

"Ta giúp đại ca tìm việc làm"

Chu Tự đáp.

"Nhà ta còn hối ta đi xem mắt"

"Ta giúp đại ca đi cướp một người về"

"Bạn gái ta...

"Ta giúp đại ca tìm một căn phòng, để nàng ấy vào ở đi"

Lý Lạc Thư gửi sticker cảm động rồi nói:

"Tất cả trông cậy vào đại ca, đợi sư phụ dạy ta một kiếm, ta sẽ vào thành làm việc"

Chu Tự thở phào một hơi, suy cho cùng đều là lỗi của lão cha và sư phụ.

Tự nhiên đi ganh đua so sánh làm gì.

Hại hắn nằm không cũng trúng đạn.

1098 chữ

Chương 1019: Cầm Nã Thủ

"Đúng rồi, nghe nói đại ca chụp ảnh cưới rồi, chụp ra sao?"

Lý Lạc Thư có chút mong đợi hỏi Sau này có thể hắn cũng phải đi chụp.

Chu Tự ấn chọn tấm ảnh mặc hồng trang với Thu tỷ rồi gửi đi.

"Đây là chị dâu sao? Quả nhiên là trời sinh một đôi với đại ca, nhưng mà kém hơn bạn gái ta một chút.

Lý Lạc Thư nhắn.

Thấy tin nhắn này, Chu Tự có chút không vui.

"Rõ ràng Thu tỷ mới là thiên hạ đệ nhất.

"Bạn gái ta mới đúng"

"Thu tỷ nhà ta mới đúng"

Chu Tự cảm thấy tìm một vị hôn thê cho Lý Lạc Thư thì hắn sẽ không khen bạn gái hắn nữa.

Nhưng mà ai mới hợp đây?

Kết thúc cuộc đối thoại với Lý Lạc Thư, Chu Tự tìm Bán Tiên.

"Bán Tiên, ngươi có bói được nhân duyên không?" "Người bình thường thì được, con của đại lão thì không thể"

Nhìn tin nhắn của Bán Tiên, Chu Tự cau mày lại, con của đại lão...

Nghĩ kỹ thì bối cảnh của hắn với đại ca cũng rất sâu...

"Vậy đại sư cảm thấy khi nào thì nhân duyên của đại ca ta mới đến?"

Chu Tự hỏi.

"Mời xem lại câu trước đó của ta"

Bán Tiên trả lời.

"Vậy thì đổi câu khác.

Chu Tự động não nghĩ một chút rồi hỏi:

"Đại sư ngươi nói xem ta nên cướp cô gái nào cho đại ca mới hợp?"

Bán Tiên:

"Dạo gần đây ta từ chức rồi, không làm vậy được"

Chu Tự:

"..."

Đại sư không chịu nói, vậy thì đau đầu rồi.

Chỉ có thể về hỏi thử Nguyệt tỷ.

Xem nàng tìm được chưa, được thì đưa Lý Lạc Thư về xem thử.

Nhìn trúng thì tốt.

Đối phương chắc sẽ đồng ý.

Sau khi tan ca, Chu Tự tạm biệt mấy vị lão bản.

Việc gia hạn sủng vật các thứ hắn cũng quăng cho Đại lão bản, Tam lão bản muốn tiếp tục gia hạn, Đại lão bản không muốn, còn Nhị lão bản sao cũng được.

Hai người hàng xóm lại muốn tiếp tục gia hạn.

Một con thì nuôi khá dễ nuôi, một con thì khá giống Nhị lão bản, sống dưới biển, cũng không cần dắt đi tản bộ “Ừ”gì cả.

Hổ nhỏ của Đại lão bản cũng tốt, chỉ là chú chim của Tam lão bản bay khắp nơi, Tam lão bản cũng hết cách, đành mỗi ngày đều đi tìm Đại lão bản.

Nhưng mà mấy người này cũng không quan trọng, chủ yếu là Chu Tự hỏi Tần Văn Thành rồi.

Dù được cho quả bất tử, nhưng hắn cũng không rõ có dùng được không.

May sao qua mấy lần kiểm tra cũng không xảy ra vấn đề gì.

Như vậy cũng không cần quá để ý.

Đến lúc đó hỏi họ nuôi con mệt không, cũng nên học tập một chút.

Lúc về nhà, Chu Tự dừng chân trước vườn hoa Cẩm Tú, hồi trước hắn đã giúp Lý Lạc Thư tìm được việc làm ở đây.

Cũng mấy tháng trôi qua rồi, đối phương chắc cũng không cần nữa.

Nhưng mà hình như vẫn đang tuyển dụng.

Chu Tự đi qua bên đó, đúng lúc thấy có hai người từ trong đi ra.

"Nghe nói hồi trước ở đây có trộm, còn đánh bảo vệ bị thương sau đó bỏ trốn luôn.

"Chứ sao nữa, khiến tôi lo muốn chết, bảo vệ hơi vô dụng"

"Thì đó, họ chỉ hung dữ với chúng ta, với người ngoài thì khúm núm"

Chu Tự nghe hai người thì thầm to nhỏ, đi đến trước cửa phòng bảo an.

Phát hiện ra lúc này ở bên trong có hai người, một ông chú trung niên và một người thanh niên trẻ tuổi.

Cánh tay của ông chú trung niên hình như bị thương.

"Chào chú"

Thấy hai người đàn ông nhìn qua, hắn chào hỏi.

Lần trước đến cũng là ông chú này, khiến hắn có chút ngại.

"Có chuyện gì sao?"

Ông chú đi đến chỗ hắn hỏi.

"Cái kia, bọn ngươi còn tuyển người không?"

Chu Tự hỏi.

"Ngươi muốn ứng tuyển hả?"

Ông chú có chút bất ngờ.

"Là đại ca ta."

Chu Tự đáp.

"Đại ca?"

Ông chú cau mày:

"Ta nhớ ra rồi, ngươi là người đã cho ta leo cây nửa năm, nửa năm rồi đại ca ngươi cũng không đến, giờ lại muốn “Ừ”tuyển à?"

Bị nhận ra nên Chu Tự có vẻ ngại ngùng."Lúc trước đại ca ta có việc, bây giờ định đến đây làm. Còn tuyển người không?" "Tuyển thì vẫn tuyển. Nhưng lần này ta muốn tuyển một người giỏi giang" Ông chú nhìn Chu Tự cười nói:

"Ta họ Trương, thể trạng của đại ca ngươi ổn không?"

Suy nghĩ một lúc, Chu Tự mới đáp:

"Cao cỡ ta, dáng người cũng giống ta, nhưng chắc là gầy hơn ta một chút.

Bản thân hắn luyện võ, đại ca thì vác kiếm đi khắp bốn bể, về mặt thể trạng cũng sẽ có chút khác biệt.

Lúc này chú Trương đi đến trước mặt Chu Tự, vỗ vỗ lên vai hắn, thuận tay véo một cái:

"Cũng khá rắn chắc, nhưng gần đây người mà chỗ chúng ta cần không chỉ phải có cơ thể rắn chắc.

"Là do có trộm sao?"

Chu Tự cười nói:

"Ta cũng biết đánh, đương nhiên đại ca ta đánh còn giỏi hơn ta"

Nghe vậy, chú Trương cười nói:

"Ngươi luyện võ sao?"

"Ừm, luyện qua chút Cầm Nã Thủ"

Chu Tự gật đầu nói.

"Tiểu Dương, ngươi thử sức với hắn chút sao"

Chú Trương nói với tiểu Dương đang đứng phía sau.

Thanh niên kia nóng lòng muốn thử chuyện này.

Chu Tự cũng giống y vậy.

Hai người đi vào khu đất trống, bày thế xong chuẩn bị động thủ.

Từ trước tới nay Chu Tự không hề đánh đấm cãi lộn với người khác, nhưng hôm nay vì công việc của đại ca, chỉ đành để tiểu ca này chịu chút uất ức vậy.

“Được chưa?"

Tiểu Dương cười hỏi.

“Ngươi ra tay đi"

Chu Tự gật đầu đáp.

Tiểu Dương cũng không khách khí, nắm chặt tay bắt đầu vung chiêu. Tốc độc của hắn cực nhanh, trực tiếp tấn công về phía cơ thể Chu Tự. Chu Tự từng luyện Cầm Nã Thủ đương nhiên cũng không hề chểnh mảng.

1120 chữ

Chương 1020: Tìm Việc Cho Đại Ca

Sau đó...

Chỉ trong nháy mắt, Tiểu Dương phát hiện mặt mình lệch sang một phía, ngã xuống. Phịch một tiếng.

Cảm giác đau đớn truyền đến, sau đó tay hắn còn bị khoá chặt, không động được.

Sao lại thế này? Vẻ mặt hắn mờ mịt.

Chú Trương đứng xem ở một bên cũng ngây cả người, hắn chỉ nhìn thấy một bóng dáng chợt loé lên, sau đó Tiểu Dương liền ngã xuống.

“Ngại quá, ngại quá, nhất thời không khống chế được sức lực.

Chu Tự lập tức đỡ người dậy, lúng túng nói:

“Gần đây mới thành tông sư nên vẫn chưa thuận tay"

Tông sư?

Nghe thấy điều này càng khiến Tiểu Dương ngơ ngác, ngươi tưởng ta trình độ võ đạo đấy à?

Nhưng mà quả thực rất mạnh.

“Ngươi có chắc là đại ca ngươi mạnh hơn ngươi chứ?"

Chú Trương đi qua rồi thử dò hỏi.

“Đến khi ấy các ngươi cứ thử hắn là được mà Chu Tự nói như chẳng có gì quan trọng.

Vốn dĩ Lý Lạc Thư mạnh hơn hắn mà.

“Một vạn, ta có thể tự định giá cho ngươi là một vạn, thế nhưng ngươi phải có được thân thủ như vậy. Còn phải trực ca đêm, đương nhiên phải có cả trách nhiệm lẫn dũng cảm.

Chú Trương nghiêm túc nói.

“Có bao ăn ở không?"

Chu Tự vui sướng hỏi.

Một vạn cơ đấy.

Gấp hai lần lương hắn rồi.

“Không bao, nhưng có cho trợ cấp. Lúc ăn thì tự kêu ship ngoài là được, còn về ở thì có thể tìm phòng quanh đây. Bên cạnh vườn hoa Phú Quý, phía sau còn có Tân Thế Kỷ, còn có một số làng đô thị ở xa xa cũng ổn, cư xá cũ nên không đắt.

Chú Trương nói, cuối cùng hắn lại nói thêm:

“Khi nào đại ca ngươi đi làm được.

“Cái này... ta sẽ để hắn đến nhanh nhất có thể"

Chu Tự úp mở nói.

Chú Trương:

Sau khi rời đi, Chu Tự liên lạc với Lý Lạc Thư.

“Một vạn? Còn có trợ cấp á?"

Lý Lạc Thư gửi meme khiếp sợ:

“Đại ca à, ngươi đúng là thần nhân á"

“Thế nên bao giờ thì ngươi đến đây?"

Chu Tự hỏi.

“Cuối tuần nhá, sư phụ nói rằng sẽ dạy ta một món để ta ra ngoài, hắn không muốn thấy ta lĩnh ngộ ở chỗ của hắn"

Lý Lạc Thư có phần thất vọng mà nói.

“Ngươi phạm phải chuyện gì mà sư phụ ngươi lại không muốn gặp ngươi như vậy?"

Chu Tự thấy có chút tò mò.

“Không có đâu, ta thường xuyên đến giúp xào rau làm việc mà Lý Lạc Thư đáp.

Không phải ngươi lĩnh ngộ kiếm sao? Còn chạy đi xào rau?

Chu Tự cũng không quan tâm nữa, lại nhắc hắn:

“Đúng rồi, ban nãy ta có nói với chú Trương bảo vệ rằng ngươi biết Cầm Nã Thủ, nhớ học một chút nhé.

“Trước kia ta từng học rồi, gần đây lại luôn học kiếm thuật mới lạ. Để mấy nữa học mới một lượt"

Lý Lạc Thư đáp.

Chu Tự cũng không để ý, thuận tiện ngó mấy phòng quanh đấy, cuối cùng hắn tìm được phòng có một phòng khách một phòng ngủ ở Tân Thế Kỷ.

Một tháng chín trăm.

Đắt quá.

Thế nhưng bài trí khá đẹp, vật dụng gia đình cũng đầy đủ.

Sau khi gọi điện xác nhận lại với Lý Lạc Thư xong, đối phương lập tức gửi đến 1800 tệ.

Cọc 1 trả .

1Thuê luôn.

Xem ra Lý Lạc Thư rất vừa ý căn phòng này.

Chờ làm xong mấy cái này, Lý Lạc Thư muốn lấy địa chỉ:

“Đại ca để bạn gái ta qua đó trước di, đến khi ấy nhớ tiếp đón bạn gái ta một chút nhá"

Chu Tự:

"..."

Hắn đồng ý, sau đó quyết định về nhà học thuật dịch dung với Thu tỷ.

Dịch dung thành bộ dạng của Lý Lạc Thư đi lấy hàng.

Như vậy có chết cũng là chết Lý Lạc Thư.

“Tám giờ.

Chu Tự lập tức chạy về.

Chờ về đến nhà, hắn đã thấy nơi để tủ sách đã có thểm tấm ảnh cưới của hắn và Thu tỷ, đúng là dễ thấy.

Lúc trước, thứ dễ thấy nhất chính là ảnh chụp đơn của Nguyệt tỷ.

“Trong phòng ngươi còn rất nhiều, ngươi có thể về mà xem.

Chu Ngưng Nguyệt đang ngồi trên sofa, vừa ăn kem vừa nói.

Nàng còn đang xem TV.

Chu Tự liếc mắt nhìn một cái, là phim hoạt hình đội phòng cháy.

Đứa trẻ tám tuổi cũng không xem cái này đâu nhỉ? Trong đầu hắn chợt bật lên một suy nghĩ như vậy.

Sau đó hắn đi về phòng mình.

Trông thấy thẳng hướng đầu giường chính là ảnh hướng của hắn và Thu tỷ, nhất thời khiến hắn vui sướng vô cùng.

Cứ như Thu tỷ đã hoàn toàn giống hắn vậy.

Tuy rằng vẫn đều là của hắn, nhưng chưa kết hôn, vẫn luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đấy.

Lúc này, trên tủ đầu giường cũng có thêm khung ảnh nhỏ, đều là những bức ảnh chụp chung không trùng nhau.

Trên đầu giường còn treo váy cưới, không chọn hồng trang, cũng là phù hợp với thời đại mà.

“Cũng được nhỉ?"

Giọng của Thu Thiển chợt vang lên bên tai.

“Thu tỷ thật đẹp"

Chu Tự cười nói.

“Còn chưa kết hôn đã treo ảnh khắp nhà như vậy có ổn không?"

Thu Thiển ôm album ảnh cưới nói có phần ngập ngừng.

Bây giờ, khắp nơi đều có thể trông thấy ảnh cưới của họ, nhưng họ còn chưa kết hôn.

Vẫn luôn khiến người ta cảm thấy thẹn thùng.

Chu Tự gật đầu, sau đó nhìn lên gương mặt xinh đẹp của Thu tỷ:

“Thu tỷ, chúng ta đi nhận giấy chứng nhận kết hôn đi"

"Ho?"

Thu Thiển có chút bất ngờ. “Giấy kết hôn ấy, người bình thường kết hôn không phải đều vậy à? Hơn nữa về sau chúng ta cũng không sống ở Tu Chân Giới, nhất định phải có thứ này.

Chu Tự nghĩ rồi nói:

“Chúng ta chọn ngày rồi cùng đi, ngay mai luôn đi. Nhận giấy về chúng ta chính là vợ chồng rồi, trong nhà có ảnh chụp hay sống cùng nhau cũng không có vấn đề gì. Dù sao thế giới mà ta đang sống cũng chính là như vậy"

Nghe vậy, trong lòng Thu Thiển bỗng dấy lên niềm vui sướng không tên, lại thêm chút ngượng ngùng.

1102 chữ

Chương 1021: Xém Toang

Lúc sau nàng mới cúi đầu, nhẹ giọng nói:

“Mai mà cũng kêu chọn ngày à?"

“Đúng vậy, hai chọn một, không phải chỉ là một ngày thôi sao? Chu Tự cười nói:

“Ngày mai là thứ năm, hôm sau là thứ 6, vậy hay để thứ sáu đi “Được"

Thư Thiển gật đầu.

Cũng không có lời nói ngọt ngào nào.

Lúc sau nàng mới cười cười đi đến phòng bếp, tiện nhắc:

“Ăn cơm đi, ta phần cơm tối cho ngươi rồi.

Đáp một tiếng, Chu Tự đi đến cạnh bàn ăn.

Nguyệt tỷ cũng trượt từ trên sofa xuống, đi thẳng đến bàn ăn.

Chu Tự nhìn nàng, nàng cũng nhìn Chu Tự.

“Ngươi cũng không ăn hết.

Nàng nói.

Vốn định phản bác, nhưng khi nhìn Thu tỷ bưng nửa nồi cơm tẻ đến thì hắn lại gật đầu với Nguyệt tỷ:

“Vậy làm phiền Nguyệt tỷ rồi"

Thu tỷ để lại nhiều thật.

“Ngươi vừa mới đi đâu đó?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

“Tìm việc giúp đại ca ta.

Chu Tự đáp.

“Kiểu người như đại ca ngươi mà còn phải đi tìm việc à?"

Chu Ngưng Nguyệt kinh ngạc hỏi.

“Hắn cũng lớn lên trong thành sao?"

Thu Thiển hỏi.

“Không phải đâu, chỉ là mấy năm gần đây mới đi làm, một đời này của hắn quá truyền kỳ, quá mạnh.

Chu Tự bội phục mà nói.

Chu Ngưng Nguyệt ăn xong kem, sau khi uống miếng nước dung hoà độ ngọt trong miệng mới bắt đầu ăn cơm.

Nàng có phần không tin:

“Ta luôn cảm thấy lời của ngươi còn có nghĩa khác.

“Ăn cơm nhớ rửa tay"

Chu Tự đáp lại một câu.

Hôm sau, Liễu Nam Tư cùng Chu Nhiên đến tiệm cơm chuẩn bị mở bán.

Chỉ là trông thấy Lý Lạc Thư đang đi quyền, như đang học võ.

“Thoạt nhìn có chút giống Cầm Nã Thủ mà con trai nghịch lúc trước.

Liễu Nam Tư nói.

“Hỏi một chút chẳng phải biết rồi sao?"

Hai người Chu Nhiên đi qua.

Trông thấy sư phụ cùng sư nương đến, Lý Lạc Thư vội vàng thu khí, kính cẩn chào hỏi:

“Sư phụ sư nương"

“Ngươi đang luyện gì vậy?"

Liễu Nam Tư hỏi.

“Luyện Cầm Nã Thủ Lý Lạc Thư đáp.

“Không có chuyện gì luyện Cầm Nã Thủ làm gì?"

Liễu Nam Tư khó hiểu.

“Chẳng phải sư phụ định để ta học xong đồ ăn rồi ra ngoài rèn luyện sao? Đại ca của ta còn tìm việc cho ta, phải biết Cầm Nã Thủ mới được, thế nên mới luyện.

Lý Lạc Thư giải thích.

“Việc gì mà cần Cầm nã Thủ?"

Liễu Nam Tư lại càng không hiểu.

Lý Lạc Thư thản nhiên nói: “Bảo an tiểu khu, tiền lương cao lắm"

Nghe vậy, khoé mắt Chu Nhiên cong lên, lạnh giọng cười nói:

“Vị đại ca này của ngươi đúng là nhân tài, lần sau đưa ta đi làm quen chút nhé.

Nhất phẩm đi làm bảo an tiểu khu, đối phương đúng là dám nghĩ dám làm.

Sáng sớm thứ 6 ngày 25 tháng 3.

Chu Tự ngồi ở trên ghế sofa đợi Thu tỷ thay quần áo, hôm nay hắn không đi làm.

Hắn xin nghỉ nửa ngày, dự định đi đăng ký kết hôn.

Nửa ngày còn lại phải đi kiếm tiền.

Sau đó đêm nay sẽ trở về...

Chu Tự suy tư một lát, nghĩ thầm chẳng phải đến tối nay là có thể danh chính ngôn thuận nhậm chức rồi à?

Nghĩ vậy hắn bèn không nhịn được mà nở nụ cười.

"Bình tĩnh, bình tĩnh lại, cũng như trước đây thôi mà, vẫn như vậy"

Vì để bản thân không biểu hiện quá rõ ràng, hắn liền nhìn điện thoại.

Lúc này Lý Lạc Thư gửi tin nhắn đến.

"Trùng hợp thật, hôm nay người anh em phải đi đăng ký kết hôn, phải thông báo một câu.

Nghĩ rồi Chu Tự ấn mở tin nhắn của Lý Lạc Thư.

Trước tiên xem xem có chuyện gì.

"Đại ca, bạn gái của ta đang trên đường đi rồi, mai kia là đến, ngươi nhớ phải giúp ta đi đón nàng"

Lý Lạc Thư thêm một cái icon ngại ngùng.

Tối hôm qua Chu Tự không học được Thuật Dịch Dung, nhưng mà lại học được Huyễn Thuật.

Lừa người bình thường không khó, cho nên hắn đầy tự tin mà đồng ý.

"Không vấn đề gì.

Chu Tự trả lời.

"Nhưng mà đến lúc đó có lẽ ta cũng sẽ đến, hai ngày này sư phụ ta nhìn ta càng lúc càng không vừa mắt, đại khái cho ta ở hai ngày nữa là sẽ đuổi đi thôi"

Lý Lạc Thư thở dài nói.

Chu Tự:

"..."

Hắn luôn cảm giác như Lý Lạc Thư đã làm chuyện gì đó quá đáng, nếu không sẽ không đến mức như vậy chứ?

Nhưng mà hắn đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nói:

"Đại ca, đến lúc đó ta có thể nhìn chị dâu một chút không?"

"Không được, dù thế nào cũng phải chờ ta trở về, nhỡ như không mặc quần áo thì sao?"

Lý Lạc Thư trả lời rất nghiêm túc.

"Đúng nha, vậy thì sẽ rất xấu hổ"

Chu Tự tỏ vẻ đúng là như vậy.

Nếu như bị Thu tỷ biết được, thì lớn chuyện rồi.

Vẫn nên chờ Lý Lạc Thư trở về, đến lúc đó xác định là có mặc quần thì gặp sau.

Không biết hình dạng thế nào, thật ra hắn đã tò mò từ lâu rồi.

Mà mua thì không thể mua được rồi, giờ có người mua rồi, nhất định phải đi xem một chút.

Chạm vào một tý chắc cũng không sao đâu ha?

Xem xem có khác Thu tỷ lắm không.

Đương nhiên, không thể đụng vào nơi không phù hợp với trẻ em, chắc chắn đại ca không cho phép.

"Ngươi đang làm gì vậy?"

Tiếng Thu Thiển đột nhiên truyền tới.

Chu Tự đang cầm di động giật nảy cả mình, tay run lên một phát.

Thu Thiển nghi ngờ liếc mắt nhìn vào điện thoại.

Phát hiện Chu Tự đang cùng một người gọi là Lý Lạc Thư nói chuyện phiếm, nội dung chat chỉ thấy đối phương gửi đến một đống tin nhắn.

Nói về Tai Họa.

"Lý Lạc Thư là ai?"

Nàng tò mò hỏi.

Nghe vậy Chu Tự giật nảy mình, lập tức nhìn vào điện thoại, may mà cái câu “không mặc quần áo” bị đẩy lên trên rồi.

1070 chữ

Chương 1022: Đến Ly Hôn

"Đại ca của ta đó"

Hắn trả lời.

"Cùng đại ca ngươi nói chuyện phiếm, ngươi chột dạ như thế làm gì?"

Đột nhiên Thu Thiển cười xấu xa mà nói:

"Đang nói ở đâu có 500 tệ à?"

"Làm sao có thể.

Chu Tự lập tức nói:

"Ta và đại ca đều là người đứng đắn"

"Hai người đàn ông nói chuyện phiếm, ta hiểu mà.

Thu Thiển gật đầu cười nói.

Chu Tự:

"..."

Lúc này hắn mới nhìn tin nhắn, đại ca đang hỏi vị trí của Tai Họa, chuẩn bị cùng đánh Quang Thủ.

Chu Tự cũng không biết vị trí của Hồ Khô Tịch, chỉ có thể đợi sau này đi hỏi Tai Họa, sau đó giao tọa độ cho đại ca.

Hắn muốn đi ngoại thành Thần Vực trước.

Người ở trong đó đã bắt đầu kêu gọi thuyền trưởng rồi, bọn hắn muốn đi vào tìm Tâm Linh Ca Giả.

Đại khái là gần đây bọn hắn tìm được manh mối, cần phải ra khơi.

Nói chuyện với Lý Lạc Thư xong, Chu Tự liền đứng lên xem quần áo của Thu tỷ, nàng mặc sơmi với áo khoác thể thao.

Đến lúc đó cởi áo khoác ra là có thể chụp ảnh.

Mái tóc buông xõa, nhưng vẫn có thể dễ dàng vuốt gọn lại.

"Có được không?"

Thu Thiển hỏi.

"Rất xinh đẹp"

Chu Tự gật đầu nói.

Thu Thiển nhìn người đứng trước mắt, bất đắc dĩ nói:

"Ta hỏi có thể chụp hình không, quần áo với cả đầu tóc thế này"

"Chắc không có vấn đề gì đâu, đi thì biết, nhưng mà trước tiên phải gọi Nguyệt tỷ dậy đưa nàng đến thư viện đã Chu Tự nói.

"Ta đi gọi Nguyệt tỷ"

Thu Thiển nhanh chân đi về phía phòng Nguyệt tỷ.

Sau đó bèn nghe được tiếng lốp ba lốp bốp.

Tiếp theo là tiếng Nguyệt tỷ giãy dụa:

"Dậy rồi, dậy thật rồi mà"

Rất nhanh sau đó, Chu Tự đã thấy Nguyệt tỷ bị kéo đến bàn ăn.

Ăn xong bữa sáng là nên xuất phát rồi.

8 giờ, mấy người Chu Tự đi vào thư viện.

Trên đường đi Thu Thiển đều rất vui vẻ.

Nguyệt tỷ mặc chân váy với áo khoác, trông đúng như con nít tám tuổi.

Có loại sức sống thanh xuân kia.

"Ngươi đã vui vẻ cả đoạn đường rồi"

Chu Ngưng Nguyệt nói với Thu Thiển.

"Ta đang vui mà.

Thu Thiển cười thản nhiên nói.

"Nửa năm trước ngươi không phải như thế này"

Chu Ngưng Nguyệt vừa ăn bánh mì vừa nói.Đang còn nóng, mua ở trên đường.

"Năm ngoái Nguyệt tỷ còn chưa được 30 tuổi"

Thu Thiển nói ra.

Chu Ngưng Nguyệt cũng không thèm để ý, mà nhét bánh mì vào trong miệng rồi nói:

"Vậy có đăng ký kết hôn rồi, có phải nên có giấy khai sinh rồi hay không?"

Thu Thiển nháy mắt không nói ra lời.

Điều này họ cũng không nói chắc được.

Chu Tự ngẫm nghĩ, cũng quên không hỏi trí giả xem có phải cảnh giới càng cao là càng khó có con hay không.

Nếu thật là như vậy, vậy thì phải cùng Thu tỷ mau mau cố gắng.

Một tháng sau mới tổ chức hôn lễ, không biết có phải quá muộn hay không.

Chu Tự suy nghĩ kỹ càng, khi đó cao lắm cũng là tam phẩm, hẳn là không có vấn đề gì.

Nhưng mà lại suy nghĩ một chút, hẳn là Chu Thiên Linh Khí Đoàn hợp với bên ngoài hơn.

Vậy thì chỉ có Giai Linh lục phẩm.

Vậy thì càng có thời gian.

"Trình tỷ Ở cổng thư viện, Chu Tự thấy Trình tỷ đang quét dọn vệ sinh.

"Hôm nay đến sớm như vậy à?"

Trình tỷ cầm cái chổi cười nói.

"Chúng ta gửi Nguyệt tỷ ở trong thư viện trước, buổi trưa quay lại đón nàng"

Chu Tự đẩy Nguyệt tỷ lên trước mặt Trình tỷ.

"Chào Trình tỷ Nguyệt tỷ cười tủm tỉm nói.

"Ngoan quá đi"

Trình tỷ sờ lên đầu Nguyệt tỷ cười nói.

"Sao mà có cảm giác như là gửi nhờ con cái vậy?"

Vân Tiêu tiên tử từ bên trong đi ra nói.

"Chào Vân tỷ tỷ"

Nguyệt tỷ lập tức mở miệng chào hỏi.

"Ai nha, thật đáng yêu quá đi"

Vân Tiêu tiên tử mặt mày vui vẻ đi đến bên Chu Ngưng Nguyệt.

Chu Tự:

Sau đó hắn và Thu tỷ liền tạm biệt mấy người Nguyệt tỷ.

Nguyệt tỷ ở trong đó chắc chắn không có vấn đề gì.

Mặc dù nàng sẽ không giúp đỡ quét dọn, nhưng mà cũng sẽ không đem đồ chua cho trưởng bối ăn.

Có Tam lão bản ở đó, cũng không tới phiên những người khác chịu thiệt.

9 giờ 12 phút.

Hai người Chu Tự đi đến nơi đăng ký kết hôn.

Nhìn vào bên trong thì không có người mấy.

Chắc do tới sớm quá rồi.

Chỉ có một hai đôi tình nhân.

"Lớn phết đấy"

Chu Tự hơi căng thẳng nói.

"Ừm, lớn thật.

Thu Thiển nắm chặt tay Chu Tự gật đầu nói.

"Còn rất sáng sủa Chu Tự cảm nhận được bàn tay mảnh khảnh của Thu tỷ, nói.

"Ừm, rất sáng"

Thu Thiển gật đầu theo.

"Nghe nói người đến ly hôn nhiều hơn người đến kết hôn đó, không biết hôm nay người đến ly hôn có nhiều hay không"

Chu Tự cũng không biết mình đang trò chuyện cái gì.

"Ừm, người đến ly hôn nhiều thật"

Thu Thiển gật đầu lần nữa.

Rất nhanh hai người đã đến trước một ô cửa sổ còn trống.

Bọn hắn lần lượt ngồi xuống.

Chu Tự bình tĩnh lại tâm thần rồi nói:

"Chúng ta đến ly hôn"

"Ừm, ly hôn.

Thu Thiển gật đầu theo.

"Có mang theo đăng ký kết hôn không?"

Nhân viên công tác hỏi.

"Đăng ký kết hôn?"

Chu Tự và Thu Thiển nhìn nhau.

Sau đó bọn hắn mới tỉnh người ra.

"Chúng ta đến đăng ký kết hôn"

"Đúng, đến làm đăng ký kết hôn"

Nhân viên công tác nhìn qua hai người trước mắt, cười cười nói:

"Lần đầu kết hôn hả?"

Nói ra xong nàng lại cảm thấy có chút không đúng lắm, sau đó vội ho khan một tiếng.

1156 chữ

Chương 1023: Xong Xuôi

Hai người Chu Tự nhìn qua tờ khai rồi bắt đầu điền.

Cái này tối qua họ đã tra qua rồi, ít nhiều cũng hiểu được chút, điền theo đó là được.

Điền xong họ đến phòng chụp ảnh, thoáng chốc đã xong.

Sau đó là xem nhân viên công tác đóng lên đó tầng tầng lớp lớp ấn dấu.

Trong nháy mắt, Chu Tự cảm thấy tảng đá lớn trong lòng đã nhẹ đi rất nhiều.

Lúc đi ra ngoài, cả hai đều có chút vô hồn.

“Kết hôn rồi à, Thu tỷ"

Chu Tự nhìn người bên cạnh cười nói.

“Kết hôn rồi nha"

Thu Thiển nhìn Chu Tự, mặt rộ nét cười, sau đó nhẹ nhàng mở miệng:

“Phu quân"

"Phu nhân?"

Chu Tự đáp lại một câu.

Sau đó hai người đều cười phá lên.

Thấy có người nhìn qua, họ ngại ngùng cúi đầu, nhanh chân rời đi.

"Nào, chụp tấm hình cho đại ca ta xem"

Đi đến chỗ không người, Chu Tự lấy điện thoại ra.

Sau đó hướng máy ảnh đến tay của hai người chụp một tấm.

Họ đều cầm giấy chứng nhận kết hôn.

Tiếp đó Chu Tự gửi tấm hình đó đi.

Leng keng!

Đối phương nhanh chóng trả lời tin nhắn.

"Đại ca quả nhiên là Thần Nhân, chúng ta có thể đổi chủ đề nói chuyện không?"

Đây là tin nhắn mà Lý Lạc Thư trả lời.

Chu Tự cười ngu ngơ.

Thu Thiển có chút nghi hoặc: "Đại ca ngươi có vẻ bị ngươi kích động rồi"

"Ừm, hắn đi xem mắt ba lần đều thất bại.

Chu Tự nắm lấy tay Thu tỷ đi về phía công viên.

"Xem mắt thất bại sao? "

Thu Thiển tò mò hỏi:

"Người ta không vừa ý hắn à? ' "Ba lần đều là bị từ chối, lần thứ nhất nói là đối phương một lòng hướng đạo, lần thứ hai bảo cách nghĩ của hai người khác biệt, lần thứ ba phía nữ bảo không xứng với hắn.

Chu Tự có chút bất đắc dĩ kể.

Thu Thiển kinh ngạc nói:

"Đại ca ngươi đúng là kỳ lạ"

Sau đó Thu tỷ cũng không thèm để ý nữa mà hỏi về đêm nay "Tối nay đi đâu ăn?"

"Không biết nữa, đợi lát hỏi thử ba vị lão bản"

Chu Tự cười nói.

Hôm nay họ nhận giấy kết hôn nên quyết định mời ba vị lão bản ăn bữa cơm.

Đi đến công viên, họ ngồi trên xích đu, Chu Tự lấy điện thoại ra gửi tin lên nhóm:

Chu Tự:

"Cho các ngươi xem cái này"

Tô Thị:

"Không xem.

Chu Tự:

"Ờ, vậy không gửi nữa"

Tô Thị:

"..."

Chu Tự:

"Lừa ngươi đó.

Tô Thị:

"Hứ hứ, không thèm đáp lại mấy ngươi nữa.

Sau đó Chu Tự gửi một tấm hình qua, chính là tấm hình giấy chứng nhận kết hôn vừa nãy.

Thu Thiển cầm điện thoại, tò mò không biết phản ứng của họ ra sao.

Hình Ngọ:

"Đây là gì hả? "

Chu Tự:

"..."

Hình Ngọ:

"Đùa thôi"

Hìhì.

Thu Thiển nhịn không được mà bật cười thành tiếng.

"Thu tỷ... "

Mặt Chu Tự lộ vẻ ai oán.

"Có lẽ ba vị lão bản cũng cười rồi, chắc sẽ rất vui đó"

Thu Thiển cười nói.

Chu Tự:"..."

Lúc này Âm Túc trả lời tin nhắn:

"Kết, kết hôn rồi? Chúc mừng nha"

Dáng vẻ rất ngưỡng mộ. Mãn Giang Hồng:

"Khụ khụ, sư nương mới nói là có thời gian sẽ đến Thanh Thành, vừa hay sẽ đến thăm các ngươi"

Chu Tự có chút hồi hộp:

"Đến thăm ta à?"

Hình Ngọ: "Chu sư huynh biết rồi sao?"

"Biết cái gì?"

Thu Thiển "Cái này... "

quay đầu qua hỏi Chu Tự.

Chu Tự suy nghĩ một lát rồi trực tiếp nói:

"Sư nương ta là sư tỷ của sư phụ ngươi, vậy nên ngươi gả đi nàng ấy đến thăm, nhất định là đến thăm ta...

"Sư phụ ta cũng không thèm bảo khi nào rảnh Thu Thiển hơi đau đầu nói.

quay về."

Cũng đến lúc này rồi, bây giờ cách ngày thành hôn chỉ còn hơn một tháng mà nàng vẫn không liên lạc được với sư phụ.

Lúc này trong nhóm mới trả lời tin nhắn.

Thánh Tử Ma Đạo kết hôn?

Chúc mừng là một chuyện, chủ yếu là kinh ngạc.

Nhất là khi Chung Hổ nhìn thấy, mọi người xung quanh hắn đều thấy khó tin.

Một Thánh Tử có danh tiếng cường thịnh như vậy, còn chưa chính thức lên sàn ở Tu Chân giới mà cứ vậy kết hôn à.

Thậm chí còn chưa đến Ma Môn lần nào.

Nhất là khi Chung Hổ nói Thánh Tử đã thăng lên Nhất phẩm, tam quan của họ đều như bị nổ tung vậy.

Một Thánh Tử đáng sợ như vậy, hèn gì không thèm đoái hoài đến Ma Môn.

Vậy mà những người khác trong Ma Môn còn đề phòng việc hắn về cầm quyền.

Gan quá nhỏ rồi.

Lúc này Chung Hổ thấy trong nhóm có người tag Thánh Tử vào.

Bách Mạch tiên tử:

"@Chu Tự, Thần Phong Bạo là do ngươi giết sao? "

Chu Tự:

"Không phải"

Bách Mạch tiên tử:

"Không phải à? "

Chu Tự:

"Là ta với đại ca liên thủ giết.

Bách Mạch tiên tử:

"..."

Bách Mạch tiên tử:

"Theo như ta đoán, lúc đó Thần Phong Bạo đã vượt qua nhất phẩm rồi, các ngươi cứ thế mà giết được hắn à? ' Nhìn tin nhắn xong, Chung Hổ lại quay qua nhìn mọi người xung quanh nói:

"Thánh Tử không chỉ là Nhất phẩm.

Mọi người:

"..."

Nhất thời, họ đã hiểu ra một chuyện đó là vốn dĩ Thánh Tử sẽ không tiếp nhận Ma Môn.

Với sức mạnh của Thánh Tử thì căn bản là hắn xem thường Ma Môn mà.

Nhất là khi hắn chỉ có hai mươi mấy tuổi đầu.

Đây là khái niệm gì chứ?

Còn đáng sợ hơn cả môn chủ.

Ma Môn vì có môn chủ nên mới có quan hệ bền vững, bây giờ đã mất đi thiếu chủ chẳng khác nào tự chặn tương lai sáng chói.

"Không được, ta nhất định phải đến hôn lễ của Thánh Tử"

Không Minh Ma Kiếm rút kiếm ra nói với tất cả mọi người.

"Rút kiếm đi, hôn lễ diễn ra vào khoảng tháng năm, ai đứng vững đến cuối cùng thì người đó đi theo huynh đệ chúng ta.

"Người ngã xuống chắc chắn sẽ là các ngươi.

Tiêu Diệp cười lạnh nhạt nói. "Buồn cười.

Long Bồng nói xong liền muốn ra tay.

Bạch Cẩm, Long Ân Hồng, Tư Yên, Tiêu Viêm ở bên cạnh cũng không ra tay.

Tứ phẩm đánh nhau, họ tham gia vào khác gì tìm đường chết?

1097 chữ

Chương 1024: Mời Khách

Trong hư không. Quang Thủ nhô ra từ trong hư không.

Trong lòng bàn tay ngưng tụ ra một bóng người.

Hắn nhìn xung quanh, kinh ngạc nói:

"Thật sự đã chết rồi, Thần Phong Bạo đúng là không may Sau đó hắn đưa tay chộp một phát, từ trong hư không bắt lấy hai bóng người.

Đó là Lư Tân và La Doanh ở dị thế giới đang không biết trở về thế nào.

Lúc nhìn thấy Quang thủ, họ bèn thở phào nhẹ nhõm.

"Không ngờ các ngươi vẫn còn sống nha"

Quang thủ không khỏi bội phục nói.

"Từ trước đến nay các ngươi là người mà ta hợp tác có thể sống lâu đến vậy. Thần Phong Bạo cũng không còn nữa, vậy mà các ngươi còn không mảy may một cọng lông nào.

Hai người cũng cạn lời.

Điều đó có nghĩa là nhiệm vụ mà họ nhận ngày càng nguy hiểm.

Đối phương đúng là muốn đưa họ vào chỗ chết mà.

"Ta sẽ đưa thù lao đã thoả thuận cho các ngươi, các ngươi nghỉ ngơi trước đi, khi nào có vụ mới ta tìm các ngươi sau. Dù sao các ngươi cũng là đồng bọn tốt. Ta thích giao dịch với người quen. Nếu tìm vụ mới thì rất khó đảm bảo liệu có tuân thủ được khế ước tinh thần hay không Quang thủ cười mỉm nói.

Hai người:

Còn nữa hả?

Thực sự là không chết thì sẽ dẫn họ đi chết mới thôi à?

Nhưng mà họ cũng không thể từ chối được, chỉ có thể hy vọng lần sau lanh trí chút để sống được lâu hơn.

Sau khi tiễn hai người Lư Tân đi khỏi, Quang thủ liền thở dài một hơi rồi nói:

"Tai Hoạ, hình như ngươi đã tìm thêm phiền phức cho ta rồi"

"Thật sao? Ngươi nên biết tên ta là Tai Hoạ Lúc này một người đàn ông trung niên hiện ra từ trong hư không.

Hắn cười mỉm, tao nhã thong dong, trong làn tóc ngắn pha chút màu trắng.

Nhưng điều này càng khiến hắn lộ rõ vẻ mị lực trưởng thành.

"Hồ Khô Tịch không giống như những nơi khác, nơi đó không quá hạn chế ta và ngươi, dù cho ngươi tìm được người lợi hại cũng không phải đối thủ của ta.

Quang thủ bình thản nói.

"Ngươi biết ta tìm ai rồi à? "

Tại Hoạ cười hỏi.

"Tìm ai? "

Quang thủ hỏi.

"Trước khi ta trả lời, ngươi có thể cho ta biết rốt cuộc ngươi là môn đồ của vị thần nào không? Thực lực của Tai Hoạ hỏi.

ngươi không phải đến từ thần mà "Không thể trả lời Quang thủ lắc đầu.

"Vậy chúng ta không thể tiếp tục đề tài này nữa.

Tai Hoạ bình thản nói.

Sau cùng hắn lại có chút tò mò.

"Chư Thần lấy đâu ra dũng khí quay về vậy?"

"Ngươi chưa đi qua chỗ đó vĩnh viễn sẽ không hiểu đâu"

Quang thủ thở dài nói:

"Chư Thần quay về là chuyện tất nhiên, dù là đánh giá cao thời đại tu chân, họ cũng rất khó thắng"

Lời nói vừa dứt, hắn đã biến mất khỏi chỗ.

Tai Hoạ cũng không quan tâm nữa, theo đó mà biến mất.

12 rưỡi tại thư viện Đông Lâm, Chu Tự và Thu Thiển vừa mới đi vào chợt nghe thấy “phạch” một tiếng.

Một chút pháo giấy màu sắc sặc sỡ đang chậm rãi rơi xuống bên cạnh họ.

Vừa nhìn đã thấy Tam lão bản cầm cây pháo hoa nhỏ hình nón.

“Chúc mừng các ngươi một chút"

Tam lão bản cười nói.

Chu Tự có phần hoảng:

“Tam lão bản mà có tâm thế cơ á?"

“Đương nhiên rồi, lúc ta đi làm thì tiện thể mua đấy"

Tô Thi thấy mình vô cùng hữu ích.

Sau khi phủi hết pháo giấy trên người đi, Chu Tự không khỏi nói:

“Đúng là khiến cho người ta bất ngờ, hoá ra bên ngoài hay là nội tâm của Tam lão bản cũng đẹp như bình hoa.

Nghe thấy lời này của Chu Tự, Tô Thi phồng má, hầm hè nhìn Chu Tự.

Sau đó nàng quay đâu rời đi:

“Ta đi tìm Nguyệt tỷ"

Thu Thiển cười nói:

“Tô Thi đúng là đáng yêu thật đấy.

Thế mà hồi nhỏ ngươi vẫn còn tẩn nàng? Chu Tự liếc Thu tỷ một cái.

Nhưng cũng không phun mấy lời này ra.

Dù bản thân không động tay động chân với Tô Thị nhưng Nguyệt tỷ với Thu tỷ đều từng đánh rồi.

“Ta cũng đi tìm Nguyệt tỷ"

Thu Thiển đi theo.

Âm Túc đi ra nhìn thấy Thu Thiển, dáng vẻ có chút thẹn thùng.

Sau đó quay trái nói với hắn muốn xem giấy chứng nhận kết hôn.

“Nhớ quét dọn vệ sinh đấy"

Nhị lão bản nhắc nhở.

Chu Tự:

"..."

Hơn 6 giờ chiều tại tầng hai khách sạn, nhóm người Chu Tự đi vào một phòng bao, họ lần lượt ngồi xuống.

Ba vị lão bản bàn bạc rất lâu cuối cùng quyết định đến đây ăn một bữa.

Tất cả mọi người đều rất vui vẻ, bởi họ cũng chưa tới bao giờ.

Ngoại trừ việc có hơi đau lòng, những điều khác Chu Tự đều thấy tốt, thi thoảng sẽ thấy làm không công hơn một tuần cho ba vị lão bản rồi.

Ngồi trong này ăn một bữa phải tốn một hai nghìn.

Đúng là đắt đỏ.

Thế nhưng cũng không sao cả, dù sao cũng mới lĩnh chứng, ăn uống một chút.

Qua mấy hôm nữa ma chủng tấn thăng rồi tìm lão cha đòi kinh phí cũng được.

“Lần đầu ta tới nơi này đấy.

Vân Tiêu tiên tử ngồi bên cạnh Trình tỷ, cười nói.

Lĩnh chứng mời khách đương nhiên cũng phải mời mấy người Trình tỷ rồi, cũng không phải mấy người họ mời chơi.

“Không sao, không lâu nữa lại có cơ hội mà"

Trình tỷ cười nói.

Đám cưới của Chu Tự vào tháng năm, các nàng còn có thể đến thêm lần nữa.

“Tô Thi, nhốt Hoả Phượng Hoàng của ngươi vào lồng sắt đi"

Hàn Tô đột nhiên nói.

Lúc này Hoả Phượng Hoàng đang đứng trên đầu Hàn Tô.Bởi vì mọi người đều ra đây rồi nên sủng vật cũng chỉ đành ra theo.

Cũng may đám sủng vật này cũng rất nghe lời, nếu không đều phải nhốt hết vào.

1108 chữ

Chương 1025: Nguyên Liệu

“Lại nói, lâu rồi ta cũng không thấy Hùng Hùng của ta"

Chu Ngưng Nguyệt chợt lên tiếng.

Chu Tự:

"..."

Hai con gấu đều bị để lại Biên Giới Thành, vốn không cần Nguyệt Tỷ nuôi dưỡng.

Bàn lớn có tất cả 11 người.

Ba vị lão bản của thư viện Đông Lâm, bốn người của phòng bên, còn có một nhà ba người Chu Tự, còn có Gia Cát Du chưa thèm về.

Sau này còn có lễ cưới, Gia Cát Du nói nàng có thể làm thợ chụp ảnh.

Cho nên nàng định sau hôn lễ của Chu Tự mới trở về.

Mà sắp xếp kỹ thuật như nàng ở đó, vừa thêm người lại được rẻ.

Đám Chu Tự đương nhiên luôn miệng đồng ý.

Lại tiết kiệm được một món tiền, chỉ là đột nhiên hắn tỉnh ngộ.

Tiền hôn lễ sẽ không phải do hắn trả chứ?

Không đợi hắn nghĩ cho kỹ, Trình tỷ đã cực tò mò:

“Khi nào các ngươi mới làm hôn lễ?"

“Không biết, nói là tháng năm.

Chu Tự nghĩ chút rồi lại nói:

“Nhưng đầu tháng 5 thì không xếp được thời gian, chắc phải đến giữa tháng năm. Vẫn chưa quyết định thời gian cụ thể."

“Nghe nói khi kết hôn phải chuẩn bị đồ đạc lỉnh kỉnh, thiệp mời bánh kẹo cưới này nọ, các người đã chuẩn bị chưa?"

Trình tỷ lại hỏi.

Chu Tự cùng Thu Thiển mắt to trừng mắt nhỏ.

“Cũng không biết nữa.

Đúng là hỏi một không biết ba.

Chu Tự cảm thấy về nhà hẳn nên hỏi lão cha với mẹ một chút, hỏi rõ xem có phải chuẩn bị mấy thứ đó không. Đừng để vì vậy mà chậm trễ hôn lễ.

Khi cơm nước xong xuôi, Chu Tự đi thanh toán.

1680 tê.

Sau đó hắn quay đầu nhìn Minh Nam Sở rồi nói:

“Khi nào thị Nhị lão bản lĩnh chứng đấy?"

“Không dưng ta lĩnh chứng làm gì?"

Minh Nam Sở bất ngờ đáp.

“Lĩnh chứng để thể nghiệm cảm giác hôn nhân, sau đó không thích thì lại nhận giấy ly hôn.

Chu Tự cười nói:

“Đời người vậy là viên mãn rồi, không giống ta, chỉ có thể nhận chứng nhận kết hôn, đã định trước không được viên mãn"

“Lĩnh chứng thì phải mời ngươi ăn cơm à?"

Minh Nam Sở hỏi.

“Khách khí quá"

Chu Tự cười gượng hai tiếng rồi nói tiếp:

“Ly hôn cũng đáng chúc mừng mà, có thể mời hai lần.

“Vậy tìm ai thì hợp lý?"

Minh Nam Sở hỏi.

“Không đề xuất tìm Đại lão bản cùng Tam lão bản nha Chu Tự nói.

“Sao thế?"

“Thế thì hai người mới mời một bữa, ta thấy bị lỗ.

“Lý gì thế, ta thấy nên tìm người có tiền, sau đó lấy chút tiền về"

“Lấy tiền liệu có vô sỉ quá không?"

“Chúng ta chia bảy ba, ta bảy ngươi ba.

“Khi nào thì Nhị lão bản đi tìm? Lúc đó ta mời cơm.

Nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, đám người còn lại cạn lời luôn.

Mấy người nhìn Tô Thi lại nhìn Hàn Tô, nhìn dáng vẻ của hai người kia, có thể đánh bại bao nhiêu tiên tử Tu Chân giới.

Mà trong mắt hai người Chu Tự và Minh Nam Sở lại không bằng hai bữa cơm.

Vân Tiêu tiên tử cảm thấy mấy người này trẻ quá.

Nhưng cũng chẳng sao, có Trình trưởng lão ở đây, nàng vẫn còn trẻ trung chán.

Đều có người yêu thương, ai sợ ai chứ.

Về đến nhà, Chu Ngưng Nguyệt đến cạnh tủ lạnh, bưng đĩa hoa quả ra.

Sau đó ngồi xuống sofa rồi ăn.

“Mấy ngày nữa sẽ rời bến, nói chung là có thể tìm được Tâm Linh Ca Giả Chu Tự ngồi trên sofa rồi nói.

Thu Thiển ngồi bên cạnh Chu Tự, lật quyển album.

“Không phải lần trước nói người dân ngoại thành Thần Vực trông thấy Thần Phong Bạo sao, liệu có trông thấy ngươi không?"

Chư Ngưng Nguyệt hỏi.

“Chắc là không đâu?

Chu Tự đoán chừng nói:

“Nếu có thấy thì khẩu khí của hai tên thuyền viên kia đã thay đổi. Nhưng họ lại đối xử không khách khí với ta như vậy. Còn không bằng thuyền trưởng Nguyệt tỷ đây.

“Ta chợt nghĩ đến một chuyện"

Thu Thiển nhìn Chu Tự rồi nói:

“Trong bảy cánh cửa chẳng phải có một cái là của Thần Phong Bạo sao? Nếu chúng ta tìm được chìa khoá, liệu có thể gặp được đối phương không?"

“Chắc là được.

Chu Tự cười nói:

“Đều là đối thủ cũ, hẳn là hắn sẽ chịu phối hợp với chúng ta thôi.Chỉ là không tìm được chìa khoá. Đã mở được bốn cánh cửa rồi, chỉ còn của Thần Phong Bạo với Thần Quang Minh.

“Bây giờ còn thiếu cái gì?"

Chu Ngưng Nguyệt tự bổ dưa hấu cho mình.

Sau đó ném cho Chu Tự miếng rìa.

Nhận dưa hấu rồi ăn một miếng, Chu Tự mới nói tiếp:

“Chắc là còn thiếu ba dạng gió cuồng bạo, tay toàn năng và minh lượng chi quang, Thần Quang Minh giống với Nữ Thần Hắc Dạ, đều là hai kiểu đồ. Chắc chắn tay toàn năng không dễ tìm, có thể thử tìm minh lượng chi quang trước, sau đó vào hỏi Thần Quang

Minh một chút. Nghe nói hắn cũng còn sống"

Cho đến hiện tại, những vị thần từng nói chuyện với hắn đều đã chết.

Vốn dĩ Thần Phong Bạo còn sống nhưng lại bị hắn cùng Lý Lạc Thư liên thủ giết chết.

Cho nên cũng tính là một vị Thần đã chết.

Không khác biệt.

“Thần Phong Bạo chết rồi, cảm thấy đám tàn dư Thần Minh sẽ yên ắng đi nhiều.

Chu Ngưng Nguyệt vừa ăn dưa hấu vừa nói:

“Cho nên các ngươi hẳn là nên quan tâm đến vấn đề hôn lễ, xem phải chuẩn bị cái gì, mời người nào.

Thu Thiển suy nghĩ nói:

“Hình như ta không có ai để mời “Ta có thể mời một số người"

Chu Tự nghĩa đến đến mình quen quá nhiều người.

Trong nhóm có nhiều người lắm rồi, đều có thể mời.

Thế nhưng phải hỏi cha mẹ một chút xem lúc nào thì phát thiệp mời.

Hơn mười giờ, Nguyệt tỷ ăn xong dưa hấu thì về tính trận pháp của nàng.

Nàng nói cũng sắp thành công rồi.

Chu Tự với Thu Thiển nhìn nhau sau đó ngồi trên sofa xem TV.

1135 chữ

Chương 1026: Người Quen

11 giờ, Thu Thiển chạy đi tắm.

20 phút sau, nàng mặc váy ngủ rồi ngồi xuống bên cạnh Chu Tự, không gội đầu.

Thấy chiếc thắt lưng lung lay sắp tuột của Thu tỷ, Chu Tự đứng dậy biểu ý muốn đi tắm một cái.

7 phút sau.

Chu Tự rời khỏi phòng tắm.

Lúc này, hắn thấy Thu tỷ mặc váy ngủ có đai dựa vào tường, nàng cúi đầu nghịch lọn tóc trước ngực.

Thoạt nhìn như đang đợi người.

Nàng nghe thấy tiếng thì chợt buông hai tay, nhìn về phía Chu Tự.

Sau đó nàng để tay về sau, khoé miệng hơi vểnh lên, lúm đồng tiền như hoa.

Trong phút mơ hồ, Chu Tự kéo Thu tỷ vào phòng.

“Còn chưa tắt đèn"

“Không tắt nữa"

“Đóng chặt cửa đi “Khoá đi"

“Còn."

Sáng sớm, Chu Tự cơm nước xong xuôi thì phải đi làm.

Ngày hôm sau là chủ nhật.

Chu Tự nhận được điện thoại của đại ca nói là bạn gái hắn tới rồi.

Điều này khiến Chu Tự có hơi căng thẳng, cuối cùng cũng gặp được bạn gái của đại ca rồi.

Chu Tự ăn cơm trưa xong đi ra ngoài.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn theo bóng lưng rời đi của Chu Tự, nàng cất tiếng hỏi với giọng điệu nghi ngờ:

"Ta cảm thấy Chu Tự và đại ca của hắn có gì đó rất lạ"

"Đúng là rất lạ"

Thu Thiển gật đầu nói.

"Ta cảm thấy chuyện này phải cảnh giác"

Chu Ngưng Nguyệt ăn hoa quả tráng miệng, nàng nói:

"Đàn ông và đàn ông cũng sẽ hấp dẫn nhau, vậy nên ngươi phải chuẩn bị cẩn thận. Khiến lão công ngươi mê mẩn cơ thể ngươi, như thế là có thể ngăn chặn mọi khả năng xảy ra"

"Có phải là Nguyệt tỷ nghĩ nhiều quá rồi không?"

Thu Thiển nhẹ nhàng nói.

"Nhìn bộ dạng ung dung của ngươi, xem ra lão công ngươi đã mê mẩn từ lâu"

Chu Ngưng Nguyệt ăn dưa hấu, thuận miệng nói.

Cuối cùng nàng còn bất ngờ thốt lên:

"Dưa hấu này ngọt thật, mai mua thêm hai quả"

Thu Thiển:

"..."

Cư xá Tân Thế Kỷ.

Chu Tự mở huyễn thuật ra, khiến cho mình có vẻ ngoài giống như Lý Lạc Thư.

Như thế là không còn vấn đề gì nữa.

Rất nhanh hắn đã tìm được người giao hàng.

Trước khi qua, hắn đã kiểm tra hết lần này tới lần khác, chắc chắn huyễn thuật không có vấn đề mới yên tâm.

"Ta tới lấy hàng"

Chu Tự đứng trước xe ba gác của người giao hàng rồi khách khí nói.

Hắn nhìn thấy trên xe có cái thùng giấy hình chữ nhật, thầm nghĩ trong lòng rằng chắc chắn là nó.

"Tên gì vậy?"

Tiểu ca hỏi.

"Lý Lạc Thư.

Chu Tự trả lời. "À, gói hàng trên xe kia"

Tiểu ca đưa tay lấy hàng.

Bên ngoài cái thùng còn được bọc bởi một túi bóng đen, không nhìn thấy gì.

"Nghe giọng của ngươi ta có cảm giác đã từng gặp ngươi ở đâu rồi"

Tiểu ca bên cạnh nhìn về phía Chu Tự.

Câu nói này của hắn khiến Chu Tự sững sốt, sau đó Chu Tự quan sát kỹ đối phương.

Trong lúc nhất thời sao lại cảm thấy quen mắt như thế nhỉ?

Trong nháy mắt, Chu Tự ngây ngẩn cả người.

Đây không phải Trần Chí Thành sao?

Trần Chí Thành là ai?

Bạn cùng bàn thời trung học, hãm hại hắn kéo tóc của bạn nữ cùng lớp, cuối cùng bị hắn báo cáo là yêu sớm.

Cũng chính là người hắn hỏi thăm phải cầu hôn như thế nào.

Nghiệp chướng.

Sau hắn lại chạy tới giao hàng rồi?

Chu Tự gượng cười hai tiếng rồi nói:

"Có thể là trùng hợp"

"Không phải, ta nhớ rất rõ giọng của bạn ta, cấp hai hắn đã báo cáo ta yêu sớm, ta vẫn còn nhớ rõ như in đây, ta cảm thấy ngươi có chút giống hắn"

Trần Chí Thành nhìn chằm chằm Chu Tự rồi nói.

Khiến cho Chu Tự vô thức gằn giọng:

"Đúng thật là, người bạn này của ngươi rất không tử tế"

"Đúng là xấu tính, nhưng sau việc đó thì chuyện tình cảm của ta cũng thuận lợi hơn, may nhờ có hắn"

Trần Chí Thành vừa cười vừa nói.

Chu Tự:

"..."

"Đúng rồi, cái này của ngươi...

Trần Chí Thành không nói tiếp, tỏ vẻ như hắn rất hiểu.

"Của bạn, của bạn Chu Tự tỏ vẻ xấu hổ.

Nếu hôm nay không dùng huyễn thuật thì hắn thật sự muốn giết người diệt khẩu.

Bây giờ còn chẳng dám nói nhiều.

"Của bạn à? Cũng đúng"

Trần Chí Thành không nói thêm gì, mà chỉ có lòng tốt mà nói:

"Cần ta đưa lên giúp ngươi không?"

"Không cần, ta tự bê được"

Ngươi mau cút nhanh lên đi, Chu Tự hận không thể đá đít đối phương ngay bây giờ.

"Cái này nặng lắm đấy"

Trần Chí Thành nói.

"Chuyện nhỏ"

Chu Tự nói một cách nghiêm túc.

"Được thôi"

Trần Chí Thành gật đầu.

Sau khi đặt gói hàng xuống thì hắn leo lên xe rời đi.

Cuối cùng vẫn không quên bổ sung câu nói:

"Ngươi rất giống bạn cùng lớp của ta đó"

Chu Tự:

"..."

Ép ta diệt khẩu đúng không?

Chờ Trần Chí Thành rời đi, Chu Tự nhìn chung quanh một chút, xác định không có ai thì mới cất thùng hàng vào trữ vật pháp bảo.

Sau đó đi lên tầng tám.

Cũng chính là căn phòng thuê giúp Lý Lạc Thư.

Chu Tự vừa bước vào thì điện thoại đã rung lên.

Hóa ra là Trần Chí Thành gửi tin nhắn tới.

"Chu Tự, ta nhớ ngươi cũng ở bên thành tây nhỉ? Ta vừa gặp được một người rất giống ngươi. Ngươi đoán hắn mua cái gì?"

“Mua ông nội ngươi, có đáng không?

Sau đó Chu Tự trả lời một câu:

"Ta ở hoa viên Phú Quý"

"Hả? Ta không hỏi ngươi ở cư xá nào mà, ngươi nói xem có phải là dạo gần đây ngươi đi phẫu thuật thẩm mỹ rồi không?"

"Ngươi mới phẫu thuật ấy. Gần đây ta sắp kết hôn, phẫu thuật làm gì? Ngươi đẹp trai như ta không?"

"Lão bà của ta sắp sinh, lão bà ngươi thì sao? Ta còn nghi ngờ có phải ngươi giữ mặt mũi nên mới nói thế. Ta nhìn thế nào cũng không cảm thấy ngươi giống như người sẽ kết hôn"

Trong cơn nóng giận, Chu Tự gửi luôn giấy đăng ký kết hôn qua.

Dường như đối phương có chút bất ngờ.

1174 chữ

Chương 1027: Bạn Gái

Sau đó hắn không nói về đề tài này nữa:

"Ta vừa gặp được một người rất giống ngươi, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của ta thì hắn mua một thứ rất ghê gớm, thậm chí ta còn chưa từng mua"

"Sao ngươi lại đi giao hàng rồi?"

Chu Tự quyết định đổi đề tài.

"Sao ngươi biết ta đang đi giao hàng?"

Đối phương rất thắc mắc. Chu Tự cau mày, thôi đi ra diệt khẩu vậy.

Cũng may diện mạo rất khác nhau, Trần Chí Thành cũng không nghi ngờ gì.

Chu Tự định mời người bạn này tới tham dự hôn lễ, nhưng không có những người bạn cùng lớp khác thì có lẽ đối phương cũng không tới.

Không tới thì không có vấn đề gì.

Nếu hắn tới thì chỉ có thể để đại ca chịu thiệt.

Dù sao không liên quan tới mình.

Sau khi cất gói hàng đi, Chu Tự gửi cho Lý Lạc Thư một bức ảnh.

Rất nhanh sau đó đối phương đã trả lời:

"Đại ca chờ ta trở lại, ta đang đi rồi"

Chu Tự có chút bất ngờ.

Ngay sau đó Lý Lạc Thư nói rằng hắn bị sư phụ đuổi ra ngoài.

Chu Tự nghĩ như thế cũng tốt, hắn định đợi Lý Lạc Thư quay về rồi xem bạn gái của Lý Lạc Thư.

Mở mang kiến thức một chút.

Lý Lạc Thư ngự kiếm tới.

Muốn gặp bạn gái tới mức đó cơ à.

"Đại ca, chính là cái này à?"

Sau khi vào phòng, Lý Lạc Thư chỉ vào thùng giấy rồi kích động nói.

"Đúng thế, mở ra đi"

Chu Tự gật đầu.

Hắn cũng có chút kích động, cuối cùng cũng gặp được rồi, lần đầu tiên trong cuộc đời.

Lý Lạc Thư thuần thục mở lớp giấy bóng gói bên ngoài ra.

"Ta xem trước đã"

Lý Lạc Thư nói.

Chu Tự quay đầu đi, đợi một chút rồi mới tò mò hỏi:

"Sao rồi?"

"Có quần áo.

Lý Lạc Thư trả lời.

Lúc này Chu Tự mới quay người lại xem.

Hắn phát hiện trong thùng giấy có một nữ nhân đang trợn tròn mắt, mặt mũi ưa nhìn, đầu tóc có hơi lộn xộn.

Điều thú vị là đầu ở một bên.

"Không đẹp như ảnh trên mạng"

Chu Tự nói.

"Nông cạn"

Lý Lạc Thư phản bác.

Sau đó hắn lấy bạn gái ra ngoài, đặt nàng ngồi lên giường, sửa sang lại kiểu tóc cho tốt.

"Ly kỳ thật đó, ta có thể chạm một cái không?"

Chu Tự hỏi.

Sau khi Lý Lạc Thư gật đầu thì Chu Tự đưa ta ra muốn chọc bả vai của đối phương một chút.

Chỉ là lúc hắn sắp đụng phải thì đột nhiên điện thoại vang lên.

Khiến Chu Tự giật bắn người. Hắn thấy là Thu Thiển gọi tới thì có chút chột dạ.

Ngay sau đó hắn bắt máy lên:

"Thu tỷ"

"Ha?"

Đối phương có hơi thắc mắc: "Ngươi đang làm gì?"

"Đang mở hàng với đại ca của ta đây"

Chu Tự nói.

Lý Lạc Thư cũng giật nảy mình, sau đó tiện thể nói với điện thoại:

"Chào đại tẩu.

Thu Thiển nghe được giọng của Lý Lạc Thư thì cũng không nghĩ nhiều nữa, nàng chỉ nói:

"Lúc về nhớ mua kem cho Nguyệt tỷ, nàng muốn ăn, tiện thể mua thêm hai quả dưa hấu.

"Được"Chu Tự vội đồng ý.

Hắn cúp điện thoại, hai người nhìn nhau rồi thở phào một hơi.

Trong nhà Chu Tự.

Thu Thiển vừa cúp điện thoại, nàng đứng đó với vẻ mặt rất thắc mắc.

"Sao vậy?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Vừa rồi dường như đại ca của Chu Tự gọi ta là đại tẩu, có phải là không đúng lắm không?"

Thu Thiển hỏi.

"Ngươi nghe nhầm à?"

Chu Ngưng Nguyệt thuận miệng hỏi lại.

"Có lẽ vậy.

Thu Thiển nhún vai, cũng không thèm để ý.

Ngoại thành Thần Vực.

Trên bờ biển, tất cả mọi người đang chuẩn bị cho việc ra biển.

"Vẫn còn ba người à? Lại là đi làm màu? Một chiếc thuyền có chín người, ba người đi làm màu?"

Một vị nam tử có hơi bất mãn.

"Không phải sáu người chúng ta vẫn có thể vận chuyển rất tốt hay sao?"

Lữ Bình an ủi.

"Nực cười, vậy vì sao ta phải để ba người đó lên thuyền?"

Nam tử trung niên nói với vẻ khinh thường.

"Vì họ mới là thuyền trưởng, nếu như ngươi không hài lòng thì cứ việc đổi thuyền khác. Chúng ta không yêu cầu ngươi nhất định phải ở trên thuyền của chúng ta"

Dương Linh bình tĩnh nói.

Hai người họ mới là hạch tâm của chiếc thuyền này.

Trong lúc nhất thời trung niên nam nhân nói không nên lời.

Cuối cùng hắn mới cắn răng nói:

"Hi vọng lúc gặp được nguy hiểm ngươi vẫn có thể ung dung như thế. Lần này ta nghe nói rằng có khá nhiều cường giả, đến lúc đó ba tên vô tích sự này có thể khiến chúng ta trực tiếp bị đá ra ngoài rìa, không thể làm gì được hết"

"Đúng thế, chiến lực của chúng ta vốn đã không mạnh rồi, lại còn muốn dẫn theo ba tên vô tích sự, dù sao nếu gặp phải nguy hiểm thì ta sẽ không bảo vệ họ đâu"

Một nữ tử nói theo.

Lữ Bình cũng không muốn để ý tới họ, hắn cảm thấy những người này sẽ biết.

Thuyền trưởng thiếu rất nhiều thứ, nhưng không thiếu tiền.

Hai người họ đều nhận được tiền rồi.

Hào phóng thật, trả hết trong một lần Nhưng nếu gặp được kẻ địch mạnh thì họ cũng không có cách nào, hơn nữa trong quá trình cạnh tranh cũng không tránh được việc bị đá ra rìa.

Dù sao có quá nhiều cường giả, họ không đủ xuất sắc.

Nhưng cũng tốt hơn so với bên ngoài nhiều, không có Thánh Tử Ma Đạo, không có Thập Vạn Thiên Thần Môn, tóm lại không có những cường giả danh chấn thiên hạ, không đến mức khiến người khác quá e ngại, mọi chuyện đều dễ làm.

Những người này đều không vào được nơi đây, nhưng có vào được thì cũng không đến nỗi giành đồ với tiểu nhân vật như họ nhỉ?

"Xác định thời gian chưa?"

Lữ Bình hỏi Dương Linh.

"Ừm, thứ tư tuần sau, đại khái là sáu bảy giờ chiều sẽ xuất phát. Tất cả mọi người chọn giờ này. Phù hợp với tất cả nhân tố, hẳn là có thể tìm được Tâm Linh Ca Giả"

Dương Linh gật đầu.

Bây giờ mọi chuyện đã sẵn sàng, chỉ chờ thời cơ.

Chỉ là những người khác quá mạnh, họ có chút bị động.

Nếu muốn lấy thứ gì tốt thì sợ rằng hơi khó, nhưng đạt được khá nhiều linh thạch, cũng đáng giá rồi.

1119 chữ

Chương 1028: Thử Thân Thủ

Vì cuộc điện thoại của Thu Thiển khiến Chu Tự có cảm giác có tật giật mình.

Cuối cùng chỉ có thể thô sơ giản lược mở mang kiến thức về bạn gái của Lý Lạc Thư một chút.

Lúc rời khỏi, hai người định tới hoa viên Cẩm Tú.

Tiện thể xử lý thủ tục nhậm chức.

Chỉ là vừa rời khỏi thang máy, Chu Tự đột nhiên tò mò hỏi:

"Đại ca, ngươi nói xem...cái kia của vị trong phòng ngươi có chân thật không?"

Lý Lạc Thư:

"..."

Rất nhanh sau đó Chu Tự đã tỉnh ngộ, Lý Lạc Thư không hiểu.

Chu Tự cũng rất bất đắc dĩ, đại khái hắn cũng sẽ không hiểu.

Cả đời này cũng không gặp được loại như thế.

Dù sao hắn và Thu Thiển phải ở cùng nhau cả đời, hắn cũng không cần những thứ khác.

Chắc chắn Thu tỷ cũng không cho.

"Đợi lát nữa có thể họ sẽ thử võ nghệ của ngươi"

Trước khi đi vào hoa viên Cẩm Tú, Chu Tự lên tiếng nhắc nhở.

"Không thành vấn đề, từ nhỏ ta đã luyện tập thập bát ban võ nghệ, gần đây lại học thêm cầm nã thủ"

Lý Lạc Thư tự tin nói.

Dù sao hắn đã làm bảo vệ từ rất lâu rồi, hắn có thể thích ứng được.

Tiền lương là một vạn, còn nhiều hơn những chỗ trước đây hắn làm.

Về phần trực ca đêm cũng không thành vấn đề, vì làm bảo vệ trong công xưởng cũng phải làm ca đêm.

Tiền lương cao thật ra đều do tăng ca mà có, bên này vừa tới đã một vạn, có lẽ ở Thanh thành rất khó tìm được tiền lương cao như thế này.

Đại ca quả nhiên là thần nhân.

Rất nhanh hai người Chu Tự đã tới phòng bảo vệ.

Lần này có bốn người bên trong.

Trương đại thúc, Tiểu Dương đã gặp trước đó, cộng thêm hai nam tử nhìn rất rắn chắc.

"Trương đại thúc, đại ca ta đến báo danh"

Chu Tự vừa cười vừa nói.

Lúc này mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Lý Lạc Thư.

Nhìn qua tuổi còn rất trẻ, mặt mũi cũng thanh tú ưa nhìn, nhưng đôi mắt lại cho người ta một cảm giác rất tang thương.

"Võ nghệ tốt không?"

Trương đại thúc thấy vậy có hơi nghi ngờ.

"Thử xem sao"

Chu Tự nói.

"Tiểu Dương, ngươi thử một chút.

Trương đại thúc nói với Tiểu Dương.

Lần trước bị Chu Tự đánh đã rất mất mặt, lần này Tiểu Dương quyết định ra tay nhanh hơn một chút.

"Mà.."

Lý Lạc Thư nhìn thoáng qua những người khác:

"Hay là cùng xông lên đi"

"Ha?"

Một câu nói khiến tất cả mọi người đều sững sờ.

Trương đại thúc cười cười nói với ba người Tiểu Dương:

"Vậy các ngươi lên cùng một lúc đi Sau đó, bốn người đi tới một khoảng đất trống.

Lý Lạc Thư bị ba người vây quanh.

"Chuẩn bị xong chưa?"

Tiểu Dương hỏi.

Hắn phát hiện người này thật sự rất ngông cuồng, lần này dù thế nào cũng phải để đối phương nếm chút đau khổ mới được.

Hai người khác cũng không để ý, ba đánh một, dù chỉ đánh lung tung thì họ cũng thắng chắc.

"Các ngươi có thể ra tay bất cứ lúc nào, ta thấy các ngươi ra tay thì ta cũng sẽ đáp lại"

Lý Lạc Thư nói với giọng điệu ôn hòa.

"Vậy ta không khách sáo nữa"

Tiểu Dương nói xong thì bước ra.

Lần này dù thế nào cũng phải để cho đối phương hiểu một điều rằng hai quyền khó địch lại bốn tay.

Sau đó...Hắn cảm thấy bản thân lại nhìn thấy mặt đất rồi.

Ầm!

Ngã xuống đất với tư thế chó đớp phân.

Sau đó là hai tiếng động lớn, hai người còn lại cũng giống như hắn.

Vừa nhìn đã biết hai người kia không có kinh nghiệm gì, thậm chí ngẩn ra tại chỗ.

Họ có chút giận dữ, muốn đứng dậy làm cho đối phương đẹp mắt.

Nhưng cả ba người đều không động đậy được.

Mà Trương đại thúc đứng ở bên cạnh quan sát thì sững người, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?

Thật ra hắn đã thấy rồi, động tác của đối phương cũng không nhanh đến nỗi mắt thường không nhìn thấy được, chính là dùng khuỷu tay, cánh tay và chân xử lý ba người trong ba giây.

"Sao rồi?"

Chu Tự cười hỏi.

"Nhận, nhận ngay.

Trương đại thúc gật đầu .

Hắn có chút nghi ngờ đây là cao thủ vừa xuống núi.

Tiểu Dương nhìn qua Lý Lạc Thư rồi nói trong vô thức:

"Ngươi cũng là võ đạo tông sư ư?"

Lần trước Chu Tự nói như thế. "Không phải"

Lý Lạc Thư lắc đầu rồi đáp:

"Cầm nã thủ vừa rồi là ta mới học được, những loại võ còn lại ta đều biết cả. Nhưng không phải tông sư. Miễn cưỡng tính là kiếm đạo tông sư, kiếm thuật của ta khá là lợi hại"

Tiểu Dương:

"..."

Tức là những gì họ nói đều là thật à?

Thật sự có võ đạo tông sư?

Hai người khác không phục, họ nói phải đánh thêm lần nữa.

Lần này Lý Lạc Thư có nhường họ, qua mấy chiêu mới đè hai người xuống đất.

Dù sao vừa học cầm nã thủ, không đè ai đó xuống đất cảm thấy có hơi thiếu linh hồn.

"Lý Lạc Thư đúng không?"

Trương đại thúc nói rất khách sáo:

"Ta họ Trương, không biết khi nào ngươi mới có thể đi làm?"

"Tối nay là được.

Lý Lạc Thư đáp lại.

"À...dạo này buổi tối có thể sẽ có người lén lút đi vào, phải cảnh giác một chút.

Trương đại thúc có lòng tốt nhắc nhở.

"Ta hiểu rồi, ta sẽ bắt chúng lại"

Lý Lạc Thư gật đầu cười đáp.

"Trước đây ta đi làm thường xuyên gặp phải, không thành vấn đề.

Vì Lý Lạc Thư phải đi làm nên Chu Tự cũng không ở lại, mà đi mua đồ rồi về.

Một vạn một tháng, nếu không phải làm ca đêm thì Chu Tự cảm thấy mình cũng có thể làm.

Nhưng phải làm ca đêm thì thôi vậy, bây giờ mình cũng không còn độc thân, không phù hợp.

Chu Tự mua hai trái dưa hấu, lại mua kem rồi tính tiền đi về. Nhưng khi nhìn thấy kẹo mút thì hắn cũng lấy một cái. Mang về cho Thu Thiển.

1107 chữ

Chương 1029: Định Ngày

Chu Tự còn nhớ Thu Thiển rất thích ăn kẹo mút, nhưng gần đây rất ít khi ăn.

Hắn có hỏi vì sao.

Nàng nói, vì gần đây rất ngọt ngào.

Ngày tiếp theo, Chu Tự nhận được một gói hàng, là lâu chủ Thiên Cơ Lâu đưa tới.

Đúng là trước đây đối phương có nói qua, nhưng đã qua lâu rồi nên hắn cũng quên mất.

Sau khi tan việc, Chu Tự đi lấy hàng.

Hắn kiểm tra thì phát hiện là một hạt châu và một số trái cây.

Trái cây là cho Chu Ngưng Nguyệt, hạt châu là cho Chu Tự. Chu Tự xem kỹ thì phát hiện trong hạt châu có một cái vòi rồng.

Hắn dùng linh khí thử thì có có vô tận Phong Bạo nổi lên.

Sau khi xác định hiệu quả Chu Tự mới thu hồi linh khí.

Gió Cuồng Bạo, Chu Tự mừng thầm trong lòng. Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh. Lấy được đồ rồi thì Chu Tự đi tới thành Biên Giới.

Sau khi đi vào, Thất Thiên tới bên cạnh hắn rồi nói:

"Ta cảm thấy gần đây mặt trăng đỏ cứ lấp lóe, khi nào ngươi có rảnh đi lên xem một chút?"

Thất Thiên bay trong không trung, có một áng mây đi theo nàng.

Đây là đồ chơi nàng mới tìm được.

Từ lúc không bị đánh nữa thì tinh thần của Thất Thiên đã tốt hơn nhiều.

Nếu không thì mỗi lần Thất Thiên nhìn thấy Chu Tự đều phải lẩn trốn, quá kinh khủng.

"Lên đó à?"

Chu Tự ngẩng đầu nhìn mặt trăng đỏ một chút, cũng không biết trên đó sẽ có gì.

Nhưng đúng là cũng phải tìm cơ hội lên đó xem sao.

Gần đây không có thời gian rảnh.

"Đợi ta kết hôn xong sẽ lên đó xem sao"

Chu Tự nói.

"Khi nào ngươi mới kết hôn?"

Thất Thiên tò mò hỏi lại.

"Tháng năm, vẫn còn hơn một tháng nữa"

"Nhanh thế à? Thế thì không có vấn đề gì"

Thất Thiên gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Một tháng đối với nàng chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt, dù sao thời gian nàng ở chỗ này này được tính bằng đơn vị trăm năm.

Chớ nói chi nàng đã sống không biết bao lâu rồi.

Chu Tự bất đắc dĩ thở dài, lâu lắm đấy.

"Nhắc mới nhớ, ta có đi được không?"

Thất Thiên hỏi.

Nàng cảm thấy rất thú vị.

"Đến lúc đó ta hỏi xem sao"

Chu Tự trả lời.

Dù sao Thất Thiên là do sư phụ bắt đến, phải hỏi sư phụ mới được.

Mà dường như Thất Thiên vẫn chưa biết chuyện nàng bị chính chỗ dựa của mình bắt vào đây.

Sau đó Chu Tự đi tới trước cửa Thần Phong Bạo.

Hắn ném chìa khóa lên đó, bị cửa hấp thu trong nháy mắt.

Lúc này cửa cũng bắt đầu xuất hiện biến hóa với tốc độ vô cùng nhanh chóng.

Chẳng cần tới hai ba ngày là đã có thể mở ra hoàn toàn rồi, đến lúc đó có thể nhìn thấy Thần Phong Bạo một lần nữa.

"Không biết rằng lần gặp lại này hắn có kiêu căng khó thuần như trước đây không?"

Chu Tự có chút chờ mong.

Thứ tư, ngày 30 tháng 3.

Chu Tự cảm thấy Ma Chủng nên tấn thăng rồi, nhưng trung tam phẩm tấn thăng lên thượng tam phẩm không biết có dễ dàng như trước đây không nữa.

Ma Chủng nghỉ ngơi nhiều ngày như thế rồi, cũng nên bắt tay làm việc.

Chỉ là đêm nay phải ra biển, cho nên gọi điện thoại cho lão cha trước vậy.

Đợi đi biển về rồi tấn thăng cũng được.

Trước khi đi làm, Chu Tự gọi điện thoại.

"Con trai."

Đối phương còn chưa nói xong thì Chu Tự đã ngắt lời:

"Cha, trò này cha còn chưa chơi chán à, đã hơn nửa năm rồi?"

Chu Nhiên:

"..."

"Ta nói chuyện chính nhé"

Chu Tự cũng không thèm để tâm đến cảm xúc của đối phương, hắn trực tiếp nói:

"Gần đây trong tim ta có cảm giác sắp đến thời cơ tấn thăng thượng tam phẩm, nhưng thiếu tài nguyên quan trọng. Lần này ta cảm thấy sẽ khó hơn nhiều so với việc tấn thăng trung tam phẩm. Có lẽ phải cần ba ngàn tệ"

Chu Nhiên:

"..."

"Cha, ngươi còn ở đó không?"

Chu Tự hỏi.

"Con trai."

Giọng nói của người đàn ông vang lên:

"Nói với con một chuyện, chúng ta đã quyết định ngày tổ chức hôn lễ rồi, là ngày 10 tháng 5, ngươi thấy thế nào?"

"Chuyện này.."

Chu Tự có chút xấu hổ.

Đương nhiên là được rồi, nhưng nếu nói thế lại cảm thấy bản thân đang rất sốt ruột, không kịp chờ đợi.

Nhưng nếu nói ngày đó quá sớm thì lại sợ mẹ mình thấy sớm thật.

Vậy nên vì sao phải hỏi ta?

Trực tiếp thông báo cho ta không phải được rồi sao?

Cuối cùng Chu Tự chỉ có thể nói:

"Các ngươi cảm thấy được là được.

"Ngươi phải suy nghĩ cho kỹ, kết hôn là chuyện cả đời"

Liễu Nam Tư hỏi lại.

Chu Tự:

"..."

Mẹ có thể nào đừng lề mề như thế được không?

Không giống tác phong bình thường.

Thể hiện khí chất độc tài của ngươi đi, không cần quan tâm tới cảm nhận của ta.

"Ngươi không nói lời nào thì ta xem như ngươi đồng ý, ta sẽ thông báo cho tỷ tỷ ngươi và Thu Thiển đi mua một ít thiệp mời và bánh kẹo. Các ngươi tự ghi tự sắp xếp rồi đi gửi cho mọi người. Bên này chúng ta cũng sẽ đi gửi.

Phòng của ngươi cũng phải trang trí lại, bên này chúng ta còn phải lo chuyện nguyên liệu nấu nướng của tiệc rượu cho hôn lễ của ngươi. Nếu các ngươi không biết làm thì ta sẽ để Bạch Hổ qua giúp đỡ"

Liễu Nam Tư suy nghĩ một chút rồi nói tiếp; "Đón dâu cũng phiền phức lắm đây, ngươi muốn đón dâu ở đâu? Tới nhà Thu Thiển đón hay trực tiếp đón ở nhà chúng ta?"

"Đón dâu ư?"

Chu Tự suy nghĩ một lát, vẫn không biết nên đón ở đâu.

"Thôi vậy, lái xe tới nhà Thu Thiển đón Liễu Nam Tư nói.

Chu Tự sững người, lái xe tới nhà Thu Thiển?

Sao có thể đi xe tới gốc cây kia được?

1159 chữ

Chương 1030: Tiền Mừng

"Được rồi, hỏi ngươi cũng như không, bọn ta bận rồi, tắt máy đây. Liễu Nam Tư trực tiếp cúp điện thoại.

Chu Tự:

"..."

Như thế này sớm hơn có phải tốt không?

Nhưng tiền của ta đâu?

Tấn thăng cũng không cho kinh phí.

Chu Tự đợi một lát cũng không đợi được ba ngàn tệ.

Ngay lúc hắn muốn cất điện thoại đi thì đột nhiên nhận được một khoản tiền.

Hai ngàn tệ.

Thôi hai ngàn cũng được.

Chu thiên linh khí đoàn cũng sắp tấn thăng rồi, có lẽ còn đòi được thêm hai ngàn.

Lần này tiền tiết kiệm của Chu Tự lại quay về con số năm ngàn tệ.

Lần trước ăn hết hơn một ngàn, tiền tiết kiệm sụt giảm, bây giờ thì ổn rồi.

"Sắp trễ rồi"

Thu Thiển rửa trái cây xong thì nhắc nhở.

Chu Ngưng Nguyệt đi theo bên cạnh nàng.

"Thu tỷ, nói với ngươi một chuyện Chu Tự đứng dậy rồi nói:

"Vừa rồi ta gọi cho cha mẹ ta, hai người họ nói định ngày kết hôn rồi, ngày mười tháng năm. Sau đó nói rằng có một số việc để ngươi và Nguyệt tỷ làm, dường như còn để Bạch Hổ tới giúp đỡ"

"Quyết định rồi à?"

Thu Thiển có chút ngượng ngùng.

Chu Ngưng Nguyệt ngồi trên ghế sô pha rồi nói:

"Đúng lúc ta cũng rảnh, có chuyện gì ta đều có thể gọi người giúp đỡ"

"Không phải Nguyệt tỷ vẫn luôn bận rộn sao?"

Chu Tự hỏi.

Lần trước bảo Nguyệt tỷ làm việc nhà thì nàng nói mình đang bạn ăn.

Bây giờ không bận nữa rồi à?"

"Vậy ta không giúp Thu Thiển nữa nhé?"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn chằm chằm Chu Tự rồi nói.

Chu Tự:

Hắn nói tình hình đại khái rồi đi làm.

Hôm nay tan ca rồi họ còn phải đi ngoại thành Thần Vực.Lúc đi làm, Chu Tự nói chuyện kết hôn với mấy vị lão bản.

"Thứ hai, ngày mười tháng năm, vậy chúng ta phải xin nghỉ à?"

Minh Nam Sở hỏi.

"Sao lại phải xin nghỉ?"

Tô Thi không hiểu mà hỏi lại:

"Bình thường đều ăn tiệc vào buổi tối mà? Chúng ta cũng đâu làm ca đêm, chỉ mình Chu Tự cần xin nghỉ thôi, nhưng nghỉ để kết hôn thì cũng dễ xin mà Trong lúc nhất thời Minh Nam Sở và Chu Tự đều nhìn về phía Tô Thị.

"Có vấn đề gì à?"

Tô Thi có chút nghi ngờ về những gì mình nói.

Dù sao mọi người đều biết mình vô dụng, lỡ đâu sai thì sao?

"Không quen lắm"

Chu Tự nói.

Minh Nam Sở cũng gật đầu, lần đầu tiên bị tam lão bản chỉ ra sai lầm, hắn cảm thấy không chân thực cho lắm. Tô Thị:

"..."

Nàng cảm thấy mình bị sỉ nhục.

Lúc đi làm Chu Tự vẫn luôn đọc sách, chờ công lực ngàn năm đầy.

Đúng lúc tan làm.

Chu Tự thấy đại lão bản và tam lão bản không có ở đây thì nhỏ giọng nói:

"Nhị lão bản định bỏ phong bì bao nhiêu vậy?"

"Nghe nói bình thường đều bỏ ba trăm tệ"

Minh Nam Sở nói.

"Ba trăm à? Có phải hơi ít không?"

Chu Tự hỏi.

Minh Nam Sở nghe vậy thì cất điện thoại di động đi rồi nói một cách chân thành:

"Đến lúc đó ta đề nghị năm trăm tệ, lần này ngươi kết hôn nên ta chịu thiệt một chút vậy. Hai trăm tệ dư ra đó, chia ngươi bảy ta ba "Nhị lão bản có nghĩa khí!"

Chu Tự ôm lấy bả vai Minh Nam Sở rồi nói một cách chân thành.

"Đến lúc đó ta sẽ trả lại hai trăm của ngươi dư ra đó"

Sáu giờ rưỡi.

Chu Tự về đến nhà, ba người cùng nhau tiến vào ngoại thành Thần Vực.

Sau khi chào hỏi lão bản mặc cả, họ đi tới quảng trường bên cạnh.

Không bao lâu thì gặp Dương Linh và Lữ Bình.

"Chào thuyền trưởng"

Hai người nhìn thấy Chu Ngưng Nguyệt thì chào hỏi ngay.

Chu Tự có chút bất đắc dĩ.

Chu Ngưng Nguyệt thể hiện là một khô lâu có bịt một mắt, sau đó trong tay nàng xuất hiện một thanh kiếm mỏng, rất ra dáng nói:

"Xuất phát thôi"

Cảnh tượng này khiến Chu Tự ngây ngẩn cả người.

"Nguyệt tỷ còn có sở thích này nữa à?"

Hắn hỏi Thu Thiển.

"Cũng chưa hẳn, có lẽ đây là lần đầu tiên làm thuyền trưởng nên có chút hào hứng"

Thu Thiển nói.

Sau đó nàng đưa tay kéo Chu Ngưng Nguyệt suýt chút nữa đã đi nhầm hướng lại.

"Kéo ta làm gì? Ta cũng đâu phải không biết đường?"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Chu Tự vội đuổi theo, hắn phát hiện có rất nhiều người đi về phía con đường yên tĩnh này.

Nhưng những người này đều đã bàn bạc xong mọi chuyện ở bên ngoài rồi.

Trên đường đi rất ít người nói chuyện.

Chu Tự nhìn những tín đồ cấp thấp đi tới đi lui, hắn cảm thấy họ có chút kiêng dè con đường này.

"Con đường này sẽ mang lại cho người đi trên nó một áp lực khó hiểu, cho nên rất ít người trò chuyện khi đi trên đường"

Lữ Bình có lòng tốt nhắc nhở.

Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển vẫn còn cảm nhận được một chút.

Chu Tự thì tỏ vẻ buồn bực, vì hắn không nhận thấy gì cả.

Đại khái là bị công lực ngàn năm phá tan rồi, những lực lượng này quá yếu.

Chu Tự nhìn trái nhìn phải, xung quanh đều là hư vô không có bất cứ thứ gì khác.

Còn chẳng bằng con đường lúc trước hắn đi, chỗ nào cũng được bao phủ bởi ánh sáng.

Chu Tự đi một lúc lâu, đột nhiên nghe thấy tiếng sóng biển.

Tiếng sóng biển rất quen thuộc.

"Âm thanh này"

"Là nước biển, chúng ta sắp tới nơi rồi"

Lữ Bình nói.

Lúc này họ mới nói cho ba người Chu Tự rằng:

"Lần này trừ bọn ta còn có bốn người khác, nhưng dường như họ có ý kiến rất lớn về việc thuyền trưởng không nhúng tay vào.

Đương nhiên họ không đồng ý cũng không được. Vậy nên lát nữa thái độ của họ mà không tốt cho mấy thì các ngươi cũng không cần để ý"

"À, không sao đâu"

Chu Ngưng Nguyệt tùy tiện nói.

Dù sao bên họ cũng có người ra tay.

Nàng không cần phải làm gì cả, nàng chỉ cần đi theo nghiên cứu Tâm Linh Ca Giả là được.

Chu Tự cũng không để ý, nực cười, hắn là boss phản diện mà.

Há có thể để cho người khác xem thường?

1058 chữ

Chương 1031: Tự Tung Tự tác

“Ta cảm giác đã nghe tiếng sóng biển này ở đâu đó rồi.

Tuy Chu Tự chưa từng thấy biển, nhưng trong đầu nhớ đến cảm giác trước đây một mình đi trên đường. Lúc đó hắn đã nghe thấy tiếng sóng biển, bây giờ nghĩ kỹ lại, đúng là rất giống. Thực sự có khả năng nhất định là biển, nhưng có lẽ là vùng biển khác. Một tiếng sóng là ở biển sâu, một tiếng sóng là ở gần bờ.

“Chắc hẳn tiếng sóng biển đều như nhau phải không?"

Lã Bình nói.

“Cũng phải"

Chu Tự gật đầu.

Thanh Thành cách biển không xa, tuy hắn rất ít thấy, nhưng thỉnh thoảng vẫn gặp được. Thực sự cũng rất giống, chỉ là cứ cảm thấy hơi khác biệt, cụ thể khác chỗ nào thì hắn cũng không biết. Rất nhanh hắn không nghĩ nhiều nữa, đến lúc đó rồi tính.

Những người này đều từng ra biển rất nhiều lần, chắc hẳn không giống với vùng biển mà hắn nhìn thấy, khắp nơi đều có thể là khe nứt, nhưng tiến vào sâu thì không dễ nói.

“Chúng ta nghe theo thuyền trưởng là được rồi"

Thu Thiển nói với Chu Tự.

“Cũng phải"

Chu Tự tỉnh ra, có Nguyệt tỷ ở đây, không cần sợ.

“Làm sao các ngươi có thể trông mong vào một đứa trẻ tám tuổi chứ?"

Chu Ngưng Nguyệt liếc đôi vợ chồng này một cái. Đám người Lã Bình cảm thấy vẫn nên trông cậy vào họ thì hơn.

Một lúc sau, con đường dưới chân họ bắt đầu biến hóa, trở nên rộng lớn, rất nhanh có mùi của biển truyền đến, cũng dần dần nhiều cát hơn. Lại đi thêm một lúc, họ tiến vào trong bãi cát mênh mông.

Đây là một vùng biển rộng lớn, mấy chục hơn trăm chiếc thuyền lớn nhỏ khác nhau đậu neo xung quanh. Còn trên bờ biển cũng có rất nhiều người đang trò chuyện, tiếng ồn ào huyên náo truyền đến.

“Đã nói trước là trả ba ngàn linh thạch, các ngươi còn tăng giá đột ngột?"

“Có tăng hay không chỉ là một câu nói.

“Tăng cái ông nội ngươi, đi chết đi.

Ầm!

Hai bên trực tiếp lao vào đánh nhau.

“Cái thuyền nhỏ này của người mà cũng được gọi là thuyền hả?"

“Ngươi cứ nói, nó có phải là thuyền không đi"

“Thế này mà người cũng dám đòi ta năm ngàn linh thạch?"

“Tại sao không dám? Không phục hả? Đến đây, ngươi thử ra tay xem.

Sau đó lại là tiếng ầm ầm.

Chu Tự đứng tại chỗ, nhìn xung quanh thỉnh thoảng truyền đến tiếng chửi mắng cãi cọ, có chút bất lực. Họ là những người thế nào? Không có vài nhân vật lớn sao? Cái gì mà đại tiểu thư, thiếu tông chủ. Những người này chắc có đẳng cấp cao, thu hút ánh mắt người khác, chứ không giống như ngoài chợ, động một cái là đánh nhau. “Vì tất cả đều giữ bí mật thân phận, cho nên họ tự tung tự tác, vốn không sợ bất kỳ ai.

Lã Bình bất đắc dĩ nói:

“Cho nên thường xuyên có người lật lọng, hoặc là nâng giá đột ngột, hoặc là lừa gạt.

“Thì ra là thế"

Chu Tự gật đầu.

“Nhưng các ngươi yên tâm, chúng ta tuyệt đối có tinh thần hợp tác.

Dương Linh giải thích nói.

Chu Ngưng Nguyệt cũng không để ý, nàng nhìn trái ngó phải nói:

“Thuyền của ta đâu?"

“Bên này"

Lã Bình chỉ sang bên cạnh. Rất nhanh họ đã đến trước một chiếc thuyền to cỡ trung bình, trên boong có thể chứa hơn ba mươi người mà không thấy chật trội. Trong mấy chục chiếc thuyền, thuyền này được xếp hạng ở giữa, vậy cũng được rồi. Lúc này trên boong tàu còn có bốn người, hai nam hai nữ.

Một người đàn ông có vẻ thô kệch, một người thì trông rất thanh tú. Hai cô gái đều khá xinh đẹp, một người trông như tinh linh, một người có cái tai thỏ. Vẻ ngoài là do họ tự nặn ra.

“Bốn người này là thuyền viên của chúng tôi, lần lượt là đại phó thuyền, nhị phó thuyền, tam phó, tứ phó"

Lã Bình giới thiệu bốn người cho mấy người Chu Tự. Sau đó hắn lại đổi hướng, giới thiệu Chu Ngưng Nguyệt.

“Vị này là thuyền trưởng của chúng ta và đồng đội của nàng"

Nghe giới thiệu, Chu Tự cảm giác mình là một thủy thủ. Những người khác đều có chức cao. Đã lúc nào mình từ tông chủ các tông môn suy bại đến mức này.

“Vậy các ngươi có thân phận gì?"

Hắn hỏi đám người Lã Bình.

“Ta thay mặt thuyền trưởng"

Lã Bình trả lời.

“Ta thay mặt thuyền trưởng số hai.

Dương Linh trả lời.

Chu Tự hiểu ra, quả nhiên hắn và Thu tỷ đều là nhân viên, nhưng hắn cũng không để ý, đi theo Nguyệt tỷ là được.

Đối diện với đám người Chu Tự, mấy người đại phó không hề nể mặt, chỉ nhìn một cái rồi đi về vị trí của mình.

“Haha, một số người có bản lĩnh, tính cách rất ngạo mạn.

Lã Bình lúng túng nói.

Chu Tự gật đầu, không để trong lòng:

“Lúc nào thì chúng ta xuất phát.

“Sắp rồi, xuất phát theo đội là được"

Lã Bình trả lời.

Chu Tự đứng bên thuyền ngắm nước biển, thực sự giống như trước đây từng thấy, chứng tỏ là cùng một vùng biển. Suy nghĩ một lát, hắn nhớ đến trước đây mình không thể bay trên mặt biển, thử xem ở đây có bay được không.

Hắn đứng ven thuyền thử dùng linh khí Chu Thiên bay lên. Thất bại. Sau đó đổi sang sử dụng sức mạnh Ma Chủng. Vẫn thất bại. Thực sự không bay nổi. Nhưng hắn đã bước vào thời đại thần thoại, tuy không có đặc hiệu, nhưng công lực ngàn năm cũng có thể bay. Có lẽ có thể thử xem.

Vận công lực đơn giản một chút, phát hiện có thể hơi bay lên, nhưng không bay cao đi được. Xác định thử là được rồi.

1084 chữ

Chương 1032: Đổi Hướng

Lúc này Lã Bình đi đến nhắc nhở nói:

“Biển này rất kỳ lạ, bất kỳ thuật pháp bay hay pháp bảo biết bay đều không có tác dụng ở đây, cho nên phải dùng thuyền. Những thứ khác thì không sao, xuống nước cũng có thể bơi, đến lúc đó các ngươi đừng bay ra, rất dễ xảy ra chuyện. Cũng không biết ngoài biển có gì, sợ rằng biết bơi cũng dễ xảy ra vấn đề lớn. “Xem ra, ra biển rất nguy hiểm. Chu Tự lại nghĩ đến mặt trời đỏ mà lần trước nhìn thấy, cho dù biết bay cũng rất nguy hiểm, vẫn nên cẩn thận thì hơn.

“Đâu chỉ là nguy hiểm, sau khi ra biển, không tìm được phương hướng còn dễ bị mê hoặc. Dạo này chúng tôi đã sử dụng đủ mọi cách, sau đó dưới sự dẫn dắt của một số nhà thám hiểm lâu năm, mới lại gần được khởi nguồn.

Lần này mọi người đều chuẩn bị một số thứ, là muốn xông vào khởi nguồn. Nghe nói khởi nguồn có hòn đảo nhỏ, chính là chỗ ở của người hát tâm linh. Nếu có khó báu, có lẽ cũng ở đó.

Lã Bình nói.

“Có kho báu thì cũng phải có cái mạng để lấy, thực lực không đủ sẽ tự chuốc lấy cái chết thôi.

Đại phó đi đến vừa làm việc vừa nói.

“Câm miệng, nếu ngươi không muốn thì không ai ép ngươi đi cùng"

Lã Bình cất giọng lạnh lùng nói. Dám ăn nói như vậy với chủ ư? Cho người đi là gây rắc rối cho ta hả? Đại phó lạnh lùng hừ một tiếng, tiếp tục làm việc của mình. Nghĩ thầm cứ chờ xem đi, thực lực không đủ, sẽ có lúc bị dọa sợ phát khóc.

Khoảng gần mười phút sau, tiếng kèn lệnh vang lên. Lúc này tất cả các con thuyền đều bừng lên ánh sáng trận pháp, bắt đầu tiến vào biển lớn vô tận.

“Sắp xuất phát rồi, tất cả mọi người chuẩn bị sẵn sàng"

Lã Bình nói với những người khác. Chỉ có mấy người Chu Tự đứng bên thuyền ngắm cảnh.

“Chẳng trách mấy người đại phó không vui"

Chu Tự nói.

Họ không cần làm gì hết, hơn nữa mấy vị đại phó cũng không thu tiền của họ. Vui được mới lạ!

“Việc này có là gì? Khi lần đầu tiên cái tên của ngươi xuất hiện, bao nhiêu người như có cái kim trong lòng, ngươi cảm thấy không thoải mái rồi hả?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi. Chu Tự: "..."

Ta không biết mà.

Lúc này con thuyền bắt đầu ra khơi, dẫn đầu là một chiếc thuyền khổng lồ, trên đó có không ít người, chắc hẳn thực lực cũng vô cùng mạnh. Chu Ngưng Nguyệt đeo chụp mắt đầu lâu, tay cầm thanh kiếm mảnh, có thể khai chiến với người khác bất cứ lúc nào.

“Nguyệt tỷ, nếu chốc nữa đánh nhau, ngươi có định đích thân ra tay không?"

Chu Tự hỏi.

“Đương nhiên là đệ nhất chiến tướng của ta sẽ ra tay rồi.

Chu Ngưng Nguyệt nói với Chu Tự.

“Đệ nhất chiến tướng? Là ai?"

Chu Tự hỏi. “Chính là ngươi đó. Nguyệt nhắc nhở nói.

Chu Ngưng Chu Tự: "..."

Mình không phải thủy thủ, mình là trợ thủ. Sau khi giương cánh buồm, cả đoạn đường bình lặng đến lạ kỳ.

Những người khác cũng không cần làm gì, chỉ cần đi theo thuyền lớn phía trước là được. Trong lúc mọi người nghỉ ngơi, Chu Ngưng Nguyệt vẫn nhìn về phía trước. Từ lúc khởi hành cho đến bây giờ, nàng vẫn như vậy. Sau đó nàng cau mày, nói:

“Không đúng"

“Thuyền trưởng cảm thấy không đúng chỗ nào?"

Thu Thiển lập tức lên tiếng.

Mấy vị đại phó cảm thấy đây chỉ là dỗ dành trẻ con, cái gì không đúng, chỉ là đang đùa chơi. Thu Thiển không nghĩ như vậy, Nguyệt tỷ đùa thì đùa, nhưng vẫn luôn rất nghiêm túc. Nàng nói không đúng, thì nhất định không đúng. Tất cả mọi người ở đây đều không đáng tin bằng Nguyệt tỷ. Đừng nhìn dáng vẻ tám tuổi của Nguyệt tỷ, nàng là bà cô già ba mươi tuổi đấy.

“Theo như công thức không gian, tính toán quy luật năng lượng biển nổi lên, có thể đưa ra kết luận đơn giản. Chu Ngưng Nguyệt chỉ vào con thuyền lớn phía trước nhất nói:

“Tuyến đường của con thuyền kia không chính xác, bên đó sẽ có gió bão vô tận. Tuyến đường chính xác phải là bên đó."

Chu Ngưng Nguyệt chỉ về hướng biển bên phải. Bên đó trống không, nhìn thế nào cũng không phải hướng chính xác.

“Vậy bây giờ phải làm thế nào?"

Thu Thiển hỏi.

“Phó thuyền trưởng"

Chu Ngưng Nguyệt lớn tiếng gọi.

“Thuyền trưởng có gì dặn dò?"

Lã Bình lập tức đến trước mặt Chu Ngưng Nguyệt, ra dáng vẻ tuyệt đối phối hợp đến cùng. Thấy vậy, Chu Ngưng Nguyệt hài lòng gật đầu, sau đó giơ thanh kiếm mảnh trong tay chỉ về hướng vừa nãy:

“Đổi tuyến đường"

Quyết định này khiến tất cả mọi người xung quanh đều chấn hãi.

Điền rồi hả?

“Việc này..."

Lã Bình có chút khó xử nói:

“Thuyền trưởng, qua nhiều lần thử nghiệm và tính toán, hướng của thuyền lớn mới là tuyến đường chính xác, hơn nữa giữa các thuyền chúng ta có điều khoản hợp tác"

“Không, tuyến đường đó sai rồi, bên đó sẽ có gió bão.

Chu Ngưng Nguyệt nói chắc như đinh đóng cột:

“Lập tức đổi hướng"

Lã Bình và Dương Linh quay sang nhìn nhau, cuối cùng đành bất đắc dĩ gật đầu, coi như đi chơi cùng họ vậy, cũng may kiếm được không ít, không tìm được kho báu cũng là bình thường. Sau đó họ nhìn về phía bốn vị đại phó:

“Căng buồm, chuyển hướng"

“Ngươi điên rồi hả?"

Đại phó nhìn Lã Bình lớn tiếng nói:

“Trẻ con chơi đùa, ngươi cũng chơi theo hả? Chúng ta đi ra biển không phải để chơi cùng các ngươi.

“Đúng thế, chúng ta đi là vì kho báu, bây giờ chuyển hướng, đừng nói là kho báu, không chừng còn sẽ gặp nguy hiểm, ai chịu trách nhiệm?"

Tam phó trông như cô gái tinh linh trách nói.

1061 chữ

Chương 1033: Bão

“Các ngươi có hai lựa chọn. Lã Bình nhìn bốn vị đại phó:

“Thứ nhất, bên kia có thuyền nhỏ, các ngươi có thể rời đi ngay bây giờ. Thứ hai, đi qua đoạn đường này, sau đó sẽ gặp đội lớn, họ có khả năng nhất định giảm thành viên. Ta cho các ngươi mỗi người hai trăm linh thạch để các người đến thuyền khác. Chọn đi.

Nếu chỉ là chơi cùng thuyền trưởng, ít người thì ít người.

Nghe hai lựa chọn, bốn người cắn răng không nói gì. Bởi vì cả hai điều đều không phải lựa chọn tốt. Đến chỗ khác chẳng phải cũng như vậy sao? Không được ưu ái mà còn bị bài xích.

“Không chọn thì nghe theo lệnh của thuyền trưởng"

Lã Bình uy nghiêm nói. Bốn người thầm mắng trong lòng một tiếng, cuối cùng bắt tay vào chuyển hướng. Chu Tự có chút bất ngờ nói:

“Các người mất tiền thuê họ, hay là cùng hợp tác.

“Mất tiền thuê đấy"

Lã Bình cười nói.

Chu Tự gật đầu, vậy thì không có gì. Còn về lời Nguyệt tỷ nói, chắc chắn là đúng. Một tên trợ thủ như hắn không tham dự, an tâm đợi Nguyệt tỷ hạ lệnh ra tay là được. Nơi này trở thành sân nhà của Nguyệt tỷ. Rất nhanh thuyền lớn rẽ vào tuyến đường, trong đội thuyền, họ đột nhiên chuyển hướng, khiến những người khác đều kinh ngạc. Một viên trân châu giữa boong thuyền sáng lên, bên trong truyền ra giọng nói: “Lã Bình, ngươi làm cái quỷ gì vậy? Còn muốn hợp tác nữa không? Đột nhiên rời bỏ đội thuyền là thế nào? Ngươi có biết rất dễ gây rắc rối cho chúng ta không hả?"

Lã Bình có chút bất đắc dĩ nói:

“Chẳng còn cách nào, chúng ta chỉ có thể nghe theo thuyền trưởng.

Thuyền trưởng của chúng ta nói tuyến đường của các ngươi bị sai, ở đó sẽ gặp phải gió bão vô tận, tuyến đường của chúng ta mới đúng, cho nên rất xin lỗi, chỉ có thể rời bỏ các ngươi "Ha?"

Bên phía đối diện như nghe được chuyện cười:

“Tuyến đường của chúng ta là sai ư? Ngươi có nhầm không vậy? Nếu đã tự rời bỏ, thì chúng ta không trả lại tiền bảo đảm đâu"

“Không trả thì không trả, tặng ngươi đấy.

Lã Bình không chút khách khí đáp lại.

“Cho dù sau đó lại cùng đi trên một tuyến đường, cũng đừng mong chúng ta bảo vệ ngươi.

Phía đối diện nói lời hằn học. Lã Bình thấy chẳng làm sao hết. Dù sao cũng là chơi cùng thuyền trưởng. Còn chuyện rời khỏi tuyến đường, đương nhiên thuyền trưởng cũng phải gánh chịu. Lúc này trong trận châu không người vang lên tiếng cười chế nhạo.

ngừng có “Lã Bình điên rồi, nghe nói hắn đã nhận tiền"

“Đúng, nghe nói đã nhận một khoản lớn, bây giờ xem chỉ là chơi cùng thuyền trưởng đó. “Vừa nãy lúc ta đến đó, thấy thuyền trưởng là một cô bé con, trời ơi, đúng là nhục nhã, chơi với trẻ con Chu Tự nghe tiếng nói bên trong, cũng hơi buồn cười. Một đám ngụy tín đồ ngu dốt, vốn không hiểu sức nặng của Nguyệt tỷ ba mươi tuổi. Cự Phách Ma Đạo 78 cân, Thánh Nữ Ma Đạo ít nhất 27 cân. Một phần ba đấy, làm sao các ngươi so được?

Sắc mặt Lã Bình và Dương Linh đều khó coi, nhưng coi như không nghe thấy. Thích nói gì thì nói, mặc kệ họ. Mấy vị đại phó cũng muốn chế nhạo vài câu, nhưng nghĩ lại vẫn nên thôi đi, coi như hôm nay xui xẻo. Rất nhanh thuyền của họ tiến vào tuyến đường bình thường, khác với đội thuyền, đi được một lúc, họ cách càng xa. Lúc này tiếng ầm ầm vang lên trên bầu trời.

“Có mưa?"

Dương Linh ngẩng đầu nghi hoặc nói.

“Là bão, nhưng chúng ta vừa hay tránh được rồi"

Chu Ngưng Nguyệt bình tĩnh nói. Chu Tự chấn hãi, Nguyệt tỷ còn có thể dự đoán thời tiết? Đám người Lã Bình cũng cảm thấy kinh ngạc, nhất thời đều cảm thấy có phải họ đi đúng đường rồi không.

Rất nhanh gió bão gào thét nổi lên. Mưa đổ như trút nước, như bầu trời bị thủng một lỗ.

“Bão rồi, sao lại nổi bão chứ?"

Lúc này hạt trân châu trên boong tàu vang lên tiếng kêu kinh hãi, “Nổi gió rồi, là bão, đội thuyền tan rồi, mau cố bám trụ “Không ổn, tất cả những thứ chuẩn bị sẵn không thể chống lại gió bão, chỉ có thể cố gắng rời tuyến đường này “Toàn lực lái thuyền, mau “Vãi, sao lại nổi gió bão thật chứ, tình hình bên phía Lã Bình thế nào?"

Lã Bình không trả lời câu hỏi này. Bởi vì hắn đã bị cảnh trước mắt làm cho kinh hãi. Không chỉ Lã Bình, Dương Linh và bốn vị đại phó cũng đều khó mà tin được nhìn cảnh trước mắt. Họ thấy mưa gió xung quanh ào ào trút xuống, ở giữa có một lỗ khuyết tựa như thác nước vô cùng khổng lồ, trong đó có một tảng đá ngăn chặn nước lũ khiến phía dưới tảng đá tránh được thác nước.

Lúc này, họ vừa hay ở chỗ này, mưa bão nổi lên điên cuồng hai bên trái phải. duy chỉ có họ lái thuyền trên mặt biển tĩnh lặng, tuyến đường chính xác duy nhất.

“Sao có thể?"

Lã Bình có chút hoài nghi cuộc đời. Dương Linh càng kinh ngạc nhìn về phía Chu Ngưng Nguyệt. Thực sự nóiđúng rồi ư? Tuyến đường của đội tàu là sai, đường họ đi mới là hướng thuyền chính xác duy nhất. Làm được bằng cách nào.

Trong lòng bốn vị đại phó cũng như sóng dâng cuồn cuộn ngút trời. Bọn lại thế mà lại đi đúng tuyến đường? Chỉ dựa vào một cô bé, rốt cuộc là thế nào? Nhất thời họ cũng nghi ngờ cuộc đời. Nhưng cảnh tượng xung quanh khiến họ chấn hãi. Nói là trùng hợp, dù thế nào họ cũng không tin.

1116 chữ

Chương 1034: Xong Rồi

Vừa nhìn tuyến đường biển gió êm sóng lặng, lại nghe những tiếng kêu thảm thiết của những thuyền khác từ trong hạt châu vọng ra.

Mấy người Lã Bình rốt cục đã tỉnh ngộ.

Thuyền trưởng thật đúng là thuyền trưởng, lời nói ra tuyệt không phải là giả dối.

Cảm nhận được cảnh tượng mênh mông trước mắt, họ cả đời cũng khó mà quên được, cảnh quan nơi này cũng giống như Nhất Tuyến Thiên, đúng là kỳ quan của thế giới.

"Gió bão quá lớn, có thuyền bị vỡ rồi"

Trong hạt châu vẫn có tiếng nói truyền tới.

"Tại sao lại có cơn bão lớn như vậy?"

"Ta chỉ muốn biết ở bên Lã Bình có bão hay không? Lúc nãy không phải hắn đã nói tuyến đường của chúng ta sai rồi sao?"

"Làm sao có thể sai được? Đừng nghe yêu ngôn hoặc chúng của hắn"

"Đúng đấy, có khi họ đã đắm thuyền rồi ấy chứ, lâu như vậy rồi mà không nói gì, không phải đã đắm thuyền thì là gì?"

Lúc này Lã Bình cầm hạt châu cười lạnh nói:

"Xin lỗi nhá, dưới sự dẫn dắt anh minh của thuyền trưởng, bên chỗ chúng ta đã đi vào tuyến đường chính xác duy nhất. Mấy kẻ ngu xuẩn các ngươi tuyệt đối không thể thấy được kỳ quan cỡ này, hai bên trái phải đều là gió bão vô tận, duy chỉ có chúng ta, đi trên mặt biển gió êm sóng lặng. Thuyền trưởng của chúng ta chính là thiên thần hạ phàm, bọn thủy thủ ngu xuẩn các ngươi cứ tiếp tục chịu khổ đi "Không thể nào, ngươi chỉ đang mạnh miệng thôi"

Trong hạt châu một lần nữa lại truyền ra tiếng nói:

"Nếu như ngươi chưa gặp phải gió bão, hoa tiêu ta gọi ngươi là cha "Ngươi là hoa tiêu của con thuyền nào? Vì sao ta không biết trừ ta ra còn có một hoa tiêu khác? Có bản lĩnh thì mau báo số thuyền của ngươi ra"

Có người chất vấn nói, còn có chút tức giận.

Nhưng mà không có ai trả lời, họ chỉ đang giễu cợt Lã Bình.

Đối mặt với sự giễu cợt của mọi người, Lã Bình của hiện tại không thèm để ý.

Hắn đứng trước mặt Chu Ngưng Nguyệt, cung kính nói:

"Thuyền trưởng, có còn chỉ thị nào nào không?"

Dương Linh cũng kích động không thôi.

Giờ khắc này, nàng cảm thấy mình đi vào cánh cửa dẫn đến một thế giới mới.

Mà bốn vị lái chính cũng cúi đầu không còn dám nói thêm điều gì.

Chu Ngưng Nguyệt mỉm cười, kiếm chỉ lên phía trước nói:

"Toàn lực tiến lên Bọn Lã Bình gật đầu đáp ứng.

Chu Tự nhìn Nguyệt tỷ, sau đó đưa một cái mũ cho nàng đội lên.

"Thế này càng giống thuyền trưởng hơn.

"Nơi này không thể chụp ảnh, thật là đáng tiếc"

Chu Ngưng Nguyệt đè lấy cái mũ trên đầu, tiếc hận nói:

"Nếu không thì có thể cho cha và mẹ xem rồi"

Đúng là con gái tốt, Chu Tự cảm khái một câu.

Bản thân còn không nhớ tới cha mẹ.

"Chúng ta còn phải đi trên tuyến đường biển này bao lâu nữa?"

Thu Thiển nhìn về phía trước hỏi.

"Không bao lâu nữa đâu, đừng nhìn gió bão có vẻ như vô tận, chờ một hồi là sẽ qua đi thôi. Vùng biển này có quy luật kỳ quái, hết thảy đều có logic. Còn sau đó thì ta cũng không biết"

Chu Ngưng Nguyệt tùy ý nói.

"Nguyệt tỷ làm thế nào mà chỉ nhìn một cái đã hiểu rồi vậy?"

Chu Tự hỏi.

"Thật ra thì lúc đầu ta cũng không hiểu Chu Ngưng Nguyệt suy tư một lúc, mới nói:

"Nhưng mà ta phát hiện trận pháp mà ngươi gửi cho ta, còn có rất nhiều tài liệu mà ta đã xem qua trước khi tấn thăng, cộng thêm công thức không gian, đều có thể dung hợp với một vài quy luật ở nơi này. Sau đó ta liền tính toán một tý, phát hiện quy luật bên trong đó. Nhưng mà có một nhân tố trọng yếu, đó chính là nhất định phải dung nhập quyền hành hiện có. Không phải như vậy thì sẽ xuất hiện sai lầm không lường trước được"

"Nguyệt tỷ tính toán kiểu gì vậy?"

Chu Tự hiếu kỳ hỏi.

Không thấy Nguyệt tỷ cầm giấy tính toán lúc nào nha.

"Vừa nhìn vừa tính thôi, ta đứng ở đâu, nơi đó chính là máy tính của ta"

Chu Ngưng Nguyệt chỉ chỉ bốn phương tám hướng nói:

"Nơi mắt có thể nhìn đến, đều là công thức của ta, còn là bảng diễn toán trận pháp của ta. Thế giới mà ta nhìn thấy không giống với thế giới mà các ngươi nhìn thấy"

"Cho nên mới thường xuyên lạc đường?"

Thu Thiển hỏi.

"Các ngươi thật sự cho rằng ta là đứa con nít tám tuổi hả?"

Chu Ngưng Nguyệt đeo thanh kiếm vào bên hông, nói:

"Ta đã không phải là con nít nữa, sẽ không lạc đường nữa" "Ta cảm thấy lạc đường có lẽ chỉ đơn thuần là mù đường thôi"

Chu Tự nói.

Lạc đường thôi mà, nào có nhiều lý do như vậy.

Cũng như Tam lão bản vô dụng, chẳng lẽ cũng có nguyên nhân?

Nếu có nguyên nhân, vậy nhất định là do thiếu mất sợi gân nào rồi.

Khoảng hai mươi phút sau.

Gió bão dần dần tan đi, quả nhiên không duy trì được bao lâu.

Lã Bình lại nhìn về phía Chu Ngưng Nguyệt lần nữa, muốn nhận được chỉ thị của thuyền trưởng.

Nhưng mà đối mặt với mặt biển mênh mông, Chu Ngưng Nguyệt chớp chớp mắt, sau đó nói với Lã Bình:

"Hiện tại do lái chính chỉ huy"

Lã Bình:

"???"

Gánh nặng này hắn đỡ không nổi nha.

Do dự một chút, hắn thử thăm dò nói:

"Nếu không thì tiếp tục đi theo mọi người đi?" "Tùy thôi.

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu tùy ý nói.

Sau đó Lã Bình liền tiếp tục lái thuyền đi theo hướng những thuyền khác.

Những người khác cũng hoàn toàn không hiểu sao lại như vậy.

Nhưng mà lời của thuyền trưởng, đã không còn ai dám phản bác.

Bốn vị lái chính chỉ có thể yên lặng làm việc.

Chỉ sợ sẽ bị đưa sang thuyền khác, dù sao một màn vừa nãy vẫn khiến họ chấn động. Trên người thuyền trưởng có sắc thái thần bí.

1145 chữ

Chương 1035: Lại Rời Đi

Một lúc sau, Chu Tự đã thấy đội tàu, lần này khác với lúc ban đầu.

Đội tàu đã ít đi một chút, nhất là những thuyền nhỏ gần như không cái nào may mắn thoát được.

Mà những thuyền lớn còn lại cũng xuất hiện một vài tổn hại.

Ngược lại, thuyền hoa tiêu lớn lại không có gì thay đổi.

Không hổ là thuyền hoa tiêu, đúng là có chút năng lực.

Mà người của đội tàu, cũng nhìn thấy Lã Bình đang đi về phía họ.

"Các ngươi còn có mặt mũi trở về à? Hiện tại đã biết không thể rời đội tàu rồi à?"

"Lã Bình ngươi có còn chút sĩ diện nào không vậy? Không phải nói là nghe lời thuyền trưởng của các ngươi sao?

Sao lại về rồi?"

Lần này tiếng gào không phải truyền tới từ hạt châu, mà truyền đến từ trên boong thuyền của thuyền khác.

"Có quay lại ngươi cũng đừng hòng lấy lại tiền cọc nữa"

Lại có người lớn tiếng kêu lên.

"Nhìn các ngươi kêu gào kìa, ai cần chút tiền này chứ, cho các ngươi cả đấy"

Lã Bình thuận miệng nói. "Các ngươi tốt nhất nên cách khá xa một chút, nếu không ta đánh chìm thuyền các ngươi"

Một vị tráng hán trên một chiếc thuyền lớn ngang với thuyền của Lã Bình gào lên. "Những lời này các hoa tiêu tiền bối còn chưa nói ra, các ngươi cũng không biết ngại mà nói ra.

Lã Bình mở miệng nói lần nữa.

Chu Tự nhìn Lã Bình bên cạnh, cảm thấy người này cũng rất phách lối nha.

Một vẻ lợn chết không sợ bỏng nước sôi.

"Trước kia ngươi cũng như vậy thôi"

Thu Thiển nhắc nhở.

"Không giống mà?"

Chu Tự suy nghĩ một chút rồi nói:

"Ta rất là nắm chắc phần thắng đó"

"Đúng là không giống"

Thu Thiển cười nói:

"Ngươi rất thích mở miệng ra là hẹn đánh nhau.

Hẹn đánh nhau, đại sát chiêu của Chu Tự, cho đến hiện giờ vẫn chưa có người nào dám ứng chiến.

Yếu thì không xứng để Chu Tự mở miệng, mạnh thì không có ai dám tiếp lời.

"Thuyền lớn bên kia có người đang nhìn chúng ta?"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn về phía thuyền lớn nói.

Chu Tự quay đầu lại nhìn, phát hiện đúng là trên boong thuyền có mấy người đang nhìn về chỗ này.

Nhưng mà họ cũng không sợ, nếu thật muốn làm gì họ đều có thể ứng phó được.

Lúc này trên thuyền hoa tiêu, một người đàn ông trung niên cau mày nhìn về phía thuyền Chu Tự.

"Thuyền trưởng, ngươi nói có phải là trùng hợp hay không?"

Một cô gái trẻ tuổi ở bên cạnh hỏi.

"Ai mà biết được? Nhưng mà đối phương nhìn thế nào cũng thấy không đơn giản"

Phi Thiên thân là thuyền trưởng lắc đầu nói.

Mà bên cô gái cạnh hắn, đúng là thợ lái chính của Phi Thiên Hào họ, Bạch Mẫn.

Họ đều là tín đồ thành kính, thực lực cũng ở trên tam phẩm.

Nhưng cho dù là tu vi gì cũng khó mà bay ở nơi này.

Thực ra họ cũng không biết chút gì về sự xuất hiện của vùng biển này.

Chí ít thì trước kia, vùng biển này không tồn tại.

Đừng nói hải vực thuộc về vùng chưa được biết tới, cho dù là bên trong ngoại thành Thần Vực, họ cũng không thể tiến vào.

Cho dù là thần thị tòng hay là thần tòng.

Hoặc là tín đồ thành kính, hay là cuồng tín đồ, cũng đều như vậy.

Mà vùng biển này, có thể nói là nơi kỳ quái nhất mà họ đi qua.

Trong số họ có không ít người là tín đồ thành kính, nhưng mà người của thời đại Thần Minh lại không nhiều.

Không biết vì sao những thần thị, thần tòng kia lại không dám tùy ý tới gần vùng hải vực này.

"Có cần đi mời họ đến hỏi han chút không?" Bạch Mẫn hỏi.

"Thôi bỏ đi, sau này rồi tính.

Phi Thiên lắc đầu nói.

Những người khác cũng nghĩ như vậy, xem thế nào đã rồi tính.

Không thể chỉ vì một lần trùng hợp mà phải đặc biệt để ý đến họ.

Bởi vì như vậy sẽ ảnh hưởng đến ích lợi sau này của họ, cho đến trước mắt họ vẫn có thể ứng phó được.

Dù là có khó khăn một chút, cũng không bắt buộc phải chia lợi ích cho người khác.

Mà trên đại dương bao la, tất cả mọi người đều như nhau, không thể phi hành được.

Điều này cũng đã nói lên một điều là tất cả mọi người cần ỷ vào sức thuyền để đọ sức.

Như vậy cũng không cần quá để ý đến đối phương, loại thuyền nhỏ kia, ở trước mặt họ không có bất kỳ phần thắng nào.

Nhưng mà, ngay lúc họ cảm thấy không cần để ý, đột nhiên thấy chiếc thuyền kia lại một lần nữa rời khỏi đội tàu.

...

“Lại rời đi rồi à?"

Những người khác cau mày nói.

Hành động bất ngờ này khiến họ có phần lo lắng.

Dù sao lần trước rời đi cũng gặp phải gió lốc, không biết lần này thế nào?

Nhất thời mọi người đều muốn hỏi một chút, nhưng bây giờ ai là người mở miệng trước thì cũng có nghĩa là người ấy bị mất mặt.

Lúc này từ trong viên chân châu truyền đến một giọng nói.

“Lã Bình, sao ngươi lại rời đi rồi?"

Hỏi hay lắm, mọi người đều khá thích người hỏi này.

Sau đó mọi người đều im lặng, chờ xem đối phương đáp lại thế nào.

“Thuyền trưởng ngươi lại căn dặn điều gì? Nói nhanh lên.

“Thuyền trưởng của chúng ta hỏi ta một câu, hỏi rằng liệu Tâm

Linh Ca Giả có thể dùng tiếng hát mê hoặc lòng người hay không?"

“Hỏi thế này không phải quá vô nghĩa sao?"

“Đúng vậy, nhưng ta vẫn cung kính đáp lại đúng vậy, sau đó thuyền trưởng bèn nói cho ta biết, tuyến đường biển này sẽ vào trạng thái im lặng, sẽ phóng đại tiếng hát trên diện rộng, có lẽ rời xa khỏi an toàn"

“Thật hay giả vậy? Vậy tuyến đường biển của các ngươi an toàn hả?"

“Không phai, thuyền trưởng nói là tuyến đường này sẽ có một chút khó khăn, nhưng cũng không phải chuyện gì lớn. À thế thì, nếu không còn chuyện gì thì ta rời đi trước, hẹn ngày sau gặp lại, mong các ngươi sống được lâu một chút"

Mọi người trên Phi Thiên Hào hai mặt nhìn nhau.

1140 chữ

Chương 1036: Lại Đi Nữa

“Không đến mức ấy đâu nhỉ?"

Bạch Mẫn ngắm nghía đường biển rồi nói:

“Phỏng đoán của chúng ta là, đi theo đường biển này sẽ gặp phải một số hải quái. Những mặt khác thực ra cũng không có gì"

Nhất thời mọi người đều không quyết định, đều nhìn về phía thuyền trưởng Phi Thiên.

Do dự một chút thuyền trưởng mới nói:

“Tiếp tục đi.

Những người khác gật đầu, thế nhưng thuyền trưởng lại lên tiếng:

“Tiện thể xem ảnh hưởng do tiếng hát gây ra, đề phòng một chút"

Nghe vậy, những người khác đều vui vẻ, mặc dù cũng mất mặt đôi chút nhưng dù sao cũng an toàn.

Một lúc sau, đột nhiên họ cảm thấy dường như trời đang tối sầm xuống.

Tiếp sau đó họ phát hiện mặt biển chợt trở nên tĩnh lặng, không về có tiếng sóng vỗ.

Trong nháy mắt, nơi này thành một vùng biển câm.

Những người phát hiện điều này đều hai mặt nhìn nhau, khiếp sợ vô cùng.

Vào rồi.

Lại vào rồi.

“Phòng bị toàn diện"

Phi Thiên không hề chần chừ, phân phó.

Sau đó tiếng hát vang lên.

Cả đoàn tàu hối hận không thôi.

Lúc này, Chu Tự cầm ô che mưa cho Thu tỷ cùng Nguyệt tỷ.

Bên chỗ họ nổi chút gió lại thêm chút mưa nhưng cũng không quá dữ dội.

Chu Tự khá tò mò không biết đối diện thế nào rồi.

“Chẳng thấy gì hết.

Chu Ngưng Nguyệt nói.

“Chắc là ổn lắm, dù sao cũng có nhiều người phòng bị chút ít.

Thu Thiển nói.

Chỉ là rất nhanh sau đó, từ trong viên trân châu lại truyền đến tiếng giận dữ:

“Lã Bình, ông nội ngươi.

Sau đó không còn âm thanh nữa.

Chu Tự nhìn về phía Lã Bình.

“Có thể họ thấy ta rất dễ ức hiếp nhỉ"

Hắn bất đắc dĩ nói.

Thế nhưng hiện tại hắn đã bị thuyền trưởng chinh phục hoàn toàn.

Đây mà là con ghẻ à?

Đây là Thần thì có.

Bốn vị lái chính ban đầu còn không vừa ý giờ còn không dám thốt một câu.

Lúc trước họ còn cảm thấy ba người này thật thừa thãi, bây giờ họ phát hiện bốn người họ mới là dư thừa.

Bây giờ ai còn dám không phục?

Đúng là tuỳ thời là có thể thay đi.

“Còn bao lâu nữa mới đến vị trí trung tâm?"

Chu Tự hỏi.

Hắn không có quá nhiều thời gian.

Sáng mai còn phải về đi làm nữa.

“Toàn quá trình có lẽ sẽ mất thời gian nửa ngày.

Dương Linh đáp.

Nửa ngày? Chu Tự suy nghĩ một chút, tính ra vào khoảng 12 giờ.

Vẫn kịp.

Cách bình minh còn lâu.

Đợi một lúc nữa, cuối cùng họ cũng rời khỏi nơi mưa gió.

Lúc đi ra lại trông thấy đội tàu.

Nhưng lại ít hơn lần trước một chút.

Thế nhưng cũng không thiếu đi nhiều, chỉ là nhìn thoáng qua thấy trạng thái của mọi người không tốt lắm, tuy rằng tránh được một kiếp nạn nhưng cũng không hề dễ dàng.

Chỉ là khi họ tới gần, đôi phương cũng không thèm mở miệng.

Thế cũng đủ biết tâm trạng của mấy người này kém cỡ nào.

Kỳ thực Chu Tự cũng có chút tò mò, không biết tiếng hát của Tâm Linh Ca Giả như thế nào.

Âm thanh đó khiến Thu tỷ có thể nghe được âm thanh khác, thế nên nhất định phải bắt về nghiên cứu.

Đây cũng là nguyên nhân chính khiến họ ra khơi.

Lúc này tất cả các thuyền đều nhìn chằm chằm về phía thuyền của đám Chu Tự.

Nhất cử nhất động đều tác động đến tâm trạng của họ.

Trên Phi Thượng Hào, Bạch Mẫn cũng nhìn chằm chằm.

Nếu không phải người bên kia nhắc nhở, lần này chắc chắn họ sẽ tổn thất nặng nề.

“Ta cả thấy Tâm Linh Ca Giả biết lần này chúng ta sẽ dồn toàn lực hành động. Sau đó các tuyến đường biển sẽ xảy ra biến hoá, đối phương muốn mượn việc này mà một lần diệt gọn chúng ta"

Phi Thiên trầm giọng nói:

“Thuyền trưởng bên kia mới thực sự là nhà mạo hiểm. Nàng hiểu hết tất cả"

Những người khác cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý. “Thuyền trưởng, chiếc thuyền kia lại chuyển động rồi.

Bạch Mẫn lập tức báo.

Nhất thời mọi người đều kinh hãi, dường như có phần mệt mỏi.

Lúc này, trong hạt trân châu lập tức có người chất vấn.

“Lã Bình, các ngươi rời đội làm gì?"

Tuy là chất vấn nhưng lại mang đến cảm giác như van nài.

Cứ như hắn vừa rời khỏi cũng đồng nghĩa việc tai vạ ập đến, lần đầu là chuyện ngoài ý muốn, vậy còn lần thứ hai?

Là người thì đều biết, thằng nhóc thuyền trưởng bên kia mới thực sự là chúa tể đường biển.

“Đâu có đâu, thuyền trưởng của chúng ta muốn câu cá, bên này không có cá nên rời xa một chút.

Giọng Lã Bình vang lên.

Mọi người trên đội tàu đều thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ, chiếc thuyền kia lúc nào cũng ảnh hưởng đến tinh thần của mọi người.

Chu Ngưng Nguyệt cũng không để thuyền con rời xa.

Một lúc lâu sau, trên mặt biển xuất hiện bóng mờ.

“Là hải quái."

Lã Bình lập tức hô lên:

“Thuyền trưởng, mau đến vị trí trung tâm, đám hải quái này rất mạnh.

Chu Tự vốn nhàm chán đến câu cá, trông thấy đám dã quái trong biển cũng không cảm thấy đám này mạnh chút nào.

Chu Ngưng Nguyệt không thèm để ý, tiếp tục câu cá.

Thu Thiển ngồi bên cạnh Nguyệt tỷ, cũng không quá để tâm.

Chu Tự ngồi ngay bên cạnh nàng, làm gì còn nơi nào an toàn hơn nơi này chứ?

Chu Tự đã đạt đến chu vi gì?

Đã là kiểu trên đỉnh núi nơi các nàng nhìn không thấu, không phỏng đoán được nữa rồi.

Chu Ngưng Nguyệt chợt nhìn về phía biển khơi, mở miệng nói:

“Cảm thấy sắp đến rồi, nhưng đúng là nhiều hải quái.

Chu Tự đưa cần câu cho Thu tỷ, đứng lên nói:

“Vậy trực tiếp đánh qua đó à?"

“Đạo hữu đừng kích động”Lã Bình lập tức giải thích:

“Ở hải vực, chưa nói đến việc không thể bay, cho dù là pháp thuật cũng sẽ bị ảnh hưởng. Dụng cụ tốt nhất bây giờ là dùng pháp bảo để tấn công. Giao đám này cho chúng ta là được rồi, nuôi binh nghìn ngày dùng một giờ, nếu không chúng ta còn có tác dụng gì?"

1146 chữ

Chương 1037: Hải Quái

Đúng vậy, bây giờ cho dù ba người Chu Tự đi đâu cũng sẽ không có người từ chối.

Những người khác trên thuyền trở thành món đồ có cũng được không có cũng chẳng sao, tuỳ thời có thể thay thế.

Bốn vị lái chính lại càng thẳng thắn:

“Các ngươi không đủ mạnh, chuyện này cứ giao cho chúng ta, chuyện chuyện môn phải để người có chuyên môn làm"

Chu Tự thấy họ như vậy thì cũng không đành lòng từ chối.

Hiếm khi tích cực như vậy.

Lúc này mỗi người đều bắc một cái đại pháo, bắt đầu tấn công hải quái.

Grao.

Tiếng gào bất ngờ truyền đến từ phía xa, có một số hải quái xuất hiện ở biển, diện mạo của chúng quái dị, lại còn nhiều xúc tu.

Những hải quái xung quanh chỉ cần ló đầu đều sẽ bị tấn công.

Lực sát thương không nhỏ, nhất thời đám hải quái này không thể tới gần.

Chu Tự đứng bên cạnh Thu tỷ chứ không tham gia vào, chỉ đứng tại chỗ nhìn.

Đợi khi hải quái tấn công qua đây thì ra tay cũng không muộn.

Nhưng khi thuyền càng tiến lên cũng càng có thêm nhiều hải quái xông về đây.

Có con dưới nước, có con nhảy khỏi nước, tóm lại là tấn công quanh thuyền.

Lã Bình với Dương Linh cùng với bốn vị truyền phó mồ hôi chảy đầm đìa, căn bản đánh không kịp. Rầm.

Một con hải quái có vảy chống được đòn công kích, lập tức bơi về hướng này.

“Nguy rồi, thuyền trưởng mau tránh đi"

Lã Bình hét lớn.

Nhưng họ phát hiện thuyền trưởng vẫn đang câu cá, không hề có ý định nhúc nhích dù chỉ một chút.

Ngay khi đòn tấn công giáng xuống, đại pháo đến từ phía xa.

Đoàng.

Hải quái chảy như bay đến bị giết ngay tại chỗ.

Ngay sau đó là làm mưa lửa đạn liên miên không dứt đánh úp lại đây, phần lớn hải quái bị giết chết ngay tức khắc.

Lã Bình khiếp sợ không thôi, hắn nhìn về phía đội tàu đằng xa.

Hắn phát hiện tất cả thuyền lớn đều diệt sạch hải quái vì họ.

Cảm động, cực kỳ cảm động.

Chu Tự vốn đã nắm chặt nắm đấm giờ một vẻ mờ mịt, trông thấy thuyền lớn này hắn cũng không biết nên nói gì mới phải.

Quên đi quên đi, các ngươi thích đánh thì đánh đi.

Nghĩ vậy, hắn lại cầm cần câu rồi tiếp tục câu cá.

Cùng lúc đó, trong hạt trân châu lại truyền đến giọng nói:

“Chúng ta là Phi Thiên Hào, chúng ta thừa nhận thuyền trưởng của các ngươi là người có năng lực, thế nhưng chiến lực của các ngươi quá yếu. Hy vọng nếu có chuyện gì thì cũng nói chúng ta biết, chúng ta có thể đảm bảo an toàn cho các ngươi. Đương nhiên, nếu đổi tuyến đường biến thì cũng mong thông báo trước một tiếng. Giúp đỡ nhau cùng có lợi"

“Chắc chắn rồi"

Lã Bình cảm kích nói.

Nhất thời, người trên Phi Thiên Hào thoải mái hơn rất nhiều, không chỉ có Phi Thiên Hào mà những thuyền khác cũng như thế.

Quả nhiên, phải dựa vào chiến lực.

Họ mới là mạnh nhất.

Nhất thời họ cảm thấy bản thân lại ổn rồi.

Trên mặt biển vô tận, vô số hải quái lao đến, hàng loạt hỏa pháo trải khắp mặt biển. Chu Tự có cảm giác như đang xem phim, không có chút tu chân nào. Nhưng bọn chúng nhiệt tình dâng trào, hắn không dễ ra tay. Cứ đợi đi, dù sao bây giờ đang có thời gian.

Vốn phải nửa ngày mới có thể đến, nhưng bây giờ xem ra, cũng chẳng cần đến một nửa thời gian. Nguyệt tỷ nói sắp đến rồi, có lẽ phía bên kia cũng rất sốt ruột.

“Còn bao nhiêu hải quái nữa?"

Thu Thiển hỏi.

“Rất nhiều, bên trong dường như là hang ổ của hải quái, chắc hẳn là muốn tiêu hao chiến lực của đội thuyền, sau đó có thể gây khó dễ người ở đây, không biết người hát tâm linh muốn làm gì. Nhưng chắc chắn không kìm nén được, chúng ta giữ thực lực là được.

Chu Ngưng Nguyệt thuận miệng nói, nhưng nói xong lại tiện tay ném thứ gì đó vào trong nước.

“Đây là cái gì?"

Chu Tự tỏ vẻ mặt tò mò.

“Chuẩn bị ít đồ, chẳng may dùng đến thì sao?"

Chu Ngưng Nguyệt quay đầu nhìn Chu Tự nói tiếp:

“Chúng ta chưa từng học võ, đương nhiên phải dựa vào cái đầu rồi?

Bị nói thành không có đầu óc, Chu Tự lẩm bẩm trong lòng. Nhưng cái đầu của Nguyệt tỷ đúng là rất có tác dụng. Đây là điều không thể nghi ngờ. Nhớ đến hồi còn đi học, mình cũng áp chế người khác, lúc đó không hiểu cảm giác của họ, bây giờ thì hắn hiểu rồi. Trong giới tu chân hắn chỉ là tên gà mờ, cũng chưa có kinh nghiệm về mọi mặt. So với Nguyệt tỷ, đúng là quá kém. Cũng may từ nhỏ hắn đã luyện võ thuật, hiện giờ đã thành võ đạo tông sư, chỉ có thể nói là khác con đường.

“Sao lại có nhiều hải quái như vậy?"

Trong trân châu vang lên tiếng hô kinh hãi.

“Đúng vậy, chẳng có lý do nào mà nhiều như vậy.

Người nào cũng nghi hoặc thắc mắc, dường như hy vọng có người có thể giải đáp.

“Phó thuyền trưởng, nói với họ, Tâm Linh Ca Giả ở phía trước, họ bắt đầu phản công rồi.

Chu Ngưng Nguyệt nói với Lã Bình.

“Được"

Lã Bình lập tức đến trước viên trân châu, truyền đạt lời của thuyền trưởng, nhất thời người bên trong khiếp sợ không thôi.

“Đến rồi ư? Đã đến rồi ư? Sao lại thế được?"

“Không biết, nhưng hải quái đúng là nhiều đến mức phi lý"

“Đừng nói nữa, xử lý hải quái trước đi, chắc hẳn có khởi nguồn, tập trung hỏa lực về phía đó.

“Sắp đến thật rồi sao? Cũng nhanh quá đấy"

Bạch Mẫn có chút không tin.

“Xử lý hải quái trước rồi tính, đây là việc chúng ta phải đối diện, nếu phát hiện ra hòn đảo nào thì toàn lực lái vào, tiến vào trước rồi tính"

Phi Thiên cất giọng trầm thấp nói. Những người khác đều gật đầu. Có thể lợi dụng được con thuyền đó đương nhiên là phải lợi dụng ít nhiều, đợi đến thời khắc cuối cùng, thì phải vì lợi ích. Lập tức phía đội thuyền lái về phía trước tấn công hải quái.

1091 chữ

Chương 1038: Truyền Chức Vị

Hồi lâu sau, cuối cùng họ nhìn thấy chỗ trung tâm hải quái. Trong đó có một vòng xoáy, trong vòng xoáy không ngừng có hải quái nổi lên, nhiều vô biên vô tận.

“Là điểm truyền tống, có người đưa hải quái từ nơi xa đến đây, buộc phải phá vỡ vòng xoáy"

Bạch Mẫn lập tức nói. Những người khác cũng hiểu ra. Sau đó Phi Thiên Hào hiệu triệu tất cả con thuyền bắt đầu tấn công vòng xoáy. Chỉ có tấn công vỡ vòng xoáy, mới có thể bình an vượt qua vùng biển này. “Mọi người đều đến vì tiền tài, những thi thể hải quái này chắc chắn đáng ít tiền. Phi Thiên Hào chúng ta tuyệt đối không cần thi thể hải quái, cho nên mời phối hợp với chúng ta tấn công vòng xoáy"

Phi Thiên nói với viên trân châu. Mọi người liền hiểu ra, Phi Thiên Hào đến vì hòn đảo. Các con thuyền khác không có đủ thực lực, chắc chắn không thể có được kho báu thực sự. Bây giờ có thể lấy lại vốn, mọi người đều đồng ý. Nếu có thể có được một ít vụn vặt của kho báu thì đã rất có lời rồi. Rất ít người muốn cướp đoạt bảo vật chính, những người có đủ thực lực đều ở trên thuyền lớn.

Lúc này rất nhiều người đáp lại, bắt đầu phát động tấn công. Dưới tiếng nổ ầm ầm liên miên không dứt, cuối cùng vòng xoáy cũng bị chấn động. Vào lúc quan trọng, Phi Thiên Hào sáng lên hào quang, một đòn đánh vỡ vòng xoáy. Quả nhiên sau khi vòng xoáy bị đánh vỡ thì không còn hải quái nổi lên. Chẳng bao lâu hải quái ở bên ngoài cũng bị xử lý sạch sẽ. Thấy vậy mọi người đều vui mừng hoan hô. Thuyền trưởng Phi Thiên cũng cười nói: “Tiếp tục đi lên, quan sát kỹ phía trước. Theo như lời cô bé thuyền trưởng đó nói, hòn đảo ở không xa nữa đâu.

Nhưng cũng phải chuẩn bị cẩn thận, đề phòng rơi vào bẫy"

Mọi người nhận lệnh.

Đội thuyền phía sau vớt rất nhiều hải quái lên, quả nhiên có được không ít đồ tốt từ thi thể hải quái. Điều rắc rối duy nhất là làm sao mang đi được? Hơn nữa có thể mang đi không?

“Tại sao phải mang đi, trực tiếp hấp thụ ở đây chẳng phải là được ư?"

Đột nhiên có người hỏi.

“Thì ra là thế.

Lập tức mọi người đều bừng tỉnh, là bọn họ ngu dốt.

Sau khi hải quái biến mất, tốc độ vượt biển nhanh hơn không ít. Lúc sau, cuối cùng họ nhìn thấy một điểm đen.

Sau khi lại gần phát hiện đó là một hòn đảo nhỏ dạt dào ý xuân. Trên đó có rừng cây núi cao như một nơi thần bí.

“Cuối cùng cũng tìm được rồi.

Phi Thiên kích động nói: “Lâu như vậy, đây là lần đầu tiên chúng ta tìm được hòn đảo này. Chắc hẳn nơi này là nơi ở của Tâm Linh Ca Giả, phải cẩn thận ứng phó"

“Có cần cảnh giác con thuyền kia không?"

Bạch Mẫn chỉ về con thuyền ở phía xa hỏi, đó là thuyền của Chu Tự.

“Tạm thời không cần quan tâm, đã đến được đây thành công, chắc hẳn họ không có uy hiếp gì"

Phi Thiên nói, Bạch Mẫn gật đầu. Những người khác cũng không để ý quá nhiều. Lúc này, Phi Thiên đến vị trí đầu thuyền, hắn nhìn phía trước, cảm giác kho báu nằm ngày trong lòng bàn tay hắn.

“Tăng tốc đi"

Vù!

Phi Thiên Hào tăng tốc đi về phía hòn đảo. Những người khác nhìn thấy hòn đảo, đương nhiên cũng không từ bỏ, cũng tăng tốc theo. Họ không cần nhanh hơn Phi Thiên Hào, chỉ cần nhanh hơn phần lớn người khác là được.

“Thuyền trưởng, chúng ta cũng tăng tốc đi Lã Bình nhìn Chu Ngưng Nguyệt nói.

Vì tiếp sau đó đã không còn tuyến đường, cho nên chỉ có thể dựa vào họ. Thuyền trưởng rất lợi hại, nhưng đội thuyền đã đến đích, cho nến rất khó nói những thuyền khác sẽ nể mặt họ.

“Thuyền trưởng hạ lệnh đi Bốn vị đại phó lập tức nói. Bây giờ thuyền trưởng chỉ đâu thì họ đánh đó.

Lúc này, Chu Ngưng Nguyệt nhìn hòn đảo trầm mặc một hồi, sau đó nói với Chu Tự ở phía trước:

“Chu Tự, đến ngồi xổm trước mặt ta Nghe vậy, Chu Tự tỏ vẻ mặt nghi hoặc, nhưng hắn vẫn ngồi xổm trước mặt Nguyệt tỷ. Đột nhiên cảm thấy Nguyệt tỷ cũng rất cao, ngồi xổm xuống thì không cao bằng Nguyệt tỷ.

Nhìn Chu Tự ở phía trước, Chu Ngưng Nguyệt lấy mũ trên đầu xuống đội lên đầu Chu Tự. Sau đó, nàng lại tháo mặt nạ đầu lâu đeo vào cho Chu Tự. Cuối cùng nàng lấy thanh kiếm ra, đặt ngang phía trước Chu Tự nói: “Nhận lấy kiếm của ta, từ nay ngươi tiếp nhận vị trí thuyền trưởng từ trong tay ta. Tương lai thuyền chúng ta có thể giành được thành tựu gì đều dựa hết vào ngươi.

Những người khác xung quanh đều ngẩn người tại chỗ, lâm trận đổi tướng, đó là đại kỵ. Tại sao thuyền trưởng lại làm vậy?

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Nguyệt tỷ, Chu Tự đưa hai tay tiếp nhận lấy thanh kiếm, hắn cất giọng nghiêm túc:

“Nhất định không phụ sự ủy thác của Nguyệt tỷ, sau này thuyền chúng ta sẽ danh chấn nội ngoại thần vực Thu Thiển:

"..."

Hai chị em nhà này đang làm gì vậy? Thỉnh thoảng lại làm chuyện khiến người ta khó hiểu. Vừa nghĩ đến đứa con sau này sinh ra sẽ giống Chu Tự, nàng hơi buồn. Cả nhà chỉ có nàng là người bình thường. Thôi vậy, sinh thêm mấy đứa, sẽ có một đứa giống mẹ.

Lúc này Chu Tự cầm kiếm đứng lên, hắn nhìn về phía mọi người nói:

“Sau này ta là thuyền trưởng mới của các ngươi, thuyền của người khác có tên, chúng ta cũng nên đặt tên cho thuyền này. Lấy tên Thiên Thần Hào đi”.

Đám người Lã Bình nhất thời không biết đáp lại thế nào. Thiên Thần Hào có phải quá huênh hoang rồi không?

1129 chữ

Chương 1039: Lời Ca

“Phó thuyền trưởng, đi công bố, nói cho họ biết tên của thuyền chúng ta. Lại nói với họ, Thiên Thần Hào chúng ta làm việc, kể cả Thần Minh cũng phải nhường đường"

Chu Tự nói với Lã Bình. Nhất thời, Lã Bình không biết phải nói gì. Ban đầu hắn kiêu ngạo với các thuyền khác, đó là vì phe mình vẫn tính là bình thường. Bây giờ thì tính là gì? Thiên Thần Hào thì không nói, câu Thần Minh cũng phải nhường đường, đang đùa hả? Không nói đến Thần Minh, một khi nói câu này ra, thì chẳng phải là tuyên chiến với Phi Thiên Hào sao? Sau đó hắn nhìn về phía cựu thuyền trưởng.

“Ngươi không thể chuyện gì cũng trông mong vào một đứa trẻ tám tuổi.

Chu Ngưng Nguyệt trả lời.

Lã Bình cắn răng, sau đó gật đầu. Cuối cùng hắn đến trước viên trân châu, họ khan hai tiếng rồi nói: “Các vị đạo hữu, xin chào mọi người. Ta là Lã Bình, vừa nãy vị trí thuyền trưởng phía chúng ta đã bàn giao. Cựu thuyền trưởng đã thoái vị, tân thuyền trưởng kế vị. Dưới sự dẫn dắt của tân thuyền trưởng, thuyền chúng ta đã có cái tên hoàn toàn mới, Thiên Thần Hào. Không những vậy, thuyền trưởng chúng ta cũng ra tuyên ngôn, Thiên Thần Hào chúng ta làm việc, kể cả Thần Minh cũng phải nhường đường. Thông báo như trên.

Sau một hồi im lặng, trong viên trân châu vang lên tiếng cười nhạo.

“Cái gì? Thiên Thần Hào? Lã Bình, ngươi điên rồi à? Chắc không phải lại đổi một thuyền trưởng trẻ con chứ? Ta cảm thấy thuyền trưởng cũ rất tốt.

“Còn Thần Minh cũng phải nhường đường cho các ngươi, sao các người lại ảo tưởng sức mạnh thế chứ?"

“Vừa nãy chúng ta còn cảm thấy các ngươi rất lợi hại, bây giờ tân thuyền trưởng vừa lên thì đã khiến chúng ta cảm thấy đầu óc hắn có vấn đề.

“Hiện giờ Phi Thiên Hào ở phía trước, Thiên Thần Hào các ngươi bảo họ nhường đường đi, lại còn Thiên Thần Hào, ngươi tưởng thuyền trưởng các ngươi là môn chủ Thập Vạn Thiên Thần Môn chắc?"

“Chẳng may thuyền trưởng họ thực sự cảm thấy hắn là môn chủ của Thập Vạn Thiên Thần Môn thì sao? Ha ha, ta buồn cười chết mất"

Nghe tiếng chế nhạo bên trong, mấy người Lã Bình hơi tức giận, nhưng không nói được gì.

Chu Tự lại hơi bất ngờ:

“Thập Vạn Thiên Thần Môn nổi tiếng như vậy sao?"

“Đâu chỉ là nổi tiếng"

Lã Bình thở dài nói:

“Môn chủ của Thập Vạn Thiên Thần Môn rất cao cường, vượt trên cả Thần Minh. Một lời đã khiến tín đồ thần Ánh Sáng rớt xuống một cảnh giới, tựa như thần tích. Nhân vật như vậy, ai dám không biết?"

“So với Thánh Tử Ma Đạo thì ai nổi tiếng hơn?"

Chu Ngưng Nguyệt tò mò hỏi.

“Việc này rất khó nói"

Dương Linh suy nghĩ nói:

“Ở ngoại thành thần vực thì môn chủ Thập Vạn Thiên Thần Môn nổi tiếng hơn, nhưng trong cả giới tu chân, hẳn là Thánh Tử Ma Đạo nổi tiếng hơn. Nghe nói Thánh Tử Ma Đạo từng hiển thánh, còn môn chủ Thập Vạn Thiên Thần Môn nhằm vào tín đồ Ánh Sáng. Cũng chỉ tín đồ Ánh Sáng và tín đồ khác mới biết rõ về hắn.

Đám người Chu Ngưng Nguyệt gật đầu, sau đó cũng không để ý nữa. Đương nhiên Chu Tự cũng không để trong lòng, mà chỉ kiếm về phía trước nói: “Tăng hết tốc độ, mục đích của chúng ta là bắt sống Tâm Linh Ca Giả"

Bắt sống? Mọi người cũng không biết nói gì. Nhưng mục tiêu không phải là kho báu, khiến họ bất ngờ. Nghĩ lại cũng tốt, ít nhất không cần xung đột với người khác. Hệ số nguy hiểm hẳn giảm xuống rất nhiều. Lúc này mọi người trên Phi Thiên Hào cũng cảm thấy kinh ngạc trước phát ngôn của Thiên Thần Hào, nhưng rất nhanh họ không để ý nữa. Ngoại thành thần vực có một đống người luôn nói khoác, cuối cùng thế nào vẫn phải xem thực lực, tạm thời không cần để ý tới. Những người khác cũng vậy, càng không coi Thiên Thần Hào ra gì. Nếu thật sự là người lợi hại, sao lại dùng con thuyền nhỏ như vậy? Hiểu rõ điều này thì không có gì phải lo lắng. Hòn đảo đang lớn dần ra trước mắt, cũng cho thấy họ sắp đến đích. Trong lúc mọi người hưng phấn, đột nhiên xung quanh có tiếng hát truyền đến, nhẹ nhàng du dương. Mặc kệ nội dung là gì, ấn tượng đầu tiên là giọng hát rất thoải mái cho đôi tai.

Rất nhiều người cảnh giác. Đám người Chu Tự lại không để ý gì. Chu Ngưng Nguyệt thu hồi cần câu, phát hiện không câu được con cá nào, phải làm việc gì khác giết thời gian.

Thu Thiển thử lắng nghe âm thanh phía sau tiếng hát, đáng tiếc lần này không nghe thấy gì khác, cũng không dám tập trung toàn bộ tinh thần, dễ xảy ra chuyện.

“Các ngươi biết họ đang hát gì không? Ta cảm thấy rất hay Chu Tự nói.

“Tâm Linh Ca Giả lệ thuộc nữ thần Hắc Dạ, nghe nói chúng ta chỉ sẽ nghe thấy tiếng hát tuyệt diệu, còn người có quyền hạn hắc dạ thì có thể nghe thấy lời ca của họ.

Tứ phó tiên tử thỏ nhắc nhở nói.

“Quyền hạn hắc dạ ư?"

Chu Tự suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy mình chắc cũng tính là có quyền hạn hắc dạ. Sau đó hắn điều động hạt giống hắc dạ, thử lắng nghe tiếng ca tuyệt diệu. Du dương như vậy, chắc lời ca cũng rất đẹp. Khi hạt giống quyền hạn được kích hoạt. Chu Tự nghe rõ lời ca, rất kinh ngạc.

“Một tên đại ngốc, hai tên đại ngốc, tổng cộng ba tên đại ngốc"

Sau khi nghe rõ, hắn lặng lẽ cất hạt giống quyền hạn, nghe tiếng hát vẫn hay hơn.

“Lời hát như nào?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

Chu Tự cười ha ha, không nói gì.

Thu Thiển tò mò, ngưng tụ ra quyền trượng hắc dạ. Lát sau đưa quyền trượng cho Nguyệt tỷ với vẻ mặt không cảm xúc. Sau đó Nguyệt tỷ nghe lời hát nói:

“Ta cảm thấy rất hay.

Đám người Lã Bình tỏ vẻ mặt hiếu kỳ, họ thực sự có thể nghe hiểu ư?

1097 chữ

Chương 1040: Thần Nói, Phải Có Ánh Sáng

Cùng với tiếng hát lan rộng, cả bầu trời bắt đầu u ám. Tuy phía trước họ là hòn đảo, nhưng bóng tối che kín mọi ánh sáng.

Hòn đảo trực tiếp biến mất thì không nói, thậm chí còn không nhìn thấy thuyền xung quanh.

“Hải vực thâm sâu, không ổn, mau chóng hiện ra những thứ có liên quan đến ánh sáng. Các ngươi có quyền hạn ánh sáng hay quyền hạn thái dương không?"

Lã Bình nhìn về phía bốn vị đại phó.

“Không có, làm sao chúng ta có được thứ như quyền hạn?"

Đại phó lắc đầu, sau đó cho hiện lên ngọn lửa:

“Chỉ có thể dùng lửa thay thế"

Lúc này, tất cả con thuyền đều chìm vào bóng tối. Phía Phi Thiên Hào có ánh sáng, dường như là ánh sáng của quyền hạn. Những thuyền khác cũng có ánh sáng yếu.

“Thuyền trưởng, cựu thuyền trưởng, các ngươi không thể đứng bên mép thuyền"

Lữ Bình lập tức nhắc nhở nói:

“Hải vực thâm sâu có nguy hiểm mà ai ai cũng biết, đó chính là khi hoàn toàn chìm trong bóng tối, sẽ bị vực sâu nuốt chửng. Bây giờ sáu người chúng ta duy trì ngọn lửa, ít nhiều có thể bảo vệ thuyền trưởng an toàn.

“Sau đó thì sao?"

Chu Tự vẫn chưa lùi xuống, chỉ nhìn Lã Bình.

“Sau đó thì đợi đi qua hải vực thâm sâu, nhưng nghe nói vùng biển này có rất nhiều nguy hiểm. May mắn thì có thể có một nửa số thuyền vượt qua.

Dương Tiểu Linh có lòng tốt nói.

“Hay là có thể lại gần Phi Thiên Hào, với thể hiện trước đó của cựu thuyền trưởng, họ chắc hẳn sẽ che chở chúng ta"

“Nhận sự che chở của người khác? Hoặc là trốn dưới ánh sáng, mặc cho vực sâu càn quét?"

Chu Tự nhìn đám người Lã Bình lắc đầu nói:

“Việc này không hợp với tác phong của Thiên Thần Hào chúng ta"

Thiên Thần Hào chúng ta có tác phong gì? Lã Bình kêu lên trong lòng. Nhưng hắn vẫn muốn khuyên thêm, bây giờ không phải lúc thể hiện uy phong. Sáu người nhọc lòng, tân thuyền trưởng không trầm ổn bằng cựu thuyền truong.

“Thiên Thần Hào vẫn chưa được nhiều người biết đến, vừa hay chúng ta có thể mượn hải vực thâm sâu này, khiến họ hiểu Thân Thần Hào mạnh thế nào.

Chu Tự đi đến đầu thuyền nhìn về phía trước, để mình thể hiện khí chất quân lâm thiên hạ.

Lúc này Nguyệt tỷ và Thu tỷ đến bên cạnh hắn.

Nhìn ba người, Lã Bình tối sầm mặt, họ muốn làm gì? Làm sao để những người khác hiểu Thiên Thần Hào mạnh thế nào. Hơn nữa, Thiên Thần Hào mạnh thế nào chứ?

“Đặt ánh sáng trong tay các ngươi xuống đi"

Chu Tự mới với đám người Lã Bình.

Không đợi Lã Bình lên tiếng từ chối, ánh mắt của Chu Tự đã dừng trên người bạn đời bên cạnh:

“Thu tỷ, phải dựa vào ngươi rồi.

Nghe vậy, Thu Thiển gật đầu, cánh tay trắng nõn tóm vào hư không, lập tức quyền trượng thái dương ngưng tụ trong tay nàng. Sau đó nàng giơ cao quyền trượng, thần lực hội tụ, giọng của Thần Thánh vang khắp bốn phương:

“Thần nói, phải có ánh sáng"

Sáu người Lã Bình vốn cũng không có quyền hành.

Họ ít người, muốn chèo chống nơi hải vực sâu thẳm vốn đã có chút gian nan.

Nếu mà gặp được một thuyền trưởng tốt, mọi người cũng sẽ đồng tâm hiệp lực, thử đột phá hải vực.

Đáng tiếc, hình như thuyền trưởng mà họ gặp phải thì tâm còn cao hơn trời, vô cùng liều lĩnh.

Đây là dáng vẻ muốn bị chôn vùi cùng nhau ở chỗ này.

Ở nơi này, Thiên Thần Hào lay lắt như là ánh nến, sao có thể tranh đoạt với người khác?

Mà vào lúc họ đang nghi hoặc tự hỏi, đột nhiên nghe được một thứ ngôn ngữ có thể xuyên thấu tâm linh.

Lúc này, trong mắt họ phản chiếu lên bóng dáng Thu Thiển đang giơ cao quyền trượng.

"Thần nói, phải có ánh sáng"

Ánh sáng?

Sáu người trong lòng không hiểu gì, nhưng mà sau một khắc, họ liền sửng sốt.

Nhưng mà sau khi ngẫm nghĩ một hồi, họ cảm nhận được thần lực nở rộ.

Bầu trời đen kịt cũng biến hóa theo.

Ngay sau đó, họ nhìn thấy một đạo quang mang đến từ trời cao, đâm rách bóng tối của vực sâu.

Thâm Uyên Chi Hải sôi trào, dường như đã gặp phải khắc tinh.

Hắc ám lui bước, quang minh mạnh mẽ giáng lâm.

Oanh!

Ánh sáng rực rỡ mà lại ôn hòa chiếu trên Thiên Thần Hào.

Cảm nhận được quang mang, sáu người Lã Bình đã không thể suy nghĩ được nữa, cuối cùng họ hiểu ra tại saothuyền trưởng muốn họ từ bỏ ánh sáng trong tay.

Vì thật sự không có bất kỳ tác dụng nào.

Khi họ lại nhìn về phía ba người phía trước, phát hiện bọn họ đang đứng sừng sững ở đầu thuyền, không bị những việc xảy ra ở xung quanh làm cho kinh ngạc.

Dường như tất cả đều là chuyện bình thường.

Bọn Lã Bình lại lần nữa cảm thấy bản thân thật nhỏ bé, hóa ra cường giả vẫn luôn ở tại bên cạnh mình.

Bốn vị lái chính rung động tột đỉnh.

Câu “Thần nói, phải có ánh sáng” kia làm cho họ có một loại xúc động khó tả.

Dường như đứng ở trước mặt họ, chính là Thần Minh danh xứng với thực.

Mà kẻ kinh ngạc không chỉ có mấy người họ.

Khi trông thấy ánh sáng trên thuyền bọn họ chỉ le lói như đom đóm, những thuyển khác đều đang cười nhạo.

Lời phát biểu của thuyền trưởng mới làm cho họ cảm thấy hả hê.

Chính là nhìn không quen cái vẻ phách lối của người khác.

Hiện tại là thời điểm dựa vào thực lực mạnh mẽ, còn dám phách lối như vậy?

Bên trên Phi Thiên Hào, Bạch Mẫn nhìn Thiên Thần Hào, không nhịn được mà hỏi thuyền trưởng:

"Có định giúp họ một chút không?"

"Không cần, nếu họ cảm thấy ai cũng phải nhường đường cho họ chứng tỏ không có cơ hội hợp tác. Phi Thiên nói.

1132 chữ

Chương 1041: Trở Mặt

Lúc này hắn cũng nhìn qua, nhìn thấy chính là con thuyền ảm đạm không ánh sáng, dường như có thể bị vực sâu nuốt trọn bất cứ lúc nào.

Mà chính vào lúc này, một âm thanh linh hoạt kỳ ảo vượt qua khoảng cách, truyền ra từ Thiên Thần Hào. "Thần nói, phải có ánh sáng"

Oanh!

Thần lực phun trào, vực sâu chấn động.

Phi Thiên tu vi cao thâm, thấy được điều mà người bình thường khó mà nhìn thấy.

Một đạo thần lực kết nối thiên địa, quang mang mênh mông đến từ mặt trời đỏ rực, đâm rách bóng tối của vực sâu.

Mặt trời đỏ rực giữa trời, tựa như Thần Minh đã đích thân giáng lâm.

"Sao có thể như vậy?"

Quang mang rọi xuống, chiếu lên Thiên Thần Hào.

Thiên Thần Hào trước kia chỉ le lói như ánh sáng đom đóm, trong nháy mắt vượt lên trên tất cả mọi người, như mặt trời chói chang trên không.

Vực sâu ở cũng phải cúi đầu trước mặt nó.

Mà có ba người đang đứng sừng sững trên Thiên Thần Hào.

Họ như vượt lên trên quang mang, chấp chưởng tất cả.

Lúc này trên Phi Thiên Hào có người có được Thái Dương quyền hành, hoảng sợ phát hiện vậy mà quyền hành của bọn họ lại bị đối phương khắc chế.

Thậm chí còn có một loại cảm giác giác ngộ.

"Thái...Thái Dương Thần?"

Trong nháy mắt, cả thuyền đều khiếp sợ nhìn Thiên Thần Hào.

Lúc này bên kia lại truyền đến tiếng nói, hình như có chút bất mãn:

"Tốc độ chậm lại rồi"

Ngay sau đó, nước biển quay cuồng, giống như đang thần phục. "Thần nói, cưỡi gió đạp sóng"

Soạt!

Nước biển quay cuồng, thúc đẩy Thiên Thần Hào tiến lên.

Chỉ qua một lúc, đã vượt qua Phi Thiên Hào trên cùng.

Dẫn đầu tiến lên.

Giờ khắc này, trông cả đội tàu đều có vẻ ảm đạm u ám.

"Khụ...khụ..."

Đột nhiên từ trong hạt trân châu của mỗi con thuyền đều truyền ra tiếng nói:

"Các vị, ta là thuyền trưởng mới của Thiên Thần Hào, mục đích chuyến đi này của chúng ta là bắt sống Tâm Linh Ca Giả. Hi vọng các vị sẽ không chắn trước mặt chúng ta. Nếu không thì các người sẽ giống như bóng đêm, bị chúng ta xé nát Lời nói vừa dứt, lúc tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, vực sâu hải vực bắt đầu khép lại.

Phi Thiên đứng ở đầu thuyền, hoảng sợ phát hiện dường như trong đêm tối có một vị nữ thần đang chấp chưởng tất cả.

Nàng vươn tay lên đêm tối liền vỡ nát.

Dường như nàng chính là chúa tể của bóng đêm.

Bóng tối đang lui bước, chỉ trong nháy mắt vực sâu hải vực đã khôi phục bình thường.

Ánh sáng chiếu rọi trên người, họ vốn nên cảm thấy ấm áp, giờ lại có một tia lạnh lẽo.

Thiên Thần Hào. Danh xứng với thực.

Quy cách của loại thủ đoạn lôi đình kia giống như Thần Minh, vượt qua tầm hiểu biết của họ.

Thái Dương Thần, nữ thần Băng Tuyết, Hắc Dạ nữ thần dường như đều đang làm thuê cho con thuyền này.

Những nhân vật bực này, thế mà bản thân còn dám chế giễu?

Mà sự thay đổi này đều bắt đầu xuất hiện từ khi thuyền trưởng mới nhậm chức, cho nên thuyền trưởng của bọn họ là ai?

Là ai vậy?

Lã Bình cũng muốn biết.

Sau ba lần liên tục cảm nhận được Thần Minh hiện ra, sáu người họ đã không thể đứng thẳng được nữa.

Vô thức gục ngã trên mặt đất.

Không biết có phải là ảo giác hay không, vừa nãy khi ở vực sâu hải vực, họ nhìn mấy người thuyền trưởng mà như nhìn thấy Thần Minh.

Ba người này đâu phải thứ vướng tay vướng chân gì, bọn họ chắc là Thần Minh đến trải nghiệm cuộc sống rồi?

Chỉ là rất nhanh sau đó Lã Bình lại cảm thấy không đúng lắm, hình như vừa rồi thuyền trưởng nói cái gì đó, Thần Minh sẽ làm gì đó.

"Chẳng có nhẽ thuyền trưởng có thân phận đặc biệt gì đó?"

Hắn nhỏ giọng nói.

Năm người bên cạnh cảm thấy Lã Bình đang nói nhảm.

Sau khi thuyền trưởng kế vị, dường như mở ra một cánh cửa mới cho bọn họ.

Thuyền tên là Thiên Thần.

Quyền hành của chư thần cũng chỉ là để phục vụ Thiên Thần Hào.

"Thuyền phó"

Lã Bình đột nhiên nghe được tiếng gọi.

Theo bản năng, hắn quỳ một chân xuống cung kính nói:

"Xin thuyền trưởng cứ dặn dò.

Chu Tự quay đầu lại, nghệt cả mặt, người này còn diễn sâu hơn cả hắn.

Sau đó hắn rút kiếm chỉ về phía trước nói:

"Toàn lực tiến lên "Vâng"

Lã Bình đứng lên nói với những người khác:

"Toàn lực tiến lên Lần này không ai dám có bất kỳ ý kiến nào, thuyền trưởng nói cái gì chính là cái đó.

Mau lái thuyền.

Xông lên!

Thuyền của Chu Tự dẫn trước thật xa, đội tàu phía sau nhìn theo nhưng cũng không dám nói gì.

Vừa rồi thuyền trưởng Thiên Thần Hào đã nói, ai dám chặn đường thì vực sâu hải vực chính là kết cục.

Hiện tại vực sâu hải vực đã không còn nữa.

Nếu mà họ dám cản đường, cái “không còn nữa” kia chính là họ.

Chỉ là tất cả mọi người đều không hiểu, vì sao Thiên Thần Hào lại đặc biệt như thế?

Vì sao họ lại mạnh như vậy?

Người như vậy không phải nên ở trên con thuyền lớn nhất à?

Không hiểu thì không hiểu, hiện tại họ cũng không dám hỏi.

Chỉ có thể xem tình huống tiếp theo như thế nào.

Nhất là nhìn xem Phi Thiên Hào sẽ làm thế nào.

Nhưng mà bên trên Phi Thiên Hào, Phi Thiên lại làm một việc khiến cho tất cả mọi người mở rộng tầm mắt.

Lần đầu tiên hắn cầm lấy hạt châu, mở đối thoại chung, kích động nói:

"Chào mọi người, ta là thuyền trưởng Phi Thiên Hào, Phi Thiên. Thông báo cho mọi người một việc, Phi Thiên Hào của ta ủng hộ Thiên Thần Hào vô điều kiện. Đối địch với Thiên Thần Hào chính là đối địch với Phi Thiên Hào chúng ta. Xin thông báo cho mọi người cùng biết!"

Lời vừa dứt, đừng nói là những người khác, cho dù là người bên trên Phi Thiên Hào đều khiếp sợ nhìn Phi Thiên.

1101 chữ

Chương 1042: Chạm Mặt

"Thuyền trưởng"

Bạch Mẫn cảm thấy hẳn là nên quan sát thêm một chút.

Nhưng mà không đợi những người này tiếp tục mở miệng, Phi Thiên đã đưa tay ngăn bọn họ lại.

Hắn kiên định ra mặt nói:

"Không cần nói nhiều, ta có dự cảm, quyết định này chính là quyết định anh minh nhất trong đời ta"

"Vậy chúng ta nên làm như thế nào?"

Bạch Mẫn hỏi.

Nếu thuyền trưởng đã nói như vậy, họ còn có thể nói gì được nữa?

Chỉ có thể theo thuyền trưởng đi đến cuối cùng thôi.

"Gặp nguy hiểm phải xông lên dẫn đầu, tuyệt không hai lời"

Phi Thiên nhìn Thiên Thần Hào phía trước nói:

"Hy sinh vì nghĩa, máu chảy đầu rơi. Kiên quyết bảo vệ Thiên Thần Hào"

Đám người không hiểu gì, lại cũng chỉ có thể như vậy thôi.

Chu Tự nghe được lời phát biểu của Phi Thiên Hào cũng có chút bất ngờ.

"Những người này thức thời vậy sao?"

"Là tốt hơn những người khác một chút, nếu như bình thường thì hẳn là sẽ thờ ơ hoặc là nổi nghi vấn.

Thu Thiển nói.

"Chưa chắc, có thể tu vi của hắn không kém, còn có thể là tín đồ thành kính. Vừa nãy sử dụng quyền trượng mấy lần, có lẽ hắn đã nhìn thấy gì rồi"

Chu Ngưng Nguyệt nghĩ một chốc rồi nói:

"Sau đó cộng thêm vấn đề về tính cách nên muốn ôm đùi.

Cho dù là gì đi chăng nữa thì Chu Tự cũng không quan tâm, chỉ cần không quấy rầy hắn là được.

Nói đến đùi, vậy thì chắc chắn đùi Nguyệt tỷ là chắc nhất.

Nhiều khi hắn cũng phải dựa dẫm Nguyệt tỷ.

Thấy đảo nhỏ ở ngay trước mặt, Chu Tự đã chuẩn bị sẵn sàng để lên đảo.

Chỉ là lúc này, đảo nhỏ bỗng truyền đến tiếng nhạc.

Ngay sau đó một bóng người mờ ảo xuất hiện trên vùng trời của hòn đảo.

Nàng có đuôi cá, thân người, chỉ là da trên người đều là vẩy cá, chỗ mẫn cảm thì có vỏ sò che lại.

Ba ngàn sợi tóc đong đưa theo gió, trên tay cầm một chiếc đàn hạc lớn.

Nhìn gương mặt này, đẹp để lại tinh xảo, cũng được coi là mỹ nhân trong xã hội loài người.

"Đây chính là Tâm Linh Ca Giả?"

Chu Tự chau mày nói:

"Nhìn giống dã quái ghê."

"Mỹ nhân ngư"

Chu Ngưng Nguyệt hoảng sợ nói.

Thu Thiển cũng cảm thấy kinh ngạc:

"Sao trên người mỹ nhân ngư này đều là vẩy cá thế, nhưng mà vậy cũng tốt, không quá lộ liễu.

"Ngươi nói xem dưới lớp vẩy đó của nàng ta là da hay thịt?"

Chu Ngưng Nguyệt đột nhiên hỏi.

Chu Tự nghe được thì thấy Nguyệt tỷ quá tàn nhẫn. "Thứ ta không thuận mắt nhất là ngược đãi động vật, Nguyệt tỷ không hổ là Ma nữ"

Chu Ngưng Nguyệt trừng mắt nhìn, đang nghĩ xem rốt cuộc ai mới tàn nhẫn hơn.

Lúc này Tâm Linh Ca Giả dừng đánh đàn, nàng nhìn chiếc thuyền trên biển rồi nói:

"Nơi đây là thánh địa của bọn ta, loài người, các ngươi vượt biên rồi. Các ngươi sẽ hứng chịu lửa giận của bọn ta Nàng vung tay một phát, dưới biển hiện lên một cái bóng to lớn, giống như một hải quái đáng sợ nào đấy.

Sau đó cái bóng ấy nhảy ra khỏi mặt biển.

Là một con cá mè đầu to lớn vô cùng.

Nó có một hàm răng nhọn, chỉ cần cắn một phát, đừng nói là thuyền, dù là hòn đá lớn cũng có thể nát bấy.

"Nàng ta đang nói láo"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn chằm chằm Tâm Linh Ca Giả đang ở trên trời rồi nói.

"Mặc kệ nàng ta có nói láo hay không, bắt về hẳn nói"

Chu Tự định ra tay.

Thân là phe phản diện còn muốn nói đạo lý với đối phương?

Như vậy thì sao hắn làm Ma Đạo Thánh Tử được?

Soạt!

Cá mè đầu to vọt thẳng về phía Chu Tự, giống như muốn bắt họ để làm món khai vị.

Ầm ầm!

Ngay lúc cá mè đầu to vọt đến thì Phi Thiên Hào tấn công.

"Nghe khẩu lệnh của ta, nã pháo"

Phi Thiên hô to.

Ẩm...ầm!

Hoả lực liên tục trút xuống.

Toàn bộ đều trút lên thân cá mè đầu to.

Tiếng nổ vang qua đi, cá mè đầu to không có chút tổn thương nào, nó có chút tức giận với mấy con ruồi này.

Sau đó nó xoay đầu phóng về phía Phi Thiên Hào.

Nó không há miệng ra mà dùng đầu để đụng.

Ầm!

Phi Thiên Hào không có sức phản kháng, bị đụng văng ra ngoài.

Trực tiếp lật thuyền.

Loại tấn công đáng sợ này khiến tất cả mọi người đều rùng mình.

Quá mạnh rồi, vốn không cùng một cấp bậc mà.

Cá mè đầu to lạnh lùng lườm qua chiếc thuyền bị lật, sau đó xông thẳng về phía Chu Tự.

Giải quyết món khai vị trước đã.

Những cái khác từ từ rồi ăn.

Tốc độ của nó rất nhanh, những người khác trên thuyền phảng phất thấy được kết cục của Thiên Thần Hào.

Sáu người Lã Bình đều bị doạ đến ngu luôn rồi, con cá mè đầu to này quá mạnh.

Song trong lúc họ đang muốn ra tay, cá mè đầu to đã va đến.

Họ vô thức nhắm mắt lại, đợi sức va chạm to lớn ập đến.

Ầm!

Một tiếng vang lớn truyền đến.

Nhưng thứ mà Lã Bình họ ngoài dự đoán đó là họ không cảm nhận được bất kì sức va chạm nào.

Lúc họ mở mắt ra liền ngây người ra tại chỗ.

Một con cá mè đầu to mới nãy còn đang cách họ không xa, nhìn chằm chằm họ.

Thế nhưng không phải nó không muốn tấn công mà là không tấn công được.

Lúc này Lã Bình kinh ngạc phát hiện ra thuyền trưởng dùng một tay chộp lấy đầu con cá mè đầu to.

Chính vì cái chộp này mà cản nó tấn công, cũng vì cái chộp này mà khiến cho cá mè đầu to không thể thoát ra.

Cá mè đầu to điên cuồng giãy giụa thân mình, nhưng lại không thể rơi từ không trung xuống.

"Thần ơi, ta đã thấy được gì đây Lã Bình khiếp sợ không thôi.

1082 chữ

Chương 1043: Tự Do

Một tay bắt lấy con cá mè đầu to đụng văng Phi Thiên Hào, đây là thực lực đáng sợ gì vậy?

Ngoại thành Thần Vực có vô số cường giả, cũng không ít kẻ mạnh hơn Phi Thiên Hào.

Nhưng họ thậm chí còn không bảo vệ được mình.

Vậy mà ở trước mặt Thiên Thần Hào, con cá mè đầu to khổng lồ này lại như một con cá nhỏ bị bắt lấy vậy.

Bốn vị lái chính đổ mồ hôi lạnh không ngừng.

Trước đây họ còn nói thực lực của đám Chu Tự không ổn, toàn trông cậy vào họ.

Bây giờ xem ra ngoại trừ chèo thuyền thì họ chẳng còn giá trị gì.

Ấy vậy mà lúc đầu họ còn dám phản đối đưa ba kẻ vướng víu này theo.

Đây là ba vị thần đấy.

Chu Tự bắt lấy con cá mè đầu to, có lòng tốt nói với Tâm Linh Ca Giả:

"Nuôi thú cưng thì phải chăm cho tốt, không thì thú cưng sẽ dễ chết" "Ngươi muốn hành hạ nó đến chết?"

Tâm Linh Ca Giả hỏi Chu Tự.

"Sao ngươi lại nói thế chứ"

Chu Tự cười một tiếng rồi nói:

"Loại người như ta trước giờ chưa từng ngược đãi dã quái"

Vào lúc đám Lã Bình đang nghĩ xem Chu Tự có phải nhân từ quá rồi không thì đột nhiên phốc một tiếng.

Cá mè đầu to trực tiếp bị vê thành bột.

Cơ thể nó hoá thành những miếng thịt bằm rơi xuống dưới biển.

Nhất thời sáu người họ đều bị doạ đến ngu người.

Đã nói là không ngược đãi mà.

Vậy mà sau khi cá mè đầu to bị giết, Tâm Linh Ca Giả nở nụ cười:

"Loài người ngu xuẩn, có lẽ ngươi không biết rằng con cá đó không phải vật cưng của ta, mà nó là phong ấn của ta. Giờ đây nó đã bị ngươi giết chết, ta sẽ được tự do"

Lời nói vừa dứt, trên đảo phát ra ánh sáng vô tận.

Mới nay vẫn còn là Tâm Linh Ca Giả mờ ảo trong phút chốc ngưng thực.

Bóng dáng của nàng nổi bồng bềnh trên không trung phấn khích xoay một vòng.

Sau đó quyền hành ngưng tụ trên cơ thể nàng, thần lực bắt đầu lan rộng ra, không ngừng đến gần vị trí của Thần Minh.

"Tự do rồi"

Tâm Linh Ca Giả nhìn Chu Tự, cảm kích nói:

"Loài người, sự ngu xuẩn của ngươi đã giúp ta lấy lại được tự do. Ngươi muốn có gì? Ta có thể thoả mãn ngươi, đương nhiên, nếu không thoả mãn được ngươi, ta sẽ giết ngươi"

"Nhìn người vui vẻ thật đấy"

Chu Tự vỗ tay rồi nói:

"Ta muốn bắt ngươi đem về nghiên cứu, vậy được không?

"Bắt ta?"

Tâm Linh Ca Giả nở nụ cười.

"Ta mới lấy lại được tự do, sao có thể bị bắt được? Vậy nên ta từ chối, hơn nữa sẽ giết ngươi. Những người bắt ta đều là người xấu"

"Thế mà ngươi cũng phát hiện ra, vậy ta cũng không cần giả bộ nữa. Hôm nay ngươi theo Nguyệt tỷ về để nàng nghiên cứu.

Chu Tự bình thản nói. "Hahaha!"

Tâm Linh Ca Giả cười haha:

"Đã nhiều năm như vậy rồi, loài người cũng chỉ biết mạnh miệng thôi sao? Loài người nhỏ bé đừng nói là bắt ta, đến bay các ngươi còn không bay nổi Lúc này bọn Phi Thiên mới từ dưới nước bò lên, phát hiện ra thuyền trưởng Thiên Thần Hào đang đối mặt với Tâm Linh Ca Giả.

"Đúng đó, không bay nổi thì đánh thế nào được?"

Bạch Mẫn nghi ngờ hỏi.

Nhưng mà đúng là chuyện Tâm Linh Ca Giả biết bay nằm ngoài dự tính của họ.

"Bay?"

Chu Tự cười cười nói:

Ngay lúc Tâm Linh Ca Giả muốn mở miệng, đột nhiên phát hiện Chu Tự biến mất ngay tại chỗ.

Người đâu?

"Sao ngươi lại cảm thấy ta không biết bay vậy?"

Đột nhiên có âm thanh vang lên từ phía sau Tâm Linh Ca Giả.

"Phân Cân Thác Cốt Thủ"

Trong phút chốc, Tâm Linh Ca Giả cảm thấy ngón tay đau dữ dội.

Tiếp đó cánh tay nứt ra từng chút một.

Cảm giác đau âm ỉ theo đó mà kéo đến.

Phốc!

Tron nháy mắt, toàn bộ cánh tay của Tâm Linh Ca Giả khổng lồ bị xé xuống.

Máu tươi chảy đầy đất.

Mà Chu Tự ở trên cao thuận tay ném cánh tay khổng lồ xuống biển.

Sóng biển dâng lên nhưng lại không thể bao phủ tầm vóc cao lớn của Chu Tự.

Hắn đứng thẳng trên không trung nữa ngày tựa như núi cao vời vợi, khí thế khoáng đạt.

"Ngươi đoán xem vị thần lần trước dám ở trước mặt ta tỏ vẻ Thần Minh ta đây bây giờ ra sao rồi?"

Trên bầu trời hải vực được mọi người công nhận không thể nào phi hành, cả đám người thấy có một người đang đứng lơ lửng trên không thì đều có chút khó mà tin được.

Nhất là khi nhìn thấy đối phương có thể kéo đứt cánh tay của tồn tại gần với thần minh một cách tùy tiện thì càng không thể tưởng tượng nổi.

Phi Thiên ngồi trên mái thuyền, sững sờ nhìn lên bầu trời cao.

"Ta đã nói rồi mà, lựa chọn của ta là chính xác"

"Thuyền trưởng thật anh minh"

Tới bây giờ Bạch Mẫn vẫn chưa tỉnh táo lại.

Soạt.

Bọt nước bắn lên, là do cánh tay của Tâm Linh Ca Giả rơi xuống nước tạo thành.

Đám người chỉ có thể ra tay chống đỡ, mặc dù hơi nhếch nhác nhưng hiện nay sự chú ý của bọn hắn đều đổ dồn về bầu trời.

Ca Giả to lớn đứng trước mặt thuyền trưởng của thuyền Thiên Thần cũng bất lực đến vậy.

"Thuyền trưởng, Tâm Linh Ca Giả có thực lực gì?"

Đột nhiên Bạch Mẫn hỏi.

Một số người có tu vi cao thâm đứng cạnh đó cũng rất tò mò.

Mặc dù thực lực của họ không tệ nhưng đối mặt với Tâm Linh Ca Giả cũng không thể phản kháng.Khí tức kia chỉ đại tiền bối mới có.

Mà người có thực lực như vậy thì thường không có hứng thú với chuyện ở nơi đây.

1088 chữ

Chương 1044: Bật Đặc Hiệu "Thực lực gì ư?"

Phi Thiên suy nghĩ một lát rồi mới nói:

"Tâm Linh Ca Giả là quyền hành tâm linh lệ thuộc Hắc Dạ, Tâm Linh Ca Giả không chỉ là tên của đối phương mà còn là tên cấp độ. Nghe nói là đây là một trong những quyền hành mạnh nhất lệ thuộc dưới trướng Nữ Thần Hắc Dạ. Nếu như thần vị Hắc Dạ bỏ trống thì Tâm Linh Ca Giả sẽ có cơ hội bước lên làm thần "Tòng thần ư?"

Bạch Mẫn hỏi lại ngay lập tức.

"Mạnh hơn so với tòng thần bình thường, ta còn tưởng rằng Tâm Linh Ca Giả đã vẫn lạc, chỉ còn một chút quyền hành sót lại, không ngờ rằng bản tôn vẫn ở đây. Chẳng trách những tòng thần kia đều không dám đề cập tới" Phi Thiên tỏ ra bất đắc dĩ mà nói.

"Thuyền trưởng thuyền Thiên Thần kia có thân phận gì? Tại sao muốn bắt sống đối phương Những người khác lại hỏi.

Phi Thiên không thể nào đưa ra câu trả lời, bởi vì đến hắn cũng không biết.

Không chỉ có hắn, ngay cả phó thuyền trưởng của thuyền Thiên Thần cũng không thể biết được.

Sau khi bọn hắn nhìn thấy Tâm Linh Ca Giả bị thuyền trưởng xé đứt một cánh tay thì sáu người bọn hắn đã ôm nhau dựa chung một chỗ trên boong thuyền.

Đến cùng thuyền trưởng là một tồn tại như thế nào mới có thể biểu hiện một cách bá khí như vậy. Khiến đối phương đoán kết cục của thần minh ra vẻ ta đây.

Giọng điệu đó, khẩu khí đó đã nói rõ điều gì?

Nói rõ thuyền trưởng đã gặp được không chỉ một hai thần minh.

Tu chân giới hiện tại có nhiều thần minh như thế sao? Nhưng có mấy ai có thể gặp được thần minh chứ?

Trong lúc nhất thời hắn nhớ tới những gì mình đã nhìn thấy ở ngoại thành Thần Vực trước đó.

Nhất là bộ dạng Thần Phong Bạo bị bóp nát lúc cuối cùng kia.

"Không không, không thể thế được, chắc chắn là do ta suy nghĩ nhiều rồi.

Lữ Bình điên cuồng lắc đầu.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn Chu Tự ra tay cũng có chút tò mò:

"Không phải hắn không ngược đãi dã quái sao?"

"Có thể lần này hắn muốn bắt sống"

Thu Thiển trả lời.

Không ngược đãi thì không thể nào bắt sống được. "Nghe cũng có lý"

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu tỏ vẻ bản thân đã hiểu.

Lúc này Tâm Linh Ca Giả nhíu mày, hắn đưa tay ôm vai với vẻ đau đớn:

"Nhân loại, ngươi thật sự rất tàn nhẫn"

Chu Tự nhìn bộ dạng đau đớn của đối phương, tỏ vẻ có lòng tốt nói:

"Hay là tự ngươi trói mình lại nhé?"

Muốn bắt sống thì phải khiến đối phương mất đi sức chiến đấu. Đương nhiên phải bắt đầu từ phá hủy đôi tay của đối phương.

Người và thần linh của tu chân giới chỉ cần có tay chân là sẽ phản kháng.

Mà lại cứ phá hủy trước cũng không có vấn đề gì, dù sao sau này vẫn có thể khôi phục. Chỉ là có chút đau đớn.

"Nhân loại, ngươi biết quyền hành của ta không?"

Tâm Linh Ca Giả cười nói:

"Ngươi biết đứng trước mặt ta nguy hiểm như thế nào không?"

Lúc này chung quanh Chu Tự có vô số sợi dây, mỗi một sợi đều giống như là thực thể của tư tưởng.

Sợi Dây Tâm Linh.

Không đợi Chu Tự đáp lại, những sợi dây này đã trực tiếp nhào về phía hắn.

Dường như muốn để cho Chu Tự mất đi lý trí, tiện bề khống chế.

Chu Tự không hề nhúc nhích, cứ mặc kệ những sợ dây này đâm vào cơ thể mình.

"Haha."

Tâm Linh Ca Giả nhìn thấy những sợi dây kia đã thành công đi vào cơ thể Chu Tự thì che miệng cười khẽ: "Sợi Dây Tâm Linh có thể đào móc hắc ám trong lòng ngươi, sau đó khống chế tâm trí ngươi. Dường như ngươi không hiểu lắm về quyền hành của ta nhỉ. Mặc dù ngươi mạnh nhưng cuối cùng vẫn bị ta khống chế mà thôi. Ngươi nghĩ tại sao con cá khổng lồ kia lại tấn công các ngươi?"

"À..."

Chu Tự vẫn không nhúc nhích, hắn tò mò hỏi:

"Ngươi đã thi triển đại chiêu xong rồi à? Tác dụng của nó đến chậm à?"

"Ha?"

Tâm Linh Ca Giả nhìn chằm chằm Chu Tự với vẻ mặt kinh ngạc:

"Vì sao ngươi vẫn có thể nói chuyện?"

"Vì sao ta không thể nói? Dường như những sợi dây này không thể đào móc hắc ám trong lòng ta.

Chu Tự tiện tay kéo đứt toàn bộ những sợi dây kia.

"Sao có thể thế được?"

Tâm Linh Ca Giả thấy cảnh này thì thốt lên kinh ngạc:

"Vì sao ngươi có thể dùng tay không bắt lấy Sợi Dây Tâm Linh?"

Điều này cũng giống như việc dùng tay không bắt lấy quyền hành, không phải quyền hành nào cũng có thể cầm nắm được.

Cho dù có thể thì cũng cần một chút thủ đoạn.

Nhưng người này thì lại khác, tiện tay là bắt được.

"Nhìn dáng vẻ sợ hãi của ngươi kìa, ta còn chưa bật đặc hiệu đấy"

Chu Tự bình thản đáp.

Đột nhiên hắn phát hiện tên Tâm Linh Ca Giả này học tâm lý, muốn để nàng ngoan ngoãn chịu trói thì cần phải dùng thuốc liều cao.

Lúc này, hắn bắn ra hạt châu pháp tướng.

"Vậy đầu tiên để chúng ta nói chuyện ngang hàng đã Đối phương to lớn như thế, mình cũng không thể bị khinh thường.

Khí thế Chu Tự đột nhiên lớn mạnh hơn.

Hắn bóp nát hạt châu.

Bây giờ Chu Tự chỉ chờ đặc hiệu phối hợp với mình. Nhưng mãi không có phản ứng.

Hả?

Vì sao không có phản ứng?

Nhưng trong mấy giây sau hắn đã hiểu ra, đây là ngoại thành Thần

Vực, những thứ hắn mang vào không phải là vật thật. Cho nên không thể nào dùng được hạt châu này.

Trong lúc nhất thời Chu Tự cảm thấy có chút xấu hổ.

Đây là sản phẩm kém chất lượng gì vậy chứ?

Bị lão bản mặc cả lừa rồi.

1154 chữ

Chương 1045: Thẹn Quá Hóa Giận

"Nhân loại, ngươi muốn làm gì?"

Tâm Linh Ca Giả cảm nhận được khí thế của Chu Tự đã bành trước, hắn đang lo rằng đối phương muốn bày ra thủ đoạn lợi hại nào đó.

Không chỉ nàng mà những người khác cũng đang dõi theo.

Chu Tự cảm nhận được ánh mắt của mọi người, hắn chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Trong lúc nhất thời hắn cảm thấy xung quanh luôn có người đang chỉ trỏ mình.

Đại khái sẽ nói hắn rằng, ngươi nhìn xem người kia thật sự rất kỳ quái, vừa rồi hắn định làm gì vậy?

Không biết, cái đồ chuunibyou.

*Chuunibyou (ảo tưởng sức mạnh) chỉ những người thường xuyên pha lẫn thế giới ảo và thế giới thật với nhau, tự xem mình như người đặc biệt, có siêu năng lực. Ngoài ra chúng còn mang nghĩa những người tin rằng có thể làm được nhưng thực tế lại không.

Căn bệnh của những học sinh năm thứ hai trung học. Chuunibyou được dịch ra tiếng việt là hội chứng tuổi teen hay ảo tưởng sức mạnh.

Hiện có khoảng 3 loại Chuunibyou phổ biến hiện nay gồm:

Ảo tưởng mình là kẻ phạm tội: Đây được gọi là nhóm Anti Social (phản xã hội), những người luôn chán ghét cuộc sống, muốn phá bỏ những quy tắc, luật lệ trong cuộc sống nhưng chẳng làm được gì ngoài tưởng tượng ra băng đảng của riêng mình.

Quay lưng lại với xu hướng chung: Là người luôn kịch liệt phản đối những thứ được nhiều người yêu thích, và chọn cho mình những sở thích “không giống ai” để tạo sự khác biệt.

Người luôn nghĩ mình có năng lực siêu nhiên: Đây là những người trong anime Chuunibyou demo Koi ga shitai mắc phải, luôn không chấp nhận bị đối xử như người bình thường khi mang trong mình nhưng năng lực đặc biệt.

Đúng thế, nhìn cũng trưởng thành mà sao như đứa con nít vậy chứ. Con nhà ta cũng không lanh chanh như hắn.

Chu Tự mới nghĩ tới đây thôi hắn đã cảm thấy mình không sống nổi nữa rồi.

"Nhân loại, ngươi...

Tâm Linh Ca Giả còn muốn nói gì đó.

Nhưng bây giờ Chu Tự đang vội vã muốn làm gì đó để dịu đi sự xấu hổ của bản thân.

Hắn nhìn chằm chằm đối phương rồi trầm giọng nói:

"Ngươi chỉ là thần minh mà cũng dám lỗ mãng?"

Sau đó Chu Tự dậm chân một cái, biến mất ngay tại chỗ.

Chớp mắt sau, hắn đi tới trước trán của Tâm Linh Ca Giả rồi đá ra một cước.

"Táp Đạp Như Lưu Tinh Bộp!

Trước khi Tâm Linh Ca Giả phản ứng lại kịp, nàng đã cảm thấy sọ não vỡ vụn, cả người cũng bay ra ngoài.

Xung kích đáng sợ khiến mặt biển dậy sóng, không khí cũng chấn động.

"Phân Cân Thác Cốt Thủ"

Chu Tự tới gần thêm lần nữa, bắt lấy một cánh tay khác của Tâm Linh Ca Giả rồi vặn ngược.

Cánh tay bị xé đứt, máu tươi rớt xuống biển cả.

"Phật Sơn Vô Ảnh Cước" Chu Tự đi tới phần bụng của Tâm Linh Ca

Giả rồi đá ra một cước.

Tốc độ nhanh chóng, vô cùng mạnh mẽ khiến người ta e ngại.

Máu tươi và lân phiến cũng rớt xuống. Trước khi những người khác còn chưa phản ứng lại thì Chu Tự đã nhảy lên trên đầu Tâm Linh Ca Giả.

Hắn không để ý tới ánh mắt hoảng sợ của Tâm Linh Ca Giả, đưa lưng về phía ánh sáng rồi bày ra tư thế.

"Thái Cực Quyền"

Ầm...ầm...ầm!

Quyền phong cường đại tấn công Tâm Linh Ca Giả, huyết nhục nổ tung, xương cốt tan rã.

Rầm!

Tâm Linh Ca Giả trọng thương rơi xuống hòn đảo.

Mà lúc này Chu Tự đứng trên đảo, đang nắm lấy đuôi của Tâm Linh Ca Giả.

Bắt đầu đập qua đập lại.

"Vô Địch Phong Hỏa Luân"

Rầm!

Bộp!

Tâm Linh Ca Giả đang không ngừng bị lật qua lật lại, sau đó đập xuống đất và mặt nước.

Trong lúc nhất thời mặt biển đang thanh tịnh bắt đầu bị máu tươi nhuộm đỏ.

Đám người nhìn thấy mà phát khiếp.

Quá tàn nhẫn rồi.

Nhất là sự cường đại của đối phương, không thèm để ý bất cứ chiêu thức nào của Tâm Linh Ca Giả.

Đám người Phi Thiên đang đối đầu với sóng biển, nhưng sự cường đại của Chu Tự khiến bọn hắn lạnh sống lưng.

Đám người Lữ Bình ngồi trên boong thuyền, đã choáng váng mất hồn.

Chu Ngưng Nguyệt thì có chút không hiểu:

"Hắn sao vậy?"

"Mở đặc hiệu thất bại, lúng túng nên thẹn quá hóa giận, đang tìm cách làm chút gì đó để xoa dịu sự xấu hổ trong lòng"

Thu Thiển giải thích.

Chu Ngưng Nguyệt ồ một tiếng rồi tiếp tục nói:

"Vừa rồi hắn định mở đặc hiệu gì vậy?"

"Pháp Tướng Thiên Địa của lão bản mặc cả"

Thu Thiển nói.

"Dường như đây là lần đầu tiên hắn gặp phải chuyện này nhỉ?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Đúng thế, lần trước cho dù không đánh lại Thần Phong Bạo nhưng khí thế vẫn còn đó, hôm nay khí thế lại yếu hơn một bậc."

Thu Thiển cười gật đầu.

Ầm!

Tâm Linh Ca Giả bị quẳng xuống đất, máu thịt be bét.

"Nhân loại"

Tâm Linh Ca Giả nổi giận nói:

"Chủ nhân của ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cho ngươi"

"Chủ nhân của ngươi ư?"

Chu Tự nhảy lên đứng trong không trung, hắn nhìn Tâm Linh Ca Giả to lớn mà nói:

"Chủ nhân ngươi là ai?"

"Nữ Thần Hắc Dạ"

Tâm Linh Ca Giả mở một con mắt nhìn Chu Tự.

Một con mắt còn lại đã bị đánh mù.

"Vậy ngươi biết ta là ai không?"

Chu Tự cụp mắt nói. "Ngươi là ai?"

Tâm Linh Ca Giả hỏi.

Đã bị đánh tới nước này rồi, đầu óc của nàng cũng không muốn vận động nữa.

"Ngươi xem đi, ngươi còn không biết ta là ai, làm sao có thể để chủ nhân ngươi trả thủ giúp ngươi đây?"

Chu Tự có lòng tốt nói.

"Nhân loại"

Tâm Linh Ca Giả lớn tiếng nói:

"Ngươi dám nói tên của mình ra không?"

Chu Tự nghe vậy thì vô cùng vui mừng:

"Được thôi, nếu ngươi đã thật lòng muốn biết thì ta sẽ nói cho ngươi biết thân phận của ta. Ngươi có biết trên thế giới này, binh khí nào có thể trấn sơn hà nhật nguyệt?"

"Là cái gì?"

Những người khác cũng rất tò mò.

Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển thì đờ đẫn cả người.

Sao lại đổi kịch bản rồi?

1141 chữ

Chương 1046: Lý Lạc Thư

"Là kiếm"

Chu Tự nhìn chằm chằm vào Tâm Linh Ca Giả mà nói:

"Ta cầm kiếm trong tay có thể trảm thiên hạ. Trong lòng ta có kiếm, trảm người khác cũng như trảm chính mình. Trong mắt ta có kiếm, xuyên qua cổ kim, vô địch thế gian.

Chu Tự dậm chân mà tới gần Tâm Linh Ca Giả, thanh thế của hắn rất to lớn:

"Kiếm đạo cuối cùng ai đứng trên đỉnh, vừa gặp Lạc Thư đạo thành không. Câu này nói đến chính ta, Thái Thượng trưởng lão của Thập Vạn Thiên Thần Môn, kiếm chi cực hạn, vô thượng kiếm đạo, Lý Lạc Thư Hắn vừa dứt lời, thiên địa yên tĩnh, biển cả lắng lại. Bóng người trên không trung kia tựa như là duy nhất.

Tâm Linh Ca Giả nhìn qua Chu Tự bằng ánh mắt mờ mịt.

Chu Tự thấy vậy thì vung một bàn tay qua. Phịch, đầu của nàng suýt chút nữa là bay ra ngoài.

"Biết ta là ai không?"

Chu Tự hỏi.

"Biết...biết.."

Tâm Linh Ca Giả e ngại đáp lời. "Lặp lại một lần nữa"

Chu Tự nói.

"Lý...Lý Lạc Thư Bộp!

Một bạt tai lại được vung qua.

"Là Thái Thượng trưởng lão của Thập Vạn Thiên Thần Môn "Là...là Lý Lạc Thư Thái Thượng trưởng lão Thập Vạn Thiên Thần Môn Tới lúc này Chu Tự mới hài lòng gật đầu:

"Bây giờ bản trưởng lão muốn bắt sống ngươi, ngươi còn ý kiến gì muốn nói không?"

Ta có thể tiếp tục bị phong ấn ở đây không? Tâm Linh Ca Giả thầm cầu khẩn trong lòng.

Nhưng nàng không dám nói ra.

Bây giờ nàng có chút hối hận, hóa ra phong ấn không phải dùng để nhốt nàng mà là dùng để bảo vệ nàng.

Bên ngoài quá kinh khủng.

"Không nói lời nào? Vậy là ý kiến rất lớn rồi"

Chu Tự vung quyền qua.

Tâm Linh Ca Giả nhìn thấy đối phương sắp ra tay thì vội vàng nói:

"Không...không "Ta không ép buộc ngươi đúng không?"

có ý kiến, xin ngươi giam ta lại"

Chu Tự hỏi.

"Không...không có, là ta tự nguyện"

Tâm Linh Ca Giả vội vàng nói.

Chu Ngưng Nguyệt nghe những gì Chu Tự nói, lúc đầu nàng định ghi lại nhưng cuối cùng lại nghe thấy tên Lý Lạc Thư.

Khiến nàng không thể nào hạ bút được.

"Lý Lạc Thư là ai?"

Nàng hỏi Thu Thiển.

"Đại ca của Chu Tự, ta từng thấy cái tên này trong điện thoại của hắn Thu Thiền đáp lại.

"Sao lại dùng tên của đại ca hắn rồi?"

"Có lẽ là vì quá ngượng ngùng, dùng cái tên này là hợp lý nhất, dù sao chưa ai nghe qua chắc chắn là thật. Tịnh Thần Chu Vương thì vừa nghe đã biết là giả, môn chủ thì lại là chính hắn, hắn ngại.

Thu Thiển che miệng, nàng có chút muốn cười.

Rầm!

Đột nhiên có một mỹ nhân ngư to lớn bị ném về phía các nàng, đáng tiếc lân phiến vỡ vụn, máu thịt be bét.

Đường đường là cường giả tuyệt thế lại bị đánh thành như thế này.

"Để ta thử xem có thể trực tiếp đưa nàng ta về thành Biên Giới không"

Thu Thiển nói khẽ.

Đương nhiên nàng biết suy nghĩ của Chu Tự.

Bình thường không thể mang đồ ra khỏi đây được, mà nàng có quyền hành không gian, mà thành Biên Giới lại có chút không giống bình thường.

Vậy nên có lẽ sẽ mang ra ngoài được.

Quả nhiên sau khi Thu Thiển chạm vào Tâm Linh Ca Giả thì nàng vẫn có thể kết nối với thành Biên Giới.

Sau đó Thu Thiển vận dụng thần lực và quyền hành, đưa đối phương qua đó.

Tâm Linh Ca Giả cứ thế biến mất trong tầm mắt mọi người.

Để cho tiện nên Thu Thiển lại để Chu Tự đem một cánh tay của Tâm Linh Ca Giả tới, nàng đưa trở về cùng một thể.

Đến lúc đó lấp khe hở giúp nàng.

Chu Tự làm xong những chuyện này mới đặt chân xuống thuyền.

Mấy người Lữ Bình đều đứng lên, bọn hắn nhìn Chu Tự với vẻ mặt kính sợ.

Đối phương vậy mà là cường giả của Thập Vạn Thiên Thần Môn.

Hơn nữa còn mạnh tới mức họ không thể nào hiểu được.

Chỉ là có một điểm khiến bọn hắn cảm thấy kinh ngạc.

"Thuyền trưởng, ngài là Lý Lạc Thư ư?"

Lữ Bình hỏi.

Hình như vừa rồi tên là Chu Tự mà nhỉ?

"Không phải, vừa rồi là Thái Thượng trưởng lão của chúng ta mượn thân thể của ta để thi pháp, không có vấn đề gì,"

Chu Tự tỏ vẻ đàng hoàng, hắn nói tiếp:

"Còn ta chính là môn chủ của Thập Vạn Thiên Thần Môn. Được rồi, không nói nhiều nữa, trở về điểm xuất phát đi."

"Thập...Thập Vạn Thiên Thần Môn Chủ?"

Lữ Bình sợ tới nỗi suýt tè ra quần.

Không chỉ hắn mà đám người Dương Linh cũng vậy.

Trước đó bọn hắn còn nói chắc chắn sẽ không gặp phải môn chủ Thập Vạn Thiên Thần Môn.

Có trời mới biết hóa ra môn chủ ở ngay bên cạnh bọn hắn, lại còn là thuyền trưởng của bọn hắn.

Bốn vị kia hối hận sắp phát điên.

Trước đó họ còn dám tỏ thái độ.

Suýt chút nữa chết không có chỗ chôn.

Hơn nữa bọn hắn cũng đã hiểu được vì sao thuyền trưởng muốn lấy cái tên Thiên Thần cho chiếc thuyền này.

Cũng đúng, cũng chỉ có tồn tại như thế này có thể áp chế Tâm Linh Ca Giả, còn khiến đối phương tuyên bố mình tự nguyệt bị bắt.

"Vâng thuyền trưởng"

Sáu người kích động thưa vâng.

Sau đó bắt đầu quay về điểm xuất phát.

Chu Tự ước gì mau rời khỏi đây, như thế cũng không cần lo lắng mình sẽ lúng túng hay không nữa rồi.

Xấu hổ ở lại trên đảo thì liên quan gì tới hắn chứ?

Đám người Phi Thiên nhìn thuyền Thiên Thần rời khỏi đây thì sững sờ.

Đi rồi ư?

Lúc này trong hạt châu đột nhiên có người hỏi.

"Ta nhớ được vừa rồi có người nói bọn hắn cũng không phải Thập Vạn Thiên Thần Môn còn dám đặt tên là thuyền Thiên Thần. Ta muốn biết tâm trạng của ngươi lúc này như thế nào?"

"Hắn đã nhảy xuống biển từ lâu rồi, mọi người đừng như vậy, các ngươi cũng chẳng tốt lành gì, chẳng phải cũng đã trào phúng bọn hắn đấy sao? Các ngươi chết chưa?"

Phi Thiên hít sâu một hơi để bản thân bình tĩnh lại.1150 chữ

Chương 1047: Qua Rồi

Vậy mà Thập Vạn Thiên Thần Môn có thể tới đây, điều này khiến hắn vô cùng sợ hãi.

Cũng may bọn hắn chỉ nhằm vào thần minh, không để ý tới những kẻ nhỏ bé vô tội như họ. Rất nhanh sau đó hắn cất tiếng:

"Hòn đảo ở ngay phá trước, nếu như có bảo tàng thì chắc chắn sẽ ở trên đó, cập bờ đi"

Lúc này mọi người mới phát hiện, hòn đảo ở ngay đây.

Bọn hắn có thể thu hoạch được bảo vật.

Vui thì vui, nhưng bọn hắn cũng đã nhớ kỹ cái tên Lý Lạc Thư này rồi.

Thái Thượng trưởng lão Thập Vạn Thiên Thần Môn.

Kiếm chi cực hạn, vô thượng kiếm đạo.

Vô địch thế gian.

Quá mạnh mẽ.

Hoa viên Cẩm Tú.

Đêm khuya.

Lý Lạc Thư còn đang trực ban trong phòng bảo vệ.

Hắn nhìn bầu trời bên ngoài, luôn cảm thấy có gì đó không phù hợp.

"Đến cùng là không phù hợp ở đâu chứ? Cứ có cảm giác có chuyện gì sắp tới"

Lúc này Lý Lạc Thư nghe thấy bên ngoài có tiếng người leo tường.

"Hóa ra là có trộm, đúng lúc dùng thử cầm nã thủ của ta"

"Tối nay nhóm người kia có thể lén đi vào quấy rối, ngươi phải quan sát kỹ càng một chút. Đi ra cửa nam xem sao, cho dù thế nào cũng không thể để bọn hắn đi vào được"

Trong cư xá, Trương đại thúc nói với Tiểu Dương bên cạnh mình.

"Không phải ở cửa nam đã có một kiếm đạo tông sư rồi sao? Ta cảm thấy không có vấn đề gì đâu"

Tiểu Dương nói.

Hắn đã được thử nghiệm sức mạnh của đối phương rồi, thậm chí còn không có cơ hội được đánh ngang tay. Thật sự giống cao thủ võ lâm.

"Song quyền nan địch tứ thủ, người trẻ tuổi bình thường không hay chơi liều, so ra vẫn kém những người kia" Trương đại thúc lắc đầu nói.

Tiểu Dương gật đầu, những tên dám leo tường vào đây đều là kẻ liều mạng.

Bọn hắn đi ra cửa nam.

Đột nhiên có một người nhảy từ đèn đường xuống.

Khiến bọn hắn giật mình.

"Ai đó?"

Trương đại thúc lớn tiếng chất vấn.

Bây giờ là mười hai giờ bốn mươi phút.

Sao lại có người đột nhiên xuất hiện.

Không cần nghĩ cũng biết chắc chắn có vấn đề.

"Trương thúc, là ta"

Lý Lạc Thư đưa tay chào hỏi.

"Tiểu Lý?"

Trương đại thúc thở phào một hơi.

"Đang yên đang lành ngươi nhảy từ trên đó xuống làm gì?"

"Đúng đó Lý ca, hết hồn"

Tiểu Dương thở phào một hơi.

Từ khi bị đánh bại thì hắn đã tự giác làm tiểu đệ rồi.

"Vừa rồi ta nghe bên đó có tiếng động, phát hiện có sáu người leo tường lén vào, dám thách thức đe dọa ta, còn ra tay đánh ta"

Lý Lạc Thư nói.

"Có người leo tường vào ư? Còn đánh ngươi nữa?"

Trương đại thúc kinh hãi:

"Ở đâu?"

Sau đó lại để Tiểu Dương đi gọi cứu viện.

"Không cần gọi cứu viện, mọi chuyện đã được giải quyết rồi."

Lý Lạc Thư chỉ vào vườn cây rồi nói.

"Ta thấy bọn hắn cũng không phải người tốt lành gì, cộng thêm muốn làm quen với cầm nã thủ một chút nên đã giải quyết xong hết rồi"

"Đã giải quyết xong rồi ư?" Tiểu Dương thốt lên kinh ngạc.

"Các ngươi đi theo ta là thấy Lý Lạc Thư đi vào bên trong.

Trương đại thúc và Tiểu Dương nhìn nhau, sau đó đi theo Lý Lạc Thư.

Một lát sau, bọn hắn nhìn thấy sáu người nằm ngã ra đất, tay chân trật khớp không thể động đậy, khớp cằm cũng đã bị trật, không thể phát ra tiếng động.

Sáu người láo liên nhìn quanh bốn phía, nước mắt nước mũi chảy ngang, vừa sợ hãi vừa tuyệt vọng. Thậm chí còn có người sợ tới nỗi tè ra quần.

Trương đại thúc và Tiểu Dương nhìn mà choáng váng.

Đây chẳng phải là đám người vừa gây chuyện lúc trước đó sao?

"Lý ca...có thể dạy cầm nã thủ cho ta không?"

Tiểu Dương rặn nửa ngày trời mới thốt lên được một câu.

Lúc này hắn thật sự đã tin tưởng rồi, đây là võ đạo tông sư.

"Không thành vấn đề, nhưng ta vẫn cảm giác có gì đó không đúng, luôn cảm giác có chuyện gì đó sắp xảy ra. Ta đi kiểm tra một vòng, lỡ đâu vẫn còn Lý Lạc Thư gật đầu rồi nói.

Bắt đầu từ nửa đêm hắn đã cảm thấy có chút không đúng rồi, dường như chuẩn bị có điều gì đó xảy ra.

Trong lúc nhất thời Trương đại thúc và Tiểu Dương nói không ra lời.

Bọn hắn mời được đại nhân vật gì thế này?

Mạnh quá rồi đấy.

Ngoại thành Thần Vực.

Đám người Chu Tự vừa về tới bờ, sau đó chào tạm biệt mấy người Lữ Bình.

"Thuyền trưởng, lần sau có chuyện gì nhớ nói với chúng ta, dù máu chảy đầu rơi cũng không chối từ"

Lữ Bình lớn tiếng nói.

"Thuyền trưởng phải nhớ chúng ta đó"

Dương Linh nói theo.

"Ta...bọn ta cũng thế.

Bốn vị lái chính cũng hô theo.

Đây chính là đại nhân vật chân chính.

Bọn hắn cảm thấy mọi chuyện hôm nay cứ như là mơ vậy.

Đương nhiên đối với bốn người kia mà nói thì suýt chút nữa nó đã trở thành ác mộng.

Chu Tự không nhìn bọn hắn mà trực tiếp rời khỏi đây.

Tốt nhất là đừng gặp nữa, đã bị nhìn thấy bộ dạng chuunibyou rồi.

Có trời mới biết những người này nghĩ như thế nào về mình, tốt nhất là đừng gặp lại thì hơn. Như thế thì sẽ không ai biết rằng hắn từng chuunibyou, cũng không ai biết rằng hắn từng dùng Pháp Tướng Thiên Địa.

Cũng giống như việc hắn đứng giữa đường cái hô to Pháp Tướng Thiên Địa, khí vận gia trì cơ thể ta, sau đó tất cả mọi người trên phố đều đổ dồn ánh mắt về phía hắn. Nhưng lại không có gì xảy ra.

Xấu hổ đến mức muốn đào cái hố chôn chính mình.

"Đã qua rồi, không sao đâu"

Thu Thiển ôm lấy cánh tay của Chu Tự rồi cười nói.

"Ta cảm thấy vẫn ổn mà, người khác cũng không biết ngươi mở đặc hiệu mà không được"

Chu Ngưng Nguyệt cất phụ kiện đi.

Chu Tự:

Ta còn chưa nói, không phải các ngươi đã biết rồi đó sao? Các ngươi không ngốc, những người khác đều là tên ngốc à?

1125 chữ

Chương 1048: Đơn Đấu

"Bây giờ đi về à?"

Thu Thiển suy nghĩ một chút rồi nói:

"Đúng lúc có thể trở về ăn bữa khuya "Ăn đồ nướng đi Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Bây giờ là một giờ ba mươi sáu phút, chưa chắc có thể mua được đồ nướng ở bên ngoài"

Thu Thiển nhắc nhở.

"Vậy chúng ta ăn cái gì?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi lại.

"Mì tôm đó"

Thu Thiển trả lời.

"Cũng được, cho ta thêm một cái trứng ốp la.

Chu Ngưng Nguyệt không kén ăn.

"Từ hãy về, để ta đi tìm lão bản mặc cả đã Lúc này Chu Tự đã thoát khỏi cảm xúc xấu hổ, hắn quyết định đi tìm lão bản mặc cả nói cho rõ.

Ba phút sau.

"Sản phẩm kém chất lượng ư? Đều là khách quen cả rồi, hàng của ta có chất lượng hay không chẳng lẽ ngươi không biết? Có phải là ngươi muốn hoàn tiền không? Không thể nào Lão bản mặc cả vung tay lên, tỏ vẻ chuyện này không thể nào xảy ra.

"Đồ của ngươi suýt chút nữa đã hại ta, ngươi còn hùng hồn như thế à?"

Chu Tự cũng không khách sáo.

"Sao lại hại ngươi rồi?"

Lão bản mặc cả hỏi.

"Không dùng được à?"

Bách Mạch Tiên Tử cũng tò mò.

Chu Tự đã mua đồ của lão bản mặc cả rất nhiều lần rồi, không thể nào đột nhiên lại không dùng được.

"Ta vừa mới dùng, không dùng được.

Chu Tự nói.

"Vừa rồi ư?"

Vẻ mặt của Bách Mạch Tiên Tử vô cùng nghi hoặc:

"Không phải ngươi vừa mới ra biển ư?"

Sau đó nàng tỉnh ngộ ngay:

"Ngươi dùng ở ngoại thành Thần Vực à?"

Chu Tự gật đầu.

Lão bản mặc cả cũng sững người, hắn chỉ vào hạt châu trên quầy rồi nói:

"Nếu có thể dùng trong này thì ta cần gì phải gửi cho ngươi chứ?"

"Đừng nói gì nữa"

Chu Tự nghiêm mặt nói:

"Chọn một chỗ đi, chúng ta quyết chiến một trận, ngươi muốn gọi ai thì gọi"

Lão bản mặc cả im lặng một lát rồi nói:

"Hay là đánh đơn đi"

Chu Tự:

"..."

Lão bản mặc cả dũng mãnh thế sao?

Sau đó Chu Tự nhìn Thu Thiển một chút.

Thu Thiển vốn đang xem trò vui, thấy vậy cũng ngầm hiểu, nàng đưa tay kéo Chu Tự ra ngoài rồi nói:

"Đi, về nhà thôi "Thu tỷ, ngươi đừng kéo ta, hôm nay ta phải cho bọn hắn biết vì sao nước biển lại mặn.

Chu Tự vùng vẫy mấy cái tượng trưng.

Chỉ là không cẩn thận tuột khỏi tay của Thu Thiển.

Sau đó Chu Tự cũng ngây ngẩn cả người, hắn quay đầu nhìn Thu Thiển.

Thu Thiển:

"..."

Nàng vội vàng đi tới giữ chặt Chu Tự rồi nói:

"Được rồi, về thôi"

"Thu tỷ thả ta ra, hôm nay ta muốn liều mạng với hắn. Chu Tự tỏ vẻ hung ác mà nói.

Sau đó ba người dần dần rời khỏi ngoại thành Thần Vực.

Lão bản mặc cả:

"..."

Bách Mạch Tiên Tử:

"..."

Sau đó nàng nhìn lão bản mặc cả với ánh mắt tò mò mà hỏi;

"Ngươi thật sự dám đánh đơn với hắn à?"

Lão bản mặc cả lườm Bách Mạch Tiên Tử một cái rồi nói: "Vậy ngươi định kéo bè kéo lũ đánh nhau với hắn à?" Bách Mạch Tiên Tử sửng sốt một chút, vẫn là đánh đơn tốt hơn.

Thành Biên Giới, Thất Thiên đã phong ấn Tâm Linh Ca Giả rồi.

"Ngươi lớn quá đấy, có thể thu nhỏ lại một chút không?"

Thất Thiên tỏ vẻ khó chịu mà nói.

Lớn thế này mà phong ấn sẽ rất tốn sức.

Đúng là lực lượng của thành Biên Giới rất lớn, nhưng nếu muốn điều động nhiều như vậy cũng rất phiền phức.

Hải quái này thậm chí còn lớn bằng một tòa thành.

“Có thể đừng để ta nhìn thấy người đánh ta không?"

Tâm Linh Ca Giả hỏi.

“Người đánh ngươi ư?"

Thất Thiên lập tức nghĩ đến ngày mình bị đánh, lập tức nói:

“Có phải tên biến thái đó không? Động một cái là ra tay, một lời không hợp cũng ra tay, vui hay không vui cũng phải ra tay trước rồi tính?"

“Đúng đúng đúng"

Một con mắt của Tâm Linh Ca Giả đảo qua lại. Nàng không động đậy nổi, muốn gật đầu cũng khó.

“Nể tình mọi người đều là người mệnh khổ trên đời, ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn phối hợp, nếu không ngươi sẽ mất mạng"

Thất Thiên nhắc nhở nói.

“Ta phối hợp"

Tâm Linh Ca Giả vội vàng thu nhỏ lại, nhưng chỉ sau mấy hơi thở đã to trở lại như người bình thường, kể cả cánh tay cũng biến giống như người bình thường.

“Xét về khí tức thì rất mạnh, sao lại bị đánh thành như vậy?"

Ba vị cẩu trưởng lão đi đến, có chút khó mà tin nổi. Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng nói:

“Thất Thiên, trông coi vật thử nghiệm cho tốt, hôm khác Nguyệt tỷ muốn đến làm thí nghiệm.

“Cứ giao cho ta Thất Thiên lớn tiếng đáp lại.

“Trông coi cẩn thận tay của nàng, đừng để chúng gặm như xương"

Xa xa lại truyền đến giọng nói.

“Ta sẽ trông chừng ba vị cẩu trưởng lão"

Thất Thiên lại trả lời.

Ba con chó Xích Mông "..."

Lúc này, Chu Tự dặn dò bàn giao xong, rời khỏi Biên Giới Thành trung chuyển, về trong phòng khách.

“Cuối cùng cũng về rồi.

Chu Tự ngồi trên sofa thở nhẹ nhõm, trở về thì không còn ngượng ngùng như trước đó.

“Mỳ pha đâu?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi. “Ta đi nấu"

Thu Thiển nói.

“Ăn mỳ pha đi, ta chưa ăn bao giờ.

Chu Ngưng Nguyệt nói. “Nguyệt tỷ muốn thêm thịt không?” Thu Thiển hỏi.

“Thêm sườn"

“Không thêm hả? Vậy được.

Một lúc sau, ba người Chu Tự ngồi bên bàn ăn. Mỳ pha cho thêm thịt thêm trứng trần, mùi vị rất ngon.

“Mẹ ta nói mấy ngày này muốn giúp các ngươi mua đồ, bày trí phòng, chuyện của Tâm Linh Ca Giả phải lùi lại rồi"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

“Nên nghe theo mẹ ngươi.

Chu Tự gật đầu.

“Ta và Thu Thiển muốn đến trung tâm thương mại xem đồ cần dùng khi các ngươi kết hôn, mẹ ta nói muốn mua hộp, thiếp mời, kẹo và một số thứ Chu Ngưng Nguyệt nói.

“Ta biết"

Chu Tự gật đầu, đến lúc đó họ cũng phải gửi thiếp mời hoặc kẹo đến từng nhà.

1145 chữ

Chương 1049: Nhất Phẩm Đạo Tâm

Chu Ngưng Nguyệt thấy Chu Tự không hiểu, liền vươn tay ra.

“Làm gì hả?"

Chu Tự hỏi.

“Tiền, chúng ta không có tiền?

Chu Ngưng Nguyệt nói.

“Không phải chứ, không phải mẹ ngươi bỏ tiền à?"

Chu Tự nói.

“Mẹ ta không đưa tiền cho ta?

Chu Ngưng Nguyệt suy nghĩ nói:

“Đến lúc đó ngươi xin mẹ ngươi là được.

“Cần bao nhiêu tiền?"

Chu Tự hỏi.

“Không biết, ngươi đưa trước cho ta mấy ngàn là được.

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Chu Tự:

"..."

Tiền kết hôn làm sao ta có thể chi nổi? Tuy những thứ cần mua không phải quá đắt, nhưng lại rất nhiều thứ cần mua. Cuối cùng hắn giao ra phần lớn số tiền tiết kiệm, ba ngàn. Chỉ còn lại hai ngàn.

“Wow, còn nhiều như vậy hả?"

Thu Thiển có chút kinh ngạc.

Chu Tự:

Đó đều là tài nguyên cần tiêu tốn khi tăng cấp.

“Đúng rồi, có phải cần mua nhẫn cưới không?"

Chu Tự hỏi.

“Nhà ngươi có tập tục trao nhẫn cưới không?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

“Không có, ta chỉ từng xem trên tivi, ta đi tham dự hôn lễ cũng không có chi tiết này. Nhưng ta nhìn thấy cô dâu có đeo nhẫn vàng, vòng tay vàng, dây chuyền vàng"

Chu Tự nói.

“Ta cảm thấy cái này rất tốt, không cần thêm đâu?

Thu Thiển sờ chiếc nhẫn trên ngón áp út, cười nói. Từ sau khi Chu Tự đeo lên giúp nàng, nàng cũng không tháo ra.

“Bằng vàng à? Có phải hơi nhà quê không?"

Chu Ngưng Nguyệt ăn mỳ hỏi.

“Rất bình thường đấy có được không? Ngươi đi hỏi mẹ ngươi xem, chắc chắn muốn Thu tỷ đeo.

Chu Tự nói.

“Ngày mai ta hỏi xem"

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu.

“Bảo cha và mẹ ngươi gọi cho Thu tỷ nhiều hơn chút?"

Chu Tự nói. Thu Thiển vốn định nói gì, lại đột nhiên hiểu ra, sau đó không nói gì nữa. Chiếc nhẫn này được đeo trên tay nàng, cũng trở thành tài sản của Chu Tự. Dù sao nàng cũng là người của Chu

Tự. Lúc sau, Thu tỷ và Nguyệt tỷ ai trở về phòng người nấy. Chu Tự chỉ có thể chuẩn bị ngồi tu luyện. Nhưng Ma Chủng phải tăng lên thượng tam phẩm, chuyện này cũng cần tăng nhanh tiến độ, phải hỏi xem tăng cấp cần chú ý điều gì. Nguyệt tỷ phải đi kiểm tra tài liệu, cho nên Chu Tự định hỏi Lý Lạc Thư.

“Tăng cấp thượng ba phẩm, phải nói thế nào nhỉ? Lúc trước vì một câu nói của đại ca mà ta có cảm xúc trong lòng, thuận thế tăng cấp"

Lý Lạc Thư trả lời.

“Nếu ta để Ma Chủng tăng cấp thì sẽ thế nào?"

Chu Tự hỏi.

“Rất khó nói, nhưng thượng tam phẩm gọi nó là đạo cảnh, có liên quan đến đạo, đạo ý tam phẩm, đạo khu nhị phẩm, đạo tâm nhất phẩm. Đại ca có ma đạo chân ý, chắc hẳn cũng rất dễ tăng cấp. Lúc tăng cấp chắc hẳn cũng không có biến hóa gì, một cái giơ tay một cái động chân cũng dễ dàng mang theo ma đạo chân ý, phải kiểm soát nó."

Lý Lạc Thư phân tích nói.

“Liệu có nổ không? Môi trường xung quanh thì sao?

Chu Tự tỏ vẻ lo lắng về vấn đề này. Chẳng may nổ tung, việc kết hôn của hắn sẽ phải lùi lại. Tuyệt đối không thể xảy ra chuyện này.

“Không đâu"

Lý Lạc Thư rất chắc chắn, sau đó hắn lại hỏi:

“Đại ca đã hỏi tọa độ hồ Khô Tịch chưa?"

“Quên rồi, ngày mai ta hỏi Hầu Trầm. Sắp kết hôn, ta cảm thấy nên để Tai Họa kéo dài thời kỳ trưởng thành đến tháng năm"

“Có lý, việc kết hôn của đại ca quan trọng hơn, đợi có tọa độ, ta đến đó thương lượng với hắn. Đúng rồi, tiền một suất cần nộp bao nhiêu?"

Lý Lạc Thư khá quan tâm. Hắn đã tiêu khá nhiều tiền rồi, sợ không đủ.

“Ta không biết"

Chu Tự cũng rất mơ hồ về việc này, sau đó hắn lại nói:

“Ta có một nhóm, đại ca muốn gia nhập không? Đám người Hình Ngọ sư huynh cũng ở trong đó, có thể hỏi họ"

“Hình Ngọ sư huynh cũng trong nhóm à?"

Lý Lạc Thư gửi biểu tượng suy nghĩ nói:

“Để sau đi, đợi ta nói rõ với cha mẹ xong rồi gia nhập, nhà ta không đồng ý cho ta làm bảo vệ lắm.

Chu Tự tỏ vẻ có thể hiểu được. Lý Lạc Thư không giống như hắn, lớn lên ở Thanh Thành, đi học, tốt nghiệp, tìm việc. Cha mẹ vẫn luôn đồng hành. Sau đó họ lại nói vài chuyện về Thần Minh.Ngày hôm sau, Chu Tự viết một mảnh giấy để xuống lòng đất, khi đi làm thì nhận được câu trả lời. Hắn tiện tay gửi cho Lý Lạc Thư, bảo hắn đi xem sao.

“Bây giờ ta đi ngay.

Lý Lạc Thư trả lời nói. Chu Tự có chút ngưỡng mộ, mình không biết mở cửa không gian, không qua đó được. Bảo đám người Thanh Long giúp hắn cũng ngại, dù sao dạo này đám người Thanh Long được cha mẹ gọi đi chọn nguyên liệu nấu ăn. Nói là để tiệc rượu hôn lễ của hắn không bị quá dập khuôn theo lối cũ.

Hình như là Thanh Long và Chu Tước đi xem nguyên liệu nấu ăn, Huyền Vũ ở trấn Thanh Bắc giúp đỡ thống kê, Bạch Hổ đưa các nàng Nguyệt tỷ đi mua đồ. Chu Tự suy nghĩ cẩn thận, hình như mình nhàn nhất. Có phải không tốt lắm không? Nhưng lại nghĩ lại, hình như cũng không giúp được gì. Nhất thời cảm thấy mình hơi vô dụng.

“Chu Tự, kiếm pháp cơ sở của ta đâu?"

Tô Thi đến trước mặt Chu Tự hỏi. Nói đến vô dụng, Chu Tự liền nghĩ đến tam lão bản trước mắt.

“Đột nhiên phát hiện chúng ta rất giống nhau.

Chu Tự nói.

“Không giống, ta đẹp hơn ngươi nhiều, cũng không biến thái như ngươi, còn phân ra nhiều nhân cách"

Tô Thi kiêu ngạo nói.

Chu Tự:

"..."

Cho ngươi thể diện mà ngươi không cần.

“Ngoại trừ xinh đẹp thì không có chút hữu dụng nào.

Chu Tự nói.

“Ta vô dụng, chẳng phải các ngươi biết từ lâu rồi à?

Tô Thi trừng mắt nhìn Chu Tự một cái, lại nói:

“Sách của ta đâu?"

“Ngăn kéo thứ hai hàng thứ nhất trong phòng nghỉ của nhị lão bản. Chu Tự mặt không cảm xúc nói.

"Ồ"

Tô Thị bước nhanh vào.

1071 chữ

Chương 1050: Chín Chậm Lại

Hồ Khô Tịch.

Lý Lạc Thư hạ xuống trong rừng cây khô héo. Hắn đứng ở đây cảm giác xung quanh có vô số quyền hạn bao trùm, khiến người ta khó mà tiến thêm. Môi trường cực kỳ khắc nghiệt. Nhưng nhìn vào bên trong, có một tòa thành được tắm dưới ánh mắt trời.

“Xem ra đó chính là Minh Vũ Thành mà đại ca nói, thực sự hồi phục không ít sức sống, nhưng người bên trong muốn hồi phục cũng không dễ, trong thời gian ngắn muốn đến bên hồ một cách bình thường, chắc chắn vẫn rất khó"

Không nghĩ nhiều, Lý Lạc Thư cất bước khi về phía hồ Khô Tịch. Tất cả quyền hạn xung quanh đều tự động rút lui. Hắn đến như một thanh kiếm, đâm xuyên tất cả phòng ngự.

Đi được một lúc, Lý Lạc Thư nhìn thấy một người đàn ông trung niên đứng bên hồ. Hắn mặc trang phục màu đen, tóc mái tóc ngắn có vài sợi bạc vô cùng nổi bật.

“Tai Hoạ?"

“Ngươi biết ta ư?"

Lý Lạc Thư nhìn người đàn ông trung niên trước mắt bình tĩnh nói.

“Xem ra trên mặt ta viết đầy câu chuyện phải không?"

Tai Hoạ cười hỏi.

“Cái này thì không phải, chỉ là quyền hạn của ngươi trông như viết đầy câu chuyện"

Lý Lạc Thư nhìn Tai Hoạ, ánh mắt dường như nhìn thấy bản chất qua biểu tượng.

"Ồ?"

Tai Hoạ có chút bất ngờ nói:

“Con người ngươi rất thú vị, thấy ta rồi lại cũng không sợ ta ư?"

Lý Lạc Thư đi đến bên cạnh Tai Họa, cất giọng bình thản nói:

“Không khoa trương như ngươi nghĩ."

“Ngông cuồng"

Tai Hoạ cười nói:

“Trong loài người, rất ít có người nào vừa ngông cuồng lại vừa có thực lực như ngươi, ngươi tìm ta có chuyện gì?"

“Vì cái cây phía dưới"

Lý Lạc Thư chỉ vào hồ Khô Tịch nói. Phía dưới có một cái cây sắp ra quả. Hắn đến vì điều này.

“Phải mấy ngày nữa quả ở đó mới chín Tai Hoạ khẽ cười nói:

“Nếu ngươi muốn thì phải đợi thêm mấy ngày nữa.

“Ta biết"

Lý Lạc Thư gật đầu rồi nói:

“Nhưng lần này ta đến không phải muốn hái quả, mà là hy vọng tiền bối cho nó chín chậm hơn một chút.

“Chín chậm hơn?"

Tai Hoạ có chút kinh ngạc:

“Tại sao?"

“Đại ca của ta sắp thành hôn, có thể không rảnh. Cho nên hy vọng chuyện ở đây của ngươi hoãn đến cuối tháng năm"

Lý Lạc Thư nghiêm túc nói.

Tai Hoạ nhất thời sững sờ. Người khác kết hôn, bảo hắn cho quả chín chậm một chút.

“Thể diện của đại ca ngươi thật lớn đấy"

“Ừm, đúng là rất lớn.

Hai người đứng bên hồ, trầm mặc hồi lâu.

“Đại ca ngươi chắc không phải là Thánh Tử Ma Đạo chứ?"

Tai Hoạ hỏi.

“Ừm, nhưng ta vừa nghe đến hắn là Thánh Tử Ma Đạo, liền muốn đánh hắn"

Lý Lạc Thư gật đầu nói.

“Vậy sao? Ngươi ra tay chưa?"

Tai Hoạ hỏi.

“Không có, dù sao cũng là đại ca, đã giúp ta rất nhiều việc, còn là vị thần sống, tuy ta thảm như vậy cũng là do hắn hại.

Lý Lạc Thư bình tĩnh nói.

Tai Hoạ có chút khó hiểu nhìn người trước mắt, cũng không nói nhiều về việc này. Hắn nhìn về phía hồ Khô Tịch nói:

“Muốn ngăn quả chín nhanh, một mình ta thì không đủ, nhưng chắc cảnh giới ở giới tu chân của ngươi là nhất phẩm phải không? Nhất phẩm cũng không đủ.

“Ta thử xem"

Lý Lạc Thư bình tĩnh nói.

Tai Hoạ chỉ vào mặt hồ nói:

“Nếu ngươi có thể đánh mở mặt hồ, và uy hiếp đến cây bên trong, ta có thể gia tăng ảnh hưởng lần nữa.

“Chỉ uy hiếp đơn giản ư?"

Lý Lạc Thư hỏi.

“Nếu trấn áp được thì càng tốt, nhưng khá là khó."

Tai Hoạ có lòng tốt nhắc nhở.

“Được.

Lý Lạc Thư gật đầu. Sau đó hắn bước lên mặt hồ, đi đến gần vị trí trung tâm mới dừng lại.

Lúc này Lý Lạc Thư cúi nhìn đáy hồ, ánh mắt của hắn dường như phá mở mọi ngăn cách, nhìn thấy toàn bộ diện mạo của cây đó.

“Vị trí này vừa hay.

Hắn gật đầu. Sau đó hai ngón tay chập thành kiếm chậm rãi giơ lên. Lúc này, khí chất trên người hắn bắt đầu xuất hiện biến hóa, vừa lẫm liệt vừa siêu nhiên.

“Kiếm nổi trong tâm hải, ngưng tụ trên trời cao"

Lý Lạc Thư ngẩng đầu nhìn lên không trung, mây đen vô tận không thể cản ánh mắt hắn. Lúc này trên không trung có một thanh kiếm mênh mông ngưng tụ, khí thế bừng bừng, kiếm ý ngút trời. Khoảnh khắc nó xuất hiện trên thế gian, Lý Lạc Thư vung tay xuống.

"Ban mai nở rộ"

Ầm!

Lập tức hồ Khô Tịch chấn động. Đám mây trên trời cao cuồn cuộn.

Rầm!

Mây đen vỡ ra, một thanh trường kiếm từ trên trời cao đến, chấn động núi sông đại địa. Kiếm ý ngút trời chém vỡ mọi ngăn cách, quyền hạn lập tức vỡ vụn, trường kiếm đâm vào hồ Khô Tịch.

Ầm!

Mặt hồ chấn động, có quyền hạn bắt đầu phản công. Tuy nhiên dưới kiếm ý, quyền hạn liên tiếp bị tan rã, không chịu nổi một đòn. Chỉ trong chớp mắt, nước hồ Khô Tịch tách ra, lộ ra cây khổng lồ trong hồ. Sức mạnh quyền hạn từ cây khổng lồ phát ra, bắt đầu đánh đường kiếm cuồn cuộn.

Ầm!

Quyền hạn và kiếm ý đập vào nhau. Nhất thời kiếm ý chấn rung dường như không thể lập công lần nữa.

Lúc này, Lý Lạc Thư đưa tay bắm lấy thanh kiếm cuồn cuộn, hắn cất giọng bình thản và tự tin:

“Ta có một đường kiếm đủ để coi thường thiên hạ Kiếm giáng xuống, kiếm ý chấn động tám phương. Núi sông chấn động, nước hồ cạn khô, quyền hạn tan rã. Ầm một tiếng, cây khổng lồ chấn động bắt đầu xuất hiện vết nứt, giống như sẽ bị chém đứt bất cứ lúc nào.

1113 chữ

Chương 1051: Oan Quá

Đến lúc này, Lý Lạc Thư mới thu tay lại. Hắn quay người nhìn về phía Tai Hoạ, đứng chắp tay sau lưng:

“Như thế có đủ không?"

Tai Hoạ nhìn người trước mắt, cảm thấy chấn hãi. Nếu trên đời có thiên kiêu, thì chính là người này.

Đạo Tông Thiên Vân.

Quan Hà Phong.

Lý Cảnh Sơn và Hồng Nghê nhìn về phía xa xa, hai người đều không nói gì.

“Sư phụ, sư nương, hai người đứng ở đây rất lâu rồi, đang nhìn gì thế?” Hình Ngọ từ phía sau đi đến, hắn vốn định tìm sư phụ nói một chuyện, nhưng nhìn thấy hai người đứng ở đó, còn tưởng có chuyện quan trọng gì. Đợi hồi lâu họ vẫn đang nhìn về phía xa. Đôi vợ chồng này đang tìm chủ đề nói chuyện chăng? Hồng Nghệ quay đầu nhìn về phía Hình Ngọ thở dài một tiếng nói:

“Người từng này tuổi rồi, không hiểu chuyện chút nào. Ta và sư phụ ngươi đang nhìn hai con cá của Bắc Hải, bọn chúng bị mắc vào lưới đánh cá, đang giãy dụa, hồi lâu cũng không thoát được.

Hình Ngọ:

"..."

Mãn Giang Hồng đi đến:

Hai người các ngươi thật nhàm chán.

“Có chuyện gì?"

Lý Cảnh Sơn nhìn Hình Ngọ hỏi. Vẻ mặt nghiêm túc, khiến Hình Ngọ không thể không nghiêm túc.

“Là thế này, hôm nay ta nhìn thấy một đoạn phim từ một vài nơi, chắc hẳn là dùng thủ pháp đặc biệt để ghi lại, muốn cho sư phụ và sư nương xem"

Hình Ngọ nói. “Đoạn phim ngắn ư?"

Hồng Nghệ tiên tử hiếu kỳ nói:

“Là đoạn phim gì cần cho chúng ta xem?"

“Sư nương xem rồi sẽ biết, khụ khụ.

Mãn Giang Hồng ho nhẹ một tiếng, tiếp tục nói:

“Chắc chắn rất thú vị"

Điều này khiến Hồng Nghệ tiên tử cảm thấy bất ngờ. Lý Cảnh Sơn cũng có chút tò mò:

“Chiếu ra xem nào"

Hình Ngọ vươn tay, một quả cầu tròn lớn dần trong tay hắn. Sau đó trong quả cầu tròn xuất hiện một vùng biển lớn. Một hòn đảo sừng sững giữa biển lớn, trên hòn đảo lại xuất hiện một mỹ nhân ngư khổng lồ. Lúc này một bóng đen nhỏ bé xông đến.

Bành!

Họ nhìn thấy đầu của mỹ nhân ngư bị đập vỡ một góc, sau đó cánh tay bị xé rách, tiếp đó là một cú đấm cực kỳ tàn ác.

Cuối cùng còn bị nâng lên đập xuống khắp nơi.

Đơn phương hành hạ đến chết.

"Cái này có gì đáng xem?"

Lý Cảnh Sơn hỏi.

"Này chỉ là món khai vị, điều quan trọng vẫn còn ở phía sau"

Hình Ngọ đáp.

Lý Cảnh Sơn với Hồng Nghệ tiên tử đều tò mò.

Thế này không phải đánh xong rồi sao?

Lúc này bỗng có giọng nói truyền từ trong ra.

"Ngươi xem đi, ngươi còn không biết ta là ai, làm sao có thể để chủ nhân ngươi trả thủ giúp ngươi đây?"

Âm thanh hơi rè, cứ như không thể ghi âm rõ ràng lại vậy.

Sau đó truyền đến một giọng nữ.

"Loài người, ngươi có dám nói tên ra không?"

Lý Cảnh Sơn nhìn chằm chằm vào hình ảnh, tựa như đang suy nghĩ cách để nhìn rõ thân hình nhỏ bé ấy.

Tiếc rằng chung quy cũng là hình ảnh kém chất lượng.

Hắn không thể nhìn rõ được.

Rất nhanh lại truyền đến một giọng nam tính mang theo sự tự tin:

"Ngươi có biết trên đời này vũ khí gì có thể trấn áp núi, sông, mặt trời và mặt trăng không?"

"Là gì?"

Mỹ nhân ngư hỏi.

"Là kiếm!"

Người kia đứng trong không trung, khí chất kiêu kỳ ngút trời:

"Ta cầm kiếm trong tay có thể trảm thiên hạ. Trong lòng ta có kiếm, trảm người khác cũng như trảm chính mình. Trong mắt ta có kiếm, xuyên qua cổ kim, vô địch thế gian.

"Kiếm đạo cuối cùng ai đứng trên đỉnh, vừa gặp Lạc Thư đạo thành không. Câu này nói đến chính ta, Thái Thượng trưởng lão của Thập Vạn Thiên Thần Môn, kiếm chi cực hạn, vô thượng kiếm đạo, Lý Lạc Thư"

Lời nói vừa dứt, khí thế mạnh mẽ khiến hình ảnh xung quanh đều dừng lại.

Phảng phất một bóng hình nhỏ bé đội trời đạp đất kia.

Trở thành thiên địa độc nhất.

"Khí thế không tồi"

Sắc mặt Lý Cảnh Sơn trở nên u ám nói tiếp:

"Dùng Khai Sơn pháp, tự xưng mình là kiếm tu, y chang cha của hắn, không biết xấu hổ"

"Ai tự xưng là trùm cuối Kiếm Đạo, vừa gặp Lạc Thư liền biến thành hư không. Thanh kiếm tối thượng của Kiếm Đạo"

Hồng Nghê cười nói:

"Người ta đang khen con ngươi, khen đến vậy luôn mà. Ngươi mắc gì không vui? À, còn có câu vô địch thế gian kia, ngươi cũng chưa từng được khen như vậy."

Lý Cảnh Sơn cười haha, giọng nói lạnh lùng:

"Ngươi tưởng hắn khen Thiên Vân Đạo Tông Đạo Tử Kiếm Thư ư? Không, hắn khen đang khen trưởng lão Lý Lạc Thư của Thập Vạn Thiên Thần Môn. Đây chính là muốn kéo thêm người về tông môn của hắn.

"Lời nói này của sư phụ không đúng, cho dù Đạo Tử là của Thiên Vân Đạo Tông hay là Thập Vạn Thiên Thần môn thì hắn đều là con trai của ngươi. Tiểu sư đệ có phải đang khen con trai ngươi không?"

Hình Ngọ cười nói.

"Ngươi xem lời này xem, nó khiến ta nhớ lại Đạo Tử trước đây. Một mình liên chiến ba ngàn dặm, một kiếm từng cản trăm vạn sư. Khí thế đến rồi có thể trở nên chói mắt như trước kia"

"Chỉ là Thập Vạn Thiên Thần môn hơi khó nghe chút, khụ...khụ.

Mãn Giang Hồng nói.

Đạo Tử được họ chăm nom từ bé đến lớn.

Liên tục nói đang đi xuống dốc, họ cũng không còn cách nào.

Cũng không giúp được gì.

Dù sao sư phụ sư nương cũng không có cách nào.

"Tuy rằng ý của Hình Ngọ có chút xúc phạm, nhưng mà cũng có chút đạo lý. Dù sao cũng đang khen con trai của chúng ta"

Hồng Nghê tiên tử an ủi chồng mình hai câu, rồi chỉ qua gốc cây lớn bên cạnh nói:

"Hình Ngọ, qua đó quỳ đi. Hồng nhi canh chừng hắn, đừng để hắn đứng lên"

Hình Ngọ:

"..."

Ta cũng có nói gì đâu.

1133 chữ

Chương 1052: Người Mới

Sau khi cho Hình Ngọ quỳ dưới gốc cây, Hồng Nghê mới nói tiếp:

"Chỉ còn khoảng một tháng là đến hôn lễ rồi, chúng ta còn chưa đi thăm Thu Thiển. Hai ngày nữa sẽ đi. Lạc Thư không phải cũng vừa hay đang ở Thanh Thành sao? Đi qua chỗ ở của hắn xem thử hắn sống có tốt không. Sẵn gặp đồ đệ ngươi luôn, xem thử là kiểu người gì"

"Cần nói với Lạc Thư không?"

Lý Cảnh Sơn hỏi.

"Đương nhiên không, sắp đến rồi nói"

Hồng Nghê cười nhẹ nói:

"Cho hắn kinh ngạc. Đem theo chút đồ ăn ngon qua, rồi nói về chuyện xem mắt tiếp"

"Cũng được"

Lý Cảnh Sơn gật đầu.

Sắp đến lúc tan làm, Chu Tự nhận được tin nhắn từ Lý Lạc Thư.

Nói là xong xuôi cả rồi.

Vào cuối tháng năm sẽ chín muồi.

Chu Tự không khỏi không bội phục Lý Lạc Thư, không hổ là người làm đại ca.

"Đúng rồi, gần đây Tai Họa đã mua điện thoại, hình như muốn tham gia hôn lễ" Lý Lạc Thư nhắn đến.

"Hắn có tiền đi phong bì à?"

Chu Tự hỏi.

"Chắc là có nhỉ, nhìn hắn cũng không giống người nghèo"

Lý Lạc Thư bùi ngùi nói.

Chu Tự hồi tưởng lại Tai Họa cũng có chút bùi ngùi.

Chỉ có hắn đang làm việc chăm chỉ nhưng vẫn chưa có mấy đồng tiền.

"Ta để hắn kết bạn với ngươi"

Lý Lạc Thư gửi tin nhắn đến.

Quả nhiên, Chu Tự thấy có lời yêu cầu kết bạn.

Vừa nhìn đúng thật là Tai Họa.

Ảnh đại diện là ảnh chụp nửa người của hắn, vẫn là ảnh đại diện của ông chú trung niên.

Hắn không hề do dự mà bấm xác nhận bạn bè.

Sau đó thêm vào trong nhóm Thập Vạn Thiên Thần.

Vừa vào nhóm, Tai Họa đã gửi nhãn dán mỉm cười:

"Chào mọi người, tôi tên là Tai Họa"

Thanh Long lập tức nhắn lại:

“Tai Họa? Sao ta chưa nghe nói qua?"

Trí Giả:

“Người kế nhiệm của Tai Ách Tử Thần, thành tinh rồi"

Vận Mệnh Chi Thần:

“Không ngờ trên đời vẫn còn tồn tại loại người như ngươi, lại còn ở thời đại Tu Chân"

Chu Tước:

“Có thể nướng không?"

Huyền Vũ:

“@Thanh Long, @Chu Tước, đừng đùa nữa, làm việc.

Tô Thị:

“Bận rộn vậy sao? Ta nghe nói Nguyệt tỷ với Thu tỷ đi dạo hết một ngày vẫn không tìm được thứ ưng ý. Ngày mai ta muốn cùng đi với họ"

Vân Tiểu tiên tử:

“Ta cũng có thể cho ý kiến.

Tô Thị:

“Vậy chúng ta cùng xin nghỉ phép"

Phòng làm việc bên cạnh, Vân Tiêu tiên tử giơ điện thoại đến trước mặt Trình tỷ, đắc ý nói:

“Nhìn đi, bây giờ ta mở miệng nói liền có người trả lời.

Trình tỷ:

"..."

Dạ Nguyệt Thánh địa nên đổi chưởng môn rồi.

Chu Tự nhìn điện thoại, phát hiện ra mấy người này vẫn đang bàn về chuyện ngày mai xin nghỉ phép.

Đại lão bản với Tam lão bản, còn có Vân Tiêu tiên tử cộng thêm Âm Túc đều muốn xin nghỉ.

Chu Tự thật sự muốn khuyên họ.

Dù sao cứ thế mà xin nghỉ, bọn nàng sẽ phát hiện ra dù thư viện có bọn nàng hay không cũng không có gì khác biệt.

Đến lúc đó ngay cả công việc cũng mất luôn.

Nhưng ngẫm nghĩ một chút, mấy người này đều là lão bản còn hắn chỉ là một nhân viên, nghĩ đến đây thì hắn không quan tâm nữa.

Ngày hôm sau, Chu Tự đi làm phát hiện thư viện yên lặng hơn rất nhiều, lượng công việc cũng nhẹ đi.

Thì ra Tam lão bản vẫn luôn thêm gánh nặng cho hắn.

Thứ bảy, mùng 2 tháng 4.

Kết thúc một ngày làm việc tuyệt vời, Tam lão bản lại trở về rồi.

“Hình như ngươi không thích trông thấy ta.

Tô Thị chu mỏ nói.

“Ngươi biết thì tốt rồi.

Chu Tự không chút khách khí mà đáp.

Tô Thị:

"..."

Bữa sáng mà có dư sẽ không cho loại người này ăn.“Không liên quan đến ta, có đồ ăn vặt nhớ chia sẻ cho ta?

Minh Nam Sở nhắc nhở.

Không thì hắn sẽ dễ bị đói chết.

Buổi chiều sau khi nhận một nghìn tiền lương, Chu Tự liền tan làm rời đi.

Hắn phải về thăng cấp lên Tam phẩm.

Nhưng mà hôm nay hai người Nguyệt tỷ lại đi dạo rất lâu chưa về, bảo rằng hôm nay sẽ ăn ở ngoài.

Vậy nên hắn chỉ có thể ăn xong rồi thăng cấp sau.

Nói gì thì nói, ma chủng đã nghỉ ngơi rất lâu nhưng vẫn luôn không có động tĩnh gì.

Cũng sắp nghỉ ngơi đến phế luôn rồi.

Tối nay là lúc để nó phát huy sức mạnh.

“Ta tan làm đây"

Chào hỏi Nhị lão bản một tiếng xong thì Chu Tự liền rời đi.

Sau khi tìm được Nguyệt tỷ với Thu tỷ, họ định đi ăn bít tết.

Nguyệt tỷ muốn ăn nên cũng không có cách nào.

“Đến lúc đó nếu bọn ngươi ăn không hết thịt bò, ta có thể ăn giúp bọn ngươi.

Chu Ngưng Nguyệt thân mật nói.

“Không thì ta cho ngươi ăn luôn?"

Chu Tự hỏi.

“Cũng được, ngươi với Thu Thiển cùng ăn một phần đi, tăng tình cảm vợ chồng” Chu Ngưng Nguyệt gật đầu nói.

Ngồi vào vị trí, vẻ mặt Chu Tự bất đắc dĩ.

Hôm nay Nguyệt tỷ mặc áo khoác học sinh phối với váy ngắn.

Ba lô nhỏ đeo chéo, đỉnh đầu có hai búi tóc bánh bao.

Trên mái có thêm cài tóc con gấu.

“Sao hôm nay Nguyệt tỷ đeo cài tóc vậy?"

Chu Tự hỏi.

“Mấy ngày trước cha ta tặng"

Chu Ngưng Nguyệt vui vẻ đáp.

“Là tại vì Nguyệt tỷ lĩnh hội quá nhiều trận pháp nên có chút mất khống chế. Nếu không cẩn thận sẽ ảnh hưởng đến mọi người xung quanh, vậy nên cha nàng đã tặng nàng một cái cài tóc có thể áp chế nàng thành người bình thường. Như vậy sẽ không gây ra ảnh hưởng nữa. Sau khi trở về, mặc bộ đồ con gấu vẫn có thể tiếp tục nghiên cứu trận pháp.

Thu Thiển giải thích.

Hôm nay Thu tỷ mặc chiếc áo khoác rộng rãi kéo nửa dây kéo, cộng thêm quần dài bó đến mắt cá chân, đuôi ngựa buộc cao lắc lư mỗi khi nàng lắc đầu.

Vẫn là Thu tỷ đẹp.

Bữa cơm kéo dài đến 8 giờ họ mới rời khỏi cửa tiệm.

1117 chữ

Chương 1053: Đụng Độ

“Nguyệt tỷ có muốn đi mua hai quả dưa hấu để mai ăn không” Thu Thiển đi trên đường, nói.

Chu Tự nhìn qua cửa hàng tiện lợi rồi qua đó mua ba cây kem.

Lúc quay đầu thấy Thu tỷ đi bên cạnh hắn, sau đó không thấy những người khác nữa.

Chu Tự nhìn xung quanh một lúc, người đến người đi nhưng lại không thấy thân hình nhỏ bé nào cả. “Thu tỷ, Nguyệt tỷ đâu rồi?"

“Không phải ở bên cạnh ngươi sao? Ơ? Người đâu?"

Cửa Nam của vườn hoa Cẩm Tú.

Lý Lạc Thư ngồi trong phòng bảo vệ nhìn bốn phía.

Đang nghĩ xem đêm nay có ai trèo tường không.

Mấy ngày không có ai trèo tường, hắn có hơi chán.

Nhiều người trèo tường chút thì hắn mới tiếp tục thử Cầm Nã Thú được.

“Quả thực người ở cửa Nam hơi ít"

Lý Lạc Thư ngáp một cái, định mua chút đồ về ăn.

Trước cửa hàng hoa quả tại thành Tây.

Một cô bé đi đến, trên đầu nàng búi hai búi tóc bánh bao, mặc đồng phục tiểu học, đứng trong tiệm ngắm nghía.

Cuối cùng mắt nàng dừng lại trên một quả dưa hấu.

Chính là Chu Ngưng Nguyệt không biết đã chạy đi đường nào.

“Cô bé muốn mua dưa hấu sao?"

Một bác gái đi qua, thấy nàng ngắm nghía khắp nơi thì hỏi:

“Cha mẹ ngươi đâu?"

“Họ ở nhà"

Chu Ngưng Nguyệt thành thật đáp.

“Họ đúng là quá yên tâm về ngươi, ở đây đông người như vậy cũng không sợ ngươi đi lạc"

Bác gái kia kinh ngạc nói.

“Tỷ tỷ à, ta đã là người lớn rồi"

Chu Ngưng Nguyệt ngẩng đầu ưỡn ngực đáp.

“Vâng vâng vâng, người lớn. Nhưng nhóc con như ngươi đây nói chuyện dễ nghe thật đấy, vậy ngươi muốn mua cái gì?"

Bác gái cười ha hả hỏi.

“Cái này"

Chu Ngưng Nguyệt chỉ vào quả dưa hấu rồi nói.

“Dưa hấu mùa này không rẻ đâu, 4 tệ một cân"

Bác gái nói.

“Ta muốn quả to này.

Chu Ngưng Nguyệt ôm quả dưa hấu to rồi nói.

“6 cân, có phải nặng lắm không?"

Cân xong, bác gái có hơi lo lắng mà hỏi.

Chu Ngưng Nguyệt lắc đầu, nàng còn lo không đủ lớn đây, thanh toán xong, nàng xách dưa hấu rời đi. “Con nhóc này vừa đáng yêu lại còn ngoan ngoãn, còn không bị chiều hư, nhà ai mà có phúc vậy chứ?” Bác gái kia không khỏi cảm thán.

Chu Ngưng Nguyệt xách theo quả dưa hấu vô cùng tự tin mà một đường đi thẳng về.

Nàng nói với người trong điện thoại:

“Ta sắp về đến nhà rồi, còn cách vài bước chân nữa thôi, lạc đường á? Ta chỉ đi mua dưa hấu thôi mà"

Cúp máy, nàng đi vào đường chữ thập, nhìn trái nhìn phái bèn chắc chắn là đi bên trái.

Sau đó nàng đi tới trước một tiểu khu.

“Sao tiểu khu lại chuyển đi rồi?"

Lần này lại đi đến cổng một tiểu khu, thế nhưng lần này không có đề tên.

Xung quanh cũng chẳng có người nào.

Điện thoại nàng lại vang lên.

“Ta đang ở đâu?"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn quanh rồi nói:

“Ta đang ở cổng tiểu khu mà. Ở cửa tiểu khu nào vậy? Chính là cổng tiểu khu ấy, còn có trạm bảo vệ, bên trong còn có bảo vệ đang ăn mì nữa. Thu Thiển, tối nay chúng ta ăn mì gói đi, có thịt không? Vừa hay để ta đi mua.

Đầu dây bên kia:

"..."

“Đợi ta về đến nhà ròi gọi điện cho ngươi nha.

Nói xong Chu Ngưng Nguyệt tiếp tục đi vào theo đại lộ.

Cùng lúc đó, Lý Lạc Thư đang ngồi trong trạm bảo vệ ăn mì chiên vừa mới mua, còn lấy thêm một chiếc đùi gà, hương vị không tệ.

Lúc này hắn trông thấy bên ngoài tiểu khu có một cô bé đi ngang qua, còn xách theo một quả dưa hấu to.

“Sức lực của bọn trẻ con bây giờ ghê gớm thật.

Sau đó ăn lại tiếp tục ăn mì.

Lúc ăn xong, hắn phát hiện cô bé kia lại đi ngang qua.

Đợi đến khi hắn đi vứt rác, đọc tiểu thuyết được một hồi lại thấy cô bé kia đi qua.

“Thế này không phải đi lạc rồi đấy chứ?"

Do dự một lúc, cuối cùng Lý Lạc Thư rời khỏi trạm bảo vệ, đi đến cho cô bé.

“Này...bạn nhỏ, có phải ngươi đi lạc không?"

Thấy có người gọi với qua, Chu Ngưng Nguyệt bèn quay đầu lại, nàng thấy một nam thanh niên.

Hắn để tóc ngắn, lộ vẻ từng trải, vì thức đêm nên thoạt nhìn không có tinh thần lắm, thê nhưng tràng khí quanh thân lại khá đặc biệt, cứ như trời sinh đã không phải người bình thường.

Có hơi giống Chu Tự của hiện tại, tuy không rời núi lấp bể nhưng tự nhiên có một kiểu khí chất.

Chu Tự là khí chất tông sư.

“Xem ra ngươi cũng có phần bất phàm.

Chu Ngưng Nguyệt nói.

“Phải không?"

Lý Lạc Thư lúng túng nói:

“Có một thầy tướng số cũng nói ta như vậy.

“Ngươi có biết võ công không?"

Chu Ngưng Nguyệt hiếu kỳ hỏi.

“Biết nha"

Lý Lạc Thư gật đầu, cười nói:

“Thập Bát Ban Võ Nghệ ta đều biết một chút, thế nhưng thứ ta giỏi nhất vẫn là kiếm thuật.

“Vậy sao thúc thúc lại đi làm ở đây?"

Chu Ngưng Nguyệt có hơi thắc mắc.

Người này vừa nhìn đã biết là không tầm thường, ở lại đây chẳng phải khiến tài năng bị mai một sao?

“Thúc thúc?"

Lý Lạc Thư có hơi sửng sốt nhưng sau đấy lại cảm thấy đối phương gọi vậy cũng không sai, sau đó hắn bất đắc dĩ nói:

“Vì ngoại trừ biết chút võ thuật thì ta chẳng biết gì cả, không phải đi làm ở công xưởng thì cũng là đi làm bảo an ở tiểu khu. Đúng rồi, có phải ngươi bị lạc đường không?"

“Đương nhiên là không phải Chu Ngưng Nguyệt phản bác:

“Cũng đúng"

Lý Lạc Thu gật đầu nói:

“Đứa bé lớn như ngươi đều tinh ranh rồi, đâu giống bị lạc đâu.

Chu Ngưng Nguyệt:

"..."

“Vậy nhà ngươi ở đâu?"

Lý Lạc Thư lại hỏi:

“Vườn hoa Phú Quý.

Chu Ngưng Nguyệt đáp.

“Vậy thì khá gần.

Lý Lạc Thư cũng không nghĩ nhiều.

Gần thế chắc không thể lạc được đâu.

1078 chữ

Chương 1054: Con Nít

“Ngươi có định đổi công việc khác không? Ta có quen một số người, có thể giới thiệu ngươi.

Chu Ngưng Nguyệt muốn tìm người đến thử xem sao.

Thử xem liệu mình có nhìn nhầm không.

“Tiền lương có cao không?” Lý Lạc Thư hỏi.

Chu Ngưng Nguyệt không trả lời vấn đề này mà hỏi tiếp:

“Ngươi tên gì?"

“Ta tên Lý Lạc Thư, thế còn ngươi?"

Lý Lạc Thư cũng thuận miệng hỏi lại:

“Lý Lạc Thư Chu Ngưng Nguyệt lặp lại một lượt, định nói tên này với những người khác.

Cũng đỡ nhận lầm người.

Chỉ là nàng vừa mới ghi lại thì chợt ngẩn người.

Thái Thượng trưởng lão của Thập Vạn Thiên Thần môn?

Đại ca của Thánh Tử Ma Đạo?

Kiếm chém Phong Bạo chi Thần? Không có bạn gái?

“Biết kiếm thuật?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

“Biết, Tiểu Dương bảo ta là tông sư Kiếm Đạo.

Lý Lạc Thư cười nói.

“Không có bạn gái?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi lại.

“Có bạn gái. Trên mặt Lý Lạc Thư đầy ý cười:

“Bạn gái ta còn đối xử với ta cực tốt, tình tình tốt, con người cũng ngoan ngoãn, ta nói gì nàng cũng không hề phản đối. Ta đi trực đem, cho dù trong lòng nàng có không muốn cũng sẽ không miễn cưỡng ta ở cùng nàng.

Mỗi ngày đều an tĩnh đợi ta trở về.

“Ách.."

Chu Ngưng Nguyệt bỗng cảm thấy có thể mình nhận nhầm người rồi.

Đại ca của Chu Tự không có bạn gái, gần đây còn muốn giúp cướp...à giới thiệu.

Sau đó nàng lại nghĩ đến điều gì đó:

“Ngươi có bạn gái khi nào vậy?"

“Mới đây thôi"

Lý Lạc Thư nói.

Thế nhưng hắn nhìn quanh, sau đó mới tốt bụng nhắc nhở:

“Bạn nhỏ này, ngươi còn không đi về à? Trời muộn rồi đấy.

“Mới đây á?"

Chu Ngưng Nguyệt lại cảm thấy khá đúng, sau đó lại hỏi:

“Ngươi có tiểu đệ khác cha khác mẹ nào không?"

“Ta có một người đại ca"

Lý Lạc Thư ăn ngay nói thật:

“Đại ca của ta là thần nhân, ta phục hắn sát đất.

Lại không giống rồi, Chu Ngưng Nguyệt rất tò mò không biết mình có nhận nhầm người không.

Nhưng thoạt nhìn đối phương cũng không hề tầm thường.

Hay là thử đánh hắn một quyền nhỉ?

Tính toán một hồi vẫn nên bỏ đi, nhỡ đánh không lại thì sao.

“Đại ca ngươi họ gì?"

Chu Ngưng Nguyệt lại bắt đầu hỏi.

“Họ Chu"

Lý Lạc Thư thuận miệng đáp:

“Lại nói, đại ca ta cũng ở trong vườn hoa Phú Quý.

“Vườn hoa Phú Quý? Ta nhớ có người tên Chu Tự, có phải hắn không?"

Chu Ngưng Nguyệt mở to mắt, gương mặt ngây thơ.

“Ô?"

Lý Lạc Thư kinh hỉ nói:

“Ngươi quen đại ca ta sao?"

Chu Ngưng Nguyệt có hơi mờ mịt.

Nàng nhớ Chu Tự nói Lý Lạc Thư là đại ca hắn.

Sao Lý Lạc Thư lại nói Chu Tự mới là đại ca?

Nhưng điều này không quan trọng, quan trọng là...hình như Chu Tự không biết Lý Lạc Thư có bạn gái.

Hai ngày nay còn để nàng tìm giúp.

Nàng cảm thấy nếu chụp được ảnh của bạn gái Lý Lạc Thư xong đưa cho Chu Tự.

Chẳng phải rất hay sao?

“Thúc thúc"

Chu Ngưng Nguyệt ngoan ngoãn lại tò mò:

“Có thể cho ta gặp bạn gái ngươi được không?” “Cái này..."

Lý Lạc Thư có hơi khó xử:

“Bạn gái ta có hơi sợ người lạ.

“Ta mới tám tuổi, các cô gái đều thích chơi với bé gái.

Chu Ngưng Nguyệt ngây thơ như trẻ con.

“Bạn gái thúc thúc sợ người lạ, vừa hay có thể trò chuyện với trẻ con. Trẻ con tám tuổi cũng không hiểu gì hết.

“Ngươi tám tuổi hả?"

Lý Lạc Thư suy nghĩ nói:

“Trẻ con đúng là không cần đề phòng gì.

“Đúng thế, đúng thế, có thể cho ta gặp bạn gái của thúc thúc không? Bạn gái xinh đẹp, nếu không ai biết thì cô độc biết chừng nào.

Chu Ngưng Nguyệt ra dáng vẻ thấy tội nghiệp cho người khác.

“Việc này."

Lý Lạc Thư nhìn trái ngó phải, lại gần cô bé trước mặt, nhẹ giọng nói:

“Vậy người gặp thì gặp, nhớ giữ bí mật cho ta.

“Không thành vấn đề.

Chu Ngưng Nguyệt vui vẻ nói:

“Chúng ta đi gặp đi"

“Ta phải đi làm, ngày mai ngươi rảnh thì ta có thể đưa ngươi đi. Nhưng ngươi phải nói với cha mẹ một tiếng"

Lý Lạc Thư nhắc nhở nói.

“Vậy chúng ta thêm bạn bè"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

“Được"

Lý Lạc Thư cũng không có ý kiến gì. Thêm bạn xong, Chu Ngưng Nguyệt định rời đi:

“Ồ, ta về đây"

Nói xong nàng quay người đi về phía sau.

“Này."

Lý Lạc Thư chỉ phía sau mình nói:

“Vườn hoa Phú Quý ở phía sau ta chứ?"

“Ta chỉ đang kiểm tra ngươi thôi.

Chu Ngưng Nguyệt giật mình, xách dưa hấu rời đi. Lý Lạc Thư cũng không để ý. Để một đứa trẻ con không hiểu sự đời gặp bạn gái, chắc không vấn đề gì chứ? Bạn gái hắn đẹp như vậy. Đại ca cũng gặp rồi, cũng công nhận. Lần đầu tiên gặp một cô bé nhiệt tình như vậy, từ chối cũng không hay.

“Nguyệt tỷ, không phải ngươi đi mua thịt à? Ngươi đi đâu thế?"

Chu Tự dạo quanh nửa vòng cuối cùng cũng tìm thấy Nguyệt tỷ xách dưa hấu.

“Đi mua dưa hấu, mua luôn hai quả.

Chu Ngưng Nguyệt đưa dưa hấu cho Chu Tự nói.

“Chúng ta cũng mua hai quả, có phải hơi nhiều rồi không?"

Chu Tự nhận lấy dưa hấu nói.

“Không nhiều đâu, các ngươi không ăn hết thì ta ăn giúp các ngươi Chu Ngưng Nguyệt nói.

“Nguyệt tỷ có thể ăn dưa hấu thay cơm.

Thu Thiển cười nói.

“Đúng rồi, ta còn cần tìm bạn gái giúp đại ca ngươi không?"

Chu Ngưng Nguyệt quay đầu hỏi Chu Tự.

“Cần chứ, hắn độc thân lâu như vậy, chắc chắn phải giúp hắn tìm một người"

Chu Tự vội gật đầu, lần trước đã hứa rồi. Lâu như vậy vẫn chưa tìm được người nào, chẳng may bị hỏi đến thì rất phiền.

1160 chữ

Chương 1055: Nguyệt Tỷ Đi Kiếm Giúp Bạn Gái

“Ồ"

Chu Ngưng Nguyệt tỏ vẻ mặt thần bí nói:

“Ta đã có người rồi, đến lúc đó ta chụp một tấm cho ngươi, ngươi mang đi cho đại ca ngươi xem, bảo đảm hắn hài lòng"

“Vậy hả? Vậy chốc nữa ta nói với hắn tin tốt này.

Chu Tự tỏ vẻ mặt vui sướng. Đã qua lâu như vậy, cuối cùng cũng thực hiện được. Đến lúc đó cho cả sư phụ xem, hài lòng thì trực tiếp ra tay. Danh môn chính phái họ không tiện thì để Thánh Tử Ma Đạo hắn làm, hắn sẽ làm rất ổn thỏa.

“Nguyệt tỷ cảm thấy ai thì thích hợp? Ta có quen biết không?"

Thu Thiển tỏ vẻ mặt tò mò. Thực lực của đại ca Chu Tự thế nào, họ đều biết rõ. Thế hệ trẻ trong ma đạo có người nào xứng với hắn không? Nhất phẩm đã là đứng đầu giới tu chân rồi. Tiến thêm một bước thì...Vậy là lão trong một đám lão tiền bối rồi. Đó là cảnh giới gì nàng cũng không biết.

tiền bối “Bí mật"

Chu Ngưng Nguyệt cầm một quả lên lau qua, rồi đặt bên miệng cắn một miếng. Mua thêm nguyên liệu nấu mỳ gói rồi mấy người về nhà. Chu Tự lập tức thông báo cho Lý Lạc Thư.

“Tìm đối tượng xem mắt cho ta ư? Là người bên ma đạo à?"

Lý Lạc Thư gửi biểu cảm vui mừng.

“Đúng thế, ta nhờ người tìm, chỉ cần ngươi thấy hài lòng, xem mắt lần này chỉ có thành công, không có thất bại.

Chu Tự nói chắc như đinh đóng cột.

“Nhưng bạn gái ta...

Lý Lạc Thư có chút không nỡ, mới có bạn gái mà.

“Nuôi ở bên ngoài chẳng phải là được rồi sao?"

Chu Tự tiếp tục ra chủ ý:

“Đợi kết hôn thì chia tay, hay là tìm cho nàng một người cũng được.

“Đại ca đúng là đàn ông cạn bã.

Lý Lạc Thư không dám gật bừa.

Chu Tự:

Ai có bạn gái rồi mà còn xem mắt? Ta một lòng một dạ với Thu tỷ, làm sao lại là cặn bã được? Nói chuyện thêm với Lý Lạc Thư hai câu, Chu Tự cũng không nói gì thêm nữa.

Nói trước với các nàng Thu tỷ một tiếng, rồi hắn định tăng cấp.

“Tăng lên thượng ba phẩm? Ở đây luôn? Có phải cứ như trò đùa trẻ con rồi không?"

Thu Thiển có chút để ý nói. ý “Chẳng phải hắn vẫn luôn như vậy à?"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Thu Thiển: Sau đó hai người đều không nói gì thêm nữa. Chu Tự lại nhắm mắt, bắt đầu quan sát Ma Chủng. Lúc này dường như Ma Chủng biết Chu Tự đến để làm gì, đã sẵn sàng chờ đợi. Đối với Ma Chủng, Chu Tự chỉ quan sát rồi nhớ lại tình hình vận hành của tam phẩm. Trong lúc đó nhắc đến ý, cho nên hắn phải bắt chước trong lòng một chút. Ma Chủng muốn tăng lên đạo ý tam phẩm, cần Ma Đạo Văn Thư hiện ra kết nối cảnh giới đó, mở ra con đường này. Sau đó có thể đến trước cánh cửa đó. Nếu có đạo ý, có thể nhanh chóng mở được cánh cửa.

Không cần Ma Chủng tự tấn công. Chu Tự có ma đạo chân ý, cho nên không cần rắc rối như vậy. Nước chảy thành sông là được.

Đợi mọi thứ chuẩn bị sẵn sàng, hắn liền bắt đầu điều động công lực ngàn năm, bắt đầu vận hành theo tuyến đường vận hành tam phẩm. Đây là một quá trình chậm rãi từ từ, Chu Tự cũng không vội.

Tuy quá trình vận hành chậm rãi, nhưng thuận buồm xuôi gió, từng chút đi qua mạch Đốc, vượt qua mạch Nhâm, cuối cùng dừng trong đan điền.

Lúc này Ma Chủng bắt đầu hấp thụ những sức mạnh này, bên trên nó Ma Đạo Văn Thư bắt đầu xuất hiện. Bên ngoài trời đã sáng rõ.

Thu Thiển nhìn Chu Tự, đề phòng xảy ra việc ngoài ý muốn.

“Ta phải ra ngoài một chuyến, ngươi trông chừng chồng ngươi đấy.

Chu Ngưng Nguyệt ăn mặc tử tế rồi định ra ngoài.

“Ấy?"

Thu Thiển có chút hoang mang:

“Sao Nguyệt tỷ lại ra ngoài vào lúc này? Phía Chu Tự phải làm thế nào?” “Chẳng phải có ngươi rồi à? Ta phải đi gặp đối tượng của đại ca Chu Tự” Chu Ngưng Nguyệt cười nói.

“Nhưng tình hình của Chu Tự vượt xa phạm vi năng lực của ta.

Thu Thiển chỉ vào Chu Tự nói:

“Một khi xảy ra chuyện ta không thể can thiệp"

“Không sao, trong phòng có rất nhiều trận pháp, nếu lo lắng quá thì ngươi gọi điện cho mẹ ta, chắc chắn không sao"

Chu Ngưng Nguyệt nói. Thu Thiển gật đầu. Chính là thế, dù sao Chu Tự xảy ra chuyện, dù thế nào cũng phải gọi điện tìm cha và mẹ Nguyệt tỷ.

“Vậy ta đi đây"

Chu Ngưng Nguyệt phất tay nói.

“Ừm, khi về nhớ gọi cho ta?

Thu Thiển dặn dò nói.

“Ta cũng không phải trẻ con.

Nói xong Chu Ngưng Nguyệt đi ra ngoài, tiện tay đóng cửa. Thu Thiển ngồi trên sofa, hai tay chống cằm nhìn Chu Tự. Bởi vì chưa từng tăng lên tam phẩm, nàng không biết gì về cảnh giới này, cũng không biết Chu Tự có thuận lợi hay không. Nhưng đến hiện tại thì chắc hẳn là thuận lợi, ít nhất cũng không có phản ứng gì.

Vừa nghĩ đến đây, nàng liền nhìn thấy quanh người Chu Tự có ma đạo chân ý xuất hiện, thậm chí thấp thoáng có Ma Đạo Thư Văn.

“Ngươi thực sự không lạc đường chứ?"

Khi tìm được Chu Ngưng Nguyệt, Lý Lạc Thư cảm thấy cô bé trước mắt này vốn không biết đường, nhưng như vậy hắn cũng yên tâm, chỉ là một cô bé con, cũng không cần quá để tâm.

Lúc này hắn bỗng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Trên trời cao có ma đạo chân ý ngưng tụ. Đại ca sắp tăng lên thượng tam phẩm rồi, nhưng thực sự không có ảnh hưởng gì.

“Tám tuổi rồi, làm sao lạc đường được chứ?"

Chu Ngưng Nguyệt không để ý việc này, mà nói:

“Đi thôi, mau dẫn ta đi gặp bạn gái ngươi, ta định chụp ảnh với nàng"

“Bạn gái ta sợ người lạ, ngươi gặp thì gặp, đừng ngạc nhiên.

Lý Lạc Thư dặn dò.

“Yên tâm đi, tuy ta còn là trẻ con, nhưng cũng là người từng trải"

Chu Ngưng Nguyệt tự tin nói.

“Vậy được, ngươi đi theo ta.

Lý Lạc Thư gật đầu.

Chắc chắn trẻ con sẽ không giống như mẹ hắn, sợ đến tái mặt.

1092 chữ

Chương 1056: Nên Gả Cho Ai

“Ma đạo chân ý.

Vân Tiêu tiên tử xem tivi cùng Trình tỷ đột nhiên ngẩng đầu nhìn ra ngoài nói:

“Lại có ma đạo chân ý xuất hiện, chuyện gì vậy?"

“Nghe nói hôm nay Chu Tự phải tăng cấp"

Trình tỷ xem tivi thờ ơ nói.

Nàng ăn trái cây đã bổ sẵn, không chẳng thèm nhìn ra ngoài.

“Tăng cấp?"

Vân Tiêu tiền tử có chút khó hiểu:

“Ngày nào hắn cũng bận tăng cấp à? Ta đến đây không bao lâu, gần như ngày nào cũng nghe hắn nói chuyện tăng cấp. Mới gần đây còn long du Cửu Thiên, sao lại tăng cấp nữa?"

“Việc này."

Trình tỷ đặt miếng trái cây trong tay xuống, suy nghĩ một lát nói:

“Ngẫu nhiên nghe Tô Thi nhắc đến. Chu Tự có ba nhân cách, mỗi một nhân cách đều có hệ thống tu vi và cảnh giới tu vi riêng. Ví dụ nhân cách bình thường, cũng chính là Chu Tự mà chúng ta thường thấy, thuộc hệ thống và cảnh giới tu vi bình thường. Bây giờ chắc hẳn là giai linh lục phẩm, tu Chu Thiên Kinh. Nhân cách thứ hai chính là Thánh Tử Ma Đạo, là nhân cách hiện giờ phải tăng cấp. Nghe Tô Thi nói nhân cách này vừa méo mó vừa biến thái, đáng sợ hơn lời đồn rất nhiều, tu Phá Thiên Ma Thể, sắp đạt tới đạo ý tam phẩm. Nhân cách thứ ba là Thánh Tử Ma Đạo hắc hóa, chính là nhân cách đó lần trước bước vào thời đại thần thoại. Nhân cách này là một câu đố, chắc hẳn là cảnh giới đỉnh phong nhất phẩm, chiến lực có khả năng vượt qua nhất phẩm. Thần cản giết thần, phật ngăn giết phật.

“Như vậy có bình thường không?"

Vân Tiêu tiên tử ngẩn người hỏi. Nàng chưa từng thấy người nào như vậy. Người gì mà còn phân ra ba hệ thống tăng cấp? Có lẽ có người có thể làm được, nhưng những người này không ai ngoại lệ đều đi không được xa. Thánh Tử Ma Đạo thì hay rồi, ba nhân cách cùng hội tụ, ba nhân cách đều nở hoa. Không nhắc đến nhân cách thứ hai thứ ba, chỉ với nhân cách thứ nhất, mới hai mươi tuổi đã là giai linh lục phẩm, điều này đã không bình thường rồi. Thuộc vào hàng thiên tài, thế vẫn là kém nhất. Đúng là người không thể so với người.

“Có gì mà không bình thường"

Trình tỷ thuận miệng nói:

“Trên đời luôn có một số người sẽ phá vỡ quy tắc bình thường"

Ầm!

Một loại đạo ý ngưng tụ ầm ầm vang lên, chỉ có người linh ngộ đạo ý mới có thể nghe thấy.

“Xem ra sắp tăng cấp đạo ý tam phẩm thật rồi.

Trình tỷ nhìn ra bên ngoài. Nàng nhìn thấy trên trời cao, có một vị ma thần ngồi khoanh chân. Quanh người có vô số văn tự vờn quanh, như đang mở ra rất nhiều con đường. Đột nhiên nàng nhìn sang Vân Tiêu tiên tử hỏi:

“Ngươi có định gả chồng không? Nếu gả cho người mình thích, sinh một đứa con ngoan ngoãn. Lỡ như giống Thánh Tử Ma Đạo, vang danh khắp thiên hạ"

Vân Tiêu tiên tử gật đầu, sau đó nghiêm túc nói:

“Trình trưởng lão cảm thấy ta nên gả cho ai?"

Trình tỷ suy tư một lát, sau đó tiếp tục xem tivi.

“Trình trưởng lão, ngươi nói đi"

Vân Tiêu tiền tử hỏi.

“Tiếp tục độc thân thì hơn"

Trình tỷ bình tĩnh nói.

Vân Tiêu tiên tử:

Lúc này không nhiều người có thể nhìn thấy bóng ma thần ở trên trời cao. Một nhóm người trong Biên Giới Thành đi ra. Ba vị cẩu trưởng lão nhìn bầu trời, Hầu Trầm cũng vậy.

“Đúng là thần kỳ, chẳng phải trước đó đã tăng cấp rồi ư? Sao giờ lại tăng nữa.

Xích Mông có chút bất lực. Hắn cảm thấy không cần thiết phải ra xem xét. Cứ cách ba năm ngày tăng một lần, ai mà chịu nổi. “Gia đi càng ngày càng xa, ta phải theo kịp mới được.

Đại Địa Thần Khuyển hưng phấn nói. Sau mấy lần cơ duyên, thực lực hiện giờ của nó đã đến trận linh ngũ phẩm.

Trong đó có được sự hỗ trợ của gia tộc, lại có được sự che chở của đại địa, còn có sự ủng hộ ân huệ trời đất. Hình như Nữ Thần Băng Tuyết cũng không nói đùa, nó đã trở thành thân thích của Nữ Thần Băng Tuyết.

“Nghe nói Thánh Tử sắp kết hôn Hầu Trầm đột nhiên hỏi:

“Các ngươi có thể đi dự không?"

Ba vị cẩu trưởng lão:

"..."

Có thể không? Người bình thường có thả chó trong hôn lễ không?

“Ta có thể biến thành chó con để đi"

Đại Địa Thần Khuyển nói. Ba vị cẩu trưởng lão không nói gì, bảo họ biến thành chó con, đúng là vô cùng sỉ nhục.

Không đi thì hơn, chẳng may không được vào, anh minh cả đời bị hủy.

“Nếu đi dự, nghe nói phải có tiền mừng, phải có tiền mặt.

Hầu Trầm có lòng tốt nhắc nhở.

Ba vị cẩu trưởng lão:

"..."

Thật đáng tiếc, tất cả họ đều không có. Sau đó họ nhìn sang Hầu Trầm bên cạnh, hình như có thể lợi dụng được người này.

“Đúng rồi, Thu tỷ và Chu Tự kết hôn, các ngươi định mừng bao nhiêu?"

Trong phòng ở tiểu khu, ba người Tô Thị ngồi bên bàn ăn cơm. Minh Nam Sở ở đối diện xuống ăn chực uống chực.

“Gọi những người khác đến cùng bàn bạc"

Minh Nam Sở cúi đầu nhìn điện thoại tiện miệng nói. Hắn đang chỉ hai người Từ Từ ở bên cạnh, thêm cả sư tỷ của hắn.

Một lúc sau.

“Tại sao ta cũng phải mừng tiền?"

Gia Cát Du tỏ vẻ mặt kinh ngạc:

“Ta là nhiếp ảnh gia, họ phải trả ta tiền” “Hình như là vậy.

Âm Túc cũng gói đồ ăn mang đến đặt lên mặt bàn. Từ Từ đang chia đồ ăn. Bởi vì không còn sớm nữa, Minh Nam Sở bảo họ nhân tiện mang bữa tối đến. Ba người cứ vậy ăn trực một bữa. Âm Túc và Từ Từ có tiền, cho nên không có cảm giác bị gài bẫy.

1099 chữ

Chương 1057:

Số Lẻ Lúc này một con hổ nhảy lên chân Hàn Tô, dường cũng muốn ăn. Hỏa phượng hoàng cũng dừng lại trên đầu Hàn Tô.

“Các ngươi ăn thì ăn, đừng bám lấy ta.

Nàng có chút bất đắc dĩ nói.

“Có thể quấn lấy ta.

Tô Thị cười nói. Hai thần thú nghe xong liền lắc đầu. Tô Thi quá thần thánh, thần thánh đến mức không thể xâm pham.

Tô Thị:

Cảm giác bị thú cưng mạo phạm.

Lúc này một con quả cầu lông cũng hạ xuống đùi trắng nõn của Hàn Tô, đó là thú cưng của Âm Túc. Còn thú cưng của Từ Từ và Minh Nam Sở đang ở trong bể cá. Một con chìm trong nước như hòn đá, một còn không ngừng phun ra nước, hoàn toàn không cần người chăm sóc, chỉ cần cho ăn là được. “Không thể nói như vậy được?

Minh Nam Sở nghiêm túc nhìn sư tỷ của mình, nói: “Nhiếp ảnh gia chỉ là nhân viên được mời đến làm việc, cùng lắm chỉ có quan hệ ông chủ người làm. Nhưng mừng tiền thì có nghĩa là khách, hai điều này giống nhau sao? Ngươi muốn bị nói là Thánh Tử Ma Đạo thuê ngươi đến làm việc, hay là muốn nói được Thánh Tử Ma Đạo mời tham dự hôn lễ?"

Gia Cát Du sửng sốt, hào phóng nói:

“Bao nhiêu tiền, nói đi"

“Trước đây ta từng tham dự một lần, mừng hai trăm Âm Túc bày xong đồ ăn rồi ngồi xuống nói.

“Ta cũng từng tham dự, một người ba trăm, một người năm trăm.

Từ Từ nói.

“Ta cũng gặp rất nhiều, đồng nghiệp thông thường đều là hai ba trăm?

Gia Cát Du nói.

“Kết hôn mừng số lẻ là không tốt phải không?"

Hàn Tô hỏi.

“Số lẻ? Đâu phải số lẻ?"

Tô Thi nhìn Hàn Tô nghiêm túc nói:

“Năm trăm và ba trăm đều là số chẵn mà"

Hàn Tô:

"..."

Tô Thị sai rồi ư? Không sai.

Hàn Tô đẩy kính mắt, cảm giác hôm nay trạng thái Tô Thị rất tốt.

“Nhưng hình như ta không cần mừng, ta và Chu Tự vốn là người một nhà, cha mẹ ta sẽ mừng, ta hoàn toàn không cần thiết"

Tô Thi lại nói.

“Vẫn nên mừng thì hơn.

Minh Nam Sở tỏ vẻ mặt nghiêm túc nói:

“Lúc làm việc, ngươi được quan tâm nhiều như vậy, đồng nghiệp là đồng nghiệp, họ hàng là họ hàng, khác nhau chứ. Hơn nữa ba trăm năm trăm đúng là nghe không hay, hay là một ngàn đi, góp lại số tròn. Chu Tự đã tặng chúng ta nhiều đồ như vậy, lúc này còn nhỏ mọn thì chúng ta thật keo kiệt, đúng là không phải con người. Ta đề nghị một ngàn. Ai đồng ý? Ai phản đối?"

“Ta không vấn đề gì?

Từ Từ đồng ý đầu tiên. “Ta cũng không vấn đề"

Âm Túc cũng nói theo.

“Ta đồng ý.

Tuy Gia Cát Du đau lòng, nhưng cũng cảm thấy nên vậy. Một quả bất tử, một quả trí tuệ, còn có bảo vật phó bản. Những thứ nàng có được vượt qua tưởng tượng của nàng. Lúc này Tô Thi và Hàn Tô quay sang nhìn nhau.

Tô Thi vô dụng thì vô dụng, nhưng nàng hiểu rất nhiều chuyện.

Mọi người ngồi đây ai cũng có thể hào phóng, duy chỉ có Minh Nam Sở không thể nào hào phóng. Cả người từ trên xuống dưới hắn cũng không góp được một ngàn, năm trăm cũng khó khăn. Hôm trước còn vay nàng tiền ăn cơm cơ.

Hàn Tô bên cạnh đẩy kính mắt, lúc này mắt kính phản chiếu ánh sáng. Vậy thì chân tướng chỉ có một.

“Thì ra ngươi sống ở đây?

Trước Tân thế kỷ, Chu Ngưng Nguyệt nhìn cổng lớn tiểu khu nói.

“Ngươi đã nói với cha mẹ ngươi chưa?"

Lý Lạc Thư có lòng tốt nói:

“Tự ý chạy ra ngoài, còn đi cùng người lạ là một việc rất nguy hiểm.

“Không sao, ta không phải trẻ con nữa, chỉ trông như trẻ con thôi.

Chu Ngưng Nguyệt thuận miệng nói.

Không phải trẻ con sao lại lạc đường? Lý Lạc Thư cảm thấy cô bạn nhỏ này quá tự tin rồi, như vậy rất nguy hiểm.

Phải xin số điện thoại của cha mẹ nàng, nhắc nhở thêm.

“Ta nói với ngươi này, gặp thì gặp, nhưng sau này ra ngoài nhất định phải nói với cha mẹ ngươi, và đừng đi cùng người lạ.

Lý Lạc Thư không nhịn được lại nhắc nhở hai câu.

“Ta biết rồi"

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu.

Lúc này họ đi vào thang máy, rất nhanh đã đến trước cửa nhà Lý Lạc Thư.

“Ngươi cẩn thận đấy, đừng ngạc nhiên, gặp thì gặp rồi, đừng đi khắp nơi nói bạn gái ta, nếu không sẽ ảnh hưởng lớn đến nàng ấy"

Lý Lạc Thư hít sâu một hơi dặn dò.

“Ta biết rồi, ta từng gặp đủ loại trường hợp. Gặp bạn gái người khác là chuyện nhỏ, sẽ không chọc cho tỷ tỷ không vui” Chu Ngưng Nguyệt lấy quả táo ra, định đi vào cho tỷ tỷ ăn, sau đó chụp ảnh chung. Thực ra nàng cũng rất tò mò bạn gái đại ca Chu Tự trông như thế nào. Dù sao những người này giống như truyền kỳ giới tu chân, bạn gái nhất định cũng phi phàm. Nghĩ vậy, Chu Ngưng Nguyệt có chút hưng phấn.

Cạch...cạch...

Cửa được mở ra, Lý Lạc Thư đi vào bên trong. Chu Ngưng Nguyệt thò đầu vào bên trong, phát hiện chỉ nhìn thấy sofa, không thấy bạn gái Lý Lạc Thư. Sau khi đi vào, nàng tiện tay đóng cửa.

“Bạn gái ngươi đâu?"

Căn nhà này không nhỏ, phòng khách vừa liền với phòng bếp, vừa thông với ban công. Ánh sáng chiếu tốt, nhưng nàng phát hiện chỗ phơi quần áo ở ban công không có quần áo con gái, như vậy không thể đoán được dáng người của bạn gái Lý Lạc Thư. Trong phòng bếp cũng không thấy dụng cụ nấu ăn. Không nấu cơm ư? “Hình như là không nhắc đến biết nấu ăn.

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu, công nhận suy đoán trong lòng. Không biết nấu ăn, chắc chắn không bằng Thu Thiển, bây giờ phải xem tính cách và dáng người, và cả dung mạo, khi chụp ảnh về cũng dễ giải thích.

1139 chữ

Chương 1058: Dọa Sợ

“Bình thường nàng đều ở trong phòng ngủ, ngươi đi theo ta.

Lý Lạc Thư đi về phía phòng ngủ. Chu Ngưng Nguyệt cầm quả táo đi vào trong xem xét. Quả nhiên, nhìn thấy một chiếc ghế như quả trứng. Một cô gái ngồi ở đó, quay nghiêng người với nàng. Lọt vào mắt là đôi chân trắng nõn, và bàn tay ngọc thon dài đặt trên đùi. Tuy phần lớn đều trong trứng, nhưng khí chất bao trùm.

Chu Ngưng Nguyệt đi đến, nở nụ cười ngây thơ:

“Chào tỷ tỷ"

Lúc này Lý Lạc Thư xoay ghế, hướng mặt bạn gái về phía Chu Ngưng Nguyệt.

“Tỷ tỷ muốn ăn táo...

Khi nhìn thấy khuôn mặt đối phương, Chu Ngưng Nguyệt vốn đang tươi cười liền sửng sốt, nàng chớp mắt nhìn lại mấy lần. Lọt vào mắt vẫn là ánh mắt đờ đẫn, cơ thể cứng đờ, khuôn mặt cứng ngắc...con rối. Lúc này giọng nói căng thẳng của Lý Lạc Thư vang lên:

“Đây là bạn gái ta, để ngươi chê cười rồi"

Choang...choang!

Quả táo trong tay Chu Ngưng Nguyệt rơi xuống đất. Nàng hoảng sợ nhìn Lý Lạc Thư, sau đó lại nhìn con rối ngồi trên ghế, trong đầu bật ra hai chữ - biến thái.

“Ôi mẹ ơi!"

Chu Ngưng Nguyệt kinh hãi kêu lên trong lòng, sợ đến lùi lại hai bước:

“Con gái ngươi đã nhìn thấy tên biến thái khủng khiếp.

Nàng vẫn nhớ tư thái tuyệt thế của Lý Lạc Thư, giọng khí phách vang vọng bên tai. Khi ấn tượng này ghép với Lý Lạc Thư hiện tại, nàng cho ra một kết luận đáng sợ. Đây là một tên đại biến thái vượt qua bình thường. Một thiếu nữ mơn mởn như mình đến đây một mình, còn phát hiện bí mật của đối phương, sẽ thế nào đây? Biến thành một con búp bê?

“Ngươi không sao chứ?"

Lý Lạc Thư lo lắng nói, cuối cùng lại cười hỏi:

“Bạn gái ta đẹp không?"

Lúc này Chu Ngưng Nguyệt bị bừng tỉnh, lập tức nàng ngồi xuống nhặt quả táo đưa qua:

“Đẹp, đẹp lắm. Tặng, tặng ngươi, đừng lãng phí. Mẹ, mẹ ta gọi ta về ăn cơm, ta về nhà đây.

“Về nhà?"

Lúc này bầu trời mù mịt mây đen, sấm chớp lóe lên, khuôn mặt Lý Lạc Thư hiện ra âm trầm dưới chớp điện:

“Chẳng phải muốn chụp ảnh chung sao?"

“Không...không chụp nữa"

Chu Ngưng Nguyệt sợ tới suýt nhảy lên, đưa quả táo xong, liền lùi lại muốn bỏ đi, chỉ sợ đối phương giữ nàng lại.

“Vậy...vậy ta đưa ngươi về.

Lý Lạc Thư lập tức nói.

“Không, không cần, thực ra ta không phải trẻ con, sẽ không lạc đường"

Chu Ngưng Nguyệt bỏ chạy. Lý Lạc Thư nhìn Chu Ngưng Nguyệt bỏ đi, thở dài một tiếng, không phải người trong thế hệ ta. Sau đó hắn nhìn trời, phát hiện đại ca sắp tăng cấp thành công. Lúc này hắn lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Chu Tự:

“Đại ca, hôm nay ta đưa một bạn nhỏ đến nhà ta gặp bạn gái ta, nhưng hình như nàng bị dọa sợ rồi"

Không đợi Chu Tự trả lời, vì tăng cấp vẫn chưa kết thúc.

Trong nhà Chu Tự, Thu Thiển vừa hay nhìn thấy tin nhắn của Lý Lạc Thư gửi đến.

“Không phải đại ca của Chu Tự không có bạn gái sao? Sao đột nhiên nói có bạn gái? Còn dọa sợ bạn nhỏ?"

Nàng đầy vẻ khó hiểu, nhưng cũng không để ý, dù sao lúc này bên cạnh Chu Tự có văn tự vờn quanh, bầu trời bỗng nhiên mây đen chằng chịt, có lẽ liên quan đến tăng cấp. Chỉ lát sau, nàng nhận được điện thoại của Nguyệt tỷ.

“Nguyệt tỷ?"

“Ta mua dưa hấu, ngươi muốn ăn không?"

Phía đối diện vang lên giọng nói cố ra vẻ kiên cường của Chu Ngưng Nguyệt. Thu Thiển cảm thấy kỳ lạ, sau đó nói:

“Ta đi đón ngươi nhé?"

“Chịu không nổi ngươi, vậy ngươi đến đón ta đi?

Chu Ngưng Nguyệt trả lời.

Thu Thiển:

"..."

Mất chút thời gian, Thu Thiển đã đón được Nguyệt tỷ, hai nàng nhanh chóng về nhà.

“Đúng rồi, vừa nãy đại ca của Chu Tự đột nhiên gửi tin nhắn đến, nói hắn có bạn gái. Nhưng không phải Chu Tự nói hắn không có bạn gái sao? Nguyệt tỷ còn tìm đối tượng cho hắn, có phải hắn hơi thất đức không?"

Thu Thiển ngồi trên sofa hỏi.

“Vậy không tìm cho hắn nữa, trả về"

Chu Ngưng Nguyệt ăn trái cây trả lời.

Nhìn Nguyệt tỷ ngoan ngoãn ngồi trên sofa, Thu Thiển cứ cảm thấy không đúng:“Nguyệt tỷ, ngươi sao thế?"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn Thu Thiển, tim đập nhanh nói:

“Hôm nay ta gặp phải một tên biến thái dọa ta sợ. Bây giờ nghĩ lại cả người còn nổi da gà.

Ấy?

Sao Nguyệt tỷ có thể bị dọa sợ được? Thu Thiển có chút khó hiểu. Có chuyện gì trên đời mà Nguyệt tỷ chưa từng thấy chứ?

Chu Tự cảm giác như mình đã trông thấy một cánh cửa lớn.

Trên cánh cửa khắc đầy Ma Đạo văn tự.

Ma chủng nứt ra từng chút một, cánh cửa cũng theo đó mà từ từ mở ra.

Chu Tự thậm chí còn không cần đẩy cửa đã có thể mở nó ra.

Lúc hắn quay đầu lại, phát hiện ra mình đang đứng ở cuối một cây cầu.

Rõ ràng chưa từng đi qua vậy mà lại đến được nơi này.

"Cửa này mở hơi chậm.

Chu Tự có chút không biết phải làm sao, bèn giơ tay đẩy cửa.

Keo ket!

Cánh cửa không biết làm bằng vật liệu gì rất nhanh đã mở ra, Chu Tự cũng bước đi vào bên trong.

Giờ khắc này, hắn bị chân ý Ma Đạo vây quanh, những thứ thuộc về hắn lại kết nối với nơi thâm sâu vô tận.

Dường như muốn hấp thụ, hoà nó vào bên trong cơ thể.

Cuối cùng hắn hoàn toàn thoát khỏi nơi này.

Mọi thứ mới xem như chấm dứt.

"Thật là một cảm giác kỳ lạ, không biết đại ca có cảm thấy vậy không"

Chu Tự có thể hiểu được, đại khái thứ này chính là đại lộ.

3000 đại lộ, trăm sông đổ về một biển.

Cho nên mọi thứ đều đang tiếp cận theo cùng một hướng. Hắn muốn tiếp cận phải nhờ vào sự cố gắng của Ma chủng.

Còn với sự hiểu biết về Đạo thì...Cảm thấy có hơi bạc nhược. Lần sau hỏi cha mẹ Nguyệt tỷ xem sao, có lẽ sẽ có thu hoạch.

1129 chữ

Chương 1059: Nguy Hiểm

Đạo là một thứ gì đó rất huyền ảo, hiểu chính là hiểu, không hiểu chính là không hiểu.

Vậy nên Chu Tự không định suy nghĩ nhiều.

Sau đó Đạo ý dần hạ xuống, mà nơi hạ xuống lại đúng chỗ của Ma chủng.

Răng rắc!

Ma chủng hấp thu Đạo ý từ từ nứt ra.

Âm thanh lách cách phát ra không ngừng, Ma chủng như đang đau khổ kêu rên.

Chu Tự chỉ có thể cổ vũ cho nó.

Nghỉ ngơi lâu vậy rồi, cũng đến lúc phải phấn đấu thôi.

Nuôi quân nghìn ngày, dùng quân một giờ.

Răng rắc!

Trong nháy mắt, Ma chủng lập tức vỡ ra, giống như những cánh hoa bị tách ra.

May mà cuối cùng vẫn còn nối với nhau.

Lúc này cánh cửa kia như một lần nữa đóng lại, mà mặc dù Ma chủng đã vỡ ra nhưng trong đó phủ đầy Đạo ý. Thành công rồi?

Chu Tự hơi kinh ngạc, hắn lại đợi một lúc, phát hiện Ma chủng vỡ ra như đang điên tiết, sức mạnh của nó như không thể khống chế, đang không ngừng toạc ra.

Không biết mạnh hơn lúc trước bao nhiêu.

"Thấy có bản lĩnh rồi, bắt đầu nổi điên"

Chu Tự không nhìn thêm nữa, công lực ngàn năm phun trào.

Trấn áp trong phút chốc, dạy bọn chúng làm người.

Xác nhận cảnh giới, hắn mới ra khỏi trạng thái thăng cấp.

Mở mắt ra, trời vẫn còn tối.

Một người tinh anh như hắn lập tức biết được bây giờ là tối chủ nhật.

"Bây giờ là..."

Thu Thiển vừa mở miệng nói, Chu Tự đã bắt đầu giành trả lời:

"Bây giờ là buổi tối ngày 3 tháng 4 đúng không?"

Nói xong hắn nhìn Thu tỷ ở đối diện.

Đợi nàng gật đầu.

Thu Thiển kéo khăn lông rồi chau mày nói:

"Bây giờ là 8 rưỡi tối thứ hai, ngày 4 tháng 4. Thời gian thăng cấp của ngươi nhiều hơn dự tính một ngày Chu Tự:

"..."

Mất một ngày tiền lương, lỗ nặng.

"Ăn cơm đi, còn phần cơm cho ngươi đó"

Thu Thiển đứng dậy, cười nói.

Chu Tự cầm điện thoại lên nhìn, phát hiện đúng là thứ hai.

Tốn nhiều thời gian vậy mà hắn lại không có cảm giác gì.

Tu luyện là mãi mãi, lời nói này không sai chút nào.

Nghĩ một chút, hắn quyết định xin nghỉ phép trước đã, nếu không thì sẽ tính là trốn việc.

Hai người thì có khác gì đâu?

Một nhân viên part-time như hắn thì có gì khác biệt.

Nhưng mà làm nghề nào yêu nghề nấy.

Thái độ phải nghiêm chỉnh.

"Ta đã nói với Tô Thi rồi, bảo nàng ấy xin nghỉ giùm ngươi"

Thu tỷ vừa đi vào phòng bếp vừa nói.

Chu Tự ngẩn người ra một lúc, thầm nghĩ đúng là Thu tỷ hiểu ta.

"À, đúng rồi, hôm qua đại ca ngươi có nhắn tin cho ngươi"

Thu tỷ nhắc nhở.

Chu Tự nhìn qua tin nhắn của đại ca, sau đó cảm thấy cạn lời.

Bạn gái...

Dọa sợ mấy đứa trẻ rồi.

"Không phải, ta không hiểu lắm, sao ngươi lại dẫn người khác đến thăm bạn gái ngươi"

Chu Tự lập tức gõ tin nhắn gửi đi.

"Đại ca, ngươi thăng cấp xong rồi à? Lợi hại quá"

Lý Lạc Thư vừa nhắn tin đến lại gửi thêm một tin:

"Chỉ là gặp được một đứa trẻ rất niềm nở, nàng nói muốn đi gặp bạn gái ta, ta cảm thấy nàng cũng không hiểu lắm nên dẫn nàng đi xem thử. Ai biết được nàng bị dọa đến quả táo cũng rớt xuống đất luôn. Lúc đầu bảo muốn chụp chung sau đó cũng không thèm nữa"

Chu Tự ngạc nhiên, Lý Lạc Thư đúng là truyền kỳ.

Loại bạn gái này bản thân thà giấu đi che đi cũng không muốn để người khác nhìn thấy.

Đứa bé sao rồi?

Mấy đứa trẻ bây giờ biết nhiều như vậy.

"Đúng rồi, không phải đại ca bảo giới thiệu đối tượng xem mắt cho ta sao? Người được chọn là ai?"

Lý Lạc Thư hỏi.

"Người được chọn? Để ta hỏi thử Chu Tự trong vô thức nhắn lại một câu.

Sau đó hắn ngây người ra, tin nhắn mà Lý Lạc Thư gửi đến đã bị Thu tỷ nhìn thấy rồi, vậy nàng có tưởng rằng Lý Lạc Thư có bạn gái không?

Có cảm thấy Lý Lạc Thư đã có bạn gái rồi mà vẫn đi xem mắt?

Cái này...Cần giải thích chút không?

Hắn thấy nên hỏi thử Nguyệt tỷ trước đã.

Nhìn xung quanh một lúc, phát hiện không thấy bóng dáng của Nguyệt tỷ.

"Thu tỷ, Nguyệt tỷ đâu rồi?"

"Ở trong phòng á, hai ngày nay nàng ấy thấy không ngon miệng"

Thu Thiển thuận miệng đáp.

"Không ngon miệng?"

Chu Tự hơi kinh ngạc.

"Sao Nguyệt tỷ lại cảm thấy không ngon miệng được? Bị trúng độc à?"

Gần đây không có đắc tội Thu tỷ mà.

"Không phải."

Thu tỷ hâm nóng cơm xong có hơi khó hiểu nói:

"Hôm qua Nguyệt tỷ ra ngoài một chuyến, lúc trở về tâm trạng không tốt lắm, bảo là bị một tên biến thái dọa.

Sau đó ăn uống hai hôm đều không thấy ngon miệng. Nói là hình ảnh đó cứ quẩn quanh trong đầu"

"Bị dọa sao?"

Chu Tự càng cảm thấy kinh ngạc.

Còn chuyện gì ghê gớm mà Nguyệt tỷ chưa từng thấy, sao lại bị dọa rồi?

Dọa sợ à?

Chu Tự xem điện thoại, xác nhận là tin nhắn của Lý Lạc Thư.

Hắn dọa sợ một đứa trẻ, hay là một người con gái.

Không phải chứ Không trùng hợp đến vậy chứ?

Sau đó hắn cẩn thận gửi tin nhắn đi:

"Vậy, ngươi còn nhớ người bị dọa là ai không? Nàng tên gì?"

"Hỏi rồi, nàng không trả lời"

Lý Lạc Thư bổ sung thêm một câu.

"Nàng bảo nàng tám tuổi"

"Tám tuổi?"

Chu Tự chau mày một phát:

"Vậy ngươi có nói tên ngươi cho nàng biết không?"

"Nói rồi"

Lý Lạc Thư không hiểu:

"Có vấn đề gì sao? Đúng rồi, hình như nàng cũng trong tiểu khu của ngươi, còn quen ngươi nữa"

Nhìn thấy tin nhắn này, hắn cạn lời rồi:

"Kiểu tóc của nàng có phải giống như hai cái bánh bao không?"

"Đại ca biết nàng ấy là ai à?"

Lý Lạc Thư có lòng tốt nhắc nhở:

"Vậy đại ca nói lại với cha mẹ nàng là trẻ em ra ngoài một mình nguy hiểm lắm.

Nguy hiểm? Rốt cuộc ai mới nguy hiểm?

1091 chữ

Chương 1060:

Lỗ To Chu Tự đặt điện thoại xuống rồi dựa ra sau.

Rồi, xong luôn, tên tuổi anh hùng một thời bị hủy hoại trong chốc lát.

Được rồi, cắt đứt quan hệ với đại ca thôi.

Lần này Nguyệt tỷ sẽ nhìn ta thế nào đây?

Cuối cùng hắn cầm điện thoại lên, nhắn tiếp:

"Chuyện xem mắt có lẽ toang rồi, khi nãy ngươi nhắn có bạn gái bị Thu tỷ nhìn thấy. Không gấp, không gấp"

Hắn cũng đã không dám nhờ Nguyệt tỷ giúp nữa.

"Toang rồi? Đại ca nhờ ai giúp ta tìm vậy?"

Lý Lạc Thư không biết chuyện gì đang xảy ra, hỏi.

"Hừm, tỷ ta"

Chu Tự đáp.

"Tỷ của chúng ta? Chừng nào mới gặp được tỷ của chúng ta vậy? Ta muốn đích thân cảm ơn sự giúp đỡ của nàng"

"..."

Vẫn là thôi đi.

Vì muốn tốt cho ngươi.

Nhất thời hắn có chút không đành lòng, nếu như nói ra chuyện của Nguyệt tỷ, Lý Lạc Thư sẽ phản ứng thế nào?

Hắn là một truyền kỳ, liệu có lúng túng đến chết không?

Nói chuyện xong, Chu Tự mới ra bàn ăn cơm.

"À, còn có một việc nữa"

Thu Thiển vui vẻ ra mặt nói:

"Hôm qua Tô Thị nói cho ta biết, họ quyết định sẽ mừng 1000 tệ, nhớ nhắc ta kiểm tra cho đúng số tiền. Chắc là ngươi không định dùng làm việc khác đâu nhỉ?"

Chu Tự sững sờ.

Sao lại thành 1000 rồi?

Không phải đã nói là từ 300 thành 500, sau đó chia nhau ba bảy sao?

Tự nhiên biến thành 1000 thì không nói, sao đột nhiên Thu tỷ lại nói đến chuyện tiền bạc?

Lúc này Nguyệt tỷ cầm bát đi từ trong phòng ra.

Nàng tùy ý liếc qua Chu Tự, sau đó ngồi xuống bên cạnh hắn.

Tự túc xẻ đi quá nửa bát cơm từ trong bát mà Chu Tự còn chưa đụng đến.

"Để ta ăn giúp ngươi."

Không phải ngươi không có hứng ăn sao?

Nhưng mà Nguyệt tỷ không đề cập tới chuyện của Lý Lạc Thư, hắn liền xem như không biết.

Chỉ cần mình không xấu hổ, thì người xấu hổ sẽ là người khác.

Tốt, phải giữ vững tinh thần.

"Không phải chứ, đừng xới nữa, sắp hết rồi đây này"

Nhìn bát cơm của mình sắp bị xới hết, Chu Tự lập tức động thủ giật cái bát về.

"Đúng rồi, ta đã tìm được đối tượng xem mắt thích hợp với đại ca của ngươi rồi"

Chu Ngưng Nguyệt lấy điện thoại di động ra, mở ra một tấm hình rồi nói:

"Nhìn cái này xem Chu Tự hết hồn, Thu Thiển cũng thế.

Sau đó hai người nhìn về phía điện thoại của Nguyệt tỷ.

Phát hiện ra, bức ảnh trong điện thoại là một cô gái mặc một chiếc váy đặc biệt, đùi nàng thon dài trắng nõn, trên đôi mắt có mảnh vải trắng che lại. Biểu cảm bình thản, mặc dù không nhìn thấy đôi mắt nhưng mà tuyệt đối không hề kém.

Đại mỹ nữ.

"Nàng ấy đến từ Lục Dục Giới, là một trong những trưởng lão của Cấm Dục Giới. Mặc dù nàng hơi lớn tuổi, nhưng mà da trắng mặt xinh. Trong đó, ưu điểm lớn nhất chính là đôi mắt của nàng, bởi vì tu cấm dục phải phong bế thị giác, tuyệt sẽ không trông mặt mà bắt hình dong. Đại ca của ngươi trông có ra sao cũng không ngai."

Chu Tự:

"..."

Đường đường là Đạo Tử Thiên Vân Đạo Tông, sao phải đến mức này?

Hắn có dám đồng ý, sư phụ sư nương cũng không thể nào đồng ý

được.

Thu Thiển nhìn một lát rồi nói: "Thế này có phải gọi là bà cô hay không?"

"Bà cô cái gì mà bà cô, qua một vạn năm không phải là sẽ cùng tuổi sao?" Chu Ngưng Nguyệt nói.

Chu Tự:

"..."

Không dám...không dám.

Cũng may mình đã từ chối rồi, nếu không nhỡ bị sư phụ phát hiện, bản thân chết như thế nào cũng không biết.

Ngày hôm sau, Chu Tự đến thư viện làm việc.

Lúc này Minh Nam Sở đang ngồi ở quầy hàng, hình như là đang đợi ai đó.

"Sao Nhị lão bản lại mặt ủ mày chau vậy?"

Chu Tự vừa đến đã thấy Minh Nam Sở đang bày ra một vẻ bi thương đau khổ.

Minh Nam Sở ngẩng đầu nhìn Chu Tự, nói:

"Qua đây, thương lượng với ngươi một chuyện"

"Ta cũng có chuyện muốn nói"

Chu Tự vừa đi vào lập tức nói:

"Không phải đã nói là 500 sao? Làm sao lại thành 1000 rồi? Hơn nữa sao Tam lão bản lại nói với Thu tỷ?"

"Ta biết"

Minh Nam Sở thống khổ nói:

"Ta tính sai một việc, chuyện bây giờ đã không cách nào cứu vãn được nữa. Ta cũng không hy vọng chia lời ba bảy nữa, có thể trả lại ta 700 được không?"

Chu Tự sững sờ, nói:

"Vậy không phải ta tốn 700 vô ích à? Tiền lời ta cũng không lấy được.

"Vậy lại chia ba bảy? Ngươi lỗ bảy, ta lỗ ba?"

Minh Nam Sở hỏi.

Chu Tự:

"..."

Cuối cùng hắn cũng đồng ý, đều là hợp tác với nhau, lời lỗ cũng là chuyện thường.

Vậy thì chỉ một lần này mà hắn đã lỗ 490 tệ?

Có thể lấy lại 490 tệ, Minh Nam Sở thở phào nhẹ nhóm, sau đó tiếp tục nói:

"Ta đã nghĩ ra đối sách mới rồi. Trước đó ta đã quên mất, Đại lão bản và Tam lão bản đã sớm phòng bị chúng ta.

Thêm nữa chuyện tiền không thể do ta nói ra, chúng ta cần tìm một người nữa nhập bọn. Lần sau lại tiếp tục"

Đã lỗ nhiều như vậy rồi, hắn có lý gì để dừng lại?

"Tìm thêm một người nhập hội?"

Chu Tự khó hiểu nói:

"Tìm Đại lão bản nhập hội, lừa tiền của Tam lão bản?"

"Như vậy chả có ý nghĩa gì, chúng ta nên tìm Từ Từ nhập hội, đi lừa mấy người khác.

Minh Nam Sở nghiêm túc nói.

"Lừa cả Trình tỷ à?"

Chu Tự hỏi.

Minh Nam Sở sững sờ, sau đó nhụt chí nói:

"Vậy thì thôi, nhưng mà có thể lừa Đại lão bản, Tam lão bản, Âm Túc.

Chu Tự:

"..."

Quá tàn nhẫn rồi.

1083 chữ

Chương 1061: Nguy Cấp

"Chia chác thế nào?"

Chu Tự hỏi.

"Ta ba, các ngươi một người bốn một người ba.

Minh Nam Sở nói ra.

"Nhị lão bản có công lao lớn nhất, nếu không thì ngươi bốn đi.

Chu Tự nghiêm túc nói.

“Thôi, vẫn nên lấy ba phần thôi, có lỗ thì cũng đỡ tiếc. Đến lúc đó Từ Từ tăng giá, ta phản đối, sau đó ta biểu hiện tốt một chút, nhưng mà khả năng là họ sẽ đồng ý cái giá cao đã đưa ra. Dù không đồng ý chúng ta cũng sẽ không lỗ. Đồng ý thì chúng ta sẽ kiếm được lời"

Minh Nam Sở nói ra.

Chu Tự nắm chặt tay Nhị lão bản, nghiêm túc nói:

"Nhị lão bản thật cao minh.

Minh Nam Sở mỉm cười, nói:

"Hôm nay ngươi mời ta ăn cơm trưa đi Chu Tự:

Bên ngoài Thanh Thành.

Sau khi không gian biến đổi, ở vùng ngoại ô xuất hiện bốn người.

Cầm đầu là một người trung niên và một cô gái trẻ tuổi.

Từ xa nhìn lại, người đàn ông trung niên này khí thế khoáng đạt, sâu thẳm như đại hải, bước trên mặt đất tựa như nhật nguyệt tinh thần chiếu rọi tám hướng.

Mà cô gái bên cạnh hắn không hề chịu ảnh hưởng, khí tức bình ổn, tràn ngập sinh cơ như mặt trời mọc, như đang hỗ trợ lẫn nhau.

Phía sau bọn họ là hai nam nữ trẻ tuổi.

Trong đó, cô gái mặc đồ đỏ, sắc mặt tái nhợt dường như bệnh không nhẹ.

Người đàn ông khí độ bất phàm, nở nụ cười nhẹ.

"Đã rất lâu rồi không đến gần nơi này, nghe nói Lạc Thư ở trong khu dân cư, chúng ta đến đó đi."

Hồng Nghê vừa cười vừa nói.

Họ đương nhiên chính là đoàn người Lý Cảnh Sơn.

Điểm dừng đầu tiên của hôm này chính là đi thăm Lý Lạc Thư.

"Đợi vào thành rồi hãy thông báo, để cho hắn đến đón chúng ta. Không thì chúng ta hỏi địa chỉ cụ thể rồi đến cũng được.

Hồng Nghê có chút mong chờ.

"Ta đi chỗ khác một tý, hình như có người tên Vận Mệnh cũng ở trong đó. Đi hỏi hắn một vài điều"

Lý Cảnh Sơn bình thản nói.

"Vậy chúng ta đến thư viện trước, sau đó lại đi tìm Đạo Tử"

Hình Ngọ không định đi cùng sư nương.

Nếu có chuyện gì xảy ra, lúc nào cũng là hắn chịu thiệt.

Vẫn nên đi tìm tiểu sư đệ.

Chờ sư nương rời đi rồi, hắn lại đi thăm Đạo Tử sau.

"Khụ khụ, ta đi mua một ít thuốc uống"

Mãn Giang Hồng nói.

Sau khi bốn người tiến vào thành liền tách nhau ra.

Lúc này Chu Tự còn đang đọc sách.

Ma chủng xin nghỉ ốm rồi, hắn đang khôi phục công lực ngàn năm.

Nhưng mà hắn có chút hiếu kỳ, nếu như công lực ngàn năm ngộ đạo thì sẽ như thế nào.

Hắn muốn nhìn xem ngộ đạo như thế nào.

Thứ này huyền diệu vô cùng, tóm lại một câu, phía trên tông sư Võ Đạo chính là dùng võ nhập đạo.

Hắn muốn theo đuổi cảnh giới này.

Chỉ là vừa mới khôi phục được công lực ngàn năm, điện thoại đã vang lên.

Là Lý Lạc Thư gọi điện thoại tới.

"Thật đúng là hiếm thấy.

Chu Tự cầm chén uống nước, thuận tiện nhận điện thoại.

Chỉ là vừa mới nghe, đối diện đã truyền đến giọng nói hoảng sợ:

"Đại ca cứu ta"

Chu Tự giật mình, vội vàng nói:

"Làm sao vậy?"

Phải là chuyện đáng sợ cỡ nào mới có thể khiến Lý Lạc Thư hoảng sợ cầu cứu như vậy?

Chắc chắn là hắn không làm gì được, phải đi tìm cha mẹ.Dù sao Lý Lạc Thư cũng là đồ đệ của bọn họ.

Chẳng có lý gì thấy chết không cứu.

"Mẹ...mẹ ta sắp...sắp đến rồi. Đại ca mau tới cứu ta, nhanh lên"

Lý Lạc Thư kinh hoảng nói.

"Mẹ ngươi tới?"

Chu Tự nghệt mặt:

"Tới thì tới thôi, ta còn tưởng đã xảy ra chuyện gì"

"Bạn gái của ta đang ở nhà"

Lý Lạc Thư nói.

"Thì giấu đi là được rồi, không phải ngươi có pháp bảo chứa đồ sao"

Chu Tự đang định uống nước.

Chẳng qua khi nghe được câu phía sau, hắn yên lặng đặt cái chén trong tay xuống. "Mẹ ta sẽ xem pháp bảo chứa đồ của ta, bạn gái cũ của ta cũng bị lộ như thế đấy"

Lý Lạc Thư rên rỉ nói:

"Đại ca, van ngươi đấy, mau tới cứu ta"

Chu Tự:

Trên bầu trời Thanh Thành có một bóng hình đi trên không trung với tốc độ cực nhanh như một trận cuồng phong ngang ngược. Chỉ lúc sau, làn gió này đã đến tiểu khu Tân Thế Kỷ, đáp xuống tầng tám.

“Đại ca, cuối cùng ngươi cũng đến rồi"

Lý Lạc Thư nhìn thấy Chu Tự đã đến, cuối cùng cũng yên tâm. Đương nhiên người bay đến là Chu Tự, cuối cùng hắn vẫn không tiếc hy sinh vì huynh đệ.

“Ta xin nghỉ tổn thất mấy chục đồng, ngươi nhớ bù cho ta đấy.

Chu Tự nói. Lý Lạc Thư đồng ý, sau đó đẩy bạn gái đến trước mặt Chu Tự:

“Bạn gái ta nhờ hết vào đại ca đấy"

Lúc này “bạn gái” của Lý Lạc Thư ngồi trên ghế, cứ vậy đối thẳng mặt Chu Tự.

“Dù nàng chịu khổ thì cũng sẽ không nói gì, đại ca nhớ chú ý"

Lý Lạc Thư nói.

Chu Tự:

"..."

Do dự một chút, hắn mới hiếu kỳ nói:

“Ta nhớ ngươi biết mở cửa không gian, trực tiếp đưa đi không được sao?"

“Không được.

Lý Lạc Thư lắc đầu:

“Năng lực không gian của mẹ ta mạnh đến thần kỳ, hình như nàng có thần thông thiên phú về mặt này. Ta đi đâu, nàng vừa nhìn là có thể phát hiện, một khi nàng đi theo, ta sẽ phải chết.

“Thật sự không được thì chúng ta có thể...

Chu Tự nhìn “bạn gái” Lý Lạc Thư làm động tác cắt cổ.

“Quá tàn nhẫn, đại ca nỡ làm vậy với chị dâu không?"

Lý Lạc Thư hỏi.

Có thể giống nhau ư? Chu Tự trừng mắt.

1119 chữ

Chương 1062: Phi Tang

“Nhưng ta mang đi bằng cách nào?"

“Để vào trong pháp bảo trữ vật, đợi mẹ ta về rồi lại đưa đến đây?

“Để vào pháp bảo trữ vật của ta ấy hả?"

Chu Tự có chút sợ hãi:

“Chẳng may đúng lúc Thu tỷ muốn đổi pháp bảo trữ vật với ta thì làm thế nào? Pháp bảo trữ vật của bọn ta là một đôi, chức năng khác nhau, cho nên có thể trao đổi để sử dụng. Một khi bị phát hiện, ta có trăm cái miệng cũng không chối cãi được.

“Đến lúc đó ta mởi cửa không gian qua đó, mang về trước được không?"

Lý Lạc Thư hỏi.

“Vậy cũng không kịp"

Chu Tự nói.

“Thế bây giờ phải làm thế nào? Mẹ ta sắp đến rồi"

Lý Lạc Thư nói.

“Tìm nhị lão bản của ta, hắn độc thân cây ngay không sợ chết đứng, vốn không sợ điều này"

Chu Tự lập tức nghĩ tới Minh Nam Sở.

“Thì ra đại ca có lão bản tốt như vậy, vậy sự việc không được chậm trễ.

Lý Lạc Thư định mở không gian, nhưng đúng lúc này đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Cạch cạch.

Hai người vừa nghĩ ra biện pháp liền sợ giật mình.

“Đại ca, không kịp rồi, ngươi mau cất trước đi"

Lý Lạc Thư sợ hãi nói.

“Bình tĩnh, lỡ như là chuyển phát nhanh thì sao?"

Chu Tự thở sâu, lớn tiếng nói:

“Ai...ai đấy?"

“Lạc Thư? Là mẹ"

Giọng của Hồng Nghệ vang lên.

Trong lòng hai người thắt lại. Chu Tự cảm thấy đánh Thần Phong Bạo cũng không căng thẳng như này.

“Đại ca, dựa vào ngươi hết đấy"

Lý Lạc Thư cầu xin nói. Chu Tự chân tay luống cuống, nếu về bị phát hiện thì phải làm thế nào?

“Ta đi mở cửa"

Lý Lạc Thư lập tức đi về hướng cửa lớn. Chu Tự nhìn trái ngó phải, hắn đang nghĩ xem có cách nào tốt hơn không.

Răng rắc!

Lý Lạc Thư mở cửa, một phụ nữ trẻ đi vào. Hồng Nghê cảm thấy hơi bất ngờ, vừa nãy hình như không phải giọng của con trai nàng, nhưng đi vào thì phát hiện có khách.

“Mẹ"

Lý Lạc Thư nhẹ giọng lên tiếng. Hồng Nghê nhìn về phía Chu Tự, có chút bất ngờ.

“Đây là đại ca của ta Lý Lạc Thư vội vàng giải thích.

"Dai ca?"

Hồng Nghê nhìn Chu Tự với vẻ mặt kinh ngạc. Lúc này Chu Tự đứng trước một cái ghế trống, có chút thận trọng.

“Đúng, hôm nay ta là đại ca của hắn.

Cuối cùng hắn vẫn cất ‘bạn gái của Lý Lạc Thư đi. Nói gì thì hôm nay Lý Lạc Thư cũng phải làm tiểu đệ của hắn.

“Vậy sao?"

Hồng Nghê cười nói:

“Lạc Thư gây thêm phiền phức cho ngươi rồi"

“Rất phiền phức...à, là ta gây thêm không ít phiền phức cho hắn. À, dì à, không có chuyện gì thì ta về trước đây. Chu Tự nói xong liền muốn ra về. Không thể ở lại đây lâu, nếu hắn không đoán nhầm, người trước mắt chính là sư nương. Không chọc vào nổi, mau chóng giao thứ bẩn thỉu này cho nhị lão bản.

“Sao lại đi nhanh thế?"

Hồng Nghê cười nói:

“Không ở lại trò chuyện ư? Ta rất muốn hỏi dạo này Lạc Thư thế nào.

“Rất ổn, làm việc rất cố gắng, võ đạo đại thành, nếu trên đời có nhân vật mẫu mực, nhất định là Lý Lạc Thư.

Chu Tự nghiêm túc nói.

Hồng Nghệ:

Nàng có chút kinh ngạc nhìn Chu Tự, dù thế nào cũng không nghĩ đối phương biết nói ra những lời này. Nếu trên đời có nhân vật mẫu mực, nhất định là Lý Lạc Thư...Chẳng trách trước đây khi giả mạo, lại biết nói những lời tốt đẹp như vậy. Cái gì mà vô địch thế gian, vừa thấy Lạc Thư là đạo thành không. Chủ yếu là vẫn làm đại ca, nếu bị người đó nhà hắn biết, thì sẽ tức giận đến mức nào.

“Hay là ở lại ăn bữa cơm đi?"

Hồng Nghê lại nói.

“Thôi, thôi, ta còn có việc, còn phải tìm nhị lão bản Chu Tự nói xong liền mở cửa đi ra, không cho sự nương cơ hội, chẳng may bị giữ lại kiểm tra pháp bảo trữ vật. Như vậy đến lúc đó người đi đời là hắn, thực sự có trăm cái miệng cũng không cãi được.

Hồng Nghê tỏ vẻ mặt nghi hoặc, nhưng cũng không ngăn Chu Tự, mà quay đầu nhìn căn phòng của con trai mình. Nơi này hình như tốt hơn rất nhiều so với chỗ ở trước đây.

“Đã làm chuyện gì chột dạ hả?"

Hồng Nghê nhìn Lý Lạc Thư vô cùng nghi hoặc nói:

“Xem ngươi thở phào nhẹ nhõm kìa.

“Không có"

Lý Lạc Thư vội vàng giải thích nói:

“Ta chỉ lo sợ bạn bè đụng phải mẹ.

Lúc này Hồng Nghệ đi vào bên trong, nàng nhìn ngó xung quanh, cuối cùng nhìn thấy chiếc tất dài trên sofa.

“Đây là cái gì?"

Nàng cầm lên hỏi Lý Lạc Thư.

“Đây...đây là găng tay"

Lý Lạc Thư lập tức cầm lấy giải thích nói:

“Đây là găng tay dài của công ty phát vào mùa đông, dùng để giữ ấm.

“Vậy à?"

Hồng Nghê vẫn giữ nụ cười mỉm. Sau đó nàng đi vào phòng ngủ, xem xét tình hình xung quanh. Chăn đệm đơn giản, tủ áo bình thường, một cái điều hòa, và ghế trứng cho con gái.

“Cái ghế này."

“Của chủ nhà để lại.

Lý Lạc Thư trả lời.

Hồng Nghê cười nói:

“Vừa nãy mẹ cũng định nói vậy.

“Thế, thế à?"

Lý Lạc Thư cúi đầu.

Nhất thời, Hồng Nghê hơi lo lắng.

Sau khi rời khỏi đó, Chu Tự lập tức đến thư viện. Chắc chắn lần này không chỉ có một mình sư nương đến, sư phụ và sư huynh sư tỷ chắc chắn cũng đến, phải tìm được nhị lão bản trước khi họ đến, lôi kéo nhị lão bản nhập hội. Như vậy phải chết thì cũng là nhị lão bản chết.

Sư nương giống kẻ ngốc không? Không chắc Nàng có thể không biết con trai mình có đạo đức thế nào ư? Chỉ cần vào quan sát một hồi, thì có thể tìm được chút manh mối, cho nên hắn mới không dám ở lại, phải bỏ đi ngay lập tức. Sau đó hắn chuyển đồ đi, mọi việc phải trông vào nhị lão bản rồi.

1084 chữ

Chương 1063: Hãm Hại

Về đến thư viện, Chu Tự liền hỏi Tô Thị ở bàn lễ tân:

“Nhị lão bản đâu?"

“Sao ngươi vội thế? Nam Minh Sở ở trong phòng nghỉ Tô Thi tỏ vẻ mặt nghi hoặc.

Soạt một tiếng. Chu Tự chạy đến phòng nghỉ, sau đó kéo nhị lão bản đi vào phòng thể thao.

“Không phải chứ, ngươi làm gì thế hả?"

Minh Nam Sở tỏ vẻ mặt nghi hoặc, hắn còn đang hạ phó bản đấy.

“Không kịp giải thích nữa đâu, ta nói ngắn gọn thôi.

Chu Tự nhìn Minh Nam Sở nghiêm túc nói:

“Ta có một đại ca, ta và hắn thân như huynh đệ. Bây giờ ngươi có muốn gia nhập với chúng ta không?"

Minh Nam Sở thộn mặt, chuyện gì vậy?

“Không phải chứ, huynh đệ của ngươi có thân phận gì?"

Hắn hỏi.

“Trình độ múa kiếm cực kỳ cao, kiếm đạo không ai bằng, đạo tử mạnh nhất Đạo Tông Thiên Vân, Lý Lạc Thư Chu Tự nghiêm túc nói. Minh Nam Sở lập tức phát giác được nguy hiểm, từ chối nói:

“Thôi, ta không xứng. Chắc chắn các ngươi đang gặp chuyện, muốn lôi ta ra gánh đỡ"

“Tốt, nhị lão bản đã đồng ý, thì ta giao thứ quan trọng nhất của đại ca ta cho ngươi. Từ nay về sau nhất định phải giữ bí mật, đợi thời cơ đến lại trả cho đại ca"

Chu Tự nghiêm túc cầm pháp bảo trữ vật của Minh Nam Sở lên, sau đó lập tức chuyển đồ qua. Thế là hắn an toàn. Vất vả cho nhị lão bản, nếu xảy ra chuyện, ngày này năm sau hắn nhất định sẽ đốt thêm ít tiền giấy. Minh Nam Sở vốn đang kinh hãi sau khi nhận được đồ liền thộn mặt, đây chẳng phải là cưỡng mua ép bán sao?

Nhưng khi hắn phát hiện được điều gì, cảm thấy kinh sợ.

“Đây...đây là cái gì?"

“Bạn gái của đại ca, khụ khụ, sư phụ sư nương ta, cũng chính là cha mẹ hắn đến Thanh Thành, giao thứ này cho nhị lão bản, nhất định đừng để bị phát hiện. Trong ba huynh đệ chúng ta, chỉ có ngươi không sợ, cũng chỉ có ngươi không bị kiểm tra. Sự an toàn của chúng ta chỉ trông mong vào ngươi thôi đấy"

Chu Tự nói.

Minh Nam Sở:

“Đây là của đạo tử Đạo Tông Thiên Vân ư?"

“Ừm, đạo tử chỉ là hư danh, sau này nhị lão bản giống như ta, gọi hắn là đại ca là được.

Chu Tự nói.

Minh Nam Sở:

"..."

Trong ấn tượng của hắn, đạo tử phải là người vĩ đại và rực rỡ. Tại sao lại có thứ này? Có đúng là đạo tử không?

Hắn có chút không tin.

“Các ngươi ở trong này à? Hình Ngọ tiền bối đến rồi, đang tìm các ngươi đấy.

Hàn Tô đi đến cửa nhắc nhở nói.

“Ta ra đây"

Chu Tự đáp một tiếng, sau đó vỗ vai Minh Nam Sở:

“Dựa hết vào ngươi đấy.

Minh Nam Sở:

"..."

Hoàn toàn bị hãm hại mà. Tuy hắn không có bạn gái, nhưng không có nghĩa hắn không cần thể diện. Nếu như bị phát hiện, hắn phải sống trong tông môn thế nào đây? Có trăm cái miệng cũng không cãi được, nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch được! Hay là đưa nó cho người khác?"

Được.

Tìm ai?

Từ Từ?

Không được, Từ Từ quá thật thà, làm việc như này sẽ bại lộ. Nghĩ kỹ lại, thì không còn ai có thể gánh được nhiệm vụ lớn này, chẳng trách Chu Tự lại để nó ở chỗ hắn, vốn chẳng còn lựa chọn nào khác.

“Các ngươi trốn ở đây à? Vừa hay ta đến đây một chuyến. Các ngươi đấu với ta đi, xem xem dạo này các ngươi có chăm chỉ tu luyện không” Hình Ngọ đi đến nói.

“Không thành vấn đề"

Chu Tự lập tức trả lời. Vừa hay có thể thử công phu quyền cước, chẳng mấy khi.

Ở ngoại ô có hai bóng người nhanh chóng biến mất rồi xuất hiện. Đại địa dưới chân họ không ngừng nứt ra, kéo dài hàng dặm khiến đám người Hàn Tô xem trận đấu nhìn mà khó hiểu.

Tất cả mọi người học thuật pháp khí huyết cùng một thời gian với nhau, hiện giờ Chu Tự đã nghịch thiên, điều này khiến họ sao có mặt mũi kiểm tra. Thật xấu hổ. Lúc này kể cả Hình Ngọ cũng thộn người. Quá mạnh rồi đấy?

Mới có mấy tháng chứ? Mới đây mà đã chen vào hàng ngũ họ rồi.

Trước nay chưa từng thấy có ai có thể tăng cấp nhanh như vậy.

Đúng là nghịch thiên!

Ầm!

Chu Tự đá ra một cước, tất cả cây cối xung quanh đổ rạp dưới chân hắn, nhưng hoàn toàn không thể chấn động Hình Ngọ sư huynh. Quá mạnh rồi đấy? Mình đã cố gắng như vậy, còn tiến vào thời đại thần thoại, lại vẫn giống như trước đây. Hiện giờ, tuy hắn không còn trong giang hồ, nhưng trong giang hồ vẫn có truyền thuyết về hắn.

Đáng tiếc, ở trước mặt sư huynh, hắn vẫn không là gì hết. Phải tiếp tục cố gắng.

“Sư huynh, ngươi lấy võ nhập đạo à?” Chu Tự dừng lại hỏi.

"A?"

Hình Ngọ tỏ vẻ mặt kinh ngạc:

“Ngươi cảm thấy lấy võ nhập đạo là thế nào? Hoặc là nói tình hình hiện giờ thế nào?"

“Hiện giờ? Hiện giờ chắc hẳn là võ đạo tông sư. Bước tiếp theo là lấy võ nhập đạo"

Chu Tự giải thích nói.

Hình Ngọ:

"..."

Cảm thấy không thể đánh giá Chu Tự theo cách bình thường. Nghĩ lại thì kiểm tra người bình thường khác thì hơn.

“Đúng rồi, sư phụ sư nương cũng đến, chắc ngày mai sẽ đi thăm ngươi.

Hình Ngọ nhắc nhở nói.

Chu Tự gật đầu.

Chắc hẳn họ đến vì Thu tỷ, cho nên hắn rất sợ sư nương muốn xem pháp bảo trữ vật của hắn, cũng may hắn đã chuyển đồ đi. Trời đất rộng lớn, hắn không sợ gì hết. Nhị lão bản bị bắt thì đó là đồ của nhị lão bản. Nói là của ta ư? Không, hắn đang vu cáo hãm hại, ta không quen thân với nhị lão bản.

1146 chữ

Chương 1064: Kiếm Tiền

Trong rừng cây ở địa giới Ma tu.

Đám người Chung Hổ đã rời khỏi di tích, tính sẽ đến thành phố của người bình thường.

“Một ngàn? Nói ra thì các ngươi có không?"

Ma Kiếm Không Minh hỏi.

“Không có, ta rất ít khi vào thành phố.

Tiêu Diệp lắc đầu. Mấy người bên cạnh đều lắc đầu. Kể cả Chung Hổ cũng không có một ngàn.

“Thực ra rất dễ, tùy tiện đi cướp chút là được.

Tiêu Viêm nhắc nhở nói. Mọi người đều dồn ánh mắt lên hắn, dường như muốn trừng mắt chết đối phương. Lúc này Long Bồng chắp tay hướng lên trời:

“Ta nói Thánh Tử thiên uy huy hoàng, là thánh hiền nhân gian, chủ nhật nguyệt, đâu thể nhận lễ vật lai lịch bất minh như vậy? Lòng dạ các ngươi thật xấu xa, dám sỉ nhục thánh hiền đạo ta như vậy?"

Tiêu Viêm:

"..."

Đó là Thánh Tử của chúng ta, có liên quan gì đến các ngươi? Nhưng không dám nói, chỉ sợ bị người ta đánh.

“Đi làm thuê vậy, chắc hẳn Thanh Thành có không ít việc làm, chúng ta tìm vài công việc trả lương theo ngày hoặc theo tuần Chung Hổ nói.

“Làm thuê? Nghe nói phải chịu ấm ức, các ngươi có chịu nổi không?"

Bạch Cẩm có lòng tốt hỏi.

Tu vi của những người ở đây đều không kém, không chỉ không kém, mà đều là thiên kiêu. Không nói tu vi, nhỏ tuổi cũng đã mấy chục, nhiều tuổi thì hơn một trăm, làm sao có thể chịu ấm ức.

"Di."

Ma Kiếm Không Minh nói:

“Đến lúc đó ai không kiếm được đủ tiền thì tự rút lui, tránh để chúng ta phải đánh.

Họ đã đánh mấy trận rồi, nhưng không phân được người nào đi. Nếu không phải Chung Hổ nhìn thấy trong nhóm đang bàn bạc tiền mừng là một ngàn, họ vẫn còn đánh tiếp. Bây giờ không ít người đều đang cố gắng vì một ngàn.

Đáng giận nhất là Thần Số Mệnh đó, hắn lại nói nhà hắn rất giàu, một ngàn hoàn toàn không vấn đề.

“Chúng ta có thể vào Thanh Thành không?"

Long Ân Hồng hỏi.

Nàng nhớ trung ba phẩm cũng không dám vào. Trước đây chỉ có hạ tam phẩm có thể tùy ý vào.

“Bây giờ chắc không vấn đề, nghe nói không còn hạn chế nữa, Thánh Tử đạo ta như mặt trời chói chang, chiếu rọi đại địa. Ai dám hỗn xược? Đương nhiên không cần quá hạn chế.

Tiêu Diệp lên tiếng nói.

Mọi người gật đầu.

“Vậy làm việc gì thì được?"

Chung Hổ hỏi.

“Bốc gạch công trường?" Tư Yến tiên tử nói.

“Làm shipper?"

“Chuyển phát nhanh?"

“Chúng ta có pháp bảo trữ vật, lại thêm ngự kiếm trên không, ta cảm thấy làm shipper và chuyển phát nhanh thực sự là hai lựa chọn không tệ.

“Thực ra cũng có thể giúp đỡ vận chuyển, nghe nói một chuyến xe một hai trăm, thanh toán ngay.

Mọi người vừa đi vừa bàn bạc. Nếu bị một số người ma đạo nghe thấy, có lẽ họ sẽ cảm thấy những người này điên rồi. Áp lực tu luyện quá lớn, cuối cùng ép thành như vậy.

Lúc tan làm, Chu Tự chào tạm biệt hội Hình Ngọ sư huynh.

Hắn đi thẳng về nhà, còn về chỗ Nhị lão bản, hắn cũng không quan tâm quá nhiều.

Cũng không gửi tin nhắn nào.

Vì bất cứ tin nhắn nào đều có thể bị xem như chứng cứ, đến lúc đó nói không quá thân quen với Nhị lão bản cũng không lấp liếm được.

Hiện tại không chú ý đến hắn là vì cuộc sống tốt đẹp trong tương lai.

Cho nên phiền Nhị lão bản vất vả một tý, sau này sẽ bảo Lý Lạc Thư mời hắn ăn cơm.

Về đến nhà, Chu Tự liền thấy Thu Thiển đang dọn dẹp phòng ốc.

"Thu tỷ đang làm gì vậy?"

"Ngày mai có khách đến, ta phải dọn dẹp một chút.

Vẻ mặt Chu Tự vô cùng nghi hoặc, tới thì tới, sao mà phải dọn dẹp chứ, chủ yếu là chẳng phải nhà cửa vẫn dọn thường xuyên sao?

"Dù sao thì dọn dẹp tử tế chút cũng chẳng sao"

Thu Thiển nói.

"Đây là vì thể diện của ngươi, dù sao cũng là nơi mà ngươi lớn lên"

Chu Ngưng Nguyệt đang nằm trên sofa ăn trái cây xem ti vi nhắc nhở.

"Nguyệt tỷ, có lẽ ngươi nên dùng một từ khác đấy, là nhà của chúng ta"

Chu Tự nhắc nhở.

Nhưng mà hắn đã biết người tới là ai.

Nhất định là sư phụ và sư nương.

"Là nhà của ta, sớm muộn các ngươi cũng phải dọn ra ngoài"

Chu Ngưng Nguyệt quay người ngồi quỳ trên ghế sofa, dựa vào trên lưng ghế mà nhắc nhở Chu Tự mới vừa vào cửa.

Đối với điều này, Chu Tự không để ý mà nhìn về phía phòng bếp.

"Cơm tối còn phải đợi một lúc nữa Thu Thiển đang quét dọn ban công nói.

A một tiếng, Chu Tự liền đi qua giúp Thu tỷ dọn dẹp.

Chỉ có Nguyệt tỷ mới ngồi suốt ngày thế kia."Tám tuổi rồi, ấy vậy mà lại không giúp làm việc nhà"

Chu Tự nói.

"Ta bận lắm nha Chu Ngưng Nguyệt ngồi xuống chỉ chỉ dưa hấu trên mặt bàn nói:

"Ta đang xử nốt chỗ dưa hấu còn lại trong nhà nè.

Chu Tự:

"..."

"Nguyệt tỷ cũng không lười như ngươi nói đâu, thật ra Nguyệt tỷ vô cùng chăm chỉ, các loại trận pháp trong nhà đều là do nàng duy trì và bổ sung Thu Thiển nghiêm túc nói:

"Tỉ như trận pháp mà ngươi tu luyện, rất phức tạp, mà trong khắp nơi phòng đều là trận pháp. Có thể ứng phó với các loại tình huống bộc phát "Đúng đấy, cho nên đêm nay ta muốn ăn đêm"

Chu Ngưng Nguyệt nghiêm chỉnh ra mặt nói.

Chu Tự:

"..."

Luôn cảm thấy mọi người đều đang nuông chiều Nguyệt tỷ.

"Đúng rồi, hôm nay Bạch Hổ tỷ nói có không ít người đến Thanh Thành rồi. Là người của ma môn, nhưng cũng không làm gì cả. Nguyệt tỷ tìm người thăm dò một chút, phát hiện bọn hắn đang đi ứng tuyển Thu Thiển nói.

"Ừm, người dẫn đầu ngươi biết đấy, là người tên Chung Hổ, đa số những người còn lại ta cũng không biết tên gì. Chu Ngưng Nguyệt vừa ăn dưa hấu vừa nói.

Hiện tại mắt của nàng vẫn đang dán vào TV. TV đang chiếu phim hoạt hình gấu con.

Nàng xem một cách say sưa hứng thú.

1173 chữ

Chương 1065: Trai Hay Gái

"Thu tỷ không xem TV à?"

Chu Tự đang dùng thủy pháp thuật giúp lau dọn ban công.

Thú vị thật đấy.

Trước kia đều là dùng tay lau.

"Ngươi thích xem cái gì?"

Thu Thiển hỏi.

"Khi còn bé thường xuyên xem phim truyền hình võ hiệp"

Chu Tự nói.

"Trước kia là vì học võ nghệ à? Hiện tại không xem là vì chiêu thức của bọn hắn nghe không hay sao?"

Thu Thiển cười hỏi.

Chu Tự kinh ngạc ra mặt, sao bản thân lại có thể dung tục như vậy?

Môn võ nào tên nghe không hay ta sẽ không học á?

Không, chỉ là những môn võ ta học lại trùng hợp có tên gọi rất êm tai.

Cái gì mà Tuyết Phiêu Nhân Gian, Kiếm Nhị Thập Tam, Lục Mạch Thần Kiếm các loại.

Sau đó Chu Tự đổi đề tài:

"Có phải ngày mai sư phụ ta sẽ tới không?"

"Chắc vậy, trước đó sư phụ ta nói nàng không rảnh để về nên để sư tỷ nàng tới đây một chuyến. Nói muốn xem xem ta có gả được vào nhà tốt hay không, sau đó hôm nay ta nhận được thư thăm hỏi, là gửi vượt không gian đó."

Thu Thiển có chút bất đắc dĩ nói.

Sư phụ thật là không biết nặng nhẹ gì cả, thế này mà cũng không thèm về.

Mỗi ngày đều ra ngoài tìm di tích, còn muốn xem bói.

Đang nhắc đến sư phụ, điện thoại của Thu Thiển lại đột nhiên vang lên.

Vừa xem liền kinh ngạc.

"Vậy mà lại là sư phụ, nàng lại nhớ tới có đồ đệ như ta rồi sao"

Thu Thiển bất đắc dĩ nhận điện thoại.

"Sư phụ, ngươi còn nhớ tới ta à?"

Đối diện truyền đến tiếng cười:

"Vốn là quên rồi, nhưng mà đột nhiên nghĩ tới, đúng rồi nghe nói sư tỷ ta muốn đi tìm ngươi, ngươi biểu hiện tốt một chút, làm một đứa cho nàng xem.

"Sư phụ, ngươi đang nói cái gì vậy?"

Thu Thiển vốn đang bình thường lập tức trở nên căng thẳng.

"Vẫn chưa có bầu à? Ta nghe Nam Tư nói các ngươi đã ở cùng phòng rồi, chẳng lẽ giữa các ngươi còn đặt cách một bát nước à? Như vậy không được đâu"

Tiểu Kính tiên tử nghiêm túc nói.

"Có gì mà không được?"

Thu Thiển quật cường nói.

"Ngươi cũng không chối việc các ngươi đã ngủ cùng phòng rồi, vi sư sinh ngươi ra nuôi ngươi lớn, cuối cùng ngươi cứ như vậy bỏ vi sư mà đi"

Giọng nói bên kia có chút mất mát.

Lúc đầu Thu Thiển còn muốn giải thích vài câu, nhưng mà rất nhanh đối phương đã tốt bụng mà nhắc nhở:

"Nếu bát nước đó mà bị đổ là phải giặt chăn gối đó"

Thu Thiển:

"....Sư phụ, không phải như ngươi nghĩ đâu.

"Đúng, không phải như vi sư nghĩ, vi sư hiểu, hiểu mà"

Tiểu Kính tiên tử gật đầu nói, cuối cùng nàng lại lập tức nói:

"Đúng rồi, gọi điện là vì muốn báo cho ngươi một chuyện tốt, vi sư vừa mới bói ra kết quả rồi. Thai thứ nhất là con trai, ta cược với nhà bọn hắn rồi. Con trai do ta đặt tên, con gái thì họ đặt tên. Ngươi nhớ phải cố gắng lên nhé. A, tháng 5 vi sư sẽ về, khẳng định sẽ về trước khi ngươi xuất giá. Ngươi không cần lo lắng, cúp máy đây" Sau đó nàng cúp điện thoại luôn.

Thu Thiển nhìn về phía Chu Tự, cảm giác mặt đều đã ửng hồng.

Nàng hoàn toàn không hiểu sư phụ đang nghĩ gì nữa, đau đầu ghê.

Chu Tự nhìn gương mặt ửng đỏ của Thu tỷ, nói:

"Họ mà sư phụ ngươi nói là ai? Cha mẹ ta à?"

"Chắc là vậy.

Thu Thiển gật đầu.

"Con trai hay con gái tốt nhỉ?"

Chu Tự hỏi.

Thu Thiển nhìn chằm chằm Chu Tự, thấp giọng nói:

"Điều này không phải hỏi ngươi sao?"

"Không thì làm cái long phượng thai, một lần trai gái song toàn"

Chu Tự thử hỏi.

"Bụng sẽ rất to phải không?"

Thu Thiển sờ lên phần bụng không có chút thịt thừa nào, hỏi.

"Có lẽ là sẽ rất lớn"

Chu Tự sờ sờ bụng của Thu tỷ, so sánh một chút.

"Hẳn là tu chân giả sinh con sẽ dễ dàng hơn rất nhiều"

Thu Thiển vừa nói vừa bổ sung thêm một câu:

"Bạch Hổ tỷ nói vậy đấy, nàng nói nàng từng thấy nhiều rồi. Trước kia nàng cũng rất sợ, giờ thì không sợ nữa"

"Vì không gả được hả?"

Chu Tự hỏi ngược lại.

Thu Thiển:

"..."

Vẫn nên làm việc thì hơn.

Ăn xong cơm tối, Chu Tự liền bắt đầu học tập.

Chờ Thu tỷ đi nghỉ ngơi, hắn lại bắt đầu tu luyện.

Hôm nay Thu tỷ đã đi sớm ngủ rồi.

Chu Tự cảm thấy có chút đáng tiếc, gần đây Thu tỷ ăn mặc rất kín đáo.

Nghe nói đã mua không ít đồ đạc, thiệp mời kẹo mừng đều đã đặt rồi, qua mấy ngày nữa là có thể lấy về, sau đó gửi cho mọi người.

Chu Tự cảm thấy phải đưa đại ca theo, để hắn hỗ trợ mở cổng không gian.

Sau đó đi đưa thiệp mời.

Về phần bọn Thanh Long...

Dù sao cũng là đại nhân vật, phát thiệp mời cho cùng thế hệ không nên để bọn hắn giúp.

Vả lại, Lý Lạc Thư trực ca đêm, ban ngày rảnh vô cùng.

Mà bọn Thanh Long lúc nào cũng bận bịu, mặc dù không biết bọn hắn đang bận cái gì, nhưng đều là dáng vẻ bề bộn công việc.

Không nghĩ nhiều nữa, Chu Tự bắt đầu tu luyện.

Ngày mai còn nghênh đón sư phụ sư nương.

Hồ Khô Tịch.

Một bàn tay thò ra từ hư không.

Trong khoảng khắc xuất hiện nó chợt dừng lại một chút.

Dường như có chút bất ngờ trước sự bình lặng của hồ Khô Tịch.

"Không bình thường lắm"

Một bóng người ngưng tụ bên trên Quang Thủ, hắn cau mày.

"Có cái gì không bình thường?"

Một người đàn ông trung niên xuất hiện bên cạnh Quang Thủ, hỏi.

"Sao trái cây ở đây của ngươi không chín được?"

Quang thủ nhìn qua Tai Họa hỏi.

"Vì sao?"

Tai Họa cười nói:

"Có người đã đặc biệt tới đây áp chế một chuyến rồi. Trước khi gặp được hắn, ta nghĩ thời đại Thần Minh thất bại chỉ là trùng hợp. Sau khi gặp được hắn ta mới phát hiện, thời đại Thần Minh bị thua chỉ là chuyện sớm hay muộn. Con người đúng là có hơi ngoài sức tưởng tượng. Cho dù là thời đại này, hay là Tu Chân

Giới trước đó, thật là trăm hoa đua nở trăm nhà đua tiếng"

1138 chữ

Chương 1066: Không Dám

"Ta cũng cảm thấy vậy, nhất là Tu Chân Giới hiện tại vẫn còn non trẻ, tương lai có khả năng vô hạn. Nhưng mà có một số người lại muốn phá vỡ tất cả những thứ này, trở thành Chúa Tể của thiên địa này. Ngươi và ta đều như nhau, đều không thể ngăn cản được"

Quang Thủ cảm khái nói.

"Ta đã không có quá khứ, cũng không có tương lai. Đứng ở đây chỉ là vì ta là chính mình, cho nên muốn truyền lại một số đồ đặc biệt"

Tai Họa nhìn mặt hồ rồi nói:

"Cho nên cụ thể là ta phải làm gì, ta cũng không biết"

"Vậy thì có thể nói cho ta biết là ai đã áp chế cây cối ở đây không?"

Quang Thủ hỏi.

"Ngươi biết gần đây tu ma địa giới xảy ra chuyện gì không?"

Tai Họa hỏi ngược lại.

"Tu ma địa giới?" Quang Thủ lắc đầu.

"Nghe nói Thánh Tử Ma Đạo sắp thành hôn, đến lúc đó Tịnh Thần Chu Vương, Đại Đạo Tô Tôn, Liệt Dương Lý Chủ đều sẽ đến dự"

Tai Họa nói ra.

"Sau đó thì sao? Cũng không xung đột gì với kế hoạch của ta cả"

Quang Thủ lại hỏi.

Tai Họa bình thản nói:

"Ta đã xin được một tấm thiệp mời"

Quang Thủ sửng sốt một lát, nhìn Tai Họa một cách khó hiểu.

Cuối cùng cứng nhắc gắn ra hai chữ:

"Bội phục.

Tai Họa mỉm cười, ngữ điệu bình tĩnh:

"Có người nào trong các ngươi đạt được thành tựu vậy không?"

"Không ai bì được"

Quang Thủ không chút keo kiệt nói.

"Quá khen"

Tai Họa mỉm cười.

"Thời gian là lúc nào?" Quang Thủ hỏi.

Tai Họa nhẹ giọng nói: "Mùng 10 tháng sau, ngươi định làm gì?"

Hắn vô cùng có hứng thú với Quang Thủ.

"Không làm gì cả"

Quang Thủ ngữ khí bình thản nói:

"Lúc này, tốt nhất vẫn là không nên khiến bọn hắn chú ý. Một khi làm bọn hắn tức giận, tình hình nhất định sẽ nghiêm trọng hơn so với trước đó. Nếu bọn hắn muốn tổ chức hôn lễ, chúng ta cũng nên ủng hộ. Trước nên yên lặng một đoạn thời gian, chờ sau khi bọn hắn cưới đi. Lúc này nếu còn có Thần Minh nào dám nhảy ra nhất định sẽ rất thảm. Nếu để bất kỳ chuyện gì bất thường xảy ra trong hôn lễ, vậy cũng chính là vả vào mặt bọn hắn.

Người mà đến gặp cũng không dám gặp, ở đâu ra lá gan mà vả mặt hắn?"

Tai Họa chỉ cười chứ không nói gì.

Hai người cứ đứng như vậy nhìn phong cảnh phía trước.

Ở một nơi xa xa phía trước hai người họ, có một tòa thành đắm chìm dưới ánh mặt trời, vô cùng bắt mắt.

"Đó là thành của ai?"

Quang Thủ hỏi.

"Ngươi đi hỏi xem chẳng phải là biết rồi à?"

Tai Họa hỏi.

"Hỏi rồi, nói là nữ thần Phi Hồng và Chúng Thần Chi Chủ, chỉ là ta chưa từng nghe qua những cái tên này"

Quang Thủ nói.

"Vậy thì tin tức của ngươi thật đúng là không nhanh nhạy "Ta khác ngươi, ta có rất nhiều chuyện cần làm, ta muốn tạo ra cơ sở cho sự trở lại của Chư Thần, không thể nào lo hết được mọi mặt"

"Thật sao? Ta còn tưởng ngươi là toàn năng"

"Toàn năng mà...

Hai người lại kết thúc cuộc đối thoại.

Sau đó Quang Thủ bắt đầu biến mất.

Bóng dáng Tai Họa cũng mờ dần đi.

2 rưỡi sáng, Thanh Thành.

Trong nhà một tiểu khu nào đó, một anh chàng đẹp trai đang ngồi trên chiếc sofa tối màu, tay cầm điện thoại không ngừng thao tác.

"Sư huynh, đừng quá xúc động như vậy nữa, để ta đánh trước"

"A, sư tỷ ngươi cùi quá, để ta đánh trước.

"Sư muội này ở đâu ra vậy? Đá ra khỏi đội đi, gà như vậy mà cũng dám chơi?"

"Ngươi là con gái, phải nhường nhịn chút? Tông môn chúng ta tôn trọng nhất là bình đẳng, là ai đang giả làm người của tông môn chúng ta? Mặc kệ, bắt đầu bỏ phiếu, đá ra thôi"

Minh Nam Sở giận dữ nói với cái điện thoại.

Sau đó bắt đầu bỏ phiếu, đoàn đội ba mươi người, hai mươi chín người đồng ý.

Lập tức một vị tiên tử nhỏ xinh đáng yêu được mời ra đội ngũ.

"Sau này đừng có cho người này vào đội nữa, cho vào sổ đen đi"

Chơi được hồi lâu, cuối cùng Minh Nam Sở đã đánh xong phó bản.

Lúc này đã là ba rưỡi sáng. "Cuối cùng cũng kết thúc"

Nói rồi Minh Nam Sở liền nằm xuống định nghỉ ngơi một lát, ngày mai còn phải đi làm.

Chỉ là vừa mới nằm xuống, hắn đã cảm thấy một bên của ghế sofa có một bóng người.

Trong lòng hắn giật mình, lập tức nhảy lên nhìn về phía ghế sofa.

Quả nhiên, có một người phụ nữ đang ngồi trên sofa.

Nàng ngồi ngay ngắn ở chỗ đó, như tuyệt thế mỹ nữ.

Bóng tối xung quanh dường đều như đang làm nổi bật lên vẻ đẹp của nàng.

Minh Nam Sở quá sợ hãi, lập tức bật đèn lên.

Sao nhà mình lại có người được?

Trái lại hắn không hề mở miệng mà là duy trì tỉnh táo.

Mà khi hắn mở đèn lên, đập vào mắt lại là một thân ảnh quen thuộc.

Đối phương có làn da giống như người thật, chỉ là sắc mặt cứng ngắc, hai con ngươi vô thần, tóc cũng không có chút độ bóng nào.

"Bạn gái của Đạo Tử?"

Minh Nam Sở có chút kinh nghi, cuối cùng lại ngồi lên ghế sofa.

"Đúng là tự dọa bản thân, quá mệt rồi nên ta đã quên mất bạn gái của Đạo Tử đang được gửi nhờ ở chỗ mình"

Chỉ là vừa mới ngồi xuống, hắn đã cảm thấy sau lưng phát lạnh.

Hắn đột nhiên nghĩ ra, bản thân vốn không hề mang bạn gái của Đạo Tử ra.

Hắn có điên mới đem thứ này ra ghế sofa? Trong nháy mắt lúc hắn muốn đứng dậy, đèn lại lần nữa tắt đi. Lúc này hắn lại nhớ ra đèn nhà mình vẫn còn đang bật lại đi bật đèn làm gì?

Chắc chắn là do chơi game quá nhiều thành ra quên hết mấy chuyện thế này. Nhưng mà hắn chắc chắn con rối này có vấn đề.

Hắn lập tức muốn lùi lại, nhưng lần này hắn phát hiện bản thân không thể đứng lên được.

1088 chữ

Chương 1067: Cấp Bách

Cái bầu không khí quỷ dị này làm nhịp tim của hắn không kìm được mà tăng tốc, hắn hiểu rồi.

Không hổ là bạn gái của Đạo Tử, người bình thường như hắn vốn không nhìn ra được.

Khi hắn nhìn về phía con rối lần nữa, phát hiện cái vẻ đẹp quỷ dị kia lại xuất hiện lần nữa.

Thứ này thành tinh rồi à?

Không đến mức đấy chứ?

Ngay lúc Minh Nam Sở đang kinh nghi, đột nhiên, trong đêm tối, con rối đang đứng quay lưng về phía hắn giật giật cái cổ, ngay sau đó quay đầu nhìn sang.

Lần này khác với lúc trước, con rối nhắm mắt lại.

Nhưng không đợi Minh Nam Sở kịp suy nghĩ, nàng lại không hề báo trước mà mở mắt ra.

Trong đêm tối, nàng có một đôi tròng mắt màu đen.

Nhìn thẳng vào người đàn ông trước mắt.

Lúc này, trong lòng Minh Nam Sở đang bị khống chế giật mình thon thót.

Cảm giác mình trông thấy một cảnh lạ lùng vô cùng.

Dù bản thân là tu chân giả hắn cũng cảm thấy kinh dị. Chết mất thôi.

"Ngươi, ngươi là ai?"

Đối phương không trả lời, chỉ nhìn chằm chằm Minh Nam Sở.

"Tiền, tiền bối...Không, đại tẩu, giờ ta là tiểu đệ của chồng ngươi.

Đặt ngươi vào trong pháp bảo chứa đồ là lỗi của ta, ờm, ngươi có đói bụng không? Ta gọi ship cơm cho ngươi nhé?"

Lúc này dường như đối phương đã đồng ý.

Ngay sau đó trói buộc biến mất.

Đèn lại sáng lên.

Mà con rối vẫn ngồi im như trước đây, giống như chưa bao giờ động đậy.

Thấy thế, Minh Nam Sở vọt ngay ra khỏi phòng, sau đó lấy điện thoại ra gọi cho Chu Tự.

Xong đời rồi.

Chu Tự đang tu luyện nhưng luôn cảm thấy có thứ gì đó đang vang lên.

Việc này khiến Chu Tự chỉ đành thoát khỏi trạng thái tu luyện, nhìn thử xem là thứ gì ảnh hưởng hắn.

Sau đó phát hiện ra điện thoại liên tục reo lên, trong buổi đêm yên tĩnh chói tai vô cùng.

"Bị chuông điện thoại reo đến nỗi thoát khỏi trạng thái tu luyện có bị tẩu hỏa nhập ma không?"

Hắn có chút lo lắng.

Nhưng nghĩ lại thì chắc là không, không cảm thấy chỗ nào không ổn.

Sau đó Chu Tự không quan tâm nữa, Ma chủng cũng không bị gì, huống chi là Chu Thiên Linh Khí Đoàn?

Hắn cầm điện thoại lên nhìn kỹ, phát hiện ra là Nhị lão bản.

"Kỳ lạ nha, nửa đêm rồi Nhị lão bản sao lại gọi điện thoại cho ta?"

Bây giờ là 3 giờ 50 phút.

Hơn nữa còn có mấy cuộc nhỡ.

"Nhị lão bản trời sập rồi à? Gọi cho ta nhiều cuộc như vậy?"

Chu Tự bắt máy.

"Đệt, cuối cùng ngươi cũng bắt máy, xảy ra chuyện lớn rồi, sắp có án mạng"

Minh Nam Sở hơi sợ nói.

"Bây giờ ta đang đứng trước cửa nhà nhưng không dám vào, là lỗi của ta, ta tưởng bạn gái của Đạo tử là người bình thường, nhưng ta không ngờ là nàng ấy không bình thường. Giờ ta phải làm sao đây?"

Vẻ mặt Chu Tự sửng sốt:

"Cái gì không bình thường? Không phải cũng là bạn gái bình thường thôi sao?"

"Nàng có chỗ nào bình thường?"

Minh Nam Sở hỏi.

"Nàng ấy bình thường mà, chuyển phát nhanh cũng cần ta nhận giúp Chu Tự nói.

"Nàng không biết mở mắt, không biết cử động? Không biết xoay đầu nhìn ngươi?"

Giọng nói Minh Nam Sở hơi run rẩy:

"Vậy nàng ấy có biết tắt đèn không?" "Sao nàng ấy biết tắt đèn được?"

Chu Tự cũng cảm thấy hơi sợ rồi đấy.

Bạn gái của Lý Lạc Thư sao mà biết tắt đèn được?

"Vậy có biết tự mình chạy ra cất pháp bảo không?"

Minh Nam Sở lại hỏi.

"Không thể nào, tuyệt đối là không Chu Tự đáp.

Nhất thời không nghe được tiếng của bên đó nữa.

"Nhị lão bản? Nhị lão bản?"

Chu Tự có chút lo lắng nói.

Thế này là xảy ra chuyện gì rồi?

"Không, không có gì, hồi nãy đèn hành lang vừa tắt thì ta cảm giác nàng ấy đứng phía sau nhìn ta. Quá kinh dị rồi, mấy người có thể mau chóng đem thứ này đi không"

Minh Nam Sở mệt tim nói:

"Ngươi cũng không biết nãy ta đã trải qua những gì đâu. Tắt đèn của ta rồi ngồi bên cạnh ta, quay đầu nhìn ta. Đợi đến khi ta bật đèn thì nàng ấy trở lại bình thường. May là tâm lý ta vững, chứ không nãy giờ nhảy cửa sổ chạy rồi. Nhưng giờ ta cũng không dám quay lại đó nữa, định đi thang máy xuống dạo phố. Mà thôi..Ta cũng nên quay về."

"Sao đột nhiên lại muốn quay về đó?"

Chu Tự có chút lo lắng hỏi.

"Vì...Lúc ta bấm thang máy muốn đi xuống ngươi đoán xem ta thấy thứ gì? Nàng ấy đứng trong thang máy nhìn ta, bạn gái của Đạo tử đúng là kỳ lạ"Giọng Minh Nam Sở run rẩy.

Chu Tự nghe thấy cũng cảm thấy mồ hôi lạnh đang chảy ròng.

Thế này là chuyện gì vậy?

Là sư nương?

Hay là mẹ vợ?

Không lý nào, họ đâu có động cơ gì phải trêu ghẹo Minh Nam Sở.

Hay là bị phát hiện rồi nên bắt đầu trêu ghẹo?

Chu Tự nghĩ một chút vẫn thấy không thể nào.

"Nhị lão bản, ngươi đợi ta, ta qua xem thử"

Chu Tự lập tức nói.

Nói xong, hắn định dọn dẹp rồi rời đi.

Lúc này Thu Thiển đang mặc bộ đồ ngủ đi từ trong ra, ngáp một cái.

Thấy Chu Tự muốn ra ngoài, nàng có chút bất ngờ:

"3 giờ hơn, xảy ra chuyện gì rồi sao?"

"Ừm."

Chu Tự đi giày rồi giải thích:

"Nhị lão bản xảy ra chuyện rồi, có hơi nghiêm trọng, ta phải gọi đại ca qua xem thử, quay về nói với người sau. Thu Thiển cũng không hỏi gì nhiều mà chỉ hỏi có về ăn sáng không.

Tất nhiên là Chu Tự sẽ về.

Hắn không tin, chỉ là một "người bạn gái" nhỏ bé của đại ca có thể làm nên trò trống gì.

1093 chữ

Chương 1068: Làm Nên Siêu Phẩm

Sau khi tạm biệt Thu tỷ, hắn xuống lầu.

Nơi đầu tiên hắn đi là Vườn hoa Cẩm Tú.

Tìm được Lý Lạc Thư rồi thì hắn kể đại khái tình hình.

"Cử động rồi?"

Lý Lạc Thư nhìn Chu Tự, cảm thấy khó tin:

"Bạn gái ta lanh lợi dễ thương, thích tĩnh không thích động, sao có thể cử động chứ? Nàng có bật đèn hay không cũng không quan trọng, nhưng nàng không thể nào tự đi tắt đèn được.

"Sự thật là Nhị lão bản thấy nàng cử động rồi, hơn nữa còn thấy nàng đi tắt đèn, bây giờ hắn cũng không thoát ra được"

Chu Tự đứng trước phòng bảo vệ nói.

"Xem ra có yêu nghiệt dám mượn thân thể của bạn gái ta, đại ca chúng ta cùng đi chém nàng"

Mắt Lý Lạc Thư lóe lên sát ý.

Có gan dám đoạt xác bạn gái hắn, chung quy phải trả giá đắt.

"Di."

Chu Tự nhìn Lý Lạc Thư, cảm thấy bội phục.

Đây là muốn giác ngộ giết vợ rồi.

"Đợi ta xin nghỉ phép đã Lý Lạc Thư lập tức lấy bộ đàm ra.

Chốc lát.

Hai người chạy băng băng trên đường, chẳng bao lâu đã đến tiểu khu của Minh Nam Sở.

Bọn hắn không biết cụ thể tầng mấy, nhưng Lý Lạc Thư biết rõ vị trí của bạn gái ở đâu.

Lập tức Ngự kiếm nổi lên:

"Ở tầng mười mấy Rất nhanh họ đã đi đến hành lang của một tầng, đứng trước một cánh cửa.

"Là ở đây.

Lý Lạc Thư cau mày lại:

"Nhưng không cảm giác được có gì không ổn.

Chu Tự nhấn chuông cửa.

Rất nhanh, Minh Nam Sở đã ra mở cửa, vẻ mặt suy sụp.

"Nhị lão bản ngươi không sao chứ?"

Chu Tự vội vàng hỏi thăm.

"Ta không biết"

Minh Nam Sở nhìn thấy Chu Tự cảm thấy nhẹ cả người:

"Nhưng ta biết nếu cứ tiếp tục như thế, ta chắc chắn không ổn.

"Đại ca ta, ngươi gọi đại ca cũng được"

Chu Tự chỉ Lý Lạc Thư đang đứng bên cạnh rồi nói.

Nhìn người con trai khí chất bình thường ở trước mặt, Minh Nam Sở có hơi nghi ngờ, người này là Thiên Kiêu Kiếm Thư đã từng soi sáng Tu chân giới sao?

Không giống nha.

So về khí chất, hắn thấy bản thân còn giống hơn.

Nhưng mà Ma Đạo Thánh Tử cũng không giống mà, nói cách khác, hai người này gọi nhau một tiếng huynh đệ chắc chắn là có điểm chung.

"Gọi đại ca khách khí quá, gọi ta tiểu Lý là được."

Lý Lạc Thư khách khí nói.

Minh Nam Sở:

"..."

Tại sao đại lão lại khách khí như vậy?

"Bọn ngươi vào trong xem thử trước đi"

Minh Nam Sở chỉ vào bên trong.

Việc cấp bách vẫn là nên giải quyết vấn đề trước đã.

Không thì mọi người cũng không thể ngủ được.

Ba người đi vào trong nhà, lúc này đèn sáng lên.

Chu Tự vừa nhìn đã thấy bóng dáng trên ghế sofa, tầm nhìn của hắn cũng coi như tạm được, nhưng không ra có gì kỳ lạ.

Lý Lạc Thư đi đến trước mặt "bạn gái" hắn, quan sát xung quanh, chân mày hơi nhíu lại.

"Sao rồi, có phát hiện ra gì không?"

Chu Tự hỏi.

Minh Nam Sở cũng nhìn thử, hy vọng có phát hiện gì đó.

Nếu cái gì cũng không thì chắc ói máu thật luôn quá.

"Không phát hiện ra được gì, nhưng mà cảm thấy có chút bất thường, thực sự có một loại biến hoá không thể nào miêu tả được"

Lý Lạc Thư chân thành nói:

"Trên người bạn gái ta đúng thật là có một loại năng lượng nhỏ bé không thuộc về nàng, nhưng trên đời có rất nhiều loại năng lượng nhỏ bé này, căn bản là không thể khiến một người cử động được. Cho nên nhất thời không thể xác định được có chuyện gì"

"Nếu không thì tắt đèn thử xem?"

Minh Nam Sở đề nghị.

"Có lý.

Chu Tự gật đầu.

Khi có ánh đèn thì rất nhiều thứ nhỏ bé không dám xuất đầu lộ diện.

Dường như tắt đèn sẽ trở thành thế giới của bọn chúng, tóm lại bóng tối chính là chốn ăn chơi của tất cả những thực thể sợ ánh sáng.

Răng rắc!

Sau khi đèn tắt, ba người đàn ông vây quanh, quan sát bóng dáng của người con gái đang ngồi trên sofa.

"Bọn ngươi cách xa một chút, đừng quấy nhiễu bạn gái ta"

Lý Lạc Thư nói.

"Nếu nàng cử động thì không còn là bạn gái ngươi nữa đâu, nén bi thương đi"

Chu Tự nhắc nhở.

"Không thể nào, bạn gái ta tuyệt đối không xảy ra chuyện đâu"

Lý Lạc Thư ngang ngược nói.

Ba người quan sát một lúc cũng không phát hiện ra có gì bất thường.

"Đợi lát nàng chuyển động, có phải ngươi sẽ giác ngộ giết vợ không? Liệu có phải là siêu phẩm không?"

Chu Tự hiếu kỳ hỏi.

Lý Lạc Thư:

"..."

Minh Nam Sở ngây ra, siêu phẩm...

Siêu phẩm là cảnh giới gì hắn cũng không biết.

Hắn hoàn toàn không biết tên các cấp từ Tam phẩm đổ lên.

Trong bóng tối, ba người cứ vậy mà quan sát nhưng đối phương không có phản ứng gì.

Chỉ là nhìn xa xa thì cảm giác có chút kinh dị.

Đợi mười mấy phút trôi qua, Chu Tự bật đèn lên:

"Không có phản ứng "Có khi nào do bọn ngươi quá mạnh nên dọa nàng sợ không?"

Minh Nam Sở hỏi.

Chu Tự lập tức nhìn qua phía Lý Lạc Thư, Lý Lạc Thư cũng nhìn lại.

Hình như đều cảm thấy là lỗi của đối phương.

Minh Nam Sở:

"..."

Không nói nên lời, vậy mà hắn lại lập được mối quan hệ thế kia với hai người này.

Rất rõ ràng, con búp bê này không dám xuất hiện trước mặt hai vị này, cũng chỉ có hắn là dễ bị bắt nạt thôi. "Trước mắt không có gì xảy ra, không thấy tình hình thực tế thế nào nên ta cũng không dám khẳng định chuyện gì."

Lý Lạc Thư cau mày lại.

Một khi hắn phát hiện ra nhất định sẽ chém đối phương.

Vậy mà lại dám chiếm đoạt thân thể của bạn gái hắn.

1230 chữ

Chương 1069: Không Có Bất Thường

"Có khi nào do chung sống với đại ca lâu ngày nên nàng mới mang thêm sinh mệnh mới không?"

Chu Tự hỏi Lý Lạc Thư.

"Có mang?"

Lý Lạc Thư kinh ngạc:

"Đại ca ngươi xem ta là loại người gì? Ta yêu đương với bạn gái, nếu có những ý nghĩ khác không phải đang làm nhục bạn gái ta sao? Nàng không nói không rằng, ta sao có thể tùy tiện thao túng nàng chứ? Hơn nữa là một kiếm tu, ta cảm thấy làm đồng tử mới có thể đi xa được. Không giống đại ca, căn bản không thể trở thành kiếm tu."

"Cũng phải"

Chu Tự gật đầu, bình thản nói:

"Tháng sau ta kết hôn rồi, ta có vợ" Lý Lạc Thư nói:

"Ta có bạn gái"

Sau đó hắn nhìn qua Minh Nam Sở.

Liên quan gì đến ta? Minh Nam Sở lấy điện thoại ra:

"Ta có điện thoại"

"Cẩu độc thân"

Lý Lạc Thư với Chu Tự không khách khí đáp lại một câu.

Minh Nam Sở:

"..."

"Đúng rồi, bây giờ không sao nữa, không phải ngươi có thể đưa bạn gái mình về luôn sao?"

Chu Tự hỏi.

"Không được, dạo gần đây cha mẹ thường đến thăm ta, đưa nàng theo thì nguy hiểm lắm"

"Ta giữ nàng cũng rất nguy hiểm"

Minh Nam Sở nói.

"Ta càng không thể giữ"

Chu Tự nói.

Ba người:

"..."

"Không thì để đây trước, ta mời bọn ngươi ăn sáng"

Lý Lạc Thư nhìn hai người, nghiêm túc nói:

"Không mời khách ta cũng thấy ngại"

"Vậy cũng được" Minh Nam Sở gật đầu.

Có bữa sáng miễn phí không ăn thì hơi phí.

Chu Tự cũng không có ý kiến, ăn ít thôi rồi về nhà ăn thêm cũng được.

Đợi ba người đi ra.

Phòng khách vẫn luôn sáng đèn, chỉ là búp bê vẫn ngồi yên.

Răng rắc!

Chu Tự bỗng mở cửa ra.

"Không chuyển động"

Sau đó hắn đóng cửa lại.

Nửa tiếng sau.

Răng rắc!

Chu Tự lại mở cửa.

"Xem ra thật sự không chuyển động rồi, đi thôi đi thôi"

Năm phút sau, Lý Lạc Thư mở cửa ra.

Vẫn trông thấy cô bạn gái yên tĩnh của mình.

Lần này họ thật sự đi ra ngoài.

Lúc này phòng khách sáng sủa chợt tối sầm lại.

Con búp bê trống rỗng ban nãy chớp mắt như có sức sống, tựa như người sống vậy, nàng quay đầu nhìn về phía cánh cửa, tròng đen như đang nhìn gì đó.

Không bao lâu đèn lại sáng lên.

Búp bê vẫn là búp bê.

Phòng bảo vệ.

"Tại sao ăn sáng cũng phải đến đây ăn vậy?"

Chu Tự hỏi.

"Chẳng phải là vì ta chưa tan làm sao, đại ca chịu tạm đi"

Lý Lạc Thư đáp.

Minh Nam Sở đang ăn bánh bao nhân thịt cảm thấy kinh ngạc, Thiên Vân Đạo Tông làm bảo vệ ở đây à?

Hơn nữa chẳng phải Chu Tự kêu Lý Lạc Thư là đại ca sao?

Tại sao Lý Lạc Thư cũng kêu Chu Tự là đại ca vậy?

Các ngươi có thể xếp theo lớn nhỏ được không?

"Đây, các ngươi ăn nhiều chút"

Chu Tự vừa uống sữa đậu nành vừa san thức ăn cho hai người.

"Đại ca không thích ăn à?"

Lý Lạc Thư hỏi.

"Vợ ta ở nhà làm đồ ăn sáng cho ta, ta phải để bụng về ăn nữa.

Chu Tự đáp.

"Chị dâu đúng là tốt."

Lý Lạc Thư ngưỡng mộ nói.

"Thật ra Thu tỷ cũng rất ngang ngược, không cho ta nấu cơm, không cho ta lau nhà, không cho phép ta ăn quá ít."

Chu Tự thở dài nói.

Lý Lạc Thư:

"..."

Minh Nam Sở luôn không buồn nói.

"Hay là chúng ta đổi chủ đề đi"

Lý Lạc Thư đề nghị.

"Búp bê phải làm sao đây? Không thể để ở nhà ta mãi được, rõ ràng là nàng có gì bất thường mà"

Minh Nam Sở nói.

"Cần tỷ ta nghiên cứu chút không? Nàng am hiểu về thứ này lắm"

Chu Tự hỏi thử.

"Tỷ của chúng ta liệu có xem thường ta không?"

Lý Lạc Thư hỏi.

Sớm đã coi thường ngươi rồi, Chu Tự nghĩ thầm, chỉ là không muốn nói ra thôi.

"Thay cách nói đi, nói là chúng ta đột nhiên phát hiện thứ này ở chỗ Nhị lão bản, sau đó chúng ta lập tức đi qua xem thử nhưng chỉ phát hiện có điểm bất thường, chứ không phát giác được nên cần người chuyên nghiệp đến xem.

Chu Tự đề nghị.

"Ta thấy không thành vấn đề"

Minh Nam Sở nói.

Mặc dù người được nhắc đến là hắn, sẽ rất dễ mất mặt nhưng mà đỡ hơn việc cứ để ở nhà hắn.

Hai người kia không thể biết được kinh khủng cỡ nào đâu.

"Thật sự không vấn đề chứ?"

Lý Lạc Thư hỏi.

"Không vấn đề"

Chu Tự gật đầu.

Vì Nguyệt tỷ cũng sớm biết rồi.

"Vậy cũng được, chỉ là tỷ của chúng ta định nghiên cứu như thế nào?"

Lý Lạc Thư hơi bận tâm.

"Đương nhiên là nhốt ở Biên Giới Thành trước, để Thất Thiên giám sát nàng, sau đó dành thời gian nghiên cứu Chu Tự nói.

"Bạn gái ta có thể chịu cực được, trái lại cũng không sợ, nhưng mà nhất định phải vạch ra người đứng đằng sau, sau đó để ta chém hắn. Vậy mà dám chiếm đoạt thân thể bạn gái ta"

Lý Lạc Thư cắn mạnh lên chiếc bánh bao nhân thịt một miếng.

Chốt xong, Chu Tự tạm biệt bọn hắn rồi về nhà.

Về đến nhà đã năm rưỡi.

Thu tỷ đang ngồi trên ghế sofa xem album.

"Thu tỷ, ta kể chuyện này cho người nghe.

Chu Tự đi qua ghế sofa ngồi bên cạnh người vợ sắp cưới của mình.

Thấy Chu Tự đến gần vậy, Thu Thiển cười nói:

"Chuyện lớn à?"

"Cũng không hẳn, không liên quan gì đến ta"

Chu Tự vạch sẵn lập trường trước.

"Ồ?"

Thu Thiển cười xấu xa:

"Ngươi nói đi"

"Là như vậy, Nhị lão bản chúng ta đều biết đúng không? Nửa đêm lúc hắn chơi điện thoại, trên sofa đột nhiên xuất hiện một con búp bê, chính là loại búp bê thực thể. Sau đó Nhị lão bản bị nó doạ sợ rồi, nhất là khi con búp bê đó quay đầu nhìn hắn. Lúc hắn mở đèn lên thì phát hiện chỉ là một con búp bê bình thường, nhưng mà trong nhà hắn không có thứ này. Hơn nữa hắn ngộ ra là đèn trong nhà vốn luôn bật. Sau đó trong lúc hắn chủ quan thì đèn lại tắt rồi con búp bê như người sống, cứ thế nhìn chằm chằm Nhị lão bản, đôi mắt linh động. Doạ Nhị lão bản phải cầu cứu ta. Ta lập tức dẫn đại ca đi qua đó xem thử rốt cuộc là thánh thần phương nào. Cuối cùng bọn ta không tìm ra được mấu chốt vấn đề, nhưng mà thật sự có bất thường, vậy nên hi vọng Nguyệt tỷ có thể đem nó đến Biên Giới Thành nghiên cứu Chu Tự một hơi kể hết sự tình.

1148 chữ

Chương 1070: Bán Đứng

"Ha..."

Thu Thiển nhìn chằm chằm Chu Tự, mặt lộ rõ ý cười nói:

"Trong nhà nuôi một người vợ, ở Biên Giới Thành giấu thêm một người"

Chu Tự vẻ mặt sửng sốt, lập tức nói:

"Thu tỷ, ta sao có thể là loại người đó chứ, Thu tỷ xinh đẹp lại hiền lành, tính tình ôn nhu dáng người lại đẹp. Thứ kia còn không bằng một cọng tóc của Thu tỷ nữa"

Vẻ mặt Thu tỷ lộ rõ ý cười, giống như cái gì cũng hiểu vậy.

Chu Tự:

"..."

"Chuyện quả thực như vậy đó, ta thật sự vô tội mà..."

Chu Tự nói sơ lược mọi việc.

Tóm lại chính là nói mọi thứ chẳng có liên quan gì đến mình cả.

Chỉ là sau khi Thu tỷ nghe xong lại ngẩn ra như có chút hoài nghi nhân sinh.

Sau đó Chu Tự nhìn thấy ánh mắt Thu tỷ nhìn mình có chút không đúng lắm.

"Thu tỷ, ngươi đừng nhìn ta như vậy, thật sự không hề liên quan gì đến ta. Ta đã cực lực khuyên can, đại ca đã cầm kiếm kề vào cổ ta rồi, ta mới phải miễn cưỡng giúp hắn. Ta đã nhiều lần bảo hắn từ bỏ loại hành vi này, tìm bạn gái cho hắn cũng là để hắn có thể thoát ra khỏi cái vực sâu này. Vì một cái đại ca như thế, ta đã lao tâm lao lực biết bao, Thu tỷ sao có thể cảm thấy ta có vấn đề chứ? Lúc đại ca bảo ta giúp hắn xem bạn gái có vấn đề gì hay không, ta nghĩ ta đã có Thu tỷ, tuyệt không bao giờ có ý muốn nhìn bạn gái của người khác. Dứt khoát quyết đoán từ chối rồi. Đại ca của ta còn nói ta sợ Thu tỷ Chu Tự nghiêm trang nói.

"Nói hươu nói vượn mà rõ chững chạc đàng hoàng"

Thu Thiển nhìn Chu Tự cười nói.

Mặc dù Chu Tự nói hươu nói vượn, nhưng mà mấy lời này thật êm tai không chịu nổi.

"Cho nên lúc trước đó ta gọi điện thoại cho ngươi, vừa đúng lúc nhận được bạn gái của đại ca ngươi?"

Thu Thiển lại hỏi.

Khi đó nàng cũng cảm thấy kỳ quái.

Chu Tự gật đầu:

"Đại ca không cho ta nói chuyện này Tội cho đại ca rồi, dù sao cũng đã chết chỗ Nguyệt tỷ rồi, lại chết thêm một lần cũng không sao cả.

Vì bạn gái của hắn, chút hi sinh đó là xứng đáng.

Muốn giấu Thu tỷ ở Biên Giới thành là vô cùng khó.

Ma Đạo ác liệt như vậy, một người đàn ông một lòng luyện võ như hắn hoàn toàn không phải là đối thủ Yêu Nữ của nàng.

"Nhưng sao lại như vậy?"Vẻ mặt Thu Thiển tràn đầy nghi hoặc:

"Người có thực lực cao cường như đại ca ngươi, muốn thành hôn, đạo tu hẳn là có rất nhiều người tình nguyện, sao lại đi lên con đường không lối thoát này?"

"Việc này, đại ca của ta đã đi xem mắt ba lần nhưng đều bị cự tuyệt.

Chu Tự đáp.

Thu Thiển:

"..."

"Cho nên lần này bạn gái hắn xảy ra chuyện gì cũng tốt, chờ tra ra chân tướng, hắn cũng dễ chia tay, lại đi xem mắt"

Chu Tự nói.

"Vậy đại ca ngươi có biết ngươi bán đứng hắn như vậy không?"

Thu Thiển cười nói.

"Không có việc gì đâu, chuyện sớm hay muộn thôi mà, dù sao Nguyệt tỷ cũng đã biết, mà Thu tỷ lại không biết thì rõ quá đáng. Chúng ta là người một nhà cơ mà"

Chu Tự chân thành nói.

"Nguyệt tỷ biết rồi à?"

Thu Thiển hơi ngẩn người.

"Còn nhớ lúc trước Nguyệt tỷ bị dọa đến mức mất cả khẩu vị không? Chính là do phát hiện bạn gái của đại ca ta...

Chu Tự có chút bất đắc dĩ nói.

Thu Thiển ngây ra tại chỗ, ngẫm lại thật sự là khiến người ta cảm thấy ghê rợn.

Phải biết rằng trong ấn tượng của các nàng, Lý Lạc Thư hẳn là một kiếm tu cao ngạo.

Ai biết được...hắn lại có một cô bạn gái là búp bê tình dục.

Nếu mà gặp lại đối phương, chắc nàng sẽ cảm thấy có chút bối rối.

Cũng chỉ có như Chu Tự có lẽ còn vui vẻ nói chuyện với nhau.

Nàng chưa thân thiết với đối phương, biết chuyện này không có gì tốt đẹp. "Vậy sao lại sống lại?"

Thu Thiển càng không hiểu.

Việc này Chu Tự cũng không hiểu, hắn thật không biết tại sao lại sống lại.

Điều này không hợp với lẽ thường.

"Ngươi nói xem liệu có thể là sư phụ ngươi hoặc là sư tỷ của sư phụ ngươi không?"

Chu Tự hỏi.

"Tại sao lại là sư phụ ta hay là sư tỷ của sư phụ ta??"

Thu Thiển không hiểu.

A, Chu Tự chợt nhớ ra, quên nói thân phận của đại ca.

"Việc này..."

Chu Tự suy tư một lát, cảm thấy nói đều đã nói rồi vậy thì nói hết luôn đi.

"Thật ra, đại ca của ta là một người có thân phận"

"Thân phận? Thân phận gì? Thái Thượng trưởng lão của Thập Vạn Thiên Thần Môn?"

"Không phải"

Nhìn vẻ mặt Thu tỷ vô cùng nghi hoặc, Chu Tự tiếp tục nói:

"Thu tỷ biết đại ca của ta rất lợi hại không? Kỳ thực hắn sớm đã danh chấn Tu Chân giới. Ở bên trong Tu Chân giới, hắn có một danh hào mà người người nhà nhà đều biết"

Hít sâu một hơi, hắn mới nói đáp án cuối cùng:

"Hắn chính là nhân vật được Tu Chân giới xưng là thiên kiêu, Đạo Tử đương đại của Đạo Tông Thiên Vân" "Đạo Tử của Đạo Tông Thiên Vân, Kiếm Thư?"

Thu Thiển kinh hãi suýt nhảy dựng lên.

Đạo Tử Đạo Tông Thiên Vân, một tuyệt thế thiên tài danh chấn Tu

Chân giới.

Sau khi Chu Tự xuất đạo, tất cả mọi người đều nghĩ rằng trong tương lai Đạo Tử và Thánh Tử nhất định sẽ có một trận chiến.

Lúc đầu Thu Thiển cũng lo lắng, nhưng mà nghe nói Đạo Tử chỉ là Nguyên Linh tứ phẩm.

Sau khi Chu Tự tiến vào thời đại thần thoại hẳn là đã vượt xa Đạo Tử, nàng cũng không thèm để ý nữa.

Thế nhưng không ngờ rằng tin tức của Tu Chân giới đều là giả, thực lực của Đạo Tử Đạo Tông Thiên Vân đã đạt đến nhất phẩm.

Hơn nữa căn bản sẽ không động thủ với Thánh Tử vì bọn hắn lại là huynh đệ của nhau.

1124 chữ

Chương 1071: Tìm Cơ Hội Hàng Yêu Trừ Ma

Càng kinh khủng hơn chính là, bạn gái của Đạo Tử lại là...

Nhất thời Thu Thiển cảm thấy mình đã biết quá nhiều.

Vô cùng nguy hiểm.

Chu Tự đúng là chẳng sợ cái gì.

"Nhưng mà điều này thì có liên quan gì đến sư phụ ta?"

Thu Thiển đột nhiên có chút không hiểu.

"Ta là con trai của Tịnh Thần Chu Vương, mà chẳng lẽ Liệt Dương Lý Chủ nổi danh ngang Tịnh Thần Chu Vương lại không có con trai sao?"

Chu Tự bất đắc dĩ nói:

"Sư phụ ta tên là Lý Cảnh Sơn, đại ca của ta tên là Lý Lạc Thư, bọn hắn đều là người của Quan Hà Phong của Đạo Tông Thiên Vân. Ngươi nói xem?"

"Hắn là con trai của sư phụ ngươi?"

Thu Thiển cảm thấy quả nhiên bản thân còn biết quá ít.

Chu Tự mới xuất đạo hơn nửa năm, việc nhỏ thì hỏi gì cũng không biết, việc lớn lại biết nhiều hơn tất cả mọi người.

"Nếu là thủ đoạn của sư phụ, ta nhìn là biết ngay Thu Thiển nói.

Sau đó nàng nhìn chằm chằm Chu Tự, vui vẻ ra mặt nói:

"Ngươi là vì ta mà đắc tội với đại ca sao?"

Chu Tự gật đầu, chân thành nói:

"Vì để Thu tỷ phải không nghĩ nhiều"

"Vậy.."

Thu Thiển tiến tới gần Chu Tự, thuận tay dùng dây buộc tóc lên:

"Vậy ta có phải nên biểu thị chút gì đó hay không?"

Nói xong nàng kéo kéo quần áo, nơi cổ áo bị đã kéo xuống rất thấp, nhất thời xuất hiện khe biển trập trùng:

"Có muốn xem thử xem hôm nay bên trong có phải màu ngươi thích không?"

"Chạm, chạm tay vào nhìn à?"

Hai mắt Chu Tự không dứt ra nổi.

"Ừm, chạm tay vào xem"

Thu Thiển gật đầu.

Chu Tự nhìn chung quanh một chút, sau khi xác định không có ai mới vươn tay ra.

Lúc hắn sắp chạm vào quần áo của Thu tỷ, Thu tỷ đột nhiên lui về sau một bước, sau đó chỉnh lại cổ áo, cười nói:

"Đột nhiên nhớ ra sắp làm xong bữa sáng rồi"

Chu Tự cứ như vậy nhìn Thu tỷ vui vẻ ra mặt đi về phía nhà bếp, trên đường nàng quay đầu nhìn Chu Tự rồi khẽ mở miệng, thanh âm hơi nhỏ mà Chu Tự lại nghe rất rõ ràng:

"Chồng ơi, đi ăn cơm nào"

Chu Tự:

"..."

Yêu nữ thế này không thể giữ lại được, phải tìm một cơ hội hàng yêu trừ ma.

Bảy giờ.

Nguyệt tỷ bị Thu tỷ kéo đến bàn ăn.

"Nguyệt tỷ nhớ phải đánh răng rửa mặt Chu Tự nói.

"Các ngươi không ngủ à?"

Chu Ngưng Nguyệt xoa xoa con mắt, mơ màng nói.

"Buổi trưa phải đi xử lý mấy chuyện linh dị ở nhà Nhị lão bản, chút nữa còn có việc bận nữa"

Chu Tự nhắc nhở.

Nghe Chu Tự nói, vẻ mặt Chu Ngưng Nguyệt vô cùng nghi hoặc hỏi:

"Chuyện gì cơ?"

"Đi rồi ngươi sẽ biết, chuyện này rất phức tạp, phải đưa đồ đến Biên Giới Thành"

Chu Tự ra vẻ bí hiểm. Chu Ngưng Nguyệt ồ lên một tiếng, rồi dùng thủ thuật pháp đánh răng, rửa mặt, sau đó bắt đầu ăn cơm.

Cũng không thèm để ý đến chuyện này nữa.

Chu Tự cũng không nhiều lời, tránh làm cho Nguyệt tỷ nuốt không trôi bữa sáng.

Không phải là vì thương xót Nguyệt tỷ, mà là nếu Nguyệt tỷ không ăn, hắn sẽ phải ăn.

Thu tỷ nếu làm nhiều đồ ăn sáng quá, sẽ một mực gắp cho hắn.

Cho nên đến lúc đón được bạn gái của Lý Lạc Thư rồi lại nói sau.

Trên đường phố trong Thanh Thành.

Lý Cảnh Sơn ngồi trong một quán ăn sáng, đối diện hắn là Hồng Nghê tiên tử đang sầu khổ ra mặt.

Hai người họ định ăn cháo ở đây.

Là Lý Lạc Thư giới thiệu cho họ, cháo ở quán này ăn cũng khá ngon.

Còn quan tâm cho họ tiền.

Để họ tiện dùng.

"Có phải cảm giác của ngươi sai rồi không?"

Lý Cảnh Sơn nói.

"Sao mà sai được?"

Hồng Nghê tiên tử thở dài một tiếng:

"Ta đi vào đã cảm thấy không đúng lắm rồi"

"Không phải ngươi không phát hiện ra sao?"

Lý Cảnh Sơn đặt bát cháo mới được bưng lên đến trước mặt Hồng Nghê, nói:

"Không phát hiện ra, chắc là không có đâu"

"Bình thường thì là như vậy, thế nhưng lại có một nhân tố không ổn định xuất hiện, dẫn đến việc ta không thể trực tiếp kiểm tra Hồng Nghê tiên tử bất đắc dĩ nói:

"Khi đó ta cũng không ngờ đồ đệ của ngươi sẽ ở đó, mà hắn đi nhanh quá, ta muốn kiểm tra cũng không có cơ hội. Có lẽ thứ đó đã bị hắn mang đi rồi. Trước kia chỉ có một mình Lạc Thư, giờ bắt đầu có đồng lõa. Mãi mới có được một người bạn, ta cũng không biết nên cao hứng hay là khó chịu thay hắn nữa. Nhìn cứ như là hồ bằng cẩu hữu. Nhưng dù sao thì hồ bằng cẩu hữu này cũng còn có đạo lữ bình thường.

"Nếu lo lắng như vậy thì sao không đi làm rõ?"

Lý Cảnh Sơn gắp cho Hồng Nghê một cái sủi cảo.

"Đã đưa cho người khác rồi thì sao mà làm rõ được? Bọn hắn có thể giữ bí mật cho nhau, ta là một người mẹ, chẳng lẽ nhất định phải tự làm xấu mặt con mình trước mặt người khác à? Cho dù là bọn chúng có thân đến mức nào, ta cũng không như vậy được. Hai người cũng không còn nhỏ, chắc chắn là cần có thể diện. Hơn nữa... phát hiện ra rồi cũng có tác dụng gì đâu? Lần trước không phải cũng phát hiện rồi, con trai dứt khoát không về nhà luôn. Nghe nói đồ đệ của ngươi gần đây dự định hỗ trợ đoạt một cái, bọn hắn là bạn bè tốt như vậy, ta sao có thể ra tay làm bọn hắn khó xử?"

Hồng Nghê tiên tử thở dài nói.

"Ăn sáng trước đi, đến lúc đó nói chuyện với Lạc Thư xem thích kiểu gì, sau đó lại đi xem mắt tiếp. Lần trước đi xem mắt không phải cũng bỏ được thứ đó đi rồi sao?"

Lý Cảnh Sơn nói.

Hồng Nghê tiên tử ngẫm lại thấy cũng đúng, chuyện như thế này càng ít người biết càng tốt.

1132 chữ

Chương 1072: Camera

Cuối cùng nàng cười nói:

"Đúng rồi, ngươi có biết con của ngươi gọi đồ đệ ngươi là gì không?"

"Là gì?"

Lý Cảnh Sơn hỏi.

"Gọi là đại ca"

Hồng Nghê húp cháo rồi trả lời.

Lời vừa dứt, tay đang bê bát cháo của Lý Cảnh Sơn dừng lại giữa không trung.

Nhất thời âm ỷ có chút huyết khí sôi trào.

Nếu là ở Quan Hà Phong, có lẽ tất cả mọi thứ xung quanh đã trở thành bột phấn.

Với chuyện này Hồng Nghê tiên tử cũng chỉ cười cười, không để ý gì.

Chiều tối hôm nay họ cần đi tìm bọn Thu Thiển.

Đi xem nơi ở của bọn hắn một chút.

Buổi trưa, nhân lúc ăn cơm trưa.

Chu Tự đưa Nguyệt tỷ và Thu tỷ đi đến nhà Nhị lão bản.

"Nói thật, ta cũng không biết tình huống bên trong như thế nào, có khi nàng đã không còn ở đây nữa rồi"

Minh Nam Sở thấp thỏm mở cửa ra.

"Có cần khoa trương như vậy không?"

Chu Ngưng Nguyệt vừa ăn quả Bất Tử vừa nói.

Nàng nghe Minh Nam Sở nói xong, luôn cảm thấy có chút kỳ quái, tu chân giả mà cũng không thể nhìn ra sao?

"Đợi tí nữa Nguyệt tỷ quan sát một chút là biết thôi"

Chu Tự nói.

"Đưa đến Biên Giới Thành đi, đến lúc đó ta sẽ nghiên cứu một chút."

Chu Ngưng Nguyệt đối với loại đồ vật kỳ kỳ quái quái này, vẫn là có chút hứng thú.

Thân là một tu chân học bá chân chính, không có vấn đề khó khăn gì mà nàng không giải được.

Nếu mà có, nhất định là do không đủ thời gian, không đủ tư liệu.

Rất nhanh sau đó mấy người đã đi tới phòng khách.

Chu Ngưng Nguyệt đi đầu tiên, quả nhiên thấy được một bóng người ngồi ở trên ghế sofa, không hề nhìn về phía bọn hắn.

"Thật sự có này"

Chu Ngưng Nguyệt đến gần xem xét, vốn dĩ trong miệng nàng còn đang ăn trái cây, đột nhiên ngây ra tại chỗ.

Quả Bất Tử từ trong tay rớt xuống.

Vẫn là Chu Tự tay mắt lanh lẹ, đỡ được trái cây.

Sau đó lại đặt vào trên tay Nguyệt tỷ.

"Cái này không phải là...

Chu Ngưng Nguyệt nhìn về phía Chu Tự, kinh ngạc ra mặt.

"Nhìn ta làm gì? Dù sao búp bê này có chút vấn đề, trước tiên xem xem tình huống như thế nào đã"

Chu Tự nói.

Chu Ngưng Nguyệt:

"..."

Nghiệp chướng nha, vì sao lại gặp lại rồi.

Thu Thiển đi đến trước búp bê, kiểm tra một lát, cũng không phát hiện bất kỳ vấn đề gì.

Nhưng mà nàng chú ý tới, nó không đẹp bằng nàng.

Kém nhiều lắm.

"Không phải thủ đoạn của sư phụ ta Nàng đưa ra kết luận.

Chu Ngưng Nguyệt thấy hơi buồn nôn, luôn cảm thấy búp bê này không sạch sẽ.

Nhưng mà vẫn nên thử kiểm tra một chút, cũng không hề phát hiện bất kỳ thứ gì.

Sau đó nàng dùng trận pháp kiểm tra lần nữa, vẫn không có.

Thế này thì quá kì quái rồi.

"Lại nói, nhà ngươi có camera không?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi Minh Nam Sở.

"Camera?"

Minh Nam Sở sửng sốt một chút, gật đầu nói:

"Có thật này.

Chu Tự:

Hắn phát hiện bản thân làm hổ thẹn người hiện đại rồi.

Thế mà lại không nghĩ tới cái này, nhưng mà người bình thường ai lại lắp đặt camera trong nhà?

Cũng chả có con nít gì cho cam.

Có camera không tiện mà, muốn làm gì cũng phải tránh.

"Vì sao trong nhà Nhị lão bản lại lắp camera?"

Vẻ mặt Chu Tự vô cùng nghi hoặc.

"Trước kia nợ tiền của Đại lão bản và Tam lão bản, các nàng sợ ta chạy trốn, bảo ta phải ở phòng khách, tiếp nhận giám sát 24/24 Minh Nam Sở có chút bất đắc dĩ nói.

Chu Tự:

"..."

Rốt cuộc Nhị lão bản nghèo tới mức nào?

Thường xuyên mượn cớ tấn thăng để vay tiền.

Không kết hôn cũng tốt, kết hôn rồi kiểu gì cũng phải ly hôn?

Nếu là đồng môn đạo lữ, vậy thì chia tiền không đều chắc chắn phải đánh nhau một trận, sau đó mới ly hôn.

Nếu là cưới người bên ngoài tông môn, tỉ như Đại lão bản, ai chịu nổi đạo lữ ngày ngày nạp tiền, ngày ngày chơi game?

Xác định chắc chắn là phải ly hôn.

"Hay là đi xem camera trước đi"

Thu Thiển nói.

"Bật TV là có thể xem được, nhưng mà lâu lắm rồi không đụng vào, không biết có bị hỏng không Minh Nam Sở vừa mở ti vi vừa nói.

Rất nhanh sau đó hình ảnh bắt đầu xuất hiện, vẫn dùng được.

"Ta nhớ hình như là 2h đêm hôm qua.

Minh Nam Sở vừa chỉnh camera vừa nhìn lại.

Lúc này trong màn hình hiện ra Minh Nam Sở vẫn đang một mực chơi game, thi thoảng còn rống lên vài câu.

Bắt đầu từ 9h thì thẳng tay tua nhanh luôn.

Bọn Chu Tự sợ ngây người, thế mà đến tận 1h vẫn đang chơi game.

Nghỉ ngơi giữa trận cũng không có.

Lúc này, đèn đột nhiên tắt đi.

Đến chỗ này, Minh Nam Sở lập tức dừng tua nhanh lại.

"Đèn tắt rồi, các ngươi thấy chưa?"

Hắn nhìn về phía bọn Chu Tự, nói.

"Tiếp tục xem đi"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Lúc này trong màn hình, Minh Nam Sở đúng là đang ngồi một mình trên sofa, xung quanh không có bất kỳ thứ gì, đèn cũng đúng là đột nhiên tắt đi.

Chỉ là Minh Nam Sở chơi game chăm chú như vậy căn bản không có chú ý tới.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

1 giờ 11 phút.

Bất chợt trong bóng tối hình như có thứ gì đó muốn đi ra.

Sau đó một đạo hắc ảnh từng chút một hiện ra trên ghế sofa.

Khi bóng tối nặng nề rút đi, trên ghế sofa chợt có một cô gái đang ngồi.

Khoảng khắc nàng xuất hiện không hề gây nên bất kỳ tiếng động nào, cũng không hề động đậy.

1 giờ 16 phút, búp bê vốn đang ngồi ngay ngắn đột nhiên chuyển động thân thể, nàng khẽ ngẩng đầu nhìn về phía bên cạnh camera.

Nhất thời hình ảnh dừng lại.

Khuôn mặt quen thuộc, tròng mắt màu đen, cứ như vậy nhìn bọn hắn qua màn hình.

Kinh dị như vậy dọa bọn Chu Tự nổi cả da gà.

1080 chữ

Chương 1073: Quá Hào Phóng

"Thật đáng sợ"

Chu Ngưng Nguyệt lập tức né xa búp bê bên người.

Nhìn búp bê trên ghế sofa, lại nhìn búp bê trong TV, rõ ràng là kinh dị gấp mấy lần.

Nhất là trong màn hình Minh Nam Sở vẫn còn đang chơi game.

Lần này Minh Nam Sở bị dọa đến mức bị ám ảnh tâm lý mất thôi.

Thu Thiển có chút đau đầu.

Nàng nhớ tới khi còn bé, thường xuyên nhìn thấy những thứ kinh dị như vậy.

Nhưng mà nàng có thể chắc chắn đây không phải thủ đoạn của sư phụ.

Vậy thì búp bê này thật sự có vấn đề.

Mang đến Biên Giới Thành phong ấn lại đi, đây là ý nghĩ đầu tiên của cả bọn.

Tóm lại phong ấn trước đã, chờ bận xong đợt này thì sẽ đi nghiên cứu, xem xem đối phương đến tột cùng là thần thánh phương nào.

Chu Tự nhìn những hình ảnh này, có ý nghĩ muốn đánh nát búp bê này.

Giết chết rồi nói sau.

Nhưng mà dù sao cũng là bạn gái của đại ca, vẫn phải kiêng nể một tý.

Giữ lại để đại ca tự làm đi.

"Đúng rồi, copy lại đoạn video này để gửi cho đại ca"

Chu Tự nhắc nhở.

Để hắn cảm thụ một chút bạn gái đã sống lại.

“Đại ca, tìm ra được, ta phải đi chém nàng"

Sau khi gửi video cho Lý Lạc Thư sau, đối phương bóp mạnh trái cây trong tay, muốn báo thù cho vợ. Chu Tự cười, sau đó nói đã giao cho Nguyệt tỷ, sau này sẽ tìm ra.

“Vất vả cho tỷ của chúng ta rồi, lần này ta mời nàng ấy ăn cơm"

Lý Lạc Thư trả lời.

“Mời trái cây thì hơn, Nguyệt tỷ thích ăn trái cây.

Chu Tự đáp lại một câu.

“Trái cây thì mời thế nào?"

Lý Lạc Thư hỏi.

“Mua về rồi gửi cho ta, hoặc là bảo ta đi lấy"

Chu Tự nói.

“Được, ta đến Thực Vi Thiên Thành một chuyến, phải mùa đồ thật ngon cho tỷ tỷ chúng ta. Việc đó, tỷ chúng ta biết chưa?” Liệu có đau lòng giống như cha mẹ ta không?"

Lý Lạc Thư cẩn thận hỏi.

“Nàng cũng suy đoán, nhưng không sao, nàng không thể hiện thái độ gì, chắc hẳn là coi như không biết.Chu Tự khéo léo nói.

“Vậy thì tốt, nếu biết rồi, liệu có thể tiếp tục giới thiệu đối tượng cho ta không?"

Lý Lạc Thư gửi xong lại bổ sung một câu:

“Tất cả trông cậy vào tỷ của chúng ta.

Chu Tự nghĩ lại cũng phải, trước đây đã nói là hắn có bạn gái thì sẽ không giới thiệu nữa. Bây giờ biết bạn gái qua đời khi còn trẻ, giúp đỡ giới thiệu cũng không có gì đáng trách, sau đó hắn quyết định đi hỏi. Nhưng cũng nói với Lý Lạc Thư, ‘thi thể bạn gái của hắn đã được đưa đến Biên Giới Thành, nếu muốn đi thì tự đi là được, tin rằng không ai có thể ngăn cản.

Biên Giới Thành.

Chu Ngưng Nguyệt đến một căn phòng gần cây bất tử, vứt con búp bê ở đó rồi ra tay phong ấn. Còn bảo Thất Thiên dùng sức mạnh mặt trăng đỏ tiến hành phong ấn trấn áp, đề phòng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Đây là cái gì mà phải trấn áp như vậy?"

Thất Thiên chọc lên mặt búp bê hỏi.

“Không biết, tóm lại con búp bê này rất kỳ lạ, nó có thể tỉnh lại bất kỳ lúc nào. Trước mắt chỉ có thể trấn áp trước đã"

Chu Ngưng Nguyệt ăn quả bất tử nói. Tuy rất hiếu kỳ, nhưng nàng cũng không vội nghiên cứu, bây giờ hôn sự vẫn quan trọng hơn.

“Đã tra hỏi Tâm Linh Ca Giả chưa?"

Nàng lại hỏi.

“Tra hỏi rồi"

Thất Thiên bay lên không trung, trả lời:

“Nàng ta cũng rất phối hợp, nói là từ rất lâu về trước mình đã bị phong ấn trên đảo. Nói là chủ của nàng bảo nàng đợi, đợi đến lúc nào cần ra thì ra và giao cho nàng một nhiệm vụ khó khăn.

“Nhiệm vụ gì?"

Thu Thiển tò mò.

“Đây chính là vấn đề, nàng ta vốn không biết nhiệm vụ của mình là gì, không biết là nàng ta quên, hay là chủ của nàng ta quên.

Thất Thiên nhún vai bất đắc dĩ nói.

“Tiếp tục hỏi, hỏi nàng ta giữa các Thần Minh thời đại đó có quan hệ gì, hỏi các Thần Minh có uy năng gì"

Chu Ngưng Nguyệt dặn dò.

“Làm tốt thì có thể cho ta ăn thêm một quả bất tử không?"

Thất Thiên nhìn Chu Ngưng Nguyệt.

“Không được, đây là quả của ta.

“Đồ keo kiệt, đợi Chu Tự đến, ta lại hỏi hắn.

Chu Ngưng Nguyệt không thèm để ý. Lúc này Thu Thiển lên tiếng nói:

“Nguyệt tỷ, ta cảm thấy ngươi đồng ý với Thất Thiên đi “Tại sao?"

Chu Ngưng Nguyệt khó hiểu hỏi.

“Bởi vì nếu Chu Tự đồng ý thì là mỗi người một quả, trong một lúc ngươi sẽ tổn thất hơn mười quả.

Thu Thiển giải thích nói. Chu Ngưng Nguyệt suy nghĩ, sau đó đồng ý với Thất Thiên. Nghe vậy Thất Thiên phấn khởi nhảy lên, sau đó biến mất tại chỗ.

“Ta đi làm việc đây"

Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển cũng không ở lại, mà rời khỏi Biên Giới Thành tiếp tục tìm Bạch Hổ đi dạo phố, mấy ngày này các nàng đều phải đi mua đồ. Sau đó đi dạo phố cả một ngày, cuối cùng lại chẳng mua gì. So đi so lại, phát hiện đều không hài lòng lắm.

Sau khi các nàng đi, ánh sáng trong căn phòng phong ấn búp bê biến mất từng chút, cuối cùng dường như trời tối sầm lại, mắt thường chỉ có thể nhìn thấy búp bê.

Sau đó trên đại địa dường như có thứ gì chui ra, nhập vào cơ thể của búp bê từng chút từng chút. Khi Thất Thiên đi từ bên ngoài vào, vẫn nhìn thấy căn phòng có ánh sáng, và búp bê trông vẫn như bình thường.

“Các ngươi cũng đến thêm vài phong ấn, ta cảm thấy được bảo vệ hơn.

1085 chữ

Chương 1074: Không Ăn

Thư viện.

Hôm nay Minh Nam Sở chơi game không được tập trung, chợt nói với Chu Tự bên cạnh:

“Ngươi nói xem tối nay ta chơi game, búp bê có về đến bên cạnh ta nữa không?"

“Không đến mức ấy chứ, trừ phi trước đây ngươi đã làm hại ai đó, đối phương âm hồn bất tán.

Chu Tự nhìn chằm chằm nhị lão bản:

“Ngươi có tình sử không?"

“Thực sự ta không có tình sử, hiểu lầm thì có, ví dụ Gia Cát sư tỷ nói ta và đại lão bản cùng nhau bỏ trốn.

Minh Nam Sở nói.

“Đại lão bản thật đáng thương, bị ngươi làm hỏng danh tiết.

Chu Tự thở dài nói.

“Ta cảm thấy so với danh tiết, nàng càng quan tâm đến số tiền ta nợ nàng, còn cả tam lão bản, mỗi cuối năm đều nhằm vào thưởng cuối năm của ta.

Minh Nam Sở có chút căm giận nói:

“Hại ta muốn xả hơi cho sung sướng cũng không được “Không thể tiết kiệm đến cuối năm xả hơi thật sung sướng sao?"

Chu Tự hỏi.

“Ngươi có thể ngủ riêng phòng với vợ ngươi, sau đó cuối năm ngủ chung phòng cho sướng không?"

Minh Nam Sở hỏi.

Chu Tự:

"..."

Không thể. Nghĩ lại cũng có lý. Mỗi tháng vui vẻ một lần, chắc chắn thích hơn một năm vui vẻ một lần.

“Nói ra thì đó thực sự là đạo tử ư?"

Minh Nam Sở vẫn cảm thấy không chân thực.

“Có phải đạo tử hay không thì không quan trọng, dù sao đại ca chính là đại ca.

Chu Tự không để ý nói.

Mua búp bê, làm bảo vệ, cho dù nghĩ thế nào, Minh Nam Sở cũng cảm thấy không đúng. Lúc chơi game, hắn đã hỏi sư huynh sư tỷ đồng môn. Trong ấn tượng của họ, đạo tử là thiên kiêu, vô địch thiên hạ, vĩ đại huy hoàng. Không ai nghĩ đạo tử đi làm bảo vệ, mua loại bạn gái đó. Chuyện như này, hắn cũng không dám nói với người khác. Chỉ sợ nếu thật sự là vậy, sẽ bị người của Đạo Tông Thiên Vân diệt khẩu.

“Thật sự không được thì ngươi hỏi Hình Ngọ sư huynh, hắn cũng biết.

Chu Tự thấy vậy nói. Dạo này hắn đang ngộ đạo, trên tivi không có ai ngộ đạo, chỉ có thể tìm hiểu ngộ đạo là thế nào. Đến lúc đó đi tìm trí giả hoặc cha mẹ Nguyệt tỷ hỏi xem sao.

“Ta vẫn nên chơi game tiếp thì hơn.

Minh Nam Sở cúi đầu lấy điện thoại ra.

“Buổi trưa các ngươi đã đi đâu?"

Tô Thi ăn đồ ăn vặt đi đến hỏi.

“Tam lão bản ra thị sát công việc hả?"

Chu Tự liếc một cái.

“Ra làm bảng biểu"

Tô Thị ngồi bên cạnh Minh Nam Sở, lấy ra bảng biểu để điền vào.

“Chẳng phải Lý đại bá sắp đến à, ta phải cập nhật trạng thái của ta, nếu không lại nói ta không làm tốt công việc.

Chu Tự đột nhiên phát hiện sư phụ có thể ở đây mấy ngày. Sau đó lại về, rồi đợi người lên mời họ đến. Đến lúc đó là hắn đi, hay là cha đi đây? Cứ cảm thấy không ổn lắm.

Nói chuyện với hai lão bản một hồi, cuối cùng đã hết giờ làm, sau đó quẹt thẻ chấm công ra về. Do dự một lúc, hắn nhìn tam lão bản, quyết định đưa nàng về theo.

“Ấy?"

Tô Thi thộn mặt.

“Dập thẻ tan làm, mau đi thôi. Hôm nay nhà ta có khách, có thể ngươi cũng thân quen, như vậy ta sẽ an toàn hon."

Chu Tự kéo Tô Thi định đi về.

“Ít nhất thì ngươi cũng phải nói rõ chứ Tô Thi cảm thấy kinh sợ.

“Vừa đi vừa nói, nhưng ta cảm thấy đầu óc ngươi không thông minh, nói ra cũng vô dụng"

“Ta vô dụng thì vô dụng, nhưng đầu óc không có vấn đề.

Minh Nam Sở nhìn họ rời đi, sau đó tiếp tục chơi game.

Vườn hoa Phú Quý.

“Nguyệt tỷ, ta đến rồi.

Vừa vào nhà, Tô Thi đã nhảy lên sofa, ngồi bên cạnh ôm chầm lấy Nguyệt tỷ.

“Ngươi làm ảnh hưởng ta xem tivi rồi.

Chu Ngưng Nguyệt ăn chuối nói.

“Đang đói mà ăn chuối không tốt đâu"

Tô Thi có lòng tốt nhắc nhở.

“Có lúc nào ta đói đâu?"

Chu Ngưng Nguyệt trừng mắt.

“Cũng phải.

Tô Thi gật đầu, sau đó nhìn về phía phòng bếp:

“Thu tỷ đang nấu bữa tối à? Để ta giúp"

“Đừng!"

Chu Tự lập tức ngăn cản Tô Thị, nghiêm túc nói:

“Để ta giúp là được, ngươi cứ ngồi yên.

Tô Thị:

"..."

Cảm giác bị coi thường, bĩu môi, nàng ngồi trở lại sofa:

“Nguyệt tỷ cần ta làm gì nào?"

“Cho ngươi này"

Chu Ngưng Nguyệt tiện tay cho Tô Thi một quả quýt, sau đó nàng yên tâm bóc vỏ.

“Sư phụ và mọi người vẫn chưa đến à?"

Chu Tự đi vào phòng bếp hỏi. Hôm nay Thu Thiển làm rất nhiều món, trong nhà cũng được quét dọn sạch sẽ.

“Chắc sắp rồi, họ nói sẽ đến ngay.

Thu Thiển đưa bát canh đã múc sẵn cho Chu Tự. Đặt bát canh xuống, Chu Tự thuận tiện tay lấy miếng thịt ăn vụng. Hương vị rất ngon. Lần này Thu tỷ phát huy hết sức rồi.

“Đừng dùng tay, bị phát hiện sẽ bị nói đấy"

Thu Thiển nhỏ giọng nói.

“Không sao, mấy người sư phụ đã đến tu vi thế nào chứ, họ chỉ nhìn, động đũa tượng trưng thôi. Đến lúc đó vẫn là chúng ta ăn.

Chu Tự cười đáp lại.

“Chẳng phải cha mẹ ngươi cũng ăn cơm à?"

“Khác chứ, họ ở đây hơn hai mươi năm rồi, không ăn cơm thì họ ăn gì? Họ không ăn cơm, làm sao ta lại ăn cơm theo?"

“Cũng phải, sư phụ ở nhà cũng ăn cơm cùng ta.

Lúc này đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

“Chắc là đến rồi"

Chu Tự lau tay, lập tức chạy đi mở cửa.

“Để ta, để ta"

Tô Thi hưng phấn chạy phía trước Chu Tự.

Có đến mức thế không? Nhìn thấy tam lão bản làm việc rất vui vẻ, Chu Tự còn có chút bất lực.

1056 chữ

Chương 1075: Có Tiểu Đệ Không

“Ô, Tiểu Thi cũng ở đây à"

Hồng Nghê đi vào đầu tiên. Tô Thị cười, sau đó chào hỏi từng người. Tiếp đó là Nguyệt tỷ ngồi trên sofa cũng ngoan ngoãn như một đứa trẻ chào hỏi mấy người ở cửa. Lúc này Chu Tự mới phát hiện, sư phụ sư nương và sư huynh sư tỷ đều đến đây. Tám người, may mà ngồi vừa đủ.

Chào hỏi Chu Ngưng Nguyệt xong, Hồng Nghệ liền quay đầu nhìn về phía Chu Tự:

“Trùng hợp quá, lại gặp nhau rồi?"

“Trùng hợp, đúng là rất trùng hợp” Chu Tự cười gượng. “Đây là sư nương của ngươi"

Lý Cảnh Sơn đi vào với vẻ mặt nghiêm túc.

“Sư phụ, sư nương"

Chu Tự lập tức chào một tiếng. Lúc này Thu Thiển cũng đi đến, nàng nhìn hai người, nhỏ tiếng nói:

“Chào hai vị tiền bối"

“Gọi chính xác phải là sư bá, nhưng không sao, ngươi gọi sư phụ sư nương theo Chu Tự cũng được.

Hồng Nghê cười nói.

Thu Thiển không dám gọi như vậy, sẽ bị sư phụ mắng là nghịch đồ.

“Sư phụ, sư nương, đã ăn cơm chưa? Thu tỷ chuẩn bị bữa tối rồi.

Chu Tự lập tức nói. Giữa họ hàng, hắn cũng không biết phản ứng thế nào. Lần này mấy người sư phụ đại diện cho không ít lập trường của sư phụ, đây là đại diện cho lập trường nhà mẹ Thu tỷ. Tuy rằng nhạc mẫu đại nhân không đến, nhưng có sư tỷ nàng đến.

“Thu Thiển thật là đảm đang"

Hồng Nghệ đi vào nhìn thấy một bàn đồ ăn, cũng phải khen ngợi. Chu Tự gật đầu, muốn nói đúng thế. Nhưng bị Thu tỷ đá một cái, lúc này mới sửa lại lời nói:

“Đâu có, Thu tỷ còn đảm đang hơn sư nương nhìn thấy nhiều.

Thu Thiển:

"???"

Hồng Nghê cũng rất kinh ngạc. Hình Ngọ và Mãn Giang Hồng theo phía sau, nhất thời cũng buồn cười. Chu Tự nói chuyện bình thường đều như vậy, rất khác thường. Có thể nói thế giới của thiên tài hơi khác với họ. Tuy rằng thiên tư của họ cũng rất tốt, nhưng so với Chu Tự... có hơi không bằng. Dù sao hai mươi ba tuổi đã có thực lực nhất phẩm, thậm chí có chiến lực nhất phẩm trở lên. Họ đạt đến trình độ đó thì phải tốn không ít hơn mấy trăm trên ngàn năm.

“Ăn cơm trước đã"

Lý Cảnh Sơn ngồi xuống đầu tiên. Hồng Nghệ cũng ngồi theo. Lúc này Nguyệt tỷ cũng đi đến, nàng cũng không vội ngồi xuống, đợi bốn vị tiền bối ngồi xuống, nàng mới ngồi xuống. Tô Thi ngồi bên cạnh nàng.

“Thu Thiển đến ngồi bên cạnh ta đi"

Hồng Nghê nói.

Chu Tự thấy vậy, liền ngồi bên cạnh Thu tỷ, bên cạnh hắn chính là Nguyệt tỷ.

Bên cạnh Nguyệt tỷ là Tô Thi, tiếp đó nữa là Mãn Giang Hồng sư tỷ, Hình Ngọ sư huynh, sau đó là sư phụ Lý Cảnh Sơn. Lúc này Lý Cảnh Sơn không động đũa, những người khác cũng không cầm đũa.

“Sao thế, người của ma đạo kính người già vậy hả?"

Lý Cảnh Sơn cầm đũa lên, nhìn mấy người Chu Tự, cười lạnh lùng nói.

“Ta không phải người trong ma đạo.

Tô Thị thấp giọng trả lời.

“Ta cũng không phải, ta là người bình thường lớn lên và tiếp nhận nền giáo dục tốt đẹp ở Thanh Thành"

Chu Tự nói theo.

"Ta..."

Thu Thiển nhìn Chu Tự, nhất thời xấu hổ nói ra.

“Thu tỷ gả chồng theo chồng"

Chu Tự bổ sung nói.

Thu Thiển yên lặng gật đầu.

“Ta mới tám tuổi"

Chu Ngưng Nguyệt tỏ ánh mắt ngây thơ.

Lý Cảnh Sơn:

"..."

Hình Ngọ buồn cười nhưng không dám cười. Mãn Giang Hồng họ khan hai tiếng.

“Ăn cơm đi"

Lý Cảnh Sơn cầm đũa gắp miếng thịt, ăn thử:

“Mùi vị khá được, không giống sư phụ ngươi chút nào.

“Thời trẻ sư phụ ngươi cũng biết nấu ăn, chỉ là một lời khó nói hết. Ngày ngày chỉ thích chơi gương"

Hồng Nghệ uống canh cười nói.

“Ta phải chịu tổn thương nặng nề.

Hình Ngọ lập tức nói.

“Ta cũng vậy, khụ khụ.

Mãn Giang Hồng nói theo. Lúc đó họ còn nhỏ, thực sự quá đau khổ. Lần nào cũng mang họ ra làm vật thí nghiệm. Sư thúc đúng là không phải con người.

Thu Thiển tỏ vẻ mặt kinh ngạc, thì ra tiền bối như này cũng từng bị sư phụ ép hại ư?

“Sống ở đây có quen không?"

Hồng Nghê hỏi.

“Quen rồi"

Thu Thiển gật đầu. “Chu Tự có tốt với ngươi không?” Hồng Nghê lại hỏi.

“Rất tốt, rất vui vẻ"

Thu Thiển cúi đầu xấu hổ.

“Thế Chu Tự thích điều gì ở Thu Thiển?"

Hồng Nghê nhìn về phía Chu Tự.

“Thích điều gì?"

Chu Tự hơi có chút xấu hổ, nhưng vẫn phải trả lời câu hỏi, hắn suy nghĩ một hồi cũng không lên tiếng.

“Khó nghĩ như vậy à?"

Giọng điệu của Hồng Nghệ tiên tử có chút không lương thiện.

Chu Tự cười trừ nói:

“Sư nương, ta suy nghĩ mãi, cảm thấy không tìm được điểm nào không thích ở Thu tỷ, cho nên ta không thể trả lời thích ở điều gì.

Bởi vì đơn giản là thích Thu tỷ"

Nói đến câu sau, Chu Tự cảm thấy mình hơi ngượng ngùng, lo sợ người khác sẽ cười hắn.

“Đồ láu cá"

Hồng Nghê tức giận nói. Thu Thiển lại rất vui.

“Nghe nói ngươi có một tiểu đệ phải không?"

Lý Cảnh Sơn đột nhiên nhìn qua.

“Không có"

Về vấn đề này, Chu Tự còn không thèm suy nghĩ, trực tiếp phản bác.

“Không có?"

“Đúng vậy, không có, ta chỉ có một đại ca, đại ca của ta tên là Lý Lạc Thư Nghe vậy, Lý Cảnh Sơn rất bất ngờ. Hồng Nghê cũng nở nụ cười. Hình Ngọ và Mãn Giang Hồng lại nhìn cứ như đang xem chuyện thú vị gì.

“Vậy sao?"

Lý Cảnh Sơn cười lạnh lùng nói:

“Sao ta lại nghe nói là ngược lại nhỉ?"

1084 chữ

Chương 1076: Nói Thật Hả

“Thực ra đều có nguyên nhân"

Chu Tự nghiêm túc nói:

“Ban đầu ta và đại ca vừa gặp nhau đã như bạn cũ, hắn kể với ta những chuyện trước đây, ta vô cùng kinh ngạc, đó là một đời truyền kỳ, khiến ta phục sát đất. Ta lập tức nhận hắn là đại ca, nhưng hắn cảm thấy ta đã có vợ chưa cưới, tiến vào một giai đoạn của cuộc đời, cứ muốn gọi ta một tiếng đại ca. Ta cực lực phản đối, khuyên mấy lần cũng không được, thậm chí còn ra tay với hắn. Nhưng ta không phải là đối thủ của hắn, chỉ đành bất đắc về. Mặc cho đại ca chê cười ta.

chí quay Lý Cảnh Sơn nghe mà trợn mắt há hốc miệng. Mấy người xung quanh cũng đều ngẩn người. Cách diễn khoa trương khoác lác này, là sợ người khác không biết ngươi đang nói dối hả? Thu Thiển cúi đầu, có chút xấu hổ.

Tóm lại, giả bộ ăn cơm vậy.

Chu Ngưng Nguyệt lại thộn mặt, nàng đột nhiên phát hiện hình như đại ca của Chu Tự cũng có lai lịch rất phi phàm. Hình như hôm nay Thu Thiển nhắc đến một câu, nàng muốn che giấu theo bản năng, nên không để ý. Bỏ lỡ rồi...

“Sao các người làm ra vẻ như thấy ta nói dối thế?"

Chu Tự nhìn mọi người hỏi. Thấy họ không nói gì, hắn lại chỉ vào Thu tỷ nói:

“Thu tỷ có thể làm chứng cho ta, phải không Thu tỷ?"

Thu Thiển nhìn Chu Tự với vẻ mặt kinh ngạc, cuối cùng thẫn thờ gật đầu, không lên tiếng nói gì.

Mọi người:

Chu Tự:

"..."

“Nói xem các ngươi quen nhau thế nào đi.

Hồng Nghê tiên tử cười nói. Hình Ngọ ăn cơm, yên lặng lắng nghe.

Chu Ngưng Nguyệt cũng vậy.

“Lý Lạc Thư? Sao ta cảm thấy đã nghe ở đâu đó.

Tô Thi lẩm bẩm.

“Ta quen biết đại ca ở thư viện Chu Tự đặt đũa xuống, bắt đầu nhớ lại:

“Đó là một ngày nắng đẹp, xung quanh có rất nhiều muỗi, tiếng kêu vo ve văng vẳng bên tai..."

“Nhảy qua đoạn tả cảnh đi"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Chu Tự ồ một tiếng, tiếp tục lên tiếng:

“Đại ca đến thư viện mua sách, ta nói vị trí cho hắn, sau đó lúc ta đang ăn trưa, lại gặp được đại ca. Cũng chính lúc này nghe được truyền kỳ của đại ca. Hắn phải về đi xem mắt, ta cũng cổ vũ hắn. Xem mắt thất bại, ta còn khích lệ hắn, bảo hắn cố gắng lần sau. Tuy cuối cùng vẫn thất bại, nhưng ta quyết định tìm cho hắn một người. Lúc chúng ta đến Dị Thế Giới gặp được một cô gái tinh linh, ta còn đặc biệt hỏi, đáng tiếc đối phương sớm đã lấy chồng. Sau đó chúng ta cùng đánh Quang Thủ, cũng giết Phong Bạo. Đại ca rất lợi hại, ta phục sát đất.

“Giết Phong Bạo?"

Hình Ngọ hiếu kỳ nói:

“Là Thần Phong Bạo?"

“Đúng, hắn vô cùng ngạo mạn, nói chúng ta liên thủ cũng không phải đối thủ của hắn. Sau đó trong lúc nổi giận, ta và đại ca cùng kết liễu hắn. Thực sự rất khó giết, Thần Minh quá mạnh.

Chu Tự nói.

“Lúc đó Thần Phong Bạo có tu vi gì?"

Hình Ngọ lại hỏi.

“Ta nhớ"

Chu Ngưng Nguyệt suy nghĩ nói:

“Hắn nói hắn sắp khôi phục đến cảnh giới Thần Minh, còn thiếu bước cuối cùng, nhưng đối với chúng ta mà nói, hắn đã như Thần Minh rồi.

“Khụ khụ, lúc đó Chu Tự vẫn ở trạng thái như này à?"

Mãn Giang Hồng họ khan hai tiếng hỏi.

Nàng đã nghe Hình Ngọ nói thực lực của Chu Tự, thực sự khiến người ta chấn hãi.

“Đúng vậy."

Chu Tự gật đầu:

“Nhưng vẫn không đánh lại được Phong Bạo, ta đã dùng đến toàn bộ công lực, vẫn không đánh chết hắn. Lúc đó đại ca của ta cũng dùng toàn lực, chiêu của hai chúng ta cũng chỉ đánh hắn tàn phế"

“Lúc đó Lạc Thư có tu vi gì?"

Hồng Nghệ tiên tử hỏi.

phẩm, ta cảm thấy mạnh hơn ta một chút, đặc hiệu thật huyền diệu.

“Nhất Chu Tự có chút cảm khái nói.

Đặc hiệu? Hồng Nghê tiên tử tỏ vẻ mặt kinh ngạc, nhưng điều kinh ngạc hơn là Lạc Thư đã là nhất phẩm rồi.

“Hôm qua ngươi không nhìn rõ ràng à?”Lý Cảnh Sơn hỏi vợ bên cạnh.

“Ta đâu có tâm trạng quan tâm điều này?” Hồng Nghê trả lời rồi hỏi lại:

“Ngươi không quan tâm sao?"

“Suy nghĩ của ta bị chuyện mà ngươi nói dẫn dắt.

Lý Cảnh Sơn cau mày, tiếp tục nói:

“Hơn nữa vài năm nay hắn vẫn rất bình thường, ta cũng không đặc biệt quan tâm.

Chu Ngưng Nguyệt nghe ra, “Ta nhớ ra rồi.

Lúc này Tô Thi đột nhiên nói:

Lý Lạc Thư là...

“Chẳng phải Lý Lạc Thư là tên của Kiếm Thư sư huynh sao? Hồi nhỏ ta gặp hắn liền cảm thấy vô cùng tỏa sáng. Bây giờ hắn ở đâu? Lần trước ở thư viện ta nhìn thấy một người khá giống hắn, nhưng cảm thấy đối phương không rực rỡ, lại cảm thấy không phải là hắn.

“Đạo Tử, Kiếm Thư?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

“Đúng vậy, thiên kiêu Đạo Tông Thiên Vân, vô cùng vĩ đại rực rỡ. Nếu ta tỏa sáng như vậy, ta cũng không cần sợ Thánh Tử Ma Đạo"

Tô Thị nói.

Chu Ngưng Nguyệt:

Cũng may Tô Thi không phải như vậy, nếu không chắc chắn phải đánh cho nhân sinh quan, giá trị quan, thế giới quan của nàng trở lại đúng đắn.

“Thì ra đại ca của ta là con trai của sư phụ sư nương, đúng là có duyên thì xa ngàn dặm cũng sẽ gặp nhau. Chu Tự cười nói.

"Ha ha."

Lý Cảnh Sơn lạnh lùng cười nói:

“Ta còn chưa nói hắn là con trai ta, sao người đã thì ra là vậy rồi?"

Chu Tự:

"..."

“Ăn, ăn cơm đi, sư phụ ăn nhiều một chút, sư nương đừng khách sáo, Thu tỷ nấu ăn rất ngon.

Thu Thiển che miệng, muốn cười nhưng lại xấu hổ.

1165 chữ

Chương 1077: Cảnh Giới

“Nói chuyện hôn lễ đi, tháng sau là kết hôn, chuẩn bị thế nào rồi?"

Hồng Nghệ tiên tử hỏi Thu Thiển.

“Đã chuẩn bị rất nhiều rồi, mấy ngày nữa có thể viết thiệp mời, sau đó bắt đầu gửi đi?

Đôi má Thu Thiển ửng đỏ. Trước tháng tám năm ngoái, nàng còn chưa nghĩ đến lấy chồng, không ngờ đến tháng năm năm nay đã sắp lấy chồng rồi. Trong lòng vừa căng thẳng vừa kỳ vọng. Lại nghĩ sau này sẽ có con, cảm thấy đời người thay đổi thật lớn. Mọi thứ của mình đều liên quan mật thiết với người bên cạnh này.

Lúc này Chu Tự gắp miếng cá cho Thu tỷ:

“Sắp bị Nguyệt tỷ ăn hết rồi.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn chằm chằm Chu Tự tỏ vẻ bất mãn, Chu Tự cũng không tỏ ra yếu thế, đề phòng chị ruột như đề phòng cướp.

“Tiểu Nguyệt thích ăn thức ăn, Hình Ngọ đưa sườn trước mặt ngươi qua đó, còn đặt cá sắp ăn hết đến trước mặt ngươi.

Hồng Nghê tiên tử nói với Hình Ngọ.

“Vâng, sư nương"

Hình Ngọ lập tức đổi đồ ăn.

Chu Tự tỏ vẻ mặt kinh ngạc. Hình Ngọ sư huynh lại bị ức hiếp như vậy.

“Có gì sai thì bảo Hình Ngọ sư huynh đi quỳ là được, hắn đã quen rồi"

Hồng Nghê tiên tử cười nói.

Chu Tự nhìn Hình Ngọ sư huynh ra vẻ đồng cảm.

Hình Ngọ:

"..."

Chẳng còn cách nào, bắt đầu từ khi hắn nhớ được chuyện, thì là sư phụ dạy dỗ hắn, đến giờ hắn vẫn còn nhớ, ở đó là một đống thi thể, mình được ra từ đó. Sư nương nhìn thấy hắn, xoa đầu, nắm tay hắn, đi ra khỏi đống xác chết vô tận. Từ đó tiếp nhận sự dạy dỗ của sư phụ. Khi hắn còn nhỏ, bị đánh bị mắng đều là sư nương bảo vệ hắn. bị sư thúc ức hiếp cũng là sư phụ trách phạt sư thúc. Mình do một tay họ dạy dỗ lớn lên, xót xa. Ai bảo mình hiếu thuận chứ.

Nói ra thì lúc đó sư phu sự nương đã kết hôn, đáng tiếc vẫn chưa muốn có con. Ban đầu là vì môi trường không tốt, môi trường tốt rồi thì muốn có cũng không được. Mãi cho đến bây giờ, đạo tử ra đời. Nổi tiếng giới tu chân. Cho đến dạo này hắn che giấu tài năng, Thánh Tử Ma Đạo xuất thế. Hai người đúng là truyền kỳ. xuất hiện lần lượt.

“Nói ra thì Hình Ngọ sư huynh và Mãn sư tỷ đi theo sư phụ sư nương từ lúc nào?"

Chu Tự hiếu kỳ nói.

“Từ rất lâu rồi.

Lý Cảnh Sơn ăn miếng cá:

“Lần đầu tiên nhìn thấy Hình Ngọ hình như chỉ có ba tuổi, còn Giang Hồng thì vừa ra đời không lâu"

“Hình Ngọ là do sư phụ người tìm được, Hồng Nhi là do ta cướp về, nhưng bởi vì thực lực của ta vẫn kém, khiến cho Hồng Nhi bị thương nặng, từ nhỏ đã yếu ớt nhiều bệnh.

Hồng Nghê hơi có chút tiếc nuối.

“Chu Tự nói hắn còn có một sư tỷ.

Thu Thiển hiếu kỳ nói.

“Dao Nhi? Nàng kết hôn rồi, dạo này vì chuyện con cái mà khó chịu thất thường"

Hồng Nghê tiên tử cười nói.

“Chuyện con cái?"

Thu Thiển khó hiểu.

“Không có được con ấy"

Hồng Nghê tiên tử uống canh tiếp tục giải thích:

“Tuy Dao Nhi đã lấy chồng, nhưng tu vi xấp xỉ bằng Hồng Nhi, tu vi như vậy không dễ có con.

“Có phải tu vi càng cao thì càng khó có con không?"

Chu Tự đột nhiên hỏi.

Hắn vốn định hỏi trí giả về vấn đề này, nhưng lần trước lại quên mất, chủ yếu là nhạc phụ đại nhân gây đả kích khá lớn.

“Đó cũng là một phần nguyên nhân, nhưng phần nhiều là vì sống quá lâu, cơ thể đã vượt xa phạm vi người bình thường"

Hồng Nghệ tiên tử nói với Thu Thiển:

“Các ngươi muốn có con thì có sớm chút, Chu Tự tăng cấp hình như hơi vượt quá thông thường"

“Ta mới giai linh lục phẩm.

Chu Tự biện giải một câu.

Mọi người:

"..."

Trông có vẻ đúng là như vậy.

“Tình trạng cơ thể của tiểu sư đệ thế nào vậy? Sao trông có vẻ như giai linh lục phẩm? Khụ khụ. Mãn Giang Hồng ăn tôm đã bóc vỏ sẵn nói. Là Tô Thi thấy không xen miệng được nên ngồi bóc tôm. Nguyệt tỷ một con, Mãn Giang Hồng một con, còn vui hơn nhiều so với nàng tự ăn.

“Việc này, tình trạng của ta hơi khác, từ nhỏ ta đã luyện võ, dạo này luyện đến thời đại thần thoại, nhưng không phải tu chân. Nếu nói tu chân, chắc hẳn là Phá Thiên Ma Thể, nhưng Ma Chủng không cần tu luyện, nuôi dưỡng là được, chỉ là nó không cố gắng phấn đấu lắm, còn thường xuyên nứt ra, bây giờ đang trong trạng thái nứt rạn, cho nên không tính. Còn linh khí Chu Thiên là do ta tu luyện từng chút từng chút, đây mới là tu vi thực sự của ta."

Chu Tự giải thích.

Mọi người nghe xong đều thộn mặt.

“Ngươi học võ, hiện giờ là cảnh giới gì rồi?"

Lý Cảnh Sơn hỏi.

“Ta cảm thấy sau khi học võ cùng sư phụ, đã đả thông hai mạch Nhâm Đốc, tiến vào võ đạo tông sư.

Chu Tự hơi lúng túng nói.

“Sau đó thì sao?"

Lý Cảnh Sơn lại hỏi. “Sau này ta nghe nói có lấy võ nhập đạo, cho nên dạo này ta đang tìm hiểu xem lấy võ nhập đạo bằng cách nào?

Chu Tự nói thật.

“?"

Hình Ngọ tỏ vẻ mặt kinh ngạc. Hắn đột nhiên nhớ đến võ thuật lúc đó của Chu Tự...Đại khái cũng là vậy.

Lý Cảnh Sơn không có gì để nói, tiếp tục ăn cơm. Mình không hiểu con trai của mình, cũng không hiểu được đồ đề của mình. Không những vậy, ngay cả người bóc tôm bên cạnh, hắn cũng không hiểu. Thanh niên thời nay, đúng là rất khác với thời của họ.

Ăn uống xong xuôi, Thu Thiển dẫn mấy người đi xem phòng. Lý Cảnh Sơn chẳng có chút hứng thú nào với việc này, nhưng nhìn thấy album ảnh của Chu Tự thì lại rất có hứng. Trong đó có ảnh của Chu Nhiên, ví dụ như ảnh làm xấu, ảnh nấu ăn, và cả ảnh bị con trai hắn tè dầm lên người.

“Chụp lại, vừa hay mấy ngày nay phải gặp người này, lấy ra cho mọi người thưởng thức.

Lý Cảnh Sơn dặn dò Hình Ngọ bên cạnh.

Hình Ngọ:

"..."

1144 chữ

Chương 1078: Phát Thiệp

Chín giờ tối, đám người Lý Cảnh Sơn mới định ra về. Trong khoảng thời gian đó phần lớn là Hồng Nghê hỏi chuyện Thu Thiển và nói chi tiết về hôn lễ. Bước đầu là Thu Thiển về nhà mình, sau đó để Chu Tự đi đón nàng. Khoảng mười một giờ đón về nhà, sau đó buổi tối đến khách sạn bắt đầu buổi hôn lễ, còn cần không ít đồ. Nhẫn cưới thì không có gì, chủ yếu là muốn cho Thu Thiển đeo trang sức vàng. Ngoại trừ sẽ phải mở cửa không gian một lần, còn lại hoàn toàn là hôn lễ bình thường.

Còn về đặt mấy mâm cỗ, Chu Tự thực sự không biết. Nhưng Huyền Vũ đang thống kê số người, đến lúc đó sẽ biết, chắc cũng không có bao nhiêu người. Đợi khi tiễn đám người Lý Cảnh Sơn ra về, Tô Thi mới thở nhẹ nhõm:

“Cứ cảm thấy họ cố ý mà như vô tình nói ta vô dụng"

“Tam lão bản thật nhạy cảm"

Chu Tự cười nói.

Chu Ngưng Nguyệt ăn hoa quả nói:

“Cuối tuần này các ngươi phải phát thiếp mời rồi, đã nghĩ kỹ phát cho ai chưa?"

“Chắc chắn phải phát cho tam lão bản một tấm Chu Tự nói với Tô Thị ngồi trên sofa.

“Vậy nếu ta lại gửi thêm một tấm, có phải coi như hai phần mời cưới không?"

Thu Thiển tỏ vẻ mặt tò mò hỏi. Tô Thi thộn mặt nhìn hai người:

“Các ngươi đang ức hiếp ta đấy hả?” “Ngươi nhìn ra rồi hả?” Chu Ngưng Nguyệt cầm điều khiển bật tivi nói. Tô Thi bĩu môi, không để ý đến Chu Tự và Thu tỷ nữa, mà ngồi bên cạnh Nguyệt tỷ:

“Đêm nay ta ngủ cùng Nguyệt tỷ.

Ngày hôm sau, lúc Chu Tự ngủ dậy, Tô Thi đã giúp Thu tỷ chuẩn bị bữa sáng. Hôm nay khác mọi khi, Tô Thị đã mua bánh mì nóng tươi ngon. Chu Ngưng Nguyệt cũng bị lôi ra, nàng ăn bánh mì thấy rất ngon. Chu Tự liếc Thu tỷ một cái, cảm thấy mấy ngày sau đây Nguyệt tỷ sẽ lành ít dữ nhiều. Sau đó Chu Tự và Tô Thị cùng đi làm, trên đường Tô Thị còn muốn mua ít đồ ăn vặt.

“Ngươi ăn như vậy mà không béo à?” Chu Tự hỏi.

“Không đâu, ta thường ăn như vậy đấy.

Tô Thi thuận miệng nói. Chu Tự cũng không để ý, tam lão bản có tiền, hình như tiền của nàng đều tiêu vào ăn uống. Đến thư viện, Chu Tự liền dập thẻ chấm công. Minh Nam Sở cũng ngồi bên cạnh hắn.

“Tối qua nhị lão bản có gặp chuyện gì không?"

Chu Tự hỏi.

“Không có, cuối cùng cũng yên ổn rồi.

Tuy đôi mắt Minh Nam Sở thâm quầng, nhưng rõ ràng đã thoải mái hơn nhiều. “Xem ra bạn gái của đại ca được kiểm soát rồi, sau đây đợi có thời gian thì nghiên cứu.

Chu Tự không để ý nói. Mặc kệ là tại sao, hắn cũng không sợ. Kẻ có tài thường to gan, bây giờ hắn đã tiến vào thời đại thần thoại. Hắn cũng không sợ cường giả giới tu chân, huống hồ là một con búp bê. Một khi lấy võ nhập đạo, thì sẽ càng mạnh hơn, càng không phải sợ điều gì.

Có vấn đề thì còn có cha Nguyệt tỷ, tóm lại không đánh lại được nhà họ thì còn có người già. Cho nên tháng này cứ yên tâm chuẩn bị cho hôn lễ là được, cũng phải đi thăm hỏi đám người Thần Thái Dương. Còn có Thần Phong Bạo, cánh cửa Phong Bạo đã mở ra, chỉ là hắn chưa đến đó. Dù sao bình thường cũng đã gặp Thần Phong Bạo rồi, thủ đoạn bên trong càng không có gì. Dành thời gian đi thăm hỏi, sau đó xin hạt giống quyền hạn Phong Bạo là được.

Mấy ngày sau đó Chu Tự yên tâm đi làm, buổi tối tu luyện Đại Chu Thiên Kinh.

Vài ngày sau. Thứ bảy ngày chín tháng tư. Chu Tự tan làm về nhà, ngồi bên bàn ăn với các nàng Nguyệt tỷ. Lúc này trên bàn bày rất nhiều kẹo cưới và thiếp mời.

“Chia kẹo xong rồi cho vào túi, lúc phát thiếp mời thì mang theo một túi kẹo, tính ra phải gói không ít.

Thu Thiển nói.

“Ta giúp các ngươi gói kẹo nhé.

Chu Ngưng Nguyệt cầm kẹo và túi nói.

“Nguyệt tỷ, chắc không phải là ngươi muốn ăn chứ?"

Chu Tự tỏ vẻ mặt cảnh giác.

“Ngươi thực sự tưởng rằng ta là đứa trẻ tám tuổi hả?” Chu Ngưng Nguyệt chất vấn.

Chu Tự:

Sau đó hắn hiếu kỳ nói:

“Thu tỷ có bạn bè không?"

có, từ nhỏ đã chỉ quen biết với Nguyệt tỷ, thỉnh thoảng chơi với Tô Thị, gần như không có ai khác.

“Không Thu Thiển lắc đầu.

“Ta quen biết rất nhiều, ngày mai chúng ta cùng đi phát thiếp mời đi Chu Tự nói.

“Chẳng phải ngày mai ngươi bảo đại ca ngươi mở cửa không gian cho ngươi à?"

Thu Thiển tỏ vẻ mặt tò mò.

“Vậy chúng ta cũng có thể cùng đi, đại ca chỉ đơn thuần mở cửa không gian thôi"

“Ta đã hỏi mẹ ngươi, hình như phía nhà trai phát thiếp mời không cần nhà gái đi theo"

“Đó là họ hàng, chúng ta đi mời bạn bè, cùng đi mới có thành ý.

“Thế ta ăn gì?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

“Đi tìm Tô Thi Chu Tự nói.

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu, cũng được.

“Thế phải mời ai?"

Thu Thiển hỏi.

“Mời hết những người trong nhóm, sau đó lại xem xem còn chưa mời ai. Nhưng đưa một thiếp mời cho đại ca trước"

Chu Tự nói.

Thập Nhị Minh Linh Môn.

Ngưu môn.

Cầm Âm tiên tử đến chỗ ở của Tần Văn Thành và Thượng Quan Hồng Anh, lần này nàng đến khám thai.

“Chắc không có vấn đề gì, ngày mai ta lại đến chắc chắn lại thì không sao.

“Cảm ơn tiền bối"

Tần Văn Thành và Thượng Quan Hồng Anh đều mừng rỡ trong lòng.

Kim Đạo Minh cũng cười nói:

“Xem ra đứa trẻ chưa ra đời này cũng là cát nhân tự có thiên tướng"

Cầm Âm tiên tử gật đầu. Sau đó họ nhìn sang con hổ con nằm bò ở một bên, cảm thấy kinh ngạc. Thần thú này trở nên mạnh hơn với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, đúng là lợi hại. Hai người không vội rời đi, mà ở đó trò chuyện, nhân tiện tạo thiện cảm với thần thú.

1085 chữ

Chương 1079: Vinh Dự

“Nói ra thì Thánh Tử Ma Đạo sắp kết hôn rồi.

Kim Đạo Minh cười nói:

“Cầm Âm tiên tử có khả năng được đi không?"

“Không, nghe nói hắn không mời chấp chưởng Thập Nhị Môn, thậm chí chưởng giáo cũng không được mời.

Không mời mà tự đến thì có lẽ chưởng giáo dám, mấy người chúng ta đâu dám"

“Đúng thế, Thánh Tử Ma Đạo lợi hại thì không nói, ma môn càng đáng sợ, mấy người chúng ta không có tư cách Kim Minh Đạo cũng lắc đầu thở dài.

Chủ nhật, ngày 10 tháng 4.

Sáng sớm Chu Tự ngủ dậy ăn sáng, kẹo và thiếp mời đã được chuẩn bị xong. Tối qua họ ngồi hồi lâu cũng chỉ nghĩ ra vài cái tên. Nhưng không sao, trên đường nghĩ ra thêm người nào thì gửi người đó một tấm thiếp. Còn tấm thiếp đầu tiên ấy à...Nhân lúc đại ca còn chưa tan làm, hắn gọi điện cho Trần Chí Thành.

“Có đồ muốn đưa ta à? Là cái gì?"

Phía đối diện tỏ vẻ mặt nghi hoặc:

“Ta nói với ngươi này, ta phải đi làm, ngươi đừng đùa ta"

“Ta học hành nhiều hơn ngươi, giỏi hơn ngươi, ta giống loại người không nghiêm túc hả?"

Chu Tự bất mãn nói.

“Ban đầu ta cảm thấy không giống, nhưng người bình thường có ai lại đi mách lẻo người khác yêu sớm chứ?"

Trần Chí Thành hỏi.

“Chuyện đã qua bao nhiêu năm rồi, sao ngươi còn nhớ. Bây giờ các người đã kết hôn, chẳng phải cũng cảm ơn ta."

"Hả?"

Chu Tự bất lực nói.

“Vậy ngươi xem có chuyện gì?

“Trước đây chẳng phải ta nói với ngươi, ta đăng ký kết hôn rồi, giờ muốn tổ chức hôn lễ, cho nên ta quyết định mời ngươi đến uống rượu mừng"

“Thật hay đùa?"

“Đây là thiếp mời chính thức đầu tiên của ta, vinh dự đặc biệt như vậy, có cảm thấy sợ hãi vì được cưng sủng không?"

Trần Chí Thành:

"Ha ha."

Chu Tự:

“Loài người không thức thời"

Trần Chí Thành:

“Ta ở cổng vườn hoa Cẩm Tú đợi ngươi.

Chu Tự:

“Được, bảy rưỡi ta đến đó, còn ngươi?"

Trần Chí Thành:

“Cũng được, đúng rồi, chỉ một mình ngươi à?"

Chu Tự:

“Còn có bà xã của ta"

Trần Chí Thành:

“Ngươi nói vậy thì ta rất háo hức, ta rất tò mò ai sẽ khiến một người trong đầu toàn là sách vở học hành như ngươi muốn kết hôn” Chu Tự cười ha ha, đó là vì trước đây gia đình không sắp xếp, sắp xếp xong thì đầu óc ta toàn là Thu tỷ. Nghĩ vậy, hắn cũng phải thở dài một tiếng, hoàn toàn mê đắm Thu tỷ, hắn cảm thấy tâm trí học võ cũng không được kiên định lắm. Tắt máy, Chu Tự tiếp tục sắp xếp đồ.

Bảy giờ họ phải đến nhà tam lão bản một chuyến, đưa Nguyệt tỷ qua đó. Sau đó đi phát thiếp mời. Còn mấy lão bản, đợi thứ hai cùng phát là được.

“Các ngươi đã nói với Tô Thi chưa? Lỡ như buổi trưa nàng không chuẩn bị bữa trưa cho ta.

Chu Ngưng Nguyệt ăn sáng hỏi.

“Yên tâm đi, họ gọi đồ ăn ngoài"

Chu Tự an ủi nói.

Chu Ngưng "..."

Nguyệt:

“Không quên đồ gì chứ?"

Thu Thiển kiểm tra rồi hỏi.

“Không có, chỉ có kẹo cưới và thiếp mời, những cái khác chắc không cần Chu Tự nói.

“Đợi đầu tháng sau, ta còn phải về bố trí phòng Thu Thiển nhẹ giọng nói:

“Nguyệt tỷ sẽ về cùng ta"

“Ta cũng có thể đi, tam lão bản nói ta có thể xin nghỉ cưới, mười lăm ngày.

Chu Tự nói.

“Mười lăm ngày?"

Thu Thiển hơi kinh ngạc.

Đó là hai tuần.

“Nhưng bởi vì ta là nhân viên thời vụ, cho nên chỉ được hưởng một nửa lương"

Chu Tự có chút cảm khái. Bởi vì vẫn chưa được thành nhân viên chính thức, cảm thấy khá là thiệt thòi.

“Lợi được nửa tháng?"

Thu Thiển hỏi.

“Ấy, cũng đúng"

Chu Tự gật đầu.

“Ngươi định xin nghỉ thế nào?"

“Không biết, hỏi tam lão bản xem có thể chia ra xin nghỉ không"

"Xuất phát thôi Chu Ngưng Nguyệt bưng một đĩa hoa quả từ tủ lạnh ra nói.

“Đi làm khách sao còn phải mang theo hoa quả?"

Chu Tự tỏ vẻ mặt kinh ngạc.

“Đi làm khách không mang quà à?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi lại.

Chu Tự: "..."

Ngươi mang quà cho khách đấy hả? Mang đi tự ăn thì đúng hơn.

Sau đó mấy người đến tiểu khu của tam lão bản. Hàn Tô đi xuống đón khách. Bên cạnh nàng còn có con mèo lông xù và con chim nhỏ bay trên không trung. Trên tay còn bê một bể cá to bằng cái bát.

“Vừa hay đưa chúng xuống hít thở không khí, Nguyệt tỷ muốn ăn gì, chúng ta nhân tiện đi mua luôn"

Hàn Tô nhẹ giọng nói.

“Đại lão bản vất vả rồi"

Chu Tự không khỏi nói. Ở cùng Tô Thị, trên tầng còn có một người vô dụng chỉ biết chơi game, đúng là rất vất vả.

“Chúng ta đi mua kem đi Chu Ngưng Nguyệt nói.

“Nguyệt tỷ, ăn ít những thứ như vậy thôi"

Chu Tự nhắc nhở nói.

Tạm biệt các nàng, Chu Tự dẫn theo Thu tỷ đi đến vườn hoa Cẩm Tú.

“Mấy người sư phụ ngươi đã ra về rồi à?"

Trên đường Thu Thiển hỏi.

“Ừm, họ ở mấy ngày, nhân tiện đến thư viện gặp Vân Tiêu tiền bối xong về rồi. Về từ hôm qua"

Chu Tự nắm tay Thu tỷ giải thích.

Mấy người sư phụ có ở đây, mọi người đều căng thẳng. Nhưng lần này đến, họ cũng không làm gì. Đến ngày đại hôn, có lẽ sẽ đến chỗ Thu tỷ trước, sau đó mới đến Thanh Thành. Nghĩ đến lúc đó chắc hẳn rất náo nhiệt. Hơn bảy giờ hai mươi phút, Chu Tự và Thu tỷ đến trước cổng vườn hoa Cẩm Tú. Lúc này nhìn thấy một chiếc xe ba bánh đỗ ở một bên, một thanh niên mặc áo khoác dày dặn đứng đợi bên chiếc xe. Thấy vậy Chu Tự kéo Thu tỷ đi nhanh hơn.

“Trần Chí Thành"

Hắn lớn tiếng gọi.

1171 chữ

Chương 1080: Trấn Trạch

Lúc này đối phương nhìn qua, đầu tiên là nhìn Chu Tự với ánh mắt ghét bỏ, sau đó nhìn sang Thu Thiển bên cạnh Chu Tự. Hắn lập tức sững sờ, nhưng nhanh chóng thu hồi ánh mắt, chỉ là vẫn hơi chấn hãi. Đợi Chu Tự đi đến, thì nghe thấy một tiếng “wow”.

“Ta đã nói sao ngươi lại kết hôn, thì ra lấy được một đại mỹ nữ"

Trần Chí Thành khâm phục nói.

“Đây là Thu Thiển, ngày mùng mười tháng sau chúng ta sẽ kết hôn"

Chu Tự lập tức giới thiệu.

“Xin chào"

Thu Thiển mỉm cười gật đầu. Được Chu Tự dẫn theo làm quen với bạn học, nàng hơi xấu hổ. Không phải là người của giới tu chân, nàng không biết chào hỏi thế nào.

“Chào chị dâu Trần Chí Thành vội vàng đáp lại.

“Thế nào, ta kết hôn nhanh chứ?"

Chu Tự cười nói.

“Có nhanh bằng ta không? Mấy tháng nữa là ta làm cha rồi.

Trần Chí Thành trừng mắt nói:

“Nhưng có con rồi sẽ phải chi tiêu nhiều hơn, nên kiếm thêm chút tiền, tốt nhất ngươi phải chuẩn bị trước. Tránh cho đến lúc đó chân tay luống cuống"

“Có lý.

Chu Tự gật đầu. Sau đó hắn lấy thiếp mời và kẹo cưới đưa qua.

“Cầm đi, đây là tấm thiệp đầu tiên mà chúng ta mời, là vinh dự đặc biệt tuyệt đối. Cất cho kỹ, đa phần chữ bên trong là do Thu tỷ tự tay viết. Nhớ đứng vứt đi, có thể trấn trạch.

“Trấn trạch?"

Trần Chí Thành sửng sốt, cười cười nói:

“Ta hiểu rồi, bà xã ngươi là nữ thần"

“Ngươi thật thông minh, suýt nữa bị ngươi đoán đúng rồi.

Chu Tự tỏ vẻ mặt kinh ngạc, sau đó nói:

“Lúc đó nhớ đến đấy"

“Tổ chức ở đâu?"

Trần Chí Thành hỏi.

“Khách sạn Thanh Thành"

Chu Tự trả lời.

“Rất gần, đến lúc đó ta và Giai Di cùng đến, buổi tối à ?"

Trần Chí Thành hỏi.

“Theo lý thuyết thì ăn hai ngày, tối ngày mùng chín và tối mùng mười.

Chu Tự trả lời.

“Tối ngày mùng mười ta sẽ đến, ngày mùng chín hơi bận.

Trần Chí Thành nói xong liền hiếu kỳ hỏi:

“Trong bạn học ngoài ta thì còn có ai?"

“Hết rồi"

Chu Tự trả lời.

Trần Chí Thành:

Thế chẳng phải ta rất ngại sao?

“Không cần lo lắng, ta còn có rất nhiều đồng nghiệp, đến lúc đó ngươi ngồi cùng với họ là được. Không sao đâu, hơn nữa trong đồng nghiệp của ta có một người siêu cấp xinh đẹp"

Chu Tự thấp giọng nói.

“Siêu cấp? Khoa trương vậy hả?"

Trần Chí Thành hơi không tin, nhưng rất nhanh lại cảm thấy không ổn:

“Không được, ta đưa Giai Di theo thì đừng nhìn thì hơn, ngươi không biết đâu, sau khi mang thai, Giai Di rất nhạy cảm, ta không dám chọc nàng giận.

“Yên tâm còn có soái ca"

"..."

Lúc này Trần Chí Thành suy tư một lát nói:

“Nói ra thì lần trước ta gặp một người lấy chuyển phát nhanh, giọng nói rất giống ngươi.

“Được rồi, không có việc gì nữa thì ngươi đi làm đi"

Chu Tự trực tiếp bảo Trần Chí Thành ra về, đột nhiên hắn lại nói:

“Đợi chút, tặng ngươi quả này, mang về, ngươi và vợ ngươi, mỗi người ăn một nửa, vô cùng ngon. Nhớ là mỗi người ăn nửa quả, rất tốt cho thai nhi.

Nói xong hắn tặng đi một quả xấu xí.

“Đây là quả gì?"

“Một loại quả rất tốt, rửa xong thì mỗi người một nửa, có thể kéo dài tuổi thọ, da trắng xinh đẹp"

“Thật hay đùa?"

“Thu tỷ thường xuyên ăn loại quả này.

Sau khi Thu Thiển gật đầu, Trần Chí Thành lập tức lên xe:

“Ta về đây, cùng Giai Di ăn quả này trước đã.

Chu Tự vẫy tay tạm biệt. Sau đó dẫn Thu tỷ đi vào trong vườn hoa Cẩm Tú.

“Đại ca ngươi làm việc ở đây à?"

Thu Thiển hỏi.

Nàng không hỏi nhiều về bạn học của Chu Tự, nhưng nghe nói đây chính là người bị mách lẻo yêu sớm, điều này khiến nàng cũng tò mò. Đến lúc đó có thể hỏi vợ của hắn, và hỏi xem mang thai có cảm giác gì, để tiện biết trước.

“Đúng vậy, lương rất cao, chỉ là phải làm ca đêm.

Chu Tự nói.

“Ngươi không thích làm ca đêm à?"

Thu Thiển cười hỏi.

“Ở nhà có Thu tỷ mà Chu Tự hơi ngượng ngùng nói.

“Ấy, ngươi nhớ nhung chỗ nào trên người ta?"

Thu Thiển thấp giọng hỏi.

Chu Tự:

"..."

Chỗ nào cái gì.

“Buổi tối là của ngươi, ban ngày cũng là của ngươi, thực ra không khác biệt mấy Thu Thiển cười nói. Khác biệt rất lớn, ban ngày có Nguyệt tỷ. Nhưng hắn xấu hổ nói ra miệng, lo sợ bị trêu chọc.

“Ta là người đang hoàng"

Chu Tự nói.

Phụt!

Thu Thiển che miệng cười.

Chu Tự:

"..."

Thôi bỏ đi. Đi phát thiếp mời thì hơn.

Hàn Tô dẫn theo Chu Ngưng Nguyệt đi mua một đống đồ. Hoa quả đồ ăn vặt đều có đủ, buổi trưa các nàng cũng không định tự nấu ăn, gọi đồ ăn ngoài là được, nhân tiện còn mang bánh mì cho Tô Thi. Lúc này Chu Ngưng Nguyệt đang ăn bánh mì. Sau khi về chỗ ở, nàng ngồi trên sofa bày hoa qua ra sau đó còn bày hoa quả mình mang đến ra.

“Tô Thi đâu?"

“Chắc ngủ trong phòng"

Hàn Tô đang bón cho ba con thú cưng ăn. Chu Ngưng Nguyệt gật đầu, đứng lên, sau đó đi vào phòng Tô Thị.

Chẳng mấy khi.

“Nguyệt tỷ, đừng kéo ta, ta dậy rồi, ôi trời ơi!"

Bành một tiếng, Hàn Tô tỏ vẻ mặt kinh ngạc. Quay đầu nhìn qua, phát hiện Chu Ngưng Nguyệt tóm cổ áo bộ đồ con thỏ của Tô Thị, lôi ra ngoài như lôi đồ chơi thú cưng. Thô bạo đến vậy ư?

“Nguyệt tỷ ta phải đánh răng rửa mặt trước"

Tô Thị ngồi dưới đất nói. Lúc này Chu Ngưng Nguyệt cũng không để ý, mà ngồi trên sofa tiếp tục ăn. Chờ Tô Thị rửa mặt xong, nàng ngồi ăn bánh mì rất vui vẻ.

“Chu Tự sắp kết hôn, cảm thấy chúng ta cũng thoải mái hơn nhiều.

“Thoải mái chỗ nào?"

Chu Ngưng Nguyệt thuận miệng hỏi.

“Không cần bị Thánh Tử Ma Đạo hù dọa này, hiện giờ mọi người đều bận việc hôn lễ, một vài người hoảng hốt lo sợ cũng thoải mái hơn nhiều. Một vài hung thú nếu không làm việc gì quá xấu xa, thỉnh thoảng gầm gừ vài tiếng bên ngoài ngoại ô thì cũng không ai để ý.

Tô Thị nói.

1087 chữ

Chương 1081: Trúng Kế

Nghe vậy, Chu Ngưng Nguyệt đột nhiên đặt bánh mì trong tay xuống nói:

“Nói cách khác, thời gian này thực ra là lúc phòng ngự buông lỏng nhất?"

“Sao thế được? Ta nghe mấy người Hình Ngọ sư huynh nói, chỉ cần dám gây chuyện vào thời gian này, mấy người đại bá chắc chắn sẽ ra tay, ấn chết từng kẻ một Tô Thi hung dữ nói.

“Nếu chỉ là chuyện như gầm gừ vài tiếng thì sao?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

“Thì chắc chắn thoải mái"

Tô Thị cười nói:

“Ví dụ như ta, dạo này đi làm Chu Tự cũng không so đo với ta. Trước kia ta vô dụng, hắn sẽ nói móc ta vài câu, bây giờ sắp kết hôn, cũng chẳng thèm nói móc nữa.

“Nguy rồi."

Chu Ngưng Nguyệt đứng bật dậy, sắc mặt nghiêm túc nói:

“Trúng kế rồi.

“Trúng kế cái gì?"

Tô Thi tỏ vẻ mặt nghi hoặc. Hàn Tô cũng không hiểu:

“Đã xảy ra chuyện gì?"

“Đến Biên Giới Thành xem sao"

Chu Ngưng Nguyệt vug tay, trận pháp xuất hiện trong không trung, sau đó bao trùm ba người. Trong nháy mắt, ba người cảm thấy chóng mặt một hồi. Khi họ xuất hiện lại thì đã ở trong Biên Giới

Thành.

Đây là trận pháp mà trước đây cho ba vị lão bản, Chu Ngưng Nguyệt trực tiếp dùng, đây là cách nhanh nhất để vào. Tuy không phải bản thể, nhưng cũng đủ rồi.

Đám người Tô Thi còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng vừa nhìn là biết có chuyện lớn.

“Thất Thiên"

Chu Ngưng Nguyệt gọi một tiếng.

Sau đó một bóng hình nho nhỏ xuất hiện trước mặt Chu Ngưng Nguyệt:

“Ngươi gọi ta hả?"

“Đúng vậy, đưa ta đến chỗ phong ấn búp bê, giúp ta giải phong ấn của họ.

Chu Ngưng Nguyệt nghiêm mặt nói.

“Được"

Thất Thiên không hỏi gì. Sau đó mấy người đi đến căn phòng phong ấn búp bê.

“Ta đã thêm một vài phong ấn, có lẽ sẽ không có vấn đề gì"

Trên đường Thất Thiên nói chắc như đinh đóng cột. Nhưng khi nàng vào phòng, cả người đều sửng sốt. Lúc này trong căn phòng đầy phong ấn, không biết đã trống không từ lúc nào. Búp bê đặt bên trong cũng không thấy tăm hơi.

“Quả nhiên mất rồi"

Chu Ngưng Nguyệt như đã biết từ sớm.

“Sao có thể"

Thất Thiên tỏ vẻ mặt kinh ngạc:

“Mới sáng sớm ta đến kiểm tra, lúc đó nó vẫn còn. Hơn nữa trong Biên Giới Thành, làm sao nó thoát khỏi tầm quan sát của ta?” “Không có gì là không thể, chúng ta trúng kế rồi, tất cả nguyên nhân có lẽ đều từ Tâm Linh Ca Giả Chu Ngưng Nguyệt có chút bất lực. Sau đó nàng rời khỏi phòng, đi về hướng thông đạo ngầm:

“Đi thôi, đến cánh cửa thần khởi xem sao.

“Nguyệt tỷ, đã xảy ra chuyện gì?"

Tô Thi khó hiểu.

“Chốc nữa sẽ biết” Chu Ngưng Nguyệt thuận miệng nói.

Cùng lúc đó, trong thông đạo ngầm vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm rãi. Một bóng hình xinh đẹp cũng xuất hiện ở tận cuối thông đạo, nàng mặc váy màu đen, vấn tóc, cử chỉ hành động đoan trang nho nhã. Chỉ lúc sau, nàng đã đến cánh cửa thần khởi.

Đại Đại Thần Khuyển và Hầu Trầm đang canh giữ nơi này, mỗi ngày họ đều mất chút thời gian ở đây. Đột nhiên có người đến, lập tức thu hút sự chú ý của họ.

“Là ai?"

Dưới chân Đại Địa Thần Khuyển tỏa ra hào quang, là đại địa che chở. Hầu Trầm cũng kinh ngạc, nơi này lại có người lạ đến. Thấy đối phương có khuôn mặt xinh đẹp khác lạ, hắn có chút tê dại da đầu. Hình như đối phương không phải người sống, nhưng lại không giống người chết.

Cô gái mặc áo đen bước từng bước, nhưng không quan tâm đế Đại Địa Thần Khuyển và Hầu Trầm. Nàng bước đi trầm ổn, bước ra từng bước, không gian xung quanh dần chìm vào bóng tối. Rất nhanh bóng tối nặng nề đè lên người Đại Địa Thần Khuyển và Hầu Trầm, khiến họ không thể nhúc nhích.

Việc này.

Sau đó cô gái đi qua bên cạnh họ, tiến vào cánh cửa thần khởi. Vào bên trong, nàng mới dừng bước chân, nhìn xung quanh. Sau đó dồn ánh mắt vào vị trí ở giữa, hình như cũng cảm thấy nghi ngờ cánh cửa này. Dừng lại một lát, nàng liền nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến, lúc này nàng đến trước cánh cửa Hắc Dạ.

“Cuối cùng cũng phải bắt đầu rồi"

Chu Ngưng Nguyệt đưa mọi người tới Thần Khải Chi Môn.

Tô Thi háo hức tò mò ra mặt mà nhìn xung quanh.

Đây là lần đầu tiên nàng tới đây, bình thường thì nơi này không cho họ tới gần.

Đương nhiên đây cũng là lần đầu Hàn Tô đến, họ chỉ biết là ở phía dưới này có một thứ rất ghê gớm nhưng mà cũng chưa đến bao giờ.

Với tu vi của họ thì đến đây rất nguy hiểm.

Nhưng mà lần này là đi cùng Thánh Nữ, có lẽ sẽ không có vấn đề gì.

Dù nhìn có vẻ như là có vấn đề rất lớn.

Thất Thiên cũng vậy.

Nàng vẫn luôn ở bên ngoài, cơ bản sẽ không tới nơi này.

"Thật sự là ở đây sao?"

Nàng hỏi.

"Vào xem chẳng phải là biết luôn à"

Chu Ngưng Nguyệt cũng không bối rối, chỉ đi thẳng vào bên trong.

Lát sau, các nàng đã nhìn thấy Đại Địa Thần Khuyển và Hầu Trầm đang không thể động đậy.

"Xem ra đúng là chỗ này Chu Ngưng Nguyệt bình thản nói.

Thất Thiên thấy vậy lập tức dùng sức mạnh của Hồng Nguyệt để giải áp chế cho bọn họ.

"Thánh Nữ, có người tiến vào rồi"

Hầu Trầm vội nói.

Đại Địa Thần Khuyển cũng có vẻ kiêng kị: "Người này không đơn giản, hình như nàng có thể khống chế quyền hành "Đi vào hỏi một chút là biết ngay, các ngươi chớ nóng vội mà động thủ"

Chu Ngưng Nguyệt dẫn đầu mọi ngươi đi vào.

Dường như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay nàng.

1128 chữ

Chương 1082: Biết Nhiều Chưa Chắc Đã Đúng

Sau khi đi vào, đám người liền thấy một cô gái áo đen đứng ở trước cửa, một tay đụng vào cửa lớn.

Thần sắc của nàng bình tĩnh, khí chất siêu nhiên, nàng đứng ở nơi đó, dường như bóng tối cũng đang ủng hộ nàng.

Mấy người thấy vậy thì cảm thấy choáng váng.

Dường như đã gặp được một tồn tại chói mắt.

"Quả nhiên là ngươi ở đây"

Giọng điệu của Chu Ngưng Nguyệt rất bình thản, dù cô gái trước mắt này không giống lúc trước lắm, nhưng mà cẩn thận quan sát thì chính là con rối đó.

Lúc này cô gái quay đầu nhìn về phía Chu Ngưng Nguyệt:

"Ta cũng không ngờ sẽ bị ngươi phát hiện ra nhanh như vậy, kế hoạch ban đầu của ta vốn là chờ ở đây một tháng. Các ngươi đang bận bịu, ta cũng không muốn quấy rầy các ngươi"

"Sao mà ngươi làm được?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Thời cơ đến là sẽ làm được, chỉ vậy thôi"

Cô gái áo đen nhìn Chu Ngưng Nguyệt, bình tĩnh nói.

"Thời cơ đến là chỉ chuyện Tâm Linh Ca Giả bị chúng ta bắt được à?"

Chu Ngưng Nguyệt có chút hiếu kỳ:

"Nếu chúng ta không đi bắt Tâm Linh Ca Giả, vậy kế hoạch của ngươi có thể tiếp tục được không?"

Cô gái áo đen trầm mặc một lát rồi nói:

"Có lẽ sẽ lòng vòng mất mấy lần, rồi lại về tới đây thôi"

"Vật dẫn nhất định phải là cái thứ này à?"

Chu Ngưng Nguyệt đi đến trước mặt đối phương, hỏi.

Những người khác không lên cùng vì tất cả đều không thể nào tới gần được.

Nhiều người như vậy nhưng dường như trong mắt đối phương lại chỉ có một mình Chu Ngưng Nguyệt.

"Phải nói là chỉ có thứ này mới có thể được đưa đến đây để bảo vệ"

Cô gái áo đen cười nói.

"Ta cảm thấy kế hoạch của ngươi chưa chắc đã thành công, có một số người mà chắc chắn là ngươi không quen biết"

Chu Ngưng Nguyệt đứng ở đó, khí thế không hề yếu hơn.

"Đúng vậy, cho nên ta cần chọn một thời điểm tốt, thời gian này họ sẽ lơ là rất nhiều chuyện, sẽ trì hoãn hầu hết mọi việc. Đây chính là cơ hội của ta"

Cô gái áo đen giơ tay bắt lấy quyền trượng ở trong cửa chính:

"Nhưng mà lúc này cũng không thể làm chuyện gì quá giới hạn, tỉ như ngươi ở trước mắt ta, ta chỉ cần động tay với ngươi thì chính là tự tìm lấy cái chết. Lúc ta còn sống, thời đại tu chân còn chưa xuất hiện. Nhưng lúc thời đại tu chân còn chưa xuất hiện, ta đã biết sự đáng sợ của bọn họ. Chỉ cần ta nắm chắc tốc độ này là sẽ có thể hoàn thành kế hoạch của ta. Tất cả đã bắt đầu, rất nhanh những người khác cũng sẽ tiến hành, ta không cần quá nhanh, chỉ cần nhanh hơn những người khác một bước là được"

Nàng vừa nói vừa dùng tay phân tách quyền trượng.

Trong chốc lát, quyền trượng đã phân thành hai mảnh.

"Nhưng mà nhất định sẽ đắc tội một người, ngươi thấy ngươi có thể trốn được sao?"

Chu Ngưng Nguyệt đưa tay nhận lấy một phần quyền trượng đã được tách ra, nói.

Hai người dường như cũng có một chút ăn ý.

"Ừm, nhưng mà chuyện gì cũng đều có rủi ro, dù rủi ro này không nhỏ, nhưng mà so với những rủi ro khác, có thể xem là nhỏ nhất rồi. Ta chỉ là vô tình đối địch với các ngươi, nhưng con đường mà ta đi cũng không giống như các ngươi được. Ở lại nơi này cũng không thể giúp ta đạt được.

"Ngươi tính toán đến đâu rồi?" Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Đi hoàn thành điều mà ta theo đuổi"

Cô gái áo đen nói.

Chu Ngưng Nguyệt khẽ vung Hắc Dạ Quyền Trượng:"Ngươi biết Toàn Tri Chi Nhãn ở đâu không?" Cô gái áo đen khẽ gật đầu:

"Biết.

"Ngươi sẽ làm thế nào để đoạt được nó?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Ngươi có thể tặng cho ta không?"

Cô gái áo đen hỏi lại.

Chu Ngưng Nguyệt mỉm cười, ngây thơ nói:

"Vậy ngươi phải cho ta cái gì đó?"

Nghe vậy, cô gái áo đen cũng mỉm cười tuyệt đẹp:

"Ngươi rất thông minh, nhưng mà tạm thời ta không có món đồ kia, nhưng rồi sẽ có thôi, hi vọng đến lúc đó ngươi có thể giúp ta làm người trung gian Chu Ngưng Nguyệt đặt quyền trượng mới vào trong cửa đá, thuận miệng nói:

"Nếu đúng là món đồ mà ta muốn, ta còn có thể giúp ngươi những việc khác nữa.

Nghe vậy, cô gái áo đen không nói thêm về việc này nữa mà là có chút hiếu kỳ:

"Làm thế nào mà ngươi lại phát hiện ra nhanh như vậy?"

"Vì trên đời này luôn có một số người mà ngươi không thể đoán được, cũng không thể nhìn thấu"

"Cũng đúng, biết hết cũng không chắc là đúng hết."

Cô gái áo đen gật gật đầu:

"Có lẽ Tâm Linh Ca Giả có tác dụng với các ngươi, lại nói cho các ngươi biết một việc, bên trong ngoại thành Thần Vực có biển, đối diện biển cố có một cánh cửa. Cánh cửa này ở bên dưới mặt trời đỏ, có thể xác định được, cánh cửa này không thông với Thần Vực mà là thông với di tích lịch sử"

"Di tích lịch sử?"

Vẻ mặt Chu Ngưng Nguyệt vô cùng nghi hoặc.

"Đi hỏi Trí Giả đi, hắn biết nhiều chuyện hơn ta, có biết tất cả thì cũng không thể nhìn thấy quá khứ được" Bóng dáng của cô gái áo đen bắt đầu tan đi, quyền trượng trong tay cũng bị nàng thu lại:

"Hắc Dạ, Thâm Uyên, Tai Ách, cộng thêm một nửa Toàn Tri Chi Nhãn trên người ta, thứ mà ta cần chỉ còn thiếu một chút. Ở trong mắt ta, ta của hiện tại có hi vọng thành công nhất"

"Chư Thần cần bao lâu để trở về?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Khó mà nói được, nhưng mà chắc chắn họ sẽ trở về, họ không chắc sẽ thắng, nhưng đại khái các ngươi sẽ thất bại. Nhưng câu nói này cũng có nghĩa khác, phải xem các ngươi nghĩ như thế nào rồi. Chưa chắc đã không có biến số, những gì ta nhìn thấy cũng không toàn diện như vậy"

1198 chữ

Chương 1083: Kế Hay

Cô gái áo đen cười nói:

"Ta phải đi rồi, trong cửa không có Hắc Dạ, nhưng vẫn còn tồn tại vài quyền hành, các ngươi vẫn có thể sử dụng thông qua quyền trượng. Chỉ là quyền hành Tai Ách và quyền hành Thâm Uyên đã bị ta mang đi rồi. Đúng rồi, còn có một việc nữa"

"Là việc gì?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Thay ta chuyển lời, chúc họ tân hôn hạnh phúc"

Cô gái áo đen mỉm cười nói.

"Bái bai"

Chu Ngưng Nguyệt vẫy tay tạm biệt.

"Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ giữ ta lại bằng mọi cách chứ"

"Ngươi biết thừa là ta sẽ không làm như vậy mà Cô gái áo đen lại cười nói:

"Còn có gì muốn hỏi không?"

"Nếu ta bắt đầu nghiên cứu từ ngày đầu tiên đặt ngươi ở đây thì ngươi có còn cơ hội không?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

Cô gái áo đen lắc đầu, nói khẽ:

"Vấn đề này không có ý nghĩa gì cả vì việc mà không có cơ hội ta sẽ không làm"

Lời nói vừa dứt, cô gái áo đen đã biến mất tại chỗ.

Không còn thấy tung tích.

Cơ bản không biết đối phương đã đi nơi nào.

Lúc này, bọn Tô Thi mới đi lên.

"Nguyệt tỷ, người vừa nãy là ai vậy?"

"Trừ nữ thần Hắc Dạ thì còn có thể là ai?"

Chu Ngưng Nguyệt không thèm để ý nói. "Nàng trộm đồ trong này của chúng ta rồi à?"

Tô Thi hỏi.

"Cũng gần như vậy, nhưng mà nàng cũng đã nói một vài tin tức, dù không hữu dụng lắm.

Chu Ngưng Nguyệt bảo Đại Địa Thần Khuyển canh gác nơi này rồi dẫn mọi người rời đi.

"Sao nàng ta có thể tránh được cảm tri của ta thế nhỉ?"

Thất Thiên có chút khó hiểu.

"Là nhờ Tâm Linh Ca Giả, quyền hành Tâm Linh của nàng khiến ngươi không để ý đến nữ thần Hắc Dạ, dù ta không biết nguyên lý, nhưng mà đại khái chính là như vậy"

Chu Ngưng Nguyệt giải thích.

"Đúng là có khả năng này, phải tìm biện pháp thoát khỏi cách che dấu này"

Thất Thiên nghiêm túc nói.

Đây chính là sai lầm của nàng, phải nghĩ biện pháp sửa lại lỗ hổng đó.

"Ảnh hưởng có lớn lắm không?"

Hàn Tô hỏi.

"Nhìn tổng thể thì không có bất kỳ ảnh hưởng gì, nhìn cụ thể thì ảnh hưởng rất lớn"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Về phần cụ thể là ai thì nàng không nói, chờ chút nói với Chu Tự là được.

Hắc Dạ không náo loạn ra động tĩnh gì, họ cũng sẽ không lãng phí thời gian để đi truy bắt nàng.

Nhưng mà để đối phương đi như vậy làm nàng có chút không phục.

Còn về ngăn cản nàng ta, thật ra cũng không bắt buộc phải như vậy.

Vì cộng tất cả những người có mặt ở đây cũng không ngăn nổi.

Còn không bằng cứ thoải mái để nàng ta đi.

Đừng nói là nàng, Chu Tự có tới chắc cũng không chẳng ngăn được.

Nếu lại để cho nàng ta an tĩnh ở nơi này một tháng, có thể Chu Tự cũng không phải là đối thủ của nàng ta.

Tam đại quyền hành cộng thêm một cái Toàn Tri Chi Nhãn.

Ai mà đánh thắng được cơ chứ?

"Giờ chúng ta phải làm gì?"

Tô Thi hỏi.

"Đúng là có một chuyện lớn"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Trong chốc lát, mấy người xung quanh đều trở nên nghiêm túc.

Thất Thiên bay lơ lửng giữa không trung, dự định thi triển quyền cước, phải bù lại thất trách ban nãy mới được, nếu không sau này không có trái cây mà ăn nữa.

Chu Ngưng Nguyệt xoa xoa cái bụng:

"Đi về ăn dưa hấu đi, ta nghĩ bây giờ phải ăn dưa hấu lạnh cho tỉnh não, sau đó làm đề thi cho đỡ sợ, giữa trưa ăn cá kho, buổi chiều ăn quýt, sau đó lại làm đề thi, đêm thì ăn bò bít tết, ăn xong bò bít tết thì ăn thêm táo cho no bụng, buổi đêm làm đề thi tiếp cho buồn ngủ, đến mười giờ thì ăn đồ nướng"

Cả đám người:

"???"

"Được rồi, về thôi"

Chu Ngưng Nguyệt nói xong cũng biến mất tại chỗ.

Tô Thị và Hàn Tô cũng biến mất theo.

Để lại Thất Thiên kinh ngạc ra mặt.

Nàng nghĩ ngợi một lát rồi dự định đi tìm Tâm Linh Ca Giả, xem xem làm sao để chống lại loại quyền hành này.

Nếu không thì nữ thần Hắc Dạ nói đến là đến, nàng cũng không ngăn được.

Không thể để như vậy được.

"Chào đại tẩu.

Ở trước bốt bảo vệ, Lý Lạc Thư nghiêm túc nói.

"Nghe Chu Tự nói ngươi mới là đại ca"

Thu Thiển lúng túng nói.

Người ở trước mắt nàng đây chính là Đạo Tử của Đạo Tông Thiên Vân?

Hoàn toàn không thể liên tưởng đến được.

"Đại ca thích nói giỡn, hắn đang trêu ta thôi.

Lý Lạc Thư nghiêm túc nói.

Chu Tự không để ý việc này, mà đưa cho hắn thiệp mời cùng túi kẹo:

"Cái này là cho ngươi."

"Thiệp này là đại ca viết sao? Quả nhiên là Thần Nhân Lý Lạc Thư nhận thiệp mời, nhìn xuống hoảng sợ nói.

"Thu tỷ viết đấy"

Chu Tự trả lời.

"Đại tẩu cũng là Thần Nhân"

Lý Lạc Thư lại tán dương lần nữa, khiến Thu Thiển đang ở một bên không biết phải làm sao.

Bình thường hai người kia cũng nói chuyện như thế à?

Nhưng mà nàng cũng chỉ đành an tĩnh chờ mà thôi.

"Bây giờ xuất phát à?"

Lý Lạc Thư ăn một viên kẹo rồi hỏi, sau đó lại có chút mất mát:

"Hai ngày nay cha mẹ ta lại nói chuyện đi xem mắt với ta, ta đã liên tục thất bại ba lần, dù họ không nhắc tới, nhưng mà rõ ràng là không muốn ta thất bại nữa. Đến lúc đó đại ca phải giúp ta"

"Ta thấy đi xem mắt còn chẳng bằng cướp luôn một người, tìm hiểu một chút rồi trực tiếp đoạt lấy"

Chu Tự nói.

“Chẳng phải là do chưa tìm được người thích hợp hay sao?"

Lý Lạc Thư hỏi.

"Vậy chúng ta có thể đổi cách nghĩ, không cướp người của ma môn, trực tiếp cướp người đạo tu. Đến lúc đó cha mẹ ngươi giới thiệu ai cho ngươi, chúng ta trực tiếp đoạt lấy nàng. Nếu muốn tình cảm bình thường, ta sẽ ném các ngươi đến một đảo hoang, sau đó phong bế tu vi của nàng lại. Sau đó qua một khoảng thời gian kiểu gì chẳng có tình cảm với nhau?"

Chu Tự lộ ra vẻ tươi cười của nhân vật phản diện.

"Kế hay"

Lý Lạc Thư gật đầu bội phục nói.

Thu Thiển:

"..."

Nàng cũng mặc kệ luôn.

Đến lúc làm thật thì nào có dễ dàng như vậy.

1124 chữ

Chương 1084: Ngộ Kiếm Mới

"Chuyện này đến lúc đó lại nói, bây giờ chúng ta đi đưa thiệp mời trước Chu Tự nói.

Lý Lạc Thư gật đầu.

Chỉ là vào lúc này, điện thoại của Chu Tự đột nhiên vang lên.

Nhìn một cái hóa ra lại là Nguyệt tỷ.

"Sao vậy Nguyệt tỷ?"

Chu Tự nghe điện thoại rồi hỏi.

Sau đó phía đối diện kể lại một lần những chuyện mới trải qua.

Chu Tự ngây ngẩn cả người.

Mới qua bao lâu đâu đã xảy ra nhiều chuyện vậy rồi?

Hơn nữa, hóa ra con rối kia lại là người kế vị của nữ thần Hắc Dạ, nàng còn đem theo con rối chạy mất?

Còn chúc mừng họ tân hôn vui vẻ?

Có lòng quá.

Nhưng mà cũng có được một tin từ chỗ đối phương, ngoại thành Thần Vực thật sự có một cánh cửa, nhưng không thông đến Thần Vực, mà lại thông đến di tích lịch sử, hắn cũng không biết đó rốt cuộc là cái gì nhưng mà cũng không có thời gian đi tìm hiểu.

Còn về tin tức Chư Thần trở về, đối phương nói cũng như không nói.

Còn có một điều nữa là đối phương muốn đổi Toàn Tri Chi Nhãn, Nguyệt tỷ không kể hết.

Tóm lại là có thể đối phương sẽ làm cho họ phải cam tâm tình nguyện trao đổi.

"Xảy ra chuyện gì rồi?"

Lý Lạc Thư hiếu kỳ nói.

Sắc mặt Chu Tự đã thay đổi mấy lần khiến họ không thể không để ý.

Thu Thiển cũng đang đợi Chu Tự nói.

"Chuyện lớn thì cũng không phải chuyện lớn gì"

Chu Tự nhìn cậu trai trước mắt, lộ ra biểu cảm đau thương nói:

"Đại ca. Hãy nén bi thương"

"Hở?"

Lý Lạc Thư hoang mang ra mặt.

Nén bị thương gì cơ?

"Lúc nãy bạn gái của ngươi bị nữ thần Hắc Dạ đem đi, bị cướp về nhà rồi."

Chu Tự tức giận nói:

"Chờ hôn lễ của ta xong xuôi rồi, chúng ta đuổi theo giết nàng"

Nghe vậy, Lý Lạc Thư ngây ngẩn cả người.

Sau đó ngây ngốc nhìn lên bầu trời.

"Đại ca?"

Chu Tự nhẹ giọng kêu lên.

Lúc này Lý Lạc Thư nhìn lên bầu trời, trong lòng dấy lên nỗi buồn.

"Đột nhiên ta cảm thấy trong lòng thiếu đi thứ gì đó, ta nghĩ rằng nếu bây giờ để ta xuất kiếm có lẽ có thể chém ra một hiệu quả không tưởng tượng được. Đại ca, hình như ta lại hiểu thêm về Tâm Hải Chi Kiếm rồi"

Lý Lạc Thư thu mắt lại.

Trên người hắn đột nhiên tản mát ra một loại kiếm ý.

Trong bi thương lại có rét lạnh thấu xương.

Một kiếm này có thể chém người khác, cũng có thể chém cảnh giới trong tim chính mình, từ đó mà có biến hóa về chất.

Thẳng tiến không lùi, sắp đạt đến tuyệt đỉnh.

Thu Thiển nhìn mà ngây ngẩn cả người.

Thiên kiêu.

Nàng nhớ ra rồi, ngày trước khi Đạo Tử vừa xuất hiện, Tu Chân giới không còn ai dám xưng là thiên kiêu.

Thật sự không phải là trò đùa.

Chỉ là....

Vì một con rối mà đột nhiên hiểu hơn về Kiếm Đạo, điều này khiến nàng dở khóc dở cười.

"Được rồi, bây giờ chúng ta đi phát thiệp mời trước, chờ sau đám cưới của đại ca, chúng ta đi tìm Hắc Dạ, ta muốn cho nàng biết hậu quả của việc cướp bạn gái ta đi"

Lý Lạc Thư cả giận nói.

"Chờ đến lúc chúng ta rảnh tay, chính là lúc Hắc Dạ đền tội"

Chu Tự nói lời thề son sắt.

Dù hắn biết chắc chắn mình chơi không lại nữ thần Hắc Dạ, nhưng mà bên cạnh hắn có Lý Lạc Thư đã đi khắp cửu châu, có Nguyệt tỷ là học bá Tu Chân giới, còn có Thu tỷ là Thần Minh chi nữ.

Bắt được Hắc Dạ cũng không chỉ là nói chơi.

Thực sự không được thì đi hỏi bọn Thần Thái Dương, không được nữa thì hỏi Trí Giả.

Kiểu gì cũng có thể bắt được.

"Đầu tiên đi đâu đây?"

Lý Lạc Thư khôi phục bình tĩnh.

"Đi tìm Tần đại ca đi, lúc vợ chồng bọn họ kết hôn ta và Thu tỷ đã đến rồi, hiện tại chúng ta kết hôn tự nhiên cũng muốn mời họ đến. Nghe nói họ đã có con rồi, đi thăm hỏi một chút"

Chu Tự nói.

Thu Thiển gật đầu, ngay lập tức có hứng thú.

Thập Nhị Minh Linh Môn.

Ngưu Môn.

Cầm Âm tiên tử và Kim Đạo Minh đang đi trên đường.

Hôm nay đi kiểm tra lại thai nhi của Thượng Quan Hồng Anh, hoàn toàn không cần lo lắng nữa.

"Nghe nói hôn lễ của Thánh Tử Ma Đạo làm theo quy mô bình thường, căn bản không có ai có thể tham dự.

Nghe nói đều là người bình thường"

Kim Đạo Minh nói.

"Ta cũng có nghe qua, việc này thực sự không thích hợp với chúng ta, đi rồi cũng không được tự nhiên"

Cầm Âm tiên tử cười nói.

Kim Đạo Minh:

"Tiên tử không biết phải không, thế mà Tần tiểu hữu lại quen biết Thánh Tử Ma Đạo, không biết hắn có cơ hội đi không Cầm Âm tiên tử:

"Ồ? Cũng không đến mức đó chứ, theo thân phận địa vị thì vẫn có chút không đủ"

Kim Đạo Minh:

"Đúng là như vậy, nhưng mà nếu có thể, tiên tử muốn thử xin đi cùng không?" Cầm Âm tiên tử:

"Phiền phức, quá phiền phức, Kim đạo hữu thì sao?"

Kim Đạo Minh:

"Ta cũng cảm thấy như vậy, không được tự nhiên, không được tự nhiên"

Sau đó hai người cười nói đi vào chỗ ở của Tần Văn Thành thì thấy có thêm ba người.

Còn nghe được một chút thanh âm.

"Vậy thì Tần đại ca nhất định phải tới đấy, nhưng mà tẩu tử mang thai, nhất định là có chút không tiện, đến lúc đó ta bảo Thanh Long tới đón các ngươi. Không nhận nổi? Sao mà thế được, Thanh Long nói hắn sẽ là người tiếp đãi, đến lúc đó ta bảo hắn tới trước đón các ngươi, chuyện cái thai còn có thể bảo Bạch Hổ xem giúp các ngươi nữa. Tóm lại đến lúc đó các ngươi chỉ cần chuẩn bị kỹ càng là được, những thứ khác giao cho chúng ta"

"Đúng vậy, Bạch Hổ tỷ là người tốt, còn rất cẩn thận, có vấn đề gì bảo nàng làm là được"

1110 chữ

Chương 1085: Đi Ké

Chu Tự xuyên đến nơi ở của Tần Văn Thành.

Họ đã đến thẳng cửa sân trong. Thấy hai người bọn họ đang trêu chọc chú hổ nhỏ.

Bọn họ đã gia hạn chú hổ này một năm.

Chu Tự còn cho bọn họ một đạo cụ gia hạn, có ích thì có thể tiếp tục gia hạn.

Nếu muốn gia hạn nữa thì ông chủ trả giá vẫn đồng ý.

Chỉ cần đưa tiền thì tùy ý gia hạn.

Vợ chồng Tần Văn Thành nhìn thấy Chu Tự đến thì vô cùng ngạc nhiên.

Dù hai người biết ít nhưng nhìn lịch sử tin nhắn trên nhóm đều hiểu rằng thân phận của Chu Tự đáng sợ nhường nào.

Trước đây bọn họ không biết nên mới bảo muốn đến dự hôn lễ của Chu Tự.

Sau này lại cảm thấy không thể nào.

Nhưng bọn họ không ngờ rằng Chu Tự lại đích thân đến đây.

Trò chuyện vài câu thì Chu Tự quyết định rời khỏi.

Về phần bọn họ đi dự lễ bằng cách nào đương nhiên cần Thanh Long ra tay.

"Đúng rồi, thiệp mời là Thu tỷ tự tay viết, giữ lại có thể..."

Chu Tự còn chưa nói xong thì cảm thấy bị ai đó đá chân mình, sau đó sửa lại lời nói:

"Giữ lấy ngộ nhỡ cần dùng đến"

Tuy Thu tỷ chỉ có quyền hành Thời gian và Không gian nhưng vận may của nàng lại tốt đến lạ thường, vậy nên có thể sẽ đem đến chút quyền hành May mắn.

Giữ lại để trừ tà thì không nói, hơn nữa còn mang đến vận may.

Tiếc rằng người ở Tu chân giới không mấy ai cần.

Có lẽ Trần Chí Thành vẫn không tin.

Lãng phí quá rồi.

"Bọn ta sẽ giữ lại.

Thượng Quan Hồng Anh cười nói.

"Nhớ ăn kẹo, chắc là ngon lắm đấy"

Chu Tự nói rồi quyết định rời đi.

Bọn họ cũng chẳng để ý đến người qua kẻ lại xung quanh.

"Mùng 9 ta kêu Thanh Long đến rước bọn ngươi đi, đến lúc đó có thể trọ lại bên Âm Túc, sẵn tiện dạo chơi Thanh Thành. Nếu thật sự không được thì ta có quen một người giàu có, để hắn cung cấp chỗ ở"

Chu Tự nghiêm túc nói.

Tần Văn Thành tự nhiên mà gật đầu chấp nhận, đột nhiên hắn lại chỉ Tiểu Bạch Hổ rồi hỏi:

"Có thể đem nó đi không?"

"Cái này..."

Chu Tự trầm ngâm một lúc:

"Hình như có nhiều người có loài động vật này, đến lúc đó mở cho bọn chúng một bàn tiệc, đúng lúc Đại Địa Thần Khuyển với ba vị Cẩu trưởng lão cũng được mời đến Lại nhắn nhủ thêm hai câu, Lý Lạc Thư đã mở sẵn cánh cửa không gian, sau đó ba người mới chào tạm biệt nhau.

Đợi đám Chu Tự rời khỏi thì hai người Kim Đạo Minh mới đi đến.

Bọn họ đi rất nhanh, giống như sợ chậm một bước vậy.

"Tần tiểu hữu này Cầm Âm tiên tử lập tức nói.

"Này là có người mời bọn ngươi dự hôn lễ sao?"

"A? Phải"

Tần Văn Thành kính cẩn gật đầu rồi nói:

"Một người bạn gửi thiệp đến mời bọn ta đi dự hôn lễ"

"Ở đâu đấy?"

Cầm Âm tiên tử cười hỏi.

Lúc hỏi, nàng liền đi đến bên cạnh Thượng Quan Hồng Anh kéo nàng vào bên trong, như vừa muốn kiếm tra tình hình vừa muốn kể "Là ở Thanh Thành"

chuyện.

Tần Văn Thành đáp.

"Thanh Thành à, đúng lúc dạo này bọn ta cũng muốn đến đó xem thử Cầm Âm tiên tử cười nói:

"Không biết có tiện cho ta theo các ngươi đến đó xem thử không?"

"Đương, đương nhiên được rồi"

Tần Văn Thành sững người một chốc rồi lập tức trả lời.

Hắn đương nhiên hiểu ý của Cầm Âm tiền bối, vậy nên đồng ý cũng là chuyện dĩ nhiên.

Dù sao Hồng Anh cũng nhờ đối phương chữa trị giúp mình.

"Kim tiền bối cũng quyết đi xem thử?"

Hắn lại hỏi Kim Đạo Minh đứng bên cạnh.Kim Đạo Minh vốn muốn kiếm cớ để nói, nghe thấy lời này, mặt mày lập tức rạng rỡ: "Là đúng lúc phải đến đó nên cũng muốn xem thử. Làm phiền Tần tiểu hữu rồi" "Không phiền, việc nên làm mà"

Tần Văn Thành đáp.

Đưa thêm hai người chắc không sao đâu.

Nhưng mà vẫn nên hỏi trước thì hơn.

Đợi kiểm tra xong xuôi đã.

Cầm Âm tiên tử với Kim Đạo Minh rời khỏi sân nhà Tần Văn Thành.

"Không phải Kim đạo hữu không quen sao?"

"Không phải Cầm Âm tiên tử không tự nhiên sao?"

Hai người nói móc nhau vài câu.

Sau đó cả hai đều hiểu ngầm.

Đó chính là, chuyện này tuyệt đối không được để lọt ra ngoài, không thì bọn họ sẽ không thể đi nữa.

Hôn lễ của Thánh Tử Ma Đạo, bọn họ cũng muốn mở mang tầm mắt chút đỉnh, chỉ cần có thể đi thì dù phải cải trang thành dân thường thì có là gì?

Hôn lễ của con trai Ma Đạo Cự Phách đó.

Nói ra chính đều là mục tiêu của những kẻ không thể với tới.

Rời khỏi chỗ của Tần Văn Thành.

Đám Chu Tự đi đến Thiên Vân Đạo Tông.

"Nơi này ta rành Lý Lạc Thư đứng trước cửa ra vào nói.

"Đại ca tiện không?"

Chu Tự hỏi.

Thu Thiển cũng hơi lo ngại, Lý Lạc Thư đúng là Đạo Tử, là tồn tại vượt trội trong lời đồn.

Dáng vẻ bây giờ của hắn mà bị người khác thấy thì có vẻ không ổn lắm.

"Không sao"

Lý Lạc Thư lắc đầu.

Có sao chứ, đối với Thiên Vân Đạo Tông thì Đạo Tử chính là trụ cột tinh thần, hình tượng có sự thay đổi lớn vậy sẽ ảnh hưởng rất lớn.

Thu Thiển đá một phát lại đụng một phát, hi vọng Chu Tự hiểu ý mình.

"Chỉ gặp mấy người thôi, chắc không sao đâu"

Chu Tự nói.

Thu Thiển:

"..."

Hi vọng không gặp sự cố gì.

Người đầu tiên họ gặp là Thượng Quan Hà.

"Thượng Quan đạo hữu không nỡ rời khỏi đây à?"

Chu Tự cười hỏi.

"Chu đạo hữu cứ nói đùa, là Thần Thú nơi đây cần ta chăm sóc. Thượng Quan Hà mỉm cười nói.

Một mình nuôi ba con Thần Thú, dù để hắn rời đi hắn cũng không đi.

Chương 1086: Phù Rể

Vì những người này cố yêu cầu, vả lại trước đó Chu Tự cũng gia hạn thêm với ông chủ trả giá nên mới có dư cho vợ chồng Tần Văn Thành.

"Mấy người Bạch Tử tiên tử đâu?"

Chu Tự hỏi.

"Bạch Tử tiên tử đang bế quan, Tiêu Bộ ra ngoài làm nhiệm vụ tông môn rồi, gửi đồ của bọn họ cho ta là được. Thượng Quan Hà đáp.

"Đồ của Bạch Tử cho ngươi đấy, còn của Tiêu Bộ để tra thử vị trí rồi bọn ta đưa qua cho hắn Chu Tự lấy ra hai tấm thiệp cưới, hai phần kẹo đưa cho Thượng Quan Hà.

"Không có gì"

Thượng Quan Hà gật đầu.

Sau đó hắn nhận lấy bốn tấm thiệp.

"Tại sao lại là bốn tấm?"

"Không biết, mỗi ngươi hai tấm, mẹ ta bảo ta phát như vậy"

"Không nói nữa, ta còn phải đi tìm mấy người khác, ta nhớ ra vẫn còn Ân Chí Viễn với Thiên Vân Y Y "Qua chỗ Ân sư huynh không?"

Lý Lạc Thư gật gật đầu nói:

"Ta tìm thấy vị trí rồi, bây giờ qua đó đi"

"Được thôi.

Chu Tự gật đầu.

Sau đó ba người biến mất trong cửa không gian.

Thượng Quan Hà nhìn thấy Lý Lạc Thư thì có chút nghi hoặc.

Có phải từng gặp người này ở đâu rồi không?

Nhưng mà lại cảm giác không quen lắm.

Thế thì không muốn nghĩ đến nữa.

Thái Cực phong, Ân Chí Viễn giải quyết xong việc, đang răn đe sư muội.

"Dạo này chiến tranh lạnh giữa sư phụ và sư nương dịu đi rồi, sư muội không định làm gì sao?"

"Làm cái gì?"

Miêu Khả An hỏi.

"Qua chỗ sư nương làm nũng đi"

Ân Chí Viễn nói.

"Không muốn."

Miêu Khả An từ chối.

"Dạo này tu vi có tăng lên không?"

"Có một chút ít"

"Rất tốt, úp mặt vào tường đi, không thăng cấp được thì khỏi đi ra nữa"

"???"

"Sư muội muốn tự đi hay để ta đưa sư muội đi"

Đương lúc Miêu Khả An muốn nói chuyện nghiêm túc đột nhiên phía sau truyền đến giọng nói.

"Ân sư huynh, lâu ngày không gặp"

Ân Chí Viễn sững người một lát, sau đó nhìn sang bên cạnh, một người con trai quen thuộc chợt đứng kế bên hắn.

"Đạo...Đạo Tử?"

Vẻ mặt hắn trông rất kinh ngạc.

Không nghĩ rằng Đạo Tử lại quay về đây.

"Đạo Tử?"

Miêu Khả An sợ hãi.

Hình như nàng chưa từng chính thức gặp qua Đạo Tử, về mặt cảm giác thì không có kiểu nhìn ngóng từ xa không thể tiếp xúc.

"Bên này, nhân vật chính ở bên này"

Chu Tự nhắc nhở.

Lúc này, Ân Chí Viễn mới quay đầu nhìn về phía Chu Tự.

Hắn hơi sửng sốt trong giây lát.

Thánh Tử Ma Đạo sao lại ở đây?

Hơn nữa còn chung một chỗ với Đạo Tử.

Còn nữa, bọn họ xuất hiện bằng cách nào?

"Thánh Tử cũng ở đây sao?"

Hắn mở miệng hỏi.

“Đúng vậy, chẳng phải Tam lão bản đã thêm các ngươi vào nhóm rồi sao? Ngươi không biết ta đến làm gì à?"

Chu Tự hỏi. Suy nghĩ một hồi hắn quyết định gửi tin vào trong nhóm để mọi người đều biết mình muốn đến chỗ họ.

Cho dù rất xa nhưng chỉ cần ngươi báo toạ độ thì chúng ta đều có thể chạy qua đó, xuất hiện cùng ngươi.

“Đúng vậy, là chuyện thiệp mời?"

Ân Chí Viễn không quá chắc chắn.

Thiệp mời mà cần Thánh Tử đích thân đến sao?

Bốp!

Bỗng vang lên một tiếng.

“Trả lời"

Chu Tự lấy ra hai tấm thiệp mời cùng một túi kẹo:

“Mùng 9 bắt đầu, tối mùng 9 ăn cơm. Đến lúc ấy ta để cho Thanh Long đến đón các ngươi, nhưng nếu ngươi quen thân với đại ca ta thì ta để hắn đến đón ngươi"

“Đại ca ngươi á?"

Mặt Ân Chí Viễn đầy nghi hoặc.

Chu Tự chỉ vào Lý Lạc Thu: “Hắn...được rồi, ngươi im miệng đi
Câu sau là Chu Tự nói với Lý Lạc Thư, vì hắn muốn lên tiếng sửa ai mới là đại ca.

Tóm lại, hôm nay Lý Lạc Thư nhất định phải làm đại ca.

“Đại ca?"

Miêu Khả An khó mà tin được.

“Ừm, đại ca"

Thu Thiển gật đầu cười đáp:

“Từ rất lâu về trước bọn họ đã là huynh đệ rồi.

Chuyện này vượt ngoài tầm dự kiến của rất nhiều người.

Thu Thiển cũng hi vọng bọn họ biết, như vậy cũng sẽ không nói gì mà giữa Đạo Tử và Thánh Tử tất phải có một trận chiến.

Dù Đạo Tử có hơi biến thái nhưng quả thực hắn rất mạnh.

Cái kiểu khó mà giải quyết được ấy.

Ân Chí Viễn nhìn Lý Lạc Thư rồi lại nhìn Chu Tự.

Cảm thấy bản thân có chút mờ mịt.

“Đến lúc đấy các ngươi không bế quan đâu nhỉ?"

Chu Tự hỏi..

“Nhất định sẽ đến"

Ân Chí Viễn gật đầu sau đó lại hỏi:

“Đạo Tử cũng đi sao?"

"Ta á?"

Lý Lạc Thu cười nói:

“Ta làm phù rể"

Đúng vậy, Chu Tự đã chọn xong phù rể rồi, có đại ca Lý Lạc Thư, Nhị lão bản Minh Nam Sở, còn có thêm Từ đại ca nữa.

Còn về phần phù dâu.

Có Đại lão bản Hàn Tô, Tiểu Âm Túc, với cả Tam lão bản Tô Thị.

Nhất định phải có ba người, nếu Tam lão bản không được thì thay bằng Bạch Tử tiên tử đi.

Hình như cũng khá thân quen với Bạch Tử tiên tử.

Dù Vân Tiêu tiền bối nói muốn làm nhưng dù sao cũng thấy tuổi tác của nàng hơi lớn rồi.

Bách Mạch tiên tử cũng thân đấy nhưng tuổi cũng lớn rồi.

Chỉ có thể trông cậy vào Bạch Tử tiên tử thôi.

Gia Cát Du thì phải chụp ảnh, còn Thiên Vân Y Y lại không thân lắm.

Trong Ma môn cũng không nhớ nổi.

Nghĩ kỹ lại thì những người mà bản thân quen biết còn quá ít.

Phải nói là quen quá ít người trẻ.

Còn người chững tuổi thì đầy ra.

“Phù rể?"

Ân Chí Viễn hơi ngơ ra.

Thành hôn trong Tu Chân giới không có phù rể, vậy thì xem ra quan hệ của Đạo Tử cùng Thánh Tử không hề tầm thường.

Cũng phải, đều là thiên kiêu mà.

Đương nhiên không giống với người khác.

1143 chữ

Chương 1087: Tự Đi

“Nhớ đến lúc ấy đừng bận gì nhé, ta mời toàn người trẻ, các ngươi cũng có chuyện để nói Chu Tự nói.

“Thánh, Thánh Tử, ta có thể đi không?"

Miêu Khả An ngập ngừng nói.

“Ngươi đi cùng Ân Chí Viễn là được.

Chu Tự nói.

Nghe vậy, Miêu Khả An bắt chặt tay, thầm vui mừng.

Chờ đám người Chu Tự rời đi, nàng mới lấy túi kẹo cùng thiệp mời chỗ sư huynh:

“Cho ta mấy thứ này đi?

“Đi úp mặt vào tường, đến mùng 9 tháng sau thì ra.

Ân Chí Viễn lạnh lùng nói.

Miêu Khả An tỏ vẻ đáng thương vô cùng:

“Sư huynh à..."

"Di."

Ân Chí Viễn lại không nhượng bộ chút nào.

Sau đó Miêu Khả An hừ lạnh một tiếng, tự giác đi úp mặt vào tường.

Sư huynh còn uy nghiêm hơn cả cha nàng.

Lúc sau Ân Chí Viễn thở dài một hơi, đi về chỗ sư phụ.

Lúc sau.

“Tham dự hôn lễ? Là hôn lễ của ai mà khiến ngươi phải tự đi?"

Miêu Thiên Nguyên khinh thường nói:

“Tự minh đi thì thôi đi, lại còn phải mất mấy ngày? Hắn có mặt mũi lắm à?

“Sư phụ, người nói chuyện có hơi tuỳ ý rồi, phải khiêm tốn một chút.

Ân Chí Viễn nói.

“Khiêm tốn? Người ngươi quen còn cần vi sư phải khiêm nhường sao?"

Miêu Thiên Nguyên hừ lạnh:

“Nghịch đồ, ngươi cho rằng ngươi bắt đầu chấp chưởng Thái Cực phong là có thể ngồi lên đầu lên cổ vi sư đấy à? Nực cười"

Ân Chí Viễn đưa thiệp mời qua.

Một tấm bị sư muội lấy đi mất, hắn vẫn còn cầm một tấm.

Miêu Thiên Nguyên nhận lấy rồi đọc qua:

“Chữ cũng không tệ, thế nhưng Chu Tự với Thu Thiển này là ai? Là người của tông môn nào vậy?"

“Là Thánh Tử Ma Đạo cùng Thần Nữ Ma Đạo"

Ân Chí Viễn bình thản nói.

Nghe vậy sắc mặt Miêu Thiên Nguyên không đổi, chỉ là thuận tay gấp thiệp mời lại, sau đó lạnh giọng nói:

“Nghịch đồ, ngươi cho là ngươi tai to mặt lớn lắm đấy à? Hôn lễ này ngươi chặn tiếp cận được chắc? Để vi sư đưa ngươi qua đó, để vi sự đích thân chọn lễ vật, chứng tỏ phong thái của Thiên Vân Đạo Tông ra"

Ân Chí Viễn thở dài một hơi:

“Sư phụ, bọn họ tổ chức ở một thành thị bình thường, chỉ nhận tiền mặt. 1000 tệ tiền mặt “Nực cười, ngươi tưởng vi sư không có à? Vi sư không có thì có thể mượn của Chưởng giáo.

“Chưởng giáo không có, nhưng thực ra sư nương có đấy.

Ân Chí Viễn nói.

Nghe vậy, Miêu Thiên Nguyên mắt lạnh nhìn Ân Chí Viễn, lạnh lùng nói:

đồ, đúng là nghịch đồ, thế mà ngươi còn không đi sắp xếp à? Chuyện gì cũng phải để vi sư dạy ngươi “Nghịch phải không?"

Ân Chí Viễn:

"..."

“Vậy ngươi nhớ đến nhé"

Thu Thiển nói với Thiên Vân Y Y.

Nàng cũng đưa thiệp mời cùng túi kẹo.

“Được"

Thiên Vân Y Y gật đầu.

“Phát cho mấy người Thượng Quan Hà rồi, phát cho Ân Chí Viễn rồi, cũng phát cho Thiên Vân Y Y rồi, còn Tiêu Bộ phải hỏi một chút, vậy thì còn vĩ thần gì đó nữa. Không biết phương thực liên hệ của hắn, thôi vậy, để Thanh Long trực tiếp đến đón người là được.

Chu Tự nói.

Thiên Vân Y Y yên lặng lắng nghe.

Dường như có chút mong chờ, cuối cùng nàng chợt lên tiếng hỏi:

“Chúng ta không thể đích thân qua đó sao?"

“Có thể chứ, thế nhưng với tốc độ của các ngươi hẳn là cần một chút thời gian.

Chu Tự tốt bụng đáp lại.

“Thực ra ngươi cũng có thể xuất phát trước cùng mấy người Ân Chí Viễn.

Thu Thiển vội đẩy Chu Tự ra:

“Đến lúc đó Tô Thi sẽ liên lạc với các ngươi, chỗ ở cũng sẽ được sắp xếp ổn thoả.

“Ta cũng thấy ngự kiếm qua đó thú vị hơn, mở cửa không gian quá mức nhàm chán.

Lý Lạc Thư nói.

Chu Tự:

"..."

Nhưng ta không biết.

“Qua đó sớm chút, tốt nhất là khởi hành vào mùng 5 tháng 5, khoảng tầm mùng 8 là đến, mùng 9 là có thể bắt đầu"

Thu Thiển tính một chút.

“Vậy ta để Tô Thi nhắn vào nhóm cho các ngươi.

“Được"

Thiên Vân Y Y gật đầu.

Nàng vẫn bình tĩnh như cũ, vẫn là khí chất phi phẩm như xưa.

Giống như tiên tử trên trời.

Trên hải vực.

Tiêu Bộ vừa mới nghỉ ngơi một lúc liền định quan sát đám hải quái xung quanh.

Hải vực này đột nhiên xuất hiện rất nhiều hải quái, hẳn là trong biển đã xuất hiện đồ gì đó.

Hắn cùng một số sư huynh sư tỷ đến xem tình hình thế nào.

Chỉ là trên đường gặp phải một số ma tu.

Dường như Nhất thời hai bên giao tranh.

bọn họ cũng đến vì bảo vật dưới biển.

Không ngừng công kích. Thế lực của mọi người ngang nhau.

“Tiêu sư đệ đến đây, ma tu phát động tổng tiến công"

Một nam thanh niên nói.

“Đến đây"

Tiêu Bộ phi đến.

Lúc này người bên phía ma tu đã bắt đầu công kích.

Hắn không dám chần chừ, long ảnh trên người hiện ra.

Bước thật lớn, quyền trấn tức phương.

Rầm!

Chiến đấu với hắn là một vị đại hán trung niên, khí huyết trên người bạo phát.

“Tiểu tử ngươi còn quá non, nơi đây có món đồ mà ma môn chúng ta nhìn chúng, Thiên Vân Đạo Tông cũng không tranh được.

“Nực cười, các ngươi mà cũng uy hiếp được chúng ta ư?"

Lời vừa dứt hai bên lại lao vào đại chiến.

Dưới biển sâu.

Một nơi khúc khuỷu đang có vô vàn hải quái tràn ra.

Lúc này có hai bóng dáng xuất hiện dưới đó.

Bọn họ như có hình dáng nhưng rồi lại vặn vẹo.

“Người Tu Chân giới đã chém giết lẫn nhau, tìm cơ hội rồi cùng ta có thể thôn tính bọn chúng “Chờ thôn phệ được những kẻ này, kế hoạch có thể tiến thêm một bước. Rất nhiều người đều đang chuẩn bị cho Chư Thần trở về, chúng ta cũng không thể kém cạnh được"

“Đợi chủ ta trở về, trật tự cùng hỗn loạn đều sẽ do chủ ta quy định. “Đúng vậy, đợi khi đánh chết đám tu chân phê vật này, thần ta sẽ mở ra một khe nứt, đến khi ấy Thần Quốc sẽ giáng lâm"

1128 chữ

Chương 1088: Tộc Ba Mắt

“Họ đang làm gì thế?"

Trên trời cao, Chu Tự nhìn đám người chiến đấu phía trước hỏi. Lần này họ đến tìm Tiêu Bộ, nhưng vừa có được tọa độ đi đến thì phát hiện có hai đám người đánh sống đánh chết. Không những vậy, hình như xa xa còn có người giết đến, là đến chi viện. Những người này bận rộn vậy hả?

“Chắc là có xung đột gì đó, có vẻ là người của Đạo Tông Thiên Vân và người của Ma Môn.

Lý Lạc Thư nói.

“Có thể là vì hải quái phía dưới, ta cảm thấy phía dưới có điều gì kỳ lạ"

Thu Thiển nhắc nhở nói. Nàng cảm thấy sức mạnh quyền hạn xuất hiện biến hóa. Chu Tự nhìn xuống dưới, cảm nhận được quyền hạn xuất diện dao động. Quả nhiên có liên quan đến Thần Minh.

“Phía dưới có đường khe nứt, không biết thông đến chỗ nào, ta cảm thấy không bình thường, cần xuống xem sao không?"

Lý Lạc Thư hỏi.

“Đi thôi, xuống xem sao.

Chu Tự không nói nhiều trực tiếp đi xuống phía dưới. Còn phía Tiêu Bộ thì cứ để họ đánh tiếp, đợi hắn làm rõ tình hình phía dưới rồi gửi thiệp mời.

Ba người hạ xuống, nước biển bắt đầu tách ra, dường như đang nghênh đón ba người. Nước biển lùi lại từng chút và không quấy nhiễu đến người khác. Thậm chí ba người đến đây cũng không có ai chú ý. Kể cả có mấy người nhìn thấy, cũng không biết rốt cuộc là người phương nào.

Dưới biển sâu, Chu Tự cảm giác có vô số sinh vật biển đang bơi vờn xung quanh. Nhưng càng xuống sâu, một số hải quái bao phủ xung quanh khiến Chu Tự cảm thấy bất lực. Lập tức phong cảnh dưới biển trở nên đáng sợ.

Đám hải quái này, có con méo mó, có con tàn tạ vô cùng, cứ cảm thấy không phải sinh vật bình thường. Cảm nhận một chút, còn có chút dấu tích quyền hạn.

“Phía dưới là nơi nào, tại sao lại có nhiều hải quái như vậy? Lần trước nhìn thấy nhiều hải quái thế này là ở ngoại thành thần vực, nhưng cảm thấy không giống ở đây.Chu Tự nói.

“Hình như phía dưới có người canh giữ, chúng ta đến hỏi xem.

Lý Lạc Thư vung tay, kiếm phá biển sâu. Tốc độ của ba người nhanh hơn rất nhiều. Càng chìm xuống sâu, ánh sáng dần dần biến mất. Ngẩng đầu nhìn, dường như bị chôn sâu xuống vực sâu vô tận.

Chu Tự suy nghĩ, có ý định nâng cả vùng biển này lên. Không biết với thực lực hiện tại của hắn, liệu có thể làm được không, theo lý thì có thể. Võ đạo tông sư, đó là do hắn chăm chỉ khổ luyện từng ngày, có thể cảm nhận sâu sắc sự tiến bộ. Lúc này, hắn cảm thấy sức mạnh quyền hạn ở chỗ không xa, có chút kỳ lạ, dường như cực kỳ lớn mạnh.

“Tới rồi"

Lý Lạc Thư nhẹ giọng lên tiếng. Lúc này họ đáp xuống mặt đất dưới biển sâu. Sau khi vào nơi này, Chu Tự phát hiện vùng biển ban đầu tối tăm, đột nhiên có ánh sáng. Trong biển cả có rất nhiều sinh vật kỳ lạ, chúng phát ra ánh sáng, chiếu sáng thế giới dưới đáy biển tựa như sao sáng trên bầu trời.

“Thì ra dưới biển sâu là như này, hình như đây là lần đầu tiên ta đến Chu Tự kinh ngạc nói.

“Vùng biển này còn đỡ một chút, những nơi khác không giống thế này.

Lý Lạc Thư nói.

“Trước đây ta cũng từng đến một vùng biển, hình như ở đó còn có người dân sinh sống"

Thu Thiển đi bên cạnh Chu Tự nói. Nàng từng theo sư phụ đến một số nơi, không giống như Chu Tự, còn chưa ra khỏi Thanh Thành.

“Vậy sao? Có Khoa Kỹ Thụ không?"

Chu Tự hiếu kỳ nói.

“Có, nhưng không phải như ngươi nghĩ, hình như cơ thể hơi khác?

Thu Thiển suy nghĩ một lát rồi trả lời.

Chu Tự gật đầu:

“Sau này có thời gian thì đi ngắm xem.

“Phía trước có người, hỏi hắn xem Lý Lạc Thư nhắc nhở nói. Chu Tự gật đầu, sau đó lại gần khởi nguồn hải quái.

Chỗ khởi nguồn có tảng đá khổng lồ, trên tảng đá có đường khe nứt, vô số hải quái ra từ trong đó. Sức mạnh quyền hạn truyền ra từ tảng đá. Chu Tự cảm giác nghi hoặc, nhìn thật kỹ, phát hiện tảng đá mang theo một loại méo mó.

“Đây là quyền hạn gì?"

“Không biết.

Thu Thiển lắc đầu. Lý Lạc Thư không nói gì, đại ca cũng không biết, làm sao hắn biết được.

“Ồ? Loài người?"

Sau khi ba người lại gần, đột nhiên có giọng nói vang lên ở phía trước.

“Các ngươi không ở bên trên tranh giành à? Sao lại xuống đây trước?"

Giọng nói đó vang lên. Chu Tự nghe thấy giọng nói đó truyền ra từ trong tảng đá. Ngay sau đó có hai bóng hình đi ra. Mới nhìn thì cơ thể họ hơi méo mó, nhưng đi ra xong, ngưng tụ từng chút, cuối cùng biến thành hai người đàn ông.

Đa phần ngũ quan đều bình thường, chỉ là có thêm một con mắt.

“Tộc ba mắt?"

Chu Tự hỏi.

“Tộc ba mắt?"

Một bóng người trong đó cười nói:

“Tại sao không phải các ngươi là tộc hai mắt, chúng ta là người bình thường chứ?"

“Phí lời, người bình thường có ai nói mình có ba mắt?"

Chu Tự nói.

“Bệnh nhân cũng không nói mình là bệnh nhân, ngươi là bệnh nhân à?"

Người đàn ông cao hơn trong có cười nói. Lúc này hai người hoàn toàn xuất hiện trước mắt đám người Chu Tự.

Hai người một cao một thấp, trên người có lớp vảy. Không gian xung quanh hơi méo mó.

“Ta định hỏi các ngươi một số vấn đề"

Chu Tự không định lằng nhằng với họ. Chỉ có thời gian một ngày hôm nay, đâu rảnh mà lãng phí.

“Loài người, ngươi thật ngông cuồng, ngươi hỏi đi, chúng ta khá rộng lượng với người chết.

Bóng người thấp bé ngúng nguẩy cái đuôi lớn nói.

Thì ra còn có đuôi, đúng là người kỳ lạ, trong lúc kinh ngạc, Chu Tự mới lên tiếng:

“Khe nứt này thông đến chỗ nào? Tại sao lại nứt ở đây?"

“Loài người, ngươi có biết Thần Quốc không?"

1118 chữ

Chương 1089: Nhân Từ

Người đàn ông cao lớn cười nói:

“Nơi này thông đến Thần Quốc ta, tất cả hải quái đều là tiên phong của Thần Quốc, chỉ cần có đủ máu thịt loài người, thì Thần Quốc sẽ giáng xuống"

“Thần Quốc? Đây là lần đầu tiên ta gặp. Nhưng tại sao phải cần máu thịt? Chẳng lẽ có gì liên quan đến Thần Minh máu thịt?"

Chu Tự hỏi.

Về chuyện quyền hạn, hắn có quyền phát ngôn.

“Là Trật Tự"

Người đàn ông cao lớn nhẹ giọng nói:

“Thần Trật Tự, Vương Quốc Trật Tự.

“Nếu có đủ máu thịt, ngoại trừ Thần Quốc giáng xuống, thì còn thế nào nữa?"

Chu Tự lại hỏi.

“Đương nhiên là nghênh đón chủ trở về.

Hai người hưng phấn nói.

“Xem ra rất phiền phức.

Chu Tự cau mày:

“Không thể giữ lại, nếu không sắp tới ta kết hôn, rất dễ đụng độ.

Cái gọi là Thần Trật Tự chắc hẳn là Thần Thất Tự mà nữ thần Hắc Dạ nói trước đây. Nếu đúng là Thần Quốc, có lẽ bên trong có tay của Trật Tự, hoặc là tay của Trật Tự. Vừa hay cũng có thể hỏi xem bàn tay sánh sáng rất cuộc là gì.

“Đúng là không thể giữ lại, nói nhiều với ngươi như vậy, chúng ta cũng không định giữ ngươi lại"

Lúc này hai người cùng cười, bắt đầu bùng phát sức mạnh:

“Loài người, trước mặt Thần Quốc, ngoài chủ của ta ra, chúng sinh bình đẳng"

“Cho nên chúng ta có ba người, các ngươi có hai người, các ngươi thua rồi.

Chu Tự nghiêm túc nói.

Hai người:

"???"

Sau đó tên thấp bé cười nói “Loài người, chắc ngươi hiểu lầm gì rồi, chúng ta có thể giao tiếp với thần, cho nên đương nhiên vượt trên các ngươi.

Lúc này quyền hạn thuộc về Thất Tự bắt đầu lan rộng. Vùng biển xung quanh bắt đầu méo mó. Lập tức trật tự tan rã, tu vi phai mờ.

Tất cả trật tự đều do đối phương kiểm soát.

“Quyền hạn thật lợi hại"

Thu Thiển kinh ngạc kêu theo bản năng. Nàng cảm thấy chỉ có thần lực trên người mới có thể đối kháng. Nếu không với tu vi của nàng, khó mà chống đỡ. Sau đó nàng nhìn sang Chu Tự và Lý Lạc Thư. Hai người tỏ vẻ mặt khó hiểu, dường như đang nói đâu có gì lợi hại.

Thu Thiển:

"..."

Cảm giác bị Chu Tự chê cười, tối nay cho hắn ăn gì đây?

“Thu tỷ nói rất đúng"

Chu Tự đột nhiên gật đầu.

Lý Lạc Thư:

"???"

Lúc này quyền hạn Trật Tự bắt đầu lan rộng, hình như gặp phải kẻ địch mạnh.

“Đúng rồi, nếu ta muốn phá hoại đất nước Trật Tự, thì phải làm thế nào?"

Chu Tự hỏi hai người phía trước.

“Rất đơn giản, giết chúng ta, sau đó tiến vào nước ta. Chỉ cần tất cả tòng thần biến mất, Thần Quốc sẽ diệt vong.

Ta nói rất rõ ràng phải không? Vậy ngươi có định ra tay với ta không?"

Người đàn ông cao lớn cười nói:

“Nếu muốn diệt nước ta, thì phải bước qua xác ta trước.

“Lại hỏi một câu, các ngươi không thể nghỉ phép một tháng trước à?"

Chu Tự hỏi. “Loài người ngu xuẩn, vợ ngươi sinh con có thể muộn một tháng không? Ngươi có thể thì chúng ta có thể.

Người đàn ông thấp bé nói.

Chu Tự cúi đầu, cảm thấy đối phương nói rất đúng, là hắn làm khó người khác rồi. Sau đó hắn bước ra một bước, lập tức nước biển gào thét, quyền hạn Thất Tự vỡ tan, méo mó trở về bình thường. Những chỗ hắn đi qua, hắn đều mang đến Trật Tự. Dưới sự kinh ngạc của tín đồ Trật Tự, Chu Tự đã đến trước họ.

“Đã như vậy, ta cũng dốc hết sức chiến với các ngươi một trận, không cần sợ, con người ta không thể nhìn nổi người khác đau khổ, tuyệt đối sẽ không có suy nghĩ nương tay.

Chu Tự nắm chặt nắm đấm, công lực ngàn năm nổi lên, vận hành Khai sơn pháp.

Ầm!

Một quyền tấn công đến, nổ tung hai cái đầu.

Rầm!

Nước biển sôi sục, sóng dữ nổi lên hướng về mặt biển. Một cú đấm đơn giản, kết quả dẫn đến sự đau khổ của hai người.

“Loài người, ngươi là quái vật gì?"

Giọng nói đột nhiên truyền đến. Chu Tự vô cùng kinh ngạc. Quay đầu nhìn, trong méo mó thấp thoáng có hai bóng người xuất hiện. Họ vừa kinh hãi vừa sợ.

“Ấy, các ngươi vẫn còn sống à?"

Chu Tự kinh ngạc. Vẫn sống được thật.

“Ngươi muốn giết chúng ta?"

Người đàn ông thấp bé lạnh giọng nói:

“Trừ phi Thần Quốc biến mất. Nếu không chúng ta mãi mãi không...A a a, ngươi làm gì hả?"

Đối phương còn chưa nói hết, Chu Tự nắm cánh tay đối phương, vận công lực ngàn năm, lập tức bẻ tay của hắn.

Sau đó tiếng đau đớn vang lên.

“Thật ngại quá, ta chỉ thử xem có thể giết các ngươi không, không ngờ gây đau đớn cho ngươi như vậy. Xem ra ngươi thực sự rất đau đớn, thế này đi, ta giúp ngươi giải trừ đau đớn. Ta nhìn mà cũng khó chịu"

Chu Tự có lòng tốt nói.

“Ngươi biết thuật trị liệu ư?"

Đối phương tỏ vẻ mặt nghi ngờ. Nhưng lúc này nắm đấm của Chu Tự đã đến trước mặt hắn.

Ầm!

Chu Tự đám một quyền qua, tất cả quyền hạn xung quanh đều tan như mây khói. Người đàn ông cao lớn liền sửng sốt. Mất, mất rồi. Đúng là hoàn toàn mất rồi.

“Như vậy sẽ không đau khổ nữa Chu Tự nhẹ giọng nói.

Người đàn ông thấp bé:

"L 22 “Có lý"

Lý Lạc Thư nghiêm túc gật đầu, giống như mở cánh cửa thế giới mới.

Thu Thiển:

"..."

Nếu nàng không nhớ nhầm, Chu Tự còn không biết lúc mình là Thánh Tử Ma Đạo sẽ có dáng vẻ này. Quả nhiên, máu chảy trên người chính là máu của cự phách ma đạo. Nàng cũng nghe được một số trải nghiệm của Chu Tự, vì nhân từ với dã quái, bị dã quái chặn không biết bao nhiêu lần. Không nỡ nhìn dã quái đau đớn, lại không thể tha, đương nhiên sẽ kết thúc bằng một quyền. Lòng nhân từ này, chắc trong giới tu chân chỉ một mình Thánh Tử có?

1109 chữ

Chương 1090: Dời Lịch

“Bây giờ có cần vào nước Trật Tự trước không?"

Chu Tự nhìn Lý Lạc Thư và Thu tỷ.

“Vì để hôn lễ của đại ca được thuận lợi, không thể để đất nước Trật Tự giáng xuống. Đến lúc đó ăn còn chưa ăn xong, đất nước đã giáng xuống, ảnh hưởng rất lớn. Kết hôn là chuyện lớn, làm sao có thể để lại chuyện ngoài ý muốn này?"

Lý Lạc Thư chính nghĩa nói. Chu Tự gật đầu, vô cùng tán thành: “Xem ra phải tiêu diệt nước Trật Tự, để đám dư nghiệt thời đại Thần Minh yên lặng một thời gian.

“Đúng vậy, nếu không phải Nữ Thần Hắc Dạ không đến mức ảnh hưởng lớn đến hôn sự của đại ca, nói gì thì ta cũng phải giết nàng ta"

Lý Lạc Thư tức giận nói.

“Ngươi biết nàng ta đang ở đâu không?"

Chu Tự hỏi.

Lý Lạc Thư:

“...Đại ca đi thôi, chúng ta vào nước Trật Tự"

Lúc này Lý Lạc Thư bừng bừng sát khí. Thu Thiển cảm giác “nỗi đau cướp vợ” của Lý Lạc Thư sắp phát tiết lên Thần Trật Tự.

Ầm!

Chu Tự không nói nhiều, một quyền đấm xuyên tảng đá lớn, ngay cả hải quái sắp ra bên trong cũng bị giết vô số.

Người đàn ông cao lớn nhìn mà thộn mặt. Tại sao người này có thể mạnh như vậy? Khe nứt này, ngươi nói phá thì phá phải không?

“Loài người, ngươi rất mạnh, nhưng ngươi phải biết bây giờ ngươi phải đối mặt với bao nhiêu quái vật Trật Tự.

Người đàn ông cao lớn trầm giọng nói. Quả nhiên, phía trước xuất hiện thú triều, tựa như đại dương mênh mông, bầu trời sao vô tận. Lý Lạc Thư bước ra một bước, kiếm bên người tuốt ra khỏi vỏ.

Keng!

Kiếm ý lay động bốn phương, quyền hạn rút lui, vạn vật tan rã. Xuất kiếm, đất nước chấn động. Kiếm rơi, vạn vật hủy diệt.

Trong nháy mắt, thiên địa tràn ngập kiếm ý vô tận, hủy diệt tất cả, chém vạn vật sinh linh. Bành một tiếng. Vô số quái vật vỡ nát chết tại chỗ, hóa thành bột vụn. Đất nước lúc này không còn một con quái vật.

“Đi thôi, đi tìm tòng thần"

Lý Lạc Thư thu kiếm bình thản nói. Chu Tự kéo Thu tỷ đi theo.

Còn người đàn ông cao lớn ở một bên sợ đến quỳ dưới đất. Xong rồi, tất cả xong rồi. Tại sao lại chọc đến hai người này?

“Nơi này đúng là kỳ lạ.

Chu Tự nhìn dưới chân và xung quanh, phát hiện chỗ nào cũng méo mó. Vạn vật dường như đều rất hỗn loạn, không có trật tự. Quả nhiên là nước Trật Tự.

Ở nơi này, Thần Trật Tự là kẻ chí cao vô thượng, hắn có thể thiết lập lại trật tự. Nếu quyền hạn không thể vượt qua hắn, vậy thì hắn chính là chúa tể ở đây. Thậm chí một số Thần Minh ngang hàng cũng không thể ra tay ở đây, chỉ có thể nuốt hận. Nhưng chẳng có tác dụng gì với Chu Tự, với Lý Lạc Thư cũng vậy.

“Ừm, rất đặc biệt.

Lý Lạc Thư gật đầu.

“Không có đường, các ngươi tìm được tòng thần không?"

Thu Thiển hỏi.

“Đại ca, dựa vào ngươi rồi"

Chu Tự nhìn về phía Lý Lạc Thư. Hắn là cũng không có cách nào.

“Ừm, ta hành tẩu Cửu Châu, cũng có chút kinh nghiệm về việc này"

Lý Lạc Thư gật đầu. Sau đó hắn nhắm mắt, quanh người có kiếm ý tung hoành. Chỉ lúc sau, cả đất nước dường như bị hắn tìm kiếm.

“Tìm được rồi, ở ngay bên trong"

Lý Lạc Thư mở mắt nhìn vào trong nói:

“Có lẽ có hơn ba mươi người. Mười tám người tam phẩm, mười hai người nhị phẩm, sáu người nhất phẩm.

“Ba mươi sáu người.

Chu Tự gật đầu nói:

“Tất cả họ cộng lại có mạnh bằng Thần Phong Bạo không?"

“Chắc cũng ngang bằng"

Lý Lạc Thư đánh giá cao.

“Rất mạnh, đi thôi.

Chu Tự nghiêm túc nói.

“Không phải còn có nhân tố bên ngoài đất nước Trật Tự sao?"

Thu Thiển hỏi.

“Chị dâu yên tâm, ta đã tính rồi"

Lý Lạc Thư trả lời.

Thu Thiển:

"..."

Mục tiêu của các ngươi là trực tiếp đánh đất nước Trật Tự sao?

Trên không trung vùng biển, một cánh tay ánh sáng thò ra trong hư không. Xuất hiện cùng với hắn còn có một người đàn ông quanh người vô cùng méo mó.

“Nếu lần này hợp tác thành công, sẽ có đủ lợi ích cho Thần của các ngươi, đương nhiên phải dựa vào đất nước của các ngươi.

Cánh tay ánh sáng lên tiếng nói.

“Nhất định phải ra tay vào tháng sau, không thể qua mấy ngày nữa ra tay sao?"

Lệ Hải nói.

“Không thể"

Cánh tay ánh sáng thấp giọng nói:

“Vì để an toàn, đối tượng hợp tác với ta đều phải đến giữa tháng sau mới có thể bắt đầu hành động"

“Tại sao?"

Lệ Hải hỏi.

“Vì...Ừm? Có chuyện gì vậy? Tại sao lại có quyền hạn Trật Tự rõ rệt như này?"

Cánh tay ánh sáng kinh ngạc nói.

“Vì những người khác đang định thêm trật tự, không phải chuyện lớn gì.

Lệ Hải không để ý nói.

Bóng hình cánh tay ánh sáng xuất hiện trong lòng bàn tay, hắn nhìn chằm chằm vùng biển cau mày, cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy.

Cánh tay ánh sáng quan sát xung quanh, phát hiện có một số tu chân giả đang tranh đấu. Nhưng cũng không có gì, điều cần quan tâm là đáy biển. Còn chưa đợi hắn quan sát kỹ, sâu dưới đáy biển truyền đến chấn động, cùng với đó là sóng biển trào dâng.

Rầm!

Lập tức sóng biển ngút trời, che lấp nhật nguyệt. Sóng ngầm sâu dưới biển không ngừng, nước biển liên tục sôi sục, hướng lên bầu trời, trong đó còn lẫn khí tức đáng sợ.

“Quả nhiên đã xảy ra chuyện.

Cánh tay ánh sáng thở dài một tiếng. Có lẽ hắn đến muộn rồi.

“Có chuyện gì vậy?"

Lệ Hải tỏ vẻ mặt kinh ngạc.

Sau trận sóng biển ngút trời, hắn cảm nhận được khí tức của Thần Quốc. Dường như thông đạo bị mở ra, quái vật Trật Tự không ngừng xông ra.

Chỉ là...Tại sao không thấy quái vật Trật Tự?

1183 chữ

Chương 1091: Vĩnh Sinh

Ầm!

Đột nhiên kiếm ý vô hình càn quét tám phương, nước biển lật trời như hứng chịu thứ gì đó mà bỗng tĩnh lặng, từ trời cao hạ xuống. Điều này khiến Lệ Hải ngẩn người tại chỗ, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Đám người Tiêu Bộ ban đầu còn đang tranh đấu, nhìn xung quanh, kinh ngạc vô cùng. Vừa nãy còn giống như cơn giận của Thần Biển, long trời lở đất. Đến cùng với đó lại như có ai đó dập tắt lửa giận của thần biển. Tất cả lại yên tĩnh trở lại. Nhưng bất kể thế nào thì đó là kẻ mà đám người Tiêu Bộ khó mà chạm tới. Điều này khiến họ có chút lo sợ. Hai bên đều lùi về bên cạnh người của mình, cảnh giác nhìn xung quanh.

Lúc này, cánh tay ánh sáng cảm thấy không ổn.

“Đúng là đã chậm một bước.

“Cái gì mà đã đến chậm một bước?"

Lệ Hải dò hỏi.

Cánh tay ánh sáng lắc đầu:

“Không biết, xem tình hình trước đã"

“Ta phải xuống xem sao, ít nhất phải làm rõ phía dưới đã xảy ra chuyện gì. Hình như cánh cửa Thần Quốc bị sức mạnh nào đó đập rồi.

Lệ Hải lo lắng nói.

Nhưng đúng lúc hắn đang định phi xuống, cánh tay ánh sáng liền ngăn lại:

“Ta khuyên ngươi nên xem tình hình trước đã, thực lực của ngươi cũng không được coi là giỏi nhất trong các ngươi. Không cần thiết phải xuống nộp mạng"

Câu nộp mạng khiến Lệ Hải rất kinh ngạc. Hắn không hiểu, tại sao lại nộp mạng? Ai có thể giết họ trong Thần Quốc? Lực lượng bình thường chẳng thể làm gì được họ, ở đây xem tình hình, chẳng phải là tham sống sợ chết ư?

“Nghe ta khuyên một câu, ngươi xuống dưới cũng chẳng thể có tác dụng mang tính quyết định gì, chi bằng đứng ở đây xem có chuyện gì đã. Phía dưới đánh lại được thì không cần đến ngươi, không đánh lại được, ngươi đi cũng vô dụng. Còn nữa, đứng ở đây, phía dưới bị tiêu diệt, ngươi có thể tiếp tục dẫn người khởi dậy. Giành được thắng lợi hoàn toàn, ngươi vừa hay có thể xem có con cá lọt lưới hay không Cánh tay ánh sáng có lòng tốt nói.

Lệ Hải suy nghĩ một lát, cuối cùng gật đầu. Hắn đứng ở đây nhìn xuống phía dưới, lúc này quyền hạn của nước Trật Tự bao phủ xung quanh, cả vùng biển đều méo mó. Dưới tình hình này, họ làm sao thua được? Đối phương thắng bằng cách nào? Có nước Trật Tự, giống như thần của họ ở bên cạnh họ.

Đồng thời, đám người Tiêu Bộ nhanh chóng vút lên không trung, họ cảm thấy không gian xung quanh méo nó, thậm chí không thể thoát khỏi đây. Vùng biển phía dưới méo mó biến dạng, dường như nuốt chửng tất cả vực sâu khiến họ không thể không bay lên trời trốn tránh. Lập tức, mọi người lại gần nhau, sức mạnh chưa biết và đáng sợ khiến họ thấp thỏm lo sợ trong lòng. Tuyệt đối không phải tu chân giả như họ có thể chống lại. Phải biết rằng người mạnh nhất trong số họ cũng chỉ là nguyên linh tứ phẩm.

Còn có thể làm méo mó không gian và phạm vi như này, duy chỉ có đại năng thượng tam phẩm mới có thể làm được.

“Không biết đã xảy ra chuyện gì, có kẻ nào đáng sợ giáng xuống rồi chẳng?"

Đạo Tông Thiên Vân có người sợ hãi nói.

“Không biết, không thể kiểm tra ra được thứ gì.

Những người khác nói theo. Vùng biển phía dưới hoàn toàn vượt xa dự liệu của họ, càng vượt qua hiểu biết của họ. Cùng lúc đó, phía dưới xuất hiện mấy bóng hình. Vừa méo mó vừa điên cuồng, không thể nhìn rõ. Hình như họ hơi nổi giận. Cánh tay ánh sáng cũng nhìn thấy bóng hình, khâm phục nói:

“Các người có Thần Quốc, đúng là bất phàm. Có thể nói trong nhiều tòng thần như vậy, các ngươi có thể phát huy sức mạnh đầy đủ nhất.

Lệ Hải ngạo nghễ nói:

“Vào thời khác cuối cùng, chủ ta giữ lại Thần Quốc cho chúng ta, đương nhiên là để có thể ứng phó với tất cả mọi chuyện. Như vậy ngươi cũng cho rằng có người có thể hỗn xược trong nước Trật Tự ư?"

“Cứ xem sao trước đã"

Cánh tay ánh sáng có lòng tốt nhắc nhở nói.Lúc này trong nước Trật Tự. Chu Tự đi trên đường lớn, những con đường này đều xuất hiện sau khi hắn cất bước chân. Khi hắn chưa dẫm xuống, tất cả đều trong trạng thái hỗn loạn. Sau khi hắn bước đi, tất cả mọi thứ xung quanh được thiết lập trật tự, con đường rộng mở. Dường như quyền hạn của đối phương cũng không thể lại gần chỗ cách Chu Tự ba mét.

Trật tự méo mó xung quanh hắn, sắp đánh bại hắn trước. Rất nhanh họ đến trước biển hỗn độn. Hỗn độn như biển cuộn trào, không thể thiết lập trật tự. Ba người Chu Tự đứng bên biển trông về phía xa.

Lúc này đối diện biển có ba bóng hình cũng đang dõi theo họ, trong ánh mắt của mỗi một người đều tràn đầy vẻ tức giận. Bóng hình vừa méo mó vừa điên cuồng, có thể bùng phát bất cứ lúc nào.

“Loài người, tại sao ngươi đến đất nước của chúng ta?"

Giọng của một người đàn ông ở giữa phía đối diện vang lên. Giọng của hắn có chút kỳ lạ, dường như trật tự xung quanh đều đang tan rã. Vừa nhìn thì là chấp chưởng quyền hạn Trật Tự, hơn nữa cũng không hề yếu.

“Nghe nói các ngươi muốn giáng đất nước Trật Tự ở giới tu chân?"

Chu Tự hỏi.

Phía đối diện cười hai tiếng nói:

“Loài người, có phải ngươi quản rộng quá rồi không? Ta là Dương Sóc, Thánh giả ở đây. Loài người, ngươi có biết mình đã tiến vào nơi đáng sợ nào không?"

Đối phương vừa dứt lời, biển hỗn độn cuồn cuộn, quyền hạn ngưng tụ. Lập tức bóng hình hắn bắt đầu cao lớn dần, khí tức cường mạnh đến theo đó. Sóng biển hỗn độn ngút trời.

“Loài người, ngươi có hai phần thực lực. Tín ngưỡng chủ ta, ta có thể cho người cuộc sống vĩnh cửu"

Thánh giả Dương Sóc cười nói.

“Trông thì rõ ràng là tà thần u ám, nhưng giọng nói đột nhiên có kiểu thánh khiết.

Chu Tự ngẩng đầu nhìn âm thanh vô cùng lớn đó, mỉm cười nói:

“Tín ngưỡng chủ của ngươi, cho ta cuộc sống vĩnh cửu? Không được, ta không muốn sống mãi không chết một mình"

1112 chữ

Chương 1092: Đặc Hiệu Này Được

“Người mà ngươi đưa đến cũng có thể sống mãi không chết"

Thánh giả Dương Sóc nói.

“Nhưng...người nhà ta chắc chắn không đồng ý"

Chu Tự mỉm cười. Hắn bước ra một bước tiếp tục nói:

“Các ngươi to lớn như vậy, nếu ta không thể hiện một chút, có phải sẽ phải ngước nhìn các ngươi không?"

Lúc này, Chu Tự lấy ra rất nhiều hạt trân châu. Lần này tuyệt đối không có vấn đề. Cũng sẽ không phạm phải sai lầm lần trước.

Rắc rắc!

Phập! Phập! Phập!

Lập tức hàng loạt trân châu vỡ vụn. Lúc trân châu vỡ vụn, rất nhiều sức mạnh vờn quanh Chu Tự. Lúc này Chu Tự cảm thấy tầm nhìn của mình được nâng cao. Rất nhanh tầm nhìn đã ngang bằng với đối phương, sau đó là cái đầu nhìn xuống đối phương.

Quyền hạn xung quanh đang nhanh chóng rút lui, dường như bị sức mạnh trân châu chèn ép, không thể không rút đi. Cùng lúc đó rất nhiều hiện tượng lạ xuất hiện.

Ở phía sau Chu Tự xuất hiện một vùng biển lớn trong veo, trong biển có một vầng trăng sáng dâng lên, làm nổi bật lên bóng hình không gì sánh được của Chu Tự. Quyền hạn trong đất nước Trật Tự như sóng biển cuồn cuộn, dường như có một thứ gì đó vô cùng lợi hại đang từ trong biển sâu xuất hiện. Đả kích vô tận khiến Thánh giả Dương Sóc chấn hãi không thôi.

Đối phương không chỉ coi thường quyền hạn đất nước Trật Tự, thậm chí còn nghiền áp quyền hạn, sắp vượt trên các thần.

Lúc này trên bầu trời cao truyền ra giọng nói:

“Ta ở trên trời cao, cúi nhìn đất nước các ngươi. Bây giờ ngươi còn muốn ta gia nhập đất nước Trật Tự không?” Giọng nói đáng sợ mang theo khí tức khủng bố, mỗi một lời nói đều có hiện tượng lạ xuất hiện.

Cùng lúc đó. đám người Tiêu Bộ cúi đầu nhìn vùng biển méo mó. Đột nhiên, cảm thấy nước biển trở nên trong xanh. Sự việc bất thường ắt có điều lạ. Mọi người bắt đầu lùi lại, quyết không thể ở lại vùng biển quỷ dị này. Khi họ rời khỏi vùng biển trong xanh, một vầng trăng sáng từ trong biển dâng lên. Biển dâng lên trăng sáng. Một vầng trăng tinh khiết chiếu rọi lên mặt biển, trong nước có một đóa sen xanh phát triển nhanh chóng, không gian cũng xuất hiện méo mó, dường như nó đến từ hư không.

Một đóa sen xanh thời cổ. Sau khi hoa sen nở, một bóng hình khổng lồ xuất hiện, hắn đến bên hoa sen, ngồi quỳ xuống cầm hoa sen lên. Lập tức hoa sen xuất hiện từ hư không hóa thành một thanh trường thương. Người khổng lồ đứng trên mặt biển, ngẩng đầu nhìn trời.

Người khổng lồ đứng giữa trời đất. Lúc này ngọn lửa từ trên trời giáng xuống, bao phủ quanh người khổng lồ, uy phong lẫm liệt, thiêu cháy vạn vật, lửa vờn quanh người.

Khi người khổng lồ đứng trên mặt biển, méo mó sụp đổ bên cạnh hắn, quyền hạn tan rã trước người hắn. Trăng sáng phía sau trở thành vòng hào quang phía sau hắn, chiếu rọi bốn phương. Pháp tướng xuất hiện như thiên thần giáng xuống thế gian, nghiền áp vạn vật. Mọi người chấn hãi, cảm thấy run sợ. Sự cường mạnh của đối phương, tựa như chúa tể của vùng thiên địa này.

Lúc này bất kể ma môn hay là Đạo Tông Thiên Vân, đều sát lại gần nhau theo bản năng, ánh mắt đầy sợ hãi. Sự xuất hiện của người khổng lồ này hoàn toàn phá vỡ hiểu biết của họ. Dường như một ánh mắt một động tác của đối phương, cũng đủ để hủy diệt họ hoàn toàn.

Rốt cuộc là kẻ đáng sợ nào? Nhất thời mọi người đều im như thóc. Họ nằm mơ cũng không ngờ sẽ gặp được kẻ khủng bố đến mức này ở đây.

Không chỉ họ, kể cả đám người cánh tay ánh sáng cũng khó mà tin nổi. Người này xuất hiện quá ngạo mạn. Coi thường tất cả quy tắc, nghiền áp tất cả sức mạnh, cường mạnh, bá đạo khiến người ta nhìn là sợ hãi.

Lệ Hải toát mồ hôi ròng ròng, hắn cảm thấy mình hoàn toàn không phải là đối thủ của người khổng lồ này. Cùng lúc đó, người khổng lồ cúi đầu nhìn mặt biển, truyền ra âm thanh trời đất:

“Ta ở trên trời cao, cúi nhìn đất nước các ngươi. Bây giờ người còn muốn ta gia nhập đất nước Trật Tự không?” Khoảnh khắc nghe thấy lời này, Lệ Hải sửng sốt. Người bên trong điên rồi ư? Mời một vị chúa tể gia nhập ư? Nhưng rốt cuộc người này là ai, có thể khủng bố như vậy? Giới tu chân có rất nhiều người khủng bố, nhưng rất ít xuất hiện trước người khác. Vị này ngạo mạn như vậy, không hề giống những kẻ cường mạnh đó. Hơn nữa, có kẻ cường mạnh đến, họ cũng sẽ không xuất hiện ở đây. Không biết sẽ trốn đi đâu rồi ấy chứ.

Giọng nói vừa dứt, quyền hạn Trật Tự điên cuồng sôi sục. Lúc này, dường như có ba bóng hình hợp lại, sau đó một bóng hình méo mó khổng lồ cũng xuất hiện trên mặt biển. Hắn nhìn người khổng lồ, muốn đối thẳng tầm nhìn với người đó, sau đó vẫn kém một bậc.

“Loài người, chúng ta có chỗ nào đắc tội với ngươi chưa?"

Thánh giả Dương Sóc hỏi.

“Có không?"

Bóng hình khổng lồ suy nghĩ một lát nói:

“Hình như không trực tiếp đắc tội với ta. Nhưng có quan trọng không? Ta còn phải đợi người đến đắc tội thì mới có thể ra tay với ngươi ư? Cái lý kiểu gì vậy? Ngươi chỉ cần hiểu một chuyện là được, đó chính là ta đến muốn hủy diệt đất nước các ngươi. Các ngươi yên tâm chấp nhận là được.

“Loài người, ngươi thật ngông cuồng, ngươi cho rằng ngươi mạnh đến mức nào?"

Thánh giả Dương Sóc tức giận nói. Đây là lần đầu tiên hắn gặp người như vậy.

Đối phương vừa dứt lời, Chu Tự bước lên trước một bước, lập tức đến trước thành giả Dương Sóc. Sau đó tung ra một quyền.

Ầm!

Một quyền trực tiếp nổ đầu.

1187 chữ

Chương 1093: Có Tính Không?

Rất nhanh quyền hạn Trật Tự đúc tạo lại cơ thể cho thánh giả Dương Sóc, nhưng họ cảm thấy hư yếu hơn, kiểu hư yếu vĩnh viễn. Một quyền của đối phương, hoàn toàn đánh vỡ quyền hạn.

“Loài người, rốt cuộc ngươi là ai?"

Thánh giả Dương Sóc hoảng sợ nói.

“Ta là ai?"

Chu Tự mỉm cười:

“Ngươi nên hỏi, tại sao ta phải hủy diệt đất nước Trật Tự.

“Tại sao?"

Thánh giả Dương Sóc tỏ vẻ mặt nghi hoặc. Hắn thật sự không biết tại sao.

“Có phải các ngươi định cho Thần Quốc giáng xuống để giới tu chân rơi vào hỗn loạn không?"

Chu Tự hỏi.

“Ngươi muốn chủ trì công đạo cho giới tu chân, bảo vệ trật tự giới tu chân ư?"

Thánh giả Dương Sóc hơi kinh ngạc. Hắn cảm thấy hôm nay mình thật xui xẻo, lại gặp phải loại người này.

Đám người Tiêu Bộ cũng hiếu kỳ, rốt cuộc người này là vị tiền bối nào. Nhưng rất nhanh, họ lại kinh ngạc, bởi vì đối phương phủ định suy đoán này.

“Ngươi nghĩ nhiều rồi, chuyện như bảo vệ trật tự làm sao đến lượt ta?"

Chu Tự cất giọng lạnh lùng nói:

“Nhưng Thần Minh thường không hợp với chúng ta, các ngươi giáng xuống đồng nghĩa với muốn gây rắc rối cho ta. Nếu sau tuần giữa tháng năm, các ngươi muốn thế nào thì làm thế ấy, không xảy ra vấn đề, ta cũng sẽ không gây chuyện với các ngươi. Nhưng các ngươi lại cứ phải gây chuyện vào lúc này, là chủ động khiêu khích ta ư?” Tiếng quát tức giận kinh thiên động địa. Sau đó Chu Tự bước ra một bước, giống như sao băng đâm vào người Thánh giả Dương Sóc. Giọng nói vừa tức giận và đáng sợ vang lên. Ngay sau đó cơ thể Thánh giả Dương Sóc tan ra vỡ vụn. Rất nhanh cơ thể của hắn được ngưng tụ lần nữa. Nhưng Chu Tự đã xuất hiện trước mặt hắn, lúc này tay của hắn tóm đầu của Thánh giả.

“Bản Thánh Tử sắp đại hôn, ngươi lại xuất hiện vào lúc này, muốn phá hỏng hôn lễ của bản Thánh Tử, khiến hôn lễ của chúng ta để lại rắc rối và tiếc nuối ư? Các ngươi không chỉ khiêu khích ta, còn đang tuyên chiến với ta. Đã như vậy, bản Thánh Tử cho ngươi toại nguyện, khiến đất nước Trật Tự biến mất mãi mãi. Lúc này, Thánh giả Dương Sóc ngẩng đầu nhìn chằm chằm Chu Tự tức giận nói: “Vậy ngươi cũng phải có bản lĩnh này, tất cả chúng ta hợp lại chính là đất nước Trật Tự, làm sao có thể bại trận?"

Lập tức lượng lớn bóng hình méo mó hợp lại, sức mạnh cường mạnh bắt đầu xuất hiện, dường như chính là cả đất nước Trật Tự. Hắn thoát khỏi Chu Tự, bắt đầu lui về phía sau.

Thấy vậy, Chu Tự không hề do dự, công lực ngàn năm nổi lên, sức mạnh cuồng bạo bắt đầu trỗi dậy. Hắn bước ra một bước đuổi theo bóng hình méo mó, vung một quyền ra, đám nổ tay đối phương. Nhưng đối phương cũng đang phản kích. Chu Tự ngăn lại, giơ chân đá ngang. Đối phương bị đánh bay ra xa...lấp loáng như sao bay. Chu Tự đến bên cạnh đối phương trong nháy mắt, một chưởng lật trời, đạp vỡ lồng ngực đối phương. Một đòn lạc nhạn bay xa, càn quét tám phương. Sau đó tất cả quyền hạn của vùng biển hỗn độn sôi sục, bắt đầu tấn công Chu Tự.

Tuy đám người Tiêu Bộ không lại gần, nhưng không gian quanh người méo mó vỡ vụn, sức mạnh hủy thiên diệt địa càn quét tất cả. Nước biển sôi sục bốc hơi, cả vùng biển sắp cạn khô. Chu Tự đấm ra từng quyền, nghiền áp vô số quyền hạn Trật Tự.

"Aaa!"

Toàn thân Thánh giả Dương Sóc đều là máu, hắn điều động mọi thứ, ngưng tụ thành một đòn mạnh nhất, tấn công về phía Chu Tự.

“Loài người, chịu chết đi, ta phải cho ngươi biết toàn lực của chúng ta mạnh đến mức nào.

“Toàn lực?"

Chu Tự nắm chặt nắm đấm, vận công lực ngàn năm:

“Vậy thì thử một quyền có đến chín trăm năm công lực của ta đi?

Hắn bước lên một bước, trong nháy mắt đã đến trước mặt Thánh giả Dương Sóc.

Ầm!

Nắm đấm đối thẳng với đòn tấn công của đối phương.

Ầm!

Răng rắc, đòn tấn công của Thánh giả Dương Sóc bị phá vỡ, sau đó quyền hạn tan rã, cơ thể bị một quyền đấm nổ tung. Nhưng vẫn chưa dừng lại, một quyền trực tiếp đấm vào trong đất nước Trật Tự.

Đám người Tiêu Bộ ở bên ngoài cảm nhận được gió lốc, tiếng rắc rắc từ tám phương trời đất truyền đến. Tất cả méo mó, tất cả quỷ dị đều tan rã dưới một quyền này, nước biển hoàn toàn khô cạn, đại địa chấn rung, không gian vỡ vụn.

“A! Loài người!"

Tiếng kêu thảm thiết của Thánh giả Dương Sóc vang lên, thế giới của hắn sụp đổ tan rã.

Đợi khi tất cả bình lặng lại, đám người Tiêu Bộ thôn mặt. Họ bị sức mạnh tẩy rửa, thậm chí hơi mơ màng. Nhưng nhanh chóng nghĩ ra. Khi họ cúi đầu, phát hiện nước biển đã không còn, đại địa đầy khe nứt. Không gian xung quanh đã có khe nứt. Hồi lâu, họ mới nhìn thấy nước biển ở xa chạy về phía này, dường như là từ vùng biển khác chảy đến.

Cho nên đã xảy ra chuyện gì? Ồ, đại hôn của Thánh Tử sắp diễn ra. Đúng, hắn nhớ việc này. Những người khác cũng nghĩ ra.

“Thánh tử đại hôn sắp diễn ra là chỉ ai? Thánh Tử Ma Đạo?"

Một đệ tử Đạo Tông Thiên Vân đờ đẫn nói.

“Là, là Thánh Tử đấy. Ta, chúng ta có tính là đang gây chuyện không? Có ảnh hưởng đến đại hôn của Thánh Tử không?"

Một đệ tử ma môn hỏi.

Nghe vậy mọi người kinh hãi không thôi, nhất thời tất cả đều thấy bất an, sợ Thánh Tử đến cho họ một quyền.

Xong rồi, sớm biết sự việc nghiêm trọng như vậy, họ nói gì thì cũng không ra ngoài. Thánh Tử Ma Đạo đúng là vô cùng đáng sợ.

Lệ Hải còn kinh hãi hơn, hắn sững sờ tại chỗ, có thể rõ cảm nhận rõ ràng Thần Quốc tan rồi. Tại sao? Tại sao lại như vậy? Chỉ vì Thánh Tử gì đó sắp đại hôn? Chỉ vì có thể ảnh hưởng đến họ? Không thể nào, tuyệt đối không thể nào. Mượn cớ, tất cả chỉ là mượn cớ. Tuyệt đối không thể nào. Tích lũy rất nhiều năm của họ bị hủy vì lý do nực cười như vậy?

1139 chữ

Chương 1094: Câu Hay

Lúc này hắn đột nhiên phát hiện có người của mình thoát ra. Lúc hắn định tiếp ứng, lại đột nhiên sửng sốt. Hắn cảm thấy xung quanh dường như xuất hiện một giới hạn, giới hạn này tràn đầy kiếm ý, dường như thiên địa vạn vật, trở bên bình đẳng dưới kiếm này.

Việc này...

Lại là kẻ đáng sợ nào đây?

Dưới đáy biển, Chu Tự còn đang ở bên trong Trật Tự Quốc Độ cũ nát.

Lúc này hắn đã lui về, Trật Tự Quốc Độ dưới chân hắn cũng vỡ nát thành từng mảnh nhỏ.

Hồi tưởng lại đặc hiệu vừa nãy khiến hắn cũng có chút kích động.

Ảo quá mức.

Nhưng mà đối phương bị một quyền của hắn đánh tan, nhưng hình như có mấy cái bóng đen chạy mất rồi.

"Còn lại giao cho ta đi"

Sau khi Chu Tự lui về, Lý Lạc Thư bước lên một bước.

Lúc này, trong mắt của hắn đang chất chứa kiếm ý.

Dường như tất cả mọi thứ xung quanh đều bị bao trùm bởi kiếm ý.

Ngay sau đó có một số kiếm quang xuất hiện rải rác xung quanh, chúng lấy Lý Lạc Thư làm trung tâm tựa như Vạn Kiếm Quy Tông.

Chu Tự nhìn hắn, cảm thấy vô cùng lợi hại.

"Hâm mộ à?"

Thu Thiển đứng bên cạnh Chu Tự nhẹ giọng hỏi.

"Không hâm mộ, đại ca vẫn đang độc thân mà"

"Không Chu Tự quật cường nói. phải có bạn gái rồi sao?" Thu Thiển hỏi.

"Bị nữ thần Hắc Dạ bắt cóc rồi"

Chu Tự nói.

Thu Thiển:

"..."

Lúc này, bọn Dương Sóc bắt đầu chạy trốn, quyền hành của họ đã bị hủy nên giờ chỉ đành chạy thoát thân.

Kẻ đến thật sự quá mạnh, họ căn bản không phải là đối thủ của hắn chỉ có thể tránh nguy hiểm thôi.

Nếu sớm biết những người này mạnh như vậy, trước đó họ đã không phô trương thanh thế rồi.

Trốn trước đã rồi nói sau.

Giờ thì khó khăn rồi.

Chỉ là đối phương vẫn không hề đuổi theo, dường như hi vọng đang ở trước mắt.

Nhưng mà, ngay lúc họ sắp trốn ra khỏi hải vực thì đột nhiên có kiếm ý phong tỏa bốn phía.

Họ như đã đi lạc vào thế giới của kiếm.

Khắp thiên địa vạn vật đều có sự tồn tại của kiếm.

Tựa như là địa phận của thần.

"Kiếm của ta lấy từ giữa thiên địa, cho nên trong thiên địa không có gì là kiếm của ta không chém được"

"Chân trời góc biển, nơi mà mắt nhìn đến được đều là nơi kiếm tồn tại"

"Chém!"

Trong nháy mắt, bọn Dương Sóc cảm thấy cả đất trời đều bị kiếm bao phủ.

Mà họ đã trở thành sinh linh dưới kiếm.

Đối mặt với một kiếm này của Chúa Tể sinh mệnh khiến họ hoảng sợ vô cùng.

Khi họ lấy lại tinh thần đã phát hiện bóng dáng của mình đang dần dần biến mất.

Trước khi ý thức biến mất, họ cũng không biết sao bản thân lại bị nhắm đến. Đến cùng là kẻ nào dẫn hai người kia tới?

Nghiệp chướng, còn chưa kịp nghênh đón chủ tử trở về mà họ đã phải tiêu tán.

Người của Tu Chân giới quả thực quá độc ác.

Keng!

Lý Lạc Thư thu kiếm, tư thế cực ngầu.

Trong khoảng khắc hắn quay người lại, những kẻ kia đã nát thành bột phấn.

"Kết thúc rồi"

Hắn nói với Chu Tự.

Thấy vậy, Chu Tự vô thức vỗ tay.

Ngầu quá đi mất!

Kiếm của ta lấy từ giữa thiên địa, cho nên trong thiên địa không có gì là kiếm của ta không chém được.

Sửa lại tý để lần sau sử dụng mới được.

Quyền của ta học được từ những tinh tú, cho nên dưới vòm trời này không có gì là quyền của ta không phá được.

Hay thật!

Thu Thiển:

"..."

Nàng có hơi lúng túng, chủ yếu là Chu Tự nói hắn sắp kết hôn rồi nên mới tới đây đánh nát tất cả, nhưng lại luôn có cảm giác như đang tuyên cáo với tất cả mọi người vậy.

Nhưng mà nàng cũng có chút hưng phấn nữa.

"Đã giải quyết xong chuyện ở đây rồi, chắc mấy người Tiêu Bộ cũng đánh xong rồi, chúng ta ra ngoài tìm hắn đi"

Chu Tự nói.

"Được"

Lý Lạc Thư thu kiếm, gật đầu.

Lúc ba người đi ra ngoài, phát hiện người đàn ông cao to lúc đầu vẫn còn ở đó.

Hắn quỳ trên mặt đất cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Hai người mà mình đã đắc tội đã thực sự đánh nát Thần Quốc của họ.

Sao lại có thể thế này?

Chu Tự thấy hắn đau khổ như vậy thì cũng có lòng tốt mà giải thoát cho hắn.

Phịch một tiếng.

Ba người bắt đầu đi về phía mặt nước.

Lúc này ở bên ngoài, Lệ Hải vốn muốn động thủ đang ngẩn ra, trong khoảng khắc vừa rồi hắn đã cảm nhận được luồng kiếm ý kia.

Nếu không phải vì người này không nhằm vào hắn, vậy thì vừa rồi chắc chắn hắn cũng phải chết.

"Rời khỏi nơi này trước đã, có thể họ sắp đi ra rồi."

Quang Thủ nhắc nhở.

"Vì sao, vì sao lại như vậy? Trước kia ngươi nói muốn hành động vào giữa tháng năm cũng là vì điều này ư?"

Lệ Hải hỏi.

"Đúng thế"

Quang Thủ có chút bất đắc dĩ nói:

"Mặc kệ ngươi muốn thế nào, nếu bây giờ mà gây chuyện chắc chắn sẽ sinh ra rắc rối. Việc nhỏ còn đỡ, việc lớn thì ngay cả cơ hội phản kháng ngươi cũng không có. Ngươi nghĩ rằng việc hôm nay đã là nghiêm trọng rồi sao?

Không đâu, thật ra đây chỉ là mấy chuyện vặt vãnh thôi" "Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Lệ Hải lại hỏi.

"Các ngươi nên chú ý đến Tu Chân giới một chút"

Quang Thủ bắt đầu dung nhập vào hư không:

"Người sắp kết hôn chính là Thánh Tử Ma Đạo, cũng chính là con trai của cự phách Ma Đạo đương thời. Đổi sang một cái tên có lẽ trực quan hơn một chút. Người sắp thành hôn là con trai của Tịnh Thần Chu Vương"

"Tịnh Thần Chu Vương?"

Lệ Hải ngây ngẩn cả người.

Hắn không nghe thấy cái tên này từ rất lâu rồi.

Lúc này, hắn vô thức cảm thấy e ngại.

"Không chỉ như vậy, hắn còn là Quang Thủ nói.

đồ đệ của Liệt Dương Lý Chủ, cháu trai của Đại Đạo Tô Tôn"

1095 chữ

Chương 1095: Di Sản

Nhất thời, Lệ Hải đã dần mất đi khả năng suy nghĩ.

Cuối cùng là biến mất hẳn.

Chỉ là trước khi biến mất, Quang Thủ đã nhìn về hướng biển sâu.

Cuối cùng hắn cũng biết được người vẫn đối nghịch với hắn là ai.

Hóa ra chính là hai người đó.

Lần sau chỉ hy vọng đừng gặp phải họ, hắn tình nguyện giảm một ngàn năm tuổi thọ.

Lúc này, mấy người Tiêu Bộ vẫn còn đang hoang mang.

Vừa mới chớp mắt một cái, họ cảm thấy đất trời đã bị kiếm thay thế.

Đúng là chết lặng luôn.

Cuối cùng hôm nay đã xảy ra chuyện gì vậy?

Cả đám cũng không dám loạn động, họ chỉ an tĩnh đứng giữa không trung, chờ tất cả bình thường trở lại.

Những người từ xa đang muốn đến gần cũng đã không còn tung tích nữa.

Họ bị dọa đến mức chạy trốn ngay lập tức.

Cả đám người nhìn về phía mặt biển tĩnh lặng, như chim sợ cành cong, dường như bất kể động tĩnh gì đều có thể hù dọa được họ.

Lúc này, cánh cửa không gian mở ra.

Việc này dọa cho đám người kia hết hồn, câm như hến.

Chu Tự và Thu tỷ đi ra đầu tiên, đi đến ngay trước mặt Tiêu Bộ.

Sắc mặt Tiêu Bộ tái nhợt, hoang mang vô cùng.

"Các ngươi đánh xong rồi à?"

Chu Tự cười hỏi.

Những người khác trông thấy Thánh Tử thì hơi thở có phần nghẹn lại.|| Nhất là câu “Các ngươi đánh xong rồi à” này.

Dường như chỉ một khắc sau là có thể tiễn họ lên đường luôn.

"Chu...Chu đạo hữu"

Tiêu Bộ run sợ nói.

"Cái này cho ngươi"

Chu Tự đưa thiệp mời và kẹo mừng tới:

"Mùng 10 tháng sau là hôn lễ, theo lý thì mùng 9 đã bắt đầu rồi. Đến lúc đó ngươi cùng Thượng Quan Hà đi là được. Đúng rồi, khi đó các ngươi có còn muốn đánh không?"

"Không...không đánh nữa"

Người thanh niên ở bên cạnh mở miệng đầu tiên:

"Trong một năm này, Tiêu sư đệ sẽ không đánh nữa. Hắn nhất định sẽ tham gia hôn lễ đúng giờ"

"Vậy thì tốt rồi, nếu không thì ta lại phải giúp các ngươi xử lý vấn đề, vậy không phải ảnh hưởng đến việc quý khách tham gia hôn lễ sao.

Chu Tự cười nói.

Sau khi xác định không còn chuyện gì, hắn cùng Thu tỷ đi vào trong cánh cửa không gian.

Trong nháy mắt, cả đám người thở phào nhẹ nhõm.

Dường như họ đã sống sót ngay trước mắt Tử thần.

Sau đó mọi người nhìn chằm chằm Tiêu Bộ, hóa ra là ngươi đã đưa Thánh Tử tới.

Nhưng mà rất nhanh sau đó họ đã ngẩn ra, vì sao Thánh Tử lại mời người của Đạo Tông Thiên Vân?

Đám người của ma môn đau lòng nhức óc.

Họ còn không có mà.

Đi vào cổng không gian, Chu Tự vô cùng tò mò:

"Đại ca đang làm gì vậy?"

Chờ ra khỏi cổng không gian, Lý Lạc Thư mới đưa một khối bạch ngọc ra, nói:

"Cái này phát hiện từ lúc mở cổng không gian đấy, hẳn là rơi từ trong Trật Tự Quốc Độ ra Chu Tự nhận lấy ngọc thạch rồi xem xét tỉ mỉ một hồi.

Sau đó hắn trông thấy một bóng người.

Bóng người này đứng ở trước Trật Tự Quốc Độ, cười nói:

“Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy di sản quốc gia đấy, ta cũng muốn xem xem đến cuối cái quốc độ này có thể trở thành thứ đồ mấu chốt hay không. Giúp các ngươi à? Tại sao lại phải giúp các ngươi chứ, ta đến đây chỉ là để nhìn một số thứ, lưu lại một số vết tích. Không tham dự, cũng không thương xót. Đây chính là ta, Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần"

Trong nháy mắt, Chu Tự đã lấy lại tinh thần.

"Thu hoạch ngoài ý muốn, thế mà lại là Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần"

"Lại là chìa khoá à?"

Thu Thiển hỏi.

"Ừm."

Chu Tự gật đầu:

"Đợi chút nữa về rồi xem, hôm nay phát thiệp mời trước đã. Chúng ta đi tìm Bách Mạch tiên tử, nhân tiện nhờ nàng đưa luôn cho ông chủ trả giá một cái"

Sau đó họ đến chỗ Bách Mạch tiên tử.

Vậy mà nàng lại bày quầy ở một phiên chợ tu chân nào đó.

Người này đúng là thích bày hàng.

"Tiền bối nhớ phải đến sớm chút nhé, có thể đến Thanh Thành bày quầy bán hàng"

Thu Thiển cười nói.

"Thanh Thành có nhiều tu chân giả không?"

Bách Mạch tiên tử hỏi.

Suy tư một lát, Chu Tự liền nói:

"Có thể đến thư viện bày quầy bán hàng, lúc đó chắc cũng không thiếu người đâu"

Chắc cũng phải được mười mấy người.

"Cũng được, nhưng mà có lẽ ông chủ trả giá sẽ không đi Bách Mạch tiên tử cầm thiệp mời rồi nói.

"Không sao cả, bảo hắn chuẩn bị kỹ tiền mừng là được" Chu Tự nói.

Bách Mạch tiên tử:

Từ biệt Bách Mạch tiên tử, Chu Tự đi tới hồ Khô Tịch.

"Chúc mừng, chúc mừng!"

Tai Họa cười cười nhận lấy thiệp mời:

"Ta nhất định sẽ đến đúng giờ"

"Thật sự không có vấn đề gì sao?"

Lý Lạc Thư cũng có chút hiếu kỳ.

"Không có vấn đề gì cả"

Tai Họa mở bánh kẹo ra bắt đầu ăn.

Vẻ mặt vô cùng nhẹ nhõm.

Hắn phải hoàn thành một hành động vĩ đại mà đến Chư Thần cũng không dám làm.

Khác với dạng đứa bé chờ được sinh ra như Vận Mệnh Chi Thần, trận doanh của hắn vẫn là ở bên phía Chư Thần.

Trận doanh của Vận Mệnh Chi Thần đã là Tu Chân giới rồi.

Cho nên hắn vẫn là người đứng đầu thời đại Thần Minh.

Mặc dù hắn không phải thần của thời đại đó, nhưng vẫn là đại biểu của thời đại đó.

"Vậy chúng ta đi trước đây"

Chu Tự chào tạm biệt.

"Được, mùng 9 ta sẽ đến Thanh Thành đúng giờ, đừng quá lo lắng cho ta, ta hơi tuỳ tiện ấy mà"

Tai Họa cười nói.

“Được thôi, đến lúc đó ta bảo Thanh Long đi tiếp đãi ngươi"

Chu Tự đáp lại nói.

Tai Họa:

"..."

1141 chữ

Chương 1096: Tu Chân Giới Nghĩ Lễ

Trong rừng cây, Thiên Hạ Nhất Kiếm tông có xung đột với thú tu.

Người của hai phe sắp đánh nhau rồi.

Lúc này, Đông Húc đang chuyển phát nhanh cũng đã đến đây.

Những người này lại dám động thủ với họ, nhất định không thể nhượng bộ được.

Hai bên giương cung bạt kiếm, đại chiến hết sức căng thẳng.

Tất cả mọi người đều đã chuẩn bị sẵn sàng để phóng thích tu vi.

Đúng lúc này, một vị thú tu trung niên ở đối diện đứng dậy.

Hắn nhìn người của Thiên Hạ Nhất Kiếm tông, nói:

"Trước khi đánh, phải xác định một việc trước. Trong số các ngươi không có người nào quen biết Thánh Tử Ma Đạo chứ? Nếu có quen biết đối phương cũng không gửi thiệp mời cho các ngươi đâu nhỉ? Nếu ai có thì tự giác đứng ra đi"

Người của Thiên Hạ Nhất Kiếm tông cũng nhìn phía đối diện nói:

"Tốt nhất các ngươi cũng nên kiểm tra lại đi, không có ai quen Thánh Tử Ma Đạo sao? Có mang theo thịt chưa?

Mang theo công cụ chưa? Đã chuẩn bị để lúc nào cũng có thể giả vờ như đang nướng thịt dã ngoại chưa?"

Nghe vậy, Đông Húc vừa mới tới hoang mang ra mặt.

Nhìn chung quanh một chút, tất cả mọi người đều đang xác định với nhau.

Mà ngay lúc này, hắn nhận được điện thoại của Chu Tự.

Dưới sự nghi ngờ ngạc nhiên, hắn giơ tay lên.

Trong khoảnh khắc thấy hắn giơ tay lên, sắc mặt mọi người tái nhợt, ngồi bệt xuống đất.

Ngay sau đó vỉ nướng được lấy ra, lửa được đốt lên trong nháy mắt, sau đó bày mấy xiên đã chuẩn bị từ trước.

Thậm chí có kẻ còn bắt đầu uống rượu.

Chỉ là bàn tay đang bê rượu lại không khỏi run rẩy.

Đông Húc càng hoang mang.

Hoàn toàn không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Cũng chính vào lúc này, cổng không gian xuất hiện.

Trong nháy mắt, người người cảm thấy bất an, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Dường như cánh cửa tử vong đang mở ra.

"Uống...uống rượu...ăn thịt đi"

Có người run rẩy nói.

"Uống, uống" Hai phe lúc trước còn muốn sống mái với nhau lại như thành bạn thân nhiều năm không gặp mà bắt đầu nói chuyện với nhau.

Đúng lúc này Chu Tự bước ra từ cánh cổng không gian.

Hắn thấy một đám người đang nướng thịt thì có chút nghi hoặc.

Người của Tu Chân giới thích ăn đồ nướng thế à?

Họ đi ngang qua vài nơi, có không ít người đều đang nướng thịt.

Thật là hâm mộ sự tự do của họ, không ai phải làm việc cả.

"Đã lâu không gặp"

Chu Tự chào hỏi.

Thu Thiển theo hắn đi ra, Lý Lạc Thư cũng đi ra.

"Các ngươi nướng thịt ở đây à?"

Chu Tự lại hỏi.

"Ac-"

Mặc dù Đông Húc không rõ là vì sao, nhưng mà hắn cảm thấy mọi người đều đang sợ hãi, dường như sắp phải đối mặt với chuyện gì đáng sợ lắm vậy.

Cuối cùng hắn gật đầu nói:

"Đúng vậy"

Thu Thiển:

"..."

Chẳng qua bao lâu, mọi chuyện trên biển đều đã truyền đến đây rồi.

Nếu như nàng đoán không sai, tin tức về đại hôn của Thánh Tử Ma Đạo rằng ai dám gây chuyện sẽ bị giết chết đã truyền khắp Tu Chân giới.

Cả một tháng sau đó, có lẽ toàn bộ Tu Chân giới đều sẽ lâm vào trạng thái nghỉ lễ.

Nước biển đều đã bị Thánh Tử đánh cho khô cạn, những người khác lại dám lấy đầu của mình ra cược mà làm trái lại à?

"Cái này cho ngươi, mùng 10 tháng sau ta và Thu tỷ kết hôn, ngươi nhớ xin nghỉ hai ngày. Đúng rồi, tông môn các ngươi có được xin nghỉ phép không?"

Chu Tự hỏi.

Không đợi Đông Húc trả lời, một người đàn ông của Thiên Hạ Nhất Kiếm tông lập tức đứng lên nói:

"Vị đạo hữu này có điều không biết rồi, Thiên Hạ Nhất Kiếm tông chúng ta tháng sau có bảy ngày nghỉ, thoải mái xin nghỉ phép, muốn nghỉ thế nào thì nghỉ. Không có vấn đề gì cả"

Đông Húc:

"..."

"Thật sao? Vậy ta an tâm rồi"

Giao thiệp mời và bánh kẹo cho Đông Húc xong, ba người Chu Tự cũng nhanh chóng rời đi.

Mọi người ăn đồ nướng trong mười phút, sau khi xác định Thánh Tử Ma Đạo sẽ không quay lại, từng người một quẳng chén đứng lên.

Trong nháy mắt khí thế đã quay lại trạng thái đối kháng.

"Tháng sau tái chiến, ở chỗ này không gặp không về, ai không đến thì là chó nhé.

Thú tu phẫn nộ quát lên.

"Tháng sau không được.

Người của Thiên Hạ Nhất Kiếm tông cự tuyệt.

"Vì sao lại không được, sợ rồi à?"

"Đại hôn của Thánh Tử Ma Đạo là quy cách của người thường, nói cách khác còn có ba tháng tuần trăng mật"

"Vậy thì đúng là không được, vậy thì ngày 15 tháng 9, ở chỗ này không gặp không về.

"Không gặp không về, ai không đến chính là chó"

"Đến lúc đó nhất định cho các ngươi biết sự đáng sợ của thú tu chúng ta, các ngươi cái đám rác rưởi này"

"Một đám súc sinh, tháng chín các ngươi chết chắc rồi"

Song phương mắng một hồi, rồi ai về nhà nấy, một chút dấu hiệu động thủ cũng không có.

Làm Đông Húc ở một bên nhìn nghệt cả ra.

Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Chỉ trong nửa ngày ngắn ngủi, đại hội luận đạo của Tu Chân giới bị hủy bỏ, thăm dò bí cảnh bị đình chỉ, tín đồ Chư Thần thì đi ẩn nấp.

Dường như tất cả mọi người đều gặp phải đại nạn.

Người người cảm thấy bất an không dám vọng động.

Ngay sau đó một lưu ảnh thuật pháp được truyền ra, chính là tình cảnh trên biển. Trăng sáng mọc trên biển, vạn cổ một gốc xanh, cự nhân lập thiên địa, có thiên hỏa đồng hành.

Dùng quyền giết cường địch, không gian méo mó vỡ nát, hải vực khô cạn, thần quốc nát bấy.

Kẻ giết người chính là Thánh Tử Ma Đạo, vì đại hôn sắp tới nên thấy có phiền phức nào manh nha xuất hiện liền xuất thủ trấn áp diệt sát.

Bóp chết tất cả từ trong trứng nước.

Thánh Tử Ma Đạo khát máu tàn nhẫn, căn bản không nói đạo lý.

Hắn chính là tất cả đạo lý.

1112 chữ

Chương 1097: Không Diệt Khẩu Được Rồi

"Ông trời ơi, nhân cách thứ ba của Chu Tự lại chạy ra ngoài rồi, giết đến mức toàn bộ Tu Chân giới đều sợ"

Tô Thi nhìn điện thoại hoảng sợ nói.

Vẻ mặt Chu Ngưng Nguyệt vô cùng nghi hoặc.

Sau đó nàng nhận lấy điện thoại xem, cả người đều ngây ngẩn ra.

Thế mà lại không được xem trực tiếp, lỗ to rồi. Nàng ăn quả Bất Tử, cảm thấy trước đó nên đi cùng mới phải.

Nhưng nhìn đồ ăn trên mặt bàn lại cảm thấy ở chỗ này cũng không tệ.

"Tông môn ta có thi đấu với những tông môn khác, nghe nói cũng bị ngừng rồi"

Hàn Tô kinh ngạc nói.

Thế mà hôn lễ của Thánh Tử Ma Đạo lại có ảnh hưởng lớn như vậy.

Hoặc là nói quả nhiên Thánh Tử Ma Đạo khát máu khủng bố như trong truyền thuyết.

"A, không chỉ có như vậy đâu, nghe nói ma môn đều đã tổ chức ra đội ngũ tuần tra toàn bộ Tu Chân giới. Chỉ sợ có người ăn phải quả đắng của Thánh Tử"

Tô Thi nói xong liền đem video gửi vào trong nhóm.

Nhân tiện tag luôn Chu Tự:

"Có thể dạy ta trăng sáng mọc trên biển không?"

Hàn Tô nhìn điện thoại, kinh ngạc ra mặt.

Ngươi chỉ hỏi cái này à?

"Ngươi muốn học à? Để ta nói với mẹ ta, nàng biết đó"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Tô Thị:

"..."

Không cần, đại di nghiêm khắc lắm.

Chu Tự vừa đến Biên Giới Thành, vẻ mặt nghi hoặc mở điện thoại ra.

Đã giờ này rồi ai còn nhắn tin cho hắn vậy?

Vừa nhìn đã thấy là Tam lão bản gửi video đến.

Nghi hoặc một chốc rồi hắn cũng bấm vào xem thử.

Sau đó mặt lộ vẻ kinh ngạc, vành tai cũng đã ửng đỏ lên.

Thế mà phát ngôn lúc trước ở Trật Tự Quốc Độ của hắn bị quay lại rồi.

Cực kỳ giống đang tỏ tình với hoa khôi ngay trước toàn trường.

Loại cảm giác mọi người đều đang nhìn hắn, chỉ trỏ rồi cười nói, nhất thời sự xấu hổ trong lòng bùng nổ.

Xem ra phải giết Tam lão bản để diệt khẩu mới được.

Thu Thiển đỏ mặt nói:

"Bây giờ biết xấu hổ rồi hả?"

Chu Tự nghi hoặc:

"..."

Thu tỷ cũng xem rồi?

Xem kỹ thì hắn thấy Tam lão bản gửi video lên nhóm.

Xong luôn, không diệt khẩu được rồi.

Trong nhóm có mấy người hắn đánh không lại.

Kiếp này xem như bỏ.

Sau đó điện thoại của hắn rung lên, nhìn thì thấy là mẹ.

Xong luôn, kiếp này bỏ thật rồi.

Mẹ cũng đã biết rồi, cứ tiếp tục thế này thì cả Tu Chân giới đều sẽ biết hết.

"Con trai, nghe thấy không?"

Điện thoại truyền đến giọng của Liễu Nam Tư.

"Mẹ, có chuyện gì không? Con đang bận, nếu không có gì thì con cúp máy trước đây.

Bây giờ Chu Tự không muốn nghe mẹ nói.

"Ta vừa mới xem được một đoạn video, nghe cha ngươi bảo người kia chính là ngươi, cái câu gì mà trăng sáng mọc từ biển của ngươi học ở đâu đấy, ta cảm thấy không được bài bản lắm"

Liễu Nam Tư nói.

Chu Tự:

Người chỉ hỏi một câu vô vị vậy thôi à?

"Tô Thi bảo nàng muốn học, ngươi dạy nàng đi"

Chu Tự nói.

"Thật sao? Vậy để lát ta kêu Chu Tước tìm nàng"

Liễu Nam Tư cười đáp:

"Những lời kia là ngươi nói sao? Cô vợ mà mẹ tìm cho ngươi tốt chứ? Ngươi đây là sợ không cưới được à? Thu Thiển quả nhiên là nàng dâu tốt của ta, đúng rồi, các ngươi định khi nào có con?"

"Mẹ, hôm nay ta thật sự rất bận, hay là để khi khác nói đi"

Chu Tự nói.

Người biết ta thích Thu Thiển là được rồi, không cần phải nói ra như thế đâu.

Lộ rõ thần khí lãnh tụ Ma Đạo của các ngươi, nói cái gì chính là cái đó.

Không cần nghĩ nhiều hỏi nhiều.

"Mẹ chỉ gọi đến để khen ngươi vài câu, những lời khi nãy nói rất hay, hôn lễ của Thánh Tử ta sắp đến vậy mà ngươi cứ phải xuất hiện ngay lúc này, đây là muốn phá hoại, gây hấn à..."

"Mẹ, điện thoại mất tín hiệu rồi, cúp đây.

Chu Tự nghe không lọt nữa, cúp máy luôn.

Chịu không nổi rồi. Mẹ cũng không biết để lại mặt mũi cho hắn.

"Là điện thoại của sư nương à?"

Lý Lạc Thư đứng bên cạnh hỏi. "Ừm, lải nhải miết"

Chu Tự ghét bỏ nói. "Ta thấy sư nương tốt lắm mà"

Lý Lạc Thư nói.

Chu Tự:

"..."

Bàn chuyện bạn gái với ngươi thì ngươi sẽ không thấy nàng tốt nữa.

"Đi thôi, ta dẫn đại ca đi dạo. Sẵn tiện phát thiệp cưới luôn, rồi sau đó đi gặp đám Thần Thái Dương"

Chu Tự nói.

Rất nhanh họ đã đi vào Biên Giới Thành.

Lý Lạc Thư mở cửa.

Tín đồ quan môn cứ thế thình lình xuất hiện ngay trước mặt hắn.

"Hoan nghênh quang lâm"

"Cam on."

Lý Lạc Thư gật đầu.

Sau đó vươn tay ra mở cánh cửa lớn.

Chu Tự với Thu Thiển đều cảm thấy kinh ngạc.

Lần đầu tiên thấy một người bình tĩnh như vậy, hơn nữa còn có thể giao lưu với Tín đồ quan môn.

Không hổ là đại ca.

Đợi sau khi đi vào, Chu Tự đặt thiệp cưới với mứt kẹo sau lưng Tín đồ quan môn.

Hắn hỏi:

"Ta với Thu tỷ sắp kết hôn rồi, ngươi có tiện đến không?"

Thu Thiển cũng chân thành hỏi:

"Đến lúc đó ta bảo Thất Thiên dẫn ngươi đi nhé?"

Tín đồ quan môn ngồi xổm ở một góc giống như không nghe thấy gì hết.

Sau khi hai người Chu Tự đặt thiệp cưới với mứt kẹo xong thì tiếp tục đi vào trong, chưa đi được bao lâu, họ ngoái đầu nhìn thì thấy những thứ đó đã được Tín đồ quan môn lấy đi rồi.

"Thì ra ở đây cũng có một tín đồ đặc biệt như vậy"

Lý Lạc Thư bội phục nói.

Chu Tự gật đầu.

Tín đồ quan môn quả thật có chút kỳ quái.

Nhưng mà hình như nàng chưa từng rời khỏi đây, luôn ở đây đóng cửa.

Cũng không biết nàng là người của thời đại nào.

1112 chữ

Chương 1098: Dọa

Sau khi đi vào trong, Chu Tự bắt đầu giới thiệu về Biên Giới Thành.

"Nghe nói lúc nữ thần Trí Tuệ xuất hiện thì hồng nguyệt sẽ theo sau xuất hiện, ta cảm giác trên đó hiện ra đủ loại quyền hành. Đợi khi nào rảnh lên kia xem thử. Ở đây ta vẫn có thể sử dụng sức mạnh trên kia, chỉ là phải nhờ Thất Thiên giúp"

Chu Tự nói.

Chu Tự vừa dứt lời, Lý Lạc Thư còn chưa kịp đáp lại thì có một bóng dáng xuất hiện bên cạnh họ:

"Các ngươi đang kêu ta sao?"

Người đó chính là Thất Thiên trong dáng vẻ thiếu nữ.

"Đúng là Thất Thiên kìa"

Lý Lạc Thư có chút kinh ngạc.Đây là lần đầu tiên hắn thấy dáng vẻ của Thất Thiên.

"Ngươi là...à, ta nhớ ra ngươi rồi, là con trai của to con. Ngươi đến cứu ta ra ngoài sao? Ta cảm thấy ở đây cũng khá tốt"

Thất Thiên đi đến bên cạnh Thu Thiển nói.

"Ngươi đừng mơ tưởng ra khỏi đây, khoảng thời gian gần đây ngươi không ra ngoài được đâu"

Chu Tự nói.

Lúc này Thu Thiển đưa thiệp cưới với mứt kẹo đến "Cho ngươi, Chu Tự hỏi qua rồi, ngày 9, 10, 11 ngươi có thể ra ngoài "Thật sao?"

Thất Thiên phấn khởi nhảy cẫng lên.

Sau đó Chu Tự đưa thiệp cưới với mứt kẹo cho Đại Địa Thần

Khuyển, Hầu Trầm và ba vị Cẩu trưởng lão.

Hắn đưa cho Hầu Trầm hai phần:

"Ngươi nhớ đưa cho em gái ngươi, à phải rồi hôm nay em gái ngươi không đi làm à?"

"Hôm nay nàng xin nghỉ"

Hầu Trầm giải thích.

Chu Tự cũng không quan tâm.

Họ cũng không phải ông chủ độc ác, một năm có mấy ngày nghỉ phép cũng là lẽ hiển nhiên.

"Các ngươi dẫn đại ca ta đi dạo quanh đi"

Chu Tự nói.

Lần đầu tiên Lý Lạc Thư lần đến đây đương nhiên phải đi thăm thú một chút.

Sau đó Chu Tự dẫn Thu tỷ đi vào Đại Địa Chi Môn, gặp được nữ thần Đại Địa vừa mới ngủ dậy.

Tiếp theo họ đưa thiệp cưới với mứt kẹo lên.

"Kết hôn rồi?"

Nữ thần Đại Địa có chút bùi ngùi nói:

"Có nhiều người đến tham dự không?"

"Cũng khá nhiều"

Thu Thiển đáp.

Nữ thần Đại Địa suy tư một chốc rồi nói:

"Ở đây một chút đi, ta tặng lễ vật cho ngươi. Còn về phần Chu Tự...có thể đi thăm những vị thần khác trước.

Sau khi được Thu Thiển đồng ý, Chu Tự chỉ đành rời khỏi đây trước.

Theo lý mà nói thì không có vấn đề gì vì dù sao thì nữ thần Đại Địa cũng là cô của Thu tỷ.

Nhưng mà ai biết được Thần Minh có tình thân gì không.

Lưỡng lự một chốc, hắn lấy Vĩnh Ám Chi Nhẫn ra, đặt kế bên Thu tỷ.

"Vậy ta đi đây"

Nói xong thì hắn quay lưng rời khỏi.

Thu Thiển:

Nữ thần Đại Địa cười nói:

"Hắn đúng là rất lo ngươi sẽ xảy ra chuyện "Lần nào suy nghĩ của hắn cũng có chút kỳ lạ"

Thu Thiển nhìn có vẻ như oán trách nhưng thật sự trong đôi mắt lại ánh lên chút vui vẻ.

"Được thôi, ngươi cứ đứng bên cạnh Thí Thần Đao đi, không ảnh hưởng tới việc ta đưa lễ vật cho ngươi"

Nữ thần Đại Địa đứng dậy khỏi ngai vàng:

"Thứ này sẽ không ảnh hưởng ngươi tu luyện bình thường, cũng có thể sử dụng trọn vẹn thần lực của ngươi"

Sau khi Chu Tự rời khỏi Đại Địa Chi Môn, đầu tiên là đi đến Phong Bạo Chi Môn.

Muốn vào trong cần có mầm mống quyền hành, còn có thể thể cho Chu Thiên Linh Khí Đoàn tấn thăng nhanh hơn chút.

Sau khi đi vào, hắn thấy vậy mà nơi này lại có đỉnh núi, xung quanh còn có bão táp vô tận, mà Thần Điện lại ở ngay chỗ này.

Chu Tự đi từng bước đến chỗ Thần Điện.

Lúc này đến dưới Thần Điện, Thần Phong Bạo ngồi trên ngại thần trên cao nhìn Chu Tự.

Mắt hắn ánh lên chút phẫn nộ.

"Ồ, lại gặp nhau rồi"

Chu Tự cười chào hỏi.

Lúc này, Thần Phong Bạo cứ nhìn chằm chằm đối phương, giống như vô cùng bất ngờ vì có thể gặp được Chu Tự.

"Ta nói ngắn gọn thôi, nơi này là địa bàn của ta, bây giờ ngươi đang nằm trong lòng bàn tay ta. Mặc dù đây là người kế vị của các ngươi, nhưng không phải các ngươi nói gì cũng được"

Thần Phong Bạo nhìn chằm chằm Chu Tự, nghiến răng nghiến lợi nói:

"Nhân loại, ngươi đúng là âm hồn bất tán"

Chu Tự nhún vai nói:

"Là do khí vận của ngươi không tốt, vận mệnh đã an bài vậy rồi. Được rồi, giao hạt giống quyền hành đâu để ta thăng cấp dễ hơn"

"Hạt giống quyền hành?"

Thần Phong Bạo hoài nghi hỏi:

"Nó có ích gì với ngươi?"

"Nói rồi ngươi cũng không hiểu đâu, mau giao hạt giống ra Chu Tự đáp.

Hồi trước phải cần hạt giống quyền hành để điều khiển quyền hành còn bây giờ thì không cần nữa.

Nghĩ đến đây hắn lại nói tiếp:

"Đúng rồi, làm thêm một cái Quyền Trượng Phong Bạo đi để ta dễ sử dụng quyền hành ở đây"

Thần Phong Bạo:

"..."

Này là giọng điệu ra lệnh đây mà, điều này khiến hắn thấy cực kỳ khó chịu.

"Ta được lợi gì?"

Thần Phong Bạo hỏi.

"Sau này ta bảo kê ngươi"

Chu Tự nói.

Thần Phong Bạo:

"...Nếu ta không đồng ý thì sao?"

"Ngươi sợ bị ta xóa sổ không?"

Chu Tự ngừng một lúc rồi lại nói:

"Nếu không sợ thì đừng đồng ý, còn nếu sợ thì tốt nhất nên đồng ý.

Thần Phong Bạo nhìn Chu Tự, cảm giác lồng ngực có phần ngột ngạt không sao hết được.

Người này giết hắn rồi mà vẫn không chịu buông tha cho hắn.

Thấy Thần Phong Bạo đang do dự, Chu Tự cảm thấy người này dễ đối phó hơn nữ thần Băng Tuyết.

Nữ thần Băng Tuyết không sợ chết.

Chết rồi mà vẫn còn bị ngươi uy hiếp? Vậy chết thì có ích gì? Hay ngươi trực tiếp giết ta luôn đi.

Đây chính là nữ thần Băng Tuyết.

Không có cách nào để đối phó nàng.

1108 chữ

Chương 1099: Phe Nào

Sau khi đi ra khỏi Phong Bạo Chi Môn, Chu Tự cầm hạt giống quyền hành và Quyền Trượng Phong Bạo.

Quyền Trượng thì đưa cho Thu tỷ, như vậy mới có thể triệu hồi bất cứ lúc nào.

Sau đó hắn đi vào cửa Hắc Dạ.

Nhìn xung quanh một chốc, vẫn là bầu trời sao như ban đầu, chỉ là trên ngai vàng đã không còn ai.

"Thật sự bỏ trốn rồi à?"

Chu Tự thấy hoảng kinh khủng.

Mặc dù đã biết trước nhưng khi thật sự đến đây xem thì cảm thấy khó mà tưởng được.

Hắc Dạ không đơn giản, rõ ràng đã đề phòng nàng rồi nhưng trong lúc họ lơ là thì nàng đã trốn ra ngoài.

Nếu không phải Nguyệt tỷ lanh lợi, đến bây giờ họ cũng còn chẳng biết gì cả.

Còn ngốc nghếch chạy qua đây đưa thiệp mời.

Quan sát trước sau một lúc, Chu Tự mới quay người rời đi.

Ở đây quả thực không có bóng dáng của Hắc Dạ, chỉ là hắn có chút tò mò.

Nếu như đặt Toàn Tri Chi Nhãn vào trong cánh cửa thì liệu có phân ra được một Hắc Dạ khác nữa không?

Nhưng mà hắn sẽ không làm thế, vì chìa khóa này không được phép xảy ra sai sót.

Hắc Dạ chỉ có một con mắt bên ngoài thôi kinh khủng vậy rồi, nếu có được cả đôi Toàn Tri Chi Nhãn thì chắc chắn họ không thể chống lại.

Nhốt trước đã.

Sau đó hắn gặp nữ thần Băng Tuyết.

Sẵn tiện phát luôn thiệp cưới.

"Kết hôn?"

Nữ thần Băng Tuyết khó tin hỏi:

"Bộ dạng này của ngươi cũng có thể kết hôn được hả?"

"Nói gì đấy? Ta thì sao chứ?"

Chu Tự bất mãn đáp.

"Kết hôn cũng không thả bọn ta ra, ngươi không có thành ý"

Nữ thần Băng Tuyết khinh thường nói.

Chu Tự:

"..."

Không thả ra được.

"Hắc Dạ ra ngoài rồi đúng không?"

Nữ thần Băng Tuyết đột nhiên hỏi.

"Ngươi biết à?"

Chu Tự kinh ngạc.

"Sao mà không biết chứ, trước khi trốn ra ngoài nàng còn cố tình qua chào hỏi ta. Đồ nữ thần đáng ghét, xấu tính xấu tính Cơn tức của nữ thần Băng Tuyết càng tăng lên:

"Không được, ta nuốt không trôi cục tức này, đi, chúng ta ra ngoài giết nàng"

Chu Tự:

"Ngươi không được đi.

Nữ thần Băng Tuyết sững người, thở dài nói:

"Chết rồi cũng không được tự tại, chuẩn bị người kế vị thì có nghĩa lý gì chứ?"

Chính vì như vậy, Chu Tự mới không biết làm thế nào để uy hiếp nữ thần Băng Tuyết.

Người này vốn không sợ chết.

"Đợi ta khống chế được nhiều hơn, có lẽ sẽ có thể ra ngoài, các ngươi chờ đi.

Chu Tự thật lòng an ủi.

"Ngươi mở được mấy cánh cửa rồi?"

Nữ thần Băng Tuyết hỏi.

"Còn thiếu một cánh cửa cuối cùng"

Chu Tự đáp. "Thần Quang Minh?"

Nữ thần Băng Tuyết hả hê hỏi.

"Vậy ngươi khó khăn rồi, Thần Quang Minh vẫn còn sống, nếu cửa bị mở ra nhất định sẽ bị hắn triệu hồi"

Chu Tự kinh ngạc, thì ra còn có thể như vậy.

Hàn huyện thêm mấy câu rồi Chu Tự mới đi đến trước Thần Điện của Thần Thái Dương.

Lúc này Thần Thái Dương ngồi trên thần toạ cao tít, hắn một tay chống cằm nhìn Chu Tự, trên mặt còn cười đầy bí hiểm.

"Nhìn ngươi cứ thấy rất đáng ghét"

Chu Tự nói.

"Thật sao?"

Thần Thái Dương cười đáp:

"Chắc là bị khí chất của ta áp đảo"

"Đến đây, ta có đồ cho ngươi"

Nói xong Chu Tự liền lấy đồ ra.

"Thiệp mời?"

Thần Thái Dương nhận lấy đồ mặt lộ vẻ kinh ngạc.

"Ừm, các ngươi không thể ra ngoài, nhưng ta vẫn hy vọng các ngươi có thể cảm thấy vui vẻ một phần nào đó"

Chu Tự cười nói.

Thần Thái Dương:

"..."

"Hỏi ngươi chuyện này, ngươi thấy nữ thần Hắc Dạ là người như nào?"

Chu Tự hỏi.

"Nàng trốn ra ngoài?"

Thần Thái Dương hỏi.

"Ừm, ra ngoài rồi"

Chu Tự gật đầu.

Nữ thần Hắc Dạ không giống những Thần Minh khác, tuy nàng chết sớm nhưng để lại Toàn Tri Chi Nhãn.

Hơn nữa khi sống lại thì lập tức lấy mất ba loại hạt giống quyền hành quan trọng, thuận thế thoát khỏi sự hủy diệt của thời đại Thần Minh.

Quá xảo quyệt.

"Xem ra ngươi chưa phòng bị, nhưng mà này cũng bình thường, vả lại khi đi nàng cũng nói rõ rằng Chư Thần sẽ trở về. Thời khắc cuối cùng sắp đến rồi"

Thần Thái Dương nhắc nhở.

"Sắp đến là khoảng khi nào?"

Chu Tự hỏi.

“10 năm 8 năm, đâu có ai biết được chính xác, đến cấp Thần Minh này thì một trăm năm cũng không dài"

Thần Thái Dương nói.

Chu Tự không mấy quan tâm, việc Chư Thần trở về cũng không liên quan quá nhiều đến hắn.

Với thực lực của hắn cũng không có tác dụng gì.

Thần Phong Bạo cũng giết không được, vậy thì đánh Thần Minh chân chính thế nào?

Cho nên vẫn là lo cho tốt phần nhỏ này của bản thân đã.

Còn về phần Hắc Dạ, tính sổ nàng sau.

Nhưng mà Nguyệt tỷ có nói phải xem những lần giao dịch tiếp theo.

Nói không chừng Hắc Dạ mới là điểm đột phá cuối cùng.

"Đúng rồi, ngươi biết cái gì là di tích lịch sử không?"

Chu Tự hỏi.

"Thời đại trước thời đại Thần Minh được bọn ta gọi là di tích lịch sử. Vì những ghi chép về thời đại đó rất ít nên được gọi là di tích Thần Thái Dương nói.

Chu Tự gật đầu.

Vậy có nghĩa là phải đi ra xa ngoại thành Thần Vực mới có thể xác minh được thời đại trước Thần Minh.

Sau khi cưới phải bỏ chút thời gian đi xem thử.

Nhưng điểm mấu chốt là phải đi được về được.

Tìm Lý Lạc Thư cùng đi chắc là có thể thành công.

Những cái khác Chu Tự cũng không hỏi nữa, hôm nay là đến phát thiệp chứ không phải đến hỏi chuyện.

"Đợi một chút"

Thần Thái Dương gọi Chu Tự lại rồi nói:

"Nếu như Chư Thần quay về, ngươi sẽ đứng bên phe nào?"

"Ta?"

Chu Tự chỉ bản thân rồi đáp:

"Đương nhiên là Tu Chân giới"

1094 chữ

Chương 1100: Không Liên Quan

Bản thân là con trai của chuyên gia về Ma Đạo thì đổi phe thế nào được.

"Có muốn giúp ta sống lại không? Ta sẽ đứng qua phe của ngươi"

Thần Thái Dương hỏi.

"Ngươi muốn cải tà quy chính sao?"

Chu Tự ngạc nhiên.

"Cũng có thể nói như vậy, thực lực của ta không tồi, ngươi có muốn cân nhắc một chút không?"

Thần Thái Dương cười hỏi.

"Không cân nhắc, phiền phức lắm"

Chu Tự từ chối thẳng.

Sau đó quay người rời đi.

Thần Thái Dương:

"..."

Đi ra từ chỗ của Thần Thái Dương, Chu Tự phát hiện Thu Thiển vẫn còn ở chỗ nữ thần Đại Địa.

Không còn cách nào khác, hắn chỉ có thể đi vào trong xem thử.

Mời vừa đi đến dưới cây đại thụ, hắn đã thấy vậy mà nữ thần Đại Địa lại đang sờ mặt của Thu tỷ.

"..."

Đang làm gì vậy?

"Giúp cho làn da của vợ ngươi tốt hơn.

Giọng nói của nữ thần Đại Địa truyền đến.

Vẻ mặt Chu Tự kinh ngạc, đây chính là quà cưới sao?

Đây là cho Thu tỷ hay cho hắn vậy?

Suy ngẫm một chốc, Chu Tự cảm thấy chắc là cho hắn.

Dù sao làn da Thu tỷ tốt thì hắn sẽ được lợi.

"Xong rồi"

Nữ thần Đại Địa lui về sau một khúc rồi cười nói.

Lúc này, Chu Tự thấy Thu tỷ xoay người lại.

"Có gì khác ban đầu không?"

Thu Thiển chạm mặt mình rồi hỏi.

Chu Tự nhìn trên nhìn dưới, sau đó nói:

"Tóc bên tại nhiều hơn một sợi Thu Thiển:

"..."

"Thực sự nhìn không ra, nhưng mà chạm thử làn da chắc sẽ không giống lúc trước"

Nữ thần Đại Địa cười nói.

Sau đó nàng lui về ghế thần rồi nằm thẳng xuống đó.

Ý tứ rất rõ ràng đó là bọn ngươi có thể đi rồi.

Chu Tự nắm lấy tay Thu tỷ bước ra ngoài.

"Thu tỷ, quà cưới của nữ thần Đại Địa là gì?"

Hắn hỏi.

"Đại Địa quyền hành"

Mặt Thu Thiển lộ ra nụ cười xấu xa nói:

"Nàng nói có thể giúp ta sử dụng thần lực tốt hơn, vả lại đại địa có sức sống vô tận, có thể giúp thân thể ta tốt hơn chút. Chính là da thịt tốt lên thì khi bị thương sẽ dễ dàng hồi phục hơn. Tối nay có muốn xem thử tình huống cụ thể không?"

"Thu tỷ, ta là một người đứng đắn Chu Tự vừa suy nghĩ vừa đoán xem là da thịt ở chỗ nào tốt hơn.

Nhưng mà nếu muốn tốt hơn thì có thể tốt đến cỡ nào?

Trước đây đã rất tốt.

Đôi mắt xinh đẹp của Thu tỷ khẽ động, trong lòng nghĩ mình bị chê rồi, tối nay ăn gì đây?

Nhất thời, Chu Tự cảm thấy dạ dày hơi đau.

Nhìn Thu tỷ một lúc, phát hiện không khí có chút lạnh.

Cái này mà cũng ghi thù đấy à?

Đợi sau khi ra khỏi đây, Chu Tự đưa Quyền trượng Phong Bạo cho Thu tỷ:

"Mới lấy được, vẫn là Thần Phong Bạo dễ nói chuyện, ta muốn thì hắn cho luôn"

Thu Thiển:

"..."

Sau đó họ tụ hợp với Lý Lạc Thư, còn phải đi đến chỗ khác nữa.

Vẫn còn chưa phát thiệp cho Chung Hổ, Thần Vận Mệnh cũng vậy.

Còn lại là đám người ở thư viện, cũng không cần quá để ý.

Cha mẹ sẽ mời mấy người sư phụ với Nhị thúc.

"Đại ca, nơi này đúng là đáng gờm, ta quan sát một lát thì phát hiện hoàn toàn không thể lay động được nơi này"

Lý Lạc Thư cau mày nói:

"Cảm giác có một nguồn năng lượng không tưởng tượng được khiến cho tất cả mọi thứ nơi này ổn định.

Chu Tự không khỏi khâm phục, hắn không nhận ra điều này.

Vẫn là đại ca lợi hại.

Lý Lạc Thư cũng khâm phục Chu Tự, hắn tung hoành Tu Chân giới lâu vậy cái gì cũng chưa từng gặp qua, vậy mà Chu Tự chỉ luẩn quẩn trong nhà không lo thế sự lại tìm được nơi này.

Vượt mức bình thường.

Họ trò chuyện vài câu thì không chú ý đến những thứ này nữa.

Rời khỏi Biên Giới Thành, Chu Tự nhớ ra quên mất trả lời tin nhắn của Tam lão bản.

Chu Tự:

"@Tô Thị, Tam lão bản, ta đã nói với cha mẹ Nguyệt tỷ là ngươi muốn học rồi, chắc Chu Tước đang đi tìm ngươi đó."

Tô Thị:

"Thật quá đáng"

Chu Tự:

"Cố lên!"

Tô Thi gửi nhãn dán chu môi:

"Không thèm để ý bọn ngươi nữa"

Chu Ngưng Nguyệt:

"Không liên quan đến ta"

Thu Thiển:

"Cũng không liên quan đến ta"

Chu Tước:

"Cũng không liên quan đến ta, mệnh lệnh của phu nhân"

Tô Thi lại gửi nhãn dán chu môi qua:

"Không thèm để ý Chu Tự Chu Tự:

"..."

Sao lại phải lặp thêm lần nữa.

Về việc có đáp lại hay không thì cũng không sao.

Tam lão bản cũng thường không thèm đáp họ.

Sau đó Chu Tự lại hỏi vị trí của Chung Hổ.

Lúc này Chung Hổ đang làm việc ở vườn thú đột nhiên bị hỏi vị trí cảm thấy vừa được quan tâm vừa lo sợ.

Sau đó hắn kích động nhắn vị trí của mình qua.

Trong chớp mắt, cửa không gian mở ra, Chu Tự bước ra ngoài.

Chung Hổ nhìn đến sửng sốt, gu của Thánh Tử quá cao rồi.Đúng là khủng khiếp.

"Sao ngươi đến vườn thú làm việc rồi?"

Chu Tự kinh ngạc hỏi.

"Trải nghiệm thử"

Chung Hổ ngại ngùng đáp.

"Lương bao nhiêu?"

Lý Lạc Thư hỏi tiếp.

Hắn thấy ở đây cũng có bảo vệ nên hỏi thử một chút.

Chung Hổ nhìn sơ qua Lý Lạc Thư, cảm thấy người này vừa quen thuộc vừa như chưa gặp bao giờ.

Nhưng mà câu đầu tiên vẫn đáp:

"Một tháng 3500 tệ"

"Vậy cũng không tồi"

Lý Lạc Thư gật đầu.

Chu Tự thầm mừng rỡ, không nhiều bằng hắn.

Bản thân mình cũng là một người có thu nhập cao.

"Cái này cho ngươi, đến mùng 9 nhớ nghỉ phép, hôn lễ chính thức vào ngày 10"

Chu Tự đưa thiệp cưới với bánh kẹo.

Thấy vậy, Chung Hổ nhận bằng hai tay, nói rằng nhất định sẽ đến.

1126 chữ

Chương 1101: Xấu Hổ Quá "Đúng rồi.

Hắn có hơi khó xử hỏi.

"Ta có mấy người họ hàng, có thể dẫn theo không?"

"Tùy thôi, ngươi cứ dẫn theo đi, vẫn sẽ có chỗ ngồi" "Hơi...hơi đông"

Chung Hổ nói khẽ.

"Không sao, nhiều người thì náo nhiệt"

Chu Tự đáp.

Có thể thêm bao nhiêu người? Có thể thêm một bàn nữa không?

"Vậy...vậy thì tốt Chu Hổ thở phào nhẹ nhõm.

Thu Thiển nhìn, luôn cảm thấy họ hàng của Chung Hổ không bình thường lắm.

Lại trò chuyện vài câu, mấy người Chu Tự mới mở cửa không gian rời đi.

Lần này là đi đến chỗ Thần Vận Mệnh.

Đến trước cửa nhà họ, Chu Tự chợt nhớ ra:

"Ta đột nhiên nhớ ra, nếu dẫn theo người nhà thì có phải chỉ cần một bao lì xì thôi không?"

"Theo lý thì là vậy.

Thu Thiển gật đầu.

"Cảm thấy có hơi lỗ"

Chu Tự vốn định chuẩn bị một phần nhưng lần này lại lấy ra hai phần.

Xong rồi thì hắn mới nhấn chuông cửa:

"Chúng ta vào tham quan thử nhà này đi, thật sự rất to, sửa sang lại vô cùng tốt. Không biết lúc còn sống liệu chúng ta có mua nổi không"

"Ta cảm thấy căn mà chúng ta đang ở cũng tốt mà"

Thu Thiển nói.

"Không tốt, con cái nhiều thì không còn phòng nữa"

Chu Tự lắc đầu nói.

"Đại ca, chúng ta vào tham quan phòng ốc đi"

Lý Lạc Thư ở bên cạnh nói.

Lúc này Dương Siêu đến mở cửa.

Đối phương còn chưa mở miệng nói thì Chu Tự đã đưa thiệp với bánh kẹo:

"Cái này là cho ngươi, còn phần của Thần Vận Mệnh để ta đưa"

Nói xong Chu Tự ba người họ đã bước vào trong:

"Đi, để ta dẫn đại ca tham quan một chút."

"Không phải..."

Dương Siêu lập tức nói:

"Trong nhà...có người"

Sau đó đã không kịp nữa rồi.

Chu Tự ba người họ xông vào thì thấy trên bàn ăn có một gia đình ba người đang ngồi.

Đôi vợ chồng trẻ, người đàn ông khoảng hai mươi tám chín tuổi, đầu đinh, rất có mùi vị đàn ông.

Người phụ nữ mặc một bộ đồ rộng rãi, trang điểm nhẹ.

Thần Vận Mệnh thì ngồi giữa họ, hình như đang rất vui.

Mà lúc này, ba người kia nhìn qua, vẻ mặt cả ba đều kinh ngạc.

"Thật, thật ngại quá, chúng ta lại đến lần nữa"

Nói xong Chu Tự dẫn người ra ngoài, lần nữa đến nhấn chuông cửa.

Việc này khiến cho nam nữ chủ nhân của ngôi nhà này sửng sốt.
"Tiểu Mệnh có nhà không?"

Chu Tự đứng trước cửa bình tĩnh hỏi.

"Có"

Dương Siêu gật đầu, đang muốn mở cửa.

Nhưng mà cửa lại bị Chu Tự chặn lại, hắn mỉm cười nói:

"Không có ở nhà à? Vậy không sao, thiệp mời ngươi giúp ta đưa cho hắn, bọn ta không làm phiền nữa"

Lúc này Thu tỷ đưa thiệp mời qua.

Đưa xong thiệp cưới thì ba người trực tiếp quay đầu rời đi.

Bất lịch sự, bất lịch sự quá rồi.

Nhưng mà sẽ không đi vào làm phiền ba người ăn sáng nữa.

Nhìn ba người đi vào cửa không gian, Dương Siêu đứng tại chỗ chìm vào mơ màng.

Ba người này thật là không thể tưởng tượng được.

Ba người xuất hiện trên đường phố, cảm giác hơi tiếc nuối.

"Vốn dĩ muốn tham quan căn nhà một chút, ai ngờ ngại đến không dám đi vào"

Chu Tự lắc đầu rồi thở dài.

"Ta cũng chưa xem bao giờ, lần sau phải đi mở mang tầm mắt.

Lý Lạc Thư nói.

Thu Thiển nhìn hai người này, nhất thời không nói nên lời.

Sau khi xác định không còn ai cần phát, Lý Lạc Thư liền về nhà đi ngủ.

Có thể ngủ tiếp mấy tiếng nữa, tối dậy trực ca đêm.

Cũng không đến nỗi tối sẽ buồn ngủ.

"Vậy chúng ta thì sao?"

Thu Thiển hỏi.

"Đến nhà Tam lão bản đón Nguyệt tỷ"

Chu Tự nói.

"Tam lão bản cũng không thèm quan tâm ngươi Thu Thiển cười nói.

"Nói như người ta thèm quan tâm nàng ấy vậy"

Chu Tự khinh thường nói.

Đợi đến khi đến chỗ Tam lão bản thì Chu Tự phát hiện Chu Tước đã ở đây.

Nàng ngồi trước mặt Tô Thi đang chỉ bảo gì đó.

Còn Tô Thi ngồi ngay ngắn, đang không ngừng đọc sách.

Thấy Chu Tự đi đến, nàng liếc một cái, ánh mắt lộ chút giận dữ.

Chu Tự giả vờ không thấy, sau đó dẫn Nguyệt tỷ đi.

"Bọn ngươi cứ bận tiếp"

Tô Thị:

"..."

Hàn Tô gật đầu cười, thuận miệng an ủi Tô Thị:

"Tối nay phát huy tốt một chút thì có thể học xong trước khi trời sáng "Kệ ngươi.

Tô Thi bắt đầu chăm chỉ đọc sách.

Trên đường trở về, Chu Ngưng Nguyệt vẫn còn ôm không ít đồ ăn, có trái cây với đồ ăn vặt.

"Nguyệt tỷ, ngươi còn ăn đồ ăn vặt hả?"

Chu Tự hơi bất ngờ.

"Ta không ăn gì mấy, nhưng mà là một chút thành ý của người ta nên ta chỉ có thể đem về thôi.

Chu Ngưng Nguyệt ôm đống đồ ăn vặt nói.

"Một chút thành ý của người ta?"

Chu Tự cẩn thận suy nghĩ một lúc rồi lại nói:

"Lúc đi về chỉ có ngươi tự dọn đồ thôi mà, Đại lão bản với Tam lão bản đầu nói cho ngươi mang đi"

"Tô Thi quên nói Chu Ngưng Nguyệt nhìn Chu Tự chân thành nói:

"Đứa trẻ tám tuổi có biết gạt người không?"

"Biết"

Chu Tự gật đầu lia lịa.

"Đó là đứa trẻ không ngoan"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Nguyệt tỷ năm sau ba mươi mốt rồi nhỉ?"

Thu Thiển mở miệng hỏi.

"Năm sau chín tuổi"

Chu Ngưng Nguyệt đáp.

"Năm ngoái mấy tuổi?" Chu Tự hỏi.

"Bảy tuổi"

"..."

Mất một lúc, họ đi đến cư xá lân cận, thuận tiện đi mua chút đồ để về nhà nấu cơm.

"Tối nay nấu đồ ăn ngon cho ngươi ăn"

Thu Thiển cười nói.

Nhìn thấy nụ cười này, Chu Tự cảm thấy bụng có hơi không khoẻ.

Còn Nguyệt tỷ thì không cảm thấy gì, không có cơm gì mà nàng không dám ăn.

Dù tối nay phải vào nhà vệ sinh nàng cũng không sợ.

Có lúc Chu Tự cảm thấy rất khâm phục Nguyệt tỷ.

Sau khi ăn xong cơm, Chu Tự sờ lên bụng vài lần, không có cảm giác gì.

Thuốc chưa ngấm sao?

1146 chữ

Chương 1102: Đang Load

10h tối.

Nguyệt tỷ về phòng ngủ.

Thu tỷ đi tắm.

Chu Tự cầm sách Viễn Cổ, không ngừng lật giở.

Hắn đang chuẩn bị cho cuốn cuối cùng của Hoang Cổ Kinh Thế Thiên Thư.

Đến giờ vẫn không biết quyển sách này ở đâu, chỉ biết bị một vị Thần Minh nào đó mang đi.

Cụ thể là vị Thần Minh nào thì không rõ.

"Dựa theo lý luận của Tam lão bản thì mỗi thời đại đều được mở ra từ một quyển sách "Vậy người đầu tiên nắm giữ quyền hành ở thời đại Thần Minh chắc là người nâm giữ cuốn Hoang Cổ Kinh Thế Thiên Thư"

Dựa theo lý luận này thì người đầu tiên chắc là Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần.

Nhưng mà Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần chỉ để lại quyển Sơn Hải, cũng không phải quyển Thượng Thương.

Chu Tự dựa vào ghế sofa, suy tư một chốc, cuối cùng lại lắc đầu.

"Cái này không hợp logic lắm. "Nếu thời đại là có người đọc sách mà mở ra thì đâu nhất định người đó sẽ trở thành kẻ mạnh nhất trong thời đại đấy"

"Trong giới tu chân, ba người mạnh nhất đều không phải người mở ra thời đại, họ chỉ là người đưa thời đại lên đỉnh cao thôi. Nói cách khác người mở ra thời đại kia sớm đã biến mất trong dòng sông Lịch Sử. "Nếu lý luận này được thành lập, như vậy người mở ra lực lượng quyền hành không nhất định sẽ có quyền hành mạnh nhất. Sau đó quyển sách bị Thần Minh khác lấy đi, mà hắn cũng vừa hay đưa thời đại lên đỉnh cao, cuối cùng lúc thời đại đi xuống thì hắn mang quyển sách đi "Ở thời đại Thần Minh người mạnh nhất là Thần Quang Minh, nói cách khác thì đồ vật có khả năng nằm trong tay hắn"

Vậy thì rất khó lấy được.

Chỉ có thể sau này hẵn tính.

Tiện thể nghĩ cách lấy được Toàn Năng Chi Thủ.

Toàn Tri Chi Nhãn là một đôi vậy thì Toàn Năng Chi Thủ cũng là một đôi.

Một nửa đang ở chỗ Thần Quang Minh, một nửa được xem như là chìa khoá.

Đợi tìm được rồi thì có thể lấy đó để uy hiếp Thần Quang Minh.

Chỉ là không biết đi đâu tìm.

"Cái này hỏi thử Bán Tiên đại sư, không biết có hữu dụng không"

Chu Tự lấy điện thoại ra nhắn tin cho đại sư.

Chờ một chốc không thấy đối phương trả lời tin nhắn.

Chắc là đang ngủ.

Ngày mai hỏi vậy.

Sau đó hắn lấy miếng ngọc thạch trước đó ra, tiện thể lấy luôn tàng bảo thư ra.

Quả nhiên cuốn sách đã có phản ứng.

Sau khi ngọc thạch hoà tan vào trong thì tàng bảo thư không cánh mà bay.

Tiếng lật sách không ngừng truyền đến.

Không lâu sau một trang mới mở ra.

Chu Tự chạm vào xem lần này sẽ xuất hiện nội dung gì.

Chỉ là vừa nhìn thử thì hắn cứ thế đứng hình.

Phía trên bất thình lình xuất hiện một dấu chấm tròn rồi kết nối lại thành một vòng tròn.

Phía dưới viết ra hai chữ trông rất bắt mắt: Đang load.

"Có kiểu này luôn sao?"

Cố Lộng Huyền Hư Chi Thần rất thời thượng nha, thế mà cũng chơi kiểu như này.

Nhưng mà nghĩ lại thì chuyện thanh máu sáng đèn ở phó bản, cái này cũng tính là bình thường.

Nhưng mà là thứ gì phải load chứ, việc này khiến Chu Tự hơi tò mò.

Nếu đã đang load thì chẳng có gì đáng để ý cả, cứ thẳng tay đóng lại rồi dẹp đi.

Load tiếp đi, ai biết được nó load đến khi nào mới xong.

Đến cả thanh tiến độ load cũng không có.

Đợi hắn dẹp sách vào thì Thu tỷ cũng đi từ trong ra.

Vẫn là để hắn giúp sấy tóc.

"Thu tỷ hôm nay mệt không?"

Chu Tự vừa sấy vừa hỏi.

"Cũng ổn.

Thu Thiển đáp.

Hôm nay thật sự cũng không bận lắm, chỉ là giữa đường thấy Chu Tự đánh nhau một trận nên cảm thấy việc cũng khá lớn.

Chu Tự nhìn xung quanh một chút, đôi mắt trộm ngắm, hôm nay bộ đồ ngủ của Thu tỷ hơi rộng.

Giống như một chiếc áo phông lớn, gió thổi một chút đã có thể nhìn thấy thứ gì đó.

Chính là tốt nhất không nên thổi trúng quần áo.

"Muốn xem thử hiệu quả mà nữ thần Đại Địa nói sao?"

Thu Thiển đột nhiên hỏi.

Chu Tự còn đang định thổi qua chỗ khác, vô thức gật đầu, rất nhanh đã tỉnh ngộ, nhìn Thu tỷ nghiêm túc nói:

"Không có"

Gật đầu mà nói không có...

Thu Thiển cắn môi nói:

"Thì ra không muốn xem thử, phụ lòng ta..."

Nàng cúi đầu, không nói tiếp nữa.

Thấy vậy, Chu Tự có hơi đấu tranh nói:

"Thật ra là muốn xem thử"

Lời nói vừa dứt, Thu Thiển lập tức hai tay ôm ngực đề phòng nói:

"Quả nhiên, ngươi thích nhìn trộm hơn"

Chu Tự:

"..."

Vu oan giá hoạ cho người ta.

Qua một lúc, Thu Thiển giơ hai tay sờ thử tóc thì thấy đã khô đi khá nhiều nên liền buộc tóc lên.

Phần đùi của nàng cũng theo đó mà lộ ra không ít.

Da thịt trắng trẻo có chút hồng hào, hoàn mỹ không tì vết.

Giống như có gì đó không giống.

Nhìn thấy đôi mắt phát sáng của Chu Tự, Thu Thiển lập tức kéo áo xuống.

Sau đó đứng dậy đi vào trong.

Chu Tự:

Cứ như vậy mà bỏ đi à?

Lúc này Thu Thiển đi được nửa đường quay đầu nhìn Chu Tự cười nói:

"Ngươi còn ngây ra đó làm gì, tóc ta cũng buộc xong rồi"

Vốn dĩ muốn viết tàng bảo thư nhưng đầu có hơi đau, không nghĩ ra nội dung gì hết nên chỉ có thể cho load trước đã.

Ngủ thôi, mệt rồi.

Đêm khuya.

Chu Tự và Thu Thiển ở trong chăn bốn mắt nhìn nhau.

Hắn ngạc nhiên ra mặt.

Hóa ra thật sự có biến hóa một chút xíu.

"Có vui không?"

Thu Thiển cười hỏi.

Chu Tự:

"..."

Cũng khá vui vẻ, nhưng mà luôn có cảm giác là lạ.

Quyền hành Đại Địa vẫn luôn theo đuổi da thịt không buông à? Trái cây thì làm đẹp dưỡng nhan, quyền hành cũng làm cho da thịt càng căng mọng bóng loáng.

Có phải Nữ thần Đại Địa đi lầm đường không?

Chu Tự đưa tay ra chạm vào, cảm thấy còn tốt hơn cả trước kia.

1122 chữ

Chương 1103: Một Người Hai Cái

"Thu tỷ, sau này có con rồi thì ta có phải sẽ xếp phía sau không"

"Ta là người của ngươi, ngươi nói gì thì chính là như vậy, không để ta cho con ăn thì ta sẽ không cho "Thế thì liệu ta có bị chê cười không?"

"Da mặt ngươi dày mà"

"Nhưng mà da ta không dày, cha mẹ sẽ đánh đó"

Thu Thiển tới gần Chu Tự, cười nói:

"Không phải ngươi nói có thể vật tay với mẹ ngươi sao?"

"Nhưng mà nếu nàng đánh ta, ta không thể đánh lại được"

Chu Tự thở dài nói.

"Đó là chuyện của ngươi, dù sao con cũng là của ngươi, ngươi phải tự mình nghĩ cách thôi"

Thu Thiển dựa vào ngực Chu Tự.

Chu Tự suy nghĩ kỹ càng, cảm thấy con người kiểu gì cũng sẽ tiến vào trạng thái thần thánh.

Vậy là sẽ vô dục vô cầu.

Được, cố gắng tiến tới đó thôi.

Sau đó hắn lại động tay động chân với Thu tỷ.

"Hở? Ta đã định đứng lên mặc quần áo rồi."

"Giờ vẫn còn sớm mà"

Loảng xoảng!

Ầm ầm!

Lúc Chu Tự định bắt đầu, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng nổ vang.

Ngay sau đó ánh trăng chiếu tới.

Chu Tự và Thu Thiển giật mình.

Sau đó hai người ôm lấy chăn, chui đầu vào trong rèm cửa rồi nhìn ra ngoài, vừa nhìn họ đã ngây ngẩn cả người.

Bên ngoài truyền đến tiếng sóng biển, ngay sau đó một mặt trăng tinh khôi mọc lên.

Dưới mặt trăng, một bóng người đang đứng lơ lửng trên không.

Trăng sáng mọc trên biển.

"Tam lão bản? Động tĩnh lớn vậy à? Hơn nữa sao mặt trăng này lại khoa trương quá vậy?"

Chu Tự kinh hô.

"Thiên phú của Tô Thi đúng là lợi hại, chỉ tầm nửa buổi tối đã học được rồi"

Thu Thiển kinh ngạc không thôi.

"Không sao cả, cũng chỉ được một lần này thôi, lần sau bảo nàng làm nàng cũng làm không nổi đâu"

Chu Tự khinh thường nói.

Thu Thiển huých huých người Chu Tự, nói:

"Hâm mộ rồi à?"

"Hâm mộ cái gì? Ta có Thu tỷ. Họ chỉ là đám phàm phu tục tử thôi"

Chu Tự ôm lấy Thu tỷ quay về, nói.

"Nhưng mà lại không có đặc hiệu"

Thu Thiển nói.

"Đặc hiệu sao quan trọng bằng Thu tỷ được"

Chu Tự nói.

Thu Thiển cười một tiếng.

Sau đó nàng lấy chăn che Chu Tự lại, nói:

"Mặc quần áo vào, chẳng may Nguyệt tỷ cũng bị đánh thức, lát nữa đến gõ cửa thì sao bây giờ?"

Chu Tự:"..."

Nghiệp chướng của Tô Thi quá nặng rồi, thế mà lại ảnh hưởng cách không gian đến vợ chồng họ.

Lúc hai người lén lút đi ra, phát hiện Nguyệt tỷ vẫn chưa tỉnh.Xem ra tình huống ở bên ngoài không hề quấy nhiễu được nàng.

Chỉ là Chu Tự hơi không hiểu.

"Thu tỷ, chúng ta đã đăng ký kết hôn rồi, sao lại phải lén lút như thế này?"

"Hỏi ngươi ấy"

"Vì Thu tỷ thẹn thùng à?"

"Lúc mẹ ngươi gọi điện thoại cho ngươi, ngươi dám nói thẳng sao?"

Chu Tự ngẩn người ngay lập tức.

Sau đó nghiêm mặt nói:

"Chúng ta bây giờ là vợ chồng rồi, còn gọi mẹ ngươi, đợi mẹ ta nghe được, ngươi lại bị các nàng mắng cho mà xem Thu Thiển lườm Chu Tự một cái, mỉm cười nói:

"Bây giờ chúng ta đã là vợ chồng rồi, còn gọi mẹ ngươi? Bị nghe được thì kiểu gì ngươi cũng bị đánh đòn"

Chu Tự:

Chỉ là ta muốn phân biệt cho rõ ràng.

Khi hắn muốn mở miệng, Thu Thiển đột nhiên đặt tay ở trước miệng, làm động tác suỵt.

Việc này khiến Chu Tự hơi nghi hoặc.

Sau khi an tĩnh lại, hắn đã thấy Thu tỷ sát đến, hôn hắn một cái, sau đó nàng quay người chạy về phòng của. Chu Tự sờ môi, sau đó ngồi ở phòng khách bắt đầu tu luyện.

Ngày hôm sau.

Hắn mượn được bao tay gấu nhỏ từ chỗ Nguyệt tỷ, bắt đầu kiểm tra quyền hành của Thần Phong Bạo. Vì đã bị công lực ngàn năm đánh nát cho nên không có bất cứ vấn đề gì.

Đợi lúc đến thư viện, hắn đã thấy Tô Thi mắt thâm quầng đang ăn bánh mì. Nhìn thấy Chu Tự, nàng hừ lạnh một tiếng, quay ngoắt đầu qua một bên. Chu Tự:"..."

Hắn có chút tò mò, tại sao mắt Tam lão bản lại có quầng thâm.

Tu chân giả Giai Linh lục phẩm không ngủ được cũng có sao đâu.

Tại sao Tam lão bản không ngủ một đêm đã như vậy rồi?

Tối hôm qua tu vi đình công à?

"Có vẻ là trăng sáng mọc trên biển quá khó làm nàng học đến mức chập mạch rồi"

Hàn Tô cầm cốc sữa đậu nành đưa cho Tô Thị, nói:

"Ăn đi, đừng giận dỗi nữa"

"Vẫn là Hàn Tô tốt với ta"

Tô Thị ôm Hàn Tô cảm động nói.

"Các ngươi không ăn cái bánh mì này nữa hả?"

Minh Nam Sở thuận tay cầm lấy cái bánh mì Tô Thị còn chưa kịp ăn, cắn luôn một phát.

Tô Thị:

"..."

Cảm thấy lại bị những người này bắt nạt rồi.

Chu Tự không để ý những thứ này mà là tò mò nói:

"Tam lão bản, có thể làm lại trăng sáng mọc trên biển không? Để cho ta mở mang kiến thức một chút"

Đặc hiệu tối qua rất lộng lẫy nha.

Như thiên tiên hạ phàm, mà đây cũng là vì ánh trăng nên không thể thấy rõ mặt Tô Thi được.

Nếu mà thấy được, thiên tiên thì có là gì?

Chỉ là vật làm nền cho Tô Thị mà thôi.

"Không dùng được, tình trạng của ta thế nào ngươi còn không biết à?"

Tô Thị ngang nhiên nói.

Chu Tự:

"..."

Thôi bỏ đi, đi làm việc thôi.

Sau đó đi xem xem có việc gì cần làm hay không.

Chỉ là vừa mới ngồi xuống, hắn lại đứng lên:

"Suýt nữa thì quên mất"

Hắn lấy ra một đống thiếp mời và bánh kẹo.

Cái đầu tiên đưa đến trước mặt Đại lão bản:

"Đại lão bản, đây là của ngươi"

Đưa xong một cái, hắn lại đưa tiếp một cái nữa:

"Cái này là cho mèo của ngươi"

Vẻ mặt Hàn Tô vô cùng nghi hoặc.

"Thần Thú cũng được tính là một vị trí nha Chu Tự nói.

1149 chữ

Chương 1104: Một Phần Thôi

Sau đó là đến Nhị lão bản:

"Cái này là của Nhị lão bản, đây là của con rùa kia"

Minh Nam Sở hoang mang ra mặt:

"Ý ngươi là muốn nhận hai phần tiền mừng à? Quá đáng rồi đấy?"

"Không quá đáng tý nào, nên như vậy, nên như vậy"

Chu Tự nháy mắt.

"Thần Thú là sủng vật, sao có thể có nhân quyền được?"

Minh Nam Sở nhìn về phía Tô Thi nói:

"Tam lão bản nói có đúng hay không?"

"Ha?"

Tô Thi nghệt cả mặt.

"Thần Thú có thể tự mình suy nghĩ à? Có thể tính là một cá thể sao?"

Minh Nam Sở hỏi.

"Có thể nha, đương nhiên là tính, nhưng mà nếu phải mừng hai phần tiền thì ta sẽ nói với Thu tỷ"

Tô Thi ra vẻ mặc kệ ngươi có sợ hay không.

Minh Nam Sở hơi sửng sốt, sau đó nói:

"Vẫn là mừng một phần thôi.

Chu Tự:

"..."

Sau đó hắn liền đưa cho Tô Thị một cái thiếp mời.

Chỉ là nàng lại cướp thêm một cái.

Lại còn cướp thêm hai túi bánh kẹo.

Tam lão bản cũng rất thích ăn đồ ăn vặt, giống y như Nguyệt tỷ.

Sau đó Chu Tự lại tìm Gia Cát Du, đưa cho hắn một cái.

Tiếp theo là phòng làm việc bên cạnh.

"Trình tỷ, Vân Tiêu tiền bối, nhớ đừng tới trễ đó"

Chu Tự đưa từng cái tới.

"Ta và Trình trưởng lão là người một nhà, người một nhà có phải chỉ cần mừng một phần thôi hay không?"

Vân Tiểu tiên tử hỏi.

Chu Tự hoang mang ra mặt.

...

Tiền bối cũng để ý chút tiền ấy à.

"Dù sao thì ta cũng không kết hôn, mừng đi rồi ta cũng không thu hồi vốn được"

Vân Tiêu tiên tử giải thích nói.

"Vân tỷ nhìn trúng người nào rồi? Ta đi cướp về cho ngươi"

Chu Tự nói.

Vân Tiểu tiên tử:

"..."

Ma Môn kiêu căng thế cơ à?

"Đừng để ý đến nàng, ngươi cứ tiếp tục làm việc đi Trình tỷ nhẹ nhàng nói.

Chu Tự cảm thấy nếu không phải vì tuổi tác của Vân Tiêu tiên tử quá lớn thì đã có thể giới thiệu cho đại ca rồi.

Thật đáng tiếc.

Vân Tiêu tiền bối muốn tu vi có tu vi, muốn tướng mạo có tướng mạo.

Không nghĩ linh tinh nữa, Chu Tự đến trước mặt Từ Từ.

"Từ đại ca, của ngươi đây"

"Đây là của Âm Túc Nói xong hắn liền đem thiệp mời đưa cho họ, thuận miệng lại nói:

"Nếu như các ngươi là người một nhà cũng chỉ cần mừng một phần tiền thôi"

Trong nháy mắt, Âm Túc mặt đỏ bừng bừng.

Nói chuyện nửa ngày cũng không ai giải thích gì cả.

Từ Từ cũng đang đỏ mặt muốn giải thích.

Nhưng mà Chu Tự đã đi ra ngoài.

Hai người:

11 || Vân Tiêu tiên tử chống hai tay vào má, nhìn Từ Từ và Âm Túc, không khỏi cảm khái:

"Tuổi trẻ thật là tốt"

Chu Tự phát xong thiệp mời thì an vị tại quầy hàng bắt đầu làm việc.

Chờ sau khi hết bận, hắn đã bắt đầu chờ mong đến giờ tan làm.

Sau đó đầu óc chỉ toàn là Thu tỷ, và chuyện tối qua.

Cảm giác gần đây bị Thu tỷ làm cho thần hồn điên đảo.

Một yêu nữ như vậy thật quá mức đáng sợ.

May mà bản thân không phải chính đạo chi sĩ, nếu không thì bị một yêu nữ mê hoặc đến như thế này rất dễ bị mọi người chê cười.

"Tối nay quay về phải làm sao để Thu tỷ đến phòng của mình nhỉ?"

Ma chủng còn đang nghỉ phép, nhưng mà là nghỉ không lương.

Chu Thiên Linh Khí Đoàn cũng nên nghỉ ngơi hai ngày.

Năm phút sau, Chu Tự nhìn xuống điện thoại.

Sao mà mới trôi qua năm phút đồng hồ vậy? Thời gian hôm nay không đúng lắm, thật là chậm.

8 giờ tối, trong một khu dân cư nào đó ở Thanh Thành.

Tầng 6 phòng thang máy.

Trần Chí Thành xách nho về đến nhà.

Vừa mới mở cửa đi vào, đã thấy một cô gái đang ngồi trên ghế sofa, trên người mặc quần áo bà bầu rộng rãi, mái tóc đang buông xõa bị nàng nhẹ nhàng vén lên.

Nhìn thấy góc nghiêng tinh tế đẹp đẽ đó, Trần Chí Thành cười:

"Đang xem gì vậy?"

Nghe vậy, cô gái mới quay đầu nhìn về sau, gương mặt thanh tú lộ ra vẻ tươi cười:

"Ngươi trở về rồi à? Đang xem thiệp mời nè"

Trần Giai Di, vợ của Trần Chí Thành.

Khi nàng đứng thẳng lên thì cao khoảng hơn một mét sáu, bụng hơi nhô ra, hai chân trắng nõn thon dài.

Dáng vẻ thanh tú giống như em gái hàng xóm, không được coi là đại mỹ nữ, nhưng mà theo Trần Chí Thành thì lại là đặc biệt xinh đẹp.

Lúc này nàng đến ngay bên người Trần Chí Thành hít hà, sau đó gật đầu nói:

"Không có mùi thơm của người con gái nào khác.

"Nhìn ngươi khoa trương chưa kìa, chúng ta ở với nhau bao nhiêu năm rồi mà còn muốn làm thế này nữa à"

Trần Chí Thành nói.

"Ta cũng không biết thế nào nữa, mang thai là cứ như vậy đó, trước đó ta cũng đâu có như thế này.

Trần Giai Di nhận lấy cái túi rồi nói:

"Mang gì về vậy?" "Nho đó."

Trần Chí Thành nói.

"Ăn nho vào thì có phải sau này mắt con sẽ rất to không?"

Trần Giai Di lập tức cầm nho đi rửa.

Trần Chí Thành đi đến bên cạnh bàn, hắn thấy thiệp mời của Chu Tự.

"Sao đột nhiên lại lấy thiệp mời ra?"

Hắn không hiểu mà hỏi.

"Chẳng phải mấy ngày nay lại ngủ không ngon sao?"

Trần Giai Di rửa sạch nho để lên bàn, thuận thế ngồi ở bên cạnh Trần Chí Thành.

"Việc này thì liên quan gì đến thiệp mời?"

Vẻ mặt Trần Chí Thành vô cùng nghi hoặc.

"Không phải ngươi nói Chu Tự bảo vợ hắn là nữ thần sao? Thiệp mời còn có tác dụng trấn giữ nhà cửa đó"

Trần Giai Di cầm lấy thiệp mời cười nói:

"Ta muốn đặt ở đầu giường xem có thể giúp ta ngủ ngon hơn không"

Nghe vậy, Trần Chí Thành hoảng sợ ra mặt nhìn vợ mình.

Hắn thật sự có ý muốn cất giấu thiệp mời đi, dù sao sau khi ăn trái cây kia thân thể của hắn đã khá lên nhiều.

Cũng bán tín bán nghi.

Nhưng mà vợ mình như thế này thì khoa trương quá.

1218 chữ

Chương 1105: Chưa Ổn Định

"Không phải trái cây kia có hiệu quả rất tốt sao? Nhỡ đâu thiệp mời này cũng có hiệu quả tốt thì sao? Chúng ta mới chuyển đến không bao lâu, còn chưa quen thiệp mới. Dùng thiệp cưới xung xung hỉ cũng rất tốt"

Trần Giai Di vừa cười vừa nói.

"Xùy xùy xùy"

Trần Chí Thành lập tức ngắt lời vợ mình nói:

"Nói lung tung, thần kinh à, ta thấy ngươi ở nhà một mình quá nguy hiểm, phải bảo mẹ ta đến giúp đỡ"

"Mẹ có rảnh không? Rảnh thì bảo nàng vào trong thành ở, ta cũng có người bồi bạn"

Trần Giai Di cười nói.

"Chắc là rảnh, ngày mai ta đi hỏi xem, nàng cũng không yên lòng về ngươi"

Trần Chí Thành bất đắc dĩ nói.

Trần Giai Di vui vẻ ra mặt:

"Chủ yếu vì ta là một người con dâu tốt, ngươi cũng đừng làm chuyện gì có lỗi với ta"

"Chỉ toàn suy nghĩ lung tung"

Trần Chí Thành đứng lên nói:

"Ta đi tắm, nghỉ ngơi một chút ngày mai còn phải dậy sớm. Không đúng, phải cùng ngươi ra ngoài đi tản bộ một lúc, sau đó mới về nghỉ ngơi."

"Không được, hôm nay ngươi mệt mỏi vậy rồi, ngày mai cùng đi tản bộ cũng được, chờ khi nào mẹ rảnh thì tới đây, ta sẽ cùng mẹ đi tản bộ, ngươi cũng có thể thoải mái chút"

Trần Giai Di nói.

Nghe vậy, Trần Chí Thành cũng biểu thị đồng ý.

Sau khi tắm rửa, hai người định đi nghỉ ngơi.

Trần Giai Di ngồi ở bên giường nhìn chung quanh một chút, trong tay còn cầm thiệp mời đo đạc.

"Trực tiếp đặt ở tủ đầu giường không phải là được rồi à?"

Trần Chí Thành thuận miệng nói.

"Cũng đúng, chúng ta mỗi người một cái"

Trần Giai Di đưa thiệp mời qua.

Trần Chí Thành tiện tay đặt vào trong ngăn tủ, sau đó liền nằm xuống đi ngủ.

Trần Giai Di cất kỹ xong, tựa vào bên người chồng mình chơi điện thoại một lúc, sau đó cũng đi ngủ theo.

Mấy ngày nay nàng đều ngủ không ngon giấc, hi vọng đêm nay có thể ngủ ngon một chút.

Thi thoảng còn gặp ác mộng, thân thể rất mệt mỏi.

Nếu mà thường xuyên gặp ác mộng, nàng sẽ quay về.

Trong thành khí hậu không quen chút nào.

Chỉ là nếu về quê, cũng sẽ không gặp được chồng nhiều, rất khó chịu.

Cho nên Trần Chí Thành nói với nàng, Chu Tự nói thiệp mời này có thể trấn giữ nhà cửa nàng liền ghi nhớ.

Nhất là sau khi ăn được nửa quả trái cây kia, nàng cảm thấy thân thể vô cùng tốt, da dẻ cũng đẹp lên rất nhiều.

Gần giống như hồi mới 17-18 tuổi vậy.

Nghĩ lan man xong rồi, Trần Giai Di đắp kín chăn, bắt đầu nằm ngủ.

Vì bụng lớn nên cũng phải vật vã một hồi lâu mới an tâm ngủ được.

Trong lúc ngủ mơ, nàng luôn cảm thấy có một trận gió lạnh lẽo đang thổi qua.

Làm nàng có chút không thoải mái.

Nhưng mà lại sẽ không có ảnh hưởng gì không tốt đến nàng, chỉ là có chút khó chịu.

Xoạt!

Trong mơ hồ nàng dường như nhìn thấy một đạo ánh sáng tinh khiết xẹt qua .

Trong nháy mắt, tất cả mọi thứ đều bị ngăn cách ở bên ngoài.

Ánh sáng giống như đã bao phủ xung quanh họ.

Nửa đêm, Trần Chí Thành bị đánh thức, phát hiện người bên cạnh đang nắm lấy cánh tay của hắn.

Hình như lại gặp ác mộng.

Nhưng mà rất nhanh sau đó, hắn đã thấy người bên gối đang cau mày đột nhiên giãn mày ra.

Lập tức lại ngủ rất ngon.

Điều này khiến cho Trần Chí Thành hơi nghi hoặc.

Hắn lấy điện thoại di động ra xem, hơn 3h40p rồi.

Do dự một chút, hắn gửi tin nhắn cho Chu Tự.

Hắn vốn cho rằng đối phương đang ngủ.

Thế nhưng mà không nghĩ tới, trong nháy mắt đã trả lời.

Chu Tự ngồi ở phòng khách vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, muộn như vậy rồi Trần Chí Thành gửi tin nhắn cho hắn làm gì?

Hắn đã ngủ được một giấc rồi lại tỉnh lại.

Sau đó Thu tỷ đã trở về phòng của mình.

Hắn liền đến ghế sofa ngồi ăn chút đậu phộng.

Có chút đói bụng.

Nắm một viên đậu phộng, hắn ngồi ở ban công vừa nhìn điện thoại vừa bóc đậu phộng.

"Muộn như vậy rồi mà ngươi còn chưa ngủ à?"

Trần Chí Thành gửi đến một biểu tình kinh ngạc.

"Biết ta ngủ rồi ngươi còn gửi tin nhắn cho ta?" Chu Tự hỏi lại.

Trần Chí Thành:

"Là vì ở đây đột nhiên có chút kỳ quái.

Chu Tự:

"Kỳ quái gì thế?"

Trần Chí Thành:

"Ngươi nói xem lần trước ngươi có phải nói đùa ta hay không? Chính là việc thiệp mời có thể trấn giữ nhà cửa"

Chu Tự kinh ngạc ra mặt:

"Ngươi tin à?"

Trần Chí Thành:

"Vốn là không tin, nhưng mà ta cảm giác hôm nay Giai Di ngủ rất ngon, trước kia gặp ác mộng đều bị dọa tỉnh giấc."

Chu Tự nghi hoặc:

"Vẫn còn gặp ác mộng à? Có cần ta tìm đại sư tính toán cho ngươi không?"

Trần Chí Thành gửi một biểu tình ngạc nhiên:

"Gần đây thì có hơi thường xuyên gặp ác mộng, nhưng mà tìm đại sư có phải có chút mê tín hay không?"

Chu Tự giải thích:

"Không phải như ngươi nghĩ đâu, ta đi tìm hắn xem sao"

Nói rồi hắn đi tìm Bán Tiên, hỏi vấn đề của Trần Chí Thành, bảo hắn hỗ trợ bói một quẻ.

Rất nhanh đối diện đã gửi tin tới:

"Có bệnh thì tìm bác sĩ, tìm ta thì có ích gì?"

"Đại sư, ngươi muốn bói về Toàn Năng Chi Thủ hay là muốn bói việc này?"

Chu Tự gửi tin đi.

Tin nhắn gửi từ hôm qua còn chưa có trả lời, đại sư sẽ giả chết.

Rất nhanh đối diện đã gửi tin trả lời.

"Không có vấn đề gì đâu, chỗ họ ở là mới xây, khí Hậu Thiên hơi mất cân bằng, hơn nữa ngươi không phải cho họ thiệp mời rồi sao? Thiệp mời có thần lực, vì chỉ vừa mới đặt ở trong nhà nên hiệu quả còn chưa có phát huy, qua mấy ngày nữa thiệp mời sẽ có thể ổn định xung quanh, thần lực sẽ bao trùm lấy khu dân cư. Đến lúc đó một nhà họ xuất nhập bình an, hoàn toàn không có vấn đề gì. Phụ nữ có thai thân thể có thể hơi yếu, nhưng mà ngươi đã cho họ trái cây, cũng sẽ không sao đâu. Còn có, ngày mai ngươi hãy bảo bạn học của ngươi xin nghỉ phép ở nhà với vợ hắn đi, vợ hắn có họa đổ máu, không phải chuyện gì lớn, xác suất lớn là cánh tay sẽ bị thương"

Cặn kẽ như vậy à? Chu Tự hơi kinh ngạc.

1114 chữ

Chương 1106: Hiệu Dụng

Sau đó Chu Tự chụp màn hình gửi đi.

Hắn cũng không thèm để ý đến thần lực gì cả, Trần Chí Thành cũng không hiểu.

Rất nhanh Trần Chí Thành đã hoang mang ra mặt mà trả lời:

"Mê tín thật đấy, vốn bên chuyển phát nhanh còn có chuyện quan trọng, nhưng mà đêm hôm khuya khoắt bị ngươi dọa sợ rồi. Ngày mai ta vẫn nên bảo người khác làm giúp ta thôi. Ở nhà trông Giai Di Thấy Trần Chí Thành nói ngủ tiếp đây, Chu Tự cũng không nghĩ nhiều nữa, mà ngồi trên ban công nhìn xuống dưới.

“Nói ra thì đã lâu không nhìn thấy gã uống rượu đó rồi, hắn thay đổi giờ làm việc nghỉ ngơi rồi ư?"

Chu Tự vừa ăn lạc vừa lẩm bẩm. Nghĩ kỹ lại thì hình như không phải người đó thay đổi giờ làm việc nghỉ ngơi, mà là hắn thay đổi. Có Thu tỷ, giờ giấc của hắn trở nên khác với người thường, cũng rất ít nhìn thấy người đó, không biết hắn thế nào rồi. Chu Tự lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa. Hắn ăn hết lạc bèn đi vào ngồi tu luyện, vẫn cố gắng phát lương cho Ma Chủng.

Bảy giờ.

Trần Giai Di tỉnh dậy từ trong giấc mộng, nàng nhìn trần nhà cảm thấy tinh thần vô cùng sảng khoái, đã lâu không ngủ ngon như vậy.

“Dậy rồi à? Dậy rửa mặt chuẩn bị ăn sáng thôi.

Giọng của Trần Chí Thành vang lên khiến Trần Giai Di có chút kinh ngạc:

“Không phải hôm nay ngươi có việc à? Sao vẫn chưa đi?"

“Hôm nay không đi nữa"

Trần Chí Thành nói.

“Tại sao?"

Trần Giai Di tỏ vẻ mặt khó hiểu.

“Không tại sao, muốn ở cạnh ngươi thôi"

Trần Chí Thành nói cho có lệ. Sau đó kéo nàng dậy, động tác rất nhẹ nhàng, chỉ sợ làm nàng đau. Khi Trần Giai Di rửa mặt, Trần Chí Thành ở một bên nhìn khiến nàng không được tự nhiên:

“Sao ngươi cứ nhìn ta như vậy?"

“Trước đây ta cũng luôn nhìn ngươi.

Trần Chí Thành trả lời.

“Không giống, trước đây nhìn ta là vì ta đẹp, bây giờ nhìn ta, cứ cảm thấy đa nghi.

Trần Giai Di suy nghĩ hồi lâu nói: “Ngươi ghen phải không?"

“Ta ghen cái gì?"

Trần Chí Thành tỏ vẻ mặt nghi hoặc.

“Làm sao ta biết được? Mỗi ngày ta ở nhà đợi ngươi về, cũng không làm gì hết, ai biết làm sao ngươi lại ghen.Trần Giai Di nói.

Trần Chí Thành:

Hắn không nói gì thêm nữa.

“Đúng rồi, đêm qua ta ngủ rất ngon, ta cảm thấy thiệp mời có thể thực sự có tác dụng, ta tìm thứ gì đó cất kỹ thiệp mời đi.

Trần Giai Di cười nói.

Trần Chí Thành không nói gì. Trong hình ảnh của Chu Tự, đại sư đó nói thiệp mời có thần lực. Nhất thời, hắn hơi hoài nghi, vợ của Chu Tự có phải là nữ thần thật không.

Ăn sáng xong, Trần Chí Thành dọn dẹp đồ nói:

“Ngươi ngồi nghỉ đi, ta đi rửa bát đũa. Muốn làm gì thì nhớ gọi ta"

Trần Giai Di ồ một tiếng rồi ngồi sang một bên.

Lúc Trần Chí Thành rửa bát đũa, cảm thấy nếu bị thương, có khả năng nhất định là do bát đũa bị vỡ gây ra.

Nhưng sau khi hắn dọn dẹp xong, đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu, tiếp đó là tiếng choang choang giòn rã. Tiếng động này khiến Trần Chí Thành sợ mất hồn, lập tức chạy vào trong phòng.

Vào phòng, hắn nhìn thấy Trần Giai Di ôm cánh tay của mình, vẻ mặt sợ hãi, bên cạnh là hộp đựng album đã rơi võ.

“Bà cô của tôi ơi, ngươi đang làm gì thế?"

Trần Chí Thành sợ hết hồn. Hắn lập tức đi đến kiểm tra tình hình, phát hiện váy ngủ bị rách, cánh tay lộ ra một viết thương nhỏ. Quỷ thần rơi, chuẩn xác như vậy ư? Nhưng hắn không nghĩ nhiều, lập tức hỏi có chỗ nào không ổn không.

“Không có"

Trần Giai Di lắc đầu, hơi sợ hãi nói:

“Chỉ có cánh tay bị rách xước, chắc không sao?

“Ngươi muốn làm gì? Bảo ta làm là được.

Trần Chí Thành đưa nàng sang một bên, hơi tức giận nói.

“Chẳng phải đột nhiên ta nhớ đến trên tủ có một chiếc hộp nhỏ, thích hợp để cất thiệp mời ư. Ta cũng không tàn phế, nên tiện tay lấy xuống. Ai ngờ hộp đựng album lại trơn rơi xuống"

Trần Giai Di ấm ức nói:

“Ta cũng sợ gần chết, ngươi còn hung dữ với ta.

“Không hung dữ nữa, không hung dữ nữa, là lỗi của ta. Nào, ta giúp ngươi kiểm tra vết thương trước"

Trần Chí Thành vội vàng nói. Trần Giai Di làm nũng, nhưng vẫn ngoan ngoan nghe lời. Sau đó nàng mới thấy may mắn nói:

“Cũng may hôm nay ngươi ở nhà, nếu không, một mình ta phải sợ mất hồn một lúc.

Trần Chí Thành bỗng nhớ đến hình ảnh của Chu Tự, đại sư đó đúng là đại sư. Lập tức hắn nghĩ đến tác dụng của thiệp mời mà đối phương nói, thiệp mời ở đâu thì có thể khiến tiểu khu đó bình an.

Thần lực...

Còn có loại quả đó. Hắn cảm thấy mình gặp phải thần côn, có thể rơi vào nguy hiểm. Nhưng nghĩ lại gia cảnh bọn họ bình thường, một sinh viên như Chu Tự không đến mức lừa hắn chứ?

“Giai Di, ngươi nói xem Chu Tự kết hôn, chúng ta mừng bao nhiêu thì thích hợp?"

Trần Chí Thành giúp đỡ xử lý vết thương hỏi.

“Lần trước hắn mừng ngươi bao nhiêu thì ngươi mừng lại hắn bấy nhiêu"

Trần Giai Di nói.

“Ít quá, ta cảm thấy bây giờ không thể ít như vậy"

Trần Chí Thành nghiêm túc nói.

“Vậy thêm một trăm?"

Trần Giai Di nói thăm dò.

“Vẫn ít quá, không đủ?

Trần Chí Thành lắc đầu.

Trần Giai Di sờ tay mình, tỏ vẻ mặt nghi hoặc:

“Ngươi làm sao vậy? Sao đột nhiên lại cảm thấy phải mừng nhiều hơn thế?"

Xử lý vết thương xong, Trần Chí Thành nghiêm túc nói:

“Chẳng phải ngươi hỏi ta tại sao hôm nay lại xin nghỉ ư? Thực ra hôm nay ta cố ý xin nghỉ?"

“Cố ý?"

Trần Giai Di tỏ vẻ mặt nghi hoặc.

“Cho ngươi xem thì ngươi sẽ hiểu.

1134 chữ

Chương 1107: Thay Mới

Trần Chí Thành lấy điện thoại ra, mở nhật ký trò chuyện với Chu Tự tối qua, quan trọng nhất là hình ảnh đó. Sau khi xem xong, cả người Trần Giai Di đờ đẫn, sau đó cảm động nói:

“Chỉ vì một câu nói như vậy mà ngươi cố ý xin nghỉ ở nhà với ta?"

“Đây không phải là điều quan trọng"

Trần Chí Thành nghiêm túc nói:

“Hắn đã nói trúng tất cả mọi việc, hơn nữa còn nói đến tác dụng của thiệp mời, còn cả loại quả đó nữa. Nếu không phải lừa gạt, thì hình như chúng ta đã nhận sự giúp đỡ khó mà hiểu được. Đặc biệt là hôm nay, nếu ta đi làm, vậy thì chắc chắn không thể lập tức biết tình hình trong nhà.

“Thật khó hiểu.

Trần Giai Di nhất thời cũng không hiểu.

Đúng lúc bọn họ định nói chuyện tiếp, tiếng chuông cửa bỗng vang lên. Trần Chí Thành lập tức đứng lên đi mở cửa:

“Chắc là mẹ đến, ta đã gọi cho nàng Quả nhiên, cửa vừa được mở thì vang lên giọng của phụ nữ:

“Nghe Chí Thành nói con ở một mình buồn chán, ta lập tức xuống đây. Còn mang theo hai con gà và một con vịt, vừa mua vừa mổ...ấy, Chí Thành? Ngươi không đi làm à? Giai Di đâu?"

“Mẹ, ta ở đây"

Trần Giai Di đi ra nói. Mẹ Trần thấy cánh tay con dâu bị thương, cả người sửng sốt. Nàng vội vàng tức giận nhìn con trai nhà mình:

“Ngươi trông nàng kiểu gì vậy?"

“Mẹ, không sao, là ta không cẩn thận.

Trần Giai Di lập tức dìu tay của mẹ chồng, sau đó bảo chồng cầm đồ vào.

Lải nhải hai câu, mẹ Trần mới lấy ra một viên trân châu từ trong túi, bên trong viên trân châu này có ánh sáng, có thể phát sáng khi ở trong bóng tối, giống như viên dạ minh châu.

“Ngươi cầm cái này đi, bà nội ngươi nói ngươi khó chịu trong người, đặc biệt bảo ta mang cho người.

“Đây chẳng phải là bảo bối của bà nội ư? Nàng luôn nói là của hồi môn của ông nội, là bảo vật tổ truyền. Sao đột nhiên lại cho ta?"

Trần Giai Di nhận lấy trân châu, không thể tin được.

“Bà nội con nói cơ thể con yếu, ở trong nhà mới chắc chắn không dễ chịu lắm. Để cái này bên người ngươi, có thể bình an, rất linh nghiệm. Nàng nói trước đây cơ thể nàng cũng yếu, sau đó thường xuyên mang theo cái này thì không đau ốm nữa.

Mẹ Trần cười nói.

Phát thiệp mời xong, Chu Tự không còn chuyện gì cần làm nữa. Mỗi ngày đều yên tâm đi làm. Cuối tuần cùng Thu tỷ đi mua đồ. Phải trang trí phòng, còn phải chuẩn bị một số thứ cần cho việc kết hôn, còn phải đặt nhẫn cưới vàng, đến lúc đó Thu tỷ cần đeo.

Trang trí đám cưới thì tìm Gia Cát Du, nàng có kinh nghiệm, cho nên rất thuận tiện. Khách sạn đồ ăn do đám người Thanh Long phụ trách. Thiệp mời cũng được phát ra liên tục.

Giới tu chân cũng yên ắng một cách khó hiểu, chuyện gì cũng phải lùi đến sau trung tuần tháng năm. Nghe nói rất nhiều tông môn ngứa mắt nhau cũng hòa thuận vui vẻ. Người của Hợp Hoan Tông cũng không tìm bạn tình nữa, đều ở trong tông môn tự giải quyết, đề phòng gây ra chuyện. Giới tu chân hòa thuận như vậy khiến một số tu giả cảm thấy lạ lẫm. Đại hôn Thánh Tử Ma Đạo, vô cùng đáng sợ.

Hơn nửa tháng, Chu Tự đều yên tâm đi làm. Ma Chủng cũng trở về cương vị. Linh khí Chu Thiên cũng điểm sáng sáu ngôi sao, ngôi sao thứ bảy cũng gần ngay trong gang tấc, Tiến độ của Ma Chủng thì chậm, một vòng cũng không có.

Chủ nhật ngày 1 tháng 5.

Chu Tự nhận được tin nghỉ phép năm ngày. Kỳ nghỉ này khiến hắn rất bất ngờ, chủ yếu là nghỉ có lương ba ngày, cũng không ít tiền. Những ngày nay, Chu Tự thường xuyên ngủ trong phòng mình. Chủ yếu là mê đắm Thu tỷ, khó mà dứt ra được. Đặc biệt là trong tình hình chuyện gì cũng phải dừng lại, ngoại trừ thỉnh thoảng học viễn cổ văn, gần như không có chuyện gì.

Trong nhà Chu Tự, Bạch Hổ đi vào phòng Chu Tự, nhìn hai vợ chồng nói: “Phòng của thiếu chủ sắp bắt đầu trang trí, mấy ngày này hai người đừng ngủ ở đây"

Chu Tự:

"..."

Thu Thiển:

"..."

“Trang trí xong bên này có phải sẽ trang trí bên nhà Thu Thiển không?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi. Trong khoảng thời gian này, nàng cũng không giải trận pháp gì, đều đi theo mua đồ.

Phần lớn thời gian đều lãng phí vào việc chọn lựa. Ví dụ chăn, thảm, một số quần áo, còn cả một đống thứ linh tinh.

“Ừm, hôm nay đổi đồ trước đã, sau đó thay mới đơn giản. Rồi đến nhà Thu Thiển, đợi đến ngày mùng tám, mùng chín, chuẩn bị bóng bay, rồi thêm chữ hỉ. Ít nhiều cũng có không khí"

Bạch Hổ gật đầu nói.

“Thay mới?"

Chu Tự tỏ vẻ mặt nghi hoặc. Không đến mức đó chứ? Thay mới đâu có kịp?

“Thiếu chủ yên tâm, ta đã học những thứ này, hơn nữa sẽ không làm chậm trễ thời gian. Phu nhân cũng dặn dò rồi, giường phải thay mới. Phu nhân còn nói, nếu thiếu chủ không nỡ bỏ chiếc giường này thì đưa đến nhà của ngươi ở Thanh Bắc Trấn"

Bạch Hổ nói ra một loạt chuyện.

Chu Tự:

Cuối cùng có chút dáng vẻ của ma đạo rồi, trực tiếp ra lệnh, cũng không cần bàn bạc. Cuối cùng cha mẹ cũng sống thành dáng vẻ mà hắn muốn. Nhưng... có thể đừng dùng ở nơi như này không?

Sau hơn nửa ngày, Bạch Hổ bắt đầu lật lên thay mới chỗ khác.

“Chẳng phải chỉ thay mới một chỗ thôi à?"

Chu Tự hỏi.

“Phòng khách trông hơi cũ, nhân tiện thay mới luôn.

Bạch Hổ nói.

“Trận pháp của ta, Bạch Hổ tỷ, ngươi cẩn thận chút"

Chu Ngưng Nguyệt kinh hãi kêu lên.

“Không sao, ta tránh được"

Bạch Hổ nghiêm túc nói.

“Bạch Hổ tỷ, phòng của ta, ngươi cũng giúp ta thay mới đi.

Chu Ngưng Nguyệt lại nói.

Chu Tự:

"..."

Cứ cảm giác mời đến một thợ trang trí miễn phí.

1115 chữ

Chương 1108: Giao Dịch

Ngày thứ hai, cả căn nhà đều được thay mới, nhưng không gây bất kỳ bất tiện và ảnh hưởng nào, mọi thứ đều dùng chất liệu đặc biệt. Trước đó chỉ thay mới một căn phòng, sau thêm một phòng khách, lại thêm phòng ngủ chính. Cuối cùng cả căn nhà đều thay mới một lượt. Chu Tự có cảm giác đi vào nhà mới, nhưng dùng đồ đạc nội thất cũ. Gạch men cũng thay mới một lượt.

Dùng tu vi vào việc như này, Chu Tự không thể hiểu được. Đặc biệt là Bạch Hổ thật sự rất lợi hại, chuyên nghiệp hơn cả người chuyên nghiệp.

“Có một số đồ đạc cũng phải thay, đặc biệt là phòng thiếu chủ.

Bạch Hổ nói.

“Phòng của ta không được thay, bàn ăn mấy thứ bên ngoài đều thay hết, còn cả tủ lạnh, nhỏ quá, không để hết được trái cây của ta.

Chu Ngưng Nguyệt nói.

“Tủ cũng có thể thay. Thu Thiển nói.

“Cứ giao cho ta Bạch Hổ nghiêm túc gật đầu. Chu Tự cảm thấy Bạch Hổ không hề giống con gái chút nào. Nàng dùng khăn đội đầu buộc mái tóc màu trắng bạc, làm việc vô cùng nhanh nhẹn. Tứ đại hộ pháp quả thực không thể coi thường.

Ngày 3 tháng 5.

Chu Tự nhìn căn nhà mới hoàn toàn. Khó mà tin được đây là nhà hắn. Buổi trưa họ đến nhà Thu Thiển, bắt đầu trang trí phòng cô dâu trước khi về nhà chống, và quy hoạch đường đi.

“Ý của môn chủ và phu nhân là lái xe đến, sau đó đón thiếu phu nhân về Bạch Hổ đi đến dưới cây khổng lồ chọc trời nói. Bọn họ đã đến phạm vi nhà Thu Thiển. Hướng tiến vào chính là biệt thự dưới gốc cây. Nơi này vô cùng trống trải.

“Ta phải sửa một con đường lớn ở đây, thuận tiện đón cô dâu.

Bạch Hổ nói.

Chu Tự:

"..."

Hắn đã không còn lời nào để nói. Không có gì là Bạch Hổ không làm được. Mình ở phía sau vỗ tay kinh ngạc là được.

Hắn vẫn nên suy nghĩ chuyện đi làm thì hơn. Tuần này nghỉ phép đến ngày mùng năm, thứ sáu thứ bảy đi làm hai ngày. Chủ nhật nghỉ, sau đó thì xin nghỉ. Tuần sau là hôn lễ.

Thứ hai ăn một bữa, thứ ba gần đến trưa thì đón Thu tỷ về, sau đó buổi tôi là tiệc cưới chính thức. Đến lúc đó thư viện phải đóng cửa một ngày, dù sao mấy vị lão bản đều nghỉ phép. Phù dâu của phù dâu, phù rể của phù rể.

Trên vùng biển vô tận, một cô gái mặc váy màu đen đi trên mặt nước. Nàng đi thẳng đến vị trí đất nước Trật Tự bị đánh tan. Lúc này, một quang thủ từ hư không thò ra đến phía trước nàng. Ở bên khác một người đàn ông trung niên mặc trang phục màu đen cũng chậm rãi xuất hiện. Hai người cùng đi ngăn cản đường đi của cô gái váy đen.

“Ta thấy các ngươi rất lạ, chắc hẳn các ngươi cũng thấy ta không quen.

Cô gái váy đen đứng trên mặt nước, cất giọng bình thản.

“Đúng là không quen, thực ra ta không muốn tiếp xúc với ngươi, nhưng quyền hạn chấp chưởng của ngươi lại có liên quan đến ta Tai Hoạ vô cùng bất đắc dĩ nói.

“Thế còn ngươi?"

Cô gái váy đen nhìn về phía quang thủ.

“Sự xuất hiện của ngươi ảnh hưởng đến kế hoạch của chúng ta.

Quang thủ ngưng tụ ra bóng người cau mày.

“Thần Quang Minh thần có ngu xuẩn đến thế không?” Cô gái váy đen hỏi.

“Ta không phải là Thần Quang Minh Quang thủ trả lời.

“Ta biết"

Cô gái váy đen gật đầu, cũng không nói về chủ đề này:

“Các ngươi tìm ta có chuyện gì không?"

“Nói thế này, ngươi có con mắt biết tuốt mà không biết tại sao chúng ta đến đây ư?"

Tai Hoạ cười nói.

Cô gái xinh đẹp phía trước chính là Nữ Thần Hắc Dạ đã thoát khỏi trói buộc, chỉ là vẫn dùng cơ thể trước đây, tạm thời không thể đổi.

“Ta thực sự không biết, nhưng ta vừa hay có chuyện tìm các ngươi, muốn giao dịch với các ngươi.

Nữ Thần Hắc Dạ bình tĩnh nói.

“Bảo chúng ta không ảnh hướng đến ngươi?"

Quang thủ hỏi.

Nữ Thần Hắc Dạ lắc đầu:

“Bây giờ ta và các ngươi liên thủ cũng không thể ảnh hưởng gì?

“Ngươi dám ra tay với chúng ta không?” Quang thủ lại hỏi.

Nữ Thần Hắc Dạ trầm mặc rồi nói:

“Mọi người việc gì phải tự sỉ nhục mình chứ?"

Mấy ngày nữa là đến đại hôn của Thánh Tử Ma Đạo, bọn họ cũng không muốn gây ra vấn đề không cần thiết.

Một khi ra tay, có thể sẽ tan tành như mây khói trong phút chốc. Cho nên bất kể thực lực ba người thế nào, họ cũng cần nói chuyện bình đẳng. Một lời không hợp thì ra tay, thì có thể sẽ phải chết chung. “Ngươi chuẩn bị đến nay, chính là muốn tiến vào thế giới toàn toàn mới trước tất cả mọi người ư?"

Quang thủ hỏi.

Ba người đứng vững trên mặt biển. Vùng biển xung quanh họ không còn nổi sóng gió. Ánh mặt trời chiếu xuống, nhưng không cảm thấy nóng. Dường như tất cả đều bị thay thế bởi bóng tối.

“Thần Quang Minh cũng sắp vào phải không, có phải hắn còn thiếu một thứ không?"

Hắc Dạ nhìn Cánh tay ánh sáng, tiếp tục lên tiếng:

“Lúc nào các thần trở về đã không còn có liên quan lớn đến thiết luật nữa. Họ đều đang đợi, đợi đến lúc trở về, một bước tiến vào cảnh giới đó. Nếu đã có thể tiến vào, việc gì chúng ta phải đợi đến bây giờ? Không phải sao?"

“Ngươi sẽ ngăn cản ư?"

Cánh tay ánh sáng hỏi.

“Không"

Nữ Thần Hắc Dạ nhẹ giọng nói:

“Không chỉ không ngăn cản, ta còn hy vọng có thể thông qua việc này để giao dịch với các ngươi.

“Giao dịch gì?"

Giọng của cánh tay ánh sáng trầm thấp.

“Các ngươi vẫn luôn không tìm được chìa khóa của cánh cửa đó phải không? Ta đang chỉ cánh tay đó"

Nữ Thần Hắc Dạ bình thản nói.

“Ngươi muốn nói cho ta biết ư?” Cánh tay ánh sáng hỏi.

1089 chữ

Chương 1109: Ổn Thỏa

“Ngươi đi hỏi Thần Quang Minh, hắn có muốn giao dịch với ta không, nếu hắn muốn, ta có thể cung cấp mạnh mối, nhưng ta muốn một thứ.

Nữ Thần Hắc Dạ nói.

Cánh tay ánh sáng trầm mặc hồi lâu:

“Thứ gì?"

Nữ Thần Hắc Dạ lại cười nói:

“Hoang Cổ Kinh Thế Thứ, ta biết không ở trong tay Thần Quang Minh, nhưng hắn biết nó ở đâu, cũng có thể lấy được.

“Cuốn sách đó có tác dụng gì?"

Tai Họa tò mò lên tiếng.

“Cuốn sách đó rất quan trọng với ta.

Nữ Thần Hắc Dạ nói thẳng.

“Nếu đã quan trọng, ngươi cảm thấy cái giá ngươi trả có đủ không?"

Cánh tay ánh sáng nhìn chằm chằm Nữ Thần Hắc Dạ.

“Không đủ ư?"

Nữ Thần Hắc Dạ cười nhạt:

“Đủ rồi, Thần Quang Minh là một vị thần rất thông minh, trong khi bản thân mạnh lên, đồng thời khiến người khác cũng mạnh lên thì có gì không được?"

“Tại sao không thể mạnh lên trong tình hình áp chế ngươi chứ?"

Tai Hoạ lại hỏi.

“Ngươi sẽ không nghĩ như vậy.

Nữ Thần Hắc Dạ nhìn Tai Hoạ bình tĩnh nói:

“Không chỉ có ngươi không nghĩ vậy, Thần Quang Minh cũng không nghĩ vậy. Vì không chỉ có một người có thể có được Hoang Cổ Kinh Thế Thư “Được"

Cánh tay ánh sáng gật đầu nói:

“Ta có thể đồng ý với ngươi, nhưng có một yêu cầu, ngươi không được ảnh hưởng đến chúng ta.

“Đương nhiên, ta cũng không làm được, vì luôn có người muốn truy giết ta.

Nữ Thần Hắc Dạ nói.

“Ngươi có ba quyền hạn lớn lại thêm con mắt biết tuốt, ngoại trừ ba người có thể giết người, thì ngươi còn sợ ai?"

Tai Hoạ cười hỏi.

“Ngươi biết kiểu tâng bốc này không có tác dụng với ta.

Nữ Thần Hắc Dạ ngẩng đầu nhìn lên trời cao hơi sợ hãi nói:

“Loài người thực sự khiến người ta cảm thấy kinh ngạc, có lẽ chúng ta có thể chứng kiến truyền kỳ ra đời. Người còn đáng sợ hơn ba người đó. Đương nhiên, cũng có khả năng là ta chưa từng đối trực diện với ba người đó, khi họ xuất hiện, ta đã chết nhiều năm rồi.

“Ngươi đắc tội với truyền kỳ tương lai à?"

Tai Hoạ kinh ngạc kêu lên.

Hắc Dạ chỉ cười không nói và không giải thích gì.

“Vậy thì nói về ta đi, ta đến đây, chắc ngươi biết ta có mục đích.

Tai Hoạ hỏi.

“Các ngươi không có con mắt biết tuốt"

Hắc Dạ trầm mặc, tiếp tục nói:

“Ta biết tin tức về con suối phục sinh.

“Nhảy qua quyền hạn tử thần ư?"

Tai Hoạ khẽ gật đầu:

“Là một con đường, cho nên đợi lúc nào ngươi nói cho ta, thì lúc đó ta cho ngươi thêm quyền hạn?"

“Cũng được, nhưng ta phải đợi đến lúc lấy được sách rồi lại giao dịch với ngươi.

Nữ Thần Hắc Dạ nói.

Tai Hoạ và cánh tay ánh sáng quay sang nhìn nhau, cuối cùng không ai lên tiếng.

“Vậy đại hôn của Thánh Tử Ma Đạo, có muốn mọi người cùng đi không? Ta nghe nói nguyên liệu đều là hàng cao cấp, hương vị chắc rất tuyệt"

Tai Hoạ cười hỏi.

Cánh tay ánh sáng:

"..."

Hắc Dạ:"..."

Cuối cùng Hắc Dạ và bóng hình cánh tay ánh sáng dần dần biến mất, để lại một mình Tai Họa. Ba người giao dịch thành công.

Trong hai ngày, Chu Tự nhìn Bạch Hổ tu sửa cả trong lẫn ngoài một lượt. Sửa đường lớn, sửa đèn đường, xung quanh còn dẫn dòng sông trồng thực vật xanh. Bề ngoài biệt thự thay đổi, tường vây rộng lớn, còn có cả giả sơn.

“Sân viện này hình như hơi rộng?"

Thu Thiển hỏi. Sau này trở về quét dọn rất mệt.

“To rộng thì tốt hơn.

Bạch Hổ giải thích nói:

“Như vậy có thể đỗ xe thoải mái.

“Thế tại sao không đỗ xe bên ngoài? Bên ngoài rộng như vậy hoàn toàn có thể xây một bãi đỗ xe.

Chu Tự hỏi.

Bạch Hổ suy nghĩ một lát, gật đầu nói:

“Có lý, ta đi xây một cái"

Chu Tự:

"..."

Thu Thiển: Sẽ bị sư phụ mắng chết, ngôi nhà đang yên đang lành, giờ đã có cảm giác tầm nhìn công nghiệp hóa. May mà căn phòng cũng trang trí khá ổn rồi.

“Ta có một vấn đề"

Chu Ngưng Nguyệt ngồi một bên ăn dưa hấu nói:

“Lúc nào thì Thu Thiển về nhà đợi đón dâu?"

Việc này Chu Tự và Thu Thiển cũng không hiểu lắm, chỉ có thể nhìn sang Bạch Hổ.

“Ngày mùng chín về, mùng mười đi đón"

Bạch Hổ nói. Dù sao chỉ để kết hôn, những việc khác không có quy tắc gì, cứ làm bình thường là được. Sáng ngày mùng mười về, buổi trưa đón đi thực ra cũng được, nhưng cứ cảm thấy không đủ chính thức.

Chu Tự không nói gì. Ngày mai phải đi làm, sau đó là hôn lễ. Mình phải chuẩn bị thật tốt.

“Đến lúc đó ta mặc váy cưới hay đồ khác?"

Thu Thiển hỏi.

“Lúc tiếp khách thì mặc váy cưới, tiệc tối thì mặc áo dài đỏ"

Bạch Hổ cười giải thích:

“Phu nhân nói như vậy thì không lãng phí.

Có lý, Chu Tự gật đầu. Nhưng nghĩ kỹ lại, hắn và Thu tỷ quen nhau chưa được một năm, cứ vậy mà kết hôn rồi, đúng là khó mà tin được. Nhưng kết hôn sớm cũng tốt, có những người yêu nhau bảy tám năm, cuối cùng vẫn chia tay đấy thôi. Yêu càng lâu chưa chắc đã tốt.

“Nói ra thì cha mẹ mời những ai?"

Chu Tự tò mò hỏi.

“Nghe Huyền Vũ nói, giới tu chân gần như không mời, chỉ mời những người thỉnh thoảng uống rượu cùng Bạch Hổ nói.

Chu Tự cảm thấy mình mời người giới tu chân có lẽ còn nhiều hơn cha mời. Nhưng nghĩ kỹ lại, hình như hắn chỉ quen biết tu chân giả. Người bình thường chỉ có nhà Trần Chí Thành. Làm xong, đám người Chu Tự rời khỏi đây, trở lại Thanh Thành, đợi ngày mai đi làm.

Thứ bảy, ngày 7 tháng 5.

Chu Tự ở trong phòng nghỉ kết toán lương.

1172 chữ

Chương 1110: Nói Chuyện Đón Người

“Có phải ta có thể xin nghỉ mười lăm ngày liền một lúc không?"

Chu Tự hỏi.

“Có thể, vậy thì xin nghỉ liền đi? Nhưng mười lăm ngày của ngươi cộng lại, thực ra không nhiều như ngươi nghĩ. Khoảng từ ngày 8 đến ngày 25. Ngày 26 phải đi làm.

Hàn Tô nói.

“Không phải ba tuần à?"

Chu Tự thộn mặt. Mới mấy ngày chứ? Mười tám ngày?

“Vì thời gian làm việc của ngươi là sáu ngày"

Hàn Tô nhắc nhở nói.

Chu Tự:

"..."

“Đương nhiên, nếu ngươi hy vọng có hai mươi mốt ngày, cũng không phải không được, trừ lương ngày thứ bảy của ngươi.

Hàn Tô nhắc nhở nói.

Chu Tự:

"..."

Thế thì phải trừ tiền. Cuối cùng Chu Tự chấp nhận mười tám ngày nghỉ phép, vậy cũng rất nhiều rồi. Ba ngàn đồng.

“Lúc nào hôn lễ bắt đầu?"

Tô Thi từ bên ngoài đi vào nói.

Quay đầu nhìn, Chu Tự mới nói:

“Ngày mùng chín Thu tỷ về nhà, đến lúc đó các ngươi đi theo đến là được.

“Vậy ta phải xin nghỉ giúp các ngươi.

Tô Thị nói.

“Ngày mùng 9 hết giờ làm đi đến đó cũng được chứ? Còn trang trí, buổi tối đến cũng kịp"

Hàn Tô nói.

"Ừm"

Chu Tự gật đầu.

“Không đúng"

Minh Nam Sở đột nhiên buông điện thoại nói:

“Tối mùng 9 có tiệc tối, có phải nên ăn trước một bữa không"

Minh Nam Sở nói. Tốn nhiều tiền như vậy, không ăn thêm ít sẽ thiệt.

“Ta và Hàn Tô, Âm Túc không ăn, ngươi tự đi ăn cũng được.

Tô Thị nói. Các nàng muốn đến cùng Thu tỷ, làm sao đi ăn được? Phù dâu sẽ không ăn.

Đúng vậy, nàng làm phù dâu. Tối ngày đại hôn chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi dưới ăn uống, ăn mặc bình thường.

Bởi vì rất dễ nổi bật, chẳng còn cách nào. Tuy nàng vô dụng, nhưng dung mạo dáng người nàng thì không ai sánh kịp. Chỉ trang điểm một chút cũng rất dễ gây hỗn loạn cho cả hội trường. Yên lặng ngồi ăn thì tốt hơn.

“Nghe nói đồ ăn rất ngon Chu Tự nói.

Đến lúc đó chắc chắn hắn cũng sẽ ăn. Cho nên ngồi cùng bàn với ai đây? Tìm đại ca vậy, ngồi cùng bàn với đại ca. Nếu đám người sư phụ có mặt, có thể thấy họ thúc giục kết hôn, cũng rất thú vị.

“Ngon lắm hả?"

Tô Thị hỏi.

“Ngươi hỏi đám người Thanh Long và Chu Tước, họ phụ trách, mua đồ ở Thực Vi Thiên Thành"

Chu Tự nói.

“Thực Vi Thiên Thành?"

Hàn Tô kinh ngạc nói:

“Chính là thành của Ma Sát đó? Nguồn gốc của mọi loại mỹ thực?"

“Chắc là vậy.

Chu Tự không dám khẳng định, dù sao hắn cũng là kẻ gà mờ trong giới tu chân.

“Mấy giờ thì bắt đầu?"

Minh Nam Sở hỏi.

“Sáu giờ?"

Chu Tự cũng không dám chắc chắn, tóm lại là vào thời gian này.

“Ta sẽ để bụng"

Minh Nam Sở nghiêm túc nói. Một bàn phải tốn biết bao nhiêu tiền, hắn nhất định sẽ đến, hải ăn hết ba trăm tiền mừng.

Chu Tự không nói gì, tan làm về nhà. Ngày mai là mùng tám, mùng chín tiệc rượu bắt đầu, hắn cũng phải giúp đỡ tiếp khách. Nghĩ đến đây, hắn lấy điện thoại gửi tin nhắn vào nhóm.

“Các ngươi có thể đến Thanh Thành rồi, mùng chín có thể ăn một bữa.

Tần Văn Thành lập tức trả lời:

“Chúng ta sắp xuất phát rồi, chắc có thể đến kịp"

Thanh Long lập tức xuất hiện:

“Xuất phát rồi à? Đợi ta, ta đi bây giờ đây, @Chu Tước, việc còn lại giao cho ngươi đấy. Ta đi đón người, đúng rồi, Huyền Vũ đâu? Sắp xếp chỗ ở chưa?"

Huyền Vũ:

“Sắp xếp xong rồi, đã mượn biệt thự của thư viện, rất nhiều phòng, ở thoải mái, đến lúc đó tìm bảo vệ lấy chìa khóa là được, ta cho thêm trận pháp, vì vậy không có vấn đề gì?

Thanh Long:

“Vậy thì tốt, ta bắt đầu đón người đây, @Tô Thị, chủ nhóm giúp ta thông báo cho tất cả mọi người, ta muốn xem ai cần đi đón"

Tô Thị:

“@mọi người, các ngươi ai muốn đến? Thanh Long thúc nói muốn đi đón các ngươi.

Chu Tước:

“Thanh Long thúc.

Bạch Hổ:

“Gọi trẻ quá rồi, Thanh Long không chỉ đáng làm thúc thúc đâu"

Thanh Long:

“Chu Tước nhỏ hơn ta mấy tuổi? Bạch Hổ nhỏ hơn ta mấy chục tuổi? Các ngươi là gì? Lão yêu bà?"

Sau đó ba người đột nhiên im lặng.

Huyền Vũ:

“Để ta thống kê số người, ba người họ đánh nhau rồi.

Hình Ngọ:

“Bảo Thanh Long đến đón ta đi, ta định qua đó.

Mãn Giang Hồng:

“Khụ khụ, ta cũng định đến đó.

Chu Tự nhìn điện thoại, cảm thấy những người này thật rảnh, như vậy mà đã đánh nhau? Nếu cha mẹ có ở trong nhóm, họ còn dám đánh nhau không? Dù sao cha già rồi mới có con, nói họ già, chẳng phải là nói cha già rồi sao. Sau đó Chu Tự soạn tin nhắn nói ra suy nghĩ trong lòng:

“Thế cha Nguyệt tỷ, có phải còn già hơn không? Già rồi mới có con gái?"

Lập tức cả nhóm im lặng.

Thanh Long:

“Thiếu chủ, không hổ là thiếu chủ.

Chu Tự:

“Không chỉ có cha Nguyệt tỷ, còn có cha của Tô Thi và sư phụ ta.

Thanh Long:

"..."

Thiếu chủ, có thể nói chuyện tử tế không?

Trí giả:

“Chúng ta nói chuyện đón người đi, chuyện này quan trọng hơn.

Thanh Long:

“Tiền bối nói rất đúng"

Chu Tước:

“Tiền bối nói rất đúng” Huyền Vũ:

“Tiền bối nói rất đúng"

Bạch Hổ:

“Tiền bối nói rất đúng"

Đám người Hình Ngọ cũng nói theo, dường như đều không muốn nhìn thấy chủ đề của Chu Tự. Lúc này Chu Ngưng Nguyệt gửi tin nhắn:

“@Chu Tự, tại sao cha ngươi không đánh ngươi?"

Chu Tự giật lông mày, gửi tin nhắn:

“Chúng ta nói tiếp chuyện đón người đi, Tần đại ca đâu? @ Tần Văn Thành Tần Văn Thành:

“Mấy người chúng ta có thể tự đi được.

Thanh Long:

“Báo tọa độ đi, bây giờ ta qua luôn, Huyền Vũ, người đến chỗ ở đợi đi Huyền Vũ:

“Được, ta tới rồi"

Bách Mạch tiên tử:

“Ta cũng rảnh rỗi, tọa độ ở đâu, ta tự đi"

Chu Tước:

“Không, ta đến đón, đâu có lý nào để khách tự đến"

Bách Mạch tiên tử:

"..."

Sao ta cứ cảm thấy ngươi muốn đi chơi?

Hình Ngọ:

“Ai tới đón ta?"

Mãn Giang Hồng:

“Khụ...khụ!"

Thanh Long:

“Hình Ngọ, ngươi đi đón Mãn Giang Hồng đi Hình Ngọ, Mãn Giang Hồng:

1151 chữ

Chương 1111: Không Dám

Lúc này Chung Hổ lĩnh tiền lương nhìn điện thoại, không dám nói gì. Bốn hộ pháp ma môn đích thân tiếp đón, hoành tráng phô trương thế nào chứ? Thật đáng sợ.

Vân Tiêu tiên tử nhìn điện thoại, cau mày. Hay là về nhà một chuyến, để bốn vị tiền bối đón? Cảm nhận vẻ vang phô trương.

“Trình trưởng lão...

“Không được” "Di mà!"

“Không được."

26 27 “Các ngươi không đi à?"

Cầm Âm tiên tử nhìn vợ chồng Tần Văn Thành hỏi.

“Việc này"

Tần Văn Thành có chút lúng túng nói:

“Có người đến đón.

“Vậy sao?"

Cầm Âm tiên tử cười nói:

“Vậy chúng ta đợi thêm một hai ngày cũng tốt, không cần vội, tránh lãng phí ý tốt của họ.

“Đúng thế, có người đến đón thì chúng ta yên tâm đợi là được.

Kim Minh Đạo cũng nói theo. Chắc hẳn là người của ma môn thống nhất cùng đón người để gây sự chú ý. Nhưng cũng không sao, sự việc đã định rồi.

Tần Văn Thành đang định giải thích, nhưng bỗng nhiên gian không gian xuất hiện biến hóa. Trước mắt bốn người, không gian méo mó, người đàn ông áo xanh từ trong hư không đi ra. Phía sau hắn có sức mạnh đáng sợ hủy thiên diệt địa.

Cảnh tưởng khủng bố khiến đám người Cầm Âm tiên tử run rẩy. Sao cường giả như vậy lại xuất hiện ở đây? Nhất thời đầu óc nàng như bị chết máy.

“Dọa các ngươi sợ rồi” Thanh Long cười nói:

“Vừa nãy có hơi bất ngờ, đừng quá để ý. Vị này là Tần tiểu hữu phải không? Bên cạnh chắc hẳn là Thượng Quan tiên tử rồi?"

Hắn cười hỏi Tần Văn Thành.

“Chào, chào Thanh Long tiền bối.

Tần Văn Thành cúi đầu cung kính nói. Thượng Quan Hồng Anh bế con hổ nhỏ cúi chào. Lúc này con hổ cao ngạo không sợ gì, nhìn thấy Thanh Long liền run lẩy bẩy, rúc vào trong lòng Thượng Quan Hồng Anh, không chịu ra.

“Hai vị này là?"

Thanh Long chỉ hai người bên cạnh hỏi.

“Thưa tiền bối, là, là tiền bối đi cùng ta.

Tần Văn Thành lập tức nói.

“Đừng gọi tiền bối nữa, bây giờ các ngươi là khách, như vậy quá khách sáo. Môn chủ sẽ nói ta không lịch sự.

Thanh Long cười nói:

“Nếu là người đi cùng thì cũng là khách. Tại hạ là Thanh Long, một trong bốn hộ pháp Ma Môn. Theo lệnh Thiếu chủ, đến đón khách quý"

Lập tức đầu óc Cầm Âm tiên tử và Kim Đạo Minh đều trống rỗng. Bốn hộ pháp ma môn, Thanh Long. Tiền bối cấp này, kể cả chưởng môn Thập Nhị Minh Linh Môn họ cũng phải cúi đầu gọi một tiếng tiền bối, thậm chí Thái thượng trưởng lão cũng vậy. Người như vậy lại đến đón họ. Điều khiến họ bất ngờ hơn là, vợ chồng Tần

Văn Thành là khách quý mà đối phương nói.

Việc này...

Họ nhanh chóng tỉnh táo lại, sau đó cung kính đáp lễ.

“Khách sáo rồi, không cần như vậy Thanh Long vội bảo họ đứng lên, sau đó nói với Thượng Quan Hồng Anh:

“Tiểu tiên tử mang có thai ư? Thiếu chủ nói đã nói chuyện này, vừa hay Bạch Hổ cũng có mặt, đến lúc đó bảo nàng khám giúp ngươi. Hiện giờ khí tức không vấn đề gì. Chắc hẳn không sao.

Thượng Quan Hồng Anh lập tức cúi đầu nói lời cảm ơn.

“Chúng ta xuất phát thôi"

Thanh Long búng tay một cái, lập tức tất cả mọi người biến mất tại chỗ. Sau khi họ biến mất, có hai cường giả xuất hiện ở đây. Hai người đều sợ hãi.

“Thật đáng sợ, ta chưa từng biết đến sức mạnh thế này.

Một ông lão trong đó nói. Càng cường mạnh, hắn càng có thể hiểu sự đáng sợ của đối phương. Cả Thập Nhị Minh Linh Môn cũng không thể gây uy hiếp đến sức mạnh đáng sợ này.

“Đi điều tra, rốt cuộc có chuyện gì, tại sao lại có kẻ đáng sợ thế này đến đây. Rốt cuộc hắn đưa ai đi?

Ông già nói. Hắn chỉ hy vọng không phải vấn đề lớn. Nếu không... cả Thập Nhị Minh Linh Môn rơi vào nguy hiểm sống chết.

Chung Hổ nhìn điện thoại, lại nhìn số người bên trên nói:

“Bây giờ chúng ta đến đó, hay là đợi người đến đón?"

“Nếu đợi người đón, ta sợ không dám đi"

Ma Kiếm Không Minh nói.

Những người khác cũng gật đầu, Thanh Long một trong bốn hộ pháp ma môn đến đón, họ sẽ sợ chết khiếp. Khó khăn lắm mới tích đủ tiền, không muốn cuối cùng lại không đi được.

Bách Mạch tiên tử còn đang bày hàng thì thấy một cô gái cường đại đột nhiên xuất hiện trước mắt, có chút khó hiểu. Cô gái này trông khoảng hai mươi tuổi, mặc váy màu đỏ, mái tóc hơi đỏ sẫm.

“Tiền bối, không đến mức đó chứ?"

Bách Mạch tiên tử nói.

“Nên chứ, ngươi là khách quý, ta đến đón khách"

Chu Tước kéo tay của Bách Mạch tiên tử, sau đó biến mất tại chỗ. Đợi khi Bách Mạch tiên tử nhìn xung quanh, phát hiện mình đã đến khu biệt thự. Phía trước còn có bốn người còn đang kinh hồn bạt vía. Lúc này cô gái có mái tóc màu trắng bạc đang quan sát nhìn một thai phụ.

“Không có vấn đề gì, không cần lo lắng. Chắc hẳn đứa nhỏ đã hấp thụ công hiệu của quả bất tử, rất khỏe mạnh” Bạch Hổ cười nói.

“Cảm ơn tiền bối"

Tần Văn Thành và Thượng Quan Hồng Anh vội cảm ơn.

“Sắc mặt các ngươi không tốt lắm, ta cũng khám cho các ngươi thử xem.

Bạch Hổ nói với Cầm Âm tiên tử và Kim Minh Đạo. Không đợi hai người nói gì, một luồng ánh sáng trắng bao trùm đến, sau đó Bạch Hổ cau mày:

“Vì tu luyện làm tổn thương đến cơ thể, cũng may không nghiêm trọng lắm, chỉ không dễ chưa trị. Các ngươi ít nhiều cũng có bệnh ẩn trong người, ta cho ngươi đơn thuốc. Hai ngày này các ngươi uống thuốc, sau khi về lại uống ba đến năm năm thì có thể khỏi bệnh. Quá trình hơi chậm, nhưng quý ở ổn định."

Cầm Âm tiên tử và Kim Đạo Minh sững sờ tại chỗ. Họ có bệnh ẩn trong người, tự họ biết rõ, hơn nữa cũng khó mà chữa khỏi. Không ngờ ba đến năm năm lại có thể khỏi bệnh. Họ rất tin tưởng, tóm lại lần này đến được lợi lớn rồi.

1108 chữ

Chương 1112: Dây Mơ Rễ Má

Lúc sau Bạch Hổ đến trước mặt Bách Mạch tiên tử, sau đó kinh ngạc nói:

“Tu vi cao quá.

Bách Mạch tiên tử:

Tiền bối đang trêu người ư? Nhưng cơ thể nàng không có vấn đề gì.

“Thực sự không có vấn đề"

Bạch Hổ cười nói với những người khác:

“Có chuyện gì các ngươi có thể gọi ta. Ở không được thoải mái, hay là sức khỏe không ổn, ta đều giúp các ngươi"

“Đúng, tìm Bạch Hổ là được, nàng phụ trách hậu cần Thanh Long gật đầu, nói tiếp:

“Ta tìm xem còn ai muốn đến, ta đi đón ngay.

“Ta đi đón khách"

Chu Tước nói.

“Ngươi đi đón Mãn Giang Hồng đi Thanh Long nói.

“Không đón người ốm.

Chu Tước từ chối.

“Vậy ngươi về lo chuyền đồ ăn đi, ngươi đang không tôn trọng khách quý, môn chủ biết được thì ngươi xong đời"

Thanh Long trực tiếp đuổi người.

Chu Tước:

Ăn nói lung tung.

“Đúng rồi, còn có tu sĩ ma đạo tên Chung Hổ, ta hỏi hắn ở đâu?

Thanh Long lấy điện thoại ra, sau đó biến mất tại chỗ. Đợi hắn rời đi, Hình Ngọ và Mãn Giang Hồng xuất hiện bên cạnh họ.

“Các ngươi đều ở đây à? Phòng của chúng ta đâu?"

Hình Ngọ hỏi.

Thấy hai người đến, ba người Chu Tước đều sửng sốt, thậm chí có chút lo lắng.

“Làm sao sư phụ ta đến sớm vậy được?"

Hình Ngọ nhận ra vẻ lo lắng của họ. Ba người thở ra nhẹ nhõm. Vị tiền bối đó, họ thực sự không tiếp đón nổi.

Bách Mạch tiên tử kinh ngạc, thì ra những người cũng biết sợ là gì.

“Sao các ngươi đến nhanh như vậy?"

Chu Tước hiếu kỳ nói.

“Đến giúp các ngươi đón người, dù sao cũng là đại hôn của tiểu sư đệ, ngoài ra con của sư thúc gả chồng. Mấyngười chúng ta ít nhiều cũng có quan hệ họ hàng, đến giúp đỡ cũng không có gì lạ"

Hình Ngọ nhìn ba người nói:

“Cho nên chúng ta đón ai?"

Bách Mạch tiên tử nhìn hai vị tiền bối mới đến, cảm thấy chắc cũng vì ham chơi.

“Chẳng phải Đạo Tông Thiên Vân có rất nhiều người à?"

Huyền Vũ nói.

“Ta nhớ ra rồi, tên nhóc Ân Chí Viễn đó"

Hình Ngọ nói.

“Khụ khụ.

Mãn Giang Hồng ho nhẹ hai tiếng, nói:

“Còn có tên nhóc Thập Nhị Minh Linh Môn đó và những người khác, còn có tiểu nha đầu Y Y “Nếu vậy, chúng ta lại về một chuyến Hình Ngọ nói xong liền biến mất tại chỗ.

“Ta đi hỏi phu nhân, môn chủ mời những ai, ta đi đón.

Chu Tước nói xong cũng biến mất tại chỗ.

Chung Hổ đứng ở công viên, bên cạnh còn có Ma Kiếm Không Minh, Long Bồng, Long Ân Hồng, Tiêu Diệp, Tiêu Viêm, Tư Yên, Bạch Cẩm...Tóm lại chắc chắn đủ một bàn. Nhưng hiện giờ những người này có chút hoảng sợ. “Sẽ đến thật à? Hay là tự chúng ta qua đó đi?"

Tiêu Diệp nói.

Mấy người họ cộng lại mới chỉ có một tấm thiệp mời, còn để Thanh Long, người đứng đầu bốn hộ pháp ma môn đến đưa đón, không chịu nổi. Chẳng may bị từ chối ở ngoài.

“Ôi? Nhiều người vậy à, cả một đại gia đình?"

Giọng nói đột ngột vang lên. Thanh Long bỗng xuất hiện trước mặt mọi người.

“Tiền...tiền bối"

Mấy người cúi đầu cung kính nói.

“Khách sáo rồi khách sáo rồi, nếu là đại gia đình, ta đón hết luôn, không vấn đề chứ?"

Thanh Long tìm qua, cuối cùng nhìn Chung Hổ nói.

“Không...không thành vấn đề"

Chung Hổ nói. Những người khác cũng không dám thở mạnh, chỉ sợ bị từ chối ngoài cửa. Sau một tiếng búng tay, mọi người biến mất tại chỗ. Đợi khi họ đến, phát hiện những người khác cũng đến rồi.

Miêu Thiên Nguyên của Thái Cực Phong Đạo Tông Thiên Vân và Hạ Song của Tiên Vân Các.

Thêm Ân Chí Viễn, Thiên Vân Y Y, Miêu Khả An.

Được Hình Ngọ và Mãn Giang Hồng đến đón, họ chỉ thấy được yêu quý mà sợ hãi. Miêu Thiên Nguyên quen biết hai người này.

“Hình Ngọ, ngươi cướp khách của ta?"

Thanh Long cất giọng lạnh lùng. Cuối cùng hắn nhớ đến điều gì nói:

“Đạo Tông Thiên Vân còn một người, ta phải đi một chuyến nữa.

Hạ Song hơi ngẩn người, nàng chỉ biết Miêu Thiên Nguyên gọi nàng đến tham dự hôn lễ, không ngờ Hình Ngọ tiền bối và Mãn Giang Hồng tiền bối đích thân đến đón. Không chỉ vậy, nàng còn thấy bốn hộ pháp ma môn. Những người này cộng lại cũng có thể khuynh đảo giới tu chân. Nhưng người như vậy mà lại đi đón khách. “Các ngươi tự chọn phòng đi.

Huyền Vũ nói.

Hạ Song đang định gật đầu, lại đột nhiên thấy một cô gái bên cạnh đang nhìn ngó xung quanh, lập tức nàng ngây người.

“Bách...Bách Mạch tiền bối?"

Bách Mạch, một trong những người sáng lập Tiên Vân Các. Rất nhiều năm trước đột nhiên biến mất, trước nay không thấy tung tích, nhưng không ngờ lại gặp được ở đây.

“Ấy?"

Bách Mạch tiên tử nhìn một lúc, kinh ngạc nói:

“Hạ Song? Lớn thế này rồi à? Nghe nói ngươi kết hôn rồi, chính là người bên cạnh ngươi à?"

“Vâng, đúng vậy"

Hạ Song xúc động nói:

“Đây là con nuôi của ta, đây là con gái của ta.

Nàng lập tức kéo Ân Chí Viễn và Miêu Khả An lại. Bách Mạch tiên tử nhìn Ân Chí Viễn kinh ngạc nói: “Rất lợi hại.

“Đúng vậy, đều cho chúng ta dạy bảo tốt.

Hạ Song cười nói. Ân Chí Viễn cúi đầu chào. Còn về sư phụ sư nương chỉ dạy...Thực sự là vậy. Chỉ là sau này đều là một mình hắn tự rèn luyện, sư phụ sư nương chỉ biết cãi cọ, ly thân. Sau khi tiểu sư muội ra đời, họ lại cãi cọ, ly thân. Cuối cùng đổ áp lực cho hắn. Thái Cực Phong do hắn quản lý, tiểu sư muội do hắn nuôi lớn. Tóm lại rất mệt.

“Sao tiền bối lại đến đây?"

Hạ Song hiếu kỳ nói.

“Chu Tự gửi thiệp mời đến chỗ ta, ta nhân tiện đến đây"

Bách Mạch tiên tử thuận miệng nói. Nàng thực sự rất rảnh.

1069 chữ

Chương 1113: Mời Nổi Không

Lúc này Thanh Long quay lại lần nữa. Lần này hắn đưa Vĩ Thần và An Khách đến.

“An sư huynh?"

Miêu Khả An kinh ngạc kêu lên.

“Miêu sư muội cũng đến à?"

An Khách kinh ngạc nói. Vì để ghi hình buổi hôn lễ, hắn đặc biệt tìm Vĩ Thần, cuối cùng thuận lợi đến đây. “Các ngươi tự tìm phòng, muốn ở một mình thì ở một mình, ở cũng nhau cũng được. Huyền Vũ, ngươi sắp xếp cho tốt, ta xem còn ai cần đón. Để ta xem trong nhóm còn có ai?

Thanh Long cầm điện thoại nói.

“Có đám người Trình tỷ, Vân Tiêu tiên tử .

Huyền Vũ nói.

“Họ ở ngay Thanh Thành, cần đón không?"

Bạch Hổ hỏi.

“Đón đi, để ta đi, sau đó để họ tự đi về"

Hình Ngọ nói.

Mọi người:

"..."

Sau đó Hình Ngọ biến mất Ngay sau đó Hình Ngọ lại quay lại. Xung quanh có thêm bảy người, là bảy người của thư viện.

Tô Thị:

"???"

Vân Tiêu tiên tử mỉm cười, cuối cùng cũng được trải nghiệm. Trình tỷ bất lực, cũng không biết nói gì.

“Hồng Anh tỷ"

Âm Túc lập tức chạy đến bên cạnh đám người Thượng Quan Hồng Anh. Sau đó nàng nhìn bốn phía nói:

“Thượng Quan ca ca vẫn chưa đến à?"

“Thượng Quan Hà?"

Thanh Long sửng sốt hạ:

“Hình Ngọ để sót người rồi, mà còn là ba người"

“Ngươi thì không để sót à?"

Hình Ngọ tức giận nói. Sau đó hai người lại biến mất. Tiếp đó Thượng Quan Hà, Bạch Tử, Tiêu Bộ xuất hiện tại đây Thanh Long và Hình Ngọ cũng quay về.

“Ta đi đón Tai Họa.

Thanh Long nói.

“Ta đi đón Thần Vận Mệnh và bạn của hắn"

Hình Ngọ không tỏ ra yếu thế chút nào.

Mọi người:

"..."

Chu Tự quay về, thấy trong nhóm không ngừng hỏi tọa độ, cảm thấy rất kỳ lạ. Những người này nhàm chán quá thì phải, sao cứ cảm thấy đang không ngừng đón người. Lúc này trong nhóm có người gửi tin nhắn.

Thần Vận Mệnh:

“Tại sao phải đón ta đến?"

Tai Hoạ:

“Lần đầu gặp Thần Vận Mệnh, đúng là chỉ dẫn của Vận Mệnh"

Thanh Long:

“@Trí giả, tiền bối, ngươi ở đâu, ta đi đón ngươi?

Trí giả:

"..."

Đón trí giả? Chu Tự cảm thấy không thể nào. Hắn soạn tin nhắn nói:

“Trí giả không phải người bình thường, ở cùng với các ngươi, chẳng phải ảnh hưởng đến vị trí của hắn ư?"

Thanh Long:

“Ta đếm xem chỗ chúng ta có mấy người vượt qua nhất phẩm.

Bạch Hổ:

“Tính cả Chu Tước, có tám chín người.

Hình Ngọ:

“Tám chín người, có mời được trí giả tiền bối không?"

Trí giả:

“Mời đứng yên"

Mọi người:

"..."

Chu Ngưng Nguyệt:

“Tiền bối, ta có một hòn đá vụn, ta có thể mời được ngươi không?"

Trí giả:

“Có thể"

Chu Tự:

“Tiền bối, ta thì sao?"

Chu Tự nhìn một hồi, phát hiện không ai đáp lại. Sau đó hắn cất điện thoại. Thôi bỏ đi, không cần để ý những người này. Không cần hắn lo lắng về tu chân giả, giờ phải quan tâm đến cả nhà Trần Chí Thành. Đến lúc đó phải cho người đi đón.

Ngày hôm sau, 8 tháng 5.

Vào trong nhóm Chu Tự thấy rất nhiều người đã đến khu biệt thự. Đến lúc đó chỉ cần cho hai chiếc xe đón người là được. Chu Tự gọi điện cho Trần Chí Thành bảo hắn ngày mai đến ăn một bữa, nói với hắn đồ ăn rất ngon, không ăn sẽ hối hận cả đời. Sau đó đối phương đã đồng ý.

“Đúng rồi, đến lúc đó ta cho người đến đón các ngươi, các ngươi có mấy người?"

Chu Tự hỏi.

“Đón? Không cần, chúng ta cũng không phải không biết khách sạn Thanh Thành, hơn nữa cũng không xa. Ta và Giai Di gọi xe đến là được.

Trần Chí Thành nói. “Vẫn đón thì hơn, ta gọi một người lợi hại lái xe đến đón các ngươi, các ngươi muốn tài xế nam hay tài xế nữ?"

Chu Tự hỏi.

“Nam đi"

Trần Chí Thành có chút xấu hổ.

Đến mức ấy không?

“Ta cho Huyền Vũ và Bạch Hổ cùng đến, ta đã hỏi tổng cộng có hai thai phụ, vẫn nên chăm sóc một chút. Cho nên các ngươi không cần lo lắng gì, yên tâm, chỗ ta mọi thứ đầy đủ, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì"

Chu Tự tự tin nói. Trần Chí Thành cười ha ha.

Sáng sớm thứ hai ngày 9 tháng 5. Chu Tự ngồi trên sofa, có chút căng thẳng.

“Đang nghĩ gì thế?"

Thu Thiển ngồi xuống. Hai người cùng ngồi sánh vai.

“Hình như tối nay họ sắp đến rồi, ta phải làm gì?” Chu Tự hỏi. Tuy rằng hắn từng thấy người khác kết hôn, nhưng đây là lần đầu tiên mình kết hôn. Hắn không biết tối nay phải làm gì, nhưng tối nay cha mẹ hắn cũng sẽ về, chắc chỉ cần ăn đơn giản là được. Hơn nữa người đến chúc mừng cũng phải ngày mai mới đến. Có lẽ tối này không cần làm gì? Ngày mai mới cần quan tâm. “Chiều nay ta về, sư phụ nói tối này sẽ về.

Thu Thiển nói. Dường như nàng cũng hơi lo lắng. Dù sao nàng cũng không hiểu về gả chồng. Sư phụ lại chậm chạp, chần chừ không chịu về.

“Ta vẫn chưa từng gặp nhạc mẫu đại nhân"

Chu Tự nói.

“Có gì đáng gặp, ngày nào cũng không thấy đâu"

Thu Thiển bất mãn nói. Nhưng ngày nào cũng gặp, thì nàng lại không chịu nổi, dù sao cũng vô cùng đau đầu.

“Nhạc phụ có đến không?"

Chu Tự đột nhiên hỏi. Nghe vậy, Thu Thiển sững sờ tại chỗ, sau đó lắc đầu Làm sao nàng biết được?

“Ta cảm thấy có thể hắn sẽ đến.

Chu Tự nói.

“Nếu hắn đến, thì ta phải làm thế nào?"

Thu Thiển suy nghĩ nói:

“Hay là làm cho vợ chồng họ một bữa thật ngon?"

Chu Tự:

"..."

Thôi đừng, ta sợ cha con các người trở mặt thành thù.

1179 chữ

Chương 1114: Ngả Bài?

“Nhạc phụ đại nhân rất dễ nói chuyện, thẳng thắn, không hề tỏ ra mình là kẻ mạnh.

Chu Tự an ủi nói. Thu Thiển chỉ gật đầu, dường như chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

“Các nàng Tô Thi sẽ về cùng ngươi?"

Chu Tự hỏi.

“Ừm, còn có Nguyệt tỷ, mấy giờ ngươi đến đón ta?"

Thu Thiển nhìn Chu Tự hỏi.

“Khoảng mười giờ"

Chu Tự suy nghĩ kỹ nói:

“Đến lúc đó đội xe từ trên tầng xuất phát, lái ra khỏi thành, sau đó thông qua cửa không gian tiến vào dưới cây thần đến nhà ngươi.

Đây là tuyến đường do Bạch Hổ định ra, cửa không gian cũng do nàng đang thiết lập. Tóm lại sẽ không có vấn đề gì.

“Ngày mai chúng ta kết hôn rồi"

Thu Thiển nhìn Chu Tự đột nhiên cười xấu xa nói:

“Tối mai ngươi muốn thấy màu gì?"

Chu Tự:"..."

Thu Thiển đứng lên, định đi nấu cơm, nửa đường nàng lại quay đầu hỏi:

“Thật sự không cho ý kiến à?"

“Màu hồng?"

Chu Tự thử hỏi.

“Không được.

Thu Thiển cười rồi đi mất.

Chu Tự:

"..."

Chiều tối, Chu Tự thấy Thanh Long phát trong nhóm, đồ ăn đã sẵn sàng. Huyền Vũ thống kê số người xong, cũng đặt xong vị trí, còn thừa ra mấy bàn trù bị khi cần đến. Chu Tước đã mua xong rượu, trái cây, kẹo, dưa.

Tóm lại, tất cả đều được mua ở Thực Vi Thiên Thành. Chắc chắn khiến người khác hài lòng.

“Nguyệt tỷ, Thu tỷ, ta đến đây"

Đột nhiên cửa nhà mở ra. Tô Thị đi vào, chỉ là vừa đi vào thì nàng ngẩn người. Sau đó nhìn trái nhìn phải, lùi ra ngoài cửa xem biển số nhà, cảm thấy mình đi nhầm. Đây là nơi nào?

Chu Tự ngồi trên sofa, lạnh giọng nói.

“Ngươi không thấy ta à?"

Tô Thi chu miệng:

“Không thấy"

Sau đó nàng đi vào, cảm thấy ngạc nhiên:

“Sao nhà của ngươi thay đổi rồi?"

“Bạch Hổ tu sửa đấy, đúng rồi, sao ngươi lại có chìa khóa nhà ta?"

Chu Tự hỏi. Lúc này Hàn Tô, Âm Túc cũng đi vào. Các nàng muốn theo Thu Thiển về.

“Dì cả của ta cho ta"

Tô Thị nói.

Lúc này Hàn Tô và Âm Túc hơi hiếu kỳ, nơi này chính là nhà của Thánh Tử Ma Đạo, xem ra hình như không đặc biệt lắm.

Năm rưỡi chiều, Trần Chí Thành đưa Trần Giai Di ra khỏi cửa.

“Sáu giờ bắt đầu, nói là có người đến đón chúng ta. Chu Tự nói rất mơ hồ, chúng ta đi xuống là được. Tự nhiên sẽ có người tìm đến chúng ta.

“Cứ cảm giác Chu Tự hơi kỳ lạ, chắc hắn không giấu diếm thân phận làm bạn học với chúng ta, bây giờ ngả bài chứ"

"..."

Không đến mức đó chứ? Trước kia cảm thấy ngoại trừ chăm chỉ học ra, Chu Tự có chút ảo tưởng sức mạnh, nhìn thế nào cũng không phải thiếu gia giỏi giang gì.

“Các ngươi cẩn thận chút” Mẹ Trần dặn dò:

“Đeo bùa hộ mệnh vào.

"Ngươi nói xem, nếu chúng ta xuống dưới, có phải sẽ có một đám người ở bên ngoài chờ chúng ta hay không?"

Trần Giai Di cười hỏi.

"Xem TV nhiều quá rồi hả? Ngươi sao lại có cái ý nghĩ như vậy chứ. Hơn nữa chúng ta cũng không phải đại nhân vật gì cả, sao có thể dùng cách tiếp đón khoa trương như vậy được?"

Trần Chí Thành nói.

"Tưởng tượng thôi mà, cứ mạnh dạn một chút"

Trần Giai Di vui vẻ nói.

"Vậy tại sao không tưởng tượng là ta thật ra cũng là thiếu gia nhà giàu chứ?"

Trần Chí Thành hỏi.

"Không ổn"

Trần Giai Di lắc đầu nói:

"Vậy ta bình thường quá rồi, không xứng với ngươi, đến lúc đó chắc chắn sẽ thường xuyên cãi nhau. Sau đó ngươi sẽ chán ghét ta, nhìn thấy thiếu nữ 18 tuổi sẽ cảm thấy như gặp được chân ái. Đàn ông đều như vậy"

Thấy vợ mình ra vẻ nhìn thấu hồng trần, Trần Chí Thành cũng cảm thấy buồn cười.

Hai người cười cười nói nói đi ra thang máy.

Mới vừa đi ra khỏi cửa lớn họ đã thấy phía trước có hai người đang đứng.

Một chàng trai trẻ tuổi, đẹp trai bất phàm.

Một cô gái có mái tóc màu bạc, mỹ mạo vô song.

Làm hai người Trần Chí Thành kinh sợ, vô thức liền trốn sang một bên.

Chỉ đánh giá hai người kia qua dáng vẻ và trang phục cũng có thể thấy họ không phải là người bình thường.

Họ vẫn nên tránh đi thì hơn.

Đi qua sẽ có cảm giác xấu hổ tự rước nhục.

Nhưng từ lúc nào mà khu dân cư này của họ lại có những người đẹp trai xinh gái như vậy?

Nhất là mái tóc màu bạc kia giống như đang tràn đầy sức sống.

Hai vợ chồng nhìn nhau sau đó ăn ý men theo góc tường mà đi.

Bây giờ họ không nói gì, chỉ chờ rời khỏi chỗ này thì sẽ tử tế thảo luận một phen.

Đây là đại minh tinh ở đâu ra, thật sự là đẹp đẽ vô cùng.

Họ cũng không dám nghĩ xa hơn nữa.

Người với người vốn không giống nhau, tỉ như họ và hai người kia.

Rõ ràng là hai thế giới khác nhau, vĩnh viễn không bao giờ giao nhau.

Nhưng mà.

Lúc họ đang đi sang một bên, hai người kia liền đi tới.

Điều này khiến Trần Chí Thành có chút lo lắng, thậm chí hắn còn vô thức kéo Trần Giai Di về phía sau.

Dù họ không giống người xấu, thế nhưng mà lại có một loại khí chất vô hình, ép tới mức họ lo lắng e ngại.

"Xin hỏi có phải là Trần tiên sinh và Trần phu nhân không?"

Huyền Vũ cười nói:

"Chúng ta là người tới đón các ngươi đi tham gia hôn lễ "Hôn, hôn lễ của ai?"

Trần Chí Thành vô thức hỏi.

"Chúng ta thiếu.."

Huyền Vũ dừng lại, sau đó cười nói:

"Chu Tự không nói với các ngươi sao?"

"Hôn lễ của Chu Tự?"

Trần Chí Thành kinh ngạc không thôi:

"Các ngươi là gì của hắn?"

"Có lẽ nên nói hiện tại Chu Tự là ông chủ của chúng ta, hắn bảo chúng ta làm cái gì, chúng ta sẽ làm cái đó.

Đúng rồi, ta tên là Huyền Vũ, người ở bên cạnh ta này tên là Bạch

Hổ Huyền Vũ ôn hòa nói, chợt đưa tay làm động tác xin mời:

"Xe của chúng ra đã dừng ở bên ngoài, đi thêm vài bước nữa là đến"

"À...được.

Trần Chí Thành có chút không được tự nhiên nói.

Về phần tên tuổi của họ, hắn hoàn toàn không hiểu.

1097 chữ

Chương 1115: Bắt Mạch

Trần Giai Di không hề mở miệng.

Lúc nãy nói có một hàng người đến đón họ cũng chỉ là đùa giỡn thôi.

Cái cảnh tượng đó không phải loại người bình thường như họ có thể tiếp nhận được.

Dù chỉ là hai người tới đón thì cũng rất khó chịu.

Cho nên nàng một câu cũng không dám nói.

Nhất là giá trị nhan sắc của hai người này quá cao, áp chế một cách tự nhiên.

Trên đường, Trần Chí Thành lén lút gửi tin nhắn cho Chu Tự hỏi thăm tình huống.

Sau đó nhận được đáp án đúng là Huyền Vũ và Bạch Hổ, về phần tướng mạo thì....

Chu Tự nói dù có đổi người khác thì cũng sẽ là cấp bậc này, còn nói họ không đẹp lắm.

Đến khi ấy, mỹ nữ chân chính sẽ ngồi cùng một bàn với họ.

Trần Chí Thành hoang mang.

Còn có người đẹp hơn nữa sao?

Nhưng mà bất kể như thế nào, hắn cảm giác hôn lễ của Chu Tự thật sự có chút kỳ quái.

Rất nhanh họ đã lên xe.

Họ ngồi ở phía sau, Huyền Vũ lái xe, Bạch Hổ ngồi ở ghế phụ lái, chỉ là một chiếc xe phổ thông.

Điều này khiến họ cảm thấy bình thường hơn rất nhiều, nếu không thì nhất định sẽ đứng ngồi không yên.

Lúc chờ khởi động xe, Bạch Hổ nhìn Trần Giai Di một chút:

"Nghe ông chủ nói ngươi có thai, hình như gần đây có chút khó chịu, có thể để ta bắt mạch giúp ngươi không?

Ta có hiểu sơ về y thuật. Đúng rồi, việc hậu cần của hôn lễ do ta phụ trách, nếu có bất kỳ nhu cầu nào đều có thể nói với ta. Phần lớn đều có thể thỏa mãn được"

"Bắt mạch?"

Trần Giai Di nghi ngờ ra mặt, nhưng mà nàng vẫn đưa tay ra.Bạch Hổ đưa tay bắt đầu bắt mạch, nàng cẩn thận cảm nhận một lúc rồi nói:

"Thân thể có chút suy yếu, gần đây cánh tay còn bị thương, nguyên nhân bởi vì một vài khí tức lạ, gần đây có phải ngươi hay đau đầu, nhưng mà nằm xuống là sẽ khôi phục bình thường"

Trần Giai Di hơi sửng sốt, chuẩn như vậy sao?

"Thân thể suy yếu thì không có vấn đề gì lớn, căn bản đã được tẩm bổ rồi, hai ngày nữa là sẽ tốt lên thôi. Nhưng mà đau đầu sẽ kéo dài thêm bảy tám ngày nữa, cái này vẫn sẽ phải điều trị một chút. Cộng thêm thai nhi có hơi thiếu dinh dưỡng, mà cũng không đủ linh động, không hấp thu được dưỡng chất, để ta kê đơn cho các ngươi. Uống một lần, hôm sau thân thể và đau đầu sẽ khỏi, muốn thai nhi linh động thì cần uống nửa tháng"

Bạch Hổ nói rồi bắt đầu lấy giấy bút ra viết:

"Có lẽ có một vài dược liệu các ngươi sẽ mua không được, ta thay cho các ngươi vài loại dễ mua hơn. Nhưng mà dược hiệu sẽ kém một chút, có thể sẽ phải uống 21 ngày. Chủ yếu là vì khai thông"

Mấy người Trần Chí Thành nghe đến hoang mang ra mặt:

"Cái gì gọi là không đủ linh động?"

"Thai nhi vào lúc thành hình sẽ hấp thụ chất dinh dưỡng từ cơ thể của mẹ, đồng thời cũng sẽ hấp thụ khí tức giữa thiên địa. Nếu như chất dinh dưỡng đầy đủ, vậy thì thai nhi sẽ có thân thể cân đối, thiên phú bất phàm. Thiên chi kiêu tử chính là như vậy mà ra. Nhưng mọi thứ đều có ngoại lệ, chúng ta chỉ có thể dẫn đạo để bổ sung một phần nào đó những thứ còn thiếu. Đến cuối cùng kết quả thế nào thì vẫn không thể nói trước được. Nghe phu nhân nói, thiếu...ông chủ nhỏ của chúng ta cũng thuộc tình trạng này. Chỉ là ta cũng không hiểu nó có nghĩa gì."

Đúng vậy, nàng đúng là đã nghe phu nhân đề cập qua, thế nhưng mà thiếu chủ không phải là vạn cổ thiên kiêu sao?

Làm sao lại thành ngoại lệ rồi?

"Nói cách khác, uống cái này thì con sẽ trở nên thông minh khỏe mạnh sao?"

Trần Giai Di mắt sáng rực lên.

"Đúng vậy.

Bạch Hổ gật đầu, thuận tay đưa đơn thuốc tới.

Sau đó mới nhìn về Trần Chí Thành:

"Tiện đây ta cũng bắt mạch cho ngươi xem"

Trần Chí Thành lập tức đưa tay ra, muốn xem qua tình trạng thân thể của mình như thế nào.

Một lát sau, Bạch Hổ hơi nhướng mày:

"Đại khái không có vấn đề gì, bởi vì đã ăn trái cây của ông chủ rồi, làm cho thân thể ngươi càng ngày càng khỏe mạnh, vượt xa người bình thường"

"Đúng là có cảm giác này, giống như vô cùng có sức sống"

Trần Chí Thành gật đầu.

Gần đây lúc làm việc, hắn đều không thấy mệt mỏi nhiều.

"Nhưng mà...

Bạch Hổ nhìn hai người nói:

"Sinh hoạt vợ chồng có phải có chút không được như ý hay không?"

Nghe vậy, Trần Chí Thành đỏ bừng mặt.

Trần Giai Di cũng có chút ngượng ngùng nói:

"Không đâu.

"Có lẽ ngươi không cảm nhận được rõ, nhưng mà từ thân thể mà nhìn thì đúng là như vậy. Vấn đề không lớn đâu"

Bạch Hổ tiếp tục viết:

"Ta lại kê cho ngươi một đơn thuốc, loại vấn đề nhỏ này, điều dưỡng đơn giản mấy tháng là ổn thôi. Nhưng mà thuốc này chỉ thích hợp với ngươi, những người khác mà uống vào thì sẽ dễ xuất hiện tác dụng phụ"

Nói xong cũng đưa tờ giấy cho Trần Chí Thành.

Trần Chí Thành đỏ mặt, cất tờ giấy đi.

Trần Giai Di nhìn chằm chằm chồng ở cạnh mình, dường như có chút không tình nguyện.

Thân thể quá tốt, dễ đi hái hoa bắt bướm.

Hơn nữa nàng thật sự cảm thấy trước giờ vẫn rất ổn.

"Được rồi, đã đến nơi Huyền Vũ mở miệng nói:

"Qua thêm hai mươi phút nữa mới bắt đầu, cho nên phải vào ngồi một lát"

Sau đó dưới sự dẫn đầu của Bạch Hổ, họ đi thẳng một đường lên tầng ba của khách sạn.

Sau khi đi vào, họ phát hiện trong phòng khách đã có không ít người đang ngồi.

1064 chữ

Chương 1116: Hóng Chuyện

"Bạn bè của ông chủ chúng ta đều đang ngồi ở bên cạnh, mời tới bên này"

Bạch Hổ mời hai người đi vào bên trong Rất nhanh Trần Chí Thành đã thấy một chàng trai đang ngồi tại chỗ, hình như đang chơi game. "Chính là bàn này"

Bạch Hổ nói.

Sau đó có dặn dò phòng vệ sinh ở đâu, rồi bàn giao một vài chuyện không quá quan trọng.

"Dù là chuyện gì, chỉ cần ngươi không biết, kêu một tiếng Bạch Hổ, ta sẽ tới ngay, gọi khẽ một tiếng là được"

Bạch Hổ nói.

Không đến mức vậy chứ? Trần Chí Thành hơi kinh ngạc.

Chờ Bạch Hổ rời đi rồi, Trần Chí Thành và Trần Giai Di mới ngồi xuống.

"Ừm, xin chào"

Trần Chí Thành chào hỏi người bên cạnh.

Minh Nam Sở quay đầu nhìn về phía người đột nhiên xuất hiện bên cạnh, phát hiện ra hoàn toàn không quen biết.

Chỗ ngồi này là dành cho người của công ty họ, cộng thêm mấy người bạn học của Chu Tự.

"Xin chào"

Hắn lập tức cười nói:

"Ta tên là Minh Nam Sở, đồng nghiệp của Chu Tự"

"Ta tên là Trần Chí Thành, bạn học của Chu Tự Trần Chí Thành chỉ

chỉ vợ ở bên cạnh nói:

"Đây là vợ của ta, Trần Giai Di, cũng là bạn học của Chu Tự
"Ngươi kể xem Chu Tự lúc đi học là người thế nào?"

Minh Nam Sở cất điện thoại đi rồi hỏi.

Mấy chuyện này không ai rõ bằng hai người này cả.

"Đúng là ta có biết một chút, khi đó ta và Chu Tự ngồi cùng bàn. Ta và vợ ta có thể đến với nhau cũng toàn là nhờ hắn.

Trần Chí Thành nói.

Lần này Minh Nam Sở tò mò đứng lên.

Lúc này bọn Từ Từ đã đi tới.

"Vị này là?"

Vân Tiểu tiên tử sau khi ngồi xuống liền hỏi.

"Bạn học của Chu Tự, đang kể chuyện Chu Tự mai mối cho họ"

Minh Nam Sở nói.

Nhìn từng người từng người ngồi xuống, Trần Chí Thành cảm giác họ toàn là trai xinh gái đẹp không thôi.

Mà thật ra những bàn khác cũng có không ít người đẹp như vậy.

"Chu Tự làm người mai mối? Thật hay giả vậy?"

Trình tỷ tò mò hỏi.

"Chuyện này thật ra là như thế này"

Trần Chí Thành kể ra chuyện bản thân yêu sớm bị tố giác.

Trong nháy mắt, mấy người trên bàn chấn kinh.

"Hóa ra thiếu chủ còn làm ra loại chuyện này"

Giọng của Bạch Hổ đột chợt truyền đến từ phía sau.

Chờ Trần Chí Thành nhìn về phía sau, phát hiện lúc này phía sau có sáu người đang đứng.

Chính là tứ đại hộ pháp cộng thêm hai vị ở Quan Hà Phong.

Họ tới hóng chuyện.

Dù sao không ai biết Chu Tự hồi còn đi học là người thế nào.

Quá khứ của Thánh Tử Ma Đạo, đối với phần lớn mọi người đều là một điều bí ẩn.

"Thanh Long, các ngươi đang làm gì vậy?"

Đột nhiên có tiếng nói truyền tới.

Thanh âm trầm thấp mang theo một tia uy nghiêm.

Trong nháy mắt nghe được giọng nói này, sắc mặt sáu người tái nhợt.

Cảm giác đại sự không ổn rồi.

Quay đầu nhìn lại, quả nhiên là môn chủ dẫn người tới.

"Ông chủ, ta..."

Thanh Long đang suy nghĩ nên giải thích như thế nào.

Lúc này một lão giả có mái tóc trắng bệch ôm lấy bả vai Chu Nhiên:

"Lão Chu này, nổi giận gì vậy chứ? Con của ngươi kết hôn, phải dĩ hòa vi quý"

Chu Nhiên bất mãn nói:

"Lão Lâm à, ta vẫn còn đang nhớ lúc trước con của ngươi kết hôn, ngươi nổi trận lôi đình với nhân viên phục vụ đấy. Những người này không nói chuyện tử tế, đúng là nghe không hiểu tiếng người."

"Đi thôi đi thôi, uống vài chén, để ta kể ngươi nghe cháu của ta nghịch ngợm tới cỡ nào"

Lão Lâm đưa Chu Nhiên đi đến nơi khác.

Cả bọn Thanh Long thở phào nhẹ nhõm.

Từ đáy lòng bội phục lão Lâm này, đây là một người bình thường hơn 60 tuổi.

Gọi lão Chu thì thôi đi, còn kề vai sát cánh.

Chậc chậc, người giới tu chân nhìn thấy vậy đều muốn cúi đầu khom lưng trước lão Lâm này.

Tứ đại hộ pháp không dám có chút bất kính nào với họ, tính tình của môn chủ cũng không phải có thể đùa giỡn được.

Vẫn là phu nhân lợi hại, chỉ cần nàng đến thì môn chủ rất hiếm khi nổi giận.

Chu Nhiên vừa đi xong, mọi người xung quanh mới thở phào nhẹ nhõm.

Dù là Miêu Thiên Nguyên cũng chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

"Đây chính là vị kia à?"

Hạ Song hỏi.

"Vâng, ta đã may mắn được gặp qua.

Miêu Thiên Nguyên gật đầu nói:

"Khí tức rất giống nhau.

Bọn Ân Chí Viễn trái lại không cảm nhận được bất kỳ áp lực nào, nhưng mà vị này chính là chuyên gia về Ma Đạo trong truyền thuyết.

Đúng là khó tin.

An Khách vốn định viết nhưng mà lại không dám viết.

"Nghe nói ngươi sẽ viết báo à?"

Bạch Hổ đột nhiên xuất hiện ở bên người An Khách.

"Không, không đâu"

Trong nháy mắt nhìn thấy đối phương, An Khách lập tức đứng lên.

"Không cần căng thẳng như vậy, ta chỉ là muốn nói cho ngươi biết rằng có thể viết, cũng có thể đưa tin. Dù là nói xấu môn chủ chúng ta, thì vấn đề cũng không lớn, phu nhân nói vậy đấy Bạch Hổ nhắc nhở.

Sau đó nàng liền xoay người rời đi.

Để lại An Khách rối rắm tại chỗ.

Có thể viết...

Thế này thì lượt follow của họ hot chắc rồi.

Mà bàn của Chung Hổ thì đang ngồi yên lặng, họ không nghĩ tới "một nhà" lại chiếm cứ cả một bàn.

Nghe nói đến lúc đó chuyên gia về Ma Đạo sẽ tới mời rượu.

Trời ạ.

Lúc trở về họ có thể chém gió cả một đời.

Chỉ cần có thể còn sống trở về.

1137 chữ

Chương 1117: Xấu Một Chút

"Ngồi bên này trước đi"

Bách Mạch tiên tử đưa vợ chồng Tần Văn Thành theo ngồi ở chỗ Minh Nam Sở.

"Không phải các ngươi ngồi ở chỗ Thượng Quan Hà sao?"

Minh Nam Sở tò mò hỏi.

"Sủng vật nhiều quá đánh nhau rồi, hơn nữa nghe nói bên này có thai phụ, vừa hay để hai người phụ nữ có thai giao lưu"

Bách Mạch tiên tử thuận miệng giải thích nói.

Lúc này Thượng Quan Hồng Anh ngồi ở bên cạnh Trần Giai Di.

Nàng không thạo việc giao lưu với người khác cho lắm.

Sau đó hai người nhỏ giọng nói chuyện với nhau, hình như đã tìm được chủ đề.

Trần Chí Thành nhìn cả một bàn đầy người, không biết nói gì cho phải.

Những người này đều quá đẹp rồi.

Lúc này Chu Tự thân là nhân vật chính mới vừa đến khách sạn.

Hắn đột nhiên nhớ tới một việc, đó chính là bọn Thanh Long quên đi đón bọn Thất Thiên rồi.

Cho nên chỉ có thể để tự hắn đi.

"Ba vị trưởng lão, khổ thân các ngươi phải biến nhỏ rồi"

Chu Tự nói với ba con chó nhỏ bên cạnh.

Lúc này Đại Địa Thần Khuyển cũng đã biến thành chó con.

Nó vẫn có ba cái đầu.

Gặp phải người thì giả vờ là đồ trang trí, không giả vờ đc thì cắn luôn là xong.

Thất Thiên có chút hưng phấn nói:

"Nghe nói ăn rất ngon, không biết mùi vị thế nào"

Hầu Tầm và Hầu Trầm cũng đi theo.

Họ đến thời đại này, đây là lần đầu tiên tham gia hôn lễ.

Có chút căng thẳng.

Chờ Chu Tự đi vào trong, phát hiện đã có không ít người đến.

Mà ở cửa ra vào hắn gặp được hai người cũng coi là quen biết.

"Tân Nguyệt sư muội, thật sự không có vấn đề gì chứ?"

Tân Vân có chút lo lắng nói.

"Không có vấn đề gì đâu, gia gia của ta bảo ta tới uống rượu mừng, đưa theo sư tỷ cũng rất bình thường"

Tân Nguyệt nói.

Nàng không cảm thấy hôn lễ này có chuyện gì lớn cả.

Nàng còn nhiều điều chưa hiểu rồi.

"Các ngươi không phải là người của Thiên Cơ Lâu sao?"

Chu Tự hỏi.

"ẶC"

Tân Vân ngẩn người, là Thánh Tử Ma Đạo.

Bị bắt quả tang rồi.

"Ta nhớ là vị trí của các ngươi ở bên kia kìa"

Chu Tự có lòng tốt mà nhắc nhở.

"Ta cũng nhìn thấy gia gia của ta rồi, chúng ta đi trước đây"

Tân Nguyệt lập tức nói.

Chu Tự gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Tân Vân ngây ngẩn cả người, thật sự đã tới tham gia hôn lễ của Thánh Tử Ma Đạo rồi.

"Không ngờ lại có nhiều người như vậy.

Chu Tự phát hiện đại sảnh đã sắp đầy rồi.

Đều là người cùng quê.

Người của giới tu chân lại không nhiều lắm.

Cha mẹ quen nhiều người vậy sao?

"Lại nói đại ca đâu rồi nhỉ?"

Chu Tự nhìn chung quanh một chút nhưng không thấy Lý Lạc Thư đâu.

"Chú rể tới rồi, tới đây tới đây"

Lúc này một vài người phụ nữ trung niên bên cạnh gọi Chu Tự đi qua.

Nghe vậy, Chu Tự cũng không dám chậm trễ, lập tức tới ngay.

"Trở về rồi à, tiểu mỹ nữ của ngươi chờ đến lo lắng rồi đó"

Một cô gái mặc ma pháp bào, cười nói với chàng trai bên cạnh.

"Ta gặp được nàng thì nên nói gì?"

Dường như có chút căng thẳng.

Ở bên cạnh Thiếu Nữ Ma Pháp chính là một chàng trai trẻ tuổi, trên người hắn mặc áo bào trắng, ôn tồn lễ độ, đôi mắt có vẻ lo lắng vô cùng.

"Không cần lo lắng đâu, tiểu mỹ nữ nhà ngươi rất dễ nói chuyện. Cùng lắm là nàng hạ độc ngươi thôi"

Tiểu Kính tiên tử vừa cười vừa nói.

"Hạ độc?"

Chàng trai có chút lo lắng nói.

Hắn của ngày hôm nay, là do Tiểu Kính dùng tóc của hắn trong quá khứ làm chất trung gian để ngưng tụ thành thân thể.

Dù là một thân thể bình thường, nhưng mà lại không có quyền hành gì cả.

Trong Tu Chân giới bị xem là yếu ớt.

"Đúng vậy, tuổi còn nhỏ mà rất thích ghi thù, ta đã nói với ngươi rồi đấy"

Tiểu Kính tiên tử nói.

"Hạ độc là chuyện sau này, còn hiện tại ta nên nói gì đây?"

Thời Không Đại Thần hỏi.

"Nói cái gì à?"

Tiểu Kính tiên tử suy nghĩ trong chốc lát rồi nói:

"Trước tiên hãy cho nàng một niềm vui bất ngờ đi, chờ chút nữa ngươi bắt lấy ta, sau đó vặn đầu ta xuống"

Thời Không Đại Thần:

"..."

Nếu không thì thay nhân vật khác đi.

Trong biệt thự, Thu Thiển đang giúp bày trí căn phòng.

Hiện tại nhà nàng trông đã có không khí hơn rất nhiều, khắp nơi đều là bóng bay, có những quả bay ở trên trần nhà, cũng có những quả được bày trên mặt đất.

"Đợi trang trí xong hết chỗ này, chúng ta sẽ có thể thử trang phục một chút, sau đó đợi ngày mai xuất phát. Ta có cần trang điểm một tý không nhỉ?"

Tô Thị ở một bên hỏi.

"Cần"

Âm Túc gật đầu nói:

"Trang điểm cho xấu đi một chút"

Tô Thi không xấu đi sẽ rất ảnh hưởng đến hôn lễ.

May mà chỉ ở đó lúc đón tân nương, nếu không thì vấn đề sẽ rất lớn.

"Dung mạo xinh đẹp cũng là sai sao?"

Tô Thị nhìn vào gương, xoắn xoắn lọn tóc:

"Vậy thì chắc chắn là ta có nghiệp chướng nặng nề rồi"

"Ừm, nghiệp chướng nặng nề"

Tô Thị trong gương gật đầu tán đồng nói.

Tô Thị cười cười, quay đầu định nói với Hàn Tô, bản thân trong gương còn gật đầu đồng ý.

Sau đó đầu còn chưa kịp xoay qua chỗ khác, nàng đã tỉnh ngộ.

Hoảng sợ ra mặt nhìn tấm gương:

"Ngươi...ngươi...

"Ta không xinh đẹp à?"

Tô Thị Trong gương chọc chọc vào mặt, hỏi.

Nàng chạm một cái, sau đó thịt trên mặt rơi xuống từng chút một, tròng mắt cũng thuận thế rơi xuống, cũng may nàng đón được rồi lại ấn trở về:

"Hình như là có chút xấu xí"

Trong nháy mắt, Tô Thi thấy chân mềm nhũn cả ra, không động đậy được.

Nàng quay đầu muốn cầu cứu mấy người Hàn Tô. Nhưng mà...Chẳng biết từ lúc nào, phía sau nàng đã là bóng tối vô tận.

1101 chữ

Chương 1118: Xui Thôi

Nhìn vào tấm gương lần nữa, lại hoảng sợ phát hiện, Tô Thi trong gương đã biến thành hình dáng của nàng, còn đứng ở trong phòng, mà bọn Hàn Tô xung quanh còn đang chuẩn bị bóng bay.

Xong đời rồi...xong đời rồi...xong đời rồi...

Ta thành cái gương rồi.

"Sư phụ, ngươi làm gì vậy?"

Đột nhiên có một giọng nói truyền tới.

Sau đó một bàn tay từ trong bóng tối vươn tới.

Cái tay này kéo Tô Thi lại, sau đó kéo nàng từ trong bóng tối ra ngoài.

Trong nháy mắt, ánh đèn xuất hiện.

Tô Thi nhìn thấy bản thân còn đang ở trong phòng, còn đang soi gương.

Người bên cạnh chính là Thu tỷ.

"Thu tỷ.."

Tô Thi tủi thân ra mặt, sau đó vô lực quỳ trên mặt đất ôm đùi Thu Thiển.

Bám chặt lấy.

"Vẫn là da của Thu tỷ đẹp"

Tô Thị vô thức nói.

"Cho này."

Chu Ngưng Nguyệt tới, cho Tô Thi một quả quýt.

Thấy vậy, Tô Thi lột quả quýt ra, sau đó giao lại cho Nguyệt tỷ, xong rồi mới tiếp tục ôm đùi Thu tỷ.

Thu Thiển:

"Ặc, sao người trúng chiêu lại là ngươi, vị đại mỹ nữ này?"

Một vị Thiếu Nữ Ma Pháp từ trong gương đi ra.

Nàng kinh ngạc ra mặt.

"Huhuhu...."

Tô Thị ôm đùi Thu Thiển cảm thấy rất tội nghiệp.

Hóa ra không phải là nhằm vào nàng, nàng lại trúng chiêu một cách khó hiểu.

Quá uất ức rồi.

"Chắc là thuật pháp này ưa thích mỹ nữ, sau đó Tô Thi liền trúng chiêu"

Chu Ngưng Nguyệt hình như có chút kinh nghiệm.

Trong nháy mắt Tô Thi càng khó chịu hơn.

Dung mạo xinh đẹp thì đã trêu ai ghẹo ai chứ?

"Chờ sư phụ đến sốt ruột chưa? Ngày mai lấy chồng rồi, đêm nay muốn ngủ cùng sư phụ không? Sau đó ngày mai khóc lóc nói không lấy chồng đâu"

Tiểu Kính tiên tử vừa cười vừa nói."Sư phụ, ngươi không nên nói lung tung" Thu Thiển lập tức nói.

"Ồ...hóa ra là có chồng liền quên sự phụ Tiểu Kính tiên tử ra vẻ cô đơn:

"Sư phụ sinh ngươi nuôi ngươi, thật vất vả nhìn ngươi lớn lên, còn chưa kịp hưởng phúc ngươi đã vui sướng chạy tới trong ngực người đàn ông khác. Nói vĩnh viễn cũng sẽ không rời xa hắn, để lại sư phụ cô đơn lẻ bóng ở nhà" Nghe vậy, Thu Thiển vội la lên:

"Sư phụ"

"Đừng nói nữa, sư phụ hiểu mà"

Tiểu Kính tiên tử đưa tay ngăn đối phương nói chuyện.

"Tiểu Kính tiền bối không phải cũng đã tìm người khác đến bầu bạn rồi sao?"

Chu Ngưng Nguyệt đột nhiên nói.

"Hở?"

Tiểu Kính tiên tử nhìn Chu Ngưng Nguyệt nói:

"Ngươi làm sao phát giác ra được? Rõ ràng mới tám tuổi lại lợi hại như vậy.

Nói rồi nàng đi đến ôm lấy Chu Ngưng Nguyệt.

"Tiểu Kính tiền bối, ngươi sẽ không thật sự cho rằng ta mới tám tuổi chứ?"

Chu Ngưng Nguyệt vừa ăn hoa quả vừa nói.

"Ac?"

Tiểu Kính tiên tử cười nói:

"Ngươi còn giả vờ cùng ta à? Ngươi sinh năm nào tháng nào ngày nào, thậm chí mấy giờ mấy phút ta đều biết. Khi đó ta ở tại hiện trường"

Chu Ngưng Nguyệt:

"..."

"Sư phụ, ngươi đưa ai trở về vậy?"

Thu Thiển dường như nghĩ tới điều gì, có chút lo lắng hỏi.

"Ta tìm một dã nam nhân rồi kết hôn, sau này ngươi gọi hắn là cha đi Tiểu Kính tiên tử nói.

Thu Thiển:

"..."

Sư phụ già mà không đứng đắn, làm nàng thật là khó chịu.

"Lại nói bạn bè của ngươi rất nhiều Tiểu Kính tiên tử kéo kéo cái mũ ma pháp, nhìn chung quanh. "Chào tiền bối"

Hàn Tô và Âm Túc cũng đi tới.

"Đi thôi, đưa các ngươi đi xem cha của Thu Thiển.

Tiểu Kính tiên tử nói.

Tô Thi cũng đứng lên, sau đó nghi ngờ nói:

"Thu tỷ có cha sao?"

"Có"

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu:

"Thời Không Đại Thần, một Thần Minh cường đại của thời đại Thần Minh"

"Vậy không phải là thời đại Thần Minh sao? Thu tỷ là thời đại gần đây mà"

Tô Thi lau khô nước mắt rồi hỏi.

"Cái này rất phức tạp, chính là mở ra một thông đạo, sau đó nam nữ hẹn hò, sau đó liền có Thu Thiển"

Tiểu Kính tiên tử nói.

Tô Thị trừng mắt nhìn, sau đó nhìn về phía những người khác, phát hiện ra không chỉ một mình nàng không hiểu.

Thế này thì nàng an tâm rồi.

Trí thông minh vẫn bình thường.

"Đi mở cửa đi Tiểu Kính tiên tử nói với Thu Thiển.

Thu Thiển do dự một chút, đi đến cửa chính.

Sau đó nhẹ nhàng mở cửa.

Lúc cửa mở ra, nàng nhìn thấy một người đàn ông trung niên.

Ôn tồn lễ độ, khuôn mặt có chút nhu hòa.

"Tiểu Kính nói bộ dáng lúc còn trẻ là được, nhưng mà ta nghĩ rằng con gái cũng đã lập gia đình rồi, ta nên già mới đúng. Cho nên cảm thấy vẫn nên để năm tháng lưu lại vết tích trên người của ta cho thỏa đáng"

Thời Không Đại Thần nhìn Thu Thiển ôn hòa nói:

"Ngươi giống y như Tiểu Kính nói, càng lớn lên càng xinh đẹp. Rất xin lỗi, hiện tại mới xuất hiện ở trong thế giới của ngươi"

Nhìn người đàn ông trước mắt, đột nhiên mắt Thu Thiển có chút ướt át, nhưng mà một câu cũng nói không nên lời.

"Muốn ra sân tâm sự không?"

Tiểu Kính tiên tử ở sau lưng Thu Thiển hỏi.

Chốc lát sau, Thời Không Đại Thần và Thu Thiển ngồi trên ghế dài ở trong sân, đây là do Bạch Hổ làm.

"Ta và Chu Tự đã từng nói chuyện với nhau, hắn có nhắc đến ta với ngươi không?"

Thời Không Đại Thần hỏi trước.

"Có nhắc qua, hắn nói ngươi rất ôn hòa, còn nói lần sau gặp lại ngươi, xem như là lần đầu tiên gặp mặt, trước kia đều chỉ là giả thôi Thu Thiển nói.

"Vì sao vậy?"

Thời Không Đại Thần có chút hiếu kỳ.

"Hắn nói hắn không biết ngươi đích thân đến, nói chuyện không giữ kẽ, sợ đắc tội với ngươi. Vừa xấu hổ vừa lúng túng"

Thu Thiển nói.

1105 chữ

Chương 1119: Ai Ngắt Lời

Thời Không Đại Thần cười khan hai tiếng, dường như có chút ngoài ý muốn.

"Nếu như ta không đích thân đi, hắn sẽ không để ý à?"

"Ừm."

Thu Thiển gật đầu, lập tức nói:

"Hắn đi Dòng song Lịch Sử thấy cha mẹ của mình, đều bảo họ gọi hắn là đại ca"

"Cha mẹ hắn? Cũng chính là Tịnh Thần Chu Vương?"

Thời Không Đại Thần hỏi.

"Ừm."

Thu Thiển gật đầu.

"Hắn bảo Tịnh Thần Chu Vương gọi hắn là đại ca?"

Thời Không Đại Thần khó có thể tin mà nói: "Vậy hắn đối với ta thực sự là còn khách khí rồi"

Thu Thiển:

"..."

"Ngươi và sư phụ sao lại đến với nhau vậy?"

Nàng tò mò hỏi.

"Là một việc ngoài ý muốn đi, khi đó Tu Chân giới đã có thành tựu, bắt đầu thảo phạt Thần Minh"

Thời Không Đại Thần nhìn lên bầu trời cười nói:

"Khi đó Tiểu Kính tiên tử cũng ở trong đó, họ cùng ma tu liên thủ, bắt đầu thảo phạt. Bởi vì vẫn yếu thế, cho nên tu chân giả bị trọng thương là việc rất thường gặp. Mà trùng hợp là khi đó ta vừa từ đi từ trong tiểu thế giới ra, vừa ra tới đã bị một bàn tay túm lấy chân. Phát hiện là Tiểu Kính tiên tử bị trọng thương. Sau đó ta liền cứu nàng.

"Cứ như vậy cứu về à?"

Thu Thiển có chút không dám tin.

"Thật ra là bởi vì trên người nàng có một kiện pháp bảo, uy lực của kiện pháp bảo kia cực mạnh. Nàng dùng pháp bảo khóa chặt ta, ta không cứu nàng, nàng sẽ cùng ta đồng quy vu tận. Cho nên.."

Thời Không Đại Thần có chút bất đắc dĩ.

Thu Thiển gật đầu, thế này thì hợp lý hơn rồi.

"Sau đó thì ta giúp nàng dưỡng thương, bởi vì Tiểu Kính rất là hay làm loạn, ta cũng rất bất đắc dĩ. Mỗi ngày đều phải chạy theo nàng. Có đôi khi cảm thấy những ngày như vậy cũng rất thú vị, từ từ khắp nơi trong thế giới của ta đều có bóng dáng của Tiểu Kính. Dù phần lớn là quấy rối. Có thể ngày nào đó nàng đột nhiên không làm loạn nữa, ta lại sẽ không quen. Sau đó sư huynh của nàng đánh vỡ hư không mà tìm đến. Ta tưởng là cường địch đột kích, hắn lại cho là ta giam lỏng Tiểu Kính. Chúng ta động thủ. Ta thua rồi. Thảm bại. Hắn quá mạnh. Như là mặt trời rực rỡ, hòa tan tất cả. Tất cả quyền hành đều khó mà chống đỡ nắm đấm của hắn. Dù ta không giỏi đánh nhau, nhưng mà điều này cũng có nghĩa là có rất ít Thần Minh là đối thủ của hắn. Nếu như khi đó ta tránh đi mũi nhọn đó, có lẽ đã không đến mức thảm bại"

Thời Không Đại Thần có chút cảm khái nói.

"Sau đó thì sao?"

Thu Thiển lo lắng hỏi.

"Sau khi ta thất bại, hắn vốn định đưa Tiểu Kính rời đi, thế nhưng Tiểu Kính lại đột nhiên đứng chắn ở trước mặt ta. Khi đó ta mới biết được, lai lịch của Tiểu Kính lớn như vậy. Lại có một sư huynh lợi hại như vậy. Sư tỷ của nàng cũng tới, chính là vì nàng mà tới.

Về sau thì không có việc gì cả, nhưng mà Tiểu Kính cũng bị đưa đi."

Thời Không Đại Thần cười nói:

"Giữa chúng ta dù có long đong một chút, nhưng mà kết quả vẫn tốt đẹp. Ta đã cưới Tiểu Kính. Chỉ là chúng ta quen nhau quá muộn, đây không phải là một thời đại tốt"

"Khi đó đã tới gần Chư Thần Hoàng Hôn rồi sao?"

Thu Thiển hỏi.

"Ùm."

Thời Không Đại Thần gật đầu:

"Khi đó song phương đều đang chuẩn bị, họ cũng không dám tùy ý động thủ vì đều sợ thất bại. Bởi vì ai bại đồng nghĩa với hủy diệt. Ai cũng không dám tùy ý bộc phát đại chiến. Chỉ có một người không cố kỵ gì, hắn một thân một mình mở ra Chư Thần chi chiến, cầm trong tay một thanh ma đao, giết thẳng về Thần Vực, tuyên bố trong một tuần giết sạch Chư Thiên Thần Minh. Một lời động thiên địa, cộng hưởng cùng đại thế, thiết luật cũng bởi vậy mà sinh ra. Là mở màn của Chư Thần Hoàng Hôn. Một tuần đó được xưng là Tịnh Thần Chu, vương giả khi ấy chính là Tịnh Thần Chu Vương"

Thời Không Đại Thần cười một tiếng nói:

"Nói những thứ này có phải quá nặng nề rồi không?"

"Không đâu, ta đối với quá khứ của các ngươi thật sự rất tò mò"

Thu Thiển nghiêm túc nói:

"Sư phụ không nói với bất kỳ thứ gì với ta cả, ta cũng không biết cha mẹ mình là ai"

"Tiểu Kính có lẽ là sợ ngươi hỏi Thời Không Đại Thần nói.

"Vậy vì sao các ngươi không sinh con vào lúc đó?"

Thu Thiển hỏi.

Thời Không Đại Thần thở dài nói:

"Đó là một thế giới loạn lạc.."

"Vậy...

Thu Thiển do dự hồi lâu nói:

"Ngươi vẫn đi sao?"

"Bản thể của ta còn chưa trở lại, đây chỉ là một bộ phận của thân thể của ta, nhưng mà chắc là sẽ không đi nữa đâu"

Thời Không Đại Thần nói.

Thu Thiển ngồi ở một bên, dường như có chút vui vẻ.

"Có thể lại kể cho ta một chút chuyện của sư phụ không?"

Nàng hỏi.

Lúc này, phía sau một cái cây ở phía xa, bọn Tiểu Kính đang nhìn lén phía trước.

"Họ muốn nói chuyện tới lúc nào vậy?"

Tiểu Kính bất mãn nói:

"Các ngươi không ngủ, nhưng ta vẫn muốn đi ngủ đây"

Chu Ngưng Nguyệt vẫn đang ăn hoa quả:

"Đi qua đó ngắt lời họ là được rồi?"

"Các ngươi ai đi?"

Tiểu Kính tiên tử hỏi.

Cả đám người:

"..."

"Đưa số điện thoại của Chu Tự cho ta, ta bảo hắn gọi điện thoại"

Tiểu Kính tiên tử nói.

Chu Tự đang bị ép uống rượu, vừa mới thoát khỏi những tửu quỷ kia đã cảm thấy có người gọi điện cho hắn.

Xem thì thấy không có tên.

"Ùm?"

"Này này, ta là Tiểu Kính" "Tiểu Kính?"

Chu Tự sững sờ: "Nhạc mẫu đại nhân?"

"Đúng đúng, là ta"

1062 chữ

Chương 1120: Gói Mang Về

Đối diện lập tức nói:

"Ta nói cho ngươi một việc, vợ ngươi đêm hôm khuya khoắt đang cùng một người đàn ông xa lạ nói chuyện phiếm, ngươi tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho nàng, bảo nàng về đi"

"Ha?"

Chu Tự hoang mang ra mặt:

"Thu tỷ tán gẫu với ai?"

Trong tình huống bình thường, Thu tỷ đang ở nhà mình, ở đâu ra một người đàn ông xa lạ?

Thu tỷ cũng sẽ không nói chuyện với người lạ, trừ phi đối phương sắp chết rồi.

“Thời Không Đại Thần hư ảo, vừa trắng vừa sạch"

Tiểu Kính nhắc nhở.

Chu Tự:

"..."

Đây không phải là cha con nói chuyện phiếm à?

Chu Tự nghĩ một chút liền hiểu ra.

Hôm nay nhạc phụ đại nhân vừa mới trở về, đây là lần đầu tiên Thu tỷ tiếp xúc với hắn trong hơn 20 năm, như vậy Tiểu Kính tiên tử cũng là hơn 20 năm rồi mới gặp lại hắn.

Thân là người đang tân hôn, Chu Tự hiểu.

Sau đó hắn cúp điện thoại, lại gọi cho Thu tỷ.

Rất nhanh đối phương đã nhận điện thoại:

"Chu Tự à?"

"Là ta, bây giờ ngươi mau trở về đi"

Chu Tự nói.

"Hả? Ta đang nói chuyện với..chồng của sư phụ ta"

Thu Thiển vốn muốn nói là cha, cuối cùng vẫn là nói không nên lời.

"Ngươi cũng biết hắn là chồng của sư phụ ngươi à? Tiểu biệt thắng tân hôn có biết không?"

Chu Tự nói.

Đối diện:

"..."

Sau đó Chu Tự nghe thấy Thu Thiển nói về phòng rồi, lại nói thêm hai câu Chu Tự mới cúp điện thoại.

Bản thân lại làm một chuyện tốt rồi.

Lúc này Chu Tự nhìn thấy Lý Lạc Thư đi tới.

Hình như đã uống nhiều rượu.

"Đại ca chạy đi đâu vậy?"

Chu Tự hỏi.

"Bị một vài người quen gọi đi uống rượu, chẳng phải ta từng làm việc ở chỗ sư phụ à? Họ liền kéo ta đi qua đó"

Lý Lạc Thư thở dài nói:

"Họ còn nói phải giới thiệu bạn gái cho ta. Cuối cùng cũng không có ảnh, mất công ta cùng họ uống lâu như vậy"

Chu Tự:

"..."

"Hay là chúng ta cùng uống đi?"

Tai Họa cầm rượu tới, thở dài nói:

"Tửu lượng của Thần Vận Mệnh không ổn"

Chu Tự:

"..."

Ngươi cho con nít uống rượu?

Sau đó Chu Tự lại đi tất cả các bàn uống một lần.

Hắn không giỏi uống lắm.

Cũng may lão cha có thể uống được, đi kính rượu từng bàn một.

Có người vui vẻ, có người kinh dị.

"Lúc nào chúng ta phải đưa tiền mừng nhỉ?"

Trên bàn của Minh Nam Sở, Vân Tiêu tiên tử hỏi.

"Ngày mai mới là tiệc chính, ngày mai đưa là được. Cửa ra vào hẳn là sẽ có người đăng ký, đến lúc đó có thể mừng"

Trần Chí Thành nhìn đám người nhỏ giọng nói:

"Các ngươi đã bàn bạc xong phải mừng bao nhiêu chưa?" "Xong rồi"

Minh Nam Sở gật đầu. "Là bao nhiêu?"

Trần Chí Thành thấp giọng hỏi.

"1000 tê."

Bách Mạch tiên tử bất đắc dĩ nói:

"Lúc đầu hai ba trăm là đủ rồi, nhưng mà giá cả bị nâng lên rồi"

Minh Nam Sở:

"..."

Trần Chí Thành và Trần Giai Di nhìn nhau, cũng không cảm thấy đắt.

Bởi vì đồ ăn nơi này thực sự quá ngon.

Họ chưa bao giờ nếm qua đồ ăn ngon như vậy.

Trần Giai Di còn muốn mang một ít trở về cho mẹ chồng nếm thử, chỉ là có chút ngại ngùng.

Gần lúc kết thúc, Liễu Nam Tư đi tới.

Nhìn thấy còn thừa lại không ít thứ, mới nói:

"Các ngươi có ai muốn mang về không?"

Trần Giai Di muốn nói có nàng, nhưng mà vẫn ngại.

Nàng còn đang do dự thì Minh Nam Sở đã nhấc tay lên trước:

"Ta...ta...không ai cần thì ta lấy hết, các bàn khác cũng có thể cho ta Có thể tiết kiệm không ít tiền.

Lúc này Trần Chí Thành cũng nói theo:

"Chúng ta cũng có thể mang về một chút"

"Để ta chia cho các ngươi một ít, các bàn khác hết rồi, họ đều mang về rồi"

Liễu Nam Tư nói.

"Phu nhân, việc này để ta làm là được rồi."

Bạch Hổ chạy tới ngay lập tức.

"Ngươi vẫn nên đi tiễn khách về trước đi"

Liễu Nam Tư nói.

Cửa ra vào.

Chu Tự đi theo bên cạnh lão cha tiễn khách về.

"Lão Chu, những cái khác thì không nói, nhưng mà thức ăn này ăn ngon thật. Ngày mai ta có thể đưa hai cháu ta đến không?"

Có người đàn ông trung niên nói.

"Nói gì vậy chứ, tầng này ta đã bao hết rồi, các ngươi đến bao nhiêu người đều có vị trí, không có chỗ ngồi thì ta lại sắp xếp thêm. Càng nhiều người tới, đó là cho lão Chu ta thể diện, nếu mà ít người thì chính là không nể mặt lão Chu ta rồi"

Chu Nhiên hào phóng nói.

Chu Tự:

"..."

Lão cha thật giàu nha.

May thật may thật.

Chỉ dựa vào hắn, lúc nào mới có thể làm hôn lễ đây.

Nhưng mà hôm nay mấy người sư phụ và Nhị thúc không đến.

Trí giả cũng không đến.

Xem ra phải đợi đến ngày mai.

Lại nói, sư phụ không đến là rất bình thường, dù sao không phải tiệc chính, nhưng mà sao mấy người Nhị thúc cũng không đến?

Hậu sơn của Đạo Tông Thiên Vân.

"Ngươi nói ngươi không đi, ngươi ngăn ta làm gì?"

Tô Trần nhìn người đàn ông trước mắt thở dài nói.

"Muốn để họ Chu kia khó chịu một chút"

Lý Cảnh Sơn vừa uống trà vừa nói.

"Ngày mai là hôn lễ, ta đã cảm tri một chút, xung quanh thật sự rất an tĩnh. Có lẽ là hôn lễ ngày mai sẽ không yên tĩnh nhất. Trí giả cũng sẽ đi, đến lúc đó chúng ta ngồi cùng một bàn, à, còn có Thời Không Đại Thần. Náo nhiệt, thật sự là náo nhiệt"

Tô Trần cười nói.

Lý Cảnh Sơn:

"..."

1201 chữ

Chương 1121: Ai Ngăn Được Thứ ba, ngày mùng 10 tháng 5.

Chu Tự tỉnh dậy trong phòng, tối qua hắn uống không ít rượu.

Cả buổi tối không ngủ được gì.

Tại sao vậy?

Hắn có chút căng thẳng.

Hôm nay phải đi đón Thu tỷ, sau khi nghĩ qua một lúc, liệu có xảy ra chuyện gì không nhỉ?

Tất cả mọi chuyện sẽ suôn sẻ chứ, liệu có chuyện khó xử gì không.

Nếu có thì có phải cần kiên trì đến cùng không.

Suy ngẫm một chốc, Chu Tự thấy mình không được lựa chọn, dù là chuyện gì cũng phải kiên trì đến cùng.May là xung quanh không xảy ra chuyện gì, không thì đám cưới sắp đến, hắn cũng hết cách phân thân. Nhưng mà có mấy người Thanh Long ở đây nên chắc sẽ không gì đáng ngại.

"Tối nay không thể uống rượu, có hơi mệt.

Chu Tự ngồi dậy định đi ăn sáng.

Mới vừa đi ra thì thấy mẹ đang dọn dẹp vệ sinh.

Bây giờ trên trần nhà toàn là bóng bay, còn cửa sổ dán đầy chữ hỷ.

Trước đó trên tủ phần lớn là bày hình của Nguyệt tỷ, bây giờ gần như là hình của hắn với Thu tỷ.

Tivi đang tắt, để lát mới bắt đầu chiếu hình cưới.

Đây là do Gia Cát Du chuẩn bị cho họ.

Vốn dĩ của những người khác sẽ không có những thứ đi kèm này, nhưng Gia Cát Du thì có chuẩn bị những thứ này, nói chung là nhìn rất đẹp.

Không chỉ chiếu ở nhà mà đến lúc lên khách sạn cũng phải chiếu.

Đám cưới chính là xuất đầu lộ diện, không thể mất bình tĩnh được.

"Sớm như vậy đã dậy đón cô dâu rồi sao?"

Dọn dẹp vệ sinh xong thì Liễu Nam Tư đi vào phòng bếp.

"Tối qua mấy giờ các ngươi về nhà vậy?"

Chu Tự tò mò hỏi.

"Rửa mặt trước đi rồi đến ăn sáng Liễu Nam Tư cười nói.

Sau khi "vâng" một tiếng thì Chu Tự đi rửa mặt:

"Lần này các ngươi ở đây mấy ngày?"

"Không có mấy ngày, tối nay bọn ta cùng nhau về quê, không quấy rầy cuộc sống của vợ chồng các ngươi. Tiểu Nguyệt ta cũng sẽ dẫn theo luôn Liễu Nam Tư cười nói.

"Có cần khoa trương vậy không?"

Mặt Chu Tự tỏ vẻ chán ghét nhưng thầm mừng trong lòng.

Không hổ là mẹ ta, người trong Ma Đạo nên giống vậy.

Hoàn toàn không cần hỏi ý kiến ta.

"Ngoài miệng thì nói không cần, trong lòng vui như nở hoa rồi chứ gì?"

Liễu Nam Tư bưng đồ ăn sáng đến, mặt lộ ý cười.

"Cha ta đâu?"

Chu Tự lập tức đổi chủ đề.

"Đến khách sạn rồi, hắn bảo mấy món ăn hôm qua đầu bếp làm không ngon lắm, hắn phải đi chỉ bảo chút ít" Liễu Nam Tư ngồi xuống rồi đáp.

"Cha ta chỉ là đầu bếp của một tiệm cơm đi chỉ bảo đầu bếp của một khách sạn lớn? Hắn không sợ bị đánh hả?" Chu Tự kinh ngạc.

"Chắc không sợ"

Liễu Nam Tư uống một ngụm sữa đậu nành rồi nói tiếp:

"Bởi vì hình như cha ngươi đã từng lén đánh họ rồi, hắn nói cái gì thì họ nghe theo cái đó. Hắn nói đồ ăn họ làm không ngon, ở quê nhà sẽ dễ bị mất mặt, nói cái gì phải đi chỉ bảo một chút.

"..."

Chu Tự không nói nên lời.

Lão cha quả nhiên không phải người tốt.

Tội nghiệp cho những vị đầu bếp.

Những nguyên liệu nấu ăn lần này đều do những vị đầu bếp bình thường chuẩn bị, vì vậy nên không phát huy hết những nguyên liệu đó được.

Bạch Tử tiên tử vừa ăn vừa cảm thấy đáng tiếc, thầm nói rằng thà để nàng làm còn hơn.

Một bàn thôi cũng được.

Tiếc rằng nàng là khách.

Nàng nói bản thân trăm năm cũng chưa chắc gặp được loại nguyên liệu nấu ăn này, quá khó chịu rồi.

Chu Tự chỉ biết an ủi nàng, nói rằng đợi tiệc tàn nếu còn dư nguyên liệu thì có thể tặng nàng.

Nàng chỉ hận sao khách không đến ít chút.

Sau này Bạch Hổ nói cho nàng biết là nguyên liệu nấu ăn được chuẩn bị gấp ba, chắc chắn sẽ còn dư rất nhiều.

Vì để đề phòng không xảy ra chuyện gì nên họ đã chuẩn bị mọi thứ nhân đôi, dù sao nếu dư thì vẫn có thể đem về nhà, sẽ không lãng phí.

Đến lúc đó không ai cần thì sẽ đem về nhà.

Bạch Hổ thân là hậu cần, tự biết giữ một phần cho những vị khách nào cần.

Sau đó tác dụng của Thượng Quan Hà cũng xuất hiện, hắn muốn lấy một phần.

Tiêu Bộ cũng bị ép lấy một phần.

Chỉ kém để mấy con thần thú đi lấy nữa thôi.

“Mấy vị đầu bếp sau khi được huấn luyện có làm ngon hơn không?"

Chu Tự ăn bánh quẩy, thuận miệng hỏi.

“Khó nói lắm, chắc là không đâu, cha ngươi ép thế ai mà ngăn được chứ?"

Liễu Nam Tư nhún vai đáp.

Chu Tự:

"..."

Hắn nghĩ lại trước đây lão cha đi ra ngoài uống rượu đều bị mẹ lườm cho đi về.

Giờ mẹ còn bảo ai mà ngăn được....

Đúng là trợn mắt nói dối.

Dối trá.

Không hổ là người đứng đầu Ma Đạo.

“Đúng rồi, hôm nay mấy giờ thì ta phải đi?"

Chu Tự hỏi.

“10 đi là được, phải gọi một vài người đến nhà cho náo nhiệt một chút. Nếu không đón dâu mới về mà trong nhà không có ai thì ngại lắm.

Liễu Nam Tư nói.

“Vậy các ngươi không gọi à?"

Chu Tự hỏi.

“Người ta gọi ngươi không biết, ngươi không khó chịu à? Thế nên để ngươi gọi người ngươi quen thì hơn.

Liễu Nam Tư tức giận nói.

Chu Tự:

"..."

Vậy phải gọi ai đây? Mấy người Nhị lão bản phải đi đón dâu.

Trong phút chốc, Chu Tự nghĩ tới Trần Chí Thành, vẫn là Trần Chí Thành có ích.

Gọi đến thôi, gọi đến thôi, nhất là người từng trải lại còn có con.

À, còn có mấy người Tần đại ca nữa.

Mọi người đều ngồi cùng một bàn, gọi tới một thể luôn.

Cũng gọi cả mấy người Thượng Quan Hà đến cho đồng người.

Cũng gọi cả Thất Thiên tới luôn, vừa hay có trẻ con.

Gọi điện một cái, Trần Chí Thành đồng ý rồi.

Hắn chỉ có một yêu cầu là bao cơm trưa.

Đương nhiên là Chu Tự đồng ý rồi, mẹ nói khách sạn làm xong bữa trưa sẽ lập tức đón qua.

Vợ chồng Tần đại ca cũng nhanh chóng đồng ý.

Thượng Quan Hà không muốn mất thần thú của mình nên chỉ đành qua cho đủ số lượng.

Còn lại Thất Thiên đưa theo Đại Địa Thần Khuyển đến.

Hầu Trầm với Hầu Tầm cũng đến theo.

1159 chữ

Chương 1122: Yên Tâm

Cốc cốc.

Chu Tự vừa mới thông báo xong đã có tiếng gõ cửa.

Nhanh vậy sao?

“Ai đấy?"

Hắn đi qua mở cửa thì phát hiện là đại ca và Tai Hoạ, còn có Thần Vận Mệnh với Dương Siêu.

“Chào buổi sáng tiểu hữu nhé"

Tai Hoạ cười nói.

“Sao đại ca lại đi cùng họ vậy?"

Chu Tự hỏi Lý Lạc Thư.

“Đi đường thấy nên đến cũng nhau, vốn ta không quen nên định hỏi, Thần Vận Mệnh nói là quen thuộc nên trực tiếp đi qua đây.

Lý Lạc Thư cười nói:

“Ta vừa tan làm, hai người Tiểu Dương với Trương thúc bảo ta gửi lời chúc cho ngươi"

“Lạc Thư?"

Liễu Nam Tư cười nói:

“Ăn sáng xong chưa? Còn mấy ngươi thì sao?"

Nàng lại hỏi đám Tai Hoạ.

“Còn chưa ăn"

Lý Lạc Thư lúng túng nói:

“Chỗ sư nương có đồ ăn không ạ?"

“Đến đây, có nhiều lắm.

Liễu Nam Tư lập tức bảo mọi người vào.

Tai Hoạ thể hiện khá bình thường như Thần Vận Mệnh lại có hơi câu nệ.

Dương Siêu cũng không ngại.

Lý Lạc Thư nhìn quanh rồi nói:

“Phòng của đại ca bày trí đẹp thật đấy.

“Ngươi đừng gọi đại ca.

Liễu Nam Tư khó chịu nói.

Khi nàng biết Chu Tự và Lý Lạc Thư có quen nhau thì cũng không bất ngờ nhưng khi nàng biết Lý Lạc Thư gọi Chu Tự là đại ca thì ngẩn cả người.

Hoá ra vị đại ca được chồng nàng khen là nhân tài kia lại chính là con trai của họ.

Nhân tài à, sao hắn là được chứ?

“Ta thấy hình như trong tủ lạnh còn chút hoa quả.

Liễu Nam Tư nói xong thì bắt đầu thiết đãi.

“Sư nương, đại ca của ta là thần nhân, lợi hại cực kỳ"

Lý Lạc Thư cường điệu nói.

Liễu Nam Tư:

“Mẹ, ngươi đừng nghe hắn bốc phét, hắn mới là đại ca, còn có ta gọi người rồi, họ đến đây thì ăn gì?"

Chu Tự hỏi.

“Có đồ ăn"

Liễu Nam Tư bê khá nhiều hoa quả ra:

“Ngươi vẫn nên nghĩ việc chút nữa đón dâu đi, khoảng 10 giờ đoàn xe sẽ đến, quần áo với các thứ của ngươi đã chuẩn bị xong chưa?"

Nói xong, Chu Tự bắt đầu kiểm tra lại đồ đạc.

“Phải mặc cái gì?"

Lý Lạc Thư hỏi.

“Đương nhiên là vest rồi"

Chu Tự nói.

“Vest thì đẹp thật, Tiểu Mệnh ngươi thấy thế nào?"

Tại Hoạ cười hỏi.

Thần Vận Mệnh nhìn trộm Liễu Nam Tư.

Giống như sợ người này vậy.

“Không sao đâu, các ngươi cứ nói chuyện đi, đừng để ý chuyện khác. Hôm nay cha Chu Tự đi dạy người ta làm cơm, có khi phải chiều mới về cơ. Về cũng sẽ không nói gì đâu nên không phải lo.

Liễu Nam Tư nói.

Vừa nghe nói vậy, đừng nói là Thần Vận Mệnh, đến cả Tai Hoạ cũng thầm thở nhẹ ra.

“Các ngươi đừng lo, chỉ cần có mẹ ta ở đây, ba ta không đáng sợ nữa đâu.

Chu Tự lấy quần áo ra rồi nói.

“Đúng vậy, điều này thì ta có thể làm chứng, lúc sư nương có mặt thì sư phụ dễ nói chuyện lắm. Khó nói chuyện thì cũng có sư nương ở đây, không vấn đề gì đâu"

Lý Lạc Thư gật đầu nói.

“Vận Mệnh nói với ta rằng hôm nay là ngày tốt.

Thần Vận Mệnh nói.

“Ta cảm thấy ta nên tìm Bán Tiên đại sư xin một lời chúc phúc.

Chu Tự chợt nghĩ đến.

Hắn mời Bán Tiên mà sao hắn lại không đến.

Cũng không biết hắn sợ cái gì.

Chẳng nhẽ bản thân lại uy hiếp hắn đoán mệnh à?

Không đến mức vậy chứ.

Đột nhiên điện thoại của Chu Tự vang lên, vừa nhìn đã thấy là Bán Tiên gọi đến.

“Ta thấy cả người không thoải mái hẳn là ta đã làm thiếu cái gì, chúc mừng Chu thiếu tân hôn vui vẻ, chúc ngươi sớm sinh quý tử.

Chu Tự trầm mặc.

Bán Tiên quả nhiên là đại sư.

Lần trước bản thân định tìm người đi đánh hắn, hắn cũng phát hiện ra.

Chẳng phải thầy xem tướng số không tự xem cho mình à?

Sao Bán Tiên cứ như ngày nào cũng tự tính cho mình thế?

Đáp cảm ơn xong Chu Tự cũng không để ý nữa. Hắn định đổi quần áo sau đó chờ giờ lành thì xuất phát.

Không lâu sau, cửa lại bị gõ, Chu Tự cảm thấy chắc là những người khác đến rồi.

Thế nhưng vừa mở cửa đã thấy một vị lão giả đứng đó.

“Lại gặp tiểu hữu rồi.

Trí giả nhìn Chu Tự rồi cười nói. “Tiền bối tới sớm vậy?"

Vẻ mặt Chu Tự đầy khiếp sợ.

Hắn nghĩ Trí giả phải chờ tới tiệc tối thì mới đến.

“Ở đây đông người, có thể đến trò chuyện Trí giả cười nói.

Chu Tự lập tức mời hắn vào.

Liễu Nam Tư thấy vậy thì ngây người.

“Tiền bối nên báo một tiếng để ta bảo Chu Nhiên đi qua tiếp.

“Không dám không dám, ta vẫn nên tự mình qua đây.

Sau đó Trí giả nhìn Tai Hoạ cũng Thần Vận Mệnh:

“Vận Mệnh, lại gặp nhau rồi"

“Ta không hiểu sao ngươi lại có thể sống lâu đến vậy?"

Thần Vận Mệnh khó hiểu mà hỏi.

“Là người chấp chưởng Vận mệnh có đôi khi cũng bị vận mệnh đưa giỡm, ta từng nói với ngươi rồi mà.

Trí giả ngồi trên sofa sau đó bắt đầu pha trà:

“Lại đây cùng nhau uống trà đi, nghe ta kể chút chuyện xưa (nghe ta chém gió).

Chu Tự:

"..."

Vậy mà Lý Lạc Thư lại là người đầu tiên ngồi qua đó.

“Lý tiểu hữu đúng là hơn hẳn năm xưa, ta vốn tưởng rằng ngươi sẽ có thành tựu bất phàm cũng không ngờ đã xem nhẹ rồi. Ta cũng biết chút chuyện xưa của ngươi, ngày khác có cơ hội có thể nghe ngươi kể một chút (ta không muốn nghe các ngươi bốc phét).

Trí giả bình thản nói. Lý Lạc Thư:

"..."

Cốc cốc.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Chu Tự vừa nhìn đã thấy là hai vợ chồng Trần Chí Thành.

“Mau vào đi"

Chu Tự nói.

“Mấy giờ ngươi mới đi?"

Trần Giai Di tò mò hỏi.

“Khoảng 10 giờ"

Chu Tự đáp.

“Vậy phải đúng giờ một chút, nếu không cô dâu sẽ sốt ruột đấy"

Trần Giai Di tốt bụng nhắc nhở.

“Lúc ta đi đón Trần Giai Di thì bị kẹt xe nên chậm một chút, Trần Giai Di vội gọi điện cho ta Trần Chí Thành cười.

“Đừng nghe hắn nói bừa"

Trần Giai Di phản bác.

1092 chữ

Chương 1123: Cần Gì

Sau đó họ thấy trong phòng khách có khá nhiều người.

Ngồi đầu là một vị lão giả.

“Là cụ nhà à?"

Trần Chí Thành nhỏ giọng hỏi.

“Không phải, là một vị lão giả, là kiểu vô cùng giỏi ấy"

Chu Tự đáp.

“Sẽ không phải là Bán Tiên đại sư lần trước đấy chứ?"

Trần Chí Thành khẩn trương hỏi.

“Không phải đâu, đại sư không đến dự hôn lễ của ta, nhưng người này còn giỏi hơn cả đại sư nữa kìa. Ngươi ngồi ở một bên, nếu hắn tìm ngươi nói chuyện thì cứ thuận theo. Chắc chắn không có vấn đề. À, còn người đàn ông trung niên với đứa bé kia cũng không đơn giản đâu. Ngươi cẩn thận một chút. Còn người trẻ tuổi kia là đại ca của ta, hắn không sao, thế nhưng cũng giỏi cực."

Chu Tự giới thiệu sơ qua.

Trần Chí Thành:

"..."

Ngươi cứ trực tiếp nói cho ta mấy người này đều giỏi là được.

“Lạc Thư đứng lên, nơi này có thai phụ"

Liễu Nam Tư bảo Lý Lạc Thư đứng dậy.

“Vâng"

Lý Lạc Thư lập tức đứng lên.

Chào hỏi mẹ Chu Tự một lượt, mấy người Trần Chí Thành mới ngồi xuống.

Trí Giả nhìn hai người rồi nói:

“Các ngươi khá thuận mắt.

Vừa vào đã vất ‘không thuận mắt’ ra rồi nên mới thuận mắt? Chu Tự thầm nghĩ, thế nhưng hắn cũng không nói ra.

Sau đó, vợ chồng Tần Văn Thành cũng đến.

Minh Nam Sở, Từ Từ, Thượng Quan Hà, Bạch Tử, Tiêu Bộ, Vân Tiêu tiên tử, Trình tỷ, Bách Mạch tiên tử đều đến đủ cả.

Sau đó Thất Thiên cũng cưỡi Đại Địa Thần Khuyển đến đây, bị mọi người vây xem.

Hầu Trầm đương nhiên cũng không lạc hậu.

Hầu Tầm thấy Tai Hoạ thì ngẩn người.

Thế những cũng ngoan ngoãn ở một bên.

Thượng Quan Hồng Anh dẫn theo hổ con với Trần Giai Di đi nói chuyện.

“Đây không phải là mèo à?"

Trần Giai Di tò mò hỏi.

“Cũng không khác lắm, đến đầy, chào Giai Di đi nào.

Thương Quan Hồng Anh nhẹ giọng nói.

"Meo."

Hổ con kêu một tiếng.

Ở đấy nó không dám làm càn.

“Con mèo nhỏ này không ngoan như con của Hàn Tô, xem ra vẫn bị thiếu đánh"

Vân Tiêu Tiên Tử cười nói.

Cứ nói đùa, sủng vật của bọn Hàn Tô không được trải qua ngày tươi đẹp nào.

Hơn nữa ở chỗ của họ thì ai dám làm càn.

Đấy là không muốn sống nữa.

“Đây là mua được à? Có rụng lông không?"

Trần Giai Di thấy con mèo này nghe lời thật đấy.

Nàng cũng muốn nuôi một con.

“Không rụng đâu, nó còn tự mình dọn nữa"

Thượng Quan Hồng Anh nhẹ nói:

“Là Chu Tự tặng đấy"

“Các ngươi muốn nuôi sao?"

Chu Tự tìm một chút rồi nói:

“Hết hổ rồi, thế nhưng còn có con chó đực trắng, các ngươi có muốn không?"

“Này là?"

Nói xong hắn liền thuận tay ném hạt châu mới qua.

Trần Chí Thanh nhận hạt châu với vẻ đầy nghi hoặc.

“Đây là trứng, bóp nát là ấp ra"

Chu Tự thuận miệng giải thích.

Trần Chí Thành nhìn hạt châu chỉ cảm thấy chỉ số thông minh của mình đang sát rạt dưới đất.

Sau dó hắn bóp nát, tiếp theo đó thực sự có một con chó đực xuất hiện trong tay hắn.

Hắn có hơi nghi hoặc, tam quan của hơn 20 năm nay sai rồi à?

Chó là do trứng ấp ra?

Hắn bị lừa hơn 20 năm à?

“Thiên nữ."

Trình tỷ dẫn Vân Tiêu tiên tử đến trước mặt Liễu Nam Tư.

“Tới vừa đúng lúc, giúp ta rửa đồ, nhiều khách như vậy.

“Được"

Vân Tiêu tiên tử dẫn đầu đi qua.

Trình tỷ cũng không nói gì.

Thế nhưng nàng cũng đi qua giúp.

Sắp đến 10 giờ.

Đám người Chu Tự thay xong quần áo.

Ba người Lý Lạc Thư, Minh Nam Sở, Tư Tư cũng mặc vest.

Trước ngực mỗi người còn cài hoa.

“Đẹp trai"

Liễu Nam Tư nhìn ba người rồi nói:

“Trên đường có gì khó khăn đều nhờ cậy cả vào ba người.

“Sư nương yên tâm, ta có một kiếm có thể trảm nhật nguyệt, cam đoan đại ca có thể đón đại tẩu về không chút trở ngại.

Lý Lạc Thư nghiêm mặt nói.

Liễu Nam Tư:

"..."

Tuy nhiên hắn nói cũng đều là thật. “Nhớ mang ô đấy"

Trần Chí Thành nhắc nhở.“Được"

Chu Tự gật đầu sau đó nói tiếp:

“Còn cần gì nữa?"

“Hồng bao"

Trần Chí Thành tỏ vẻ từng trải:

“Cũng đừng có quên hoa “Hoa, hoa đâu nhỉ?"

Chu Tự nhìn quanh rồi nói:

“Lúc này ta thấy Nguyệt tỷ thật tốt, có nàng ở đây thì chẳng có gì khó"

“Đây này"

Liễu Nam Tư cầm hoa đến rồi nói:

“Cưới vợ thôi mà, đừng lo lắng thế chứ, hồng bao cũng chuẩn bị xong rồi.

“Bên ngoài có hơi u ám, cảm giác như trời sắp mưa.

Tiêu Bộ nói.

“Không sao đâu, đội xe lái chắc tay lám."

Trần Chí Thành cười nói.

“Đúng là không có việc gì?

Trí giả cười nói.

“Hôm nay sẽ không mưa.

Trần Chí Thành cùng Trần Giai Di có hơi nghi hoặc.

Đợi Chu Tự chuẩn bị xong mọi thứ.

Trí giả lại khen trà, nâng chén với Chu Tự:

“Hôm nay là hôn lễ của Chu tiểu hữu, để khắp chốn vui mừng"

Tai Hoạ cũng nâng chén:

“Để lôi đình đi trước"

Rầm.

Lôi đình như pháo hoa nở rộ.

Thần Vận Mệnh nâng chén:

“Để mây tản trăng sáng"

Vừa nói xong, mây đen trên nền trời Thanh Thành cũng tản ra.

“Để chiếu sáng đại địa.

Bách Mạch tiên tử cũng nâng chén.

Trong nháy mắt, ánh nắng chiếu xuống.

“Để hào quang làm bạn"

Vân Tiêu tiên tử cũng giơ chiếc cốc trong tay.

Sau đó không trung xuất hiện cầu vồng.

Trên trời cao, Quang Thủ chặn biến hoá của gió mây, nhẹ giọng nói:

“Để mưa thuận gió hoà."

Trên hải vực, nữ thần Hắc Dạ đang hành tẩu trên biển, tiếng hát tâm linh cũng vang vọng khắp chốn “Để chúng sinh an lành"

Giờ phút này, Chu Tự ra khỏi cửa, dưới ánh sáng của nhật nguyệt, đi đến đón dâu chỗ thần thụ.

1116 chữ

Chương 1124: Thần Nhân

Tại nhà Thu Thiển.

Mới sáng sớm các nàng đã bắt đầu chuẩn bị trang điểm, thay quần áo.

“Tô Thi, đến lượt ngươi rồi.

Hàn Tô lớn tiếng gọi.

“Đến đây, đến đây.

Tô Thi mặc xong quần áo chạy tới. Nàng mặc lễ phục, váy dài qua gối màu hồng. Quần áo không hề hở hang, nhưng vẫn có thể làm nổi bật dáng người hoàn hảo, lại thêm dung nhan tuyệt thế, chắc chắn sẽ giọng khách át giọng chủ.

“Như vậy không được, làm xấu đi một chút.

Bạch Hổ nghiêm túc nói.

“Vậy cũng không được xấu quá, nếu ta không còn xinh đẹp, thì tất cả đều vô dụng"

Tô Thị lo lắng nói.

“Ngươi còn có vô dụng"

Chu Ngưng Nguyệt ngồi một bên quả ăn bất tử. Nàng chỉ còn lại một quả cuối cùng, trước đó đều bị Tiểu Kính tiên tử lấy đi rồi nói là cho chồng của nàng ăn. Như thế Chu Ngưng Nguyệt cũng không thể nói gì thêm.

“Ta có thể bóc quýt cho Nguyệt tỷ.

Tô Thị nói.

“Cũng đúng"

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu.

Lúc trang điểm, Gia Cát Du du đi đến. Nàng cầm máy quay nói:

“Ta bắt đầu quay cảnh bên lề hôn lễ, Tô Thi tiên tử có muốn nói vài câu không?"

“Có có"

Tô Thị nghiêm túc nói vào máy quay:

“Hôm nay Thu tỷ xinh đẹp nhất, ta xinh đẹp thứ hai"

“Đến ta, đến ta"

Chu Ngưng Nguyệt lập tức nhảy ra nói:

“Hôm nay Thu Thiển kết hôn, tuy nàng xinh đẹp nhất, nhưng ta đáng yêu nhất”.

"Hôm nay chỉ có một cô bé, đương nhiên là ngươi rồi.

Bạch Hổ chải tóc cho Tô Thị nói.

“Thế Âm Túc tiểu tiên tử thì sao?"

Gia Cát Du đối thẳng trước mặt Âm Túc. Lúc này Âm Túc ngồi trên ghế, hôm nay nàng đặc biệt thanh tú. Mái tóc ngắn, giống như học sinh trung học nhà hàng xóm. Lúc này đối thẳng vào ống kính, vẻ mặt căng thẳng: “Lần đầu tiên làm phù dâu hơi không quen, hôm nay Thu tỷ kết hôn, thật ngưỡng mộ, à không, là thật xinh đẹp” “Thật ngưỡng mộ, là có người mình thích rồi?"

Gia Cát Du cười hỏi.

“Vừa nãy, vừa nãy nói nhầm..."

Âm Túc vội giải thích.

Gia Cát Du cũng không trêu chọc nữa, mà đến trước mặt Hàn Tô. Lúc này Hàn Tô buông mái tóc dài, tháo mắt kính xuống, vẻ đẹp lấn át tám phương.

“Wow, cũng là một đại mỹ nữ.

Gia Cát Du cười nói:

“Vậy Hàn Tô tiên tử muốn nói gì?"

“Hy vọng đêm nay Tô Thị đừng uống quá nhiều rượu, nếu không đều là ta chăm sóc nàng. Sau đó hy vọng Thu tỷ sớm sinh quý tử.

Hàn Tô nghiêm túc nói.

“Đúng, đứa con đầu tiên tốt nhất là con trai"

Tiểu Kính tiên tử đột nhiên xuất hiện, nói vào ống kính. Nói được vài câu, ống kính đến trước mặt cô dâu. Lúc này Thu Thiển ngồi trước gương, Chu Tước đang trang điểm giúp nàng, tóc đã được chải xong. Hôm nay Thu tỷ mặc váy cưới màu trắng, vốn dĩ phải hở vai, nhưng thấy trời mùa đông, trên cổ lại thêm chiếc vòng, nên lại che lại. Như vậy nàng mới nhẹ nhõm.

“Trước khi lấy chồng, cô dâu có gì muốn nói không?"

Gia Cát Du hỏi.

Thu Thiển nhìn ống kính:

“Hy vọng các ngươi cũng mau chóng tìm được bạn trai.

Gia Cát Du:

"..."

“Nói đùa thôi"

Thu Thiển cười nói:

“Rất vui"

“Rất vui?"

Gia Cát Du cười nói:

“Có thể nói cụ thể hơn không?"

“Rất vui vì sắp gả cho Chu Tự. Ta nghĩ hắn cũng vậy"

Gia Cát Du sửng sốt, sau đó nói:

“Các vị chuẩn bị xong chưa? Ta chụp ảnh cho các ngươi, sau đó phải đến nhà trai. Trước khi họ xuất phát ta cũng muốn ghi hình, trong xe cũng phải phỏng vấn vài câu. Các ngươi có gì muốn hỏi không?"

"Ta...ta..."

Tô Thị giơ tay nói:

“Ta muốn hỏi Chu Tự, hắn đã nghĩ đến đặt tên cho con của hắn là gì chưa?"

“Còn ta"

Chu Ngưng Nguyệt nói:

“Ta muốn hỏi Chu Tự, hắn còn quả bất tử không, nếu còn thì nhớ mang cho ta một ít.

Gia Cát Du:

"..."

Thánh Nữ không nghiêm túc lắm.

Chu Tự đi ra cửa.

Lý Lạc Thư, Minh Nam Sở, Từ Từ đi theo phía sau. Mãn Giang Hồng và Hình Ngọ dẫn đường, coi như trưởng bối đi đón dâu.

Chu Tự hiếu kỳ nói:

“Hình Ngọ sư huynh, tại sao Tam sư tỷ không đến?"

“Nàng ấy à?"

Hình Ngọ bất đắc dĩ nói:

“Nghe nói nàng đánh nhau với chồng nàng, bây giờ hai người đang chiến tranh lạnh, tự đóng băng, ta không dám làm phiền họ.

Chu Tự:

"..."

Đáng sợ vậy ư? Sau khi kết hôn thật đáng sợ. Hắn kết hôn xong liệu có như vậy không? Nghĩ lại chắc không đến mức đó, tuy Thu tỷ thù dai, nhưng rất tốt.

Lúc này Gia Cát Du đã quay xong cảnh ra khỏi cửa, sau đó lại vào phòng, phát trực tiếp trên tivi cảnh quay ở nhà cô dâu vừa nãy. “Chốc nữa sẽ phát trực tiếp cảnh ta quay vừa nãy, các ngươi có thể xem.

Nói xong, nàng lại chạy ra ngoài. Lên xe xuất phát cũng cần nàng quay, phát trực tiếp xong thì bắt đầu biên tập, sau đó phát ở khách sạn.

Đợi đóng cửa, Trần Chí Thành và Trần Giai Di mới hoàn hồn lại, nhất thời hơi ngạc nhiên, vừa nãy là trùng hợp phải không Dự báo thời tiết cũng nói có mưa, nhưng bây giờ...

Hắn nhìn ra ngoài cửa kính, lúc này ánh nắng chan hòa, không thấy mây đen. Hai năm nay cũng chưa từng thấy thời tiết đẹp thế này? Nhiệt độ vừa phải, ánh nắng chan hòa. Hào quang trải khắp trời đất. Đây chẳng phải là lời của những người vừa nãy sao?

Đột nhiên, Trần Chí Thành nhớ tới lời nói của Chu Tự, những người này đều rất lợi hại, chắc không phải là thần tiên hạ phàm chứ? Chu Tự là kẻ được ông trời chọn? Hay là Văn Khúc Tinh Quân chuyển thế? Hay là vị thần tiên nào đó chuyển thế. Nếu không sao lại khoa trương như vậy? Lúc này hắn đột nhiên cảm thấy có người bên cạnh vỗ vào hắn, là Trần Giai Di.

1124 chữ

Chương 1125: Cảm Giác Thế Nào

“Xem TV kìa, đẹp quá."

Trần Chí Thành quay đầu nhìn qua, lọt vào mắt là Tô Thị còn chưa trang điểm. Lúc này nàng đang nói mình là người xinh đẹp thứ hai. Vừa nhìn Trần Chí Thành đã ngẩn người, ý nghĩ đầu tiên là thần nữ cửu thiên hạ phàm...Sau đó hắn phát hiện phía sau người nào cũng rất đẹp. Chuyện gì vậy? Không phải soái ca thì là mỹ nữ. Hắn lập tức nắm chặt tay Trần Giai Di. Cảm giác nơi này quá nguy hiểm.

Trần Giai Di cũng vậy, quá nhiều mỹ nữ, bản thân nàng nhìn cũng rất thích, càng đừng nói đàn ông như chồng nàng. Quá đáng sợ.

Khi đi xuống, Chu Tự phát hiện tổng cộng có mười chiếc xe.

“Nhiều xe thế? Lấy đâu ra nhiều người như vậy?"

Chu Tự hỏi.

“Thật sự không được, thì tìm người trên tầng xuống đi cùng"

Hình Ngọ nói.

“Khụ khụ.

Mãn Giang Hồng nói:

“Cũng khá ổn rồi, đối diện cũng có không ít người.

“Thôi, ta bảo đám người Thượng Quan Hà xuống, còn có đám Thất Thiên"

Chu Tự lấy điện thoại ra bắt đầu gọi người.

“Ta cũng gọi cả đám người Ân sư huynh vậy"

Lý Lạc Thư lấy điện thoại ra nói. Trong nháy mắt, bốn người Ân Chí Viễn được Mãn Giang Hồng đón đến. Đám người Thất Thiên cũng lập tức xuống. Lần này có mười mấy người. Vậy là đủ rồi.

“Xuất phát thôi Chu Tự đến trước chiếc xe sang trọng phía trước nhất. Huyền Vũ dẫn đầu mở cửa. Hôm nay là Huyền Vũ lái xe, chỉ có hắn biết đường mở cánh cửa không gian ở đâu. Bởi vì cánh cửa là do hắn mở ra. Gia Cát Du đang chụp ảnh. Lập tức, mọi người đều vào trong xe.

“Y Y sư tỷ, ngươi ngồi cùng một xe với sư huynh ta, ta và An Khách sư huynh ngồi cùng một xe.

Miêu Khả An cười nói. Lúc này An Khách nhìn xung quanh, nằm mơ cũng không ngờ mình cũng được lôi đi đón dâu. Vô cùng vinh hạnh. Hắn cũng bắt đầu chụp ảnh, muốn viết lại hành trình. Sau đó phát đi...

Lần này sẽ không thu phí, hắn không dám kiếm tiền kiểu này. Lần này mỗi lần hắn cập nhật, thì có thể thu hút rất nhiều bình luận tích cực. Đa số bình luận là:

“Thu phí đi, chủ nhà chụp gần chút “Ta muốn nhìn Thánh Tử, để ta xem rốt cuộc Thánh Tử trong truyền thuyết đáng sợ đến thế nào, nói đi, cần bao nhiêu tiền"

“Ta thiếu linh thạch ư? Thứ ta thiếu là ảnh kích thích một chút"

An Khách chỉ có thể phớt lờ. Không thể quá khác người, nếu không rất nguy hiểm. Sau đó đội xe xuất phát. Chu Tự ngồi trên xe, nhìn Huyền Vũ lái thẳng ra ngoại thành. Chỉ lúc sau, bên ghế lại phụ có thêm một người, chính là Gia Cát Du.

“Hình như chú rể rất căng thẳng"

"..."

“Xin hỏi hiện giờ tâm trạng của chú rể thế nào?"

Gia Cát Du du hỏi.

“Tâm trạng gì?"

Chu Tự nghĩ đi nghĩ lại rồi nói:

“Nói thế nào nhỉ? Giống như trúng vé số năm triệu, bây giờ đang trên đường đi lĩnh, vô cùng hưng phấn và thấp thỏm về phần thưởng, lại lo sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn trên đường. Tóm lại là muốn thuận buồm xuôi gió"

“Thì ra trúng năm triệu là tâm trạng thế này"

Gia Cát Du gật đầu nói:

“Vậy chú rể thấy cô dâu thế nào?"

Lúc này trong nhà Chu Tự, đám người Trần Chí Thành bắt đầu xem phát sóng trực tiếp, thấy Chu Tự nói về tâm trạng, mọi người đều thộn mặt. Không hiểu lắm.

“Các ngươi có ai hiểu không?"

Tai Họa hỏi.

“Ta có thể hiểu một chút.

Trần Chí Thành nhỏ giọng nói.

“Lúc đó Trần tiểu hữu có tâm trạng thế nào?"

Trí giả hỏi.

“Có lẽ không trúng nhiều tiền như vậy.

Trần Chí Thành nhẹ giọng nói.

Trần Giai Di:

"..."

“Xem, xem Chu Tự cảm nhận về cô dâu thế nào.

Tần Văn Thành lập tức hỗ trợ giải vây.

“Thấy Thu tỷ thế nào à?” Trong tivi, Chu Tự không do dự:

“Ta thấy Thu tỷ thật quyến rũ, chắc Thu tỷ cũng thấy ta như vậy"

Mọi người:

"..."

Liễu Nam Tư cười, vui vẻ nói:

“Học hành mấy năm đúng là có khác.

“Còn một câu hỏi nữa, người đã nghĩ đặt tên cho con của ngươi chưa, đây là câu hỏi của Tô Thị.

Gia Cát Du hỏi.

“Ta cũng muốn, nhưng có lẽ cha mẹ ta sẽ không cho ta cơ hội này"

Chu Tự bất đắc dĩ nói.

Liễu Nam Tư:

"..."

Thằng bé này nó cảm thấy cha mẹ nó bá đạo vậy ư?

Cùng lúc đó phía sau núi Đạo Tông Thiên Vân. Tổ Trần nhìn bầu trời nói:

“Chắc hẳn Chu Tự đi đón dâu rồi, chúng ta cũng nên xuất phát thôi? Ngươi làm sư phụ, thực sự đợi đến thời khắc cuối cùng mới qua đó à? Nghe nói trí giả cũng đến rồi"

“Đi thôi, nhân tiện trấn áp mấy tên nhãi xấu xa ở đó.

Lý Cảnh Sơn đứng dậy bình thản nói. Vừa dứt lời, hắn cất bước đi. Sau đó khí huyết nổi lên, vực sâu như biển.

Trong phút chốc, trời đất chấn rung, mặt trời gay gắt, trấn át tám phương. Lập tức vô số cường giả cảm thấy sợ hãi. Tô Trần mỉm cười, đã nói là làm, trời và người hợp nhất, thiên địa đại đạo cộng hưởng với hắn. Đại địa Cửu Châu khiếp sợ.

Quang Thủ cảm nhận được khí tức đáng sợ, hơi thấy may mắn.

“Đúng là cường mạnh, lúc trước thời đại Thần Minh lụi bại, không phải không có lý do?

“Hai người này như thiên địa chí tôn, vô cùng khủng bố.

“Cũng may dừng tay trước, không làm gì, nếu không thực sự sẽ đón phải đòn tấn công chí mạng” Những tên dư nghiệt Thần Minh khác đều trốn trong địa bàn của mình không dám hành động lỗ mãng. Nữ thần Hắc Dạ trên mặt biển ngước nhìn chân trời, vẻ mặt kiêng sợ.

“Tuy sớm biết sự cường mạnh của họ, nhưng hôm nay cảm nhận mới biết sự đáng sợ của kẻ kết thúc thời đại"

Nàng lắc đầu, ổn định vùng biển, đề phòng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thu hút sự chú ý của họ.

1111 chữ

Chương 1126: Không Có Vũ Lực

Chu Tự ngồi trong xe, sau khi phỏng vấn xong, hắn nhìn về phía trước. Ra khỏi Thanh Thành, bọn họ tiến vào một con đường lớn vắng người. Sau đó khi đi qua bóng râm, trực tiếp tiến vào cánh cửa không gian rồi đến dưới bóng râm cây thần. Đây cũng là con đường Bạch Hổ thiết kế, như vậy khi quay phim cũng không bị gián đoạn. Thấy sân viện quen thuộc xuất hiện, Chu Tự mới phát hiện chiếc xe đã dừng. Hắn hít sâu một hơi, ôm bó hoa định xuống xe, Lúc này Huyền Vũ đã mở cửa. Hắn thuận thế xuống xe. Xuống xe xong, đám người Lý Lạc Thư cũng theo phía sau.

“Đi thôi"

Chu Tự như lấy tinh thần cho mình. Chỗ Thu tỷ không có nhiều người, khi đi vào, lập tức nhìn thấy các nàng Bạch Hổ đầu tiên, tiếp đó là nhị thẩm. “Đến muộn thế?"

Liễu Bắc Uyển trêu chọc nói.

“Chú rể không nóng ruột à” Hồng Nghệ tiên tử nói theo.

“Rất sốt ruột"

Chu Tự vội nói:

“Chủ yếu là trên đường chậm trễ không ít thời gian, ta tìm Thu tỷ ngay đây.

Nói xong Chu Tự đi vào bên trong, nhưng bị nhị thẩm ngăn lại.

“Nhị thẩm, ngươi làm gì vậy?"

Chu Tự hỏi.

“Không đòi thứ gì đó, cứ cảm thấy không thích hợp lắm"

Liễu Bắc Uyển nói.

Chu Tự suy nghĩ một lát, lấy ra quả bất tử, sư nương và nhị thẩm mỗi người một quả.

“Ngươi thật hào phóng"

Hồng Nghê tiên tử nói.

“Vậy ta lên trước đây. Chu Tự nói xong bèn đi qua.

“Không có chỗ nào cần vũ lực à?"

Lý Lạc Thư vô cùng tiếc nuối nói.

Đám người Ân Chí Viễn phía sau nhất thời không biết phải nói gì.

“Sao thế, ngươi còn muốn ra tay với ta?"

Hồng Nghệ tiên tử cười mắng.

“Đâu có"

Lý Lạc Thư vội cúi đầu. Điều này khiến đám người Thiên Vân Y Y phía sau nghi hoặc. Bọn họ không biết Hồng Nghê tiên tử là ai. Bọn họ gần như không quen biết người của Quan Hà Phong. Dù sao tu vi cũng không đủ, địa vị cũng không đủ.

Chu Tự đến thẳng cửa phòng Thu tỷ, hắn gõ cửa.

“Có mang quả bất tử không?"

Bên trong có tiếng nói vọng ra.

“Có"

Chu Tự gật đầu.

“Kiểm tra hàng trước.

Giọng nói bên trong lại truyền ra. Chu Tự chỉ có thể nhét quả bất từ qua khe cửa.

“Không đủ"

Giọng nói bên trong truyền ra:

“Cần một trăm quản.

Chu Tự:

"..."

Nguyệt tỷ, ngươi hù dọa ai hả? Sau đó hắn lại nhét một ít phong bao vào trong.

“Tam lão bản kéo Nguyệt tỷ ra, chỗ ta còn có mười bao, của ngươi hết.Chu Tự nói.

Sau đó...Tô Thị mở cửa ra. Chu Tự đưa hết phong bao trong tay cho Tô Thị:

“Của ngươi hết đấy"

“Bao nhiêu đấy?"

Tô Thị cầm phong bao bắt đầu đếm tiền.

“Ta đếm giúp ngươi."

Minh Nam Sở đưa tay lấy hai bao.. Chu Tự không để ý tới bọn họ, mà đi vào trong phòng. Đám người Hàn Tô đang chia quả bất tử. Mỗi người một quả, không ăn nổi phải đợi sau này.

Lúc này Chu Tự nhìn thấy Thu tỷ ngồi trên sofa, mặc váy cười trắng tinh, búi kiểu tóc hợp với nàng. Ánh mắt nàng dịu dàng nhìn về phía người đi đến. Hai người bốn mắt nhìn nhau, vừa nhìn là vạn năm. Không kìm lòng được, Chu Tự đưa bó hoa ra:

“Thu tỷ, chúng ta đi thôi"

Nhận lấy bó hoa, Thu Thiển đưa tay nắm lấy tay Chu Tự. Lúc hai người đi ra khỏi cửa, thảm đỏ bắt đầu kéo dài ra dưới chân họ thẳng cho đến sân viện.

Cùng với Thu tỷ đi ra cửa lớn, không gian xung quanh dường như đang lấp lánh. Đóa hoa trên mặt đất cũng nở rộ theo bước chân của Thu tỷ. Đại địa chúc mừng màng, không gian và thời gian đang hoan hô hò reo vì nàng, dường như muốn giữ lại niềm vui của nàng mãi mãi. Những người phía sau nhìn mà cũng cảm thấy không thể tin nổi.

Gia Cát Du không để sót bất kỳ cảnh tượng nào, cảm thấy đây là hôn lễ chấn động lòng người nhất mà cả đời nàng từng quay. Cho đến khi đội xe rời đi, Tiểu Kính tiên tử mới đi ra. Đôi mắt nàng hơi ướt.

“Nuôi nấng lâu như vậy, cuối cùng cũng rời khỏi tay"

Đại thần thời gian và không gian:

"..."

Hắn có chút cảm khái, con gái lấy chồng rồi. Tối qua vừa mới nhận nhau, hôm nay đã lấy chồng. Thời gian cũng đang đùa với hắn.

“Chẳng nghiêm túc gì, đi thôi, đến nhà Chu Tự, ngươi còn có thể nhìn thấy con gái ngươi.

Hồng Nghê tiên tử nói.

“Sư tỷ, bây giờ qua đó không hay lắm thì phải? Có thể sư huynh cũng ở đó. Buổi tối rồi ta qua đó"

Tiểu Kính tiên tử nghiêm túc nói:

“Nếu không sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của các ngươi.

Hồng Nghê tiên tử:

Nghĩ kỹ lại, có thêm một người chẳng được yêu thích.

Chu Tự ngồi trên xe, lén nhìn Thu tỷ ở bên cạnh, phát hiện hôm nay Thu tỷ vô cùng xinh đẹp, còn có hương thơm, hình như người được trang điểm kết hôn đều rất thơm. Lúc này Thu Thiển cũng nhìn qua, hai người bốn mắt nhìn nhau. Sau đó Thu Thiển lặng lẽ đưa tay. Chu Tự lập tức nắm lấy. Lúc này Thu tỷ đeo găng tay cưới màu trắng, khiến hắn cảm thấy đặc biệt mới lạ.

“Thu tỷ, ta nhớ lúc chụp ảnh cưới, váy cưới không phải như này"

Chu Tự nhỏ giọng nói.

“Đây là phụ kiện, có thể tháo ra"

Thu Thiển nhẹ giọng nói:

“Mùa đông trời lạnh, ta bảo Gia Cát tiên tử giúp ta thêm cái này, không đẹp ư?"

“Rất đẹp"

Chu Tự gật đầu.

Tuy cảm giác khác với trước đây, nhưng cũng rất đẹp. Chỉ là...hôm nay là ngày 10 tháng 5, là mùa xuân mới phải? Tuy thời tiết không lạnh lắm, nhưng cũng không phải mùa đông chứ. Thôi kệ, Thu tỷ nói gì cũng đúng.

“Chốc nữa xuống xe hình như phải mở ô, Thu tỷ nhớ đợi ta mở cửa giúp ngươi.

Chu Tự nói.

"Ừm."

1113 chữ

Chương 1127: Vặn Bên Nào

Thu Thiển quay đầu nhìn, cuối cùng cũng không nhìn thấy đám người sư phụ. Thôi vậy, như nhau cả. Lấy chồng rồi, chắc chắn sư phụ cũng sẽ đau đầu như trước đây. Hai người đó không gây rắc rối cho nàng là được.

“Tối nay nhạc phụ nhạc mẫu cũng sẽ đến.

Chu Tự như hiểu được suy nghĩ của Thu tỷ, trấn an nói.

"Ừm."

Thu Thiển gật đầu rồi hiếu kỳ nói:

“Sao ngươi biết tối qua ta đang nói chuyện với đại thần thời gian và không gian?"

“Sư phụ ngươi gọi điện cho ta, nói ngươi đang nói chuyện với đàn ông lạ mặt, còn rất vui vẻ.

Chu Tự nói.

Nghe vậy, Thu Thiển cau mày, đã nghĩ xong làm chút điểm tâm cho sư phụ ăn.

“Vậy ta có thể nói chuyện với đàn ông lạ mặt không?"

Thu Thiển đột nhiên hỏi.

Chu Tự:

"..."

"Ừm?"

Thu Thiển tỏ vẻ mặt cười xấu xa nhìn.

“Không được.

Chu Tự thốt ra hai chữ, cuối cùng hắn lại thêm một câu:

“Nhạc phụ đại nhân thì còn được"

“Vậy ta nghe lời ngươi.

Thu Thiển cười nói. Vừa dứt lời, nàng ghé sát bên tai Chu Tự thì thầm nhỏ nhẹ:

“Trước khi ngươi chưa cho phép, ta cũng không nói chuyện với người lạ"

Yêu nữ, Chu Tự cảm thấy mình không phải là đối thủ của Thu tỷ. Nhưng hắn lại khẽ nắm tay Thu tỷ chặt hơn, không muốn để Thu tỷ rời khỏi tay hắn chút nào.

Mấy phút sau.

“Sắp đến rồi"

Nhìn con đường quen thuộc, Chu Tự nhẹ giọng nói. Lúc này hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, phát hiện tầng mây trên trời cao cuồn cuộn, dường như có hào quang vô tận chiếu đến.

“Có chuyện gì vậy?"

“Không có thần lực.

Thu Thiển cũng không hiểu.

“Có lẽ là mấy người Tô Tôn đến rồi, hai ngươi họ đến chắc chắn sẽ dẫn đến hiện tượng lạ trong trời đất.

Huyền Vũ trả lời.

Chu Tự:

Cũng không phải hắn để ý sư phụ và nhị thúc, mà là có phải Huyền Vũ đã nghe thấy hết cuộc nói chuyện của họ không? Có chút xấu hổ.

Tại nhà Chu Tự.

Liễu Nam Tư lấy pháo ra nói với mấy người ở phòng khách:

“Cô dâu sắp đến rồi, các ngươi, ai xuống dưới bắn pháo?"

"De ta"

Trần Chí Thành dẫn đầu đứng dậy.

“Ta cũng bắn một quả"

Dương Siêu đi theo.

“Ta cũng có thể Bách Mạch tiên tử đứng dậy rồi lấy chân trâu ra nói:

“Ta cũng có không ít pháo hoa này, có cần bắn mấy quả không?"

Trong viên trân châu có các loại pháo hoa, lấy từ chỗ ông chủ chém giá.

“Vậy cùng bắn đi Liễu Nam Tư nói.

“Ta cũng đi xuống"

Vân Tiêu tiền tử nói.

“Tổng cộng có tám quả pháo, các ngươi chia nhau đi.

Liễu Nam Tư nói.

Cuối cùng ngoại trừ hai thai phụ và trí giả, những người khác đều đi xuống. Tai Họa cũng lấy một quả, Thần Vận Mệnh cũng vậy.

“Đây là lần đầu tiên ta tham dự hôn lễ"

Tai Họa tỏ vẻ mặt mới lạ. Thần Vận Mệnh không nói gì, hắn đã uống mấy lần rượu hỷ.

Họ đi xuống không bao lâu thì đội xe đến. Mọi người lập tức đứng nghiêm, đợi cô dâu ra là bắn pháo hoa.

“Vặn bắn bên trái hay vặn bên phải?"

Tần Văn Thành hỏi.

“Thử hết xem, không mở được thì đảo ngược lại.

Trần Chí Thành trả lời.

Mọi người:

"..."

Chu Tự xuống xe đương nhiên nhìn thấy những người này, cũng không để ý, mà đi qua mở cửa xe cho Thu tỷ rồi hắn bật mở ô màu hồng, rồi bắt đầu đỡ Thu tỷ đi ra. Khi hắn thấy Thu tỷ mặc váy cưới màu trắng, cứ cảm thấy có phải không đúng không. Ô hồng phối với váy cưới trắng? Không đúng mà. Có phải mẹ nhầm lẫn trình tự không? Phải mặc áo dài đỏ trước, tối nay mới mặc váy cưới. Nhưng mặc kệ, không sao hết. Hôn lễ thuận lợi là được.

Sau khi Thu tỷ đi ra, bùm một tiếng vang lên, pháo hoa từ bầu trời rơi xuống. Thu Thiển giật mình rồi theo Chu Tự đi vào trong. Thảm đỏ xuất hiện dưới chân họ, bắt đầu kéo dài vào trong.

Cùng với bước chân của họ, tiếng pháo hoa không ngừng vang lên rồi là vô số khói hoa nở rộ trên bầu trời, rực rỡ chói mắt, dường như đang chúc mừng. Chỉ là pháo hoa bình thường, nhưng vô cùng đẹp. Dưới ánh nắng, giống như dải ngân hà ban ngày, chói mắt rực rỡ. Trần Chí Thành nhìn mà ngẩn người, đây là pháo hoa kiểu cách thế nào chứ?

Lúc này Chu Tự và Thu Thiển đi đến lối cầu thang. Thất Thiên đứng trên đầu Đại Địa Thần Khuyển, ngăn cản đường đi của Chu Tự.

“Ngươi làm gì hả?"

Chu Tự hỏi.

“Phía sau là cầu thang rồi, sao có thể để cô dâu đi bộ chứ? Phải bế lên mới phải.

Thất Thiên lớn tiếng nói.

Lúc này Tô Thị bên cạnh cũng hô lớn:

“Bế đi, bế đi"

Chu Tự:

"..."

Bế thì bế, Thu tỷ cũng không nặng. Sau đó Chu Tự đưa tay ôm Thu tỷ rồi dùng sức bế lên. Hắn sải bước lên cầu thang, đi một lèo lên tầng ba. Hai tay Thu Thiển ôm cổ Chu Tự, thở nhẹ nhõm.

“Không nặng chứ?"

Nàng hỏi.

“Rất nhẹ"

Chu Tự nói với vẻ mặt thoải mái. Lúc này cửa nhà đã mở ra, Chu Tự dẫn Thu tỷ đi vào, không ai chặn phía trước.

Sau khi vào nhà, Chu Tự nhìn thấy sư phụ và nhị thúc đứng ở phòng khách. Họ nhìn trí giả ngồi trên sofa. Bầu không khí khá vi diệu. Trần Giai Di đi theo Thượng Quan Hồng Anh có chút khó hiểu.

“Ấy, đón cô dâu về rồi.

Tô Trần nhìn thấy hai người Chu Tự, cười nói.

“Kệ họ, đi vào trước đã"

Liễu Nam Tư cười nói với Thu Thiển. Nhìn con dâu mà mình chọn, nàng càng hài lòng. Đặc biệt là con trai còn rất thích, lòng đầy cảm giác thành công.

Chu Tự đặt ô sang một bên rồi đưa Thu tỷ đi vào bên trong. Nơi này quá phức tạp, nên tránh đi thì hơn. Đám người Tô Thi cũng đi vào ngày sau đó.

1113 chữ

Chương 1128: Chiến Tranh Lạnh

"Cha"

Tô Thi lập tức chạy đến:

“Chào Lý bá bá.

"Cha?"

Lý Lạc Thư nhìn thấy người, có chút lo lắng.

“Các ngươi cứ chơi đi, đừng để ý đến mấy người già chúng ta.

Tô Trần bảo họ không cần để ý. Sau đó hắn ngồi xuống cùng Lý Cảnh Sơn, ngay bên cạnh trí giả. Tại Họa và Thần Vận Mệnh cũng đi vào, nhưng hai người đều căng thẳng. Quá kích thích rồi.

“Không cần quan tâm họ, chúng ta cứ chơi tự nhiên là được"

Liễu Nam Tư trấn an nói.

Đám người Ân Chí Viễn và Thiên Vân Y Y cũng cảm thấy nghi hoặc. Họ không quen thuộc hai người này. Nhưng đối phương vừa nhìn là biết không đơn giản. Thực ra Ân Chí Viễn rất kinh ngạc, bởi vì đạo tử gọi một tiếng cha.

Hắn cũng không biết cha của đạo tử là ai, nhưng chắc chắn không phải người bình thường. Đặc biệt là đạo tử xuất thân từ Quan Hà Phong. Tóm lại dễ khiến người ta tưởng tượng xa xôi.

“Các ngươi đến rồi à?"

Hồng Nghệ tiên tử và Liễu Bắc Uyển đi vào. Không biết Chu Ngưng Nguyệt đã ngồi bên bàn ăn ăn đồ từ lúc nào.Cũng may nhà không nhỏ lắm, nếu không nhiều người thế này, cũng không có chỗ ngồi.

Lý Cảnh Sơn nhìn Hồng Nghê nói:

“Tiểu Kính đâu?"

“Không dám đến Hồng Nghệ tiên tử cười nói.

Lý Cảnh Sơn:

"..."

“Xem ra là các ngươi quản quá nghiêm rồi, ta cảm thấy đại thần thời gian và không gian rất tốt, các ngươi có thành kiến quá.

Tô Trần bất bình nói.

“Ta cũng cảm thấy vậy, ta rất hiểu đại thần không gian và thời gian, các ngươi có thành kiến quá"

Trí giả cũng nói theo.

“Tiền bối như trí giả đến đây, không cho mọi người mỗi người một quả trí tuệ à?"

Lý Cảnh Sơn cất giọng lạnh lùng nói.

“Có lý"

Tô Trần rót trà gật đầu.

Trí giả:

"..."

Hắn nhìn trái nhìn phải, phát hiện có không ít người, nhưng vẫn hào phóng nói:

“Được, vậy một người một quả"

"Yeah!"

Chu Ngưng Nguyệt nhảy lên, định đi lĩnh một quả.

Đám người An Khách kinh ngạc, trí giả? Nguồn gốc của cơ duyên trong truyền thuyết, thấy hắn chính là cơ duyên to lớn. Hắn lại cũng đến tham dự hôn lễ? Rốt cuộc Thánh Tử Ma Đạo có thể diện lớn thế nào?

“Tảng đá lớn đó lại cũng có mặt.

Thất Thiên trốn trong góc lo lắng. Nhưng nghĩ lại có quả trí tuệ, đụng phải thì đụng phải thôi rồi lén lút đi đến xin quả trí tuệ.

“Thất Thiên, ngươi đang làm gì?"

Lý Cảnh Sơn cất giọng lạnh lùng nói. Vừa dứt lời, Thất Thiên sợ giật mình đứng im tại chỗ.

Trong phòng, Chu Tự nhìn mấy người bên cạnh nói:

“Tại sao các ngươi đều ở đây?"

Lúc này Hàn Tô và Âm Túc đều ngồi bên cạnh Thu tỷ.

“Chúng ta ở cùng cô dâu, các ngươi ra ngoài hết, cô dâu ở đây rất nhàm chán.

Âm Túc nghiêm túc nói.

“Thì ra là vậy"

Chu Tự gật đầu.

Hắn thực sự phải ra ngoài chào hỏi đám người sư phụ.

“Vậy ta phải làm gì?"

Thu Thiển hỏi.

“Ngồi là được rồi, để trẻ con thỉnh thoảng nhìn lén.

Chu Tự nói.

Thu Thiển:

"..."

Trong nhà không có trẻ con mà. Lại hàn huyên hai câu, Chu Tự định ra ngoài:

“Các ngươi đói chưa, ta đi hỏi xem lúc nào lên mâm"

Sau khi xác định các nàng Thu tỷ muốn ăn gì, hắn quay người đi ra. Nhưng vừa đi ra, thì đụng phải Nguyệt tỷ.

“Trí giả phát quả trí tuệ, các ngươi có ai không muốn ăn không? Ta có thể ăn giúp"

Chu Ngưng Nguyệt tỏ vẻ mặt ngây thơ.

Chu Tự:

"..."

Ngươi không nhìn thấy ta à? Sau đó hắn cảm thấy Nguyệt tỷ lướt qua hắn, tiện tay đẩy hắn ra ngoài. Muốn nuốt quả trí tuệ của ta đây mà, Chu Tự nghĩ trong lòng. Nhưng cũng không để ý. Hắn ăn nhiều quả trí tuệ rồi, ăn ít một quả cũng không sao. Dù sao cũng không có hiệu quả gì với hắn.

Trong một cái động phủ ở Tiên sơn ngoài biển có hai tảng băng, bên trong mỗi một tảng băng là một người đóng băng. Một chàng trai và một cô gái. Cô gái trẻ trung xinh đẹp, chàng trai khí chất lạnh lùng. Lúc này cô gái đột nhiên mở mắt, nàng tỏ vẻ mặt nghi hoặc. Bành một tiếng, nàng làm vỡ tảng băng. Sau đó nàng nhìn bầu trời, tỏ vẻ mặt chấn hãi. Khí tức của sư phụ, hơn nữa còn đang trấn áp tám phương.

“Đã xảy ra chuyện gì mà lại khiến sư phụ ra tay?"

Nàng khó mà tin nổi rồi đá tảng băng bên cạnh nói:

“Dậy đi, xảy ra chuyện rồi.

Lúc này tảng băng bên cạnh mới vỡ vụn theo:

“Có chuyện gì?"

“Xảy ra chuyện rồi, sư phụ đột nhiên ra tay, nhưng ta cảm giác không giao đấu với người khác, có nghĩa là có chuyện quan trọng, hắn phải tham dự. Điều này cho thấy điều gì, ngươi biết không?"

Cô gái tức giận nói với người bên cạnh:

“Đám người sư phụ không đưa ta đi chơi cùng, đều là lỗi của ngươi Chàng trai:

"..."

Tiếp tục chiến tranh lạnh đi.

“Ngươi không nói gì à? Vậy thì đừng nói nữa.

Cô gái nói xong lại đóng băng bản thân. Sau đó chàng trai cũng đóng băng bản thân. Chiến tranh lạnh đến cùng.

Chiều tối tại khách sạn Thanh Thành.

Chu Tự cùng cha mẹ đứng ở cửa đón khách. Thanh Long và Chu Tước hỗ trợ đưa người lên. Hình Ngọ và Mãn Giang Hồng cũng hỗ trợ. Chiếc xe lớn đến nơi, một đoàn hàng xóm xuống xe. Tối nay họ có rất nhiều người đến. “Ngồi xe vất vả rồi.

Chu Nhiên nói với mọi người:

“Tiểu Trần cũng đến rồi à?"

“Chào Chu thúc thúc Một thanh niên chào hỏi. Chu Tự nhìn mọi người, hai mắt tối lại. Hắn từng gặp những người này, nhưng hoàn toàn không biết họ tên là gì, chỉ có thể học trông bầu vẽ gáo theo cha. Cha hắn gọi là lão Lâm thì hắn chào Lâm thúc thúc. Phụ nữ thì gọi là dì. Cứ như vậy, gọi loạn hai xe.

1167 chữ

Chương 1129: Viên Ngọc

Lúc sau đám người Bách Mạch tiên tử cũng đến. Lần này hắn đều quen biết, cảm giác mình đã trở lại là chủ nhà, cha và mẹ đều thộn người, chỉ có thể chào hỏi theo hắn. Quả nhiên, Cự Phách Ma Đạo cũng không phải là vạn năng.

Đám người Chung Hổ nhìn thấy Cự Phách Ma Đạo đích thân nghênh tiếp, nhất thời có chút sợ hãi, cũng may thuận lợi đi qua. Sau đó đi đến đại sảnh khách sạn.

“Có phải hôm nay đưa tiền mừng không?"

Ma Kiếm Không Minh hỏi.

“Hình như là vậy, nói là ở cửa có người thu, đến lúc đó chúng ta xem sao"

Bạch Cẩm gật đầu.

Lúc này một đoàn người đến đại sảnh tiệc rượu. Quả nhiên Huyền Vũ ngồi ở cửa, đang ghi chép sổ sách. Lúc này phía trước hắn có một người đàn ông mặc áo khoác bình thường.

“Tên là gì?"

Huyền Vũ hỏi.

“Trời mưa thật to"

Người đó nói xong, lấy ra một phong bao. Huyền Vũ nhìn rồi nói:

“Hai trăm?"

"Ừm."

Người đó gật đầu. Một lát sau hắn lại nói:

“Được chưa?"

“Được rồi"

Huyền Vũ gật đầu.

Nhìn thấy người đó đi vào, đám người Chung Hổ hiểu ra, lập tức đi đến trước mặt Huyền Vũ.

“Chung Hổ?"

Huyền Vũ nhìn người trước mặt nói:

“Ta nhớ ngươi, môn chủ dặn dò, tu chân giả cần thiệp mời, ngươi có mang không?"

"Có"

Chung Hổ gật đầu.

Sau đó hắn đưa thiệp mời ra.

“Một tấm à?"

Huyền Vũ có chút kinh ngạc.

Chung Hổ kiên quyết gật đầu. “Cả đại gia đình Huyền Vũ cười rồi nói:

“Cất đi, được rồi.

Sau đó mấy người đưa phong bao qua. Huyền Vũ sửng sốt, nhiều như vậy ư? Một nhà không phải chỉ cần một phong bao thôi sao? Đại gia đình này thật hào phóng.

Chờ Chung Hổ đi vào, một cô gái mặc áo choàng ma pháp đưa người đi theo vào. Huyền Vũ muốn ngăn cản, nhưng nhìn một cái liền bỏ qua. Tuy môn chủ nói tu chân giả cần thiệp mời, nhưng không dám cản người này.

Cha mẹ của cô dâu, hắn là kẻ ngốc mới dám ngăn cản. Lúc này Tiểu Kính tiên tử cúi đầu nói:

“Sư huynh ta chắc sẽ không nhận ra ta chứ? Hôm nay ta ăn mặc khá bình thường"

Đại thần không gian và thời gian:

Rất bình thường, chỉ là nổi bật nhất toàn hội trường.

“Chúng ta tìm một góc ngồi xuống đi.

Tiểu Kính tiên tử nói. Nhưng họ vừa ngồi sang một bên thì nghe thấy giọng nói truyền đến:

“Tiểu Kính, mau lại đây.

Tiểu Kính kinh sợ, vừa nhìn thì là sư tỷ dùng micro gọi nàng. Hơn nữa sư huynh còn đang nhìn chằm chằm họ, cảm giác không khí lạnh đi mấy độ.

“Ấy?”Trong lúc Tiểu Kính tiên tử còn đang suy nghĩ cách đối phó, đột nhiên nhìn sang Trần Giai Di. Đặc biệt là túi của nàng lộ ra một góc trân châu. Được cứu rồi, qua đó hỏi lai lịch của trân châu.

Trần Giai Di đang nói chuyện với Thượng Quan Hồng Anh về con cái và thú cưng. Trong một ngày, Trần Giai Di hoàn toàn thích con chó con đó. Thông minh, nhanh nhẹn, có thể nghe hiểu lời họ. Quá lợi hại, đây thực sự là con chó bình thường ư? Chắc chắn không phải, nhưng họ cũng không hiểu.

Cơ mà sức tập trung của nàng bị phân tán, chỉ vì một cô gái bên cạnh. Hôm nay bàn của họ có thêm một người. Tuy nàng đã cởi lễ phục, mặc váy và áo khoác bình thường, nhưng vẫn khó mà che được hào quang của nàng. Nhìn kỹ khuôn mặt nàng, sẽ cảm thấy đối phương đến từ Cửu Thiên, ép tất cả mọi người không ngẩng đầu được. Bất kể người khác đẹp thế nào, trước mặt nàng, người nào cũng như nhau.

Tô Thị, em họ của Chu Tự, là nàng nói như vậy. Nhưng Chu Tự nói là chị họ. Dù sao cũng là huynh đệ tỷ muội, chị hay em cũng không quan trọng.

Trần Chí Thành hoài nghi có phải Chu Tự trưởng thành lệch lạc không. Tuy rằng Chu Tự cũng rất điển trai, nhưng vẫn còn kém xa Tô Thị.

“Thực ra trông ta rất đẹp, bảo ra làm gì, ta thường xuyên làm không tốt.

Tô Thi lật con át chủ bài. Ta vô dụng, các ngươi tìm hiểu đi. Lúc Trần Giai Di muốn nói, đột nhiên một người đến bên cạnh nàng.

“Tiểu nha đầu, viên trân châu của ngươi ở đâu ra?"

Người này mặc áo choàng ma pháp, nhìn chằm chằm viên trân châu bị lộ trong túi của Trần Giai Di hỏi.

Ấy? Trần Giai Di sợ giật mình, lập tức cất chiếc túi, cẩn thận nói:

“Ngươi là?"

“Ngươi nói ở đâu ra trước đi"

Tiểu Kính tiên tử nghiêm túc hỏi.

“Ta, bà nội ta cho ta"

Trần Giai Di nói.

“Ồ, bà nội ngươi lấy nó ở đâu?"

Tiểu Kính tiên tử hỏi.

Nhìn cô gái ma pháp trước mắt, Trần Giai Di như gặp ở đâu rồi, nghĩ lại hình là thấy trên tivi trước đó, nói là mẹ ruột của cô dâu.

Đây...cũng trẻ trung xinh đẹp quá? Có đúng là mẹ của cô gái hơn hai mươi mấy tuổi không?

“Đây là tín vật đính ước của bà nội ta, nói là tổ truyền"

Trần Giai Di trả lời.

“Tín vật đính ước, tổ truyền?"

Tiểu Kính tiên tử sửng sốt:

“Lần này rắc rối rồi"

“Sao lại rắc rối?"

Trần Chí Thành vội vàng hỏi.

“Đây là thứ mà Chu Tự muốn có được, nếu là tín vật đính ước, chắc chắn bà nội ngươi không chịu giao ra"

Tiểu Kính tiên tử cảm thấy bất lực.

“Được rồi, không phải chỉ có ngươi nhận ra thứ này. Ngươi bớt quản chuyện của họ đi.

Một bàn tay thò ra từ phía sau, véo tai của Tiểu Kính tiên tử kéo ra ngoài.

“Sư tỷ, đừng như vậy.

Tiểu Kính tiên tử bị đau kêu lên.

“Sư huynh ngươi đang đợi các ngươi, ngươi còn lề mề Hồng Nghê tiên tử buông tay tức giận nói.

“Ta biết, hắn muốn dạy bảo ta, nhiều năm vậy rồi, không dạy bảo ta thì không vui Tiểu Kính tiên tử đội mũ ma pháp nói.

“Không phải như ngươi nghĩ.

Hồng Nghệ tiên tử giải thích nói.

“Ta hiểu, đều hiểu"

Tiểu Kính tiên tử gật đầu nói.

Hồng Nghệ:

Vậy thì dạy bảo đi. Đại thần thời gian và không gian đi theo phía sau, có chút căng thẳng. Có cảm giác như đi gặp phụ huynh, rõ ràng hôm nay hắn mới là phụ huynh của cô dâu.

1141 chữ

Chương 1130: Ánh Sáng Rực Rỡ

Đợi họ đi, Trần Giai Di có chút nghi hoặc. Vừa nãy họ có ý gì? Sau đó nàng lấy bùa hộ mệnh ra, nghi hoặc nói: “Tại sao Chu Tự lại tìm thứ này?"

“Ta đi tìm Nguyệt tỷ, chắc chắn nàng biết.

Tô Thi lập tức nói. Sau đó Chu Ngưng Nguyệt bị bế lên ghế. Trong tay nàng còn cầm đôi đũa, hình như đang ăn thì bị kéo đi.

“Ta còn đang ăn cùng một vài trưởng bối"

Chu Ngưng Nguyệt nói, thực ra là mấy người lão Lâm. Nghe nói nàng là con gái của lão Chu, người nào cũng kinh ngạc không thôi. Không bế được cháu nội, cha nàng còn có thể bế con gái.

“Nguyệt tỷ, vừa nãy Tiểu Kính tiên tử nói nơi này có thứ mà Chu Tự muốn Tô Thi lập tức nhìn về phía Trần Giai Di. Lúc này viên trân châu được đưa tới trước mặt Chu Ngưng Nguyệt, nhưng liếc qua một cái, Chu Ngưng Nguyệt liền tỏ vẻ mặt kinh ngạc:

“Ánh sáng rực rỡ? Sao cái này lại ở đây? Ta đã nói mà, phát động nhiều người đi tìm, sao mà không tìm thấy"

“Ánh sáng rực rỡ?"

Trần Giai Di nhìn viên trân châu tỏ vẻ khó hiểu. Tuy rằng rất chuẩn xác, nhưng cái tên thật bình thường.

“Chu Tự tìm thứ này làm gì?"

Trần Chí Thành hỏi.

“Cũng không phải chỉ tìm mỗi thứ này.

Chu Ngưng Nguyệt lấy điện thoại ra mở ảnh nói:

“Cho các ngươi xem.

Rất nhanh đám người Trần Giai Di nhìn thấy một bức ảnh, cũng là một viên trân châu, bên trong có ngọn lửa.

“Đây là ‘lửa cực nóng"

Chu Ngưng Nguyệt lướt tiếp.

“Đây là gió cuồng bạo"

“Tiếp theo là đen trầm trọng"

“Đất rắn chắc"

“Nước trong suốt.

“Còn có ‘con mắt biết tuốt"

Chu Ngưng Nguyệt thấy họ nhìn rõ xong, nàng cất điện thoai nói:

“Tổng cộng có tám viên, chúng ta tập hợp đầy đủ sáu viên, hai viên còn lại, ‘bàn tay toàn năng và ánh sáng rực rỡ, không ngờ một viên lại ở trong tay các ngươi. Thứ này của ai?"

“Tín vật đính ước của bà nội ta, hình như là vật gia truyền của ông nội.

Trần Giai Di lại giải thích lần nữa “Ấy."

Chu Ngưng Nguyệt suy tư một lát nói:

“Vậy rất rắc rối, không biết làm thế nào bà nội ngươi mới có thể bán nó cho chúng ta?"

“Không biết"

Trần Giai Di lắc đầu.

“Vậy thôi, để Chu Tự tự nghĩ cách, chúng ta ăn trước đã"

Chu Ngưng Nguyệt trực tiếp chọn bỏ qua. Liên quan đến người, lại là người quen, chỉ có thể để Chu Tự tự giải quyết.

“Ở đây đủ người ngồi chưa?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

“Nghe nói đại ca Chu Tự có thể đến ngồi đây, tính ra thì chắc là đủ"

Minh Nam Sở nói. Công ty họ có bảy người, lại thêm vợ chồng Trần Chí Thành là chín ngời, thêm đại ca Chu Tự là mười người. Nhưng hai người đi làm phù dâu, trống hai chỗ, cho nên thế là đủ. Cùng lắm thì chốc nữa thêm một cái ghế, cũng không ảnh hưởng gì.

Trần Giai Di và Trần Chí Thành quay sang nhìn nhau, họ biết, sau đây Chu Tự có thể sẽ đến xin viên trân châu này. Điều này khiến họ cũng cảm thấy bất ngờ. không ngờ còn có thứ mà Chu Tự cần. Nhưng thứ này lại là một bộ, họ thực sự không ngờ đến. Xem hình ảnh, đúng là cùng một loại. Nhưng đối phương không nhắc đến nhiều, họ cũng không hỏi thêm. Đợi Chu Tự tìm họ rồi tính.

Hôm nay phải mang một ít đồ về, có lẽ mẹ chồng còn đang đợi. Nói đây là đồ ngon nhất mà cả đời nàng được ăn, còn hỏi khách sạn nào có thể làm đồ ngon thế này. Nói là khách sạn Thanh Thành, nàng còn không tin. Chu Ngưng Nguyệt nghe thấy đại ca Chu Tự sẽ đến, cảm thấy nên mau chóng rời đi thì hơn, nhưng bây giờ có thể ăn trước đã. Nàng nhìn mặt bàn nói:

“Không có hoa quả và đồ uống à? Ta nhớ đồ uống của Thực Vi Thiên Thành vô cùng ngon.

“Có hai chai"

Trần Chí Thành lập tức lấy đồ uống bên cạnh ra nói. Chu Ngưng Nguyệt ừ dài một tiếng, sau đó nói:

“Bạch Hổ"

Trong nháy mắt, Bạch Hổ xuất hiện phía sau Chu Ngưng Nguyệt:

“Đại tiểu thư, ngươi gọi ta à?"

“Đồ uống có thể mỗi người một chai không? Họ không thích uống thì có thể cho ta, ta uống giúp họ.

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

“Ta đi sắp xếp"

Bạch Hổ gật đầu.

“Bàn này trước.

Chu Ngưng Nguyệt lập tức nói.

“Được"

Bạch Hổ gật đầu. Sau đó Bạch Hổ đưa một đống đồ uống lên, mỗi người một chai Trần Chí Thành:

"..."

Hắn không để ý đồ uống, hắn đang để ý đến câu đại tiểu thư... Quả nhiên Chu Tự là con nhà giàu. Nhưng hai người họ có thể mang một chai về nhà.

Lúc này đồ ăn đã bắt đầu được bưng lên, chỉ là một lúc đã ăn hết. Chu Ngưng Nguyệt lại gọi Bạch Hổ.

“Đại tiểu thư có gì dặn dò?"

“Có thể lên thêm một mâm không?"

“Không vấn đề"

Mọi người:

Trần Giai Di gắp đồ ăn vào bát, nhưng không ăn. Nàng định để đó mang về. Lúc này Bạch Hổ lại xuất hiện, nàng hỏi với giọng không thể nghe thấy:

“Muốn mang về à?"

Lập tức Trần Giai Di đỏ mặt, ngượng ngùng.

“Có mấy người?"

Bạch Hổ quan tâm hỏi.

“Một...một người.

Trần Giai Di nhỏ giọng trả lời.

Sau đó một chiếc hộp được đặt trước mặt nàng, bên trong đã có đồ ăn, Bạch Hổ nhẹ giọng nói:

“Có thể ăn hết đồ ăn trên bàn, mỗi một món ta đều giúp cho vào hộp"

Trần Giai Di chấn hãi. Sau đó Bạch Hổ mỉm cười:

“Mỗi vị khách đều như vậy, tuy chỗ chúng tôi bình thường, nhưng phục vụ của chúng tôi tuyệt đối không bình thường"

Trần Giai Di không nói lên lời, chỉ có thể cảm kích nói:

“Cám ơn"

Lúc này bàn của đám người Tai Họa đang uống rượu.

“Nào, mọi người cùng cạn một ly nào.

Tai Họa cười nói với mọi người:

“Mọi người cứ gọi ta là Tai Họa là được, đúng rồi, vị này có chút lạ mặt"

Nói xong hắn nhìn sang người đàn ông đối diện, trong đôi mắt sâu có vẻ bể dâu thăng trầm.

1073 chữ

Chương 1131: Căng Thẳng

"Ta u?"

Hắn chỉ vào mình nói:

“Ta tên là Trời Mưa Thật To"

“Trời Mưa Thật To?"

Thần Vận Mệnh tỏ vẻ mặt nghi hoặc.

“Đạo hiệu, là đạo hiệu"

Hắn cười giải thích. Sau đó gọi một tiếng Bạch Hổ.

“Có vấn đề gì không?"

Bạch Hổ lập tức nói.

“Có thể giúp ta gói một phần không?"

Trời Mưa Thật To hỏi.

“Đương nhiên"

Bạch Hổ gật đầu. Sau đó một hộp được đưa đến, hắn lại tiếp tục thêm.

“Hai trăm là đủ rồi"

Hai trăm tiền mừng là rất nhiều rồi, không phải keo kiệt, mà là nghèo.

Lúc này, một đoàn người ngồi ở vị trí trung tâm. Vợ chồng Lý Cảnh Sơn, vợ chồng Tô Trần, vợ chồng đại thần thời gian và không gian, thêm một trí giả, tổng cộng bảy người. Không khí có chút nghiêm túc.

Khai tiệc một lúc, vợ chồng Chu Nhiên cũng đi tới. Cuối cùng tiếp đón xong khách, không để sót ai. Họ vừa mới ngồi xuống, bầu không khí vô cùng lạnh lẽo. Đáng lẽ Tiểu Kính phải bị dạy dỗ, nhưng nàng phát hiện, sư huynh không rảnh để quản nàng.

“Đã bao nhiêu năm rồi, việc gì đến mức này. Ăn một bữa không tốt à? Ta cảm thấy rất ngon đấy.

Trí giả động đũa nói.

“Ta cũng thấy rất ngon.

Tô Trần nói theo.

“Các ngươi cứ việc nhìn, chúng ta cứ việc ăn.

Liễu Nam Tư thở một hơi nói. Hôm nay nàng cũng rất mệt. Con trai kết hôn, tại sao họ phải mệt như vậy? Nên giao hết cho con trai họ.

“Cô dâu chú rể đâu?"

Hồng Nghệ tiên tử hỏi.

“Đang chuẩn bị đồ, đợi chúc mừng hôn lễ.

Liễu Nam Tư nói. mừng hôn lễ là thế nào?"

“Chúc Liễu Bắc Uyển hỏi.

Sau đó một người dẫn chương trình đi lên sân khấu, là một người đàn ông. Vừa lên là một loạt lời chúc mừng, sau đó chào hỏi.

“Bắt đầu rồi"

Tô Trần cười nói.

Người dẫn chương trình nhìn phía dưới cười nói:

“Hôm nay là ngày tốt, mặt trời lên cao, mây xanh lượn quanh Thanh Thành, chắc chắn là một ngày khiến người ta khó quên. Hôm nay là ngày bắt đầu hạnh phúc nhất cả đời cô dâu chú rể của chúng ta. Nào, mời chú rể của chúng ta.

Lúc này ánh đèn đột nhiên tối lại, sau đó ánh sáng chiếu sang bên trái. Chu Tự nghe thấy tiếng nói, hít sâu một hơi, đi ra. Đến giờ xuất đầu lộ diện rồi. Lúc này, Chu Tự đi phía trước, Lý Lạc Thư và Từ Từ theo phía sau. Bởi vì tam lão bản rời đi, nhị lão bản cũng đi theo. Hắn phải có người thay thế.

“Chú rể của chúng ta đến rồi, bây giờ mời cô dâu của chúng ta.

Người dẫn chương trình chỉ sang một hướng khác. Chu Tự đứng trên sân khấu, nhìn Thu tỷ mặc áo dài đỏ đi đến. Phía sau nàng là đại lão bản và Âm Túc.

Lúc này Chu Tự thấy trên người Thu ỷ có không ít trang sức vàng. Tuy có hơi nhà quê, nhưng không đeo thì mất mặt. Cha mẹ nói vậy.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ trình tự không sai, bây giờ đúng là không thể mặc váy cưới, nếu không không để đeo trang sức vàng.

Lúc này ánh sáng chiếu lên người Thu tỷ, lấp lánh phát sáng. Lần này Chu Nhiên cảm thấy hàng xóm đều kinh ngạc.

“Con dâu của lão Chu rất duyên dáng"

“Đúng thế, lần đầu tiên gặp, nhìn xem, đây là vợ của nhân tài xuất sắc, mấy người các ngươi học tập đi"

“Học cái gì chứ?"

“Học hắn học hành, trước khi người ta tốt nghiệp đại học đều đứng đầu toàn trường đấy"

“Thế tại sao hắn không thi nghiên cứu sinh?"

Bốp!

“Ngươi không chịu cố gắng, ngươi còn nói lý? Ngươi có thể cưới vợ đẹp như thế không?"

Chu Nhiên nghe thấy một vào lời khen ngợi, khuôn mặt bất giác nở nụ cười. Nở mặt rồi, nở mặt rồi. Sướng.

“Bây giờ ngươi chỉ có chút nhu cầu này thôi à?"

Lý Cảnh Sơn khinh thường nói.

“Ngươi có không? Ngươi không có"

Chu Nhiên tỏ vẻ mặt khinh miệt.

“Có lợi ích gì?"

Lý Cảnh Sơn hỏi.

“Ngươi nghĩ xem, đã bao lâu không có ai khen ngươi rồi? Đặc biệt là khen ngợi thật lòng"

Chu Nhiên cười lạnh lùng nói.

Lý Cảnh Sơn:

"..."

“Hơn nữa, ngay cả đối tượng hẹn hò mà con trai ngươi cũng không có, cùng lắm là thực lực nhất phẩm, có tác dụng gì? Có thể sinh con không?"

Chu Nhiên chế nhạo nói.

Tô Trần:

Sao cứ cảm thấy mình chẳng nói câu nào, ngược lại bị mắng thê thảm nhất.

Trí giả cười nói:

“Nói ra thì hôm nay có muốn vào dòng sông lịch sử không?

“Có"

Chu Nhiên hào sảng nói:

“Tất cả mọi người đều vào, ta cùng cấp linh tính.

Lý Cảnh Sơn:

"..."

Tô Trần:

"..."

“Vậy.."

Tiểu Kính tiên tử đột nhiên giơ tay nói:

“Chắc họ khen đồ đệ của ta phải không?"

Chu Nhiên lạnh lùng nói:

“Trước đây là người nhà các ngươi, bây giờ là người nhà chúng ta.

“Chu Vương, không thể nói như vậy, đó là con ta sinh ra, nói thế nào cũng là người nhà chúng ta.

Tiểu Kính không phục nói.

“Ngươi còn muốn lăn lộn trong ma đạo không?"

Chu Nhiên hỏi.

“Ma đạo của ngươi rất lợi hại hả? Một mẫu chia ba, có tác dụng gì?"

Lý Cảnh Sơn cười lạnh lùng nói.

“Một mẫu chia ba??"

Chu Nhiên khí thế bức người:

“To hơn ngọn núi nát của ngươi chứ?"

Lý Cảnh Sơn hừ lạnh lùng một tiếng:

“Ma đạo một mẫu chia ba, có chịu nổi một ngọn núi của ta không?"

“Thử xem?"

Chu Nhiên hỏi.

“Ngay bây giờ?"

Lý Cảnh Sơn không chịu thua chút nào. Lúc này Tiểu Kính rúc sang một bên không dám lên tiếng.

“Cái gì? Các ngươi muốn xem chú rể hôn cô dâu?"

Người dẫn chương trình đột nhiên hô to:

“Có thật không?"

“Thật, hôn đi, hôn đi..."

Người phía dưới bắt đầu hò reo.

1225 chữ

Chương 1132: Đau Đầu

Chu Tự đỏ mặt, hắn thấy Thu tỷ cũng vậy. Lập tức hắn cảm thấy mình phải mạnh dạn hơn. Sau đó đến trước mặt Thu tỷ ghé sát lại, hôn Thu tỷ trước mặt mọi người. Phù rể phù dâu phía sau thấy vậy, cảm thấy họ là cảnh nền, còn là cảnh nền nổi bật. Chu Tự cứ vậy thuận theo người dẫn chương trình, đi từng bước một. Sau đó là cha mẹ hai bên lên sân khấu. Khi nói đến cha mẹ Chu Tự khi, Chu Tự nhìn xuống, phát hiện hình như cha và sư phụ sắp đánh nhau, uống rượu rất hăng. Sau đó là cha vợ và nhạc mẫu đại nhân. Lúc nhìn thấy nhạc mẫu đại nhân, hắn cảm thấy đối phương gian lận. Trẻ như vậy, sẽ bị cho rằng là mẹ kế... Đặc biệt là áo choàng ma pháp, đây là hoàn cảnh nào, tại sao ngươi phải mặc như vậy chứ? Thu Thiển cau mày, sư phụ đúng là khiến người ta đau đầu, không thể ăn mặc nghiêm túc ư?

Chín giờ tối, Chu Tự cùng cha mẹ tiễn khách ra về.

“Lão Chu, ta mang rượu này về nhé?"

Lão Lâm ôm một chai rượu cười nói. Hương vị rượu cực kỳ ngon, uống vào khiến họ lưu luyến không quên.

“Bạch Hổ, cho ta thêm một chai nữa.

Chu Nhiên hào phóng nói. Sau đó Bạch Hổ đưa đến một chai rượu.

“Đây, lão Lâm, chuyện tốt thành đôi, mang về đi.

Chu Nhiên đặt chai rượu vào tay lão Lâm, hào phóng nói.

“Lão Chu, ngươi không thể thiên vị như vậy"

Lão Trần bên cạnh không vui.

“Bạch Hổ, mang rượu lên.

Chu Nhiên vung tay, hoàn toàn không để tâm. Mọi người liên tục khen Chu Nhiên hào phóng, người nào cũng chỉ hận đối phương không mở tiệc rượu hàng ngày.

Chu Tự nhìn cha tràn đầy lòng hư vinh, nhất thời không còn gì để nói. Vừa nãy đã chúc mừng lễ cưới xong, hắn bèn đến ngồi bàn cha và mọi người, cứ cảm thấy họ sẽ đánh nhau. Uống rượu uống đến muốn đánh nhau. Cũng may một số người bên cạnh kéo cha đi, nếu không, có trời mới biết hôn lễ có biến thành chiến trường hay không.

Quá đáng sợ.

Nhưng khi các bàn đến kính rượu, hắn thấy không ít người đều căng thẳng, nhưng cũng có người rất vui vẻ. Ví dụ như Tai Họa. Hắn còn bảo người viết tin tức của Đạo Tông Thiên Vân chụp ảnh cho hắn, không biết muốn làm gì. Chu Tự cũng không để ý việc này, những người này muốn làm gì thì làm. Dù sao cũng không liên quan đến hắn.

Thực ra chủ yếu nhất vẫn là nhạc phụ đại nhân. Bị nhạc phụ đại nhân nhìn chằm chằm, hắn cảm thấy không quen lắm. Hắn cảm thấy nên qua đó chào hỏi: Người anh em, ngươi cũng có mặt à, trùng hợp quá. Chỉ là không dám mở miệng. Cũng may ăn nói nghiêm chỉnh được vài câu, hắn đã gọi một tiếng nhạc phụ.

Còn Tiểu Kính tiên tử, đây là lần đầu tiên hắn gặp. Gọi là gì thì được đây? Cuối cùng hắn trực tiếp gọi một tiếng nhạc mẫu.

“Không thể gọi mẹ à?"

Tiểu Kính tiên tử chỉ trả lời như vậy. Chu Tự lại cắn răng gọi một tiếng mẹ. Có chút không thốt ra được, nhưng không gọi thì không phù hợp. Quả nhiên mình không giỏi việc này, quá khó. Nhìn từng người ra về, hắn khôngkhỏi cảm khái, kết hôn khó thật. Cũng may cuối cùng cũng kết thúc. Rất là mệt.

Còn hai bà bầu, Chu Tự đều cho người đưa về nhà, những người này cần chăm sóc ít nhiều. Còn về ánh sáng rực rỡ, Chu Tự đã nghe nói. Tạm thời không hỏi, đợi kết hôn xong rồi tính. Tóm lại qua tối nay, sau đó lại quan tâm mọi chuyện. Dù sao hắn còn có rất nhiều ngày nghỉ, có thể làm từ từ, chỉ là bảo vật và tín vật định tình khá là rắc rối.

Đợi tiễn gần hết phần lớn mọi người, Chu Tự mới về khách sạn.

Lúc này cũng chỉ còn lại mấy vị lão bản và đám người sư phụ. Đám người Thần Vận Mệnh và Tai Họa đều đã ra về.

Miêu Thiên Nguyên của Đạo Tông Thiên Vân vẫn ở lại, mấy người cả nhà họ đến bên cạnh Lý Cảnh Sơn, không ai dám ngồi. Phải biết rằng Lý Cảnh Sơn là nhân vật linh hồn thực sự của Đạo Tông Thiên Vân, người bình thường không thể gặp được, điều này khiến đám người Miêu Thiên Nguyên hoảng sợ bất an.

“Miêu phong chủ quá căng thẳng rồi, nghe nói dạo này đều là Ân tiểu hữu quản lý Thái Cực Phong phải không?"

Tô Trần cười hỏi.

“Thưa tiền bối, đúng là như vậy, vãn bối có lòng bồi dưỡng tiểu đồ làm phong chủ"

Miêu Thiên Nguyên cung kính nói. Vị này nổi tiếng ngang bằng với Quan Hà Phong, họ gặp cũng phải cung kính.

Vì khó mà ước đoán thực lực của những người này. Tính đến hiện tại, chưa có ai có thể tiếp xúc vị trí của họ. Hắn đã từng nghe chưởng giáo nói, kể cả cảnh giới như nhau, họ cũng không thể chạm đến. Còn về tại sao lại như vậy, có lẽ đó là khoảnh cách giữa người phàm và thần tiên.

Lý Cảnh Sơn nhìn Ân Chí Viễn một cái, khẽ gật đầu:

“Khá được.

Miêu Thiên Nguyên nói lời cảm ơn, đây là đánh giá rất cao rồi.

Lúc này một thanh niên ông tóc ngắn đi đến. Chính là Lý Lạc Thư bị kéo đi uống rượu, hắn thường xuyên bị hàng xóm của sư phụ kéo đi uống rượu, nói gì mà muốn giới thiệu bạn gái cho hắn. đến nay vẫn chưa giới thiệu người nào.

"Cha."

Lý Lạc Thư thấp giọng nói.

Hắn cảm thấy mình càng ngày càng không bằng trước kia, khiến cha mẹ mất mặt.

Lý Cảnh Sơn nhìn chằm chằm con trai trước mắt nói:

“Người khác kết hôn, ngươi thật bận rộn đấy"

Hắn lại bị cười nhạo, người họ Chu không phải người tốt gì.

“Lạc Thư, đến ngồi cạnh mẹ, mặc kệ cha ngươi.

Hồng Nghê tiên tử không quá để ý.

Hôm nay nàng rất vui, chủ yếu là nàng lại đến nhà một chuyến, không có dấu vết gì. Nàng yên tâm hơn rất nhiều. Chỉ cần không có thói quen xấu trước đây, con trai thế nào cũng rất tốt.

Ân Chí Viễn kinh hãi, thì ra đạo tử là con trai của người này, chẳng trách.

“Lão Lý đang giả bộ phải không?"

Liễu Nam Tư đi đến nói:

“Lạc Thư là cường giả ngưng tụ đạo tâm nhất phẩm, với chiến lực hiện giờ mà hắn thể hiện ra, đợi sau khi hắn thoát khỏi phẩm cấp, chưa biết chừng trực tiếp vượt xa các ngươi. Thiên kiêu tuyệt thế như này, chắc sẽ không lén trốn đi cười thầm chứ?"

Lý Cảnh Sơn:

"..."

Chương 1133: Lộ Tẩy

Đám người Miêu Thiên Nguyên ở một bên nghe mà sửng sốt. Chẳng phải đạo tử đang xuống dốc ư? Sao lại là nhất phẩm? Mới có bao lâu chứ? Đùa phải không?

Những người khác cũng kinh ngạc, chẳng phải không lâu trước đạo tử còn là nguyên linh tứ phẩm ư? Sao một phát nhảy vọt tới cường giả nhất phẩm rồi? Rốt cuộc bước nào bị sai? Đặc biệt là tin đồn đều nói đạo tử đang xuống dốc, cái dốc này hơi kỳ lạ. Tứ phẩm trực tiếp giảm đi tam phẩm, còn lại nhất phẩm.

“Sư nương nói đùa rồi, đại ca mới là vị thần thực sự.

Lý Lạc Thư khiêm tốn nói.

“Đừng gọi hắn là đại ca nữa, ta nghe cứ cảm thấy kỳ quặc, sao ngươi lại có suy nghĩ này?"

Liễu Nam Tư cũng rất đau đầu.

“Vì đại ca thực sự lợi hại.

Lý Lạc Thư nói.

“Hắn đã làm gì?"

Hồng Nghệ tiên tử cũng rất hiếu kỳ.

“Lần đầu tiên thấy đại ca, cách nhìn của đại ca về trận pháp khiến ta nghe mà khâm phục.

Lý Lạc Thư suy nghĩ lại nói:

“Sau này ta xem mắt, đại ca cũng hết sức giúp ta, đưa ra lý luận khiến ta khâm phục. Tuy giúp ta mấy lần, ta đều thất bại, nhưng đại ca không từ bỏ ta, sau đó..."

“Đợi đã"

Hồng Nghệ tiên tử ngắt lời con trai mình nói:

“Ngươi đi xem mắt, nói những lời kỳ quái đó, là do Chu Tự dạy ngươi?"

Lý Lạc Thư nhất thời không trả lời. Lý Cảnh Sơn cất giọng lạnh lùng nói:

“Quả nhiên cha con nhà này không phải tốt đẹp gì?

Chu Tự vốn đang đưa Thu tỷ đi đến, lập tức quay đầu bỏ đi. Đại ca, ngươi nói gì không được, lại cứ nói chuyện xem mắt, bị ngươi hại chết rồi.

“Đứng lại."

Lý Cảnh Sơn lạnh lùng nói:

“Không qua đây nói xem hai ngươi xây dựng tình bạn thế nào à?"

“Sư phụ, không phải như ngươi nghĩ đâu"

Chu Tự quay người lại nghiêm túc nói:

“Ban đầu ta nghe câu chuyện của đại ca, lập tức cúi đầu quỳ bái, nhận đại ca làm đại ca. Lúc đó ta là tiểu đệ, biết được đại ca xem mắt thiếu kinh nghiệm bèn dày mặt dạy một chút. Ta dạy đều không có vấn đề.

“Đó là vấn đề của ta ư?"

Lý Cảnh Sơn hỏi.

“Không phải vấn đề của ngươi, thì là vấn đề của ai? Ngươi xem chúng ta cho xem mắt, từng thất bại chưa?"

Chu Nhiên đi tới khinh bỉ nói.

“Haha, Cự Phách Ma Đạo thật có uy phong, ngoại trừ dùng uy thế áp người, ngươi còn có thể làm gì?"

Lý Cảnh Sơn không hề nhượng bộ.

“Buồn cười, tốt xấu gì ta cũng cho con trai lấy vợ, tổ chức hôn lễ, còn ngươi? Ngươi là thủ lĩnh đạo tu, có thể làm gì?"

Chu Nhiên giọng lạnh như băng. Chu Tự kéo Thu tỷ trực tiếp bỏ đi. Cãi đi, cãi nhau tiếp đi. Ta đi nói chuyện với mấy vị lão bản. Dù sao cũng còn lại vài người. Sau đó chờ đám người Bạch Hổ dọn dẹp xong thì dọn đường về phủ.

“Đại ca"

Lý Lạc Thư đi theo nói:

“Tỷ chúng ta đâu?

Lâu vậy rồi, còn chưa giới thiệu tỷ chúng ta cho ta “Tỷ chúng ta?"

Chu Tự nhướng mày nói:

“Muốn gặp thật không?"

“Đương nhiên, không biết mặt tỷ chúng ta, ta thật thất lễ"

Lý Lạc Thư nghiêm túc nói.

“Nguyệt tỷ"

Chu Tự lớn lớn tiếng gọi.

“Sao thế?"

Chu Ngưng Nguyệt ăn táo, từ một bên đi tới. Khi nàng nhìn thấy Lý Lạc Thư, cả người sửng sốt. Hình như nghĩ đến ký ức không hay, không ăn nổi táo nữa. Sau đó quay người bỏ đi.

Chu Tự cũng không ngăn, chỉ quay đầu nhìn về phía Lý Lạc Thư. Lúc này, Lý Lạc Thư còn chưa phản ứng lại, hắn nghi hoặc nói:

“Đây là...tỷ chúng ta ư?"

“Ừm, đừng thấy nàng mới tám tuổi, thực ra là bà cô già ba mươi tuổi.

Chu Tự trả lời.

Lý Lạc Thư sững sờ tại chỗ, trong mắt mất đi tia sáng. Chu Tự không để ý, kéo Thu tỷ đi tìm mấy vị lão bản nói chuyện.

“Có phải trực tiếp quá không?"

Trên đường Thu tỷ hỏi.

“Trái phải đều là đao, đau dài chi bằng đau ngắn"

Chu Tự trả lời. Là đại ca tự muốn gặp, không trách được hắn. Mất mặt rồi cũng sẽ qua thôi.

Gần mười giờ, đám người Chu Nhiên mới don dẹp xong, sau đó chia hết đồ ăn còn lại. Chu Tự cũng mang về một ít, chắc cũng phải ăn hai ngày. Minh Nam Sở mang về nhiều nhất, hắn cảm thấy lần này lời to rồi.

“Ta đã chụp rất nhiều ảnh, có cần gửi cho các ngươi không?"

Tô Thi hỏi.

“Gửi cho ta"

Thu tỷ nói.

“Ta phải xử lý ảnh đã, rồi gửi cho các ngươi.

Gia Cát Du nói.

“Được"

Thu Thiển gật đầu.

“Ảnh nào có ta thì nhớ gửi cho ta Chu Ngưng Nguyệt nói.

“Được rồi, ta bảo Bạch Hổ đưa các ngươi về, chúng ta về quê đây"

Liễu Nam Tư nói với Chu Tự và Thu Thiển.

“Ta cũng về đây, các ngươi có thời gian nhớ đến thăm chúng ta.

Tiểu Kính tiên tử nói. Hình như nàng vẫn muốn về sớm, nhưng không có cơ hội. Sư huynh sư tỷ không cho, nàng cũng hết cách. Sau đó mỗi người ai về nhà người nấy.

Chu Tự và Thu Thiển cảm thấy hoa mắt, trực tiếp về đến cửa nhà.

Sau đó mở cửa đi vào phòng khách. Hai người đứng trong phòng khách, cảm thấy như trong mộng. Lúc này, trần nhà có bóng nay, dưới nền nhà còn có không ít dải giấy pháo hoa. Nhìn thấy mấy thứ này, Chu Tự nhướng mày. Hắn đột nhiên nhớ tới một chuyện, đó là trong nhà chỉ có vợ chồng hắn, vậy có phải cho thấy họ phải quét dọn nhà không?

“Thiệt rồi, bị họ hại rồi"

Chu Tự đau khổ nói. Thu Thiển tỏ vẻ mặt nghi hoặc. Khi nàng hiểu ra thì cảm thấy bất lực. Tại sao điều đầu tiên Chu Tự nghĩ đến lại là quét dọn vệ sinh chứ? Không nên sống thế giới hai người ư?

“Bây giờ ta có cần thay quần áo không?"

Nàng lên tiếng hỏi.

1098 chữ

Chương 1134: Khoe Khoang

Nhìn Thu tỷ mặc áo dài đỏ, lúc này Chu Tự mới nhớ đến trong nhà chỉ có hai người họ, do dự một chút, hắn hỏi:

“Cởi ra có phức tạp không?"

“Rất phức tạp"

Thu Thiển cười nói:

“Có muốn thử xem nó phức tạp đến thế nào không?"

“Chờ ta một chút, đợi ta để đồ vào tủ lạnh rồi thử.

Chu Tự nói xong liền đi vào phòng bếp. Thu Thiển gỡ đồ trang sức trên đầu xuống, mái tóc dài buông xuống, sau đó dùng dây buộc tóc buộc lại. Tuy vẫn bị đè nén, nhưng đỡ hơn một chút. Dù sao cũng chỉ là buộc phía sau, không bị ràng buộc.

“Chốc nữa ngươi có muốn giúp ta kết tóc không?"

Thu Thiển hỏi.

“Được"

Chu Tự dọn dẹp đồ trả lời Như vậy không dễ ép đến tóc.

Chu Tự cất đồ rất nhanh, chỉ một lúc đã cất xong đồ mang về từ khách sạn. Sau đó rửa tay, đến trước Thu tỷ.

“Có cần xem cửa đã đóng hay chưa không?"

Thu Thiển hỏi.

Chu Tự đi qua thử, nhìn Thu tỷ nói:

“Khóa rồi"

“Vậy tắt đèn đi"

Thu Thiển lại nói.

Sau đó hai người tắt đen đi vào trong phòng. Vừa đi vào, Thu Thiển có chút lo lắng nói:

“Ngươi nói xem họ liệu có quên mất mang thứ gì, sau đó về nhà lấy không?” “Không đâu. Cha và mọi người không phải người bình thường, không đến mức hay quên.

Chu Tự nói chắc như đinh đóng cột. Sau đó hai người đến bên giường, Chu Tự nhìn Thu tỷ động lòng người trước mặt. Hôn một cái. Sau đó bắt đầu thử cởi áo dài đỏ.

Mười phút sau. Hắn nằm trên giường, tuyệt vọng. Khó quá đấy?

Phì!

Thu Thiển bật cười:

“Thực ra rất đơn giản, ngươi làm đi, ta nói cho ngươi. Đầu tiên là phía sau.."

Mấy phút sau, Thu tỷ cởi được một nửa áo dài, toát lên vẻ đẹp khác biệt. Vì xấu hổ, giọng Thu Thiển hơi nghẹn lại:

“Đừng khoa trương quá, chẳng may Nguyệt tỷ về giữa chừng, rất dễ nghe thấy tiếng động.

“Được"

Chu Tự gật đầu.

Một lúc sau, Chu Tự ôm Thu tỷ nói:

“Có phải váy cưới cũng để ở nhà không?” “Ừm, có cần ta mặc không?"

Thu Thiển cười hỏi.

“Thử xem?"

Chu Tự có chút xấu hổ.

“Vậy ngươi quay đi, đừng nhìn"

Đương nhiên Chu Tự đồng ý. Mấy phút sau, hắn mới nghe thấy giọng Thu tỷ truyền đến “Được rồi"

Chu Tự quay đầu. Nhìn thấy Thu tỷ mặc váy cưới trắng tinh đứng bên giường. Hai vai áo rớt xuống, khuôn ngực tròn đầy xuất hiện vực sâu. Lúc này Thu Thiển đỏ mặt nói:

“Thực ra còn có vấn đề.

Chu Tự nhất thời ngây người, khác với trước đó nhìn thấy mà.

Quá yêu mị.

Lúc này hai tay Thu Thiển kéo tà váy cưới lên, đôi chân trắng nõn hiện ra:

“Ngươi nói xem có cần thêm một đôi tất trắng cho ngươi không?"

Chu Tự:

"..."

Chốc nữa rồi thêm, bây giờ...

Hơn ba giờ, Chu Tự tỉnh dậy từ trong mơ. Hắn lập tức huých Thu bên cạnh tỷ nhỏ giọng nói:

“Thu tỷ, ba giờ rồi, phải ra ngoài thôi"

Thu Thiển lập tức tỉnh dậy, định mặc quần áo đi về phòng mình. Nhưng vừa đứng lên, nàng ngẩn người, nhìn sang chồng ở bên cạnh nói:

“Ta nhớ chúng ta vừa kết hôn?

Tay Chu Tự cầm quần áo lại đặt xuống, nghĩ xem là chuyện gì. Họ đã không cần trốn ai nữa. Hôm nay, họ quang minh chính đại ngủ cùng một phòng. Thậm chí có thể để trống phòng bên cạnh. Nghĩ đến đây, Chu Tự liền nhìn Thu tỷ, nghĩ lại thì bây giờ cũng đang rảnh.

Sau đó...Trò chuyện một lúc, lại nói đến chuyện năm ngoái đến khi trời sáng.

“Bây giờ ngươi có năm trăm không?"

Thu tỷ hỏi.

“Không có"

Chu Tự lắc đầu. Là không có thật. Quá khó khăn. Đã mua hết đồ cho Thu tỷ rồi, đồ trang sức vàng, cũng là hắn bỏ tiền mua.

Sáu giờ hơn, Thu tỷ dậy làm bữa sáng. Đương nhiên Chu Tự cũng ngủ dậy, xem xem có cần dọn phòng không.

“Đúng rồi, thứ mà Nguyệt tỷ nói, ngươi định làm thế nào?"

Lúc ăn sáng, Thu Thiển hỏi.

“Không biết, mấy ngày nữa rồi liên lạc với Trần Chí Thành, sau đó lại hỏi chủ của nó. Hy vọng nàng có thể từ bỏ đồ yêu thích.

Chu Tự nói.

Thứ đó nói an toàn thì cũng an toàn, nói nguy hiểm thì cũng có thể có nguy hiểm. Cho nên lấy được nó thì tốt hơn, chỉ là nó có ý nghĩa kỷ niệm, đối phương chắc chắn rất khó đồng ý.

“Thế mấy ngày nay làm gì?"

Thu Thiển hỏi.

“Ở nhà với Thu tỷ Chu Tự trả lời.

“Vậy."

Hai tay Thu Thiển chống má cười nói:

“Đêm nay muốn màu gì?"

Trong hư không, Quang Thủ trốn trong gió bão. Lúc này hắn ngưng tụ ra bóng hình, hơi cau mày.

“Người nào lại liên lạc với ta?"

Sau đó một luồng sáng bay đến trước mặt hắn, ngưng tụ ra một hình ảnh. Trong hình ảnh là Tai Họa đang kính rượu với Tịnh Thần Chu Vương. Không chỉ một bức, còn có Lý Cảnh Sơn và Tô Trần. Quang Thủ giật lông mày:

"..."

Đang chúc mừng bản thân còn sống ư? Kéo vào danh sách đen.

Còn ở vùng biển vô tận, Nữ Thần Hắc Dạ đi trên mặt biển cũng nhận được tin nhắn, thần lực ngưng tụ ra hình ảnh, hiển nhiên là hình ảnh Tai Họa kính rượu Tịnh Thần Chu Vương.

“Thần cũng lòng hư vinh ư?"

Nàng vô cùng cạn lời, sau đó kéo vào danh sách đen.

Trong hồ Khô Tịch, Tai Hoa cười ha ha, thì ra cuộc sống thú vị như vậy. Trước đây hắn cũng chưa từng phát hiện, ngủ say đâu có kích thích như hiện giờ. Hắn nhìn mặt hồ thở dài nói:

“Quả sắp chín rồi, chư thần cũng sắp quay về, không biết giới tu chân còn có thể bình yên được bao lâu"

Mỉm cười, hắn biến mất tại chỗ. Hắn chẳng qua chỉ là khách đi qua thời đại, hôm nay là tham dự tạm thời. Chỉ vậy mà thôi.

1100 chữ

Chương 1135: Lạc Lối

Thứ sáu ngày 20 tháng 5. Chu Tự ngồi trên sofa xem tivi, đột nhiên cảm thấy xem tivi vẫn thú vị hơn. Mấy ngày nay từ hưng phấn này đến hưng phấn khác rồi lại hưng phấn, sau đó hưng phấn quá mức bắt đầu tuyệt vọng. Bây giờ hắn tỉnh ngộ ra, cuộc sống không ngừng lặp lại, là sa ngã, chơi đến mất hết ý chí. Thanh niên phải lấy sự nghiệp làm trọng, không thể ngã vào trong êm ái dịu dàng, rất dễ khiến người khác chê cười. Như vậy hắn đâu thể cam tâm? Nghĩ đến đây, Chu Tự đứng lên, nói:

“Thu tỷ, ta quyết định chúng ta nên tìm việc gì đó để làm.

“Tìm việc gì đó để làm?"

Thu Thiển bưng hoa quả đến, kéo tà váy, lộ ra đôi chân dài:

“Chuyện như này ư?"

Thấy vậy, Chu Tự vội giúp Thu tỷ kéo tà váy xuống:

“Rất dễ đi lạc.

Phì một tiếng, Thu Thiển bật cười:

“Bị ngươi nhìn cũng coi là đi lạc?"

“Buổi tối, buổi tối"

Chu Tự vội nói:

“Mười ngày rồi, chúng ta không ra ngoài đi dạo, vẫn nên ra ngoài ngắm phong cảnh bên ngoài thì hơn.

“Ngươi muốn đi đâu?"

Thu Thiển ngồi bên cạnh Chu Tự hỏi.

Bây giờ nàng chính thức trở thành vợ người ta, chồng nói gì cũng phải nghe theo.

“Đến nhà Trần Chí Thành đi, hỏi cụ thể về ánh sáng rực rỡ. Qua khoảng thời gian nữa ta phải đi làm, đến lúc đó phải đến hái quả ở hồ Khô Tịch. Còn Nguyệt tỷ phải nghiên cứu Tâm Linh Ca Giả, xem xem có thể nghe thấy âm thanh không. Bây giờ không đi, có thể sau này không có thời gian.

Chu Tự nói. Thực ra họ có rất nhiều việc. Hơn nữa không phải Nữ Thần Hắc Dạ nói trên biển ngoại thành thần vực hướng mặt trời đỏ có cánh cửa, đến lúc đó cũng phải đi xem sao, tìm hiểu di tích lịch sử. Lúc kết hôn không đi hỏi trí giả, hơi đáng tiếc. Lúc đó có ai nghĩ đến những việc này?

“Đi tìm Trần Giai Di à?"

Thu Thiển cũng nổi hứng:

“Hôm nay đi luôn à?"

Nàng vừa hay đi hỏi chuyện con cái, đừng để đến lúc mình mang thai lại không biết.

“Thay quần áo, bây giờ xuất phát luôn.

Chu Tự nói.

Bây giờ là hơn một giờ, chắc hẳn mấy người Trần Giai Di đã ăn trưa rồi.

“Mặc quần áo gì bây giờ?"

Thu Thiển nhìn Chu Tự hỏi.

“Quần, dài tay áo, áo khoác” Chu Tự lập tức nói.

“Nhiều thế?"

Thu Thiển hỏi.

“Hôm nay trời khá lạnh.

Chu Tự nghiêm túc nói. Thu Thiển nhìn mặt trời bên ngoài, cười gật đầu:

“Hơi lạnh thật"

Đợi Thu tỷ đi thay quần áo, Chu Tự lấy điện toại ra liên lạc với Trần Chí Thành. Vừa nói đến chuyện bùa hộ thân, hắn vội nói xin nghỉ về nhà, đợi họ đến.

Chu Tự bất lực:

Xin nghĩ sẽ phải trừ lương. Tháng này đã xin nghỉ mấy ngày rồi.

“Mặc thế này được chưa?"

Thu Thiển từ bên trong đi ra. Nàng mặc áo quây, lộ eo và xương quai xanh. Quần ngắn đến đùi, đôi chân dài trắng nõn hiện ra.

Chu Tự:

"..."

“Không được à?"

Thu Thiển hỏi.

“Không được.

Chu Tự lắc đầu.

Thu Thiển gật đầu, sau đó đi thay váy hai dây.

“Vẫn không được à?"

“Vẫn không được.

Thay mấy lần, Chu Tự nổi giận. Sau đó hắn đi vào tự chọn quần áo khiến Thu Thiển buồn cười liên tục. Thu tỷ cứ thay quần áo như vậy, Chu Tự cảm thấy họ sẽ lỡ rất nhiều thời gian. Bộ nào của Thu tỷ cũng khiến người ta muốn phạm tội. Cũng may một giờ bốn mươi phút họ thuận lời ra khỏi nhà. Sau khi có địa chỉ, họ đi thẳng đến nhà Trần Chí Thành. Một lúc sau, họ đến một tiểu khu mới. Thấy vậy, Chu Tự có chút cảm khái:“Môi trường ở đây rất tốt, tòa nhà cũng rất cao, không biết có đắt không? “Chắc hẳn rất đắt"

Thu Thiển khoách tay Chu Tự nói.

“Không mua nổi, lúc nào thì ta mới có thể mua được nhà đây?"

Chu Tự thở dài một tiếng. Lương hắn bốn ngàn, một tháng tiết kiệm một ngàn, phải bao nhiêu năm mới mua được nhà? Chỉ có thể trông mong cha mẹ mua cho hắn một căn. Thực sự không được, thì chỉ đành tự cố gắng. Nghĩ lại cũng nên thành nhân viên chính thức rồi, phúc lợi của thư viện rất tốt. Lại đi làm thêm, chắc hẳn có thể kiếm ít tiền. Cũng may mình còn chưa có con, nếu không lương bốn ngàn chẳng đủ tiêu? Nuôi Thu tỷ, nuôi Nguyệt tỷ, còn nuôi con. Rất khó khăn.

Tìm được địa chỉ, hai người Chu Tự đi thang máy lên tầng.

“801, là nhà này"

Chu Tự ấn chuông.

Một người phụ nữ ra mở cửa.

“Chào bác gái, chúng ta tìm Trần Chí Thành, hắn có ở nhà không? Ta là bạn học của hắn.

Chu Tự lập tức nói.

“Chu Tự phải không? Chí Thành đi mua hoa quả, vừa nói với ta rồi?

Mẹ Trần lập tức nhường đường:

“Vào đi"

Đi vào nhà, Chu Tự đặt sửa bò mang đến sang một bên:

“Cái này cho Trần Chí Thành uống"

“Khách sáo quá, đến chơi còn mang quà.

Mẹ Trần khách sáo nói.

Chu Tự cười nói:

“Cũng không phải đồ tốt gì?

“Giai Di, bạn học của Chí Thành đến rồi.

Mẹ Trần nói vào trong phòng. Sau đó lại xin lỗi Chu Tự và Thu Thiển:

“Giai Di vừa mới đợi ngươi, vừa đi vào trong một lúc. Các ngươi ngồi chơi đi"

“Bác gái, ngươi cũng ngồi đi.

Thu Thiển khách sáo đáp lại. Hai người vừa ngồi xuống thì Trần Giai Di đi ra.

“Các ngươi đến rồi à?"

Nàng vội chào hỏi. Thu Thiển bảo nàng ngồi xuống, vừa hay hỏi chuyện mang thai. Nhưng không đợi Thu Thiển lên tiếng, Trần Giai Di hiếu kỳ hỏi:

“Các ngươi định bao giờ thì có con? Ta cảm thấy nên sinh con sớm thì tốt hơn, như vậy khi đứa trẻ kết hôn, các người vẫn còn trẻ"

“Lỡ như đứa trẻ không muốn kết hôn thì sao?"

Chu Tự hỏi.

1178 chữ

Chương 1136: Thành Tỷ Phú

Trần Giai Di sửng sốt, không nghĩ tới điều này. “Đừng nghe Chu Tự, không kết hôn thì cho hắn.."

Nói tới đây Thu Thiển lập tức sửa lại nói:

“Thì dùng tình cảm động tâm, dùng lý lẽ cho hắn hiểu, tóm lại có thể khiến hắn hiểu kết hôn sớm không có gì không tốt"

"Ù..ù."

Trần Giai Di cười nói:

“Ta cũng nghĩ vậy, bé trai vẫn phải có người quản thì tốt hơn.

“Lỡ như là con gái thì sao?"

Chu Tự lại hỏi.

Hai người:

"..."

Có biết nói chuyện không hả? Không biết thì đừng nói.

Đợi một lúc, Trần Chí Thành quay về. Hắn đưa hoa quả cho mẹ, nói với Chu Tự:

“Ngươi đến quá vội, ta mua hoa quả cũng không kịp.

Nguyệt tỷ không đến, có hoa quả hay không cũng không sao, Chu Tự nghĩ trong lòng. Nhưng vẫn bảo Trần Chí Thành không cần phiền phức như vậy. Hắn chỉ đến nói chút chuyện. Ăn hoa quả, Trần Chí Thành trực tiếp hỏi:

“Các ngươi đến vì ‘ánh sáng rực rỡ phải không?"

“Ừm, muốn hỏi tình hình cụ thể"

Chu Tự gật đầu.

Hắn cũng không vòng vo:

“Ta muốn xem xem, làm thế nào nàng mới chịu buông tay.

“Thực ra ta đã hỏi bà nội ta rồi, thái độ của nàng hơi cứng rắn, nói bao nhiêu tiền cũng không bán. Đây là vật báu gia truyền, còn là tín vật đính ước của nàng, trừ phi nàng chết đi, nếu không sẽ không cho người khác.

Trần Giai Di khó xử nói.

“Vậy thì rất rắc rối"

Chu Tự có chút bất lực.

“Thứ này rất quan trọng à?"

Trần Chí Thành tò mò hỏi.

“Quan trọng không?"

Chu Tự suy nghĩ nói:

“Cảm giác rất quan trọng, nhưng chưa có ngay được thì cũng không sao. Nói tóm lại không quan trọng lắm, nhưng lại có liên quan đến Thu tỷ, cho nên vẫn phải lấy được.

“Có liên quan đến Thu tỷ ư?"

Trần Giai Di có chút khó hiểu.

“Rất phức tạp phải không, Thu tỷ là thần nữ mà, sau đó viên trân châu này là vật của Thần Minh, cho nên có liên quan nhất định. Nhưng có thể tìm được thứ khác, có lẽ thứ này sẽ không quan trọng đến thế.

Chu Tự nghiêm túc nói. Nhưng Trần Chí Thành và Trần Giai Di cảm giác Chu Tự ăn nói linh tinh, nhưng cũng có phần tin tưởng.

Đặc biệt là viên trân châu này thực sự có thể mang đến vận may, mang theo bên người cũng cảm thấy khỏe hơn rất nhiều. Nếu là vật của Thần Minh, thì vậy cũng hiểu được, chẳng trách là vật báu gia truyền.

“Cuối cùng không có được thì sao?"

Trần Chí Thành lại hỏi.

“Thì đợi vậy, còn có thể làm thế nào? Nhưng ta còn chưa gặp nàng, chưa chắc nàng sẽ từ chối ta.

Chu Tự có chút tự tin nói.

“Ngươi muốn tốn một số tiền lớn ư?"

Trần Chí Thành kinh ngạc.

“Không phải, thứ này không thể dùng tiền đong đếm. Cho nên ta sẽ dùng thứ khác để trao đổi.

Chu Tự suy nghĩ một lát nói:

“Ví dụ như con cháu bình an, ví dụ như khiến bà sống thêm nhiều năm, lại ví dụ như tìm Thần Minh thực hiện nguyện vọng của bà. Ta có thể làm rất nhiều việc, trên trời dưới đất đều có người của ta. Kể cả ta không làm được, ta cũng có thể biết người có thể làm được. Không sợ nàng ra yêu cầu, chỉ sợ nàng không đề xuất thôi"

“Một đêm thành tỷ phú thì sao?"

Trần Chí Thành hỏi.

Chu Tự:

"..."

Nói đến tiền thật tục tĩu. Nhưng chỉ cần có thể tìm được quyền hạn liên quan đến tiền bạc, chắc hẳn không khó nữa. Ví dụ thần tài hoặc là thần kinh hoanh và tiền tệ.

“Lúc nào các ngươi có thời gian, có thể đưa ta đến tìm nàng không?"

Chu Tự hỏi.

“Không cần tìm, chiều tối nay ta nội ta sẽ đến. Nàng nói đến thăm ta, nàng cứ nói trên người mình có phúc khí, có thể khiến con của ta thông minh xinh đẹp"

Trần Giai Di bất đắc dĩ.

“Lần này có thể là thế thật.

Trần Chí Thành tỏ vẻ mặt nghiêm túc:

“Thuốc của Bạch Hổ có thể khiến chúng ta sinh ra một người xuất sắc.

Lúc nói ra, hắn mỉm cười, hình như rất chắc chắn thuốc của Bạch Hổ có tác dụng.

“Vậy chúng ta đợi nàng đến?"

Thu Thiển hỏi Chu Tự.

“Cũng được, nhưng có phiền các ngươi không?"

Chu Tự có chút ngại ngùng nhìn về phía Trần Chí Thành.

“Đương nhiên là không, vừa hay ở lại ăn bữa tối.

Lúc sau, Chu Tự nói chuyện cùng Trần Chí Thành, Thu Thiển bắt đầu hỏi về chuyện Trần Giai Di mang thai. Sợ đến lúc mình không có kinh nghiệm, làm trò cười.

Chiều tối.

“Bác gái, để ta giúp ngươi, ta biết nấu ăn.

Thu Thiển tiến phòng bếp hỗ trợ.

“Đừng đừng, các ngươi cứ nói chuyện tiếp đi.

Mẹ Trần vội từ chối.

“Đúng thế, ta giúp mẹ một tay là được.

Trần Giai Di nói. “Ôi trời, ngươi sắp sinh rồi còn giúp một tay, mau chóng ngồi yên. Sau này ngươi còn cơ hội vào bếp, đừng vội lúc này.

Mẹ Trần đẩy hai người ra.

“Đừng"

Chu Tự đứng ra nói:

“Để ta, tài nghệ nấu ăn của ta cũng không tệ.

Ở nhà bị Thu tỷ ép đến chưa được một lần xuống bếp, hiếm khi ra ngoài, không thể không thử tay nghề. Sau đó hắn bị kéo đến phòng khách. Cho hắn xuống bếp rõ ràng không thể nào. Cùng lắm là làm phụ bếp cho Thu tỷ.

Cuối cùng vẫn là mẹ Trần xuống bếp, những người khác thỉnh thoảng giúp một chút. Chỉ là món ăn bình thường.

Ăn đơn giản thôi.

Sau khi ăn xong, mấy người Chu Tự tiếp tục nói chuyện, toàn nói chuyện lúc còn đi học.

“Nói ra thì ta có một chuyện không hiểu.

Trần Chí Thành đột nhiên nói.

“Chuyện gì?"

Chu Tự hỏi.

“Ban đầu tại sao người phải báo cáo chúng ta yêu sớm?"

Trần Chí Thành hỏi.

Trần Giai Di cũng nghi hoặc:

“Đúng thế, ta cảm thấy quan hệ giữa Chí Thành và ngươi rất tốt.

“Có khả năng không phải là ta không?"

Chu Tự tỏ vẻ mặt nghiêm túc.

“Ngươi nói xem có khả năng này không? Ngươi cũng thừa nhận rồi.

Trần Chí Thành nói.

Thu Thiển nhìn Chu Tự có chút buồn cười, nhưng vẫ giữ im lặng.

“Chuyện cũ năm xưa, đừng nhắc nữa.

Chu Tự chỉ chỉ mặt bàn hoa quả nói:

“Nước hoa quả, ăn hoa quả đi.

“Chỉ là ta vẫn không hiểu nổi"

Trần Chí Thành nói.

1111 chữ

Chương 1137: Chuyên Gia Đàm Phán

“Có khả năng các ngươi đắc tội với ta mà không biết không?"

Chu Tự hỏi.

“Là chuyện gì?"

Trần Chí Thành hỏi.

“Ngươi nói đi. Trần Giai Di hỏi với vẻ mặt tò mò.

“Thu tỷ, ngươi nói cho họ đi.

Chu Tự nhìn về phía Thu Thiển.

"Ta u?"

Thu Thiển chỉ vào mình nói:

“Lúc đó ta không phải là bạn học của các ngươi, nhưng ta cũng biết.

“Thu tỷ, ngươi nói cho ta biết đi"

Trần Giai Di vội nói.

“Trước đây Chu Tự nói với ta, nói ngươi ngồi bàn trước hắn, sau đó thường xuyên bị người ta giật tóc, phải không?"

Thu Thiển cười nói:

“Sau đó là Trần Chí Thành giật tóc, cuối cùng ngươi mách thầy giáo, tội này đổ lên đầu Chu Tự, khiến cho hắn bị thầy giáo gọi đi nói chuyện. Sau lại nhìn thấy hai ngươi yêu nhau, nên báo cáo các ngươi"

Trần Chí Thành:

"..."

Trần Giai Di:

"..."

Hai người nhất thời không biết nói gì mới phải. Nói Chu Tự nhỏ mọn vậy, người sai đúng là họ. Nói họ đáng tội vậy, trong họa được phúc. Đúng là kỳ diệu.

“Vẫn phải cảm ơn Chu Tự Trần Chí Thành cười nói:

“Đối với ta, cưới Giai Di là chuyện hạnh phúc nhất"

Chu Tự:

Ngươi ân ái trước mặt ta? Ta không có Vo chắc?

Tinh tinh!

Đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên.

“Đến đây"

Trần Giai Di lập tức nói. Trần Chí Thành lập tức chạy ra mở cửa. Lúc này có hai người đứng ở cửa, một bà lão trông khoảng năm sáu mươi tuổi, một cô gái mười mấy hai mươi tuổi.

“Bà nội, các ngươi đến rồi à?"

Trần Chí Thành lập tức chào hỏi.

“Đến rồi đến rồi, các ngươi không chê bà lão này chứ?"

Bà nội Trần cười nói.

Trần Chí Thành vội nói:

“Chào mừng còn không được ấy chứ, mau vào đi"

“Anh rể, chị của ta đâu?"

Trần Giai Giai hỏi.

“Bà nội, Giai Giai Trần Giai Di lập tức gọi.

Sau khi đi vào, họ nhìn thấy hai người Chu Tự.

“Có khách à?"

Bà nội Trần có chút kinh ngạc. Trần Giai Di đỡ bà nội, nhẹ giọng giải thích:

“Bà nội còn nhớ trước đó ta nói có người muốn bùa hộ thân không? Họ muốn nói chuyện với ngươi, chỉ là nói chuyện thôi, ngươi đừng nghĩ nhiều.

“Chào bà nội, ta là Chu Tự, đây là Thu Thiển.

Chu Tự lập tức đứng lên tự giới thiệu.

“Ta không bán.

Bà nội không vui nói.

“Ta biết, nhưng có lẽ ngươi hiểu lầm ta rồi, ta không có nhiều tiền, cũng không trả giá cao được. Nhưng ta có thể trao đổi thứ khác"

Chu Tự nghiêm túc nói.

“Là cái gì thì ta cũng không bán Bà nội Trần như không muốn nói chuyện này.

Chu Tự cảm thấy đau đầu, hắn không có kinh nghiệm. Sau đó hắn nghĩ đến điều gì, lập tức nói:

“Đợi ta một lúc, ta tìm người chuyên nghiệp"

“Người chuyên nghiệp?"

Trần Chí Thành kinh ngạc. Chẳng lẽ còn cần chuyên gia ra mặt? Nhưng hắn vẫn bảo bà nội ngồi xuống trước.

Trần Giai Giai tỏ vẻ mặt nghi hoặc, cứ cảm tháy họ đang cố ý làm sự việc phức tạp.

Chẳng mấy khi, Nguyệt tỷ được Thu Thiển dẫn vào.

Trần Chí Thành:

"..."

Đây là chuyên gia?

Thấy Chu Ngưng Nguyệt tiến vào, mọi người đều có chút nghi ngờ.

Gọi một đứa con nít đi vào làm gì? Giả vờ dễ thương à?

Bà Trần nhìn thấy nàng thì lại có vẻ yêu mến, bé gái này rất láu lỉnh, rất được người khác yêu thích.

Nhưng mà điều này không hề liên quan đến việc nàng có bán đồ hay không.

"Chào bà, ta tên là Chu Ngưng Nguyệt, ngươi gọi ta là Tiểu Nguyệt là được"

Chu Ngưng Nguyệt vừa đi vào đã ngọt ngào chào hỏi.

"Đến đấy ngồi cạnh ta"

Bà Trần cười nói:

"Ngươi cũng đến để bảo ta bán phù hộ thân à?"

"Vâng"

Chu Ngưng Nguyệt ngồi xuống, vẻ mặt thành thật nói:

"Hơn nữa ta cảm thấy ta cũng có thể mua được từ tay bà đó"

"Vì sao ngươi lại chắc chắn như vậy?"

Vẻ mặt của bà Trần vô cùng nghi hoặc.

Chu Ngưng Nguyệt đứng lên, có chút kiêu ngạo nói:

"Vì không có gì mà ta không làm được.

"Không có gì là không làm được?"

Bà Trần cười nói:

"Vậy ngươi định làm gì để ta đồng ý đây?"

Dưới con mắt của nàng, đây chỉ là một đứa bé đến để chọc cho nàng vui vẻ thôi.

Trần Giai Giai nhìn Nguyệt tỷ cũng cảm thấy buồn cười.

Không có gì là không làm được?

Một đứa bé?

"Ta có thể cho bà ba nguyện vọng, chỉ cần bà mở lời, ta sẽ hoàn thành giúp bà"

Chu Ngưng Nguyệt nghiêm túc nói.

"Nguyện vọng?"

Bà Trần cười nói:

"Ta thật sự có một nguyện vọng, bạn già của ta đã bị gãy chân ba năm rồi, dù hắn không nói gì nhưng mà ta cảm thấy hắn muốn đứng dậy. Các ngươi có thể làm cho hắn đứng dậy được không?"

Trần Giai Giai biết là bà nội đã không muốn nói thêm gì nữa, lấy việc này ra để làm khó bọn hắn.

Vì bọn hắn đã đi xem rất nhiều thầy thuốc, đi hết các bệnh viện lớn trên cả nước, cũng tốn rất nhiều tiền, đến cuối cùng vẫn không tìm ra được cách nào cả.

Chu Ngưng Nguyệt trừng mắt nói:

"Bà ơi, nguyện vọng này quá nhỏ rồi. Vậy ta cho bà thêm vài điều khác nữa nhé. Ta không chỉ có thể làm cho ông đứng lên, còn có thể làm cho ông trẻ ra 20 tuổi, đồng thời cũng làm cho bà trẻ ra 20 tuổi. Còn nữa, ta còn có thể làm cho hai người sống thêm 50 năm. Không chỉ có như vậy, ta thấy khí sắc của bà không tốt, có lẽ trên người còn có bệnh tình gì khác, ta còn có thể giúp bà chữa khỏi hết một lượt luôn. Đây là nguyện vọng thứ nhất.

Hiện tại còn thừa lại hai cái nguyện vọng"

"Này..."

Trần Giai Giai có lòng tốt mà nhắc nhở:

"Chân của ông của ta không chữa khỏi được đâu, đã cắt đi rồi.
"Không sao cả, nhà ta có loại linh dược này.

Chu Ngưng Nguyệt phóng khoáng nói.

1098 chữ

Chương 1138: Chữa Trị

Lần này, đến phiên bà Trần ngây ngẩn cả người, nàng không dám tin vào điều này, nàng cười cười rồi nói:

"Nếu quả thật có thể giống như ngươi nói, ta không cần nguyện vọng nào khác nữa, chỉ cần cái này thôi. Ta có thể đưa phù hộ thân cho ngươi"

Chuyện này cơ bản là không thể nào.

Không đúng với lẽ thường.

Chu Ngưng Nguyệt mỉm cười rồi gọi điện thoại cho Bạch Hổ:

"Bạch Hổ tỷ, tới đây một chuyến đi. À, nhân tiện đón giúp ta một người đến luôn"

Ba phút sau.

Đính đoong.

Có người nhấn chuông cửa.

Trần Chí Thành mở cửa ra, phát hiện là Bạch Hổ đang đẩy ông nội của Giai Di theo.

Chu Tự cảm thấy kinh ngạc, hắn vẫn nghĩ là bà nội của Trần Giai Di sớm đã không còn bạn già rồi.

Tình cảm còn rất tốt, chỉ là thân thể không được lành lặn.

Ông ngồi ở trên xe lăn nhìn rất có tinh thần, nhưng mà vị trí đặt chân thì lại trống không.

"Ông nội?"

Trần Giai Di và Trần Giai Giai đều kinh ngạc ra mặt.

Bà Trần vô cùng nghi hoặc, nàng chỉ mới vừa tới, ông già này sao đã đến ngay được vậy?

Nàng hỏi, nhưng mà ông Trần cũng vô cùng nghi hoặc:

"Ta cũng không biết, ta chỉ biết nhóc con này nói có việc rồi nháy mắt một cái ta đã ở ngay trước cửa rồi"

Hắn chỉ vào Bạch Hổ.

"Ông bà, bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, vì bà đã cầu nguyện, cho nên ta muốn giúp đỡ bà hoàn thành nguyện vọng này"

Chu Ngưng Nguyệt cười cười nhìn về phía Bạch Hổ:

"Bạch Hổ tỷ, giao cho ngươi đấy"

"Không thành vấn đề"

Bạch Hổ gật đầu, nghiêm túc nói:

"Lúc đến ta đã kiểm tra qua rồi, không phải là vấn đề gì lớn cả. Rất nhanh sẽ ổn thôi, nhưng mà lúc hồi phục thì cần một chút thời gian, đến lúc đó phối hợp với uống thuốc thì nửa tháng là có thể đi lại chạy bộ bình thường"

Mọi người nghe mà có cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Dáng vẻ trông như thật sự có chuyện như vậy ấy.

Con người bây giờ đều giỏi giả vờ thế à?

Trần Giai Giai cảm thấy mình đọc nhiều sách như vậy mà suýt nữa cũng tin rồi, thế giới bên ngoài quá nguy hiểm.

Bản thân phải bảo trì sự tự nhận thức, không thể để bị lừa được.

Trần Giai Di và Trần Chí Thành nhìn nhau, đều cảm thấy có chút kỳ quái.

Bọn hắn thật sự cảm thấy có thể được.

Vì phương thuốc của Bạch Hổ thật sự hữu hiệu, chưa bao giờ gạt người.

Nhất là khi nàng nói gì cũng đúng cả.

"Bệnh của ông Trần không có vấn đề gì đâu, nhìn bà Trần thì thân thể thật sự có vấn đề khá nghiêm trọng đấy"

Bạch Hổ nhìn thoáng qua đã cảm thấy không đúng lắm:

"Có lẽ là thận có vấn đề rồi, cần điều dưỡng lâu một chút. Cũng may là lần này có thể dùng kho linh dược, mấy chuyện như trẻ ra 20 tuổi, kéo dài tuổi thọ hai ba mươi năm, bồi dưỡng thân thể đều có thể giải quyết được.

Cả đám người:

"???"

Ngươi tiếp tục chém gió đi.

Chu Tự gật đầu, tỏ ra là đã hiểu.

Dù hoàn toàn không hiểu gì về ngành này cả, nhưng mà những gì Bạch Hổ nói bình thường đều đúng.

Dù sao cũng chính là đạo lý này, y thuật của Bạch Hổ rất đỉnh.

Nghe lời đại phu, không sai được.Ông Trần tỏ vẻ vô cùng nghi hoặc, căn bản không hiểu những người này đang nói cái gì. Sau đó.

Mọi người ngồi ở trên ghế sofa, ông Trần thì ngồi lên xe lăn, ở trước ti vi.

Ông hiểu ra rồi, vậy mà những người này lại đang nói đến chuyện chữa chân cho ông.

"Mấy đứa nhóc các ngươi đang lấy ta ra làm trò đùa à?"

Chu Tự thấy được, dù đối phương đang cười nói nhưng mà trong mắt lại hiện ra sự cô đơn, xấu hổ.

Chỉ là không biểu hiện ra bên ngoài.

Cũng đúng thôi, một người không có chân, ngươi nói đùa với hắn, ngươi không cảm thấy gì cả nhưng hắn thì lại rất mẫn cảm.

"Ông Trần, không sao đâu, ngươi hít một hơi thật sâu là được.

Bạch Hổ cầm chăn lông phủ lên chân của ông Trần rồi nói:

"Chút nữa tất cả việc chữa trị đều do ta làm, không cần lo lắng gì cả. Có lẽ vết thương sẽ hơi ngứa, nhưng đây là hiện tượng bình thường thôi"

Sau khi xác nhận không còn vật gì cản trở nữa, Bạch Hổ vung tay lên một cái.

Đột nhiên một vệt ánh sáng xuất hiện trong tay nàng, bên trong ánh sáng có một đóa hoa màu xanh lá.

Sau đó đóa hoa tan vào trong vệt sáng, ngay sau đó từ từ dung nhập vào thân thể của ông Trần.

Trong nháy mắt, mọi người trợn mắt há mồm.

Dường như đã nhìn thấy một thứ không thể tưởng tượng nổi.

Ông Trần cũng như vậy, nhưng ông lại cảm nhận được cực kỳ rõ ràng, đôi chân mà ông chưa từng cảm nhận được, một lần nữa xâm nhập vào trong cảm giác của ông, dường như đã bắt đầu sinh trưởng.

Dưới sự kinh hãi, tay ông run run chạm vào, quả, quả nhiên đã đụng trúng đôi chân.

Hơn nữa ông còn cảm nhận được chân của mình bị chạm vào, dù chưa toàn vẹn, nhưng mà vẫn đang tiếp tục sinh trưởng.

Làm sao có thể chứ?

Điều này không hợp lý.

Sau một hồi, Bạch Hổ xốc chăn lông lên, vị trí trống rỗng trước kia, bất thình lình có thêm một đôi chân.

Điều này khiến mọi người đều bị sốc.

Ông Trần khẽ chạm vào chân, ông có thể rõ ràng cảm nhận được đây một đôi chân thật sự.

Nhưng lý trí đã nói cho ông biết, đây là chuyện không thể nào.

Nhất thời hốc mắt ông trở nên ướt át, cười nói:

"Các ngươi có phải đã dùng ma thuật gì với lão già này hay không? Rất thật, giống y như lúc ta vẫn còn chân vậy"

1258 chữ

Chương 1139: Còn Hai Nguyện Vọng

Bạch Hổ đưa tay ra bắt đầu chỉnh lại hai chân rồi nói:

"Ông Trần, đây chính là chân thật, không phải ma thuật đâu, chờ ta giúp ông chỉnh lại một chút, ông sẽ có thể thử đứng lên. Sau này bước đi như bay, không có bất cứ vấn đề gì"

Sau một lúc, ông Trần quả nhiên đã đứng lên được, còn hơi run rẩy, nhưng mà ông thật sự đã đứng lên được, hơn nữa đầu ngón chân còn có thể cử động mấy lần.

Ông Trần đã đỏ hoe cả mắt, ông vẫn không dám tin tưởng, có lẽ đây chỉ là mơ.

Ông thường xuyên mơ về chuyện này.

Hôm nay có lẽ vẫn là mơ, chỉ là tương đối chân thực mà thôi.

Bà Trần đã nhìn thấy tất cả, cứ thế ngẩn ra tại chỗ.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, nguyện vọng thật sự đã được thực hiện.

Trần Giai Giai nhéo nhéo bắp đùi của mình, rất đau, đây không phải là mơ?

Thế nhưng mà làm sao có thể chứ?

Tuyệt không có khả năng này, không phù hợp với nhận thức của nàng.

Trần Giai Di, Trần Chí Thành, mẹ Trần, tất cả đều kinh ngạc đến mức không thể kìm chế được.

Dường như kỳ tích đang xuất hiện ở trước mắt họ.

Sau một hồi lâu, bọn hắn mới tỉnh lại.

Lần này ánh mắt bọn hắn nhìn Chu Ngưng Nguyệt cũng đã thay đổi.

Dường như cô bé trước mắt chính là thần tiên.

Không phải thần tiên thì sao có thể làm được điều này?

"Ngươi là thần tiên thật à?"

Trần Giai Giai khó tin mà nói:

"Trên đời này thật sự có thần tiên sao? Vậy có Ngọc Hoàng Đại Đế hay không?"

"Không biết, ta chưa thấy qua bao giờ, trên trời cũng không có Thiên giới. Dù sao lúc ta hỏi thì không có, nhưng mà có Thần Vực"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Thần Vực?"

Trần Giai Giai vội hỏi ngay:

"Thần Vực là cái gì?"

"Chính là chỗ có Thần Minh ở, nhưng mà cũng không giống thần mà các ngươi nghĩ đâu. Dù sao thì cũng không khác chúng ta là bao, chỉ là hệ thống không giống nhau lắm.

Chu Ngưng Nguyệt giải thích.

"Vậy nếu ngươi là thần tiên, có phải có thể tùy ý cướp phù hộ thân của bà nội đi hay không?"

Trần Giai Giai hỏi.

"Có thể, các ngươi cũng không phản kháng được, nhưng mà Chu Tự không chịu làm như vậy"

Chu Ngưng Nguyệt nhún vai.

Chu Tự:

"..."

Nhân sĩ Ma Đạo như chúng ta, chỉ có thể biểu hiện ra Ma Đạo chân ý với chính đạo, đối phó với một người bình thường làm sao đến mức phải động thủ?

Chả bỏ.

"Vậy nó rốt cuộc là thứ gì? Các ngươi nhất định phải có được sao?"

Bà Trần hỏi.

"Ta vừa mới nói rồi đó, Thần Minh có thật "

Chu Ngưng Nguyệt nghiêm túc nói:

"Mà nó chính là đồ vật của Thần Minh, có liên quan đến Thần Quang Minh. Gần đây Thần Quang Minh sắp trở về, cho nên vật này ít nhiều cũng có chút tác dụng đối với Chu Tự "Thần Quang Minh? Vị Thần Minh đó trở về sẽ đến tìm kiếm hạt châu này sao?"

Trần Giai Giai lại hỏi.

"Chắc thế, dù sao đây cũng là chìa khoá, đồ vật phía sau cánh cửa cũng rất quan trọng với hắn Chu Ngưng Nguyệt gật đầu.

"Vậy sau này Thần Quang Minh cũng sẽ đến lấy lại hạt châu này à?"

Trần Chí Thành hỏi.

"Không đến mức đấy"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Vì sao vậy?"

Trần Giai Di nghi hoặc:

"Không phải nói là rất quan trọng sao?"

"Đúng vậy, nhưng mà nơi này là Thanh Thành"

Chu Ngưng Nguyệt tự hào nói:

"Thanh Thành là địa bàn của cha ta, Thần Quang Minh đối địch với chúng ta nên sẽ không dám bước chân tới nơi đây. Dù hắn có trở về cũng sẽ không mạo hiểm tới đây. Cho nên các ngươi chỉ cần không rời khỏi phạm vi xung quanh Thanh Thành thì sẽ không bị Thần Quang Minh nhằm vào. Dù có đi khỏi đây thì có lẽ hắn sẽ chỉ lấy đi món đồ kia thôi, không có gì nguy hiểm cả"

Cả đám người nghe không hiểu gì.

Nhưng mà không quan trọng, bà Trần đưa hạt châu ra rồi nói:

"Này, theo những gì đã nói trước đó, đây là của ngươi."

Chu Ngưng Nguyệt nhận lấy hạt châu, cười nói:

"Cảm ơn bà, hiện tại có thể nói ra hai nguyện vọng khác rồi"

"Thôi"

Bà Trần lắc đầu:

"Đủ rồi, không cần nhiều hơn nữa đâu. Nhiều thêm nữa thì bộ xương già này của ta cũng không chịu đựng nổi"

Chu Ngưng Nguyệt có chút ngoài ý muốn rồi cười nói:

"Nhìn bà quả thật là một người có phúc, phúc khí sẽ bao phủ mọi người. Nếu đã không cần nguyện vọng, vậy ta sẽ đưa một cái phù hộ thân cho bà Nói rồi Chu Ngưng Nguyệt lấy ra một miếng ngọc bội, lại đưa qua cho Thu Thiển:

"Qua đây, chúc phúc cái đi"

"Muốn chúc phúc điều gì?"

Thu Thiển hỏi.

"Có bao nhiêu cho bấy nhiêu.

Chu Ngưng Nguyệt phóng khoáng nói.

Thu Thiển ngẫm nghĩ rồi lấy thần lực của bản thân ra chúc phúc.

Trong nháy mắt quang huy thánh khiết hiện ra, ánh sáng trắng dung nhập vào trong ngọc bội.

"Được rồi.

Thu Thiển đưa ngọc bội tới.

"Thế này là được rồi, có thể trừ tà, tìm may tránh hung Chu Ngưng Nguyệt giao ngọc bội cho bà Trần.

Đối phương cảm thấy kinh ngạc, không thể nào hiểu được những thứ này.

Sau khi dặn dò một vài việc, bọn Chu Tự mới rời khỏi nhà Trần Chí Thành.

Sau khi rời khỏi đó, Chu Tự cầm “Ánh sáng sáng ngời” mà không khỏi bội phục:

"Vẫn là Nguyệt tỷ lợi hại"

"Không phải lợi hại"

Chu Ngưng Nguyệt vừa ăn táo vừa nói:

"Là vì ta đã từng điều tra bọn hắn, biết nhu cầu của bọn hắn là gì. Một vật kỷ niệm làm sao có thể quan trọng bằng con người. Cho nên rất dễ dàng đã có thể lấy đi món đồ từ trong tay họ, nhưng mà đối phương chỉ cần một nguyện vọng thì ta không nghĩ tới. Ta đã chuẩn bị tốt để làm phiền bọn Bạch Hổ rồi. Nếu mà muốn biết chuyện tương lai, ta đã nghĩ đến bảo ngươi tìm Bán Tiên đoán số rồi.

Chu Tự:

"..."

Quả nhiên vẫn là Nguyệt tỷ đáng tin.

"Đúng rồi, mấy ngày nay Thu Thiển đã mang thai chưa?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

Thu Thiển quay đầu đi, thế này thì trả lời kiểu gì?

"Đã gả làm vợ người ta rồi có ngượng ngùng cái gì? Ta chỉ là một đứa bé còn không nói gì.

Chu Ngưng Nguyệt nghiêm túc nói:

"Lúc này không thể ngượng ngùng được, có bầu rồi thì phải sớm nói ra"

Chu Tự không phản bác được, dù có cũng không thể nhanh như vậy được?

"Qua mấy ngày nữa là ngươi phải đi làm rồi hả?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi Chu Tự.

"Đúng vậy, mười lăm ngày nghỉ nói hết là hết luôn được. Chu Tự thở dài nói.

1073 chữ

Chương 1140: Thần Quang Minh

"Vậy ta chuyển về nhé.

Chu Ngưng Nguyệt suy tư một lúc rồi nói:

"Ta phải đi nghiên cứu về Tâm Linh Ca Giả một chút, xem xem nàng ta làm thế nào lại trở thành người kế vị của nữ thần Hắc Dạ. Hơn nữa ta cảm thấy thông qua nàng có thể liên hệ được với nữ thần Hắc Dạ "Tùy ngươi, vừa hay ta lại đi tâm sự với bọn Thần Thái Dương. Sau đó phải xác định xem Chư Thần trở về là như thế nào. Có thời gian thì còn phải đi xem xem di tích lịch sử là cái gì, nhưng mà trước khi đi thì cần phải tìm Trí Giả trước"

Chu Tự đặc biệt hoan nghênh Nguyệt tỷ.

Vậy thì sinh hoạt sẽ trở nên bình thường.

Dù cuộc sống hai người với Thu tỷ rất tốt, nhưng mà nếu có Nguyệt tỷ, bọn hắn sẽ càng trân quý thế giới của hai người hơn.

Thu Thiển tự nhiên cũng hi vọng Nguyệt tỷ đến, vậy thì khi Chu Tự đi làm, nàng cũng có việc để làm.

"Đúng rồi, các ngươi vừa mới kết hôn, không về nhà Thu Thiển một chuyến sao?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Đúng là phải trở về một chuyến"

Chu Tự gật đầu.

Có lẽ nhà vợ cũng sẽ hoan nghênh.

Ngày hôm sau.

Chu Tự đã bắt đầu trải qua những ngày tháng như trước kia.

Ban đêm bắt đầu tu luyện.

Chỉ là Thu Thiển cứ cảm thấy là lạ, có cảm giác như mình đang ở góa vậy.

Khi chưa kết hôn, nàng không có cảm giác gì, kết hôn xong thì cảm giác đặc biệt rõ ràng.

Chu Tự cũng có cảm giác này, cho nên nửa đêm hắn tỉnh lại là chạy về phòng ngủ cùng Thu tỷ ngay.

Trời vừa sáng, Thu tỷ nghĩ ngợi mãi rồi nói:

"Lần sau tu luyện vẫn nên tu luyện tới sáng luôn đi"

Chu Tự không hiểu:

"Vì sao vậy?"

"Như vậy thì ta sẽ nhân tiện làm máy báo thức của ngươi luôn nha Thu Thiển cười nói.

Sau đó Chu Tự cảm thấy vẫn nên tu luyện một ngày, chơi với Thu tỷ một ngày.

Thần Minh sắp trở về, cũng phải cố gắng ứng phó.

Thế thì dành một nửa thời gian để tu luyện vậy.

Bây giờ là chủ nhật ngày 22 tháng 5.

Ma chủng bất tri bất giác đã được một vòng rồi.

Mà Chu Thiên Linh Khí Đoàn, bất kỳ lúc nào đều có thể tấn thăng lên Trận Linh ngũ phẩm.

Giờ phải suy tính xem vẽ cái gì thì tốt.

Tiền tiết kiệm lại ít đi kha khá rồi.

Lén cất đi được 1000 tệ.

Mà Thu tỷ thu được rất nhiều tiền, tiền mừng cưới khi trước đã đưa hết cho Thu tỷ.

Chu Tự muốn được chia một ít thì bị từ chối tàn nhẫn.

Nghĩ nghĩ thôi bỏ đi, một chút tiền mà thôi, kiếm mấy tháng là lại có.

Chẳng qua là khi hắn biết được có đến tận mấy vạn, cảm thấy sụp đổ luôn.

Nguyên một năm hắn cũng không kiếm được nhiều như vậy.

Xế chiều hôm đó, Chu Tự nhận được thông báo của Đại Địa Thần Khuyển.

Cửa của Thần Quang Minh mở ra rồi.

Sau khi lấy được “Ánh sáng sáng ngời”, Chu Tự ngẫm nghĩ kỹ càng, quyết định trực tiếp mở ra.

Hắn muốn gặp Thần Quang Minh.

Vậy thì coi như đã mở ra toàn bộ sáu cánh cửa, có lẽ sẽ phát sinh những chuyện khác.

Đi thẳng đến Biên Giới thành, Nguyệt tỷ và Thu tỷ đi tìm Tâm Linh Ca Giả, Chu Tự thì một mình đi vào cánh cửa của Thần Quang Minh.

Sau khi cánh cửa của sáu vị Thần Minh mở ra, cánh cửa lớn ở giữa rốt cục đã xuất hiện biến hóa rõ ràng.

Cửa đá có quang mang hiện ra, dù yếu ớt, nhưng dường như lại có sinh cơ.

Chu Tự đi tới chạm vào mấy lần, rồi lại thử đẩy cửa ra.

Đáng tiếc cánh cửa lớn không nhúc nhích tí nào.

Không biết làm thế nào mới có thể mở cửa ra hoặc là cần chìa khoá đặc thù gì đó.

Còn có một khả năng nữa, chính là do thiếu Toàn Tri Chi Nhãn và Toàn Năng Chi Thủ.

Đáng tiếc, Toàn Tri Chi Nhãn thì Chu Tự không dám bỏ vào, mà Toàn Năng Chi Thủ cũng không rõ tung tích.

Không có tin tức gì cả.

"Thôi bỏ đi, đi gặp Thần Quang Minh trước đã"

Chu Tự quay đầu đi vào trong cánh cửa Quang Minh.

So với những cánh cửa khác, cánh cửa này giống với cửa Hắc Dạ, đều là cửa đặc thù.

Nghĩ rằng đối phương cũng không dễ dàng bị vây khốn, phải sớm chuẩn bị ổn thỏa. Ầm...am!

Cửa lớn rầm rầm mở ra.

Bên trong có ánh sáng yếu ớt phát ra.

Không chướng mắt như trong tưởng tượng, cảm giác nhu hòa bình ổn.

Cất bước đi ra, Chu Tự tiến vào thế giới của ánh sáng.

Lần này thứ mà Chu Tự thấy là quang huy vô tận.

Nhưng mà là có tầng tầng lớp lớp ánh sáng khác nhau chứ không hề trống rỗng.

Tận mắt nhìn thấy những thứ này làm hắn có cảm giác như đang hành tẩu trên không trung, dưới chân là con đường do ánh sáng tạo thành.

"Mỗi vị Thần Minh đều thích làm những thứ vớ vẩn này, đi vào cái cửa thôi cũng bắt người ta đi qua cái hành lang dài như thế này Chu Tự nhỏ giọng làu bàu.

Tất cả sáu cánh cửa mà hắn đi vào đều như vậy.

Cứ như là hành lang không đủ dài thì thể diện sẽ không đủ lớn vậy.

Sau chốc lát cảm thấy bất lực, Chu Tự đi vào bên trong, bây giờ hắn đã không cần Vĩnh Ám Chi Nhẫn mở đường nữa.

Khí tức trên người hắn đã có thể bức lui quyền hành yếu ớt.

Đây là vì hắn đã từng giết Thần Minh thật sự, cho nên bị nhiễm phải khí tức sát thần.

Như vậy xem ra, khi các Thần Minh khác đối mặt với cha Nguyệt tỷ thì có áp lực rất lớn.

1120 chữ

Chương 1141: Cháy Kìa

Đi được một lúc, rốt cục Chu Tự đã thấy được một tòa cung điện khổng lồ.

Cung điện sáng ngời, thánh khiết không gì sánh được.

Tiến vào bên trong đại điện, có thể nhìn thấy phía trên cùng có một thần tọa.

Trong thần tọa có một người đàn ông thấp thoáng ẩn hiện như ánh sáng.

Trên người hắn mặc áo bào trắng thánh khiết, một tay dựa vào thần tọa, giống như đang ngủ say.

Chu Tự nhìn đối phương, khẽ nói:

"Cháy rồi kìa"

Chu Tự vốn cho rằng đối phương sẽ mở mắt ra, nhưng mà không hề.

Chỉ là ánh sáng xung quanh dường như đã xuất hiện biến hóa, ngay sau đó có tiếng nói truyền đến:

"Con người, trò đùa thế này không buồn cười chút nào. Ngọn lửa bình thường làm sao có thể đốt được thần điện quyền hành của ta?"

"Thần Thái Dương Hỏa thì có được không?"

Chu Tự hỏi.

"Ừm~"

Đối phương ừm dài một tiếng, nói tiếp:

"Có lẽ cũng không được lắm đâu, dù Thần Thái Dương cũng là một trong những vị Thần Minh đứng đầu, thế nhưng mà so với ta, kẻ có được Toàn Năng Chi Thủ, thì hắn còn kém một chút, trừ phi hắn có được món đồ đặc biệt thuộc về hắn "Là cái gì?"

Chu Tự nhìn Thần Quang Minh vẫn đang ngủ say:

"Có phải là thứ gì đó giống như Toàn Tri Chi Nhãn và Toàn Năng Chi Thủ hay không?"

"Gần giống vậy, đều là kiểu đồ vật đặc thù như thế. Tỷ như Bất Tử Thụ của người"

Giọng nói của Thần Quang Minh mang theo ý cười:

"Bất Tử Thụ có thể dung nạp quyền hành Đại Địa, là món đồ mà nữ thần Đại Địa rất cần. Ngươi không đưa ra thì cả đời này nàng cũng không thể tiến thêm một bước"

Nhìn Thần Quang Minh đang ngủ say, Chu Tự tò mò hỏi:

"Mẹ ngươi có từng nói với ngươi rằng ngươi rất bất lịch sự không? Lúc nói chuyện thì phải nhìn người khác, nếu không thì trông sẽ rất vô học"

Tiếng cười của Thần Quang Minh truyền đến từ bốn phía:

"Không phải là ta không mở mắt, mà là một khi ta mở mắt, quang minh sẽ chiếu rọi tứ phương, có lẽ ngươi khó có thể chịu đựng được.

"Khó có thể chịu được?"

Chu Tự có chút không tin:

"Ngươi cứ chiếu xem nào, để ta thử một chút."

"Được thôi, đã vậy ta sẽ mở mắt"

Lời nói vừa dứt, Thần Quang Minh ngồi thẳng dậy.

Sau đó hắn nhìn về phía Chu Tự, mí mắt khẽ động.

Chu Tự nhìn chằm chằm vào đối phương, muốn nhìn xem ánh sáng của đối phương sáng đến mức nào.

Sau đó, thế giới trong mắt của hắn trở nên trống rỗng.

Chu Tự:

"..."

Đây mà là ánh sáng à? Đây rõ ràng là pháo sáng mà?

"Được rồi, ngươi nhắm mắt lại đi"

Chu Tự mở miệng nói.

Cái hiệu quả làm mù mắt này rất mạnh.

Sau này Chư Thần trở về, phải giết Thần Quang Minh trước.

Phải nhắc nhở cha Nguyệt tỷ một chút.

Dù sao khi Chư Thần trở về, muốn đánh cũng là mấy người cha Nguyệt tỷ đánh, bản thân chỉ là tiểu bạch, khẳng định chỉ có phần đi sau ủng hộ thôi.

Rất nhanh sau đó quang mang đã biến mất, Thần Quang Minh mỉm cười nói:

"Thế nào? Còn cần làm điều gì để thể hiện sự lịch sự của ta không?"

"Ngươi có thể đi xuống giao lưu chính diện với ta không?"

Chu Tự hỏi.

"Mỗi bước ta đi đều là quang minh, ngươi phải chuẩn bị cho tốt việc tới gần ta sẽ bị quang minh chiếu rọi"

Thần Quang Minh hồi đáp.

"Được"

Chu Tự gật đầu.

Hắn nhìn đối phương, biểu hiện hơi cảnh giác.

Sau đó Thần Quang Minh đứng dậy, quang mang lóe lên một cái đã đi tới trước mặt Chu Tự.

Thấy vậy, Chu Tự mừng rỡ trong lòng. Công lực ngàn năm phun trào, vận chuyển Khai Sơn Pháp.

Sau đó lấy thế sét đánh không kịp bưng tại mà đấm ra một quyền.

Quyền động bát phương, chấn động cả không gian.

Đối với đòn tấn công bất chợt của Chu Tự, Thần Quang Minh hơi bất ngờ.

Nhưng mà hắn mỉm cười, một bàn tay giơ ra định cản lại một cách nhẹ nhàng:

"Ta từ chỗ Hắc Dạ đã biết được thực lực của ngươi không tồi, nhưng mà từ khẩu khí của nàng mà xem thì hình như cũng không đáng sợ. Đã như vậy, tự nhiên đối với ta cũng không có tác dụng gì..."

Ầm!

Một quyền đấm ra, trực tiếp đánh nát cánh tay của Thần Quang Minh, quyền phong gào thét như tát vào mặt Thần Quang Minh.

Lại là một tiếng ầm vang lên, Thần Quang Minh bị một quyền đánh bay, ngã nhào vào trên thần tọa.

Thấy vậy, Chu Tự thở phào một cái.

Rốt cục cũng có một kẻ bị lừa rồi.

Hắn đã từng đánh Thần Thái Dương, cũng đã đánh Hắc Dạ.Nữ thần Băng Tuyết nữ thần Đại Địa cũng coi như một nửa người nhà rồi, không thể đánh được. Hắn đã từng giết Thần Phong Bạo, cũng không bắt buộc phải đánh làm gì.

Vốn cho rằng Thần Quang Minh sẽ không mắc lừa, nhất là khi hắn đã trao đổi qua với Hắc Dạ. Thật không nghĩ tới, Hắc Dạ và Thần Quang Minh lại không cùng một phe.

"Ai bảo ngươi vừa rồi chói mù cả mắt ta"

Chu Tự hung ác nói:

"Ngươi cũng không nhìn xem nơi này là địa bàn của ai"

Thần Quang Minh trầm mặc không nói, hắn trở mình rồi an tĩnh ngồi trên thần tọa:

"Ta phát hiện Hắc Dạ có lẽ đang cố ý lừa ta, ngươi thấy Hắc Dạ thế nào?"

"Ta chẳng nhìn mấy, nhưng mà ta biết ngươi đã nhắm mắt lại mà nhìn"

Chu Tự hồi đáp.

Thần Quang Minh mở mắt ra, lần này đôi mắt của hắn đã không còn lấp lóe ánh sáng nữa.

Hắn cúi đầu nhìn Chu Tự, bình tĩnh nói:

"Thực lực của ngươi không tồi, lá gan cũng rất lớn. Ta vẫn còn sống, đồng thời cũng sắp trở về, ngươi mở cánh cửa này ra là muốn dâng quyền hành của ta lên sao?"

"Vì có một số việc chỉ có ngươi biết cho nên ta muốn đến hỏi ngươi."

Chu Tự nói.

1092 chữ

Chương 1142: Trò Chuyện Vui Vẻ

Hắn cũng hiểu rõ, Thần Quang Minh nhắm mắt lại chỉ là đang giả vờ mà thôi.

Rõ ràng có thể dùng một cách bình thường nhưng lại cứ thích phải tỏ ra đặc biệt.

Thần Minh đều như nhau cả, chả khác gì Thần Thái Dương.

Sĩ diện.

"Ngươi hỏi đi.

Thần Quang Minh khôi phục lại vẻ thần thánh trước đó.

"Chư Thần muốn trở về vào lúc nào?"

Chu Tự hỏi.

"Thời cơ còn chưa tới, cụ thể là lúc nào ta cũng không được biết"

Thần Quang Minh lắc đầu.

"Chỉ có Chư Thần trở về sao?"

Chu Tự lại hỏi.

"Ngươi cảm thấy thế nào?"

Thần Quang Minh ra vẻ thần bí.

Chu Tự đảo mắt, đổi vấn đề khác:

"Ngươi có hiểu nhiều về nữ thần Trí Tuệ không?"

"Nữ thần Trí Tuệ? Có hiểu một chút, nhưng mà không thể trả lời ngươi được"

Thần Quang Minh cười nói:

"Ta rời khỏi thế giới hiện tại, đi đến một nơi mà người bình thường không thể nào đến được. Ở nơi đó ta đã thấy một đồ vật đặc biệt. Từ đó biết được sơ sơ lai lịch của nữ thần Trí Tuệ. Nhưng mà những ký ức này không thể truyền ra được, cần có một khu vực đặc biệt"

"Khu vực nào?"

Chu Tự hỏi.

Thần Quang Minh mỉm cười, nói ra một địa chỉ:

"Di tích lịch sử"

"Di tích lịch sử?"

Chu Tự sững sờ, bất ngờ nói:

"Ngươi không bị ảnh hưởng ở nơi này sao?"

"Đúng, không bị ảnh hưởng, trên đời này luôn có một vài nơi rất kỳ quái. Mà những nơi kỳ quái toàn ở mấy chỗ hẻo lánh, cho nên mới dễ dàng truyền tin tức.

Thần Quang Minh trả lời.

"Rốt cuộc thì di tích lịch sử là nơi nào?"

Chu Tự vẫn luôn không thể hiểu rõ được khu vực này.

"Nói như vậy thì ngươi biết chỗ nào có thể đi đến di tích lịch sử à?"

Thần Quang Minh có chút kinh ngạc:

"Nơi này không hề dễ tìm"

"Ngươi gọi ta đến chỉ là vì nói cho ta biết chuyện của nữ thần Trí Tuệ à?"

Chu Tự cảm giác đối phương không có ý tốt gì.

"Sai rồi"

Trên người Thần Quang Minh tản ra quang huy:

"Là ngươi muốn biết, chứ không phải ta muốn nói cho ngươi, ta chỉ là tốt tính trả lời câu hỏi của ngươi thôi"

"Vậy ngươi có biết cánh cửa thứ bảy không?"

Chu Tự không thể phản bác được đối phương, chỉ có thể tiếp tục đổi câu hỏi.

"Ta nghe Hắc Dạ đề cập qua vài câu, có lẽ nàng biết được gì đó, điều gì nàng cũng biết, dù là không nhìn thấy thì cũng có thể biết được một chút nguyên do.

Thần Quang Minh suy tư một lát, nói tiếp:

"Nhưng mà nàng ta thích giấu bí mật, cho nên ta chỉ có thể suy đoán về chuyện này mà thôi. Mà suy đoán của ta chính là, cánh cửa thứ bảy có lẽ là thông về Thần Vực"

"Thông về Thần Vực? Vì sao chứ?"

Chu Tự có chút không hiểu.

Thần Quang Minh dường như đang suy tư nên trả lời câu hỏi này như thế nào, ừm dài một tiếng, rồi mở miệng: "Cũng không thể nói là Thần Vực, có thể gọi một cái tên khác...Di tích lịch sử"

Nhất thời Chu Tự cảm thấy có chút kinh ngạc.

Thần Vực là di tích lịch sử?

"Sau Chư Thần Hoàng Hôn, thần quốc tan vỡ, Thần Vực sụp đổ rồi biến mất, bị xóa tên khỏi lịch sử. Ngoại thành Thần Vực xuất hiện các loại biến hóa, triệt để tách ra khỏi Thần Vực"

Thần Quang Minh thở dài một tiếng:

"Như thế, Thần Vực biến mất trong lịch sử, lại xuất hiện ở nơi hẻo lánh của thế giới, đây chính là di tích lịch sử"

"Thì ra là thế"

Chu Tự hơi kinh ngạc.

Nói cách khác, cánh cửa đối diện Hồng Nhật, cũng có một khả năng nhất định thông về Thần Vực?

Xem ra bất kể như thế nào đều phải đi xem một chuyến.

"Vậy ngươi hiểu nhiều về Thần Có Lộng Huyền Hư không?"

Chu Tự lại hỏi.

"Hiểu rõ hay không không quan trọng, điều quan trọng là hắn sớm đã trở về. Có lẽ một người nào đó mà ngươi gặp phải chính là hắn. Thần Cố Lộng Huyền Hư có thể dung nhập vào bất kỳ thời đại nào. Với phương thức sinh hoạt của hắn, lừa gạt thế nhân và Thần Minh, hắn không sợ hãi bất kỳ điều gì, duy chỉ sợ nữ thần Trí Tuệ. Có lẽ hắn không hiểu rõ nữ thần Trí Tuệ bằng ta, nhưng mà hắn có thể biết trước nguy hiểm"

Thần Quang Minh nói.

Thần Cố Lộng Huyền Hư đã trở về, có khả năng đang ở nơi nào đó trong Tu Chân giới?

Chu Tự hơi kinh ngạc, không biết hắn đã từng gặp hay chưa.

Nếu gặp rồi thì không biết đã gây thù chuốc oán gì hay chưa.

Chu Tự phát hiện chính mình thân là Thánh Tử Ma Đạo lại kết thù với không ít người.

Đây là cũng là chuyện tất yếu, chính phái đều thống hận phái phản diện.

Nhất là BOSS phản diện.

"Làm thế nào mới có thể tìm ra Thần Cổ Lộng Huyền Hư?"

Chu Tự có chút hiếu kỳ.

"Không biết.

Thần Quang Minh thở dài một tiếng:

"Nếu như mà biết, hắn làm sao có thể lừa gạt Chư Thần ở thời đại Thần Minh?"

Chu Tự gật đầu, đúng là như vậy.

"Còn có một vấn đề quan trọng nữa"

Chu Tự nhìn chằm chằm đối phương nói:

"Ngươi biết Hoang Cổ Kinh Thế Thư quyển Thượng Thương ở đâu không?"

"Biết, nhưng mà không thể nói cho ngươi được"

Thần Quang Minh cười nói:

"Có lẽ đến di tích lịch sử ta có thể nói cho ngươi, nhưng mà điều này ta không thể nắm chắc được.

"Đến di tích lịch sử thì làm sao để liên lạc được với ngươi?"

Chu Tự hỏi.

Thần Quang Minh cũng không nói thêm điều gì, trực tiếp ngưng tụ ra hạt giống quyền hành rồi đưa đến.

Sau khi Chu Tự hấp thu hạt giống quyền hành, liền dùng công lực ngàn năm chạm một cái. Sau đó hạt giống lại vỡ nát.

1109 chữ

Chương 1143: Vực Sâu

Thần Quang Minh dù bất ngờ nhưng mà cũng không nói thêm gì cả.

Người mà một quyền đánh hắn trọng thương thì có đánh nát hạt giống quyền hành cũng không phải là chuyện gì có vẻ quá bất ngờ cả.

"Xem ra ngươi không còn câu hỏi nào nữa, vậy ta có thể hỏi ngươi mấy câu không?"

Thần Quang Minh bình thản nói.

"Ngươi hỏi đi, ta biết không nhiều lắm đâu, cho nên rất khó mà nói cho ngươi được"

Chu Tự nhún vai.

"Ngươi biết tung tích của Toàn Năng Chi Thủ không?"

Thần Quang Minh hỏi.

"Không biết, ngươi có đề nghị gì không?"

Chu Tự hỏi lại.

"Không có, vật này ta không thể nào biết ở đâu được, nhưng mà ta hi vọng ngươi có thể tìm được, đến lúc đó ngươi có điều kiện gì ta đều có thể đáp ứng ngươi"

Thần Quang Minh nói.

Chu Tự gật đầu, chờ hắn tìm được đã rồi nói sau.

"Ngươi biết trạng thái của Tịnh Thần Chu Vương không?"

Thần Quang Minh lại hỏi.

"Không biết.

Chu Tự lắc đầu:

"Nhưng mà ta cảm thấy trạng thái của hắn rất tốt"

"Tu Chân giới phát triển rất tốt sao? Nếu có một ngày Tu Chân giới sắp hủy diệt, ngươi có chấp nhận không?"

Thần Quang Minh nhìn chằm chằm vào Chu Tự.

"Đương nhiên là không Chu Tự nói thẳng.

Tu Chân giới hủy diệt, đó không phải là hủy thiên diệt địa sao?

Như vậy sao có thể chấp nhận được?

"Vậy Tịnh Thần Chu Vương, Liệt Dương Lý Chủ, Đại Đạo Tô Tôn, bọn hắn có chấp nhận không?"

Thần Quang Minh lại hỏi.

Chu Tự trầm mặc, cuối cùng lắc đầu:

"Ta không biết"

Hắn bản năng cảm thấy không chấp nhận, nhưng mà không thể trả lời.

Nhỡ đâu lại bị đùa bỡn thì sao?

"Ta không còn câu hỏi gì nữa, ngươi còn muốn hỏi cái gì không?"

Thần Quang Minh vui vẻ ra mặt.

Chu Tự luôn cảm thấy hình như đối phương biết được điều gì đó rất quan trọng.

Nhưng mà đúng là hắn có một câu hỏi.

"Ta đột nhiên rất tò mò, cuối cùng Chư Thần đã rời đi, rốt cuộc là đã đi đến nơi nào? Nơi mà các ngươi đi hình như khác với Thần Cố Lộng Huyền Hư, cũng khác những vị thần khác.

"Là câu hỏi này à?"

Thần Quang Minh ngẩng đầu nhìn về phía chân trời nói:

"Thế giới này còn lâu mới an tĩnh như ngươi nghĩ, vẫn luôn có vài nơi có những đồ vật đặc thù gây hại cho thế giới. Những vật này khó mà hủy diệt triệt để được, nếu để mặc cho bọn chúng ăn mòn, thế giới sẽ suy yếu dần rồi mất đi sức sống. Cho nên phải có người đi đối phó. Mà chúng ta chính là đến nơi đó, đó là một nơi hẻo lánh bị lãng quên, vực sâu của thế giới"

"Như vậy là sao?"

Chu Tự cực kỳ bất ngờ:

"Theo như ngươi nói, thật ra các ngươi đang gánh vác trọng trách vì thế giới này à?"

Chư Thần đã thay đổi trong chớp mắt thế à? Từ tiếng xấu rõ ràng biến thành anh hùng sau ánh sáng à?

Điều này có chút khác với nhận thức của hắn.

"Ngươi nói như vậy thật ra cũng không sai. Tu Chân giới có thể bình an như vậy cũng có công lao của chúng ta"

Thần Quang Minh vừa cười vừa nói.

Chu Tự không hỏi thêm nữa, hắn cảm thấy phải hỏi thêm cả những người khác.

Xem xem đáp án cuối cùng là gì.

Nhưng mà suy nghĩ kỹ một chút, cũng không phải là không có khả năng, dù sao lão cha cũng là đại BOSS của phái phản diện.

Chuyện gì cũng làm được.

"Đi đây, lần sau lại tới tìm ngươi, hi vọng lần sau còn có thể nhìn thấy ngươi"

Lên tiếng chào xong Chu Tự liền quay đầu rời đi.

Có vết xe đổ của nữ thần Hắc Dạ, hắn đã biết nơi này không trói được Thần Quang Minh.

Chính mình chơi không lại hắn, chỉ có thể xem Nguyệt tỷ có thể ngăn cản hay không.

Hắn cứ thuận theo tự nhiên đi.

Nhưng mà di tích lịch sử thì lại cần phải đi xem xét.

Những thứ khác thì vẫn ổn cả.

“Ngươi nói là ngươi nói chuyện với Thần Quang Minh rồi à?"

Thần Thái Dương ngồi trên thần toạ cao vời có chút tò mò.

“Ừm, cũng xem như nói chuyện vui vẻ.

Chu Tự gật đầu đáp.

Vì hắn cảm thấy Thần Quang Minh không hề đơn giản nên sẽ hỏi Thần Thái Dương một chút.

Hắn nói chuyện với Thần Thái Dương vẫn là tốt nhất, còn những Thần Minh khác nếu không phải quá tài giỏi thì là không thèm nói lý.

Nhất là nữ thần Băng Tuyết.

Nàng mà không vui thì cũng đừng nói chuyện, để nàng làm tiểu đệ thì hợp hơn đấy.

Nữ thần Băng Tuyết mà không vui là sẽ kéo người đi đánh chết đối phương luôn.

Sợ cái gì chứ?

Thành Thần là vô ích à? Không chịu nổi cục tức này.

Mà nữ thần Đại Địa lại phật tính hiền lành, chẳng quá để ý vấn đề gì.

Quan tâm nhiều nhất chắc là Thu tỷ, thế nên mới xốc lại tinh thần.

Hơn nữa nàng dựa vào nữ thần Trí Tuệ nên hình như chẳng cần lo lắng gì.

Cái chết của nàng là vì mê đắm, nữ thần Băng Tuyết cũng là vì đi tìm nữ thần Đại Địa nên mới chết.

Đến nay cũng không biết do kẻ nào ra tay.

Có thể thí thần yên lặng không tiếng động như vậy thì thực lực của đối phương cũng sâu không lường được.

Ngoại trừ nữ thần Băng Tuyết cùng nữ thần Đại Địa thì còn lại một vị nữ thần cũng đã rời đi rồi.

Vậy cũng chỉ còn Thần Phong Bạo và Thần Thái Dương, không còn nghi ngờ gì nữa, cũng chỉ có Thần Thái Dương là dễ nói chuyện thôi.

“Ta nhớ là Thần Quang Minh vốn chẳng hề khiên tốn, sao lại nói chuyện êm đẹp với ngươi được?"

Thần Thái Dương nghi hoặc hỏi.

“Hình như hắn từng nói chuyện với nữ thần Hắc Dạ, hơn nữa ta vừa tới đã ra oai phủ đầu, sáng loá mù mắt ta.

Chu Tự có chút tức giận nói.

1166 chữ

Chương 1144: Trông Cậy

“Sau đó thì sao?"

Thần Thái Dương có phần hứng thú mà hỏi.

“Ta lừa hắn đi ra, không ngờ hắn bị lừa ra thật, đúng là ngây thơ. Sau đó ta đánh hắn một quyền.

Chu Tự thong thả mà nói:

“Thế nên thoải mái, Thần Quang Minh cũng nói chuyện êm đẹp.

Vẻ mặt Thần Thái Dương đầy tán tưởng:

“Ta rất thích tính cách nhưng vậy, làm tốt lắm.

Chu Tự:

"..."

“Thế nhưng Thần Quang Minh vẫn còn sống, ngươi không vây nhốt được hắn, hắn xuất hiện hẳn là có mục đích.

Ngươi muốn hỏi hắn, hắn nhất định cũng sẽ muốn biết một số điều từ ngươi. Dù sao cũng là hai bên gặp mặt. Cái này cũng giống việc các ngươi đổi sân thượng vậy, ngươi có lợi mà hắn cũng được lợi. Thế nên ngươi cũng nên cẩn thận một chút. Đừng để bị bán rồi còn cảm ơn đối phương"

Thần Thái Dương tốt bụng nhắc nhở.

Chu Tự gật đúng, đúng là nên chú ý.

Bản thân mới là thằng nhãi hơn 20 tuổi đầu, cũng chẳng phải thiên phú dị bẩm, IQ hoàn hảo.

Sao có thể chơi lại đám Thần Minh được chứ?

Nói được mấy câu là đã có thể bị mắc bẫy rồi.

Lúc nào cũng phải đề phòng cẩn thận.

Chu Tự kể sơ qua.

“Hắn bảo ngươi đến di tích lịch sử tìm hắn á?"

Thần Thái Dương có hơi bất ngờ.

“Cảm thấy hắn cũng chẳng thể làm gì ngươi. Vì cho dù là di tích lịch sử thì hắn cũng không thể liên quan quá nhiều. Di tích lịch sử mà lúc trước họ đi cũng xem như là vực sâu của thế giới, cho dù là một nơi hẻo lánh trên thế giới thì đó cũng là một phần của thế giới. Họ mà muốn đến di tích lịch sử thì phải qua ải thiết luật. Đương nhiên, cũng không loại trừ việc họ đã hoàn toàn vào được cảnh giới mới. Bây giờ chỉ thiếu một cơ hội nữa thôi"

“Nói vậy là ta không thể đi à?"

Chu Tự hỏi.

Di tích lịch sử là một chuyện, nơi Chu Tự muốn đến chính là cánh cửa đối diện vùng biển ngoại thành Thần Vực, nơi nó có khả năng cao thông đến Thần Vực.

Tuy nữ thần Hắc Dã đã nói nơi đó không phải Thần Vực nhưng cũng có khả năng cao có liên quan đến cánh cửa thứ bảy.

Hơn nữa nếu có thể có được thông tin cụ thể về nữ thần Trí Tuệ thì khả năng mở được cánh cửa thứ bảy cũng sẽ cao hơn.

Chỉ cần mở được, vậy tấm màn che chắn chuyện về Thu tỷ cũng sẽ được hạ xuống.

Khi đó Chư Thần có ra sao cũng chẳng liên quan gì đến hắn, dù sao đó cũng là chuyện của cường giả, một người mới như hắn thì làm được gì?

Cũng chỉ có thể yên tâm công tác sau đó đếm tiền.

Đếm tiền sau thì làm gì nhỉ?

Không biết nữa, tóm lại cứ tính tiền trước đã.

“Cũng không phải là không được đi, chỉ là xác suất này khá thấp, hơn nữa với thực lực của ngươi thì nơi nào trên thế giới này cũng đi được"

Thần Thái Dương nhích về sau rồi nói.

“Thần Quang Minh thực sự biết được lai lịch của nữ thần Trí Tuệ sao?"

Chu Tự nhìn chằm chằm vào người đàn ông bên trên.

Thần Thái Dương trầm tư một hồi mới đắn đo nói:

“Cũng có thể, nơi lúc trước mà họ đi quả thực có hơi đặc biệt. Nếu có thể trở về cũng nghĩa là họ có được cơ hội mới, thế nến cũng không phải không thể biết được lai lịch của nữ thần Trí Tuệ. Thế nhưng ngươi cũng nên hỏi một chút xem làm thế nào để liên lạc với nữ thần Trí Tuệ, vậy mới có thể trực tiếp giải quyết vấn đề"

Có lý, Chu Tự gật đầu.

Nếu có thể liên hệ với nữ thần Trí Tuệ vậy vấn đề gì cũng có thể được giải quyết. Sẽ không cần phải đi mở cánh cửa thứ bảy nữa mà cứ trực tiếp đến hỏi nàng luôn là được.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết chính là cánh cửa thứ bảy thực sự có liên quan đến nữ thần Trí Tuệ, nếu không xem chừng phải làm lại từ đầu rồi. Trước mắt, tất cả suy đoán của họ đều hướng về nữ thần Trí Tuệ.

Nếu không phải nàng vậy thực sự không biết là thủ đoạn của ai nữa.

Đã biết rằng trong Thần Minh chẳng có ai có được thực lực bậc này.

Cho dù là nữ thần Hắc Dạ, Thần Quang Minh, Thần Cố Lộng Huyền Hư, tất cả đều không đủ tư cách.

Chỉ có nữ thần Trí Tuệ lai lịch thần bí bậc nhất này mới có sức mạnh to lớn đến thế.

Nhất là các Thần Minh đều kiêng kị nữ thần Trí Tuệ, điều này càng khẳng định vị thế của nàng.

“Nơi họ đi là vực sâu thế giới sao? Đó là nơi nào vậy?"

Chu Tự hỏi.

Lần này đến đây chủ yếu là muốn hỏi qua về vấn đề này.

Lời nói của Thần Quang Minh khiến hắn có phần tò mò.

Đánh lâu như vậy đối phương mới là bên chính nghĩa khiến hắn cảm thấy không thích ứng được.

Cũng không do vấn đề nói chuyện tốt đẹp hay không mà là thời đại thay đổi, dường như Thần Minh mới là người trả giá.

Mà Tu Chân giới lại ngồi mát ăn bát vàng.

Điều này khiến hắn thấy không được tự nhiên, Tu Chân giới còn phải dựa vào bọn hắn để tồn tại?

Đại khái chính là lòng tự trọng khó hiểu này.

“Một nơi hẻo lánh bị lãng quên, là vực sâu của thế giới, nơi đó rộng rãi khôn cùng, còn có một số thứ đáng sợ đang sinh sôi, thời đại Thần Minh bỗng nhiên bùng nổ tại nơi đó. Sau này bị trấn áp nhưng nguy hiểm vẫn luôn tồn tại. Dù sao cũng không phải một nơi tốt đẹp"

Thần Thái Dương nói.

“Cho nên Chư Thần đi đến nơi đó là để trấn áp nguy hiểm?"

Chu Tự khá quan tâm đến vấn đề này.

“Nhìn qua thì là vậy, nhưng cụ thể thế nào thì ta vẫn không hiểu hết, dù sao ta chết cũng sớm.

Thần Thái Dương trầm ngâm một lát rồi nói:

“Ngươi có thể đi hỏi Trí Giả, hắn khách quan nhất, cơ bản những gì mà hắn nói ra đều sẽ không sai.

Chu Tự gật đầu, xem ra hắn phải đi tìm Trí Giả rồi.

Thứ có thể trông mong vào cũng chỉ có tàng bảo thư thôi.1114 chữ

Chương 1145: Vật Nhỏ

Có lẽ có thể thấy Trí Giả ở đó.

Hoặc cũng có thể gặp được Trí Giả ở vùng vực sâu khi trước ở ngoại thành Thần Vực.

“Ngươi cảm thấy khả năng thắng lợi của Chư Thần có cao không?"

Chu Tự có hơi tò mò.

“Ai mà biết được? Thế nhưng cho ngươi thêm một thời gian nữa, ta cảm thấy khả năng thắng của họ không cao. Thần Thái Dương nói chuyện khó dò:

“Ngươi không cảm thấy ngươi rất đặc biệt sao?"

“Ta có đặc biệt lắm không?"

Chu Tự đầy nghi hoặc.

“Không phải ngươi nói ngươi mới tu luyện có nửa năm sao?"

Thần Thái Dương cười nói.

“Ngươi đã từng gặp ai mới tu luyện được hơn nửa năm đã bắt đầu đánh nhau với Thần Minh chưa? Đến năm nữa, ta thấy Chư Thần nên từ bỏ kế hoạch của mình luôn cho rồi?

Chu Tự:

"..."

Hắn cảm thấy không ổn, vì không tìm thấy Hoang Cổ Kinh Thế Thư.

Không chiếm được thì hắn không thể tiến thêm bước nữa.

Có được rồi có phải có thể vật tay với cha Nguyệt tỷ không?

Lúc sau, Chu Tự đột nhiên hỏi Thần Thái Dương:

“Ngươi đã từng có đạo lữ chưa?"

Mặt Thần Thái Dương mờ mịt.

Chu Tự lắc đầu thở dài:

“Xem ra ngươi không hiểu.

Không hiểu được cảm xúc đi làm mà chỉ mong về của hắn khi trước.

Đương nhiên, hiện lại hắn vẫn luôn nhớ Thu tỷ.

Hẳn là nên học võ cho giỏi, chỉ là một yêu nữ sao có thể khiến hắn hoảng sợ được chứ?

Đáng tiếc, phần lớn những người hắn quen đều độc thân, không một ai hiểu được nỗi khổ lẫn niềm vui của hắn. “Đi đây"

Chu Tự quay đầu rời đi.

Trông thấy bóng Chu Tự biến mất, mặt Thần Thái Dương đầy kinh ngạc:

“Giờ mà độc thân là sẽ bị khinh thường à? Thế nhưng lần này ta cược đúng rồi, người này chắc chắn có thể thay đổi vận mệnh cả thế giới. Ngắn thì nữa năm, Chư Thần không dừng việc trở về cũng không ngăn được hắn tiếp tục mạnh lên. Lần này nhất định ta sẽ chiếm ưu thế.

Đi ra đến cửa Thần Thái Dương, Chu Tự bèn đi đến cánh cửa thứ bảy.

Rõ ràng cảm thấy cánh cửa này không giống với những cái khác, chỉ là bất kể thế nào cũng không thể lùi bước. Không biết làm thế nào mới có thể mở cửa đây.

“Rốt cuộc sau cánh cửa này là cái gì đây?"

Chu Tự cắt đầu tới gần cánh cửa, nghiêng mặt lắng tai nghe, hắn muốn thử nghe xem có nghe được âm thanh không.

Một hồi lâu sau Chu Tự cũng lắc đầu từ bỏ, chẳng nghe được gì cả.

Thế nhưng đột nhiên hắn nhớ đến một chuyện, quên mất đi tìm quyền trượng Quang Minh mà Thần Quang Minh muốn rồi.

Chỉ đành vào thêm lần nữa.

Cũng may đối phương cũng xem như dễ nói chuyện, còn cho quyền trượng.

Hắn thu lại bèn định đi tìm Thu tỷ.

Cái này phải đưa cho Thu tỷ để vào, như vậy nàng có thể tuỳ thời triệu hồi cũng như sử dụng.

Lúc đi ra ngoài, hắn thấy Đại Địa Thần Khuyển cùng Hầu Trầm đang xem xét một con vật nhỏ nào đó.

Thoạt nhìn thì giống một con thỏ nhưng lại có mắt màu đỏ.

“Đây là gì vậy?"

Chu Tự hỏi.

“Con vật này xuất hiện ở trong tế đàn Hắc Dạ.

Đại Địa Thần Khuyển vội giải thích.

“Vừa mới xuất hiện hôm nay, chúng ta còn đang xem xét.

“Tế đàn Hắc Dạ nối liền với hồ Khô Tịch à?"

Chu Tự hỏi Hầu Trầm.

Mà hồ Khô Tịch lại là địa bàn của Hầu Trầm.

Hầu Trầm là người tốt, nhẫn nhục chịu khó ở đây giúp đỡ lâu như vậy, Chu Tự cũng cảm thấy quý trọng hắn vô cùng.

“Bên ta xác định rồi, không có ai gửi đồ qua đây. Hơn nữa lần này còn dùng lời cầu nguyện cổ xưa, không biết làm sao qua được đây"

Vẻ mặt Hầu Trầm đầy nghi hoặc.

Chu Tự nhìn một chút phát hiện trên người con thỏ này có lực lượng quyền hành.

“Đi thôi, bắt về cho Nguyệt tỷ, để nàng nghiên cứu một phen.

Hầu Trầm cùng Đại Địa Thần Khuyển đương nhiên cũng không có ý kiến gì.

Quả thực Thánh Nữ rất tài giỏi, mà từ sau khi có Thất Thiên hỗ trợ lại càng tài giỏi hơn.

Có nhiều thứ tu vi có giới hạn cùng đều được nàng xử lý ổn thoả.

“Gần đây Biên Giới thành có gì thay đổi không?"

Trên đường, Chu Tự thuận miệng hỏi.

“Lại tìm được một tế đàn, có thể là của nữ thần Băng Tuyết, thế nhưng không có phản ứng gì?

Đại Địa Thần Khuyển đáp lại.

Chu Tự gật đầu, chỉ cần mở được một cánh cửa là lại có thêm một tế đàn xuất hiện.

Bây giờ có Thần Thái Dương, nữ thần Hắc Dạ, nữ thần Băng Tuyết.

Không chỉ có vậy, nơi này còn thường xuyên xảy ra vấn đề, cũng nhiều vấn đề chưa tìm ra nguyên nhân.

Chu Tự đi một đường thẳng về phía tường cao, hắn phát hiện vậy mà nơi này lại có một khoảng đất trống cực rộng rãi.

Mà Tâm Linh Ca Giả đã bị giam giữ ở trong này.

Nghe nói là do Nguyệt tỷ trong lúc lạc đường mà phát hiện ra.

Người thường đúng là khó phát hiện được nơi này, không chỉ hẻo lánh mà còn có một số thạch trận ngăn cản.

Vừa mới bước vào, Thu Thiển đã đi qua:

“Nguyệt tỷ còn đang nghiên cứu.

“Nàng nghiên cứu thế nào?"

Chu Tự tò mò nhìn nhìn.

Phát hiện Nguyệt tỷ khắc rất nhiều trận pháp lên người Tâm Linh Ca Giả.

Không biết muốn làm gì.

“Không biết nữa, nàng đang tìm cách lợi dụng quyền hành của Tâm Linh Ca Giả. Nhưng cứ nói rằng thiếu một thứ rất quan trọng, nếu tìm được, vậy thì có thể liên hệ với nữ thần Hắc Dạ thông qua Tâm Linh Ca Giả. Còn về phần biết rõ thủ đoạn của nữ thần Hắc Dạ thì nàng bảo trong thời ngắn thì khó mà làm được. Còn về âm thanh, hình như cũng phải tìm hiểu quyền hành Tâm Linh trước đã.

Thu Thiển giải thích. Nàng cũng không hiểu lắm.

1135 chữ

Chương 1146: Gặp Lại

Chu Tự đưa quyền trượng Quang Minh cho Thu tỷ, cũng đưa cả con thỏ qua:

“Hỏi Nguyệt tỷ xem nàng có hứng thú nghiên cứu không, nếu không thích thì ta sẽ giao cho ba vị cẩu trưởng lão"

Con thỏ vừa mới vào tay thu tự, Nguyệt tỷ vốn đang vẽ trận pháp đột nhiên sửng sốt, nàng quay đầu lại nhìn.

Nàng lướt một cái đến bên người Thu tỷ rồi nhìn chằm chằm con thỏ rồi nói:

“Con thỏ ở đâu đấy?"

“Là ở tế đàn của nữ thần Hắc Dạ, không biết ai đưa đến Chu Tự đáp.

“Không cần đoán, chắc chắn là nữ thần Hắc Dạ rồi"

Chu Ngưng Nguyệt cầm con thỏ đi đến bên cạnh Tâm Linh Ca Giả.

Lúc này trên đất có trận pháp, nàng không nói hai lời bèn ném con thỏ vào.

Chu Tự cũng đi tới muốn nhìn xem thế nào.

Mà thấy Chu Tự, Tâm Linh Ca Giả còn có chút sợ sệt.

“Ta rất phối hợp, các người không thể tự tiện động thủ với ta được, ta thực sự không biết chuyện của chủ nhân ta."

Lời nói của nàng khiến đám người Thu Thiển vô cùng kinh ngạc.

Rốt cuộc Chu Tự đáng sợ đến nhường nào mới doạ Tâm Linh Ca Giả sợ như vậy?

Vẻ mặt Chu Tự cũng kiểu cạn lời, thế nhưng hắn cũng chẳng thèm để ý đối phương.

Lúc này mắt con thỏ chợt trở nên hắc bạch phân minh, trong mắt nó hiện ra bóng đen vô tận, cứ giống như chứ cả hàng vạn ngôi sao.

“Nữ thần Hắc Dạ?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

“Phản ứng của ngươi còn nhanh hơn ta tưởng"

Miệng con thỏ nói thành tiếng người.

Chính là giọng nói của nữ thần Hắc Dạ.

Thế mà thực sự liên hệ được, Chu Tự cảm thấy bất ngờ vô cùng.

Nguyệt tỷ đúng là giỏi giang, mà nữ thần Hắc Dạ cũng vậy, dường như nàng đã sớm đoán được Nguyệt tỷ thiếu đồ vật gì đó.

“Đột nhiên tặng đồ qua, còn để ta liên hệ được, ngươi có điều gì muốn nói hử?"

Chu Ngưng Nguyệt nói với con thỏ. “Nhắc cho các ngươi một chuyện, có một vị Thần Minh thức tỉnh, mà vị Thần Minh này dường như không hiểu chuyện lắm. Hắn cực kỳ hận kiếm. Đại khái là hắn muốn đi Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông một chuyến.

Nữ thần Hắc Dạ tốt bụng nhắc nhỏ:

“Vị Thần Minh này từng chết dưới kiếm từ lâu về trước. Chỉ là kẻ cầm kiếm quá đỗi tầm thường nên không thể giết hắn hoàn toàn. Giờ hắn ngóc đầu trở lại, dù không liên quan đến các ngươi nhưng trong người lại mang nhân quả.

“Hắn mạnh lắm à?"

Chu Tự đột nhiên hỏi. “Hắn của trước đây chẳng là gì cả, nhưng hắn của hiện giờ đã ngưng tụ khá nhiều quyền hành, thực lực không hề kém. Mạnh hơn Phong Bạo suy yếu mà các ngươi từng đối phó"

Giọng nói của nữ thần Hắc Dạ vững vàng.

Nhất thời Chu Tự cũng không biết nói gì, đây là muốn nói hai người họ có liên thủ cũng không phải đối thủ của đối phương à?

Cảm giác mạnh lắm nhỉ?

Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông có chống đỡ được không?

Phải hỏi xem sao, đến lúc đấy hàng chuyển phát lại không có nơi ký gửi.

Thế thì thiệt to rồi.

“Ta muốn hỏi ngươi một câu.

Chu Tự lại nhớ đến vực sâu của thế giới.

Không biết sao hắn còn chưa tiếp tục, nữ thần Hắc Dạ đã lên tiếng trước:

“Ta không thể trả lời ngươi được, cho dù là di tích lịch sử hay là vực sâu thế giới hoặc là lập trường của Thần Minh cũng đều như vậy. Những điều này, cần một người đặc biệt mới có thể cho ngươi đáp án.

Chu Tự:

"..."

Nữ thần Hắc Dạ đúng là giống một cái thần côn.

“Chủ nhân, chừng nào ngươi mới đưa ta đi?"

Tâm Linh Ca Giả vội hỏi.

“Ngươi ở đây mới an toàn, đừng lo những chuyện khác.

Nữ thần Hắc Dạ đáp.

Tâm Linh Ca Giả:

"..."

Nhưng mà ta sợ a.

"Ngươi đến đây chỉ để nói chuyện này à?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi. "Coi như là tiện đường đi"

Nữ thần Hắc Dạ cười nói:

"Có lẽ không lâu nữa chúng ta sẽ có thể giao dịch rồi." "Ngươi không sợ à?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Sợ?"

Nữ thần Hắc Dạ trầm mặc hồi lâu, mới nói:

"Có thể vì không nhìn rõ cho nên không biết sợ. Nhưng mà dù có lợi hại hơn nữa thì ta cũng muốn đi lên xem xem. Có lẽ ngươi còn không hiểu, cái chết cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng đâu. Ta từ bỏ thời đại Thần Minh dài dằng dặc chính là để ngắm nhìn sự phồn hoa của đất trời. Nhìn xem trên bầu trời cao xanh kia, cực hạn của thần là ở đâu"

"Chỉ thuần túy là như vậy sao?"

Chu Ngưng Nguyệt có chút bất ngờ.

Nữ thần Hắc Dạ lại cười nói:

"Có lẽ vậy"

"Nếu như giao dịch thành công, vậy thì phần thắng của Chư Thần là bao nhiêu?"

Chu Ngưng Nguyệt lại hỏi.

Hắc Dạ trầm mặc một lát, lắc đầu nói:

"Không có đáp án đâu, dù Toàn Tri Chi Nhãn của ta có hoàn chỉnh thì cũng không thể nhìn thấy được đáp án này. Hai thời đại va chạm với nhau, chỉ có kết quả, không thể đoán trước. Dù là Vận Mệnh Chi Thần cũng không thể thấy được toàn cảnh"

Chu Ngưng Nguyệt bất đắc dĩ gật đầu:

"Được thôi, vậy thì hi vọng chúng ta có thể giao dịch sớm một chút"

"Nếu như các ngươi muốn đến Thiên Hạ Nhất Kiếm tông, ta đề nghị các ngươi xem qua quyển sách của Thần Cố Lộng Huyền Hư trước đi. Có lẽ sẽ có được một chút trợ giúp"

Chu Tự đột nhiên nhớ tới tàng bảo thư còn đang tải về.

Nói cách khác thì phó bản mở ra lần này cũng có thể có được món đồ già?

Đáng tiếc không phải Hoang Cổ Kinh Thế Thư, vậy thì cũng không có tác dụng quá lớn với hắn.

Đi phó bản một tý cũng không có gì không tốt cả, với cả đi đến nơi đối diện vùng biển của ngoại thành Thần Vực thì cũng cần hỏi trí giả một chút.

Cho nên cái phó bản này vẫn phải đi, dù sao mỗi lần đi phó bản đều có thể gặp được trí giả.

1137 chữ

Chương 1147: Thần Võ

Nghĩ tới đây Chu Tự lấy điện thoại di động ra, sau đó tag trí giả ở trong nhóm chat:

"@ trí giả, tiền bối, gần đây ta muốn đi tàng bảo thư, ngươi có ở trong phó bản mới không?"

Chờ một hồi, không có phản ứng.

Chu Tự cảm thấy trí giả đang xa lánh hắn, đến bọn Thanh Long tìm hắn nói chuyện phiếm hắn còn có phản ứng.

Bản thân đắc tội gì hắn rồi à?

"Thần Minh cũng không quá ngu ngốc đâu, có đôi khi địch nhân cũng không nghĩ tới lại dễ đối phó như vậy"

Sau khi nữ thần Hắc Dạ nói xong liền thoát khỏi con thỏ.

Lúc này đôi mắt đen trắng rõ ràng của con thỏ biến trở lại thành màu đỏ.

"Con thỏ có đôi mắt màu đỏ, ta vừa nhìn đã cảm thấy có vấn đề"

Chu Tự nói ra.

"A?"

Thu Thiển đột nhiên hơi nghi hoặc:

"Mắt của thỏ không phải vốn là màu đỏ à? Mặc dù mắt của con thỏ này thì hơi đỏ quá"

"Cái gì?"

Lần này đến phiên Chu Tự nghi hoặc:

"Sao mắt thỏ lại là màu đỏ được? Khi còn bé cũng không phải ta chưa từng thấy qua, vì sao lại không có ấn tượng?"

"Mấy con thỏ bình thường đều là mắt đỏ mà, ta thấy qua ở quán cơm của cha ta. Ngươi chưa từng thấy qua ở quán cơm của cha ngươi à?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Quán cơm của cha ngươi thì làm gì có con thỏ nào còn sống?"

Chu Tự hỏi ngược lại.

"Có mà, cha ta nói còn sống mới tươi ngon, để hắn giết. Cha ngươi không làm cho ngươi con nào tươi ngon à?"

Chu Ngưng Nguyệt ngây thơ ra mặt.

Chu Tự:

"..."

Không muốn so đo với con nít.

Trước tiên phải lấy điện thoại ra đã, tra xem đến cùng là có phải mắt thỏ màu đỏ hay không.

Hắn thân là người bình thường, thế mà ở phương diện thường thức lại bị tu chân giả dạy dỗ, tuyệt không thể tha thứ một cách dễ dàng được.

Sau đó hắn đưa kết quả tìm kiếm được cho Nguyệt tỷ xem:

"Ngươi nhìn đi, mắt thỏ có màu xanh, màu đen, màu xám, màu đỏ, màu sắc của mắt có liên quan đến bộ lông. Ta đã nói mà, trước kia ta nhìn thấy sao lại không phải màu đỏ. Đặc thù rõ ràng như vậy làm sao lại quên được"

Chu Ngưng Nguyệt chỉ chỉ con thỏ nói:

"Cho nên màu đỏ cũng không bị coi là dị thường"

Chu Tự:

"..."

Ngươi cái con người này. Thôi bỏ đi, về nhà tu luyện.

Sau khi bảo bọn Đại Địa Thần Khuyển trông chừng con thỏ, bọn Chu Tự liền trực tiếp rời khỏi ngoại thành Thần Vực.

Thất Thiên đi theo bên cạnh bọn họ, nói:

"Gần đây Hồng Nguyệt lại có động tĩnh, hình như phía trên có thứ gì đó, lúc nào đi lên xem một chút chứ?"

Chu Tự ngẩng đầu nhìn Hồng Nguyệt, phía trên có lẽ có liên quan đến nữ thần Trí Tuệ. Nhưng mà thực lực của hắn bây giờ cũng không phải quá mạnh, đi lên vẫn có rủi ro nhất định.

"Đợi ta đi phó bản của Thần Cổ Lộng Huyền Hư trước đã, sau đó mới đi lên xem một chút"

Chu Tự trả lời.

Những người khác muốn đi lên cũng không được, bởi vì quá mức nguy hiểm.

"Các ngươi nói đi lên đó có thể nhìn thấy nữ thần Trí Tuệ hay không?"

Chu Ngưng Nguyệt đột nhiên hỏi.

"Chắc không đâu?"

Thu Thiển lắc đầu.

"Ta cũng cảm thấy không thể nào, ta đã từng lên đó rồi, không thấy có người sống, cũng không dám thăm dò"

Thất Thiên nói theo.

Chẳng qua Chu Tự cảm thấy, đi lên đó nếu có thể tìm được nữ thần Trí Tuệ thì vấn đề gì cũng đều được giải quyết rồi.

Còn phải phiền toái như vậy làm gì?

Chờ thêm một chút, chờ thêm một thời gian ngắn nữa rồi sẽ lên đó.

Không biết phía trên khủng bố đến mức nào.

Dù sao cũng là đồ vật có liên quan đến nữ thần Trí Tuệ, hơn nữa còn liên quan đến tam đại quyền hành là Trí Tuệ, Vận Mệnh, Hạnh Vận.

Sơ sẩy một chút thôi là sẽ tự chuốc họa vào thân.

Ngọn núi vô tận.

Trong rừng cây.

Một người đàn ông trung niên đi trên đường, cỏ cây ở những nơi hắn đi qua đều biến thành binh khí, cứ như là nơi hắn đứng không có thứ gì không phải là vũ khí vậy.

Không chỉ có như vậy, khung cảnh xung quanh cũng biến hóa theo.

Như mơ như ảo.

Hắn có khí chất kinh người, thần sắc bình tĩnh.

Đôi mắt của hắn rất lạnh lùng.

Không lên giọng nhưng lại làm cho người ta hoảng sợ.

Lúc này một cái quang thủ hiện ra từ trong hư không.

"Thần Quang Minh?"

Người đàn ông trung niên hơi nhướng mày:

"Không phải là Thần Quang Minh, sự tồn tại của ngươi có chút kỳ quái, ngươi là tòng thần của vị thần nào? Ta cảm thấy ngươi là tòng thần của Thần Quang Minh, nhưng lại cảm thấy ngươi là một tòng thần vô cùng đặc biệt.

Xem ra sau khi ta vẫn lạc, đã xảy ra rất nhiều chuyện, cũng có rất nhiều người xuất hiện"

"Thần Võ không hổ là Thần Võ"

Bên trong quang thủ ngưng tụ ra một bóng người, hắn cười nói:

"Thần Võ có dự định gì hay không?"

"Ta cảm thấy trên thế giới này có một sức mạnh đang trấn áp Thần Minh, không chỉ có như vậy, ta còn cảm thấy ở thế giới này không có Chư Thần, thay thế bọn hắn là một đám cường giả khác. Nhìn thì có vẻ biến hóa rất lớn, trên thực tế lại chẳng có biến hóa gì lớn. Không đi trêu chọc vào bọn hắn, bọn hắn cũng không bắt buộc phải chọc vào ta. Ngươi cảm thấy ta cần dự định gì? Nhìn cái bộ dáng này của ngươi là ta đã biết, Chư Thần đang muốn ngóc đầu trở lại. Nhưng ta vốn đã ở nơi đây, sao lại phải trở lại với các ngươi? Nếu như cường giả ở thế giới này muốn động thủ với ta thì đã động thủ rồi, chỉ cần không động tới lợi ích của bọn hắn, thì sẽ không có gì ảnh hưởng đến tất cả mọi người cả"

Thần Võ nhìn chằm chằm Quang Thủ, cười lạnh nói.

1109 chữ

Chương 1148: Mở Kiếm Chủng

"Thần Võ nói đùa rồi, chúng ta không làm mấy chuyện như kéo bè kéo phái, chỉ là muốn hợp tác cùng có lợi thôi"

Quang Thủ cười nói.

"Hợp tác cùng có lợi?"

Thần Võ nheo mắt lại.

Lúc này vạn vật xung quanh dường như đều hóa thành vũ khí nhắm vào Quang Thủ.

Quang Thủ coi như không nhìn thấy những thứ này, thoải mái nói:

"Vậy phải xem chuyến này Thần Võ muốn đi đâu rồi"

"Đi chinh phục tất cả vũ khí ở vùng trời này, ta có thể cảm giác nhận được nơi mà thứ vũ khí sắc lạnh nhất đang được cất giấu."

Nghe vậy Quang Thủ giật mình nói:

"Chuyện này cũng không dễ dàng đâu, chỗ Thần Võ muốn đi hẳn là Thiên Hạ Nhất Kiếm tông. Tông môn này là một tồn tại không hề kém hơn Thần Võ. Muốn chinh phục vùng đất đó là vô cùng khó khăn.

"Vậy thì ngươi có thể giúp ta được việc gì?"

Thần Võ trực tiếp hỏi.

"Gần đây Trật Tự Quốc Độ bị hủy, người kế vị của Thần Trật Tự đã có phản ứng. Bây giờ đang hơi thức tỉnh, nhưng còn thiếu một cơ hội để để vị thần đó giáng lâm. Thần Võ giúp hắn một chút, mà hắn sẽ cùng Thần Võ đi đến Thiên Hạ Nhất Kiếm tông, giúp Thần Võ chinh phục kiếm của Thiên Hạ Nhất Kiếm tông"

Quang Thủ cười nói rồi nhìn người đàn ông trước mắt:

"Thần Võ cảm thấy thế nào?"

Thiên Hạ Nhất Kiếm tông.

Hạ Thiên Khuyết xuất hiện ở trên đỉnh núi cao.Hắn nhìn về nơi xa, trong lòng mơ hồ có một loại cảm giác.

Mây đen đang bao phủ lấy tòa thành.

Chạng vạng tối.

Hạ Vũ Trúc đi đến đỉnh núi, nàng nhìn cha đang đứng ở đỉnh núi, hiếu kỳ nói:

"Cha đang nhìn cái gì vậy?"

"Thiên Hạ Nhất Kiếm tông sắp lâm vào nguy cơ rồi"

Hạ Thiên Khuyết thở dài một tiếng, nói:

"Không nghĩ tới thời đại cũ lại đến đột kích, chúng ta đứng mũi chịu sào"

Hạ Vũ Trúc không hiểu lắm.

"Ngươi không biết là chuyện bình thường, nhưng mà chúng ta cũng không phải hết cách Hạ Thiên Khuyết nhìn về phía những đỉnh núi, giọng nói truyền khắp tứ phương:

"Tất cả trưởng lão của các núi tới gặp ta"

Tiếng nói vang rền, đinh tai nhức óc.

Nhưng mà người không đủ tu vi lại không thể nghe thấy.

Rất nhanh đã có mấy luồng ánh sáng lao và đến, bọn hắn dừng lại trước mặt Hạ Thiên Khuyết, tất cả đều cung kính hành lễ.

"Bắt đầu từ ngày mai, hãy truyền tin tức ra ngoài, Kiếm Chủng của Thiên Hạ Nhất Kiếm tông sẽ mở ra, bất kỳ người nào cũng có thể vào, đoạt được kiếm nào cũng không có liên quan gì đến Thiên Hạ Nhất Kiếm tông. Trèo lên đỉnh Kiếm Chủng, có thể lĩnh hội kiếm ý của tiền bối các đời của Thiên Hạ Nhất Kiếm tông"

Lời nói vừa dứt, cả đám người đã kinh hãi vô cùng, dù là Hạ Vũ

Trúc cũng biết chuyện này không thể tưởng tượng đến cỡ nào.

"Tông chủ, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Một vị lão giả hỏi.

"Chuyện gì à?"

Hạ Thiên Khuyết nhìn về phía chân trời, lắc lắc đầu nói:

"Ta cũng không biết, nhưng mà có cảm giác gần đây Thiên Hạ Nhất Kiếm tông sẽ phải nghênh đón biến cố rất lớn. Có lẽ việc này còn liên quan đến sinh tử tồn vong. Có thể vượt qua kiếp nạn này hay không, thì phải xem Kiếm Chủng rồi"

"Sinh tử tồn vong?"

Chuyện này khiến mọi người đều kinh hoàng.

Làm sao có thể như vậy được?

Trong Tu Chân giới, trừ Ma môn và Đạo Tông Thiên Vân, môn phái nào có thể sinh ra uy hiếp thế này đối với bọn hắn?

"Nếu quả thật đã nghiêm trọng đến thế này, mở Kiếm Chủng ra có tác dụng gì không?"

Một vị tiên tử hỏi.

"Có"

Hạ Thiên Khuyết gật đầu nói:

"Một khoảng thời gian trước, có người đã dẫn động Kiếm Chủng, có lẽ hắn có hứng thú với Kiếm Chủng. Một khi hắn đến đây, chúng ta sẽ có càng nhiều hi vọng"

"Sẽ rất nhiều người đến sao?"

Hạ Vũ Trúc lo lắng nói.

Hạ Thiên Khuyết lắc đầu:

"Khó mà nói trước được, nhưng mà cứ chuẩn bị sẵn sàng là được, ngày mai bắt đầu thông báo cho toàn bộ Tu Chân giới, ba ngày sau sẽ mở Kiếm Chủng"

Mặc dù những người khác vẫn còn nghi hoặc, nhưng mà cũng không nói thêm gì nữa mà bắt đầu đi chuẩn bị.

Chờ những trưởng lão này rời đi Hạ Vũ Trúc mới hỏi:

"Không nhờ Đạo Tông Thiên Vân đến giúp sao?"

"Giúp đỡ?"

Hạ Thiên Khuyết lắc đầu nói:

"Không nên nói trước điều gì cả, hơn nữa bọn hắn cũng không có lý do nào để ra tay giúp đỡ cả. Tranh đấu trong Tu Chân giới, sống hay chết đều là chuyện thường. Vả lại, Thiên Hạ Nhất Kiếm tông chúng ta luôn luôn tiến thẳng về phía trước không gì có thể ngăn được. Mấy lão già chúng ta vẫn còn, há có thể không đánh mà thua sao?"

"Vậy tại sao phải mở Kiếm Chủng?"

Hạ Vũ Trúc không hiểu mà hỏi.

"Bởi vì...

Hạ Thiên Khuyết nhìn con gái mình, có chút cảm khái nói:

"Bởi vì Thiên Hạ Nhất Kiếm tông có thể thua, kiếm tu không thể thua được"

Hạ Vũ Trúc đứng ở đó, nàng vẫn không hiểu.

Nàng còn quá trẻ tuổi.

Cực hạn của kiếm là thứ mà vô số người trong tông môn bọn hắn theo đuổi, thế nhưng mà cho đến nay bọn hắn vẫn chưa từng thấy được thế giới đó.

Sự thành lập của Kiếm Chủng chính là tụ tập tất cả đạo kiếm tu, cũng là tụ tập truy cầu của vô số người đối với kiếm.

Bọn hắn không có ai là ngoại lệ, đều muốn trộm xem Cực Hạn Chi Kiếm đó.

Đáng tiếc là đã nhiều năm như vậy rồi, vẫn không người nào có thể làm được.

Lúc trước bọn hắn nghĩ rằng có lẽ Đạo Tử Đạo Tông có thể thay đổi được chuyện này, nhưng mà cuối cùng thì quang mang của hắn cũng không còn, hi vọng cứ như vậy mà vỡ nát đi.

1108 chữ

Chương 1149: Nhân Viên Thư Viện

Sau đó xuất hiện một người được coi như là đã dẫn động Kiếm Chủng, không biết hắn có thể làm được hay không.

Chu Tự về đến nhà, liền gửi ngay tin nhắn cho Lý Lạc Thư.

"Đại ca, nghe nói Thần Minh bị Lê Minh Chi Kiếm chém chết đã sống lại, có thể sẽ muốn nhằm vào ngươi." Chờ một lúc đã nhận được tin nhắn trả lời:

"Đại ca quả nhiên là Thần Nhân, chuyện này mà cũng bị ngươi biết trước. Nhưng mà đó là Thần Minh nào?"

Bạn gái ngươi nói cho ta biết đấy, Chu Tự làu bàu trong lòng một câu, sau đó phát hiện bản thân cũng không biết đó là Thần Minh nào:

"Không hỏi rồi, quên mất, ta đi hỏi trí giả một chút, xem xem lần này hắn để ý tới ta hay không"

Sau đó Chu Tự mở nhóm chat ra, @ trí giả.

"@ trí giả, tiền bối, hỏi ngươi một chuyện, lúc trước Thần Minh bị Lê Minh Chi Kiếm giết gọi là gì?"

Chờ hai phút đồng hồ, không trả lời.

Sau đó Chu Tự lại @ Thần Vận Mệnh.

Vẫn là Thần Vận Mệnh nể mặt, rất nhanh đã xuất hiện.

Thần Vận Mệnh:

"Ta là cha đứa trẻ, hắn đang học vẽ tranh, tạm thời không có thời gian, sau cũng sẽ ít chơi điện thoại, hắn vẫn là một đứa trẻ, hi vọng các ngươi có thể đừng ảnh hưởng quá mức đến hắn Chu Tự ngẩn cả người.

Sau đó lập tức soạn tin:

"Chào chú, hóa ra hắn là trẻ con, là ta đường đột rồi suýt nữa ảnh hưởng đến việc học tập của hắn. Đúng rồi, ta nhớ có một bộ đề thi, rất thích hợp với trẻ em. Ta đang làm việc ở thư viện, có quyền lên tiếng, ngươi chờ ta một chút, ta giúp ngươi chọn mấy bộ, làm cùng một lúc thì hiệu quả càng tốt hơn, có mấy vị phụ huynh đã từng cảm ơn ta đấy.

Thần Vận Mệnh:

"Làm việc ở thư viện? Là thư viện của nhà ai?"

Chu Tự:

"Thư viện Đông Lâm, ta làm việc ở đó rất lâu rồi, hơn nữa cũng gặp phải không ít bậc cha mẹ có nhu cầu này, có quyền lên tiếng nhất định, ngươi chờ ta một chút, chỗ ta có một ví dụ, để ta gửi cho ngươi xem Chu Tự nhìn về phía Nguyệt tỷ ở cạnh còn đang tính toán trận pháp, yên lặng chụp một bức, còn đặc biệt chụp nội dung phía trên.

Đương nhiên còn có mặt của Nguyệt tỷ.

Rõ ràng là tám tuổi không thể nghi ngờ được.

Bức ảnh rất nhanh đã được gửi đi, Chu Tự giải thích nói:

"Năm nay mới tám tuổi, hiện tại đã biết tính một vài phép tính phức tạp, rất được phải không?"

Đối diện trầm mặc một hồi.

Chu Tự lo là đối phương nhìn ra nguyên cớ.

Nhưng mà đến hắn là sinh viên còn đọc không hiểu nội dung này, chắc chắn đối diện cũng không hiểu được?

Xem không hiểu, lại còn toàn là công thức tinh tế, vậy nhất định là rất giỏi.

Quả nhiên, đối diện lập tức gửi tin nhắn tới:

"Đây là con cái nhà ngươi à? Phép tính kia đúng là rất khó"

Chu Tự thử hỏi:

"Ta đề cử hai bộ nhé?"

Thần Vận Mệnh:

"Vậy làm phiền ngươi rồi."

Chu Tự:

"Không phiền phức gì đâu"

Sau đó hắn lựa ra mười bộ khó nhất đưa cho đối phương.

Thu Thiển nhìn thấy điện thoại cứ liên tục kêu lên, cầm lên nhìn một lúc, sau đó kinh ngạc ra mặt mà nhìn Chu Tự.

Thế này cũng quá xấu xa rồi đi?

Chờ một hồi, Chu Tự lại @ Tai Họa.

Lần này không có vấn đề gì đâu nhỉ? Quả nhiên, Tai Họa đã trả lời. "Thần Minh chấp chưởng quyền hành vũ khí, hắn có quyền kiểm soát nhất định với tất cả vũ khí, danh xưng là Thần Võ. Cây cỏ là binh khí, vạn vật đều có thể trở thành vũ khí của hắn.

Lúc này Tô Thi hỏi:

"Ta có một cây thương, hắn cũng có thể khống chế được sao?"

Tai Họa:

"Ta chưa từng thấy qua, khó mà nói được"

Thanh Long:

"Thần Võ? Ta có nghe nói qua nhưng chưa gặp bao giờ, ta còn chưa ra đời hắn đã chết rồi, hiện tại hắn sống lại rồi à?"

Tai Họa:

"Các ngươi không phát giác ra sao?"

Chu Tước:

"Chúng ta đi nghỉ phép rồi"

Chu Tự đã hiểu rồi, đại khái là bọn hắn đã chọc phải cha Nguyệt tỷ, chạy trốn rồi.

Về phần phải chạy trốn bao lâu thì cũng không biết được.

Nhưng mà hắn đã biết là Thần Minh nào rồi, Thần Vũ Khí.

Là một vị nam thần nhằm vào kiếm.

Bởi vì có nhân quả nhất định với Lê Minh Chi Kiếm, cho nên dù Chu Tự không đi thì Lý Lạc Thư cũng phải đi một chuyến.

Việc này thì hắn thân là người cầm Vĩnh Ám Chi Nhẫn trong tay là hiểu rõ nhất, bởi vì bản thân vũ khí ẩn chứa ý niệm của vô số người.

"Xem ra cần phải bảo đại ca xin nghỉ dài hạn qua đây cùng nghiên cứu rồi.

Nghĩ rồi Chu Tự liền gửi tin nhắn cho Lý Lạc Thư.

"Thần Vũ Khí? Xem ra là thiên địch của ta rồi"

Lý Lạc Thư có chút bất đắc dĩ:

"Thứ ta dùng là kiếm, kiếm trong tay không thể nào bị người khác kiểm soát được, hắn muốn cướp đoạt kiếm của ta, vậy thì nhất định phải đối địch với ta"

"Không biết hắn có thể cướp Vĩnh Ám Chi Nhẫn của ta hay không"

Chu Tự trả lời.

Lý Lạc Thư lập tức gửi một biểu tình không thể nào:

"Đại ca chính là Thần Nhân, tự nhiên không phải sợ hãi gì cả"

Chu Tự: "..."

Lý Lạc Thư mới thật sự là người lợi hại, trong tay có kiếm có thể chém vạn vật.

"Thần Vũ Khí sẽ đến Thiên Hạ Nhất Kiếm tông à?"

Lý Lạc Thư có chút buồn rầu:

"Vô duyên vô cớ đến Thiên Hạ Nhất Kiếm tông, ta lo là bọn hắn không quá chào đón ta "Vì sao lại không chào đón ngươi?"

Chu Tự nhìn điện thoại rồi nhắn trả lời.

Đạo Tử Đạo Tông Thiên Vân có gì mà không chào đón?

Chương 1150: May Chưa Làm

"Đại ca còn nhớ trước kia ta đi xem mắt không? Lần thứ hai chính là cùng đại tiểu thư của Thiên Vân Nhất Kiếm tông, ánh mắt nàng nhìn ta là kiểu không chào đón lắm"

Lý Lạc Thư gửi một icon mặt như đưa đám.

Hắn bị từ chối ba lần, ba lần ra mắt cuối cùng đều thất bại.

Có chút khó chịu là không thể tránh được.

Trong nhà vẫn đang thúc giục hắn, hắn cũng rất bất đắc dĩ.

Chu Tự chấn kinh, hóa ra Lý Lạc Thư lại đi xem mắt với người nổi tiếng như vậy, khó trách bị từ chối.

Nhưng mà đại tiểu thư của Thiên Hạ Nhất Kiếm tông, hẳn là cũng không nổi tiếng bằng Đạo Tử. Đối phương cũng là người tâm cao khí ngạo, không thể nhận ra tiềm lực của Lý Lạc Thư. Người thứ hai là đại tiểu thư của Thiên Hạ Nhất Kiếm tông, vậy người đầu tiên và thứ ba đâu?

Ngẫm lại, Chu Tự cảm thấy mình cũng không phải một người thích hóng chuyện.

Sau đó hắn nhắn tin đi:

"Vậy người thứ nhất và thứ ba là ai?"

Lý Lạc Thư không hề giấu diếm, trực tiếp trả lời tin nhắn:

" Thiên Nữ của Dạ Nguyệt thánh địa và đại tiểu thư của Tiên Linh cốc"

Chu Tự kinh ngạc, ai cũng đều là người nổi tiếng.

Nhất là Thiên Nữ của Dạ Nguyệt thánh địa, nàng chính là người có được Nhàn Nhã Ngọc.

Có thể nói là kinh tài tuyệt diễm.

Lại còn là đệ tử của Vân Tiêu tiền bối.

Suy nghĩ kỹ một chút Chu Tự cảm giác có chút kỳ quặc, lúc trước hắn còn nghĩ nếu Vân Tiêu tiên tử còn trẻ một chút thì sẽ giới thiệu cho Lý Lạc Thư.

May mà chưa làm, không thì xấu hổ chết mất.

Chu Tự gõ điện thoại tiếp tục trả lời:

"Cũng không vội, chờ ta đi cái phó bản đã, sau đó chúng ta cùng đi"

"Cùng đi?"

Lý Lạc Thư lập tức gửi tin nhắn:

"Tỷ tỷ của chúng ta có đi không? Nếu tỷ ấy đi thì ta chỉ đi một mình thôi"

Chu Tự:

"..."

Nguyệt tỷ có đi hay không đúng là cần hỏi một chút, nhưng mà xác suất lớn là sẽ đi.

Đáng tiếc là ngày nghỉ sắp kết thúc rồi, chỉ có thể đi một ngày, nếu không thì sẽ có thể chơi thêm mấy ngày nữa.

Thứ ba, ngày 24 tháng 5.

Chu Tự nhìn Chu Thiên Linh Khí Đoàn, cảm thấy gần đây đã nghỉ ngơi đầy đủ, cũng nên tấn thăng rồi.

Trước khi tấn thăng phải gọi điện cho lão cha đòi phí tấn thăng.

Về phần khắc cái gì, hắn cũng đã nghĩ xong rồi.

Khắc Kim Quang Thần Chú đi.

Dùng văn Viễn Cổ để khắc rồi lại kết hợp với lý giải của Nhị thúc.

Hẳn là có thể hoàn thành tấn thăng.

Đến lúc đó Kim Quang Thần Chú nở rộ, đặc hiệu sẽ vượt xa cùng cấp.

Quá hay.

Về phần ma chủng, gần đây vẫn đúng quy củ, vẫn luôn là một vòng.

Chẳng qua hiện nay nó đã là ma chủng tam phẩm.

Cũng coi như lợi hại.

Việc cấp bách trước mắt là đòi tiền, chớp mắt lại có 2000 tiền tiết kiệm.

Chu Tự mỉm cười mở mắt ra.

"Buổi sáng tốt lành, hiện tại là 07:28, bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi"

Tiếng của Thu Thiển truyền tới.

Chu Tự mở mắt ra, nhìn thấy một cô gái tóc buông dài ngồi trước mặt, lúm đồng tiền như hoa đang nhìn hắn.

Nhưng mà gần đây Thu tỷ ăn mặc khá bảo thủ, cái gì cũng không nhìn thấy.

Chính là kiểu đến dáng người cũng không nhìn ra được.

Khổ quá mà, mặc dù có thể về phòng để đụng chạm một chút, nhưng mà có đôi khi vẫn thích nhìn hơn.

"Hôm nay là ngày 24 rồi à?"

Chu Tự hỏi.

"Ừm."

Thu Thiển gật đầu: "Ngày mốt bắt đầu đi làm lại.

Nhanh quá đi, Chu Tự cảm thấy mấy ngày nghỉ không đủ dùng.

Thu Thiển không có cảm giác gì cả, nàng không đi làm.

Chu Tự đi làm nàng cũng không có cảm giác gì, dù sao buổi tối Chu Tự cũng sẽ trở về.

Mỗi ngày nàng đều phải đi theo Nguyệt tỷ khắp nơi để tìm đồ, sau đó nghiên cứu.

Nguyệt tỷ nghiên cứu, nàng giúp đỡ.

Buổi sáng.

Chu Ngưng Nguyệt bị kéo ra ngoài.

Chờ nàng đánh răng rửa sạch mặt xong, liền cầm bánh bao thịt lên bắt đầu ăn, vừa ăn vừa nói: "Không phải chúng ta sắp đi Thiên Hạ Nhất Kiếm tông à? Ta nghe được một tin, Thiên Hạ Nhất Kiếm tông mở Kiếm Chủng ra cho cả Tu Chân giới tiến vào. Chỉ cần đạt được sự tán thành của linh kiếm là có thể mang kiếm đi. Có thể lên được đỉnh là có thể cảm ngộ tất cả đạo ý mà tiền bối lưu lại. Đại khái là ngày kia mở ra, lúc nào cũng có thể tiến vào"

"Ngày kia?"

Chu Tự có chút bất đắc dĩ:

"Đây không phải là ngày làm việc của ta à?"

Nhưng mà nghe Nguyệt tỷ nói, hắn đã hiểu một việc, đó chính là Nguyệt tỷ cũng muốn đi.

Lý Lạc Thư đã tự xuất phát rồi.

Dù sao Nguyệt tỷ không muốn gặp hắn, hắn cũng không muốn gặp Nguyệt tỷ.

Tội gì phải khổ như thế chứ?

Mọi người cứ xem như không có việc gì xảy ra không phải là được rồi à?

"Vậy ngươi định lúc nào đi?"

Chu Ngưng Nguyệt húp một ngụm cháo trứng muối thịt nạc, tiếp tục nói:

"Nghe nói Thiên Hạ Nhất Kiếm tông không có hạn chế gì, bất kỳ người nào, bất kỳ lúc nào cũng có thể đi vào.

Thậm chí còn mở ra thông đạo tự do"

"Tại sao phải làm như thế?"

Thu Thiển nghi hoặc ra mặt.

"Bởi vì nguy cơ đi Chu Ngưng Nguyệt cầm lấy bánh bao nhân thịt trước mặt Chu Tự, bắt đầu ăn tự nhiên rồi nói:

"Nữ thần Hắc Dạ không phải nói rồi sao, Thần Võ muốn đến đó, hẳn là bọn hắn đã nhận ra nguy cơ này rồi. Hiện tại đang tạo ra một đường lui cho bản thân"

"Đường lui?"

Chu Tự cầm đi bánh quẩy trước mặt Nguyệt tỷ, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

1159 chữ

Chương 1151: Còn Nhỏ Không Hiểu Được

"Ừm."

Chu Ngưng Nguyệt lấy đi bánh quẩy của Thu Thiển, trả lời:

"Kiếm Chủng là căn cơ của Thiên Hạ Nhất Kiếm tông. Một là có thể dùng nó để dẫn cường giả kiếm tu tới, có lẽ có thể giúp bọn hắn chống lại ngoại địch. Hai là dù không có người hỗ trợ lại không thể vượt qua nguy cơ, vậy truyền thừa của Thiên Hạ Nhất Kiếm tông cũng sẽ không mất đi. Dù là kẻ tới có giết sạch toàn bộ Thiên Hạ Nhất Kiếm tông, nhưng mà người đạt được truyền thừa là toàn bộ Tu Chân giới. Đối phương không có dũng khí đối địch với toàn bộ Tu Chân giới"

"Đạo Tông Thiên Vân mặc kệ sao?"

Chu Tự hỏi.

Giữa chính phái với nhau hẳn là có đồng minh.

"Xem tình huống thế nào, xác suất lớn là không quản. Hơn nữa Thiên Hạ Nhất Kiếm tông có thực lực rất mạnh, không nhất định cần người hỗ trợ. Nếu có bạn bè là cường giả, vậy thì càng không thành vấn đề"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Chu Tự không hiểu lắm, nhưng mà việc của Tu Chân giới mà hắn biết thì thật sự không nhiều.

Tóm lại lần này bọn hắn phải đi xử lý nhân quả của Lê Minh Chi Kiếm.

Những chuyện khác thì xem tình huống thế nào rồi quyết có can thiệp hay không.

"Vậy lúc nào chúng ta đi thì thích hợp?"

Thu Thiển nhìn chung quanh một chút, lấy nồi ra cho Chu Tự thêm đồ ăn sáng.

Chu Tự cạn lời:

"..."

Không phải, ta đang cầm bánh quẩy của Nguyệt tỷ mà, thêm cơm cho ta làm gì?

Nhưng mà hắn chỉ có thể kiên trì tiếp tục ăn.

"Chu Tự ăn không hết, bỏ vào trong chén ta đi.

Chu Ngưng Nguyệt giơ bát ra, hào phóng nói.

"Ăn hết được"

Thu Thiển tiếp tục thêm cho Chu Tự.

Chu Tự đang suy nghĩ nếu mà hắn nói một câu ăn không hết, ngày kia bản thân còn có thể đi làm được không?

Nhưng mà đúng là phải cân nhắc một chút việc đi Thiên Hạ Nhất Kiếm tông.

Hai ngày nay chắc chắn không được.

Dựa theo lời nữ thần Hắc Dạ nói, phải đi phó bản trước.

Gần đây phó bản đã có thanh tiến độ, hai ngày nay có thể đi vào.

Giữa trưa.

Mấy người Chu Tự đi tới bên dưới Thần Thụ.

Lần này tới là để thăm cha mẹ vợ."Lúc này mới trở về có phải là đã hơi muộn rồi không?"

Chu Tự nói.

Đã nhiều ngày như vậy rồi mới trở về, cảm giác có hơi bất hiếu.

"Không phải ngươi nói là tiểu biệt thắng tân hôn à"

Thu Thiển lạnh lùng nói.

Chu Tự:

"..."

Vậy cũng không đến mức như thế này chứ.

Chu Ngưng Nguyệt đi trên đường, lúc này nàng không ăn gì cả mà là đang đọc sách.

Một cuốn sách về cách làm sao để áp chế tu vi.

Buổi sáng hôm nay nàng cảm giác có lẽ sẽ tấn thăng nhanh hơn dự đoán, chuyện này không thể khoan nhượng được.

Bởi vì là Trận Linh ngũ phẩm mà nàng có thể cao lên được, một khi tấn thăng lên Nguyên Linh tứ phẩm, vậy thì chuyện cao lên sẽ vô vọng rồi.

Tấn thăng thượng tam phẩm khó khăn biết bao.

Cho nên việc cấp bách vẫn là áp chế tu vi.

Áp chế cỡ mười năm là được, như vậy chính là 18 tuổi bình thường.

Đến lúc đó lại tấn thăng tiếp, tiến triển theo thực lực thì mới có thể biến nhỏ lại được.

Mấy chục năm đều sẽ duy trì được bộ dáng bình thường.

Đây mới là điều nàng muốn.

"Nguyệt tỷ ngươi tội gì phải khổ như thế chứ?"

Chu Tự sờ lên đầu Nguyệt tỷ, cười nói:

"Nhỏ thế này cũng rất tốt mà"

Chu Ngưng Nguyệt lắc lắc đầu, tránh ra khỏi bàn tay của Chu tự, nói:

"Ngươi còn nhỏ ngươi không hiểu đâu.

Chu Tự:

Đến cùng là ai nhỏ?

Hắn 23 tuổi, đã có vợ, còn có thể sắp có con đến nơi rồi.

Mấy ngày nay hắn chăm chỉ cố gắng như vậy, không đến nỗi không có bầu chứ?

Nếu như không có bầu, đó nhất định là do tu vi có vấn đề, phải mau chóng đi hỏi han một chút.

Cũng như Tam sư tỷ của hắn, nghe nói đã kết hôn mấy ngàn năm mà vẫn chưa không có con cái.

Bây giờ hai người vẫn còn đang chiến tranh lạnh, cũng bởi vì chuyện con cái này.

Cũng không biết chiến tranh lạnh thành thế nào rồi.

Hắn và Thu tỷ không mạnh như vậy, dù cho có bị ảnh hưởng một chút cũng không sao, sau này tiếp tục cố gắng, rồi cũng sẽ có thôi.

Không đến mức bước theo gót chân của vị sư tỷ kia, mạnh như vậy ngược lại là chuyện xấu.

Rất nhanh bọn hắn đã đi tới cửa lớn của biệt thự.

Lúc này Thu Thiển dừng ở cửa lớn, đứng ở đó không nhúc nhích.

"Thu tỷ sao không gõ cửa đi?"

Tới Chu Tự hỏi.

"Ngươi nhìn này Thu Thiển tránh qua một bên.

Chu Tự nghi hoặc, hắn phát hiện trên cửa dán một tờ giấy, trên đó viết mấy chữ:

"Vi sư ra ngoài rồi, đừng mong nhớ.

Chu Tự:

"..."

Còn không kịp bái phỏng mà cũng không biết người đã đi đâu rồi.

Thu Thiển xé tờ giấy xuống, sau đó mở cửa đi vào:

"Ta sớm đã đoán được, chắc chắn nàng đã chạy rồi" "Thu tỷ hiểu rõ sư phụ ngươi thật Chu Tự không khỏi lên tiếng.

"Năm nào nàng cũng như vậy, không thèm chào hỏi gì đã đi mất dạng, lần này còn mang theo dã nam nhân cùng đi nữa chứ"

Sau khi Thu Thiển tiến vào, sờ lên mặt bàn, phát hiện đã đóng bụi.

Nói cách khác bọn hắn đã đi nhiều ngày rồi.

"Hiện tại ta cũng có chút hoài nghi rằng bọn hắn căn bản không hề trở về đây, hôm đám cưới, lúc rời nhà đã dán tờ giấy này rồi, hoặc là trở về dán tờ giấy sau đó đi luôn"

Giọng Thu Thiển mang theo oán khí.

Chu Tự tỏ ra là đã hiểu, biết được sư phụ của mình lại là mẹ mình, trở về thăm một chút người lại đã rời đi mất rồi, dẫn đến việc nàng có muốn nói chuyện cũng không có chỗ nói.

Hoặc là muốn hỏi một vài câu cũng không kịp hỏi.

Theo lý mà nói, chồng cũng đã quay lại rồi, an tâm ở chỗ này sinh sống là được.

Còn chạy khắp nơi làm gì?

1175 chữ

Chương 1152: Chín Chín Phần Trăm

"Ta gọi điện thoại cho mẹ vợ"

Chu Tự lấy điện thoại di động ra gọi.

Rất nhanh đối diện đã vang lên tiếng của Tiểu Kính tiên tử:

"Chu Tự? Ngươi gọi đúng lúc quá, chúng ta đang chơi ở khu vui chơi nhưng không có tiền, ngươi có thể chuyển một chút cho ta hay không?"

"Cần bao nhiêu?"

Chu Tự vô thức hỏi.

"Ba năm trăm đi, ta biết ngươi cũng không có tiền"

Tiểu Kính tiên tử thân mật nói.

Nhất thời Chu Tự không biết nói gì nữa, mẹ vợ thật là tốt.

Nhưng mà vì sao lại tìm ta đòi tiền?

Sau này không bao giờ gọi cho nàng nữa.

Thu Thiển đứng ở bên cạnh hắn cũng muốn cười.

Sau đó nàng giành lấy điện thoại nói:

"Sư phụ, ngươi đi đâu rồi?"

"Đi du lịch nha, chơi hết một lượt mấy chỗ ngày xưa đã đưa ngươi đi ấy.

Tiểu Kính tiên tử cười nói:

"Có phải nhớ vi sư rồi hay không? Ở cạnh chồng chán rồi nên nhớ ra bản thân vẫn còn có sư phụ phải không?"

"Không phải"

Thu Thiển phủ nhận.

"Nhớ vi sư thì cứ việc nói thẳng, vi sư đều hiểu mà"

"Không phải, ý ta là vẫn chưa chán.

"..., bái bai, nhớ chuyển tiền nhé"

Đối diện cúp điện thoại.

Thu Thiển:

"..."

Chu Tự nghe mà cảm thấy vẫn là Thu tỷ tốt.

"Hiện tại chúng ta đi đâu?"

Hắn hỏi.

"Đi đâu cái gì cơ?"

Chu Ngưng Nguyệt ngồi ở trên ghế sô pha nói:

"Chắc chắn là ngủ ở chỗ này rồi, nguyên liệu nấu ăn đều đã mang tới, trả lại làm gì? Ngày mai ngươi cũng không đi làm, hơn nữa ở đây cũng có phòng của ta"

"Ừm, chăn mền trước kia đều đã được giặt rồi, chắc là có thể dùng được.

Thu Thiển nói ra.

Chu Tự cũng không có ý kiến gì, đổi phòng không có gì không tốt.

Nói ra thì lần đầu tiên hắn và Thu tỷ ở cùng một phòng, chính là ở chỗ này.

Khi đó thế mà lại Thu tỷ giả say, hại hắn cho là bản thân uống hơn đối phương.

Cảm thấy thật xấu hổ.

Bởi vì khi đó căn bản chẳng biết gì cả, đường còn không tìm được.

Hồi tưởng lại, Chu Tự thật muốn tát cho bản thân hai phát.

Mất mặt.

Nhìn thấy Thu tỷ đi quét dọn vệ sinh, Chu Tự đi vào phòng bếp đầu tiên.

Hôm nay hắn dự định xuống bếp, trù nghệ bị bỏ quên lâu quá rồi.

Cứ tiếp tục như vậy nữa, xào rau thế nào cũng sẽ quên luôn.

Kỹ năng mà bản thân vất vả học được từ chỗ lão cha, sao có thể để hoang phế vậy được?

Quyết không cho phép.

"Ngươi đang làm gì vậy?"

Chu Tự vừa mới mở ra tủ lạnh, đã nghe sau lưng truyền đến tiếng của Thu tỷ.

"Tìm hoa quả"

Chu Tự lấy ra nho ngọt, quay người nhìn Thu tỷ đang nghiêng đầu nhìn mình, nghiêm túc nói.

Nghe vậy, Thu tỷ mới tươi cười, nói:

"Vậy ngươi nghỉ ngơi một chút đi, ta nấu cơm"

"Thu tỷ, nếu không thì ta nấu cơm ngươi rửa chén?" Chu Tự dò hỏi.

"Ta không thích rửa chén Thu Thiển híp mắt lại.

"Vậy hôm nay ta nấu cơm và rửa chén?"

Chu Tự dè chừng hỏi.

"Không được."

Thu Thiển lắc đầu.

Sau đó đẩy Chu Tự đi ra:

"Chờ thêm một thời gian nữa ngươi hãy lại vào bếp"

Bị Thu tỷ đẩy đi, Chu Tự quay đầu lại nói:

"Qua một thời gian ngắn là lúc nào?"

"Chờ đến lúc ta mang thai không thể xuống bếp được, khi đó ngươi không vào bếp cũng không được"

Thu Thiển vừa cười vừa nói.

Chu Tự:

Rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể ngồi ở trên ghế sofa nhìn Nguyệt tỷ đọc sách.

Ngừng một lúc, hắn lấy ra tàng bảo thư rồi cũng bắt đầu xem.

Lật đến tờ mới nhất, phát hiện đã load được 99%.

"Nếu đã sắp mở rồi, không biết là phó bản gì mà lại lớn như vậy, lần trước có Thần Minh mà còn xuất hiện trong nháy mắt, lần này là cái gì chiếm nhiều bộ nhớ như vậy?"

Chu Tự hiếu kỳ ra mặt.

Nhìn thanh tiến độ, Chu Tự chỉ chờ một nháy cuối cùng.

Hắn vốn cho rằng phải chờ hơn nửa giờ, không nghĩ tới, mới một xíu đã đạt đến trăm phần trăm.

Sau đó thanh tiến độ biến mất, một vài văn tự bắt đầu xuất hiện.

Chờ toàn bộ chữ viết xuất hiện, hắn mới cẩn thận xem xét.

"Chờ lâu rồi phải không? Đầu tiên phải chúc mừng ngươi, tìm được đầy đủ các manh mối, có thể thấy được tinh hoa bảo tàng của quyển sách này. Phần thưởng ở ngay đồ án phía dưới, có thể thu hoạch được Bất Hủ Chi Tâm từ bên trong hay không thì không phải chuyện của ta. Bảo tàng bày ở trước mặt ngươi, ngươi không chiếm được thì cũng không trách ta được. Dù sao ta cũng không nói bảo tàng sẽ lọt vào trong tay ngươi. Ngươi đoán lần sau sẽ là cái gì nào? Làm cho ngươi hiếu kỳ là thú vui của ta, lừa gạt ngươi cũng là ý tưởng của ta. Bảo tàng có lợi hại như ta nói hay không, ta cũng không biết. Ở bất kỳ thời đại nào, sự xuất hiện của ta cũng đều là thuận theo thiên Thần Hỉ Cố Lộng Huyền Hư địa, không đột ngột, không nổi bật, đây chính là ta, Thần Cố Lộng Huyền Hư.

Chu Tự thấy Thần Cố Lộng Huyền Hư toàn nói chuyện lời vô nghĩa.

Lúc này hắn đặt toàn bộ chú ý lên đồ án.

Đồ án này rất kỳ lạ, nhìn cứ như sao băng, hắn không tìm thấy bất kỳ manh mối nào, nhưng nhìn vào lại thấy phía phía trước như có một phương hướng.

“Đúng là bức hình quái dị"

Chu Tự sờ tay lên đồ án, sau đó dùng linh khí kích hoạt.

Rất nhanh hắn đã biến mất khỏi chỗ.

Chu Ngưng Nguyệt thoáng nhìn qua sau đó lại tiếp tục đọc sách.

Trước khi vào phó bản Chu Tự đều phải đi vào xem một lượt, sau đó sẽ nhanh chóng đi ra.

Lúc này Chu Tự xuất hiện trên một cung đường lớn cổ xưa.

Là kiểu đường đất, hắn cảm thấy rất giống con đường trước đây ở quê.

Lúc đó là cha mẹ đưa hắn theo, hình như là dự đám tang thì phải.

Đến nay hắn vẫn nhớ đường ở đó không được đẹp lắm.

Hiện giờ ở Thanh Bắc trấn cũng có một số con đường như vậy.

Nhưng thường cũng đã được làm thành đường bê tông rồi.

1095 chữ

Chương 1153: Vài Bước Đi Hết Đời Người

Nhìn con đường thật dài hắn lại sinh ra cảm giác hoài niệm.

Hắn nhìn quanh mình chỉ thấy đất hoang cùng cây cối.

“Đây là nơi nào vậy?” Hắn có chút tò mò.

Hơn nữa nơi này không có Trí giả cũng không có những người khác.

Chu Tự nhìn trước nhìn sau, cuối cùng tuỳ tiện chọn một hướng rồi đi thẳng.

Hắn đi trên đường cảm thấy xung quanh có chút gió, khá mát mẻ.

Chỉ là được được một hồi, bầu trời bỗng truyền đến tiếng sấm rền, mưa cũng rơi tí tách.

Chu Tự vốn định lấy ô ra che nhưng lại phát hiện không lấy được.

Không gian bị hạn chế.

Đây chính là hạn chế của việc không biết Không gian chi pháp, bị hạn chế cũng hết cách rồi.

Hắn vốn định đi thật nhanh lại chợt nhận ra đường dưới chân như bùn lầy.

Khó mà nhấc chân.

“Tiên sinh muốn tránh mưa không?"

Bỗng phía sau truyền đến một giọng nói.

Chu Tự nhìn về sau, hắn phát hiện là một nam thanh niên đang dắt theo một đứa bé trai, bọn họ đều đang đội nón mặc áo tơi.

“Có không?"

Chu Tự vươn tay che mưa rồi hỏi.

“Có chứ"

Nam thanh niên kia lấy ta một cái nón mới rồi nói:

“Chỉ có thế này thôi mong tiên sinh không chê.

“Không đâu, cảm ơn nhé, đúng rồi đây là đâu?"

Chu Tự nhận nón rồi cảm kích nói.

“Nơi này à? Đây là Tiểu Hà trấn Nam thanh niên nhìn trời rồi vội nói:

“Vậy không làm phiền tiên sinh nữa, chúng ta còn có việc"

Nói xong hai người cũng đi về phía trước.

Sau đó biến mất trong làn mưa xối xả.

Chu Tự có hơi nghi ngờ, đến bây giờ hắn vẫn chưa hiểu đang có chuyện gì xảy ra.

Lúc sau trận mưa tầm tã cuối cùng cũng dừng lại, mặt đất khô ráo nên tốc độ đi cũng nhanh hơn.

Chu Tự bỏ nón xuống rồi nhìn lên bầy trời trong veo, mặt đầy nghi ngờ.

Hắn lại đi về phía trước, không biết sẽ đi về nơi nào.

“Tiên sinh, lại gặp lại rồi.

Sau lưng chợt truyền đến một giọng nói.

Chu Tự quay đầu, phát hiện là một người đàn ông tầm 30 tuổi đưa theo một vị thiếu niên tầm 13 14 tuổi.

Bọn họ đều ăn mặc khá bình thường, vải thô áo tang.

Thế nhưng tay lại cầm khá nhiều đồ, còn đeo trang sức đỏ.

“Là các ngươi đấy à?"

Chu Tự đưa chiếc nón trong tay qua:

“Nón của các ngươi này Người đàn ông có hơi bất ngờ, hắn cười nói:

“Đã mấy năm rồi, vậy mà tiên sinh vẫn còn nhớ, thế nhưng lúc trước đã tặng cho tiên sinh rồi. đúng rồi, lần trước đi quá vội nên không kịp giới thiệu. Tại hạ là Liễu Chính, đây là con trai Liễu Thư, hôm nay ngày lành tháng tốt nên muốn đi đề thân"

“Chào tiên sinh Liễu Thư cũng kính cẩn chào hỏi với Chu Tự.

Chu Tự gật đầu, vô cùng kinh ngạc.

Sau đó hai người lại đi về phía trước, biến mấy nơi cuối đường.

Chu Tự tiếp tục đi về trước.

Chẳng bao lâu sau, phía sau lại vang lên tiếng nhạc.

Hắn quay đầu lại thấy một nam thanh niên 17 18 tuổi đang mặc hồng trang cưỡi trên lưng ngựa dẫn theo kiệu hoa đi về trước.

Lúc nhìn thấy Chu Tự, tân lang lập tức xuống ngựa rồi đến trước mặt Chu Tự, cung kính nói:

“Lại gặp tiên sinh rồi.

“Hôm nay thành hôn à?"

Chu Tự không nghĩ nhiều mà thuận theo đáp lại.

Người tới chính là Liễu Thư.

“Đúng vậy"

Hắn cười rồi đáp, dường như vô cùng vui vẻ.

“Mong ngươi sớm sinh quý tử.

Chu Tự chúc phúc.

Sau đó bọn họ lại tiếp tục tiến về phía trước, lại biến mất nơi cuối đường.

Lần này Chu Tự không đi lên phía trước nữa mà đi về sau.

Hắn đi lùi.

Quả nhiên chẳng bao lâu đã thấy có hai người đi tới.

Một nam một nữ, người nữ bụng đã lớn, người nam chính là Liễu Thư.

“Tiên sinh, không ngờ lại gặp được ngài.

Liễu Thư vui mừng lại cung kính.

Người phụ nữ cũng xem như thanh tú đi bên cạnh hắn cũng hành lễ nhưng không lên tiếng.

“Tiểu Mộc bị thương nên không thể nói chuyện.

Liễu Thư vội giải thích.

Chu Tự mỉm cười gật đầu:

“Ra là vậy, đã có con rồi à?"

“Vâng, hai tháng nữa là sinh” Liễu Thư chợt nói:

“Tiên sinh có thể đặt cho đứa bé một cái tên được không?"

“Bé trai là Liễu Sinh, còn bé gái là Liễu Tình, ngươi thấy sao?"

Chu Tự thuận miệng nói.

“Tên hay, cảm tạ tiên sinh Liễu Thư cảm kích.

Lúc sau, bọn họ lại biến mất nơi cuối đường.

Chu Tự vẫn đi lùi lại.

Lần này hắn thấy một người trung niên đang cõng một bé gái đi đến.

Khi Chu Tự trông thấy phía trước có người, hắn mới cười nói:

“Đã lâu không gặp"

Không biết vì sai, Chu Tự cảm giác rất trọng yếu, thoắt cái hắn đã già vậy rồi.

Người lới chính là Liễu Chính.

“Chín năm rồi, không ngờ lại gặp được tiên sinh.

Liễu Chính có chút kích động nói. “Hoá ra đã 9 năm rồi"

Chu Tự cười nói:

“Không biết chúng ta còn có thể gặp nhau mấy lần.

Lúc sau, Liễu Chính cõng cô bé rời đi, cô bé này tên Liễu Tình.

Chu Tự đưa mắt nhìn theo bọn họ rời đi.

Rất nhanh sau lưng đã truyền đến âm thanh nhưng lần này lại là tiếng khóc.

Quay đầu nhìn lại Chu Tự mới phát hiện đó chính là lễ tang của Liễu Chính.

Một cảm giác khó hiểu cứ quấy nhiễu tâm tư hắn, vừa mới nói còn có thể gặp vài lần nữa, ai biết chớp mắt một cãi đã là vĩnh viễn rồi.

Đối mặt với sự tiếp đón của Liễu Thư, Chu Tự nhẹ giọng nói:

“Cha ngươi ra đi có nhẹ nhàng không?"

“Nhẹ nhàng, chỉ tiếc mỗi không thể gặp lại tiên sinh.

Liễu Thư đáp.

“Đừng lo, ta vẫn luôn đi trên con đường này, giờ cũng có thể tiễn biệt hắn.

Chu Tự nhẹ giọng nói.

1161 chữ

Chương 1154: Nhân Sinh

Lễ tang qua đi, Chu Tự lại nghe thấy âm thanh vui vẻ.

Quay đầu nhìn lại mới thấy vợ chồng Liễu Thư đã tạm biệt con gái.

Mắt người phụ nữ ngấn lệ nhưng lại chẳng nói thành lời.

Lúc sau nàng xuất giá, rời đi.

Chu Tự mỉm cười với vợ chồng Liễu Thư.

Lại tiếp tục tiến bước.

Lần này hắn lại nhìn thấy một phụ nhân dẫn theo đứa trẻ đi cạnh hai cụ lão.

“Về sau con gái sẽ chăm sóc các người.

Chu Tự nhìn mấy người rồi lại nhìn ông cụ kia.

“Tiên, tiên sinh?"

Liễu Thư trông thấy Chu Tự thì kích động nói:

“Nhiều năm vậy rồi, lại có thể gặp được ngài, phong thái của tiên sinh vẫn như trước.

“Đúng vậy, thời gian của ta chậm hơn ngươi, chúng ta đã bao lâu không gặp rồi?"

Chu Tự có phần cảm khái hỏi.

“18 năm, suốt 18 năm"

Liễu Thư kích động không thôi:

“Ta còn nghĩ đời này sẽ giống cha, không thể gặp lại ngài. Lần này, hẳn là vĩnh biệt rồi nhỉ? Con đường của tiên sinh còn dài, ba đời nhà ta cũng chỉ có thể chứng kiến một đoạn đường ngắn của tiên sinh"

“Đúng vậy, chỉ là một phần trên con đường của ta, nhưng lại mang đến cho ta đong đầy cảm xúc"

Chu Tự cười nói, cuối cùng hắn nói:

“Muốn vào thành sao?"

“Ừm, rời xa quê cũ rồi”Liễu Thư đáp. “Cũng tốt"

Chu Tự gật đầu.

Sau đó lại nhìn bọn họ rời đi.

Lần này quả thực là vĩnh biệt.

Bởi Chu Tự nhìn thấy cuối đường.

Phía trước là một thảm cỏ.

Đường đất, dừng lại trước thềm cỏ.

Lại đi lên vài bước liền hoàn toàn rời khỏi cuộc đời của bọn họ.

“Ngươi có thể lĩnh hội được nhân sinh là gì không?"

Một giọng nói mờ ảo lọt vào tai Chu Tự.

Im lặng một hồi, Chu Tự lắc đầu.

Hắn không thể lĩnh hội được, Vừa mới nhìn thấy chỉ có sinh ly tử biệt.

Sống hay chết, hợp rồi tan.

“Vậy thì ngươi đã chuẩn bị để nhìn nhân sinh chưa? Dưới thiên hạ này vốn không có đường, người đi nhiều thì đường mới xuất hiện. Tất cả đều từ không đến có, lại từ có thành không"

Sau giọng nói mờ ảo, Chu Tự cảm thấy cảnh tượng quanh mình đang không ngừng bổ khuyết.

Mặt cỏ, triền núi, thành trấn.

Giống như cả thế giới đều được khắc ra.

Một cô bé lay lay thi thể thối nát trên mặt đất rồi nói:

“Cha, cha ơi, ngươi tỉnh lại đi. Tiểu Dược đói rồi.

Chu Tự thấy nàng thì nhíu mày.

Hắn đi về phía trước, thời gian cứ như đã trôi qua hai ngày.

“Cha, trái cây này, Tiểu Dược nhặt được trái cây này, ngươi đừng ngủ nữa, dậy ăn trái cây đi mà"

Cô bé ăn quả rồi đẩy quả đến người trước mặt.

Chu Tự lại tiến lên hai bước.

Lúc này quần áo trên người Tiểu Dược có chút tàn tạ.

“Cha ơi, côn trùng ở trên người ngươi rồi, cha, ngươi mau đứng lên đi, ngươi sắp bị sâu ăn rồi.

Lần này nàng khóc thành tiếng, dường như rất sốt ruột.

Lại tiến lên 1 bước.

Một người già giúp chôn thi thể rồi đưa Tiểu Dược đi.

Thấy các nàng rời đi, Chu Tự cũng đi lên theo.

Lần này hắn đi vào một khoảng sân, dường như thời gian đã rất lâu rồi.

Tiểu Dược ở trong sân cười giúp nhặt rau, còn giúp nấu cơm.

“Bà nội ơi, gần đây ta giúp giặt đồ, đợi ta tiết kiệm đủ tiền sẽ mua cho ngươi một bộ quần áo mới” Nàng cười nói.

Chu Tự lại đi thêm một bước.

Lần này hắn thấy Tiểu Dược kích động cầm tiền chạy vào sân.

“Bà nội, ta góp đủ tiền rồi"

Nàng không nghe thấy tiếng đáp lại thì lập tức nói:

“Bà nội ơi?"

Kẽo kẹt.

Cửa vừa mở ra, nàng đã thấy một người nằm đó.

Phịch một tiếng, tiền xu rơi xuống đất.

Nàng vội chạy tới, nhỏ giọng nói:

“Bà nội"

Một lúc sau.

Chu Tự nghe thấy tiếng gào khó thương tâm.

Chứng kiến hết thảy, Chu Tự lại cất bước đi.

Lần này hắn trông thấy Tiểu Dược đi làm, sau khi về, gian nhà yên ắng.

Trong đêm đen chợt có người xông vào bắt người đi.

Có người phát hiện cũng có người không để ý.

Chu Tự muốn ngăn lại nhưng vừa bước một bước đã tới một hậu viện.

Trong sân, Tiểu Dược đang không ngừng giặt quần áo.

“Nhanh lên, mua ngươi về ngươi còn nên vui đi, hôm nay mà không làm xong thì đừng hòng được ăn cơm.

Một phụ nhân trung niên hung ác doạ dẫm.

“Ta, ta biết rồi"

Tiểu Dược gật đầu, cố gắng giặt hết quần áo.

Thấy vậy Chu Tự lại bước thêm một bước.

Lần này Tiểu Dược đã biến thành một thiếu nữ 14 – 15 tuổi, nàng cẩn thận cất một đồng tiền.

“Tiết kiệm thêm mấy năm nữa ta có thể tự chuộc thân rồi.

Nàng nhỏ giọng tự nói còn như có ý cười.

“Tiểu Dược đi làm đi"

Bên ngoài có người hô lên.

“Tới ngay đây.

Tiểu Dược đáp lại.

Chu Tự lại bước lên trước một bước.

Hắn xuất hiện trong hậu viện, hắn trông thấy một người phụ nữ dẫn người đi vào.

“Hôm nay trong phủ có trộm, bị trộm mất một ít tiền, có phải các ngươi làm không? Thẳng thắn sẽ được khoan hồng"

Mấy người Tiểu Dược đứng thẳng không dám lên tiếng.

“Tìm đi?

Người phụ nữ hét lên.

Lục soát một hồi, một túi tiền được đưa đến trước mặt người phụ nữ đó.

“Đây là của ai?"

Giọng nói của người phụ nữ lạnh lẽo.

“Của ta"

Tiểu Dược cả người lạnh toát.

“Của ngươi?"

Người phụ nữ lạnh lùng nhìn Tiểu Dược:

“Đây là trong phủ, tuổi còn nhỏ thế mà đã biết ăn cắp. Đánh cho ta"

“Không phải, không phải đâu, đây là do ta tiết kiệm được.

Tiểu Dược muốn giải thích.

Nhưng mà không có tác dụng, roi vọt không ngừng quất lên cơ thể nàng.

Chu Tự cau mày sau đó lại đi lên một bước.

Lần này Tiểu Dược đứng trước đại môn.

Có một nam tử thân mình gầy yếu đứng trước nàng, hắn thấy Tiểu Dược tươi cười rạng rỡ.

“Ta, ta đưa đồ ăn, giúp, giúp ngươi chuộc thân, ngươi muốn, muốn sống cùng ta không?"

Hắn lắp bắp nói.

Căng thẳng lại sợ sệt.

Nghe thấy lời này Tiểu Dược kinh ngạc ra mặt, gương mặt hơi đỏ lên, sau đó nàng gật đầu liên tục.

1129 chữ

Chương 1155: Nhân Sinh

Chu Tự lại đi lên một bước, hắn phát hiện là ngày bọn họ thành hôn, chỉ là không có hồng trang, không người chứng kiến.

Chỉ có một đôi nến đỏ.

Nhưng bọn hắn đều vô cùng vui vẻ, giống như nhân sinh viên mãn.

Chu Tự đứng tại đó, cuối cùng cũng bước thêm bước nữa.

Lúc này bên cạnh bọn họ đã có thêm một bé trai, trên lưng Tiểu Dược còn đang cõng một đứa.

Bọn họ đang ngồi tính tiền.

“Sắp, sắp đủ"

Gương mặt cha đứa bé ngập tràn ý cười, nói:

“Tích, tích thêm một năm nữa, chúng, chúng ta có thể mở sạp bán hàng, rồi, sau đó bán mì kiếm tiền, sẽ, sẽ sống tốt thôi"

Tiểu Dược cũng cười, tay nghề của bọn hắn rất tốt, chỉ còn thiếu một cửa hàng nữa thôi.

Mấy năm kiếm tiền, cuối cùng cũng sắp có được gian hàng của mình rồi.

“Ta lại giúp người ta giặt quần áo, cứ vậy thì sẽ nhanh đủ tiền thôi"

Tiểu Dược cười nói.

“Đừng, đừng để mệt quá, ta có, có sức mà"

Cha đứa trẻ chân thành nói.

Chu Tự nhìn thấy tất cả, hắn lại đi thêm một bước.

Lần này là Tiểu Dược đang ở nhà giúp người ta giặt quần áo.

Hai đứa trẻ đã lớn hơn một chút, chúng đều đang chơi đùa ở bên cạnh.

Đột nhiên một vị phụ nhân chạy vào, bối rối nói:

“Mẹ Thiết Trụ ơi, xảy ra chuyện lớn không hay rồi.

Lòng Tiểu Dược thầm quặn lên, vội hỏi:

“Xảy ra chuyện gì vậy?"

“Cha Thiết Trụ, hắn, lúc hắn đưa đồ ăn đụng phải lão gia trong phủ, đã, đã bị đánh chết rồi"

Vẻ mặt phụ nhân sợ hãi.

Tiểu Dược hơi kinh ngạc, nàng lập tức chạy ra ngoài.

Thuận tiện nhờ người tới giúp trông con.

Chu Tự cũng bước lên theo.

Lần nữa xuất hiện là lúc Tiểu Dược đang quỳ gối trước mặt lang trung:

“Đại phu à, ta xin ngươi, hãy cứu chồng ta. Tiền của ta cho ngươi hết, cho ngươi hết, ta không cần nữa. Ngươi cứu hắn đi, ta chỉ cần cứu hắn thôi, ta không cần gì hết. Cầu xin ngươi, cầu xin ngươi.

“Đừng như vậy mà, thực sự ta hết cách rồi, ngươi hãy đi mời cao minh khác đi.

Đại phu lắc đầu rồi lách mình rời đi.

“Đừng đi, xin ngươi, hãy cứu chồng ta, ai đó tới cứu hắn đi"

Tiểu Dược khóc lớn.

Chu Tự nhìn người đàn ông hấp hối trên giường, lần đầu tiên hắn lên tiếng:

“Ta có thể cứu hắn không?"

“Ngươi có thể cứu được mấy người?"

Giọng nói hư ảo lại truyền đến:

“Đây chỉ là một vài người trong nhân sinh, thứ ngươi thấy chỉ là hình ảnh thu nhỏ của bọn hắn.

“Sao lại muốn cho ta nhìn thấy?"

Chu Tự hỏi.

“Muốn có bảo tàng phải nhìn thấy ngọt bùi đắng cay khắp nhân gian. Ngươi cũng có thể quay đầu, từ bỏ bảo tàng. Nhưng cho dù ngươi xem hay không xem thì cuộc đời của bọn hắn cũng không thể thay đổi.

Giọng nói mờ mịt có chút cảm khái:

“Đây chính là nhân sinh, bọn hắn chỉ có thể chấp nhận, cho dù có đau khổ hơn.

Chu Tự im lặng, bước đi bước cuối cùng.

Lần này điều hắn nhìn thấy chính là Tiểu Dược vì vất vả quá độ mà ngã khuỵ.

Cuộc đời ngắn ngủi của nàng cứ vậy mà kết thúc.

Chu Tự lại cất bước, lần này hắn nhìn thấy một cậu bé bò ra từ trong đống xác chết.

Hắn lợi dụng lòng tốt của mọi người, bắt ép phụ nữ trẻ con để uy hiếp người khác, ức hiếp những người tay trói gà không chặt, thế nhưng luồn cúi trước cường quyền.

Chu Tự thấy hắn ta như vậy thì chỉ muốn tiễn hắn lên đường.

Một người mới xuất hiện đằng sau, lần này là một người hiền lành bảo sao nghe vậy, cuối cùng cả đời hắn không làm bất kỳ chuyện xấu nào, thế nhưng cuộc sống đâu có tha cho hắn.

Chịu không biết bao khổ cực.

Sau hắn, Chu Tự đụng phải một người đàn ông bình thường.

Xuất thân bình thường, năng lực bình thương, cưới vợ cũng rất bình thường.

Cuộc sống của hắn yên bình, không sóng to gió lớn.

Xem hết cuộc đời của hắn, mặc dù hắn rất bất mãn của đời bình thường của bản thân nhưng quả thực lại là người sống hạnh phúc nhất.

Sau đó, Chu Tự gặp được một người giàu có, nửa đời trước cửa hắn phong quang vô hạn, tuổi già gia đạo sa sút, nghèo rớt mùng tơi.

Không biết bao lâu sau, Chu Tự đã chứng kiến vô số cuộc đời của con người, hắn nghiêm túc xem hết của từng người.

Bạn bè của bọn hắn, người thân của bọn hắn, hắn đều đang chứng kiến.

Có đắng có ngọt, có vui có buồn, nhưng niềm vui chiếm rất ít, mà lại có một số người không biết trân trọng niềm vui. Thứ còn lại không phải khổ thì là buồn. Bọn họ muốn dành phần lớn thời gian ở nơi này, nhưng lại không trân trọng niềm vui. Cuộc sống bình yên chỉ trong chốc lát, hàng ngày luôn có việc vụn vặt. Lúc này, Chu Tự đi về vùng bùn đất ban đầu nhất, lần này hắn không chê bỏ như trước đó. Trên đường hắn lại gặp hai cha con, nhưng không phải là cha con Liễu Chính.

“Tiên sinh đi đường ư? Trời nắng gắt, có cần mũ rộng vành không?"

Thanh niên trẻ hỏi.

Chu Tự nhìn hắn, mỉm cười nói:

"Cam on."

“Tiên sinh khách sáo rồi"

Thanh niên vui vẻ nói:

“Tiên sinh thích nó, đó là vinh dự của ta.

“Không"

Chu Tự lắc đầu nói:

“Phải là ngược lại, có thể gặp được các ngươi là vinh hạnh của ta.

Vừa dứt lời, Chu Tự khiêm tốn nói:

“Tại hạ Chu Tự, trong lúc mơ hồ từng gặp được một vài bạn tốt trên con đường này, không thể trò chuyện vui vẻ với họ, thực sự nuối tiếc.

“Có thể trở thành bạn tốt của tiên sinh, vậy chắc chắn không phải là người bình thường phải không?"

Người đàn ông ngưỡng mộ nói.

Chu Tự lắc đầu, sau đó cầm mũ rộng vành ôn hòa nói:

“Chúng ta cũng là bạn, không phải ư?"

Người đàn ông vô cùng kinh ngạc, sau đó vui vẻ nói:

“Đó là vinh hạnh của tại hạ.

1078 chữ

Chương 1156: Nguyên Mẫu Kho Báu

“Ta đi đây"

Chu Tự cười đi về phía trước.

“Tiên sinh"

Người đàn ông lớn tiếng gọi phía sau:

“Sau này còn gặp nhau không?"

“Có duyên đương nhiên sẽ gặp, nếu không gặp."

Chu Tự quay đầu nhìn họ nói tiếp:

“Vậy thì coi như lần này là lần gặp mặt cuối cùng, từ biệt vui vẻ, mong hai vị giữ gìn sức khỏe"

“Mong tiên sinh giữ gìn sức khỏe.

Người đàn ông cung kính nói.

Chu Tự cười vang rời đi, hắn bước ra một bước trực tiếp đến tận cuối con đường.

“Ngươi lại đến nơi này, vậy thì vẫn là câu hỏi đó, người có thể hiểu được cuộc sống là gì không?"

Âm thanh mơ hồ ập đến.

Lần này Chu Tự không do dự:

“Không thể, cuộc sống của người khác, làm sao ta hiểu được? Ta chỉ có thể buồn khi họ buồn, vui khi họ vui.

Làm sao hiểu nỗi khổ của họ, niềm vui của họ? Làm sao cảm nhận được như chính bản thân họ, cuối cùng ta cũng không phải là bọn họ.

“Được, chuẩn bị sẵn sàng chưa? Đi chứng kiến nguyên mẫu của kho báu.

Khi âm thanh mơ hồ truyền đến, trời đất biến đổi, năm tháng dao động. Lập tức trên bầu trời xuất hiện hào quang cung điện giống như Thần Minh hiện thế. Lần này vùng đất rộng lớn xung quanh xuất hiện nhiều sông núi và đất nước thành thị hơn. Thế giới dường như trở nên hoàn chỉnh hơn.

“Nguyên mẫu của kho báu?"

Chu Tự vô cùng bất ngờ, sau đó bước ra một bước. Lần này hắn vẫn xuất hiện trong thôn trang, nhưng lần này người hắn nhìn thấy không phải là bé gái, mà là cậu bé.

“Cha, mẹ, các ngươi thả cha mẹ ta ra, thả ra.

Một cậu bé lớn hơn gào lên. Hắn đuổi theo một đám người mặc giáo phục. Bọn họ bắt rất nhiều người đi ra khỏi thôn.

“Mau về đi, về đi, chăm sóc đệ đệ của ngươi"

Lúc này một phụ nữ lo lắng nói.

“Đại Sơn, nhớ kỹ phải trông coi đệ đệ của ngươi, cũng phải chăm sóc tốt bản thân"

Một người đàn ông dặn dò.

“Cha, mẹ"

Cậu bé lớn hơn vươn tay ra hét lên.

Ầm!

Lúc này một cái chân trực tiếp dẫm lên cậu bé dưới đất.

“Loài người ngu xuẩn, không cần vội, đợi ngươi lớn lên, ngươi cũng sẽ được đi"

“Cha, mẹ"

Hắn bị dẫm dưới đất, nhìn về phương xa. Cậu bé sợ hãi rơi nước mắt.

“Có thể hy sinh cho chủ của ta, đó là vinh hạnh của các ngươi.

Nói xong, người đàn ông quay người bỏ đi. Lúc này cậu bé bị dẫm đứng lên, hắn nhìn chằm chằm nơi xa, cắn răng không bật khóc, nhưng trong mắt hắn dường như tràn đầy hận thù. Hắn nhìn mãi tận cuối con đường, dường như mong chờ cha mẹ trở về. Cho đến khi mặt trời xuống núi, đệ đệ hắn mới tóm cánh tay của hắn nói:

“Ca, ta đói rồi"

Lần này cậu bé tên Đại Sơn mới bật khóc. Hắn ôm đệ đệ bật khóc lớn tiếng.

Ngày hôm sau, hắn nói với đệ đệ:

“Tiểu Sơn, ngươi nhớ ở nhà ngoan ngoãn, ca ra ngoài kiếm tiền mua đồ ăn cho ngươi, ngươi không được ra ngoài, biết chưa?"

Sau khi chắc chắn đệ đệ sẽ không ra ngoài, Đại Sơn đi ra khỏi cửa, nhưng vừa đi ra, hắn lại đi về. Sau khi tìm được một con dao trong bếp, mới hài lòng rời đi.

Chu Tự cất bước đi theo. Hắn không cảm thấy lần này khác lần trước ở chỗ nào. Đại Sơn chỉ là một cậu bé, không có khả năng kiếm ăn. Cuối cùng hắn tìm được nửa cái màn thầu bị dẫm nát, sau khi ăn vỏ ngoài bị bẩn, hắn tiếp tục tìm thứ khác. Hắn tìm được hai miếng thịt ở nhà hàng xung quanh. Hắn mừng rỡ đặt vào trong màn thầu rồi đi về nhà. Về đến nhà, hắn gọi mấy tiếng nhưng không có ai trả lời. Nhất thời hắn hoảng hốt: “Tiểu Sơn, ngươi ở đâu?"

Hắn tìm khắp các cửa trong nhà đều không có. Lúc này hắn đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào.

“Người đâu, có người cướp trẻ con rồi.

Nghe vậy, Đại Sơn mau chóng chạy ra ngoài. Hắn nghĩ đến hậu quả xấu, vừa tức giận vừa hối hận, không nên để đệ đệ ở nhà một mình. Khi chạy ra ngoài, phát hiện một người đàn ông lực lưỡng đá bay một phụ nữ. Sau đó tóm một đứa bé định bỏ đi.

“Đứng lại"

Đại Sơn gầm lên.

"Ừm?"

Một gã lực lưỡng tóm bé gái nhìn Đại Sơn nghi hoặc nói:

“Ngươi gọi ta?"

“Đệ đệ của ta đâu?” Đại Sơn hỏi.

“Đệ đệ của ngươi?"

Gã lực lưỡng cười lạnh lùng nói:

“Tại sao ta phải nói với ngươi?"

Đại Sơn trực tiếp lây dao ra, tức giận nói:

“Đệ đệ của ta đâu?"

“Nhóc con, ngươi to gan thật đấy? Muốn chết hả?"

Gã lực lưỡng ném cô bé trong tay đi, xông thẳng về phía Đại Sơn.

Thấy đối phương xông lên, Đại Sơn cầm con dao ngắn hơi run run, sợ hãi theo bản năng. Nhưng rất nhanh hắn nắm chặt con dao, ánh mắt trở nên lạnh lùng, xông lên. Hắn lại gần gã lực lưỡng, nhìn chằm chằm vào động tác của hắn, khi đối phương ra tay bèn né tránh. Sau đó đâm một đao vào cổ của đối phương.

Phụt!

Máu tươi chảy ra!

Ầm!

Trong lúc hoang mang, Đại Sơn bị đánh bay đi. Nhưng người đàn ông kia cũng rơi đập xuống đất giãy dụa. Đại Sợn đứng lên, đi đến trước mặt người đàn ông, nghiêm giọng nói:

“Đệ đệ của ta đâu?"

Người đàn ông lực lưỡng hoảng sợ nhìn cậu bé, hắn cảm thấy mình sắp chết, không thể tin nổi mình lại chết ở nơi này. Lúc này bốn người chạy đến, nhìn thấy tên lực lưỡng bị giết, chúng đều tức giận xông tới.

Chụ Tự nhìn thấy Đại Sơn đó rút dao đứng lên, khoảnh khắc đó bóng hình của hắn hình như thay đổi.

1075 chữ

Chương 1157: Sẽ Thế Nào?

Chuyển cảnh.

Toàn thân Đại Sơn đầy máu, bốn thi thể nằm dưới đất.

“Đệ đệ của ta đâu?"

Không ai trả lời hắn.

Cùng lúc đó, một ông lão đi đến, hắn nhìn chằm chằm Đại Sơn, trong mắt mang theo niềm vui:

“Hạt giống tốt, cuối cùng đời ta cùng tìm được hạt giống tốt. Rõ ràng còn là cậu bé, chưa từng tu luyện, mà đã tiến vào trạng thái luyện khí.

“Ngươi biết đệ đệ ta ở đâu ư?"

Đại Sơn hỏi.

“Ta biết hắn bị bắt đến chỗ nào, nhưng không biết hắn còn ở đó không, ta đưa người đến đó?"

Ông lão cười hỏi. Sau đó Đại Sơn đi lên núi theo ông lão. Trên đường họ gặp một số người muốn ra tay, toàn bộ đều bị ông lão giết chết nhẹ nhàng như gió mây, giơ tay là giết. Rất nhanh họ đã giết lên đến đỉnh núi, nhưng cho dù họ giết hết tất cả, vẫn không tìm thấy cậu bé bị bắt đến đây. Hỏi những người bị bắt, mới biết cậu bé đã bị đưa đi, không biết là đi đâu.

“Xem ra không tìm được đệ đệ của ngươi rồi, nhưng ngươi muốn bái ta làm thấy không?"

Trên đỉnh núi, ông lão hỏi.

“Bái ngươi làm thầy?"

Đại Sơn chân thành nói:

“Như vậy có thể tìm được đệ đệ của ta không?"

“Có thể"

Ông lão cười nói.

“Chỉ cần ngươi đủ mạnh, thậm chí có thể lật tung cả khoảng trời này “Ngươi có thể dạy ta cái gì?”Đại Sơn hỏi.

“Tu chân, dạy ngươi nắm chắc sức mạnh của trời đất, bước trên con đường thuộc về mình.

Ông lão nghiêm túc nói. Đại Sơn chỉ suy nghĩ một lát, quỳ xuống dập đầu bái sư.

"Ha ha ha."

Ông lão cười lớn ha ha.

“Tốt, đồ nhi ngoan. Đúng rồi, ngươi có tên không?"

“Ta tên là Đại Sơn.

Đại Sơn trả lời.

“Đại Sơn? Đây là tên thật của ngươi à?"

Ông lão hỏi.

“Cha mẹ gọi ta như vậy, họ nói ta có tên chính Đại Sơn suy nghĩ một lúc nói:

“Cha ta nói ta họ Chu, tên chỉ có một chữ Nhiên. Ta tên là Chu Nhiên Khoảng ba giờ tại Trấn Thanh Bắc, Chu Nhiên quét dọn vệ sinh phòng bếp, định nghỉ một lúc, năm sáu giờ lại quét dọn tiếp. Chỉ là khi quét dọn hắn đột nhiên ngẩn người, không khỏi nhìn ra bên ngoài.

“To gan như vậy ư?"

Hắn không khỏi cảm khái.

“To gan cái gì?"

Liễu Nam Tư đi vào, vừa hay nghe thấy.

“Trí giả đã đành, tên nhóc vừa biết trộm đồ vừa biết lừa người sao cũng tham dự vào?"

“Tham dự vào cái gì?"

Liễu Nam Tư tỏ vẻ mặt thắc mắc.

“Có hai kẻ liên thủ phục chế đạo của ta, tuy chỉ là bề ngoài, nhưng đúng là đã làm như vậy. Ta rất hiếu kỳ họ lấy dũng khí ở đâu ra?"

Chu Nhiên cầm dao thái gom rác xung quanh vứt vào thùng rác.

“Đám người trí giả cũng không phải kẻ ngốc, chắc chắn có chuyện gì khiến ngươi không nổi giận.

Liễu Nam Tư nói.

“Ta xem xem rốt cuộc họ muốn làm gì?"

Chu Nhiên chém mạnh dao lên thớt. Bỗng nhiên, một số hình ảnh từ trong hư không truyền đến. Một lát sau, hắn cau mày nói:

“Quét dọn vệ sinh đi “Đó là cái gì?"

Liễu Nam Tư lại tỏ vẻ mặt hiếu kỳ.

“Họ lại tập trung tất cả đạo trên thế gian"

Chu Nhiên kinh ngạc.

“Họ muốn làm gì?"

Liễu Nam Tư hiếu kỳ.

“Không biết, nhưng ta nhìn thấy con trai của ngươi trong đó.

Chu Nhiên không vui nói:

“Hắn vốn không hiểu, lãng phí.

“Không hiểu?"

Liễu Nam Tư suy nghĩ một lát nói:

“Ta nghe nói chiến lực của con trai vượt qua nhất phẩm rồi. Ấy thế mà không có dấu vết của đạo?"

Hai người cũng không biết có chuyện gì, tóm lại nuôi con trai lớn đến từng này, thực sự cũng không hiểu hắn. Hắn nói hắn học võ, đang định lấy võ nhập đạo.

“Ngươi nói xem nếu con trai ngộ đạo thì sẽ thế nào?"

Liễu Nam Tư hiếu kỳ. Chu Nhiên không trả lời, bởi vì hắn không biết.

“Bỗng nhiên ta hơi lo lắng, với kiểu ảo tưởng sức mạnh của hắn, liệu có ngộ ra, trên trời dưới đất chỉ mình ta độc nhất.

Liễu Nam Tư lại bỗng lo lắng.

Chu Nhiên:

"..."

Tại Hậu Sơn của Thiên Vân Đạo Tông.

“Đúng là hiếm có"

Tô Trần uống trà tỏ ra kinh ngạc.

“Cái gì hiếm có?"

Liễu Bắc Uyên đang pha trà. Đặt chén trà xuống, Tô Trần mới lên tiếng:

“Hình như Chu Tự đang ngộ đạo.

“Chẳng phải hắn là nhất phẩm rồi sao? Còn ngộ đạo làm gì?"

Liễu Bắc Uyển tỏ vẻ mặt ngạc nhiên.

“Hắn chưa có đạo"

Tô Trần trả lời.

Liễu Bắc Uyển tỏ vẻ mặt kinh ngạc:

“Tại sao nhất phẩm lại không có đạo?"

Theo bình thường, tiến vào tam phẩm thì phải bắt đầu cảm ngộ đại địa, lựa chọn một con đường thuộc về mình. Đại đao tam thiên đều quy về một mối, nhưng mỗi người khác nhau. Mỗi một người đều có đạo ý, đạo khư, đạo tâm. Như vậy mới có cơ hội nhảy vọt thoát khỏi phẩm cấp, đạt đến nhất phẩm, sao có thể không có đạo? “Không biết, nhưng Ma Chủng của hắn tăng lên tam phẩm là vì ma đạo chân ý, chứ không phải đạo của bản thân hắn. Còn về thực lực nhất phẩm đó, ta cũng không hiểu"

Tô Trần rất bất lực.

Liễu Bắc Uyển:

Nàng lại thở dài một hơi, sau đó nói:

“Ta nhớ con gái bằng tuổi Chu Tự phải không? Một người nhất phẩm, một người lục phẩm. Tại sao khoảng cách lớn đến vậy?"

“Đương nhiên con gái phải so với con gái, so với Tiểu Nguyệt đi... Nghĩ kỹ lại, con gái ít hơn Tiểu Nguyệt một phẩm, mà lại còn nhỏ hơn mấy tuổi, rõ ràng so sánh được.

Tô Trần lạc quan nói.

Liễu Bắc Uyển:

"..."

Nghĩ như vậy thì cũng không tệ, đột nhiên nàng hơi hiếu kỳ.

1095 chữ

Chương 1158: Trộm Đạo

“Nếu Chu Tự đã không có đạo, vậy với độ tuổi của hắn, thêm trải nghiệm của hắn, có thể ngộ đạo không? Ta cảm thấy hắn rất vô tư, người khác rất sợ Cự Phách Ma Đạo thì hắn không sợ, mà lại sợ tỷ của ta"

“Không biết, ai dám đưa ra kết luận? Cũng không biết tại sao hắn mạnh như vậy"

Tô Trần nói.

Liễu Bắc Uyển nhất thời cũng không thể nói gì, chỉ có thể xem sau đó.

“Chu...Chu Nhiên?

Chu Tự đứng trên ngọn núi tỏ vẻ mặt kinh hãi. Nếu hắn không nhớ nhầm, cha hắn cũng tên là Chu Nhiên phải không?

“Đây là cha của ta? Còn cậu bé mất tích là Nhị thúc?"

Chu Tự khó mà tin nổi, hắn chưa từng nghĩ là thế này.

“Cũng có nghĩa là, bây giờ ta đang xem những chuyện từng xảy ra trước đây? Không phải hư ảo. Họ đều là người sống sờ sờ, trải qua cuộc đời thuộc về mình. Hoặc là bi thảm, hoặc là hạnh phúc, hoặc là bình yên.

Nhớ lại khổ nạn của những người đó, hắn hơi khó chịu, hắn có lòng giúp đỡ, nhưng lại bất lực.

“Vậy những người bị thần sứ đưa đi, thực ra là ông nội bà nội?"

Chu Tự không hiểu, tại sao lại để hắn nhìn thấy những việc này, việc này có liên quan gì đến kho báu? Nhưng hắn rất hiếu kỳ, Nhị thúc đã đi đâu. Sau đó hắn bước ra một bước, đến trước một con thuyền. Lúc này không biết đã mấy ngày trôi qua. Một người trung niên bay xuống, hắn đứng ở đó, dường như hòa hợp với trời đất. “Trời và người hợp nhất? Rất giống, nhưng không phải, kém xa

Nhị thúc, chỉ là thần"

Người trung niên giết chết người canh gác, sau đó đưa đám trẻ trên thuyền đi, đáng tiếc bản thân họ cũng không biết nhà ở đâu. Cuối cùng hắn có lòng tốt giao đám trẻ cho tông môn nào đó. Trong lúc đó hắn nhìn một cậu bé mơ hồ, hơi ngạc nhiên.

“Ngươi tên gì?"

Người trung niên nhẹ giọng hỏi.

“Tiểu, Tiểu Sơn Tiểu Sơn nhìn người trung niên, đột nhiên không còn sợ hãi, hắn cảm thấy yên tâm một cách kỳ lạ. Trong phút chốc tiến vào trạng thái ngưng thần.

Thấy vậy, đồng tử của người trung niên co lại, đầu tiên là chấn hãi, sau đó là vui mừng, rồi ngửa cổ lên trời hét dài.

“Trời cũng giúp ta, trời cũng giúp ta, ha ha ha!"

Lúc sau, người trung niên mới bình tĩnh lại, nghiêm túc nói:

“Tên thật của ngươi là gì?"

“Tên thật?"

Tiểu Sơn tỏ vẻ mặt mơ hồ.

Sau đó hắn đột nhiên nghĩ đến điều gì, lấy mảnh gỗ treo trên người ra.

“Đây là ca ca cho ta Tiểu Sơn nói.

Nhận lấy mảnh gỗ, người trung niên nhìn qua, phát hiện bên trên viết một chữ Trần.

“Cái tên rất hay, cha mẹ ngươi là người có học?"

Người đàn ông trung niên nghi hoặc nói:

“Ngươi họ gì?"

Tiểu Sơn tỏ vẻ mặt khó hiểu.

“Vậy theo họ của ta thì thế nào? Họ Tô, sau này ngươi tên là Tô Trần Người đàn ông trung niên cười nói.

Chu Tự nhìn tất cả, lập tức hiểu ra, thì ra cha và Nhị thúc tách nhau ra như vậy. Họ của Nhị thúc cũng có được như vậy. Sau này Nhị thúc vẫn luôn dùng họ Tô. Chu Tự không nghĩ nhiều nữa, bước ra lần nữa.

Lần này hắn nhìn thấy cha, lúc này cha hắn đã mười mấy tuổi, đang tu luyện thuật pháp. Ông lão ở một bên hướng dẫn. Luyện đến cuối cùng, Chu Nhiên dừng lại.

“Có gì không đúng à?"

Ông lão cười hỏi.

“Không hợp với ta lắm"

Chu Nhiên nghiêm túc nói, sau đó hắn chỉ về ông lão nói:

“Sư phụ, ta muốn xuống núi.

“Được"

Ông lão gật đầu. Không có chút lo lắng nào, dường như ông lão có đủ lòng tin với đồ đệ này của mình.

Chu Tự nhìn Chu Nhiên xuống núi. Lần này xuống núi, Chu Tự đi theo một đoạn đường, hắn nhìn thấy cha đến thần điện xa xôi.

Sau khi xem trang phục của người bên trong thần điện, hắn lại rời đi. Chu tự đi theo, không biết đã qua bao nhiêu năm. Hắn phát hiện cha chưa từng nói, chưa từng tu luyện, vẫn luôn nắm con đạo trong tay. Không biết tại sao, hắn cảm thấy con đao này xuất hiện thay đổi. Không biết bao lâu, có lẽ đã qua mười năm. Có lẽ là mười lăm năm. Cuối cùng Chu Nhiên dừng lại ở một thần điện. Chu Tự phát hiện, trang phục của thần sứ ở thần điện này giống trang phục của đám người đã bắt ông nội bà nội đi.

Chu nhiên đi vào trong. Thần điện này không nhỏ, bên trong có không ít người.

“Ngươi là ai?"

Có người ngăn Chu Nhiên lại.

“Ta muốn gặp quản sự ở đây của các ngươi.

Chu Nhiên bình tĩnh nói.

“Nơi này là thần điện, không phải là nơi tiện dân như ngươi có thể bước vào, cút ra.

Tín đồ thần điện lạnh giọng nói.

Chu Nhiên bước vào một bước, đưa tay tóm cổ của đối phương. Rắc một tiếng, ném thi thể sang một bên. Hắn bước rất vững chắc, khi hắn bước vào, Chu Tự có một cảm giác, tuy chỉ có một mình, nhưng lại mạnh hơn hàng trăm hàng ngàn đại quân.

Có người giết người ở thần điện, lập tức dọa sợ rất nhiều người, sau đó có người vây đến. Chu Nhiên nhìn họ, bình thản nói:

“Quản sự của các ngươi đâu?"

“Ngươi là ai?"

Một người trung niên đi ra. Trên người hắn có ánh sáng của Thần Minh.

“Ta muốn hỏi ngươi hai chuyện Chu Nhiên nhìn đối phương nói:

“Các ngươi bắt người đi, những người đó đã đi đâu?"

“Chết rồi"

Người đàn ông trung niên lạnh giọng nói.

“Chuyện cuối cùng, nơi này là thần điện của thần nào?

Chu Nhiên hỏi.

“Hỗn xược"

Một vị thần sứ nổi giận nói:

“Chủ của ta là Thần Bách Thú, há lại để tiện dân như ngươi sỉ nhục?” “Thần Bách Thú? Ta biết rồi"

Chu Nhiên gật đầu, không nói nhiều thêm.

1119 chữ

Chương 1159: Lật Trời

“Ngu dốt ngông cuồng"

Người trung niên rất tức giận, đang định ra tay hạ gục Chu Nhiên, nhưng Chu Nhiên nhanh hơn họ một bước.

Keng!

Ánh đao lóe lên, sau đó Chu Nhiên quay người bỏ đi trong ánh mắt sợ hãi của tất cả mọi người:

“Bắt đầu từ hôm nay, sẽ là thời gian đếm ngược Thần Bách Thú nghênh đón cái chết.

Chu Nhiên bỏ đi, tất cả thần sứ đều chết, thần điện sập đổ theo đó. Chu Tự biết, hôm nay là ngày Thần Minh bá đạo bắt đầu sụp đổ. Hắn đi theo cha, không bao lâu hắn xuất hiện trên một ngọn núi.

“Sư phụ, ta về rồi.

Chu Nhiên quỳ trước mặt ông lão nói.

“Tu luyện tiếp không?"

Ông lão hỏi:

“Tu luyện tiếp” Chu Nhiên gật đầu.

Chu Tự cứ nhìn mãi, hắn tưởng rằng kho báu chính là chứng kiến cha tu luyện, rồi học tập theo. Nhưng hắn nhanh chóng phát hiện không phải, việc tu luyện đều bị bỏ qua.

Lại mấy năm trôi qua, Chu Tự nhìn thấy cha lại xuống núi. Sau khi xuống núi, hắn vẫn không tu luyện, chỉ không ngừng tìm kiếm thần điện. Lần này hắn đã tiêu diệt mười tòa thần điện. Tám tòa trong đó là Thần Bách Thú, hai tòa là Thần Trật Tự.

Mỗi một lần, hắn chỉ tung ra một đao, có nghĩa là những người đó không xứng với nhát đao thứ hai của hắn.

Xong xuôi hắn lại trở về. Đi đi về về tổng cộng trải qua mười hai lần. Lần sau giết nhiều hơn lần trước, phía sau hắn cũng bắt đầu có người đuổi theo. Chu Tự nhìn thấy một người toàn thân mặc giáp, là ma sát. Chu Tự nhớ hắn, đã từng nghe hắn kể chuyện ở Thực Vi Thiên Thành. Không ngờ hắn theo cha sớm như vậy. Lần này Chu Tự phát hiện cha tiến vào trạng thái kỳ lạ, khí tức trên người có thay đổi lớn. Theo kinh nghiệm của hắn, tu vi hiện giờ của cha chắc hẳn là nguyên linh tứ phẩm, nhưng không biết tại sao cha không có nguyên linh.

Lúc này Chu Nhiên gặp được sư phụ. Hắn yên tĩnh đứng đó, ông lão nhìn về phía chân trời, thở dài một tiếng:

“Ngươi tìm được con đường của mình chưa?"

"Ừm."

Chu Nhiên gật đầu:

“Muốn đi theo con đường nào?"

Ông lão hỏi.

Hiện giờ, Chu Nhiên đã có sự uy nghiêm, chỉ là không thể hiện uy nghiêm trước mặt sư phụ. Hắn trầm mặc một lúc nói:

“Ta không cần xác định đi con đường nào. Con đường của ta luôn ở dưới chân ta, ý của ta sớm đã truyền khắp bốn phương. Ý của đại đạo, khư của đại đao, tâm của đại đạo, ta đã có từ lâu, hiện giờ chỉ thiếu một bước tập trung lại. Những nơi ta đi qua, trấn áp tất cả, chỗ nào ta ở, vô địch thế gian.

“Tốt!"

Ông lão mỉm cười nói:

“Đi đi, đi con đường của ngươi, cả ma đạo đều sẽ nghe theo hiệu lệnh của ngươi.

Chu Nhiên gật đầu, quay người rời đi. Lần này Chu Tự nhìn thấy mỗi một bước cha bước đi, khí thế đều xuất hiện thay đổi kinh thiên. Con đường như hắn đi qua, hàng vạn sinh linh đều né tránh, cỏ cây cúi rạp, tựa như tôn giả trên thế gian này, vượt trên tám phương. Cự Phách Ma Đạo, bắt đầu leo lên đỉnh.

Chu Nhiên đi về phía ngọn núi, còn dưới ngọn núi, có các tu sĩ ma đạo đứng đó. Lúc này, họ nhìn thấy khí tức của Chu Nhiên thăng hoa, sinh ra đạo ý. Ý của hắn cuốn trôi tám phương “Bắt đầu từ hôm nay, ta muốn cả thời đại này đều nghe thấy giọng của ta, nhìn thấy bóng hình ma đạo.

Chu Tự nhìn cha, trong phút chốc hắn cảm thấy thật ngầu. Lúc này, ma đạo bắt đầu xuất hiện từ trong một góc, để lại tên trong thời đại. Nhưng Thần Minh không quá để tâm.

Chu Tự cứ vậy nhìn cha ngưng tụ đạo khư, sinh ra đạo tâm. Sau đó hắn không hiểu nữa, chỉ biết lần này cha lại đến từ biệt.

“Ngươi muốn xuống núi à?"

Lần này ông lão đã rất già. Ông lão đã không xuống núi từ lâu, chỉ yên tĩnh chờ đợi.

“Ừm, xuống núi, giết thần Chỉ mấy chữ ngắn gọn đã khiến ông lão kích động vạn phần, dường như đợi cả đời, cuối cùng đã đợi được ngày hôm nay.

“Sư phụ còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, ngươi đã nói gì không? Ngươi nói chỉ cần đủ mạnh, thì có thể lật cả bầu trời này. Ta vẫn luôn ghi nhớ. Cho nên ta muốn bắt đầu lật bầu trời này.

Ngày Chu Nhiên xuống núi, ông lão tiễn hắn xuống núi. Chu Tự đi phía sau hắn, xúc động kỳ lạ, dường như người muốn giết thần là hắn. Không những vậy, còn có rất nhiều người ma đạo đi theo, dường như tất cả mọi người đều muốn chứng kiến cảnh tượng chuyển sang thời đại khác. Giết thần! Thần Minh đã thống trị họ rất nhiều năm sắp bị kéo xuống thần đàn.

Chu Nhiên không đợi bất kỳ ai, hắn bước một bước biến mất giữa trời đất. Chu Tự cũng bước ra một bước. Liền sau đó, trong hư không, một vị Thần Minh nhìn chằm chằm người trước mặt, tỏ vẻ mặt sợ hãi. Hiện giờ cơ thể hắn tàn phế, khí tức hư yếu. Còn người đàn ông trước mặt hắn, vô cùng uy nghiêm, khí tức toàn thân như mặt trời ban ngày. Nhìn thấy hắn, dường như nhìn thấy hai chữ vô địch, không thể chiến thắng. Hắn đi con đường vô địch, hành đạo vô địch, trấn áp trời đất.

“Loài người, ngươi muốn đối đầu với Thần Minh ư?"

Thần Bách Thú nổi giận nói.

“Không đủ rõ ràng à?"

Chu Nhiên bước ra một bước, ma đạo lướt qua, đầu của Thần Bách Thú bay lên.

“Ngươi cho rằng giết ta có tác dụng không? Quyền hạn của ta bất diệt, mãi mãi không chết"

Thần Bách Thú cười lạnh lùng nói:

“Người vốn không hiểu thần là gì?

“Người đang nói xóa bỏ những thứ này ư?"

Chu Nhiên khẽ động đạo, chém lướt xung quanh. Lúc này quyền hạn xung quanh vỡ vụn, tan rã, trở về với trời đất.

1076 chữ

Chương 1160: Đạo Của Mỗi Người

“Làm sao có thể? Tuyệt đối không thể nào! Không."

Trong sợ hãi, Thần Bách Thú cảm nhận quyền hạn vỡ vụn tan rã, còn hắn bị giết hoàn toàn. Cuối cùng chết hẳn trong nỗi sợ hãi. Thần Minh ngã xuống.

Đây là lần giết thần đầu tiên của tu sĩ loài người, cũng là lần đầu tiên cả loài người nghiền áp Thần Minh chỉ với sức mạnh của bản thân. Sau khi quyền hạn biến mất, các quyền hạn Thần Minh hội tụ đến, hình thành làn sóng biển bảy sắc bao trùm Chu Nhiên.

Chu Nhiên đứng trong hư không ngẩng đầu nhìn qua, vẻ mặt bình tĩnh, không hề hoảng sợ.

“Loài người, ngươi dám giết thần?"

Từ trong sóng biển bảy sắc truyền ra giọng nói.

“Tại sao ta không dám?"

Chu Nhiên đáp lại.

“Thời đại Thần Minh, khí thế bừng bừng, tất cả những người có ý đồ ngăn cản khí thế này đều chết, ngươi cảm thấy ngươi có thể thay đổi tất cả không?"

Sóng biển bảy sắc lại khinh thường nói.

Nghe vậy, Chu Nhiên khẽ cười, ý vô địch lan rộng:

“Thần Minh? Khí thế bừng bừng? Ta khinh! Kể cả người đi trước đã chết, kể cả thiên đao đã mất, kể cả một mình ta đối diện với các Thần Minh, ta vẫn có thể chém hết cổ kim tương lai chỉ với một thanh ma đao"

Vừa dứt lời, Chu Nhiên bước ra một bước, rút đao, vung lên, chém Thần Minh.

Ầm!

Đao ý cuồn cuộn, phá vỡ hư không, chém vỡ quyền hạn. Sóng biển bảy sắc bị chém ra một khẽ hở. Ánh sáng trên trời cao chiếu xuống. Một đao chém lộ thiên quang.

Ngàn năm u tối liền bừng sáng.

“Thời đại Thần Minh, do ta kết thúc"

Giọng của Chu Nhiên chấn động trời đất...

Chu Tự nhìn bóng hình trong hư không, cảm thấy chấn hãi. Máu nóng trên người dường như được điều động, hắn muốn một bước đặt chân lên trời, trấn áp bát hoang. Những nơi hắn có mặt đều vô địch thế gian, tất cả kẻ địch như chó gà, chính là niềm tin này, niềm tin vô địch.

Theo dõi cuộc đời của người đàn ông trước mắt, Chu Tự chỉ có thể hình dung bằng hai chữ vô địch. Thời niên thiếu hắn cầm đao giết địch, thời thiếu niên hắn coi thường cường giả xung quanh, lúc thành niên thì hắn thể hiện tài năng. Khi hành tẩu thiên hạ bắt đầu có người đi theo. Thực lực của hắn khiến vô số người khuất phục. Sau khi tiếp xúc đại đạo, con đường của hắn ở dưới chân, ý của hắn chấn động bốn phương. Lời của một mình hắn hiệu lệnh tất cả ma tu. Vô số cường giả phải ngước nhìn hắn, còn hắn cũng trở thành chỗ dựa tinh thần cho tất cả ma tu. Một lời của hắn, cả thiên hạ đều lắng nghe. Tu hành đại đạo bắt đầu từ dưới chân, con đường vô địch do hắn mở ra. Kể cả đối trực diện với các Thần Minh, hắn vẫn vô địch thế gian.

Hồi lâu, Chu Tự cũng chìm trong cảm giác này, Con đường vô địch, đạo vô địch, niềm tin vô địch. Đây chính là Cự Phách Ma Đạo, Tịnh Thần Chu Vương.

Trước đây, trong mắt Chu Tự, Cự Phách Ma Đạo chỉ là một đầu bếp. Tuy bây giờ vẫn là một đầu bếp, nhưng trước nay chư từng nghĩ lại uy nghiêm như vậy, lợi hại như vậy. Hắn ở trong giới tu chân, còn quá trẻ, ít kiến thức, ít trải nghiệm. Không hiểu mọi thứ trên thế gian, cũng không nhìn thấu bản chất của tất cả mọi việc. Đợi cảnh tượng biến mất, cảm giác này cũng dần dần lắng dần.

Hôm nay hắn mới hiểu, cảnh tượng mà mình nhìn thấy khi học Thí

Thần Nhất Đao Trảm là cảnh tượng cha đối trực diện với các thần, chỉ là không biết lĩnh ngộ ra nhất đao này từ lúc nào.

Thiên đạo là thanh đao nào, hắn cũng không thể biết được. Nhưng cha thực sự không có được. Bây giờ không biết đã có được hay chưa.

“Sau đó thì sao?"

Trong lúc hiếu kỳ, Chu Tự bước lên trước một bước. Nhưng hình ảnh hiện ra không phải là cha hắn, mà là một người đàn ông trung niên dẫn theo một cậu bé đi trong rừng cây, chính là Tô Trần đã bắt đầu ghi nhớ chuyện.

“Nhảy đến chỗ Nhị thúc rồi.

Xem nhiều như vậy, hắn cũng không biết cha và Nhị thúc nhận nhau lúc nào. Hơn nữa ông nội bà nội cũng không xuất hiện nữa. Với tính cách của cha, chắc chắn sẽ đi tìm họ. Cuối cùng Thần Bách Thú vẫn chết, cho thấy tất cả đều không có cơ hội cứu vãn. “Sư phụ, chúng ta phải đi đâu?"

Tô Trần nhìn rừng cây hỏi.

“Không đi đâu hết, đi đến đâu thì đến đó"

Người đàn ông trung niên mỉm cười nói. Tô Trần như hiểu mà như không hiểu, nhưng không hỏi nhiều. Sau đó Chu Tự nhìn thấy họ đến qua rừng cây, đến bên hồ, nhìn qua sông núi, ngắm thảo nguyên vô tận, hiểu sự tuyệt vọng trên sa mạc, leo lên ngọn núi nguy nga, cảm nhận sóng biển cuồn cuộn. Tô Trần lớn dần, hắn chưa từng tu luyện, chỉ đang ngắm nhìn tất cả mọi vật giữa trời đất. Chu Tự cũng đang ngắm vùng trời này, dường như đi trên con đường Nhị thúc đã từng đi. Lập tức hắn cảm thấy trong lòng rộng lớn vô biên, trong đó có núi sông đại địa, có đại dương mênh mông. Cảm giác thật kỳ điệu. Cùng với thời gian trôi, Chu Tự thấy trên người Nhị thúc xuất hiện một số thay đổi, dường như bắt đầu hòa hợp với trời đất. Năm đó người trung niên mới cười nói:

“Hôm nay vi sư dạy ngươi tu luyện.Tô Trần gật đầu, không buồn không vui. Sau đó Chu Tự nhìn thấy Nhị thúc tiến vào trạng thái tu luyện, hòa hợp với sông núi, giao thoa với trời đất, cộng hưởng với sa mạc, cộng tồn với biển lớn.

1105 chữ

Chương 1161: Không Học Được

Hôm nay, người trung niên dẫn Tô Trần lên ngọn núi. Tô Trần đang ngắm phong cảnh dưới núi, đột nhiên bị nhắc nhở.

“Đừng cúi đầu, đừng nhìn xuống dưới núi, ánh mắt của ngươi không nên chỉ nhìn xuống núi"

“Vậy ta phải nhìn cái gì?"

Tô Trần hỏi.

Người trung niên giơ tay chỉ lên bầu trời.

“Ngắm trời ư?"

Tô Trần hỏi.

“Đây là mê chướng, không phải bầu trời, mà là..."

Người đàn ông trung niên vô cùng cảm khái nói:

“Là một bầu trời sao. Vi sư dẫn ngươi đi ngắm sao sớm rộng lớn vô biên, sau này ngươi sẽ hiểu, trời là gì, đất là gì, từ đó đạt đến trình độ mà vi sư thiết tha mơ ước, trời và người hợp nhất. Trình độ của vi sư dừng tại đây, không thể cao hơn nữa, nhưng ngươi thì có thể.

“Sư phụ, tại sao chúng ta không đi đến nơi đông người?"

Tô Trần hiếu kỳ hỏi.

“Còn chưa đến lúc, bây giờ ngươi vẫn chưa thể tiến vào thế gian. Nhưng tiến vào thế gian là con đường ngươi phải đi"

Người đàn ông trung niên nói.

Tô Trần gật đầu. Hắn ngắm nhìn bầu trời sao, trong mắt dường như có dấu tích của trời. Sau đó Chu Tự thấy người đàn ông trung niên dẫn Nhị Thúc bay về phía trời cao, đi tìm hiểu dáng vẻ của “trời”.

Bầu trời sao rộng lớn, vạn cổ vô cương. Chu Tự càng nhìn càng kinh ngạc, hắn cảm thấy biển sao còn hoành tránh rộng lớn hơn thần bí hơn, động lòng người hơn hắn tưởng.

Không biết qua bao nhiêu năm, Tô Trần đã có thể tự đi trong bầu trời sao. Hắn đã tốn mấy chục hơn trăm năm, ngắm nhìn vô số phong cảnh. Trên người hắn dần dần xuất hiện trạng thái khác, hòa hợp với xung quanh, cộng hưởng với vạn vật. Cuối cùng hắn dừng bước chân, quay đầu nhìn con đường lúc đi đến, nói:

“Sư phụ, ta cảm thấy ta đến lúc tiến vào thế gian rồi"

Người đàn ông trung niên gật đầu, không nói nhiều thêm. Tô Trần bước quay lại, trong phút chốc, họ về đến ngọn núi trước đó. Tô Trần nhìn xuống núi mỉm cười nói:

“Sư phụ, ngươi nhìn xuống dưới có cảm giác gì?"

“Nhân gian khổ cực?"

Người trung niên nói.

Tô Trần lắc đầu cười nói:

“Là con người, một cảm giác ta cũng là con người. Trời cuối cùng vẫn là trời, con người cuối cùng vẫn là con người. Muốn trời và người hợp nhất, không thể chỉ con người đi hòa hợp với trời, có lúc phải để trời đến hòa hợp với chúng ta.

“Để trời đến hòa hợp với chúng ta ư?"

Người trung niên chấn hãi.

“Đúng thế, hiểu biết của bản thân không thể sánh kịp với trời, tinh thần của bản thân ở dưới trời, làm thế nào để giao lưu với trời, làm thế nào để trời và người hợp nhất? Ta chưa từng so sánh trải nghiệm với người khác, nhưng những điều ta học không thể yếu hơn trời, như vậy mới có tư cách đồng hành với trời, giao lưu với trời, hợp nhất với trời"

Tô Trần bước lên một bước, đến trời cao. Hắn quay đầu nhìn sư phụ nói:

“Ta đã biết chỗ ở của huynh trưởng từ bầu trời, ta phải đi giúp hắn.

“Huynh trưởng của ngươi ư?"

Người đàn ông trung niên tỏ vẻ mặt hiếu kỳ.

“Ừm, là lãnh đạo ma đạo, bây giờ hắn đã bắt đầu ảnh hưởng đến thời đại. Ta cũng phải gia nhập thế gian này, thời đại mới bắt đầu, phải có ta Tô Trần mỉm cười nói.

“Cự Phách Ma Đạo?"

Người đàn ông trung niên không thể tin nổi. Hắn đã từng nghe đến danh hiệu của đối phương, tuy rất lâu rồi...Nhưng sự tồn tại của người đó thực sự khiến người ta cảm thấy như được có cuộc sống mới. Sau đó hắn dồn sức chú ý vào thời đại mới. Hắn hơi chấn hãi:

“Thời đại mới sao?"

“Đúng thế, thời đại mới"

Tô Trần quay đầu nhìn về phía trước, bước ra một bước. Lúc này hào quang trời đất cuồn cuộn, sấm sét vô tận mở đường cho hắn.

“Sư phụ, ta đã là trời, ta đã là pháp.

Trời và người hợp nhất.

Người đàn ông trung niên ngẩn người. Một lúc lâu sau, hắn ngửa cổ lên trời cười lớn.

“Trời và người hợp nhất, trời và người hợp nhất, ta đã đúng, ta đã đúng, ha ha ha!"

Chu Tự nhìn Nhị thúc rời đi, hắn nhìn thấy trời đất cộng hưởng với Nhị thúc, vạn pháp tôn sùng Nhị thúc.

Đây chính là đạo của Nhị thúc.

Vận dụng nhật nguyệt, cùng trời đất lập công.

Lấy thân phận của con người, để trời hòa hợp với hắn.

Nhìn Nhị thúc, Chụ Tự cảm nhận được đạo hoàn toàn khác với cha. Một sự bình lặng trong lòng, hiểu biết về trời đất. Chu Tự đứng tại chỗ, trải nghiệm con đường này. Hắn muốn thử trời và người hợp nhất, phát hiện mình không làm được, không thể giao lưu với trời.

Tự cười chế giễu, Chu Tự bước ra một bước. Kết thúc lần này, hắn không chắc chắc tiếp sau đó phải xem cái gì. Hắn nhanh chóng đến một sân viện.

Đây là một khu nhà ở có môi trường rất tốt, vừa nhìn là biết khu nhà giàu. Lúc này một người đàn ông trung niên đang luyện quyền trong sân, phía sau hắn là một bé trai và một bé gái. Bé gái xem có chút không hiểu, bé trai xem mà mắt sáng lên, dường như có thể hoàn toàn hiểu được quyền pháp này.

Chu Tự nhìn họ, không hiểu lần này nhân vật chính là ai. Sau đó hắn bắt đầu nhìn người đàn ông đánh quyền. Đường quyền không nhanh, nhưng lại có khí thế. Một lúc sau, hắn dừng lại nhìn hai người phía sau:

“Hai các ngươi đã học được chưa?"

“Sư phụ, khó quá, đây là đẳng cấp nào chứ? Ta không học được, ngươi đặc biệt dạy cho sư huynh phải không?"

Cô bé bất mãn nói.

“Nói bừa"

Người đàn ông trung niên cười nói:

“Làm sao vi sư lại thiên vị chứ? Nghê Nhi đứng tức giận, ta bảo sư huynh ngươi dạy ngươi"

1117 chữ

Chương 1162: Người Thứ Ba

Sau đó người đàn ông trung niên nhìn cậu bé nói:

“Cảnh Sơn, mau dạy sư muội ngươi đi.

“Cha, đó là đồ đệ của cha, không phải đồ đệ của ta"

Cậu bé tỏ ra bất mãn.

Chu Tự hơi ngạc nhiên, Cảnh Sơn? Hình như sư phụ của hắn tên là Lý Cảnh Sơn, cũng có nghĩa là lần này xem sư phụ ngộ đạo? Còn cô bé bên cạnh sư phụ, là sư nương? Hình như sư nương tên là Hồng Nghê.

Rất trùng khớp. Chu Tự cũng không ngạc nhiên, nếu đã có Tịnh Thần Chu Vương và Đại Đạo Tô Tôn, vậy thì đương nhiên không thể thiếu Liệt Dương Lý chủ. Sau đó hắn yên lặng nhìn, muốn xem xem sư phụ đi con đường nào.

Sau khi oán trách hai câu, Lý Cảnh Sơn bắt đầu diễn võ. Tuy hắn còn nhỏ, nhưng quyền pháp của hắn rất linh động, có chất riêng của mình, dường như hắn đã lĩnh ngộ được quyền ý. Người đàn ông trung niên nhìn càng vui mừng. Sau khi Hồng Nghe học được đại khái, thì muốn ra ngoài chơi, nhưng bị từ chối.

“Cảnh Sơn không thể ra ngoài, cũng không thể để người khác gặp được.

Người đàn ông trung niên nói.

“Tại sao?"

Hồng Nghệ không hiểu.

“Vì hắn khác biệt, một khi thể hiện tài năng, sẽ gây ra họa sát thân"

Người đàn ông trung niên cúi mặt nói.

Sau đó Chu Tự nhìn thấy sư phụ vẫn đang học quyền, hắn chưa từng đi ra hỏi sân viện, cũng không vội muốn ra ngoài. Hắn không ngừng tu luyện, không ngừng luyện quyền.

Sau khi bước ra một bước, Chu Tự phát hiện cảnh tượng đã thay đổi. Lý Cảnh Sơn và Hồng Nghệ đã mười ba mười bốn tuổi, hai người đang luyện quyền trong viện. Đột nhiên một ông lão xông vào, trực tiếp kéo hai người đi ra bên ngoài.

"Di mau."

Đúng lúc Lý Cảnh Sơn đang định hỏi chuyện gì thì ầm một tiếng. Phía trước bị nổ lớn, sức mạnh cường mạnh hủy diệt tất cả.

“Nhà họ Lý sỉ nhục Thần Minh, phản nghịch chủ của ta, tội không thể tha, ban chết!"

“Buồn cười, muốn đổ tội cho người khác, không lo thiếu chứng cớ, nhà họ Lý ta đâu dễ để các ngươi làm càn"

Người đàn ông trung niên xông ra, tất cả người nhà họ Lý phản công. Còn bên này, ông lão đưa hai cô cậu bé bỏ chạy. Nhưng một thần sứ hạ xuống, mang theo ánh sáng Thần Minh.

Ầm!

Sức mạnh cường mạnh gào thét.

“Muốn chạy hả?"

Ông lão kinh hãi, nhưng không dám dừng lại, một khi dừng lại sẽ không đi được nữa. Đúng thời khắc quan trọng, một thanh niên xông đến, ngăn chặn sự tấn công cường mạnh này. Ầm một tiếng, cơ thể hắn bị tổn thương, nhưng vẫn đứng lên vững vàng. Lúc này hắn nhìn chằm chằm thần sư, không quay đầu, chỉ thấp giọng nói:

“Trần bá, mau chạy đi.

Trần bá không nói gì, đưa người nhanh chóng bỏ đi. Lúc này thanh niên trẻ không nói thêm gì, mà xông vào thần sứ.

Lý Cảnh Sơn được kéo đi lại ngẩn người nhìn phía trước, đó là huynh trưởng của hắn. Hắn nhìn chằm chằm đối phương, muốn lên giúp, cùng lúc đó hắn nhìn thấy thần sứ đó lướt quyền hạn qua, sau đó huynh trưởng của hắn đầu lìa khỏi xác. Lý Cảnh Sơn nhìn thấy cảnh này, trong phòng chấn hãi, sau đó nổi giận, mặt trừng to. Nhưng không chỉ vậy, hắn phát hiện người của nhà họ Lý đều bị giết, từng người ngăn chặn đám người xông đến.

Tỷ tỷ, đường huynh, đường muội, thúc thúc, ba bá, sư huynh sư tỷ của hắn, còn cả mẹ ruột của hắn, đều bị giết trước mắt hắn.

“Không, buông ta ra, buông ta ra.

Lý Cảnh Sơn lập tức mất lý trí, hắn giãy dụa điên cuồng, không ngừng hét lớn:

“Buông ta ra, buông ta ra, để ta đi giết bọn chúng. Buông ta ra.

Giọng của hắn đầy tức giận và tuyệt vọng.

“Thiếu gia, lão gia đã dặn ta, cho dù có chết cũng phải đưa ngươi đi"

Trần bá không quay đầu, mà dùng hết sức lực đưa Lý Cảnh Sơn bỏ chạy. Lúc này Lý Cảnh Sơn không thể nghe lọt lời nào. Hắn điên cuồng giãy dụa, thậm chí đôi mắt còn chảy máu, hét lớn buông ta ra.

“Sư huynh, đừng như vậy"

Hồng Nghe tóm Lý Cảnh Sơn khóc thút thít nói. Nàng thường nghe sư phụ nói, sư huynh là hy vọng của nhà họ Lý, là hy vọng của thời đại này, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện.

Ầm!

Đột nhiên tiếng gió gào thét, một quyền đánh mở thần quang. Sau đó bên trong truyền ra giọng nói vang vọng:

“Ta có một quyền có thể chấn hãi nhật nguyệt, nhìn kỹ đây"

Ba chữ cuối cùng vô cùng vang vọng, dường như đang nói với người nào đó. Lúc này trời đất chấn rung, đạo ý lan rộng. Dường như trời đất đang chúc mừng người đầu tiên lấy quyền nhập đạo.

Chu Tự vừa nhìn đã có cảm giác này.

Sau đó hắn nhìn thấy một người đàn ông dùng tính mạng thi triển quyền pháp, dường như muốn để người ở xa xa nhìn rõ. Quyền có thể chấn động trời đất, có thể trấn áp tám phương, có thể chém trời đất. Lúc này Lý Cảnh Sơn há to miệng, cực kỳ đau lòng khiến hắn không thốt ra lời. Khoảnh khắc cuối cùng, hắn nhìn thấy sư phụ ngã xuống.

Chu Tự ngẩn người nhìn tất cả, tuy từng nghe Đại thần không gian thời gian nói đến, nhưng chưa từng hiểu, thì ra sư phụ có thù lớn với Thần Minh. Thở dài một tiếng, Chu Tự bước về trước. Lần này hắn nhìn thấy Trần bá đưa người quỳ trước một đạo nhân tóc bạc trắng.

“Lý gia chủ, ông ta..."

Đạo nhân thở dài một tiếng không nói gì.

“Xin đạo trưởng thu nhân hai đứa bé này.

Trần bá thở nặng nề, dập đầu mạnh.

“Được, để ở chỗ ta đi?

Đạo nhân thở dài một tiếng, gật đầu đồng ý. Trần Bá vui mừng, ngày hôm sau hắn cũng không thể dậy nữa. Hắn chạy thục mạng cả đoạn đường, bị thương nặng, có thể cố gắng trụ đến đây đã là kỳ tích rồi.

1081 chữ

Chương 1163: Thiên Vân Đạo Tông

Đạo nhân lại thở dài một tiếng. Sau đó hắn cho hai người Lý Cảnh Sơn thời gian một tháng, như vậy đỡ hơn nhiều. Lúc này Lý Cảnh Sơn chỉ muốn luyện quyền. Nhưng hôm nay đạo nhân không cho hắn luyện quyền. “Đi thôi, đưa các người đi nhận một sư muội, tháng trước đã muốn nhận nó rồi, bị các ngươi làm lỡ. Tuy Thiên Vân Sơn chúng ta hơi nhỏ, nhưng cũng có không ít người, sau này chỉ trông mong vào các ngươi. Hồng Nghê hơi hiếu kỳ, tiểu sư muội trông như thế nào?

Sau đó họ đến một thôn làng. Một cô bé năm sáu tổi được ông lão đưa đến. Cô bé có đôi mắt to tròn, linh động, sau khi gặp hai người liền gọi ngọt ngào:

“Sư huynh, sư tỷ.

Chu Tự nhìn đối phương, nghĩ ra cô bé là ai rồi.

Nhạc mẫu đại nhân.

Đây cũng là lần đầu tiên Chu Tự biết ba ngươi sư phụ trở thành huynh muội như thế nào. Hồng Nghê nhìn cô bé, không nhịn được véo má cô bé.

“Ta tên là Hồng Nghê, sư huynh ngươi tên là Lý Cảnh Sơn, ngươi tên là gì?"

“Tiểu Thúy"

Cô bé cười nói.

“Cái tên này..."

Hồng Nghê nhìn sang sư phụ nhà mình.

“Muốn đổi thì đổi đi"

Đạo nhân nói. “Vậy sau này gọi là Tiểu Kính được không?"

Hồng Nghê hỏi, Tiểu Thúy hếch cằm, tỏ vẻ bất mãn.

Chu Tự đột nhiên nghĩ đến bức ảnh hồi nhỏ của Thu tỷ, hình như hơi giống nhạc mẫu. Chu Tự bước ra một bước, nhìn thấy sư phụ đứng trước núi, hắn không ngừng luyện quyền. Mỗi một quyền đều mang theo khí chất.

Mỗi một quyền đều đánh về phía núi, nhưng lại không đánh lên núi.

Có lúc hắn sẽ đi hỏi chuyện tu luyện của sư phụ hắn, nhưng hắn chưa từng tu thuật pháp. Ngược lại là Hồng Nghê và Tiểu Kính đang tu luyện thuật pháp. Hôm nay, Tiểu Kính chạy đến, cô bé cầm chiếc gương nói: “Sư tỷ sư huynh, các ngươi xem chiếc gương này có quái vật.

Nghe xong, Hồng Nghê và Lý Cảnh Sơn đều kinh hãi. Sau đó đi đến xem chiếc gương, phát hiện Tiểu Kính dùng thuật pháp để lại hình ảnh cô bé làm mặt quỷ.

Thấy họ bị mắc lừa, Tiểu Kính tiên tử phá lên cười. Lý Cảnh Sơn khẽ cau mày, vẻ mặt nghiêm túc.

“Sư huynh việc gì phải nghiêm túc như vậy, các ngươi cả ngày không thích cười, ta lo các ngươi nghĩ không thông suốt, chọc cho các ngươi vui thôi mà.

Tiểu Kính tiên tử ấm ức nói. Lý Cảnh Sơn và Hồng Nghê đều ngẩn người. Sau đó Tiểu Kính lại làm mặt quỷ với bọn họ, phá lên cười chạy đi. Lý Cảnh Sơn và Hồng Nghê cũng phải bất lực. Nhưng bị Tiểu Kính nói như vậy, hai người họ mới cảm thấy mình vẫn luôn chìm trong quá khứ.

Chu Tự nhìn thấy hình như tâm thái của sư phụ đã bắt đầu thay đổi, quyền pháp cũng thay đổi theo, thỉnh thoảng cũng nở nụ cười. Lần này Chu Tự vẫn nhìn thấy sư phụ đang luyện quyền, còn sư nương và nhạc mẫu nói chuyện ở một bên.

“Sư tỷ, lúc nào thì ngươi kết hôn với sư huynh?"

Tiểu Kính hiếu kỳ hỏi.

“Thêm vài năm nữa đi"

Hồng Nghê trả lời.

Tiểu Kính gật đầu rồi nhỏ tiếng nói:

“Sư tỷ, ngươi mang thai chưa? Ta thấy ngày nào ngươi cũng ở cùng sư huynh, có phải sắp mang thai rồi không?"

Hồng Nghe tỏ vẻ mặt đầy dấu hỏi, sau đó giải thích:

“Không phải cứ ở bên nhau thì sẽ có thai, ngươi còn nhỏ, không hiểu.

“Ta hiểu"

Tiểu Kính nghiêm túc nói:

“Ta hiểu, ta hiểu hết.

Hồng Nghê:

"..."

Chu Tự cảm thấy đúng là Thu tỷ bị sư phụ nàng làm hư rồi.

Thời quan trôi qua rất nhanh. Thiên Vân Sơn cũng vẫn không tăng thêm đệ tử. Hôm nay, Lý Cảnh Sơn đứng trước núi, không luyện quyền. Lúc này, khí huyết trên người hắn bắt đầu sôi sục, khí thế vĩ đại, sững sững hiện ngang, dường như một mình hắn còn lớn hơn cả ngọn núi này.

“Có thắc mắc gì ư?"

Đạo nhân đi đến hỏi.

“Trước khi chết cha ta lấy quyền nhập đạo, quyền có thể chấn động thiên địa, trấn áp tám phương. Ta nhìn thấy rất rõ ràng, nhưng ta cảm thấy không đủ?

Lý Cảnh Sơn đưa tay sờ ngọn núi trước mắt nói:

“Quyền như vậy, tuy uy lực khổng lồ nhưng không đủ để phá núi. Ta muốn giác ngộ ra quyền phá núi thực sự"

“Phá núi?"

Đạo nhân nghi hoặc.

“Đúng, phá núi mở ra ngọn núi của thời đại này.

Ánh mắt Lý Cảnh Sơn trở nên kiên định.

Nghe vậy, đạo nhân chấn hãi. Hôm nay cuối cùng hắn cũng hiểu nhà họ Lý đang bảo vệ cái gì. Hy vọng của tương lai.

Lý Cảnh Sơn đứng trước núi không biết bao nhiêu lâu. Cho đến hôm đó, trên trời đổ mưa, nước mưa rơi xuống người hắn bắt đầu bốc hơi. Khí huyết trên người hắn như biển, khí thế hừng hực, một niềm tin không hề sợ hãi xuất hiện trong hắn, hắn bao dung chúng sinh, ôm trọn thiên địa. Sau đó hắn bước ra một bước, dường như gánh vác trách nhiệm nặng nề của thời đại trên vai.

Hắn nắm chặt nắm đấm, tung ra một quyền.

Ầm!

Ngọn núi trước mặt bỗng ầm ầm đổ sập vỡ tan. Ánh sáng xuyên qua nước mưa chiếu lên người hắn. Vĩ đại, huy hoàng. Đạo ý lan rộng theo đó.

Lúc này đạo nhân xuất hiện bên cạnh hắn, tỏ vẻ mặt kinh hãi.

“Sư phụ"

Lý Cảnh Sơn nhìn đạo nhân bên cạnh, nghiêm túc nói:

“Chúng ta mở rộng thu nhận đệ tử đi, thu nhận những người có chí trong thiên hạ. Sau này chúng ta đổi tên, Thiên Vân Đạo Tông. Vì chúng ta của thời đại này, đi tranh giành một tương lai"

Đạo nhân ngẩn người nhìn đệ tử trước mắt, cuối cùng gật đầu mạnh:

“Sau này Thiên Vân Đạo Tông giao cho con đấy.

1120 chữ

Chương 1164: Khuyết Điểm

Sau đó Chu Tự nhìn thấy người tu chân bắt đầu tiến vào Thiên Vân Đạo Tông, dưới sự dẫn dắt của Lý Cảnh Sơn, đọ sức với thiên sứ, đối kháng với Thần Minh. Hắn gánh vác thiên hạ, chỉ cần người bình thường tiến vào phạm vi Thiên Vân Đạo Tông, thì sẽ nhận được sự che chở của Thiên Vân Đạo Tông. Sau này rất nhiều người nghe danh mà đến, gia nhập Thiên Vân Đạo Tông.

Trong một lần Lý Cảnh Sơn đọ sức với Thần Minh, sau khi đánh bại đối phương, danh tiếng của Thiên Vân Đạo Tông vang dội đến mức chưa từng có. Rất nhiều người đều nhìn thấy giới tu chân khởi sắc.

Lý Cảnh Sơn đứng trên không trung, khí huyết như biển cả, bóng hình như mặt trời nóng rực. Quyền đánh tám phương, Thần Minh bại lui.

Nhìn sư phụ, Chu Tự cảm nhận được đại nghĩa, hoàn toàn khác với cha và nhị thúc. Hắn gánh vác sự sống chết của người dân trong thời đại, dẫn dắt tất cả mọi người mở ra thời đại. Chính đạo lãnh đạo, thời đại này có danh vọng nhất.

Nhìn bóng hình sư phụ, Chu Tự nhớ lại cuộc đời sư phụ. Con đường hắn đi đều là chính đạo, Gánh vác thời đại, lòng hướng về thiên hạ.

“Cha, nhị thúc, sư phụ, ba người đi ba con đường khác nhau. Nhưng bọn họ có cùng một mục tiêu, đều muốn thay đổi thời đại.

“Chỉ là không biết các chư thần lụi tắt sẽ diễn ra như thế nào. Gánh nặng trên vai sư phụ, chắc chắn phải cân nhắc được mất, nhị thúc thì trời và con người hợp nhất, thuận theo tự nhiên. Chỉ có cha không kiêng sợ gì, không biết lúc đó hắn nghĩ thế nào” Chu Tự bước ra một bước, lần này hắn lại nhìn thấy cha vẫn đang ở trong núi, phía trước vẫn là ông lão. Nhưng khí tức yếu ớt, sắp qua đời.

“Không cần để tâm, vi sư đã sống rất lâu rồi. Cứ tưởng rằng có thể kiên trì đến ngày con lật mảnh trời này, không ngờ đã đánh giá cao bản thân.

Ông già cười nói.

“Sư phụ còn bao nhiêu ngày nữa?"

Chu Nhiên hỏi.

“Tám ngày nữa.

Ông lão trả lời.

“Được, sư phụ nhĩn kỹ đây, bảy ngày, ngươi sẽ nhìn thấy chư thần ngã xuống"

Chu Nhiên khí thế ngút trời, đại đạo trấn áp thiên địa.

Hắn quay người định rời đi:

“Sư phụ, ngươi nhìn kỹ đây, sau bảy ngày, trời đất này sẽ không còn Thần Minh. Bảy ngày này sẽ là thời kỳ chư thần hoàng hôn. Tuần này, diệt trừ tất cả Thần Minh trong thiên hạ"

Lúc này trời đất ầm ầm. Chu Nhiên bước đi trên bầu trời, rất nhiều người ma đạo đi theo. Thời đại mới chiến tranh, vang danh ngay lúc này.

Chu Tự ngẩn người, có cảm giác anh hùng nổi giận vì hồng nhan. Dám ngạo mạn như vậy, cũng chỉ có cự phách ma đạo đi con đường vô địch. Lúc này hình ảnh biến mất, Chu Tự đứng trong hư vô. Hắn đột nhiên phát hiện, bất kể là cha hay nhị thúc, hay là sư phụ, bọn họ đều có niềm tin của mình, con đường thuộc về mình. Còn hắn, không có gì hết. Đây chính là khoảng cách chênh lệch giữa hắn và bọn họ.

Chu Tự bước ra một bước, lại về đến tận đầu con đường bùn đất.

“Ngươi đã thấy gì?"

Âm thanh mơ hồ truyền đến.

“Khiếm khuyết của bản thân.

Chu Tự trả lời.

“Kho báu sẽ không ngừng xuất hiện, còn cuối cùng ngươi có thể bắt được bao nhiêu, thì đó là việc của ngươi.

Kho báu rốt cuộc là cái gì, thì phải xem ngươi có được gì?

Âm thanh mờ hồ truyền đến.

Lúc này, Chu Tự tiến vào bầu trời sao vô tận, vô số sao băng bay về phía hắn. Chỉ là tốc độ chậm đến dị thường, hơn nữa bên trên còn mang theo đạo ý.

Dường như ghi lại cuộc đời con người. Chu Tự không di chuyển, mà mặc cho sao băng đập về phía hắn. Bỗng chốc, hắn nhìn thấy một người. Người này dùng cả đời để lừa gạt, thậm chỉ lừa cả bản thân. Có đạo uẩn xuất hiện. Chu Tự có thể cảm nhận rõ ràng được sự huyền bí trong đạo uẩn này. Lần này hắn thấy một người lấy chém giết nhập đạo, đạo uẩn xuất hiện theo đó. Chu Tự cảm nhận được ý chết chóc lần nữa.

Sau đó lại là mảnh thiên thạch mới. Lần này hắn nhìn thấy một vị tiên sinh lấy kinh thư nhập đạo, tạo ra chính khí mênh mông. Đại đạo tam thiên có khả năng vô tận. Chu Tự nhìn bầu trời đầy sao, cảm thấy bản thân sắp nhìn thấy tam thiên đại đạo.

Chiều tối, Thu Thiển nhìn quyển sách trên bàn, cảm thấy không hiểu.

“Nguyệt tỷ, có chuyện gì vậy? Sao Chu Tự đi lâu vậy vẫn chưa về"

Buổi trưa, Chu Tự tiến vào trong sách kho báu, vốn tưởng rằng chỉ đi thăm dò bản sao một lúc, sẽ nhanh chóng đi ra. Nhưng không ngờ cả một buổi chiều, hắn vẫn chưa ra.

“Không biết, nhưng sách kho báu không có vấn đề gì chứ? Hơn nữa cha hắn cũng không đến, sẽ không có chuyện gì đâu."

Chu Ngưng Nguyệt không để tâm.

Thu Thiển động vào cuốn sách, muốn thử đi vào, cuối cùng phát hiện không thể tiến vào, mãi cho đến chín giờ tối, Chu Ngưng

Nguyệt ăn hết cả đồ ăn còn lại.

Còn Thu Thiển đứng ngồi không yên, cuối cùng lấy điện thoại ra gọi cho mẹ Chu Tự.

“Thu Thiển? Tìm mẹ có chuyện gì? Gọi mẹ một tiếng trước nghe xem nào.

Giọng của Liễu Nam Tư truyền đến. Thu Thiển có chút xấu hổ, nhưng vẫn gọi một tiếng: "Mẹ."

"Ầy"

Liễu Nam Tư vô cùng vui mừng.

“Mẹ, mẹ, còn có ta"

Chu Ngưng Nguyệt lập tức bò đến bên cạnh Thu Thiển, nói vào điện thoại:

“Tiểu Nguyệt ngoan quá, có ăn cơm tử tế không?"

Liễu Nam Tư hỏi.

“Có ạ, nhưng không biết Chu Tự đi đâu rồi, Thu Thiển lo lắng không ăn nổi” Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Chu Tự?"

Liễu Nam Tư cười nói:

“Không cần lo lắng, hình như hắn đang ngộ đạo, không biết phải mất bao lâu."

1104 chữ

Chương 1165: Thêm Vào Đâu

Sau đó Liễu Nam Tư lại nói chuyện một lúc với Thu Thiển, đều là những chuyện thường ngày, Thu Thiển cũng nhân tiện hỏi một số vấn đề, chủ yếu là việc nhà.

Bởi vì Chu Tự lớn lên trong giới thế tục, sau này bọn họ cũng vậy. Cho nên nàng cần phải biết một số việc. Trước đây còn chưa gả đến, một vài chi tiết không biết cũng không sao. Bây giờ lấy chồng rồi, đương nhiên phải làm một người vợ hiền mẹ đảm. Tắt điện thoại, Chu Ngưng Nguyệt mới nói:

“Yên tâm rồi chứ?"

“Yên tâm thì yên tâm rồi Thu Thiển khẽ cau mày:

“Nhưng sao Chu Tự lại chạy đi ngộ đạo?"

“Sao ngươi không nói không ngộ đạo thì làm sao hắn tăng cấp?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi lại.

Thu Thiển:

"..."

Thực sự là vậy, tốc độ tăng cấp của Chu Tự quá nhanh, mấy tháng ngắn ngủi từ người bình thường nhảy đến thực lực nhất phẩm. Mà thượng tam phẩm có liên quan đến đạo, mấy tháng nay Chu Tự ngộ đạo thế nào? Cho nên hắn tăng cấp vốn không hợp với lẽ thường.

Ma Chủng tăng cấp, hắn cũng không ngộ đạo, mà dùng ma đạo chân ý của “Ma Đạo Văn Thư”. Mẹ Nguyệt tỷ vừa nói vậy.

“Thế Chu Tự phải bao lâu mới có thể ra?"

Thu Thiển hỏi.

“Không biết"

Chu Ngưng Nguyệt lắc đầu, dù sao cũng không ảnh hưởng đến việc nàng đi ngủ.

“Tối nay Nguyệt tỷ muốn ăn đồ ăn đêm gì?"

Thu Thiển đột nhiên hỏi.

“Thịt nướng"

Chu Ngưng Nguyệt đặt cuốn sách trong tay xuống, nghiêm túc nói.

Quan Hà Phong của Thiên Vân Đạo Tông.

“Trí giả giúp đỡ như vậy, là vì cái gì?"

Hồng Nghệ vô cùng hiếu kỳ.

“Không biết.

Lý Cảnh Sơn lắc đầu:

“Nhưng hình như hai người này đều khá thích Chu Tự “Cũng đúng, hắn khá là hoạt bát, hơn nữa đầu óc rất quái dị. Lạc Thư đi theo cũng không bình thường lắm.

Hồng Nghệ vô cùng bất lực.

“Nhưng hắn chỉ mới hơn hai mươi tuổi, muốn ngộ đạo thì khó đến mức nào. Không phải cứ quan sát một lượt thì có thể"

Lý Cảnh Sơn nói.

“Tất cả đạo từ khi giới tu chân xuất hiện đến nay đều có thể bị ghi lại, xem xong những thứ đó ít nhiều cũng có thu hoạch chứ?"

Hồng Nghê hỏi.

“Không phải người nào xem nhiều cũng có tác dụng"

Lý Cảnh Sơn nhìn về phương xa, tiếp tục nói:

“Có lúc những thứ càng hỗn loạn thì càng phức tạp, chìm vào trong đó, sẽ rất khó dứt ra.

Hồng Nghê thở dài, chẳng còn cách nào.

Đạo của Chu Tự, không ai có thể dạy dược. Thứ nhất, đạo cần bản thân tự ngộ ra, thứ hai bản thân Chu Tự đã rất đặc biệt, không dạy nổi. Cũng như con trai của họ, cũng không dạy nổi, nhưng lại đi đến đỉnh phong một cách khó hiểu. Đủ cơ duyên là một chuyện, chủ yếu là phải đủ ngộ tính.

“Bao giờ thì có thể có kết quả?"

Hồng Nghê hỏi.

“Không dễ nói, phải xem hắn hiểu ra nhanh thế nào?

Lý Cảnh Sơn lắc đầu.

“Nếu ngộ đạo rồi, thì sẽ có biến hóa gì không?"

Hồng Nghê suy nghĩ một lát nói:

“Hắn có chiến lực nhất phẩm, thậm chí vượt qua nhất phẩm. Ma Chủng tam phẩm, linh khí Chu Thiên lục phẩm.

Ngộ đạo rồi thì tăng thêm vào đâu? Hình như tăng thêm vào chỗ nào cũng không có tác dụng gì?

Lý Cảnh Sơn trầm mặc, nhìn không hiểu, hoàn toàn không hiểu. Người bình thường có ai phân ra là tầng thứ chứ? Nhất thời hắn cũng tin vào lời của Tô Thị.

Thánh Tử Ma Đạo có ba nhân cách, nhân cách thứ nhất là Chu Tự bình thường, tu luyện linh khí Chu Thiên. Nhân cách thứ hai là Thánh Tử Ma Đạo, tu luyện Phá Thiên Ma Thể. Nhân cách thứ ba là Thánh Tử Ma Đạo hắc hóa, bất kể tu luyện cái gì, cũng hắc hóa mạnh thêm ba phần.

“Có lúc con bé Tô Thị này nói cũng có lý.

Lý Cảnh Sơn nói.

Hồng Nghê cười nói:

“Cũng không biết cha mẹ nàng có tâm trạng gì"

Tô Thi là một cô bé rất ngoan ngoãn, nhưng không thích hợp làm đệ tử, hoặc là chỉ thích hợp dạy một lần, nếu không rất dễ bị tức chết.

“Đúng rồi, dạo này nghe nói Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông khởi động mộ kiếm, bất kỳ ai đều có thể tiến vào, xem ra lã đã gặp rắc rối lớn.

Hồng Nghê tiên tử nói.

Lý Cảnh Sơn gật đầu, nói: “Trước tiên xem là chuyện gì đã, với thực lực của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông, không có nhiều người có thể uy hiếp được bọn họ.

“Liệu Lạc Thư có qua đó không?"

Hồng Nghê hỏi.

“Với tính cách của hắn, chắc hẳn sẽ đến đó, đối với hắn, kiếm mộ có ý nghĩa khác biệt.

Lý Cảnh Sơn nói.

“Nếu bọn họ biết Lạc Thư không xuống dốc, liệu có hối hận không?"

Hồng Nghê tiên tử hỏi. Sau đó nàng lại nói:

“Ta đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, nếu Lạc Thư lại tiến bộ thêm, thì đi đâu để xem mắt?"

Lý Cảnh Sơn ngắm ánh trăng, rơi vào trầm tư. Con trai bọn họ tiến bộ thêm thì vượt qua cấp bậc, như vậy thì đi đâu để xem mắt. Môn đăng hộ đối thì không có rồi. Dù sao người có cảnh giới này, cũng không có mấy người, nhìn xuống cũng không có mấy người thích hợp. Tuổi tác tương đương thì càng không thể có.

Nhất thời sắc mặt Lý Cảnh Sơn cực kỳ khó coi, con nhà người ta đều có con rồi, con trai mình lại không có chỗ xem mắt.

Sáng sớm thứ tư ngày 25 tháng 5.

Hạ Thiên Khuyết đứng trên ngọn núi, ngắm nhìn xung quanh, yên tĩnh chờ đợi. Hôm nay có lẽ sẽ có không ít người đến kiếm mộ. Hắn rất mong đợi có người đi đến đỉnh núi. Nhiều năm nay, ngoại trừ hắn, Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông không có người thứ hai đi đến đỉnh núi. Kể cả một số thái thượng trưởng lão, đều dừng lại ở giai đoạn cuối cùng, không thể tiến thêm.

1142 chữ

Chương 1166: Không ổn

“Tông chủ"

Một ông lão đến phía sau Hạ Thiên Khuyết nói.

“Lạc trưởng lão có vấn đề gì không?"

Hạ Thiên Khuyết khách sáo nói.

“Đã phát thông tin ra, hơn nữa khởi động trước kiếm mộ trước, bây giờ chỉ cần đến thì có thể tiến vào, nhưng ta không hiểu lắm.

Lạc trưởng lão cung kính nói. Ông ta là Thái thượng trưởng lão Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông, nhưng thực lực không mạnh bằng tông chủ Hạ Thiên Khuyết. Hạ Thiên Khuyết là kiếm tu mạnh nhất Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông họ. Nhưng hắn thường nói mình không đủ thiên phú, không thể lĩnh ngộ kiếm đạo chân chính. Người đi đến tận cuối giới tu chân, lại nói câu như vậy, hắn rất hiếu kỳ kiếm tu chân chính là thế nào. Nhưng có lẽ cả đời này cũng không thể gặp được, càng đừng nói hiện giờ đại kiếp sắp xảy ra.

“Xin Lạc trưởng lão cứ hỏi"

Hạ Thiên Khuyết nhẹ giọng nói.

“Tông chủ thực sự sẽ bại ư?"

Lạc trưởng lão nghiêm túc nói.

Câu hỏi này khiến Hạ Thiên Khuyết ngẩn người, sau đó cười lắc đầu:

“Ai mà biết được? Nhưng kể cả cùng một cảnh giới, còn có rất nhiều người mạnh hơn ta “Làm sao có thể?"

Lạc trưởng lão không dám tin.

“Không có gì là không thể, nhưng kiếm của ta không gãy, Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông sẽ luôn tồn tại. Kể cả kiếm của ta gãy, các ngươi còn có kiếm của mình, Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông vẫn tồn tại. Kể cả Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông bị tiêu diệt, kiếm tu vẫn mãi mãi bất diệt.

Hạ Thiên Khuyết nghiêm túc nói:

“Cho dù lần này kiếm mộ không có người ta muốn gặp, cũng không sao. Chỉ hơi đáng tiếc, người đó không nhìn thấy nguồn lực rất nhiều năm của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông “Người mà chủ nhân nói, thực sự mạnh thế nào?"

Lạc trưởng lão hỏi.

“Có thể dẫn động kiếm mộ, có nghĩa là hắn có thể được kiếm mộ thừa nhận, tương lai chắc chắn có thành tựu, ít nhất không kém ta Hạ Thiên Khuyết nói. Lạc trưởng lão không nói gì nữa. Bây giờ kiếm mộ được mở ra, vậy thì xem sau đây sẽ có bao nhiêu người đến. Hoặc là nói, những người này và kiếp nạn, bên nào đến trước.

“Đúng rồi, nhớ kỹ, xem xem đạo tử có đến hay không"

Hạ Thiên Khuyết đột nhiên nói.

“Đạo tử của Thiên Vân Đạo Tông ư?"

Lạc trưởng lão nghi hoặc nói:

“Nghe nói hắn đang xuống dốc, cũng sẽ đến ư?"

Đạo tử của Thiên Vân Đạo Tông, thực sự hơi đáng tiếc. Lúc đó, rất nhiều người Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông đều cảm thấy, vị đạo tử này sẽ khiến kiếm tu nở mày nở mặt, đang tiếc, cuối cùng làm mọi người thất vọng. Nghe nói còn đang xem mắt, thiên tài nhà ai mà thành hôn sớm như vậy?

“Ừm, hắn có khả năng nhất định cũng đến"

Hạ Thiên Khuyết gật đầu.

“Hiện giờ ta không biết hắn thành ra thế nào rồi"

Lạc trưởng lão thở dài. Hắn luôn cảm thấy đối phương sẽ không đến. Mấy năm nay Đạo tử như thần ẩn giật, không xuất hiện ở giới tu chân. Có lẽ vì hắn đang xuống dốc, nếu để hắn đến kiếm mộ, có lẽ là làm khó hắn. Hơn nữa, tận mắt thấy thần thoại năm đó ngã xuống thần đàn, Lạc trưởng lão cũng hơi buồn.

Ngày hôm sau, Thu Thiển ngồi trên sofa, đợi Chu Tự quay về. Sắp qua một ngày rồi, Chu Tự vẫn chưa thể về.

“Ngộ đạo đâu có nhanh như vậy?"

Chu Ngưng Nguyệt nằm trên sofa, yếu đuối nói:

“Ta lại đau bụng rồi.

Sau đó bò dậy tiếp tục vào nhà vệ sinh. Đêm qua ngủ không ngon, vốn không ngủ được.

“Nguyệt tỷ, buổi sáng muốn ăn gì?"

Thu Thiển hỏi.

“Bánh bao nhân thịt, bánh dưa, và bánh đậu đỏ, đậu đỏ phải mềm, thêm một trứng lá trà Chu Ngưng Nguyệt vừa đi vệ sinh vừa nói.

Thu Thiển gật đầu đáp lại. Đợi Nguyệt tỷ quay lại, nàng lại nằm trên sofa, cảm thấy sofa không thoải mái, lại nằm dưới đất, có vẻ không thiết sống.

“Nguyệt tỷ, ngươi nói xem liệu Chu Tự có ngộ đạo mất mười mấy năm không?"

Thu Thiển đột nhiên hỏi. Nàng nghe nói thông thường ngộ đạo đều mất mấy năm. Mấy chục năm, thậm chí mấy trăm năm. Nếu thực sự là vậy, thì nàng làm thế nào?

“Như vậy ngươi có thể cố gắng tu luyện, vượt qua Chu Tự, sau đó đánh hắn một quyền thật mạnh.

Thu Thiển:

"..."

Cũng không phải không được. Nhưng vẫn hy vọng có Chu Tự bên cạnh, nếu không nhàm chán biết bao. Ngày nào cũng ở cùng Nguyệt tỷ. Lúc này Thu Thiển đột nhiên nhìn thấy quyển sách có hào quang. Nàng vội vàng nhìn qua.

“Nguyệt tỷ dậy đi, sách đang phát sáng"

Chu Ngưng Nguyệt giãy dụa, bò đến bên quyển sách, quả nhiên nhìn thấy sách kho báu đang phát sáng nhẹ. Sau đó hai người nhìn hình ảnh trong sách, chính là lối vào mà Chu Tự tiến vào bản sao.

Lúc này tinh quang bên trên đang xoay chuyển, dường như đang trôi hướng về phía trung tâm nhất. Tốc độ cực nhanh, nhưng sao băng như vô cùng vô tận, không nhìn thấy tận cùng.

“Có chuyện gì vậy?"

Thu Thiển hỏi.

“Có lẽ ánh sáng này đã di chuyển ngay từ đầu, nhưng chúng ta không phát hiện ra. Sau đó sau khi di chuyển quen rồi, tốc độ trở nên có thể thấy bằng mắt thường, nên phát ra ánh sáng rõ. Suy đoán như vậy, Chu Tự đã tiến vào quỹ đạo, thì thấy con đường này xa bao biết bao. Đây là suy đoán của cá nhân ta, cụ thể thì phải hỏi Chu Tự"

Chu Ngưng Nguyệt nói xong lại nằm xuống đất.

Thu Thiển:

"..."

Lúc này Chu Tự đứng trong hư không. Hắn nhắm chặt mắt, không mở ra. Sao băng đập vào hắn bắt đầu nhanh hơn, từng ngôi sao băng rơi trên người hắn sẽ hình thành đạo uẩn, hiện ra con đường của đại đạo. Còn Chu Tự từng nhìn thấy rất nhiều đạo hình thành, đã không nhìn hình thức của đạo nữa, hắn chỉ nhìn trái tim của người tu đạo. Có lúc lòng tin của một người chính là đạo của hắn. Đạo là sự tăng cấp của tư tưởng, cũng là hiểu biết với thiên địa.

1141 chữ

Chương 1167: Câu Hỏi

Từng cành cây ngọn cỏ, từng đóa hoa chiếc lá, đều có thể xuất hiện nhận thức và đạo đặc biệt thuộc về riêng mình. Đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn mươi chín, chỉ còn lại một, đó là từ bốn mươi chín tổng kết ra, có được đạo thuộc về riêng mình.

Thấy vô số đạo xuất hiện trong tư duy của hắn, dường như hắn muốn đọc hết tam thiên đại đạo, tìm hiểu con số thiên diễn bốn mươi chín. Chu Tự không từ chối, đây là đạo của người khác, hắn cần coi họ làm ví dụ, điều duy nhất phải cẩn thận là không thể bị họ ảnh hưởng.

Trong phút chốc, Chu Tự cảm thấy trong lòng bình tĩnh, cùng lúc đó, thiên địa cũng yên tĩnh theo. Dù sao băng trong hư không cũng đột nhiên bị ấn tạm dừng. Lúc này Chu Tự mở mắt. Hắn nhìn sao băng gần nhất, bước ra một bước.

Sau đó sao băng hóa thành đại đạo dung nhập vào trong cơ thể của hắn, tìm hiểu tư tưởng trong đó, chứng kiến cuộc đời của đối phương.

Rồi hắn bước tiếp, đại đạo tam thiên cũng có trước sau, Chu Tự bước ra từng bước, từng bước cách xa trung tâm, đến bầu trời sao vô tận. Sao băng vừa chạm đã lập tức tan vỡ. Mỗi lần chạm vào, sao băng đều sẽ tỏa ra như pháo hoa, khiến lòng người sợ hãi. Đây chính là đại đạo, để lại một cảnh rực rỡ trên thế giới này. Chu Tự bước đi cùng với sự tôn kính, sao sớm rực rỡ, đại đạo thanh tịnh. Trong phút chốc tốc độ của Chu Tự càng lúc càng nhanh, hắn như một ngôi sao băng lướt qua, thiên địa tỏa hào quang rực rỡ vì hắn. Lúc này Thu Thiển nhìn quyển sách, phát hiện đạo uẩn phát ra từ sách, hào quang vô cùng rực rỡ. Hình ảnh bên trên xuất hiện biến hóa, vô số sao băng ban đầu bay về trung tâm, hiện giờ một ngôi sao băng vốn không tồn tại liên kết tất cả, dường như đang nuốt chửng những sao băng khác.

Tốc độ của sao băng đột ngột xuất hiện này nhanh đến mức khiến người ta phải tặc lưỡi. Sao băng trong hình ảnh bắt đầu biến mất với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, không biết đã qua bao lâu. Ngôi sao băng cuối cùng biến mất.

Ngôi sao băng nuốt chửng tất cả cũng bắt đầu mờ dần, dường như trở thành động đen không nhìn thấy đáy.

“Kết thúc rồi ư?"

Thu Thiển hơi nghi hoặc hỏi.

Lúc này Chu Ngưng Nguyệt cũng ngồi một bên, nhìn quyển sách biến hóa. Việc này đã vượt qua hiểu biết của họ. Vậy là Chu Tự ngộ đạo thành công hay thất bại?

Cùng lúc đó, Chu Tự đứng trong hư không tối đen, hắn quay đầu nhìn phía sau. Đó là con đường hắn đi đến, hiện giờ không còn ánh sáng. Hắn là ánh sáng duy nhất trong hư không. Nhưng ánh sáng trên người hắn cũng đang ảm đạm dần.

Ánh sáng tức là đạo. Sở dĩ trên người hắn có ánh sáng, là vì đã tiếp xúc với ánh sáng của người khác, ít nhiều ánh sáng này cũng có vết tích. Bây giờ ánh sáng biến mất, vết tích cũng dần biến mất. Trừ phi bản thân hắn có thể lĩnh ngộ đạo thuộc về mình. Nếu không sẽ hoàn toàn hòa vào trong bóng tối.

Chu Tự nhìn bầu trời sao, cũng nhìn bản thân bị bóng tối nuốt chửng. Hắn không lĩnh ngộ được đạo. Có nghĩa là ngay từ ban đầu bắn đã biết mình không thể thành công. Người khác trải qua trăm ngàn khổ sở, rất nhiều rèn luyện, mới lĩnh ngộ ra đạo thuộc về mình. Còn mình chỉ xem một lượt, làm sao có thể hiểu thực sự? Không đủ, còn xa mới đủ. Hơn nữa hắn có cảm giác, chưa xem hết đại đạo tam thiên.

Sau khi hắn bị bóng tối hoàn toàn nuốt chửng, lại xuất hiện trên con đường bùn đất, giọng nói đó cũng xuất hiện:

“Hình như ngươi không tìm thấy kho báu, thật đáng tiếc"

“Khi ta ý thức được đạo, ta biết ta sẽ không thành công"

Chu Tự trả lời.

“Tại sao?"

“Không có tại sao, một người tu luyện chín tháng như ta, tại sao có thể ngộ đạo?"

Giọng nói mơ hồ dường như bị chặn họng, sau đó lại lên tiếng:

“Người có câu hỏi gì không?"

“Ngươi là Thần Cố Lộng Huyền Hư à?"

Chu Tự hỏi.

“Không phải, ta là sinh linh được sinh ra từ sự tập hợp của đạo"

Đối phương trả lời.

Chu Tự kinh ngạc:

“Ngươi đã nắm giữ tam thiên đại đạo"

“Đương nhiên không thể nào"

Đối phương không giải thích nhiều.

“Ta muốn hỏi ngươi, tại sao bên trong không có kiếm tu?"

Chu Tự đột nhiên hỏi.

Hắn đã từng thấy cuộc đời của rất nhiều người, từng thấy rất nhiều đại đạo, duy chỉ không thấy kiếm đạo.

“Vì họ giữ trong kiếm mộ, dù ghi lại cũng sẽ mất đi đạo uẩn thực sự"

Giọng nói mơ hồ trả lời xong lại nói tiếp:

“Nhưng cũng không ảnh hưởng gì, có thể tìm được kho báu thì ngươi đã tìm được rồi"

“Ta cũng cảm thấy vậy"

Chu Tự cười gật đầu.

Vừa dứt lời, hắn cảm thấy bùn đất đang biến mất, xung quanh được thảm cỏ bao phủ. Sau đó một cái cây lớn chọc trời xuất hiện. Dưới gốc cây có một ông lão ngồi uống trà.

“Anh bạn, lại gặp nhau rồi.

Trí giả cười nói.

Chu Tự mỉm cười, đến trước mặt trí giả, sau đó ngồi xuống:

“Tiền bối, ta có câu hỏi “Ngươi hỏi đi?

Trí giả rót cho Chu Tự một chén trà.

Nghĩ thầm chắc chắn Chu Tự sẽ hỏi chuyện liên quan đến đạo, như vậy cũng ngộ đạo thất bại, thực sự khiến người ta bất ngờ. Đặc biệt là không có chút dấu tích nào, giống như xem vô ích vậy.

“Tại sao ta đã tag tên tiền bối trong nhóm, tiền bối cũng không thèm để ý ta?"

Chu Tự tỏ vẻ mặt nghiêm túc.

Cánh tay trí giả đang rót trà dừng lại, hơi ngạc nhiên nhìn Chu Tự. Xem xong tam thiên đại đạo thì hỏi câu hỏi này ư? Đáng đời ngươi không ngộ được đại đạo.

“Điện thoại vừa hay không có tín hiệu.

Trí giả đặt bình trà xuống nói.

Chu Tự không tin, chắc chắn là nhằm vào mình.1145 chữ

Chương 1168: Vực Sâu

“Không có câu hỏi liên quan đến ngộ đạo à?"

Trí giả hiếu kỳ hỏi.

“Không có, dù sao nhiều như vậy, ta chỉ xem xong cảm nhận xong. Vốn đã không hiểu, thì lấy đâu ra câu hỏi?"

Chu Tự uống trà, sau đó nói:

“Nhưng có một điều ta khá là hiếu kỳ, sau này ông bà nội ta thì sao?"

“Không có sau này"

Trí giả nói thẳng:

“Chính là thế này, lúc đó người bình thường không có kỳ tích và may mắn, kể cả tu chân giả cũng vậy. Cha ngươi và nhị thúc ngươi vốn đã bất phàm, lại gặp được cường giả trong tu chân giả lúc đó, nếu không con đường của họ cũng sẽ rất khó khăn. Ngươi cũng thấy sư phụ ngươi rồi, dưới Thần Minh đều là con kiến, diệt tộc bình thường. Nếu không một câu nói của cha ngươi, trong một tuần diệt trừ tất cả Thần Minh, tại sao lại chấn động cả giới tu chân? Lúc đó vô số người sôi sục, tình nguyện nhảy vào nước sôi lửa bỏng. Ngày đó có lẽ là ngày cả giới tu chân đồng tâm nhất. Với nhiệt huyết của họ, mở ra thời đại mới. Thậm chí ngay cả người bình thường cũng cam tâm lao vào cái chết, chỉ cầu mong để lại thời đại sáng sủa cho con cháu đời sau. Cảnh tượng đó như ngọn lửa, các chư thần lụi bại"

Chu Tự gật đầu.

Hắn cũng có thể cảm nhận được ít nhiều.

Lúc đó cha quá ngầu.

“Đúng rồi, còn có mấy vấn đề nhỏ muốn hỏi"

Chu Tự suy nghĩ một lát nói:

“Có phải tu vi cao thì không dễ có con không?” “Đúng thế"

Trí giả gật đầu:

“Ngươi cũng thấy rồi, sư phụ và sư nương ngươi là thanh mai trúc mã. Ta nhớ họ kết hôn từ rất sớm, cũng mấy năm nay mới có con trai. Cha ngươi, nhị thúc ngươi đều như vậy"

“Ta thế này chắc hẳn cũng tính là giai linh lục phẩm phải không?"

Chu Tự thử hỏi. Hắn vẫn không tăng cấp chính là muốn hỏi cho rõ.

“Tại sao ngươi cảm thấy ngươi là giai linh lục phẩm?"

Trí giả hỏi lại.

“Ta tu linh khí Chu Thiên mà"

Chu Tự nghiêm túc nói.

“Thần Phong Bạo bị ai giết? Linh khí Chu Thiên của ngươi ư?"

Trí giả cười nói.

“Đó chỉ là ta học võ từ nhỏ mà học được"

Chu Tự giải thích.

Trí giả uống trà, cười an ủi nói:

“Không sao, sẽ có thôi. Dù sao ngươi cũng không mạnh bằng cha ngươi. Hắn có hai đứa con, chắc ngươi cũng có thể có hai đứa"

Chu Tự:

"..."

Không đến nỗi tính theo công lực ngàn năm chứ?

“Câu hỏi tiếp theo.

Trí giả cười.

Chu Tự cảm thấy có thể hỏi người khác. Sau đó hắn hỏi câu khác:

“Ta nghe Nữ Thần Hắc Dạ nói, ở phía ngoại thành thần vực có một cánh cửa thông đến di tích lịch sử. Sau đó lại nghe Thần Quang Minh nói, thần vực cũng có thể trở thành di tích lịch sử, vậy liệu cánh cửa đó có thông đến thần vực không?"

“Không có khả năng lắm, có cánh cửa có nghĩa là tất cả được hình thành vào lúc chư thần lụi bại, nhưng thần vực lúc đó không thể trở thành di tích lịch sử. Cho nên khả năng lớn là di tích từ xa xưa.

Trí giả trả lời.

“Thần Quang Minh nói, trong di tích lịch sử, hắn có thể nói với ta lai lịch của Nữ Thần Trí Tuệ, có đáng tin không? Có nguy hiểm không?"

Chu Tự hỏi.

“Đáng tin, cũng rất nguy hiểm.

Trí giả không giải thích. Chu Tự trầm mặc hồi lâu, quyết định hỏi câu hỏi cuối cùng, cũng là câu hỏi dạo này vẫn luôn muốn làm rõ nhất. Chỉ là câu hỏi này hơi phức tạp, cần sắp xếp một chút.

Câu hỏi này được sinh ra từ chỗ Thần Quang Minh. Hắn từng hỏi Thần Thái Dương, nhưng Thần Thái Dương không trả lời thẳng vào câu hỏi, bảo hắn đi hỏi trí giả. Dù sao trí giả là người trung lập, rất ít có lập trường riêng. Chỉ là trí giả rất ít khi xuất hiện, bây giờ gặp được, đương nhiên không thể quên.

“Có một câu hỏi liên quan đến Thần Minh, ta muốn hỏi tiền bối.

Chu Tự nghiêm túc nói.

“Hỏi đi"

Trí giả bình thản nói.

Chuyện liên quan đến Thần Minh rất dễ trả lời. Việc liên quan đến ba vị đó lại rất khó trả lời. Đặc biệt là Cự Phách Ma Đạo, nhiều lúc rất đau đầu. Cũng may lần này không vấn đề, cho nên hắn có thể trả lời nhiều thứ hơn. “Ta nghe Thần Quang Minh từng nói đến vực sâu của thế giới, hắn nói nơi đó có các loại nguy hiểm, sẽ làm hại thế giới. Nhiều năm nay giới tu chân bình yên vô sự, là vì có họ ở đó. Theo như hắn nói, thực ra chư thần đang thay cả giới tu chân gánh trọng trách?"

Chu Tự hỏi.

Tuy họ là phe phản diện, nhưng chuyện như này khiến hắn cảm thấy không vui. Giống như họ mới là kẻ có công đích thực, còn giới tu chân chỉ làm vướng chân vậy. Tóm lại hắn muốn làm rõ vấn đề này.

“Vấn đề này thực sư rất đơn giản.

Trí giả không bất ngờ, suy nghĩ một chút, hắn nói tiếp:

“Còn nhớ ông bà nội của ngươi không? Họ bị Thần Minh bắt đi, nói cách khác lúc đó rất nhiều người bình thường bị bắt đi. Mà chỗ họ bị bắt đi thực ra là vực sâu của thế giới"

“Nghĩa là sao?"

Chu Tự nghĩ đến điều gì, lại không dám chắc chắn.

“Thời đại đó, con người ở vực sâu thế giới, rất nhiều người phải chết ở đó, sau này chư thần lụi bại, ngoại trừ một vài kẻ phải chết và kẻ cứng đầu, thêm những kẻ có thể được tha, các Thần Minh còn lại phải đứng trước hai lựa chọn. Lựa chọn này là sư phụ ngươi đưa ra, hắn lấy đại cục làm trọng, cho nên suy nghĩ đầu tiên không phải là giết sạch. Hai lựa chọn này rất đơn giản. Thứ nhất là bị giết chết, thứ hai là tiến vào vực sâu thế giới, không có khả năng quay về dưới thiết luật. Cho nên Thần Minh nói cũng không sai, mấy năm nay giới tu chân yên ổn như vậy, thực sự là công lao của chư thần"

Trí giả cười nói.

1051 chữ

Chương 1169: Nguy Hiểm

Chu Tự hiểu ra. Họ bị ép đến vực sâu, là con đường duy nhất cho kẻ thất bại thoát khỏi cái chết.

“Thần Quang Minh cũng rất biết dẫn dắt người, dát vàng lên mặt họ"

Chu Tự nói.

“Nhưng ngươi đã gặp Thần Quang Minh rồi, xem ra hắn cũng rất tự do, thiết luật càng suy yếu, có lẽ họ chuẩn bị sẵn sàng thì sẽ quay lại.

Trí giả có lòng tốt nhắc nhở.

“Đây là việc ta không thể quản được.

Chu Tự tự biết mình, mình không phải đối thủ của những người đó. Sau đó hắn lại hiếu kỳ nói:

“Chư thần đến vực sâu thế giới, còn đám Thần Không Gian Thời Gian thì sao?"

“Đám người Thần Thời Gian Không Gian là loại thần thứ hai, là thần được tha. Các thần này cũng rời khỏi thế giới hiện tại, nhưng đi đâu thì phải xem họ Trí giả suy nghĩ nói.

“Hoặc là đến vực sâu thế giới ngăn chặn tình hình chuyển biến xấu ở đó, hoặc là tự tìm nơi để đi. Ví dụ như dòng hỗn loạn thời gian, khe nứt thế giới, vực sâu lịch sử. Đều phải cách xa thế giới này, kể cả là di tích lịch sử cũng không được?

“Ta nhớ Nữ Thần Đại Địa chắc cũng là thần được tha phải không? Nàng ngã xuống thế nào?"

Chu Tự hỏi.

Bản thân Nữ Thần Đại Địa cũng không biết. Nàng nói bản thân ngã xuống một cách khó hiểu, còn Nữ Thần Băng Tuyết vì đi tìm Nữ

Thần Đại Địa cũng ngã xuống theo, nghi ngờ là do cường giả đặc biệt ra tay, chỉ là không thể khóa chặt đối phương.

“Việc này..."

Trí giả cười khổ:

“Kẻ có thể dễ dàng giết chết Thần Minh, kể cả ta có năng lực tìm hiểu, cũng không dám tìm hiểu.

“Chẳng phải ngươi không sợ ư?"

Chu Tự hỏi.

Hắn cũng không thấy trí giả sợ cha và mọi người.

“Tiền đề của không sợ là họ không tìm được ta, ta đi trong khe nứt thế giới, muốn tìm được ta cũng không dễ, nhưng ta cũng không thể chủ động xuất hiện, như vậy sẽ bị phát giác"

Trí giả bất lực nói.

Như vậy Chu Tự cũng chẳng còn gì để nói. Nghĩ kỹ lại, cũng chẳng còn gì để hỏi. Qua thời gian nữa, cũng chỉ có mấy việc đó cần làm. Việc cần hỏi cũng hỏi hết rồi.

Phiền nhất vẫn là làm thế nào để đến phía đối diện ngoại thành thần vực, hơn nữa, tìm được cánh cửa đó có thể trực tiếp tiến vào hay không thì cũng phải qua đó mới biết. Suy nghĩ hồi lâu, hắn mới lên tiếng:

“Còn một vấn đề nhỏ, Thần Vũ Khí có mạnh không?"

“Rất mạnh, đặc biệt là hắn không phải ngã xuống trong lúc chư thần lụi bại, chưa từng thấy sự đáng sợ của Tịnh Thần Chu Vương, cũng rất khó có lòng kính sợ.

Trí giả nói.

Chu Tự gật đầu. Lần này Lý Lạc Thư muốn đến kiếm mộ, có khả năng gặp phải Thần Vũ Khí. Nếu đối phương an phận thì không sao, nếu không an phận, buộc phải dùng Kiếm Lê Minh giết.

“Nói ra thì Kiếm Lê Minh được đúc ra thế nào?"

Chu Tự hỏi.

“Còn có thể đúc tạo thế nào chứ? Lúc tu chân chưa bắt đầu đã có người phản kháng các Thần Minh, họ có lòng tin của mình, đáng tiếc thời đại mới chưa đến ngày mở ra. Không có kiếm tu, không ai có thể điều khiển được Kiếm Lê Minh. Tuy cuối cùng đã giết Thần Vũ Khí, nhưng cũng không có ai có thể thực sự vung được thanh kiếm đó"

Trí giả suýt xoa nói.

Chu Tự cũng thở dài, hắn biết Vĩnh Ám Chi Nhận được đúc tạo ra như thế nào, đó là tập hợp sư cố gắng của người xưa, dùng người của một thành để hiến tế, mới tạo thành con đao. Sau đó Chu Tự nghĩ đến điều gì, hỏi:

“Thế Thiên Đạo mà cha ta nói là đạo gì?"

“Chính là Vĩnh Ám Chi Nhận. Năm đó cha người trùng hợp nhìn thấy Vĩnh Ám Chi Nhận, rồi sáng tạo ra đao pháp hoàn toàn mới cho thanh đao đó, nhưng vẫn luôn không tìm được thanh đao đó. Sư phụ ngươi cũng tìm giúp, lúc đó chỉ cần để cha ngươi cầm được thanh đao đó, tỷ lệ chiến thắng của giới tu chân sẽ rất cao. Đáng tiếc là cho nên khi chư thần lụi bại kết thúc, thanh đao đó mới được đưa đến trước sư phụ ngươi.

Trí giả nhớ lại nói.

“Thì ra Thiên Đạo là Vĩnh Ám Chi Nhận"

Chu Tự bỗng hiểu ra. Mình đã hoàn thành ước mơ của cha, không biết cha có vui không, chắc là không vui đâu. Chu Tự cũng không để tâm, lại nói chuyện một lúc mới đứng lên cáo từ trí giả. Lần này trí giả không cho hắn vào dòng sông lịch sử. Nếu không có thể đi xem hôn lễ của nhị thúc và nhị thẩm, hoặc là thăm Thần Quang Minh.

Rời khỏi chỗ trí giả, Chu Tự về đến phòng khách. Lập tức hắn hơi mơ hồ, hắn nhanh chóng nhớ ra đây là nhà Thu tỷ. Chỉ là lần này cảm thấy mình hơi khác, bởi vì đã xem quá nhiều việc đau khổ buồn vui ly hợp. Hắn cảm thấy Thu tỷ có thể ở bên cạnh hắn, thực sự quá tốt.

“Ngươi đã đi đâu?"

Giọng nói mang ý cười vang lên.

Chu Tự quay đầu, phát hiện Thu tỷ đang nghiêng đầu nhìn hắn. Nụ cười này, Chu Tự sẽ cảm thấy đầy nguy hiểm, nhưng bởi vì quá lâu không gặp Thu tỷ, hắn trực tiếp tiếp bỏ qua nguy hiểm.

Hắn chưa từng chần chờ mà ôm lấy trước mắt mỹ nhân, cười nói:

"Thu tỷ, ta đã không gặp ngươi rất nhiều năm"

Bị ôm một cái như thế, Thu Thiển hoàn toàn ngẩn ngơ.

Không gặp rất nhiều năm?

Đây là chuyện gì?

1139 chữ

Chương 1170: Chắc Bị Tráo Rồi

"Không, không phải mới một ngày thôi sao?"

Thu Thiển hỏi.

Hiện giờ là giữa trưa, Chu Tự biến mất từ giữa trưa hôm qua.

Sao lại là rất nhiều năm?

Sau đó Chu Tự đã kể cho nàng những gì mình nghe và thấy.

Hắn trải qua cả đời của vô số người, cùng họ chứng kiến ngọt bùi cay đắng, vui buồn ly hợp.

Mặc dù thời gian không để lại dấu vết gì trên người hắn, nhưng hắn như đã trải qua vô số năm tháng.

Giống như ba đời Liễu gia trên bùn đất.

Hắn đã trải qua cả đời của ba đời họ.

"Nói vậy ngươi đã không phải là tay mơ tu chân?"

Chu Ngưng Nguyệt ăn bánh bao hỏi.

Hôm nay chỉ có bánh bao.

"Không hề"

Chu Tự lắc đầu nói:

"Thứ ta nhìn thấy là ba ngàn đại đạo. Nhưng không có cái nào giảng thường thức"

Chu Ngưng Nguyệt: "..."

"Vậy ngươi ngộ đạo rồi?"

Thu Thiển hỏi.

Nàng không cảm giác được Chu Tự có gì khác thường, hắn có một chút thay đổi nhưng cũng không lớn.

Có thể là vì nhìn quá nhiều nhân sinh nên có một cảm giác khá nặng nề.

"Không có"

Chu Tự lắc đầu:

"Ngộ đạo thất bại, ta không thể ngộ ra thứ gì.

"Ngươi xem hết ba ngàn đại đạo lại không ngộ ra được cái gì?"

Chu Ngưng Nguyệt khó mà tin được.

Đây không giống đệ đệ quái vật chút nào.

Bị đánh tráo?

"Nguyệt tỷ, ánh mắt của ngươi là sao?"

Chu Tự cạn lời nói:

"Ta là luyện võ, ba ngàn đại đạo không hợp với ta"

"Ngẫm lại không có thu hoạch mới là chuyện bình thường, mà phó bản còn vào nữa được không?"

Chu Ngưng Nguyệt cầm sách lên xem.

Phát hiện đồ án đã biến mất.

Nói cách khác ba ngàn đại đạo chỉ có thể xuất hiện một lần.

Đã không có cơ hội đến quan sát nữa.

Chu Tự cũng không tiếc. Hắn đã xem hết, không ngộ đến là không ngộ đến.

Chu Ngưng Nguyệt cũng vậy. Nàng còn chưa tới cảnh giới kia, muốn ngộ đạo thì phải đợi mấy chục năm nữa.

Mục tiêu của nàng là trăm năm lên thượng tam phẩm, còn rất nhiều thời gian nên không cần vội vã.

"Ngày mai ngươi phải đi làm, đêm nay muốn về không?"

Thu Thiển hỏi.

"Ngày mai về."

Chu Tự cảm thấy đến cũng đến rồi, thế nào cũng phải ở lại một đêm.

Dù sao đến lúc đó nhờ đám Thanh Long đưa họ trở về là xong. Không tới mức đến trễ.

"Là có thể nấu ăn ngon rồi?" Chu Ngưng Nguyệt hỏi. Hôm nay ăn bánh bao cả ngày.

"Đêm nay Nguyệt tỷ muốn ăn gì?" Thu Thiển nghiêm túc hỏi.

Dường như nàng có ý nghĩ nấu ăn.

"Thịt kho tàu, sườn xào chua ngọt, móng heo muối tiêu, lại thêm một đầu cá hấp, không ăn rau xanh"

Chu Ngưng Nguyệt vội vàng mở miệng, vẻ mặt kích động.

"Không có móng heo"

Thu Thiển đáp.

"Vậy chuẩn bị chân gà rút xương để lót dạ"

Chu Ngưng Nguyệt lại nói.

"Tốt, đêm nay ăn cơm rang trứng"

Thu Thiển quyết định.

Chu Ngưng Nguyệt:

"..."

Chang vang.

"Bên phía Thiên Hạ Nhất Kiếm tông là thế nào?"

Chu Tự mở miệng hỏi lúc ăn cơm rang trứng. Mùi vị món cơm rang trứng của Thu tỷ không tệ.

Hơn nữa còn có canh cà chua trứng, rất phong phú.

Chu Ngưng Nguyệt ăn rất vui vẻ. Dường như nàng không hề ghét bỏ đồ ăn.

"Nguyệt tỷ, vì sao ngươi ăn cái gì cũng được?"

Chu Tự tò mò hỏi.

"Câu hỏi thứ nhất"

Chu Ngưng Nguyệt nhấp một hớp canh, sau đó mở miệng nói:

"Thiên Hạ Nhất Kiếm tông đã mở Kiếm Mộ, hiện giờ có người đã tiến vào, nghe nói có một số người đạt được linh kiếm nên đã rời đi. Nhưng còn càng nhiều người vẫn đang nỗ lực đăng đỉnh. Đương nhiên còn có một đám người chỉ đi được mấy bước đã bị bức lui. Câu hỏi thứ hai, ăn cơm là chuyện thường của con người, lại không khó ăn thì sao ta không ăn? Lãng phí đồ ăn đâu phải chuyện tốt"

"Chừng nào chúng ta đến Thiên Hạ Nhất Kiếm tông?"

Thu Thiển đang ăn cơm thì hỏi.

"Cuối tuần đi, hôm nay thứ tư, đợi thêm ba ngày nữa là có thể đi đến đó" Chu Tự nói.

Trước đó hắn định đến xem náo nhiệt, nhưng lần này thì khác.

Hắn luôn có cảm giác nhìn thấy ba ngàn đại đạo vẫn chưa đủ, hắn lại muốn đến xem kiếm tu.

Nếu không thì luôn cảm giác ngứa ngáy trong lòng.

Giống như không xem thì sẽ không thoải mái vậy.

Không biết vì sao lại biến thành thế này.

"Đại ca ngươi có đi không?"

Thu Thiển hỏi.

"Chắc chắn là đi, có điều hắn sẽ tự đi qua đó"

Chu Tự nói.

Chu Ngưng Nguyệt đang ăn cơm cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhìn thấy người kia, nàng liền nhớ tới con búp bê trong phòng.

Rất dễ dàng nuốt không trôi.

Khó mà tin được người như vậy lại có bạn gái như thế.

Khó trách vẫn luôn ra mắt thất bại.

Thu Thiển không nhắc đến những điều này, coi như không biết là được.

Dù sao đối phương cũng là người có uy tín danh dự.

Họ đã xác định là sẽ đến Thiên Hạ Nhất Kiếm tông.

Cũng không cần suy nghĩ nhiều đến nguy hiểm, bởi vì có Chu Tự.

Mặc dù xem không hiểu nhưng Chu Tự đã chạy tới đỉnh cao nhất của giới tu chân.

Cho dù đánh không lại cũng có thể dẫn người rời đi.

Sau khi ăn xong, Chu Tự rửa sạch bát đũa, ngồi trên ghế sô pha nghỉ ngơi.

Lúc này Thu tỷ đang xem TV.

TV đang chiếu quảng cáo mặt nạ.

"Ngươi nghĩ ta có cần mua một chút không?"

Thu Thiển hỏi.

"Không cần đâu, da dẻ của Thu tỷ rất đẹp, không cần dùng đến những thứ này"

Chu Tự chân thành nói.

Làn da của Thu tỷ thật sự đẹp, nhất là sau khi nữ thần Đại Địa tặng món quà tân hôn.

Mặc dù không có thay đổi quá lớn nhưng vẫn rất rõ ràng.

Xúc cảm hoàn toàn khác biệt.

Cuối cùng người nhận được ích lợi quả nhiên là hắn.

Nhất là Thu tỷ sẽ không bao giờ già đi, đây là ích lợi cả đời.

Thu Thiển cười không nói gì.

Nàng chỉ muốn nghe Chu Tự khen nàng một câu.

1088 chữ

Chương 1171: Tương Lai Sáng Lạn

"Nguyệt tỷ đâu rồi?"

Chu Tự nhìn chung quanh, hỏi.

"Đi tính trận pháp Thu Thiển đáp lời.

Chu Tự ồ một tiếng rồi liếc mắt nhìn lung tung, sau đó giả vờ không thèm để ý mà nói:

"Trời đã hơi tối rồi, đêm nay chúng ta đi ngủ lúc mấy giờ?"

Cảm giác như đã không gặp Thu tỷ rất nhiều năm, bởi vậy tâm tính cũng không giống với lúc trước.

"Ngươi muốn quần áo thế nào?"

Thu Thiển cười hỏi.

"Không cần khoa trương như vậy"

Chu Tự lắc đầu, nghiêm túc nói.

"Quần áo thủy thủ?"

Thu Thiển thử hỏi.

Chu Tự hơi xấu hổ nói: "Ngươi thích thì cũng được"

Thu Thiển cười phì một tiếng rồi che miệng, vẻ mặt cười xấu xa:

"Nhưng mà ta không có quần áo thủy thủ"

Chu Tự:

Thu Thiển nhìn Chu Tự đã câm nín, đứng lên nói:

"Giỡn thôi, ta mua rồi"

Vừa dứt lời, nàng liền cột tóc lại.Lắc lắc đuôi ngựa cao cao, nàng dang tay ra, để Chu Tự ôm nàng lên. Thu tỷ đã chủ động như thế, sao Chu Tự có thể để nàng thất vọng? Hắn vác Thu tỷ lên vai, đi thẳng tới phòng của Thu tỷ.

Thu Thiển:

11 || Sáng sớm hôm sau.

Sau khi tạm biệt hai người Thu tỷ, Chu Tự bèn gọi điện thoại cho Thanh Long, sau đó xuất hiện ở thư viện Đông Lâm.

Thời gian trôi qua hai mươi ngày, rốt cục cũng đi làm.

Trong lúc nhất thời cảm giác công việc khá mới lạ.

"Chu Tự? Cuối cùng ngươi cũng đến?"

Tô Thi đi làm, nhìn thấy Chu Tự thì vẻ mặt rất kinh ngạc.

"Sao rồi?"

Hôm nay Tô Thi cột tóc hai chùm, mặc hoodie, cầm một túi bánh mì trong tay.

"Cho ngươi một cái Nàng đưa một ổ bánh mì, sau đó nói tiếp:

"Ngươi không về nữa nên chúng ta phải làm quen với ngày tháng không có ngươi, sau đó nhân viên tạm thời như ngươi trở nên có cũng được mà không có cũng không sao"

Chu Tự:

"..."

Nghe Tô Thi nói vậy, hắn cảm thấy hơi khổ sở.

Hắn có tác dụng lớn như vậy, sao lại trở nên có cũng được mà không có cũng chẳng sao?

"Trước kia chúng ta muốn đối phó với Thánh Tử Ma Đạo, xung quanh lại thường xuyên có chuyện nên không thể không tuyển thêm một người hỗ trợ đứng gác. Hiện giờ xung quanh gần như không còn việc gì, đương nhiên ngươi sẽ trở nên có cũng được mà không có cũng chẳng sao"

Tô Thị nói.

Chu Tự hiểu, là do hắn đã trấn áp Thanh thành, dẫn đến mấy vị lão bản không có việc để làm.

Nhân tiện khiến địa vị của hắn hạ thấp.

"Vậy chuyện của thư viện là do ai làm?"

Chu Tự hỏi.

"Minh Nam Sở và Hàn Tô. Ta vô dụng như vậy nên không quấy rối"

Tô Thi đúng lý hợp tình nói.

Chu Tự:

Hắn đột nhiên cảm thấy Đại lão bản và Nhị lão bản cần hắn.

Sau khi đi vào, hắn quả nhiên thấy được ánh mắt khát vọng của Nhị lão bản.

Quả nhiên, cũng chỉ có Tô Thi không làm việc mới cảm thấy hắn có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Nhìn thấy Chu Tự tiến đến.

Minh Nam Sở dẫn đầu đứng lên, sau đó tiến đến trước mặt Chu Tự, cầm thật chặt tay của hắn rồi kích động nói: "Cuối cùng ngươi cũng đã đến, ta đại biểu thư viện bày tỏ sự hoan nghênh nhiệt liệt.

Trong phút chốc, Chu Tự cảm thấy khá thỏa mãn, quả nhiên Tam lão bản mới là người có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Mình không có mặt thì mấy vị lão bản này sẽ không chịu nổi.

Dù sao bình thường chỉ có một mình hắn làm việc.

Lúc này Hàn Tô đi ra, nàng nhìn Chu Tự rồi nghiêm túc nói:

"Qua sự nghiên cứu, chúng ta dự định mỗi tuần tăng một trăm tiền lương cho ngươi"

"Vì sao không tìm ta nghiên cứu?"

Tô Thị hỏi.

"Tìm ngươi nghiên cứu có tác dụng gì không?"

Minh Nam Sở hỏi.

"Không có tác dụng gì.

Tô Thị trả lời.

"Vậy tìm ngươi nghiên cứu làm gì?"

"Ta tò mò"

"..."

Đối với chuyện tăng tiền lương, Chu Tự tỏ vẻ rất vui mừng.

Một tuần một trăm, một tháng là bốn trăm, một năm chính là năm ngàn hai trăm.

Không ít.

Tương đương với việc thêm một tháng tiền lương.

Không chỉ có vậy, hiện tại tiền làm thêm giờ của hắn cũng tăng lên.

Trước đó tiền làm thêm giờ khoảng là ba mươi mốt, hiện tại tiền làm thêm giờ khoảng ba mươi tư.

Góp gió thành bão.

"Vào tháng mười còn có một lần tăng lương, đủ một năm là có thể tăng, lần này là trường hợp đặc biệt."

Minh Nam Sở nói.

Phảng phất đang nói làm việc ở đây thì tiền đồ vô lượng.

Chu Tự cũng kích động nói:

"Cảm ơn sự tín nhiệm của tổ chức.

Một năm nếu tăng thêm hai trăm, mười năm chính là hai ngàn.

Sau mười năm thì lương tuần ba ngàn, lương tháng mười hai ngàn.

Một trăm năm sau thì lương tuần chính là hai mươi mốt ngàn, lương tháng tám mươi bốn ngàn.

Tương lai có hy vọng.

Mà không biết một trăm năm sau có còn thư viện hay không.

Dựa vào tuổi thọ hiện giờ của hắn, lại làm việc mấy ngàn năm chỉ là chuyện nhỏ.

Nói đến tiền, Chu Tự nhớ mình còn chưa cho gọi điện thoại cho cha.

Còn phải đòi hắn tăng vốn.

"Ngươi xin nghỉ phép lâu như vậy, đi làm mà không mang cho chúng ta chút đồ ăn gì sao?"

Tô Thi hỏi.

Chu Tự nhìn bánh mì trong tay rồi nói:

"Cái này cho ngươi"

Tô Thị:

"..."

Ta trông rất ngốc sao?

Không để ý đến Tô Thi, Chu Tự quẹt thẻ, bắt đầu làm quen với việc trong thư viện.

Trước tiên xem xét sách ở xung quanh, sau đó lại dọn dẹp một vài chỗ.

Sau khi xác định không có vấn đề gì, hắn mới bắt đầu đặt sách lên giá, sau đó sắp xếp lại một vài cuốn sách.

1103 chữ

Chương 1172: Còn Thiếu

Bận rộn đến giữa trưa, lúc này hắn mới bắt đầu quen với công việc.

Tô Thi chạy tới hỏi chuyện thì hắn cũng có thể đơn giản đuổi đi.

Lúc nghỉ trưa, Chu Tự nhân cơ hội ra ngoài ăn cơm bèn gọi điện thoại cho cha.

"Con ta, tìm vi phụ có chuyện gì?"

Đầu dây bên kia truyền đến âm thanh.

"Chuyện làm ăn bên cha không được tốt sao? Giữa trưa lại có thời gian rảnh để nghe điện thoại"

Chu Tự kinh ngạc nói.

Chu Nhiên trầm mặc một hồi, nói:

"Có việc thì nói đi"

"Gần nhất ta có cảm giác như lại gặp phải bình cảnh, cần một số món quan trọng giúp ta đột phá.

Chu Tự nghiêm trang nói.

"Muốn bao nhiêu tiền?"

Chu Nhiên hỏi thẳng.

Chu Tự khinh thường nói:

"Cha, sao ngươi có thể dung tục như thế? Đột phá coi trọng là thời cơ, là duyên số. Đại khái cần hai ngàn.

Đầu dây bên kia trầm mặc.

Sau đó cúp điện thoại.

"Alo? Cha?"

Chu Tự nhìn điện thoại, bị cúp máy.

"Cúp máy thì cúp máy, ít nhất phải chuyển tiền qua chứ Chu Tự lẩm bẩm một câu, sau đó phát hiện điện thoại di động vang lên, hai ngàn tới tay.

Không dễ dàng gì, đã có vốn mua Trận Linh ngũ phẩm, hai ngày là có thể lên cấp.

Chỉ là lên cấp cần khoảng một hai ngày, đợi về từ Thiên Hạ Nhất Kiếm tông rồi lại lên cấp.

Chu thiên linh khí đoàn có sáu quyền hành gia trì, lên cấp rất nhanh.

Nhưng có một vấn đề nhỏ là chu thiên linh khí đoàn có bảy ngôi sao, hiện giờ chỉ có một ngôi sao không có quyền hành.

Phải làm ra một viên hạt giống quyền hành nữa.

Vậy hạt giống thế nào sẽ thích hợp đây?

Chu Tự đi vào tiệm tạp hóa, gọi một chén cơm chiên.

Lúc chờ cơm, hắn bắt đầu suy nghĩ tìm ai lấy viên hạt giống thứ bảy.

"Tìm cha vợ? Quyền hành Thời Không thật sự không tồi"

"Thần Vận Mệnh cũng được, hạt giống Vận Mệnh trông cũng rất lợi hại"

Nhưng trái lo phải nghĩ, Chu Tự cảm thấy tốt nhất là viên thứ bảy nên lợi hại một chút.

Nhìn trước mắt thì quyền hành gì lợi hại nhất?

Quyền hành của nữ thần Trí Tuệ?

Xem xét tất cả Thần Minh thì nữ thần Trí Tuệ lợi hại nhất.

Nhưng hắn phải biết rõ lai lịch của nàng, sau đó xem lại mình có muốn tìm quyền hành liên quan hay không.

Dù sao có lúc là do người lợi hại chứ không phải quyền hành lợi hại.

Nữ thần Trí Tuệ không thích hợp thì tìm thành Biên Giới phù hợp, sau này muốn vận dụng quyền hành cũng tiện.

Dù sao hắn không tu quyền hành.

Đợi cơm chiên được đưa lên, Chu Tự thấy Lý Lạc Thư gửi một tin nhắn đến.

"Đại ca, chừng nào ngươi đi Thiên Hạ Nhất Kiếm tông?"

"Cuối tuần, chừng nào ngươi đi?"

Chu Tự soạn tin nhắn hỏi.

Lý Lạc Thư nhanh chóng gửi tin nhắn trả lời:

"Ta đi lúc nào cũng được, tỷ ta không vào Kiếm Mộ sao?"

Chu Tự suy tư một lát, trả lời:

"Khó mà nói, Nguyệt tỷ rảnh rỗi đến nhàm chán thì chắc sẽ muốn vào trong dạo chơi.

Lý Lạc Thư gửi icon suy nghĩ:

"Vậy ta qua đó trước. Chỉ cần ta đi đủ xa thì sẽ không gặp được tỷ ta"

Các ngươi có cần làm đến vậy không? Chu Tự cảm thấy khá bất đắc dĩ.

Trong mắt Nguyệt tỷ, Lý Lạc Thư giống như đã chết rồi.

Gặp mặt chính là người quỷ không chung đường.

"Ngươi không đi làm sao?"

Chu Tự hỏi.

"Trương thúc cảm thấy ta thiên phú dị bẩm, có thể cho ta được nghỉ thêm mấy ngày, chỉ cần vừa gọi liền đến là được"

Lý Lạc Thư trả lời.

Chu Tự hâm mộ, đây chính là lợi ích khi có cổng không gian.

Đúng là có thể vừa gọi liền đến.

"Đúng rồi, ta muốn hỏi rằng Kiếm Đạo có dạng gì?"

Chu Tự hỏi.

"Kiếm Đạo chính là như vậy đó"

Lý Lạc Thư trả lời.

Chỉ là hắn lại nhanh chóng gửi thêm một tin nhắn:

"Sao đại ca đột nhiên hỏi đến Kiếm Đạo?"

"Thì không phải là ta không có đạo sao?"

Câu nói này vừa mới gửi đi, bên kia lập tức gửi lại.

"Không có đạo? Ta cho rằng đạo của đại ca đã che giấu, đại ca quả nhiên là người phi phàm.

Chu Tự sắp xếp lại suy nghĩ, bắt đầu gửi tin nhắn:

"Ngươi nghe ta nói"

"Được."

Lý Lạc Thư gửi lại một chữ.

"Không phải là ta không có đạo sao? Sau đó gần đây ta đã xem gần hết ba ngàn đại đạo. Nói như thế nào nhỉ...đại đạo không chỉ có ba ngàn, nhưng con đường đại đạo thì trăm sông đổ về một biển. Trong lúc đó, ta đã thấy vô số đạo, nhưng chỉ không thấy được Kiếm Đạo. Vì bổ sung đủ ba ngàn đại đạo, ta cần đến Kiếm Mộ một chuyến để lĩnh ngộ. Nhưng ta cảm thấy có thể bản thân ta không quá thích hợp với Kiếm Mộ, cho nên muốn hỏi xem Kiếm Đạo có dạng gì Chu Tự gửi một đoạn tin nhắn dài qua.

"Quan sát ba ngàn đại đạo? Đại ca sẽ không bị nó làm ảnh hưởng đạo tâm sao? Thật ra người không có đạo mà quan sát ba ngàn đại đạo là chuyện rất nguy hiểm"

Lý Lạc Thư kinh hãi nói.

"Không có cảm giác gì.

Chu Tự trả lời một câu.

"Đại ca không hổ là đại ca, nhưng muốn nói về Kiếm Đạo thì một hai câu cũng không nói rõ được. Đợi sau đó đến Kiếm Mộ thì ta biểu diễn cho ngươi xem. Còn đường kiếm đạo cần có kiếm tâm, đây là một đạo cực kỳ thuần túy"

Lý Lạc Thư gửi tin nhắn qua.

Chu Tự đọc chữ, cảm giác dù nói thế nào thì cũng không nói rõ được đạo.

Chỉ có thể đợi đến lúc đó xem thử.

Chu Tự lại kể cho Lý Lạc Thư nghe chuyện di tích lịch sử, sau đó họ dự định bớt thời giờ đến đó một chuyến.

Cơm nước xong xuôi, hắn trở lại thư viện.

1117 chữ

Chương 1173: Miệng Rộng

Chu Tự phát hiện Vân Tiêu tiên tử đang thảo luận chuyện Kiếm Mộ với ba vị lão bản.

"Các ngươi không đi sao? Nghe nói đi một chút thôi cũng có lợi.

Vân Tiêu tiền tử nói. "Không được.

Tô Thi lắc đầu nói:

"Chắc chắn là ta không được."

"Kiếm Đạo quả thực không phù hợp với chúng ta"

Minh Nam Sở cũng lắc đầu.

Mặc dù hắn có rất nhiều tiểu phi kiếm nhưng là đó là pháp bảo, không liên quan gì đến kiếm tu cả.

Chỉ cần khống chế tốt là được.

Hàn Tô không nói gì, chắc chắn là nàng không cần đi.

"Chu Tự có đi không?"

Tô Thi thấy Chu Tự vào thì hỏi.

"Di."

Chu Tự thuận miệng trả lời:

"Ta muốn đi xem Kiếm Đạo, góp đủ ba ngàn đại đạo"

"A?"

Vẻ mặt của Tô Thị vô cùng nghi hoặc.

"Nói ngươi cũng không hiểu"

Chu Tự ghét bỏ nói.

"Ta đi hỏi Nguyệt tỷ"

Tô Thi không phục nên lấy điện thoại di động ra nói.

"Góp đủ ba ngàn đại đạo?"

Vân Tiêu tiên tử không dám tin:

"Ba ngàn đại đạo không ăn mòn con người sao?"

"Có lẽ là do ta quá gà?"

Chu Tự thử suy đoán.

Vân Tiêu tiền tử:

"..."

Hóa ra họ còn không bằng tay mơ.

Lúc làm việc thì hết thảy cũng xem như thuận lợi.

Từ thứ năm mãi cho đến thứ bảy. Cuối cùng Chu Tự cũng quen với ngày tháng trước kia.

Hôm nay hắn nhận một ngàn mốt tiền lương về nhà.

Nếu cho Thu tỷ năm trăm mười thì còn năm trăm chín.

Ừm, kết hôn rồi, không thể cho quá ít.

Vậy thì năm trăm hai mươi đi.

Trên đường trở về, Chu Tự đến vườn hoa Cẩm Tú một chuyến, Lý Lạc Thư chuyển ca ngày.

Trước khi tan ca phải nói chút tình hình.

"Lúc nào đại ca xuất phát?"

Đi vào đình bảo vệ, Chu Tự hỏi.

"Tan tầm thì xuất phát.

Lý Lạc Thư trả lời.

"Sáng mai ta xuất phát, hai người Nguyệt tỷ cũng sẽ đi qua đó. Có điều gần nhất không nghe tin gì về Thần Vũ Khí cả, không biết chừng nào sẽ qua Chu Tự nhắc nhở.

Đối phương còn mạnh hơn Thần Phong Bạo chưa bình phục, bởi vậy không thể không đề phòng.

Dù sao hai người họ liên thủ mới miễn cưỡng thắng được Thần Phong Bạo, bây giờ lại xuất hiện một kẻ còn lợi hại hơn Thần Phong Bạo, dù có liên thủ cũng vô pháp chiến thắng. Bởi vậy đánh không lại thì nên cẩn thận.

Đây là kinh nghiệm giang hồ.

Lý Lạc Thư cầm thức ăn ngoài, hỏi:

"Đại ca muốn ăn không?"

Chu Tự nhìn thoáng qua, là mì xào.

"Không ăn, ta trở về ăn cơm tối Thu tỷ nấu.

Hắn mở miệng trả lời.

Nghe vậy, Lý Lạc Thư thở dài một tiếng rồi nói:

"Chừng nào ta mới có thể ra mắt thành công?" "Thành công cũng chưa chắc biết nấu ăn"

Chu Tự tốt bụng nhắc nhở.

Lý Lạc Thư nhìn mì, cảm giác nuốt không trôi.

Chu Tự cảm thấy mình không nói sai, hai phe đều là người tu chân rất có tiếng trong giới tu chân, đâu còn cần ăn cơm?

Đám Nhị thúc ở Thiên Vân Đạo Tông không ăn cơm.

Trừ phi đối tượng hẹn hò của Lý Lạc Thư bằng lòng đến thành Thanh sinh sống.

Trừ chuyện này thì còn một vấn đề trọng yếu khác.

Đó chính là nhất định phải biết nấu ăn, nếu cưới người như Nguyệt tỷ thì làm được cái gì?

Khổ thân.

Nguyệt tỷ trưởng thành thì chắc chắn cũng không khác gì bây giờ.

Để nàng nấu cơm?

Người mà chén còn không rửa.

Người tốt như đại ca không thể lấy mấy người như Nguyệt tỷ, Tam lão bản được.

Đại lão bản không tồi, nhưng cũng không thích hợp.

Suy nghĩ kỹ lại, tìm đối tượng hẹn hò cho Lý Lạc Thư đúng là khó.

"Quyền hành của Thần Vũ Khí là chấp chưởng hết thảy vũ khí?"

Lý Lạc Thư đổi đề tài.

"Ừm, nghe nói bất kỳ thứ gì trong tay hắn đều có thể trở thành pháp bảo mạnh mẽ, đại khái là quyền hành như vậy.

Chu Tự nói.

Lý Lạc Thư lấy Lê Minh Chi Kiếm ra, sau đó nhắc Thần Vũ Khí thì cũng không có phản ứng gì.

"Chắc là phải gặp thôi"

Chu Tự nói.

Lúc đó hắn cũng vậy, khi gặp được Chúa Tể Thâm Uyên thì Vĩnh Ám Chi Nhận sẽ có phản ứng.

"Ừm, ta đến Kiếm Mộ xem trước, đợi Thần Vũ Khí đến lại đánh một trận thử, xem Lê Minh Chi Kiếm có phản ứng không"

Lý Lạc Thư nói.

Chuyến đi này của họ có hai mục đích, một là xem đạo trong Kiếm Mộ, hai là tìm Thần Vũ Khí xác nhận thử có phải Lê Minh Chi Kiếm vẫn còn chấp niệm.

"Đừng nói là ngươi sẽ lên đỉnh chỉ trong một đêm đó?"

Chu Tự hỏi.

"Không đến mức đó, ta đâu phải đại ca ngươi"

Lý Lạc Thư nghiêm túc nói.

Chu Tự hoàn toàn không tin.

Lý Lạc Thư là truyền kỳ còn sống, có chuyện gì mà không xảy ra được?

Sau khi xác nhận với Lý Lạc Thư, lúc này Chu Tự mới yên tâm.

Nếu Lý Lạc Thư lên đỉnh quá sớm, có lẽ hắn không thể thấy được ba ngàn đại đạo.

Bởi vậy phải bảo Lý Lạc Thư chậm thôi, chờ hắn lên tới nơi.

Cũng may Lý Lạc Thư dễ tính, đại ca chính là đại ca, luôn biết thông cảm cho tiểu đệ.

Sau đó Chu Tự về nhà.

Lúc này Thu Thiển đến trước mặt hắn, đưa tay nói:

"Dua ta."

"Cái gì?"

Vẻ mặt của Chu Tự vô cùng nghi hoặc.

"Tiền lương"

Thu Thiển nghiêm túc nói.

Chu Tự ồ một tiếng, đưa cho Thu tỷ năm trăm hai mươi.

"Còn thiếu chín mươi, Tô Thi nói ngươi tăng lương rồi"

Thu Thiển nghiêm túc nói.

Chu Tự:

Chết tiệt, Tam lão bản miệng rộng.

Hại ta lỗ mất năm ngàn hai.

Đây còn chỉ là một năm, mười năm chính là năm mươi hai ngàn.

A, trong lúc đó còn có thể tăng lương.

Về sau một tháng lỗ hơn tám chục ngàn.

Không được, phải nghĩ cách để Tam lão bản ngậm miệng.

Cũng may còn có hai ngàn của cha.

Để dành tiếp, để đủ mười ngàn.1148 chữ

Chương 1174: Ngụy Thần

Sau khi tiến vào, Chu Tự phát hiện Nguyệt tỷ đang thu dọn đồ đạc.

Không phải trái cây thì là đồ ăn vặt.

"Nguyệt tỷ cảm thấy ngày mai đi Kiếm Mộ, có lẽ không có chỗ ăn uống nên tự mang theo"

Thu Thiển nói.

"Nàng lấy đâu ra nhiều tiền như vậy để mua đồ?"

Chu Tự hỏi.

"Tiền lì xì"

Chu Ngưng Nguyệt lườm Chu Tự rồi nói:

"Ngươi không có sao?"

Đúng thật là ta không có, Chu Tự cảm thấy khá khó chịu.

Cha cho họ quá ít.

Thiên Hạ Nhất Kiếm tông.

Trên núi, Hạ Vũ Trúc nhìn cha mình rồi nói:

"Có phải họ sắp tới?"

"Chắc phải một khoảng thời gian nữa, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể tới" Hạ Thiên Khuyết nói.

Kẻ địch sẽ không nói hắn đến lúc nào, chỉ cần chuẩn bị sẵn sàng là được.

Lúc này Lạc trưởng lão đáp xuống bên cạnh Hạ Thiên Khuyết.

"Lạc trưởng lão có tin tốt?"

Hạ Thiên Khuyết cười hỏi.

"Đạo Tử Thiên Vân Đạo Tông, Kiếm Thư tới rồi"

Lạc trưởng lão nói.

"Ồ?"

Hạ Thiên Khuyết khá vui mừng:

"Lạc trưởng lão nhìn hắn thì cảm thấy thế nào? Bây giờ hắn có tu vi gì?"

"Không biết.

Lạc trưởng lão lắc đầu.

"Không biết?"

Hạ Thiên Khuyết bất ngờ.

"Đúng, ta không nhìn thấu tu vi của hắn.

Lạc trưởng lão nói với vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

"Tu vi của hắn như không tồn tại, có điều trên người hắn không hề có chút hào quang nào, dường như đã biến thành bình thường.Hắn và những người khác cùng tiến vào Kiếm Mộ, thế mà không bị nhận ra"

"Vậy à?"

Hạ Thiên Khuyết cười khổ nói:

"Tiến độ thì sao?"

"Khá chậm, không nhanh hơn những người khác được bao nhiêu, nhưng những người khác không phải kiếm tu. Tốc độ của hắn còn chậm hơn so với một số người trong tông môn"

Lạc trưởng lão cảm thấy hơi đáng tiếc.

Tận mắt chứng kiến thần thoại rơi xuống quả thực không dễ chịu chút nào.

Còn không bằng không tới.

Hạ Vũ Trúc cũng cảm thấy đáng tiếc. Lúc trước Đạo Tử Thiên Vân Đạo Tông chính là tồn tại chói mắt nhất trong giới tu chân.

Bây giờ lại có dấu hiệu mờ nhạt trong đám đông.

"Tiếp tục quan sát đi, có lẽ là ban đầu có chút không quen"

Hạ Thiên Khuyết nói.

Hắn nhìn về hướng Kiếm Mộ, vẫn còn đang chờ.

Chờ vị kiếm tu kia xuất hiện.

Hắn không biết còn bao nhiêu thời gian, nhưng hắn biết nhất định không dài.

Sáng sớm chủ nhật, ngày 29 tháng 5.

Chu Tự tỉnh lại từ trong chăn.

Tối hôm qua không tu luyện, hắn cảm giác quan sát ba ngàn đại đạo tạo ra không ít gánh nặng cho bản thân.

Bởi vậy cần phải nghỉ ngơi một ngày trước.

Chỉ là vừa mở mắt ra liền thấy Thu tỷ ngồi ngay bên giường, khiến hắn sợ hết hồn.

Lúc này Thu tỷ mặc áo lông để lộ bờ vai đẹp, bên dưới là quần jean hơi ôm.

"Buổi sáng tốt lành, hiện giờ là bảy giờ mười hai phút, thời tiết trong xanh, bữa sáng đã làm xong"

Nhìn Thu tỷ, Chu Tự khó hiểu nói:

"Vì sao ta không phát hiện Thu tỷ thức dậy?"

Hắn không tu luyện, lẽ ra người bên gối thức dậy thì hắn có thể phát hiện ra.

"Bởi vì ta làm rất nhẹ Nói xong, Thu Thiển lại gần chạm vào môi Chu Tự, sau đó chợt đứng lên nói:

"Dậy đánh răng, ta đi gọi Nguyệt tỷ"

Chạm môi một cái, Chu Tự cảm thấy Thu tỷ khá ngọt.

Lần sau phải đổi.

Sau đó hắn dậy đi đánh răng.

Vừa ra tới cửa, Nguyệt tỷ đã bị đẩy ra ngoài.

Nàng vẫn mặc bộ đồ gấu nhỏ, xoa mắt mơ màng nói:

"Dậy đi, đừng trì hoãn"

Chu Tự rửa mặt xong thì ngồi xuống bàn ăn sáng.

"Hôm nay đi Kiếm Mộ, chúng ta đều muốn thử lên đỉnh núi sao?"

Thu Thiển hỏi.

Đương nhiên họ biết có thể lên đỉnh Kiếm Mộ, nhưng không biết là thế nào.

Cũng không biết có thể lên được đó hay không.

"Chắc chúng ta không thể đi lên. Nếu ai cũng lên được thì Thiên Hạ Nhất Kiếm tông phải tệ đến cỡ nào.

Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Ta muốn lên, không biết có thể lên không nữa.

Chu Tự nói.

Thu Thiển và Chu Ngưng Nguyệt cũng không thể chắc chắn.

Dựa theo tình hình của Chu Tự, lẽ ra không có thứ gì có thể ngăn cản hắn.

Nhưng nếu cưỡng chế xông lên thì hình như cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Bởi vậy rốt cuộc có thể lên hay không, có lẽ phải đi thử xem.

Tốt nhất là có thể lên đỉnh bình thường, thế này thì có thể nhìn thấy Kiếm Đạo.

Nếu không thể lên đỉnh bình thường...

Vậy dù là lên đỉnh cũng như không mà thôi.

"Không phải ngươi còn có đại ca sao?"

Thu Thiển hỏi.

"Đúng, tối hôm qua hắn đã leo núi, ta bảo hắn trên đó chờ ta. Đến lúc đó nếu các ngươi kẹt ở phía dưới thì ta đi lên tìm đại ca. Lỡ như hắn có thể dẫn ta đi lên thì ta có thể quan sát Kiếm Đạo rồi. Không chỉ có vậy, ta còn có thể nhìn thấy đạo của đại ca của ta. Có lẽ từ đó ta cũng có thể ngộ được quyền pháp chi đạo. Thần thoại lấy võ nhập đạo"

Chu Tự nắm tay lại, nghiêm túc nói.

"Không phải ngươi đã thần thoại rồi sao?"

Chu Ngưng Nguyệt cắn trứng luộc, nói.

"Đây là ngụy thần thoại, ta cảm thấy có đạo mới là chân thần thoại"

Chu Tự nói.

Chu Ngưng Nguyệt:

Lúc không nói đạo là chân thần thoại, sau khi có khái niệm về đạo lại là ngụy thần thoại.

Cảnh giới này quá tùy ý.

"Vậy ngụy thần thoại có thể đọc tiếp quyển sách thứ ba không?"

Thu Thiển tò mò hỏi.

"Hẳn là có thể, có điều phải tăng tu vi lên trước, tu vi ma chủng không đủ thì ta không thể đọc quyển sách thứ ba. Ac...

Chu Tự đột nhiên nghĩ tới điều gì:

"Có lẽ không có đạo thật sự không thể đọc được quyển sách thứ ba. Ta nhớ trước khi đọc cần có đủ cường độ thân thể. Nếu lần này không chỉ yêu cầu về cường độ thân thể, còn yêu cầu niềm tin tinh thần thì không đọc được.

Thu Thiển khá ngoài ý muốn, hóa ra có rất nhiều yêu cầu.

1140 chữ

Chương 1175: Có Quen

"Tùy duyên số vậy, lỡ như có thể đọc được thì sao. Nếu thực sự không được thì thêm một cái đạo cho ma chủng là xong"

Chu Tự tùy ý nói.

Tay mơ vừa tu luyện như hắn vội vàng làm gì?

Xem ra sau khi hắn tiến vào thời đại thần thoại, cả giới tu chân đều rất khó giữ hắn lại.

Dù không phải là đối thủ của người ta thì cũng không gặp phải nguy hiểm tính mạng.

Ngàn năm công lực vẫn rất mạnh.

Nếu có người liên thủ thì khá nguy hiểm, nhưng Thánh Tử Ma Đạo như hắn sợ ai?

Ăn sáng xong, Chu Tự gọi điện thoại cho Bạch Hổ.

Người nhận đúng là Bạch Hổ.

Điều này khiến Chu Tự khá hiếu kỳ, sao hắn không đòi chết đòi sống nữa?

Trước đó Tứ hộ pháp không phải là như thế.

"Sao Thanh Long không đến?"

Chu Tự hỏi.

"Chết rồi, chúng ta đang làm tang sự cho hắn, không ngờ thiếu chủ có việc"

Bạch Hổ đáp.

"Hóa ra là thế, vậy thì ta yên tâm rồi"

Chu Tự gật đầu nói.

Thu Thiển:

"..."

Chu Ngưng Nguyệt:"..."

Sao câu trả lời này lại có gì đó lạ lạ nhỉ?

Có điều Tứ hộ pháp vốn thích giày vò, các nàng cũng không thèm để ý.

Họ nhanh chóng hạ xuống trước một ngọn núi tràn ngập kiếm ý, phía sau ngọn núi có một thanh kiếm đá khổng lồ, đâm vào mây trời, trấn thủ đại địa.

"Đây chính là Thiên Hạ Nhất Kiếm tông? Rất khí thế"

Nhìn ngọn núi khổng lồ, Chu Tự không khỏi cảm khái.

Mặc dù ma môn và Thiên Vân Đạo Tông cũng khí thế, nhưng không khiến cho người ta có cảm giác trực quan như vậy.

Họ xuất hiện chưa được bao lâu, Chu Tự đã thấy có người đi ra nghênh tiếp.

"Ba vị đạo hữu"

Một vị tiên tử ngự kiếm hạ xuống trước mặt đám Chu Tự, khách sáo nói.

Đấu Giả thất phẩm. Chu Tự cảm thấy lâu lắm rồi mình chưa nhìn thấy người tu chân có tu vi thấp như vậy.

Ngẫm lại lúc vừa mới gặp được mấy vị lão bản, họ cũng mới là Binh Giả bát phẩm.

Thời gian trôi qua thật nhanh, chỉ chớp mắt họ đều đã là Giai Linh lục phẩm.

Chu Tự cũng ra dáng ôm quyền.

"Ba vị muốn đến Kiếm Mộ sao?"

Tần tiên tử hỏi.

"Đúng"

Chu Tự gật đầu:

"Có yêu cầu gì không?"

"Không có bất kỳ yêu cầu nào, chỉ cần là người tu chân là được"

Tần tiên tử cười nói.

"Ma tu cũng được sao?" Chu Tự lại hỏi.

"Ặc, vẫn được" Tần tiên tử gật đầu nói.

Có điều nàng hơi lo lắng, đối phương nói ma tu chứng minh rất có thể chính là ma tu.

Bình thường người tu chân nghe đến ma tu đều cảm thấy lo lắng.

Dù sao rất nhiều kẻ đều có tinh thần cực đoan.

Thật phiền toái.

"Vậy tông chủ các ngươi thật là rộng rãi, mà tại sao hắn muốn công khai Kiếm Mộ?"

Chu Tự tò mò hỏi.

Mặc dù Nguyệt tỷ đã phân tích, nữ thần Hắc Dạ cũng đã nói.

Nhưng hắn vẫn muốn hỏi lại.

"Là mệnh lệnh của tông chủ"

Tần tiên tử nói.

Chu Tự gật đầu, những người này không biết là chuyện rất bình thường.

Đột nhiên hắn nhớ ra hình như mình đã kết bạn là cường giả của Thiên Hạ Nhất Kiếm tông.

Trước đó Chu Tự vẫn luôn coi hắn là tông chủ của Thiên Hạ Nhất Kiếm tông.

Hiện giờ phải hỏi thử xem.

"Đúng rồi, Thiên Hạ Nhất Kiếm tông của các ngươi có người tên là Hạ Thiên Khuyết sao?"

"Ha..."

Tần tiên tử sửng sốt, sau đó lập tức nói:

"Đó là tông chủ của chúng ta"

"A, vậy ta hỏi thẳng hắn, ta có kết bạn với hắn"

Chu Tự vô thức nói.

Tần tiên tử:

Hóa ra ngài là đại lão?

Nói sớm đi, ta gọi ngài là tiền bối luôn.

"Không cần để ý đến hắn, dẫn đường giúp chúng ta đi"

Thu Thiển khách sáo nói.

"Được"

Tần tiên tử gật đầu đáp.

Chu Tự lấy điện thoại di động ra, gửi một tin nhắn cho Hạ Thiên Khuyết.

Dù sao trước kia mọi người có qua lại với nhau, hắn cảm thấy mình phải có tự giác của nhân vật phản diện.

Lúc nói chuyện không nên sợ hãi rụt rè.

"Hạ tông chủ, có thể nói xem tại sao ngươi muốn mở Kiếm Mộ không? Có phải là Thần Vũ Khí đánh tới?"

Sau khi gửi tin nhắn, Chu Tự bèn chờ tin tức.

Lúc này Hạ Thiên Khuyết ở trên núi đang chờ tin tức của Đạo Tử đột nhiên thấy điện thoại di động vang lên.

Hắn lấy ra xem, lông mày nhíu lại.

Đây không phải là Thánh Tử Ma Đạo sao?

Đối phương tìm hắn thì nhất định không phải là chuyện gì tốt.

Chỉ là hắn nhấn mở xem xong thì cảm thấy khá ngoài ý muốn.

"Thần Vũ Khí?"

Thánh Tử Ma Đạo biết được có người muốn tiến đánh Thiên Hạ Nhất Kiếm tông là chuyện rất bình thường, nhưng thế mà hắn còn biết danh hiệu của đối phương.

Chuyện này không bình thường.

Hạ Thiên Khuyết nhìn về phương xa. Trong cảm giác của hắn thì đối phương là Thần Minh ở thời đại Thần Minh, nhưng hắn không biết rõ nội tình.

Do dự một chút, hắn gửi tin nhắn:

"Tiểu hữu nói Thần Vũ Khí cũng nhắm về phía Thiên Hạ Nhất Kiếm tông? Hạ mỗ mở Kiếm Mộ ra chỉ là vì không muốn những thứ trong đó thất truyền vì bất trắc.

Hắn gửi tin nhắn xong bèn chờ đối phương trả lời.

Lúc này tới lượt Hạ Vũ Trúc cảm thấy hiếu kỳ:

"Cha nói chuyện phiếm với ai mà cần dùng điện thoại?"

Bình thường cường giả muốn nói chuyện phiếm thì nhìn lên bầu trời là được.

"Thánh Tử Ma Đạo"

Hạ Thiên Khuyết nói.

Hạ Vũ Trúc suy tư một lát:

"Thánh Tử Ma Đạo? Hắn đúng là mạnh, nhưng lại hành xử quái đản, không sợ hãi gì cả. Thời kỳ Đạo Tử xuống dốc đúng lúc là khi hắn đột nhiên xuất hiện. Nếu họ gặp nhau trong cùng một thời đại thì không biết sẽ thế nào.

"Ta chưa thấy được thực lực của hắn, nhưng hắn to gan là thật.

Nhớ tới chuyện lúc trước, Hạ Thiên Khuyết cũng cảm giác hoang đường.

Nhiều người như vậy mà lại bị Thánh Tử Ma Đạo uy hiếp.

1107 chữ

Chương 1176: TIn Tức Lớn

Đáng tiếc những người kia cộng lại cũng không phải là đối thủ của Cự Phách Ma Đạo.

Có con tin nằm trong tay đối phương, thật đúng là không làm gì được hắn.

Đạo tu còn nói đến lễ nghĩa liêm sỉ, ma tu...

Chỉ nói ai mạnh mà thôi.

Lúc này Hạ Thiên Khuyết nhận được câu trả lời:

"Chẳng lẽ còn có những người khác tới nữa sao? Để ta đi hỏi xem
Hạ Thiên Khuyết thấy tin nhắn trả lời thì hơi kinh ngạc, chuyện thế này cầm đi hỏi ai?

Đã lẫn vào được nội bộ của Thần Minh?

Thế nhưng trong thời đại này cũng không còn được bao nhiêu Thần Minh.

Có điều hắn cũng yên tâm chờ đợi, để xem tên Thánh Tử Ma Đạo này có thể hỏi ra nguyên cớ gì.

Lúc này Chu Tự tag @Trí Giả trong nhóm:

"@Trí Giả, tiền bối, Thần Vũ Khí muốn tới Thiên Hạ Nhất Kiếm tông, có dẫn thêm người giúp đỡ không?"

Thần Vận Mệnh:

"Thần Trật Tự có thể sẽ thần hàng, còn có một số mệnh lý mà ta không thể nhìn thấy"

Chu Tự gửi icon kinh ngạc:

"Không phải ngươi đang theo học lớp sở thích sao? Đúng rồi, đầu đề ta đề cử không tệ đúng không?"

Thần Vận Mệnh:

Tai Họa:

nữ thần Hắc Dạ. Có phải các ngươi nên nghĩ cách kéo nàng vào không?"

"Nghe nói Thần Vũ Khí muốn hợp tác với những người khác. Có điều nói đến tình báo thì không ai vượt qua được.

Chu Tự:

"Không được, kéo ai cũng được, nữ thần Hắc Dạ thì thôi đi"

Chu Tự lo rằng sẽ kích thích đến đại ca, chuyện này rất phiền toái.

Thần Vận Mệnh:

"@Trí Giả, tiền bối, ta cảm giác khá lạ, đường cong vận mệnh ở Thiên Hạ Nhất Kiếm tông đã đổ sụp, bên đó giống như sắp xảy ra chuyện gì rất đáng sợ, có phải là Chư Thần sắp có hành động?"

Trí Giả:

"Chư Thần tạm thời chưa thể trở về, dù có làm gì thì cường độ cũng không quá lớn. Có điều họ cũng có thể sẽ thử ảnh hưởng đến thế giới hiện thực. Không phải là không có nguy hiểm."

Chu Tự xem cuộc nói chuyện của họ, cảm thấy Thiên Hạ Nhất Kiếm tông khá bất ổn.

Có điều quả nhiên là Trí Giả đang nhằm vào hắn.

Không suy nghĩ nhiều, Chu Tự mở khung chat với Hạ Thiên Khuyết lên:

"Ta hỏi rồi, Thần Trật Tự có thể sẽ thần hàng, sau đó có thể là Chư Thần cũng muốn làm chút thí nghiệm. Tông chủ quả nhiên đã có dự kiến trước.

Hạ Thiên Khuyết:

"..."

Rốt cuộc ngươi lấy tin tức này ở đâu ra, chính xác như vậy sao?

Chu Tự không để ý đến những điều này. Tóm lại Thiên Hạ Nhất Kiếm tông rất mạnh, mà Kiếm Mộ lại có Lý Lạc Thư, đại khái là không có nguy hiểm.

Nếu không được nữa thì hắn cũng có thể ra tay.

Lại không được nữa thì Nguyệt tỷ còn có thể gọi người.

Tóm lại lần này nói thế nào cũng phải xem hết ba ngàn đại đạo.

"Hạ tông chủ, ta có thể hỏi ngươi một chuyện không?"

Chu Tự lại gửi tin nhắn.

Bên kia nhanh chóng trả lời:

"Ngươi hỏi đi"

"Ta muốn biết người không có chút cơ sở nào về Kiếm Đạo như ta có hi vọng lên đỉnh không?"

Chu Tự gõ tin nhắn rồi gửi.

Lúc này họ đã đi theo tiểu tiên tử đến dưới ngọn núi Cự Kiếm.

Nơi này có một con đường đá nhỏ.

"Ba vị đi theo con đường này là được"

Tần tiên tử nhắc nhở.

Sau khi cảm ơn, ba người Chu Tự bèn nhìn về phía trước.

Con đường này khá sâu, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một hai người trên đường.

Chắc đến đây cũng là vì cơ duyên Kiếm Mộ.

Vốn dĩ Chu Tự định nhìn xem có người quen nào không, chỉ là điện thoại di động lại vang lên.

Là Hạ Thiên Khuyết gửi tin nhắn đến:

"Thánh Tử phải vào Kiếm Mộ?"

Chu Tự gửi một tấm hình qua:

"Ta đã đến, đang định thử xem"

Hạ Thiên Khuyết gửi icon kinh ngạc:

"Thánh Tử thật sự không hề hiểu gì Kiếm Đạo?"

"Không hiểu"

Chu Tự trả lời một câu.

"Vậy muốn lên đỉnh rất khó, cơ bản là không thể nào"

Hạ Thiên Khuyết gửi tin nhắn.

"Vậy nếu có người có thể lên đỉnh dẫn ta theo thì ta có thể đi lên không?"

Chu Tự chủ yếu muốn hỏi vấn đề này.

Hắn không ôm hy vọng gì với mình, nhưng tràn ngập niềm tin với Lý Lạc Thư.

Đó là truyền kỳ còn sống.

Hơn nữa thực lực còn mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi, lúc còn nhỏ đã có thể vung kiếm đi khắp tứ phương.

"Nhờ người dẫn ngươi lên? Cùng đi lên? Hẳn là không thể nào"

Hạ Thiên Khuyết đứng trên núi cảm thấy khá buồn cười.

Nếu có thể dẫn người lên theo thì cần kiểm tra làm gì nữa?

Vốn phải dựa vào bản thân, nếu không thì có đi lên cũng chẳng được ích lợi gì.

Nhất định phải đạt được sự thừa nhận của Kiếm Mộ.

Chứ không phải chỉ cần lên đến đỉnh là được.

Nhưng sau khi gửi tin nhắn đi thì hắn cảm thấy hơi lạ. Theo lời Thánh Tử Ma Đạo nói thì sẽ có một người đi lên.

"Hắn mời được ai tới sao?"

Sau đó hắn nhìn con gái của mình:

"Bên cạnh Thánh Tử Ma Đạo có cao thủ nào không?"

"Thánh Nữ Ma Đạo và Thần Nữ Ma Đạo, chắc là không còn ai khác"

Hạ Vũ Trúc trả lời, sau đó kinh ngạc nói:

"Thánh Tử Ma Đạo cũng muốn đến Kiếm Mộ?"

"Có vẻ là vậy"

Hạ Thiên Khuyết gật đầu.

"Vậy chẳng phải Đạo Tử và Thánh Tử sẽ gặp mặt?"

Hạ Vũ Trúc chấn kinh.

Rất nhiều người trong giới tu chân đều so sánh Thánh Tử và Đạo Tử, đều cảm thấy trong tương lai chắc chắn giữa họ sẽ có một trận chiến.

Bây giờ Thánh Tử Ma Đạo và Đạo Tử Thiên Vân lại xuất hiện cùng một nơi.

Vậy có phải là họ sắp được biết giữa hai người hai mạnh hơn?

Nghe vậy, Hạ Thiên Khuyết mới nghĩ tới điều này.

1110 chữ

Chương 1177: Mạc Vấn

"Xem ra lần này Kiếm Mộ sẽ không yên ổn, có điều rất nhiều người còn chưa biết Đạo Tử và Thánh Tử đều ở đây. Chúng ta yên tĩnh quan sát là được.

Hạ Vũ Trúc gật đầu, sau đó định dẫn sư muội đi vòng quanh Kiếm Mộ xem thử.

Để xem khi Đạo Tử và Thánh Tử gặp mặt sẽ thế nào.

Chỉ là nàng đột nhiên nghĩ đến một vấn đề:

"Nếu Thánh Tử và Đạo Tử đều thất bại tại Kiếm Mộ, cuối cùng không ít người siêu việt họ thì chẳng phải sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến danh dự của hai người đó sao?"

"Đúng là vậy, nhưng nếu cả hai để ý đến chuyện này thì đã không tới đây, yên tâm quan sát là được. Thật ra ta hi vọng Đạo Tử có thể lên đỉnh"

Hạ Thiên Khuyết cười nói.

Dù sao Đạo Tử là kiếm tu, còn là kiếm tu rất cao minh.

Dù chỉ là đã từng.

Chốc lát sau.

Hạ Vũ Trúc dẫn Cố Nhạn tiên tử đến gần Kiếm Mộ.

Các nàng đứng bên cạnh ngọn núi nhìn xuống phía dưới.

"Bây giờ Đạo Tử đang ở đâu?"

Cố Nhạn hiếu kỳ hỏi.

"Ta vừa hỏi Lạc trưởng lão, đại khái đã đi được một phần mười"

Hạ Vũ Trúc liếc nhìn Kiếm Mộ rồi nói.

"Chậm như vậy?"

Cố Nhạn kinh ngạc.

Người bình thường trong tông môn họ cũng có tốc độ thế này mà?

Các nàng cẩn thận kiểm tra lại, quả nhiên đã tìm được Đạo Tử.

Chỉ là chuyện khiến các nàng cảm thấy ngoài ý muốn đã xảy ra, Đạo Tử bị một người trẻ tuổi vượt qua, thậm chí hắn còn giễu cợt Đạo Tử vài câu.

Hai người Hạ Vũ Trúc đã khiếp sợ.

Nếu là Đạo Tử trước kia, người khác nhìn thấy hắn sẽ có lòng kính nể.

Sao lại đến nước này?

Đám Chu Tự đi thẳng đến bên dưới ngọn núi.

Họ nhìn thấy xung quanh Kiếm Mộ có vô số thanh kiếm, những thanh kiếm này cắm vào trong núi, liên miên không dứt, vô cùng đồ sộ.

"Nhìn cả ngọn núi đều làm cho người ta có cảm giác lạnh thấu xương"

Chu Tự nói.

"Đúng thế, có điều ta đến đây cũng là vì mài giũa bản thân Đột nhiên một thanh niên bước tới.

Thấy có người tiếp lời mình, Chu Tự cũng cảm thấy bất ngờ.

Quay đầu nhìn lại, là một vị thanh niên mặc một bộ áo trắng, quân tử bội kiếm.

Trông khá đẹp trai.

"Các hạ là?"

Chu Tự khách sáo nói.

Người này có vẻ là người lợi hại bên phe chính đạo.

"Mạc Vấn (chớ có hỏi).

Thanh niên áo trắng bình thản mở miệng.

"Là ta đường đột.

Chu Tự nói xin lỗi.

"Ta nói là ta tên là Mạc Vấn Mạc Vấn bất đắc dĩ mở miệng.

"Hóa ra là Mạc đại hiệp..."

Chu Tự định nói tiếp liền phát hiện Thu tỷ véo hắn một cái, sau đó hắn vội vàng đổi giọng:

"Hóa lai là Mạc đạo hữu, đạo hữu là kiếm tu?"

"Ước mơ của ta vẫn luôn là kiếm tu, hơn nữa ta cảm thấy bản thân có thiên phú này, có điều vẫn không có cơ hội, bây giờ ta tới. Hôm nay ta muốn lên đỉnh"

Mạc Vấn vô cùng kiêu ngạo:

"Đại đạo như trời xanh, duy ta không thể ra. Bây giờ Kiếm Mộ mở, đạo ta như trời xanh"

Chu Tự bị cảm nhiễm, cũng khí phách nói:

"Ta có viên kiếm tâm, bị bụi khóa thật lâu, bây giờ bụi bay mất, rọi sáng cả núi xanh"

Mạc Vấn nhìn Chu Tự với vẻ mặt khiếp sợ, khâm phục nói:

"Người phe ta?"

Chu Tự khiêm tốn nói:

"Không bằng một phần vạn của đạo hữu"

"Đi thôi"

Chu Ngưng Nguyệt ngắt lời cả hai, sau đó dẫn đầu tiến lên trước.

Cũng may xung quanh không có ai, nếu không thì chịu không nổi.

"Xin hỏi đạo hữu là?"

Mạc Vấn mở miệng dò hỏi.

"Chu Tự."

Chu Tự chân thành nói.

"Chu Tự?"

Mạc Vấn suy tư chốc lát rồi nói:

"Cái tên này của đạo hữu khá nguy hiểm. Nghe nói Thánh Tử Ma Đạo cũng mang tên này, lần sau đạo hữu phải cẩn thận một chút.

"Dù sao cũng không có ai cảm thấy ta là Thánh Tử"

Chu Tự nghiêm túc nói.

Hắn đi lại trong giới tu chân lâu như vậy, quả thực không có ai cảm thấy hắn là Thánh Tử Ma Đạo.

Có thể là vì lớn lên ở Thanh thành, khí chất không khớp với Ma Đạo.

Về sau cố gắng thay đổi là được.

Có Nguyệt tỷ dẫn đường, họ bắt đầu di chuyển lên Kiếm Mộ.

Nhìn thì cũng không cao, nhưng họ đi một hồi thì đã dần cảm thấy áp lực.

Hơn nữa dường như không có chút thay đổi gì về độ cao.

Không biết vì sao.

"Quả nhiên nơi này có thể tôi luyện ý chí của người ta"

Mạc Vấn nhìn núi cao, nói.

Chu Tự nhìn xung quanh, phát hiện Nguyệt tỷ và Thu tỷ đã hơi mệt mỏi, nhưng hắn lại không có cảm giác gì.

Có thể là do tu vi khá cao.

Dù sao ma chủng của hắn là cường giả tam phẩm.

"Mạc đạo hữu cảm thấy khả năng bản thân có thể lên đỉnh có cao không?"

Chu Tự hỏi.

"Ta cảm thấy ta là tuyệt thế thiên tài tu kiếm, chắc chắn không có vấn đề"

Mạc Vấn gật đầu nói.

"Hiện giờ kiếm tu mạnh nhất trên đời là ai?"

Chu Ngưng Nguyệt tò mò hỏi. "Hẳn là Đạo Tử của Thiên Vân Đạo Tông, nhưng chắc chắn hắn sẽ không đến, cho nên người nổi bật nhất ở Kiếm Mộ nhất định là ta"

Mạc Vấn chắc chắn nói.

"Vì sao ngươi cảm thấy Đạo Tử sẽ không đến?"

Thu Thiển hỏi theo.

"Đương nhiên là vì hắn là Đạo Tử Mạc Vấn suy tư chốc lát rồi nói:

"Ta còn nhớ trước đó từng gặp được bóng lưng của Đạo Tử từ xa, hào quang chiếu khắp, độc nhất vô nhị. Nếu hắn tới đây thì nhất định đã chiếu rọi chân trời"

Chu Tự khá hiếu kỳ với dáng vẻ trước kia của Lý Lạc Thư.

Cho dù là người trước mắt hay là Tam lão bản đều có một cảm giác trực quan, đó chính là hào quang chiếu khắp.

1095 chữ

Chương 1178: Tìm Đạo Lữ

"Lát nữa phải hỏi xem hào quang chiếu khắp là thế nào"

Chu Tự thầm nói.

"Chu đạo hữu có lòng tin bản thân có thể lên đỉnh không?"

Trên trán Mạc Vấn đã bắt đầu đổ mồ hôi.

"Chắc là có thể Chu Tự không quá tự tin nói.

"Thật sao?"

Mạc Vấn gật đầu.

Lúc này hắn đã cần chống cự với sự áp chế mà Kiếm Mộ mang tới.

Cần đủ lòng tin mới đi lên tiếp được.

Trên đường đi họ đã thấy không ít người, phần lớn những người này dừng lại tại chỗ để nghỉ ngơi, muốn đi lên tiếp thì vô cùng khó khăn.

Trừ những người này, trong những người còn đang đi lên nữa thì có một số cực ít sẽ được linh kiếm ở chung quanh triệu hoán.

Có vẻ họ đã lấy được tư cách có linh kiếm, kiếm ở đây không phải là linh kiếm bình thường.

Mà là kiếm có kiếm ý.

Có nghĩa là một loại cơ duyên.

Có điều họ cũng có thể từ chối mà bò lên đỉnh tiếp.

Trên đường đi, Chu Ngưng Nguyệt là người đầu tiên mở miệng:

"Ta cảm giác có linh kiếm kêu gọi ta, xem ra ta có tiềm chất trở thành kiếm tu Thu Thiển nhìn chung quanh, không cảm giác được bất kỳ sự triệu hoán nào.

Chu Tự cũng không có bất kỳ cảm giác gì.

"Đây là con của các ngươi sao? Có thiên phú thật"

Mạc Vấn cười nói.

Chu Ngưng Nguyệt không giải thích.

Nguyệt tỷ không giải thích, Chu Tự cũng không biết giải thích thế nào.

Dù sao Nguyệt tỷ cũng họ Chu, nói là chị hắn thì cũng không có ai tin.

"Không ở lại sao?"

Thấy mấy người họ tiếp tục đi lên, Mạc Vấn tò mò hỏi.

"Ta không tu kiếm, chỉ muốn xem bản thân có thể đi được bao xa"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Bởi vì là Kiếm Mộ, cho nên nàng không cảm thấy bản thân có thể đi xa được.

Đây không phải là vấn đề về thiên phú, mà là vấn đề có thích hợp không.

Cho nên nàng tới đây để chơi thôi.

Chủ yếu là muốn xem Chu Tự có thể góp đủ ba ngàn đại đạo không.

Đi lên nữa, Chu Tự thấy được không ít người.

Đại khái nơi này chính là khu vực ngăn cản phần lớn người.

"Chúng ta đi lâu như vậy, có phải đã được một nửa đường rồi không?"

Mạc Vấn mở miệng hỏi.

"Một nửa?"

Đột nhiên một vị tiên tử ở bên cạnh nói:

"Có phải ngươi đang nằm mơ không? Còn chưa được một phần mười quãng đường. Nơi này là nơi phần lớn người dừng bước, có thể qua khỏi một phần mười quãng đường này mới tính là xuất sắc"

Mạc Vấn nhìn con đường thật dài và một lượng lớn người dừng lại, hắn cảm giác có lẽ mình không phải là thiên tài tuyệt đỉnh.

Lúc này hắn mới cảm giác lên được đỉnh khó khăn đến cỡ nào.

Có điều hắn cảm thấy bản thân còn có thể tiếp tục tiến về phía trước, có lẽ không khó như trong tưởng tượng.

Không thể dao động lòng tin, lên đỉnh.

Trên đường đi lên, Chu Tự phát hiện vị tiên tử bên cạnh kia cũng đi theo họ.

"Tiên tử, muốn cùng bò lên đỉnh với chúng ta sao?"

Mạc Vấn hiếu kỳ nói.

Vị tiên tử này mặc quần áo màu đỏ, khóe mắt có đánh phấn màu đỏ, vóc dáng đến khuôn mặt đều không tồi.

"Không có, ta không thể bò lên đỉnh được"

Thanh Thủy tiên tử nghiêm túc nói:

"Lần này ta đến đây chủ yếu là để tìm đạo lữ, ngươi muốn cân nhắc một chút không? A, ta là người của Hợp Hoan tông. Có điều ngươi không cần lo lắng, ta mới tìm đạo lữ lần đầu tiên, rất có thể cũng lần cuối cùng Mạc Vấn:

"..."

Sau khi trầm mặc, hắn nghiêm túc nói:

"Lòng ta chỉ có Kiếm Đạo"

"Không sao cả, chúng ta có thể lưu phương thức liên lạc của nhau.

Lỡ như ngươi thất bại không vào được Kiếm Đạo thì chúng ta còn có thể thử xem. A, trước khi chưa kết hôn với ngươi thì ta sẽ không song tu với ngươi đâu, nếu không ta sợ phu quân tương lai sẽ ghét bỏ ta Thanh Thủy tiên tử nghiêm túc nói.

Chu Tự rất khiếp sợ, người của Hợp Hoan tông rất ghê gớm.

Thu Thiển cũng cảm thấy kinh ngạc.

Lại chủ động như thế sao?

Mạc Vấn nhìn Thanh Thủy tiên tử xinh đẹp, thở ra một hơi rồi nói:

"Ta và Ma Đạo như nước với lửa"

Nói xong, hắn liền vung tay đi lên chỗ cao.

"Ta cảm thấy Ma Đạo không kém như vậy"

Chu Tự nói theo.

"Chúng ta không lên tiếp nữa, các ngươi đi trước đi Đi một hồi, Chu Ngưng Nguyệt không muốn đi tiếp.

Thu Thiển cũng chỉ có thể dừng lại.

Mà Thanh Thủy tiên tử cùng đến đây cũng không đi theo sau.

Thanh Thủy Tiên Tử nhìn sang Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển thì nhíu mày:

"Có phải là ta đã gặp các ngươi ở đâu đó rồi không? Nhưng suy nghĩ kỹ lại thì các ngươi còn quá nhỏ, ta đã bế quan mấy chục năm, theo lý thuyết thì không thể nào từng gặp qua các ngươi được"

"Có thể là từng đi lướt qua nhau ở đâu đó?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

Dù sao lần trước Thu Thiển kết hôn, ảnh của bọn hắn cũng bị truyền ra ngoài.

Mặc dù phạm vi không quá rộng, nhưng ít nhiều gì cũng sẽ có người nhìn thấy.

Cho dù không cố ý tìm hiểu thì thỉnh thoảng cũng có thể bắt gặp.

"Cũng đúng, chỉ là ta vẫn chưa dùng thành thạo điện thoại cho lắm"

Thanh Thủy Tiên Tử nói.

"Ta thì dùng đã quen rồi"

Chu Ngưng Nguyệt đáp lời.

"Ngươi có thể dạy ta dùng điện thoại không? Mấy sư muội của ta chỉ mới dạy ta được một lát là đã mất kiên nhẫn rồi, nói rằng ảnh hưởng tới việc tìm bạn trai của các nàng. Các nàng quá cởi mở, ta cảm thấy như vậy là không tốt. Nhưng các nàng cũng nói tư tưởng của ta đã quá cũ rồi"

1091 chữ

Chương 1179: Đến Rồi

Thanh Thủy Tiên Tử có hơi cảm khái thốt lên:

"Ta chỉ muốn tìm một người hết lòng hết dạ đối xử tốt với ta, ta sẽ không bao giờ thay đổi cách nghĩ của mình đâu. Ta cảm thấy như thế cũng rất tốt, các ngươi có thấy vậy không?"

"Ta cũng thấy như vậy Thu Thiển gật đầu rồi nói tiếp:

"Hơn nữa ta đã tìm được rồi.

"Chính là người vừa rồi đấy à?"

Thanh Thủy Tiên Tử nói mà có chút hâm mộ.

Thu Thiển cười rồi gật đầu.

"Nhìn dáng vẻ của các ngươi, tới đây chơi à?"

Thanh Thủy Tiên Tử tò mò.

"Không phải"

Thu Thiển nhìn theo bóng lưng của Chu Tự rồi đáp:

"Bọn ta tới đây để nhìn hắn đăng đỉnh, rồi theo hắn lấy đủ ba ngàn đại đạo.

"Hả?"

Thanh Thủy Tiên Tử có chút thắc mắc:

"Không phải chuyện đăng đỉnh chỉ là đùa cho vui thôi sao?"

Chu Ngưng Nguyệt ăn quả bất tử rồi nói:

"Cứ theo dõi là biết mà, chúng ta không nói đùa đâu"

Thanh Thủy Tiên Tử kinh ngạc, nhưng bây giờ ánh mắt của nàng đã dính chặt vào loại quả trên tay của Chu Ngưng Nguyệt.

Trái cây này có chút không tầm thường.

Sau đó nàng chụp nó lại, gửi cho đồng môn để người kia tìm hiểu giúp mình.

Lúc này, một số trưởng lão của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông đều tới khu vực gần Kiếm Chủng.

Bọn hắn tới đây vì Đạo Tử và Thánh Tử.

Việc Đạo Tử và Thánh Tử tới đây không hề gây nên bất cứ sóng gió gì, dường như không có ai nhận ra bọn hắn.

"Không ai nhận ra Đạo Tử thì ta còn hiểu được, nhưng vì sao lại không có bất cứ ai nhận ra Thánh Tử chứ?"

Cố Nhạn đứng trên ngọn núi nói với vẻ mặt tò mò.

"Nếu như không phải từng gặp trong thành Thâm Uyên thì sư muội có nhận ra được Thánh Tử không?"

Hạ Vũ Trúc hỏi.

"Điều này...

Cố Nhạn suy nghĩ một lát, nàng phát hiện bản thân đúng là chưa từng nhìn thấy chân dung của Thánh Tử thông qua những con đường khác.

"Không chỉ vì Thánh Tử Ma Đạo rất ít xuất hiện, mà còn vì các truyền thuyết của hắn cứ như ánh sáng của Đạo Tử vậy, độ nhận biết rất cao. Nhưng lần này bọn hắn tới lại chẳng nói chẳng rằng, như những người bình thường tới đây thử sức mà thôi. Cũng chẳng còn độ nhận biết gì nữa cả. Không có khí tràng đặc biệt, người bên ngoài cũng sẽ cho rằng bọn hắn chỉ là những người bình thường giống mình mà thôi"

Hạ Vũ Trúc giải thích cho sư muội.

Cố Nhạn gật đầu, tỏ vẻ bản thân đã hiểu.

Cũng giống như việc các nàng thu liễm khí tức, rồi ép tu vi của mình xuống, khí chất cũng thay đổi, rất ít khi có người nhận ra.

Thánh Tử và Đạo Tử lúc này cũng làm vậy.

Mặc dù hình dáng của bọn hắn không thay đổi, nhưng khí chất biến hóa sẽ khiến cho người khác cảm thấy bọn hắn chỉ là người bình thường trong vô thức.

"Dường như tới bây giờ Đạo Tử cũng không có tiến triển gì, có phải là quá chậm rồi không?"

Cố Nhạn mở miệng hỏi.

Không chỉ mình nàng thấy chậm. Có không ít người tới đây vì Đạo Tử, nhưng lại phát hiện hắn đang không ngừng bị người khác vượt qua.

Nếu là trước đây thì chuyện này hoàn toàn không thể xảy ra.

"Thôi vậy, lão phu không xem nữa Một vị trưởng lão đã quay người rời đi.

Hắn càng xem càng cảm thấy tức giận.

Hận không thể tự mình xuống dưới đó đi giúp Đạo Tử.

"Cứ xem tiếp đi, lỡ đâu mọi chuyện sau này mới bùng phát thì sao?"

Một phụ nhân nói.

"Kiếm Chủng thì lấy đâu ra sau này mới bùng phát chứ?"

Lại thêm một người thở dài, sau đó cũng quay người rời đi.

"Có biến chuyển gì mới thì thông báo cho ta, nếu đứng đây nhìn tiếp thì huyết áp của ta sẽ tăng cao lắm Còn có người nói thêm.

"Thánh Tử Ma Đạo cũng sắp lên rồi, ta cảm thấy bọn hắn không chạm mặt nhau đâu, khả năng cao chỉ im lặng lướt qua mà thôi"

Một vị tiên tử cảm thấy trong lòng rất khó chịu.

"Các ngươi cứ đi đi, ta ở đây xem tiếp"

Một vị trưởng lão khá trẻ tuổi cất lời.

Hai người Hạ Vũ Trúc nhìn các vị tiền bối rời đi. Mặc dù cả hai cũng cảm thấy rất thất vọng nhưng vẫn quyết định tiếp tục theo dõi.

"Thánh Tử Ma Đạo sắp lên rồi"

Trưởng lão khá trẻ tuổi kia nói.

Lúc này Chu Tự và Mạc Vấn đã đi lên phía trên.

Bước chân của Chu Tự vẫn rất ổn định, nhưng Mạc Vấn bên cạnh thì lại khác hoàn toàn.

"Mệt quá, bây giờ chúng ta đã đi tới đâu rồi?"

Cả người Mạc Vấn ướt sũng mồ hôi, hắn thở gấp mấy hơi rồi hỏi.

"Có lẽ đã qua một phần mười rồi"

Chu Tự quay đầu nhìn về phía sau rồi đáp.

Bây giờ đã không thấy được bóng dáng mấy người Chu Ngưng Nguyệt nữa rồi.

"Một...

một phần mười ư?"

Mạc Vấn có chút tuyệt vọng.

Đại đạo như thanh thiên, ta độc bất đắc xuất.

Xem ra mình không còn hi vọng gì với kiếm tu nữa rồi.

Lúc này, hắn nhìn về phía Chu Tự với ánh mắt khó hiểu:

"Đạo hữu không mệt à?"

"Ta vẫn ổn"

Chu Tự không dám trực tiếp nói rằng mình chẳng có cảm giác gì.

Dường như Kiếm Chủng chẳng hề cho hắn chút áp chế nào.

"Vậy chúng ta đi tiếp nhé?"

Mạc Vấn hỏi thăm.

"Được thôi"Chu Tự gật đầu.

Mạc Vấn nhìn thấy vẻ mặt ung dung thoải mái của Chu Tự thì tính hơn thua trong người cũng bị khơi dậy.

Sau đó hắn bắt đầu bộc phát tu vi rồi đi về phía trên.

Chỉ là chưa được mấy phút, Mạc Vấn đã gập eo thở hổn hển.

Không được rồi, hắn không đi được nữa.

Chu Tự nở nụ cười nhìn về phía trước mà nói:

"Đến rồi"

1073 chữ

Chương 1180: Dị Biến

"Cái gì đến rồi cơ?"

Mạc Vấn tò mò hỏi.

Khi hắn ngẩng đầu lên thì phát hiện phía trước có một vị nam tử tóc ngắn đang đứng, như là đang chờ ai đó.

"Đại ca tới sớm đấy, ta cho rằng sẽ trễ hơn một chút Lý Lạc Thư nhìn qua Chu Tự rồi cười nói.

Mạc Vấn tò mò, hóa ra là tìm được bằng hữu.

"Hôm nay ta dậy khá sớm.

Chu Tự gật đầu đáp.

"Hai người quen biết nhau à?"

Mạc Vấn tò mò hỏi thăm.

"Ừm, bọn ta định cùng nhau đăng đỉnh Kiếm Chủng"

Lý Lạc Thư cười gật đầu.

Mạc Vấn nhìn ngọn núi chẳng hề gần hơn được chút nào kia, hắn bất đắc dĩ nói:

"Muốn lên đó cũng không dễ đâu"

"Mạc đạo hữu có muốn đi tiếp không?" Chu Tự hỏi.

"Không được rồi, các ngươi đi tiếp đi"

Mạc Vấn lắc đầu.

"Vậy bọn ta đi trước đây.

Chu Tự đi tới bên cạnh Lý Lạc Thư, sau đó hai người tiếp tục cất bước về phía trước.

Con đường đăng đỉnh vô cùng khó khăn, nhưng Mạc Vấn lại thấy bọn hắn nhàn nhã như đi dạo.

Trong lúc nhất thời Mạc Vấn có chút nghi ngờ, mình và bọn hắn có phải đang leo cùng một ngọn núi không.

"Nghe bọn hắn nói trước đây đại ca đi tới đâu cũng quang mang vạn trượng? Đó là sao vậy?"

Chu Tự hỏi.

"Chính là ngoại phóng kiếm ý, giống như quang mang. Nhưng sau này thì ta không làm được nữa"

Lý Lạc Thư giải thích.

Chu Tự gật đầu, hắn có chút hâm mộ.

Đặc hiệu lợi hại tốt thật.

"Đại ca có nhiều thời gian không?"

Lý Lạc Thư hỏi Chu Tự.

"Không nhiều lắm, ngày mai ta phải đi làm"

Chu Tự trả lời.

"Ngày mai à? Vậy thì mau đăng đỉnh thôi, nếu không sẽ chẳng đủ thời gian để ngộ đạo"

Lý Lạc Thư nhắc nhở.

"Vậy tăng tốc nhé?"

Chu Tự thử hỏi.

"Tăng lên bao nhiêu là phù hợp?"

Lý Lạc Thư hỏi ngược lại hắn.

"Tăng từ từ nhỉ?"

"Được thôi"

Trong lúc nhất thời, Chu Tự bắt đầu tăng tốc, Lý Lạc Thư đuổi theo hắn.

Không bao lâu sau, Chu Tự lại tiếp tục tăng tốc.

Lý Lạc Thư vẫn có thể bám theo.

Sau đó Chu Tự di chuyển bộ pháp, Táp Đạp Như Lưu Tinh.

Ầm ầm!

Tiếng xé gió vang lên.

Lý Lạc Thư nói một tiếng bội phục, rồi cũng phá không mà bay lên như một thanh kiếm.

Bởi vì bọn hắn phá không mà đi, nên gió lốc đã bắt đầu nổi lên ở bốn phía, áp lực vô hình đánh thẳng lên đỉnh núi, toàn bộ Kiếm Chủng đột nhiên chấn động.

Ầm ầm!

Trong nháy mắt có vô số áp lực hội tụ lại, trấn áp toàn bộ Kiếm Chủng.

Ngay sau đó kiếm ý của Kiếm Chủng phóng cao tận trời.

Kiếm ý hội tụ, hóa thành hai đạo kiếm quang giáng thẳng từ trên không trung xuống.

Như muốn áp chế người đang xung kích lên đỉnh.

Kiếm Chủng gầm vang, kiếm ý ngập trời.

Trong lúc nhất thời mây gió biến ảo, một vòng xoáy to lớn xuất hiện.

Kiếm ý ngưng thực hóa kiếm, hai thanh kiếm cùng tồn tại giáng xuống với khí thế sét đánh không kịp bưng tai.

Biến cố bất thình lình khiến những người đang ở trên Kiếm Chủng vô cùng kinh ngạc.

Họ cảm thấy đại địa xuất hiện chấn động, tuyệt sát đang giáng từ trên trời xuống.

Ai nấy đều cảm nhận được áp lực lớn lao.

Cứ như bị đè ép trấn áp.

Những người càng gần với đỉnh thì cảm nhận Chu Ngưng Nguyệt càng rõ hơn.

Kiếm Chủng sao vậy?

Đây là thắc mắc của rất nhiều người.

Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển liếc nhìn nhau, các nàng đã đoán trước được rằng Chu Tự và đại ca của hắn chắc chắn sẽ gây chuyện, nhưng không ngờ lại gây ra chuyện lớn như thế.

Các nàng cảm giác như cả ngọn núi đều bị trấn áp, sự công kích đến từ không trung vô cùng cường đại, khiến người khác chùn bước.

"Công kích mạnh thật, dù là ta cũng không thể nào ngăn cản.

Thanh Thủy Tiên Tử rung động không thôi.

Khí tức cường đại này khiến cho tất cả mọi người đều không thể tiến thêm bước nữa.

Không chỉ những người trong Kiếm Chủng cảm thấy khiếp sợ, mà những người vây xem cũng có cảm giác như vậy.

Kiếm khí vừa xuất hiện đã trực tiếp đẩy lùi họ ra phía xa.

Lạc trưởng lão nhìn sự thay đổi lớn lao của Kiếm Chủng mà có chút khó thể nào tưởng tượng.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy Kiếm Chủng xảy ra dị tượng mãnh liệt đến vậy.

Cứ như là muốn dùng hết sức để trấn áp.

Hoàn toàn không hề có ý thăm dò.

Có chuyện gì vậy?

"Là thứ gì khiến cho Kiếm Chủng nổi lên dị tượng thế này?"

Một số trưởng lão vội vàng hỏi.

"Ta nhập môn muộn, trước đây có từng xuất hiện chuyện như thế này không?"

"Không hề, ta dám chắc chắn rằng chuyện này chưa từng xảy ra"

Lúc này mấy người Hạ Vũ Trúc nhìn lên không trung rồi cũng sững sờ ngay tại chỗ, tại sao Kiếm Chủng lại đột nhiên xuất hiện chuyện này chứ?

Hạ Thiên Khuyết vượt qua không gian, tự mình giáng lâm. Hắn nhìn Kiếm Chủng bằng đôi mắt nóng bỏng.

Hắn vẫn còn nhớ rõ trước đây bản thân đăng đỉnh cũng không hề dẫn đến Kiếm Chủng phản ứng lớn như vậy. Uy thế này nhìn thì có vẻ như thật sự là trấn áp, nhưng thật ra cũng là một loại thử thách.

"Rốt cuộc là ai có thể khiến Kiếm Chủng xảy ra dị tượng như thế này? Tương lai của kiếm đạo, hay là vạn cổ thiên kiêu?"

Hạ Thiên Khuyết có hơi kích động.

Hắn vốn cho rằng có người đăng đỉnh được đã là rất khó lường, nhưng không ngờ rằng lại tạo nên biến hóa lớn như thế này.

"Không thấy Đạo Tử đâu nữa rồi"

Đột nhiên Cố Nhạn nói.

1078 chữ

Chương 1181: Thiên Kiếm

Lúc này Hạ Vũ Trúc mới phát hiện, hai người đang đồng hành phía dưới kia chẳng biết đã biến đâu mất rồi.

Nhưng bây giờ là lúc chú ý tới Đạo Tử ư?

Không, có người muốn đăng đỉnh!

"Người đăng đỉnh đâu rồi? Vì sao ta tìm không thấy?"

Người xung quanh nhìn Kiếm Chủng, thắc mắc mà thốt lên.

"Đã tiến vào lãnh vực kiếm rồi, rất khó để theo dõi, phải chờ tới lúc xông ra lãnh vực mới được. Lúc đầu ta hao tốn mất bảy ngày, người này có vẻ không tầm thường, có khi chỉ cần một hai ngày là có thể xuất hiện.

Hạ Thiên Khuyết vừa dứt lời đã nghe một tiếng răng rắc vang lên.

Dường như không gian Kiếm Chủng vừa xuất hiện một khe hở.

Ngay sau đó lại có một tiếng động vang lên, hai thân ảnh hóa thành quang mang phóng thẳng lên đỉnh núi.

Tốc độ của bọn họ cực nhanh, trấn áp không gian tứ phương, phá vỡ tất cả chướng ngại.

Mạnh như vũ bão, không thể nào ngăn cản.

Quang mang chiếu sáng đại địa.

"Sao lại nhanh như thế chứ, lại còn là hai người?"

Hạ Thiên Khuyết có chút khó mà tin được, lúc này hai thanh kiếm trên không trung phát ra quang huy lóa mắt, dường như muốn trấn áp hai thân ảnh đang xông lên kia.

Cố Nhạn ngẩng đầu nhìn lên không trung với ánh mắt không thể nào tin được, nàng nói:

"Các người nhìn hình dạng của họ xem, đây chẳng phải là Thánh Tử và Đạo Tử sao?"

Nàng vừa dứt lời, những người xung quanh bắt đầu xác định hình dạng của hai người.

"Đúng là Đạo Tử"

Lạc trưởng lão ngạc nhiên thốt lên:

"Không phải hắn tốn cả một đêm mới đi được một phần mười sao? Sao đột nhiên lại nhanh như vậy chứ?"

"Hắn tăng tốc từ khi nào vậy?"

Hạ Thiên Khuyết hỏi ngay lập tức.

Cố Nhạn là người nhìn rõ nhất, nàng trả lời:

"Sau khi hắn gặp được Thánh Tử thì bắt đầu tăng tốc, hai người họ sóng vai nhau đi, rồi lại biến đi đâu mất"

Hạ Vũ Trúc đột nhiên nghĩ tới điều gì đó:

"Đạo Tử đang chờ Thánh Tử ư?"

"Họ đang tranh đấu?"

Hạ Thiên Khuyết có chút khó hiểu.

"Không phải mọi người đều nói Đạo Tử đang xuống dốc sao? Vì sao hắn có thể đăng đỉnh với tốc độ như thế này chứ?"

Có người khó hiểu thốt lên.

"Không hay rồi, bọn họ sắp gặp phải Thiên Kiếm rồi"

Một vị tiên tử hoảng sợ:

"Vậy mà họ lại chẳng hề có chút phòng bị, sắp gặp phải trấn áp rồi đây"

Những người khác cũng vô cùng hoảng hốt.

Bọn họ cảm thấy hai người quá tự cao.

Lúc này, những người khác cũng nhìn thấy hai bóng người kia.

Mạc Vấn thấy rất rõ ràng, hắn đứng im tại chỗ, bên tai văng vẳng những gì Chu Tự từng nói.

Bây giờ bụi bay, ánh sáng phát ra chiếu xuyên ngàn vạn núi xanh.

"Hóa ra chỉ có mình ta đang khoác lác, hắn thật sự rất lợi hại"

"Không có gì nghi ngờ nữa, hắn tên là Chu Tự, chắc chắn không phải trùng tên trùng họ với Thánh Tử Ma Đạo, mà hắn chính là Thánh Tử Ma Đạo"

Mạc Vấn cảm thấy thế giới này đang đùa bỡn mình.

Lần này hắn đã chứng kiến cái gì gọi là thiên chi kiêu tử.

Hơn nữa người đứng cạnh Chu Tự kia cũng như vậy.

Hắn nhớ rất rõ bóng lưng đó.

Dù bây giờ đã không còn quang mang như trước đây, nhưng Mạc Vấn không thể nào quên được.

Kiếm Thư, Đạo Tử Đạo Tông Thiên Vân.

"Bắt đầu đăng đỉnh rồi"

Chu Ngưng Nguyệt đứng phía dưới cũng không khỏi cảm khái.

Dù hai người đó, một người chuunibyou, một người biến thái. Nhưng không thể thừa nhận rằng người trong tu chân giới đều phải ngước nhìn họ.

Thanh Thủy Tiên Tử sững sờ ngay tại chỗ.

Thật sự không phải là đang nói đùa sao?

Thu Thiển nhíu mày:

"Họ cứ xông lên như thế à? Không hề đề phòng chút nào cả ư?

"Có gì để đề phòng chứ, ngươi còn không hiểu chắc?"

Chu Ngưng Nguyệt cắn quả bất tử rồi nói.

Thu Thiển:

"..."

Chu Tự thật không thể tưởng tượng nổi.

Vậy mà hôm nay hắn còn lo lắng mình không thể nào đăng đỉnh.

Lúc này có rất nhiều người đang quan sát, kiếm ý ở ngay phía trước họ, nếu tiếp tục tiến lên thì chắc chắn sẽ đụng phải.

Vậy nhưng hai người đều chẳng hề đề phòng, cứ như là không nhận ra vậy.

Có không ít người cảm thấy hai người chắc chắn sẽ gặp xui xẻo.

Nhưng rất nhanh sau đó họ đã phát hiện bản thân sai rồi.

Tốc độ của hai người càng ngày càng nhanh, vô số tiểu kiếm hình thành từ kiếm ý bắt đầu công kích.

Kiếm chạm vào người họ, không ngừng vỡ vụn, thậm chí họ còn chẳng thèm nhìn dù chỉ là một chút.

Không sợ hãi.

"Khí thế thật đáng sợ, nhưng Thiên Kiếm cũng không phải chỉ có những kiếm ý này. Nếu tiếp tục đi lên như thế thì khó có thể chịu đựng được"

Trưởng lão Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông bắt đầu lo lắng.

Hạ Thiên Khuyết nhìn hai người, hắn không nói gì cả. Bởi tới tận hôm nay hắn mới hiểu được sự chênh lệch giữa mình và hai người này.

Lúc trước hắn đăng đỉnh khó khăn cỡ nào.

Hôm nay họ tiến thẳng không lùi, mạnh như vũ bão.

"Đến rồi"

Cố Nhạn kích động thốt lên.

Tất cả mọi người đều chăm chú, như là đang chờ đợi kết quả.

Thiên Kiếm giáng lâm, dường như hai bóng người kia cũng đã nhận ra nguy hiểm.

Họ vươn tay ra, nhưng dù là thi triển thuật pháp hay thủ đoạn khác cũng đã không kịp nữa rồi.

Thiên Kiếm đã gần trong gang tấc.

Răng rắc.

Trước mặt tất cả mọi người, Chu Tự vươn tay ra bắt lấy thanh kiếm trước mặt, sau đó bóp chặt.

Rắc!

Thiên Kiếm vỡ vụn rồi tan rã.

1120 chữ

Chương 1182: Tốn Kha Khá Thời Gian

Sau đó phiêu tán như bột phấn.

Mà Lý Lạc Thư dùng hai ngón tay điểm vào mũi nhọn của kiếm.

Ầm!

Một tiếng động giòn giã vang lên, thân kiếm vỡ vụn, hóa thành bụi phấn.

Trước mặt họ, mọi chướng ngại vật đều chỉ là mây khói thoảng qua mà thôi.

Lúc này, bọn người Hạ Thiên Khuyết nhìn Chu Tự và Lý Lạc Thư đi tới đỉnh Kiếm Chủng.

Gió thổi lướt qua thân thể cả hai, khiến vạt áo hai người bay phấp phới.

Bình tĩnh mà lạnh nhạt, dường như đối với họ thì việc đăng đỉnh chỉ là bình thường mà thôi.

Mà đám người Hạ Thiên Khuyết đã ngây ngẩn cả người.

Một tay phá thiên kiếm, búng tay thành mây khói.

"Sao có thể như thế được?"

Hạ Vũ Trúc vô cùng rung động.

Sao lại có người đăng đỉnh nhanh như thế chứ?

Không chỉ nàng mà những trưởng lão khác cũng có cảm xúc tương tự.

Trong nhận thức của họ, chưa từng có ai đăng đỉnh Kiếm Chủng như thế này.

"Có lẽ...đây chính là thiên kiêu"

Hạ Thiên Khuyết đột nhiên cười nói:

"Quả nhiên kiếm đạo không hề giống như những gì chúng ta học, nó vốn nên cường thế như kia"

Lúc này họ đều đưa mắt dõi theo hai người trên đỉnh, không biết họ muốn làm gì.

Lúc này họ nghe được cuộc đối thoại của hai người.

"Kiếm Chủng này khá lợi hại đấy, ngốn nhiều thời gian của chúng ta như thế cơ mà"

Chu Tự nói mà có chút bội phục.

"Ừm, đúng là rất lợi hại. Trên đường đi ta cũng cảm nhận được kiếm ý, tiền bối Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông quả là đáng giá khâm phục"

Lý Lạc Thư cũng gật đầu.

"Vậy bây giờ chúng ta bắt đầu ngộ đạo?"

"Có lẽ ta có thể đốn ngộ ở đây, ta đã bị nhốt quá lâu rồi"

"Ta cũng thế."

Hai người nói rồi ngồi xem bằng xuống, bắt đầu tham ngộ kiếm đạo.

Mà phía dưới nghe cuộc đối thoại của họ, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì.

Nhất là những trưởng lão của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông.

Họ cảm thấy bản thân bị sỉ nhục.

Khá lợi hại, ngốn nhiều thời gian của họ như thế ư?

Quả nhiên, trước mặt cường giả thì ai nấy đều bình đẳng.

"Đi gọi những người vừa rời đi tới đây, nói cho họ biết rằng đã có người đăng đỉnh"

Lạc trưởng lão nói.

Rất nhanh những người kia đã bay tới.

"Ai đăng đỉnh thế?"

"Ngươi tự nhìn đi Chỉ liếc mắt qua những người kia đã ngây ngẩn cả người.

"Đạo Tử ư? Không phải hắn đang kẹt ở một phần mười quãng đường sao? Đột nhiên lại đăng đỉnh thế này?"

"Ha ha, người ta đùa ngươi thôi, tới lúc rồi thì lại dùng hai ngón tay phá Thiên Kiếm, đăng đỉnh Kiếm Chủng, tỏa sáng đại địa. Ngươi quá tầm thường, không hiểu được cái gì là thiên kiêu "Không thể nào, cho dù nhanh cũng không thể nhanh như thế được."

"Bỏ lỡ rồi thì không quay lại được đâu, cả đời này ngươi cũng sẽ không chứng kiến được cảnh tượng tuyệt thế như lúc nãy. Ta cảm thấy cho dù mấy ngàn năm sau cũng khó có được lần thứ hai"

Trong lúc nhất thời, những người kia đều vô cùng đau lòng.

Đừng nói nữa.

"Xem tình hình tiếp theo đi, lỡ đâu lại giống trước đây thì sao. Trong lúc tất cả mọi người cảm thấy hắn có thể dẫn dắt kiếm đạo đi tới đỉnh phong thì quang mang lại vụt tắt?"

"Cũng đúng, cứ xem tiếp đi, lỡ đâu có biến hóa gì khác. Nhưng ngộ đạo cần bao lâu chứ?"

"Không biết nữa, có lẽ sẽ rất lâu. Tu vi của hắn là Nguyên Linh tứ phẩm, nếu thật sự lĩnh ngộ thì có thể xung kích thượng tam phẩm. Thượng tam phẩm đó, hắn mới bao nhiêu tuổi chứ"

Đám người kinh ngạc không thôi.

Hạ Thiên Khuyết thở dài một hơi, thượng tam phẩm đúng là khó lường.

"Đúng rồi, các ngươi không nhìn Thánh Tử Ma Đạo sao? Hắn cũng đăng đỉnh, hơn nữa tốc độ cũng tương đương"

"Chuyện này...ta không hiểu mấy về Thánh Tử Ma Đạo"

Đúng thế, họ gần như là chưa từng gặp Thánh Tử Ma Đạo.

Chỉ là nghe nói thiên phú của đối phương rất cao, thực lực khó lường.

Lần trước có người nói là Trận Linh ngũ phẩm, sau đó lại có người nói là Nguyên Linh tứ phẩm.

Nhưng hôm nay nhìn lại, chỉ mới Giai Linh lục phẩm.

Mặc dù cũng rất lợi hại, nhưng họ cứ cảm thấy chưa đủ loá mắt.

"Ngộ đạo chắc sẽ tốn rất nhiều thời gian"

Hạ Thiên Khuyết nói xong lại bổ sung một câu:

"Nhưng họ có chút khác biệt, có lẽ sẽ nhanh thôi"

Trước đây hắn nói quá chắc chắn, bị mất mặt, bây giờ phải nói nước đôi.

Ít nhất sẽ không mất mặt.

Ầm ầm!

Đột nhiên chân trời truyền tới tiếng rền vang.

Điều này khiến không ít người chú ý tới.

"Xem ra thời gian của chúng ta cũng không còn nhiều"

Hạ Thiên Khuyết bất đắc dĩ nói.

Hắn còn tưởng có thể yên ổn một khoảng thời gian, nào ngờ đối phương lại không thể chờ đợi được nữa.

"Thần Vũ Khí và Thần Trật Tự ư? Đúng lúc để ta xem thần minh lợi hại cỡ nào"

Lúc này Lạc trưởng lão nhìn một số người bên cạnh rồi nói:

"Đưa đệ tử vào Kiếm Chủng cả đi"

Kiếm Chủng là con đường cuối cùng của họ. Nếu Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông thật sự không địch lại được, Kiếm Chủng sẽ mở truyền tống trận, đưa tất cả mọi người đi.

"Các ngươi ở lại tông môn, mở đại trận ra. Ta sẽ đi chăm sóc mấy tên thần minh này"

Hạ Thiên Khuyết bước một bước rồi phóng thẳng vào không trung.

Hạ Vũ Trúc nhìn phụ thân, vốn nàng còn định nói thêm gì đó, cuối cùng lại không thể thốt nên lời.

Lúc này nàng không thể làm rối loạn mạch suy nghĩ của phụ thân, nên làm gì thì làm đó thôi.

Không thể tạo cho phụ thân quá nhiều áp lực. "Sẽ không sao đâu sư tỷ"

Cố Nhạn an ủi.

"Ừm."

Hạ Vũ Trúc gật đầu.

TIÊN ĐẠO QUỶ DỊ (BẢN DỊCH): Hài hước, xuyên giữa hiện đại và tiên hiệp, kinh dị....1114 chữ

Chương 1183: Chưa Đủ

Lúc này tất cả trưởng lão đã không ai nói gì. Họ có chút lo lắng, có lẽ cũng rất e ngại.

Cái danh thần minh để người ta rất bất an.

Nhưng cho dù có sợ hãi thì sao chứ?

Tu chân thuận theo thiên đạo, lại từ đó tạo nên một con đường thuộc về mình.

Nhưng thần minh không phải thiên đạo, họ cũng không cho tu chân giả đạo thuộc về chính họ được.

Nếu đạo khác biệt không thể nào cùng đi, vậy thì xem ai mạnh hơn là được.

Phía chân trời.

Một bóng người nhìn về không gian vặn vẹo phía trước rồi nói:

"Thần Trật Tự chấp chưởng trật tự, đúng là khó lường, chẳng trách có thể thần giáng"

Lúc này, một bàn tay nhô ra từ trong hư không:

"Đã là thần minh thì có mấy ai tầm thường chứ? Không phải Vũ Thần cũng như thế đấy sao?" "Thế à?"

Vũ Thần nhìn quang thủ rồi nói:

"Đến cùng mục đích của ngươi là gì?"

"Ta u?"

Thân ảnh phía trên quang thủ cười rồi nói:

"Ta thật sự muốn hợp tác với Vũ Thần, nhưng mục đích không thể cho ngươi biết được. Nhưng ta có thể tiết lộ đôi chút. Ta làm mọi thứ cũng vì chư thần hồi quy, cũng là thăm dò tu chân giới"

"Thăm dò tu chân giới ư? Vậy vì sao ngươi còn sống?"

Vũ Thần hỏi.

"Vì ta khá là cẩn thận Quang thủ cười đáp.

"Cẩn thận à?"

Võ Thần nhìn bóng người trong vùng không gian vặn vẹo rồi nói:

"Vậy ta cẩn thận không?"

"Đã rất cẩn thận, nhưng vẫn chưa đủ"

Quang thủ nói rõ hơn:

"Nếu là ta, ta sẽ không xung đột với người tu chân giới vào thời điểm này, lại còn là tông môn tu chân cường thế "Vậy ngươi đúng là rất cẩn thận Vũ Thần nhìn về phía Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông rồi nói:

"Trước đây ta từng thua nhân loại, ta không cam lòng, sao có thể thua một cách đơn giản như vậy chứ. Lần này ta tấn công thêm một lần nữa, họ có bản lĩnh thì đánh thắng ta đường đường chính chính đi. Không thắng được ta thì đó chính là mệnh của bọn họ. Nếu thắng ta thì đó chính là mệnh của ta"

"Dường như Vũ Thần thích hợp làm Thần Vận Mệnh hơn nhỉ"

Quang thủ trêu ghẹo.

"Có phải là ngươi định làm chuyện gì đó lúc ta ra tay không?"

Vũ Thần lạnh giọng hỏi.

"Cũng không phải ta, mà là tại nơi chư thần đang ở có người muốn thăm dò tu chân giới, xác định xem nên trở về như thế nào"

Quang thủ lại không hề giấu diếm.

Vũ Thần không nói thêm gì, hắn quay đầu nhìn về bóng người phía trước.

Một lúc sau, không gian ổn định lại, một bóng người hoàn chỉnh xuất hiện trước mặt họ.

"Xem ra Thần Giáng đã thành công"

Lúc này người mặc áo giáp màu đen vừa đến kia nhìn Vũ Thần rồi nói:

"Đã lâu không gặp"

"Đúng là đã lâu không gặp, nhưng ta cảm thấy ngươi không mạnh như lúc trước nữa rồi. Mặc dù lúc trước ngươi không quái dị như thế"

Vũ Thần nói.

"Ta còn kém Vũ Thần nhiều"

Thần Trật Tự cười nói, sau đó hắn nhìn về phía Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông:

"Mục tiêu của Vũ Thần nằm ở phía đó à? Không biết có gặp phải tu chân giới vây công hay không. Đúng lúc thử thăm dò ranh giới cuối cùng của họ"

"Vậy ta chúc hai vị mã đáo thành công"

Quang thủ nói rất chân thành.

"Ngươi không đi à?"

Vũ Thần tò mò hỏi.

"Ta cẩn thận"

Quang thủ đáp rồi biến mất trong hư không.

Vũ Thần cũng không thèm để ý, hắn nhìn về phía trước rồi bước ra một bước:

"Đi thôi, lần này ta phải rửa nhục"

Hai người Chu Tự và Lý Lạc Thư lâm vào tu luyện.

Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển thì ngồi ở bên cạnh bắt đầu nghỉ ngơi.

Thuận tiện lấy đồ ăn vặt đã chuẩn bị trước ra, bắt đầu ăn.

"Nguyệt tỷ, ngươi mang theo nhiều đồ thế ăn có hết không?"

Thu Thiển hỏi.

"Ăn không hết thì mang về ăn tiếp"

Chu Ngưng Nguyệt tùy tiện đáp.

Thu Thiển:

"Các ngươi tới đây làm gì vậy?"

Vẻ mặt Thanh Thủy Tiên Tử vô cùng thắc mắc.

Có người đăng đỉnh Kiếm Chủng, kiếm ý xung quanh vô cùng sinh động.

Bây giờ là lúc dễ đạt được cơ duyên tại đây nhất.

Nhưng hai người này hết lần này tới lần khác không hề làm gì, cứ thế ngồi một bên ăn uống.

"Ngộ đạo xong rất dễ tấn thăng, ta không thể ngộ nữa rồi"

Chu Ngưng Nguyệt nói rất nghiêm túc.

Bây giờ nàng còn đang áp chế tu vi, nếu ngộ thêm thứ gì đó, lỡ đâu thúc đẩy thêm một bước, nàng sẽ tấn thăng Nguyên Linh tứ phẩm.

Đến lúc đó lại mắc kẹt mấy chục năm.

Cứ yên ổn ở tu vi hiện tại mấy chục năm đã, rồi hãy tấn thăng.

"Không muốn tấn thăng ư?"

Thanh Thủy Tiên Tử tỏ vẻ vô cùng nghi hoặc.

Nàng bế quan quá lâu nên thế đạo thay đổi rồi sao?

Tất cả mọi người đều đang suy nghĩ nên làm sao để trì hoãn tấn thăng?

Chẳng trách nàng thường xuyên nghe một số sư muội nói thế giới đã thay đổi.

Không hay xuất quan, rất dễ không theo kịp sự thay đổi của thời đại.

Bây giờ nàng nghĩ lại, cũng có đôi phần đúng đắn.

Thu Thiển cũng không hề hứng thú với mấy chuyện này.

Công pháp tu luyện của nàng có mối liên quan nhất định với thần lực, hơn nữa rất ít khi dùng kiếm.

Đương nhiên không cần tìm kiếm cơ duyên ở đây.

Nhất là trước đây nàng đã tìm được đủ cơ duyên rồi, không cần thiết phải tham lam.

Đương nhiên Thu Thiển khác với Chu Ngưng Nguyệt, Nguyệt tỷ thăng cấp quá nhanh, còn Thu Thiển là muốn thăng cũng không thăng được.

Có đôi khi nàng cũng không thể hiểu được Nguyệt tỷ, tại sao lại tấn thăng nữa rồi.

Thu Thiển vẫn luôn rất cố gắng, tốc độ tu luyện cũng được xem là nhanh, vậy mà không thể nào vượt qua được một người vẫn luôn hết ăn rồi ngủ như Nguyệt tỷ.

1098 chữ

Chương 1184: Mạnh Lắm À?

Ầm ầm!

Đột nhiên chân trời truyền đến tiếng rền vang.

Chu Ngưng Nguyệt quay đầu lại nhìn, dường như bên kia có thứ gì đó vừa xuất hiện.

"Thần Vũ Khí?

Nàng kinh ngạc thốt lên:

"Không ngờ rằng lại tới nhanh như thế, không cho Chu Tự và đại ca hắn chút thời gian nào"

"Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông có ngăn cản được không?"

Thu Thiển hỏi.

"Không biết, nhưng họ đã tìm được đường lui, Kiếm Chủng này chính là đường lui. Họ đã đặt một trận pháp truyền tống ở đây, nếu thật sự không địch lại được thì chắc sẽ đưa tất cả mọi người đi"

Chu Ngưng Nguyệt suy nghĩ rồi đứng lên nói:

"Thu Thiển, chúng ta đi xung quanh xem trận pháp đi "Được"

Thu Thiển gật đầu.

Nguyệt tỷ muốn làm gì cũng đều có kế hoạch của riêng mình, trừ chuyện ăn ra.

"Các ngươi định đi đâu vậy?"

Thanh Thủy Tiên Tử tò mò hỏi.

"Đi xung quanh dạo xem, thỉnh thoảng có thể thay đổi thứ gì đó"

Chu Ngưng Nguyệt thuận miệng đáp.

Thanh Thủy Tiên Tử nhìn về phía chân trời, cảm giác có một lực lượng cường đại nào đó đang tồn tại.

"Có lẽ lát nữa sẽ gặp phải nguy hiểm, các ngươi vẫn muốn đi lung tung à?"

Thanh Thủy Tiên Tử hỏi lại.

"Không sao, nếu gặp nguy hiểm thì ta có thể tìm người tới cứu ta"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Thanh Thủy Tiên Tử nghi ngờ, nàng cảm thấy nếu lực lượng kia thật sự hướng về phía này thì người bình thường không thể nào cứu được.

Rơi vào đường cùng nàng chỉ có thể đi theo.

"Các ngươi định đi đâu vậy?"

"Đi xem xung quanh, lỡ đâu gặp được cái gì thú vị thì có thể thêm vào một chút"

Chu Ngưng Nguyệt ăn bánh, tùy tiện đáp.

Thanh Thủy không thể nào hiểu được.

Lúc này điện thoại di động của nàng đột nhiên vang lên.

"Sư tỷ chụp được nó ở đâu vậy?"

Sư muội trả lời nàng.

"Kiếm Chủng đó, vừa rồi ta gặp được một tiểu nữ hài, có tìm được quả mà nàng ăn là gì không?"

Thanh Thủy Tiên Tử hỏi.

"Sư tỷ, ngươi có thể chụp rõ hơn một chút được không?"

Sư muội của nàng hỏi lại ngay lập tức.

"Bây giờ nàng không ăn quả đó"

"Không phải, ý ta là ngươi có thể chụp tiểu nữ hài kia rõ một chút được không, tấm ảnh vừa rồi không nhìn rõ mặt"

Thanh Thủy Tiên Tử hoang mang.

Sao lại phải xem người?

Nàng chỉ muốn biết quả là gì thôi mà.

"Sư tỷ đừng lề mề nữa, nhanh lên"

Chẳng còn cách nào khác, Thanh Thủy Tiên Tử chỉ đành chụp Chu Ngưng Nguyệt.

Sau khi gửi đi, đối phương lại trả lời bằng một sticker hoảng sợ.

"Sao thế?"

Thanh Thủy Tiên Tử thắc mắc.

"Sư tỷ không đắc tội nàng chứ?"

Đối phương hỏi.

"Sao vậy? Hợp Hoan Tông chúng ta không đắc tội nổi sao?"

Thanh Thủy Tiên Tử có chút buồn cười.

Nàng cũng biết rất rõ thực lực của Hợp Hoan Tông, trong tu chân giới có rất ít thế lực mà họ không đắc tội nổi.

Dù Hợp Hoan Tông thường xuyên bị người khác xem thường, nhưng chỉ là vấn đề thanh danh mà thôi. Chứ không phải xem thường thực lực của họ.

Chẳng qua tác phong của Hợp Hoan Tông thật sự có vấn đề, khiến nàng muốn tìm phu quân theo cách bình thường cũng khá phiền phức.

Hơn nữa đoạn thời gian trước mọi người còn không được phép ra ngoài.

Thanh Thủy Tiên Tử lắc đầu, sau đó xem điện thoại.

Phát hiện đối phương chỉ gửi lại vài chữ:

"Không thể trêu vào"

"Vì sao?"

Thanh Thủy Tiên Tử lại càng nghi ngờ hơn.

"Vì trước mặt ngươi không phải là người bình thường, mà là Thánh Nữ Ma Đạo, toàn bộ địa giới Ma Đạo không có một ai có thể gây bất lợi cho nàng. Ngươi gọi tông chủ tới, hoặc là lỗi sư phụ tới thì họ cũng không dám đụng vào tiểu nữ hài này dù chỉ là một ngón tay. Tu chân giới có một quy luật bất thành văn, đồng lứa với Thánh Tử Ma Đạo thì có thể xuất thủ, trấn áp hay bắt nạt đều được. Nhưng đừng bao giờ đụng vào Thánh Nữ Ma Đạo. Nếu không Hợp Hoan Tông rất có thể biến mất. Để ta ví von cho sư tỷ dễ hiểu. Chẳng phải tông môn chúng ta có một sư thúc tổ rất lợi hại về trận pháp ư? Mà lúc trước Thánh Nữ Ma Đạo muốn tấn thăng Trận Linh ngũ phẩm, nàng muốn xem trận pháp. Sau đó một trong tứ hộ pháp của Ma Môn là Thanh Long đích thân đến Hợp Hoan Tông, sau đó kéo sư thúc tổ đang bế quan ra ngoài. Sư thúc tổ không dám nói gì, may mà đối phương còn chỉ bảo một hai, khiến sư thúc tổ nhận được lợi ích to lớn nên mới buông tha cho sư thúc tổ. Nếu sư thúc tổ không đạt được lợi gì qua bài học đó, người ta còn không chịu đi, toàn bộ Hợp Hoan Tông đều bị trấn áp. Ai nấy đều cầu khẩn đối phương mau đi đi. Sư thúc tổ lĩnh ngộ ra được, chúng ta cảm động suýt khóc Thanh Thủy Tiên Tử có chút khó mà tin được.

Khoa trương thế à?

Còn nữa, người trước mặt này là Thánh Nữ Ma Đạo, vậy vị vừa đăng đỉnh kia là...

Thánh Tử Ma Đạo?

Sao nàng vừa ra khỏi cửa lại gặp được đại nhân vật như vậy chứ?

Lúc này điện thoại di động của nàng lại vang lên.

"Đúng rồi, ta tra ra được, trái cây kia có lẽ là quả của thần thụ "Nhưng dường như nàng có rất nhiều "Chuyện thường thôi, sư tỷ đừng nổi ý đồ xấu gì nhé"

"...Thánh Tử Ma Đạo mạnh lắm à?"

"Rất mạnh, nhưng thực lực cụ thể thì không ai biết. Có người nói hắn là Trận Linh ngũ phẩm, có người nói là Nguyên Linh tứ phẩm, có người nói là Đạo Ý tam phẩm Thanh Thủy Tiên Tử gật đầu, nói cách khác cho dù là Thánh Tử Ma Đạo cũng không thể nào ngăn cản được chuyện nơi đây.

1119 chữ

Chương 1185: Buông Kiếm, Tha Mạng

Dù sao dưới ánh mắt của nàng, lực lượng nơi chân trời kia không phải là thứ tam phẩm gì đó có thể đối kháng.

Thậm chí Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông còn đang chuẩn bị đường lui, điều này cũng nói lên sự cường đại của đối thủ.

Thanh Thủy Tiên Tử thở dài một hơi, nàng cũng không suy nghĩ nhiều.

Chỉ là tiếp tục đi theo Thánh Nữ Ma Đạo, lúc đầu nàng lo hai người này sẽ gặp nguy hiểm, bây giờ là tò mò Thánh Nữ có gì hơn người.

Trên không trung, Hạ Thiên Khuyết đứng thẳng.

Sau lưng hắn là Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông, lúc này đại trận đã mở ra.

Họ đã chuẩn bị sẵn sàng đối đầu với cường địch.

"Quả nhiên là hai người, trông gà hóa cuốc.

Hắn cảm thấy tất cả mọi thứ xung quanh đều là pháp bảo, hơn nữa còn rất mạnh.

Hắn đã nghe nói tới quyền hành thần minh từ rất lâu rồi, nhưng chưa bao giờ gặp qua.

Hôm nay chạm mặt, quả nhiên không tầm thường.

Nó khác hoàn toàn với đạo của tu chân giới, nhưng lại là trăm sông đổ về một biển.

Lúc này, dù đối phương còn chưa tới nhưng xung quanh đây đã tràn ngập quyền hành của đối phương.

Hạ Thiên Khuyết vung tay lên, kiếm ý ngập trời, sau đó trấn áp tứ phương.

Quyền hành bị chém đứt.

Cỏ cây trở về trạng thái bình tường.

"Mạnh hơn ta dự đoán"

Có tiếng nói truyền từ chân trời đến.

Chớp mắt sau, hai bóng người xuất hiện.

Chính là Vũ Thần và Thần Trật Tự, một kẻ sắc mặt lạnh lẽo, một kẻ áo giáp chỉnh tề.

Hai người bọn họ đi tới trước mặt Hạ Thiên Khuyết, khuếch tán khí tức để trấn áp.

Hạ Thiên Khuyết cũng không khách sáo, khí thế dũng mãnh, kiếm ý ngập tràn.

Hắn chặn đứng lực lượng quyền hành của hai vị cường giả trong chớp mắt.

"Thần Vũ Khí? Thần Trật Tự? Người của thời đại thần minh lại dám làm càn trong thời đại tu chân giới, các ngươi to gan thật đấy"

Hạ Thiên Khuyết nói với giọng điệu lạnh lùng"

"Chuyện này không liên quan tới can đảm, mà là thực lực"

Vũ Thần nhìn thoáng qua nam tử trung niên trước mặt rồi nói:

"Thực lực của các hạ không yếu, cho dù ở thời đại thần minh thì ngươi cũng không cam chịu núp trong nơi hẻo lánh. Chẳng phải vậy sao? Trên bản chất thì chúng ta không khác nhau đâu"

Hạ Thiên Khuyết cười đáp:

"Cũng đúng, vậy các ngươi xông lên cùng lúc hay lần lượt đây?"

Đối phương rất mạnh, cũng chiếm ưu thế về nhân số, nhưng hắn không sợ.

Hắn có thể đi được tới vị trí ngày hôm nay, đương nhiên có tín nhiệm của mình.

Không chiến há có thể bại?

Vũ Thần nhìn Hạ Thiên Khuyết, sau đó có một âm thanh to lớn vang lên:

"Lần này ta tới là muốn chấp chưởng tất cả kiếm của tông môn các ngươi. Những kẻ để kiếm lại có thể quay người rời đi"

Tiếng nói này có lực xuyên thấu rất lớn, có thể truyền tới tai tất cả mọi người.

Hạ Thiên Khuyết đứng im tại chỗ, không để ý tới những chuyện khác.

Mà Vũ Thần và Thần Trật Tự cũng đang chờ.

Chờ có người bỏ kiếm rời đi.

Nhưng họ chờ lúc lâu, cả Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông đều không phát ra tiếng động nào. Không có ai quăng kiếm rời đi.

Không chỉ như thế, thậm chí còn có kiếm ý nhen nhóm, chiến ý bắt đầu thiêu đốt.

Lúc này, Lạc trưởng lão bước lên trước, hắn đứng ở vòng ngoài cùng của trận pháp, giọng nói vang vọng khắp tám phía:

"Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông há có thể không đánh mà nhận thua chứ?"

Giờ khắc này chiến ý của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông đã bộc phát.

Họ chưa từng nói gì, nhưng lại chủ động khiêu chiến. Kiếm còn thì người còn, cho dù kiếm có gãy thì họ cũng có thể giết địch.

"Khí thế rất mạnh, đáng tiếc phàm nhân cũng chỉ là phàm nhân mà thôi"

Thần Trật Tự bước lên trước, đi về phía Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông. Mặc dù hắn chỉ là Thần Giang, nhưng thực lực cũng vượt qua phẩm cấp.

Dựa vào tính cách cao ngạo của Vũ Thần thì họ không thể nào liên thủ được, vậy thì chia nhau ra mà xử lý đi.

"Đánh bại ta rồi còn giết ta, các ngươi phải sống, nếu không sẽ phải tiếp nhận thẩm phán của ta"

Vũ Thần cười nói:

"Tín niệm của các ngươi khiến ta rất hưng phấn, chấp chưởng vũ khí của các ngươi mới có thể khiến ta trở thành Vũ Thần chân chính. Mới có thể khiến ta dung nạp càng nhiều quyền hành. Hôm nay các ngươi sẽ trở thành đá đệm chân cho ta!"

Vũ Thần còn chưa dứt lời đã bước ra ngoài, dường như tất cả mọi thứ trong trời đất này đã trở thành vũ khí trong tay hắn.

Cỏ cây, mây mưa đều vậy.

Mà tất cả mọi thứ đều chỉ mũi kiếm về phía Hạ Thiên Khuyết.

"Cường giả nhân loại, để ta xem kiếm của ngươi có chịu khuất phục ta hay không"

Ầm!

Lực lượng quyền hành chấn động, bao phủ lấy Hạ Thiên Khuyết.

Lúc này một đạo kiếm quang mở ra quyền hành, trảm phá không gian.

Chặt đứt tất cả gông xiềng.

"Chém!"

Hạ Thiên Khuyết cầm trường kiếm trong tay, lúc vung kiếm, khí thế hắn như chẻ tre.

Quyền hành và kiếm lực va chạm nhau trên không trung, ba động bọn chúng tạo nên xen lẫn vào nhau phá toái hư không, chém nát vạn vật.

Sức mạnh đáng sợ khiến những người vây xem kinh hãi không thôi.

Cường giả chiến đấu cứ như diệt thế, vô cùng kinh khủng.

Chỉ cần hơi không cẩn thận là sẽ bị hút vào trong đó.

Thần Trật Tự không chú ý phía sau, hắn nhìn trận pháp rồi cười khinh mà nói:

"Chỉ là một trận pháp cũng muốn ngăn cản ta sao?"

Lúc này hắn đi trên không trung, phía trên hắn có một vòng xoáy kỳ dị, như là có vật gì đó đang trôi nổi.

Lúc này không gian xung quanh đã bắt đầu vặn vẹo, quyền hành Trật Tự vây quanh Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông.

1145 chữ

Chương 1186: Vỡ Trận

"Tông môn này còn cường giả nào khác không? Ta cảm thấy không có"

Thần Trật Tự nhìn thoáng qua Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông rồi tung ra một chưởng. Một chưởng này của hắn bóp méo không gian, như muốn phá vỡ mọi thứ.

Trận pháp của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông nổi lên, vô số thanh kiếm ngưng tụ trong trận pháp, sau đó hợp lại thành một thanh kiếm khổng lồ, khí thế ngập trời.

"Trảm!"

Lạc trưởng lão chém ra một kiếm, cứ như toàn bộ Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông đều vung kiếm vậy.

Rầm!

Kiếm phá vạn pháp, không gian bị bóp vụn bởi bàn tay khôi phục lại bình thường.

Lúc này kiếm mang cường đại bay thẳng về phía Thần Trật Tự.

"Có chút thực lực đấy"

Thần Trật Tự xua tay phá tan công kích.

Hắn vừa dứt lời, quyền hành Trật Tự vừa biến mất lại quay trở về, sau đó giáng xuống như ngàn vạn bàn tay.

"Chỉ có thể cũng muốn phá vỡ đại môn Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông ta sao?"

Khí thế của Lạc trưởng lão mạnh mẽ, hắn cầm kiếm mà chiến, dẫn động toàn bộ lực lượng của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông.

Vạn kiếm trảm ra, phá vỡ tất cả không gian, thậm chí còn bắt đầu phản kích.

Thần Trật Tự không lùi mà còn tiến tới, công kích một cách mạnh mẽ.

Lực lượng cường đại lao vụt tới, không gian vỡ vụn lại lành ngay.

"Ta muốn xem xem các ngươi có thể kiên trì được bao lâu"

Thế tiến công của Thần Trật Tự lại càng thêm mãnh liệt.

Nhưng mấy người Lạc trưởng lão chẳng hề sợ hãi chút nào.

Lúc này một số người bao gồm cả Hạ Vũ Trúc đều đang dõi theo bọn người Lạc trưởng lão.

"Sư tỷ, Lạc trưởng lão có thể kiên trì được bao lâu?"

Cố Nhạn hỏi.

Hạ Vũ Trúc lắc đầu không đáp, bởi nàng cũng không biết.

"Mấy người Lạc trưởng lão có thể kiên trì được rất lâu, nhưng trận pháp thì không. Bởi vì trận pháp có rất nhiều thiếu sót, trận pháp như thế này hiếm ai có thể bù đắp được. Cho nên kiên trì được bao lâu phải xem vận may thế nào. Nhưng chỉ cần trận pháp xuất hiện ánh sáng bảy màu thì có nghĩa là thời gian không còn nhiều nữa. Đó là lúc chúng ta phải rời khỏi đây.

Trưởng lão trẻ tuổi nói.

Hắn ở lại để dẫn mọi người rời đi.

Hi vọng của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông đang nằm trong tay hắn.

"Xuất hiện ánh sáng màu đỏ thì có tính không?"

Đột nhiên Cố Nhạn hỏi.

"Tính chứ"Trưởng lão trẻ tuổi gật đầu. "Chỗ kia là màu đỏ à?"

Cố Nhạn chỉ vào hồng quang bên cạnh rồi hỏi.

Hai người nghiêng đầu nhìn lại.

Vừa nhìn thoáng qua họ đã ngây ngẩn cả người.

Dường như quang mang xích hồng đang tan rã mọi thứ.

Lực lượng của trận pháp đang dao động.

"Tiêu rồi, Lạc trưởng lão sắp không kiên trì được nữa, sao lại nhanh như thế chứ? Không đúng, chẳng lẽ có người phá hủy trận pháp?"

Trưởng lão trẻ tuổi có chút khó mà tin được.

Hắn đã chuẩn bị rút lui xong xuôi rồi.

Chỉ chờ trận pháp vỡ tung là hắn sẽ đi.

Dẫn theo tất cả mọi người trên Kiếm Chủng rời khỏi đây.

Lúc này quang huy xích hồng càng thêm kinh khủng, nó đang không ngừng thôn phệ trận pháp.

"Phải làm sao bây giờ?"

Cố Nhạn thốt lên trong vô thức.

Nhưng không ai trả lời nàng.

Trưởng lão trẻ tuổi nhìn chằm chằm, trận pháp sắp nổ tung.

Toi rồi.

Răng rắc!

Trận pháp xuất hiện vết nứt.

Lạc trưởng lão phát hiện lực lượng xuất hiện lỗ hổng. Hắn quay đầu lại nhìn thì nhận ra trận pháp sắp vỡ tan. Sao lại thế được?

Tất cả đều thấy, họ không cam lòng.

Nếu không họ có thể thắng rồi.

"Hahaha, xem ra trời muốn diệt các ngươi"

Thần Trật Tự bước ra một bước, bắt đầu tuyệt sát.

Lực lượng cường đại giáng xuống công kích mấy người Lạc trưởng lão.

"Lần này để ta xem ai có thể cứu các ngươi?"

Bọn người Lạc trưởng lão cắn răng, dù không có trận pháp thì họ cũng có thể đánh một trận.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người bắt đầu vung kiếm.

"Lấy trứng chọi đá"

Thần Trật Tự nở nụ cười khinh thường.

Lực lượng vặn vẹo giáng từ trên cao xuống, nghiền nát tất cả mọi thứ.

Trái tim Lạc trưởng lão đã nguội lạnh, nhưng hắn chẳng hề e ngại.

Dù có chết cũng không thể nào khiến những người đứng sau hắn cảm thấy mất mặt.

Kiếm của hắn lại vung lên thêm lần nữa.

Mà ngay lúc tất cả mọi người cho rằng trận pháp sắp vỡ vụn, quang mang xích hồng bắt đầu tham gia vào trận pháp, kết nối với nó.

Trong nháy mắt, một trận pháp càng chắc chắn hơn đã thành hình. Lực lượng của tất cả mọi người cũng theo đó hội tụ lại. Trước đây thì phần lớn lực lượng đều bị trận pháp tiêu hao, bây giờ thì phần lớn lực lượng đều dung nhập vào công kích.

Quang mang xích hồng bắt đầu trải rộng khắp đại trận, lực lượng cường đại được rót vào kiếm của Lạc trưởng lão.

Lạc trưởng lão vốn ôm quyết tâm liều chết, đột nhiên cảm thấy tất cả mọi thứ đã thay đổi.

Cường đại, một sự cường đại trước nay chưa từng có.

Lúc này Thần Trật Tự đã tới.

"Đến hay lắm.

Rầm!

Kiếm và quyền hành va vào nhau. Trong ánh mắt tuyệt vọng của tất cả mọi người, thanh kiếm này chém nát quyền hành, sắc trời lọt vào mắt họ.

Ầm!

Một kiếm này chém bay sự kiêu ngạo của Thần Trật Tự, cũng lấy mất một cánh tay của hắn.

Phụt!

Thần Trật Tự phun ra một búng máu tươi, sau đó hắn vội vàng lui lại.

Hắn nhìn trận pháp trước mặt bằng ánh mắt khó tin:

"Sao có thể thế chứ?"

Đúng vậy, tại sao lại như thế?"

Lạc trưởng lão cũng rất tò mò, sao đột nhiên trận pháp lại trở nên cường đại đến thế?

Không chỉ như vậy, hắn cảm giác trận pháp vỡ vụn, gần như biến mất. Mà bây giờ trận pháp còn đang được hoàn thiện, không biết có phải ảo giác hay không.

Có trận pháp đại sư đang âm thầm giúp đỡ ư?

Đến cùng là ai?

Lạc trưởng lão thắc mắc, nhưng không dám phân tâm.

1093 chữ

Chương 1187: Nghèo

Dưới ngọn núi, Chu Ngưng Nguyệt ném một vài linh thạch vào trong trận pháp, sau đó vỗ tay nói:

“Cảm thấy tiêu hao nhiều linh thạch quá, nhưng đúng là có hiệu quả.

“Làm sao mà ngươi làm được vậy?"

Thanh Thủy tiên tử nhìn trận pháp, khó mà tin nổi. So với người khác, nàng đã thấy toàn bộ quá trình, đều là cô gái trước mặt hoàn thành. Không hoảng loạn, không lo lắng, chỉ có bình tĩnh và tự tin.

“Chỉ cần hiểu được trận pháp ở đây thì có thể làm được. Ví dụ trước tiên mở phương vị, sau đó mượn trận pháp khác để định vị từ đầu, như vậy có thể bổ sung đầy đủ vị trí sai trước đó. Nếu trận pháp không có năng lực tu sửa tự động, thì phương vị sẽ thay đổi theo thời gian, bắt đầu xuất hiện xê dịch vị trí. Sau đó việc chúng ta phải làm là tính toán xê dịch vào, sau đó như này, thế này"

Cô gái trước mặt bình thản nói:

“Như vậy là được rồi"

Thanh Thủy tiên tử:

"..."

Vốn không hiểu.

Thu Thiển hơi nghi hoặc:

“Nguyệt tỷ, ngươi tìm hiểu trận pháp ở đây từ bao giờ?"

Đương nhiên nàng biết sự lợi hại của Nguyệt tỷ, nhưng nếu tìm hiểu trực tiếp tại đây thì không bình thường. Quá khoa trương rồi.

“Trước khi tăng cấp ta đã xem qua, biết được nguyên lý, cũng biết thiếu sót, lúc rảnh rỗi thì lấy trận pháp ra nghiên cứu. Không phải ngươi thực sự cảm thấy hàng ngày ta chỉ ăn rồi ngủ, ngủ dậy là ăn chứ?"

Chu Ngưng Nguyệt tức giận:

“Rất nhiều người đều cố gắng mạnh hơn về mặt mà ngươi không biết. Ngươi phải nhớ cố gắng nhiều hơn.

Thu Thiển cười ha ha. Ai ban đêm tỉnh dậy đi mò tủ lạnh hả?

“Đã có trận pháp hỗ trợ, Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông sẽ thắng ư?"

Thanh Thủy tiên tử hỏi. Bất giác, nàng cảm thấy cô gái trước mắt nói rất đáng tin. Thánh Nữ Ma Đạo đúng là không tầm thường, vô hình chung đã tham gia vào cuộc đọ sức giữa các cường giả.

“Rất khó nói, thực ra tông chủ Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông có khả năng thắng rất lớn, ta nghe cha từng nhắc đến, nói hồi nhỏ kiếm ý của Hạ tông chủ rất thuần khiết, trên chém nhật nguyệt, dưới chém tà ác. Thực lực xứng với địa vị của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông"

Chu Ngưng Nguyệt nói, cuối cùng chuyển mũi nhọn:

“Nhưng thực lực của Thần Vũ Khí cũng rất mạnh, muốn phân thắng bại giữa hai họ phải cần có thời gian. Vậy thì trận pháp có thể trụ được lâu như vậy không? Câu trả lời là không thể. Tuy trận pháp có thể khiến Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông đối đầu với Thần Trật Tự, nhưng cũng chỉ là đối đầu. Cảnh giới của Thần Minh vượt qua cực phẩm, chiến đấu nghịch thế đã đủ cho thấy sự cường mạnh của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông rồi. Nhưng không duy trì được quá lâu, nhiều nhất hai bên đều bị tổn thương. Trông như ngang bằng nhau, thực ra là Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông bại trận. Bởi vì thực lực của Thần Trật Tự hồi phục nhanh hơn, đây chính là kết cục có khả năng lớn sẽ xảy ra. Muốn thay đổi kết cục này, có hai cách. Thứ nhất, Hạ tông chủ đại bại Thần Vũ Khí trước khi trận pháp sụp đổ. Thứ hai, có người khác nhúng tay.

“Có người khác nhúng tay? Khả năng này có cao không?"

Thanh Thủy tiên tử hỏi. Nếu không cao, thì vậy thì khả năng thứ nhất càng khó.

Lúc này trên bầu trời cao có kiếm ý bùng phát, có quyền hạn tập trung. Không gian đang vỡ vụn, thậm chí họ đánh đánh đến trong dòng hỗn loạn hư không. Đây chính là cuộc đọ sức của Hạ tông chủ và Thần Minh. “Đi thôi, đến chỗ tiếp theo, ta không còn nhiều linh thạch nữa, lại thay đổi nữa thì nghèo rồi.

Chu Ngưng Nguyệt sờ túi nhỏ bên hông nói.

“Chỗ ta còn có không ít.

Thu Thiển nói. Thanh Thủy tiên tử định nói nàng cũng có, nhưng thấy Chu Ngưng Nguyệt dùng hàng đống linh thạch, nàng không thốt ra miệng được. Xin lỗi, vì nàng quá nghèo.

“Chắc có thể kéo dài lâu hơn chút"

Chu Nhưng Nguyệt thở dài:

“Vì đệ đệ duy nhất, ta đành nát lòng vậy. Thu Thiển, tối nay chúng ta ăn sườn xào chua ngọt, giò heo ngâm muối đi."

Cuối cùng nàng chỉ có thể gật đầu. Kéo dài ở đây càng lâu, đám người Chu Tự càng có nhiều thời gian. Bây giờ là lúc bổ sung đầy đủ ba ngàn đại đạo, một khi bị quấy rầy, rất dễ xuất hiện vấn đề không cần thiết. Cho nên dù thế nào cũng phải đợi đến lúc đám người Chu Tự tỉnh lại.

Đám người Hạ Vũ Trúc tỏ vẻ mặt kinh ngạc, họ cũng biết có người ra tay. Nhưng nhất thời không biết tìm thế nào.

“Ta phải tọa trấn kiếm mộ, không thể qua đó, xa như vậy cũng không thể phát hiện được. Đối phương đã lợi dụng trận pháp làm phòng vệ.

Trưởng lão trẻ cảm khái nói. Đối phương muốn âm thầm giúp đỡ Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông. Cổ Nhạn và Hạ Vũ Trúc đều khâm phục người này, chỉ là không hiểu là ai sẽ giúp Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông họ.

“Đợi đã, hình như đối phương chưa rời đi, vẫn còn trong trận pháp. Ta xem xem có thể lợi dụng trận pháp phát hiện được bóng hình của hắn không"

Trưởng lão trẻ bắt đầu thử tìm bóng hình của đối phương.

Ầm ầm!

Bầu trời cao đột nhiên bị bóng tối bao trùm. Hư không nổ tung theo đó.

“Mạnh, quá mạnh rồi, ngươi là loài người mạnh nhất mà ta từng gặp. Kiếm của ngươi phải thuộc về ta.

Giọng Thần Vũ Khí tràn đầy kích động, chiến ý lên cao. Thứ có giá trị mới có thể kích thích được hứng thú của hắn. Trong phút chốc hư không dường như trở thành vũ khí của hắn, bắt đầu đánh vỡ tất cả kiếm ý.

1109 chữ

Chương 1188: Kiếm Thứ Ba

Lúc này, một đường kiếm quang xông phá hư không, lướt qua chân trời. Một bóng hình rơi vào trong mắt mọi người.

“Ta là tông chủ Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông, làm sao có thể thua tại đây? Kiếm của ta được ta rèn đến tinh xảo, ngươi muốn có nó? Vậy phải xem có cái mạng để lấy không"

Kiếm ý vút trời mây, cả kiếm mộ đều cộng hưởng với nó. Kiếm ý cường mạnh như kiếm đạo tối cao.

Ầm!

Trong phút chốc kiếm ý và hư không đập vào nhau. Hai bên đều bị sức mạnh che lấp, máu tươi bắt đầu từ trên cao rơi xuống. Trong máu tươi kèm theo quyền hạn và kiếm ý. Là máu của Thần Minh và loài người. Đại địa bắt đầu sập đổ, cỏ cây phát triển dưới máu tươi. Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều cảm nhận ra. Cuộc chiến giữa họ kịch liệt đến mức nào. Đáng tiếc hư không và đại đạo che ánh mắt của họ, không thể nhìn rõ tình hình cụ thể.

Lúc này Lạc trưởng lão thu ánh mắt, tông chủ đang tử chiến, họ càng không thể làm vướng chân tông chủ. Một khi tông môn lụi bại, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tông chủ. “Cuộc chiến này, chúng ta tuyệt đối không thể ngã xuống trước.

Hắn vốn định đối phó với nó, nhưng quyền hạn của Thần Trật Tự đang không ngừng nổi lên, dường như vốn không muốn giữ lại gì. Không những vậy, Lạc trưởng lão cảm thấy vòng xoáy trên trời cao dường như có sức mạnh đang ngưng tụ. Thiên địa xung quanh dường như đang sập đổ.

Ầm ầm!

Thần Trật Tự lại tấn công lần nữa. Lạc trưởng lão bắt đầu ứng chiến, họ bùng chiến ý bừng bừng, niềm tin vô biên tập trung. Không chết, không lui.

Cùng lúc đó, Lý Lạc Thư đã lĩnh ngộ kiếm đạo trong kiếm mộ. Sâu trong đầu hắn nhìn thấy rất nhiều tiền bối.

Họ vây quanh hắn, giảng giải chuyện của kiếm đạo với hắn.Tuy mọi người có hiểu biết khác nhau về kiếm đạo, nhưng đều là đạo khác biệt.

Lý Lạc Thư cũng không im lặng, mà lên tiếng thảo luận với họ.

“Kiếm đạo của ta tổng cộng chia thành ba kiếm. Kiếm thứ nhất bắt nguồn từ tâm hải, kiếm thứ hai bắt nguồn từ chúng sinh, kiếm thứ nhất có thể ngưng tụ kiếm ý của ta, kiếm thứ hai có thể rèn luyện đạo khư của ta, kiếm thứ ba có lẽ đúc tạo kiếm tâm của ta. Nhưng ta đã có kiếm tâm, hiện giờ thiếu kiếm thứ ba. Lĩnh ngộ kiếm thứ ba, ta sẽ kiếm đạo đại thành. Ban đầu kiếm của ta sáng ngời, sau này ảm đạm không ánh sáng, mà nay sinh ra hào quang"

Lý Lạc Thư nói rất nhiều, cũng thu được rất nhiều phản hồi. Nhất thời họ chìm vào trong luận đạo. Lúc này họ đã quên mất thời gian, bởi vì giữa họ chỉ có đạo. Kiếm đạo.

“Kiếm của ta bắt nguồn từ lòng không sợ hãi, khi mới bước vào kiếm đạo, ta chỉ biết kiếm chém vạn vật. Họ cảm thấy thân kiếm quá cứng, có lẽ sẽ dừng giữa đường. Nhưng chỉ cần kiếm của ta mạnh hơn tất cả, vậy thì bất kỳ trở ngại nào cũng bị ta chém tan. Ta có nhất kiếm có thể chém kẻ địch thiên hạ.

“Kiếm của ta bắt nguồn từ tình cảm của ta, lấy kiếm chém tình, đi đến cuối cùng, ta sẽ như kiếm, kiếm đạo như ta."

Lý Lạc Thư cảm thấy kiếm đạo xưa nay đều ở đây, đều trở thành một phần của hắn. Hắn yên lặng lắng nghe, dùng tâm cảm ngộ. Lúc này hắn đột nhiên cảm nhận được có kiếm đang cộng hưởng với hắn. Cảm nhận kỹ hơn, phát hiện là Kiếm Lê Minh, hình như cũng muốn tham dự vào trong đó.

Bất giác, có một thanh trường kiếm dựng bên cạnh Lý Lạc Thư, chính là thanh kiếm Lê Minh. Dường như nó cũng đang phát biểu ý kiến của mình. Kiếm đạo như tâm, không sợ, không hoảng, từ bỏ sống chết, đến chết mới ngừng.

Lý Lạc Thư có thể cảm nhận được, kiếm Lê Minh có kiếm đạo, cũng có chấp niệm. Chấp niệm được kích hoạt. Lúc này hắn cầm chặt kiếm Lê Minh, đặt nó trên đầu gối, nhẹ nhàng sờ vuốt. “Không sao, đợi ta nghe xong kiếm đạo của các tiền bối, nhân tiện thảo luận kiếm thứ ba của ta"

Kiếm Lê Minh yên tĩnh cảm nhận hàng ngàn hàng vạn kiếm đạo. Lý Lạc Thư ngồi ở giữa, họ luận đạo không biết kéo dài bao lâu. Đợi tất cả đều kết thúc, ánh mắt mọi người đều dồn lên Lý Lạc Thư, dường như đang hỏi có thu hoạch gì không.

“Vãn bối thực sự có lĩnh ngộ, kiếm thứ ba đã dần hiện ra. Nhưng kiếm thứ ba này phải vượt trên kiếm đạo của các vị tiền bối, không biết các tiền bối có ý kiến gì không?"

Lý Lạc Thư khiêm tốn hỏi.

“Tốt!"

Một người trong đám người phát ra tiếng hưng phấn. Lập tức vô số kiếm đạo phát ra cộng hưởng, dường như chỉ mong Lý Lạc Thư như vậy.

“Vậy ta xin nói về kiếm thứ ba của ta cho các vị tiền bối"

Bên ngoài, rất nhiều người trong kiếm mộ đều chấn hãi cuộc đầu trên không trung. Tuy họ sợ hãi nhưng cũng không dám làm bừa. Lúc này chi bằng nghe theo Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông.

Mạc Vấn nhìn đỉnh kiếm mộ, không biết bên trên có chuyện gì. Nhưng khi hắn hiếu kỳ, đột nhiên cảm thấy linh kiếm xung quanh bắt đầu chấn động. Sau đó hắn phát hiện cả linh kiếm của kiếm mộ đều chấn động, dường như đang giãy dụa. Rất nhiều kiếm ý sinh ra trong kiếm mộ, dường như muốn xông phá khóa. Kiếm ý cường mạnh như uy áp trấn áp xung quanh.

Đám người Hạ Vũ Trúc nhìn kiếm mộ thay đổi có khó hiểu, lại xảy ra chuyện gì? Trưởng lão trẻ lập tức nhìn sang đỉnh kiếm mộ. Nhưng khi hắn nhìn qua, vừa hay nhìn thấy đạo tử mở đôi mắt. Trong phút chốc kiếm mang hào hùng xuyên hư không đâm vào trong đôi mắt hắn, chấn động lòng hắn.

1058 chữ

Chương 1189: Biểu Diễn

Phụt!

Nhưng trong tích tắc, hắn phun ra máu tươi, cơ thể chịu tổn thương lớn.

Cùng lúc đó, tất cả linh kiếm trong kiếm mộ phát ra tiếng kêu, sau đó từng thanh kiếm bay lên khỏi đất, tốc độ của nó nhanh đến mức khiến người ta tặc lưỡi. Nhưng lát sau, vô số linh kiếm dựng giữa không trung, hàng ngàn hàng vạn kiếm ý bắt đầu hội tụ. Từng bóng người xuất hiện theo đó, họ là bóng hình từ rất lâu trước đây, ở lại đến nay mới xuất hiện. Lúc này tất cả bóng người nhìn lên đỉnh kiếm mộ, như đang triều thánh.

“Làm sao có thể?"

Trưởng lão trẻ khó mà tin được.

Không chỉ là vì kiếm mộ biến hóa kỳ lạ, mà phần nhiều là vì đạo tử, một ánh mắt lại khiến hắn bị thương nặng, làm sao có thể? Tu vi thế nào mới có thể làm được đến mức này? Tin đồn sai rồi. Đạo tử vốn không phải là nguyên linh tứ phẩm, hắn không xuống dốc.

“Trưởng lão, ngươi không sao chứ?"

Cố Nhạn vội hỏi.

Nhưng nàng nhanh chóng bị kiếm mộ biến hóa thu hút. Kiếm ý hào hùng vút về phía chân trời, dường như đang nghênh đón người nào đó. Họ nhìn chằm chằm đỉnh kiếm mộ, đợi người đó xuất hiện.

“Họ đang đợi ai?"

Cố Nhạn hỏi. Hạ Vũ Trúc cảm thấy cực kỳ chấn hãi. Chuyện hôm nay, vượt xa những gì họ nhìn thấy trong mười mấy năm. Trưởng lão trẻ đã hiểu đó là ai, nhưng hắn cũng mong đợi. Không biết tại sao, khi hắn nhìn thấy kiếm mang đó, có một cảm giác khác lạ. Cảm giác đó, trước nay hắn chưa từng thấy trên người bất kỳ ai.

Đó là kiếm ý vượt trên tất cả.

Lúc này Mạc Vấn nhìn bầu trời cao, giống như bóng hình kiếm đạo, đang chờ đợi người bên trên. Hắn cũng hiếu kỳ ai sẽ xuất hiện.

Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển nhìn trời cao, cũng đều kinh ngạc.

“Biến thái thì biến thái, nhưng hắn thực sự có một không hai"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

“Vẫn có người nữa.

Thu Thiển trả lời nói. Một người khác chính là chồng của nàng.

Chu Ngưng Nguyệt:

"..."

“Các ngươi đã biết người gây ra động tĩnh lớn thế là ai rồi hả?"

Thanh Thủy tiên tử hỏi. Nàng cảm thấy mình kém hơn những người này quá nhiều, bất kể là phương diện nào.

Lúc này Lạc trưởng lão chống đỡ trận pháp cũng bị thu hút. Hắn có chút khó mà tin được. Lúc này lại có người có thể gây nên kiếm mộ cộng hưởng, thậm chí xuất hiện hư ảnh. Rốt cuộc đối phương đã lĩnh ngộ được gì thì mới như vậy?

Trong ánh mắt mong đợi của tất cả mọi người, Lý Lạc Thư đứng lên đi đến ven ngọn núi. Hắn nhìn các bóng hình và hành lễ.

Trong phút chốc, vô số bóng hình đều cúi đầu hành lễ. Không nói lời nào lại có được sự bảo vệ của cả kiếm mộ.

Không ai biết Lý Lạc Thư lĩnh ngộ được gì, nhưng tuyệt đối không tầm thường.

Lúc này Lý Lạc Thư nhìn người hành lễ với hắn phía dưới, bình tĩnh nói:

“Các vị tiền bối nhìn cho rõ, ta sẽ thể hiện ra đạo của ta.

Vừa dứt lời, hắn đi ra một bước, đi về phía trời cao. Bước chân vững vàng, không thấy có chút khí tức tu vi, nhưng chớp mắt hắn đã biến mất tại chỗ. Rất nhanh xuất hiện trước mặt Lạc trưởng lão. Phía trước chính là Thần Trật Tự.

Nhìn thấy Lý Lạc Thư đi đến, Thần Trật Tự đột nhiên cảnh giác hẳn lên, dường như gặp phải kẻ đáng sợ, khiến hắn sợ hãi theo bản năng. Hắn nhìn chàng trai trước mắt, nhất thời cảm thấy chấn hãi.

Là ai?

Trong phút chốc, Lý Lạc Thư lướt qua Thần Trật Tự, hắn không thèm nhìn thêm một cái, đi thẳng đến hư không.

Thần Trật Tự kinh hãi, trong phút chốc mất đi chiến ý.

“Là ai?"

Đám người Lạc trưởng lão cũng chấn hãi.

Vừa nãy rõ ràng hắn đang đối kháng với Thần Trật Tự, nhưng tất cả khí tức lại biến mất lập tức. Đạo tử làm được bằng cách nào?

Cùng lúc đó, hai bóng người trong hư không tách ra. Toàn thân Hạ Thiên Khuyết đầy máu, nhưng kiếm ý của hắn không hề hư yếu. Hắn vẫn có thể chiến đấu.

Thần Vũ Khí cũng không tốt hơn bao nhiêu. Lúc này, trên người hắn có rất nhiều vết thương vì kiếm, kể cả đang hồi phục từng chút, cũng đã hư yếu.

“Mạnh thật"

Thần Vũ Khí cảm khái nói. Trong mắt hắn không có chút sợ hãi, chỉ có chiến ý vô tận. Đột nhiên, trong vòng xoáy trên trời cao chiếu xuống một đường ánh sáng. Ánh sáng này chiếu xuống Thần Vũ Khí. Nhưng trong phút chốc, thương tích của Thần Vũ Khí hoàn toàn hồi phục.

Thấy cảnh này, đồng tử của Hạ Thiên Khuyết co lại.

“Ồ? Đây cũng là một phần của hợp tác ư?"

Thần Vũ Khí ngẩng đầu nhìn vòng xoáy, cũng không để ý. Sau đó hắn đi về phía Hạ Thiên Khuyết cười nói:

“Lần này ngươi sắp thua rồi.

Hạ Thiên Khuyết lạnh lùng nhìn đối phương, không để ý quá nhiều, tiếp tục chém là được. Đúng lúc hắn định ra tay, đột nhiên ánh sáng vô hình chiếu đến. Hai người lập tức nhìn qua, nhưng hào quang quá chói mắt, họ lại không thể nhìn rõ người đến. Một lúc sau, họ mới nhìn thấy một bóng hình đi ra từ hào quang. Sau đó giọng cung kính vang lên:

“Vãn bối Lý Lạc Thư xin chào hai vị tiền bối"

Lý Lạc Thư dẫm lên không trung. Quanh người hắn có ánh sáng đại đạo, người bình thường không thể thấy, nhưng trong mắt Hạ Thiên Khuyết và Thần Vũ Khí, hào quang đó chiếu rọi bốn phương, vô cùng rực rỡ, thậm chí che cả đôi mắt của họ.

1087 chữ

Chương 1190: Có Gì Nói Không?

Lý Lạc Thư?

Khi nghe thấy ba chữ này, hai người đều chấn hãi, bên cạnh mình có kẻ mạnh như vậy từ lúc nào? Nhưng Hạ Thiên Khuyết cảm thấy rất quen, hắn từng nghe giọng nói này.

Hào quang nhanh chóng tan đi, một thanh niên trông có vẻ bình thường đứng phía trước họ, hắn cúi đầu hành lễ gặp mắt vô cùng hoàn hảo.

“Đạo Tử?"

Nhìn Lý Lạc Thư, Hạ Thiên Khuyết cảm thấy chấn kinh. Đúng, suýt nữa thì quên, tên thật của đạo tử là Lý Lạc Thư. Kiếm Thư chỉ là đạo hiệu của hắn. Nhưng tại sao lại có hào quang đại đạo? Nhưng bây giờ lại không nhìn thấy tu vi của hắn, nhất thời trong lòng Hạ Thiên Khuyết nổi lên nỗi sợ mơ hồ, hắn nhìn phía sau Lý Lạc Thư, nhìn thấy vô số bóng hình kiếm đạo trong kiếm mộ. Bọn họ mang theo kỳ vọng, mang theo ánh mắt triều thánh.

Chẳng lẽ...

Hạ Thiên Khuyết suy đoán, nhưng không dám tin, vì không thể nào. Đạo tử quá trẻ, trẻ đến mức kể cả tiến vào thượng tam phẩm cũng vô cùng đáng sợ. Nhưng hào quang vừa nãy không phải là thượng tam phẩm gì, mà là hào quang đại đạo.

“Loài người, ngươi muốn nhúng tay vào cuộc chiến đấu giữa chúng ta sao?"

Thần Vũ Khí cười nói:

“Các ngươi có thể liên thủ, ta không để tâm.

Lý Lạc Thư lắc đầu, khách sáo nói:

“Tiền bối nói đùa rồi, lúc này, vãn bối quyết sẽ không lấy đông người ức hiếp ít người. Hôm nay đến là muốn thử kiếm với tiền bối, nhân tiện chấm dứt một đoạn nhân quả.

“Thử kiếm? Chấm dứt nhân quả?"

Thần Vũ Khí nhìn Lý Lạc Thư, khẽ cau mày:

“Chúng ta có xích mích ư?"

Hạ Thiên Khuyết nghi hoặc, đạo tử còn nhỏ tuổi, làm sao lại có khúc mắc với Thần Minh?

“Vãn bối không có, nhưng kiếm của vãn bối thì có Vừa dứt lời, Lý Lạc Thư đưa tay ra. Lúc này một thanh trường kiếm hiện ra trong hư không, nhẹ nhàng rơi vào trong tay hắn. Thân kiếm hơi rung nhẹ, truyền ra tiếng kêu nhỏ.

Khoảnh khắc nhìn thấy thanh kiếm này, đồng tử của Thần Vũ Khí co lại. Sau đó hắn nhìn Lý Lạc Thư trước mặt, cười lạnh lùng nói:

“Xem ra, chúng ta thực sự có chút thù hận.

Lý Lạc Thư mỉm cười, quay đầu nhìn Hạ Thiên Khuyết:

“Vậy làm phiền tiền bối rồi. Hy vọng tiền bối có thể dừng giao đấu.

“Ngươi không sao chứ?"

Hạ Thiên Khuyết không nhịn được hỏi.

“Để tiền bối lo lắng rồi, chắc chắn không vấn đề”Lý Lạc Thư bình thản nói. Câu trả lời mang theo sự tự tin trong vẻ bình thản, khiến Hạ Thiên Khuyết cảm thấy không thể tin nổi. Do dự một lúc, hắn bắt đầu lùi lại, trực tiếp về Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông.

Tất cả mọi người nhìn thấy cảnh này đều cảm thấy kinh ngạc. Đao tử đi lên không trung, còn tông chủ của họ lại quay về. Mọi người trong cả tông môn đều thấy khó hiểu. Kể cả bọn họ nghe thấy cuộc đối thoại thì cũng vậy.

Lạc trưởng lão nhìn tông chủ nói:

“Không vấn đề thật chứ?"

Hạ Thiên Khuyết lắc đầu:

“Không biết, cứ chờ xem.

Lúc này Thần Trật Tự cũng nhìn thấy kiếm Lê Minh, vẻ mặt hắn sầm xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn chân trời, sức mạnh bên trên còn đang hội tụ. Không vội.

Còn mọi người ở kiếm mộ càng tỏ vẻ nghi hoặc. Một người trông như hậu bối lại thay thế tông chủ Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông. Có chuyện gì vậy?

Hạ Vũ Trúc cau chặt mày, nàng hoàn toàn không thể hiểu tại sao đạo tử lại có dũng khí như vậy. Đó là Thần Minh vượt qua cấp bậc đấy.

Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển nhìn hắn, các nàng đang suy đoán.

“Ngươi nói xem hắn sẽ thắng bằng cách nào?"

Chu Ngưng Nguyệt ăn dưa hấu hỏi.

“Rất khó nói, nhưng đặc hiệu nhất định rất mạnh” Thu Thiển nói.

“Sao ngươi càng ngày càng giống Chu Tự thế?"

Chu Ngưng Nguyệt liếc Thu Thiển một cái.

“Thế Nguyệt tỷ có hiểu về cảnh giới này không?"

“Không hiểu"

“Vậy thì dùng đặc hiệu để giải thích chẳng phải là được rồi ư?"

"..."

Thanh Thủy tiên tử nhìn hai người, không thể hiểu được. Là nàng kiến thức nông cạn ư?

“Đạo tử ngộ đạo thành công rồi, vậy Chu Tự thì sao?"

Thu Thiển đột nhiên hỏi.

“Theo như hắn nói, tám phần là thất bại."

Chu Ngưng Nguyệt ăn dưa hấu nhìn về hướng kiếm mộ “Nhưng, mẹ ta sinh ra một quái vật, rất nhiều chuyện đều rất khó nói trước.

Thu Thiển gật đầu, ra vẻ hiểu. Hai nàng chứng kiến cả đoạn đường của Chu Tự, vượt qua hiểu biết, lật đổ tam quan.

Trên không trung, Lý Lạc Thư nhìn người đàn ông trước mặt. Hắn có thể cảm nhận được hình như kiếm Lê Minh muốn tuốt ra khỏi vỏ, nhưng vẫn chưa phải lúc.

“Tiền bối có gì muốn nói không?"

Lý Lạc Thư hỏi.

“Có gì muốn nói ư?"

Thần Vũ Khí hiện ý cười:

“Ta muốn có thanh kiếm trong tay ngươi, ngươi cho ta không?"

“Đây là một thanh kiếm tốt, đã theo ta vài ngày rồi, không thể cho tiền bối.

Lý Lạc Thư nói.

“Vậy ta không có gì để nói. Thế ngươi có gì muốn nói không?"

Thần Vũ Khí hỏi.

“Nghe nói tiền bối vừa thức tỉnh, sau chuyện này thì có thể không còn khả năng thức tỉnh nữa” Lý Lạc Thư bình tĩnh nói.

"Ha ha!"

Thần Vũ Khí cười lớn ha ha:

“Đó là số phận của ta, nếu không chính là số phận của ngươi, Hôm nay ta phải lấy mạng ngươi Vừa dứt lời, Thần Vũ Khí bước ra một bước, khí tức trên người hắn điên cuồng bay lên. Dường như muốn dùng hết tất cả chém giết thanh niên trước mặt, nhân tiện hủy diệt thanh kiếm sẽ chém chết hắn. Hôm nay không chết không ngừng. Cảm nhận hàng vạn hàng ngàn quyền hạn ập đến, Lý Lạc Thư nhẹ nhàng tiến lên.

1074 chữ

Chương 1191: Trảm Quá Khứ, Tương Lai

Ầm!

Tiếng nổ vang lên, quyền hạn tan rã, không gian vỡ vụn.

Khi tất mọ thứ đều đang phá hủy, duy chỉ có Lý Lạc Thư đứng trong hư không, đối mặt với Thần Vũ Khí. Cảnh này khiến tất cả mọi người chấn hãi.

Hạ Thiên Khuyết giật lông mày điên cuồng, đó là cái gì? Hắn không hiểu. Nhưng có một điều có thể chắc chắn, Lý Lạc Thư đã vượt qua phẩm cấp. Làm sao có thể chứ?

Hạ Vũ Trúc và Cố Nhạn là chấn hãi nhất, đặc biệt là Cố Nhạn. Ban đầu nàng đã chế giễu đạo tử. Đây chính là đạo tử mà các nàng cảm thấy đang xuống dốc ư? Không thể tin nổi, vo cùng cường mạnh. đã vượt qua hiểu biết. Trong hư không, bóng hình hắn vĩ đại hào hùng khiến người ta không thể nhìn thẳng. Khoảng cách, khoảng cách một trời một vực. Nghĩ lại ban đầu có thể ngồi cùng bàn với đối phương, đúng là vinh hạnh. Đột nhiên Cổ Nhạn nghĩ đến điều gì, nhìn sang sư tỷ bên cạnh.

Ban đầu chỉ cần sư tỷ gật đầu, thì...Lập tức nàng khó mà tưởng tượng được.

Tuy Hạ Vũ Trúc chấn hãi, nhưng không nghĩ nhiều. Có lẽ sâu trong lòng có sự rung động, nhưng không phải suy nghĩ thực sự của nàng, nếu như trước đó nói, thì không xứng.

“Loài người, ngươi không xuất kiếm ư?"

Trên không trung, Thần Vũ Khí lên tiếng hỏi. Lúc này vô số quyền hạn xung quanh đang không ngừng nhanh chóng ngưng tụ.

Lý Lạc Thư nhìn quyền hạn xung quanh, có thể cảm nhận được không gian đều là vũ khí của đối phương. Nhưng với hắn thì những thứ đó cũng không là gì. Lúc này hắn đi lên trước một bước, trong phút chốc, kiếm ý bùng phát, vút lên trời cao, Ầm ầm!

Quyền hạn vỡ vụn, không gian tan rã, mây gió cuồn cuộn.

“Từ khi luyện kiếm đến nay, ta lĩnh ngộ được ba kiếm. Kiếm thứ nhất này xuất phát từ tâm hải, có thể chém kẻ địch thiên hạ, thiên địa cũng sẽ lắng nghe kiếm ý của ta.

Ầm!

Kiếm tâm hải lan rộng, kiếm ý như thủy triều bắt đầu cuốn đến Thần Vũ Khí.

Tất cả kiếm ý trong kiếm mộ nhìn sang Lý Lạc Thư, dường như đang lắng nghe kiếm ý, bái lạy trung tâm điểm sáng.

“Kiếm ý tam phẩm Lúc này cuối cùng Hạ Thiên Khuyết cũng nhìn thấy cảnh giới của Lý Lạc Thư, nhưng hắn biết chắc chắn không phải là toàn bộ.

“Chỉ chút ý này thôi hả?"

Thần Vũ Khí cười lạnh lùng.

Quyền hạn của hắn như sóng lớn ngút trời áp về phía kiếm ý, sóng lớn nuốt chửng sóng nhỏ, lập tức sóng triều kiếm ý vỡ vụn biến mất. Nhưng bóng hình Lý Lạc Thư lại đi vào sóng triều quyền hạn.

“Kiếm thứ hai này xuất phát từ linh hồn chúng sinh, có thể phá được tất cả khóa trên thế gian, vạn vật chúng sinh cũng sẽ quan sát bóng hình của ta.

Phập!

Sóng triều quyền hạn như quả khí cầu vỡ vụn hóa thành bột vụn ngay tức khắc. Bóng hình Lý Lạc Thư như một luồng sáng, đứng trên không trung. Hào quang rực rỡ bắt đầu lan rộng, mọi người đều chứng kiến.

“Đạo khư nhị phẩm.

Hạ Thiên Khuyết tỏ vẻ mặt chấn hãi, hắn phát hiện Lý Lạc Thư thực sự có thể phát triển theo hướng mà hắn tưởng tượng, cũng thật đáng sợ quá.

Nhị phẩm.

Chưa đến trăm tuổi.

Lúc này không gian vỡ vụn, cấm nhốt Lý Lạc Thư. Bóng hình của hắn dường như biến mất trên thế gian, hào quang của hắn bị xóa đi. Nhưng giọng của hắn lại vang lên lần nữa.

“Kiếm thứ ba này là đặc biệt nhất, xuất phát từ tiền bối kiếm đạo xưa nay, có thể chém kẻ địch vạn cổ xưa nay và tương lai, từ xưa đến nay tất cả đều sẽ hiểu đạo của ta"

Rắc rắc!

Không gian vỡ vụn, Lý Lạc Thư đứng trên không trung, bóng hình của hắn trở lại bình thường. Lúc này cả kiếm mộ bắt đầu rung lắc, vô số kiếm đạo phát ra hào quang sáng ngời, dường như có thứ gì đó đã mong đợi rất nhiều năm sắp xuất hiện.

“Đạo tâm nhất phẩm. Hắn, hắn trực tiếp đến nhất phẩm rồi ư?"

Từ trước tới nay Lạc trưởng lão chưa từng thấy có người đáng sợ như vậy. Hạ Thiên Khuyết nhìn chằm chằm Lý Lạc Thư.

“Kiếm, kiếm đạo có lẽ sắp nghênh đón một trình độ mới rồi.

Đúng thế, mọi thứ vừa mới bắt đầu. Lý Lạc Thư nhìn Thần Vũ Khí, nhẹ giọng nói:

“Tiền bối, ta định xuất kiếm đây.

“Rốt cuộc ngươi là ai?” Thần Vũ Khí không vội tấn công. Lúc này quyền hạn quanh người hắn như đại dương vô tận, nhưng không biết tại sao hắn cảm thấy nguy hiểm, nguy hiểm khó mà tưởng tượng nổi.

Lý Lạc Thư không trả lời, mà bước ra một bước đến không trung vô tận, khí thế mạnh mẽ, giọng hào hùng vang khắp đại địa:

“Dùng kiếm của tâm hải ta hóa thành ý của đại đạo ta. Dùng kiếm của chúng sinh đúc nên đạo khư của đại đạo ta. Dùng kiếm của cổ kim ngung tụ thành tâm của đại đạo"

Lúc này Lý Lạc Thư hừng hực khí thế, kiếm ý ngút trời, bước vào trời mây, trấn áp đại địa. Kiếm ý trong kiếm mộ bùng phất ánh sáng vô tận như nổ tung. Tất cả kiếm ý bay vút lên trời, đan xem thành con đường dưới chân Lý Lạc Thư, dường như mời hắn bước lên đỉnh.

Hạ Thiên Khuyết nhìn cảnh này, toàn thân run lên. Đến rồi, hắn thực sự sắp nhìn thấy rồi, tinh hoa kiếm đạo.

Tất cả kiếm tu đều vô cùng kích động, họ có một cảm giác kỳ lạ, hôm nay sắp chứng kiến lịch sử. Lúc này Lý Lạc Thư dẫm trên hàng ngàn hàng vạn kiếm đạo, giọng như sấm đánh bên tai:

“Với ba kiếm của ta, giúp ta tạo thành kiếm đạo vô thượng 1094 chữ

Chương 1192: Số Phận

Ẩm!

Trời đất ầm ầm, kiếm đâm xuyên cổ kim. Lấy Lý Lạc Thư làm trung tâm, kiếm ý thiên hạ bắt đầu tiêu tan, dường như thế gia này chỉ có thể có một đạo kiếm ý xuất hiện. Kiếm này chiếu rọi trời đất. Kiếm ý kinh động cả giới tu chân.

Hạ Thiên Khuyết nhìn kiếm đạo vô thượng, không thể kiềm chế:

“Kiếm đạo vô thượng?” Không chỉ có hắn chấn hãi, còn có Quan Hà Phong ở xa mãi Thiên Vân Đạo Tông. Lúc này Lý Cảnh Sơn nhìn về phía chân trời, vô cùng kinh hãi:

“Kiếm đạo? Kinh thiên động địa"

Trong lúc hắn nghi hoặc, giọng nói vang vọng vô biên truyền đến:

“Giúp ta tạo thành kiếm đạo vô thượng"

Hồng Nghệ bỗng xuất hiện bên cạnh Lý Cảnh Sơn, rất rõ ràng nàng cũng phát hiện ra.

“Giọng nói này"

Đây mới là điều nàng quan tâm nhất.

“Đúng thế"

Lý Cảnh Sơn gật đầu.

Hồng Nghê có chút khó mà tin được:

“Kiếm đạo vô thượng? Từ xưa đến nay, có người nào từng lĩnh ngộ ra không?"

“Không có"

Lý Cảnh Sơn lắc đầu. Lúc này hào quang trời đất tỏa ra, cộng hưởng với kiếm đạo. Hắn nhớ đến hồi nhỏ.

“Ta từng thấy loại hào quang này. Năm đó lần đầu tiên cha lấy võ nhập đạo, dùng quyền đánh vỡ xiềng xích, trời đất giáng xuống hào quang, chúc mừng người đầu tiên của võ đạo trên thế gian này. Trong ánh mắt Lý Cảnh Sơn mang theo vẻ tưởng nhớ. Mà nay, hào quang lại xuất hiện, cộng sinh với kiếm đạo, cộng hưởng thiên địa, kiếm đạo vô thượng xuất hiện. Hình Ngọ và Mãn Giang Hồng cũng đến ngọn núi, họ hơi chấn hãi nói:

“Sư phụ, vừa nãy là đạo tử phải không?"

"Ừm."

Lý Lạc Thư gật đầu.

“Sư phu rất vui phải không?"

Hình Ngọ đột nhiên hỏi. Lý Cảnh Sơn liếc hắn một cái. Chẳng mấy khi Hình Ngọ quỳ dưới gốc cây.

Mãn Giang Hồng họ nhẹ hai tiếng nói:

“Sư phụ, đạo tử lĩnh ngộ kiếm đạo vô thượng, vậy chẳng phải có thể sánh được với người rồi ư?"

“Chắc không được.

Hồng Nghê suy nghĩ một lát nói:

“Bước vào kiếm đạo vô thượng, cần phải đối diện với một vấn đề, đó là rèn luyện kiếm đạo. Nhưng kể cả có chút không bằng thì cũng khá ổn rồi, cho hắn thêm chút thời gian.

“Nhưng đạo tử mới mấy tuổi chứ? Khụ khụ.

Mãn Giang Hồng chấn hãi không thôi. Nàng khó mà tưởng tượng, đạo tử có thể mạnh đến mức này.

Ở Trấn Thanh Bắc, Chu Nhiên nhìn bầu trời cao, nghe thấy câu đó, cảm thấy chấn hãi.

“Đồ đệ của ngươi khá lợi hại đấy.

Liễu Nam Tư cầm cái muôi nói.

“Ha ha, chắc là tên họ Lý vui đến phát điên rồi. Hào quang cộng sinh, đây là người đầu tiên trên trời"

Chu Nhiên cười nói.

“Nên mừng chứ, đó là đồ đệ của ngươi.

Liễu Nam Tư vỗ người bên cạnh nói.

“Ta chẳng có gì mà không mừng, chỉ là không vui, đặc biệt là nghĩ đến vẻ mặt của tên họ Lý, chỉ muốn một đao chém chết hắn"

Chu Nhiên nói.

“Tiểu Lý trông thật thà chân chất, không ngờ còn lĩnh ngộ được kiếm đạo vô thượng. Con trai ta trông nhanh nhẹn hoạt bát, xem xong tam thiên đại đạo, lại không ngộ ra được gì.

Liễu Nam Tư nói.

Chu Nhiên:

"..."

Thần Vũ Khí nhìn Lý Lạc Thư, lần đầu tiên hắn hiểu sự cường mạnh của loài người. Quyền hạn của hắn rất mạnh, nhưng đối diện với kiếm mạnh như vậy, lại không có chút phần thắng.

“Tiền bối, hôm nay ta sẽ chấm dứt nhân quả cho các ngươi. Nếu tiền bối còn sống sau cuộc chiến này, ân oán sẽ xóa bỏ, thế nào?"

Lý Lạc Thư đứng lên không trung, hào quang đồng hành với hắn.

“Xóa bỏ?"

Thần Vũ Khí nghe vậy, cười lớn ha ha:

“Loài người, ta là Thần Minh, đâu thể khuất phục trước mặt loài người hèn mọn? Kể cả ta bị thua, cũng sẽ không bỏ đi lòng kiêu ngạo của ta. Quyền hạn hào hùng nổi lên. Thần Vũ Khí thiếu cháy bản thân, sức mạnh quyền hạn chấn động tám phương.

Thần Vũ Khí liều chết đánh một đòn, mang theo niềm tin chiến thắng, và quyết tâm chết chắc, xông về phía Lý Lạc Thư.

Đại địa cũng tan chảy dưới quyền hạn, không gian cũng đang vỡ vụn, đại đạo cũng bốc hơi. Lý Lạc Thư nhìn đối phương bước ra một bước.

Keng!

Kiếm Lê Minh tuốt ra khỏi vỏ. Mặt trời mọc hướng Đông.

Kiếm đạo thiên địa hội tụ, hóa thành một kiếm chiếu sáng tám phương. Trong phút chốc, thanh kiếm này thay thế tất cả. Tất cả đạo biến mất, tất cả quyền hạn tan rã, tất cả không gian đều bị bao phủ. Sau đó kiếm quang biến mất, quyền hạn rút lui, đại đạo từ từ rơi xuống với hào quang.

Đợi khi đám người Hạ Thiên Khuyết nhìn rõ ràng, phát hiện Lý Lạc Thư đã đứng phía sau Thần Vũ Khí. Hai người quay lưng lại với nhau. Không gian xung quanh đã vỡ vụn, hai người cũng không ra tay nữa. Lý Lạc Thư cầm kiếm Lê Minh.

Trong ánh mắt căng thẳng của mọi người, Lý Lạc Thư chậm rãi thu kiếm. Còn cơ thể của Thần Vũ Khí bắt đầu vỡ vụn, sau đó hóa thành cát bụi hoàn toàn biến mất.

“Đây, chính là số phận của ta, nhưng ta chưa từng không hối hận"

Hạ Thiên Khuyết nhìn lên bầu trời cao, lòng chấn động. Thần Vũ Khí đã chết, đã bị giết chỉ trong phút chốc.

Thực lực như này vượt qua tưởng tượng của hắn, kiếm đạo tuyệt thế, kiếm đạo vô thượng lại cường mạnh đến mức này. Lạc trưởng lão lập tức cảm thấy bản thân nhỏ bé, hắn vô cùng kinh hoàng nói:

“Thì ra kiếm đạo có thể mạnh đến mức này ư?"

Hạ Thiên Khuyết hoàn hồn lại, dường như hiểu ra:

“Không, phải nói là đây mới là kiếm đạo thực sự, con đường kiếm đạo như bầu trời sao mênh mông, rộng lớn vô biên, một kiếm có thể chém tất cả"

1117 chữ

Chương 1193: Vận Mệnh Sụp Đổ

Những người đứng vây xem trong mộ kiếm cảm thấy chấn hãi. Ma Kiếm Không Minh đã đến đây từ rất lâu, hắn biết Thánh Tử đã đi lên, cứ tưởng rằng sau đó là Thánh Tử thể hiện pháp vô địch. Nhưng bây giờ người thể hiện kiếm đạo vô thượng là Đạo tử của Đạo Tông.

“Thì ra Đạo tử mạnh như vậy.

Hắn là người luyện kiếm, có thể hiểu Đạo tử cường mạnh không thể với tới đến thế nào. Nhất thời hắn cũng toát mồ hôi thay Thánh Tử, tương lai Đạo Tử chiến đấu với Thánh Tử, Thánh Tử sẽ lành ít dữ nhiều.

Hạ Vũ Trúc và Cố Nhạn nhìn bầu trời cao, Đạo tử mà các nàng không thèm để ý trước đây, bây giờ đã là kẻ mạnh khiến các nàng ngước nhìn cũng khó mà nhìn rõ. Trời và đất, hai đẳng cấp hoàn toàn khác nhau. Cuộc xem mắt trước đây như mới hôm qua. Mấy tháng ngắn ngủi, đối phương còn đang xuống dốc đã nhảy vọt đến hàng cường mạnh nhất giới tu chân.

Kiếm đạo vô thượng. Vượt qua cả Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông.

Chu Ngưng Nguyệt đặt dưa xuống, nàng khó mà chấp nhận được:

“Tại sao chứ? Một tên biến thái làm sao có thể mạnh như vậy được? Từ nhỏ ta đã hiểu chuyện, hiền lương thục đức, chưa từng làm chuyện gì ảnh hưởng thanh danh, tại sao yếu hơn hắn nhiều như vậy?"

Thu Thiển đưa một quả táo qua nói:

“Nguyệt tỷ ăn no đi, chốc nữa có thể còn phải nói thêm lần nữa"

“Chốc nữa ta sẽ nói gì?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

“Chốc nữa mở đầu sẽ là, tại sao chứ? Rõ ràng là cùng một mẹ sinh ra.

Thu Thiển mỉm cười nói.

Chu Ngưng Nguyệt:

"..."

Sau đó nàng cầm ăn quả táo. Thu Thiển nói đùa thì đùa, nhưng sự cường mạnh của Lý Lạc Thư thực sự khiến người khác nhìn mà lùi bước. Kẻ cường mạnh như vậy, kể cả các nàng cũng không thể lại gần. Nếu không phải hắn là đại ca của Chu Tự, thì các nàng cũng chẳng được quen biết, càng đừng nói biết về lịch sử đen của hắn.

Nghĩ lại cũng thật thú vị, mua một “bạn gái” bị Hắc Dạ lôi đi, còn dọa sợ nhị lão bản của Chu Tự. Nhân vật truyền kỳ, không hổ là nhân vật truyền kỳ.

“Phía Chu Tự không có chút phản ứng gì ư?"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn lên đỉnh kiếm mộ, vẫn không nhìn thấy đặc hiệu nào.

“Tại sao các ngươi tự tin như vậy?"

Thanh Thủy tiên tử nghi hoặc. Hơn nữa trông có vẻ như bọn họ rất thân quen với cường giả tuyệt thế trên trời cao đó, hoàn toàn không có lòng kính sợ. Rõ ràng khí thế hào quang có thể nghiền áp tất cả, hai người này lại không hề quan tâm, còn nói đùa được.

“Bởi vì biết khá nhiều điều?"

Thu Thiển nói. Lúc này nàng đột nhiên thấy điện thoại có tin nhắn. Vừa xem thì là Thập Vạn Thiên Thần Môn.

Tô Thị:

“@Chu Ngưng Nguyệt @Thu Thiển, Nguyệt tỷ, Thu tỷ, ta nghe nói Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông xảy ra chuyện, có phải Chu Tự hắc hóa rồi không?"

Thu Thiển cạn lời, ngày nào tam lão bản cũng để ý Chu Tự hắc hóa, sau đó nàng trả lời tin nhắn:

“Không phải, là đại ca của Chu Tự thể hiện thần uy"

Thanh Long:

“Kiếm đạo vô thượng, đây là lần đầu tiên ta thấy trong đời, quá khoa trương rồi đấy?"

Vân Tiểu tiên tử:

“Người lĩnh ngộ được kiếm đạo vô thượng là đại ca của Chu Tự ư? Đại ca của Chu Tự là ai?"

Hình Ngọ:

“Đã tham dự hôn lễ rồi, các ngươi không biết đại ca của Chu Tự là ai hả?"

Trí giả:

“Đạo tử, ta cũng không ngờ hắn lại lĩnh ngộ kiếm đạo vô thượng nhanh như vậy, một kiếm chém kẻ địch từ xưa đến nay, đến tận tương lai, Thần Vũ Khi vừa sống lại chưa được mấy ngày thì mất"

Thần Vận Mệnh:

“Ta vẫn cảm thấy nơi đó rất kỳ lạ, hơn nữa không biết tại sao đường vận mệnh đang xa rời"

Thu Thiển:

“Cái gì gọi là đường vận mệnh đang xa rời?"

Nàng ở đây không nhìn thấy thứ gì không bình thường. Sau đó nàng nhìn lên trời cao, phát hiện vòng xoáy trước đó càng lúc càng lớn, không những vậy, dưới thần lực của nàng, nàng cảm thấy hình như vòng xoáy đang ảnh hưởng không gian xung quanh.

“Nguyệt tỷ, ngươi nhìn vòng xoáy kia.

Nàng lập tức nói.

Chu Ngưng Nguyệt ngẩng đầu nhìn một cái, cảm thấy không gian biến hóa kỳ dị, nhưng nàng cũng không hiểu, dù sao thực lực quá yếu, đây là nỗi đau.

Lúc này Thu Thiển nhìn điện thoại, là tin nhắn của Thần Vận Mệnh:

“Lại biến hóa rồi, lần này rất rõ ràng, vận mệnh của bên đó đang thoát khỏi thế giới, không những vậy, còn có một loại biến hóa mà ta toàn hoàn không thể nhìn thấu. Nhưng là vận mệnh đang sập đổ, không chỉ là bên đó, thậm chí vận mệnh xung quanh cũng đang sập đổ. Sao lại như vậy? Rốt cuộc bên đó đã xảy ra chuyện gì?” Thu Thiển xem xong thấy hơi kỳ lạ, cái gì mà vận mệnh đang xa rời, cái gì mà vận mệnh đang sập đổ? Nàng lấy điện thoại chụp cảnh bầu trời, định gửi đi, nhưng lại chụp được bầu trời, trời xanh mây trắng. Có chuyện gì vậy.

“Nguyệt tỷ, điện thoại"

Thu Thiển lập tức đưa điện thoại cho Nguyệt tỷ xem, nhân tiện mở camera, muốn ghi lại cảnh bầu trời biến hóa.

Nhưng trong điện thoại lại thực sự hiển thị trời xanh mây trắng bình thường. Còn quay đến phía Lý Lạc Thư, có thể nhìn thấy không gian sập đổ.

“Xem ra vòng xoáy này có vấn đề rất lớn, hoặc là sức mạnh quyền hạn hơi đặc biệt?"

Chu Ngưng Nguyệt lại đọc những lời nói của Thần Vận Mệnh, nói:

“Hỏi xem, điện thoại không chụp được là thế nào.

Thu Thiển lập tức gửi ảnh đi, sau đó lại gửi một đoạn tin:

“Vị trí này có vòng xoáy, nhưng điện thoại không chụp được, thế là có chuyện gì?"

Trong lúc Thu Thiển chờ đợi, tín hiệu đột nhiên biến mất.

1125 chữ

Chương 1194: Bóc Khỏi Thời Không

“Không gian bị phong tỏa rồi.

Chu Ngưng Nguyệt lập tức nói. Không cần kiến thức gì, bởi vì vừa nãy bầu trời còn sáng rõ, đột nhiên tối sầm lại.

Hàng ngàn hàng vạn sao sáng trên bầu trời hiện lên, dường như đến trên núi cao, ngắm dải ngân hà.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn sao sáng xung quanh, sau đó nói:

“Vị trí không đúng, gần quá, phương vị giữa sao sáng khác với ta nhìn thấy, dường như là bầu trời sao trước đây?

“Có nghĩa là gì?"

Thanh Thủy tiên tử vội hỏi. Vừa nãy bầu trời đột nhiên tối lại, nàng hoàn toàn không phát hiện ra, vốn không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Không phải nàng chưa từng chứng kiến sức mạnh không gian, nhưng vừa nãy hơi khác.

“Có nghĩa là bầu trời sao này có sự chênh lệch thời gian với bầu trời sao của chúng ta, người ra tay nhất định là người của thời cổ đại.

Chu Ngưng Nguyệt cau mày:

“Nhưng đây là thủ đoạn nhờ Thần Trật Tự mở rộng vòng xoáy, cũng có nghĩa là người này mạnh hơn Thần Trật Tự rất nhiều.

“Vậy so với Đạo tử thì sao?"

Thu Thiển hỏi.

Thực lực của Đạo tử cũng mạnh hơn Thần Trật Tự rất nhiều.

“Vậy thì phải xem Đạo tử có thể duy trì thực lực được bao lâu, hắn vừa tăng cấp đã mượn hàng vạn hàng ngàn kiếm đạo chém Thần Vũ Khí, có lẽ rất khó ở trong thời kỳ hưng mạnh.

Chu Ngưng Nguyệt tiếp tục ăn táo nói.

“Vậy phải làm thế nào?"

Thanh Thủy tiên tử hỏi. Nếu lúc này có vấn đề, thì có nghĩa là người ở đây cũng không thể chạy thoát.

“Không biết, ta mới ngũ phẩm, ta có cách gì được?"

Chu Ngưng Nguyệt nhún vai nói:“Không chỉ mới ngũ phẩm, ta còn chỉ đứa trẻ tám tuổi. Tại sao các ngươi lại trông mong vào đứa trẻ tám tuổi?"

Thanh Thủy:

"..."

Là nàng sốt ruột rồi.

Thu Thiển thì không có cảm giác, chỉ nói:

"Vậy không có cách nào để liên lạc với cha mẹ ngươi sao?"

"Đó không phải cha mẹ ngươi à?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi lại.

Thu Thiển sững người một chút, nàng nói:

"Vậy không có cách nào liên lạc với cha mẹ chúng ta à?" "Không có"

Chu Ngưng Nguyệt trả lời.

Thu Thiển:

"..."

Món móng heo ủ muối tối nay đã được gạch bỏ.

Tô Thị ngồi trong quầy, nàng dùng điện thoại nhắn tin, nói đại ca của Chu Tự lại là Đạo Tử. Nhưng câu trả lời nàng nhận được lại:

"Đúng rồi.

Điều này khiến nàng rất băn khoăn, sao lại có chuyện như thế?

Không ai giải thích cho nàng cả sao.

"Nhưng Thu tỷ gửi gì tới vậy? Đây chẳng phải là bầu trời lúc bình thường sao?"

Nàng gửi tin nhắn vào nhóm.

"Ta cũng thấy đây là bầu trời bình thường"

Vân Tiêu Tiên Tử cũng nói.

Sau đó hai người ngồi chụm lại một chỗ cùng xem điện thoại, chờ xem có ai trả lời hay không.

Thần Vận Mệnh trả lời:

"Đó không phải là bầu trời, ta lần theo mệnh lý đột phá tìm được, nơi đó chính là khởi nguồn của mệnh lý bác li Trí Giả cũng gửi tin nhắn:

"Thu Thiển tiểu hữu mau rời khỏi đó đi, có nguy hiểm"

Tô Thị:

"Nguy hiểm gì vậy?"

Thần Vận Mệnh đáp:

"Đã không còn kịp nữa rồi, mảnh không gian đó đã biến mất, bị bóc ra một cách triệt để, dấu vào trong khe hở. Tiền bối, nguy hiểm là gì vậy"

Trí Giả:

"Ta không thể xác định được, nhưng ta dám chắc rằng khi xưa Đại Địa Nữ Thần cũng vì nó mà chết"

Tô Thi nhìn những gì Trí Giả nói thì giật nảy mình, vội vàng nhắc tên Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển.

Chỉ là nàng tag hai lần rồi mới nhận ra, lúc này còn nhắn tin gì nữa.

Trực tiếp gọi điện thoại mới đúng.

Nhưng rất nhanh sau đó Tô Thị phát hiện mình không gọi được.

Điều này khiến nàng có chút lo lắng, lại vội vàng gửi tin nhắn vào nhóm.

"Ta không liên lạc được với Thu tỷ và Nguyệt tỷ, có khi nào xảy ra chuyện không?"

Chu Tước đáp:

"Bọn ta đã tới Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông, nhưng không thấy bất cứ thứ gì, nơi này chỉ có hư ảo"

Lúc này bên ngoài Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông, bốn người Thanh Long đang lơ lửng trên không.

Trước mặt họ là hư không loạn lưu, phía dưới là vực sâu vô tận.

"Thủ đoạn này cao minh đây, ta biết trong đám thần minh có người sở hữu thủ đoạn này. Nhưng trong thiết luật, không có thần minh nào có thể gây nên ảnh hưởng lớn như thế"

Thanh Long nói.

"Cần một ít thời gian để phá vỡ"

Huyền Vũ đáp.

"Phải nói với môn chủ thôi"

Bạch Hổ nói thêm.

Sau đó nàng lấy điện thoại ra gọi cho phu nhân.

"Được, vậy chúng ta chờ ở đây ư?"

Bạch Hổ gật đầu đáp với đầu dây bên kia điện thoại.

Sau đó nàng cúp máy.

"Phu nhân nói sao?"

Chu Tước hỏi.

Thanh Long và Huyền Vũ đều nhìn sang.

"Phu nhân nói chờ ở bên ngoài, tạm thời đừng nhúng tay vào"

Bạch Hổ cảm thấy khó thiểu.

Nếu tiếp tục đợi, xảy ra vấn đề sẽ cần môn chủ tự mình ra tay.

"Thiếu chủ cũng ở trong đó, dường như hắn đang ngộ đạo. Nếu chúng ta đánh vào thì có ảnh hưởng đến thiếu chủ không?"

Huyền Vũ nghĩ tới điều gì đó.

Thanh Long gật đầu, sau đó lấy điện thoại ra bắt đầu hỏi thăm Thần Vận Mệnh:

"Tiểu Mệnh, bây giờ ngươi có thể thấy gì?"

Rất nhanh Thần Vận Mệnh đã đáp:

"Chỉ thấy đường vận mệnh bị bóc ra, nhưng nhìn theo hướng vận mệnh kéo dài thì không phải bóc ra, mà là sụp xuống. Vậy nên bên đó chắc chắn sẽ xảy ra chuyện gì ghê gớm"

"Các ngươi nói xem sẽ xảy ra chuyện gì Thanh Long nhìn về hư không phía trước rồi hỏi.

Ba người còn lại không biết được.

"Nhưng lực lượng này thật sự rất hiếm thấy, thời đại thần minh thì còn, nhưng tới thời đại chúng ta thì gần như không có"

Thanh Long nhíu mày.

Lực lượng này có được đại thế mênh mông, nhưng dường như cũng bị vật gì đó hạn chế.

1087 chữ

Chương 1195: Có Người

Đạo Tử cất kiếm, nhưng khí tức vẫn đang không ngừng suy yếu.

Mặc dù hắn lĩnh ngộ được kiếm đạo vô thượng, nhưng một kiếm đỉnh phong mượn lấy ngàn vạn kiếm đạo Kiếm Chủng.

Dựa vào nội tình của bản thân hắn thì còn cần chút thời gian mới có thể ổn định cảnh giới được.

Nhưng hắn của bây giờ đã vượt xa phẩm cấp.

Kiếm đạo đã thành.

Lúc này hắn không có thời gian rèn luyện, bầu trời đột nhiên biến hóa khiến hắn rất bất ngờ.

Bầu trời sao vô tận khiến hắn cảm nhận được thế giới không bình thường, cứ như bị bóc ra rồi vậy.

"Mạnh thật, ai đã ra tay vậy?"

Lý Lạc Thư cũng không hiểu được loại lực lượng này, đây là quyền hành hay là thứ gì khác?

Hắn nhìn lên bầu trời, trước đây nơi đó có một lốc xoáy.

Vì muốn biết rõ, Lý Lạc Thư bước ra một bước, hắn đi vào bầu trời sao.

Chỉ là không tìm thấy bất cứ thứ gì.

Rất nhanh hắn đã lùi về, rơi xuống trước mặt Thần Trật Tự.

"Kiếm của ngươi đã không còn đáng sợ như trước đây Thần Trật Tự vừa cười vừa nói.

Lý Lạc Thư trước đây cho hắn một cảm giác vô cùng quái dị.

Cứ như là có thể chém ngã hắn, nhưng bây giờ thì không.

Ngay lúc Thần Trật Tự nói xong, Lý Lạc Thư nhìn chằm chằm hắn bằng một ánh mắt bình thản.

Ngay giây phút đó, Thần Trật Tự cảm giác như mình đã rơi vào kiếm lãnh. Trong mắt hắn, Lý Lạc Thư được vây quanh bởi kiếm đạo trong thiên hạ, quần tinh sáng chói.

Cùng lúc đó, hắn thấy Lý Lạc Thư đi tới trước mặt hắn trong tinh quang sáng chói.

Hai ngón tay của Lý Lạc Thư chụm lại thành hình kiếm, điểm vào trán Thần Trật Tự.

Phụt!

Trên bầu trời, Thần Trật Tự tỉnh táo lại.

Hắn nhổ ra một ngụm máu, thân thể bị kiếm đạo làm trọng thương.

Chỉ một ánh mắt mà có thể làm hắn trọng thương!

Dù trạng thái của hắn không ổn định, thực lực cũng không bằng một phần mười lúc trước, nhưng không thể nào như vậy được.

"Có thể ngươi đã đánh giá ta quá thấp"

Lý Lạc Thư nói rất bình tĩnh.

"Haha."

Thần Trật Tự lau máu bên khóe miệng, hắn cười lạnh đáp:

"Chẳng qua ta đã thần giáng, ngươi đánh bại được ta chẳng tính ghê gớm gì. Đánh ta chẳng bằng nghĩ xem phải làm thế nào mới thoát ra được đây đi"

"Đây là nơi nào?"

Lý Lạc Thư hỏi.

"Có người muốn xem thành phần của tu chân giới là gì, chẳng qua ta chỉ giúp hắn mở đường thôi. Bây giờ hắn đã hạ ánh mắt xuống, nếu đáng để hắn xem trọng thì không có bất cứ ai có thể rời khỏi đây"

Thần Trật Tự nói.

Lý Lạc Thư ngẩng đầu nhìn lại, hắn cảm thấy trong bầu trời đang có một ngôi sao bay thẳng về phía bên này.

Tốc độ của nó rất nhanh, như có thể nghiền nát tất cả mọi người ở đây bất cứ lúc nào.

Lý Lạc Thư bước ra một bước, muốn dùng kiếm chém sao trời kia xuống.

Chỉ là vừa bước ra đã biến mất ngay tại chỗ.

Khi hắn xuất hiện lại lần nữa, đã phát hiện mình đi vào sâu trong bầu trời.

Trước mặt Lý Lạc Thư xuất hiện một bóng người, không nhìn rõ được hình dạng.

Cho dù là cái bóng cũng vô cùng mơ hồ.

"Là ai?"

Lý Lạc Thư cúi đầu hỏi. "Ngươi rất mạnh, xem ra tu chân giới mạnh hơn những gì ta nghĩ nhiều. Thần minh cũng rất mạnh, nhưng không có ai như ngươi Bóng người kia nói với giọng khâm phục.

"Ngươi không phải thần minh?"

Lý Lạc Thư hỏi "Ngươi không lo lắng phía sau của ngươi sao?"

Người kia hỏi.

Sau lưng Lý Lạc Thư chính là Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông, hơn nữa một ngôi sao to lớn đang lao thẳng về phía bên đó.

"Ngươi sẽ ngăn cản ta quay lại đó ư?"

Lý Lạc Thư hỏi.

"Đương nhiên rồi Bóng người kia cười đáp:

"Trong bọn họ, kẻ sống sót mới có giá trị, không sống được thì chẳng còn giá trị gì. Ngươi thì khác, ngươi là cường giả mà ta chưa từng gặp qua, trẻ tuổi, cường đại, tiềm lực vô tận. Mỗi thời đại đều sẽ xuất hiện một người tương tự ngươi, nhưng chưa từng có ai tiềm lực cao như ngươi cả"

"Ngươi có từng nghĩ rằng thật ra ta cũng không được tính là đặc biệt nhất?"

Đột nhiên Lý Lạc Thư hỏi.

"Không tính đặc biệt nhất?" Bóng người kia có hơi thắc mắc:

"Ta có một đại ca, nếu ngươi gặp hắn, có lẽ ngươi sẽ thay đổi tất cả suy nghĩ"

Lý Lạc Thư bình tĩnh đáp.

"Ồ?"

Dường như đối phương rất hứng thú.

"Lần này ta phải trả giá rất lớn mới có thể để thần minh nhảy ra làm ván cầu cho ta tới đây. Mục đích của ta chỉ là muốn xem tu chân giới cao minh cỡ nào thôi. Vậy đại ca của ngươi đang ở đâu?"

Lý Lạc Thư nhìn về hướng sao trời đang lao tới:

"Có lẽ hắn sẽ tới đây nhanh thôi, đạo của ta đã hiển lộ rõ ràng, hẳn là đại ca ta đã góp đủ ba ngàn đại đạo"

"Ở kia à?"

Bóng người nhíu mày:

"Không thể nào, bên kia trừ một nhân loại không tệ ra thì chẳng hề có cường giả. Ta không đến nỗi mắc phải sai lầm nhỏ như thế"

Bóng người đột nhiên xuất hiện này vô cùng tự tin.

Lý Lạc Thư cũng không nói gì thêm về chuyện này.

Mọi người cứ rửa mắt mà đợi là được. "Dường như ngươi rất tự tin nhỉ?" Bóng người kia nhìn về phía Lý Lạc Thư rồi nói.

"Ngươi không cảm thấy là mình rất tự tin sao?"

Lý Lạc Thư hỏi lại.

Đối phương cười ha hả, không mở miệng.

Họ cứ thế nhìn về phía xa, nhìn về một chấm nhỏ bé trong tinh hà mênh mông vô tận.

Đó chính là nơi Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông tồn tại.

1114 chữ

Chương 1196: Sao Mà Đỡ Được

Lúc này, sao trời to lớn lao tới, chỉ cần tới gần là có thể nghiền nát nơi đó.

Cùng lúc đó, Hạ Thiên Khuyết của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông nhíu mày.

Hắn cảm nhận được nguy cơ to lớn.

Nguy cơ này không đến mức nhấn chìm hắn, nhưng Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông sau lưng hắn thì chưa chắc.

"Lạc trưởng lão, vận chuyển đại trận đi"

Hạ Thiên Khuyết nói một cách nghiêm túc.

Lần này thật sự là nguy cơ sinh tử của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông rồi.

Lúc này Lạc trưởng lão cũng cảm thấy có một ngôi sao lớn đang lao về phía họ.

Nếu như chỉ là sao trời bình thường thì chuyện này chẳng có gì đáng ngại.

Hết lần này tới lần khác, bên trong ngôi sao này còn có lực lượng không gì sánh kịp, lực lượng này là thứ họ khó mà đối đầu được.

"Không biết trận pháp có thể kiên trì được bao lâu"

Lạc trưởng lão có chút lo lắng nói.

Cuối cùng hắn đột nhiên nhớ tới:

"Có người đang sửa trận pháp giúp chúng ta, không biết vị đạo hữu này còn ở đây không Nói rồi Lạc trưởng lão thử vận dụng trận pháp, phát hiện cảm giác lại thay đổi.

Trôi chảy, hữu lực, như được rót sinh cơ vào.

"Sao lại thế, đến cùng là vị cường giả nào vậy?"

Hắn thật sự không thể hiểu được, đại trận tông môn có thể dùng một cách mượt mà như thế.

Thấy trưởng lão bên Kiếm Chủng đang thử tìm đối phương, hắn cũng định giúp một chút.

Cuối cùng bóng dáng đối phương cũng xuất hiện. Lúc đầu có chút mơ hồ, nhưng rất nhanh sau đó đã trở nên rõ ràng.

Là ba vị tiên tử.

Nhìn có vẻ không lớn lắm.

"Chẳng lẽ là vị tiên tử có thực lực tam phẩm kia?"

Lạc trưởng lão suy đoán.

Rất nhanh phía đối diện đã vang lên tiếng nói, là tiếng của Thanh Thủy Tiên Tử:

"Như thế là được rồi à? Sau đó còn cần chúng ta làm gì nữa không? Trận pháp này còn cần sửa chữa ở chỗ nào nữa?"

Không phải nàng. Lạc trưởng lão đưa ra kết luận trong nháy mắt.

"Vẫn còn hai lần, theo lý thuyết thì ngoài hai nơi này vẫn còn sáu nơi khác. Nhưng tu vi của ta quá kém, chỉ có thể hoàn thành hai nơi này"

Chu Ngưng Nguyệt ăn quýt, đột nhiên nàng ngẩng đầu nhìn lên.

Trong nháy mắt, Lạc trưởng lão cảm giác mình đang đối diện với đối phương.

"Là nàng"

Dù nhìn từ phía nào, Lạc trưởng lão đều có chút kinh ngạc.

Một tiểu nữ hài mà lại có thể sửa đổi trận pháp của họ, hơn nữa khiến trận pháp lợi hại hơn không chỉ một lần.

"Đó là ai?"

Đột nhiên có người hỏi.

"Thánh Nữ Ma Đạo, chẳng lẽ các ngươi không biết nàng sao? Lúc trước Ma Môn cướp trận pháp của chúng ta cũng vì nàng"

Một vị tiên tử sau lưng Lạc trưởng lão nói.

"Thánh Nữ Ma Đạo?"

Lạc trưởng lão khó hiểu trả lời:

"Mấy năm trước ta đã gặp qua nàng, duyên dáng yêu kiều, tự nhiên hào phóng, sao lại là một tiểu nữ hài"

"Đúng là nàng"

Hạ Thiên Khuyết đáp.

Lúc này, trong màn hình truyền đến tiếng nói.

"Không được, ta dùng hết linh thạch rồi"

Đột nhiên Thu Thiển nói.

"Ta vẫn còn một ít"

Thanh Thủy Tiên Tử lấy ra một đống linh thạch.

"Còn chẳng đủ cho một lần"

Chu Ngưng Nguyệt tỏ vẻ bất đắc dĩ, sau đó nàng cố ý nhìn lên trên một chút.

"Đưa qua đi, trả linh thạch của những lần trước cho các nàng nữa"

Hạ Thiên Khuyết nói.

Rất nhanh có một vị tiên tử bay đi.

Hạ Vũ Trúc và Cố Nhạn nhìn màn hình, đột nhiên hai nàng nhớ lại Thánh Nữ Ma Đạo ở Thành Thâm Uyên.

Cũng cao minh như vậy.

Đừng khinh nàng nhỏ, nàng đáng tin hơn bất cứ ai.

Cứ như là có nàng ở đây thì có thể khiến mọi người yên tâm hơn nhiều.

"Thiên chi kiêu nữ"

Hạ Vũ Trúc mặc cảm.

Cố Nhạn thì càng cảm thấy bản thân tầm thường.

Đạo Tử Đạo Tông Thiên Vân đã trèo lên được vô thượng kiếm đạo.

Trảm cường địch cho Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông.

Dù là Thánh Nữ Ma Đạo tu vi chỉ ngũ phẩm cũng có thể dùng cơ thể nhỏ bé thay đổi tình hình.

Nhân kiệt đương thời, thiên chi kiêu nữ. Không phải là người mà những kẻ khác có thể so sánh được.

Chỉ là bây giờ, dường như cần tất cả mọi người tự mình đối mặt.

Giây phút này, họ nhìn thấy ngôi sao kia đang rơi xuống.

Lúc đầu là một chấm nhỏ xa xôi, sau đó càng ngày càng phóng to ra, trở thành một ngọn núi lớn.

Cảm giác áp bách xuất hiện trong nháy mắt.

Ngọn núi này phá không đến, nó càng ngày càng đến gần, người phía dưới mới phát hiện ra tảng đá này vô biên vô hạn.

Chỉ mấy giây, bầu trời đã bị tảng đá đó lấp kín, mà họ cũng sắp chạm tới nó.

Sự sợ hãi bất chợt, tuyệt vọng khôn cùng bắt đầu tràn ngập trong không khí.

"Sao mà cản được?"

Có người quỳ trên đất gào thét.

Chu Ngưng Nguyệt lấy Thất Thải Toái Thạch ra.

Đây là tình hình kinh khủng nhất nàng từng thấy.

Sao trời rớt xuống như mưa.

Trong lúc tất cả mọi người cảm nhận sự hoảng sợ thì một bóng người bước ra.

Hắn ngập trong kiếm ý, đạp không mà đi.

Sáng tỏ lại tràn ngập hi vọng.

"Chém!"

Giờ khắc này, Hạ Thiên Khuyết hóa thành một thanh Thiên Địa Chi Kiếm, chém thẳng về phía sao trời mênh mông.

Rầm!

Lực lượng cường đại va chạm, lực lượng mặt ngoài ngôi sao tan rã một cách nhanh chóng, sau đó toàn bộ tinh thể bắt đầu vỡ vụn.

Dưới thanh kiếm, mọi thứ ở đây đều trở nên tầm thường.

Đá vụn hóa thành sao băng bay lung tung khắp nơi, đá vụn đã không còn lực lượng, không tạo thành bất cứ uy hiếp gì.

Mà sau khi sao trời vỡ vụn, thứ họ nhìn thấy cũng không phải bầu trời trong sáng, mà là một ngôi sao khác.

Vẫn rơi từ trên cao xuống, vô biên vô hạn.

1094 chữ

Chương 1197: Mượn Xài

Hạ Thiên Khuyết không do dự nữa, hắn ra tay thêm lần nữa.

Liên tục phá vỡ mấy lần, Hạ Thiên Khuyết bị ép lùi về.

Lực lượng của đối phương đang mạnh lên, mà lực lượng của hắn lại bị không gian này thôn phệ.

Hắn càng lui, ngôi sao càng tới gần, đã gần chạm tới Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông.

Cuối cùng Hạ Thiên Khuyết cũng không thể nào phá tan ngôi sao kia được.

Ầm!

Hắn bị ép lùi về.

"Lạc trưởng lão mở trận pháp giúp ta Lần này Hạ Thiên Khuyết chỉ có thể ngăn cản sự công kích của ngôi sao.

Chặn sao trời rơi xuống.

Nhưng mà, cảm giác áp bách càng đáng sợ cũng ập tới ở phía sau.

Rầm!

Sao trời bắt đầu rơi xuống, từng chút nghiền nát trận pháp.

Tất cả mọi người của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông đều xông tới, muốn ngăn cản ngôi sao kia rơi xuống.

Đáng tiếc vô dụng.

Lực lượng đi kèm trên ngôi sao có thể trực tiếp làm tan rã công kích của họ, thậm chí ngăn cản họ tới gần.

Răng rắc!

Sao trời vô tận trấn áp xuống.

Hạ Thiên Khuyết phun ra một ngụm máu tươi.

Nơi này thật kỳ lạ, nếu không hắn nào tới nỗi này?

Tất cả lực lượng đều bị nơi này làm tan rã.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn lên bầu trời, ngôi sao không nhìn thấy cuối kia.Cảm giác áp bách cường đại khiến nàng có chút lo lắng.

"Nơi này có thiên địa đại thế, chúng ta đúng lúc ở phía đối nghịch, đối phương sẽ ngày càng mạnh, chúng ta sẽ ngày càng yếu. Nhưng người như Hạ tông chủ sao lại chịu ảnh hưởng chứ?"

Chu Ngưng Nguyệt không thể nào hiểu được.

Điều này hơi khác với trận pháp mà nàng biết.

Không phải trận pháp ư?

Đúng, nó không giống trận pháp.

Chỉ là đại thế đơn thuần.

Lần này dù là Thanh Thủy hay Thu Thiển đều đã không nhìn thấy hi vọng.

Mà những người còn lại đã tuyệt vọng từ lâu.

Như thế này sao họ có thể chống cự?

Thậm chí họ còn chẳng biết kẻ địch là ai, sự cường đại của đối phương đã vượt khỏi phạm vi nhận biết của họ.

Lạc trưởng lão đỡ lấy sao trời, hắn cảm thấy hai tay mình đều đang bị ăn mòn.

Nếu không có tông chủ ở đây thì họ chẳng thể nào tiếp nhận thế công đáng sợ như thế này được.

Hạ Thiên Khuyết nhìn sao trời, hắn cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Nếu liều mạng không để ý tới tất cả mọi người phía sau thì hắn có thể rời khỏi đây một cách nhẹ nhàng.

Nhưng có nhiều lúc, mạng sống không phải thứ quan trọng nhất.

Hơn nữa dù bị sao trời đáng sợ này nghiền nát, hắn cũng không chết.

Đây mới là thứ đáng sợ và tuyệt vọng nhất.

Hắn phải nhìn tất cả mọi người sau lưng mình chết đi.

Đám nguòi Lạc trưởng lão chưa từng cảm thấy bất lực như bây giờ.

Trận pháp cũng đang vỡ vụn, không thể cản được.

Ngay lúc họ đang bất lực mà tuyệt vọng, đột nhiên phía sau vang lên một giọng nói vang dội: "Hả, trời sập à?"

Giọng nói đột nhiên xuất hiện khiến tất cả mọi người đều cảm thấy bất ngờ.

Trong lúc nhất thời, gần như là tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn.

Họ nhìn thấy có một người đang đứng trên đỉnh Kiếm Chủng.

Hắn đứng đó với vẻ mặt kinh ngạc.

Thu Thiển cũng nhìn thấy rồi.

"Quả nhiên chẳng ngộ ra được gì cả"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn Chu Tự, nàng thấy không có đặc hiệu gì kèm theo thì đành thở dài một hơi bất đắc dĩ. Đúng vậy, không biết Chu Tự đã tỉnh từ khi nào.

Hắn đứng trên đỉnh Kiếm Chủng, không hề có bất cứ thay đổi gì.

Lúc này Chu Tự nhìn bầu trời, hắn vô cùng kinh ngạc khi thấy cự thạch trên cao.

Về phần ngộ đạo.

Hắn quan sát quá trình của tất cả mọi người trên Kiếm Chủng, thậm chí thấy được quá trình Lý Lạc Thư ngộ đạo. Khó mà nói rõ.

Kiếm đạo thuần túy, có thể đạt tới trình độ cực cao.

"Đáng tiếc, ta lại chẳng ngộ ra được gì cả"

"Ta quan sát ba ngàn đại đạo, lại chẳng ngộ được một phần nhỏ"

Tiếng nói của hắn truyền ra, khiến mọi người đều cảm thấy kỳ quái.

Vì sao giọng nói của đối phương lại có lực xuyên thấu như thế?

Cứ như cảm giác áp bách do sao trời mang lại đều bị nghiền nát.

Lúc này tất cả mọi người nhìn Chu Tự, không biết tại sao nhưng bọn họ cảm thấy rất kỳ quái.

Chu Tự nhìn bầu trời, hắn nói với giọng bình tĩnh:

"Nhưng ta hiểu được một chuyện Chuyện gì?

Rất nhiều người muốn mở miệng hỏi thăm, nhưng không biết vì sao cảm giác áp bách lại đột nhiên thay đổi, họ thậm chí còn chẳng thể nào mở miệng nói chuyện.

"Ta có một suy nghĩ hoang đường"

Chu Tự nhìn xung quanh, trong đôi mắt hắn bắt đầu xuất hiện công lực ngàn năm.

Sau đó công lực ngàn năm bắt đầu chuyển biến.

Cứ như có nghìn vạn đạo uẩn.

Lúc này Chu Tự nhắm mắt lại, khi hắn mở mắt ra một lần nữa, xung quanh hắn đã xuất hiện vô số sợi dây, mỗi một sợi đều đại biểu cho đạo.

Ba ngàn đại đạo lần lượt xuất hiện.

Lúc này tất cả mọi người phía dưới đều đang chờ đợi, cứ như chờ Chu Tự nói tiếp.

"Nếu ta không thể ngộ đạo, vậy sao ta không thể mượn ba ngàn đại đạo để dùng chứ? Đạo đã ở trong thiên địa, lại trùng hợp bị ta nhìn thấy, vậy ta mượn một chút để dùng thì có làm sao?"

Hắn vừa dứt lời thì bước lên một bước.

Một đại đạo bị hắn giẫm dưới chân, trong nháy mắt sau đạo ý hiện ra, là kiếm đạo.

Sau đó hắn lại cất thêm một bước, lại có một đại đạo bị hắn giẫm ở dưới chân. Hơn nữa vị trí của hắn đang dần dần dâng lên.

Võ đạo cũng ngưng tụ xung quanh hắn.

1051 chữ

Chương 1198: Thành

"Nếu đã bị ta mượn dùng thì việc ta có ngộ được đạo hay không cũng chẳng còn quan trọng. Vì ba ngàn đại đạo đều có thể hướng về ta Chu Tự bước thêm một bước, tới bên cạnh Hạ Thiên Khuyết dưới ánh mắt của tất cả mọi người.

Lúc này Chu Tự nhìn về phía cự thạch kia, hắn đối mặt với Hạ Thiên Khuyết đang hoảng sợ mà tiếp tục mở miệng:

"Nếu ba ngàn đại đạo đều gắn liền với ta, vậy ta chính là điểm cuối của đạo. Mà ba ngàn đại đạo ở dưới chân ta, vậy ta chính là đầu nguồn của đại đạo. Lúc này người ngộ đạo, mở mắt ra là thấy bóng hình ta trong đại đạo"

Chu Tự nhẹ nhàm chạm vào ngôi sao to lớn kia.

Ầm!

Tiếng nổ vô hình vang lên.

Ngôi sao tan rã ngay tại chỗ.

Chu Tự đứng thẳng người trên không trung. Trong nháy mắt, hắn như trở thành một vòng xoáy to lớn, tất cả mọi thứ đều xoay tròn quanh hắn.

Hạ Thiên Khuyết khác với những người còn lại, hắn có thể nhìn thấy đại đạo vờn quanh Chu Tự, cứ như có thể bộc phát bất cứ lúc nào.

Hạ Thiên Khuyết cũng không thể nào hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Chưa từng nghe thấy, cũng chưa từng nhìn thấy.

Chu Tự vận chuyển công lực ngàn năm, trong mắt hắn ba ngàn đại đạo đều khó mà đào thoát được.

Lúc này công lực ngàn năm biến mất trong thân thể của hắn, cứ như đã hình thành một đại đạo thông thiên.

Hắn bước ra, giọng nói trầm ấm, vang vọng khắp thiên địa.

"Như thế ba ngàn đại đạo đã là đạo của ta, thiên địa đại đạo cũng là đạo của ta. Đạo ta thiên thành.

Ầm!

Chu Tự vừa dứt lời, đại đạo sụp đổ, không gian bắt đầu tan rã.

Sấm sét vô tận phá không mà đến, rền vang bốn phía.

Ngôi sao kia vỡ vụn trước mặt tất cả mọi người, mảnh không gian này cũng lấy Chu Tự làm trung tâm, bắt đầu sụp đổ.

Đại đạo trụy lạc, mệnh lý vỡ nát.

Cứ như một mình hắn tạo nên một hố trời trong thiên địa.

Tiếng rền vang lan xa.

Lý Lạc Thư phát giác ra được ngay, đại đạo đang sụp đổ rồi thiết lập lại.

Tất cả các ngôi sao xung quanh đều vỡ vụn trong nháy mắt, đại đạo phát ra ngọn gió càn khôn, quét sạch tất cả mọi thứ nơi đây.

Trời sao vỡ vụn, vách ngăn cách thiên địa tan rã trong nháy mắt.

"Ba ngàn đại đạo đã là đạo của ta, thiên địa đại đạo cũng là đạo của ta. Đạo ta, thiên thành!"

Ầm!

Lúc nghe được câu nói đó, bóng người hư ảo kia phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn nhìn về hướng Chu Tự đang đứng rồi thốt lên một cách khó tin:

"Không thể nào, đây là quái vật gì vậy?

"Đại ca ta"

Trong mắt Lý Lạc Thư để lộ tinh quang, hắn nói:

"Đại ca ta chính là thần nhân, mọi điều hắn làm đều khiến ta khâm phục.

Lúc này đám người Thanh Long còn đang chờ, họ nhìn vực sâu mà nóng ruột.

"Hay là đi vào đó xem sao?"

Chu Tước cất lời.

"Đúng vậy, mấy người đại tiểu thư chưa chắc đã đợi được"

Bạch Hổ nói theo.

Thanh Long lại lắc đầu:

"Chờ một chút nữa"

"Phải chờ tới khi nào?"

Mọi người có chút bất đắc dĩ.

"Có gió?"

Huyền Vũ nhíu mày, hắn thốt lên:

"Đạo uẩn, gió đại đạo ư? Không đúng, các ngươi nhìn xung quanh kìa"

Lúc này, bốn người phát hiện không biết từ khi nào, xung quanh đã xuất hiện đại đạo vô tận.

Dường như đã hình thành một lốc xoáy, lấy nơi này làm trung tâm.

Mà ngay lúc bọn họ đang kinh ngạc thì có giọng nói truyền ra, đứt quãng nhưng họ có thể nghe được rất rõ ràng.

"Ta chính là điểm cuối của đạo, lại là đầu nguồn của đại đạo. Lúc này người ngộ đạo, mở mắt ra là có thể thấy bóng dáng ta trong đại đạo. Ba ngàn đại đạo đã là đạo của ta, thiên địa đại đạo cũng là đạo của ta. Đạo ta, thiên thành."

Những lời này truyền ra ngoài, đám người Thanh Long phát hiện mỗi một câu nói đều có thể khiến khí tức đại đạo xung quanh lay động.

Mà mỗi một câu nói đều không thể tưởng tượng, khiến người ta khó mà tin được.

Lúc nghe được câu cuối cùng, thậm chí họ còn cảm thấy rúng động không gì sánh kịp.

Sau đó một tiếng rền vang đã khiến họ tỉnh lại.

Ẩm..ẩm!

Trời đang sụp xuống, hư không đang vỡ vụn, vạn vật đang tan rã.

Đại đạo bắt đầu trụy lạc, cứ như đi tới trung tâm của vòng xoáy.

Đám người Thanh Long cảm nhận được một ngọn gió lớn đến kinh khủng, bốn người vội vàng lùi về xa.

Lúc này ở trung tâm của sự sụp đổ có một bóng người xuất hiện.

Hắn đứng sừng sững trong hư không, có ba ngàn đại đạo làm bạn.

Cứ như là điểm đầu và điểm cuối của tất cả mọi thứ.

Thanh Long nhìn bóng người kia, kinh ngạc thốt lên: "Giọng nói đó là?"

"Thiếu chủ, là giọng của thiếu chủ"

Bạch Hổ lập tức đáp lời.

"Đại đạo thiên thành?"

Huyền Vũ vô cùng hoảng sợ. "Thiếu chủ ngộ đạo rồi ư? Nhưng mà.." Nhưng vì sao lại khiến trời đất sụp đổ? "Sụp rồi, tất cả vận mệnh đều sup rồi"

Lúc này Thần Vận Mệnh gửi một tin nhắn vào nhóm.

Đám người nhìn thấy tin nhắn này thì đều không hiểu.

Trí Giả nhắn thêm:

"Không ngộ đạo còn đáng sợ hơn ngộ đạo nữa. Năm xưa ba vị kia cũng chẳng khoa trương như vậy.

Tô Thị:

"Các ngươi đang nói gì vậy?"

"Nhanh thôi, sắp ảnh hưởng tới Thanh Thành rồi" Thần Vận Mệnh trả lời lại một câu.

1132 chữ

Chương 1199: Bận Rồi

Trong thư viện, Tô Thi đang ngồi với vẻ mặt vô cùng nghi ngờ.

Vân Tiêu Tiên Tử lại đột nhiên nhìn về phía không trung.

Nàng nhíu mày:

"Đại đạo xuất hiện hỗn loạn, hơn nữa có một bóng người xuất hiện trong đại đạo. Sao lại thế được?"

Ngay sau đó, tiếng sấm vang lên giữa trời trong, mây đen bắt đầu cuồn cuộn.

Một cảm giác áp bách khó hiểu giáng xuống từ trên không trung, như một ngọn núi lớn đè xuống.

Trong nháy mắt, mấy người Trình tỷ chạy ra ngoài.

Minh Nam Sở cũng cầm điện thoại vội vàng bước nhanh ra.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Trình tỷ hỏi.

Vân Tiêu Tiên Tử đã đứng ở cổng, nàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong mắt mang theo chút hoảng sợ.

Trình tỷ cũng đột nhiên nhìn về phía chân trời, trong đôi mắt nàng phản chiếu một bóng người.

Bóng người này đứng sừng sững trong hư không, chỉ mỗi bóng lưng thôi cũng khiến người ta chùn bước.

"Các ngươi đang nhìn gì vậy?"

Hàn Tô tò mò hỏi.

Vân Tiêu Tiên Tử nhìn họ một chút, sau đó vung tay lên. Nàng đưa mọi người xung quanh vào đạo của mình.

Trong lúc nhất thời, họ đều thấy được điểm cuối cùng của đại đạo có một vị nam tử đang đứng.

Hắn đưa lưng về phía ba ngàn đại đạo, chân đạp Thông Thiên Chi Lộ.

"Có người xuất hiện ở điểm cuối của đại đạo, nhưng lại không biết vì sao hắn lại xuất hiện ở đó"

Vân Tiêu Tiên Tử nói với vẻ khó mà tin được.

Cùng lúc đó, bên trong đại đạo truyền tới tiếng nói, như đạo pháp của hắn vang vọng luân hồi.

"Người ngộ đạo nơi đây, mở mắt ra nhìn thấy bóng dáng ta trong đại đạo"

Ầm!

Uy áp hạ xuống, ba ngàn đạo pháp hiển lộ rõ ràng.

Thiên địa đại đạo sụp đổ, một con đường mới hiện ra dưới chân hắn.

Mà đám người Tô Thi nghe vậy, lại có máu tươi chảy từ lỗ tai ra.

Đôi mắt như mất đi ánh sáng.

Họ ôm chặt đầu, khó chịu như đang phải nhận sự xung kích nào đó.

"Đây thật sự là Chu Tự sao?"

Tô Thi có chút khó thể tin được.

Có hắc hóa cũng không đến mức này chứ?

Cùng lúc này, trong một chung cư ở Thanh Thành, Thần Vận Mệnh đang nhìn tất cả mọi thứ diễn ra.

Hắn cảm thấy vận mệnh đang trêu đùa mình.

Từ lúc tu chân giả xuất hiện, vận mệnh vẫn luôn trêu đùa hắn.

"Đến cùng hắn là ai? Vì sao hắn có thể đi tới tình trạng này chứ?"

Khóe mắt Thần Vận Mệnh đang chảy máu, hắn không nhìn được.

Tất cả vận mệnh đều sụp đổ xung quanh người kia.

Thị trấn Thanh Bắc bên ngoài Thanh Thành.

Loảng xoảng!

Thìa trong tay Liễu Nam Tư rớt xuống đất.

Nàng nhìn bầu trời trước mặt, trong đôi mắt để lộ sự rung động trước nay chưa từng có.

Một lúc lâu sau, nàng mới tự lẩm bẩm:

"Làm gì có ai nhìn ba ngàn đại đạo lại trực tiếp trở thành điểm khởi nguồn của đạo chứ? Lại có ai có thể trở thành điểm cuối của đạo? Sao hắn nghĩ được vậy? Lại còn đã thành công rồi"

"Đại đạo thiên thành?"

Chu Nhiên nhìn thoáng qua bầu trời cao, hắn nhìn bóng người trong đại đạo mà cảm giác được sự rung động:

"Đại đạo thiên thành giải thích như thế à? Đây là lần đầu tiên ta biết, lúc ta còn trẻ cũng không chơi như thế.

Liễu Nam Tư nhặt thìa lên, sau đó nhìn về phía trần nhà mà nói: "Thực lực bây giờ của con trai đại khái nằm ở mức nào?"

"Không xác định được, mặc dù khái niệm này khá cao minh, nhưng không có nghĩa là chiến lực vô song. Ví dụ như Trí Giả, mặc dù hắn rất lợi hại ở một vài phương diện, nhưng nếu đánh chính diện thì cũng chỉ được bằng Thanh Long"

Chu Nhiên lắc đầu nói.

"Nhưng Trí Giả đã sống lâu như thế rồi, đi qua biết bao thời đại nhưng vẫn có thể sống rất tốt"

Liễu Nam Tư nói.

"Đúng vậy, rất khó để tìm được hắn. Ngay cả tên họ Tô kia cũng không tìm được, chứ nói gì người khác.

Chu Nhiên ngừng một lát, hắn nhìn xuyên qua trần nhà, hướng mắt về phía không trung rồi nói tiếp:

"Muốn biết thực lực của tiểu tử này như thế nào thì phải xem hắn ra tay. Đúng lúc bên kia có một cường địch, xem có đánh nhau không"

"Lão Chu sao thế?"

Có người trong quán ăn cất tiếng hỏi.

"Không sao, con trai ta gọi tới. Có vài vấn đề nhỏ, không lên món được rồi. Những món chưa lên ta cũng không làm nữa, các ngươi ăn tạm đi, xem như bọn ta mời"

Chu Nhiên đáp lại.

"Xảy ra chuyện à? Có cần giúp gì không?"

Có người đột nhiên hỏi.

"Không sao, không phải chuyện gì to tát, chắc cũng sắp xong rồi.

Liễu Nam Tư vừa cười vừa nói.

"Vậy thì được, các ngươi cứ làm việc đi Một người trung niên đáp.

Lúc này ánh mắt của Liễu Nam Tư và Chu Nhiên lại hướng về nơi đó.

Đạo Tông Thiên Vân.

Cơn gió đại đạo gào thét, vạn vật chấn động.

Toàn bộ Đạo Tông Thiên Vân đều phải gánh chịu áp lực lớn lao.

"Đạo ta thiên thành?"

Lúc Tô Trần nghe thấy giọng nói kia thì đứng phắt dậy.

Hắn cảm nhận được bất ngờ trước nay chưa từng có.

"Ta chưa từng nghĩ tới việc này, ta cho rằng hắn sẽ lĩnh ngộ được gì đó, ví dụ như đại đạo chân ma hay đại loại thế...Nhưng lại không ngờ rằng hắn lại muốn trở thành điểm khởi đầu của đại đạo, để thiên địa tự thành đại đạo vì hắn. Ta còn cho rằng sau khi nhìn thấy Đạo Tử thì đã không còn ai lóa mắt hơn hắn. Bây giờ xem ra, là ta sơ suất rồi"

Tô Trần lắc đầu tự giễu nói.

"Có phải là bên đó sắp đánh nhau không?"

Liễu Bắc Uyển hỏi.

"Không biết, nhưng đúng là có thể nhìn thấy bóng người Chu Tự trong đại đạo. Đúng như những gì hắn nói, lúc này người ngộ đạo mở mắt ra là có thể nhìn thấy bóng dáng hắn trong đại đạo"

Tô Trần cảm thấy có chút kinh thế hãi tục.

1125 chữ

Chương 1200: Dọa

Lúc trước nhìn không thấu thì thôi đi, sau khi ngộ đạo lại triệt để vượt khỏi phạm vi hiểu biết của hắn.

Quan Hà Phong.

Lý Cảnh Sơn nhìn lên bầu trời, cảm nhận được cơn gió đại đạo, nghe được ngữ điệu của đại đạo.

"Ta lấy đạo của hắn chứng đạo của ta, lấy tồn tại soi sáng từ đầu tới cuối"

Hình Ngọ thở dài rồi nói với sư phụ:

"Sư phụ, bây giờ có phải đang rất tức giận, thở không ra đúng không? Còn chưa vui được bao lâu đã nhận lấy đả kích trí mạng"

Lý Cảnh Sơn lườm đối phương một cái.

Hình Ngọ quỳ gối dưới cây, hai tay giơ cao, cầm một cây roi.

Giống như là đang mời ai đó động roi.

"Thực lực hiện tại của đồ đệ ngươi tính như thế nào?"

Hồng Nghệ hỏi.

"Không biết, phải xem hắn có ra tay không Lý Cảnh Sơn nghiêm túc đáp.

Không thể nào thông qua vẻ ngoài mà phán đoán thực lực được.

Phải nhìn lúc Chu Tự ra tay mới biết được.

Chu Tự của bây giờ đã không thể nào tưởng tượng nổi, nhưng vẫn chưa biết thực lực lúc ra tay của hắn như thế nào.

Lúc này Chu Tự đứng trong không trung, tiếng nói của hắn truyền khắp tứ phương.

Đám người Hạ Thiên Khuyết không ai là không sợ hãi.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn bóng người đứng trong đại đạo của Chu Tự kia, khó mà kiềm chế được:

"Mẹ ơi..."

Sau đó nàng lại nói tiếp:

"Con trai ngươi không có đặc hiệu, sao vẫn lợi hại thế chứ?"

Thu Thiển:

"..."

Nhưng nàng nhìn kỹ lại thì đúng là không có đặc hiệu.

Các nàng cũng không nhìn thấy được ba ngàn đại đạo.

Chu Tự đứng trong không trung, ánh mắt của hắn xuyên thấu qua bầu trời sao vô tận, sau đó rơi vào một bóng người mơ hồ đang đứng gần Lý Lạc Thư.

Lúc này đối phương cũng nhìn hắn.

"Nhân loại, ngươi là quái vật gì vậy?"

Một giọng nói chấn động khắp nơi.

"Ngươi đã gọi ta là nhân loại, lại hỏi ta là quái vật gì?"

Chu Tự hỏi ngược lại.

"Nhân loại xảo trá, ta đang hỏi về thực lực của ngươi, để cho ta tự mình thử thực lực của ngươi xemBóng người đó nói rồi lại rục rịch ra tay.

Mà Chu Tự giơ chân lên trước hắn một bước.

Ngay lúc chân Chu Tự rơi xuống, hư không vô tận bắt đầu co rút lại.

Chỉ trong chớp mắt, Lý Lạc Thư và bóng người mơ hồ bên cạnh hắn vừa mới xa tận chân trời, lại xuất hiện trước mặt Chu Tự.

Không phải họ di chuyển, mà là cả bầu trời sao này đều bị co rút lại.

Biến hóa đột ngột này khiến bóng người mơ hồ kia cảm thấy kinh ngạc.

Khi hắn muốn ra tay, có một ánh mắt nhìn sang.

Chu Tự nhìn chằm chằm vào hắn một lúc lâu.

Ầm!

Tất cả lực lượng vỡ nát.

Thậm chí bóng người mơ hồ kia không thể nào ngưng tụ được sức mạnh.

Biến hóa hời hợt này khiến hắn cảm nhận được sự sợ hãi.

"Không thể nào, sao ngươi làm được điều đó?"

"Có mắt là được"

Chu Tự bình thản đáp.

Lúc này bóng người mơ hồ dần dần tiêu tán, hắn nhìn qua Chu Tự và Lý Lạc Thư rồi nói bằng giọng điệu lạnh lùng:

"Là ta đánh giá thấp tu chân giới rồi, lần sau đi, chúng ta vẫn sẽ gặp mặt. Không có Nữ Thần Trí Tuệ nhúng tay vào, ta không tin nhân loại các ngươi còn có thể ngăn cản được bước tiến của chúng ta.

"Nữ Thần Trí Tuệ?"

Chu Tự có chút bất ngờ:

"Ngươi quen nàng à?"

Đối phương không trả lời, chỉ hừ một tiếng rồi quay người rời đi.

Chu Tự thấy vậy thì biến mất ngay tại chỗ, hắn đi tới phía sau bóng người rồi đá ra một cước.

Bốp!

Bóng đen mơ hồ bị đá bay ra ngoài.

Ngay khi hắn muốn quay đầu dọa dẫm thì Lý Lạc Thư lại phi thân đá nghiêng một cước vào đầu của hắn. Bịch!

Lại đá bóng người mơ hồ kia quay về.

Đợi tới khi bóng người mơ hồ biến mất trong bầu trời sao, không gian nơi này cũng dần mất đi người chèo chống.

Chu Tự cũng thuận thế rút lui khỏi ba ngàn đại đạo.

Lúc này sụp đổ đang dần khôi phục, thiên địa đại đạo khôi phục bình thường.

Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông trở về thế giới bình thường.

Chu Tự thở phào một hơi, cuối cùng cũng lừa đối phương đi mất.

Không đánh lại, hoàn toàn không đánh lại.

Không phải là trạng thái của hắn không bằng đối phương, mà là công lực ngàn năm cứ như nước vậy, chỉ đánh mấy lần là hết rồi. Vừa rồi động đậy ánh mắt mấy lần đều đã tới cực hạn.

Ra tay u?

Ra tay là trực tiếp bị rút khô.

Hơn nữa hắn còn chẳng bước ra ngoài dù chỉ một bước, nếu không thì có khi còn chẳng đủ động đậy mắt. Chờ sự ảnh hưởng của bầu trời rút dần đi.

Chu Tự chỉ có thể dùng Phá Thiên Ma Thể để chống đỡ.

Ánh nắng lại chiếu rọi.

Chu Tự thấy một vị nam tử bọc giáp cả người đứng sau, tỏ vẻ bất đắc dĩ nói:

"Mọi người đừng nhìn ta như vậy, lần này ta chỉ tới để dạo chơi, không có ác ý.

"Thần Trật Tự?"

Có bốn bóng người đi từ trên cao xuống.

Tứ đại hộ pháp Ma Môn vây quanh Thần Trật Tự.

"Là các ngươi à? Đồ bại tướng"

Thần Trật Tự tự tin hơn hẳn.

"Lúc đó ta còn nhỏ, nhưng bây giờ thì khác rồi"

Thanh Long xoa nắm đấm, nụ cười ngập trên môi.

"Đợi tới lúc ta trưởng thành thì các ngươi đã không còn tồn tại nữa, khó khăn lắm mới gặp được một tên, bây giờ phải thử nghiệm xem sao chứ?"

"Nực cười, chỉ dựa vào các ngươi à? Bốn tên cộng lại cũng chẳng phải đối thủ của ta"

Một lát sau.

"Đừng đánh nữa. Nhân loại, ta thừa nhận ngươi rất mạnh.

Đùng!

Thần Trật Tự bị đá bay sang phía Chu Tước như bóng đá.

Sau đó lại bị Chu Tước truyền sang Huyền Vũ.

Huyền Vũ lại đá cho Bạch Hổ.

Bốn người cứ thế đá qua đá lại chơi.

1098 chữ

Chương 1201: Không Biết Xài

"Nhân loại, kẻ sĩ có thể giết nhưng không thể làm nhục"

Rầm!

Thần Trật Tự lại bị đá bay ra ngoài thêm lần nữa.

"Nói mới nhớ, khi nào bản thể của ngươi mới trở về? Ta muốn thử nghiệm xem sao"

Sau khi Thanh Long đá đối phương ra ngoài thì hỏi với vẻ mặt tò mò.

"Có giỏi thì đánh lẻ đi, bốn người các ngươi đánh một mình ta thì tính gì chứ?"

Thần Trật Tự tỏ vẻ phẫn nộ.

Trong nháy mắt, Chu Tước giẫm đối phương dưới chân rồi nói rất chân thành:

"Được thôi, đánh tay đôi thì đánh tay đôi. Chúng ta xuống dưới vẽ một khu vực, đánh tay đôi"

"Để ta gọi mấy người Hình Ngọ tới đây, khó lắm mới gặp được một thần minh rơi vào tay chúng ta. Thần giáng vẫn hơi kém chút, nhưng cũng không đến nỗi đánh vài đòn là chết"

Thanh Long gọi cho Hình Ngọ.

Một lát sau, Hình Ngọ và Mãn Giang Hồng xuất hiện giữa không trung.

Sáu người vây quanh Thần Trật Tự.

"Không đúng, chẳng phải đã nói đấu tay đôi sao?"

Thần Trật Tự nhìn sáu người trước mặt mà tê cả da đầu.

Sáu tên này quá mạnh.

"Đấu tay đôi đó, một mình ngươi dùng đôi tay đấu sáu người chúng ta"

Thanh Long cười nói.

Thần Trật Tự:

"..."

Chu Tự và Lý Lạc Thư thấy Thần Trật Tự bị đưa đi thì cũng không nghĩ gì nhiều.

Vốn dĩ Lý Lạc Thư còn muốn đi theo Chu Tự quay về Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông.

Đột nhiên hắn nhớ tới chuyện gì đó nên ngừng lại:

"Đại ca, ta không đi tới đó nữa đâu, phải quay về trực ban rồi"

Chu Tự cũng bừng tỉnh, hắn tỏ vẻ mình đã hiểu rồi lên tiếng chào đám người Hạ Thiên Khuyết.

Một người biến mất trong cửa không gian, một người thì tiến lên Kiếm Chủng.

Mạc Vấn nhìn hai người kia, đột nhiên nhận ra mình từng đi cùng một đoạn đường với Thánh Tử, chuyện này có thể khoác lác cả đời.

"Đáng lẽ phải quay lại, đáng tiếc thật.

Mà lúc này Ma Kiếm Không Minh đứng ở trên cao hơn đột nhiên cảm thấy mình quá nông cạn.

Vậy mà lại lo lắng cho Thánh Tử.

Nhưng hắn chắc chắn là người đầu tiên thấy Thánh Tử trong trạng thái như lúc này.

Không hiển lộ rõ ràng vô địch pháp, cũng không vấn đỉnh vô địch lộ.

Hắn đã là đạo, người ngộ đạo đều sẽ thấy bóng dáng hắn.

Ma Kiếm Không Minh thở dài một hơi, sau đó ngồi trên cầu thang định nghỉ ngơi thật tốt.

Lần này hắn đi ra ngoài, đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Có lẽ cả đời này cũng không có cơ hội nhìn thêm lần nữa.

Lúc này Chu Tự đi từ trên cao xuống.

Hắn nhìn về phía Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển đang sững ra thì hỏi:

"Các ngươi sao vậy?"

"Vì sao lại thế?"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn chằm chằm Chu Tự trước mặt mình, tỏ vẻ khó hiểu nói:

"Rõ ràng là cùng cha cùng mẹ, ngươi còn ra đời muộn hơn ta. Vì sao đã lợi hại tới mức đó rồi mà vẫn chưa có đặc hiệu chứ?"

Vốn Chu Tự đang rất đắc chí, nhưng nghe thấy câu cuối cùng thì cả người hắn đều trở nên âm u.

Sao lại thế được?

Vừa rồi không có đặc hiệu ư?

Ba ngàn đại đạo vờn quanh, sao lại không có đặc hiệu được?

Đáng ra phải sáng chói mới đúng.

"Ngươi hỏi Thu Thiển kìa" Chu Ngưng Nguyệt thấy Chu Tự không quá tin tưởng thì chỉ về phía Thu Thiển bên cạnh mình.

Chu Tự vội vàng nhìn sang.

Thu Thiển có chút khó xử, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

Chu Tự cảm thấy bị tổn thương.

Tới mức này rồi vẫn không có đặc hiệu?

Vì sao chứ?

"Sao lại thế? Tại sao lại như vậy chứ?"

Trong lúc nhất thời Chu Tự không thể nào hiểu được.

Đặc hiệu của đại ca rõ ràng, hùng vĩ như vậy.

Còn hắn cố gắng mấy tháng trời cũng chẳng được gì.

Xem ra vẫn phải trông cậy vào Ma Chủng Mấy ngày qua cho nó thả lỏng quá rồi.

Sau này phải đốc xúc cho tốt mới được.

"Bây giờ chúng ta đi về à?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

Vốn nàng còn muốn "mượn" linh thạch của mấy người Chu Tước tỷ, nhưng bây giờ không cần nữa rồi.

Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông khá giàu có, cho thêm khá nhiều.

Nếu như trên người nàng còn có thì có lẽ vẫn sẽ cho thêm đôi chút.

"Vì sao xung quanh lại có nhiều lỗ thủng như thế, ta có phải bồi thường không?"

Chu Tự nhìn xung quanh rồi nói.

Sau khi hắn tiến vào trạng thái, rất nhiều thứ xung quanh cũng vì vậy mà vỡ nát.

Điều này khiến hắn rất để ý.

"Không cần, cứu được họ, họ cảm ơn ngươi còn không kịp"

Chu Ngưng Nguyệt ăn táo rồi nói.

"Vậy gửi hàng có được nửa giá không?"

Chu Tự lại hỏi.

Chu Ngưng Nguyệt:

"..."

Thanh Thủy Tiên Tử đứng bên cạnh sững sờ ngay tại chỗ.

Đây chính là bóng người trong đại đạo đó ư?

Không thể nào tưởng tượng nổi.

"Về thôi, ta đói bụng rồi. Tối nay ăn giò heo ủ muối"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Sao đó nàng gọi cho Chu Tước.

Chu Tước cũng tiện đường qua đây.

"Đại tiểu thư, thiếu chủ, thiếu phu nhân"

Chu Tước cất tiếng chào.

Nàng có chút thắc mắc, đại tiểu thư gọi nàng tới đây làm gì.

"Chu Tước đưa bọn ta về đi!"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Đưa về ư?"

Chu Tước có chút khó hiểu, nàng nhìn qua Chu Tự.

"Nhìn ta làm gì?"

Chu Tự lại càng nghi ngờ.

"Thiếu chủ đã trở thành điểm đầu của đạo, ba ngàn đại đạo đều ở dưới chân ngươi. Bây giờ bên trong đại đạo vẫn còn bóng dáng của thiếu chủ. Đáng ra muốn trở về rất đơn giản mới đúng"

Chu Tước giải thích.

Chu Tự đột nhiên ngây ngẩn cả người, hắn có chút đau khổ.

Xin lỗi, khiến mọi người thất vọng rồi.

Thật ra ta cũng rất ngượng ngùng, nhưng ta không biết mở cửa không gian.

Nó đã đóng rồi.

1104 chữ

Chương 1202: May Mắn

Chu Tước có chút không dám tin.

Thiếu chủ thế mà vẫn không biết mở cổng không gian.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Đương nhiên, không quan trọng, người khác đều coi là không phải tiễn Đại tiểu thư của họ.

Bây giờ đưa họ về trước rồi mới nói tiếp.

“Đi thôi Đại tiểu thư.

Chu Tước vươn tay nắm lấy tay Đại tiểu thư.

Sau đó lấy điện thoại ra chụp ảnh và gửi lên nhóm.

Rất ung dung thong thả.

Sau đó biến mất trong cánh cửa không gian.

Chu Tự nhìn điện thoại di động, là Chu Tước tự chụp, nhưng lại chụp Nguyệt tỷ vào hình.

Hai người tay trong tay.

Giống như tỷ tỷ nắm tay muội muội, tao nhã tự nhiên.

Lúc Chu Tước trở về, có thể bị chôn vùi trong không gian.

Những người này cướp tới đây, đều là vì muốn đưa Nguyệt tỷ đi theo.

Chờ đám người Chu Tự rời đi, Thiên Hạ Nhất Kiếm tông mới chính thức khôi phục bình thường.

Thanh Thủy tiên tử nhìn họ rời đi, nhất thời nói không nên lời.

Những người này lúc trước đưa người tới suýt chút nữa lật đổ

Thiên Hạ Nhất Kiếm tông làm cầu để đá.

Quả thực không thể tưởng tượng được.

Nhìn phản ứng của Thánh Nữ Ma Đạo, những người này hẳn là ma môn Tứ hộ pháp.

Mạnh mẽ hơi thái quá rồi.

Trên bầu trời cao, Hạ Thiên Khuyết cũng nhẹ nhàng thở ra, hôm nay đã chết lặng.

Không có chuyện gì có thể tác động đến hắn.

Tóm lại, mặc dù Thiên Hạ Nhất Kiếm tông gặp phải nguy hiểm, nhưng đã an toàn sống sót.

Nhân tiện chứng kiến vô thượng kiếm đạo sinh ra, cùng với đạo chi cuối cùng xuất hiện.

Tuy rằng như thiên phương dạ đàm, nhưng đại địa xung quanh Thiên Hạ Nhất Kiếm tông đều sụp đổ, không gian bị hỏng, tất cả đều nói cho hắn biết mọi thứ là sự thật.

Hơn nữa trong đại đạo quả thật xuất hiện một đạo bóng người mờ ảo.

Người ngộ đạo tương lai đều sẽ nhìn thấy bóng dáng của hắn, truy đuổi bước chân của hắn.

“Không biết đương thời có ai có thể đi trước mặt hắn hay không"

Hạ Thiên Khuyết hơi tò mò, nhưng không ai trả lời hắn.

Dù sao ba người kia hắn cũng không quen.

Nói như thế nào đây, trong mắt những người đó, hắn quá nhỏ bé.

Lạc trưởng lão bị thương không nhẹ, nhưng có thể sống sót cũng coi như vô cùng may mắn.

Để chống lại các ngôi sao, rất nhiều đệ tử đã bộc phát tất cả các sức mạnh, bây giờ tất cả mọi người ngồi trên mặt đất, sau một hơi thở, muốn đứng lên cũng vô cùng khó khăn.

Đám người Hạ Vũ Trúc và Cố Nhạn thì không bị thương tổn gì.

Các nàng đi theo trưởng lão trẻ tuổi, là dự định sẽ có hy vọng cuối cùng để trốn thoát.

Nhưng nào ngờ, không thể trốn thoát còn có cường giả đột nhiên xuất hiện.

Nhưng cũng thấy một cảnh tượng huyền thoại ở đây.

Vô thượng kiếm đạo, đạo chi cuối cùng.

Cố Nhạn lấy lại tinh thần, nhìn sư tỷ bên cạnh nói:

“Sư tỷ không đến mức suy nghĩ nhiều thế chứ?

Hạ Vũ Trúc lắc đầu:

“Không đến mức đó, mặc dù hơi cảm khái, nhưng kiểu nhân vật truyền kỳ này, chúng ta vốn không có cơ hội tiếp xúc"

Cố Nhạn gật đầu.

Nhớ lại lúc trước khinh thường Đạo Tử, nàng lập tức cảm giác trên mặt nóng bỏng.

May mà không đề cập với những người khác.

Trước kia là vì bảo toàn thể diện của Đạo Tử, hiện giờ xem ra là thành bảo vệ thể diện của chính mình.

Thiên Hạ Nhất Kiếm tông có nguy cơ biến mất.

Nhưng Kiếm Mộ không đóng lại.

Nếu đã mở ra, như vậy dù cho nguy cơ tản đi, nơi này vẫn duy trì mở cửa như cũ.

Có thể mang theo linh kiếm thì cứ việc mang đi.

Thiên Hạ Nhất Kiếm tông chắc chắn sẽ không nói gì.

Sau này Hạ Thiên Khuyết ở ổn định trong tông môn, lập tức hứa hẹn với tất cả mọi người.

“Hạ tông chủ vẫn rất có khí phách.

Thanh Long thuận tay ném một viên tiểu cầu không gian vặn vẹo vào không gian.

“Quả thật vẫn có thể Bạch Hổ cũng ném một viên vào cửa không gian.

Huyền Vũ nhìn thoáng qua nói:

“Chu Tước sắp chết.

Hắn thuận thế đá Trật Tự Chi Thần ra ngoài.

“Không sao, chờ chút đi chôn nàng” Thanh Long thuận miệng nói.

“Các ngươi chơi được lắm."

Vẻ mặt Hình Ngọ khâm phục giẫm lên Trật Tự Chi Thần.

Bốn người này không ai quan tâm, vừa có vấn đề đã chạy trốn thẳng cẳng.

Hắn thì khác.

Ngày nào sư phụ và sư nương đều bắt hắn quỳ.

Ôi chao!

Quỳ từ nhỏ đến lớn.

Hai người này cũng không biết thay đổi trò đùa.

Người xưa mà, không hiểu suy nghĩ của người trẻ tuổi một chút nào.

“Khụ..khụ."

Mãn Giang Hồng ho nhẹ và nói:

“Thực lực hiện tại của Chu Tự so với các ngươi như thế nào?"

“Chúng ta?"

Thanh Long suy nghĩ nói:

“Cái này nên hỏi môn chủ của chúng ta hoặc là sư phụ của các ngươi. Họ hoàn toàn không thuộc hàng ngũ của chúng ta"

“Ngược lại ta rất tò mò về người đột nhiên xuất hiện kia. Các ngươi có ấn tượng gì không?"

Hình Ngọ hỏi.

“Có hay không không quan trọng, quan trọng là chúng ta có thể hỏi người nha"

Thanh Long nhìn Trật Tự Chi Thần nằm trên mặt đất.

Thấy mọi người nhìn qua đây, Trật Tự Chi Thần cảm giác mình chưa bao giờ chịu khuất nhục như vậy:

“Có bản lĩnh thì các ngươi giết ta đi, nếu không chờ vài ngày nữa thần hàng của ta sẽ tự động mất hiệu lực"

“Mấy ngày là mấy ngày? Nếu Thời Không Đại Thần can thiệp sẽ biến thành mấy năm sao?"

Hình Ngọ tò mò hỏi.

Trật Tự Chi Thần có chút hoảng sợ nhìn năm người:

“Nếu không phải thiết luật, các ngươi làm sao có thể bắt nạt, lăng nhục ta như vậy?"

“Ta hỏi Thời Không Đại Thần thử.

Hình Ngọ lấy điện thoại di động ra.

1109 chữ

Chương 1203: Đánh Cược

“Vô dụng"

Trật Tự Chi Thần nhìn họ nói:

“Dưới ảnh hưởng của thiết luật, thần hàng của ta chỉ có thể là một phần thần niệm. Một số tin nhắn không thể nào gửi tới được, trừ khi các ngươi đến chỗ của chúng ta.

Nhưng ngươi không thể đến đó, phải không?” “Ngươi biết bao nhiêu chứ?"

Thanh Long hỏi.

Trật Tự Chi Thần cười lạnh, cũng không lên tiếng.

“Đi thôi, trực tiếp đi tìm Thời Không Đại Thần"

Thanh Long cầm Trật Tự Chi Thần lên.

Sau đó, mấy người biến mất tại chỗ.

Mặc cho Trật Tự Chi Thần nói cái khác, họ đều không động đậy.

Xung quanh cây Trí Tuệ.

Một nam tử đi bộ trên bãi cỏ, nhìn từ bóng lưng của hắn, không thể nào xác định được là trung niên hay thanh niên.

Nhưng có thể chắc chắn hắn không già.

Lúc này hắn đi thẳng tới dưới tán cây Trí Tuệ.

Đi tới trước mặt trí giả. “Muốn uống trà không?"

Trí giả cười nói.

“Không uống đâu, lần sau chuyện nguy hiểm như thế thì đừng tìm ta?

Người vừa tới lên tiếng nói.

Trí giả cười cười nói:

“Ý ngươi nói là, ba người kia tìm đến làm phiên ngươi sao? Hiện tại xem ra, họ cảm ơn ngươi còn không kịp, sao có thể tìm ngươi gây phiền phức chứ?"

“Ngươi không sợ, nhưng ta phải lo lắng để phòng Người tới có chút oán hận.

“Ta nói, hắn nhất định sẽ ngoài dự liệu sao?"

Trí giả uống trà dường như đã nhìn thấy từ lâu.

“Ngoài dự liệu của ngươi là hắn đã lĩnh ngộ được cái gì lợi hại, mà không phải hiện tại trực tiếp trở thành đạo chi cuối cùng, chưởng thiên chi đạo"

Người tới cười ha hả.

Trí giả lúng túng cười hai tiếng nói:

“Giống nhau, giống nhau. Cuối cùng hắn buông chén trà xuống:

“Bản thể của ngươi đã trở về chưa?"

"Chưa, ta lừa gạt thiết luật nhưng lại bị những người khác theo dõi” Người tới lắc đầu nói.

“Chắc là dù sao ngươi và họ cũng là người cùng một thời đại"

Trí giả gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

“Ta không giống với họ.

Người tới lắc đầu nghiêm túc nói:

“Ta đến rồi ta rời đi, phù hợp với sự thay đổi của trời đất, sự thay đổi của thời đại, ta vừa không ảnh hưởng đến thời điểm thay đổi, cũng sẽ không tạo nên thời đại. Ta đến hoặc rời đi đều không có ai để ý. Sẽ không oán hận cũng sẽ không quyến luyến. Ta sẽ tiếp tục tiến lên và đi qua vô số thời đại. Thời đại nào cần hệ thống gì, ta là hệ thống đấy. Đây chính là ta"

“Được rồi, những lời này nói với người khác thì thôi đi, còn đối với ta thì không cần Trí giả đặt tách trà của mình ở trên mặt bàn và nói:

“Có muốn cùng ta làm một đợt lớn không?"

"Lón?"

Người kia có chút nghi hoặc, sau đó xoay người muốn rời đi:

“Tạm biệt"

“Nghe ta nói hết đã"

Trí giả vội vàng nói.

“Tiền bối, ngươi không sợ nhưng không phải ai cũng có thể trốn tránh tốt như ngươi” Người tới nói.

“Ngươi cảm thấy ánh mắt của ta thế nào?"

Trí giả hỏi.

“Có năng lực."

Người tới gật đầu.

“Bây giờ ta xem trọng Chu Tự, cũng không phải coi trọng bình thường, coi trọng đến mức ta muốn đứng ở thời đại này"

Trí giả nói.

Người tới trầm mặc không nói gì.

Trí giả nói tiếp:

“Vì vậy, ta muốn trước khi các Chư Thần trở lại sẽ giúp hắn hai lần. Lần đầu tiên là đưa hắn đến đối mặt với ngoại thành Thần Vực. Nơi đó cũng không phải thực lực mạnh là đủ, ta không thể nào đi qua, ngươi cũng khó có thể đi qua. Nhưng ngươi có thể đánh lừa không gian bên kia, như vậy thực lực của bọn Chu Tự có thể thử đi qua. Để xem những di tích lịch sử thực sự ở đằng kia rốt cuộc như thế nào"

“Sau đó thì sao?"

Người tới hỏi.

“Ta đã nói chuyện với Hắc Dạ rồi, ta muốn giao dịch với nàng"

Trí giả cười nói.

“Giao dịch cái gì? Nàng có được quyền hành Toàn Tri rồi, còn cần gì nữa chứ?"

Người tới nghi hoặc.

Trí giả mỉm cười, lấy ra một hạt châu.

Trong hạt châu là một bàn tay.

Trong nháy mắt nhìn thấy hạt châu, người tới có chút kinh ngạc:

“Toàn Năng Chi Thủ Trí giả thu đồ vật lại, sắc mặt lạnh nhạt nói:

“Thần Quang Minh muốn có được nó, Hắc Dạ cũng muốn lấy được nó, Chu Tự cũng muốn đạt được nó. Vì vậy, vật này có thể lay động trực tiếp đến tất cả mọi người. Hắc Dạ muốn có được thứ trong tay Chu Tự, Chu Tự lại muốn vật mà Thần Quang Minh có được. Mà thứ Thần Quang Minh muốn chính là vật trong tay ta. Hắc Dạ thì biết vật này đang ở trong tay của ta. Như vậy, nếu ta can thiệp vào, sẽ để tất cả mọi người để có được vật họ muốn và có thể giúp Chu Tự nâng lên một tầm cao mới. Tất nhiên ta cũng tìm được thứ ta muốn “Ngươi muốn cái gì?"

Người tới tò mò.

“Trước đây ta từng nghe Chu Tự nói về một khái niệm thế này, hắn nói có khả năng mỗi thời đại đều do một cuốn sách mở ra hay không? Ta nghĩ có khả năng rất cao. Vì vậy, ta muốn thử nhìn trộm những bí mật của cuốn sách này"

Trí giả trả lời.

“Ta không tham gia.

Người tới thẳng thừng từ chối.

“Cũng được"

Trí giả khẽ gật đầu:

“Đến lúc đó hắn không qua được chắc chắn phải đến hỏi ta làm sao bây giờ, ta đương nhiên cũng thành thật nói thông tin chi tiết.

Người tới:

"..."

“Chuyện thứ hai ta không tham gia “Ngươi thực sự không muốn thăm dò bí mật của cuốn sách kia ư? Ta nhìn trước, có nguy hiểm gì thì cũng là ta gặp nguy hiểm"

Trí giả mỉm cười.

Người tới nói:

“Sự lựa chọn của ngươi có thể mang đến sự hủy diệt cho chính mình. "

“Giả bộ thần bí với ta ư?"

Trí giả hỏi ngược lại.

Người tới: "..."

1090 chữ

Chương 1204: Tính Toán

Trở lại Thanh thành. Chu Tự có chút cảm khái.

Trời sắp tối rồi.

“Lúc này mới một ngày, ta cảm giác đã trải qua mấy tháng rồi vậy"

Chu Ngưng Nguyệt ăn hoa quả thở dài nói.

Sau đó, nàng kiểm tra đồ ăn nhẹ trên cơ thể của mình, lại phát hiện hầu hết đều ở đây.

Quả thực chỉ mới một ngày, nói ăn mấy tháng mà đã hết rồi.

“Đi siêu thị đi, mua chút gì đó về nấu cơm tối.

Thu Thiển nói.

“Móng heo muối ớt.

Chu Ngưng Nguyệt lập tức nói.

“Siêu thị không có móng heo.

Thu Thiển đi ở phía trước nói.

Chu Ngưng Nguyệt không phục:

“Chỗ nào không có chứ? Chắc chắn là có"

“Không có, có cũng không thể ăn Thu Thiển bình tĩnh nói.

“Tại sao không thể ăn?"

“Vì ta không làm đó.

“Đây là ngươi đang ngược đãi đứa nhỏ tám tuổi đấy.

Thu Thiển không để ý tới, tiếp tục đi về phía trước. Chu Tự đi theo phía sau, cũng không có cách nào khác. Thu tỷ nói không làm thì chắc chắn sẽ không làm.

Ngày mai còn phải đi làm, ngộ nhỡ không ra được cửa.

Chỉ có Nguyệt tỷ giống như mất trí nhớ, không sợ hãi.

Bữa tối, Chu Ngưng Nguyệt nhìn móng heo trong tủ lạnh nói:

“Thu Thiển, ngày mai chúng ta ăn móng heo muối ớt đi.

“Được"

Thu Thiển gật đầu.

Như vậy Chu Ngưng Nguyệt mới đóng tủ lạnh lại rồi ngồi vào bàn ăn cơm nước xong xuôi.

Chu Tự cảm thấy Nguyệt tỷ rất đáng thương.

Cha mẹ không ở bên cạnh, ăn gì cũng phải nhờ Thu tỷ nấu.

Một đứa trẻ được gửi nuôi trong nhà của người khác chính là như vậy.

Tủi thân nhưng lại không thế nào lớn tiếng kêu lên.

May mà Nguyệt tỷ đã 30 tuổi, không cần để ý đến suy nghĩ của nàng.

“Tại sao người ngộ đạo thì sẽ trở thành đạo chi cuối cùng?"

Chu Ngưng Nguyệt vừa uống canh vừa hỏi.

“Chỉ là ý tưởng đột phát thôi"

Chu Tự suy nghĩ một hồi và nói:

“Khi đó cảm thấy 3000 đại đạo ta đều xem hết rồi, nếu không có thì mượn một chút. Ngẫm lại, những thứ này chắc cũng không phải đối thủ của ngàn năm công lực. Nhưng ngàn năm công lực lại không thể rời khỏi cơ thể, ta chỉ nhớ đến đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, cho nên ta quyết định dùng ánh mắt lườm họ. Sau đó ta bắt đầu dùng ngàn năm công lực mô phỏng 3000 đại đạo, bắt đầu dùng ánh mắt áp chế đạo chung quanh, để ta trở thành trung tâm của đạo. Đại khái là lý luận như thế"

“Có thể cụ thể hơn không?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

“Chính là như vậy...Sau đó như thế..là được"

Chu Tự nói.

Vẻ mặt Chu Ngưng Nguyệt mờ mịt, sau đó nhìn về phía Thu Thiển.

Giống như đang hỏi ngươi có hiểu không?

Nhưng Thu Thiển lại mờ mịt nhìn về phía hai tỷ đệ này:

“Các ngươi đang nói cái gì vậy?"

Chu Ngưng Nguyệt:

"..."

Ăn cơm đi.

“Thì ra người thần bí kia là người giết chết Đại Địa Nữ Thần.

Chu Tự nhìn điện thoại di động nói.

“Chưa chắc là một người.

Chu Ngưng Nguyệt nhắc nhở.

“Ừm, có thể là một nhóm người"

Chu Tự suy nghĩ một lát, nói tiếp:

“Ta cảm thấy họ có thể là đám người phía trước thời đại Thần Minh. Chỉ không biết làm thế nào để tiếp xúc với họ. Dù sao họ cũng không giống người thời đại Thần Minh, khắp nơi đều để lại một số hậu thủ, rất dễ dàng nhìn thấy"

“Tại sao họ lại giết Đại Địa Nữ Thần?"

Thu Thiển đột nhiên hỏi.

“Có thể có liên quan đến nữ thần Trí Tuệ.

Chu Tự ăn thịt kho tàu, nói tiếp: “Ta nghe lúc người kia nói đến nữ thần Trí Tuệ, hình như có chút kiêng kỵ. Vì vậy, thân là tín đồ duy nhất của nữ thần Trí Tuệ, Đại Địa Nữ Thần đương nhiên sẽ trở thành mục tiêu của họ. Còn về có nguyên nhân nào khác sâu xa hơn không thì ta không biết. Trí giả nói là hắn không biết, ta lại cảm thấy hắn biết nhưng không nói với ta. Hắn đã nhiều lần làm thế rồi.

Thu Thiển gật đầu, nàng cũng cảm thấy trí giả luôn nhắm vào Chu Tự.

Cũng không biết tại sao.

“Cho nên ta dự định đến di tích lịch sử, chỉ là không biết muốn đi qua phải làm sao, hay là phải đi tìm trí giả.

Chu Tự nói.

Tóm lại chuyện gì cũng không biết, đi tìm trí giả đều có thể giải quyết hơn phân nửa.

“Di tích lịch sử? ngoại thành Thần Vực, mặt trời đỏ đối diện biển?"

Thu Thiển hỏi.

Chu Tự gật đầu, liếc mắt nhìn đĩa thịt kho tàu trước mắt bị Nguyệt tỷ đổi đi, mở miệng nói: “Đúng vậy, nơi đó có di tích lịch sử, hơn nữa cũng có thể nhìn xem đối diện rốt cuộc đi tới nơi nào. Nếu như là Thần Vực, cũng có thể sớm biết cánh cửa thứ bảy của Biên Giới thành đi tới nơi nào, hoặc có thể mở cánh cửa thứ bảy.

Nói xong, hắn lại gắp đi một miếng thịt to trước mặt Nguyệt tỷ.

“Các ngươi cũng ăn không hết đâu.

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Chu Tự không để ý đến Nguyệt tỷ mà tiếp tục ăn.

“Khi nào thì xuất phát?"

Thu Thiển hỏi.

“Không biết"

Chu Tự lắc đầu:

“Mấy ngày nay phải đến hồ Khô Tịch một chuyến, đi hái trái cây. Các ngươi muốn đi không?"

"Di."

Chu Ngưng Nguyệt dẫn đầu giơ tay lên.

Cơm cũng không kịp ăn.

Thu Thiển gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Được rồi, nhưng các ngươi chỉ có thể đứng ở xa đợi.

Chu Tự nói.

Tại sao vậy?

Không phải vì lo lắng sợ các nàng gặp nguy hiểm, mà là Lý Lạc Thư không thể gặp Nguyệt tỷ.

Tại sao chứ?

Chỉ là một người bạn gái thôi mà, có thể quay lại mà.

Ảnh hưởng đến hành động tiếp theo của hắn. “Đúng rồi, làm sao mới có thể mở cửa không gian?"

Chu Tự đột nhiên hỏi.

1112 chữ

Chương 1205: Lỡ Không Phải Thì Sao?

“Nhất Phẩm, ta nghe Chu Tước tỷ nói Nhất Phẩm đần độn cũng có thể mở cửa không gian. Cho nên nàng rất ngạc nhiên, các ngươi cũng ở đạo chi cuối cùng, tại sao không có khả năng mở cửa không gian.

Chu Ngưng Nguyệt vừa ăn rau xanh vừa thuận miệng nói.

Nàng không kén ăn.

Thịt, mì, rau, đều có thể ăn.

Chắc chắn sẽ không bao giờ lãng phí.

Từ nhỏ nàng đã được giáo dục quá tốt, mới không biến thái như Chu Tự và đại ca hắn.

Ngẫm lại, nếu dùng cảnh giới để đổi lấy biến thái và Trung Nhị cũng không đáng.

“Ngàn năm công lực của ta tiến vào thời đại thần thoại chân chính, thật ra dưới trạng thái đó cũng không có khái niệm không gian. Tất cả mọi thứ đều có thể kéo đến trước mặt ta, muốn đi đâu thì đi đấy. Nhưng có một vấn đề chết người.

Chu Tự có chút cảm thán.

Đó là ngàn năm công lực không đủ dùng, chỉ có thể thực hiện vào một khoảng thời gian.

Sau này có thể không đi vào hay là đừng đi vào.

Nếu không chỉ có thể dựa vào ma chủng.

Muốn vững vàng khống chế sức mạnh thần thoại chân chính, cần phải tìm quyển sách thứ ba.

Nhưng cuốn sách thứ ba đại diện cho một thời đại mới, hắn có thể không chỉ là chiến lực thời đại thần thoại thực sự.

Khi đó công lực đại thành, đạt tới cảnh giới chí cao.

Võ Đạo đại thành.

Thiên hạ vô địch.

Còn muốn sức mạnh thời đại thần thoại gì nữa?

Thời điểm đó nên gọi là thời đại gì?

Thời đại Sáng Thế.

Giẫm lên đại đạo 3000, không thể bắt đầu sáng thế?

Quá tuyệt!

Cứ quyết định vậy đi.

Chu Tự gật đầu, cảm thấy bản thân rất tốt.

“Ngươi gật đầu cái gì?"

Thu Thiển tò mò nói.

“Ta vừa mới định thời đại sau thời đại thần thoại"

Vẻ mặt Chu Tự nghiêm túc nói:

“Ta quyết định gọi là thời đại Sáng Thế. Theo thứ tự là thời đại võ hiệp, thời đại tiên hiệp, thời đại thần thoại, thời đại Sáng Thế. Trong bốn thời đại, ta dùng công lực võ học hoành hành. Thời đại võ hiệp, ngàn năm công lực vô địch. Thời đại tiên hiệp, pháp lực ngàn năm lên đỉnh. Thời đại thần thoại, tiên lực Chúa Tể ngàn năm. Thời đại Sáng Thế, thần lực sáng thế ngàn năm.

Bốp bốp!

Thu Thiển buông đũa xuống khẽ vỗ tay.

Rất phối hợp với những gì Chu Tự nói.

Chu Ngưng Nguyệt liếc nhìn hai người này:

“Kẻ tung người hứng” Thu Thiển nhìn Nguyệt tỷ nói:

“Nguyệt tỷ, ngày mai ăn gì?” “Móng heo muối ớt.

Chu Ngưng Nguyệt lập tức nói.

Không còn, Thu Thiển lạnh lùng quét qua.

Ban đêm, Chu Tự bắt đầu đọc sách.

Vì ngàn năm công lực đã hao hết, mấy ngày nay hắn phải đọc sách thật kỹ, khôi phục công lực.

Về phần ma chủng, trước tiên để cho nó nghỉ ngơi thêm vài ngày.

Nguyệt tỷ nói, Nhất Phẩm đần độn cũng có thể mở không gian.

Hiện tại ma chủng Đạo Ý tam phẩm, cách nhất phẩm không xa, cũng nên đi làm thật tốt.

Nhưng phải đi tìm Nhị thúc thử, cho ma chủng một đại bảo kiếm.

Như vậy cho dù có chậm hơn nữa, cuối năm nay cũng có thể mở cửa không gian.

Đặc hiệu và cửa không gian, tất cả đều trông cậy vào ma chủng.

Đọc sách thì thấy mười một giờ, Thu tỷ lập tức cầm máy sấy tóc đi ra.

Mặc một chiếc váy lụa dài ngang đùi.

Bắp đùi trắng nõn đỏ hồng như thể mang theo cao quang, làm cho người ta không thể rời mắt.

Không chỉ đùi, dưới lớp váy kia, Chu Tự đều cảm thấy đường nét vóc dáng như ẩn như hiện.

Thấy vậy, hắn thu hồi tầm mắt lại, nhìn sách trong tay.

Sau đó từ từ khép lại.

Đêm nay xem đến đây thôi.

Ngày mai lại xem tiếp, ngàn năm công lực lúc nào cũng có thể khôi phục, sấy tóc cho Thu tỷ, sấy một ngày sẽ ít một ngày.

Dù sao cũng không bao giờ trở lại được ngày hôm qua.

“Ngươi vừa mới do dự cái gì?"

Thu Thiển đưa máy sấy tóc ra mỉm cười hỏi.

“Đang nghĩ đêm nay đắp mấy lớp chăn sẽ không bị cảm lạnh"

Chu Tự tùy tiện tìm một lý do.

“Bây giờ ngươi trở thành đạo chi cuối cùng, có phải ảnh hưởng rất lớn không Giữa đường Thu Thiển đột nhiên hỏi.

Nàng cúi đầu dường như có chút ngượng ngùng.

“Không có ảnh hưởng gì?"

Chu Tự hơi khó hiểu:

“Ăn uống bình thường, nghỉ ngơi bình thường. Không có gì không bình thường cả.

Cuộc sống của hắn thực sự không có gì thay đổi.

Thay đổi lớn nhất chính là kết hôn với Thu tỷ, ảnh hưởng trực tiếp đến việc tu luyện của hắn.

Nhưng bây giờ nhớ lại đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nữ tử xinh đẹp trước mắt này lại là vợ của hắn.

Quả nhiên, vẫn là con mắt bà mụ rất tốt.

Tìm cho hắn một người vợ tốt như vậy.

“Ta không nói về cuộc sống"

Thu Thiển cúi đầu, nhỏ giọng nói:

“Là con cái"

“Con cái?"

Chu Tự nghi ngờ:

“Đứa bé bị sao vậy?"

Nghe vậy, Thu Thiển có chút tức giận, sau đó quay đầu lại nhìn Chu Tự nở nụ cười hiền lành:

“Chính là ngươi trở thành đạo chi cuối cùng, ta còn dễ mang, mang thai sao?"

Nói xong, mặc dù trên mặt Thu Thiển vẫn duy trì ý cười, nhưng trên mặt đỏ bừng.

Chu Tự vừa vui vừa lo lắng.

Ngày mai sẽ gặp nguy hiểm.

Tuy nhiên, hắn cũng hiểu được nỗi lo lắng của Thu tỷ.

Suy nghĩ một lát, hắn mới chậm rãi nói:

“Tu vi thật sự của ta thật ra là Giai Linh lục phẩm, gần đây cũng mới dự định tấn thăng Trận Linh ngũ phẩm.

Không sao đâu"

“Ngươi hỏi?"

Thu Thiển nhẹ giọng hỏi.

“Hỏi"

Chu Tự gật đầu.

Đó là trí giả không đáng tin cậy.

Hắn cảm thấy mình chỉ tính toán dựa theo chu thiên linh khí đoàn.

Ai nói cũng vô dụng, đó là cách tính toán.

“Vậy lỡ như không phải thì sao?"

Thu Thiển hỏi.

1109 chữ

Chương 1206: Tảo Bả Tinh

Chu Tự nhìn xung quanh, xác định không có bóng dáng của Nguyệt tỷ.

Hắn ôm Thu tỷ lại để sấy tóc, sau đó nhỏ giọng nói: “Thử nhiều lần là biết. Không chừng sang năm ngươi sẽ làm mẹ.

Thu Thiển tùy ý để Chu Tự ôm lấy, sau đó vẻ mặt xấu xa cười nói:

“Ngươi muốn làm cha rồi? Muốn ta sinh cho ngươi mấy đứa? Ôi, Nguyệt tỷ"

Nghe vậy Chu Tự giật mình, dọa hắn ôm chặt Thu tỷ, lại kéo chiếc váy ngắn ngủi của Thu Thiển lại.

Phụt!

Thu Thiển bật cười, sau đó vẻ mặt vui vẻ ôm Chu Tự, đứng dậy nhẹ nhàng cắn lỗ tai hắn nói:

“Ông xã"

"Các ngươi không về phòng sao?"

Đột nhiên phía sau truyền đến giọng nói bất ngờ của Nguyệt tỷ.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, Thu tỷ nổ tung.

Lập tức từ trên người Chu Tự nhảy xuống.

Kéo váy xuống và trốn đằng sau Chu Tự.

Chu Ngưng Nguyệt ngáp một cái, sau đó đi rót cho mình một ly nước sôi rồi trở về phòng.

Lúc đi ngang qua tủ lạnh, còn mang theo một đĩa trái cây.

Chờ Nguyệt tỷ đi vào, Chu Tự mới tò mò nói:

“Thu tỷ, vừa rồi không phải ngươi mới nhìn thấy sao?"

Thu Thiển:

"..."

Luôn cảm thấy bị cặp tỷ đệ này bắt nạt.

Chu Tự đã nhìn ra, vừa rồi Thu tỷ muốn trêu chọc hắn, không ngờ Nguyệt tỷ thật sự đi ra.

Khéo léo thành vụng về.

Hắn vốn định ôm lấy Thu tỷ, lại phát hiện vẻ mặt Thu tỷ mỉm cười, hình như muốn nói không sinh, ngày mai ta định thủ tiết.

Chu Tự:

"..."

Có liên quan gì đến hắn?

Hắn đã cảnh giác.

Nhưng chỗ lỗ tai vừa mới bị cắn một cái, cảm giác là lạ.

Tò mò, hắn cắn vào tai Thu tỷ.

Trong nháy mắt, Thu Thiển kinh ngạc rụt lại.

A?

Khóe miệng Chu Tự nhếch lên, Thu tỷ sợ cái này?

Sau đó, họ trở về phòng.

Dưới ánh trăng, trên hải vực Vô Tận có một bóng người đi dạo trên mặt nước.

Lúc này mặt nước dưới chân nàng lắng lại, dưới chân có cột nước dâng lên.

Sau đó xung quanh cũng xuất hiện hai cột nước.

Chỉ là phía trên không có người đứng.

Ngay sau đó, hư không có một bàn tay thò ra.

Cánh tay phát ra kim quang, trong bàn tay có một bóng dáng theo đó xuất hiện.

Một bên khác cũng có một nam tử mặc âu phục màu đen cũng từ hư vô đi ra, rơi vào trên cột nước.

“Không ngờ ba người chúng ta lại gặp mặt nhanh như vậy.

Tai Họa nhìn Quang Thủ cười nói:

“Nghe nói ngươi hại chết Võ Thần? Bây giờ, thực lực của Võ Thần dũng mãnh, vượt xa Thần Minh bình thường, người này cũng bị ngươi hại chết"

“Không liên quan gì đến ta, ta đã nhắc nhở Võ Thần rồi. Hơn nữa được người bên kia trợ giúp, Võ Thần bại là do xuất hiện người có thể chèn ép hắn. Nếu không, thực lực của hắn và Hạ Thiên Khuyết tương đương, dưới tình huống Hạ Thiên Khuyết không có hậu viện, bị thua là chuyện sớm hay muộn thôi Quang Thủ nói.

“Ngươi nói Võ Thần vì sao lại chết?"

Tai Họa hỏi.

“Không đủ cẩn thận.

Quang Thủ trả lời.

“Đổi một cách nói khác đi, người từng hợp tác với ngươi để động thủ còn sống không?"

Vẻ mặt Tai Họa thành thật.

Quang Thủ:

"..."

“Hiểu không? Tảo Bả tinh.

Tai Họa lễ phép cười hai tiếng.

Nữ thần Hắc Dạ bên cạnh chỉ lắng nghe chứ không nói gì.

Ánh mắt nàng bình tĩnh, không có một chút cảm xúc nào, như một con búp bê thực sự.

Quang Thủ cũng không thèm để ý đến chuyện này, mà là nhìn về phía Hắc Dạ:

“Hắn trở thành tồn tại như vậy, ngươi đã đoán được rồi?"

“Không có"

Nữ thần Hắc Dạ lắc đầu:

“Không chỉ vì ta chỉ có một con mắt, hơn nữa hành vi của hắn cũng không thể nào đoán trước được. Hắn có chút đặc biệt, ở trong mắt ta, hắn thật ra chỉ là một tu sĩ Giai Linh lục phẩm. Nhưng hắn hết lần này tới lần khác có tam phẩm, thực lực càng khó có thể tưởng tượng. Nếu hắn bước vào trạng thái đó, các ngươi có thể không thể đỡ nổi một chiêu của hắn"

“Còn ngươi thì sao?"

Tai Họa hỏi lại.

Hắc Dạ trầm mặc một chút và nói:

“Nếu như quyền hành của ta hội tụ, có thể đọ sức một phen. Toàn Tri Chi Nhãn không được đầy đủ, thất bại hẳn là vấn đề thời gian thôi"

“Thần Quang Minh tới cũng phải bại sao?"

Tai Họa hỏi lại lần nữa.

“Giống vậy"

Nữ thần Hắc Dạ nói.

Quang Thủ và Tai Họa im lặng.

Sự mạnh mẽ của Chu Tự có phần vượt quá sức tưởng tượng.

“Vậy khi nào chúng ta giao dịch?"

Quang Thủ đột nhiên hỏi.

Hắc Dạ nhìn về phía Quang Thủ, bình thản nói:

“Thần Quang Minh vẫn chưa lấy được thứ ta muốn. Hãy nhớ kỹ ta muốn hoàn chỉnh.

“Hoàn chỉnh?"

Quang Thủ hơi nhướng mày:

“Ngươi biết không, quyển sách kia muốn hoành chỉnh rất khó, có một hai trang nội dung không quan trọng rơi vào vực thẳm. Có người đã làm như vậy, nhưng nội dung có thể giúp ngươi bổ sung Nữ thần Hắc Dạ nhìn hắn, sau đó nói:

“Giao dịch đã thay đổi một chút, bây giờ ta có thể bàn giao Toàn Năng Chi Thủ Nghe vậy, Quang Thủ im lặng.

Cuối cùng hắn chỉ có thể gật đầu.

Manh mối khác với nhận trực tiếp.

Ngày hôm sau, 30 tháng 5, Chu Tự tạm biệt Thu tỷ để ra ngoài đi làm.

Lúc đến thư viện, một số ông chủ đã vây quanh.

“Chu Tự, bây giờ ngươi có phải có nhân cách thứ tư rồi đúng không?"

Tô Thi là người đầu tiên hỏi.

Chu Tự lạnh lùng liếc mắt nhìn ông chủ Tam một cái và nói:

“Ngươi phát hiện rồi ư? Đến lúc đó ngươi nhớ tránh xa ta ra, nếu không ngươi sẽ không còn.

“Hù dọa đứa bé ba tuổi à?"

Tô Thi không phục nói:

“Ngươi chỉ biết hù dọa ta, có bản lĩnh thì hù dọa Nguyệt tỷ đi"

1134 chữ

Chương 1207: Thực Tập Sinh

Vân Tiêu tiền tử tò mò nói:

“Đạo chi cuối cùng kia rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Bây giờ ngươi đã đạt cảnh giới kia rồi ư?"

“Ta không rõ lắm là cảnh giới gì, ta chỉ biết mình tiến vào thời đại thần thoại chân chính.

Chu Tự nói nhưng không ai hiểu.

Quên đi, vậy cứ cho là nhân cách thứ tư đi.

Chờ Chu Tự đánh xong thẻ, Hàn Tô mới nhắc nhở:

“Đúng rồi, nghe nói thư viện thành bên cạnh điều hai người tới, nói tới đây thực tập hai ngày, đợi lát nữa ngươi qua đó xem thử"

"A"

Chu Tự gật đầu.

Đây là công việc cơ bản, không có gì.

“Không phải là người khó lường gì đó chứ?"

Chu Tự hỏi.

“Không phải, ta đã xem qua, chỉ là hai tiểu tử bình thường"

Vân Tiêu tiên tử nói.

Chu Tự gật đầu.

Làm việc bình thường là được.

Lại đây học tập phải gọi một tiếng sư phụ chứ?

Nghĩ lại thôi quên đi, như vậy luôn cảm thấy mình chịu thiệt thòi lớn.

Buổi trưa Chu Tự còn đang âm thầm viết lại Kim Quang Thần Chú.

Chép lại có rất nhiều chỗ tốt, một là có thể gia tăng ngàn năm công lực.

Hai có thể học thuộc Kim Quang Thần Chú, làm cho quang mang càng thêm sáng ngời.

Ba là có thể mò cá.

Còn chưa viết xong, Tô Thi đã đi tới trước mặt Chu Tự:

“Người mới sắp tới, có muốn ta đến dạy không?"

Vẻ mặt Chu Tự kinh ngạc nhìn Tô Thị:

“Ngươi dạy được không?"

“Không được đâu, khách sáo với ngươi chút thôi"

Tô Thi thoải mái nói.

Chu Tự:

"..."

Tam lão bản giống như Nguyệt tỷ, có vẻ như đều là nhặt về.

“Sao lại có người mới tới đây thực tập?"

Chu Tự tò mò hỏi.

“Nơi khác mở thư viện thì phải thực tập thôi."

Tô Thi cẩn thận suy nghĩ một chút nói:

“Khi đó chúng ta có người hướng dẫnm mà thư viện này đã tồn tại lâu lắm rồi. Chỉ là mãi đến khi chúng ta đến mới tuyển người bên ngoàim ai ngờ tìm tới sát tinh"

“Các ngươi làm sao lại tới nơi này?"

Chu Tự đột nhiên tò mò hỏi.

“Tới tìm Thánh Tử Ma Đạo đó.

Tô Thi bóc một viên kẹo.

Vốn muốn tự mình ăn, tay Chu Tự lại duỗi tới lấy kẹo đi.

Điều này làm cho Tô Thị cau mày, vô cùng bất mãn.

“Nguyệt tỷ có thể ăn, ta không thể ăn ư?"

Chu Tự bỏ kẹo vào trong miệng.

“Ta nói với Thu tỷ.

Tô Thi giận dữ nói.

Chờ sau khi gửi tin nhắn tố cáo, nàng mới tiếp tục nói:

“Lúc trước, chúng ta tìm Thánh Tử Ma Đạo là có thể kiếm được linh thạch. Tới đây nằm vùng sau đó thử tìm tới ngươi và tiếp xúc với ngươi, như vậy không chỉ có linh thạch, còn có thể mời ngươi cùng đi phó bản. Khi đó có một phó bản chúng ta cảm thấy rất lợi hại, nhưng thực lực của chúng ta không đủ. Đương nhiên phải tìm một viện trợ bên ngoài lợi hại.

“Sau đó thì sao?"

Chu Tự không nhớ rõ mấy lão bản có bảo hắn vào phó bản không.

“Sau đó?"

Tô Thi sờ sờ cằm suy nghĩ một hồi nói:

“Sau này hình như chúng ta lấy được rất nhiều thứ, tu vi tăng lên rất nhanh. Sau đó, chúng ta dành thời gian để tự mình hạ phó bản, những thứ có được cũng rất bình thường, còn không bằng đi đánh nữ thần Băng Tuyết.

Chu Tự:

"..."

Luôn luôn cảm thấy mình bị thiệt thòi.

Lúc mới tới ba vị lão bản này đã là Binh Giả bát phẩm, hiện tại mỗi người cũng là Giai Linh lục phẩm, vào thời điểm đó không thể đi vào chỗ kia nhưng bây giờ họ có thể đi bất cứ nơi nào họ muốn.

Không có vấn đề gì cả.

Hơn nữa tu vi còn đang tăng, pháp bảo cao minh cũng không ít. Tóm lại sau khi mấy vị lão bản đến Thanh thành, tất cả lập tức thay đổi.

Tất nhiên một vài lão bản đã thay đổi tốt hơn, hắn cũng thay đổi tốt hơn.

Dù sao cũng cho hắn một công việc, tiền lương và đãi ngộ cũng không tệ.

Có thể sớm biết hướng đi của chư sĩ chính đạo, sau đó tránh nguy hiểm. Còn được được rất nhiều sách ở đây.

“Hình như Hàn Tô dẫn người tới đây rồi, ngươi mau đi đi"

Trước quầy, Tô Thị nhìn ra bên ngoài và nói.

“Tôi phải dạy cái gì?"

Chu Tự khá tò mò.

“Ngươi sẽ biết ngươi phải dạy cái gì Tô Thi thuận miệng đáp lại.

Biết cái gì chứ?

Chu Tự suy nghĩ về công việc cũng sẽ làm một cái gì đó bình thường.

Dạy họ căn bản, sau đó dạy họ làm nhân viên hay làm lão bản?

Làm lão bản không có tâm đắc, làm nhân viên ngược lại rất có tâm đắc. Chẳng bao lâu, đã có hai người được đưa vào cửa.

Từ xa nhìn lại, là hai thiếu nam thiếu nữ tuổi còn nhỏ.

Khoảng 18 hoặc 19 tuổi.

Tu vi là Binh Giả bát phẩm binh giả.

Nam thì mặc quần jean ngắn tay, tóc hơi xoăn tự nhiên.

Mắt nhìn xung quanh có chút tò mò lại có vẻ sợ người lạ Nữ thì mặc áo sơ mi trắng, váy dài kẻ sọc ngàng đầu gối, tóc dài qua vai.

Nhìn bốn phía mang theo một chút vẻ thăm dò giống như người từ thành phố lớn đến những vùng nông thôn nhỏ vậy.

Trên mặt mày mang theo chút vẻ ghét bỏ.

Đúng là trẻ con, Chu Tự cảm thấy họ quá trẻ tuổi.

Hai người đều là Binh Giả bát phẩm.

Theo lời đám người Thu tỷ nói, đã là tu chân giả rất tốt rồi.

“Đây là một trong những nhân viên quản lý của chúng ta, Chu Tự.

Hàn Tô chỉ chỉ Chu Tự, tiếp tục nói:

“Sau này các ngươi sẽ đi theo hắn học tập. Có bất kỳ câu hỏi hay gì cứ hỏi hắn, vấn đề gì cũng có thể được hỏi"

Sau đó Hàn Tô lại nhìn về phía Chu Tự giới thiệu:

“Hai người này là thực tập sinh Lạc Thành tới học tập, người này là Đông Phương Cảnh, người này là Hạ Nguyệt.

“Gọi ta là Tô Thị, các ngươi có thể làm việc tạm thời không?"

Tô Thị có lòng tốt hỏi.

1169 chữ

Chương 1208: Tặng Bảo

“Không có, không có.

Lúc đầu, vẻ mặt Hạ Nguyệt còn cao cao tại thượng, sau khi nhìn thấy Tô Thi nàng cũng ngây ngẩn cả người.

Xinh đẹp quá.

Đông Phương Cảnh cúi đầu cũng không dám nhìn nhiều.

Vô số tu chân giả tiên tử, xinh đẹp xuất chúng cũng nhiều vô kể, nhưng không có ngươi nào lại đẹp xuất sắc như người này.

Hạ Nguyệt nhìn cũng rất đẹp, nhưng so với vị Tô Thi tiên tử này lại có vẻ bình thường.

“Vậy để ta làm giúp các ngươi.

Tô Thị cười nói.

Chu Tự cảm thấy lần đầu tiên mình gặp Tô Thị, nàng cũng hỏi thẻ công tác.

Khi đó còn cảm thấy Tô Thi là một đồng nghiệp đáng tin cậy.

Sau đó, hắn cảm thấy nàng có thể là một đồng nghiệp bình hoa vô dụng.

Cuối cùng nàng trở thành tỷ tỷ bình hoa vô dụng.

Chỉ thiếu cái gật đầu của đối phương là có thể gọi Thi tỷ, hay dự định gọi là Tô tỷ đi.

“Xin chào các ngươi.

Chu Tự chào hỏi hai người và nói:

“Tôi cũng vừa mới vào làm hơn nửa năm, không hiểu nhiều lắm, chúng ta có thể học hỏi lẫn nhau.

Chào hỏi rất khiêm tốn.

Chu Tự cảm thấy mình có thể trò chuyện với họ hòa đồng.

Sau đó Hàn Tô và Tô Thi lập tức đi vào phòng nghỉ.

Điều này làm cho hai người Hạ Nguyệt hơi bất ngờ. “Không phải tất cả các người đều là nhân viên quản lý sao? Tại sao họ đều đi nghỉ ngơi rồi?"

Hạ Nguyệt hỏi.

“Ồ, họ không như ta, họ là ba vị lão bản, chỉ có một mình ta làm việc thôi"

Chu Tự có chút lúng túng nói.

“Thì ra là thế"

Hạ Nguyệt gật đầu.

Trong lúc nhất thời, Chu Tự cảm giác sắc mặt của hai người này trở nên nhẹ nhàng hơn.

Dường như trời sinh đã có một loại cảm giác ưu tú.

Chu Tự biết, lần sau không thể ngốc nghếch nói lung tung cái gì nữa.

Có vẻ như hắn không phù hợp với nơi làm việc lắm.

“Các ngươi không hiểu cái gì sao?"

Chu Tự hỏi.

“Đúng, thư viện của chúng ta vừa mới mở cửa, cho nên lại đây học hỏi.

Đông Phương Đông nói.

“Vậy ta dạy các ngươi dùng hệ thống đi Nói xong, Chu Tự lập tức giảng giải cách sử dụng hệ thống.

Lúc học tập, Hạ Nguyệt có chút tò mò nói:

“Hai nhân viên quản lý thư viện vừa rồi lai lịch rất lợi hại đúng không?"

“Như thế nào mới tính là lợi hại?"

Chu Tự hỏi.

“So sánh với ngươi thì sao?"

Hạ Nguyệt hỏi.

“So sánh với ta ư?"

Chu Tự cẩn thận suy nghĩ một lát:

“Chắc là cũng ngang nhau thôi?"

Tô Thi quả thật chỉ ngang bằng hắn.

Bối cảnh có lẽ là mạnh hơn hắn một chút, dù sao hắn là Thánh Tử Ma Đạo, Tô Thi thì không phải gì cả.

Cùng lắm chỉ được tính là đệ tử của Thiên Vân Đạo Tông.

Nghe vậy, Hạ Nguyệt càng thêm tự tin.

“Lai lịch các ngươi rất lợi hại?"

Chu Tự tò mò hỏi.

“Đương nhiên sẽ tốt hơn các ngươi một chút"

Hạ Nguyệt cười nói:

“Nghe qua Cổ Vân tông chưa?"

“Cổ Vân tông?"

Chu Tự lễ phép cười cười nói:

“Cổ Vân tông rất lợi hại kia?"

“Đúng vậy, cha của Hạ tiên tử chính là trưởng lão chấp giáo trong đó"

Đông Phương “Thì ra là thế"

Cảnh nói.

Chu Tự gật đầu, bội phục nói:

“Lợi hại"

Đây thực sự là lần đầu tiên nghe về người có bối cảnh như vậy.

“Vậy Đông Phương đạo hữu thì sao?"

Chu Tự lại hỏi.

“Ta là người của Đông Phương gia.

Đông Phương Cảnh nói.

“Đông Phương gia ở trong tu chân giới trong tông môn, cũng có địa vị cực cao.

Hạ Nguyệt cũng không hề keo kiệt mà tự mình khen ngợi.

Chu Tự chỉ có thể phối hợp với họ hô một tiếng bội phục.

Thân là tu chân giới Tiểu Bạch, hắn đã nghe qua mấy cái tông môn như Thiên Vân Đạo Tông, Ma môn, Thập Nhị Minh Linh Môn, Thập Nhị Tịnh Đường, Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông, Thánh Địa Dạ Nguyệt, Hợp Hoan Tông...

Còn những cái khác thì rất ít khi nghe nói.

Cũng không hiểu họ rốt cuộc lợi hại đến mức nào.

“Ngươi dạy chúng ta thật tốt, đến lúc đó ta tặng ngươi một món pháp bảo.

Hạ Nguyệt nói.

“Pháp bảo? Đạo hay kiếm?"

Chu Tự hỏi.

Hắn thích đạo.

“Đao kiếm thì bình thường rồi, chúng ta tặng ngươi lá cây có thể bay"

Đông Phương Cảnh nói.

“Ngự diệp phi hành?"

Chu Tự kinh sợ nói.

“Đúng"

Hạ Nguyệt gật đầu.

Chu Tự lập tức chờ mong.

Hắn chưa từng thấy nó bao giờ.

Thấy vậy, Hạ Nguyệt và Đông Phương Cảnh xác định, Chu Tự quả thật không có lai lịch lớn, ngay cả cái này cũng không có.

Xem ra họ không cần phải quá câu nệ ở đây.

Lúc đến người trong nhà còn bảo họ phải khiêm tốn, vừa mới ra ngoài chưa có kinh nghiệm sống nhiều, phải nghe nhiều học hỏi nhiều.

Cũng không có gì nha.

“Đúng rồi, ở đây có người nào vô cùng lợi hại không? So với ngươi còn tốt hơn.

Vì an toàn, Hạ Nguyệt lại hỏi thêm một câu.

“Chắc là không có.Chu Tự lắc đầu.

Vân Tiêu tiên tử lợi hại nhất ở đây cũng không phải là đối thủ của hắn.

Lần này họ hoàn toàn yên tâm.

Ngày mai đưa cho họ vài khối linh thạch, sau đó có thể ở chỗ này sống thoải mái qua ngày rồi.

Dù linh thạch tầm thường, nhưng rất nhiều người thích thứ tầm thường này.

Nếu không đổi một ít thứ tốt cũng được.

Linh quả gì đó.

Dù sao, lần thực tập này chắc cũng dễ dàng thôi.

Dạy đến trưa, Chu Tự phát hiện hai người này thật sự đang học.

Dù có đôi khi sẽ thể hiện một chút cảm giác tự cao, nhưng không quá đáng ghét.

Hơn nữa, đồ vật mà họ nói, Chu Tự thật sự không biết.

Ví dụ như các Binh Giả bàn luận với nhau.

Họ nói là một số đấu sĩ mà họ biết đã bàn luận chuyện này, động tĩnh rất lớn.

Chu Tự hồi tưởng lại, cũng cảm thấy là rất lớn.

Đặc hiệu nghe có vẻ cũng tàn bạo đấy.

Lại nói tiếp, Chu Tự đột nhiên nhớ ra Nhị thúc để lại cho hắn một cái lễ vật nói là đến Trận Linh ngũ phẩm thì có thể mở ra xem thử.

Hắn sắp tấn thăng rồi, không biết Nhị thúc sẽ cho cái gì.

1079 chữ

Chương 1209: Phải Đi Hái Trái Cây

Gần đến giờ tan tầm, Chu Tự hỏi hai người Hạ Nguyệt có muốn ở lại làm thêm giờ không. “Tại sao phải tăng ca?"

Đông Phương Cảnh hỏi.

“Vì có tiền làm thêm giờ.

Chu Tự trả lời.

Những lời này khiến họ bật cười.

“Chúng ta không thèm để ý đến số tiền đó.

Hạ Nguyệt nói.

Chu Tự có chút hâm mộ, trong nhà có tiền là tốt rồi.

Nhà hắn mở nhà hàng, thu nhập cao hơn nữa cũng không đi đến đâu.

Cho dù một tháng cha có mười lăm vạn đi, một năm trừ đi chi tiêu cũng chỉ tiết kiệm hơn mười vạn.

Mười năm tiết kiệm cũng chỉ...

Ôi, Chu Tự đột nhiên cảm thấy nhà mình cũng rất giàu có.

Cha me có thể có một triệu.

Nghĩ tới đây Chu Tự hô lên.

Gia đình mình giàu có như vật còn làm thêm cái gì nữa?

Sớm muộn gì cũng là của hắn.

Chỉ là vừa mới muốn quẹt thẻ tan tầm, hắn lại ngồi trở về.

Hắn phát hiện ra một chuyện, hắn có thể không sống lâu bằng cha mẹ của mình.

Số tiền đó không phải của hắn, cho nên chỉ có thể tiếp tục làm thêm giờ.

“Vậy chỗ ở của các ngươi đã chọn xong rồi à?"

Chu Tự có lòng tốt hỏi.

“Ừm, chọn xong rồi, thời gian thực tập phải một hai tháng, cho nên chúng ta thuê một căn biệt thự Hạ Nguyệt nói.

Chu Tự:

"..."

Tại sao họ lại có thể giàu có như vậy?

Mình đường đường là Thánh Tử Ma Đạo...

Quên đi, không được ghen tị.

Làm việc trên mặt đất để kiếm tiền là được rồi.

Làm cái khác thì đầu óc hắn chỉ biết đọc sách, tám chín phần mười sẽ làm không được.

Hay là nghĩ cách làm quen với Thần Minh trước nhỉ.

Dù sao cũng phải biết rõ cảnh cửa thứ bảy của Biên Giới thành đi tới nơi nào.

“Vậy các ngươi quẹt thẻ tan làm đi"

Chu Tự nói.

Biết rõ thời gian làm việc, hai người rời khỏi thư viện.

Tô Thi phải đi qua đưa thẻ công tác mới phát hiện họ tan làm.

“Vậy cứ đặt ở trên quầy trước đi, ngày mai ngươi giao cho họ nhé.

Tô Thi đưa đồ đạc cho Chu Tự.

Chu Tự gật gật đầu rồi tiếp tục sao chép Kim Quang Thần Chú.

Thứ ba, hai thực tập sinh đã đem tới một số quà vặt, còn có một ít linh quả.

Trình tỷ nhận lấy, Vân Tiêu tiền bối cũng nhận.

Đám người Chu Tự cũng rất vui vẻ nhận lấy.

Tỏ vẻ rất hoan nghênh sự xuất hiện của thực tập sinh.

Thứ năm, Chu Tự buông bút trong tay xuống nặng nề thở phào nhẹ nhõm:

“Cuối cùng cũng đủ Gần đây chỉ có thể chép lại trong thời gian rảnh rỗi lúc làm việc, về nhà thì thường xuyên bị Thu tỷ làm chậm trễ thời gian.

Chủ yếu là thử một chút xem có thể dễ dàng có con không.

Mấy ngày rồi cũng không thể nhìn thấy kết quả, cho nên chỉ có thể thử thường xuyên.

Điều này ảnh hưởng đến việc khôi phục ngàn năm công lực.

Cũng may có thêm hai thực tập sinh, dù có cảm giác tự cao nhưng họ làm việc rất nghiêm túc.

Đột nhiên ta cảm thấy mình cũng có thể bắt đầu làm lão bản.

Tất nhiên rồi, dù sao họ cũng tới học tập, Chu Tự cũng không dám giao ra tất cả mọi chuyện.

Lỡ như khiến cho người ta bất mãn, làm việc lề mà lề mề, được nhiều hơn mất.

Chiều thứ Bảy.

Chu Tự nhìn thấy Tai Họa gửi tin tức trong nhóm, nói tối thứ hai tuần sau, trái cây sẽ chín.

Bảo hắn nhớ mà qua đó.

Chu Tự còn chưa trả lời, Nguyệt tỷ đã là người đầu tiên nhảy ra tỏ vẻ không thành vấn đề.

Bây giờ là ngày mùng 4 tháng 6, thời gian trái cây chín đã bị kéo dài rất lâu rồi.

Lần này nói thế nào cũng phải đi một chuyến.

Nhất là họ mạnh lên rồi, lần trước đánh không lại quang thủ, hiện tại đã khác.

Mấy lần họ không tranh nổi quang thủ, lần này làm sao cũng phải lấy lại danh dự.

Nhưng tối thứ hai thì không biết có kịp hay không.

Tối nay trở về phải tấn thăng, khả năng thứ hai mới có thể tấn thăng thành công.

Mặc kệ, cứ xin nghỉ vào thứ Hai vậy.

Tính cả tuần lương xong, Chu Tự trực tiếp tan làm.

Ca trực được giao cho hai thực tập sinh.

Tô Thi đi ra, nàng cảm thấy hai người này chắc là nàng có thể dạy.

Hỏi họ xem thử có cái gì không hiểu không.

Chương này chưa kết thúc, vui lòng nhấp vào trang tiếp theo để đọc tiếp!

“Tô Thi tỷ, ngày mai các ngươi đi làm sao? Ta sẽ mời ngươi đi ăn cơm.

Hạ Nguyệt lập tức nói.

“Ăn cơm?"

Tô Thi lập tức lên tiếng:

“Được, để ta gọi Hàn Tô và Minh Nam Sở lên.

“Không gọi Chu Tự sao?"

Đông Phương Cảnh hỏi. “À, cuối tuần hắn có việc, chắc là không tới được đâu, thứ hai hắn còn xin nghỉ ra ngoài hái trái cây.

Tô Thị nói.

“Hái trái cây ư?"

Hạ Nguyệt cảm thấy cuộc sống Chu Tự rất khổ sở.

“Đúng vậy, nếu lần này trái cây tốt, hắn còn có thể tặng cho chúng ta một ít.

Tô Thị nói.

Hạ Nguyệt xấu hổ cười cười.

Vẻ mặt không thèm để ý.

Trái cây bình thường, nàng không thể ăn được.

“Chờ ta đến chỗ cha ta đòi một ít trái cây tốt, ta cũng mang cho các ngươi một ít.

Hạ Nguyệt nói.

“Nhà ta không có trái cây gì, nhưng cũng có một ít thức ăn không tệ, đến lúc đó cũng mang cho các ngươi một ít."

Đông Phương Cảnh cười nói.

Tô Thi nhiệt tình đồng ý và ngỏ lời cảm ơn.

Phía sau, Hàn Tô và Minh Nam Sở thấy có cảm giác nghi ngờ.

“Họ gần như đi theo Chu Tự đến trưa, cả người lại thoải mái, hình như không hề câu nệ dù mới đến"

1127 chữ

Chương 1210: Sáng Quá

Hàn Tô có chút nghi hoặc:

“Đối đãi với Vân Tiêu tiền bối mà giống như đối đãi với đồng nghiệp, còn đối đãi với Trình tỷ lại hơi cung kính, dường như họ đối đãi với tất cả mọi người đều ngang hàng nhau. Không chỉ như thế, thầm chí còn có cảm giác hơi tự cao"

“Đó là vì họ hỏi Chu Tự mấy câu hỏi.

Minh Nam Sở nhìn điện thoại di động thuận miệng nói:

“Câu hỏi đầu tiên là hỏi tại sao chúng ta không làm việc. Chu Tự trả lời là vì ba người chúng ta là lão bản, còn hắn chỉ là một nhân viên. Chuyện thứ hai, hỏi Chu Tự là ở đây có người nào có bối cảnh gia đình lợi hại hơn Chu Tự không. Chu Tự trả lời không có, chỉ toàn ngang nhau thôi. Cho nên..

Cho nên ngang bằng với một nhân viên thì có cái tốt mà cần để ý chứ?

Hàn Tô:

"..."

Hắn luôn cảm thấy đối phương đã hiểu lầm gì đó rồi.

Thư viện quả thật chỉ có một mình Tô Thi không khác gì bối cảnh của Chu Tự.

Nhưng nhìn chung toàn bộ tu chân giới, cũng chỉ có mình Tô Thị.

Do dự hồi lâu, Hàn Tô nói:

“Họ có lẽ nhìn không ra tu vi của chúng ta, chúng ta cố gắng hạ thấp tu vi, đừng làm tổn thương tự trọng của họ. Họ cũng không khiến người ta chán ghét"

Minh Nam Sở cũng không quan trọng, quan trọng là Tô Thị, nàng sẽ áp chế tu vi của mình sao?

Còn phải đi chào hỏi thân thiết. Đương nhiên Vẫn Tiêu tiền bối dường như cũng không thèm để ý xem người khác có cung kính với nàng không.

Ngược lại còn rất vui vẻ.

Vì có Trình tỷ ở đây, nàng căn bản không cần làm tiền bối.

Nghe nói Trình tỷ đang suy nghĩ đổi chưởng giáo của Thánh Địa Dạ Nguyệt...

Về đến nhà, Chu Tự chuẩn bị sẵn sàng tăng cấp. Hắn ngồi trong phòng khách, đầu tiên là đọc tâm đắc tăng cấp của Nguyệt tỷ viết. Lần này không phải là Ma Chủng tăng cấp, mà là bản thân hắn phải tăng cấp, cho nên hơi rắc rối một chút.

Tuy đã từng tăng cấp một lần, nhưng kiểm soát sức mạnh khác nhau, độ khó cũng khác nhau. Đương nhiên, hắn vẫn có chỗ tâm đắc về khắc họa trận linh, lần thứ hai khắc họa chắc chắn không có vấn đề gì. Hơn nữa mấy ngày gần đây hắn đều âm thầm viết Kim Quang Thần Chú, tuyệt đối sẽ không xảy ra sai sót. Dù sao nhiều năm nay đều như vậy, coi như đi thi.

“Không ăn trái cây à?"

Chu Ngưng Nguyệt đột nhiên hỏi. Chu Tự vô cùng nghi hoặc, Nguyệt tỷ mà lại cho hắn ăn trái cây ư?

Lúc này Nguyệt tỷ đưa qua quả nho xanh trông khá xấu xí, nói:

“Cho ngươi này, đừng lãng phí"

Chu Tự liếc mắt nhìn cô bé trước mắt một cái, cuối cùng nhận cầm nho ăn. Đến mùa nho xanh, Nguyệt tỷ lại muốn ăn mãi, chi tiêu trong nhà lại tốn hơn nhiều rồi.

“Chắc chắn phải khắc kim quang thần chú à?"

Thu Thiển hỏi.

“Đương nhiên, kim quang lấp lánh, lần này chắc chắn đặc hiệu sẽ mạnh hơn ngũ phẩm bình thường"

Thu Thiển thở dài một tiếng. Người khác tăng cấp trận linh ngũ phẩm, trăm phương nghìn kế khiến trận linh của mình tăng chiến lực. Chu Tự lại trăm phương nghìn kế để mình tỏa sáng hơn, huyền ảo hơn.

Sau đó Chu Tự nhắm mắt, bắt đầu điều động linh khí Chu Thiên theo công pháp. Tiếp đó linh khí được hắn điều động, bắt đầu vận hành đại chu thiên. Tốc độ không nhanh, nhưng quý ở ổn định, đã thu vốn tăng cấp, nhất định sẽ không phụ lòng kim chủ. Đợi khi linh khí hội tụ lại lần nữa, Chu Tự thấy linh khí Chu Thiên đã có khả năng viết sách Sau đó hắn dùng kim quang làm bút, bắt đầu viết kim quang thần chú.

“Thiên địa huyền tông, vạn khi bổn căn. “Quảng tu ức kiếp, chứng ngô thần thông"

Chu Tự vừa viết vừa đọc, cảm thấy kim quang thần chú rất phù hợp với linh khí Chu Thiên, có lẽ cũng không phải thứ lợi hại gì. Nhưng hắn dùng chữ viễn cổ, chắc cũng coi là khá được. Khi hạ bút, hắn cảm thấy thuận lợi, nét bút như nở hoa, kim quang lấp lánh. Chu Tự càng đọc càng nhanh, càng viết viết trơn tru, trên người cũng có hào quang từ lúc nào.

Lần này hắn cảm nhận được trong lòng trần ngập kim quang, trong trời đất cũng có ánh sáng của hắn đang lấp lánh. Dường như một mình hắn có thể ảnh hưởng đến tam thiên đại đạo trong trời đất, kim quang chiếu sáng tận cùng của đạo.

“Sao lại sáng như vậy?"

Chu Ngưng Nguyệt vốn đang ngủ liền đi ra, thấy toàn thân Chu Tự phát sáng, ảnh hưởng cả đến nàng ngủ trong phòng. Thu Thiển ngồi lấy đồ che giúp, nhưng không có tác dụng gì.

“Người ngoài liệu có cảm thấy chúng ta đang bật bóng đèn 1000W không?"

Thu Thiển hỏi.

Chu Ngưng Nguyệt trừng mắt, vừa nhìn đã hơn ba giờ. Sau đó lấy ra một cái đồng hồ, vung ấn quyết, trực tiếp bao trùm Chu Tự, bỗng chốc, ánh sáng biến mất.

“Được rồi, không có vấn đề nữa"

Làm xong, nàng thở nhẹ nhõm, sau đó thong thả đi về phòng, đóng cửa đi ngủ. Thu Thiển chỉ đành ngồi bên đồng hồ, đợi ánh sáng trong đó biến mất, sau đó thả Chu Tự ra. Không biết phải đợi bao lâu, nhưng lần này thực sự rất sáng.

Ở một tiểu khu, Vân Tiêu tiên tử che mắt nói:

“Trình trưởng lão, có phải ngươi không tắt đèn không, sáng quá.

“Phòng của ngươi mà ngươi lại hỏi ta tắt đèn chưa hả?"

Giọng của Trình tỷ vang lên.

Vân Tiêu tiên tử ngẩn người, sau đó tỉnh ra. Nàng nhìn Trình trưởng lão vẻ mặt nghi hoặc, nhưng trong mắt dường như có hào quang.

“Ngươi cũng thấy rồi à?"

Trình tỷ hỏi. “Ánh sáng ở đâu ra vậy?"

Vân Tiêu tiên tử nhìn trái nhìn phải, phát hiện xung quanh tối một vùng, cùng lắm là có ánh sáng bên ngoài, cho nên ánh sáng chói mắt vừa nãy là ở đâu ra?

1078 chữ

Chương 1211: Không Thể Ngủ

“Cảm nhận một chút đi.

Trình Tỷ nói.

Nghi hoặc một lúc, Vân Tiêu tiên tử bắt đầu cảm nhận đại đạo, lập tức không chịu nổi, lập tức nhắm mắt.

“Ánh sáng này là thế nào?"

“Ánh sáng được phát ra đến tận cuối đạo, người ngộ đạo lúc này có thể đang ở trong đại đạo, thấy kim quang.

Không chỉ là những người vượt phẩm cấp như các ngươi, chỉ cần là người tiến vào tam phẩm cũng thấy ánh sáng này"

Trình tỷ thở dài nói.

“Tại sao?"

Vân Tiểu tiên tử không hề suy nghĩ.

“Còn nhớ những gì Tô Thị nói ban sáng không? Chu Tự phải đi tăng cấp trận linh ngũ phẩm, khắc họa kim quang thần chú, cho nên kim quang phát ra.

Trình Tỷ tỏ vẻ mặt bất lực.

“Thế còn ngủ được không?"

Vân Tiêu tiên tử hỏi, cảm thấy nhắm mắt cũng thấy kim quang. Bọn họ ở trong đại đạo, rõ ràng sẽ không mở mắt nhìn đại đạo, nhưng đạo quang đó lại không biết lý lẽ, trực tiếp chiếu đến. Bóng hình thôi, tại sao lại khoa trương như vậy.

“Xem tivi cả đêm đi"

Trình tỷ kéo tay áo nói:

“Làm chút gì ăn đi, hơn ba giờ rồi, sắp đến giờ đi làm rồi"

“Vẫn xem phim mẹ chồng nàng dâu à?"

Vân Tiêu tiền tử hỏi thăm dò.

“Chẳng thế thì sao?"

Trình tỷ hỏi lại.

“Không đâu, không hay, chúng ta xem tình yêu của bảy tiên nữa đi.

Vận Tiêu tiền tử nũng nịu nói.

“Đứng lên"

Trình tỷ không thỏa hiệp.

“Ta còn chưa lấy chồng, ngươi xem phim mẹ chồng nàng dâu gì chứ.

Vân Tiêu tiền tử bất mãn nói.

“Ta muốn lấy chồng"

Trình tỷ đi vào phòng bếp nói.

“Không ai lấy ta, sớm biết thì trước đây đã yêu rồi, tìm một người thích ta và ta cũng thích người đó"

Vân Tiêu tiên tử ngồi trên sofa lớn tiếng nói.

“Bây giờ cũng có thể tìm Trình tỷ tiện miệng nói.

“Ta đã từng này tuổi rồi, cảm thấy yêu đương thật nhàm chán. Chắc nên gửi gắm hy vọng vào Dao Di, đáng tiếc nha đầu này cứ muốn tu luyện, lúc đầu xem mắt, gả cho đạo tử thì tốt biết bao, tông môn chúng ta đã có một cường giả siêu cấp"

Vân Tiểu tiên tử đau lòng nói.

“Là tông môn chúng ta mất một thiên nữ"

Trình tỷ lên tiếng sửa lại.

“Gả đi, thì đó cũng là thiên nữ của Dạ Nguyệt Thánh Địa chúng ta.

“Vậy còn cần Dao Di lấy chồng sao? Cự phách Ma Đạo, người và trời hợp nhất, đều là người chúng ta.

“Ấy, hình như là vậy"

“Không chỉ vậy, còn có tận cuối đạo cũng vậy"

“Thì ra tông môn chúng ta vô địch thiên hạ rồi? Ta còn không biết đấy, trời ơi, sáng quá, hắn phải phát sáng đến lúc nào?"

Vân Tiêu tiên tử nhìn Trấn Thanh Bắc một cái, cảm thấy vô cùng khó chịu.

Liễu Nam Tư ngồi dậy, thở dài một hơi.

“Tuần sau gọi con trai về đi, ban đêm còn không ngủ, hắn đang làm gì?"

Cự Phách Ma Đạo nhắm mắt nói:

“Không thấy"

“Ngươi ở trước mặt con trai hả?"

Liễu Nam Tư hơi bất ngờ.

không có, chỉ là không ảnh hưởng được đến ta thôi.

“Cũng Chu Nhiên tiện miệng nói.

“Nửa đêm nửa hôm con trai còn không ngủ đi? Thế này thì chúng ta bế cháu thế nào được?"

Liễu Nam Tư cảm thấy cần phải làm công tác tư tưởng với Chu Tự. Ngày mai dành thời gian gọi điện cho hắn.

nàng chặt đứt đại đạo, nằm xuống ngủ tiếp. Không những vậy, mọi người phía bên Thanh Long đều rất Sau đó kích động.

“Xuống...xuống khỏi đại đạo, không chịu nổi nữa.

“Ta xuống rồi, đại đạo đang yên đang lành, sao lại thành bóng đèn rồi.

“Gọi điện hỏi thiếu chủ, chẳng phải là biết rồi à?"

“Ta từng nghe đại tiểu thư nói hôm nay hình như thiếu chủ đang tăng cấp trận linh ngũ phẩm, tu kim quang thần chú"

“Phía cuối đại đạo tăng cấp ngũ phẩm?"

Mọi người cạn lời, cảm thấy thiếu chủ đang chơi họ. Đêm nay cường giả thượng tam phẩm cả giới tu chân đều thức đêm, muốn mắng một câu lại lo sợ chọc đến kẻ kỳ quái đó.

Buổi tối ngày thứ hai, cũng là buổi tối chủ nhật, kim quang vẫn phát sáng.

“Suốt đêm"

Trình tỷ lại làm một số món, mua một vài món ăn vặt, chuẩn bị xem phim cả đêm.

“Sao hắn vẫn chưa dừng? Ta nhớ hắn tăng cấp rất nhanh mà.

Vân Tiêu tiền tử ôm gối muốn ngủ.

“Chắc ngày mai là xong"

Trình tỷ xem tivi.

“Từ sau khi Thánh Tử xuất thế, giới tu chân khổ không kể xiết.

Vân Tiêu tiên tử thở dài một tiếng nói. Thượng tam phẩm ngày nào cũng bị chói mắt, đây là chuyện chưa từng xảy ra rất nhiều năm nay. Bóng hình trong đại đạo không biến mất đã đành, lại còn phát sáng, đúng là không phải việc con người làm, chỉ có thể nói không hổ là Thánh Tử Ma Đạo.

Thứ hai ngày 6 tháng 6, Vân Tiêu tiên tử cố mở đôi mắt thâm quầng đến thư viện.

“Vân Tiêu tiền bối, ngươi làm sao thế?"

Tô Thi hiếu kỳ hỏi.

“Có người hai đêm rồi không cho ai ngủ.

Vân Tiêu tiên tử ngáp một cái nói.

“Ngày mai Chu Tự đi làm không?” “Chắc là có, nghe nói tối nay hắn phải đi hái quả"

“Thế chúng ta có được ăn không?"

Vân Tiêu tiên tử nổi hứng. Loại quả mà Chu Tự phải hái không bình thường, nhưng có vài quả, người tu vi kém không thể ăn, nàng có thể ăn.

“Vân Tiêu tiền bối"

Lúc này Đông Phương Cảnh và Hạ Nguyệt cũng đến làm.

“Nghe nói hai ngày nay giới tu chân ồn ào náo loạn. Nói có cường giả xuất hiện, khiến rất nhiều người nhìn thấy hào quang"

Hạ Nguyệt nói, nàng cũng không rõ lắm.

“Ta cũng nghe nói rồi"

Đông Phương Cảnh nói, thực sự rất ly kỳ.

Nhưng họ kém quá xa, cho nên không hiểu lắm.1167 chữ

Chương 1212: Ngầu Đét

“Là Thánh Tử Ma Đạo đang giở trò quỷ, làm việc chẳng ra sao?

Vân Tiêu tiên tử thở dài một tiếng, định vào văn phòng ngủ một giấc. Hiện giờ cuối cùng ánh sáng cũng tắt dần, nàng phải nghỉ ngơi, giữ nhan sắc. Nếu không mắt cũng thâm quầng rồi.

Hạ Nguyệt thấy đôi mắt thâm quầng của Vân Tiêu tiền bối, rơi vào trầm tư. Theo nàng được biết, giai linh lục phẩm không cần ngủ. Chẳng lẽ vị tiền bối này mới là đấu giả thất phẩm? Hay là vừa tăng lên giai linh lục phẩm? Vậy thì thật bình thường, cũng ngang bằng với Chu Tự xin nghỉ phép.

Nói ra thì nàng cũng không hỏi Chu Tự có tu vi gì, họ vừa tăng cấp binh giả bát phẩm, cũng không dễ nhìn ra tu vi của những người này. Nhưng chắc cũng ngang bằng họ, nghe nói những người này cũng mới hơn hai mươi tuổi, cũng chỉ chênh lệch mấy tuổi, không đến nỗi kém một cảnh giới lớn.

Tất cả mọi người đều sợ Trình tỷ làm quét dọn vệ sinh đó, chắc hẳn khoảng trận linh ngũ phẩm, khá là lợi hại, phải cung kính, lễ phép một chút, nếu không dễ chuộc rắc rối vào thân.

Tô Thi không hỏi Chu Tự đã làm gì rồi. Nhưng nàng thấy trong nhóm có người gửi có thể đừng phát sáng nữa không. Đám người Thanh Long còn gửi tin xuống đi, xuống đi, không thể chơi nổi game tu chân này.

Sau đó bốn người Thanh Long còn có hai ngươi Hình Ngọ, tất cả đều thoát ra. Vân Tiêu tiền bối còn hét một câu, chức năng thoát của ta còn chưa thiết lập. Nhưng không có ai trả lời nàng, Tô Thị không hiểu, cũng không tham dự.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng Chu Tự cũng đặt bút trong tay xuống. Cuối cũng đã viết xong, không ngờ lại hao tổn tinh lực như vậy. Cảm giác viết cần rất nhiều thời gian. Nhưng hắn phát hiện trong bảy ngôi sao, ngôi sao cuối cùng thiếu mất hạt giống quyền hạn.

“Xem ra phải hỏi ngôi sao thứ bảy cần hạt giống quyền hạn gì thì tốt"

Hiện giờ hắn cũng không nghĩ ra dùng cái gì. Không gian thời gian, vận mệnh, hay là cái khác? Bây giờ hắn có thể tiếp xúc với rất nhiều quyền hạn, nhưng phải tìm người hỏi, xin ý kiến. Sau đó Chu Tự bắt đầu thu dọn. Linh khí Chu Thiên tăng cấp không có trắc trở quá lớn, tăng thì tăng, sẽ không bãi công như Ma Chủng. Đợi tất cả kim quang tắt hết, hòa nhập vào trong thần chú, tất cả kết thúc. Chu Tự cũng chậm rãi mở mắt, chỉ là phát hiện xung quanh tối đen.

“Trời vẫn chưa sáng ư?"

Chu Tự tỏ vẻ mặt ngạc nhiên.

Lúc này, bên ngoài truyền đến giọng nói:

“Thu lại"

Chu Tự nhanh chóng nhìn thấy bóng tối xung quanh biến mất, đồng hồ khổng lồ bay lên, dần thu nhỏ lại rơi vào trong tay Nguyệt tỷ.

“Tại sao phải nhốt ta lại?"

Chu Tự nghi hoặc.

“Vì ngươi cứ phát sáng, từ sáng hôm qua đã có người trách chúng ta rồi, nói ban đêm chúng ta không ngủ, bật đèn quá sáng ảnh hưởng họ ngủ.

Chu Ngưng Nguyệt đặt đồng hồ vào trong túi nhỏ nói. Chu Tự không tin lắm, sau đó nhìn sang Thu tỷ ở một bên ăn trái cây.

“Là thật đấy, không chỉ hàng xóm kiện cáo, cả giới tu chân đều kiện cáo.

Thu Thiển rất bật lực nói. Nàng cũng không ngờ, Chu Tự tăng cấp trận linh ngũ phẩm lại gầy ầm ĩ lớn đến vậy. Không phải chuyện lớn gì, nhưng rất ầm ĩ.

Sau đó Chu Tự nghe Thu Thiển giải thích, phát hiện mình đã làm bóng đèn hai ngày, mà còn rất mạnh. Tất cả những người thượng tam phẩm của giới tu chân đều thức đêm cùng hắn. Không ai làm việc gì, chỉ chờ đợi xem lúc nào thì đèn tắt. Đèn tắt rồi thì lại lo lắng lúc nào thì đèn bật, đúng là tàn nhẫn.

Chu Tự cảm thấy là lỗi của mình, nhưng hắn không biết bỏ đèn đi bằng cách nào, để họ ấm ức rồi. Cũng may sẽ không khắc họa trận linh nữa, sau này tăng cấp thì không sao.

“Bây giờ mấy giờ rồi?"

Chu Tự đột nhiên hỏi.

“Ba giờ ba mươi sáu phút chiều, nghỉ ngơi một lúc, có thể chuẩn bị bữa tối rồi"

Thu Thiển nói.

“Tối nay ăn giò heo muối ớt.

Chu Ngưng Nguyệt lập tức nói. Nguyệt Tỷ vẫn còn nhớ giò heo ư? Chu Tự rất khâm phục Nguyệt tỷ, nhưng trước đây từng ăn một lần rồi.

Trong lúc ăn cơm, Chu Tự lấy chiếc hộp của nhị thúc ra. Hắn phát hiện lần này có thể mở được.

“Đây là cái gì?"

Chu Ngưng Nguyệt hơi hiếu kỳ.

“Lần trước đến Thiên Vân Đạo Tông, nhị thúc cho ta cái này, nói ta tăng lên ngũ phẩm thì có thể mở ra. Chu Tự trả lời.

“Ta cũng có một cái.

Nói xong Thu Thiển cũng lấy ra, nhưng nàng không mở được.

Chu Tự mở chiếc hộp, phát hiện bên trong có chín viên trân châu màu vàng, còn có một cái quyền trượng và một chiếc vòng.

“Cái này dùng để làm gì?"

Chu Ngưng Nguyệt không hiểu.

Chu Tự cũng không biết, nhưng hắn cảm thấy có liên quan đến kim quang thần chú. Sau đó hắn mở thần chú, lập tức toàn thân phát kim quang.

Quyền trượng biến to lên, hắn cầm trong tay, chiếc vòng vàng như có ngọn lửa màu vàng, to lên bay đến phía sau Chu Tự, chín viên trân châu mài vàng bay lơ lửng xung quanh vòng vàng.

Thu Thiển kinh ngạc, nói:

“Quá lợi hại"

Nói xong còn chụp ảnh:

“Hôm khác rửa ra cho vào album “Cho ta xem Chu Tự ghe đến bên cạnh Thu Thiển xem tạo hình của mình. Phát hiện đúng là rất ngầu, gửi qua cho đại ca. Chụ Tự muốn lấy ảnh để gửi cho Lý Lạc Thư. Người khác không khen hắn ngầu, thì ngầu cũng thật nhàm chán.

Hồ Khô Tịch.

Quang thủ thò ra từ trong hư không. Hắn nhìn xuống dưới hồ, nhẹ giọng nói:

“Không tiếp tục áp chế nữa à?"

“Sắp ra quả rồi, ai hái được thì là của người đó, đương nhiên ta không tham dự.

Tai Họa đứng bên hồ mỉm cười nói.

“Ngươi cảm thấy Hắc Dạ có đến không? Với nàng ta, thì cũng có tác dụng không nhỏ"

Quang thủ hỏi.

“Ta cảm thấy nàng sẽ không đến.

“Tại sao?"

Tai Họa cười:

“Ngươi đoán xem 1081 chữ

Chương 1213: Tác Dụng Của Điện Thoại

“Đại ca, ngầu quá"

Lý Lạc Thư nhận được bức ảnh, khâm phục nói. Sau đó lại gửi một tin nhắn, mang theo sự chân thành:

“Trước nay ta chưa từng thấy có người sử dụng kim quang thần chú đến trình độ này, đặc biệt là trước đây, đại đạo cũng có thể chiếu sáng"

Chu Tự lựa chọn không nhìn đến nửa câu sau, lúc này cảm thấy lòng đầy hư vinh, đáng tiếc lúc ra tay, kim quang thần chú lại không dùng đánh được, mà lại rất hợp bị đánh. Không thể bảo đối thủ cũng cảm nhận đặc hiệu, thực sự có chút tiếc nuối. Nói ra thì đế lúc đó có thể thử xem.

Có lúc quang thủ không ở trong trạng thái, thực sự không mạnh.

“Ta đã tăng cấp xong, có thể xuất phát rồi.

Chu Tự trả lời tin nhắn.

Ăn cơm xong, họ có thể đến hồ Khô Tịch, đến đó hái quả. Trái cây chỉ là thứ yếu, quan trọng là lấy lại thể diện từ chỗ quang thủ, lần nào cũng thua đối phương, làm sao có thể nhịn được? Nếu có thể gặp được lúc quang thủ không mạnh, thì hắn có thể thử đối kháng, lúc sắp thua thì mở thời đại thần thoại, cho đối phương bất ngờ.

“Vậy ta đến đó trước đợi đại ca.

Lý Lạc Thư trả lời.

“Người xin nghỉ phép à?"

Chu Tự hỏi.

“Chuyển ca ngày rồi, ta cảm thấy đi làm ở đây rất tốt, tốt hơn làm bảo vệ trong xưởng"

“Thế thì tốt"

“Trương thúc nói làm tốt, còn có thể tăng lương cho ta"

Việc này không cần nói chứ? Chu Tự cảm thấy khó chịu. Lương của Lý Lạc Thư gấp đôi lương hắn, tiếp tục tăng thì làm sao được? Phải tăng đến mức nào mới tính? Vẫn nên nói chuyện bạn gái thì hơn.

Sau bữa tối, Chu Tự thấy trong nhóm đang trò chuyện.

“Không cần sợ, đèn tắt thật rồi"

Vân Tiêu tiền tử nhắc nhở nói.

“Thật không?"

Chu Tước không tin lắm.

Lúc này, nàng ngồi trên sofa rất vui vẻ, Chu Tước tiền bối đáp lại nàng, còn nói chuyện với nàng.

Chu Tước:

“Vậy ta thử xem “Thử xong rồi nhớ nói với ta.

Thanh Long vội nói.

Mãn Giang Hồng:

“Khụ khụ, thử thêm nhiều chút, Bạch Hổ cũng thử đi.

Bạch Hổ:

“Ta xem Chu Tước thử đã"

Chu Tự cảm thấy những người này thật quá đáng, có đến mức ấy không? Nếu không phải bây giờ hắn không mở đèn được, thì đợi họ lên đại đạo, hắn nhất định mở cho họ thấy. Sau đó hắn gửi tin nhắn, hỏi Tai Họa lúc nào có thể đến đó.

“Lúc nào cũng được, cái cây đó đã từ đáy hồ dâng lên. Trước khi lên thì có thể ở đây đợi.

Tai Họa gửi tin nhắn.

“Thiếu chủ ra rồi? Xem ra đèn tắt thật rồi.

Thanh Long gửi một hình pháo hoa, như đang chúc mừng. Chu Tự hơi hiếu kỳ, những người này online có khác biệt gì không? Lên và xuống đại đạo liệu có ảnh hưởng gì? Hắn đã hỏi, câu trả lời có được là là không ảnh hưởng.

Mặc kệ, ăn xong cơm đến đó rồi tính.

Hồ Khô Tịch.

Tai Họa xem điện thoại, nói chuyện.

“Ngươi có điện thoại không?"

Hắn nhân tiện hỏi quang thủ.

“Không có, nó có tiện không?"

Quang thủ hỏi.

“Rất tiện, kiến nghị ngươi đi mua một cái.

Tai Họa có lòng tốt nói.

“Mua về làm gì?"

Quang thủ hỏi.

“Tuy đối tác hợp tác của ngươi chết gần hết, không kết bạn được mấy người, nhưng ngươi có thể dùng để lên mạng, có thể biết được một số chuyện của giới tu chân. Không đến nỗi không biết gì, hơn nữa gương mặt dáng vẻ của một số người giới tu chân có thể được truyền ra, chỉ là hơi khó có được. Đạo tu và ma tu đều có mạng lưới thuộc về mình, nhưng cũng có khi lộ ra, chúng ta có thể xem.

Tai Họa cười nói.

“Muốn biết cái gì, thực ra rất dễ nghe ngóng, không cần điện thoại"

Quang thủ khinh thường nói.

“Đây chính là mấu chốt vấn đề, ngươi muốn biết chuyện gì, thì đầu tiên ngươi phải được biết có chuyện trước đã, còn điện thoại lại có thể biết được chuyện mà trong lúc ngươi không biết.

Tai Họa bất lực nói:

“Chỉ là nhiều lúc đều là những chuyện nhỏ nhặt vụn vặt, không có tác dụng gì. Còn có một đống tin giả, coi như giải trí cũng rất tốt.

Quang thủ nheo mắt nhìn phía trước nói:

“Ta biết điện thoại có một điểm tốt, chính là lúc gọi người, không vang một tiếng"

Tai Họa cười lớn ha ha:

“Đồ tốt sẽ luôn thu hút người khác đến, chẳng còn cách nào. Nhưng hình như ngươi không để ý lắm"

“Ta đã dùng tuổi thọ hai trăm năm cũng không vứt bỏ được người trước đó, cho nên ta cảm thấy lần này nhất định sẽ gặp họ lần nữa. Vì để có được quả ở đây, ta đặc biệt mời một trợ thủ"

Quang thủ nghiêm túc nói:

“Họ có hai người, ta có một mình, quá thiệt.

“Trợ thủ?"

Tai Họa nhìn trái nhìn phải nói:

“Không thấy, hắn chưa đến à? Hơn nữa ngươi chắc chắn có thể thắng à? Dù sao những người hợp tác với ngươi, ngươi cũng biết kế cục thế nào rồi.

“Lần này khác.

Quang thủ lắc đầu, không nói nhiều thêm. Lúc này hắn nhìn chằm chằm phía trước nói:

“Một người đến rồi"

Vừa dứt lời, Lý Lạc Thư từ hư không đi ra, hắn hạ xuống bên hồ, lập tức phát hiện ra Quang thủ.

“Lại gặp nhau rồi"

“Nhưng ta không muốn gặp ngươi"

Quang thủ sầm mặt. Không biết tại sao, từ sau khi gặp phải hai người này, họ cứ theo như âm hồn bất tán vậy, xua đi cũng không xua được.

“Vậy ngươi có thể bỏ đi"

Lý Lạc Thư có lòng tốt nhắc nhở.

“Rõ ràng là ta đến trước.

Quang thủ lạnh giọng nói.

“Vậy ngươi có thể đợi đại ca ta đến, rồi nói với hắn"

Lý Lạc Thư trả lời.

1069 chữ

Chương 1214: Chỉ Đánh Một Chiêu

Lúc này ánh nhìn lên cây, một cái cây đen xì, đang dần dần dâng lên từ trong hồ. Bên trên có rất nhiều quả, tất cả đều cùng một màu đen xì, trông có vẻ không ngon. Nhưng Quang thủ không quan tâm, Lý Lạc Thư cũng vậy.

Họ đều đang đợi, đợi quả chín hoàn toàn.

“Tại sao ngươi không bỏ chạy?"

Lý Lạc Thư hiếu kỳ nhìn Quang thủ.

“Ngươi cảm thấy các ngươi vô địch hả?” Quang thủ hỏi lại.

“Đại ca ta đã đến tận cuối đạo, dù các ngươi lợi hại thế nào, chắc hẳn cũng không phải là đối thủ của hắn"

Lý Lạc Thư nghiêm túc nói. Sự cường mạnh của thực lực tận cuối đạo không thể tưởng tượng nổi. Những người này không có phần thắng.

“Còn chưa ra tay, ai thắng ai thua còn chưa chắc, chúng ta lại không phải đến để đánh sống đánh chết. Quang thủ nhìn chằm chằm đối phương nói. Lý Lạc Thư gật đầu, đối phương nói cũng có lý. Họ vốn không phải liều mạng ngươi chết ta sống, mà đến để tranh quả, xem ai cướp được nhiều hơn.

“Người đã chuẩn bị gì rồi?"

Tai Họa cũng cảm thấy rất hiếu kỳ.

“Đến lúc đó sẽ biết"

Quang Thủ trả lời.

Trong thành phố duy nhất có ánh sáng của hồ Khô Tịch.

Đám người Chu Tự xuất hiện trong thành. Vừa xuất hiện, xung quanh đã có người nhìn qua. Da thịt họ lở loét, cơ thể mang mùi chết chóc. Kể cả hồi phục mấy tháng, vẫn chưa thể trở lại bình thường. Chu Tự rất cảm khái, tộc Đọa Linh thực sự sống không giống con người.

Lúc này một ông lão nhìn Thu Thiển, có chút chấn kinh. Đây chẳng phải là cô gái có thần lực mà lúc trước ông ta gặp ở Thanh Thành ư? Sau đó chỉ vì nói cho biết dãy núi, họ trực tiếp bị diệt luôn.

Thật đáng sợ.

Ngay lập tức, hắn biết không chọc vào được những người này liền bảo mọi người tránh ra, đừng chặn đường.

“Họ rất thân thiện.

Chu Tự nói, lại không đến hỏi thăm. Phải biết rằng hắn không bảo Hầu Trâm thông báo cho người ở đây.

“Cảm giác hơi kỳ lạ.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn trời cao nói:

“Hình như bên trên có thứ gì đó.

“Thứ gì?"

Chu Tự ngẩng đầu hỏi.

“Không nói rõ được.

Chu Ngưng Nguyệt lắc đầu. “Tại sao ta không nhìn thấy?"

Thu Thiển nhìn bầu trời.

“Tại vì thế giới trong mắt ta với với khác ngươi.

Chu Ngưng Nguyệt ăn trái cây đi về phía trước.

Thành Minh Vũ.

Hồ Khô Tịch, phong địa của Hầu Trầm.

Hôm nay có mấy người bình thường đến nơi này, khiến người dân trong thành hơi bất ngờ, thỉnh thoảng lại có người lén nhìn họ. Đã từ rất rất lâu không nhìn thấy nhiều người có dáng vẻ bình thường ở nơi này rồi. Sau này bọn họ cũng có thể như vậy.

“Nơi này có gì ăn không?"

Chu Ngưng Nguyệt chịu đựng ánh mắt người xung quanh, tỏ vẻ mặt như không có gì. Là Thánh Nữ Ma Đạo, hồi nhỏ ra ngoài nàng cũng có một đống người vây quanh. Chút người này có là gì? Vô cùng bình thường. Chu Tự cảm thấy hơi kỳ lạ, hắn rất ít khi bị như vậy. Thời còn đi học cũng không như vậy. Nói đến đi học, lúc đó thực sự là vô lo vô nghĩ, một lòng nghĩ đến học hành, sau đó buổi tối đi trừ hại cho dân. Hoàn toàn không cần nghĩ đến việc khác.

Bây giờ không những phải đi làm, buổi tối về còn phải suy nghĩ có phải nên có con không, có con rồi, còn phải nghĩ đến tiền sữa bột sau này. Không còn vô lo vô nghĩ như thời còn trẻ.

Còn Nguyệt tỷ thì như trẻ con, vô lo vô nghĩ, có người nuôi nàng rồi mà. Nhưng ở bên Thu Thiển, hắn lại cảm thấy như vậy rất tốt. Chủ yếu là Thu Thiển quá tốt, cho hắn chọn, hắn cũng không muốn chọn vô lo vô nghĩ. Sau này còn nhiều ngày tháng vô lo vô nghĩ mà, bỏ lỡ Thu Thiển thì thật đáng tiếc. Hắn không cần người tốt hơn, chỉ cần Thu Thiển là được.

Thu Thiển nghiêng đầu nhìn Chu Tự, vẻ mặt khó hiểu:

“Ngươi đang nghĩ gì thế?"

“Đang nghĩ Thu Thiển vẫn là tốt nhất"

Chu Tự bừng tỉnh cười nói.

“Ngoại trừ xinh đẹp một chút, nấu ăn ngon một chút, giống vợ hiền một chút, coi ngươi là vũ trụ, thì Thu Thiển có điểm nào tốt?"

Chu Ngưng Nguyệt quay đầu nhìn Chu Tự hỏi.

“Thu Thiển cao hơn một mét sáu, cao hơn Nguyệt tỷ.

Chu Tự nói.

“Ta mới tám tuổi, nếu thấp hơn ta, thì nàng phải làm thế nào?"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

“Nguyệt tỷ ba mươi tuổi rồi?

Thu Thiển nghiêm túc nói.

“Đợi ta lớn lên rồi, còn đẹp hơn Thu Thiển, dáng người cũng thon thả hơn Thu Thiển, cũng cao hơn Thu Thiển.

Chu Ngưng Nguyệt tự hào nói.

“Thu Thiển lấy chồng rồi, còn Nguyệt tỷ thì sao?"

Chu Tự hỏi ngược lại.

“Nguyệt tỷ tám tuổi, còn bé, không gả đi được.

Thu Thiển giải thích nói.

Chu Tự ồ một câu:

“Thì ra là vậy"

Chu Ngưng Nguyệt quay đầu tiếp tục đi về phía trược, không thèm để ý người phía sau.

“Bên đó bắt đầu chưa?"

Thu Thiển quan sát xung quanh:

“Chúng ta phải đợi ở tòa thành này à?"

"Ừm."

Chu Tự gật đầu:

“Chốc nữa phải đánh với quang thủ, ta cảm thấy chắc chắn hắn đã có sự chuẩn bị. Lần chúng ta cũng đều gặp phải hắn, lần này ta đã chuẩn bị rất kỹ, chắc chắn hắn cũng chuẩn bị. Bất kể thế nào, ta cũng phải cho hắn trở về tay không.

“Tiến vào tận cuối của đạo, không phải là sẽ thắng chắc à?"

Thu Thiển hỏi.

“Nếu tiến vào ta chỉ có thể ra một chiêu, không thắng thì thua.

Chu Tự nói.

Tiêu hao quá nhiều, không cần thiết thì hắn cũng không muốn vào.

1104 chữ

Chương 1215: Thứ Gì

“Chẳng phải người còn có đại ca à? Những chuyện còn lại giao cho hắn chẳng phải là được à?"

Chu Ngưng Nguyệt nói. Tuy là kẻ biến thái, nhưng không thể không thừa nhận, đại ca của Chu Tự rất mạnh. Một mình hắn áp chế tất cả thiên tài không dám xưng thiên kiêu, danh bất hư truyền. Chu Tự nghe thấy cũng có lý, nhưng Quang thủ không phải đến liều mạng với hắn, nếu hắn chỉ lo hái quả, sau đó đi mất. Chẳng phải bọn họ thiếu máu sao?

Ma Chủng không tiến bộ, không thể ngăn cản đối phương. Không nghĩ nhiều, Chu Tự nhảy lên tường thành, Thu Thiển và Chu Ngưng Nguyệt đi theo. Bọn họ nhìn xung quanh, không có thứ gì ngon, môi trường ở đây quá kém, có đồ ăn đã rất tốt rồi, đâu thể đòi hỏi đồ ngon. Không có đồ ăn ngon, Nguyệt tỷ cũng chẳng có hứng thú.

“Các ngươi ở đây đợi, ta qua đó xem sao.

Chu Tự nhìn Hồ Khô Tịch nói.

Bên đó có một cái cây khổng lồ xuất hiện, hắn đã nhìn thấy bóng dáng. Hơn nữa bên có cũng thứ gì có ánh sáng, có lẽ chính là quang thủ.

“Không đúng"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn bầu trời, cau mày:

“Bên trên thực sự có thứ gì đó dường như áp chế bốn phương Chu Tự vẫn không nhìn thấy.

“Có lẽ đó là do đối thủ của ngươi chuẩn bị"

Chu Ngưng Nguyệt nhắc nhỏ nói. Chu Tự gật đầu. Tuy không biết là thứ gì, nhưng cẩn thận một chút là được.

“Ta đi đây"

Nói xong hắn nhảy vọt đi về phía Hồ Khô Tịch. Thu Thiển nhìn bóng hình Chu Tự càng lúc càng nhỏ, hơi lo lắng nói:

“Xa như vậy, nếu Chu Tự nói gì, Nguyệt tỷ có nghe thấy không?"

“Người lo lắng việc này à?”Chu Ngưng Nguyệt kinh ngạc nói:

“Ta còn tưởng ngươi lo lắng cho sự an nguy của hắn.

“Tận cuối của đạo không phải là giả.

Thu Thiển trừng mắt. Sự cường mạnh của Chu Tự là việc không thể hiểu được, bây giờ nàng không có gì phải lo lắng. Phải biết rằng nàng nhìn Chu Tự mạnh lên từng ngày, nên vẫn có lòng tin. Tin tưởng chồng của mình, chẳng phải là việc nên làm ư?

“Đúng đúng, chốc nữa nếu xảy ra tình huống gì, ngươi xem ngươi có lo lắng không"

Chu Ngưng Nguyệt bắt đầu ăn bim bim.

Thu Thiển không nói gì, mà nhìn về phía trước, muốn xem bên đó có chuyện gì. Nhưng Nguyệt tỷ không có suy nghĩ đứng ở đây.

“Đi thôi, đi dạo quanh đây đi."

Đương nhiên Thu Thiển sẽ không từ chối. Nguyệt tỷ nói đi dạo, thông thường đều là muốn làm gì đó, và chuyện đó đều sẽ ảnh hưởng đến cục diện. Nguyệt tỷ ba mươi tuổi, tuy trông như tám tuổi, nhưng vô cùng đáng tin.

Chu Tự bước đi trên không trung, đến bên hồ. Lúc này một cái cây khổng lồ dâng lên từ mặt hồ, trên cây tràn ngập quả mọng có khả năng rụng xuống bất kỳ lúc nào. Chu Tự hạ xuống bên cạnh Lý Lạc Thư, nhìn Quang thủ, vẻ mặt hiếu kỳ:

“Ngươi chỉ có một cánh tay thôi sao?"

“Ngươi đến vì cái gì?"

Quang thủ hỏi.

“Vì quả trên cây.

Chu Tự trả lời.

“Đã vậy thì ta mua quả, các ngươi ra giá đi.

Quang thủ nghiêm túc nói.

Chu Tự:

"..."

Lý Lạc Thư bên cạnh và Tai Họa đều chấn hãi. Lần đầu tiên gặp tình huống này. Chu Tự tỏ vẻ mặt khó xử:

“Như vậy không được, ngươi như vậy ta phải đổi lý do, chúng ta đến để tìm lại thể diện, thắng được ngươi. “Ta nhận thua, ta thực sự không phải là đối thủ của các ngươi.

Quang thủ cúi đầu xấu hổ nói.

Chu Tự:

"..."

Cảm thấy người này không có giới hạn.

“Không được, hôm nay không đánh thì không được, chúng ta phải hái được quả trong tình huống ra tay đánh thắng ngươi.

Chu Tự nói.

“Thế hái xong thì có thể bán cho ta không?"

Quang thủ hỏi.

“Ngươi lấy quả này làm gì?"

“Rất nhiều việc để dùng, chủ yếu là cho người khác ăn"

“Rất tiếc, nhà ta có một tỷ tỷ, nàng rất thích những thứ linh tinh.

Chu Tự nghiêm túc nói:

“Nhưng ta khuyên các ngươi nên ăn ít thôi, tỷ ta ăn quá nhiều, dẫn đến mãi không lớn lên được.

“Thì ra tỷ chúng ta ăn nhiều những thứ linh tinh nên mới như vậy à?"

Lý Lạc Thư chấn hãi.

“Đúng thế"

Chu Tự gật đầu. Nguyệt tỷ cứ ăn mãi, cảnh giới cứ tăng mãi, sau đó không lớn lên được.

“Xem ra không ra tay thì không được rồi.

Quang thủ nhìn Chu Tự và Lý Lạc Thư nói:

“Vậy thì chúng ta chỉ có thể đọ sức phân thắng bại thôi.

“Mấy lần trước chúng ta không đánh lại được ngươi, lần này dù thế nào cũng không thua ngươi"

Chu Tự và Lý Lạc Thư tiến lên một bước.

Linh khí xung quanh lập tức nổi lên, kiếm ý mênh mông. Tai Họa lùi lại một khoảng, hắn không muốn tham dự vào.

“Các ngươi cho rằng lần này ta không có chuẩn bị ư?"

Quang thủ giơ tay nhìn lên bầu trời. Chu Tự nghi hoặc, cũng ngẩng đầu. Lúc này bầu trời xám xịt bắt đầu cuồn cuộn, hình như trong đó có thứ gì đang phá tầng mây chui ra.

“Đúng thật là có thứ gì đó"

Chu Tự vô cùng kinh ngạc.

“Đại ca đã biết trước rồi ư?"

Lý Lạc Thư hiếu kỳ nói.

“Nguyệt tỷ nói trên trời có thứ gì đó, chỉ là không biết là thứ gì.

Lúc này Chu Tự nhìn thấy tầng mây bị phá, sau đó một tòa nùi vô hình hiện ra, Trong mắt người khác thực là không có gì, nhưng trong mắt đám người Chu Tự, một tòa núi lớn mênh mông vô biên xuất hiện trên bầu trời, mang theo sức mạnh không gì sánh được trấn áp tất cả.

“Mạnh quá"

Lý Lạc Thư chấn kinh nói.

Chu Tự thộn mặt, vì cướp mấy quả này mà quang thủ lại sử dụng đến thủ đoạn như vậy. Ra tay hào phòng khiến người ta tặc lưỡi. Đến mức đó không?

1089 chữ

Chương 1216: Quy Tắc

Lúc này một bóng hình từ trên bầu trời cao đi đến, hắn há miệng, phát ra âm thanh quỷ dị. Tuy Chu Tự nghe rất rõ những âm điệu này, nhưng không thể phân biệt. Sau đó hắn cảm thấy thực lực của Ma Chủng bị áp chế, bị ép đến đẳng cấp của linh khí Chu Thiên.

Lý Lạc Thư cau chặt mày, kiếm ý trên người hắn cũng bị áp chế, trong thời gian hơi thở cũng tụt xuống đến trận linh ngũ phẩm. Không chỉ có Chu Tự và Lý Lạc Thư, mà Quang Thủ cũng vậy. Khí tức hào hùng này dường như bao quanh quấn lấy mấy người họ.

Lúc này người đàn ông đó hạ xuống, trông khá trẻ, nhưng cơ thể hắn hơi mờ mờ, hình như không thể ở lại lâu. “Được rồi, dưới dãy núi thiên giới, tất cả chúng ta đều chỉ có thể sử dụng thực lực ngũ phẩm. Lần này đánh bằng kinh nghiệm.

Qung thủ cười nói. Lần này có thể áp chế hai người này rồi.

“Ngũ phẩm?"

Chu Tự nhìn tất cả mọi người, đột nhiên cười nói:

“Ý của các ngươi là các ngươi cũng chỉ có thể sử dụng thực lực ngũ phẩm?"

Tuy Ma Chủng của hắn biến thành ngũ phẩm, linh khí chu thiên cũng chỉ đạt đến ngũ phẩm. Nhưng công lực ngàn năm của hắn lại không bị ảnh hưởng. Cho nên dưới dãy núi Thiên Giới này, hắn là kẻ vô địch?

“Đúng, ngũ phẩm, chúng ta lấy ngũ phẩm để phân thắng bại"

Quang thu nhìn Chu Tự cười nói.

Lúc này thiếu niên đó đứng bên cạnh Quang thủ hứng thú nhìn Chu Tự. Nhưng khí tức trên người hắn hơi kỳ lạ, hình như hơi bình thường, nhưng lời của đối phương nói vừa nãy hình như lại có uy lực rất lớn. Đương nhiên, điều này cũng không quan trọng lắm. Bây giờ là lúc ra tay.

“Nào, ăn một đấm của ta trước đi.

Chu Tự bước ra một bước, bước chân như sao bay. Tốc độ của hắn nhanh đến mức vượt xa trận linh ngũ phẩm, trong nháy mắt đã đấm một quyền về phía quang thủ.

Tốc độ đột ngột và lực độ của cú đấm khiến quang thủ chấn kinh, đã nói là áp chế rồi mà? Chỗ nào nhìn ra là đã áp chế chứ? Còn thiếu niên mờ nhạt đó cũng kinh hãi, sau đó lên tiếng lần nữa, vẫn là âm điệu quỷ dị đó.

Ầm!

Bị một luồng sức mạnh cường mạnh đập trúng, Chu Tự cảm thấy mình đánh vào tường đồng vách sắt, không đánh xuyên qua được. Hắn lập tức lùi lại một khoảng, hơi nghi hoặc. Lúc này trước mặt Quang thủ có một bức tường vô hình, chính bức tường này đã ngăn chặn hắn tấn công.

“Vô ích thôi, trừ phi sức mạnh của ngươi mạnh hơn tất cả những người dưới dãy núi Thiên Giới, nếu không, thì không thể thoát ly quy tắc của dãy núi Thiên Giới, phải dùng ngũ phẩm của các ngươi ra tay"

Thiếu niên nhìn Chu Tự, rõ ràng thở nhẹ nhõm. Không thể áp chế đối phương là điều hắn chưa từng nghĩ đến. Kể cả bây giờ hắn cũng không hiểu tại sao.

Mạnh hơn tất cả mọi người? Chu Tự cau mày. Dưới dãy núi có đại ca Lý Lạc Thư, quang thủ, tên thiếu niên không rõ tên này, còn có Tai Họa. Công lực ngàn năm không đánh lại được. Tiến vào tận cuối đạo có thể đánh được, nhưng chỉ có thể đánh một lần.

“Vậy thì dùng trận linh ngũ phẩm đi Chu Tự cũng không quan tâm. Công lực ngàn năm cũng có thể áp chế đến ngũ phẩm, chỉ là không có kinh nghiệm. Nhưng không sao, vừa hay hắn có linh khí chu thiên ngũ phẩm. Đặc biệt là còn có được bảo vật từ chỗ Nhị thúc.

Sau đó hắn mở kim quang thần chú, sau đó pháp bảo xuất hiện. Tay cầm quyền trượng kim quang, sau lưng có chín viên trân châu kim quang. Tỏa sáng chứ?

Chu Tự nhìn tất cả mọi người, thấy đối phương còn đang ngạc nhiên, không nói nhiều, hắn nhảy đến phía trước quang thủ, giáng quyền trượng xuống.

“Nực cười, kiểu đánh lén này có tác dụng với ta không?"

Phía sau quang thủ có thểm một cánh tay tóm về phía quyền trượng.

Ầm một tiếng. Cánh tay quang thủ thò ra trực tiếp bị quyền trượng đánh nát, sau đó quyền trượng đánh lên đầu quang thủ.

Phập một tiếng, trực tiếp đánh bay người ra xa. Cú đánh đột ngột này khiến quang thủ thộn người. Thứ bình thường không có gì kỳ lạ này, tại sao lại có năng lực đánh quyền mạnh như vậy?

“Ngươi lấy cái này ở đâu ra?"

Quang thủ ở vẻ mặt nghi hoặc đứng lên. Hắn nhìn quyền trượng, có chút kinh ngạc.

“Nhị thúc tặng ta, ngươi có cần không? Cùng ta đi tìm nhị thúc của ta, chưa biết chừng hắn cũng có thể cho ngươi một cái.

Chu Tự thản nhiên nói.

“Đừng, chúng ta nên mau chóng phân thắng bại thì hơn"

Lần này quang thủ cũng không nương tay, phía sau xuất hiện mười mấy cánh tay tấn công về phía Chu Tự.

Lúc này Lý Lạc Thư cũng không dừng lại, mà đi về phía thiếu niên đó. Thiên Tuyết trong tay tuốt ra khỏi vỏ, kiếm ý tràn ngập. Cho dù chỉ có kiếm ý ngũ phẩm, hắn vẫn khí thế phi phàm.

“Cấm nhốt"

Thiếu niên lên tiếng nói với Lý Lạc Thư.

Bỗng chốc sức mạnh cuồn cuộn, sức mạnh đặc biệt bắt đầu nhốt

Lý Lạc Thư.

“Ấy?"

Sức mạnh kỳ lạ này khiến hắn bất ngờ. Nhưng chém ra một kiếm, tất cả hóa thành tro bụi. Lập tức bốn người bắt đầu lao vào chiến đấu.

Chu Tự bước đi, quyền trượng cầm trong tay mang sức mạnh cường mạnh, một đòn đánh tan cánh tay thò ra của quang thủ. Bước ra một bước, như ngàn sao bay, một trượng đánh ra, một mình đánh giết.

Ầm!

Ầm!

Tốc độ của Chu Tự cực nhanh, mấy cái chớp mắt đã đến phía trước quang thủ, đánh một trượng xuống.

Ầm ầm!

Quang thủ lại bị đánh bay.

1101 chữ

Chương 1217: Còn Có

Chu Tự cảm thấy sung sướng, tiếp tục bước đi theo:

“Xem đả cẩu trượng pháp của ta đây.

“Trượng đánh đầu chó"

Quyền trượng giơ lên, ầm một tiếng đánh lên đầu quang thủ.

“Vụt chó lên trời"

Chu Tự đá quang thủ lên, sau đó lại vung quyền trượng lần nữa.

“Thiên hạ không có chó.

Ầm ầm!

Quyền trượng càn quét tám phương, một đòn đánh tan toàn bộ cánh tay thò ra của quang thủ. Bản thân quang thủ cũng bị đánh bay.

Và một tiếng. Quang thủ đứng trên không trung, hắn nhìn Chu Tự cau chặt mày:

“Đó là cái gì vậy?

“Dùng được là được, ngươi mặc kệ nó là cái gì?"

Chu Tự cảm thấy mình sắp thắng lớn.

“Ngươi cảm thấy người thắng hả?"

Quang thủ cười hỏi.

“Chẳng thế thì sao?"

Chu Tự hỏi lại.

“Ngươi có phát hiện ra bây giờ người đang ở giữa hồ không?"

Quang thủ hỏi lại. Lúc này Chu Tự mới phát hiện không biết mình đã đánh đến giữa hồ từ lúc nào, dưới chân chính là hồ Khô Tịch.

“Đúng rồi, quên nhắc nhớ ngươi, lần này không phải ta có hai người. Thực ra còn có một người nữa chủ động đến giúp ta.

Quang thủ mỉm cười.

Lúc này Chu Tự cảm thấy mặt hồ nổi gợn sóng. Rất nhanh mặt hồ dưới chân xuất hiện vòng xoáy, trực tiếp kéo hắn xuống.

Bên mặt biển tối đen, Nữ Thần Hắc Dạ dừng bước chân, nàng cau mày:

“Tai Ương Tử Thần"

Tai Họa đứng bên hồ Hồ Khô Tịch nhìn mặt hồ thở dài một tiếng:

“Ngươi đang chơi với lửa, rõ ràng chờ đợi mới là lựa chọn tốt nhất, mà cứ muốn chọn con đường gần cái chết nhất"

Dưới ánh trăng, nữ thần Hắc Dạ nhìn về phía trước.

Ánh mắt nàng thâm thúy, như có thể nhìn xuyên tận cuối trời, lại như thấy được quá khứ và tương lai.

"Tử Thần và Tai Ách, cũng không cam chịu yếu thế"

Vừa dứt lời, nữ thần Hắc Dạ bắt đầu hành tẩu, theo từng bước chân của nàng, sóng biển cũng lặng lẽ hơn.

Bóng đen thuộc về nàng bắt đầu được phản chiếu dưới ánh trăng mà ra.

Trong cái bóng, nàng cứ như đang đi lại trên cầu thang, theo từng bước chân, xung quanh nàng xuất hiện ánh sáng nhạt.

Sau đó ánh sáng ngày càng rõ ràng hơn.

Không biết trôi qua bao lâu, nàng trong bóng đen đã đi tới một nơi như dưới quang minh.

Nơi đó có một bóng người đang đứng.

Đến được đây, nữ thần Hắc Dạ mới ngừng lại.

"Dường như ngươi đang tìm những đường ra khác.

Trong ánh mắt bình thường, lúc này nữ thần Hắc Dạ đang ngẩng đầu nhìn về ánh trăng, không biết nàng đang nói chuyện với ai.

Nếu nhìn về phía biển sẽ phát hiện trước mặt nàng có một bóng người đang phát sáng.

"Cũng không thể nói như vậy, ta chỉ là muốn hoàn thành giao dịch, chẳng qua xem ai nhanh hơn thôi"

Phía đối diện vang lên tiếng nói.

Nữ thần Hắc Dạ im lặng đứng đó, trong lúc nhất thời tất cả mọi tiếng động đều biến mất, dù là tiếng sóng biển cũng chưa từng xuất hiện.

"Tại Ách Tử Thần cũng không phải sự lựa chọn tốt"

Nàng bình thản đáp.

"Nhưng cũng là một sự lựa chọn.

Đối phương trả lời.

"Vậy ta mỏi mắt mong chờ"

Nữ thần Hắc Dạ đứng yên lặng.

Lần này dường như ánh mắt của nàng xuyên qua khoảng không vô tận, nhìn tới hồ Khô Tịch.

Mà lúc này, Thu Thiển đang ở xung quanh thành Minh Vũ cũng đã mất đi khí tức của Chu Tự trong nháy mắt.

"Chu Tự biến mất rồi"

Thu Thiển vội nói.

"Không phải ngươi không lo lắng sao?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

Thu Thiển:

"..."

Không lo lắng dựa trên yếu tố có thể cảm nhận được Chu Tự, có thể nhìn thấy hắn.

Bây giờ hắn đột nhiên biến mất.

Dù là vòng tay của nàng cũng không thể nào xác định được vị trí của Chu Tự.

Có nghĩa là đối phương đã tiến vào một nơi kỳ quái nào đó rồi.

"Bị hồ Khô Tịch nuốt rồi"

Chu Ngưng Nguyệt dẫn theo Thu Thiển bay lên không trung.

Các nàng nhìn về hướng hồ Khô Tịch, bây giờ Lý Lạc Thư đang lấy một địch hai.

Lực lượng cường đại của đao kiếm gào thét xông tới.

Kiếm thế của Lý Lạc Thư vô cùng kinh người, kinh nghiệm đánh nhau cũng phong phú, nhưng dù vậy hắn cũng đã rơi vào thế hạ phong.

Dù sao Quang Thủ và người đột nhiên xuất hiện kia cũng chẳng phải hạng người hiền lành gì cho cam.

"Đặc hiệu của họ có chút tầm thường"

Đây là điều duy nhất mà Thu Thiển nhìn ra được.

Chu Ngưng Nguyệt chỉ tay lên trời rồi nói:

"Ngươi nhìn thấy tầng mây bị chống lên chưa? Dù nơi đó trống rỗng, nhưng chắc chắn tồn tại thứ gì đáng sợ, chỉ là không ảnh hưởng tới chúng ta. Cũng bởi vì sự ảnh hưởng này nên thực lực của họ bị ép xuống còn Trận Linh ngũ phẩm"

"Nguyệt tỷ muốn đi giải nó à?"

Thu Thiển hỏi.

"Vì sao phải giải?"

Chu Ngưng Nguyệt mặc bộ đồ gấu nhỏ vào rồi nói:

"Ngũ phẩm đánh nhau, ta cũng được mà. Đi, lén lút đi vào thả chút đồ, bị phát hiện cũng không sao, ta có thể đánh cũng có thể chịu đòn"

Thu Thiển:

"..."

Nàng không từ chối, đúng lúc có thể đi vào xem Chu Tự thế nào rồi.

Dù sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng đột nhiên biến mất cũng đủ khiến người ta hoang mang.

Lúc này Chu Tự cảm giác cơ thể mình đang không ngừng rơi xuống. Nước hồ xung quanh không ngừng dạt ra, càng đi xuống càng cảm thấy nước hồ đen nhánh.

Cứ như là đêm tối, không thể nào nhìn thấy ánh sáng, may mà trên người Chu Tự có kim quang.

Ánh sáng chiếu rọi khắp bốn phương, đủ để thấy nước hồ xung quanh đang dạt ra.

Chỉ là theo thời gian, hắn phát hiện dường như thứ trong hồ này không phải là nước, càng giống với quyền hành đang rút lui.

Đây là quyền hành dưới đáy hồ.

1102 chữ

Chương 1218: Tại Ách

"Vị thần nào phải dùng tới loại biện pháp này để nhốt chân ta?"

Chu Tự có hơi thắc mắc.

Bình thường những kẻ hợp tác với Quang Thủ đều không phải người tầm thường.

Nhưng mình bị vây ở đây, trên kia cũng chỉ còn một mình Lý Lạc Thư, không biết hắn có đánh lại hai kẻ kia không.

Dù Lý Lạc Thư cũng là truyền kỳ đương thời, nhưng những kẻ kia cũng chẳng phải hạng tầm thường. Mọi người đều là ngũ phẩm, chênh lệch cũng không lớn.

Lúc này có một vũ khí tốt là có thể thể hiện ra ưu thế.

Theo lẽ thường mà nói, hắn đối đầu với Quang Thủ là sẽ thua.

Nhưng quyền trượng nhị thúc cho có công năng phá giáp, phá vỡ tất cả thuật pháp phòng ngự, quét ngang tám phía.

Cùng cấp độ, thì phải so sánh tới trang bị.

Dù điểm kỹ năng của đối phương có lẽ đã đầy, nhưng trang bị quá tầm thường. Cho nên bị hắn đè xuống đánh.

Ai bảo hắn có nhiều trang bị chứ?

Một cây quyền trượng?

Không, là quyền trượng, vòng vàng, chín hạt châu.

Tổng cộng mười một thần trang.

Không đè được đối phương xuống đánh thì còn lý gì chứ?

Chỉ là đợi một lúc lâu, Chu Tự cảm giác vẫn chưa tới cuối.

"Ta cũng tự biên tự diễn xong cả rồi, vì sao còn chưa tới?"

Hắn có chút bất đắc dĩ.

Như thế này chán lắm.

Hay là trực tiếp đi ra ngoài nhỉ?

Chu Tự ngẩng đầu lên nhìn, nếu vận chuyển công lực ngàn năm, có khả năng nhất định có thể đi ra ngoài được.

Đi vào cuối đại đạo, ra ngoài dễ như uống nước, chỉ cần một bước.

Trong trạng thái điểm cuối của đạo, khoảng cách đối với hắn chẳng có bất cứ ý nghĩa nào, không gian cũng vậy.

Có rất ít nơi hắn không thể đi được. Nếu không phải là các di tích lịch sử không biết đi như thế nào thì có lẽ dưới trạng thái này hắn cũng có thể trực tiếp đi qua.

Lúc này tốc độ Chu Tự rơi xuống đột nhiên chậm dần.

Đến rồi à?

Chu Tự phát hiện dưới làn nước xuất hiện khoảng đất trống.

Lúc rơi xuống, hắn nhẹ nhàng đụng vào thì cảm giác giống như đá, có hơi bóng loáng.

Dùng giày chà hai lần, Chu Tự đưa ra một kết luận.

Đường trơn trượt, đi đứng cẩn thận.

Nhất là có nước, càng phải cẩn thận hơn.

Lúc này nước hồ xung quanh bắt đầu rút lui, một vài tòa nhà cũng dần hiện ra.

Có một con sông xuất hiện dưới đáy hồ.

Điều này khiến Chu Tự cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Dưới đáy hồ còn có sông à?

Chẳng hiểu được.

Lúc này, bốn cột trụ to lớn xuất hiện, phía trước có cầu thang, phía trên cao có một thần tọa.

Một bóng người đen nhánh dần ngưng thực trên thần tọa.

"Vị thần nào vậy?"

Chu Tự nhìn bóng người kia rồi hỏi.

"Dường như ngươi chẳng hề lo lắng cho an nguy của bản thân nhỉ"

Bóng người kia còn chưa ngưng thực, giọng nói lại truyền tới trước.

"Thần minh các ngươi nói chuyện đều tự tin thế à? Sao cứ nhất quyết phải cho mình cao hơn người khác một bậc nhỉ?"

Chu Tự tỏ vẻ bất đắc dĩ.

"Chẳng lẽ không đúng sao?"

Giọng nói kia lại vang lên, tràn đầy thắc mắc.

Chu Tự:

"..."

Bản thân hắn là Thánh Tử Ma Đạo, nhưng nào có khoe khoang?

Nhưng đối phương là thần minh, muốn hắn giống người bình thường thì đúng là hơi khó.

Chỉ là Chu Tự cảm thấy tất cả thần minh đều giống nhau, rất không thú vị.

Có khi ngẫm lại, vẫn là Băng Tuyết Nữ Thần thích hợp để trò chuyện hơn.

Dù nàng không vừa ý lại ra tay, nhưng nàng vẫn rất khác với những vị thần này.

"Ngươi chấp chưởng quyền hành gì?"

Chu Tự hỏi.

"Tử vong, tai ách, hắc dạ, thâm uyênLúc này thân ảnh đã ngưng thực.

Là một hắc y nam tử, có chút giống với Tai Họa.

Nhưng trẻ hơn rất nhiều "Tại Ách Tử Thần?"

Chu Tự hơi kinh ngạc.

Tại sao Tai Ách Tử Thần lại tìm hắn mà không thông qua Tai Họa chứ?

Chẳng phải Tai Họa là hậu thủ của Tai Ách Tử Thần sao?

Không trung thành à?

"Ngươi từng nghe tới tên ta à?"

Tại Ách Tử Thần cười nói.

"Ta rất thân với Tai Họa"

Chu Tự nói.

"Thế à? Hắn có suy nghĩ của riêng mình, ta không ngăn cản hắn. Làm được gì cũng đều là năng lực của hắn.

Tại Ách Tử Thần bình tĩnh nói.

"Không phải các ngươi là một à?"

Chu Tự thắc mắc.

"Đúng, nhưng cũng không đúng, chỉ là điều này không quan trọng. Hắn có suy nghĩ của hắn, ta có kế hoạch của ta, chúng ta không liên quan.

Tại Ách Tử Thần nhìn Chu Tự rồi nói:

"Ta muốn giao dịch với ngươi."

"Giao dịch?"

Chu Tự híp mắt, hỏi lại:

"Ngươi muốn giao dịch cái gì với ta?"

"Ta cần Con Mắt Toàn Tri, ta biết nó ở trên người ngươi."

Tử Thần Tại Ách nói.

"Ta có thể đạt được lợi ích gì?"

Chu Tự hỏi lại.

"Ngươi muốn thứ gì?"

Tử Thần Tai Ách hỏi.

"Ngươi có Hoang Cổ Kinh Thế Thư không?"

Chu Tự nói thẳng.

Nếu có, hắn đồng ý trao đổi.

"Ta có thể lấy được nó.

Tử Thần Tai Ách gật đầu.

"Vậy thì được, ngươi đưa sách cho ta, ta đưa Con Mắt Toàn Tri cho ngươi"

Chu Tự không hề do dự.

"Nơi quyển sách kia tồn tại rất phiền phức, ta cần Con Mắt Toàn Trị mới có thể chắc chắn lấy được nó."

Tử Thần Tại Ách cười nói:

"Bây giờ ngươi có muốn đánh cược một lần không, để xem sau khi ta đạt được Con Mắt Toàn Tri thì có lấy sách cho ngươi hay không? Ta không thể nào đưa ra một lý do tuyệt đối, phải dựa vào ngươi có thể tin tưởng ta hay không"

Lúc Chu Tự nghe đối phương nói, hắn cảm giác quyền hành xung quanh có chút lay động.

Chu Tự cảm thấy Tử Thần Tai Ách không đến nỗi phải lừa gạt mình.

Vậy nên...

1104 chữ

Chương 1219: Đánh Cược

"Ta từ chối. Tin ngươi à? Ngươi thấy ta có giống đồ ngốc không?"

Chu Tự tỏ vẻ khinh thường đáp.

Cái gì thế này, ở đây ai là vai phản diện?

Bổn Thánh Tử mới là phản diện.

"Ha?"

Tử Thần Tai Ách có hơi nhíu mày, có chút bất ngờ.

"Thiên Giới Sơn Mạch vẫn còn ảnh hưởng đúng chứ?"

Đột nhiên Tử Thần Tại Ách hỏi.

Chu Tự thử huy động lực lượng của Ma Chủng, phát hiện đúng là còn ảnh hưởng.

"Chẳng phải ngươi cũng chịu ảnh hưởng sao?"

"Đúng là vậy, nhưng nếu ta phát huy lực lượng vượt qua ngũ phẩm, vậy thì Thiên Giới Sơn Mạch sẽ bị biển quyền hành ngăn lại, không thể nào nhanh chóng tới cứu ngươi"

Tử Thần Tai Ách có lòng tốt nhắc nhở.

Chu Tự nghe vậy thì nở nụ cười.

Đây chẳng phải là tốt quá sao?

Nhưng hắn cũng không vội ra tay, muốn tranh thủ hỏi vài câu.

"Có phải các ngươi đã hợp tác với thời đại tồn tại trước thời đại thần minh không?"

Chu Tự hỏi.

"Ta không thể trả lời câu hỏi này của ngươi được"

Tử Thần Tai Ách lắc đầu, hắn nhìn Chu Tự ở trước mặt rồi nói:

"Ngươi còn gì muốn hỏi không? Nếu trả lời được thì ta sẽ trả lời cho ngươi"

"Nghe Thần Quang Minh nói hắn biết rất nhiều chuyện liên quan đến Nữ thần Trí Tuệ, thậm chí liên quan đến lai lịch của Nữ thần Trí Tuệ"

Chu Tự nói.

"Đúng, điều này là thật. Bởi vì Nữ thần Trí Tuệ từng dừng chân ở thế giới Thâm Uyên, những chuyện khác ta cũng không thể trả lời thêm"

Tử Thần Tai Ách đáp.

"Trong di tích lịch sử, các ngươi có thể phát huy bao nhiêu lực lượng?"

"Rất lớn, mặc dù không đạt được tới đỉnh phong nhưng vẫn có thể làm rất nhiều chuyện.

"Thần Quang Minh là một vị thần như thế nào?"

"Có dã tâm, có mị lực, có thực lực"

Đánh giá cao thế à? Chu Tự có hơi kinh ngạc.

"Vậy Nữ thần Hắc Dạ thì sao?"

"Có dã tâm, cũng có mị lực, là một vị thần rất nguy hiểm. Từ trước tới giờ ta chưa từng thấy vị thần nào mạnh tay với bản thân như vậy. Có lẽ nàng thật sự chỉ đơn thuần muốn ngắm nhìn phong cảnh ở vị trí cao hơn, ta còn kém nàng nhiều"

Đánh giá này còn cao hơn, hơn Nữa Tử Thần Tai Ách lại trực tiếp nói thẳng mình không bằng đối phương.

"Vậy vì sao ngươi cần Con Mắt Toàn Tri?"

Chu Tự hỏi.

Tử Thần Tai Ách có được rất nhiều quyền hành tai ách, quyền hành thâm uyên, chỉ là quyền hành hắc dạ rất ít.

Theo lý mà nói hắn phải mạnh hơn Nữ thần Hắc Dạ mới đúng.

"Kém là kém, nhưng chuyện mạnh hay không không liên quan tới chuyện ta kém hơn nàng. Ta chỉ muốn đạt được Con Mắt Toàn Tri, lúc quay về, người thắng sẽ là ta"

Tử Thần Tai Ách thành thật đáp.

"Mặc dù ta rất ủng hộ ngươi, nhưng đáng tiếc là ta sẽ không đưa nó cho ngươi"

Chu Tự lắc đầu, hắn nói với vẻ tiếc nuối.

"Ta biết, vậy nên ta định tự mình ra tay"

Tử Thần Tai Ách đứng dậy rồi nói.

"Ta biết lai lịch của ngươi không tầm thường, cũng biết muốn giết ngươi còn khó hơn lên trời. Nhưng ta chỉ cần không giết ngươi, không tổn thương ngươi thì sẽ không khiến những người kia chú ý tới. Ta chỉ cần trực tiếp cướp đi Con Mắt Toàn Tri trong tình huống này là đủ. Cược một lần, thắng rồi thì lúc quay về ta có thể đi vào cảnh giới cao hơn. Thua thì cùng lắm không về được, mọi thứ đều tặng cho Tai Họa"

Lúc này Tử Thần Tai Ách đã đang đi về phía Chu Tự, khí tức to lớn xuất hiện trên người hắn.

Như là có gì đó đang tránh né sự ảnh hưởng của Thiên Giới Sơn Mạch.

Cũng có thể nói người của Thiên Giới Sơn Mạch đã mở cửa sau cho hắn.

Sở dĩ phải dùng tới Thiên Giới Sơn Mạch có thể là vì giây phút này.

"Nữ thần Hắc Dạ chơi lớn như thế, xét đến cùng vẫn là đang đánh cược. Nàng phải chờ rất lâu để biết được kết quả, mà ta thì có thể biết được ngay bây giờ"

Lúc này Tử Thần Tai Ách như quay về thời kỳ đỉnh phong, tứ đại quyền hành xuất hiện.

Hắn đứng trước mặt Chu Tự rồi bình tĩnh hỏi:

"Ngươi còn điều gì muốn nói không?"

"Ai đã giết Nữ Thần Đại Địa?"

Chu Tự hỏi.

"Ta không thể trả lời ngươi"

Tử Thần Tai Ách lắc đầu.

"Còn ai có thể lấy Hoang Cổ Kinh Thế Thư?"

"Thần Quang Minh, nhưng nếu ta thua, ta khuyên ngươi không nên hợp tác với hắn.

Chu Tự không hỏi thêm gì Nữa, hắn bước lên trước một bước, điều động công lực ngàn năm, vận chuyển Khai Sơn Quyền.

"Vậy để ta thử thực lực của ngươi xem"

Chu Tự dậm chân mà ra.

Thiên lý bất lưu hành.

Ầm!

Chu Tự như một trận cuồng phong, quét sạch về phía Tử Thần Tai Ách.

Sau đó hắn đá ra một cước.

Bịch!

Tử Thần Tai Ách dùng tay chặn lại, hắn vô cùng kinh ngạc:

"Ngươi còn có thể vận dụng lực lượng mạnh như thế? Đáng tiếc là không đủ, muốn thắng ta cần nhiều hơn vậy"

Rầm!

Tử Thần Tai Ách bắt đầu phản kích.

Chu Tự vận chuyển Khai Sơn Quyền.

Trong lúc nhất thời, hai người đánh đấm tới tấp, lực lượng mạnh mẽ đánh ngang bốn phía, mặt đất rạn nứt, nhà cửa sụp đổ.

Bóng dáng họ như là quang mang, nhanh chóng biến mất rồi lại xuất hiện.

Lực lượng làm nước hồ rúng động, biển quyền hành bị lực lượng của họ đẩy lên mặt hồ.

Ầm ầm!

Bóng dáng hai người càng đánh càng cao, thậm chí sắp đụng phải biển quyền hành, vọt ra khỏi hồ Khô Tịch.

Lúc này, Lý Lạc Thư ở bên ngoài đã bị hai người kia ép lui.

Chẳng qua hắn không hề thua.

Lý Lạc Thư có chút bất ngờ về sức mạnh của hai người này. Đúng lúc dùng để luyện kiếm.

1084 chữ

Chương 1220: Khó Nhai

Càng đọ sức, Lý Lạc Thư càng cảm thấy nội tình của mình không đủ.

Đây cũng là nguyên nhân hắn không thể nào hoàn toàn khống chế vô thượng kiếm đạo.

Phải tìm hiểu về bản thân nhiều hơn, từ đó hiểu rõ kiếm của mình.

Khi mọi thứ đạt tới viên mãn, đó chính là vô thượng kiếm đạo.

Ầm!

Lý Lạc Thư đánh ra một kiếm, dẫn theo kiếm ý.

Hai người Quang Thủ bất ngờ, người này quá mạnh mẽ.

Nếu cho hắn thời gian thì đúng là không thể lường trước.

Lúc này đột nhiên họ phát giác được mặt hồ dưới chân xuất hiện thay đổi.

Cả ba vội vàng lùi về sau.

Mà Chu Ngưng Nguyệt đang thả đồ bên hồ cũng đã nhận ra điều gì đó, nàng vội vàng dẫn Thu Thiển lùi về sau.

Thu Thiển không hề do dự, rời khỏi đó với Chu Ngưng Nguyệt.

Lúc nàng nhớ lại muốn hỏi tình hình thì đột nhiên có một tiếng động rất lớn vang lên trong hồ.

Ầm!

Nước hồ bị hất lên tới tận trời.

Khi mọi người nhìn về phía nước hồ thì mới phát hiện thật ra đó không phải nước, mà là do quyền hành ngưng tụ thành.

Đây là biển quyền hành.

Rầm!

Hai bóng người vọt ra khỏi hồ nước, lực lượng của họ đang không ngừng va chạm, không gian cũng vì đó mà vỡ vụn.

Tất cả mọi người xung quanh vội rút lui.

Dù sao họ bị áp chế rồi, mà hai người này không hề chịu ảnh hưởng.

Lực lượng cường đại bộc phát như không cần tiền.

Rầm rầm!

Qua một chiêu, Chu Tự đứng lơ lửng trên không, hắn nhìn về phía Tử Thần Tại Ách mà nói:

"Khó nhai thật.

Hắn đánh lâu như thế mà không thể nào phá vỡ phòng ngự của đối phương.

Quá mạnh.

Không hề giống với Thần Phong Bạo khi xưa.

"Nhân loại, nếu ngươi không bị ảnh hưởng, vậy ngươi phải mạnh hơn. Nếu ngươi không mạnh hơn thì ta sẽ thắng"

Lúc này lực lượng của Tử Thần Tai Ách lại ngưng thực thêm một lần Nữa.

Thần lực của hắn mạnh lên theo cấp số nhân với một tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chu Tự thở dài một tiếng, hắn đáp:

"Vậy ta dùng toàn lực đây"

Trong nháy mắt đại đạo phun trào, không gian xung quanh bắt đầu sụp đổ rồi dựng lại.

Điểm cuối của đạo.

Mở ra.

Giờ khắc này, thế giới trong mắt Chu Tự khác với mọi người.

Hắn thu hết vào mắt ba ngàn đại đạo vào mắt.

Điểm cuối của đạo.

Một cảnh giới vừa mới xuất hiện tại tu chân giới, cảnh giới này chỉ thuộc về một người.

Trong nháy mắt cảnh giới này xuất hiện, toàn bộ cường giả ở tại tu chân giới đều có thể cảm nhận được.

Không chỉ là lần đầu tiên, mà lần nào cũng đều cảm nhận được.

Vân Tiêu Tiên Tử đang ở tại Thanh Thành xa xôi, nàng đứng trên ban công nhìn về phía chân trời, cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

"Bây giờ Thánh Tử vừa ra tay là mọi người đều biết, không biết lần này hắn muốn ra tay đánh ai"

Trình tỷ đứng bên cạnh nàng thì bình tĩnh hơn.

"Người thuộc cảnh giới này như các ngươi đúng là tội nghiệp, hơi chút lại nhận được biến hóa đến từ thiên địa.

Vân Tiêu Tiên Tử nghe vậy thì lấy điện thoại di động ra rồi nói:

"Tada, Trình trưởng lão nhìn này, ta đã kết bạn với tiền bối Chu Tước rồi đó. Không những vậy mà ta cũng biết cách offline rồi, chờ sau này có kỳ đà cản mũi xuất hiện thì ta cũng có thể offline. Tiền bối Chu Tước dạy ta đón quả thật cảnh giới này còn nhiều thứ ta không hiểu được. Bây giờ có mấy vị tiền bối chỉ đạo, tốc độ tiến bộ của ta đã cao hơn nhiều, ta cảm thấy phiên bản thiên tài của bản thân lại quay về rồi"

Trình trưởng lão liếc mắt, sau đó đi xem ti vi.

Vân Tiêu Tiên Tử đi theo vào:

"Nghe nói hai thực tập sinh kia mang tới cho chúng ta một ít đặc sản, không biết là cái gì. Ngày mai hoặc ngày mốt là giao tới. Rất lâu rồi ở thư viện không ai tặng gì, mấy tiểu tử này không biết kính già yêu trẻ là gì cả"

"Ngươi cũng không ngẫm lại xem ai mới là người mới?"

Trình trưởng lão cười ha hả.

"Ta u?"

Vân Tiêu Tiên Tử ngẫm lại thì thấy đúng là thế:

"Vậy ta nên tặng đồ gì cho họ ăn đây? Đặc sản của Dạ Nguyệt Thánh Địa chúng ta là gì? Chúng ta tràn ngập mỹ nữ, cái này tặng được à?"

Trình tỷ ngồi trên ghế sô pha, nàng cười nói:

"Ngươi đi hỏi Thu Thiển xem sao"

"Trình trưởng lão, chúng ta phải đổi cách suy nghĩ đi Vân Tiêu Tiên Tử ngồi xuống bên cạnh Trình trưởng lão rồi nói:

"Chúng ta có thể trực tiếp sắp xếp xem mắt mà, giúp họ thoát ế, ngày mai ta sẽ đi hỏi xem sao"

Trình trưởng lão chỉ cười không nói.

Lúc này trong hồ Khô Tịch, các cường giả đều ngẩng đầu nhìn lên cao.

Trong lòng mỗi người đều có cảm giác bất an vô cùng mãnh liệt.

Lúc này, trên bầu trời mây đen toán loạn, không gian tan rã sụp đổ.

Như tận thế giáng lâm.

"Trời ơi, xảy ra chuyện gì vậy?

Trên tường thành, một số cường giả của Đọa Linh Tộc thấp thỏm lo âu.

"Ta cảm nhận được sự tồn tại của thần"

Đột nhiên có người mở miệng nói.

Rất nhanh những người khác cũng đã cảm nhận được, sau đó họ nhìn lên bầu trời, cũng nhận thấy rất rõ sự tồn tại của thần họ.

Sau đó một bóng người lọt vào tầm mắt của họ.

Chính là thần của họ.

Dù không thể nhìn rõ được nhưng vì tín ngưỡng, họ có thể xác định được bóng người này chính là thần của mình.

Mà đối diện thần có một bóng người đang đứng, người này làm trời đất rung động, khiến vạn vật vỡ vụn.

1114 chữ

Chương 1221: Chỉ Cần Một Chiêu

Hắn ngự trị trên hư không, chỉ là đứng thẳng thôi cũng đủ khiến người ta sinh ra cảm giác e sợ.

Cứ như là chúa tể nơi đây, đến thần minh cũng phải ngước nhìn hắn.

Lúc này ở phía dưới, Thu Thiển và Chu Ngưng Nguyệt cũng hơi bất ngờ, Chu Tự lại tiến vào trạng thái điểm cuối của đạo.

Dù không có đặc hiệu nhưng không gian đang sụp đổ, mọi thứ đều tan rã.

Sự tồn tại của hắn là áp lực lớn nhất cho không gian này.

Gió nhẹ nhàng thổi qua lọn tóc của Chu Tự.

Đây là ngọn gió của đại đạo, có thể dời núi lấp biển.

"Vậy mà lại chẳng hề có tác dụng với ngươi.

Tử Thần Tai Ách ngẩng đầu nhìn Sơn Mạch Thiên Giới, hắn có hơi kinh ngạc:

"Rất nhiều người đều cho rằng dù ngươi có thể tiến vào điểm cuối của đạo, vẫn sẽ có cách để áp chế. Bây giờ xem ra họ đã đoán sai. Ngươi đã vượt qua lẽ thường rồi"

"Cầm tù"

Đột nhiên trên trời vang lên giọng nói.

Ngay sau đó, một lực lượng đặc biệt lao ra khỏi Sơn Mạch Thiên Giới, bắt đầu bay thẳng về phía Chu Tự.

Cứ như là có người vượt qua khỏi quy định nên phải tiến hành áp chế vậy.

Chu Tự nghe thế thì ngẩng đầu.

Giọng nói kia chính là của hắn.

Hắn nhìn thấy có một bóng người đứng dưới Sơn Mạch Thiên Giới.

Bây giờ đôi mắt của Chu Tự có thể vượt qua khỏi thời gian và không gian, nhìn rõ gương mặt của đối phương.

Chính là thiếu niên kia.

Lúc này lực lượng xung quanh vọt về phía Chu Tự. Hắn cũng chỉ nhẹ nhàng nhìn một cái, tất cả mọi thứ đã tan thành mây khói.

Chợt, Chu Tự nhìn về phía thiếu niên kia rồi nói khẽ:

"Cầm tù"

Hắn vừa dứt lời, ba ngàn đại đạo phun trào nhào về phía thiếu niên kia.

Những nơi đại đạo đi qua đều tan rã, không hề có một ngọn cỏ còn sót lại.

Thiếu niên này thấy vậy thì sợ hãi, hắn dẫn động lực lượng từ Sơn Mạch Thiên Giới. Lúc này, hắn viết một chữ rồi giận dữ mắng mỏ:

"Tán!"

Chu Tự mỉm cười, giọng nói mênh mông vô bờ:

"Tán!"

Rầm!

Chữ của thiếu niên kia bị xé toang, cả người hắn cũng bị đánh lui ra ngoài.

Lúc này, ba ngàn đại đạo đã triệt để cầm tù đối phương.

Trong nháy mắt hắn đã mất đi năng lực phản kháng. Thậm chí cả hành động cũng bị hạn chế.

Ầm!

Hắn rớt từ trên cao xuống, lại trùng hợp rớt vào mặt hồ.

Cùng lúc đó, một trận pháp trói đối phương lại.

Chu Tự không thèm để ý tới những việc này, hắn quay đầu lại nhìn về phía Tử Thần Tai Ách rồi nói:

"Côn trùng đáng ghét đã biến mất rồi, bây giờ chúng ta có thể tiếp tục"

"Nhân loại, ta cảm thấy ngươi đang ra oai phủ đầu ta Tử Thần Tai Ách nhìn thoáng qua Chu Tự rồi nở nụ cười lạnh lùng.

"Ngươi sợ à?"

Chu Tự hỏi ngược lại.

"Sợ ư? Ta đã xuất hiện ở đây thì không bao giờ biết sợ là gì"

Tử Thần Tai Ách nhìn Chu Tự, lực lượng trên người bắt đầu bộc phát.

Bốn loại quyền hành hội tụ, quanh người hắn còn có một con sông vờn quanh.

Lực lượng kinh khủng, thậm chí khiến thân thể của hắn bắt đầu tan rã.

Dường như vì quyền hành không thể dung hợp lại với nhau.

"Ta sẽ ép bản thân vào một cảnh giới trước nay chưa từng có, để thử xem điểm cuối đạo của ngươi"

Tử Thần Tại Ách nói một cách điên cuồng.

Chu Tự rất bình tĩnh, hắn nhìn người trước mặt, nhẹ nhàng nhếch môi thốt ra:

"Tốt thôi"

"Ta không tin ta sẽ thua"

Tử Thần Tai Ách bước ra một bước, mây gió bão táp, không gian run rẩy:

"Thuở nhỏ ta kham khổ, gặp quá nhiều trắc trở, ta đi từng bước một tới vị trí ngày hôm nay, quyền hành của ta cũng do ngưng tụ từng chút một. Sau khi ta trở thành thần minh chưa từng dậm chân tại chỗ. Ta trải qua tất cả cực khổ trên thế gian này, đánh vỡ tất cả trở ngại. Như thế mới có thể lên đỉnh vinh quang, trở thành một trong những thần minh mạnh nhất. Sao ta có thể thua được chứ" Thiên địa quyền hành hội tụ, ngưng tụ trên người Tử Thần Tai Ách theo từng đường.

Chu Tự thấy Tử Thần Tai Ách cường đại như vậy nhưng nét mặt cũng chẳng hề thay đổi chút nào, hắn nói bằng giọng bình thản: "Ta khác với ngươi, không có quá khứ bi thảm như thế. Nhiều năm trước ta đi vào thế giới này, học võ từ nhỏ, gặp vô số kẻ địch, chân ta đạp đường vô địch, quyền đánh địch trong thiên hạ. Tới bây giờ chưa từng bại trận.

Bây giờ ta chưởng quản ba ngàn đạo pháp nơi đây, trở thành điểm cuối của đạo, càng không thể thua ngươi"

Khí tức của Chu Tự lên cao dẫn động thiên địa:

là bổn Thánh Tử không bắt nạt ngươi, một chiêu. Nếu qua một chiêu ngươi còn chưa thua thì ta quay đầu "Chỉ rời khỏi đây.

"Ha ha ha, ngươi đánh gia thấp ta rồi"

Tử Thần Tai Ách cười ha hả, quyền hành bắt đầu ập tới Chu Tự như sóng thần.

Tất cả mọi người nhìn thấy cảnh tượng này đều cảm nhận được áp lực. Quang Thủ kinh sợ:

"Tử Thần tử chiến đến cùng, thật sự hắn không để lại đường lui cho mình sao?"

Lực lượng kinh khủng, ngay cả Tai Họa cũng rung động, Tử Thần Tai Ách quá mạnh.Cả mảnh trời đều như bị che đậy, Tử Thần Tai Ách chính là mọi thứ nơi đây.

Thậm chí họ còn cảm nhận được bầu trời đang sụp đổ.

Trên hải vực, nữ thần Hắc Dạ nhìn về phương xa, trong đôi mắt không gợn sóng nổi lên một chút kinh ngạc. "Xem ra ngươi cũng rất kinh ngạc, Tử Thần Tai Ách thật sự rất muốn trực tiếp lấy được Con Mắt Toàn Tri" Bóng người kia cười hỏi:

"Ngươi cảm thấy hắn có thể thành công không?"

Nữ thần Hắc Dạ không hề mở miệng.

1105 chữ

Chương 1222: Nhắm Mắt

Chỉ là người đối diện không thèm để ý, hắn hỏi tiếp:

"Thực lực của cuối đại đạo có ngăn được Tử Thần Tai Ách của hiện tại không? Con Mắt Toàn Tri của ngươi có nhìn thấy được không?"

"Sẽ biết nhanh thôi, chẳng phải sao?"

Nữ thần Hắc Dạ trả lời.

"Chỉ là không biết họ đánh nhau bao lâu"

Bóng người kia đáp.

Nữ thần Hắc Dạ không hề mở miệng.

Lúc này trong thị trấn Thanh Bắc, Quan Hà Phong phía sau núi Đạo Tông Thiên Vân.

Hai người đang chiến tranh lạnh đều đi ra nhìn về phía chân trời.

Đối với họ mà nói, trận chiến cấp bậc cao thế này cũng rất hiếm thấy.

Không ai biết hai người sẽ đánh thành như thế nào.

"Sắp giao thủ rồi"

Lúc này Nữ tử vừa đi ra khỏi khối băng nói.

"Rất mạnh, quyền hành đáng sợ như vậy, nhìn người kia có vẻ không đỡ được"

Nam tử bên cạnh nàng nhíu mày.

"Chắc chắn sư phụ ta cũng đang quan sát, không biết họ có biết sự tồn tại của cuối đại đạo này không. Nhìn bộ dạng của hắn cũng đánh ra được vô địch lộ"

"Lâu lắm rồi chúng ta chưa chú ý tới tu chân giới, chúng ta có rảnh phải đi xem sao. Hơn nữa cũng nhiều năm chưa từng về thăm sư phụ sư nương ngươi rồi, cũng nên về một chuyến"

"Nếu không phải ngươi chiến tranh lạnh với ta thì ta cần gì phải vậy chứ?"

"Đánh rồi kìa, mau nhìn Nữ tử vội vàng nhìn qua.

Lúc này quyền hành ngập trời rơi xuống, như muốn bao trùm rồi nuốt chửng lấy Chu Tự.

Chu Tự đứng dưới quyền hành chỉ nhẹ nhàng nhướng mày, ánh mắt hắn đặt trên quyền hành, trong đôi mắt bình tĩnh xuất hiện biến hóa, như có ba ngàn đại đạo đang vận chuyển, có vạn vật trong đất trời hiện ra.

Chu Tự dần dần nhắm đôi mắt lại.

"Sao hắn còn chưa ra tay?"

Thu Thiển lo lắng thốt lên.

Quyền hành này là lần đáng sợ nhất mà nàng từng gặp phải.

Vậy mà khi đối mặt với loại quyền hành này, Chu Tự vẫn còn đứng im.

Không chỉ Thu Thiển mà Chu Ngưng Nguyệt cũng đang quan sát rất chăm chú, nàng không biết Chu Tự muốn làm gì.

Lúc này quyền hành sắp ập tới, rất nhiều người đều đang nhìn chằm chằm, muốn xem Chu Tự sẽ ứng phó như thế nào.

Nhưng từ đầu đến cuối họ lại không thấy người trong cuộc ra tay.

Điều này khiến những kẻ vây xem cảm thấy rất sốt ruột.

Ào!

Quyền hành mênh mông lại cuồng bạo chỉ cách Chu Tự khoảng một gang tay.

Thậm chí Thu Thiển còn không dám mở mắt ra nhìn thêm dù chỉ một giây.

Nhưng đúng vào lúc này, Chu Tự mở mắt ra.

Ầm ầm!

Trong lúc tất cả mọi người cho là Chu Tự sắp phải hứng trọn đòn này thì tất cả mọi thứ trước mặt hắn đều hóa thành tro tàn.

Tất cả quyền hành cuồng bạo đều tan rã dưới ánh nhìn của hắn, rồi tan biến trong đất trời.

Những quyền hành va chạm với mắt hắn kia xuất hiện rung động, sự cuồng bạo đã biến mất, thay vào đó là kính trọng, thậm chí còn có cả sợ hãi.

"Sao lại thế được?"

Tử Thần Tai Ách cảm nhận được quyền hành đang e ngại.

Dường như cũng sắp trở thành một bộ phận của đối phương.

"Không thể nào, đây là quyền hành chứ không phải đại đạo"

Chu Tự nhìn thoáng qua Tử Thần Tai Ách, hắn từ tốn đưa tay lên, giọng nói của hắn vang vọng khắp toàn bộ tu chân giới, rơi vào trong tai của vô số cường giả.

Lúc này, Lý Lạc Thư đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía không trung.

Dường như hắn đạt được một loại ám hiệu, trên bầu trời có người muốn giảng đạo?

Không đúng, có lẽ là một thiên ý sâu xa thăm thẳm.

Tai Họa và Quang Thủ cũng ngẩng đầu, họ vô cùng rung động.

Chu Tự vừa mở miệng thì trời đất lại xuất hiện phản ứng.

Tồn tại cường đại trong hồ Khô Tịch cũng ngẩng đầu.

Cứ như trên bầu trời sẽ có một giọng nói xuất hiện.

Mà họ cần phải chuẩn bị sẵn sàng để lắng nghe.

Bên trong Thanh Thành, Vân Tiêu Tiên Tử và Trình tỷ lại đi ra ban công một lần Nữa.

"Chuyện gì đang xảy ra? Sao lại xảy ra nhiều chuyện như thế chứ?"

Vân Tiểu Tiên Tử không hiểu được.

Trình tỷ nhíu mày nói:

"Vì sao lần này ta cũng cảm nhận được chứ? Hơn nữa nó mang đến cho ta một cảm giác rất quen thuộc.

"Cảm giác quen thuộc ư? Dường như có thiên ý giáng lâm, có chút tương tự với thiết luật mà họ nói"

Vân Tiêu Tiên Tử đáp.

"Không phải cái này, mà là một câu nói trước đây ta từng được nghe "Câu nói gì?"

Trình tỷ suy nghĩ một lát rồi nói:

"Chư Thiên Vạn Giới, nghe ta giảng pháp"

Trong tiên sơn, hai người kia cũng rất bất ngờ.

"Cứ thế hóa giải luôn sao? Đây là ai vậy?"

Nữ tử khó mà tin được, nàng thốt lên.

"Phương thức phá giải này chúng ta không thể nào hiểu được, người bình thường có thể mạnh như thế ư?"

Nam tử có chút ngẩn người.

Nữ tử lắc đầu, vẻ mặt nàng vô cùng nghi ngờ:

"Không đúng, không thể nào, trước đây ta cũng từng thấy sư phụ ra tay, nhưng không phải thế này"

Lúc này trên bầu trời có gì đó sắp giáng lâm.

Dường như đang tiếp dẫn họ ngẩng đầu lắng nghe.

Tiếng nói trầm thấp vang lên như sấm rền:

"Thế gian vạn pháp trăm sông đổ về một biển, ta là điểm tận cùng của đạo, cũng là suối nguồn của thần"

Hắn dứt lời, trời đất rền vang.

Mà lúc này, Chu Tự đã đánh một chưởng về phía Tử Thần Tại Ách.

Khi hắn đánh ra một chưởng này, quyền hành tán loạn, thậm chí có một phần nhỏ đi tới sau lưng Chu Tự.

Lúc này khoảng cách giữa Chu Tự và Tử Thần Tai Ách biến mất trong nháy mắt.

Bịch!

Chưởng kia đánh thẳng vào trên người Tử Thần Tài Ách.

Rầm...rầm!

1089 chữ

Chương 1223: Vẫn Có Cơ Sở

Trong giây lát, quyền hành sau lưng Tử Thần Tai Ách vỡ vụn, toàn bộ bầu trời như ngập trong pháp hoa, chiếu sáng trần thế.

Sau đó quyền hành hóa thành vô số quang mang rơi xuống nhân gian.

Lúc này thần hồn của Tử Thần Tai Ách đã tiêu tán, hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Một lát sau hắn mới ngẩng đầu nhìn về người trước mặt một cách gian nan.

Trong đôi mắt chỉ còn sự kinh ngạc và sợ hãi.

"Một chiêu kết thúc"

Chu Tự lùi về sau, kéo dài khoảng cách giữa hai người, hắn nói rất bình tĩnh:

"Vậy ngươi đã thua chưa?"

Tử Thần Tai Ách cười khổ một tiếng:

"Ngươi cần gì phải nói móc ta chứ?"

Chu Tự nghe vậy thì khí tức trên người cũng giảm xuống.

Hắn đi ra khỏi điểm cuối của đạo.

Nguy hiểm thật, suýt chút nữa là bị cưỡng chế rời khỏi đó.

Lúc này cơ thể của Tử Thần Tai Ách đang dần tan biến:

"Nếu ta đã thua, vậy ta đành từ bỏ trở về, tiếp tục ở nơi quỷ quái kia. Chỉ là kế hoạch của ta đã đúng, chẳng qua chọn sai thời gian. Đáng ra ta nên tìm tới ngươi khi ngươi chưa bước vào điểm cuối của đạo, sau đó ra tay với ngươi. Bây giờ thì không kịp nữa rồi, chẳng ai làm được gì cả"

Chu Tự chỉ nhìn đối phương, không nói thêm gì.

Bản thân hắn là vai phản diện, không nên nói nhiều.

Nói nhiều nhanh chết.

Chỉ là đột nhiên Chu Tự nghĩ tới một vấn đề:

"Ngay cả ta còn đánh không lại, các ngươi còn muốn quay về làm gì?"

Tử Thần Tai Ách gật đầu đáp:

"Đương nhiên phải về, chỉ là tạm thời không đánh lại ngươi thôi. Nếu chúng ta đã muốn quay về thì chắc chắn sẽ chuẩn bị kỹ càng, cũng tin chắc rằng bản thân có thể quay về. Có lẽ chẳng bao lâu nữa ngươi sẽ gặp được họ.

Ngươi của khi đó cho dù có là cuối đại đạo hay Thần Nguyên Tuyền cũng vô dụng thôi"

"Mạnh thế à?"

Chu Tự kinh ngạc.

Nhưng rồi hắn cũng không suy nghĩ gì nhiều.

Dù sao chuyện này cũng chẳng liên quan gì tới hắn. Đến lúc đó thì trách nhiệm sẽ rơi vào vai lão cha.

"Đúng rồi, ta đột nhiên nghĩ tới một vấn đề. Ngươi biết hậu chiêu mà đám người Thần Quang Minh để lại không?"

Chu Tự hỏi.

"Cửa à?"

Tử Thần Tai Ách hỏi lại. "Đúng thế"

Chu Tự gật đầu đáp:

"Ngươi biết.

"Ta không biết, nhưng ta là Tử Thần Tai Ách, ta biết tòa thành đó có một tín đồ. Ta biết lai lịch của nàng"

Tử Thần Tại Ách cười rồi nói:

"Nghe nói ngươi muốn đi di tích lịch sử, đến lúc đó ngươi có thể hỏi Thần Quang Minh. Nên nhớ, ngươi có hứng thú với hắn, hứng thú hắn dành cho ngươi càng lớn hơn. Ngươi hoàn toàn nắm quyền chủ động"

Tử Thần Tai Ách dứt lời, rồi cũng biến mất ngay tại chỗ.

Trong không trung chỉ còn lại mình Chu Tự đứng đó.

Mà trên đầu hắn chính là Thiên Giới Sơn Mạch, nhưng dường như dãy núi này tránh hắn còn không kịp.

Tiên sơn.

"Không được, phải quay về một chuyến. Ta phải hỏi sư phụ loại tồn tại đáng sợ này đến cùng là như thế nào. Cho dù ra sao cũng phải biết là địch hay bạn Nữ tử vội vàng nói.

"Đi thôi"

Nam tử cũng chẳng nói hai lời.

Dưới ánh trăng, nữ thần Hắc Dạ bình thản nói:

"Xem ra Tử Thần Tai Ách thua rồi, hơn nữa còn tiện tay bán đứng ngươi"

"Hahaha."

Đối phương nở nụ cười đáp:

"Bán đứng hay không cũng chẳng quan trọng, nhưng dường như hắn đã từ bỏ việc trở về. Đối với ngươi mà nói thì chuyện này là chuyện tốt. "Đúng, có một phần quyền hành của hắn sẽ trở về với đất trời, với ta mà nói thì đây ngược lại là một chuyện tốt. Nữ thần Hắc Dạ nhìn về phương xa mà nói:

"Ngươi của thời kỳ toàn thịnh có thể đỡ được một chưởng kia không?"

"Vẫn được, thực lực của hắn gần như ngang với mấy người Chu Vương. Ta cũng không đến nỗi không đón được một đao của Chu Vương. Năm đó khi bọn ta đều ở thời kỳ toàn thịnh, trong trận chiến kia hắn cũng bại bởi ta bảy tám đao, trọng thương ta lại càng không cần nhắc tới. Người nhiều thêm, đánh hai ba ngày đều được"

Thần Quang Minh cười nói.

Dường như hắn không hề để ý tới chuyện bản thân từng bại trận.

Dù sao Chu Vương là ai?

Một nhân vật quan trọng đã từng kết thúc một thời đại.

Lý Chủ và Tô Tôn cũng phải thấp hơn một bậc.

Tô Tôn là thuận theo thiên địa, Lý Chủ là dẫn dắt tu chân giới tiến về phía trước. Còn Chu Vương thì khác, hắn chỉ muốn tiêu diệt thần minh.

Gặp phải Chu Vương năm xưa là nỗi bất hạnh của bọn hắn.

"Trạng thái kia của Tử Thần Tai Ách cũng không thể nào so sánh với lúc các ngươi còn toàn thịnh ư?"

Nữ thần Hắc Dạ hỏi tiếp.

Nàng có Con Mắt Toàn Tri, nhưng không biết quá nhiều về chuyện cảnh giới.

"Đầu tiên Tử Thần Tai Ách có một nhược điểm trí mạng là hắn không có Con Mắt Toàn Trị, quyền hành có nhiều hơn nữa cũng không thể sử dụng cùng lúc, có ích gì chứ? Cho dù hắn có Bất Tử Lưu Hà cũng chẳng có tác dụng, quyền hành mà hắn chấp chưởng cần Con Mắt Toàn Tri. Đây chính là điểm khác biệt.

Thần Quang Minh giải thích.

Nữ thần Hắc Dạ im lặng.

Nàng quay đầu nhìn về phía bóng người kia.

Một lát sau lại quay người rời đi.

Quay lại đêm tối thuộc về nàng.

Hồ Khô Tịch.

Chu Tự vẫn bị trấn áp, lực lượng của hắn vẫn là Trận Linh ngũ phẩm.

Lúc này Lý Lạc Thư đi tới bên cạnh hắn.

"Đại ca không hổ danh là thần nhân Chu Tự chỉ cười không nói.

Bây giờ hắn đánh không lại bất cứ ai.

1125 chữ

Chương 1224: Tố Cáo

Chẳng qua cũng khá may mắn, vẫn còn trấn áp, nếu không hắn lại phải rút lui ra khỏi vòng hai.

Chu Tự nhìn trái nhìn phải, hắn phát hiện thiếu niên kia đã bị Nguyệt tỷ tóm lại rồi.

Gần như là bị phong ấn.

Vận dụng hết tất cả những thứ nàng có trong tay.

Chỉ sợ đối phương đột nhiên chạy thoát, thậm chí còn bịt cả miệng.

Vừa nhìn là đã biết, để đối phương nói sẽ dẫn tới nguy hiểm khôn lường.

Đương nhiên, tác dụng của việc chặn miệng cũng không cao, thứ có tác dụng là pháp bảo dùng để chặn miệng.

Chu Tự nhìn thiếu niên trong trận pháp, rồi lại nhìn về phía Quang Thủ:

"Bây giờ thế cục đã thay đổi, các ngươi thiếu mất hai người, mà hai bọn ta vẫn đang ở đây.

"Thế cục quay về lúc đầu.

Lý Lạc Thư có lòng tốt nhắc nhở.

Quang Thủ nhìn hai người rồi thở dài một hơi:

"Có lẽ đây là lần cuối ta gặp các ngươi rồi"

Chu Tự thắc mắc:

"Vì sao chứ? Vì đây là cây cuối cùng à?" "Không phải.

Quang Thủ lắc đầu, hắn nói rất chân thành:

"Bởi vì lần sau ta không đánh lại các ngươi nữa rồi. Đương nhiên cho dù bây giờ không có Thiên Giới Sơn Mạch, ta cũng không phải là đối thủ của các ngươi. Nhưng lần sau ta cảm thấy Thiên Giới Sơn Mạch cũng sẽ chẳng còn tác dụng gì với các ngươi nữa đâu. Ta vẫn đánh giá các ngươi rất cao đó"

Chu Tự:

"..."

Đây chẳng phải là quá nhàm chán rồi sao?

Nhưng lần sau là lần sau, có trời mới biết lần sau là khi nào.

Bây giờ vẫn nên ra tay trước thì hơn.

Sau đó Chu Tự cầm kim quang quyền trượng trong tay, vọt tới.

Lần này hắn thật sự chỉ dùng chu thiên linh khí đoàn để đánh nhau. Thậm chí còn chẳng dùng Phá Thiên Ma Thể.

Rầm!

Chu Tự đánh ra một kích, Quang Thủ dùng tay ngăn cản.

Mặc dù cánh tay vỡ vụn, nhưng bản thể của Quang Thủ cũng đã lùi về sau rất xa.

Hắn không cứng đối cứng với Chu Tự mà chọn chạy tới bên cạnh đại thụ.

Sau đó bắt đầu hái quả.

"Hả?

Chín rồi à?"

Chu Tự có chút bất ngờ.

"Đúng là nó chín rồi"

Tai Họa ở phía sau nhắc nhở.

Trong nháy mắt, Chu Tự nhìn thấy Quang Thủ đưa tay ra, sau đó có vô số cánh tay xuất hiện.

Thiên thủ Quang Thủ.

"Ăn gian đúng không?"

Chu Tự kinh ngạc thốt lên.

Hắn còn chưa từng thấy ai có thể có nhiều cánh tay như thế.

Rồi sao mà chơi đây?

"Vô thượng kiếm đạo"

Lý Lạc Thư vung kiếm chém qua.

Khiến Quang Thủ giật nảy mình.

"Đại ca nhanh lên, hái quả đi"

Lý Lạc Thư vội vàng nói.

Bây giờ mọi người đều đang bị trấn áp, làm gì có vô thượng kiếm đạo chứ?

Nếu như có thể vô thượng kiếm đạo trước khi tiến vào đây, mới có khả năng phá vỡ.

Chu Tự không nói thêm gì, bắt đầu dùng quyền trượng gõ vào quả, từng quả bị hắn gõ bay về phía Chu Ngưng Nguyệt.

Nhưng Quang Thủ lại càng nhanh hơn.

Cho dù có kiếm quang ngăn cản, hắn vẫn còn phần lớn tay đang hái quả.

"Tai Họa, ta báo cáo hắn chơi gian lận"

Chu Tự nói với Tai Họa.

Tai Họa:

"..."

Quang Thủ nhíu mày lại.

Đồ quá đáng, mình chơi gian thì chẳng thèm nói gì, người khác dùng chút đồ phụ trợ lại đi báo cáo.

Lúc này mặt hồ đột nhiên xuất hiện một trận pháp.

Sau đó có vô số cánh tay xuất hiện trên mặt hồ đen nhánh.

Chu Tự nhíu mày, nhìn cảnh này có hơi rợn tóc gáy.

Sau đó hắn lại nhìn về phía Tai Họa.

"Không phải ta, đừng nhìn ta" Tai Họa vội vàng nói.

Lúc này mọi người mới nhìn về phía bên bờ hồ.

Không biết Chu Ngưng Nguyệt đã nhúng tay từ lúc nào.

Quả nhiên nàng muốn tự tay hái trái cây cho mình.

"Nguyệt tỷ quá mạnh" Chu Tự kinh ngạc thốt lên.

"Sao tỷ của ta có thể lợi hại như thế chứ?"

Lý Lạc Thư cũng có chút bội phục.

Nhưng lại né ra xa.

Rất nhanh sau đó những cánh tay do nước hồ ngưng tụ ra đụng phải trái cây, giật mấy lần nhưng không hái được.

Chu Tự:

"..."

Hắn có một cảm giác rất quái dị, giống như tiểu hài tử tám tuổi bê đồ nhưng không bê lên được vậy.

Quang Thủ nhìn cảnh này cũng có chút muốn cười.

Nhưng hắn không dám.

Hắn hiểu Thánh Nữ Ma Đạo, đừng nên chọc vào thì hơn.

Lúc này, cánh tay do nước hồ ngưng tụ đột nhiên rời khỏi quả, sau đó phóng tới cánh tay của Quang Thủ.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Công kích gần như tự sát.

Sau đó còn có cánh tay cuốn lấy Quang Thủ.

Khiến Quang Thủ nhíu mày càng thêm chặt.

Chu Tự nhìn thấy vậy thì cười.

Sau đó hắn bắt đầu tăng tốc độ dùng quyền trượng gõ vào trái cây.

"Tới đây, mau tới giành với ta này Chu Tự nở nụ cười mỉa mai rồi nói.

Quang Thủ:

"..."

Ấu trĩ.

Chỉ là hắn cũng không hề dừng lại mà bắt đầu tìm kiếm biện pháp đối phó.

Trong lúc nhất thời, một mình Quang Thủ đối mặt với ba cường giả Trận Linh ngũ phẩm.

Có chút rơi vào thế hạ phong, nhưng chỉ là có chút mà thôi.Thu Thiển đứng bên bờ hồ nhìn bọn họ giao tranh, nàng cảm giác những người này cạnh tranh rất kịch liệt. Nhưng sao lại có một cảm giác kỳ quái vậy nhỉ?

Rõ ràng là hai bên đối địch, nhưng rất ăn ý mục đích chỉ để hái trái cây.

Bọn hắn đang chơi đùa đúng không?

Sau đó Thu Thiển nhìn thấy Chu Ngưng Nguyệt ở bên cạnh.

Lúc này nàng đang khống chế trận pháp, gây cản trở cho đối phương.

Hai mắt nàng như đang phát sáng, rất vui vẻ.

Thu Thiển hơi do dự một chút, nàng lấy trái nho xanh ra đặt trước miệt Chu Ngưng Nguyệt, sau đó đối phương cắn một miếng.

"Muốn ăn nữa không?"

Thu Thiển hỏi.

"Ta muốn ăn nho"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Thu Thiển:

"..."

Nàng có thể cảm nhận được Nguyệt tỷ chơi rất vui vẻ.

1177 chữ

Chương 1225: Thua

Nửa đêm.

Cánh tay của Quang Thủ chỉ còn rải rác mấy chục cái. Nhưng hắn cũng hái được gần một nửa trái cây.

Chu Tự cũng gõ được một nửa.

Phần còn lại vẫn chưa chín.

Lúc này Quang Thủ thu cánh tay lại, hắn nhìn đám người Chu Tự rồi nói:

"Cả đời này ta cũng không muốn gặp lại các ngươi nữa, chúng ta sau này không gặp lại" Thần Quang Minh nói rồi chui vào không gian, biết mất ngay tại chỗ.

Chu Tự đếm qua một lượt, hắn nhíu mày.

"Có thắng không?"

Lý Lạc Thư thu kiếm lại đi tới rồi hỏi.

"Ta cảm thấy không thắng"

Chu Tự đáp.

"Hơn một trái"

Tai Họa đi tới báo kết quả cuối cùng.

"Vậy chính là thua rồi"

Chu Tự nói rồi thở dài một tiếng:

"Lần này chúng ta có ba người, không hơn được ba trái thì chính là thua. Lần sau đến tìm đối phương lại đọ sức thêm một lần. Lần này ta cảm thấy là do cánh tay của ta quá ít nên mới thua. Ta quyết định sẽ về hỏi nhị thúc xem Kim Quang Thần Chú phải làm sao để mọc kim thủ"

"Ta không mọc được nữa rồi, chỉ dựa vào đại ca thôi.

Lý Lạc Thư nói xong rồi quay đầu rời đi.

Vừa rời khỏi Thiên Giới Sơn Mạch hắn đã mở cổng không gian đi khỏi đây.

Không ở nổi, không ở nổi.

Lý Lạc Thư vừa đi, Chu Tự lại nhìn về phía Thiên Giới Sơn Mạch, phải làm sao với ngọn núi này bây giờ?

Cứ đặt ở đây à?

"Có ai tới lấy lại cái này không?"

Chu Tự hỏi.

Tai Họa lắc đầu:

"Ta không chắc, nhìn dáng vẻ thì chỉ là chiếu hình tới thôi, không lâu sau sẽ biến mất"

Chu Tự gật đầu, hắn không để ý tới nữa.

Quan tâm làm gì, dù sao hắn cũng không chịu ảnh hưởng.

Nếu không được nữa thì đưa thành Biên Giới tới đây đụng một cái.

"Có hơi nhiều trái cây đấy.

Chu Tự vừa đáp đất, Thu Thiển đã cất tiếng nói.

"Dù sao Nguyệt tỷ có thể ăn rất lâu, không sao. Ngày mai đem cho mấy vị lão bản một ít. Nghe nói mỗi năm đều sẽ tăng lương hai lần. Tăng thêm một lần, ít nhất cũng được một ngàn ba một tuần. Tặng nhiều một chút, có lẽ bọn hắn sẽ tăng lương cho ta nhiều hơn một chút"

Chu Tự nói.

Thu Thiển:

"..."

Đống trái cây này rất quý giá đó.

Cũng chỉ có Chu Tự mới đem đi tặng người khác thế này mà thôi.

Không hề có chút khái niệm gì về nó cả.

Thu Thiển cũng không nghĩ tới việc uốn nắn, dù sao hái cái này cứ như chơi vậy, đúng là không có cảm giác trận quý chút nào.

Chu Ngưng Nguyệt ôm lấy núi quả, sau đó rửa một quả rồi đưa lên miệng cắn.

Nàng cảm thấy vỏ quá cứng, vội vàng lấy dao nhỏ ra gọt sạch.

Rồi lại cắn một miếng, ngon tới nỗi mắt sáng rực.

"Ngon quá.

Thu Thiển có chút bất ngờ.

Nàng lấy một trái, gọt vỏ rồi đưa cho Chu Tự đang cất trái cây:

"Ngươi thử xem, dường như ngon lắm"

Chu Tự cắn một miếng, phát hiện đúng là không tệ lắm.

Mềm mềm, thơm thơm.

Chu Ngưng Nguyệt đưa cho Chu Tự một trái.

"Cho ngươi cái này Chu Tự nhận lấy trái cây, hắn cảm thấy có chút cứng.

Dường như còn chưa đủ chín.

Được rồi, đưa cho mấy vị lão bản vậy.

Chu Tự tập trung hết mấy quả Chu Ngưng Nguyệt đưa tới.

Ngày mai tặng ra ngoài hết, tiện tay thêm vào mấy quả đã chín.

Thế là được rồi.

"Xong rồi, về thôi"

Chu Tự nói.

Sau đó hắn chào tạm biệt Tai Họa, rời khỏi hồ Khô Tịch.

Lúc về tới nhà thì trời đã rạng sáng.

Nửa đường, bọn hắn còn tới thành Biên Giới một chuyến, đưa thiếu niên kia vào trong phong ấn.

"Đi ngủ thôi"

Chu Ngưng Nguyệt đi về phía phòng mình.

"Nhớ đánh răng đó"

Chu Tự nói.

"Ta đi tắm"

Thu Thiển nói rồi cầm theo quần áo vào nhà tắm.

Còn Chu Tự thì đứng ngoài ban công hóng gió.

Nói mới nhớ, lâu lắm rồi hắn không gặp người hay uống say kia.

Cũng không biết là đã đổi việc, hay kiêng rượu rồi.

Hôm nay hắn không tu luyện, đợi Thu Thiển ra rồi sấy tóc cho nàng, hai người nghỉ ngơi.

Ngày bảy tháng sáu.

Thứ ba, sáng sớm.

Đông Phương Cảnh và Hạ Nguyệt đang trên đường đi làm.

Bọn hắn trò chuyện với vẻ nhẹ nhõm.

"Đúng rồi, nghe nói hôm nay Chu Tự sẽ đi làm, chắc là cũng mang theo trái cây tới. Có thể là tương đối tầm thường, đến lúc đó chúng ta nhớ để ý tới tâm trạng của hắn, nói vài câu dễ nghe. Như thế thì kỳ thực tập của chúng ta cũng thuận lợi hơn"

Hạ Nguyệt nói.

"Ta biết rồi, ta ở đây đã mất đi mấy thói hư tật xấu lúc trước rồi. Cho dù bọn họ có vẻ không bằng được chúng ta cũng sẽ không tạo nên cảm giác hơn thua quá nhiều, ta cảm thấy nơi này rất tốt"

Đông Phương Cảnh gật đầu rồi nói:

"Mấy đồ ta bảo trong nhà gửi ngày mai sẽ tới. Qua mấy ngày nữa ta đưa tới sau, không đến nỗi bị cho rằng là cố ý làm khó Chu Tự Hạ Nguyệt gật đầu.

Sau đó hai người bước từng bước nhẹ nhõm về phía thư viện.

Vừa đến thư viện.

Đám Hạ Nguyệt đã thấy Vân Tiêu tiên tử đang quét dọn vệ sinh.

Thật ra họ có chút khó hiểu, những chuyện như quét dọn vệ sinh này hơi ảnh hưởng đến mặt mũi.

Vị tiền bối này thật sự không thèm để ý, hay là vốn không có mặt mũi gì đó?

Dù sao bảo họ quét dọn vệ sinh, họ chắc chắn không làm.

Vẫn là làm nhân viên quản lý tốt hơn, nói cũng dễ nghe.

“Các ngươi tới rồi à?"

Vân Tiêu tiên tử đang quét dọn vệ sinh thì cười nói:

“Nghe nói Chu Tự sẽ mang đến không ít trái cây, đến lúc đó các ngươi cứ lấy thêm hai quả. Dù sao cũng là thực tập, lấy thêm hai quả tất cả mọi người cũng không có ý kiến gì đâu, đám người Tô Thi rất nhiều, cũng ăn không được bao nhiêu.

Nghe vậy, Hạ Nguyệt và Đông Phương Cảnh có chút xấu hổ, nhưng vẫn cười nói:

“Được, đến lúc đó chúng ta lấy thêm hai quả.

Tuy rằng không phải trái cây tốt gì, nhưng dù sao cũng là tấm lòng của họ cũng không nên từ chối.

1100 chữ

Chương 1226: Khác Nhau

“Vậy các ngươi đi làm trước, ta vào trong nghỉ ngơi, tối qua lại bị ầm ĩ cả buổi, không yên tĩnh được chút nào"

Vân Tiêu tiên tử phàn nàn nói.

Từ khi có cuối đại đạo, luôn có những chuyện không thể giải thích được.

Làm cho nàng rất bất lực.

Tối qua động tĩnh lại lớn như vậy.

Mọi người phải ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, chờ đến cuối đại đạo mở miệng.

Chư Thiên Vạn Giới thật sự muốn nghe hắn thuyết pháp.

Còn cưỡng chế, một chút mặt mũi cũng không cho.

Nơi cuối của đại đạo hẳn là nên đổi tên thật nhiều.

Tối hôm qua có ồn ào sao?

Hai người Hạ Nguyệt cảm thấy nghi hoặc, tối hôm qua rất yên tĩnh mà.

Trong lòng họ nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Chờ họ làm việc một hồi, những người khác mới lần lượt đến làm.

“Các ngươi ăn sáng chưa?"

Tô Thị mang đến một ít bánh mì đi vào và hỏi.

“Ăn rồi"

Hai người Đông Phương Cảnh lập tức nói.

Vì Tô Thi thật sự quá xinh đẹp, họ theo bản năng có chút căng thẳng.

Thấy vậy, Tô Thi ồ một tiếng, sau đó kêu lên:

“Hàn Tô, Minh Nam Sở, ta cho các ngươi ăn bánh mì này"

“Ngọt hay mặn?"

Minh Nam Sở cúi đầu đi tới quầy hỏi.

“Ngọt"

Tô Thị trả lời.

“Không ăn, gần đây ta dị ứng với đồ ngọt, cần ăn mặn.

Minh Nam Sở tiếp tục chơi điện thoại di động.

“Ta cũng không phải bán cho ngươi ăn, không thích ăn thì thôi"

Tô Thi bĩu môi, sau đó lại nói:

“Nên phế ngươi đi cho rồi, suốt ngày đều chơi game. “Chơi game?"

Minh Nam Sở ngẩng đầu nhìn Tô Thi nói:

“Đây gọi là tập trung vào việc của mình"

“Tam lão bản cũng có tư cách nói người khác phế ư?"

Chu Tự đi vào hoảng sợ nói.

Lần đầu tiên nghe được còn có người không bằng Tam lão bản.

“Muốn ăn không?"

Tô Thị đưa bánh mì qua.

Chu Tự lấy bánh mì và thuận thế bắt đầu ăn.

Ăn cũng rất ngon.

“Tối hôm qua ngươi hái được trái cây rồi à?"

Tô Thi hỏi.

“Hái được rồi, rất nhiều, nhưng vẫn thua, lần sau lại tìm tiếp, nhất định sẽ thắng"

Chu Tự nói.

“Tối hôm qua sao vẫn thua vậy?"

Minh Nam Sở nghi ngờ nói.

Theo lý thì Chu Tự đã là vô địch thiên hạ.

“Không còn cách nào, đối phương nhiều tay lắm.

Chu Tự có chút căm hận nói:

“Ta chưa từng thấy nhiều tay như vậy. Ta, đại ca ta, còn có Nguyệt tỷ, ba người chúng ta liên thủ nhưng vẫn thua.

Hắn ta quá mạnh “Nguyệt tỷ cũng có thể tham gia ư?"

Hàn Tô từ bên trong đi ra có chút kinh ngạc.

Dù Thánh Nữ rất lợi hại, nhưng vẫn kém xa Thánh Tử rất nhiều.

“Tối hôm qua đối phương có pháp bảo, cho nên cảnh giới của mọi người đều ngang nhau. Nguyệt tỷ cũng tham gia, nếu không có Nguyệt tỷ tham gia, chúng ta còn thua thảm bại hơn.

Chu Tự nhớ tới tay của quang thủ liền đau đầu.

Lát nữa phải nói chuyện điện thoại với Nhị thúc, sau đó hỏi làm thế nào để Kim Quang Thần Chú mọc tay.

“Có mang cho chúng ta không?"

Tô Thi không quan tâm đến bất cứ thứ gì khác.

“Có nha, một đống luôn Chu Tự trực tiếp lấy ra một cái túi lớn.

Đó là túi trong siêu thị.

Có khoảng 30 viên.

“Nhiều vậy sao?"

Hàn Tô kinh ngạc.

"Ừm."

Chu Tự gật đầu.

Thật ra đều là cái Nguyệt tỷ chọn ra không ăn, chỉ có hai quả là chín rồi.

Không nói đến nữa, chín thì cho Trình tỷ và Vân Tiêu tiên tử là được rồi.

Những người khác thì hơi khó ăn, nếu không để vài ngày cũng được.

Nếu không, nhiều vậy để cũng lãng phí.

Chủ yếu là những cái Nguyệt tỷ chọn ra do nàng không ăn, nàng không ăn thì ai ăn nhiều như vậy chứ?

“Vân Tiêu tiền bối, Trình tỷ, Âm Túc, Từ đại ca, còn có Hạ Nguyệt và Đông Phương Cảnh, đến phân đồ được rồi.

Tô Thi hét lớn vào bên trong.

“Nhỏ giọng thôi Hàn Tô nói.

Đang đi làm sao có thể la hét to như thế chứ.

Đám người Đông Phương Cảnh đã chú ý tới từ lâu, họ nhìn thứ Chu Tự dùng túi siêu thị mang đến, luôn cảm thấy bình thường.

Lúc này, đám người Vân Tiêu tiền bối và Trình tỷ đều đi ra.

“Lần này là quả gì?"

Vân Tiêu tiên tử lập tức nói.

“Không biết, nhưng chắc là ăn rất ngon"

Nói xong, Chu Tự lấy hai quả đã chín ra, sau đó đưa cho Trình tỷ và Vân Tiêu tiên Tử.

“Cái này ăn như thế nào?"

Trình tỷ hỏi.

“Lột vỏ rồi ăn"

Chu Tự nói.

Lúc này Tô Thi nhận lấy túi đồ, bắt đầu chia mỗi người một quả.

“Ăn thử trước một quả xem sao.

Nói xong nàng lập tức tự mình lột vỏ và bắt đầu ăn.

Đám người Minh Nam Sở tự nhiên cũng đi theo.

Chu Tự đứng tại chỗ, chờ họ kêu la.

Quả nhiên.

Tô Thi cố chấp ăn đồ ăn, sau đó vẻ mặt khó chịu nói:

“Thật khó ăn nha, còn khó ăn hơn quýt của Nguyệt tỷ” “Quả thật rất khó ăn"

Hàn Tô khổ sở nói.

“Cũng được.

Âm Túc nhỏ giọng nói.

“Khó ăn ư?"

Vẻ mặt Vân Tiêu tiên tử nghi hoặc:

“Ăn rất ngon mà “Ngon chỗ nào chứ?"

Tô Thi khó hiểu.

“Quả thật ăn rất ngon.

Trình tỷ cũng nói theo. Đông Phương Cảnh thấy trái cây khó coi trong tay, không có ham muốn ăn.

Cứ nhận lấy trước sau đó mang về vậy.

Hạ Nguyệt cũng vậy.

“Cảm giác hình như không giống lắm.

Từ Từ nhìn trái cây và nói.

Hắn phát hiện trái mình ăn có vẻ khác trái của Vân Tiêu tiền bối ăn.

Hình như cứng hơn. “Chưa chín"

Hàn Tô nói.

Tô Thi lập tức trừng mắt nhìn Chu Tự.

“Trừng ta làm gì? Nguyệt tỷ chọn, người đi mà trừng mắt nàng ấy.

Chu Tự thoải mái nói.

Đúng là Nguyệt tỷ chọn, nhưng không phải Nguyệt tỷ nói đem đi tặng.

1114 chữ

Chương 1227: Bật Định Vị

“Khi nào mới có thể chín?” Minh Nam Sở hỏi.

“Không biết"

Chu Tự lắc đầu.

Tô Thi cầm túi chia quả cho từng người.

Mỗi người một quả.

Sau khi hai người Đông Phương Cảnh cầm lấy hai quả, lập tức cười từ chối nói:

“Không cần, không cần, hai quả là đủ rồi"

“Ta cũng đủ rồi.

Hạ Nguyệt nói theo.

"Ha?"

Vẻ mặt Tô Thi kinh ngạc:

“Quả này rất lợi hại, các ngươi không lấy nhiều hơn sao? Trái cây Chu Tự cho bình thường đều rất hiếm, ăn vào tu luyện rất thuận lợi đó"

Đông Phương Cảnh xấu hổ mỉm cười, tu luyện rất thuận lợi, đây là tiên quả sao?

Nhưng hắn vẫn khéo léo từ chối:

“Ta sợ không chịu nổi"

Hạ Nguyệt cũng từ chối theo.

Tô Thi cũng hết cách với họ, lập tức chia nhiều hơn cho Vân Tiêu tiền bối và Trình tỷ.

Thật ra cũng không cần chia cho nàng, lúc về đến nhà Chu Tự là có thể lấy được rất nhiều rồi.

Chu Tự không cho thì xin Nguyệt tỷ.

Nguyệt tỷ lựa chọn giảm một chút cũng có thể cho nàng rất nhiều.

Tối nay đến một chuyến, xem thử quả chín có mùi vị gì.

Nàng cầm lấy một quả về.

Chờ phân chia trái cây xong, Chu Tự lập tức hỏi Tô Thị có thể để Kim Quang Thần Chú mọc tay không.

Vẻ mặt Tô Thi ngây ngốc, chưa từng nghe qua chuyện này.

Buổi trưa, Chu Tự lập tức gọi điện thoại cho Nhị thúc.

“Nhị thúc, khi nào ngươi có thời gian rảnh, ta muốn đến thăm thúc.

Chu Tự hỏi.

“Ngươi muốn đến gặp ta sao, hay là muốn ta gặp ngươi?"

Tô Trần cười hỏi.

“Cái này..thế nào cũng được?

Chu Tự lập tức nói.

“Ngươi muốn làm gì?"

Tô Trần hỏi.

“Ta có hai chuyện nhỏ, muốn mời Nhị thúc giúp đỡ.

“Chuyện nhỏ? Cái gì vậy?"

“Một là liên quan tới Kim Quang Thần Chú, muốn hỏi thúc thử xem làm thế nào nó mới có thể mọc nhiều tay.

Thứ hai chính là muốn để Nhị thúc giúp đỡ rửa sạch một chút"

Đầu dây bên kia ừ một tiếng.

Sau đó nói:

“Đi đến nơi không có người, sau đó mở Kim Quang Thần Chú ra"

Chu Tự không nói gì thêm mà lập tức chạy tới phòng tập thể dục, sau đó mở Kim Quang Thần Chú ra:

“Được rồi"

“Dùng kim quang viết Kim Quang Thần Chú.

Tô Trần lại nói tiếp.

Chu Tự vừa cầm điện thoại di động vừa lặng lẽ viết Kim Quang Thần Chú.Trong nháy mắt lúc hắn viết xong, đột nhiên một vệt kim quang từ trên trời giáng xuống, rơi vào người hắn. Trong nháy mắt, hắn cảm nhận được Thiên Nhân hợp nhất, linh khí cả người giống như bị gột rửa một phen. Một hồi sau, Chu Tự mới tỉnh táo lại.

Lúc này nhìn về phía điện thoại di động phát hiện cuộc gọi vẫn đang tiếp tục.

“Nhị thúc, còn ở đó không?"

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười:

“Được rồi à?"

“Nhị thúc, ngươi làm sao làm được vậy? Thế mà lại cách không truyền pháp.

Chu Tự khiếp sợ.

Thiên Nhân hợp nhất quá lợi hại.

“Không tính là gì, nhưng ngươi muốn học cũng không học được.

Tô Trần cười nói:

“Bây giờ nói đến Kim Quang Thần Chú mọc tay như thế nào đi.

Thật ra cũng không khó, quà mà ta tặng cho ngươi đã mở ra chưa?"

“Mở rồi"

Chu Tự nói.

“Thấy chín hạt châu chưa?"

Tô Trần hỏi.

“Thấy rồi"

“Đợi ta truyền cho ngươi đạo pháp Âm Dương Vạn Vật. Đến lúc đó chín hạt châu chia làm Âm Dương lưỡng cực, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật. Lại tạo hình cho hạt châu là có thể biến tay, rất đơn giản.

Nghe Nhị thúc nói xong, lòng tin của Chu Tự tăng lên rất nhiều.

Rất đơn giản là được rồi.

Cúp điện thoại, cửa không gian phía trước Chu Tự mở ra, sau đó một quyển sách rơi vào trước mặt hắn. Chu Tự:

"..."

Cái này cũng để gửi chuyển phát nhanh ư, có thể lật đổ ngành nghề này mất.

Sau đó, hắn lấy cuốn sách ra và bắt đầu đọc.

Hơi khó hiểu.

Hắn đọc cuốn sách ngay vào buổi chiều tại nơi làm việc.

Sau khi xác định không có vấn đề gì hắn mới đọc, nếu không công việc vẫn quan trọng hơn.

“Chu Tự, ngươi đang xem cái gì vậy?"

Đông Phương Cảnh tò mò hỏi.

“Nhị thúc của ta cho ta công pháp, ta cảm giác có chút khó khăn.

Chu Tự nói.

Quả nhiên không thể tin tưởng Nhị thúc, cái này quá khó.

Vì kiến thức không đủ, hắn đọc có vẻ không hiểu.

Dù câu có thể được hiểu, nhưng một số từ hoàn toàn không thể hiểu.

Cũng giống như nói cái gì mà Huyền Tẫn Chi Môn, đây là ở đâu?

Đột nhiên hắn phát hiện mình có thể học được Phá Thiên Ma Thể, thành phần vận khí quá cao, tuy rằng lúc đó cũng đã kiểm tra kinh mạch.

“Văn Viễn Cổ? Ngươi có thể đọc hiểu sao?"

Đông Phương Cảnh kinh ngạc nói.

“Đọc hiểu chứ"

Chu Tự nói.

Đây không phải là nền tảng sao?

Nguyệt tỷ, Thu tỷ đều biết.

Tô Thi cũng biết, đại lão bản và nhị lão bản cũng biết.

“Thật lợi hại"

Đông Phương Cảnh hâm mộ nói:

“Ta vẫn đang học, cái này rất khó học.

Khó sao? Chu Tự suy nghĩ một lát, gần như chưa đầy một năm hắn đã học được rồi.

Dù rất nhiều kiến thức không được học thì đọc hiểu từ.

Quả nhiên, mình quá siêng năng.

Lúc đi học, hắn cũng đè ép những người khác như vậy.

Vì quá siêng năng, những người đọc sách tốt nhìn thấy hắn đều sợ hãi.

Thực sự ngoài việc đọc sách chỉ là đọc sách.

Quá điên cuồng.

Lúc này, Tô Thi đi tới, hắn nhìn sách của Chu Tự và nói:

“Sách này ta đã đọc rồi, Âm Dương Vạn Vật, cha ta đã dạy ta.

“Tam lão bản, dạy ta đi"

Chu Tự lập tức nói.

Tô Thi sửng sốt, sau đó miệng lập tức đồng ý.

Sau đó Chu Tự nghe Tô Thị giải thích, dù không phải rất dễ hiểu, nhưng quả thật bắt đầu hiểu được rồi. Tam lão bản vẫn còn chút hữu ích.

1045 chữ

Chương 1228: Ép Người Quá Đáng

“Tô tiên tử cũng hiểu văn Viễn Cổ ư?"

Đông Phương Cảnh hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

“Không phải làm nhân viên quản lý thư viện đều phải biết sao?"

Tô Thi hỏi ngược lại.

Đông Phương Cảnh:

"..."

Hóa ra làm nhân viên quản lý thư viện khó vậy sao?

Xem ra hắn phải học văn Viễn Cổ cho tốt mới được.

Thiên Vân Đạo Tông.

Một cặp vợ chồng khá trẻ tuổi đang đi bộ trên đường.

Bọn họ trực tiếp nhìn về phía Quan Hà phong.

“Cuối cùng cũng trở về. Không biết sư phụ bọn họ thế nào rồi. Lần trước trở về là lúc sư nương sinh con.

Hoa Thanh Tuyết nói.

“Đúng vậy"

Đạo Chân Nhất gật đầu nói.

“Đã lâu lắm rồi không trở về, lần trước sư phụ lên đường cũng không dẫn ta theo, không được, ta phải đi hỏi sự nuong."

Nói xong Hoa Thanh Tuyết lập tức bay về phía Quan Hà phong.

Đạo Chân Nhất chỉ có thể đi theo.

Sau khi đi lên.

Họ tìm thấy một người đàn ông quỳ dưới một cái cây.

Chính là Hình Ngọ.

“Đại sư huynh? Sao ngươi lại quỳ gối ở chỗ này?"

Hoa Thanh Tuyết hỏi.

“Nơi này phong cảnh rất đẹp"

Hình Ngọ nhìn người tới bình tĩnh nói.

Chợt có chút tò mò:

“Sao các ngươi lại trở về? Có thai à?"

Hoa Thanh Tuyết nhíu mày, sau đó lạnh lùng nói:

“Sư huynh, ngươi vẫn nên tiếp tục quỳ đi?

Đạo Chân Nhất xấu hổ nói:

“Để sư huynh chê cười rồi.

Hình Ngọ khẽ gật đầu, lúc trước tiểu sư muội gả cho Đạo Chân Nhất hắn là người hết lòng tán thành.

Không ngờ bây giờ lại mâu thuẫn.

Lúc trước nên phản bác vài câu.

Không đến mức bây giờ luôn cảm thấy mình nhìn lầm.

“Sư phụ, sư nương, con đã về rồi"

Hoa Thanh Tuyết gọi lớn vào bên trong.

Chẳng mấy chốc, một bóng dáng màu đỏ xuất hiện, là Hồng Nghê đi ra.

Nhìn thấy Hoa Thanh Tuyết, nàng cười nói:

“Hoa tiên tử của chúng ta thế mà đã về rồi à?"

“Đương nhiên rồi.

Hoa Thanh Tuyết ôm cánh tay sư nương nhà mình và nói:

“Mấy năm nay, con đều rất nhớ sư nương"

“Vậy mà không mua chút gì về sao? Tay không trở về để sư phụ sư nương nghĩ thế nào đây?"

Giọng nói của Hình Ngọ truyền tới.

Sau đó...

Dưới tán cây, hai tay Hình Ngọ dâng roi, giống như chờ người đến đánh.

“Đại sư huynh không phải rất ít khi chọc các ngươi tức giận sao?"

Hoa Thanh Tuyết tò mò hỏi. “Gần đây có thể muốn kết hôn, ta định nhờ người tìm giúp một người nào đó thích hợp.

Hồng Nghê vừa cười vừa nói.

Nghe vậy, Hình Ngọ dưới tán cây giật mình, hoảng sợ nhìn về phía sư nương, dập đầu tại chỗ nói:

“Sư nương, con không thể rời bỏ Quan Hà phong, sư muội bệnh nặng cũng cần con chăm sóc.

Hồng Nghệ không để ý đến đối phương, sau đó nói với Hoa Thanh Tuyết:

“Đúng rồi, mấy ngày nay con không có ở đây, sư phụ con mới thu nhận một đồ đệ mới"

"Ha?"

Hoa Thanh Tuyết kinh ngạc nói:

“Sư phụ thu nhận đồ đệ sao? Sao có thể chứ?"

Sau thời đại Thần Minh, sư phụ chưa bao giờ thu nhận bất kỳ một đệ tử nào, làm sao có thể đột nhiên thu đồ đệ được?

Đặc biệt là trong những năm gần đây.

“Mới thu nhận năm ngoái, cũng chưa được mấy tháng"

Hồng Nghệ giải thích.

“Ở đâu? Để cho con thể hiện kiến thức một chút, dạy dỗ hắn tu luyện.

Hoa Thanh Tuyết lập tức nói.

“Không ở tông môn Hồng Nghê lắc đầu nói:

“Trong thế tục.

“Thế tục? Tại sao vậy? Vậy không phải sẽ làm trễ nãi việc tu luyện sao?"

Vẻ mặt Hoa Thanh Tuyết cô cùng nghi hoặc, sau đó tiếp tục nói:

“Tiểu sư đệ thiên phú cao vậy sao? Rốt cuộc là thiên phú thế nào mới có thể khiến sư phụ thu nhận đệ tử lần nữa? Con muốn gặp mặt hắn.

“Muốn gặp thì đi gặp đi, để Hình Ngọ dẫn các con tới đó, Hình Ngọ nói chuyện rất hợp với bọn họ.

Hồng Nghê nói.

“Đúng rồi, vậy Lạc Thư đâu? Ta nghe nói hắn đang đi xuống con đường bị hỏng, hiện giờ hắn có ổn không?"

“Lạc Thư cũng ở Thanh thành, đi qua gặp là biết.

Vẻ mặt Hồng Nghê đầy ý cười nói.

“Vậy được, coi như gặp một lượt luôn, sau đó dạy dỗ tiểu sư đệ tu luyện một chút, đệ tử vừa mới thu nhận, hắn hiện giờ đang là Binh Giả?"

Nghe vậy, trong lòng Hình Ngọ rất muốn cười.

Ánh mắt thiển cận.

Là thời điểm để ngươi hoài nghi về nhân sinh Binh giả?

Uổng cho ngươi cũng dám nghĩ.

Trước khi tan làm, Chu Tự nhìn điện thoại di động, phát hiện Mãn Giang Hồng sư tỷ gửi tin nhắn.

Nàng họ khan hai tiếng trước khi bắt đầu nói chuyện chính, màn hình hiện lên thế này.

Mãn Giang Hồng: “Khụ khụ"

Mãn Giang Hồng:

“Hoa sư muội trở về, vài ngày nữa chúng ta sẽ đến thư viện một chuyến, các ngươi chuẩn bị đi Vẻ mặt Chu Tự nghi hoặc, Hoa sư muội là ai?

Hắn gửi tin nhắn lại.

“Là sư tỷ của ngươi.

Hình Ngọ trả lời một câu.

“Tam sư tỷ?” Lúc này Chu Tự mới hiểu ra.

Nhưng hắn có chút tò mò, tại sao phải vài ngày nữa mới tới đây?

Sau khi hỏi, Mãn Giang Hồng sư tỷ trả lời như sau:

“Khụ khụ, vì Hình Ngọ còn phải quỳ mấy ngày nữa Chu Tự:

Thanh Long:

“Vì sao Hình Ngọ vẫn phải quỳ? Khi nào Hình Ngọ của chúng ta mới có thể đứng lên? Quan Hà phong ép người quá đáng"

Chu Tước:

“Ép người quá đáng!"

Bạch Hổ:

“Nếu đã vậy, chi bằng tạo phản đi Huyền Vũ:

“Phản Quan Hà phong!"

1104 chữ

Chương 1229: Ngày Gì

Rất nhanh Mãn Giang Hồng lập tức gửi tin tới:

“Tứ hộ pháp sao? Hóa ra tất cả các ngươi đều ở trong một nhóm, phải, ta là Hồng Nghê, chắc các ngươi cũng biết ta chứ? Ta tự hỏi Hình Ngọ rất tốt, sao giờ lại học thói xấu, thì ra đều tại các ngươi.

Chu Tước:

“Ma bệnh?"

Mãn Giang Hồng:

“Chu Tước? Ta nhớ lúc ngươi vừa nhặt được, ta và lão Lý đều ở đây, ngươi là bị Thanh Long lôi kéo, thuận tiện được họ Chu cứu, lúc đầu chúng ta còn muốn mang ngươi đi, nhưng ngươi nhất định muốn đi theo đám Thanh Long."

Trong nháy mắt, Tứ hộ pháp không nói gì.

Họ đều không nhớ rõ những chuyện này, chỉ có cường giả khi đó còn nhớ rõ.

Chu Tự nhìn có chút mơ màng.

Thật sự là sư nương?

Lần này rất nhiều người nhìn điện thoại di động cũng không dám nói chuyện, Tô Thi từ bên trong chạy ra, còn hỏi tình hình.

“Làm sao ta biết được?"

Chu Tự trả lời.

Lúc này Thanh Long gửi tin nhắn:

“Vừa rồi ta có nói gì sao? Chu Tước cầm điện thoại di động của ta, không biết nói năng lung tung cái gì, có chuyện gì các ngươi cứ nói thẳng đi, ta sẽ đưa Chu Tước lên đường"

Bạch Hổ:

“Đúng vậy, điện thoại di động của ta cũng bị Chu Tước cầm.

Huyền Vũ:

“Ta cũng vậy, hình như nàng vừa chơi rất vui vẻ.

Chu Tự:

"..."

Hắn cảm thấy lúc này Chu Tước đang bị chôn vùi.

Lúc đón Nguyệt tỷ cần phải chết ba người, để một người gánh hết và chết là được rồi.

Mà lần trước Chu Tước đúng lúc tiếp nhận Nguyệt tỷ, hiện giờ nàng không chết thì ai chết?

Bên kia không có tin nhắn trả lời.

Chu Tự không thèm để ý nữa, nhưng đám người Thanh Long cũng không dễ nói.

Đây không phải là lần đầu tiên có phụ huynh xuất hiện trong nhóm, những người này lại không biết kiềm chế.

Người lần trước xuất hiện là phụ huynh của Tiểu Mệnh, vì thế Tiểu Mệnh nhận được không ít giáo huấn, nghĩ đến là thấy rất vui rồi.

Chu Tự cảm thấy người trong nghề như hắn cũng không nhiều, được hắn chỉ điểm đó là vận may của Tiểu Mệnh.

Không hổ là Thần Vận Mệnh.

“Tan làm rồi"

Chu Tự đứng dậy định rời đi, nhưng đột nhiên hắn nhớ tới cái gì đó:

“Tam lão bản, hôm nay là thứ mấy?"

“Ngày mùng 7 tháng 6 nha"

Tô Thi nghi hoặc nói:

“Sao vậy?"

“Không có gì, đột nhiên nghĩ đến một chuyện"

Chu Tự suy nghĩ một lát, sau đó nói:

“Quên đi, về nhà trước đã"

“Tan làm rồi à?"

Lúc quẹt thẻ, Đông Phương Cảnh chào hỏi.

Bây giờ hắn muốn học văn Viễn Cổ, thường xuyên tăng ca.

Vì tăng ca sẽ có tiền làm thêm giờ.

Học tập còn được trả tiền, dù không nhiều nhưng cảm thấy rất tốt.

Hạ Nguyệt cũng bắt đầu học tập, nhưng vì thư viện hoạt động bình thường, họ mỗi người học một ngày, một người khác yên tâm đi làm.

Hiện giờ, dù họ không thể tính là thành thạo, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể.

Bây giờ họ hiểu tại sao lại có ba ông chủ và một nhân viên rồi.

Quả nhiên, chỉ có ông chủ mới có thể nhàn nhã ngồi.

Nghĩ như vậy, thân phận và thực lực của Chu Tự có lẽ là thấp nhất trong thư viện.

Nhưng dù sao họ cũng tới thực tập, việc vẫn phải làm.

“Ừm, tan làm rồi.

Chu Tự gật đầu, sau đó nói:

“Các ngươi có thể ăn một ít trái cây, nếu ngon có thể bảo ta, ta vẫn còn rất nhiều.

Gần đây đều là họ làm việc, Chu Tự đều có chút ngượng ngùng, cho nên đưa ít trái cây cũng được.

Dù sao hắn cũng không thể ăn nhiều, dù Nguyệt tỷ có thể ăn được, nhưng trong thời gian ngắn cũng không ăn hết.

“Chắc chắn"

Đông Phương Cảnh vui vẻ đồng ý.

Sau khi Chu Tự chào tạm biệt với tất cả mọi người thì lập tức bước ra khỏi thư viện.

Hắn đi trên đường, tinh thần có chút không ổn định.

Sau đó lại lấy điện thoại di động ra xem thời gian, hơn năm giờ.

“Lúc này chắc là không có khách chứ?"

“Quên đi, cho dù hắn có gọi trước hay không cũng không quan trọng"

Chuẩn bị tâm lý xong, hắn lập tức lấy điện thoại di động ra gọi cho cha mình.

Rất nhanh bên kia đã có người nghe điện thoại.

Xem ra cũng không bận rộn lắm, trong lòng Chu Tự nghĩ vậy.

“Con trai, tìm cha có chuyện gì vậy?"

Giọng nói Chu Tự truyền tới.

Chu Tự đã không quan tâm chuyện này nữa, hắn hít một hơi thật sâu, sau đó nói:

“Cha, chúc mừng sinh nhật.

Trong nháy mắt, bên kia không truyền đến âm thanh gì nữa.

"Cha?"

Chu Tự kêu một tiếng.

“Con cần tiền à?"

Chu Nhiên dùng giọng điệu nghi ngờ hỏi.

Nghe vậy, Chu Tự bất mãn nói:

“Cha này, sao cha lại như vậy chứ, ai cần mấy đồng tiền của cha chứ?"

“Biết rồi, cha còn đang rất bận.

Chu Nhiên nói.

Sau đó cúp máy.

Chu Tự buông di động xuống, vẻ mặt ghét bỏ:

“Thật vất vả mới nói ra được, người này sao lại như vậy chứ?"

Sau đó, hắn còn muốn bảo mẹ đi mua một cái bánh ngọt cho vui.

Đã lớn thế này rồi nhưng hắn chưa từng thấy cha mẹ tổ chức sinh nhật. Trước kia cảm thấy có thể là trong nhà nghèo, sau đó mới phát hiện là họ quá lớn tuổi.

Nhưng vào lúc tốt nghiệp năm ngoái, hắn vẫn luôn ghi nhớ những chuyện này ở trong lòng.

Qua một thời gian nữa cũng là sinh nhật mẹ rồi.

Năm ngoái còn nghĩ năm nay có nên mua bánh ngọt không, dù sao mình đi làm cũng có tiền rồi.

Bây giờ xem ra họ cũng không quen với điều này.

“Quên đi, về nhà đã, chắc Nguyệt tỷ đã về rồi, dù sao áo bông nhỏ thân thiết như Nguyệt tỷ chắc chắn sẽ đặc biệt trở về nhà"

Chu Tự không nghĩ nhiều nữa, mà trở về tìm Thu tỷ.

1070 chữ

Chương 1230: Sinh Nhật

Thị trấn Thanh Bắc.

Chu Nhiên ngồi một bên nghỉ ngơi, có chút không yên lòng.

“Có chuyện gì vậy? Ngươi vẫn còn tâm sự ư?"

Vẻ mặt Liễu Nam Tư tò mò.

“Có một chút"

Chu Nhiên gật đầu.

Liễu Nam Tư lau tay, ngồi bên cạnh hắn nói:

“Có liên quan đến Tiểu Nguyệt?"

“Không có, mà liên quan đến tiểu tử kiaChu Nhiên nói.

Liễu Nam Tư nhìn kỹ người chồng trước mắt và nói:

“Không giống dáng vẻ tức giận, con trai làm gì rồi?” “Hắn vừa mới gọi điện cho ta"

Chu Nhiên nói “Sau đó thì sao? Hắn đã nói gì?"

Liễu Nam Tư hỏi.

“Hắn nói."

Chu Nhiên hơi bối rối, sau đó mới nói:

“Hắn nói chúc mừng sinh nhật, hôm nay sinh nhật ta sao?"

“Để ta nhớ xem"

Liễu Nam suy nghĩ một lát, sau đó nói:

“Chắc là hôm nay, ta cũng không nhớ rõ. Nhưng không phải ngươi không tổ chức sinh nhật sao? Tất cả đều đã già rồi.

“Đúng vậy"

Chu Nhiên gật đầu nói:

“Cho nên đột nhiên nghe được làm cho ta có chút không quen.

“Cái gì không quen, vui vẻ thì vui vẻ.

Liễu Nam Tư đứng lên cười nói.

Chu Nhiên thở dài:

“Hơn nữa, ta nhớ rõ cha mẹ ta từng nói với ta, chờ ta mười sáu tuổi sẽ tổ chức sinh nhật cho ta. Đáng tiếc lại không có cơ hội để thực hiện được. Sau đó ngươi đã từng tổ chức sinh nhật cho ta, sau này cũng không ai nhớ rõ chuyện này nữa. Đột nhiên nghe thấy thực sự có hơi bất ngờ"

Liễu Nam Tư mỉm cười và nói:

“Con trai ngươi cũng không phải chỉ biết gây chuyện quấy rối. Tối nay ta sẽ chuẩn bị cho ngươi một bàn, mua thêm hai chai rượu vang nữa để ăn mừng sinh nhật ngươi.

Chu Nhiên:

"..."

Trở lại chỗ ở, Chu Tự phát hiện Nguyệt tỷ ngồi trên sô pha nhìn quả muốn ăn lại không muốn ăn.

Trong lúc nghi hoặc, hắn đột nhiên nghĩ tới cái gì đó nói:

“Nguyệt tỷ, sao tỷ vẫn còn ở nhà?"

“Ta không ở nhà ta thì ở đâu?"

Chu Ngưng Nguyệt quay đầu nhìn Chu Tự với vẻ mặt nghi hoặc.

“Không phải, sao tỷ lại ở trong nhà ta chứ?"

Chu Tự nói.

“Đây là nhà ta"

Chu Ngưng Nguyệt nghiêm túc nói.

Thu Thiển đi tới, vẻ mặt nàng cũng nghi ngờ, hai người này đang xảy ra chuyện gì vậy?

“Không phải nói cái này, ta nói là tại sao tỷ không đi tìm cha tỷ chứ?"

Chu Tự nói.

“Tại sao ta phải đi tìm cha ta?"

Chu Ngưng Nguyệt không hiểu tại sao.

“Tỷ không biết ư?"

Chu Tự kinh nghi.

“Biết cái gì?"

Chu Ngưng Nguyệt hoang mang.

Chu Tự vừa về đến đã nói những câu khó hiểu, bây giờ hỏi nàng có biết hay không, nàng biết cái gì chứ? “Sinh nhật ba ta đó, tỷ không trở về tổ chức sinh nhật cho cha tỷ sao? Ta vì làm việc nên mới không về nhà tổ chức sinh nhật cho cha, nhưng ta đã gọi điện thoại về rồi. Sao tỷ không có việc gì làm mà vẫn ở nhà ta đợi?” Chu Tự hỏi.

Khoan đã, Chu Ngưng Nguyệt đứng lên:

“Ngươi vừa mới nói gì? Sinh nhật của cha ư? Làm sao ngươi biết?"

“Làm sao ta biết ư? Tỷ không biết trong hộ khẩu có ngày tháng sao?"

Chu Tự hỏi.

“Vậy có chắc không?"

“Lúc trước ta đã hỏi rất kỹ rồi, rất chính xác.

Nghe vậy, vẻ mặt Chu Ngưng Nguyệt sốt ruột, sau đó nhảy đến bên cạnh Chu Tự đấm đá hắn lung tung. “Vậy mà bây giờ ngươi mới nói cho ta biết, ngươi hại ta không phải người đầu tiên chúc mừng sinh nhật cha. Sau khi đánh Chu Tự đã đời, nàng lập tức mở cửa ra, sau đó gọi điện thoại, chẳng mấy chốc đã biến mất tại chỗ. Chắc là chạy về rồi.

Vẻ mặt Chu Tự nghi hoặc:

“Tại sao tỷ ấy không dẫn chúng ta theo chứ?"

Thu Thiển đóng cửa lại nói:

“Sốt ruột quá đó.

“Tại sao Nguyệt tỷ lại không biết?"

Vẻ mặt Chu Tự khó hiểu.

“Bình thường làm sao biết được?"

Thu Thiển suy nghĩ một lát, giải thích:

“Người tu chân giới đã sống lâu vậy rồi, làm sao có thể nhớ sinh nhật được? Một số người lớn tuổi, đã sống một cuộc đời dài hơn năm ngàn năm, một vạn năm. Nhưng giống như cha ngươi, những năm này đối với ông ấy mà nói chẳng là gì cả. Ông ấy đã sống quá lâu rồi. Làm sao có thể nhớ đến sinh nhật nữa? Mà Nguyệt tỷ lại lớn lên ở Ma môn, làm gì có những thứ như ngươi nói. Cho nên không biết là điều hiển nhiên.

“Vậy sao"

Chu Tự gật đầu.

Đây là do tu chân giới không tốt.

“Vậy chúng ta có nên trở về không? Lúc đầu ta tưởng Nguyệt tỷ ban ngày đã về rồi nên gọi điện về là được rồi.

Bây giờ Nguyệt tỷ mới về, chúng ta mà không về thì cảm thấy không ổn lắm.

Chu Tự nói.

“Vậy thì trở về chứ sao.

Thu Thiển nghiêm túc nói.

Không về quả thật không hay lắm.

“Đi mua bánh kem đi"

Chu Tự lại mang giày xong, dẫn Thu tỷ đi đến tiệm bánh kem.

Hy vọng vẫn còn bánh kem.

Nếu không cũng chỉ có thể trở về tay không.

Nhưng không đợi họ đến cửa hàng bánh kem.

Mẹ hắn đã gọi điện thoại tới.

"Me?"

Chu Tự trả lời điện thoại.

“Dẫn theo Thu tỷ về nhà một chuyến đi, hôm nay mẹ con tự mình xuống bếp"

Liễu Nam Tư nói.

“Con đi mua vài thứ đã"

Chu Tự nói.

“Tỷ con đã mua bánh kem rồi"

Liễu Nam Tư nói.

- Mẹ, mẹ nói đúng thế, có phải mẹ thật sự biết Độc Tâm Thuật không?"

Vẻ mặt Chu Tự kinh ngạc.

“Đúng rồi, con mua hai chai rượu về đi Liễu Nam Tư lại nói.

Sau đó Chu Tự chỉ có thể mua hai chai rượu trắng về.

Tổ chức sinh nhật cho cha mình.

1096 chữ

Chương 1231: Có Người Đến

Ngày hôm sau, Chu Tự thức dậy trong sánh chính.

Hắn nhìn lên trần nhà, vẻ mặt mờ mịt.

Vậy hôm qua đã xảy ra chuyện gì rồi?

Lúc này có một mùi hương truyền đến mũi.

Đó là mùi hương của Thu tỷ.

Hắn phát hiện mình vẫn nằm trên đùi của trắng nõn mềm mại Thu tỷ.

Cảm thấy buổi tối lúc ngủ, hắn thường xuyên bỏ qua chân Thu tỷ.

Cũng không biết tại sao.

Có lẽ có cái gì đó tương đối chói mắt.

“Bây giờ là sáu giờ 46 phút, vẫn có thể ngủ thêm một tiếng"

Giọng nói của Thu Thiển vang lên.

Chu Tự nhìn lên trên một chút, phát hiện có thứ gì đó che khuất tầm nhìn của hắn.

Thứ này thật sự là hấp dẫn ánh mắt nha.

“Ngươi đang nhìn cái gì vậy?"

Thu Thiển cúi đầu hỏi.

“Không có"

Chu Tự lắc đầu.

“Không nhìn à? Ta còn đang nghĩ để ngươi xem thử"

“Có nhìn"

Chu Tự lập tức nói.

“Vậy cho ngươi cái kia.

Nói xong Thu Thiển cho Chu Tự một ổ bánh bao:

“Lúc nãy Tô Thị mua đem tới, vừa rồi ngươi không thấy cái này à?"

Chu Tự:

"..."

Yêu nữ, nghiệp chướng.

Một ngày nào đó ngươi sẽ rơi vào tay ta, đến lúc đó để cho ngươi muốn sống không được muốn chết cũng không xong.

Trong lòng hạ quyết tâm xong, Chu Tự lập tức đứng dậy muốn đi đánh răng rửa mặt.

Điều khiến hắn bất ngờ là Thu tỷ lại đi đánh răng với hắn.

Hai người ở bên cạnh nhau, cũng không cảm thấy chật chội chút nào.

Ngay sau đó, Chu Tự đột nhiên nghĩ tới cái gì đó:

“Tô Thị? Tam lão bản đến lúc nào vậy?"

“Sáng sớm đó"

Thu Thiển nhỏ bọt kem ra và nói.

“Vậy người đâu?"

“Ngủ trong phòng Nguyệt tỷ, nàng ấy nói dậy sớm quá.

Chu Tự gật đầu, thì ra là thế.

Còn về tối hôm qua trí nhớ của mình tại sao lại biến mất, hắn cũng không hỏi.

Hắn sợ mất mặt.

Sau đó Chu Tự bắt đầu dốc lòng tu luyện.

Ngoại trừ Tô Thi thỉnh thoảng sẽ đến chỗ hắn xin chút trái cây ra, những người khác cũng không đến xin.

Chu Tự còn đặc biệt hỏi bọn Đông Phương Cảnh.

Thế nhưng họ vẫn không cần.

Xem ra là tu vi quá thấp nên không thích ứng được.

Nhưng họ cũng không tệ, một người đưa tới linh thú thịt khô, một người đưa tới linh quả.

Hương vị không tệ, Chu Tự lấy hai cái, tất cả đều đưa cho Nguyệt tỷ.

Thứ hai, ngày 13 tháng 6.

Đám người Hình Ngọ nói sẽ đến vào khoảng thứ Tư. Ngay lập tức, mọi người trong thư viện đều cẩn thận chuẩn bị. Luyện quyền thì luyện quyền, quét dọn vệ sinh thì quét dọn vệ sinh.

Phải biết, đối với tất cả mọi người, Hình Ngọ là tiền bối.

Không ai dám chậm trễ.

Nhất là lại vừa đến ba người.

“Là bốn người” Tô Thị nhắc nhở: “Chồng của Hoa tiên tử cũng tới.

Chu Tự:

Tam lão bản thật thông minh.

Hai người Hạ Nguyệt họ không biết vị tiền bối này là ai, nhưng cũng căng thẳng theo.

Có thể khiến cả thư viện để ý, đó nhất định là một vị tiền bối lợi hại.

Hôm nay, Hạ Nguyệt nhận được điện thoại của sư môn.

“Muốn đến Thanh thành?” Nàng có chút kinh ngạc:

“Tại sao Mạc trưởng lão lại đột nhiên tới đây?"

Lại tán gẫu vài câu, Hạ Nguyệt cũng đồng ý để đối phương tới.

Mạc trưởng lão là tiền bối, những tiền bối khác cũng phải đến.

Không biết có gặp được không. Cũng không đến mức đó phải không?

Hai vị tiền bối, không biết vị nào cao quý hơn đây.

Hạ Nguyệt thở dài, chỉ có thể nói một tiếng với ba lão bản vậy, nếu họ không có ý kiến, vậy thì hoàn toàn không sao đâu.

Không nói đã đến, dễ chuốc thêm phiền phức.

“Tiến bối trong tông môn của ngươi muốn tới ư? Không sao đâu, đến thì đến, có người đến thư viện, chẳng lẽ chúng ta lại không cho sao?"

Tô Thị thẳng thắn.

Vậy thì Hạ Nguyệt cũng yên tâm.

“Không ảnh hưởng đến việc tiếp đãi tiền bối của các ngươi chứ?"

“Không ảnh hưởng, họ chỉ đến một lát thôi, thêm người cũng không sao?

Ngay lúc hai người Hạ Nguyệt đang thảo luận về tiền bối, Vân Tiêu tiên tử đi ra.

Nàng hỏi Chu Tự còn trái cây không.

“Còn nha"

Nói xong hắn lập tức cho bốn quả:

“Cho Trình tỷ hai quả.

Ba vị lão bản cũng không cần cầm, không biết Tô Thị đã mang mấy quả về, chắc chắn đã chia xong.

Mà họ cũng không thể ăn nhiều.

Cũng chỉ có Vân Tiêu tiền bối và Trình tỷ có thể tùy tiện ăn.

Thu tỷ cũng không thể ăn quá nhiều.

Nguyệt tỷ thì lại có thể thường xuyên ăn, sau đó thường xuyên đọc sách áp chế tu vi.

Gần đây đã bắt đầu nghiên cứu trận pháp phong ấn tu vi.

Trước mặt Nguyệt tỷ khá đau đầu, rõ ràng không có tu vi tu luyện mà tu vi vẫn luôn tăng, khiến Thu tỷ muốn bỏ thuốc.

Hắn cũng không thể hiểu được tâm trạng của Nguyệt tỷ, dù sao hắn vẫn ghét bỏ ma chủng thăng cấp chậm, đã hai tháng rồi, vẫn đang quanh quẩn trong một cái vòng.

Gần đây đại bảo kiếm, mấy ngày nay có thể có hai vòng.

Nhưng muốn tích lũy đủ chín vòng vẫn cần một hai tháng, quá chậm.

Đông Phương Cảnh hơi tò mò, thứ này thật sự ăn rất ngon sao?

Thoạt nhìn rất bình thường, bề ngoài còn kém hơn quả táo bán ở bên ngoài. Nhưng cũng chỉ có Vân Tiêu tiền bối biết ăn, hình như những người khác đều không thấy ăn.

Xác suất lớn là khẩu vị của Vân Tiêu tiền bối tương đối nặng.

Nghĩ thông suốt chuyện này, Đông Phương Cảnh và Hạ Nguyệt cũng không suy nghĩ nhiều nữa, vẫn là nói chuyện về các tiền bối.

“Các ngươi nói tiền bối nào tới?"

Vân Tiêu tiền tử vừa ăn vừa hỏi.

“Là một vị trưởng lão trong tông môn của ta.

Hạ Nguyệt nói.

1113 chữ

Chương 1232: Có Long Trảo Thủ “Trưởng

lão?"

Vân Tiêu tiên tử suy nghĩ một hồi và nói:

“Lại nói tiếp, vẫn đang ở tông môn của ta, cũng không phải tiền bối của ta, các nàng đều không thể vượt qua ta.

Nghe vậy, Hạ Nguyệt không biết trả lời thế nào.

Chỉ có thể xấu hổ cười nói:

“Vân Tiêu tiền bối hẳn là cũng rất trẻ tuổi chứ?

“Đúng vậy, ta cũng cảm thấy ta còn trẻ, qua mấy ngày nữa mới gọi là tiền bối. Lúc họ tu luyện thành công, ta cũng chưa sinh ra"

Vân Tiêu tiền tử nói.

Chu Tự:

"..."

Đám người Hình Ngọ quả thật rất già.

Đều là những người của thời đại trước đó.

“Nhưng người già nhất không phải là họ, ở trước mặt một vị khác, họ thật ra cũng rất trẻ"

Vân Tiêu tiền tử nói.

Người nàng nói đến chính là trí giả.

Hiện giờ trí giả cũng ở trong nhóm, cho nên mọi người thực sự còn rất trẻ.

Có so sánh mới có người trẻ tuổi.

Ví dụ như nàng, ở tông môn không ai lớn hơn nàng, cảm giác mình thật già.

Nhưng nơi có Trình trưởng lão, nàng lại cảm giác mình là một đại cô nương.

Mà có những tiền bối như Hình Ngọ ở đây, vậy nàng chắc chắn là một tiểu cô nương.

“Cảm giác càng sống càng trẻ.

Vân Tiêu tiền tử cười nói.

“Vị Mạc tiền bối kia của ta cũng hơi già rồi, nhưng nghe nói thực lực của hắn cường thịnh, lúc còn trẻ cũng có danh tiếng không nhỏ.

Hạ Nguyệt nói.

Vân Tiêu tiên tử gật đầu:

“Dù sao ta cũng không già.

Chu Tự:

"..."

Vân Tiêu tiền bối này thật không biết xấu hổ nói.

Chưởng giáo Thánh Địa Dạ Nguyệt, thực lực cao cường, tuổi tác lớn khó có thể đếm rõ. “Đúng rồi, tông môn ta có rất nhiều tiên tử, các ngươi có ai muốn xem mắt không? Ta sẽ sắp xếp giúp các ngươi.

Dù sao đã làm lâu như vậy rồi, ta vẫn chưa cho các ngươi bất kỳ lễ vật gì, hay là đưa các ngươi đi nhắm đối tượng nhỉ"

Vân Tiêu tiền tử thoải mái nói.

Trong tông môn của nàng có nhiều tiên tử như vậy, luôn có một người mù mắt thích thư viện.

Vừa mới đi ra, Âm Túc nghe được Vân Tiêu tiền bối muốn giới thiệu đối tượng, cả người đều lo lắng.

“Giới thiệu đối tượng?"

Chu Tự có chút nghi hoặc:

“Ở chỗ chúng ta chỉ có một người độc thân, đó chính là Nhị lão bản. Đúng rồi, Đông Phương Cảnh có đối tượng chưa?"

“Không có, không có, ta cảm thấy vẫn là tu luyện quan trọng nhất.

Đông Phương Cảnh có chút ngượng ngùng.

“Nhị lão bản có muốn tìm bạn gái không?"

Vân Tiêu tiền tử hỏi Minh Nam Sở.

Đối với câu hỏi của tiền bối, Minh Nam Sở trả lời rất khách sáo:

“Có xinh đẹp bằng Đại lão bản và Tam lão bản không? Nếu không, ta đều không vừa mắt, cũng có thể các nàng không vừa mắt ta Vân Tiêu tiền tử:

"..."

Chu Tự cảm thấy Minh Nam Sở nói không phải không có lý.

Hai người này đều không thể làm hắn rung động, còn ai có thể chứ?

“Chu Tự thì sao?"

Đông Phương Cảnh hỏi.

"Ha?"

Chu Tự có chút kinh ngạc rồi nói:

“Ta kết hôn rồi"

“Nhanh vậy sao?"

Hạ Nguyệt kinh ngạc.

Người tu chân giới kết hôn sớm vậy sao?

Hình như họ chưa từng gặp qua.

Lúc này, Chu Tự đột nhiên nhớ tới cái gì, vội vàng nói:

“Vân Tiêu tiền bối, đại ca ta cần đối tượng"

Vân Tiêu tiên tử:

Trong tông môn của nàng đã từng có người xứng đôi với Đạo Tử, bây giờ không còn nữa.

“Ta bất lực"

Nàng thở dài nói.

Chu Tự:

"..."

Tông môn nhiều người như vậy, sao lại bất lực chứ?

Tu vi kém chút cũng không sao mà.

Lúc trước khi Thu tỷ sắp lên Đấu Giả thất phẩm, hắn cũng là một người bình thường.

Không phải vẫn rất tốt sao.

Hiện tại ma chủng của hắn đã là Đạo Ý tam phẩm, Thu tỷ là Giai Linh lục phẩm, hắn cũng không có cảm giác chênh lệch gì.

Nhưng mà Vân Tiêu tiền bối không cho hắn cơ hội, lập tức đi về phía trước.

Đột nhiên Hạ Nguyệt tò mò nói:

“Từ Từ cũng đã kết hôn rồi à?"

Nàng phát hiện, những người này không nhắc đến hắn.

“Không có, nhưng hắn không cần đi xem mắt.

Chu Tự cười nói.

Hai người này vẫn đang viết, cũng không biết muốn viết đến khi nào.

Với tu vi của họ, có thể sống rất nhiều năm, cũng không biết có thể viết một trăm năm không.

Chuyện xem mắt cứ tính vậy thôi.

Chu Tự tiếp tục làm việc.

Lúc đi làm về, hắn phát hiện Nguyệt tỷ đã viết một quyển sổ nhỏ để trong túi xách.

“Nguyệt tỷ đang viết gì vậy?"

Chu Tự tò mò hỏi.

“Sinh nhật mẹ ta, bây giờ ta biết rồi"

Nàng nói.

Chu Tự:

Hắn còn nhớ rõ hôm qua lúc Nguyệt tỷ trở về còn bĩu môi, vẻ mặt rất mất hứng.

Cha mẹ còn phải đi dỗ.

Nếu hắn mất hứng, hai người cũng không thèm liếc mắt một cái.

Gọi ăn cơm còn phải đi ăn, không ăn còn bị đánh bị mắng, đã lớn như thế rồi, sao còn già mồm thế chứ.

Lúc nói còn vô cùng lớn tiếng, cảm giác một giây sau sẽ ra tay đánh người.Đổi lại là con gái của họ, họ sẽ không như vậy, thật không công bằng.

“Mấy ngày nữa Hình Ngọ sư huynh sẽ tới đây, Nguyệt tỷ có muốn đến để họ dạy một chút võ thuật không?” Chu Tự hỏi.

“Ta học võ thuật để làm gì?"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

“Lần sau trận pháp hóa thủ không đến mức hái không được trái cây, khi đó nếu tỷ có Long Trảo Thủ, thoáng cái là có thể hái trái cây xuống rồi. Chờ chúng ta tìm một gốc thần thụ khá, sau đó tiếp tục đấu với quang thủ, lại dùng Thiên Giới sơn mạch chèn ép khiến đối phương bị Thiên Giới sơn mạch khống chế là được rồi. Chu Tự nói.

Chu Ngưng Nguyệt vừa nghe vậy, dứt khoát đồng ý.

Thứ Tư đi học võ thuật.

Thu Thiển:

"..."

1121 chữ

Chương 1233: Yên Tĩnh

Nguyệt tỷ rất mê cướp trái cây.

Suy nghĩ kỹ thấy cũng không phải, nàng có thể chỉ đơn thuần muốn ăn.

Giành chiến thắng có nghĩa là được nhiều trái cây.

Dù sao trái cây này phải mất nhiều năm mới có thể chín.

Hái một cái cây sẽ ít đi một cái cây.

Ăn một quả thì sẽ ít đi một quả.

Thứ Tư, ngày 15 tháng 6.

Chu Tự đưa Thu tỷ và Nguyệt tỷ đến chỗ làm việc.

Lúc gặp bọn Đông Phương Cảnh, thuận tiện giới thiệu ngắn gọn.

Đông Phương Cảnh có chút kinh ngạc:

“Con ngươi lớn vậy rồi sao?"

“Nguyệt tỷ là tỷ tỷ của ta.

Chu Tự trả lời.

“À?"

Vẻ mặt của Đông Phương Cảnh và Hạ Nguyệt ngây ngốc.

Người đó...Người lùn à?

Họ đương nhiên sẽ không nói ra miệng, như vậy rất bất lịch sự.

Chỉ có thể cười nói.

Thu Thiển và Chu Ngưng Nguyệt đi vào phòng nghỉ, các nàng bắt đầu trò chuyện.

“Nguyệt tỷ, hình như họ cảm thấy ngươi bị bệnh.

“Ta bị bệnh gì?"

“Bệnh không lớn được.

"..."

Sau khi quẹt thẻ theo Chu Tự, họ ngồi ở quầy đọc sách.

Gần đây ma chủng rốt cuộc cũng siêng năng, đã là vòng thứ hai.

Vòng thứ ba, cuối tuần chắc chắn có thể sẽ đi ra.

Lúc này, chuông điện thoại của Hạ Nguyệt vang lên.

Nàng vừa nhận điện thoại, đã lập tức nói:

“Thư viện Đông Lâm xin nghe, các ngươi tới đâu rồi? Vừa vào thành sao, có cần ta tới đón không? Có Đại tiền bối có muốn đi dạo sao? Vậy được rồi.

Hạ Nguyệt vừa cúp điện thoại, Đông Phương Cảnh hỏi ngay:

“Có Đại tiền bối?"

“Ta cũng không biết đó là ai?

Hạ Nguyệt lắc đầu.

“Đại tiền bối lớn cỡ nào nhỉ?"

Chu Tự có chút tò mò.

“Thái Thượng Trưởng lão trong tông môn, hay là chưởng giáo?"

Hạ Nguyệt cũng không rõ lắm.

Chu Tự gật đầu, vậy thì đúng là Đại tiền bối thật.

Chẳng hạn như Hạ Thiên Khuyết của Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông, hay sư phụ của họ ở Thiên Vân Đạo Tông, đó đều là các đại tiền bối.

Những người này hoặc đã ẩn cư, hoặc đang chấp chưởng tông môn.

Hắn lấy điện thoại ra kiểm tra, phát hiện Hình Ngọ sư huynh vẫn chưa tới.

Chắc phải chiều mới tới nơi.

Thanh thành.

Một nhóm ba người đang đi dạo xung quanh.

Trong số ba người, có một cô gái trẻ, nhìn có nét tương tự Hạ Nguyệt.

Đi sau nàng là một người đàn ông trung niên và một người đàn ông trẻ tuổi có vẻ đã thu liễm khí tức, nhìn mới khoảng 27-28 tuổi.

Người đàn ông trung niên cực kỳ cung kính người đàn ông khoảng hai mươi bảy.

“Sao Thái Thượng trưởng lão lại đột nhiên tới đây vậy?"

Mạc trưởng lão hỏi.

Hẳn là hắn tới để tham quan thư viện.

“Nghe nói nơi này là đạo tràng của Thánh Tử Ma Đạo.

Hoàng Mông nhìn xung quanh rồi nói:

“Ta muốn tới xem có gì khác biệt không. Nghe nói hạn chế nơi này mới dỡ bỏ không lâu, nếu không, chúng ta chắc chắn không vào được. Đương nhiên, chúng ta chỉ đi ngang qua đây thôi, không cần phải phiền phức như vậy. Mọi thứ cứ bình thường là được rồi"

Hạ Tinh đi trước có chút hiếu kỳ:

“Thánh Tử Ma Đạo có phải thiên tài tuyệt thế trong truyền thuyết không?"

“Các ngươi chưa tiếp xúc nhiều nên không biết được sự đáng sợ của Thánh Tử Ma Đạo. Nghe nói, nếu gặp hắn, tốt nhất nên chuẩn bị sẵn tâm lý đổ máu đi, có khi còn tìm được chút hy vọng sống. Không những vậy, nếu hắn hỏi ngươi có đau đớn không, tuyệt đối đừng nói có. Nếu không, hắn sẽ tự tay giúp ngươi kết thúc nỗi đau đó. Hoàng Mông nghĩ lại mà tim vẫn đập thình thịch.

“Đó không phải là chuyện tốt sao?"

Hạ Tinh nghi ngờ hỏi.

“Chuyện tốt?"

Hoàng Mông nhìn cô gái bên cạnh, bình tĩnh nói:

“Cách Thánh Tử Ma Đạo giúp ngươi kết thúc đau đớn chỉ có một, người chết tuyệt sẽ không còn cảm giác được đau đớn nữa"

Nghe vậy, Hạ Tinh rùng mình, có vẻ như đã bị doạ.

Mạc trưởng lão cúi xuống:

“Ta cũng từng nghe qua rồi, quả thực rất nguy hiểm. Nhưng ta nghe nói hắn chưa từng giết người ở Thanh Thành nên mới dám tới đây?

“Truyền thuyết về Thánh Tử Ma Đạo không phải chỉ có vậy, trước đó hắn đã từng hiển thánh ở giới tu chân, là Ma Thần tôn thượng"

Hoàng Mông nói.

Thấy họ đã ý thức được nguy hiểm, hắn mới trấn an:

“Tuy nhiên khả năng gặp hắn không cao, chúng ta đi xung quanh một lát rồi tới thư viện xem thử, không đến mức gặp nguy hiểm đâu"

Mạc trưởng lão gật đầu, ngẫm lại cũng thấy đúng.

Mà phía sau thư viện lại là đạo tu, vậy càng không lo gặp phải Thánh Tử Ma Đạo.

Đi dạo một lúc, cả ba phát hiện nơi này chỉ là một thành phố bình thường, không có bất kỳ điểm nào kỳ lạ.

“Hình như không nguy hiểm như ta nghĩ.

Hạ Tinh nói.

Nơi này thật sự không hề có bất kỳ mối nguy hiểm nào, thậm chí, nơi này còn khiến người ta cảm thấy an toàn hơn những nơi khác.

Đúng là khiến người ta có phần kinh ngạc.

“Đạo tràng Thánh Tử tất nhiên sẽ không thích có thứ gì không tốt, có thể Thánh Tử Ma Đạo tính cách vặn vẹo, mắc bệnh sạch sẽ.

Mạc trưởng lão nói.

Những người khác gật đầu, đúng là có khả năng này.

“Đến thư viện thôi, sắp giữa trưa rồi"

Hoàng Mông nhìn trời rồi nói.

Sau đó, ba người tiến về phía thư viện Đông Lâm.

Mới đi một lúc, họ đã tìm đến nơi.

“Gần đây giới tu chân rung chuyển, đại đạo liên tục xuất hiện biến hoá, không biết sẽ thế nào.

Hoàng Mông cảm thán.

“Có phải giới tu chân sắp xảy ra chuyện lớn rồi không?"

Hạ Tinh hiếu kỳ hỏi.

Vị đại tiền bối này có vẻ rất dễ nói chuyện nên nàng mới dám to gan hỏi.

“Khó mà nói, nhưng đạo chi cuối cùng đã xuất hiện.

Hoàng Mông nói.

“ Đạo chi cuối cùng?"

Mạc trưởng lão hơi kinh ngạc. Đó là cảnh giới thế nào?

1097 chữ

Chương 1234: Giảng Giải

“Ừm, gần đạo chi cuối cùng sẽ có một người xuất hiện. Sau khi lĩnh ngộ đại đạo, sẽ thấy bóng lưng hắn ở cuối đại đạo, tuy cực kỳ mơ hồ, nhưng bóng lưng đó thật sự tồn tại. Trước đây không tồn tại, giờ lại đột nhiên xuất hiện, không biết rốt cuộc đó là ai"

Hoàng Mông nói.

Mạc trưởng lão cảm thấy rung động:

“ Đạo chi cuối cùng là cảnh giới gì?"

Hoàng Mông trầm tư một lát:

“Có lẽ là nghĩa đen của cảnh giới, cuối của đại đạo"

Hai người hít sâu một hơi.

Cuối của đại đạo...

Thật không thể tưởng tượng.

Hạ Tinh cảm giác nếu mình kể chuyện này cho đồng môn, chắc chắn sẽ khiến tất cả mọi người kinh ngạc.

Bởi vì họ hoàn toàn không biết.

“Đúng rồi, người trong thư viện là ai? Tu vi của họ là gì?"

Hoàng Mông hỏi.

“À, đa số họ có tu vi không cao. Phần lớn có bối cảnh rất bình thường. Họ có rất nhiều người mà chỉ có một người làm việc, sau đó ta hỏi hắn nếu so sánh thực lực của những người khác thì như thế nào, hắn bảo là không khác gì nhau.

Hạ Tinh vội vàng nói.

“Cảnh giới thì sao?"

Hoàng Mông hỏi.

“Đều không quá cao, dự đoán cao nhất là Trận Linh ngũ phẩm, còn lại phần lớn là Binh Giả bát phẩm.

“Ngũ phẩm?"

Hoàng Mông khẽ gật đầu:

“Đúng vậy"

Ba người vừa nói vừa tiến vào thư viện.

Sau khi tiến vào, họ thấy Hạ Nguyệt và Đông Phương Cảnh đang làm việc cạnh giá sách, mà người đàn ông đang ngồi sau quầy, Hoàng Mông vừa liếc mắt đã nhận ra cảnh giới của đối phương.

Trận Linh ngũ phẩm.

Vị này chính là người mạnh nhất thư viện?

“Xem ra là tu Chu Thiên Kinh"

Hoàng Mông khẽ nói.

Chu Thiên Kinh là gì? Đó là công pháp yếu nhất cả giới tu chân. Ở cùng cấp bậc cũng không đánh được ai.

Xem ra bối cảnh quả là bình thường, nếu không vì sao lại đến mức đi tu luyện Chu Thiên Kinh.

"Tỷ"

Hạ Tinh đột nhiên kêu lên.

Lúc này, Hạ Nguyệt nhìn thấy họ, lập tức chạy lại gần.

“Mạc trưởng lão, tiền bối"

Hạ Nguyệt cung kính chào hỏi.

Chu Tự nghe vậy, cũng đứng dậy.

Hắn nhìn một người trung niên và người trẻ tuổi, cảm thấy người trẻ tuổi mạnh hơn.

Tuy nhiên, đối phương dù thế nào cũng là tiền bối, nên hắn vẫn rất khách sáo chào hỏi:

“Chào hai vị tiền bối"

Hoàng Mông gật nhẹ đầu, cũng không để ý nhiều.

“Quấy rầy rồi, chúng ta chỉ muốn đi tham quan thôi” Mạc trưởng lão khá lịch sự.

“Ta dẫn hai vị tiền bối đi tham quan.

Hạ Nguyệt nói với Chu Tự.

Chu Tự cũng gật đầu, sau đó ngồi xuống tiếp tục sao chép Kim Quang Thần Chú.

Hoàng Mông cảm giác người ở đây không lễ phép lắm.

Thân là người có tu vi cao nhất thư viện mà lại không đến dẫn bọn hắn đi tham quan?

Suy nghĩ kỹ lại, có thể đối phương cũng không biết tu vi của hắn, thế là hắn không để ý nữa. Dù sao cũng chỉ đi xem thử.

“Vân Tiêu tiền bối"

Hạ Nguyệt trùng hợp gặp Vân Tiêu tiên tử.

“Hạ Nguyệt đó à, a, đây là tiền bối trong tông môn của ngươi sao?"

Vân Tiêu tiên tử chỉ chỉ bên cạnh nàng và nói:

“Đi dạo mệt mỏi thì có thể qua bên đó nghỉ ngơi, giờ trong thư viện không có ai, không cần phải kiêng kị gì đâu?

“Đa tạ tiền bối"

Hạ Nguyệt cám ơn.

Mấy người Mạc trưởng lão vốn định chào hỏi, nhưng Vân Tiêu tiền bối đã đến nơi khác quét dọn rồi.

Hạ Tinh cảm giác người ở đây đều không lễ phép gì cả.

Đại tiền bối của họ tới mà sao không ai thèm liếc mắt lấy một cái thế?

Hoàng Mông cảm thấy có hơi kỳ lạ, vừa rồi hắn không thấy được tu vi của người kia.

Vì sao?

Có pháp bảo?

Sau đó, hắn cũng không nghĩ nhiều.

Không lâu sau, họ ngồi xuống nghỉ ngơi.

Lúc này, Chu Tự vừa lúc đang dọn giá sách ở bên cạnh.

Hoàng Mông thấy vậy, đột nhiên gọi:

“Vị đạo hữu này.

Nghe vậy, Chu Tự đi vòng qua:

“Tiền bối gọi ta?"

“Lúc tu luyện, có cảm thấy khúc mắc ở đâu không? Có lẽ chúng ta có thể cùng nghiên cứu thảo luận đôi chút.

Hoàng Mông quyết định chỉ dẫn cho những người này một chút, hắn làm vậy cũng coi như chủ động lấy lòng.

“Chuyện này."

Vẻ mặt Chu Tự khó xử.

Cùng nghiên cứu thảo luận? Toang rồi, hắn có hiểu cái quái gì đâu!

“Cùng nhau nghiên cứu thảo luận sao?"

Chu Tự ngồi xuống, có phần lúng túng nói:

“Hay là ngài nói, ta nghe đi? Ta không biết nhiều về tu luyện lắm"

Hạ Nguyệt thở nhẹ ra, không nói lung tung là tốt rồi.

Nàng cũng sợ Chu Tự đắc tội tiền bối trước mặt.

Hoàng Mông nghe vậy thì mỉm cười.

Thái độ của đối phương không tệ.

Biết bản thân tu vi kém nên không nói là muốn thảo luận, mà là lắng nghe.

“Đã vậy, Hoàng mỗ ta bẽ mặt rồi"

Hoàng Mông cũng khiêm tốn nói.

“Chúng ta nói về quá trình Trận Linh chuyển biến thành Nguyên Linh, được chứ?"

Hắn hỏi.

“Được"

Chu Tự gật đầu:

“Chủ đề này rất hay.

Hắn là Trận Linh ngũ phẩm, đang muốn tấn thăng Nguyên Linh tứ phẩm.

Hắn còn chưa hỏi Nguyệt tỷ về quá trình này, giờ ngồi lắng nghe, chắc chắn không thiệt. “Trận Linh là khắc hoạ tất cả những gì ngươi có ra, mà Nguyên Linh chính là cụ thể hoá của Trận Linh. Mà thật ra các khắc hoạ Trận Linh sẽ có khác biệt rất lớn. Cho dù là cùng một Trận Linh, người khác nhau thì khắc họa thể hiện ra sức mạnh cũng hoàn toàn khác biệt.

Hoàng Mông giảng giải.

Nội dung Hoàng Mông nói ra khiến Hạ Nguyệt và Hạ Tinh ở một bên đều khó hiểu.

Sao lại nói đến Trận Linh rồi?

Đó đâu phải chuyện mà những người ở tu vi như họ có thể hiểu được đâu?

1111 chữ

Chương 1235: Sao Không Vào Trực Tiếp

“Khác nhau ở đâu?"

Chu Tự hỏi.

“Các ngươi đang nói chuyện gì vậy?"

Mấy người Vân Tiêu tiên tử đột nhiên đi qua.

Đã giữa trưa rồi, họ vốn định đi ăn cơm.

“À, Hoàng tiền bối đang nói về Trận Linh và Nguyên Linh cho ta nghe.

Chu Tự giải thích.

“Trận Linh, Nguyên Linh?"

Trình tỷ suy nghĩ một lát rồi nói:

“Ta cũng đang muốn nghe về nó, Âm Túc, Từ Từ, các ngươi cũng tới nghe đi.

Âm Túc và Từ Từ lập tức gật đầu.

“Định làm gì thế? Ta đi cùng nữa.

Tô Thị vừa đi ra thì thấy mấy người đang ngồi túm tụm lại.

Lúc này, Thu Thiển, Chu Ngưng Nguyệt, Hàn Tô và Minh Nam Sở cũng đi ra.

“Nguyệt tỷ, Thu tỷ, bên này có tiền bối nói về tu luyện.

Tô Thị cao giọng gọi.

Sau đó, nhận được sự ủng hộ của mọi người, Hoàng Mông đi đến trước bàn lớn, mấy người Chu Tự thì ngồi xung quanh.

Dù là Hạ Nguyệt hay Đông Phương Cảnh cũng đi tới ngồi xuống.

Tất cả đều đang chờ đợi Hoàng Mông bắt đầu giảng bài.

Cái này...

Hoàng Mông kinh ngạc, sao lại không giống với dự đoán của hắn lắm thế nhỉ...

Không phải bảo nơi này đa phần là Binh Giả bát phẩm sao?

Vì sao cả đám đều là Giai Linh lục phẩm vậy?

Nhất thời, hắn cảm thấy khá áp lực.

Tuy nhiên, hắn cũng không cảm thấy họ đều là thiên tài. Trong giới tu chân không phải không có thiên tài, nhưng không thể nào có chuyện có nhiều thiên tài tụ tập cùng một lúc như vậy được.

Có lẽ là vì tuổi của họ cũng không nhỏ.

Dù là vì lý do gì, người có tu vi như hắn vẫn dư sức dạy được những người này.

Vậy nên, hắn không nghĩ nhiều nữa, bắt đầu nói đến Trận Linh ngũ phẩm và Nguyên Linh tứ phẩm. “Trận Linh giống nhau, nhưng thực lực không chắc đã bằng nhau, tất cả đều do mỗi người quyết định. Khí thế lúc đặt bút sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến việc cụ thể hoá Trận Linh. Giả sử Trận Linh là một ngọn núi, nếu người khắc hoạ ngọn núi không hiểu khí thế của núi non, không có niềm tin mãnh liệt, vậy Trận Linh của hắn sẽ không có khí thế, cũng không có uy lực. Nếu người khắc hoạ ngọn núi hiểu khí thế của núi non, cũng có niềm tin mạnh mẽ, vậy khi hắn cụ thể hoá Trận Linh, nhất định sẽ có đại thế của núi non. Đó chính là điểm khác nhau. Vậy nên, lúc khắc hoạ Trận Linh, tốt nhất phải chuẩn bị đầy đủ. Tâm cảnh chính là yếu tố quan trọng nhất.

Hoàng Mông giảng.

Chu Tự hơi kinh ngạc, hắn chưa từng nghe cách hiểu này bao giờ.

“Cũng có lý"

Trình tỷ gật đầu.

“Lần đầu tiên khắc hoạ Trận Linh, Trình tỷ đã làm thế nào vậy?"

Tô Thị tò mò hỏi.

“Khi đó cũng không có gì đặc biệt, sư phụ ta từng bảo, thứ ta hướng tới nhất trong lòng chính là Trận Linh thích hợp nhất với. Sau đó, bảo ta vẽ lại.

Trình tỷ kể.

“Ta thì không giống vậy.

Vận Tiêu tiên tử cũng kể ra:

“Năm đó ta tự mình tìm hiểu, tự mình khắc hoạ Trận Linh của chính mình mà không theo con đường của bất kỳ ai. Trong mắt ta, không có tấm lòng thì không thể khắc hoạ Trận Linh thành công được"

“Đúng là như vậy"

Hoàng Mông gật đầu.

Lúc này, hắn đã nhìn ra được tu vi của hai người đó, Nguyên Linh tứ phẩm.

Thì ra hai nàng mới là người mạnh nhất ở đây.

Nhưng cũng không quan trọng.

Hắn vẫn chỉ dạy được.

“Vậy nếu đã khắc hoạ trận pháp, lại không có tấm lòng, vậy thì phải làm sao? Còn có thể uốn nắn không?"

Chu Tự hỏi.

“Có, đó là tu luyện Nguyên Linh, quá trình đó chính là cơ hội sửa đổi tốt nhất"

Hoàng Mông trả lời.

Chu Tự nghe rất tập trung.

Hắn cảm thấy việc đưa khí thế vào kim quang rất quan trọng.

Đến lúc đó, khí thế siêu phàm sẽ tạo ra hiệu quả tuyệt vời.

Trăm trận trăm thắng, không gì địch nổi.

“Được, vậy ta tiếp tục"

Hoàng Mông vừa cười vừa nói.

Mấy người Hạ Nguyệt cảm thấy kỳ lạ, không hiểu sao mọi người lại có hứng thú với đề tài này như vậy, chuyện đó không phải cách họ xa lắc xa lơ sao?

Trận Linh ngũ phẩm là tiền bối rồi, họ dùng cả đời vẫn chưa chắc đã đạt tới được.

Đó là mục tiêu của những người này sao?

Bên ngoài Thanh thành, mấy người Hình Ngọ xuất hiện ở vùng ngoại ô.

“Vì sao không đi vào thẳng luôn?"

Hoa Thanh Tuyết vô cùng nghi hoặc:

“Đi từ đây vào không phải tốn nhiều thời gian hơn sao?"

“Đi vào thẳng? Không ổn lắm đâu.Hình Ngọ lắc đầu. “Vì sao?"

Hoa Thanh Tuyết không hiểu.

“Hẳn là do có nguyên nhân quan trọng nào đó"

Đạo Chân Nhất nói.

“Ngươi đang đùa đó hả?"

Hoa Thanh Tuyết hỏi.

“Vậy thì ngươi đừng tin Đạo Chân Nhất bảo.

“Xem ra vẫn phải chiến tranh lạnh đi thôi!"

Hoa Thanh Tuyết tức giận nói.

Hình Ngọ và Mãn Giang Hồng nhìn hai người một cái, sau đó đi vào trong Thanh thành.

“Nếu được thì có thể để mấy người Tô Thị mời cơm, còn có thể đi tìm Tiểu Mệnh thử xem, gần đây hắn rất năng động. Nhà hắn hình như cũng rất giàu"

Hình Ngọ nói.

“Cũng định thế, khụ khụ.

Mãn Giang Hồng gật đầu.

“Các ngươi không định khuyên chúng ta à?"

Hoa Thanh Tuyết gọi hai người phía trước lại.

Hình Ngọ quay đầu, tốt bụng bảo:

“Có cần ta đóng băng miễn phí giúp các ngươi không? Miễn phí luôn nhé.

Hoa Thanh Tuyết:

"..."

Đạo Chân Nhất thật sự rất bội phục Hình Ngọ sư huynh.

Nghĩ kỹ lại thì cũng thấy đúng, ở Quan Hà Phong mà còn không ai bắt hắn im được, ra ngoài rồi, còn ai làm gì được hắn?

“Ai thèm chiến tranh lạnh chứ? Hôm nay chúng ta tới gặp tiểu sư đệ mà Hoa Thanh Tuyết chọc chọc người đàn ông bên cạnh:

“Có đúng không?"

“Đúng"

Đạo Chân Nhất gật đầu.

1140 chữ

Chương 1236: Tiểu Sự Đệ Hay Tiểu Sư Muội “Các ngươi định bao giờ có con thế?”

Hình Ngọ đột nhiên hỏi.

Hoa Thanh Tuyết:

"..."

Đạo Chân Nhất:

Sau đó...Bùm!

Không lâu sau, Hoa Thanh Tuyết và Đạo Chân Nhất mặt mũi sưng bầm nhìn Hình Ngọ hầm hầm.

“Các ngươi ở hải ngoại không tu luyện tí nào luôn à? Quá kém. Nếu đánh với bọn Thanh Long thì sẽ không như bây giờ đâu?

Hình Ngọ đau lòng nói.

Hai người không nói gì.

Sư phụ và sư nương không ở đây, phải dĩ hoà vi quý.

“Đi thôi, đi tìm tiểu sư đệ nào?

Hình Ngọ nói.

“Nếu kéo Nhị sư tỷ qua thì chúng ta có thể thắng"

Trên đường đi, Hoa Thanh Tuyết nói với chồng mình.

“Kéo qua được à?"

Đạo Chân Nhất hỏi.

“Không kéo được, nếu chúng ta còn là sư huynh muội thì còn có thể kéo được."

“Kết hôn bao nhiêu năm rồi, nói chúng ta thân như thủ túc cũng không quá."

Hoa Thanh Tuyết nhìn chồng mình bằng ánh mắt lạnh nhạt.

Quả nhiên vẫn nên chiến tranh lạnh thôi.

Nhưng trước tiên phải đi mở mang kiến thức cho tiểu sư đệ.

“Đúng rồi, xem thử tiểu sư đệ có phải muốn mở mang kiến thức về phần cuối của đại đạo không?"

Hoa Thanh Tuyết đột nhiên hỏi.

“Ừm, nhưng chờ lát nữa ngươi kiểm tra trước, xem người nào là tiểu sư đệ của chúng ta"

Hình Ngọ cười nói.

“Chắc chắn là vô cùng xuất sắc, chẳng lẽ sư phụ sẽ thu nhận một đệ tử bình thường ư? Gì mà ẩn giấu tài năng, năng lực đặc biệt, ta luôn luôn cảm thấy không đáng tin. Sư phụ chắc chắn sẽ không nhận.

Hoa Thanh Tuyết nói.

Hình Ngọ và Mãn Giang Hồng không trả lời.

Hồi lâu sau, họ đến thư viện.

Nhưng vừa mới đi vào, phát hiện lại không có ai.

“Mọi người đâu cả rồi?"

Hình Ngọ hơi bất ngờ.

Đạo Chân Nhất chỉ vào bên trong, đi vào nhìn thử, phát hiện mọi người đang vây quanh ở một cái bàn lớn và lắng nghe một người giảng giải tu luyện.

“Đi, cùng nhau đến nghe thử.

Hình Ngọ nhỏ giọng nói.

Sau đó, bốn người lặng lẽ ngồi xuống, những người khác vẫn đang lắng nghe.

Thậm chí người giảng giải vì quá nhập tâm cũng không chú ý tới.

Hoa Thanh Tuyết ngồi xuống, không nghe đối phương giảng giải, mà là nhìn thử trong số những người ở đây ai mới là tiểu sư đệ của mình.

Trước mắt có tất cả bốn người đàn ông trẻ tuổi.

Có một người là Trận Linh ngũ phẩm, hai người là Giai Linh lục phẩm, một người là Binh Giả bát phẩm.

Theo lý thuyết thì bát phẩm mới có khả năng nhất.

Dù sao cũng là đệ tử mà sư phụ vừa mới thu nhận.

Nhưng đối phương tu luyện công pháp cùng với các loại phương diện đều quá bình thường.

Không có khả năng.

Như vậy là Trận Linh ngũ phẩm, tu vi thì cao, nhưng lại tu Đại Chu Thiên Kinh, người này cũng không có khả năng.

Chỉ vì để chuẩn bị tốt tất cả cho việc tấn thăng nhanh chóng, điều này không có gì đáng ngạc nhiên.

Cảm nhận khí tức của hai người còn lại.

Một người hẳn là Thiên Cơ Lâu, một người kia là của gia tộc gì đó.

Cả hai đều là Giai Linh lục phẩm, khí tức rất rõ ràng.

Đều không phải sao?

Tiểu sư đệ kia là ai?

“Chẳng lẽ họ đều đang lừa gạt ta? Thật ra không phải tiểu sư đệ, mà là tiểu sư muội?"

Hoa Thanh Tuyết suy nghĩ hồi lâu, càng suy nghĩ càng cảm thấy mình gần chân tướng.

Bởi vì các tiên tử ở đây, đều có chút khó lường.

Chẳng mấy chốc, nàng đặt ánh mắt ở trên người Chu Ngưng Nguyệt.

Chuyện gì đã xảy ra với đứa trẻ này vậy?

Trận Linh ngũ phẩm, hơn nữa khí tức xung quanh dị thường, chắc chắn không phải ngũ phẩm bình thường gì đó.

Người này tu công pháp gì vậy?

Thậm chí còn ẩn giấu, thật lợi hại.

Tuyệt đối sẽ không sai, đây chính là tiểu sư đệ của nàng, không đúng, là tiểu sư muội.

Ngay lập tức, nàng tràn đầy tự tin.

Những người này còn muốn lừa nàng ư?

Đừng có mơ.

Đám người Chu Tự vẫn đang lắng nghe.

Những người khác thì không biết sao, nhưng Chu Tự cảm thấy mình thu hoạch được rất nhiều.

“Đại khái là như vậy, bởi vì rất nhiều nguyên nhân, cũng chỉ nói sơ qua được thôi"

Hoàng Mông cười nói.

“Không sai, không sai, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu"

Hình Ngọ vỗ tay nói.

“Tuy là ta không nghe toàn bộ, nhưng cũng hiểu được thấu đáo.

Đạo Chân Nhất gật đầu nói.

Hoàng Mông có chút kinh ngạc, những người này đến từ khi nào?

“Các ngươi là ai?"

Hạ Tinh có chút kinh ngạc nói:

“Nghe khẩu khí của các ngươi, hình như còn lợi hại hơn Hoàng tiền bối"

“Hình Ngọ sư huynh, Mãn sư tỷ"

Tô Thi lập tức chào hỏi.

Hạ Nguyệt lập tức lôi kéo Hạ Tinh.

Nàng nhìn ra, mấy vị này rõ ràng là mấy tiền bối mà thư viện đang chuẩn bị tiếp đón.

“Mấy vị đạo hữu là?"

Hoàng Mông tò mò hỏi.

“Tại hạ là Hình Ngọ, bên cạnh là hai vị sư muội của ta, Mãn Giang Hồng và Hoa Thanh Tuyết.

Hình Ngọ giới thiệu.

“Tại hạ là Đạo Chân Nhất"

Đạo Chân Nhất cúi đầu nói.

“Đạo Chân Nhất?"

Hoàng Mông có chút kinh ngạc, đây là ai vậy, lại dám lấy danh tự như vậy.

“Tại hạ là Thái thượng trưởng lão Hoàng Mông của Cổ Vân Tông, xin hỏi mấy vị sư thừa từ đâu vậy?"

Hoàng Mông rất khách sáo nói.

Mạc trưởng lão ở một bên nhìn mấy người trước mắt, hắn hoàn toàn không thể nào nhìn ra tu vi của họ, nhưng Thái Thượng trưởng lão khách sáo như vậy, xem ra hẳn là lai lịch không nhỏ.

“Cổ Vân Tông?"

Đạo Chân Nhất suy tư một lát và nói:

“Người sáng lập tông môn của các ngươi không phải là Cổ Thành Thiên chứ?"

“Đạo hữu biết sư tổ chúng ta?"

Hoàng Mông hỏi.

“Biết"

Đạo Chân Nhất gật đầu:

“Năm đó lúc ta đi tới Thiên Vân Đạo Tông đã gặp phải hắn. Hắn vẫn còn ở đó chứ?"

“Sư tổ đã qua đời từ lâu rồi"

Hoàng Mông mở miệng trả lời.

Hắn đột nhiên cảm thấy có chút không ổn.

1109 chữ

Chương 1237: Đại Nhân Vật

“Không có ở đây sao? Thật đáng tiếc. Ta cảm thấy hắn có hy vọng tiến vào Đạo Tâm nhất phẩm, nhưng không còn nữa, có lẽ là không thể vượt qua Tâm Ma Độc. Lúc đó hắn cũng đã trúng độc, ta có lòng tốt giúp hắn một phen, chỉ đáng tiếc cũng không thể giúp quá nhiều. Nhưng với tâm tính lúc đó của hắn hẳn là có thể vượt qua một kiếp đó, chắc có có chuyện khác phát sinh mới khiến hắn không thể vượt qua kiếp nạn này"

Đạo Chân Nhất tiếc hận nói. “Là bởi vì có một hung thú tấn công vào tông môn của chúng ta, khi đó sự tổ chính là nhân tố quyết định, cuối cùng đã chôn thây cùng với mãnh thú đó"

Hoàng Mông nói.

“Thì ra là vậy sao? Năm đó ta cho hắn Minh Thần Chung, tại sao hắn không cầu viện ta? Ta đã cho hắn một cơ hội"

Đạo Chân Nhất nhíu mày. Khoảnh khắc nghe được chuyện này, Hoàng Mông sững sờ tại chỗ.

Chí bảo Minh Thần Chung của tông môn, có thể giúp tông môn vượt qua một lần tử kiếp, số người biết chuyện này cực ít. Làm sao hắn biết được?

Hơn nữa còn nói là hắn tặng.

Chuyện này.Chuyện này...Làm sao có thể?

“Ngươi biết người này?"

Hoa Thanh Tuyết bên cạnh tỏ vẻ nghi hoặc.

“Năm đó, lúc ta đến Thiên Vân Đạo Tông cầu hôn, để tỏ lòng thành ý ta liền đi lên, đúng lúc gặp được hắn, nghe hắn nói là muốn khai tông lập phái, nhưng thực lực của bản thân không đủ, muốn mời Thiên Vân Đạo Tông giúp đỡ. Khi đó khai tông lập phái đều là như vậy, giới tu chân loạn như vậy, dù sao cũng phải có người hỗ trợ che chở. Ta cảm thấy hắn có quyết tâm nên trực tiếp lấy danh nghĩa tiên sơn bao bọc hắn, còn cho hắn một món pháp bảo. Ai ngờ hắn đến chết cũng không cần. Năm đó ta thấy thiên phú của hắn cũng không tệ, nếu không phải hắn muốn khai tông lập phái, ta đã định sẽ dẫn hắn trở về tiên sơn rồi.

Đạo Chân Nhất nói.

Nói xong, hắn lấy một tấm lệnh bài bằng gỗ ra, phía trên có một ký tự kỳ quái:

“Còn nữa, lúc đó hắn cho ta thứ này, hắn nói chỉ cần Cổ Vân Tông còn tồn tại, có ơn tất báo, lệnh bài này tương đương với hắn.

Mà trong nháy mắt nhìn thấy lệnh bài, Hoàng Mông lập tức đứng lên, vẻ mặt khó có thể tin được.

Không sai, đúng là tông môn vẫn lưu truyền cái lệnh bài kia. Không chỉ hắn, mà Mạc trưởng lão cùng với Hạ Nguyệt, Hạ Tinh đều nhận ra.

Hoàng Mông há miệng, có chút nói không nên lời, nhưng vẫn cung kính hành lễ.

Trước mắt là một vị đại tiền bối.

Đại tiền bối khó có thể tưởng tượng được.

“Hơn nữa, hình như ta cũng biết cái Cổ Thành Thiên kia. Lúc còn trẻ tuổi ta đã hành tẩu ở giới tu chân, gặp phải hắn đang khai tông lập phái, giống như gặp phải hung vật ghê gớm gì đó. Hắn cầu xin ta giúp đỡ, ta cũng tiện tay giúp giải quyết một số chuyện, như để làm thù lao, hắn cũng đã cho ta một món đồ. Nhưng ta vẫn không biết là của Cổ Vân Tông, dù sao ta cũng chưa từng nghe qua.

Nói xong, Vân Tiêu tiên tử lấy một tấm lệnh bài gỗ ra, khá giống với cái của Đạo Chân Nhất.

Hoàng Mông ngây ngốc.

Tông môn đã lưu truyền hai cái lệnh bài, hôm nay vậy mà gom đủ rồi?

Chúa ơi, hắn vừa làm gì vậy?

Thế mà lại thể hiện ở trước mặt những tiền bối này?

Nhất là nói còn tự tin như vậy?

Ngay lập tức, hắn cảm thấy khuôn mặt già nua đỏ lên.

Cúi đầu không dám ngẩng đầu.

Mà Hạ Nguyệt và Đông Phương Cảnh còn bị kích động lớn hơn, Vân Tiêu tiên tử có quan hệ không tệ với họ, thật ra lại là một đại tiền bối vô cùng khó lường?

Trước đó, họ còn tưởng rằng chỉ là tiền bối bình thường, thì ra còn vượt qua sức tưởng tượng của họ.

“Được rồi, chuyện cũ đừng nói nữa, bây giờ là khâu nhận sư đệ, các ngươi đừng nói chuyện.

Hình Ngọ nhìn Hoa Thanh Tuyết và nói:

“Đến sư muội, nhận một lần thôi, cuối cùng người nào mới là sư đệ của chúng ta"

Chu Tự:

"..."

Họ định làm gì vậy?

Hai người chơi thì chơi đi, kéo theo ta làm gì?

Nhưng mình cũng không tiện nói gì, dù sao đám người Nguyệt tỷ cũng rất hứng thú.

Đương nhiên, hắn cũng rất tò mò, thiên phú võ học của hắn có thể bị nhận ra chỉ qua một cái liếc mắt không.

Nhận sư đệ?

Phân đoạn này đột nhiên xuất hiện khiến mọi người cảm thấy kỳ lạ.

Nhất là đám người Hạ Nguyệt và Đông Phương Cảnh. Theo lý thuyết, thế hệ của những người này có chút cao thái quá.

Sư đệ của họ chắc chắn cũng tồn tại vô cùng khó lường.

Nhưng ở đây tất cả chỉ có mấy người, làm sao có thể có sư đệ của họ?

Chu Tự?

Minh Nam Sở?

Từ Từ?

Đều không giống.

Trán Hoàng Mông bắt đầu đổ mồ hôi.

Vừa nghĩ đến bản thân mình còn phát ngôn bừa bãi ở trước mặt sư đệ của những người này, hắn cảm thấy hơi lo lắng.

Mình là cái thá gì mà có thể giảng giải phương pháp tu luyện cho những người cấp bậc này chứ?

Thật là đùa giỡn đại đạo trước mặt Quan Công, mất mặt quá.

Thế nhưng, hắn cũng rất tò mò, rốt cuộc ai mới là sư đệ của những tiền bối này.

Về phần những người này có bối phận gì...Hắn đã không dám nghĩ nữa, sư tổ còn phải gọi họ là tiền bối, còn phải xin họ giúp đỡ.

Đây là tiền bối cỡ nào chứ?

Một đám người ở đỉnh cấp giới tu chân.

Chỉ là có bao nhiêu đỉnh cấp thì hắn không biết.

Thế nhưng có thể nghe ra, họ hình như là Thiên Vân Đạo Tông.

Ai có thể ngờ, người của Thiên Vân Đạo Tông sẽ ở chỗ này?

Thật đáng sợ.

1107 chữ

Chương 1238: Cao Thủ Ẩn Danh

Mạc trưởng lão có chút may mắn, nếu không phải Thái Thượng trưởng lão tới, người vừa rồi giảng giải tu luyện có thể là hắn mất.

Hắn lo lắng tu vi của mình không đủ, bị những khí vận này cắn trả, vậy thì...muốn khóc cũng không có chỗ để khóc.

“Nào, đứng lên hết đi, đứng thành một hàng"

Hình Ngọ đứng lên tiếp tục nói:

“Những người trẻ tuổi đều đứng ngay ngắn, sư muội chúng ta thông minh như vậy, chắc là chẳng mấy chốc sẽ tìm ra thôi"

Mãn Giang Hồng họ khan hai tiếng nói:

“Ừm, Hoa sư muội từ nhỏ đã thông minh rồi.

Hoa Thanh Tuyết lạnh lùng nhìn sư huynh sư tỷ, nàng đoán chắc họ muốn bắt nạt mình.

Sư đệ?

Tất cả đều là gạt người.

Chắc chắn là sư muội.

Hơn nữa sư muội vô cùng dễ thấy.

Chính là người lùn kia.

Lúc này đám người Chu Tự đứng lên thành một hàng, Hoàng Mông và Mạc trưởng lão bị loại trừ đi ra ngoài, những người khác đều đã đứng dậy ngay ngắn.

Cho dù là Vân Tiêu tiên tử và Trình tỷ cũng đứng đấy.

“Tổng cộng có bao nhiêu người? Đếm thử xem.

Hình Ngọ bắt đầu đếm đầu người.

Gia đình Chu Tự ba người, ba nhân viên quản lý thư viện, bốn người làm việc ở văn phòng bên cạnh, hai người thực tập hai người, một người không biết chui từ đâu ra.

Tổng cộng có mười ba người.

“Không giới thiệu trước một chút sao?"

Đạo Chân Nhất hỏi.

“Trình tỷ"

Hình Ngọ chỉ chỉ Trình tỷ nói:

“Người này đến từ đâu ta không nói nữa, nói thì Hoa sư muội lại không có hứng thú đoán. Sau đó, người này là Vân Tiêu tiên tử, tiếp theo là Âm Túc, Từ Từ, Hàn Tô, Minh Nam Sở, Tô Thi, Chu Ngưng Nguyệt, Thu Thiển, Chu Tự, Đông Phương Cảnh, Hạ Nguyệt và muội muội của Hạ Nguyệt Hình Ngọ giới thiệu một loạt.

Thật ra hắn cũng không biết Đông Phương Cảnh, Hạ Nguyệt và Hạ Tinh.

Nhưng hắn nhìn thẻ làm việc.

Nhân tiện cảm giác Hạ Tinh và Hạ Nguyệt tương đối giống nhau, nên trực tiếp đoán là muội muội của Hạ Nguyệt.

Một màn giới thiệu rất hoàn hảo.

“Vậy ta sẽ đoán Hoa Thanh Tuyết tiến về phía trước một bước, đi tới trước mặt Trình tỷ “Vì để chính xác, ta muốn bắt mạch"

“Cứ tự nhiên"

Hình Ngọ nói.

Sau đó dặn dò những người khác không được mở miệng.

Để Hoa Thanh Tuyết tự phân biệt.

Đám người Hoàng Mông đứng không dám nói gì, họ cũng không hiểu tại sao lại như vậy.

Nhưng họ đều là tiền bối, có thể đây là cường giả không giống người thường.

"Ha?"

Hoa Thanh Tuyết hơi bất ngờ nhìn Trình tỷ:

“Đạo Tâm nhất phẩm, mạnh vậy sao?"

Cường giả nhất phẩm?

Hoàng Mông ngây ngốc, thì ra ở đây còn có một vị đại tiền bối như vậy.

Nhất phẩm sao.

Đông Phương Cảnh và Hạ Nguyệt đứng tại chỗ lập tức sợ đến choáng váng, thì ra một Trình tỷ vẫn luôn quét dọn vệ sinh là cường giả nhất phẩm, là đại tiền bối trong truyền thuyết.

Trong số những người mà họ quen biết, thậm chí không có loại cảnh giới này.

Lúc trước, có phải họ không đủ cung kính rồi không?

Xong đời rồi.

“Chỉ là có bệnh ngầm, nhưng đã chữa khỏi rồi, cũng không có gì đáng ngại. Nhưng vẫn cần chút thời gian khôi phục thương thế. Mặc dù lợi hại, nhưng chắc chắn không phải sư đệ ta Hoa Thanh Tuyết kết luận.

Trình tỷ:

Tiền bối nói cái gì cũng đúng.

Sau đó Hoa Thanh Tuyết đi tới bên cạnh Vân Tiêu tiên tử.

Cũng là bắt mạch trước.

“Quả nhiên.."

Hoa Thanh Tuyết tỏ vẻ hiểu rất rõ. Sau đó nói:

“Không phải"

“Phải nói lý do.

Hình Ngọ nói.

“Vân Tiêu tiên tử còn cần nói? Thời điểm nàng siêu việt phẩm cấp ta cũng thấy được, như vậy có thể là đồ đệ của sư phụ sao?"

Hoa Thanh Tuyết tức giận nói.

Siêu việt phẩm cấp?

Đông Phương Cảnh và Hạ Nguyệt ngây ngốc, thật sự rất choáng váng.Lúc đầu họ vẫn cảm thấy tiền bối này rất bình thường, thế mà...thế mà lại là siêu việt phẩm cấp. Trên đời có loại người này sao?

Nhưng mà loại người này vẫn luôn ở bên cạnh họ lâu như vậy, mà họ lại không tự biết.

Chu Tự đúng là gạt người.

Bị hắn lừa rồi.

Còn nói cái gì mà gần như ngang với hắn, ngang chỗ nào chứ?

Nhưng Chu Tự không có lý do lừa gạt họ, chắc là tiền bối muốn khiêm tốn thôi. “Tiếp theo"

Hình Ngọ cười nói, phía sau mới thú vị.

“Âm Túc, thiên phú cũng được, Giai Linh lục phẩm. Nhưng ngươi mấy tuổi rồi?"

Hoa Thanh Tuyết hỏi.

“Mười chín rồi."

Âm Túc nói.

“Ồ? Rất lợi hại nha, mười chín tuổi mà đã Giai Linh lục phẩm, thiên tài cũng không nhanh vậy đâu? Là kỳ ngộ, nhưng căn cơ vững chắc, thiên tài bình thường thật đúng là không thể so sánh được. Xem ra có danh sư chỉ dẫn rồi. Nhìn từ tuổi tác quả thực rất tốt, đáng tiếc cũng không phải. Sư phụ không có lý do gì để thu nhận ngươi” Hoa Thanh Tuyết lắc đầu.

Sau đó, nàng đi đến trước mặt Từ Từ.

Đơn giản bắt mạch, sau đó nói:

“Ngươi tên là Từ Từ? Người của Từ gia sao? Xem ra quả thật cũng không tệ, nhưng vẫn còn yếu lắm, sư phụ chắc chắn sẽ không coi trọng ngươi, cũng là Giai Linh lục phẩm, đại khái các ngươi đều có kỳ ngộ giống nhau. Tiếp theo"

“Hàn Tô à? Nhìn bộ dáng của ngươi chắc là của Tiên Vân Các, trên người có ngọc bội Bách Mạch nhất mạch, xem ra là người Bách Mạch tiên tử rất coi trọng. Vậy càng không thể nào là đệ tử Quan Hà Phong chúng ta, Giai Linh lục phẩm, cũng không tệ"

“Minh Nam Sở à? Ngươi hay chơi game sao?"

Hoa Thanh Tuyết hỏi.

“Chơi một lát"

Minh Nam Sở gật đầu.

“Ừm, vậy ngươi bị loại ngay rồi, sư phụ ta ghét nhất mấy người ham chơi như các ngươi, không thể nào nhận ngươi làm đệ tử được.

1121 chữ

Chương 1239: Là Ai

“Tô Thị."

Hoa Thanh Tuyết nhìn Tô Thi có chút kinh ngạc:

“Người này xinh đẹp quá? Mà thiên phú cũng cực cao, không chỉ như thế còn có thể thuật thần thông của sư phụ, thế nhưng...ngươi tu công pháp của Thánh Địa Dạ Nguyệt. Cho nên ngươi là Thiên Nữ của Thánh Địa Dạ Nguyệt? Thế nhưng tại sao lại biết thể thuật thần thông của sư phụ?"

“Là Lý bá bá dạy ta đó.

Tô Thi trả lời.

“Lý bá bá? Ngươi có bối phận gì mà có thể gọi sư phụ ta là bá bá?"

Hoa Thanh Tuyết hơi khó tin.

Đây là gọi bậy đấy?

“Nàng họ Tô, tên là Tô Thị"

Hình Ngọ nhắc nhở.

“Ta biết nàng họ Tô..."

Trong nháy mắt, Hoa Thanh Tuyết mở to hai mắt, không thể tin nói:

“Ngươi, ngươi, ngươi không phải là con gái của Tô Tôn chứ?"

“Cha ta tên là Tô Trần nha Tô Thị trả lời.

“Thật, thật sự là con gái của Tô Tôn? Chúa ơi, tại sao ngươi lại ở đây? Cái thư viện nhỏ bé này, làm sao có thể đặt được pho tượng Đại Phật này chứ?"

Hoa Thanh Tuyết khiếp sợ không thôi.

Con gái của Tô Tôn sao, đây chính là sự tồn tại ghê gớm.

Biết một chút thể thuật thần thông thì không có gì, nhưng không thể nào bái sư được.

Tiếp theo.

Tô Tôn...đám người Hoàng Mông nghe xong cũng không biết người kia là ai.

Nhưng nhìn biểu hiện của người này, đó chắc chắn là một người vô cùng khó lường.

Đông Phương Cảnh và Hạ Nguyệt đổ mồ hôi lạnh ròng ròng.

Họ đều sai rồi, những người này đều là Giai Linh lục phẩm, hoàn toàn không có người nào hạ tam phẩm.

Hóa ra ở đây khủng khiếp như vậy, họ vẫn còn cảm thấy bản thân rất tốt.

Giờ mới biết, thằng hề lại chính là họ.

“Chu Ngưng Nguyệt.

Hoa Thanh Tuyết đi tới trước mặt Chu Ngưng Nguyệt, có chút kích động.

Trước tiên nàng vẫn iểm tra thử, sau đó kinh sợ nói:

“Trận Linh ngũ phẩm, khắc họa trận pháp là Trận Linh, đơn giản không thể tưởng tượng được. Lực lượng ẩn chứa trong cơ thể cũng không thể so sánh được. Nhưng không có dấu vết Khai Sơn Pháp của sư phụ"

Điều này khiến nàng hơi bất ngờ, sau đó nàng suy nghĩ một lúc và nói: “Điều này ta giữ nguyên ý kiến “Có thể, tiếp tục đi.

Hình Ngọ cười nói.

Có vẻ sắp đến màn kịch hay rồi.

“Thu Thiển"

Hoa Thanh Tuyết kiểm tra xong và mở miệng nói:

“Thần lực? Chuyện gì đang xảy ra vậy? Ngươi có liên quan gì đến Thần Minh?"

Thu Thiển nhẹ giọng nói:

“Cha ta là Thời Không Đại Thần"

Tuy rằng trước kia nàng không muốn thừa nhận, nhưng Chu Tự thừa nhận, nàng cũng không thèm để ý.

“Thời Không Đại Thần là cha ngươi ư?"

Hoa Thanh Tuyết khiếp sợ nói:

“Ở đây đều người gì vậy? Nói cách khác ngươi là con gái của sư thúc? Chúa ơi, vậy mà ta lại không biết. Nhưng mà, ngươi không có khả năng bái sư phụ ta làm sư phụ. Bối phận ở ngay đây. Loại bỏ, tiếp theo"

"Chu Tự.

Hoa Thanh Tuyết đi tới trước mặt Chu Tự, bắt đầu bắt mạch.

Đám người Hình Ngọ cứ như vậy đứng nhìn.

“Trận Linh ngũ phẩm, tu Đại Chu Thiên Kinh. Thiên phú rất bình thường, xem ra ngươi hoàn toàn dựa vào cơ duyên...Hả? Chuyện gì đang xảy ra vậy?"

Hoa Thanh Tuyết hơi sửng sốt một chút, sau đó nói:

“Quyền lực Thái Dương Thần, quyền lực Phong Bạo, quyền lực Hắc Dạ, quyền lực Đại Địa, quyền lực Quang Minh, quyền lực Băng Tuyết. Ôi chúa ơi, tại sao ngươi lại có nhiều quyền lực như vậy?"

“Tình cờ lấy được.

Chu Tự bất đắc dĩ nói.

Thật sự là tình cờ sao. “Được rồi, đều là một ít lẻ tẻ"

Hoa Thanh Tuyết nhìn Chu Tự nói:

“Ngươi bao nhiêu tuổi"

“Hai mươi ba tuổi"

Chu Tự trả lời.

“Hai mươi ba mà đã là Trận Linh ngũ phẩm? Cơ duyên của ngươi sâu cỡ nào chứ?"

Hoa Thanh Tuyết khiếp sợ.

Sau đó nói tiếp: “Nhưng thiên phú của ngươi quả thật rất bình thường, hơn nữa lại tu Đại Chu Thiên Kinh yếu nhất, trước đó là Chu Thiên Kinh, cho nên tu vi cao không tính là gì. Ngoại trừ quyền lực có chút khiến người ta bất ngờ ra, không có gì đặc biệt, cho nên loại trừ ngươi, sư phụ chắc chắn sẽ không thu nhận ngươi làm đệ tử"

Chu Tự bất đắc dĩ đi ra.

Hoa sư tỷ phân tích rất đúng.

Hắn tu luyện quả thật rất bình thường.

Sau đó chính là Đông Phương Cảnh.

“Đông Phương Cảnh? Bát phẩm? Thiên phú cũng được, người tiếp theo.

“Hạ Nguyệt? Cũng là bát phẩm? Thiên phú cũng không kém bao nhiêu, người tiếp theo.

“Muội muội của Hạ Nguyệt? Cũng là bát phẩm, thiên phú cũng gần như thế.

Xem xong ba người cuối cùng, Hoa Thanh Tuyết đi ra.

“Sư muội có đáp án chưa?"

Hình Ngọ hỏi.

“Đoán được rồi à?"

Đạo Chân Nhất vừa nhìn thấy vẻ mặt người bạn đời của mình tràn đầy tự tin.

"Ha ha!"

Hoa Thanh Tuyết nhìn Hình Ngọ và Mãn Giang Hồng, tự tin nói:

“Trải qua sự suy xét kỹ lưỡng của ta, ta đã đoán ra."

“Là ai?"

Mãn Giang Hồng họ khan hai tiếng hỏi.

Có hơi tò mò.

Những người khác cũng nhìn nàng.

“Các ngươi cho rằng ta sẽ bị các ngươi lừa gạt sao?"

Hoa Thanh Tuyết đi tới trước mặt Chu Ngưng Nguyệt nói:

“Ta đã nhận ra từ lâu rồi, người sư phụ thu nhận không phải sư đệ, mà là sư muội. Chính là người này, có phải là tiểu sư muội không"

Vẻ mặt Chu Ngưng Nguyệt mờ mịt.

Mình chưa bao giờ bái sư.

Hơn nữa cũng không cần bái sư, ma môn không ai dám thu nhận nàng làm đồ đệ.

Mình tự tu luyện không phải Thanh Long họ chỉ dẫn, chính là cha mẹ chỉ dẫn.

Thỉnh thoảng sẽ đi thỉnh giáo những người khác.

Chu Tự cảm giác mình làm sư phụ mất mặt. Quả nhiên là thiên phú tu luyện của hắn quá kém.

Chỉ là Võ Đạo của hắn đã phản bác quy chân, vượt qua một đời tông sư.

Không bị nhìn ra cũng là đương nhiên.

1157 chữ

Chương 1240: Kiểm Chứng

“Sư muội quả thật rất thông minh Hình Ngọ vỗ tay, Sau đó đón ánh mắt đắc ý của Hoa Thanh Tuyết nói:

“Đáng tiếc là đoán sai rồi"

Hoa Thanh Tuyết nhướng mày:

“Làm sao có thể, ở đây cũng không có ai thích hợp hơn. Về thiên phú hay bất cứ mặt nào khác đều không có"

“Được rồi, những người khác đứng sang một bên, Chu Tự tiến lên phía trước một bước.

Hình Ngọ nói.

Hành động đột ngột này, tương đương với một cái búa thật.

Nhưng làm sao có thể chứ?

Bất kể là Hoa Thanh Tuyết hay là Đạo Chân Nhất đều không cảm thấy Chu Tự được.

“Chúng ta đổi chỗ khác.

Hình Ngọ vỗ tay phát ra tiếng.

Sau đó, không gian bắt đầu thay đổi.

Cuối cùng họ xuất hiện trong rừng cây ở vùng ngoại ô.

Nhìn cảnh tượng thần kỳ này, Đông Phương Cảnh và Hạ Nguyệt ngây ngẩn cả người.

Thủ đoạn Thần Tiên.

Trước đây chỉ là lời nói, bây giờ nói là thủ đoạn thực sự.

Ngay lập tức, họ không dám có chút nghi ngờ nào nữa.

Đám người Hoàng Mông cũng như vậy, sức mạnh không gian.

Đây là nhất phẩm mới có thể làm được.

Dưới nhất phẩm chỉ có cực ít nhân tài có khả năng làm được thôi.

Chu Tự đứng ở vị trí chính giữa, hắn nghĩ không ra, tại sao mình phải phối hợp với Hình Ngọ sư huynh.

Nhưng rảnh rỗi thì cứ rảnh rỗi thôi, dù sao cũng có tiền lương.

Không có gì không tốt.

Nhưng thư viện không có ai, hình như không tốt lắm thì phải?

Cũng chỉ có hắn chuyên nghiệp như vậy mới nghĩ đến thư viện.

Những người khác đều đang xem náo nhiệt.

Mà hắn chính là trung tâm của sự náo nhiệt.

“Sư muội, ta nói Chu Tự chính là sư đệ của ta, muội cảm thấy có khả năng không?"

Hình Ngọ hỏi.

“Không thể nào"

Hoa Thanh Tuyết thẳng thắn phản bác.

“Ta cũng cảm thấy không có khả năng"

Đạo Chân Nhất nói theo.

“Được, chúng ta làm thí nghiệm.

Hình Ngọ cười nói:

“Chu Tự, dùng thực lực ngũ phẩm của ngươi tấn công Hoa tiên tử của chúng ta đi, dùng trạng thái mạnh nhất"

Mạnh nhất?

Chu Tự suy nghĩ một hồi, sau đó mở Kim Quang Thần Chú ra.

Ngay sau đó, mười một món thần trang xuất hiện.

Hào quang lập tức chiếu sáng tám hướng. Kim Quang Thần Chú tinh thuần làm cho mọi người đều cảm thấy kinh ngạc.

Mà lúc này, phía sau hắn còn có thiên chương Kim Quang Thần Chú như ẩn như hiện.

“Thật sự là Kim Quang Thần Chú tinh thuần, thì ra chỉ như thế thôi sao"

Hoa Thanh Tuyết nói.

Chu Tự tiến lên một bước, cả người bay lên, quyền trượng nện xuống ầm một tiếng.

Quyền trượng đánh lên đầu Hoa Thanh Tuyết, đáng tiếc lại không có chút tác dụng nào.

Hey!

Một cơn gió thổi bay Chu Tự trở lại.

“Vẫn rất đau, quyền trượng này không tầm thường nha. Nhưng ta vẫn giữ câu đó kia, chỉ vậy thôi sao?

Hoa Thanh Tuyết nói.

“Chỉ vậy thôi ư?"

Hình Ngọ nói tiếp:

“Chu Tự, nói cho nàng biết, ngươi mới bắt đầu tu chân từ lúc nào.

“Tháng tám năm ngoái, nghĩ lại đã gần một năm rồi.

Chu Tự thành thật trả lời.

“Ý ngươi là sao?"

Hoa Thanh Tuyết hơi sửng sốt.

Không thể tin được.

Không đến một năm mà đã là Trận Linh ngũ phẩm?

Làm sao có thể?

“Chính là theo nghĩa đen. Sư muội cảm thấy như vậy có đủ tư cách chưa?"

Hình Ngọ chất vấn.

“Thiên phú thật không thể tưởng tượng nổi, nhưng tu luyện thành công, không có nghĩa là có thể cùng sư phụ học Khai Sơn Pháp.

Hoa Thanh Tuyết vẫn mạnh miệng như cũ.

“Được, thứ ta chờ chính là câu nói này của muội.

Hình Ngọ nhìn về phía Chu Tự:

“Nào, để cho Hoa tiên tử của chúng ta mở mang kiến thức về hình thái thứ hai của ngươi đi.

“Là nhân cách thứ hai"

Tô Thi lột quýt nói.

Chu Tự có chút bất đắc dĩ, sau đó Kim Quang Thần Chú lui đi.

Phá Thiên Ma Thể bắt đầu biểu hiện ra.

Giờ khắc này, tu vi của hắn bắt đầu xuất hiện tăng lên.

Từ Trận Linh ngũ phẩm nhảy đến Nguyên Linh tứ phẩm, lại từ Nguyên Linh tứ phẩm nhảy đến Đạo Ý tam phẩm.

Sau đó dừng lại ở Đạo Ý tam phẩm.

Nhưng mà lúc Phá Thiên Ma Thể hoàn toàn biểu hiện ra, xung quanh bắt đầu xuất hiện sự điên cuồng và bóp méo, tràn ngập khát máu và hỗn loạn.

Phá Thiên Chiến Thích xuất hiện.

Ý nghĩ hung ác, hư ảnh khủng bố chiếm giữ xung quanh.

Nhìn chằm chằm vào Hoa Thanh Tuyết.

Giờ khắc này, đám người Hoàng Mông sợ hãi.

Hung ý đáng sợ này, trấn áp ở trong tâm thần họ, khiến họ không thể nào phản kháng.

Mà đám người Hạ Nguyệt càng không thể tin được, người trước mắt này lại là Chu Tự.

Tu vi của đối phương vượt xa sức tưởng tượng của họ.

Hoa Thanh Tuyết và Đạo Chân Nhất cảm thấy khiếp sợ.

Nhất là Hoa Thanh Tuyết:

“Không thể nào, Phá Thiên Ma Thể? Tại sao lúc nãy ta vừa mới kiểm tra lại không tra ra được? Chẳng lẽ là hư giả huyễn thuật ư?"

“Huyễn thuật? Chu Tự đến đi, đánh một trận với Hoa tiên tử của chúng ta.

Hình Ngọ cười to nói.

Chu Tự tiến về phía trước một bước, chiến ý độc nhất vô nhị mở ra.

Gầm!

Hung thú phun trào, tấn công Hoa Thanh Tuyết.

“Quần Ma Loạn Vũ Ẩm..ầm!

Ý niệm hung ác khát máu, điên cuồng phát ra.

Dường như có thể nuốt chửng tất cả mọi thứ.

Tim Hoa Thanh Tuyết đập nhanh không thôi, hai mươi ba tuổi mà đã đạt Đạo Ý tam phẩm?

Làm sao có thể?

Nàng đã nhiều lần ngăn chặn các đòn tấn công của Chu Tự, sau đó đẩy lùi nó.

Chu Tự cũng không tiếp tục tiến về phía trước, không đánh lại nữa.

“Thế nào rồi? Như vậy Chu Tự có đủ tư cách làm đồ đệ của sư phụ chưa?"

Hình Ngọ hỏi.

“Không đủ"

Hoa Thanh Tuyết trả lời.

Nàng cũng không tin, người này còn chưa tới cực hạn.

Nhưng mà Hình Ngọ cười rộ lên:

“Được, muội vẫn mạnh miệng như thế sao. Chu Tự, ngươi mở trạng thái thứ ba ra đi. Để cho Hoa tiên tử thấy rõ, cái gì là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên 1093 chữ

Chương 1241: Chưa Đủ

"Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên?"

Đạo Chân Nhất hơi kinh ngạc.

Thật sự đặc biệt như thế sao?

Chỉ mới hai mươi ba tuổi, đạo ý đã tam phẩm, đối phương cũng rất lợi hại.

Như thế rồi mà vẫn chưa phải là hạn mức cao nhất?

Vậy gì mới là hạn mức cao nhất?

"Là nhân cách thứ ba"

Tô Thị lại giơ tay nói tiếp.

Lần này nàng đang ăn quýt.

Đôi mắt nàng vẫn híp lại, dường như quýt rất chua.

Chỉ là đám người Hình Ngọ không để ý tới.

"Tam phẩm đạo ý, hắn còn có thể làm gì?"

Hoa Thanh Tuyết nhìn thoáng qua Chu Tự, nàng vẫn không tin người này còn có thể lợi hại tới mức nào.

Chu Tự thu hồi Phá Thiên Ma Thể, đứng trước mặt Hoa sư tỷ.

Công lực ngàn năm vẫn đang vận chuyển trong thể nội, Khai Sơn Pháp cũng theo đó mà hiện ra.

"Nhân cách thứ ba vẫn phải ấp ủ à?"

Hoa Thanh Tuyết thấy Chu Tự mãi chưa có biến hóa gì thì mở miệng hỏi.

"Sư tỷ, ta ra tay đây"

Chu Tự nói rất nghiêm túc.

"Tranh thủ thời gian đi, một tên tiểu tử lông còn chưa mọc đủ như ngươi, còn có thể khiến ta bị thương ư?

Không thể nào, chắc chắn không thể Hoa Thanh Tuyết nói.

"Vậy sư tỷ chuẩn bị Chu Tự nói một cách chân thành.

Hoa Thanh Tuyết nhìn chằm chằm Chu Tự, muốn nhìn xem lần này hắn vận dụng lực lượng gì.

Nhưng chỉ trong chốc lát Chu Tự lại biến mất, thậm chí nàng còn không thể phát hiện ra ngay.

Sơ suất rồi.

May mà bản năng chiến đấu của thân thể khiến nàng bắt được thế công của đối phương.

Quả thật không thể tưởng tượng nổi.

"Táp Đạp Như Lưu Tinh Chu Tự đi tới trước mặt Hoa Thanh Tuyết rồi đá ra một cước.

Ầm!

Hoa Thanh Tuyết dùng cánh tay ngăn cản.

Làn sóng lực lượng chấn động mạnh mẽ, phun trào về bốn phương tám hướng.

Như cơn sóng thần.

Cây cối tan rã, đại địa sụp đổ, không gian bắt đầu vặn vẹo. Bọn người Hoàng Mông đối diện với loại khí tức này, cảm thấy mình sắp chết tới nơi rồi.

Trong lúc nhất thời, Đông Phương Cảnh và Hạ Nguyệt đều sợ tới nỗi ngã lăn ra đất.

Đối mặt với dư âm của lực lượng siêu phẩm, họ sợ hãi như chuyện đương nhiên.

Đây rốt cuộc là một đám người đáng sợ tới cỡ nào?

Họ đã hoàn toàn mất đi năng lực suy tư.

Đạo Chân Nhất cũng khó mà tin được, hắn không hiểu lực lượng của Chu Tự là gì, nhưng cũng đủ để so sánh với siêu phẩm.

Dù vẫn còn kém họ một chút, nhưng cũng không quá nhiều.

"Khai Sơn Pháp?"

Hoa Thanh Tuyết nhìn Chu Tự, nàng có chút khó mà tin được.

Nàng đã xác định được người trước mặt chính là sư đệ của mình.

Siêu phẩm hai mươi ba tuổi, không thể như thế được.Nhưng nàng cũng không định ngừng tay, mà muốn tiếp tục thử xem.

Chu Tự lại ra tay thêm lần nữa.

"Ngân An Chiếu Bạch Mã"

Hắn quét ngang chân.

"Thoát Kiếm Tất Tiền Hoành "Ngô Câu Sương Tuyết Minh"

Tốc độ của Chu Tự và Hoa Thanh Tuyết càng lúc càng nhanh, sóng khí hủy diệt hết thảy.

Đất đai tan rã, cây cối vỡ nát, không gian đều đang sụp đổ.

"Bạch Thủ Thái Huyền Kinh.

Chu Tự ra quyền.

Ầm, hắn bị đánh lui trở về.

Lần này hắn không tiếp tục công kích, hắn đã xác định mình đánh không lại sư tỷ.

Chờ hai người dừng lại thì mọi thứ xung quanh mới bắt đầu khôi phục.

Đám người Hoàng Mông cảm giác như mình vừa tránh thoát khỏi một kiếp.

Mà đám người Tô Thi thì đứng như xem kịch, vừa xem vừa ăn.

Thu Thiển cũng chẳng hề có chút lo lắng.

Nàng lấy một trái nho xanh bỏ vào miệng.

Trước mặt Chu Ngưng Nguyệt vẫn còn một đĩa.

Tô Thi cũng chuyển từ bóc quýt sang bóc nho xanh.

Hình Ngọ nhìn Hoa Thanh Tuyết đang kinh ngạc thì cười nói:

"Sư muội, ta hỏi ngươi thêm một lần nữa, Chu Tự hai mươi ba tuổi, siêu việt phẩm cấp. Hắn đã đủ tư cách trở thành sư đệ của chúng ta chưa?"

Trong lúc nhất thời Hoa Thanh Tuyết khó mà mở miệng.

"Chưa đủ"

Mãn Giang Hồng họ khan hai tiếng rồi tiếp tục nói:

"Ta trả lời thay sư muội"

"Đúng, chưa đủ"

Tô Thi cũng nói.

"Ta cũng cảm thấy không đủ"

Chu Ngưng Nguyệt nhấc tay nói theo.

Hoa Thanh Tuyết:

"..?"

"Được rồi.

Hình Ngọ cười to rồi nói:

"Ta biết nội tâm Hoa sư muội kiên định, sao có thể vì chút thực lực ấy mà thừa nhận sư đệ của mình chứ? Chắc chắn không thể nào.

"Đúng vậy, không thể nào. Khụ khụ Mãn Giang Hồng họ khan nói.

Hoa Thanh Tuyết nhìn hai người, trong lúc nhất thời có chút ngẩn ra.

Đạo Chân Nhất cũng cảm thấy kinh ngạc, chuyện gì thế này?

Đã đến nước này rồi, sao vẫn còn tiếp tục?

Tiếp tục làm gì chứ?

"Ta..."

Hoa Thanh Tuyết muốn mở miệng.

"Ta biết chắc chắn ngươi chưa phục Hình Ngọ nói ngay.

"Không phải"

"Không phải sư đệ mà ngươi thừa nhận thì cũng không phải sư đệ của chúng ta"

Hoa Thanh Tuyết ngẩn người.

Cuối cùng là họ muốn gì đây?

"Được rồi, nếu Hoa sư muội của chúng ta đã còn điều thắc mắc, vậy Chu Tự mau để lộ nhân cách thứ tư của ngươi."

Hình Ngọ vô cùng kích động:

"Nhanh lên, dạy Hoa tiên tử của chúng ta đạo lý làm người"

Chu Ngưng Nguyệt nghe vậy thì sững sờ.

Sau đó nàng vội vàng dọn dẹp trái cây, dẫn theo Tô Thi lùi về sau.

Lùi thật xa mới ngừng lại.

Thu Thiển cũng vội vàng đi theo.

Đám người Hàn Tô nhìn thấy Chu Ngưng Nguyệt lùi lại thì cũng cảm thấy không đúng, vội vàng đi theo.

"Nhân cách thứ tư sắp xuất hiện rồi à?"

Vân Tiêu Tiên Tử cũng kích động khôn nguôi.

Đây là lần đầu tiên nàng tận mắt nhìn thấy nhân cách thứ tư.

1149 chữ

Chương 1242: Khóc

Chẳng trách Mãn Giang Hồng tiền bối phải phối hợp với Hình Ngọ tiền bối, đây cũng là lần đầu tiên họ quan sát ở khoảng cách gần.

Đám người Hạ Nguyệt nhìn thấy tất cả mọi người đều lùi về sau, trong lúc nhất thời cũng rất hoảng hốt.

Bây giờ họ mới biết, người của thư viện đáng sợ tới mức nào. Rõ ràng Chu Tự chỉ là một người làm thêm giờ, đã cường đại tới mức họ khó thể nào mà tưởng tượng được.

Cứ như cả đất trời đều bị họ đánh sập.

Trình tỷ đi tới bên cạnh mọi người cất lời an ủi:

"Chỉ là đang đùa giỡn mà thôi, không cần quá lo lắng. Ở đây có sáu người siêu việt phẩm cấp, các ngươi chắc chắn không bị ảnh hưởng, cứ yên tâm mà xem đi. Các ngươi sắp nhìn thấy được cảnh tượng đáng sợ nhất cuộc đời này, nhưng không có bất cứ di chứng gì. Xem một chút không có bất cứ tác hại gì cả"

Trình tỷ nói rồi dẫn tất cả mọi người tới bên cạnh đám Chu Ngưng Nguyệt.

Hoàng Mông cũng cảm thấy kinh ngạc.

Không hiểu sắp xảy ra điều gì.

Vân Tiêu Tiên Tử cười nói:

"Không cần sợ, lực lượng của ta có thể bảo vệ cho các ngươi, chỉ cần họ không đánh tới thì ta đều có thể chống đỡ được. Ta không ngăn được thì còn mấy vị tiền bối như Hình Ngọ. Họ mới là đại tiền bối chân chính, tuổi cũng đã cao"

Mấy người Thu Thiển nhìn về phía Vân Tiêu Tiên Tử.

Một người siêu phẩm như nàng sao có thể nói người khác tuổi đã cao chứ?

Chu Tự không ở đây, nếu không nàng phải để hắn hỏi xem Vân Tiêu tiền bối bao nhiêu tuổi rồi.

Dù sao chỉ có mình Chu Tự không sợ.

"Đạo Chân Nhất, Hoa sư muội sắp nghiêm túc rồi, ngươi giúp ta định trụ tứ phương"

Hình Ngọ nói.

Đạo Chân Nhất thắc mắc, khoa trương như thế à?

"Thật sự phải ra tay à?"

Chu Tự có chút bất đắc dĩ.

"Đương nhiên rồi"

Hình Ngọ đáp rất chân thành:

"Không ra tay thì sao dạy Hoa Tiên Tử làm người?"

"Ta còn không tin hắn có thể dạy dỗ ta.

Hoa Thanh Tuyết bực bội đi lên trước.

"Hay lắm, chẳng trách Đạo Chân Nhất khăng khẳng một mực đòi cưới ngươi"

Hình Ngọ lập tức cất lời khen ngợi.

Đạo Chân Nhất:

"..."

Chuyện này có liên quan gì tới hắn chứ?

Nhưng Chu Tự thật sự có thể mạnh hơn sao?

Sao lại như thế được?

Hắn có thể đạt tới trình độ như Hình Ngọ sư huynh à?"

Giờ phút này họ đều rất tò mò.

"Vậy sư tỷ chuẩn bị xong chưa?"

Chu Tự lại hỏi thêm lần nữa.

Lần này Hoa Thanh Tuyết không dám lơ là dù chỉ một chút.

Nàng vận dụng tất cả lực lượng, muốn xem đến cùng đối phương có thể biến thành dạng gì.

"Vậy ta bắt đầu đây.

Đôi mắt Chu Tự nhìn đối phương đã bắt đầu xuất hiện sự thay đổi.

Sau đó hắn nhắm mắt lại.

"Nhắm mắt?"

Hoa Thanh Tuyết nhướng mày nói:

"Đang đối chiến mà ngươi dám nhắm mắt? Để sư tỷ ta dạy ngươi cách làm người"

Hoa Thanh Tuyết nói rồi bước lên trước một bước, nàng vung quyền tới trước mặt Chu Tự.

Nhưng lúc nắm đấm của nàng tới gần thì đột nhiên Chu Tự lại mở mắt ra.

Ba ngàn đại đạo thu hết vào mắt.

Ầm!

Chẳng qua chỉ là một ánh mắt, Hoa Thanh Tuyết lại cảm thấy lực lượng cả người tan rã, sau đó nàng bay ra ngoài.

Đợi tới khi nàng ổn định lại thì vội vàng nhìn về phía Chu Tự.

Lúc này Chu Tự đang đứng đó, bình thản, phổ thông.

Nhưng lại khiến nàng vô cùng kinh ngạc.

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?

Vì sao nàng lại cảm thấy đạo của mình bị áp chế?

Nhưng rất nhanh sau đó nàng lại ngẩn người, bởi vì vô tận đại đạo bắt đầu hội tụ giữa đất trời.

Tất cả đều rơi vào bên cạnh Chu Tự.

Ba ngàn đại đạo ủng hộ, thiên địa đại đạo sụp đổ, bắt đầu ngưng tụ một đại đạo mới.

Ầm ầm!

Không gian bắt đầu tan rã, mọi thứ chung quanh trở thành hư không.

Tất cả mọi sự sụp đổ đều lấy Chu Tự làm trung tâm, ánh sáng của ba ngàn đại đạo chiếu rọi thiên địa.

Đám người Hoàng Mông nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mà cảm thấy trời đất sup đổ.

Chẳng còn lại gì.

Mà Hoàng Mông cảm thấy bóng người ở điểm cuối của đạo bắt đầu trở nên mơ hồ, tiếp theo đó, bóng người kia bắt đầu trùng lặp với người trước mặt này.

Hoàng Mông thấy cảnh thì quỳ sụp xuống.

Hắn âm thầm sợ hãi trong lòng.

Điểm...điểm cuối của đạo.

Vậy mà lại là điểm cuối của đạo trong truyền thuyết.

Vậy mà...vậy mà mình dám phát ngôn bừa bãi, giảng giải tu luyện với điểm cuối của đạo.

Điền rồi, là hắn điên rồi. Đám người Đông Phương Cảnh không nhìn thấy bóng người kia, nhưng bọn hắn có thể thấy rõ cảnh tượng thiên địa dưới chân Chu Tự đang sụp đổ.

Cơ thể hắn sáng chói như quần tinh, mênh mông như ngân hà, chúa tể của thiên địa.

Chỉ nhìn thoáng qua là có thể biết được khí thế của hắn rộng rãi, hun hút như núi cao sừng sững, sâu thẳm như biển cả mênh mông. Người trước mặt này đáng sợ hơn tất cả mọi thứ, bao gồm cả những gì bọn hắn có thể tưởng tượng ra.

Mạc trưởng lão cảm thấy bản thân cũng sợ đến nỗi sắp tè ra quần.

Trời ơi, đến cùng là mình bị sao vậy, vậy mà lại gặp được nhân vật như thế này.

Vân Tiêu Tiên Tử và mấy người Trình trưởng lão cũng ngạc nhiên.

Đây chính là điểm cuối của đạo.

Minh Nam Sở và Hàn Tô lại càng thêm kinh ngạc.

Bọn hắn thường xuyên nghe nói tới điểm cuối của đạo, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy.

Thiên địa phải sụp đổ rồi gầy dựng lại trước mặt hắn, biến thành hình dạng của hắn.

Nhìn thấy Chu Tự như thế thì cuối cùng Hoa Thanh Tuyết cũng hiểu.

Sư huynh sư tỷ đang cố ý, cố ý để nàng xấu mặt. Điểm cuối của đạo, vậy mà lại là điểm cuối của đạo.

Sư đệ nàng lại là điểm cuối của đạo mà nàng luôn lo lắng.

1141 chữ

Chương 1243: Đánh Ma Môn

Chẳng trách khi nàng hỏi bọn hắn điểm cuối của đạo là ai thì bọn hắn lại chẳng thèm nhắc tới.

Hóa ra là đang đợi nàng ở đây.

Hèn hạ vô sỉ, sao mình có thể đánh thắng được điểm cuối của đạo chứ?

Những người này có ý làm mình xấu mặt, còn để nàng đánh từng chút một, còn để nàng phân biệt.

Đúng là không phải con người mà.

Đạo Chân Nhất cũng ngẩn cả người, hai mươi ba tuổi, điểm cuối của đạo ư?

Thế giới này bị sao vậy?

Sao lại có người biến thái như thế tồn tại chứ?

Hắn không tin, không bao giờ tin.

Chắc chắn đây là lão quái vật sống cả trăm nghìn năm rồi.

"Ta nhận thua, ta nhận thua"

Hoa Thanh Tuyết giơ cao hai tay trực tiếp đầu hàng.

Khắp đất trời đều truyền tới tiếng vang, nói với điểm cuối của đạo, suối nguồn của thần.

Lúc này đồ đần mới ra tay.

Nàng nhận thua rồi.

Đầu hàng rồi.

"Hahahaha!"

Hình Ngọ cười ha hả, đắc ý nói:

"Sư muội, uổng cho ngươi trước khi đến còn dám nghĩ Chu Tự là Binh Giả bát phẩm, sao ngươi dám làm thế? Bây giờ ta hỏi ngươi thêm một lần nữa, Chu Tự hai mươi ba tuổi, là điểm cuối của đạo, suối nguồn của thần, vô địch đương thời, có đủ tư cách làm đồ đệ của sư phụ chưa? Ngươi có phục không?"

"Không phục.

Hoa Thanh Tuyết nói với Hình Ngọ "Ta cảm thấy sư đệ có tư cách làm sư phụ của sư phụ luôn rồi"

Hình Ngọ sững người:

"..."

Ngươi cũng to gan thật đấy, lần này về ngươi chết chắc rồi.

Chu Tự rút lui khỏi điểm cuối của đạo.

Không đánh cũng tốt, lỡ đâu đánh nhau xấu mặt cũng rất xấu hổ.

Hắn cũng không chắc rằng mình có thể khống chế tốt trạng thái này.

Lỡ đâu không khống chế được, trực tiếp dùng hết công lực ngàn năm.

Vậy thì chỉ có thể bị đánh mà thôi.

"Lần này kết thúc rồi chứ?" Chu Tự hỏi.

"Kết thúc rồi"

Hoa Thanh Tuyết cảm thấy có chút đáng tiếc:

"Ta còn cho rằng người yếu nhất của Quan Hà Phong chúng ta sẽ chuyển từ Đạo Tử sang sư đệ. Ai ngờ rằng vẫn là Đạo Tử chứ"

"Ồ?"

Hình Ngọ cười ha hả rồi nói:

"Hoa sư muội, Đạo Tử cũng ở trong tòa thành này, ngươi có muốn đi xem hắn gần đây tiến bộ hay thụt lùi không? Ta để hắn đánh với ngươi một kiếm. Ngươi thấy thế nào?"

"Được đó, ngươi cứ để hắn xuất hết toàn lực là được.

Hoa Thanh Tuyết tùy tiện đáp.

Chu Tự:

"..."

Hoa sư tỷ, ngươi cần gì phải thế chứ?

Đại ca còn mạnh hơn ta đó.

Lâu lắm mới về một lần, cần gì phải liều mạng như thế chứ?

Chu Tự cảm thấy mình sắp khóc rồi, sư tỷ vì muốn bọn hắn hiển lộ thực lực mà không tiếc hi sinh bản thân.

Thu Thiển và Chu Ngưng Nguyệt nhìn nhau.

Bọn hắn còn nhớ rõ lúc trước Đạo Tử mạnh cỡ nào.

Đúng là có biến thái thật, nhưng hắn thật sự rất mạnh.

"Alo, Lạc Thư à? Ta gửi định vị cho ngươi, ngươi chém một kiếm, không cần sợ, cứ dùng hết toàn lực là được.

Được, vậy ngươi chuẩn bị một chút.

Hình Ngọ cúp điện thoại, sau đó để Hoa Thanh Tuyết chuẩn bị đón chiêu.

Lúc này Chu Tự lén lút chạy đi.

Sư tỷ thật sự là không biết giang hồ hiểm ác.

Hoa Thanh Tuyết còn chưa có cảm giác gì, nàng cũng biết chút ít về thực lực của Đạo Tử.

Rất nhanh sau đó một đạo kiếm ý truyền tới từ chân trời, bá đạo đến cực điểm, mênh mông vô bờ.

Phía dưới hư không, nó dường như thay thế tất cả mọi thứ, trở thành một thanh kiếm duy nhất nơi đây.

Sau đó, một giọng nói xa vời truyền từ cao xuống.

"Kiếm của ta ngộ tại viễn cổ, thành tại đương thời, vô thượng kiếm đạo, kiếm này có thể trảm cổ kim tương lai vạn cổ địch.

Hoa Thanh Tuyết ngây ngẩn cả người.

Vô thượng kiếm đạo ư?

Ầm!

Một kiếm này trực tiếp đánh thẳng lên người nàng, mà nàng cũng phấn khởi bắt đầu chống cự.

Nhưng không thể trực tiếp đánh nát một kiếm này.

Sau đó bên cạnh nàng xuất hiện một người.

Đạo Chân Nhất ra tay.

Hai người hợp lực đánh tan một kiếm đáng sợ kia.

Mà biến cố bất thình lình này để bọn hắn vô cùng kinh ngạc, thậm chí có chút khó mà hiểu được.

Đạo Chân Nhất và Hoa Thanh Tuyết cảm thấy thế giới này điên rồi, điên thật rồi.

Bọn hắn chỉ là mấy chục năm chưa quay về mà thôi, sao lại trở nên như thế này chứ?

Không nói tới điểm cuối của đại đạo, lại còn vô thượng kiếm đạo.

Những cảnh giới này đều không đáng tiền nữa rồi à?

Bộp..bộp..bộp!

Hình Ngọ vỗ tay nói:

"Chúc mừng sư muội đăng quang vị trí người yếu nhất Quan Hà Phong. Nhưng vừa rồi Đạo Tử đã nương tay, thực lực thật sự của hắn không chỉ như thế.

Hoa Thanh Tuyết nhìn chằm chằm vào Hình Ngọ với ánh mắt tức giận.

Sau đó nàng quay người ôm lấy Đạo Chân Nhất:

"Sư huynh khinh người quá đáng, vất vả lắm ta mới về một lần mà hắn lại bắt nạt ta"

"Đúng thế, đợi chúng ta tu luyện có thành tựu rồi trở về đánh hắn"

Đạo Chân Nhất nói rất nghiêm túc.

"Nhưng phải đợi tới bao giờ?"

Hoa Thanh Tuyết nhìn thoáng qua phu quân của mình rồi hỏi.

Đạo Chân Nhất trầm ngâm một lát rồi nói:

"Kiếp sau."

Hoa Thanh Tuyết:

"..."

"Được rồi, nhìn các ngươi giả vờ cũng ra dáng lắm.

Hình Ngọ tỏ vẻ tức giận nói.

Mãn Giang Hồng khôi phục tình hình xung quanh, nàng họ khan hai tiếng rồi nói:

"Nên về thư viện rồi "Đợi một chút"

Hoa Thanh Tuyết đột nhiên nói:

"Đột nhiên ta nghĩ tới một chuyện "Chuyện gì?"

Hình Ngọ hỏi.

"Sư đệ chúng ta là điểm cuối của đạo, Đạo Tử của chúng ta là vô thượng kiếm đạo. Vậy có phải Quan Hà Phong chúng ta bây giờ có thể treo Ma Môn lên đánh rồi không?"

Hoa Thanh Tuyết hỏi.

"Điều này hơi khó Hình Ngọ lắc đầu.

"Vì sao vậy?"

Hoa Thanh Tuyết có hơi khó hiểu.

"Đi thôi, về rồi nói"

Hình Ngọ vỗ tay nói.

1091 chữ

Chương 1244: Sao Không Đánh

Sau đó mấy người lại về tới thư viện.

May là bây giờ thư viện vẫn chưa có khách, nhưng tiếc rằng đồ ăn đặt về đã để rất lâu.

Chu Ngưng Nguyệt đau lòng.

Sau đó nàng lấy tới bắt đầu ngồi xuống ăn.

Thư viện bị Trình tỷ đóng cửa rồi, các vị tiền bối đều ở đây, đừng nên ảnh hưởng tới bọn hắn nói chuyện thì hơn.

"Mau nói cho ta biết là khó khăn gì, ta cảm thấy chẳng có gì khó cả mới đúng. Có tiểu sư đệ và Đạo Tử, chúng ta có thể treo đám Thanh Long lên đánh Hoa Thanh Tuyết nói.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn nữ tử trước mặt, nàng thầm nghĩ có nên gọi mấy người Thanh Long tới đây hay không.

Nhưng ngẫm lại vẫn nên thôi thì hơn, ăn cơm trưa đã.

Nàng đói rồi.

Mấy người Thanh Long cũng cần ăn cơm, đừng quấy rầy bọn hắn thì hơn.

"Thu Thiển không ăn đúng không? Để ta ăn giúp ngươi."

Thu Thiển:

"..."

Chu Tự ngồi xuống, sau đó cầm đồ ăn qua bắt đầu ăn.

Nói mới nhớ, ai đặt đồ ăn vậy?

Kệ đi, để ở bên cạnh hắn thì chính là của hắn.

"Đó là của ta Tô Thi nhìn chằm chằm hắn.

"Tam lão bản nên giảm cân rồi"

Chu Tự qua loa đáp lại, rồi bắt đầu ăn.

"Ta mua cho Nguyệt tỷ đó"

Tô Thi vội vàng nói.

Sau đó Chu Ngưng Nguyệt chạy tới, bưng đồ ăn đi mất.

Chu Tự:

"..."

Đạo Chân Nhất nhìn những người này, hắn cảm thấy họ có chút ngây thơ.

Nhưng hết lần này đến lần khác đây chính là điểm cuối của đạo.

Vì sao lại thế chứ?

Tới bây giờ hắn vẫn chưa nghĩ thông được, hắn hoàn toàn không thể hiểu được loại lực lượng đó.

Dù chỉ là một chút.

Kỳ lạ thật.

"Ta nghiên cứu qua rất nhiều loại lựclượng, linh khí tu chân, thần lực của thời đại thần minh, thậm chí lực lượng tự nhiên của thời đại không tên. Nhưng lại hoàn toàn khác với lực lượng của Chu Tự"Hắn tỏ vẻ thắc mắc.

"Đừng quan tâm tới cái này, chúng ta chỉ cần biết vì sao không thể đánh tới Ma Môn?"

Hoa Thanh Tuyết hỏi.

Lúc này đám người Hoàng Mông cũng ngồi bên cạnh nghe ngóng. Họ cũng muốn biết vì sao, vì họ đã mạnh đến cực hạn.

Không cách nào dùng ngôn từ để hình dung, không thể hiểu được.

Đã đến mức này rồi, chẳng lẽ còn chưa phải đối thủ của Ma Môn sao?

Vậy thì quá kinh khủng.

"Điều này...

Hình Ngọ có chút bất đắc dĩ, sau đó hắn nhìn về phía đám người Chu Ngưng Nguyệt mà nói:

"Vì sao không có của ta? Đạo đãi khách của thư viện Đông Lâm có vấn đề"

"Đúng là có vấn đề"

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu, sau đó nàng lấy điện thoại ra mà nói:

"Vậy ta gọi đồ ăn, đúng lúc cha của Chu Tự mở quán ăn"

Nàng nói rồi bấm gọi.

Hình Ngọ nghe vậy thì sững cả người.

"Vậy ta muốn ăn...ô...ô..."

Hoa Thanh Tuyết còn muốn gọi món, lại bị Mãn Giang Hồng trực tiếp che miệng lại.

"Ta muốn ăn cái gì nhỉ?"

Chu Ngưng Nguyệt suy nghĩ một lát rồi nói:

"Sườn xào chua ngọt, thịt kho tàu, cá kho tàu, còn có móng heo hầm muối. Thu Thiển muốn ăn gì? Nàng ăn gì cũng được.

Thu Thiển:

"..."

Đúng thế, nàng ăn gì cũng được.

Cũng chỉ có Nguyệt tỷ mới cố chấp với đồ ăn như vậy thôi.

Đợi gọi món xong xuôi Mãn Giang Hồng mới buông Hoa Thanh Tuyết ra.

Điều này khiến Hoa Thanh Tuyết vô cùng khó hiểu.

"Gọi đồ ăn ngươi cũng không cho ta chọn? Lúc ta chưa lấy chồng ngươi cũng đâu đối xử với ta như thế chứ.

"..."

"Chúng ta vẫn nên nói nguyên nhân thì hơn, đồ ăn chúng ta đặt sắp tới rồi, ta đã định ăn một bữa no nê rồi đó" Hình Ngọ nói.

"Không phải ngươi nói muốn đi ra ngoài ăn à?"

Đạo Chân Nhất hỏi.

"Cổ hủ dung tục, đó là trước đây"

Hình Ngọ quay ngắt một trăm tám mươi độ rồi nói:

"Ngươi nhắc lại câu hỏi ban nãy một lần nữa đi"

"Vì sao không thể trực tiếp đánh tới Ma Môn?"

Hoa Thanh Tuyết nói.

"Rất đơn giản, ta hỏi ngươi, sư đệ của chúng ta tên gì?"

Hình Ngọ hỏi.

"Chu Tự, không phải các ngươi nói thế à?"

Hoa Thanh Tuyết đáp.

"Đúng vậy, Chu Tự. Hắn họ Chu "Chu?"

Đột nhiên Hoa Thanh Tuyết đứng phắt dậy, nàng thốt lên kinh ngạc:

"Con...con trai của Chu Vương ư?"

Hoa Thanh Tuyết vội vàng lắc đầu phủ định:

"Không thể nào, không thể nào, không thể là con trai của Chu Vương được. Sao sư phụ có thể nhận con trai Chu Vương làm đồ đệ chứ?"

"Sư phụ điểm cuối của đạo, ngươi nghĩ sao? Hai mươi ba tuổi, chút ân oán đó có là gì?"

Hình Ngọ tỏ vẻ tức giận.

Hoa Thanh Tuyết ngây ngẩn cả người, sau đó nàng ngồi phịch xuống ghế, cảm giác có chút hoài nghi nhân sinh. Rất nhanh sau đó nàng lại nghĩ tới một chuyện:

"Vậy đá tiểu sư đệ ra chúng ta vẫn còn Đạo Tử, vẫn giành phần thắng. Tiểu sư đệ có liên quan tới cả hai phe, hắn không thể nhúng tay. Không phải nghịch đồ thì chính là nghịch tử"

Chu Tự:

"..."

Sao hắn cảm thấy mình đang chịu thiệt nhỉ, tuổi sư huynh sư tỷ đã cao, tới thời kỳ hồi xuân rồi à?

Cảm xúc của cả đám đều không ổn định.

Lúc này Nguyệt tỷ lại đẩy đám đồ ăn ngoài kia cho hắn.

"Cho ngươi đó"

"..."

Ngươi muốn để dành bụng ăn đồ ăn ngon chứ gì?

"Khụ khụ, thật ra Đạo Tử cũng không thể tham gia Mãn Giang Hồng nhìn Hoa Thanh Tuyết đang ngồi đó với vẻ mặt vô cùng thắc mắc thì nói tiếp:

"Đạo Tử bái sư rồi, đúng lúc là Chu Vương"

"Ha?"

Hoa Thanh Tuyết cảm thấy mình nghe lầm rồi.

Thế đạo này bị sao vậy chứ?

Rõ ràng lần trước nàng trở về không như thế.

Sao lại thay đổi lớn đến thế.

1102 chữ

Chương 1245: Chết Rồi

Lúc này đám người Hoàng Mông vô cùng thắc mắc, Vân Tiêu Tiên Tử thì có lòng tốt nói:

"Các ngươi còn có gì không hiểu không?"

"Con trai của Chu Vương sao lại không thể công đánh Ma Môn chứ?"

Hoàng Mông tò mò cất tiếng.

"Vì Chu Vương tên đầy đủ là Tịnh Thần Chu Vương. Vốn dĩ ta cũng không biết, sau này mới được biết"

Vân Tiêu Tiên Tử giải thích.

"Tịnh Thần Chu Vương có gì đặc biệt à?"

"Tịnh Thần Chu Vương chính là Ma Đạo Cự Phách đó.

Những người này đột nhiên sững sờ.

Lúc này Đông Phương Cảnh nhìn qua Vân Tiêu Tiên Tử, trong đôi mắt hắn mang theo chút hoảng hốt, hắn nhớ ra chuyện gì đó:

"Tịnh Thần Chu Vương là Ma Đạo Cự Phách, mà Chu Tự là con trai của Tịnh Thần Chu Vương. Vậy hắn là con trai của Ma Đạo Cự Phách. Mà con trai của Ma Đạo Cự Phách chẳng phải là...

Trong lúc nhất thời, Đông Phương Cảnh sợ hãi, Hạ Nguyệt thì đứng sững ngay tại chỗ.

"Đúng thế, Chu Tự chính là Thánh Tử Ma Đạo"

Vân Tiêu Tiên Tử lại giáng cho họ một kích trí mạng.

Nhưng không ai để ý tới họ nữa, Hoa Thanh Tuyết cảm thấy mình đã tách biệt khỏi thế giới này rồi.

Mấy năm gần đây sao vậy chứ?

Rất nhanh nàng đã hiểu:

"Ta đã hiểu rồi, là con cái, bây giờ con cái của họ lợi hại như thế. Vậy con của ta chắc chắn cũng rất lợi hại. Chỉ cần ta có con, vậy thì con của ta cũng có thể vô địch thiên hạ"

Hình Ngọ vỗ vai Hoa Thanh Tuyết, sau đó chỉ về phía Tô Thi và Chu Ngưng Nguyệt:

"Ngươi nhìn về phía đó. Bên đó một người tên Thu Thiển, một người tên Chu Ngưng Nguyệt.

"Đừng nhìn ta, ta mới tám tuổi. Mới tám tuổi ta đã là Trận Linh ngũ phẩm, hai mươi ba tuổi ta cũng có thể vô địch thiên hạ. Các ngươi nhìn Tô Thi là được rồi"

Chu Ngưng Nguyệt tỏ vẻ vô tội nói.

Tô Thi đối mặt với ánh mắt chất vấn của một đám người, nàng điều chỉnh tóc mái rồi nói một cách rất tự tin:

"Ta đẹp"

Hoa Thanh Tuyết:

"..."

Chu Tự thấy họ cũng chẳng còn gì để nói nữa, đành lấy loại trái cây màu đen ra rồi nói:

"Sắp ăn trưa xong rồi, mời các ngươi ăn trái cây.

"Đây chính là quả thần của thần thụ Tai Ách Tử Thần à?"

Hình Ngọ cầm trái cây lên rồi hỏi:

"Ăn ngon không?"

"Không tồi, đây là lần đầu tiên ta ăn thần quả. Các ngươi lấy đâu ra mà nhiều vậy?"

Hoa Thanh Tuyết ăn trái cây rồi nói.

"Hái nguyên cả cây đó"

Chu Tự nói.

"Thần minh không ngăn cản à?"

"Có chứ, nhưng sau đó hắn không còn nữa"

Hoa Thanh Tuyết và Đạo Chân Nhất liếc nhìn nhau.

Rõ ràng họ đều là cường giả tuyệt thế.

Nhưng không biết vì sao, sau khi trở về lại biến thành kẻ yếu.

Tu chân giới này thay đổi quá nhiều rồi.

Họ vẫn nên quay về tiếp tục ẩn cư thì hơn. "Thần...thần quả ư?"

Đông Phương Cảnh và Hạ Nguyệt liếc nhìn nhau.

Trong đôi mắt họ lộ ra sự rung động không gì sánh kịp.

Vậy mà họ lại xem thần quả như trái cây bình thường?

Hơn nữa Chu Tự luôn nói nếu còn muốn ăn thì cứ tìm hắn, họ lại còn ghét bỏ vẻ ngoài trái cây này quá xấu, không cần.

Nhưng...đây là thần quả...

Họ đã bỏ lỡ mấy tỷ rồi?

Sao trên đời này lại có những người ngu ngốc như họ chứ?

Rõ ràng Chu Tự đã nhắc nhở rằng ăn nó có lợi cho tu vi.

Khi đó họ còn cảm thấy rằng những người này cho rằng loại trái cây kia là thần quả hay sao?

Hóa ra chỉ có mình họ là kẻ ngốc, đây thật sự là thần quả.

Cơ duyên vô thượng ở ngay trước mặt họ, họ lại làm như không thấy, đứng xa mà trông.

Trong lúc nhất thời họ tiếc tới mức muốn hộc máu.

Lúc này, bốn bóng người đột nhiên xuất hiện.

Người tới chính là bọn người Thanh Long đưa đồ ăn.

"Vì sao các ngươi cũng ở đây?"

Thanh Long nhìn mấy người Hình Ngọ, cất tiếng chất vấn. "Tiểu Bạch Mao? Còn có cả Hồng Mao"

Hoa Thanh Tuyết kinh ngạc thốt lên. "Nắm đấm mềm Chu Tước mở miệng nói.

"Ta đã lập gia đình rồi, ngươi vẫn chưa ai thèm rước Hoa Thanh Tuyết đắc ý nói.

Mọi người:

"..."

Mưa bom giáng xuống.

Vì tất cả mọi người đều độc thân.

"Các ngươi sao lại ở đây?"

Hoa Thanh Tuyết hỏi.

"Ta tới giao đồ ăn Thanh Long đáp.

Sau đó họ đi tới bên cạnh Chu Ngưng Nguyệt, bắt đầu lấy ra từng đĩa đồ ăn một.

Hoa Thanh Tuyết đột nhiên tỉnh ngộ lại, vừa rồi Chu Ngưng Nguyệt nói tìm cha của Chu Tự đặt đồ ăn.

Cũng chính là...Đồ ăn do Ma Đạo Cự Phách làm?

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều nghĩ tới chuyện này, nhưng không ai nói gì.

Đều ăn ý chờ ăn cơm trưa.

Đồ ăn do Ma Đạo Cự Phách làm.

Đúng là có thể gặp nhưng không thể cầu.

Mấy người Thanh Long cũng ngồi xuống, bọn họ lại có thể ăn đồ ăn do môn chủ làm rồi.

"Đúng rồi.

Đột nhiên Thanh Long nói:

"Nếu mọi người đều đông đủ, lát nữa có muốn tới nhà Tiểu Mệnh không? Nghe nói nhà của hắn rộng lắm"

"Đi chứ.

Hình Ngọ gật đầu nói:

"Gọi cả Tai Họa đi, càng đông càng vui"

"Tiểu Mệnh là ai?"

Hoa Thanh Tuyết cảm thấy mình không biết gì cả.

Đạo Chân Nhất chỉ im lặng ăn cơm, không nói không rằng.

Mấy người này đáng sợ quá.

Mình quá yếu.

"Chính là Thần Vận Mệnh đó"

Hình Ngọ trả lời.

"Các ngươi còn chơi chung với thần minh nữa à?"

Hoa Thanh Tuyết hoảng hốt.

"Đương nhiên, bây giờ Thần Vận Mệnh đã thần phục dưới uy danh của thiếu chủ chúng ta"

Thanh Long nói.

Trong lúc chờ chương các bạn có thể đọc:

[BẬC THẦY PHONG THỦY: hài hước, phong thủy, đoán mệnh, huyền nghi, linh dị...

1094 chữ

Chương 1246: Lực Lượng Tự Nhiên

Chu Tự ăn cơm, hắn cảm thấy đi ra mấy quán cơm nhỏ ở ngoài kia ăn còn thoải mái hơn.

Không vì gì cả, chỉ vì những người này giành đồ ăn quá nhanh.

Sau bữa cơm sẽ tới lúc dạy học.

Mấy người Hình Ngọ và Thanh Long đang chỉ điểm mọi người.

Chu Tự tìm tới sư tỷ phu Đạo Chân Nhất.

"Sư tỷ phu, ta có một chuyện muốn hỏi ngươi"

Chu Tự thành thật nói.

"Chuyện gì?"

Đạo Chân Nhất có chút bất ngờ.

"Vừa rồi ta nghe ngươi nói ngươi nghiên cứu lực lượng tự nhiên à? Đó có phải là lực lượng trước thời đại thần minh không?"

Chu Tự hỏi.

"Đúng vậy, sư đệ cũng có hứng thú với phương diện này à?"

Đạo Chân Nhất hỏi.

"Đúng vậy, gần đây không phải nói chư thần muốn quay về à? Sau đó ta cũng tiếp xúc với nhiều người, phát hiện không chỉ chư thần muốn trở về, mà còn có những kẻ thuộc về thời đại trước thời đại thần minh. Nghe Trí Giả nói họ đột nhiên biến mất. Ta đoán họ cũng tới thế giới vực sâu, đợi ngày trở về. Không chỉ thế, họ chính là kẻ giết Đại Địa Nữ Thần. Dường như họ ra tay vì nữ thần Trí Tuệ. Vậy nên ta muốn biết họ đến cùng là ai" Chu Tự nói rất nghiêm túc.

Đạo Chân Nhất nhìn Chu Tự trước mắt, hắn đang nghĩ người sư đệ này có phải là có ý kiến với sư tỷ phu là hắn hay không?

Nói nhiều chuyện hắn không biết như thế, sau đó hỏi hắn có biết nhiều hơn hay không.

Khiến Đạo Chân Nhất có một cảm giác bị đè ép.

Nếu cố ý thì chẳng có gì, chỉ sợ là vô tình.

Quá khiến người khác tổn thương.

Sau khi điều chỉnh trạng thái xong xuôi, Đạo Chân Nhất mới từ tốn nói:

"Ta không hiểu gì nhiều về thời đại đó, chỉ là có biết chút ít về lực lượng mà thôi. Họ tu hành dựa vào lực lượng tự nhiên, có đồ đằng lực lượng, cũng có thiên địa đại thế, còn có thể dùng ngôn ngữ để định xung quanh. Như là ngôn xuất pháp tùy Chu Tự nhớ tới thiếu niên bị họ tóm được:

như chúng ta bắt được một người như thế, sư tỷ phu có muốn nghiên cứu hay không?"

"Dường Chu Tự hỏi.

Điều này khiến Đạo Chân Nhất rất kinh ngạc.

Một khoảng thời gian sau, Chu Tự đưa người tới trước mặt Đạo Chân Nhất.

Đạo Chân Nhất nhìn thấy thiếu niên kia thì ngây ngẩn cả người, đúng là lực lượng tự nhiên.

"Ta có thể nghiên cứu, thậm chí giúp ngươi hỏi được một số vấn đề. Có thể giao hắn cho ta không?"

Hắn nói rất chân thành.

"Tùy ngươi thôi, dù sao chúng ta cũng không hỏi ra được gì"

Chu Tự nói một cách tùy ý.

Thiếu niên:

"..."

"Đúng rồi, sư tỷ phu có nghiên cứu về di tích lịch sử không?"

Chu Tự lại hỏi.

"Di tích lịch sử à? Ta có biết về những nơi này, nhưng chưa từng tới bao giờ"

Đạo Chân Nhất nói.

"Ta biết có một nơi, nhưng hiện tại dường như không thể nào tới gần "Ở đâu vậy?"

"Điểm cuối của ngoại thành Thần Vực"

"Ngoại thành Thần Vực? Trước đây rất lâu ta nghe nói ở đó đã sụp đổ một lần, đúng là có thể xuất hiện. Ngươi chờ một chút, ta quay về tìm một thứ Đạo Chân Nhất nói rồi dẫn theo thiếu niên kia biến mất.

Khoảng ba phút sau.

Đạo Chân Nhất lại xuất hiện một lần nữa.

Lần này trong lòng bàn tay hắn có thêm nhật hoàn và nguyệt hoàn.

"Đây là gì vậy?"

Chu Tự tò mò.

"Nhật Nguyệt Thần Hoàn, trong đó ẩn chứa thần lực, lực lượng tự nhiên và linh khí. Có thể ứng đối với không gian biến hóa, thậm chí khe hở thế giới. Có thứ này thì ngươi sẽ dễ tới gần di tích lịch sử hơn, đi vào cũng không rơi phải góc khuất của thế giới. Nhưng thứ này chẳng phải vạn năng, thực lực không đủ mà cầm theo nó thì chẳng khác nào vướng víu.

Đạo Chân Nhất nói rồi đưa thứ đó cho Chu Tự.

Chu Tự cảm thấy sư tỷ phu rất tốt, lần này hắn có thể thử đi tới phía dưới Hồng Nguyệt.

Dẫn theo đại ca.

Hai người cùng đi.

"Cái này phát sáng không?"

Đột nhiên Chu Tự hỏi.

"Hả?"

Đạo Chân Nhất có chút không rõ cho lắm.

Chiều tối.

Chờ tới lúc tất cả mọi người học xong.

Mấy người Thanh Long rời khỏi đây.

Có lẽ đi tìm Tiểu Mệnh.

Một nhà ba người Chu Tự cũng rời thư viện, về nhà.

"Hôm nay ta học được rất nhiều thứ"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Ta không học gì"

Thu Thiển nói tiếp.

Dù sao nàng cũng là Thần Minh Chi Nữ, có rất nhiều thứ không học được.

"Không học được gì à?"

Chu Tự đi bên cạnh Thu Thiển, hỏi.

"Học được quyền pháp"

Thu Thiển mỉm cười đáp lại.

Chu Tự nhìn thấy Thu tỷ để lộ nụ cười như thế thì hắn cảm thấy có chút không ổn.

Nhưng mình cũng đâu làm gì đắc tội với Thu tỷ chứ.

Khó hiểu thật.

Lúc này Chu Ngưng Nguyệt đột nhiên ngừng lại.

Chu Tự tò mò, hắn nhìn qua thì thấy nàng dừng ngay trước tiệm kem.

Được rồi, mua thì mua.

Sau đó ba người, mỗi người một cây.

Chỉ là khác vị.

"Kem của ngươi ngon không?"

Thu Thiển hỏi Chu Tự.

"Tạm được, vị dâu.

Chu Tự nói.

"Dâu à?"

Thu Thiển tới gần rồi nếm thử một miếng, nàng nói:

"Ta thấy bình thường, ngươi nếm thử của ta đi, vị việt quất.

Chu Tự cắn một miếng, hắn thấy cũng được.

Chờ tới khi họ lấy lại tinh thần thì Chu Ngưng Nguyệt lại biến mất rồi.

Hai người:

"..."

Ba mươi tuổi rồi, sao nói đi lạc là đi lạc thế?

Tìm một vòng, họ mới phát hiện Chu Ngưng Nguyệt lại dừng trước sạp dưa hấu.

Hỏi thì nàng nói đang mua dưa hấu.

Chu Tự có chút không thể hiểu nổi, sao lần nào Chu Ngưng Nguyệt cũng có thể gặp sạp dưa.

1075 chữ

Chương 1247: Lòng Tự Trọng

Trong đêm, sau khi Nguyệt tỷ đi nghỉ ngơi, Thu Thiển mới đi tắm rửa.

Sau đó đến lượt Chu Tự.

Đợi Chu Tự đi ra mới sấy tóc giúp Thu Thiển.

Trong lúc đó hắn phát hiện một vấn đề.

"Thu tỷ, vì sao chúng ta không tắm chung? Như thế chẳng phải tiết kiệm được rất nhiều thời gian sao?"

"Đâu có?"

Thu Thiển nhìn về phía Chu Tự rồi nói rất nghiêm túc:

"Ngươi tắm năm phút, ta tắm hai mươi phút. Chúng ta tắm chung có thể tiết kiệm bao nhiêu phút?"

"Tiết kiệm hai mươi phút?"Chu Tự hỏi dò. "Sai rồi"

Thu Thiển lắc đầu, nàng đáp:

"Chỉ có năm phút, có khi năm phút này ngồi tâm sự một lát là hết"

Thu Thiển nói xong, còn ngập ngừng:

"Nhưng...cũng không phải không được, chỉ là tắm chung ngươi muốn làm gì?"

"Chà lưng?"

Chu Tự lại hỏi dò.

"Hóa ra chỉ là chà lưng thôi à? Uổng công ta còn muốn phối hợp với ngươi.

Thu Thiển tỏ vẻ tiếc nuối mà nói.

Chu Tự cười hì hì, Thu tỷ vô dụng, ta đã miễn dịch với chiêu này rồi. "Vậy nặn cái khác?"

"Nặn cái gì? Ngày mai ngươi muốn ăn gì?"

"Ta nói là cái to như Rasengan vậy"

"Ăn cháo mồng 8 tháng chạp đi"

“Phù!"

Chu Tự ngồi khoanh chân trên giường, hắn cảm thấy chuyện mình may mắn nhất chính là luyện võ từ nhỏ.

Nếu không bây giờ gặp phải yêu nữ này rất dễ khiến bản thân suy yếu.

Một khi suy yếu, võ học thụt lùi, thực lực giảm mạnh.

Võ đạo cũng sẽ không còn tồn tại nữa.

Ma Đạo yêu nữ không thể không phòng.

Chu Tự mặc vào bộ quần áo rộng rãi, hắn quyết định đi tới ngoại thành Thần Vực một chuyến.

Nghe ngóng tin tức, lại hỏi lão bản về di tích lịch sử, xem hắn biết những gì.

Nói mới nhớ đã lâu rồi không gặp hắn.

Không biết gần đây hắn lại bán những gì rồi.

Đi mua một ít về.

Chu Tự nghĩ một lát, rồi lại chui vào trong chăn.

Lúc này Thu Thiển đang mở to mắt nhìn hắn.

"Không phải ngươi muốn đi ngoại thành Thần Vực à?"

Nàng hỏi.

Chu Tự nhìn cơ thể ẩn hiện trong chăn của Thu Thiển, hắn phát hiện mình rất bình tĩnh.

Lần sau không thể nói nặn nữa rồi.

Vậy nên nói gì đây?

Thôi vậy, sau này rồi tính.

"Ta phát hiện ta đi ngoại thành Thần Vực chỉ tiến vào bằng tinh thần, cơ thể không vào theo. Nếu không chui vào chăn sẽ dễ bị cảm lạnh Chu Tự nói.

Thu Thiển suy nghĩ một lát thì thấy cũng đúng, nàng nói:

"Vậy ta cũng đi, đợi ta mặc quần áo đã"

Nàng nói rồi dùng gối chặn đi tầm mắt của Chu Tự, sau đó bắt đầu mặc đồ.

Chu Tự lén lút nhấc gối lên nhìn một cái.

Đỉnh núi cao vút...Bộp!

Quần áo đập vào mặt Chu Tự.

"Đẹp không?"

"Ta không nhìn thấy Chu Tự đáp.

"Nói mới nhớ có phải là trắng quá rồi không? Ngươi có muốn để lại thứ gì đó không? Ví dụ như thứ gì màu hồng?"

Đột nhiên Thu Thiển hỏi.

Hừ, cổ hủ dung tục.

"Được thôi"

Sau đó Chu Tự nghênh đón những tiếng cười lạnh lùng của Thu Thiển, ánh mắt nàng như ánh mắt nhìn kẻ biến thái.

Chu Tự:

"..."

Sau đó Thu Thiển kéo váy ngủ xuống dưới một chút rồi đưa người tới.

Vậy có phải tốt không.

Chu Tự thuận lợi lưu lại chút dấu vết.

Một lát sau, hai người tiến vào bên ngoài thành Biên Giới.

Lúc này Thu Thiển mặc áo khoác, quần dài.

Chu Tự cũng không kém gì nhiều.

Dưới sự tò mò, Thu Thiển đi tới trước mặt Chu Tự để hắn giúp chú ý tình hình xung quanh rồi liếc nhìn vòng ngực:

"Vậy mà vẫn còn kia"

Chu Tự cũng nhìn một chút, phát hiện dấu vết mình vừa tạo ra ban nãy vẫn còn trên người nàng.

"Đưa tay cho ta"

Thu Thiển nói.

Chu Tự thắc mắc.

Lúc hắn đưa tay ra thì cảm thấy có chút đau đớn.

Thu Thiển cắn hắn một cái thật mạnh, để lại dấu răng.

"Ta có Phá Thiên Ma Thể tam phẩm, vì sao Thu tỷ có thể cắn rách da ta?"

Chu Tự thổi vào dấu răng rồi hỏi.

"Ta có thần lực, hơn nữa cũng không thấy thể chất của ngươi ghê gớm tới mức nào"

Thu Thiển híp mắt cười nói.

"Thu tỷ, đó là ta lo sẽ làm ngươi bị thương"

Chu Tự vội nói.

"Thế à? Ta vẫn nhớ lúc ngươi ở nhà ta, khi đó ngươi uống rượu...A...

Chu Tự vội bụm miệng nàng lại.

Còn Thu Thiển thì nhìn chằm chằm vào Chu Tự với gương mặt tươi cười xấu xa.

"Khác chứ, hơn nữa Thu tỷ cũng không thua gì, cả người cứng ngắc...

Chu Tự thấy đôi mắt Thu Thiển đã cười chỉ còn lại một đường thẳng.

Trong lúc nhất thời không dám nói tiếp.

Thu Thiển bắt lấy tay của Chu Tự, nàng tới gần hắn rồi thủ thỉ: "Chẳng qua vì yêu lạc lối mà thôi.

Chu Tự:

"..."

"Vừa rồi ngươi đang nghĩ gì đó"

Thu Thiển cười hỏi.

"Không có gì."

Chu Tự đổi một chủ đề khác:

"Không phải lúc đó Thu tỷ không say sao? Có thể giúp một tay mà"

Thu Thiển quay đầu sang chỗ khác rồi lẩm bẩm:

"Ta cũng chẳng biết gì nhiều, chỉ biết đại khái mà thôi. Nhưng ngươi là nam tử hán đại trượng phu, không phải có lòng tự trọng à? Lỡ đâu làm ngươi bị thương"

Chu Tự:

"..."

Nhưng bị chế giễu, cũng tổn thương lòng tự trọng.

Hai người nói chuyện với nhau câu có câu không.

Lại nói tới chuyện năm nói.

Sau đó nhắc tới chuyện xem mắt, sau đó chính là năm trăm tệ.

"Năm trăm tệ đó thật sự chỉ là hiểu nhầm"

"Ta hiểu, chắc dạo này tăng giá rồi, năm trăm tệ không đủ, phải sáu trăm"

"..."

Cũng được, mỗi tuần mình có thể để dành thêm một trăm.

Hai người đi tới ngoại thành Thần Vực.

1073 chữ

Chương 1248: Thăm Dò Di Tích

Chu Tự nhìn thấy lão bản đang đứng ở quầy hàng, còn Bách Mạch Tiên Tử không thấy đâu.

"Nơi này ngày càng náo nhiệt nhỉ"

Thu Thiển nhìn những người xung quanh rồi nói.

Hơn nữa nàng cảm thấy ở nơi này muốn nắng có nắng, muốn gió có gió.

Mặt trời mặt trăng cùng xuất hiện, trời đất trong xanh.

Chỉ là thỉnh thoảng sẽ có mưa.

Băng Tuyết Nữ Thần chính là tùy hứng như thế đó.

"Nơi này rất thích hợp để hóng gió"

Chu Tự nói.

"Không khí nơi này tốt hơn rất nhiều, hoàn cảnh cũng thế"

Thu Thiển nói.

Sáu vị thần minh đều đã thức tỉnh, cho nên quyền hành nơi này bắt đầu khôi phục, cũng trở nên dần bình thường.

Số người tới đây cũng dần nhiều hơn.

"Lâu lắm không gặp các ngươi rồi, các ngươi đi tuần trăng mật à?"

Lão bản hỏi.

"Đúng vậy, tuần trăng mật"

Chu Tự đứng trước quầy hàng trả lời.

Chỉ là tuần trăng mật này trôi qua trong nhà.

Lúc đầu còn vô cùng hưng phấn, sau đó thì chẳng có gì để nói.

Lúc trước đã nói rồi.

"Có muốn mua gì không?"

Lão bản hỏi.

"Lần này ngươi bán gì vậy?"

Chu Tự nhìn xuống quầy hàng. Hắn phát hiện đều là một số màu.

"Mỗi người xuất hiện đều có khí chất đặc hữu, thất thải hào quang này chính là thứ đó"

Lão bản nói.

"Vậy lôi đình này là thứ gì?"

Thu Thiển cầm lên hỏi.

"Lôi Đình Vạn Quân, sấm chớp vừa lóe, xuất hiện một cách sáng chói.

Lão bản đắc ý nói:

"Đây chính là tác phẩm mà ta hài lòng nhất trong khoảng thời gian gần đây, các ngươi có muốn thử một chút không? Các ngươi cũng biết chất lượng hàng hóa của ta ra sao mà. Không lừa trên gạt dưới, cũng không lừa gạt khách quen "Bao nhiêu?"

Chu Tự hỏi.

Hắn nhìn mặt hàng với đủ loại kiểu dáng ở dưới thì có chút động lòng.

Hắn thiếu gì chứ?

Thân phận?

Chiến lực?

Lời thoại?

Không, tất cả đều không phải, là đặc hiệu.

Đặc hiệu đó.

Những gì lão bản bán đã đi vào mắt xanh của hắn.

"Hàng chất lượng cao, không cần 998, cũng không cần 668, chỉ cần 558. Không sai, ngươi không nghe lầm, chính là 558"

Lão bản nói rất chân thành.

"18 nhé"

Chu Tự hỏi.

Tay của Thu Thiển run lên.

Mặc cả có chút quá tay rồi đó.

Sắc mặt của lão bản cũng tối xuống trông thấy.

Cuối cùng Chu Tự mua với giá 28, hắn mua hai mươi cái.

Quay về đưa tới thư viện mấy cái, còn lại hắn giữ cho mình. Người của thư viện hẳn phải dùng tiền mua mới đúng. Một cái mười tệ, mười cái cũng kiếm được một trăm.

Về phần linh thạch, đó là của Nguyệt tỷ, không liên quan gì tới hắn.

Thu Thiển chọn lựa một hồi, phát hiện có thứ phù hợp với nàng, Thần Lực Quang Huy.

Còn có Cửu Thiên Chi Hỏa, không có gì hợp với Nguyệt tỷ cả.

Nhưng có một Hùng Hùng cự thú đỉnh thiên lập địa, đặc hiệu ngập cả người, hư ảnh bá khí vô song.

Thu Thiển phát hiện những gì lão bản bán đều có liên quan đến thần thú.

Không biết có phải là trùng hợp hay không.

"Gần đây ngoại thành Thần Vực có tin tức gì không?"

Chu Tự tò mò hỏi.

"Gần đây do sự xuất hiện của điểm cuối đại đạo khiến mấy người trong nội bộ bắt đầu cảnh giác. Không dám làm quá nhiều.

Hơn nữa cũng vì đó khiến cho đám người ở đây cảm thấy thần minh không thể trở về. Cho nên mọi người rất hào hứng. Không chỉ có thể, hoàn cảnh ở đây thay đổi cũng khiến mọi người mừng rỡ không thôi"

“Chư thần thức tỉnh dường như không gây ảnh hưởng lớn đến nơi này, dù sao họ vẫn chưa quay về.

Ông chủ chém giá suy nghĩ một lát nói:

“Nguyên nhân chủ yếu vẫn là người nào trở về thì người đó chết, khiến họ cảm thấy giới tu chân có rất nhiều cường giả. Đầu tiên có Thánh Tử Ma Đạo, sau lại có môn chủ Thập Vạn Thiên Thần Môn, rồi còn có người tiến vào tận cuối đạo. Bất kỳ Thần Minh nào cũng có thể bị họ xử lý được.

Chu Tự:

"..."

Sao hắn cảm mình mình thật vất vả, những người này đều là hắn. Sao mỗi một Thần Minh đều đụng phải hắn? Có những Thần Minh là do bản thân hắn đi tìm, có những Thần Minh tự tìm đến.

“Đúng rồi, nghe nói các tín đồ và tòng thần ở Thâm Uyên đang lại gần chỗ sâu nhất, hình như muốn thăm dò tìm kiếm ở bên trong, việc này phải hỏi Bách Mạch tiên tử"

Ông chủ chém giá nói.

“Bách Mạch tiên tử đâu?"

Chu Tự hỏi.

“Hình như cũng đi vào đó rồi.

Ông chủ chém giá hơi hiếu kỳ:

“Ngươi cũng định vào đó hả?"

“Ta cũng định thế. Chu Tự suy nghĩ một lát nói:

“Nhưng tiến độ của ta khác với họ, họ đi không xa, còn ta có thể đi đến tận cùng. Nhưng vào tận cùng hơi rắc rối, hình như vô cùng khó khăn. Phải đi hỏi thêm một số người, hỏi ổn rồi thì xuất phát đi vào xem sao. Đi vào không những có thể xác định bên trong là nơi nào, cũng có thể gặp được Thần Quang Minh, từ đó biết được lai lịch của Nữ Thần Trí Tuệ, cũng có thể biết tín đồ canh cửa có chuyện gì. Còn có thể hỏi tung tích của “Hoang Cổ Kinh Thế Thư. Thực ra hắn không hiểu lắm, tín đồ canh cửa có thể có lai lịch thế nào?

Sau đó Chu Tự dẫn Thu Thiển đi dạo xung quanh, sau đó mua một bộ váy tiên. Đây là lần đầu tiên họ mua thứ khác, mua đồ ở trong này cũng rất tiện. Khoảng một tiếng sau, họ định rời đi, lúc này gặp được Bách Mạch tiên tử, họ lập tức đi đến.

“Tình hình bên trong thế nào?"

1099 chữ

Chương 1249: Chuẩn Bị

Bách Mạch tiên tử suy nghĩ một lát nói:

“Hình như họ nhận được mệnh lệnh gì, đi thẳng mãi vào bên trong. Theo như trước đây ngươi nói, tận cuối là vách đá, phía dưới là nước, đối diện là mặt trời đỏ, thêm một cánh cửa, nhưng không qua được. Ta cũng không hiểu tại sao họ phải tiến vào sâu “Tận cuối của ngoại thành thần vực đã sập đổ khi chư thần bỏ đi, theo lý thì chư thần cũng không biết về tình hình ở đó. Họ có thể đều không biết tình hình bên trong. Nếu có biết, thì họ cũng là vì cánh cửa đó ư?"

Chu Tự nghi hoặc.

“Ngươi đi hỏi trí giả xem, có lẽ sẽ biết được.

Bách Mạch tiên tử nói.

“Tìm hắn ở trong nhóm, hắn cũng không muốn đáp lại ta. Đợi qua thời gian nữa, ta đưa đại ca tiến vào tận cuối, chắc hẳn có thể gặp được hắn. Đến lúc đó sẽ hỏi rõ. Vừa hay hỏi xem có cách gì có thể không chịu ảnh hưởng của khe nứt thế giới trên biển không"

Chu Tự nghiêm túc nói.

Phải nói trước với đại ca, sau đó lại phải gọi trí giả ở trong nhóm, như vậy thì có thể xuất phát.

Rút khỏi ngoại thành Thần Vực, Chu Tự liền nhìn thấy Thu Thiển ở bên cạnh. Thu Thiển kiểm tra cánh tay của Chu Tự, phát hiện không có dấu răng, xem ra dấu răng bên trong không phải là thật. Sau đó họ xem đồng hồ, ba giờ bốn mươi sáu phút.

“Hình như đã là sáng sớm rồi.

Chu Tự nói.

“Muốn ăn sáng hả?"

Thu Thiển hỏi.

“Không"

Chu Tự lắc đầu, nghiêm túc nói:

“Phải tập thể dục buổi sáng"

“Tập thể dục buổi sáng ư?"

Thu Thiển nghi hoặc.

Một lúc sau, họ mới chìm vào giấc ngủ. Lúc Chu Tự tỉnh dậy, Thu Thiển đã ngồi bên cạnh hắn.

“Chào buổi sáng, bây giờ là bảy giờ năm mươi phút, sắp muộn rồi.

Soạt!

Cả người Chu Tự bật dậy, sau đó mặc áo đi vệ sinh, ăn sáng cũng khá vội vàng. Trước khi ra cửa, hắn ôm Thu Thiển, hương thơm thoang thoảng khiến hắn có tinh thần hơn rất nhiều. Tối qua ngủ muộn quá, ngủ quên mất.

Nhà có yêu nữ, đêm không thể ngủ.

Thời gian sau đó, Chu Tự thường xuyên cùng Lý Lạc Thư thảo luận việc vào ngoại thành Thần Vực. Họ đều đang trong trạng thái điều chỉnh, đợi khi điều chỉnh đến đỉnh phong nhất, chính là lúc xuất phát. Trong lúc đó, Chu Tự hỏi trí giả, nhưng không thấy trả lời.

Sau đó hắn lại hỏi Tiểu Mệnh, Tiểu Mệnh không nhìn thấy di tích lịch sử, hắn nói bên đó không có Vận Mệnh. Có lẽ là hắn không đủ thực lực, vẫn chưa hồi phục đến đỉnh phong. Sau đó Chu Tự lại hỏi Bán Tiên. Bán Tiên nói một câu, trở nên mạnh hơn là được. Cách hay.

Hắn quyết định bảo Thanh Long đi đưa tiền cho Bán Tiên, lúc này đối phương mới nói một cậu có ích.

“Ta đã thử rồi, dạo này ngươi thích hợp đi xa, chắc hẳn rất thuận lợi"

Chu Tự nghe xong cảm thấy tự tin tràn trề, chỉ là không biết đối phương có nói linh tinh không. Bảo hắn nói chi tiết hơn, hắn bèn nói không có chi tiết, đến lúc đó xuất phát là được. Nếu đã vậy, Chu tự cũng không có gì để nói.

Nếu thất bại bất đắc chí trở về, thì phải cùng đại ca đi bái kiến đại sư, hy vọng lúc đó đại sư có thể bói toán ra chân trái hay chân phải của hắn bị đánh trước. Thực ra Chu Tự rất hiếu kỳ, thực sự đến ngày đó, thì đại sư sẽ tính thế nào, liệu có cách phá giải không.

Nói ra thì hắn còn phải tìm năm trăm đồng trước đó, vẫn chưa có cơ hội đi đến. Hôm khác nói với Thu Thiển, hỏi lúc nào nàng có thời gian thì cùng đi tìm đại sư.

Chủ nhật ngày mười chín tháng sáu. Chu Tự nhận được hàng chuyển phát nhanh, là váy tiên của Thu Thiển và đặc hiệu xuất hiện của ông chủ chém giá.

Thu Thiển treo váy tiên lên, nói sau này có nhu cầu thì sẽ mặc. Chiếc váy tiên này cũng không hở hang lắm, nhưng lại cảm thấy có thể thu hút người khác. Đối với người khác thì đó là váy tiên bình thường, nhưng đối với Thu Thiển, thì dùng để mặc vào buổi tối. Tối nay nàng sẽ mặc. Chu Tự cảm thấy sau này phải giảm bớt tần suất mua váy.

Thứ hai ngày hai mươi tháng sáu.

Sau khi đi làm, Chu Tự phân đồ ra, kiếm một trăm đồng, khiến Đông Phương Cảnh và Hạ Nguyệt vô cùng kinh ngạc. Trước đây là như vậy, khiến họ có cảm giác xuất sắc hơn người khác một cách khó hiểu. Hôm nay cũng không dám có cảm giác xuất sắc hơn người khác nữa. Bây giờ họ đã hiểu, những người này vốn không thiếu những thứ đó, đều đang trêu chọc cuộc đời. Ở trước mặt họ, cảm giác xuất sắc hơn người khác của mình đúng là nực cười. Hôm nay, Chu Tự phát hiện cuối cùng Ma Chủng của mình đã ba vòng, càng ngày càng gần với tăng cấp. Chỉ cần tiến vào nhất phẩm, hắn có thể phá mở hư không, mở cửa không gian. Lúc đó, còn ai dám cười hắn? Vì để đến bên trong ngoại thành Thần Vực, mấy ngày nay Chu Tự đã cai Thu Thiển, bắt đầu dốc toàn lực tu luyện.

Hôm nay linh khí Chu Thiên chỉ thiếu một quyền hạn cuối cùng, mãi vẫn chưa quyết định. Bất kể hỏi ai, cũng không thể nói được đáp án cuối cùng, chỉ có thể tiếp tục kéo dài.Nhưng đã có sáu quyền hạn, tốc độ tu luyện của hắn nhanh hơn rất nhiều, cũng thúc đẩy Ma Chủng thèm ăn.

Thứ bảy ngày hai mươi năm tháng sáu. Chu Tự vừa tan làm thì nhìn đọc được tin nhắn của Lý Lạc Thư “Đại ca, ta chuẩn bị xong rồi. Nay ta đi ra từ trong thất tình, đã đạt đến trạng thái đỉnh phong trước nay chưa từng có"

1082 chữ

Chương 1250: Xuất Phát

“Không sao, sớm muộn cũng có thể tìm được bạn gái tốt hơn. Kết hôn cũng không có gì tốt đẹp, Thu Thiển không những bá đạo, còn dễ đánh ta tàn tật. Ngày nào cũng nấu cơm bưng đến trước mặt ta, không làm gì hết, ta sẽ phế bỏ.

Chu Tự thở dài một tiếng trả lời tin nhắn. Rất nhanh đối phương gửi tin nhắn mới đến:

“Đại ca kéo dài thêm một tuần, ta hồi phục trạng thái đã, cảm giác đạo tâm suy sụp rồi"

Chu Tự:

"..."

Thứ bảy ngày một tháng bảy, Lý Lạc Thư lại gửi tin nhắn đến.

“Đại ca, ta chuẩn bị xong rồi. Nay ta đi ra từ trong thất tình, đã đạt đến trạng thái đỉnh phòng trước nay chưa từng có"

Đọc tin nhắn, Chu Tự suy nghĩ, trả lời nói:

“Đệ nhất kiếm đỉnh phong, chém người trong lòng trước"

“Nhưng ta không có người trong lòng"

Lý Lạc Thư trả lời.

“Ta hỏi vị trí Nữ Thần Hắc Dạ, chém bạn gái cũ trước.

Chu Tự trả lời.

Sau đó hắn lấy điện thoại của Thu Thiển, tag trí giả vào.

Trên biển sâu, Nữ Thần Hắc Dạ ngước nhìn bầu trời cao. Lúc này một luồng kiếm ý từ trên cao chém xuống.

“Kiếm của ta lần đầu chém ra, dưới ánh mặt trời gay gắt, chém tất cả bóng tối"

“Kiếm đạo vô thượng?"

Nữ Thần Hắc Dạ cau chặt mày. Sau đó quyền hạn bóng tối, quyền hạn vực sâu, quyền hạn tai ương cùng nổi lên.

Ba loại quyền hạn hợp lại, dường như đã xuất hiện sức mạnh hoàn toàn mới. Sức mạnh này nghênh đón kiếm đạovô thượng. Âm!

Sức mạnh gió bão chấn động hải vực, dấy lên làn sóng khổng lồ ngút trời. Âm!

Kiếm đạo vô thượng phá mở quyền hạn, chém về phía Nữ Thần Hắc Dạ.

Vù!

Trường kiếm chém qua, Nữ Thần Hắc Dạ trực tiếp hóa thành một dải tinh không.

“Chỉ là một phân thân, thật đáng tiếc.

Phân thân? Chu Tự đọc được tin nhắn Lý Lạc Thư gửi đến, cảm thấy không đáng tiếc. Dù sao bây giờ họ chưa chắc là đối thủ của Nữ Thần Hắc Dạ. Tai Ương Tử Thần từ bỏ quay về, quyền hạn của hắn bắt đầu được Nữ Thần Hắc Dạ tiếp nhận.

Hiện giờ, nàng còn có con mắt biết tuốt, đã đạt đến cảnh giới đỉnh phong nhất thời đại Thần Minh. Nay họ thực sự không thể đối kháng với nàng. Trừ phi Lý Lạc Thư lại tiến vào kiếm đạo vô thượng. Còn bản thân Chu Tự cũng phải dừng lại không giới hạn ở tận cuối đạo. Lúc đó dưới bầu trời không chỗ nào không phải đất của vua, những vùng đất ven bờ, dân chúng khắp nơi, có ai không phải bề tôi của vua. Họ đao kiếm hợp bích, càn quét giới tu chân.

Thập Vạn Thiên Thần Môn sẽ vượt trên Ma Môn và Thiên Vân Đạo Tông. Phải biết rằng Thập Vạn Thiên Thần Môn họ có vô số cường giả, rất nhiều thiên tài, điển hình trong đó chính là Nguyệt tỷ. Tám tuổi, trận linh ngũ phẩm, trận pháp độc nhất vô nhị.

“Mặc kệ, chuẩn bị đi, chúng ta xuất phát.

Chu Tự gửi tin nhắn.

“Đến Biến Giới Thành ư?"

Lý Lạc Tư hỏi.

“Ừm, lần này ta đi một mình"

Chư Tự trả lời.

Nguyệt tỷ không đi, một mình Thu Thiển đi cũng buồn chán, cho nên các nàng đợi ở nhà. Rất nhanh Chu Tự đã đến vườn hoa Cẩm Tú.

“Trương thúc"

Chu Tự chào hỏi Trương Thúc.

“Đến tìm Tiểu Lý à?"

Trương túc hỏi.

“Đúng thế, đại ca ta ở đây vẫn tốt chứ?"

Chu Tự hỏi.

“Tốt, rất tốt, trước đây còn có người đến gây chuyện, bây giờ không một ai dám đến Trương thúc cười nói.

“Trương thúc còn tuyển người không?"

Chu Tự hiếu kỳ hỏi.

“Không...không tuyển nữa. chúng ta tuyển một người là đủ rồi.

Trương thúc vội nói.

Chu Tự thấy hơi tiếc. Nếu không hắn võ đạo đại thành, thực ra cũng có thể.

Một lúc sau, Lý Lạc Thư đi ra. Hai người chào tạm biệt Trương thúc, đi đến Biên Giới Thành. Vừa đi vào đã nhìn thấy tín đồ canh cửa. Chu Tự suy nghĩ nói:

“Thất Thiên"

“Gọi ta phải không?"

Thất Thiên từ trên trời giáng xuống.

“Ta đang gọi người.

Chu Tự nhìn dáng vẻ nhỏ bé của Thất Thiên nói:

“Ngươi từng nói chuyện với tín đồ canh cửa chưa?” “Có chứ"

Thất Thiên gật đầu.

“Nàng có nói nàng có lai lịch thế nào không?"

Chu Tự hỏi.

“Không nói"

“Thế ngươi nói chuyện gì với nàng?"

“Phần lớn là ta nói, nàng nghe.

Chu Tự không còn gì để nói, sau đó đến dưới cây bất tử, lúc này trên cây có không ít quả, đám người tam lão bản cũng đang tu luyện ở đây. Họ đến đây thông qua trận pháp. Bản thể của nhị lão bản tiến vào, hắn vừa nghỉ phép là đến đây chơi game. Chủ yếu là khi ở dưới cây thần, hắn sẽ có trạng thái cực kỳ tốt.

“Các ngươi không tăng ca à?"

Chu Tự hỏi.

“Chẳng phải còn có đám người Hạ Nguyệt à? Chúng ta không cần tăng ca nữa.

Tô Thị trả lời.

Chu Tự gật đầu. Có thêm hai thực tập sinh, đúng là rất tiện, nhưng không biết họ có thể ở lại bao lâu. Có lẽ ở thêm hai tháng nữa thì phải về rồi, nếu nhanh thì hơn một tháng. Hiện giờ họ đúng là rất chăm chỉ cần cù, dường như là bị dọa sợ.

“Rất vất vả, ta tặng họ thêm mấy quả"

Chu Tự nói.

“Ta cũng gặp họ rồi, rất nhiệt tình, họ có luyện kiếm không? Tuy ta cũng không giỏi lắm, nhưng cũng đủ để chỉ dạy vài chiêu"

Lý Lạc Thư nói.

Chu Tự không biết, lần sau hỏi vậy.

Sau đó Đại Địa Thần Khuyển và Hầu Trầm đi đến, nói chuyện của Biên Giới Thành. Trong thông đạo dưới lòng đất, họ tìm được tế đàn của Nữ Thần Đại Địa. Nhưng khác với tế đàn khác, hình như tế đàn này không có sức sống, không biết tại sao.

1100 chữ

Chương 1251: Không Nói Chuyện

“Ba vị cẩu trưởng lão đâu?"

Chu Tự hiếu kỳ hỏi.

“Họ đang kiểm tra bên trong"

Hầu Trầm nói.

Chu Tự gật đầu:

“Để họ xem trước, đợi ta về rồi đi xem sau.

Lần này vào di tích lịch sử không biết phải mất bao lâu.

“Đúng rồi tam lão bản Chu Tự thấy Tô Thị nhìn chằm chằm Lý Lạc Thư, bất lực nói:

“Tam lão bản, ngươi làm gì thế?"

“Thực sự là Kiếm Thư sư huynh Tô Thi nhìn đối phương nghi hoặc nói:

“Tại sao không sáng chói?"

Lý Lạc Thư nhìn Tô Thị cười nói:

“Tô sư muội, nhiều năm không gặp, không ngờ ngươi đã lớn thế này rồi. Ta vẫn luôn tưởng rằng ngươi còn là cô bé"

Ban đầu Lý Lạc Thư chưa nhận ra Tô Thị, suy nghĩ hồi lâu mới nghĩ ra. Dù sao ở Quan Hà Phong, hắn không gặp Tô Thị mấy lần, thì đã xuống núi. Trong trí nhớ chỉ là một cô bé.

“Bây giờ ta cũng là cô bé, phải không Hàn Tô?"

Tô Thi lập tức hỏi. “Tam lão bản, ngươi còn lớn hơn ta, ta đã kết hôn rồi, mà ngươi nói ngươi là cô bé hả?"

Chu Tự không vui nói.

“Rõ ràng ta là muội muội của ngươi.

Tô Thị nghiêm túc nói.

“Đừng giả bộ nữa, ta hỏi nhị thúc rồi, hắn nói ngươi lớn hơn ta.

Chu Tự dọa nói, hắn vốn không hỏi.

“Ta không tin"

Tô Thi lắc đầu rồi nói:

“Mặc kệ các ngươi, Nguyệt tỷ bảo ta ít nói chuyện với các ngươi thôi.

Chu Tự:

"..."

Lý Lạc Thư:

"..."

Cảm thấy bị tổn thương.

Sau đó họ ngồi khoanh chân.

“Chúng ta sắp đi vào rồi, các ngươi chơi thì cứ chơi, đừng động vào bọn ta Chu Tự suy nghĩ rồi nói:

“Thất Thiên phòng vệ cho chúng ta “Được!"

Thất Thiên lớn tiếng nói, sau đó dẫn sức mạnh mặt trăng đỏ bao trùm họ, như vậy sẽ không ai có thể động vào được. Lúc này Chu Tự lấy ra Biên Giới Thạch, sau đó mở ra. Lập tức tinh thần hai người bị hút vào trong. Tiếp đó đi đến trước cổng ngoại thành thần vực. Lý Lạc Thư rất kinh ngạc:

“Hòn đá thật lợi hại, ta lại không cảm nhận ra được nhiều thứ. Tuy có thể từ chối, nhưng trong tình huống không từ chối, khó mà phát hiện được quá trình"

Chu Tự nhún vai, hắn chưa từng nghiên cứu kỹ. Cho hắn nghiên cứu thứ này thì hắn cũng không hiểu, đây là việc của Nguyệt tỷ. Nguyệt tỷ không nhắc đến, hắn không quản nhiều. Không phải ảnh hưởng xấu gì là được.

Sau đó họ đến sạp hàng của ông chủ chém giá, Chu Tự giới thiệu với đối phương.

“Đại ca của ngươi ư?"

Ông chủ chém giá chấn hãi. Người như này cón có đại ca?

“Đại ca ta có kiếm đạo vô thượng, dựa vào kiếm đi khắp thiên hạ, là truyền kỳ sống.

Chu Tự nói.

“Tiền bối chớ đừng nghe đại ca ta nói, thực ra hắn mới là đại ca của ta.

Lý Lạc Thư khách sáo nói.

Ông chủ chém giá:

"..."

Kiếm đạo vô thượng? Hắn cũng biết, cho nên thực ra hai người này đều vô cùng mạnh? Lập tức hắn nghĩ đến cảnh giết Thần Phong Bạo. Cho nên, người giết chính là hai người họ?

“Thái thượng trưởng lão của Thập Vạn Thiên Thần Môn?"

“Chính là tại hạ"

Lý Lạc Thư khách sáo gật đầu. Ông chủ chém giá không còn gì để nói, chỉ có thể chúc họ thành công.

Chào tạm biệt ông chủ chém giá, Chu Tự và Lý Lạc Thư liền đi thẳng vào bên trong, rất nhanh họ đã đến trước một cây cầu, phía trước chính là bên trong, người bình thường không thể tiến vào.

Chu Tự đi vào cũng cảm thấy có áp lực, nhưng áp lực liền biến mất, không ảnh hưởng gì với hắn. Lý Lạc Thư đi vào cũng cảm thấy có áp lực, nhưng kiếm ý trên người hắn thoắt ẩn thoắt hiện. Tất cả áp chế bỗng tan biến. Hắn có đẳng cấp như Thần Minh, sao có thể bị ảnh hưởng, đặc biệt là lối vào.

“Nơi này hơi lạ, cảm thấy có quyền hạn liên kiết với nhau, hình thành một mạng lưới lớn, áp chế tòa thành này, gần giống như dãy núi Thiên Giới"

Lý Lạc Thư ngẩng đầu nhìn bầu trời cao nói. Chu Tự không hiểu, hoàn toàn không hiểu. Dù sao bản thân chỉ là một kẻ chưa biết gì mới tu luyện hơn nửa năm. Quyền pháp đã học tinh thông, những cái khác cũng chỉ có chữ viễn cổ là thông thạo nhất, nhiều hơn thì khó. Ví dụ như một vài pháp thuật, hoàn toàn không hiểu.

“Trước đây đại ca đã từng đi qua con đường này chưa?"

Lý Lạc Thư lại hỏi.

“Từng đi qua rồi, đi đến tận cuối"

Chu Tự nói.

“Đại ca đúng là thần, ta cảm thấy nơi này càng gần bên trong, quyền hạn càng tập trung, tận cuối chắc chắn là nơi tập trung quyền hạn, người bình thường, e là kể cả Thần Minh cũng chưa chắc có thể lại gần. Đại ca lại miễn dịch với tất cả quyền hạn"

Lý Lạc Thư khâm phục nói. Biết càng nhiều thì càng khâm phục.

Chu Tự rất mơ hồ, đúng là dần biến thành một con đường, hơn nữa cực kỳ yên tĩnh, cảm thấy kỳ lạ, còn rất tiêu hao công lực ngàn năm. Ngoại trừ điều này, những điều khác thì không có, không khoa trương như vậy. “Nói ra thì trước đây lúc ta đến, không nhìn thấy người nào, lần này hình như có hơi nhiều người. Chu Tự nhìn một đám người phía trước đang trò chuyện, vô cùng bất lực. Nhiều người có nghĩa là rất dễ ảnh hưởng đến tiến độ của họ.

“Con đường này không thích hợp với chúng ta lắm, không ít người đã nhìn qua đây.

Lý Lạc Thư bình thản nói.

“Không sao, mời họ tránh đường là được.

Chu Tự khẽ cười. Mình là ai? Phe phản diện mà còn khách sáo với họ?

Trấn áp tất cả, không cho họ khóc cha gọi má, thì hắn có lỗi với người cha Cự Phách Ma Đạo này.

1057 chữ

Chương 1252: Ánh Sáng Quyền Hạn

“Có phải không khách sáo lắm không?"

Lý Lạc Thư nói.

“Sao thế được? Sai cũng là sư phụ ngươi sai, hắn cũng không phải người tốt gì?

Chu Tự nghiêm túc nói.

Nghe vậy, Lý Lạc Thư hiểu ra:

“Đại ca nói có lý.

Sau đó hai người không kiêng sợ gì. Lúc này một tín đồ đứng phía trước Chu Tự và Lý Lạc Thư nói:

“Các ngươi tín ngưỡng Thần Minh nào?"

“Thu tỷ, Nữ Thần Phi Hồng, tín ngưỡng của ta"

Chu Tự trả lời.

“Ta tạm thời không có tín ngưỡng"

Lý Lạc Thư bất lực nói.

Trong nhà không có Thần Minh, bạn gái thì bị Nữ Thần Hắc Dạ đưa đi, hắn đã chia tay, không có tín ngưỡng.

“Nhưng rõ ràng các ngươi khác chúng ta.

Đối phương cau mày nói.

“Ngươi tín ngưỡng Thần Minh nào?"

Chu Tự hỏi lại.

“Ta tín ngưỡng Thần Quang Minh"

Đối phương nghiêm túc nói.

“Tín đồ Thần Quang Minh? Vậy không được, các ngươi không có tư cách đi con đường này Chu Tự lạnh giọng nói:

“Bây giờ các ngươi có thể đi ra rồi Nói xong hắn đẩy đối phương, đi về phía trước.

“Các ngươi thật to gan.

Đối phương chặn Chu Tự, lạnh giọng nói:

“Ta thấy các ngươi mới là dị đoan, lại dám xông vào lãnh vực của Thần Thánh chúng ta"

Phập!

Chu Tự đá bay đối phương, sau đó nhìn tất cả mọi người xung quanh đang nhìn qua:

“Các ngươi cùng lên đi”.

Tuy những người khác không hiểu có chuyện gì, nhưng Chu Tự và Lý Lạc Thư khác với họ, là điều tất cả mọi người đều nhìn ra.

Sau đó liền xông vào đánh nhau.

Ầm!

Phập!

Phập!

Thậm chí Lý Lạc Thư còn không rút kiếm. Qua thời gian mấy hơi thở, tất cả mọi người đều ngã xuống.

“Rốt cuộc các ngươi là ai?"

Có người bò trên đất quát hỏi.

Chu Tự nhìn đối phương, cười nói:

“Ta là môn chủ của Thập Vạn Thiên Thần Môn"

“Ta là thái thượng trưởng lão của Thập Vạn Thiên Thần Môn"

Lý Lạc Thử nói theo. Bỗng chốc xung quanh im lặng như tờ, không còn ai dám lên tiếng.

Sao các ngươi không nói sớm, nếu sớm biết thì cho chúng ta mười lá gan thì chúng ta cũng không dám ra tay.

Chu Tự và Lý Lạc Thư không thèm quan tâm đến những người này nữa, đi thẳng vào bên trong. Tóm lại thần chặn giết thần, phật ngăn giết phật. Đánh vài trận, thì không ai nói một chữ. Sau đó Chu Tự bắt một người khá lợi hại, thân thiện hỏi thăm.

Sau đó được biết một chuyện từ chỗ đối phương, đó chính là sở dĩ họ có nhiều người đi vào như vậy là muốn tìm kiếm ánh sáng của quyền hạn ở tận cuối ngoại thành thần vực.

“Ánh sáng của quyền hạn? Đó là cái gì?"

Chu Tự tỏ vẻ mặt khó hiểu. Đây là lần đầu tiên hắn nghe nói đến thứ này.

“Chúng ta cũng không biết. Dù sao chính là ánh sáng của quyền hạn, nhìn thấy thì có thể hiểu"

Người bị hỏi thăm trả lời. Chu Tự suy nghĩ một lát nói:

“Ánh sáng của quyền hạn ở đâu?"

“Có lẽ ở tận cuối con đường này, cụ thể thì không biết.

Đối phương nói.

“Tận cuối đường?"

Chu Tự nghĩ đến điều gì:

“Có phải ánh sáng màu đỏ không?"

“Chắc là vậy?

Đối phương không dám chắc chắn.

“Tìm được nó thì có tác dụng gì?"

“Ta không biết.

Chu Tự và Lý Lạc Thư lại hỏi thăm mấy vị tòng thần, câu trả lời có được cũng gần giống như vậy, đều là muốn tìm ánh sáng quyền hạn, nhưng đều chưa từng nhìn thấy. Đừng nói họ, kể cả là chư thần cũng chưa từng nhìn thấy, chỉ nói nhìn thấy thì sẽ biết.

Điều đó khiến Chu Tự không thể chắc chắn có phải là mặt trời đỏ đó không. Nhưng cũng không sao, cùng với thời gian trôi, hắn phát hiện phía trước đã không còn ai. Bắt đầu cùng Lý Lạc Thư dốc toàn lực lên đường.

Họ đi qua con phố không có người, bước lên cong đường tĩnh lặng, đối mặt với con đường trống vắng. Cuối cùng nghe thấy tiếng sóng biển.

Lý Lạc Thư chấn hãi không thôi, hắn nhìn phía trước nói: “Ta cảm thấy điểm tập trung của tất cả quyền hạn ở ngay phía trước.

Chu Tự có thể cảm nhận xung quanh chỗ nào cũng là quyền hạn, nhưng không phát hiện ra điểm tập trung. Có lẽ là vì tu vi quá thấp, dù sao cũng chỉ có đạo ý tam phẩm. Võ học không giúp ích được gì ở nơi này. Chẳng mấy chốc, họ đứng trước vách núi. Phía dưới là biển lớn vô tận, đối diện với biển là một vầng mặt trời đỏ.

“Ánh sáng của quyền hạn.

Lý Lạc Thư nhìn mặt trời đỏ chấn hãi nói:

“Đây chính là ánh sáng của quyền hạn, điểm phát ra của tất cả quyền hạn. Đúng là vô cùng hùng vĩ. Đại ca đúng là thần, người bình thường vốn không thể tìm được nơi này, càng đừng nói nhìn thấy cảnh này"

“Chẳng phải chúng ta đều đến rồi sao?"

Chu Tự hỏi.

“Khác chứ. Ta có thể cảm nhận được áp lực vô biên, nhưng áp lực này rơi trên người đại ca, thì trực tiếp biến mất. Như vậy ta mới có thể thuận lợi đi đến nơi này.

Lý Lạc Thư giải thích nói. Nơi này tuyệt đối không phải là nơi Thần Minh bình thường có thể đặt chân, đúng là không thể tưởng tượng được. Ánh sáng của quyền hạn, như dấu vết của cả thời đại được đặt ở nơi này. Một tu sĩ, một vị Thần Minh, làm sao chịu nổi? Duy chỉ có đại ca hắn có uy lực như vậy. Lập tức hắn không khỏi cảm khái:

“Đại ca, lần sau ta xem mắt có thành công hay công, tất cả trông mong vào ngươi đấy"

Chu Tự:

"???"

1135 chữ

Chương 1253: Nhờ Cậy

“Nơi này thật là hùng vĩ, không biết có thể chụp ảnh không Lý Lạc Thư lấy điện thoại ra chụp thử, phát hiện không được, không phải là điện thoại hỏng, mà là không thể quay được cảnh đó.

“Ta thử thuật pháp lưu ảnh xem sao.

Lý Lạc Thư bắt đầu sử dụng đạo thuật lưu ảnh, phát hiện chụp được.

“Đại ca muốn chụp không?"

Lý Lạc Thư lập tức hỏi.

“Chụp được không?"

Chu Tự hơi kinh ngạc. Hắn cũng không biết loại thuật pháp lưu ảnh này. Quả nhiên là thiên phú kém, những thứ mà người khác biết thì hắn lại không biết. Người khác thì có đặc hiệu khắp trời, hắn ra quyền cũng chỉ xuất hiện quyền phong.

Thật tiếc.

Hận thời gian tu chân của bản thân quá ngắn, nếu không Ma Chủng đã là nhất phẩm từ lâu rồi, giờ đây trời đất đều tràn ngập đặc hiệu của hắn. Phá Thiên Ma Thể ma quang ngút trời, nghĩ cũng hoành tráng.

“Nào, chúng ta cùng chụp.

Lý Lạc Thư nói.

Họ nhanh chóng chụp mấy bức, đợi ra ngoài thì có thể gửi lên nhóm, để mọi người ngắm. Chu Tự cũng rất hưng phấn. Tuy rất xấu hổ, nhưng có thể làm bộ cũng cảm thấy rất vui. Đợi chụp ảnh xong, hắn nhìn trái nhìn phải nói:

“Tiền bối trí giả có ở đây không?"

Lý Lạc Thư chấn hãi, tìm trí giả thế này sao?

Rất nhanh một khe nứt mở ra, bên trong truyền ra giọng nói:

“Vào đi"

“Được thật à?"

Lý Lạc Thư kinh ngạc, lần đầu tiên nhìn thấy chuyện này, cảm thấy đại ca đúng là thần. Con mắt của hắn luôn rất chuẩn. Sau đó hai người đi vào. Lọt vào mắt là thảo nguyên vô tận, ở trung tâm thảo nguyên là một cái cây lớn chọc trời.

Cây trí tuệ.

Dưới tán cây có một cái bàn, một ông lão tráng kiện đầy sức sống ngồi bên bàn.

Trí giả.

“Hai vị, lại gặp nhau rồi.

Trí giả uống trà cười chào hỏi.

Chu Tự và Lý Lạc Thư nhanh chóng đến bên bàn, hai người cùng ngồi xuống.

“Có phải theo quy trình không?"

Chu Tự nhìn chằm chằm quả trí tuệ hỏi.

“Tình huống đặc biệt thì không có quy trình"

Trí giả nói.

Lúc này Lý Lạc Thư nhìn cây trí tuệ, sau đó khẽ giơ tay, hào quang lóe lên, một quả trí tuệ rơi vào tay hắn.

“Thì ra là vậy"

Hắn hiểu ra.

Trí giả:

"..."

“Nghĩa là sao"

Chu Tự nghi hoặc.

“Thông thường, người khác không thể hái quá nhiều quả trí tuệ. Vì ảnh hưởng của đạo, tương tự như máy chiếu của lịch sử, sau đó chúng ta chỉ cần như này thế này, thì có thể trực tiếp hái xuống"

Lý Lạc Thư giải thích nói. Chu Tự kinh ngạc nói:

“Người khác không thể hái nhiều ư?"

“Ấy?” Bây giờ đến lượt Lý Lạc Thư kinh ngạc: “Đại ca có thể hái nhiều không?"

“Được chứ, lần đầu tiên đến, ta hái mấy chục quả.

Chu Tự trả lời.

“Đại ca không hổ là đại ca, đúng là thần.

Lý Lạc Thư nói.

Trí giả:

"..."

Tuyệt thế song kiêu thời nay, không ngờ không bình thường như vậy.

“Các người đến tìm ta vì chuyện gì?"

Trí giả hỏi.

“Chúng ta muốn vượt qua biển, đến di tích lịch sử.

Chu Tự nói.

“Không dễ vượt qua, tuy các ngươi có thực lực rất giỏi, nhưng các ngươi cũng đã biết, đây là hình ảnh thu nhỏ của thời đại, tàn dư của thời đại Thần Minh ở đây, khiến cho thần vực vỡ vụn, vùng biên ngoại thành tan rã, xuất hiện biến hóa không thể lý giải, họ có thực lực siêu mạnh cũng chưa chắc có thể đi đến trước ánh sáng"

Trí giả nói.

“Chẳng phải ta đến nhờ ngươi giúp đây sao, ta có được pháp bảo của sư tỷ, thần hoàn nhật nguyệt, theo lý thì sẽ dễ dàng hơn, nếu tiền bối giúp đỡ, chắc hẳn có thể đi đến"

Chu Tự nghiêm túc nói.

“Thần hoàn nhật nguyệt? Đúng là có chút tác dụng, nhưng kể cả có ta giúp, các người muốn qua đó cũng không dễ, có thể các ngươi sẽ ngã xuống giữa đường, rơi vào trong góc của thế giới, khó mà nắm được phương vị” Trí giả nhắc nhở nói.

“Trên thế giới này còn có chỗ nào mà chúng ta không đi được ư?"

Lý Lạc Thư hỏi Câu hỏi này đã làm khó trí giả. Cũng phải. Hai người này, một người là tận cuối đạo, một người là kiếm đạo vô thượng, thực lực cường mạnh không thể tưởng tượng. Kể cả trong góc thế giới cũng hoàn toàn không làm khó được họ, chỉ là quay về hơi rắc rối.

“Được thôi, ta giúp các ngươi, không chỉ có ta giúp, ta còn có thể tìm người cùng ra tay. Tóm lại sẽ dốc hết sức trợ giúp. Dù sao ta cũng rất hiếu kỳ, rốt cuộc sau cánh cửa có cái gì, cho nên lúc trở về, các ngươi phải đến chỗ ta một chuyến, nói cho ta biết bên trong có gì"

Trí giả nói.

“Được"

Chu Tự gật đầu:

“Tất cả thuận lợi, ta còn có thể biết lai lịch của Nữ Thần Trí Tuệ, đến lúc đó nói hết cho ngươi biết.

Trí giả mỉm cười gật đầu.

“Đúng rồi, Thần Minh tìm ánh sáng của quyền hạn làm gì?"

Chu Tự hiếu kỳ hỏi.

“Để trở về, nếu có ánh sáng của quyền hạn tiếp ứng, sẽ dễ dàng hơn. Nhưng cũng cho thấy đối phương sắp trở về. Xem ra họ chuẩn bị khá ổn rồi.

Trí giả nói.

“Đúng thế? Còn phải đợi khoảng bao lâu?"

Chu Tự hỏi.

“Phải xem tình hình, theo lý thì còn mấy năm nữa, nếu xảy ra chuyện gì bất ngờ thì có thể tăng tốc độ"

Trí giả nói.

“Bất ngờ gì?"

Chu Tự hỏi.

“Ví dụ Tai Ương Tử Thần chủ động từ bỏ quyền hạn, lại ví dụ như chúa tể Thâm Uyên chết, ví dụ thiết luật bị tiêu hao, lại thêm đại thần thời gian không gian trở về.

Trí giả cười nói.

Chu Tự cau mày, sao cảm thấy trí giả đang nói hắn đang giúp chư thần trở về vậy nhỉ?

“Ồ, còn có một điều, đó là ngoại thành thần vực đang hồi phục, thêm ánh sáng Thần Minh bị phát hiện.

Trí giả bổ sung.

Chu Tự:

"..."

Ngươi trực tiếp đọc tên của ta cho rồi.

1125 chữ

Chương 1254: Vay Tiền

“Không phải ngươi muốn như vậy, chỉ là trùng hợp ngươi trở thành người này thôi.

Trí giả nói.

“Không hiểu"

“Nghĩa là ngươi không hiểu gì hết, sau đó họ cũng không hiểu, nhưng tiến độ không ngừng thúc tiến, còn ngươi cũng không ngừng mạnh lên, chỉ xem hai bên các ngươi ai nhanh hơn thôi.

“Nhưng ta không đủ thực lực"

“Thế ai biết chứ? Nhưng theo cách nói của Nữ Thần Hắc Dạ, giới tu chân định sẵn là sẽ thua, ta cũng không biết nàng đã nhìn thấy gì.

Định sẵn sẽ thua? Chu Tự và Lý Lạc Thư đều rất bất ngờ. Thực sự không phải là đối thủ của họ? Nghĩ thế nào cũng không thể nào. Thuộc hạ bại tướng còn có thể kéo nhau trở lại?

Chu Tự không cảm thấy thực lực của đám người sư phụ sẽ giảm sút. Cha Nguyệt tỷ thì không dễ nói, đã mở quán ăn rồi, ai biết hắn có trạng thái gì. Đặc biệt là thiết luật sống dở chết dở. Xem ra không yếu.

Già rồi.

Nhưng người kế thừa như hắn cũng không chuẩn bị tốt, hơn nữa phe phản diện, hắn cũng không dám kế thừa. Hận cha không thành thép. Ồ, cha Nguyệt tỷ có đồ đệ, có thể giao cho đồ đệ hắn. Rất nhanh hắn không nghĩ nhiều nữa.

“Bỏ đi, chúng ta vào xem di tích lịch sử trước, xem bên trong là gì. Lỡ như trực tiếp thông đến thần vực, hoặc là tìm được Nữ Thần Trí Tuệ Chu Tự nói.

Theo như vị cường giả nào đó trước đây nói, họ thấy Nữ Thần Trí

Tuệ không có mặt mới có suy nghĩ khác. Cho nên tìm được Nữ Thần Trí Tuệ chắc hẳn rất khó, nhưng một khi tìm được, có lẽ thì có thể trực tiếp ngăn chư thần trở về. Hai thời đại cùng trở về, thực sự là một chuyện rắc rối. Không đánh lại được cũng bình thường. Dù sao thời đại trước thời đại Thần Minh không phải lụi bại biến mất, mà là tự tìm được tập thể biến mất. Như vậy thì không thể xác định được thực lực của họ, cũng không biết giới hạn của hắn ở đâu.

“Nữ Thần Trí Tuệ thật không dễ tìm được.

Trí giả cười nói:

“Để ta nói cho các ngươi biết đi vào thế nào, sau đó xem có thể thành công hay không. Tất cả viện trợ đều được xây dựng dưới tiền đề sự cường mạnh của các ngươi. Khe nứt thế giới không thể tránh, cho nên phải trực tiếp xông qua, thời gian càng ngắn càng tốt.

“Vậy làm sao để không ảnh hưởng?"

Lý Lạ Thư hỏi.

“Việc này"

Trí giả nhìn sang cây trí tuệ nói:

“Mỗi một quả đều gánh ảnh hưởng của đạo. Chỉ cần khe nứt thế giới xuất hiện, một quả trí tuệ có thể liên kết với dòng sông lịch sử che phủ khe nứt giúp các ngươi đi qua, không những vậy, còn có lá cây. Nhưng đây không phải là cách của ta, đến lúc đó các ngươi sẽ biết.

“Vậy trở về bằng cách nào?"

Chu Tự hiếu kỳ hỏi.

“Ai mà biết được?” Trí giả nhún vai.

Chu Tự:

"..."

Lý Lạc Thư:

"..."

Nhưng cũng thực sự không cần suy nghĩ.

“Bây giờ xuất phát được chưa?"

Chu Tự hỏi.

“Có điều gì cần chú ý không?"

Lý Lạc Thư thận trọng.

“Có"

Trí giả nghiêm túc nói:

“Đi đến di tích lịch sử, khả năng lớn các ngươi chỉ có thể dựa vào bản thân, hơn nữa tình hình bên đó chắc chắn khác với thế giới bình thường. Cho nên các ngươi phải thận trọng. Điều hợp lý ở đây thì ở đó có thể thành không hợp lý. Dù sao cũng là di tích lịch sử, không ai xác định tại sao nơi đó bị mất đi, cũng không chắc chắn bản thân nó mất gì. Cho nên sức mạnh bên ngoài đều có thể vô hiệu, cũng có nghĩa là ở đó chưa chắc có linh khí Chu Tự và Lý lạc Thư gật đầu, đúng là rất rắc rối.

“Mang linh thạch qua đó có được không?"

Chu Tự hỏi lại.

“Được"

Trí giả gật đầu.

“Bây giờ quay về rất phiền phức, có thể vay ngươi một ít không? Một trăm triệu được không? Ta bảo đảm bằng cha Nguyệt tỷ"

Chu Tự nghiêm túc nói.

Trí giả:

"..."

Cuối cùng trí giả cho vay, nhưng hắn nhắc nhở Chu Tự:

“Những lúc thế này, cây thần ban có ích nhất"

Chu Tự bất lực, tại sao ngươi không nói sớm? Suy nghĩ một lúc hắn nhìn lên cây trí tuệ.

“Đừng nghĩ nữa, chỗ ta không thể cho ngươi, nhưng ta có thể giúp người liên kết đến pháp bảo trữ vật của ngươi, để ngươi có thể thực sự lấy ra đồ trong pháp bảo trữ vật.

Trí giả nói. Như vậy Chu Tự yên tâm rồi. Trong pháp bảo trữ vật của hắn có rất nhiều thứ.

“Bây giờ có thể xuất phát rồi"

Trí giả nói rồi vung tay. Chỉ trong thời gian hít thở, đám người Chu Tự về đến tận cuối con đường trước đó. Họ nhìn về phía trước. Mặt trời đỏ trông có vẻ rất gần, nhưng muốn qua đó thì không dễ.

“Đại ca chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

Lý Lạc Thư hỏi. “Được rồi"

Chu Tự gật đầu.

“Ta cũng chuẩn bị xong rồi, bây giờ chúng ta xông qua đó à? Chỉ cần xông thẳng đến là được phải không?"

Lý Lạc Thư hỏi.

“Trí giả nói vậy, những cái khác ta cũng không hiểu, toàn bộ trông mong vào kinh nghiệm của đại ca.

Chu Tự nghiêm túc nói.

“Vậy thì xuất phát đi Nói xong, Lý Lạc Thư bước ra đầu tiên. Chu Tự cũng không chậm trễ, bước lên không trung.

Hai người bắt đầu xông về phía mặt trời đỏ với tốc độ cực nhanh. Lý Lạc Thư đi phá không như kiếm, Chu Tự đi trên không trung với Khai Sơn Pháp. Tốc độ hai người trực tiếp vụt sáng trong không trung, như hai ngôi sao băng vụt bay.

Lúc này xung quanh họ bắt đầu xuất hiện một vài khe nứt. Khe nứt không thể phát giác, bên trong có các loại khí tức khác nhau, nhưng không ngoại lệ, đều có sức mạnh hút tất cả xung quanh. Những khe nứt này vừa xuất hiện thì có loại quả hiện ra bịt kín khe nứt.

1164 chữ

Chương 1255: Chó Hoang, Ngựa Hoang

Hai người Chu Tự nhìn rất rõ, mỗi một khe nứt xuất hiện đều ẩn chứa sức mạnh vô cùng cường mạnh, muốn bịt kín cũng không dễ. Quả trí tuệ tiêu hao với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy. Không chỉ như vậy, không biết tại sao những khe nứt này có những khe nứt ra rồi, lại như chưa nứt ra. Cho người ta cảm giác không biết mình nứt ra hay khép lại. Như vậy, ảnh hưởng của khe nứt cũng đang nhanh chóng giảm xuống. Cùng với thời gian trôi, mặt trời đỏ càng lúc càng lớn, dường như chiếm hơn nửa bầu trời. Nhìn cảnh tượng hùng vĩ này, Chu Tự cảm thấy bản thân nhỏ bé, không hổ là ánh sáng của quyền hạn, hình ảnh thu nhỏ của thời đại. Hắn cảm thấy công lực ngàn năm tiêu hao rất nhanh.

Cùng với hai người họ lại gần, ánh sáng của quyền hạn dường như đang tỏa ra hào quang rực rỡ, như đang ngăn cản người khác lại gần. Muốn đến gần thì phải chịu được trấn áp của thời đại.

Chu Tự và Lý Lạc Thư đều cảm thấy áp lực, lúc này, xung quanh Chu Tự càng lúc càng ít quả. Chu Tự không hề do dự lấy ra thần hoàn nhật nguyệt. Biển lớn dưới chân họ, hư không xung quanh họ, mặt trời đỏ ở phía trước họ. Bất kỳ chỗ nào cũng có áp lực vô biên. Biển sâu muốn nhấn chìm họ, khe nứt muốn nuốt chửng họ, mặt trời đỏ càng muốn trấn áp họ.

Ầm!

Mặt trời đỏ càng rực sáng, ánh sáng của quyền hạn chiếu đến. Dòng thác của thời đại, như sóng biển ngút trời.

Chu Tự đi trên không trung vung ra một quyền. Lý Lạc Thư không cam tâm tỏ ra yếu kém, cầm kiếm mà đi. Ánh sáng của quyền hạn cường mạnh, bỗng chốc ảnh hưởng đến cả ngoại thành thần vực.

Lập tức mặt trời đỏ khổng lồ chiếu rọi, dường như ánh sáng của thế giới chiếm hơn nửa bầu trời. Sức mạnh của quyền hạn trấn áp tất cả, sức nặng của thời đại như bầu trời mênh mông. Nhất thời người của ngoại thành thần vực ngẩn người.

Đúng là không dám tin vào con mắt của mình, bất kể là ai, lúc này đều cảm thấy bản thân nhỏ bé. Nỗi sợ hãi dâng lên.

“Rốt cuộc là gì?"

“Không biết, nhưng đột nhiên ta cảm thấy tu vi của mình vô cùng nhỏ bé"

Bên trong ngoại thành thần vực, những người đó nhìn bầu trời, liền hiểu ra. “Ánh sáng của quyền hạn, nhất định là ánh sáng của quyền hạn. Tại sao, tại sao đột nhiên lại xuất hiện?"

Rất nhanh tất cả mọi người đều phát hiện ra. Ở vị trí trung tâm của mặt trời đỏ xuất hiện hai bóng hình. Họ đi về phía trung tâm mặt trời đỏ, đi ngược dòng, nghênh đón sức mạnh không gì sánh được. Dường như muốn chống đỡ thời đại.

Tai Họa đứng dưới bóng cây nhìn cảnh này, cũng cảm thấy chấn hãi. “Thiên kiêu thời đại, đáng tiếc thời đại Thần Minh không có người như này.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, sức nặng của thời đại đang trấn áp họ. Nhưng họ chưa từng sợ hãi, có người cầm kiếm chém cổ kim, có người vung quyền đánh trời đất.

Lúc này kể cả ở Biên Giới Thành cũng cảm nhận được. Nam Minh Sở đang chơi game ngẩng đầu nhìn bầu trời.

“Đó là gì?

“Không biết, sao ta cảm thấy họ muốn trực tiếp đối kháng với thời đại Thần Minh.

Chu Ngưng Nguyệt cũng kinh ngạc.

Trấn Thanh Bắc.

Liễu Nam Tư nhìn bầu trời hơi bất lực.

“Vẫn chưa xong” Tô Thi sợ đến gọi điện cho Nguyệt tỷ.

Lúc này Nguyệt tỷ đứng ở ban công nhìn bầu trời.

Mặt trời đỏ cũng xuất hiện ở chỗ họ.

Hai bóng hình ở trung tâm mặt trời đỏ cũng bị họ bắt được.

“Chẳng phải nói đến di tích lịch sử không? Tại sao lại gây ra động tĩnh lớn thế này? Dường như thời đại cũ giáng xuống, lại hình như chư thần quay về"

Thu Thiển hơi chấn hãi...

Trong mặt trời đỏ ẩn chứa quyền hạn không thể tưởng tượng.

Nhìn bầu trời thay đổi, Liễu Nam Tư nghĩ mãi vẫn không giải thích được.

“Trước khi tốt nghiệp, rõ ràng hắn không có chuyện gì, vừa tốt nghiệp đã giống như uống nhầm thuốc, càng ngày càng gặp nhiều chuyện đến. Không chỉ vậy, cũng càng ngày càng mạnh, thậm chí nhiều khi không phải là chuyện tìm tới hắn, mà là hắn tìm tới chuyện gì đó. Trước kia cũng không có cảm giác hắn thích giày vò như vậy"

Chu Nhiên từ bên trong đi ra nói:

“Trước kia không có thiên phú, hiện tại cũng không có thiên phú, nhưng sau khi tu luyện lại như chó hoang xổng chuồng, muốn ngăn cản cũng không được"

“Không thể nói như vậy"

Liễu Nam Tư bất mãn nói:

“Cái này tốt xấu gì cũng là con của chúng ta, hình dung đến chó hoang nhiều không tốt. Ngựa hoang dễ nghe hơn, chắc là một con ngựa đen. Càn khôn chưa định, trong giới tu chân ai cũng là ngựa đen. Chúng ta may mắn.

Nhưng lần này hình như họ đã gây ra chuyện lớn rồi.

Từ xa nhìn lại, cảm giác hai người này phải dùng đối kháng thời kỳ ánh chiều tà của bản thân mình.

Đơn giản là không thể tưởng tượng được. Thiên kiêu đương thời cũng không thể làm bậy như vậy.

“Không biết lần này lại muốn giày vò cái gì ra đây"

Chu Nhiên bình thản nói.

Liễu Nam Tư cũng không biết, nhưng cũng không còn cách nào.

“Nhưng mà, trước kia có một loại thuyết pháp"

Chu Nhiên đột nhiên nói.

“Thuyết pháp?"

Liễu Nam Tư tò mò.

“Nghe nói thời đại sụp đổ, sẽ cùng vô số thần niệm cùng sụp đổ, nếu như đủ trùng hợp, những tín niệm này sẽ hội tụ với nhau, cuối cùng sinh ra thuộc về ý chí của thời đại. Không biết mặt trời đỏ này có ý chí này không"

Chu Nhiên tò mò nói.

“Sống?"

Liễu Nam Tư kinh ngạc.

“Cũng không thể tính là sống, dù sao cũng là ý chí của thời đại trước, nhưng thời đại trước đã tiêu vong rồi.

Nhưng thật ra là chết, cũng chỉ trốn ở nơi đó mới có thể có được, đương nhiên, loại chuyện này không ai gặp phải, cũng không ai biết được. Không nhất định sẽ có ý chí này sinh ra.

Chu Nhiên cũng không chắc chắn.

1101 chữ

Chương 1256: Cửa

Thời đại sụp đổ hắn cũng không dễ tiếp xúc.

Thân phận không giống nhau.

Dù sao thời đại là sụp đổ ở trên tay họ, khó nói có thể tới gần đối phương hay không.

Cho dù có thể, có lẽ cũng sẽ trực tiếp làm cho nơi đó sụp đổ.

Đến lúc đó lại xuất hiện biến hóa mới lại.

Nói tóm lại, họ khác biệt với thời đại.

Có một số việc đối với người khác rất dễ dàng, nhưng đối với họ lại vô cùng khó khăn.

“Vậy lát nữa có thể xuất hiện Chu Tự đối thoại với mặt trời đỏ hay không? Hắn sẽ nói gì? Ta là Tịnh Thần Chu Vương sao?"

Liễu Nam Tư đột nhiên hỏi.

Chu Nhiên:

"..."

Nhưng họ chờ đợi đã lâu rồi, phát hiện ra rằng Chu Tự họ càng tới gần mặt trời đỏ, mặt trời đỏ lại càng nhỏ hơn.

Dường như lúc mới bắt đầu gần gũi đã trở nên xa xôi.

Hai bóng dáng kia cũng dần dần phai nhạt ra khỏi tầm mắt của mọi người.

Chỉ có điều, rất nhiều người lại không hiểu hiện tượng này.

Quyền lực ánh chiều tà, hình ảnh thu nhỏ của thời đại, rất nhiều người không tồn tại khái niệm này.

Cùng lắm là cảm thấy giới tu chân xuất hiện dị tượng.

Còn về đại biểu cho cái gì, phải xem một ít tin tức truyền như thế nào.

Tuy nhiên, với tư cách là người trong cuộc, Chu Tự họ hoàn toàn không biết gì về điều này.

Họ chỉ biết tốc độ của mình rất nhanh, hơn nữa dưới sự trợ giúp của mấy bên, đi tới giữa mặt trời đỏ.

Cả thế giới dường như được bao phủ bởi màu đỏ.

Lúc này họ rơi vào một sườn núi trôi nổi, xung quanh tất cả đều là ánh chiều tà, giống như liệt hỏa đang thiêu đốt.

Nhưng lại không có chút nhiệt độ nào.

Tất cả mọi thứ đều đang hội tụ, sau đó tiêu tan, gống như làm cuộc đấu tranh cuối cùng.

Chuh Tự họ nhìn trái phải cũng không phát hiện ra cái gì.

“Cảm giác linh khí biến mất.

Lý Lạc Thư đột nhiên nói.

Mới đầu Chu Tự không có cảm giác, nhưng cẩn thận thăm dò, quả thật là như vậy.

“Chắc là đã đến rồi, cửa ở đâu?"

Hắn cảm thấy vẫn nên tìm thấy cánh cửa càng sớm càng tốt.

Nếu không hắn sẽ bị mắc kẹt ở đây.

Đường trở về cơ bản không còn nữa.

Cũng không biết Nhật Nguyệt Thần Hoàn có thể kiên trì bao lâu.

“Bên kia"

Lý Lạc Thư chỉ chỉ độ dốc phía trước.

Hai người nhảy lên phía trên, quả nhiên nhìn thấy phía trước có một cánh cửa.

Chỉ là một cánh cửa đá bình thường.

Cửa lớn khép hờ, gần như có thể đẩy cửa đi vào bất cứ lúc nào.

“Có chút bình thường"

Chu Tự nói.

“Đúng thế, nếu như nói nơi này là cửa lớn thông tới Thần Vực, ta cũng không tin.

Lý Lạc Thư nói.

Chu Tự cũng cảm thấy như vậy. Nếu như cánh cửa này đi tới Thần Vực, vậy Thần Vực kia thật sự là quá rớt hạng.

Hai người trước tiên đi tới trước cửa, không chút do dự mà đẩy cửa đi vào.

Nhưng lúc mở cửa chỉ là một ngọn núi trống rỗng, không nhìn thấy bất cứ điều gì.

Hai người nghi hoặc, sau đó cùng nhau đi vào cửa.

Cứ như vậy, họ biến mất trong cửa.

Mà họ cũng phát hiện sau khi tiến vào cửa, những gì họ nhìn thấy trước của có chút khác biệt.

Họ xuất hiện trên bãi cỏ, núi xanh nước biếc, gió nhẹ mưa phùn.

Cảnh tượng đột ngột này khiến người ta kinh ngạc.

Môi trường di tích lịch sử tốt vậy ư?

“Cánh cửa biến mất rồi?"

Lý Lạc Thư nhìn phía sau nói.

Chu Tự cũng phát hiện cửa đã biến mất.

Họ đã đi vào di tích lịch sử, đồng nghĩa với việc thế giới cũng biến mất.

Vì vậy, nơi này chỉ có thể dựa vào chính mình.

“Nơi này chắc là một thảo nguyên, bây giờ chúng ta phải làm sao đây?”Lý Lạc Thư hỏi. “Đọc sách"

Chu Tự nói xong liền lấy Kim Quang Thần Chú mở ra đọc.

Hắn cần khôi phục ngàn năm công lực.

Đi vào mặt trời đỏ đã tiêu hao rất nhiều.

Ngàn năm công lực bất mãn, cảm giác không đủ an toàn.

Lý Lạc Thư khẽ gật đầu.

Hắn cảm giác được, phát hiện nơi này quả thật không có linh khí, ở đây hắn giống như người bình thường, nếu như vận dụng lực lượng cũng cảm giác không phù hợp cho lắm.

Sau đó hắn lấy ra một lượng lớn linh thạch, bắt đầu ngồi khoanh chân.

Hắn cũng không hấp thu lực lượng, mà là dùng linh khí liên kết với lực lượng ở khu vực này.

Nếu đó là lực lượng, vì cái gì không thể để hắn sử dụng?

Tất cả các lực lượng đều trăm sông đổ về một biển.

Nếu đạo đã tồn tại, như vậy thần lực, linh khí, hoặc là tự nhiên chi lực.

Có gì khác biệt đâu chứ?

Thứ hắn cần chính là phóng ra bước này.

Đứng ở giữa của tất cả các lực lượng, dùng thanh kiếm của hắn, hợp nhất vạn vật.

Tất cả lực lượng đều sẽ trở thành thanh kiếm trong tay hắn.

Lúc này chỉ cần tầm nhìn đủ rộng, sẽ phát hiện ở rìa thảo nguyên là một vách núi cao chót vót.

Mà ở giữa vách núi, có một vị thiếu niên đang không ngừng bò lên trên.

Hắn nhìn lên bầu trời, cắn răng.

“Đúng vậy, lần này nhất định có. Nữ thần chắc chắn trở lại"

Hắn tin chắc.

Bởi vì vừa rồi hình như hắn nhìn thấy dị tượng, lĩnh vực Thần Thánh nhất định xuất hiện biến hóa hoàn toàn mới. Mà có thể mang đến biến hóa cho lĩnh vực Thần Thánh, chỉ có nữ thần.

Rắc...rắc!

Đột nhiên tảng đá dưới chân hắn nứt ra.

Trong lúc nhất thời cả người hắn lơ lửng trên không.

Lúc này hắn gắt gao nắm lấy tảng đá nhô ra, nhưng bởi vì quán tính nên không nắm chắc được. “Nguy rồi"

Năm ngón tay của hắn rơi ra từng chút một.

1150 chữ

Chương 1257: Nữ Thần

Trong lúc hắn tuyệt vọng, hắn đột nhiên cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng.

Sau đó cả người bay lên.

Đây là?

Phép lạ?

Chẳng bao lâu hắn đã bay lên chỗ cao nhất và rơi vào bụi cỏ.

Mà ở phía trước hắn có hai người đứng đấy, một kiếm sĩ cầm trường kiếm trong tay, một thư sinh cầm sách trong tay?

“Các ngươi là ai? Chẳng lẽ là quan tiên phong của nữ thần?"

Thiếu niên kinh ngạc nói.

Vẻ mặt Chu Tự kinh ngạc.

Thiếu niên này người mặc vải thô, thân thể gầy gò, thoạt nhìn cũng không thông minh.

Chắc là hoàn cảnh sống tương đối túng thiếu.

Nhưng bây giờ họ nới phát hiện, thì ra họ đang đứng trên đỉnh núi cao. Nơi này cũng không phải là thảo nguyên vô tận.

Lúc này họ đã tới vị trí cận biên.

Phía dưới núi non trùng điệp, phần lớn khu vực đều mang theo một chút khô héo.

Cây xanh không nhiều lắm, cho dù có rừng cây, lá cây trên đó cũng ngả vàng, mặt đất gần như đều thiếu sự sống.

Đây mới là di tích lịch sử.

Nó giống như bị thế giới lãng quên vậy.

Thiếu tất cả điều tuyệt vời mà thế giới vốn nên ban cho.

“Nữ thần là ai?"

Lý Lạc Thư hỏi.

“Nữ thần chính là nữ thần, các ngươi không biết nữ thần là ai ư?"

Thiếu niên nghi hoặc.

“Chúng ta ngoài ý muốn tới nơi này, ở đây là đâu vậy?"

Chu Tự mở miệng hỏi.

Nơi đây là di tích lịch sử, nhưng họ cũng không biết tên khu vực.

Hắn vốn tưởng rằng tìm kiếm hẳn là có thể gặp được Thần Quang Minh.

Như vậy là có thể nói chuyện với nhau rồi.

Không ngờ lại không gặp được Thần Quang Minh.

Ngược lại gặp phải người hoàn toàn không có lực lượng.

Nơi này thế mà vẫn có người.

“Nơi này là bộ lạc Mộc Lang, đồ đằng của chúng ta chính là nữ thần. Các ngươi là ai?"

Thiếu niên hỏi.

“Bộ lạc Mộc Lang?"

Chu Tự kinh nghi.

Trong thời đại Thần Minh có bộ lạc sao?

Hình như trước thời đại Thần Minh mới có bộ lạc.

Hơn nữa còn nói đến đồ đằng, hình như cũng là lực lượng trước thời đại Thần Minh, gọi chung là tự nhiên chi lực.

Nơi đây là di tích của thời đại đó.

Nhưng mà, trong di tích có người, thật ly kỳ.

Với lại, ở đây có chỗ gì đặc biệt sao? Sao lại có thể trở thành di tích lịch sử.

Phải biết rằng trong thời đại Thần Minh, Thần Vực cũng có thể trở thành di tích lịch sử.

Những chỗ khác rất khó mà hình thành.

Chắc chắn nơi này có chỗ nào đó rất đặc biệt.

Còn về nữ thần này, cũng có chút làm cho người ta suy nghĩ không ra.

Đồ đằng của bộ lạc Mộc Lang không phải là Mộc Lang sao?

Trên con đường trải đá vụn, Chu Tự sóng vai cùng Lý Lạc Thư mà đi.

Mà ở phía trước họ là một thiếu niên.

Hắn hơi thất vọng.

“Từ nhỏ đến lớn ta đều cảm thấy mình có thể đợi được nữ thần, vốn tưởng rằng lần này là nữ thần, nhưng vẫn không có"

Thiếu niên cúi đầu nói.

“Tại sao phải chờ nữ thần? Chẳng lẽ các ngươi ở đây có khó khăn gì cần nữ thần giải cứu?"

Chu Tự tò mò hỏi.

“Vâng, nhưng cũng không phải, trước khi rời đi nữ thần đã nói cho chúng ta biết, cái gì cũng phải dựa vào chính chúng mình. Nàng không phải vạn năng cái gì cũng giúp được tất cả mọi người, việc của mình phải tự chịu trách nhiệm.

Thiếu niên nói.

“Thần này của ngươi thật đúng là địa đạo.

Chu Tự nhất thời không biết nói gì.

Hắn biết rất nhiều vị thần, nhưng kiểu thần này vẫn là lần đầu tiên gặp.

“Thần Minh còn có dạng này sao?"

Lý Lạc Thư nghi hoặc.

“Thần Minh? Nữ thần chỉ là đồ đăng của chúng ta, không phải Thần Minh gì đó.

Thiếu niên nói.

À, điều này làm cho hai người lập tức không biết nói gì.

“Vậy tại sao đồ đằng của các ngươi không phải là Mộc Lang?"

Chu Tự hỏi.

“Không biết nữa"

Thiếu niên trả lời.

“Vậy nữ thần của các ngươi đi đâu? Tại sao ngươi nghĩ nàng sẽ quay lại?"

Chu Tự lại hỏi.

“Vì nữ thần nói rằng ở đây không có cảm giác sức sống của thế giới, nàng muốn đi đến khu vực có sức sống nhất trên thế giới.

Thiếu niên trả lời.

Chu Tự họ cảm giác kỳ quái, nữ thần này hình như quả thật rất lợi hại.

Thế mà lại biết nơi này không có sức sống, chính xác là vậy.

Đây là di tích lịch sử, không có sức sống là chuyện bình thường.

Nhưng muốn rời khỏi đây cũng không dễ dàng.

“Nữ thần kia tới thì phải làm thế nào đây?"

Lý Lạc Thư hỏi.

Nếu bất cứ điều gì đều phải dựa vào chính mình, vậy thì không cần chờ đợi Thần Minh đến.

“Vì bộ lạc chúng ta đã không chịu đựng nổi nữa, nếu nữ thần đến có lẽ có thể chỉ cho chúng ta một con đường sáng"

Thiếu niên đau khổ nói.

“Kiên trì không nổi nữa?"

Chu Tự có chút nghi hoặc.

Tuy rằng nơi này thoạt nhìn hơi hoang vắng, thế nhưng nhìn thế nào cũng không giống bộ dáng tiếp tục kiên trì không nổi.

“Đúng, Vực chủ đã bành trướng đến đây rồi, đây là thiên tai, chúng ta bất lực"

Thiếu niên cúi đầu buồn bã nói.

Nhưng không đợi Chu Tự họ hỏi, hắn lại lập tức nói:

“Chúng ta đã trải qua rất nhiều khó khăn, không có lương thực chúng ta sẽ nghĩ cách bồi dưỡng, không có vũ khí chúng ta liền nghĩ cách chế tạo, không có dược liệu, chúng ta liền nghĩ cách trồng trọt. Chúng ta đã vượt qua rất nhiều khó khăn, cuộc sống trước kia không tốt, sống một ngày ăn ba bữa, bữa ăn nào cũng no bụng. Mùa hè có nước suối, mùa đông có quần áo dày. Chúng ta vốn nghĩ rằng có thể sống một cuộc sống tốt hơn. Nhưng vực chủ đã ra tay, chúng ta nghĩ hết biện pháp đều không thể chống lại nó. Vì vậy, ta hy vọng có thể tìm thấy nữ thần. Có lẽ nữ thần có thể chỉ đường cho chúng ta"

Chu Tự hơi bất ngờ, thì ra những người này yêu cầu thấp như vậy.

1132 chữ

Chương 1258: Tiên Phong Của Nữ Thần

Rơi xuống nơi này, cũng quả thật có chút gian nan.

Không biết nơi này rốt cuộc đặc biệt ở chỗ nào.

Sau đó hắn hỏi vực chủ trong miệng đối phương là ai.

Đây là có ý gì hắn vẫn luôn không hiểu.

“Vực chủ?"

Thiếu niên suy nghĩ một lát nói:

“Vực chủ chính là vực chủ đó.

“Trông như thế nào?” Chu Tự hỏi.

“Là bộ dáng vực chủ dài kia.

Thiếu niên trả lời.

“Ngươi miêu tả đại khái bề ngoài đi"

Lý Lạc Thư nói.

“Đen kịt, rất lớn rất lớn, chúng ta đều không thể tới gần nó cũng không cách nào ngăn cản nó, nghe nói vừa tới gần sẽ dễ dàng bị vực chủ nuốt chửng"

Thiếu niên nghiêm túc có chút sợ hãi nói.

Chu Tự và Lý Lạc Thư đều không hiểu rõ lắm. Đó là thứ gì vậy?

“Nơi này của các ngươi có tin đồn gì không?"

Chu Tự quyết định hỏi ở đây có gì đặc biệt.

“Tin đồn?"

Thiếu niên suy nghĩ một lát, nghi hoặc nói:

“Tin đồn gì?"

“Chính là một số tin đồn thay đổi môi trường, chẳng hạn như trước đây đáng lẽ các ngươi nên sống trong một vùng đất giàu có, sau đó không biết tại sao nó trở nên cằn cỗi"

Chu Tự nhắc nhở.

“Không có, trước kia chúng ta vẫn sống rất khó khăn, gần đây mới khá hơn một chút"

Thiếu niên nghiêm túc nói.

Chu Tự bất lực, xem ra phải hỏi người khác thôi.

Lý Lạc Thư nhìn xung quanh một lượt, phát hiện nơi này cực kỳ rộng lớn.

Di tích lịch sử giống như một thế giới hoàn chỉnh.

Không thể tưởng tượng được.

Chẳng bao lâu, họ đi đến một bộ lạc, nơi họ xây dựng nhà cửa dưới tán cây.

Mỗi một gia đình đều có một gốc cây là cây xanh.

Một số là cây ăn quả.

Ngôi nhà không nhỏ, nhưng chỉ được bao phủ bởi những chiếc lá.

“Không sợ trời mưa sao?” Chu Tự tò mò hỏi. “Làm vậy chính là để che mưa.

Thiếu niên trả lời.

“Vậy không bị sét đánh sao?” Chu Tự lại hỏi.

“Sét là cái gì?"

Thiếu niên khó hiểu.

Chu Tự hơi sửng sốt, cuối cùng lắc đầu mà không giải thích.

Ở đây không có sấm sét ư?

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía chân trời.

Bầu trời xanh, cũng có những đám mây.

Tại sao không có sấm sét?

Lúc này có hai người trẻ tuổi chạy ra, họ thấy đám người Chu Tự thì có chút kinh ngạc.

Nhưng thấy thiếu niên thì mới thả lỏng.

“A Mộc, ngươi lại dẫn theo cái thứ kỳ quái gì đó trở về à? Uổng cho ngươi còn mỗi ngày nói cái gì chắc chắn sẽ gặp được nữ thần, đều là gạt người.

Một thanh niên trẻ tuổi chế giễu nói.

Lúc này, một thiếu nữ đi ra, nhìn A Mộc nghi ngờ nói:

“A Mộc, hôm nay không phải ngươi nói nhất định sẽ có nữ thần sao?"

“Đương, đương nhiên rồi"

A Mộc hình như có chút mất mặt, lập tức nói:

“Họ chính là tiên phong của nữ thần.

“Đúng vậy"

Chu Tự gật đầu nghiêm túc nói:

“Nữ thần bận trăm công nghìn việc nên không có thời gian tới, chúng ta chính là tiên phong của nữ thần, có thể giải quyết hầu hết mọi vấn đề"

“Nghe thấy chưa? Họ có thể giải quyết mọi vấn đề"

A Mộc lớn tiếng nói.

“Thật hay giả vậy? Làm sao chúng ta có thể tin đây?"

Một người thiếu niên không phục nói.

“Cái gì thật hay giả, ta muốn đi gặp tộc trưởng, có thể giải quyết vấn đề hay không, chẳng phải rất nhanh sẽ biết sao?"

A Mộc nói.

Chu Tự gật đầu, ý vị sâu xa nói:

“Các ngươi quá coi thường A Mộc, chúng ta có thể đến đều là vì hắn, hiện tại chúng ta muốn đi gặp tộc trưởng, thật và giả sau đó có thể được thấy rõ ràng"

Những người khác có chút kinh ngạc, bị hù dọa đến sửng sốt.

Sau đó, ba người tiến vào bộ lạc.

Vừa đi vào, mặt A Mộc đều suy sụp, xong đời rồi.

Lý Lạc Thư cười an ủi nói:

“Không cần lo lắng, ngươi nói có đôi khi chính là thật"

“Các ngươi thật sự là tiên phong của nữ thần?"

A Mộc dường như đã tìm thấy cây cỏ cứu mạng.

“Điều này là giả, nhưng chúng ta thực sự có thể giải quyết hầu hết các vấn đề"

Lý Lạc Thư tự tin nói.

A Mộc có chút không tin.

“Ta hiểu ngươi, tình huống vừa rồi khẩn cấp, cho dù kiên trì cũng phải thừa nhận mình làm được.

Chu Tự chân thành nói:

“Lúc ta còn nhỏ cũng có tâm lý như vậy, nhưng rất nhanh ta đã phát hiện ra, ta không có khả năng này. Dù sao cũng là người trong võ lâm, chấp nhặt với họ căn bản không cần thiết.

A Mộc:

"???"

“Dẫn bọn ta đi gặp tộc trưởng đi, dù sao ngươi cũng không có lựa chọn.

Lý Lạc Thư nghiêm túc nói:

“Ngươi muốn để cho bọn họ quay đầu lại nói với ngươi, không được thì không được, còn nhất định phải cứng miệng sao?”
“Không sợ, đến lúc đó đào một cái hố trốn là được rồi, cùng lắm thì trốn trong phòng không ra, vậy thì bọn họ sẽ không cười nhạo bạn nữa. Mặc dù cuộc sống này có thể không có phụ nữ coi trọng ngươi, nhưng các nàng sẽ coi trọng người khác, sẽ không sống cô đơn suốt quãng đời còn lại, cái này ngươi yên tâm, cùng lắm thì ngươi một mình sống cô độc đến cuối đời"

Chu Tự khích lệ nói.

“Nếu bọn ta thật sự giải quyết được vấn đề, công lao chính là của ngươi, các cô gái trong bộ lạc đều sẽ ngưỡng mộ ngươi, đến lúc đó, ngươi thích ai thì có thể sống bên cạnh người đó.

Lý Lạc Thư nói theo.

“Không phải là người mình thích lại đi cưới người khác sao? Không phải là nửa đời sau sống trong sự nhạo báng của người khác sao? Không phải là không thể ngẩng đầu lên được nữa sao? Không sợ à?

Chu Tự nghiêm mặt nói.

Sắc mặt A Mộc bị nói đến liên tục thay đổi.

Sau đó hắn lập tức nói:

“Ta dẫn các ngươi đi"

Lý Lạc Thư mỉm cười với Chu Tự.

Đúng là một thiếu niên thú vị.

1127 chữ

Chương 1259: Xúc Xắc

Quan sát xung quanh, Lý Lạc Thư phát hiện nơi này tất cả đều là người bình thường.

Không ai có lực lượng đặc biệt.

Thật kỳ lạ.

Chẳng bao lâu, bọn họ đến phía sau một cái cây lớn. Ở đây cũng có một ngôi nhà.

“Chính là bên trong, nhưng muốn gặp tộc trưởng phải qua tượng nữ thần trước.

A Mộc nhắc nhở.

Lúc này, Chu Tự thấy một bức tượng ở phía trước cái cây lớn.

Đó là bức tượng của một người phụ nữ.

Thoạt nhìn vẫn là thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi.

Nàng mỉm cười, hai mắt hơi nheo lại, trông giống như có nghi ngờ gì đó.

Có điều, trong pho tượng, hai con mắt hình như không giống nhau.

Cũng không biết khác biệt chỗ nào.

“Tại sao ta lại có cảm giác đã từng gặp nàng ở đâu rồi đấy?"

Chu Tự có chút nghi hoặc.

Nhưng trong lúc nhất thời lại không nhớ ra.

Cô gái như vậy theo lý thuyết sẽ rất dễ nhận ra, khí chất của nàng có chút không tầm thường.

Nhưng nhìn khuôn mặt này, thực sự không thể nhớ ra.

Bức tượng dù sao cũng không phải là tấm hình, muốn nhận ra rất khó.

Sau đó, hắn đi qua cũng không gây ra bất kỳ phản ứng nào.

Lý Lạc Thư cũng vậy.

Cái thứ này thật sự có hiệu quả không?

“Đây là đồ đằng của các ngươi à?"

Chu Tự hỏi.

“Đúng vậy. Nữ thần chính là đồng đẳng của bọn ta, sẽ ban cho bọn ta sức mạnh A Mộc suy nghĩ một lát rồi lại nói:

“Nhưng nữ thần nói, cho dù tượng đá sẽ ban cho bọn ta sức mạnh, đó cũng là do niềm tin mà tổ tiên của bọn ta tích góp đời đời kiếp kiếp mới có tác dụng, đóng vai trò giao tiếp với trời đất. Không hề liên quan chút gì đến nàng” Chu Tự:

Nữ thần này thực sự không giống lắm.

Thùng thùng!

A Mộc gõ cửa.

“Vào đi” Giọng nói bên trong rất mạng mẽ truyền ra.

Chu Tự cảm giác có chút không đúng, tộc trưởng không phải đều là người lớn tuổi sao?

Tại sao hắn cảm thấy bên trong là một người đàn ông trung niên vậy.

Ba người đi vào, Chu Tự thấy có một người cường tráng ngồi trên mặt đất.

Ngay lập tức, hắn cảm thấy người này hẳn là vệ sĩ của tộc trưởng.

Nhưng nhìn xung quanh, phát hiện ở đây chỉ có một người này.

“Ngài chính là tộc trưởng?"

Chu Tự kinh ngạc nói.

“Không giống sao?"

Người cường tráng hỏi.

Đối phương to khỏe vạm vỡ, dáng người cường tráng, dáng vẻ khoảng hai mươi tám hai mươi chín tuổi.

Tộc trưởng này có chút không tầm thường nha.

“Tộc trưởng trong tưởng tượng của ta chính là ngài.

Chu Tự nghiêm túc nói.

Lý Lạc Thư liếc mắt nhìn đại ca một cái, sau đó gật đầu theo:“Đại ca của ta nói rất đúng” “Thật sao?"

Tộc trưởng mỉm cười nói:

“Các ngươi từ đâu tới? Xem ra không phải của bộ lạc chúng ta, cũng không phải vùng lân cận.

“Hình như ngài không bất ngờ?"

Chu Tự nghi hoặc.

“Không có gì bất ngờ cả, đôi khi luôn có một số người kỳ lạ xuất hiện. Nghe nói là nữ thần của bọn ta cũng đột nhiên xuất hiện Tộc trưởng làm động tác mời.

Chu Tự và Lý Lạc Thư ngồi xuống và nói:

“Bọn ta đúng là đến từ nơi khác, có chút tò mò với nơi này. Muốn hỏi một chút về lịch sử của nơi này, tất nhiên bọn ta có thu hoạch thì hắc chắn sẽ giúp các ngươi. Về vực chủ kia bọn ta có lẽ có thể ứng đối một hai. Đương nhiên cũng chỉ cần một hai. Ta đây là một người có thực lực. Nhưng đừng sợ, thực lực của ta không được lắm, nhưng ta còn có một đại ca.

Chu Tự chỉ chỉ Lý Lạc Thư nói:

“Người này chính là đại ca của ta, hắn hành tẩu ở Cửu Châu kinh nghiệm phong phú, chắc chắn có thể nghĩ ra cách không tệ"

Lý Lạc Thư vội nói:

“Các hạ đừng nghe đại ca của ta nói bừa, hắn chỉ thích nói đùa với người khác. Ở trước mặt hắn, ta chỉ là một đề tài nói chuyện sau bữa ăn thôi, chỉ có hắn mới là Thần Nhân thật sự"

A Mộc đứng ở một bên lập tức không biết nói gì.

Chỉ có thể nhìn như vậy.

Lúc này, tộc trưởng nhìn qua hai người Chu Tự rồi nghiêm túc nói: “Ngươi cho phép ta hỏi một chút"

“Hỏi ai?"

Chu Tự nghi hoặc.

Lúc này tộc trưởng lấy ra một cái xúc xắc, hắn ném vào trong bát.

Xúc xắc xoay tròn.

Lúc Chu Tự thấy xức xắc dừng lại, nó hiển thị ra ba cái văn Viễn Cổ: Ta thấy được.

Vẻ mặt Chu Tự kinh ngạc:

“Đây là đang hỏi thăm nữ thần sao?"

Đoán mệnh mà xem như vậy không phải là đang đùa giỡn sao?

Tốt xấu gì cũng phải có chút nghi thức.

“Không phải"

Tộc trưởng lắc đầu giải thích:

“Đây là hỏi ý kiến của lão tộc trưởng, ngươi cũng thấy rồi, ta còn khá trẻ tuổi rất khó đảm nhiệm chức tộc trưởng. Vì vậy, sau cái chết của lão tộc trưởng, ta thiêu tro cốt của ngài ấy và làm thành xúc xắc, có bất cứ quyết định gì đều sẽ hỏi qua ý kiến của ngài ấy. Rất linh thiêng. Tất nhiên trước đó ta đã hỏi ý kiến của ngài ấy, ngài ấy đã đồng ý.

Chu Tự và Lý Lạc Thư sững sờ tại chỗ.

Điều này cũng có thể ư?

Đây chính là ý đồ xấu thì đúng hơn?

“Vừa rồi lão tộc trưởng cảm thấy các ngươi có thể tin, như vậy các ngươi muốn biết cái gì thì cứ hỏi. Đến lúc đó nhớ giúp bộ lạc chúng ta là được rồi.

Tộc trưởng chân thành nói.

“Bọn ta vốn định là tới nơi này mở mang kiến thức một chút, sau đó muốn tìm được người đối thoại với bọn ta. Tất nhiên chuyện tìm người không cần phải vội, bọn ta sẽ tự mình tới. Bây giờ bọn ta rất tò mò, không biết ở chỗ này của các ngươi có truyền thuyết gì đó không, với lại, nữ thần của các ngươi là ai?"

Chu Tự đặt ra không ít câu hỏi.

1104 chữ

Chương 1260: Đi Đâu Trước

“Trước tiên bắt đầu từ nữ thần đi, cái này bọn ta quen thuộc.

Tộc trưởng suy nghĩ một lát và nói:

“Thật ra, nữ thần chính là một người rất lâu trước kia đột nhiên xuất hiện. Lúc đó hoàn cảnh của bọn ta cực kỳ đói kém, sau khi nàng xuất hiện, mặt đất bắt đầu xuất hiện sự sống, cứu sống tiền bối của bọn ta. Khoảnh khắc đó mặc kệ nàng là ai, nàng chính là nữ thần của bọn ta, chính là đồ đằng mà bọn ta tôn thờ đời đời kiếp kiếp. Nhưng trong ghi chép lại, nữ thần hình như rất dễ nói chuyện, luôn dạy bọn ta đạo lý"

“Cô ấy có nói tên mình không?"

Chu Tự hỏi.

“Không có"

Tộc trưởng cẩn thận suy nghĩ và nói:

“Hình như nói là không thể để lại tên, như vậy rất dễ ảnh hưởng đến việc nàng trở về. Sau khi dạy cho tổ tiên của chúng ta cách để sinh tồn thì nàng lập tức biến mất, giống như đã bị ném ra ngoài vậy. Sổ sách được ghi lại như vậy, cụ thể thì ta cũng không biết.

“Chỉ có vậy thôi sao?"

Lý Lạc Thư hỏi.

“Còn một chi tiết nữa, nói là sau khi nữ thần xuất hiện, bầu trời đột nhiên thay đổi, đất rung núi chuyển, thậm chí có thiên thần tức giận. Dường như vẫn còn giọng nói của thiên thần truyền ra, đại khái là nói, ngươi có thể ngăn cản bọn ta được bao lâu?

Dù sao cũng chỉ như thế thôi. Khi đó vực chủ dường như muốn nuốt chửng tất cả mọi người chúng ta, chính là bị nữ thần của bọn ta ngăn cản. Không biết có chuyện này hay không"

“Vực chủ?"

Lý Lạc Thư cảm giác vực chủ này có chút kỳ quái:

“Vực chủ là cái gì mới được chứ?"

“Cái này muốn giải thích rất phức tạp, đợi lát nữa ta sẽ trực tiếp dẫn các ngươi qua đó xem. Hay là nói cái khác trước đi. Các ngươi thấy bãi cỏ Thánh Vực rồi đúng không? Đó chính là nơi lúc nữ thần đến đã để lại. Không biết tại sao nơi nữ thần đi qua, đại địa đều tỏa sáng có sức sống, bão táp giảm thiểu, mưa lớn biến mất, mặt trời sáng rực. Sự vĩ đại và nhân từ của nàng không thể nào diễn tả hết bằng lời được.

Chu Tự hơi kinh ngạc.

Đại địa tỏa ra sự sống, Đại Địa Nữ Thần?

Xem xét lại thì không có khả năng, Đại Địa Nữ Thần không đến mức tới đây.

Đại Địa Nữ Thần? Trong lúc nhất thời, Chu Tự ngây ngẩn cả người.

Hắn dường như nhớ ra bức tượng mà hắn vừa thấy giống ai.

Nhìn tư thế, đó không phải là Nữ Thần Trí Tuệ chỉ có thể thấy ở mặt sau trong dòng sông lịch sử sao?

Nói cách khác, nữ thần đến nơi này rất có thể là Nữ Thần Trí Tuệ?

Điều này làm cho Chu Tự hơi bất ngờ.

Nữ Thần Trí Tuệ đột nhiên xuất hiện ở thời đại Thần Minh, Nữ Thần Trí Tuệ cũng đột nhiên xuất hiện ở nơi này.

Cho nên nàng không phải là đến từ Thế Giới Thâm Uyên sao?

Nữ Thần Trí Tuệ chính là nữ thần ở đây.

Chu Tự thực sự không ngờ tới.

Đây vẫn là một nữ thần rất bình thường, thoạt nhìn cũng chưa lớn.

Cũng không biết rốt cuộc nàng có lai lịch thế nào.

Chỉ có thể sau này xem thử Thần Quang Minh ở đâu.

Từ phía đối phương hẳn là có được câu trả lời.

“Đúng rồi, nữ thần của các ngươi có nói lai lịch của nàng không?"

Chu Tự hỏi.

“Chắc là không có, điển tịch trong tộc không có ghi chép.

Tộc trưởng lắc đầu.

“Nàng còn có uy năng gì không?"

Chu Tự lại hỏi.

Dòng thời gian ở đây rất khó xác định.

Nữ Thần Trí Tuệ đến đây trước hay là đến thời đại Thần Minh trước?

“Có một loại cảm giác không gì không làm được?"

Tộc trưởng cũng không biết hình dung thế nào.

Dù sao trong tộc cũng ghi lại như vậy.

Sự xuất hiện của nữ thần đã thay đổi mọi thứ, phá vỡ tất cả.

Là cứu tinh của bọn họ.

Nàng nhân từ, dẫn dắt một con đường sống cho tất cả các sinh linh.

“Đại ca biết nữ thần là ai?"

Lý Lạc Thư hỏi Chu Tự gật đầu: “Chắc là Nữ Thần Trí Tuệ, nhưng không xác định được nàng đi đâu trước. Là sau khi thời đại Thần Minh biến mất mới tới nơi này, hay là biến mất ở nơi này sau đó đến thời đại Thần Minh"

“Tuổi thọ của người ở đây có hạn, không thể nào biết những thứ này, chỉ có thể đến vực chủ Lý Lạc Thư nói.

Bên phía vực chủ có giọng nói, vậy chứng tỏ bên kia có người có thể trao đổi.

“Ta nghi ngờ vực chủ là thời đại trước thời đại Thần Minh Chu Tự nói.

“Quả thật, ban đầu ở Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông, có người đã từng nhắc đến Nữ Thần Trí Tuệ, không có Nữ Thần Trí Tuệ thì không ngăn cản được bọn họ.

Lý Lạc Thư nghiêm túc nói.

Nhưng có một điểm đáng ngờ.

Nếu thật sự là một mình Nữ Thần Trí Tuệ ngăn cản tất cả, nàng mạnh cỡ nào nhỉ?

Chu Tự cũng không biết, hắn chỉ gặp qua bóng lưng của Nữ Thần Trí Tuệ.

Nhìn chỉ là một thiếu nữ, ăn bánh nướng và mua quần áo.

Không hề có bộ dáng tuyệt thế cường giả.

Cường giả hẳn là giống như đại ca, cầm kiếm đi Cửu Châu.

Trừ ma giữa thiên địa.

Tộc trưởng nhìn hai người, mặc dù không hiểu bọn họ nói cái gì. Nhưng cũng không hỏi nhiều.

Thân là tộc trưởng trẻ tuổi, hắn cũng hiểu không ít.

Không nên hỏi thì không hỏi.

Nếu không làm sao làm tộc trưởng?

Chu Tự bọn họ thảo luận xong lại lần nữa nhìn về phía tộc trưởng.

“Bây giờ có muốn bắt đầu nói về lịch sử của bọn ta không?"

Đối phương hỏi.

“Vâng"

Chu Tự gật đầu:

“Bộ lạc các ngươi có tin đồn gì kỳ quái không? Hoặc là lai lịch? Hẳn là trước khi nữ thần đến.

1086 chữ

Chương 1261: Lừa Trẻ Con

“Cái này cần điều tra thêm tư liệu. Tộc trưởng nói với A Mộc:

“Đi mang sách bên cạnh tới đây"

A Mộc không dám chần chờ.

Chẳng bao lâu, cuốn sách được đặt trên bàn.

Ba người bắt đầu tìm kiếm.

Chu Tự cảm thấy kỳ lạ khi nhìn thấy cảnh này, có phải trước đây cũng đã từng làm chuyện tương tự không?

À, hắn đã từng làm ở thế giới bên ngoài.

Nhờ Tiểu Thức giúp tìm sách để tra tài liệu.

Chỉ là lúc hắn mở sách ra, phát hiện trên đó viết cái gì, thế mà đọc không hiểu.

“Cái này viết gì vậy?"

“Phương pháp ghi chép cổ xưa của bộ lạc bọn ta, các ngươi xem không hiểu là chuyện bình thường"

Tộc trưởng nhìn sách giải thích.

Lý Lạc Thư nghiên cứu một hồi cũng không hiểu. Hai người chỉ có thể yên lặng chờ đợi, chờ đối phương xem xong.

Lúc rảnh rỗi, Chu Tự cầm xúc xắc định hỏi lão tiền bối.

“Tiền bối, ngươi cảm thấy ta và Thu tỷ năm nay có thể có con không?"

Nói xong, hắn cũng lắc xúc xắc.

Rất nhanh đã xuất hiện ba chữ: Không quá được.

Chu Tự:

"..."

Quả nhiên, không linh thiêng chút nào.

Lý Lạc Thư cũng rất tò mò cầm xúc xắc lên.

“Tiền bối, năm nay ta xem mắt có thể thành không?"

Chẳng mấy chốc, lại xuất hiện ba chữ: Không nói chuyện.

Lý Lạc Thư:

"..."

Hai người nhất trí ý kiến.

Cái đồ chơi này chỉ để lừa gạt trẻ con thôi.

Những người trưởng thành như bọn họ sẽ không dễ bị lừa đâu.

Lúc này, A Mộc cũng cầm lên chơi thử.

“Năm nay ta có thể kết hôn không?"

Xúc xắc xoay tròn, sau đó để lại ba chữ: Ta thấy được.

Chu Tự, Lý Lạc Thư:

"..."

“Tìm được rồi.

Tộc trưởng buông sách xuống, nghiêm túc nói:

“Trong ghi chép, có người viết, nói nơi này của bọn ta đã từng là nơi linh thiêng nhất của lục địa. Vạn tộc đến bái, thiên hạ thờ cúng, Tam Hoàng đỉnh lập. Sau này Tam Hoàng tế tự, Tứ Cực phế, Cửu Châu liệt, trời không kiêm phủ, đất không chu đáo. Tam hoàng biến mất, sự sống của đại địa bị tiêu hủy. Trước khi nữ thần đến, sinh linh dần dần lụi tàn, sự sống của cây cối bãi cỏ tán loạn, trời đất mất đi màu sắc. Lúc nữ thần đến, trời đất được ban cho màu sắc, sức sống tới đây. Nhìn hai người, tộc trưởng tiếp tục nói:

“Đại khái là như vậy. Ta tóm tắt nội dung một cách đơn giản. Còn về thời gian nào ta cũng không xác định, cũng không biết người có thể viết những thứ này là ai. Thật hay giả cũng không nói chắc được, có thể là vì thể hiện rõ công lao của nữ thần bọn ta. Nhưng có một điểm là thật, công lao của nữ thần chắc chắn hơn cả ghi chép. Đây là niềm tin của tất cả mọi người trong tộc Mộc Lang tộc bọn ta Chu Tự ngược lại không nghĩ nhiều về nữ thần.

Mà là nghĩ đến Tam Hoàng đỉnh lập, bắt đầu tế tự.

Theo người khôn ngoan, trước thời đại Thần Minh, cũng không có đại chiến gì, bọn họ lại đột nhiên biến mất.

Nói cách khác là bọn họ biến mất lúc tế tự? Đương nhiên, chắc chắn không phải tế tự bình thường, là đang tìm kiếm gì đó.

Cuối cùng tìm được và biến mất cùng lúc.

Nói một cách đơn giản, đó là chơi thoát.

Sau đó thời đại Tam Hoàng đã trôi qua, thời đại Thần Minh đến.

Mà nơi này nếu thật sự là tế tự chi địa, vậy thì trở thành di tích lịch sử cũng là chuyện bình thường.

Tam Hoàng tế tự, mảnh đất này trực tiếp biến mất theo.

Mà chỗ đám người Tam Hoàng biến mất càng thêm sâu xa, khả năng là biến mất thẳng đến chỗ sâu nhất trong Thế Giới Thâm Uyên.

Nếu như chỉ là Thế Giới Thâm Uyên tầm thường, bọn họ đã sớm trở về rồi.

Làm sao có thể chờ đến bây giờ chứ?

Mà mảnh đất này không đi vào, nhưng đã trở thành di tích lịch sử.

Sau đó thời đại Thần Minh biến mất, Thần Vực sụp đổ, biên giới ngoại thành xuất hiện biến hóa không thể nào đoán trước.

Cuối cùng cửa lớn thông tới Thần Vực, biến thành cửa đá bình thường, mà cửa thông đến Thần Vực lại biến thành thông đến khu di tích lịch sử bây giờ.

Chu Tự cảm thấy mình hẳn là đoán đúng.

Chỉ là không ai có thể đưa ra câu trả lời. Cũng chỉ có thể nói cho Lý Lạc Thư nghe.

“Có thể suy đoán của đại là đúng, nhưng cửa lớn Thần Vực biến thành cửa bình thường, có thể không chính xác lắm. Dù sao cánh cửa kia nói đúng ra thì không ở trong ngoại thành Thần Vực, mà là ở trong quyền hành ánh chiều tà, là thời đại cuối cùng. Cũng chính vì thế, mới có thể ăn ý đuổi theo thời đại cuối cùng, cuối cùng kết nối, từ đó xuất hiện phiến này cánh cửa này.

Lý Lạc Thư phân tích.

Chu Tự không khỏi bội phục, đại ca không hổ là kinh nghiệm phong phú.

Vừa phân tích đã đúng tám chín phần mười.

“Ba vấn đề của các ngươi, ta đã trả lời hai vấn đề, còn cần bổ sung gì không?” Tộc trưởng hỏi.

“Vẫn còn cái gì có thể bổ sung sao?"

Chu Tự hỏi ngược lại.

“Không có, hay là hỏi thử lão tộc trưởng?"

Tộc trưởng nhìn Chu Tự và Lý Lạc Thư.

“Hỏi thử đi?"

Chu Tự cũng có hứng thú.

Sau đó tộc trưởng cầm xúc xắc bắt đầu lắc.

Chẳng mấy chốc, một vài chữ xuất hiện vội vàng: Không nên hỏi.

Nhìn ba chữ này, Chu Tự sửng sốt.

“Nhìn kìa, lão tộc trưởng cũng đã nói không nên hỏi ngài ấy, hỏi ngài ấy cũng không biết.

Tộc trưởng thu hồi xúc xắc, nghiêm túc nói.

Chu Tự và Lý Lạc Thư nhất thời không biết nói gì.

Chỉ có thể bỏ qua như vậy.

1117 chữ

Chương 1262: Cút

“Vậy thì cuối cùng chính là vực chủ, cái này rốt cuộc là cái gì? Nghe nói vực chủ muốn bành trướng đến chỗ các ngươi. Cho nên các ngươi mới cần sự chỉ dẫn của nữ thần"

Chu Tự mở miệng trước.

“Vâng. Ngay từ mới bắt đầu, vực chủ đã tồn tại rồi, nó thôn phệ tất cả, cũng có thể gây ra mưa to gió lớn cho bọn ta. Nó là sản phẩm của thời cổ đại, là di sản còn sót lại của lịch sử, là nguồn gốc của tất cả các kiếp nạn. Nữ thần đã giúp bọn ta một lần, vô số năm qua bọn ta đã được an toàn, chỉ là mấy năm gần đây vực chủ xuất hiện biến hóa mới. Bọn ta đã nghĩ hết cách đều bất lực, chỉ có thể cầu nữ thần chỉ rõ con đường. Nếu mà không còn cách nào khác, ta muốn lui đến Thánh Vực"

Tộc trưởng bất lực nói.

Ở trước mặt vực chủ, họ là quá yếu.

Không có bất kỳ năng lực phản kháng gì.

“Ngày mai chúng ta qua đó tìm hiểu thực hư thế nào"

Chu Tự nói.

“Tại sao phải là ngày mai?"

Tộc trưởng nghiêm túc nói:

“Hôm nay ta rảnh “Nhưng ta muốn nghỉ ngơi ở đây một đêm.

Chu Tự nghiêm túc nói.

Hắn muốn hồi phục ngàn năm công lực.

Ngộ nhỡ ngày mai phải đánh nhau, không phải là bản thân chịu thiệt thòi sao?

Cho nên nhất định phải nghỉ ngơi một đêm.

Mà hắn cũng không đi bất cứ nơi nào chỉ ngồi đọc sách.

Lý Lạc Thư cũng nói theo:

“Quả thật phải nghỉ ngơi một đêm.

Hắn cũng phải thử tương thích với lực lượng ở đây.

Nếu không trạng thái không đạt tới đỉnh cao nhất.

Đương nhiên, hiện giờ hắn đã vượt qua phẩm cấp, là không cần quá để ý xung quanh có linh khí hay không.

Nhưng có thể tương thích với lực lượng xung quanh sẽ có tốt hơn rất nhiều.

Ngộ nhỡ lực lượng hao hết, cũng không cần quá lo lắng.

Có thể dẫn động lực lượng ẩn chứa trong trời đất, hắn vẫn có thể đối chiến với cường giả.

“Vậy tối nay các ngươi muốn đi tham quan ở đâu?"

Tộc trưởng hỏi. “Tham quan?"

Chu Tự kinh ngạc.

Lý Lạc Thư tiếp tục:

“Chúng ta sẽ không đi đâu, chỉ ở ngay đây.

“Đúng, ở ngay chỗ này, chờ sáng sớm ngày mai là có thể xuất phát"

Chu Tự gật đầu theo.

Sau đó hai người dưới ánh mắt kinh ngạc của tộc trưởng, một người bắt đầu ngồi thiền, một người bắt đầu đọc sách.

Hai người này muốn náo loạn à?

Rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể hỏi ý kiến của lão tộc trưởng. Lần này chỉ có một chữ: Cút.

Ngày hôm sau.

Chu Tự khép lại sách, sau đó nhìn về phía Lý Lạc Thư.

Đối phương vẫn nhắm mắt lại, nhưng khí tràng quanh thân không giống lắm.

Dường như có thể dung hợp với xung quanh, đạt tới nhân kiếm hợp nhất.

Rất nhanh, Lý Lạc Thư mở mắt ra.

“Ta được rồi, đại ca thì sao?"

Hắn hỏi.

Chu Tự gật đầu:

“Ta đã ở trạng thái đỉnh cao nhất rồi.

Lúc này, hai người mới đứng dậy, thuận tiện đánh thức tộc trưởng.

“Xuất phát thôi, một ngày mới bắt đầu từ buổi sáng sớm.

Chu Tự nghiêm túc nói.

Tộc trưởng mơ màng nhìn hai người này, cuối cùng bất đắc dĩ đứng lên.

Hai người này tinh lực tốt thật.

Cả đêm không ngủ, vậy mà còn tinh thần như vậy.

“Hơi xa, chờ ta chuẩn bị một ít lương khô Tộc trưởng nghiêm túc nói.

Lương khô?Chu Tự và Lý Lạc Thư nhìn thoáng qua nhau, sau đó nắm lấy tộc trưởng phóng lên trời.

Bay với tốc độ cực nhanh.

Đừng lãng phí thời gian này.

Dưới sự hướng dẫn của tộc trưởng, họ thuận lợi đi tới một nơi tối tăm vô tận.

Bóng tối này kết nối với trời và đất, khủng bố vô biên.

Ánh mắt nhìn tới đều giống như bị hấp thu.

Giống như đã đi đến tận cùng của thế giới.

Cảnh tượng đáng sợ này làm cho hai người rung động.

Lần đầu tiên trong đời ta thấy cảnh tượng như vậy, thật không thể tưởng tượng được. "Qe~"

Tộc trưởng đứng trên mặt đất bắt đầu nôn mửa.

Quá nhanh.

Trời đất quay cuồng, khó có thể chịu đựng được.

“Là sức mạnh đồ đằng?"

Tộc trưởng tò mò hỏi.

“Không, là sức mạnh tu chân"

Lý Lạc Thư trả lời.

“Tu chân?"

Tộc trưởng có chút nghi hoặc. "Ừm"

Lý Lạc Thư bình tĩnh nói:

“Thời đại của các ngươi chắc là dùng tự nhiên chi lực, đồ đằng, văn tự, đại thế. Sau thời đại của các ngươi là thời đại Thần Minh, chỉ sử dụng thần lực, quyền hành. Mà bọn ta là thời đại tu chân, chỉ dùng linh khí, đạo pháp” “Vậy nữ thần của bọn ta thì sao?"

Tộc trưởng khôi phục lại hỏi.

“Có thể là nàng giống như bọn ta, nhưng nàng cũng nắm giữ thần lực, quyền hành.

Lần này là Chu Tự lên tiếng.

Nữ Thần Trí Tuệ chắc chắn có quyền hành và thần lực.

Nhưng hình như nàng không sử dụng những cái này, cụ thể là cái gì hắn cũng không nói rõ lắm.

Nhưng những cái này cũng không có gì.

Nhìn bóng tối vô tận phía trước, trong lòng Chu Tự hơi bồn chồn.

Nơi này rốt cuộc là nơi nào?

Hơn nữa rơi xuống thì sẽ đi về đâu?

Vực sâu vô tận, làm cho người ta không khỏi kính sợ sự biến hóa của trời đất.

Chẳng trách nơi này là di tích lịch sử, thứ này nếu xuất hiện ở hiện thế, sẽ ảnh hưởng lớn cỡ nào.

“Đây chính là vực chủ Tộc trưởng nhìn phía trước nói:

“Một mảnh đen kịt, không biết là cái gì, nhưng nhìn kỹ lại thấy trong bóng tối có gì đó đang chập trùng, giống như con người đang thở, thỉnh thoảng còn hấp thu tất cả mọi thứ xung quanh. Các ngươi lại nhìn lại vị trí biên giới đi, đất đai có rơi xuống từng chút một không? Đây chính là vực chủ đang bành trướng. Không bao lâu nữa, nó sẽ nuốt chửng hoàn toàn bọn ta. Bọn ta không có cách nào để đối mặt với thiên tai này"

1138 chữ

Chương 1263: Tam Hoàng

Chu Tự và Lý Lạc Thư có thể lý giải, nơi này quả thực kinh khủng vô biên.

Họ đều không chắc chắn có biện pháp.

“Các ngươi có cách không?"

Tộc trưởng hỏi.

“Nơi này trước kia có phải là nơi Tam Hoàng tế tự không?"

Lý Lạc Thư đột nhiên hỏi.

“Chắc là không phải, nhưng nơi tế tự có thể đã sớm bị vực chủ cắn nuốt rồi.

Tộc trưởng trả lời.

Chu Tự nhìn về phía trước, cảm giác nơi này chắc là do tế tự gây ra.

Hắn gặp qua Thâm Uyên, thế nhưng Thâm Uyên so ra kém cái này, thật sự có chút khiến người ta rung động. Đột nhiên Chu Tự nghĩ tới cái gì đó, lập tức nói:

“Ta có một suy đoán"

“Là gì?"

Lý Lạc Thư hỏi.

“Nếu như nói mặt trời đỏ là quyền hành ánh chiều tà của thời đại Thần Minh, vậy thì vực chủ có thể chính là tro tàn của thời đại Tự Nhiên"

Chu Tự nghiêm túc nói.

Nghe vậy, một mình Lý Lạc Thư chấn động nói:

“Đại ca quả thật là Thần Nhân, đúng rồi, nhất định là như vậy. Thời đại Thần Minh kết thúc, quyền hành ánh chiều tà ở lại vùng biên giới Thần Vực, mà thời đại Tự Nhiên cũng là như thế. Tam Hoàng tế tự, tế trừ mất thời đại, cho nên tro tàn của thời đại hội tụ ở chỗ này. Mà Chư Thần muốn mượn quyền hành ánh chiều tà để trở về, như vậy Tam Hoàng chắc chắn cũng muốn mượn nơi này trở về.

“Vậy làm sao để giải quyết vật này?"

Tộc trưởng hỏi.

Hắn không thèm để ý đây là cái gì, chỉ để ý có thể xử lý hay không.

Chu Tự và Lý Lạc Thư trầm mặc.

Cuối cùng Chu Tự nhìn về phía Lý Lạc Thư.

Một Tiểu Bạch như hắn không thể nào hiểu được.

Lý Lạc Thư suy nghĩ một lát và nói:

“Có thể thử hủy đi “Hủy đi?"

Tộc trưởng có chút không thể tưởng tượng nổi.

Điều đó có thể sao?

Theo lý thuyết là không thể.

Sau đó Lý Lạc Thư nhìn về phía Chu Tự:

“Đại ca, giao cho ngươi"

Chu Tự:

"..."

Một chiêu mạnh nhất của mình là chi đạo cuối cùng.

Nhưng đây là tro tàn của một thời đại, chỉ đạo cuối cùng cũng không dùng được.

Nhưng không dùng được cũng phải thử xem sao.

Sau đó, hắn đi tới biên giới vực chủ, ngẩng đầu nhìn lên tất cả cảm giác đều là Thâm Uyên sâu thẳm đang xuất hiện lần nữa.

Lý Lạc Thư cũng đi tới bên cạnh hắn.

Họ cứ như vậy nhìn chằm chằm vực chủ.

Chu Tự đang suy nghĩ làm thế nào để ra tay, mà Lý Lạc Thư cau mày:

“Có người đang nhìn trộm chúng ta, dưới vực chủ có người.

“Có người?"

Chu Tự ngạc nhiên.

Hắn không cảm giác được điều đó.

Quả nhiên, thời điểm kinh nghiệm không đủ, nên dẫn theo người có kinh nghiệm phong phú.

Tộc trưởng nhìn cảnh tượng này, cảm thấy người bình thường như mình không thể ở lại.

Hắn bắt đầu lùi lại.

“Muốn hủy hoại nơi này? Chỉ với các ngươi sao?” Lúc này trong vực chủ có tiếng cười truyền đến:

“Ta còn tưởng người tới là ai, thì ra chỉ là hai tiểu tử đầu lông, các ngươi cũng biết, năm đó Nữ Thần Trí Tuệ còn không thể hủy nơi này, chỉ với các ngươi? Có khả năng sao?"

Trong bóng tối, tiếng động cuồn cuộn truyền ra.

Đám Chu Tự có chút kinh ngạc.

Đối phương vừa mở miệng đã nói nữ thần Trí Tuệ, lại còn vô cùng tự tin.

Chu Tự không khỏi nói:

"Những lời ngươi nói bây giờ cũng giống với tướng quân đứng trên đài, cắm đầy cờ trên người"

"Haha..."

Lúc này, có phù văn hiện ra trong vực chủ.

Trong đó hình như có sao trời vận chuyển, bất chợt phù văn ngưng tụ thành hình người.

Ghế dựa hội tụ sau lưng hắn, hắn chầm chậm ngồi xuống.

Phù văn lưu động trên người hắn, dù là một bóng đen, nhưng lại có quang mang vàng chói.

"Có lúc ta chỉ đang nói sự thật mà thôi"

Bóng đen nói.

"Ngươi là người của thời đại tự nhiên à?"

Chu Tự cất lời.

"Thời đại tự nhiên?"

Bóng đen nhìn về phía Chu Tự rồi đáp lại một cách rất bình tĩnh:

"Ta thích các ngươi gọi chúng ta là thời đại tam hoàng hơn"

"Tam hoàng là những ai?"

Chu Tự tò mò hỏi tiếp.

Câu hỏi này của Chu Tự khiến Lý Lạc Thư không thể không bội phục.

Cũng chỉ có đại ca mới có thể chuyển chủ đề một cách mượt mà như vậy.

Bóng đen cũng có chút bất ngờ, nhưng hắn vẫn mở miệng đáp:

"Thiên đế, thánh nhân, vương quyền "Đây là tam hoàng à?"

Chu Tự cảm thấy rất kinh ngạc:

"Không có nhân hoàng ư?"

Bóng đen nhìn thoáng qua Chu Tự, hắn cảm thấy người trước mặt này chẳng hề căng thẳng chút nào.

Khi đối mặt với hắn cũng chẳng có chút e dè.

"Nơi đây sắp bị thôn phệ rồi, không phải các ngươi muốn phá hủy vực chủ sao? Bây giờ có thể nghĩ cách rồi đó, ta không ra tay, để xem các ngươi có thể nghĩ ra được những cách gì"

Bóng đen mỉm cười nói.

"Ngươi không thể ra tay à?"

Lý Lạc Thư hỏi lại.

"Sao ngươi lại cảm thấy ta không thể ra tay chứ?"

Bóng đen cười ha hả. "Dù sao các ngươi vẫn chưa ra ngoài, nếu như có thể ra tay với nơi này thì không đến nỗi bị nhốt trong vực chủ Lý Lạc Thư bình thản đáp lại.

"Ta chỉ là không thể ra ngoài, mà các ngươi muốn phá hủy vực chủ là phải đi vào"

Bóng đen nhìn chằm chằm Lý Lạc Thư.

"Ta có một thắc mắc Lý Lạc Thư nhìn qua đối phương rồi nói:

"Nơi này là di tích lịch sử, mà vực chủ đang không ngừng khuếch trương, nếu vực chủ chiếm đoạt toàn bộ di tích thì chuyện gì sẽ xảy ra?"

Bóng đen nghe vậy thì nhìn Lý Lạc Thư, hắn im lặng.

"Sẽ biến mất, đúng chứ?"

Lý Lạc Thư hỏi ngược lại.

"Ngươi biết rất rõ, nhưng chỉ cần vực chủ đủ rộng lớn, chúng ta có thể đi ra khỏi đây. Ngươi nói xem là chúng ta ra ngoài trước, hay vực chủ biến mất trước?"

Bóng đen hỏi Lý Lạc Thư.

1104 chữ

Chương 1264: Câu Hỏi Cuối Cùng

Lý Lạc Thư không có gì để nói, đương nhiên là hắn sẽ ngăn cản chuyện này sảy ra rồi.

Vì sự trở về của họ không biết sẽ mang đến tai họa gì cho tu chân giới.

Đi vào di tích lịch sử thì bọn hắn sẽ có thể nhảy ra khỏi nơi này, rất dễ để trở lại tu chân giới.

"Vậy có nghĩa là vẫn phải phá hủy vực chủ đúng không?"

Chu Tự hỏi.

"Đúng thế"

Bóng đen cười đáp:

"Vậy nên ngươi định phá hủy như thế nào? Dùng gì để phá hủy đây?"

Chu Tự lấy một viên đá ra, hắn lắc hai cái rồi chuẩn bị tư thế ném ra ngoài.

Vụt!

Viên đá dùng một tốc độ khó mà tưởng tượng được, phá không mà bay đi.

Đánh thẳng vào bóng đen.

Trong nháy mắt tảng đá đụng phải bóng đêm, nó bị bóng đêm nuốt chửng, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

Không nổi lên bất cứ gợn sóng nào.

Chu Tự ngạc nhiên, vực chủ có chút đáng gờm đây.

"Tiếp tục, để ta xem các ngươi còn có thể làm gì?"

Bóng đen cười nói.

Chu Tự nhìn đối phương, hắn tò mò hỏi tiếp:

"Năm xưa nữ thần Trí Tuệ đã dùng cách nào để ngăn cản các ngươi vậy, lúc ngăn cản các ngươi nàng ta đã là nữ thần Trí Tuệ rồi à?"

"Không, lúc đó nàng ta chỉ là nữ thần, tới thời đại thần minh mới trở thành nữ thần Trí Tuệ. Về phần nàng đã dùng cách gì ngăn cản chúng ta?"

Bóng đen im lặng trong chốc lát rồi nói tiếp:

"Nàng chỉ là đứng trên vực chủ, sau đó vực chủ vô thức hấp thu nàng."

"Sau đó thì sao?"

Chu Tự hỏi tiếp.

"Vì sao ta phải nói cho ngươi biết?"

Bóng đen cười đáp.

Chu Tự:

"..."

Kẻ này chắc chắn không thể lưu.

Nhưng hắn cũng đã biết được một việc, đó chính là nữ thần Trí Tuệ tới đây trước rồi mới đi tới thời đại thần minh.

Lúc đối phương vẫn chưa chấp chưởng quyền hành đã vô cùng đặc biệt.

Bởi vậy chắc chắn nàng không phải người thần minh.

Lai lịch của nàng cũng rất khó để quyết định.

Nhưng có một điều khẳng định được, nàng rất lợi hại.

Có thể ngăn chặn được những người này.

"Nếu lúc đó nữ thần Trí Tuệ không ngăn các ngươi lại, có phải là các ngươi sẽ về thời đại thần minh không?"

Chu Tự hỏi tiếp.

Câu hỏi này của hắn lại khiến đối phương im lặng.

Chu Tự cảm thấy có lẽ không dễ như vậy.

Nếu dễ như thế thì sau khi nữ thần Trí Tuệ biến mất, bọn hắn đã về từ lâu rồi.

Hơn nữa trước khi nữ thần Trí Tuệ xuất hiện, bọn hắn cũng không đến nỗi chẳng về được dù chỉ một người.

Bây giờ thì khác, cả đám đều bắt đầu ảnh hưởng đến tu chân giới.

"Vậy các ngươi có biết lai lịch của nữ thần Trí Tuệ không?"

Chu Tự lại hỏi.

"Đương nhiên là biết, nhưng vì sao ta phải nói cho ngươi?"

Bóng đen dựa vào ghế, hắn nói.

"Câu hỏi cuối cùng, có phải các ngươi đã hợp tác với chư thần không?"

Chu Tự hỏi.

"Chỉ cần ngươi không mù thì đều có thể nhận ra được"

Bóng đen cười đáp.

Chu Tự gật đầu.

Cũng có nghĩa là, nguy hiểm và hợp tác mà Thu tỷ nghe được ở thành Biên Giới chính là cái này.

Thần minh hợp tác với tam hoàng, muốn đối đầu với tu chân giới.

Mà nữ thần Hắc Dạ nói rằng tu chân giới chắc chắn sẽ thất bại, cũng đã nói lên sau này tu chân giới sẽ rất nguy hiểm.

Vậy nên giọng nói kia mới dặn Thu tỷ trốn vào sau cánh cửa thứ bảy.

Mọi chuyện đều hợp lý, nhưng có một vấn đề lớn là làm thế nào để mở được cánh cửa thứ bảy?

Tới bây giờ hắn đã tìm tất cả những quyền hành có thể tìm rồi, nhưng vẫn không mở được.

Mãi không biết vì sao.

"Một câu hỏi cuối cùng, nếu như ta cho nơi này nổ tung thì có thể ngăn cản các ngươi quay về không?"

"Ngươi có thể thử xem "Được, vậy câu hỏi cuối cùng"

"Đến cùng là ngươi có bao nhiêu câu hỏi cuối cùng?"

Đối phương gằn giọng hét lên.

"Câu cuối thật mà, nếu ta có thể phá hủy nơi này thì có phải là các ngươi sẽ ngoan ngoãn trả lời ta không?"

Chu Tự nói.

Bóng đen nở nụ cười lạnh lùng:

"Nói khoác thì ai chẳng biết chứ?"

Chu Tự không nói gì mà đứng trên vách núi.

Kim quang xuất hiện trong tay hắn, sau đó bay tới trên không trung vực chủ.

Trong lúc nhất thời, kim quang trong tay hắn bị hấp thụ mất.

"Vô dụng thôi, ngươi biết rõ nơi này là tro tàn của thời đại, chút linh khí đó sao có thể tồn tại lâu?"

Bóng đen nói với vẻ khinh thường.

Chu Tự lại dùng Phá Thiên Ma Thể, vẫn bị vực chủ thôn phệ.

"Tro tàn của thời đại giống với ánh sáng thần minh đúng không?"

Chu Tự cất tiếng hỏi.

"Đúng là chúng giống nhau"

Bóng đen gật đầu.

"Vậy nếu ta dùng dư huy của quyền hành đến gần hạch tâm, vậy có phải là ta có thể đứng trên vực chủ mà vẫn bình yên vô sự?"

Chu Tự lại hỏi.

"Ngươi có ý gì? Ngươi đã tới gần ánh sáng thần minh rồi ư?"

Bóng đen có chút kinh ngạc.

"Xem ra đúng là thế.

Chu Tự cười cười, sau đó phóng ra một bước.

Lần này hắn định dùng công lực ngàn năm dạy đối phương cách làm người.

Ngay lúc Chu Tự đạp chân lên không trung, bóng đen bật cười:

"Ngươi đang tìm đường chết đó, trước mặt tro tàn thời đại mà dám đi trực diện như thế, đúng là nghé con không sợ hổ. Ngươi phải biết...

Đối phương còn chưa dứt lời, Chu Tự đột nhiên động thủ:

"Táp Đạp Như Lưu Tinh"

Ầm!

Chu Tự đi tới trước bóng đen, tung một cước vào đầu của hắn.

Rầm!

Bóng đen bị đá ra ngoài như một quả bóng, trong không trung còn có dư âm những lời hắn nói.

1110 chữ

Chương 1265: Không Đủ

Lúc này Chu Tự đứng trên vực chủ đen kịt, hắn nhìn bảo tọa trước mặt rồi quay người ngồi xuống.

Hắn nhìn về phía bóng đen bị đánh bay, dựa lưng vào thành ghế, cười nói:

"Lần này tới lượt ta ngồi rồi"

"Chuyện gì thế này?"

Bóng đen đứng dậy nhìn Chu Tự, hắn vô cùng kinh ngạc.

Không phải kinh ngạc vì mình bị đá bay chỉ với một cước, mà là vì sao người này không chịu ảnh hưởng gì cả?

Bóng đen có thể cảm nhận được ảnh hưởng của vực chủ tiến vào trong cơ thể Chu Tự, sau đó như đá chìm đáy biển.

Lực lượng gì có thể làm được như thế?

Hơn nữa đối phương ngồi lên bảo tọa rất thoải mái, không thèm để vực chủ vào mắt.

"Ta học võ từ nhỏ, bây giờ võ đạo đại thành, võ đạo tu công lực, ta có công lực ngàn năm. Vực chủ này của ngươi có thể khắc chế lực lượng tự nhiên, có thể ảnh hưởng tới thần lực quyền hành, có thể rung chuyển linh khí tu chân. Nhưng không thể nào hiểu được công lực võ đạo của ta"

Chu Tự đan mười ngón tay vào nhau, hắn nhìn về phía trước rồi mỉm cười nói.

Thần Thái Dương rất có kinh nghiệm ngồi bảo tọa, hắn chỉ cần học theo tư thế là được.

Đẹp trai vẫn rất quan trọng.

"Nói hươu nói vượn"

Bóng đen nổi giận, hắn đạp một bước lên vực chủ đen kịt.

Sau đó xúc tu xuất hiện, bắt đầu tấn công Chu Tự.

"Phật Sơn Vô Ảnh Chỉ Chu Tự ngồi im tại chỗ, hắn dùng một tay ngăn cản công kích xung quanh.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Từng tiếng động ing tai vang lên, tất cả xúc tu đều vỡ vụn.

Chu Tự gác chân chữ ngũ rồi nói khẽ:

"Nhìn ngươi cũng không mạnh là mấy, còn chẳng bằng kẻ ta đã gặp ở tu chân giới. Xem ra, vực chủ cũng có áp chế ngươi đôi chút, nếu không thì là do bản thân ngươi quá yếu rồi."

"Haha."

Bóng đen đứng ngay tại chỗ, sau lưng hắn lại ngưng tụ ra một bảo tọa khác.

Hắn từ tốn ngồi xuống rồi nói:

"Ta chỉ là ở đây, điều đó không có nghĩa ta là vực chủ. Ngươi có thể đánh ta, nhưng ngươi có thể đánh vực chủ không? Ngươi vẫn ở trong vực chủ, cho dù là vực chủ không làm gì được ngươi, nhưng ngươi có thể gây hại cho vực chủ không? Cũng giống như nữ thần Trí Tuệ năm xưa, nàng cũng không thể làm gì vực chủ cả"

Chu Tự nhẹ nhàng nâng chân đạp xuống bóng tối dưới chân.

Ầm...ầm!

Bóng tối vỡ vụn, nhưng lại khôi phục trong nháy mắt. Trong lúc nhất thời Chu Tự có một cảm giác vô cùng kỳ quái.

Thứ mình đối mặt không phải là thâm uyên gì đó, mà là tuế nguyệt mênh mông vô bờ, là thời đại, là lịch sử.

"Ngươi cảm nhận được chưa? Lực lượng của ngươi có thể rung chuyển vực chủ, nhưng không thể nào xóa bỏ sự tồn tại của nó. Bề dày thời đại và lịch sử, không phải là thứ mà một tên nhóc như ngươi có thể đối đầu được.

Tuổi tác, lực lượng, trọng lượng, sao ngươi có thể so sánh được với thời đại chứ?"

Bóng đen ngồi tựa trên ghế, nói với giọng điệu xem kịch vui.

Chu Tự im lặng.

Đúng là hắn không thể nào so sánh với một thời đại, lực lượng của hắn có hạn, tuổi tác có hạn, tầm quan trọng cũng có hạn.

Nhưng hắn cũng có điều khác biệt.

Chu Tự đứng lên, nhìn thẳng vào bóng đen:"Chúng ta khác nhau, thứ ta có được không chỉ đơn thuần là lực lượng"

"Chúng ta chẳng có gì khác nhau cả, đều là những cá thể nhỏ bé trong thời đại mà thôi. Nhưng chúng ta lại khác nhau, nếu là ta của thời kỳ toàn thịnh thì ngươi hoàn toàn không phải là đối thủ của ta. Mà bây giờ, mặc dù ta không phải đối thủ của ngươi, nhưng ta ở trong vực chủ có thể khiến vực chủ càng thêm nặng nề. Bởi vì ta cũng là một phần của thời đại, một phần rất quan trọng"

Bóng đen mỉm cười đáp.

"Một phần rất quan trọng ư?"

Chu Tự sửng sốt một chút rồi nói:

"Ngươi là tam hoàng à?"

"Ta là thiên đế Bóng đen cười đáp.

"Thiên đế mà yếu như thế ư?"

Chu Tự nghi ngờ hỏi lại.

"Ngươi có tin hay không thì đối với ta đều không quan trọng. Ngươi phải hiểu một chuyện, muốn đánh nát vực chủ thì chỉ có lực lượng thôi vẫn chưa đủ. Cũng giống với nữ thần Trí Tuệ năm xưa, sự tồn tại của nàng vẫn vô cùng đặc biệt, lực lượng của nàng cũng thuộc dạng không thể nào tưởng tượng nổi. Phía dưới kim quang có thể áp chế vực chủ hoàn toàn, nhưng nàng không có sự nặng nề của thời đại, cũng có thể là nàng không nặng nề như mảnh đất này. Nên vẫn không thể tạo thành tổn thương mang tính thực chất với vực chủ. Chỉ có thể dùng lực lượng của nàng ngăn cản sự khuếch trương của vực chủ. Mà sau khi nàng biến mất, những lực lượng này cũng dần tan đi, tới nay đã chẳng còn chút gì. Bây giờ ngươi muốn học theo nữ thần Trí Tuệ à? Đáng tiếc ngươi không có lực lượng đặc biệt như nàng.

Thiên Đế nhìn Chu Tự, hắn đã không có ý ra tay.

Bây giờ hắn chỉ cần ngồi trên ghế nhìn người trước mặt cố gắng là được rồi.

"Lực lượng đặc biệt? Sự nặng nề của thời đại?"

Chu Tự cúi đầu suy nghĩ.

Hắn nghĩ không ra.

Đối với hắn mà nói, hắn cũng chỉ mới bước vào tu chân giới nửa năm.

Không có sự nặng nề của thời đại, cũng chưa chắc có lực lượng đặc biệt.

Công lực ngàn năm là do cơ thể của hắn tự sinh ra, hắn không biết có đặc biệt hay không.

Nhưng đã đứng ở đây rồi, hắn cũng định thử một chút.

Nếu đã so sự nặng nề, vậy cũng tương đương với so số lượng.

Một mình hắn không làm được gì, vậy ba ngàn đại đạo thì sao?

1091 chữ

Chương 1266: Thời Đại Va Chạm

Ánh mắt Chu Tự nhìn về phía Thiên Đế.

"Có lẽ, ta có thể thử một lần"

"Thử một lần à?"

Thiên Đế cười đáp:

"Từ trước tới giờ ta chưa thấy ai giống ngươi, ở trong vực chủ mà vẫn tự tin như thế. Ngươi định thử thế nào?" Ầm ầm!

Đột nhiên vực chủ xảy ra chấn động.

Va chạm vô hình khiến sự khuếch trương của vực chủ ngừng lại.

Cả vương tọa cũng run lên mấy lần.

Thiên Đế rung động, hắn đứng dậy nhìn người trước mặt này, phát hiện tình trạng của Chu Tự đã thay đổi. "Thời đại va chạm? Vậy mà ngươi cũng giống như chúng ta, có thể đại biểu một phần của thời đại? Sao có thể như thế? Ngươi mới bao nhiêu tuổi, ta có thể thấy rõ tuổi tác của ngươi, chỉ khoảng hai mươi. Người như ngươi dựa vào cái gì mà có thể đại biểu một phần của thời đại chứ?"

Đúng vậy, chỉ có thời đại mới có thể đối đầu với thời đại.

Đạo ẩn hiện trong ánh mắt của Chu Tự, quanh người hắn có đạo ý khuếch tán, thiên địa đại đạo hội tụ.

"Ba ngàn đại đạo thu hết vào mắt"

Lúc giọng nói vang lên, đại đạo đang hội tụ.

Đây là một không gian không có linh khí.

Vốn không nên có dấu vết của đại đạo, nhưng điểm cuối ở đây, ba ngàn đại đạo có thể đi theo đến tận đây.

Ầm ầm!

Trời cao vỡ vụn, con đường đại đạo giáng lâm, linh khí khuếch tán, khôi phục trong mảnh đất trời này. Ba ngàn đại đạo đại biểu cho tu chân giới.

Mà Chu Tự là điểm cuối của đạo, có địa vị vô cùng to lớn.

Chu Tự được đại đạo vây quanh.

Hắn nhìn Thiên Đế đang kinh ngạc trước mặt mà bình thản nói:

"Bây giờ địa vị của ta đã đủ chưa?"

"Hóa ra là ngươi, điểm cuối của đạo, chẳng trách lại tự tin đến thế"

Thiên Đế thoát khỏi trạng thái kinh ngạc, hắn nói với giọng điệu lạnh lùng:

"Các ngươi còn định ngồi xem kịch tới bao giờ? Vực chủ thua thì chính là chúng ta thua"

Thiên Đế vừa dứt lời, sau lưng hắn lại có thêm vương tọa ngưng tụ.

Lần này là hai cái.

Ba vương tọa dựa lưng vào nhau, tạo thành hình tam giác.

"Nếu đối phương đã có thể rung chuyển vực chủ, vậy đương nhiên chúng ta sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Trên vương tọa ngưng tụ ra hai bóng đen khác.

Chu Tự biết, hai người đó một đại biểu cho thánh nhân, một đại biểu cho vương quyền.

Tam hoàng đỉnh lập, hiện ra.

Thiên Đế từ tốn ngồi xuống.

"Bây giờ là thời đại va chạm, ba người chúng ta có thể đại biểu toàn bộ thời đại, vậy ngươi thì sao? Ngươi muốn đối đầu với một thời đại như chúng ta ư? Chẳng qua ngươi chỉ là một phần của thời đại"

Lúc này vực chủ dường như đạt được toàn bộ lực lượng.

Sự dày nặng của thời đại trấn áp lên Chu Tự.

Ba ngàn đại đạo so ra cũng kém đối phương.

Cho dù là thời gian hay là thực lực cũng vậy.

Thời đại va chạm, chấn động thiên địa.

Không chỉ trong di tích lịch sử, mà còn ảnh hưởng tới thế giới bên ngoài.

Ngoại thành Thần Vực.

Trả giá lão bản vốn đang ngồi bày quầy hàng, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Bách Mạch Tiên Tử cũng ngẩng đầu nhìn.

Ngay sau đó, vô số cường giả trong ngoại thành Thần Vực đều ngẩng đầu nhìn về phía không trung.

Có một loại cảm giác khó hiểu xuất hiện trong lòng bọn họ.

Cuộc chiến từ thời thượng cổ đang xuất hiện.

Đám người kinh ngạc, trong lúc nhất thời có chút không hiểu được, vì sao đột nhiên lại có cảm giác như vậy?

Chỉ là bọn hắn cũng không thắc mắc được bao lâu, bởi vì biến hóa đã xuất hiện.

Lúc này bầu trời vặn vẹo, cứ như có vật gì đang hội tụ.

Còn chưa hình thành thì tiếng nói đã vang lên.

Một giọng nói đến từ bầu trời, trấn áp tứ phương, rung chuyển tu chân giới, dường như nó đang phá vỡ thời đại.

"Ba người bọn ta có thể đại biểu cho một thời đại, vậy ngươi thì

sao?"

Sự biến hóa của bầu trời ngoại thành Thần Vực khiến tín đồ và tòng thần bên trong đều vô cùng rung động.

Chẳng ai có thể hiểu được hiện tượng này.

Tai Họa đứng dưới một gốc cây, hắn cũng đang ngẩng đầu nhìn về phông trung.

Bởi vì hắn biết Chu Tự đi vào sâu bên trong, nên mới đặc biệt tới đây để theo dõi tình hình.

Ai mà ngờ thời đại xuất hiện thay đổi chưa xác định, lại còn có giọng nói truyền ra.

Chỉ dựa vào giọng nói thì hắn vẫn chưa thể nào hiểu được.

Đại biểu thời đại?

Đó là cái gì?

Hơn nữa biến hóa này cũng vượt khỏi những gì hắn nhận biết.

Ầm ầm!

Bầu trời chấn động.

Một điểm đen bắt đầu ngưng tụ, sau đó khuếch tán ra.

Dường như điểm đen đó đang thôn phệ tất cả mọi thứ xung quanh, toàn bộ bầu trời đều bị nó hút vào.

Điểm đen biến thành lỗ đen, sau đó che phủ non nửa góc trời, cứ như là muốn chiếm đoạt toàn bộ thế giới vậy.

Mà trong lỗ đen có kim quang lấp lóe, ba bóng người xuất hiện, mà bọn hắn đều ngồi trên vương tọa ở trung tâm.

Tạo thế chân vạc, trấn áp thiên địa tứ cực bát phương.

Sau khi bọn hắn xuất hiện, khí tức nặng nề giáng từ cao xuống khiến vô số người khó mà hít thở được.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị, tồn tại khủng bố như vậy.

Giốn như là một vùng trời va chạm với bọn họ.

Mà điều càng khiến bọn hắn kinh ngạc hơn là ai mới có thể đối đầu được với ba người này.

Từ câu nói trước đó, bọn hắn có thể suy đoán ra là có người đang đối đầu với ba người này.

1066 chữ

Chương 1267: Một Phần Của Thời Đại

"Tu chân giới thật sự có người có thể đối đầu với khí tức mênh mông, cường giả khủng bố như thế này sao?"

"Cường giả đại biểu cho cả một thời đại?"

Lúc này trả giá lão bản nhìn về phía chân trời, không khỏi thốt lên:

"Loại cảm giác này sao lại giống với mặt trời đỏ lúc trước thế?"

"Đúng vậy, cũng giống với ánh sáng quyền hành, loại cảm giác nặng nề khủng bố này thậm chí càng khoa trương hon."

Bách Mạch Tiên Tử cảm thấy đất trời thay đổi.

Chư thần muốn trở về, mà là những người hoàn toàn khác với chư thần dường như cũng muốn trở về.

Ba người này có thể đại biểu cho thời đại của bọn hắn.

Vậy tu chân giới thì sao?

Ai đang đối đầu với bọn hắn?

Mấy người Ma Đạo Cự Phách ư?

Trong nhận thức của nàng, cũng chỉ có bọn hắn mới có tư cách làm chuyện này.

Lúc này...

Trong bóng đêm, đối diện ba người kia đột nhiên xuất hiện một vệt sáng.

Trong nháy mắt vệt sáng xuất hiện, có đạo ý vô tận theo sau.

Tựa như đầu nguồn của thiên địa đại đạo.

Bách Mạch Tiên Tử cảm nhận được đại đạo, nàng đã hiểu ngay.

"Là hắn?"

"Mẹ ơi!"

Trong thành Biên Giới, Chu Ngưng Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, nàng cảm thấy sự rung động trước nay chưa từng có:

"Con trai ngươi lại muốn lên trời rồi"

Chu Ngưng Nguyệt vốn đang ngồi ăn dưa, sau khi nàng cảm nhận được hắc ám tràn ngập đất trời kia thì tâm thần chấn động.

Sau khi cảm nhận được bóng dáng đại đạo thì lại vô cùng khiếp sợ.

Cảm giác sắp bị thôn phệ, lại còn bị nhìn chằm chằm khiến nàng cảm nhận rõ sự bất lực và nhỏ bé của bản thân.

Đây là thứ gì mà có thể khiến nàng sợ hãi như thế.

Không chỉ Chu Ngưng Nguyệt, mà tất cả mọi người xung quanh đều cảm nhận được.

Thu Thiển ngước nhìn lên cao, nàng thấy rất rõ, cũng cảm nhận được rõ ràng.

Bóng tối khủng bố như cự thú viễn cổ, miệng rộng đầy máu có thể nuốt chửng đất trời.

Ở Thanh Thành nhìn không rõ mấy, nên nàng và Nguyệt tỷ cùng tới đây.

Vốn họ còn cho rằng sẽ không xảy ra biến hóa gì mới, nhưng ai mà ngờ biến hóa lại càng thêm kịch liệt.

Mà dường như Chu Tự đã rơi vào thế yếu.

Đây là lần đầu tiên nàng thấy Chu Tự rơi vào thế yếu.

"Cảm giác đối phương chính là cả một thời đại, người này sao đối đầu lại được?"

Thất Thiên thốt lên.

Nàng cảm nhận được rất rõ ràng, bầu trời đen nhánh kia nặng nề như một thời đại.

Cho dù chỉ là tiếp xúc với nó thôi cũng sẽ bị nuốt chửng, chứ đừng nói là đối đầu. Tô Thi đặt dưa hấu trong tay xuống.

Sau đó cả người nàng ngã xuống đất, ôm chặt đùi của Chu Ngưng Nguyệt. Lúc sau lại thấy đùi của Nguyệt tỷ quá ngắn, lại quay sang ôm đùi của Thu Thiển.

"Vì sao Thu tỷ lại mặc quần? Ta không cảm nhận được hơi ấm của đùi nữa rồi"

Tô Thi khóc lóc.

Sau đó nàng quay sang ôm chặt đùi của Hàn Tô:

"Vẫn là đùi của Hàn Tô tốt hơn, vừa thơm vừa mềm, thon dài lại trắng trẻo"

Hàn Tô:

"..."

Hôm sau nàng không mặc váy nữa, mặc quần thôi.

Thanh THành.

Mấy người Hạ Nguyệt cũng thấy được cảnh tượng đáng sợ trên bầu trời.

Đây là thứ mà từ nhỏ đến lớn bọn hắn chưa bao giờ thấy.

Cứ như là thời đại sắp kết thúc vậy.

Mà cảm giác sợ hãi không gì sánh kịp này khiến bọn hắn suýt nữa không đứng vững được.

Hoàn toàn không thể hiểu.

Bọn hắn cũng nhìn thấy bóng người đối diện ba vị kia đang dần ngưng tụ.

Chỉ là quá nhỏ bé, hắn như ngọn lửa lay lắt trong đêm tối, có thể bị dập tắt bất cứ lúc nào.

Nhưng không biết vì sao bọn hắn lại cảm thấy phe mình không thể để thua ba người kia được.

Có thể đối đầu với kẻ đáng sợ như vậy thì chắc chắn cũng chẳn phải hạng tầm thường.

Có lẽ bọn hắn chưa từng nghe qua, nhưng điều này không ảnh hưởng tới việc đối phương không tầm thường.

"Chu Tự sắp thua rồi ư?"

Đột nhiên giọng nói của Trình tỷ xuất hiện bên cạnh bọn hắn.

"Không biết, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy hắn yếu thế. Ta không biết bóng đen kia là gì, nhưng ta có thể cảm nhận được sự nặng nề vượt qua lẽ thường, người bình thường không thể nào đứng trong đó được.

Vân Tiêu Tiên Tử nói khẽ.

Mẩu đối thoại đột ngột xuất hiện này khiến Hạ Nguyệt và Đông Phương Cảnh sững sờ.

Bọn hắn nghe hiểu rồi.

Người đang đối mặt với ba vị tồn tại khủng bố kia chính là Chu Tự.

Trong khoảnh khắc này, bọn hắn mới có thể hiểu đến cùng Chu Tự đáng sợ đến mức nào, đó là một cấp bậc mà bọn họ mãi mãi cũng không cách nào với tới, hay thậm chí là không hiểu được nó.

Lúc vô số người đang hoảng sợ, bóng người như ngọn lửa kia triệt để ngưng tụ lại.

Tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy phía sau hắn cũng có ghế dựa, nhưng hắn không ngồi xuống.

Hắn đứng nhìn ba người kia, phát ra giọng nói trầm thấp:

"Ta chỉ là một phần của thời đại ư? Không, ta chấp chưởng ba ngàn đại đạo, thiên địa đạo pháp vì ta mà tái tạo, tất cả những kẻ thành đạo từ xưa tới nay đều đứng sau lưng ta. Ta có thể đại biểu điểm cuối của đại đạo"

Chu Tự dứt lời, trời đất phun trào, đại đạo vô tận vờn quanh khắp nơi.

Giờ khắc này ngọn lửa bắt đầu ngưng thực, quang mang cũng theo đó mà chiếu rọi.

1105 chữ

Chương 1268: Thua Ư?

"Chấp chưởng ba ngàn đại đạo?"

Thiên Đế lạnh lùng nói tiếp:

"Ngươi cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi, ngươi của bây giờ còn chưa thể để lại dấu vết trong thời đại, đối với thời đại mà nói ngươi vẫn còn quá nhỏ bé. Sao ngươi có thể đại biểu cho một thời đại chứ? Ta sinh ra khi thời đại mới bắt đầu, tám tuổi lĩnh ngộ xu thế nhân đạo, mười hai tuổi biết được đại thế sơn hà, trăm tuổi nhìn thấy đại thế thiên địa. Chỉ mới ba ngàn năm, ta đã có thể khai sáng Thiên Giới, ngồi lên đế vị, trở thành một trong Tam Hoàng. Ngươi lấy gì để so sánh với chúng ta? Lấy gì để tranh giành với bọn ta? Bọn ta xuyên qua một thời đại, cũng tham dự kiến tạo thời đại từ thuở u mê, cùng với tri mệnh đi tới đỉnh phong, cùng hủy diệt dưới trời chiều. Đây mới là bề dày của lịch sử, sự nặng nề của thời đại. Cho dù là chúng ta cũng phải cần tới ba người mới có thể đại biểu cho một thời đại. Ngươi muốn một mình ngươi đại biểu cho thời đại? Không đủ, còn lâu mới đủ"

Thiên Đế vừa dứt lời, vực chủ chấn động, làn sóng đen nhánh nhào về phía Chu Tự.

Giống như muốn nuốt chửng hắn.

Thời đại đọ sức nhau sẽ xuất hiện một kết quả.

Lúc này, kiếm ý đâm rách hắc ám.

Một bóng người đi từ điểm cuối ra.

Tiếng nói của hắn mênh mông vô bờ, mang theo sự rung động vô tận nhưng lại vô cùng bá đạo:

"Vậy cộng thêm ta thì sao?"

Trong nháy mắt hắn xuất hiện, sóng lớn đã bị hắn trảm nát.

Hắn đi từng bước một tới bên cạnh Chu Tự.

"Kiếm của ta ngộ ở viễn cổ, thành tại đương thời, có thể trảm đến tương lai. Ta như thế, kiếm như thế có tư cách đại biểu thời đại này chưa? Kiếm của ta vô địch đương thời, đệ nhất nhân từ trước tới nay"

Kiếm ý chấn động, phá vỡ vực chủ.

Sự trầm lắng của thời đại bắt đầu gia trì cho bọn hắn.

Ngọn lửa đang cháy hừng hực.

Hai người bọn hắn đứng sóng vai nhau, cứ như là đang đại biểu cho toàn bộ thời đại.

Liễu Nam Tư nhìn thấy cảnh này thì có chút kinh ngạc.

"Sự trầm lắng của thời đại. Hai người bọn hắn thật sự có thể đại biểu cho thời đại sao?"

"Không phải đang đọ sức rồi đấy sao? Ít nhiều gì cũng có thể đại biểu.

Chu Nhiên bình thản đáp lời.

Hắn nhìn vùng đất đen kịt, hơi nhíu mày.

Đó là những người mà hắn chưa từng thấy qua.

Tam hoàng.

"Nhưng người có thể đại biểu thời đại tu chân chẳng phải là ba người các ngươi sao? Hơn nữa bọn hắn cũng là ba người, các ngươi cũng có ba người.

Liễu Nam Tư kinh ngạc.

"Chưa chắc"

Chu Nhiên lắc đầu nói:

"Ba người chúng ta đều sinh ra từ thời đại thần minh, mặc dù chúng ta là người khai sáng ra thời đại, nhưng không nhất định có thể đại biểu thời đại này. Có lẽ càng thích hợp với thời đại thần minh hơn.

"Vậy chẳng phải là đại biểu của thời đại thần minh sẽ rơi đài sao?"

Liễu Nam Tư hỏi. "Chuyện đó không liên quan tới ta"

Chu Nhiên nói khẽ.

"Thua không?"

Đột nhiên Liễu Nam Tư hỏi.

"Ta không biết"

Chu Nhiên lắc đầu.

Không chỉ mấy người Chu Nhiên, toàn bộ tu chân giới đều đang theo dõi.

Phía sau núi Đạo Tông Thiên Vân, Liễu Bắc Uyển có chút bận lòng:

"Ngươi thiên nhân hợp nhất có thể nhìn ra được gì không?

"Có thể nhận ra bọn hắn cùng một cảnh giới, nhưng dựa vào thời đại mà đọ sức. Theo lẽ thường thì bọn Chu Tự chắc chắn sẽ thua, nhưng hết lần này đến lần khác hắn tiến vào điểm cuối của đạo, mà Đạo Tử cũng tiến vào vô thượng kiếm đạo nên mới có sức chiến một trận. Nhìn như có thể đối đầu được, thật ra bọn hắn vẫn rơi vào thế Tô Trần trả lời.

yếu. Nếu vẫn tiếp tục như thế thì sẽ thua" "Đúng là bọn hắn còn quá trẻ"

Liễu Bắc Uyển do dự một chút rồi nói:

"Cứ thế nhìn bọn hắn thua trận sao?"

"Bọn hắn không ra tay đâu" Tô Trần thở dài.

"Vì sao?"

Liễu Bắc Uyển khó hiểu.

"Vì sao à?"

Tô Trần cười đáp:

"Chu Tự hai mươi ba tuổi, hai mươi ba tuổi đối đầu với tam hoàng thời đại trước. Hơn nữa nói đi nói lại, thậm chí đối phương còn chẳng làm gì được hắn, chỉ có thể dùng thời đại trấn áp. Ngươi nói xem Chu Tự có thua không?

Đạo Tử cũng chỉ lớn hơn Chu Tự mười tuổi, cũng vậy mà thôi. Hơn nữa...

Bọn hắn không tiếp tục nói.

Lúc này Liễu Bắc Uyển không biết nên nói gì.

Trong lúc nhất thời ngay cả nàng cũng quên mất Chu Tự mới hai mươi ba tuổi.

Hai mươi ba tuổi đứng trước mặt thời đại cũ, đối đầu với tam hoàng.

Đúng là không thể tưởng tượng nổi. Thiên kiêu đương thời.

Không, hai người này là tuyệt đại song kiêu.

"Chỉ như thế thôi sao?"

Giọng nói của Thiên Đế truyền lại từ trong thời đại, hắn nhìn qua mấy người Chu Tự:

"Đúng là thực lực của các ngươi rất cao minh, cũng hạng một hạng hai trong thời đại, nhưng cũng chỉ thế mà thôi. Các ngươi đứng trong vực chủ, đã xác định trước là thất bại. Cũng không phải do các ngươi quá yếu, mà là quá trẻ"

Tiếng nói này như là tiếng chuông, đánh thẳng vào trong tâm trí của mỗi người.

Thua ư?

Hai thời đại đọ sức, nếu thua sẽ khiến người ta có chút khó chịu.

Mặc dù bọn hắn còn rất trẻ, nhưng đã đánh rồi thì chẳng ai muốn thua.

Trong di tích lịch sử, Chu Tự đứng trên vực chủ.

Hắn cảm nhận được sự nhỏ bé của bản thân, cũng nhận biết được sự trầm lắng của thời đại.

Chỉ là...

Chu Tự cảm nhận sự biến hóa của cơ thể, công lực ngàn năm đang thiêu đốt như ngọn lửa.

1104 chữ

Chương 1269: Ai Mới Là Kẻ Thua

"Không, là các ngươi thua rồi"

Đột nhiên hắn mở miệng nói.

Câu nói này của hắn khiến mấy người Thiên Đế kinh ngạc.

"Chúng ta thua rồi?"

"Đúng, các ngươi thua rồi"

"Các ngươi bây giờ chẳng qua chỉ là nỏ mạnh hết đà, vì sao bọn ta lại thua?"

Chu Tự nhìn đối phương rồi nói khẽ:

"Ngươi là gì? Là tam hoàng thời đại trước. Chúng ta là gì? Đại ca ta là thiên kiêu của thời đại mới, ta tương đương với hắn, cũng có thể nói là thiên kiêu"

"Sau đó thì sao? Các ngươi quá trẻ, làm cách nào để đánh tan thời đại đỉnh phong như chúng ta?"Thiên Đế chất vấn.

"Đỉnh phong của thời đại như các ngươi?"

Chu Tự cười nhạo, giọng hắn mênh mông như đại đạo, vang vọng đất trời:

"Chẳng qua là chút tro tàn không quan trọng của thời đại trước, sao dám so với ngọn lửa hừng hực đang cháy đương thời như chúng ta?"

Ầm ầm!

Sau đó, trên người Chu Tự và Lý Lạc Thư bộc phát hỏa diễm mãnh liệt, cứ như đang thiêu đốt tất cả mọi thứ xung quanh.

Trong sự kinh ngạc của đối phương, Chu Tự tiến lên trước một bước, khí thế trên người hắn bắt đầu bộc phát. "Kinh ngạc không? Chẳng có gì đáng để kinh ngạc cả. Sự trầm lắng của thời đại ư? Bề dày của lịch sử ư? Nực cười. Bây giờ là thời đại nào? Thời đại tu chân, thời đại thần minh là quá khứ của chúng ta, thời đại tam hoàng là lịch sử của chúng ta. Thời đại của chúng ta xuyên qua thời đại của các ngươi, các ngươi lấy gì so sánh với chúng ta chứ? So thực lực, lực lượng, hay trầm lắng?"

Chu Tự nhìn qua phía trước, giọng nói của hắn nối liền với trời đất, đinh tai nhức óc:

"Thời đại tu chân, thiên hạ đạo pháp lấy ta làm điểm cuối. Thời đại thần minh, quyền hành thần lực lấy ta làm suối nguồn. Thời đại tam hoàng, đại thế tự nhiên phụng ta làm tôn. Như thế đã đủ chưa?"

Ầm!

Trong lúc nhất thời, quanh người Chu Tự có vô số lực lượng phun trào, bắt đầu thiêu đốt.

Ba ngàn đại đạo tựa như phát điên, bắt đầu thiêu cháy bóng đen xung quanh.

Đám người Thiên Đế kinh ngạc, không thể nào tưởng tượng nổi.

"Bọn ta là tam hoàng cao quý, để lại ấn ký khó thể xóa nhòa trong thời đại, ngươi thì sao chứ?"

Thiên để chất vấn.

"Ta u?"

Chu Tự nở nụ cười mỉm, hắn lại đạp ra một bước.

Giọng nói của hắn theo đó mà vang lên, khí tức cũng tăng vùn vụt:

"Ta là môn chủ Thập Vạn Thiên Thần Môn đương thời, là Thánh Tử Ma Đạo của Ma Đạo đã kết thúc thời đại thần minh, cố lộng huyền hư từ trước thời đại thần minh trải đường cho đại đạo của ta, Trí Giả từ trước thời đại tam hoàng mời ta uống trà. Cuộc đời ta đủ để xuyên qua toàn bộ thời đại tu chân, mà những thời đại này bao trùm lên thời đại tam hoàng của các ngươi. Ta hỏi ngươi thêm một lần nữa. Các ngươi lấy gì để so sánh với ta?" "Nực cười, nếu chỉ như vậy cũng tính là xuyên qua thời đại, vậy ngươi đã phá vỡ vực chủ từ lâu rồi, nhưng ngươi của bây giờ có thể làm gì? Dù ngươi có nói hay đến đâu cũng không thay đổi được sự thật rằng vực chủ sẽ nuốt chửng mọi thứ. Các ngươi vẫn không có cách nào để ngăn cản con đường của chúng ta"

Khí tức của Thiên Đế phun trào, vực chủ bộc phát, như muốn dập tắt toàn bộ hỏa diễm.

Chu Tự ngẩng đầu nhìn lên cao, nhẹ giọng nói:

"Đại ca, mở đường giúp ta Lý Lạc Thư không hề do dự, một đạo kiếm ý đến từ hư không, hắn chém ra một kiếm, phá vỡ tất cả hắc ám trước mắt.

Chu Tự bước thẳng lên đỉnh.

Hắn đứng trên không trung với vẻ mặt bình tĩnh.

Hắn của hôm nay cúi đầu nhìn tam hoàng phía dưới, nhẹ nhàng thốt ra:

"Các ngươi nói ta không thể nào hủy diệt vực chủ?"

Chu Tự nhẹ nhàng nở nụ cười, giọng nói của hắn mang theo một lực lượng khó mà hiểu thấu, xuyên qua hư không đến thẳng bên kia thế giới.

Chư thiên đều nghe được những gì hắn nói.

"Vậy các ngươi ngẩng đầu lên nhìn lên trời cao, ta ở đây chiếu rọi đại địa!"

Giọng nói rền vang vừa dứt, Chu Tự đánh ra một chưởng.

Trong nhát mắt, đất trời chấn động cùng cộng hưởng, đại đạo thiêu đốt vạn vật.

Lúc này toàn bộ bầu trời tu chân giới đều xuất hiện sấm xét, tất cả mọi thứ đều như bị mất đi một phần, phần nhỏ đó đang bay thẳng về một phương hướng vô định.

Đó là điểm cuối của đạo, suối nguồn của thần, tôn chủ đại thế.

Liễu Nam Tư nhìn lên trời với ánh mắt khó mà tin nổi, một ngọn lửa sáng chói đang thiêu đốt, chiếu rọi đại địa. "Thiết luật khởi động rồi"

Chu Nhiên kinh ngạc.

Những gì xảy ra đã vượt qua khỏi suy nghĩ của hắn.

Sau khi Chu Tự dứt lời, cả đất trời đều cộng hưởng.

Cứ như cảm nhận được khí thế của hắn, hiểu được quyết tâm của hắn, đồng tình với lý niệm của hắn.

Mà thiết luật cũng vì thế mà chấn động.

Vô số phù văn như gông xiềng từ đất trời bay thẳng về phía Chu Tự với một tốc độ mắt thường khó mà nhìn thấy được.

Mà lúc này, Chu Tự đứng thẳng trên cao, thiên địa cộng hưởng, thiết luật gia trì, thời đại ủng hộ.

Một chưởng của hắn rơi xuống, quang mang vạn trượng, sáng chói vô biên.

Đây là một chưởng mạnh nhất của Chu Tự, là lực lượng của thời đại, thiên địa và thiết luật cùng xuất hiện.

Một chưởng này từ trên trời giáng xuống.

Không ai có thể ngăn cản.

Trong tu chân giới, mấy người Lý Cảnh Sơn cũng đang ngước nhìn trời cao, vô cùng rúng động.

Hình Ngọ cảm thấy khó mà tưởng tượng được.

1119 chữ

Chương 1270: Ba Người Mới Phải

"Đây chính là lực lượng của thời đại ư? Chu Tự có thể đại biểu cho cả một thời đại"

"Hai mươi ba tuổi, khụ khụ, đến cùng Chu Tự là quái vật gì vậy?"

Lý Cảnh Sơn nhíu mày.

Lúc Chu Tự nói ra những lời kia vì sao hắn có thể tự tin đến thế chứ?

Cái loại cảm giác này vô cùng tự nhiên, dù thiên địa không cộng minh với hắn, dù thiết luật không gia trì cho hắn, hắn vẫn dám một mình diệt trừ tro tàn của thời đại trước.

Đây không đơn thuần là tự tin nữa rồi.

Hắn có đầy đủ lực lượng.

"Có đôi khi cha con bọn hắn thật sự rất giống nhau"

Lý Cảnh Sơn không khỏi than thở.

Phía sau núi Đạo Tông Thiên Vân.

"Lật ngược thế cờ rồi, vậy mà lại được"

Liễu Bắc Uyển kích động thốt lên. "Đúng vậy, vậy mà lật ngược được Tô Trần cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Dưới tình huống này mà vẫn lật ngược được.

Đáng ra Chu Tự nên là phe yếu thế mới đúng. Vậy mà vì vài câu nói trực tiếp nghịch chuyển thế cục.

Dùng tư thế cường đại, thay đổi triệt để.

Có thể làm việc người khác không thể, chấn nhiếp ngàn vạn năm tháng.

Ngoại thành Thần Vực.

Tai Họa nhìn quang mang vô tận lấp lóe, đột nhiên hắn cười một tiếng rồi lẩm bẩm:

"Có lúc ta đang nghĩ, nữ thần Hắc Dạ đã xem đúng rồi sao? Thời đại tu chân thật sự đã định trước là thất bại ư?"

Người như thế này, khí thế như vậy, đừng nói là thời đại thần minh, cho dù là thời đại tam hoàng cũng khó mà tìm được.

Nếu bắt buộc phải nói ra khuyết điểm của bọn hắn, vậy thì chỉ có một.

Bọn hắn quá trẻ.

Trên vùng biển vô tận.

Nữ thần Hắc Dạ nhìn thoáng qua bầu trời rồi tự lẩm bẩm:

"Sau trận chiến này, tất cả mọi người đều sẽ nhanh chóng muốn trửo về, không thể để cho bọn hắn có thời gian trưởng thành nữa. Xem ra, Thần Quang Minh phải đưa cho ta thứ ta muốn sớm hơn nữa"

Thành Biên Giới.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn thấy mấy người Chu Ngưng Nguyệt như mặt trời rực nóng giữa trời, ánh sáng vô tận chiếu rọi đất trời.

Bóng tối đang biến mất, thời đại đang reo hộ.

Lực lượng của đối phương không chịu nổi một kích, điên cuồng tan rã.

Bóng tối kinh khủng kia như gà đất chó sành dưới ánh sáng này.

"Mẹ ơi"

Chu Ngưng Nguyệt trợn mắt há mồm:

"Con của ngươi, ba bước đạp trời, một chưởng diệt tam hoàng"

Lúc này Thu Thiển mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, mặc dù những điều này có chút khiến người ta cảm thấy xấu hổ.

Nhưng lại có một loại khí thế khó hiểu.

Dấy động trái tim của không ít người. "Ngược chiều gió lật thế cờ"

Minh Nam Sở vô cùng khiếp sợ:

"Chỉ mấy câu ngắn ngủi đã có thể lật thế cờ, hơn nữa khí thế hơn hẳn đối phương"

Lúc này tất cả bóng đêm đều bị Chu Tự thay thế.

Hắn và Lý Lạc Thư đứng ở đó, vô cùng chói mắt.

"Đều là con cái của cường giả, vì sao hai người bọn hắn có thể đứng trên đó, có thể đại biểu thời đại, mà ngươi chỉ có thể ôm đùi của ta vậy?"

Hàn Tô nhìn Tô Thị đang ôm đùi mình thì cất tiếng hỏi.

"Không phải ngươi đã biết ta vô dụng từ lâu rồi sao, hơn nữa bọn hắn cũng đâu phải người bình thường?"

Tô Thi nói rất hùng hồn.

"Đúng vậy, vì sao Tô Thi không đi lên đó chứ?"

Chu Ngưng Nguyệt nói với vẻ khó hiểu.

"Chu Tự đại biểu Tịnh Thần Chu Vương, Lý Lạc Thư đại biểu Liệt Dương Lý Chủ, đáng ra Tô Thi phải đại biểu Thiên Nhân Hợp Nhất mới đúng. Ba vị cường giả của thời đại, ngang sức ngang tài, đại biểu toàn bộ thời đại. Hơn nữa hai bọn hắn, một người đạt được Vĩnh Ám Chi Nhận, một người đạt được Lê Minh Chi Kiếm, còn ngươi đạt được Phá Hiểu Chi Thương. Theo lý mà nói các ngươi nên đồng cấp mới đúng, vì sao ngươi vẫn ở đây? Tô Thi nhìn mọi người rồi nói:

"Đại biểu của thời đại có mười phần, Chu Tự chiếm tám phần, Đạo Tử chiếm một phần, một phần còn lại chia đều cho thiên hạ. Mà ta chính là một phần nhỏ trong một phần còn lại đó. Ta cũng đại biểu cho một phần của thời đại mà. Chỉ là không nhiều bằng bọn hắn thôi, ta còn nhỏ"

Chu Ngưng Nguyệt suy nghĩ một chút rồi nói: "Không, ngươi không chuunibyou như bọn hắn, cũng không biến thái bằng bọn hắn. Hơn nữa ngươi còn vô dụng, lại bình thường, không thể đồng hành cùng bọn hắn cũng là chuyện tốt"

Tô Thị:

"..."

Lúc này ánh sáng mãnh liệt chiếu rọi.

Tòan bộ thành Biên Giới đều bị chiếu sáng.

Tâm Linh Ca Giả bị bắt cảm thấy e ngại.

Không chỉ hắn, thiếu niên đang bị nghiên cứu ở tiên sơn cũng vô cùng kinh ngạc.

Hắn nhìn tam hoàng đang tiêu tán, nhìn bọn hắn thua cuộc.

Cột chống cuối cùng trong lòng hắn đang tan rã từng chút một.

"Thấy chưa?"

Đạo Chân Nhất bình thản cất lời:

"Tam hoàng của ngươi đã thua cuộc dưới tay sư dệ ta"

Hai người đều là sư đệ của ta" "Không thể nào"

Thiếu niên không tin.

Lúc này.

Tam hoàng vừa đón nhận một chưởng của Chu Tự lại đứng lên.

Ánh mắt của bọn hắn như nhìn thấy được toàn bộ thời đại.

Chu Tự đứng đó, đại biểu cho chí cao vô thượng.

Là đại biểu của thời đại, tất cả mọi thứ đều đi theo hắn, cùng cộng hưởng với hắn.

Vực chủ... thua rồi.

"Vì sao ngươi có thể làm được việc mà ngay cả nữ thần Trí Tuệ cũng không làm được?"

Thiên Đế bị ánh nắng cực nóng chiếu rọi.

Thân thể của hắn bắt đầu tiêu tán. Hắn không hề e ngại, chỉ là có chút rung động.

Vì sao người này có thể hủy diệt vực chủ một cách dễ dàng vậy?

Trong mắt hắn, tro tàn của thời đại trước thật sự không chịu nổi một kích sao?

1115 chữ

Chương 1271: Không Nghe Thấy Đâu?

"Chẳng có vì sao cả"

Chu Tự đứng trên cao, hắn nhìn xuống dưới nói với giọng bình thản:

"Chỉ vì lúc đó ta vẫn chưa ra đời"

Bóng đêm chạy toán loạn không ngừng.

Cuối cùng vực chủ vẫn không thể nào chống cự với ánh nắng chiếu rọi.

"Đúng là ngươi đã vượt xa những gì ta tưởng tượng, nhưng ta không tán đồng lực lượng của ngươi. Ta cảm thấy một kiếm kia càng có lực uy hiếp hơn Thiên Đế nhìn thoáng qua Chu Tự rồi nói:

"Điểm cuối của đạo cũng có nghĩa là đạt tới cuối cùng. Con đường của ngươi rất có thể sẽ dừng tại đây. Mà chúng ta sắp rời khỏi cảnh giới này, ngươi theo kịp không? Nhưng ta vẫn hi vọng sau khi chúng ta trở về vẫn có thể gặp lại ngươi "Đương nhiên"

Chu Tự không hề do dự mà đáp ngay.

Chỉ là sau câu đương nhiên vẫn còn vài chữ, không bao giờ gặp lại.

"Hi vọng đến lúc đó ngươi vẫn có được khí thế vô định như hôm nay"

Thiên Đế nở một nụ cười lạnh lùng.

Hắn vừa dứt lời thì bóng dáng của hắn cũng triệt để tiêu tán, hai vị kia cũng vậy.

Mà vực chủ bắt đầu co rút.

Như là muốn biến thành vùng sâu thẳm tầm thường.

Quang mang trên người Chu Tự cũng theo đó rút lui.

Ngay lúc vực chủ sắp bị hủy diệt, những thứ trên người hắn cũng đang dần tản đi.

"Kết thúc rồi"

Hắn đáp xuống bên cạnh Lý Lạc Thư rồi nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Chân nhũn cả ra.

Công lực ngàn năm thiêu đốt hầu như không còn, thiêu đốt cả thể lực của hắn.

Lần này hắn phát huy vượt xa bình thường.

Chu Tự có thể cảm nhận được, vừa rồi thiết luật lại đến.

Dường như nó còn hô to một tiếng, nhân loại ngu xuẩn, để ta tới giúp ngươi một tay.

Chính là cảm giác này, không sai.

Sau đó nó lại đi rồi.

Lần này không phải chê hắn yếu.

Dường như nó cảm thấy không hợp với hắn.

Vì sao thế?

Chu Tự không biết được, dù sao cảm giác không giống như, dường như hắn muốn triệu hoán thiết luật đã dễ hơn trước rồi.

Đương nhiên hắn cũng chẳng cần thiết luật làm gì.

Hắn của hôm nay đứng ở thời đại thần thoại đã rất mạnh rồi.

Có thể làm được rất nhiều chuyện.

“Đại ca quả nhiên là Thần Nhân, mới một chưởng đã diệt được Tam Hoàng"

Lý Lạc Thư kính nể nói.

“Vẫn là Kiếm Đạo của đại ca lợi hại, sáng chói vô biên, khí thế kinh người. Ta còn nhìn thấy một kiếm xuyên qua cổ kim kia.

Chu Tự khoác bả vai Lý Lạc Thư và nói.

Đi không nổi nữa rồi, chỉ có thể dựa vào Lý Lạc Thư.

“Đó chỉ là hoa rớt hào nhoáng thôi, thật ra cũng không tính là gì?

Lý Lạc Thư khiêm tốn nói.

“Cái kia của ta mới không tính là gì, chả sáng chói chút nào, quá cùi bắp, cũng chỉ gãi ngứa được Tam Hoàng, đối với những người khác cũng không quá được. Chu Tự vẫn cảm thấy hiệu ứng đặc biệt càng rõ ràng càng tốt.

“Lại nói tiếp, hình như bọn họ không dựa vào cái này để trở về này, sau khi bọn họ trở về nhất định có thể tiến thêm một bước. Lúc đó, chúng ta hẳn là không phải đối thủ của bọn họ"

Lý Lạc Thư có chút lo lắng nói.

“Không có gì đáng lo ngại"

Chu Tự bình thản nói:

“Chúng ta mới bao nhiêu tuổi chứ? Loại người này trở về chắc chắn không đến phiên chúng ta quản. Không phải phía trên chúng ta còn ba người đã cao tuổi sao? Tam Hoàng trở về là chuyện của bọn họ, không liên quan đến đóng chúng ta"

“Cũng thế thôi"

Lý Lạc Thư gật đầu, sau đó khó hiểu nói:

“Bọn họ hình như cũng chưa già đâu. “Chưa già?"

Chu Tự kinh ngạc:

“Ngươi nghĩ lại xem, bọn họ là người của thời đại trước, bao nhiêu tuổi? Nếu muốn tính toán cũng không tính được, tại sao không ai gọi bọn họ là lão bất tử chứ? Bởi vì bọn họ là người cùng một thời đại, tất cả đều đã chết.

Nhưng già mới có con, cho nên mới cảm thấy bọn họ còn trẻ.

“Nghĩ vậy hình như cũng đúng"

Lý Lạc Thư gật đầu:

“Nhưng nói bọn họ như vậy, hình như không được tốt lắm?"

“Không sao, dù sao bọn họ cũng không nghe được, trời biết đất biết ngươi biết ta biết.

Chu Tự bình thản nói.

Mà tại Biên Giới thành.

Thu Thiển nhìn bóng đen nhỏ bé trên bầu trời, hai tay che mặt, cảm giác nghe không nổi nữa.

Xong rồi.

Mình phải thủ tiết.

Nguyệt tỷ há to miệng, sau đó kéo Thu Thiển xuống:

“Thu Thiển, nhà các ngươi xong rồi.

“Là nhà của chúng ta.

Thu Thiển lập tức nói.

“Rõ ràng là nhà các ngươi, vợ chồng các ngươi là người một nhà, không liên quan đến ta"

Chu Ngưng Nguyệt lập tức phủi sạch quan hệ.

Thị trấn Thanh Bắc.

Chu Nhiên ngồi trên ghế, cầm dao nhà bếp thường xuyên dùng và mài trên đá mài. Mài hai cái rồi lại nhìn lưỡi dao.

“Ngươi nói xem, lúc con trai đang đi học, có phải không ít lần nói xấu ta đúng không? Dù sao hắn cũng thường xuyên bị ta mắng"

Liễu Nam Tư tò mò nói.

“Chắc là thế"

Chu Nhiên tiếp tục mài dao.

“Cuối tuần sau gọi hắn về rồi hỏi thử xem sao"

Liễu Nam Tư cười nói.

"Ừm."

Chu Nhiên gật đầu.

Lý Cảnh Sơn ở Quan Hà Phong cười lạnh.

“Ta cuối cùng cũng biết ai dạy hư Lạc Thư rồi.

“Có thể là sư đệ chỉ nói đùa thôi? Khụ khụ."

Mãn Giang Hồng nhỏ giọng nói.

“Có khả năng đây là lời nói thật không?"

Hình Ngọ hỏi.

Sau đó Lý Cảnh Sơn và Hồng Nghê nhìn qua.

Chốc lát.

Hình Ngọ quỳ dưới tán cây, hai tay giơ cao, roi gai nằm trên tay hắn.

Tô Trần ở phía sau núi ngược lại cũng không để ý lắm.

Chỉ là cảm khái người có con trai, hiện tại chắc cũng đang phiền lòng.

May là hắn chỉ có một đứa con gái.

1128 chữ

Chương 1272: Thế Giới Khác

Di tích lịch sử.

Chu Tự và Lý Lạc Thư đi tới bên vách núi.

Mặc dù vực chủ đã biến mất, nhưng nơi này lại trở thành vách núi, nhìn không tới điểm cuối cùng.

Dường như trở thành một phần của bầu trời.

Giống như sự kết thúc của thế giới.

“Các ngươi không sao chứ?"

Lúc này tộc trưởng mới chạy tới.

Hắn đã theo dõi toàn bộ hành trình, thật là đáng sợ.

Lão tộc trưởng nói đúng, thật sự có thể tin tưởng bọn họ.

Sự nguy hiểm của họ đã biến mất.

Không ngờ vực chủ lại bị diệt như thế.

Thật không thể tin được.

Một tia sáng chiếu rõ ràng ra tám hướng, đâm thủng tất cả bóng tối.

Không thể tưởng tượng được.

“Không có việc gì"

Chu Tự lắc đầu nói.

Nhưng Tam Hoàng đã bị bọn họ tiễn đi.

Còn Thần Quang Minh đâu?

Lần này tới, chủ yếu là tìm Thần Quang Minh để hỏi.

Dù sao hỏi nhiều, Tam Hoàng cũng không muốn nói.

Lúc này đột nhiên có một tia sáng chiếu ra từ dưới vách núi.

Ngay sau đó một nam tử cả người mang theo quang huy thần thánh từ trong hư không từng bước đi ra.“Thần Quang Minh?"

Chu Tự nhíu mày.

Ngàn năm công lực của mình đã cạn kiệt.

Mặc dù bây giờ có thể khôi phục một chút thể lực, nhưng nếu đánh nhau thì chắc chắn không phải đối thủ.

Cũng may có đại ca bên cạnh, nếu không đợt này coi như xong đời rồi.

Ra ngoài thì dựa vào đại ca, câu nói này không sai chút nào.

Lúc này bóng dáng bao trùm ánh sáng nhìn Chu Tự, mỉm cười nói:

“Lại gặp mặt.

“Không phải ngươi để ta đến sao?"

Chu Tự đi đến bên vách núi nhìn Thần Quang Minh và nói.

Lúc này bóng dáng Thần Quang Minh vẫn mơ hồ, dường như không thể nào thật sự đi lại đây.

Nhưng vẫn có thể can thiệp đến nơi này.

Đánh nhau, thực lực nhất định không thể nào đạt tới đỉnh phong, như vậy cũng không cần lo lắng.

“Ta hơi bất ngờ, không ngờ các ngươi lại có thể đánh chết vực chủ, kết quả như vậy vượt xa dự đoán của ta. Vốn là hy vọng bọn họ có thể áp chế các ngươi, sau đó ta lại thương lượng với các ngươi. Như vậy mới có nhiều lợi ích cho ta. Bây giờ xem ra không được. Các ngươi rất đặc biệt, có chút khiến ta không thể nào hiểu được, nhất là tuổi tác của các ngươi. Còn quá trẻ, trong lúc nhất thời, ta không biết các ngươi gặp may mắn hay là bất hạnh Thần

Quang Minh lắc đầu nói.

“Ngươi nói ai bất hạnh? Ngươi sao?"

Chu Tự hỏi.

Nói đùa chứ, chẳng lẽ là mình?

Không đời nào.

Mình đã cưới được Thu tỷ rồi, sao lại bất hạnh được?

Vừa nhìn đã biết là Thần Quang Minh độc thân bất hạnh.

“Đương nhiên là các ngươi.

Thần Quang Minh cười nói:

“Thực lực của các ngươi rất cao, đây là may mắn của các ngươi, mà bất hạnh của các ngươi trùng hợp đụng phải chúng ta trên đường trở về, sẽ ngăn cản các ngươi phát triển.

“Ngươi cảm thấy có khả năng không, chúng ta tồn tại sẽ khiến các ngươi trở về thất bại?"

Chu Tự hỏi ngược lại.

“Có khả năng này.

Thần Quang Minh gật đầu:

“Nhưng khả năng này rất thấp. Nhưng cụ thể như thế nào thì thời gian sẽ cho ra đáp án. Bây giờ, hay là chúng ta nói chuyện một chút đi, trước tiên nói về vấn đề của ngươi, ta sẽ cố gắng trả lời.

“Vấn đề thứ nhất, cũng là vấn đề ta muốn biết nhất"

Chu Tự nhìn đối phương, nghiêm túc nói:

“Ta muốn biết lai lịch của Nữ Thần Trí Tuệ"

“Lai lịch của Nữ Thần Trí Tuệ?"

Thần Quang Minh lặp lặp lại một lần nữa.

“Đúng vậy. Ở giới tu chân ngươi không cách nào trả lời ta, đừng nói ở đây cũng không thể trả lời ta"

Chu Tự hỏi.

“Đương nhiên không đến mức đó.

Thần Quang Minh suy nghĩ một lát và nói:

“Muốn biết lai lịch của Nữ Thần Trí Tuệ, ngươi phải biết, thật ra nàng cũng không phải là người của thời đại Thần Minh. Tại thời điểm đó, thực lực của Nữ Thần Trí Tuệ khiến bọn ta rất kiêng dè. Bởi vì nàng vừa xuất hiện đã hội tụ ba đại quyền hành cộng thêm hồng nguyệt. Sự tồn tại của nàng làm cho chúng ta thấy một số khả năng, hợp lại với nàng, có lẽ chúng ta có thể mạnh hơn. Đáng tiếc, bọn ta không ngừng điều tra, nhưng vẫn không có bất kỳ tin tức gì liên quan đến Nữ Thần Trí Tuệ. Tất cả mọi thứ về nàng dường như đều là một bí ẩn, ngay cả sau khi nàng biến mất cũng như thế. Ta vẫn nhớ rõ ràng cảnh tượng lúc nàng biến mất, hư không dường như xuất hiện một biến hóa không thể nào hiểu được, là thật sự không thể nào hiểu được. Theo suy đoán của bọn ta, lúc Nữ Thần Trí Tuệ rời đi, cũng để lại một cái gì đó. Nhưng đáng tiếc là không ai biết được. Như vậy, chuyện của Nữ Thần Trí Tuệ trở nên không thể giải quyết được. Đằng sau Chư Thần Hoàng Hôn, bọn ta tiến vào Thế Giới Thêm Uyên, ở đây ta đã liên hệ với người của thời đại Tam Hoàng. Như thế, ta mới biết được lai lịch của Nữ Thần Trí Tuê."

“Cái gì?"

Chu Tự hỏi.

Thần Quang Minh cúi đầu, sau đó nói:

“Khách ngoại giới đến thăm"

"Khách từ ngoại giới tới à?"

Chu Tự vô cùng kinh ngạc.

Lý Lạc Thư cũng không hiểu được.

"Ngoại giới là nơi nào?"

Chu Tự hỏi.

"Ta không biết.

Thần Quang Minh lắc đầu đáp:

"Người của thời đại tam hoàng đã nghiên cứu về nữ thần Trí Tuệ, có thể xác định rằng nàng đột nhiên xuất hiện, không có bất cứ dấu vết nào. Cho dù xem tương lai quá khứ của nàng cũng vậy. Sau khi cân nhắc vài lần, giả thuyết duy nhất chính là khách đến từ ngoại giới. Không thuộc về thế giới của chúng ta, hoặc là không thuộc về vùng trời này"

"Có nghĩa là ngoài thế giới chúng ta đang sống vẫn còn những thế giới khác?" Chu Tự hỏi tiếp.

1114 chữ

Chương 1273: Người Giữ Cửa

"Không phải vậy.

Thần Quang Minh lắc đầu, hắn nói:

"Đầu tiên ngươi phải làm rõ một chuyện, ngoài tu chân giới ra thì có những nơi khác cũng chẳng phải chuyện ly kỳ gì. Lúc trước ngươi không biết thế giới thâm uyên, vậy ta nói ta là người ngoại giới, bây giờ muốn đi tới tu chân giới, có phải ngươi cũng chấp nhận cách nói này đúng chứ? Hơn nữa ngươi đã tới thế giới nhỏ của đại thần Thời Không. Đối với bọn hắn mà nói, có phải các ngươi cũng là khách từ ngoại giới không? Ngoại giới cũng không quá thần bí. Chỉ là tu vi của chúng ta chưa đủ, khó tiếp xúc tới mà thôi. Giống như thế giới nhỏ của đại thần Thời Không, nếu bọn hắn lên tới nhất phẩm có thể rời khỏi thế giới nhỏ đó, đi vào tu chân giới. Mà có đủ thực lực, cũng có thể tới di tích lịch sử, hoặc có cơ duyên nào đó tới thẳng thế giới thâm uyên. Cũng giống nhau cả thôi"

Chu Tự gật đầu.

Cũng có nghĩa là những gì bọn hắn biết vượt xa chúng ta.

Cũng có thể là chưa tới lúc để mình biết được những chuyện này.

Dù sao trước đây Trí Giả thấy hắn dễ bắt nạt, cái này cũng không nói, cái kia cũng không nói.

Cứ phải đợi hắn tiến vào thời đại thần thoại mới nói nhiều hơn chút.

"Như vậy nếu nữ thần Trí Tuệ là người ngoại giới, vì sao lại trở thành nữ thần Trí Tuệ của thời đại thần minh?"

Lý Lạc Thư hỏi "Không biết, sự tồn tại của nàng rất đặc biệt, thủ đoạn cũng rất quỷ dị. Nàng vừa xuất hiện, quyền hành đã tự động hội tụ. Quyền hành vận mệnh là vì có Thần Vận Mệnh, như vậy đối phương mới không cướp đoạt, nếu không nữ thần Trí Tuệ khi đó sẽ mạnh mẽ vượt xa lẽ thường"

Thần Quang Minh nói.

"Vậy nữ thần Trí Tuệ biến mất rất có khả năng sẽ trở về?"

Chu Tự hỏi lại.

"Đúng là có khả năng này, cũng là cách giải thích phù hợp nhất. Trừ khi nàng đến từ quá khứ hoặc tương lai, nếu không thì không thể nào giải thích những dấu hiệu đó. Đương nhiên, việc đến từ quá khứ hoặc tương lai quá sức tưởng tượng, chúng ta lựa chọn tin rằng nàng đến từ ngoại giới"

Thần Quang Minh nói.

"Có khi nào nàng đã ngưng tụ quyền hành trí tuệ và hạnh vận, sau đó về lại tương lai, mục đích của nàng chính là mang quyền hành về, vì vậy chúng ta mới không có hai quyền hành này không. Mà vì chúng ta không có hai quyền hành này, nên nữ thần Trí Tuệ ở tương lai khi chưa trở thành nữ thần mới quay về quá khứ, ngưng tụ quyền hành trí tuệ và hạnh vận để trở thành nữ thần Trí Tuệ. Sau đó hoàn thành vòng lặp thời gian"

Chu Tự nhìn Thần Quang Minh rồi hỏi.

Lúc này Thần Quang Minh đã sững người ra.

Hắn cảm thấy Chu Tự nói cũng rất có đạo lý.

Nhưng tình huống này khó mà tưởng tượng được.

Gần như là không thể nào xảy ra.

Trong suy nghĩ của bọn hắn, quá khứ là quá khứ, không có khái niệm quay về quá khứ.

Cho nên càng không có giả thuyết này.

Ngoại giới mới được xem là bình thường.

Chu Tự cảm thấy bản thân nói rất có đạo lý, nhưng đối phương không tin.

Nhưng hắn cũng không để ý, mà đổi một chủ đề khác:

"Ngươi biết chuyện bảy cánh cửa đúng chứ? Là ai đã để chúng lại vậy?"

"Khả năng cao là nữ thần Trí Tuệ, nhưng ta có thể xác định trước khi nàng biến mất không hề chế tạo tòa thành đó."

Thần Quang Minh đáp.

"Ngươi cảm thấy nơi đó sẽ thông với ngoại giới à?"

Chu Tự hỏi.

Vì Thần Quang Minh nói nữ thần Trí Tuệ là người ngoại giới, cũng không phải là không thể có khả năng nơi đó sẽ thông thẳng tới ngoại giới.

Vậy tiếng nói trong đó để Thu tỷ đi vào đúng là muốn tốt cho Thu tỷ.

Vào trong đó có nữ thần Trí Tuệ bảo vệ, sẽ không còn nguy hiểm nữa.

Cũng không biết nữ thần Trí Tuệ có bảo vệ được không.

Theo thái độ của những người này thì chắc là có thể.

Nhưng từ đầu tới cuối chẳng mở được cửa.

"Ngoại giới?"

Thần Quang Minh suy nghĩ giây lát rồi lắc đầu đáp:

"Không thể nào, nếu thật sự thông với ngoại giới thì Đại Địa Nữ Thần cũng không đến nỗi bị đánh giết.

"Vì sao những người tam hoàng kia lại giết Đại Địa Nữ Thần?"

Chu Tự có chút khó hiểu:

"Chỉ vì trả thù nữ thần Trí Tuệ?" "Không chỉ vậy, bọn chúng muốn xem xem tín đồ duy nhất của nữ thần Trí Tuệ ở thời đại thần minh mà tử vong sẽ thế nào"

"Sẽ thế nào?"

Chu Tự hỏi tiếp:

"Xuất hiện một biến hóa quỷ dị Thần Quang Minh nói.

"Quỷ dị tới mức nào?"

"Mặt trăng đỏ xuất hiện, không gian bắt đầu vặn vẹo, cụ thể không thể nào xác định, nhưng đúng là mặt trăng đỏ đã mang tới ảnh hưởng, sau đó mặt trăng đỏ thu hút một người tới"

"Người nào?"

"Một nữ hài sinh ra trong tro tàn của thời đại, từng được nữ thần Trí Tuệ cứu một mạng, vì trí lực của nàng không cao nên vẫn luôn sống trong trạng thái ngơ ngơ ngác ngác. Cuối cùng cảm nhận được mặt trăng đỏ, nàng đâm đầu vào đó. Bây giờ xem ra nàng ở đó làm một chuyện vô cùng đơn giản, đó chính là đóng cửa"

Tín đồ canh cửa?

Chu Tự vô cùng bất ngờ.

Nhìn tín đồ canh cửa nửa sống nửa chết, hóa ra là vì sinh ra trong tro tàn.

Chẳng trách lại đáng sợ như vậy.

Nàng cũng không mạnh, trong não toàn cơ bắp, chỉ biết trốn ra sau cửa.

Nhưng vì sao nàng ở lại thành Biên Giới?

Đột nhiên, Chu Tự nghĩ tới một chuyện.

Tín đồ canh cửa có biết mở cửa không?

Nàng là người của nữ thần Trí Tuệ, chắc chắn sẽ có một số quyền lực đặc biệt.

Mà Thu tỷ cứ luôn nghe thấy có người gọi nàng vào.

1112 chữ

Chương 1274: Luyện Võ Từ Nhỏ

Nhưng bây giờ Cuối đại đạo là hắn còn không thể mở cửa, cho Thu tỷ thêm bao nhiêu năm cũng không đủ.

Vậy tiếng gọi kia có tác dụng gì?

Vậy nên, có lẽ việc đi vào cũng không quá khó?

Chỉ cần tìm một người canh cửa, thích đóng cửa là có thể mở ra?

Trong nháy mắt, Chu Tự sững sờ.

Nếu thật sự là vậy thì để sáu cánh cửa khác ở đó làm gì?

Cho đẹp à?

Phải tìm cơ hội để tín đồ canh cửa thử một chút mới được.

Nếu thật sự có thể trực tiếp đẩy cửa ra, hắn sẽ hộc máu đó.

Bận rộn lâu như thế, mở cả sáu cánh cửa rồi, cuối cùng lại nói cho hắn biết là sáu cánh cửa kia chỉ để trang trí.

Đầu óc của nữ thần trí tuệ không đến mức bệnh hoạn thế chứ.

Hẳn là mở sáu cánh cửa ra sau đó tìm tín đồ canh cửa mở cửa.

Như thế thì hợp lý rồi, những cố gắng của hắn cũng không vô ích. Mọi người đều vui.

"Ngươi đang nghĩ gì vậy?"

Thần Quang Minh tò mò hỏi.

"Không có gì, chúng ta đổi chủ đề đi Chu Tự từ bỏ việc suy nghĩ:

"Ta muốn hỏi ngươi, có thể nào lấy được Hoang Cổ Kinh Thế Thư không?"

"Ngươi có Cánh Tay Toàn Năng không?"

Thần Quang Minh hỏi.

"Ta có Con Mắt Toàn Trị"

Chu Tự đáp.

"Đáng tiếc là bây giờ ta không thể nào lấy được Hoang Cổ Kinh Thế Thư hoàn chỉnh"

Thần Quang Minh lắc đầu:

"Còn có câu hỏi nào khác không?"

"Ngươi biết người đầu tiên đọc phần Thượng Thương của Hoang Cổ Kinh Thế Thư là ai không?"

Chu Tự tò mò hỏi tiếp.

Hắn muốn xem có giống như những gì tam lão bản nói không.

Một quyển sách mở ra một thời đại.

Trước đây đáng ra phải hỏi tam hoàng xem người đọc phần Sơn Hải là ai.

Còn phần Nhân Hoàng chắc là người của tu chân giới đọc.

"Người đầu tiên đọc phần Thượng Thương ư?"

Thần Quang Minh lắc đầu, hắn đáp:

"Điều này ta không thể nào xác định được, không ai biết có những ai đã đọc quyển sách này "Vậy bây giờ phần Thượng Thương đang nằm trong tay ai?"

Chu Tự hỏi tiếp.

"Thần Vạn Vật" Thần Quang Minh đáp.

Thần Vạn Vật?

Chu Tự có hơi kinh ngạc, đây cũng là một vị thần rất lợi hại.

Nghe tên là có thể đoán được.

Sau đó Chu Tự muốn hỏi xem phải làm thế nào để liên hệ với vị thần minh này.

Nhưng Thần Quang Minh chỉ cười không nói, cũng không muốn trả lời câu hỏi này.

Chu Tự không còn cách nào khác.

"Ngươi còn câu hỏi nào nữa không?"

Thần Quang Minh hỏi.

"Không"

Chu Tự nói rồi ngẩng đầu nhìn về phía Lý Lạc Thư:

"Đại ca có gì muốn hỏi không?"

Thần Quang Minh cũng nhìn qua, hắn chờ câu hỏi tiếp theo.

"Tam hoàng và chư thần cùng trở về đều có nghĩa là các ngươi đã tiến thêm một bước rồi sao?"

Lý Lạc Thư hỏi.

"Ngươi đoán xem?"

Thần Quang Minh không trả lời thẳng.

Nhưng nếu bọn hắn đã dám trở về cũng có nghĩa là đã có đủ tự tin.

"Nếu các ngươi trở về với thực lực hiện tại thì có thể tạo thành bao nhiêu tổn thương cho tu chân giới?"

Lý Lạc Thư lại hỏi.

"Câu hỏi này của ngươi chẳng có gì khác với câu hỏi trước cả, nhưng ta có thể trả lời rằng, ta của bây giờ chắc chắn không phải đối thủ của ba vị kia"

Thần Quang Minh thản nhiên đáp.

"Một mình Tịnh Thần Chu Vương có thể đánh mấy người các ngươi?"

Chu Tự hỏi.

"Khó mà nói.

Thần Quang Minh lắc đầu:

"Dù sao đánh nhau thì dễ, nhưng muốn giết ta vẫn khá là khó đấy"

Chu Tự và Lý Lạc Thư đều không nói gì. Dường như có chút bất ngờ với câu trả lời của đối phương.

Không ngờ rằng Thần Quang Minh có thể trả lời một cách thản nhiên như vậy.

"Hết câu hỏi rồi đúng chứ, bây giờ tới lượt ta?"

Thần Quang Minh cười nói.

Dường như hắn vẫn luôn chờ giây phút này.

"Ngươi hỏi đi"

Chu Tự biết Thần Quang Minh chính là như vậy.

Lúc trước cũng là hắn hỏi trước, sau đó Thần Quang Minh mới hỏi.

"Ngươi thật sự chỉ mới hai mươi ba tuổi sao?"

Thần Quang Minh hỏi.

"Ngươi không tin ta hai mươi ba tuổi à?"

Chu Tự hỏi ngược lại.

"Vì sao hai mươi ba tuổi lại có thể mạnh tới mức này?"

Thần Quang Minh cảm thấy khó hiểu.

"Vì ta luyện võ từ nhỏ"

Chu Tự thành thật đáp:

"Sau đó còn đọc sách, tri thức chính là sức mạnh, những quyển sách cổ như Hoang Cổ Kinh Thế Thư chính là đại biểu cho sức mạnh Thần Quang Minh mỉm cười, không thèm để ý tới những gì Chu Tự nói.

"Vậy có thể nói cho ta biết vì sao ngươi lại mạnh như thế không?"

"Ta đã nói với ngươi rồi, ta luyện võ từ nhỏ, dựa vào công lực ngàn năm do cơ thể ngưng luyện ra "Người khác có thể mô phỏng con đường của ngươi không?"

"Có lẽ là không, dù sao công lực ngàn năm cũng cần thiên phú.

Trong lúc nhất thời Thần Quang Minh không biết nên nói gì cho phải.

"Có câu hỏi gì nữa không, ngươi hỏi đi"

Chu Tự nói rất chân thành.

Hắn trả lời rất thật thà, không che giấu.

Thần Quang Minh suy nghĩ một lát rồi hỏi:

"Thực lực bây giờ của các ngươi là cực hạn của các ngươi à? Ta nói là mấy năm gần đây"

"Khó mà nói Chu Tự lắc đầu.

Mình phải đợi mấy năm còn phụ thuộc vào khi nào lấy được sách.

Nếu không có thì mấy năm nay chắc chắn sẽ không tiến bộ gì mấy.

Có sách thì cũng phải đợi Ma Chủng thăng cấp.

Tóm lại là trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể tiến bộ quá lớn.

Vừa nghĩ tới đây, hắn trả lời câu hỏi.

Thần Quang Minh gật đầu.

Nhưng vẫn có chút kinh ngạc, Cuối đại đạo, hơn nữa có thể mượn dùng đạo của người khác, đã vậy lại còn có thể tấn thăng.

Có chút khó mà tưởng tượng nổi.

1137 chữ

Chương 1275: Lần Đầu

Sau đó Thần Quang Minh nhìn về phía Lý Lạc Thư.

"Ta có tấn thăng nữa cũng chỉ là vô thượng kiếm đạo"

Lý Lạc Thư nói.

Hắn biết những người này tấn thăng là lên cảnh giới cao hơn. Chứ không tấn thăng trong cùng một cảnh giới.

"Xem ra tuổi còn trẻ thật sự là bất hạnh của các ngươi"

Thần Quang Minh cảm khái.

"Câu hỏi cuối cùng, các ngươi có biết bí mật của Hoang Cổ Kinh Thế Thư không?"

Thần Quang Minh hỏi.

"Không biết, nhưng một vị lão bản của ta đoán rằng có lẽ thời đại bắt đầu có liên quan tới mỗi một quyển sách.

Chỉ là vẫn chưa thể xác thực"

Chu Tự nói.

Thần Quang Minh gật đầu:

"Ta hỏi xong rồi, các ngươi còn gì muốn nói không? Nếu không thì ta đi đây"

"Có"

Lý Lạc Thư lập tức nói:

"Chúng ta phải làm thế nào để trở về thế giới hiện thực?"

Hắn phát hiện cổng không gian không thể nào liên kết với thế giới hiện thực"

Khắp nơi đều là khe hở thế giới và nơi hẻo lánh.

Hoàn toàn không tìm được tọa độ.

"Điều này ta không biết, cho dù là ta cũng không làm được"

Thần Quang Minh lắc đầu.

"Vậy ta cũng hỏi một câu, nếu các ngươi trở về sẽ có những dấu hiệu gì?"

Chu Tự hỏi.

"Ánh sáng quyền hành sẽ chiếu rọi đại địa, cũng chính là trên bầu trời sẽ có thêm một mặt trời đỏ, từ phía tây mọc lên. Lúc đó chính là ngày chúng ta trở về. Mà đại địa sẽ tỏa ra sự sống, thất thải hào quang thường xuyên hiện ra. Chư thần quy vị thì sao trời sẽ sáng chói bất thường, trăng sáng sẽ chiếu rọi trời đất, các ngươi sẽ thấy được mặt trăng to nhất trước giờ"

Thần Quang Minh nhắc nhở.

Chu Tự và Lý Lạc Thư có chút kinh ngạc.

Chư thần trở về gây nên nhiều dị tượng vậy ư.

"Tạm biệt, đợi lần sau gặp lại chúng ta đã là kẻ địch rồi. Lúc đó chắc hẳn các ngươi đã không phải đối thủ của ta nữa. Ta rất chờ mong ngày đó tới."

Bóng dáng Thần Quang Minh dần dần biến mất.

Chu Tự và Lý Lạc Thư nhìn đối phương biến mất, với vẻ mặt mờ mịt.

Bọn hắn phải làm thế nào để về bây giờ?"Hỏi tộc trưởng xem Chu Tự nói.

Sau đó hai người tới trước mặt tộc trưởng, nói ra ý định của mình. "Quay về?"

Tộc trưởng tỏ vẻ hoang mang.

"Chính là quay về thế giới của chúng ta, ở đây có đầu ra nào không?" Chu Tự hỏi.

"Hỏi ta thì chắc chắn là không được rồi"

Tộc trưởng mỉm cười, lấy xúc xắc ra rồi nói một cách chân thành:

"Vậy sao không hỏi lão tộc trưởng thần kỳ?"

Chu Tự kinh ngạc, đối phương thật sự rất thông minh Lão tộc trưởng đức cao vọng trọng, chắc chắn có thể đưa ra ý kiến có ích.

Lý Lạc Thư vẫn nghi ngờ.

Sau đó ba người tụ lại một chỗ, bắt đầu lắc xúc xắc.

Rất nhanh sau đó, lão tộc trưởng cho một câu trả lời chắc chắn:

"Cút!"

Ba người đứng dậy.

Cái này không chuẩn.

Đột nhiên Chu Tự tò mò hỏi:

"Vì sao ngươi lại khắc cho lão tộc trưởng chữ này?"

"Để chân thực hơn"

Tộc trưởng thành thật đáp.

Chu Tự, Lý Lạc Thư:

"..."| Cũng chân thật đấy.

Nhưng bây giờ sao mà về?

Cũng đâu thể bị nhốt ở đây mãi?

"Thật ra ta có thể mở cửa không gian, nhưng không biết sẽ lạc tới đâu.

Lý Lạc Thư nói.

"Tức là chúng ta có thể tới bất cứ đâu đúng không?"

Chu Tự hỏi lại.

"Theo lý mà nói thì đúng là vậy, dù sao tam hoàng cũng chẳng phải đối thủ của đại ca" Lý Lạc Thư chân thành đáp.

"Vậy được, chúng ta trực tiếp mở cửa không gian đi. Đi tới từng nơi một, có lẽ sẽ về được." Chu Tự cảm thấy đây là cách duy nhất.

Dù sao bọn hắn khá là mạnh, đi tới đâu cũng được.

"Các ngươi muốn đi ngay bây giờ à?"

Tộc trưởng vội vàng hỏi.

"Có chuyện gì à?"

Chu Tự hỏi lại.

"Không thì ăn cơm xong rồi đi?"

Tộc trưởng có ý tốt cất lời.

"Có đạo lý"

Chu Tự gật đầu.

Vì không biết lát nữa sẽ đi tới đâu, vẫn nên ăn xong cơm rồi nói.

Không chỉ như thế, hắn còn phải đọc sách xong rồi đi.

Về lại bộ lạc, tộc trưởng thông báo tin tức tốt này cho tất cả mọi người.

Mọi người hoan hô.

Chu Tự và Lý Lạc Thư cũng có một bữa no nê.

Hai ngày sau.

Sau khi Chu Tự khôi phục hoàn toàn công lực ngàn năm, bọn hắn bắt đầu xuất phát. Chỉ là vừa đi khỏi phòng của tộc trưởng.

Lại phát hiện A Mộc đã đi cùng một cô gái ngũ quan thanh tú, dáng người thướt tha tới. "Chúng ta đính hôn rồi, một tháng sau sẽ kết hôn, lão tộc trưởng linh thật đó"

Chu Tự:

"..."

Lý Lạc Thư:

"..."

"A Mộc tới đây, chúng ta nói nhỏ một vài lời.

Chu Tự gọi A Mộc sắp thành hôn vào trong một xó xỉnh.

Ba người tránh đi thiếu nữ, sau đó chặn A Mộc vào góc tường.

"Đây là lần đầu tiên ta làm chuyện này, có chút kích động, tiếp theo đây mà có sai sót gì thì ngươi cũng thông cảm.

Chu Tự nói rất thật thà.

Lý Lạc Thư hít sâu một hơi rồi nói:

"Ta cũng lần đầu tiên mà, bình thường ta còn chẳng dám nghĩ tới chuyện này"

"Các...các ngươi muốn làm gì?"

A Mộc có chút sợ hãi.

Chu Tự mỉm cười rồi nói:

"Ta là đại boss của nhân vật phản diện, ngươi biết mà A Mộc:

"..."

Ta không biết mà.

Thiếu nữ kia đứng ngoài đợi một lúc lâu, chỉ nghe thấy trong góc có tiếng lốp bốp.

Sau đó thấy Chu Tự và Lý Lạc Thư sảng khoái tinh thần đi ra ngoài.

"Tiểu cô nương, A Mộc là nam tử hán, sau khi cưới ngươi chắc chắn sẽ hạnh phúc"

Chu Tự nói.

"Vừa nhìn đã biết là một phu quân hợp cách Lý Lạc Thư nói theo.

Sau đó hai người mở cửa không gian ra rồi biến mất ngay tại chỗ.

Thiếu nữ kinh ngạc, vội đi vào trong góc.

Sau đó...nàng thấy A Mộc nằm dưới đất với gương mặt bầm tím.

1104 chữ

Chương 1276: Nửa Tháng

Trong một không gian không thể nào dự đoán, một nhà ba người không biết là quái vật gì đang phiêu đãng trong hư không, dường như rất quen với nơi này.

Đột nhiên có hai người giẫm lên người họ, khiến họ sợ tới nỗi hét to lên.

Trong lúc nhất thời những tảng đá trôi nổi xung quanh vỡ vụn, lực lượng bắt đầu ép lên không gian.

"Đám này ồn ào thật, không biết đang kêu cái gì.

Chu Tự tỏ vẻ ngạc nhiên.

"Cắt một dao là yên tĩnh lại ngay ấy mà"

Lý Lạc Thư đề nghị.

Một nháy mắt, một nhà ba người kia im lặng ngay.

"Ồ?"

Chu Tự rất kinh ngạc:

"Họ nghe hiểu tiếng người à?"

"Có lẽ là cảm nhận được ý định cắt bọn chúng của chúng ta"

Lý Lạc Thư đoán.

"Thần kỳ thật đấy, ngươi nói xem ta nên cắt tai trái của bọn chúng trước hay tai phải trước đây?"

Chu Tự hỏi.

Lúc này một nhà ba người bịt kín lỗ tai, sợ tới nỗi run lẩy bẩy.

Chu Tự càng thêm kinh ngạc.

Mấy kẻ này thú vị thật.

"Định vị được chỗ khác rồi, chúng ta thử lại lần nữa đi"

Lý Lạc Thư nói rồi mở cổng không gian ra.

Sau đó hai người lại biến mất.

Lúc này một nhà ba người thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Lần đầu tiên thấy sinh vật đáng sợ như vậy.

Ngày mười sáu tháng bảy. Thứ bảy, Thu Thiển ngồi bên cạnh Chu Tự, lúc này cơ thể của Chu Tự vẫn được mặt trăng đỏ bảo bọc dưới gốc cây như cũ.

"Nguyệt tỷ, cũng nửa tháng rồi, sao Chu Tự vẫn chưa quay lại?"

"Đúng vậy, đã nửa tháng rồi, hắn bỏ bê công việc nửa tháng, ta cũng bận cả nửa tháng rồi.

Tô Thi cũng cảm thán.

"Ngươi bận gì chứ?"

Đột nhiên Minh Nam Sở hỏi.

"Bận chế tạo phiền phức cho chúng ta"

Hàn Tô đang vẽ bùa đẩy kính mắt lên mà nói.

"Là các ngươi không gánh được ta đấy chứ.

Tô Thi tỏ vẻ không phụ đáp.

"Thêm cả hai người thực tập, cả bốn người đều tìm sách giúp ngươi"

Minh Nam Sở nói.

"Quá đáng lắm rồi đó"

Hàn Tô thành thật nói:

"Bình thường một người làm việc, ba người giúp tìm Tô Thi nhìn chằm chằm họ, sau đó quay lại bên cạnh Chu Ngưng Nguyệt.

"Ta không biết sách của ngươi ở đâu đâu"

Chu Ngưng Nguyệt vội nói.

Tô Thị:

"..."

Chu Ngưng Nguyệt vừa ăn quýt vừa than thở:

"Đến cùng là bao giờ Chu Tự mới quay về đây?"

"Nguyệt tỷ cũng lo lắng rồi à?"

Tô Thi hỏi.

"Không phải"

Chu Ngưng Nguyệt lắc đầu đáp, nàng thở dài nói tiếp:

"Đã nửa tháng rồi Thu Thiển không nấu cơm cho ta ăn. Chu Tự không biết trong nhà còn một tỷ tỷ cần phải ăn com sao?"

"Nguyệt tỷ chịu đựng chút đi"

Thu Thiển nói.

Nàng nói rồi đưa một cái bánh bao cho Chu Ngưng Nguyệt.

"Lại là bánh bao, vừa khô vừa cứng, ta không muốn ăn nữa"

Chu Ngưng Nguyệt vừa ăn vừa phàn nàn.

Thu Thiển không thèm để ý, ngoài miệng thì Nguyệt tỷ nói không muốn ăn, nhưng thật ra cái gì cũng ăn.

"Vì sao Kiếm Thư sư huynh khác trước đây vậy?"

Tô Thi nhìn Đạo Tử đang ngồi xếp bằng mà hỏi.

"Thay đổi rồi đấy, lúc trước trái tim hắn tĩnh lặng, ôn tồn lễ độ, cho nên quang mang vạn trượng"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Vậy bây giờ thì sao?"

Tô Thị hỏi.

"Bây giờ? Có bạn gái rồi chứ sao"

Chu Ngưng Nguyệt nói một cách thản nhiên.

"Bạn gái?"

Tô Thi kinh ngạc thốt lên:

"Không có mà, ta nghe nói hắn vẫn đang đi xem mắt"

"Vậy có lẽ là chia tay rồi"

Chu Ngưng Nguyệt bình tĩnh đáp.

Tô Thi gật đầu, cũng không để ý.

Nàng cảm thấy số lần Đạo Tử đi xem mắt cũng khá nhiều.

"Chu Tự trở về, ta còn phải dẫn hắn đi tìm cha mẹ ta nữa" Chu Ngưng Nguyệt có chút thắc mắc.

Mấy ngày trước trong nhà gọi tới, nói họ quay về một lần.

Nhưng đã nửa tháng trôi qua rồi, Chu Tự vẫn chưa quay lại.

Có phải hắn có năng lực xu cát tị hung không?

"Ta nghe một số người nói, có rất nhiều người biết môn chủ của Thập Vạn Thiên Thần Môn là Thánh Tử Ma Đạo.

Bây giờ tu chân giới đã vô cùng e ngại Thánh Tử Ma Đạo"

Đột nhiên Hàn Tô lên tiếng.

"Ta cũng nghe những người trong tông môn nói, Thánh Tử Ma Đạo đại diện Cuối đại đạo, danh tiếng trong tu chân giới cũng như mặt trời ban trưa Minh Nam Sở nhìn điện thoại nói rất chân thành.

"Hai người thực tập sinh cũng hoảng loạn cả lên"

Thật ra cũng vì mấy người Minh Nam Sở đã biết Chu Tự từ lâu, nếu không khi biết người bên cạnh mình là đại biểu cho Đạo Tẫn Đầu cũng sẽ quỳ sụp xuống như Tô Thị.

Lúc biết Chu Tự là Thánh Tử Ma Đạo thì họ cũng rất sợ hãi.

Cũng may Chu Tự khi đó không quá lợi hại.

Đúng rồi, Chu Tự chính là từ từ trở nên lợi hại.

Mấy tháng trôi qua, hắn từ có thể đối phó với lục phẩm thăng lên thành có thể đối phó với tam phẩm, sau đó là thần minh, bây giờ trở thành cuối đại đạo lại trực tiếp đối đầu với thời đại tam hoàng.

Mấy tháng tiếp theo, rất có thể hắn sẽ trở thành đệ nhất tu chân giới...

Lúc này trong hư không, Chu Tự và Lý Lạc Thư đều đang rất tuyệt vọng.

Đã rất lâu trôi qua, họ đã nhảy tới biết bao nhiêu không gian. Trong khoảng thời gian này cũng gặp được rất nhiều sinh vật kỳ quái.

Thỉnh thoảng còn gặp được vài người, nhưng những người đó cũng rất kỳ lạ.

Dường như xuất hiện dị biến khác.

Thậm chí còn gặp được một nơi hẻo lánh khá rộng, ở đó có một mảnh đại lục vẫn còn tu luyện ma pháp và đấu khí.

Sau khi họ đi vào đã kinh động đến cường giả trong đó.

Cũng may là rời khỏi đó nhanh.

Chỉ lướt qua đối phương, chưa xảy ra chuyện gì cả.

1129 chữ

Chương 1277: Lương Cao Hơn

Đối phương muốn ra tay, lại bị Lý Lạc Thư dùng một ngón tay ngăn lại.

Sau đó còn tới một nơi có núi non khá hoàn chỉnh, họ gặp một thiếu niên vô cùng linh động.

Thấy xung quanh đối phương có khá nhiều dã thú, bởi vì quý tài và đồng tình nên Lý Lạc Thư đã dạy đối phương tu chân.

Chỉ dạy hai ngày đã chuẩn bị xong lương khô để rời đi.

Sau đó Chu Tự rơi xuống một ngôi sao, chỉ là không gian ở đây đã vỡ vụn, Có dòng trời chảy ngược, thấy phía dưới có một vài người, Chu Tự chỉ có thể tiến vào cuối đại đạo giúp họ bù đắp vết nứt không gian.

Lúc rời đi hắn thấy đám người phía dưới quỳ rạp xuống đất, dường như đang cúng bái rất thành tâm.

Họ không ở lại lâu, tiếp tục rời khỏi.

Sau đó cứ thế mà nhảy đi nhảy lại.

Lúc may mắn có thể gặp được một số người, đi vào không gian bình thường.

Không may thì chính là đá vụn không gian, cùng với những khoảng không xơ xác.

Trong không gian có sao, có trời trăng.

Chỉ là mỗi một không gian đều có một hàng rào không thể nào nhảy qua, họ muốn đi ra ngoài là chuyện không thể nào.

Dù là có đủ tu vi, đi ra ngoài cũng chưa chắc có thể đến một nơi tốt đẹp.

Thậm chí có một số nơi còn có đại thế tinh thần, chắc là còn sót lại từ thời đại tam hoàng.

Có một số nơi có quyền hành chiếu rọi.

Thực lực không đủ có thể bị vây chết ở đó.

Mà thực lực của hai người họ đã đạt tới hàng mạnh mẽ nhất.

Không có bất cứ lực lượng còn sót lại trong tự nhiên nào có thể tạo thành tổn thương với họ.

Không gian sụp đổ, vạn vật hủy diệt, họ chưa chắc sẽ chết.

Vậy nên họ có thể đi tới bất cứ đâu.

Phần lớn vấn đề gặp phải trên đường đi, Lý Lạc Thư đều có thể xử lý. Nếu hắn không xử lý được thì Chu Tự sẽ tiến vào Cuối đại đạo.

Vậy là không còn vấn đề nào nữa.

Dù vậy, họ vẫn không thể nào nhanh chóng trở về được.

Trên đường đi, Lý Lạc Thư thấy được nhiều điều, lại tiến vào đốn ngộ.

Lúc đó trùng hợp tới nơi có nhiều thực vật, trong lúc nhất thời tất cả mọi thứ xung quanh đều nhận được lợi ích.

Vạn vật có đạo uẩn, bắt đầu thành tinh.

Chu Tự cũng vì có thời đại gia thân, không biết vì sao mà Ma Chủng lại chăm chỉ một cách lạ thường.

Từ hai cái vòng tăng thẳng lên sáu cái vòng.

Hắn không biết cụ thể hai người bọn họ đã đi bao lâu, nhưng nếu cứ tiếp tục như thế thì Ma Chủng sẽ đạt tới chín cái vòng.

Sau đó lại là nhảy vọt không gian vô tận.

Lần này họ không may mắn, lần nào cũng đi tới nơi bần hàn.

Mà Chu Tự cứ thế nhìn Ma Chủng của mình từ từ thay đổi.

Thành bảy, tám, chín cái vòng.

Chu Tự cảm thấy bản thân sắp thăng cấp rồi.

Từ tam phẩm lên nhị phẩm.

"Lỗ hai nghìn tệ rồi"

Chu Tự đứng trong hư không thở dài.

"Lỗ hai nghìn ư?"

Lý Lạc Thư khó hiểu hỏi lại.

Nhưng tốc độ tấn thăng của Chu Tự đã khiến hắn sợ hãi.

Thời gian của nơi này cũng không có vấn đề gì, sao có thể tấn thăng như thế chứ?

Đại ca không hổ danh là đại ca.

Chính là thần nhân.

"Mỗi lần ta tấn thăng đều gọi điện thoại về nhà, đòi kinh phí"

Chu Tự nói.

"Kinh phí tấn thăng ư?"

Lý Lạc Thư lại càng thêm khó hiểu.

"Chính là chỉ thiếu hai nghìn tệ là tấn thăng được rồi"

Chu Tự nói.

Lý Lạc Thư tỏ vẻ hoang mang.

Nhưng rất nhanh hắn lại sững người:

"Dường như ta không thể nào tấn thăng nữa rồi"

"Lỗ hai vạn tệ"

Chu Tự trực tiếp nói.

"Vậy chẳng phải là đại ca cũng không tấn thăng được mấy lần nữa đúng không?"

Lý Lạc Thư hỏi.

"Không, ta có chu thiên linh khí đoàn, bây giờ mới ngũ phẩm, Phá Thiên Ma Thể cũng cùng lắm là thăng lên nhị phẩm, sau đó công lực ngàn năm vẫn có thể tiến vào thời đại sáng thế. Vẫn lấy được rất nhiều tiền"

Chu Tự thành thật đáp.

Lý Lạc Thư không còn gì để nói, đại ca vì muốn lấy kinh phí mà lại cố gắng đến thế.

"Nhưng tiền lương của ta là một vạn, đại ca phải tấn thăng năm lần mới được một vạn Lý Lạc Thư nói.

Chu Tự:

"..."

Không giới thiệu đối tượng xem mắt cho ngươi nữa.

"Đổi nơi khác đi, ta sắp tấn thăng rồi, nhân lúc Ma Chủng vẫn đang chăm chỉ thì tranh thủ tấn thăng, để nó tiếp tục tăng ca.

Chu Tự nói rất nghiêm túc.

Sau đó họ lại biến mất ngay tại chỗ.

Lúc hắn xuất hiện lại lần nữa đã nhìn thấy một cự thú đang há miệng cạp tới.

Ầm!

Chu Tự vung ra một quyền, trực tiếp đánh nổ cự thú, máu thịt của nó nổ tứ tung trên mặt đất.

"Đây là gì vậy?"

Vì quá nhanh nên hắn còn chưa kịp nhìn thấy hình dạng của đối phương.

Chẳng qua bây giờ nó đã nổ tung rồi, cũng không thấy được nữa.

Đáng tiếc thật.

Lúc này, mấy người Chu Tự đứng trên một ngọn núi cao.

Phía dưới non nước hữu tình, nhưng không thấy dấu vết con người.

Lại có khá nhiều hung thú kỳ dị.

Họ không công kích, Chu Tự cũng không thèm để ý.

Sau đó Chu Tự khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu giúp Ma Chủng tấn thăng.

Đương nhiên vì để việc tấn thăng thuận lợi hơn, hắn còn thỉnh giáo Lý Lạc Thư.

Hỏi xem tấn thăng cần phải chú ý tới những gì.

Dù sao đối phương có kinh nghiệm, hắn thì không.

"Nếu đã là đạo, tam phẩm đạo ý, nhị phẩm đạo khu, Phá Thiên Ma Thể của đại ca có tướng chân ma, hẳn là không có vấn đề. Nhưng vấn đề bây giờ là bản thể không ở đây, khó mà nói có xuất hiện chuyện ngoài ý muốn không"

Lý Lạc Thư nhắc nhở.

Chu Tự gật đầu, cứ thử trước rồi tính tiếp.

1066 chữ

Chương 1278: Thời Gian Dài

Công lực ngàn năm bắt đầu vận chuyển.

Lấy công pháp nhị phẩm làm trung tâm.

Sau đó đạo ý thuộc về hắn hiện ra.

Ma Đạo Văn Thư hiển lộ rõ ràng, Chư Thiên Vạn Giới nghe hắn thuyết pháp.

Trong lúc nhất thời, cây cối xung quanh như ma thần, ngồi dưới Chu Tự lắng nghe chân ý ma đạo.

Lần này Ma Đạo Văn Thư đánh thẳng vào cơ thể Chu Tự, như đang tạo nên thân thể thực của Ma Đạo, mà khí phát tán ra xung quanh khiến tất cả ma thần kính sợ.

Lý Lạc Thư đứng bên cạnh cũng kinh ngạc không thôi.

Sao đại ca có thể có được ba thể hệ cùng một lúc chứ?

Hắn có nên trùng tu một cái không nhỉ?Lý Lạc Thư cũng chỉ nghĩ vậy, vì hắn muốn tu luyện kiếm đạo đến cực hạn, cực hạn chân chính.

Theo thời gian trôi qua, một số hung thú xung quanh cảm thấy nơi đây có người đang giảng đạo rồi tìm tới theo bản năng.

Con đầu tiên là một con chim có hỏa diễm bao quanh người, dường như đại biểu cho mặt trời rực rỡ trên cao.

Một con chim màu lam cũng theo đó mà tới, như trăng sáng trên bầu trời.

Chúng đáp xuống phía dưới Chu Tự, lắng nghe đạo ý.

Sau đó tổng cộng có năm con hung thú đi tới trước mặt Chu Tự lắng nghe giảng đạo.

Lúc này đại thụ sau lưng Chu Tự giật giật nhánh cây của mình, dường như nó cũng đang lắng nghe.

Theo sự tấn thăng của Chu Tự, chúng cũng dần có linh trí.

Đang tiến hành khai ngộ.

Lý Lạc Thư nhìn mảnh thế giới này, vô cùng to lớn.

Chỉ là không thấy bóng người, cũng không thấy được pháp tắc tu chân.

Bây giờ đại ca giảng đạo thuyết pháp, khiến đám hung thú này khai ngộ.

Trong tương lai, năm người chúng...không, hẳn là sáu người có thể thống trị thế giới này.

Hai ngày sau, Chu Tự mở mắt ra.

Đột nhiên hắn phát hiện bản thân bị bao vây, suýt nữa là không nhịn được mà ra tay.

Nếu không phải Chu Tự phát hiện dường như chúng có ý kính sợ thần phục với mình thì đã ra tay từ lâu rồi. "Chúng đang làm gì vậy?"

Chu Tự hỏi đại ca bên cạnh.

"Nghe đại ca giảng đạo thuyết pháp đó.

Lý Lạc Thư cười nói:

"Tương lai mảnh trời này sẽ có vô số cường giả, cũng vì ngày hôm nay đại ca ngồi đây đột phá. Có lẽ một ngày trong tương lai, sáu vị này sẽ cảm thấy bản thân đã vượt xa đại ca"

Chu Tự:

"..."

"Đi thôi, chúng ta phải đi nhanh lên Lý Lạc Thư nói.

Mà sáu vị kia biết Chu Tự sắp đi dường như đang cung kính cúi đầu, dù là gốc cây kia cũng vậy...

Thứ bảy, ngày ba tháng chín.

"Nguyệt tỷ, hai tháng trôi qua rồi"

Thu Thiển nhìn Chu Tự rồi nói.

"Hai tháng thì hai tháng chứ, không phải mấy ngày trước hắn đã tấn thăng cho ngươi xem rồi ư? Cũng có nghĩa là hắn không có chuyện gì hết."

Chu Ngưng Nguyệt ăn bánh bao, vừa ăn vừa nói.

Sau đó nàng lại nói thêm:

"Khi nào chúng ta mới đổi đồ ăn?"

"Chờ Chu Tự trở về"

Thu Thiển nói.

"Cũng đã khai giảng rồi, ta cảm thấy ta nên đi học thì hơn.

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Thu Thiển nghe vậy thì sững người, nàng hỏi lại:

"Nguyệt tỷ muốn đi học lớp mấy"

"Lớp một chứ gì nữa"

Chu Ngưng Nguyệt đáp.

"Vậy là ta còn chưa sinh đã phải sống cuộc sống chăm sóc con nhỏ rồi à?"

Thu Thiển kinh ngạc thốt lên.

"Con ngươi chỉ cần thông minh bằng một nửa ta thì ngươi đi dự họp phụ huynh cũng sẽ là người được hâm mộ nhất lớp Chu Ngưng Nguyệt lấy đồ ăn vặt Tô Thi cho nàng ra, vừa ăn vừa nói.

"Ta có thể đi học không?"

Thất Thiên bay xuống hỏi.

Thu Thiển suy nghĩ một lát rồi lắc đầu đáp:

"Ngươi còn nhỏ quá.

Thất Thiên chỉ cao khoảng ba mươi centimet.

Đột nhiên một đạo kiếm ý xuất hiện.

"Lại sáng lên rồi"

Thất Thiên kinh ngạc nói.

Sau đó mấy người bắt đầu lùi về sau.

Họ phát hiện hai người này cứ động chút lại sáng.

Đốn ngộ và tấn thăng cứ dễ như đùa vậy.

Hai tháng ngắn ngủi, không phải người này sáng lên thì chính là người kia sáng.

"Ta cảm thấy hai tháng này là hai tháng dài nhất mà ta từng trải qua"

Thu Thiển ngồi xuống, nàng dùng hai tay chống cằm nhìn Chu Tự mà nói.

"Ta cũng thấy vậy.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn bánh bao trong tay mà than thở phàn nàn.

Đột nhiên trên người Chu Tự xuất hiện Ma Đạo chân ý.

Như đang cộng minh.

"Sắp về rồi à?"

Chu Ngưng Nguyệt vội vàng nói.

Trong đôi mắt Thu Thiển cũng để lộ nét vui mừng.

Dưới mặt trời đỏ.

Chu Tự và Lý Lạc Thư đứng ở đó, hai người họ nhìn cánh cửa đá trước mặt mà vô cùng kinh ngạc.

"Cuối cùng cũng về rồi"

Trên hải vực, Chu Tự và Lý Lạc Thư đang đứng lơ lửng trên không.

Lúc này họ không dám manh động.

Vì nơi này là điểm cuối của ngoại thành thần vực, hải vực vô tận dưới ánh sáng quyền hành.

Chỉ cần hơi bất cẩn là sẽ rơi vào nơi hẻo lánh của thế giới một lần nữa.

Muốn đi ra không biết phải cần bao nhiêu thời gian.

Rất khó để định vị.

Lần này đi ra được cũng nhờ ăn may.

Chu Tự lấy Nhật Nguyệt Thần Hoàn ra, bắt đầu đề phòng.

Như vậy sẽ yên tâm hơn nhiều.

Nhưng họ không biết mình đang ở đâu, vấn đề lớn hơn là không biết làm sao để bay được.

"Trí Giả tiền bối?"

Chu Tự kêu to.

Xung quanh có tiếng sóng, còn có một loại tiếng vọng quỷ dị.

Nơi đây là hải vực rộng lớn, vì sao lại có tiếng vọng?

1117 chữ

Chương 1279: Cây Trí Tuệ Trụi lủi

Chu Tự lại kêu to lên:

"Trí Giả tiền bối"

"Đừng gọi nữa, ta cũng không thể tạo ảnh hưởng đến nơi này, quá xa xôi"

Tiếng nói của Trí Giả truyền tới.

"Vậy ít nhất ngươi cũng phải nói phương hướng cho chúng ta biết chứ, hơn nữa phải giúp chúng ta ngăn cản khe hở thế giới, Nhật Nguyệt Thần Hoàn sắp không chịu đựng được nổi nữa rồi"

Chu Tự nói.

Trí Giả im lặng một lúc mới nói:

"Chẳng phải các ngươi đưa lưng về phía mặt trời đỏ mà bay là được rồi ư?"

Chu Tự sửng sốt một chút, cảm thấy hắn nói cũng có lý.

"Đại ca thông minh cả đời, hồ đồ một thời.

Lý Lạc Thư thở dài mà nói.

Chu Tự liếc hắn. Sau đó hai người đưa lưng về phía mặt trời đỏ mà bay với tốc độ cực nhanh.

Đường trở về cũng không hề yên ắng, nhưng đã an toàn hơn lúc đến rất nhiều.

Bay một lúc lâu, sau khi Nhật Nguyệt Thần Hoàn ngăn cản rất nhiều khe hở thế giới thì đã vỡ vụn.

Hành trình sau đó đều phải nhờ vào quả trí tuệ mà Trí Giả ném vào.

Tốc độ của bọn họ cực nhanh, cuối cùng cũng đến được trước cổng không gian mà Trí Giả mở ra trước khi quả trí tuệ cạn kiệt.

Họ tiến vào.

Chu Tự và Lý Lạc Thư đáp xuống một bãi cỏ.

Lần này an toàn rồi, không cần phải phiêu bạt nữa rồi.

Ngày tháng phiêu bạt quá đau đớn, điều quan trọng là không biết thời gian đã trôi qua bao lâu.

Trong hư không, khái niệm về thời gian như biến mất. Chỉ khi nhảy vào thế giới hoặc đại lục bình thường mới có thể cảm nhận được sự thay đổi của thời gian.

"Cuối cùng các ngươi cũng về rồi"

Trí Giả uống trà, cười nói.

Chu Tự nhìn qua, vốn hắn còn định mắng mỏ vài câu.

Nhưng rất nhanh sau đó đã ngẩn ra.

Chu Tự phát hiện quả trí tuệ đã bị vặt gần hết, lá cũng bị vặt một mảng lớn.

Nói dễ hiểu là cây trí tuệ hói rồi.

"Sao lại hói rồi?"

Chu Tự hỏi trong vô thức.

"Ngươi cho rằng là thứ gì đã trải đường cho các ngươi?"

Trí Giả hỏi ngược.

"Tiền bối cực khổ rồi"

Lý Lạc Thư nói một cách cung kính.

"Mệt thì chẳng mệt lắm, bây giờ có thể nói cho ta biết đại khái là các ngươi đã gặp được những gì không?"

Trí Giả hỏi.

Sau đó Lý Lạc Thư và Chu Tự ngồi xuống, ta một câu ngươi một câu kể kể về những ngày tháng phiêu bạt. Kể về cửa trong mặt trời đỏ, bộ lạc của di tích lịch sử, nữ thần trong bộ lạc, và cả vực chủ.

"Phải kể rõ về vực chủ mới được. À, cả tam hoàng nữa"

Chu Tự vốn định nói rõ về chuyện này.

"Bỏ qua chuyện này đi"

Đột nhiên Trí Giả nói.

"Vì sao? Chuyện này mới là chuyện quan trọng mà"

Chu Tự nói.

Trí Giả nhìn Chu Tự rồi nở nụ cười thần bí, lúc sau hắn mới nói:

"Không sao, chỉ cần kể từ lúc các ngươi đánh tam hoàng xong là được"

Chu Tự cảm thấy khó hiểu, nhưng hắn vẫn nói về sự xuất hiện của Thần Quang Minh.

Sau đó lại nói về lai lịch của nữ thần Trí Tuệ.

"Khách từ giới ngoại?"

Trí Giả có chút ngoài ý muốn.

Nhưng cũng không quá bất ngờ.

Đúng là nữ thần Trí Tuệ không giống với bình thường cho lắm.

"Ta cảm thấy có thể nữ thần Trí Tuệ là người đến từ tương lai. Đặt ra giả thuyết nữ thần Trí Tuệ là Tam lão bản, thế giới hiện tại không có quyền hành trí tuệ, vậy nên có một ngày nhị thúc của ta phá vỡ hạn chế của thời gian đưa nàng về quá khứ, cũng là lúc quyền hành trí tuệ vẫn còn tồn tại. Như vậy Tam lão bản có thể hấp thu quyền hành trí tuệ, sau đó trở lại thời đại của mình. Như vậy là có thể giải thích vì sao chỗ chúng ta không có quyền hành trí tuệ, vì nó đã bị lấy tới tương lai. Mọi chuyện đều trở nên hợp lý"

Chu Tự lại nói ra lý luận của mình.

"Không thể nào"

Trí Giả lắc đầu.

"Vì sao chứ?"

"Thời gian không giống với những gì ngươi nghĩ, cũng như dòng chảy lịch sử, những gì đã qua chính là lịch sử, lịch sử chỉ là lịch sử, không thể quay lại"

"Không thể ư? Có thể nào, quá khứ, hiện tại, tương lai đều cùng trong một dòng chảy thời gian, mỗi người đầu thai đều có thể tới quá khứ hoặc tương lai, sau đó tạo nên lịch sử mà chúng ta được biết và tương lai không "Ý của ngươi là gì?"

Trí Giả thắc mắc.

"Nghĩa là...lấy Tam lão bản làm ví dụ, nếu bây giờ nàng thọ hết chết già, có thể sẽ trở thành mỹ nữ nào đó trong quá khứ. Cũng có thể mỹ nữ trong quá khứ đều là nàng đầu thai chuyển thế, đó cũng chính là từ hiện tại về quá khứ. Lịch sử đúng là tồn tại, nhưng nó được bổ sung bởi người của hiện tại"

Chu Tự nói.

"Nhưng ta vẫn luôn quan sát từ quá khứ tới bây giờ, quá khứ đối với ta cũng chỉ là quá khứ mà thôi"

Trí Giả nói.

"Vậy có khi nào lịch sử đang chờ chúng ta quay về không?"

Chu Tự hỏi.

Lý Lạc Thư nhìn hai người rồi ngắt lời:

"Chúng ta vẫn nên nói chuyện khác thì hơn"

"Chờ tới lúc ta tiến vào thời đại sáng thế, ta sẽ đi tìm hiểu xem có chuyện này không"

Chu Tự nói.

"Đến lúc đó nhớ nói cho ta biết"

Trí Giả nói rất chân thành.

Đột nhiên Lý Lạc Thư cũng cảm thấy tò mò.

Vì đại ca thật sự có thể tiến vào thời đại sáng thế.

Sau đó mấy người Chu Tự lại nói những chuyện tiếp theo.

Đó chính là họ đi lang thang.

Trí Giả nghe cũng cảm thấy rất thích thú, vì Chu Tự và Lý Lạc Thư đang không ngừng ảnh hưởng đến những thế giới đó.

Vá trời, truyền pháp, giảng đạo.

Có lẽ ở những nơi khác, hai người này đã trở thành những tồn tại truyền kỳ.

1125 chữ

Chương 1280: Không Thể Nói Lý

"Đúng rồi, chúng ta đã đi bao lâu rồi?"

Đột nhiên Chu Tự hỏi. "Hơn hai tháng Trí Giả nói.

Lúc này Chu Tự nghe xong thì ngẩn người.

Toi rồi.

Lý Lạc Thư cũng sững ra.

Hai người nhìn nhau, có thể nhận ra sự hoảng sợ trong mắt đối phương.

Thất nghiệp rồi.

Bỏ việc hai tháng, còn được giữ lại mới lạ.

Chu Tự cảm thấy mất việc, còn chẳng ở bên cạnh Thu tỷ được.

"Xin lỗi ta phải đi rồi"

Chu Tự và Lý Lạc Thư đứng lên ngay lập tức, sau đó họ biến mất.

Về tới ngoại thành thần vực, họ lại biến mất thêm một lần nữa, trở về thành Biên Giới.

Chu Tự và Lý Lạc Thư đang ngồi dưới cây bất tử mở mắt ra cùng một lúc.

Thứ đầu tiên mà Chu Tự nhìn thấy là một nữ tử xinh đẹp, mặt mày như tranh vẽ, ánh mắt như làn nước trong, khiến Chu Tự quên đi chuyện mình thất nghiệp trong nháy mắt.

Chính là Thu Thiển.

Lúc này đang có khá nhiều người vây quanh.

Lý Lạc Thư đứng dậy đầu tiên, hắn chào mọi người rồi ngự kiếm bay đi mất.

"Ngự kiếm thuật này nhanh thật.

Tô Thi thốt lên với vẻ hoảng sợ.

"Có khi nào là vì tu vi của hắn cao không?"

Chu Ngưng Nguyệt trốn phía sau Tô Thi hỏi.

Dù thuật ngự kiếm của Lý Lạc Thư có tốt hay không thì tốc độ của hắn chắc chắn rất nhanh.

Tu vi của hắn là siêu việt phẩm cấp cơ mà.

Đa số người trong tu chân giới có dùng cả đời cũng khó mà đụng tới được.

"Đạo Tử đi vội thế làm gì vậy?"

Minh Nam Sở tò mò hỏi.

"Vì hắn đã bỏ việc hai tháng rồi"

Chu Tự nói.

"Vậy có phải Chu Tự cũng đã bỏ việc hai tháng rồi không, cái này có tính là tự ý nghỉ việc không?"

Tô Thi hỏi.

"Không tính"

Hàn Tổ chân thành đáp:

"Chỉ là nghỉ không lương mà thôi"

Nếu Chu Tự không đi làm thì họ biết làm gì bây giờ?

Lúc đầu kỳ thực tập của hai người Hạ Nguyệt đã hết rồi, lại bị họ giữ lại thực tập thêm một tháng.

Mới đỡ được đôi chút.

Nếu không ai làm việc chứ?

Đương nhiên, Hạ Nguyệt và Đông Phương Cảnh rất vui lòng làm vậy.

Nơi này khác với bên ngoài, có thể thực tập ở đây chẳng khác nào đi mạ vàng.

Sau khi hết kỳ thực tập thì đã cao hơn đồng trang lứa không biết bao nhiêu cấp.

Có thể lấy ra khoác lác cả một đời.

Về sau Chu Tự còn chưa kịp nói thêm gì đã bị Chu Ngưng Nguyệt hối thúc về nhà.

Cuối cùng nàng cũng đã được ăn cơm.

Không lâu sau, một nhà ba người rời khỏi thành Biên Giới, trở về nhà.

Trên đường đi còn tiện thể mua đồ ăn.

Sau khi trở về, Thu Thiển làm ba mặn một canh.

Cá kho tộ, sườn xào chua ngọt, thịt cháy cạnh, canh hải sâm nấu măng.

Hôm nay Chu Ngưng Nguyệt ăn hai bát cơm to trước, lúc ăn chén thứ ba mới bắt đầu nói chuyện bình thường.

"Ngươi mà còn chưa về, ta sẽ bị Thu Thiển bỏ đói đó"

"Ngày nào Nguyệt tỷ cũng ăn rất no Thu Thiển ngồi bên cạnh Chu Tự ăn từng miếng cơm nhỏ.

Dường như chẳng có vẻ là đã lâu lắm rồi nàng mới gặp lại Chu Tự.

"Ngày nào mở mắt ra cũng thấy bánh bao, ta mới tám tuổi, còn đang tuổi ăn tuổi lớn.

Chu Ngưng Nguyệt thành thật nói.

"Nguyệt tỷ muốn lớn còn cần ăn cơm à?"

Chu Tự hỏi.

"Đương nhiên rồi"

Chu Ngưng Nguyệt đáp.

Chu Tự cười ha hả.

"Đúng rồi, sau khi ngươi đánh bại tam hoàng đã đi đâu vậy?"

Đột nhiên Thu Thiển hỏi.

"Hả?"

Chu Tự nghe vậy rất thắc mắc:

"Tại sao Thu tỷ lại biết ta đã đánh bại tam hoàng chứ?"

"Không chỉ biết mà còn nhìn thấy ngươi đánh bại cơ. Hơn nữa ngươi nói câu trời biết đất biết ngươi biết ta biết, ngươi và đại ca ngươi còn nói cha ta là lão bất tử"

Chu Ngưng Nguyệt nói rất nghiêm túc.

Trong lúc nhất thời Chu Tự thẩn thờ cả ra.

Cuối cùng hắn cũng hiểu vì sao Trí Giả là bảo hắn bỏ qua chuyện tam hoàng.

Hóa ra là hắn đều nhìn thấy cả. "Nguyệt tỷ, cha ngươi có nói gì không?"

Chu Tự hỏi rất nghiêm túc.

"Không, nhưng mẹ ta gọi ngươi về nhà một chuyến"

Chu Ngưng Nguyệt uống một ngụm canh rồi nói.

"Ngươi muốn về không?"

Thu Thiển có chút lo lắng.

"Không về"

Chu Tự nói với vẻ mặt dửng dưng.

"Mẹ của Nguyệt tỷ thì có liên quan gì tới ta chứ?"

Thu Thiển:

"..."

Sau đó Chu Tự lại kể về những gì mình đã trải qua.

Các nàng cũng rất kinh ngạc về lai lịch của nữ thần Trí Tuệ.

"Khách của giới ngoại, cụ thể là gì?"

Thu Thiển hỏi.

Chu Tự lại nói ra lý luận của mình.

Nhưng đã bị Chu Ngưng Nguyệt phản bác:

"Khác nhau, kết cấu không gian là như thế này...mà theo ta hiểu, phương thức thời gian là thế này...Còn sự biến hóa của thời không là thế này.."

Tóm lại Chu Ngưng Nguyệt đã nói rất nhiều, nhưng Chu Tự lại không nghe hiểu dù chỉ một câu.

Từ đó về sau hắn không dám nói về lý luận của mình nữa.

Nhất là khi Nguyệt tỷ hỏi một câu:

"Căn cứ lý luận của ngươi là gì? Dù sao cũng phải có logic chứ?"

Có mà, ta cảm thấy rất logic.

Hợp tình hợp lý.

Sau đó bọn họ lại đổi chủ đề khác, nhắc tới cánh cửa thứ bảy và tín đồ canh cửa.

"Ý ngươi là tín đồ canh cửa có thể chính là chìa khóa mở ra cánh cửa thứ bảy ư?"

Thu Thiển có hơi kinh ngạc. "Cũng có thể, ngày mai là chủ nhật đúng không? Chúng ta đi xem là biết rồi"

Chu Tự nói.

Chu Ngưng Nguyệt nghe vậy thì càng hứng thú, cuối cùng cũng có chút tiến triển.

"À đúng rồi, gửi ngươi cái này.

Chu Ngưng Nguyệt gửi cho Chu Tự một tin nhắn.

Đó là một trận pháp, sau đó nàng giải thích:

"Ta đã giải xong trận pháp đó rồi"

"Ồ, đợi lát nữa ta sẽ gửi cho đại ca ta Chu Tự đáp.

1065 chữ

Chương 1281: Không Để Ý

"Những trận pháp đó đều là đại ca ngươi đưa à?"

"Đúng vậy, chẳng phải trước đây ta đã nói rồi sao?"

Chu Tự hỏi.

Trong nháy mắt, Chu Ngưng Nguyệt cảm thấy vô cùng khó chịu.

Vậy mà nàng vẫn luôn giúp biến thái giải trận pháp.

Đương nhiên, trận pháp là vô tội, nàng cũng không thấy khó chịu nữa.

Đợi ăn uống no say, Chu Ngưng Nguyệt bưng hai đĩa nho xanh về phòng của mình.

"Ta đi nghiên cứu không gian và thời gian một chút, trừ khi ăn bữa khuya, còn không thì các ngươi đừng làm phiền ta"

Rầm, cửa đã đóng.Chu Tự vẫn đang dọn bàn. "Nguyệt tỷ còn muốn ăn bữa khuya à?"

Chu Tự hỏi Thu Thiển đang rửa chén trong nhà bếp.

"Nàng không ăn, nàng vẫn còn bánh bao chưa ăn hết" Thu Thiển cười nói.

"Nguyệt tỷ thật sự đã ăn bánh bao hai tháng trời à?"

Chu Tự có chút kinh ngạc.

"Cũng tầm đó, thỉnh thoảng Tô Thi sẽ cho nàng ít đồ ăn vặt, tiện thể đưa đồ ăn từ ngoài vào đó"

Thu Thiển nói rất vui vẻ.

Trên mặt nàng còn hiện rõ nét cười, không biết là vì chuyện đang nhắc tới đáng để cảm thấy vui vẻ, hay là vì có người ở cạnh nên tâm trạng thoải mái hơn.

"Nguyệt tỷ không gọi điện về cho nhà chứ?"

Chu Tự hỏi.

"Có đồ ăn thì nàng sẽ không gọi"

Chu Tự không khỏi cảm khái, nếu Nguyệt tỷ thật sự tám tuổi thì đúng là một đứa bé ngoan.

Đáng tiếc nàng đã ba mươi tuổi.

Chính nàng không biết nấu ăn.

Sau này lấy chồng, nếu đối phương không biết nấu...À, đối phương cũng không cần nấu.

Đều là tu chân giả, ăn cơm làm gì chứ?

Người có thể cưới Thu tỷ cũng chẳng phải là người bình thường gì.

Cũng như sư tỷ và sư tỷ phu.

Nghe nói hai người ngày nào cũng chiến tranh lạnh, vừa bắt đầu là sẽ kéo dài rất nhiều năm. Còn ăn cơm làm gì?

Lãng phí thời gian chiến tranh lạnh, ảnh hưởng hiệu quả.

Đợi tới khi dọn dẹp xong, Chu Tự và Thu Thiển ngồi nghỉ trên ghế sô pha.

Hai người liếc nhìn nhau, lại nhìn đồng hồ, mới hơn bảy giờ tối.

Nhưng trời đã tối rồi.

"Trời khá tối rồi nhỉ"

Chu Tự nói.

Sau đó hắn đứng dậy:

"Thu tỷ buồn ngủ chưa?"

Còn chưa đợi Thu Thiển trả lời, hắn đã kéo tay nàng rồi đi về phía phòng ngủ.

Thu Thiển không nói gì, chỉ im lặng đi theo.

Đợi vào phòng, hai người họ...

Đêm đã khuya, lúc này Thu Thiển rúc người trong chăn, nàng nhìn lên trần nhà.

Ánh trăng bên ngoài xuyên qua tấm rèm chiếu xuống sàn nhà.

"Ngươi lại thăng cấp rồi, có phải là việc sinh con sẽ càng khó khăn hơn không?"

Đột nhiên Thu Thiển hỏi.

"Không thể nào"

Chu Tự nói rất nghiêm túc:

"Ta mới Trận Linh ngũ phẩm.

Thu Thiển nghiêng đầu nhìn người bên gối:

"Vậy sao bụng ta mãi không có động tĩnh gì? Chẳng lẽ là dáng người của ta không đủ tốt, không đủ để ngươi nỗ lực cày cấy à?"

"Để ta kiểm tra xem?"

Chu Tự hỏi với vẻ thăm dò.

"Ồ?"

Thu Thiển cười nói:

"Chỉ kiểm tra thôi à? Có muốn để lại thứ gì không?"

Chu Tự cảm thấy câu nói này rất quen thuộc, lần trước Thu Thiển cũng nói vậy.

Nhân loại ngu xuẩn, ta thân là cuối đại đạo há có thể vấp ngã hai lần ở cùng một nơi?

"Có"

Chu Tự nói.

Thu Thiển mỉm cười, rồi nhấc chăn trùm lên đầu hai người.

Chu Tự:

"..."

Tình hình không đúng lắm, sao Thu tỷ không trêu đùa mình?

Rất nhanh sau đó hắn đã không kịp nghĩ gì nữa.

Sáng hôm sau, Chu Tự ngáp một hơi, cảm thấy có hơi mệt mỏi, ngủ không ngon giấc.

Thu Thiển lại rất tỉnh táo.

Ăn sáng xong, họ đi tới thành Biên Giới.

Vừa đến đã gặp tín đồ canh cửa.

"Ta có chuyện muốn nhờ ngươi giúp đỡ"

Chu Tự không nói vòng vo.

Chỉ là tín đồ canh cửa ngồi xổm trong góc hẻo lánh, không trả lời.

"Ta muốn ngươi đi vào trong mở giúp ta một cánh cửa"

Chu Tự lại nói.

Mà đối phương vẫn không trả lời.

"Có phải nàng đã ngủ rồi không?"

Chu Tự hỏi.

Sau đó hắn đóng cửa, lại dùng sức mạnh giả vờ như mở cửa từ bên ngoài.

Tín đồ canh cửa đi tới:

"Hoan...hoan nghênh quang lâm.

Chu Tự gật đầu:

"Xem ra không ngủ gật"

Thu Thiển:

"..."

"Nàng không trả lời thì phải làm gì bây giờ?"

Chu Tự hỏi.

Thu Thiển suy nghĩ một lát, nàng lấy trái cây ra đưa cho tín đồ canh cửa.

"Tặng ngươi"

Tín đồ canh cửa nhìn Thu Thiển một lúc lâu, sau đó đưa tay lấy trái cây rồi quay về góc xó tiếp tục ngồi.

"Có thể vào trong với chúng ta không? Chỉ là đóng mở cửa mà thôi"

Thu Thiển nói.

"Được, được"

Tín đồ canh cửa gật đầu.

Chu Tự:

"..."

Vừa rồi do nàng không nghe thấy, hay do mình không cho nàng đồ ăn?

Chu Tự suy nghĩ lúc lâu, nhưng chỉ nghĩ thôi thì không thấy được đáp án. Cách tốt nhất là thử lại lần nữa.

"Sao nàng không đi?"

Chu Tự nghe được tín đồ canh cửa đồng ý, nhưng hắn không thấy nàng đứng dậy.

"Đang ăn trái cây.

Thu Thiền đáp.

Chu Tự:

"..."

Chu Tự đợi một lúc lâu vẫn không thấy đối phương động đậy.

Chỉ là rất nhanh sau đó, tín đồ canh cửa biến mất ngay tại chỗ.

Chu Tự kinh ngạc, bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

Sau đó hắn gặp nàng ở một góc xó xỉnh trong thành, rồi nàng lại biến mất thêm lần nữa tiến vào trong, mà nơi nàng xuất hiện vẫn là một góc xó xỉnh.

Chu Tự sững người, nàng có năng lực lợi hại như thế nhưng sao lần nào đi cũng vào góc xó?

Không vào góc xó là không được à?

1180 chữ

Chương 1282: Kẹt Rồi

"Rõ ràng nàng không có tu vi, vì sao nàng có thể sử dụng năng lực không gian chứ?"

Chu Ngưng Nguyệt không hiểu được, nàng hỏi.

"Sao Nguyệt tỷ không hỏi vì sao nàng có thể sống được nhiều năm như thế?"

Chu Tự hỏi ngược lại.

"Đuổi theo"

Thu Thiển vội vàng nói.

Ba người vội vã đi vào trong, tốc độ của đối phương rất nhanh, chỉ chớp mắt vài cái đã đi vào trong rồi.

Nhưng dường như nàng không biết đường.

Chu Tự nhìn về phía Chu Ngưng Nguyệt trong vô thức.

"Nhìn ta làm gì? Ngươi tưởng một tiểu nữ hài tám tuổi như ta mà còn lạc đường à?"

Chu Ngưng Nguyệt tỏ vẻ chất vấn.

"Đúng, Nguyệt tỷ ba mươi tuổi"

Chu Tự cười nói.

"Vậy Nguyệt tỷ dẫn đường đi.

Sau đó Chu Ngưng Nguyệt thật sự nghe theo.

Một tiếng sau.

"Nguyệt tỷ, hay là để ta dẫn đường nhé?"

Chu Tự hỏi.

"Cũng không phải ta không biết đường"

Chu Ngưng Nguyệt nói rất chân thành.

Lại một tiếng sau.

Chu Tự hoang mang, hắn sẽ không bao giờ để Nguyệt tỷ dẫn đường nữa.

Lại một tiếng sau, cuối cùng họ cũng tới nơi.

"Ngươi xem, ta đã nói ta biết đường mà"

Chu Ngưng Nguyệt ăn táo, nàng nói bằng giọng đắc ý.

Chu Tự:

"..."

Đi lòng vòng ba tiếng đồng hồ.

Tám giờ sáng đi, bây giờ có thể ăn cơm trưa luôn rồi.

Thu Thiển che miệng cười, nàng cảm thấy có Chu Tự ở nhà náo nhiệt hơn nhiều.

Sau đó họ đi vào, mà tín đồ canh cửa cũng men theo những góc xó đi vào đây.

Chỉ một lát, họ đã đi tới trước cánh cửa thứ bảy.

Ba vị cẩu trưởng lão cũng đang ở đây.

Hầu Trầm và Đại Địa Thần Khuyển lại đi ra ngoài tìm đồ.

Nơi này thông với bốn phía, có rất nhiều thứ.

Lần trước tìm được tế đàn của Nữ thần Đại Địa mãi không thấy phản ứng. Họ còn đang suy nghĩ nên khởi động như thế nào, kiếm chút việc mà làm.

Chu Tự cảm thấy những người này nghĩ hắn rất nhàn rỗi.

Nhưng hai tháng cứ lang thang như vậy, đúng là có chút nhàn rỗi.

Cũng nên tìm chút việc để làm.

"Nói mới nhớ, ta nghe nói muội muội của Hầu Trầm tới làm nội gián, sao ta chưa thấy bao giờ?"

Chu Tự tò mò hỏi.

"Đúng lúc chỗ nàng làm tổ chức sự kiện, nàng xin nghỉ hai ngày.

Thu Thiển giải thích.

"Nội gián này không đủ kinh nghiệm, nàng chỉ đang làm thêm thôi đúng không?"

Chu Tự lắc đầu thở dài.

Nội gián thời đại này có chuyện gì vậy?

Chẳng biết làm việc nghiêm túc là gì, như thế này thì làm sao bồi dưỡng họ chứ?

Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Lúc này tín đồ canh cửa đã đi tới trước cánh cửa kia.

Chu Tự quan sát một lát, phát hiện cánh cửa này như được kích hoạt.

Quả nhiên, sáu cánh cửa khác vẫn rất quan trọng.

Vừa nhìn đã biết muốn mở cánh cửa thứ bảy là phải mở hết sáu cánh cửa còn lại.

Bây giờ chỉ còn thiếu Cánh Tay Toàn Năng nữa thôi.

Con Mắt Toàn Tri vẫn luôn nằm trong tay hắn, chỉ là hắn không lấy ra sử dụng.

Một khi hắn sử dụng, nữ thần Hắc Dạ sẽ không thể nào ngăn cản được.

"Đi đẩy cửa xem sao"

Thu Thiển mở miệng nói.

Tín đồ canh cửa đứng dậy nhìn cánh cửa trước mặt, nàng nắm chặt tay lại rồi đặt lên đó.

Chu Tự nhìn rất chăm chú, những người khác cũng vậy.

Họ đang đợi, xem đối phương có thể mở được cánh cửa này hay không. Nếu đối phương mở được thì họ có thể biết phía sau cánh cửa này đến cùng có thứ gì.

Ken két!

Tín đồ canh cửa dùng lực, cánh cửa phát ra tiếng ma sát chói tai, vậy mà thật sự có thể mở ra.

Chu Tự nhìn cánh cửa, hắn không ngờ rằng chìa khóa mở cửa vẫn luôn nằm trong tay mình.

Ầm ầm!

Tiếng động to lớn vang lên.

Cánh cửa để lộ một khe hở.

Lúc này tín đồ canh cửa dừng lại.

Đám người Chu Tự thắc mắc. "Ket...ket rồi."

Tín đồ canh cửa nhỏ giọng nói. Kẹt rồi à?

Chu Tự tò mò, vì sao lại bị kẹt?

Hắn đi tới trước cửa rồi dùng sức đẩy vào, phát hiện hoàn toàn không thể mở ra. Nhìn lén qua khe hở cũng không tìm ra bất cứ thứ gì.

Vì sao lại vậy?

"Để ta thử xem sao?"

Thu Thiển đi tới nói.

Chu Tự lùi sang một bên, nhìn Thu tỷ mở cửa.

Nhưng cửa vẫn không nhúc nhích.

Cửa đã mở rồi, nhưng chỉ mở một khe hở.

Không thể nào nhìn trộm tình hình bên trong.

"Thu Thiển, ngươi có nghe được gì không?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

Thu Thiển nhắm mắt lắng nghe, phát hiện không có bất cứ tiếng động gì.

"Có lẽ người nói đang nghỉ ngơi"

Chu Tự nhắc nhở.

"Vì sao lại thế?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Theo lẽ thường thì người nói chuyện này rất có thể là một hậu chiêu khác của Nữ thần Đại Địa. Mà chắc chắn lúc Nữ thần Đại Địa tỉnh dậy mới có thể truyền ra tiếng động, những lúc khác nàng đang ngủ. Dù sao nàng là sinh vật sống bình thường, chứ không phải quái vật chỉ biết nói mớ, vậy nên đợi nàng ngủ dậy mới có thể truyền giọng nói ra ngoài.

Chu Tự giải thích.

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu, nàng cảm thấy Chu Tự nói rất có lý.

Sau đó nàng lại nói:

"Nhưng cửa đã mở, chúng ta có thể đi vào hỏi Nữ thần Đại Địa xem sao. Nếu cả hai đều là hậu chiêu của nàng thì chắc chắn sẽ có chút cảm ứng với nhau.

Mấy người Chu Tự gật đầu đồng ý.

Sau khi thấy tín đồ canh cửa rời khỏi đây, ba người Chu Tự lại đi vào cánh cửa Đại Địa.

Vừa đi vào họ đã thấy Nữ thần Đại Địa đứng dưới tàng cây, không hề ngủ.

"Ta cảm nhận được một khí tức rất kỳ quái"

Nữ thần Đại Địa quay đầu nhìn mấy người Thu Thiển rồi nói:

"Dường như là khí tức của chủ nhân ta, nhưng lại chắc chắn không phải chủ nhân. Cũng có nghĩa là hậu chiêu mà chủ nhân ta để lại cho ta đang ở gần đây. Nếu như có thể dung hòa, ta sẽ rơi vào trạng thái ngủ say thêm một lần nữa, giữ lại dùng trong lúc nguy cấp nhất.

"Xem ra thật sự là Nữ thần Đại Địa Chu Tự nói.

"Các ngươi đã làm gì?"

Nữ thần Đại Địa thắc mắc.

1146 chữ

Chương 1283: Cảm Giác Cấp Bách

Sau đó Thu Thiển nói về cánh cửa thứ bảy kia.

"Các ngươi mở được nó rồi à?"

Nữ thần Đại Địa vô cùng kinh ngạc:

"Từ lúc các ngươi phát hiện cánh cửa này đến lúc mở ra, tổng cộng mất bao lâu?"

"Một năm?"

Chu Tự suy nghĩ một chút rồi nói:

"Khá lâu đấy"

"Lâu ư?"

Nữ thần Đại Địa có chút khó mà tin được:

"Trong lúc đó các ngươi còn lấy được tất cả chìa khóa?"

"À không, còn thiếu một Cánh Tay Toàn Năng"

Chu Tự đáp lời.

Nữ thần Đại Địa:

"..."

Điều này không bình thường.

Nhưng người trước mặt này là con trai của vị kia, cũng chẳng có gì đáng nói.

Họ đứng tại điểm cao nhất của tu chân giới.

Có thể tìm được nhanh như thế cũng hợp tình hợp lý.

Nghĩ tới đây Nữ thần Đại Địa lại lắc đầu, cho dù toàn bộ tu chân giới đi tìm cũng không thể tìm được nhanh như thế.

Sau đó Nữ thần Đại Địa không nghĩ nhiều nữa.

"Đúng rồi, chúng ta còn tìm hiểu được lai lịch của nữ thần Trí Tuệ"

Thu Thiển nhắc nhở.

Thấy Nữ thần Đại Địa có hứng thú thì nàng mới tiếp tục mở miệng:

"Nàng có thể là khách từ giới ngoại.

Nữ thần Đại Địa nghe vậy thì dường như chẳng hề bất ngờ.

Nàng chau mày nói:

"Ta cứ cảm thấy bản thân nhận được một số tin tức, có một cảm giác rất cấp bách, dường như đang nói cho ta tu chân giới không an toàn"

"Đây chính là những gì ta nghe được.

Thu Thiển nói.

"Vậy tại sao lại không an toàn?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Chuyện này ta cũng không rõ nữa, nhưng có thể chắc chắn rằng cánh cửa thứ bảy là do chủ nhân ta để lại. Sau đó ta bị giết, hậu chiêu phát động, đưa ta vào đây, dùng nơi này để tránh né nguy hiểm. Bây giờ lại càng như nhận ra điều gì đó, cảm giác được gần đây có huyết mạch tương liên nên có kêu gọi.

Nữ thần Đại Địa phỏng đoán.

"Vậy vì sao bây giờ lại không có tiếng động gì?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Có lẽ đang ngủ say.

Nữ thần Đại Địa ngồi lên vương tọa, nàng nói:

"Bình thường thì phần lớn thời gian ta đều đang ngủ, nhất là trong lúc chờ đợi, ta sẽ ngủ càng sâu hơn. Từ đầu đến cuối không ai đi vào, có lẽ ta đã ngủ thiếp đi rồi."

Đúng là đang ngủ à, mấy người Chu Ngưng Nguyệt có chút kinh ngạc.

"Vậy phải chờ tới lúc nào mới tỉnh lại được?"

Chu Tự hỏi.

"Khó mà nói"

Nữ thần Đại Địa suy nghĩ một lát rồi đáp:

"Nhưng sẽ không lâu quá đâu, có lẽ là ngày mai, cũng có thể là tháng sau. Tóm lại sẽ không kéo dài quá lâu, vì trong cảm giác cấp bách kia, ta chắc chắn sẽ không ngủ say được quá lâu.

Chu Tự không khỏi bội phục đối phương, đúng là hiểu rõ bản thân.

"Thật ra ta có thể đoán được nguy hiểm là gì, nhưng ta không hiểu vì sao lại nguy hiểm như thế. Nữ thần Hắc Dạ cũng đã nói những câu tương tự, cho nên ta càng thêm khó hiểu Chu Tự nói.

"Là gì?"

"Chư thần trở về, tam hoàng cũng muốn trở về. Họ liên thủ cho nên tu chân giới không chỉ đối mặt với một thời đại thần minh, mà còn cả thời đại tam hoàng đang ở trạng thái đỉnh phong"

Chu Tự nói.

"Thời đại tam hoàng?"

Nữ thần Đại Địa kinh ngạc.

Nàng chưa từng nghe tới cái tên này.

"Thời đại tam hoàng chính là thời đại trước thời đại thần minh, họ tự mình tế tự nên mới dẫn tới việc thời đại diệt vong.Họ tiến vào thế giới thâm uyên, lại còn ở một nơi rất sâu. Tam hoàng theo thứ tự là Thiên Đế, Thánh Nhân, Vương Quyền. Ta đã giao thủ với họ, đúng là rất mạnh, nếu không phải là vì họ chỉ có thể dựa vào dư tận của thời đại thì có lẽ ta đã thua rồi. Một khi họ trở về, chắc chắn ta không phải là đối thủ của họ"

Chu Tự giải thích đại khái.

Mà Nữ thần Đại Địa lại càng kinh ngạc.

Vậy mà nàng...

Không hiểu.

Trong khoảng thời gian mấy tháng ngắn ngủi, vì sao người này lại biết nhiều thứ đến thế?

Mà lại tam hoàng của tam hoàng thời đại chắc chắn là những tồn tại đỉnh cao nhất.

Đối phương có thể giao thủ với những người này, lại còn thắng.

Trong nháy mắt, Nữ thần Đại Địa cảm thấy người đứng trước mặt mình đã đứng ở điểm cao nhất của tu chân giới.

Thu Thiển thấy Nữ thần Đại Địa có chút không dám tin thì cất lời giải thích:

"Chu Tự đã là Cuối đại đạo, hắn còn tự xưng là Thần Nguyên Tuyền, Tự Nhiên Tôn Chủ"

"Không ai phản bác à?"

Nữ thần Đại Địa hỏi với vẻ nghi ngờ.

"Có, Tử Thần Tai Ách và tam hoàng đều phản bác.

Thu Thiển trả lời.

"Sau đó thì sao?"

"Tử Thần Tai Ách bị đánh tới nỗi từ bỏ việc trở về, cả tam hoàng và tận dư của thời đại cũ đều bị hủy diệt rồi"

Nữ thần Đại Địa cảm thấy thế giới này quá điên cuồng rồi.

Có chút khác với những gì nàng từng biết.

Tu chân giới đã kinh khủng tới mức này rồi sao?Khó mà tưởng tượng được.

Nhưng Nữ thần Đại Địa vẫn cảm thấy có chút kỳ quái.

Nếu Chu Tự đã cao minh như vậy, tại sao cảm giác áp bách mà nàng cảm nhận được vẫn mạnh mẽ như thế chứ?

Cứ như là phải trốn nhanh lên mới được an toàn vậy.

Rất nhanh, Nữ thần Đại Địa nghĩ tới chuyện gì đó, nàng nói:

"Có phải là người của hai thời đại kia trở về tu vi đều sẽ thăng lên một bậc không?"

Ba người gật đầu.

Rất có thể như vậy, nếu không đúng thì họ cũng không dám trở về.

"Có thể giải thích được rồi.

Nữ thần Đại Địa lại hỏi:

"Họ có thăm dò tình hình của mấy người Chu Vương không?"
"Thần Quang Minh có hỏi ta, nhưng ta không nói thẳng"

Chu Tự đáp.

"Nếu người của hai thời đại trở về, trong bọn họ có người vượt qua ba vị kia tiến vào cảnh giới hoàn toàn mới thì tu chân giới có chống đỡ được không?"

Nữ thần Đại Địa hỏi.

1092 chữ

Chương 1284: Lộ Rồi

Chu Tự không thể nào trả lời, vì bây giờ hắn đã đi tới điểm cuối của đạo.

Lý Lạc Thư đã nói với hắn, cảnh giới này đã là cảnh giới cao nhất mà tu chân giới biết được.

Là đoạn cuối của đại đạo.

Hắn thậm chí còn không biết phía trên còn cảnh giới nào tồn tại nữa không.

Nhưng nếu thần minh có thì tu chân giới chắc cũng sẽ có.

Chỉ là không có bất cứ khái niệm cụ thể nào, ít nhất là hắn không có.

Cũng có nghĩa là nếu mấy người kia thật sự tiến vào cảnh giới hoàn toàn mới, vậy tu chân giới sẽ rất nguy hiểm. Vậy ngăn cản họ trở về?

Đương nhiên là không thể.

Chu Tự cảm thấy nên gọi điện thoại hỏi lão cha, xem hắn có ý kiến gì không.

Nếu thật sự không được thì cũng để họ nghĩ cách.

Còn Chu Tự thì đã hết cách rồi.

Dù sao hắn cũng chỉ là một kẻ mới vào nghề.

Dù đọc xong quyển sách thứ ba cũng chưa đoán được tu vi có tăng lên không.

Nhưng lại không thể dùng lâu.

Sử dụng hết công lực ngàn năm, hắn cũng không còn cách nào khác.

Còn lâu mới bền được như tu vi.

Rời khỏi thần điện của Đại Địa Nữ Thần, Chu Tự quyết định đặt một đồng hồ báo thức ở khe hở của cánh cửa, để đánh thức người trong đó sớm một chút.

Bây giờ hắn cảm thấy tín đồ canh cửa không thể mở cửa được là vì Nữ thần Đại Địa số hai đang ngủ.

Một người khi ngủ thiếp đi thì rất dễ khóa cửa.

Cho nên cũng chỉ đẩy được ra một khe hở, không thể nào mở cả ra.

Bàn giao cho ba vị cẩu trưởng lão, mấy người Chu Tự rời khỏi thành Biên Giới.

Tiện thể ngắt vài quả bất tử.

Thất Thiên nhìn chằm chằm, nàng cảm thấy rất đau lòng.

Vì khoảng thời gian nàng ở bên cạnh cây bất tử lâu nhất ở đây, nhưng nàng lại chẳng ăn được mấy quả.

Nhưng nàng vẫn nhắc tới chuyện mặt trăng đỏ, hi vọng Chu Tự đi lên đó một chuyến.

Chu Tự cũng chỉ có thể đồng ý.

Tranh thủ đi lên.

Lên đó có chút nguy hiểm, chờ an ủi Thu tỷ xong, sau đó trạng thái của hắn sẽ trở lại đỉnh phong.

Đến lúc đó lại lên xem sau.

Vùng ngoại ô.

Chu Tự đang do dự có nên gọi điện thoại về nhà hay không.

Dù sao cũng phải nói cho cha mẹ biết về suy đoán vừa rồi của mình.

"Nguyệt tỷ ngươi gọi đi"

Chu Tự nói.

"Vì sao ngươi không tự gọi?"

Chu Ngưng Nguyệt tò mò.

"Những chuyện hiếu thảo như thế này thì đương nhiên phải để cho Nguyệt tỷ làm rồi"

Chu Tự nói rất nghiêm túc.

"Ngươi sợ cha ngươi gọi về à?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

Chu Tự không để ý tới Chu Ngưng Nguyệt.

Sau đó Nguyệt tỷ gọi điện thoại.

"Cha, Chu Tự có chuyện muốn nói với ngươi"

Chu Ngưng Nguyệt nói bằng giọng ngọt ngào, sau đó đưa điện thoại cho thằng em thúi tha của mình.

Chu Tự sững người, hắn chết lặng nhận lấy điện thoại:

"Cha, ngươi ăn cơm chưa?"

"Đang mài đao"

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói âm trầm.

"Cha, chuyện là thế này, ngươi còn nhớ lần trước ta nói tấn thăng không? Bình thường tấn thăng đều cần thuốc dẫn...có thể kết toán một chút không?"

Chu Tự kiên trì nói.

Trong lúc nhất thời đầu dây bên kia im lặng, dường như không ngờ rằng Chu Tự sẽ nói chuyện này trước.

Rất nhanh, đầu dây bên kia vang lên tiếng cười của Liễu Nam Tư:

"Con trai, mẹ cho ngươi thêm ba trăm, thứ bảy tuần sau về nhà đi. Nghe nói ngươi biến mất hai tháng, ta và cha ngươi đều rất lo lắng. Về nhà mẹ làm đồ ăn ngon cho ngươi, sức khỏe tốt cũng dễ khiến Thu Thiển mang thai."

"Mẹ...cuối tuần sau ta phải tăng ca"

Trên trán Chu Tự ứa ra mồ hôi lạnh.

Thu Thiển thấy vậy thì có lòng tốt dùng tay áo lau cho hắn.

"Không thể xin nghỉ à?"

"Đúng vậy, ông chủ của chúng ta khá nghiêm khắc"

"Việc này của ngươi tiền lương thì ít, việc thì nhiều, số điện thoại của ông chủ ngươi là bao nhiêu?"

"Ông chủ của chúng ta.."

Chu Tự còn chưa nói xong thì đối phương đã nói với giọng khó chịu:

"Được rồi, gọi ngươi về thì ngươi cứ về đi, nói nhiều vậy làm gì? Cúp máy đây, còn làm việc nữa"

Chu Tự:

"..."

Lúc ta kết hôn sao các ngươi không cho ta trực tiếp quyết định chứ?

"Cuối tuần về nhà"

Chu Ngưng Nguyệt bỏ điện thoại vào ba lô nhỏ của mình rồi nói.

"Các ngươi nói xem, về nhà sẽ có chuyện gì xảy ra?"

Chu Tự hỏi.

"Ở góa?"

Thu Thiển thử đoán.

Chu Tự:

"..."

"Chắc chắn là ăn đồ ăn ngon, nhưng chỉ là chúng ta thôi, ngươi thì ta không chắc. Ngươi có thể phải ăn roi"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Chu Tự nhìn lên trời.

Chỉ hi vọng cuối tuần sau cánh cửa thứ bảy truyền ra tiếng nói, như thế thì không cần trở về nữa rồi.

Nhưng hắn phát hiện chuyện quan trọng lại chưa kịp nói.

Thôi vậy, về rồi nói sau.

Lúc này điện thoại của Chu Tự rung lên, hắn kiểm tra thì thấy lão cha gửi hai ngàn ba trăm tệ.

Lúc mở ra Thu Thiển cũng nghiêng đầu qua nhìn, nàng có chút kinh ngạc.

"Hai ngàn ba trăm tệ là tiền gì?"

Chu Tự còn đang nghĩ xem nên nói láo nhưu thế nào thì Chu Ngưng Nguyệt lại nói ngay:

"Vừa rồi có nói, kinh phí tấn thăng"

"Vậy tại sao lại lẻ ba trăm, không thể là hai ngàn chẵn à?"

Thu Thiển nghi ngờ.

"Tiền xe về nhà"

Chu Tự giải thích.

"Vậy có nghĩa là trước đây mỗi lần tấn thăng đều có kinh phí hai ngàn tệ đúng chứ?"

Trong đôi mắt Thu Thiển lộ ra sự nguy hiểm, nàng nhìn Chu Tự mà hỏi.

"Chuyện này.."

Trong lúc nhất thời Chu Tự không biết giải thích như thế nào.

1126 chữ

Chương 1285: Kế Hoạch Thất Bại

Hắn nhìn đôi mắt sáng tỏ to tròn của Thu Thiển, dường như nàng đang suy nghĩ tối nay nên làm món gì ngon.

Tối đó, Chu Tự cũng không ăn phải đồ ăn có gia vị gì đặc biệt.

Chỉ là khá cực khổ lúc đêm về mà thôi.

Nhưng đêm tân hôn, ai sợ ai chứ? Thu tỷ mặc một bộ váy dài màu hồng phấn, chất vải trơn trượt, hơi ôm sát người, để lộ đường cong lượn sóng.

Nhìn thấy cảnh này, Chu Tự đương nhiên sẽ không thủ hạ lưu tình.

Thứ hai, ngày 5 tháng 9, Chu Tự ngồi trong thư viện ngáp một cái.

"Sao ngươi lại buồn ngủ thế?"

Minh Nam Sở ngồi bên cạnh Chu Tự, hắn hỏi.

"Tối hôm qua ngủ không ngon giấc"

Chu Tự đáp lời.

"Tối qua ta cũng ngủ không ngon giấc, dạo gần đây mắt ta thâm cả rồi"

Minh Nam Sở thở dài nói.

Chu Tự nhìn nhị lão bản thì phát hiện tinh thần hắn đúng là có chút uể oải, kinh ngạc thốt lên:

"Nhị lão bản có bạn gái rồi à?"

"Có"

Minh Nam Sở đưa điện thoại ra rồi nói:

"Đây này"

"Ngươi còn kỳ dị hơn đại ca ta nữa"

Chu Tự nói.

"Có ai hiểu ngươi hơn điện thoại nữa à?"

Minh Nam Sở hỏi.

"Có, Thu tỷ đó"

Chu Tự trả lời.

Thấy đối phương không tin thì hắn mới nói tiếp:

"Ta rất ít khi chơi điện thoại, nên điện thoại cũng không hiểu ta. Trước đây thì ta bận học, hành hiệp trượng nghĩa, sau này lại bận tu luyện, ở cạnh Thu tỷ. Điện thoại hoàn toàn không biết ta là tu chân giả, cũng không biết ta dọn dẹp đã quái"

Minh Nam Sở cúi đầu, là hắn nông cạn rồi, lại nói tiếp:

"Vậy vì sao ngươi lại mệt như thế?"

"Vì ta có vợ đó"

Chu Tự đáp.

Minh Nam Sở hơi sững người một chút, sau đó hắn nhìn về phía Chu Tự mà nói:

"Đạo Tử nói chuyện với ngươi có cảm thấy vất vả hay không? Ta nhớ hắn rất muốn kết hôn, nhưng lần nào xem mắt cũng bị thất bại, còn ngươi chỉ một lần đã thành công"

Chu Tự:

Câu nói này của Nhị lão bản chẳng hề xuôi tai, sao mình lại là người tổn thương đại ca được chứ?

Nói mới nhớ, hắn quên hỏi xem công việc của đại ca ra sao rồi.

Chu Tự nghĩ vậy thì vội lấy điện thoại ra hỏi thăm.

Rất nhanh đối phương đã trả lời:

"Vẫn giữ được, chỉ là bị Trương thúc mắng một trận, sau đó ta nói là đi thượng cổ chi địa luận kiếm với đại ca thì họ hỏi cụ thể là thế nào. Bây giờ ta đang kể chuyện một mình đại ca độc chiến tam hoàng cho họ nghe.

Chu Tự:

"..."

Ta một đánh ba lúc nào vậy chứ?

Rõ ràng là hai người chúng ta cùng đánh ba người kia mà?

"Đúng rồi, mấy người Hạ Nguyệt đâu?"

Chu Tự cất điện thoại đi rồi hỏi.

"Xin nghỉ rồi, chiều mới tới.

Minh Nam Sở nói.

Họ khá là vất vả nên được cho rất nhiều ngày nghỉ.

Chu Tự cũng không để ý, hắn lấy vài quả đen nhánh ra rồi nói:

"Ta còn rất nhiều, định đưa cho họ vài trái"

Minh Nam Sở nhìn thoáng qua, nhưng cũng chẳng thèm để ý, bởi vì hắn ăn vào không có tác dụng.

Quả trí tuệ, quả bất tử, hắn đã nếm rất nhiều loại thần quả rồi, hơn nữa còn ăn khá nhiều.

Nhưng không thể nào tiêu hóa được.

Chỉ như thế cũng không thể đột phá Trận Linh ngũ phẩm trong thời gian ngăn.

Còn Chu Tự...

Phá Thiên Ma Thể Đạo Khu nhị phẩm, chu thiên linh khí đoàn Trận

Linh ngũ phẩm.

Có vẻ như sắp tấn thăng rồi.

Cả hai đều là người, vì sao lại chênh nhau như vậy chứ?

Buổi chiều.

Chu Tự nhìn thấy Đông Phương Cảnh và Hạ Nguyệt thì nói ngay:

"Các ngươi muốn ăn trái cây nữa không? Chỗ ta còn thừa lại khá nhiều. Nguyệt tỷ lại sắp tới giới hạn đột phá nên không ăn gì cả, nếu lại ăn nữa thì sang năm sẽ thăng lên Nguyên Linh tứ phẩm. Đây không đúng theo kế hoạch của nàng, nàng muốn mười năm sau mới tấn thăng cơ. Sau đó lại lại dồn toàn lực xung kích tam phẩm, chỉ cần đột phá trong thời gian ngăn thì nàng có thể giữ lại vẻ bề ngoài của mười sáu đến mười tám tuổi. Sau đó cũng sẽ khôi phục lại trạng thái mười tám tuổi rất nhanh.

Hai người Hạ Nguyệt nghe lại có quả thì vô cùng khiếp sợ.

Đây là thần quả đấy, cứ tặng cho bọn họ như thế có được không vậy?

Nhưng họ vẫn gật đầu tỏ vẻ mình muốn.

Lúc trước là ngốc, bây giờ là ước gì được tặng.

"Các ngươi có người yêu chưa?"

Đột nhiên Chu Tự hỏi. Khiến hai người Hạ Nguyệt đều sững ra.

"Không có"

Cả hai lắc đầu.

"Hơn hai mươi tuổi mà chưa có bạn trai bạn gái gì, bình thường không vậy?"

Chu Tự hỏi lại.

Bạn học của hắn cũng đã kết hôn gần hết rồi.

"Hẳn là bình thường, mấy vị lão bản cũng đâu có người yêu"

Đông Phương Cảnh đáp.

Chu Tự suy nghĩ một lát thì thấy cũng đúng.

Vẫn là mấy người Từ Từ thú vị hơn.

Chu Tự bình tĩnh vượt qua một tuần, mỗi lần đi làm đều chỉ đọc sách, thỉnh thoảng làm vài chuyện.

Có khi mấy người Trình tỷ tò mò về di tích lịch sử thì hắn sẽ dành thời gian nói về nó một chút.

Thứ bảy, Chu Tự tan làm sớm. Hắn dẫn cả Tô Thi đi theo.

Nhiều người sẽ an toàn hơn.

Sau khi do dự một chút thì Chu Tự quyết định dẫn cả đại ca đi.

Dù sao đại ca cũng không phải họ hàng nhà hắn, cha mẹ sẽ e dè một chút.

Chỉ là vừa gọi qua đã bị từ chối ngay.

"Tỷ tỷ có ở đó thì ta không đi được"

Đây là câu trả lời của Lý Lạc Thư.

"Nguyệt tỷ chỉ là tiểu hài tử tám tuổi mà thôi, nàng chẳng hiểu gì cả"

Chu Tự giải thích.

"Đại ca đừng nhiều lời, tỷ tỷ chắc chắn không phải người bình thường, ta không tới chỗ sư phụ đâu"

Thái độ của Lý Lạc Thư rất kiên quyết.

1109 chữ

Chương 1286: Dấu Hiệu

Chu Tự suy nghĩ, cảm thấy có thể để Nguyệt tỷ lại, sau đó dẫn Lý Lạc Thư về.

Như vậy...có thể trực tiếp bị đánh chết.

Không có cách nào vẹn cả đôi đường.

Lúc sau, bốn người ngồi lên xe buýt về nhà.

"Tại sao ta cũng phải đi?"

Tô Thị nói.

"Ngươi không thích à?"

Chu Tự hỏi.

"Không phải, tới nhà đại di có đồ ăn ngon, ta chỉ là đang hỏi tại sao ta phải đi"

Tô Thị nói.

"Tới nhà đại di ngươi ăn cơm"

Chu Tự đáp.

Tô Thi cảm thấy Chu Tự đang xem nàng là đồ đần, nhưng nàng cũng không hỏi nhiều.

"Cho ngươi ăn cái này Chu Ngưng Nguyệt đưa một quả nho khá xấu xí cho Tô Thị.

Tô Thi thử một miếng rồi thốt lên kinh ngạc:

"Ngọt quá.

"Dường như nhị thúc nhị thẩm cũng tới"

Thu Thiển nói.

Tô Thi nghe vậy thì lại hưng phấn thêm một chút.

"Nói mới nhớ, nhạc phụ đại nhân đi đâu rồi?"

Đột nhiên Chu Tự nhớ đến hai vị kia.

Trước đó đi ra ngoài chẳng nói chẳng rằng, không biết đang ở đâu nữa.

"Trước đó vài ngày có gửi đến một phong thư rất dày"

Thu Thiển nói.

"Rất dày..sinh hoạt phí à?"

Chu Tự vui mừng thốt lên.

"Ảnh chụp chung của hai người họ"

Thu Thiển nói mà mặt không chút thay đổi.

Nàng cũng chẳng còn cách nào để đối phó với sư phụ nữa rồi.

Thậm chí rất đau đầu.

Đó là dưới tình trạng không nói chuyện, vừa nói chuyện thì nàng hoàn toàn không phải đối thủ của sư phụ.

Chu Tự thì rất tò mò về ảnh.

Hắn cầm lấy xem lướt qua thì không thể nào tiếp tục xem được nữa.

Dù không phải rất thân mật nhưng luôn cảm thấy đối phương đang cố ý.

"Đúng rồi, chư thần trở về thì sẽ ra sao?"

Đột nhiên Tô Thi tò mò hỏi.

"Cái này ta đã cố ý hỏi qua Chu Tự suy nghĩ một lát rồi nói:

"Bầu trời sẽ xuất hiện dư huy quyền hành, từ hoàng hôn đến mặt trời chói lóa. Đại địa sẽ tỏa ra sức sống, thất thải hào quang sẽ thường xuyên hiện ra. Sao trời sáng chói, trăng cũng sẽ sáng và to hơn bình thường"

"Dư huy quyền hành có phải như thế không?"

Tô Thị chỉ về phía mặt trời đang lặn xuống núi rồi nói.

Mấy người Chu Tự thuận theo ngón tay Tô Thị mà nhìn qua.

Họ phát hiện bên cạnh mặt trời có một điểm sáng không to mấy, như đèn đỏ vậy.

Nếu mặt trời to như cái chậu rửa mặt thì điểm sáng này phải to bằng cái nắm đấm.

Ánh sáng đột ngột xuất hiện khiến mọi người vô cùng kinh hãi.

Chu Tự cẩn thận phân biệt một chút thì phát hiện rất giống với mặt trời đỏ ở ngoại thành thần vực.

"Chư thần bắt đầu trở về rồi ư? Sao lại nhanh như vậy?"

Hắn có chút khó tin.

Hắn mới đi tới di tích lịch sử vào tuần trước mà.

Đợi một chút, Chu Tự phát hiện không chỉ là tuần trước.

Hắn còn tìm đường mất hai tháng.

Nói như thế thì đã rất lâu rồi.

Chư thần trở về lúc này cũng hợp tình hợp lý.

Hắn nghĩ sao thì nói vậy.

Thu Thiển và Chu Ngưng Nguyệt trợn trắng mắt.

Hai tháng đã được xem là rất lâu à?

"Tổng cộng ta mới tu luyện được một năm lẻ một tháng, hai tháng đó đã chiếm mất một phần sáu khoảng thời gian tu luyện dài Chu

Tự nói.

đằng đẵng của ta"

Trong lúc nhất thời Thu Thiển không biết nên nói gì.

Chu Ngưng Nguyệt cũng chỉ ăn đồ ăn rồi im lặng.

"Chư thần trở về thì sẽ ra sao?"

Tô Thi biết rất ít về chuyện này.

"Khó mà nói, nhưng căn cứ theo tin tức từng nơi đưa tới thì sẽ uy hiếp to lớn đến tu chân giới. Đúng lúc đi về nói với lão cha một chút"

Chu Tự chân thành đáp.

Hắn nhìn mặt trời đỏ mà thầm vui trong lòng.

Chuyện nghiêm túc như thế này xảy ra thì mẹ sẽ không còn tâm trạng mà ra tay nữa nhỉ?

Phải biết rằng tất cả mọi người đều cảm thấy tu chân giới sẽ thua.

Họ có lợi hại hơn nữa cũng phải nghiêm túc suy nghĩ các đối phó.

"Dấu hiệu xuất hiện rồi, vậy khi nào họ mới tới"Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Ta không biết, quên không hỏi.

Chu Tự lắc đầu, hắn chợt nhớ lại:

"Có thể hỏi Tai Họa hoặc Thần Vận Mệnh, có lẽ họ biết"

Chu Ngưng Nguyệt lấy điện thoại ra rồi nhắn tin cho Tai Họa.

"Thúc thúc, ngươi nhìn thấy mặt trời đỏ không? Có phải là chư thần đã bắt đầu trở về rồi không?" "Đúng vậy.

Tai Họa trả lời ngay, cuối cùng còn bồi thêm một câu:

"Tiểu Thánh Nữ thật thông minh Chu Tự nhìn họ nói chuyện mà cười ha hả, tiểu hài tử mới cần lễ phép với họ"

Sau đó hắn cũng nhắn tin vào nhóm:

"Khi nào họ sẽ đến?"

Tai Họa gửi một sticker rồi đáp:

"Chuyện này chỉ có thể hỏi Thần Quang Minh mà thôi"

Chu Tự:

"Thần Quang Minh nói mấy dấu hiệu, một là dư huy quyền hành xuất hiện từ hoàng hôn đến mặt trời chói chang. Hai là đại địa tỏa ra sức sống, thất thải hào quang hiện ra. Ba là sao trời sáng chói, trăng cũng sáng và tròn hơn"

Thanh Long tiếp lời:

"Có thể xác định rằng đại địa chưa xuất hiện sinh cơ, vậy nên bây giờ chỉ mới là giai đoạn thứ nhất, còn khá nhiều thời gian Hình Ngọ:

"..."

"Ta đi hỏi sư phụ ta, các ngươi đi hỏi những người khác đi.

"Hỏi chuyện gì?"

Tô Thị hỏi.

"Tiểu Tô, ngươi đi hỏi cha ngươi xem hắn thấy thế nào về mặt trời đỏ"

Vân Tiêu Tiên Tử vội đáp lại Tô Thị.

"Không cần ta hỏi, chúng ta đang trên đường đi tới nhà đại di, sau đó sẽ gặp dượng và cha mẹ ta, để Chu Tự hỏi là được rồi"

Tô Thị trả lời.

Chu Tự:

"..."

Ta là kẻ gà mờ, các ngươi cứ bắt nạt ta vậy ư?

Sau đó hắn trừng mắt liếc nhìn Tô Thị.

Tô Thi chỉ hừ lạnh một tiếng.

1164 chữ

Chương 1287: Chuyện Không Liên Quan

"Thu tỷ, chúng ta tìm cơ hội trùm bao tải Tam lão bản đi"

Chu Tự nhỏ giọng nói với Thu Thiển.

"Sau đó thì sao?"

Thu Thiển nâng má hỏi lại.

"Đương nhiên là để Tam lão bản biết được giang hồ hiểm ác rồi, tu chân giới cũng vậy thôi"

Chu Tự nói rất hung ác.

"Không thực tế lắm, theo lẽ thường thì sau đó ta lại trở về tình trạng phòng không gối chiếc. May mắn hơn thì có thể ăn tết với ngươi trong bệnh viện Thu Thiển đáp.

Chu Tự không quá quan tâm, còn bốn năm tháng nữa mới ăn tết.

Vết thương của hắn sẽ không nặng tới mức đó đâu.

Cho rằng công lực ngàn năm để trưng cho đẹp chắc?

Chu Tự nhìn thấy mấy người trong nhóm nhắn rất nhiều, hắn cũng không muốn để ý đến bọn họ.

Một lát sau, họ xuống xe rồi đi thẳng về nhà.

Mặt trời đã lặn nhưng mặt trời đỏ to bằng nắm đấm vẫn ở đó.

Chiếu rọi đất trời như ánh trăng.

Về tới nhà, Chu Tự đã ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn.

Chu Ngưng Nguyệt cũng ngửi thấy, cả người nàng hưng phấn hơn hẳn.

Nàng chạy vào.

"Cha, mẹ, ta về rồi"

"Có ta nữa đại di "Tiểu Nguyệt, tiểu Thi Liễu Nam Tư đi từ trong ra, còn bưng thêm một đĩa chân giò hấp muối:

"Đi rửa tay rồi chuẩn bị ăn cơm "Vâng thưa mẹ"

Chu Ngưng Nguyệt vội vàng đi rửa tay.

"Me."

Thu Thiển cũng cất lời.

"Ừ, rửa tay ăn cơm"

Liễu Nam Tư cười đáp.

"Mẹ có cần ta giúp không?"

Chu Tự cười hỏi.

"Không cần, ngươi dẫn Thu Thiển đi rửa tay rồi ra ăn cơm, mọi thứ đã chuẩn bị xong rồi. Nhị thúc của ngươi cũng sắp đến rồi"

Liễu Nam Tư nói rất nhẹ nhàng.

Chu Tự nhìn mẹ mình thái độ tốt như vậy thì cảm thấy không quá bình thường.

Không nên như vậy mới đúng.

Như thế Chu Tự không quen, hắn luôn cảm thấy sắp có nguy hiểm xảy xa.

Như là yên tĩnh trước cơn bão.

"Cha ta đâu?"

"Đang mài dao ở sau nhà"

Liễu Nam Tư cười nói.

Chu Tự nghe vậy thì xụ mặt xuống.

Sao lúc nào lão cha cũng đang mài dao vậy?

"Ồ, về rồi à? Ngồi vào đi"

Chu Nhiên đi từ phía sau tới nhìn Chu Tự rồi bình thản nói.

"Cha."

Thu Thiển vội vàng cất lời.

Chu Nhiên gật đầu nói:

"Ừ, các ngươi ăn trước đi"

Hắn nói rồi quay về phòng bếp cất dao đi.

"Tại sao ta lại cảm thấy câu chuyện có chút kinh dị?"

Chu Tự đụng đụng vào tay Thu Thiển.

Nàng cũng thấy vậy, nhưng trước mắt vẫn chưa có vấn đề gì xảy ra.

Cho dù có vấn đề cũng không nhằm vào nàng.

Chỉ có mình Chu Tự xui xẻo.

Trong lúc ăn cơm, mấy người Chu Tự ngồi quanh bàn ăn, nhị thúc và nhị thẩm cũng tới.

Chu Ngưng Nguyệt thì đang cắm cúi ăn.

Chu Tự tò mò hỏi:

"Nhị thúc, ngươi thấy được dư huy quyền hành trên bầu trời không?"

"Ta thấy"

Tô Trần đang ăn cơm, không khỏi than thở:

"Tay nghề của cha ngươi tốt thật, ta cảm thấy hắn đừng làm Ma Đạo Cự Phách gì nữa, nên thoái vị cho ngươi rồi"

"Không giống người nào đó, còn chẳng có người để thoái vị.

Chu Nhiên cười lạnh rồi nói.

Tô Trần cười ha hả rồi trả lời câu hỏi của Chu Tự:

"Không phải các ngươi đã đi tới dư huy quyền hành rồi à, khi đó sẽ xuất hiện. Bây giờ nó xuất hiện lại lần nữa mà thôi. Chẳng là gì cả"

"Nhưng lần này khác, là dấu hiệu của việc chư thần trở về"

Chu Tự nói.

"Chư thần trở về ư?"

Tô Trần rất kinh ngạc:

"Ta còn tưởng rằng họ muốn chuẩn bị thêm một khoảng thời gian nữa, nào ngờ lại gấp gáp như thế"

"Vốn dĩ không gấp đâu, nhưng có người tát họ một bạt tai nên họ phải gấp gáp thôi"

Chu Tự:

"..."

Lần này lại tại ta à?

Chu Tự phát hiện một chuyện, dường như hắn càng mạnh thì chư thần trở về càng nhanh.

Chu Tự cảm thấy giữa mình và những người này có một khoảng cách thế hệ khó mà vượt qua được.

Ngẫm lại thì cũng có lý, dù sao họ cũng là sản phẩm của thời đại trước.

Không theo kịp thời đại hiện tại cũng đúng thôi.

Nhưng những gì nên nói vẫn phải nói cho rõ ràng.

"Nghe nói mấy người tam hoàng và Thần Quang Minh trở về có thể sẽ tiến thêm một bước"

Chu Tự nói xong thì nhìn nhị thúc, muốn xem phản ứng của hắn là gì.

Tô Trần ăn thịt cháy cạnh, bình thản đáp:

"Đừng nhìn ta, ta thì có cách gì chứ? Ta có nói thì họ cũng không nghe. Ngươi nên hỏi cha ngươi, cha ngươi là Ma Đạo Cự Phách, thân phận địa vị cao.

Chu Tự quay đầu nhìn về phía cha mình.

Nhưng hắn sầm mặt, cúi đầu ăn cơm, không hề có chút hứng thú muốn nói chuyện gì cả.

Khoảng cách thế hệ này quá lớn rồi.

Đang nói chuyện quan trọng mà, người này chỉ biết ăn thôi.

Nhưng dáng vẻ này của họ khiến Chu Tự có chút bận tâm. Những người này tỏ vẻ như chuyện không liên quan đến mình nên không quan tâm, khiến Chu Tự lo lắng rằng mọi chuyện không đúng như kế hoạch.

Theo lý thuyết thì chư thần trở về là chuyện của ba vị này.

Thái độ không quan tâm này...đừng nói là muốn đem con bỏ chợ nhé?

"Có một chuyện phải làm rõ trước, chư thần trở về không liên quan gì tới ta, muốn đánh thế nào cũng là chuyện của các ngươi. Ta chỉ là một kẻ mới vào nghề, chỉ có thể reo hò cổ vũ cho các ngươi thôi"

Chu Tự thành thật đáp.

Tô Trần cầm một con tôm, ngẩng đầu nói theo:

"Chuyện này ta có kinh nghiệm"

Nàng nói xong lại tiếp tục lột tôm cho Nguyệt tỷ.

Chu Tự không còn gì để nói, hắn cảm thấy Nguyệt tỷ chính là bị những người này chiều hư.

Lúc ở nhà, có tôm thì nàng cũng tự lột, hơn nữa còn lột rất nhanh.

"Ăn cơm đi, ngươi nói nhiều như thế làm gì?"

Chu Nhiên trầm giọng nói.

Chu Tự lẩm bẩm vài câu, nhưng không nói gì cả. "Cho ngươi"

Thu Thiển đưa cho hắn một con tôm.

Chu Tự cắn một miếng.

Những người này còn chẳng thèm để ý, mình để ý nhiều như vậy làm gì?

1138 chữ

Chương 1288: Giao Dịch

"Nói mới nhớ Lạc Thư cũng ở Thanh Thành, sao không đi cùng các ngươi?"

Liễu Nam Tư hỏi.

Chu Tự không nói gì.

"Ta đang hỏi ngươi đó"

Liễu Nam Tư nói với Chu Tự.

"Cha ta nói ăn cơm đi, nói nhiều như vậy làm gì"

Chu Tự đáp.

Chu Nhiên:

"..."

Bữa cơm này kết thúc trong sự mạnh miệng của Chu Tự.

Chu Ngưng Nguyệt ăn rất no.

Thu Thiển cũng chỉ có thể im lặng ăn cơm, sau đó nhìn Chu Tự ngồi kia mạnh miệng.

Tu chân giới hiện tại cũng chỉ có mình Chu Tự mới có thể nói qua nói lại với Ma Đạo Cự Phách như thế, khiến đối phương không nói nên lời.

Chỉ là có chút tốn mạng sống.

Tối đó, Chu Tự phát hiện mấy người trong nhà lại ăn đồ nướng trên tầng.

Lần này hắn đã thông minh hơn, uống nước ngọt không uống rượu.

Nhưng vẫn bị ép uống bia, cũng may không uống trúng rượu giả, nếu không phải sáng mai mới tỉnh lại được.

Mọi người ăn đồ nướng tới gần mười hai giờ mới kết thúc.

Sau đó ai nấy đều về phòng mình ngủ.

Tô Thị và Chu Ngưng Nguyệt ở chung phòng.

Những người khác cũng chẳng còn gì để nói.

Chu Tự nằm xuống, nhìn lên trần nhà rồi nói: "Ta cảm thấy hôm nay có chút tĩnh lặng. Thu Thiển chui vào lòng Chu Tự, nàng cười nói: "Đâu có, ta cảm thấy ngươi cứ chọc giận cha mẹ ngươi."

"Không hề, điều rất bình thường, nếu chọc giận mẹ ta thì nàng sẽ nói chuyện bằng giọng rất lớn, sau đó là ra tay đánh ta Chu Tự nói.

"Vậy cha thì sao?"

Thu Thiển hỏi tiếp.

"Hắn không đánh ta, từ nhỏ tới lớn chưa một lần đánh ta. Đương nhiên từ lớp hai trở đi, ta chăm chỉ lại học giỏi, họ không có lý do để ra tay đánh ta Chu Tự cười nói.

"Ngươi chưa từng bị đánh à?"

Thu Thiển tỏ vẻ rất bất ngờ.

Chu Tự đặt tay lên eo Thu tỷ, nghịch váy ngủ bằng lụa của nàng rồi nói:

"Cũng không phải, lúc mẹ ta tức giận, thấy chuyện gì không vừa mắt sẽ mắng hai câu, ta không biểu hiện tốt sẽ bị đánh. Nếu lúc đó cha ta đang uống rượu cũng sẽ tự giác cất rượu đi, sau đó lau nhà, giặt đồ. Chỉ là mẹ ta không tìm được lý do sẽ sáng tạo ra lý do. Sau đó hai người họ sẽ cãi nhau "Cha mẹ cũng cãi nhau sao?"

Thu Thiển kinh ngạc thốt lên.

Đây là điều nàng không hề ngờ được.

Họ không giống với người sẽ cãi nhau.

"Đương nhiên, làm gì có cặp vợ chồng nào không cãi nhau chứ?" Chu Tự thắc mắc.

Thu Thiển nằm sấp trên người Chu Tự:

"Không phải chúng ta chưa từng cãi nhau sao?"

Đúng là không có, nhưng sẽ bị hạ độc.

Chu Tự thầm nghĩ trong lòng.

"Có phải ngươi đang suy nghĩ chuyện gì quá đáng đúng không?"

Thu Thiển mỉm cười hỏi.

"Không có, chúng ta vẫn nên đi ngủ thì hơn"

Chu Tự đặt tay lên eo Chu Tự, rồi trở mình lại. Thu Thiển thốt lên:

"Nhớ khóa cửa "Khóa rồi"

Chu Tự cười nói.

Hắn khóa lại từ lâu rồi.

"Nhẹ thôi.

Thu Thiển nói nhỏ.

Nếu bị người khác nghe được tiếng động thì nàng không biết chui vào đâu để trốn.

"Được thôi"

Chu Tự gật đầu.

Lúc hắn đang định hành sự thì Thu Thiển lại nói.

"Tóc...tóc...ngươi đè tóc ta"

Chu Tự chỉ có thể vuốt tóc Thu tỷ lên trước.

"Thu tỷ, hay ngươi cắt tóc ngắn xem Chu Tự hỏi.

"Được thôi, dù sao cũng chỉ là ngươi xem, ta không nhìn được. Ví dụ như có muốn để lại chút màu đỏ trên người ta không, ngươi thích nhìn là được. Ai bảo cơ thể ta là của ngươi chứ Thu Thiển cười nói.

"Hôm sau đổi thành tóc ngắn xem, bây giờ thì đừng thay đổi"

Chu Tự cười nói.

Bây giờ hắn vẫn muốn nhìn Thu tỷ tóc dài hơn.

Tóc ngắn nhìn không quen.

Khoảng hai giờ sáng.

Trên mặt biển, một vị nữ tử áo đen đi dưới ánh trăng.

Cái bóng trên mặt biển bắt đầu có ánh sáng hiện ra, sau đó một bóng người nở rộ quang mang xuất hiện.

"Các ngươi sắp trở về rồi à?"

Nữ thần Hắc Dạ hỏi.

"Ngươi biết rõ còn hỏi" Thần Quang Minh cười nói.

"Đây chẳng phải là điều ngươi mong muốn sao? Ta muốn biết đến cùng ngươi có thấy sự thất bại của tam hoàng hay không "Không."

Nữ thần Hắc Dạ lắc đầu.

"Không thấy, hay là quyền hành không đủ?"

Thần Quang Minh hỏi.

Nữ thần Hắc Dạ im lặng một lát rồi nói:

"Ta không thể thấy rõ chuyện của họ, nhưng có thể biết đại khái kết quả"

"Xem ra họ vẫn quá nguy hiểm, cũng may đã chuẩn bị xong xuôi"

Thần Quang Minh nhìn qua nữ thần Hắc Dạ rồi nói:

"Vậy ngươi đã chuẩn bị xong chưa?"

"Ngươi lấy được sách rồi à?"

Nữ thần Hắc Dạ hỏi.

Lúc này một quyển sách xuất hiện trong tay Thần Quang Minh:

"Ngươi nhìn qua là biết thật hay giả, ngươi cũng biết nó có hoàn chỉnh hay không "Trong ba ngày, ta có thể lấy được Cánh Tay Toàn Năng"

Nữ thần Hắc Dạ cũng không nói nhảm.

"Được, ba ngày sau chúng ta giao dịch.

Thần Quang Minh nói. "Ngươi muốn đưa Cánh Tay Toàn Năng đi à?"

Nữ thần Hắc Dạ hỏi.

"Ngươi có cách vào thành Biên Giới, chẳng lẽ ta không có ư?"

Thần Quang Minh cười rất thần bí:

"Ba ngày sau giao dịch. Hắn nói rồi biến mất ngay tại chỗ. Nữ thần Hắc Dạ đứng trên mặt biển một lúc lâu mới di chuyển.

Lần này cái bóng trong nước lại xuất hiện thay đổi một lần nữa.

Đó là một bãi cỏ, ở giữa có một cây trí tuệ đã trụi lủi.

"Chư thần sắp về, xem ra giao dịch của các ngươi sắp hoàn thành.

Trí Giả uống trà, nói:

"Những gì tiền bối yêu cầu ta đã tìm được gần hết rồi, hiện tại còn thiếu ba thứ. Một thứ ta có thể tìm được, nhưng hai món cuối cùng một ở trong tay Lý Lạc Thư, một trong tay Chu Tự Nữ thần Hắc Dạ nói.

"Được rồi, hai thứ kia ta tự tay lấy được, ngươi cứ đưa bảy món còn lại cho ta là đủ"

Trí Giả bình tĩnh đáp.

1103 chữ

Chương 1289: Chín Mảnh

Nữ thần Hắc Dạ im lặng một lát rồi mới nói:

"Tiền bối muốn làm gì?"

"Ta muốn nhìn trộm bí mật một chút mà thôi"

Trí Giả cười nói, hắn không tiết lộ thêm gì.

Nữ thần Hắc Dạ cũng không hỏi nhiều, rất nhiều người đều không thể nào nhìn thấu được Trí Giả.

Dù nàng có được Con Mắt Toàn Tri, cũng không nhìn được bóng dáng rõ ràng của đối phương.

Muốn tìm được chỗ của đối phương là một việc cực kỳ khó.

Đây cũng là lý do tại sao nhiều người sẽ gửi đồ có giá trị cao ở chỗ Trí Giả.

Nàng cũng có đồ gửi ở chỗ Trí Giả.

Ai cũng sẽ nể mặt đối phương phần nào.

Vì không biết một ngày nào đó mình sẽ có chuyện cần nhờ vả đối phương.

Đương nhiên cũng chẳng ai làm gì được Trí Giả khi không tìm được hắn.

"Ta sẽ đưa đồ qua trong hai ngày tới" Nữ thần Hắc Dạ nói.

"Được, đến lúc đó ta sẽ giao đồ cho ngươi"

Trí Giả bình tĩnh nói.

Hắn có đủ uy tín, nữ thần Hắc Dạ không lo lắng.

Sau đó nàng biến mất trên mặt biển.

Lúc này nữ thần Hắc Dạ im lặng đứng đó lắng nghe tiếng sóng biển.

Sau lần giao dịch này, cảnh giới cao hơn sẽ tiến vào quỹ đạo. Tất cả mọi người sẽ có cơ hội tiến vào cảnh giới cao hơn.

Nhưng ai là người thắng cuối cùng...

"Con Mắt Toàn Tri chỉ biết lần này tu chân giới sẽ thua, nhưng đó là trong tình huống không phát sinh bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn"

Nữ thần Hắc Dạ nhắm mắt lại, biến mất trong đêm tối.

Sáng sớm, Chu Tự bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Hắn thấy Trí Giả nhắc tới mình.

"Năm giờ sáng, có cần sớm thế không?"

Chu Tự có chút bất đắc dĩ, Trí Giả muốn làm gì vậy?

Hắn nhìn sang Thu tỷ còn đang ngủ say thì vô thức hôn nàng một cái.

Quả nhiên tu chân giới thú vị cỡ nào cũng không tốt bằng ở bên cạnh Thu tỷ.

Chơi chán rồi lại dẫn Thu tỷ đi dạo chơi khắp Cửu Châu.

Chỉ là hắn vừa ngồi dậy Thu Thiển đã mở mắt ra.Nàng dùng ánh mắt long lanh nhìn hắn rồi lăn qua ôm hắn.

Đường cong như ẩn như hiện dưới áo ngủ đập vào mắt, Chu Tự cảm thấy tỉnh táo hẳn.

Hay là luyện công buổi sáng đi.

Củi khô lửa bốc.

Năm rưỡi, Chu Tự mới cầm điện thoại lên.

Lúc này trong lòng hắn đã bình tĩnh hơn nhiều.

Thu Thiển thì trốn trong chăn tiếp tục ngủ.

"Mới sáng sớm Trí Giả đã nổi điên gì vậy?"

Chu Tự có chút tò mò.

Đây là lần đầu tiên Trí Giả tìm tới hắn.

Trước đây còn chẳng thèm để ý, xem hắn như người vô hình.

Có thành kiến với hắn.

Chu Tự mở tin nhắn, phát hiện Trí Giả muốn mượn hắn một quyển sách.

"Sách gì?"

Chu Tự soạn tin nhắn hỏi lại.

Rất nhanh Trí Giả đã trả lời:

"Thần Văn Thạch Bản, cũng chính là sách thần minh "Sách thần minh? Sao ta lại có nó chứ?"

Chu Tự càng thêm nghi ngờ.

Thu Thiển ló đầu ra khỏi chăn:

"Ngươi có đó"

"Ta có? Nhưng tại sao ta lại có nó chứ?"

Chu Tự hỏi trong vô thức.

Lúc này Thanh Long cũng nói:

"Thiếu chủ, quyển sách này ta tự tay đưa cho ngươi mà"

Chu Tự nhớ lại ngay, đúng là có chuyện này.

Thanh Long còn đưa Tiên Thiên Đạo Văn, chỉ là không có tác dụng gì với hắn.

Vậy nên hắn đã tặng đạo văn cho đại ca, đổi một bản Ma Đạo Văn Thư.

Còn Thần Văn Thạch Bản vẫn nằm trong nơi hẻo lánh.

Nói mới nhớ hắn cũng không biết Thần Văn viết cái gì.

Đột nhiên Chu Tự cảm thấy mắt mình tối sầm lại, có một tấm chăn trùm lên đầu hắn.

"Thu tỷ, ngươi làm gì vậy?"

Chu Tự hỏi.

Một lúc sau giọng của Thu tỷ vang lên:

"Được rồi"

Chăn trên đầu cũng được kéo ra.

Lúc này Thu Thiển đã mặc quần áo xong xuôi.

"Ngươi muốn ăn gì?"

Nàng xuống giường rồi hỏi.

"Bánh quẩy"

Chu Tự đáp.

"Vậy ta đi mua, tiện thể kéo mấy người Nguyệt tỷ cùng đi luôn.

Thu Thiển nói rồi mở cửa ra ngoài.

Trước khi đi nàng còn nhắc nhở Chu Tự nhớ mặc quần áo vào.

"Được"

Chu Tự đáp, chỉ có thể mặc quần áo tử tế rồi khoanh chân ngồi dưới đất.

Hắn lấy Thần Văn Thạch Bản ra.

Lần trước không đọc nổi, bây giờ thì đọc rất nhẹ nhàng.

Đáng tiếc là không hiểu được.

Hắn chưa từng học thần văn bao giờ.

Sau đó hắn hỏi Trí Giả, cần phiến đá này làm gì.

"Ngươi còn nhớ giả thuyết mà ngươi nói không? Thời đại có thể vì ngươi mà mở ra không, ta đã tìm được bảy mảnh khác, còn thiếu hai mảnh do hai người các ngươi giữ Trí Giả nói thẳng.

Hình Ngọ gửi một icon bất ngờ:

"Các ngươi đang nói gì vậy?"

Chu Tự chỉ có thể dành thời gian giải thích:

"Là một giả thuyết của Tam lão bản, nàng nói ba thời đại mở ra có khi nào liên quan tới ba phần của Hoang Cổ Kinh Thế Thư hay không. Mỗi một phần mở ra một thời đại"

"Có giả thuyết như vậy ư?"

Thần Vận Mệnh cũng nói.

Chu Tự kinh ngạc, tiểu hài tử dậy sớm như thế à?

Rất nhanh hắn nghe được tiếng oán giận của Nguyệt tỷ.

Còn có tiếng ngáp của Tô Thị:

"A...ta buồn ngủ quá "Đi, bây giờ đi bánh quẩy sẽ mua nóng hổi, ăn cũng ngon hơn"

Thu Thiển nói.

"Nóng hổi ư?"

Tô Thi nghe vậy thì tỉnh táo hẳn.

"Ngon ư?"

Chu Ngưng Nguyệt cũng rất hưng phấn.

"Đương nhiên rồi"

Thu Thiển gật đầu.

Khi ba người chuẩn bị xuất phát, Chu Tự nhắc nhở:

"Nhớ đánh răng rửa mặt.

Có mấy luồng nước bay ra ngoài.

"Rửa xong rồi"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Ta cũng vậy"

Tô Thị nói theo.

Chu Tự cảm thấy cuộc sống của những người này đúng là rất tiện lợi.

Chỉ có hắn vẫn ngoan ngoãn đánh răng rửa mặt theo cách bình thường.

1056 chữ

Chương 1290: Lực Lượng Tri Thức

Xong xuôi, Chu Tự phát hiện nhóm chat đã nhắn rất nhiều thứ.

Trí Giả:

"Đúng hay không thì cứ đợi mấy ngày nữa là biết"

Thanh Long nói:

"Ta nhớ Tiên Thiên Đạo Văn cũng nằm trong tay thiếu chủ mà Lúc này Vân Tiêu Tiên Tử cũng gửi tin nhắn:

"Là những thứ gì?"

Chu Tự nhìn những người này, phát hiện bọn hắn dậy rất sớm.

Nhưng hắn cũng tò mò là những thứ gì.

"Ba mảnh Thần Văn Thạch Bản, ba mảnh Tiên Thiên Đạo Văn, còn có ba mảnh đồ đằng"

Trí Giả trả lời.

Thần Vận Mệnh rất kinh ngạc:

"Tất cả đều có ba mảnh, hơn nữa trùng hợp đại diện cho ba thời đại khác nhau, đúng là thần kỳ"

Hình Ngọ:

"Ai đưa ra giả thuyết này vậy?"

Chu Tự cũng không thể không cảm khái, Tam lão bản rất nổi tiếng.

Chờ sau khi bọn hắn biết người đó là Tô Thị thì rất kinh ngạc.

Nhưng lại có một cảm giác không cam lòng, dù sao Tam lão bản có tiếng vô dụng, bây giờ nàng lại có thể đưa ra giả thuyết này. Tạo nên hiệu quả bất ngờ.

Bách Mạch Tiên Tử:

"Sao không thấy Tam lão bản đầu cả? Nàng còn đang ngủ à?"

Chu Tự soạn tin:

"Không, nàng đi mua đồ ăn sáng"

Sau đó hắn hỏi Trí Giả phải làm thế nào để đưa phiến đá cho đối phương.

Dù sao cũng phục vụ cho việc nghiệm chứng giả thuyết, nên hắn rất tích cực.

"Đến lúc đó ta cho Lý Lạc Thư một tọa độ, sau đó ngươi giao phiến đá cho hắn. Đúng lúc để hắn đưa cho ta Tiên Thiên Đạo Văn Trí Giả nói.

Chu Tự gật đầu, vậy phải để đại ca tới đây một chuyến.

Bây giờ Nguyệt tỷ không có ở nhà, có thể trực tiếp gọi hắn tới.

Sau đó người trong nhóm ngươi một câu ta một câu, thậm chí hắn còn không chen lời được.

Chỉ có thể tạm thời liên hệ đại ca trước.

Rất nhanh đối phương đã trả lời:

"Đại ca dậy sớm thật"

"Bị Trí Giả đánh thức Chu Tự trả lời.

"Ta cũng vậy, đại ca muốn ta tới lấy Thần Văn Thạch Bản rồi đưa cho Trí Giả à?"

Lý Lạc Thư hỏi Chu Tự khẳng định.

Rất nhanh sau đó, Chu Tự đi tới quán ăn, sau đó Lý Lạc Thư tới đây một chuyến.

Sau khi lấy được Thần Văn Thạch Bản thì đi ngay, sợ gặp được ai kia.

Chỉ là Lý Lạc Thư nói với Chu Tự một chuyện, Trí Giả có nhắc tới phần Thượng Thương của Hoang Cổ Kinh Thế Thư sắp xuất hiện.

Điều này khiến Chu Tự có chút bất ngờ.

Thật không vậy?

Nếu là thật thì tốt quá.

Như vậy hắn có thể đợi đọc xong phần thứ ba, tiến vào thời đại sáng thế.

Lúc Chu Tự về đến nhà vẫn đang suy nghĩ chuyện phần Thượng Thương.

Có phải là chỉ cần đạt được quyển sách này thì mình sẽ có năng lực ngăn cơn sóng dữ đúng không?

Khó mà nói được.

Hắn còn chưa biết thời đại sáng thế là uy năng gì.

Lỡ đâu chỉ khiến trạng thái Cuối đại đạo tiêu hao ít năng lượng hơn thì toi đời rồi.

Không đánh lại họ. Nhưng suy nghĩ kỹ lại thì mình cũng chẳng vội phải đánh với họ, dù sao cũng có mấy người lão cha ra tay.

Thuận theo tự nhiên vậy.

Nếu không được nữa thì hắn vẫn có thể liên hệ nữ thần Trí Tuệ.

Dù sao cửa cũng mở rồi, chỉ đợi nữ thần Đại Địa tỉnh lại.

"Ngươi đi đâu vậy?"

Chu Ngưng Nguyệt vừa ăn bánh bao vừa hỏi.

"Đi tìm đại ca ta Chu Tự nói.

Chu Ngưng Nguyệt không hỏi thêm gì nữa, yên tâm ăn sáng.

"Đạo Tử à? Vì sao Nguyệt tỷ có vẻ như rất sợ hắn?"

Tô Thi tỏ vẻ rất thắc mắc.

"Vì hắn là một tên biến thái" "Đúng là rất biến thái, Chu Tự cũng vậy.

Tô Thi uống sữa đậu nành, nàng gật đầu nói tiếp:

"Chu Tự có tận mấy nhân cách khác nhau, có phải Đạo Tử cũng có mấy cái không?"

Hắn có tận mấy người bạn gái cũ, Thu Thiển muốn nói nhưng lại cảm thấy không nên nói.

Chỉ có thể gọi Chu Tự tới ăn sáng.

"Vừa rồi trong nhóm đã nói những gì vậy? Sao đột nhiên lại khen ngợi Tô Thi rồi"

Chu Ngưng Nguyệt tò mò hỏi.

"Họ quá đáng thật, cảm giác như cả đám đều đang kỳ thị ta vậy.

Tô Thi chu miệng nói.

Chu Tự uống một hớp canh đậu phộng, rồi cầm bánh quẩy lên mà nói:

"Trí Giả muốn tập hợp đủ đồ của ba thời đại, nhìn lén bí mật của Hoang Cổ Kinh Thế Thư, cần mượn đồ của ta và đại ca. Vừa mới đưa qua rồi"

"Nhưng không phải ngươi cần dựa vào Hoang Cổ Kinh Thế Thư để nâng cấp thời đại sao?"

Thu Thiển ngồi bên cạnh Chu Tự, vừa ăn bánh bao vừa nói:

"Chẳng phải bí mật nên được ngươi nắm giữ sao?"

"Không phải, ta dựa vào việc đọc sách để nâng cấp thời đại, chứ không phải là lực lượng của quyển sách.

Chu Tự suy nghĩ một lát rồi tiếp tục giải thích:

"Có thể nói là lực lượng của tri thức, mà lực lượng của sách là lực lượng của thời đại"

Chu Ngưng Nguyệt không thèm để ý, nàng cảm thấy một Trận Linh ngũ phẩm nho nhỏ như mình sao có thể hiểu được những chuyện như này chứ?

Vậy nên nàng hỏi một vấn đề rất quan trọng với mình:

"Trưa nay chúng ta ăn gì vậy?" "Hỏi cha mẹ ngươi ấy.

Chu Tự trả lời trong vô thức. "Cha mẹ đi chợ rồi, nghe nói sẽ làm cá kho Thu Thiển đáp.

"Cá à?"

Chu Tự lắc đầu:

"Không được tốt lắm"

"Ăn cá thì có gì không tốt chứ?"

Tô Thi thắc mắc.

"Nghe nói cá là tổ tiên của chúng ta, không thể ăn được" Chu Tự nói.

1148 chữ

Chương 1291: Quá Đáng

"Cá là tổ tiên à?"

Tô Thi kinh ngạc thốt lên:

"Vậy chẳng phải ta là mỹ nhân ngư sao?"

Chu Tự lườm đối phương một cái, hắn nói mà mặt không chút thay đổi:

"Đúng vậy, mỹ nhân ngư"

"Vậy ngươi là cá gì?"

Tô Thi hỏi.

"Cá mập Chu Tự đáp.

"Vậy Thu tỷ thì sao?"

Tô Thi hỏi tiếp.

"Đương nhiên là nữ thần rồi"

Chu Tự nói với giọng điệu khó chịu.

"Nữ thần với cá mập, Thu tỷ thiệt thòi rồi"

Tô Thị trừng mắt nhìn Chu Tự rồi nói.

Chu Tự không thèm để ý đối phương, chỉ là đột nhiên hắn nhớ ra một chuyện:

"Sau này Tam lão bản sẽ cưới người như thế nào?"

"Người rất ưu tú ư? Dù sao Tam lão bản có chút vô dụng"

Thu Thiển suy đoán.

"Không được, cũng giống như bình hoa nhà đế vương, rõ ràng là không phù hợp"

Chu Tự nói.

"Nhưng cũng không thể quá tầm thường, cho dù nhìn từ góc độ nào thì Tam lão bản cũng chẳng thể cưới một người tầm thường được.

Thu Thiển nói.

"Tu chân giới còn thanh niên tài tuấn nào không nhỉ?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi. "Đại ca ta à?"

Chu Tự đáp.

"Không được"

Chu Ngưng Nguyệt lắc đầu.

"Đúng rồi, sao có thể được chứ." Tô Thi liên tục lắc đầu.

"Vậy Nhị lão bản?"

Thu Thiển hỏi.

"Không được.

Chu Tự lắc đầu rồi nói rất chân thành:

"Nhị lão bản chế Tam lão bản"

Tô Thi bĩu môi rồi nói:

"Chắc chắn không được, Minh Nam Sở còn nợ ta rất nhiều tiền"

"Vậy còn có ai?"

Thu Thiển hỏi.

Chu Tự nghĩ trái nghĩ phải, dường như không còn ai lợi hại cả.

Những người họ quen cũng chỉ có thế. "Xem ra không gả được rồi"

Chu Tự thở dài.

"Chẳng phải Nguyệt tỷ còn chưa kết hôn sao"

Tô Thi ăn bánh quẩy, nói.

Nàng cũng không vội cưới chồng.

Buổi trưa, Chu Tự nhìn cá kho trên bàn không thể không cảm thán một câu:

"Vốn cùng một giuộc, sao phải vậy chứ "Ăn cơm đi"

Liễu Nam Tư nói rất nghiêm túc:

"Đợi ăn cơm xong mẹ có chuyện muốn nói với ngươi"

Trong nháy mắt, tay cầm đũa của Chu Tự run lên.

"Ngươi sợ à?"

Liễu Bắc Uyển hỏi.

"Nhị thẩm nói gì vậy, mẹ ta dịu dàng thùy mị như vậy, ta sợ gì chứ?"

Chu Tự cười gượng.

Liễu Bắc Uyển che miệng cười khẽ.

Buổi trưa.

Mấy người Thu Thiển ngồi dưới tầng một nghe tiếng động trên tầng hai.

"Mẹ, ngươi nghe ta giải thích, ta không có mắng các ngươi là lão bất tử, cũng không nói lão cha gặm cỏ non"

"Đừng mà...không phải như các ngươi nghĩ đâu. Là đại ca ta nói, thật mà, không tin thì ngươi hỏi hắn đi.

Mẹ...đừng đánh mà.

"Ngươi còn biết chặn lại à? Đủ lông đủ cánh rồi đúng không?"

Thu Thiển nghe mà cảm thấy lo lắng.

Chạng vạng tối.

Chu Tự ngồi trên xe buýt nhìn mặt trời ngã về phía tây với vẻ mặt phiền muộn.

Đã bao lâu rồi mình chưa bị đánh nhỉ?

Dường như lần trước về cũng bị đánh.

Vì sao lại bị đánh nhỉ?

Quên rồi.

Sau này không về nữa đâu.

Lần nào về cũng bị đánh, cứ như là lúc nhỏ không kịp đánh, lớn rồi có bạn gái lại bị đánh một lần. Bây giờ có vợ rồi vẫn phải chịu đòn.

Mấy người này quá đáng thật.

Nhưng họ tuổi đã cao, cũng đến thời mãn kinh rồi, tính tình thay đổi thất thường cũng là chuyện bình thường.

Sau này trốn một chút là được.

"Nhắc mới nhớ, mặt trời đỏ hôm nay lại sáng thêm một chút, xem ra chẳng bao lâu nữa họ sẽ trở về"

Chu Tự híp mắt nói.

Hắn chẳng có cách nào khác, dù có thể dựa vào quyển sách cuối cùng để tiến vào thời đại sáng thế cũng chưa chắc đã kịp.

Phải đợi Ma Chủng theo kịp.

Bây giờ Ma Chủng nhị phẩm, không biết phải đợi bao lâu nó mới siêu việt phẩm cấp hay là nhất phẩm nữa.

Lúc trước là thất phẩm và tứ phẩm.

Theo lý mà nói thì lần này lẽ ra là nhất phẩm, nhưng hết lần này tới lần khác trên nhất phẩm còn có cuối đại đạo.

Điều này khó mà xác định được, chỉ có thể đến lúc đó thử xem sao.

Nhưng đợi tới lúc nhất phẩm đủ chín vòng cũng cần mấy tháng.

"Không phải ngươi nói không quan tâm sao?"

Thu Thiển ngồi bên cạnh hắn, hỏi.

Chu Tự nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng vẫn muốn hiểu, muốn thử theo bản năng.

Lỡ đâu đánh được thì sao?

Nam nhi chí ở ngàn dặm.

"Lúc nào chúng ta về nhà ăn cá tiếp vậy?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Lần sau ngươi về một mình đi, ta không về nữa"

Chu Tự đáp.

Trong tuần mình phải đi làm, cuối tuần lại phải về ăn đánh.

Cuộc sống này thật tàn nhẫn.

Về tới Thanh Thành, bốn người họ đi thẳng về nhà.

Tô Thi cũng đi theo.

Ngày mai nàng xuất phát từ đây là được.

Tối nay ngủ cùng Nguyệt tỷ.

Sau đó Chu Tự lại nhìn thấy hai người này một người mặc đồ bộ hình gấu, một người thì mặc đồ bộ hình thỏ trắng.

Hai nàng thật sự không thấy nóng à?

Tiết trời tháng chín mặc dù chưa phải nóng nhất, nhưng chắc chắn không thích hợp để mặc loại áo ngủ nhiều lông này này.

Nói mới nhớ, hai tháng nóng nhất năm hắn đều đang chạy nhảy trong góc hẻo lánh của thế giới.

Không được trải qua mùa hè cũng có chút đáng tiếc.

Thứ ba, ngày 13 tháng 9.

Tối đó, trên mặt biển xuất hiện một cái bóng, một vị nữ tử áo đen đang đứng trên nó, yên tĩnh mà bình thản.

Nước biển xung quanh dường như bắt đầu biến hóa dựa theo tâm trạng của nàng.

Cuối cùng bình tĩnh không chút lay động.

Lúc này trong cái bóng cũng có thân ảnh của nàng, dường như đang từng bước đi về phía thảo nguyên.

"Tiền bối đã nhận được đồ chưa?"

Nữ thần Hắc Dạ hỏi.

Trí Giả xuất hiện dưới tàng cây, hắn khẽ gật đầu:

"Nhận được rồi, đúng là không có vấn đề gì, ta cũng đã gửi đồ mà ngươi cần qua rồi, ngươi chú ý nhận hàng"

Lúc này một cánh cửa hư không mở ra, một hạt châu rơi xuống trước mặt nữ thần Hắc Dạ.

Trong trung tâm hạt châu có một cánh tay phát sáng kim quang.1129 chữ

Chương 1292: Hoàn Thành "Đa tạ tiền bối"

Nữ thần Hắc Dạ nhẹ nhàng nói.

"Những cuộc giao dịch sau này không còn liên quan gì đến ta nữa"

Trí Giả vừa cười vừa nói.

Sau đó bóng dáng hắn bắt đầu dần tán đi từng chút một.

Chín món đồ kia đối với nhiều người mà nói đều có chút khó lường, nhưng đối với những người như họ thì chẳng có gì to tát cả.

Cũng không có tác dụng gì lớn lắm.

Trí Giả giao dịch với nàng chẳng qua là vì hắn không biết vị trí của những thứ đó mà thôi.

Nên mới cần những kẻ có được quyền hành Toàn Tri như nàng tìm giúp.

Chỉ là mục đích của đối phương vẫn luôn rất mơ hồ.

Nhưng nữ thần Hắc Dạ cũng không quan tâm mục đích của người khác.

Chờ Trí Giả biến mất, Quang Thủ lại nhô ra từ trong hư không, Tai Họa cũng theo đó xuất hiện.

Giao dịch tiến vào quá trình mới, thậm chí là quá trình cuối cùng.

"Lấy được đồ rồi à?"

Quang Thủ nhìn về phía nữ thần Hắc Dạ, hỏi.

Sau đó hạt châu của Cánh Tay Toàn Năng xuất hiện:

Nữ thần Hắc Dạ nói với giọng lạnh lùng:

"Quyển sách ta cần đâu?"

Quang Thủ đưa tay ra chộp một cái, một quyển sách cổ xưa rơi vào trong tay hắn.

"Chắc ngươi cũng biết nó là thật hay giả.

"Được rồi"

Nữ thần Hắc Dạ vừa dứt lời, Cánh Tay Toàn Năng từ từ bay tới trước mặt Quang Thủ.

Sau đó phần Thượng Thương của Hoang Cổ Kinh Thế Thư xuất hiện trong tay nữ thần Hắc Dạ.

Như thế thì mục đích của nàng đã hoàn thành hơn phân nửa.

Còn một phần nhỏ vẫn nằm trong tay Tai Họa.

Nữ thần Hắc Dạ cất sách đi, nàng đưa hai đốm sáng cho Tai Họa:

"Đây là quyền hành ngươi cần, chỉ là ta phải nhắc nhở ngươi, dù quyền hành của ngươi đã đầy đủ cũng sẽ có thứ khắc chế. Nhưng dù sao ngươi cũng chẳng phải Tai Ách Tử Thần, trong thời gian ngắn không thể nào bước vào cảnh giới kia"

Tai Họa cười hai tiếng rồi nói:

"Chuyện này ta hiểu rõ hơn các ngươi, hơn nữa bây giờ bước vào cảnh giới đó cũng chưa chắc đã là chuyện tốt. Đợi sau này ta bước vào, có khi các ngươi vẫn đang cố gắng dùng hậu chiêu để phục sinh"

Nữ thần Hắc Dạ không đáp lời.

Quang Thủ cũng không nói gì thêm, bởi vì rất có thể chuyện này sẽ xảy ra.

Mặc dù mọi người đều cảm thấy tu chân giới sẽ thua.

Nhưng mà...cũng không phải tuyệt đối không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nhất là những vị thần đang ở tu chân giới như họ.

Cứ luôn cảm thấy quái dị.

Dù sao những ngày qua Thánh Tử Ma Đạo quá sôi nổi, tốc độ tấn thăng cũng nhanh đến mức không hợp thói thường.

Mặc dù sau đó đã giảm tốc, nhưng cái chậm của hắn vẫn là nhanh của người khác.

Nếu không chư thần cũng chẳng vội trở về như vậy làm gì.

Đương nhiên, họ có thể trở về sớm như thế, thật ra là vì Thánh Tử Ma Đạo đã làm khá nhiều chuyện.

Dư huy quyền hành cũng là do Thánh Tử Ma Đạo tìm được.

Trực tiếp tiết kiệm cho họ biết bao nhiêu thời gian.

Nếu không, họ muốn trở về còn phải chuẩn bị rất lâu.

Bây giờ Quang Thủ rất tò mò, quá trình chư thần trở về có gia tốc thêm lần nữa được không.

"Đại khái chư thần sẽ trở về vào cuối năm nay hoặc đầu năm sau, rất nhanh chúng ta sẽ biết được thời đại có thay đổi hay không rồi.

Tai Họa cười nói:

"Ta vẫn luôn không hiểu vì sao tu chân giới chắc chắn sẽ thua Hắn nói rồi nhìn về phía Quang Thủ.

Quang Thủ chỉ nói:

"Không thể trả lời"

Còn về phần có thật như vậy hay không thì khó mà nói.

Sau khi Tai Họa giao quyền hành thâm uyên và Tai Ách ra thì mọi giao dịch đã hoàn thành.

Tiếp theo để xem ai cười tới cuối cùng.

Quang Thủ chui vào hư không, nữ thần Hắc Dạ cũng biến mất ngay tại chỗ.

Tai Họa nhún vai, trở về hồ Khô Tịch.

Hắn chưa từng nghĩ tới chuyện tranh đoạt.

Dù Tai Ách không trở lại, hắn cũng không có lòng làm quá nhiều chuyện.

Chiều thứ năm, ngày 14 tháng 9.

Lúc đầu Chu Tự đang đi làm bình thường, đột nhiên Thu Thiển gửi tin nhắn cho hắn.

Nói rằng bên phía Tâm Linh Ca Giả lại có liên lạc với nữ thần Hắc Dạ.

Dặn hắn tan ca thì qua đó một chút.

"Liên lạc được với nữ thần Hắc Dạ rồi à?"

Chu Tự có chút bất ngờ, nhưng không quá sốt ruột.

Ai biết nàng muốn làm cái gì.

Tin tức hắn muốn nghe nhất bây giờ là, có tiếng động truyền ra từ trong cánh cửa kia.

Đáng tiếc mãi vẫn chưa có phản ứng, không biết phải chờ mấy tháng.

Đột nhiên Chu Tự nghĩ tới điều gì đó, có lẽ có thể hỏi nữ thần Hắc Dạ phải làm thế nào mới gọi được nữ thần Đại Địa trong cánh cửa kia dậy.

Chu Tự nhìn đồng hồ, phát hiện sắp tan ca.

"Được rồi, vẫn nên đợi tan làm thì hơn, nếu không sẽ bị trừ lương"

Trừ lương cũng có nghĩa là hắn không có tiền.

Bởi vì trừ tiền sinh hoạt đưa cho Thu tỷ ra thì hắn cũng chẳng còn bao nhiêu.

Một tuần thừa bốn trăm chín mươi tệ, tăng ca thì được hơn năm trăm.

Đương nhiên đây chỉ là trạng thái lý tưởng.

Nhưng bây giờ hắn cũng tiết kiệm được hơn năm ngàn tệ.

Sắp qua mười ngàn rồi, chỉ cần tấn thăng hai lần là đủ. Đáng tiếc vốn dĩ hắn định không tấn thăng chu thiên linh khí đoàn.

Nếu tấn thăng hết rồi sẽ rất khó sinh con với Thu tỷ.

Lỡ đâu lại già mới có con như cha mẹ, chẳng phải rất cực khổ sao?

Năm rưỡi, Chu Tự chấm công rồi chào tạm biệt mọi người.

Việc còn lại thì giao cho hai người thực tập sinh.

Có thực tập sinh tốt thật.

Chuyện gì cũng tiện hơn.

Thỉnh thoảng mấy người Hạ Nguyệt cũng sẽ tặng đồ ăn, nhưng đã khác với trước đây, không còn cảm giác hơn người nữa.

1094 chữ

Chương 1293: Kiểm Hàng

Người như Chu Tự còn không có cảm giác hơn người, nói gì là họ.

Thành Biên Giới, Chu Tự trực tiếp đi tới chỗ Tâm Linh Ca Giả.

Bình thường cả người Tâm Linh Ca Giả đều được bao phủ bởi lân phiến, nhưng điều này khiến người khác cảm giác như nàng không mặc quần áo.

Vậy nên Thu Thiển cho nàng một bộ.

Điều đó khiến Tâm Linh Ca Giả cảm động đến rơi nước mắt.

Nàng cũng cảm thấy mình cứ như không mặc đồ.

"Nữ thần Hắc Dạ đâu?"

Chu Tự hỏi.

"Ở đó kìa"

Chu Ngưng Nguyệt ăn nho xanh, chơi đùa với thỏ mắt đỏ.

"Có lẽ sắp tới rồi"

Thu Thiển giải thích, nàng nói:

"Tâm Linh Ca Giả nhận được tin sớm"

Chu Tự gật đầu, quả nhiên xung quanh con thỏ có khí tức hắc ám.

Lúc này con thỏ mở miệng nói chuyện:

"Lại gặp nhau rồi"

"Mang đồ đi chưa?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Mang theo rồi, các ngươi thì sao?"

Nữ thần Hắc Dạ hỏi.

"Cũng mang theo rồi.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn chằm chằm đối phương, vẻ mặt cũng dần trở nên nghiêm túc:

"Giao dịch thế nào đây?"

"Vùng ngoại ô, giao dịch trực tiếp"

Nữ thần Hắc Dạ nói.

"Được, vậy bây giờ chúng ta ra ngoài"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Sau đó nàng dẫn theo Chu Tự đi tới vùng ngoại ô.

Quả nhiên, họ vừa tới vùng ngoại ô đã gặp một vị nữ tử mặc đồ đen.

Da thịt nàng trắng tựa tuyết, mắt đen sâu hút, làn váy đen càng làm tôn thêm màu trắng nõn của da thịt, như ánh trăng sáng trong đêm tối.

Trong lúc nhất thời Chu Tự có hơi kinh ngạc, đây thật sự là bạn gái cũ của đại ca ư?

Đúng là cũng khá xinh xắn, nhưng chỉ là khá mà thôi.

Đáng tiếc là nữ thần Hắc Dạ quá lớn rồi, lại một lòng lo cho sự nghiệp. Nếu không cũng có thể hỏi nàng muốn lấy chồng hay không.

"Các ngươi định giao dịch gì vậy?"

Chu Tự hỏi.

Nữ thần Hắc Dạ không chần chờ mà lấy ra một quyển sách.

Lúc nhìn thấy quyển sách đó thì Chu Tự đã sững người, vì hắn có thể đọc được chữ trên bìa sách.

Phần Thượng Thương của Hoang Cổ Kinh Thế Thư.

"Ta muốn đạt được Con Mắt Toàn Tri từ trong tay ngươi."

Nữ thần Hắc Dạ nhìn về phía Chu Tự.

"Phần Thượng Thương đổi Con Mắt Toàn Tri?"

Chu Tự có chút kinh ngạc.

Hóa ra đây là giao dịch mà Nguyệt tỷ nhắc tới.

Giao dịch này quả thật rất tốt, với hắn mà nói chẳng khác nào bánh từ trên trời rớt xuống.

"Một tay giao hàng một tay giao tiền?"

Chu Tự lấy Con Mắt Toàn Tri ra rồi nói thẳng.

"Kiểm hàng trước.

Chu Ngưng Nguyệt ngăn cản hắn, nàng nói.

"Muốn kiểm hàng như thế nào?"

Nữ thần Hắc Dạ bình tĩnh hỏi lại.

Nàng chẳng hề lo lắng dù chỉ một chút.

"Mở ra cho ta xem"

Chu Tự nói.

Hắn đọc lướt qua là biết được có phải phần Thượng Thương thật hay không. Nữ thần Hắc Dạ mở sách ra cho Chu Tự quan sát.

Chỉ mới xem vài dòng Chu Tự đã dừng lại, hắn nói:

"Được rồi, có thể giao hàng rồi." Điều này khiến nữ thần Hắc Dạ cảm thấy rất khó hiểu. Đối phương thật sự có thể xác định sao? Nhưng bằng cách nào?

Nhưng với nàng mà nói thì đây cũng không phải chuyện xấu.

Hai người cùng nhau ném đồ về phía đối phương.

Chu Tự lấy được sách vô cùng mừng rỡ, biểu cảm nữ thần Hắc Dạ không gì thay đổi, nhưng sắc mặt đã tươi tắn hơn nhiều.

Dường như đối với nàng mà nói, đạt được thứ này vô cùng quan trọng.

Thậm chí đã hoàn thành phần quan trọng nhất rồi.

Việc còn lại chỉ là chờ đại cùng với vài động tác nhỏ.

"Ngươi có được Con Mắt Toàn Trị, vậy trên đời này còn chuyện gì ngươi không biết không?"

Đột nhiên Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Có, ví dụ như cảnh giới càng cao hơn, ta không biết đó là cảnh giới như thế nào?"

Nữ thần Hắc Dạ nói.

Nàng chỉ biết được phải làm thế nào để tiến vào cảnh giới đó, nhưng không biết được cảnh giới đó sẽ mang lại những gì.

Sinh cơ hoặc hủy diệt.

Theo lý mà nói khả năng là sinh cơ sẽ nhiều hơn, nhưng cũng có một ít khả năng sẽ hủy diệt.

Nhưng nàng không thèm để ý.

"Ta còn một việc cần các ngươi giúp đỡ, ta cũng sẽ giúp các ngươi một chuyện xem như trao đổi"

Nữ thần Hắc Dạ nói.

"Chuyện gì?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Ta cần vào thành Biên Giới một chuyến Nữ thần Hắc Dạ nói.

Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển nhìn về phía Chu Tự.

"Vậy ngươi có thể giúp chúng ta chuyện gì đây?"

Chu Tự hỏi.

"Ta có thể nói cho các ngươi biết làm thế nào để gọi nữ thần Đại Địa dậy Nữ thần Hắc Dạ bình tĩnh đáp lời.

"Ngươi biết à? Vậy ngươi biết đó là nơi nào không?"

Chu Tự hỏi lại ngay.

"Không biết, đó không phải là lĩnh vực mà ta có thể chạm vào, có lẽ là do nữ thần Trí Tuệ để lại, bên trong khá là an toàn"

Nữ thần Hắc Dạ khẽ lắc đầu.

"Tam hoàng và chư thần dám vào không?"

Chu Tự lại hỏi.

"Có lẽ không dám Nữ thần Hắc Dạ suy nghĩ một lát rồi đáp:

"Sự tồn tại của nữ thần Trí Tuệ quá mức ly kỳ, họ đều e dè. Nhưng sau khi trở về thì ta không chắc.

Chu Tự đã hiểu, bình thường mà nói họ không dám chọc tới nữ thần Trí Tuệ.

Nhưng sau khi trở về, có thể họ sẽ tiến thêm một bước, lúc đó rất có thể không để nữ thần Trí Tuệ vào mắt nữa rồi.

Cũng rất có thể họ sẽ tiến vào cánh cửa thứ bảy. Nhưng hiện tại cũng phải liên hệ với đối phương.

"Được, ngươi có thể đi vào"

Chu Tự đồng ý.

Nữ thần Hắc Dạ gật đầu, sau đó biến mất ngay tại chỗ, chắc là đã vào thành Biên Giới.

1071 chữ

Chương 1294: Có Hạng Mục Cần Nhạc Phụ Chủ Trì

"Nếu chúng ta không đồng ý thì có phải nàng vẫn có thể đi vào đúng chứ?"

Thu Thiển tò mò hỏi.

"Có lẽ vậy.

Chu Ngưng Nguyệt suy nghĩ một chút rồi đáp:

"Đại loại là lo lắng trạng thái cuối đại đạo của Chu Tự, lỡ đánh nhau cũng chẳng có lợi gì cho nàng, hơn nữa sẽ ảnh hưởng tới việc sau này"

"Vào theo xem sao, không biết nàng muốn làm gì"

Chu Tự nói. "Còn phải nghĩ à?"

Chu Ngưng Nguyệt ăn nho xanh rồi nói:

"Chắc chắn nàng sẽ tới cánh cửa thuộc về mình.

"Thả Con Mắt Toàn Tri vào đó để mở cánh cửa kia ra à?"

Thu Thiển đoán được lý do.

Chu Tự gật đầu, hắn cũng thấy hẳn sẽ như vậy.

Sau đó ba người họ đi vào thành Biên Giới.

Cùng nhau đi tới trước cánh cửa thứ bảy.

Lúc này, nữ thần Hắc Dạ đang đứng trước cửa, dường như đang nhìn vào bên trong.

Mấy người Thất Thiên nhìn nữ thần Hắc Dạ mà không dám manh động. Vì họ cũng không phải đối thủ của nàng.

Chỉ có những người như Chu Tự, mới có thể trấn áp đối phương.

Ồ, không chỉ Chu Tự mà còn có đại ca hắn nữa.

Phe họ có hai tên biến thái, có vấn đề gì có thể trực tiếp gọi họ tới.

"Ngươi đang nghĩ gì vậy?"

Chu Tự tới gần Thất Thiên rồi nói.

"Ta đang theo dõi nàng"

Thất Thiên đáp ngay.

Chu Tự cũng không thèm để ý Thất Thiên có đang nói dối hay không. Hắn chỉ nhìn về phía nữ thần Hắc Dạ, không biết nàng đang muốn làm gì.

"Cốc cốc..."

Nữ thần Hắc Dạ nhẹ nhàng gõ cửa.

Không thấy bên trong có phản ứng thì nàng mới xoay người đi đến cánh cửa thuộc về mình kia.

Nàng đặt Con Mắt Toàn Tri lên cánh cửa.

Trong nháy mắt, cánh cửa đã hoàn toàn mở ra.

Lúc này một ít quyền hành dung nhập vào cơ thể của nữ thần Hắc Dạ, nàng mạnh lên với một tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Nhưng lại cảm giác như nàng không trở nên mạnh hơn, chỉ là bóng người đã chân thật hơn nhiều.

Chu Tự có một cảm giác khí tức của đối phương nhiều hơn. Sau khi mọi thứ bình tĩnh lại, Chu Tự mới hỏi:

"Vậy bọn ta phải làm thế nào để gọi người trong cánh cửa kia dậy?"

"Cần đại thần Thời Không tới một chuyến Nữ thần Hắc Dạ nói.

"Vì đại thần Thời Không là ca ca của nàng à?"

Thu Thiển hỏi.

"Không phải"

Nữ thần Hắc Dạ lắc đầu đáp, nàng giải thích:

"Đại thần Thời Không có quyền hành không gian và thời gian, có thể đưa tiếng động vào trong, gọi nàng tỉnh dậy.

"Hóa ra đơn giản như vậy.

Chu Tự cảm thấy mình chịu thiệt vì không có văn hóa.

Lúc trước hắn học cũng khá giỏi, nào ngờ vào tu chân giới, đi tới đâu cũng thua người khác.

Ví dụ như Nguyệt tỷ, những tri thức nàng nói hắn không thể nào nghe hiểu được. Còn chuyện quyền hành, mình có thể liên hệ với nhạc phụ đại nhân bất cứ lúc nào, nhưng không nghĩ tới nó.

Cứ phải chờ nữ thần Hắc Dạ nhắc nhở, lãng phí cơ hội một cách vô ích.

"Lần sau gặp lại có lẽ là lúc chư thần trở về"

Nữ thần Hắc Dạ nhìn Chu Tự rồi nói:

"Ngươi của lúc đó sẽ tham gia chứ?"

"Như thế nào mới có thể tham gia?"

Chu Tự hỏi.

"Cuối đại đạo vẫn chưa đủ"

Nữ thần Hắc Dạ nói.

Tự Chu nhíu mày, xem ra cần phải tiến vào thời đại sáng thế. Nhưng điều này cũng đã nói rõ những người kia đều đã tấn thăng.

Dường như ai cũng đã tiến vào cảnh giới cao hơn, chỉ chờ trở về mà thôi.

Sau đó nữ thần Hắc Dạ từ từ biến mất, nàng không cần phải lang thang khắp nơi nữa rồi.

Lúc rời khỏi đây, cánh cửa của Thần Quang Minh lại phát sáng.

"Xem ra Thần Quang Minh cũng đã hoàn thành, bây giờ họ đều đang đợi trở về, ngưng tụ mọi thứ. Đại thế giáng lâm, tu chân giới không ngăn cản được"

Lúc nữ thần Hắc Dạ biến mất, tiếng nói của nàng rơi vào tai mỗi người ở đây.

Chu Tự có chút kinh ngạc, đại thế giáng lâm...

Đại thế có ba thời đại cùng tồn tại ư? Vậy đúng là rất hỗn loạn, không tốt chút nào.

Hắn là một người thuộc phe phản diện, sao có thể khiến đối phương chấm mút địa bàn của mình chứ?

Chu Tự nghĩ như vậy, hắn cảm thấy lão cha sẽ ra chống đỡ. Dù sao hắn cũng là Ma Đạo Cự Phách.

Nếu không sau này huynh đệ dưới trướng sao dám lăn lộn với hắn nữa chứ?

Chu Tự nghĩ vậy thì không lo lắng nữa, sau đó hắn lấy điện thoại ra gọi cho nhạc phụ đại nhân.

Quay về gặp muội muội của hắn thì chắc hắn cũng không có ý kiến.

Lúc đầu dây bên kia bắt máy, có một giọng nói vang lên:

"Chu Tự?"

"Nhạc phụ còn nhớ ta à...Không phải, ý ta là trí nhớ của nhạc phụ đại nhân tốt thật đấy.

Chu Tự suy nghĩ lại, cảm thấy không đúng rồi hắn nói:

"Bây giờ nhạc phụ đại nhân đang ở đâu vậy?"

"Chúng ta đang ở bên ngoài du lịch"

Đại thần Thời Không trả lời.

"Ta có chuyện muốn thương lượng với nhạc phụ đại nhân"

Chu Tự suy nghĩ kỹ rồi mới tiếp tục nói:

"Chỗ ta đang có một hạng mục, có lẽ liên quan tới nữ thần Đại Địa, cần nhạc phụ đại nhân tới chủ trì"

Đầu dây bên kia sững sờ, dường như không hiểu hắn đang nói gì.

"Chính là có chuyện cần nhạc phụ đại nhân tới một chuyến Chu Tự nói thẳng.

"Ồ, vậy bây giờ chúng ta tới ngay.

Đại thần Thời Không nói, sự dứt khoát của đối phương khiến Chu Tự ngẩn cả người.

1140 chữ

Chương 1295: Hết Áy Náy

"Vậy ta chờ các ngươi ở vùng ngoại ô Thanh Thành nhé?"

Chu Tự nói.

Chờ xác định được địa điểm, Chu Tự mới cúp điện thoại.

Sau đó hắn thấy Thu Thiển đang nhìn mình bằng ánh mắt mong chờ thì cười nói:

"Sư phụ ngươi sẽ tới ngay"

"Nàng trở về làm gì chứ? Chẳng ngày nào thấy mặt cả"

Thu Thiển quay đầu sang chỗ khác, rồi kéo tay Chu Tự đi ra ngoài:

"Ta ra ngoài nói với nàng vài câu"

"Thu tỷ, ngươi có nói lại được nàng không?"Chu Tự hỏi lại.

"Chẳng phải còn có ngươi sao? Bình thường ở nhà ngươi mạnh miệng lợi lại thế cơ mà?"

Thu Thiển nở nụ cười tươi.

Dường như nàng chỉ đợi Chu Tự mắng người, khiến hắn vô cùng bất đắc dĩ.

Trên đường đi, Chu Tự lấy phần Thượng Thương ra xem thì phát hiện có khá nhiều chữ mình không biết.

"Ngươi không thể đọc luôn bây giờ sao?"

Thu Thiển hỏi.

"Không thể, cơ thể ta không chịu đựng nổi, phải đợi tới lúc Ma Chủng lên đủ chín vòng của nhất phẩm, hoặc tiến vào siêu phẩm"

Chu Tự nói.

"Còn cần bao nhiêu thời gian?"

"Khó mà nói được, lần trước tấn thăng là hai tháng, lần này có thể là ba tháng. Tính dư dả thì nửa năm, có thể sẽ không kịp"

Đi ra ngoài, họ nhìn về một phía trời chiều, mặt trời đỏ lại càng thêm sáng tỏ, còn có dấu hiệu đi lên trên. Nhìn dáng vẻ này thì có lẽ không còn nhiều thời gian nữa.

Mấy ngày nay thay đổi rõ ràng như vậy, đợi nửa năm kiểu gì chẳng long trời lở đất.

Hai người đứng dưới tàng cây một hồi, sau đó hư không bắt đầu xuất hiện vặn vẹo. Có hai người mặc ma pháp bào đi ra.

Một thiếu nữ và một thiếu nam ma pháp.

Đại thần Thời Không nhìn Chu Tự và Thu Thiển kinh ngạc thì cười nói:

"Tiểu Kính muốn vậy, ta cũng chẳng còn cách nào khác.

"Sư phụ ngươi quá đáng thật đấy, đại thần Thời Không ăn mặc như thế bị người khác nhìn thấy sẽ cười cho đấy, thần minh mà lôi thôi lếch thếch"

Thu Thiển vội vàng nói.

"Ta hiểu, ngươi lo phụ thân ngươi bị người ta chế giễu"

Tiểu Kính tiên tử gật đầu tỏ vẻ mình đã hiểu.

"Sư phụ, ngươi đang nói lảm nhảm gì đó?"

Thu Thiển phản bác lại.

"Được rồi, vi sư hiểu cả. Ngươi không cần giải thích"

Tiểu Kính tiên tử nói rồi nhìn về phía Chu Tự:

"Thu Thiển nhà ta có tốt không?"

Chu Tự ngăn đối phương tiếp tục nói, hắn đáp trả với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc:

"Tiền bối nói sai một chuyện"

"Chuyện gì?"

Tiểu Kính tiên tử vô cùng kinh ngạc.

Đối phương tỏ vẻ nghiêm túc khiến nàng rất để ý.

"Giờ là Thu Thiển nhà ta"

Chu Tự nói rất đàng hoàng.

Tiểu Kính tiên tử:

"..."

Thu Thiển cũng thuận thế đi tới sau lưng Chu Tự.

Đại thần Thời Không thấy vậy thì cười nói:

"Ngươi nói xem lần này gọi chúng ta tới đây làm gì đi"

Tiểu Kính tiên tử cúi đầu, thở dài một tiếng rồi nói:

"Lúc xưa ta không từ mà biệt, trong lòng ta vẫn luôn áy náy tới nay. Bây giờ phát hiện nữ nhi đã thuộc về nhà người khác, ta...ta hết áy náy rồi"

Sau đó Tiểu Kính tiên tử nở nụ cười rất tươi, như giải thoát được gánh nặng.

Thu Thiển nhìn sư phụ của mình, cảm thấy rất khó chịu. Chu Tự cũng cảm thấy đầu óc của Tiểu Kính tiên tử không được bình thường.

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, người bình thường làm gì có ai đi nghiên cứu thứ kinh khủng như vậy chứ. "Chúng ta tìm thấy hậu chiêu nữ thần Trí Tuệ để lại cho nữ thần Đại Địa rồi. Hơn nữa cũng xác định người lần trước ảnh hưởng tới Thu tỷ chính là nàng. Bây giờ hình như nàng đang ngủ say, phải dùng quyền hành thời không truyền lời vào đó khiến nàng tỉnh lại"

Chu Tự nói.

Tỉnh lại rồi thì hắn cũng dễ hỏi thăm vài vấn đề.

Nếu thành công thì tốt, thất bại cũng chỉ có thể tiếp tục chờ.

Dù sao nàng chắc chắn sẽ tỉnh lại trước khi chư thần trở về, nếu không cũng chẳng cần nhắc nhở.

Một lát sau, trước cánh cửa thứ bảy.

"Hậu chiêu của nữ thần Trí Tuệ?"

Đại thần Thời Không đi tới trước cánh cửa rồi nhìn thoáng qua bên trong.

Ánh mắt như xuyên thấu thời gian và không gian.

Nhưng hắn lại phát hiện mình không nhìn thấu được điểm cuối.

"Không hổ là thủ đoạn của nữ thần Trí Tuệ, có chút khó mà tưởng tượng nổi"

Đại thần Thời Không nói.

"Không được à?"

Chu Tự hỏi.

"Có lẽ được, chỉ cần tốn chút thời gian Đại thần Thời Không nói.

"Nếu các ngươi muốn gặp nữ thần Đại Địa thì có thể vào cánh cửa bên cạnh, nàng ở trong đó"

Thu Thiển nói.

Đại thần Thời Không và nữ thần Đại Địa là anh em, muốn gặp nhau là chuyện bình thường.

"Tiểu Diệp ở trong đó à? Vậy ta đi vào xem sao"

Tiểu Kính tiên tử kéo Thu Thiển đi về hướng cánh cửa đó.

"Sư phụ đợi chút, đại thần Thời Không còn chưa nói muốn đi hay không"

Thu Thiển vội nói.

"Ngươi gọi hắn một tiếng cha, có tác dụng hơn ai hết"

Tiểu Kính tiên tử nói.

"Ngươi kéo ta đi như thế này thì làm sao ta gọi?"

Thu Thiển ảo não đáp.

"Đợi đi ra rồi ngươi gọi, cho ngươi chút thời gian chuẩn bị tâm lý.

Tiểu Kính tiên tử cười nói:

"Đi vào gọi cô cô trước đã"

Chu Tự nhìn các nàng đi vào, sau đó lại nhìn về phía đại thần Thời Không:

"Nhạc phụ đại nhân không vào à?"

"Không, để Tiểu Kính vào là được rồi"

Đại thần Thời Không bất đắc dĩ cười nói:

"Ta đi vào tiểu Diệp lại nói ta, lúc này có lẽ nàng đang mơ ác mộng"

Chu Tự:

"..."

Đúng là không nên đi vào thì tốt hơn.

Đột nhiên hắn có thể tưởng tượng được dáng vẻ tức hổn hển của nữ thần Đại Địa. Dù sao Tiểu Kính tiên tử cũng là một trong những người mạnh nhất tu chân giới, nữ thần Đại Địa chỉ còn lại hậu chiêu bây giờ hoàn toàn không phải đối thủ của nàng.

1136 chữ

Chương 1296: Bản Chất Của Trăng Đỏ

"Những ngày qua Thu Thiển sống tốt không?"

Đại thần Thời Không hỏi.

"Sống tốt hơn cả ta Chu Tự đáp.

Mình ngày nào cũng cần cù vất vả, về nhà còn bị đánh. Thu Thiển không cần đi làm, mặc dù nàng cũng bị đánh, nhưng nàng vui với điều đó.

"Như vậy thì tốt Đại thần Thời Không gật đầu.

"Nói mới nhớ, các ngươi đã mang thai Thu Thiển như thế nào vậy? Tu vi rất cao, mang thai có bí quyết gì không?"

Chu Tự nhỏ giọng nói.

Nói tới chuyện này, đại thần Thời Không cũng khá cẩn thận.

Hắn nhìn chung quanh một chút rồi dắt Chu Tự tới một góc hẻo lánh.

"Ta cũng không chắc nữa, nhưng Tiểu Kính nói muốn có con, ta cũng muốn có một đứa. Khi đó ta cảm thấy ta tốn hao một lượng quyền hành rất lớn, sau đó thì thật sự đã có rồi"

Đại thần Thời Không nói.

"Hao phí lượng lớn quyền hành? Một ngày bằng một năm ư?"

Trong lúc nhất thời Chu Tự có chút kính nể.

Không được, nếu như sách hắn đọc không sai thì đây hẳn không phải vấn đề thời gian, mà là vấn đề số lần.

Xem ra phải nhanh chóng khiến Thu tỷ mang thai thôi, nếu không sau này sẽ phải chịu khổ.

Sư tỷ và sư tỷ phu ngốc thật, chiến tranh lạnh sao có con được chứ?

Sau đó đại thần Thời Không bắt đầu kết nối với nữ thần Đại Địa.

Chu Tự thì đi xem mặt trăng đỏ.

"Đúng lúc rảnh rỗi, có muốn đi lên xem một chút không?"

Thất Thiên hỏi.

"Đúng là còn sớm, ta đi lên xem một chút.

Chu Tự nói.

Chỉ cần làm xong mọi chuyện thì cuối tuần họ cũng không cần tăng ca, có thể dẫn Thu tỷ đi dạo phố mua quần áo. Nguyệt tỷ muốn đi theo thì đi, nếu ngại phiền có thể ném nàng qua chỗ Tam lão bản.

"Đi lên đó có thể mai phải nghỉ Chu Ngưng Nguyệt nhắc nhở.

Chu Tự chẳng thèm để ý, có Tam lão bản ở đó, hắn còn lâu mới thất nghiệp.

Tô tỷ chính là Tô tỷ, hi sinh vì mình quá nhiều.

"Được rồi, ta lên đó đây, các ngươi cẩn thận một chút."

Chu Tự nhắc nhở một câu rồi đạp không đi lên.

Hắn càng lên, dường như mặt trăng đỏ càng phát ra ánh sáng nhạt.

Mấy người Thất Thiên có chút lo lắng, có khi nào lại xảy ra chuyện kinh khủng gì không.

Nữ thần Hắc Dạ lại xuất hiện trên hải vực một lần nữa.

Bầu trời đêm ở nơi này yên tĩnh trống trải nhất, ở nơi này nàng sẽ trở thành trung tâm của mọi thứ, không có bất cứ thứ gì quấy nhiễu được nàng.

Lúc này nữ thần Hắc Dạ vốn đang đỉnh chỉnh đốn lại quyền hành, để cho mình khôi phục lại đỉnh phong, sau đó chờ thời cơ sau cùng.

Chỉ là lúc nàng sắp nhắm mắt, đột nhiên có một ánh sáng đỏ vụt qua.

Mặt trăng vốn đang trắng ngần lại nhiều thêm một chút ửng đỏ.

"Nữ thần Trí Tuệ?"

Nữ thần Hắc Dạ có chút bất ngờ.

Mặt trăng đỏ đại biểu cho nữ thần Trí Tuệ, cho dù là Con Mắt Toàn Tri cũng không thể nào nhìn thấu.

Dường như vì nữ thần Trí Tuệ là vị duy nhất có thể đăng đỉnh cảnh giới đó.

Nhưng nàng lại từ bỏ.

Dù vậy, Con Mắt Toàn Tri cũng không thể bước vào.

Chỉ là mặt trăng đỏ đột nhiên nở rộ quang mang khiến nàng cảm thấy rất khó hiểu.

Trong lúc nhất thời nữ thần Hắc Dạ cũng không vội chỉnh đốn quyền hành mà ngẩng đầu nhìn trăng, xem nó có thay đổi gì.

Một lúc sau, ánh trăng trắng noãn bắt đầu bị màu đỏ ửng bao phủ.

Hồng Nguyệt giáng lâm.

Sự xuất hiện của Hồng Nguyệt không hề gây ảnh hưởng đến thứ gì, chỉ là khiến những người có được quyền hành ngẩng đầu lên nhìn.

Nhất là những người biết Hồng Nguyệt đại biểu cho điều gì.

Tai Họa và Quang Thủ đều nhìn rất chăm chú.

Hồng Nguyệt đại biểu cho nữ thần Trí Tuệ, mà nữ thần Trí Tuệ lại là người bí ẩn nhất.

Nếu nàng trở về, thì đều là chuyện ngoài ý muốn đối với tất cả mọi người.

Cho nên mọi người không thể không chú ý.

Lúc này Chu Tự đã đi lên trên Hồng Nguyệt.

Nơi này có chút không giống với những gì hắn dự đoán.

Lúc đầu hắn cảm thấy có lẽ nó sẽ là một lục địa, nhưng sau khi đi lên hắn mới phát hiện hoàn toàn không có lục địa.

Dường như cả Hồng Nguyệt đều nằm trong trạng thái khí.

"Đoán sai rồi, rõ ràng nhìn lên rất giống có đại địa"

Lúc này Chu Tự nhìn thấy xung quanh có rất nhiều tầng mây, đỏ trắng giao nhau, màu đỏ có sâu có cạn, màu trắng như sợi dây luồn lách trong màu đỏ.

Chu Tự nhìn thấy cảnh tượng này thì có chút khó hiểu, bởi vì hắn không biết phải đi đâu.

Chỉ có thể đi vào sâu hơn.

Chu Tự nhắm mắt cảm nhận, phát hiện có lẽ sâu bên trong có thứ gì đó.

Hắn bắt đầu di chuyển nhanh hơn.

Theo tốc độ tăng dần, hắn cảm nhận được mây đỏ vô biên vô hạn, cho dù có nhanh thế nào cũng không thể rời khỏi nơi này.

Lúc hắn nhận ra điều này thì những tầng mây bắt đầu động đậy.

Ngay sau đó, như có vô số thư tịch xẹt qua bên người hắn.

Tiếp theo lại có vô số người, có người trên thân có ánh sáng, có người đọc sách diễn cảm.

Cảnh tượng tiếp theo vẫn là bọn hắn, tri thức bọn hắn nắm giữ trong suốt cuộc đời, tiếp theo đó có yên ổn hay không.

Tất cả đều rơi vào mắt Chu Tự.

Mà đám mây màu đỏ xuyên qua bọn hắn.

Đám mây màu trắng có thể tác động tương lai của bọn hắn, thay đổi hào quang trên người bọn hắn, khiến thư tịch trở nên rõ ràng hơn.

Một khắc này, Chu Tự đứng trong tầng mây. Không biết vì sao hắn lại có một cảm giác rằng mình có thể chấp chưởng vận mệnh của những người này.

May mắn hay không, thông minh hay không, tương lai lành hay dữ...

Hắn có thể chấp chưởng tất cả mọi thứ.

1069 chữ

Chương 1297: Có Sáng Không?

Loại cảm giác này khiến hắn tưởng như mình trở thành chúa tể, chỉ cần đưa tay ra, chúng sinh trong thiên hạ sẽ trở thành đồ chơi trong lòng bàn tay hắn.

Lúc này, ánh sáng đỏ nở rộ.

Ở thế giới bên ngoài, nữ thần Hắc Dạ nhíu mày, Hồng Nguyệt thay thế tất cả mọi thứ.

Dường như đang ngưng tụ quyền hành.

Cảm giác này khiến nàng nhớ lại sự xuất hiện của nữ thần Trí Tuệ.

"Nữ thần Trí Tuệ?"

Quang Thủ hô lên.

Mặc dù Tai Họa chưa thấy bao giờ, nhưng dáng vẻ của Hồng Nguyệt khiến hắn có chút rung động.

Như là quyền hành đang ngưng tụ, lấy nó làm trung tâm. Nhưng quyền hành trí tuệ và quyền hành hạnh vận đã biến mất từ lâu rồi.

Vì sao vẫn xuất hiện loại biến hóa này chứ?

Người cảm nhận được sâu sắc nhất chính là Thần Vận Mệnh.

Hắn sững sờ nhìn Hồng Nguyệt, nhớ tới trước kia.

Lúc đó cũng như vậy, quyền hành của hắn ngo ngoe muốn động, có thể bay về phía Hồng Nguyệt bất cứ lúc nào.

"Nữ thần Trí Tuệ? Không, không phải Hắn đã hiểu đó là thứ gì.

Nhưng điều này lại càng hắn khó mà chấp nhận được.

Lúc này điện thoại lại vang lên.

Là Trí Giả nhắn tin cho hắn.

"Tiểu Mệnh, xảy ra chuyện gì vậy, ngươi biết mà đúng không?"

Tai Họa cũng nhắn:

"Nữ thần Trí Tuệ sắp xuất hiện rồi sao?"

Thanh Long:

"Có phải là thiếu chủ đi liên hệ với nữ thần Trí Tuệ rồi không?"

Chu Ngưng Nguyệt:

"Thay đổi lớn thế à? Là Chu Tự đi lên Hồng Nguyệt rồi"

Hình Ngọ gửi một icon kinh ngạc:

"Chu Tự đi lên Hồng Nguyệt dẫn đến nó xuất hiện biến hóa ư? Nhưng ta đâu cảm nhận được gì? Vì sao Trí Giả tiền bối lại kinh ngạc như vậy?"

"Đây là hiện tượng nữ thần Trí Tuệ sắp xuất hiện.

Thần Vận Mệnh nói:

"Ta có thể cảm nhận được Hồng Nguyệt muốn tái tạo quyền hành trí tuệ và quyền hành hạnh vận. Mà người đứng trong đó rất có thể là người chấp chưởng quyền hành"

"Hồng Nguyệt muốn Chu Tự trở thành nữ thần Trí Tuệ?"

Chu Ngưng Nguyệt có chút khó mà tin được.

"Không phải, có lẽ sẽ trở thành chúa tể Vận Mệnh, thậm chí có lẽ sẽ tiến thêm một bước. Nhưng có một vấn đề, quyền hành trí tuệ không phải muốn tái tạo là tái tạo được. Nhất định phải có một lực lượng ngang hàng, thậm chí ghê gớm hơn để chuyển đổi. Theo lý thuyết thì lực lượng này không hề tồn tại, quyền hành và quyền hành không thể nào chuyển đổi cho nhau, đạo cũng vậy. Nhưng ta cứ có cảm giác chuyện này sắp thành công, dường như chỉ chờ người đứng trên kia gật đầu"

Thần Vận Mệnh gửi tin nhắn.

Tất cả mọi người nhìn thấy tin nhắn dài như vậy thì có chút bất ngờ.

Biến hóa đột nhiên xuất hiện này hơi khó lường đây.

Chu Tự sắp trở thành thần minh, tiến vào cảnh giới mà tất cả chư thần đều muốn vào à?"

Chu Tước gửi tin nhắn:

"Thiếu chủ có gật đầu không?"

"Chắc là không, Chu Tự một lòng hướng võ, hắn không bao giờ muốn làm thần minh"

Minh Nam Sở trả lời.

"Ta cũng cảm thấy thế"

Tô Thi gửi tin nhắn nói.

"Chu Tự cùng lắm là mở thêm một nhân cách khác, hắn sẽ không bao giờ để bản thể làm thần minh"

Trong lúc nhất thời đám người im lặng.

Cảm giác Tô Thi nói rất không hợp logic.

Sao có thể mở nhân cách làm thần minh?

Lúc này Chu Tự nhìn mọi thứ xung quanh, đột nhiên có một đám mây trắng bay tới trước mặt hắn.

Như đang hỏi thăm hắn có muốn chấp chưởng vận mệnh của bọn hắn hay không.

Lúc Chu Tự đưa tay ra muốn đụng vào đám mây thì đột nhiên cất tiếng hỏi:

"Có sáng không?"

Dường như Hồng Nguyệt không nghĩ tới vấn đề này, mọi cảnh tượng xung quanh đột nhiên dừng lại.

"Xem ra là không Chu Tự lắc đầu rồi thở dài:

"Vẫn nên thôi vậy, vẫn là chu thiên linh khí đoàn tốt hơn. Hồng Nguyệt vân đoàn không sáng bằng"

Chu Tự nói rồi nhẹ nhàng vung tay ra, trực tiếp khiến Hồng Nguyệt vân đoàn tiêu tán, sau đó hắn tiếp tục đi về phía trước.

Trong lúc nhất thời, Hồng Nguyệt ở ngoại giới đã mờ đi nhiều.

Thần Vận Mệnh là người đầu tiên nhận ra.

Hắn vội gửi tin nhắn vào nhóm:

"Chu Tự từ chối rồi, ta cảm thấy Hồng Nguyệt cũng chẳng còn gì để nói. Đáng tiếc Hồng Nguyệt làm việc theo bản năng, không có linh trí"

Những gì Thần Vận Mệnh nói khiến mọi người đều rất thắc mắc.

Chu Tự từ chối thì từ chối, vì sao lại khiến Hồng Nguyệt chẳng còn gì để nói?

Đáng tiếc không có ai biết được trên đó đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể đợi Chu Tự ra ngoài.

Mà Chu Tự đã phát hiện ra bản thân lạc đường.

Hắn đi lung tung khắp nơi, thậm chí còn không biết được đâu mới là vị trí trung tâm.

Rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể đi theo bản năng.

Mây đỏ xung quanh bắt đầu xuất hiện hỗn loạn, một vài tòa nhà hiện ra.

Những tòa nhà này như một cung điện khổng lồ, nhìn kỹ thì cung điện sẽ biến thành hình dạng mà chính hắn tưởng tượng.

Lúc không nhìn, cung điện sẽ mờ ảo khôn lường.

Xem ra quyền hành ở đây có chút tan rã, không quá liên kết.

"Thất Thiên nói trên đây rất khủng bố, nhưng tới bây giờ ta vẫn chưa cảm nhận được có gì đáng sợ"

Chu Tự có hơi nghi ngờ, sau đó hắn ngừng lại, ngồi xếp bằng.

Hắn tập trung tinh thần, xem có thể đi tới nơi trung tâm nhất hay không.

Nếu nói đáng sợ, có lẽ chỉ còn thứ đại biểu hạch tâm mà thôi.

1100 chữ

Chương 1298: Nứt

Có lẽ còn có thể thấy nữ thần Trí Tuệ.

Dù không gặp được nàng, vẫn có thể thấy những gì nàng để lại.

Hồng Nguyệt vì nàng mà đến, tóm lại luôn đặc biệt hơn so với những quyền hành khác.

Về sau, Chu Tự tập trung tinh thần, quyền hành xung quanh bắt đầu quấn lấy hắn.

Dường như lực lượng của Hồng Nguyệt muốn xâm lấn Chu Tự nhưng lại không hề có chút tác dụng nào.

Dần dần Chu Tự trở thành trung tâm của vòng xoáy, tất cả quyền hành bắt đầu hội tụ.

Cứ như là theo sự thăm dò của Chu Tự, Hồng Nguyệt đã biến từ vô hình thành hữu hình.

Bất tri bất giác, Chu Tự cảm giác ánh mắt của mình bắt đầu khuếch tán, từ lúc bắt đầu ngang với tầng mây, bây giờ đã lên cao hơn.

Dần dần, hắn thấy được càng nhiều, thấy được tầng mây đang vây quanh một ngôi sao màu đỏ ửng.

Còn thấy vô số đám mây đang vận chuyển, vô biên vô hạn, như biển sao trời.

Tầm mắt của hắn càng thêm rộng mở.

Toàn bộ sao trời đều bị hắn thu vào mắt, kéo thành một hình tròn, như Hồng Nguyệt to lớn.

Chu Tự thấy cảnh này thì cũng thông minh hơn.

Hắn đưa tay ra nâng Hồng Nguyệt lên theo bản năng.

Giờ khắc này, xung quanh Hồng Nguyệt xuất hiện một khí tức vô cùng mênh mông.

Trong thành Biên Giới, đám người còn đang nhìn Hồng Nguyệt. Nhưng lúc này, hư không đột nhiên phun trào.

Một bóng người xuất hiện mà không theo bất cứ dự đoán nào cả.

Hắn đưa một tay nâng Hồng Nguyệt lên, đứng lơ lửng trên không tựa như Ma Thần, hiển lộ rõ ràng trước mặt thế gian.

Đám người Chu Ngưng Nguyệt kinh ngạc, dường như trong khoảng khắc này bọn hắn hiểu được một chuyện.

Có người đã chấp chưởng Hồng Nguyệt.

Khí tức khủng bố bắt đầu khuếch tán, nhưng tất cả mọi thứ đều chỉ đang tô đậm cho bóng người này...Thần Vận Mệnh nhìn lên Hồng Nguyệt trên trời cao, vô cùng kích động.

Cứ như thế giới của hắn đã xuất hiện một chúa tể.

Hồng Nguyệt bị chấp chưởng, thiên địa quyền hành cũng bắt đầu sinh động hơn.

Mặt trời đỏ vốn lúc trước còn rất bé nhỏ, bây giờ như đạt được triệu hoán, bắt đầu phóng to ra, rồi cũng bay lên cao hơn.

Trên mặt biển, Quang Thủ và Tai Họa xuất hiện bên cạnh nữ thần Hắc Dạ"

"Các ngươi có biết là ai không?"

Quang Thủ hỏi.

"Chu Tự."

"Là hắn à?"

Quang Thủ kinh ngạc.

"Có đôi khi ngay cả ta cũng không thể phân biệt được, đến cùng hắn ở phe chúng ta hay ở phe tu chân giới? Tốc độ của chúng ta có thể nhanh như vậy hầu hết đều nhờ có hắn"

"Hắn không ở trong Con Mắt Toàn Tri, Con Mắt Toàn Tri cũng không thể nào thăm dò bí mật cường đại của hắn."

Đột nhiên nữ thần Hắc Dạ nói.

"Cũng vì biết điều này nên mấy người Thần Quang Minh mới vội quay về. Phải tranh thủ lúc hắn còn trẻ làm hết mọi thứ"

Quang Thủ nói.

"Lỡ đâu sau này hắn càng mạnh hơn thì sao?"

Tai Họa hỏi.

"Đó là chuyện của sau này rồi, ai mà chắc chắn được chứ?"

Quang Thủ thì thầm.

Nhưng bây giờ mọi người đã càng thêm e dè.

Chu Tự chấp chưởng Hồng Nguyệt, không nói tới những chuyện khác, chỉ riêng việc hắn có thể liên lạc với nữ thần Trí Tuệ đã đem lại cho mọi người áp lực lớn lao.

Chỉ có thể trở về càng sớm càng tốt.

Sự va chạm của hai thời đại chắc chắn sẽ rất mãnh liệt, ai tới trước thì người đó sẽ chiếm quyền chủ động.

Chu Tự mở mắt ra.

Trong tay hắn có một Hồng Nguyệt ngưng tụ.

Nhưng Hồng Nguyệt thật lại ở bên cạnh hắn, hoặc là nói hắn đang ở trong Hồng Nguyệt.

"Giống như một hạt giống, trừ những thứ này ra thì chính là những đám mây xung quanh rồi.

Chu Tự nhìn quanh bốn phía, hắn phát hiện mình có thể khống chế những thứ này.

Hơn nữa có thể lợi dụng Hồng Nguyệt để kết nối tam đại quyền hành trí tuệ, hạnh vận, vận mệnh.

Đáng tiếc là quyền hành trí tuệ và hạnh vận đã biến mất.

Mà quyền hành vận mệnh đã có người chấp chưởng.

Vậy nên chấp chưởng Hồng Nguyệt, trừ lực lượng bản thân của Hồng Nguyệt ra thì Chu Tự không hề có thêm gì cả.

Nhưng lực lượng của Hồng Nguyệt vô cùng to lớn, mình hắn dùng còn không hết.

Có thể khống chế thành Biên Giới tốt hơn, chỉ cần cho Thất Thiên quyền hạn thì nàng có thể bảo vệ nơi này rất tốt.

Cũng tính là một loại thu hoạch.

Tránh việc sau này có người đánh vào mà hắn không thể nào đối phó.

Chu Tự nhìn tiểu Hồng Nguyệt nhỏ như hạt giống trong tay, mới nhớ mình còn thiếu một hạt giống quyền hành. "Hay là trồng trong linh khí đoàn của chu thiên?"

Chu Tự suy nghĩ, nếu như trồng vào đó thì sẽ có Hồng Nguyệt.

Đến lúc đó có thể mở ra Kim Quang Thần Chú để lộ Hồng Nguyệt.

Có lẽ khá là chói mắt.

Nghĩ tới đây thì hắn bắt đầu muốn thử một chút.

Nếu không được thì lại đào ra, chắc là không ảnh hưởng gì.

Sau đó hạt giống Hồng Nguyệt dung nhập vào trong lòng bàn tay hắn.

Không bao lâu sau thì được dẫn tới chỗ chu thiên linh khí đoàn. Lúc gặp được những quyền hành khác thì dường như Hồng Nguyệt đã hiểu được vị trí của mình ở đâu.

Trong nháy mắt nó đi tới ngôi sao thứ bảy.

Ầm!

Sao trời được thắp sáng.

Vì tò mò, Chu Tự dùng công lực ngàn năm mò mẫm một chút.

Rầm!

Hồng Nguyệt xuất hiện vết rách.

Chu Tự bất ngờ.

Cũng may không trực tiếp vỡ nát như những hạt giống quyền hành khác.

Mà lúc hắn đang thở phào nhẹ nhõm, Hồng Nguyệt xung quanh lại truyền tới tiếng rền vang.

Sau đó xuất hiện một vết nứt rất rõ ràng.

Chu Tự:

"..."

1064 chữ

Chương 1299: Nội Gián

Ở phía dưới, bọn người Thất Thiên trợn mắt há mồm.

Hồng Nguyệt nứt ra rồi.

Chu Tự đã làm gì vậy?

Hồng Nguyệt vô cùng quan trọng đối với Thất Thiên, là nguồn suối lực lượng cho nàng quản lý thành Biên Giới, nó nứt ra sẽ ảnh hưởng rất lớn tới nàng.

Vốn nàng định để Chu Tự giúp nàng hiểu rõ Hồng Nguyệt hơn, để Hồng Nguyệt không ảnh hưởng tới công việc của nàng.

Bây giờ thì hay rồi.

Lượng công việc càng lúc càng lớn, còn chẳng được như xưa.

Tuyệt vọng.

Quá tuyệt vọng.

"Sau này ta biết phải làm gì đây?"

Thất Thiên nói với vẻ mặt buồn bã.

"Không sao, mấy ngày nữa là khôi phục ấy mà"

Chu Ngưng Nguyệt an ủi.

Đồ của Chu Tự thường xuyên bị nứt, không biết vì sao lại thế.

Nhưng mỗi thứ trong chúng đều chỉ nứt mấy ngày rồi tự khôi phục lại, mấy ngày không đủ thì mấy chục ngày cũng đủ.

Vậy nên Hồng Nguyệt nứt ra cũng chẳng phải vấn đề gì lớn lắm.

Chỉ là lúc này, Thần Vận Mệnh lại gửi tin nhắn vào nhóm:

"Hồng Nguyệt bị chấp chưởng rồi, cùng lúc đó dưới sự kêu gọi của

Hồng Nguyệt, dư huy quyền hành nở rộ, thời gian chư thần trở về bị đẩy lên trước thời hạn"

Chu Ngưng Nguyệt vô cùng kinh ngạc, Chu Tự lại giúp chư thần một lần nữa. Nhưng phe bọn hắn không có thời gian chuẩn bị...

Chu Tự muốn bước vào thời đại sáng thế vẫn còn cần chút thời gian nữa.

Không biết có đuổi kịp không.

Lúc này đại thần Thời Không đang kết nối với nữ thần Đại Địa cũng đã cảm nhận được. Hắn nhìn ra bên ngoài, cảm thấy đứa con rể này của mình có chút vượt mức bình thường.

Không có bất kỳ một thiên kiêu chi tử nào của thời đại thần minh năm xưa có thể so sánh với hắn.

Đêm khuya, Thu Thiển và sư phụ nàng đi ra khỏi cánh cửa của nữ thần Đại Địa.

Tiểu Kính tiên tử tươi cười vui vẻ, Thu Thiển thì có chút đau đầu.

Lúc các nàng thấy chỉ có mình đại thần Thời Không đang làm việc thì có hơi thắc mắc.

Tiểu Kính tiên tử đang nghĩ sao lại để phu quân ta ở đây làm việc một mình?

Thu Thiển thì nghĩ Chu Tự không đợi nàng ư?

"Ngoài kia thay đổi kinh khủng lắm"

Đại thần Thời Không cười nói:

"Chu Tự đi lên Hồng Nguyệt một chuyến, chấp chưởng Hồng Nguyệt"

"Chấp chưởng Hồng Nguyệt? Sao vậy được chứ? Đó chẳng phải là thứ nữ thần Trí Tuệ để lại hay sao?"

Tiểu Kính tiên tử có hơi bất ngờ.

"Ừm...đúng là những người khác không thể nào chấp chưởng, nhưng vừa rồi nó đã bị Chu Tự chấp chưởng. Hơn nữa còn giúp thần minh một tay, khiến thời gian trở về của bọn hắn rút ngắn rất nhiều"

Đại thần Thời Không có chút cảm khái:

"Có đôi khi ta thấy hắn là nội ứng do phe chư thần phái tới mới đúng"

Thu Thiển có chút bận tâm, nàng muốn đi ra xem sao.

Tiểu Kính tiên tử nhìn về phía nàng, nở nụ cười đầy ẩn ý.

"Sư phụ hiểu mà, đúng chứ?"

Thu Thiển hỏi.

"Ha?"

Tiểu Kính tiên tử tỏ vẻ hoang mang:

"Vi sư không hiểu.

"Hôm nay sư phụ tới nhà ta đi, ta làm đồ ăn ngon cho ngươi ăn
Thu Thiển nói rất chân thành.

Chu Tự có chút bối rối rút lui khỏi hồng nguyệt.

Lúc này, vết nứt của hồng nguyệt đã trở nên vô cùng rõ ràng.

May mắn thay, các đám mây trên hồng nguyệt đan xen vào nhau, có lẽ trong vòng vài ngày tới nó sẽ khôi phục lại như cũ.

Còn hắn đã có được hạt giống hồng nguyệt, thất tinh thần đã được tập hợp hoàn toàn. Trong tương lai, Chu thiên linh khí đoàn sẽ tiến bộ rất nhanh, và với linh khí mà Chu thiên linh khí đoàn cung cấp, ma chủng sẽ càng siêng năng hơn, như vậy mới có thể nhanh chóng đọc được Thượng Thương thiên, từ đó bước vào thời đại Sáng Thế.

Vừa đáp xuống đất, Chu Tự liền nhìn thấy Thất Thiên đang u oán.

Dường như đang trách móc hắn.

"Gần đây ta muốn tu luyện Kim Quang Thần Chú, ngươi có ý kiến nào hay họ không?"

Chu Tự hỏi.

Sắc mặt Thất Thiên loáng mắt trở nên tái nhợt, sau đó với tốc độ nhanh nhất bay tới cây bất tử, lớn tiếng nói:

"Ta phản đối"

Chu Tự không để ý tới nàng ta.

Chỉ đơn giản là dọa một chút thôi.

Hiện tại hắn không muốn tu luyện Kim Quang Thần Chú, nó quá dễ thăng cấp.

Không phù hợp với mục đích của thời đại mới và cuộc sống mới.

Khi vừa đáp xuống mặt đất, sư tỷ Nguyệt đã đi tới và hỏi thăm về chuyện trước đây.

Chuyện này cũng không có gì phải che giấu, Chu Tự chỉ có thể ăn ngay nói thật, kể hết mọi chuyện.

"Thực sự nghĩ mình sẽ trở thành Nữ Thần Trí Tuệ sao?"

Chu Ngưng Nguyệt kinh ngạc.

"Có vẻ là như vậy"

Chu Tự nói.

Vào thời điểm đó, hắn đúng là đã cảm thấy mình có thể tích hợp được tam đại quyền hành.

Sau đó, Chu Tự cũng biết được về việc hồng nguyệt đang di chuyển lên trên, cảm thấy như thể mình đã vô tình giúp đỡ các vị thần.

Còn hắn thực ra lại không có sự cải thiện nào đáng kể.

Phụ trách hồng nguyệt, sức chiến đấu không hề ảnh hưởng chút nào.

Đoạn cuối của đại đạo đã là mạnh nhất rồi.

Cũng không có cách nào thêm lam.

Làn sóng này, mất máu. Một lúc sau, Thu sư tỷ đi ra.

Có vẻ như nàng ấy đã bị Tiểu Kính Tiên Tử chọc giận nên mới đi ra.

Dù sao thì ngay sau khi bước ra, nàng ấy đã nói rằng mình sẽ quay trở lại và làm một số món ăn ngon mang đến cho sư phụ.

1142 chữ

Chương 1300: Trách Nhiệm

Với tính cách của Thu tỷ, Tiểu Kính Tiên Tử tất nhiên biết rõ, vì vậy nàng ta tuyệt đối sẽ không bao giờ ăn.

Để tránh cho Thu tỷ làm những việc phí công vô ích, Chu Tự đã nói một điều khá là thực tế.

"Tiểu Kính Tiên Tử không giống với chúng ta, nghe nói nàng ta là siêu phẩm, ta cảm thấy bản thân siêu phẩm đều rất lợi hại, bất độc bất xâm.

Thu sư tỷ suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng từ bỏ chuyện nấu nướng.

Xác nhận là bố vợ và những người khác vẫn đang muốn đánh thức Nữ Thần Đại Địa, cho nên Chu Tự cũng không quan tâm.

Chỉ có thể tiếp tục chờ đợi.

Hiện tại cũng không có việc gì cần tới hắn, trước tiên cứ đọc lại một lượt những chữ không biết trong Hoang Cổ Kinh Thế Thư vậy.

Lại đến lúc Thu sư tỷ làm giáo viên rồi, tối nay tỷ ấy vào phòng dạy sao?

Sau khi rời khỏi thành Biên Giới, Chu Tự nhìn thấy hồng nguyệt càng lúc càng lớn, hơn nữa còn mọc lên từ phía tây.

"Không biết lúc nào trái đất mới bắt đầu phục hồi lại sức sống"

"Chắc chỉ trong hai tháng này thôi"

Chu Ngưng Nguyệt vừa ăn nho ngọt vừa nói.

"Thời tiết dường như đang trở nên lạnh hơn rồi"

Thu Thiển nói.

Làn gió nhẹ nhàng, quả thực có một chút mát mẻ.

"Ngày mai đi mua quần áo đi"

Chu Ngưng Nguyệt nói ngay. "Mua ở đâu?"

Chu Tự hỏi. "Dạo trên mấy con phố đấy"

Chu Ngưng Nguyệt nhìn Thu Thiển:

"Thu Thiển có quần áo mùa thu nào không?" "Không có cái nào mới"

Thu Thiển nói.

Sau đó liền quay sang nhìn Chu Tự.

"Mua."

Chu Tự nói.

Thu Thiển vẫn tiếp tục nhìn hắn, không có ý quay đi chỗ khác.

Chu Tự cười có chút gượng gạo:

"Ta trả tiền?"

"Tiền của ta đều dùng cho sinh hoạt phí rồi"

Thu Thiển nói.

Một tuần hết 700 phí sinh hoạt, vị chi mỗi tháng hết 2800.

Chu Tự suy nghĩ một lát, thật sự là không nhiều lắm.

Gia đình có ba người, thức ăn vừa ngon, trái cây cũng nhiều.

Sau khi tính toán cẩn thận, Chu Tự còn cảm thấy hai ngàn tám là không đủ.

"Vậy ngày mai tan làm ta sẽ đi với nàng"

Chu Tự chỉ có thể gật gật đầu.

Cũng may, hắn có khá nhiều tiền tiết kiệm, chỉ là vẫn còn kém xa hộ gia đình triệu đô một chút.

Sau một năm làm việc vậy mà hắn vẫn chưa tiết kiệm đủ 10.000 nhân dân tệ.

Chu Tự cảm thấy nguyên nhân chủ yếu là do phát sinh nhiều chuyện bất ngờ, nếu không có sư tỷ Nguyệt, không có bạn bè, không có hôn nhân, thì số tiền tiết kiệm của hắn hẳn đã vượt quá 10.000 tệ rồi.

Hai mươi nghìn hay ba mươi nghìn tệ cũng không phải quá đáng.

Trong nhà xuất hiện thêm Thu sư tỷ và sư tỷ Nguyệt, các khoản chi phí đều cao hơn nhiều.

Ngày làm việc vào ngày hôm sau.

Chu Tự đối mặt với Tô Thi và những người khác, lại giải thích những gì đã xảy ra đêm qua một lần nữa.

"Hồng nguyệt nứt nẻ?"

Tô Thi kinh ngạc.

Hôm qua nàng ấy không đến thành Biên Giới, nên nàng ấy không biết chuyện gì đã xảy ra với hồng nguyệt.

Nhưng thái độ thù địch với chuyện này là thật.

Tô Thi đứng trên tầm cao chỉ huy và phụ trách Chu Tự.

"Sau đó ta cũng không thấy ngươi đi giải quyết chuyện này"

Chu Tự nói.

"Đây đã không còn là vấn đề ta có ích hay không nữa rồi"

Tô Thị nghiêm nghị nói:

"Dù ta có ích hay không, ta đều không thể tham gia vào vấn đề này, đây là lẽ thường cơ bản.

Tô Thi là một người tu chân bình thường, vì vậy không thể nào tham gia sự kiện này, chuyện này cũng là lẽ đương nhiên.

Ngay cả Chu Tự cũng cảm thấy mình không thể tham gia.

Còn Hạ Nguyệt và những người khác lại thấy hơi khó hiểu với những gì Chu Tự nói, nhưng từ cuộc trò chuyện của họ, họ biết hồng nguyệt tượng trưng cho điều gì.

Diễn biến sự trở lại của các vị thần.

Luôn có cảm giác như một thảm họa sắp xảy đến.

Dù lo lắng về điều này, nhưng thấy những người này bình tĩnh như vậy, họ cũng chẳng việc gì phải hốt hoảng.

Dù sao thì đoạn cuối của đại đạo đại diện cho thời đại, hắn không lo lắng, thời đại càng không cần phải lo lắng.

"Thật sự có thể liên hệ với Nữ Thần Trí Tuệ sao?"

Hàn Tô hỏi.

Đối với chuyện này, hiểu biết của họ rất nông cạn, chỉ lâu lâu mới nghe nói đến mà thôi.

Không biết bối cảnh cụ thể, nhưng nói tới Nữ Thần Trí Tuệ thì bọn họ biết, dù sao tối hôm qua trong nhóm cũng có nói qua, Chu Tự suýt nữa trở thành Nữ Thần Trí Tuệ.

Và đây chính là cách Nữ Thần Trí Tuệ trở thành một vị thần.

Nghe khẩu khí đã có thể biết, tất cả mọi người đều kiêng kỵ Nữ Thần Trí Tuệ.

"Hẳn là vậy, để xem khi nào bố vợ của ta có thể liên hệ với Nữ Thần Đại Địa"

Chu Tự nói.

Mấy người đều có một chút tò mò.

Vậy là quyết định đến khi nào Chu Tự liên hệ được với Nữ Thần Trí Tuệ, họ cũng sẽ đi theo.

Về phần thư viện, không phải vừa có thêm hai thực tập sinh sao?

Có thể tiếp tục giữ lại.

Có họ ở đó, khi ra về cũng sẽ rất tiện, không cần phải nhờ hàng xóm giúp đỡ.

Trước đây, Từ Từ và Âm Túc sẽ rất sẵn lòng giúp đỡ, nhưng bây giờ họ cũng phải theo vào.

Vậy thì chỉ có thể tìm đến tiền bối Vân Tiêu thôi.

Dù tiền bối Vân Tiêu rất dễ nói chuyện, nhưng lại không dám cứ mãi làm phiền tiền bối.

Cảm giác thật thiếu tôn trọng.

vạng, Chu Tự vừa tan làm liền đi tụ họp với nhóm Thu sư tỷ.

Chạng Họ đi đến một con phố, dự định đi mua quần áo.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn quanh rồi nói:

"Ta nhớ ở đây có bán quần áo trẻ em rất chất lượng"

"Lối này"

Thu Thiển nhắc nhở.

Nói rồi liền dẫn sư tỷ Nguyệt đi vào trong.

Chu Tự chỉ có thể đi theo.

1128 chữ

Chương 1301: Lĩnh Hội Thế Giới

Sau khi đi vào rồi lựa chọn một lúc lâu, họ lựa chọn một bộ váy và áo sơ mi kiểu đồng phục học sinh.

"Bây giờ đến chỗ của Thu Thiển mua quần áo để lựa đồ"

Chu Ngưng Nguyệt tất nhiên không có ý định chỉ mua một bộ.

"Nếu đằng kia không có kích cỡ của Nguyệt tỷ thì sao?"

Chu Tự hỏi.

"Ta sắp cao bằng sư tỷ Thu Thiển rồi, dáng người còn đẹp hơn ấy"

Chu Ngưng Nguyệt nói một cách nghiêm túc.

Đương nhiên Chu Tự không tin.

Với tốc độ ăn quả bất tử của Nguyệt tỷ, muốn mười năm sau mới thăng cấp sao?

Có thể kéo dài được một hai năm là đã giỏi lắm rồi.

Để lọt vào top Thượng tam phẩm lại quá khó, vì vậy cần phải giữ nguyên vẻ ngoài trẻ con của mình trong một thời gian dài.

Nhưng điều này cũng có vẻ tốt, khi lớn lên rồi không chín thì mười đều phải yêu đương kết hôn.

"Nguyệt tỷ sau này lớn lên sẽ lấy ai?"

Chu Tự hỏi sau khi trả hơn 100 nhân dân tệ.

"Cũng không biết nữa, cha mẹ đặt đâu con ngồi đó thôi"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Cha mẹ ngươi nói chỉ cần ngươi thích là được.

Thu Thiển đưa quần áo cho Chu Tự rồi cười nói.

"Vây thì ta sẽ tìm một người ta thích và người đó cũng thích ta"

Chu Ngưng Nguyệt nói một cách thản nhiên.

"Nguyệt tỷ thấy đại ca của ta thế nào?"

Chu Tự đột nhiên hỏi.

"Hắn có nhiều bạn gái cũ quá, vả lại còn biến thái nữa"

Chu Ngưng Nguyệt lắc đầu.

"Nếu hắn không có bạn gái cũ, cũng không biến thái thì sao?"

Chu Tự lại hỏi.

Chu Ngưng Nguyệt suy nghĩ một chút, sau đó vẫn lắc đầu. Chu Tự thắc mắc:

"Tại sao?"

"Sao lại có nhiều tại sao vậy hả?"

Chu Ngưng Nguyệt vừa ăn nho vừa nói.

Chu Tự thở dài, lẽ nào thật sự muốn nhắm vào những người lớn tuổi sao? không thể quá lớn, dưới hai trăm tuổi?

Nhưng lại Chu Tự lắc đầu, hắn không biết người nào tầm một hai trăm tuổi cả."Đại cac của ngươi quá xuất sắc, thực ra khó có một ai có thể xứng với hắn ta Thu Thiển nói.

Chu Tự thở dài một hơi, hóa ra xuất sắc cũng là cái tội.

Cũng may là hắn đã sớm có được Thu tỷ rồi, nếu không nếu hắn xuất sắc như đại ca thì sau này lấy đâu ra vợ? Đại ca còn có người môn đăng hộ đối, chẳng hạn như Nguyệt tỷ, tam lão bản.

Còn hắn thì sao?

Cũng có Nguyệt tỷ và tam lão bản, nhưng tiếc rằng hai người này đều là tỷ tỷ của hắn.

Cửa hàng quần áo nữ, Chu Tự không cùng nhóm Nguyệt tỷ đi xem quần áo, bảo rằng chọn xong xuôi cả rồi sẽ cho hắn xem.

Chu Tự cũng vui mừng, hắn nhìn xung quanh một lượt, hắn không tìm thấy áp phích nào trong cửa hàng này. Trước đây mua quần áo là vì tò mò không biết tại sao trên đùi lại có những sợi dây buộc trên đùi nên mới bị Thu tỷ để ý. Sau đó, nếu muốn xem thì chỉ được phép xem của Thu tỷ.

Đôi khi nó là một chiếc vòng trên vớ, đôi khi lại là một chiếc dây buộc tóc.

Nói tóm lại, cái gì cũng có thể thấy trên người Thu tỷ, bất kể sáng hay tối.

Quen biết Thu tỷ hơn một năm, kết hôn được hơn bốn tháng, có gì mà hắn chưa từng được thấy?

Đợi một lúc, hắn vẫn chưa thấy Thu tỷ và Nguyệt tỷ chọn quần áo xong.

Chỉ có thể lấy điện thoại ra lướt xem có ai trong nhóm đang trò chuyện hay không.

"Tháng 10 sắp đến rồi, lại sắp có một kỳ nghỉ dài, mọi người có kế hoạch gì không?"

Tô Thi hỏi những người trong nhóm.

"Ta dự định trở về một chuyến, tông môn của ta cần ta lo liệu, khá là phiền phức, tại sao Trình trưởng lão vẫn chưa loại bỏ ta nữa?"

Vân Tiêu tiên tử dường như có vẻ hơi đau khổ.

Chu Tự nhìn vị tiền bối này, cảm thấy tông môn của họ thực sự khá khó khăn.

Chưởng giáo như vậy là không chuyên nghiệp.

Đừng đầu một môn phái, chuyện tốt đẹp như vậy không làm, cứ thích làm nhân viên quét dọn mới chịu.

Có gì tốt đâu?

"Bọn ta làm việc quanh năm.

Thanh Long xúc động nói.

"Thanh Long thúc cũng đi làm?"

Tô Thi kinh ngạc.

"Chúng ta phải lĩnh hội thế giới mỗi ngày, không có giây phút nào ngơi nghỉ.

Thanh Long đáp.

Tô Thi cảm thấy mình như bị xúc phạm.

Cảm ngộ thế giới có phải là du sơn ngoạn thủy không?

"Ta phải quay về một chuyện, tỷ của ta vừa sinh em bé, sắp tròn một tháng tuổi rồi" Âm Túc trả lời.

Thấy vậy, Chu Tự sửng sốt một chút, lập tức tag Tần Văn Thành:

"Con của ngươi sắp đầy tháng rồi sao? Con trai hay con gái?"

Tần Văn Thành nhanh chóng trả lời:

"Con trai, vài ngày nữa là đầy tháng rồi, mẹ tròn con vuông"

"Có mở tiệc rượu không?"

Chu Tự lập tức hỏi.

Tần Văn Thành đáp:

"Ta định tổ chức lễ chúc mừng ở nhà"

Chu Tự vui mừng khôn xiết, lập tức nói:

"Vừa hay ta cũng đang rảnh, ta muốn đến xem đứa bé trông như thế nào" Thanh Long lập tức nói:

"Ta cũng đi, có chỗ ngồi không?"

Tô Thị:

"Thanh Long thúc, không phải mỗi ngày thúc đều phải lĩnh hội thế giới sao?"

Chu Tước:

"Nhìn trẻ con cũng là một loại lĩnh hội đấy"

Tô Thị:

"Các ngươi chính là kiểu ngày nào cũng rảnh rỗi sinh nông nổi thì có"

"Khụ, vừa hay tụi ta cũng ra ngoài đổi gió thôi"

Mãn Giang Hồng gửi đến một tin nhắn.

"Tần Tiểu Hữu ở Thập Nhị Minh Linh Môn phải không? Ở khá gần, ta nghĩ chúng ta nên gọi tiểu sư muội của mình cùng đến luôn, xem xem tại sao nhà người ta có con sớm như vậy. Quyết định rồi, ta sẽ liên lạc với họ" Hình Ngọ hào hứng nói.

Chu Tự lại cảm thấy hành động của Hình Ngọ sư huynh tràn đầy ác ý.

Những gì hắn làm là muốn xem người khác muốn xử hắn nhưng lại không làm gì được hắn.

1112 chữ

Chương 1302: Thích Trai Hay Gái?

"Tất nhiên phải chỗ rồi, chỉ sợ tiếp đãi không tốt thôi"

Tần Văn Thành cẩn thận trả lời.

Những vị tiền bối này đến, họ thực sự sợ tiếp đãi không được chu toàn.

"Ta đã đào được một vò rượu từ sư phụ của ta, các ngươi chỉ việc chuẩn bị món ăn là được"

Hình Ngọ nói.

Thanh Long sửng sốt:

"Ngươi muốn kéo bọn ta xuống nước?"

Huyền Vũ:

"Quá nham hiểm"

Bạch Hổ:

"Rượu ngon phải không?"

Hình Ngọ:

"Sư phụ chuẩn bị cho con gái thứ hai đấy, nhưng tiếc là mãi mà không có"

Chu Tự sửng sốt, những người này không sợ chết sao?

Tuy nhiên, gia đình sư phụ đúng là không có con gái, cứ chôn mãi cũng rất lãng phí.

Ngay cả nhà nhị thúc có con gái cũng đã đào về uống luôn rồi.

Có lẽ là phụ thân cũng có chôn, và nhiều khả năng là cũng đã uống hết nốt.

Chu Tự lại nghi ngờ nhị thúc và phụ thân không hề chôn rượu cho con gái, mà chỉ vì lợi ích của mình thôi.

Sau đó, Chu Tự biết được tiệc đầy tháng sẽ diễn ra vào ngày 18.

Cũng chính là chủ nhật này.

Vừa hay mọi người đều có thời gian rảnh.

Còn lại chỉ có Tần Văn Thành là bận rộn, nhưng xem dáng vẻ dường như cũng chỉ mời mấy người họ.

Vậy nên cũng không phải quá bận rộn.

Thế nhưng Chu Tự đột nhiên nhớ ra vợ của Trần Chí Thành cũng sắp sinh.

Cũng cần quan tâm vị bạn học cũ này một chút.

Nhưng có lẽ tạm thời vẫn chưa sinh, dù sao vẫn chưa thấy họ đăng gì trong nhóm bạn bè.

Hắn gửi một tin nhắn qua.

Sau đó Trần Chí Thành trả lời:

"Đang trong phòng sinh"

Chu Tự:

"..."

"Thật trùng hợp? Có vấn đề gì không? Có muốn ta nhờ Bạch Hổ đến giúp không? Hình như nàng ta rất chuyên nghiệp"

"Không cần, không cần, bác sĩ nói rất suôn sẻ, vừa mới vào thôi, có lẽ không mất nhiều thời gian"

Trần Chí Thành lập tức nói.

"Tần Văn Thành, có nhớ không? Vợ hắn đã sinh con rồi, con trai"

Chu Tự gửi tin nhắn, lại tò mò hỏi:

"Nói mới nhớ, ngươi thích con trai hay con gái?"

"Ta biết hắn mới sinh con, ta có thông tin liên lạc của hắn, trước đây Giai Di có nói chuyện với họ, đã biết từ sớm rồi. Bây giờ ngươi mới biết? Đúng rồi, ta thích con gái"

Chu Tự:

"..."

"Sao ta lại biết muộn vậy nhỉ?"

Trần Chí Thành thắc mắc:

"Không phải họ nói ngươi đã ra nước ngoài một hai tháng rồi sao?"

Chu Tự sửng sốt, nghĩ lại cũng đúng, hắn chỉ mới trở về không lâu.

Trước đây hắn chỉ toàn lang bạt ở bên ngoài.

"Thôi chúng ta nói tại sao ngươi lại thích con gái đi "Vì bố mẹ ta chắc chắn thích con trai hơn, vì vậy ta cần phải thích con gái, như vậy Giai Di mới không có gánh nặng tâm lý, sinh ra con trai hay con gái đều không phải vấn đề gì lớn. Ngươi thích con trai hay con gái?"

"Con trai."

"Tại sao?"

"Vì ta đã có một cô em gái tám tuổi rồi, không cần một cô con gái nữa.

Đối phương:

"..."

Chu Tự cũng không quan tâm liệu hắn có hiểu hay không.

Một lúc sau, Thu tỷ bước ra. Một chiếc áo len form rộng màu hồng, quần ống bó màu trắng, với một lọn tóc dài xõa trên ngực, khí chất nổi bật.

"Trông đẹp không?"

Thu Thiển quay một vòng, nhẹ nhàng hỏi.

"Đẹp thì có đẹp"

Chu Tự gật đầu, nói tiếp.

"Chỉ là không đủ làm nổi bật vẻ đẹp của Thu tỷ"

"Vậy sao"

Thu Thiển cười nhẹ.

Sau đó vươn tay về phía sau, kéo chặt chiếc áo đang rộng thùng thình.

Ngay lập tức khuôn ngực to lớn hiện rõ mồn một, vòng hai càng lộ ra đường cong hoàn mỹ.

Nói liền với chiếc quần tây bó sát.

Chu Tự sửng sốt.

Thu Thiển thả tay ra, liếc mắt:

"Có đẹp không?"

Chu Tự cười lạnh, Yêu Nữ Ma Đạo, chỉ là thủ đoạn nông cạn lấy lòng bổn môn chủ mà thôi.

"Mua thôi, bộ quần áo này của Thu tỷ quá sành điệu"

Nghe vậy, Thu Thiển cười có chút đắc ý.

"Thủ đoạn nhỏ lấy lòng ngươi đúng không?"

Lúc này, Thu Thiển đi tới, nói nhỏ vào tai hắn:

"Đã lấy được lòng của ngươi chưa?"

Chu Tự gật đầu, không nói gì.

Sau đó Thu Thiển mỉm cười bước vào trong, định chọn một bộ khác.

Chu Tự không khỏi thở dài cảm khái, Thu tỷ quá lợi hại rồi.

Sau đó thì mua một chiếc áo khoác không quá dày, vừa hay để mặc vào mùa thu.

Thu Thiển rất thích mặc những chiếc áo khoác này.

Sau khi họ mua sắm xong, Trần Chí Thành gửi một tin nhắn đến.

"Vợ ta sinh rồi, là bé gái, nặng gần 3 cân, mẹ tròn con vuông"

Kèm theo đó là bức ảnh chụp đứa trẻ.

"Con gái của Trần Giai Di?"

Thu Thiển nghiêng người sang nhìn, vẻ mặt ngạc nhiên:

"Một đứa trẻ vừa sinh ra trông như thế này đây sao?"

Chu Ngưng Nguyệt lập tức kéo điện thoại của Chu Tự xuống, nhìn kỹ:

"Thật lạ, hỏi họ xem có tiện không, nếu thuận tiện thì chúng ta qua đó xem một chút.

Chu Tự:

"...Lần này lại phải mua nhiều quà lắm đây"

"Quà? Ta có sữa bột cho trẻ em đây"

Chu Ngưng Nguyệt lấy ra một hộp sữa bột kỳ lạ nói:

"Vị tiền bối nghiên cứu phát minh ra món này nói với ta rằng trẻ sơ sinh và trẻ em dưới mười tuổi ăn thứ này rất tốt"

Chu Tự sửng sốt:

"Nguyệt tỷ, lẽ nào ngươi vẫn uống cái này à?"

Khi đến bệnh viện, Chu Tự và những người khác nhìn thấy đứa trẻ đã nằm trong nôi, đang ngủ.

"Cái này tặng cho các ngươi"

Chu Tự cầm một hộp sữa bột đưa cho Trần Chí Thành.

"Sữa bột?"

Trần Chí Thành nhìn nó, tò mò hỏi:

"Là nhãn hiệu gì vậy?"

"Ta không biết, Bạch Hổ nói không sao, con của ngươi ăn được"

Chu Tự vẫn hỏi cụ thể Bạch Hổ, vì sợ đứa bé không thể ăn rồi xảy ra chút chuyện gì đó.

1095 chữ

Chương 1303: Đạo Hiệu

"Vậy sao?"

Trần Chí Thành cảm kích nói:

"Vậy trước tiên ăn cái này đi"

"Trước tiên vẫn phải bú sữa mẹ đã Chu Tự nhắc nhở.

Cuối cùng lại nói thêm một câu: "Bạch Hổ nói thế Nghe nói là Bạch Hổ nói như vậy, Trần Chí Thành liền cảm thấy an tâm.

Y thuật của Bạch Hổ, vợ chồng họ rõ như ban ngày.

Sau này có cơ hội trải nghiệm càng thấy rõ ràng hơn. "Ngươi đã đặt tên cho con gái mình chưa?" Chu Ngưng Nguyệt nhìn đứa bé trong nôi, hỏi.

Nó rất nhỏ, trên gương mặt còn hơi nhăn nheo. "Vẫn chưa"

Trần Giai Di cười nói.

"Hay là Nguyệt tỷ đặt một cái tên đi" Chu Ngưng Nguyệt ừm một tiếng, sau đó nói:

"Họ Trần, hay đặt tên là Nhược Mộng tiên tử đi?" "Trần Nhược Mộng?"

Chu Tự hỏi.

"Không phải, là Nhược Mộng tiên tử, đạo hiệu."

Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Đạo hiệu?"

Thu Thiển khó hiểu:

" Nguyệt tỷ muốn nhận cô bé làm đồ đệ?"

"Tại sao ta phải nhận? Nhưng chắc chắn sẽ có rất nhiều người muốn nhận đấy. Đứa bé này được nuôi dưỡng bằng quả bất tử, còn có Bạch Hổ tỷ giúp chăm sóc cô bé, ngươi nghĩ có thể là một đứa trẻ tầm thường được sao?"

Chu Ngưng Nguyệt nói, giọng điệu không hòa hoãn lắm.

"Vậy tìm sư phụ cho cô bé đi? Xung quanh chúng ta có ai xuất sắc?"

Chu Tự hỏi.

Trần Chí Thành và Trần Giai Di không nói gì, nhưng họ đều biết nhóm Chu Tự không ai tầm thường.

Không bàn tới chuyện có thể bỗng dưng mọc ra chân.

Nói về vật nuôi trong nhà đi.

Thông minh hơn người, vì bệnh viện không cho nuôi thú cưng nên phải đợi ở nhà.

Bà của đứa trẻ lập tức chụp ảnh lại rồi đưa về nhà cho nó xem.

Bây giờ chỉ còn chờ họ về nhà nữa thôi.

Hơn nữa, hai vợ chồng suy nghĩ hồi lâu, phát hiện đám người Chu Tự không hề có ý định che giấu.

Bây giờ bàn chuyện tìm sư phụ cho con gái họ, hẳn là có lợi rất lớn cho con gái họ.

"Nguyệt tỷ ấy, tỷ ấy là người lợi hại nhất.

Thu Thiển nói.

"Không đâu, lợi hại nhất Thanh Thành phải kể đến Vân Tiêu tiên tử"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Vậy cũng được, đệ tử của Vân Tiêu tiên tử chính là thiên nữ, sau này, đứa bé này có thể có cơ hội trở thành thiên nữ đời tiếp theo"

Chu Tự nói.

"Nếu bái Vân Tiêu tiên tử làm sư phụ, bối phận có phải hơi lớn chút không? Hơn nữa thiên nữ đời tiếp theo phải là đệ tử của Dao Di thiên nữ sao?"

không Thu Thiển hỏi.

"Dù sao, đến lúc đó chỉ cần hỏi Vân Tiêu tiên tử là được rồi, đạo hiệu là Nhược Mộng tiên tử"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Vậy còn tên, bọn ta tự đặt sao?"

Trần Chí Thành hỏi.

"Tự ngươi đặt đi Chu Tự nói.

Đến lúc đó hắn cũng sẽ tự đặt tên cho con trai con gái mình, nếu bố mẹ muốn đặt tên giúp thì hắn...sẽ sinh một đứa khác.

"Tặng cho đứa bé một món quà"

Chu Ngưng Nguyệt lấy ra một hạt châu nhỏ, màu xanh lá cây và màu trắng xen nhau.

Trước mặt Nhược Mộng tiên tử, chúc phúc phước lành cho cô bé.

Trao chuỗi hạt cho đứa bé, rồi cả hai cùng chụp ảnh.

Sau khi trêu chọc cô bé một lúc, họ tạm biệt và rời đi.

Sau khi tiễn ba người Chu Tự đi, Trần Chí Thành bế con gái đã thức dậy, cười nói:

"Con gặp được quý nhân rồi"

"Nếu là con trai thì tốt rồi"

Trần Giai Di nói.

"Con gái thì không tốt sao?"

Trần Chí Thành hỏi. "Con trai thì không tốt sao?"

Trần Giai Di hỏi ngược lại.

"Vậy sinh thêm một đứa nữa?"

"Xem đi, quả nhiên ngươi vẫn thích con trai hơn. "Không, ta chỉ thích mẹ của đứa bé thôi, Trần Giai Di "Thích ta còn không phải vì muốn ta sinh thêm cho ngươi một bé trai sao?"

"Vậy rốt cuộc nàng có sinh không?"

"Sinh chứ, sao lại không sinh, không sinh cho chàng thì ta sinh cho ai?"

Chu Tự gửi ảnh con gái của Trần Chí Thành vào trong nhóm chat.

"Thế nào, chưa nhìn thấy đứa trẻ mới sinh ra bao giờ đúng không?"

"Đứa bé này con nhà ai vậy?"

Vân Tiểu tiên tử hỏi.

"Con gái của bạn học ta, hắn kết hôn trước ta một năm, có lẽ cũng có con trước ta một năm, năm sau ta cũng nên sinh một đứa con rồi"

Chu Tự trả lời tin nhắn.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn trong nhóm rồi lại nhìn Thu Thiển và Chu Tự.

Năm sau sinh em bé?

Đây có thể chỉ là một mong muốn, luôn cảm thấy việc có con là điều không hề dễ dàng đối với hai người.

Chu Tự thăng cấp quá nhanh, quá nhanh.

Một người như vậy khó có con biết bao.

"Tuy rằng chưa nhìn thấy, nhưng ta cảm thấy đứa nhỏ này rất có căn cơ.

Vân Tiểu tiên tử nói.

"Vân Tiêu tiên tử có muốn nhận cô bé làm đồ đệ không? Nguyệt tỷ đã đặt đạo hiệu cho cô bé rồi, Nhược Mộng tiên tử"

Thu Thiển gửi một tin nhắn.

"Ta sẽ không nhận thêm bất kỳ đệ tử nào nữa, nhưng ta có thể để Dao Di nhận đồ đệ, để nàng ấy trải nghiệm cảm giác làm sư phụ là thế nào"

Vân Tiêu tiên tử rất hào hứng.

Chu Tự thấy như vậy cũng ổn.

Dù sao cũng là trẻ con, chỉ cần tìm đại người nào đó nhận là được.

"Nhắc mới nhớ, con của Tần Tiểu Hữu cũng nên được nuôi dưỡng bằng quả bất tử đúng không?"

Hạnh Ngọ hỏi.

"Ta gửi cho mọi người xem.

Âm Túc ngay lập tức gửi bức ảnh của đối phương sang.

Đó là một cậu bé trắng trẻo và mập mạp với đôi mắt to tròn nhanh nhẹn.

Chu Tự cảm thấy khá ổn, nhưng Nguyệt tỷ bên cạnh lại cảm thấy kỳ quái.

Lúc này họ đã về đến nhà.

Ba người ngồi trên ghế sô pha xem TV.

"Có gì lạ vậy?"

Chu Tự hỏi.

1087 chữ

Chương 1304: Nữ Thần Đại Địa

"Đứa bé này có vẻ không tài giỏi lắm, nhưng nhìn vào đôi mắt của nó, lại cảm thấy nó phải là một người phi thường"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Bạch Hổ gửi tin nhắn trong nhóm:

"Có gì đó kỳ lạ, mấy ngày nữa ta sẽ kiểm tra, đúng rồi, nó đã bái sư chưa?"

"Hình như là chưa Âm Túc trả lời ngay lập tức.

"Ta cảm thấy cậu bé có thể thích hợp đi Thiên Vân Đạo Tông. Về phần có dễ mở lời hay không, khi nào đến đó là biết liền thôi"

Bạch Hổ nói.

Hình Ngọ:

"Còn ai trong nhóm đến từ Thiên Vân Đạo Tông không?"

"Tiền, tiền bối, có ta"

Ân Chí Viễn gửi đến một tin nhắn.

"Tốt thôi, đến lúc đó ngươi hãy đi cùng ta, nếu thấy thích hợp có thể nhận đồ đề, những đứa trẻ được nuôi dưỡng bằng quả bất tử đều có thể làm được điều gì đó nếu chúng được hướng dẫn đúng cách.

Hình Ngọ và những người khác đều không thể tùy ý nhận đồ đệ.

Vả lại họ cũng không muốn nhận đồ đệ.

Nghĩ về những vất vả mà sư phụ phải đối mặt với mấy đứa đồ đệ như họ, họ ngay lập tức cắt đứt ý định này.

"Quả bất tử đặc biệt như vậy sao?"

Chu Tự hỏi Nguyệt tỷ.

"Ngươi cho rằng ai cũng có thể ăn quả bất tử sao?"

Chu Ngưng Nguyệt cắn một miếng quả bất tử, giải thích:"Cây bất tử chỉ có một cây này thôi, bao nhiêu năm mới chín một lần, ăn một quả thì thiếu đi một quả. Chút ít quả đó, nếu chia cho cả giới tu chân, có thể chia cho bao nhiêu người, hàng trăm người? Chưa nói đến việc không có hàng trăm quả, cho dù có thì bao nhiêu năm mới chia đủ cho vài trăm người? Mấy ngàn năm cũng chưa chắc đã có, hiểu chưa?"

Chu Tự kinh hãi, không ngờ lại cường điệu như vậy.

Nhưng không quan trọng nữa rồi.

Thích sao thì vậy thôi, bây giờ đã ăn uống nghỉ ngơi được chưa?

Thu tỷ vừa mua quần áo mới, hắn muốn thử hiệu quả.

Trong vài ngày tới, Chu Tự ban ngày đi làm, ban đêm thử quần áo với Thu tỷ.

Vào thứ sáu, thư viện chào đón một vị khách đến thăm.

Tài năng tuyệt vời, khí tức kinh người.

Thánh địa dạ nguyệt, Dao Di thiên nữ.

Hạ Nguyệt và những người khác nhìn thấy đối phương liền biết đây không phải là một người bình thường.

Chỉ là sau khi thả Tô Thi ra, Dao Di thiên nữ đã vô cùng sửng sốt.

Dù khí chất hay sắc đẹp, nàng đều không thể là đối thủ của Cửu Thiên Hoàng Chủ.

Nhất thời, khí tức của nàng bị kiềm chế.

Vân Tiêu tiên tử cũng xuất hiện ngay lập tức, nghe nói hôm nay Dao Di thiên nữ đến đây để nhận đồ đệ.

Chu Tự vốn là muốn dẫn đường, nhưng Vân Tiêu tiên tử đã tìm được đối phương trước, vậy nên cứ vậy mà đi qua.

Chu Tự bất lực, chỉ có thể nhắc nhở Trần Chí Thành.

Sau khi họ rời đi, Chu Tự nhận được tin nhắn từ bố vợ.

Chỉ có một câu:

"Đến đây, có lẽ chúng ta có thể giao tiếp với Nữ Thần Đại Địa rồi"

Tin tức đột ngột này khiến Chu Tự chấn động.

Vừa tan làm liền ngay lập tức chạy qua đó.

Thất Thiên cứng họng:

"Chuyện quan trọng như vậy tại sao người còn chờ tan làm mới đến hả?" "Ngươi cho ta tiền nuôi gia đình à?"

Chu Tự hỏi.

Thất Thiên nhất thời không nói được gì.

Tại sao ngươi còn phải làm việc để nuôi gia đình?

Ngươi là cuối của đại đạo mà.

Chu Tự mặc kệ nàng ta, hôm nay Thần Khuyển Đại Địa cũng có mặt rồi.

"Gia, chúng ta đã tìm ra nguyên nhân tại sao tế đàn không sáng, là vì phù văn bên cạnh đã thay đổi, hiện tại đang sửa chữa"

"Tốt lắm"

Chu Tự gật đầu, thầm nghĩ những người này sẽ sửa sang chuyện cho hắn thế nào.

Tuy nhiên, vẫn phải xem người đối diện tế đàn sẽ cầu viện cho Nữ Thần Đại Địa là ai.

Nếu giúp được thì giúp một chút, mặc dù Thánh Tử Ma Đạo không phải là người tốt đẹp gì, nhưng dù sao nhàn rỗi nên cũng vô vị.

Thể hiện một chút lòng nhân từ của Nữ thần Phi Hồng cũng tốt.

Nếu đối phương là người xấu thì quên đi, nếu là người tốt thì nên giúp đỡ một chút, nhưng sự giúp đỡ cũng cần có hạn.

Có thể tự cứu mình hay không là phụ thuộc vào họ.

"Bố vợ đại nhân, mọi người...sao lại ăn uống rồi?"

Vừa đến vị trí Thất Phiến Môn, Chu Tự đã thấy bố vợ và mẹ vợ đang ăn cơm.

Ba món, một canh, và hai bát cơm.

Bàn là được chuyển từ bên ngoài vào.

"Ăn thử đi, thật sự rất ngon"

Đại Thần Thời Không mỉm cười.

Đây là lần đầu tiên hắn ta được ăn thức ăn do con gái mình làm, hắn ta cảm động đến mức muốn khóc.

Chu Tự thở dài, hắn lo lắng hai người sau khi ăn xong sẽ cảm thấy không thoải mái.

Mặc dù Thu tỷ không oán hận Đại Thần Thời Không, nhưng chắc chắn sẽ rất phẫn nộ với Tiểu Kính tiên tử. "Đúng rồi"

Tiểu Kính tiên tử tò mò hỏi:

"Ngươi không gọi bọn ta một tiếng phụ thân, mẫu thân sao?"

Chu Tự:

"..."

Cuối cùng chỉ có thể đổi cách xưng hô:

"Phụ thân..Mẫu thân."

"Hài tử ngoan, mẫu thân biết người không quen, nhưng sau vài lần gọi nữa người sẽ quen thôi"

Tiểu Kính tiên tử nói.

Chu Tự:

"..."

Ta là con rể của ngươi mà.

Đại Thần Thời Không lại không quan trọng lắm, chỉ nói:

"Ngươi có thể qua đó xem một chút, hẳn là có thể cảm nhận được sự tồn tại bên trong, không bao lâu nữa Nữ Thần Đại Địa sẽ tỉnh lại, về phần có mở cửa hay không, ta không dám chắc.

Chu Tự vội vàng đi tới cửa.

Lúc này, Thu tỷ và Nguyệt tỷ đã đến đây.

1079 chữ

Chương 1305: Ngầu

Họ đặt tay lên cánh cổng đá và dường như có thể cảm nhận được sự tồn tại nào đó bên trong.

"Có gì không?"

Chu Tự hỏi.

"Ngươi thử xem Chu Ngưng Nguyệt dời vị trí của mình và nói.

Chu Tự khó hiểu.

Sau đó hắn đưa tay vào, và sau đó có một âm thanh bíp bíp vang lên.

Như thể đang gọi điện thoại.

Đây...có phải là một trò đùa quá trẻ con không?

Lúc này, trong lúc mơ hồ lại nghe thấy:

"Ai vậy?"

Cả ba người Chu Tự đều sửng sốt một chút.

Vậy là được kết nối rồi sao?

Sau đó ba người chỉ biết ta nhìn ngươi ngươi nhìn ta.

Cuối cùng, Thu Thiển và Chu Ngưng Nguyệt cùng nhau nhìn Chu Tự.

Chu Tự bị ép nên bất đắc dĩ, chỉ có thể nói:

"Xin chào"

"Ai vậy?"

Phía đối diện có vẻ hơi kinh ngạc.

"Xin hỏi có phải là Nữ Thần Đại Địa không?"

Chu Tự hỏi.

Thực ra không cần hỏi làm gì, chỉ cần nghe giọng nói cũng đủ biết.

"Ngươi biết ta sao? Vả lại tại sao ngươi lại có thể kết nối với ta? Đây là quyền hành của thời không mà, Đại Thần Thời Không đâu?"

"Ông ấy đang ăn Chu Tự đáp.

Đối phương dường như không ngờ Chu Tự sẽ trả lời như vậy.

"Tại sao hắn ta lại muốn ăn cơm?"

"Vì đó là do con gái ông ta đích thân làm ra"

"Con gái hắn ta, đúng rồi, có lẽ đúng là huyết thống của hắn ta, nếu không ta sẽ không cảm nhận được"

Nói đến đây, cả ba người Chu Tự đều vui mừng khôn xiết, tìm được chính chủ rồi.

Sau bao nhiêu tháng như vậy, cuối cùng mình cũng tìm đối phương rồi.

Đó là lý do tại sao họ đánh đông dẹp tây, chính là để hiểu được giọng nói này.

Bây giờ cũng coi như là một bước tiến lớn.

"Đúng vậy, nàng ấy tên là Thu Thiển, và nàng ấy là vợ ta, vậy người đã gọi nàng ấy hay thậm chí triệu hoàn nàng ấy trước đây có phải là ngươi không?"

Chu Tự hỏi.

"Ngươi là chồng của nàng ấy?"

Nữ Thần Đại Địa hỏi. "Đúng vậy, bọn ta đã đi tìm ngươi mấy ngày nay, hiện tại mới chính thức liên hệ được với ngươi, bọn ta có rất nhiều vấn đề muốn hỏi ngươi"

Chu Tự nói.

Nữ Thần Đại Địa:

"Vậy Thu Thiển đâu?"

"Ta ở đây.

Thu Thiển ngay lập tức trả lời.

"Ta cảm nhận được rồi, thật sự là ngươi, vậy nên ngươi đừng ở bên ngoài nữa, ta cảm giác thời gian sắp tới rồi.

Họ sắp quay trở lại rồi"

Người bên trong có vẻ có chút gấp gáp.

"Tiền bối đang nói về các chư thần sao?"

Chu Tự hỏi.

"Không chỉ các chư thần, họ đã hợp tác, đã không còn đơn giản như một cộng một nữa"

"Đang nói đến Tam Hoàng Thời Đại và Tam Hoàng hợp tác với nhau sao?"

"Ngươi biết?"

Người đối diện kinh ngạc.

"Ừ, một thời gian trước ta đã có một cuộc gặp gỡ thân thiện với Tam Hoàng, hắn nói rằng sẽ quay trở lại cùng các chư thần, ta đã bày tỏ sự hoan nghênh chân thành Đối phương có chút khó hiểu. Thu Thiển lập tức giải thích:

"Đừng nghe lời nói nhảm của Chu Tự. Kỳ thực, người của Tam Hoàng Thời Đại đang chiếm tro tàn của thời đại mà kêu gào, bị một chưởng của Chu Tự cùng với tro tàn của thời đại đánh tan rồi. Tuy nhiên, Tam Hoàng không phải là thất bại thật sự, họ sắp hồi quy Phía đối diện trầm mặc hồi lâu, sau đó nói:

"Sao ta lại cảm thấy các ngươi biết quá nhiều, hơn nữa cũng khá lợi hại. Các ngươi có thể chiến đấu với Tam Hoàng sao?"

"Có thể, thực ra nếu không phải vì họ sắp trở về nên phải thăng cấp, dù gộp cả hai thời đại lại bọn ta cũng không sợ."

Chu Tự nói.

Một bại tướng dưới tay cùng với một đám lão tổ, làm sao có thể là đối thủ của đám người Tịnh Thần Chu Vương được?

Thật đáng tiếc những người này đang tiến lên, số người chiếm được ưu thế.

"Thực ra cũng vô dụng thôi, cho dù đám người của Tịnh Thần Chu Vương có thể chống lại cũng vô dụng, giới tu chân đã kết thúc rồi"

Nữ Thần Đại Địa nói.

"Tại sao?"

Chu Ngưng Nguyệt thắc mắc hỏi.

"Ta không biết, nhưng ta biết kết quả chắc chắn sẽ như thế này, đây là dự đoán mà chủ nhân đưa cho ta, trong dự đoán của chủ nhân ta dường như có một giải pháp để phá vỡ cục diện, nhưng ta không biết.

Nữ Thần Đại Địa lo lắng nói: "Vậy nên các ngươi vẫn nên trốn vào trong đi, đây là thế giới do chủ nhân của ta tạo ra, vô cùng an toàn "Vấn đề là, chúng ta làm sao vào được?"

Chu Tự hỏi.

"Gọi các tín đồ đóng cửa mở cửa là được. Nữ Thần Đại Địa nói. Chu Tự cau mày, chỉ vậy thôi sao?

Tuy nhiên, hắn dường như đã nghĩ ra điều gì, liền nói:

"Không được, cửa bị kẹt rồi, tín đồ đóng cửa chưa mở ra" "Kẹt rồi sao?"

Nữ Thần Đại Địa có chút kinh ngạc:

"Làm sao có khả năng này?"

Nàng nhanh chóng nghĩ ra điều gì đó, lập tức nói:

"Không phải các ngươi đã kích hoạt sáu cánh cửa còn lại rồi chứ?" Trong chốc lát, Chu Tự sững sờ.

Chu Ngưng Nguyệt và Thu Thiển đều ngây ra.

Không ngờ họ bận rộn lâu như vậy, lại là đang ngăn cản việc mở cửa?

Người xây Thất Phiến Môn này bị bệnh sao?

"Dám hỏi, là ai đã xây dựng Thất Phiến Môn này vậy?"

Chu Tự hỏi.

"Chủ nhân của ta"

Nữ Thần Đại Địa đáp.

"Có thể nói cho ta biết tại sao lại là bảy cánh cửa không?"

Chu Tự hỏi.

"Chủ nhân của ta nói, ngươi không nghĩ xây như vậy trông nó rất lợi hại sao? Một cánh cửa thì quá bình thường"

Nữ Thần Đại Địa đáp.

Chu Tự:

"..."

1067 chữ

Chương 1306: Bất Ngờ Chưa "Các ngươi không sao chứ?"

Giọng nói của Nữ Thần Đại Địa vang lên từ phía cửa.

Chu Tự cảm thấy mình đang bị những người này đùa bỡn.

Hóa ra chỉ để trông xinh đẹp hơn?

Thêm một số đồ trang sức cho đẹp mắt thực ra cũng đã đủ rồi, tại sao lại dùng cửa của sáu vị Thần Minh?

Chu Tự đã hỏi.

Và lý do cho câu trả lời của Nữ Thần Đại Địa cũng rất đơn giản.

Đồ giả thì sao mà được chứ?

"Nữ Thần Trí Tuệ cũng chú trọng quá nhỉ"

Chu Tự cười haha nói.

"Chúng ta nói tới trọng điểm đi"

Chu Ngưng Nguyệt lên tiếng nói sang chuyện khác.

"Bây giờ tất cả các cửa đều đã mở hết rồi, phải làm sao đây?"

"Mở hết cả rồi sao?"

Nữ Thần Đại Địa tò mò.

"Cửa của Nữ Thần Hắc Dạ và Thần Quang Minh cũng mở cả rồi?"

"Đúng vậy.

Chu Tự gật đầu.

"Toàn "Đúng"

Tri Chi Nhãn và Toàn Năng Chi Thủ cũng vậy?"

"Vậy thì họ sẽ không ra nữa sao?"

"Hắc Dạ đã ra rồi, còn Thần Quang Minh thì ta đã nói chuyện rồi"

"..."

Câu trả lời của Chu Tự khiến Nữ Thần Đại Địa ngạc nhiên, sự phát triển này vượt xa sự tưởng tượng của nàng.

Không ngờ những người này thực sự có thể làm được điều này.

"Các ngươi có thể kiểm soát được những quyền hành này không?"

Nữ Thần Đại Địa lại hỏi.

"Mọi quyền kiểm soát đều nằm trong tầm khống chế của bọn ta.

Chu Tự nói.

"Các ngươi có phải rất lợi hại không? Thần Thái Dương, Nữ Thần Hắc Dạ, Thần Quang Minh, họ có thể đồng ý sao? Còn có Tiểu Băng, nàng ta rất cáu kỉnh"

Nữ Thần Đại Địa nói.

"Thần Thái Dương, Nữ Thần Hắc Dạ, Thần Quang Minh, mỗi người đánh một trận là được rồi"

Chu Tự không dừng lại, nói tiếp:

"Nữ Thần Băng Tuyết thì khá phiền phức, phải giết hai lần, cuối cùng hợp tác với nàng ta để tìm được ngươi, và sau đó bọn ta đã có được một mối quan hệ tốt. Xét cho cùng, Thu Thiển là họ hàng với ngươi, còn Nữ Thần Băng Tuyết lại có mối quan hệ tốt với ngươi, ít nhiều gì cũng là người của mình"

"Cũng đúng"

Nữ Thần Đại Địa tỏ vẻ đồng ý, bỏ qua câu nói mỗi người đánh một trận, rồi nói tiếp:

"Vậy nếu tất cả đều đã được kích hoạt thì chỉ có một cách để họ không ảnh hưởng đến cánh cửa thứ bảy "Cách gì vậy?"

Thu Thiển hỏi.

"Giải phóng tất cả quyền hành của họ, tóm lại là cho tất cả họ sống lại"

Nữ Thần Đại Địa nói.

Cả ba người Chu Tự đều sững sờ.

Thế này có khác gì là đang giúp họ quay trở lại?

"Vậy có phải họ có thể ngay lập tức hồi quy không Thu Thiển hỏi.

"Đương nhiên là không, nhưng nhất định sẽ có chút tác động"

Nữ Thần Đại Địa suy nghĩ một chút rồi nói:

"Ta không cần sống lại, đến lúc đó ta chỉ cần tiếp tục phong ấn tay sau là được, tuy rằng Tiểu Băng cáu kỉnh, nhưng cũng là người của chúng ta, Nữ Thần Hắc Dạ chắc chắc đã đang hoạt động rồi, nàng ta sẽ mang quyền hành đi, và Thần Quang Minh cũng sẽ mang quyền hành đi. Chỉ còn lại Thần Thái Dương, Thần Phong Bạo, người phía trước sống lại sẽ không tạo nên ảnh hưởng quá lớn, còn người sau sẽ có chút ít, đến lúc đó hắn cũng sẽ đi Thế giới Uyên Thâm. Vì vậy người mang đến thay đổi thực sự chính là Thần Quang Minh và Thần Phong Bạo, còn Thần Thái Dương và Tiểu Băng sẽ hạn chế tạo nên ảnh hưởng"

"Thần Phong Bạo đã trở lại rồi, bị Chu Tự đánh chết rồi"

Thu Thiển có lòng nhắc nhở.

Nữ Thần Đại Địa có chút không nói nên lời.

"Vậy thì ảnh hưởng sẽ càng nhỏ hơn, nhưng nếu các ngươi mất quá nhiều thời gian, các ngươi sẽ đến gần mốc thời gian quay trở lại, và có thể sẽ trực tiếp để họ quay trở lại. Vì vậy, các ngươi cũng có thể lựa chọn giải phóng quyền hành vào giây phút cuối cùng, sau đó mở cửa để ẩn náu. Có lẽ vẫn còn kịp"

Nữ Thần Đại Địa nói.

Chu Tự trầm mặc chốc lát, cảm thấy bố mẹ đều không nói gì, sớm hay muộn hơn một chút có lẽ cũng không tạo ra quá nhiều khác biệt.

"Phải làm sao bây giờ?"

Chu Tự hỏi.

"Rất đơn giản, chỉ cần tìm được quyền hành là được, việc này trước đây có thể khó, nhưng ở thành Biên Giới sẽ dễ dàng hơn nhiều. Bây giờ ta dạy ngươi một cách điều khiển hồng nguyệt, sau đó dùng hồng nguyệt để kích hoạt tế đàn, từ đó tập hợp quyền hành tương ứng của từng cửa. Rắc rối duy nhất là thực ra với sự trợ giúp của sức mạnh hồng nguyệt, tuy chỉ khống chế tạm thời nhưng vẫn còn khó khăn Nữ Thần Đại Địa giải thích.

"Nếu điều khiển được hồng nguyệt có phải sẽ dễ dàng hơn rất nhiều không?"

Thu Thiển trầm giọng hỏi.

Câu hỏi này làm cho Nữ Thần Đại Địa cảm thấy kỳ quái, sau đó nàng ấy thăm dò hỏi:

"Đừng nói các ngươi đã kiểm soát nó rồi nhé?"

"Cách đây không lâu Chu Tự mới kiểm soát được"

Thu Thiển đáp.

Nữ Thần Đại Địa:

"..."

Nàng có chút không hiểu rồi, những thay đổi bên ngoài dường như có chút khác biệt so với những gì nàng tưởng tượng.

Giới tu chân có một số điều lợi hại đến đáng kinh ngạc.

Hồng nguyệt đã chấp chưởng rồi.

Nói cách khác, chồng của Thu Thiển quá lợi hại, con rể của anh trai nàng rốt cuộc là người nhu thế nào?

"Rốt cuộc chồng của ngươi là ai?"

"Con trai của Tịnh Thần Chu Vương"

Đúng là có chút quá mức bình thường, không ngờ lại là con trai của Tịnh Thần Chu Vương.

1113 chữ

Chương 1307: Thêm Người

"Ta sẽ nói cho các ngươi biết cách giải phóng quyền hành để hồi sinh những người đó, nhưng chỉ khi có được sự đồng ý của họ. Nếu họ không hợp tác, sẽ khó khăn hơn một chút"

"Có lẽ không khó đâu, nếu họ hợp tác, họ vẫn sẽ chấp chưởng quyền hạn, còn nếu họ không hợp tác, vậy chúng ta đổi một người khác chấp chưởng quyền hạn"

Chu Tự nói.

Quả không hổ là con trai của Tịnh Thần Chu Vương, khẩu khí cũng giống nhau đến vậy.

Sau đó nhóm người Chu Tự đã có được một số cách.

Dù có tế đàn thì cũng phải tìm người đại diện đến nơi tín ngưỡng, sau đó mới bắt đầu thể hiện sức mạnh của thần linh, như vậy mới hội tụ quyền hành tốt nhất.

Thần Quang Minh rất thuận tiện, hắn có thể tự mình xử lý, có vẻ cũng muốn vội vàng rời đi.

Nữ Thần Hắc Dạ vẫn còn sống rất khỏe mạnh, người có được Toàn Trị như nàng ta chắc chắn cũng rất dễ dàng.

Bốn người còn lại, Nữ Thần Băng Tuyết, Thần Thái Dương, Nữ Thần Đại Địa và Thần Phong Bạo.

Nữ Thần Băng Tuyết phải xem tình huống thế nào, những người khác lại càng thêm phiền phức.

Thần Thái Dương đã có tín đồ, cũng đã có tế đàn, có thể cử người đến dẫn dắt là đủ.

Những người còn lại...Tạm thời không có tin tức gì cả...

Xem ra Đại Địa Thần Khuyển sẽ phải lao lực một khoảng thời gian đây, tìm ra hết toàn bộ tế đàn, sau đó bắt đầu liên hệ với những người ở phía đối diện.

"Việc này có lẽ sẽ mất vài tháng, ta sẽ nghỉ ngơi một lúc"

Nữ Thần Đại Địa nói xong liền chìm vào im lặng.

Chu Tự:

Chợp mắt một lát?

Thì ra chợp mắt một lát mà những người này nói chính là vài tháng."Nói xong rồi?"

Đại Thần Thời Không ăn xong bữa ăn thì đi tới, hỏi.

"Ừm, theo như Nữ Thần Đại Địa nói, cần phải cho những vị thần này sống lại thì mới có thể mở ra cánh cửa này" Chu Tự nói.

"Tại sao nhất định phải đi vào?"

Đại Thần Thời Không hỏi.

"Nàng ta nói bên trong an toàn, nhưng nàng ta chủ yếu muốn vào xem xem có thể liên lạc với Nữ Thần Trí Tuệ hay không. Họ đều nói rằng giới tu chân sắp bị đánh bại, còn Nữ Thần Trí Tuệ lại có cách, nên tất nhiên phải hỏi xem sao"

Chu Tự nói.

"Hồi sinh chư thần, đây giống như đích thân đưa tang giới tu chân vậy, ngươi sẽ kéo toàn bộ họ hồi quy" Tiểu Kính tiên tử ân cần nhắc nhở.

"Không sao đâu, dù sao gia đình chúng ta cũng đều là phản diện, ta cũng phải hợp tác hơn một chút.

Chu Tự bình tĩnh nói.

Về lâu về dài, tìm được Nữ Thần Trí Tuệ mới là cách tốt nhất.

Vì vậy, thực ra hắn đang làm chuyện đúng đắn.

Chỉ là hơi đi ngược lại ý muốn của cha.

Nhưng không sao cả, chỉ là một gã Ma Đạo cự phách thôi.

Phân lượng nặng đến mấy cũng chỉ hơn 150 là cùng.

Ăn tết xong nặng thêm một chút cũng không thể đến 160, bình thường là 155.

Không có gì phải sợ.

"Ta sẽ đến hỏi thăm từng người một, các ngươi chờ ta một chút"

Chu Tự nói xong thì đi tới cánh cửa thứ nhất.

Lần này Thần Thái Dương hẳn sẽ vui lắm đây.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn Chu Tự đi qua cánh cửa của Thần Thái Dương, cảm thấy sau này chắc phải bận rộn lắm. "Chúng ta có nên tuyển một vài người vào Thập Vạn Thiên Thần môn không?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Nguyệt tỷ muốn làm gì?"

Thu Thiển hỏi.

"Ngươi xem những vị thần này sống lại sẽ rất nhàn rỗi đúng không? Hơn nữa, chúng ta còn là cha mẹ đầu thai của họ nữa đúng không? Giúp chút việc vặt cũng là chuyện bình thường, đúng không? Nếu không nghe lời, cuối đại đạo đưa họ trở lại lò luyện cũng rất bình thường, đúng không?"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Thu Thiển:

Nghĩ kĩ thì họ nhất định sẽ nói đúng, nhưng có một người có lẽ sẽ không chịu.

"Vậy Nữ Thần Băng Tuyết thì thế nào?"

"Rất đơn giản, nói với nàng ta rằng Nữ Thần Đại Địa đã gia nhập rồi, thế là xong"

"..."

Nhất thời Thu Thiển cảm thấy Thập Vạn Thiên Thần môn của họ thực sự sắp trở thành Thiên Thần môn rồi. Khi đó, không biết có bao nhiêu vị thần tham gia nữa.

Thái Dương Thần Điện.

Khi Chu Tự bước vào, vô số ngọn lửa xung quanh bắt đầu tắt dần.

Dường như mang theo sự kinh hãi.

Nhưng một lúc sau, Chu Tự đi đến phía dưới cùng của ngôi đền và đối mặt trực tiếp với Thần Thái Dương.

Lúc này, ánh mắt Thần Thái Dương mang theo vẻ kinh ngạc, dường như sự tồn tại của người bên dưới khiến hắn hết sức ngạc nhiên.

"Hồng nguyệt?"

Hắn mở miệng nói:

"Ngươi là Nữ Thần Trí Tuệ?"

Chu Tự có chút không nói nên lời.

"Ngươi thấy ta giống nữ thần sao?"

"Vậy ngươi có quan hệ gì với Nữ Thần Trí Tuệ?"

Thần Thái Dương ngồi trên thần tọa cao cao, nét mặt vẫn còn sự ngạc nhiên.

"Nếu ta nói không có quan hệ gì, ngươi tin không"

"Không tin lắm Thần Thái Dương lắc đầu.

Chu Tự nhún vai, hắn cũng không biết phải giải thích thế nào, dù sao hắn cũng là người phụ trách hồng nguyệt.

Hơn nữa hắn thực sự không có mối liên hệ gì với Nữ Thần Trí Tuệ.

Nhưng những gì nàng ta để lại quả thực đã giúp ích cho hắn rất nhiều.

Chẳng hạn như Biên Giới Thạch.

Có thể giúp hắn đi vào ngoại thành Thần Vực và tiếp xúc với nhiều thứ liên quan đến các vị thần minh hơn.

"Ta đến đây là để nói cho ngươi một chuyện Chu Tự không có ý định lãng phí thời gian, nói thẳng:

"Ngươi có muốn sống lại không?"

"Ha?"

Thần Thái Dương có chút không thể tin nổi, nhưng hắn vẫn rất bình tĩnh nói.

"Ngươi có thể nói cụ thể tình hình không? Ví như ta cần phải làm gì?"

1093 chữ

Chương 1308: Ai Mạnh Bằng

"Phối hợp với ta tìm một người đại diện, sau đó để cho hắn giúp ngươi dẫn dắt tín đồ, ta sẽ tập hợp quyền hành, sau đó giải phóng quyền hành giúp ngươi sống lại"

Chu Tự nói.

"Ngoài những thứ này ra?"

Thần Thái Dương ngồi thẳng người, cảm thấy trên đời này không thể có chuyện tốt như vậy được.

"Chuyện này.."

Chu Tự trầm tư một chút, nhưng lại không nghĩ ra được cái gì khác.

Dù sao thì hắn thực sự không có yêu cầu gì khác.

Nhưng cũng không thể nói không, như vậy khiến hắn cảm thấy quá rẻ mạt.

"Đương nhiên có, nhưng hiện tại ta chưa thể nói cho ngươi, nếu ngươi đồng ý, sau khi sống lại ta sẽ nói cho ngươi biết.

Chu Tự giả bộ thần bí nói.

"Vậy nếu ta không đồng ý thì sao?"

Thần Thái Dương nhẹ giọng nói.

"Thì ta sẽ tìm đến một Thần Thái Dương khác.

Chu Tự bình tĩnh nói.

"Haha."

Thần Thái Dương bật cười hai tiếng:

"Ngươi đang uy hiếp thần minh sao"

"Ta đây là đang thương lượng"

Chu Tự cảm thấy mình vẫn chưa đến mức mất trí như vậy.

"Ừm, ta nghĩ có thể sẽ có một câu trả lời thỏa đáng cho cuộc thương lượng này đây. Ta đồng ý.

Thần Thái Dương cười nói.

Chu Tự:

"..."

Sao hắn cứ cảm thấy đối phương như thể đang bị uy hiếp vậy, nhưng thôi, không thành vấn đề.

Chỉ cần đồng ý là được.

Sau đó, chỉ cần tìm một người để Thần Thái Dương thừa nhận, và sau đó đưa đến Hỏa Nguyệt cốc là được rồi kích hoạt tế đàn và bắt đầu tập hợp quyền hành.

Đối với lý do tại sao phải sử dụng những tín đồ để kết nối thì, dường như là để cộng hưởng với những người khác sở hữu quyền hành của mặt trời.

Qua đó quy tụ quyền hành giữa trời và đất.

Dường như chỉ có Nữ Thần Trí Tuệ mới hiểu được cách này, nếu các vị thần khác ngay từ đầu đã hiểu được cách này thì sẽ không đến mức tàn sát tín đồ và cướp đoạt quyền hành.

"Vậy mọi chuyện cứ quyết định vậy đi, đến lúc đó ta sẽ tìm một người nào đó, sau đó bắt đầu giúp ngươi hồi sinh"

Chu Tự nói.

"Các vị thần khác sắp hồi quy sao?"

Thần Thái Dương đột ngột hỏi.

"Ừ, chắc là sắp rồi, sau khi giúp ngươi sống lại, bọn họ sẽ càng hồi quy sớm hơn"

Chu Tự nói.

"Ngươi không lo lắng?"

Thần Thái Dương hỏi.

"Cũng không phải, nhưng lo lắng cũng vô dụng, dù sao thực lực của ta có hạn, nhưng mà ba người nổi tiếng kia cũng không nói gì, vậy ta cũng không cần phải lo lắng cái gì nữa.

Chu Tự nói thẳng.

Ba người đó còn không quan tâm, vậy hắn quan tâm làm gì?

Nếu thật sự thất bại, thì đó cũng là chuyện không có cách giải quyết.

Sớm muộn gì cũng phải đối mặt, vậy nên tốt hơn hết là hắn nên nghĩ cách giải quyết ngay từ lúc này.

Lỡ đâu thành công thì sao?

Nếu không thành công thì đó sẽ là một thảm họa trời đất.

Khi ra ngoài có thể hỏi Bán Tiên xem có phải sắp có thiên địa đại nạn thật không.

Thần Thái Dương cảm thấy Chu Tự hoàn toàn không có kế hoạch gì cả, chỉ thuận theo suy nghĩ của chính mình, chuyện này thật sự ổn sao?

Nhưng chuyện này cũng không phải vấn đề gì, lần này ưu thế vẫn là ở hắn.

Áp chế tất cả, hắn không tin rằng mình sẽ thua.

Sau đó Chu Tự đến thần điện của Thần Phong Bạo.

"Sống lại?"

Thần Phong Bạo có chút khó tin.

"Đúng vậy, hồi sinh ngươi."

Chu Tự gật đầu.

"Điều kiện thì sao?"

Thần Phong Bạo hỏi.

Hồi sinh một người như hắn tương đương với việc hồi sinh kẻ thù, hắn không tin đối phương không có mục đích gì.

"Tham gia Thập Vạn Thiên Thần Môn của ta và nghe theo lệnh của ta"

Chu Tự nói.

Thần Phong Bạo lắc đầu:

"Thực lực của ngươi không bằng ta.

"Không bằng ngươi?"

Chu Tự cười nhẹ.

Vận chuyển công lực ngàn năm.

Ba nghìn đại đạo thu hết vào trong đáy mắt.

Trong phút chốc, quyền hành tan biến, đại đạo tiếp quản tất cả.

Thần điện sụp đổ.

Chu Tự đứng ngay trên đầu sóng ngọn gió, vạn vật dưới chân đều tuân theo răm rắp.

"Bây giờ ngươi nói cho ta biết, ai không là đối thủ của ai?"

Chu Tự trầm giọng hỏi.

Thần Phong Bạo không thể tin vào mắt mình, sự cường đại của Chu Tự đã vượt xa tưởng tượng của hắn.

Chuyện này sao có thể?

Thời gian mới trôi qua bao lâu?

Sau đó, Chu Tự rời khỏi cánh cửa Phong Bạo.

Vị thần này đúng là quá dễ nói chuyện, ngay lập tức đồng ý sẽ gia nhập vào Thập Vạn Thiên Thần môn và và trở thành một trong những trưởng lão.

Cho đến hiện tại, tất cả mọi người không là trưởng lão thì cũng là thành viên, vẫn chưa có đệ tử.

Nhưng không thành vấn đề, tương lai rồi sẽ có đệ tử thôi.

Cơ mà đường đường một môn chủ như hắn cũng chỉ có thể chỉ huy những vị thần này.

Còn phó môn chủ gì đó, hoàn toàn không nằm trong sự chỉ huy của hắn.

Về việc để bọn họ tham gia là chủ ý của sư tỷ Nguyệt, khi hắn rời khỏi cánh cửa Thần Thái Dương, sư tỷ Nguyệt đã nói dù sao có nhiều người ra hơn sẽ rất lãng phí, chi bằng thu nhận làm tay chân thì tốt hơn.

Biết là sẽ không dùng tới, nhưng dù sao đông người thì nhiều thủ đoạn.

Và sau đó chính là Thần Quang Minh.

Đi vào thông báo với hắn nhanh chóng lấy lại quyền hành.

Thần Quang Minh vẻ mặt sững sốt, không khỏi hỏi lại một câu.

"Ngươi thật sự không phải là nội ứng mà bọn ta phái tới?"

Chu Tự cười haha một tiếng, dù sao lúc đó để cho đối phương lấy quyền hành đi là được.

Những chuyện còn lại hắn cũng không rảnh quan tâm.

1075 chữ

Chương 1309: Xong

Sau đó, hắn đi tìm Nữ Thần Đại Địa, dường như nàng ta đã liên hệ với phương pháp dự phòng thứ hai, lập tức gật đầu.

Chỉ là vẫn còn có chút lơ mơ buồn ngủ, dường như nàng ta đang định chìm vào giấc ngủ sâu, chờ đợi cái chết một lần nữa, từ đó mới tỉnh dậy.

Có lẽ ngày giải phòng quyền hành cũng là ngày nàng ta bặt vô âm tín.

Nữ Thần Hắc Dạ thì không cần phải thông báo, nàng ta có Toàn Tri, có lẽ sẽ tự hiểu được.

Cuối cùng là Nữ Thần Băng Tuyết.

"Tại sao ta lại phải giúp ngươi?"

Nữ Thần Băng Tuyết hỏi ngược lại.

"Vì Nữ Thần Đại Địa đứng về phía bọn ta Chu Tự đáp.

"Tiểu Diệp là người của bên ngươi, vậy ta cũng phải giúp ngươi? Đây là đạo lý gì vậy?"

"Vì ngươi có mối quan hệ tốt với Nữ Thần Đại Địa"

"Nực cười, ngươi nghĩ chỉ vậy thôi là có thể nắm chắc được bọn ta sao?"

"Đúng vậy.

"Vậy ngươi cho rằng tại sao ta lại làm một thần minh?"

"Vì Nữ Thần Đại Địa"

"..."

Cuối cùng Chu Tự rời khỏi cánh cửa Băng Tuyết.

Nhìn ánh mắt của Thu Thiển và Chu Ngưng Nguyệt, Chu Tự giơ tay làm dấu chữ V.

Đã xong.

Quả nhiên có Nữ Thần Đại Địa ở đây, Nữ Thần Băng Tuyết liền trở nên rất dễ giải quyết.

Đặc biệt là vấn đề về lập trường này.

Chỉ cần không để nàng ta làm việc là được, phải làm cho nàng ta cảm thấy tức giận, và sau đó nàng ta sẽ chủ động giết ngươi, có muốn cũng không thể nào ngăn cản được.

"Vậy có phải ngươi đã bắt đầu tìm kiếm tế đàn và tín đồ rồi không?"

Thu Thiển hỏi.

"Tế đàn phải để Thần Khuyển Đại Địa tìm, nếu chúng tìm được tế đàn thì sẽ tìm được tín đồ thôi, rồi phái người đến đó"

Chu Ngưng Nguyệt suy nghĩ một lúc rồi nói:

"Nhưng vấn đề là phái ai qua đó?"

Chu Tự suy nghĩ rồi nói:

"Ngoài Thần Quang Minh và Nữ Thần Hắc Dạ ra, chỉ còn lại bốn người, vậy chúng ta chỉ cần bốn người, kéo ba vị lão bản qua đó là đủ rồi, còn lại một người nữa, để lại cho Từ Từ và Âm Túc đi, hoàn hảo, như vậy cũng là tạo cơ hội cho họ"

Thu Thiển cười nhẹ, cảm thấy Chu Tự dường như rất hưởng thụ những chuyện khổ sở như này.

Nhắc mới nhớ, tại sao hai người đó vẫn chưa ở bên nhau nữa?

Mọi người đều không nói gì nên dễ dàng kéo dài đến tận bây giờ.

Cũng may nàng và Chu Tự là xem mắt, vì vậy không cần phải lo lắng về việc ai sẽ lên tiếng.

Như vậy vừa tiện lợi vừa dễ dàng.

"Tìm Tô Thi làm việc, liệu có vấn đề gì không?"

Thu Thiển đột ngột hỏi.

Nghe vậy, Chu Tự lâm vào trầm tư.

Đây thực sự là một vấn đề.

Nhưng với vẻ đẹp của Tô Thi, chỉ cần không có gì bất ngờ, nàng ấy có lẽ là người dễ dàng nhất.

Chỉ cần đứng ở đó thôi, ngay lập tức sẽ có vô số người bị thuyết phục.

"Để ta đi hỏi họ, người sẽ được quyết định trong tuần này, sau khi tham gia tiệc đầy tháng của con Tần Văn chúng ta sẽ bắt đầu hồi sinh chư thần"

Thành, Chu Tự nói.

Theo lý mà nói, tất cả những khó khăn đều nằm ở việc tìm kiếm tế đàn.

Khi nào tìm được thì mọi chuyện sẽ dễ dàng xử lý.

Sau khi suy nghĩ về nó, Chu Tự tìm đến Thần Khuyển Đại Địa và Hầu Trầm.

Nhân tiện truyền đạt nhiệm vụ lần này.

"Tìm kiếm tế đàn và liên lạc với người đối diện tế đàn?"

Hầu Trầm có chút kinh ngạc.

"Đúng vậy.

Chu Tự gật đầu, nói tiếp:

"Mục đích sau đó của ta là hồi sinh nhóm người Thần Thái Dương, cần phải hoàn thành việc này trong thời gian nhanh nhất, vì vậy các ngươi có thể tìm người giúp đỡ"

Chu Tự nhìn Hầu Trầm:

"Ví dụ như muội muội nằm vùng của ngươi, đã đến lúc lôi ra và sử dụng rồi, còn có ba vị Cẩu trưởng lão, cũng đã đến lúc tham gia, Thất Thiên tạm thời không cần quan tâm những chuyện khác, cũng bắt đầu đi tìm tế đàn, còn có ai không? Ồ, bên ngoài còn có Độc Giác Thú mũ giáp thường xuyên nhảy múa, cũng gọi vào luôn đi, tóm lại là tất cả đều phải bắt đầu hành động, hoàn thành nhiệm vụ lần này với tốc độ nhanh nhất.

Nghe vậy, Thần Khuyển Đại Địa vui mừng hẳn lên, gia cuối cùng cũng đã ra lệnh rồi.

Đây chính là sự khởi đầu một phát lên tận trời xanh của họ.

Không mất bao nhiêu thời gian, họ sẽ trở nên nổi tiếng khắp thiên hạ, thẳng tới cửu thiên.

Ba vị Cẩu trưởng lão kinh ngạc nhìn Chu Tự:

"Ngươi thật sự muốn hồi sinh thần minh?"

"Đúng thế.

Chu Tự gật đầu.

"Nếu có thể hoàn thành trong vòng một tháng, ta sẽ hái thêm cho các ngươi một quả bất tử"

Chu Tự cười nói.

"Một tháng là quá dài, nửa tháng đi, cứ giao cho bọn ta Xích Mông ngẩng cái đầu chó lên, nghiêm túc nói.

Chu Tự phát hiện có trọng thưởng tất có người dũng cảm, các cụ nói cấm có sai.

Thất Thiên vẻ mặt chán nản, nàng vẫn phải bước vào nơi tăm tối này, lại còn tận một tháng.

Nàng có thể sử dụng rất nhiều cách để có được quả bất tử, không nhất thiết phải làm việc cực khổ như vậy.

Nhưng...

Nếu thực sự có thể cho, vất vả một chút cũng không sao...

Chỉ sợ một kẻ phản diện như Chu Tự đến lúc đó sẽ nói lời không giữ lời.

Lừa nàng làm việc không công.

Nhưng không ai chú ý đến suy nghĩ này của Thất Thiên.

Dù sao nàng vẫn phải làm việc ở đây trong năm trăm năm.

Không làm gì cũng không được.

1145 chữ

Chương 1310: Không Liên Quan

Sau khi giao xong nhiệm vụ này, hắn hỏi Đại Thần Thời Không:

"Nhạc phụ đại nhân muốn ở lại đây hay đi du lịch lần nữa?"

"Ở đây có phòng để ở không?"

Đại Thần Thời Không hỏi.

"Có chứ, bên ngoài có rất nhiều, còn có kết nối với điện thoại, dụng cụ gia đình, mạng internet nữa Thu Thiển nói ngay lập tức.

Dường như rất hy vọng Đại Thần Thời Không có thể ở lại đây.

Tuy rằng đau đầu, nhưng khi có việc cần tìm sẽ dễ dàng hơn.

"Vậy sống ở đây một thời gian ha?"

Đại Thần Thời Không hỏi Tiểu Kính tiên tử.

"Được thôi"

Tiểu Kính tiên tử nở nụ cười.

Nhất thời, Thu Thiển chợt thấy hối hận.

Nàng cứ cảm thấy sau này nơi đây không còn an toàn nữa rồi.

Chu Tự cũng nghĩ tới cái gì đó, nhưng hắn không có gì lo sợ, dù sao hắn cũng ít lui tới.

Nguyệt tỷ và Thu tỷ thường xuyên đến là được.

Dù sao người chịu khổ vẫn là họ.

"Đã vậy thì chúng ta đi chọn nhà cho mọi người đi, ở khu này, hai người muốn sống ở đâu thì sống ở đó"

Chu Tự hào phóng nói.

Bỗng nhiên hắn cảm thấy mình thật xa hoa, cả thành phố rộng lớn này đều là của hắn.

Bao nhiêu phòng như vậy, nơi nào cũng có thể dừng chân.

Trước đây vẫn còn rất nhiều căn bị hư hỏng, nhưng Thần Khuyển Đại Địa và những người khác rảnh rỗi sẽ bắt đầu sửa chữa và dọn dẹp, hiện đã có nhiều căn phòng có thể dọn vào ở rồi.

Về phần điện, đại lão bản đã dùng lá bùa bố trí, nếu có linh khí thì có thể tiếp tục phát ra điện.

Nhị lão bản cung cấp pháp bảo để lưu trữ điện.

Thanh kiếm nhỏ của hắn cũng có chức năng này.

Chu Tự phát hiện cả đại lão bản và nhị lão bản đều có chút lợi hại.

Còn tam lão bản thì sao?

Chu Tự đắn đo suy nghĩ, nhưng vẫn không thể nghĩ ra lợi thế nào khác ngoài ngoại hình xinh đẹp.

Cùng lắm là khi nào muốn về thì kéo về chung để làm dịu cơn giận của bố mẹ.

Sau khi sắp xếp xong nơi ở cho bố mẹ vợ, nhóm người Chu Tự mới rời khỏi thành Biên Giới.

Bây giờ trời cũng đã khuya, còn phải nghỉ ngơi để mai đi làm.

Nhân tiện còn nói về chuyện đại diện của thần minh.

Ngày hôm sau.

Khi Chu Tự đi làm, hắn lập tức tìm đến ba vị lão bản và nhóm Từ Từ ở sát vách.

Vân Tiêu tiên tử đưa Dao Di tiên tử cùng đến góp vui hóng chuyện.

Chu Tự:

"..."

Tại sao trong thư viện lại xuất hiện thêm một người khác nữa vậy?

"Dao Di không đến làm việc, nhưng trong thời gian này cô con gái của bạn học ngươi cần phải dùng linh khí để giúp cô bé khai thông một chút, đặt nền móng vững chắc, tạm thời Dao Di sẽ ở chung với ta trước, ở chung với ta thì không nên giúp ta chút việc sao?"

Vân Tiêu tiên tử nói.

Chu Tự chợt cảm thấy làm đồ đệ của Vân Tiêu tiên tử cũng thật vất vả.

Nhưng Dao Di tiên tử thực sự rất xuất sắc, nhưng đáng tiếc nàng ấy lại từ chối đại ca của mình, nếu không thì hôm nay dù thế nào cũng phải mai mối cho bằng được.

"Xin lỗi, sư phụ của ta lại gây thêm phiền toái cho mọi người rồi"

Dao Di tiên tử xin lỗi.Chu Tự:

"..."

"Giả kính trọng thôi, mọi người đừng quan tâm.

Vân Tiêu tiên tử vẫy vẫy tay, không để lại chút mặt mũi nào cho đệ tử. Chu Tự cũng không nghĩ nhiều, liền nói ra mục đích của lần gặp mặt này:

"Lần này chúng ta có một dự án, dự án này gọi là cứu rỗi thần minh"

"Là thế nào?"

Minh Nam Sở tò mò hỏi.

"Nói đơn giản là hồi sinh chư thần"

Chu Tự đáp.

"Hồi sinh chư thần? Không phải họ sắp trở lại rồi sao, ngươi hồi sinh ai chứ?"

Tô Thị tò mò hỏi.

"Những vị thần trở lại chính là những vị thần còn sống, ví dụ như Thần Quang Minh, nhưng người chúng ta hồi sinh là những thần minh đã chết, cũng chính là những Thần Thái Dương trong thành. Nói đơn giản chính là hồi sinh những vị thần trong thành của chúng ta"

Chu Tự nói.

"Việc hồi sinh các vị thần liệu có đẩy nhanh sự trở lại của chư thần không?"

Vân Tiêu tiền tử hỏi.

Chu Tự quay đầu nhìn sang:

"Chuyện này liên quan gì đến chúng ta?"

Vân Tiêu tiền tử:

"..."

"Đó là chuyện của Tịnh Thần Chu Vương, Liệt Dương Lý Chủ, Đại Đạo Tô Tôn, những nhân vật tiểu tốt như chũng ta dù làm gì cũng sẽ không tạo nên ảnh hưởng quá lớn.

Chu Tự nói thêm.

Mọi người nhất thời không nói nên lời.

"Vậy chúng ta phải làm sao để hồi sinh họ?"

Hàn Tô hỏi.

Những việc Chu Tự phải làm thường là những việc lớn, nên lần này cảm thấy không dễ dàng chút nào.

"Trở thành đại diện của thần minh và hướng dẫn tín đồ của thần, khi đó, ta sẽ sử dụng sức mạnh của hồng nguyệt để thu thập quyền hành của thiên hạ và hồi sinh họ"

Chu Tự nghiêm túc nói.

Khi đó, trên người hắn nhất định sẽ có hào quang vạn trượng và hiệu ứng tràn ngập trời đất.

Nghĩ thôi cũng thấy thú vị.

"Tại sao phải làm như vậy?"

Tô Thi hỏi.

"Vì sẽ có khả năng tìm được Nữ Thần Trí Tuệ"

Chu Tự đáp.

"Vậy sẽ cần bao nhiêu đại diện?"

Minh Nam Sở hỏi.

"Thần Thái Dương, Thần Phong Bạo, Nữ Thần Băng Tuyết, Nữ Thần Đại Địa.

Chu Tự nói tên xong thì nói tiếp.

"Bốn người là đủ rồi"

Hắn lại nhanh chóng nhớ ra gì đó:

"Âm Túc và Từ đại ca đi cùng thì tốt, vì hai người khá là yếu Từ Từ và Âm Túc không nói nên lời, họ đúng là yếu thật.

Hạ Nguyệt và Đông Phương Cảnh ở bên cảm thấy không nói nên lời, họ đều là lục phẩm rồi, còn yếu sao?

"Ta, còn ta làm gì đây?"

Tô Thi hỏi.

"Ngươi có vấn đề gì sao?"

Chu Tự hỏi ngược lại.

Tô Thị:

"..."

Ngươi không biết ta có ích lợi gì hay không sao?

1129 chữ

Chương 1311: Phân Chia Chức Vụ

"Ta nghĩ một mình ta sẽ khá nguy hiểm"

Tô Thị thẳng thắn nói.

"Vậy ngươi muốn ai đi cùng ngươi?"

Chu Tự hỏi.

"Hàn Tô và Minh Nam Sở đều được.

Tô Thị nói.

"Vậy thì...Dao Di tiên nữ đi"

Chu Tự nhìn Dao Di tiên nữ và nói:

"Không biết Dao Di tiên nữ có thời gian không?"

"Có! Có thời gian Vân Tiêu tiên tử thay Dao Di tiên tử trả lời, sau đó hỏi:

"Có thù lao không?"

"Một quả bất tử?"

Chu Tự hỏi.

"Thành giao, sau này Dao Di sẽ nghe lời tam lão bản Vân Tiêu tiền tử nói.

Dao Di tiên tử:

"..."

Nàng hoàn toàn không hiểu những người này đang nói cái gì, nhưng chuyện sư phụ bán nàng, nàng có thể hiểu rõ như ban ngày.

"Ta có quả bất tử không?"

Tô Thi lập tức hỏi.

"Không"

Chu Tự đáp.

Tam lão bản thì cần quả bất tử làm gì?

Đã ăn biết bao nhiêu rồi mà vẫn muốn?

Chỗ Nguyệt tỷ vẫn còn rất nhiều, nếu Tô Thị muốn ăn thường sẽ tìm đến Nguyệt tỷ.

Nàng ta còn thiếu gì nữa?

Nếu còn có thể ăn được nàng ta đã sớm tiếp tục ăn rồi, còn chờ đến bây giờ sao?

"Được rồi, bây giờ bắt đầu phân công nhiệm vụ Chu Tự nói.

"Ta sẽ làm Nữ Thần Thái Dương Tô Thi nói ngay lập tức. "Tại sao?"

Chu Tự hỏi.

Hắn còn nghĩ rằng Tô Thi sẽ là đại diện cho Nữ Thần Đại Địa.

Xét cho cùng, Nữ Thần Đại Địa là người dịu dàng nhất.

"Vì chỉ có tín đồ của Thần Thái Dương là bị phát hiện, hơn nữa đã bị thu phục rồi"

Minh Nam Sở không nhanh không chậm nói.

Chu Tự:

Hình như đúng là có chuyện này thật.

Tô Thi nở nụ cười, nàng tuyệt đối không chọn mấy cái khó, nên tất nhiên là đi đến Hỏa Nguyệt cốc.

Những người ở đó đã thần phục từ lâu, các nàng qua đó cũng không cần phải lo lắng thứ gì, cứ hoàn thành từng bước là được.

Chu Tự cũng không có phản đối:

"Vậy ai sẽ đi Thần Phong Bạo?"

"Ta di cho."

Minh Nam Sở nói.

"Vậy ta đi Nữ Thần Băng Tuyết"

Hàn Tô nói.

"Vậy thì bọn ta đi Nữ Thần Đại Địa"

Từ Từ nói.

"Được rồi, cứ quyết định như vậy đi, đến lúc đó nếu tìm được chỗ rồi, ta sẽ dẫn các ngươi đi tìm những vị thần này, sau đó bắt đầu hồi sinh họ"

Chu Từ nói.

"Sau khi hồi sinh họ rồi thì sao?"

Vân Tiêu tiền tử tò mò hỏi.

"Bước vào một không gian đặc biệt, cụ thể đến lúc đó sẽ nói sau.

Chu Tự nói.

Những người khác cũng không hỏi nhiều.

Nhưng vấn đề này cũng coi như đã được giải quyết.

Diễn biến tiếp theo còn phụ thuộc vào Thần Khuyển Đại Địa.

Ở đó có sáu hoặc bảy người đang tìm kiếm, nên mọi chuyện có lẽ sẽ rất nhanh.

Sau đó, Chu Tự và những người khác vẫn đi làm bình thường, thỉnh thoảng lại xem ảnh Nguyệt tỷ gửi cho.

Là đối tượng giới thiệu cho anh cả.

Mỗi một người đều có một phần giới thiệu.

Chỉ là Chu Tự xem xong vẫn cảm thấy như vậy là không đủ.

Đại ca của hiện tại, trong giới tu chân có mấy ai xứng được với hắn.

Thực sự để tìm được cũng sẽ rất rắc rối.

Tốt nhất là ở độ tuổi của Dao Di tiên tử và trình độ tu vi của Vân Tiêu tiên tử.

Sau đó người ta còn phải nhìn trúng đại ca.

Chu Tự suy nghĩ một chút rồi hỏi Nguyệt tỷ, liệu trong giới tu chân có những người nào như vậy không.

Câu trả lời rất đơn giản:

"Không"

Chu Tự không có gì để nói, vậy thì tùy duyên thôi.

Cũng chỉ có hắn biết ra tay cướp người, còn những người khác thì không giỏi lắm.

Thập Nhị Minh Linh Môn.

Ngưu Môn.

Trong sân, Tần Văn Thành vẫn đang cùng những người khác thảo luận về tiệc rượu đầy tháng.

Lúc này, một vị trưởng bối bất lực nói:

"Sao đột nhiên lại muốn kê thêm hai bàn? Còn cần nguyên liệu tốt nhất?" "Đúng thế, sẽ có một vài người bạn đến chung vui, nhưng ta có gọi Thượng Quan huynh trưởng rồi, hắn nói hắn sẽ mời Bạch Tử tiên tử của Đạo Tông Thiên Vân đến giúp nấu ăn. Vì vậy chỉ cần chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn là được.

Tần Văn Thành nói.

"Bạn của ngươi đúng là biết chọn thời điểm, cứ phải gấp gáp chạy đến đây, bây giờ kiếm nguyên liệu rất khó, ta đi tìm Chủ Mạch hỏi thử xem"

Người nam tử trung niên tỏ ra khá bất lực.

Nhưng sau khi phàn nàn vài câu, hắn cũng không nói gì nữa, mà tiếp tục làm việc.

Tần Văn Thành chỉ có thể nói xin lỗi.

Hắn cũng không dám nói ai sẽ đến, sợ khiến họ lúng túng chân tay.

Như vậy là tốt rồi, nếu không, hắn cứ có cảm giác sẽ gây ra rất nhiều phiền phức.

Vào lúc này, Thượng Quan Hồng Anh bước vào, ôm thêm đứa trẻ trên tay.

"Đã đi chuẩn bị rồi sao?"

Nàng hỏi nhỏ.

"Ừ...chắc là không có vấn đề gì"

Tần Văn Thành nói.

"Thiên phú của con chúng ta có vẻ không tốt lắm, nhưng không sao, lớn lên khỏe mạnh là tốt rồi"

Thượng Quan Hồng Anh không quá quan tâm.

"Bạch Hổ tiền bối nói muốn tới xem, bảo rằng thiên phú đứa nhỏ này có chút kỳ quái. Nhưng dù kết quả như thế nào, ảnh hưởng cũng không quá lớn Tần Văn Thành an ủi.

"Có vẻ như Kim tiền bối có ý định nhận con chúng ta làm đồ đệ đấy"

Thượng Quan Hồng Anh nói.

Tần Văn Thành cười nói:

"Thôi đừng làm khó xử tiền bối nữa, thiên phú đứa bé có hơi kém một chút. Tiền bối là vì thần thú nên mới muốn tiếp xúc, ân huệ trước đây là đủ rồi"

Thượng Quan Hồng Anh gật đầu, cũng không quan tâm.

Gia đình họ thực ra chỉ là một gia đình bình thường, do may mắn nên mới quen biết được Thánh Tử Ma Đạo, bởi vậy nên mới có nhiều cơ hội.

Nhưng những cơ hội này đối với họ là đã đủ lắm rồi.

Không cần nhiều hơn nữa, họ không tham lam.

1116 chữ

Chương 1312: Tụ Tập

Chủ nhật, ngày mười tám tháng chín, Tần Văn Thành sáng sớm đã dậy, bận rộn không thôi.

Thượng Quan Hà và Bạch Tử cũng đến để giúp đỡ.

Họ cũng biết đám người Chu Tự sắp tới nên không dám lơ là.

Chủ yếu là vì những người tiền bối đó sắp qua, nên họ thậm chí còn lo lắng hơn, sợ rằng tiếp đón không đủ chu đáo.

Buổi trưa, nhiều thứ đều đã được chuẩn bị tươm tất, người nhà của họ gần như đã có mặt ở đây.

Gia đình Thượng Quan cũng có một số người đến, tuy không nhiều và bối phận cũng bình thường, nhưng có thể đến chung vui, họ cũng rất mừng rồi.

Tính tổng cộng cũng không có bao nhiêu người, càng không có tiền bối.

Dù sao cũng chỉ là tiệc đầy tháng, không cần mời quá nhiều người, họ cũng không phải nhân vật ghê gớm gì.

"Đã chuẩn bị xong xuôi rồi sao?"

Kim Đạo Minh bước vào.

Tần Văn Thành và những người khác lập tức chào hỏi và kính cẩn nói:

"Bái kiến tiền bối"

"Không cần khách sáo, hôm nay ta chỉ đến đây để xem một chút, không ảnh hưởng đến mọi người đâu"

Kim Đạo Minh cười nói.

"Cảm ơn tình cảm của tiền bối"

Tần Văn Thành nói.

Lúc này Kim Đạo Minh nhìn hai cái bàn trống, tò mò hỏi:

"Còn có ai chưa tới sao?"

"Đúng vậy, có mấy người bạn, có lẽ họ đang trên đường đến Tần Văn Thành lập tức nói.

Kim Đạo Minh hơi ngạc nhiên.

Vốn vẫn muốn hỏi rõ ràng, nhưng ngay lúc này lại có người bước vào.

Một người đàn ông với vẻ mặt bình thản và khá bất lực, đi cùng với hai người phụ nữ, một người có hoa sen mờ ảo trên khắp cơ thể, người còn lại thì hơi non nớt.

"Tần đạo hữu, lại gặp mặt rồi"

Ân Chí Viễn cười nói.

Ban đầu hắn chỉ đến một mình, nhưng sư muội lại muốn đến, sau đó nàng ấy còn muốn kéo theo Thiên Vân Y Y.

Vậy nên thành ra ba người họ cùng đến.

Nhưng hắn đã không như trước đây rồi.

Trong những ngày này, hắn đã thành công thăng cấp lên thượng tam phẩm.

"Ân đạo hữu, mời vào trong"

Tần Văn Thành lập tức nói.

"Kim tiền bối cũng ở đây sao?

Ân Chí Viễn tò mò hỏi.

Theo lý thì đáng ra sẽ không có thêm tiền bối nào nữa.

"Haha."

Kim Đạo Minh cười nói.

"Ừ, vào ngồi đi, Ân đạo hữu đúng là xuất sắc, đã vào được thượng tam phẩm rồi"

"Vận may đúng là rất lớn, không thể nào sánh được với tiền bối"

Ân Chí Viễn lắc đầu khiêm tốn nói.

"Lần này đạo hữu đến đây chỉ để chúc mừng đứa trẻ thôi sao?"

Kim Đạo Minh hỏi.

"Thực ra, ta có thể sẽ thu nhận đứa bé đó, nếu nó phù hợp, ta muốn nó bái vào Đỉnh Thái Cực của ta"

Ân Chí Viễn đáp.

Kim Đạo Minh gật đầu, thật ra hắn cũng muốn nhận, nhưng hắn đã kiểm tra rồi, tài năng của đứa bé có chút bình thường.

Thực sự không phù hợp để thu nhận.

Chỉ là có chút không ngờ rằng người của đạo tông Thiên Vân lại đến nhận đồ đệ.

"Ồ, Ân tiểu hữu đã đạt đến thượng tam phẩm rồi sao?"

Đột nhiên một giọng nói vang lên.

Hai bóng người xuất hiện.

Đó là Hình Ngọ và Mãn Giang Hồng.

"Khụ khụ, hắn cũng là thiên kiêu, lại chấp chưởng đỉnh Thái Cực, vào Thượng Tam Phẩm cũng là chuyện đương nhiên"

Mãn Giang Hồng che miệng ho nhẹ, nói.

"Tiền...tiền bối"

Kim Đạo Minh lập tức cung kính hành lễ.

Ân Chí Viễn và những người khác cũng ngay lập tức cung kính hành lễ.

Miêu Khả An không ngờ thực sự tồn tại một vị đại tiền bối như vậy.

"Không cần để ý, mọi người đều đến đây uống rượu mà, ngồi đi" Hình Ngọ cười.

Nhìn xung quanh một vòng, hắn hỏi Tần Văn Thành: "Thanh Long và những người khác còn chưa tới sao?"

Tần Văn Thành chưa kịp lên tiếng thì giọng nói của Thanh Long đã truyền đến:

"Không phải là đến rồi đây sao?"

Ngay sau đó bốn người của Thanh Long đã xuất hiện, họ đưa mắt nhìn nhau.

Thanh Long dường như đang hỏi: Có mang theo đồ chưa?

Còn Hình Ngọ đang nói: Chỉ còn thiếu thức ăn thôi.

Bạch Hổ nhìn quanh nói:

"Đứa nhỏ đâu? Để ta xem"

"Đây, lối này.

Tần Văn Thành nói ngay.

"Ngươi cứ làm việc tiếp đi, ta sẽ tiếp đãi các vị tiền bối"

Kim Đạo Minh nói ngay lập tức.

"Đa tạ tiền bối"

Tần Văn Thành cảm kích nói.

Thật ra Kim Đạo Minh có chút không thể tin được, Tần Văn Thành lấy đâu ra mặt mũi mà có thể mời được những tồn tại này đến đây.

Đại hôn của môn chủ họ còn không thèm đến.

Nếu mọi người biết được điều này, cái nơi nhỏ bé này sẽ chật ních người cho xem.

Hơn nữa tuyệt đối không có kẻ yếu.

Tất cả kẻ mạnh của toàn bộ Thập Nhị Minh Linh Môn đều sẽ tập trung tới đây.

Ngay sau đó hư không lại xuất hiện thay đổi.

Tiếp theo đó là vợ chồng Đạo Chân Nhân xuất hiện.

"Hả?"

Hoa Thanh Tuyết cảm thấy có gì đó không đúng lắm:

"Ở đây đang có chuyện gì vậy? Không phải sư huynh bảo chúng ta tới uống rượu sao?"

"Đúng rồi, tiệc đầy tháng, thấy các ngươi vẫn chưa có con, vừa hay bọn ta có quen biết một người bạn có con vừa đầy tháng, nên dẫn các ngươi đến đây xin vía"

Hình Ngọ cười nói.

Trong giây lát, sự im lặng bao trùm.

"Khụ khụ, sư muội bình tĩnh, ở đây có rất nhiều người."

Mãn Giang Hồng lập tức nói, cuối cùng có lòng tốt nhắc nhở:

"Các ngươi không phải là đối thủ của đại sư huynh Hoa Thanh Tuyết đột nhiên cảm thấy ấm ức.

Bắt nạt người quá đáng.

"Hôm nay sư huynh ngươi mang rượu tới đây.

Chu Tước nhắc nhở.

"Mang rượu tới thì sao?"

Hoa Thanh Tuyết có chút khó hiểu.

"Sư phụ ngươi vốn là muốn sinh con thứ hai, muốn có một đứa con gái, nên đã chôn rượu cho con gái"

Chu Tước nhẹ giọng nói.

1211 chữ

Chương 1313: Không Thể

Nghe vậy, Hoa Thanh Tuyết sợ choáng váng, nàng khó tin nhìn mọi người xung quanh.

Cảm thấy bản thân như nhìn thấy một đống xác chết.

Kích thích quá đi.

Nàng đã quá lâu không trở lại, những người này cho rằng mình sống quá lâu rồi sao?

"Vị có ngon không?"

Nàng vội vàng hỏi.

"Chưa hề uống, để lát nữa rồi thử Hình Ngọ nói một cách thận trọng.

Kim Đạo Minh nhìn, thấy có chút kỳ lạ.Có chuyện gì với những người này vậy?

"Khụ khụ, Hồng Mao không đi tiếp đón đại sư tỷ của ngươi sao?"

Mãn Giang Hồng hỏi.

Lúc này, không gian như bị ai đó kéo đi.

Ngay sau đó, Chu Tự cùng vài người đứng ở trước mặt họ.

"Cũng khá là thuận tiện"

Chu Tự bước ra khỏi đoạn cuối của đại đạo, thấy hơi kinh ngạc.

Vừa rồi hắn muốn cố gắng kéo vào không gian của đoạn cuối của đại đạo, không ngờ lại có thể thực hiện được.

Chỉ một bước đã đến, nhưng cũng chỉ có thể như thế.

Đi về sẽ có chút khó khăn, có khi còn không vào được đoạn cuối của đại đạo.

"Uh? Tần Văn Thành và con của hắn đâu?"

Chu Tự hỏi.

Hắn đến để xem đứa bé mà.

Về phần đại sư huynh Hình Ngọ và những người khác, thôi thì quên đi, những người này sớm muộn gì cũng sẽ chết.

Bây giờ nên giữ khoảng cách với họ.

"Đại tiểu thư có muốn uống rượu không?"

Thanh Long đột nhiên hỏi.

"Trẻ con không được uống rượu"

Chu Ngưng Nguyệt đáp.

"Thiếu chủ đâu?"

"Tửu lượng của ta không tốt"

"Thiếu phu nhân đâu?"

"Tửu lượng của ta cũng rất kém"

"Tô Thi đâu?"

"Ta không biết uống rượu"

Nhóm Thanh Long cũng không quan tâm, sau đó họ tìm được một vị trí rồi ngồi xuống.

Các món ăn cũng được chuẩn bị cả rồi, họ đến là để uống rượu mà.

Còn về đứa bé, đợi lát nữa rồi xem cũng được.

Bây giờ có thể uống rượu trước.

Trong căn phòng, Bạch Hổ nhìn đứa bé, có chút kinh ngạc.

Sau đó hắn lấy tay thăm dò thử.

Tần Văn Thành và Thượng Quan Hồng Anh yên lặng chờ đợi, trong lòng có chút lo lắng.

"Có lẽ là vì va chạm lúc trước khiến cho thiên phú xuất hiện cách trở, may mà không thành vấn đề, nhưng mà cần phải luyện thể, sau mười sáu tuổi mới có thể bắt đầu tu luyện. Mà thuật luyện thể tốt nhất chính là ở Đạo Tông Thiên Vân, xem ra thực sự phải bái vào Đạo Tông Thiên Vân rồi"

Bạch Hổ nói.

Vợ chồng Tần Văn Thành thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần có cách là được, chỉ là không biết liệu Đạo Tông Thiên Vân có thu nhận nó không.

Chu Tự lúc này mới bước vào, sau khi biết được đại khái, liền trực tiếp gọi Ân Chí Viễn vào.

"Mười sáu tuổi mới có thể tu luyện? Vậy trong thời gian đó có phải ngoài luyện thể ra vẫn có thể làm chuyện gì đó khác không?"

Ân Chí Viễn hỏi.

"Có thể"

Bạch Hổ gật đầu.

"Vậy thì ta sẽ thu nhận đứa bé.

Ân Chí Viễn gật đầu.

Vừa đúng lúc, hắn cũng đang cần một đệ tử tương đối nhàn rỗi để làm trợ thủ.

Hắn không để cho sư phụ nhận, hiện tại sư phụ đã có bối phận quá cao, không còn thích hợp nhận đồ đệ nữa.

Cuối cùng, Ân Chí Viễn tỏ ý khi đứa trẻ được năm sáu tuổi, hắn sẽ đưa nó đến Đạo Tông Thiên Vân.

Điều này làm cho Tần Văn Thành và Thượng Quan Hồng Anh có chút không nỡ.

Nhưng khoảng cách cũng không quá xa nên vẫn có thể thường xuyên đến thăm con.

Vả lại, họ còn có thần thú, đến đó cũng thuận lợi.

Tất nhiên, đến lúc đó có thể sẽ cho đứa bé mang thần thú cùng đi.

Có gì còn giữ an toàn cho đứa bé.

Sau đó, Thu tỷ và Nguyệt tỷ chơi đùa với đứa bé.

Trong bữa ăn, Ân Chí Viễn hỏi về chuyện hồi sinh các vị thần.

Vì trong nhóm đã nói tới nên cũng muốn hỏi thăm xem thế nào.

Lúc này, Tô Thi nói:

"Chính là giúp các vị thần tìm được quyền hành và giúp họ hồi sinh, sau đó Chu Tự sẽ phải tìm Nữ Thần Trí Tuệ"

"Nếu thần minh sống lại, có phải có nghĩa là dư huy của quyền hành sẽ tiến gần Thiên Ngọ không?"

Ân Chí Viễn hỏi.

"Đúng vậy, sẽ có chút ảnh hưởng Chu Tự gật đầu.

Ân Chí Viễn đã hiểu rồi.

Hắn quyết định quay trở về sẽ nói rõ với sư phụ.

Có gì còn lên kế hoạch chuẩn bị.

Nếu các vị thần sắp quay trở lại, họ cũng cần phải nhanh chóng chuẩn bị thật kỹ, sẵn sàng chiến đấu.

Có lẽ cũng là để thông báo cho toàn bộ giới tu chân, dù sao đây không phải là chuyện của một tông môn, mà là chuyện của toàn bộ giới tu chân.

"Hồi sinh chư thần?"

Trong hư không, Quang Thủ có chút khó tin.

Rốt cuộc tên Chu Tự này lấy đâu ra tự tin như vậy?

Xem ra, hắn là nóng lòng để chư thần hồi quy, là vì còn trẻ quá nên cảm thấy vô địch thiên hạ rồi sao?

"Có lẽ hắn chỉ đơn giản là muốn cho chư thần sống lại, các ngươi có hồi quy hay không cũng không có ảnh hưởng gì đến hắn Tai Họa cười nói.

Sự trở lại lần này không ảnh hưởng gì đến hắn ta.

Đứng một bên quan sát là được rồi.

"Nếu là như vậy, ta sẽ giúp hắn một tay, để hắn hoàn thành việc hồi sinh chư thần càng sớm càng tốt. Ngươi có thể tìm hiểu hắn cần gì từ Nữ Thần Hắc Dạ"

Quang Thủ nhẹ giọng nói:

"Để xem cuối cùng ai mới là kẻ thắng lớn"

"Có người nghĩ rằng Thánh Tử Ma Đạo đang chơi với lửa, cũng có người nghĩ rằng là các ngươi đang chơi với lửa đấy.

Tai Họa mỉm cười.

"Đã đến nước này rồi, không quan trọng là ai đang đùa giỡn với lửa nữa, không ai có đường quay đầu lại. Bây giờ hãy để ta sử dụng những người có thể sử dụng, bắt đầu giúp hắn, cố gắng giúp hắn ta hoàn thành việc hồi sinh chư thần trong vòng mười ngày"

Quang Thủ nói.

"Đối với việc hồi sinh chư thần, ta lại thấy tò mò hơn về thỏa thuận giữa Nữ Thần Hắc Dạ và trí giả, người ta nói rằng trí giả đang thăm dò bí mật của ba thời đại, không biết sự tình là thế nào"

Tai Họa có chút quan tâm.

Thăm dò bí mật, họ không có năng lực này, cũng chỉ có trí giả mới làm được. Thật tệ là họ cũng không thể tham gia.

1101 chữ

Chương 1314: Về Chịu Tội

Bữa tiệc rượu đầy tháng kéo dài khá lâu.

Bạch Hổ lúc rảnh rỗi hay buồn chán vẫn hướng dẫn những người đó, thực sự là đi hướng dẫn cho từng người một.

Trong số đó có Tô Thi, học cực kỳ nhanh, hơn nữa khả năng lĩnh ngộ cũng rất tốt.

Chỉ là không thể để nàng ấy làm điều đó một lần nữa.

Bạch Hổ biết rõ đạo lý này, cho nên học xong là có thể để nàng ấy tốt nghiệp luôn.

Tần Văn Thành cùng những người khác đều bị hướng dẫn, mấy đứa nhỏ cũng không tha.

Trước khi kết thúc tiệc đầy tháng, họ cùng đi sang một bên tu luyện.

Không học được thì không được ăn cơm.

Chu Tự khá là cảm khái, cũng may là hắn không phải học, nếu không thì coi như xong rồi.

Thiên phú của hắn hình như không được cao cho lắm.

Hắn vẫn chưa sử dụng thành thạo Ngự Kiếm Phi Hành, lúc đầu Lý Lạc Thư đã đến hướng dẫn hắn, nhưng học tới bây giờ hắn vẫn chưa ghi được kiến thức gì vào đầu.

Cũng có thể là không có thời gian hay cơ hội để học Ngự Kiếm Phi Hành.

Vì vậy, vẫn luôn chỉ là một kẻ lơ mơ.

Sau này nếu đổi sang ngự kiếm phi hành để đi làm, nói không chừng sẽ có thể thành thạo nó khá nhanh.

"Là Bạch Hổ tỷ dạy đấy, ta ham học nên học qua rồi"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Nguyệt tỷ từ nhỏ đã là một thiên tài, khi lớn lên thì càng sống càng đi lùi"

Thu Thiển nói.

"Ta tám tuổi"

Chu Ngưng Nguyệt nói. "Đúng mà, từ mười tám tuổi sống trở lại thành tám tuổi, như vậy không phải là càng sống càng đi lùi sao?"

Chu Tự hỏi.

Chu Ngưng Nguyệt nhìn cặp vợ chồng trước mặt này, không lên tiếng.

Nàng đưa ánh mắt nhìn sang vài người đang uống rượu, cảm thấy những người này chính là sự vui vẻ cuối cùng.

Mặc dù bây giờ trông họ rất hạnh phúc, nhưng sâu trong mắt lại có một dấu vết của sự tuyệt vọng.

Gieo gió gặt bão, tự làm tự chịu.

Chu Ngưng Nguyệt cảm khái một câu, đưa cái đĩa đến trước mặt Chu Tự:

"Không ăn thì đừng lãng phí"

Sau đó thì im lặng ăn thức ăn.

Thu Thiển mang món ăn của mình đến cho Chu Tự, sau đó món ăn của Tô Thi cũng bị nàng ấy mang đến.

Giây lát sau...

"Món tôm ta cố ý mang đến đâu?"

Tô Thi vừa quay lại mang một vẻ mặt mờ mịt hỏi.

Thu Thiển chỉ vào Nguyệt tỷ.

Chu Ngưng Nguyệt đang cắn miếng thịt trong miệng, vẻ mặt mờ mịt.

Buổi chiều, Chu Tự và những người khác ăn uống no say, cái gì cần học cũng đã học rồi, nên uống cũng đã uống rồi.

"Ta không về chung với mọi người nữa, vợ chồng bọn ta trở về còn phải chiến tranh lạnh, không đi cùng mọi người nữa, mặc dù bọn ta là sư huynh muội, nhưng quan hệ cũng không tốt, sau này mọi người tốt nhất đừng gặp nhau nữa"

Hoa Thanh Tuyết vạch ra một ranh giới rõ ràng với Hình Ngọ và những người khác.

"Cũng đúng đấy, sau này đừng gặp lại nhau nữa"

Đạo Chân Nhất cũng nói theo. "Đúng vậy, các ngươi chính là ánh sáng của chính đạo, bọn ta chỉ là tiểu nhân vật của Ma Đạo mà thôi, các ngươi cũng không cần tìm bọn ta, bọn ta chỉ cần tránh mặt các ngươi là được.

Thanh Long nói với Hình Ngọ.

"Đúng thế, bọn ta là yêu nhân Ma Đạo, tất nhiên không phải đối thủ của chính đạo các ngươi, sau này bọn ta cũng không làm chuyện xấu nữa"

Chu Tước nhìn Mãn Giang Hồng và nói.

"Mọi người từ biệt tại đây thôi"

"Cáo biệt."

Huyền Vũ nói.

"Biệt.

Bạch Hổ nói.

Hình Ngọ:

"..."

Mãn Giang Hồng.

Minh Nam Sở đang nghịch điện thoại, hỏi Chu Tự chuyện gì đang xảy ra.

Chu Tự lắc đầu, chuyện này hắn thật sự không biết, ai biết sư phụ nổi giận sẽ như thế nào.

"Cùng lắm là chết thôi, không nghiêm trọng"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Vậy tại sao họ lại phải làm như vậy?"

Hàn Tô hỏi.

"Vì không có não?"

Tô Thi nói thử.

"Có lẽ là chán sống rồi"

Thu Thiển nói.

Sau đó, Chu Tự cũng không quan tâm tới họ, từ biệt Tần Văn Thành rồi kêu đám người Thanh Long đưa họ trở về.

Thanh Long và những người khác rời đi rồi, vợ chồng Hoa Thanh Tuyết cũng rời đi.

Hình Ngọ và Mãn Giang Hồng cũng vượt qua không gian và quay trở lại Đạo Tông Thiên Vân, bỏ lại một nhóm người đang nghi ngờ.

Trên đỉnh Quan Hà.

"Khụ khụ, sư huynh định làm thế nào?"

Mãn Giang Hồng hỏi.

"Cái gì làm thế nào? Ta cũng đâu có sợ"

Hình Ngọ chế nhạo.

Sau đó, hắn tìm thấy một sợi dây leo, âm thầm đến dưới gốc cây, và quỳ xuống.

Mãn Giang Hồng.

"..."

"Biết sai rồi?"

Hồng Nghê đột nhiên xuất hiện bên cạnh cái cây, khuôn mặt mỉm cười.

"Sư nương, là lỗi của đồ nhị"

Hình Ngọ giơ cao dây leo, đập đầu xuống đất.

"Hừ, biết sai có thể sửa sai"

Hồng Nghệ quay đầu nhìn về phía Mãn Giang Hồng:

"Hồng Nhi ngoan, đến quỳ với sư huynh của ngươi một lát"

"Vâng, thưa sự nương"

Mãn Giang Hồng ho khụ khụ hai tiếng, lập tức đi qua.

Khi Mãn Giang Hồng quỳ xuống, Hồng Nghệ tiên tử lại nói:

"Quỷ thế này khá chán phải không?"

"Vâng, đúng là hơi chán"

Hình Ngọ gật đầu nói.

"Thế này đi, các ngươi cứ quỳ vậy mà đi, đi quanh một vòng Quan Hà Phong, đi khoảng."

Hồng Nghê tiên tử suy nghĩ một chút nói:

"Một trăm năm đi, các ngươi thấy thế nào?"

"Thế này Hình Ngọ vẻ mặt bối rối.

"Quá ngắn?" Hồng Nghệ tiên tử gật đầu:

"Đúng là hơi ngắn thật, vậy ba trăm năm thì sao?" "Sư nương anh minh"

Hình Ngọ lên tiếng ngay lập tức.

"Không làm khó ngươi chứ?"

Hồng Nghê hỏi.

"Không có"

Hình Ngọ lắc đầu. "Sư nương không ép các ngươi chứ?"

Hồng Nghê lại hỏi.

1106 chữ

Chương 1315: Cam Tâm Tình Nguyện

"Không, chủ yếu là bọn ta muốn quỳ để đi, không liên quan gì đến sự nương, bọn ta rất vui" Hạnh Ngọ nói.

"Vui vẻ là tốt, vui vẻ là tốt"

Hồng Nghê tiên tử liếc mắt cười nói:

"Vậy thì quỳ trước hai vòng?"

"Vâng thưa sư nương"

Hai người không dám chậm trễ.

Ba trăm năm đấy, ba trăm năm.

Chúa ơi, Hồng Nghê cứ vậy nhìn họ quỳ gối di chuyển.

Cùng lúc đó, Đạo Chân Nhất và Hoa Thanh Tuyết đã trở về Tiên Sơn.

Họ không ngừng không nghỉ muốn bước vào thời kỳ chiến tranh lạnh.

Chỉ là hai người vừa mới lên đường thì đột nhiên có một tảng đá từ trên trời rơi xuống.

Bùm!

Tảng đá khổng lồ bị đẩy lên nhờ vào pháp lực của họ, nhưng cho dù họ cố gắng thế nào, cũng không thể lay chuyển tảng đá đi.

Trong lúc cả hai đang kinh hãi, một bóng người đột nhiên xuất hiện.

Nó giống như nhật nguyệt sơn hà, rực rỡ và vững chãi.

"Sư...sư phụ.

Hoa Thanh tuyết run lên nói.

"Nghe nói mấy năm gần đây các ngươi bỏ bê tu luyện, không có tiến bộ?"

Lý Cảnh Sơn nhẹ giọng hỏi.

"Không, làm gì có"

Hoa Thanh Tuyết lập tức nói.

"Vi sư trách oan các ngươi rồi sao?"

Lý Cảnh Sơn lạnh lùng nói.

"Không có, những gì sư phụ nói là rất đúng"

Hoa Thanh Tuyết lập tức thay đổi lời nói.

Đạo Chân Nhất không dám phản bác một lời.

"Xem ra các ngươi đều biết mình sai ở chỗ nào"

Lý Cảnh Sơn nói.

"Đúng vậy, đệ tử biết"

Hoa Thanh Tuyết gật đầu.

"Vậy thì cứ rèn luyện bản thân tại đây đi, hòn đá này bất cứ lúc nào cũng có thể tăng thêm sức mạnh, nếu không cẩn thận sẽ bị trấn áp ngàn năm"

Lý Cảnh Sơn thờ ơ nói:

"Nếu các ngươi thể hiện tốt, ba năm trăm năm là có thể ra thôi, các ngươi hiểu không?"

"Dạ, hiểu rõ"

Đạo Chân Nhất gật đầu.

"Sư nương của các ngươi bảo ta hỏi một câu, vi sư không ép buộc các ngươi chứ?"

Lý Cảnh Sơn hỏi:

"Không phải, là đồ nhi thỉnh cầu sư phụ huấn luyện, đưa chúng ta lên một tầng cao hơn"

Hoa Thanh Tuyết rơi nước mắt nói.

"Vậy tại sao ngươi lại khóc?"

"Đây là giọt nước mắt cảm động của đồ nhi, tình yêu của sư phụ và sự nương đã khiến đệ tử khóc vì hạnh phúc.

"Vậy thì tốt"

"Sư phụ thật là, ta khóc rồi"

Hoa Thanh Tuyết cảm thấy nếu lúc này mình đang mang thai thì chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện này, quả nhiên, tất cả đều là lỗi của Đạo Chân Nhất.

Bỗng nhiên nàng tức giận trừng mắt nhìn Đạo Chân Nhất một cái.

Đạo Chân Nhất:

"..."

Có phải là do hắn không cố gắng không? Không ai đáng trách?

Hoa Thanh Tuyết tức giận rồi, chiến tranh lạnh đi.

Đạo Chân Nhất cũng không sợ gì, chiến tranh lạnh thì chiến tranh lạnh.

Ầm ầm!

Đá tảng dâng trào, nhất thời hai người không kịp nghĩ ngợi gì khác, chỉ có thể dùng hết sức chống cự.

Chết rồi, đau khổ quá đi mất.

Thanh Long và những người khác là lần đầu tiên thoát ra Bỉ Ngạn Chi Hải.

Chỉ là vừa bước vào đã lập tức bị sóng cuốn đi.

Vốn còn muốn kháng cự, nhưng lại thấy hơi khó cưỡng lại.

Tiêu đời rồi.

Ngoại trừ ba người đó, họ chưa từng gặp qua sức lực nào mạnh thế này.

Mà đây là Bỉ Ngạn Chi Hải, những con sóng lớn cuồn cuộn này là biểu hiện của thuật pháp.

Chết rồi, Tô Tôn bị mời ra ngoài rồi.

"Thật ra phong cảnh dưới biển cũng không tệ, các ngươi nghĩ thế nào?"

Ở trên cao xuất hiện một bóng người, nhìn bốn người đang chật vật phía dưới.

"Đúng là cũng khá đẹp, vậy giờ bọn ta đi xuống đó?"

Thanh Long hỏi.

"Nếu hạn chế cử động của các ngươi, có phải sẽ càng thú vị không?"

Tô Trần lại hỏi.

"Cũng có chút thú vị"

Thanh Long gật đầu.

"Thêm một ít lửa thì sao?"

Tô Trần dường như đang thương lượng với người ta.

"Vẫn là Tô Tôn thông cảm cho chúng ta, sợ chúng ta chết cóng, không biết ngọn lửa này lớn như thế nào?"

Thanh Long hỏi.

"Không lớn, cùng lắm ta sẽ cho các ngươi thành miếng thịt thơm"

"Tô Tôn có lòng rồi, sợ chúng ta chết đói đây mà, đúng là tận tâm tận lực"

"Vậy ta đưa các ngươi vào nhé? Ta không ép buộc các ngươi chứ? Nếu không tên họ Chu kia sẽ tức giận mất, nhưng có thể hắn sẽ mất bình tĩnh, các ngươi cũng biết hắn nổi nóng trông như thế nào rồi đấy" "Tô Tôn nói đùa rồi, ngài là đại tiền bối, sao có chuyện cưỡng ép bọn ta, là bọn ta tự nguyện thôi, chỉ là có một vấn đề thế này, bọn ta phải tự nguyện trong bao lâu?"

"Năm mươi năm?"

"Vậy thì bọn ta có thể yên tâm rồi"

"Mỗi người năm mươi năm, bốn người hai trăm năm"

Bốn người:

"..."

Thanh Long nhìn ba người còn lại, trong lòng thầm nghĩ, giết chết họ, không phải chỉ còn năm mươi năm sao?

Lúc này ba người cũng nhìn chằm chằm Thanh Long, nổi lên dã tâm muốn giết người.

Chu Tự trở về nơi ở của mình, vì tò mò, hắn thử tag nhóm người Thanh Long.

Không có gì ngạc nhiên, không ai trong số tám người họ trả lời.

"Ngươi nói xem họ đã gặp phải chuyện gì rồi?"

Chu Tự hỏi Thu tỷ ở bên cạnh.

"Hỏi sư phụ của ngươi ấy"

Thu Thiển mỉm cười.

"Thôi, ta nghĩ có thể sẽ rất nguy hiểm.

Chu Tự không dũng mãnh như họ.

Thực sự là chuyện gì cũng dám làm. Lớn tuổi rồi nên đầu óc cũng không còn dễ sử dụng nữa."Vậy tại sao khi đi về ngươi lại bị đánh?"

Thu Thiển ngồi bên cạnh hỏi.

"Có người luôn đâm một nhát sau lưng ta, nếu không thì làm sao họ biết ta đã làm gì? Chính ta còn quên mất nữa là Chu Tự nói.

Thu Thiển mỉm cười.

Hình như là một hình ảnh truyền đến từ thiên địa.

1134 chữ

Chương 1316: Cách

Xem ra, mảnh thiên địa này không phù hợp với bát tự của Chu Tự.

"Sau này ngươi nói chuyện cẩn thận hơn một chút không phải ổn rồi sao?"

"Nói chuyện thôi mà ngày nào cũng phải đề phòng như ăn trộm, vả lại ta cũng đâu có nói dối" Chu Tự cố gắng nhớ lại, những gì hắn nói đều là mấy nội dung rất bình thường.

Cũng không hề vu khống ác ý.

Ai biết được cha của Nguyệt tỷ nghe được lại tức giận.

"Tại sao mẹ của ta không đánh ta mà lại đánh ngươi?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Ngươi cũng biết là mẹ ruột của mình cơ à"

Chu Tự nói.

"Nhưng mẹ của ngươi cũng đánh ngươi mà không đánh ta đấy.

Chu Ngưng Nguyệt lại nói.

Chu Tự:

"..."

Đúng lúc này, điện thoại di động của hắn vang lên.

Là trí giả tag hắn.

"Ta đã tìm được con đường, nhưng người thường không thể nào vào được, tiểu hữu có muốn thử không?" Nhìn thấy câu này, Chu Tự có chút khó hiểu:

"Là thứ gì vậy?"

"Bí mật của thời đại, có thể sẽ xem được nguyên do của ba thời đại, hoặc cũng có thể là nguyên do của ba quyển sách. Nói tóm lại có thể thấy được một số bí mật, đây là điều nhất định. Ta không thể vào được, có nghĩa là có rất nhiều thứ mà con người bình thường không thể biết được"

Trí giả trả lời.

"Vậy ta thì có thể sao?"

Chu Tự hỏi.

"Ngươi có thể mượn Hoang Cổ Kinh Thế Thư để khai thác thời đại, có thể sẽ có năng lực này. Nếu ngay cả ngươi cũng không làm được, ta thực sự không biết ai có thể. Trong tất cả những người ta biết, chỉ có tiểu hữu là đặc biệt nhất"

Trí giả nói.

Điều này khiến Chu Tự có chút bận tâm.

Có thể dò xét được một vài thứ, tất nhiên hắn muốn đi.

Xét cho cùng, ai mà không muốn biết bí mật?

Thu Thiển có chút bận tâm, sau đó nói một câu:

"Chuyện này, có phải người biết rồi sẽ không thể nào trở lại không?"

Trên đời này có một số chuyện đã định là không thể biết, một khi biết rồi cũng đồng nghĩa với sự kết thúc, không thể lên tiếng cũng không thể trở về.

Trí giả nhanh chóng trả lời câu hỏi:

"Không đến mức đó, nếu đã để lại con đường thì có nghĩa là có quyền được biết. Chỉ là không phải ai cũng có thể biết được.

Vậy sao, Thu Thiển cảm thấy nhẹ nhõm hơn đôi chút.

Nhưng do thám những bí mật của thời đại hay Hoang Cổ Kinh Thế

Thư, nàng cứ cảm thấy không bình thường.

Thật khó để nói, có thể sẽ không trở lại trong một thời gian dài.

Lúc trước để do thám di tích lịch sử, hắn đã trực tiếp mất liên lạc suốt hai tháng, không biết lần này sẽ lưu lạc trong bao lâu.

"Nói chung thì là chuyện gì?"

Thần Vận Mệnh hỏi.

"Sử dụng dòng sông lịch sử của ta như một cái cớ để mở ra một con đường, đi do thám những điều đó"

Trí giả nói một cách đơn giản.

Chu Tự không hiểu lắm, chỉ hỏi:

"Khi nào thì bắt đầu xuất phát?"

"Mấy ngày nữa đi"

Trí giả đáp.

"Cuối tuần tới? Vừa hay ta có kỳ nghỉ Chu Tự nói.

Trí giả:

"..."

Nếu không có ngày nghỉ thì ngươi không thể đi sao?

Sau khi xác định được thời gian, Chu Tự đặt điện thoại xuống.

Xem ra trong khoảng thời gian này sẽ rất bận, phải làm càng sớm càng tốt, nếu không chư thần trở lại, không biết thế giới sẽ như thế nào.

Có thể yên tâm làm việc không còn khó nói.

"Quái lạ, tại sao Thanh Long và những người khác không xuất hiện?"

Thần Vận Mệnh đột nhiên hỏi một câu trong nhóm.

"Ngươi không nhìn thấy những con sóng lớn xuất hiện trong số phận của họ sao?"

Trí giả hỏi.

"Xuất hiện sóng lớn gì vậy?"

Tai Họa đột nhiên tò mò.

Thần Vận Mệnh:

"..."

Đạo Tông Thiên Vân.

Thái Cực Phong.

"Chư thần hồi quy?"

Miêu Thiên Nguyên khẽ cau mày, nhìn về phía ánh sáng phía tây, nói:

"Đó là ánh hào quang của quyền hành sao?"

"Đúng vậy, hơn nữa, nó sẽ tăng lên từng chút một cho đến đến vị trí chính ngọ, trong thời gian đó trái đất sẽ tỏa ra sự sống, bầu trời đầy sao sẽ vô cùng sáng sủa, khi đó cũng là lúc tai họa ập đến"

Ân Chí Viễn nói một cách nghiêm túc.

"Thiên địa tai họa?"

Miêu Thiên Nguyên hỏi.

"Ta không biết, nhưng họ có vẻ không quan tâm lắm, nhưng lại nói rằng thời đại tu chân nhất định sẽ thất bại"

Ân Chí Viễn không thể chắc chắn.

Chủ yếu là vì những người đó thực sự không chú ý lắm.

Chỉ có Chu Tự không biết tại sao mà vẫn liên tục chú ý.

Còn những tiền bối đó vẫn tỏ ra rất bình thản.

Khiến hắn không thể đoán trước được.

"Xem ra chúng ta phải báo cho chưởng giáo biết, để chúng ta chuẩn bị càng sớm càng tốt, ít nhất chúng ta phải đến đỉnh Quan Hà hỏi xem Miêu Thiên Nguyên nói.

Ân Chí Viễn gật đầu.

Sự trở lại của các thần minh đã là điều không thể tránh khỏi, chỉ còn xem diễn biến tiếp theo sẽ ra sao.

Toàn bộ giới tu chân vô cùng rộng lớn và có vô số kẻ mạnh, hắn không thể hiểu tại sao lại nhất định sẽ thua.

Khi mọi người trong giới tu chân bắt đầu giao tiếp với nhau, Quang Thủ cũng đi đến nhiều nơi và bắt đầu giúp Chu Tự tìm kiếm tín đồ tương ứng.

Thậm chí cũng có thể giúp tìm kiếm tế đàn.

Suy cho cùng cũng không nói rằng tế đàn ở bên ngoài là không được.

Điều này sẽ tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Suy cho cùng, mọi người không đánh không quen biết, giúp đối phương một tay cũng là chuyện nên làm.

Chỉ cần đối phương thành công, dư huy của quyền hành sẽ lên đến vị trí chính ngọ, chư thần hồi quy sẽ không cần quá nhiều thời gian.

Thiết Luật cũng không cách nào có thể ngăn cản họ.

Cách làm của Chu Tự gần như khớp với chư thần trở về, kẻ thù như vậy khó có thể ghét được.

1126 chữ

Chương 1317: Tin Tức

Thứ năm, ngày 22 tháng 9.

Chu Tự tỉnh dậy ở phòng khách.

Sau khi học được một số viễn cổ văn tối qua, hắn bắt đầu tu luyện chu thiên linh khí đoàn để thúc đẩy ma chủng hoạt động.

Bây giờ tốc độ của ma chủng quá chậm, đến hiện tại mới chỉ có một vòng.

Hắn không thể không cố gắng.

Mà hắn gần như đã học gần xong xuôi viễn cổ văn, nếu nghiên cứu một thời gian nữa, hắn có thể chờ đợi ma chủng đạt đến đỉnh cao rồi.

Đọc Hoang Cổ Kinh Thế Thư thì hay quá.

"Chào buổi sáng, bây giờ là 7:16, có thể đánh răng, rửa mặt và ăn sáng rồi"

Giọng của Thu Thiển truyền đến.

Chu Tự quay đầu lại, nhìn thấy Thu tỷ mặc quần đùi và áo phông đang ngồi trên sô pha, hai tay đặt lên má, đôi mắt linh động đang nhìn hắn chằm chằm.

Nàng ấy trông như một cô gái 16 tuổi với hai bím tóc đuôi gà.

"Chào buổi sáng Thu tỷ"

Chu Tự đáp.

Thu Thiển đến bên cạnh Chu Tự, khuôn mặt cũng sát lại gần hơn.

"Chỉ một câu hỏi thôi sao?"

Nghe vậy, Chu Tự hiểu ý cúi xuống hôn lên má Thu tỷ, nhưng mà vừa định chạm vào thì Thu Thiển lại tránh đi, sau đó chê bai nói:

"Ngươi còn chưa đánh răng"

Chu Tự:

"..."

Bắt nạt người quá đáng.

"Vậy.

Chu Tự còn chưa kịp nói xong, Thu Thiển đã ghé sang, cúi người hôn hắn:

"Ta hôn ngươi là được rồi"

Làm xong hành động vừa rồi, nàng đứng dậy đi vào bếp:

"Tắm rửa ăn sáng thôi"

Đưa tay sờ mặt, Chu Tự khịt khịt mũi.

Thu tỷ đúng là không dễ đối phó, sau này hắn không thể bị động như vậy được.

Nếu không, địa vị trong gia đình sẽ không được đảm bảo.

Một Yêu Nữ Ma Đạo nhỏ bé thôi mà, ta phải dạy nàng ấy thành người.

Nàng sẽ không kiêu ngạo được lâu đâu.

"Vẫn chưa dậy à?"

Giọng nói của Thu Thiển vọng ra từ gian bếp.

Chu Tự lập tức đứng dậy đi tắm rửa.

Đi ngang qua phòng của Nguyệt tỷ, hắn gõ vài cái:

"Nguyệt tỷ dậy ăn sáng thôi"

Bên trong không có một tiếng động.

Khi Chu Tự đang đánh răng, Thu tỷ đi thẳng vào phòng của Nguyệt tỷ và sau đó kéo người đó ra ngoài.

Trên bàn ăn, Chu Tự tò mò hỏi:

"Tại sao Nguyệt tỷ ngày nào cũng ngủ nướng vậy?"

"Vì ta không cần phải đi làm"

Chu Ngưng Nguyệt vừa ăn màn thầu vừa nói.

Đây là món do Thu tỷ tự làm, sau đó cho vào tủ lạnh, khi nào ăn chỉ cần lấy ra hấp chín.

"Tại sao không đi học đi?"

Chu Tự hỏi.

Dù sao mục tiêu của Nguyệt tỷ là mười năm nữa sẽ trưởng thành, vừa hay đủ thời gian để học xong.

"Nguyệt tỷ đã ba mươi tuổi rồi, không cần phải đi học.

Thu Thiển nói.

"Lần sau ta muốn ăn bánh bao nhân thịt Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Có bánh đậu đấy, có muốn không?"

Thu Thiển hỏi ngược lại.

"Muốn"

Chu Ngưng Nguyệt lập tức nói.

Chu Tự nhìn chiếc màn thầu trong tay, sau đó nói theo: "Ta cũng muốn "Ngươi không ăn hết được, đừng lãng phí"

Chu Ngưng Nguyệt cướp lấy bánh đậu.

Chu Tự:

"..."

Đã 30 tuổi rồi, tại sao còn cướp đồ ăn nữa?

Chu Tự bất lực, chỉ có thể tiếp tục ăn màn thầu.

May mà hương vị cũng ngon.

Khi đến giờ đi làm, hắn tạm biệt Thu tỷ và cưỡi kiếm đi làm.

Học tập một chút, đến lúc cần có thể ngao du trên bầu trời, ngự kiếm phi hành.

Vừa đẹp trai vừa hiệu quả.

Cương khí bên ngoài mới có hình thức của ngự kiếm.

Ngây ngốc để gió thổi đi, thà đạp xe đi làm còn hơn.

Tại thư viện, Chu Tự nhìn thấy Tô Thi đang tạo dáng.

Hắn hơi kinh ngạc:

"Tam lão bản, ngươi đang làm gì vậy?"

"Không phải muốn trở thành người đại diện cho Thần Thái Dương sao? Ta đang nghĩ phải làm cách nào mới thành công"

Tô Thi nghiêm túc nói.

"Ngươi chỉ cần đứng đó là đủ rồi"

Chu Tự chấm công xong, nói.

"Như vậy ta có khác gì một bình hoa không? Ta không thể tiếp tục làm một bình hoa được"

Tô Thi tức giận quyết định phải càng phấn đấu. "Không làm bình hoa?"

Chu Tự khá kinh ngạc:

"Vậy tam lão bảo còn có thể làm gì nữa?"

"Đương nhiên có thể..."

Tô Thi dừng lại một chút.

Sau đó nàng tức giận trừng mắt nhìn Chu Tự rồi đi tới tìm Minh Nam Sở và Hàn Tô.

Chu Tự cũng không quan tâm, tiếp tục ngồi vào quầy bắt đầu đọc sách.

Hắn đang đọc Kim Quang Thần Chú.

Cải thiện tốt chu thiên linh khí đoàn, không bao lâu sẽ thăng lên nguyên linh tứ phẩm.

Chỉ là hắn đang lưỡng lự không biết có nên thăng cấp hay không thôi.

Nếu thăng cấp ma chủng sẽ siêng năng hơn rất nhiều, nhưng tác dụng phụ là không dễ có con với Thu tỷ.

Dù sao cũng không thể giống như bố mẹ được chứ?

Tới tuổi này rồi mới có con cái.

Chu Tự thở dài, chỉ có thể tiếp tục đọc sách.

Các thần minh sắp sửa trở lại rồi, hắn vẫn nên cố gắng thêm một chút, cùng lắm là bị kẹt trong Nguyên Linh tứ phẩm mà không nâng cấp được thôi.

Đến lúc đó, ma chủng có lẽ cũng đã hoàn thành rồi, vậy nên hắn phải tăng cường sức mạnh trong thời gian này.

Lúc này, Chu Tự nhận được tin tức từ Thần Khuyển Đại Địa.

Nói rằng đã tìm được tế đàn của Thần Phong Bạo, nhưng không có tín đồ nào kích hoạt tế đàn.

Không có tín đồ để cầu nguyện, đó cũng là một rắc rối.

Chu Tự chỉ có thể nhắn tin hỏi những người trong nhóm xem có ai biết nơi nào có tín đồ của Thần Phong Bạo không.

Tai Họa ngay lập tức gửi một tin nhắn.

"Quần đảo Thiên Tiêu ở nước ngoài, ở đó có tín đồ của Thần Phong Bạo, nhưng bọn họ không biết phù văn cụ thể của tế đàn, cho nên không thể chính xác chỉ ra Thần Phong Bạo.

Chu Tự có chút kinh ngạc, vậy là đã có kết quả?

1237 chữ

Chương 1318: Chuẩn Bị

Hắn không khỏi cảm khái một câu, Tai Họa thật là lợi hại.

Có thần minh trong nhóm quả thực thuận tiện hơn rất nhiều.

"Có cần tìm những tín đồ khác không?"

Tai Họa hỏi.

"Còn nữa?"

Chu Tự kinh ngạc.

Một niềm vui bất ngờ ngoài mong đợi.

"Hiện tại thì không, nhưng vài ngày nữa sẽ có, có thể là trong vòng một tuần.

Tai Họa trả lời tin nhắn.

"Vậy cũng được, nhanh hơn ta dự kiến Chu Tự cảm kích.

Điều này thực sự rất có ích.

Cần gì có đó.

Hai ngày sau Tai Họa lại mang đến một tin vui khác, nói rằng tín đồ của Nữ Thần Đại Địa cũng đã được tìm thấy.

Tế đàn này Chu Tự đã có, cũng đã được sửa chữa.

Bây giờ chỉ còn thiếu Nữ Thần Băng Tuyết nữa thôi.

Chỉ mới một tuần trôi qua mà gần như đã hoàn thành rồi.

Hơi nhanh một cách bất thường.

Nhưng không quan trọng, càng sớm càng tốt, như vậy là có thể mở cửa và đi vào xem xét rồi.

Có thể tìm thấy Nữ Thần Trí Tuệ hay không chỉ phụ thuộc vào cánh cửa cuối cùng.

Tuy nhiên, Nữ Thần Đại Địa số 2 cảm thấy rằng mình vẫn có thể chợp mắt vài tháng, xem ra điều ước của nàng ấy đã tan vỡ rồi.

"Bây giờ tan làm là bắt đầu kỳ nghỉ rồi, có phải ngươi định đi tìm trí giả không?"

Tô Thị vừa ăn bánh mì còn sót lại từ buổi sáng vừa hỏi.

Cái này ngọt ngấy quá, chẳng ai muốn ăn.

Nàng chỉ đành tự mình từ từ tiêu hóa.

Vì Tô Thi thường chơi với sư tỷ Nguyệt nên nàng ấy tuy chẳng học được gì quý giá nhưng đã học được cách không lãng phí thức ăn.

"Đúng vậy, lát nữa ta sẽ đi tìm hắn Chu Tự gật đầu.

"Ngươi biết trí giả ở đâu sao?"

Tô Thi hỏi.

Chu Tự sững sờ một chút, sau đó lấy điện thoại di động ra gửi một tin nhắn cho trí giả, hỏi đối phương đang ở đâu, lát nữa phải tìm hắn ta kiểu gì.

Có được câu trả lời là, chỉ cần đến ngoại ô là được.

"Chúng ta đi được không?"

Tô Thi hỏi.

Trí giả đáp:

"Đều được.

Sau đó, một nhà ba người, bốn cái miệng của Chu Tự, dẫn theo đại lão bản và nhị lão bản cùng đi.

Tổng cộng có sáu người cùng đi ra ngoại thành.

Thư viện được giao cho hai sinh viên thực tập.

Có họ ở đó, thư viện rất an toàn.

Về vấn đề này, Đông Phương Cảnh và Hạ Nguyệt tỏ ra vô cùng vinh dự.

Làm thêm giờ nhưng không trả thêm tiền tăng ca cũng được, vui vẻ mới là chủ yếu.

Khi sáu người đến ngoại ô liền thấy một cánh cổng hư không, Chu Tự đi ở phía trước, đi vào trong đó.

Chu Ngưng Nguyệt và những người khác cũng đi vào theo.

Trên bãi cỏ, Chu Tự thấy một cái cây trí tuệ trông hơi hốc hác.

"Quả trí tuệ đâu?"

Chu Ngưng Nguyệt kêu lên.

Trước đây cây trí tuế vốn có cành lá sum suê và rất nhiều quả trí tuệ, sao bây giờ bỗng chốc trơ trọi rồi?

Chu Tự cảm thấy hơi ngượng.

Chính vì họ đã đi vào di tích của lịch sử nên mới dẫn đến kết quả này.

Lúc này, trí giả dưới gốc cây vẫn đang uống trà.

Thấy đám người Chu Tự, hắn ta mỉm cười:

"Đến rồi hả?"

"Bí mật đó phải làm sao mới xem được?"

Chu Tự ngồi xuống hỏi.

Trí giả cho những người khác rời đi tự do làm việc riêng.

Hái trái cây cũng được, miễn là có thể tìm thấy thì cứ hái tùy thích.

Sau khi vài người đi tìm quả trí tuệ, trí giả nói:

"Giống như cách mà trước đây ngươi gặp bố vợ vậy"

"Thật sự có thể thấy được bí mật sao?"

Chu Tự có phần không dám tin.

Nếu loại bí mật này dễ dàng nhìn ra như vậy hẳn sẽ không đến lượt hắn nhìn ra.

"Có phải ngươi nghĩ nó quá dễ dàng không?"

Trí giả đang uống trà hỏi.

"Nếu vừa đi vào đã có thể thấy thì không phải dễ dàng sao?"

Chu Tự ngờ vực.

"Ngươi nói thời đại Tam Hoàng, thời đại thần minh, thời đại tu chân, tổng cộng có bao nhiêu người xuất hiện?"

Trí giả hỏi.

"Đương nhiên là chỉ có một rồi"Chu Tự nói.

"Vậy thì ngươi nói xem ba thời đại kéo dài bao lâu?" "Cái này"

Chu Tự không trả lời được, vì hắn không biết.

Trí giả cười nói:

"Khoảng thời gian này dài đến mức bất thường, mà trong thời gian bất thường như vậy, chỉ có một mình ngươi mới có tư cách xem. Ngươi cho rằng có thể dễ dàng nhìn ra bí mật này sao? Bất cứ chuyện dễ dàng nào cũng đều vì có người dễ dàng làm được, nếu không có người này, có thể người sau ngày mai sẽ xuất hiện, cũng có thể ở thời đại tiếp theo mới xuất hiện. Cho nên do thám bí mật này không hề dễ dàng chút nào, mà là ta đã tích lũy không biết bao nhiêu năm, cộng với việc gặp được ngươi, chỉ có như vậy mới có thể thành công"

Chu Tự gật đầu, hiểu ý của trí giả.

Dù sao thì vận may của hắn cũng tốt mới có thể thấy.

Những người khác thì không được may mắn như hắn.

Suy nghĩ một hồi, hắn lại có chút tò mò:

"Nữ Thần Trí Tuệ có thể thấy không?"

"Thật khó nói, dù sao nàng ta cũng có chút bí ẩn, ta cũng không dám tiếp xúc nhiều"

Trí giả nói.

"Vậy thì khi nào chúng ta xuất phát? Cần chú ý cái gì?"

Chu Tự hỏi.

"Ngươi có thể xuất phát bất cứ lúc nào, nhưng những chuyện cần chú ý ngươi phải nắm thật chắc. Vì ta cũng không chắc đến lúc đó sẽ thấy được gì, nên phải đảm bảo rằng một số phương tiện có thể được sử dụng suôn sẻ."

Trí giả lấy ra một lá trà và nói.

"Ngươi cần phải mang theo cái này, đây là lá thuyền của dòng sông lịch sử, ngay cả khi ngươi mất liên lạc với ta trong đó, ngươi vẫn có thể đi thuyền trở lại. Ngoài ra, ngươi không thể rời khỏi dòng sông lịch sử, dù có chuyện gì xảy ra cũng không thể rời đi, một khi rời đi ngươi sẽ mất liên lạc, đến lúc đó ta không chắc chuyện gì sẽ xảy ra. Ngoài ra, nếu thấy bí mật gì cũng không cần phải cố gắng ghi lại, có quên cũng cứ để ngươi quên đi, không cần gò ép, càng không được mang thứ gì đó về, như vậy sẽ làm sụp đổ dòng sông lịch sử, và lúc đó con đường trở về sẽ biến mất"

Trí giả nghiêm túc nói.

Chu Tự gật đầu.

Hắn luôn cảm thấy việc sang sông lịch sử lần này có yếu tố rủi ro quá cao.

1105 chữ

Chương 1319: Cội Nguồn Sức Mạnh

Chẳng qua chỉ là xuất xứ của Hoang Cổ Kinh Thế Thư mà thôi, đến mức như vậy sao?

"Có thể không nguy hiểm như ta đã nói, nhưng tốt hơn hết vẫn nên nghĩ đến điều xấu nhất có thể xảy ra, phòng tai nạn xảy ra.

Trí giả tiếp tục căn dặn:

"Nếu không xem được thì đừng gò ép, chỉ cần quay trở lại"

Chu Tự gật đầu.

Nhất thời hắn lại muốn thử càng sớm càng tốt.

"Có thể là sẽ thấy những gì?"

"Ta không biết, có thể chỉ là một phiến đá, không có sách "Như vậy vẫn có thể được gọi là bí mật sao? Tại sao không để mọi người xem nó?"

"Có thể chỉ là một nguồn sức mạnh đặc biệt mà đơn giản là chúng ta không thể đến gần mà thôi"

Chu Tự không nói nên lời.

Lúc này hắn mới cầm tách trà trên tay lên uống cạn.

Vốn đã nghĩ về việc bắt đầu, nhưng hóa ra lại không có gì thay đổi.

"Tại sao vẫn chưa đi?"

"Phát công không cần thời gian hả?"

"..."

Đột nhiên vèo một tiếng.

Chu Tự cảm thấy thế giới quay cuồng, vạn vật xoay vần, trước mặt hắn hiện ra một dòng sông.

Theo bản năng hắn muốn hỏi trí giả, nhưng lại phát hiện phía trước đã không còn một ai, hắn thậm chí còn không biết mình đứng lên từ lúc nào.

Hắn chỉ biết tiếp theo đây chỉ có thể dựa vào một mình hắn mà thôi.

"Bắt đầu cũng không nói một tiếng"

Chu Tự trách móc một câu.

Lúc này, hắn thấy mọi thứ xung quanh đều thay đổi, thậm chí trời đất đều đảo lộn, sau đó hắn xuất hiện trên một dòng sông.

Dòng sông bình lặng, dường như có dòng chảy, nhưng cũng giống như không có dòng chảy.

Chu Tự trong tiềm thức tiến lên một bước, ngay lập tức dòng sông cuộn sóng, sau đó dưới sông xuất hiện thứ gì đó, là vô số cao ốc, nhưng mọi thứ đều bị đảo lộn.

Nhất thời khiến hắn thắc mắc không biết là người đổ hay tòa nhà đổ.

Bùm!

Đột nhiên mọi thứ tan vỡ, và sau đó dòng sông bắt đầu phân tán thành một sa mạc vô tận.

Chu Tự đang đi trên sa mạc, và sỏi đá bắt đầu sụp đổ, lần này, tòa nhà trở thành một đống đổ nát vô tận.

Mọi thứ dường như chỉ là cái bóng của lịch sử, và hắn đang đi trên con đường của lịch sử, nhưng lịch sử lần này dường như không có logic như trước đây, hoặc phải nói tất cả logic đáng lẽ tồn tại không biết tại sao đều đang biến mất.

Biến mất cùng với nó còn có lớp bụi lịch sử.

Nó bắt đầu như thế này từ khi nào?

Chu Tự nhớ lại, có lẽ là lúc hắn đi bước đầu tiên.

"Xem ra ta đã bước vào lối đi đặc biệt và đang hướng đến nơi tồn tại bí mật.

Chu Tự tỉnh táo lại, hắn không còn do dự nữa mà tiếp tục đi về phía trước, dưới tốc độ của hắn, mọi thứ đều biến mất, nhưng sau đó mọi thứ lại bắt đầu sắp xếp lại.

Tòa nhà mọc lên từ đống đổ nát, và mọi thứ treo lơ lửng bắt đầu trở nên bình thường.

Chu Tự cảm thấy mình sắp bước ra khỏi dòng sông lịch sử, nhưng may mắn thay, hiện tại hắn vẫn đang ở trong dòng sông lịch sử.

Nếu không, có thể hắn đã bị lạc trong những lực lượng không thể hiểu nổi rồi.

Không biết sau một thời gian bao lâu, Chu Tự nhận thấy mọi thứ xung quanh trở nên mờ mịt và mờ ảo.

Như thể thế giới đã hoàn toàn biến mất.

Tất cả những gì còn lại là sự hỗn loạn vô tận.

Chu Tự nhìn xung quanh, cảm thấy mọi thứ đều trống rỗng, không có bất kỳ thực chất nào tồn tại.

Hỗn loạn chính là tất cả.

Cứ như vậy, hắn đứng nhìn thế giới này, cũng không biết đã mất bao lâu.

Đột nhiên, một ý chí được sinh ra từ giữa trời và đất.

Ý chí này không có ý thức chủ quan, như thể nó chỉ là một ánh mắt.

Vì cái nhìn của "Hắn", sự hỗn loạn buộc phải dần dần tan biến, trời đất bắt đầu xuất hiện, theo đó pháp luật được xây dựng, và sự sống được sinh ra.

Cùng với ánh mắt đó, trời đất càng ngày càng hoàn thiện, nhưng ánh mắt "Hắn" lại mang theo lực lượng ban sơ nhất, cùng với ánh mắt đó, trời đất bắt đầu tạo ra tai họa, nhưng vẫn sẽ xuất hiện cơ hội sống.

Dưới ánh mắt, thế giới liên tục bị hủy diệt rồi lại tái sinh, một vòng lặp không bao giờ kết thúc.

Không biết tình trạng này kéo dài trong bao lâu.

"Hắn" cuối cùng cũng nhận ra điều gì đó.

Cuối cùng, hắn yên lặng nhắm mắt lại, vào lúc này, tất cả lực lượng thuộc về ánh mắt đều bắt đầu tách ra.

Những sức mạnh này hóa thành ba tia sáng và rơi xuống bầu trời, chìm vào im lặng.

Ngoài sức mạnh chủ yếu, những tàn dư còn lại bắt đầu tản mác như một cơn mưa trí tuệ.

Giờ phút này, có người giống như uống phải mật hoa, có người tránh còn không kịp, cũng có người bình tĩnh đối mặt.

Sau cơn mưa, nhóm người có sức mạnh đầu tiên trên thế giới ra đời.

Kẻ ngu, kẻ khôn, kẻ tầm thường, nắm quyền lực do trời đất ban tặng.

Chu Tự nhìn trời đất, nhìn sự thay đổi của nó.

Cảm thấy có một chút kỳ lạ.

Vào thời kỳ đầu của thiên địa, sự hỗn loạn bao trùm lấy mọi thứ.

Sự thiết lập trật tự và sự biểu hiện của các quy luật hình thành dựa trên ánh nhìn từ nơi sâu xa của một đôi mắt.

Nhưng đối phương lại tự động tan rã vì hỗn loạn sức mạnh, rồi tiêu tan giữa đất trời.

Những mảnh sức mạnh còn lại biến thành cơn mưa trí tuệ và rơi xuống đất.

Cảnh tượng này khiến Chu Tự nhớ đến quyển Nhân Hoàng trong Hoang Cổ Kinh Thế Thư. Nó cũng được ghi lại như thế này.

1119 chữ

Chương 1320: Không Có Chữ

Lúc này, Chu Tự muốn đi tìm ba tia sáng lặng yên kia.

Tuy nhiên, nó đã biến mất không còn tăm tích từ lâu.

Hắn đứng yên trên khoảng không và nhìn ngắm thế giới vừa mới phát triển này, vào thời điểm này, khi loài người xuất hiện ngày càng nhiều, sức mạnh họ nắm giữ cũng ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Thế giới cũng trở nên ổn định hơn, sự hỗn loạn không ngừng tiêu tan, ranh giới xuất hiện giữa trời và đất ngày càng xa xôi.

Con người càng mạnh thì biên giới thế giới lại càng xa.

Chỉ cần ánh mắt chạm vào sự hỗn loạn, hỗn loạn sẽ nhanh chóng rút lui, lộ ra một phần thế giới. Dường như thế giới ban đầu đã bị sự hỗn loạn bao phủ, cũng chỉ lộ ra một chút, nhưng lại có vẻ như thế giới cũng không lớn như vậy, vì cái nhìn của bọn họ, quy luật trời đất bắt đầu bao phủ lấy sự hỗn loạn.

Sau đó, thời gian trôi qua, Chu Tự nhận thấy rằng những người giành được sức mạnh đang dần biến mất.

Họ sống rải rác khắp nơi trên thế giới nhưng lại không hiểu làm thế nào để có được sức mạnh.

Khi người có sức mạnh chết đi thì không ai có thể sở hữu sức mạnh được nữa.

Và sau đó, những người này hoàn toàn biến mất.

Chỉ có một người đã dùng trí tuệ cả đời và một phương pháp đặc biệt để trốn trong một khe nứt kỳ lạ và nhờ đó thoát được cái chết.

Chu Tự thấy sự thăng trầm của cuộc sống trên thế giới, và các loài mới bắt đầu thống trị thế giới.

Còn họ dường như đã biết được sự tồn tại của sức mạnh trong thế giới cổ đại.

Vì vậy, họ bắt đầu tìm kiếm nguồn sức mạnh, Chu Tự theo dõi họ, theo dõi tất cả mọi thứ.

Hắn thấy những người này biến mất hết thế hệ này đến thế hệ khác, và sự tồn tại không phải con người cuối cùng đã dẫn dắt cả gia tộc và tìm thấy ánh sáng trong một hang động. Ánh sáng này sáng đến nỗi mọi người khi thấy nó sẽ nghĩ rằng nó quá bất thường.

Người này lục tung khắp thế giới và cuối cùng đã tìm thấy một thứ hoàn toàn không tồn tại giữa trời và đất.

Hắn biết rằng đây có thể là sức mạnh được ghi lại từ thời cổ đại.

Hắn để cả tộc người ở bên ngoài, thậm chí còn giao phó cho tộc trưởng đời tiếp theo.

Say khi làm xong những việc này, hắn sải từng bước lớn đi vào ánh sáng.

Tại thời điểm này, hắn được tắm trong sức mạnh, như thể hắn đã trở thành một tồn tại toàn năng trên thế giới này.

Sức mạnh tập trung trong tay hắn.

Có vẻ như đang ngưng tụ thành hình.

Hắn ngây ngẩn cả người, chờ đợi sức mạnh hiển lộ.

Chẳng mấy chốc hắn đã có một cuốn sách trong tay.

Là quyển sách vô danh.

Chu Tự đứng bên cạnh người này, hắn cũng nhìn quyển sách, đánh giá về kiểu dáng thì quả nhiên là quyển sách Hoang Cổ Kinh Thế Thư.

Nhưng hắn không chắc là quyển nào.

Không ngờ sức mạnh thực sự đã biến thành một cuốn sách, đây là điều mà hắn không ngờ tới.

"Sách?"

Người này cũng rất ngạc nhiên, rồi hắn mở trang bìa ra.

Đập vào mắt hắn là tất cả các mục đều trống.

Chu Tự vô cùng khó hiểu. Thiên thư không chữ?

Nhưng hành vi của người đàn ông này mới làm hắn ngạc nhiên, vì người này lại thực sự đang nghiên cứu cuốn sách này.

Lúc này, Chu Tự mới đột nhiên hiểu ra câu nói đó, thế giới trong mắt ta khác với ngươi.

Hắn không thể thấy chữ, nhưng trong mắt người này, cuốn sách lại đầy những chữ.

Chu Tự nhìn vẻ mặt của đối phương, dường như hắn không dám đọc quá nhanh, có đôi khi bí mật cần phải chậm rãi mở ra, kiểm tra.

Hắn đã đọc trong nhiều ngày.

Từ phấn khích đến bình tĩnh, từ bình tĩnh đến lĩnh hội, và cuối cùng là kinh ngạc.

Chu Tự không biết hắn đã đọc được gì, nhưng ảnh hưởng đối với hắn là rất lớn.

Khóa chặt cuốn sách, hắn im lặng một lúc lâu rồi mới lên tiếng: "Hóa ra là như vậy"

Lúc này hắn mới quay đầu nhìn ra ngoài, trong mắt hiện lên một tia không nỡ.

Nhưng rồi vẫn không rời đi.

Hắn cúi xuống nhặt một viên đá và bắt đầu ghi tên mình lên mặt sách.

Chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo, thậm chí chỉ là một phù văn. Nhưng

Chu Tự lại đọc hiểu những chữ đó- Hoang Cổ Kinh Thế Thư.

Sau đó, hắn dừng lại và do dự một lúc lâu rồi mới nói:

"Núi và biển là cội nguồn của chúng ta, vậy nên ta sẽ gọi nó là Sơn Hải Thiên"

Sau khi khắc xong những chữ này, hắn chậm rãi ngồi xuống, cuối cùng nhìn ra bên ngoài và nói:

"Ta đã tìm thấy sức mạnh cho mọi người rồi.

Giọng nói vừa dứt, ánh sáng ngưng tụ trên bầu trời cao, trong tích tắc xuất hiện ba phiến đá, người đàn ông bắt đầu lấy máu vẽ hoa văn lên chúng.

Ba khối đồ đằng từ đó xuất hiện.

Sau đó một mảnh rơi xuống trước mặt tộc này, hai mảnh còn lại bay ra xa.

Lúc này, những người đang chờ bên ngoài thấy một phiến đá đồ đằng được ném ra từ trong một luồng ánh sáng, sau đó tộc trưởng bị ánh sáng che phủ với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, và họ buộc phải rút lui.

Một thời đại mới đã bắt đầu.

Thời đại này sẽ chứng kiến rất nhiều người bắt đầu nắm giữ sức mạnh.

Không giống như những lần trước, lần này sức mạnh có thể học được.

Chứ không phải thiên phú.

Ánh sáng vẫn còn đó, nhưng gia tộc đó đã rời đi cùng với phiến đá. Không biết đi qua bao nhiêu người.

Một người đàn ông xé rách hư không mà đến.

Chân giẫm trên mặt đất, như đế vương của bầu trời.

Hắn đến trước ánh sáng, như thể hắn hiểu rằng đây là nguồn gốc của mọi sức mạnh.

1145 chữ

Chương 1321: Bổn Phận

Hắn dùng sức mạnh to lớn đánh bại được ánh sáng.

Trong mắt là một khúc xương trắng, và hắn đang cầm một cuốn sách trên tay.

Hắn bái lạy trước, sau đó đưa tay cầm quyển sách lên.

Khoảnh khắc hắn cầm quyển sách lên, Chu Tự đã thấy dòng chữ trên đó thay đổi.

Biến thành văn viễn cổ.

Sơn Hải Thiên của Hoang Cổ Kinh Thế Thư, hiện thế.

"Đây chính là cuốn sách sở hữu sức mạnh đặc biệt sao?"

Thiên để thắc mắc.

Sau đó hắn mang theo cuốn sách và rời đi.

Chu Tự hiểu, lời đồn rằng Hoang Cổ Kinh Thế Thư mang theo sức mạnh đặc biệt chính là xuất phát từ việc này.

Nó thực sự mang sức mạnh đặc biệt của thế giới này.

Chỉ là hắn vẫn không biết người đó đã thấy những gì.

Dù là cái gì đi nữa thì cũng không phải là những văn tự mà ban đầu hắn có thể đọc được.

Có lẽ những gì hắn thấy là tương lai, là lịch sử.

Vì sức mạnh này vốn là thuộc về ánh mắt kia, có thể thấy được rất rất nhiều thứ.

Chu Tự đi lên không trung, hắn thấy thời gian đang trôi qua thật nhanh.

Thế sự xoay vần, thiên địa biến thiên, và cuối cùng trời đất dưỡng như xuất hiện một vực thẳm không đáy.

Mảnh đất đó bị vực thẳm nuốt chửng, ngay cả những con người ở trên cao cũng vậy.

Sau đó, truyền thừa mai một dần.

Không biết trong bao lâu, số người hiểu được sức mạnh của đồ đằng có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Chẳng bao lâu những chủng tộc này bắt đầu suy giảm, và loài người bắt đầu xuất hiện trên quy mô lớn.

Họ cũng đang theo dõi những bí mật cổ xưa.

Họ đã biết đến Hoang Cổ Kinh Thế Thư, và sau đó họ bắt đầu tìm kiếm quyển sách này.

Và khi có một người đang tìm kiếm cuốn sách, hắn rơi vào một ngôi làng, trên vách đá ở đây có một ánh sáng, và dường như là tự nhiên đã có.

Vì tò mò, hắn trải qua thiên tân vạn khổ, bước vào trong ánh sáng.

Lúc này ánh sáng đã bao phủ lấy hắn, thoạt nhìn như thể hắn có thể điều khiển được ánh sáng.

Bấy giờ, ánh sáng bắt đầu hội tụ, rồi một cuốn sách rơi vào tay hắn.

Trên đó hiện lên mấy chữ Hoang Cổ Kinh Thế Thư.

Khoảnh khắc thấy tiêu đề cuốn sách, hắn đã vô cùng sửng sốt, đây không phải là cuốn sách mà vô số người khổ sở tìm kiếm sao?

Chu Tự nhìn hắn mở sách ra, giống như người đàn ông trước đó.

Và cũng như trước đây, hắn không thể thấy gì, nhưng người lật cuốn sách lại đang nghiên cứu nó từng chữ một.

Và hễ đọc là đọc rất lâu.

Mãi đến cuối, hắn mới thất vọng đóng sách lại:

"Hóa ra là như vậy, đây là lựa chọn dành cho ta sao? Nhưng ta không muốn trở thành người này"

Cuối cùng hắn đặt cuốn sách xuống và bước ra khỏi ánh sáng.

Chu Tự phát hiện sau khi rời đi, hắn bị đưa đến một thành phố bình thường, và trí nhớ cũng theo đó mà biến mất.

Lúc này, hắn vẫn đang cố gắng tìm sách.

Không biết qua bao lâu, một người đàn ông trung niên xuất hiện.

Khoảnh khắc nhìn thấy đối phương, Chu Tự bỗng sững sờ.

Bởi vì người này rất giống với người lần đầu tiên nhìn thấy cuốn sách.

Hắn lại mở cuốn sách ra và đọc nội dung.

Và tất nhiên vẫn là ánh mắt bừng tỉnh đại ngộ.

"Sự xuất hiện của ta là thuận theo ý trời và phù hợp với sự phát triển của thời đại. Ta sẽ mở ra một sức mạnh mới cho thời đại này, và sức mạnh này sẽ thống trị thế giới"

Giọng nói vừa dứt, người đàn ông lấy bút ra và viết lên mặt sách ba chữ:

"Ta sẽ đặt tên cho nó là Thượng Thương Thiên"

Sau khi viết tên, người đàn ông này ngồi xuống, ánh sáng bắt đầu ngưng tụ, và ba phiến đá rơi xuống trước mặt hắn.

Những văn tự do chính hắn viết lên.

Đây là cuốn sách của thần minh.

Cuối cùng, phiến đá bay lên bầu trời, không biết cuối cùng về đâu, còn người này qua sự mài mòn của năm tháng cũng hóa thành bộ xương khô.

Không biết qua bao lâu, trong thôn sinh ra một đứa trẻ, hắn đi tới mép vực liền nhìn thấy một chùm ánh sáng.

Sau khi hấp thụ nó, hắn dường như hiểu ra điều gì.

Một nụ cười trên khóe miệng hắn:

"Sự xuất hiện của ta phù hợp với sự phát triển của lịch sử"

Chu Tự nghe những lời nói quen thuộc này thì đã mường tượng ra người này là ai.

Lại không biết trôi qua bao nhiêu năm nữa, những ngôi làng đều đã biến mất, và những ngọn núi dịch chuyển đi.

Lúc này, một nữ tử từ trên trời hạ xuống, trời đất cũng tiến gần đến nàng.

Mọi thứ dường như bắt nguồn từ nàng ấy.

Khi nàng phá vỡ ánh sáng, Thượng Thiên Thiên của Hoang Cổ Kinh Thế Thư rơi vào tay nàng.

Thời đại này đang bắt đầu đi đúng hướng.

Chu Tự nhìn thế giới mở rộng, số lượng người ngày càng tăng lên, và các cuộc tàn sát bắt đầu xuất hiện.

Cho đến một ngày, từ nơi tối tăm xuất hiện một nỗi sợ hãi.

Sau đó, một bóng người rơi xuống thế giới.

Nàng ấy mặc một chiếc váy tiên màu cam, đứng sừng sững trên bầu trời.

Dù nàng ấy cũng giống với những người khác, nhưng nàng ấy đặc biệt chói sáng trong thế giới, hoàn toàn không ăn khớp với mọi thứ.

Ngay sau đó, trời đất bắt đầu thu nhận nàng, và quyền lực thuộc về trời đất bắt đầu quy tụ về phía nàng.

Dường như cả thế giới đều đang cố gắng giữ cho nàng được an toàn.

Trí tuệ, số phận, may mắn, ba quyền lực lớn đều hội tụ vào nàng.

Hồng nguyệt vì sự xuất hiện của nàng ấy mà bắt đầu hiện ra.

Trở thành một quyền hành đặc biệt bao quát cả tam đại quyền hành.

Chu Tự nhìn về phía đối phương, có chút sững sốt, con ngươi của nàng ta có chút khác thường, một bên nó lại có màu vàng kim.

Mà con mắt màu vàng này bất ngờ nhìn sang hắn.

1055 chữ

Chương 1322: Nữ Thần Trí Tuệ

"Cảm giác thật kỳ lạ, rõ ràng không có ai, vậy mà lại cảm nhận được ánh mắt, có người đang ghi hình ta?"

"Ít nhiều cũng nên báo cho ta một tiếng, ta sửa soạn xong rồi hay ghi lại chứ Lẩm bẩm xong một câu, nàng ấy bắt đầu đi xuống.

Chỉ là sức lực đột nhiên không ổn định, cả người nàng bất ngờ ngã xuống dưới.

Một tiếng bịch vang lên, sau đó là một âm thanh đổ nhào.

Rồi tiếng la đau đớn.

"Âydaaaaa!"

Chu Tự:

"..."Đây có phải là Nữ Thần Trí Tuệ không?

Sao lại có cảm giác...

Chu Tự lắc đầu, thầm nghĩ hẳn chỉ là ảo giác thôi.

Thời gian trôi qua, Chu Tự lại gặp lại người đó, là người đã liên tiếp bắt đầu hai thời đại.

Hắn đang đứng trước một quầy hàng, bán bánh nướng.

Đúng lúc này, trước mặt hắn xuất hiện hai cô gái.

Một trong số họ mang theo ánh sáng, cả thế giới đều đang làm nền cho nàng ấy, như thể sợ nàng sẽ gặp điều gì bất trắc.

Và trong mắt nàng ta có một luồng khí màu tím.

Dường như nó có thể biến thế giới thành hư không chỉ trong chốc lát.

Người này đã nhìn thấy rồi, và sự xuất hiện của hắn là thuận theo thiên ý, vì vậy hắn nhìn thấy một cái gì đó mà người thường không thể nhìn thấy được.

Đó chính là nỗi khiếp sợ của cô gái trước mặt này, hắn hiểu rõ hơn ai hết.

Hắn cúi đầu không dám nhìn thẳng, thân thể cứng đờ, vì sợ đối phương tiến lại gần.

"Hóa ra đây chính là Nữ Thần Trí Tuệ trong mắt hắn"

Chu Tự đã hiểu ra.

Lúc này dòng sông lịch sử lại bắt đầu tiến về phía trước.

Bầu trời đêm.

Nữ Thần Trí Tuệ đứng ở trên trời cao, đột nhiên một đạo khí tức màu tím chui vào thế giới, lúc này thế giới bắt đầu run lên, Nữ Thần Trí Tuệ bị một bàn tay mảnh khảnh trắng nõn bắt lấy, sau đó liền kéo lại.

Chỉ là khi Nữ Thần Trí Tuệ biến mất, thế giới dường như thiếu đi một thứ gì đó.

Đó là quyền hành của trí tuệ và may mắn, chuyện này mang đến một tác hại khôn lường đối với thế giới. Tuy nhiên, một ánh mắt xuất hiện, và với sự xuất hiện của ánh mắt này, cả thế giới dường như rơi vào bất động. Khoảnh khắc tiếp theo, Chu Tự nhận ra rằng phần còn thiếu của thế giới đã được thay thế bằng một thứ khác. Đánh giá từ cái nhìn hiện tại của hắn, dường như chính bản thân thế giới cũng không biết thứ gì đã bù vào quyền hành của trí tuệ và may mắn.

Nhưng nơi đây quả đúng là một kênh do thám bí mật.

Xưa nay không có ai nói với hắn rằng Nữ Thần Trí Tuệ bị một bàn tay kéo đi, cũng không có ai nói có đôi mắt nào xuất hiện.

Có thể có một người nhìn thấy được, chỉ là phải xem hắn có dám nhìn hay không.

Chu Tự cảm thấy có lẽ hắn không dám.

Cũng giống như trí giả, không dám tiếp xúc quá nhiều với Nữ Thần Trí Tuệ.

Thời gian không biết đã trôi qua bao lâu, Chu Tự nhìn thấy một ông già đang chạy trốn trong rừng.

Ai đó từ phía sau dường như đang cố gắng bắt lấy hắn.

Chu Tự quay đầu nhìn lại và thấy rằng cả một ngôi làng đang bị tàn sát.

Là vì tranh giành quyền lực.

Lúc này, lão già vẫn còn đang chạy, hắn muốn trốn khỏi đây.

Khi hắn chạy sâu vào rừng thì không ngờ lại phát hiện ra một tia sáng, ánh sáng này mang theo một sức mạnh không thể tả nổi.

Trong cơn hoảng loạn và sợ hãi, ông lão bước vào ánh sáng.

Sau khi bước vào, ánh sáng bắt đầu tụ lại, hóa thành một cuốn sách và rơi vào tay ông lão.

Ngay lập tức, ông lão sững sờ, ông...không biết đọc chữ.

Nhưng không biết có phải ma xui quỷ khiến không, ông vẫn mở cuốn sách ra.

Và điều ngạc nhiên là ông ta đọc hiểu được cuốn sách.

Chẳng giống như những lần trước, ông ấy xem rất nhanh.

Không mất nhiều thời gian, ông đã đọc hết mọi thứ.

Khi đóng sách lại, ông vô cùng hào hứng:

"Ta có thể, ta bằng lòng"

Đúng lúc này, ba phiến đá ngưng tụ xuất hiện trước mặt ông lão.

Không chút do dự, ông lão thản nhiên vẽ một biểu tượng lên phiến đá.

Đây là tiên thiên đạo văn.

Đúng lúc này, ba đạo quang văn đi vào phía chân trời, biến mất không thấy tăm hơi.

Cùng lúc đó, một bóng người xuất hiện.

Hắn có vẻ hơi bối rối trước sự xuất hiện của mình.

Còn ông già trong ánh sáng dường như đã đến thời điểm đèn cạn dầu.

"Có cần giúp đỡ không?"

Người đó hỏi.

"Ngươi là ai?"

Ông già hỏi.

"Ta là ai? Ta là người giúp đỡ ngươi, không thương hại, không cảm thông, chỉ là đến đây thôi, sự xuất hiện của ta phù hợp với sự phát triển của trời đất và thuận theo thiên ý"

Người đó cười nói.

"Giúp ta viết vài chữ"

Ông già đưa sách ra và nói:

"Giúp ta viết...nhân hoàng"

Người đến nhận lấy cuốn sách, viết lên ba chữ Nhân Hoàng Thiên.

Sau đó ông già biến thành bộ xương chết.

Ba cuốn Hoang Cổ Kinh Thế Thư từ đó lưu truyền trên khắp thế giới.

Ai cũng muốn có được những bí mật thuộc về cuốn sách.

Chu Tự đã nhìn tất cả những điều này và cuối cùng tìm ra nguồn gốc của mọi thứ.

Do đó, ba cuốn sách này thực ra đã mất đi sức mạnh, nhưng chúng đã từng là vật mang ba sức mạnh khác nhau. Bản thân nó tượng trưng cho cái nhìn của sự khởi đầu của đất trời.

1080 chữ

Chương 1323: Sụp Đổ

Sau khi quan sát hết tất cả, Chu Tự đứng trên dòng sông.

Lúc này, mọi thứ lại bắt đầu vỡ vụn, trời đất đảo lộn, nước sông chảy ngược.

Dòng sông lịch sử dường như đã rơi vào hỗn loạn mới. Chu Tự có cảm giác mình sắp lạc vào đó. Không dám chần chừ, hắn nhanh chóng lấy chiếc lá do trí giả đưa cho và bắt đầu thoát khỏi vòng xoáy. Chẳng mấy chốc, hắn đã giẫm lên những chiếc lá và bắt đầu thoát ra khỏi vòng xoáy.

Vòng xoáy phía sau bắt đầu thay đổi bất thường, giống như hỗn loạn.

Ngay sau đó, những lịch sử đó bị phủ bụi, dường như đang đóng chặt lại con đường tìm kiếm, cũng đóng chặt luôn đường giao.

Khi nhanh chóng rời đi, Chu Tự cảm thấy khá xúc động.

Có lẽ hắn là người đầu tiên biết những bí mật này, không chỉ là bí mật của thời đại và ba cuốn sách, mà còn là bí mật của Nữ Thần Trí Tuệ.

Điều này cũng đúng với nguồn gốc của trí giả và của Thần Cố Lộng Huyền Hư. Và điều đáng ngạc nhiên nhất thực ra lại là Nữ Thần Trí Tuệ. Nàng ấy đúng là đến từ ngoài giới hạn, hơn nữa nàng ấy quay trở lại là vì có người đã đón nàng ấy.

Với thực lực của nàng ấy, dường như không thể làm được.

"Chẳng trách Thần Cố Lọng Huyền Hư lại e sợ Nữ Thần Trí Tuệ như vậy"

Sau khi cảm khái một câu, Chu Tự bắt đầu nhanh chóng thoát khỏi sự hỗn loạn này. Chiếc lá này khiến hắn nhớ đến phi hành pháp bảo mà Đông Phương Cảnh đã hứa sẽ đưa cho hắn, hình như cũng là một chiếc lá.

Đến bây giờ vẫn chưa đưa nó cho hắn.

Hôm sau đi làm hắn phải đòi mới được, món đồ này đúng là khá thú vị.

Trên dòng sông, Chu Tự vẫn luôn đi theo thứ tự, con đường trở về còn dài hơn so với hắn nghĩ, xem ra hắn đã vô tình đi vào vực sâu.

Chẳng biết qua bao lâu, Chu Tự cảm giác được lá cây sắp mất đi sự bóng láng.

Không chỉ vậy, hắn còn cảm thấy sự hỗn loạn phía sau đang quét qua mình, đây không phải là một dấu hiệu tốt gì.

Ngay lập tức, hắn đi vào đoạn cuối của đại đạo.

Rồi hắn tiến lên một bước, cùng những chiếc lá băng qua quãng đường dài vô tận, thậm chí phá vỡ một ràng buộc không tên.

Ầm ầm.

Chu Tự cảm thấy thân thể mình rung động.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy trí giả đang uống trà, và cả Thu sư tỷ và tam lão bản đang nhìn chằm chằm vào hắn.

"Về rồi sao?"

Chu Tự có chút kinh ngạc.

Vừa rồi hắn chỉ dùng đoạn cuối của đại đạo để phá vỡ một cái gì đó, không ngờ vèo một cái đã trở về.

"Xem ra đã trở lại thật rồi"

Trí giả gật đầu.

"Ngươi đã ngồi rất lâu rồi"

Thu Thiển nhắc nhở. Chu Tự cử động thân thể, nhưng không cảm thấy có gì khó chịu, sau đó, hắn mới biết:

"Đã hai tháng trôi qua rồi sao?"

"Cũng không đúng, thực ra chỉ mới qua ba ngày"

Chu Ngưng Nguyệt vừa ăn quả bất tử vừa nói.

Chỉ mới ba ngày, Chu Tự thở phào nhẹ nhõm, không phải hai ba tháng là ổn rồi.

Bằng không, nếu tất cả chư thần đều đã trở về, không phải là hắn không hề làm được gì sao? Biết được bí mật cũng không giúp ích được gì.

"Ngươi đã thấy được gì vậy?"

Tô Thi vừa bóc quả cam vừa hỏi.

"Đại lão bản và nhị lão bản đâu?"

Chu Tự nhìn quanh nhưng không hề thấy bóng dáng họ.

"Đi làm rồi, hơn nữa ngươi còn trốn việc những ba ngày, nếu không có ta, ngươi đã sớm thất nghiệp rồi"

Tô Thị nghiêm túc nói.

"Là tam lão bản xin nghỉ phép cho ta sao?"

Chu Tự hỏi.

"Tất nhiên là không, là vì ta không có ở trong thư viện, nên có ngươi hay không cũng như nhau"

Tô Thi nói một cách tự tin.

Chu Tự:

"..."

Bị phát hiện rồi.

Bỏ qua tam lão bản, hắn nhìn sang trí giả.

"Đừng nhìn ta, sau khi ta đưa ngươi đi vào thì không thể cảm nhận được gì cả. Vì vậy, rốt cuộc ngươi đã trải qua những gì, chứng kiến những gì, ta đều không thể can thiệp, thậm chí khi quay lại ta cũng không thể can thiệp"

Trí giả nói.

Châu Tự gật đầu, thì ra là như vậy, sau đó hắn hỏi một câu:

"Sau khi trời đất giáng xuống trí tuệ, tất cả những người điều khiển sức mạnh đều tiêu tan theo năm tháng, chỉ có một người đàn ông thoát chết"

Trí giả nghe xong cười không nói lời nào.

Chu Tự cũng không nói nhiều, lấy ra ba quyển sách nói:

"Bây giờ ta sẽ bắt đầu tóm tắt tất cả những gì ta đã thấy lần này, bắt đầu từ những ngày đầu của thế giới"

Bỗng nhiên, Chu Ngưng Nguyệt ngắt lời Chu Tự, sau khi nàng ấy đưa trái cây vào miệng và nuốt xuống, nàng mới nói:

"Có thể nói được rồi"

Tô Thi cũng không tiếp tục bóc vỏ cam nữa, Thu Thiển cũng nhìn Chu Tự.

Ngay cả trí giả cũng tập trung tinh thần.

Chu Tự lấy ra ba cuốn sách, tượng trưng cho những gì hắn nhìn thấy lần này, Thực sự có liên quan đến ba quyển sách này.

Hơn nữa, không biết từ bao giờ, Chu Tự đã có được ba cuốn sách này, từ cổ chí kim có lẽ hắn là người đầu tiên.

Trước giờ chưa từng có một ai có thể cùng lúc có được ba quyển sách này.

"Trước hết nói về sự khởi đầu của thiên địa"

Chu Tự sắp xếp ngôn ngữ và nói:

"Khởi đầu thiên địa, có một ánh mắt xuất hiện trong bóng tối, và sự hỗn loạn lùi lại dưới cái nhìn của hắn, trật tự và luật lệ bắt đầu được thiết lập bởi cái nhìn của hắn.."

1157 chữ

Chương 1324: Giúp Một Tay

Vùng biển.

Nữ Thần Hắc Dạ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Nàng phát hiện mảnh trời đất này đã thay đổi, nhưng lại không biết cụ thể đã thay đổi những gì.

"Cảm giác như có người nào đó đã biết đến mảnh thế giới này"

Loại chuyện không có chút cơ sở nào như thế này, phát ra từ miệng của một người toàn tri như nàng thực sự khiến người ta có chút khó tin.

Lúc này, Quang Thủ xuất hiện, và Tai Họa cũng xuất hiện cùng.

"Ta cảm thấy có gì đó hơi bất thường, có vẻ như một người đặc biệt trong bóng tối đã chính thức lọt vào mắt xanh của cả thế giới.

Quang Thủ nói.

"Liệu có khả năng người này thực ra đã sớm lọt vào tầm mắt của chúng ta từ rất lâu rồi không?"

Tai Họa cười hỏi.

"Các ngươi không cần chuẩn bị thứ gì sao?"

Nữ Thần Hắc Dạ nhìn họ nói.

"Ngay từ đầu ta đã không tham gia, còn cần chuẩn bị gì nữa?"

Tai Họa nhẹ giọng nói.

"Ta đã giúp Chu Tự tìm được hết thảy tín đồ, bây giờ là lúc xem tế đàn của hắn đã đầy đủ hết chưa. Chỉ cần hắn có thể hoàn thành nhiệm vụ hồi sinh chư thần, có chuẩn bị nhiều đến đâu cũng không bằng hắn.

Quang Thủ nói.

"Hắn đang tìm Nữ Thần Trí Tuệ, người của các ngươi không quan tâm sao?"

Nữ Thần Hắc Dạ hỏi.

"Việc đã đến nước này, không có gì phải lo lắng, mọi thứ đang phát triển theo hướng mà mọi người mong đợi, và vậy là đủ. Hắn không ngăn cản sự trở lại của các vị thần, và các vị thần cũng không ngăn cản hành động của hắn.

Hắn cũng giống như ngươi, đều có mục đích của riêng mình, vả lại cũng không can thiệp vào nhau"

Quang Thủ nói.

Nữ Thần Hắc Dạ không nói gì, mà đang cố gắng nhìn cho rõ gì đó.

"Liệu sự thay đổi không thể giải thích này có thay đổi kết quả cục diện không?"

Tai Họa hỏi.

Nữ Thần Hắc Dạ lắc đầu:

"Giới tu chân vẫn nằm ở thế thất bại"

"Không có chút tác động nào sao?"

Quang Thủ có chút không dám tin.

"Ta không thể nhìn thấy Nữ Thần Hắc Dạ lắc đầu.

Mọi thứ đều không có dấu vết gì, giống như nguồn gốc của sự thay đổi, nàng cũng không thể nhìn thấy nó.

Có lẽ bước vào cảnh giới đó, nàng sẽ do thám được nhiều bí mật hơn.

Có lẽ nàng sẽ là người đầu tiên biết mọi bí mật của thế giới.

"Hoang Cổ Kinh Thế Thứ là do sức mạnh của đôi mắt đó biến thành sao? Và tên của cuốn sách này là do một người đặt?"

Chu Ngưng Nguyệt có chút kinh ngạc.

"Có lẽ hắn không phải người"

Chu Tự đáp.

"Vậy sự bắt đầu của ba thời đại thật ra là vì có ba người tìm được ba quyển sách?"

Tô Thi sửng sốt:

"Vậy là ta nói đúng?"

Chu Tự:

"..."

Cũng phải thừa nhận rằng tam lão bản đã đúng. Mỗi cuốn sách đều mở ra một thời đại.

"Chính xác mà nói, hẳn là hai người.

Chu Tự giải thích:

"Người thứ hai gần giống với người thứ nhất, hắn tuy đã chết nhưng sau đó lại xuất hiện, và thậm chí còn nắm cả quyền hành. Người thứ ba thật sự chỉ là người thường, hắn đã viết tiên thiên đạo văn, nhưng ba chữ Nhân Hoàng Thiên lại là do người trước viết dùm"

"Người này là ai?"

Thu Thiển bối rối hỏi, người này tuyệt đối không phải là người bình thường.

Theo lẽ thường, đã trôi qua một thời gian lâu như vậy, hắn ta nhất định phải có danh tiếng của chính mình.

"Rất rõ ràng mà, trong số những người chúng ta quen biết, ai sợ Nữ Thần Trí Tuệ nhất?"

Chu Tự hỏi.

"Ai vậy?"

Tô Thị hoàn toàn không biết.

"Thần Cố Lộng Huyền Hư, hắn sinh ra theo thời thế"

Chu Tự nghiêm túc nói.

"Không ngờ hắn còn có thân phận này, hắn có biết không?"

Trí giả hỏi.

"Không biết."

Chu Tự lắc đầu.

Thần Cố Lộng Huyền Hư thuận theo ý trời, nhưng hắn không hề biết quá khứ của mình.

"Ngoài những thứ này ra thì còn gì nữa không?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Còn nữa, là về Nữ Thần Trí Tuệ, lúc trước những người đó đều không biết rõ ràng, nhưng lần này ta đã thấy rất chính xác, không có ai trên thế giới này hiểu rõ hơn ta"

Chu Tự tự hào nói.

Nữ Thần Trí Tuệ nhìn đối phương, cũng đang chờ đợi.

Hắn cũng biết đôi chút về tính tình đặc biệt của Nữ Thần Trí Tuệ, cho nên cũng không dám để ý quá nhiều.

Vì vậy, Thần Cố Lộng Huyền Hư lại càng nhượng bộ đối phương.

Dù thấy kỳ lạ họ cũng không dám lại gần.

"Trước hết nói về nguồn gốc của nàng ấy, như những người đó đã nói trước đây, nàng ấy đến từ ngoại giới. Nhưng không giống như những gì họ biết, sự xuất hiện của Nữ Thần Trí Tuệ đã gây ra nỗi sợ hãi trên thế giới, và việc tập trung quyền lực dường như chỉ để bảo vệ Nữ Thần Trí Tuệ tốt hơn. Nàng ấy rực sáng lạ thường trên toàn thế giới này, vừa sinh ra đã có đồng tử kỳ lạ, bao quanh đôi mắt còn có một vầng hào quang màu tím. Nó dường như có sức mạnh hủy diệt thế giới, mà cảnh tượng như vậy chỉ có Thần Cố Lọng Huyền Hư mới có thể do thám được nên hắn mới sợ Nữ Thần Trí Tuệ"

Chu Tự nói.

Thu Thiển và những người khác gật đầu, hóa ra là vậy.

"Sau đó thì sao?"

Trí giả hỏi.

"Vấn đề là Nữ Thần Trí Tuệ quay trở lại, theo ghi chép của thế giới, Nữ Thần Trí Tuệ không phải tự mình quay trở lại, nàng được một người khác đón về, một bàn tay nắm lấy nàng ta rời khỏi thế giới này"

Chu Tự không dừng lại, mà nói tiếp:

"Và khi Nữ Thần Trí Tuệ rời đi, quyền lực của trí tuệ và quyền lực của sự may mắn cũng ra đi, điều này mang lại những tác hại khôn lường cho thế giới. Lúc này, một ánh mắt xuất hiện, khi thế giới phản ứng lại, ánh mắt ấy liền biến mất. Và những gì còn thiếu cũng đã được lấp đầy, nhưng thế giới dường như cũng không biết là thứ gì đã được bù vào"

1145 chữ

Chương 1325: Ánh Mắt

Sau khi nghe Chu Tự nói, trí giả lâm vào trầm tư.

Chu Ngưng Nguyệt và những người khác cũng y như vậy.

Có vẻ như nguồn gốc của Nữ Thần Trí Tuệ còn đáng sợ hơn cả họ nghĩ. Chu Ngưng Nguyệt đột nhiên hỏi:

"Các ngươi nói xem Nữ Thần Trí Tuệ có phải là bỏ nhà ra đi, sau đó bị bắt trở lại không?"

"Cảm giác không giống lắm, ta nghĩ nàng ấy đến để du lịch.

Chu Tự nói.

Ngày nào cũng dắt theo Nữ Thần Đại Địa chạy loạn khắp nơi, có thế nào cũng không thấy giống bỏ nhà ra đi.

Nhưng có chút tiếc nuối là, lý luận trước đây của hắn vô dụng rồi, vẫn là lý luận kia tốt hơn.

Tương lai du hành về quá khứ, và sau đó hoàn thành vòng lặp thời gian. Hoàn hảo.

Bây giờ đã thấy nó rõ ràng, khả năng này không còn nữa.

Chủ yếu là bởi vì hắn thấy rõ ràng dung mạo của Nữ Thần Trí Tuệ, mà cho tới nay hắn chưa từng thấy qua.

Không nhìn được dung mạo thì có thể tiếp tục tự mình khoác lên dáng vẻ của tam lão bản, tiếp tục đoán.

"Ta có một thắc mắc, nếu ánh mắt đó nhắm lại, sức mạnh liền biến thành ba quyển sách, vậy liệu có khả năng một ngày nào đó, nó sẽ lần nữa mở mắt ra không?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Vậy có nghĩa là sách của ta sẽ bị cướp đi?"

Chu Tự hỏi.

"Hẳn là không có khả năng đó, theo như miêu tả thì ánh mắt này không phải là ánh mắt thật, hẳn là ý chí sinh ra vào thời kỳ đầu thiên địa, ý chí này cũng chính là ý chí của thế giới này Trí giả suy nghĩ một chút rồi nói:

"Vạn vật đều có linh tính, có thể là ám chỉ điều này, nó chỉ là một sự tồn tại, nhưng không thể mô tả cụ thể, cũng không thể xuất hiện cụ thể. Có thể trình độ tu vi của ai đó khi đạt đến cảnh giới nhất định thì sẽ trở thành ánh mắt đó"

Chu Tự gật đầu, trí giả quả không hổ là trí giả, kiến thức của hắn rộng hơn họ nhiều.

Nói vậy thì, hắn không cần lo sách của hắn sẽ bị lấy mất rồi.

Hắn phải tìm cách bước vào Thời đại Sáng Thế, nếu không nếu cuốn sách bị cướp mất hắn sẽ phải chịu nhiều thiệt thòi lắm.

Vẫn phải tìm cách cướp nó trở về.

"Đúng rồi, ta có lòng tốt nhắc nhở mọi người đây, tất cả tín đồ mà mọi người đang tìm kiếm đã tìm ra được hết rồi, và tế đàn có lẽ cũng đã được tìm thấy gần hết, có thể tiến hành bước tiếp theo rồi"

Trí giả nhắc nhở.

"Chư thần hồi quy, tiền bối đi đâu vậy?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Vẫn ở ngay đây."

Trí giả nói.

"Họ đều phải tiến vào cảnh giới mới, tiền bối thì sao?"

Chu Ngưng Nguyệt lại hỏi.

"Không phải ai cũng có thể bước vào cảnh giới đó"

Trí giả cười lắc đầu.

Nghe vậy, Chu Tự hơi ngạc nhiên.

Tuy nhiên, hắn không biết nhiều về cảnh giới này, vì vậy hắn không hỏi thêm bất kỳ câu hỏi nào, nhưng hắn lại rất ngạc nhiên về hiệu quả làm việc của Thần Khuyển Đại Địa, thời gian chỉ mới được bao lâu, vậy mà họ đã tìm kiếm xong xuôi?

Chỉ mới vài ngày mà đúng không?

"Đúng rồi, nếu như ta hồi sinh đám người Thần Thái Dương, chư thần có lập tức trở về không?"

Chu Tự hỏi.

"Nếu ngươi hồi sinh trong tuần này, chư thần hồi quy có lẽ sẽ diễn ra ở giai đoạn hai, gần với giai đoạn ba, cách ngày trở lại rất gần, nhưng không đến mức trở lại"Trí giả nói.

Như vậy thì Chu Tự yên tâm rồi.

Sau khi tán gẫu thêm vài câu, mấy người Chu Tự từ biệt trí giả và trở về ngoại ô.

Bây giờ là buổi chiều.

Chu Tự cảm thấy có thể trực tiếp đi xem Thần Khuyển Đại Địa cùng những người khác, có gì còn tìm hiểu về tiến độ cụ thể.

Giây lát.

"Gia, tất cả các tế đàn đã được tìm thấy, nhưng các tín đồ vẫn chưa tìm thấy Thần Khuyển Đại Địa nói.

Ấy?

Chu Tự có chút kinh ngạc, không phải trí giả nói đã tìm được hết thảy tín đồ sao?

"Trong nhóm"

Thu Thiển cho Chu Tự xem điện thoại của mình.

Tai Họa có nói tới một số địa điểm, chính là vị trí tín đồ của Nữ Thần Đại Địa và Nữ Thần Băng Tuyết.

Thậm chí có vị trí tín đồ của Thần Quang Minh và Nữ Thần Hắc Dạ.

Đây...

Hiệu suất của Tai Họa cao đến vậy sao?

"Ta luôn có cảm giác như có ai đó đang giúp đỡ mình"

Chu Tự nói.

"Dẹp cái cảm giác đó đi đi"

Chu Ngưng Nguyệt vừa ăn cam vừa nói:

"Sao ngươi không nghĩ xem nếu hồi sinh chư thần thì ai sẽ được lợi? Tiến độ trở về của các vị thần trực tiếp vượt qua một giai đoạn, chẳng lẽ họ nỡ bỏ lỡ cơ hội này sao?"

"Là chư thần đang giúp ta?"

Chu Tự hỏi.

"Rất rõ ràng mà Chu Ngưng Nguyệt nói.

Chu Tự gật đầu, đây cũng coi như giúp đỡ hai bên cùng có lợi, để xem ai sẽ là người cười được đến cuối cùng. "Tam lão bản, ngươi có thể sắp xếp cho người xin nghỉ phép rồi, mấy ngày nữa là phải đến những nơi này rồi" Chu Tự nhìn Tô Thị nói.

"Có chi phí đi công tác không?"

Tô Thi hỏi.

"Không có"

Chu Tự lắc đầu.

"Vậy cũng phải chi trả lộ phí đi lại chứ?"

"Cần lộ phí gì chứ? Đến lúc đó bảo đám Thanh Long đưa đi là được rồi"

"Không được."

"Không được? Tại sao?"

Chu Tự vẻ mặt khó hiểu.

Tô Thị nghiêm túc nói:

"Ta nghe nói rằng Thanh Long và những người khác bị nhốt lại rồi, và cả đám Hình Ngọ nữa, không có ai là tự do."

Chu Tự:

"..."

Hắn nhớ ra rồi, họ đã chết.

"Không có họ, ta còn có đại ca, vả lại ở thư viện còn có tiền bối Vân Tiêu. Không có họ, sư tỷ Nguyệt còn có cha có mẹ, ngươi cũng có cha có mẹ, chỉ cần một cú điện thoại là mọi chuyện ngay lập tức được giải quyết Chu Tự không quan tâm nói.

1110 chữ

Chương 1326: Chia Đồ

Ngày ba mươi tháng chín.

Thứ sáu.

Chu Tự ngồi vào bàn hội nghị và nói với những người khác:

"Đêm nay, ta sẽ dẫn các ngươi đi tìm những người Thần Thái Dương, đi nhận thân phận, sau đó trực tiếp đưa đến nơi có tín đồ. Trong vòng ba ngày các ngươi phải làm cho họ tin tưởng vào các ngươi, trong thời gian đó thành Biên Giới sẽ hỗ trợ các ngươi và nếu cần thiết có thể lựa chọn hô hoán, giết nó và giúp các ngươi chiến đấu, nhưng làm sao thuyết phục họ vẫn là chuyện của các ngươi"

"Đêm nay xuất phát luôn sao? Đêm khuya rồi"

Tô Thi có chút khó khăn.

"Đừng lo lắng, thời tiết ở Hỏa Nguyệt cốc rất đặc biệt, có thể sẽ không có ban đêm.

Chu Tự trấn an.

Tô Thị:

"..."

"Thần Thái Dương là Hỏa Nguyệt cốc, vậy còn bọn ta thì sao?"

Hàn Tô hỏi.

"Thần Phong Bạo là quần đảo Thiên Tiêu, Nữ Thần Băng Tuyết là quần sơn Minh Hỏa, Nữ Thần Đại Địa là rừng Bách Đằng. Tế đàn đã được mở sẵn rồi, đến lúc đó các ngươi cần dạy họ cách dựng tế đàn rồi mới làm lễ bái, thống nhất chỉ về Thu tỷ, và sau đó ta chịu trách nhiệm tập hợp quyền lực. Nếu thành công, những thần minh đó sẽ được hồi sinh tại tế đàn tương ứng"

Chu Tự nói.

"Thực lực của thần minh mạnh cỡ nào?"

Dao Di tiên tử hỏi.

Vì sư phụ của nàng nên nàng cũng phải tham gia.

Vì vậy, cần phải hỏi rõ ràng.

"Tất cả mọi người đều có thực lực như Tiên Vân tiên tử đấy, một số thì ngang ngửa, một số thì mạnh hơn, hai người mạnh nhất sẽ tự mình tìm cách, đừng quá lo lắng"

Chu Tự đáp.

Dao Di lúc này đang im lặng.

Điều này hoàn toàn nằm ngoài khả năng của nàng ấy.

Tuy nhiên, những người này lại không hề có chút nào gọi là sợ hãi.

Làm cho nàng cảm thấy không thể tưởng tượng được.

"Ai sẽ đưa bọn ta đến đó?"

Minh Nam Sở hỏi.

"Ta đã gọi đại ca của ta đưa các ngươi tới đó, đám người Thanh Long không còn nữa, một thời gian sau chúng ta hãy dành chút thời gian để đến tế bái một chút, nghe nói rất tráng lệ"

Chu Tự nói.

Đại ca?

Dao Di tiên tử có chút khó hiểu.

Thánh Tử Ma Đạo có đại ca sao?

Nàng chỉ nghe nói Thánh Tử Ma Đạo có một người chị gái là Thánh Nữ Ma Đạo.

"Vậy thì ta sẽ đến quần đảo Thiên Tiêu"

Minh Nam Sở nói.

"Vì sự an toàn của mọi người, ta sẽ cho mọi người một thứ"

Chu Tự lấy ra một chùm hạt.

Tất cả đều là hiệu ứng đặc biệt.

"Đây là cái gì?"

Âm Túc cầm một cái lên và hỏi.

"Hiệu ứng ra trận"

Chu Tự nói.

"Ta đã nhìn thấy Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng, ta lấy cái này.

Tô Thi lập tức lấy đi hiệu ứng đặc biệt ra trận của Hỏa Phượng Hoàng.

Chu Tự gật đầu, những thứ này đều được mua từ chỗ ông chủ trả giá, bây giờ vừa vặn có thể phát huy tác dụng.

Những người này sẽ phải thuyết phục các tín đồ của các vị thần, hiệu ứng đặc biệt không hay ho một chút thì sao mà được?

"Ta chọn cái của Phong Bạo.

Minh Nam Sở tìm một hồi, không ngờ là có thật.

"Vậy ta sẽ chọn Tuyết Cảnh.

Hàn Tô tìm hai cái để xem đến lúc đó cái nào có tác dụng hơn.

Âm Túc và Từ Từ chọn giống nhau, là bách thú cộng tôn.

Thể hiện sức mạnh của Nữ Thần Đại Địa.

Dao Di tiên tử không biết làm sao, cuối cùng đã chọn một cái liên quan đến lửa.

Thứ này có tác dụng gì nhỉ?

Càng tiếp xúc với những người này, nàng càng thấy không thể hiểu được họ.

Sư phụ đã dặn đi dặn lại nàng rằng nhất định phải hòa nhập với họ.

Nếu không phải những đứa con của người bạn của Chu Tự cần đi bái sư, nàng còn không có cơ hội hòa nhập.

Chỉ là nàng ấy không cần, nhưng nàng vừa thăng cấp, trùng hợp cần phải ra ngoài một chuyến nên nàng cũng không quan tâm nữa.

"Được rồi, hiện tại mọi thứ đã chuẩn bị xong, chỉ chờ tan làm nữa thôi"

Chu Tự cất chuỗi hạt còn lại đi.

Sau đó đi tìm nhóm người Hạ Nguyệt.

Thuận tiện thì lấy pháp bảo phi hành và chiếc lá mà trước đây họ đã đồng ý cho luôn.

Dư ra mấy chuỗi hạt cũng cho họ một ít.

Dù sao mấy thứ này cũng không có tác dụng gì.

Hắn đã thử pháp bảo phi hành chiếc lá, cảm thấy nó cũng rất tuyệt.

Ngự lá phi hành.

Sửa sang lại một chút, biến nó thành những chiếc lá mùa thu, có thể sẽ càng đẹp hơn.

Giờ tan sở.

Chu Tự quẹt thẻ tan làm, mấy người Hạ Nguyệt nhìn họ rời đi.

Cứ luôn cảm thấy những người này thật bận, nhưng nếu họ không bận thì hai người sẽ phải kết thúc kỳ thực tập.

Trở về rồi thì làm gì có chỗ nào tốt hơn chỗ này.

Đoạn cuối của đại đạo ở ngay bên cạnh, tất cả các loại thiên tài hàng đầu, tiền bối hàng đầu, tất cả đều ở đây.

Thành phố này đâu đâu cũng có những vị thần, những vị thần đó đến đây còn phải nói chuyện lịch sự khách sáo với họ nữa.

Ở đây không ai dám ngang ngược.

Còn những tiền bối như Thanh Long, bọn họ đều có thể gặp.

Ở những nơi khác, e rằng ngay cả ở Đạo Tông Thiên Vân cũng chẳng có mấy người gặp được?

Hầu như không có nơi nào ở giới tu chân có thể đặc biệt hơn nơi này.

Vì vậy, ở lại càng lâu càng tốt.

Chu Tự trước tiên đưa mọi người đến thành Biên Giới, chạm vào các cánh cửa đó, sau đó lại trở về Thanh Thành.

"Chúng ta đang đi đâu vậy?"

Trên đường đi, Tô Thi hỏi.

"Đi tìm đại ca của ta, hắn sắp tan làm rồi. Hôm nay ta có nói hắn tan ca sớm một chút"

Chu Tự nói.

1179 chữ

Chương 1327: Biểu Diễn

"Tại sao hắn vẫn phải đi làm?"

Âm Túc có chút tò mò.

"Tại sao hắn lại không đi làm? Nhưng mà lương hắn cao, hơn 10.000 tệ một tháng, lần trước hắn nghỉ làm, đơn vị họ còn không tính là hắn tự ý rời đi"

Chu Tự cảm khái một câu.

"Không phải ngươi cũng vậy sao?"

Minh Nam Sở nói.

"Lương của hắn là 10.000 tệ một tháng"

Chu Tự lặp lại.

"Tiền lương cũng đâu phải do chúng ta định ra, hơn nữa tiền lương của ta cũng không lên tới một vạn"

Minh Nam Sở bình tĩnh nói.

"Ngươi có thể đổi sang vị trí chính thức, tiền lương sẽ cao hơn rất nhiều"

Hàn Tô nói theo.

Họ nghe ra rồi, Chu Tự muốn được tăng lương.

Nhưng chuyện này đâu có dễ.

Vẫn chưa đến lúc tăng lương.

"Đại ca của ngươi làm nghề gì vậy?"

Từ Từ tò mò hỏi.

"Bảo vệ khu vực"

Chu Tự đáp.

"Bảo vệ?"

Mấy người họ sửng sốt một chút.

Họ biết là đại ca của Chu Tự đang làm việc, nhưng không phải ai cũng biết chuyện hắn là một bảo vệ.

Minh Nam Sở biết, thậm chí hắn còn biết rất nhiều.

Nhưng lại không dám nói.

Đây không phải là điều mà người bình thường có thể biết, biết được cũng không hay.

Khiến hắn sợ chết khiếp.

Nhớ lại tình cảnh trước đây, hắn vẫn thấy đặc biệt khó chịu.

Đang vui vẻ chơi game, bỗng nhiên có một người ngồi xuống bên cạnh, nếu không phải khả năng chịu đựng của hắn mạnh, hắn đã gục ngay tại chỗ rồi.

Khiến hắn đến giờ vẫn mang một bóng ma tâm lý.

Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.

Chỉ mong đừng bao giờ gặp lại bóng dáng đó nữa, lần sau nếu còn xuất hiện thứ như vậy thì hắn tuyệt đối sẽ không bao giờ nhận lời giúp đỡ.

Dao Di tiên tử cảm thấy có chút kỳ lạ.

Không hiểu tại sao những người này lại phản ứng dữ dội như vậy.

Hoa viên Cẩm Tú.

Chu Tự đến lối vào chính và chào hỏi với chú Trương.

"Chú, đại ca của ta đâu?"

Xung quanh không hề có bóng dáng của Lý Lạc Thư.

"Đang dạy đám Tiểu Dương học võ"

Chú Trương nói.

"Học võ?"

Chu Tự hai mắt sáng lên:

"Cái này ta giỏi này, chuyên môn của ta là võ nghệ, so ra đại ca còn kém hơn ta một chút đấy, hay là để ta đi dạy thử xem?"

"Thôi được rồi, nghe nói ngươi là võ đạo tông sư, bọn ta mời không nổi"

Chú Trương cười nói.

Lập tức, hắn nhìn trái nhìn phải, nhỏ giọng nói:

"Tiểu Chu, ngươi nhìn xem xương cốt của ta, thế nào?"

Chu Tự sững sờ, cái này...

Hắn không biết xem thế nào.

Tài năng tu luyện có lẽ đã không còn nữa, tài năng học võ thì... cái này khó có thể nhìn ra.

"Đại ca ta nói thế nào?"

Chu Tự hỏi.

"Tiểu Lý nói thật đáng tiếc, nếu như ta trẻ hơn hai mươi tuổi, ta nhất định có thể tu luyện được ám kình Chú Trương có chút tự hào.

"Ám kình?"

Chu Tự ngạc nhiên kêu lên:

"Vậy thì chú Trương lợi hại quá, một khi công lực thâm sâu, ngươi có thể bắt kịp ta rồi"

Chú Trương cười lớn hai tiếng, nhanh chóng xua tay:

"Thôi đừng trêu ghẹo lão già này nữa, Tiểu Lý đã nói rõ ràng rằng ngươi là một võ đạo tông sư thực sự. Nhắc mới nhớ, tông sư lợi hại như thế nào?"

"Cách sơn đả ngưu, nào, ta biểu diễn cho ngươi xem Chu Tự hào hứng hẳn lên.

Dao Di tiên tử ở đằng sau hơi sững sờ, nàng không hiểu, đây thực sự là Thánh Tử Ma Đạo sao?

Thánh Tử tàn bạo đã khiến cả giới tu chân nghe tiếng đã sợ mất mật. Chu Tự mặc kệ những người khác, cầm lon bia đặt trước mặt nói:

"Bây giờ ta sẽ đập vỡ cái lon này bằng sức mạnh của mình.

"Đập vỡ? Ngươi chắc chắn không phải là đá bay?"

Chú Trương hỏi.

"Đương nhiên, đá bay thì có là gì? Sau khi ta trở thành tông sư, ta đã từng đập vỡ bình rồi"

Chu Tự nghiêm túc nói.

"Cách không?"

Chú Trương lại xác nhận lần nữa.

"Đương nhiên, không cách không sao có thể nhìn ra ta là tông sư?"

Chu Tự nghiêm túc nói.

Tô Thị và những người khác nhìn có chút không nói nên lời.

Đây không phải là dùng linh khí tu chân lừa gạt người khác sao?

"Nào, ngươi thử xem Chú Trương kích động hẳn lên.

Lần đầu tiên nhìn thấy thực lực thực sự của tông sư, đương nhiên rất mong chờ.

Hắn đã nhìn thấy sức mạnh của Lý Lạc Thư.

Cho nên hắn cũng rất tin tưởng Chu Tự.

Tuy nhiên, nói đập vỡ thì có vẻ hơi phóng đại, có thể đá bay là giỏi lắm rồi.

Chu Tự lùi về sau hai bước và bắt đầu lấy đà, thiên niên công lực theo đó mà vận chuyển, khai sơn pháp thành hình trong cơ thể hắn.

Ngay sau đó hắn đấm ra một quyền.

Bùm!

Một âm thanh nổ tung vang lên.

Nhưng ngoài âm thanh nổ tung ra thì không còn gì nữa cả.

"Hết rồi sao?"

Chú Trương hỏi.

"Hết rồi"

Chu Tự nói.

"Cái lon thậm chí còn không bay mà Chú Trương nói.

"Đi chạm vào thử xem"

Chu Tự thần bí nói.

Chú Trương có chút khó hiểu, tiến đến phía trước lon bia, đưa tay ra nhặt.

Chỉ là ngay lúc hắn chạm vào lon bia, tay hắn đã trực tiếp chìm vào trong đó.

Lon bia dường như mất thăng bằng và ngay lập tức biến thành bột.

Chú Trương nhìn thấy cảnh này thì sửng sốt không thôi, sau đó nhìn Chu Tự với vẻ mặt không tin.

"Đây, đây chính là... võ... võ đạo tông sư?"

Chu Tự vẻ mặt đắc ý:

"Lợi hại phải không?"

"Lợi hại"

Chú Trương theo bản năng gật đầu.

"Ta thường không thể hiện với người ngoài đâu, khi đọc sách cũng không ai biết.

Chu Tự nói.

"Vậy thì, Tiểu Lý đó...

Chú Trương có phần không dám tưởng tượng được rốt cuộc mình đã làm thế nào mà có thế mời về một đại lão.

"Đại ca của ta còn lợi hại hơn ta"

Chu Tự đáp.

10.000 người có thể mời một đại lão như vậy? Đây chắc chắn là một trò chơi nhân sinh, chú Trương cảm thấy mình nhất định phải giữ gìn thật tốt nhân viên này.

Còn Dao Di tiên tử ở đằng sau thì lại cau chặt mày.

Vừa rồi có linh khí chấn động sao?

Không có, lẽ nào thực sự là võ đạo?

1101 chữ

Chương 1328: Tức

Đám người Tô Thi không cảm thấy như vậy, họ đều biết rằng Chu Tự có một sức mạnh đặc biệt gọi là thiên niên công lực.

Mặc dù cảm thấy nó là giả, nhưng lại có cảm giác hình như cũng là thật.

Lúc này, Lý Lạc Thư đi ra.

Chú Trương lập tức bước tới, nắm chặt tay hắn:

"Tiểu Lý, ngươi đã vất vả rồi, ban nãy ta vừa bàn bạc với ông chủ và quyết định tăng cho ngươi thêm 3.000 tệ tiền lương, ngươi thấy thế nào?"

Chu Tự:

"???"

Ngươi nói chuyện với sếp của mình khi nào hả?

"Không, không có vấn đề gì"

Lý Lạc Thư vui vẻ nói.

Mười ba nghìn.

Hắn sống đến tuổi này chưa từng gặp qua công việc nào tốt thế này.

"Nếu ngươi không thể hiện bản thân, có lẽ tiền lương của đại ca ngươi cũng không cao như vậy.

Tô Thi hả hê cười trên nỗi đau người khác.

Chu Tự:

"..."

Dao Di tiên tử hơi kinh ngạc, đây không phải là Đạo Tử sao?

Không ngờ lại làm việc ở đây?

Có cảm giác như có một khoảng cách rất lớn với Đạo Tử mà nàng biết.

"Đại ca các ngươi tới rồi đây, đúng rồi, ta được tăng lương, hai ngày nữa sẽ mời các ngươi đi ăn cơm, còn phần của chị gái thì, chúng ta cứ gói đồ lại mang về cho chị ấy đi"

Lý Lạc Thư nói.

Câu này nói của đại ca lập tức khiến Dao Di tiên tử sững sờ.

Nàng phát hiện nàng hoàn toàn không thể hiểu nổi những người này, hoàn toàn không thể hòa nhập được.

Nhưng ngay sau đó nàng lại bị choáng váng.

Bởi vì sau khi Đạo Tử nói rằng đưa họ đi, thì chỉ trong tích tắc, nàng đã đến một nơi băng tuyết.

"Đây chính là Hỏa Nguyệt cốc, còn lại phải trông chờ vào các ngươi rồi."

Lý Lạc Thư bỏ lại câu nói này, rồi đi vào cánh cửa không gian, sau đó liền biến mất. Năng lực không gian?

Nàng không thể hiểu được thực lực của đối phương, chỉ có thể hỏi Tô Thị ở một bên.

"Sức mạnh của đại ca?"

Tô Thị suy nghĩ một chút rồi nói:

"Ta nhớ là năm xưa một nhát kiếm đã tạo nên phản ứng rất lớn trong thiên hạ, chuyện này không được truyền ra ngoài sao?"

"Ta bế quan rất lâu, không biết nhiều lắm về thế giới bên ngoài"

Dao Di tiên tử sửng sốt một hồi, sau đó nói:"Ngươi cũng gọi hắn là đại ca?"

"Đúng rồi, Chu Tự gọi hắn là đại ca, hắn gọi Nguyệt tỷ là tỷ của chúng ta, vậy ta nhất định cũng phải gọi hắn là đại ca rồi, dù sao thì tuổi của ta cũng nhỏ nhất"

Tô Thị nói.

Dao Di tiên tử không biết đã choáng váng bao nhiêu lần, những người này rốt cuộc có mối quan hệ gì vậy?

"Chúng ta vừa nói gì ấy nhỉ? À, sức mạnh của đại ca.

Tô Thi nghiêm túc nói:

"Ta nghe bọn họ nói bây giờ đại ca là vô thượng kiếm đạo, cụ thể là tu luyện cái gì nhỉ? Chính là một tu vi vượt qua nhất phẩm, hình như Vân tỷ cũng không thể đánh bại đại ca"

"Sư phụ của ta không phải là đối thủ của Đạo Tử?"

Dao Di tiên tử không tin nói.

"Đúng vậy, nghe nói trong toàn bộ giới tu chân, số người có thể đánh bại đại ca chỉ đếm trên đầu ngón tay" Tô Thi gật đầu đáp.

Chuyện này... Dao Di tiên tử cảm thấy có lẽ mình đã nghe nhầm rồi.

Cho dù Đạo Tử có mạnh đến đâu, cũng không thể vượt quá khả năng nhận thức.

Sao có thể như thế được?

Nhất thời, nàng cảm thấy những người tụ tập ở Thanh Thành này hoàn toàn không phải là người.

Những người khác đang tu luyện, những người này đang làm gì?

Bật hack...

Grù!

Đột nhiên một tiếng gầm vang lên.

Một con quái vật khổng lồ trắng như tuyết đang tiến về phía họ.

"Chúng ta cần phải tốc chiến tốc thắng"

Dao Di tiên tử nói.

Nơi này vô cùng đặc biệt, thực lực của bọn họ sẽ không ngừng bị trấn áp, lâu dần sẽ không có lợi ích gì. "Được"

Tô Thi gật đầu.

Sau đó nàng lấy ra Thiên Ma Kiếm.

Đang định bổ một nhát.

Bùm!

Dao Di tiên tử hành động nhanh chóng, chẳng mấy chốc con thú khổng lồ đã bị đánh gục.

Tìm một cơ hội tốt, Tô Thi dùng kiếm đâm chết nó.

Trực tiếp kết liễu con cự thú.

Nhưng vào lúc này, Tô Thi sững sờ tại chỗ, cảm thấy có chút kỳ quái.

"Ngươi bị sao vậy?"

Dao Di tiên tử tò mò hỏi.

"Không đúng lắm"

Tô Thi cảm thấy kỳ lạ.

"Cái gì không đúng lắm?"

Dao Di tiên tử hỏi.

"Kinh nghiệm không đúng "Kinh nghiệm?"

"Đúng vậy, vừa rồi có vẻ như kinh nghiệm của ta đầy rồi"

"Kinh nghiệm đầy rồi?"

Những lời khó hiểu này khiến Dao Di tiên tử cảm thấy nghi hoặc. Đây rốt cuộc là cái quái gì vậy?

Tô Thị cất Thiên Ma kiếm đi và có vẻ vẫn đang thất thần, điều này khiến Dao Di tiên tử có chút lo lắng.

"Hay là chúng ta tìm địa điểm trước rồi hoàn thành nhiệm vụ tiếp theo?"

Nàng hỏi.

"Ừ, ta phải nghĩ xem, kinh nghiệm đầy rồi thì phải làm sao"

Tô Thi gật đầu.

Đây là lần đầu tiên nàng đầy kinh nghiệm nên không có kinh nghiệm, nàng cần phải suy nghĩ một chút.

Sau một hồi tìm kiếm, các nàng đã phát hiện ra bộ lạc.

Thực sự là người của Hỏa Nguyệt cốc.

"Chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Dao Di tiên tử hỏi.

"Thông thường, chỉ cần nghiền nát các hạt để thu hoạch, và sau đó hiển thị danh tính là được"

Tô Thị nói.

"Vậy thì đi ngay bây giờ?"

Dao Di tiên tử hỏi.

"Được, ta sẽ thị phạm trước cho ngươi xem, lát nữa nếu ta làm mất dây chuyền, mọi chuyện chỉ còn trông cậy vào ngươi"

Tô Thị nói thẳng.

Dao Di tiên tử:

"..."

Răng rắc!

Tô Thị nghiền nát các hạt.

Trong phút chốc, Phong Minh Cửu Thiên, Thần Hỏa giáng thế.

1107 chữ

Chương 1329: Chụp Ảnh

Hỏa Nguyệt cốc.

Vì có Nữ Thần Phi Hồng, nơi đây không còn quá lạnh nữa, và môi trường sống của họ cũng được cải thiện đáng kể.

Ít nhất là không có đứa trẻ nào bị chết cóng.

Mọi thứ đang phát triển theo chiều hướng tốt hơn, và trong một vài năm nữa, nơi đây sẽ có thể sống một cuộc sống bình thường.

Họ đã không còn dám đòi hỏi thoát ra khỏi lời nguyền của Nữ Thần Băng Tuyết nữa, có thể sống tiếp đã là điều xa xỉ lắm rồi, chỉ khi trải qua những năm tháng trước đây họ mới hiểu được sự bình yên như bây giờ hiếm có đến thế nào.

Vệ Dương đang lau vũ khí của mình.

Hắn cũng sẽ ra ngoài đi săn và giúp Nữ Thần Phi Hồng hái trái cây.

Gần đây, hắn muốn tìm Chu Tự để tỏ lòng biết ơn.

Nhưng mãi vẫn chưa tìm được bọn họ.

Chỉ có thể kéo dài cho đến tận bây giờ.

Bùm!

Đột nhiên, trên bầu trời vang lên âm thanh của một vụ nổ, và một ngọn lửa không thể dập tắt từ trên trời giáng xuống.

Tiếp theo đó là tiếng chim phượng hoàng kêu.

Bầu trời dường như được bao phủ bởi những ngọn lửa, Cửu Thiên Phượng Hoàng vỗ cánh bay từ nơi xa xôi đến.

Và trên lưng của Hỏa Phượng Hoàng là một cô gái từ trên cao nhìn xuống, tóc bay thướt tha theo gió, tựa như một Nữ Thần Cửu Thiên trên trời giáng trần.

Nàng nhướng mày suy nghĩ, như thể đang nghĩ đến sự sống chết của mọi người bên dưới.

Đối mặt với cảnh này, Dao Di tiên tử có chút kinh ngạc, chuyện này cũng có khả năng thất bại sao?

Tô Thi đứng đó, xung quanh là mọi người như thể đang ôm lấy nàng ấy, hoàn toàn không cần một lời nói nào cũng có thể khiến người ta khiếp sợ.

Đối với một người như vậy, hoàn toàn không có khả năng thất bại.

Hơn nữa, đây thực sự là một hiệu ứng đặc biệt?

Cảm giác như một Hỏa Phượng Hoàng thực sự, mạnh mẽ, đáng sợ và nóng bỏng.

Và từ đôi mắt của nó, thậm chí có thể nhìn thấy được niềm vui.

Dường như được làm thú cưỡi của người này là một chuyện vinh dự biết bao.

Lúc này, người đứng đầu Hỏa Nguyệt cốc, Biệt Câu vẻ mặt kinh ngạc nhìn lên bầu trời.

Đại Tư Tế Mịch Hạ cũng đã xuất hiện rồi, bọn họ kinh ngạc nhìn Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng.

Ngọn lửa như vậy khiến bọn họ không dám xem thường.

"Chuẩn bị thật tốt để nghênh đón kẻ thù"

Thủ lĩnh Biệt Câu nói.

Những người khác lập tức gật đầu, sẵn sàng chiến đấu.

Bọn họ cũng không ngờ rằng một Hỏa Nguyệt cốc vốn yên bình bao năm lại tiếp đón một người ngoài cuộc như thế này.

Thậm chí càng không ngờ rằng mình lại là kẻ thù của đối phương.

Lúc này Tô Thị nhướng mày, không để ý tới thái độ của những người bên dưới.

Dao Di tiên nữ ở phía xa đã cảm nhận được điều này, nhưng nàng thấy Tô Thi lại không hề lên tiếng.

Rõ ràng chỉ cần một câu nói, tại sao nàng ấy lại không chịu lên tiếng.

Điều này khiến nàng có chút lo lắng, nghĩ rằng mình phải ra ngoài nói cho rõ ràng.

Nàng có thể cảm nhận được sức mạnh của những người kia ở một mức độ nào đó, và đó chắc chắn không phải là thứ mà các nàng có thể chống lại được.

Nếu cứ tiếp tục kéo dài nhất định sẽ phải gọi hỗ trợ, nhưng nếu sự kêu cứu không cần thiết, nàng lại cảm thấy đang làm phiền những người đó.

Tuy nhiên, khi nàng đang định ra ngoài, Tô Thị bỗng bất ngờ di chuyển.

Nàng dường như đã nhớ ra điều gì đó, và sau đó một ánh sáng xuất hiện trên cơ thể nàng.

Ánh sáng này cực kỳ chói mắt dưới sự tô điểm của Hỏa Phượng Hoàng, và khí tức đã bắt đầu thay đổi.

Dao Di tiên tử nhìn vị trí của Tô Thi, phát hiện mái tóc đen nhánh của Tô Thi phía trên Hỏa Phượng Hoàng đã bắt đầu chuyển sang màu đỏ, quần áo trên người tuy không thay đổi, nhưng khí chất của nàng đã thay đổi, nếu trước đó là một thiếu nữ thì bây giờ nàng ta phong thái bệ vệ, tư thế oai hùng, đôi mắt màu nâu chuyển sang màu đỏ thẫm.

Cao quý, thánh thiện, ngự trị toàn thiên hạ.

Vào lúc này, cây thương của Hồng Anh đã bị nàng siết chặt.

Cảm nhận được sự thay đổi này, Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng ngửa mặt lên trời gầm thét, hắn vốn dĩ chỉ là một cái bóng nhưng bỗng ngay lập tức ngưng tụ, khí tức của hắn bao phủ khắp đất trời, ngọn lửa của hắn bao trùm cả một khoảng trời.

Khí thế mạnh mẽ, tư thế vô song, giống như chiến thần Cửu Thiên đích thân giáng thế.

Không gì địch nổi.

Nàng đứng ở trời cao, chỉ dựa vào khí thế đã trấn áp toàn bộ Hỏa Nguyệt cốc, không ai dám nảy sinh ý đồ ra tay.

Dao Di tiên tử hoàn toàn sững sờ, đây chính là Tô Thi thường xuyên phạm sai lầm trong thư viện sao?

Hơi thở đáng sợ và tư thế vô song này buộc nàng không thể không cúi đầu.

Không hổ danh là Cửu Thiên Hoảng Chủ.

Đặc biệt là Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng dưới chân nàng, nó hoàn toàn là thật.

Chỉ là ngay khi nàng đang kinh ngạc thì Tô Thi đột nhiên lấy điện thoại di động ra và tự chụp cho mình một bức ảnh.

Hình như chưa hài lòng, nàng ta còn vẫy tay với nàng.

Dao Di tiên tử trong lúc nghi ngờ thì bóp nát chuỗi hạt trong tay, bước đi trong ngọn lửa, nàng như một nữ thần trong lửa.

Nàng nhìn Tô Thi, cảm thấy khó hiểu.

"Chụp ảnh giúp ta"

Tô Thi nói với vẻ mong đợi.

Dao Di tiên tử:

"???"

Cuối cùng nàng vẫn chụp giúp, sau đó Tô Thi cầm lấy điện thoại và gửi ảnh vào trong nhóm, vô cùng thích thú. Nhưng nơi này không có tín hiệu.

1146 chữ

Chương 1330: Biến Thân

"Để ta tìm xem, ta nhớ có thứ gì đó có thể phát tín hiệu, có lẽ có thể sử dụng nó ở đây"

Vỏ sò nhỏ được dán trên điện thoại, quả nhiên có thể dùng được.

Ngay sau đó nàng gửi ảnh qua, còn kèm theo một câu:

"Nhân cách thứ hai của ta hiện hình rồi, đẹp không? Hơn nữa ta cảm thấy ta đúng là cái gì cũng làm được, quả nhiên ta chẳng phải bình hoa"

Sau đó cả nhóm đều bùng nổ.

Chu Tự:

"Đây là ai?"

Trí giả:

"Tô Thi tiểu tiên tử?"

Chu Ngưng Nguyệt:

"Ngươi biến thân rồi?"

Thu Thiển:

"Thật sự là Tô Thi? Trông có chút không giống lắm.

Tô Thi vẻ mặt đắc ý:

"Hihi, ngợp rồi đúng không? Nhân cách thứ hai của ta đa năng lắm đấy, quả nhiên, ta chính là một thiên tài"

Chu Ngưng Nguyệt nói:

"Làm cái Hỏa Cầu Thuật xem"

Nhìn thấy tin nhắn của Nguyệt tỷ, Tô Thi không nói gì, lập tức xua tay, trong tưởng tượng của nàng, sẽ có vô số ngọn lửa ngưng tụ vì chuyện này.

Tuy nhiên...

Trống rỗng.

Tô Thị sững sờ một lúc, sau đó thử lại lần nữa, nhưng vẫn không có gì xuất hiện.

Sau khi thử thêm vài lần, nàng gửi một tin nhắn trong nhóm:

"Thực ra có biết thả Hỏa Cầu hay không cũng không ảnh hưởng gì lắm"

Chu Tự sửng sốt:

"Đã là nhân cách thứ hai rồi nhưng vẫn không biết thả hỏa cầu? Nhân cách thứ nhất của ta là có thể làm được rồi"

Tô Thi gửi sang một emoji bĩu môi, kèm theo một câu:

"Ta mặc kệ các ngươi đấy, dù sao trong số các ngươi chẳng có ai xinh đẹp bằng ta"

Nói xong, Tô Thi cất điện thoại đi.

Sau đó nàng nhìn những người bên dưới, đưa dấu ấn của Thần Thái Dương trên tay ra và nói:

"Để ta nói cho các ngươi biết một điều, ta đồng thời đại diện cho Thần Thái Dương và Nữ Thần Phi Hồng, bây giờ các ngươi cần phải tuân theo mệnh lệnh của ta"

Phút chốc, quyền hành của hồng nguyệt và Thần Thái Dương tỏa ra.

Những người bên dưới kinh ngạc không thôi, họ quỳ một gối kính cẩn nói.

"Bái kiến Thần Sứ Đám người Biệt Câu có chút kinh ngạc, không ngờ lại là đại diện của Nữ Thần Phi Hồng.

Thảo nào lại đáng sợ như vậy.

"Được rồi, tiếp theo để nàng ta giải thích cặn kẽ cho các ngươi"

Tô Thi ngay lập tức đẩy Dao Di tiên tử ra.

Để nàng còn thoải mái làm dáng.

Dao Di tiên tử:

"..."

Nàng cảm thấy như mình đã thành công rồi, hoàn toàn không cần phải làm gì cả.

Quần đảo Thiên Tiêu.

Bởi vì xung quanh có vô số cơn bão nên nơi này bị cô lập với thế giới.

Minh Nam Sở lấy điện thoại di động ra xem, phát hiện không có tín hiệu.

Tiếp theo chỉ có thể dựa vào chính mình, Chu Tự nói có hỗ trợ nhưng vấn đề là không có cách nào để liên lạc kêu cứu.

Những người này không nghĩ tới việc không có tín hiệu sao?

Gọi qua tế đàn cũng vô ích, phải có tế đàn mới được, còn hắn thì không có.

"Trước tiên phải tìm hiểu xem tình hình ở đây đang như thế nào, nếu không, hấp tấp đi ra ngoài rất có thể sẽ xảy ra chuyện Minh Nam Sở nhìn quanh, định tìm một người Lạc Đan trước.

Cần cố gắng hiểu những gì đang xảy ra ở đây.

Hắn đi quanh bờ tìm kiếm một hồi, nhìn thấy một cô gái trẻ.

Khoảng mười một hoặc mười hai tuổi.

Nước da ngăm đen và ăn mặc đơn giản bằng vải thô, dường như đang giận hờn ai đó. Minh Nam Sở suy nghĩ một lúc, cảm thấy nếu tiếp xúc hấp tấp sẽ không dễ dàng được chấp nhận.

Sau khi quan sát xung quanh, hắn bắt được một con rắn, nhổ răng để chắc chắn rằng nó không độc rồi sau đó ném nó đi.

"A!"

Tiếng la hét vang lên.

Một bóng người gầy guộc chạy qua và hét lớn:

"Cha mẹ ơi, cứu ta với, có một con rắn lớn lắm"

Chạy cũng thật nhanh, Minh Nam Sở cảm khái nói.

Sau đó, hắn lập tức chạy theo, con rắn đó cũng coi như cố gắng hoàn thành nhiệm vụ, nó đang đuổi theo cô gái nhỏ kia.

Lúc sắp đuổi kịp, Minh Nam Sở nhảy vọt lên trước mặt đối phương, trực tiếp túm lấy con rắn, bóp một cái, nhóm lửa ngay tại đó chuẩn bị ăn tiết rắn.

"Tay nghề nấu ăn của ngươi thật tuyệt"

Minh Nam Sở xúc động nói.

"Đương nhiên rồi, ở nhà luôn là ta giúp mẹ nấu ăn đấy"

Cô gái nhỏ đắc ý nói.

"Đại ca thật sự từ bên ngoài tới sao? Nghe nói bên ngoài có Thượng đế trừng phạt, bọn ta không thể đi ra ngoài, còn người bên ngoài cũng không vào được."

"Nếu ta nói rằng ta đại diện cho Thần Phong Bạo, ngươi có tin không?"

Minh Nam Sở vừa cười vừa ăn tiết rắn.

Cô gái này tên là Nhã Mã, là con gái của một gia đình ngư dân bình thường ở quần đảo Thiên Tiêu.

Gia đình họ có năm người con, và nàng là con thứ hai.

Đại tỷ mười sáu tuổi đã lấy chồng, nàng mười hai tuổi, vài năm nữa cũng phải gả cho người ta.

Hôm nay nàng cãi nhau với gia đình, vì nàng tìm được một viên đá rất đẹp, đệ đệ nằng nặc đòi chơi, vậy là mẹ liền bảo nàng nhường cho em trai.

Nàng còn chưa kịp chơi...

Vậy nên, nàng liền chạy ra ngoài.

Khi nghe thấy chuyện này, Minh Nam Sở nhất thời không biết phải nói gì.

"Ngươi là Thần Sứ? Không giống lắm, ta nghe cha và những người khác nói rằng tất cả thần giả của các vị thần đều đi kèm với Phong Bạo, còn ngươi trông sạch sẽ hơn nhiều, vừa trắng trẻo vừa dịu dàng, còn lại thì không có gì đặc biệt. Ờm, ngươi còn rất giỏi bắt rắn nữa"

Nhã Mã nói một cách nghiêm túc.

"Có thể cho ta biết tình hình hiện tại ở đây không? Các ngươi có lẽ vẫn tin vào Thần Phong Bạo đúng không?"

Minh Nam Sở nói.

Chỉ cần hiểu rõ tình hình ở đây, hắn có thể tìm cách để tiến công chiếm đóng nơi này.

Như vậy nhiệm vụ lần này có thể hoàn thành.

1129 chữ

Chương 1331: Cố Ý

Trên thực tế, phó bản này không dễ hành động chút nào.

Có quá nhiều thứ phải kiêng kỵ, đặc biệt là không thể sống lại.

Vậy thì chỉ có thể làm từng bước một.

"Tình hình ở đây của bọn ta?"

Nhã Mã bưng một bát canh rắn, không nỡ ăn, sau đó nhỏ giọng hỏi:

"Ta có thể mang về cho mấy đứa em của ta ăn được không?"

"Không phải ngươi vừa mới bị cướp đồ chơi sao?" Minh Nam Sở hỏi.

"Cướp đồ chơi là cướp đồ chơi, ăn là ăn, hai chuyện khác nhau mà"

Vẻ mặt của Nhã Mã rất nghiêm túc.

"Vậy được, ngươi đựng nhiều vào, phần còn lại ngươi có thể tự mình ăn"

Minh Nam Sở nói.

"Vậy thì... ta có thể mang cả nồi về được không?"

Nhã Mã nói một cách nghiêm túc.

Minh Nam Sở:

"..."

Cuối cùng, hắn vẫn gật đầu, có thể moi tin từ đối phương, mọi thứ đều xứng đáng.

"Đúng rồi, vừa rồi đại ca muốn hỏi cái gì vậy?"

Nhã Mã hỏi.

"Tình hình của các ngươi ở đây thế nào?"

Minh Nam Sở hỏi.

"Chỗ này của bọn ta rất đông người, nhưng không có nhiều thức ăn, nhưng năm nào bọn ta cũng ném một ít thức ăn xuống biển để cúng thần, cầu năm tới mưa thuận gió hòa, lễ tế năm nay cũng sắp bắt đầu rồi"

Nhã Mã nói.

Minh Nam Sở có chút kinh ngạc, chỉ cần hắn tìm ra vấn đề của tế đàn, có thể trực tiếp hoàn thành nhiệm vụ.

Tất nhiên, tiền đề là họ có thể bắt đầu cúng tế trong vòng ba ngày.

"Nhã Mã, Nhã Mã Một giọng nói lo lắng từ xa vọng lại.

Minh Nam Sở có thể nghe ra đó là một giọng nữ.

"Tỷ tỷ, Nhã Mã tỷ tỷ"

"Mẹ ơi, ta ở đây Nhã Mã lập tức đứng dậy vẫy tay.

Minh Nam Sở cũng không ngăn cản.

Chỉ là khi người bên kia nhìn thấy hắn thì bị dọa tới mức tái mặt.

Kéo lấy Nhã Mã và giữ khoảng cách với hắn.

"Ta chỉ tình cờ đến đây, sau đó thấy Nhã Mã bị rắn đuổi theo, nên tóm lấy con rắn và hầm nó rồi"

"Đúng vậy đấy mẹ, đại ca là người tốt, còn rắn là do ta hầm đấy"

Nhã Mã lập tức nói.

Sau đó còn định cho em trai và em gái ăn tiết canh rắn, rất ngon.

Mẹ của Nhã Mã trông khá trẻ, dáng người cũng nhỏ con, bà kéo lũ trẻ lại phía sau và nói với Minh Nam Sở:

"Ngươi muốn gì?"

Nhìn thấy vẻ sợ hãi của đối phương, Minh Nam Sở biết ngay không thích hợp để trò chuyện:

"Thôi, các ngươi trở về sớm đi, có thể đem canh rắn trở về luôn"

Cuối cùng, bọn họ cũng không lấy canh rắn, Minh Nam Sở chỉ có thể tự mình ăn.

Nhìn quanh quần đảo, hắn đang suy nghĩ xem phải làm gì, hắn không có nhiều thời gian, nhất định phải tìm được đám người chủ yếu càng sớm càng tốt.

Nếu những người này vẫn tin vào Thần Phong Bạo thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

E rằng theo sự trôi đi của thời gian, niềm tin chỉ còn lại một phần rất nhỏ, nếu là vậy thì xác xuất thành công làquá nhỏ.

Vì vậy cần phải tìm hiểu rõ ràng, nên làm như thế nào?

Tìm một người đàn ông trưởng thành và sử dụng cùng một phương pháp để tiếp cận đối phương.

Nói là làm, Minh Nam Sở bắt đầu hành động.

Gần hòn đảo, hắn nhìn thấy một người đàn ông đang đánh cá.

Sau khi tìm kiếm xung quanh một hồi, hắn quyết định bắt một con thủy quái.

Khi ném con thủy quái qua đó, hắn cảm thấy có chút không đành lòng, có phải do hắn tiếp xúc lâu ngày với Thánh Tử Ma Đạo quá không, nên mới có thể bắt nạt người ta như thế này.

"Lát nữa ta phải giúp người ta bắt thêm nhiều thức ăn, coi như đền bù"

Nhà của Nhã Mã.

Nhã Mã bĩu môi và nói:

"Đại ca thật sự là người tốt"

"Sao ngươi có thể tùy tiện ăn bất cứ thứ gì của người lạ hả?"

Mẹ Nhã Mã nói, gắp thức ăn trong nồi.

"Đại ca đã cứu ta Nhã Mã nói.

"Vậy cũng phải cảnh giác một chút, nếu hắn cố tình làm vậy thì sao? Để tiếp cận ngươi, hắn đã cố ý đẩy ngươi vào tình thế nguy hiểm, sau đó ra tay giúp đỡ, làm vậy có thể dễ dàng lấy được lòng tin nhất đấy"

Mẹ Nhã Mã dạy dỗ.

"Làm gì có người nào như vậy"

Nhã Mã không tin.

"Có hay không ngươi cũng phải đề phòng, đúng rồi, ta nghe nói phía bộ lạc Hỏa Diễm đã có Thần Sứ xuất hiện rồi, đến lúc đó có thể sẽ có những thay đổi, gần đây ngươi đừng có chạy lung tung"

Mẹ Nhã Mã dặn dò.

Nhã Mã ồ một tiếng, không nói gì thêm.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng nói chuyện.

"Đại huynh đệ, ngươi không vào ăn là xem thường Tạp Tháp này rồi, nào, không cần khách sáo với ta. Nghe thấy giọng nói, Nhã Mã phấn khích:

"Là cha"

Mẹ Nhã Mã vẻ mặt khó hiểu, sao chồng nhà mình lại đưa người lạ về?

Nghe thì có vẻ như vừa gặp nhau.

Trong sự khó hiểu, bà dẫn theo con gái ra ngoài xem.

Cả hai người bỗng chốc đều sững sờ.

"Đại ca?"

Nhã Mã hào hứng nói.

Mẹ Nhã Mã cảm thấy có chút bất an, tại sao người này lại xuất hiện nữa?

Minh Nam Sở cũng bối rối, tại sao lại là bọn họ?

Như vậy không phải ngại lắm sao?

"Hả? Nhã Mã biết vị đại ca này sao?"

Tạp Tháp tò mò hỏi.

Hắn là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, rất mạnh mẽ cường tráng.

"Đại ca vừa cứu ta"

Nhã Mã nói ngay lập tức.

"Thật là trùng hợp? Vừa rồi đại huynh đệ này cũng cứu ta, còn giúp ta bắt được một đống đồ ăn, thật là dũng cảm"

Tạp Tháp cười nói.

"Đại ca thật sự là người tốt"

Nhã Mã cười nói.

Ở bên kia, mẹ của Nhã Mã trong lòng lo lắng.

Con gái quá giống cha nó.

Minh Nam Sở ngượng quá nên vô thức lấy điện thoại di động ra, muốn xem một lát cho bớt ngượng.

1152 chữ

Chương 1332: Nghiên Cứu Nhân Cách

Ngày 01 tháng 10.

Thứ bảy.

Chu Tự ngủ đến tám giờ mới bị Thu tỷ kéo dậy.

"Ăn cơm thôi"

"Oáp!"

Chu Tự đang ngồi ở trên giường ngáp một cái.

"Ai bảo tối qua ngủ muộn như vậy.

Thu Thiển cười nói.

"Lúc năm giờ hơn ta đã dậy rồi"

Chu Tự đáp.

Nghe vậy, Thu Thiển cười vui vẻ:

"Năm giờ ngươi dậy làm gì?"

Chu Tự nhìn chằm chằm vào Thu Thiển trong chiếc quần đùi ngắn và nói:

"Thu tỷ nghĩ sao?"

"Vì ta sao?"

Thu Thiển chỉ vào chính mình, giả vờ nghi ngờ.

Chu Tự cười lạnh, Yêu Nữ Ma Đạo.

Đúng là ta ra tay quá nhân từ nên bây giờ nàng mới kiêu ngạo như vậy.

"Ta là của ngươi mà, cho nên vì ta cũng là vì ngươi."

Thu Thiển nhỏ giọng nhắc nhở.

Chu Tự sửng sốt.

Vậy hóa ra là do chính ta?

Năm giờ hơn ta lại tự mình...

"Dậy ăn cơm đi Thu Thiển không cho Chu Tự quá nhiều thời gian suy nghĩ, kéo người ta đứng dậy.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Chu Tự nhìn thấy Nguyệt tỷ cũng bị kéo ra ngoài.

Lúc này, Nguyệt tỷ tinh thần uể oải, nhưng lại như tràn đầy sức sống, điều này làm cho Chu Tự có phần không rõ vì sao.

"Nguyệt tỷ, ngươi bị sao vậy?"

Hắn hỏi.

Trên bàn ăn, Chu Ngưng Nguyệt ăn hết cháo thịt bằm, nhàn nhạt nói:

"Ta phát hiện ra một chuyện"

"Chuyện gì mà khiến ngươi thành ra hốc hác như vậy?"

Chu Tự thắc mắc.

"Tô Thi có nhân cách thứ hai, vậy nên, ta nghi ngờ ta cũng có một nhân cách thứ hai Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Hả?"

Chu Tự sững sờ, nhất thời không hiểu Nguyệt tỷ đang nói cái gì.

Nhân cách thứ hai ở đâu ra?

Như Tô Thi mà cũng gọi là nhân cách thứ hai, đó cùng lắm là do nàng ta trang điểm thôi.

Không được vẫn là không được.

"Ngày hôm qua ta hỏi Tô Thi rồi, nàng ta nói rằng vì nàng ấy đầy kinh nghiệm rồi nên mới có thể xuất hiện nhân cách thứ hai"

Chu Ngưng Nguyệt lấy ra một tờ giấy và nói:

"Sau đó ta nhận ra một chuyện"

"Chuyện gì vậy?"

Thu Thiển khó hiểu.

"Tô Thi có nhân cách thứ hai, nên nhân cách thứ hai của ta cũng phải có điều kiện tiên quyết."

Chu Ngưng Nguyệt nói:

"Á?"

Chu Tự ngẩn ra:

"Nguyệt tỷ, ngươi lấy nhân cách thứ hai ở đâu ra vậy? Vậy có phải ta cũng có nhân cách thứ hai không?"

Chu Ngưng Nguyệt:

"Ngươi tê tiện lắm, không có là bình thường"

Chu Tự:

"..."

Tại sao không phải là các ngươi tê tiện mà lại là ta?

"Nguyệt tỷ thật sự có nhân cách thứ hai?"

Thu Thiển rất tò mò.

Nàng cảm thấy không có khả năng lắm.

Tô Thi là bởi vì nàng ta không biết tại sao giết quái lại có được kinh nghiệm, nhưng với Nguyệt tỷ thì nhất định không thể có chuyện này.

"Ta nói rồi, thế giới trong mắt ta khác với các ngươi, ta nghĩ thế giới trong mắt ta có lẽ có một nơi có thể thông đến căn phòng, nếu ta tìm thấy, có lẽ nhân cách thứ hai sẽ xuất hiện"

Chu Ngưng Nguyệt nghiêm túc nói.

"Thật sự là vì bị lạc nên không thể xuất hiện sao?"

Chu Tự cảm thấy quá ảo ma.

Chuyện gì đang xảy ra với những người này đây?

Ai cũng đang khai phá nhân cách thứ hai.

Hắn được cho là có những mấy nhân cách do các hệ thống tu luyện khác nhau.

Tô Thi và Nguyệt tỷ không hề tu luyện trên nhiều hệ thống.

Nhân cách thứ hai của họ đúng là sẽ thay đổi, nhưng có cảm giác chẳng mang lại tác dụng gì.

Dù sao thì của Tô Thi cũng là vô dụng.

"Dù sao, ta đã tìm kiếm cả đêm, có manh mối rồi nên trong vài ngày nữa có thể sẽ tìm ra thôi"

Chu Ngưng Nguyệt nói. Điều này khiến Chu Tự không thể ngồi yên.

Hắn ngay lập tức hỏi:

"Vậy thì làm thế nào để ta tìm ra nhân cách thứ hai của mình?"

"Tô Thi là ăn kinh nghiệm, còn Nguyệt tỷ là vì thế giới trong mắt tỷ ấy khác với chúng ta, liệu có phải ngươi sẽ là thiên niên công lực không?"

Thu Thiển hỏi. "Thiên niên công lực là công lực, đầy rồi chỉ có thể khôi phục, không xuất hiện thêm nhân cách, dù có tiến vào thời đại sáng thế cũng không có nhân cách"

Chu Tự nói.

"Vậy hình như cũng không còn gì đặc biệt nữa rồi"

Thu Thiển nhất thời không nhớ ra được.

Chu Tự cảm thấy phiền não, lúc đầu còn tưởng rằng mình là người duy nhất đặc biệt, nhưng bây giờ xem ra hắn là người duy nhất không có nhân cách nào khác.

"Thư viện đang có kỳ nghỉ chín ngày, ngươi định làm gì trong chín ngày này?"

Thu Thiển đột ngột hỏi.

"Ba ngày sau sẽ hồi sinh chư thần, sau đó đi tìm Nữ Thần Trí Tuệ, rồi không biết phải kéo dài trong bao lâu nữa, cho nên kỳ nghỉ của chúng ta có lẽ chỉ có ba ngày này thôi"

Chu Tự nhắc nhở.

"Ta sẽ bế quan ở nhà trong ba ngày này và tìm ra con đường chính xác.

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Chu Tự và Thu Thiển cũng không quan tâm.

Thế này càng tốt hơn.

"Vậy chúng ta đi khu giải trí chơi đi"

Chu Tự nói.

Hai người cùng đi hẹn hò cũng rất tốt, tuy rằng có chút ngây ngô nhưng vui vẻ là trên hết.

"Ta cũng đi.

Chu Ngưng Nguyệt nói ngay.

"Không phải ngươi định bế quan ở nhà sao?"

Thu Thiển hỏi.

"Lần sau rồi bế quan Chu Ngưng Nguyệt ngay lập tức thay đổi chú ý.

Chu Tự có chút không nói nên lời, nhưng hắn cũng phải để ý mấy vị lão bản để xem bọn họ có suôn sẻ không.

Phía Tô Thi rất thuận lợi, ai cũng sợ chết khiếp, hiện tại đã ăn no mặc ấm ở đó, chỉ cần chờ đến nửa đêm ngày thứ ba là bắt đầu tế lễ.

Nghe nói sắp hồi sinh Thần Thái Dương, người ở Hỏa Nguyệt cốc có chút lo lắng, rất khó nói liệu khi các vị thần va chạm vào nhau, họ có an toàn hay không.

Tốt nhất là giữ nguyên như hiện tại.

Thật không may, sự xuất hiện của Tô Thi khiến họ không còn lựa chọn nào khác.

1167 chữ

Chương 1333: Thật Giả Quần đảo Thiên Tiêu.

Sau khi Minh Nam Sở tỉnh dậy, hắn đã đi câu cá với Tạp Tháp.

Để dung hòa với nơi đây, hắn đã mượn một bộ áo quần từ Tạp Tháp.

Tất nhiên, vì nhà của Tạp Tháp không lớn nên ban đêm hắn sẽ nghỉ ngơi ở bên ngoài.

Cũng may là người dân ở đây thường nghỉ ngơi bên ngoài nên không cần phải một mực từ chối.

"Đại ca, mọi người nhớ cẩn thận nhé.

Nhã Mã vẫy tay.

"Bối phận sai rồi"

Mẹ Nhã Mã khiển trách:

"Hắn là đại huynh đệ của cha ngươi, ngươi gọi hắn là đại ca, là đang muốn xưng huynh gọi đệ với cha ngươi sao?

Gọi hắn là chú.

Nhã Mã sửng sốt, nhưng cuối cùng vẫn đổi sang gọi hắn là chú.

Khi đi câu cá, Minh Nam Sở đã hỏi về đảo Thiên Tiêu.

Hôm qua chỉ mới biết đại khái rằng nơi đây có rất nhiều bộ lạc, mặc dù họ đều tin vào Thần Phong Bạo, nhưng họ không còn nhớ tôn hiệu cụ thể của Thần Phong Bạo nữa.

Hiện tại, đại khái họ có thể nhớ rằng đó là vị thần nắm giữ cơn bão, đại dương và sấm sét.

Đồ tế thường là đồ tế thần biển.

Việc này thực ra dễ mà khó, việc dễ là chỉ cần sửa tế đàn để hướng về thành Biên Giới là được.

Cái khó là, nên sửa lại chỗ nào, và có tế đàn hay không.

Những người ở đây dường như cũng có những sứ đồ của thần.

Thực lực không dễ gì đoán được, nếu không biểu hiện ra trước mặt những người này, về sau nếu bị chất vấn sẽ rất phiền phức.

Vì vậy, bây giờ hắn có ý định tìm người mạnh nhất, và sau đó bắt đầu tìm kiếm.

Mọi thứ được giải quyết dễ dàng.

Hắn cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ và quay lại tiếp tục chơi game.

Ở đây chỉ có thể chơi một máy đơn, thật là nhàm chán.

"Nói mới nhớ, ta nghe nói có Thần Sứ xuất hiện ở bộ lạc Hỏa Diễm, gần đây, bọn họ bắt đầu tập hợp mọi người và bắt đầu một cuộc tế mới.

Tạp Tháp thờ ơ nói.

"Thần Sứ?"

Minh Nam Sở hỏi.

Hắn vẫn luôn không biết mở lời thế nào, còn bây giờ điều đó thật dễ dàng.

"Không phải là vấn đề lớn gì, cứ vài năm sẽ xuất hiện một người, rồi lấy cớ này nọ để cướp đồ ăn, hoặc mấy thứ khác. Nói tóm lại, không có gì phải lo lắng, dù sao nếu muốn lấy đồ ăn của bọn ta là tuyệt đối không thể"

Tạp Tháp nói.

"Vậy có cần phải tham gia tế lễ không?"

Minh Nam Sở càng quan tâm chuyện này hơn.

"Tất nhiên là có, lỡ như là thật thì sao? Nhưng đi rồi cũng chỉ có thể biết rằng nó là thật hay giả thôi"

Tạp Tháp tự tin nói, Minh Nam Sở cũng không hiểu tự tin của đối phương đến từ đâu, nhưng có thể bắt đầu lễ tế thì tốt rồi.

Có thể thực hiện kế hoạch 1, nghiền nát chuỗi hạt để xuất hiện, và sau đó có thể chinh phục tất cả mọi người và tiện thể bắt đầu luôn lễ tế thực sự.

"Khi nào thì tế lễ?"

Hắn hỏi.

Cái này rất quan trọng.

"Chắc là ngày kia, hình như là sáng ngày kia"

Tạp Tháp nói.

Minh Nam Sở gật đầu, vậy thì cứ yên tâm chờ đợi, thuận tiện quan sát chung quanh thu thập tin tức.

Lúc này, tại nhà của Nhã Mã.

"Mẹ à, Thần Sứ xuất hiện sẽ có nguy hiểm sao?"

Nhã Mã hỏi.

"Đương nhiên, một số Thần Sứ sẽ cướp của người ta, tuổi của ngươi là nguy hiểm nhất.

Mẹ của Nhã Mã nghiêm túc nói. Lúc này bọn họ đang chuẩn bị nguyên liệu, định làm cơm trưa.

"Thần Sứ sẽ cướp người?"

Nhã Mã không thể tin được.

"Thần Sứ thường có dáng vẻ như thế nào?"

"Là kiểu rất thần bí, khi nói chuyện thì vênh váo tự đắc"

Mẹ Nhã Mã nói.

"Vậy thì đại ca, ồ, đại thúc có giống không?"

Nhã Mã hỏi.

"Không giống, nếu hắn là Thần Sứ, có thể hắn đã khiến chúng ta quỳ gối từ lâu rồi"

Mẹ Nhã Mã nói.

"Đại thúc đó còn hỏi ta, nếu hắn nói mình là Thần Sứ thì ta có tin hay không"

"Đùa con thôi"

"Ta cũng nghĩ vậy"

"Mau chuẩn bị nguyên liệu đi"

Quần sơn Minh Hỏa.

Ven đường có mấy loài cây kỳ lạ, chúng cứng như sắt.

Một vài làn khói trắng bốc lên từ mặt đất. Không những thế, hơi thở nóng hổi cũng theo đó mà bay lên.

Xung quanh Hàn Tô có những phù văn bay phấp phới, xua đi cái nóng.

Nàng ấy đã ở đây cả đêm, nhưng chẳng nhìn thấy một bóng người nào.

Nàng chỉ có thể tiếp tục tìm người, quần sơn này không nhỏ, nàng không dám tùy tiện sử dụng đặc hiệu ra trận.

Hiệu ứng đặc biệt mà không ai nhìn thấy thì không phải là hiệu ứng đặc biệt.

Đi được một đoạn, nàng đột nhiên cảm giác được một vài khí tức.

Sau khi tiến lại gần hơn, nàng nhận ra càng ngày càng có nhiều khí tức hơn, tận hàng trăm cái.

Chỉ là những hơi thở này ảnh hưởng lẫn nhau, lại có vẻ hơi hỗn loạn, không những thế còn nghe thấy tiếng gầm rú.

Họ dường như đang đánh nhau.

Đến gần hơn, Hàn Tô nhìn thấy có hai bên đang đánh nhau.

Đấm vào da thịt, máu me bắn tung tóe khắp nơi.

"Mọi người đều là lần đầu tiên được làm người, tại sao bọn ta lại phải nhường các ngươi? Đều nhường hết cho ngươi thì bọn ta làm người để làm gì? Giết nó đi"

"Vậy ngươi có thể làm chó mà, làm người làm gì? Đánh cho ta"

Tiếng gầm thét và tiếng mắng mỏ không ngừng vang lên.

Những người này không chút thương tiếc, đại sát tứ phương.

Hàn Tô quan sát mà thấy sững sờ, tại sao những người này lại đánh nhau?

"Ta đã nói rồi, hồ nước này là bọn ta giành được trước, vậy mà các ngươi lại dám đến cướp của, thật không biết xấu hổ, ta chiều các ngươi quá rồi đúng không?"

"Các ngươi cao to khỏe mạnh, còn bắt bọn ta phải tắm thứ nước các ngươi để lại sao? Các ngươi lấy đâu ra mặt mũi đó? Ta không thể nuốt trôi cục tức này, đến đây, xem ai chết trước.

Hàn Tô nghe xong thì nhíu mày, bọn họ đang tranh nhau xem ai tắm trước?

1089 chữ

Chương 1334: Mặc Thêm Quần Áo

Sau khi xem xét kỹ càng, hắn phát hiện quanh đó có khá nhiều suối, không thể nào không đủ.

Vậy tại sao họ lại đánh nhau? Giành khí thế?

Mấy người này gắt gỏng vậy sao?

Hơn nữa có vẻ như nữ còn gắt gỏng hơn cả nam, bọn họ đều không mặc quá nhiều, nhưng khi đánh nhau thì không hề nương tay.

May là bọn họ không mạnh lắm, hơn nữa mọi người đều tập trung ở đây, vậy nên cứ trực tiếp biểu diễn thôi.

Không một phút chần chừ, Hàn Tô nghiền nát hạt châu trong tay.

Trong tích tắc, không khí lạnh lan tỏa, nhiệt độ của toàn bộ quần sơn Minh Hỏa trực tiếp giảm mạnh.

Suối nước ban nãy hãy còn bốc khói giờ đã đóng băng ngay lập tức.

Toàn bộ ngọn núi bị bao phủ bởi băng và tuyết, và một lớp tuyết dày như lông ngỗng từ trên trời rơi xuống.

Sự thay đổi đột ngột này khiến hai nhóm người đang tràn đầy lửa giận lập tức bình tĩnh trở lại.

Họ kinh hãi nhìn xung quanh, ngọn lửa của hỏa sơn đã tắt sao?

Hơn nữa, tuyết rơi rồi, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Trong khi họ còn đang nghi hoặc thì trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một tia sáng.

Cùng với đó là âm thanh những bước chân.

Họ ngẩng đầu nhìn lên và thấy một cô gái trẻ đang từng bước đi đến một nơi cao hơn, xung quanh nàng tỏa ra hơi lạnh đến đáng sợ, lớp tuyết dày bao quanh nàng, như thể đó là cốt lõi của tất cả băng tuyết.

Quần áo trên người nàng đang thay đổi nhanh chóng, cuối cùng chiếc váy cổ tích màu xanh lam từ từ rơi xuống màn ánh sáng.

Quyền trượng ngưng tụ trước mặt nàng.

Nhưng sau một thời gian, nàng đã đi đến đỉnh cao nhất, cầm trên tay quyền trượng băng tuyết, giống như Nữ Thần Băng Tuyết.

Chỉ là tùy ý đứng đó đã có thể trấn áp mọi người bên dưới.

Nhất thời, không biết ai đã phát giác ra điều gì trước, liền quỳ xuống và hét lớn:

"Bái kiến ngô chủ Sau đó mọi người đều bừng tỉnh và đồng loạt quỳ rạp xuống đất.

Họ hét lớn:

"Ngô chủ"

"Lần này ta tới đây để đại diện Nữ Thần Băng Tuyết đi tìm các ngươi"

Hàn Tô bình tĩnh nói.

Nàng thật sự không ngờ hiệu ứng đặc biệt lại có tác dụng như vậy?

Hơn nữa nó có thể kiểm soát một cách mơ hồ quyền hành băng tuyết xung quanh.

Hình như nàng cũng mạnh hơn mong đợi nên cũng yên tâm. "Ngô chủ tới đây để xác định xem ai được quyền tắm trước cho chúng ta sao?" Lập tức có người hỏi.Hàn Tô: "???"

Nàng suy nghĩ một lúc và nói bằng khẩu khí của họ:

"Ta đến đây vì loại chuyện tầm thường này sao? Vậy thì một Thần Sứ như ta đúng là bỏ công vô ích rồi? Nếu chuyện tắm rửa ảnh hưởng đến công việc của ta, vậy ta sẽ thu hồi nước suối"

Rắc một tiếng, mọi con suối đều lập tức tiêu tan.

Nói gì làm đó, chính là thần dụ.

Hàn Tô sửng sốt, nàng không hề ra tay.

Lúc này, tất cả những người bên dưới đều cúi đầu xin tha.

Hàn Tô:

"..."

Âm Túc và Từ Từ khi vừa đến khu rừng thì đã bị phát hiện rồi.

Ở đây có một nhóm người sinh sống bằng cách săn bắn, bọn họ có thể sử dụng sức mạnh của rừng cây và sống một cuộc sống đủ đầy.

Cũng rất thân thiện.

Sau khi biết người đến là đại diện của Nữ Thần, họ đã chào đón người đó trở lại bằng sự tiếp đãi cao nhất. Điều này khiến mấy người Âm Túc không có cơ hội sử dụng chuỗi hạt, nên cảm thấy khá đáng tiếc.

"Thần Sứ đại nhân, bọn ta cần phải làm gì mới có thể khiến chủ nhân của bọn ta trở về?"

Một người phụ nữ dáng người nóng bỏng hỏi.

Âm Túc đang nhìn trộm Từ Từ, như để xem liệu đối phương có đang nhìn chằm chằm vào cơ thể nóng bỏng trước mặt mình hay không.

Chỉ là khi nhìn qua thì thấy rằng Từ Từ lại đang nhìn mình, nàng lập tức cảm thấy nhẹ nhõm.

Nhưng...

Nàng cúi đầu nhìn xuống ngực của mình, cảm thấy cách biệt thật sự quá lớn.

Nhưng nàng vẫn mở miệng nói:

"Ngày mốt chúng ta cần phải dâng lễ vật, bọn ta sẽ giúp đỡ việc hướng dẫn, đến lúc đó sẽ có những cường giả ra tay, thần của các ngươi sẽ sống lại trong thời gian ngắn"

"Ngày kia? Được, vậy ta sẽ lập tức tập hợp toàn tộc, còn cần phải làm gì nữa không?"

Cô gái nóng bỏng hỏi.

"Còn phải...

Âm Túc hơi ngượng ngùng nói:

"Ngoài ra, có thể, ngươi có thể mặc thêm quần áo không?"

Người phụ nữ nóng bỏng:

"?????"

Có thiếu gì đâu, vẫn phải mặc nhiều hơn?

Ngày 3 tháng 10.

Sáng sớm.

Minh Nam Sở nhìn lên bầu trời và hít một hơi thật sâu, hôm nay chính là ngày tế lễ của họ.

Nghe nói Thần Sứ đại nhân cũng sẽ xuất hiện, vừa vặn hắn cũng muốn đi xem.

Nếu tế lễ có thể thuận lợi tiến hành, hắn chỉ cần bổ sung thêm tế đàn là được.

Bằng cách đó, hắn cũng không phải làm bất cứ điều gì, chỉ cần đợi ngày trở về là được.

Hai ngày nay, hắn đã thăm dò rõ ràng tình hình, cũng đã xem qua tế đàn, chỉ là không dễ dàng tiếp cận.

Nhưng hôm nay có cơ hội, cũng không mắc nhiều sai sót nên sẽ không mất quá nhiều thời gian.

Sau khi bổ sung là có thể chỉ đến thành Biên Giới, chỉ là hắn không chắc nó có thể chỉ tới Thần Nữ Ma Đạo hay không.

Theo lý mà nói thì phù văn trên tế đàn là chính xác, có thể chỉ hướng được.

Tôn hiệu cũng có thể được ghép với nửa trên, như vậy cũng ổn áp rồi.

"Đại thúc, đi thôi Nhã Mã hét lên.

"Được"

Minh Nam Sở đáp lại.

1113 chữ

Chương 1335: Quyền Trượng

"Có điều gì cần chú ý trong cuộc tế lễ lần này không?"

Minh Nam Sở hỏi Tạp Tháp và những người khác lúc trên đường đi.

Hắn đã đến hai ba ngày, quen biết thêm được vài người qua việc đánh cá, ai nấy đều rất nhiệt tình.

Vì vậy, mọi người sống chung với nhau rất hòa thuận.

Chỉ là có một đứa trẻ cứ nhìn hắn chằm chằm.

Nhóc đó khoảng mười ba tuổi.

Cứ một mực nói với Nhã Mã rằng cái người trắng nõn kia không đáng tin cậy.

Minh Nam Sở không nói nên lời, đầu óc những người này đang suy nghĩ cái gì vậy?

Những người như tam lão bản hay đại lão bản hắn còn không hề động lòng, trên đời này đã không có người nào có thể khiến hắn rung động nữa.

Chỉ có điện thoại mới có thể khiến nhịp tim hắn đập nhanh hơn.

"Người của bộ lạc Hỏa Diễm lần này rất kiêu ngạo, như thể đã xuất hiện Thần Sứ thật vậy.

Một người đàn ông tương đối thấp bé nói.

Hắn tên là Đồ Gia, kỹ năng bơi của hắn rất tốt.

Thực ra Minh Nam Sở cũng đã cố gắng tìm kiếm, nhưng chỉ tìm được Thần Sứ, nên tình hình cụ thể là thế nào hắn cũng không rõ.

Chỉ có thể tiếp tục chờ xem, nhưng vẫn phải tìm cơ hội để hoàn thánh tế đàn.

"Chắc chắn là giả, nếu là thật, họ đã sớm đi khoe khoang hò hét khắp nơi rồi"

Tạp Tháp vẫn không tin.

Minh Nam Sở không nói thêm gì, nếu là thật, hắn cũng không biết nên giải quyết như thế nào.

Một lúc lâu sau.

Có vài người đã đến một hòn đảo ở trung tâm quần đảo, đây là điểm kết nối của các quần đảo, hình như nó đã bị bỏ lại từ lâu lắm rồi, tuy kiến trúc đã cũ nhưng nó vô cùng chắc chắn.

Lúc này xung quanh có hàng trăm người, Minh Nam Sở thậm chí còn nhìn thấy mấy người có thực lực.

Cửu phẩm yếu, lục phẩm mạnh.

Mạnh hơn thì không có ai, điều này khiến hắn yên tâm hơn rất nhiều.

Cho đến nay vẫn không có ai mạnh hơn hắn, nhưng hắn lại không biết thủ đoạn của bọn họ như thế nào, cũng không nhất định là đối thủ của bọn họ.

"Người của bộ lạc Hỏa Diễm vẫn chưa tới?"

Tạp Tháp hơi ngạc nhiên.

"Bọn họ có Thần Sứ, nhất định sẽ không đến sớm đợi chúng ta như vậy, chuyện bình thường thôi"

Đồ Gia nói.

Những người khác gật đầu, đúng là như vậy.

"Phải đi lau dọn tế đàn rồi"

Mẹ Nhã Mã nói.

Minh Nam Sở chủ động xung phong xin đi giết giặc:

"Để ta đi cho, vừa hay có thể cảm nhận ân huệ của Thần Phong Bạo"

Đám người Tạp Tháp không nói gì, nhưng mẹ của Nhã Mã lại cảm thấy có chút kỳ quái.

Sau đó bà ấy gật đầu, để đối phương đi.

Bà cảm thấy người này hình như đến đây là vì điều này.

Bây giờ nên để đối phương đạt được mục đích, sau đó rời đi.

Bằng cách này cả gia đình họ mới được an toàn.

"Nhã Mã, ngươi đứng sau lưng ta, lát nữa đừng lộ mặt"

Mẹ Nhã Mã nghiêm nghị nói.

Nhã Mã không dám phản bác, chỉ có thể ngoan ngoãn chờ đợi.

Lúc này, Minh Nam Sở đã đến sai địa điểm và tiện tay sửa đổi phù văn, kết nối với thành Biên Giới.

Sự việc được thực hiện rất suôn sẻ, nhưng để tránh xảy ra sai sót, hắn vẫn cẩn thận kiểm tra lại một lần nữa.

Sau nhiều lần bổ sung, hắn mới cảm thấy không có vấn đề gì.

Vào thời điểm này, hàng nghìn người đã đến hòn đảo này, nhưng vẫn không có người của bộ lạc Hỏa Diễm.

Dường như tất cả mọi người đều rất mong chờ, muốn xem vị Thần Sứ này có phải là thật hay không. Nhưng điều khiến Minh Nam Sở quan tâm là đã xuất hiện một cường giả của trận linh ngũ phẩm. May mắn thay, khí tức của đối phương khá yếu, có lẽ là đại nạn sắp tới.

Không biết liệu có thể chiến đấu được không.

Sau khi dọn dẹp, hắn quay lại với Nhã Mã và những người khác:

"Hình như những người từ bộ lạc Hỏa Diễm vẫn chưa từng xuất hiện "Đúng vậy, không biết họ đang làm gì nữa"

Tạp Tháp nói. Bây giờ nhóm người bọn họ về cơ bản đều đã ở đây, hơn nữa thức ăn để hiến tế cũng đã được mang đến.

Đã được đặt trước tế đàn.

Cho tới nay, tất cả mọi người đều chưa lên tế đàn, chỉ muốn xem xem rốt cuộc Thần Sứ của bộ lạc Hỏa Diễm là cái quái gì.

Nhưng mà đối phương lại chậm chạp không đến, khiến một số người cảm thấy không cam lòng.

"Nói đến mới nhớ, quyền trượng ở đâu?"

Minh Nam Sở hỏi.

Nghe nói trong lễ tế sẽ có một quyền trượng, tức là quyền trượng này có thể xác định người trong bộ lạc Hỏa Diễm có phải là Thần Sứ hay không, nếu là Thần Sứ thật thì có thể khiến quyền trượng tỏa sáng, còn nếu là giả thì không nói cũng biết.

Nhưng hắn không hề thấy quyền trượng ở đâu, thực ra hắn cũng muốn thử để xem liệu hắn có thể làm cho quyền trượng phát sáng hay không.

Nếu nó phát sáng thì có phải mọi thứ đều dễ dàng rồi không?

Đế lát nữa hắn phải xác định xem có cần thiết hay không, nếu cần thiết hắn sẽ thử xem sao.

Chỉ sợ quyền trượng là giả thôi, đến lúc đó thì xấu hổ lắm.

"Bên dưới tế đàn, một số thầy tế lớn tuổi có thể làm quyền trượng xuất hiện, và Thần Sứ cũng có năng lực tương tự. Vì vậy, cho đến nay vẫn chưa có thầy tế nào đi lên"

Tạp Tháp giải thích.

Minh Nam Sở gật đầu, hóa ra là tốt như vậy.

Nhưng những người trong bộ lạc Hỏa Diễm thực sự rất chậm, đã sắp bắt đầu rồi mà bọn họ vẫn chậm chạp không đến?

Nếu là trong tông môn của bọn họ, không đánh đến bán sống bán chết thì đúng là có lỗi với đối phương.

1223 chữ

Chương 1336: Thần Sứ

Đây dù sao cũng không phải tông môn của bọn họ, vì vậy chỉ có thể tiếp tục đợi thêm một thời gian nữa, nếu mọi việc suôn sẻ thì nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Nếu cứ kết thúc như thế này thì thật tốt, không để lại bất kỳ bóng ma tâm lý nào cho những người này.

"Nhã Mã nói ngươi từng bảo ngươi cũng là Thần Sứ, lát nữa có muốn lên thử không?"

Tạp Tháp đột nhiên nói.

"Yo, đại huynh đệ cũng nghĩ mình là Thần Sứ hả?"

Đồ Gia cùng những người khác nói đùa.

"Có thể đi lên thử sao?"

Minh Nam Sở có chút kinh ngạc.

"Tại sao lại không được? Chỉ cần đưa thức ăn thôi, nếu mọi người tò mò, thì không cần phải làm thế.

Tạp Tháp nói.

Minh Nam Sở gật đầu, chẳng hạn như trò chơi, nếu người khác muốn ngươi chơi thì sẽ được miễn phí, còn nếu ngươi chủ động muốn chơi, thì phải trả tiền.

Một đạo lý.

Ầm ầm!

Có một tiếng sấm đột ngột vang lên, sau đó là một cơn gió mạnh.

Lúc này, có một bóng người lướt đi trên gió, cưỡi gió tiến đến.

Một lúc sau, hắn đáp xuống trên tế đàn, và một số người khác cũng từ trên không đáp xuống.

Là người từ bộ lạc Hỏa Diễm.

"Màn xuất hiện này đúng là hoành tráng thật.

Minh Nam Sở nói.

Tương tự như Thánh Tử Ma Đạo, đều khá quan tâm đến các hiệu ứng đặc biệt.

Ai có thể nghĩ rằng đường đường là Thánh Tử Ma Đạo nhưng không phải theo đuổi cảnh giới, mà là hiệu ứng đặc biệt.

Ai bảo hắn đã đến đoạn cuối của đại đạo làm gì.

"Là hắn?"

Tạp Tháp hơi ngạc nhiên.

Minh Nam Sở kinh ngạc:

"Đại ca quen sao?"

Hắn nhìn về phía trên tế đàn, lúc này có một thanh niên đang đứng trên đó, trông chừng hai mươi tuổi.

Quả thực có chút thực lực, nhưng cũng chỉ khoảng bát phẩm, ngọn gió vừa rồi đáng ra hắn không thể sử dụng được mới phải.

Nhưng sức mạnh quả thực bắt nguồn từ hắn, điều này thật kỳ lạ.

Như thể đã mượn vật bên ngoài, nhưng lại có vẻ như Phong Bạo phù hợp với hắn hơn.

"Đây là con rể của ta"

Tạp Tháp cau mày:

"Không học võ thuật, cả ngày chả bao giờ chăm chỉ làm việc, vợ con đói cũng chỉ biết giương mắt mà nhìn. Nếu bọn ta không thường xuyên gửi đồ qua, không biết chúng sẽ đói tới mức nào nữa"

"Tỷ phu ư"

Nhã Mã ngạc nhiên nói.

Minh Nam Sở sững sốt một lúc, không ngờ lại là con rể của Tạp Tháp.

Gia đình mà hắn gặp đúng là không đơn giản chút nào.

Chuyện gì cũng là của nhà họ hết.

"Tỷ phu là Thần Sứ?"

Em trai Nhã Mã hỏi.

"Làm sao có thể?"

Tạp Tháp không thể tin được.

Một người như vậy mà cũng có thể làm Thần Sứ, vậy Thần Biển chắc chắn bị mù lòa rồi.

"Lôi Đức, ngươi nói ngươi là Thần Sứ? Bây giờ có thể đi lấy quyền trượng rồi"

Một lão giả đứng bên cạnh nói.

Những người khác cũng thúc giục.

Tạp Tháp phun ra một ngụm nước bọt và nói:

"Hắn sao?"

Âm thanh lớn đến mức Lôi Đức ở trên cũng nghe thấy.

Hắn trừng mắt nhìn Tạp Tháp, nhưng không nói gì mà đưa tay ra để thu thập sức mạnh Phong Bạo và giáng một đòn vào tế đàn.

Với một tiếng nổ, cây quyền trượng bằng đá từ dưới bàn thờ chầm chậm bay lên.

Lúc này, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào tế đàn, muốn xem liệu Lôi Đức có thể làm cho quyền trượng tỏa sáng hay không.

Minh Nam Sở cũng đang nhìn chằm chằm, muốn xem quyền trượng này sẽ biến thành như thế nào.

Lúc này, Lôi Đức đi đến trước mặt quyền trượng, quyền trượng cao bằng hắn, hắn hít sâu một hơi, không chút do dự đưa tay nắm lấy giữa quyền trượng.

Sau đó cố gắng nhấc nó lên.

Hắn dùng hết sức lực của mình, lúc này cây quyền trượng có vẻ như không thể nào dịch chuyển bỗng đột nhiên lung lay.

Sau đó, một tia sáng lung linh tỏa ra trên quyền trượng.

Nhưng chẳng bao lâu sau Lôi Đức liền buông tay.

Nhưng dù vậy những người bên dưới đều lặng ngắt như tờ.

Bởi vì trong vô số năm qua, không một ai từng di chuyển được quyền trượng, và cũng không một ai có thể khiến quyền trượng tỏa sáng.

Nhưng Lôi Đức đã làm được.

Hắn thực sự là một Thần Sứ của thần minh.

Lôi Đức vẻ mặt vui mừng, hắn biết hắn có thể làm được mà.

Sau đó hắn quay đầu nhìn Tạp Tháp đang ngẩn người, quát:

"Tạp Tháp, sau này ngươi không được phép la hét mắng mỏ ta nữa, ngươi không có tư cách Minh Nam Sở cảm thấy đối phương trở thành Thần Sứ hình như là vì chuyện này?

Những người này đúng là kỳ quặc.

Nhưng nhìn phản ứng của những người này, hắn có vẻ chắc chắn rằng chỉ cần hắn rút được quyền trượng ra, hắn cũng có thể khiến tất cả mọi người tuân theo.

Lúc này, Tạp Tháp đỏ bừng mặt, không nói được lời nào.

Đối phương thật sự là Thần Sứ, hắn thật sự không thể nào la hét với hắn ta được.

Nhã Mã nhìn Minh Nam Sở chằm chằm, dường như muốn hỏi điều gì đó.

Lúc này, Minh Nam Sở đang do dự không biết có nên đi lên không.

Nhưng mà, nhìn thấy một số người bắt đầu thảo luận, làm cho hắn có chút bất lực, còn lễ tế như đã nói thì sao?

Tại sao không tiếp tục?

"Có thể phải đổi một ngày khác để cúng tế rồi, Thần Sứ xuất hiện thì nhiêu đây tế phẩm là không đủ, ít nhất là không đủ long trọng"

Mẹ Nhã Mã nói.

Minh Nam Sở:

"..."

Trong lúc tuyệt vọng, hắn chỉ có thể giơ tay lên.

Lễ tế nhất định phải được thực hiện ngay hôm nay, không thể chờ đến ngày mai.

Vậy thì nhiệm vụ sẽ thất bại.

"Thần Sứ đại nhân, ta có chuyện muốn nói.

Thanh âm của Minh Nam Sở làm chuyển động tu vi.

Mọi người đều sẽ nghe thấy câu nói này của hắn.

Quả nhiên, đám đông xung quanh đã định thần lại và nhìn sang.

"Chuyện gì?"

Lôi Đức giận dữ hỏi.

Đối phương đứng bên cạnh Tạp Tháp, vừa nhìn đã biết chả phải hạng tốt đẹp gì.

"Ta muốn thử xem liệu ta có thể rút quyền trượng ra không"

Minh Nam Sở nói.

Khi giọng nói vừa dứt, tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

Gia đình Tạp Tháp càng ngạc nhiên hơn.

Hai mắt Nhã Mã sáng lên, nàng vẫn luôn cảm thấy những gì ban đầu Minh Nam Sở nói có thể là sự thật.

1150 chữ

Chương 1337: Đầy Đủ

"Ngươi là ai? Có tư cách gì mà đòi lên đây?"

Lôi Đức chất vấn.

"Có, bọn ta giao thức ăn"

Tạp Tháp nói.

Sau đó giao lên toàn bộ thức ăn thừa họ đã mang theo.

Mẹ Nhã Mã không nói gì, đây là tất cả những gì họ có được từ việc đánh cá gần đây.

Bởi vì có sự gia nhập của Minh Nam Sở nên mới có được nhiều như vậy, hiện tại giao ra cũng là điều dễ hiểu.

Tuy nhiên, bà luôn cảm thấy rằng tình hình sẽ vượt ra ngoài tầm kiểm soát.

Sau khi giao đồ ăn, Lôi Đức vẫn im lặng.

Vốn dĩ hắn là một Thần Sứ, hắn có quyền từ chối, nhưng lời nói vừa rồi của đối phương lại mang theo uy áp đặc biệt.

Để tránh xung đột không đáng có, hắn chỉ có thể đồng ý.

Tuy nhiên, không thể có hai Thần Sứ cùng xuất hiện, chỉ cần một người thất bại, sẽ không có ai lên nữa.

Minh Nam Sở bước ra khỏi đám đông và đến trước tế đàn.

"Có phải chỉ cần nắm chặt rồi nhấc lên là được không?"

Minh Nam Sở hỏi.

Lôi Đức không trả lời gì cả.

Đứng trước quyền trượng, Minh Nam Sở đưa tay ra và chạm vào nó, cảm nhận được quyền hành của Phong Bạo.

Xem ra đây thực sự là quyền hành Phong Bạo.

Lúc này, những người bên dưới đều đang nhìn về phía trên đài, thấy người lạ đó không động đậy gì thì bắt đầu chất vấn.

"Người này trông có vẻ không giống người tốt, trắng quá.

"Trắng sao? Ta lại không nghĩ vậy, nhìn đống cơ bắp trên người hắn đi, đây là một gia đình tốt đấy, nếu nhà ta có đứa con gái ta cũng muốn gả nó cho hắn ta"

Lúc này, Lôi Đức cười lạnh chế nhạo:

"Ngươi thật sự cho rằng ai cũng có thể nhấc được quyền trượng sao? Tự rước lấy nhục"

Minh Nam Sở cười nhẹ nói:

"Xem ra nhiệm vụ có thể được hoàn thành rồi"

Lôi Đức nghe xong câu nói này thì cảm thấy khó hiểu.

Nhiệm vụ gì?

Ngay trước khi hắn kịp mở miệng hỏi, trên người đối phương đã tỏa ra một chùm ánh sáng chói lọi.

Minh Nam Sở không chút do dự, trực tiếp bóp nát hạt châu, nắm chặt quyền trượng.

Ánh sáng của quyền trượng phóng lên thẳng bầu trời.

Gió thổi, mây bay.

Hú!

Ở khoảnh khắc này, quần đáo Thiên Tiêu dấy lên một cơn cuồng phong.

Sấm sét lan rộng bầu trời.

Lúc này sóng biển đã dâng cao.

Lôi Đức nhìn cảnh này, có chút khó tin, chuyện gì đã xảy ra?

Người bên dưới càng thêm kinh hãi, lúc này bầu trời giống như cơn phẫn nộ của thần minh.

Rầm rầm!

Những cơn sóng dữ dâng trào, trong số đó có cá lớn nhảy ra, Còn những cơn bão xung quanh đang tập trung tại đây.

chúng nhảy lên trên Minh Nam Sở.

Lúc này, Minh Nam Sở nhẹ nhàng nâng quyền trượng lên dưới ánh mắt kinh hãi của Lôi Đức, tảng đá bên ngoài quyền trượng trong nháy mắt rơi xuống đất, toàn bộ quyền trượng hiện ra.

Tinh xảo và bắt mắt.

Cơn bão đã nâng nó lên và thần phục dưới chân nó.

Lúc này, ánh sáng quyền trượng bao phủ Minh Nam Sở giống như một tấm áo thần.Hắn hiên ngang giữa trời cao, giẫm lên giông tố, đại dương vây quanh hắn, trông như một vị thần.

Lôi Đức ngây ngốc nhìn cảnh này, sau đó quỳ xuống trong vô thức.

Đây đã không còn là một Thần Sứ nữa, đây thực sự là một vị thần.

Hắn rõ ràng đã hết khổ, nhưng hiện tại ở giai đoạn thoát khổ thì thần minh đã đến.

Hắn lại bị đánh trở về một lần nữa.

Tạp Tháp và những người khác còn kinh hãi hơn.

Thần minh đã ở bên cạnh họ lâu như vậy sao? Hơn nữa họ còn câu cá với một vị thần.

Còn Nhã Mã cảm thấy ngay từ đầu Minh Nam Sở đã nói sự thật, chỉ là có gì đó không đúng.

Có vẻ như đối phương không phải là Thần Sứ, mà là một vị thần.

Mẹ của Nhã Mã cũng không dám suy đoán bậy bạ.

Vào lúc này, vô số người đều quỳ xuống, bái kiến thần minh.

Nhìn về phía đám đông không ai dám phản kháng, Minh Nam Sở thở phào nhẹ nhõm.

Coi như có thể trở về rồi.

Thành Biên Giới.

Chu Tự và những người khác ngay buổi chiều đã đến thành phố.

Xét từ phản hồi của tế đàn, những người đó đều đã thành công.

Không chỉ ở mấy nơi của những lão bản, mà ở những nơi của Nữ Thần Hắc Dạ và Quang Minh cũng thế. "Bây giờ chỉ cần chờ thời điểm tốt nhất để hồi sinh thần nữa thôi"

Chu Tự nhìn tế đàn nói.

Lát nữa, hắn cần sử dụng sức mạnh của hồng nguyệt, và sau đó kết nối tế đàn với những cánh cửa đó.

Lúc chạng vạng.

Chu Tự mở mắt ra ở thành Biên Giới, hắn cảm thấy các tế đàn đó đều đã ở tình trạng tốt nhất, hơn nữa phương hướng đều chính xác.

"Đã đến lúc bắt đầu"

Ngoại thành Thần Vực.

Ông chủ mặc cả vẫn đang sắp đặt quầy hàng, lúc này Bách Mạch tiên tử đột nhiên nói:

"Sắp đến giờ rồi, lát nữa sẽ có thay đổi"

"Có gì thay đổi?"

Ông chủ mặc cả tò mò hỏi.

"Thần Thái Dương và những người khác sắp sống lại, có thể nơi đây sẽ có những thay đổi"

Bách Mạch tiên tử nói.

"Sống lại?"

Ông chủ mặc cả kinh ngạc.

"Thánh Tử Ma Đạo mấy ngày nay đang bận rộn chuyện này đây, thật không thể tin được, nếu không biết nguyên nhân, ta đã nghi ngờ hắn đứng về phe các vị thần rồi"

Bách Mạch tiên từ vẫn ngạc nhiên không thôi.

"Liệu có khả năng cảm giác của ngươi sai không?"

Ông chủ mặc cả hỏi.

Bách Mạch tiên tử:

"..."

Bỗng nhiên từ trên trời xuất hiện một tia sáng.

Đó là hồng nhật ở ngoại thành Thần Vực bắt đầu sáng lên.

"Thần Thái Dương sắp hồi sinh rồi"

Bách Mạch tiên tử nói.

Lúc này, bên trong ngoại thành của Thần Vực, một số tín đồ Thần Thái Dương đột nhiên nhảy cẫng lên. Bọn họ cũng cảm nhận được điều đó rồi.

Thần của họ sắp trở lại rồi.

Sự vinh quang của mặt trời sẽ chiếu sáng trên trái đất một lần nữa.

1122 chữ

Chương 1338: Thế Giới Biến Đổi

Ngoại thành Thần Vực, đường phố phồn hoa.

Mọi người ở đây đi lại hối hả, cuộc sống vô cùng sôi động.

Âm thanh gánh hàng rong, tiếng mặc cả, không ngừng vang lên bên tai.

Lúc này, một tia nắng từ trên trời chiếu xuống, mọi người vốn đang đi dạo trên đường, không ai quan tâm.

Nhưng đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

Khi ngẩng đầu nhìn lên, họ mới nhớ ra rằng đây là ngoại thành Thần Vực, không thể nào có ánh nắng như vậy. "Mặt trời?"

Ai đó hỏi đột ngột.

"Không chỉ có mặt trời, mà cả mặt trăng"

Ai đó lập tức nói theo.

Ánh trăng cũng xuất hiện trên bầu trời cao, và không chỉ vậy, bầu trời trống trải bây giờ đã đầy ắp những vì tinh tú.

Không hiểu tại sao mà toàn bộ ngoại thành Thần Vực bất ngờ bừng sáng.

Mưa bắt đầu rơi, và tuyết cũng theo đó mà ghé xuống.

Thế nhưng trái đất không hề bị bao phủ bởi băng tuyết mà thay vào đó cây cối tươi tốt, tràn đầy sức sống.

Sau đó là âm thanh của những cơn bão.

Toàn bộ ngoại thành Thần Vực dường như rơi vào cơn hỗn loạn, nhưng lại rất có trật tự.

Các tín đồ Thần Thái Dương vốn đang mừng rỡ chạy vội lên trời thì bỗng nhiên sửng sốt một hồi.

Tình hình này vượt xa sức tưởng tượng của họ, khiến họ cảm thấy rằng các vị thần đang trở lại.

Trong một thời gian, rất nhiều người đã tỉnh ngộ.

Những thần ở chỗ sâu không có cảm giác này, bởi vì ngày mà các thần hồi quy còn chưa tới.

Gần đây họ cũng nhận được tin tức, hoàn toàn không phải vào thời điểm này.

Trong khi họ vẫn đang suy đoán lung tung, một hồng nguyệt xuất hiện ở điểm cao nhất, ngự trị Phong Bạo, Quang Minh, Thần Thái Dương, Hắc Dạ, Đại Địa và Băng Tuyết.

Như muốn thống trị mọi thứ.

Cùng lúc đó.

Cũng đã có một số thay đổi trong giới tu chân.

Trên bầu trời luôn luôn có một cái gì đó thấp thoáng.

Đám người Quang Thủ nhìn lên bầu trời, tất cả đều chờ đợi tin tức.

Chờ đợi sự thành công của đối phương.

"Không ngờ hiệu suất làm việc của Thánh Tử Ma Đạo lại nhanh như vậy, nhưng mà không biết ai sẽ nhanh hơn"

"Các ngươi có kế hoạch rồi?"

Tai Họa hỏi.

Lần này Quang Thủ không trả lời, chỉ nhìn chằm chằm bầu trời.

Nữ Thần Hắc Dạ cũng vậy.

Trong mắt nàng hiện lên một tia sáng, dường như đã đợi rất lâu, cuối cùng cũng tới gần mục tiêu.

Tại Họa có một dự cảm không lành.

Lần này, Thánh Tử Ma Đạo có lẽ thực sự phải may áo cưới cho người khác rồi.

Thành Biên Giới.

Chu Tự đứng thẳng trên trời cao, hồng nguyệt tỏa sáng sau lưng, tế đàn được hắn chiếu vào.

Lúc này, tế đàn đang kết nối với hắn, và tất cả quyền lực đều di chuyển vì hắn.

Trong Hỏa Nguyệt cốc, mọi người đều nhìn vào tế đàn, nơi có quyền hành xuất hiện và thần quang chiếu rọi.

Như thể thần minh sắp bước ra từ bên trong.

Tại quần đảo Thiên Tiêu, Tạp Tháp và những người khác quỳ trên mặt đất, cảm nhận được cơn bão đang ập đến.

Lúc này, họ mới thực sự cảm nhận được sự tồn tại của các vị thần.

Vạn sự vạn vật đều đang thần phục.

Quần sơn Minh Hỏa, tuyết lớn vẫn liên tục rơi, nhưng mỗi người bên dưới đều cảm nhận được sự nóng nảy này. Thiên Đô Băng Tuyết không thể nào che lấp sự nóng nảy này, có vẻ như vị thần của họ sắp xuất hiện rồi.

Hàn Tô nhìn vào tế đàn, mơ hồ có một ai đó xuất hiện.

Rừng Bách Đằng.

Trên tế đàn, mơ hồ xuất hiện một sức sống nào đó, nhưng mãi vẫn không thấy bóng dáng thần minh hiện ra.

Nhưng quyền hành vẫn đang hội tụ, như thể thần minh đang theo dõi mọi thứ.

Mọi thứ đang diễn ra theo đúng kế hoạch.

Không chỉ nhóm người Chu Tự cảnh giác với tình hình xung quanh, mà người của chư thần cũng đang loại bỏ những rắc rối, chính họ mới không hi vọng xảy ra tai nạn nhất.

Trong thành Biên Giới, Chu Tự cảm giác thời cơ sắp chín muồi, ánh mắt của hắn như muốn nhìn thấy toàn bộ giới tu chân, vô số quyền hành đều đang chuyển động.

Bây giờ chỉ cần tập hợp với nhau.

Dưới suy nghĩ của hắn, hồng nguyệt xuất hiện trong giới tu chân, kết nối sáu tế đàn, trông như thất tinh liên châu.

"Tu!"

Giọng nói vừa dứt, tế đàn trên bầu trời đầy sao thay đổi, giống như một ngôi sao sáng.

Ngay sau đó quyền hành của trời đất hội tụ trên bầu trời đầy sao.

Những dấu hiệu về sự hồi sinh của chư thần bắt đầu xuất hiện trên thế giới, ánh sáng ban ngày chợt lóe lên, hồng nhật hiện ra trên bầu trời đầy sao, cùng với khoảnh khắc đó, tuyết bắt đầu rơi, trái đất bắt đầu hồi sinh, bão táp bắt đầu bao phủ.

Bầu trời đầy sao cộng hưởng với nó, và các vì sao chiếu sáng khắp mọi hướng.

Khi tập hợp quyền lực, vô số người nhận thấy được những thay đổi trên thế giới.

Sinh khí của trái đất có thể nhìn thấy bằng mắt thường, và các ngôi sao trên bầu trời dường như đã tăng thêm độ rực rỡ, chiếu sáng trái đất.

Ở Thanh Thành, Thần Vận Mệnh nhìn tất cả những điều này, nghĩ đến những dấu hiệu mà Chu Tự đã nói trước đó.

Sự trở lại của các vị thần có ba yếu tố.

Ánh hào quang của quyền hành trỗi dậy, sự sống trên trái đất xuất hiện, và các vì sao tỏa sáng.

Bây giờ trái đất đang thể hiện sức sống của nó, và những vì sao cũng đang tỏa sáng trên trái đất.

Còn ánh hào quang của quyền hành cũng lên đến đỉnh cao.

"Sao có thể nhanh như vậy? Hoặc phải nói lần này thực ra không phải là một dấu hiệu?"

Và không phải chỉ có Thần Vận Mệnh mới nhìn thấy điều này.

Vân Tiêu tiên tử và Trình tỷ cũng phát hiện ra.

1162 chữ

Chương 1339: Bạn Cũ Đến

"Đây hẳn là động tĩnh do Chu Tự làm ra đúng không?"

Vân Tiêu tiền tử hỏi.

"Ừ, ta có hỏi rồi, quả nhiên là động tĩnh của Chu Tự, nhưng.."

Trình tỷ có chút lo lắng.

Nhưng những điều này giống hệt với dấu hiệu mà Chu Tự đã nói trước đây, hơn nữa còn cùng lúc xuất hiện.

Trái đất đang bừng sức sống, các vì sao đang tỏa sáng, và ánh hào quang của quyền hành được nâng lên bầu trời.

Nếu những gì nói trước đây là chính xác, thì bây giờ chính là như vậy. Trong phút chốc, Trình tỷ và Vân Tiêu tiên tử như bị dội một chậu nước lạnh.

Tình huống này vượt xa những gì họ tưởng tượng, và nó hoàn toàn không nằm trong sự hiểu biết của họ.

Hóa ra các dấu hiệu không nhất thiết phải được tạo ra bởi các vị thần, cũng có thể được tạo ra bởi chính người của mình.

"Không ổn"

Vân Tiêu tiền tử nói.

Nếu các vị thần trở lại, cảnh giới cao nhất hiện tại có thể bị phá vỡ.

Nói cách khác, những gì mà giới tu chân sẽ phải đối mặt có thể là diệt đỉnh tai ương.

Vốn tưởng rằng đám người Chu Tự sẽ có thể nhanh hơn một bước, nhưng hiện tại xem ra đối phương đã nhanh hơn một bước rồi.

Quả thực, nếu người của hai thời đại đến một cách bình thường, ngược lại họ sẽ tỏ ra không bình thường.

Mọi người đều muốn đi trước một bước.

Đi trước một bước có thể sẽ luôn dẫn trước.

Chậm một bước thì phải chịu đòn.

Lúc này, Đạo Tông Thiên Vân.

Thái Cực Đỉnh.

Ân Chí Viễn nhìn vào sự thay đổi, và hắn cũng nghĩ đến điều đó.

Chỉ là không thể tin được, chuyện này có lẽ là do Chu Tự làm ra.

Hắn cũng ở trong nhóm nên ít nhiều có thể biết Chu Tự gần đây đang làm gì.

Nhưng...

"Cũng đúng, trước đây chưa bao giờ nói rằng ai sẽ làm ra các dấu hiệu"

Hắn thở dài một hơi, đến nơi bế quan của sư phụ.

"Lại có chuyện gì?"

Miêu Thiên Nguyên mở mắt ra hỏi.

Gần đây hắn đúng là đang bế quan, phải cố gắng giữ bản thân ở phong độ đỉnh cao.

"Sư phụ, hình như bọn họ sắp đến"

Ân Chí Viễn cung kính nói. "Họ nào sắp đến?"

Miêu Thiên Nguyên cau mày.

"Chư thần"

Ân Chí Viễn nói.

Nghe vậy, Miêu Thiên Nguyên sửng sốt, lập tức nói:

"Không phải ngươi nói phải đợi mấy tháng sao?"

"Không biết, có lẽ là trước thời hạn"

Ân Chí Viễn cúi đầu, bất lực nói.

"Vậy sao ngươi không nói sớm? Nghịch đồ, nói chuyện không thể nói thẳng một mạch sao? Ai dạy ngươi thở hổn hển đấy?"

Miêu Thiên Nguyên tức giận nói.

Sau đó hắn lập tức ra khỏi sơn động.

Quả nhiên, nhìn thấy trái đất bừng lên sức sống, cũng nhìn thấy những vì sao sáng lấp lánh.

"Đi, đi tìm chưởng giáo"

Miêu Thiên Nguyên không chút chậm trễ.

Nếu thật sự là chư thần hồi quy thì đại sự bất ổn rồi.

Những gì chờ đón họ chính là thảm họa.

Sau đó, Đạo Tông Thiên Vân bắt đầu truyền đi tin tức, toàn bộ giới tu chân lập tức bắt đầu hành động, thậm chí còn chuẩn bị sẵn sàng cho trận chiến.

Thiên Hạ Nhất Kiếm Tông, Thập Nhị Minh Linh môn, Ma Môn, v.v., tất cả đều sẵn sàng đón địch.

Trấn Thanh Bắc.

Chu Nhiên vốn đang thái rau đột nhiên dừng lại, sau đó thu dọn rau, lau dao rồi cất đặt gọn gàng.

Hắn cởi tạp dề và bước ra ngoài.

Nói với một số thực khách đang đợi món:

"Hôm nay tạm đóng cửa nên không nấu nướng nữa, những món chưa lên thì ta sẽ mời, món lên rồi cũng tính cho ta nốt"

Lời nói của Chu Nhiên khiến người khác kinh ngạc.

"Lão Chu, xảy ra chuyện gì vậy?"

Một người đàn ông trung niên hỏi.

"Có một số người quen cũ từ nơi khác trở về, ta phải đi đón họ"

Chu Nhiên cười nói.

Những người khác tỏ vẻ tán đồng.

"Mọi người đừng vội, từ từ ăn đi, sau khi ăn xong ta sẽ dọn dẹp một lát mới ra ngoài, không vội"

Chu Nhiên cười nói.

Những người khác cũng không vội, yên tâm dùng bữa.

Sau nửa giờ, khách đều đã về hết.

Chu Nhiên và Liễu Nam Tư bắt đầu thu dọn đồ đạc, tiện thể dọn dẹp qua quán ăn một lượt.

"Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo?"

Liễu Nam Tư hỏi.

"Rất khó nói, dù sao cũng đã nhiều năm không gặp, mọi người cũng khá xa lạ"

Chu Nhiên lau dọn bát đũa, cho vào tủ.

Sau khi tất cả chén bát được cất đi, hắn mới tiến hành khử trùng.

"Hình như tới hơi sớm."

Liễu Nam Tư lau vết nước xung quanh.

"Sớm hay muộn vài năm cũng không có gì khác biệt, nhưng thiết luật đã bị thu nhỏ lại rất nhiều, xem ra phải che giấu nó đi thôi"

Chu Nhiên nói.

"Nó có ý chí?"

Liễu Nam Tư hỏi.

"Có lẽ là không, nhưng gần đây ta cảm thấy mình bị tên nhóc đó giày vò mấy đợt, đã trở nên thông minh hơn rất nhiều"

Chu Nhiên bước ra ngoài.

"Ta thấy những người này trở về phần lớn đều là do công lao của con trai ngươi đấy."

Liễu Nam Tư hơi bất lực:

"Từ khi hắn phát hiện ra mình là Thánh Tử Ma Đạo, toàn bộ giới tu chân đều đang thay đổi, hắn càng bay càng xa, chẳng hề quay đầu lại"

"Không biết nếu hồi nhỏ ta nói cho hắn biết chuyện này liệu hắn có sớm bay đi mất hút rồi không"

Chu Nhiên tò mò hỏi.

"Nếu lúc còn bé đã biết, có lẽ hắn đã cải tà quy chính, từ chối nhận người thân, sớm thể hiện ra con đường hiệp nghĩa rồi:

Liễu Nam Tư cười nói.

Nghe vậy, Chu Nhiên nhíu mày.

Hắn thực sự có bản lĩnh làm vậy.

Lúc này, hắn đã đóng cửa quán ăn, tiện thể khóa lại.

"Đi thôi, vào nhà chờ xem đêm nay có đến hay không"

Ở thành Biên Giới, Chu Tự cảm giác được mình đang đứng trên bầu trời đầy sao, có thể cảm thấy việc thu thập quyền hành dễ dàng hơn dự kiến.

Sau một vài giờ, hắn cảm thấy rằng mọi thứ đã đạt đến giới hạn của nó.

Đã vậy thì không cần chờ đợi nữa, dưới sự dẫn dắt của hồng nguyệt, tế đàn nối liền với thạch môn.

1185 chữ

Chương 1340: Chức Vụ Gì

Đúng lúc này, một quyền hành mạnh mẽ từ trên trời cao rơi xuống, nện vào cánh cổng đá.

Bị áp đảo bởi quyền lực, thạch môn bắt đầu biến mất.

Chỉ còn lại một cánh cửa ở giữa.

Thế nhưng Đại Địa Chi Môn nhanh chóng biến mất kia giờ lại lần nữa xuất hiện, hơn nữa cánh cửa còn đang từ từ đóng lại.

Như thể bị rơi vào trạng thái chưa kích hoạt như lúc đầu.

Với chuyện này, Chu Tự không hề lấy làm ngạc nhiên.

Lúc này, hắn cảm nhận được một vài nơi, là nơi có nhiều cánh cửa có thể tiến về phía trước, và hắn có thể đến đó chỉ bằng một suy nghĩ.

Không chút chần chừ, hắn cất bước đi về phía Hỏa Nguyệt cốc để gặp Thần Thái Dương đang sống.

Hỏa Nguyệt cốc.

Lúc này ánh nắng chói chang đang chiếu sáng trên nền tuyết, cái nóng bao trùm lên mọi thứ.

Lực lượng mạnh mẽ làm cho xung quanh chấn động, và một niềm vui sướng vô bờ tàn phá xung quanh.

Khí tức kinh người, rộng lớn khiến Dao Di tiên tử cảm thấy kinh hãi.

Một cường giả như vậy sống lại có thực sự là một chuyện tốt?

Không chỉ riêng nàng, ngay cả Tô Thi cũng bị sốc.

Không có ai ở bên, nàng biết phải làm gì?

Cũng chẳng có ai để ôm đùi.

Sau đó nàng liếc nhìn Dao Di tiên tử bên cạnh.

Không thân lắm, sao ôm được.

Lúc này, trên tế đàn xuất hiện cái bóng của một cánh cửa lớn, và trước cửa cũng ngưng tụ một bóng người.

Tiếp đó là một tiếng cười xuyên tận trời xanh.

"Hahaha! Ta đã trở lại rồi, haha, từ nay về sau vinh quang của ta sẽ tỏa sáng trên trái đất này"

Uy thế đáng sợ này khiến mọi người choáng ngợp.

Người dân Hỏa Nguyệt cốc vô cùng kinh hãi, thần minh giáng thế.

Tô Thi và Dao Di tiên tử cũng có chút lo lắng.

Đặc biệt là sự ngông cuồng của đối phương, không hề có cảm giác là người phe mình.

Lúc này, trên bầu trời xuất hiện hồng nguyệt, và một bóng người khác cũng xuất hiện theo sau.

"Vui đến vậy sao?"

Giọng Chu Tự vang lên.

Trong tích tắc, tiếng cười của Thần Thái Dương đột ngột dừng lại.

Biệt Câu, Mịch Hạ và những người khác bên dưới đều chấn động.

Hồng nguyệt, là Nữ Thần Phi Hồng?

Nhưng nghe giọng nói, đó có vẻ là một người đàn ông, không phải Nữ Thần Phi Hồng.

Trong lúc nhất thời, họ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng uy thế từ Thần Thái Dương dường như đã yếu đi.

Bọn họ không dám lên tiếng, chỉ có thể tiếp tục quỳ lạy.

Tô Thi thở phào nhẹ nhõm, nhân cách thứ tư của Chu Tự đến rồi.

Thần Thái Dương vốn dĩ còn đang rất phấn khích bỗng lập tức không thể vui nổi.

Đối phương đến quá nhanh.

Nhưng hắn đã nhận thấy điều gì đó.

"Ngươi có nhận thấy rằng có điều gì đó bất thường trên thế giới này không?"

Hắn hỏi.

Lúc này hắn cũng không có suy nghĩ gì, hiện tại hắn đã quay trở lại thời kỳ đỉnh cao, đáng ra hắn không cần nghe lời bất cứ kẻ nào.

Nhất là khi người trước mặt này không có vẻ mạnh mẽ như hắn tưởng tượng.

Tuy nhiên, hắn đã dồn hết mọi thứ cho người này rồi, nên tốt hơn hết là không làm gì nữa.

"Không cảm giác được.

Chu Tự lắc đầu.

Thế giới có thay đổi gì sao?

"Quên đi, ngươi sẽ sớm biết thôi, bây giờ ta cần phải làm cái gì?"

Thần Thái Dương hỏi.

"Gia nhập Thập Vạn Thiên Thần môn của ta" Chu Tự nói.

"Được, vậy ta là đại trưởng lão?"

Thần Thái Dương hỏi.

"Đại trưởng lão? Đại trưởng lão ở bên kia kìa"

Chu Tự chỉ vào Tô Thị nói.

Thần Thái Dương cảm thấy khó hiểu, hắn không bằng tiểu nha đầu này sao?

Ngay sau đó hắn lập tức không nói nên lời.

Chu Tự nói với hắn:"Nàng ta là con gái của Tô Tôn Đại Đạo"

"Được rồi, quả không hổ là đại trưởng lão của Thập Vạn Thiên Thần môn, tại hạ nguyện ý phục tùng đại trưởng lão"

Thần Thái Dương nghiêm túc nói.

Chu Tự:

"..."

"Vậy nhị trưởng lão đâu?"

Thần Thái Dương lại hỏi.

"Đổi khách khanh đi"

Chu Tự nói.

"Vậy thái thượng trưởng lão?"

Thần Thái Dương không cam tâm.

"Đại ca của ta là thái thượng trưởng lão, vô thượng kiếm đạo.

Chu Tự nói.

"Vô thượng kiếm đạo mạnh đến mức nào?"

Thần Thái Dương hỏi.

"Mạnh như Tô Tôn Đại Đạo"

Chu Tự nói.

Thần Thái Dương:

"..."

Chấp nhận làm khách khanh thôi.

Chu Tự liếc nhìn Tô Thị:

"Vậy chúng ta trở về trước"

"Ta cũng đi, tiện đường đi thăm thú thành Biên Giới"

Thần Thái Dương lập tức nói.

Không đi đại bản doanh còn được coi là người một phe sao?

Phải đi.

Khi họ chuẩn bị khởi hành, Biệt Câu ngay lập tức nói:

"Tôn thượng xin dừng bước.

"Có việc?"

Chu Tự hỏi.

"Đúng vậy"

Biệt Câu dũng cảm nói:

"Vậy sau này bọn ta phải thờ Thần Thái Dương hay Nữ Thần Phi Hồng?"

Chu Tự im lặng một lúc rồi nói:

"Các ngươi vẫn đang hái quả à?"

"Đúng vậy.

Biệt Câu nói ngay.

"Vậy thì Nữ Thần Phi Hồng, khi nào ngươi không hái nữa thì đổi lại thành Thần Thái Dương"

Nói xong, hắn nhìn về phía Thần Thái Dương.

"Ta sao cũng được"

Thần Thái Dương nhún vai, rồi lại nói:

"Có chia trái cây cho ta không?"

"Cái này ngươi phải hỏi Nguyệt tỷ, ngươi hỏi Nguyệt tỷ là ai? Con gái của Tịnh Thần Chu Vương" Chu Tự nói.

"Vậy thì thôi, không cần nữa, nói ra thì, bên cạnh ngươi đều là những người như vậy cả sao?"

Thần Thái Dương cảm thấy có chút không thoải mái.

Mọi người đều là người thân, cùng làm việc một chỗ không phải là chuyện bình thường sao?

Chu Tự vẻ mặt bất lực.

Sau đó hắn cùng với Tô Thi và Dao Di tiên tử biến mất ngay tại chỗ, còn Thần Thái Dương và cánh cửa cũng theo đó biến mất.

Những người phía dưới ngẩng đầu lên, cảm thấy có chút khó tin.

Không ngờ Thần Thái Dương lại thực sự gia nhập vào một trận doanh khác?

Không thể tưởng tượng nổi.

Rốt cuộc người đó là ai?

Các huynh muội của Vệ Dương thì đã nhận ra rồi, đó là Chu Tự, người đã giúp đỡ họ ở ngoại thành Thần Vực.

Thì ra hắn còn ngự trị cả Thần Thái Dương, chẳng trách hắn có thể giúp được họ.

1085 chữ

Chương 1341: Top Máy

Chỉ trong một cái chớp mắt.

Chu Tự một lần nữa trở lại thành Biên Giới.

Vừa quay trở lại, Tô Thi đã ôm chặt Nguyệt tỷ và kéo nàng ấy vào lòng.

"Nguyệt tỷ, làm ta sợ chết khiếp"

Chu Ngưng Nguyệt bị vùi trong lồng ngực của nàng ấy, không ngừng giãy dụa, cố gắng thoát ra ngoài. Nghẹt thở chết mất.

Thu Thiển đưa mắt nhìn, thầm nghĩ sau này ai cưới được Tô Thi hẳn sẽ có phúc lắm.

Ngay cả việc kết hôn cũng khá rắc rối, cuộc sống bình thường của Tô Thi chắc hẳn rất dễ xảy ra chuyện.

Tuy nhiên, so với điều kiện tốt của Tô Thị, nàng cũng không thấy ngưỡng mộ gì, bởi vì bản thân nàng vốn không tệ.

Dù sao Chu Tự cũng rất hài lòng.

Nghĩ đến đây, Thu Thiển cảm thấy sau khi kết hôn với Chu Tự, suy nghĩ của nàng trở nên không còn trong sáng nữa.

Lắc đầu, nàng thầm nghĩ có lẽ nàng bị ảnh hưởng bởi Thánh Tử Ma Đạo rồi.

"Thu Thiển, cứu ta Chu Ngưng Nguyệt nói bằng giọng bị chèn ép.

Thu Thiển:

"..."

Dao Di tiên tử đứng sang một bên, nhất thời không biết phải làm gì.

Không phải vì Tô Thi ở đây, mà vì thành phố này tràn ngập khí tức đáng sợ.

Khiến nàng thấy khó lòng thích ứng.

Đây chính là thành Biên Giới sao?

Một nơi mà sư phụ của nàng không thể đặt chân đến?

Tưởng chừng rất bình thường nhưng lại ẩn chứa sức mạnh vô song.

"Hóa ra bên ngoài nó trông như thế này, nơi đây rất giống với ngoại thành Thần Vực"

Thần Thái Dương đứng ở trên cao, nói.

Lúc này, hắn nhìn thấy cây bất tử, cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Ở đây cũng có thể trồng được?

Sau đó, hắn nhìn thấy một người dưới gốc cây.

Tuy rằng diện mạo đã ở tuổi trung niên, nhưng hắn vẫn còn nhớ tới người này.

Sau khi Chu Tự biến mất tại chỗ, hắn đi tới chỗ đối phương, cười nói:

"Đã lâu không gặp"

"Đúng là đã lâu không gặp"

Đại Thần Thời Không cười nói.

"Không ngờ ngươi thật sự dám cưới nàng ta.

Thần Thái Dương nhìn Tiểu Kính tiên tử, nói.

Người này có liên quan đến Liệt Dương Lý Chủ, kết hôn với nàng ta chẳng khác gì tự tìm đường chết.

Ngay cả Đại Thần Thời Không đứng trên đỉnh cao năm đó cũng chịu không nổi.

Khi đó Đại Thần Thời Không đi phía trước mọi người, hắn là người đầu tiên nhìn thấy cảnh giới cao hơn.

Chỉ là sau này vẫn không thành công.

"Thực ra Lý Chủ cũng không đáng sợ như vậy.

Đại Thần Thời Không nói.

Thần Thái Dương bật cười, sau đó nhìn Thu Thiển:

"Đây là con gái của ngươi?"

"Đúng vậy, nhưng thân phận của nó không liên quan gì mấy đến ta Đại Thần Thời Không nói.

"Ý của ngươi là gì?" Thần Thái Dương khó hiểu.

Tiểu Kính tiên tử khẽ cười:

"Thu Thiển của chúng ta là thân phận gì hả? Đoạn cuối của đại đạo, cũng chính là vợ của người vừa giúp ngươi sống lại đấy, con dâu của Tịnh Thần Chu Vương, cháu dâu của Tô Tôn Đại Đạo, và là con dâu của sư phụ Liệt Dương Lý Chủ. Ngươi phải cẩn thận đấy, trọng trách nối dõi tông đường của Tịnh Thần Chu Vương và Tô Tôn Đại Đạo đều do nó gánh vác cả. Nếu bị ngươi làm cho sợ hãi, hôm sau tro cốt của ngươi lập tức sẽ được dâng lên"

Thần Thái Dương:

"..."

Nhất thời, hắn cảm thấy việc gia nhập Thập Vạn Thiên Thần môn đúng là một chuyện phiền phức.

Những người ở đây luôn liên quan đến ba người đó.

"Nói mới nhớ, trong Thập Vạn Thiên Thần môn có bao nhiêu người vậy?"

Hắn hỏi.

"Khá nhiều đấy, ta có lập một nhóm, có cần thêm ngươi vào không?"

Đại Thần Thời Không hỏi. "Nhóm? Ồ, ta hiểu là cái gì rồi, nhưng ta muốn biết trong đó ta xếp hạng sức chiến đấu thứ mấy?"

Thần Thái Dương suy nghĩ một chút, sau đó hỏi câu hắn quan tâm nhất.

"Ngươi thấy sao?"

Tiểu Kính tiên tử hỏi.

"Top năm người mạnh nhất, hẳn là đúng chứ?"

Thần Thái Dương hỏi.

"Đoán lại"

Tiểu Kính tiên tử nói.

"Chẳng lẽ là top ba? Đại Thần Thời Không không phải ở thời hoàng kim, hắn không phải đối thủ của ta"

Thần Thái Dương suy nghĩ một chút:

"Tuy rằng ngươi cũng rất mạnh, nhưng xét về sức chiến đấu, ta vẫn mạnh hơn ngươi một bậc"

"Ngươi vẫn chưa tập hợp những quyền hành khác đúng không? Có thể mạnh hơn ta?"

Tiểu Kính tiên tử đặt câu hỏi.

"Vậy được, coi như hòa, vậy thì ta đứng thứ ba"

Thần Thái Dương nói.

"Theo trạng thái trước đây của ngươi, ngươi có thể xếp hạng trong tầm top năm, hoặc cũng có thể không vào được"

Đại Thần Thời Không suy nghĩ một lúc rồi nói:

"Theo trình độ sức mạnh hiện tại, ngươi có thể nằm ngoài top mười"

"Há?"

Thần Thái Dương sững sờ.

Nằm ngoài top mười?

Đùa gì vậy?

Ta nằm trong top trên trong thời đại thần minh đấy.

Dù bây giờ không có quyền hành nào khác, nhưng cũng không phải là sức mạnh mà các thần minh bình thường khác có thể bì được.

Như vậy mà xếp thứ mười?

Sau đó nàng chỉ vào ba người Chu Ngưng Nguyệt:

"Đã tính họ vào chưa?"

"Nếu tính thêm cả họ, ngươi phải ở vị trí thứ mười lăm"

Đại Thần Thời Không nói.

Thần Thái Dương:

"..."

Đâu ra mà nhiều cường giả vậy?

"Ngươi không tin đúng không? Chúng ta ra ngoài đi, ta cho họ nghỉ một phút rồi cho họ gặp ngươi"

Tiểu Kính tiên tử nói.

Thần Thái Dương thực sự không tin.

Giây lát.

Thần Thái Dương nhìn đám người Thanh Long đầy oán hận, ngượng ngùng cười cười:

"Mọi người đều là đồng môn, kiểu gì cũng sẽ chạm mặt mà"

Sau đó là bốn người Thanh Long và bốn người Hình Ngọ bắt đầu đánh nhau.

Chỉ trong một phút đã giết chết được đối phương.

1136 chữ

Chương 1342: Khai Màn

Thần Thái Dương nhất thời không nói nên lời, đã thế này rồi họ còn phải nội chiến sao?

Trở lại thành Biên Giới, Thần Thái Dương vẫn không tin:

"Chỉ mới có tám người, số khác đâu?"

"Không tính ta sao?"

Tiểu Kính tiên tử hỏi.

"Như vậy cũng mới chín người, ta có thể xếp thứ mười"

Thần Thái Dương nói.

"Môn chủ đấy, ngươi có thể đánh bại hắn sao? Hắn là Liệt Dương Lý Chủ đấy, đẳng cấp hoàn toàn khác.

Tiểu Kính Tiên Tử nói.

"Thứ mười một "Còn có đại ca của môn chủ, vô thượng kiếm đạo"

"Thứ mười hai "Tai Họa thì sao? Chính là Thần Chết đấy"

"Hắn cũng trong Thập Vạn Thiên Thần môn? Có lẽ hắn chỉ là người thay thế thôi, không phải Thần Chết Tai Họa thật, có lẽ không phải đối thủ của ta"

"Nữ Thần Đại Địa đâu?"

"Được rồi, mười ba "Thần Phong Bạo và Nữ Thần Băng Tuyết?"

"Tại sao ta lại xếp sau họ? Họ là đối thủ của ta sao? Họ có được sự bảo vệ của Nữ Thần Trí Tuệ không?"

"Vậy thì mười ba "..."

Mấy người Chu Ngưng Nguyệt nhìn họ thảo luận, nghĩ bụng, thần minh cũng nhàm chán như vậy sao?

Nhưng mà Thập Vạn Thiên Thần môn không có ý định giữ chân những vị thần này, chỉ để họ ghi tên mình vào đó, khi cần thiết mới để họ ra tay.

Không cần thì đừng nên ở chung với họ làm gì, thần minh đông quá thì phiền lắm.

Ngay lúc này, Chu Tự xuất hiện ở quần đảo Thiên Tiêu.

Thần Phong Bạo cũng đã xuất hiện ở đây rồi, hắn không hành động gì mà chỉ nhìn đám người bên dưới.

Vô vàn cảm xúc.

Lúc trở về hắn vô cùng cao hứng, bây giờ đã sống lại, nhưng hắn lại cảm giác thời đại này không còn thuộc về mình nữa.

"Phong cảnh ở đây thật tuyệt.

Nhìn thấy Chu Tự đi tới, Thần Phong Bạo nói.

Nghe vậy, Chu Tự bật cười:

"Đi khắp núi non tuổi chưa già, phong cảnh nơi đây tuyệt vời lắm sao?"

"Thực sự là phong cảnh rất đẹp"

Thần Phong Bạo bất lực cười nói.

"Cần ta làm gì?"

"Vẫn chưa tiện nói, cứ đi với ta trước Sau đó, Chu Tự và Minh Nam Sở chuẩn bị rời đi.

Tạp Tháp và những người khác nhìn Minh Nam Sở vẫy tay tạm biệt họ với vẻ luyến tiếc.

Mấy ngày này mọi người đã sống rất vui vẻ thoải mái với nhau, còn bắt được rất nhiều cá.

Đột nhiên Minh Nam Sở nghĩ đến điều gì đó:

"Ta có thể xin vị trí Thần Sứ không?"

"Sao cũng được"

Thần Phong Bạo gật đầu:

"Ngươi muốn sao?"

"Cho hắn"

Minh Nam Sở chỉ vào Tạp Tháp:

"Bình thường một chút là được rồi.

Có vậy mới có thể đối phó được với con rể hắn.

Cũng sẽ không ảnh hưởng quá nhiều đến cuộc sống của họ.

Cùng lắm có thể giúp có một vụ thu hoạch tốt hơn.

Thần Phong Bạo chỉ cần vẫy tay một cái là mọi chuyện kết thúc.

Cả ba biến mất ngay tại chỗ.

Còn Tạp Tháp thì cảm thấy mình có vẻ hơi khác lạ, hắn nhìn Lôi Đức và nói lớn:

"Bây giờ ta có thể hét lớn vào mặt ngươi chưa?"

Lôi Đức tức đến không nói nên lời.

Sau đó, Chu Tự đến chỗ Nữ Thần Băng Tuyết.

Nàng ấy đang khiển trách những người bên dưới.

"Ta sống lại để làm gì? Để xem phẩm chất xấu xa của các ngươi sao? Mau biến khỏi mắt ta, nhìn bộ dạng hiện tại của các ngươi, ta tức không chịu nổi, các ngươi đúng là sống thêm phí không khí của nhân loại"

Chu Tự:

"..."

Hắn còn tưởng Nữ thần Băng Tuyết sẽ nói rằng chính nàng ta mới sống vô ích chứ.

"Đi thôi, đi tìm Nữ Thần Đại Địa Chu Tự nói.

Sau đó cùng với đại lão bản cùng biến mất ngay tại chỗ.

Rừng Bách Đằng.

Ở đây có ân sủng của Nữ Thần Đại Địa, tuy rằng hình bóng của nàng ấy không xuất hiện, chỉ để lại ý chí.

"Ta vẫn ở đây, vẫn có thể bảo vệ các ngươi, nhưng thần không phải là toàn năng, các ngươi cần phải tự thân nỗ lực"

Sau đó, ánh sáng tan biến.

Khi Nữ Thần Băng Tuyết đi qua thì không nhìn thấy gì, bèn nhìn thẳng về phía Chu Tự.

Chu Tự:

"..."

Ai biết Nữ Thần Đại Địa lại nóng lòng trở về ngủ như vậy chứ.

"Đi thôi, đưa ngươi đi gặp nàng ấy"

Chu Tự nói.

Lần này có thể đi vào cánh cửa trung gian, nên hoàn toàn có thể nhìn thấy Tiểu Diệp.

"Chu Tự."

Từ Từ đột nhiên gọi.

"Sao vậy?"

Chu Tự tò mò hỏi.

"Ngươi nhìn bầu trời đi Từ Từ nói ngay.

Thực ra chính Âm Túc đã phát hiện ra nó.

Chu Tự lúc này mới ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện ánh chiều tà của quyền hành đã cao ngất trời, không những thế ánh sao còn đặc biệt sáng chói.

Hơn nữa, bầu trời có quyền hành tụ lại, còn có lực tự nhiên hội tụ.

Ánh hào quang của quyền hành kết nối với hai vòng xoáy bắt đầu ập đến từ khoảng không vô tận.

"Chuyện gì vậy?"

Chu Tự có chút kinh ngạc.

"Còn chuyện gì nữa? Kế hoạch của chư thần bắt đầu rồi"

Nữ Thần Băng Tuyết nói.

Trên hải vực, Quang Thủ cười nói:

"Quả nhiên, sau khi Thần Thái Dương và những người khác sống lại, hào quang quyền hành có thể có được sức sống ngắn ngủi, vậy thì kế hoạch có thể đạt trước thời hạn rồi"

Giọng nói vừa dứt, Quang Thủ đã biến mất tại chỗ.

Ngay sau đó cửa lớn Thần Khải ở khắp nơi trong thiên hạ giống như được ấn nút mở, ánh sáng của quyền hành xuất hiện từ bên trong, hô ứng với ánh sáng của quyền hành.

"Các vị, bây giờ không hiện thế thì còn đợi lúc nào? Thời gian chúng ta chờ đợi đã điểm rồi"

Giọng nói khuếch đại vang lên từ giữa bầu trời.

Vô số tia sáng lao thẳng tới bầu trời sao từ khắp nơi trên thế giới.

Hư ảnh của thời đại theo đó mà xuất hiện.

Như thể đã mở ra hai cánh cửa lớn không gì sánh nổi.

Quan sát tất cả những điều này, Tai Họa thở dài.

"Họ thật sự không thể đợi được nữa rồi"

1104 chữ

Chương 1343: Chờ Gánh

Bóng dáng của Nữ Thần Hắc Dạ bắt đầu biến mất.

Giọng nàng đều đều:

"Có lẽ khi ta bước vào cảnh giới đó là có thể nhìn thấy mọi thứ và biết được thời đại mới sẽ thuộc về ai"

Tai Họa không nói gì nữa.

Hắn nhìn xoáy nước xuất hiện, nhìn hư ảnh của thời đại ghé đến.

"Vốn tưởng rằng đám Chu Tự sẽ nhanh hơn một bước, nhưng không ngờ lại chậm hơn một bước. Trong khi họ tiến lên phía trước, những người khác cũng không ngừng lao về phía trước, một bước nhanh vạn bước nhanh"

Sau đó họ quay trở về Hồ Khô Tịch, chờ đợi thời thế thay đổi.

Trong lúc đó, Chu Tự quay trở lại thành Biên Giới.

Nói hết những gì hắn vừa thấy với mấy người Nguyệt tỷ, dặn họ phải thật cẩn thận.

"Chư thần đã trở lại?"

Chu Ngưng Nguyệt không thể tin được.

Sau đó nàng lấy điện thoại ra hỏi cả nhóm.

Quả nhiên, bên ngoài đã xuất hiện dị tượng.

Trái đất trở nên có sức sống, các vì sao bắt đầu tỏa sáng.

Và vô số tia sáng lao vút lên bầu trời, hiển hiện hư ảnh của thời đại.

"Ta phải gọi điện hỏi mẹ ta"

Nói xong nàng lập tức gọi điện thoại.

Ngay sau khi cuộc gọi được kết nối, nàng lập tức nói:

"Mẹ, chư thần đã hồi quy "Ừ, cha ngươi đang thu dọn đồ đạc để đi nghênh đón họ"

Một giọng nói bình tĩnh truyền đến từ phía đối diện."Cha sắp đi rồi sao?"

Chu Ngưng Nguyệt có chút lo lắng.

Ngay sau đó giọng của Chu Nhiên vang lên:

"Đừng lo lắng, cha sẽ không bao giờ thua đâu. Dù là Thời đại Thần minh hay Thời đại Tam Hoàng, đều không ai có thể đánh bại được cha của con "Yên tâm đi, các ngươi cứ tiếp tục công việc của mình, dù sao Chu Tự cũng chỉ mong có người đứng lên Liễu Nam Tư cười nói.

"Mẹ, sao mà nói vậy được, đang thời khắc nghiêm túc thế này, ta nhất định sẽ không nói nhảm"

Chu Tự lập tức nói.

Cuối cùng, hắn lại nói:

"Mẹ hỏi cha xem, bây giờ ông ấy nặng bao nhiêu?"

"Khoảng bảy lăm cân rưỡi?"

Liễu Nam Tư không chắc chắn lắm.

"Không đến mức đó chứ? Cùng lắm là bảy lăm đúng không?"

Chu Tự nói, nhưng hắn nhanh chóng phản ứng lại:

"Không đúng, không phải ta muốn nói cái này, nói nghiêm túc đi"

"Được rồi, ta không rảnh nói chuyện với ngươi, chăm sóc chị gái ngươi, cúp máy đây"

Liễu Nam Tư nói xong liền cúp điện thoại.

Chu Tự mở miệng, cuối cùng vẫn nói ra điều muốn nói:

"Không phải nên là Nguyệt tỷ phải chăm sóc ta sao?"

Chu Ngưng Nguyệt nghiêng đầu nói:

"Ngươi từng thấy đứa trẻ tám tuổi nào trông coi một người lớn chưa?"

Mặc kệ Nguyệt tỷ, Chu Tự dẫn theo Thu tỷ bước vào trong:

"Đi thôi, chúng ta đi gặp Nữ Thần Trí Tuệ, dù trời sập vẫn có người cao chống đỡ, chúng ta phải đi xem liệu Nữ Thần Trí Tuệ có giải pháp nào hay họ không "Nếu chúng ta không chuẩn bị sẵn sàng, liệu chư thần có đánh vào đây không?"

Thất Thiên hỏi.

"Đánh vào đây?"

Chu Tự có chút kinh ngạc:

"Không biết đại ca của ta đang làm bảo vệ ở Thanh Thành sao? Có mấy vị thần có thể qua được cửa của hắn?"

"Hình như không ai có thể qua được.

Thu Thiển nhìn vào điện thoại và nói:

"Ta nghe Trình tỷ nói rằng Thiên Hạ Nhất Kiếm tông đã trực tiếp chuyển Kiếm Mộ tới đây, nói rằng đó là để đại ca của Chu Tự lần nữa gia nhập Vô Thượng kiếm đạo"

"Lần này hắn thực sự là vô địch rồi"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Ngay khi vô thượng kiếm đạo xuất hiện, nó đã ở vị trí cao nhất.

Ngoài cảnh giới cao hơn, muốn thắng được vô thượng kiếm đạo không phải là điều dễ dàng.

Lúc này xung quanh Chu Tự có rất nhiều người.

Thần Thái Dương, Thần Phong Bạo, Nữ Thần Băng Tuyết.

Chu Ngưng Nguyệt cảm thấy nếu ba người này liên thủ, nội bộ họ không biết có phải tan rã không?

Bỗng nhiên cảm thấy cũng thật nguy hiểm.

Nhưng với sức mạnh của Chu Tự, muốn đánh bại họ hẳn không có vấn đề gì.

Sau đoạn cuối của đại đạo, có thể đánh hai người chỉ bằng một chiêu thức, nếu không được nữa vẫn còn có hồng nguyệt.

Hơn nữa, Tiểu Kính tiên tử cũng ở đó, Đại Thần Thời Không cũng ở đó.

Nếu vậy thì xem ra không có nguy hiểm gì.

Nàng lại thấy yên tâm rồi, nhưng phải bắt đầu bí mật kích hoạt trận pháp đã được bố trí từ trước, lấy hồng nguyệt làm nòng cốt, có lẽ có thể đối phó được chư thần.

"Nữ Thần Trí Tuệ?"

Trên đường đi, Nữ Thần Băng Tuyết có chút không yên lòng.

Không chỉ nàng ấy, cả mấy người Thần Thái Dương cũng vậy.

Lúc này, Tiểu Kính tiên tử mới chợt nhớ ra điều gì đó, sau đó nói với Thần Thái Dương:

"Vị trí của ngươi vẫn phải trừ đi mấy hạng"

Thần Thái Dương vẻ mặt bối rối:

"Còn ai nữa?"

"Trí giả, ngươi có thể đánh bại hắn sao?"

Tiểu Kính tiên tử hỏi.

Thần Thái Dương cạn lời, sau đó nói:

"Được rồi, mười bốn thì mười bốn"

Hắn đường đường là Thần Thái Dương, gia nhập một tông môn mà xếp hạng tận mười bốn?

"Xếp hạng gì?"

Nữ Thần Băng Tuyết hỏi.

Sau đó họ lại bắt đầu thảo luận chủ đề này.

Cùng lúc đó, Nữ Thần Băng Tuyết gắt gỏng đã chiến đấu với Thần Thái Dương.

Xem ai là người đứng thứ mười bốn.

Chu Tự ngẩn người, những người này ăn no rửng mỡ sao?

Nhưng với sự giúp đỡ của hồng nguyệt, hắn cảm nhận được quyền hành bên ngoài vô cùng sinh động.

"Ta nghe thấy giọng nói của Nữ Thần Đại Địa rồi"

Thu Thiển đột ngột nói.

"Nàng ấy nói cái gì?"

Chu Tự hỏi.

"Nàng ấy nói nàng ấy hễ chợp mắt là sẽ kéo dài vài tháng?"

Thu Thiển nói.

Mọi người:

"..."

Thực ra chỉ khoảng mười ngày thôi.

1090 chữ

Chương 1344: Tụ Tập

Trấn Thanh Bắc.

Chu Nhiên thay một bộ trang phục màu đen, lẽ ra phải mang một bộ tiên phục trông độc đoán và uy nghiêm, nhưng lại trông hơi bướng bỉnh.

"Gần đây có phải ta có tăng cân không? Sao ta cứ có cảm giác quần áo của mình không vừa vặn nữa?"

Liễu Nam Tư đánh giá một lúc lâu, nhưng vẫn không thể đoán ra được vấn đề ở đâu.

Mãi một lúc sau mới chợt hiểu ra:

"Ta quên mất quay trở lại dáng vẻ cũ rồi"

Chu Nhiên vỗ trán nói:

"Gần đây con trai con gái ta đến đây, nhất thời quên mất Lúc này thân thể của hắn mới bắt đầu thay đổi, thân thể dần dần trở nên thanh mảnh hơn, quần áo vốn là bó sát người cũng dần dần trở nên rộng rãi hơn.

Mái tóc thậm chí còn bắt đầu dài ra.

Nhưng sau một thời gian, sự thô bạo xuất hiện ở Chu Nhiên, mọi cử chỉ, điệu bộ đều thể hiện sự uy nghiêm. Cùng lúc đó, Liễu Nam Tư cũng dần dần thay đổi, nghiêm túc trang nghiêm, trong mắt hiện lên vẻ lãnh đạm.

"Ta phải lên xem trước xem thế nào"

Chu Nhiên cười lạnh:

"Có lẽ bọn chúng là có chuẩn bị mới đến, nhưng dù sao bọn họ cũng đến rồi, chờ lâu như vậy hẳn cũng khó chịu lám."

"Trong tủ lạnh vẫn còn một số nguyên liệu, đông lạnh lâu thì không ngon nữa đâu"

Liễu Nam Tư đột nhiên nói.

"Lão Bạch hàng xóm hình như còn đặt một mâm thức ăn, thông báo cho họ biết chưa?"

Chu Nhiên chợt nhớ ra rồi nói.

"Thông báo rồi, nghe nói cháu trai đưa bạn gái về, còn cố ý đến chỗ chúng ta đặt đồ ăn ngon, xem ra không giúp được gì cho họ rồi"

Liễu Nam Tư cảm thấy có chút đáng tiếc.

"Mất đi một mối làm ăn"

Chu Nhiên nói, bắt đầu đi lên trời cao.

Liễu Nam Tư theo sau, nhưng mục đích của cả hai là khác nhau.

Vì vị trí đứng đầu chỉ có ba người có thể đến đó.

Đây là những gì họ đặt ra.

Liễu Nam Tư không biết chi tiết cụ thể, nhưng vẫn có thể đoán được chút ít.

Lúc này nàng đã đến Ma môn, nếu thật sự muốn ra tay, nàng chỉ có thể dẫn những người từ Ma môn tham gia.

Trên bầu trời, Chu Nhiên cất từng bước chân, từng bước đi tới chỗ cao hơn.

Không chỉ có hắn, Lý Cảnh Sơn và Tô Trần ở phía bên kia cũng dần dần xuất hiện.

Cả ba sóng vai cùng tiến lên.

Cho dù một chùm ánh sáng xuất hiện trên trái đất, cho dù hư ảnh của thời đại có xuất hiện, nó cũng không thể che khuất bóng hình của họ.

Như thể cả thời đại đều không thể vượt qua ba người này.

"Hai thời đại à, xảy ra đôi chút vấn đề"

Tô Trần cười nhẹ.

"Có chút phiền phức rồi"

Lý Cảnh Sơn thở dài. "Khó nói lắm, phải xem rốt cuộc thực lực của họ thế nào"

Tô Trần nói.

Chu Nhiên vẫn nhìn về phía trước, không nói lời nào.

Họ đứng trên những vì sao, nhìn chằm chằm vào nhau, chờ đợi sự trở lại của bọn chúng.

Đây là một chuyện không thể ngăn cản, bất kể họ làm như thế nào, kết quả luôn sẽ như vậy.

Các cường giả của ba thời đại đều ở trong cùng một thời đại, một số thay đổi vô hình cũng theo đó xuất hiện.

Trên bầu trời xuất hiện những vết nứt, như thể giới hạn giữa trời và đất đang bị phá vỡ.

Con đường phía trên đoạn cuối của đại đạo dần được hé lộ.

Một khí tức mạnh mẽ vô song giáng xuống trần thế.

Sự phát triển của sức mạnh thần thánh và sức mạnh tự nhiên làm cho thế giới tràn đầy sức sống, và các vì sao ngày càng trở nên rực rỡ.

"Các ngươi không định ngăn cản bọn ta sao?"

Trong Thời đại Tam Hoàng, có ba bóng người bắt đầu bước ra.

Giọng nói ở giữa truyền đến, cùng với một nụ cười nhẹ. "Ngăn cản?"

Chu Nhiên chế nhạo:

"Tại sao lại phải ngăn cản?"

"Có khí phách lắm"

Thiên Đế cảm khái một câu:

"Vậy ngươi chuẩn bị sẵn sàng để đón nhận thất bại chưa?"

Vào thời điểm này, vô số đại quân bắt đầu xuất hiện, họ dường như đã giết một đường từ vực thẳm Thâm Uyên mà lên, mục đích là để trở lại thế giới.

Mỗi người đều mang theo một khí tức đẫm máu, mạnh mẽ mà lạnh lẽo.

Còn hư ảnh của thời đại bên trên cũng đang ngày càng vững chắc.

Sự khác biệt duy nhất so với thời đại Tam Hoàng là bọn họ chỉ có hai người.

Một người có ánh sáng vô tận vây quanh cơ thể, và người kia dường như đại diện cho vạn vật.

Sự hiện diện của họ làm cho dư quang của quyền hành nhảy nhót.

"Lại gặp nhau rồi"

Một giọng nữ vang lên.

Giọng nói mang theo một sự thánh thiện.

Nguồn gốc của vạn vật, Nữ Thần Sinh Mệnh.

"Xem ra các ngươi rất tự tin"

Tô Trần cười nói.

Với sự xuất hiện của họ, các cường giả của hai thời đại dần dần xuất hiện.

Chỉ là năm người phía trước là rắn chắc nhất, như thể sẽ đến với thể giới trước một bước.

Họ sẽ xuất hiện ở cùng một độ cao với Chu Nhiên.

Không ai để ý đến điều này, mà chỉ yên lặng chờ đợi.

Còn những người bên dưới đều kinh ngạc không thôi.

Một số thậm chí còn muốn cố gắng phá vỡ sự trở lại của họ.

Đạo Tông Thiên Vân.

Rất nhiều cường giả đã thức dậy, họ ngước nhìn lên bầu trời và cảm nhận được một xu hướng chung, đè ép bọn họ đến mức khó lòng hít thở.

Mọi người ở đó đều rất mạnh, nhưng đứng trước hai thời đại, bọn họ vẫn còn quá yếu.

"Thời gian quá gấp, nên người vẫn chưa tới đông đủ.

Chưởng giáo Thiên Vân chưa bao giờ nghĩ rằng những người này nói trở về liền trở về.

1229 chữ

Chương 1345: Bắt Đầu

Vốn nghĩ rằng mọi thứ sẽ tiến hành từ từ, chưa bao giờ nghĩ đến việc chúng sẽ xuất quân không theo lẽ thường.

"Người của Thiên Hạ Nhất Kiếm tông đâu?"

Một người nào đó hỏi.

"Đến Thanh Thành rồi, nghe nói là đến tìm Đạo Tử, trực tiếp chuyển Kiếm Mộ đến đó"

Miêu Thiên Nguyên nói.

Tin tức của hắn có được từ tên nghịch đồ đó.

"Thanh Thành?"

Chưởng giáo Thiên Vân không nói gì nữa, chỉ hỏi:

"Vân Tiêu tiên tử của thánh địa Dạ Nguyệt đâu?"

"Ở Thanh Thành"

Miêu Thiên Nguyên lại nói.

Chưởng giáo Thiên Vân liếc nhìn Miêu Thiên Nguyên bên cạnh, cau mày nói tiếp:

"Lúc trước cảm nhận được sự hồi sinh của chư thần, vậy giờ hành tung của họ thì sao?"

"Cũng ở Thanh Thành, cụ thể có Thần Thái Dương, Nữ Thần Băng Tuyết, Thần Phong Bạo"

Miêu Thiên Nguyên nói.

Chưởng giáo Thiên "Còn gì nữa không?"

Vân mặt mũi lạnh lùng, thầm nghĩ ngươi biết cũng nhiều thật đấy, nên lại nói:

"Tiền bối Tiểu Kính ở Thanh Thành, Đại Thần Thời Không ở Thanh Thành, Thần Vận Mệnh ở Thanh Thành, đoạn cuối đại đạo ở Thanh Thành, vô thượng kiếm đạo ở Thanh Thành.

"Được rồi, đừng nói nữa"

Lần này, trước khi Miêu Thiên Nguyên nói xong, chưởng giáo Thiên Vân đã chặn miệng đối phương.

Hắn cũng không hiểu Thanh Thành xảy ra chuyện gì, trước đây đã nói rõ ràng đây chỉ là khu vực có Thánh Tử Ma Đạo, sao bất giác lại trở nên đáng sợ như vậy.

Ở đó có nhiều cường giả quá.

Nhưng nơi này của họ cũng không tệ chút nào.

Ngoài địa giới ma tu, nơi này của họ cũng sẽ tập hợp hầu hết các cường giả của đạo tu.

Mục đích là để chống lại Thời đại thần minh và Thời đại Tam Hoàng.

Dù không biết chuyện gì sẽ xảy ra nhưng họ chỉ có cách đối mặt với nó.

Và khi hư ảnh của thời đại ngày càng trở nên vững chắc, sự áp bức cũng ngày càng trở nên đáng sợ hơn.

Họ nhìn thấy năm người kia bắt đầu đi đến hiện thực.

Sự áp bức rõ ràng khiến họ kiêng dè.

Ngay sau đó, từ trên trời cao truyền đến tiếng cười:

"Nếu các ngươi đang chờ đợi bọn ta, vậy thì bọn ta cũng không đùa cợt với các ngươi nữa, để các ngươi nhìn cho kỹ những chuẩn bị suốt bao năm qua của bọn ta, cũng để các ngươi sáng mắt ra, tại sao bọn ta dám trở về"

Thần Quang Minh tiến lên trước một bước, đứng giữa bầu trời đầy sao, sau đó giọng nói của hắn lại truyền khắp mặt đất:

"Thần nói, phải có ánh sáng"

Bùm!

Trong phút chốc, trời đất đầy ánh sáng rạng rỡ, bóng tối lùi dần, ánh sáng bao trùm lấy vạn vật.

Cả bầu trời đầy sao cũng không thể che lấp ánh sáng của hắn.

Cùng lúc đó, trong hư không phía trên bầu trời cao bỗng nhiên chấn động, thiên địa cộng hưởng với nó, vạn vật cùng phát sáng với nó.

Một cánh cửa dẫn đến một cảnh giới cao hơn đang mở ra cho Thần Quang Minh.

Ầm..ầm!

Sự áp bức tối cao xuất hiện từ cánh cổng.

Toàn bộ giới tu chân dường như đều cảm nhận được không khí bị dồn nén.

Ý chí mênh mông phá hủy nhận thức của mọi người.

"Đây là cửa gì vậy?"

Vân Tiêu tiền tử ở Thanh Thành kinh hãi hỏi.

Khí tức đó vượt qua nhận thức của nàng, hoàn toàn không có cách nào chống lại nó.

Nhưng nàng biết rằng Thần Quang Minh sắp thăng cấp.

Lúc này.

Phía trên Hải Vực, Nữ Thần Bóng Đêm nhìn về phía cánh cửa đó, cất bước.

Nàng đi về phía cánh cửa, cùng với màn đêm và bầu trời đầy sao.

Nàng đã đợi giây phút này rất lâu, rất lâu.

Cánh cửa này bắt đầu hiển hiện trên thế giới, dường như bao phủ tất cả mọi thứ.

Tất cả mọi thứ trên thế giới đều được bao phủ bởi nó, càng không thể so sánh với nó.

Thần Quang Minh bước vào cánh cửa này giống như một ánh sáng vĩnh hằng, muốn thăng hoa từ cánh cửa này và bước vào một cảnh giới cao hơn.

Cùng lúc đó, bầu trời đầy sao thay đổi, một ít ánh sáng bị che khuất trong đêm đen, ánh sao vô tận cùng màn đêm chói mắt bắt đầu tràn vào cánh cổng này.

Và cánh cổng cũng xuất hiện sự thay đổi, ngày càng lộng lẫy hùng vĩ hơn.

Nữ Thần Sinh Mệnh cười nhẹ và cất bước đi ra.

Mọi thứ cộng hưởng với nó, và sinh mệnh bắt đầu sinh sôi.

Sau đó bước vào cánh cửa.

Sau khi Nữ Thần Sinh Mệnh gia nhập, cánh cổng dường như chứa đựng tất cả mọi thứ trên thế giới.

Răng rắc!

Cánh cửa bắt đầu nứt ra.

Nhưng sự xuất hiện của vết nứt không làm cho sức mạnh sụp đổ, mà vô số quyền hành giữa thiên địa bắt đầu hội tụ và hợp nhất.

Như ba tia sáng chói lọi soi sáng thế gian.

Vào thời điểm này, đêm đen và ban ngày luân phiên cho nhau, và sinh mệnh cũng sinh sôi theo nó.

Khi tất cả khí tức đạt đến đỉnh điểm, cánh cửa đóng sầm lại và vỡ tan tành.

Sau đó, chín cánh cổng đại diện cho các quyền hành khác nhau ra đời, và những cánh cổng này bao quanh ba người.

Ánh sáng cực hạn chính là nơi ba người họ đang đứng.

Họ giống như mặt trời thiêu đốt trên bầu trời, chiếu xuống trần gian.

Hơi thở cuộn trào giống như một làn sóng diệt thế, phi nước đại không ngừng.

Sức mạnh đủ để hủy diệt cả thế giới từ trên trời giáng xuống.

Sau khi cảm nhận được ba nguồn sức mạnh này, người của Đạo Tông Thiên Vân như rơi xuống vực sâu không đáy.

Tuyệt vọng và bất lực.

Đây là cảnh giới bên trên của đoạn cuối, bất kỳ một cái nào cũng đủ để đánh đổ toàn bộ giới tu chân, vậy mà còn cùng lúc xuất hiện ba người họ.

Họ biết lấy gì để đánh bây giờ?

Chưởng giáo Thiên Vân hơi lảo đảo, nhưng may mà hắn đã nắm lấy được cột đá bên cạnh, nên mới có thể đứng vững.

"Chưởng giáo?"

Giọng người bên cạnh vang lên, mang theo sự run rẩy.

"Đừng lo lắng, ba người đó vẫn đang ở bên trên, tình hình vẫn chưa đến thời điểm tồi tệ nhất"

Chưởng giáo Sau đó Thiên Vân nói.

hắn nhìn Miêu Thiên Nguyên:

"Ngươi còn biết gì nữa?"

"Nghe nói Thánh Tử Ma Đạo đang nghĩ một cách khác, nhưng ta không biết là cách gì, vả lại cũng không chắc có tạo được hiệu quả gì hay không"

Miêu Thiên Nguyên nói.

Chưởng giáo Thiên Vân không nói thêm gì, dù Thánh Tử Ma Đạo mạnh mẽ đến đâu, hắn cũng không thể đích thân đến đó.

1291 chữ

Chương 1346: Ngông Cuồng

Điều này cho thấy thực lực của hắn là không đủ.

Nhưng ngoài việc đối đầu trực diện, còn có thể làm gì khác nữa?

Nhất thời, mọi người xung quanh đều cảm thấy tuyệt vọng.

Tốt hơn hết vẫn nên nhìn vào ba người bên trên.

Lão giả Thập Nhị Minh Linh Môn thở dài:

"Thật không ngờ, hóa ra bên trên đoạn cuối cẫn còn cảnh giới cao hơn, tầm nhìn của ta thật thiển cận.

Những người khác cũng không biết nên nói thế nào.

Bên trên đoạn cuối vẫn có cảnh giới khác, đây là điều mà họ không ngờ tới được.

Cũng không bao giờ đến được cảnh giới đó.

Thanh Thành.

Thiên Hạ Nhất Kiếm tông, Hạ Thiên Khuyết, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Cảm giác bất lực đó khiến hắn không biết phải làm sao mới ổn.

Dường như dù làm gì cũng không thể thay đổi bất cứ điều gì.

Đây chính là sự tuyệt vọng, nỗi tuyệt vọng khi đối mặt với cường giả.

"Giới tu chân thực sự có cách sao? Dù đoạn cuối của đại đạo có ra tay hay không cũng không giúp được gì, đúng không?"

Một trưởng lão hỏi.

Bây giờ họ đang ở trong Kiếm Mộ, để cho Đạo Tử bước vào vô thượng kiếm đạo. Nhưng...đối mặt với một cường giả như vậy, vô thượng kiếm đạo thì có tác dụng gì?

Ngay lúc này, trên bầu trời cao, dưới ánh sáng chói lọi, một bóng người bước ra, hắn nhìn Chu Nhiên đầy chế nhạo:

"Chu Vương, ngươi có thể kháng cự một ta như thế này sao? Ta vẫn còn chưa thăng cấp xong đấy, nếu ngay cả ta của bây giờ ngươi cũng không thể ngăn chặn được, vậy thì giới tu chân thực sự phải diệt vong thôi"

Giọng nói phủ khắp như một lời tuyên ngôn của thiên địa.

Đang tuyên cáo sự diệt vong của giới tu chân.

Chỉ là trong sự im lặng, một giọng cười chế nhạo vang lên.

Ngay sau đó, họ nhìn thấy một bóng người đi tới trước mặt quyền hành, hình như hắn đi trước quan quyền một bước, sau đó một con dao dài xuất hiện.

Bóng của thanh kiếm che khuất bầu trời, sau đó chém một đao.

Kiếm khí rộng lớn trải dài bầu trời, quét sạch vạn vật, phá tan tành mọi ánh sáng hay bóng tối.

Ầm một tiếng, con dao cắt xuyên qua Thần Quang Minh, khiến hắn phải rút lui ba trăm dặm.

Khoảng cách không xa, nhưng nó khiến mọi người chấn động.

Có vẻ như giới tu chân cuối cùng cũng đã ra tay.

Chống lại thời đại thần minh.

"Còn chưa thực sự bước vào cảnh giới đó mà cũng dám điên cuồng trước mặt ta? Ai cho ngươi lá gan đó vậy?"

Giọng nói ngang tàn của Chu Nhiên xuyên qua ba thời đại.

Lúc này, bóng dáng của hắn sừng sững như cả thế giới.

Thần Quang Minh sửng sốt, nhưng cũng nằm trong dự đoán của hắn.

Xét cho cùng, Chu Vương dù sao cũng là Chu Vương.

Nếu hắn yếu, liệu hắn có thể làm Tịnh Thần Chu Vương sao?

"Nhưng ngươi cũng không thể đả thương hắn.

Thiên để đi ra cười nói:

"Dù ngươi mạnh mẽ đến đâu, hiện tại cũng không thể gây thương tổn họ hay bọn ta Chu Nhiên đứng ở trên trời cao, có chút sự thờ ơ trong mắt hắn.

Trước sự nghi ngờ của đối phương, hắn không hề tức giận.

Thay vào đó, hắn từ từ rút lại con dao và nói:

"Thăng cấp đúng không? Ai mà không biết? Đừng nói ta không cho các ngươi cơ hội, các ngươi cùng lên đi, có nhiều người hơn thì đã sao? Trước mặt ta, các ngươi không có tư cách ngông cuồng"Giọng nói vừa dứt, Chu Nhiên bước ra ngoài.

Bùm!

Hư không đã bị phá vỡ dưới chân hắn, và đạo ý cũng hiển hiện trên cơ thể hắn.

Những tia sáng chói lọi phóng lên trời cao, trời đất rung chuyển, vạn vật tan tành, đại đạo bốc hơi nghi ngút. Ý nghĩa của sự rộng lớn, sức mạnh của sự vĩ đại.

Tất cả đều bị đàn áp.

Trong mắt hắn như ẩn chứa thanh đao, đứng đầu thiên hạ, bế nghễ tứ phương.

Khoảnh khắc này, Chu Nhiên đã trở thành một tồn tại vô song trên thế giới này, sức mạnh của hắn tăng lên nhanh chóng, thậm chí vượt qua cả Thần Quang Minh trong quá trình thăng cấp.

"Đừng nói ta không đợi ngươi"

Chu Nhiên lạnh lùng nhìn nhóm người Thiên Đế, nói:

"Nào, để ta xem ai dám khiêu chiến ta, từ xưa đến nay, ta luôn là kẻ bất bại"

Khí tức mạnh mẽ và sự tự tin tuyệt đối khiến toàn bộ giới tu chân không khỏi chấn động.

Ngay cả thời đại Tam Hoàng cũng không có gì khác biệt.

Còn chư thần trong thời đại thần minh dường như đã trở lại bảy ngày đen tối của chư thần.

Bảy ngày thanh tẩy tất cả thần minh, như thể chỉ mới hôm qua.

Đối mặt với một sự tồn tại đáng sợ như vậy.

Trước kia, Hắc Dạ với năng lực toàn tri đã bị khí tức này làm chấn động, cảm thấy có chút kiêng dè.

Sự cường đại của đối phương vượt xa sức tưởng tượng.

Đám người Thiên Đế đưa mắt nhìn xuống, sau đó ba người tiến lên một bước.

Phút chốc, sức mạnh của thiên nhiên hội tụ, xu thế chung của trời đất được bày ra, vật tổ của vạn vật được cô đọng lại, vạn vật được thể hiện bằng chữ viết.

Tô Trần nhìn đám đông, thở dài:

"Đạo pháp thiên hạ, tận quy ngã hữu.

Đạo của trời cộng hưởng với nó, Thất Thải Hà Quang hiển lộ ra.

Cầu thang ngưng tụ dưới chân hắn, con đường lên trời cũng theo đó mà được tạo ra.

Hai mắt Lý Cảnh Sơn như hai ngọn đuốc, như thiêu đốt cả mặt trời, biển máu thiêu đốt toàn thân, không gian tan chảy, huyết khí thăng hoa.

Trong phút chốc, sức mạnh của chín người đều va chạm vào nhau.

Trật tự biến mất, hỗn loạn hiển hiện.

Phía trên bầu trời hư ảo, mọi thứ đều biến mất trong sự va chạm của chín người.

Đại đạo bốc hơi, khoảng trống tan chảy, trật tự sụp đổ, và sự hủy diệt trở thành tất cả.

Đám người Hạ Thiên Khuyết sợ hãi đến ngây ngốc, vì hai mắt của họ đều đã tan rã.

Không có cách nào để do thám khu vực đó cả.

Họ không có cách nào để biết những gì đã xảy ra bên trong.

Nhưng đại đạo vẫn đang bốc hơi, cả thế giới đều đang rung chuyển, bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ và tan rã. Lý Lạc Thư đứng ở cửa tiểu khu, nhìn lên bầu trời.

Đôi mắt hắn dường như xuyên qua khoảng không, và đi qua sự hỗn loạn, hắn nhìn thấy chín bóng người. Tuy nhiên, trong tích tắc, hắn nhắm mắt lại.

Máu từ mắt hắn chảy ra.

Tiểu Dương cùng làm việc ca đêm với hắn sợ hãi cùng cực, chẳng biết làm thế nào.

"Lý ca, ngươi sao rồi?"

"Không sao đâu"

Lý Lạc Thư lắc đầu.

"Lý ca, hôm nay xảy ra chuyện gì vậy? Bầu trời xuất hiện dị tượng, ta luôn cảm thấy có chút hoảng loạn" Tiểu Lý lo lắng nói.

1138 chữ

Chương 1347: Sao Mà Thắng Nổi

Không biết lý do vì sao, nhưng bầu trời thật kỳ lạ, đôi khi rất sáng, đôi khi lại rất tối.

Thậm chí không biết tại sao lại sinh ra một sự hoảng sợ không thể giải thích được.

"Sự trở lại của chư thần có thể sẽ mang đến tai họa"

Lý Lạc Thư bình tĩnh nói.

"Thần?"

Tiểu Dương có chút khó hiểu.

"Nói cách khác, các võ giả từ thời thượng cổ đã đến, hiện tại các võ thần cũng đi đến đó rồi, nên họ bắt đầu đánh nhau"

Lý Lạc Thư giải thích.

"Cái này...

Tiểu Dương không hiểu lắm, võ đạo đáng sợ như vậy sao?

Lúc này, lão Trương vội đi tới.

Vì bầu trời xuất hiện dị tượng, nên hắn mới đến để tìm Tiểu Lý, hy vọng có được một lời giải thích nào đó.

Đây là một cảm giác rất khó giải thích được, vì đối phương là tông sư kiếm đạo, nên có lẽ đã biết điều gì đó rồi. "Tiểu Lý, mắt của ngươi?"

Lão Trương vừa đi tới, thấy vậy, lập tức kinh ngạc hỏi han.

"Ta lỡ đưa mắt nhìn bầu trời, nhưng không phải vết thương nặng đâu.

Lý Lạc Thư lắc đầu.

Dụi mắt một hồi là sẽ bình thường lại.

"Dị tượng này là?"

Chú Trương hỏi.

"Các mà ta không thể cường giả đang đánh nhau, là một cường giả nhìn trực tiếp"

Lý Lạc Thư đáp.

"Mạnh như vậy sao?"

Chú Trương khó hiểu.

Tiểu Dương càng thêm tò mò.

Lý Lạc Thư trầm mặc chốc lát nói:

"Đại để nếu hắn đến thế giới nào thế giới đó sẽ biến mất, chính là kiểu cường giả đó, nếu như Võ Thần của chúng ta không ngăn chặn được, vậy thì chúng ta đều sẽ bị tiêu diệt chỉ trong nháy mắt.

Dù hắn có thể tiến vào vô thượng kiếm đạo cũng không ích gì.

"Chuyện này, đáng sợ như vậy sao? Vậy chúng ta phải làm sao?"

Tiểu Dương có chút sợ hãi.

Lúc này, những người khác cũng đến hỏi thăm.

Nghe Tiểu Dương giải thích, những người khác không tin chút nào.

"Dương ca, ngươi tin thật sao? Không phải đang nói đùa đấy chứ?"

Một nhân viên bảo vệ khác nói.

Những người khác cũng bật cười:

"Hủy diệt đi, để mọi thứ bị hủy diệt hết là êm đẹp rồi"

Họ không chút quan tâm.

"Không có cách nào, nhưng đại ca của ta vẫn đang nghĩ cách, không biết liệu có tìm ra cách nào không nữa"

Lý Lạc Thư nói.

"Chu Tự?"

Chú Trương có chút kinh ngạc:

"Hắn thì có thể làm gì? Hắn có thể tham gia sao?"

"Trước mắt thì không thể, nhưng đại ca của ta tuyệt đối không phải kiểu mà người thường có thể tưởng tượng được, hắn có thể nghĩ ra những cách mà người khác không thể nghĩ ra, sau này nhất định sẽ có bóng dáng của hắn, ta cũng cần phải yên lặng chờ đợi, chuẩn bị đầy đủ để sẵn sàng ra tay"

Lý Lạc Thư nói.

"Ngươi muốn dùng võ đạo để tham gia?"

Chú Trương hỏi.

"Không, là kiếm đạo, ta giỏi kiếm Lý Lạc Thư nói.

Hắn nhìn lên bầu trời, không biết đang nghĩ gì.

"Vậy thanh kiếm của ngươi đâu?"

Ai đó hỏi.

"Trong tim ta"

Lý Lạc Thư nói.

"Vô kiếm thắng hữu kiếm, đúng không? Điều này ta vẫn hiểu"

Người đàn ông trẻ tuổi nói.

Lý Lạc Thư không trả lời, mà là đang chờ đợi.

Hắn nhắm mắt lại và bắt đầu điều chỉnh trạng thái của mình.

Chú Trương và những người khác có chút lo lắng.

Nhất là khi có tiếng sấm rền vang trên bầu trời, như thể sắp đến ngày tận thế.

Khiến họ từ từ nếm trải đau khổ của trần gian.

Nhưng họ không biết rốt cuộc điều gì sẽ xảy ra, hoặc có thể đó chỉ là một dị tượng đơn giản?

Thần Vận Mệnh nhìn lên bầu trời, ánh mắt có phần kinh hãi.

Hắn không thể nhìn thấy, hắn không thể nhìn thấy gì cả.

Vận mệnh, tương lai, mọi thứ đều như vậy.

Hôm nay, hắn như một con tàu lạc lối, không rõ phương hướng.

"Tiểu Mệnh rất sợ?"

Đột nhiên có giọng nói vang lên.

Một ông già xuất hiện, mỉm cười.

Là trí giả.

"Tại sao ngươi lại ở đây?"

Thần Vận Mệnh hỏi. "Đối mặt với tình huống như vậy, ta cảm thấy hơi bất an khi ở một mình, tìm một người có thể trò chuyện sẽ tốt hơn nhiều"

Trí giả cảm khái nói.

Họ cùng nhau đi đến bên bàn đá.

Hắn rót trà:

"Uống trà chứ?"

"Uống"

Thần Vận Mệnh đi tới, nhưng khi hắn cầm tách trà lên, hai tay hắn không ngừng run lên, có làm thế nào cũng không thể ổn định được.

Cuối cùng, hắn đặt tách trà xuống, thở dài:

"Thôi, không uống nữa"

"Ta uống vậy"

Tai Họa xuất hiện bên bàn, cầm tách trà lên uống cạn.

"Ngươi không sợ sao?"

Thần Vận Mệnh hỏi.

"Cũng không phải, dù sao thì những người này cũng quá mạnh mẽ, mạnh đến mức ta không thể tưởng tượng nổi, ngay cả tiền bối như trí giả cũng phải ra mặt, huống hồ là ta?"

Tai Họa thở dài.

Nhưng vậy thì thế nào?

Bây giờ những người đó vẫn đang thăng cấp, đến khi hỗn loạn tan biến mới là trận quyết đấu cuối cùng.

Ai thắng ai thua còn chưa biết được.

"Liệu giới tu chân có thực sự thất bại không?"

Thần Vận Mệnh hỏi.

Trí giả lắc đầu, không thể đưa ra câu trả lời.

Tai Họa cũng vậy.

"Đúng rồi, còn Thần Cố Lộng Huyền Hư thì sao?"

Hắn hỏi.

"Không biết.

Trí giả lắc đầu.

Nhưng hắn biết những người này dù ở nơi nào, nhất định vẫn đang chú ý tới bầu trời trên cao.

Ngoại thành Thần Vực.

Hiện tại, nơi đây yên lặng như tờ.

Họ nhìn lên bầu trời cao, nhìn thấy những hình bóng đó, cảm nhận được một nguồn sức mạnh đáng sợ.

Mọi thứ ở đây đều nằm dưới sức mạnh của đối phương, và không là cái thá gì cả.

"Vậy sao mà thắng được?"

Ông chủ mặc cả thở dài.

"Chu Tự và những người khác vẫn đang cố gắng tìm cách, họ đang tìm kiếm Nữ Thần Trí Tuệ, có thể sẽ có cơ hội thành công"

Bách Mạch tiên tử nói.

Đó là lần đầu tiên nàng cảm nhận được sức mạnh như vậy, cũng là lần đầu tiên có sự tuyệt vọng tận đáy lòng.

Quá mạnh.

1153 chữ

Chương 1348: Mở Cửa

"Có lẽ chúng ta có thể đến Thanh Thành, nơi tập hợp những cường giả"

Bách Mạch tiên tử lại nói.

Ông chủ mặc cả do dự một hồi, cuối cùng gật đầu nói:

"Đi thôi, ở đó an toàn hơn"

Ở đó có vô thượng kiếm đạo, có đoạn cuối của đại đạo.

Có thể nói đó là nơi tập hợp những người mạnh nhất ngoài ba người đó.

"Vừa rồi các ngươi đang nói về nơi ở của đoạn cuối của đại đạo sao?"

Có người đột ngột hỏi.

"Là Thanh Thành của Thánh Tử Ma Đạo?"

Có người hỏi.

"Ừ, các ngươi muốn đi?"

Bách Mạch tiên tử hỏi.

"Muốn, xin hãy đưa bọn ta đi cùng, ở đó mọi người sẽ có nhiều dũng khí hơn để đối đầu"

Một vị tiên nói.

Bách Mạch tiên tử không từ chối, chỉ gật đầu.

Bên ngoài Thanh Thành.

Kiếm Mộ lơ lửng giữa trời cao.

Lúc này, trên đỉnh Kiếm Mộ có một thanh kiếm, chính là Kiếm Lê

Minh của Lý Lạc Thư.

Kiếm Lê Minh vào thời điểm này liên quan đến vô số kiếm đạo, có một khí tức của vô thượng kiếm đạo.

Những khí tức này là tồn tại duy nhất có thể chống lại trời cao.

Có nghĩa là, có Lý Lạc Thư ở đây, Kiếm Mộ mới có uy lực như vậy, nếu không, chỉ dựa vào Thiên Hạ Nhất Kiếm tông, hoàn toàn không thể làm được.

Hạ Thiên Khuyết cảm thấy may mắn, sẽ không khiến họ thảm đến mức không có dũng khí ngẩng đầu.

Kiếm ý này giống như một vầng sáng, lan tỏa khắp toàn bộ giới tu chân.

Đạo Tông Thiên Vân.

Chưởng giáo Thiên Vân đang tuyệt vọng nhìn trời cao, chợt nhận ra điều gì đó, quay đầu lại thì phát hiện một đạo kiếm ý đang sừng sững giữa trời.

Đó là vô thượng kiếm đạo.

"Không ngờ, là Đạo Tử"

Chưởng giáo Thiên Vân nhìn mọi người, hắn có thể cảm nhận được rất nhiều người không chịu nổi áp lực của trời cao.

Mà trong toàn bộ giới tu chân, dường như chỉ có Thanh Thành là có kiếm ý chiến đấu.

Do dự một lúc lâu, hắn đưa ra quyết định:

"Truyền lệnh xuống dưới, mọi người mở cánh cửa không gian, đi đến Thanh Thành"

Ma Môn.

Liễu Nam Tư nhìn trời cao, có sự hỗn loạn ở đó, lúc dời tầm mắt đến xung quanh, nàng dường như còn nhìn thấy điều gì đó.

Nhưng ngay sau đó mắt nàng lập tức bị tổn thương.

Ngay lập tức, nàng nhìn về các cường giả xung quanh Ma môn, đối mặt với khí tức như vậy, rất nhiều người đều muốn chiến đấu, nhưng họ không thể chiến đấu, chỉ có thể sống trong sợ hãi.

Áp lực này không thể được giải phóng vì những người đó vẫn chưa xuất hiện.

Nếu tiếp tục, có thể một số người sẽ suy sụp.

Ngay sau đó một đạo kiếm quang xuất hiện, đó là vô thượng kiếm đạo. "Người đâu.

Liễu Nam Tư lạnh lùng nói.

"Phu nhân"

Một cường giả nữ cung kính xuất hiện.

"Hãy để tất cả các cường giả trong địa giới ma tu mở cánh cửa không gian và đi đến Thanh Thành"

Liễu Nam Tư ra lệnh.

"Vâng"

Cường giả nữ vội vàng gật đầu.

Liễu Nam Tư nhìn về phía xa, cảm khái:

"Vô thượng kiếm đạo, quả không hổ là vô thượng kiếm đạo.

Chu Tự và những người khác đã đến trước cánh cửa thứ bảy.

Lúc này, rất đông người đang tập trung tại đây.

Gia đình của Chu Tự, một vài lão bản.

Nhạc phụ, nhạc mẫu, Thần Thái Dương và những người khác.

Trong số đó có Nữ Thần Băng Tuyết đánh nhau rất giỏi, nhưng phát hiện có thể nhìn thấy Tiểu Diệp thì lập tức không chiến đấu nữa.

Lần sau đánh.

Họ vẫn chưa quyết định được người chiến thắng.

Dù sao thì cũng không ai chấp nhận rằng mình sẽ thua.

Lúc này, ngoài cánh cửa ở giữa ra, còn có một cánh cửa khác ở bên cạnh, đó là cửa của Nữ Thần Đại Địa.

Lúc này cửa đã hoàn toàn im ắng, phương án dự phòng vẫn lần nữa trở thành dự phòng, chờ đợi lần sau hồi sinh mới có thể sử dụng.

Chu Tự có đôi khi rất tò mò, những phương án dự phòng này không đổ bệnh sao?

"Bây giờ có thể mở cửa rồi đúng không?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

Chu Tự không chút do dự đi tới trước cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa, cửa liền mở ra.

Ánh sáng lan tràn.

Đó là một ánh sáng trắng vô cùng tinh khiết.

Không thể nhìn thấy những gì bên trong.

"Ai trong các người muốn vào cùng ta?"

Chu Tự quay đầu nhìn mọi người.

Thu tỷ và những người khác chắc chắn sẽ đi vào, nhưng mấy vị thần minh và Thần Khuyển Đại Địa thì chưa chắc.

"Ta sẽ đi Nữ Thần Băng Tuyết nói ngay lập tức.

"Vậy thì bọn ta không cần đi nữa, đúng không?"

Thần Thái Dương nhìn về phía mấy người Thần Phong Bạo rồi nói.

"Mấy đứa nhóc các ngươi vào đi"

Đại Thần Thời Không nói.

Họ thực sự không cần phải đi vào.

Hơn nữa họ lờ mờ cảm thấy được một sự thay đổi lớn đang ập đến, tốt nhất vẫn nên ở bên ngoài, có thể đối phó được chút đỉnh.

Đặc biệt là Đại Thần Thời Không, thân thể của hắn đang dần thay đổi, dường như bắt đầu hóa rắn.

Kết giới đã bị phá vỡ, cơ thể của hắn đang hợp nhất với cơ thể hiện tại.

Xem ra chư thần sắp trở lại rồi.

"Ta cũng vào xem một chút"

Tô Thi có chút hưng phấn.

Lần này có thể họ sẽ nhìn thấy một người luôn được mọi người kính sợ, Nữ Thần Trí Tuệ.

Minh Nam Sở đắn đo một hồi, cuối cùng vẫn quyết định không vào, gửi một số tin nhắn trong nhóm, bảo rằng tận thế tới rồi.

Hắn muốn đến một phó bản khác, nếu trái đất tận thế thật cũng không có gì phải hối tiếc.

Hàn Tô bị Tô Thi kéo đi vào, muốn không vào cũng không được.

Chu Tự nhìn xung quanh, sao đều là nữ cả vậy, chỉ có một mình hắn là đàn ông?

Hắn cứ có cảm giác kỳ quái, cuối cùng nhị lão bản cũng bị hắn kéo vào.

Minh Nam Sở:

"???"

Chết rồi, phải hối hận suốt cuộc đời rồi.

Chu Tự cũng hết cách, chỉ có thể kéo theo nhị lão bản, Từ đại ca phải ở cùng Âm Túc.

1203 chữ

Chương 1349: Bên Trong Có Gì

Sau đó, bảy người bước vào cổng mà không hề do dự.

Thần Thái Dương nhìn về phía cánh cửa và nói:

"Ta nghĩ tốt hơn là nên có phương án dự phòng, sau này sẽ có cơ hội khác.

Thần Phong Bạo ngược lại không hề từ chối.

Sau đó cả hai bắt đầu xây dựng lại cánh cổng Thần Khởi, để lại quyền hành và thần niệm.

Đại Thần Thời Không nhắm mắt lại, bắt đầu hợp nhất với cơ thể của mình.

Tiểu Kính tiên tử ngẩng đầu lên, nhận ra những thay đổi bên ngoài.

"Biến thiên rồi, không biết cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì Cho dù với cảnh giới của nàng, nàng cũng không đoán được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Từ Từ và Âm Túc đứng sang một bên, không dám chọc giận những tiền bối này.

Thần Khuyển Đại Địa cũng vậy.

Thất Thiên dựa vào đầu Thần Khuyển Đại Địa thở dài:

"Hình như ta cảm nhận được tình hình bên ngoài rồi, rất không ổn"

"Ta cũng nhìn thấy trong nhóm rồi, lúc họ tán gẫu có nói tình huống bên ngoài, chư thần đã trở lại, dường như đang chiến đấu trên bầu trời, ngay cả những tiền bối như trí giả cũng không đủ tư cách để tham gia"

Từ Từ nói.

Hầu Tầm nói theo:

"Chủ nhân của ta cũng dặn ta không được chạy lung tung, có lẽ đây chính là nơi an toàn nhất.

"Những nơi khác có nguy hiểm không?"

Âm Túc có chút lo lắng.

Lúc này đột nhiên phát hiện điện thoại của mình đổ chuông.

Là tin nhắn của chị gái nàng."Chị gái ta nói rằng họ đang đến Thanh Thành, có vẻ như rất nhiều người đang tụ tập về đây, những người có chút thực lực trong đạo tu đều đổ dồn về đây.

Âm Túc nói.

"Ta cũng nhận được tin nhắn, người trong gia tộc ta cũng đang đến"

Từ Từ nói theo.

"Tông môn của ta cũng vậy"

Dao Di tiên tử cũng nói.

Hỏi lý do tại sao, đối phương chỉ giải thích khá mơ hồ, bảo rằng ở đây có ánh sáng, Là nơi duy nhất có thể nhìn thấy hy vọng trong một bóng tối bao trùm.

Dao Di tiên tử không hiểu, bèn đi hỏi sư phụ.

Chẳng mấy chốc đã nhận được tin nhắn.

"Đó là vô thượng kiếm đạo, trên thế giới hiện nay chỉ có Đạo Tử mới có khả năng đối mặt với sự áp bức của bầu trời ảo"

Nhìn thấy tất cả những điều này, Dao Di tiên tử vô cùng sốc.

Nhất thời nhớ tới chuyện trước đó rằng nàng và Đạo Tử từng hẹn hò với nhau.

Lúc đó, nàng có phần thất vọng.

Nhưng chưa bao giờ biết rằng đối phương lại lợi hại như vậy.

Không ngờ toàn bộ giới tu chân lại đang dựa dẫm vào một mình hắn, tài giỏi như vậy, chẳng trách có thể trấn áp họ cả một thời đại.

Khiến mọi người không dám tự xưng thiên tài nữa.

Nếu lúc đó nàng gật đầu...

Dao Di tiên tử lắc đầu, dù sao giữa nàng và hắn vẫn chưa có gì, nàng vẫn muốn đi theo con đường riêng của mình.

Dù con đường phía trước có bao xa, nàng cũng muốn tự mình đi tiếp.

Đây là lựa chọn của nàng.

Hầu Tầm nhướng mày, hắn chưa bao giờ nghĩ rằng năm ngoái mình đến đây để tìm hy vọng, cuối cùng lại bắt gặp được một con thuyền mạnh nhất trong giới tu chân. Không những thế còn đứng đối diện trực tiếp với chư thần. Nhưng điều khác biệt là chư thần thực sự cũng đứng ở đây.

Các vị thần cao cao tại thượng đang ở ngay bên cạnh họ.

Thật sự không thể tin được.

Nhìn lại, hắn thậm chí còn không hiểu mình bắt đầu hoàn toàn đi chệch mục đích của mình từ khi nào.

Đôi khi hắn thực sự tin những gì Thần Khuyển Đại Địa nói.

Họ không phải làm gì nhiều, chỉ cần đi theo Thánh Tử, chờ đợi nước lên thuyền lên theo thôi.

Bây giờ họ đã cùng nhau tiến lên rồi.

Chỉ là giới tu chân liệu có thể tiếp tục tồn tại hay không, họ lại không dám chắc.

Tại thời điểm này.

Chu Tự cùng mấy người bước vào cổng, cảm giác bị ánh sáng trắng bao phủ, không thể nhìn rõ tình hình cụ thể.

Khi ánh sáng tan biến, Chu Tự kinh ngạc phát hiện họ đang ở trong một ngôi làng lạ.

Hầu hết những ngôi nhà ở đây đều được xây dựng trên cây, và kiến trúc cũng hơi kỳ lạ, thiên về những gì đã thấy ở một thế giới khác.

Lúc này, một đứa trẻ xuất hiện ở cửa sổ của một ngôi nhà nọ và nhìn sang.

Chu Tự có thể thấy rõ ràng lỗ tai của đối phương vừa nhỏ vừa dài, lại có cánh. "Yêu tinh?"

Chu Ngưng Nguyệt ngạc nhiên:

"Cảm giác hơi khác so với những yêu tinh ở thế giới khác.

"Ở những thế giới khác thường không có cánh"

Tô Thị nói ngay.

Nàng biết tên yêu tinh ở đằng kia.

Thực sự không giống với nơi đây.

Minh Nam Sở nhìn xung quanh nói:

"Xem ra họ không có bao nhiêu sức chiến đấu, Nữ Thần Đại Địa đâu?"

Lúc này, một vài yêu tinh bước ra, rất cảnh giác với đám người Chu Tự.

"Ta đột nhiên nghĩ ra một vấn đề.

Chu Tự đột nhiên nói.

"Vấn đề gì vậy?"

Thu Thiển hỏi.

"Nữ Thần Băng Tuyết đâu?"

Chu Tự phát hiện chung quanh chỉ có ba lão bản, cùng với gia đình ba người của họ.

Nữ Thần Băng Tuyết không biết đã đi đâu từ lâu.

"Ngoài vấn đề này ra, còn có một vấn đề khác"

Chu Tự lại nói.

"Lần này lại là cái gì nữa?"

Chu Ngưng Nguyệt vẻ mặt tò mò.

Những người khác cũng không khác gì, sao chỉ có mỗi Chu Tự nhiều vấn đề nhỉ.

"Cửa không còn nữa, chúng ta quay lại bằng cách nào?"

Hắn hỏi.

Điều này khiến hắn vô thức nhớ lại những di tích của lịch sử, khi quay lại thực sự là một chuyện dày vò.

Mọi người lại thấy Chu Tự đúng là nghĩ nhiều thật.

Nhưng họ thực sự không biết Nữ Thần Băng Tuyết đã đi đâu.

Lúc này, một con yêu tinh vừa cao vừa gầy bay tới trước mặt đám người Chu Tự, cung kính hỏi:

"Các vị khách quý đang tìm ai?"

"Nữ Thần Đại Địa ở đâu?"

Chu Tự hỏi.

"Nữ Thần?"

Nữ yêu tinh lập tức chỉ vào cây đại thụ xa nhất nói:

"Nghe nói nữ thần đang ngủ ở đó"

"Đó là loại cây gì vậy?"

Chu Tự phát hiện đó là một cái cây cao chót vót, và ở đó có một ánh sáng yếu ớt bất thường trên cây. Thật tuyệt.

1144 chữ

Chương 1350: Cây Thế Giới

"Đó là Cây Thế Giới, bọn ta đều gọi như vậy cả"

Nữ yêu tinh nói.

Sau khi nói lời cảm ơn, Chu Tự và những người khác bước đi trên không.

Nhanh chóng đi về hướng bên kia.

Nữ yêu tinh thở phào nhẹ nhõm, đây là lần đầu tiên nàng gặp người ngoài nên cảm thấy vô cùng hồi hộp.

Nhất là khi mọi người trong tộc đều đã đi thu thập, nàng chỉ biết cắn răng chịu đựng mà hỏi.

Xem ra, không có nguy hiểm gì.

Tuy nhiên, việc họ đến tìm nữ thần khiến nàng có chút khó hiểu.

Vì nữ thần trước nay luôn là một truyền thuyết trong tộc của họ.

Cây Thế Giới cũng chỉ có thể nhìn mà thèm.

Tộc của họ hoàn toàn không thể tiến lại gần.

Giây lát.

Có vài người đến bên Cây Thế Giới, cái cây này cực kỳ to lớn, khi đến gần nó, Chu Tự có cảm giác như mình đã nhìn thấy nó ở đâu.

"Cây này hơi giống với cây ở nhà Thu tỷ"

Hắn nhớ ra rồi.

"Đúng là có chút giống"

Thu Thiển gật đầu.

Chu Ngưng Nguyệt và Tô Thi cũng cảm nhận ra được.

Chúng thực sự rất giống nhau.

Vậy cái cây đó thực ra cũng là cây thế giới?

Nhưng đâu cảm nhận được đâu.

Khi đi đến dưới gốc cây, họ tìm thấy một chiếc xích đu, có hai cô gái đang ngồi trên chiếc xích đu.

Một người là Nữ Thần Băng Tuyết đang mất tích, người còn lại là Nữ Thần Đại Địa vừa tỉnh dậy.

Chu Tự thường xuyên nhìn thấy hai người này, vừa nhìn thấy là nhận ra ngay.

Chỉ là hai người này không biết vì sao mà mỗi người nhìn sang một hướng, sắc mặt cũng không tốt lắm.

Hình như đang giận nhau.

"Ai muốn sống vui vẻ với ngươi, làm như ta muốn gặp ngươi lắm vậy"

Nữ Thần Băng Tuyết hừ lạnh một tiếng.

"Tiểu Băng, nếu ngươi còn nói xấu chủ nhân của ta, ta sẽ không thích ngươi nữa.

Nữ Thần Đại Địa nghiêm nghị nói.

"Ta đã nói rồi, ai thèm ngươi thích, ta thèm vào mà thích ngươi đấy"

Nữ Thần Băng Tuyết tức giận nói.

Chu Tự:

"..."

Hắn liếc nhìn Thu tỷ, cảm thấy Thu tỷ và Nguyệt tỷ còn không cãi nhau nhiều như vậy.

Hai người này đã thành thần rồi, sao vẫn cãi nhau ầm ĩ vậy nhỉ?

Biết trẻ con lắm không? Ngược lại, lại có phần giống với tam lão bản, cũng thích lẩm bẩm lầm bầm suốt ngày.

Thu Thiển và Chu Ngưng Nguyệt cũng không nói nên lời, hai người này giống như con nít vậy.

"Ờm, chúng ta có thể nói chuyện nghiêm túc chút không?"

Chu Tự hỏi.

Mặc dù hắn cũng rất tò mò về không gian này, nhưng ưu tiên hàng đầu vẫn là cố gắng tìm ra Nữ Thần Trí Tuệ.

Lúc này Nữ Thần Đại Địa mới nhìn sang đám người Chu Tự, không hề thấy xa lạ, giống như đã quen biết nhau từ lâu.

"Các ngươi có biết chuyện gì đang xảy ra bên ngoài không?"

Nàng hỏi.

"Chuyện gì?"

Chu Tự hỏi.

"Thời đại Tam Hoàng và Thời đại Thần minh đã trở lại. Bọn họ đã bắt đầu thăng cấp, mặc dù mấy người Chu Vương cũng bắt đầu được thăng cấp, nhưng bên phe đối thủ tận sáu người, còn phe Chu Vương chỉ có ba.

Nữ Thần Đại Địa nói tiếp:

"Có lẽ đây chính là nguyên nhân thời đại tu chân thất bại"

"Sao ngươi có thể chắc chắn rằng giới tu chân sẽ thất bại?"

Chu Tự tò mò hỏi.

Nữ Thần Đại Địa chỉ vào cành cây bên trên:

"Các ngươi nhìn lên xem đi"

Chu Tự cùng những người khác nhìn lên trên cây.

Đập vào mắt rõ ràng là lá cây, nhưng họ dường như nhìn thấy một số cảnh tượng khác.

Trong cảnh tượng đó có hai vòng xoáy cũng xuất hiện.

Hình như là những con người hoàn toàn khác nhau, họ kết hợp với nhau cũng ập đến.

Thế rồi cảnh tượng thay đổi, thiên địa sụp đổ, cả giới tu chân đều tan nát.

Cảnh tượng biến mất.

"Thấy chưa?"

Nữ Thần Đại Địa nhìn những người này nói:

"Vậy nên, trốn ở đây rất an toàn, đây là nơi mà chủ nhân để lại cho ta, bọn họ không vào được đâu"

Chu Tự cau mày, kết cục cuối cùng chính là toàn bộ giới tu chân sẽ bị phá hủy.

Sao có thể như thế được?

Cha, trông họ không giống như sắp bại trận.

"Bọn họ đã trở về rồi đúng không? Hiện tại tình huống thế nào?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Ta không biết chi tiết cụ thể, sức mạnh của việc thăng cấp bùng nổ của họ đã biến thế giới trở nên hỗn loạn, bây giờ sự hỗn loạn vẫn còn đó, không thể nhìn thấy tình hình cụ thể, có lẽ cần phải đợi quá trình thăng cấp của họ hoàn thành Nữ Thần Đại Địa nói.

"Nơi này sẽ an toàn sao?"

Chu Tự tò mò hỏi.

"Đúng vậy, đây là phương án dự phòng do chủ nhân của ta để lại"

Nữ Thần Đại Địa giải thích:

"Thành Biên Giới thực ra là được xây dựng bởi chủ nhân của ta cho một ai đó ở, khi rời đi đã nói với ta rằng hãy tìm cơ hội để gửi nó đến đó, bởi vì nó có thể kết nối với ngoại thành Thần Vực, vì vậy có thể giao tiếp với thế giới bên ngoài và làm cho con người ở đó tiến bộ nhanh hơn, đặc biệt nếu có sự trấn áp của hồng nguyệt thì sẽ an toàn hơn rất nhiều, nhưng trên đường đưa nó qua bên kia, ta đã bị giết chết. Lúc đó, chư thần buộc phải rời đi, mà suy nghĩ ban đầu của ta là gửi đồ qua đó, sau đó tiến vào nơi này để tránh hoàn toàn thiết luật, nhưng mọi chuyện lại không như mong muốn, ta không ngờ được rằng người của thời đại Tam hoàng lại ra tay với ta. Chu Tự gật đầu, hóa ra là vậy.

Bọn họ còn nhặt được một món hời, có được một thành phố còn cho họ cơ hội kết nối với ngoại thành Thần Vực.

Nhất thời phải cảm tạ Nữ Thần Trí Tuệ và thời đại Tam Hoàng rồi.

Chỉ khổ cho những người dân của bộ lạc đó.

Nghĩ tới đó, Chu Tự lại nghĩ tới lão tộc trưởng.

Thực sự khiến người ta không thể ngờ được.

1111 chữ

Chương 1351: Hoa Tiêu

"Ta đã đến nơi mà ngươi vừa nói, bọn họ sống khá tốt, mối đe dọa duy nhất đã được ta xử lý rồi, vì vậy đừng lo lắng quá.

Chu Tự nói.

Coi như hắn cũng không phải tay trắng trở về.

Cuối cùng cũng làm được một vài thứ.

"Chúng ta nói về Nữ Thần Trí Tuệ đi, ta nhớ trước đây từng nói rằng vẫn còn có một cách khác ngoài việc trốn tránh"

Chu Tự nói tiếp:

"Bây giờ ta muốn biết cách này là gì"

"Ta không thể nói cho ngươi, bởi vì ta cũng không biết, nhưng thực ra vẫn có một cách gián tiếp, nhưng phương pháp này chưa chắc có thể thành công"

Nữ Thần Đại Địa nói.

"Cách gì?"

Thu Thiển vội hỏi.

Tình hình bên ngoài không lạc quan, bọn họ rời khỏi nơi này càng sớm càng có khả năng giải quyết được nguy hiểm.

"Hãy kết nối với chủ nhân của ta, và để nàng ấy chỉ cho chúng ta cách giải quyết"

Nữ Thần Đại Địa nói.

"Liên lạc với Nữ Thần Trí Tuệ?

Nữ Thần Băng Tuyết ngạc nhiên:

"Ta nghe nói Nữ Thần Trí Tuệ là khách đến từ thế giới bên ngoài, nàng ấy là bị bắt trở lại, đó là một khoảng cách mà chúng ta không thể tưởng tượng được, làm thế nào để kết nối?"

"Chủ nhân của ta đã ban cho ta một không gian chi pháp, nói rằng chỉ cần có quan hệ huyết thống hoặc quan hệ thân mật khác là có thể thử giao tiếp hoặc dịch chuyển thông qua không gian chi pháp, ta với nàng ấy là quan hệ tín đồ, cũng coi như thân thiết"

Nữ Thần Đại Địa nói.

"Còn có thể dịch chuyển sao? Có thể khiến đối phương đến thẳng được đây?"

Chu Tự sửng sốt:

"Vậy sao ngươi không nói sớm?"

"Ta đã thử rồi, nhưng thất bại"

Nữ Thần Đại Địa thở dài nói:

"Lần nào sức lực của ta cũng cạn kiệt, nên ta nghi ngờ mình không đủ sức để làm việc đó, hoặc có thể sức lực của ta không đủ đặc biệt, nếu có quan hệ huyết thống, có lẽ có thể thành công"

"Sức mạnh không đủ đặc biệt?"

Chu Ngưng Nguyệt lập tức nhìn sang Chu Tự.

Những người khác cũng vậy.

Chu Tự vẻ mặt hoang mang, hắn cũng chỉ có mỗi thiên niên công lực.

Được rồi, đúng là có hơi khác biệt thật, cũng có thể thử xem sao.

"Thiên niên công lực?"

Nghe đến cái tên này, Nữ Thần Đại Địa cảm thấy rất bình thường: "Thật sự đặc biệt đến vậy sao?"

"Hay là đánh thử một quyền?"

Thu Thiển hỏi.

Nhất thời, Nữ Thần Đại Địa cảm thấy không ổn lắm.

Cuối cùng vẫn nghĩ là nên thử xem.

"Nhưng thiên niên công lực không thể phát ra ngoài"

Chu Tự nói.

"Không sao, vẽ trận pháp trên người ngươi là được" Chu Ngưng Nguyệt nói.

Chu Tự:

Bầu trời bị bao phủ bởi sự hỗn loạn, và bóng tối bao trùm lấy toàn thế giới.

Lúc này, ánh sáng của kiếm đạo chiếu ra tứ phía.

Rất nhiều tu chân giả đều đang tiến gần hơn đến Thanh Thành.

Ở đó dường như có một ngọn hải đăng, chiếu rọi cả bầu trời và trái đất.

Khiến mọi người khao khát hướng về.

Đám người Chung Hổ đang ở trong một đội quân lớn.

Họ cảm thấy có quá nhiều người đi.

"Chúng ta đang vào thành à?"

Tiêu Viêm hỏi.

Lúc này, xung quanh họ đều là những người mà họ quen biết, đặc biệt là những người đã đến dự đám cưới lần trước.

"Không thể vào thành Long Bồng lắc đầu nói:

"Có vẻ có rất nhiều người tới đó, Thanh Thành hoàn toàn không thể chứa đủ, hơn nữa cũng không thể phá vỡ xu thế ở đó, vì vậy chúng ta chỉ có thể lưu lạc bên ngoài, không được vào thành Thực ra họ rất muốn vào thành, đi gặp Đạo Tử và Thánh Tử, nhưng chắc chắn không đến lượt họ vào được thành.

Vì vậy, vẫn nên yên tâm đi theo đội quân lớn này.

Trời đất mù mịt, mọi người đều tụ tập ở Thanh Thành, cũng coi như có sức chiến đấu, tuy mọi người đều yếu nhưng suy cho cùng cũng có thể đóng góp chút sức lực.

Giới tu chân có nhiều người như vậy, những người không đặc biệt làm sao có thể vào được.

Thứ nhất là không thể qua được cửa ải của vô thượng kiếm đạo.

Lúc này Chung Hổ nhìn vào điện thoại, bất ngờ phát hiện ra một chuyện.

"Vợ chồng Tần Văn Thành cũng đi, họ còn nói rằng họ có thể vào thành"

Hắn nói.

"Chuyện này không phải rất bình thường sao?"

Tiêu Viêm bất lực nói:

"Họ quen thuộc với Thánh Tử mà, đi cửa sau đấy"

"Không phải, Thánh Tử bây giờ làm gì có thời gian, vả lại chúng ta cũng có thể vào thành Chung Hổ nói.

Vốn dĩ ai cũng chỉ nghĩ vậy thôi, nhưng nghe xong thì lập tức ngây người ra.

Có thể vào thành?

Mọi người nhìn Chung Hổ, dường như đang muốn hỏi làm sao để vào.

"Từ Từ và những người khác nói rằng Thanh Thành không dễ vào, nhưng các ngươi có thể vào thành Biên Giới, mà lối vào thành Biên Giới là ở ngoại ô, nên chúng ta có thể trực tiếp đi vào thành Biên

Giới, chủ yếu là bọn họ hỏi trong nhóm là ai ở gần đây, có thể đi cùng nhau"

Chung Hổ nói.

Trong tích tắc, mọi người đều cảm động không thể tả.

May mà họ thông minh đi theo Chung Hổ, người này có chỗ chống lưng.

Nếu không đảm bảo không thể vào được thành Biên Giới đó.

"Ghi tên lại xem.

Bạch Cẩm nói.

Chung Hổ ngay lập tức gửi một tin nhắn.

Khá nhiều người đang đợi.

Một lúc sau, bên kia gửi lại một tin nhắn.

"Họ nói gì rồi?"

Có người hỏi ngay lập tức.

"Nói là bảo chúng ta ở ngoại ô đợi một lát, họ sẽ trực tiếp đưa chúng ta vào, quản lý bên trong sẽ chủ động hành động"

Chung Hổ nói.

Người quản lý là một người mà họ quen biết ít nhiều, Thất Thiên.

Khí linh đỉnh cấp của Đạo Tông Thiên Vân.

Đặc biệt, cực kỳ có cá tính.

1117 chữ

Chương 1352: Khởi Động

Ngay lúc này, Thiên Hạ Nhất Kiếm tông cũng thấy dòng người không ngừng đổ về Thanh Thành.

Đây là điều không thể tránh khỏi, bởi vì sự tồn tại của thanh kiếm đó khiến nơi này trở nên đặc biệt.

Chỉ có điều khiến hắn ngạc nhiên là người từ Quan Hà Phong của Đạo Tông Thiên Vân không hề xuất hiện.

Bốn hộ pháp của ma môn cũng không thấy tăm hơi.

Tại sao vậy?

Chuyện trọng đại như vậy, những tiền bối kia đáng ra sẽ không bao giờ trốn đi mới phải.

Đỉnh Quan Hà.

Hình Ngọ đang quỳ trên mặt đất, khó khăn đứng dậy:

"Sư nương hình như đã rời đi rồi, cuối cùng cũng có thể đứng dậy.Và khi hắn đứng lên, toàn bộ không gian đều run rẩy.

Cứ như thể mọi thứ đều dồn lên vai người đàn ông này, khiến hắn rất khó di chuyển.

Mãn Giang Hồng cũng không khác gì, nàng họ hai tiếng rồi tiếp tục đi quanh Đỉnh Quan Hà.

Sức mạnh của cơ thể được huy động hoàn toàn, huyết khí mạnh mẽ hiển hiện ra trên người họ.

Cơ thể phủ bụi nhiều năm đang dần đạt đến đỉnh điểm.

Bờ biển đối diện.

Trong làn nước biển sâu, Thanh Long và những người khác bị nước biển sôi bao phủ, sức mạnh trong cơ thể được luyện hóa, ý chí tinh thần cũng đang nhanh chóng ngưng tụ.

Trong mắt hắn tồn tại một sức mạnh khó tả.

"Ta cảm thấy sắp bị luộc chín tới nơi rồi"

Thanh Long đau khổ nói.

"Để ta ăn nhé?"

Chu Tước hỏi.

"Một mình ta có thể ăn được ba ngươi đấy"

Thanh Long cười lạnh.

Trong một lúc, cả ba người đều nhìn Thanh Long, như muốn ăn tươi nuốt sống người trước mặt. Tiên Sơn.

Đạo Chân Nhất và vợ bị tảng đá đè lên, sức mạnh trong cơ thể không ngừng bộc phát, sức nén khổng lồ đã tôi luyện thần niệm của họ, khơi dậy tu vi của họ, khiến họ ngày càng mạnh hơn.

"Chúng ta như thế này thì gọi là gì? Chiến tranh nóng sao?"

Hoa Thanh Tuyết hỏi.

"Là yêu nhau nồng cháy, khiến ta nhớ lại những ngày chúng ta mới yêu nhau, ta cũng trong trạng thái như thế này. Lúc đó, ta cảm thấy nàng rất rất xinh đẹp, bây giờ, sau bao nhiêu năm, ta cảm thấy nàng của hiện tại càng xinh đẹp hơn"

Đạo Chân Nhất nói.

"Không biết xấu hổ"

Hoa Thanh Tuyết lạnh lùng nói:

"Nhưng ngươi có thể nói thêm vài câu" Ầm ầm!

Có một tiếng gầm vang lên từ bầu trời.

Sự hỗn loạn dường như xuất hiện dao động.

Ngay sau đó là chín bóng người hiên ngang, khí tức của họ vượt qua vạn vật, giống như ánh sáng vô hình của trời đất chiếu xuống.

Khiến cả thế giới dậy sóng.

Sự rộng lớn đó giống như đại dương bao la hiện lên trên bầu trời, một khi lỗ thủng mở ra thì cả thế giới sẽ bị nhấn chìm, và từ đó sẽ tuyệt chủng.

Những người đủ mạnh trong giới tu chân đều thở dài.

Chín người.

Có nghĩa là tất cả họ đã thành công.

Nhưng chín người cũng đồng nghĩa với việc họ đang ở thế yếu.

Điều gì sẽ xảy ra tiếp theo vẫn chưa biết được.

Chỉ là vào lúc này, bọn họ nhìn thấy bầu trời trống rỗng, còn mặt đất thì tràn đầy sức sống.

Tình huống kỳ lạ khiến tất cả mọi người đều hoảng sợ.

Trên bầu trời.

Có chín bóng người đang đứng sừng sững.

Sức mạnh của họ giống như một mặt trời chói lọi, chiếu sáng bầu trời trống rỗng, nhưng lại không thực sự chiếu sáng trái đất.

Sự hỗn loạn bao trùm toàn thế giới.

"Chỉ có thế thôi sao?"

Chu Nhiên nói, nhìn sáu người trước mặt.

"Ta không tham gia vào cuộc tranh đoạt của các ngươi"

Nữ Thần Hắc Dạ lùi lại một bước.

Trở lại rìa của sự hỗn loạn.

Nàng không quan tâm đến người khác, mà chỉ bắt đầu hòa nhập với thế giới, đi do thám mọi bí mật giữa thiên địa.

Tất nhiên, nàng cũng đang cảm nhận sức mạnh do cảnh giới này mang lại và hiểu được cảnh giới này.

Đây mới là mục đích thăng cấp của nàng, mọi thứ khác không có bất kỳ ý nghĩa gì đối với nàng, kể cả thời đại, kể cả sinh mệnh.

Chu Nhiên cũng không quan tâm đối phương, chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn năm người kia.

"Làm nóng người trước?"

Thần Quang Minh cười hỏi.

"Ta thử xem Tô Trần bước ra.

Hiện tại luyện tay không phải là thời điểm tốt, người đang nghỉ ngơi có thể nhanh chóng hòa nhập, nâng cao thực lực, cũng có thể nhanh chóng lĩnh hội cảnh giới này.

Ai nhanh hơn sẽ có lợi thế.

Còn hắn vốn dĩ đã là sự hợp nhất của người với trời, là người dễ dàng thích nghi với cảnh giới nhất.

Bây giờ ra tay cũng sẽ không sụt giảm quá nhiều thứ.

Lúc này hắn bước ra một bước, chư thiên đạo pháp đều kính nể hắn.

Đạo pháp, chư thiên vô lượng.

Bát phương thiên địa dâng trào xung quanh Tô Trần, và một thế giới rộng lớn được hình thành, trấn áp Thần Quang Minh.

"Tô tôn hình như hơi xem thường ta rồi"

Thần Quang Minh nhẹ giọng cười nói.

Sau đó một luồng sáng xuyên qua vạn vật và lao ra khỏi Đạo Pháp.

Trực tiếp ập đến trước mặt Tô Trần.

Ánh sáng này xuyên qua đại đạo và đến theo cách mà người thường không thể hiểu và cũng không thể ngăn cản.

Có thể giết chết tất cả sự sống.

Thấy vậy, Tô Trần chỉ cười nhẹ, chỉ vào ánh sáng.

Ánh sáng vô hình lan tỏa, chùm sáng dừng lại, sau đó thì vỡ vụn.

Đúng lúc này, Tô Trần duỗi tay ra nắm lấy Thần Quang Minh:

"Nhật nguyệt đồng huy Mặt trời và mặt trăng hiện ra trên bầu trời hư ảo, giống như một bàn tay bao trùm lấy Thần Quang Minh.

"Thủ đoạn này hoàn toàn vô dụng với ta"

Thần Quang Minh chế nhạo.

Sau đó, ánh sáng mặt trời và mặt trăng trở thành một phần của Thần Quang Minh.

Khi hắn đang muốn nói điều gì đó khác, đột nhiên một bàn tay bắt đầu khép lại.

1159 chữ

Chương 1353: Ảnh Hưởng

Ầm!

Lực lượng mạnh mẽ lập tức nghiền nát Thần Quang Minh.

Khiến hắn cực kỳ chấn động.

Tuy nhiên, ánh sáng tan biến lại ngưng tụ, ánh sáng lại lần nữa xuất hiện.

Lần này, hắn không dám coi thường đối phương, toàn bộ ánh sáng đều phóng tới Tô Trần.

Đối mặt với những đòn tấn công như vậy, Tô Trần chỉ vẽ một phù văn vào khoảng không. Trong khoảnh khắc, vô số tia sáng xuất hiện bên trong phù văn.

"Kim Quang Thần Chú Bùm!

Ánh sáng va chạm, không gian tan rã, dư âm sức mạnh lan tràn ra xung quanh.

Thần Quang Minh liên tục tháo chạy.

Lúc này, một dư âm phá tan sự hỗn loạn, rơi vào thế giới tu chân.

Lý Cảnh Sơn vốn đang nhanh chóng hấp thụ sức mạnh đột nhiên mở mắt và đấm ra một quyền.

Ầm!

Dư âm bị hắn đánh tan.

Tuy nhiên, cho dù dư âm bị đánh bại trước, giới tu chân vẫn bị tổn thương rất lớn, sấm rền vang dội, mặt đất sụp đổ, không gian tan rã, vỡ vụn.

Như thể thời khắc tận thế đã đến.

Tô Trần đã cảm nhận được tất cả những điều này, đột nhiên ngừng tấn công.

Bởi vì hắn vừa mới thăng cấp tới cảnh giới này, thậm chí còn không biết thực lực do cảnh giới này mang lại khủng khiếp như thế nào.

Nhưng vừa rồi hắn đã để ý.

Lúc này vẫn do một mình hắn ra tay, nếu mọi người cùng làm, thì giới tu chân sẽ hoàn toàn bị hủy diệt bởi dư âm của họ.

Ngọn lửa của thời đại sẽ tắt.

"Xem ra, các ngươi đều có để ý tới"

Thần Quang Minh lùi lại, cười nói: "Dù là cố ý hay vô tình, chỉ cần chúng ta ra tay, đều có ảnh hưởng nhất định đến giới tu chân, mà bây giờ giới tu chân hoàn toàn không thể chống lại sức mạnh của chúng ta, hai người cùng ra tay có thể bọn chúng còn có thể chống đỡ được, nhưng tám người thì sao? Dù sao đây cũng không phải thời đại của chúng ta, chúng ta không có gì phải kiêng dè"

Nói tóm lại, ghẻ không sợ loét.

"Ngươi đang uy hiếp ta?" Chu Nhiên lạnh lùng nhìn Thần Quang Minh nói.

Một tia sát khí sắc bén giống như ánh kiếm.

"Ta thừa nhận, cho dù có tới cảnh giới này, ta vẫn là Thần Quang Minh của trước đây. Đối mặt với các ngươi càng lâu, cơ hội chiến thắng của ta càng ít, nhưng cho dù có thua, nhiều nhất bọn ta cũng sẽ trở lại vực thẳm của thế giới. Dù ngươi có giết chết hết chúng ta, thời đại cũng không thể tránh khỏi biến thành tro tàn. Các ngươi có muốn khởi tạo lại thời đại không?"

Thần Quang Minh hỏi. "Bọn ta không uy hiếp ngươi, chỉ là muốn cùng các ngươi chung sống hòa thuận.

Nữ Thần Sinh Mệnh lúc này mới bắt đầu kìm chế được hơi thở, khẽ mỉm cười: "Nếu tiếp tục đánh nhau, mọi người sẽ chẳng thu được ích lợi gì, ta đã quan sát qua giới tu chân, các ngươi gần như không thèm trông coi, nếu đã vậy cứ để bọn ta làm giúp, thế nào? Tất nhiên, bọn ta không muốn quá nhiều, một phần ba là được rồi, 2/3 còn lại là do ngươi quyết định"

"Lại lần nữa mở ra thời đại thần minh, cùng với thời đại tam hoàng?"

Lý Cảnh Sơn lạnh lùng nhướng mày.

"Đúng hơn thì bước vào thời đại hoàn toàn mới.

Thiên Đế đội vương miện chói lọi, khí chất đế vương không gì sánh được.

"Chúng ta còn phải nghe lời ngươi?"

Chu Nhiên chế nhạo. "Không, không can thiệp chuyện của nhau là tốt rồi. Thời đại này là thời đại của các ngươi, một khi tuyệt chủng sẽ không thể phục hồi được, ngươi không thấy tiếc sao?"

Người đàn ông đại diện cho vương quyền lên tiếng.

"Giết hết các ngươi, các ngươi nghĩ ai sẽ hối hận hơn?"

Chu Nhiên lạnh lùng nói.

"Hà tất phải là cả hai đều tổn hại? Không thì hãy suy nghĩ kỹ càng thêm?"

Nữ Thần Sinh Mệnh thuyết phục.

Nàng có thể nhận thức được ba người này mạnh một cách không bình thường, rất khó nói kết quả của cuộc chiến.

Nhưng dù sao đây cũng không phải là thời đại của họ, nếu những người này có chút hoài niệm, họ có thể thỏa hiệp.

Không bảo vệ được.

Ở xa, Nữ Thần Hắc Dạ nhìn mọi người.

Có vậy, nàng mới hiểu tại sao giới tu chân sẽ thất bại.

Dù họ có đồng ý hay không, giới tu chân sẽ không còn là giới tu chân của trước đây nữa.

Thanh Thành.

Sấm sét bất tận ầm ầm trên bầu trời Âm thanh ầm ầm vang lên không dứt.

Tiểu Dương và những người khác trong tiểu khu sợ hãi đến mức gần như không thể đứng vững.

Chú Trương nhìn Lý Lạc Thư, nói:

"Tiểu Lý?"

Lúc này, Lý Lạc Thư mới chậm rãi mở mắt ra, nhìn trời nói:

"Là dư âm của trận chiến vũ thần giữa thời đại cũ và thời đại mới. Đừng quá lo lắng, họ vẫn chưa đi vào cuộc chiến toàn diện và sẽ không ảnh hưởng đến chúng ta"

"Vậy, điều gì sẽ xảy ra nếu có một cuộc chiến toàn diện?"

Tiểu Dương đột nhiên hỏi.

Lý Lạc Thư nhướng mày, sau đó thở dài:

"Nếu họ hành động không chút kiêng dè, sau khi kiếm của ta bị gãy, chúng ta sẽ lập tức biến thành tro tàn mà không phải nếm trải chút đau khổ nào.

"Quá giả tạo, Lý ca, ngươi đừng để mắc mưu bọn chúng Bác bảo vệ ban đầu không tin, nhưng sau khi nhìn thấy sấm sét vừa rồi cũng cảm thấy hơi hoảng sợ.

Nói có bài bản hẳn hoi như vậy, họ đều sợ đó là sự thật.

Nếu là sự thật, thì đó là ngày tận thế.

"Mấy giờ rồi?"

Lý Lạc Thư đột nhiên hỏi.

"7 giờ 20"

Tiểu Dương đang trả lời câu hỏi, đột nhiên ngẩn người.

Sau đó hắn kinh hãi nhìn xung quanh rồi lại nhìn lên trời, hốt hoảng nói:

"Có...có phải điện thoại của ta hỏng rồi không?"

Nhất thời, mấy người xung quanh đều lấy điện thoại di động ra và xác định thời gian.

Đúng là bảy giờ hai mươi, nhưng bầu trời tối đen như mực, mặt trời cũng không mọc lên.

Có một nỗi sợ hãi không thể giải thích được dần xâm chiếm trong lòng những người trước đây không tin vào điều đó.

1100 chữ

Chương 1354: Gọi Điện Cho Nữ Thần Trí Tuệ

Họ nhìn Lý Lạc Thư nói:

"Lý ca, chuyện gì đang xảy ra vậy?"

"Uy thế Võ Thần quá cường đại, khí tức thăng cấp của họ dung hợp với nhau, phá tan không gian thiên địa, hỗn loạn xuất hiện, bầu trời của chúng ta bị bao trùm bởi sự hỗn loạn, nếu họ không rời đi, sự hỗn loạn sẽ ở đó mãi"

Chú Trương lo lắng hỏi:

"Có cơ hội chiến thắng không?"

"Có, nhưng...có lẽ họ sẽ không quan tâm đến chúng ta.

Lý Lạc Thư thở dài:

"Chỉ có thể trông chờ vào đại ca của ta có thể nghĩ ra cách gì.

Dưới cây thế giới.

Nữ Thần Đại Địa đột nhiên ngẩng đầu nhìn lá cây nói:

"Ta nghe thấy cuộc trò chuyện của họ rồi"

"Họ nói gì vậy?"

Chu Tự hỏi.

Vào lúc này, Nguyệt tỷ đang vẽ trận pháp trên mu bàn tay hắn, một trận pháp rất nhỏ, nhưng lại chính là không gian chi pháp mà Nữ Thần Đại Địa đã nói.

Tên đầy đủ của không gian chi pháp này là không gian pháp nhật nguyệt chuyển luân.

Sau khi vẽ xong là có thể thử sử dụng không gian pháp này để liên lạc với Nữ Thần Trí Tuệ.

"Họ dường như đang nói về việc tại sao giới tu chân sẽ thất bại"

Nữ Thần Đại Địa nhẹ giọng nói:

"Người ở cảnh giới đó ra tay sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến toàn bộ thế giới, bên dưới dư âm, khả năng cao là giới tu chân sẽ biến mất"

"Ý của ngươi là?"

Tô Thi hơi kinh ngạc.

"Nói một cách đơn giản, cho dù Chu Vương và những người khác có thể chiến thắng, thì cũng chỉ có họ chiến thắng, không phải toàn bộ giới tu chân. Bởi vì sau khi họ chiến thắng, thời đại sẽ mở lại. Nhưng nếu không ra tay, ba thời đại sẽ đồng thời tạo ra một thời đại mới, giới tu chân cũng không còn là giới tu chân nữa"

Nữ Thần Đại Địa giải thích.

"Làm sao phá giải được cái này?"

Chu Tự hỏi.

Trừ khi hắn bước vào Thời đại Sáng Thế, nếu không sẽ lập tức đánh bại bại tất cả mọi người.

Hơn nữa còn không được động tới dư âm.

Nhưng với tình hình hiện tại, khả năng là không cao.

Vả lại, hắn không có cách nào bước vào Thời đại Sáng Thế.

Cấp độ của ma chủng là không đủ, cơ thể của hắn không thể chống lại thiên niên công lực của thời đại sáng thế.

Còn cần thêm thời gian vài tháng.

Nhưng đám người Thần Quang Minh không cho hắn thời gian, cũng không ra tay theo lẽ thường.

Hiện tại chỉ có thể trông chờ vào Nữ Thần Trí Tuệ.

Chỉ là không biết bên ngoài có thể kiên trì thêm bao lâu.

"Chính vì không có cách phá giải nên ta mới bảo các ngươi đi vào"

Nữ Thần Đại Địa nói.

"Chỉ cần có thể liên lạc với Nữ Thần Trí Tuệ, có thể sẽ có cách"

Thu Thiển nói.

Nữ Thần Đại Địa không nói gì, mà chỉ nhìn Chu Tự:

"Được chưa?"

"Được rồi"

Chu Ngưng Nguyệt bước sang một bên nói:

"Trận pháp đã hoàn thành, ngươi có thể thử kích hoạt đi, sức mạnh cốt lõi đã chi tiêu sẽ được rút ra từ cơ thể của Chu Tự"

Nữ Thần Đại Địa không nói gì thêm, mà bắt đầu kích hoạt trận pháp.

Giờ phút này, nàng cảm thấy mình đang tiến vào một trạng thái kỳ quái, trận pháp cũng càng ngày càng sáng.

Ban đầu, nàng không ôm quá nhiều hy vọng, nhưng nàng phát hiện trận pháp này tồn tại lâu hơn trước đây.

Vả lại còn rất sáng.

Thậm chí còn có thể cảm thấy không gian bị thu hẹp nhanh chóng.

Như thể được kết nối với khoảng cách vô tận.

Cho đến khi:

"Alô, xin chào? Ai vậy? Ta mua phải cái tượng sao?"

Một giọng nói lanh lảnh vang lên từ phía đối diện của trận pháp.

Đó là giọng của một cô gái.

Âm thanh này phát ra từ trận pháp khiến mọi người xung quanh kinh ngạc.

Chỉ là giọng nói của người đối phương có chút non nớt, khiến mọi người lo lắng không biết mình có nhầm lẫn gì không.

Giọng nói này trong trẻo ngọt ngào, khiến người ta có cảm giác như đang nói chuyện điện thoại cùng với một người bình thường.

Tâm trạng của đối phương cũng khá tốt.

Không mang chút dáng vẻ uy nghiêm nào của thần minh.

Nhưng Chu Tự luôn cảm thấy kỳ lạ.

Nhắc đến con voi có nghĩa là gì? Trong lúc nhất thời, hắn đã nhớ ra:

"Có phải lúc ở nước ngoài ngươi đã tiêu hết hai triệu?"

Có vài người vốn đang rất hoang mang, sau khi nghe Chu Tự nói xong lại càng thêm hoang mang.

Chuyện quái gì vậy?

Tuy nhiên, đối phương lại có chút bối rối:

"Hai triệu? Con voi không phải là một trăm triệu sao? Vậy hẳn là ngươi gọi nhầm người rồi"

Chu Tự:"..."

Hắn rất tò mò, từ khi nào con voi lại có giá một trăm triệu vậy?

Đây là Nữ Thần Trí Tuệ?

Chu Tự nghi ngờ rằng mình thực sự đã gọi nhầm, không đúng, làm sao họ biết đến điện thoại được?

Nhưng đôi mắt của Nữ Thần Đại Địa như phát sáng, trông không giống như gọi nhầm.

"Chủ nhân, là ta, Tiểu Diệp đây Nữ Thần Đại Địa hưng phấn nói.

"Tiểu Diệp?"

Người kia tựa hồ có chút khó hiểu, sau đó kinh ngạc hỏi:

"Là nữ thần Tiểu Diệp sao?"

Nữ Thần Đại Địa vội nói.

"Là ta, chính là ta, họ đều gọi ta là Nữ Thần Đại Địa.

"Tiểu Diệp, ngươi còn nhớ cuốn sách ta cho ngươi xem không? Có biết sau khi chép lại cho ngươi, ta để nó ở đâu không? Gần đây ta vẫn luôn phải làm giả một cái, khó quá.

Một giọng nói đau khổ truyền đến từ phía đối diện.

"Tại sao phải làm giả?"

Chu Tự hỏi.

Những người khác cũng muốn biết.

"Vì ta không làm được cái thật"

Đối phương bất lực nói.

Tất cả mọi người:

"..."

"Ngươi thật sự là Nữ Thần Trí Tuệ sao?"

Chu Tự bắt đầu chất vấn.

1159 chữ

Chương 1355: Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa

"A?"

Đối diện có chút kinh ngạc, sau đó nói:

"Ồ, ta nhớ ra rồi, quyền hành trí tuệ và quyền hành may mắn vẫn đang nằm ở chỗ ta. À, không đúng, Tiểu Diệp, ngươi làm cách nào mà có thể gọi điện được cho ta vậy? Biểu tấu của ta nói là pháp không gian này của ta không hề dễ kết nối chút nào, lẽ nào ngươi đã đứng lên đỉnh cao thế giới? Ta đã cải tiến được rồi, đang định gửi nó cho ngươi đây, nhưng ta đã ra ngoài hai lần mà vẫn chưa đến được đó"

"À?"

Nữ Thần Đại Địa cũng bối rối, sau đó nàng giải thích:

"Ta mượn sức mạnh của một tiểu bối mới có thể kết nối được với ngươi"

"Cứ gọi ta là Trà Trà Người đối diện nói, mang theo nét vui mừng của một cô gái.

"Sự vĩ đại của ngài không cho phép ta gọi ngài bằng tên thật.

Nữ Thần Đại Địa nghiêm túc nói.

"Haha, đâu cần làm quá như vậy"

Đối phương tựa hồ rất hưởng thụ.

Nhưng đối phương dễ nói chuyện một cách đáng ngạc nhiên.

Đây là Nữ Thần Trí Tuệ, không hề có chút uy nghiêm của nữ thần.

"Ờm, ta có thể hỏi ngươi một chuyện không?"

Chu Tự đột nhiên hỏi.

"Chuyện gì?"

Nữ Thần Trí Tuệ đáp.

"Nữ Thần Đại Địa nói, chỉ có ngươi mới có cách giữ cho giới tu chân không bị diệt vong"

Chu Tự hỏi."Hả?"

Đối phương có vẻ khó hiểu.

Nữ Thần Địa Địa ngay lập tức kể lại tình hình hiện tại.

"Nói cách khác, có chín vị chí tôn đang chiến đấu? Vậy chẳng phải xong đời rồi sao? Lần trước chỉ có ba chí tôn chiến đấu đã quét sạch thiên hạ, huống chi là một thời đại"

Nữ Thần Trí Tuệ nói.

Vậy thì xuất hiện vấn đề rồi, thế giới của ngươi đã bị tiêu diệt, vậy hiện tại ngươi đang sống ở đâu? Chu Tự cảm thấy mình đã bắt được vấn đề của đối phương.

Nhưng cảnh giới này có phải là cao nhất không?

Thực sự cái tên nghe không kêu bằng thời đại sáng thế của hắn.

"Không có cách nào ngăn cản họ sao?"

Nữ Thần Băng Tuyết hỏi.

Nàng không lo lắng về thế giới này, nàng chỉ muốn nói chuyện với Nữ Thần Trí Tuệ thôi.

"Giọng nói này cũng rất quen thuộc, ta nhớ ra rồi, là Tiểu Băng, là cô gái vẫn luôn âm thầm đi theo phía sau ta"

Nữ Thần Trí Tuệ hình như đang rất khâm phục trí nhớ của mình.

Nghe vậy, Nữ Thần Băng Tuyết cười híp mắt, tựa hồ rất vui vẻ.

Nữ Thần Đại Địa hừ lạnh một tiếng, không thích Tiểu Băng nữa.

"Có cách nào ngăn cản họ không hả? Thực ra thì cũng có cách, chỉ cần tìm được người có thể trực tiếp trấn áp họ, như vậy, dư âm của họ sẽ không ảnh hưởng đến thế giới nữa"

Nữ Thần Trí Tuệ nói.

Chu Tự có chút ứ nghẹn không nói nên lời, nói vậy có khác gì không nói?

Có người như vậy, bọn ta đi hỏi ngươi làm gì?

"Không có người nào như vậy, vậy thì vẫn còn có biện pháp khác.

Đối phương đột nhiên xẹt qua một suy nghĩ, nói tiếp:

"Ngươi có thể đẩy toàn bộ họ xuống dưới chí cao, như vậy khi họ chiến đấu sẽ không ảnh hưởng đến thiên hạ" "Cách này không phải càng quái đản hơn cách trước sao?"

Chu Tự hỏi.

"Không hề, nơi này của bọn ta đã có tiền lệ rồi, kỳ thật rất đơn giản"

Nữ Thần Trí Tuệ nói.

"Có tiền lệ, rất đơn giản?"

Chu Tự không tin.

Đạp đổ người đang được thăng cấp xuống, logic gì kỳ vậy?

Hoàn toàn không có khả năng.

"Chỗ các ngươi cũng có quyền hành đúng không? Cũng có thần minh đúng không?"

Nữ Thần Trí tuệ hỏi.

"Ừ, sau đó thì sao?"

Chu Tự hỏi.

Những người khác đều không ai lên tiếng, vì có thế nào, họ cũng không có năng lực đá người ta xuống.

Bản thân thậm chí còn không thể lên nổi, nói gì đến việc đạp đổ chín người đó.

"Vậy các ngươi có nghe nói qua về một vị thần chỉ tồn tại trong truyền thuyết không?"

Nữ Thần Trí Tuệ hỏi, tựa hồ rất thần bí.

Chu Tự lắc đầu:

"Là thần nào?"

Bên kia trầm ngâm một tiếng, giọng nói dường như được khuếch đại:

"Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa "Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa?"

Chu Tự kinh ngạc, nghe thôi cũng thấy lợi hại nhỉ, tên nghe kêu thật:

"Vị thần này rất lợi hại?"

"Biểu tẩu ta nói cũng không phải quá lợi hại, trong bảng xếp hạng từ xưa đến nay, người này cùng lắm xếp thứ tư, biểu tẩu ta nói sao thì chắc chắn là vậy.

Nữ Thần Trí Tuệ nói một cách nghiêm túc.

Chu Tự gật đầu, xếp thứ tư tuy rằng không mạnh lắm, nhưng vì sao vị thần này có thể giải quyết vấn đề?

"Ngay khi vị thần này xuất hiện, thiên địa sẽ có phản ứng, tức là cảnh giới tối cao sẽ do một người chiếm giữ, tất cả những gì tối cao sẽ bị trấn áp đến đại đạo, không thể bước vào cảnh giới tối cao, không có tối cao, nguy hiểm của các ngươi không phải sẽ được giải quyết sao? Vậy nên ngươi chỉ cần làm cho Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa xuất hiện, mọi vấn đề sẽ được giải quyết.

Nữ Thần Trí Tuệ thản nhiên nói.

Nhóm người Chu Tự đưa mắt nhìn nhau.

Đuổi được mấy người đó xuống có thể là người thường được sao?

Nếu thực sự có thể tạo ra người đó, sao hắn còn phải phiền não suy nghĩ?

Hơn nữa sự tồn tại đáng sợ này chỉ đứng thứ tư? Còn ba top đầu thì sao?

"Chủ nhân, làm thế nào để tạo ra được vị thần này?"

Nữ Thần Đại Địa hỏi.

Người bên kia dường như đang suy nghĩ, sau đó vang lên một âm thanh vỗ đùi:

"Ai da! Chết rồi, ta quên mất chưa đưa Tiểu Lục đi nhà trẻ, các ngươi chờ ta một lát, ta đưa Tiểu Lục đi nhà trẻ đã."

Ban đầu, mấy người Chu Tự còn tưởng rằng thực sự có cách, ai mà ngờ đột nhiên lại nói đưa con mình đến trường mẫu giáo.

"Nữ Thần Trí Tuệ có con sao?"

Chu Tự nhìn đám người hỏi.

Nhưng Nữ Thần Trí Tuệ này đúng là giống như người phàm, con của nàng ta còn đi học mẫu giáo.

1039 chữ

Chương 1356: Điều Kiện

"Ai đã kết hôn với Nữ Thần Trí Tuệ thế?"

Thu Thiển cũng rất tò mò.

Một người mang vẻ thần bí huyền thoại như vậy, phải là ai mới có thể lọt vào được mắt xanh đây.

"Có khi nào không phải là con của nàng ấy không?"

Tô Thi hỏi.

"Không phải của nàng ta, vậy nàng ta nuôi làm gì?"

Chu Tự hỏi.

"Nàng ta có một biểu tẩu mà, có khi nào là con của biểu tẩu của nàng ta không? Khi còn nhỏ ta cũng được một tay Nguyệt tỷ chăm bẵm đấy, chẳng lẽ ta cũng là con của Nguyệt tỷ?"

Tô Thi chất vấn.

Chu Tự:

"..."

Cũng không phải không có lý.

Thôi quên đi, đổi chủ đề.

"Mọi người cảm thấy Tiểu Lục là nam hay nữ?"

Chu Tự hỏi.

Mọi người:

Đổi chủ đề cũng nhanh quá nhỉ?

"Ta càng lo lắng chuyện tiền điện thoại có đủ hay không hơn Chu Ngưng Nguyệt có chút quan tâm nói.

"Không có việc gì, còn có chín trăm tám mươi năm, tiêu hao cũng không quá lớn"

Chu Tự không hề lo lắng.

Nói xong, hắn còn lấy ra một quyển sách và bắt đầu đọc.

Mức tiêu thụ này có thể còn không theo kịp với những gì hắn bổ sung.

"Ta có một câu hỏi"

Minh Nam Sở nói:

"Nàng ta sẽ mất bao lâu?"

Đây đích thị là một câu hỏi.

Nhưng mà, khi mọi người còn đang suy nghĩ, đối diện lại truyền đến một thanh âm:

"Được rồi, ta đưa Tiểu Lục đi học rồi"

"Nhanh vậy sao?"

Nữ Thần Đại Địa kêu lên.

"Chẳng phải tình hình chỗ các ngươi đang gấp sao, ta vèo một cái là xong"

Nữ Thần Trí Tuệ nói.

Mấy người Chu Tự có chút cảm động, Nữ Thần Trí Tuệ thật sự nhân từ.

"Chúng ta vừa nói tới đâu rồi?"

Nữ Thần Trí Tuệ hỏi.

"Nói đến Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa, làm thế nào để tạo ra được vị thần này?"

Nữ Thần Đại Địa nói.

Nữ Thần Trí Tuệ ừm một tiếng thật dài, nói:

"Có khi nào chỉ cần hô một tiếng, quyền hành trong thiên hạ đều sẽ thuộc về ta không?"

Mọi người:

"???"

Nữ Thần Trí Tuệ đang nói giỡn sao?

Nếu điều này là có thể, Chu Tự khi còn bé đã là bất khả chiến bại rồi.

Khi còn nhỏ hắn đã có những suy nghĩ như vậy, nhưng hoàn toàn không có tác dụng.

Mọi thứ đều phải được thực hiện từng bước một.

"Ta thấy hình như ở chỗ ta chỉ cần hô một tiếng là được, các ngươi chờ một chút, ta đi hỏi người biết về tình huống này.

Nữ Thần Trí Tuệ nói xong thì hình như đi đến một nơi khác, và sau đó có một tiếng hét vang lên:

"Chân Thần Duy Nhất toàn tri toàn năng, ta có một câu hỏi"

Áo ào, có tiếng nước chảy trong đó, và sau đó là giọng nói của một cô gái khá non nớt:

"Nhân loại ngu xuẩn, điều ước của ngươi đã được thực hiện, ngươi hỏi đi "Làm sao để có thể trở thành Chân Thần Độc Nhất Thiên Hạ?"

Nữ Thần Trí Tuệ hỏi.

"Nhân loại, ngươi đang dò xét thần vị của ta sao?"

Giọng nói non nớt đầy vẻ khinh thường.

"Chuyện là thế này, trước đây ta đã từng đến một nơi, và ở đó họ cần một Chân Thần Độc Nhất, ta không hiểu, nên mới đến hỏi ngươi"

Nữ Thần Trí Tuệ nói.

"Nhân loại, ngươi nghĩ ngươi có thể lừa được ta sao?"

"Ta nhớ biểu tẩu của ta đã làm bài kiểm tra này, có phải ngươi không nhớ không?"

Bang!

Hình như có ai đó bị đánh bay ra ngoài!

"Nhân loại ngu xuẩn, đừng dùng trí thông minh kém cỏi của mình để chọc tức ta"

Đám người Chu Tự nghe vậy thì có chút kinh ngạc.

Sao lại cảm thấy Nữ Thần Trí Tuệ thật yếu ớt nhỉ?

Ngay sau đó giọng nói của cô gái nhỏ vang lên từ phía đối diện:

"Các ngươi phải biết rằng muốn trở thành Chân Thần Độc Nhất Thiên Hạ chẳng phải chuyện dễ dàng gì.

"Đại để là cần những gì?"

Chu Tự hỏi.

Lúc này đây đang có người biết, hắn đương nhiên không thể bỏ lỡ.

Dù không biết Chân Thần Độc Nhất này có lợi hại như vậy không, nhưng dù sao hắn cũng phải thử.

"Trước hết ngươi phải có quyền hành, tốt nhất là có vài loại quyền hành.

Đối phương nói.

"Một chút thôi có được không?"

Chu Tự hỏi.

"Được chứ, chỉ cần liên quan một chút thôi là được rồi"

Chân Thần Duy Nhất nói tiếp:

"Thứ hai, ngươi phải cộng hưởng cùng với thế giới này, tốt nhất là hiểu được nội hàm của sức mạnh thế giới, biết nguồn gốc và hiểu được quá trình, như vậy mới dễ dàng thành công nhất.

"Ta đã theo dõi sự thay đổi của sức mạnh trên thế giới, cũng đã có được một cuốn sách về biểu hiện của sức như vậy đã được chưa?"

mạnh, Chu Tự hỏi.

"Hẳn là đủ rồi, nhưng như vậy còn lâu mới đủ"

Chân Thần Duy Nhất tiếp tục nói ra điều kiện:

"Ngươi cần phải có năng lực lãnh đạo mọi sức mạnh của quyền hành, càng có uy lực càng tốt, tốt nhất là tuyệt vời đến mức toàn thiên hạ đều phải nể mặt ngươi"

"Ta không có quyền hành mạnh như vậy, vả lại quyền hành tốt nhất là gì?"

Chu Tự nói.

"Toàn tri hoặc toàn năng, đại loại vậy?"

Chân Thần Duy Nhất nói.

Chu Tự bất lực, những thứ này đều thuộc về những người phe đối diện.

"Kỳ thật có một loại sức mạnh thích hợp nhất, chỉ cần ngươi tìm được người này, mọi thứ sẽ được giải quyết Nữ Thần Trí Tuệ đột nhiên nói.

"Sức mạnh gì?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

"Ta cũng không biết là loại sức mạnh nào"

1244 chữ

Chương 1357: Nguồn Cơn Của Công Lực Ngàn Năm

Nữ Thần Trí Tuệ suy nghĩ một chút rồi nói:

"Lúc ta trở lại, vì mang theo quyền hành của trí tuệ và may mắn, nên biểu đệ của ta đã để lại một sức mạnh tương ứng ở thế giới đó, sức mạnh này rất kỳ lạ, không có định tính. Trước đây ta có hỏi qua, sức mạnh này tương tự như sức mạnh toàn năng của trời đất, có thể bổ sung mọi khiếm khuyết, nhưng sức mạnh này chỉ thuộc về một người, một người có thiên phú gần với sức mạnh này, thiên phú của người này không thể diễn tả bằng lời, không nhất thiết phải là mạnh nhất, nhưng nhất định phải có tiềm năng nhất, một khi người như vậy xuất hiện, sức mạnh này sẽ thay thế thiên phú của hắn, đợi hắn thức tỉnh, mọi thứ sẽ diễn ra theo như ý của hắn, bên phe của họ có người nào như vậy không? Có lẽ người này cũng khá dễ tìm, chỉ là sức mạnh này không ai có thể hiểu được. Suy cho cùng đây cũng là thứ mà biểu đệ của ta để lại, các ngươi tất nhiên không thể hiểu được"

Trong chốc lát, đám người Chu Ngưng Nguyệt nhìn sang Chu Tự.

Đó không phải đang nói đến Chu Tự sao?

Hả?

Chu Tự cũng có chút bối rối.

Hóa ra thiên niên công lực là thiên phú chứ không phải là hắn tự học được?

Không ngờ nó thực sự được dùng để thay thế cho quyền hành của trí tuệ và may mắn.

"Hình như bọn ta có sức mạnh này, sau đó thì sao?"

Chu Tự hỏi.

Câu nói này khiến người đối diện vô cùng kinh ngạc, tìm được nhanh vậy sao.

"Bước tiếp theo chính là tìm cách đột phá đoạn cuối của đại đạo, dù chỉ trong chốc lát cũng được, ngươi không cần vào được chí cao, chỉ cần phá vỡ giới hạn. Khi đó, quyền hành được khơi dậy, kết nối với thiên hạ và quy tụ quyền hành của vạn vật. Có một điểm rất quan trọng, hoặc là đẳng cấp thực lực phải vượt trên những người đó, hoặc là thực lực trời sinh ban đầu đều nằm trong tay ngươi, nếu không sẽ không thành công. Nói cách khác, tốt nhất là trời đất đều đứng về phía ngươi"

Chân Thần Duy Nhất nói.

Chu Tự đã hiểu được đại khái rồi, theo lý mà nói thì có khả năng thành công.

Vấn đề duy nhất là hắn không thể đột phá đoạn cuối của đại đạo.

Chu Ngưng Nguyệt đưa ra vấn đề xong, còn nói đọc sách có thể làm cho hắn mạnh hơn, nhưng thân thể hắn hơi yếu, sợ là chịu không nổi.

"Không chịu nổi thì không chuyển đổi thôi, nếu chuyển đổi quá nhanh sẽ vượt ra đoạn cuối của đại đạo, trực tiếp tập hợp quyền hành. Vậy có được không, chỉ cần trấn áp chút thôi là được, ta thường áp chế mà không độ kiếp, thiên kiếp lúc nào cũng muốn kẹt ngay đẳng cấp của ta, không cho ta một cơ hội nào, còn thích đánh lén người ta, thật quá đáng ghét, chờ đấy, đến khi ta bất khả chiến bại, thiên kiếp sẽ phải xin lỗi ta Nữ Thần Trí Tuệ giận dữ nói.

Chu Tụ nhớ lại lần thăng cấp trước đây của mình, cảm thấy hẳn là có thể.

Có thể thử kiểm soát xem sao.

"Vậy thực ra ta có đủ mọi điều kiện?"

Chu Tự hỏi.

"Nếu ngươi chính là người đặc biệt đó, thì đúng là ngươi đấy"

Nữ Thần Trí Tuệ nói.

"Nhưng Chân Thần Độc Nhất Thiên Hạ sẽ mang đến những tác hại khôn lường, tốt hơn hết các ngươi nên suy nghĩ kỹ trước khi hành động"

Chân Thần Duy Nhất nhắc nhở.

"Vấn đề sẽ nhanh chóng xuất hiện sao?"

Nữ Thần Băng Tuyết hỏi.

"Sẽ mất rất nhiều thời gian, không thể tính được thời gian chính xác.

Nữ Thần Trí Tuệ nhắc nhở.

"Vậy thì giải quyết công việc khẩn cấp trước"

Chu Tự nói.

Sau đó, hắn lại thảo luận chi tiết với hai người họ.

Khi mọi thứ đã được quyết định, một giọng nói phát ra từ phía đối diện:

"Tiểu Thất, có người sắp trở thành Chân Thần Độc Nhất rồi, Chân Thần Duy Nhất nhà ngươi có phải sẽ không còn lợi hại nữa không?"

Bang!

Âm thanh của sự chịu đòn!

Lúc này Chu Tự phá vỡ trận pháp trong tay, sau đó nhìn về phía những người khác nói:

"Được rồi, chúng ta ra ngoài thử xem"

Tạm biệt Nữ Thần Đại Địa, Chu Tự cùng với những người khác rời khỏi không gian đặc biệt này.

Nữ Thần Băng Tuyết không đi ra, nàng muốn ở lại đó cãi nhau với Nữ Thần Đại Địa.

Lớn đến ngần này rồi mà tính cách chẳng khác gì một đứa trẻ.

Nhưng ở trong đó thực sự rất an toàn.

"Các ngươi thật sự phải đi sao? Bên ngoài nguy hiểm hơn rất nhiều so với suy nghĩ của các ngươi, bất cứ lúc nào cũng có thể bị hủy diệt"

Nữ Thần Đại Địa khuyên nhủ.

"Đây là một không gian đặc biệt, không có cách nào tạo ra được Chân Thần Độc Nhất, vẫn nên ra ngoài thì hơn.

Chu Tự nói.

Đây là thứ mà Nữ Thần Trí Tuệ để lại.

Nghe nói là thứ mà gia đình nàng ấy chuẩn bị cho con gái của mình.

Sau đó thì tặng cho Nữ Thần Đại Địa, có thể bảo vệ Nữ Thần Đại Địa khỏi bị tổn thương bởi bất cứ ai.

Nhưng dù sao không gian này cũng có hạn, chỉ là một thế giới nhỏ bé, không phải thế giới lớn gì.

Hơn nữa vẫn phải phụ thuộc vào thế giới lớn ngoài kia.

Thế giới bên ngoài bị phá hủy, nơi đây có lẽ cũng không kiên trì được bao lâu.

Tất nhiên, thời đại bị hủy diệt không liên quan gì đến nơi này.

Biên Giới thành.

Đại Thần Thời Không đang đợi ở trước cửa.

Họ chỉ có thể cảm nhận được áp lực kinh khủng của trời cao, cùng với khí tức đáng sợ.

Cuộc đối thoại ở trên kia, họ cũng có thể hiểu được ít nhiều.

Nhưng cho dù đó là ai, đều không thể làm gì được.

Họ đi lên cũng phải chết, không có tư cách lên tiếng đàm phán, chỉ có chín người đó mới có thể bình đẳng nói chuyện với nhau.

"Các ngươi nói xem họ có thể tìm thấy Nữ Thần Trí Tuệ không?"

Thần Thái Dương hỏi.

Thần Phong Bạo lắc đầu:

"Có lẽ là không, Nữ Thần Trí Tuệ rời đi thì sẽ không bao giờ trở lại, hơn nữa muốn liên lạc cũng không dễ dàng gì, đây là kết luận mà chư thần đã đúc kết được. Hồi đó, người của thời đại Tam Hoàng đã bị chặn bởi một mình Nữ Thần Trí Tuệ, có thể nói, họ vẫn mang tâm lý sợ hãi với nàng ta, nếu không phải Nữ Thần Trí Tuệ tuyệt đối không trở lại, họ cũng không dám tùy tiện hành động"

1081 chữ

Chương 1358: Kế Hoạch

Đại Thần Thời Không cảm thấy kinh ngạc:

"Nữ Thần Trí Tuệ quả nhiên rất có năng lực, trước mặt nàng ta, bất cứ thứ gì cũng chưa chắc có hiệu quả"

Tiểu Kính tiên tử chưa từng nhìn thấy Nữ Thần Trí Tuệ, nhưng nơi đây là phương tiện của đối phương, vậy cũng đủ thể thấy sự cường đại của đối phương.

Cho tới nay, uy thế ở bên trên vẫn chưa thể tiến vào đây.

Có thể nói đây là nơi an toàn nhất trong giới tu chân.

Khi họ đang nói chuyện, có người đi ra từ bên trong cánh cửa, chính là đám người Chu Tự.

"Các ngươi tìm được chưa?"

Thần Thái Dương hỏi ngay.

"Không tìm được"

Khi mọi người đang cảm thấy thất vọng, Chu Tự nói tiếp:

đã nói chuyện điện thoại với Nữ Thần Trí Tuệ và đã định ra một kế hoạch"

"Nhưng ta "Kế hoạch gì?"

Thần Phong Bạo khá tò mò.

Đừng nói là hắn, kể cả vợ chồng Đại Thần Thời Không, Thần Thái Dương, ba vị cẩu trưởng lão cũng đều như vậy.

"Nói đơn giản, chính là đá chín người từ cảnh giới tối cao xuống, như vậy thế giới sẽ được an toàn"

Chu Tự nói.

Mọi người:

"..."

Trò đùa này không hề vui, họ đã căng.

Chu Tự cũng không có ý định giải thích, chỉ nhìn chung quanh:

"Mấy người Từ đại ca đâu?"

"Ra ngoài rồi, họ nói sẽ đón một số bạn bè vào"

Xích Mông đáp.

Ồ một tiếng, Chu Tự nói:

"Chúng ta cũng ra ngoài đi, đừng lãng phí thời gian nữa, để ta thử trước"

"Thử cái gì?"

Thần Thái Dương có chút khó hiểu.

Chu Tự liếc mắt một cái, không nói gì.

"Ngươi không đùa đấy chứ?"

Thần Thái Dương kinh ngạc.

"Không đùa đâu"

Tô Thị nghiêm túc nói:

"Đây là cách hữu dụng duy nhất bọn ta tìm được, và khả năng thành công rất cao"

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu nói."Đúng vậy, nếu đối phương không nói dối và phía ta không có vấn đề gì bất ngờ xảy ra, cách làm này quả thực có thể thành công"

Thu Thiển cũng nói theo:

"Đúng đấy, phương án duy nhất là tống khứ họ ra khỏi cảnh giới đó. Nữ Thần Trí Tuệ nói trước đây ở chỗ họ đã từng có tiền lệ, có lẽ là sẽ thành công"

Mọi người đều có chút kinh ngạc.

Hóa ra họ đang thực sự nghiêm túc.

Nhưng loại chuyện này hoàn toàn không có khả năng, từ những gì đã biết, không có lý thuyết nào như vậy. Đúng thế, thậm chí còn không có nổi một lý thuyết.

Khó bề tưởng tượng.

Những người này đúng là dám nghĩ, nhưng rốt cuộc phải làm thế nào?

Nhất thời họ lại có một chút tò mò.

Lỡ như thành công thật thì sao?

Sẽ là một chuyện hoành tráng biết bao nhiêu.

Vì vậy, mặc dù họ đang khá nghi ngờ, nhưng cũng không lên tiếng chất vấn thêm nữa, phải xem xét trước rồi mới nói được.

Dù sao người trước mắt này cũng là đoạn cuối của đại đạo, có lẽ thật sự làm được những gì người khác không làm được.

Hơn nữa họ còn liên lạc được với Nữ Thần Trí Tuệ.

Chu Tự đi trên đường, lấy Kim Quang Thần Chú ra, bắt đầu đọc.

"Tại sao lúc này ngươi lại đọc sách?"

Tô Thi hơi khó hiểu.

"Vì ta vừa mới tiêu hao thiên niên công lực, ta phải bổ sung lại rồi sau đó bắt đầu đọc cuốn thứ ba"

Chu Tự nghiêm túc nói.

Thế nhưng hắn cảm thấy chỉ đọc mỗi cuốn sách thứ ba hình như vẫn chưa đủ.

Vì để hiểu được sức mạnh của thế giới, nếu sức mạnh là một cuốn sách, thì hắn không thể chỉ đọc cuốn sách thứ ba, hắn cần phải đọc cả ba cuốn sách cùng lúc.

Không chỉ vậy, còn phải dẫn dắt cả hồng nguyệt.

Quyền hành như vậy là đủ, vả lại các quyền hành khác cũng phải được thể hiện ra.

Phần còn lại còn phải phụ thuộc vào việc thế giới có phối hợp hay không.

Nếu phối hợp, hắn sẽ có thể cảm nhận được tất cả các quyền hành trên thế giới, và sau đó hét lên câu đó.

Nếu không cảm nhận được, có nghĩa là thất bại.

Đây cũng là một thử thách may rủi, hy vọng sẽ thành công.

Khi Chu Tự đi đến chỗ cây bất tử, hắn thấy rất nhiều người đang tụ tập ở đây.

Mấy người Chung Hổ, gia đình Tần Văn Thành, và cả Ân Chí Viễn đều ở đó.

Thượng Quan Hà và Bách Tử tiên tử và những người khác cũng ở đó.

"Sao các người đều ở đây?"

Chu Tự khó hiểu hỏi.

"Bên ngoài đã bắt đầu đánh nhau rồi, bọn ta không thể vào thành nên chỉ có thể đến đây trú ẩn"

Thượng Quan Hà nói.

Chu Tự:

"..."

Hắn không hiểu lắm, tại sao lại không vào được Thanh Thành?

Nơi này sao có thể an toàn được như Thanh Thành? Suy cho cùng đại ca cũng đang ở Thanh Thành, nếu đại ca không thất bại thì Thanh Thành vẫn có thể đứng vững.

Ở đây thì khó nói, dù sao cũng có khá nhiều quyền hành, nếu những người đó muốn đánh xuyên không gian, họ có thể bỏ qua Thanh Thành mà tấn công vào đây.

Thất Thiên chưa chắc sẽ chịu đựng được.

Mặc dù mấy người Thần Thái Dương đã gia nhập cùng họ, nhưng dù sao cũng không phải là người của mình, đến lúc đó, người đầu tiên bỏ chạy có khi lại là họ.

"Có trẻ con à"

Chu Ngưng Nguyệt có chút tò mò.

Sau đó bắt đầu sơ tán mọi người.

"Trước tiên phải rời khỏi nơi này đã, Chu Tự sắp phát công rồi"

Nàng nói.

Nói xong, nàng đi qua bên kia nhìn đứa trẻ, Thu Thin cũng rất tò mò.

Một đứa nhỏ với đôi mắt to.

Ân Chí Viễn không có ý định đi vào, nhưng để biết tình hình bên trong, hắn vẫn dẫn theo vài người cùng đi vào. Nhưng hắn vẫn khá tò mò về diễn biến tiếp theo.

1117 chữ

Chương 1359: Bắt Đầu

"Chúng ta nên làm gì đây?"

Chu Tự nhìn hắn cười nói.

"Bọn ta đã có được hướng dẫn của cao nhân và tìm ra được một cách, nhưng không biết các ngươi có tin hay không"

"Cách gì?"

Ân Chí Viễn hỏi.

"Đá chín người kia ra khỏi cảnh giới đó"

Chu Tự lặp lại câu nói vừa rồi.

Những người khác đều chấn động.

Về vấn đề này, Chu Tự không muốn giải thích quá nhiều, chỉ tiếp tục đọc sách.

Buổi trưa.

Lúc này hắn mới chậm rãi đặt quyển sách trong tay xuống, thiên niên công lực đã đầy rồi.

Bây giờ là lúc bắt đầu lập kế hoạch.

Đầu tiên, để những quyền hành trong người hắn trở nên sống động.

Nhưng trước khi bắt đầu, cần phải tránh xa những người xung quanh, nghe bảo rằng sẽ có phản ứng rất lớn trong không gian.

Thậm chí sẽ xuất hiện một số thay đổi không xác định.

Nhưng không thể chắc chắn được điều gì.

Chỉ có thể thử trước.

Sau khi để mọi người lui ra ngoài, Chu Tự hít sâu một hơi.

"Ta sắp bắt đầu rồi, các ngươi đừng đến quá gần, Thất Thiên, để ý mọi thứ xung quanh"

Chu Tự dặn dò.

"Được"

Thất Thiên đứng trên đầu Thần Khuyển Đại Địa, gật đầu.

"Vậy vấn đề an toàn ta sẽ giao cho nhóm Thần Thái Dương"

Chu Tự lại nói.

"Không thành vấn đề"

Thần Thái Dương và Thần Phong Bạo gật đầu.

Nghe vậy, Chu Tự cũng không còn lo lắng nhiều nữa.

Thay vào đó, hắn bắt đầu khơi thông những hạt giống của quyền hành.

Đôi mắt từ từ nhắm lại, bắt đầu nhìn vào những hạt giống của quyền hành.

Khi hắn nhìn thấy hạt giống đầu tiên của quyền hành, quyền hành thuộc về Thần Thái Dương bắt đầu sáng lên. Ngay sau đó là hạt giống thứ hai, thứ ba, thứ tư.

Quyền hành của Hắc Dạ, quyền hành Đại Địa, quyền hành Băng Tuyết, tất cả đều sáng lên.

Một quyền hành mờ nhạt xuất hiện xung quanh Chu Tự, giống như sáu ngôi sao khác nhau vây quanh hắn.

Vào lúc này, Chu Tự nhìn thấy hạt giống thứ bảy, và hư ảnh của hồng nguyệt xuất hiện ở phía sau hắn.

Hồng nguyệt bắt đầu dẫn đầu sáu quyền hành khác.

Sau khi những quyền hành này được kích hoạt, Chu Tự cảm thấy mình có thể nhận thức được nhiều quyền hành hơn, nhưng lại tồn tại một khoảng cách rất lớn.

Hắn không hề thấy chán nản về điều này, ngược lại còn rất vui.

Vì như vậy chứng tỏ thực sự có khả năng thành công.

Khi hắn mở mắt ra, quyền hành xung quanh nhanh chóng di chuyển.

Hắn cũng không quan tâm đến điều này, mà nhẹ nhàng vẫy tay, ba cuốn sách bay lơ lửng trước mặt hắn.

Lúc này, chương Nhân Hoàng đi đến đầu tiên.

Chu Tự cảm thấy kỳ lạ, theo lý mà nói, đáng ra chương Sơn Hải phải xếp lên hàng đầu, tại sao bây giờ chương Nhân Hoàng lại đứng đầu?

Nhưng quyển nào cũng được, không sao.

Đây là cuốn sách đầu tiên hắn đọc, là cuốn đầu tiên cũng rất bình thường.

Tóm lại, chương Thượng Thương phải đi cuối cùng.

Bởi vì chỉ có quyển sách này mới có thể khiến hắn đột phá thời điểm đoạn cuối của đại đạo, và hắn nhất định phải nắm bắt thời khắc này, nếu không cảnh giới sẽ biến mất.

Thiên niên công lực sẽ rơi vào giới hạn.

Mở cuốn sách ra, văn bản trên đó đập vào mắt hắn.

"Thuở sơ khai của thiên địa, vạn vật hỗn loạn, núi biển ngưng tụ trong đó, hiện ra sức sống, chúng sinh sinh ra từ trong núi biển, nhưng tất cả chúng sinh đều vô minh, không được giác ngộ"

"Ngày đó trời đổ cơn mưa trí tuệ, có người dùng lá cây để hứng, uống được một lượng lớn nước"

"Người khôn, người dốt, người bình thường, vì thế mà được sinh ra"

Giọng nói của Chu Tự đều đều, nhưng lại càng lúc càng vang.

Dường như có một sức mạnh tập hợp xung quanh Chu Tự, như thể thế giới bắt đầu cộng hưởng.

Đặc biệt là các ngôi sao của quyền hành cùng dao động với nó.

Thu Thiển và những người khác nhìn Chu Tự, tự hỏi liệu đó có phải là ảo giác hay không, âm thanh của giọng đọc đang tác động đến trái tim của họ.

Dù có bịt tai hay không cũng có thể nghe thấy giọng nói của hắn.

"Tất cả chúng sinh đều có trí thông minh, ham muốn và những ý nghĩ xấu xa bắt đầu hoành hành"

"Ngày hôm đó, trời giáng xuống một trận hồng thủy, rửa sạch thế giới."

Mỗi lời nói ra đều làm cho đám người Chu Ngưng Nguyệt sửng sốt, giống như họ nghe thấy âm thanh tiếng sấm cùng lời nói của đại đạo. Nhưng khi nhìn Chu Tự, những thay đổi xung quanh hắn không hề mạnh mẽ như vậy.

Chẳng mấy chốc, họ phát hiện giọng nói của Chu Tự đã trở nên hư ảo, như thể đang đi đến một nơi cao hơn.

Nhưng hắn vẫn luôn đứng đó, một loại bí ẩn xuất hiện trong hắn, thế giới dường như đang ủng hộ hắn. Một luồng khí tức khó tả dần dần hiện ra.

Thần Thái Dương và những người khác không thể ngờ được rằng những thay đổi này sẽ xuất hiện trong cơ thể của Chu Tự, chẳng qua chỉ là đọc Hoang Cổ Kinh Thế Thư mà thôi, tại sao lại xảy ra chuyện này?

Một số người trong số họ cũng đã đọc cuốn sách đó.

Nhưng chưa bao giờ có sự thay đổi như vậy.

Bên ngoài Thanh Thành.

Đông đảo cường giả tụ tập.

Ông chủ mặc cả cũng ở đây, vẫn đang bày quầy hàng, chỉ có điều hơi vắng khách.

Lúc này, tất cả đều nhìn kiếm quang, cũng chính là thứ duy nhất có thể chống lại sự đè ép của trời cao.

Họ không biết mình phải đợi ở đây bao lâu, nhưng tất cả mọi người đều đang chờ đại chiến bùng nổ. Miễn là có thế lực ngang nhau, họ không có gì phải sợ hãi, cho dù nằm ở thế yếu cũng không sao. Điều đáng sợ nhất là không có sức mạnh chống trả.

Và bây giờ chính là như thế.

1146 chữ

Chương 1360: Thiên Địa Ủng Hộ

"Đó là Vô Thượng Kiếm Đạo sao? Đoạn cuối của đại đạo không ở đây sao? Tại sao hắn lại không xuất hiện?"

Có người hỏi.

"Không biết nữa, đoạn cuối của đại đạo dường như không thể chống lại sức mạnh của trời cao, hoặc cũng có thể hắn đang bí mật chuẩn bị Bách Mạch tiên tử nhìn điện thoại, nhưng không nhận được tin nhắn nào.

Ông chủ mặc cả nhìn về phía xa xa, khẽ cau mày: "Các ngươi có cảm thấy giữa sức mạnh của thiên địa có một cơn sóng?"

Một vài người đứng bên cạnh đưa mắt nhìn quanh, nhưng chung quanh tối đen như mực, sức mạnh cũng vô cùng ổn định, không thấy có sự thay đổi nào.

Tuy nhiên, ngay khi họ đang định lên tiếng, một giọng nói đột ngột lọt vào tâm trí họ một cách khó hiểu.

"Núi và biển đã tồn tại hàng ngàn năm, trái đất gặp phải cai trị, tất cả các sinh vật đều khó lường. Có người đúc kiếm dưới bầu trời, cầm kiếm giết hàng ngàn kẻ thù, có người rèn kiếm giữa bóng đêm, vung kiếm cắt cổ cảnh tượng, có người luyện hóa trường thương trên mây, dựng thương nhắm lên trời"

Nhất thời, mọi người chung quanh sửng sốt, sau đó đưa mắt nhìn nhau.

"Các ngươi cũng nghe thấy?" "Đúng vậy, đây là âm thanh gì?"

Bách Mạch tiên tử kích động nói:

"Là giọng nói của đoạn cuối của đại đạo"

Nàng không biết Chu Tự muốn làm gì, nhưng trước mắt có thể chắc chắn rằng hắn đã lên kế hoạch để chuẩn bị ra tay.

Không biết mọi chuyện sẽ thế nào.

Trên bầu trời Thanh Thành, có ba cái bóng đang đứng.

Họ nhìn về phía trời cao, nhíu mày, mặc dù nơi đó không có động tĩnh gì, nhưng khí tức lại cực kỳ đáng sợ, mọi người tựa hồ đều đi về phía đỉnh cao.

Sau này, một khi đã ra tay, ở đây khó mà bảo toàn.

"Giới tu chân bây giờ chỉ có thể dựa vào vô thượng kiếm đạo, mà vô thượng kiếm đạo cũng chỉ có chút ít năng lực chống đỡ"

Liễu Nam Tư thở dài nói.

"Chu Tự đâu?"

Liễu Bắc Uyển hỏi. "Nghe nói hắn đang nghĩ cách?"

Hồng Nghệ tiên tử cũng hỏi.

Ba người họ gần như dẫn theo tất cả những cường giả trong ma tu đạo tu theo.

Toàn bộ thế hệ đều ở đây.

"Không biết hắn đang làm gì, có thể sẽ phải làm đi làm lại rất lâu"

Liễu Nam Tư nói.

Giọng nói vừa dứt, đột nhiên có một thanh âm truyền đến.

Là giọng đọc của Chu Tự, nhưng phương thức truyền âm thanh có chút cổ quái, phảng phất lan tràn giữa thiên địa.

Tiếng nói này mang một ý nghĩa rộng lớn.

"Thời đại đã thay đổi vào ngày hôm đó, có người đã bước ra khỏi đống đổ nát và đứng lên từ đống hoang tàn, từ đó sinh ra thời đại tam hoàng"

Ba người họ nhìn nhau, đều có chút sửng sốt.

Đang đọc Hoang Cổ Kinh Thế Thư sao?

Nhưng lúc này đi đọc sách làm gì?

Họ chưa kịp nói xong thì giọng đọc của Chu Tự lại vang lên, lần này không chỉ là giọng đọc, còn có một hư ảnh xuất hiện ở giữa không trung của Thanh Thành.

Phía sau hắn có hồng nguyệt, những ngôi sao tồn tại xung quanh hắn và ba cuốn sách lơ lửng trước mặt hắn.

Cuốn sách trên tay hắn có bề ngoài rực rỡ, dường như cộng hưởng với linh khí của trời đất, và linh khí của trời đất tụ tập về phía hắn, ưu ái hắn, ủng hộ hắn.

Lúc này, giọng nói bao la đó lại vang lên xung quanh Thanh Thành.

"Sáng hơn trời, vững hơn núi và biển, năm tháng thay đổi, còn ta bất tử, hẹn gặp nhau trong kiếp luân hồi, lắng nghe lời ta trong dòng sông dài đằng đẵng của thời gian"

Chu Tự khẽ ngẩng đầu, cuốn sách trong tay bắt đầu tan biến, hóa thành ý nghĩa trường sinh bất tử, hòa vào xung quanh.

Âm thanh của đại đạo vang lên.

"Thượng thương nghe tuyên, sơn hải nghe lệnh, ta là nhân hoàng"

Bùm!

Sức mạnh tỏa ra ánh sáng lung linh, chiếu sáng Thanh Thành.

Ánh sáng bao phủ đại đạo vô thượng và trở thành tiêu điểm của vạn vật.

Hắn đứng trong hư không, nhưng lại như không đứng giữa đất trời, nhưng lại xông vào trong mắt mọi người, thần bí khó lường, mạnh mẽ vô cùng.

Dường như đang báo tin về sự xuất hiện của nhân hoàng.

Thiên địa ủng hộ.

Thấy một bóng người xuất hiện trên bầu trời.

Mọi người ở Thanh Thành không ai không cảm thấy chấn động.

Bóng người đó hiện ra như một tia sáng, đập thẳng vào mi mắt.

Vả lại giọng nói của đối phương cũng đi thẳng vào trong tâm trí.

Đời đời bất diệt, lắng nghe giọng nói của hắn trong luân hồi.

Nhân hoàng giáng thế.

Thần Vận Mệnh nhìn ra ngoài cửa sổ, có thể nhìn thấy bóng người của Chu Tự rất rõ ràng, nhưng cũng chỉ có thể nhìn thấy cái bóng.

Vận mệnh của đối phương đã hoàn toàn vượt quá nhận thức của hắn.

Không thể do thám, càng không thể nắm bắt.

Lần này ngay cả trí giả cũng sững sờ tại chỗ:

"Không biết có phải là ảo giác không mà trong lòng ta có một cảm giác hoảng sợ khó hiểu, nhưng lại cảm giác Chu Tự của hiện tại không khoa trương đến mức đó, chẳng qua là có được sự ưu ái mà thôi"

Tai Họa thở phào nhẹ nhõm:

"Mặc kệ hắn làm cái gì, ít nhiều cũng sẽ có chút hữu dụng"

Thần Vận Mệnh tuy rằng không nói lời nào, nhưng hắn biết hành động của Chu Tự sẽ mang đến sự thay đổi trên toàn thế giới.

Vân Tiêu tiên tử lúc này đang đứng ở cửa thư viện, nàng ngẩng đầu nhìn trời cao, bất giác nói: "Đoạn cuối của đại đạo cuối cùng cũng ra tay rồi, Trình trưởng lão, ngươi cảm thấy có tác dụng không?"

"Ngươi nghĩ ta biết sao? Nhưng mà khí tức của hắn rõ ràng không giống lắm, hơn nữa hắn có ba quyển sách, xem ra còn muốn tiếp tục đọc.

Trình trưởng lão nói.

Mọi người trong thư viện đều biết Chu Tự sẽ đọc Hoang Cổ Kinh Thế Thư, nhưng họ lại không biết đọc những sách này cụ thể sẽ có tác dụng gì.

1159 chữ

Chương 1361: Biến Hóa

Vùng ngoại ô, ông chủ mặc cả nhìn Chu Tự, nhíu mày, không thể tin nói:

"Hắn muốn làm gì?"

Trong mắt hắn, Chu Tự đứng ở phía trên linh khí, quyển sách đã biến mất kia dung nhập vào trong cơ thể hắn, tựa hồ trở thành một cốt lõi.

Nó dường như đã có được sự công nhận của thời đại.

Trời đất đang hợp tác với hắn.

Nói cách khác, hắn có đủ tư cách để lãnh đạo mọi sức mạnh trên thế giới.

"Không biết.

Bách Mạch tiên tử lắc đầu.

Lần này nàng không thấy tin tức gì trong nhóm.

"Ánh sáng rực rỡ của đoạn cuối của đại đạo chiếu rọi khắp chung quanh rồi"

Có người nói một cách hào hứng.

"Lẽ nào đoạn cuối của đại đạo cũng muốn chạm tới cảnh giới đó sao?"

Lại có người hỏi.

"Nếu thành công, có phải sẽ trở thành bốn đánh sáu?"

"Nhưng vấn đề không phải là mấy đánh mấy, mà dư âm của họ đủ để tiêu diệt chúng ta"

"Không, cảm giác hắn mang lại cho ta không phải như thế này.

Ông chủ mặc cả lắc đầu.

Bách Mạch tiên tử hơi do dự một lúc rồi gửi một tin nhắn vào trong nhóm.

Hỏi chuyện gì đã xảy ra.

Có người nhanh chóng đáp lại.

Chu Ngưng Nguyệt:

"Nếu thành công, mọi chuyện sẽ được giải quyết"

Bách Mạch tiên tử:

"Phương hướng chung là gì?"

Trí giả:

"Thăng cấp không giải quyết được đâu đúng không? Vậy không phải là thăng cấp?"

Chu Ngưng Nguyệt:

"Các ngươi nhìn là biết thôi"

Bách Mạch tiên tử không có được đáp án, nhưng có thể xác định là Chu Tự sẽ giải quyết tất cả vấn đề.

Nhưng nàng vẫn không thể tưởng tượng được rốt cuộc làm thế nào mới giải quyết được tất cả các vấn đề.

Tại thời điểm này.

Chu Tự trên bầu trời đang cảm thấy khó hiểu.

Nội dung của cuốn sách đầu tiên đã thay đổi rồi, tuy rằng rất nhỏ.

Từ "hắn" bất tử trở thành "ta".

Nhưng nó không tạo nên ảnh hưởng gì.

Hắn không quan tâm đến sự xuất hiện đột ngột của mình trên bầu trời Thanh Thành, chỉ cần không bị những người bên trên chú ý là được.

Vẫn rất an toàn.

Lúc này, cuốn sách thứ hai đã hiện ra trước mặt hắn.

Hắn có thể cảm thấy rằng khi hắn đọc, cuốn sách sẽ dung nhập vào cơ thể hắn từng chút một.

Đúc ra ý chí nhân hoàng cho hắn.

Chương Sơn Hải đã được mở ra.

Giọng đọc của hắn lại lan ra khắp nơi xung quanh Thanh Thành.

"Thiên địa sơ khai, vạn vật hỗn loạn"

"Vạn vật tuy đều có trí tuệ nhưng thân thể yếu đuối, dễ bị tổn thương, chỉ có thể sống tạm trong hang đá. Ngày đó, sấm sét giáng xuống"

"Vật tổ, thuốc phù thủy, văn tự sinh ra theo thời thế"

Phía xa, ba người Liễu Nam Tư nhìn Chu Tự, không hiểu tại sao hắn lại kiên trì đọc sách như vậy.

Ngay sau đó họ liền cảm thấy có chút kỳ quái, mỗi khi Chu Tự cất giọng đọc, giọng nói dường như càng ngày càng thấm thía.

Cũng ngày càng có nhiều người nghe thấy hơn.

Không những thế, sự huyền diệu trên cơ thể hắn cũng ngày càng trở nên thâm thúy.

Có một cảm giác khó bề tưởng tượng.

Nhưng lại không thể nói chính xác tại sao.

"Nhìn xem, thân thể của Chu Tự xuất hiện huyễn hoặc kìa"

Liễu Bắc Uyển lập tức nói.

Sau khi đọc to từng câu từng chữ, hình bóng của Chu Tự lại lần nữa thay đổi, dường như hắn không tồn tại trên thế giới này, lại dường như hắn đang hướng tới một nơi cao hơn.

Nhưng trước sau vẫn không có gì thay đổi.

Chỉ là khi các nàng định thần lại, Chu Tự đã khiến họ phải ngước nhìn."Đây là loại sức mạnh gì vậy?"

Hồng Nghê tiên tử hỏi.

Cách mà Chu Tự vừa di chuyển hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Cảm giác này khiến người ta khiếp đảm.

Lúc này ánh sáng trên người Chu Tự càng lúc càng sáng, giọng nói của hắn giống như chân lý.

Khi âm thanh lan tỏa, ánh sáng cũng vượt qua núi sông.

Xung quanh Thanh Thành, địa giới ma tu, địa giới đạo tu.

Càng ngày càng có nhiều nơi được bao phủ bởi ánh sáng của Chu Tự, và càng ngày càng có nhiều người nghe thấy giọng nói xuất phát từ trong tâm trí của họ.

Yên Phi Hoa ở Hợp Hoan tông, người của họ cũng đang chuyển chỗ.

Nghĩ đến việc di chuyển đến Thanh Thành.

Ở đó có vô thượng kiếm đạo và ánh sáng hy vọng.

"Sư tỷ, mọi người nhanh lên"

Yên Phi Hoa thúc giục.

Nhưng vào lúc này, một tia sáng chiếu tới.

Nó giống như ánh sáng của thế giới thuở ban sơ, ánh sáng ban đầu của sự hỗn loạn.

Ngay khoảnh khắc ánh sáng tỏa sáng, âm thanh hùng vĩ cũng theo đó mà vang lên.

"Sơn hải trải qua hàng ngàn năm, trái đất bước vào thời kỳ cực thịnh, muôn loài vạn vật vượt lên trên thế gian, có người tạo ra vật tổ nhật nguyệt để điều khiển ngôi sao và thời gian, có người dùng thiên địa làm thuốc, làm hiển hiện đại thế núi sông, có người dùng văn tự để định nghĩa trời đất, thay trời hành đạo"

"Ai vậy?"

Yên Phi Hoa kinh hãi nhìn quanh và nói.

Ngay sau đó ánh sáng trở nên rực rỡ hơn, nàng cảm thấy mình đã nhìn thấy một bóng người từ trong ánh sáng. Hắn đứng sừng sững trên bầu trời, chân đạp giữa hư không, xung quanh là những vì sao, và hồng nguyệt hiện ra sau lưng hắn.

Thiên địa ủng hộ.

Uy thế của hư thiên rơi vào người hắn, và sau đó tan vỡ.

Cả trái đất đều nằm dưới sự bảo vệ của hắn.

Và khuôn mặt của hắn cũng được vô số người nhìn thấy.

"Thánh Tử Ma Đạo?"

Yên Phi Hoa kinh hãi hỏi.

Tiên tử ở bên cạnh cũng rất kinh ngạc:

"Đoạn cuối của đại đạo, Thánh Tử Ma Đạo? Là hắn? Hắn ra tay rồi? Chúng ta lại có hy vọng sao?"

"Không phải chứ, ngay cả cự phách của ma đạo ra tay nhưng cũng đâu thể trực tiếp giải trừ được nguy hiểm?" "Không giống, cự phách của ma đạo có thể tạo ra thay đổi như thế này sao?"

"Im lặng, im lặng, Thánh Tử đang giảng đạo thuyết pháp, các ngươi còn ở đó thảo luận cái gì, nghe đi"

1161 chữ

Chương 1362: Kính Sợ

Lúc này, thanh âm mênh mông vang lên, như hiểu được tiếng gầm, làm lòng người chấn động.

"Rộng hơn trời, nhân ái hơn nhân hoàng, thế sự xoay vần nhưng núi biển chẳng đổi thay. Ngắm nhìn chân thân của ta theo năm tháng, và lắng nghe những lời thì thầm của ta trên đường thám hiểm. Thượng thương cúi đầu, nhân hoàng quỳ lạy, ta là chân lý"

Ầm ầm!

Trời đất lao xao, đại đạo rung chuyển.

Sách trong tay Chu Tự tan biến, hòa vào trong cơ thể hắn, rèn cho hắn một tấm lòng chân chính.

Hắn vừa bất tử, vừa là chân lý.

Nhìn thấy sự tồn tại của hắn giống như nhìn thấy người duy nhất thiên địa.

Trong một khoảnh khắc, toàn bộ giới tu chân dường như đã hiểu rõ ràng.

Đối phương có thể giải quyết mọi vấn đề của đại đạo.

"Trời ạ, sao Thánh Tử Ma Đạo giống như hiện thân của đại đạo vậy nhỉ?"

"Đây chính là Thánh Tử Ma Đạo?"

Yên Phi Hoa có chút kinh hãi.

Nếu nàng bị hắn truy cứu về những gì nàng đã nói với hắn từ năm ngoái, liệu nàng có được chết yên ổn không trời?

Quá kinh khủng.

Từ nay tuyệt đối không dám yêu đương qua mạng nữa, cũng không dám tùy tiện gặp gỡ người khác nữa.

Có gặp cũng phải tìm hiểu xem mình có nhận sai người không.

Nếu không..nàng đã sống trong sợ hãi lâu lắm rồi.

"Nói đến mới nhớ, ánh sáng hy vọng của Thánh Tử Ma Đạo đã chiếu sáng tới đây rồi, vậy chúng ta có còn đi Thanh Thành không?"

"Không cần, từ nay về sau, trên thế giới này nơi đâu cũng là Thanh Thành"

Nơi đâu cũng là Thanh Thành.

Vào lúc này, những tu chân giả từ vô số nơi đã từ bỏ việc đi đến Thanh Thành, họ dường như đã nhìn thấy ánh sáng của giới tu chân.

Chỉ cần quan sát hắn, ngươi sẽ biết mình phải làm gì.

Ở ngoại ô Thanh Thành, ông chủ mặc cả đang cực kỳ chấn động.

"Đến sức mạnh tự nhiên cũng chấp nhận hắn, chuyện này làm sao có thể?"

Cả hai thời đại đều công nhận con người này.

Rốt cuộc là sức mạnh thế nào mà có thể làm được điều này?

Điều này đã hoàn toàn vượt quá nhận thức của con người.

Cùng lúc đó, Chu Tự cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn nhìn vào lòng bàn tay, cuốn sách biến mất dưới cái nhìn của hắn, dung hòa vào cơ thể hắn.

Tại thời điểm này, hắn đã chịu được sức mạnh của hai thời đại.

Khoảng cách ban đầu giữa trời và đất đang biến mất từng chút một.

Hắn có thể biết rõ ràng rằng trời và đất đang phối hợp với hắn.

Không nghĩ ngợi gì nữa, hắn với tay cầm lấy cuốn sách thứ ba.

Cuốn sách này là quan trọng nhất, thành hay bại chỉ dựa vào lần này thôi.

Hít một hơi thật sâu, hắn mở cuốn sách ra.

Bắt đầu đọc.

"Thuở sơ khai của thiên địa, vạn vật hỗn độn, núi biển ngưng tụ trong sự hỗn loạn và sinh ra sinh khí, sinh vật sinh ra trong núi biển, nhưng chúng sinh đều ngu dốt không trí tuệ.

Mở đầu vẫn giống như hai chương khác, nhưng Chu Tự đã không cần suy nghĩ, mà chỉ nhìn vào văn tự và tiếp tục đọc to, giọng nói của hắn bắt đầu thâm nhập vào thế giới và lan rộng vào chư thiên vạn giới.

Bao la và mù mịt là lời của trời và đất.

Trí giả đứng dậy, hắn đã cảm nhận được rồi, cả thế giới đều sẽ nghe thấy lời nói của hắn và nhìn thấy sự hiện diện của hắn.

Cảm giác này vượt qua mọi thứ.

Nhóm người Thanh Long ở Bỉ Ngạn Chi Hải từ phía xa, ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện ra ánh sáng và nhìn thấy một bóng dáng.

Cũng đã nghe thấy giọng nói.

"Vạn vật sinh linh khôi phục nguyên khí, cố gắng kiếm được nhiều hơn. Ngày hôm đó, một tia sáng rơi xuống buôn làng, một dũng sĩ bắt lấy tia sáng và hợp nhất nó, từ đó quyền hành và sức mạnh bắt đầu xuất hiện. Sau đó, một số người ở các làng khác cũng bắt được tia sáng, thời gian bắt đầu bị hắn khống chế, từ đó về sau, quyền hành hiển hiện ở trong trời đất, chư thần ra đời"

"Thiếu chủ, thế này là thế nào?"

Bạch Hổ hỏi.

"Không biết, nhưng cảm giác rất lợi hại, đứng ở đây còn có thể nhìn thấy rõ ràng bóng dáng của thiếu chủ, quả thực khó có thể tin nổi"

Thanh Long nói.

Bỉ Ngạn Chi Hải có là cái thá gì.

Trong di tích xa xôi của lịch sử.

Vị tộc trưởng trẻ tuổi bỗng cảm nhận thấy một tia sáng.

Hắn nhìn lên và thấy bóng dáng của Chu Tự không biết từ lúc nào đã đứng trên bầu trời cao, đang đọc sách.

Giọng nói kỳ ảo và bí ẩn.

"Quyền hành chư thiên hội tụ, trời đất bắt đầu bị ngự trị, tín ngưỡng ngày một tăng, trên trời có không gian ngưng tụ, thần vực xuất hiện từ đó, chư thần giáng thế, thiên địa đều bị bao phủ bởi quyền hành của họ, thời đại đi đến đỉnh cao"

Tộc trưởng trẻ tuổi sửng sốt một hồi, lấy ra con xúc xắc và tung một cái:

"Lão tộc trưởng, ngươi cảm thấy thế nào?"

Lúc này, trong Thế Giới Thâm Uyên.

Tử Thần Tai Ách, người đã chọn từ bỏ việc trở lại, đã nhìn thấy một bóng người xuất hiện trước mặt mình.

Hắn được bao quanh bởi các vì sao và quyền hành, hồng nguyệt chiếu sáng phía sau hắn.

Hình bóng xuất hiện bằng một cách không xác định, và âm thanh cũng đi theo sau.

Làm chấn động Thế Giới Thâm Uyên.

"Sơn hải trải qua hàng vạn năm, chư thần thống lĩnh thiên hạ, thống trị địa cầu, có người lĩnh ngộ được sinh mệnh từ vạn vật, khống chế sinh tử, có người lĩnh ngộ toàn năng từ quang minh, lưu danh thiên địa, có người trong bóng tối nhìn thấy toàn trị, lui ra khỏi thời đại, thời thế thay đổi, tín ngưỡng dần dần suy giảm, ít có quyền hành giáng lâm, chư thần dò xét thượng thương thất bại, chư thần hoàng hôn giáng lâm "Thật sự khó bề tưởng tượng, không ngờ ảnh hưởng của hắn còn truyền đến tận đây. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Ta chưa chứng kiến cảnh tượng này bao giờ"

Tử Thần Tai Ách kinh ngạc.

1177 chữ

Chương 1363: Leo Lên Trên

Trong một khoảnh khắc, hắn cảm thấy có chút may mắn vì mình đã không quay lại.

Người này quá tà môn. Không chỉ riêng Tử Thần Tai Ách, mà tất cả các vị thần trên đường trở lại đều nghe thấy giọng nói của Chu Tự.

Hắn tồn tại ở khắp mọi nơi.

Có người muốn tấn công hắn, nhưng chẳng ăn thua gì, bởi vì hắn không tồn tại trong không gian, mà là trong mắt, trong nhận thức của mọi người.

Ngay cả khi nhắm mắt cũng có thể nhìn thấy hắn.

Chư thiên vạn giới đều nhìn thấy rõ bóng dáng của hắn.

Mọi người đều cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng lại chẳng làm được gì.

Thậm chí còn không biết người này sẽ làm gì.

Trên bầu trời.

Chín người đứng sừng sững, trên người họ có sức mạnh hiển hiện, họ lại bắt đầu kiềm chế bản thân.

Trong thời gian nửa ngày, họ đã nhanh chóng thích ứng với cảnh giới và lĩnh ngộ được rất nhiều.

Hiện tại, sức mạnh của họ đã lên đến một tầng cao mới.

Ngay sau đó chín người mở mắt ra và có thể bắt đầu ra tay bất cứ lúc nào.

"Chu Vương thấy thế nào?"

Nữ Thần Sinh Mệnh hỏi.

Chu Nhiên giễu cợt:

"Ngươi đoán xem ngươi có thể chặn được bao nhiêu nhát dao của ta?"

"Ba nhát dao?"

Nữ Thần Sinh Mệnh đoán thử.

Dường như không hề quan tâm đến sống chết của chính mình.

Nàng nói tiếp:

"Sau ba nhát đao này, Chu Vương cho rằng giới tu chân còn lại bao nhiêu? Mỗi người ba đao, chúng ta có ba người nhàn rỗi, tổng cộng có chín đao, Chu Vương cho rằng giới tu chân có thể chịu được bao nhiêu nhát?"

Lý Cảnh Sơn và Tô Trần cau mày, nhưng không nói gì.

Nếu thực sự có thể giải quyết bằng ba nhát đao, họ có thể ra tay.

Nhưng thực tế là không thể nào.

"Các ngươi có muốn tiếp tục đợi không? Bọn ta đứng ở đây là đang làm tổn hại rất lớn đối với giới tu chân, các ngươi có thể chờ, nhưng giới tu chân có thể đợi bao lâu?"

Chu Nhiên nhướng mày, sát khí lan tràn khắp nơi.

Lúc nào cũng có thể rút đao.

Mấy người Thần Quang Minh cũng đang cảnh giác.

Họ chưa từng nghĩ rằng Chu Vương sẽ chịu thỏa hiệp, có thể Lý Chủ sẽ đồng ý, bởi vì trái tim hắn liền với thiên hạ, Tô Tôn cũng có thể, hắn hợp nhất với thiên hạ là lẽ tự nhiên.

Nhưng Chu Nhiên không giống như vậy.

Hắn vô địch giữa thiên hạ, không chịu bất cứ sự đe dọa nào, càng không sợ thế giới bị hủy diệt.

Cho dù trong lòng hắn có lo lắng, cũng có thể trực tiếp ra tay.

Nhưng hắn không lập tức ra tay, chứng tỏ mọi thứ vẫn còn có thể suy nghĩ.

Ngay khi Thần Quang Minh đang định lên tiếng, bỗng nhiên vang lên âm thanh đọc sách.

Ngay sau đó là một bóng dáng ngưng tụ giữa bầu trời.

Sự xuất hiện của hắn khiến mọi người kinh ngạc.

Một người trẻ tuổi chen chân vào giữa hư thiên, phá tan khí tức chí cao, đứng sừng sững giữa bầu trời, trong tay hắn cầm một cuốn sách, đọc to.

Ngôi sao bao quanh hắn, khí tức huyễn ảo che lấp hắn.

Hắn cứ vậy xuất hiện ngay trước mặt mọi người, là do thiên địa mang tới.

Đối mặt với sự tồn tại của một người như vậy, nhóm người Chu Nhiên đều rất sửng sốt.

Thậm chí có người còn không dám tin.

Chu Tự, sao lại lên được đây?

Sao hắn lại lên đây.

Thần Quang Minh có hơi chấn động, Chu Tự?

Sao có thể?

Hắn đang định lên tiếng, nhưng giữa bầu trời đột nhiên vang lên tiếng nổ vang rền.

Thiên địa bắt đầu cộng hưởng với một thứ gì đó, đạt đến mức độ siêu việt lạ thường.

Mà tất cả sự cộng hưởng này đều xuất phát từ người đàn ông trước mặt. Cùng lúc đó, Chu Tự chậm rãi khép sách lại, giọng nói của hắn lan xa giữa chư thiên vạn giới.

"Vĩ đại hơn nhân hoàng, lâu dài hơn sơn hải, trời đất thay đổi, ta tuyên cổ trường tồn, năm tháng tồn tại trong ta, chúng sinh tồn tại trong ta, chư thiên lắng nghe chỉ ý của ta: Nhân hoàng chí tôn, sơn hải là chân lý, ta là chúa tể!" Ầm ầm!

Có một tiếng gầm bất tận vang lên giữa thiên đại.

Như tiếng trống mênh mông, đinh tai nhức óc.

Chương Thượng Thương tiêu tan, và ánh sáng cực hạn của thiên địa nở rộ trên cơ thể của Chu Tự.

Đúc ra cơ thể của chúa tể cho hắn.

Chúa tể giáng lâm.

Thiên địa cộng hưởng, cửu thiên cộng tôn.

Sau khi câu nói của chúa tể vừa dứt, khắp nơi trên chư thiên vạn giới đều thấy hình bóng người ấy.

Hắn đứng sừng sững trên chín tầng trời, bễ nghễ nhìn xuống nhân gian.

Đạo ý cộng hưởng cùng hắn, quyền hành ở bên hắn, xu thế chung thay lời hắn nói.

Khí tức bao la trấn áp mọi cõi khiến các sinh vật trên thế giới cúi đầu trong tiềm thức.

Một cảnh tượng khủng khiếp này thực sự khiến lòng người chấn động.

Chỉ là trong cơn chấn động, cảm xúc chứa đựng trong mỗi người có chút khác nhau.

Trong giới tu chân, mọi người đều mừng rỡ như điên.

Ma Đạo thậm chí còn trực tiếp gọi Thánh Tử Ma Đạo là vô địch thiên hạ.

Còn những người trong Thời đại Thần minh và Thời đại Tam

Hoàng lại vô cùng sợ hãi, lo lắng việc trở về sẽ gặp bất trắc.

Tuy nhiên, cú sốc của những người này không hề được người ta chú ý.

Trên bầu trời trống rỗng, chín bóng người đó nhìn người thanh niên trước mặt, nhíu mày thật chặt.

Khí thế của đối phương quá mạnh.

Dường như mọi thứ trên thế giới đều đang cố gắng tạo đà cho hắn.

Khí thế này thậm chí còn phóng đại hơn nhiều so với quá trình thăng cấp của họ, khiến ai ai cũng phải nghiêm túc coi trọng nó.

Theo quan điểm của mọi người, người trước mặt này cũng đang bước vào cảnh giới của họ.

Chỉ là sau khi chờ đợi một lúc lâu, Chu Nhiên và những người khác đã không chờ được diễn biến tiếp theo.

Câu nói đó của chúa tể thực sự khiến người ta kinh ngạc, như thể cả thế giới sẽ chịu khuất phục dưới chân của người này.

Nhưng sau khi khí thế đó đi qua, mọi thứ dường như trở lại bình thường.

1124 chữ

Chương 1364: Lại Biến Mất

"Ngươi đến đây chỉ để đọc sách?"

Chu Nhiên vô thức nói, giận không có chỗ phát tiết.

Lý Cảnh Sơn thở dài nói:

"Khí thế đỉnh đấy.

Tô Trần khẽ cười nói:

"Rất mạnh, ta nhất thời cũng bị cảnh tượng đó làm cho kinh hãi"

Chu Tự thần sắc bình tĩnh, không hề lên tiếng.

Hắn vẫn đang áp chế thiên niên công lực, chỉ dám thử phóng thích một chút, chỉ chuyển hóa một phần rất nhỏ.

Nếu không, thân thể của hắn không chịu nổi sẽ trực tiếp trở lại bình thường.

Nhưng không biết vì sao, hắn rất dễ dàng đè xuống.

Có lẽ chính là bởi vì ba quyển sách kia, một quyển rèn luyện tâm ý bất tử, một quyển rèn luyện trái tim chân lý, một quyển rèn luyện cơ thể chúa tể.

Dường như đã có tất cả điều kiện thăng cấp, nhưng tất cả chỉ là tạm thời, nó có được từ sự phối hợp của trời và đất.

Nếu bước cuối cùng thất bại, hắn sẽ rơi từ trên trời xuống thành Biên Giới, cho nên hắn cũng không dám lên tiếng chống đối cha, chỉ có thể tiếp tục cảm nhận thiên niên công lực.

"Ta cảm thấy có lẽ vẫn còn có thay đổi.

Thần Quang Minh đột nhiên nói.

"Ta cũng có cảm giác này"

Thiên Đế nói theo.

Lúc này, mọi người đều nhìn Chu Tự, muốn xem tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Dù đối phương bước vào cảnh giới của họ, cũng chẳng có vấn đề gì.

Họ không nhỏ mọn như vậy.

Chu Tự lúc này đây vẫn giữ im lặng, như thể đang cố gắng cân bằng điều gì đó.

Chu Nhiên cau mày, hắn không thấy bất kỳ sức mạnh nào ở Chu Tự, nhưng khí thế của hắn lại mơ hồ có sự thay đổi.

Trong một lúc, hắn nghĩ đến sự đặc biệt của Chu Tự.

Đã như vậy rồi, vậy mà họ còn không thể nhìn thấu sao?

Chuyện này có chút khó tin rồi đấy.

Tô Trần cảm thấy rõ ràng nhất, hắn có thể cảm nhận được một số thay đổi trên thế giới.

Chu Tự dường như đang lột xác, nhưng dường như cũng đang kìm nén sự lột xác, không thể nói rõ được.

Những người khác cũng cảm nhận được phần nào.

Nhưng không ai vội vàng, chỉ yên lặng chờ đợi.

Những người ở Thanh Thành thậm chí còn thấy khó hiểu hơn.

Họ cảm nhận được những thay đổi trên thế giới, nhưng không biết lý do tại sao, thế giới đột nhiên trở lại bình thường, như không có chuyện gì xảy ra.

Ông chủ mặc cả nhìn lên bầu trời, có chút sững sờ, hoàn toàn không hiểu.

Lúc này vẫn có thể thấy bóng dáng của Chu Tự, nhưng đã bớt thần bí hơn nhiều so với khi đọc sách.

"Vậy là thất bại rồi sao?"

Bách Mạch tiên tử hỏi.

Nàng cũng có hỏi trong nhóm.

Nhưng câu trả lời của đối phương lại hơi kỳ lạ.

"Không giống như thất bại, hình như bước cuối cùng còn chưa bắt đầu, nếu thành công, các ngươi sẽ thấy một sự vĩ đại không thể xóa nhòa giữa nhân gian này, có thể lật đổ nhận thức của các ngươi."

Chu Ngưng Nguyệt gửi một tin nhắn.

Ngay lúc Bách Mạch tiên tử còn đang nghi hoặc, Chu Ngưng Nguyệt lại gửi tới một tin nhắn:

"Các ngươi chờ chút, ta tìm phần trích dẫn, gửi những suy đoán trước đó cho các ngươi xem, ta cảm thấy rất thích hợp"

Trí giả có chút tò mò:

"Trích dẫn gì vậy?"

Đừng nói trí giả, những người khác cũng vô cùng tò mò.

Họ không biết rốt cuộc hiện tại Chu Tự đang làm cái gì.

Rõ ràng đã bình thường trở lại, vậy không phải là thất bại rồi sao.

Ngay sau đó Chu Ngưng Nguyệt đã gửi một hàng chữ:

"Cổ kim độc nhất, nghịch thiên phạt thần, nắm giữ con đường đại đạo, ham muốn cạnh tranh với bầu trời"

"Mấy câu này có nghĩa là gì?"

Ông chủ mặc cả nhìn vào điện thoại của Bách Mạch tiên tử, hỏi.

Hắn thực sự tò mò muốn biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng tiếc là những người này cũng không biết phải nói sao.

Nhưng theo họ, nếu thành công sẽ gây nên chấn động lừng lẫy xưa nay.

Liễu Nam Tư và những người khác cũng không biết tại sao, cứ cảm thấy gió mưa sấm sét hơi ít.

Tại sao đột nhiên lại im lặng trở lại?

Thật khó hiểu.

Trong thành Biên Giới, rất nhiều người đang xem.

Mấy người Thần Thái Dương cũng có chút lo lắng.

Họ biết Chu Tự muốn làm gì, cho nên trong lòng đều có sự chờ mong nhất định.

Nhưng theo bản năng vẫn cảm thấy điều đó là không thể.

"Tự nhiên thấy ghen tị với những người không hiểu chuyện gì đang xảy ra ở ngoài kia"

Tiểu Kính tiên tử thở ra một hơi nói:

"Việc này quá giày vò con người, chẳng có một thông tin chính xác nào cho biết là thành công hay thất bại"

Phải biết rằng lần ra tay này cũng là hi vọng cuối cùng, mọi người đều muốn biết nó thành công hay thất bại. "Đợi thêm đi"

Đại Thần Thời Không nói.

Thu Thiển nhìn Nguyệt tỷ.

"Đừng nhìn ta, ta cũng không biết, đây là cảnh giới gì chứ, ngươi cảm thấy ta có tác dụng sao?"

Chu Ngưng Nguyệt vừa ăn táo vừa nói.

"Nguyệt tỷ, ngươi có căng thẳng không?"

Tô Thi kéo ghế ngồi xuống và hỏi.

Đôi chân của nàng mềm nhũn, không thể đứng vững.

Hàn Tô lúc nào cũng ở bên cạnh, nàng có thể ôm bất cứ lúc nào.

"Không lo lắng thì tại sao ta phải ăn táo? Ăn quả bất tử không tốt hơn sao?"

Chu Ngưng Nguyệt tâm trạng không tốt nói.

"Vậy thì ta cũng ăn táo"

Sau đó hai người cùng nhau ăn táo, chờ đợi kết quả cuối cùng.

Thu Thiển nhìn họ, cũng không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể lấy những quả táo tươi ra và ăn cùng họ.

Những người xung quanh trông có vẻ có chút khó chịu.Tại sao lo lắng lại phải ăn táo?

Khiến cho họ cũng muốn ăn, Miêu Khả An nhìn chung quanh, muốn hỏi sư huynh sư tỷ xem có táo không. "Không có"

Chưa kịp hỏi họ đã trả lời trước.

1139 chữ

Chương 1365: Cút Xuống

Tu chân giả bình thường ai lại rảnh rỗi mang theo táo bên mình?

Trên bầu trời, Chu Tự chậm rãi mở mắt ra, nhìn về phía Thần Quang Minh:

"Quả nhiên có diễn biến tiếp theo, bây giờ ta cho các ngươi một cơ hội lựa chọn" "Cơ hội lựa chọn?"

Thiên Đế có chút hiếu kỳ:

"Lựa chọn kiểu gì?"

"Quay người đi trở về, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra"

Chu Tự nói.

"Trở về?"

Thần Quang Minh cười nói:

"Có một số việc dù chết cũng không thể quay đầu lại, tỷ như hiện tại dù nguy hiểm cỡ nào, bọn ta cũng không thể quay về, lại càng không thể bị ngươi dọa cho sợ phải quay về, chuyện này không thực tế"

"Nhưng có số thứ một khi bắt đầu, các ngươi có hối hận cũng chẳng kịp"

Chu Tự nói.

"Ngươi nói làm bọn ta có chút tò mò rồi đấy"

Nữ Thần Sinh Mệnh nói.

Thông thường, cách tốt nhất là không để Chu Tự tiếp tục nói nữa.

Nhưng họ cảm thấy không nhất thiết phải làm như vậy.

Dù thực sự cần thiết, họ cũng không thể thành công.

Ba người Chu Vương đều ở đó, đột nhiên xuất hiện hai người đến kéo chân cũng không thành vấn đề. Nếu đã không thể ngăn cản, chi bằng hào phóng một chút.

Chu Tự nhướng mày, sau đó giải phóng từng chút một thiên niên công lực mà hắn đã khống chế xong.

Hắn cũng chỉ dám thả ra một chút, chuyển hóa chút ít sức mạnh đã vượt qua đoạn cuối của đại đạo. Một khi thả ra quá nhiều, hắn sẽ rơi khỏi bầu trời.

Vào khoảnh khắc thiên niên công lực được giải phóng, hư thiên đã rung chuyển một chốc.

Dường như đã cảm nhận được một sự tồn tại cực kỳ đáng sợ.

Nhưng nó cũng chỉ chấn động một chút đó thôi.

Khí tức của Chu Tự đúng là đã có sự thay đổi, nhưng nó cũng chỉ có vậy.

Thần Quang Minh và những người khác còn tưởng sẽ có chuyện gì đó xảy ra, nhưng khi thấy chút ít khí tức này, họ đã ngây ngẩn cả ra.

"Chỉ...chỉ có thế?"

Thần Quang Minh nhất thời muốn bật cười.

Chu Nhiên cau mày.

Danh tiếng một đời của lão tử.

Mọi người xác nhận một lát, phát hiện thực sự chỉ có một chút khí tức, ngoài ra không có gì khác.

Điều này khiến họ thấy hơi khó hiểu, có cảm giác như đang bị trêu chọc.

Nhưng người có thể đi lên đây, thực sự chỉ có chút sức mạnh này?

Mặc kệ những người này nghĩ thế nào, thân ảnh của Chu Tự đang đứng ở trong hư không bắt đầu biến hóa, khóe miệng hơi hơi nhếch lên.

Cảm nhận được rồi.

Hắn cảm nhận được mọi rào cản đều đã biến mất.

Mọi thứ dường như đang chờ đợi lời nói của hắn.

Đối mặt với chất vấn của Thần Quang Minh, Chu Tự nhẹ nhàng lên tiếng, giọng nói của hắn rộng lớn và vô biên, truyền đi khắp núi non sông nước, đất và bầu trời của mọi thời đại:

"Chư thiên vạn giới, lắng nghe chỉ ý, quyền hành của trời đất đều thuộc về ta"

Ầm!

Khoảnh khắc giọng nói vừa dứt, bầu trời nổ tung, hư vô sụp đổ.

Bóng người Chu Tự bắt đầu bay lên, vạn vật trong thiên địa nổ tung giữa ánh sáng vô tận, hội tụ ở trên bầu trời.

Cả thế giới rung chuyển theo đó, và tất cả quyền hành đều bay lên trời.

Lúc này thân thể Chu Tự có hào quang lấp loé, trời đất làm nổi bật hắn, sức mạnh đang dung hợp lại về phía hắn. Quyền hành vạn vật bắt đầu quy tụ, lấy hắn làm nòng cốt.

Giây lát sau, thần Quang Minh cảm thấy có điều gì đó không ổn, quyền hành trên người hắn đang tách rời dần.

"Chuyện gì xảy ra?"

Không chỉ có hắn, Nữ Thần Sinh Mệnh, Nữ Thần Hắc Dạ, Thiên Đế cùng với mấy người Chu Nhiên đều cảm nhận được điều đó.

Sức mạnh của họ đang tan rã.

Cảnh tượng đáng sợ này vượt xa nhận thức và trí tưởng tượng của họ.

Hắc Dạ nhìn Chu Tự, trong ánh mắt là sự khó hiểu và kinh ngạc.

Đó là thứ mà nàng không thể thấy, cũng là thứ mà nàng không thể hiểu được.

Toàn tri của nàng đang biến mất dần.

Dường như mọi thứ đang tôn thờ người đàn ông trước mặt nàng.

"Chuyện gì xảy ra? Ngươi đã làm cái gì?"

Nữ Thần Sinh Mệnh hỏi.

"Ta đã cho các ngươi cơ hội.

Chu Tự đứng trên cao cúi đầu nhìn mọi người:

"Vinh hay bại, các ngươi đã chọn vế sau.

"Rốt cuộc ngươi đã làm gì?"

Thiên Đế cả kinh.

Đây tuyệt đối không phải là một thủ đoạn hợp lý.

"Không có gì"

Chu Tự nhướng mày nhìn mọi người, chậm rãi khép tay lại, thấp giọng nói:

"Ta chỉ muốn nói cho các ngươi biết, cảnh giới chí tôn là cho một mình ta, còn chín người các ngươi...

Tay hắn nặng nề ấn xuống, áp đảo bầu trời, khí thế hùng vĩ lan tràn khắp thiên hạ:

"Cút xuống hết cho ta!"

Âm thanh bao la vừa kết thúc, một bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống, trấn áp chín người họ.

Bùm!

Một sức mạnh đáng sợ nghiền nát tất cả mọi người.

Chém xuống cảnh giới của họ và xóa bỏ sức mạnh của họ.

Đẩy họ xuống bên dưới chí cao.

"Không thể nào, tuyệt đối không thể có chuyện này, ta không tin, ta không thừa nhận Thần Quang Minh gầm nhẹ một tiếng, bộc phát ra sức mạnh vô song, bắt đầu chống lại thiên đạo chi thủ.

Không chỉ có hắn, còn có đám người Nữ Thần Sinh Mệnh, Thiên Đế.

Tất cả họ đều đang chống cự, đều đang cố gắng ngăn mình rơi khỏi cảnh giới này.

Đây là điều chưa ai từng nghĩ tới, họ hoàn toàn không biết trên đời này lại tồn tại sự tồn tại đáng sợ như vậy.

Nó thực sự có thể tước đi cảnh giới của họ và đẩy họ xuống dưới chí cao.

Họ điên cuồng giãy giụa, muốn đột phá trấn áp, nhưng bàn tay to lớn kia tựa hồ là bá chủ thiên hạ, không ai có thể lay chuyển được.

Họ vừa tuyệt vọng, vừa không cam tâm, nhưng vẫn không chấp nhận bỏ cuộc.

Họ muốn vượt qua mọi trở ngại.

1120 chữ

Chương 1366: Tham Chiến

Mấy người Chu Nhiên sững sờ tại chỗ, họ đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng không bao giờ nghĩ được rằng sẽ xảy ra chuyện này.

Những người không cùng đẳng cấp với họ sẽ không thể hiểu điều này gây sốc như thế nào.

Thực sự là đầm rồng hang hổ.

Nếu trước đây có ai đó nói với họ chuyện này, rằng muốn đá họ xuống.

Họ tuyệt đối sẽ không bao giờ tin.

Nhưng hiện tại....

"Hắn không có cực hạn sao?"

Tô Trần cười khổ nói.

Đột phá nhận thức hết lần này đến lần khác, đạt đến giới hạn hết lần này đến lần khác.

Vốn nghĩ rằng hắn đã đạt đến giới hạn, nhưng không ngờ rằng đó mới chỉ là bắt đầu.

Gần Thanh Thành, ông chủ mặc cả đã thấy cảnh tượng trên trời cao. Chín người đó tồn tại như chín mặt trời, nhưng tất cả đều bị một người dùng một tay trấn áp.

Những lời nói đó truyền đến tai họ, một người độc chiếm chí cao và đẩy mọi người xuống dưới cảnh giới này.

"Hắn...làm sao hắn dám nghĩ như vậy?"

Ông chủ mặc cả nhìn bóng dáng Chu Tự, phảng phất thấy thiên đạo, thấy chúa tể.

Một sự tồn tại vượt ra ngoài giới hạn của thế giới.

Bách Mạch tiên tử cuối cùng đã hiểu những gì Thánh Nữ nói.

Một khi thành công, tất cả mọi thứ sẽ được giải quyết, và một khi thành công, họ sẽ thấy một cảnh tượng không thể xóa nhòa trên thế giới này.

Một người đã trấn áp chín cường giả cực hạn và đẩy tất cả họ xuống cảnh giới đó.

Chỉ vì một câu nói, hắn muốn độc chiếm nó.

Lúc này, trong số người của ma tu không biết ai bắt đầu hô to:

"Thánh Tử Ma Đạo tư thế vô địch, bày ra vô địch pháp, vấn đỉnh vô địch đạo"

Nhất thời, khí thế của mọi người trong ma đạo vô cùng kinh người, âm thanh vang đến chín tầng mây.

Trí giả đứng trước cửa sổ, trong mắt là một sự chấn động không thể xóa nhòa.

Sau đó hắn bật cười lớn:

"Sống lâu thật tốt, không ngờ còn có thể chứng kiến một cảnh tượng thế này, kỳ quan đầu tiên trên thế giới mà"

Tai Họa và Thần Vận Mệnh đều chết lặng, thủ đoạn khó bề tưởng tượng này khiến họ sợ hãi.

Ở thành Biên Giới, đám người Thần Thái Dương sợ mất mật, đây là Chu Tự.

Hoàn toàn không thể đối đầu với hắn.

Nhưng hắn lại cười.

Hắn áp đảo tất cả mọi thứ và lần này hắn đã thắng.

Hahaha!

Thần Khuyển Đại Địa cũng cười, gia thăng thiên rồi.

Hắn cũng muốn lao lên chín tầng trời.

Lúc này ở hư thiên, Thần Quang Minh đang rất tuyệt vọng, hắn có thể cảm nhận rõ ràng hắn đang rơi khỏi cảnh giới đó, hơn nữa còn có một rào cản không thể vượt qua với cảnh giới đó.

Dường như con đường phía trước đã bị cắt đứt.

"Rốt cuộc ngươi đang làm cái quái gì vậy?"

Hắn nhìn Chu Tự hỏi.

Lúc này Chu Tự cũng đang nhìn đối phương, ở độ cao mà người khác không thể với tới, hắn rủ mắt nhìn xuống:

"Toàn tri toàn năng, Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa "Chân Thần Độc Nhất? Ngươi không ra tay sao?" Thần Quang Minh lại hỏi.

"Ta sẽ không tham gia vào trận chiến giữa các ngươi"

Chu Tự đứng trên bầu trời và nói một cách bình thản.

Lúc này, sự không cam tâm xuất hiện giữa hai thời đại đã biến thành tinh thần hăng hái.

Nếu Chân Thần không ra tay, họ cũng không phải không có tư cách chiến đấu.

Loại bực bội đó khiến cho cả hai thời đại đi đến giới tu chân.

Cho dù lần này thất bại, họ cũng không sợ hãi.

Đại thế tăng vọt, nhật nguyệt xoay tròn, quyền hành nở rộ.

Việc đã đến nước này, ra tay chính là cách duy nhất để phát tiết sự không cam lòng trong lòng.

Chu Nhiên cười lạnh một tiếng, mọi người đều đã xuống rồi, vậy thì không có gì đáng ngại nữa.

Chỉ là có rất nhiều người vượt qua họ, xông tới giới tu chân.

Cùng lúc đó, trên đỉnh Quan Hà, Mãn Giang Hồng và Hình Ngọ đi lên đỉnh núi, họ nhìn lên bầu trời và mỉm cười:

"Cuối cùng cũng đến lượt chúng ta?"

Không nói một lời, hai người họ bay lên trời.

Bỉ Ngạn Chi Hải.

Bốn người Thanh Long xuyên qua nước biển vô tận, khí thế của họ xuyên qua bầu trời, vươn thẳng lên chín tầng mây.

Trên Tiên Sơn, tảng đá vỡ ra, khí huyết của hai người như lửa, chiếu sáng tứ phương, thấu tận trời xanh.

Trong một trận chiến như vậy, họ không có gì phải sợ hãi.

Ở Thanh Thành, Lý Lạc Thư mở mắt ra.

Lúc này bên ngoài vẫn là một mảnh tối đen, nhưng có một luồng khí tức đáng sợ nào đó rơi xuống.

Cả Tiểu Dương và chú Trương đều có chút sợ hãi.

Họ thấy Lý Lạc Thư tỉnh lại, lập tức hỏi:

"Tiểu Lý, sao rồi?"

"Đại ca của ta ra tay rồi, hắn đã dùng pháp thần nhân, trở thành võ thần duy nhất, hiện tại chỉ còn lại võ đạo tông sư"

Lý Lạc Thư đưa tay ra và mỉm cười nhẹ nhàng:

"Nếu đã như vậy, cũng đã đến lúc ta phải hành động rồi"

"Ngươi muốn tham chiến?"

Chú Trương không thể tin được.

Những người khác cũng nghĩ đó chẳng qua là một trò đùa.

Lý Lạc Thư không để ý đến điều này, hắn nhẹ nhàng gọi:

"Kiếm Lê Minh, nào"

Dứt lời, vô số kiếm đạo tụ tập trên bầu trời, một thanh trường kiếm chọc tan bầu trời và rơi vào tay Lý Lạc Thư.

Cảnh tượng đột ngột này khiến những người khác bàng hoàng.

Lúc này Lý Lạc Thư khẽ mỉm cười nói:

"Chú Trương, ngươi ở đây chờ một chút, ta đi khai thiên cho ngươi đây"

Dứt lời liền phóng thẳng lên trời.

Hành động này khiến những người khác chấn kinh, vậy là, bay, bay đi rồi.

Không chỉ vậy, họ còn thấy một ánh kiếm lóe lên trên bầu trời.

Với một tiếng nổ, những đám mây đen bị cắt bởi một thanh kiếm, và ánh sáng bắt đầu rơi xuống.

Một thanh kiếm ngang trời.

1132 chữ

Chương 1367: Đánh

Mấy người chú Trương ngơ ngác nhìn vị trí biến mất của Lý Lạc Thư, đồng thời cũng nhìn thấy một chiêu kiếm phá tan bóng tối đó.

Một hành động khiến người ta không thể nào quên.

Đây là tông sư sao?

Đây chính là võ thần.

Mấy người lúc trước không tin, bây giờ chân đã mềm nhũn cả ra.

Nói cách khác, hiện họ đang trải qua một thảm họa diệt thế, nhưng dường như đã sống sót qua một thảm họa.

Đôi tay kích động của chú Trương đang run lên.

"Chú Trương, ngươi không sao chứ?"

Tiểu Dương hỏi.

"Không...không sao"

Chú Trương lắc đầu.

Ngừng một chút, hắn lại nói:

"Ngươi có nghĩ rằng một ngày nào đó Tiểu Lý sẽ nghỉ việc vì lương thấp không?"

Tiểu Dương sửng sốt, hơn 10.000 nhân dân tệ vẫn còn thấp sao?

Nhưng ngay sau đó hắn cũng phát hiện ra, đúng là quá thấp thật.

Đó là một võ thần đấy.

Một chiêu kiếm đó quá xuất sắc.

Chu Nhiên nhìn mấy người trước mặt, cười lạnh nói:

"Nào, tiếp tục kêu gào đi."

"Mọi người đều bị đuổi xuống rồi, chênh lệch cũng không lớn lắm"

Thiên Đế phẫn nộ.

"Haha, chênh lệch không quá lớn sao?"

Chu Nhiên thanh âm trầm thấp, lời nói chấn động tứ phương:

"Thiết Luật, tới đây!"

Bùm!

Thiên âm đang cuộn trào, thiết luận hiển hiện, nhanh chóng lao về phía Chu Nhiên.

Như thể đã khơi dậy thích thú, cuối cùng cũng đến lượt nó lên sàn rồi.

Có sự hỗ trợ của thiết luật, Chu Nhiên như có thêm đại thế của thế giới.

"Ta giúp các ngươi một tay"

Chu Nhiên cười lạnh nói.

"Ngay cả khi ngươi lấy một chọi hai, bọn ta vẫn có nhiều người hơn.

Thần Quang Minh tràn ngập sức mạnh thần thánh.

Tám người bắt đầu ra tay.

"Thêm ta vào"

Giọng nói đột ngột xuất hiện.

Một kiếm xuyên qua bầu trời, trong kiếm quang, có người cầm kiếm bước tới.

Trời đất rung chuyển, tiếng gầm muôn thuở.

Vô Thượng Kiếm Đạo đích thân tới.

Không chút do dự, Lý Lạc Thư dùng kiếm chém vào Thần Quang Minh.

Lý Cảnh Sơn nhìn thấy có người tới cũng không chần chừ nữa, đi về phía vương quyền của thời đại tam hoàng.

"Hôm nay máu của các ngươi sẽ rải khắp thiên hạ"

Khí huyết của Lý Cảnh Sơn dâng lên tận trời, rung chuyển cả trời đất.

Tô Trần bất đắc dĩ nhìn về phía Nữ Thần Sinh Mệnh:

"Hay chúng ta xem họ đánh nhau? Ngươi không phải đối thủ của ta"

Nữ Thần Sinh Mệnh nhíu mày, vẫn chưa ra tay.

Chỉ là thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn trời cao.

Thật lâu sau, cuối cùng nàng mới nói:

"Tại sao có thể làm được như vậy?"

"Ai biết?"

Tô Trần lắc đầu.

Hắn thực sự không biết.

Hành động của Chu Tự đã làm vang dội cổ kim.

Có lẽ không ai trong thế giới ngày nay có thể hiểu được, nhưng đây chính là cách mà hắn tồn tại.

Thậm chí trấn áp mọi thứ bằng chính sức lực của một mình hắn.

Lý Lạc Thư cũng rất xuất sắc.

Nhưng cũng không thể bớt lo, cũng may không cần lo cho con gái của hắn.

Không có chút vấn đề gì cả.

Vô dụng chỉ là vô dụng, không giống như những người này.

Lúc này, phía dưới đông đảo chư thần cùng cường giả của thời đại Tam Hoàng lao xuống.

Thanh Long tiến lên.

Đứng phía trước hắn là Thần Trật Tự.

"Thần minh à, năm đó ta yếu ớt, nhưng ta của hiện tại có thể thổi bay các ngươi"

Thanh Long đấm ra một quyền. Pháp thuật cuồn cuộn ngất trời hiện ra.

"Ngươi thua rồi Thần Trật Tự không chút khách khí ra tay.

Ầm!

Hai người va vào nhau.

Cuộc tấn công rất dữ dội, khí thế kinh người.

Hình Ngọ không đi về hướng của các thần minh, mà lao về phía cường giả của thời đại Tam Hoàng.

Phải xem xem thời đại này mạnh mẽ như thế nào.

Còn ở Thanh Thành, rất nhiều cường giả xông lên trời, bị trấn áp lâu như vậy, cuối cùng cũng đến thời điểm bộc phát.

Một số lượng lớn các cường giả bùng nổ với sức mạnh cả đời, muốn khiến cường giả của hai thời đại bị đánh bại.

Một thời đại nghênh chiến với hai thời đại, cho dù họ có nhiều cường giả đến mấy cũng không thể dễ dàng thắng được.

Lúc này ở thành Biên Giới, Chu Ngưng Nguyệt nhìn đám người Thần Thái Dương, nói:

"Bây giờ đến lượt các ngươi ra tay, đã gia nhập Thập Vạn Thiên

Thần môn, tất nhiên các ngươi không thể ăn không ngồi rồi"

Bọn ta còn chưa được ăn bữa cơm nào đâu đấy.

Tuy nhiên, Thần Thái Dương không bao giờ do dự, xé tan không trung và bay đi, Thần Phong Bạo cũng vậy.

Tiểu Kính tiên tử nghiêm túc nói:

"Ta cũng phải đi lên"

Đại Thần Thời Không đã hoàn toàn dung hợp với bản thể, nói:

"Ta đi cùng ngươi"

Trong nháy mắt, tất cả những người có thực lực mạnh đều đi ra ngoài.

Thất Thiên đứng dậy nói:

"Ta cũng đi ra ngoài, ta có thể khống chế sức mạnh của Hồng Nguyệt, ta căn bản không hề yếu.

Chu Ngưng Nguyệt suy nghĩ một chút, nói:

"Chờ một chút, ta đi giúp hồng nguyệt lấy chút đồ, ngươi đi bọc lại người của hai thời đại đó"

Thất Thiên khó hiểu.

Nhưng có vẻ như đối phương sẽ phải ăn trái đắng rồi.

Thật lâu sau, trên trời cao xuất hiện hồng nguyệt, tiếng cười của Thất Thiên truyền khắp bốn phía.

"Không khí của tự do, hơi thở của tự do, thật tuyệt vời."

Hồng nguyệt tỏa sáng bao trùm lấy không ít người.

Ngay lập tức, rất nhiều người mất tích ngay trên bầu trời.

Điều này khiến một số cường giả thở phào nhẹ nhõm.

Và khi những người từ giới tu chân tiếp tục tham gia, cục diện trận chiến bắt đầu đi vào trạng thái giằng co.

Nhất thời không thể phân định thắng bại.

Nữ Thần Hắc Dạ quan sát hết tất cả những điều này, nhưng không làm gì cả.

Nàng ngẩng đầu nhìn Chu Tự, lẩm bẩm nói:

"Thì ra đây mới là toàn tri chân chính, ta đã thất bại nên không cần tiếp tục cố gắng nữa, chờ cơ hội tiếp theo thôi"

Dứt lời, nàng biến mất ngay tại chỗ.1151 chữ

Chương 1368: Lạ Mặt

Khi xuất hiện trở lại, nàng đang ở thành Biên Giới.

Vị trí bên cạnh là Ca Giả Tâm Linh.

Thấy Hắc Dạ sắp đến, nàng vô cùng kích động:

"Chủ thượng?"

"Ta không có cách nào cứu ngươi ra ngoài, ta sắp chết rồi"

Hắc Dạ nói rõ nguyên nhân tới đây.

Ca Giả Tâm Linh giật mình, sau đó nói:

"Lần này có thể không phong ấn được không?"

"Được, không phong ấn, ngươi đi theo người của thành phố này sẽ tốt hơn, tuyệt đối không được hai lòng, họ sẽ không hại người.

Nữ Thần Hắc Dạ dặn dò.

"Vậy ta phải làm sao để định vị bản thân?"

Ca Giả Tâm Linh hỏi.

"Ở lại nơi này, tìm một công việc đi Nữ Thần Hắc Dạ đáp.

"Làm ca sĩ có được không?"

Ca Giả Tâm Linh hỏi.

Nữ Thần Dạ Thần trầm mặc chốc lát rồi gật đầu: "Được"

Nghe vậy, tâm trạng Tâm Linh cực kỳ vui vẻ.

Khi hỏi nàng sẽ phải đợi bao lâu, nàng chợt phát hiện ra Nữ thần Hắc Dạ đã biến mất.

Tại thời điểm này, Hắc Dạ đã đi vào bên trong, đứng trước bốn cánh cửa.

Nơi đây có Nữ Thần Đại Địa, Thần Thái Dương, Thần Phong Bạo và cánh cửa bí ẩn nhất ở chính giữa.

Đứng trước cánh cửa ở giữa hồi lâu, nàng vẫn không lựa chọn đi vào.

Thay vào đó, nàng đi đến vị trí đầu tiên và tái tạo một cánh cửa.

Sau khi làm xong những việc này, nàng để lại quyền hành cho cánh cửa.

Như vậy mới có thể biến mất ngay tại chỗ.

Lần này nàng xuất hiện ở nhà Minh Nam Sở, nàng chỉ nhìn xung quanh rồi ngồi trên ghế sô pha. Lặng lẽ, nàng nhắm mắt lại.

Ngay lập tức, quyền hành tiêu tan, sinh cơ lụi tàn.

Dường như chưa bao giờ được hồi sinh.

Và cơ thể cũng trở lại bình thường.

Biến thành một con búp bê bình thường.

Xa xa, ở nhà của Thần Vận Mệnh, trí giả tựa hồ có dự cảm, thở dài nói:

"Nữ Thần Hắc Dạ lại lần nữa bỏ mình rồi, nhưng sau khi nhìn thấy sự tồn tại của Chu Tự, liệu nàng ta có chờ đợi cơ hội mới không?"

Tai Họa lắc đầu:

"Ai biết được? Tiền bối không tham chiến sao?"

"Ta không thể tùy ý tham gia.

Trí giả lắc đầu.

Không chỉ riêng hắn, mà cả Tai Họa cũng thế.

Vì Tử Thần Tai Ách, hắn không thể đứng về phía nào.

Còn Thần Vận Mệnh đã tham gia rồi.

Hắn đứng về phe Chu Tự, cũng chính là phe của giới tu chân.

Đã đến lúc phải tỏ rõ thái độ.

Nếu không, sau này khó có được sự bảo hộ.

Phía trên bầu trời, Chu Tự nhướng mày, nhìn mọi người.

Họ đầy nhiệt huyết, giải phóng hiệu ứng đặc biệt, danh chấn tứ phương, rực rỡ đến cực điểm.

Hắn cũng muốn xuống và chiến đấu với họ, nhưng hắn không thể.

Hắn không thể di chuyển, chỉ cần di chuyển chút thôi hắn sẽ lập tức rơi khỏi cảnh giới này.

Vì Chân Thần tập hợp tất cả các quyền hành trên thế giới, và thế giới này đang thiếu hai quyền hành lớn. Trí tuệ và may mắn.

Đáng lý ra Chân Thần Độc Nhất không thể nào xuất hiện, nhưng hắn có thiên niên công lực.

Thiên niên công lực đã thay thế hai quyền hành lớn này, vậy nên mới có thể thành công.

Và có một sự thật không thể chối cãi, đó là khi công lực của hắn cạn kiệt, hắn sẽ rơi xuống cảnh giới này. Sắp rồi, hắn sắp cạn kiệt công lực rồi.

Khi đó, hắn không còn thiên niên công lực nữa, cũng chỉ là một cường giả nhị phẩm bình thường.

Dùng đầu đập vào người phía dưới?

Không cam tâm, không thể giải phóng các hiệu ứng đặc biệt rực rỡ.

Trong cơn tuyệt vọng, hắn chỉ có thể tiếp tục quan sát phía dưới chiến đấu.

Hắn thấy cha mình độc chiếm hai cường giả, làm suy yếu kẻ thù bằng những nhát đạo và liên tục giáng cho họ những vết thương nặng nề.

Không mất bao nhiêu thời gian đã có thể chém họ bằng những nhát dao.

Cả sư phụ cũng vậy, cuộc chiến khó khăn nhất phải kể đến đại ca, ngang tài ngang sức với Thần Quang Minh, nhưng hấp dẫn đấy.

Kiếm ý xuyên qua cổ kim, trấn áp những kẻ thù hùng mạnh qua các thời đại.

Lắc đầu, Chu Tự cảm thấy tốt hơn là không nên so sánh với đại ca, mà quay sang nhìn đám người Thanh Long. Những người này khá khó phân định thắng thua với những vị thần minh, cả hai bên đều bị thương.

Nhưng chẳng mấy chốc, hắn để mắt đến một người phụ nữ, trên người nàng ấy có ánh sao của dải ngân hà Cửu Thiên, từng động tác cử động trông như Nữ Thần Cửu Thiên.

Khí tức rộng lớn và hiệu ứng đặc biệt tuyệt đẹp khiến Chu Tự phải nhìn nàng ấy thêm mấy lần nữa.

Nhưng vừa nhìn lại bỗng thấy hơi ngạc nhiên.

"Trông thật lạ mặt, người này là ai vậy?"

Chu Tự suy nghĩ một chút, sau đó phát hiện ra một chuyện.

Đây không phải là mẹ của Nguyệt tỷ sao?

Nghĩ đến đây, hắn lập tức nhìn sang cha của Nguyệt tỷ.

Vậy mà vừa nãy hắn không nhận ra, cha đã gầy đi rồi.

Chẳng mấy chốc, hắn có cảm giác quyền hành đang dần tan biến.

Là Nữ Thần Hắc Dạ.

Đối phương rơi xuống từ lúc nào vậy?

Điều này làm Chu Tự khá ngạc nhiên.

Nhưng ngay sau đó hắn cảm thấy mình đang hạ xuống.

Thiên niên công lực bị tiêu hao với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, sẽ sớm trở về không.

Hỏng rồi, không thể kiên trì nổi nữa.

Quay lại rồi, quay lại rồi.

Hắn đã làm rất nhiều rồi, những thứ còn lại không quan trọng nữa.

Giao cho những người cao to chống đỡ vậy, hắn đành chịu bó tay thôi.

Ngay sau đó Chu Tự biến mất trên bầu trời hư ảo.

Sự thay đổi đột ngột này khiến Thần Quang Minh và những người khác kinh ngạc, nhưng họ cũng không thể làm gì được.

Vì bây giờ không có cách nào để thăng cấp.

Việc thăng cấp không phải theo ý muốn của họ, bỏ lỡ cơ hội thì phải đợi lần sau.

Nhưng lần sau nếu vẫn bị đá xuống, vậy thăng cấp có ý nghĩa gì?

Mặc kệ đi, chiến đấu trước vậy.

1156 chữ

Chương 1369: Rớt Xuống

Ở thành Biên Giới, Chu Tự rơi xuống bên trên cây bất tử, sức mạnh của thời đại rút khỏi cơ thể hắn, một lần nữa ngưng tụ thành những cuốn sách.

Thấy Chu Tự rơi xuống, Thu Thiển lập tức chạy đến và nói:

"Có chỗ nào không ổn không?"

"Không sao đâu, thực sự không sao"

Chu Tự nhảy lên xuống hai lần để chứng minh rằng hắn thực sự không có vấn đề gì.

Tô Thị ngồi trên ghế, nghiêm túc nói:

"Ta đã nói rồi, nhân cách của các thần minh sẽ xuất hiện, nhân cách thứ năm đã hiển hiện rồi đấy"

Những người khác cũng nhớ rằng trước đây Tô Thị đã từng nói điều này.

Hình như khá chính xác.

Chu Tự cũng không để ý, hắn tò mò nói:

"Bên ngoài còn đang đánh nhau, nhưng không biết vì sao, Hắc Dạ đã bỏ mình rồi"

Lúc này, Thần Khuyển Đại Địa chạy tới, khẩn trương nói:

"Gia, bên trong xảy ra chuyện rồi, cánh cửa của Nữ Thần Hắc Dạ đã xuất hiện"

Chu Tự không thấy quá bất ngờ, có lẽ là giữ lại cho mình một phương án dự phòng, chờ đợi cho lần hồi sinh sau, nhưng chìa khóa thì sao?

Họ không để lại chìa khóa? Hay nó lại nằm rải rác khắp nơi trên thế giới?

"Ở trên đó sẽ đánh bao lâu?"

Minh Nam Sở hỏi.

Bây giờ hắn muốn quay lại đó.

Sau khi nghe tin Nữ Thần Hắc Dạ đã bỏ mình, hắn có linh cảm không lành, gấp gáp muốn quay lại để xác nhận tình hình.

"Rất khó nói, vừa rồi khi ta đi xuống, cha của Nguyệt tỷ sắp thắng, nhưng cũng chỉ có một mình họ thắng, mấy người Thanh Long đều đang chiến đấu khá cực khổ"

Chu Tự nói.

Dù nói thế nào, trận đại chiến này sẽ phải đánh đến tận đêm khuya.

Ở thời đại thần minh, cần phải đánh trong bảy ngày, bây giờ đông người hơn, mặc dù không cần đến bảy ngày, nhưng ít nhiều cũng phải đánh hơn bảy tiếng đồng hồ chứ?

"Quên đi, chúng ta đến chỗ Nữ Thần Đại Địa đi, hỏi xem di chứng sẽ như thế nào"

Chu Tự nói.

Bây giờ Chân Thần đã xuất hiện, cũng nên tìm hiểu một chút về những ảnh hưởng không tốt.

"Trong các ngươi ai muốn vào?"

Chu Tự hỏi những người bên cạnh.

Ân Chí Viễn, Dao Di tiên tử, Thiên Vân Y Y, Chung Hổ, gia đình Tần Văn Thành, mấy người Thượng Quan Hà, bọn họ đều ở đó.

Nhưng không ai trong số họ bước vào.

Nơi đó quá cao cấp, bọn họ cảm thấy không nên tiếp xúc thì tốt hơn.

Cuối cùng, Chu Tự không thể làm gì khác ngoài việc kéo theo nhị lão bản vào, mọi người đều là người một phe, cùng vào thì có gì không tốt.

Sau đó, sáu người họ lại bước vào cây thế giới.

Mặc dù Ân Chí Viễn và những người khác có tu vi khá tốt, nhưng cũng không đến lượt họ tham gia vào trận đại chiến của hai thời đại.

Vì vậy, chỉ cần chờ đợi.

Hoặc xem những người trong nhóm nói gì.

Tại Thế Giới thụ.

Lúc này, mấy người Chu Tự lại tới.

Nhưng lần này ánh mắt Nữ Thần Đại Địa thấy Chu Tự có phần khó mà tin nổi.

Hiển nhiên, bọn họ ở đây cũng đã biết đến tình hình bên ngoài, cũng biết đến cảnh tượng Chu Tự thăng cấp.

Thật không thể tin được.

"Ờm, chúng ta có nên gọi điện thoại cho Nữ Thần Trí Tuệ để hỏi thăm tình hình không?"

Chu Tự đọc sách một hồi, thiên niên công lực đã khôi phục được một chút. Tuy nhiên, hắn cũng không quá nóng lòng, đợi hai tiếng đồng hồ sau mới có ý định bắt đầu.

Thiên niên công lực đã khôi phục được hơn 30 năm rồi.

Đã đủ.

"Đúng rồi, bây giờ mấy giờ rồi?"

Hắn đột nhiên hỏi.

"Bốn giờ ba mươi lăm" Thu Thiển trả lời.

Họ có phần không hiểu.

Bây giờ hỏi thời gian làm gì?

"Các ngươi nói xem Nữ Thần Trí Tuệ có đi đón con tan học không?"

Chu Tự hỏi.

Mọi người:

"..."

Cũng không phải không có khả năng, dù sao vừa rồi cũng phải đưa con tới trường.

Sau nửa giờ chờ đợi, họ bắt đầu liên lạc với đối phương.

"Alo, xin chào? Tiểu Diệp hả?"

Một giọng nói trong trẻo và ngọt ngào vang lên từ phía đối diện.

Đó là Nữ Thần Trí Tuệ.

"Là ta"

Nữ Thần Đại Địa lập tức nói.

"Các ngươi thành công rồi sao?"

Nữ Thần Trí Tuệ hỏi.

"Đã thành công, vậy nên ta muốn hỏi xem có vấn đề nào không thể lường trước không?"

Chu Tự hỏi.

"Vậy là bây giờ ngươi đã trở thành Chân Thần?"

Đối phương có chút không thể tin được.

"Không hề.

Chu Tự lắc đầu.

"Không? Không phải thành công rồi sao?"

"Đúng vậy, nhưng ta đã rơi khỏi cảnh giới đó rồi"

"Hả? Lên được cảnh giới đó rồi vẫn có thể rơi xuống sao?"

"Hả? Không thể sao?"

Mọi người:

"..."

"Ngươi chờ một chút, ta đi hỏi Tiểu Thất"

Nữ Thần Trí Tuệ nói.

Rất nhanh, Nữ Thần Duy Nhất xuất hiện:

"Rơi xuống rồi sao? Bình thường thì sẽ không bị rơi xuống đâu, nhất định là có vấn đề. Ta đã thi câu hỏi này, như vậy chắc là bản thân quyền hành có vấn đề, có thứ gì đó không thể duy trì được sự tồn tại của quyền hành, chắc là vì quyền hành của trí tuệ không còn nữa, những thứ thay thế là hàng tiêu hao"

Chu Tự có chút khâm phục, đối phương thực sự rất mạnh.

Nhưng tại sao lại nói mình đã vượt qua kỳ thi?

Vị thần này cũng thi sao?

"Vậy sẽ có vấn đề sao?"

Hắn hỏi.

"Nếu thời gian lên đó không lâu thì sẽ không xuất hiện vấn đề gì, nhưng ngươi không thể thường xuyên đi lên, nếu không rồi cũng sẽ phát sinh vấn đề. Tuy rằng không nghiêm trọng, nhưng phạm vi thời gian có đôi khi khó có thể tưởng tượng, một khi kéo dài quá lâu, vấn đề nhỏ sẽ trở thành vấn đề lớn"

Chân Thần Duy Nhất nhắc nhở.

"Đây là đáp án trong sách sao?"

Nữ Thần Trí Tuệ tò mò hỏi.

"Đương nhiên"

Chân Thần Duy Nhất sửng sốt một chút, sau đó nói tiếp:

"Đương nhiên là ta tự nghĩ ra"

Tán gẫu thêm vài câu thì đối phương cúp điện thoại.

Nói đến giờ ăn cơm tối rồi.

Thần minh cũng ăn cơm sao?

1140 chữ

Chương 1370: Làm Điện Thoại

"Nhắc mới nhớ, có phải Chu Tự là người duy nhất có thể gọi điện thoại cho Nữ Thần Trí Tuệ không?"

Tô Thị tò mò hỏi:

"Như vậy có phải khá bất tiện không?

"Đúng là khá bất tiện, nó vẫn luôn khắc trên mu bàn tay của ta"

Chu Tự nói.

"Nhưng nếu không dùng sức mạnh của ngươi, chúng ta hoàn toàn không thể kết nối được"

Thu Thiển nói.

Chu Tự ậm ừ một tiếng rồi nói:

"Có lẽ còn có một cách khác.

"Cách gì?"

Nữ Thần Đại Địa hỏi.

Nếu có thể, tất nhiên nàng có thể thường xuyên liên lạc với Nữ Thần Trí Tuệ.

Có gì không hiểu chỉ cần gọi điện thoại hỏi là được.

Dù sao đó cũng là Nữ Thần Trí Tuệ.

"Cái này.

Chu Tự lấy ra ba cuốn sách và nói.

"Ba cuốn sách này đại diện cho sức mạnh của ba thời đại, và chúng cũng là sức mạnh của thế giới, nếu chúng được sử dụng làm nguồn gốc của sức mạnh, có phải là có thể được sử dụng vô thời hạn rồi không?"

Chu Tự hỏi.

"Thử xem?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi.

Nàng cũng có chút tò mò.

Ba cuốn sách, tức là trận pháp nhất định phải vẽ trên giấy, vấn đề này không nhỏ.

Không sao, để thử thách.

Nàng rất giỏi về trận pháp.

"Thử đi Chu Tự đưa ba cuốn sách cho Nguyệt tỷ.

Cầm cuốn sách, Chu Ngưng Nguyệt suy nghĩ một lúc, tự hỏi có nên ghép nó lại và vẽ trực tiếp hay không, hay nên nghĩ một cách khác.

Nhưng nàng cảm thấy rằng việc đặt một chỗ rồi vẽ là không bình thường, phân chia ra lại không tốt cho việc vẽ trận pháp.

"Không định mở ra rồi trực tiếp vẽ lên sao?"

Nữ Thần Băng Tuyết hỏi.

"Không được, như vậy trận pháp sẽ không thể đạt được hiệu quả tốt nhất, chúng ta nên thay đổi suy nghĩ của mình"

Chu Ngưng Nguyệt ngồi xếp bằng và nói:

"Đầu tiên, từ ba cuốn sách vẽ một trận pháp là không thực tế, chia ra để vẽ trận pháp cũng không thể coi là một trận pháp hoàn chỉnh, chúng ta nên chia tổng thể ba trận pháp thành ba bộ phận. Nói cách khác, mỗi trận pháp đều giống như cái ban đầu, trông như chỉ có một trận pháp, nhưng trên thực tế chỉ là một phần ba của nó. Theo cách này, khi ba cuốn sách được đặt cùng nhau và cùng lúc kích hoạt, chúng có thể trực tiếp trở thành một trận pháp hoàn chỉnh, chẳng hạn thế này"

Nàng vẽ ba trận pháp trên mặt đất, ba trận pháp vừa hoàn chỉnh vừa có công năng riêng, sau đó ba trận pháp ngưng tụ trận đồ trong không trung, sau đó bắt đầu hợp nhất.

Ba trận pháp với các hiệu ứng khác nhau dần dần tương thích và cuối cùng trở thành một trận pháp hoàn chỉnh.

Chức năng của nó cũng hoàn toàn khác. "Xem ra khá dễ dàng Chu Tự nhìn trận pháp nói.

"Ừm, thật sự không khó"

Chu Ngưng Nguyệt gật đầu.

"Nghe ra thì có vẻ ta cũng làm được.

Tô Thi trông rất tự tin.

"Vậy ngươi thử xem?"

Chu Tự hỏi.

"Ta vô dụng, ngươi không biết sao? Câu ta cũng biết chỉ là tùy tiện nói thôi"

Tô Thi hỏi.

Chu Tự:

"..."

Quên đi, vẫn nên đi xem tình hình đánh nhau bên ngoài thế nào rồi.

Phải chú ý một chút, nếu không sẽ không có cảm giác tham gia.

Sau khi hỏi Nữ Thần Đại Địa, Chu Tự trực tiếp bay đến cây trí tuệ rồi ngồi xếp bằng.

Bắt đầu tiếp xúc với Cây Trí Tuệ để quan sát tình hình bên ngoài.

Khi hắn nhắm mắt lại liền nhìn thấy Thanh Thành, phảng phất đứng ở trên bầu trời Thanh Thành, có thể nhìn rõ ràng hoàn cảnh chung quanh.

Lúc này Thanh Thành bị bóng tối bao phủ, rất nhiều người đều không biết chuyện gì xảy ra.

Tạm thời tình hình cũng chẳng ra làm sao.

Còn xung quanh Thanh Thành, có rất nhiều tu chân giả ở đó.

Bởi vì tu vi của họ không đủ mạnh, họ chỉ có thể làm hậu cần ở phía sau, cần gì thì cung cấp cái đó.

Cần duy trì trận pháp thì duy trì trận pháp, cần những việc khác thì họ cũng có thể làm được.

Kẻ thù bên ngoài, dù có mâu thuẫn họ cũng phải bỏ qua một bên.

Xa hơn nữa, Chu Tự nhìn thấy Thất Thiên dẫn theo hồng nguyệt chạy xung quanh để bắt người.

Dường như trong hồng nguyệt có một trận pháp nào đó có thể bẫy người.

Thất Thiên lúc này vô cùng kiêu ngạo.

"Hahaha, ai có thể ngăn cản ta? Còn có ai? Ta tự do, ta có quyền ngạo nghễ"

Thất Thiên hét lớn.

Chu Tự sửng sốt một chút, Thất Thiên phiêu dữ vậy sao?

Ở thành Biên Giới khá bình thường mà, sao vừa được thả ra bỗng như phát điên vậy?

Không quan tâm đến hắn nữa, Chu Tự nhìn thấy Vân Tiêu tiên tử đang chiến đấu với một nữ thần minh.

Cả hai đều khá mạnh, và cả hai đều có một số vết thương.

Nhưng Chu Tự có thể đoán chắc rằng Vân Tiêu tiên tử sẽ thắng.

Một sức mạnh mạnh mẽ đang ủ trong cơ thể nàng ấy.

Ầm!

Một quả cầu lửa bay tới, sức mạnh bùng nổ, không gian vỡ vụn.

Chu Tước đi xuyên qua không trung, nghiền nát một người đàn ông với đại thế và đánh bại hắn.

"Chỉ vậy thôi sao? Ngươi cũng dám đến khiêu chiến ta?"

Chu Tước đạp vào đầu đối phương, giẫm chết hắn ngay tại chỗ.

Chỉ là rất nhanh đại thế lại tập hợp lại, người đàn ông tỏ ra hơi tức giận.

"Ngươi có thể sống lại mấy lần? Dưới đòn tấn công của ta, ngươi có thể trụ được bao lâu?"

Chu Tước vừa nói vừa tiếp tục ra tay.

Ở phía trên, Hạ Thiên Khuyết có vẻ hơi sợ hãi, những tiền bối này quá mạnh.

Chu Tự liếc nhìn xung quanh, đám người Thanh Long và Hình Ngọ gần như một mình chiếm giữ chiến trường, rất ít người có thể sánh được với sức mạnh cường đại của họ.

Khoảng không bị phá vỡ, các ngôi sao và mọi thứ đang dần bốc hơi, hoàn toàn không thể chống lại sức mạnh của chúng.

Một cú đấm thôi đã đủ để làm tan rã những ngôi sao bình thường.1173 chữ

Chương 1371: Vấn Đề

Xuất sắc quá, Chu Tự nhận ra rằng mình chưa thể hiện được một sức mạnh cool ngầu như vậy bao giờ.

Tiếc thật, hắn chỉ có thể quan sát mà không thể tham gia.

Trước đó, việc trấn áp chín người bằng một lòng bàn tay đã là giới hạn của hắn.

Nếu thiên niên công lực đủ mạnh, hắn có thể vào đoạn cuối của đại đạo và lên trên để cùng chiến đấu.

Hắn còn cố ý đi quan sát mẹ của Nguyệt tỷ, phát hiện nàng ấy luôn chiếm thế thượng phong, vậy nên không cần lo lắng nữa.

Sau đó hắn tiếp tục đi lên, khi hắn đứng đủ cao, lại nhìn xuống bên dưới, có thể nhìn thấy người của ba thời đại chiến đấu, lấy tinh hải làm ranh giới, hiện tại giới tu chân đang thối lui, xem ra đã xuống thế hạ phong. Nhưng vẫn chưa lùi bao nhiêu.

Các cường giả trong giới tu chân đã tồn tại từ thời đại thần minh cho đến tận ngày nay.

Vậy nên có cực kỳ nhiều cường giả.

Dù không thể chắc thắng được hai thời đại, nhưng cũng sẽ không đến mức thua quá nhanh.

Chu Tự lại đi lên, hắn cảm thấy kiếm quang đang quét sạch mọi thứ xung quanh mình, và một số góc của thế giới đã bị kiếm quang cắt xuống.

Một số thế giới nhỏ rất dễ bị ảnh hưởng.

Tuy nhiên, góc của thế giới là không thể đoán trước, cũng không thể biết liệu trong gốc có không gian hay có người không.

Dư âm rung chuyển, hoàn toàn không có cách kiểm soát.

May mắn thay, nó không mang đến quá nhiều tác động.

Lúc này, kiếm quang và Thần Quang Minh đang giao đấu với nhau. Kiếm thế ngày càng mờ đi, nhưng ánh sáng vẫn rực rỡ hơn bao giờ hết. Nhưng dù như vậy, ánh sáng cũng không thể áp chế thanh kiếm này. "Kiếm của ta bao hàm quá khứ, hiện tại, tương lai, vĩnh viễn không bại"

Lý Lạc Thư đạp không bay đến, kiếm ý phóng lên tận trời.

Đôi mắt của hắn dường như nhìn thấu quá khứ và tương lai, những bước chân của hắn dường như đi qua dòng sông của thời gian.

Còn thanh kiếm trong tay hắn đang cộng hưởng với hắn, vạch ra một tương lai cho hắn.

Kiếm ý mờ mịt bắt đầu bộc phát, lần này va chạm cùng ánh sáng, nhưng không hề yếu ớt chút nào.

Chu Tự thấy khá kinh ngạc, đại ca quá mạnh.

Tuy nhiên, muốn thắng được Thần Quang Minh vẫn sẽ khá khó khăn.

Thay đổi một phương hướng khác, nhìn thấy kiếm ý cắt xuyên qua khoảng không.

Đó là cha.

Lúc này, một mình cha đánh hai người, một đao chặt đứt cánh tay của đối phương, hai đạo liền cắt đứt sinh mệnh của họ.

Nhưng mà họ chết đi vẫn có thể sống lại.

Như thể là vô cùng vô tận.

Nhưng dù sống thế nào, chúng vẫn bị kiếm ý trấn áp.

Phốc!

Thiên Đế phía đối diện trúng một chiêu, lập tức hộc máu.

Cực kỳ không cam tâm nói:

"Nếu không có con trai của ngươi, bọn ta cũng không đến nổi như vậy, ngươi cũng chỉ có một đứa con trai đó" Nghe vậy, Chu Nhiên cười nói:

"Nếu ta không có con trai con gái, bây giờ các ngươi đều đã chết rồi, còn đến lượt cho các ngươi lên tiếng?" Thiên Đế sửng sốt một chút, chẳng lẽ là như vậy.

Nếu không phải đối phương có người nhà, có lẽ vừa rồi họ đã sớm ra tay ngay trên kia rồi.

Hoàn toàn không cần kiêng dè bất cứ sự uy hiếp nào.

"Các ngươi thua rồi"

Chu Nhiên đứng ở trong hư không, ngừng đánh.

Lúc này Lý Cảnh Sơn cũng đã kết thúc trận chiến, máu của vương quyền vương vãi khắp thiên hạ.

Tô Trần chưa hề ra tay, Nữ Thần Sinh Mệnh nhướng mày, không nói gì.

Họ nhìn về hướng của Thần Quang Minh.

Dường như đang chờ đợi kết quả của họ.

Chu Tự cũng nhìn sang.

Cảm nhận được những ánh mắt quét qua, Thần Quang Minh lui về phía sau một đoạn dài, trên người có chút thương tích nói:

"Được rồi, không đánh nữa.

Lúc này, Lý Lạc Thư có chút mệt mỏi.

Rốt cuộc, hắn vẫn không thể đứng ở vị trí này, có phần miễn cưỡng.

Vẫn cần thêm chút mãi giũa.

"Lựa chọn đi."

Chu Nhiên nhìn mọi người, lạnh lùng nói:

"Hoặc là cút trở về thế giới Uyên Thâm, ngăn cản Uyên Thâm biến hóa, hoặc là chết ở chỗ này"

"Thiết luật của ngươi sẽ tiếp tục sản sinh hiệu quả sao?"

Nữ Thần Sinh Mệnh hỏi.

"Có hay không không ảnh hưởng đến quyết định của ngươi"

Chu Nhiên lạnh lùng nói.

"Thả hổ về rừng, ngươi dám đảm bảo sau này bọn ta sẽ không đông sơn tái khởi sao?"

Thiên Đế hỏi.

Chu Nhiên cười nói:

"Ngươi còn có cơ hội trở lại sao? Ngươi là đối thủ của bọn ta sao?"

Hắn nhìn Lý Cảnh Sơn nói:

"Không ai trong các ngươi có thể đánh bại vị thủ lĩnh chính đạo này"

Mọi người im lặng.

Ba người này hơi mạnh.

Thực sự là rất mạnh.

Nếu tất cả mọi người đều là tối cao, họ vẫn có sức mạnh để chiến đấu, nhưng một khi họ ngã xuống, chỉ dựa vào mấy người họ là không đủ.

"Ta không cam lòng"

Thiên Đế nhìn thiên hạ trước mặt, thở dài.

Thực sự không cam tâm, họ đã rời xa thế giới này quá lâu, giờ đã có thể quay lại nhưng cuối cùng vẫn phải rời đi.

Thiên Đế rủ mắt nhìn xuống, lại thở dài một tiếng.

"Tại sao bọn ta lại thua chứ?"

Tại sao?

"Các ngươi có từng nghĩ tới một vấn đề rất đơn giản không?"

Lý Cảnh Sơn đột nhiên nói.

"Vấn đề gì?"

Thiên Đế hỏi "Các ngươi có người nối dõi sao?"

Lý Cảnh Sơn hỏi.

Câu hỏi này khiến mọi người giật mình.

Có người kế vị không?

Không.

Trong hệ thống sức mạnh của họ rất khó có con cháu kế thừa.

"Đây chính là điểm khác biệt"

Lý Cảnh Sơn bình tĩnh nói:

"Phía sau bọn ta còn có đoạn cuối của đại đạo, có vô thượng kiếm đạo, về bản chất, chúng ta hoàn toàn khác nhau."

"Hóa ra là vậy"

Thiên Đế đã bình tĩnh trở lại:

"Rồi sẽ có một ngày bọn ta sẽ trở lại"

"Vậy thì không tiễn"

Tô Trần cười nói.

Có đến hay không với họ cũng không phải vấn đề gì lớn.

Nếu quay trở lại thì họ sẽ nghênh đón, không quay lại thì thôi. Chuyện chỉ có vậy.

1114 chữ

Chương 1372: Lui

Nhưng có lẽ lần sau sẽ không cần đến họ nữa, sự xuất hiện của Chân Thần đã phá vỡ cân bằng của mọi thứ.

Hoàn toàn không thể đối kháng.

Đây là lần đầu tiên họ gặp phải tình huống như vậy, chín người trong số họ cứ vậy bị đánh gục trên đỉnh cao và không thể thăng cấp.

Mặc dù kết giới hiện tại đã biến mất nhưng đối phương vẫn có thể đá người khác xuống bất cứ lúc nào, và lúc nào cũng có thể mở ra kết giới mới.

Chuyện này thật sự khiến người khác khá khó chịu.

Tô Trần nhìn Chu Nhiên, có thể vị này càng không vui hơn.

Lão Tử bị chính con trai đá xuống khỏi cảnh giới.

Lý Cảnh Sơn cũng không khác gì, là sư phụ lại bị đồ đệ đá xuống dưới.

Cả hai thực sự đều thấy chẳng còn mặt mũi gì nữa.

"Rút lui"

Thanh âm Thiên Đế truyền xuống bên dưới.

Trận đại chiến lập tức dừng lại.

Người của thời đại Tam Hoàng dù không cam lòng cũng phải dừng lại, lui về thế giới Uyên Thâm.

Rõ ràng đã sắp thành công, nhưng cuối cùng họ vẫn phải quay về.

Thần Quang Minh nhìn xuống bên dưới, đột nhiên hỏi:

"Nữ Thần Trí Tuệ đến từ giới ngoại, chẳng lẽ Chu Tự về sau cũng có thể đi về phía giới ngoại sao?"

Câu hỏi này khiến tất cả mọi người sững sờ.

Vậy là cơ hội lại đến?

Chu Nhiên và những người khác không thể trả lời, Chu Tự đã không còn là thứ mà họ có thể hiểu được.

Nhưng tất cả mọi thứ đều có khả năng.

Chu Tự nghe xong lại cảm thấy không thể.

Hắn rảnh hay sao ra giới ngoại làm gì? Ở nhà không tốt sao? Buồn chán thì đi đến thành phố khác là được rồi, cần thiết phải đổi sang một thế giới khác ư?

Ăn no rửng mỡ đúng không?

Tuy nhiên, hắn nhìn thấy những người của Thời đại Thần minh và Thời đại Tam Hoàng đều đang rút lui.

Bất kể họ có cam lòng hay không, trở về đều là kết thúc trong thất bại.

Kết thúc như vậy là tốt cho tất cả, không có ai chịu thương vong.

Chu Tự cảm khái trong lòng, hắn đúng là giàu lòng nhân từ. Không thể nhìn người khác đau khổ.

Trận đại chiến hồi quy này kết thúc thật chóng vánh.

Nhìn hai thời đại lùi vào thế giới Uyên Thâm, Chu Tự cũng thở dài một hơi.

Tại sao những người này phải trở lại với một động tĩnh lớn như vậy?

Cứ âm thầm trở lại không tốt hơn sao? Căn bản chẳng có ai quan tâm. Miễn là họ không quậy phá, ai rảnh quan tâm đến họ?

Nhưng suy nghĩ một chút, Chu Tự lại cảm thấy không có khả năng.

Vì những gì họ muốn là chiếm cứ một phương.

Trên thực tế giới tu chân tách biệt hoàn toàn với người thường.

Sự trở lại của chư thần và sự trở lại của thời đại Tam Hoàng dường như được hợp nhất thành một.

Những ý tưởng khác nhau thì không thể cùng tồn tại.

Do đó, thời đại cần được chia thành ba phần.

"Nhưng mà, giới tu chân cũng đâu có thất bại, xem ra con mắt toàn tri của Nữ Thần Hắc Dạ là hữu danh vô thực rồi"

Chu Tự lắc đầu, lui về phía cây trí tuệ.

Nhân tiện nói với họ về kết thúc của trận đại chiến.

"Kết thúc rồi? Nhanh vậy sao?"

Nữ Thần Đại Địa không thể tin được.

"Thời thế thay đổi, đám người chư thần hoặc là dung nhập vào thời đại này, nếu không chỉ có thể lưu lại thế giới Uyên Thâm chờ đợi.

Chu Tự nói.

Nữ Thần Đại Địa không nói gì nhiều, thời đại đã thay đổi từ lâu rồi.

Nhưng giới tu chân có thể tồn tại bao lâu?

Đây cũng là một ẩn số.

Dù sao, miễn là không đi ra ngoài, mọi chuyện sẽ không liên quan gì đến nàng.

"Hình như được rồi này"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Lúc này Chu Tự mới nhìn thấy trong ba quyển sách có trận pháp.

Nó trông giống hệt nhau.

"Cùng một trận pháp?"

"Không, hoàn toàn khác.

Chu Ngưng Nguyệt đáp.

Chu Tự:

"..."

Hắn không thấy có gì khác biệt.

Tuy nhiên, các trận pháp đều được khắc ở mặt sau, không ảnh hưởng đến diện mạo của mặt trước.

Ngược lại, phần sau nhàm chán ban đầu đã trở nên tinh xảo hẳn ra.

Xem ra cũng mang lại cảm giác không tầm thường.

"Thử xem, xem có kết nối được hay không Chu Ngưng Nguyệt nóng lòng không muốn đợi nữa.

Nữ Thần Đại Địa gật đầu, sau đó bắt đầu kích hoạt trận pháp, cố gắng dùng thuật không gian liên lạc với Nữ Thần Trí Tuệ.

Trận pháp sáng lên, rồi lại tắt.

"Thất bại sao?" Chu Tự hỏi. "Là trận pháp không đúng, ta đi sửa"

Chu Ngưng Nguyệt nghiêm túc nói.

Sau đó, sửa một mạch cho đến mười giờ tối.

"Hay là để ngày mai hẵng sửa"

Chu Tự hỏi.

Thế nhưng Nguyệt tỷ ngay lập tức từ chối.

Nhất định phải sửa được nó mới thôi.

Chu Tự bất lực, chiến trường bên ngoài đã được dọn sạch sẽ, vậy mà ngươi vẫn đang chỉnh sửa.

Sau khi bảo Tô Thi ở lại với Nguyệt tỷ, mấy người họ rời đi trước.

"Tại sao lại là ta?"

Tô Thi hỏi.

"Vì ngươi vô dụng nhất đấy, ngoại trừ ở bên cạnh người ta, ngươi còn có thể làm cái gì?"

Chu Tự hỏi ngược lại.

Tô Thi phồng má, dí dí nắm tay nhỏ, như muốn nói, nếu ta có thể đánh bại ngươi, ngươi sẽ bị ta đánh cho tơi tả.

Chu Tự cười thầm.

Trở lại dưới gốc cây bất tử, Thần Thái Dương và Thần Phong Bạo cũng đã trở lại.

Trên người họ có một vài vết thương, nhưng không quá nghiêm trọng.

"Sau này các ngươi có dự định gì không?"

Chu Tự ngồi ở bên cạnh hỏi.

Còn Ân Chí Viễn và những người khác đã rời đi, dù sao thì cuộc đại chiến cũng đã kết thúc.

Tần Văn Thành và vợ không có ý định ra ngoài, họ dự định sống ở đây một thời gian.

Ở đây thứ gì cũng có, thực sự rất thuận tiện.

1214 chữ

Chương 1373: Hướng Đi

Thần Thái Dương ngả người ra sau và nói:

"Bọn ta nên có dự định gì đây?"

Chu Tự là ai chứ?

Một sự tồn tại giống như Chân Thần, người đã đá tất cả những người tối cao xuống dưới cảnh giới.

Có một người như vậy tồn tại, ai có thể gây nên sóng gió gì?

Nhìn thấy cảnh đó, ai mà chẳng chết lặng.

Lúc đầu, hắn còn cho rằng Thần Quang Minh đã đạt tới cực hạn, cho dù không nhất định là đối thủ của Chu Vương, nhưng hắn tuyệt đối là một trong những cường giả mạnh nhất.

Nhưng cường giả mạnh nhất thì đã sao?

Không phải vẫn bị hắn ta một tay trấn áp, chém xuống cảnh giới chí cao sao.

Không chỉ chém một người mà là chém chín người cùng một lúc.

Loại biến thái này đến hỏi hắn có kế hoạch gì, có cảm giác như đang bảo hắn cẩn thận lời nói một chút.

May mà hắn đã giao dịch với người này rất nhiều lần rồi, cũng hiểu chỉ cần hắn không cố chết thì nhất định sẽ không có chuyện rơi vào đường cùng.

Còn về kế hoạch, hắn thực sự không nghĩ nhiều về nó.

Lần này coi như hắn đã có được tự do.

Nhưng tự do rồi cũng không biết nên làm gì nữa.

"Nghiêm túc làm một thần minh?"

Chu Tự hỏi.

"Thời đại thay đổi rồi, làm thần minh nhàm chán lắm"

Thần Thái Dương lắc đầu.

"Vậy ngươi muốn làm gì?"

Chu Tự tò mò.

"Sau này ngươi sẽ có con trai chứ? Hay là để nó bái ta làm thầy đi, thấy sao?"

"..."

"Không thích hợp? Vậy ta dự định làm giáo viên tiểu học, con trai ngươi định học trường tiểu học nào?"

"..."

Ngươi không thể hỏi những câu hỏi bình thường chút được sao?

Chu Tự chỉ có thể bày tỏ sự bất lực trước những suy nghĩ của Thần Thái Dương.

Hắn cũng muốn có con nhưng tiếc là hiện tại chưa có.

"Có lẽ sẽ phải đợi khá lâu nữa, vậy trước đó ngươi định làm gì?"

Chu Tự hỏi.

Sự trở lại của chư thần thất bại, nhưng mấy người Thần Thái Dương đã hồi sinh trở lại.

Vì không phù hợp với thời đại này, cho nên họ làm gì đảm bảo đều sẽ khiến người khác hiếu kỳ.

"Ta nên làm chút chuyện gì đây?"

Thần Thái Dương hỏi.

Trên thực tế, hắn thực sự chưa từng nghĩ về chuyện phải làm gì.

Quanh năm luôn ngồi ở thần điện, hắn biết phài làm gì bây giờ?

"Sao ta biết được, lẽ nào không làm gì cả sao? Ngủ suốt ngày này qua ngày khác giống như Nữ Thần Đại Địa?"

Chu Tự hái từ trên cây xuống ba quả bất tử, chia mỗi người một quả.

Nhìn vào quả bất tử, Thần Thái Dương có chút bất ngờ, đặc biệt là đôi mắt phẳng lặng của Chu Tự, như ăn trái cây thông thường, khiến hắn vô cùng khó chịu.

Quả bất tử này không phải là một loại trái cây bình thường, thần minh luôn cảm thấy tiếc cho mỗi quả bị hái xuống.

Nó rất hiếm khi kết trái.

"Ngươi không ăn sao?"

Chu Tự hỏi.

"Đây không phải là trái cây bình thường, ngươi cứ vậy mà tặng người ta?"

Thần Phong Bạo hỏi.

"Ừ, ta cũng tặng cho hầu hết mấy người vừa tới rồi, thử vị nó đi"

Chu Tự nói.

Thần Phong Bạo rơi vào hoang mang.

Trên đời này thực sự có một người không đặt nặng mọi thứ như vậy sao?

Nghĩ coi trước đó đối phương còn trở thành Chân Thần, đúng là hợp lý thật.

Nhân tiện đưa quả bất tử lên cắn một miếng, mùi vị thực sự rất ngon.

Hắn có thể sống sót và tồn tại trong giới tu chân này cũng coi như trong cái rủi có cái may rồi.

Nhưng hắn không có bất kỳ cảm giác thân thuộc nào, cảm giác mỗi bước đi đều như bước trên làn băng mỏng.

Thập Vạn Thiên Thần môn là ô dù của hắn, cho nên hắn không thể rời đi.

Đây là bộ mặt của Thánh Tử Ma Đạo, là bộ mặt của con trai Chu Vương.

Cho dù ba người họ có làm gì đi chăng nữa, cũng sẽ không bao giờ tấn công hắn.

Cho nên, hắn trông có vẻ tự do, nhưng thực tế chẳng tự do chút nào.

"Ta cảm thấy ngươi còn không bằng Nữ Thần Băng Tuyết"

Chu Tự vừa ăn trái cây vừa nói:

"Nàng ta thích gì làm đó, không phục là không phục, muốn ra tay lập tức ra tay, bị ép buộc thì bất mãn, vừa thẳng thắn lại bộc trực, khiến người khác đau đầu cực kỳ"

"Nữ Thần Băng Tuyết chẳng phải người tốt đẹp gì, tính khí bộp chộp, người của Hỏa Nguyệt Cốc bây giờ vẫn phải sống dưới bóng của nàng ta. Không nể mặt nàng ta nhưng lại đánh không lại nàng ta, thường thường sẽ không có kết cục tốt đẹp" Thần Thái Dương bất lực nói.

Nữ Thần Băng Tuyết thông minh lắm đấy.

Chu Tự gật đầu, có thể thông cảm được.

Ngay cả tại thời điểm này, lời nguyền của Hỏa Nguyệt Cốc vẫn còn đó.

Nhưng cũng vì tiền bối ở Hỏa Nguyệt Cốc không muốn làm ra ngô ra khoai, nếu không cũng đâu đến mức như vậy.

"Giới tu chân thú vị không?"

Thần Thái Dương đột nhiên hỏi.

"Chẳng có gì thú vị"

Chu Tự cẩn thận suy nghĩ một chút:

"Dù sao cũng không kiếm tiền, chi bằng cứ nghiêm túc kiếm một công việc đi, ngươi nhìn cha ta là biết ngay, ông ấy đường đường là một cự phách ma đạo, vậy mà lại đi làm đầu bếp, sau này có thể ta còn phải thừa kế nhà hàng lớn của ông ấy, tự nhiên thấy hơi mệt mỏi" "Không muốn thừa kế nhà hàng?"

Thần Phong Bạo hỏi.

"Không phải."

Chu Tự lắc đầu, giải thích:

"Trước đây ta đã từng nấu ăn rất giỏi, nhưng kể từ khi kết hôn với Thu tỷ, ta chưa từng xuống bếp lần nào. Nếu cứ tiếp tục như vậy, khi ta thừa kế nhà hàng, ta thậm chí còn không nấu nổi một món ăn, nếu cho Thu tỷ phụ trách việc bếp núc, vậy chẳng phải sau này ta phải dựa vào Thu tỷ để kiếm tiền sao? Không thể chấp nhận nổi. Thần Thái "..."

Dương:

Thần Phong Bạo:

"..."

"Tốt hơn là ta nên ra ngoài đi dạo, xem tình hình bên ngoài ra sao rồi mới quyết định nên làm gì, tiện thể đi thăm hỏi một vài thần minh vẫn còn sống"

Thần Thái Dương đứng dậy nói.

Những người sống sót có lẽ chỉ còn vài vị thần minh.

Đại Thần Thời Không, Thần Vận Mệnh, Tai Họa và Thần Cổ Lộng Huyền Hư bí ẩn nhất.

Tới hiện tại Chu Tự vẫn không biết Thần Cố Lộng Huyền Hư là vị nào.1223 chữ

Chương 1374: Ca Sĩ

"Còn ngươi thì sao?"

Thần Thái Dương hỏi Thần Phong Bạo.

"Có lẽ ta sẽ đi quan sát thế giới hiện tại, nếu không có gì thú vị, ta sẽ ra nước ngoài, tìm một nơi phù hợp với ta rồi ở lại đó"

Thần Phong Bạo nói.

"Có vẻ như tất cả các ngươi đều thích trở thành những vị thần cao cao tại thượng nhỉ, bình thường một chút có gì không tốt? Đại ca ta là vô thượng kiếm đạo vẫn phải làm bảo vệ, bên trên còn có trưởng nhóm và sếp, còn phải đi làm ca đêm, ta cảm thấy làm ca đêm rất ảnh hưởng đến việc tìm người yêu của hắn, rất bất tiện. Nói đến thì cái này cũng được coi như một cái cớ để không kiếm người yêu nhỉ"

Không biết từ bao giờ Chu Tự đã thay đổi từ giúp đại ca tìm người yêu thành kiếm cớ nữa.

"Mục tiêu của mỗi người đâu thể giống nhau được"

Thần Phong Bạo nói.

Chu Tự gật đầu, nói rất có lý.

Cho phép bản thân được là chính mình, tất nhiên cũng phải để người ta sống theo cách người ta muốn.

Suy nghĩ và lý tưởng rất khó tương đồng.

"Vậy các ngươi định khi nào xuất phát?"

Chu Tự hỏi.

"Ngay bây giờ.

Thần Thái Dương cười nói:

"Bây giờ đại chiến đã kết thúc, bọn ta cũng không cần phải ở lại đây mãi, mấy tiểu tử kia có áp lực, bọn ta cũng có áp lực vậy"

Thực lực của họ quá mạnh, mấy tiểu tử đó hơi sợ hãi.

Mà thực lực Chu Tự cũng quá mạnh, bọn hắn cũng sợ.

Nói chung, ở chỗ Chu Tự, thực sự bọn họ chẳng có gì khác biệt.

Đều yếu.

Vừa dứt lời, Thần Thái Dương liền biến mất tại chỗ.

"Vậy ta cũng đi đây.

Thần Phong Bạo cũng rời đi theo.

Sau khi hai người này đi, Chu Tự quyết định đi hỏi các vị thần khác.

Đi hỏi từng người một, xem kế hoạch của họ là gì.

Chủ yếu là vì hiện tại hắn chưa muốn về nhà.

Sau khi Thu Thiển phát hiện ra, nàng thấy hơi tò mò:

"Tại sao lại không muốn về nhà?"

"Ta sợ về nhà sẽ gặp phải cha mẹ của Nguyệt tỷ, ta không thân với họ lắm" Chu Tự nói.

Thu Thiển suy nghĩ một lúc, và cuối cùng cũng hiểu ra.

Vừa rồi mới trấn áp cha ruột của mình, về nhà sợ bị đánh đòn.

Nếu là vậy, họ thực sự không cần thiết phải vội vàng về nhà.

"Bây giờ đi đâu?"

Thu Thiển hỏi.

"Đi mang Thất Thiên trở về đi"

Chu Tự cười nói:

"Nàng không biết nàng ta được thả ra ngoài thì buông thả thế nào đâu"

"Có lẽ vì bị nhốt quá lâu rồi, ra ngoài liền lập tức bung lụa"

Thu Thiển cười nói.

Ngay sau đó hồng nguyệt được Chu Tự triệu hồi.

Thất Thiên vốn dĩ đang hưng phấn bỗng lộ ra vẻ khó hiểu, nhưng khi nhìn thấy Chu Tự, liền hiểu ra mình sắp bị nhốt lại rồi.

"Đánh lâu như vậy còn chưa đủ sao?"

Chu Tự hỏi.

"Trận chiến này nhanh quá đi"

Thất Thiên vò vò mái tóc bù xù đáp.

"Người ta đánh tận bảy ngày"

"Có ta ở đây"

"..."

Quên đi, đi thôi đi thôi.

Sau khi vẫy tay với Thất Thiên, Chu Tự kéo Thu tỷ ra ngoài.

Trên đường đi, họ gặp vợ chồng Tần Văn Thành.

"Ngươi ở nơi này có tiện không?"

Chu Tự hỏi.

"Rất thuận tiện, ta muốn ở lại đây một thời gian"

Tần Văn Thành có chút ngượng ngùng nói:

"Chỉ là không biết có quấy rầy mọi người hay không.

"Chuyện này tất nhiên là không, nơi này lớn lắm, các ngươi cứ thoải mái ở lại"

Chu Tự vội nói:

"Chỉ là mua đồ có chút bất tiện thôi, các ngươi phải ra ngoài, rồi phải lên thành phố"

Mặc dù ở đây có mọi thứ, có nước, điện, internet, còn có cây bất tử và ba vị cẩu trưởng lão.

Tuy nhiên, giao thông đi lại bất tiện, ăn uống cũng bất tiện.

Nhưng Tần đại ca không lo lắng, vậy nên hắn cũng không cần quan tâm.

Đông người cũng náo nhiệt hơn, nếu không thành phố này trống rỗng lắm.

Sau khi từ biệt vợ chồng Tần Văn Thành, Chu Tự đang định rời đi, nhưng mới đi được hai bước thì Hầu Trầm bước tới.

Bảo rằng Tâm Linh Ca Giả có điều muốn nói.

"Nàng ta có gì muốn nói?"

Chu Tự khó hiểu, nhưng vẫn qua đó gặp đối phương.

Khi đến nơi giam giữ, Tâm Linh Ca Giả ngay lập tức nói:

"Chủ nhân của ta bảo ta đi theo các ngươi"

"Ha?"

Chu Tự có chút sững sờ.

Ý là sao?

"Ý của chủ nhân ngươi là muốn ngươi kiếm sống cùng bọn ta?"

Thu Thiển tò mò hỏi.

"Phải, nhưng ta muốn hát, muốn trở thành một ca sĩ"

Tâm Linh Ca Giả nói.

"Vậy ta còn phải sắp xếp cho ngươi sao?"

Chu Tự hỏi ngược lại.

Tâm Linh Ca Giả muốn gật đầu, nhưng đã nhanh chóng phản ứng kịp.

Nếu nàng gật đầu, khẳng định sẽ phải ở lại đây cho đến hết đời.

"Không, ý của ta là, ngươi thả ta ra ngoài được không? Sau này ngươi nói cái gì ta đều sẽ phối hợp"

Tâm Linh Ca Giả nói.

"Nữ Thần Hắc Dạ nói với ngươi cái gì?"

Chu Tự hỏi.

"Chỉ bảo ta đi theo mọi người, không được hai lòng"

Tâm Linh Ca Giả nói.

Chu Tự gật đầu. Tất cả những điều này đều nằm trong kế hoạch của Nữ Thần Hắc Dạ, nên...

Hắn bỏ đi, không muốn quan tâm đến chuyện này nữa.

Có thả người hay không cứ để Nguyệt tỷ quyết định, nàng ấy có nhiều kinh nghiệm hơn.

Sau khi rời khỏi thành Biên Giới, hai người Chu Tự xuất hiện ở vùng ngoại ô.

Lúc này, ánh trăng trên bầu trời đang tỏa sáng.

Mặc dù xung quanh vẫn còn linh khí dao động, nhưng đã không còn ai xung quanh nữa.

Như thể đều nhanh chóng rời khỏi đây để mọi thứ có thể trở lại bình thường.

Chu Tự ngẩng đầu nhìn lên, nhưng không nhìn thấy bóng người nào.

"Nói mới nhớ, mấy người Đại Thần Thời Không đã ra ngoài, tại sao vẫn chưa quay lại?"

Chu Tự hỏi, nắm lấy tay Thu tỷ.

Hắn có thể chắc chắn rằng hai người đó không hề chịu tổn hại gì.

"Có lẽ lại không từ mà biệt nữa rồi"

Thu Thiển đã quá quen với chuyện này.

"Ta có chút tò mò, tại sao nhạc phụ đại nhân không vào để gặp Nữ Thần Đại Địa? Nếu trong đó là Nguyệt tỷ, có thế nào ta cũng phải vào xem nàng ấy nghèo túng như thế nào"

Chu Tự cười nói.

"Chuyện này ta cũng không biết, quan hệ giữa bọn họ hình như cũng không đến nổi tệ"

Thu Thiển lắc đầu, tỏ vẻ khó hiểu.

1105 chữ

Chương 1375: Là Ai?

"Có khi nào là vì không thích sư phụ nàng không?"

Chu Tự hỏi. "Không đến nổi chứ?"

Thu Thiển không nghĩ vậy.

Hai người tán gẫu một hồi, phát hiện mình không hiểu chút nào nên cũng bỏ qua.

Thế giới thần minh luôn rất phức tạp.

"Lại nói, theo như Thần Khuyển Đại Địa nói, toàn bộ bảy cánh cửa lại xuất hiện rồi.

Chu Tự cảm thấy bất lực.

Không ngờ mấy thần minh này lại giữ lại đường lui.

Thậm chí còn có người chết trở lại.

Có ai khác ngoài Nữ Thần Hắc Dạ, hành động của nàng ta thực sự chẳng tài nào hiểu nổi.

"Sự thực chứng minh, không cần mở cửa của họ chúng ta vẫn có thể mở được cánh cửa ở giữa"

Thu Thiển mỉm cười.

Chu Tự:

"..."

"Bây giờ chúng ta đi đâu?"

Thu Thiển bước đi thoải mái.

Sự trở lại của chư thần đã kết thúc, họ không cần phải bận rộn nữa.

Mỗi ngày chỉ cần đi làm như bình thường, thỉnh thoảng đến trấn Thanh Bắc đoàn tụ cùng ông bà cụ.

Những ông bà cụ chưa quá già.

"Đến chỗ Tiểu Mệnh, nghe nói trí giả cũng đang ở đó, chúng ta qua xem sao"

Chu Tự nói.

Mười một giờ, Chu Tự lề mề đi đến nhà Tiểu Mệnh.

Vừa đi vào, hắn đã cảm khái nói:

"Nhà ở đây thật lớn, có nhiều phòng trống lắm phải không?"

Thần Vận Mệnh Thần muốn trả lời là đúng. Nhưng trí giả đang uống trà đã mở miệng nói trước:

"Tiểu hữu, ngươi có thể ngủ lại đây một đêm"

"Vậy ta cung kính chi bằng tuân mệnh"

Chu Tự nở nụ cười, nói.

Thần Vận Mệnh:

"???"

Thu Thiển âm thầm cười khúc khích.

Tai Họa hiểu ra:

"Phúc khí của Tiểu Mệnh thật lớn, đích thân Chân Thần ghé đến xin tá túc một đêm, những thần minh khác không có loại đãi ngộ này đâu, như ta chẳng hạn.

"Vì Hồ Khô Tịch của ngươi rách nát quá đấy"

Chu Tự nói thêm một câu.

Hồ Khô Tịch đúng là hơi rách nát thật.

Môi trường không tốt, con người cũng có vấn đề.

Nằm đó ngủ thậm chí còn gặp ác mộng.

Sau khi ngồi xuống, Chu Tự lại hỏi cùng một vấn đề như trước:

"Sau này các ngươi có dự định gì?"

"Ta không có dự định.

Thần Vận Mệnh nói.

Hắn chỉ lớn lên như bình thường và sống ở đây.

Trong tương lai sẽ nghe theo sự sắp đặt của cha mẹ, dù là đi làm hay tiếp tục học.

Không có nhiều thay đổi.

"Ta có thể sẽ hơi buồn chán, thỉnh thoảng tới đây đi dạo một vòng, nhân tiện đáp ứng yêu cầu của người hầu hạ duy nhất của ta, hợp tác với Nữ thần Phi Hồng để cải thiện vận mệnh của gia tộc họ Tai Họa nói.

"Hợp tác với Thu tỷ? Ở đó không thuộc tầm kiểm soát của ta"

Chu Tự nói.

Sẽ rất rắc rối để quản lý, ai mà muốn quản.

"Có danh nghĩa là đủ rồi"

Tai Họa cười nói.

Chân Thần ở phía sau, có danh nghĩa là đủ dùng rồi.

Chu Tự cũng không quan tâm đến chuyện này, dù sao thành phố của Hầu Trầm cũng ở đó, mà thực sự đúng là họ đứng sau nó, vì vậy Hồ Khô Tịch có liên quan đến họ cũng không sai.

Cuối cùng, mọi người nhìn vào trí giả.

Đối với điều này, trí giả chỉ uống trà, đợi một lúc rồi mới nói:

"Tiếp tục hành tẩu trong các khe hở trên thế giới để tìm một số người hữu duyên"

Cuộc sống của hắn vẫn dễ dàng như cũ, miễn là hắn tránh được những người trong giới tu chân.

"Ta có một vấn đề muốn hỏi.

Chu Tự nghiêm túc nói: "Thần Cố Lộng Huyền Hư là ai?"

"Sau khi hắn vào giới tu chân thì chuyển qua nuôi sủng vật, khi nào ngươi gặp một người cho bán cho thuê sủng vật, thì chính là người đó, dù sao hắn cũng không nuôi nổi"

Trí giả cười nói.

Chu Tự nghi hoặc.

Thu Thiển trầm tư.

Sau đó như nghĩ ra điều gì, nàng vốn đang định lên tiếng hỏi dò thì ngoan ngoãn im lặng.

Hình như không định cho Chu Tự phát hiện ra.

"Thần Cố Lộng Huyền Hư nhàm chán như vậy sao?"

Chu Tự không thể tin được.

"Mặc kệ hắn đi, ngươi thì sao? Chư thần hồi quy đã thất bại, ngươi định làm gì?"

Trí giả hỏi.

Mọi thứ trước đây Chu Tự làm đều liên quan đến các thần minh.

Bây giờ sự trở lại của chư thần đã thất bại.

Có chúa mới biết khi nào sẽ có sự trở lại tiếp theo.

Những chuyện lâu nay Chu Tự vẫn làm đã kết thúc, hiện tại hắn muốn nhúng tay vào nơi nào, toàn bộ giới tu chân đều sẽ chấn động.

Vì vậy, Tai Họa và Thần Vận Mệnh cũng rất quan tâm đến vấn đề này.

Chu Tự suy nghĩ một lúc, rồi nói:

"Thì sống qua ngày như bình thường thôi"

"Không muốn làm gì cả sao?"

Trí giả hỏi.

Chu Tự nheo mắt.

Chuyện này sao mà nói được? Một vấn đề riêng tư như thế.

"Ta đang nói tới chuyện trọng đại"

Trí giả bất đắc dĩ nói.

"Làm cho ma chủng thành siêu phẩm."

Chu Tự trả lời.

Nếu có hiệu ứng đặc biệt này, cánh cửa không gian có thể được mở ra bất cứ lúc nào.

Chỉ là hiện tại còn cách hơi xa so với siêu phẩm.

Thu Thiển ngồi sang một bên, chỉ yên lặng lắng nghe.

Trí giả và những người khác vốn muốn nói thêm vài chuyện khác, nhưng đột nhiên tiếng chuông điện thoại di động cắt ngang mọi thứ.

Là điện thoại di động của Chu Tự.

"Alo, nhị lão bản?"

Đang cùng Thần Thái Dương tán gẫu, nhị lão bản hận không thể lập tức về nhà.

Không biết lý do tại sao.

"Đã xảy ra chuyện, ngươi mau tới nhà của ta đi, nhanh lên"

Minh Nam Sở nói.

"Làm sao vậy?"

Chu Tự khó hiểu.

"Ngươi tới là biết, không được dẫn theo bất cứ người nào"

Minh Nam Sở dặn dò.

Điều này khiến Chu Tự ngạc nhiên, chuyện gì mà bí ẩn như vậy?

Xem ra không phải là chuyện tầm thường.

1125 chữ

Chương 1376: Có Khách

Sau đó, Chu Tự chia tay mấy người trí giả, đưa Thu tỷ đến nhà của nhị lão bản.

Hắn cũng khá tò mò không biết rốt cuộc điều gì lại khiến nhị lão bản quan tâm đến vậy.

Thấy Chu Tự rời đi, trí giả mới nhìn ra bên ngoài:

"Xem ra là có khách"

Quang Thủ bắt đầu xuất hiện, hắn nhìn mọi người nói:

"Không ngờ, chúng ta lại gặp mặt rồi"

Tai Họa cười nói:

"Ta đã nói mà, khi ta đạt tới đỉnh phong, các ngươi có thể vẫn đang đau đầu nghĩ cách hồi sinh, nhưng sao ngươi dám tới đây?"

"Nhân lúc sức mạnh ở đây đang hỗn loạn, ta đến đây một chuyến để tìm trí giả"

Quang Thủ nhìn trí giả, nói:

"Ta muốn để lại một thứ cho tiền bối"

"Đó là gì?"

Trí giả tò mò hỏi.

Lúc này, một hạt châu bay đến trước mặt trí giả, bên trong hạt châu là một bàn tay.

Bàn tay toàn năng.

Trí giả mỉm cười, mọi thứ lại trở về điểm ban đầu.

Tại nhà Minh Nam Sở.

Chu Tự và Thu Thiển vừa bước ra từ thang máy đã gõ ngay cửa nhà đối phương.

"Có chuông cửa Thu Thiển nhắc nhở.

"Tại sao nhà chúng ta không có?"

Chu Tự tò mò bấm chuông cửa.

"Tại sao nhỉ?"

Thu Thiển suy nghĩ một lúc rồi nói:

"Bởi vì ta không mua?"

"Vốn dĩ có thể mua mà, nó có đắt không?"

Chu Tự hỏi.

"Hai mươi ba mươi tệ gì đấy"

Thu Thiển lấy điện thoại ra, thử tìm kiếm. "Rẻ vậy sao?"

Chu Tự có chút kinh ngạc:

"Khi còn bé, lúc ta xem ti vi luôn cảm thấy thứ này rất cao cấp"

"Ngươi thật sự lớn lên ở Thanh Thành hả?"

Thu Thiển có chút nghi ngờ.

Chu Tự can loi.

Đương nhiên, nhưng mà từ nhỏ ta đã tập võ, có vài thứ ta không hiểu cũng là bình thường, trong nhà không có, nhà hàng xóm cũng không, hơn nữa ban ngày ta chăm chỉ đọc sách, ban đêm chăm chỉ xử lý đống dã quái, vậy nên mới không hiểu.

Let ket!

Cánh cửa từ từ hé ra một khe hở.

Minh Nam Sở thò đầu ra, nhìn Chu Tự và nói:

"Không dẫn theo ai khác chứ?"

"Có Thu tỷ"

Chu Tự kéo Thu tỷ lại. Minh Nam Sở gật đầu và nói:

"Được rồi, vào đi"

"Lấm la lấm lét, rốt cuộc là chuyện gì vậy?"

Chu Tự vừa nói vừa bước vào trong.

Thu Thiển nắm tay hắn đi phía sau.

Chẳng mấy chốc hai người đã đến phòng khách, vừa thấy ghế sô pha, cả hai đều sững sờ.

Thu Thiển kinh ngạc, đặt thứ này ở phòng khách không phải quá bất bình thường sao?

Còn Chu Tự lập tức nhận ra ngay:

"Đây không phải là bạn gái cũ của đại ca ta sao? Không ngờ nàng ta vẫn còn sống"

Thu Thiển kinh ngạc nhìn chồng mình, sao cứ cảm thấy tính từ này hơi kỳ quái.

Nhưng nàng cũng nhận ra đây là bạn gái của đại ca. Người đã mất tích lần trước.

Không ngờ lại quay trở lại.

"Ngươi đón về đi"

Minh Nam Sở nghiêm túc nói:

"Nếu không ta sợ nàng ta nửa đêm lại tỉnh lại"

"Ta đón về làm gì?"

Chu Tự vội xua tay:

"Đây là bạn gái của đại ca ta, ngươi nên tìm đại ca ta chứ không phải tìm ta "Là ngươi bảo ta mang về, tất nhiên ta phải tìm tới ngươi rồi, vả lại nếu đại ca ngươi không lấy thì sao?"

Minh Nam Sở vội nói.

Đặt thứ này ở đây, hắn cứ cảm thấy mình có thể thấy đối phương ở khắp mọi nơi.

Hễ nhớ đến đêm hôm đó hắn lại vô cùng sợ hãi, Nữ Thần Hắc Dạ không nói một lời thực sự rất đáng sợ.

Khiến người ta sợ đến ngây người.

Đặc biệt là khi hắn muốn đi thang máy xuống, ngay khi cửa thang máy mở ra đối phương đã đứng bên trong và đưa mắt nhìn hắn.

Đúng là nỗi khổ tầm cỡ vũ trụ.

"Không được"Chu Tự vẫn lắc đầu:

"Vẫn nên để đại ca ta đến đón nó về, ta gọi cho hắn liền đây, không biết bây giờ hắn có rảnh không, trước đó hắn vừa bị thương khá nặng"

Vừa nói Chu Tự vừa lấy điện thoại di động ra, bắt đầu gọi cho Lý Lạc Thư.

Lúc này, Thu Thiển đến bên búp bê, hết chạm lại nhéo.

Cảm giác thứ này cũng khá thật.

Nếu thực sự không ai cần thì đưa nàng ta đến Thành Biên Giới, sau đó sắp xếp cho nàng ta một căn phòng. Hoa viên Cẩm Tú.

Mấy nhân viên bảo vệ thở phào nhẹ nhõm sau khi thấy ánh sao xuất hiện.

Họ biết võ thần đã thắng.

Mặc dù không biết tình hình cụ thể là thế nào, nhưng vẫn có cảm giác vượt cạn thành công.

Nhưng mà mãi vẫn chưa thấy Lý Lạc Thư trở lại.

Trước đó còn nói ở đây chờ hắn quay lại, nhưng đối phương lại mất tích đi đâu chẳng thấy bóng dáng.

Họ đợi một hồi lâu nhưng vẫn không có ai xuất hiện.

"Chú Trương, ngươi nghĩ có khi nào Lý ca...

Tiểu Dương lo lắng hỏi.

Loại chuyện này nhất định sẽ có thương vong, mà Lý Lạc Thư lại là người xuất sắc nhất chốn này.

Là người có khả năng phải hy sinh lớn nhất.

Trong phim luôn là mấy cảnh như thế.

"Nói nhảm gì đấy?"

Chú Trương mắng một tiếng:

"Kiếm đạo tông sư, làm sao có thể dễ dàng xảy ra chuyện"

Nói thì nói vậy, thực ra chú Trương vẫn có chút lo lắng.

Phải biết rằng cả ngày hôm nay mặt trời đều không mọc, lúc chạng vạng Lý Lạc Thư mới vác kiếm lên trời, nói sẽ khai thiên cho họ.

Ngay khoảnh khắc đó, dù đã già nhưng hắn vẫn cảm nhận được hoài bão của một người trẻ tuổi, con người có thể chế ngự được thiên nhiên.

Sự hăng hái đó rõ rành rành ngay trước mắt.

Nếu không phải thực lực không đủ, hắn cũng muốn vác kiếm đuổi theo.

Với nhiệt huyết như vậy, có khi nào hắn thực sự vẫn còn trẻ?

Hoặc có lẽ máu của hắn cũng muốn sôi lên và lan tỏa theo nó.

Không ai trong số họ rời đi, họ chỉ im lặng chờ đợi. Đợi người khai thiên trở về.

1135 chữ

Chương 1377: Nguyên Do

Sau khi các ngôi sao xuất hiện, xung quanh càng có nhiều người hơn, dị tượng hôm nay khiến mọi người kinh ngạc, ban đầu có lẽ họ còn lo lắng.

Nhưng bây giờ mọi thứ đã trở lại bình thường, họ không còn nỗi sợ hãi đó nữa.

Phần nhiều là cảm thấy mới lạ, muốn biết sự thật.

Nhưng ai có thể biết rằng chính các nhân viên bảo vệ mới là người biết rõ sự tình.

Đáng tiếc dù nói cũng không ai tin, bởi vì ngay từ đầu họ đã không tin, nếu không có thanh kiếm kia, họ vẫn ngu xuẩn cho rằng Lý Lạc Thư đang diễn cảnh diễn của mình.

Lúc này, một đạo kiếm quang rơi xuống.

"Là...là kiếm của Lý ca.

Tiểu Dương kích động nói.

Các nhân viên bảo vệ ở một bên cũng rất phấn khích.

Khi thấy thanh kiếm, họ cùng lúc thấy một bóng người.

Hắn đến cùng với thanh kiếm, khí thế ngời ngời.

Trên người hắn có những vết máu đỏ tươi, của chính hắn và cả của địch.

Ngay cả khi họ không thể hiểu, họ vẫn có thể cảm nhận được sự yếu ớt của người cầm kiếm.

Nhưng khí tức của hắn không yếu đi chút nào.

Bao la vô biên, như trời như biển.

Nhất thời, trong lòng mọi người lập tức hiểu rõ, đây chính là kiếm đạo tông sư.

Lý Lạc Thư ngã xuống đất, thở phào nhẹ nhõm.

"Mọi thứ đã ổn rồi "Lý ca"

Tiểu Dương trở nên kích động.

Nhưng hắn nhất thời không biết nên nói cái gì:

"Ngươi có đói không?"

Lý Lạc Thư thu hồi kiếm, cười nói:

"Không đói, nhưng lần này cũng nhờ có đại ca ta, nếu không có bàn tay của hắn, chúng ta không thể thắng được"

"Chu ca đã làm gì?"

Tiểu Dương hỏi.

"Đúng đấy, Chu ca đã làm gì vậy?"

Những người khác cũng hỏi.

Chu Tự thường xuyên đến đây, họ cũng đã từng đọ sức với nhau.

Tất nhiên là tất cả đều bị đánh.

Nhưng họ thấy Chu Tự cùng Lý Lạc Thư tỷ thí, thật sự là một trận chiến kịch liệt.

Quá ngầu, quá xuất sắc.

Lúc này, chú Trương họ khan hai tiếng nói:

"Bây giờ còn hỏi cái gì? Trước tiên đỡ Tiểu Lý vào trong phòng nghỉ ngơi đi"

Lúc này những người khác mới bừng tỉnh, sau đó đưa Lý Lạc Thư vào trong phòng nghỉ ngơi.

Lúc này, chú Trương mới nói:

"Tiểu Lý, cơ thể ngươi có ổn không?"

"Không sao, chỉ là vết thương ngoài da, là ta còn quá trẻ, không thể trở thành đối thủ của những cường giả chí cao"

Lý Lạc Thư không hề mất đi tự tin.

Bản thân hắn đạt đến mức độ này là đã khá lắm rồi.

Suy cho cùng, không phải ai cũng có thể được như đại ca hắn.

Hắn vẫn cần phải nỗ lực nhiều.

"Không sao thì tốt"

Chú Trương gật đầu, sau đó có chút xấu hổ nói:

"Nhưng rốt cuộc tiểu Chu đã làm gì vậy?"

"Vốn là có sáu vị võ thần khai chiến, phe ta chỉ có ba người thôi, họ muốn giành lấy thế giới này, nhưng một khi cho họ nhúng tay vào, trật tự thế giới sẽ thay đổi. Vì vậy, đại ca ta đã hành động, hắn đã một tay trấn áp chín vị võ thần chí cao từ cảnh giới cao nhất, buộc mọi người rút lui khỏi cảnh giới của võ thần và lưu lạc trở thành tông sư. Đó cũng là lý do tại sao ta có thể chiến đấu với họ"

"Vậy Chu ca là một võ thần?"

Tiểu Dương hỏi.

Lý Lạc Thư suy nghĩ một chút rồi nói:

"Đại khái là thế Mọi người không ai không chấn động.

Không ngờ Chu Tự lại đáng sợ như vậy.

Võ thần là dạng tồn tại nào chứ? Đó là cường giả có thể chiến đấu với một thế giới u ám.

"Lý ca, ta có cơ hội không?"

Tiểu Dương hỏi.

"Ngươi có thể từ từ học hỏi thêm, nhưng e là không có khả năng làm tông sư"

Lý Lạc Thư khéo léo nói.

Tiểu Dương cười cười, hiểu ngay bản thân hoàn toàn không có khả năng đó.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Lý Lạc Thư đột nhiên vang lên.

"Đại ca ta"

Hắn lập tức nối máy.

Sau đó sắc mặt hắn hơi thay đổi, lập tức đứng dậy nói:

"Ta lập tức qua đó ngay.

"Ta phải đi tìm đại ca của ta"

Lý Lạc Thư lên tiếng tạm biệt mọi người, rồi biến mất ngay tại chỗ.

Những người khác không cảm thấy quá ngạc nhiên.

Họ ngồi lại với nhau và bắt đầu hồi tưởng về những giấc mơ thời thơ ấu của mình.

Vung kiếm khám phá thiên hạ.

"Đáng tiếc, cuối cùng phải gánh vác trách nhiệm đi làm nuôi gia đình, lo miếng cơm manh áo"

Chú Trương lắc đầu, bất lực nói.

Trước khi Chu Tự kịp cúp điện thoại, Lý Lạc Thư đã nhanh chóng xuất hiện.

Tốc độ nhanh một cách đáng kinh ngạc.

"Lúc đi gặp ta sao không thấy ngươi nhanh như vậy"

Thu Thiển thì thầm bên tai Chu Tự.

Chu Tự:

"..."

Còn không phải vì ta không biết mở không gian sao.

Nhưng, nhưng thực sự cũng không cần vội như vậy mà.

Khi vừa mới kết hôn, hắn quả thực đã từng phi như bay để trở về.

Bây giờ thì cứ bắt xe đi về như bình thường.

Khoảng vài chục năm sau, có thể hắn sẽ đi bộ về nhà, rèn luyện thân thể.

"Gương vỡ lại lành"

Chu Tự chỉ búp bê trên sô pha, nói với Lý Lạc Thư.

Lúc này, người phía sau nhìn búp bê, không nói được lời nào.

Thu Thiển nhìn chằm chằm, muốn xem Đạo Tử nổi tiếng thế giới này sẽ phản ứng như thế nào.

"Đại ca, hay tạm thời cứ để ở chỗ ngươi? Ta cảm giác mấy ngày nay cha mẹ ta sẽ tới."

Lý Lạc Thư nhìn Chu Tự nói.

Thu Thiển:

"..."

"Cha mẹ ngươi đến chẳng lẽ cha mẹ ta không đến sao? Ta thậm chí không dám về nhà, sợ họ đang ở nhà ta đấy"

Chu Tự tức giận nói.

"Vậy ta cũng không dám về nhà, họ có lẽ cũng đang ở đó, nếu họ phát hiện ta lại có bạn gái, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng"

Lý Lạc Thư nhất thời cũng không dám về nhà.

Thu Thiển:

"..."

Hèn gì cứ gọi nhau là đại ca.

1280 chữ

Chương 1378: Làm Đại Ca

"Vậy phải làm Chu Tự hỏi.

sao?"

"Ta đâu có biết, tất cả đều trông cậy vào đại ca"

Lý Lạc Thư nghiêm túc nói.

Chu Tự không nói nên lời.

Sau đó, hai người im lặng một lúc, rốt cuộc cùng nhìn Minh Nam Sở.

"Hay là ngươi làm đại ca đi"

Hai người đồng thanh nói.

Minh Nam Sở:

"???"

Hắn cự tuyệt, loại chuyện này quá đáng sợ, có nói gì hắn cũng không thể đồng ý.

Lần trước hắn còn tưởng rằng mình sẽ chết luôn trong phòng.

Lần này lại đến, ai chịu nổi?

"Vậy ta không thể trở về được."

Lý Lạc Thư nói.

"Ta cũng không thể trở về, đúng rồi, nơi này có chỗ ngủ không?"

Chu Tự nhìn chung quanh nói.

"Một phòng khách một phòng ngủ, không có chỗ cho mấy người"

Minh Nam Sở nói.

"Vậy ta và Thu tỷ ngủ trong phòng, các ngươi ngủ phòng khách.

Chu Tự nói.

Minh Nam Sở trợn mắt kinh ngạc, ngươi coi nơi này là nhà của mình thật đấy à?

"Ta sẽ xuống dưới lầu ngủ, phòng của Tô Thi vẫn còn trống"

Thu Thiển nói.

"Vậy ta cũng đi"

Chu Tự nói theo.

"Ngươi tốt nhất nên ở lại đây nghĩ cách đi Thu Thiển nói xong liền xoay người rời đi.

"Ngày mai các ngươi xuống dưới ăn sáng"

Chu Tự chỉ có thể đưa Thu tỷ xuống.

Thực ra hắn cũng có phần không nỡ, chủ yếu là vì sợ mẹ gọi điện cho Thu tỷ.

Nếu vị trí bị lộ, chẳng phải là đi một chuyến vô ích sao? Đừng nhìn Thu tỷ bây giờ là một cô gái mềm yếu, đối xử với hắn tốt như vậy.

Vừa nghe mẹ gọi, nàng ngay lập tức ngoan ngoãn bán đứng chồng.

Sau khi trở về, Chu Tự nhìn Lý Lạc Thư và Minh Nam Sở nói: "Làm sao bây giờ?" "Làm ván game đã rồi tính nhé.

Minh Nam Sở lấy điện thoại ra hỏi.

"Có lý, kéo thêm vài người vào nhóm, dẫn họ phi thiên Chu Tự cũng lấy điện thoại di động ra, nói.

Lý Lạc Thư tìm kiếm một hồi, cũng có một chiếc điện thoại di động.

"Ta không giỏi lắm, các ngươi nhớ kéo ta Hắn khiêm tốn nói.

Một giờ sau, Chu Tự và Minh Nam Sở thả điện thoại xuống.

"Không chơi nữa, ngủ thôi"

"Ngủ đi, buồn ngủ rồi.

Hai người trải chăn nệm ra rồi ngả lưng nằm xuống sàn.

Giữa trời mùa hè, có chiếu trúc là tuyệt vời rồi.

"Tiếp tục đi chứ Lý Lạc Thư nói.

Chu Tự và Minh Nam Sở không muốn hé răng nửa chữ.

Vậy mà nói không giỏi, cuối cùng vừa vào phó bản đã không thèm để lại cho họ con quái nào, lúc pk ngay cái đầu người cũng cướp, không chừa cho họ một chút gì.

Có hack cũng không chơi được đến mức này, còn chơi bời gì nữa?

Ai lại muốn chơi với người như bật hack vậy?

Họ đang muốn tìm kiếm niềm vui, không phải để xem mấy người sành chơi bùng nổ thế nào.

Cuối cùng ba người họ cùng nằm trên sàn nhà.

Chỉ là cảm thấy hơi nhàm chán, sau đó họ đi tới ban công, có thể thấy ánh trăng bên ngoài.

"Trăng hôm nay thật tròn Chu Tự nói.

Hắn cảm thấy lúc này được ở bên cạnh Thu tỷ chắc hẳn rất thú vị.

Nhưng ngay sau đó hắn lại thấy một bóng người trên ghế sofa.

"Ngươi có thể cất nàng nàng ta vào chỗ nào đó trước không?"

Minh Nam Sở nói trước:

"Các ngươi cất đi, ta yếu lắm, không vác nổi"

"Các ngươi tìm đối tượng xem mắt cho ta chưa?"

Lý Lạc Thư đột nhiên hỏi.

"Nói chuyện này trước mặt bạn gái cũ không tốt lắm đâu?"

Chu Tự hỏi.

"Đúng là không tốt, hay là ngươi đem cất bạn gái cũ ngươi đi đã"

Minh Nam Sở nói theo.

"Không sao đâu, bạn gái cũ của ta rất hiểu chuyện, sẽ không nói những lời không nên Lý Lạc Thư nghiêm túc nói.

Chu Tự:

"..."

"Thật ra, ta đã nghĩ đến một người"

Lời này vừa dứt, Lý Lạc Thư và Minh Nam Sở bỗng thấy tò mò.

"Người này cực kỳ có thiên phú, xuất thân không kém, thực lực cũng rất xuất sắc.

Chu Tự nói.

"Ai thế?"

Minh Nam Sở hỏi.

"Hình như hơi xuất sắc quá?"

Trong lúc nhất thời, Lý Lạc Thư cảm thấy mình có chút không xứng. "Đúng là khá xuất sắc"

Chu Tự gật đầu.

"Vậy là ai?"

Minh Nam Sở hỏi.

"Chị gái ta" Chu Tự nói.

Hai người:

"..."

"Ta nói thật, Nguyệt tỷ là Thánh Nữ Ma Đạo, cực kỳ tài năng, là cao thủ trận pháp, không ai có thể so với nàng ta, vả lại mấy năm nữa là nàng ta trưởng thành rồi"

Chu Tự nói.

Lý Lạc Thư lắc đầu:

"Chị gái chúng ta ưu tú quá"

"Còn Tô Thị thì sao?" Minh Nam Sở suy nghĩ một lúc và nói:

"Ngoại trừ việc vô dụng, mọi mặt nàng ấy đều rất tốt, cần xuất thân có xuất thân, cần ngoại hình có ngoại hình, cần thiên phú có thiên phú, lương cũng rất cao"

"Nhưng với ta, Tô Thi chỉ là em gái, lúc nàng ấy vừa ra đời ta đã đến thăm, thậm chí còn bế nàng ấy"

Lý Lạc Thư nói.

Chu Tự, Minh Nam Sở:

"..."

Thật sự cảm thấy không ổn.

"Dao Di tiên tử thì sao? Là người gần đây mới đến thư viện chúng ta phụ việc đấy"

Minh Nam Sở lại nói. "Nàng từ chối ta rồi"

Lý Lạc Thư chán nản nói.

Minh Nam Sở:

"..."

Chu Tự thở dài.

Thực sự khó mà kiếm được vài ứng cử viên.

Ba người họ câu được câu chăng trò chuyện, rồi họ kể về mối tình đầu của mình.

"Tình đầu của ta tất nhiên là Thu tỷ, nhưng Thu tỷ rất độc đoán, nàng ấy."

"Đại ca dừng lại"

Chu Tự:

"..."

"Mối tình đầu của ta là bạn gái cũ của cũ"

Lý Lạc Thư đang định nói tiếp thì bị Chu Tự ngăn lại.

"Hay nghe một chút chuyện của nhị lão bản đi"

Chu Tự nói.

Minh Nam Sở có chút bất đắc dĩ:

"Ta? Ta chưa từng yêu đương bao giờ, nhưng tầm mười mấy tuổi ta có crush một chị gái, nhưng nàng ấy đã kết hôn, sau khi ta mười ba tuổi, ta mới nhận ra hồi đó mình đã ngu ngốc thế nào, game không lo chơi lại đi mơ ước một người sống"

Người sống? Chu Tự ngơ ra.

Có phải phụ nữ trong mắt hắn chỉ là những con người đang sống không?

Nhà Chu Tự tại hoa viên Phú Quý.

Lúc này, Chu Nhiên đã khôi phục lại bộ dạng trung niên, ngồi ở trên ghế sa lon nhíu mày:

"Hắn định không về luôn?"

"Có lẽ là vì đề phòng ngươi"

Liễu Nam Tư nhìn những bức ảnh mới được đặt trên bàn, mỉm cười.

"Người hắn đề phòng không phải ta"

Chu Nhiên thản nhiên nói.

Trong nhà này chỉ có một người có thể trị được Chu Tự.

Đó là mẹ của Chu Tự, Liễu Nam Tư.

"Không sao, để hắn chơi bời bên ngoài một ngày, ngày mai hắn sẽ phải quay lại"

Sau khi cất tấm ảnh đi, Liễu Nam Tư cười nói.

1144 chữ

Chương 1379: Là Lạ

Sáng sớm.

Trời vừa hửng sáng.

Năm giờ ba mươi lăm.

Thu Thiển tỉnh dậy trong chiếc chăn bông màu hồng, nàng vô thức nhìn sang bên cạnh, thấy không có người mà nàng muốn gặp, lúc này mới nhận ra rằng đây là phòng của Tô Thị.

Nàng ngồi dậy ngáp dài, mái tóc dài bù xù xõa xuống.

Sau khi vuốt vuốt vài cái qua loa, nàng đứng dậy thay quần áo, gấp lại chăn bông.

Vào nhà vệ sinh tắm rửa một lúc, nàng mới chải đầu lại thật gọn.

"Cốc cốc!"

Sau khi làm xong mọi việc, nàng hài lòng đi gõ cửa phòng Hàn Tô."Oáp!"

"Buồn ngủ quá"

Hàn Tô mở cửa ngáp một cái, khuôn mặt nàng không đeo kính, lộ ra một khuôn mặt không chút che đậy, mái tóc dài buông xõa tùy ý càng tăng thêm vẻ quyến rũ.

"Đẹp quá vậy?"

Thu Thiển có chút kinh ngạc.

Hàn Tô dụi mắt và nói:

"Mấy lời này toàn là ta nói với Tô Thị"

Thu Thiển cười nói:

"Ta có thể hiểu được, Tô Thi cũng từng ngủ với ta vài lần, nhưng đầu tóc nàng ấy không rối lắm, nàng mặc một bộ đồ và đội một chiếc mũ"

Cả Nguyệt tỷ và Tô Thi đều là như thế.

Một người cuồng mấy bộ đồ gấu, một người cuồng mấy bộ đồ hươu, thỏ, cá sấu, muôn hình muôn vẻ.

"Có muốn đi mua sắm làm bữa sáng không?"

Hàn Tổ hỏi.

"Ừ"

Thu Thiển gật đầu.

Lúc này Chu Tự và những người khác chắc hẳn vẫn đang ngủ.

Đêm qua, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng giật mình và kinh ngạc trên lầu, hình như rất muộn mới đi ngủ. Cũng không biết họ nói gì mà hào hứng như vậy.

Thu Thiển đứng ở cửa nhìn Hàn Tô rửa mặt, sau đó chải tóc rồi đeo kính, khí chất thay đổi một trời một vực. "Sao lại ăn diện thành bộ dạng này?"

Nàng có chút khó hiểu.

"Tiện lợi mà, không phải lo lắng việc có ai đó nhìn chằm chằm vào mình"

Hàn Tô nói.

"Không phải Tô Thi không sợ điều này sao?"

Thu Thiển hỏi.

"Tô Thi ngay khi còn nhỏ đã có một pháp bảo, nên không có nhiều cảm giác tồn tại"

Hàn Tô nói.

"Bây giờ ngươi cũng có đấy thôi"

"Nhưng ta đã quen rồi"

"Là Minh Nam Sở dạy ngươi hả?"

"Sao ngươi lại hỏi vậy?"

Hàn Tô khó hiểu nhìn Thu Thiển.

Hai người cùng nhau đi ra ngoài, Thu Thiển cười nói:

"Đoán thế, dựa theo phương hướng của tình yêu"

"Không phải hắn dạy ta, khi ta để tóc thế này, hắn cũng phản đối, bảo rằng kiểu tóc này ảnh hưởng việc bọn ta diệt quái, không quyến rũ"

Hàn Tô bất lực nói.

Hìhì.

Thu Thiển bật cười thành tiếng.

"Nghe nói các ngươi quen biết nhau từ khi còn rất nhỏ, sau khi gia nhập tông môn cũng cùng nhau lang bạt bên ngoài, lẽ nào các ngươi không có gì ngoài tình cảm bạn bè sao?"

"Bọn ta còn trẻ, mới hai mấy tuổi đầu ai lại nghĩ đến chuyện yêu đương nam nữ?"

Hàn Tô nói.

Thu Thiển:

"..."

Cảm thấy bị xúc phạm.

Phải làm một bữa ăn hoành tá tràng cho Hàn Tô thôi.

"Ra ngoài thôi"

Hàn Tô đang định đi ra ngoài thì quay về hướng bể cá nói một câu.

Vù.

Một con hỏa phượng hoàng nhỏ bay tới, một con mèo cõng một con rùa vội đuổi theo.

Lúc này Thu Thiển mới nhận ra họ đang nuôi thần thú.

"Thần thú của Nguyệt tỷ vẫn luôn được giữ ở thành Biên Giới"

"Tô Thi và Minh Nam Sở cũng không quan tâm đến chúng, những người này không thích hợp nuôi thú cưng" Hàn Tô bất lực.

May mà những vật nuôi này khá ngoan ngoãn.

Mỗi lần gọi một tiếng là lập tức ngoan ngoãn theo ra ngoài, cũng không quậy phá, nếu không sẽ mệt tim lắm.

Phịch hai tiếng, hỏa phượng hoàng đáp xuống vai Hàn Tô.

"Meo meo!"

Bạch Hổ dụi dụi vào chân Hàn Tô.

Con rùa vẫn rụt đầu lại, có cảm giác như nó vẫn đang ngủ.

"Ta thấy chắc tại ngươi quen rồi đấy"

Thu Thiển mỉm cười nhẹ.

Sau đó, hai người vừa trò chuyện vừa đi về phía chợ.

Mua một ít thịt và rau tươi, và cả một ít bánh bao và quẩy.

Sau đó nấu cháo thịt nạc với nấm.

"Thịt bao nhiêu tiền vậy?"

Thu Thiển đi đến quầy thịt lợn và hỏi.

"Hai mươi ba "Đắt thế, hai mươi hai"

"Ngươi lấy bao nhiêu?"

"..."

Chưa tới nửa cân.

Thu Thiển ngượng miệng không dám nói.

Đột nhiên cảm thấy có Chu Tự ở bên cũng tốt, hắn là thánh mặt dày.

"Năm mươi cân"

Hàn Tô đột nhiên nói.

"Hả?"

Chủ quán sửng sốt.

Thu Thiển cũng rất ngạc nhiên.

Sau khi mua xong, Thu Thiển ngơ ngác nhìn Hàn Tô.

"Đè đầu hắn, không phải chỉ là cân thịt thôi sao"

Hàn Tô hào phóng nói.

"Khó trách Chu Tự thường nói Minh Nam Sở thích làm bạn với ngươi."

Thu Thiển bị sự hào sảng của đối phương làm cho kinh ngạc.

Đây là lần đầu tiên nàng thấy ai mua nguyên liệu làm bữa sáng mà trực tiếp mua cả mấy chục cân thịt.

"Thật ra thì bọn chúng cũng ăn"

Hàn Tô chỉ vào ba con thú cưng, nói.

"Meo."

Bạch Hổ gương mặt hạnh phúc.

Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng cũng lạch bạch vỗ cánh.

Còn con rùa vẫn đang giả chết.

Chủ quán thịt lợn thấy hai người họ xách năm mươi cân thịt trở về, cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Năm mươi cân, cứ vậy mà mang về sao?

Giống như đi chợ xách hai, ba cân về vậy.

Hắn còn nghi ngờ liệu có gì đó không ổn với chiếc cân của mình không.

Trở lại nơi ở, Thu Thiển bắt đầu nấu ăn.

Hàn Tô vội xắn tay giúp đỡ, trong khi nấu cháo, họ tranh thủ chế biến món thịt khác và chiên một số viên thịt cho thú cưng ăn.

"Không ngờ bọn chúng lại ăn thức ăn nấu chín"

Thấy mấy đứa Hỏa phượng hoàng đang ăn, Thu Thiển rất ngạc nhiên.

"Đúng vậy, lúc đầu bọn chúng còn ăn đồ sống, nhưng sau khi thấy bọn ta ăn đồ chín, bọn chúng cũng đòi ăn đồ chín mới chịu. Ban đầu chúng không biết biểu đạt thế nào nên tuyệt thực, ta còn tưởng chúng bị bệnh nữa"

Hàn Tô bất lực nói.

Thu Thiển bỗng thấy Hàn Tô cũng không dễ dàng gì.

1133 chữ

Chương 1380: Nên Chọn Ai

"Đã gần bảy giờ rồi, không biết bọn họ dậy chưa nữa"

Thu Thiển hơi nghi ngờ.

Bảy giờ mười lăm.

Thu Thiển dọn xong thức ăn, sau đó đi lên lầu:

"Ta đi gọi họ dậy Chu Tự còn đang say giấc thì nghe thấy âm thanh ding-dong.

Nhất thời không kịp hiểu chuyện gì.

Sau khi ngồi dậy, hắn mới nhận ra mình đã ngủ quên ở ban công.

Đây là nhà của nhị lão bản.

Lúc này, cả Minh Nam Sở và Lý Lạc Thư đều hơi mơ màng, nét mặt vẫn rất buồn ngủ.

"Hôm nay là thứ mấy vậy?"

Chu Tự hỏi.

"Thứ tư?"

Lý Lạc Thư không chắc lắm.

"Vậy là phải đi làm sao?"

Chu Tự giật mình.

Nhưng hắn nhanh chóng tỉnh táo lại, vẫn đang trong kỳ nghỉ.

Dingdong!

Tiếng chuông cửa lại vang lên.

Lúc này Chu Tự mới nhận ra có người đang gọi cửa.

Lập tức đi mở cửa.

Là Thu tỷ đang mặc một chiếc áo phông màu xanh nhạt, buộc tóc đuôi gà lên cao và đeo băng đô màu đỏ.

"Các ngươi tỉnh dậy cả chưa?"

Thu Thiển nhìn vào bên trong.

Không ngờ ba bọn họ lại cùng ngủ ngay dưới sàn nhà.

"Dậy hết rồi."

Chu Tự vội gật đầu.

"Rửa mặt, ăn cơm"

Thu Thiển vừa nói vừa đưa hai chiếc bàn chải đánh răng dùng một lần ra.

Cho Chu Tự và Lý Lạc Thư.

Sau đó, nàng nhìn thấy vị trí chiếc sofa, nói:

"Còn chưa cất đi sao?"

Chu Tự lúc này mới phát hiện ra trên ghế sofa vẫn còn một người.

Phải kêu ai đó cất đi.

Giây sau, rửa mặt xong, ba người Chu Tự đến nhà Hàn Tô dùng bữa.

Còn búp bê vẫn là nhị lão bản cất đi.

Nhưng Lý Lạc Thư đã phong ấn nó rồi.

Có lẽ sẽ không có vấn đề gì, ngay cả mấy người Tô Thi cũng không thể biết bên trong là gì.

Đúng, lần này hắn đã sử dụng một cái lọ nhỏ và niêm phong búp bê bên trong. Trừ khi Nữ Thần Hắc Dạ đến lần nữa, nếu không sẽ không thể ra ngoài. Chu Tự không khỏi cảm khái, chia tay xong đối xử với bạn gái cũ vậy đấy.

"Mà này, có ai trong các ngươi giới thiệu đối tượng cho đại ca của ta không?"

Chu Tự vừa ăn bánh bao nhân thịt vừa hỏi.

"Đối tượng?" Thu Thiển suy nghĩ một lúc. Thực sự, đừng nói là người quen biết.

Cho dù có nghe qua, cũng không có ai xứng với đại ca.

Hắn quá xuất sắc, đã không phải là dạng xuất sắc bình thường nữa rồi.

Thay vào đó, hắn đã lọt vào top 5 toàn bộ giới tu chân.

Vị trí này là đã cộng vào đoạn cuối của đại đạo và ba vị của thời đại trước.

Nếu dựa theo thế hệ mới, vậy thì hầu hết thời gian hắn đều đứng thứ nhất, thời gian ít ỏi còn lại sẽ xếp thứ hai.

Một người ưu tú như vậy, kiếm được ai xứng tầm?

Mặc dù hơi biến thái, nhưng không hề ảnh hưởng đến việc hắn nhận được sự ngưỡng mộ từ mọi người.

"Đúng rồi, đại tẩu có người nào muốn giới thiệu không?"

Lý Lạc Thư hỏi.

"Không thì đợi Nguyệt tỷ lớn lên?"

Thu Thiển hỏi dò.

Xét cho cùng, theo như hiểu biết của nàng thì không ai đáng tin cậy hơn Nguyệt tỷ.

Mặc dù nàng ấy không thích những kẻ biến thái, nhưng nếu thời gian đủ lâu nhãn mác biến thái này rồi sẽ được gỡ bỏ thôi.

"Chị gái chúng ta"

Lý Lạc Thư thẳng thừng lắc đầu.

"Nguyệt tỷ quá xuất sắc, đại ca ta nói hắn không xứng, hơn nữa dù sao cũng là chị gái, như vậy không tốt lắm"

Chu Tự đáp.

Thu Thiển:

"..."

Sau đó, Thu Thiển lại giới thiệu thêm vài người nữa, nhưng không có ai hoàn hảo.

Có người là vì đối phương không thích, cũng có người là vì Chu Tự thấy không phù hợp.

"Những người mà mọi người giới thiệu đều xuất sắc quá, hay là hạ tiêu chuẩn xuống chút đi?"

Hàn Tô hỏi.

Hạ tiêu chuẩn xuống sẽ dễ tìm hơn nhiều.

"Quá bình thường thì không được"

Minh Nam Sở nhắc nhở:

"Dù sao cũng là vô thượng kiếm đạo, tuổi thọ là cả một vấn đề"

Hàn Tô hiểu rồi, bất luận thế nào cũng phải tìm được một siêu phẩm. Được rồi, chuyện này thậm chí còn khó hơn. Nhưng thực ra nhất phẩm cũng khá lắm rồi.

"Sao không hỏi Thần Thái Dương xem họ có ý định kết hôn không?"

Chu Tự đột nhiên hỏi.

"A?"

Thu Thiển và những người khác có chút kinh ngạc.

Mấy người Thần Thái Dương?

Chuyện này, nghĩ thoáng chuyện giới tính rồi sao?

"Các ngươi nghĩ cái gì đấy?"

Chu Tự tức giận nói:

"Ý của ta là hỏi họ có định kết hôn không, sau đó chúng ta giới thiệu một người cho họ, đến khi họ sinh ra một Thần Minh Chi Nữ, như vậy chẳng phải ổn rồi sao?"

"Thần Minh Chi Nữ cũng chưa chắc đã tốt.

Thu Thiển nói.

"Thu Thiển không đủ tốt sao?"

Chu Tự hỏi ngược lại.

Lý Lạc Thư nghe vậy lập tức nói:

"Thôi nào ăn cơm thôi"

Chu Tự cũng không để ý, ăn một bữa ngon lành.

"Ăn cơm xong các ngươi về luôn sao?"

Minh Nam Sở hỏi.

"A?"

Chu Tự có chút giật mình rồi nói:

"Hay là ở thêm mấy ngày?"

Thu Thiển sao cũng được, ở thêm vài ngày cũng chẳng có gì không tốt.

Thế nhưng không bao lâu điện thoại của nàng liền đổ chuông.

Là mẹ của Nguyệt tỷ gọi đến.

"Me."

Thu Thiển trả lời điện thoại.

"Ha?"

Bọn con đang ở nhà của Tô Thị, ở đây có chút việc cần giải quyết.

"Trưa về ăn cơm? À, vâng"

Thu Thiển nói vài câu rồi cúp điện thoại, sau đó nhìn Chu Tự.

Đừng nhìn ta, nhìn ta làm gì?

Mẹ ngươi chứ đâu phải mẹ ta.

Ngươi về một mình là được rồi. "Trưa về nhà ăn cơm" Thu Thiển nói.

"Ồ"

Chu Tự uể oải rủ đầu xuống, Sau khi ăn xong bữa sáng, mấy người Chu Tự lại oánh game thêm một lúc nữa.

Lần này họ để Lý Lạc Thư làm chân chạy vặt, chỉ được đứng ở phía sau.

Lần này chơi game rất vui, có bà vú vô địch yểm trợ ở phía sau, họ chỉ cần một đường xông lên.

1168 chữ

Chương 1381: Có Việc Gấp

Mười giờ rưỡi, Chu Tự bị Thu tỷ kéo đi.

Mười một giờ, Chu Tự đứng trước cửa nhà mình, không hề có ý định gõ cửa, cũng không định tiến lên mở cửa.

Thu Thiển nhìn hắn, rút chìa khóa ra mở cửa, nhưng bị Chu Tự ngăn lại.

Khi nàng đang định lên tiếng, cánh cửa đột nhiên tự mở ra.

Thấy vậy, Chu Tự cướp lấy chìa khóa của Thu tỷ, giả vờ như đang mở cửa.

"Ấy, mẹ ạ, thật trùng hợp? Ta còn đang định mở cửa nữa"

Chu Tự nở nụ cười khiên cưỡng.

Người mở cửa chính là Liễu Nam Tư.

"Tiểu Nguyệt đâu?"

Liễu Nam Tư nhìn xung quanh và hỏi.

"Đang cố gắng liên lạc với Nữ Thần Trí Tuệ, bảo là không thành công sẽ không về.

Chu Tự nói.

"Nữ Thần Trí Tuệ?"

Liễu Nam Tư có chút khó hiểu.

"Đúng vậy, vị khách đến từ bên ngoài thế giới, rất mạnh mẽ, ta nói mẹ nghe, nàng ấy là người biến ta thành Chân Thần và đá cha và những người khác xuống dưới. Người này tệ lắm, ta chỉ là một tu chân giả mới, bất cẩn một cái là bị nàng ấy lừa ngay, sau đó, thì, thì, như vậy đấy"

Chu Tự ngụy biện.

"Ngươi không nhắc cha ngươi cũng sắp quên, cứ nhất định phải nhắc ngay lúc này"

Liễu Nam Tư lắc đầu thở dài.

Chu Tự bước vào, chết lặng tại chỗ.

Trong sảnh có cha, nhị thúc, sư phụ, nhị thẩm và sư nương.

Hắn lập tức lấy điện thoại di động ra gọi cho Lý Lạc Thư:

"Đại ca, ngươi đến chỗ ta ngay, có chuyện lớn, nhanh lên"

Sau đó, hắn lại gọi một cuộc nữa:

"Thất Thiên, đi gọi Nguyệt tỷ và Tô Thi ra ngoài, bảo họ về nhà, nói là có chuyện cấp bách, nhanh lên đấy"

Sau đó Chu Tự dẫn Thu tỷ bước vào.

Chào hỏi từng người một.

Những người này cũng không nói gì, chỉ nhìn hắn chằm chằm.

Cũng không biết muốn nhìn gì nữa.

Rất nhanh, có tiếng gõ cửa, Lý Lạc Thư đã tới.

Sau khi nhìn thấy nhiều người như vậy, hắn theo bản năng muốn bỏ chạy.

Nhưng khi nhớ lại bạn gái cũ không ở bên cạnh, hắn cảm thấy nhẹ nhõm hẳn.

Đi vào một cách thoải mái.

Ngay sau đó mấy người Nguyệt tỷ cũng trở về.

Vừa đi vào, nàng liền thở phào một hơi:

"Quả nhiên có chuyện quan trọng, may mà trở về kịp.

"Chuyện quan trọng gì?"

Chu Tự mặt mũi tỉnh bơ hỏi.

"Cha, mẹ, nhị thúc, nhị thẩm, bá phụ, bá mẫu đều ở nhà chờ ta ăn cơm, đây không phải đại sự sao?"

Chu Ngưng Nguyệt hỏi ngược lại.

Chu Tự:

"..."

"Chính xác"

Tô Thi nhìn Chu Tự một cách khinh bỉ, sau đó chạy đến chỗ mẹ làm nũng.

Nguyệt tỷ cũng vậy.

Tại sao Chu Tự lại cảm thấy hắn quá lạc lõng so với họ?

Oh, ta có đại ca.

"Đại ca, ngươi uống rượu không?"

Chu Tự hỏi.

"Ta không biết uống rượu."

Lý Lạc Thư cúi đầu nói.

Chu Tự đột nhiên rất phấn khích, họ quả không hổ là anh em.

Sau đó, ký ức của hắn bị đứt đoạn.

Khi tỉnh dậy, hắn cứ nghĩ trước mắt sẽ là trần nhà quen thuộc.

Nhưng phát hiện ra là không phải.

Trần nhà lần này hắn nhìn thấy hơi bình thường.

"Là nhà ở trấn Thanh Bắc.

"Đây là nơi nào?"

Chu Tự rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, nhưng tại sao hắn lại ở trấn Thanh Bắc?

"Bởi vì có quá nhiều người, buổi tối không có chỗ nghỉ ngơi, cho nên đều đến trấn Thanh Bắc, ngươi còn lớn tiếng kêu đi vào đoạn cuối của đại đạo, rồi mang họ tới đây, ta còn quay video đây, ngươi có muốn.."

"Không muốn"

Chu Tự quả quyết cự tuyệt.

Chỉ cần hắn không ngại, những người xung quanh sẽ ngại dùm hắn.

Lúc này, Chu Tự phát hiện ra Thu tỷ đang ngồi bên cạnh mình, hơn nữa tay của hắn vẫn luôn đan vào tay Thu tỷ.

"Cầm suốt một ngày, hễ say là cứ túm lấy tay ta, làm ta chẳng giúp mọi người dọn dẹp được gì"

Thu Thiển trông có vẻ như đang phàn nàn, nhưng khóe miệng lại hơi mỉm cười.

Hình như đang hạnh phúc.

"Mẹ ta có đánh ta không?"

Chu Tự vuốt ve tay Thu tỷ, hỏi.

"Không, ngươi say khướt rồi, mẹ có đánh ngươi hay không ngươi cũng không nhớ, tất nhiên sẽ không đánh"Thu Thiển nói.

Cũng có lý, nhưng sao nghe ra như thấy đáng tiếc vậy? Chu Tự lắc đầu thở dài. "Tại sao ngươi lại nghĩ mẹ ngươi sẽ đánh ngươi?"

Thu Thiển ôm đầu gối ngồi ở trên giường nhìn Chu Tự.

"Trực giác."

Chu Tự nói.

Sau đó hắn nhìn quanh một vòng, thấy ngoài trời không sáng lắm.

Căn phòng sáng là vì có bật đèn.

"Mấy giờ rồi?"

Hắn hỏi.

"Bốn giờ mười sáu.

Thu Thiển cười nói.

Chu Tự hít một ngụm khí lạnh.

"Cửa khóa rồi à?"

"Khóa rồi"

"Vậy tắt đèn đi"

Thu Thiển bật cười khúc khích, sau đó đi đến bên giường tắt đèn.

Hai ngày này coi như đi tong rồi.

Sáu giờ ba mươi, Chu Tự lại nhìn chằm chằm lên trần nhà.

Lúc này, Thu tỷ không còn ở bên cạnh nữa.

Hắn nhận ra ngày nào Thu tỷ cũng dậy rất sớm.

"Chẳng lẽ không thấy buồn ngủ sao?"

Bọn họ thường đi ngủ rất muộn, đáng ra phải buồn ngủ mới phải.

Ngay sau đó Chu Tự chợt nhận ra, Thần Minh Chi Nữ có thể không cần ngủ.

Thay quần áo xong, hắn đứng dậy đánh răng rửa mặt, kỳ nghỉ lễ của hắn vẫn còn mấy ngày, hắn phải suy nghĩ xem nên đi mua sắm ở đâu.

Sự trở lại của chư thần gần đây đã thất bại, hắn nên đi đến những nơi trước đây từng có thần minh.

Xem xem mọi chuyện thế nào rồi.

Chẳng hạn như dị thế giới, vân vân.

"Đại ca?"

Chu Tự đang đánh răng thì nghe thấy có người gọi mình.

Là Lý Lạc Thư.

Chuyện này thì không quen nổi, sao đại ca lại ở đây?

Đối phương dường như cũng không quen.

Sau khi nhổ ra ngụm bọt, Chu Tự nói:

"Đại ca, sao ngươi lại ở trong nhà của ta?"

"Tại sao?"

Lý Lạc Thư nhìn Chu Tự, thở dài:

"Tối hôm qua là ta muốn rời đi, nhưng ngươi cứ nhất định muốn ta đến, còn nói nếu ta không đến là không nể mặt ngươi, đại tẩu có quay video đấy"

Rầm một tiếng.

Chu Tự đóng cửa lại, vờ như không nghe thấy.

1165 chữ

Chương 1382: Nguy Hiểm

Hắn của lúc say có liên quan gì đến hắn lúc tỉnh?

Hắn cũng không ngờ khi uống quá chén hắn sẽ thành ra vậy.

"Ấy?"

Chu Tự đột nhiên ý thức được một chuyện, mở cửa hỏi:

"Đại ca không say sao?"

"Không có"

Lý Lạc Thư hơi ngơ ngác gật đầu.

"Không phải ngươi không giỏi uống rượu sao?"

"Ừ, không giỏi"

"Vậy tại sao ngươi không say?"

"Có lẽ vẫn đang trong phạm vi chấp nhận được?"

"..."

Chu Tự cảm thấy hắn phải chăm chỉ rèn luyện thôi.

Nhưng cũng có thể là do tu vi yếu, rượu mà cha và nhị thúc mang ra quá khó tiêu.

Hắn còn nhớ hôm qua hắn định dùng tu vi của mình để gắng gượng chống đỡ, ai ngờ không chống đỡ nổi.

Không biết thiên niên công lực có còn ổn không.

Lần sau hắn phải thử mới được.

Những người này chắc chắn đang bắt nạt hắn vì tu vi không đủ.

"Đại ca đánh răng rửa mặt chưa?"

Chu Tự hỏi.

"Đánh răng rửa mặt Liễu Bắc Uyển đi xuống lầu nói.

"Nhị thẩm"

Chu Tự gọi một tiếng.

"Gọi tiểu di"

Liễu Bắc Uyển sửa lại.

"Vâng"

Chu Tự gật đầu.

"Gọi lại nghe xem "Nhị thẩm "Được, hôm nay nhị thẩm này đích thân nấu cơm cho ngươi"

Liểu Bắc Uyển nở một nụ cười âm hiểm.

Chu Tự:

"..."

Tại sao hắn cứ có cảm giác kỳ thị như khi Thu tỷ nói làm món ngon vậy, một loại khủng hoảng không thể giải thích được.

"Nhị thẩm của ta biết nấu ăn sao?"

Chu Tự thấp giọng hỏi Lý Lạc Thư.

"Ta không biết nhị thẩm chúng ta có biết nấu ăn hay không, nhưng ta biết nàng ấy ở Đạo Tông Thiên Vân nhất định không cần nấu ăn"

Lý Lạc Thư trả lời.

Chu Tự suy nghĩ một chút, cảm thấy buổi trưa ra ngoài ăn cơm sẽ tốt hơn.

Thức ăn của nhị thẩm cứ để lại cho mấy người tam lão bản.

Nhìn nhị thẩm đi xuống lầu, Chu Tự đã liệt nàng ấy vào danh sách nguy hiểm.

Tắm rửa xong, hai người xuống lầu.

Nhìn ra phía sân sau, hắn thấy sư phụ đang tập Thái cực quyền.

"Cái này ta biết này"

Chu Tự theo bản năng nói.

Ngay từ khi còn nhỏ đã thường xuyên học nó, lấy nhu khắc cương, trình độ cao nhất trong võ thuật.

Nhưng phần lớn ông cụ chỉ sử dụng nó để giữ dáng.

"Sư phụ già rồi sao?"

Chu Tự hỏi Lý Lạc Thư.

"Đúng là cũng lớn tuổi rồi"

Lý Lạc Thư gật đầu. "Đã tuổi này rồi mà con trai còn chưa lập gia đình, ngươi nói xem sư phụ có thấy áp lực không nhỉ?"

Chu Tự lại hỏi.

"Ta cũng áp lực không ít.

Lý Lạc Thư bất lực nói. "Tại sao sư phụ không sinh thêm đứa thứ hai? Như cha ta đấy, Nguyệt tỷ kém quá nên mới sinh thêm ta"

Chu Tự nói.

Lý Lạc Thư kinh ngạc nhìn Chu Tự.

Không hổ là đại ca.

Lúc này Lý Cảnh Sơn đã ngừng tu luyện.

Hắn quay đầu lại nhìn Chu Tự cùng Lý Lạc Thư, còn chưa kịp lên tiếng, phía trên đã truyền đến một giọng nói.

"Sư phụ ăn cơm thôi, bọn ta phải đi tìm mấy người sư nương đây.

Chu Tự phất phất tay, kéo người bên cạnh cùng chạy đi.

"Cha, ta xin cáo lỗi trước.

Lý Lạc Thư đi theo.

Lý Cảnh Sơn nhìn bóng lưng của họ, trong lòng dâng lên nỗi kích động muốn đánh người.

Cuối cùng cũng mặc kệ không đếm xỉa.

Hắn nhìn quanh một lúc rồi tiếp tục đánh quyền.

Chu Tự vừa trở lại phòng khách đã cảm thấy có chút sợ hãi, vừa rồi hắn có cảm giác sư phụ muốn đánh chết hắn.

May mà hắn chạy nhanh.

Sư phụ không phải người dễ chọc, đổi người khác thôi.

"Lại đây lấy đồ, làm gì vậy?"

Liễu Nam Tư đứng ở cửa gọi.

Lúc này Chu Tự mới đi lấy nguyên liệu.

"Mẹ, mẹ mua cái gì mà nhiều thế?"

Hắn nhìn một lô một lốc những túi lớn túi nhỏ hỏi.

"Có loại nho mà chị gái ngươi thích, có giò heo chị gái ngươi thích, còn có món chị ngươi thích nữa là...

Chu Tự thấy mẹ như chiếc máy liên thanh, kể ra đống thứ Nguyệt tỷ thích ăn.

Sau đó hắn hỏi một câu:

"Có món nào ta thích ăn không?"

"Ngươi không thích những thứ này sao?"

Liễu Nam Tư hỏi ngược lại.

"Nhưng cũng không có thứ ta đặc biệt thích mà"

Chu Tự nói.

"Ngươi đặc biệt thích cái gì?"

Liễu Nam Tư lại hỏi.

Sau một lúc lâu ậm ừ, Chu Tự mới nói:

"Đậu phụ thối"

"Không có"

Liễu Nam Tư không chút do dự lắc đầu.

Chu Tự cảm thấy mẹ quá đáng quá rồi, hoàn toàn không mua thứ gì hắn thích.

Thiên vị.

Không phải chỉ là đậu phụ thối thôi sao?

Mọi người ăn một lần cũng chẳng có vấn đề gì.

"Mấy người Thu tỷ đâu?"

Chu Tự chia một nửa cho đại ca rồi cùng nhau mang chúng vào.

"Đi theo Hồng Nghê tỷ mua bữa sáng"

Liễu Nam Tư vừa thu dọn vừa nói.

"Mẹ ta cũng biết mua bữa sáng sao?"

Lý Lạc Thư tò mò hỏi.

"Mẹ ngươi biết nhiều hơn ngươi tưởng tượng nhiều, có nơi nào ở vùng đất Cửu Châu này mà họ chưa đến bao giờ không? Đều là tự đi bộ đấy"

Liễu Nam Tư nói.

"Sư nương trước kia có đi qua chưa?"

Lý Lạc Thư hỏi.

"Hầu như rồi, nhưng phần lớn vẫn là ở Ma Môn Liễu Nam Tư nói.

"Mẹ, con muốn hỏi mẹ một chuyện"

Chu Tự nhìn xung quanh và nói một cách bí ẩn.

"Mẹ với cha không chuẩn bị bất cứ thứ gì để đánh người đó chứ?" Liễu Nam Tư đang cất đồ đạc thì sững sờ hỏi:

"Sao hả? Ngươi ngứa ngáy muốn hồi tưởng lại thời ấu thơ hả?"

"Không, ta chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi"

Chu Tự cảm thấy nhẹ nhõm hẳn.

Bây giờ thì ổn rồi.

Bữa sáng của Chu Tự là sữa đậu nành và bánh quẩy.

Lý Lạc Thư cảm thấy không thoải mái lắm, vì Nguyệt tỷ ở đó.

Vấn đề không chỉ vì có Nguyệt tỷ ở đây, còn có một chuyện nữa.

Bạn gái cũ của hắn trở lại rồi, nhất thời có cảm giác như bí mật sâu kín nhất của hắn đã bị vạch trần.

Chính là cảm giác không thoải mái này.

Đặc biệt là khi nghĩ đến việc đưa Nguyệt tỷ về nhà, vừa nghĩ đến chuyện này hắn đã rủ đầu xuống, muốn tìm một cái lỗ.

1093 chữ

Chương 1383: Trình Độ Như Nào?

"Mọi người đều là người lớn, đừng để trong lòng"

Chu Tự an ủi.

Lý Lạc Thư:

"..."

"Nói mới nhớ, buổi trưa hình như có món gì ngon, ăn xong chúng ta đi dị giới một chuyến đi, đi xem mấy người Tiểu Khô Lâu"

Chu Tự suy nghĩ một chút, nói tiếp:

"Sau đó đi Hỏa Nguyệt Cốc, ta vẫn chưa hái xong trái cây ở đó, đi hái một quả ăn thử xem, còn phải đi gặp Bán Tiên nữa, nói đi tìm hắn mãi mà mãi vẫn chưa có thời gian rảnh"

Đột nhiên, điện thoại di động của Chu Tự reo lên, không ngờ lại là Bán Tiên.

"Bản đạo đã ra nước ngoài, có chuyện gì vui lòng liên hệ qua email"

Nhìn thấy tin nhắn, Chu Tự có chút kinh ngạc.

Bán Tiên cũng lợi hại nhỉ, vậy là chạy thoát rồi.

Nhưng thôi không sao, lần sau vậy. Rồi sẽ có cơ hội thôi.

"Bán Tiên rời đi rồi?"

Lý Lạc Thư tựa hồ đã đoán được.

"Ừ, chạy rồi, ngươi nói xem nếu ta hỏi ta sẽ đánh chân trái hay chân phải của hắn, liệu hắn có thể đoán ra không?"

Chu Tự vừa ăn bánh quẩy vừa hỏi.

"Khó nói, Bán Tiên là người rất lợi hại, khả năng sẽ tự mình làm gãy chân Lý Lạc Thư nói.

Chu Tự:

"..."

Hơi tàn nhẫn.

Không đến chỗ Bán Tiên, vậy giờ đi đâu?

Đến thành Thực Vi Thiên? Đi gặp lão Ma Sát.

Năm đó hắn ta chết thế nào vậy nhỉ?

Để hỏi cha.

Nghĩ vậy, hắn liền chạy vào và hỏi chuyện của Lão Ma Sát.

"Chết vì trọng thương Chu Nhiên suy nghĩ một chút, tiếp tục nói:

"Một cậu thanh niên rất tốt"

Cậu thanh niên? Được rồi, cha thực sự già rồi.

"Khi còn trẻ hắn có từng huy hoàng không?"

Chu Tự hỏi.

"Đương nhiên, trong toàn bộ ma sát, không ai có thể ngang hàng với hắn"

Chu Nhiên nói.

Chu Tự lấy điện thoại di động quay video lại rồi cất nó đi.

Để khi nào đi gặp Lão Ma Sát thì mở cho hắn nghe, hẳn là nơi cửu tuyền hắn sẽ vui lắm.

Đã gần trưa, Chu Tự nhìn thấy một thiếu nữ ma pháp đang đi tới.

Nhạc mẫu đại nhân.

"Chỉ một mình ngươi?"

Lý Cảnh Sơn lạnh lùng nói.

"Không phải, hắn đi mua đồ rồi"

Tiểu Kính tiên tử không dám nhìn sư huynh của mình.

Rất nhanh, Đại Thần Thời Không quay trở lại, tay xách thêm ít rượu.

"Sư huynh, cái này cho ngươi"

Hắn có chút ngượng ngùng nói.

Nhìn Đại Thần Thời Không dè dặt khép nép, Chu Tự cảm thấy sư phụ mình thật sự bắt nạt người quá đáng.

"Sư phụ ta không uống rượu, cho ta được rồi.

Chu Tự nhận lấy quà từ nhạc phụ, nói.

Sau đó, hắn bị Lý Cảnh Sơn kẹp cổ kéo vào.

Hoàn toàn không có chút năng lực phản kháng.

"Sư phụ, không phải ngươi không cần sao?"

Chu Tự giãy dụa nói.

Lý Cảnh Sơn hừ lạnh một tiếng, cầm rượu rời đi.

"Sư phụ chẳng thành thật xíu nào" Chu Tự lắc đầu thở dài.

"Sư phụ"

Thu Thiển kích động nhìn sư phụ của mình.

"Bụng có dấu hiệu rồi sao?"

Tiểu Kính tiên tử lập tức hỏi.

Thu Thiển:

"..."

"Sư phụ hiểu, xấu hổ phải không?"

Tiểu Kính tiên tử dáng vẻ như hiểu tất cả mọi thứ.

Cuối cùng một bàn thức ăn lớn được đưa lên, mọi người ngồi vây xung quanh.

Nhà Chu Tự có năm người, nhà sư phụ có ba người, nhà nhị thúc có ba người, nhà nhạc phụ có hai người.

Tổng cộng mười ba người.

Cảm thấy hơi căng thẳng rồi đó.

Quan hệ giữa những người này không tốt lắm, nếu đã không tốt tại sao phải cùng nhau ăn cơm?

Tội gì phải thế?

Chu Tự đang ăn, Tô Thi cũng đang ăn.

"Chà, tam lão bản tương đối thoải mái ha Chu Tự hỏi.

"Mắc gì ta phải thấy áp lực? Mọi người đều biết ta vô dụng, sẽ không chấp nhặt một người như ta"

Tô Thị vừa bóc tôm vừa nói.

"Cũng đúng, bóc một con cho Thu Tỷ đi Chu Tự nói.

"Thu tỷ vợ ngươi chứ vợ gì của ta"

Tô Thị đảo mắt trợn tròn.

"Khi nào tam lão bản định kết hôn?"

Chu Tự hỏi.

"Vậy khi nào ngươi có em bé?"

Tô Thi hỏi ngược lại.

Chu Tự:

"..."

"Đúng nhỉ, ta nghĩ đứa con đầu lòng là con gái, ta đã nghĩ xong tên rồi."

Liễu Nam Tư nói.

"Con trai mới tốt"

Tiểu Kính tiên tử phản bác lại một câu, sau đó nhìn Thu Thiển:

"Đúng không nào?"

Thu Thiển:

"???"

Nàng đá mạnh vào bắp chân của Chu Tự dưới gầm bàn.

Trách ta sao? Phải trách Tô Thi nhắc tới chuyện con cái trước ấy, Chu Tự ăn cơm, trong lòng đầy một bụng không phục.

"Đúng rồi, Chu Tự không phải nói rằng Tiểu Nguyệt đang giao tiếp với Nữ Thần Trí Tuệ sao? Thành công chưa?"

Liễu Bắc Uyển đột nhiên hỏi.

"Thành công rồi, Nữ Thần Trí Tuệ là một người rất dễ nói chuyện"

Chu Ngưng Nguyệt lập tức nói.

Vì có Lý Lạc Thư, nàng mất cảm giác ngon miệng.

Lần nào cũng nghĩ tới bạn gái của hắn.

"Ngoài giới hạn của Nữ Thần Trí Tuệ là gì?"

Tô Trần uống một ngụm canh, hỏi.

"Là bên ngoài thế giới.

Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Bên ngoài thế giới?"

Chu Nhiên nhíu mày.

Lý Cảnh Sơn và Tô Trần cũng vậy.

Vì trong cách nhìn của họ, thế giới giống như một bầu trời đầy sao vô tận, không có ranh giới.

Sao có thể xuất hiện vùng bên ngoài được?

Lúc này, Chu Ngưng Nguyệt suy nghĩ một chút, lặp lại câu nói của Nữ Thần Trí Tuệ:

"Vùng bên ngoài này là vùng không thể nào đặt chân đến được, phải ở một trình độ nhất định mới có thể thoát khỏi thế giới, đi về phía bên ngoài thế giới. Nhưng nàng ấy cũng nói rằng không thể đi ra ngoài một cách dễ dàng, rất có thể ra ngoài rồi sẽ không thể quay lại được nữa.

"Trình độ nhất định? Là trình độ thế nào?"

Lý Cảnh Sơn hỏi.1169 chữ

Chương 1384: Chỉ Có Một Người

Chu Ngưng Nguyệt suy nghĩ một chút mới mở miệng:

"Nữ Thần Trí Tuệ nói nàng ở một cảnh giới gọi là Đại Đạo Thiên Thành, cũng chính là siêu phẩm, mà trên cảnh giới này chính là chí cao, hơn nữa cảnh giới này cực kỳ ít người, đây chính là cảnh giới trước đây của cha. Cảnh giới này không thể đi ra bên ngoài thế giới, nhưng một khi đủ mạnh, có thể tìm thấy giới hạn của thế giới. Hơn nữa, phía trên cảnh giới này còn có một cảnh giới khác, gọi là siêu thoát, chỉ có siêu thoát mới có thể rời khỏi thế giới này. Và những người đạt đến trình độ siêu thoát, trong vô số thế giới từ cổ chí kim, có thể đếm trên hai đầu ngón tay.

"Vô số thế giới từ cổ chí kim?"

Chu Tự thấy hơi ngạc nhiên.

"Làm sao nàng ta biết?"

"Nàng ấy bảo là biểu tẩu nói cho nàng ấy biết, tuyệt đối không sai"

Chu Ngưng Nguyệt nhún vai.

Dù sao, đó là những gì phía bên kia nói.

"Vậy bên trên siêu thoát thì sao?"

Chu Nhiên có chút tò mò.

"Nữ Thần Trí Tuệ nói khỏi cần suy nghĩ, bởi vì hiện tại chỉ có một người"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Chu Nhiên và những người khác im lặng, sự tồn tại bên ngoài thế giới thực sự khiến người ta khó có thể tin được.

"Cho nên Nữ Thần Trí Tuệ lợi hại vô cùng?"

Tiểu Kính tiên tử hỏi.

"Không hề"

Chu Tự lắc đầu nói:

"Ta nhớ nàng ta nói rằng nàng vẫn chưa đạt đến chí cao, hình như bị mắc kẹt ở đó, ngăn cản nàng ta thăng cấp" "Nhưng nếu không có thế giới siêu thoát, làm sao nàng ta đến được đây?"

Thu Thiển hỏi.

Chu Ngưng Nguyệt nhún vai, nàng cũng không biết.

Mấy người kia sau khi không nhận được câu trả lời thì cũng không quan tâm nữa.

Chu Tự thậm chí còn không nghĩ về nó.

Chí cao có lẽ là thời đại sáng thế của hắn, đi lên nữa sẽ phiền phức lắm.

Biết đi đâu tìm sách đây?

Nhưng hắn cũng không vội, nếu ảnh hưởng đến thai nhi của Thu tỷ sẽ không tốt, không vội không vội.

Mặc dù hắn tin chắc rằng mình phụ thuộc vào chu thiên linh khí đoàn, nhưng hắn cũng chậm rãi với những thứ khác, không có gì không tốt.

Sau bữa cơm.

Chu Tự đưa mọi người đi dạo.

Nguyệt tỷ vốn dĩ không đi ra, nhưng không đi ra thì quá kỳ quặc, nàng lại không thể giải thích tại sao, chỉ đành theo ra ngoài.

Lý Lạc Thư phải mở cánh cửa không gian, vậy nên không đi không được.

Điểm dừng chân đầu tiên là thành Thực Vi Thiên.

"Thánh, Thánh tử Thành chủ Thạch Kinh kinh hoảng quỳ xuống.

Đoạn cuối của đại đạo, sự tồn tại của Chân Thần.

Áp đảo toàn bộ giới tu chân.

Sự tồn tại của cự phách ma đạo bị một bàn tay trấn áp đang ở ngay trước mặt hắn.

Lần trước gặp Thánh Tử cũng đã một năm, lúc đó hình như chỉ mới là tứ phẩm?

Thánh Tử quả nhiên khác với bình thường.

"Xin chào, thành chủ, bọn ta có thể mua chút đồ không?"

Chu Tự hỏi.

"Miễn phí, mọi người cứ ăn thoải mái Thạch Kinh vội vàng nói.

Nghe vậy, Nguyệt tỷ vui vẻ hẳn lên.

Sau đó, mấy người Thu tỷ rủ nhau ăn uống, Chu Tự đưa đại ca của mình đến một nơi bí mật ở một thành phố khác.

Vẫn là hòn đảo nhỏ, vẫn là ngôi nhà đá đổ nát.

Bên trong vẫn là một tấm gương.

Lý Lạc Thư cố gắng cảm nhận bầu không khí, cuối cùng dùng kiếm đâm xuyên qua tấm gương.

Thật đáng sợ.

"Lại gặp mặt rồi"

Chu Tự ngồi ở trước gương cười nói.

"Thiếu chủ?"

Trong gương truyền ra một tiếng gọi.

"Ta đã đến chỗ của cha ta và quay video cho ngươi xem Chu Tự lấy điện thoại ra, cười nói.

Chẳng mấy chốc, Lão Ma Sát bật khóc.

Chu Tự vốn tưởng rằng đối phương cảm động, nhưng rất nhanh liền phát hiện không phải:

"Hiện tại cuộc sống khá hơn, môn chủ đã tăng cân rồi Chu Tự:

"..."

Béo lên?

Chu Tự thấy hơi kinh ngạc.

Ngươi không phát hiện được gì mà chỉ phát hiện cự phách ma đạo tăng cân?

"Lúc trước là bảy mươi lăm cân, gần đây không biết bao nhiêu nữa, nhưng lúc trước khi đánh nhau, có lẽ hắn có giảm cân, đẹp trai hơn nhiều so với bây giờ"

Chu Tự nói.

Lý Lạc Thư:

"..."

Không ngờ các ngươi cũng nghiêm túc thảo luận được chủ đề này đấy.

"Thiếu chủ hiện tại tu vi thế nào rồi? Ta cảm thấy có chút khác thường rồi đấy"

Ma Sát hỏi.

"Ta?"

Chu Tự chỉ vào mình nói:

"Chu Thiên linh khí đoàn của ta là trận linh ngũ phẩm "Chu Thiên linh khí đoàn?"

Đối phương có chút nghi hoặc:

"Còn gì khác nữa không?"

"Ma chủng là đạo thể nhị phẩm"

Chu Tự thuận miệng nói. "Chênh lệch lớn vậy sao?"

Ma Sát có chút kinh ngạc.

"Đúng vậy, nhưng thiên niên công lực của ta đã là siêu phẩm, chỉ cần kích phát là có thể đi vào đoạn cuối của đại đạo, nếu phối hợp với ba quyển sách có thể tiến nhập Chân Thần chí cao.

Chu Tự nói một mạch.

"Chân Thần chí cao?"

Ma Sát có chút khó hiểu.

"Bên trên nhất phẩm là Đại Đạo Thiên Thành, chính là cảnh giới của ma đạo cự phách"

Lý Lạc Thư ở một bên giải thích nói:

"Mà bên trên Đại Đạo Thiên Thành là chí cao, cũng chính là cảnh giới mà trước đây ma đạo cự phách từng đạt được, còn Chân Thần là người đầu tiên trong cảnh giới này, ngay khi hắn xuất hiện, tất cả mọi người trong cảnh giới này sẽ bị đá xuống dưới, đây là cách những ma đạo cự phách bị đá xuống dưới, mà Chân Thân duy nhất là đại ca ta, sức mạnh của hắn là người đầu tiên trong mọi thời đại, trước nay chưa từng có và sau này cũng sẽ không có. "

"Chẳng nổi bật xíu nào"

Chu Tự lắc đầu, thấy hơi đáng tiếc.

Nhưng tất cả chỉ là tạm thời, hắn còn chưa thành công bước vào Thời đại Sáng thế.

"Hiện tại vẫn là thời đại thần thoại, còn phải chờ thời đại sáng thế."

Chu Tự nói thêm.

Ma Sát đã hoàn toàn ngây ngốc.

"Đã hàng vạn năm trôi qua rồi sao?"

Hắn hỏi.

"Làm gì có, một năm thôi"

Chu Tự nói.

1205 chữ

Chương 1385: Ăn May

"Một năm, thiếu chủ làm sao có thể thăng cấp đến một cảnh giới đáng sợ như vậy?"

Ma Sát hỏi.

"Ta vẫn chưa thăng cấp, chỉ là ngẫu nhiên có thể dùng sức mạnh khẩn cấp thôi.

Chu Tự thành thật nói.

Thực sự chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Sức mạnh thực sự của hắn vẫn đang ở Thời đại Thần thoại.

Sau khi tán gẫu với Ma Sát một hồi, bọn họ xoay người rời đi, nơi này còn có mười mấy chỗ, sau này vẫn có thể đến, không gấp.

Còn về những gì hắn nhận được, hắn không quan tâm nhiều lắm, trực tiếp cất nó đi.

Dù sao nó cũng vô dụng.

"Có một cuốn mà ta đặc biệt sưu tầm, nói về cách thức tu chân như thế nào để có thể giúp vợ dễ thụ thai"

Ma Sát nói.

Chu Tự hơi sửng sốt, nói với vẻ mặt lãnh đạm:

"Thu tỷ sẽ nhanh chóng mang thai thôi, không cần phải học.

"Ấy?"

Ma Sát ngạc nhiên: "Thiếu chủ kết hôn rồi sao? Ta đang định nói nếu thiếu chủ không cần nữa thì xin hãy cho ta.

"Đi đây đi đây, lần sau gặp lại."

Chu Tự bỏ đi mà chẳng hề ngoảnh lại.

Rời khỏi nhà đá thì thu dọn đồ đạc rồi sắp đặt cẩn thận, sau này sẽ quay lại xem nội dung sau.

Khi họ tìm thấy ba người Nguyệt tỷ, thấy họ đang cầm rất nhiều thức ăn trên tay.

"Cái này cho người ăn"

Chu Ngưng Nguyệt đưa xiên thịt cho Chu Tự.

"Cái này cũng cho ta ăn?"

Chu Tự kinh ngạc.

"Ừ, cái này cay."

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Chu Tự:

"..."

Sau khi ăn thử thấy nó cũng khá ngon, vậy là Lý Lạc Thư cũng được cho một cái.

Vì Nguyệt tỷ phát hiện mình bắt đầu cảm thấy buồn nôn.

Đến mức vậy không? Chu Tự lắc đầu thở dài.

Sau đó, năm người mở ra cánh cửa không gian, đi đến dị thế giới.

Đến thẳng trên bầu trời Vương Đô.

"Chết đi cho ta"

Một quả cầu lửa bay tới trước mặt mấy người Chu Tự.

Vừa vặn đánh trúng Khô Lâu.

Người ném quả cầu lửa là một cô gái mặc áo choàng ma pháp, quần áo ẩm ướt và mái tóc càng thêm bết nước.

"Lại nhìn trộm Tiểu Thái đi tắm"

Chu Tự rút ra kết luận.

"Tại sao hắn cứ phải lén nhìn Tiểu Thái tắm?"

Tô Thị tò mò hỏi.

"Vì nó cho rằng thân hình của Tiểu Thái hoàn hảo quá"

Chu Tự lắc đầu, thở dài.

"Đúng là ngu muội vô tri, Thu tỷ mới đẹp chứ"

Bộp!

Đầu của Chu Tự bị Thu tỷ gõ một cái.

Hình như hơi ngượng.

"Rõ ràng ta mới đẹp"

Tô Thi vặn lại.

Chu Tự nhìn đối phương khinh thường:

"Vậy tại sao ngươi lại độc thân?"

"Tại sao ta lại phải kết hôn?"

Tô Thi hỏi ngược lại.

"Không ai thèm thì nói"

Chu Tự giễu cợt.

"Ta mà đi xem mắt đối phương chỉ mong sao cưới được ta, chỉ có loại như ngươi mới phải nhờ mấy dì cùng giúp ngươi tìm đối tượng xem mắt"

Tô Thi phồng má biện hộ.

Lý Lạc Thư nghe xong cảm thấy tâm trạng hơi ủ dột, mấy người này không có câu nào đề cập đến hắn, nhưng không có câu nào không đá xéo hắn.

Thở dài một hơi, hắn nắm lấy tay Chu Tự:

"Đại ca, tương lai của ta trông cậy cả vào ngươi"

Chu Tự:

"???"

Xảy ra chuyện gì vậy?

Sau đó, mấy người họ mang Tiểu Thái và Khô Lâu đi, đi đến thư viện đã được khôi phục.

Tìm đến một góc và bắt đầu ngồi xuống trò chuyện, trên đó còn có một số đồ ăn nhẹ.

Nhưng sẽ không ảnh hưởng đến những người khác, Nguyệt tỷ đã sử dụng trận pháp để khống chế sự lan tỏa của hương thơm.

"Đây là cái gì vậy?"

Tiểu Thái vừa ăn kẹo hồ lô vừa hỏi.

"Kẹo hồ lô đấy, là món ăn ngon nhất ở thành Thực Vi Thiên"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Hôm nay sao các ngươi lại tới đây?"

Tiểu Khô Lâu nhìn Lý Lạc Thư và nói:

"Chẳng lẽ ngươi tới đây để tìm người yêu sao?"

Lý Lạc Thư:

"..."

"Không, đại ca của ta không có người yêu, hơn nữa chất lượng ở đây của các ngươi cũng không đủ.

Chu Tự lắc đầu, nói.

Kể từ khi Lý Lạc Thư bước vào vô thượng kiếm đạo, thật sự rất khó tìm được một người môn đăng hộ đối.

Tiềm năng phải đủ, nhân cách phải tốt, các phương diện khác cũng không được kém.

Thực sự như mò kim đáy bể.

Nhưng không sao, hắn còn cả đời, không cần quá lo lắng.

Chỉ có mỗi sư phụ và sư nương là lo lắng.

"Đó là vì hắn không có mắt nhìn, Tiểu Thái không tốt sao? Ngực vừa lớn vừa.."

Bang!

Tiểu Thái cầm ma pháp trượng đánh đuổi Tiểu Khô Lâu chạy ra ngoài.

Nhưng ngay sau đó, Tiểu Khô Lâu đã quay trở lại bàn và tiếp tục nói:

"Nói đơn giản ấy, Tiểu Thái là đệ nhất thiên hạ" "Ngươi nói thế là ta không thích rồi" Chu Tự vỗ bàn đứng dậy.

Lý Lạc Thư định nói gì đó nhưng rồi ngậm miệng lại, hắn chia tay rồi.

Mà kể cả khi chưa chia tay hắn cũng không nói thành lời được. Ngoài mấy người đại ca, những người khác cũng đã biết bí mật của hắn.

Quả nhiên, những nơi chị hắn đã đi qua, hắn không nên đặt chân đến nữa.

Sau đó, bọn họ lại ra ngoài đi chơi một hồi, còn đi tháp Ma pháp gặp hiền giả.

Chỉ vì những người này cứ nhìn chằm chằm vào Thu tỷ, Chu Tự cảm thấy nơi này không nên ở lâu nên đã trực tiếp rời khỏi đây.

Điểm dừng chân thứ ba họ đến là Hỏa Nguyệt Cốc.

Vừa tới trước mặt cây băng đã nhìn thấy Vệ Dương.

"Vệ Dương? Lâu quá không gặp, xem ngươi tiều tụy đi kìa"

Chu Tự cười chào hỏi.

Năm người họ xuất hiện dưới gốc cây, khiến người dân Hỏa Nguyệt Cốc sững sờ.

Thủ lĩnh Biệt Câu cũng cảm thấy kinh ngạc.

Hơn nữa hắn nhận ra người đang nói, chính là người đã rời đi cùng với Thần Thái Dương.

Quan trọng hơn cả là không ngờ hắn còn biết Vệ Dương.

"Chu...Chu Tự?"

Vệ Dương lúc này cũng thấy kinh ngạc.

"Đúng rồi, ta đã hỏi Nữ Thần Băng Tuyết về lời nguyền ở chỗ ngươi rồi, nàng ta bảo không thể hóa giải, nói rằng đây là lựa chọn của tổ tiên các ngươi, vì vậy các ngươi chỉ có thể dựa vào chính mình, có Thần Thái Dương, một ngày nào đó trong tương lai, nó sẽ được phá giải"

Chu Tự nhắc nhở.

"Ta...bọn ta biết:

Vệ Dương thở ra một hơi đáp.

1101 chữ

Chương 1386: Lạnh

"Vậy thì tốt" Chu Tự cười nói:

"Chúng ta tới đây hái một quả nếm thử, không quấy rầy các ngươi đâu, đúng rồi, Thần Thái Dương đã sống lại, hắn sống ở thời đại của ta, là một thành viên của Thập Vạn Thiên Thần môn ta, bình thường sẽ không thể tùy ý ra tay với người thường được, cho nên nếu có biểu hiện của quyền hành, thần giả ra tay tàn sát thôn dân, ngươi nhớ báo cho ta biết, chỉ cần trực tiếp khấn vái với Nữ Thần Phi Hồng, bọn ta có thể nghe thấy"

Nghe đến đây, mọi người đều hiểu ra những người này là thần.

"Đông cứng quá Chu Ngưng Nguyệt cầm lấy trái cây thổi thổi.

"Đi thôi.

Chu Tự chào một tiếng, bảo đại ca mở cửa.

Cuối cùng biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Biệt Câu và những người khác thở phào một hơi, sau đó nhìn Vệ Dương.

Thực ra hắn biết Vệ Dương đã tiếp xúc với một số người thần bí, nhưng hắn không ngờ rằng hắn ta sẽ tiếp xúc được với thần.

Biên Giới thành.

"Ngươi đến chỗ này làm gì?"

Lý Lạc Thư tò mò hỏi.

"Đi ngoại thành Thần Vực, không biết bên đó mọi chuyện thế nào rồi"

Chu Tự nói.

"Ta chưa đi bao giờ"

Tô Thi có chút hưng phấn.

"Lạnh quá, lạnh quá.

Chu Ngưng Nguyệt còn đang gặm quả trái cây đông cứng của mình.

"Các ngươi không thể tiến vào ngoại thành Thần Vực, nhưng đi theo ta là có thể vào"

Chu Tự lấy ra thạch biên giới, nói. "Chào buổi sáng, Tiểu Quan Tiến vào thành Biên Giới, Tô Thi chào hỏi tín đồ đóng cửa.

"Cái này cho ngươi ăn"

Chu Tự đưa ra trái cây đông cứng.

Dù sao nó cũng đông cứng quá rồi.

Cả Tô Thi và Thu tỷ đều không thể ăn.

"Nguyệt tỷ, cái này ăn ngon không?"

Thu Thiển tò mò hỏi.

"Ngon lắm"

Chu Ngưng Nguyệt nói, như thể đang ăn đồ ăn nóng hổi.

Sau đó, bọn họ mở ra thạch biên giới, năm người đi tới cổng của thành Biên Giới.

Lúc này, người ngoài thành đang đốt pháo ăn mừng, vô cùng vui vẻ.

"Chư thần trở về thất bại, vậy mà bọn họ lại cao hứng như vậy, quả nhiên là một đám đạo đức giả"

Chu Tự lắc đầu thở dài.

Hắn đã nhìn thấu bản chất của những người này từ lâu.

"Oa, thật thú vị"

Tô Thi có phần muốn đi qua đó.

"Vào thành phố chơi, có thể mua đồ"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

"Mua đồ? Rồi sao đưa cho ta?"

Tô Thi hỏi.

"Chuyển phát nhanh cho ngươi."

Thu Thiển nói.

"Thuận tiện như vậy sao?"

Tô Thi không thể tin được. Sau đó, mấy người tiến vào thành Biên Giới.

Chu Ngưng Nguyệt đưa mọi người đi dạo những nơi khác.

Trong nháy mắt, Chu Tự nhìn thấy ông chủ mặc cả và Bách Mạch tiên tử đang dựng quầy hàng, liền dẫn đại ca mình đến đó.

"Lần này ông chủ bán cái gì vậy?"

Chu Tự hỏi.

Đối mặt với câu hỏi của Chu Tự, ông chủ mặc cả không hề lên tiếng, mà chỉ nhìn chằm chằm người vừa tới.

"Sao lại nhìn ta dữ vậy?"

Chu Tự có chút không thoải mái hỏi.

"Chân Thần?"

Ông chủ mặc cả không thể tin được.

"Đều là giả đấy, dọa người ta xíu thôi"

Chu Tự khoát khoát tay nói.

Nó thực sự chỉ là đồ giả, nó vô dụng.

Chẳng đánh đấm được gì.

"Giả sao? Vậy vừa hay, chỗ ta có một bộ skin mô phỏng, ngươi xem qua một chút đi"

Ông chủ mặc cả lấy ra một hạt châu nói.

Chu Tự nhìn vào nó, bên trong có một bóng người, đứng giữa trời và đất, nhưng hình như lại ngự trị trên trời và đất.

"Không có hiệu ứng đặc biệt à"

Chu Tự nói.

"Nhìn đám mây ấy"

Ông chủ mặc cả nói.Chu Tự nhìn kỹ hơn, nhìn thấy một hàng màu sắc, ngọn lửa bốc lên trời, hàng ngàn dặm bị đóng băng, mặt trăng sáng trên biển, vân vân.

"Còn có cái này, ngươi xem.

Ông chủ mặc cả đưa cho Lý Lạc Thư cái còn lại.

Trong nháy mắt, có những thanh trường kiếm xuyên qua khoảng không, những con thú khổng lồ băng qua sông biển, những hung vật khổng lồ đang chống đỡ hình bóng của chúng.

Nói chung, hiệu ứng tuyệt vời.

"Ông chủ bán bao nhiêu?"

Chu Tự hỏi.

"Ngươi nói bao nhiêu?"

Ông chủ mặc cả nhìn Bách Mạch tiên tử.

"Một cái sáu trăm sáu tám Bách Mạch tiên tử nghiêm túc nói.

"Sáu trăm sáu tám? Sao ngươi không đi cướp luôn đi?"

Ông chủ mặc cả khinh thường nói.

Sau đó, hắn lấy ra một hạt và nói.

"Nhìn kỹ đây, một hạt nhé"

Sau đó, hắn lại lấy ra một hạt khác. "Hai cái"

"Ba cái"

"Bốn cái"

"Sáu cái.

"Mười cái"

"Cộng thêm hai cái nhỏ nữa"

Ông chủ mặc cả lại thêm hai cái nhỏ nữa.

Kích động nói:

"Tổng cộng mười hai, 199, lấy đi"

Nghe vậy, Chu Tự hơi sững sờ.

Lý Lạc Thư cũng rất ngạc nhiên, rẻ quá.

Tuy nhiên, Chu Tự lại nói:

"Chín mươi chín"

Ông chủ mặc cả cau mày:

"Ngươi tới đây làm loạn sao?"

"Một trăm lẻ chín Chu Tự lại nói.

"Không bán được, bán vậy là lỗ vốn"

Ông chủ mặc cả lắc đầu.

"Tám mươi chín"

Chu Tự nói lại một câu.

"Ngươi còn hạ giá xuống nữa cơ à"

"Chín mươi chín"

"Thêm một chút nữa"

"Bảy mươi chín.

"Lại giật lùi nữa?"

"Sáu mươi chín"

"Được rồi, ta chịu lỗ vậy"

Lý Lạc Thư đứng hình ngay tại đó, không tin nổi vào màn vừa rồi.

Hóa ra như thế này chính là mặc cả.

Sau đó, hắn đến bên cạnh Bách Mạch tiên tử.

"Bùa chú bao nhiêu tiền?"

"Ba nghìn một tấm "Ba trăm được không?"

Bách Mạch tiên tử ngây ra, kinh ngạc nhìn về phía Lý Lạc Thư.

Chu Tự và ông chủ mặc cả cũng sửng sốt.

Cũng nhìn về phía Lý Lạc Thư.

Khó mà tin nổi.

Nhìn ánh mắt của mấy người họ, Lý Lạc Thư vẫn một vẻ mặt vô tội, không phải đại ca dạy ta như thế sao? Sao lại nhìn ta như vậy?

1125 chữ

Chương 1387: Biến Thái

Sau khi rời khỏi Biên Giới thành, Chu Tự và những người khác trở lại Thanh Thành.

Đi mua sắm cả một ngày, cảm giác cũng chẳng có gì thú vị.

"Hay là ai về nhà nấy đi"

Chu Tự nói.

"Mẹ ta bảo chúng ta trở về ăn bữa tối"

Chu Ngưng Nguyệt nói.

Chu Tự:

"..."

"Tối nay nướng thịt, ta đích thân nướng, ta cũng gọi cả Hàn Tô và Minh Nam Sở qua rồi, dù sao cũng dư phòng Tô Thi cười nói.

Chu Tự:

"..."

Đây không phải là lại uống rượu giả sao?

Không cưỡng được thì lại uống say quắc cần câu.

"Đi thôi, mấy ngày tới ta chắc là phải ở hẳn bên kia rồi"

Thu Thiển kéo Chu Tự, cười nói.

Không làm việc nữa phải không?

Tối.

Minh Nam Sở sững sờ, buổi đoàn tụ gia đình các ngươi, ta tới làm gì? Game của ta ai chơi cho?

Hàn Tô cũng bất đắc dĩ, nàng cũng thấy hơi ngại, trong nhà lại không ai chăm sóc thú cưng.

Ngày hôm sau.

Trong khoảng không, Lô Tân và La Doanh trốn trong bóng tối.

Sự trở lại của chư thần làm họ sợ hãi.

Bởi vì họ đứng về phía các vị thần.

Có thể họ sẽ bị yêu cầu đi chém giết.

Bây giờ thần trở về đã thất bại, họ càng sợ hãi hơn, không cẩn thận sẽ bị truy sát.

Cũng may hắn trốn trong bóng tối nên thành công giữ được mạng sống.

Mọi thứ đều ổn.

Đặc biệt là khi chư thần thất bại, Quang Thủ cũng biến mất, họ đã hoàn toàn tự do.

"Chào buổi sáng, hai người"

Một giọng nói đột ngột vang lên.

Ngay lập tức, Quang Thủ nhô ra từ khoảng không.

Sắc mặt hai người lập tức thay đổi.

"Sau này chúng ta còn cần hợp tác, hi vọng hợp tác vui vẻ"

Quang Thủ nhẹ nhàng nói.

Hai người:

"..."

Hỏng rồi, kiếp này tiêu rồi.

Ngay khi mặt trời vừa mọc, Thần Thái Dương đã đi xuống phố.

Hắn không đi quá xa mà chọn đến thăm Thanh Thành.

Đây đã là nơi đặc biệt nhất trong giới tu chân rồi.

Vì vậy, chỉ cần ngắm nhìn nơi này là đủ.

Chỉ là hắn muốn mua chút đồ ăn tượng trưng, lại phát hiện mình không có tiền.

Chuyện này...

Vậy là đi dạo cho đến tối.

Hắn cảm thấy mọi thứ dường như hơi bình thường.

Mãi cho đến khi hắn gặp một người phụ nữ.

Nàng ấy mặc váy, đi ở phía trước, một số người đàn ông say rượu đang đứng trước mặt nàng ấy.

"Này, tiểu tỷ tỷ nhìn quen mắt quá"

Một nam nhân vươn tay ra nói.

Rắc rắc.

Nơi đầu ngón tay lập tức truyền đến một âm thanh giòn giã, cả người hắn cũng quỳ trên mặt đất.

Hắn lập tức tỉnh rượu.

"Đại, đại tỷ, là ngươi sao"

Hầu Trầm nhìn đối phương nói:

"Ta tìm các ngươi lâu lắm rồi.

"Không, không, ta, bọn ta không phải cố ý, sau này tuyệt đối không dám nữa, đây là tiền"

Nói xong Những người khác cũng ngoan ngoãn đặt xuống đất.

đối phương lập tức đưa tất cả mọi thứ cho bên kia.

Sau đó hai người kẹp một bỏ chạy thật nhanh.

Hầu Trầm vẻ mặt mờ mịt.

Nàng đến để trả lại tiền mà.

Thần Thái Dương ở phía sau quan sát trọn vẹn cảnh này, cảm thấy khá thú vị.

Hay là hắn biến thành một cô gái, chơi đùa với ba tên kia?

Chẳng mấy chốc, Thần Thái Dương biến thành một người phụ nữ, xuất hiện trước mặt ba người họ.

"Chị đẹp, lưu số điện thoại cái đi"

Một lúc sau.

"Đại...đại tỷ, ta sai rồi, nhưng ta không còn tiền nữa"

Thần Phong Bạo nhìn Thần Thái Dương hành động, lắc đầu một cái, hắn không có hứng thú với mấy chuyện này.Li ê n h ệ zl: 0 9 3 5 8 2 4 7 0 2

Nhưng ngược lại hắn có tiền.

Ban nãy thấy có người đang định nhảy lầu, tiện đường ghé tới cứu lại, nên có xin một ít.

Đối phương cảm ơn hắn rối rít.

Sau đó, hắn đi mua đậu phụ thối.

"Thứ hôi hám như vậy có ăn được không?"

Hắn đang muốn hoàn toàn thất vọng về nơi này, sau đó quay về.

Sau khi cắn một miếng, cảm thấy mùi vị cũng tạm được.

Nhưng không, suy nghĩ này không ổn.

Rồi hắn hỏi chủ sạp:

"Còn mùi gì hôi thối hơn nữa không?" "Sầu riêng?" Chủ sạp không tự tin lắm.

"Mua ở đâu?"

"Cửa hàng hoa quả đằng kia"

Lát sau, hắn mua một trái sầu riêng, người ta đã bổ sẵn cho hắn rồi.

Bây giờ thì thử thôi.

Hmm.

Ngày mai ta sẽ quay lại mua thêm trái nữa, giờ ta hết tiền rồi.

"Thập Vạn Thiên Thần môn có trả lương không nhỉ?"

Thần Vận Mệnh mỗi ngày ngủ dậy đều đi đến lớp, thường xuyên được giáo viên khen ngợi, sau đó gửi cho cha mẹ xem.

Còn Tai Họa, thỉnh thoảng ở bên Hồ Khô Tịch, thỉnh thoảng tìm đến một góc ở thành phố.

Trông hắn có vẻ an nhàn thoải mái.

Trí giả quay trở lại trong khe nứt và bắt đầu tiếp tục một hành trình mới, tìm kiếm người hữu duyên.

Còn Thanh Long và những người khác thì quay trở lại Bỉ Ngạn Chi Hải và tiếp tục bị tra tấn.

Hình Ngọ và Mãn Giang Hồng cũng tiếp tục quỳ.

Vợ chồng Đạo Nhất Chân vẫn đang bị tảng đá đè xuống.

"Chuyện quái quỷ này rốt cuộc là sao vậy? Chúng ta là công thần, tại sao phải chịu đựng chuyện này? Sư phụ quá đáng lắm rồi"

"Có lẽ sư phụ nghĩ dù sao cũng là chiến tranh lạnh, như thế này cũng không sao"

"Còn không phải lỗi của ngươi sao, nếu ta mang thai thì cũng đâu phải khổ đến mức này"

"Không có thai cũng đâu phải vấn đề của một mình ta"

"Muốn chiến tranh lạnh rồi đúng không?"

"Chiến tranh lạnh thì chiến tranh lạnh"

Ầm!

Tảng đá đè xuống.

Hai người chỉ có thể dốc hết sức chống đỡ, hoàn toàn không thể chiến tranh lạnh được.

Chung Hổ và những người khác trở lại địa giới ma tu.

Bây giờ hắn đã biết Chân Thần, là một thành viên của Thập Vạn Thiên Thần môn. "Chung Hổ huynh đệ, kể ta nghe lần đầu tiên ngươi gặp mặt Thánh Tử của bọn ta đi"

Ma Kiếm Không Minh nói.

Những người khác cũng tò mò.

1163 chữ

Chương 1388: Đi Xem Mắt

Lần đầu tiên?

Trong một khoảnh khắc, Chung Hổ nhớ lại nỗi sợ hãi khi bị Hổ Đầu thống trị.

Không đề cập nữa vậy.

Đạo Tông Thiên Vân.

"Sao đột nhiên sư nương lại trở về vậy?"

Ân Chí Viễn có chút tò mò.

Sư nương đã lâu không quay lại rồi, nhưng hôm nay bỗng đột nhiên quay lại, điều này khiến hắn cảm thấy không thích ứng kịp.

"Gần đây ngươi bắt đầu phụ trách đỉnh Thái cực rồi sao?"

Hạ Song hỏi.

"Đúng vậy, sư phụ có thời gian đến dỗ người rồi sao?"

Ân Chí Viễn hỏi.

"Không, hiện tại ta không muốn quan tâm sống chết của hắn, lần này sư nương trở về là muốn hỏi ngươi một chuyện Hạ Song nghiêm túc nói:

"Nếu ngươi muốn trở thành nhất đỉnh chi chủ, nhất định phải hiểu rằng một người là không đủ "Sư phụ sư nương muốn giúp ta?"

Ân Chí Viễn có chút kinh ngạc.

"Không phải"

Hạ Song lắc đầu nói:

"Ngươi có từng nghĩ tới việc tìm một đạo lữ không?"

"Ha?"

Ân Chí Viễn thấy hơi bất ngờ.

"Ngươi cảm thấy Thiên Vân Y Y thế nào? Vừa hay nàng ta vẫn còn độc thân"

Hạ Song lại nói.

"A!?"

Ân Chí Viễn càng thêm kinh ngạc.

Từ chối.

"Nếu ngươi dám cự tuyệt, ta sẽ ly hôn với sư phụ ngươi, để ngươi trở thành con của một gia đình đơn thân"

"Gặp mặt thôi mà, không cần phải kích động như vậy, cũng đâu nhất định phải kết hôn"

"..."

"Có khi người ta còn không thích ngươi đấy"

"..."

Ở Biên Giới thành, Đại Địa Thần Khuyển nằm trên mặt đất, đang gửi tin nhắn cho người trong tộc.

Nói với họ rằng hắn của ngày hôm nay chính là niềm hy vọng của cả gia tộc và là tương lai của toàn tộc.

Tại sao hả?

Bởi vì hắn là chú chó của gia đình Chân Thần chứ sao.

Hahaha.

Hầu Trầm nhìn nụ cười trên khóe miệng Đại Địa Thần Khuyển, lắc đầu thở dài.

"Có gì mà kiêu, chẳng qua chỉ là một con chó thôi mà"

Thất Thiên phẫn nộ nói.

"Là chó của đệ nhất giới tu chân, cũng là chú chó của đệ nhất mọi thời đại"

Đại Địa Thần Khuyển phản bác.

"Thì vẫn là chó"

"Là Thần Khuyển" "Thần khuyển không phải là chó sao?"

"Là khuyển của thần "Chó"

"Khuyển"

Hầu Trầm:

"..."

Hai người này đang tranh luận gì vậy?"

Ngoài Biên Giới thành, Độc Giác Thú mang nón bảo hiểm ở phía xa xa.

"Giác ca, mục tiêu của chúng ta là biển rộng sông dài, chúng ta không thèm ở lại một nơi nhỏ như vậy"

"Oa, wow!"

"Giác ca, bây giờ ta gọi ngươi một tiếng Giác ca là vì ta rất coi trọng ngươi, ngươi đừng ép ta gọi ngươi là Giác gia"

Dưới ánh chiều tà ở vùng ngoại ô, Độc Giác Thú dần dần đi xa.

Sáng sớm tại thư viện Đông Lâm.

"Sư phụ, tại sao ta phải làm vệ sinh?"

Dao Di tiên tử cầm chổi hỏi.

"Đây là nơi làm việc của Chân Thần, ngươi cũng nhờ có cửa sau là vi sư đây mới có cơ hội đến đây làm việc, ngươi phải vui vẻ lên"

Vân Tiêu tiền tử nói.

"Nhưng tại sao ta phải làm người quét dọn mà không phải cái gì khác?"

Dao Di tiên tử hỏi.

"Như vậy sẽ giảm bớt gánh nặng cho Trình trưởng lão và vi sư"

Vân Tiêu tiên tử nghiêm túc nói.

Dao Di tiên tử:

"Ta muốn đi về"

"Trở về còn có nơi nào tốt hơn nơi này sao? Ngươi mới đến đây chơi mấy ngày tu vi đã tăng lên được bao nhiêu, trong lòng ngươi không biết sao?"

"..."

Dao Di tiên tử trầm mặc một lát:

"Ta muốn thu nhận đồ đệ"

Vân Tiêu tiền tử nói:

"Đồ đệ của ngươi còn nhỏ, trước tiên làm việc ở chỗ này đi"

"Ta không muốn dọn dẹp vệ sinh.

"Nếu năm đó lúc đi xem mắt ngươi chịu gật đầu, bây giờ còn phải đi dọn dẹp vệ sinh sao? Chân Thần gặp ngươi còn phải gọi ngươi một tiếng chị dâu nữa kìa"

"..."

"Mau làm việc nghiêm túc đi, ta qua chỗ Trình trưởng lão"

"..."

Thanh Thành.

"Ta dự định định cư ở Biên Giới thành một thời gian, ngươi có muốn đi cùng ta không?"

Thượng Quan Hà hỏi Bạch Tử.

Nghe vậy, Bạch Tử bất đắc dĩ nói:

"Vì thần thú sao?"

"Không, bởi vì người trong kia không biết nấu ăn, còn ngươi biết"

Thượng Quan Hà nói.

"Làm đầu bếp cho ngươi à?"

"Muốn có lương?"

"Ta phải chuẩn bị đi xem mắt để kết hôn, không có thời gian.

"Ơ?"

"Làm chậm trễ việc ngươi cưới ta hả?"

"Cũng không phải là không thể" Bây giờ đến phiên Bạch Tử kinh ngạc.

"Vậy sau này thần thú sẽ là của ta đúng không?"

Thượng Quan Hà hỏi.

Bạch Tử cười thầm.

"Ngày mai chúng ta phải đi làm rồi, chúng ta đi đâu?"

Chu Tự hỏi Thu tỷ.

Hôm nay Thu tỷ nói muốn ra ngoài đi dạo.

"Cứ đi theo ta"

Thu Thiển mặc váy trắng nói.

"Chẳng mấy khi thấy nàng mặc chiếc váy này nhỉ"

Chu Tự bị Thu tỷ kéo đi.

"Ngươi không nhớ?"

Thu Thiến hỏi.

"Nhớ chứ.

Chu Tự gật đầu.

"Vậy nói xem ta mặc nó lúc nào?" Thu Thiển quay lại hỏi.

"Trong buổi xem mắt"

Chu Tự mỉm cười.

Một câu trả lời hoàn hảo.

Thu Thiển khẽ mỉm cười, cũng không để ý.

Chẳng mấy chốc họ đến một quán cà phê.

"Chúng ta đến đây làm gì?"

Chu Tự khó hiểu.

Ngay lập tức, cả hai bước vào quán cà phê và ngồi vào vị trí xem mắt trước đó.

Đúng vậy, đây là nơi họ gặp nhau lần đầu tiên.

Họ cũng gọi cà phê như trước đây.

"Vẫn tệ như cũ, ngươi uống hộ ta"

Thu Thiển đẩy cà phê cho Chu Tự.

Trước đây, nàng luôn cố tìm cách đổ nó đi, nhưng giờ thì khác rồi.

Bây giờ nàng có thể đưa cho người thân thiết nhất của mình ăn.

"Cũng tạm.

Chu Tự vừa uống cà phê vừa nói.

"Hôm nay chúng ta đến đây uống cà phê rồi tán gẫu, sau đó sẽ đến một căn nhà tồi tàn ở ngoại ô, ngươi đeo khăn che mặt, ta đeo găng tay, rồi trong đêm tối, để ta đấm ngươi một cú thật mạnh vào mặt"

Thu Thiển mỉm cười nói.

"Hả?"

Chu Tự bối rối.

Tại sao?

"Không đánh không được sao?"

"Không đánh không sinh con"

Chu Tự nghĩ mãi không ra, rốt cuộc hắn đắc tội với Thu tỷ chỗ nào?

Hết!!!